ĐẠI MINH TRONG CHIẾC HỘP

Tác giả: Tam Thập Nhị Biến

Thể loại: Lịch Sử, Điền Văn, Hài Hước, Nhẹ Nhàng, Xây Dựng Thế Lực

Nguồn: Li Syaoran

—★—

DTV-EBOOK.COM

Chương 1: Hộp tạo cảnh thần kỳ

Ngày 10 tháng 7, công nguyên năm 2023. mùa hè tại thành phố Song Khánh.

Nhiệt độ ngoài trời đã trên 40 độ C.

Lý Đạo Huyền tắt máy tính, lắc cái đầu, cố day day huyệt Thái Dương, sau đó uể oải ngả người ra sau, nằm trên ghế không muốn dậy.

Cuối cùng cũng xong việc! Trời cũng đã tối đen.

Hôm nay là sinh nhật của y, vốn định xin nghỉ để ăn mừng sinh nhật, lại bị một câu của bên A "trong ngày hôm nay phải hoàn thành" vô tình phá nát, lại phải trả qua trong liều mạng tăng ca.

Nhân sinh như vậy có thật sự hạnh phúc?

Uể oải một lúc lâu, y mới đứng dậy khỏi ghế, đi tới cửa.

Tại đó có một thùng hàng chuyển phát nhanh rất to, do nhân viên giao hàng đưa tới lúc buổi chiều, trên thùng hàng chỉ viết một câu "sinh nhật vui vẻ", ngoài ra không còn gì hết.

Y cũng không biết là người bạn nào gửi tới, nghĩ tới nghĩ lui, mình cũng không nhiều bạn, bạn bè ngoại trừ Thái Tâm Tử, chắc không còn ai sẽ gửi quà sinh nhật cho y đâu nhỉ?

Ban ngày bận làm việc chưa có thời gian khui hàng, tận lúc này rốt cuộc có thể nhìn món quà sinh nhật duy nhất là cái quái gì rồi.

Thùng hàng chuyển phát nhanh to như cái tủ lạnh, khó khăn lắm mới khui ra được, đặt bên trong là một cái hộp tạo cảnh rất to, chiều dài chừng hơn ba mét, chiều rộng chiều cao cũng hơn một mét. Sau khi lấy ra đặt xuống đất, cách lớp thủy tinh có thể nhìn thấy cảnh vật bên trong là một "thôn trang cổ đại".

Thôn trang có vẻ rất cũ nát, nhà rách vách xiêu, cảnh vật quanh làng rất hoang vu, cát vàng bay đầy trời...

Lý Đạo Huyền buột miệng than, tỏ vẻ không vừa ý: "Hộp tạo cảnh thông thường đều là làm đình đài lầu các, thác nước giả sơn, trông rất đẹp. Sao cái này lại làm ngôi làng rách nát, cát vàng đầy trời? Chẳng lẽ muốn nói, thẩm mỹ của mình chỉ hợp nhìn cái này thôi sao?"

Đúng lúc này, cánh cửa bằng ván gỗ từ một ngôi nhà trong làng, cót két mở ra.

Một người nhựa tí hon từ trong nhà đi ra, cao chưa đến 1 xăng-ti-mét, nó còn có một mái tóc dài khẽ phất phới trong gió, là một thiếu nữ.

Lý Đạo Huyền giật mình, người nhựa biết đi? Đồ chơi chạy bằng điện sao? Làm có vẻ giống thật quá nhỉ? Hộp tạo cảnh này trông rất thú vị, Thái Tâm Tử thật biết quan tâm tới anh em, mua thứ này khẳng định giá không rẻ.

Lại quan sát tỉ mỉ, thiếu nữ tí hon bằng nhựa này ngũ quan có nét, trông rất dễ thương, tiếc nuối duy nhất là gầy quá, trông có vẻ như dinh dưỡng không đủ.

Nàng không chú ý tới bên ngoài hộp tạo cảnh có một "người khổng lồ" đang nhìn mình chằm chằm, trên tay cầm một cái rổ trúc và đang đi ra ngoài thôn trang, móc móc đào đào cái gì đó trên mặt đất vàng mênh mông, chẳng mấy chốc đã đào được cái gì, lại cẩn thận bỏ vào bên trong rổ.

Nàng nhỏ quá, người cao chưa đến 1 xăng-ti-mét, rổ trúc trên tay lại càng nhỏ, thứ gì đào từ trong đất lại càng nhỏ đến mức Lý Đạo Huyền không thấy rõ.

Lý Đạo Huyền vội vàng lục tung nhà tìm tới một cái kính lúp, lại dùng kính lúp để nhìn thiếu nữ, lúc này mới nhìn rõ nàng đào là một đoạn rễ cỏ.

Thiếu nữ lại ra sức tìm kiếm trên vùng đất cát, lúc thì đào được đoạn rễ cỏ, lúc thì đào được đoạn cây khô, lại lột xuống vỏ từ trên thân cây, khi gặp may nàng còn tìm được vài cái lá xanh của rau dại, liền xem nó như bảo bối, vui vẻ bỏ nó vào trong rổ.

Thiếu nữ chạy về thôn, xách một rổ vỏ cây rễ cỏ vào trong nhà, tiếp đó từ trong căn nhà nhỏ lượn lờ khói bếp.

Lý Đạo Huyền dùng kính lúp nhìn vào cửa sổ căn nhà, cách cửa sổ có thể nhìn thấy thiếu nữ và một phụ nữ trung niên đang bưng chén bể và làm động tác ăn cơm.

"Móc vỏ cây, rễ cỏ, rau dại để ăn sao?" Lý Đạo Huyền liền hiểu ra: "Xem ra hộp tạo cảnh này là dùng để phản ánh những năm thiên tai của triều đại nào đó trên lịch sử, cuộc sống gian khổ của dân nghèo, dùng cái này để cảnh tỉnh ta, cuộc sống hạnh phúc hôm nay có được không dễ dàng."

Lý Đạo Huyền không cầm được lấy ra điện thoại di động và gọi cho Thái Tâm Tử: "Lão Thái, quà sinh nhật của cậu đặc biệt quá nhỉ. Còn chơi trò cảnh báo năng lượng tích cực với ta. Huynh đệ ta rất thích, rất cảm ơn."

Bên kia điện thoại phản hồi lại giọng nói đầy khó hiểu của Thái Tâm Tử: "Quà sinh nhật gì? Hôm nay là sinh nhật cậu hả?"

Lý Đạo Huyền: "!"

Đúng lúc này, một thanh âm khó hiểu đột nhiên vang lên từ

hộp tạo cảnh, Lý Đạo Huyền kinh ngạc bỏ điện thoại xuống, quay đầu nhìn qua, liền thấy ngoài thôn trang có một đám người nhựa tí hon xông tới, trên người họ mặc bố y rách nát, trên tay cầm đao kiếm, trường mâu như làm từ vải, có người tay còn cầm cái vung để làm thuẫn bài, có người còn khoác cả mộc giáp rách nát trên người...

Rất rõ ràng, đám người này là sơn tặc!

Chúng chạy vào làng, miệng đang la hét cái gì.

Nhưng giọng của chúng quá bé, trộn vào với nhau, Lý Đạo Huyền nghe vào tai như thể tiếng muỗi kêu.

Y vội vàng đóng lại cửa sổ, ngăn cách toàn bộ tạp âm hiện đại, lúc này mới mơ hồ nghe rõ đám sơn tặc tí hon đang la cái gì: "Người trong làng nghe cho kĩ, đem hết lương thực trong nhà các ngươi ra đây cho lão tử, bằng không thì, lão tử một đao một người, giết sạch toàn bộ các ngươi."

Nhà trong làng toàn bộ đều đóng chặt cửa, không ai đi ra.

Lý Đạo Huyền cách cửa sổ nhìn thấy, thiếu nữ vừa rồi móc vỏ cây rễ cỏ đang ôm chặt lấy phụ nhân trung niên ở trong nhà, cả người run rẩy.

"Hộp tạo cảnh này làm cũng giống như thật nhỉ?" Lý Đạo Huyền lại buột miệng than thở: "Ngay cả chi tiết cũng làm tốt như thế, rốt cuộc là ai tặng ta món đồ chơi lợi hại thế này?"

Lúc này, đám sơn tặc tí hon đã bắt đầu hành động, chúng đạp văng cửa, kéo hết các thôn dân trốn ở trong nhà ra ngoài, các thôn dân bắt đầu kêu khóc, có người la lên: "Trong nhà ta có gì ăn đâu, ngươi giết ta, ta cũng không biến ra được lương thực."

"Phốc!" Tên giặc tí hon tay nâng đao và chặt xuống cổ thôn dân, thôn dân liền nằm bất động, từ cổ còn chảy ra một nhúm

thuốc đỏ.

Lý Đạo Huyền lắc đầu, có chút không đành lòng, cũng may đây là người nhựa tí hon, nếu như trên lịch sử thật sự xảy ra một màn như vậy, thật là thê thảm biết chừng nào.

Một sơn tặc tí hon đi tới trước cửa nhà mẹ con ăn cỏ, một cước đá văng cửa.

Hai mẹ con bắt đầu vừa khóc vừa la, lần đầu tiên Lý Đạo Huyền nghe được giọng của thiếu nữ: "Đại vương, đại vương tha cho chúng tôi đi, thật sự chúng tôi không có gì ăn hết, ngươi xem... Nhà của chúng tôi đang ăn cỏ này, trong bát này... toàn là rễ cỏ..."

Giọng thiếu nữ rất nhỏ, rất dễ nghe, song lại quá yếu ớt, có lẽ bởi vì thời gian dài chưa được ăn no, trung khí bất túc nghiêm trọng.

Sơn tặc tí hon mắng: "Mẹ, một đám quỷ nghèo! Ta kệ ngươi ăn cỏ hay ăn vỏ cây, không giao ra lương thực, lão tử một đao băm ngươi ra, ăn thịt của ngươi."

Thiếu nữ sợ quá khóc oà lên, phụ nữ trung niên xông qua ôm lấy bé gái, cũng khóc van xin: "Đại vương tha mạng."

Sơn tặc tí hon một đao chặt lên cổ phụ nữ trung niên, thuốc đỏ phun xối xả, phụ nữ trung niên ngã xuống đất, bất động.

Thiếu nữ nhào lên thi thể phụ nữ trung niên khóc nức nở.

Sơn tặc tí hon vẫn dửng dưng, vô cùng lãnh khốc vung lên đao lần nữa, chém vào cổ thiếu nữ...

Xem đến lúc này Lý Đạo Huyền đã không nhịn được nữa, mở cái nắp hộp tạo cảnh ra, thò tay vào trong hộp, gập ngón tay, búng một cái...

"Pặc!"

Sơn tặc tí hon bị y một ngón tay búng bay xa một thước, từ giữa làng bay đến tận mặt cát vàng ngoài thôn, nặng nề ngã xuống đất, vẹo cổ, bất động.

Lý Đạo Huyền: "Ôi chao, hình như ta làm hư mạch điện của nó rồi."

Chương 2: Ông trời có mắt

Công Nguyên năm 1627. năm Thiên Khải thứ bảy, Đại Minh triều, Thiểm Tây, huyện Trừng Thành, thôn Cao gia.

Mùa hè, nhiệt độ bên ngoài đã lên tới 40 độ C.

Thiểm Tây mấy năm liền không mưa, cây cỏ khô héo, cát vàng mênh mông.

Cao Nhất Diệp đã rất lâu rồi chưa được ăn no.

Nàng là một đứa trẻ số khổ, từ nhỏ đã mất cha, cùng mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau, cuộc sống nghèo khó đã khiến cho Cao Nhất Diệp từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, giúp đỡ mẫu thân làm đủ lo mọi việc từ trong nhà đến ngoài đồng, mẹ con đồng lòng, miễn cưỡng cũng có thể sống qua ngày.

Nhưng hai năm nay, cuộc sống của hai mẹ con càng lúc càng khó khăn.

Nạn hạn hán càng ngày càng trầm trọng hơn, con sông bên làng đã khô, nước trong giếng cũng chỉ đủ cho người uống, không đủ để tưới đất đai, ruộng đồng không tạo ra một hạt lương thực nào.

Cao Nhất Diệp đành phải mỗi ngày ra ngoài thôn móc rau dại về ăn.

Sau đó, ngay cả rau dại cũng chết héo, hai mẹ con chỉ có thể lột vỏ cây, móc rễ cỏ, đến tình trạng chỉ có thể đấu tranh mà sống, hoàn toàn không nhìn thấy đường sống.

Nhưng mà, thượng đế đã đóng một cánh cửa cho ngươi, sẽ

thuận lợi hàn nốt cánh cửa sổ nhà ngươi luôn.

Cuộc sống đã khó khăn như vậy, không ngờ còn gặp phải sơn tặc tới cướp bóc.

Cao Nhất Diệp gục ngã trên thi thể mẫu thân vừa bị chém chết mà gào khóc.

Mỗi tên sơn tặc đều nở nụ cười tàn nhẫn, phụ nữ trung niên vừa mới chém chết có thể cung cấp cho các huynh đệ ăn hai ba ngày, con nhóc này cũng băm nốt, lại thêm lương thực hai ba ngày, hắc hắc hắc.

Hắn vung lên tú đao, chém xuống một đao vào gáy thiếu nữ.

Đúng lúc này...

Trên bầu trời phong vân biến ảo!

Từ tầng mây, đột nhiên một bàn tay khổng lồ vươn ra, nhanh chóng duỗi tới bên cạnh sơn tặc và Cao Nhất Diệp.

Cao Nhất Diệp cảm giác được có thứ gì đã che khuất ánh mặt trời, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Sau đó, nàng liền thấy một hình ảnh cả đời khó mà thấy nữa.

Bàn tay khổng lồ vươn ra từ trong tầng mây, trên vùng trời trên đầu nàng gập ngón trỏ lại, búng cái "pặc", sơn tặc đang vung đao chặt xuống bị bắn bay ra xa.

Gã bay cực nhanh, cũng bay cực xa, bay qua bên cạnh Cao Nhất Diệp, bay qua bầu trời, bay qua cả thôn trang, bay bay như một con chuồn chuồn đỏ bay trên bầu trời xanh, bay đến tận vùng cát vàng bên ngoài thôn, mới té bịch xuống đất, khi rơi xuống đất xương toàn thân đã gãy hết, cổ cũng vẹo một bên, chết không thể chết lại.

Trên bầu trời còn mơ hồ truyền đến tiếng sấm nổ mạnh, có một thanh âm uy nghiêm mà lại phẫn nộ mắng: "Sơn tặc đáng giận."

Tiếp theo, bàn tay kia lại lui về trong tầng mây, biến mất không thấy.

Cao Nhất Diệp quên cả khóc, ngây ngốc nhìn về phía bầu trời.

"Vừa mới xảy ra cái gì?" Một tên sơn tặc cách đó không xa lớn tiếng quát: "Vì sao hắn đột nhiên bay ra xa, lại bay xa thế."

Lại một gã sơn tặc thảng thốt: "Ta cũng không biết, cũng chỉ thấy hắn đột nhiên bay ra xa."

"Chết tiệt, là thứ gì va phải hắn nhỉ? Lại bay xa như thế?"

"Là con nhóc này làm sao?"

Sơn tặc còn lại đều bu lại bao vây Cao Nhất Diệp.

Cao Nhất Diệp ngồi dưới đất, đau lòng ôm thi thể mẫu thân, ánh mắt ngỡ ngàng nhìn hơn mười sơn tặc đang bu lại, nàng không muốn chạy trốn, cũng không muốn phản kháng, chỉ đang rất khó hiểu, vừa rồi một bàn tay khổng lồ xuất hiện bắn bay sơn tặc, lẽ nào chúng không nhìn thấy sao? Vì sao lại hoài nghi là ta làm? Ta có tài đức gì làm được việc này chứ?

Đầu mục sơn tặc giọng hung ác hỏi: "Nhóc con, vừa rồi ngươi đã làm cái gì?"

Cao Nhất Diệp ngỡ ngàng lắc đầu.

"Không nói?" Sơn tặc đầu mục tức giận: "Lão tử có rất nhiều biện pháp khiến ngươi nói."

Hắn bước nhanh tới trước, vung lên tú đao trong tay.

Cao Nhất Diệp đau lòng chờ chết...

Nhưng mà đúng lúc này, một bàn tay khổng lồ lại soạt một cái thò ra từ trong tầng mây, lại làm động tác giống như vừa rồi.

Gập đầu ngón tay bắn một cái, đầu mục sơn tặc kêu thảm rồi bay ngược ra sau vài chục trượng, nặng nề ngã xuống đất, xương toàn thân gãy hết, bị chết không thể chết lại rồi.

Bọn sơn tặc thảng thốt: "Đã xảy ra cái gì?"

"Vì sao thủ lĩnh đột nhiên bị bay ngược ra sau, sau đó chết rồi?"

"Lại là con nhóc này làm!"

"Yêu pháp, nhất định là yêu pháp!"

"Ngươi... rốt cuộc ngươi đã dùng yêu pháp gì?"

Đám người giận dữ, hướng về Cao Nhất Diệp mà gào lên, trong tiếng gào còn kèm theo phẫn nộ, kinh hoảng, sợ hãi.

Lần này Cao Nhất Diệp đã hiểu rồi, chúng không nhìn thấy bàn tay khổng lồ kia, chỉ có ta mới thấy.

Nàng ngẩng đầu nhìn đám mây trên bầu trời, chỉ thấy mây tản ra, loáng thoáng có thể thấy được khuôn mặt của một nam nhân, trôi nổi giữa không trung, giống như thần linh đang nhìn xuống nhân gian.

Nàng đặt thi thể mẫu thân trong tay xuống, hướng về bầu trời quỳ lạy: "Thiên thần đại nhân, cứu chúng ta đi."

Lý Đạo Huyền nhíu chặt lông mày.

Y xuất thủ hai lần liên tục để giúp thiếu nữ người nhựa tí hon, phá hủy liền hai sơn tặc tí hon, đang thầm mắng mình không cẩn

thận, một người sống lại tranh hơn thua với một người nhựa đồ chơi. Đột nhiên y lại thấy thiếu nữ tí hon kia còn quay đầu nhìn thoáng qua bầu trời, trong nháy mắt đó, y thậm chí cảm giác được ánh mắt của mình đang đối diện với ánh mắt của thiếu nữ tí hon.

Ánh mắt thiếu nữ rất phức tạp, chất chứa cảm tình trong đó!

Nàng dịu dàng quỳ lạy, quay về Lý Đạo Huyền dập đầu cầu xin: "Thiên thần đại nhân, cứu chúng ta đi."

Lý Đạo Huyền cảm thấy từ sâu trong nội tâm, nơi mềm yếu nhất đã bị người tí hon này chạm phải.

"Cuộc sống đã rất khó khăn, vì sao các ngươi còn phải nhẫn tâm sát hại bọn họ?" Lý Đạo Huyền phát tiết toàn bộ những gì khó chịu trong lòng vào đám sơn tặc tí hon còn lại: "Các ngươi không xứng làm người, ngay cả người nhựa cũng không xứng làm, chết hết đi cho ta."

Y vỗ xuống một chưởng vào các sơn tặc tí hon bên trong hộp tạo cảnh!

Đám sơn tặc vẻ mặt ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Vừa rồi chúng tận mắt thấy đầu mục bay ra xa, bay rất xa, khi rơi xuống đất đã chết không thể chết lại. Tiếp theo, chúng liền thấy thiếu nữ kia quỳ xuống đất, hình như đang gọi cứu mạng với ông trời.

Trong nháy mắt kế tiếp, trên bầu trời đột nhiên vang lên tiếng sấm nổ mạnh, hình như có vật gì từ trên bầu trời rơi xuống, rơi rất nhanh, kèm theo một luồng kình phong vô cùng khổng lồ, khiến mặt đất cuộn tung lên cát vàng, biến thành bão cát, nhưng khi chúng ngẩng đầu lên thì lại không nhìn thấy gì.

"Bẹp!"

Một sơn tặc đột nhiên bị đè bẹp.

Bị vật nặng từ trên đầu đè xuống, cả người bị ép xép lẹp như cái bánh, thịt nát lẫn máu tươi chảy đầy đất.

Đám sơn tặc bên cạnh mất hồn mất vía, quá sợ hãi quát lên: "Cái gì thế?"

"Sao hắn chết?"

"Xảy ra chuyện gì?"

"Bẹp!"

Lại một sơn tặc bị biến thành bánh thịt, dính sát vào mặt đất.

"Bẹp!"

Lại một sơn tặc...

"Bẹp!"

"Bẹp!"

Không nhìn thấy vật gì, một tên tiếp một tên sơn tặc không ngừng mà bị đè thành bánh thịt.

Đám sơn tặc còn lại kinh hoàng bỏ chạy tứ phía, nhưng mà việc này cũng không có tác dụng gì, bẹp, bẹp, bẹp... Một tên tiếp một tên, một tên tiếp một tên, toàn bộ sơn tặc bị biến thành bánh thịt, máu tươi nhiễm đỏ bãi cát.

Cao Nhất Diệp lại ôm lấy thi thể mẫu thân, vừa khóc vừa nói: "Mẫu thân, ông trời mở mắt rồi, đã báo thù cho mẫu thân."

Chương 3: Người tí hon là sống?

Trong hộp tạo cảnh tạm thời an tĩnh lại, trong thôn các nhà đều mở cửa ra, các thôn dân tí hon áo quần rách rưới từ nhà chạy ra, chạy vòng quanh đám sơn tặc tí hon bị Lý Đạo Huyền đè bẹp, đang nhỏ giọng nghị luận cái gì, còn thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Lý Đạo Huyền ngồi bên ngoài cái hộp, nhìn tay mình.

Bàn tay có màu đỏ, đã nhiễm thuốc đỏ từ trên đám người nhựa tí hon.

Không đúng, không phải là thuốc đỏ!

Mũi y ngửi được mùi máu tươi rất nồng, mặc dù máu của một người tí hon là rất ít, nhưng sau khi đập liên tục hơn mười người tí hon, lòng bàn tay y đã nhuộm đỏ, mùi máu tươi cũng trở nên nồng hơn, gay mũi rất khó ngửi.

Các thôn dân hiện tại đang vây quanh thi thể đám sơn tặc, vừa khẽ trò chuyện, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, có một số người thì bu lại thiếu nữ muốn hỏi cái gì. Giọng của họ như muỗi kêu, nếu không lớn tiếng la lên, Lý Đạo Huyền sẽ nghe không rõ.

Trong lòng y xuất hiện mấy ý nghĩ cổ quái: đám người tí hon này không phải là đang dựa theo kịch bản thiết lập sẵn mà biểu diễn đấy chứ? Ánh mắt của thiếu nữ tí hon kia đối diện với ta, vừa rồi nàng còn quay về ta cầu khẩn, sau khi ta đập chết sơn tặc tí hon rồi, hành động của các thôn dân cũng theo tình thế phát triển

mà có biến hóa.

Lý Đạo Huyền rất nghiêm túc nhìn máu tươi trên tay mình, lại cúi đầu nhìn đám người tí hon bên trong hộp tạo cảnh.

"Những người tí hon này có trí thông minh."

Phát hiện này làm cho Lý Đạo Huyền kinh hãi.

Y vội vàng đến nhà vệ sinh rửa sạch máu trên tay, rồi trở lại nhìn chằm chằm vào trong hộp, thấy các thôn dân tí hon đang bắt đầu công việc, họ cướp hết vũ khí của các sơn tặc tí hon, mỗi hộ gia đình được chia một cây vũ khí, còn lột xuống y phục trên người sơn tặc tí hon, cũng chia mỗi nhà một bộ, sau đó đào một cái hố to trên mặt đất vàng ngoài thôn, chôn hết thi thể xuống đó.

Sau đó mấy cái thi thể thôn dân bị sơn tặc giết thì lấy chiếu gói lại cẩn thận, khiêng ra khỏi làng, cũng đào mấy cái hố chôn xuống, còn chặt mấy mảnh gỗ để làm mộ bia.

Hình như trong làng không có người biết chữ, trên mộ bia không viết một chữ nào, chỉ dùng dao khắc mấy cái ký hiệu xiêu xiêu vẹo vẹo, dùng để phân biệt là của nhà nào.

Thiếu nữ tí hon quỳ trước một cái mộ trong đó, mắt chảy lệ, dập đầu mấy cái...

Lý Đạo Huyền vẫn im lặng nhìn các người tí hon bận rộn hồi lâu, từ trời tối đen nhìn cho đến khi trời sáng, lại từ trời sáng nhìn đến khi trời tối đen, thời gian trong hộp đến tận buổi tối ngày hôm sau thì các người tí hon mới trở về nhà nghỉ ngơi hết. Thiếu nữ tí hon cũng trở về nhà, ôm di vật của mẫu thân mà chảy lệ, cũng chìm vào giấc ngủ say.

"Hình ảnh động" trong hộp đã ngừng lại, không có gì hay để xem tiếp.

Lý Đạo Huyền ngáp một cái, lúc này mới phát hiện mình cũng đã hai ngày một đêm rồi chưa ngủ.

Xoa xoa hai mắt mỏi mệt, huyệt Thái Dương thì đau vô cùng, kéo thân thể rã rời trở lại trước máy vi tính, trong đầu y tràn đầy dấu chấm hỏi, theo thường lệ mở máy vi tính lên, đăng nhập vào diễn đàn lịch sử quân sự mà mình thường tham gia, tiếp theo giấu tên đăng bài: "Người tí hon trong hộp tạo cảnh đột nhiên sống lại, phải giải quyết thế nào?"

Trả lời 1: "Nên đi xem bác sĩ."

Trả lời 2: "Véo mạnh vào mình thì sẽ tỉnh thôi."

Trả lời 3: "Có người tí hon nữ không? Nhìn lén nàng thay quần áo đi."

Lý Đạo Huyền câm nín.

Không ai có thể lý giải cảm thụ của y lúc này.

Mở QQ dùng để làm việc, ảnh đại diện của ông chủ đang nhấp nháy liên tục, vừa mở ra xem, trong thời gian cả ngày ngây ra nhìn hộp tạo cảnh, ông chủ đã gửi cho y mấy tin nhắn liền: "Còn chưa thức dậy hả? Thiết kế hôm qua cậu làm bên A không đồng ý, có mấy chỗ cần phải điều chỉnh, thức dậy liên hệ cho tôi ngay."

"'ích ích' muốn gọi video cho bạn... Đã huỷ bỏ..."

"Lúc nào rồi còn chưa dậy? Bên A hối quá kìa."

"'ích ích' muốn gọi video cho bạn... Đã huỷ bỏ..."

"Vãi lọ, đã đến trưa rồi, thằng chó này giả chết hả?"

"'ích ích' muốn gọi video cho bạn... Đã huỷ bỏ..."

"Hai giờ chiều rồi, có phải cậu muốn như vậy không?"

"Ích ích' muốn gọi video cho bạn... Đã huỷ bỏ..."

"6 giờ giờ rồi, còn chưa trả lời tôi hả? Chó thật, tiền lương nửa tháng này đã trả cho cậu rồi, cút ngay cho bố."

"'ích ích' chuyển khoản cho bạn: 2350 tệ."

Lý Đạo Huyền cạn lời.

Mất chén cơm rồi!

Song cũng không có gì bất ngờ, cũng không phải buồn, chán công việc vớ vẩn này từ lâu đã không muốn làm. Mất việc trái lại có cảm giác cả người thoải mái hơn.

Mệt mỏi kéo tới, đã bao lâu rồi chưa có một giấc ngủ ngon? Thừa cơ hội này nghỉ ngơi thôi.

Ngay cả rửa mặt y cũng lười, đi tới giường vùi đầu xuống, nháy mắt bất tỉnh nhân sự.

Công Nguyên năm 2023. ngày 12 tháng 7, mùa hè tại Thành phố Song Khánh.

Khi Lý Đạo Huyền tỉnh lại thì đã là hơn 10 giờ sáng ngày hôm sau.

Cơn đau đầu do thiếu ngủ mà tạo thành vẫn còn đang chưa hết, theo thường lệ mở máy vi tính, mới nhớ ngày hôm nay không cần làm việc, bụng thì đói meo, y nhìn hộp tạo cảnh cả một ngày, chưa có một hột cơm vào bụng, không đói mới là lạ.

Mắt tèm nhèm đi vào phòng bếp, nấu nước, bỏ hai quả trứng gà vào.

Đầu óc dần dần tỉnh táo, y lại nghĩ tới việc hộp tạo cảnh, vội vàng bước ra phòng bếp chui vào phòng khách.

Hộp tạo cảnh còn đang đặt ở trong phòng khách, người tí hon bên trong thức dậy cả rồi, đều đang làm việc ở trong làng.

Rất nhanh Lý Đạo Huyền liền tìm ra thiếu nữ tí hon kia, nàng lại xách theo rổ trúc tìm kiếm rễ cỏ trên mặt cát vàng ở ngoài thôn...

Hôm qua mới mất mẫu thân, chắc nàng còn chưa thoát khỏi đau buồn, nhưng cũng đành phải tiếp tục công việc đi tìm thức ăn.

Lý Đạo Huyền khẽ thở ra một hơi, lẩm bẩm: "Cô bé này khổ quá."

Những lời này vừa ra khỏi miệng, liền thấy thiếu nữ tí hon vội ngẩng đầu lên, tựa hồ nàng nghe được cái gì, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sau khi tìm kiếm vài giây, ánh mắt của nàng liền tập trung vào vị trí hiện tại của Lý Đạo Huyền.

Lập tức Lý Đạo Huyền lại có loại cảm giác này, ánh mắt của y đang đối diện với ánh mắt của thiếu nữ.

Đối diện!

Ánh mắt rất phức tạp.

Trong ánh mắt của Lý Đạo Huyền mang theo thương hại và đồng tình, trong ánh mắt của thiếu nữ kia thì tràn đầy đau thương và cầu khẩn.

Công Nguyên năm 1627. năm Thiên Khải thứ bảy, Thiểm Tây, huyện Trừng Thành, thôn Cao gia.

Cao Nhất Diệp đã mất mẫu thân, hiện tại đã là một người cô đơn.

Nhưng nàng không có thời gian để mà đau buồn, bởi vì trong nhà không có một hột lương thực, nàng phải sống sót, không thể

làm một phế vật chỉ biết ôm di vật của mẫu thân mà khóc lóc.

Sáng sớm nàng đã thức dậy, xách theo rổ trúc đi ra ngoài thôn với cõi lòng tràn đầy đau thương.

Tới trước phần mộ mẫu thân dập đầu một cái, lại nhổ một bãi nước bọt vào phần mộ chôn thi thể đám sơn tặc, sau đó vừa đi vừa tìm kiếm những nơi đã từng mọc lên cỏ dại.

Vùng đất cát này đã được nàng tìm kiếm qua rất nhiều lần, muốn tìm được rễ cỏ đã càng lúc càng khó.

Tay chân càng lúc càng không có sức lực, người hơi lảo đảo, đứng đã không vững.

Nàng không biết mình còn có thể chịu đựng được bao lâu, có lẽ ngày mai, có lẽ ngày mốt, có lẽ ba ngày sau, một ngày nào đó, nàng không tìm đủ rễ cỏ để mà ăn nữa, sẽ đói đến mức không có sức để ra ngoài thôn kiếm ăn, vậy chỉ có thể ở nhà chờ chết thôi.

Nàng biết, ngày này đã càng lúc càng gần.

Đúng lúc này, nàng nghe được một tiếng thở dài vang lên từ trên bầu trời: "Cô bé này khổ quá."

Giọng nói này hình như nàng đã từng nghe qua ở đâu...

Cao Nhất Diệp chợt ngẩng đầu, liền thấy khuôn mặt một nam nhân trẻ tuổi hiện ra từ trong tầng mây, ánh mắt đối diện, đó là đôi mắt trách trời thương dân, tràn đầy cảm tình.

Thiếu nữ biết mình được cứu rồi, nàng lại dịu dàng quỳ xuống lạy: "Thiên thần đại nhân, ta đói quá, sắp không chịu nổi nữa, xin ngài rộng lượng từ bi cứu ta đi."

Chương 4: Cho ngươi ăn

Cao Nhất Diệp khấu đầu tận đất, đầu gối cong đến tận ngực mình, cả người nằm rạp ra đất, co ro như một con vật nhỏ bất lực, yên lặng chờ thiên thần đại nhân ban ân.

Nhưng mà đợi hồi lâu vẫn không thấy xảy ra chuyện gì.

Ngẩng đầu lên, mới phát hiện khuôn mặt nam nhân trong tầng mây đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Thiên thần đại nhân không muốn giúp ta sao?

Cao Nhất Diệp cắn chặt môi dưới, có vẻ hơi mạnh, đã cắn ra cả một hàng dấu răng trên môi.

Có lẽ ngày hôm qua giúp ta giết đám sơn tặc tội ác tày trời chỉ là hào hứng nhất thời của thiên thần đại nhân thôi, nếu ông ta xin gì được nấy, thiên hạ làm sao còn đau khổ nữa?

Suy đi nghĩ lại, ta cũng chưa từng cung phụng cái gì cho thiên thần đại nhân, có từng xây miếu, đốt hương, đốt nến cho hắn chưa? Lão nhân gia dựa vào cái gì giúp ta chứ?

Cắn răng, tiếp tục đi tìm rễ cỏ vậy.

Nàng kéo lê thân thể không còn chút sức lực, tiếp tục tìm kiếm một đường sinh cơ trong vùng cát vàng.

Cũng không phải Lý Đạo Huyền vứt bỏ nàng, chỉ là đang suy nghĩ làm sao mới có thể giúp được nàng.

Y nghe không sót mỗi một chữ cầu xin của thiếu nữ, mặc dù nhỏ như muỗi kêu, nhưng chỉ cần xung quanh không có tạp âm

khác, y vểnh tai cẩn thận lắng nghe là có thể nghe được rõ ràng.

Nàng cần đồ ăn!

Cơ mà, ta cho nàng đồ ăn thế nào đây?

Lý Đạo Huyền đứng lên, đi vào nhà bếp.

Trên bếp vẫn đang để lửa, nước trong nồi đang sôi sùng sục, hai quả trứng gà y vừa mới bỏ vào chắc cũng đã chín rồi.

Hai mắt Lý Đạo Huyền toả sáng: "À? Nếu như ta đặt một quả trứng gà ở trước mặt nàng, nàng có thể nhặt được không nhỉ?"

Thử một lần chẳng phải biết rồi sao!

Vội vàng tắt lửa, vớt hai quả trứng gà luộc ra khỏi nồi, lại ngâm qua nước lạnh cho nó giảm nhiệt độ, sau đó mỗi tay cầm một quả trứng gà đi tới trước hộp tạo cảnh.

Thiếu nữ tí hon trong hộp còn đang cực khổ tìm kiếm trên cát vàng...

Lý Đạo Huyền khẽ nói: "Cô nương, ta thử đưa đồ ăn cho cô."

Thiếu nữ tí hon như đứng hình, ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, ánh mắt đầy vui mừng.

Lý Đạo Huyền chậm rãi bỏ một quả trứng gà vào trong hộp, đặt nó ở trước mặt thiếu nữ.

Cao Nhất Diệp còn tưởng rằng thiên thần đại nhân không muốn giúp mình, không ngờ đang đi, tai lại nghe được giọng nói ôn hòa lại uy nghiêm kia, nàng chợt ngẩng đầu lên, lại một lần nữa cùng thiên thần đại nhân bốn mắt nhìn nhau, trong ánh mắt thiên thần đại nhân vẫn tràn đầy dịu dàng và thương hại.

Tiếp theo, tầng mây tách ra hai bên, một bàn tay khổng lồ thò

xuống, đặt xuống mặt cát vàng ở trước mặt nàng một quả trứng gà khổng lồ.

Cao Nhất Diệp há to miệng, kinh ngạc nhìn quả trứng gà trước mặt.

Một quả trứng gà siêu to khổng lồ, to đến đáng sợ.

Nó phải dài tới hơn ba trượng, cao hơn hai trượng, đặt ở trước mặt Cao Nhất Diệp giống như một quả trứng của viễn cổ cự thú, nàng sợ quá phải lùi về phía sau liền vài bước.

"Đây... là... trứng gà?"

Cao Nhất Diệp nói giọng không dám tin.

Lý Đạo Huyền: "Đúng vậy, trứng gà, cho ngươi ăn đấy."

Cao Nhất Diệp lắp bắp ngẩng đầu lên: "Cho ta ăn cái này?"

Lý Đạo Huyền: "Ta đã luộc chín rồi, ngươi có thể ăn ngay."

Cao Nhất Diệp nghe được lời nói ôn hoà của thiên thần đại nhân, rốt cuộc cố lấy dũng khí và đi tới bên cạnh quả trứng, lấy tay gõ gõ vào vỏ trứng, vỏ trứng phát ra âm thanh trầm đục, giống như đang gõ một tảng đá khổng lồ.

Nàng nhặt lên một cục đá, dùng hết sức lực toàn thân đập vào vỏ trứng.

"Bịch!"

Tảng đá văng ra, vỏ trứng không tổn hao gì.

Cao Nhất Diệp cũng bị lực phản hồi làm ngã ngồi ra đất, mệt thở hồng hộc.

Lý Đạo Huyền phát hiện, quả trứng này đối với thiếu nữ là

một gánh nặng.

Nàng căn bản không có lực để đập vỡ vỏ trứng. Nàng quá nhỏ, cao chưa tới 1 xăng-ti-mét, ở trước quả trứng dài đến 5 xăng-ti-mét, nàng trông rất nhỏ bé.

Lý Đạo Huyền nhẹ nhàng nói: "Ta giúp ngươi bóc vỏ nhé."

Y lại duỗi tay vào trong hộp lấy quả trứng ra, sau đó gõ vào vách tường bên cạnh, rất thuần thục mà lột sạch sẽ vỏ trứng, rồi lại đặt nó vào trước mặt thiếu nữ tí hon.

Thiếu nữ trố mắt, vừa rồi chưa bóc vỏ nàng còn chưa dám xác định lắm, nhưng hiện tại bóc vỏ rồi, nàng đã nhận ra đây thật sự là một quả trứng gà đã được luộc chín, chỉ là nó to quá, dài hơn ba trượng.

Cho... ta ăn thật sao?

Lý Đạo Huyền: "Ăn đi!"

Cao Nhất Diệp vẫn còn chưa dám tin: "Thưởng cho... ta... ăn thật sao?"

Lý Đạo Huyền thở dài một hơi: "Ăn đi, cô bé đáng thương."

Cao Nhất Diệp liền nhào tới, cắn lên bề mặt quả trứng luộc trắng trẻo.

Ngon quá, thơm thật.

Đây chính là đồ ăn mà thiếu gia nhà địa chủ mới có tư cách ăn, hôm nay lại có một quả khổng lồ để cho ta ăn thoải mái.

Cao Nhất Diệp vài ba hơi đã gặm ra một cái lỗ to bên trên quả trứng, gặm xuyên cả lòng trắng lộ ra lòng đỏ, nàng chui cả đầu vào và ăn ngấu nghiến lòng đỏ, miệng thì nhồm nhoàm những âm thanh thoả mãn.

Nàng ăn rất vui vẻ, Lý Đạo Huyền cũng vui vẻ theo, rốt cuộc đã giúp đỡ được cô nương đáng thương này rồi.

Cơ mà...

Ta đưa quả trứng này có phải hơi to rồi không?

Cô nương vương quốc tí hon này cao chưa tới 1 xăng-ti-mét, quả trứng gà này của ta lại dài tới 5 xăng-ti-mét, dù gì nàng cũng không ăn hết được? Thời tiết hiện tại đang vào tháng 7, để qua đêm trứng gà cũng sẽ bị hư không thể ăn tiếp.

Vừa mới nghĩ tới đây, y liền thấy thiếu nữ tí hon ngẩng đầu lên, giọng rụt rè mà nói: "Ta... có thể gọi các hương thân tới cùng ăn không? Mình ta... ăn không hết... để tới ngày mai... sẽ hư mất..."

Lý Đạo Huyền cố gắng nói với giọng dịu dàng nhất: "Có thể, gọi các hương thân tới cùng ăn đi."

Cao Nhất Diệp lại dập đầu một cái: "Đa... đa tạ... thiên thần đại nhân..."

Ăn no rồi nàng cũng có sức, liền nhanh chân chạy vội về làng, vừa chạy vừa thấy lo lắng, ngày hôm qua khi thiên thần đại nhân giúp chúng ta giết sơn tặc thì chỉ có mình ta có thể thấy được tay của thiên thần đại nhân, hương thân khác đều không nhìn thấy.

Vậy quả trứng gà khổng lồ kia có thể hay không chỉ mình ta có thể ăn được? Nếu như ta gọi các hương thân tới ăn trứng gà, họ không nhìn thấy, chẳng phải coi ta thành kẻ lừa đảo rồi?

Nghĩ tới đây, nàng lại chạy về bên cạnh quả trứng, cố móc xuống một miếng lòng đỏ trứng to bằng nắm tay, sau đó hai tay bưng lòng đỏ chạy vội về làng, hét lên với người thôn dân đầu tiên nàng nhìn thấy: "Sơ Ngũ đại ca, ngươi có thấy trên tay ta có cái gì không?"

Nam nhân kia cũng họ Cao, tên là Cao Sơ Ngũ, hắn liền tập trung nhìn vào, liền như đứng hình: "Lòng... đỏ trứng gì mà to thế? Ngươi kiếm đồ tốt như thế ở đâu vậy?"

Cao Nhất Diệp đại hỉ: "Ngươi có thể thấy sao? Ngươi có thể thấy sao! Thật tốt quá, thật là tốt quá, ngươi ăn một miếng đi."

Cao Sơ Ngũ ngỡ ngàng, đồ tốt như thế lại cho ta ăn? Bản thân Nhất Diệp muội muội còn ăn bữa có bữa không, ngày hôm nay là sao?

Nhưng hắn cũng đang đói đến mờ mắt rồi, đói đến mức không biết khách sáo và khiêm nhường là cái gì, liền nhận lấy lòng đỏ trứng và cắn một miếng, hạnh phúc và thỏa mãn tràn ngập trong miệng: "Ôi, thơm quá, đã lâu chưa được ăn đồ ngon như thế rồi."

Cao Nhất Diệp hướng về trong làng, cố hết sức bình sinh mà la lên: "Các vị thúc thúc bá bá, tẩu tẩu a di, ca ca tỷ tỷ, đệ đệ muội muội, nhanh đi theo ta, có đồ ăn ngon này, mọi người đều có thể no bụng rồi."

Chương 5: Nuôi họ thôi

Không mất bao lâu, tất cả 42 người trong làng đều bu quanh quả trứng gà luộc khổng lồ.

42 đôi mắt ngỡ ngàng cùng nhìn chằm chằm vào quả trứng gà.

Dài ba trượng, cao hơn một trượng, một quả trứng cao to khổng lồ.

Mọi người đứng phía trước quả trứng, giống như đứng trước một căn nhà nhỏ.

Nếu như không phải phía trước quả trứng đã lủng một lỗ, có thể nhìn thấy rõ ràng lòng đỏ trứng, họ căn bản không dám vững tin đây là một quả trứng gà luộc đã được bóc vỏ.

Thôn trưởng thôn Cao gia đứng ở phía trước nhất, trên khuôn mặt phủ đầy nếp nhăn không giấu nổi nghi ngờ: "Nhất Diệp, ngươi mới nói, quả trứng gà luộc khổng lồ này là thiên thần đại nhân ban thưởng?"

Cao Nhất Diệp gật đầu, chỉ tay vào bầu trời: "Chính là vị thiên thần đại nhân đã giúp chúng ta giết đám sơn tặc ngày hôm qua."

Mọi người thôn Cao gia hai mặt nhìn nhau.

Cảnh tượng xảy ra ngày hôm qua giống như còn đang trước mắt, đám tặc tử tội ác tày trời kia bị trọng áp nhìn không thấy đập thành bánh thịt, máu tươi văng tung toé, hình ảnh thật sự quá mức chấn động.

Sau đó chỉ có Cao Nhất Diệp nói, nàng nhìn thấy một thiên thần, vươn tay xuống từ trong tầng mây và đập chết từng tên sơn

tặc.

Những người khác thì đều không thấy gì.

Các thôn dân cũng không biết có nên tin lời của nàng hay không.

Không ngờ mới qua một ngày, Cao Nhất Diệp lại lôi đâu ra quả trứng gà lớn như vậy, còn nói là thiên thần đại nhân cho.

Thôn trưởng thở dài: "Nghĩ cho kỹ thì, sự kiện ngày hôm qua ngoại trừ thiên thần đại nhân, còn ai có thể làm được chứ? Mà quả trứng gà khổng lồ ngày hôm nay, ngoại trừ thiên thần đại nhân, càng không ai tạo ra được, cho dù thế gian thật sự có quả trứng lớn như vậy, cũng không có cái nồi to như vậy để nấu."

Mọi người đều gật đầu.

Thôn trưởng: "Nhất Diệp, xem ra thiên thần đại nhân đặc biệt quan tâm tới ngươi, chỉ hiện thân ở trước mặt của ngươi thôi, mà những người khác phúc duyên chưa đủ, vô duyên gặp mặt lão nhân gia hắn mỗi ngày."

Nhất Diệp hơi ngạc nhiên: "Thiên thần đại nhân đặc biệt quan tâm tới ta?"

Thôn trưởng gật đầu: "Lão nhân gia hắn còn có phân phó gì khác không?"

Cao Nhất Diệp suy nghĩ kỹ càng mới đáp: "Hắn chỉ bảo ta ăn, à đúng rồi, hắn còn bảo gọi các hương thân cũng tới ăn đi."

Cao Sơ Ngũ ở bên cạnh thì chép miệng, hắn vừa mới ăn một miếng lòng đỏ trứng to bằng nắm tay, hiện tại còn dính chút vụn trứng ở trên môi, lấy lưỡi liếm môi mình không ngừng, ngay cả chút xíu vụn trứng cũng không muốn lãng phí: "Ta đã ăn một miếng rồi, ăn ngon thật."

Thấy hai người trẻ tuổi đều đã ăn xong, hình như không có việc gì, thôn trưởng cũng không do dự nữa, chỉ tay vào quả trứng gà khổng lồ trước mặt, giọng nghiêm túc nói: "Nếu là thiên thần đại nhân ban thưởng cho chúng ta ăn, vậy ăn đi. Nhưng mà, không cho phép tranh giành, nếu tranh giành sẽ làm đổ hết ra đất, nghiêm trọng lãng phí lương thực, Sơ Ngũ, ngươi đi lấy dao lại đây cắt!"

"Ta thấy quả trứng gà này chắc cũng phải nặng mấy vạn cân, tổng cộng trong làng có 42 người, mỗi người có thể chia mấy trăm cân, còn dư thì thuộc hết về Nhất Diệp."

Thôn trưởng phân phối cơ bản xong, Cao Sơ Ngũ cũng cầm dao đi tới, mọi người cắt cẩn thận, cân cũng cẩn thận, rất sợ làm rơi một miếng lòng trắng hoặc lòng đỏ trứng, mãi đến khi mỗi người được được chia một đống lòng đỏ, một đống lòng trắng, đem hết xô chậu trong nhà ra mới miễn cưỡng chứa đủ, cả đám liền bắt đầu ăn như hổ đói.

Về phần số dư còn lại, các thôn dân liền hỗ trợ Cao Nhất Diệp khiêng về nhà nàng, bỏ vào bên trong hầm. Mùa hè nhiệt độ cao, trứng luộc cũng không dễ bảo quản. Quả trứng to như vậy, ngày mai xác định là sẽ bị hư không ít, nhưng những thôn dân này cũng không suy nghĩ đến chuyện đó, bị hư họ cũng dự định ăn tiếp, chung quy vẫn tốt hơn so với chết đói.

Sau khi ăn xong, các thôn dân cùng nhau quỳ trên mặt đất, hướng về bầu trời cúng bái, cảm ơn thiên thần đại nhân đã ban ân, tiện thể lại cầu thiên thần đại nhân phù hộ, hạn hán sớm ngày kết thúc, mưa thuận gió hoà, ngũ cốc được mùa.

Trong hộp tạo cảnh lại khôi phục bình tĩnh, các người tí hon lại bắt đầu làm việc như thường ngày, công việc của họ chỉ có một: Tìm đồ ăn! Lên núi tìm đồ ăn, xuống lòng sông tìm đồ ăn, đào ba thước đất tìm đồ ăn...

Mặc dù mới ăn một bữa no.

Nhưng trứng luộc không dễ bảo quản, họ lại phải bắt đầu lo lắng cho kế sinh nhai ngày mai.

Cao Nhất Diệp cũng lại lần nữa xách rổ trúc, bắt đầu tìm kiếm rễ cỏ trên cát vàng mênh mông như ngày thường. Có lẽ là vì mới được ăn no, hiện tại nàng bước đi cũng có sức hơn, không trông đáng thương như lúc trước nữa.

Lý Đạo Huyền ngồi ngoài hộp tạo cảnh, lặng lẽ nhìn các người tí hon làm việc, trong lòng cảm xúc ngổn ngang, rất khó chịu.

Một quả trứng gà không cứu được họ!

Vậy, mỗi ngày cho họ một quả trứng gà?

Chỉ ăn trứng không sẽ dẫn đến thiếu hụt dinh dưỡng thì phải?

Còn phải cho họ chút gạo và rau, thỉnh thoảng phải có thịt nữa.

Đúng rồi, còn phải có muối, người không ăn muối là không được, người tí hon cũng coi như người mà nhỉ?

Vừa nghĩ như vậy, mọi chuyện liền trở nên phức tạp.

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Sao ta giống như đang nuôi một hộp chuột hamster vậy nhỉ?

Chiếu theo sức ăn của 42 người tí hon này, một tháng ít nhất phải cần hơn 10 đồng để nuôi họ. Số tiền ấy cũng không phải không chi nổi, mà thôi mà thôi, nuôi đi.

Mở baidu, search "Nuôi người tí hon trong vương quốc tí hon thế nào?"

Trên Baidu không tìm thấy đáp án nào.

Lại mở diễn đàn lịch sử quân sự mình thường lên, giấu tên đăng bài: "Nếu như bạn có một đám người tí hon tới từ vương quốc tí hon, bạn sẽ nuôi họ thế nào?"

Trả lời 1: "Có người tí hon nữ không? Mỗi ngày vén váy nàng lên."

Trả lời 2: "Mỗi ngày nhìn lén nàng tắm."

Lý Đạo Huyền: "Mẹ nó một đám vô học."

Không thể nói đạo lý với đám không nên thân trên mạng được.

Xem ra chỉ có thể mò đá qua sông, bắt đầu học nuôi người tí hon từ số không.

Lý Đạo Huyền đi vào nhà bếp, kiểm tra lương thực dự trữ của mình...

Được thôi, trên cơ bản là không có dự trữ!

Thanh niên đô thị như y, phần lớn thời gian là ăn ngoài, chỉ rất ít khi sẽ tự nấu mì ăn, thêm hai quả trứng chẳng hạn, cho nên trong tủ lạnh trống trơn, ngoại trừ mấy quả trứng gà, một nửa là đồ khô, ngoài dầu muối tương dấm chua thì không có thứ gì.

Như vậy khẳng định là không được.

Lý Đạo Huyền nhìn thoáng qua hộp tạo cảnh, xác nhận tạm thời các người tí hon không cần y chiếu cố, liền vội vàng ra cửa, lấy tốc độ như một cơn gió chạy tới siêu thị gần nhất, vác một túi gạo, mua hai miếng thịt heo, lại thêm một bịch rau, còn mua một bao muối bự, tốn hết hơn 100 đồng.

Sau khi về nhà, Lý Đạo Huyền gom hết để sát bên hộp tạo cảnh, lại đếm thử, 42 người tí hon không thiếu người nào, vẫn còn đang cần mẫn tìm kiếm đồ ăn.

Y đột nhiên nảy ra ý nghĩ chơi trò đùa dai, mở túi gạo, bốc một nắm gạo từ.

Gạo Đông Bắc trắng tinh, còn đượm mùi gạo.

Tìm được nhà của thiếu nữ tí hon trong làng, dùng kính lúp nhìn vào trong nhà nàng, trong nhà có thể nói chỉ có bốn bức tường, trống trơn, hầu như không có đồ dùng gì.

Một căn nhà bỏ không, không trang trí vật dụng gì thì thật là đáng tiếc.

Lý Đạo Huyền lấy tay mình làm thành hình dạng cái ki, nhắm ngay cửa sổ nhà thiếu nữ tí hon, lấy một vốc gạo từ từ đổ vào trong nhà nàng, mãi đến khi đổ đầy cả căn nhà nàng.

Lúc này mới vỗ tay, vui vẻ chờ đợi, nàng về nhà thấy nhiều gạo như vậy, nhất định sẽ rất phấn khởi.

Chương 6: Nha dịch tới rồi

Công Nguyên năm 1627. năm Thiên Khải thứ bảy, Thiểm Tây, huyện Trừng Thành.

Tri huyện Trừng Thành là Trương Diệu Thải đang ngồi ở đại đường huyện nha, lật xem sổ sách sư gia đưa lên, mày nhăn lại, vẻ mặt khó chịu: "Thuế má các thôn còn nợ vẫn chưa thu về sao? Phía trên đang hối lắm rồi đấy."

Sư gia vội vàng cười làm lành: "Huyện tôn đại nhân, Thiểm Tây hạn hán, đất cằn ngàn dặm, dân chúng lầm than, trong tay dân chúng thật sự không còn lương, hối thế nào cũng không thu được, cái này gọi là không thể tránh được."

Hắn nhấn mạnh bốn chữ [Không thể tránh được], phối hợp với vẻ mặt khoa trương trông cũng rất buồn cười.

Trương Diệu Thải biết tên sư gia này thường hay thêm mấy từ tổng kết quái lạ vào cuối câu, cũng không thèm để ý, chỉ lầm bầm nói: "Chúng không có? Trong tay bọn thấp hèn đấy lương thiếu gì, chúng giấu đi, không muốn nộp thuế mà thôi."

Sư gia xấu hổ: "Đang hạn hán mà..."

Trương Diệu Thải: "Năm kia cũng hạn, năm ngoái cũng hạn, vậy mà đều có thể thu được lương, nhưng hạn hán năm nay lại không thu được?"

Sư gia: "Hạn hán năm đầu là mọi người vẫn còn tồn lương. Hạn hán năm thứ hai, đập nồi bán sắt bán đồ trong nhà miễn cưỡng cũng nộp thuế đủ. Đến năm thứ ba còn tiếp tục hạn hán... Vậy thì thành tai nạn chết người rồi, đâu còn gì mà nộp thuế nữa?

Cái này gọi là [Sự bất quá tam].

Trương Diệu Thải lườm hắn: "Thì sao? Ngươi còn nói giúp cho bọn thấp hèn đó nữa? Ngươi thu của chúng bao nhiêu chỗ tốt, dám thêu dệt xằng bậy ở bên tai bản quan?"

Sư gia hoảng sợ rồi: "Khởi bẩm huyện tôn đại nhân, tiểu nhân có thu chỗ tốt gì của họ đâu, họ đã sắp sống không nổi nữa rồi, đào đâu ra tiền mà đút lót cho tiểu nhân chứ? Thật sự là... Tiểu nhân... không thể không nói giúp cho họ một câu được. Cái này gọi là [Lương tâm phát hiện]."

Trương Diệu Thải "hừ" một tiếng, không để ý tới sư gia nữa, mắt đảo láo liên, liền quay sang nói với nha dịch: "Mấy người các ngươi, tổ chức một đội ngũ, đi giục thuế má cho ta... ừm... Ta xem, thôn Cao gia, thôn Vương gia, thôn Trịnh gia... Mấy thôn này năm nay nộp thuế lên ít nhất, các ngươi phân mấy đội, đi đến mấy thôn này một chuyến đi. Nhớ kỹ, đám thấp hèn này rất thích khóc than, rõ ràng trong nhà cất giấu lương thực, nhưng sống chết không chịu nộp thuế, gặp loại người này phải mạnh tay, đánh chết cho ta."

Bọn nha dịch nhao nhao dạ vâng.

Sư gia kinh hãi, liền ôm lấy chân Trương Diệu Thải, khóc toáng lên: "Huyện tôn đại nhân, không được, không được đâu, dân chúng đã khổ lắm rồi, ép họ nữa, chỉ sợ sẽ ép lương dân làm phản. Cái này gọi là [Quan bức dân phản]."

"Cút cho ta, lão tử chịu đủ mấy trò điên khùng của ngươi rồi." Trương Diệu Thải co chân đá vào đũng quần của sư gia, làm hắn ngã lăn ra đất, ôm đũng quần co lại như con tôm luộc.

Mặt trời chiều ngã về tây, mặt đất trải một màu vàng.

Cao Nhất Diệp kéo lê thân thể mỏi nhừ về thôn Cao gia.

Trong rổ trúc là thành quả vất vả hôm nay của nàng, gần nửa

rổ vỏ cây, rễ cỏ, rau dại.

Mấy thứ này cộng thêm số trứng luộc còn thừa lúc ban ngày, khẳng định ngày mai có thể được no bụng.

Nghĩ vậy bước chân nàng cũng thoải mái hơn.

Thôn dân khác cũng đang lũ lượt về thôn, mỗi người đều mang về một rổ cỏ dại vỏ cây, thấy Cao Nhất Diệp, không ít người phất tay chào hỏi nàng, cảm ơn nàng đã cho mọi người được ăn trứng gà.

Cao Nhất Diệp vừa bắt chuyện với các thôn dân, vừa đi đến trước cửa nhà mình, sau đó mở ra chốt cửa.

Cửa mở ra, một tiếng "ầm", một đống không biết bao nhiêu gạo trắng hạt tròn như quả trứng, đường kính trên nửa thước, đổ tràn xuống trước mặt nàng.

Cao Nhất Diệp bị doạ cho giật mình, chỉ kịp lui về phía sau nửa bước nhưng vẫn bị hạt gạo khổng lồ đuổi theo sát, mắt thấy sắp bị bao phủ thì trên bầu trời, một bàn tay khổng lồ thò xuống, nhẹ nhàng ngăn ở trước mặt nàng, cản lại số gạo đang chảy xuống.

Nhưng Cao Nhất Diệp vẫn bị hạt gạo chui ra từ kẽ ngón tay làm chân mất thăng bằng và ngã chổng vó.

Nàng thoáng thất thần, ngỡ ngàng nhìn bên cạnh mình.

Gạo!

Hạt gạo khổng lồ.

Mỗi hạt gạo đều dài hơn nửa thước, chỉ một hạt thôi sợ phải nặng tới trăm cân.

Nàng đang ngỡ ngàng không biết đã xảy ra chuyện gì, liền thấy

bầu trời trên đỉnh đầu mình, mơ hồ xuất hiện khuôn mặt của thiên thần đại nhân, trên mặt còn nở nụ cười, trong nháy mắt lại biến mất ở trong tầng mây.

Cao Nhất Diệp hiểu ra, là thiên thần đại nhân đang giỡn với mình, y chất đầy nhà mình bằng những hạt gạo khổng lồ, chờ khi mình mở cửa sẽ bị giật mình.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, bản thân nàng cũng không nhịn được mà bật cười khúc khích.

Bị chìm ở giữa nhiều gạo trắng "khổng lồ" như vậy, đó là chuyện chỉ nằm mơ mới nghĩ đến trong mấy năm liền hạn hán, không ngờ lại xuất hiện với một phương thức như vậy, rất khó mà không vui cho được, ngay cả nỗi đau vì mất mẫu thân cũng tiêu tan trong chốc lát.

Nàng lại la lên, hàng xóm lập tức chạy tới vây quanh.

Tiếp theo liền vang lên tiếng kinh hô của mọi người: "Gạo, gạo to quá."

Cao Sơ Ngũ trẻ tuổi khoẻ mạnh vội vàng chạy tới cố gắng đẩy ra một vòng gạo bên cạnh nàng, giúp nàng thoát ra khỏi đống gạo.

Thôn trưởng cũng chạy qua đây trước tiên, tiếp theo là 42 người cả thôn, tất cả lại tập trung ở cửa nhà Cao Nhất Diệp.

Mọi người nhìn từng hạt gạo to như cái cối xay, nhất thời lâm vào hỗn loạn, cả người như bị mất đi khả năng hoạt động.

Hồi lâu sau thôn trưởng mới nói: "Đây chắc cũng là thiên thần đại nhân ban ân mà thôi? Thế gian không có gạo lớn như vậy."

Cao Nhất Diệp gật đầu: "Thiên thần đại nhân lại còn giỡn với ta, cố ý đổ đầy gạo ở trong nhà, đợi ta mở cửa liền nhấn chìm ta."

Thôn trưởng: "Trò đùa như vậy, thật hy vọng mỗi ngày hắn đều chơi với chúng ta một lần."

Cao Sơ Ngũ cười ngờ nghệch, đưa tay ôm lấy một hạt gạo khổng lồ trên mặt đất, thứ này phải nặng hơn mười cân, ôm lấy cũng rất tốn sức, nhưng hắn ôm vào trong ngực lại không chịu buông tay: "Gạo này chia thế nào? Chúng ta chia mỗi nhà 50 hạt sao?"

Thôn trưởng giận: "Dừng tay! Đặt nó xuống đàng hoàng. Chúng ta còn chưa biết gạo này chỉ ban cho Nhất Diệp hay là ban cho tất cả mọi người. Nếu chỉ ban cho Nhất Diệp, ngươi cầm lung tung, chọc giận thiên thần đại nhân, muốn bị đập thành thịt vụn như sơn tặc sao?"

Cao Sơ Ngũ quá sợ hãi, hai tay cứng đơ làm gạo rơi xuống đất.

Thôn trưởng chuyển sang Cao Nhất Diệp, hòa nhã nói: "Nhất Diệp, ngươi là một đứa trẻ tốt, nếu thiên thần đại nhân lựa chọn chỉ hiện thân ở trước mặt ngươi, vậy chúng ta cũng chỉ có thể xin ngươi nói với thiên thần đại nhân, phiền ngươi hỏi lão nhân gia hắn, số gạo này... chúng ta có thể hưởng ké của ngươi, được dùng một ít..."

Hắn đang nói đến đây thì từ phía cửa thôn, đột nhiên vang lên một giọng nói vênh váo tự đắc: "Đám tiện dân thôn Cao gia, ra đây ra đây, mẹ nó đừng có mà trốn ở trong nhà giả chết, thuế các ngươi nợ triều đình khi nào mới nộp?"

Vừa nghe giọng nói này, tất cả thôn dân mặt mày sa sầm, ngay cả đứa bé không hiểu chuyện cũng sợ bụm chặt miệng, không dám khóc một tiếng.

Cao Sơ Ngũ đè thấp giọng nói: "Không xong rồi, nha dịch trong huyện tới."

Thôn trưởng không chút suy nghĩ, lập tức nói: "Nhất Diệp, Sơ Ngũ, với mấy thanh niên, các ngươi lập tức động thủ, chuyển hết gạo vào trong nhà Nhất Diệp đi, rồi đóng cửa cho kỹ. Ta ra cửa thôn ứng phó nha dịch, mọi người nhớ kỹ, tuyệt đối đừng để chúng thấy gạo trong nhà."

Chương 7: Những người tí hon này từ đâu tới?

Lý Đạo Huyền đột nhiên phát hiện, trong hộp lại xuất hiện thêm năm người tí hon, không sai, là xuất hiện thêm.

Sáng sớm hôm nay, sau khi mua lương thực cho các người tí hon, y còn đặc biệt đếm số lượng người tí hon, tổng cộng 42 người, không dư người nào, không thiếu người nào.

Nhưng hiện tại, trong hộp đã có 47 người tí hon rồi.

Năm người tí hon nhiều hơn này hình như "chui vào" từ bên mép hộp tạo cảnh.

Trang phục họ mặc trên người là thống nhất, y phục màu đỏ thẫm, hông treo phác đao, tay cầm xích sắt, sau lưng có một vòng tròn trắng, phía trên viết một chữ "nha", thoạt nhìn giống như quan sai thời cổ đại.

Bởi vì khi họ "tiến vào" hộp tạo cảnh, lực chú ý của Lý Đạo Huyền đang trên người các thôn dân, cho nên y không thấy được thời khắc năm người tí hon kia "tiến vào", chờ khi y chú ý tới thì năm người tí hon này đã chạy tới cửa thôn rồi.

Lý Đạo Huyền rất hiếu kỳ: Năm quan sai này đi vào hộp tạo cảnh của ta thế nào nhỉ? Thật khó hiểu!

Điều này giống như một người nuôi hamster, rõ ràng mình chỉ nuôi 42 con, đột nhiên phát hiện trong hộp có thêm 5 con, hơn nữa lại khác với hamster của mình, bảo sao không thắc mắc?

Y đi vòng quanh hộp tạo cảnh, nhìn trái nhìn phải, nhìn tới

nhìn lui, bốn mặt hộp đều là thủy tinh kín mít, chỉ duy nhất một nơi có khả năng ra vào đó là phía trên nắp hộp, nhưng Lý Đạo Huyền vừa mới bỏ gạo vào rõ ràng đã đậy lại rồi.

Lỗ thông hơi?

Không, lỗ thông hơi rất nhỏ, hơn nữa rất cao, các người tí hon không thể ra vào từ lỗ thông hơi được.

Quá vô lý!

Y đang nghiên cứu tới nghiên cứu lui thì lại thấy năm quan sai tí hon mới tới kia hình như đang tranh cãi với các thôn dân tí hon, vội vàng ghé sát tai vào, tập trung lắng nghe.

Một quan sai tí hon đang lớn tiếng mắng chửi: "Đám tiện dân các ngươi, nợ thuế mãi không nộp, là muốn tạo phản hay sao?"

Một quan sai khác thì cầm xích sắt vung tới: "Nếu không nộp thuế, lão tử sẽ bắt hết các ngươi vào nhà lao."

Thôn trưởng tí hon tiến lên nghênh đón, cười xoà: "Quan gia, quan gia, không phải chúng tôi không nộp thuế, thật sự là không có tiền lại không có lương, mọi người sắp chết đói đến nơi rồi, ngài xem thời tiết hôm nay, đã mấy tháng không có một giọt mưa, hoa màu trong ruộng đã chết sạch..."

Quan sai tí hon cười nhạt: "Hạn hán không phải là cái cớ, thuế của triều đình, mặc kệ tình huống nào cũng phải nộp đủ lên trên, bằng không chính là tạo phản."

Thôn trưởng tí hon vẻ mặt cầu xin: "Quan gia, ngài xem những người trong thôn chúng tôi đi, người nào người nấy gầy trơ cả xương, gió thổi qua là ngã rồi, nào giống người còn có tiền chứ? Mọi người đói sắp chết rồi, thực sự không có cách nào mà nộp thuế."

Quan sai tí hon: "Bọn thấp hèn, hiện tại lão tử muốn vào làng tìm, nếu như bị ta phát hiện ngươi giấu lương không nộp, ngươi chờ ngồi nhà lao cả đời đi."

Hắn liền đẩy thôn trưởng ra, nghênh ngang đi vào trong làng.

Lý Đạo Huyền nhìn một màn này cũng thấy vui vẻ, đám quan sai cùng với các thôn dân tí hon lại bắt đầu diễn kịch rồi?

Ngay từ đầu khi mình thấy hộp tạo cảnh, trong hộp cũng đang diễn kịch rồi, một đám sơn tặc tí hon giết người đốt nhà trong làng, lúc đó mình còn tưởng rằng các người tí hon là chạy bằng điện, đang diễn vở kịch đã được cài đặt sẵn nội dung, mới duỗi tay can thiệp, giết chết đám sơn tặc tí hon.

Còn tưởng là từ nay về sau sẽ không diễn nữa, không ngờ, vào lúc này lại diễn tiếp vở kịch quan sai ức hiếp lương dân rồi?

Rốt cuộc chuyện này là sao?

Ngươi thử nghĩ xem, ngươi chăm một hộp hamster, cứ mỗi đoạn thời gian lại sẽ chơi trò sắm vai nhân vật, rồi diễn một đoạn kịch?

Trong lòng y xuất hiện cảm giác huyền diệu khó giải thích, cổ quái vô cùng.

Cái hộp này không đơn giản như ta nghĩ, chỉ sợ cũng không đơn thuần là chỉ nuôi một hộp người tí hon.

Năm quan sai tí hon bắt đầu lục tung khắp làng, tùy ý xông vào nhà dân, tạo nên tiếng huyên náo khắp nơi.

Thôn trưởng tí hon vẻ mặt khẩn trương, nhà người bình thường cũng không sợ lục lọi gì.

Dù sao thì mọi người không có gì lương thực là thật, nhưng

mà, trong nhà Cao Nhất Diệp lại chất đống cả nửa gian nhà hạt gạo khổng lồ, nếu như bị quan sai tìm được, vậy thì...

Hắn càng khẩn trương, trái lại càng dễ bại lộ mục tiêu.

Quan sai tí hon lập tức phát hiện, ánh mắt người trong thôn đều như lơ đãng mà liếc tới một căn nhà rách, tựa như trong căn nhà đó đang cất giấu đồ vật gì không muốn để người khác thấy.

Toàn bộ thanh niên trong làng đều canh giữ ở trước căn nhà rách đó, hai người trong đó còn lấy lưng tựa sát cửa nhà, hình như sợ sau khi mở cửa, sẽ có vật gì từ bên trong nhảy ra vậy.

Lực chú ý của quan sai tí hon lập tức khoá chặt căn nhà đó.

"Tránh ra tránh ra!" Một quan sai tí hon đã đi về hướng nhà Cao Nhất Diệp.

Các thôn dân tí hon lập tức khẩn trương quá đỗi, mọi người đều biến sắc mặt. Thôn trưởng không kiềm chế được mà đứng chắn ở trước mặt quan sai.

Quan sai tí hon đẩy mạnh hắn ra, thôn trưởng tí hon thất tha thất thểu ngã ra bên cạnh.

Các quan sai tí hon đã bước tới trước căn nhà: "Cút ngay!"

Mấy thanh niên xiết chặt nắm đấm, nhưng không ai dám ra tay, cũng không ai nguyện ý tránh ra.

Quan sai đạp qua một cái, Cao Nhất Diệp và Cao Sơ Ngũ đang tựa lưng chắn lấy cửa, một cước đột nhiên của quan sai đá văng hai người ra một bên, cửa mất tám ván gỗ đỡ lấy, gạo bên trong lập tức phá cửa đổ ra ngoài.

Rào rào rào, gạo chảy ra, quan sai tí hon đứng đằng trước bị dọa giật mình, may mà hắn đã tập võ nghệ được mấy ngày, thân

thủ coi như nhanh nhẹn, trước tiên nhảy về phía sau, với lại gạo đã được Cao Sơ Ngũ và mọi người đẩy vào trong nhà và đã xếp ngay ngắn, uy lực chảy xuống cũng yếu đi, cũng không đè chết quan sai trong đống gạo, hắn chỉ bị chôn ngập tới eo, mấy tên quan sai phía sau cũng khiếp vía, tất cả nhảy về phía sau tránh.

Quan sai bị chôn trong đống gạo cố vung tay vung chân, muốn thoát khỏi, nhưng khi hắn thấy mình bị chôn trong đống gạo to như cối xay thì lại càng hãi hùng hơn, bốn tên quan sai khác cũng mồm chữ O mắt chữ A, sửng sốt nửa ngày chưa khép được miệng.

Các thôn dân cũng không biết nói gì, tất cả đều giữ trầm mặc.

Tình cảnh cứ như vậy rơi vào an tĩnh quỷ dị, vài giây sau mới nghe tên quan sai bị chôn trong đống gạo hét lớn: "Nhìn cái gì? Mau đưa lão tử ra."

Bốn tên quan sai khác vội vàng tiến lên và đẩy hạt gạo ra, lôi quan sai đó lên.

Một quan sai giọng lắp bắp hỏi: "Trong thôn Cao gia không ngờ cất giấu đồ như vậy? Gạo... này... rốt cuộc là sao? Vì sao to thế này?"

Thôn trưởng cũng bất cứ giá nào rồi: "Đây là gạo thần thiên thần đại nhân ban thưởng cho chúng ta, dùng để cứu mệnh, nếu các ngươi dám động đến, thiên thần đại nhân sẽ lấy mạng của các ngươi."

Năm tên quan sai hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết có nên tin hay không.

Tràng diện lại rơi vào bế tắc, mấy chục giây không ai nói câu gì.

Lý Đạo Huyền im lặng nhìn đến lúc này, cũng không biết mình có nên ra tay can thiệp hay không, tình cảnh này có chút quỷ dị,

nếu như ta muốn bảo vệ 42 người tí hon của mình, hiện tại phải đập chết năm tên quan sai này mới đúng? Giống như lần trước đập chết sơn tặc tí hon vậy.

Nhưng mà, ta làm vậy có ổn không?

Năm quan sai tí hon này từ đâu tới đây? Chui vào hộp thế nào? Sau đó sẽ còn có người tí hon khác tiến vào hộp nữa không?

Còn có rất nhiều chuyện chưa được làm rõ!

Lúc này xuất thủ lung tung, chưa hẳn là biện pháp tối ưu.

Chương 8: Không thể giết họ

Lý Đạo Huyền đưa tay phải lấy ra điện thoại, hướng về các người tí hon trong hộp chụp tách tách, chụp vài tấm ảnh để giữ lại khoảnh khắc giằng co này.

Đồng thời tay trái cũng chuẩn bị sẵn sàng để ra tay giúp các "người tí hon của mình", mở nắp đậy hộp tạo cảnh ra, giơ một tay trên không trung cái hộp, chỉ cần "người tí hon của mình" có nguy hiểm cho sinh mệnh, y sẽ thò tay trái vào và giết chết năm "quan sai tí hon từ bên ngoài đến".

Tựa như giết chết đám sơn tặc tí hon vậy.

Cao Nhất Diệp rất sợ, cái loại hoảng sợ không biết làm gì.

Nàng lại loáng thoáng nhìn thấy thiên thần đại nhân xuất hiện trên bầu trời, đương nhiên, đây chưa phải điều đáng sợ nhất, đáng sợ chính là thiên thần đại nhân đã giơ tay lên rồi.

Nàng biết thiên thần đại nhân nhấc tay là có ý nghĩa gì.

Ngày hôm qua nàng đã tận mắt nhìn thấy, thiên thần đại nhân một bàn tay một người, đập toàn bộ sơn tặc thành bánh thịt, hình ảnh đáng sợ lại hả giận đó đến nay vẫn còn quanh quẩn trong đầu.

Cao Nhất Diệp vội vàng ngẩng đầu, hướng lên không trung hét lớn tiếng: "Đừng! Thiên thần đại nhân, đừng giết họ."

Lý Đạo Huyền: "Hả?"

Cao Nhất Diệp kêu to: "Họ là quan sai, giết họ rồi, cả thôn chúng tôi sẽ xong đời."

Nàng la lên đã dùng hết khí lực, người bên cạnh nàng tự nhiên đều nghe được.

Các thôn dân đều ngẩn ra.

Năm tên quan sai cũng ngẩn người, sau đó đồng thời ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trong lòng thầm nghĩ: Có ý gì? Đám thôn dân này sao lại hướng về bầu trời bảo là đừng giết bọn mình?

Bầu trời có vật gì có thể giết năm người mình?

Không nhìn thấy, bầu trời không có gì hết.

Họ cũng không ngốc, lập tức nhớ tới lời thôn trưởng mới nói: "Đây là gạo thần thiên thần đại nhân ban thưởng cho chúng tôi, dùng để cứu mệnh, nếu như các ngươi dám động vào, thiên thần đại nhân sẽ lấy mạng của các ngươi."

"Hừ!" Quan sai dẫn đầu buột miệng mắng: "Cố làm ra vẻ chứ gì?"

Một quan sai khác cũng nói: "Lão tử sợ quá cơ, cứ tưởng thật sự có vật gì có thể tới giết lão tử, kết quả là bọn thấp hèn diễn kịch, tưởng lão tử nhát gan hả?"

Một tên quan sai quát lên với Cao Nhất Diệp: "Tiện nữ nhân này, nói mấy lời xàm xí thần quỷ gì hả? Đe dọa quan sai sao, muốn đối nghịch với triều đình, không muốn sống nữa đúng không?"

Cao Nhất Diệp: "Ta không phải hù doạ các ngươi, ta đang cứu các ngươi đấy, đi nhanh đi, thiên thần đại nhân đã giơ tay lên rồi, các ngươi đã chọc giận hắn, tiếp tục như vậy, hắn sẽ một chưởng một người, đập chết tất cả các ngươi."

Năm tên quan sai nghẹn họng.

Lời này nghe mà trong lòng sợ hãi, nhưng quả thật rất khó tin

tưởng.

Quan sai dẫn đầu ra hiệu cho một tên thủ hạ bên cạnh: "Bắt nữ nhân yêu ngôn hoặc chúng kia lại cho ta, đem về nha môn huyện từ từ thẩm vấn, nàng có khả năng là yêu nhân của Bạch Liên tà giáo."

Quan sai kia giơ lên xích sắt trong tay, từ từ đi tới gần Cao Nhất Diệp.

Cao Nhất Diệp liếc nhìn quan sai đang đi tới gần mình, lại ngẩng đầu nhìn, tầng mây đã tách ra, tay của thiên thần đại nhân đang nhanh chóng di chuyển xuống phía dưới, rất nhanh liền đi tới trên đầu quan sai, rất rõ ràng thiên thần đại nhân đang phù hộ mình, nếu như quan sai này hạ thủ với mình, thiên thần đại nhân sẽ đập xuống một chưởng, quan sai sẽ bị đập thành bánh thịt.

Nhưng quan sai lại khác với sơn tặc!

Sơn tặc giết thì giết, khiêng ra ngoài thôn chôn xong sẽ không còn dấu vết gì.

Nhưng quan sai chết ở thôn Cao gia, sẽ dẫn đến hậu quả rất nghiêm trọng, quan phủ sẽ cho rằng là người của thôn Cao gia giết họ, mọi người cả thôn sẽ bị gắn cho cái mác "tạo phản", tiếp theo đại quân sẽ đến trấn áp, mọi người sẽ chết không có chỗ chôn.

Cao Nhất Diệp không thèm để ý tới quan sai đang đi về phía mình, lại ngẩng đầu và quay về bầu trời tiếp tục hô to: "Thiên thần đại nhân, không thể giết, tuyệt đối không thể giết họ, chỉ cần để cho họ biết ngài ở chỗ này, họ cũng không dám vô lễ với ngài rồi."

Lý Đạo Huyền nghe được tiếng la của thiếu nữ.

Nàng đang cố hết sức mà la lên.

Chỉ vì bảo vệ năm tên quan sai này?

A, không đúng! Nàng đang bảo vệ mình, bảo vệ thôn dân.

Lý Đạo Huyền lập tức hiểu ngay, phía sau năm quan sai tí hon này còn có nhiều quan sai tí hon hơn nữa, thân phận của họ liền đại biểu cho sức mạnh phía sau họ.

Hộp tạo cảnh này cũng không phải đơn giản như mắt ta nhìn thấy.

Lần này làm theo mong đợi của thiếu nữ vậy.

Bàn tay của Lý Đạo Huyền vốn dự định đập chết quan sai liền dừng lại, y chỉ vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng nhón quan sai kia lên như ngắt một đoá hoa dại.

"A a a a!"

Quan sai phát ra tiếng kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết.

Hắn đang từng bước một đi tới Cao Nhất Diệp, chuẩn bị bắt thiếu nữ yêu ngôn hoặc chúng này về thẩm vấn, ai ngờ đột nhiên cảm giác được một luồng sức mạnh giữ lấy vai mình, áp lực khổng lồ ép tới khiến xương cốt toàn thân vang lên rắc rắc, suýt nữa sụp đổ.

Hắn nhìn trái, nhìn phải, muốn nhìn ra vật gì đang giữ mình lại, nhưng không nhìn thấy, bên người không có bất cứ đồ vật nào, hắn chỉ có thể cảm nhận được một áp lực vô hình.

Tiếp theo hai chân hắn rời khỏi mặt đất, và bay lên giữa không trung.

Sức mạnh không nhìn thấy đó xách hắn lên, treo lên không cao một trượng.

Bốn quan sai khác cùng ngẩng đầu lên, nhìn tên quan sai bị treo giữa không trung, không ngừng vùng vẫy, vẻ mặt đầy kinh

ngạc.

Các thôn dân thấy cảnh này lại đồng loạt quỳ xuống: "Thiên thần đại nhân hiển linh rồi."

Quan sai bị xách lên giữa không trung sợ quá nước mắt nước mũi giàn giụa, ngay cả đũng quần cũng đã ướt đẫm. Hắn quơ tay quơ chân giữa không trung, khàn giọng la lên: "Thiên thần đại nhân tha mạng, thiên thần đại nhân tha mạng... tiểu nhân vô ý mạo phạm... tiểu nhân sai rồi... tha mạng..."

Bốn quan sai khác hai mặt nhìn nhau, nhất thời không biết nên làm cái gì.

Đúng lúc này, Lý Đạo Huyền phùng má, hướng về bốn tên quan sai khác, thổi "phù" một hơi.

"Ầm!"

Cuồng phong nổi lên!

Một luồng kình phong cuốn tới bốn người, không cuốn những người khác, chỉ cuốn lấy bốn người họ.

Bốn quan sai bị cơn gió đáng sợ này thổi bay hết về phía sau, bay ra xa ba bốn mét mới ngã văng ra đất, mông thiếu chút cũng nở hoa.

Lần này bốn người cũng biết được mình nên làm gì, vội vàng xoay người bò dậy, sau đó quỳ phịch xuống đất, trán dí sát xuống mặt cát vàng.

Lý Đạo Huyền cất lời: "Bảo chúng cút đi! Không cho phép nói ra chuyện xảy ra vừa rồi."

Cao Nhất Diệp lớn tiếng nói: "Thiên thần đại nhân bảo các ngươi cút, còn cảnh cáo các ngươi, không cho phép nói ra chuyện

ngày hôm nay."

Bốn người vội vàng dập đầu: "Cẩn tôn phân phó của thiên thần đại nhân."

Đứng dậy, nhanh chân bỏ chạy.

Quan sai bị treo giữa không trung khóc lớn: "Tiểu nhân cũng muốn cút, thiên thần đại nhân tha mạng, xin ngài để cho tiểu nhân cũng cút đi, chuyện ở đây tiểu nhân sẽ không nói ra nửa lời..."

Lý Đạo Huyền khẽ buông tay, quan sai kia ngã xuống cái bịch từ độ cao một trượng, nhưng hắn nhịn đau xoay người bò dậy, khập khiễng đuổi theo bốn tên đồng liêu đi mất.

Lý Đạo Huyền tập trung ánh mắt lên người năm quan sai, y muốn nhìn rõ năm tên quan sai này rốt cuộc "rời khỏi hộp tạo cảnh" thế nào, chỉ thấy năm người lảo đảo, vô cùng chật vật chạy ra khỏi thôn, chạy đến vùng cát vàng ngoài thôn, lại chạy, rất nhanh liền đến mép hộp tạo cảnh.

Ở đây là bức tường thủy tinh đứng thẳng.

Năm người giống như không nhìn thấy bức tường thủy tinh đó vậy, tiếp tục đi về phía trước, đi xuyên qua thủy tinh... Nhưng họ cũng không đi xuyên hộp tạo cảnh ra bên ngoài, mà cứ như vậy trực tiếp biến mất không còn thấy bóng dáng, giống như bức tường thủy tinh là một cánh cửa truyền tống đi thông đến một thế giới khác.

"Đi ra ngoài? Biến mất rồi?" Lý Đạo Huyền đã tận mắt chứng kiến "người tí hon từ bên ngoài" ra vào hộp tạo cảnh, không khỏi lâm vào trầm tư...

Chương 9: Thế giới của người tí hon

Cần phải xem kỹ hộp tạo cảnh của mình lại một lần nữa, có lẽ, nó không chỉ dùng để nuôi 42 người tí hon này, mà là... Nối liền đến một thế giới của người tí hon khác?

Không, dùng "nối liền" chỉ sợ không thích hợp, dùng "nhìn xuống" càng chuẩn xác hơn.

Vốn tưởng rằng mình đang nuôi một cái hộp người tí hon, như vậy nuôi tuỳ tiện thôi, coi như nuôi một cái hộp hamster, cũng không nghĩ tới đi sâu nghiên cứu những người tí hon này là tình huống gì, nhưng nếu như mình đang "nhìn xuống" một thế giới khác của người tí hon, vậy sự tình đáng để nghiên cứu đã có thể nhiều hơn.

Lý Đạo Huyền chuyển ánh mắt trở lại trên người các thôn dân tí hon.

Lúc này quan sai tí hon đã chạy rồi, các thôn dân tí hon đang tập trung lại quay về bầu trời mà hoan hô lễ bái.

Thiếu nữ tí hon xem như người "duy nhất có thể đối thoại với thiên thần đại nhân", được các thôn dân tí hon bao vây ở giữa, mồm năm miệng mười nói với nàng cái gì.

Thiếu nữ tí hon liền ngẩng đầu, quay về bầu trời hô lớn: "Thiên thần đại nhân, các hương thân cảm ơn sự hỗ trợ của ngài, mọi người còn muốn hỏi ngài, số gạo thần này là ban cho mình ta, hay là cho phép các hương thân cũng được hưởng dụng?"

Ánh mắt Lý Đạo Huyền liền tập trung trên người thiếu nữ tí hon.

Thiếu nữ tí hon này có thể giao lưu với mình, nàng có thể nghe được những gì mình nói, vậy có thể thông qua nàng tìm hiểu việc của thế giới người tí hon, xem ra, lúc này phải nói mấy câu với thiếu nữ tí hon này rồi.

Lý Đạo Huyền cất lời: "Đem gạo chia cho mọi người đi, mặt khác, ta có một số vấn đề muốn hỏi các ngươi."

Thiếu nữ tí hon mừng rỡ: "Các hương thân, thiên thần đại nhân nói số gạo này là ban cho tất cả chúng ta, mọi người có thể được chia."

Các thôn dân tí hon liền hoan hô.

"Thiên thần đại nhân phù hộ."

"Thiên thần vạn tuế."

"Ặc, Nhất Diệp, thiên thần đại nhân là thần của phật gia hay là đạo gia? Chúng ta nên nói A Mễ Thâu Phật, hay là Vô Lượng Sấu Phúc?"

Thiếu nữ tí hon cũng ngẩn ra, mặc dù nàng có thể nhìn thấy khuôn mặt mơ hồ của thần linh đại nhân hiện ra trong tầng mây, nhưng lại không thấy rõ y mặc là đạo bào hay là tăng bào, thật sự không rõ khi cầu khẩn nên nói "A Mễ Thâu Phật", hay là nên nói "Vô Lượng Sấu Phúc", việc này có vẻ rất xấu hổ.

Nếu như nói sai từ cầu khẩn, chọc giận thiên thần đại nhân, vậy chữ chết cũng không biết viết như thế nào.

Tuy nhiên... Hình như mọi người cũng đều mù chữ, vốn không biết viết chữ chết.

Các thôn dân tí hon đơ cả người ra, không cầu khẩn tiếp được nữa.

Lý Đạo Huyền dở khóc dở cười mà lắc đầu, những người tí hon này vẫn rất thú vị, không ngờ họ còn có thể nghiên cứu mình là thần của phật giáo hay là đạo giáo, xem ra văn hóa của thế giới người tí hon này cùng với văn hóa của chúng ta là nhất mạch tướng thừa.

Y đem theo ý cười nói: "Đừng để ý đạo gia phật gia, bên ta đều không phải."

Thiếu nữ tí hon thất thần, điều này tiến vào điểm mù tri thức của nàng rồi, còn có loại thiên thần đại nhân này sao?

Lý Đạo Huyền: "Đừng lưu ý loại việc nhỏ nhặt này, bảo mọi người yên lặng, ta hỏi đây."

Thiếu nữ tí hon vội vàng lớn tiếng nói: "Mọi người yên lặng, thiên thần đại nhân còn có mấy vấn đề, muốn hỏi chúng ta."

Nàng vừa lên tiếng, trong nháy mắt mọi người an tĩnh lại.

Lý Đạo Huyền: "Các ngươi đang ở là tinh cầu nào? Hoặc là đại lục? Hoặc là thứ nguyên?"

Thiếu nữ tí hon nghe không hiểu, nàng liền thuật lại nguyên dạng những lời này cho các thôn dân tí hon nghe một lần.

Nhưng mà, các người tí hon ở đây không một ai nghe hiểu được, ngay cả người có tri thức nhất, gặp qua việc đời nhiều nhất là thôn trưởng tí hon cũng đực mặt ra, tinh cầu là cái gì? Đại lục lại là cái gì? Thứ nguyên là cái gì?

Từ vẻ mặt của họ là có thể nhìn ra, bọn họ không hề có khái niệm với những từ này.

Lý Đạo Huyền đã hiểu, mặc dù văn hóa nhất mạch tướng thừa, nhưng trình độ tri thức của họ vẫn còn dừng lại tiêu chuẩn của mấy trăm năm trước, y lại hỏi: "Các ngươi đang ở là quốc gia nào? Hiện tại là niên hiệu gì?"

Khái niệm quốc gia, các người tí hon cũng hiểu một chút, họ biết mình đang ở trong một quốc gia, quốc gia này còn có triều đình và quân đội.

Nhưng quốc gia này tên gọi là gì, là niên đại gì, họ lại hoàn toàn không biết, đều đồng loạt lắc đầu.

Lý Đạo Huyền nhíu mày: đám người này ngay cả mình là người của quốc gia nào, niên hiệu gì cũng không biết, mù chữ kiểu này coi như vượt tiêu chuẩn rồi.

Tuy nhiên, cẩn thận nghĩ lại thì cũng hiểu!

Nông dân cổ đại ngay cả chữ Đại cũng không biết, chân không ra khỏi thôn, phạm vi đi xa nhà nhất có lẽ cũng chỉ đến một huyện thành, nếu như nơi sinh ra có vẻ hoang vắng, bình thường không có thương lữ đi ngang qua, các thôn dân sẽ giống như những người trước mắt, cái gì cũng không biết, hoàn toàn không biết gì về thế giới bên ngoài.

Sơn trung bất tri tuế nguyệt trường, nại hà nhân gian bách niên thương.

Nghĩa là, Trong núi không biết thời gian trôi qua, không biết nhân gian trăm năm đã già.

Lý Đạo Huyền thở dài thườn thượt: "Mà thôi! Chắc cũng không hỏi được cái gì từ chỗ các ngươi."

Các thôn dân tí hon hai mặt nhìn nhau.

Cao Nhất Diệp hạ giọng, nói với các thôn dân bên cạnh: "Hình

như thiên thần đại nhân rất thất vọng."

Thôn trưởng: "Ôi? Chúng ta không thể trả lời câu hỏi của lão nhân gia, đương nhiên ngài thất vọng rồi."

Cao Nhất Diệp: "Vậy phải làm sao đây?"

Thôn trưởng rất nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Ngươi nói cho thiên thần đại nhân, xin cho chúng ta một chút thời gian, để chúng ta nghĩ biện pháp, tìm một người có học vấn đến đây."

Cao Nhất Diệp: "Người có học vấn? Trong làng làm gì có người nào có học vấn nào."

Thôn trưởng nói: "Trong thôn Cao gia không có, nhưng trong huyện thành có mà, ta nghĩ... Ta đã thấy qua... Người có học vấn nhất... Đương nhiên là tri huyện đại nhân rồi."

Cao Nhất Diệp xấu hổ lắc đầu: "Tri huyện lão gia đâu phải người chúng ta có thể mời được?"

Thôn trưởng nói: "Vậy chúng ta mời Tam Thập Nhị đi, sư gia của tri huyện lão gia."

Cao Nhất Diệp lắc đầu: "Sư gia chúng ta cũng không mời được."

Thôn trưởng cười khà khà: "Mặc dù sư gia cũng là đại nhân vật, nhưng hắn không phải mỗi ngày đều có quan sai vây quanh như tri huyện lão gia, mời cũng dễ dàng hơn nhiều."

Cao Nhất Diệp hoang mang đầu đầy dấu chấm hỏi.

Thôn trưởng quay đầu nhìn sang một thanh niên bên cạnh: "Sơ Ngũ!"

Cao Sơ Ngũ tiến lên một bước, cười ngây ngô.

Thôn trưởng phân phó: "Sáng sớm ngày mai, ngươi dẫn theo mấy thanh niên trong thôn, gạo khổng lồ ấy ăn nhiều một chút, ăn no cho có sức lực, sau đó đi huyện thành một chuyến, mời sư gia tới thôn Cao gia. Nếu như hắn chịu tới thì mời đàng hoàng, nếu không chịu tới, cầm gậy đánh hắn bất tỉnh rồi cõng qua đây. Nhớ kỹ, mệnh của chúng ta là thiên thần đại nhân cho, thiên thần đại nhân muốn cái gì, chúng ta phải cung phụng đến tận tay lão nhân gia hắn, không thể khiến lão nhân gia hắn thất vọng về chúng ta được."

Cao Sơ Ngũ cười ngoác miệng: "Được được, thiên thần đại nhân đã thưởng cho ta trứng gà khổng lồ, còn thưởng ta gạo khổng lồ, ta phải nghe lời của lão nhân gia hắn, nhưng ta chưa từng đi qua huyện thành, phải đi thế nào?"

Thôn trưởng: "Ta sẽ dạy ngươi đi như thế nào..."

Lúc này Lý Đạo Huyền vẫn còn đang ở bên ngoài hộp nhìn vào, thấy mấy người tí hon này đang nghị luận làm sao "mời" một vị sư gia có học vấn về giải đáp vấn đề cho y, nghe qua cũng cảm thấy rất thú vị.

Thế giới người tí hon này xem ra không nhỏ, có thôn trang, có huyện thành, có quan sai, có tri huyện, có sư gia, vậy nhất định còn có một quốc gia khổng lồ.

Hy vọng họ mau chóng "mời" vị sư gia trong huyện thành về đây.

Chương 10: Khi đói bụng chỉ có một nỗi lo

An bài xong rồi, thôn trưởng mới vung tay lên: "Chia gạo, mọi người ăn một bữa no đi."

42 thôn dân tí hon liền xếp thành hàng trước nhà Cao Nhất Diệp để chia gạo.

Gạo trắng to như cái cối xay, mỗi người nhận 50 hạt, đủ cho người một nhà ăn no mấy ngày rồi. Họ muốn đem số gạo này về nhà cũng không dễ dàng, phải đặt nó trên mặt đất sau đó lấy tay mà đẩy, như vậy sẽ tiết kiệm sức lực, lăn đủ 50 lần mới đưa hết 50 hạt gạo về nhà.

Sau khi 41 người khác nhận đủ rồi, trong nhà Cao Nhất Diệp vẫn còn dư một đống, chỉ sợ tới mấy trăm hạt, nhưng không ai dám bảo Cao Nhất Diệp chia nhiều hơn. Trong cảm nhận của các thôn dân không có văn hoá, lại mê tín này, địa vị hiện tại của Cao Nhất Diệp tương đương với "thánh nữ" trong các tôn giáo khác.

Thánh nữ đương nhiên là thần thánh bất khả xâm phạm!

Các nhà các hộ bắt đầu nấu nước thổi cơm.

Hạt gạo to như cái cối xay không có cách nào nấu trong một lần, trước tiên phải lấy đục để đục vỡ ra, rồi nấu khoảng hơn mười mảnh vỡ sẽ đủ cho một nhà già trẻ ăn no, nhưng chỉ lấy gạo không ăn no thì có phần xa xỉ quá, họ chỉ nấu một lượng ăn lửng dạ thôi, ở bên trong trộn vào rau dại, vỏ cây, rễ cỏ rồi nấu chung, như vậy, một bữa gạo trắng là có thể ăn thành hai bữa.

Lý Đạo Huyền dùng kính lúp qua cửa sổ dòm xem họ bỏ những thứ lung tung gì vào nồi để nấu, không khỏi lắc đầu, rõ ràng ta đã phát lương thực cho các ngươi rồi, các ngươi lại nấu những cái gì vậy? Ăn vậy sao mà khoẻ được? Vậy thì tiết kiệm quá.

Thôi thì lại cho họ thêm chút nguyên liệu?

Y định bỏ một miếng thịt heo vào hộp tạo cảnh, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận lại bỏ ý định, nếu như trực tiếp cho những thôn dân trường kỳ ăn không đủ này ăn quá ngon, rất có khả năng bụng dạ của họ không thích ứng được, ăn vào sẽ tiêu chảy, thân thể đang yếu, không khéo lại đi đời nhà ma.

Mà thôi mà thôi, từ từ sẽ đến, từng bước điều chỉnh chế độ ăn cho họ đi.

Đồ ăn mà Lý Đạo Huyền ghét bỏ đối với các thôn dân thôn Cao gia cũng đã là mỹ thực hiếm có rồi, các thôn dân rất phấn khởi nấu xong cơm tối, cũng không cần phải giấu giếm hàng xóm mà ăn nữa, dù sao thì nhà nào cũng như nhà nào, mọi người dứt khoát dọn ra bàn ăn ngay ở trước cửa nhà.

Bình thường hay lén lút trốn nhau mà ăn, khiến cho tình cảm giữa các thôn dân không được tốt như trước đây nữa, hiện tại bầu không khí lại trở về những tháng ngày khi chưa có thiên tai, trong làng cũng náo nhiệt hơn không ít.

"Đã lâu chưa được ăn cơm ngon thế này." Thôn trưởng ngồi trước cửa nhà xới cơm: "Gạo thần này thơm thật, thơm hơn nhiều so với gạo chúng ta trồng được, không hổ là thiên thần đại nhân ban ân."

Cao Sơ Ngũ bưng một chén cơm lớn, hắn còn trẻ, sức vóc lớn, nên ăn nhiều hơn những người khác, người khác cả nhà ăn hơn mười mảnh gạo vỡ, mình hắn lại ăn hơn mười mảnh gạo vỡ, trông hắn ăn như hổ đói, tựa như mấy đời rồi chưa được ăn cơm, thật

khiến người khác sợ hắn sẽ bị nghẹn chết.

Cao Nhất Diệp thì ngồi một mình ngơ ngác trên cánh cửa, ăn chậm nhai kỹ, một miếng cơm cũng phải ăn tới nửa ngày, cơm chan nước mắt mà ăn: "Mẫu thân, tiếc là ngươi không được hưởng thụ rồi."

Lý Đạo Huyền cũng đang ăn cơm tối, hôm nay y lại ăn ngoài, một phần cơm thịt bò kho, cộng thêm phí ship, tổng cộng 29 đồng, một chén cơm đầy phía trên phủ đầy thịt bò kho cùng với rau củ, còn có một phần đồ chua, chủ quán còn tặng kèm một chai nước ngọt 300 mi-li-lít.

Cơm tối của hắn so với các người tí hon phải nói nghiền ép toàn phương vị.

Ăn một miếng thịt bò, lại nhìn các người tí hon trong hộp tạo cảnh, không biết vì sao, món cơm bò kho bình thường cảm thấy rất khó ăn, ngày hôm nay lại thơm ngon hơn không ít.

Cơm nước xong, trời cũng dần tối, các thôn dân tí hon đều vào trong nhà mình nghỉ ngơi.

Toàn bộ hộp tạo cảnh lại biến thành "hình ảnh động", không có gì để nhìn nữa.

Còn về mấy lời nhảm nhí trên mạng "nhìn lén nữ tí hon tắm", đó chỉ là lời nói vô căn cứ, trong hộp tạo cảnh rõ ràng đang bị hạn hán, nước sông khô cạn, cây cỏ cũng chết héo, nước trong giếng miễn cưỡng chỉ đủ dùng để uống, ngay cả tưới đồng ruộng cũng không làm được, thì làm gì có nước để mà tắm?

Toàn bộ người tí hon trong làng đều không tắm.

Thậm chí không thay quần áo đã lên giường.

Lý Đạo Huyền thôi không còn chú ý tới hộp tạo cảnh nữa, y

duỗi duỗi người, hộp tạo cảnh chết tiệt này, cứ mải nhìn không cẩn thận là có thể nhìn nguyên một ngày trời.

Y mở điện thoại lên, mở xem ảnh chụp lúc ban ngày, sau đó vào diễn đàn lịch sử quân sự thường hay truy cập, lại giấu tên đăng bài: "Mời mọi người xem tấm hình này, trên hình là thôn Cao gia, cô gái bên trong tên là Cao Nhất Diệp, nam là Cao Sơ Ngũ, còn có năm quan sai, từ tấm hình này, mọi người có thể nghĩ đến cái gì?"

Trả lời 1: "Trang phục của mấy quan sai này thoạt nhìn giống như nha dịch của Minh triều."

Trả lời 2: "Cao Nhất Diệp, Cao Sơ Ngũ, cũng rất giống cách gọi của người Minh triều."

Trả lời 3: "Không sai, ta cũng nhận ra ngay, đây là Minh triều, đáng tiếc không nhìn ra là năm cụ thể nào."

Trả lời 4: "Hộp tạo cảnh này làm tốt quá nhỉ, các người tí hon trông rất sống động, đã hoàn nguyên một cách chân thực hình ảnh bọn nha dịch ức hiếp lương dân tại năm nào đó Minh triều, hộp tạo cảnh này mua ở đâu? Ta cũng muốn mua một cái."

Trả lời 5: "Người tí hon tên Cao Nhất Diệp trông rất đẹp, thật muốn nhìn lén nàng tắm."

Lý Đạo Huyền: "Mẹ nó vô học, sao lúc nào cũng chăm chăm vào nhìn lén người ta tắm?"

Không thể nói đạo lý với đám không nên thân trên mạng được, Lý Đạo Huyền thoát khỏi diễn đàn, tuy nhiên, mấy câu trả lời vừa rồi của mọi người vẫn khiến y có một cái nhìn tổng thể.

Minh triều sao?

Cái hộp của ta không phải đang nhìn xuống Minh triều đấy

chứ?

Điều này sao có thể?

Thôi bỏ đi, ngủ.

Công Nguyên năm 2023. ngày 13 tháng 7, mùa hè tại thành phố Song Khánh.

7 giờ sáng, nhiệt độ không khí đã tiếp cận 33 độ C.

Nếu như đến giữa trưa, ánh mặt trời chẳng phải có thể giết được người?

Lý Đạo Huyền đầu còn mê man rời khỏi giường, ánh mắt đầu tiên là nhìn về phía hộp tạo cảnh ngay bên giường.

Ngay từ đầu cái hộp này đặt ở cửa, sau đó dọn đến phòng khách, đêm qua trước khi đi ngủ liền kéo nó đến bên cạnh giường, đặt cùng chỗ với máy vi tính, thuận tiện cho mình có thể nhìn thấy trước tiên.

Trong hộp thoạt nhìn không có vấn đề gì, các người tí hon đều đã rời khỏi giường.

Cao Sơ Ngũ và mấy thôn dân trẻ tuổi đang ăn bữa sáng, vì ngày hôm nay phải đến huyện thành "mời" sư gia, cho nên phải ăn no mới dễ làm việc. Thôn trưởng thì đang đứng bên cạnh, mỗi chữ mỗi câu căn dặn bọn họ.

Về phần các thôn dân khác thì lại cầm theo rổ trúc, chuẩn bị ra ngoài tìm rau dại.

Lý Đạo Huyền cũng không biết nên khóc hay cười: Những người tí hon này mỗi ngày chỉ biết tìm rau dại, tìm vỏ cây, tìm rễ cỏ, không có chút thay đổi nào hay sao?

Được thôi, cũng phải hiểu cho họ, vì sống sót họ đã dốc toàn

bộ sức lực, đâu còn tâm tư làm việc khác.

Bắt đầu từ ngày hôm nay ném đồ ăn vậy, chỉ cần mỗi ngày ném đồ ăn cho họ, các ngươi tí hon tự nhiên sẽ không còn lo lắng vấn đề sinh tồn nữa, họ mới có tâm tư suy nghĩ đến chuyện khác.

Lý Đạo Huyền mở ra tủ lạnh, lấy bó rau cải trắng mua hôm qua và mở ra, lá rau cải trắng rất to, dài ít cũng phải hơn 40 xăng-ti-mét, rộng hơn 10 xăng-ti-mét. Sau đó y trở lại bên hộp tạo cảnh, nhẹ nhàng đặt một lá rau cải trắng tới trước mặt Cao Nhất Diệp.

Lúc này Cao Nhất Diệp đang cầm theo rổ trúc chuẩn bị ra khỏi thôn tìm rau dại, đột nhiên, trên bầu trời một bàn tay khổng lồ thò xuống và đặt một chiếc lá cải trắng khổng lồ đến trước mặt nàng.

Cao Nhất Diệp liếc mắt nhìn qua, lá rau cải trắng này dài 30 trượng, rộng tới 10 trượng.

Chương 11: Sau khi ăn no sẽ có rất nhiều phiền não

Trời giáng lá cải trắng khổng lồ!

Ngay từ đầu Cao Nhất Diệp rất giật mình, nhưng lập tức đã ổn định tâm tình, vì đây không phải lần đầu tiên bị thiên thần đại nhân "ném đồ ăn", nàng không còn vẻ vừa kinh vừa sợ như lần đầu nhìn thấy quả trứng gà khổng lồ nữa.

Ngoài mừng rỡ, đầu tiên là quỳ xuống, quay về bầu trời dập đầu một cái, lớn tiếng cảm ơn "thiên thần ban ân", sau đó mới đứng dậy, lấy hết sức bình sinh la lên: "Mọi người mau tới đây, thiên thần đại nhân lại ban thưởng cho chúng ta đồ ăn này."

Các thôn dân vốn xách theo rổ trúc chuẩn bị đi ra ngoài kiếm ăn, lập tức liền bu tới.

Nhìn thấy lá cải trắng khổng lồ họ cũng ngỡ ngàng, nhưng trải qua thử thách trứng gà và hạt gạo khổng lồ, họ cũng chỉ ngẩn ra thời gian rất ngắn, sau đó lại là thôn trưởng ra lệnh một tiếng, mọi người bắt đầu phân chia lá cải trắng khổng lồ.

"Một nhà một miếng, cũng chia cho Sơ Ngũ và mấy đứa trẻ đi huyện thành, đặt qua một bên." Thôn trưởng lớn tiếng phân phó, các thôn dân liền ngoan ngoãn xếp hàng đợi phân phối, một người cắt một khoanh lá rau về nhà.

Đúng như Lý Đạo Huyền sở liệu, sáng sớm ném đồ ăn, các thôn dân cũng không vội đi móc rau dại nữa.

Người khi đói chỉ có một nỗi lo, đó chính là ăn.

Nhưng sau khi giải quyết vấn đề no đủ rồi, lại sẽ có vô số nỗi lo khác.

Các thôn dân lập tức bắt đầu bày ra đủ loại hoạt động sinh hoạt đủ các sắc màu.

"Tam Oa, đũng quần con rách mấy ngày rồi, lại đây nương vá lại cho."

Lý Đạo Huyền phát hiện, trong thôn có một phụ nữ trung niên rất giỏi về may vá, rõ ràng không có công cụ tiên tiến gì, chỉ một cây kéo một cây kim, lại có thể vá cho con nàng một bộ áo vải rất đẹp.

"Tịch Bát ca, lần trước không phải ngươi nói muốn dạy ta nung bình sứ hay sao? Ta cố ý móc một đống bùn tới nè, ngươi dạy ta làm sao để biến nó thành cái bình đi?"

Lý Đạo Huyền thấy hai trung niên nam tử đang nghịch bùn, thì ra một người trong đó biết tạo bình gốm, đây đúng là một tay nghề lợi hại, chẳng mấy chốc hắn đã đem một đống bùn vàng chà xát thành một cái bình rất đẹp. Một người khác chân tay vụng về học theo, không ngờ cũng làm ra một cái bình xiêu vẹo khác.

Lại chuyển góc nhìn qua bên kia thôn, thôn trưởng lại cũng có tay nghề, hắn vót một đống nan tre, chẳng mấy chốc bện ra một cái rổ, hai cái sọt, sản phẩm làm ra cũng rất đẹp.

"Cao Nhất Nhất, đao nhà ta bị xoắn lưỡi rồi, giúp ta sửa lại nhé."

Ánh mắt Lý Đạo Huyền chuyển qua theo, phát hiện một thợ rèn tên là Cao Nhất Nhất đang giúp hàng xóm rèn một thanh sài đao, sau một hồi thanh âm leng keng vang lên, sài đao đã rèn xong, làm được như mới.

Lần này, những thứ có thể xem trong hộp tạo cảnh đã phong

phú hơn nhiều, y nhìn cũng thấy thích thú.

"Ồ, chờ chờ! Hình như có tình tiết gay cấn có thể xem rồi."

Lý Đạo Huyền đột nhiên phát hiện, Cao Nhất Diệp đang múc nước.

Nàng múc lên một thùng nước từ trong giếng, sau đó xách về nhà mình, đổ vào một chậu gỗ to, rồi đóng chặt cửa, kéo rèm cửa sổ lại.

Y chợt hiểu ra, đây không phải là chuyện đám trên mạng hay nói đã xảy ra sao?

Thiếu nữ muốn tắm rồi.

Không biết vì sao trống ngực Lý Đạo Huyền đập thình thịch.

Cúi đầu nhìn kính lúp trong tay, lại nhìn căn nhà rách của Cao Nhất Diệp...

Trên nhà khắp nơi đều có lỗ, nhất là nóc nhà, có lẽ bởi vì ba năm hạn hạn chưa có một cơn mưa, nóc nhà bị dột căn bản cũng không có ai để ý, mắt thường có thể nhìn thấy có một cái lỗ, có thể nhìn vào.

Nếu như đem kính lúp nhắm ngay vị trí cái lỗ kia...

Có thể thấy được...

Lý Đạo Huyền bắt đầu xoắn xuýt: Ta nên làm người, hay nên làm một con sói đây?

Ngay khi xoắn xuýt vô cùng, đột nhiên phát hiện, cái lỗ đó xuất hiện một khuôn mặt.

Thì ra là Cao Nhất Diệp, nàng đã bắc ghế để trèo lên cao, đến khi nàng có thể đến được cái lỗ trên nóc nhà.

Từ cái lỗ nàng nhìn lên bầu trời, Lý Đạo Huyền lại đang từ "bầu trời" nhìn vào cái lỗ.

Vì vậy ánh mắt hai người lại một lần nữa đối diện nhau.

Một bầu không khí quỷ dị trao đổi giữa ánh mắt hai người.

Vài giây sau Cao Nhất Diệp mới dời ánh mắt đi, nàng cũng không dám đối diện với thiên thần đại nhân, chỉ là khuôn mặt lấm lem thoáng cái đỏ lừ, đỏ đến nỗi ngay cả vết dơ trên mặt cũng không che đi được.

Chỉ là, nàng quá nhỏ, cả người cao chưa đến 1 xăng-ti-mét.

Nếu Lý Đạo Huyền không dùng kính lúp, sẽ không thấy rõ sắc mặt của nàng, càng không thấy được nét ngượng ngùng trên mặt nàng.

"Két" Cao Nhất Diệp đẩy cửa và chạy ra ngoài.

Nàng nhanh chóng chạy tới bên cạnh thôn trưởng, hạ giọng, dùng loại âm lượng "thiên thần đại nhân khẳng định không nghe được", thấp giọng nói: "Thôn trưởng gia gia, ta có chuyện này muốn hỏi ngài."

Thôn trưởng: "Hả? Chuyện gì?"

Mặt Cao Nhất Diệp đỏ như gan lợn: "Thiên thần đại nhân, hình như vẫn luôn ở... trên trời... nhìn ta..."

Thôn trưởng: "Đây là phúc duyên của ngươi a! Thiên thần đại nhân quan tâm ngươi, luôn ở trên trời để ý ngươi, thông qua tay ngươi để ban thưởng đồ ăn cho chúng ta, cũng thông qua miệng ngươi để nhắn nhủ thần chỉ, ngươi nên cám ơn mới phải, sao còn ôm vẻ mặt kỳ quái đó làm gì?"

Cao Nhất Diệp: "Ta... ta vẫn luôn... bị nhìn... sau này... thay

quần áo thế nào? Tắm... thế nào?"

Thôn trưởng: "Trời! Thì ra loại chuyện tào lao này, cũng không ngẫm lại mạng của ngươi là ai cho, thay quần áo với tắm có là gì? Ngày nào đó thiên thần đại nhân cần ngươi phụng dưỡng, ngươi cũng nên ngoan ngoãn nghe lệnh mới phải."

Lúc này trong dân gian có rất nhiều tín ngưỡng kỳ lạ, có một số giáo phái yêu cầu nữ tử phụng dưỡng "thần linh" là việc rất phổ biến, đương nhiên, các thần linh thật ra chưa từng nếm được chút ngon ngọt nào, những nữ tử dùng thân thể phụng dưỡng đều là các tăng nhân, đạo sĩ, thần côn "đại biểu thần linh nói" mà thôi.

Cao Nhất Diệp nghe thôn trưởng nói vậy, trong lòng vang lên thanh âm: Thì ra là như vậy sao? Thiên thần đại nhân cứu mạng của ta, còn ban cho ta đồ ăn, là cần ta... phụng dưỡng sao?

Trong đầu nàng liền xuất hiện khuôn mặt trẻ tuổi lại dễ nhìn của thiên thần đại nhân, lập tức lại quăng đi, ôi trời, ta suy nghĩ cái gì thế này, quá bất kính.

Về đến nhà, nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua cái lỗ trên nóc nhà, đã bỏ đi ý nghĩ che lại cái lỗ, thì cứ theo thôn trưởng nói, thiên thần đại nhân muốn nhìn thì nhìn đi, mạng của Cao Nhất Diệp ta cũng là hắn cho, có cái gì không thể cho hắn nhìn chứ?

Tay nàng run run cởi ra y phục.

Lộ ra thân thể bẩn thỉu đã lâu không tắm, cát vàng cũng kết từng mảng ở trên người.

Hơn nữa thời gian dài dinh dưỡng không đủ, toàn da với xương, hình thể nàng thật sự không thể nói đẹp được.

Trong lòng nàng tự giễu: Thân thể vừa dơ bẩn vừa ốm yếu này, đặt ở trước mặt thiên thần đại nhân hắn cũng xem thường nhìn một cái thôi, ta còn giấu làm gì chứ?

Cầm lấy một miếng vải rách, bắt đầu tỉ mỉ lau chùi bên trong thùng nước.

Nàng cũng không biết, lúc này Lý Đạo Huyền đã bỏ kính lúp đi rồi.

Nếu như ngay từ đầu không bị thiếu nữ phát hiện, khả năng y đã làm sói rồi.

Nhưng bị người ta bắt tại trận đang nhìn lén, người bình thường cũng không thể mặt dày mà đi nhìn lần thứ hai.

Y chuyển tầm mắt nhìn sang mép hộp tạo cảnh, trong lòng đang suy nghĩ: Tình huống hiện tại của mấy người tí hon đi huyện thành tìm sư gia thế nào rồi? Họ vừa đi ra khỏi hộp tạo cảnh, mình liền không thấy họ, cũng không chiếu cố họ được, nếu như chết ở bên ngoài, vậy nên làm cái gì?

Chương 12: Mời ngươi đi thôn Cao gia một chuyến

Công Nguyên năm 1627. năm Thiên Khải thứ bảy, Thiểm Tây, huyện Trừng Thành.

Cao Sơ Ngũ dẫn theo ba thanh niên Cao gia đã đi vào đại môn huyện thành.

Cả bốn đều là người quê mùa chưa từng ra khỏi thôn, một đường từ Cao gia thôn tới đây đi trên 30 dặm lộ trình, hoàn toàn dựa vào cái miệng, trên đường gặp người thì hỏi, vài lần đi sai đường đều dựa vào cái miệng để hỏi đường quay lại.

Khi đi vào đại môn huyện thành, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu.

Buổi trưa là lúc nóng nực nhất, nhiệt độ bên ngoài đã tới 40 độ C, bốn thanh niên nóng như chó, toàn thân ủ rũ, người cứ như bay bổng.

"Sơ Ngũ ca, muốn tìm sư gia, phải đi nha môn huyện đúng không? Ta rất sợ nha môn!"

"Nghe nói tri huyện lão gia ăn tươi nuốt sống người."

"Nha dịch cũng ăn tươi nuốt sống người, thật đáng sợ."

Ba thanh niên đều hãi không dám đi tiếp.

Cao Sơ Ngũ cũng hãi, bình sinh chưa ra khỏi nhà quá mười dặm, lần đầu tiên đến huyện thành, sớm bị choáng ngợp trước những "cao môn đại viện" của huyện thành, cả người còn đang run run.

Hắn thò tay vào túi lương khô mình mang theo bên người, véo véo mảnh gạo vỡ trong túi, đây là trước khi ra khỏi thôn, thôn trưởng đã chuẩn bị cho bọn hắn khi cần đến, trong túi mỗi người đều có năm mảnh gạo vỡ.

Sờ thấy cái này hắn mới định thần lại: "Sợ cái rắm, chúng ta có thiên thần đại nhân làm chỗ dựa."

Ba thanh niên nghe được bốn chữ thiên thần đại nhân cũng tinh thần rung lên, dũng khí thoáng cái trở về đôi chút.

Bốn người xuất ra bản lĩnh mồm mép, gặp người thì hỏi đường, dưới chỉ dẫn của người qua đường, rốt cuộc đi tới trước cửa huyện nha.

Vừa đến cửa huyện nha, liền thấy một hình ảnh không hài hoà. Một trung niên nam tử, mặt trắng không râu, vóc người hơi mập, mặc trường sam áo khoác ngoài, đang ở phía trước nha môn lớn tiếng khóc la: "Huyện tôn đại nhân, xin ngài đừng đuổi tiểu nhân đi, tiểu nhân luôn vì ngài cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi, sao ngài có thể nói không cần ta liền không cần ta rồi? Ngài làm vậy gọi là [Qua cầu rút ván]."

Khi hắn nói tới bốn chữ cuối cùng đã nhấn mạnh thêm, thần thái khoa trương, bộ dáng rất ngờ nghệch.

Quan sai canh giữ ở cửa huyện nha lắc đầu: "Tam tiên sinh, ngươi đừng ở chỗ này khóc lóc nữa, huyện tôn đại nhân đã nói không cần ngươi, chính là không cần ngươi rồi, ngươi ở chỗ này kêu la cũng vô dụng, cẩn thận chọc giận huyện tôn đại nhân, bắt ngươi tống vào lao, đó không phải là thảm hại hơn sao?"

Họ vừa nói xong hai câu này, Cao Sơ Ngũ bên cạnh mắt sáng lên: "Các ngươi nghe rồi chứ, nha dịch gọi hắn là Tam tiên sinh, người này hẳn là sư gia của huyện lệnh lão gia mà thôn trưởng đã nói, Tam Thập Nhị."

Ba thanh niên khác thì hiếu kỳ: "Sư gia đang khóc, hình như là huyện lệnh lão gia không cần hắn nữa."

Cao Sơ Ngũ: "Mặc kệ, chỉ cần chúng ta mời hắn trở về là được rồi, để ý hắn vào, lát nữa hắn đi vào hẻm, chúng ta sẽ tới mời hắn."

Hắn lấy ra một cây gậy từ phía sau, cái này nhặt được trên đường tới huyện thành.

Tam Thập Nhị quay về cửa huyện nha khóc lóc một hồi nhưng không có tác dụng, huyện lệnh Trương Diệu Thải từ lâu đã chán ghét hắn, bất kể hắn khóc thế nào cũng không có động thái, còn phái hai nha dịch đi ra đánh đập Tam Thập Nhị một trận, khiến hắn mặt mũi bầm dập.

Người này bị đánh, cũng biết huyện lệnh tâm ý đã quyết, liền thở dài một tiếng rồi rời khỏi huyện nha môn. Hắn theo trục đường chính đi một đoạn, lại quẹo vào một hẻm nhỏ, muốn theo đường tắt này đi về nhà.

Không ngờ mới vào hẻm đi vài bước, liền thấy phía trước xuất hiện một hán tử trẻ tuổi, tay cầm một cây gậy, Tam Thập Nhị hốt hoảng vội vàng xoay người, muốn chạy về đường cũ, lại thấy phía sau cũng có ba nam tử trẻ tuổi, chặn ở đầu bên kia đường.

Tam Thập Nhị quá đỗi sợ hãi, ánh mắt đảo qua bốn thanh niên, lập tức phán đoán ra là bốn tên chân đất mắt toét, hắn vội vàng giơ tay lên và nói: "Đừng đánh ta, ta luôn đứng ở bên các ngươi, liều lĩnh trưng thuế chính là huyện tôn đại nhân, không quan hệ với ta, ta... còn khuyên hắn đừng trưng thu trọng thuế, cái này gọi là [Vì dân giải oan]."

Cao Sơ Ngũ cười ngây ngô: "Ồ, Thì ra còn có chuyện này?"

Tam Thập Nhị vội nói ngay: "Là thật, ta bởi vì nói thay các

ngươi nên mới bị huyện tôn lão gia đuổi đi, không dùng ta nữa, cái này gọi là [Vì nghĩa quên thân]."

Cao Sơ Ngũ gật gù: "Mặc dù nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì, nhưng ta cảm giác ngươi rất có học vấn."

Tam Thập Nhị nói: "Đúng đúng đúng, ta là người có học vấn, các ngươi không thể thô lỗ như thế với ta được, mau vứt bỏ gậy trên tay ngươi đi, chúng ta có chuyện thì từ từ nói, cái này gọi là [Chỉ qua tán mã]."

Cao Sơ Ngũ nhếch miệng cười: "Có học vấn là được rồi, chúng ta muốn mời chính là người có học vấn, mời ngươi đi cùng chúng ta một chuyến đến thôn Cao gia."

Tam Thập Nhị nói: "Hả? Thôn Cao gia là nơi nào? Ta... Ta không đi! Ta không muốn đi! Cái này gọi là [Phó..."

"Bịch", một thanh âm vang lên, một cây gậy đã đánh vào gáy hắn, Tam Thập Nhị không kịp rên một tiếng đã ngã nhào ra đất.

Thôn dân trẻ tuổi phía sau hắn thu gậy lại, nói: "Không biết vì sao, nghe hắn nói đã muốn đánh hắn rồi, bốn chữ cuối cùng của người này quá đáng ghét, nghe không hiểu hắn đang nói cái gì."

Cao Sơ Ngũ nhếch miệng cười: "Ồ, thật ra ta cũng đang muốn đánh."

Bốn người cười khà khà, hai người trong đó vác Tam Thập Nhị lên, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra ngoài huyện thành.

Đang đi đang đi, trên đường phía trước một đội quan sai đi ngang qua, từ xa đã thấy bốn tên chân đất vác một "kẻ có tiền" mặc trường sam áo dài,"kẻ có tiền" cúi đầu, hình như đã bị ngất, đám quan sai lập tức khoá chặt lực chú ý lên người họ.

Hình ảnh này nhìn thế nào cũng giống như người nghèo đang

bắt cóc kẻ có tiền.

Một tên quan sai quát lên: "Bốn người các ngươi đang làm gì?"

Bọn bốn người Cao Sơ Ngũ đang chơi trò bắt cóc, vừa nhìn thấy quan sai liền hoảng hồn, bốn người chân run rẩy, ý nghĩ đầu tiên chính là chạy trốn.

Không ngờ chuyện thú vị đã xảy ra, tên quan sai nhìn kỹ liền nhận ra Cao Sơ Ngũ, hắn ngạc nhiên: "Ngươi... người thôn... Cao gia!"

Cao Sơ Ngũ tập trung nhìn vào, cũng nhận ra quan sai: "Quan sai ngày hôm qua?"

Thì ra quan sai này chính là người hôm qua đến thôn Cao gia thu thuế, bị Lý Đạo Huyền dùng hai ngón tay bắt lên giữa không trung.

Chuyện ngày hôm qua khiến hắn sợ hãi đến đái ra quần, trở về cả đêm không ngủ, sợ bị "thiên thần đại nhân" trừng phạt, sống trong lo lắng, hồn bất phụ thể, hiện tại căn bản không dám ra khỏi thành, liền kéo theo mấy tên đồng liêu mới dám đi lượn phố.

Phía sau hắn còn có bốn tên quan sai ngày hôm qua bị Lý Đạo Huyền một hơi thổi bay, cũng bị sợ đến vỡ mật, hiện tại năm người đang đi cùng nhau, chính là vì cổ vũ cho nhau.

Nào ngờ thình lình trên đường huyện thành lại thấy người của thôn Cao gia.

Cái này... Chẳng lẽ là thiên thần đại nhân phái tới giám thị chúng ta có nói ra chuyện của hắn hay không?

Năm tên quan sai sợ đến tái cả mặt rồi.

Cao Sơ Ngũ cũng sợ không biết làm gì, lắp bắp nói: "Chúng

tôi... cái này... bằng hữu bị say nắng, chúng tôi dìu hắn đến bờ sông rửa mặt cho mát."

Năm quan sai cũng lắp bắp: "Vậy... các ngươi... cứ tự nhiên... chuyện ngày hôm qua, chúng tôi... chưa nói ra ngoài... một chữ".

Đôi bên đều run rẩy, tại trên đường đi lướt qua nhau.

Vừa mới lướt qua, năm tên quan sai nhanh chân bỏ chạy, nhóm Cao Sơ Ngũ cũng co giò mà chạy, đôi bên đưa lưng về nhau, hẹn không ngày gặp lại.

Chương 13: Đánh hắn

Lý Đạo Huyền nhìn chằm chằm vào hộp tạo cảnh, mặt cứ đực ra lại nhìn cả một ngày, đói bụng thì gọi ship đồ ăn.

Cứ như thế thoáng một cái đã đến chạng vạng.

Thành phố Song Khánh ngoài cửa sổ như được phủ thêm một lớp bột trứng muối vàng ươm của ánh mặt trời chiều, trong hộp tạo cảnh cũng biến thành cảnh tượng mặt trời chiều ngã về tây, rõ ràng trong nhà có đèn huỳnh quang, ngọn đèn chiếu vào hộp tạo cảnh, hẳn là có thể xuyên qua thủy tinh tiến vào bên trong hộp, nhưng trên thực tế ánh đèn cũng không tiến vào bên trong hộp tạo cảnh, sắc trời trong hộp càng lúc càng tối.

Cái hộp này có rất nhiều chỗ kỳ lạ, Lý Đạo Huyền đã không còn thắc mắc với mấy việc nhỏ như tia sáng này nữa.

Hiện tại y có chút lo lắng cho Cao Sơ Ngũ và ba thanh niên thôn dân, họ xuất phát đi huyện thành từ sáng sớm, bây giờ còn chưa trở về, không biết có phải xảy ra chuyện gì ở bên ngoài rồi không?

Loại tâm tình này giống như nuôi một nhà mèo con, có bốn chú nghịch ngợm chạy ra khỏi nhà, không biết đi đâu, là chủ của chúng nó nên rất lo lắng chúng nó còn có thể bình an mà trở về hay không.

Đúng lúc này, bên mép hộp tạo cảnh đột nhiên xuất hiện năm bóng người nho nhỏ.

Lý Đạo Huyền liền phấn chấn: "Thật tốt quá! Bình an trở về rồi."

Không sai, nhóm Cao Sơ Ngũ đã trở về.

Sư gia Tam Thập Nhị bị đánh ngất thì đi tới nửa đường cũng đã tỉnh rồi, sau đó bị bốn thôn dân "hung thần ác sát" cầm gậy gộc áp giải lên đường.

Tam Thập Nhị không dám phản kháng, chỉ lén lút nhìn bốn người, phát hiện bốn tên này là kiểu người thật thà chất phác, không thể nói đạo lý, nói nhiều sợ rằng còn bị ăn gậy, đành phải ngậm miệng không nói, ngoan ngoãn theo sát họ một đường đi tới thôn Cao gia.

Hơn ba mươi dặm đường, đối với người ít vận động như sư gia mà nói thật sự không phải một chuyện dễ dàng, hơn nữa cả ngày không gì vào bụng, khi đi tới thôn Cao gia tay chân như nhũn ra, thở dốc cũng không nổi.

Vừa vào thôn, Tam Thập Nhị liền mềm oặt ngã ra đất: "Cuối cùng đến thôn Cao gia rồi, mấy vị tráng sĩ, các ngươi bảo ta tới nơi này, rốt cuộc muốn làm gì? Hiện tại có thể nói rồi chứ? Cái này gọi là [Đồ cùng chủy hiện]."

Cao Sơ Ngũ: "Ba người trông coi sư gia cẩn thận, ta đi gọi Nhất Diệp qua đây."

Hắn nhanh chân chạy tới nhà Cao Nhất Diệp, muốn mượn miệng nàng báo tin cho thiên thần đại nhân.

Nhưng Lý Đạo Huyền đã sớm thấy được nhóm người họ, đâu cần hắn đi báo tin, liền quay về nhà Cao Nhất Diệp cất lời: "Nhất Diệp, Nhất Diệp..."

Lúc này Cao Nhất Diệp vừa mới ăn cơm tối xong, đang ở trong nhà vá đồ, nghe được giọng của thiên thần đại nhân nàng liền giật mình, bật dậy khỏi ghế, tiếp theo quỳ phịch xuống mặt đất: "Thiên thần đại nhân có gì phân phó?"

Lý Đạo Huyền: "Cao Sơ Ngũ đưa về một người thoạt nhìn có chút học vấn, ngươi tới giúp ta hỏi hắn mấy vấn đề."

Cao Nhất Diệp đã hiểu: "Cẩn tôn thiên thần đại nhân phân phó."

Lý Đạo Huyền: "Được rồi, mau đi đi, Cao Sơ Ngũ đã sắp tới cửa nhà ngươi rồi."

Cao Nhất Diệp đứng dậy và đi ra mở cửa.

Trong khoảnh khắc nàng mở cửa, ở bên ngoài Cao Sơ Ngũ cũng đang chuẩn bị gõ cửa, hắn giơ tay lên, nhưng cửa đã két một tiếng hướng vào trong mở ra, Cao Sơ Ngũ đang giơ tay lên cũng thoáng cái cứng đờ: "Ôi? Nhất Diệp? Sao ngươi biết..."

Cao Nhất Diệp nói: "Thiên thần đại nhân nói ngươi đã trở về, còn đưa về người có học vấn."

Cao Sơ Ngũ lấy ánh mắt kính nể nhìn thoáng qua bầu trời trên đỉnh đầu.

Cao Nhất Diệp lấy tốc độ nhanh nhất chạy về hướng cửa thôn, lúc này không ít người trong thôn đã nhận được tin tức, dù sao thôn cũng không lớn, có mấy hộ gia đình thông qua cửa sổ là có thể thấy được cửa thôn có chuyện gì, hét lên một tiếng là mọi người đều đi ra.

Cả thôn 42 người, nam nữ già trẻ, tất cả đều đi tới trước mặt Tam Thập Nhị.

Lúc này mặt trời đã sắp xuống núi, ánh chiều tà vàng rực kéo ra những chiếc bóng nghiêng nghiêng, người cả thôn đứng dưới ánh mặt trời, trầm mặc nhìn Tam Thập Nhị, hình ảnh đó có vẻ quỷ dị.

Tam Thập Nhị nhất thời cảm giác như Thái Sơn áp đỉnh, tinh

thần hốt hoảng, không đợi các thôn dân mở miệng hắn đã giành nói: "Mọi người đừng hiểu lầm, đừng hiểu lầm, tuyệt đối không phải là ta bắt các ngươi nộp thuế. Ta thề với ông trời, ta còn nói giúp các ngươi, ta khuyên can huyện tôn lão nhân đừng thu thuế, mới bị hắn đuổi ra nha môn, là thật, ta thề đó là sự thật. Các ngươi đừng đánh ta, có cái gì bất mãn thì đi tìm huyện tôn lão gia nói... Cái này gọi là [ân oán phân minh]."

Các thôn dân tách ra hai bên, Cao Nhất Diệp đi tới và đứng ở phía trước nhất, trực diện Tam Thập Nhị.

Lần này nàng đứng ở vị trí hạch tâm, ánh mắt Tam Thập Nhị tự nhiên rơi vào người nàng, trong lòng thầm nghĩ, thôn này là sao? Thôn thông thường đều do một lão đầu thôn trưởng đức cao vọng trọng đi ra nói chuyện, thôn này sao lại là một cô nương trẻ tuổi?

Cao Nhất Diệp nghiêng tai lắng nghe thanh âm trên bầu trời, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ngươi là ai? Hiện giữ chức vị gì? Đọc qua bao nhiêu sách? Thấy qua bao nhiêu việc đời?"

Tam Thập Nhị tinh thần rung lên: "Tại hạ họ Tam, vì sinh vào ngày 2 tháng 10 cho nên được gọi là Tam Thập Nhị, đảm nhiệm sư gia của huyện lệnh đại nhân huyện Trừng Thành tỉnh Thiểm Tây... khụ... đã từng đảm nhiệm, hiện tại đã bị xa thải rồi. Tại hạ 10 năm gian khổ học tập, đi qua đại giang nam bắc, cái này gọi là [Tài cao bát đấu]."

Lý Đạo Huyền nghe tên này nói những lời trước coi như bình thường, khi nói bốn chữ cuối cùng thì đột nhiên đề cao giọng, vẻ mặt khoa trương, bộ dạng khệnh khạng, thật sự có chút buồn cười: "Nhất Diệp, ngươi hỏi hắn hiện tại là năm nào tháng nào."

Cao Nhất Diệp tinh thần rung lên, vội vàng chuyển đạt lời nói của "thiên thần đại nhân".

Nghe nàng hỏi như thế, Tam Thập Nhị cũng không khỏi ngây người: Hỏi ta năm nào tháng nào? Tình huống đám thôn dân này thế nào? Nghe nói nông dân ở nông thôn mấy năm không ra khỏi thôn, không biết gì về thế giới bên ngoài, điều này là có thật, chỉ là, họ hỏi cái này là có ý gì?

Nghi hoặc thì nghi hoặc, vấn đề cũng không dám không đáp.

Tam Thập Nhị nghiêm sắc mặt trả lời: "Hiện tại là năm Thiên Khải thứ bảy, tháng 7. Cái này gọi là... ặc... Hỏng, những lời này không thể dùng thành ngữ tổng kết."

Hắn hai tay ôm đầu, vẻ mặt đau khổ, hình như một câu nói không thể tổng kết khiến hắn cảm giác được vô cùng đau khổ, khó có thể tiếp thu.

Mọi người đều trầm mặc.

Thôn dân bị bộ dạng buồn cười của hắn khiến cho dở khóc dở cười.

Nhưng Lý Đạo Huyền lại không cười, trái lại người như bị đứng hình, bởi vì, y quanh năm lượn trên diễn đàn lịch sử quân sự, nên cũng không xa lạ đối với thời đại "Thiên Khải năm thứ bảy" này.

Đây chính là niên hiệu chân thực từng có của Đại Minh triều!

Năm Thiên Khải thứ nhất hoàng đế Chu Do Hiệu bệnh chết, Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm đăng cơ, cả nước hạn hán, khởi nghĩa nông dân thời Minh Mạt gần bạo phát, Đại Minh triều cũng sắp nghênh đón hơn 10 năm vùng vẫy sau cùng.

Tình huống gì đây? Ta thông qua hộp tạo cảnh thấy được lại là triều đại lịch sử có thật sao?

Không không không, có lẽ chỉ là trùng hợp, chỉ là niên hiệu

trùng hợp mà thôi.

Lý Đạo Huyền trầm giọng nói: "Nhất Diệp, hỏi hắn tên hoàng đế hiện tại."

Nhất Diệp vội vàng đặt câu hỏi.

Bị hỏi tục danh của hoàng đế, vẻ mặt Tam Thập Nhị nghiêm túc hẳn lên: "Tục danh của đương kim thánh thượng tiểu nhân không dám đề cập. Cái này gọi là [Tôn chủ trạch dân]."

Lý Đạo Huyền: "Đánh hắn."

Chương 14: Năm Thiên Khải thứ bảy

Cao Nhất Diệp: "Người này không nói tính danh của hoàng đế, thiên thần đại nhân rất tức giận, mọi người lấy đồ đánh cho hắn một trận."

Cao Sơ Ngũ là người đầu tiên chộp lấy đại mộc côn, mấy thanh niên khác cũng nắm thật chặt gậy trong tay, các thôn dân đều bắt đầu tìm kiếm vũ khí.

Dưới mặt trời chiều, một đám thôn dân giơ lên đủ thứ trong tay, lọ sứ, cuốc xẻng, chân bàn, đòn gánh...

Tam Thập Nhị thấy thế trận này, mặt tối sầm lại, không đợi các thôn dân xuất thủ, hắn đã gào lên: "Chu Do Hiệu, Chu Do Hiệu, thánh thượng hiện nay tên là Chu Do Hiệu."

Lúc này cũng bất chấp cái gì tục danh hoàng đế không thể nói rồi, cái gọi là núi cao hoàng đế xa, phép vua thua lệ làng, lúc này giữ được cái mạng nhỏ của mình rồi tính tiếp, mặc kệ có phạm kiêng kỵ gì hay không, thậm chí ngay cả mỗi câu mình phải tổng kết cũng quên luôn.

"Úi, không ngờ thật sự tên là Chu Do Hiệu." Lý Đạo Huyền sắc mặt sa sầm: "Nhất Diệp, hỏi hắn tình hình thiên hạ thế nào."

Cao Nhất Diệp vội vàng chuyển giao câu hỏi.

Tam Thập Nhị thấy đủ loại vũ khí xung quanh liền quá sợ hãi, cũng không biết "tình hình thiên hạ" mà nàng hỏi là có ý gì, liền đọc ra công văn mình mới thấy được ở trong nha môn huyện:

"Ngày 11 tháng 5, Kiến Nô binh vây Cẩm Châu, triều đình điều binh tiếp ứng Cẩm Châu, ngày 28 Kiến Nô chia binh lại công thành Ninh Viễn. Đô đốc Viên Sùng Hoán cùng trung quan Lưu Ứng Khôn, phó sứ đều tự đốc thúc binh sĩ lên thành tử thủ, bố trí quân trong hào, dùng pháo cự kích..."

- Giải thích, Kiến Nô là tên gọi lúc đầu của Mãn Thanh. Hết giải thích.

Đọc đến đây, nhìn thôn dân xung quanh mặt đực ra, rõ ràng đều nghe không hiểu, trong lòng có chút thấp thỏm, nhưng họ chưa thả vũ khí xuống, Tam Thập Nhị biết mình đọc đúng rồi, lại tiếp tục: "Mãn Quế suất lĩnh Vưu Thế Lộc, Tổ Đại Thọ đưa binh tới cứu, đại chiến xảy ra ngoài thành, đôi bên đều bị thương, Mãn Quế thân trúng vài tên. Quân Kiến Nô tạm thời rút đi, thêm binh công Cẩm Châu, Cẩm Châu cũng không thể đánh hạ..."

Đọc đến đây liền ngừng lại...

Hắn không nhớ được phía sau, mồ hôi liền chảy đầm đìa, nghĩ thầm: xong, hết đọc được rồi, cũng không biết họ có hài lòng không, có thể đánh chết ta hay không? Tình huống hiện tại gọi là [Thiên quân nhất phát].

Trên thực tế hắn đọc đến chỗ này đã được rồi.

Lý Đạo Huyền nghe đến đó liền xác định được, trong hộp tạo cảnh cũng không phải vương quốc tí hon của thế giới khác, mà là Đại Minh.

Hơn nữa là những năm cuối Minh triều, đoạn năm tháng gian nan nhất.

Thảo nào thôn Cao gia khắp nơi hoang vu, thôn dân đều không có cơm ăn. Những năm cuối Minh triều dân chúng không phải trải qua cuộc sống như thế hay sao? Chẳng qua trước đây chỉ nhìn trên

sách sử nên cũng không trực quan, giờ nhìn thấy ở trong hộp tạo cảnh mới có thể cảm thụ trực tiếp được.

Lần này Lý Đạo Huyền đã hiểu rõ tất cả: "Được rồi, không làm khó hắn nữa, điều ta muốn đã hỏi xong rồi. Thấy hắn bị bắt qua đây, bộ dạng vừa mệt vừa đói, cho hắn ăn gì đi."

Nói xong, y đã không còn tâm tình mà để ý tới chuyện trong hộp tạo cảnh nữa, dùng tốc độ nhanh nhất mở máy vi tính lên, mở trình duyệt, mở baidu, tìm tư liệu tương quan đến những năm cuối Minh triều... Vừa đâm đầu vào, giống như lạc vào giữa biển lịch sử.

Mà một câu nói cuối cùng của y thông qua miệng Cao Nhất Diệp chuyển đạt lại, các thôn dân lập tức buông xuống vũ khí, quay về bầu trời khấu đầu, sau đó tất cả giải tán trở về nhà mình.

Tam Thập Nhị thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm: Nhặt về cái mạng rồi. Thôn dân ở đây quỷ dị thật, họ đều nghe lời của thiếu nữ này, mà thiếu nữ này thoạt nhìn như một thần côn, cái kiểu "ta thay thần linh truyền lời" là điển hình của lừa đảo, không biết có phải là tổ chức tà giáo kiểu như Bạch Liên giáo hay không? Rơi vào tay tà giáo coi bộ dữ nhiều lành ít. Ta phải thuận theo bọn họ, giữ được tính mệnh mới có thể về nhà. Cái này gọi là [ủy khuất cầu toàn].

Hắn cũng làm ra vẻ học theo các thôn dân, quay về bầu trời khấu đầu một cái, cũng không biết mình vái là thần gì, dù sao có vái là được rồi, vì bảo mệnh cũng không khó coi.

Cao Nhất Diệp nói với hắn: "Ngươi đi theo ta, ta cho ngươi ăn."

Tam Thập Nhị ưng thuận vội vàng đuổi theo, vừa đi hắn vừa thấp giọng hỏi, giọng không xác định: "Vị cô nương này, ta thấy thôn các ngươi hình như đều đang vái thần... các ngươi vái... là vị thần tiên nào thế? Cái này gọi là [Chi nguyên phái bản]."

Cao Nhất Diệp: "Không biết."

Tam Thập Nhị cạn lời.

Lần đầu tiên nghe có người nói ngay cả mình vái là thần nào cũng không biết, những thôn dân sao đần độn quá vậy?

Cao Nhất Diệp: "Thiên thần đại nhân chính là thiên thần đại nhân, hắn cũng không nói qua tục danh của mình, chúng ta cũng không dám hỏi, chỉ biết là hắn pháp lực thông thiên, ôn hòa nhân từ, rất chiếu cố người của thôn Cao gia ta, chúng ta đều dựa vào hắn mới sống được."

Tam Thập Nhị trong lòng cười nhạt: Chuyện hoang đường mà thần côn bịa đặt, cũng chỉ ngu dân ngờ nghệch mới tin tưởng. Tam Thập Nhị ta đọc qua sách thánh hiền, sao có thể bị ngươi lừa gạt dễ dàng được. Cái này gọi là [Tâm minh chí kiên].

Hắn đang nghĩ tới đây thì phía trước đã là nhà Cao Nhất Diệp rồi,"két" nàng đẩy ra tấm ván cửa: "Ngươi ngồi đây trước đi, ta vào bếp làm đồ ăn cho ngươi."

Tam Thập Nhị giương mắt nhìn vào trong nhà Cao Nhất Diệp, hắn liền há hốc mồm, chỉ thấy trong góc nhà chất đống gạo trắng "khổng lồ", thực sự rất to, mỗi một hạt đều to như cái cối xay, sát bên tường còn có một lá cải trắng, cũng không phải cả một lá hoàn chỉnh, từ trên gân lá là có thể nhìn ra đó là một miếng nhỏ được cắt từ trên lá cải trắng xuống, vậy mà nó đã to như một mặt tường.

Cao Nhất Diệp tiện tay cầm lấy mấy mảnh gạo vỡ, lại xé xuống một mảnh trên lá cải trắng và bỏ vào trong rổ trúc, đi vào nhà bếp, xem ra dự định dùng mấy thứ này nấu cơm cho hắn ăn.

Tam Thập Nhị kinh ngạc há to miệng thật lâu chưa khép lại được.

Gạo đó là sao? Lá rau đó là sao? Thôn này là sao?

Trời đất ơi!

Tam Thập Nhị là một phần tử trí thức cổ đại điển hình.

Mặc dù so với những người mù chữ hắn hiểu biết nhiều hơn, không dễ dàng bị thần côn lừa dối, nhưng vẫn không thể hoàn toàn thoát khỏi "mê tín", nói cách khác, mặc dù hắn không tin mấy chuyện ma quỷ của Bạch Liên giáo như "Vô sinh lão mẫu, chân không gia hương", nhưng hắn cũng không phải là người theo chủ nghĩa vô thần.

Hắn cũng tin tưởng trên thế giới có thần linh.

Sau khi đứng hình hơn mười giây, hắn mới bước từng bước dài lẻn đến cửa nhà bếp, hét lên với Cao Nhất Diệp đang nấu cơm: "Rốt cuộc là vị thượng tiên nào ban cho các ngươi những đồ ăn này?"

Cao Nhất Diệp: "Đã nói không biết rồi."

Tam Thập Nhị nói: "Ngay cả cái này ngươi cũng không hỏi rõ ràng sao? Uổng công ngươi là thần sứ. Ngươi làm hại các thôn dân đang dập đầu với ai cũng không biết, tương lai khi tu miếu cho thần tiên cũng không biết nên cung phụng cái gì, quả thật là [Hồ lý hồ đồ]."

Cao Nhất Diệp: "Ồ, ngươi nói đúng! Vẫn là người có học vấn suy nghĩ chu đáo."

Nàng ngẩng đầu lên, quay về bầu trời kêu to: "Thiên thần đại nhân, thiên thần đại nhân, chúng ta nên xưng hô tôn hiệu của ngài thế nào đây?"

Trên bầu trời an tĩnh, không ai đáp lại nàng.

Lúc này Lý Đạo Huyền đang xem sách sử rồi, giai đoạn lịch sử Minh Mạt khuất nhục đó, y xem mà buồn bã đau lòng, giọng như muỗi kêu của thiếu nữ tí hon trong hộp y làm gì nghe được.

Cao Nhất Diệp quay về Tam Thập Nhị buông tay tỏ vẻ: "Thiên thần đại nhân không muốn nói."

Chương 15: Ba vấn đề

Trời đã sáng, Lý Đạo Huyền trừng đôi mắt đầy tơ máu, liếc nhìn ánh nắng sớm ngoài cửa sổ.

Bất tri bất giác, y đã xem tư liệu lịch sử suốt một đêm, đoạn lịch sử khuất nhục Minh Mạt, trên tổng thể y đã nhìn một lần, đối với cả quá trình cũng có lý giải nhất định, song trên chi tiết còn có rất nhiều chỗ còn chưa rõ ràng.

Hơn nữa, đồ vật như sách sử đã dùng không ít bút pháp Xuân Thu, bên trong có rất nhiều chỗ mâu thuẫn, căn bản không thể tin hết được.

Dùng chuột click hai lần, mở ra một tài liệu trên màn hình desktop, đó là vài vấn đề có tính then chốt mà y đã tổng kết suốt đêm qua.

Vấn đề thứ nhất: đồ ném vào hộp tạo cảnh sẽ to hơn 200 lần, sau khi thể tích tăng lên 200 lần thì chất lượng hình như sẽ tăng lên càng nhiều hơn, cụ thể tăng bao nhiêu thì một sinh viên khoa khoa học xã hội như y không tính được, dù sao thì một quả trứng gà 50 gram sẽ biến thành mấy vạn cân. Lấy cái này để tính toán, mình nuôi mỗi một người tí hon, mỗi tháng chỉ tốn khoảng mấy mao tiền là đủ rồi. Nuôi sống 42 người tí hon không có vấn đề, còn có thể để cho họ cơm no rượu say an cư lạc nghiệp. Nhưng muốn nuôi sống trên vạn người, thậm chí mười vạn trăm vạn người tí hon vậy thì sẽ đối mặt với hoàn cảnh xấu hổ phá sản như trong hiện thực. Vậy vấn đề đã có, mục tiêu của ta là cái gì? Chỉ cứu vớt 42 người tí hon này? Hay là tận khả năng của mình, cứu vớt càng nhiều dân chúng Minh Mạt hơn? Thậm chí là cứu vớt cả quốc gia? Nếu như là hai cái sau, tài lực của ta không đủ, cần phải một lần

nữa cân nhắc lại mục tiêu.

Vấn đề thứ hai: Minh Mạt chiến loạn, các người tí hon bất cứ lúc nào cũng sẽ có nguy hiểm cho tính mệnh, mà mình còn phải ăn cơm, đi ngủ, phải tắm, thỉnh thoảng còn có thể hẹn hò với mấy em gái, không thể một ngày 24 tiếng đồng hồ canh hộp tạo cảnh, nói không chừng ra ngoài mua đồ ăn, về nhà liền thấy 42 người tí hon bị triều đình, Kiến Nô, hoặc là Lý Tự Thành, Trương Hiến Trung giết sạch rồi, trong hộp tạo cảnh biến thành đống đổ nát thi thể đầy đất. Khả năng này rất lớn. Bởi vậy, phải nâng cao năng lực bảo vệ mình của các người tí hon.

Vấn đề thứ ba: Hộp tạo cảnh dài 2,5 mét, rộng 1,5 mét, chỉ có thể cung cấp tầm nhìn dài 500 mét, rộng 300 mét, cũng chỉ bao trùm khu vực ruộng đồng xung quanh cùng với thôn Cao gia, không có biện pháp trực tiếp ảnh hưởng đến "địa phương không nhìn thấy", có biện pháp nào mở rộng tầm nhìn hay không?

Đây là vấn đề đêm qua y nghĩ đến và bức thiết cần phải giải quyết.

Đương nhiên, vấn đề thứ ba là một vấn đề thần bí học, chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Trước tiên tập trung tinh lực giải quyết hai vấn đề trước đi.

Ánh mắt y đặt lên vấn đề thứ nhất. Là một người tự nhận là lương thiện, đương nhiên y không định chỉ cứu vớt 42 người tí hon này, nếu như có thể, sẽ cố gắng cứu càng nhiều dân chúng nghèo khổ hơn, hoặc là, có thể cứu vớt cả quốc gia thì đó là điều quá tuyệt vời rồi.

Cho nên...

Không thể chỉ dựa vào mỗi việc mình ném đồ ăn vào hộp tạo cảnh là được!

Tài lực của mình cho dù phóng đại 200 lần, bán máu bán thận, cũng không cứu được bao nhiêu người.

Phải huy động các người tí hon trong hộp tự mình trồng lương thực, phải tự mình tạo máu.

Nghĩ tới làm liền!

Đầu tiên phải làm chính là, cung cấp nước cho các người tí hon! Có nước họ mới có sức sống.

Phải cung cấp nước cho họ thế nào? Trực tiếp đưa vòi nước vào trong hộp? Điều đó rõ ràng không đáng tin. Cột nước biến to hơn 200 lần đổ vào thôn, đó không gọi là cung cấp nước, đó là lũ lụt.

Lý Đạo Huyền chuyển ánh mắt lên hộp 'LOCK and LOCK' của mình.

Hắn cầm lấy hộp 'LOCK and LOCK' đưa tới một khu đất trống bên cạnh thôn, so ướm một chút, rất tốt, ở chỗ này có thể thả xuống được, vì vậy y duỗi tay xuống khu đất đó móc một cái, nháy mắt đào ra một cái hố to...

Sáng sớm!

Các thôn dân thức dậy rất sớm, trời vừa sáng là những người chăm chỉ này đã bắt đầu chuẩn bị làm việc rồi.

Nhưng trời đang hạn hán, trong ruộng không có một ngọn cỏ, họ cũng không có việc đồng áng gì mà làm.

Vốn là sáng sớm móc rau dại, nhưng trong nhà còn hơn trăm hạt gạo "khổng lồ", còn mấy miếng cải trắng to đùng, không cần phải gấp gáp đi tìm rau dại, cho nên sau khi thức dậy, mọi người bắt đầu làm mấy việc vặt vãnh.

Đan giỏ tre, mài đao, may vá y phục...

Cao Nhất Diệp cũng dự định vá lại bộ đồ rách rưới của mình, liền cầm lấy kim chỉ, xách theo cái ghế ra ngoài cửa, vừa mới chuẩn bị đặt ghế xuống, dựa vào ánh nắng sớm để xe chỉ luồn kim, liền nghe sát bên nhà vang lên tiếng khò khò.

Nàng quay đầu lại xem, không ngờ là Tam Thập Nhị.

"Ơ, sao ngươi còn ở thôn Cao gia?"

Thì ra tối hôm qua nàng theo phân phó của thiên thần đại nhân, nấu cho Tam Thập Nhị ăn một bữa, sau đó lại cảnh cáo hắn không thể nói ra chuyện thấy được ở đây, rồi bảo hắn trở về thành.

Nhưng tối hôm qua Tam Thập Nhị thấy gạo to như cái cối xay, lại thấy lá cải trắng khổng lồ, mặc dù xem không hiểu, nhưng cảm thấy rất chấn động, hắn muốn ở lại thôn này một thời gian.

Sau khi ra khỏi nhà Cao Nhất Diệp, hắn liền ngủ ở dưới mái hiên nhà.

Hắn là sư gia sống an nhàn đã quen, bình thường đâu phải dậy sớm như vậy, sau khi bị Cao Nhất Diệp đánh thức mà đầu hắn còn mơ màng, xoay người ngồi dậy: "Hả? Trời sáng rồi à?"

Cao Nhất Diệp ngạc nhiên: "Tối hôm qua cho ngươi ăn no rồi, không phải bảo ngươi về huyện thành sao?"

Tam Thập Nhị mơ màng nói: "Ờ? Vì sao tối hôm qua ta không trở về nhỉ? Cái này gọi là [Mạc danh kỳ diệu]."

Vừa dứt lời, sắc mặt Cao Nhất Diệp liền thay đổi.

Thì ra nàng nhìn thấy trên bầu trời một bàn tay khổng lồ duỗi xuống, lại móc xuống khu đất trống bên cạnh thôn, mặt đất liền

rung lên ầm ầm, xuất hiện một cái hố to tướng.

Tam Thập Nhị theo ánh mắt của Cao Nhất Diệp nhìn qua, hắn không nhìn thấy tay của Lý Đạo Huyền, chỉ nhìn thấy mặt đất đột nhiên thoáng cái xuất hiện một cái hố to, bùn đất cát đá trong hố bị một sức mạnh không nhìn thấy móc lên, lại đặt tới bên cạnh...

Khung cảnh đó phải nói cát bay đá chạy, kinh thiên động địa.

Tam Thập Nhị đầu đầy hỏi chấm: "Ôi? Ta ngồi dậy đột ngột quá sao? Chắc phải ngủ thêm một lúc nữa?"

Ngay cả tổng kết bốn chữ sở trường nhất mà hắn cũng quên làm.

Toàn bộ thôn dân trong thôn đều bị kinh động, tất cả đều chạy về hướng khu đất trống đó.

Cao Nhất Diệp vội vàng nhảy lên, giọng quát lớn: "Các hương thân đừng qua đó, đừng ảnh hưởng tới thiên thần đại nhân thi tiên pháp."

Các thôn dân đồng thời dừng lại!

Cao Nhất Diệp ngăn các thôn dân rồi mới nghiêm túc nhìn sang, chỉ thấy bàn tay khổng lồ của thiên thần đại nhân móc mấy cái trên mặt đất, trên mặt đất liền xuất hiện một cái hố hình vuông rất lớn dài hơn mười trượng, rộng năm trượng, sâu tám trượng.

Tiếp theo, bàn tay khổng lồ cầm tới một cái hộp trong suốt, từ trên bầu trời từ từ đặt xuống, vừa vặn đặt vào cái hố vừa mới móc xong, lại nện chặt bùn đất bốn mặt...

Tam Thập Nhị và các thôn dân không nhìn thấy bàn tay khổng lồ, nhưng có thể thấy cái hộp khổng lồ trong suốt đó, chỉ thấy nó từ trên bầu trời từ từ hạ xuống, vừa vặn đặt vào trong cái hố không lệch một ly nào.

Tất cả mọi người vẻ mặt ngỡ ngàng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lý Đạo Huyền vỗ tay: "Rất tốt, hoàn thành hồ chứa nước rồi."

Y cầm lấy một cái ly chứa đầy nước, đem nước trong ly từ từ đổ vào trong hộp 'LOCK and LOCK'...

Vì vậy, các người tí hon trong hộp liền thấy một kỳ cảnh, chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một thác nước, một dòng nước khổng lồ từ trên trời đổ xuống, rơi vào trong cái hộp khổng lồ, không mất thời gian bao lâu, trong hộp đã chứa đầy nước.

Các thôn dân nhìn mà choáng váng, rất lâu sau đó mới nghe được Tam Thập Nhị cất lời: "[Nghi thị Ngân Hà lạc cửu thiên]."

Câu này Nghĩa là, Ngỡ là Ngân Hà rơi khỏi chín tầng mây.

Cao Nhất Diệp: "Lần này ngươi vượt quá bốn chữ rồi."

Tam Thập Nhị ôm đầu: "Không dùng câu thơ này, không thể hình dung hết sự hùng vĩ của nó."

Chương 16: Trước tiên giải quyết một cái

Bên cạnh thôn Cao gia, xuất hiện một hồ nước rất lớn dài hơn mười trượng, rộng năm trượng, sâu tám trượng.

Nước trong hồ đều là nước máy thời hiện đại, đương nhiên là trong suốt.

Nước tốt như vậy, các thôn dân vốn đang ở trong nạn hạn hán, đã rất nhiều năm rồi chưa thấy qua.

"Nước a! Là nước!"

"Trời ạ, một hồ nước to thế này."

"Là nước rất sạch."

"Đây là... Thưởng cho chúng ta sao?"

"Không thể tin được."

"Thiên thần đại nhân vạn tuế."

Lý Đạo Huyền cúi đầu nhìn Cao Nhất Diệp: "Nhất Diệp, nói cho các hương thân, sau này mỗi ngày ta sẽ đổ đầy nước vào cái hồ này, sau này mọi người có thể múc nước từ trong hồ để sử dụng hằng ngày, có thể tưới đồng ruộng."

Cao Nhất mừng rỡ, vội vàng dập đầu tạ ân, sau đó chuyển hướng sang các thôn dân, lớn tiếng tuyên bố "thần chỉ" của Lý Đạo Huyền.

Các thôn dân liền phấn chấn: "Vậy thì không sợ hạn hán nữa rồi."

"Chúng ta có nước làm ruộng rồi! Quá tuyệt vời."

"Hạt giống ủ bấy lâu nay, rốt cuộc có thể phát huy công dụng rồi."

"Còn chờ cái gì, nhanh về nhà lấy thùng múc nước."

"Vội cái rắm, hiện tại nhiệt độ không khí rất cao, có thể trồng được cây gì? Phải đợi đầu thu."

"Ồ cũng phải, ta cao hứng hơi sớm rồi."

Các thôn dân vui vô cùng, người nào người nấy như vui quên cả lối về, thiếu chút nữa quên luôn nên bắt đầu từ bước nào.

Ngược lại các nữ nhân thì hai mắt toả sáng, có nhiều nước như vậy, có thể giặt quần áo, tắm rồi, cuộc sống hơn nửa năm qua vừa bẩn vừa thối, nữ nhân nào mà chịu được, họ liền vội vàng múc nước, ít nhất cũng phải chứa đầy lu nước nhà mình.

Lúc này Tam Thập Nhị đã triệt để tỉnh ngủ.

Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, hiện tại thì không thấy gì hết, lại nhìn hồ nước trước mặt, nó lại rành rành mà xuất hiện trước mắt.

Một màn vừa rồi cũng không phải mình bị choáng đầu, mà thật sự có một nguồn lực vô hình nhìn không thấy tạo ra một cái hồ nước, mà lại không không có một thác nước treo cao đổ đầy nước vào hồ.

Nếu ai dám nói đây không phải thần tiên làm, hắn là người thứ nhất nhảy ra cho người đó một bạt tai.

Đang đực mặt ra, Cao Nhất Diệp bên cạnh đã cất lời: "Tam tiên

sinh, thiên thần đại nhân có chuyện muốn nói với ngươi."

Tam Thập Nhị hoảng hồn tỉnh lại, vội vàng quay về bầu trời thi lễ: "Thiên thần đại nhân có gì phân phó?"

Lý Đạo Huyền: "Hình như ngươi là sư gia của Huyện thái gia đúng không?"

Cao Nhất Diệp vội vàng chuyển lời.

Vừa nghe vậy, Tam Thập Nhị mặt như đưa đám: "Ngày hôm trước tiểu nhân giúp dân chúng nói chuyện, khuyên huyện tôn đại nhân đừng thu thuế, đã chọc giận huyện tôn đại nhân và bị đuổi ra khỏi cửa rồi, không còn dùng tiểu nhân nữa. Cái này gọi là [dẫn hỏa thiêu thân]."

Lý Đạo Huyền: "A, nói cách khác, đã mất bát cơm rồi?"

Tam Thập Nhị dập đầu nói: "Ặc... Cái này... Quả thật... Cái này gọi là..."

"Im miệng! Nghe là phiền." Lý Đạo Huyền tức giận nói: "Ngươi nói chuyện chọc người ghét như thế, chính ngươi không biết hay sao? Thảo nào bị huyện lệnh đuổi ra khỏi cửa."

Tam Thập Nhị đờ ra.

Lý Đạo Huyền: "Vốn tưởng ngươi là một sư gia, có thể xem một số công văn ở huyện nha, đưa chút tin tức cho thôn Cao gia, hiện tại xem ra, người như ngươi không có tác dụng gì rồi."

Tam Thập Nhị nghe vậy, lòng chợt động: Thiên thần đại nhân vậy là có ý gì? Chẳng lẽ... Hắn vốn dự định thu ta làm việc cho hắn? Có thể làm việc cho thần tiên, đó là phúc khí tu luyện mấy đời, ta nhất định không thể bỏ qua cơ hội này, sống chết cũng phải làm chân chạy việc bên cạnh thần tiên.

Hắn vội vàng nói: "Tiểu nhân hữu dụng, tiểu nhân hữu dụng, mặc dù tiểu nhân không còn làm việc trong nha môn huyện, nhưng tiểu nhân thông minh, biết viết biết tính, thiên thần đại nhân có việc gì hơi chút phức tạp, các thôn dân ở đây khẳng định... khụ khụ... Giao cho tiểu nhân đi làm sẽ đáng tin hơn, cái này gọi là. ."

Hắn đang định tổng kết bốn chữ, đột nhiên nhớ tới thiên thần đại nhân ghét hắn rườm rà, liền im miệng, vì phanh lại quá gấp, khuôn mặt cũng trở nên méo mó.

Lý Đạo Huyền cũng thấy vui vẻ: "Được! Hiện tại ta tạm thời chưa nghĩ ra chuyện gì cần ngươi làm, ngươi cứ về huyện thành đi, mắt mở to một chút, lỗ tai kéo dài một chút, hỏi thăm nhiều hơn chuyện đã xảy ra xung quanh, có tin tức gì trọng đại thì phái người tới thôn Cao gia báo tin, khi cần ngươi làm gì, ta sẽ phái người báo tin cho ngươi."

Tam Thập Nhị nằm bẹp cả người lên mặt đất, dập đầu nói: "Tiểu nhân nghe lệnh."

Sau khi lễ nghi làm đủ rồi hắn mới bò dậy, cất bước đi về hướng huyện thành.

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Hiện tại ta còn chưa tìm ra cách mở rộng tầm nhìn, hộp tạo cảnh chỉ tập trung trên bầu trời thôn Cao gia, không thể nhìn thấy chuyện bên ngoài, có người tên Tam Thập Nhị này cũng tương đương với thêm một đôi mắt bên ngoài hộp tạo cảnh, hy vọng đôi mắt này có thể phát huy tác dụng vào lúc quan trọng.

Lại quay đầu nhìn trong thôn, tất cả thôn dân đều đang làm việc.

Các nam nhân sức dài vai rộng thì đang đào đào móc móc ở trong ruộng, đã có một hồ nước lớn, họ đã có lòng tin trồng lại hoa màu, mặc dù phải chờ tới mùa thu mới gieo trồng được, nhưng họ

đã không thể khống chế được "tâm tình trồng trọt", nên đã vội đi đào mương nước trước.

Lý Đạo Huyền gật đầu, rất tốt, năng lực tạo máu của các thôn dân đã được kích hoạt rồi, trong thời gian mấy tháng vẫn cần mình nuôi họ, nhưng đến mùa thu họ sẽ bắt đầu làm ruộng, mình sẽ giảm bớt nhiều chi phí để nuôi sống người cả thôn.

Nếu như y có thể sử dụng phương pháp tương tự để trợ giúp càng nhiều thôn trang hơn, là có thể giúp rất nhiều người thoát khỏi chết đói.

Kế tiếp, bắt đầu giải quyết vấn đề thứ hai: "Khi mình không ở bên cạnh hộp tạo cảnh, các thôn dân phải có năng lực tự bảo vệ mình."

Hồi tưởng lại diễn đàn lịch sử quân sự, cùng với tiểu thuyết lịch sử mình thường xem.

Trong đầu y hiện lên một ý nghĩ đầu tiên, chính là phân phối vũ khí đầy đủ cho 42 thôn dân, nhưng lập tức y liền phát hiện, ý nghĩ này tạm thời không thể thực hiện được.

Trước không nói tới tại xã hội hiện đại mua súng ống có thể bị các chú cảnh sát mời vào tù ăn cơm hay không, cho dù y có thể hợp pháp lấy được súng, nhưng coi như khẩu súng lục mini Thụy Sĩ nhỏ nhất trên thế giới cũng dài tới 55 mi-li-mét. Nếu y đem thứ này bỏ vào trong hộp, nó sẽ phóng đại lên 200 lần, các thôn dân nhìn thấy sẽ là một khẩu súng siêu to khổng lồ dài đến 11 mét.

Vậy cái thứ đó dùng thế nào?

Ai có thể cầm khẩu súng dài 11 mét đi bắn kẻ địch?

Còn có một cách nghĩ là mời người chế tạo "vũ khí siêu cấp mini", nhưng việc này cần phải đem các loại vũ khí làm chỉ dài mấy mi-li-mét, sau khi phóng đại 200 lần mới có thể biến thành độ

dài 1 đến 2 mét thì người trong hộp mới có thể sử dụng như bình thường.

Rất rõ ràng, lấy công nghệ hiện tại y biết, không ai có thể chế khẩu súng chỉ mấy mi-li-mét. Nếu làm một số đao kiếm bình thường, việc đề thăng sức chiến đấu cho các thôn dân vẫn rất có hạn.

Cách giải quyết duy nhất của Lý Đạo Huyền chỉ có thể dạy các thôn dân tự chế hỏa súng.

Nhưng lấy thực lực kỹ thuật hiện tại của 42 người tí hon trong hộp tạo cảnh, đừng nói tự chế hỏa súng, tự chế một thanh đao chất lượng tốt cũng rất khó khăn, vậy nên chỉ có thể rèn những thứ thô sơ như sài đao, thái đao.

Con đường này tạm thời không thông, sau đó lại cân nhắc.

Trong khoảng thời gian ngắn biện pháp duy nhất có thể sử dụng để bảo vệ thôn dân, có lẽ chỉ có một...

Đó chính là "gia bảo kiên cố".

Đây là thủ đoạn thường dùng nhất của các thôn dân cổ đại tự bảo vệ mình, trốn trong một pháo đài kiên cố có thể chống lại phần lớn thổ phỉ cường đạo tập kích. Kiến trúc điển hình nhất chính là "Khách Gia vi ốc". Đây là nhà vây của người Hẹ.

Đây cũng là thứ Lý Đạo Huyền có thể làm được trong thế giới hiện thực, chỉ cần lấy tỉ lệ 200 chia 1, làm ra một kiến trúc tương tự "Khách Gia vi ốc", rồi đặt nó vào trong hộp tạo cảnh, để cho các người tí hon dọn vào đó ở, có thể giúp cho họ an toàn hơn hiện tại rất nhiều.

Đồ vật này hoàn toàn có thể làm được.

Chẳng qua có vẻ lại phải tốn tiền rồi.

Chương 17: Khách Gia vi ốc phiên bản xe tăng

Lý Đạo Huyền cần ra ngoài một chuyến, đi tìm người chế tạo mô hình tỷ lệ 200 chia 1.

Nhưng sau khi y biết thế giới trong hộp là những năm cuối Minh triều, thật sự không yên lòng khi rời xa cái rương quá lâu, rất sợ khi về nhà thấy thi thể người tí hon đầy đất.

Suy nghĩ một chút, bóng đèn trên đầu liền sáng lên, y di chuyển camera giám sát trong nhà mình chiếu gần vào hộp tạo cảnh, lại chỉnh góc độ phù hợp.

Mở app camera trên điện thoại ra xem, có thể thấy được rõ ràng tình huống trong hộp rồi.

Giờ có thể yên tâm hơn mà ra ngoài.

Vội vàng bắt một chiếc xe, chạy tới nhà bạn tốt Thái Tâm Tử.

15 phút sau...

Lý Đạo Huyền đã đứng trong phòng khách nhà bạn tốt Thái Tâm Tử.

Thái Tâm Tử là một thương nhân, chuyên kinh doanh "mô hình" gia công tại nhà, xe mô hình, thuyền mô hình, người máy, khủng long... Nói chung mô hình bạn có thể nghĩ đến thì hắn đều làm được.

Cho nên vài ngày trước khi Lý Đạo Huyền nhận được quà sinh nhật là "Hộp tạo cảnh", trước tiên y liền cho rằng là Thái Tâm Tử

tặng cho mình.

Nhìn thấy bạn cũ tới chơi, Thái Tâm Tử nhếch môi, cười hì hì: "Đạo Huyền đã lâu không tới nhà tôi chơi rồi, lần này lại muốn gạ gẫm tôi thứ gì sao?"

Lý Đạo Huyền cười: "Lần này không gạ gẫm, tôi dùng tiền, đặt hàng."

Thái Tâm Tử lườm y: "Bơn bớt cái đi, lần trước tiền đặt mô hình tàu Liêu Ninh còn chưa trả cho tôi đâu, cậu đấy, mỗi lần tới đây toàn là ăn cướp trắng trợn."

Lý Đạo Huyền không nói hai lời, móc ra điện thoại, chuyển khoản, 1000 đồng.

Thái Tâm Tử quá đỗi giật mình: "Ối dồi ôi, chuyển khoản thống khoái thế nhỉ? Không xong, thứ cậu cần khẳng định rất khó làm, tôi không nhận, không nhận đơn này."

Lý Đạo Huyền cười mắng: "Cậu đấy, chuyển khoản thống khoái thì cậu không nhận, khi không chuyển tiền cho cậu thì không ậm ờ chút nào."

Thái Tâm Tử: "Đây là trực giác của một thương nhân."

Lý Đạo Huyền lấy tay ước lượng ra một khoảng cách không quá nửa thước: "Tôi muốn một cái 'Khách Gia vi ốc' lớn thế này, tỉ lệ 200: 1."

Những gì y bỏ vào hộp tạo cảnh sẽ phóng đại 200 lần, nếu mô hình làm thành dài nửa thước, bỏ vào trong hộp có thể biến thành dài 100 mét, cũng xấp xỉ với độ dài của Khách Gia vi ốc bản phóng to.

Thái Tâm Tử rất hiếu kỳ: "Cậu cần cái này làm gì?"

Đương nhiên Lý Đạo Huyền không thể nói thật, chỉ thuận miệng bịa ra một lời nói dối thiện ý: "Gần đây xem phim hoạt hình [Đại Ngư Hải Đường] nên mê Khách Gia vi ốc quá, muốn làm một cái mô hình đặt trong nhà."

"Thì ra là thế." Thái Tâm Tử nói: "Đồ chơi này cần gì phải đặt hàng, chỗ tôi có sẵn bản 100: 1, trông rất uy vũ khí phách..."

"Không cần!" Lý Đạo Huyền không đợi hắn nói hết đã từ chối thẳng thừng: "Tôi cần 200: 1."

Thái Tâm Tử: "To quá hả? Chỗ tôi còn 144: 1..."

"Không cần!" Lý Đạo Huyền: "Tôi nhất định phải đặt bản 200: 1."

Thái Tâm Tử bắt đầu oải rồi: "Mẹ nó, tôi biết ngay dưới tình huống chuyển tiền thống khoái, phía sau khẳng định sẽ có phiền phức. Nói đi, ngoại trừ 200: 1, còn có yêu cầu cụ thể gì không? Tôi không cần nghe cũng biết siêu cấp phức tạp."

Lý Đạo Huyền cười hì hì: "Được rồi, vậy tôi bắt đầu liệt kê nhé. Toàn bộ Khách Gia vi ốc phải dùng vật liệu có cường độ vô cùng cao để chế tạo. Mấy cái bản xốp, bản nhựa thì bỏ đi, gỗ lại dễ cháy, tốt nhất toàn bộ dùng... Ặc, dùng vật liệu gì tốt nhỉ? Tôi không chuyên nghiệp, cậu gợi ý giúp tôi đi."

Thái Tâm Tử lườm: "Dùng gỗ ép từ vật liệu tổ hợp đi, không chỉ chắc chắn còn rất nhẹ, trên đường cậu đem về nhà cũng không đến mức bị đau lưng."

Lý Đạo Huyền suy nghĩ một chút, cũng đúng, dùng gỗ ép từ vật liệu tổ hợp quả thật rất tốt, bỏ vào trong hộp độ dày của nó sẽ tăng 200 lần, vậy thì lợi hại quá. Đao kiếm, hỏa súng thời Minh triều khẳng định không xuyên nổi gỗ ép dầy gấp 200 lần, dùng súng xoay khóa nòng sợ chưa hẳn có thể bắn xuyên qua được.

Chờ đã!

Nếu dày hơn 200 lần cũng không thể quá khinh suất, ta phải hỏi xem nó vốn dày bao nhiêu.

Lý Đạo Huyền hiếu kỳ mà hỏi: "Gỗ ép mỏng nhất là bao nhiêu?"

Thái Tâm Tử: "Chắc là 3 mi-li-mét."

Lý Đạo Huyền tính nhẩm một bài toán 3 mi-li-mét nhân 200 lần, y liền ngẩn người: Mẹ ơi, bỏ vào hộp thành dày 60 xăng-ti-mét? Dày quá sẽ chiếm dụng không gian, nếu như tường ngăn cách giữa phòng này phòng kia đạt độ dày này, số lượng phòng trong vi ốc sẽ giảm bớt rất nhiều.

Y nhíu mày: "Không thể mỏng hơn nữa sao?"

Thái Tâm Tử lắc đầu: "Không thể, mỏng nữa chỉ có thể dùng sắt lá thôi, sắt lá mỏng chỉ 1 mi-li-mét."

Lý Đạo Huyền thầm tính toán, sắt lá dày 1 mi-li-mét bỏ vào hộp sẽ thành tấm sắt dày 20 xăng-ti-mét. Rất tốt, sắt lá rất rốt, không chiếm không gian như gỗ ép, còn chắc chắn hơn.

"Được, dùng sắt lá dày 1 mi-li-mét đi."

Thái Tâm Tử: "Này, dùng sắt lá làm mô hình rất không có tính nghệ thuật, nó còn tạo cho người ta cảm giác, giống như ăn bớt nguyên vật liệu."

Lý Đạo Huyền: "Tôi không cần tính nghệ thuật gì hết, cần chính là ăn bớt nguyên vật liệu đấy. Được rồi, mô hình này không chỉ làm chắc chắn về bề ngoài, bên trong cũng phải vô cùng tỉ mỉ, mỗi một gian phòng đều phải làm chuẩn theo tỉ lệ..."

Thái Tâm Tử: "Không thể làm được, Khách Gia vi ốc hơn 200

gian phòng, cửa nhỏ cửa lớn, nếu tôi làm tỉ mỉ toàn bộ, làm cho có thể đóng mở được, cậu biết phải cần bao nhiêu tiền công không? Thêm một vạn!"

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Mẹ ơi đắt thế sao? Cửa sổ thì bỏ đi, mình làm tốt kết cấu chủ thể là được rồi, mấy thứ như cửa sổ để các người tí hon tự làm cũng được.

Lý Đạo Huyền: "Vậy bỏ hết cửa sổ đi, chỗ cửa sổ cậu để trống là được rồi. Còn nữa, Khách Gia vi ốc truyền thống, trên thiết kế thoát nước còn có thiếu sót, cậu dùng phương án hiện đại hoá sửa đổi một chút đi."

Thái Tâm Tử thiếu chút nữa hất tung bàn lên: "Mẹ nó vô học, mô hình mà cậu còn muốn thiết kế thoát nước? Nếu dùng phương án hiện đại hoá, mô hình này của cậu coi như không phải Khách Gia vi ốc nguyên bản rồi đúng không? Mô hình như vậy còn giá trị sưu tầm gì nữa?"

Lý Đạo Huyền: "Tôi càng muốn! Hiện tại tôi là bên A, bất kể tôi đưa ra yêu cầu quá đáng cỡ nào, cậu cũng phải chấp nhận."

Thái Tâm Tử câm nín.

Không còn sức mà chửi nữa, Thái Tâm Tử suýt nữa hộc ra cả máu, mắt đảo láo liên rồi hắn mới nói lầm bầm: "Cậu có cần thêm phía dưới Khách Gia vi ốc mấy cái bánh xe không, lắp thêm động cơ điện, thêm cái điều khiển từ xa, đến lúc đó cả Khách Gia vi ốc giống như một cái xe tăng, ủi tới ủi lui..."

Hắn vốn chỉ thuận miệng nói cho bõ ghét, nhằm chọc tức "Bên A", không ngờ lời này lọt vào tai Lý Đạo Huyền lại khiến hai mắt y sáng trưng.

Lý Đạo Huyền vỗ đùi cái bốp: "Mẹ nó, Thái Tâm Tử, cậu đúng là một thiên tài, cứ làm như vậy đi, cho nó thêm bánh xe, thêm

động cơ điện, điều khiển từ xa, biến thành vi ốc xe tăng siêu cấp, ủi tới ủi lui, thiên hạ vô song."

Thái Tâm Tử: "Con mẹ nó, cậu đừng nghe tôi nói, làm thế đâu còn gì là Khách Gia vi ốc, đây thành đồ chơi của trẻ con biến thái rồi, đâu còn giá trị sưu tầm hay thưởng thức nữa."

Lý Đạo Huyền vỗ vai hắn cười ha ha: "Tôi đang cần đồ chơi của trẻ con biến thái đây, tôi không cần sưu tầm hay thưởng thức. Được rồi, lốp xe phải làm to một chút, nếu có thể thì việt dã cũng được."

"Cậu còn muốn việt dã?" Thái Tâm Tử lườm nguýt: "Bên A điên rồi! Con mẹ nó mình biết ngay mà, từ Bàn Cổ khai thiên tích địa tới nay, bên A không một người nào là bình thường."

Chửi bới xong, hắn chốt lại một câu: "Bánh xe, động cơ, điều khiển từ xa, thêm 1000 đồng!"

Lý Đạo Huyền trả tiền và hẹn một tháng sau giao hàng, lúc này mới dẹp đường hồi phủ.

Đến cổng siêu thị tiểu khu, y lại tiện tay mua 200 gram ức gà, tốn hết 5 đồng.

Về đến nhà, tiện tay nhẹ nhàng đặt thịt ức gà đến trước mặt Cao Nhất Diệp...

Cao Nhất Diệp lúc này đang múc nước từ hồ nước đổ vào lu nước trong nhà, gánh hai thùng, đang lắc lư đi tới, đột nhiên, bàn tay khổng lồ của thiên thần đại nhân lại xuất hiện, đang cầm một miếng thịt gà siêu to khổng lồ từ từ đặt ở trước mặt nàng, sau đó lại thu về bầu trời.

Bầu trời vang lên giọng ôn hoà của thiên thần đại nhân: "Nhắc nhở mọi người, đã quen ăn đồ thanh đạm, một lần ăn nhiều thịt bụng dạ sẽ không chịu nổi, bảo mọi người ăn vừa phải thôi."

Chương 18: Kẻ trộm nước tới rồi

"Có thịt! Thiên thần đại nhân đưa thịt cho chúng ta rồi."

Cao Nhất Diệp la lên, cả thôn Cao gia trong nháy mắt được kích hoạt.

Tất cả mọi người liền vây quanh.

"Là thịt gà."

"Đây là thịt ức gà, mặc dù nó rất to, nhưng khẳng định là thịt ức gà, ta không nhầm đâu."

"Ức gà lớn thế này, chắc cắt từ trên thân gà thần rồi?"

"Khẳng định là gà thần trên thiên giới."

Các thôn dân cũng không biết đã bao lâu rồi chưa được ăn thịt.

Mấy năm trước, mưa thuận gió hoà, trong thôn cũng có người từng nuôi gà, nhưng theo mấy năm nay hạn hán năm này nghiêm trọng hơn năm trước, mọi người không còn cái ăn, đâu còn lương thực đi nuôi gia cầm.

Trong thôn Cao gia từ lâu cũng đã "chó gà không tha", ngoại trừ một đám thôn dân đói kêu cha kêu mẹ, đã tìm không ra vật còn sống nào khác.

Hôm nay thấy miếng thịt này, thật sự khiến tất cả mọi người kích động vô cùng.

Trước tiên Cao Sơ Ngũ đi tìm một cây đao, chuẩn bị cắt xuống mấy miếng thịt đem về nhà ăn cho đã.

Cao Nhất Diệp lại nghiêm túc nói: "Thiên thần đại nhân nói, chúng ta quen ăn đồ vật thanh đạm rồi, không thể một lần ăn quá nhiều thịt, bụng dạ sẽ không chịu nổi, ăn vừa phải thôi. Sơ Ngũ ca, ngươi là người đầu tiên phải lưu ý."

Cao Sơ Ngũ ngờ nghệch gật đầu: "Ôi? Còn chú ý cái này sao?"

Thôn trưởng đứng dậy: "Thiên thần đại nhân nói khẳng định là chỉ người như Sơ Ngũ rồi, ăn hư bụng là sẽ chết người. Không thể một lần cho Sơ Ngũ quá nhiều, hắn khẳng định sẽ nhịn không được mà ăn hết."

Cao Sơ Ngũ: "Sao sao?"

Thôn trưởng phân phó: "Mỗi người chỉ lĩnh một lượng thịt, trẻ con nửa lượng, thịt còn lại cắt hết thành sợi, treo lên hong gió để tránh bị hư."

Một thôn dân trung niên đi tới: "Thôn trưởng, chúng ta không có đủ muối, trong quá trình hong gió thịt gà không ướp muối sẽ bị hư. So với để hư, không bằng ăn hết cho rồi, cho dù ta bị tiêu chảy chết cũng không muốn nhìn thịt ngon như vậy bị hư hết."

Cao Sơ Ngũ: "Đúng a đúng a, thôn trưởng, ta thà tiêu chảy chết cũng không muốn lãng phí."

Lý Đạo Huyền nghe nói như thế không khỏi buồn cười, y cũng không lấy lại thịt dư bỏ vào tủ lạnh, mà đi vào nhà bếp rồi cầm một bao muối đi ra, đổ ào ào ngay trước mặt Cao Nhất Diệp thành một đống nhỏ.

Các thôn dân ngẩng đầu nhìn lên, nhìn thấy trên bầu trời không có muối chảy xuống, muối trắng như tuyết, lộng lẫy như những viên đá lạnh rất lớn rơi xuống đất, chẳng mấy chốc liền xếp

thành một ngọn núi nhỏ.

Cao Nhất Diệp không cần chuyển lời gì hết, chỉ buông tay tỏ vẻ: "Sao thiên thần đại nhân không biết được chút tâm tư ấy của mọi người? Đừng hòng ăn một lần mà mập được. Hiện tại có muối rồi, muối thịt đi."

"Nhiều muối quá!"

"Muối đắt tiền lắm."

"Trời ơi, cho chúng ta nhiều quá."

"Rất lâu rất lâu không cần phải mua muối nữa."

Các thôn dân lại quỳ xuống đất một lần nữa, quay về bầu trời liều mạng dập đầu.

Cứ như thế, ngày hôm nay các thôn dân Cao gia có việc để làm rồi.

Các nam nhân vung đao, chặt thịt phốc phốc phốc, chặt miếng ức gà khổng lồ thành từng sợi từng sợi mảnh, lại đem muối tinh nghiền nát thành dạng phấn, sau đó đem từng sợi thịt gà lăn vào trong muối, từng sợi vừa to vừa trắng, lại đem treo nó lên, để cho cơn gió khô mang đi phần nước ở trong sợi thịt gà.

Làm công việc này rất mệt mỏi.

Nhưng các thôn dân khi làm việc đều giữ nụ cười trên môi.

Hoàng hôn cùng ngày, trong thôn bay lên khói bếp, mọi nhà đều đang nấu cơm.

Cả thôn các nhà trong nồi đều một món cháo gà, đem một lượng thịt gà cắt nhỏ ra, nấu cùng với gạo trắng thành món cháo đặc sệt, đúng rồi, còn phải thêm vào rau cải trắng nữa, cuối cùng cho ra nồi cháo sắc hương vị đều đủ cả, còn không tổn thương đến

dạ dày.

Cao Sơ Ngũ biểu tình đòi ăn năm bát liền.

Ngay cả thiếu nữ thanh tú như Cao Nhất Diệp cũng làm hai bát.

Người hiện đại như Lý Đạo Huyền thấy cũng không kiềm chế được nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng cầm lấy điện thoại.

Đặt vội món "cơm canh gà" để an ủi bản thân.

Vừa ăn cơm gà vừa mở ngân hàng online ra xem, liếc nhìn số dư của mình, tiền gởi còn hơn 2 vạn đồng, chút tiền ấy có vẻ không đủ xài rồi. Ngày hôm nay đặt một bộ Khách Gia vi ốc đã dùng mất 2000 đồng, nếu như sau này muốn giúp đỡ càng nhiều người tí hon hơn, chỉ sợ tiền sẽ ào ào như nước chảy hất ra ngoài.

Y nghiêm túc suy nghĩ hai giây, liền mở QQ, tìm một hình đại diện đã lâu không liên hệ, click vào và gửi qua một câu: "Lão ca, em là Lý Đạo Huyền đây, nửa năm trước anh có liên hệ em, hỏi em có nhận mấy công việc ngoài giờ không, lúc đó em từ chối, là do em còn trẻ chưa hiểu chuyện. Sau này bên anh có công việc liên quan đến thiết kế thì báo em nhé, giá cả dễ thương lượng."

Hình đại diện đó rất nhanh loé lên: "Ha ha, đang chờ những lời này của cậu đây, vừa lúc chỗ anh có một việc, thiết kế nhân vật cho một công ty trò chơi, đang cần gấp, năm ngày, bốn hình nhân vật, 3000 đồng! Cậu nhận không?"

Lý Đạo Huyền: "Em nhận."

Trời đã sáng!

Thành phố Song Khánh lại chào đón một ngày mới.

Lý Đạo Huyền duỗi lưng, vừa xoa huyệt Thái Dương vừa bò

lên giường.

Liên tục năm ngày, y đều làm việc đến 2 giờ khuya, liều mạng hoàn thành thiết kế nhân vật cho công ty trò chơi, sau khi bên A nghiệm thu liền chọn mấy hình ít khuyết điểm nhất, sau khi y sửa chữa theo yêu cầu của đối phương, đối phương lại cảm thấy vẫn là bản thiết kế đầu tiên tốt hơn, vì vậy kết thúc công việc, 3000 đồng vào tài khoản.

Y xác nhận số tiền đó vào thẻ của mình rồi mới yên tâm đi ngủ.

Ngủ một giấc bất tỉnh nhân sự, mãi đến sáng mới thức dậy.

Năm ngày lo làm việc kiếm tiền nuôi "cả nhà", ít chiếu cố đến các người tí hon trong hộp, mỗi ngày chỉ đúng giờ ném chút đồ ăn, mỗi ngày đổ đầy nước vào hộp 'LOCK and LOCK', cũng không nhìn chằm chằm vào họ nữa.

Hiện tại rốt cuộc vô sự cả người nhẹ nhàng, y quyết định ngày hôm nay phải ở bên cạnh các tiểu sủng vật của mình.

Vừa ngồi xuống bên cạnh hộp tạo cảnh, liền cảm giác được có chỗ nào không ổn.

Hiện tại các người tí hon trong thôn đều vây quanh hồ nước, đang thấp giọng nghị luận cái gì.

Lý Đạo Huyền vội vàng đóng cửa sổ để trong phòng yên tĩnh lại, ghé sát tai vào hộp mới có thể nghe rõ giọng như muỗi kêu của họ.

"Có người trộm nước, mọi người nhìn xem, mực nước trong hồ qua một đêm mà rút đi nhiều quá."

"Đúng vậy, nhìn bên này, có rất nhiều dấu chân lộn xộn, tối hôm qua người tới trộm nước cũng không ít."

Lý Đạo Huyền nhìn chăm chú vào, quả nhiên, mực nước trong hộp 'LOCK and LOCK' đã hạ xuống một đoạn dài. Hộp này trong hiện thực dài 20 xăng-ti-mét, sau khi đưa vào thế giới người tí hon liền phóng đại 200 lần, cũng chính là biến thành hồ nước lớn dài 10 trượng.

Hồ nước lớn như vậy, trong một đêm, mực nước đã hạ xuống hai thước.

Kẻ trộm nước này cũng rất lợi hại.

Hoặc là, người trộm nước rất nhiều.

Ánh mắt Lý Đạo Huyền theo dấu chân lộn xộn của kẻ trộm nước kéo dài đến tận ngoài thôn, nhưng rất nhanh những dấu chân đó đi tới mép hộp tạo cảnh, xuyên qua cái hộp, không còn...

Y không khỏi nhíu mày, chỗ bất tiện nhất của cái hộp này chính là tầm nhìn quá hẹp, địa phương có thể thấy được quá ít. Chỉ nhìn thấy khu vực của thôn Cao gia, không biết gì về thế giới bên ngoài, hoàn toàn không biết đã xảy ra cái gì.

Nhất định phải nghĩ cách tăng tầm nhìn trong hộp lên mới được.

Chương 19: Đừng truy cứu họ

Vì tầm nhìn nhỏ hẹp Lý Đạo Huyền đã khó chịu hết hai giây, đột nhiên nhớ tới, năm ngày trước mình đã lắp một camera giám sát ở bên cạnh hộp tạo cảnh, vẫn luôn giám sát tất cả những việc xảy ra trong hộp, thứ này có lưu lại hình ảnh, hiện tại xem lại video quay lại tối hôm qua, khẳng định có thể điều tra ra được.

Vội vàng mở điện thoại, app camera giám sát, mở ra danh sách các video ghi lại.

Tối qua mình ngủ lúc hơn hai giờ, vậy chỉ cần xem video sau hai giờ là xong việc rồi.

Không mất bao lâu, y liền thấy được chân tướng "kẻ trộm nước".

Trong bóng đêm, một đám người tí hon nghèo khổ trang phục không khác các thôn dân thôn Cao gia bao nhiêu, xách theo thùng nước, mượn ánh trăng, dè dặt mò đến bên hồ nước của thôn Cao gia, nhẹ nhàng đưa thùng vào trong hồ múc lên hai thùng nước, sau đó xách lên rồi nhanh chân chạy ra ngoài thôn.

Qua khoảng một canh giờ nữa đám người này lại tới, lại một lần múc lên hai thùng nước rồi bỏ chạy.

Cứ như vậy tới lui ba lần, mất ba canh giờ, mãi đến khi trời sắp sáng đám người này mới không đến nữa, cứ như vậy nước trong hồ bị trộm đi mất hai thước sâu.

Thấy cảnh này Lý Đạo Huyền cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Y cất điện thoại đi, liền nghe được các thôn dân còn đang tiếp tục nghị luận: "Không biết mao tặc từ đâu tới, dám trộm nước của chúng ta, thật quá đáng. Nguồn nước quý giá này là thiên thần đại nhân ban thưởng cho chúng ta, há có thể để cho người khác trộm đi?"

"Thôn trưởng đâu? Mời thôn trưởng đi ra nói xem, chúng ta nên làm cái gì đây? Có cần theo những dấu chân này bắt lấy kẻ trộm rồi đánh cho một trận hay không?"

"Phải đánh cho chúng một trận rồi, cướp lại nước, bằng không thì khẳng định thiên thần đại nhân sẽ trách chúng ta, không bảo vệ được nước thần mà hắn đã ban tặng."

Lý Đạo Huyền cất lời: "Cao Nhất Diệp, ngươi nói cho mọi người, chuyện trộm nước không cần truy cứu."

Cao Nhất Diệp đang cùng các thôn dân lên án mạnh mẽ có người đã ăn trộm nước của thiên thần đại nhân ban cho, đột nhiên nghe được trên bầu trời vang lên giọng của thiên thần đại nhân, nàng "a" một tiếng rồi ngửa đầu lên xem, lại thấy trong tầng mây mơ hồ hiện ra khuôn mặt trẻ tuổi lại dễ nhìn của thiên thần đại nhân.

Nàng vội vàng nói: "Thiên thần đại nhân, có người đã trộm đi ân huệ của ngài, ngài không tức giận sao?"

Nàng vừa la lên, các thôn dân liền đồng loạt nhìn qua, thấy nàng đang ngửa đầu nhìn trời nói chuyện, liền đoán được là đang giao lưu với thiên thần đại nhân rồi, tất cả mọi người ngậm chặt miệng, không dám phát ra chút âm thanh nào.

Lý Đạo Huyền: "Nói cho mọi người, đây là thôn dân của một thôn khác, không có nước uống, không thể sống tiếp được, cho nên mới đến trộm nước của thôn Cao gia. Họ trộm đi chút nước ấy không sao đâu, ta lại đổ đầy nước cho mọi người là được, không

cần phải đi hô đánh hô giết với một đám người sắp chết khát."

Cao Nhất Diệp vội vàng chuyển giao những lời này cho mọi người cả thôn.

Các thôn dân lập tức thu lại trạng thái hung thần ác sát muốn ra ngoài đánh người vừa rồi, cùng nhau hướng lên trời khấu đầu: "Thiên thần đại nhân nhân từ!"

"Thần ân phổ thế."

"Đại từ đại bi."

"Cứu khổ cứu dân."

Một tràng từ ngữ khen tặng lung ta lung tung không biết là phật hay là đạo bay lên tận trời.

Lý Đạo Huyền thở dài một hơi, nghĩ thầm: quả nhiên, chỉ cứu 42 người tí hon thì còn xa mới đủ, kế tiếp, ta còn phải cứu càng nhiều người tí hon hơn, vậy bắt đầu từ những thôn dân trộm nước này đi, hy vọng tài lực của ta có thể duy trì được.

Đêm cùng ngày, khi trời tối, 42 người tí hon của thôn Cao gia đều về phòng ngủ, toàn bộ hộp tạo cảnh lại khôi phục "hình ảnh động".

Nhưng Lý Đạo Huyền còn chưa vội đi ngủ, y còn ngồi ở trước máy vi tính lật xem tư liệu lịch sử tương quan với Minh Mạt, đồng thời, ánh mắt thỉnh thoảng quét về phía hộp tạo cảnh, là hướng đi tới của nhóm trộm nước tối hôm qua.

Đêm đã khuya!

Ba giờ sáng.

Thành phố Song Khánh ngoài cửa sổ vẫn còn chưa nghỉ ngơi, cuộc sống về đêm của người hiện đại rất phong phú, trên mỗi con

đường ngoài cửa sổ còn có ô tô lao đi vun vút, trên đường bên ngoài tiểu khu, có người còn đang ăn đồ nướng uống bia, miệng hét hò "Năm ngón tay này sáu sáu sáu này bảy tiên nữ này..."

Lý Đạo Huyền cầm lấy điện thoại.

Đặt ship một món đồ nướng.

Đúng lúc này trong hộp tạo cảnh có động tĩnh.

Từ bên mép hộp phía bắc, một người ít hon ăn mặc rách rưới chui ra từ đó, từ xa hắn trông về hướng thôn Cao gia một hồi, lại quay về phía sau vẫy vẫy tay, sau đó một nhóm người tí hon liền xuất hiện, mỗi người đều gánh thùng nước, lưng lom khom, nhẹ chân nhẹ tay, đi tới thôn Cao gia...

Lý Đạo Huyền đóng cửa sổ, ngăn cách âm thanh ngoài cửa sổ, để trong phòng tuyệt đối yên tĩnh, sau đó ghé sát lỗ tai vào hộp tạo cảnh.

Trong hộp rất yên tĩnh, các người tí hon bước đi mà không hề phát ra tiếng bước chân.

Không bao lâu, họ đi tới sát bên hộp 'LOCK and LOCK'.

Người dẫn đầu nhìn thoáng qua trong hộp, không khỏi Ơ một tiếng.

Một người tí hon theo kịp phía sau thấp giọng nói: "Chuyện gì thế Vương đại ca?"

Người tí hon dẫn đầu họ Vương, hắn chỉ vào hộp 'LOCK and LOCK' trước mặt, vẻ mặt sửng sốt: "Đêm qua, rõ ràng chúng ta đã trộm đi xuống hai thước mực nước, với lại ban ngày hôm nay người thôn Cao gia còn phải dùng nước, mực nước phải rút xuống một đoạn nữa mới đúng. Ngươi xem, hiện tại nước lại đầy rồi."

Lý Đạo Huyền thầm buồn cười: Ta đổ vào thêm một ly nước đấy.

Các người tí hon tới trộm nước vây quanh bên hộp 'LOCK and LOCK', tất cả đều vẻ mặt ngỡ ngàng, nhìn nước đầy tràn hồ, lại ngẩng đầu nhìn bầu trời: "Ngày nay làm gì có mưa, sao nước đầy được nhỉ?"

"Không thể lý giải!"

"Nước trong hồ này rốt cuộc từ đâu tới?"

Vương đại ca cũng vô cùng ngỡ ngàng, nhưng hắn là đại ca cầm đầu, không thể chỉ nhìn không hạ mệnh lệnh. Hắn liền vung tay lên, thấp giọng mắng: "Để ý nhiều như vậy làm gì? Nhanh múc đầy nước vào thùng mọi người đi, đừng lảm nhảm nữa, nếu kinh động người của thôn Cao gia, bị người ta bắt tại trận, chúng ta phải xấu hổ chết ở chỗ này mất."

Lời này có lý!

Nhóm người vội vàng bu sát lại hồ, bỏ thùng nước vào và múc nước, có người còn vục đầu vào nước uống ùng ục...

Thấy cảnh này Lý Đạo Huyền cảm thấy lòng hơi cay cay, đáng thương cho các nạn dân.

Y chuyển ánh mắt lên túi gạo của mình, nghĩ bốc gạo bỏ xuống, nhưng vừa tỉ mỉ nghĩ lại, gạo này của mình vừa bỏ vào sẽ biến thành gạo dài 40 đến 60 xăng-ti-mét, thùng gỗ của họ cũng không chứa được, chung quy không thể để họ làm như cách người thôn Cao gia chia gạo, đặt gạo lên mặt đất rồi lăn quãng đường hơn mười dặm về thôn trang của mình được.

Có lẽ không thể lấy hạt gạo to như thế làm khổ họ nữa, khuya khoắt dọa người, sẽ gây tai nạn chết người.

Cho họ chút gì đó có thể tiện bỏ vào thùng xách đi thôi.

Y chuyển ánh mắt từ trên túi gạo sang túi bột mì bên cạnh.

Bột mì thời hiện đại đều nghiền thành bột mịn còn hơn hạt cát, sau khi bỏ vào hộp, cho dù bột phóng đại 200 lần cũng vẫn là hình dạng hạt bột to một chút, không đến mức quá dọa người, cho họ thứ này, họ sẽ không bị giật mình nghĩ là chuyện gì đó ly kỳ.

Lý Đạo Huyền duỗi tay bốc một nắm bột mì, thừa dịp các người tí hon đang tập trung múc nước, liền lặng lẽ đặt bột mì xuống phía sau họ, xếp thành một cái đồi bột mì.

Chương 20: Khởi nghĩa nông dân đã vô cùng cấp bách

Vương đại ca đi tuốt đằng trước, hai cái thùng nước của hắn đã được múc đầy.

Dùng một cây đòn gánh xuyên qua hai cái thùng, rồi vác lên vai, sau đó mượn lực xoay đầu lại. Hắn phải xoay cực kỳ chậm, cố gắng đừng để lắc lư, bằng không sẽ làm nước quý giá trong thùng hất ra ngoài. Những năm nay hạn hán, một giọt nước vẩy ra ngoài cũng khiến đau lòng rất lâu.

Tuy nhiên, hắn vừa mới xoay lại, thấy được cảnh phía sau liền ngỡ ngàng, chân không bước nổi.

Không biết khi nào, phía sau hắn đã xuất hiện một cái đồi được xếp thành từ những viên tròn màu trắng kỳ lạ.

Vương đại ca miệng há hốc, nửa ngày không khép lại được, thùng nước đang vác trên vai cũng đánh bịch rơi xuống, nước trong hai thùng đổ hết ra ngoài không thừa một giọt.

Thôn dân bên cạnh rất đau lòng, vội la lên: "Vương đại ca, sao ngươi lại làm đổ nước rồi? Hai thùng nước tốt thế này..."

Hắn đau lòng đến nỗi muốn quỳ xuống, cả nước lẫn bùn cùng bốc lên.

Vương đại ca người cứ cứng đờ: "Mọi người... mau nhìn... phía sau..."

Các thôn dân khác bên hồ nước đều quay đầu lại.

Vừa quay đầu lại liền đứng hình!

Chỉ chớp mắt, cả đám thôn dân như bị điểm huyệt đạo, tất cả đều giữ nguyên động tác, ngỡ ngàng nhìn cái đồi toàn viên tròn phía sau.

Một thôn dân mở miệng muốn hét lên, Vương đại ca đã nhanh chân bước tới bịt miệng hắn lại.

Lúc này các thôn dân còn lại mới tỉnh hồn, nơi này là thôn Cao gia, chúng ta tới đây trộm nước, cũng không thể nói lớn tiếng, bằng không thì bị người ta bắt được, tất cả đều xấu hổ chết mất.

Vương đại ca đi tới trước cái đồi, nhặt lên một viên, ngửi ngửi, mới đè thấp giọng nói: "Đây là bột mì thì phải? Chắc ta không lầm đâu, ngửi là vị bột mì, chỉ là hạt to quá, chẳng lẽ là bột mì bị ướt mới dính thành cục?"

Một thôn dân khác gật đầu: "Khẳng định không sai được, vừa rồi ta còn đang suy nghĩ, sao tự nhiên ngửi thấy mùi bột mì, cứ tưởng đói quá xuất hiện ảo giác nữa."

Vương đại ca: "Viên bột mì này xuất hiện thế nào?"

"Ta không thấy!"

"Ta cũng không thấy!"

"Vừa nãy ta đang múc nước."

Vương đại ca cắn răng: "Là người của thôn Cao gia, thừa dịp chúng ta không chú ý đã lặng lẽ đặt xuống phía sau chúng ta, chỉ có khả năng này thôi."

Các thôn dân đưa mắt nhìn nhau.

"Người thôn Cao gia tốt như vậy sao?"

"Sao họ có nhiều bột mì thế?"

"Vì sao phải đem bột mì vo thành viên?"

"Có nhiều bột mì như vậy cũng không thể không duyên cớ tặng không cho chúng ta."

"Còn nửa đêm canh ba lặng lẽ đặt phía sau chúng ta, cái này..."

Vương đại ca nhìn trái, ngó phải, nhìn trước ngó sau, nhìn khắp xung quanh cả một vòng, vẫn không thấy một bóng người nào, lại bỏ một viên bột mì vào trong miệng rồi nhai nhai, chợt đánh phù một cái thiếu chút nữa hắt xì rồi, mùi của bột mì sống một lời khó nói hết. Hắn thấp giọng nói: "Quả thật là bột mì! Là người của thôn Cao gia cho bột mì, chỉ có khả năng này thôi, họ đã biết chúng ta nửa đêm tới trộm nước, vì chừa chút mặt mũi cho chúng ta nên không ngay mặt vạch trần, đồng tình chúng ta nghèo khó, liền đem đống viên bột mì đặt ở đây đưa cho chúng ta ăn."

Các thôn dân vạn lần không tin phân tích này, nhưng ngoại trừ phân tích quá ly kỳ này, họ cũng không nghĩ tới khả năng nào khác nữa.

Vương đại ca thấp giọng nói: "Mọi người đổ hết nước trong thùng vào hồ đi, trước lấy thùng tới chứa bột mì, có thể chứa bao nhiêu thì chứa bấy nhiêu. Nhớ kỹ, tuyệt đối không thể lãng phí, phải càng cẩn thận hơn so với gánh nước. Nếu ai làm đổ bột mì, nắm đấm của lão đại ta sẽ đánh chết hắn."

Các thôn dân dở khóc dở cười: "Vương đại ca, cái này không cần ngươi phải nói, nếu chúng ta làm đổ bột mì, tự mình sẽ đánh chết mình, không nhọc đại ca động thủ."

Nhóm người vội vàng đổ nước trong thùng vào hồ!

Họ còn không dám lấy thùng đang ẩm ướt trực tiếp đi đựng bột mì, sẽ bị dính, liền cầm lấy thùng nước hướng về cơn gió, giữa

không trung không ngừng vung vẩy, hồi lâu làm làm khô thùng.

Lại vội vàng chạy tới cạnh đống bột mì, chứa đầy hai cái thùng, cẩn thận gánh lên, lại cẩn thận bước đi từng bước nhỏ.

Còn cẩn thận hơn khi hai tay ôm hài tử của mình lão bà mới sinh ra đêm đó, rất sợ một khi không cẩn thận để lắc lư, viên bột mì sẽ đổ ra đất, vậy sẽ đau lòng đến không thở nổi mất thôi.

Đoàn người gánh bột mì rời đi, đi tới ngoài thôn, đầu lĩnh Vương đại ca đột nhiên buông thùng xuống, hai tay ôm quyền quay về thôn Cao gia, hành đại lễ: "Ban thưởng hôm nay, Vương Nhị ta nhớ kỹ, tương lai tất báo."

Hắn cũng không biết mình cảm ơn là ai, dù sao thì khẳng định là vị cao nhân nào đó ở trong thôn Cao gia thôi, hôm nay mình là một tên trộm nước, cao nhân cũng không muốn gặp mặt hắn, mới lén lút đưa bột mì. Tương lai mình nhất định phải quang minh chính đại tới đây, quang minh chính đại mà cảm tạ.

Nghe những lời của hắn, Lý Đạo Huyền mới biết tên của hắn là Vương Nhị!

Tên này, hình như đã thấy qua ở đâu rồi?

Trong lòng khẽ động, y vội vàng mở tư liệu lịch sử Minh Mạt mình đã xem vài ngày trước, tìm kiếm ở, rốt cuộc trong quyển sách [Lộc Tiều kỷ văn] tìm được cái tên Vương Nhị:

Vào năm Sùng Trinh cải nguyên, Thiểm Tây xảy ra nạn đói, đất cằn ngàn dặm. Có kẻ Bạch Thủy Vương Nhị, lấy mực bôi lên mặt, xông vào Trừng Thành, giết tri huyện.

Trong cuốn [Liệt Hoàng Tiểu Thức] còn viết sinh động hơn:

Thiên Khải Đinh Mão, Thiểm Tây đại hạn. Tri huyện Trừng Thành Trương Diệu Thải thu thuế quá khốc liệt, ác độc dân không

chịu nổi. Có kẻ Vương Nhị, lén tụ tập mấy trăm người trên núi, lấy mực bôi mặt. Vương Nhị quát lớn: "Ai dám giết Trương tri huyện?" Chúng nhân cùng ưng thuận: "Ta dám giết!" Nhiều người như thế, liền xông vào thành. Người giữ thành không dám chống cự, xông thẳng vào huyện giết Diệu Thải. Sau đó chúng nhân lại đoàn tụ trong núi.

Các học giả lịch sử định nghĩa khởi nghĩa của Vương Nhị là "Khởi đầu của khởi nghĩa nông dân Minh Mạt". Nói cách khác, nhân vật tiêu điểm của chiến tranh nông dân lật đổ Đại Minh triều chính là người này. Lý Tự Thành, Trương Hiến Trung gì đó, đều là vãn bối của người này.

Lý Đạo Huyền yên lặng tắt trình duyệt đi, lực chú ý lần nữa quay lại trong hộp tạo cảnh.

Vương Nhị đã đưa người của hắn rút ra ngoài hộp tạo cảnh rồi.

Họ chỉ để lại dấu chân đầy trên đất, cùng với vết tích nơi chất đống bột mì đã bị bào đi thêm cả một tầng đất.

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài một hơi: "Ngươi đã là tiêu chí cho cuộc chiến tranh nông dân Minh Mạt bắt đầu, vậy xem ra không mất bao lâu nữa, chiến hỏa của khởi nghĩa nông dân sẽ lan tới thôn Cao gia thôi, chúng ta còn có thể gặp lại."

Lại quay đầu nhìn những căn nhà rách nát trong thôn Cao gia, Lý Đạo Huyền biết, một khi khởi nghĩa nông dân bùng nổ, thôn Cao gia không thể tránh được sẽ bị cuốn vào chiến tranh, nếu như mình canh giữ ở trước hộp tạo cảnh, chỉ cần đưa tay vào hộp là hoành tảo thiên quân, cũng có thể bảo vệ được các người tí hon an toàn.

Nhưng nếu như khi mình ngủ, hoặc là ra ngoài làm cái gì, các người tí hon sẽ rất nguy hiểm.

Khách Gia vi ốc còn phải hơn một tháng nữa mới có thể hoàn thành, nhưng khởi nghĩa của Vương Nhị sợ rằng đã đến đít rồi.

Không thể ngồi không đợi Khách Gia vi ốc được, phải sớm tạo ra vật gì để bảo vệ họ an toàn.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của y không khỏi quét quanh căn nhà, tìm kiếm những vật gì có thể dùng để giúp các người tí hon. Rất nhanh, y liền chú ý tới trên giá áo có một tấm sắt rỉ đã bị bật lên.

Lý Đạo Huyền hai mắt sáng ngời: Mảnh sắt vụn! Cái này có thể dùng làm áo giáp cho các người tí hon.

Song sức chiến đấu của các thôn dân tí hon thấp quá, cho dù mặc áo giáp cũng chưa hẳn đánh thắng được lưu tặc và quan binh, còn phải cho họ bảo hộ càng đáng tin hơn.

Ánh mắt y lại rơi vào đống LEGO bằng gỗ bên bàn học, khà khà, thứ này có thể tạm chống đỡ đợi Khách Gia vi ốc hoàn thành rồi.

Chương 21: Chế tạo áo giáp

Trời vừa sáng, Cao Nhất Diệp đã thức dậy.

Trước đây mỗi ngày thức dậy cũng không cần nghĩ, cứ thế xách rổ trúc ra ngoài tìm rau dại, vỏ cây, rễ cỏ, từ sáng đến tối đều vội vàng muốn chết. Nhưng hiện tại đã có đồ ăn thiên thần đại nhân ban ân, mỗi ngày nàng thức dậy, chuyện thứ nhất trở thành suy nghĩ ngày hôm nay nên làm những gì.

Hiện tại trong thôn không thiếu nước rồi, nói chung trước rửa mặt cái đã.

Nàng là một mỹ nhân bại hoại trời sinh, trước đây lấm lem, lại thêm dinh dưỡng không tốt, trông xanh xao vàng vọt, đã giấu đi nét đoan trang của nàng, nhưng liên tục mấy ngày được ăn no lại còn có thịt, khiến cho nàng khí huyết dồi dào không ít, khi rửa mặt đã có thể cảm nhận được da mặt đã mịn màng, hồng hào hơn, khiến cho người ta cảm thấy khác rất nhiều so với trước đây.

Hiện tại điểm duy nhất không được hoàn mỹ chính là y phục của nàng hơi cũ nát, dù cho tắm có sạch sẽ cũng có vẻ kéo chân sau của nàng.

Rửa mặt xong, lại không biết nên làm gì tiếp.

Nàng từ từ đẩy cửa và bước ra ngoài...

Mới vừa đi được hai bước, một bàn tay khổng lồ xuyên qua tầng mây, từ từ đặt xuống trước mặt nàng.

Cao Nhất Diệp biết, thiên thần đại nhân lại sắp ném đồ ăn cho ngày hôm nay rồi.

Ngày hôm nay sẽ phát cho thôn dân cái gì đây? Gạo? Mì? Rau? Thịt? Muối?

Tất cả đều không phải, thiên thần đại nhân đặt ở trước mặt nàng là một tấm sắt khổng lồ.

Lý Đạo Huyền lột xuống miếng sắt bao quanh giá áo bằng gỗ, có được một tấm sắt hình chữ nhật dài 10 xăng-ti-mét, rộng 5 xăng-ti-mét, dày 1 mi-li-mét."Miếng sắt" nho nhỏ này đặt xuống trước mặt Cao Nhất Diệp lại biến thành tấm sắt khổng lồ dài hơn bảy trượng, rộng hơn ba trượng, dày 5 phân.

Cao Nhất Diệp hơi ngỡ ngàng: "Thiên thần đại nhân, ngày hôm nay cho chúng tôi ăn tấm sắt sao? Có lẽ ta không cắn được cái này..."

Lý Đạo Huyền không biết nên khóc hay cười, ý nghĩ đầu tiên của ngươi là ăn tươi nó sao? liền cười mắng: "Chỉ biết ăn thôi, là làm áo giáp cho các ngươi."

Cao Nhất Diệp hiếu kỳ: "Ồ, làm áo giáp?"

Lý Đạo Huyền: "Ngươi triệu tập các thôn dân lại đi, nghiên cứu miếng sắt này xem, ta nhớ trong thôn có một thợ rèn, hình như tên là..."

Cao Nhất Diệp vội vàng đáp: "Cao Nhất Nhất."

Lý Đạo Huyền: "À, đúng rồi, Cao Nhất Nhất, bảo các thôn dân theo chỉ huy của Cao Nhất Nhất, chế tạo cho mỗi thanh niên trong thôn một bộ áo giáp đơn giản."

Cao Nhất Diệp ưng thuận, vội vàng tập hợp mọi người.

Không mất bao lâu, các thôn dân đã tập trung tới.

Nhìn tấm sắt to lớn trên mặt đất, Cao Sơ Ngũ lên tiếng đầu

tiên: "Tấm sắt dày quá, thiên thần đại nhân muốn chúng ta ăn cái này sao?"

Hắn nhếch môi, lộ ra hàm răng đã hơi ố vàng: "Chắc ta cắn không nổi đâu."

Cao Nhất Diệp học giọng điệu của Lý Đạo Huyền cười mắng: "Chỉ biết ăn thôi, tấm sắt này là thiên thần đại nhân làm áo giáp cho chúng ta."

Cao Sơ Ngũ: "Hả? Áo giáp?"

Một nam nhân trung niên đi ra từ trong đám người, chính là thợ rèn Cao Nhất Nhất, hắn nghĩ bình thường giúp các thôn dân rèn thái đao gì đó còn được, nhưng những thứ phức tạp như áo giáp thì thật sự chưa làm qua bao giờ. Hắn đi vòng quanh tấm sắt hai vòng, lấy tay ước lượng vài cái, mới nói: "Tấm sắt lớn thế này chắc giá trị lắm, phải đem nó hoà tan thì mới chế thành những vật khác được, nhưng nó to quá, ta không có cái lò nào đủ lớn để hoà tan nó."

Lý Đạo Huyền lập tức luồn hai tay vào hộp tạo cảnh, sắt lá mỏng 1 mi-li-mét ở trong tay y cũng chỉ tùy tiện mà vặn vẹo thôi. Y vặn trái, vặn phải, lại bẻ mạnh ra, sắt lá gãy đôi, tiếp tục như vậy, miếng sắt lá bị y bẻ thành hơn mười mảnh nhỏ.

Các thôn dân mắt mở trừng trừng nhìn tấm sắt vô cùng lớn bị một bàn tay vô hình cầm lên, vặn vẹo ở giữa không trung, biến hình, sau đó tạch một cái đứt đôi, lại tiếp tục vặn vẹo, biến hình, bẻ đứt, nhiều lần như vậy, tấm sắt vừa nãy to lớn hiện tại đã biến thành hơn mười miếng sắt nhỏ rồi.

Ở trong mắt họ, tấm sắt đó dày tới 6 tấc, cứ như vậy dưới ánh mắt của họ bị vặn gãy, hình ảnh thật sự quá chấn động, quá thần uy.

Các thôn dân lại bắt đầu quỳ xuống đất.

Cao Nhất Diệp vội vàng lớn tiếng nói: "Thiên thần đại nhân bảo các ngươi đừng quỳ xuống nữa lãng phí thời gian, đứng dậy làm việc đi."

Các thôn dân nhanh chóng đứng lên.

"Làm việc làm việc!"

"Đưa hết số sắt này đến nhà Cao Nhất Nhất đi, đặt ở bên cạnh bếp lò."

"Chúng ta cần chuẩn bị cho hắn thêm củi và than."

"Nói đến chuyện này, vì sao thiên thần đại nhân đột nhiên muốn chúng ta chế tạo áo giáp?"

Các thôn dân vừa vận chuyển tấm sắt vừa lặng lẽ nghị luận.

Lý Đạo Huyền nghe được khi thì họ nghị luận vận chuyển tấm sắt, khi thì nghị luận kỹ thuật chế tạo, khi thì nghị luận tạo ra để làm gì, nhưng không người nào nói đến "tư tàng áo giáp là tội mưu phản", có thể thấy được những thôn dân này quả nhiên hoàn toàn không biết gì về thế giới bên ngoài thôn, triệt để mù luật rồi.

Y trầm giọng nói: "Cao Nhất Diệp, nói cho mọi người, chế tạo áo giáp là vì bảo vệ bản thân, còn nhớ chuyện lần trước bọn sơn tặc giết vào thôn không?"

Sự kiện đó, đương nhiên Cao Nhất Diệp vĩnh viễn sẽ không quên.

Nhớ tới mẫu thân chết thảm dưới đao của sơn tặc, sắc mặt của nàng cũng không còn rạng rỡ nữa.

Lý Đạo Huyền: "Thời gian kế tiếp sẽ càng ngày càng hung hiểm, chỉ có đồ ăn cũng không thể bảo đảm các ngươi sống sót,

các ngươi còn phải được trang bị vũ khí."

Cao Nhất Diệp một năm một mười đem lời y nói truyền đạt lại cho các thôn dân nghe.

Thôn trưởng là người thứ nhất hiểu ra: "Ý của thiên thần đại nhân là sẽ còn có sơn tặc đánh vào thôn lần nữa."

Các nữ nhân trong thôn hốt hoảng: "Vậy phải làm sao?"

Các nam nhân lập tức đã hiểu phải làm gì: "Không phải thiên thần đại nhân nói cho chúng ta nên làm cái gì rồi sao? Chế giáp, cho toàn bộ tráng niên trong thôn chúng ta, chế mỗi người một bộ áo giáp, chúng ta còn có đao lấy từ chỗ của sơn tặc. Cầm đao, mặc vào áo giáp, hơn nữa hiện tại chúng ta đã được ăn no, có sức lực rồi, cần gì phải sợ đám sơn tặc nữa?"

"Thì ra là ý này!" Các phụ nhân đã hiểu.

Vì vậy ngày hôm nay mọi người đã có việc để làm rồi, nhặt củi, người có năng lực lao động đều chạy ra ngoài kiếm củi, sau đó đều xếp ở trong nhà Cao Nhất Nhất. Còn có người cũng mang tới than củi tự chế, đều chất đống trong nhà Cao Nhất Nhất.

Cái bếp lò nhỏ xíu đáng thương trong nhà Cao Nhất Nhất cháy đến hừng hực, mấy thanh niên hỗ trợ đưa tấm sắt vào lò nung cho nó hoà tan ra, sau đó nhìn Cao Nhất Nhất lấy kỹ thuật hạng ba vung búa lên, gõ xuống chan chát.

"Nhất Nhất đại thúc, áo giáp phải chế tạo thế nào?"

"Phức tạp thì ta không biết, nhưng Lưỡng đương giáp ta vẫn biết làm."

"Lưỡng Đương giáp?"

"Trước ngực một tấm sắt, sau lưng một tấm sắt, lấy dây thừng

nối hai tấm sắt lại, mặc trên người có thể ngăn công kích phía trước, cũng có thể ngăn công kích phía sau, nên gọi là Lưỡng Đương giáp."

"Vậy không bằng chế tạo một cái thùng sắt đội lên người?"

"Chui vào thùng sắt, sao ngươi vung đao được?"

Một đám nghị luận bên bếp lò.

Lý Đạo Huyền nghe họ nghị luận không khỏi nhíu mày: Kỹ thuật của thôn Cao gia vẫn là quá kém, có vật liệu cũng không làm ra được áo giáp hợp tiêu chuẩn, ta phải nghĩ cách nâng cao kỹ thuật của họ mới được.

Không đúng, nâng cao kỹ thuật của họ phải cần thời gian, nước ở xa không giải được cái khát ở gần, còn không bằng nghĩ cách đưa một vài người có kỹ thuật vào thôn.

Nghĩ tới đây, Lý Đạo Huyền lại nhớ tới vị sư gia nói giọng dễ ghét kia, Tam Thập Nhị, người này nói không chừng có thể phát huy được công dụng.

Chương 22: Cha mẹ có chết đói cũng không ăn lúa giống

"Cao Nhất Diệp!"

Lý Đạo Huyền vừa cất lời gọi, Cao Nhất Diệp lập tức cung kính ngẩng đầu lên nhìn bầu trời.

Khi nàng ngẩng đầu lên, Lý Đạo Huyền có thể nhìn được khuôn mặt của nàng một cách rõ ràng, ngũ quan rất đẹp, hai má ửng hồng, đúng là một nữ tử xinh đẹp, đáng tiếc cao không được 1 xăng-ti-mét, đẹp nữa cũng không thể...

Khụ!

Nghĩ xa rồi!

Lý Đạo Huyền mở lời: "Bảo Cao Sơ Ngũ đi huyện thành một chuyến, tìm Tam Thập Nhị hỗ trợ, đưa mấy người công tượng có tay nghề đến thôn Cao gia."

Cao Nhất Diệp vội vàng dạ vâng, gọi Cao Sơ Ngũ tới.

Nói mấy câu phân phó, Cao Sơ Ngũ cùng ba thanh niên đi chung lần trước tới huyện thành ăn một bữa cơm no, mang theo lương khô xuất phát đi huyện Trừng Thành.

Lý Đạo Huyền lại cầm lấy bộ LEGO, chuẩn bị dùng cái này làm một bức tường thành tạm thời cho thôn Cao gia. Không cần tạo hình phức tạp làm gì, chỉ cần đem từng miếng LEGO ráp lại với nhau, nối thành một đường thật dài, sau đó đem nó nhẹ nhàng bỏ vào trong hộp, dọc theo xung quanh thôn Cao gia, xếp nó thành một vòng...

Lúc này các thôn dân còn đang nhặt gỗ, đột nhiên nghe được tiếng sấm nổ mạnh, mặt đất lắc lư.

Họ ngẩng đầu lên, liền thấy giữa không trung có một vật thể kỳ lạ đủ màu sắc đang hạ xuống, rơi xuống xung quanh thôn, rất nhanh đã bao quanh toàn bộ thôn Cao gia, biến thành một vòng "tường thành" vô cùng lớn, chỉ để lại một chỗ trống làm cánh cửa...

Tường thành này lại cao tới một trượng, độ dày cũng rất đáng sợ, chỉ là chất liệu khá kỳ lạ, không cứng như đá, hình như dùng dao chém cũng chỉ động vào lớp vỏ ngoài thôi.

"Oa, đây là cái gì?"

"Sao có cảm giác thôn Cao gia thoáng cái biến thành thành Cao gia rồi?

"Đây là tường thành kỳ quái gì nhỉ?"

"Đủ màu như cầu vồng!"

Khi các thôn dân đang nghị luận sôi nổi thì Cao Nhất Diệp theo "bậc thang" leo lên phía trên "tường thành", đứng trên cửa thành cao cao, nàng lớn tiếng nói với mọi người: "Đây là tường thành thiên thần đại nhân ban thưởng cho chúng ta, đoạn thời gian kế tiếp, có thể sẽ có rất nhiều tặc phỉ làm loạn, thiên thần đại nhân muốn chúng ta làm một cánh cửa gỗ đóng lại cửa thành, phái người luân phiên trực gác, nếu có tặc phỉ tới làm loạn, chúng ta sẽ cầm lấy vũ khí, mặc vào áo giáp để bảo vệ bản thân."

Các thôn dân vội vàng nhận lời: "Cẩn tôn thiên thần đại nhân phân phó."

Lý Đạo Huyền im lặng quan sát, các thôn dân rất nhanh phân ra một số nhân thủ chặt cây làm cửa thành, kỹ thuật của họ còn rất thô sơ, trước tiên chặt xuống những cây to bằng cánh tay, lại

chặt hết cành lá, sau đó đặt chúng song song với nhau, lấy dây thừng cột lại...

Đồng thời trong lúc đó, dưới an bài của thôn trưởng, các thôn dân đã định ra trình tự luân phiên trực gác.

Hai thôn dân xách theo cung thu được từ chỗ sơn tặc, đứng trên cửa thành, bày ra dáng dấp như "lính gác", trông cũng rất ra gì.

Rất tốt, thôn này đã có được năng lực tự bảo vệ mình rồi.

Những người này chỉ cần không ngu, thấy sơn tặc tới, họ cứ chắn ở cửa thành tử thủ, sơn tặc sẽ không vào được thôn Cao gia, chỉ cần họ chống cự đến lúc mình tới, vậy sẽ không có việc gì rồi.

Kế tiếp thì phải trông Cao Sơ Ngũ được phái đi huyện thành có thu hoạch gì không.

Cùng lúc đó, huyện Trừng Thành, bên ngoài nha môn huyện.

Tam Thập Nhị thay một bộ trường sam gọn gàng sạch sẽ, ôm quyền nói với nha dịch giữ cửa: "Tại hạ..."

Nha dịch mặt không đổi sắc nói: "Huyện tôn đại nhân có phân phó, chỉ cần ngươi tới, hết thảy không cho vào."

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Ta không phải tới để gặp huyện tôn đại nhân."

Nha dịch hiếu kỳ: "Vậy ngươi tới?"

Tam Thập Nhị nói: "Ta muốn đến hỏi thăm thôi, gần đây có đại sự gì không. Trước đây khi ta làm sư gia đối đãi với ngươi không tệ, ngươi tiết lộ cho ta ít tin tức nhỏ, cũng không quá phận chứ? Cái này gọi là [Tri ân báo đáp]."

Nha dịch suy nghĩ kỹ càng một lúc, được thôi, tuy sư gia này

mỗi lần nói bốn chữ cuối cùng rất là đáng ghét, nhưng làm người cũng không tệ lắm, cũng từng giúp mình.

Tiết lộ cho hắn chút tin tức cũng không có việc gì.

Hắn đè thấp giọng nói: "Vậy ta báo cho ngươi biết, ngày hôm trước huyện tôn đại nhân đã phái mấy đội người, đi tới mấy thôn thu lương, lúc đó Tam tiên sinh phản đối, bị huyện tôn đại nhân đuổi đi, ngươi còn nhớ rõ chứ?"

Tam Thập Nhị nói: "Đương nhiên việc này ta nhớ rất rõ ràng, có thể nói là [Khắc cốt minh tâm]."

Nha dịch nói: "Lúc đó phái ra mấy đội người phân biệt đi thôn Cao gia, thôn Vương gia, thôn Trịnh gia... Nhưng mà, đi thôn Cao gia lại không thu được hột lương thực nào."

Tam Thập Nhị nghĩ thầm: Nơi đó có thiên thần đại nhân thủ hộ, các ngươi thu được thuế mới là lạ, chỉ sợ lúc đó quan sai đi thu thuế bị trừng trị rất thảm.

Nha dịch nói tiếp: "Đi thôn Trịnh gia thu được một chút thuế trở về, nhưng không đủ số. Cuối cùng đội đi thôn Vương gia thu hoạch được nhiều nhất, bọn họ đánh người thôn Vương gia một trận, còn phóng hỏa đốt một căn nhà không người ở, doạ cho đám người thôn Vương gia run lẩy bẩy, cuối cùng lợi dụng bóng đêm xông vào nhà họ, coi lúa giống của họ thành thuế, cướp về."

Nghe đến đó, trong lòng Tam Thập Nhị vang lên hồi chuông cảnh báo, vội la lên: "Lúa giống? Các ngươi cướp lúa giống của người ta? Ông trời ơi, thứ này có thể cướp sao? Các ngươi chưa nghe qua câu nói này ư? [Cha mẹ chết đói, không ăn lúa giống], thứ này các ngươi cũng dám cướp? Các ngươi... này... này quả thật là [Làm điều ngang ngược]."

Vẻ mặt nha dịch vẫn tỉnh bơ: "Quản làm chi họ có chết đói hay

không! Triều đình thúc rất gấp, nếu như không thu được thuế, huyện tôn đại nhân sẽ không may, hắn không may, tất cả các huynh đệ cũng không may theo."

Tam Thập Nhị khẩn trương: "Xong! Thôn Vương gia, chỉ sợ sắp phản rồi."

Nha dịch cười nhạt: "Đáp thấp hèn đó, lấy đâu lá gan tạo phản?"

Tam Thập Nhị không dám lãng phí thời gian ở cửa huyện nha nữa, vội vàng nhanh chân chạy về nhà. Vừa về nhà, hắn đã nói với vợ con nha hoàn gia nô: "Nhanh nhanh nhanh, thu dọn đồ đạc, chúng ta phải rời khỏi huyện thành, ra ngoài tránh thôi. Cái này gọi là [bỏ trốn mất dạng]."

Lão bà hắn là một trung niên phụ nhân mập mạp, nghe vậy hiếu kỳ: "Trốn? Vì sao phải trốn?"

Tam Thập Nhị vội nói: "Ba năm hạn hán, dân chúng lầm than, huyện tôn lão gia lại phái người cướp đi lúa giống của nông dân, đây là muốn xảy ra đại sự rồi. Chúng ta phải đi nhanh, đi trễ một bước, chỉ sợ sẽ không may theo huyện tôn lão gia. Cái này gọi là... Ôi chao, không còn thời gian nghĩ từ nữa rồi, nói chung phải nhanh thu dọn đồ đạc, chạy trốn."

Tam phu nhân nghe vậy vẫn không cảm thấy áp lực: "Mấy thôn dân tạo phản có cái gì mà phải sợ? Cho dù họ tạo phản, cũng là làm thảo khấu thôi, dù gì cũng không đến mức đánh tới huyện thành chứ?"

Tam Thập Nhị đè thấp giọng nói: "Bà không hiểu! Thôn Vương gia đó không phải là thôn trang bình thường, trong thôn có một nam tử từ huyện Bạch Thủy qua đây nương nhờ thân thích, nhân xưng Bạch Thủy Vương Nhị, là một hảo hán có tiếng, một cây tiêu côn trong tay, hơn mười hán tử cũng không lại gần hắn được,

trong mười dặm tám thôn có danh vọng cực cao. Nếu như hắn cầm đầu tạo phản, vung tay hô một tiếng. Cục cưng của ta, nguy rồi, huyện Trừng Thành này cùng với hơn mười thôn trấn xung quanh chỉ sợ tất cả sẽ xảy ra đại sự, nói chung, quân tử không đứng dưới tường sắp đổ, hiện tại dù sao thì ta cũng không còn làm việc trong nha môn huyện nữa, chạy xa chút cho an toàn."

Chương 23: Minh Mạt khởi nghĩa nông dân

Thôn Vương gia, dốc phía sau núi.

Bạch Thủy Vương Nhị, vẻ mặt đăm đăm nhìn các thôn dân trước mặt.

Đêm qua, hắn tổ chức một nhóm thôn dân đến thôn Cao gia trộm nước, kết quả mỗi người gánh về hai thùng bột mì, đây quả nhiên là ngoài sức mong đợi.

Mọi người tâm tình rất tốt, mỗi bước đi như có gió dưới chân.

Không nghĩ tới vừa về tới thôn, tâm tình tốt đẹp như bị sét đánh.

Không ngờ quan sai thừa dịp hắn không ở thôn, đã ngay trong đêm tập kích thôn Vương Gia, đả thương vài thôn dân và thiêu hủy một gian nhà lá, cướp đi lúa giống trong nhà các thôn dân.

Mấy thôn dân bị đả thương trên đầu quấn vải, vải còn đang thấm máu, nằm bò ở trước mặt Vương Nhị mà khóc lóc: "Vương đại ca... Ngươi phải làm chủ cho mọi người."

"Lúa giống trong nhà ta bị cướp sạch rồi, cho dù hạn hán có qua, ông trời ban mưa, nhà ta cũng không còn gì mà trồng nữa, cả nhà chỉ có thể chờ chết đói thôi."

"Lúa giống nhà ta cũng không còn, dù sao cũng phải chết."

Vương Nhị giận tím mặt, xiết chặt nắm tay: "Các huynh đệ, ta đưa về bột mì, mọi người đem làm thành mì ống đi, trước ăn no

một bữa, sau đó... Phản con mẹ nó luôn."

Mọi người vừa nghe liền thảng thốt: "Muốn tạo phản? Đó là tội mất đầu."

Vương Nhị giận chửi ầm lên: "Sợ mất đầu? Trong nhà các ngươi ngay cả lúa giống cũng không còn, còn sợ cái gì nữa? Dù sao đều là một chữ chết, so với chết đói, không bằng chém cái đầu chó của huyện lệnh Trương Diệu Thải rồi chết."

Mọi người nghĩ kỹ càng: Điều này cũng đúng.

Vương Nhị móc lên một nắm đất đen trên mặt đất rồi lau khắp mặt mình, sau đó giơ tay lên, rống to: "Ai dám giết Trương Diệu Thải?"

Các thôn dân cùng nhau bôi đen mặt mình, đồng thời đáp lại: "Ta dám!"

"Được, nhóm lửa, nấu mì, ăn no rồi đi giết vào huyện thành, băm cái đầu chó của Trương Diệu Thải."

Hắn nhìn mọi người xung quanh, thôn dân chỉ chưa đến trăm người, chỉ nhân số này tạo phản có vẻ còn hơi mỏng. Hắn gọi hai thanh niên qua, rồi phân phó: "Hai người các ngươi, chia nhau đi thôn Chủng Gia và thôn Trịnh Gia, liên hệ hai người huynh đệ của ta là Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu. Nói cho hai người họ, nói là Bạch Thủy Vương Nhị ta hiện tại muốn tạo phản, hỏi họ có dám đi cùng hay không."

Hai thanh niên vội vàng đi về thôn Chủng Gia và thôn Trịnh Gia.

Cao Sơ Ngũ dẫn theo ba thanh niên đã đi vào huyện thành Trừng Thành.

Lần thứ hai tới huyện thành, họ đã có đủ dũng khí hơn so với

lần trước.

Khi lần đầu tiên tới thì sợ hãi rụt rè, lần thứ hai đã tự nhiên thong dong hơn.

Đây có lẽ là sự khác biệt giữa chưa trải đời và đã trải sự đời.

Bốn người mồm mép vẫn láu lỉnh như lần trước, trên đường gặp người liền hỏi thăm "Nơi ở của tiền sư gia Tam Thập Nhị", rất nhanh liền có người chỉ phương hướng cho họ. Bốn người qua đường vượt hẻm, đi tới trước đại môn Tam gia.

Cao Sơ Ngũ giơ tay lên, định bụng gõ cửa.

Không nghĩ tới cửa lại từ bên trong mở ra trước, Cao Sơ Ngũ bàn tay vỗ vào không khí, hắn có vẻ xấu hổ, nở nụ cười ngây ngô.

Người mở cửa là Tam Thập Nhị, hắn đang vừa mở cửa vừa lớn tiếng nói với người phía sau: "Tay chân lanh lẹ lên nào, nhanh lên một chút... Ơ?"

Đang nói chợt ngưng lại, hắn nhìn chằm chằm vào Cao Sơ Ngũ hết một giây, chợt tỉnh hồn: "Ngươi là... Hậu sinh của thôn Cao Gia, tên là Cao gì đó?"

"Cao Sơ Ngũ!"

"À à, đúng đúng." Tam Thập Nhị đảo tròng mắt láo liên hai vòng, lập tức hiểu ngay: "Thiên thần đại nhân có gì phân phó? Tại hạ [Chăm chú lắng nghe]."

Cao Sơ Ngũ thất thần: Ta còn chưa nói ngươi đã biết rồi? Quả nhiên, người có học vấn khác với người thô lỗ như ta. Thôn trưởng gia gia muốn nói với ta một chuyện rõ ràng, phải ghé sát vào tai ta rống nửa ngày mới được đấy.

Cao Sơ Ngũ xấu hổ mà gật đầu: "Thiên thần đại nhân đang làm

áo giáp cho thôn dân của ta, nói là gần đây sẽ có rất nhiều tặc chạy đến chém người lung tung, bảo chúng ta tạo áo giáp bảo vệ bản thân, nhưng thợ rèn duy nhất trong thôn là Cao Nhất Nhất đại thúc kỹ thuật lại không tốt lắm, cho nên thiên thần đại nhân muốn tìm ngươi nghĩ cách, đưa qua đó mấy thợ rèn có trình độ."

Tam Thập Nhị vừa nghe đến hai chữ áo giáp liền ngẩn người, tư tạo áo giáp, đây là các ngươi muốn làm việc mất đầu a, không đúng, nắm bắt sai trọng điểm rồi, trọng điểm chân chính của những lời này là nửa câu đầu,"Gần đây sẽ có rất nhiều tặc chạy đến chém người lung tung."

Trong nháy mắt Tam Thập Nhị hiểu ngay!

Ý của thiên thần đại nhân là Bạch Thủy Vương Nhị sắp làm phản rồi.

Vừa rồi hắn chỉ thông qua việc "cướp lúa giống" mà suy đoán Bạch Thủy Vương Nhị sắp làm phản, nhưng hiện tại đã có những lời này của thiên thần đại nhân, vậy hầu như có thể 100% phán đoán Bạch Thủy Vương Nhị muốn tạo phản rồi.

Bà nội cha! Hù chết người rồi.

Tam Thập Nhị quay đầu rống lên với người đối diện: "Còn lề mề cái gì? Cái gì chưa thu dọn xong thì bỏ hết, đi, đi ngay. Cái này gọi là [Đâu khôi khí giáp]."

Phu nhân hắn ôm đứa con gái từ trong nhà chạy ra, nha hoàn và gia phó mỗi người sau lưng vác một cái bao lớn, bên trong toàn là vàng bạc châu báu, vừa chạy ra sắc mặt hoảng hốt hỏi: "Chúng ta chạy đi đâu?"

Tam Thập Nhị cắn răng, nắm lấy tay Cao Sơ Ngũ: "Cao... Sơ Ngũ huynh đệ đúng không?"

Cao Sơ Ngũ bị vẻ kích động của hắn làm cho giật mình: "Sao

thế?"

Tam Thập Nhị nói vội: "Làm phiền ngươi và ba vị hậu sinh khác bảo vệ vợ con ta đến thôn Cao Gia, xin thiên thần đại nhân chiếu cố, chỉ cần vợ con ta an toàn, ta không còn nỗi lo về sau rồi, sẽ liều mạng giúp thiên thần đại nhân làm việc. Cái này gọi là [Có qua có lại]."

Cao Sơ Ngũ: "Hả? Hả? Hả?"

Bộ dáng hắn ngây ngô, hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Tam Thập Nhị gấp gáp: "Đi, đi nhanh đi, đừng lề mề ở đây nữa! Bạch Thủy Vương Nhị bất cứ lúc nào cũng có thể đánh tới, đến lúc đó muốn chạy cũng không được rồi. Cái này gọi là... ôi chao, mẹ ơi, đừng nghe ta nói nhảm nữa, các ngươi nhanh đi đi."

Cao Sơ Ngũ vẫn ngờ nghệch không rõ đã xảy ra cái gì, nhưng loại người khờ khạo như hắn cũng có chỗ tốt, chính là rất nghe lời người khác, khi thôn trưởng nói chuyện, hắn liền nghe thôn trưởng phân phó. Khi thiên thần đại nhân nói chuyện hắn liền nghe thiên thần đại nhân phân phó, hiện tại Tam Thập Nhị nói chuyện, hắn liền nghe Tam Thập Nhị phân phó thôi.

Hắn liền nhếch môi cười nói: "Được thôi! Vậy chúng ta đi."

Bốn thanh niên, che chở vợ con nha hoàn nô bộc của Tam Thập Nhị, nhóm tám người nhanh chóng đi ra ngoài huyện thành, trở về thôn Cao Gia.

Tám người họ vừa ra khỏi thành, đi chưa đến hai dặm đường, trên sườn núi phía tây bắc huyện thành liền xuất hiện mấy trăm người mặt mũi bị bôi đen.

Người dẫn đầu chính là Bạch Thủy Vương Nhị, bên cạnh hắn là hai huynh đệ kết nghĩa, Chủng Quang Đạo, Trịnh Ngạn Phu.

Bạch Thủy Vương Nhị rống to: "Huyện lệnh vô lương, thu thuế quá ác độc, cướp lúa giống của chúng ta, bị tên như vậy cai quản, một ngày chúng ta cũng không sống nổi, hôm nay mọi người theo ta đánh vào huyện thành, chém đầu chó của huyện lệnh, một lần giết sạch bọn cứt chó vi phú bất nhân trong thành đi, mở kho lúa, để cho người nghèo được ăn no, các ngươi có gan theo ta không?"

Mọi người: "Có gan!"

"Ai dám giết Trương Diệu Thải?"

"Ta dám!"

"Ai dám giết Trương Diệu Thải?"

"Ta dám!"

"Ai dám giết Trương Diệu Thải?"

"Chúng ta đều dám!"

Bạch Thủy Vương Nhị cười to: "Vậy còn chờ cái gì? Xông lên!"

Mấy trăm thôn dân cùng hò hét, giơ quốc, mộc côn, vung nồi, cuốc xẻng, sài đao, bờ cào đủ loại vũ khí, lao về hướng huyện thành Trừng Thành.

Khởi nghĩa nông dân Minh Mạt oanh liệt, tuyên bố chính thức bắt đầu.

Chương 24: Lừa gạt thợ rèn

Bạch Thủy Vương Nhị suất lĩnh mấy trăm người xông về phía huyện thành.

Hai lão binh giữ cửa thành thoáng cái liền hoảng hồn.

Bởi chế độ truân quân lạ lùng của Minh triều, trú quân của huyện Trừng Thành cũng không ở bên trong huyện thành.

Đây là chế độ quân lính đi làm ruộng để tự cung tự cấp.

Họ đang ở trong Vệ sở cách huyện thành hơn mười dặm để chơi trò truân điền.

Lão binh giữ cửa biết trong khoảng thời gian ngắn mình không thể đợi được viện quân, chỉ bằng hai lão đầu chống đỡ mấy trăm phản tặc? Cho họ một trăm lá gan cũng không dám.

Hai lão binh rất dứt khoát chui vào cống ngầm bên cạnh, lại lấy tốc độ nhanh nhất cởi xuống quân phục trên người, biến thành hai lão đầu còng lưng chống gậy.

Quân khởi nghĩa nông dân trong nháy mắt đã xông lên con đường huyện thành.

Trên đường gà bay chó sủa, dân chúng lui về hết trong nhà mình.

Vương Nhị cũng không định tìm họ kiếm chuyện, chỉ dẫn phản quân lao thẳng tới nha môn huyện.

Sau khi chúng xông qua rồi, Tam Thập Nhị mới chui ra từ trong một hẻm nhỏ, trên đường cái vắng vẻ hết nhìn trái đến ngó

phải, sau đó nhanh chóng chạy về hướng nội thành nơi tượng hộ tập trung.

Thì ra, sau khi vợ con của Tam Thập Nhị được Cao Sơ Ngũ bảo vệ rời đi, hắn đang chuẩn bị đi tìm thợ rèn thì nghe được ngoài thành vang lên tiếng hô đánh gọi giết.

Bạch Thủy Vương Nhị quả nhiên phản rồi!

Hắn vội vàng cởi bộ trường sam trên người ra, mặc vào bộ y phục vải thô của nô bộc trong nhà, lại làm đầu tóc rối tung lên, giống như một trung niên khất cái, lúc này mới đi ra khỏi nhà, vòng vo mấy lần trong hẻm nhỏ, sau đó liền thấy Vương Nhị suất lĩnh mấy trăm tên phản tặc lao qua con đường chính trước mặt, đằng đằng sát khí xông tới nha môn huyện.

Chờ chúng đi hết rồi, Tam Thập Nhị mới hít sâu mấy hơi, tăng thêm dũng khí cho mình, sau đó chui ra con hẻm, tiếp tục chạy về thành nội nơi tượng hộ tập trung.

Không bao lâu, hắn đã tới con đường của thợ thủ công.

Đây là một con đường âm u chật hẹp, nhà rách vách xiêu, nước thải chảy khắp nơi.

Người ở đây đều là tượng hộ, thợ rèn, thợ mộc, thợ làm gốm đều có.

Những người này đều rất nghèo.

Tam Thập Nhị hít sâu một hơi, mới gõ cửa nhà của một thợ rèn.

Bên ngoài đang bùng phát khởi nghĩa nông dân, thợ rèn đó một mình trốn trong nhà run rẩy, đột nhiên nghe được tiếng đập cửa, hắn sợ đến mức hồn muốn bay ra ngoài, nào dám ra mở cửa.

Mãi đến khi hắn nghe được giọng Tam Thập Nhị đang khẽ gọi mình, mới bạo gan ra mở cửa: "À, là Tam sư gia hả? Sao ngài lại tới chỗ ta? Còn ăn mặc thế này?"

Tam Thập Nhị nhanh chóng đi vào, đóng cửa lại mới nói: "Xuỵt! Bên ngoài phản tặc làm loạn, ta mới ăn mặc thế này."

Thợ rèn: "Ôi!"

Tam Thập Nhị đè thấp giọng: "Trước mặc kệ đám phản tặc này, họ muốn giết cũng không giết tới trên đầu ngươi đâu, nhiều lắm cũng chỉ giết sạch mấy người huyện tôn lão gia, huyện thừa lão gia, chủ bạc lão gia rồi, lại giết tới bọn tiểu lại và nha dịch, lại đi cướp kho lúa, tạm thời còn chưa đến phiên chúng ta đâu."

Thợ rèn: "Vậy ngài đây là?"

Tam Thập Nhị nhanh chóng nói: "Lý Đại, ngươi là thợ rèn tốt nhất trong huyện Trừng Thành này, nhưng đám quan lại huyện Trừng Thành chưa từng coi ngươi là người, chỉ có ta biết kỹ thuật của ngươi, cái này gọi là [Thức nhân chi minh]."

Thì ra thợ rèn này tên là Lý Đại, hắn quả thật là thợ rèn tốt nhất trong huyện Trừng Thành, từng chế tạo rất nhiều vũ khí và áo giáp chất lượng tốt cho ba vị tuần kiểm lão gia và các Vệ sở binh.

Tuần kiểm là võ quan cửu phẩm, mỗi tuần kiểm trong tay có binh lực hơn trăm người.

Nhưng mà triều đình cũng không coi trọng tượng hộ, mặc kệ ngươi kỹ thuật tốt hay xấu, ngươi đều là công tượng thấp hơn một tầng so với bình dân, huyện lệnh lão gia ngay cả nhìn cũng không nhìn tượng hộ một cái, ai quan tâm ngươi kỹ thuật tốt hay xấu chứ.

Chỉ có sư gia, người trợ giúp huyện lệnh xử lý sự vụ mới biết

được bản lĩnh của hắn.

Trên thực tế Tam Thập Nhị là người rất tốt, bình thường hay nói giúp người nghèo, Lý Đại cũng từng được Tam Thập Nhị chiếu cố, bằng không thì dưới tình huống rối loạn lúc này, vừa rồi cũng sẽ không chịu mở cửa ra cho hắn vào nhà.

Lý Đại có vẻ xấu hổ nói: "Đúng nhỉ, chỉ có Tam sư gia biết kỹ thuật của tiểu nhân."

Tam Thập Nhị nói: "Ta biết ngươi rất nghèo, vẫn luôn muốn phát tài, hiện tại ta cho ngươi một cơ hội, đi theo ta, đi làm thợ rèn tư cho một đại lão gia rất có tiền rất có tiền, ngươi có muốn đi hay không?"

Lý Đại nghe vậy mặt đực ra: "Đại lão gia rất có tiền rất có tiền? Thợ rèn tư? Cái này... Ta là người có tượng tịch, nếu ta tùy tiện bỏ chạy, chẳng phải là rất không ổn."

Tam Thập Nhị chỉ ra bên ngoài: "Hiện tại bên ngoài phản tặc làm loạn, giết người khắp nơi, ngươi nhân cơ hội này bỏ chạy, không có quan binh nào đuổi theo ngươi đâu, mọi người chỉ coi như ngươi đã bị phản tặc chém thành thịt vụn rồi. Từ nay về sau ngươi có thể thoát khỏi tượng tịch, theo đại lão gia mới, đàng hoàng làm việc cho đại lão gia."

Vừa nghe lời này Lý Đại liền tâm động.

Hắn cũng không rõ là tổ tiên đời nào bởi vì bại trận mà bị bắt tới làm công tượng, từ đó con cháu đời đời đều phải nhập tượng tịch, cuộc sống rất thê thảm, ngay cả cưới vợ cũng khó khăn, đến nay còn cô đơn.

Hiện tại nghe Tam Thập Nhị dụ dỗ nói có thể chạy trốn rồi làm việc cho đại lão gia, sau này có khả năng rửa sạch thân thế, sức cám dỗ không cần phải nói.

Đầu óc cổ nhân cũng rất đơn giản, chưa ai có kinh nghiệm bị người gạt đến miền Bắc xa xôi bán nội tạng nên rất dễ tin người, nhất là người như Tam Thập Nhị cũng được xem là một sư gia tốt, nên càng thêm tin tưởng không nghi ngờ.

Hắn thấp giọng nói: "Thật có thể giúp ta an cư lạc nghiệp?"

"Tin tưởng ta." Tam Thập Nhị nói: "Đi, chúng ta đi ngay, thừa dịp trong thành phản tặc làm loạn, nha dịch đều ở trong nha môn huyện, binh sĩ thủ thành cũng trốn rồi, tượng tịch như ngươi mới có thể trốn ra ngoài được, đợi những phản tặc này rút đi rồi, ngươi muốn cũng không ra được, đời đời con cháu đều là tượng tịch."

Lời này thật là dọa người!

Lý Đại cắn răng, liều mạng: "Đi, dẫn ta đi gặp vị đại lão gia kia."

Tam Thập Nhị phấn khởi, rất tốt, lừa gạt thợ rèn tới tay rồi. Tam Thập Nhị ta dựa vào ba tấc lưỡi, hãm hại lừa gạt, mặt cũng không cần, cuối cùng giúp thiên thần đại nhân lừa gạt được một thợ rèn. Ha ha ha, lần này thân phận chó săn của thiên thần đại nhân ta ngồi vững rồi.

Cái này đương nhiên tốt hơn nhiều so với làm chó săn cho huyện lệnh rồi.

Tam Thập Nhị vỗ vỗ vai Lý Đại, kéo tay hắn chui ra cửa.

Trong huyện thành vẫn tiếng la hét rung trời, hỗn loạn chủ yếu tập trung ở nha môn huyện và mấy con đường mà người có tiền tập trung, nghe âm thanh đủ biết là nha môn huyện đã rơi vào tay giặc rồi, tiếng la giết đã tràn ngập trong viện của người có tiền, xem ra các gia đinh hộ viện còn đang chiến đấu với phản tặc.

Xen lẫn trong đó thỉnh thoảng vang lên tiếng khóc tiếng la của

nữ tử!

Tam Thập Nhị không cần nhìn cũng biết, có rất nhiều phụ nữ sẽ bị chịu khổ vũ nhục trong trận hỗn loạn này, nhất là tiểu thư và bọn nha hoàn nhà quan gia, tướng mạo xinh đẹp, trắng trẻo mịn màng, rơi vào trong tay phản tặc, chỉ sợ là...

Hắn không khỏi thở dài, cướp lúa giống là quan phủ không đúng, nhưng mà những nữ nhân này lại có tội gì chứ?

Quan phủ không phải là thứ tốt, đám phản tặc cũng không phải là thứ tốt.

Thế gian quả nhiên chỉ có Tam Thập Nhị ta, làm việc là không thẹn với lòng, cái này gọi là [Trên đời đều đục mình ta trong].

Hắn kéo cánh tay Lý Đại: "Đi đi đi, chúng ta đi nhanh nào! Đợi đám phản tặc giết hết nhà giàu đại hộ rồi, hỗn loạn sẽ lan đến khu vực này thôi."

Hai người nép vào hẻm chạy đi như điên, phía trước đã là cửa thành mở rộng, căn bản không có người thủ thành.

Vừa mới chạy ra cửa thành một bước, tâm tình Lý Đại như bay lên: Ha ha, kẻ tượng hộ như ta, rốt cuộc chạy thoát khỏi tay quan phủ rồi.

Chương 25: Dây thần

Ngay khi huyện thành Trừng Thành rơi vào hỗn loạn, đồng thời lúc đó, việc xây dựng cửa thành cho thôn Cao Gia đã gặp phải vấn đề.

Vấn đề ở trên sợi dây.

Lý Đạo Huyền tiện tay dùng LEGO dựng ra một tường thành, vừa cao vừa to lại vừa rộng, vị trí cửa thành mặc dù cố gắng để nhỏ rồi, nhưng vẫn cao tới một trượng, rộng hai trượng.

Cửa to như vậy, cần khá nhiều thân cây buộc lại với nhau mới có thể làm thành.

Nhưng các thôn dân đưa ra dây thừng, bất kể chất lượng hay là số lượng đều không dùng được.

Dây thừng vốn rất ít, lại do các thôn dân tự tay bện ra, kỹ thuật chế tạo còn thô sơ, bình thường dùng để buộc chân bàn chân giường, buộc cày, bờ cào gì đó cũng dùng tạm được, muốn dùng để buộc thân cây to như cánh tay, vậy thì...

"Không xong rồi, dây chỗ này lại bị đứt tiếp."

"Thôn trưởng, dây ngài đưa tới kéo nhẹ cái đã đứt rồi."

"Hai cây cọc bên kia ai buộc lại đi? Sắp bung rồi!"

Các thôn dân luống cuống tay chân, tình cảnh rất lộn xộn.

Ở bên ngoài Lý Đạo Huyền nhìn các người tí hon bận rộn hết hơn một canh giờ, nhưng bởi vì hai sợi dây thừng bị đứt, một hàng thân cây bị bung hết, các người tí hon đáng thương lại phải làm lại

từ đầu.

Dùng thứ gì để giúp họ đây?

Ánh mắt đảo qua mấy đồ lộn xộn trong nhà, đột nhiên nhìn thấy túi đựng cần câu bám bụi ở trong góc, bóng đèn trên đỉnh đầu liền tách một tiếng sáng lên.

Dây câu cá!

Y còn nhớ rõ, lúc trước khi mình mua dây câu cá, đã nghiên cứu đủ kiểu dáng của các loại dây câu, trong đó có một loại là 0,4, đường kính chỉ có 0,104 mi-li-mét.

Bỏ vào hộp cho dù phóng đại 200 lần, đường kính của nó cũng chỉ 2 xăng-ti-mét, đem so với dây thừng cỏ của các thôn dân, có thể nói khác biệt trên trời dưới đất.

"Cao Nhất Diệp! Cao Nhất Diệp!"

Cao Nhất Diệp đang bện dây thừng, nghe được tiếng gọi của thiên thần đại nhân liền vội vàng ngẩng đầu lên, hiện ra khuôn mặt dễ thương lại thành kính: "Thiên thần đại nhân, ngài có gì phân phó?"

"Cầm lấy sợi dây này, bảo mọi người dùng nó để buộc cửa thành."

Lý Đạo Huyền cắt đi đoạn dây câu loại 0,4, rồi từ từ thả xuống.

Cao Nhất Diệp vội vàng gọi các thôn dân, mọi người ngẩng đầu, liền thấy trên bầu trời một sợi dây trong suốt từ từ hạ xuống, nó chỉ to bằng một ngón tay, thoạt nhìn rất giống một sợi miến khổng lồ đã được nấu chín.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau: "Đây... đây là sợi dây kỳ quái gì

thế?"

Cao Nhất Diệp: "Thiên thần đại nhân bảo mọi người dùng cái này để buộc cây làm cửa thành."

Mọi người: "Hả?"

Trong lòng mọi người đầy nghi hoặc, nhưng không ai dám nói ra nghi hoặc.

Mãi đến sợi miến khổng lồ rơi xuống đất rồi họ mới tự tay sờ vào, vẻ mặt ngạc nhiên nói: "Sợi dây trong suốt này rất chắc chắn."

"Bền hơn nhiều so với dây thừng tự bện của chúng ta."

"Đừng thấy nó chỉ to bằng ngón tay, nhưng còn bền hơn cả dây thừng to bằng cánh tay."

"Nhanh, lấy dao lại đây, cắt xuống một đoạn buộc thử xem sao."

Các thôn dân cầm dao tới, nhưng sợi dây câu cá này cực kỳ dẻo dai, dao hơi lụt của các thôn dân muốn cắt đứt thứ này quả thật phải rất phí sức, vất vả lắm mới cắt được một đoạn, mệt đổ mồ hôi.

Tuy nhiên, thứ càng khó cắt đứt nói rõ nó càng bền, các thôn dân rất hài lòng cắt thêm mấy đoạn buộc vào hai thân cây, sau đó gọi thêm mấy người chia làm hai bên thử kéo đứt nó, nhưng mặc kệ họ dùng sức thế nào, dây câu cá không hề có chút áp lực.

"Quả nhiên, thứ này bền hơn dây thừng cỏ nhiều."

"Dây thần a!"

"Đây không phải Khổn Tiên Thằng mà thần tiên dùng đấy chứ?"

Có người trong lúc vô tình nói một câu như vậy, kết quả khiến người bên cạnh mặt như màu đất: "Không xong rồi, chúng ta cắt đứt Khổn Tiên Thằng, . . Có phải rất nguy hiểm không?"

Cao Nhất Diệp cười ha ha: "Nhìn bộ dạng không tiền đồ của mọi người kìa, thiên thần đại nhân nói, đây không phải Khổn Tiên Thằng, chỉ là đồ chơi của hắn thôi, các ngươi tùy tiện sử dụng, không bị sao hết, hắn còn rất nhiều."

Các thôn dân nghe vậy càng thêm kính nể, đồ chơi của thần tiên đã lợi hại như thế, vậy Khổn Tiên Thằng có phải càng lợi hại hơn?

Nghĩ tới đây, một số thôn dân lại muốn quỳ xuống đất rồi.

Lý Đạo Huyền tức giận mắng: "Đừng suốt ngày đòi quỳ, dùng nhiều thời gian vào chính sự đi."

Cao Nhất Diệp học giọng điệu của y, quay về các thôn dân cười mắng, mọi người mới ngượng ngùng đứng lên gật đầu, lại gia nhập đội ngũ làm cửa thành.

Có dây tốt, mọi người làm việc cũng nhanh hơn, rất thành thạo mà buộc xong một hàng thân cây, tạo thành như một cái bè gỗ, sau đó dựng thẳng nó lên, liền biến thành một cánh cửa cao tới một trượng, rộng một trượng, chỉ cần làm hai cánh cửa như vậy, là có thể tạo thành một cửa thành có thể đóng mở rồi.

Đúng lúc này, thôn dân đang đứng gác trên cửa thành lớn tiếng la lên: "A, Cao Sơ Ngũ và mọi người đã về rồi! Ơ, họ còn dẫn theo người ngoài về cùng."

Các thôn dân bỏ xuống công việc trong tay và bu lại cửa thành hóng hớt.

Ánh mắt Lý Đạo Huyền thì trực tiếp hướng tới bên mép hộp tạo cảnh...

Rất nhanh, Cao Sơ Ngũ là người đầu tiên chạy vào hộp tạo cảnh, phía sau hắn là một nam tử mặc y phục gia đinh, sau đó là một trung niên phụ nhân trắng trẻo mập mạp, tay dắt theo một tiểu cô nương khoảng 10 tuổi, một người trang phục nha hoàn thì che chở bên cạnh tiểu cô nương, đi sau cùng là ba thanh niên trong thôn.

Nhóm tám người, vẻ mặt kinh hoảng, cả người nhếch nhác chạy về hướng thôn Cao Gia.

Khi nhóm Cao Sơ Ngũ rời khỏi thôn Cao Gia từ sáng sớm, Lý Đạo Huyền còn chưa bỏ tường thành ráp từ LEGO vào trong hộp, cho nên nhóm Cao Sơ Ngũ không biết thôn Cao Gia đã có tường thành. Từ rất xa họ trông thấy cả thôn Cao Gia bị một bức tường cao lớn đủ màu sắc bao vây, trong lòng hoảng hốt, cũng không biết trong nhà đã xảy ra chuyện gì.

Cũng may "lính gác" trên cửa thành đã hướng về đoàn người Cao Sơ Ngũ vung tay lên: "Sơ Ngũ! Sơ Ngũ! Mọi người về rồi à?"

Cao Sơ Ngũ nhận ra thôn dân, lúc này hắn mới yên tâm, vừa chạy vừa la lên: "Trong thôn đã xảy ra chuyện gì? Vì sao đột nhiên có thêm một bức tường cổ quái vậy?"

Lính gác cười mắng: "Bức tường cổ quái cái gì? Đây là thiên thần đại nhân ban ân! Ngươi dám nói nó cổ quái, thiên thần đại nhân sẽ không cho ngươi ăn đâu, ta xem ngươi có khóc hay không."

Cao Sơ Ngũ vừa nghe vậy mặt như màu đất, vội vàng quay về bầu trời hô to: "Thiên thần đại nhân, ta sai rồi, ta là người không có đầu óc, nói như đánh rắm, lão nhân gia ngài tuyệt đối đừng để trong lòng."

Lý Đạo Huyền đương nhiên sẽ không vì việc nhỏ này mà tức giận, chỉ buồn cười.

Đoàn người Cao Sơ Ngũ nhanh chóng đi qua lỗ tường thành tạm thời còn chưa có cửa, chui vào trong thôn, bốn người tí hon mới tới, ba nữ một nam, đều có vẻ sợ hãi rụt rè, ánh mắt dè dặt đảo quanh những người bên cạnh.

Cuối cùng tập trung vào sợi dây trong suốt kỳ lạ cùng với bức tường thành cao lớn, không dời đi được, chỉ là họ mới đến, không dám tùy tiện đặt câu hỏi, có nghi hoặc cũng chỉ có thể nghẹn trong lòng.

Cao Sơ Ngũ tìm thấy Cao Nhất Diệp ở trong đám người, liền chạy đến trước mặt nàng, nói vội vàng: "Nhất Diệp, ngươi báo cho thiên thần đại nhân, bốn người đó là vợ con, gia phó và nha hoàn của sư gia Tam Thập Nhị, hắn giúp thiên thần đại nhân đi tìm thợ rèn rồi, xin thiên thần đại nhân hỗ trợ chiếu cố người nhà của hắn."

Chương 26: Bản thôn có rất nhiều thần vật

Cao Nhất Diệp ngẩng đầu lên, định hỏi ý kiến của thiên thần đại nhân.

Lý Đạo Huyền đã giành lên tiếng trước: "Nhất Diệp, có nhà bị sơn tặc giết sạch, hiện tại còn bỏ trống, ngươi đưa vợ con của Tam Thập Nhị qua đó, thu xếp chỗ ở cho họ."

Cao Nhất Diệp vội vàng dạ vâng, đi tới trước mặt vợ con Tam Thập Nhị: "Mọi người đi theo ta."

Nô bộc và nha hoàn đều không dám nói lời nào, tiểu cô nương mười tuổi đầu còn sợ người lạ, cũng im thin thít, nhưng Tam phu nhân lại dũng khí lớn hơn, thấy Cao Nhất Diệp tướng mạo hiền lành, vừa nhìn chính là người tốt, liền vừa đi vừa bạo gan hỏi chuyện: "Cô nương, thôn Cao Gia của các ngươi là sao thế? Sao lại có tường thành lớn như vậy? Tường thành này còn lợi hại hơn cả tường thành trong huyện thành rồi."

Cao Nhất Diệp nói: "Tường thành đó là thiên thần đại nhân ban ân, thôn Cao Gia chúng tôi được thiên thần đại nhân che chở, có rất nhiều thần vật, nếu bà đến đây rồi, rất nhanh sẽ được nhìn thấy."

Tam phu nhân vẻ mặt ngỡ ngàng: "Thiên thần che chở? Thần vật?"

Không hiểu lắm!

Thật ra trên đường nàng tới đây, trong lòng luôn mắng nam

nhân nhà mình, lúc trước nàng cho rằng trốn ra khỏi thành rồi, chỉ trốn tạm bợ trong một thôn trang không xa huyện thành, nào biết Cao Sơ Ngũ lại đưa họ đi một mạch hơn ba mươi dặm.

Hơn ba mươi dặm đó!

Đối với một phụ nữ trung niên ít vận động, vóc dáng mập mạp mà nói, quả thật chính là hành hạ cấp địa ngục. Suốt đường đi, đã mấy lần nàng muốn nằm luôn ra đất, không đi nữa. Nhưng nghĩ đến mới ra khỏi thành không xa, trong thành vẫn vang lên tiếng la giết inh ỏi, nàng liền cắn răng tiếp tục bôn ba đi theo Cao Sơ Ngũ.

Hiện tại cuối cùng cũng đến nơi, nhưng lại là một cái thôn nhỏ bằng bàn tay, nếu không có bức tường thành kỳ quái đủ mọi màu sắc, nàng cũng không nhìn ra thôn này có điểm nào đáng chú ý.

Tam phu nhân đang ở trong lòng mắng trượng phu xối xả, đột nhiên vừa ngẩng đầu, trông thấy trên bãi đất trống phía trước là một hàng giá đỡ, trên giá treo đầy thịt gà sợi đã ướp muối, đang hong gió...

Vốn cái này cũng không tính lạ lùng gì, nhưng giá đỡ như vậy có rất nhiều, đặt san sát nhau, trải dài phía trước, toàn là giá như thế, như vậy rất đáng ngạc nhiên rồi.

Hiện trường sản xuất quy mô lớn thịt gà sợi hong gió đây sao!

Tam phu nhân nhìn mà ngẩn người, không phải đang hạn hán sao? Không phải dân chúng lầm than sao? Không phải các nông dân không có gì ăn, đói quá mới tạo phản sao? Ở đây nhiều thịt gà sợi hong gió đếm không hết là xảy ra chuyện gì? Họ lại còn có nhiều muối như vậy dùng để ướp, thực sự là ly kỳ hơn chuyện cổ tích rồi.

Nha hoàn và nô bộc của Tam gia cũng nhìn mà ngệch mặt ra, ánh mắt tập trung vào những thịt gà sợi đó, nhìn bộ dạng như

muốn nói "A, chắc ta không phải đang nằm mơ đấy chứ".

Cao Nhất Diệp đưa họ tới trước một gian nhà liêu xiêu: "Mọi người trước tiên ở tạm chỗ này đi."

Căn nhà trước mắt quả thật hơi lụp xụp, Tam phu nhân có vẻ không thích, nhưng nàng cho rằng chỉ là "tạm thời ở đây tránh nạn, đợi phản quân rút đi rồi sẽ về huyện thành", nên cũng không nói gì.

Cao Nhất Diệp lại nghe bên tai vang lên giọng của thiên thần đại nhân: "Ở đây không thể so với huyện thành, cho dù họ có tiền cũng không mua được đồ ăn, ngươi phát cho họ hai hạt gạo, một mảnh lá rau, mấy sợi thịt gà, một nắm muối, cho họ ăn no bụng trước đi."

Cao Nhất Diệp dạ vâng, liền về nhà cầm đồ ăn qua.

Nàng vừa đặt số đồ ăn này trước mặt Tam phu nhân, người sau bị doạ chết khiếp: "Đây... đây là... gạo... gì? Sao lại... to như thế? Còn muối này, hạt to quá, thoạt nhìn giống như viên thuỷ tinh trắng vậy."

Cao Nhất Diệp: "Không phải mới nói cho ngươi rồi sao? Trong thôn Cao Gia chúng tôi có rất nhiều thần vật, gạo và muối này đều là gạo thần của thiên thần đại nhân ban ân, ngươi chỉ cần cảm kích trong lòng nhận lấy là được."

Lần này Tam phu nhân coi như cảm nhận được cái gì gọi là "thần vật" rồi, vội vàng chắp hai tay, quay về bầu trời bái hai cái, lúc này mới nhận lấy đồ ăn.

Tạm thời Lý Đạo Huyền cũng không có phân phó gì khác.

Cao Nhất Diệp cũng không để ý tới nhóm người Tam phu nhân nữa, nàng ra khỏi nhà, đi về hướng cửa thành.

Tam phu nhân bảo gia nô và nha hoàn quét dọn căn nhà, thu dọn giường chiếu, bản thân nàng thì không có việc gì làm, liền dắt tay con gái ra khỏi nhà, tùy ý đi lại trong thôn.

Cả thôn đều bị tường thành cao lớn màu sắc rực rỡ vây quanh, khiến nàng cảm thấy an tâm hơn phần nào.

Bao la là thịt gà sợi trên bãi đất trống cạnh gian nhà, lại lần nữa làm cho nàng chấn động, song điều này cũng chưa tính là gì, rất nhanh nàng liền trông thấy một hồ nước rất lớn, bên trong đầy là nước sạch, cái này khiến nàng giật mình không nhẹ, hiện tại đang trong thời kỳ hạn hán, sông ngòi khô cạn, cây cỏ chết héo, ở đây không ngờ lại có hồ nước lớn thế này? Việc này quả thật không thể tưởng tượng nổi.

"Cố gắng lên..."

"1,2, 3..."

Xa xa từ hướng cửa thành vang lên tiếng hò hét của các thôn dân, Tam phu nhân quay đầu qua, liền thấy bốn năm thôn dân đang gắng sức nâng lên một cánh cửa thành mới buộc xong, muốn đặt vào vị trí lỗ trống tường thành.

Cửa thành hoàn toàn tạo thành từ thân cây buộc lại, vô cùng nặng nề, một thôn dân bị trượt chân nên ngã sấp xuống, cửa thành to lớn liền ngã đổ về bên cạnh, mắt thấy sắp đè trúng vị thôn trưởng già yếu.

Các thôn dân lớn tiếng kinh hô!

Tam phu nhân và nữ nhi cũng sợ hết hồn.

Đúng lúc này, cửa thành đổ được một nửa đột nhiên thoáng cái dừng ở giữa không trung, không đổ trúng người...

Các thôn dân vẫn duy trì đủ loại tư thế kỳ quái, tất cả thất

thần.

Sau mấy hơi thở, mới nghe được Cao Nhất Diệp lớn tiếng nói: "Thiên thần đại nhân đưa tay giữ lấy cửa thành, các ngươi còn đứng đực ra đó làm gì? Nhanh đỡ lấy cửa thành."

Cao Sơ Ngũ từ bên cạnh chạy qua đưa tay đỡ lấy cửa thành. Gần đây hắn được ăn no, người lớn rất nhanh, trên cánh tay đã có thể thấy được cơ bắp. Hắn vừa gia nhập, người đỡ cửa thành lập tức cảm giác được áp lực nhẹ đi không ít.

Mấy thanh niên khác cũng đều gia nhập, mọi người một lần nữa nâng cửa thành lên, rất cẩn thận lắp nó vào trong chỗ trống trên tường thành, lấy "dây thần" buộc chặt, lúc này mới thở phào một hơi.

Tam phu nhân từ xa thấy cảnh này, cố mà xoa xoa mắt mình: "Vừa rồi, đó là... có một bàn tay không nhìn thấy, nâng lên cửa thành sắp đổ xuống? Ông trời ơi!"

Thật ra Tam phu nhân là một người tin đạo giáo, bình thường không có việc gì sẽ đến đạo quán chơi, đốt mấy nén hương cho thiên tôn, quyên góp chút tiền, hứa mấy nguyện vọng nho nhỏ, mấy bản kinh thư đạo gia học thuộc làu. Mấy câu trong nghề như Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh, nàng thuộc không kém mấy đạo sĩ.

Nhưng nàng "phúc duyên không đủ", nửa đời thành tâm, nhưng chưa từng gặp qua thần tiên hiển linh.

Lần này, rốt cuộc để nàng tận mắt chứng kiến rồi.

Tam phu nhân không nói hai lời liền quỳ phịch xuống, trán chạm đất, bùn đất dính đầy đầu nhưng nàng không thèm để ý, lớn tiếng nói: "Thiên tôn hiển linh, đệ tử hữu duyên nhìn thấy, tam sinh hữu hạnh, cho dù chết không tiếc."

Chương 27: Cho ngươi một nhiệm vụ gian khổ

Chạng vạng, mặt trời chiều ngã về tây.

Tam Thập Nhị tới rồi, còn đưa tới một gương mặt mới.

Thợ rèn Lý Đại đã bị lừa gạt tới.

Hai người thừa dịp hỗn loạn chạy ra ngoài huyện Trừng Thành, sau đó một đường chạy về thôn Cao Gia, hơn 30 dặm đường, trong đó còn có một đoạn sơn đạo rất dài, đi qua cũng không dễ dàng.

Khi đến nơi, hai người đều vừa mệt vừa đói lại vừa khát, có vẻ đã sắp không gắng gượng nổi.

"Đến rồi, phía trước là đến rồi." Tam Thập Nhị chỉ vào phương hướng thôn Cao Gia: "Ồ, vài ngày không tới, ở đây lại có thêm một bức tường thành năm màu, quả nhiên là lợi hại. Cái này gọi là [Nhật dị nguyệt thù]."

Lý Đại một đường đi tới, càng đi càng thấy hoang vắng, càng đi càng không thấy bóng người, thật ra trong lòng đã có nghi hoặc, nhưng trong nháy mắt thấy bức tường thành năm màu kia, hắn liền ngỡ ngàng, lập tức vui mừng quá đỗi, bức tường thành trước mắt nguy nga cỡ nào, lại cao tới một trượng!

Điều này nói rõ, đại lão gia đóng quân ở chỗ này rất có thực lực.

Hơn nữa hắn còn sơn màu cho tường thành nữa chứ, điều này nói rõ hắn nhiều tiền đến mức độ cầm tiền làm mấy việc vô vị rồi,

kiểu đại lão gia thích lãng phí tiền thế này, xuất thủ thông thường đều rất phóng khoáng.

Hắn nhịn không được lại hỏi: "Ở đây lại có một toà thành lớn thế này? Chúng ta rốt cuộc đang ở đâu?"

Tam Thập Nhị: "Thôn Cao Gia!"

"Thôn?" Lý Đại nghe mà có vẻ không quá tin tưởng lỗ tai của mình, cho dù Tam Thập Nhị nói nơi này là thành Tây An thì hắn cũng dám tin, nhưng nói nơi này là thôn, tường thành cao một trượng mà, sao dám nói thành là thôn được?

"Nếu chỉ là thôn, vậy chính là một gia bảo rồi." Lý Đại rất tò mò hỏi tiếp: "Ta chưa từng nghe nói trong huyện Trừng Thành chúng ta có một đại lão gia họ Cao."

Tam Thập Nhị: "Vị lão gia này gọi là thiên thần đại nhân."

Trên đầu Lý Đại từ từ nhảy lên một dấu chấm hỏi rất lớn.

Tam Thập Nhị: "Lát nữa đi vào rồi, hỏi ít nhìn nhiều, đừng đắc tội với đại lão gia bị đuổi ra ngoài, khi đó ta cũng không cứu được ngươi đâu, cái này gọi là [Như đi trên băng mỏng]."

Lý Đại cũng không phải kiểu người nông thôn ngốc nghếch như Cao Sơ Ngũ, hắn kiếm ăn lớn lên ở huyện thành, gặp qua không ít quan chức và hương thân sĩ tộc, đương nhiên hiểu đạo lý bước vào hào môn đại viện là phải hỏi ít nhìn nhiều, vội vàng gật đầu: "Cái này ta hiểu."

Tam Thập Nhị đi trước dẫn đường, hai người một trước một sau đi vào cửa thành thôn Cao Gia.

Hiện tại cửa thành mới chỉ làm xong một cánh, còn một cánh thì hôm nay chưa kịp hoàn thành, hình ảnh này thoạt nhìn có chút buồn cười, Lý Đại thầm nghĩ: Thành trì này không ngờ chỉ mới xây

lên, ngay cả cửa thành cũng chưa làm xong, thảo nào đại lão gia muốn tìm thêm thợ rèn, nhìn thì có vẻ ta có cơ hội để thi thố tài năng rồi.

Vừa nghĩ tới đây, hắn đã bị cảnh các "khổ dịch" ngồi ăn cơm ở chỗ trống tường thành làm giật mình, trong bát trên tay những khổ dịch này lại toàn là gạo vỡ trắng bóng, cải trắng thịt gà sợi phủ bên trên, hình thành một bát cơm gà cải trắng thơm ngon.

Điều kiện trong nhà đại lão gia này thế nào?

Ngay cả công nhân làm khổ dịch cho hắn cũng được ăn thế này?

Có một lần ta chế tạo áo giáp cho tuần kiểm lão gia, cũng không được ăn cơm ngon như thế.

Hơn nữa... trông tướng tá những khổ dịch này có vẻ hơi tốt thì phải?

Ba năm hạn hán, những dân chúng tầng dưới chót xã hội mà Lý Đại bình thường tiếp xúc hầu như mỗi người đều xanh xao vàng vọt, gió thổi có thể ngã.

Nhưng nhóm "khổ dịch" trước mắt, mỗi người khí sắc dồi dào, cái này như cách một con phố.

Hắn đâu biết, từ khi Lý Đạo Huyền bắt đầu ném thức ăn cho thôn Cao Gia, các thôn dân mỗi bữa đều có gạo có thịt có rau có muối có nước, dinh dưỡng đầy đủ, ăn uống ngon hơn, đương nhiên thân hình cải thiện nhiều.

Rất muốn nói cái gì, nhưng Tam Thập Nhị đã cảnh cáo hắn phải hỏi ít nhìn nhiều, đành phải nghẹn lại, rất khó chịu.

Tam Thập Nhị dẫn Lý Đại đi tới trước mặt Cao Nhất Diệp, mỉm cười chắp tay: "Cao cô nương, tại hạ theo chỉ thị của thiên

thần đại nhân đã đưa thợ rèn đến đây, cái này gọi là [Hạnh bất nhục mệnh]."

Cao Nhất Diệp đáp lại một tiếng, đang chuẩn bị ngẩng đầu cất lời thì nghe được giọng ôn hoà của thiên thần đại nhân: "Ừm, khen ngợi hắn, làm rất tốt."

Thì ra lúc này Lý Đạo Huyền cũng đang ăn cơm, đang bưng một bát cơm thịt băm xào dưa chua, vừa ăn vừa nhìn hộp tạo cảnh mà cười, Tam Thập Nhị và Lý Đại vừa mới đi vào hộp tạo cảnh y cũng đã nhìn thấy.

Cao Nhất Diệp nói: "Thiên thần đại nhân khen ngươi, làm rất tốt."

Tam Thập Nhị: "[Tâm hoa nộ phóng]."

Lý Đạo Huyền chuẩn bị hỏi mấy chuyện nghiêm chỉnh, giọng điệu cũng trở nên nghiêm túc: "Nhất Diệp, bảo Tam Thập Nhị giới thiệu một chút vị thợ rèn này."

Tam Thập Nhị vội vàng giới thiệu: "Vị này tên là Lý Đại, là thợ rèn tốt nhất trong huyện Trừng Thành, từng chế tạo áo giáp cho vài vị tuần kiểm đại nhân trong huyện thành, vũ khí của các binh sĩ Vệ sở dùng cũng không ít làm ra từ tay hắn, cái này gọi là [Năng công xảo tượng]."

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Không ngờ lại họ Lý giống ta, 500 năm trước là người một nhà rồi.

Lý Đại nghe được Tam Thập Nhị nói tốt giúp hắn, cũng lòng ôm cảm kích, chỉ là cảm thấy khó hiểu, Tam sư gia ở trong huyện thành cũng là nhân vật số một, sao lại cúi đầu khom lưng với một tiểu cô nương? Tiểu cô nương này nhìn cách ăn mặc cũng chỉ là một thôn nữ bình thường thôi.

Ánh mắt Lý Đạo Huyền tập trung lên người Lý Đại: "Lý Đại,

ngươi có biết chế tạo áo giáp không?"

Lý Đại bị hỏi tới chuyên môn của mình, lập tức tinh thần phấn chấn, nói với giọng hơi kiêu ngạo: "Khởi bẩm... cô nương... tiểu nhân nhập quân từ bé, học tập qua chế tạo các loại binh khí và áo giáp, không có cái gì tiểu nhân không biết làm."

"Ồ, có vẻ tự tin đấy." Lý Đạo Huyền vui vẻ: "Ngươi biết chế tạo hỏa súng không?"

"Biết!" Lý Đại đầy tự tin trả lời: "Tiểu nhân biết làm Tam Nhãn Thần Súng."

Lý Đạo Huyền: "Không tệ, không tệ, kỹ thuật rất không tệ, xem ra ngươi có thể dạy người trong thôn chế tạo áo giáp."

Tư tạo áo giáp? Đây chính là đại tội mưu phản.

Lý Đại thoáng cái liền khẩn trương, nhưng suy nghĩ kỹ càng, đại tội mưu phản thì làm sao? Người này dám làm chuyện như vậy, đã chứng minh hắn có thực lực, cũng chỉ có loại người có thực lực thế này mới có thể giúp ta thoát khỏi tượng tịch, khôi phục thân trong sạch.

Sợ cái quần, làm!

Lý Đạo Huyền: "Mặt khác, ta còn muốn giao cho ngươi một nhiệm vụ gian khổ."

Nghe được bốn chữ "nhiệm vụ gian khổ", Lý Đại nhếch miệng nở nụ cười tự tin, có gian khổ thì có thể gian khổ được bao nhiêu chứ? Lý Đại ta chưa có một vũ khí và áo giáp nào mà không biết làm, bất kể ngươi đưa ra thứ phức tạp thế nào, không phải chỉ một đống sắt thôi sao? Ta dùng nhiều thời gian một chút là luôn có thể làm ra được.

Nếu như thật sự đối mặt là một vị đại lão gia, có lẽ hắn còn có

chút sợ hãi, nhưng đối mặt chỉ là một thôn nữ như Cao Nhất Diệp, hắn thật sự không có chút luống cuống nào, liền ưỡn ngực nói: "Cô nương cứ việc bẩm báo với đại lão gia, Lý Đại ta không gì không biết làm, bất kể đại lão gia muốn cái gì, tiểu nhân cũng có thể tạo ra được, chỉ cầu được đại lão gia dìu dắt, sau khi chuyện thành cho tiểu nhân cái thân trong sạch, đời sau của tiểu nhân có thể thoát khỏi tượng tịch, tiểu nhân đã vô cùng cảm kích rồi."

Hắn tự tin như thế, Lý Đạo Huyền cũng không khách khí nữa, liền cầm lấy một tờ giấy A5 đặt xuống bãi đất trống phía sau cửa thành.

Chương 28: Thợ rèn Minh triều có thể tạo vũ khí gì?

Nhóm thôn dân đang ăn cơm, nhìn thấy đột nhiên có một tấm giấy trắng khổng lồ cổ quái từ trên trời rớt xuống, liền vội vàng bưng bát cơm chạy tứ tán, vừa chạy vừa cười: "Thiên thần đại nhân lại tặng cho chúng ta đồ kỳ quái gì nữa? Đồ lần này hình như không ăn được."

Tấm giấy A5 rơi xuống mặt đất, phía trên là một đống hình vẽ kỳ lạ, khi nhìn nghiêng thì hình như giống một khẩu súng?

Cao Nhất Diệp đưa tay chỉ vào tờ giấy đó: "Lý Đại, trên tờ giấy chính là thứ muốn ngươi chế tạo, ngươi đi xem đi."

Lý Đại thấy trên bầu trời không có gì hết, đột nhiên trên không một tờ giấy rơi xuống, cả người ngỡ ngàng, hồi lâu chưa tỉnh hồn, mãi đến khi Tam Thập Nhị cầm vai hắn lắc hai cái, hắn mới có phản ứng.

Tờ giấy đó to như hồ nước, Lý Đại đứng trên mặt đất nhìn nghiên qua, chỉ có thể nhìn thấy hình như là một khẩu súng, còn có một đống như linh kiện, nhưng không thể nhìn thấy toàn cảnh, đành phải bò lên trên tường thành cao hai trượng bên cạnh mới nhìn thấy bao quát cả tờ giấy.

"Ơ? Hình như ở giữa là một loại hỏa súng mới lạ? Hình vẽ bên cạnh chính là linh kiện của khẩu súng này, còn có minh hoạ chi tiết."

Lý Đạo Huyền cười hì hì: "Không sai! Súng trường Chassepot, một mẫu súng trường nạp hậu tốt nhất thời kỳ đầu, đây là bản

thiết kế của nó."

Thì ra mấy ngày nay Lý Đạo Huyền cũng không rảnh rỗi, y vẫn luôn suy nghĩ, dưới tình huống có mình cung cấp vật liệu, lấy trình độ kỹ thuật của người Minh triều rốt cuộc có thể làm ra loại vũ khí nào?

Y còn lên diễn đàn lịch sử quân sự quen thuộc, giấu tên đăng bài, hỏi một câu: "Các vị đại lão, nếu như mọi người xuyên về Minh triều, lấy trình độ kỹ thuật của thợ rèn Minh triều, có nguyên vật liệu của hiện đại, cao nhất có thể làm ra loại vũ khí gì?"

Trả lời 1: Tàu khu trục Ngôi sao.

Trả lời 2: Trước chôn sống thằng trả lời số 1 ở trên! Đương nhiên là A K-47 rồi, hiện tại bất cứ xưởng của một gia đình nào cũng có thể chế tạo, tại Minh triều cũng có thể cầm búa gõ ra được.

Trả lời 3: Đừng khùng, chỉ làm ra vỏ không có tác dụng, không đủ độ chính xác, bắn cái tạc nòng ngay, huống chi bạn cũng không giải quyết được vấn đề đạn dược. Vẫn là tuyến thang thương hợp thực tế nhất, các đại lão xuyên qua đều dùng tuyến thang thương.

Trả lời 4: Lầu trên hình như đã quên chủ topic nói "có nguyên vật liệu hiện đại", nếu có vật liệu hiện đại, vậy có cao su rồi, có thể giải quyết khí nén, sao không bỏ qua tuyến thang thương, trực tiếp chơi súng trường nạp hậu. Súng trường Chassepot rất tốt, độ chính xác không yêu cầu cao như súng tự động, thợ rèn Minh triều hoàn toàn có thể lấy tay gõ ra được.

Trả lời 5: Mọi người có phải nắm bắt sai trọng điểm rồi không? Xuyên về Minh triều đương nhiên phải mua mấy nha hoàn, sau đó vén váy họ lên, nhìn lén họ tắm, dù sao thì nha hoàn mua về không thể phản kháng chủ nhân, ta có thể chơi họ mười tám loại thư thế.

Lý Đạo Huyền: Mẹ nó, lại là thằng này!

Tất cả đều đăng bài mắng: Thằng này nên biến khỏi diễn đàn lịch sử quân sự.

Cãi nhau xong, Lý Đạo Huyền nhớ tới một loại súng trường Chassepot, dưới sự trợ giúp của các lão ca trên diễn đàn đã có được hình ảnh, bản vẽ thiết kế, ảnh chân thực các loại linh kiện của loại súng trường này. Sau đó y in ra tờ giấy A5, đợi thợ rèn tới liền đưa ra.

Lý Đại đứng trên tường thành, nhìn tờ giấy A5 phía dưới một cách nghiêm túc.

Nhìn trái, nhìn phải, nhìn xung quanh, sau khi hắn xem xong, mồ hôi đã đổ lấm tấm: "Loại... hoả súng này... Tiểu nhân... Không dám nói nhất định có thể rèn ra được."

Lý Đạo Huyền nói: "Không cần áp lực, cố gắng thử nghiệm, tranh thủ làm ra nó, ta có thể cho ngươi thời gian rất dài, mấy năm cũng không sao, nếu như ngươi thực sự có thể làm thành công, ta sẽ cho mộng tưởng của ngươi thành sự thật."

Đối với Lý Đại, mộng tưởng chính là có được thân trong sạch.

Chuyện này không đơn giản, nói ra từ miệng Cao Nhất Diệp, có vẻ cảm thấy không thiết thực.

Hắn không kiềm chế được lớn tiếng nói: "Vị cô nương này, Tam sư gia, không phải là ta không tín nhiệm các ngươi, chỉ là, chuyện ta muốn làm, cũng không phải việc bình thường, ta... Ngay cả đại lão gia là ai cũng không biết, trong lòng có chút..."

"Vừa rồi trời giáng một tờ giấy khổng lồ, ngươi còn không hiểu sao?" Cao Nhất Diệp lớn tiếng nói: "Ngươi từ trên tường thành nhảy xuống thử xem, lập tức sẽ biết đại lão gia là ai."

Lý Đại giật mình thảng thốt: "Nhảy xuống?"

Tam Thập Nhị cũng cười theo: "Ngươi cứ nhảy xem."

Lý Đại nhìn xuống phía dưới.

Ở đây là tường thành cao hai trượng!

Bảo ta nhảy là có ý gì? Chứng minh lòng can đảm của ta sao?

Hắn quanh năm rèn sắt, thân thể rất cường tráng, nhảy xuống từ độ cao này, chỉ cần khi tiếp đất cẩn thận một chút, cũng chưa hẳn sẽ bị thương, cho dù bị thương cũng chỉ đến mức độ gãy chân thôi. Nếu làm như vậy có thể khiến đại lão gia giúp hắn thoát khỏi tượng tịch, cũng không phải... không thể liều một lần.

Lý Đại cắn răng, coi như tường thành mình đứng là tượng tịch đi, muốn nhảy ra tượng tịch, vốn chính là chuyện phải liều mạng, lão tử liều mạng, hắn liên cắn răng nhảy xuống.

Trong nháy mắt nhảy lên, hắn đã nghĩ sẵn là khi tiếp đất sẽ ngồi xổm và lăn một cái để hóa giải lực đạo.

Thế nhưng, vừa mới nhảy khỏi tường thành, còn chưa kịp bắt đầu rơi xuống, hắn liền cảm giác được mình bị vật gì nâng lên, hai chân đã giẫm lên vật gì? Bởi quá bất ngờ, hắn liền không đứng vững được và ngã xuống, hai tay chống lên "mặt đất" không nhìn thấy, thứ cảm nhận được lại có xúc cảm giống như đang sờ vào bàn tay của người khác.

"A? A a a?"

Lý Đại sợ hãi đến mức một cử động cũng không dám.

Cao Nhất Diệp lớn tiếng nói: "Hiện tại ngươi đang đứng trên bàn tay của thiên thần đại nhân."

Lý Đại giật mình kinh sợ.

Lý Đạo Huyền cố ý di động bàn tay mình, nâng Lý Đại lên, từ từ đảo qua giữa không trung.

Lý Đại cảm giác mình như đang phi hành trên bầu trời, chỉ là tư thái quá khó coi, tư thế này nhìn thế nào cũng không giống như tư thế phi hành nghiêm chỉnh.

Trước khi vào thôn, Tam Thập Nhị đã nói với hắn, đại lão gia trong thôn này là thiên thần đại nhân, lúc đó đầu hắn chỉ có dấu chấm hỏi, căn bản nghe không hiểu Tam Thập Nhị đang nói cái gì, nhưng hiện tại, hình như hình như hắn đã hơi hiểu ra.

Lý Đạo Huyền từ từ đặt tay xuống mặt đất, lại khẽ nghiêng tay, Lý Đại liền trượt xuống dưới, ngồi phịch trên mặt đất vàng, vẻ mặt kinh hãi xen lẫn hoảng hốt, đồng thời lại có chút vui mừng.

Vui mừng đương nhiên là bởi vì mộng tưởng của mình được bảo đảm rồi!

Sau khi đầu óc tỉnh táo lại, hắn liền xoay người, từ động tác ngồi biến thành quỳ rạp trên đất, lớn tiếng nói: "Tiểu nhân, tiểu nhân cam đoan dốc hết toàn lực, chế tạo ra hỏa súng ngài giao phó. Chỉ là đồ vật này có hơi phức tạp, có thể tiểu nhân sẽ cần thời gian rất dài. Cứ theo ngài nói, có lẽ một hai năm."

Nếu như Lý Đại vung búa lên vài ngày liền làm ra súng trường Chassepot, vậy hắn khẳng định là người xuyên việt có hệ thống rồi. Đương nhiên Lý Đạo Huyền biết điều này là không thể nào: "Ừm, từ từ mà làm, không cần phải gấp, ngươi vừa dạy Cao Nhất Nhất làm thiết giáp, vừa từ từ nghiên cứu loại súng này! Cần vật liệu gì thì cứ bảo Cao Nhất Diệp báo cáo với ta. Nói chung, lúc nào chế tạo thành công, lúc đó sẽ cho mộng tưởng của ngươi trở thành sự thật."

Nói đến đây, y lại đổi giọng: "Cao Nhất Diệp, trong thôn còn có nhà trống không?"

Sắc mặt Cao Nhất Diệp không được tự nhiên: "Đã hết rồi, căn nhà trống duy nhất có thể ở đã an bài cho cả nhà Tam sư gia."

Lý Đạo Huyền: "Ồ! Vậy các ngươi chờ một lát."

Hắn lấy trong tủ lạnh một lon PEPSI, uống ùng ục vài ngụm cho hết, ợ một hơi sảng khoái. Tiếp đó lấy kéo cắt đi một nửa vỏ lon, thành một cái ly nhỏ hình trụ tròn, lại cắt một cánh cửa, hai cánh cửa sổ nhỏ ở mặt bên, sau đó úp nửa cái lon này xuống mặt đất trống trong thôn...

Các thôn dân nghe được một tiếng vang, mặt đất hình như khẽ rung rinh, sau đó, một căn nhà hình tròn màu sắc rất đẹp, tạo hình kỳ lạ xuất hiện ở một góc trong thôn, bốn chữ giản thể bách sự khả nhạc phía trên nằm ngược, trông rất buồn cười.

Lý Đạo Huyền: "Lý Đại, ngươi ở tạm trong căn nhà này đi, qua một thời gian sẽ thu xếp một nơi ở tốt hơn cho mọi người."

Mặc dù các thôn dân đã bị "thần tích" làm cho khiếp sợ vài lần, nhưng ngày hôm nay lại một lần nữa bị giật mình thiếu chút nữa ném đi cả cái bát, thủ đoạn xây nhà của thiên thần đại nhân thật sự là khiến người không thể không kính nể cho được.

Tam phu nhân vẫn đang ở bên cạnh nhìn lén thì dập đầu như giã tỏi, ngừng cũng không dám.

Chương 29: Bạch Thủy Vương Nhị lại tới

Có nhà rồi, nhưng trong nhà lon trống rỗng, không có vật dụng gì.

Thôn trưởng ôm một bó cỏ khô vào trong nhà để Lý Đại dùng làm giường ngủ tạm, còn cho hắn mượn một cái chăn cũ.

Cao Nhất Diệp lại đưa cho hắn một chén cơm cải trắng thịt gà đã nấu xong, để Lý Đại ăn một bữa no nê.

Bên này mọi người sắp xếp cho Lý Đại, thì bên kia Tam Thập Nhị cũng đem việc xảy ra tại huyện thành báo cho Lý Đạo Huyền.

Việc Bạch Thủy Vương Nhị tạo phản cũng không khiến Lý Đạo Huyền bất ngờ, chỉ không nghĩ tới lại phản nhanh như vậy mà thôi, sau khi nghe xong cũng không có gì để nói tiếp, y chỉ vì những người vô tội bị chết ở trong thành mà thở dài.

Sắc trời đã tối, Lý Đạo Huyền lại cầm một miếng sắt lá tạm thời che lại chỗ trống trên tường thành còn chưa làm xong cửa, các thôn dân thì ai về nhà nấy nghỉ ngơi.

Hộp tạo cảnh lại tiến vào "hình ảnh động".

Không có gì để nhìn tiếp.

Lý Đạo Huyền dời ánh mắt khỏi cái hộp, nhìn ra ngoài cửa sổ nhà mình, sắc trời của thành phố Song Khánh cũng đã sắp tối đen, nhưng ánh đèn trong thành phố vẫn rực rỡ, cuộc sống về đêm cũng mới chỉ bắt đầu.

Y ngồi trở lại trước máy vi tính, click vào hình đại diện của Thái Tâm Tử trên QQ: "Lão Thái, Khách Gia vi ốc của tôi tiến độ thế nào rồi?"

Thái Tâm Tử: "Còn sớm mà, vẫn đang làm khung thôi, sao nhanh thế được? Một tháng sau hỏi tôi lại."

Lý Đạo Huyền câm nín.

Được thôi, mô hình vi ốc kia quả thật cũng khó làm, không hối được.

Y lại lên diễn đàn lịch sử quân sự mình thường lên, tiếp tục giấu tên đăng bài: "Nếu như bạn xuyên đến những năm cuối Minh triều, sau khi có thành bảo kiên cố, hỏa súng, áo giáp, đã giải quyết vấn đề an toàn rồi, chuyện tiếp theo muốn làm sẽ là cái gì?"

Trả lời 1: Cua thêm mấy em gái, đừng phụ lòng con gái tốt, con gái hư cũng đừng lãng phí, tất cả đem về chơi mười tám tư thế.

Trả lời 2: MOD đâu cấm chat đồ con hoang ở trả lời 1 hộ cái, ta nhịn nó lâu lắm rồi.

Trả lời 3: Giết sạch! Trước giết sạch yêm đảng, lại giết sạch đảng Đông Lâm, đám lưu khấu của Lý Tự Thành cũng giết sạch, đông bắc Kiến Nô giết sạch, người nào không nghe lời giết sạch, người đắc tội ta giết sạch, sau đó dẫn theo một đám tiểu đệ nghe lời thành lập một quốc gia mới, quét ngang Âu Mỹ.

Trả lời 4: Nếu như bạn không ôm chí lớn, vậy cứ làm theo trả lời số 1. Nếu như bạn có chí lớn nhưng trong đầu toàn là cứt, vậy làm theo trả lời số 3. Nếu như bạn có tấm lòng kháng Thanh cứu quốc, vậy phải chiêu hiền đãi sĩ, cố gắng thu nạp đủ loại nhân tài, người hữu dụng trong yêm đảng cũng phải dùng, người hữu dụng trong đảng Đông Lâm cũng phải dùng, người hữu dụng trong lưu

khấu cũng phải dùng, thậm chí người hữu dụng hơn da lợn rừng cũng phải dùng... Người hữu dụng trong tay càng nhiều, có khả năng thành sự cũng càng lớn.

Trả lời 5: Toàn nhảm nhí. Ta cần đám rác rưởi đó làm gì? Ngay từ đầu ta sẽ bồi dưỡng cho mình thành viên nòng cốt.

Trả lời 6: Bồi dưỡng từ nhỏ? Phải bao nhiêu năm mới có thể nuôi lớn để giúp ngươi làm việc? Năm Sùng Trinh thứ 17 thì Đại Minh triều diệt vong tới nơi rồi, khi đó ngươi còn trốn trong khe núi nào đó làm lão sư tư thục?

Trả lời 7: Cho nên đừng bồi dưỡng thành viên nòng cốt làm gì hết, vẫn là bồi dưỡng la lỵ đi, không cần mấy năm là có thể ăn được rồi.

Lý Đạo Huyền: Mẹ nó vô học, đồ con hoang này lại tới rồi?

Thảo luận kết thúc, chủ đề bị MOD khoá, còn tiếp tục tranh luận nữa, y sợ sẽ phải ra đảo.

Lý Đạo Huyền nghiêm túc xem qua một lượt các bài trả lời, càng nghĩ, vẫn là cảm thấy câu trả lời số 4 nói có đạo lý nhất.

Không nói xa, chỉ nói gần hơn, thôn trang nho nhỏ được mấy chục người của y, hiện tại cần gấp chính là nhân lực. Thậm chí cũng không yêu cầu nhân tài gì hết, chỉ cần người là được, nam nhân có thể dùng để chặt cây sửa cửa thành, nữ có thể dùng để nấu cơm, giặt quần áo làm việc vặt, thật sự là chỗ nào cũng cần người.

Đang nghĩ vậy, trong hộp tạo cảnh lại vang lên tiếng người khe khẽ, hình như có rất nhiều người đang nói chuyện với nhau, tụ tập lại rất huyên náo, Lý Đạo Huyền quay đầu liền nhìn thấy, mấy trăm người đang tập trung lại đẩy xe ngựa tiến tới.

Họ đốt đuốc, men theo con đường cát vàng, đi tới bên ngoài

thôn Cao Gia.

Chủ ý của họ hẳn là muốn đi vào thôn Cao Gia, nhưng hiện tại thôn Cao Gia đã bị "bức tường thành cao lớn" do LEGO xếp thành vây quanh một vòng, nhóm người đó lại đi trong bóng đêm tối thui, chỉ dựa vào ánh trăng cùng ánh đuốc là tầm nhìn rất có hạn, ngay cả cửa thành cũng không nhìn thấy nằm ở đâu.

Mấy trăm người này không hiểu ra sao liền thì thầm với nhau, Lý Đạo Huyền vừa nãy nghe được là thanh âm họ nghị luận.

Y cảm thấy thích thú mà nằm bò bên cạnh hộp tạo cảnh, liền thấy ngay một hán tử cao lớn đứng phía trước nhất nhóm người này, chính là Bạch Thủy Vương Nhị.

Xem ra, ban ngày hắn phát động tạo phản, sau khi giết huyện lệnh Trương Diệu Thải rồi, mở kho lúa, cướp quan lương, chất đầy vào xe ngựa đang đẩy phía sau, lại trốn ra ngoài thành, một đường chạy hơn 30 dặm mới tới thôn Cao Gia.

Hiện tại Vương Nhị đang vội!

Hắn biết truy binh có thể đến đây bất cứ lúc nào, cho nên phải nhanh chóng hoàn thành "báo ân thôn Cao Gia", nhưng thôn Cao Gia quỷ dị này mới qua không bao lâu không ngờ lại có thêm một bức tường thành cao lớn, khiến hắn không tìm ra cửa mà vào.

Trước tiên Vương Nhị bảo người bên cạnh an tĩnh lại, tiếp đó quay về thôn Cao Gia lớn tiếng rống lên: "Người của thôn Cao Gia, các ngươi nghe được không? Ta là Bạch Thủy Vương Nhị của thôn Vương Gia bên cạnh, ta từng trộm nước của các ngươi, nhưng các ngươi không so đo hiềm khích, trái lại cho ta rất nhiều bột mì, hôm nay chúng ta tới báo ân, ta có lương thực rồi, ta tới cho các ngươi hai xe lương thực... người thôn Cao Gia? Các ngươi nghe được không?"

Lý Đạo Huyền bật cười: Bạch Thủy Vương Nhị này làm người không tệ lắm, cướp quan lương rồi, lập tức liền muốn trả lại nhân tình. Thảo nào người này có thể trở thành một trong những thủ lĩnh của khởi nghĩa nông dân, người có thể để cho một đám người sẵn lòng vì ngươi đầu rơi máu chảy, vậy nhất định là có nhân cách mị lực ở mức độ tương đối.

"Người thôn Cao Gia..." Bạch Thủy Vương Nhị lại hét lên hai lần, một bóng đen đã xuất hiện trên tường thành, Cao Sơ Ngũ tới rồi.

Vẻ mặt hắn ngây ngô, quay về bên ngoài tường thành nói: "À, thì ra kẻ trộm nước của chúng ta là ngươi."

Vương Nhị xấu hổ, cũng may đêm tối đen, chỉ dựa vào ánh trăng cùng với ánh đuốc là không ai chú ý tới sắc mặt hắn đã đỏ lên: "Là ta trộm, ôi chao, hiện tại không phải là lúc nói cái này, phiền ngươi mở cửa thành, ta đưa cho các ngươi hai xe lương thực, sau đó ta phải lập tức đi ngay."

Cao Sơ Ngũ đầu óc đơn giản, thuộc về loại người không ai hạ mệnh lệnh cho hắn, chính hắn sẽ không biết phán đoán, nhất thời không biết nên làm cái gì.

Lý Đạo Huyền mất nửa giây suy nghĩ, đương nhiên hai xe lương thực này không thể nhận, đám người Vương Nhị cũng không thể cho vào thôn Cao Gia, bây giờ mới chỉ là giai đoạn đầu của khởi nghĩa nông dân, thế cục thiên hạ coi như ổn định, lực khống chế của triều đình vẫn rất mạnh, nếu như lúc này thôn Cao Gia có quan hệ với nhóm người Vương Nhị, vậy sẽ dẫn đến phiền toái rất lớn.

Chương 30: Các ngươi bất kính với thần

Hai chữ phiền phức này đương nhiên có thể tránh được thì tránh. Thôn Cao Gia yếu đuối bây giờ còn chưa gánh nổi tai ương.

Lý Đạo Huyền đang định đánh thức Cao Nhất Diệp, bảo nàng thay mình truyền lời.

Đúng lúc này, lại có một người khác bò lên trên tường thành, là Tam Thập Nhị, hắn vỗ vào vai Cao Sơ Ngũ bảo đừng nói gì, sau đó quay về bên ngoài tường thành, lớn tiếng nói với Vương Nhị: "Vương hảo hán, hảo ý của ngươi, thôn Cao Gia ta tâm lĩnh. Ngươi phát động tạo phản, phía sau sẽ có quan quân đuổi bắt, kế tiếp sợ là phải vong mệnh thiên nhai, nếu như thôn Cao Gia ta nhận hai xe lương thực này của ngươi, cuộc sống cũng sẽ không tốt hơn, không có hai xe lương thực này, cuộc sống cũng không kém đi, cũng chỉ là thứ có hay không đều không quan trọng. Nhưng hai xe lương thực này đối với ngươi mà nói lại là vốn liếng để vong mệnh thiên nhai, ý nghĩa trọng đại, vẫn là ngươi giữ lại đi mới tốt hơn. Cái này gọi là [Vật tẫn kỳ dụng]."

Lý Đạo Huyền cười thầm: Người này được đấy, có Tam Thập Nhị này rồi, mình sẽ bớt phải lo nghĩ hơn.

Vương Nhị nghe Tam Thập Nhị nói vậy, hắn cũng không khỏi do dự, một vị thủ lĩnh nghĩa quân khác theo hắn tạo phản là Chủng Quang Đạo thấp giọng nói: "Vương đại ca, người này nói có đạo lý. Lần trước nếu Thôn Cao Gia có thể cho ngươi một đống bột mì, điều này đã nói rõ họ không thiếu lương thực, mà chúng ta sau đó phải vào rừng làm cướp, lương thực đang rất thiếu thốn."

Một thủ lĩnh nghĩa quân khác là Trịnh Ngạn Phu cũng nói: "Vương đại ca, việc báo ân đợi chúng ta ổn định căn cơ rồi tính sau đi, cũng không muộn. Ngươi xem bộ dạng hiện tại của thôn Cao Gia, nói rõ họ không muốn dính líu quan hệ với chúng ta rồi."

Vương Nhị nghĩ kỹ càng liền hiểu ngay, xem ra thôn Cao Gia cũng không dám nhận lương của mình.

Hắn cũng là một hán tử nhanh nhẹn, sẽ không xoắn xuýt, liền ôm quyền hướng về trên tường thành, lớn tiếng nói: "Đã như vậy, Vương Nhị ta liền từ biệt ở đây, những gì nợ thôn Cao Gia, Vương Nhị cả đời ghi nhớ."

Nói xong, hắn vẫy tay: "Chúng ta đi!"

Tam Thập Nhị thấy hắn muốn đi, đột nhiên lên tiếng: "Vương hảo hán!"

Vương Nhị dừng chân, quay đầu lại.

Tam Thập Nhị than một tiếng, giọng điệu buồn bã mà hỏi: "Nữ quyến các phú gia đại hộ trong huyện thành, hiện tại thế nào rồi?"

Vương Nhị cứng đờ cả người, như bị sét đánh trúng, ngẩn ra hết vài giây hắn mới quay đầu lại, nhìn về hai người Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu bên cạnh với ánh mắt cực kỳ khó chịu, lại quay đầu hướng về Tam Thập Nhị ôm quyền, sau đó xoay người bỏ đi.

Không mất thời gian bao lâu, liền biến mất trong màn đêm.

Lý Đạo Huyền đã nhìn ra, phương hướng họ đang đi chính là phương hướng lần trước tới trộm nước sau đó bỏ chạy, bên đó hẳn là có một thôn Vương Gia, cũng không biết cách thôn Cao Gia có xa lắm không.

Chỉ huyên náo một thời gian ngắn, thôn Cao Gia lại khôi phục

tĩnh lặng.

Tam Thập Nhị kéo Cao Sơ Ngũ đi xuống tường thành, đi phía sau họ là phần đông các thôn dân đã tập trung lại, vừa rồi những lời của Vương Nhị vẫn đã đánh thức không ít người, song dám lên tường thành thì không được mấy người.

Tam Thập Nhị bắt đầu khiển trách các thôn dân: "Thôn Cao Gia các ngươi, tuy có tường thành, nhưng không có phòng bị, ngay cả cử một người canh gác vào ban đêm cũng không sắp xếp, lần này may mà người tới là Vương Nhị, hắn la lên đánh thức chúng ta, nếu là cường đạo khác tới đây, lặng lẽ ném ra phi trảo dây thừng để leo qua tường, chẳng phải là chúng ta chết cũng không biết chết như thế nào?"

Lời của hắn cũng là điều Lý Đạo Huyền muốn nói.

Thôn trưởng đứng ra, lắc đầu nói: "Canh gác đêm cần có đèn lồng, thôn chúng ta tuy nhỏ, nhưng nếu đốt đèn lồng bao quanh tường thành, cũng phải mấy chục cái, số dầu này chúng ta lấy ở đâu?"

Tam Thập Nhị nhíu mày, lời này cũng có lý, nhưng hắn lập tức liền cười mắng: "Ngươi lo lắng số dầu này? Thôn Cao Gia này là có thiên thần che chở, sáng sớm ngày mai, mọi người cùng nhau quay về bầu trời bái lạy, không phải có dầu rồi sao?"

Các thôn dân suy nghĩ kỹ càng: Đúng rồi! Thiên thần đại nhân thích nhất là sáng sớm ban đồ ăn cho mọi người, nếu như lúc đó mọi người cùng nhau quỳ xuống dập đầu cầu xin lão nhân gia hắn, nói không chừng có thể xin được dầu rồi.

Lý Đạo Huyền thấy bộ dạng của họ chỉ thấy buồn cười, cần gì đợi đến sáng ngày mai? Hiện tại ta có thể cho các ngươi dầu.

Y đi vào nhà bếp và xách ra một thùng dầu cải to, lại tìm một

vỏ chai nước suối, dự định đổ đầy một chai nước suối này.

Song y còn chưa kịp động thủ, liền thấy một nữ nhân trung niên nhảy ra từ trong đám người, chính là phu nhân của Tam Thập Nhị.

Tam phu nhân đưa tay chỉ vào các thôn dân, giọng đầy oán trách: "Ta tới thôn này chưa lâu, nhưng ta có mấy câu phải nói cho mọi người, mọi người như vậy là quá bất kính với thiên thần đại nhân rồi."

Các thôn dân kinh ngạc: "Bất kính? Chúng ta bất kính với thiên thần đại nhân khi nào?

Tam phu nhân thầm mắng "một đám dế nhũi" không có kiến thức, nhưng nàng biết lời này không thể nói ra miệng, chỉ nói lầm bầm: "Thiên thần đại nhân hiển linh tại thôn này, giúp đỡ các ngươi rất nhiều, các ngươi có tu miếu cho lão nhân gia hắn chưa? Nặn kim thân cho lão nhân gia hắn chưa? Cung phụng hương hỏa chưa? Khi thỉnh thần, chỉ biết quỳ xuống đất dập đầu, cầu này cầu kia, lòng tham không đáy, nhưng ngay cả một nghi thức nghiêm chỉnh cũng không có."

Những câu hỏi liên tiếp được nàng ném ra, các thôn dân đều ngỡ ngàng.

Tam phu nhân thấy bộ dáng đám người này là chưa thấy qua việc đời, đành phải nghiêm khắc nói: "Khi các hòa thượng cần Phật tổ chúc phúc cũng phải tắm rửa thay y phục, trước tiên gõ chuông, gõ mõ, niệm kinh vài câu, mà Phật tổ còn không thèm để ý tới họ. Nếu các ngươi thật muốn xin xỏ thiên thần đại nhân cái gì, tốt xấu cũng phải nghĩ đến gõ chuông, đốt cái nhang, châm ngọn nến, phải làm đầy đủ lễ nghi chứ."

Vừa nghe lời này, các thôn dân như đột nhiên tỉnh ngộ, đúng rồi, hình như chúng ta lễ nghi không được đầy đủ, mặt mũi ở đâu

mà đòi cái này cái kia.

Lý Đạo Huyền nghe đến đó, thiếu chút nữa cười ra tiếng, những lễ nghi này đối với y căn bản không có ý nghĩa, thật ra không...

Chờ đã!

Bóng đèn trên đầu Lý Đạo Huyền liền tách một tiếng sáng lên: Những lễ nghi này hình như là có ý nghĩa.

Bởi vì các người tí hon quá nhỏ, giọng họ nói chuyện cũng rất nhỏ, bình thường Lý Đạo Huyền nghe không rõ họ đang nói cái gì, cho dù họ lớn tiếng quay về bầu trời la lên, mình mới có thể nghe được thoang thoảng.

Nếu như mỗi lần họ muốn nói cái gì đó với mình, trước hết cầm một cái chuông lớn, gõ vào coong coong mấy búa, vậy thì mình cũng nghe được rất dễ dàng.

Thì ra hòa thượng gõ chuông là có ý nghĩa thực tế.

Mẹ nó, mê tín dị đoan của phong kiến, thế mà ta cũng cảm thấy có ý nghĩa, nguy rồi nguy rồi, chủ nghĩa duy vật của ta hình như đang bị dao động.

Tam phu nhân điên cuồng truyền đạt cho các thôn dân: "Sáng sớm ngày mai, mọi người rửa mặt sạch sẽ, thay y phục, nhất là cô, Cao Nhất Diệp cô nương, cô là thần sứ mà thiên thần đại nhân lựa chọn, cô tới nhà ta một chuyến, ta sẽ chọn cho cô một bộ y phục đẹp một chút, phải ăn mặc đẹp, cô dẫn đầu mọi người khẩn cầu thiên thần đại nhân mà... Hai thợ rèn kia, hai ngươi đêm nay không được ngủ, phải trong đêm rèn ra một cái chuông, sáng sớm ngày mai sẽ dùng tới."

Tam phu nhân đưa ra một loạt an bài, các thôn dân không dám có ý kiến nào, tất cả đều ngoan ngoãn nghe lời.

Lý Đạo Huyền ở "trên bầu trời" im lặng nhìn các người tí hon đang bàn bạc, cảm thấy rất thú vị, vốn dự định lập tức cho họ dầu, lại cảm thấy không cần vội, đợi sáng sớm ngày mai xem tình huống rồi lại cho.

Mặt khác...

Ánh mắt y rơi vào trên người Tam Thập Nhị và Tam phu nhân, thầm nghĩ: Trong thôn có hai người này, có vẻ đã giúp mình được rất nhiều.

Chương 31: Tham kiến Đạo Huyền Thiên Tôn

Thật ra từ lâu Lý Đạo Huyền đã phát hiện ra một vấn đề.

Đó chính là thôn Cao Gia thiếu "độ tổ chức".

Hoặc là nói, thôn Cao Gia vốn không xem như một tổ chức, chỉ năm bè bảy mảng mà thôi, ngoại trừ thôn trưởng dựa vào đức cao vọng trọng có quyền lên tiếng, những người khác thì không có quan hệ lệ thuộc lẫn nhau, đều là cá thể độc lập.

Mỗi một lần Lý Đạo Huyền cho họ đồ ăn, các thôn dân liền tùy tiện lấy một phần, mỗi người cầm một đống về nhà, để lại cho Cao Nhất Diệp nhiều một chút, sau đó sẽ không còn nữa.

Thiếu sự an bài chung đối với vật tư.

Khi Tam Thập Nhị và Lý Đại vừa tới thôn Cao Gia, không có người chiêu đãi, còn phải dựa vào Lý Đạo Huyền đích thân lên tiếng, Cao Nhất Diệp mới có thể thu xếp nơi ở cho họ, đưa họ đồ ăn.

Thành thật mà nói, việc này hơi phiền.

Đây không phải những việc nên do bản thân đi quản.

Hiện tại có Tam Thập Nhị rồi, tình huống đã trở nên khác biệt.

Vừa rồi Tam Thập Nhị khuyên Vương Nhị rút lui, hiện tại Tam phu nhân lại giải quyết vấn đề "triệu hoán mình", thoáng cái đã giúp Lý Đạo Huyền giải quyết hai phiền phức, khiến y cảm giác được bớt đi nhiều lo lắng.

Nghĩ đến phiên tranh luận trên diễn đàn vừa rồi, những lời bài đăng số 4 nói quả thật có đạo lý.

Đoạn thời gian tiếp theo, trọng điểm mình nên đặt vào phương hướng "tìm thêm người hữu dụng".

Các thôn dân sau khi bị Tam phu nhân dạy bảo một trận mới giải tán, về phòng tiếp tục đi ngủ.

Hai thợ rèn Lý Đại và Cao Nhất Nhất thì tập trung đến nhà Cao Nhất Nhất, bắt đầu suốt đêm nghiên cứu rèn một cái chuông, thời gian một đêm đương nhiên đừng nghĩ rèn ra một cái chuông chân chính, chỉ có thể tạm thời làm đơn giản một chút, giống một cái thùng sắt là được.

Hai người đốt bếp lò lên, bắt đầu vào việc, Lý Đại vừa làm còn vừa dạy Cao Nhất Nhất kỹ thuật, hắn cũng không sợ dạy giỏi đồ đệ thì sư phụ sẽ chết đói, dù sao thì đã quyết định chủ ý, sau khi khôi phục thân trong sạch, đời này sẽ không chạm vào cây búa nữa.

Coi như sư phụ ta chết đói, từ trên vách núi nhảy xuống, cũng tuyệt đối không làm thợ rèn nữa.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trời còn chưa sáng, Cao Nhất Diệp đã bị Tam phu nhân áp giải đi tắm.

Trong thôn nơi có thể tắm chỉ có một cái "hồ nước", ban ngày bên hồ nước có rất nhiều người nên không dám tắm ở chỗ này, nhưng khi trời còn chưa sáng, các thôn dân chưa thức dậy, thừa dịp cảnh tối lửa tắt đèn nhanh chóng đi tắm, sẽ không sợ bị người nhìn thấy.

Đương nhiên, họ cũng không biết bên ngoài rương có một cái camera có chức năng nhìn trong đêm, cách một tấm thủy tinh, 24

giờ thu lại tình cảnh trong hộp, nếu biết rồi...

Khụ!

Đoán chừng anh bạn trên diễn đàn kia sẽ mừng như điên mất.

Sau khi tắm xong, Tam phu nhân lại đưa tới một bộ y bào trắng, loại vải rất dày, vừa nhìn biết là giá trị không thấp.

Y phục của nàng mặc lên người Cao Nhất Diệp có vẻ hơi rộng, song vấn đề không lớn, dù sao thì cũng không cần nàng xuống đất làm việc, y phục không vừa người thì động tác chậm một chút là được.

Cao Nhất Diệp lè lưỡi: "Ta nóng quá!"

Hiện tại đang vào tháng bảy, giữa mùa hè khô hạn, nhiệt độ không khí rất đáng sợ, y phục trên người vải càng cày sẽ càng không chịu nổi.

"Nóng cũng phải chịu." Tam phu nhân vừa giúp nàng chỉnh chang y phục, vừa thấp giọng nói: "Đối với thiên thần đại nhân phải kính trọng, ngày hôm nay sau khi mời được lão nhân gia hắn rồi, nhất định phải hỏi tôn hiệu của lão nhân gia hắn, không thể bái lạy lung tung được, sau khi hỏi rõ tôn hiệu rồi, chúng ta mới có thể xây miếu thờ, đắp nặn kim thân cho lão nhân gia hắn được."

Cao Nhất Diệp ngoan ngoãn gật đầu: "Ta hiểu rồi."

Tam phu nhân lại đưa ra hộp trang điểm của mình, nhẹ nhàng một bút một vẽ trang điểm cho Cao Nhất Diệp...

Lý Đạo Huyền là bị một hồi "tiếng chuông" làm cho giật mình tỉnh giấc.

Tối hôm qua y lượn diễn đàn lịch sử quân sự, lục xem tư liệu lịch sử Minh Mạt, mải coi quá đến hai ba giờ sáng mới đi ngủ, sáng

sớm đương nhiên không dậy nổi.

Mãi đến khi lỗ tai nghe được một hồi "tiếng chuông" khó nghe coong coong, y mới lắc đầu, vẻ mặt còn mơ hồ rời khỏi giường.

Hiện tại hộp tạo cảnh đặt ở bên giường y, dựa sát vào bàn máy vi tính, mà "tiếng chuông" chính là phát ra từ trong hộp tạo cảnh.

Đuổi đi cơn buồn ngủ, đầu óc từ từ tỉnh táo lại, lúc này mới nhớ tới chuyện xảy ra tối hôm qua, thanh âm như gõ vào thùng sắt có lẽ là các thôn dân đang "triệu hoán thiên thần" rồi.

Lý Đạo Huyền lăn một vòng trên giường liền bò đến bên mép giường, thò đầu vào phía trên hộp tạo cảnh rồi nhìn vào.

Ồ, ngày hôm nay các người tí hon trông có vẻ rất có tinh thần.

42 thôn dân trong thôn, thêm cả nhà bốn người Tam Thập Nhị, thợ rèn Lý Đại mới tới, tổng cộng 47 người, hiện tại xếp thành một phương trận rất lớn, giống như các học sinh lớp cao trung đang tham gia nghi thức chào cờ.

Cao Nhất Diệp đứng ở phía trước nhất, vì cuộc sống hạnh phúc sau này của cả thôn, nàng lại phải lãnh trách nhiệm C vị, một bộ bạch y thướt tha, tóc tết một kiểu rất phức tạp, phía trên còn cắm đầy nữ trang. Nàng vốn vẻ ngoài ngây thơ, trong trẻo, sau khi trang điểm càng trở nên xinh đẹp, lộng lẫy hơn.

- Giải thích 'C vị' là vị trí hạch tâm. Hết giải thích.

Dáng điệu này mà đưa tới thời hiện đại, kiểu gì cũng được xem như một nữ thần, trai đi theo cũng cả một bầy, muốn làm ô sin cũng có thể cả một đại đội, phú nhị đại cũng cả một hàng, ngay cả Vương hiệu trưởng cũng phải thả thính nàng một câu: "Truyền dịch gì mà nhớ cưng cả đêm."

Lý Đạo Huyền cảm thấy thú vị: Ổn đấy! Tiểu cô nương này càng ngày càng đáng yêu, đáng điệu này cũng khiến ta có hứng thú vén váy nàng rồi... Mẹ nó, không xong rồi, lại bị đồ con hoang trên diễn đàn ảnh hưởng.

Chỉ thấy Cao Nhất Diệp hai tay giơ một cái ly lên, làm động tác quay về bầu trời kính rượu, chỉ là động tác không quá tiêu chuẩn, hiển nhiên chỉ mới tập dượt, trước kính trời, lại đem rượu vẩy lên mặt đất, sau đó quỳ xuống...

46 người phía sau cũng cùng nhau quỳ xuống.

Cao Nhất Diệp bắt đầu cầu khấn, những lời cầu khấn này hẳn là Tam Thập Nhị và Tam phu nhân suốt đêm viết ra giúp nàng, bảo nàng học thuộc lòng rồi hiện tại liền đọc lên, chỉ là nàng học chưa được thuộc lắm nên vẫn còn lắp bắp, một câu có thể đọc sai ba lần.

Lý Đạo Huyền cũng không có hứng thú nghe những lời cầu khấn quỷ thần này, nên không ghé lỗ tai vào, hồi lâu sau nàng mới đọc xong, sau đó lớn tiếng nói: "Cả gan xin hỏi tôn hiệu của thiên thần đại nhân, để chúng ta tu miếu nặn thân cho ngài."

"Lý Đạo Huyền."

Lý Đạo Huyền đáp lời, coi như chơi một trò chơi với họ.

Cao Nhất Diệp nghe được giọng của y, liền mừng rỡ quay đầu nói với Tam phu nhân: "Thiên thần đại nhân trả lời ta rồi, hắn gọi Lý Đạo Huyền."

"Đạo Huyền?" Tam phu nhân nghe hai chữ này liền mừng như điên, đây rõ ràng chính là thần tiên của đạo giáo rồi, bản thân nàng là người tin đạo giáo, cũng hơi sợ thiên thần đại nhân là một Bồ Tát của phật giáo, vậy nàng sẽ xấu hổ đến mức chỉ muốn đội quần lên đầu.

Hiện tại cơ bản có thể xác định là đạo giáo rồi, Tam phu nhân không nói hai lời liền dập đầu bịch bịch, lớn tiếng nói: "Bái kiến Đạo Huyền Thiên Tôn."

Cao Nhất Diệp học theo, cũng dập đầu bịch bịch: "Bái kiến Đạo Huyền Thiên Tôn."

Hơn 40 người khác cũng lập tức hùa theo, mọi người đồng thanh nói: "Bái kiến Đạo Huyền Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền thấy thú vị, trò chơi cũng vui hơn, thoáng cái từ thiên thần đại nhân vô danh liền biến thành Đạo Huyền Thiên Tôn, đã có danh hiệu rồi.

Ai cũng không nghĩ đến, sau này "Đạo Huyền Thiên Tôn giáo" quét ngang cả thiên hạ, chính là tại giờ khắc này, do hơn 40 người tí hon này giật lại màn che.

Cao Nhất Diệp bắt đầu lải nhải tiếp, hẳn là những lời Tam Thập Nhị đã dạy nàng, họ còn chuẩn bị hai bộ lời văn cho cả đạo giáo và phật giáo.

Hiện tại nàng đang đọc là bộ của đạo giáo, trước cảm ơn Đạo Huyền Thiên Tôn ban cho các thôn dân một bức tường thành, sau lại nói ban đêm cần người canh gác, cần thắp đèn lồng xung quanh tường thành, mà đèn lồng cần rất nhiều dầu, thỉnh cầu thiên thần đại nhân ban ân dầu đại loại vậy.

Trong khi nàng lải nhải thì Lý Đạo Huyền đã xách tới một thùng dầu cải, lại đổ đầy vào nắp chai nước suối, sau đó từ từ đặt xuống trước mặt Cao Nhất Diệp.

Chương 32: Do người đi an bài

Nắp chai nước suối cũng không lớn, đường kính chỉ 2. 5 xăng-ti-mét, sâu chỉ 1 xăng-ti-mét.

Nhưng đặt ở trước mặt các người tí hon lại là một cái hồ lớn đường kính tới 1. 7 trượng, sâu hơn nửa trượng.

Trong hồ chứa đầy dầu cải do công nghệ hiện đại chế thành.

Các thôn dân chỉ cần dùng mũi ngửi liền đoán được.

"Dầu hạt cải."

"Là dầu hạt cải tốt nhất."

"Trời ạ, một hồ dầu hạt cải to tướng."

"Trước đây ta chỉ thấy qua lọ dầu nho nhỏ."

"Thần tiên trên trời chơi cái gì cũng lớn."

Đã rất lâu rồi, các thôn dân chưa được ăn dầu hạt cải.

Ba năm trước, khi hạn hán còn chưa xảy ra, các thôn dân còn có cơ hội trồng rau cải để ép hạt lấy dầu, để dùng cho ngày lễ ngày tết.

Nhưng ba năm hạn hán, ngay cả cây lương thực cũng không trồng được, ai còn có năng lực đi trồng loại cây công nghiệp như cây cải dầu.

Hiện tại thấy cả một hồ dầu hạt cải có thể tắm ở, các thôn dân quả nhiên là phấn khởi vô cùng.

Cao Sơ Ngũ là người lên tiếng đầu tiên: "Oa, dùng cái này để đốt đèn? Ta tiếc lắm, để ăn hết đi."

"Câm miệng!" Thôn trưởng lập tức liền mắng hắn: "Không thấy tối hôm qua có đám phản tặc từ ngoài thôn đến sao? Chỉ biết ăn thôi! Thôn ta được thiên... khụ... được Đạo Huyền Thiên Tôn chiếu cố, đã không thiếu ăn rồi, hiện tại phải suy nghĩ chính là làm sao để bảo vệ bản thân."

Cao Nhất Diệp cất cao giọng nói: "Thiên tôn lên tiếng rồi, số dầu này chúng ta sẽ ăn một nửa, một nửa còn lại là dùng để thắp đèn lồng, mỗi ngày buổi tối sẽ thắp sáng một vòng đèn lồng trên tường thành, phái lính gác tuần tra, tuyệt đối không thể thư giãn. Nếu phát hiện có tặc nhân đến, lính gác gõ cảnh báo, mọi người liền cầm lấy vũ khí, tử thủ cửa thành, không cho tặc tử phá cửa mà vào."

Các thôn dân: "Tuân lệnh!"

Cao Nhất Diệp: "Thiên tôn phân phó, số dầu hạt cải do Tam Thập Nhị tới sắp xếp. Người còn lại nên làm cái gì thì làm cái đó, cửa thành còn phải làm tiếp, áo giáp cũng phải làm, còn có hỏa súng kiểu mới bên Lý Đại nữa, cũng phải dốc sức mà làm, chuyện phải làm còn rất nhiều."

Các thôn dân nghe được dầu hạt cải giao cho Tam Thập Nhị sắp xếp, hơi cảm thấy ngoài ý muốn, còn tưởng rằng thiên tôn đại nhân sẽ như bình thường bảo mọi người tự phân chia chứ, không ngờ lần này không chia mà giao cho Tam sư gia rồi? Thật đúng là ngoài dự tính.

Tuy nhiên hiếu kỳ thì hiếu kỳ, cũng không có người dám hoài nghi, ngoan ngoãn tản ra đi làm chuyện của mình.

Tam Thập Nhị thì mừng thầm trong lòng: Khà khà! Biểu hiện của ta đã được thiên tôn nhìn thấy, giao việc cho ta làm rồi, cuộc

đời thăng quan tiến chức liền bắt đầu từ nơi này. Đầu tiên là giúp lão nhân gia hắn hoàn thành việc nhỏ, tiếp theo sẽ là việc càng lớn hơn, cuối cùng trở thành trợ thủ đắc lực của lão nhân gia hắn, vậy thì quá là tuyệt vời rồi, so với làm sư gia trong nha môn huyện không biết lợi hại hơn bao nhiêu lần.

"Tam Thập Nhị!"

Lý Đạo Huyền cất tiếng gọi.

Bắt đầu từ chỗ này mặc định Cao Nhất Diệp chuyển lời.

Tam Thập Nhị lập tức ngoan ngoãn buông tay nghe lệnh: "Thiên tôn có gì phân phó?"

"Chắc ngươi biết, vì sao ta giao dầu cho ngươi tới sắp xếp rồi chứ?"

"Tiểu nhân hiểu, các thôn dân Cao Gia năm bè bảy mảng, nhà nào lo nhà nấy, không biết viết cũng không biết tính, việc sắp xếp dùng dầu thắp đèn lồng buổi tối, giao cho họ khẳng định sẽ hỏng hết, không đến vài ngày sẽ bị thất thoát, thậm chí còn có người sẽ trộm dầu về nhà dùng."

"Ừm, ngươi hiểu là tốt rồi." Lý Đạo Huyền nói: "Ờ? giờ nói chuyện không kèm thành ngữ tổng kết rồi hả?"

Tam Thập Nhị có vẻ xấu hổ gật gật đầu: "Sau mỗi câu tiểu nhân kèm thêm thành ngữ, là muốn ở trước mặt người khác thể hiện bản thân có học vấn, nhưng ở trước mặt thiên tôn, chút học vấn ấy của tiểu nhân chỉ như ánh nến đối với nhật nguyệt, có ra vẻ thế nào cũng..."

"Được rồi, không cần phải giải thích dài dòng." Thật ra Lý Đạo Huyền sớm đã xem thấu vì sao mỗi câu hắn phải thêm một câu thành ngữ tổng kết, chỉ cười một tiếng rồi nói: "Ngươi nhìn ra được, thôn Cao Gia này thiếu nhất là cái gì không?"

"Người!" Tam Thập Nhị không hề do dự mà đáp: "Thiếu người."

"Rất tốt! Nhìn rõ ràng là tốt rồi."

Lý Đạo Huyền khẽ vung tay, một đống bột mì như một ngọn núi nhỏ liền xuất hiện ở trước mặt Tam Thập Nhị: "Dùng số bột mì này đi tìm thêm người về đây đi."

Tam Thập Nhị mừng rỡ, vội vàng vái một cái thật sâu: "Thiên tôn yên tâm, đang lúc hạn hán thế này, bột mì còn quý giá hơn cả hoàng kim, có nó, tiểu nhân có lòng tin lừa gạt... khụ... gạt... khụ... mời nhiều người tới đây."

Lý Đạo Huyền: "Ta muốn nghe trước, ngươi có ý nghĩ cụ thể gì?"

Tam Thập Nhị: "Thôn Vương Gia, thôn Chủng Gia, thôn Trịnh Gia, thôn trang lân cận ba thôn này đều có rất nhiều thôn dân gia nhập phản quân của Vương Nhị, nhưng vẫn còn một số người ở lại thôn không muốn theo giặc, những người ở lại này cuộc sống khẳng định sẽ càng khó khăn hơn so với trước đây, tiểu nhân đi một vòng các thôn trang này, chỉ cần một túi bột mì, bảo đảm họ sẽ quay đầu đi theo."

Lý Đạo Huyền khẽ nhếch miệng cười, rất tốt, ý nghĩ của người này vừa lúc cùng mình không mưu mà hợp, quả nhiên, có người này dưới tay sẽ bớt đi rất nhiều việc.

Y xem qua rất nhiều tư liệu lịch sử, trong đó đều có phân tích cùng loại, sư gia trong nha môn huyện mới là người thiết thực trong công việc, mà huyện lệnh chỉ là người ban hành.

Huyện lệnh thông thường chỉ sử dụng trí tưởng tượng của mình, sau khi nghĩ ra một chính lệnh liền giao cho sư gia bên cạnh.

Sư gia chính là người phụ trách "mặt chấp hành", toàn bộ sự

vụ cụ thể, đều do sư gia nhìn chằm chằm đi hoàn thành.

Huyện lệnh mở miệng, sư gia chạy gãy chân.

Cho nên luận năng lực thực tế, sư gia kỳ thật bỏ xa huyện lệnh một con phố. Có rất nhiều huyện lệnh mọt sách, một khi rời xa sư gia, chuyện gì cũng không làm được.

Lý Đạo Huyền: "Rất tốt, vậy giao cho ngươi."

Nói xong câu đó y không nói thêm gì nữa. Cao Nhất Diệp thấy khuôn mặt y từ từ biến mất ở trong tầng mây, dường như không còn nhìn xuống mặt đất nữa, lúc này mới nói: "Thiên tôn trở về tiên giới rồi."

Tam Thập Nhị cười khà một tiếng, nhảy dựng lên cao một thước: "Thật tốt quá, Tam Thập Nhị ta, hôm nay xem như là sư gia của thiên tôn rồi, ha ha ha ha, ha ha ha ha."

Hắn đã sớm muốn cười to hai tiếng như vậy, nhưng đối mặt với thiên tôn không dám thất lễ, đành phải nhịn xuống niềm vui quá lớn trong lòng, đợi thiên tôn đi rồi hắn đâu còn chịu được, liền hai tay chống nạnh cười ha ha.

Cao Nhất Diệp cũng thở phào một hơi, thả lỏng tâm tình, duỗi thoải mái tay chân một chút, lại nói với Tam phu nhân bên cạnh: "Chao ôi, mặc bộ y phục này nặng nề quá, còn phải duy trì bộ dạng trang nghiêm, thật là mệt mỏi."

Tam phu nhân lại nói với vẻ mặt ước ao: "Ta không biết hâm mộ cô bao nhiêu đâu, cô lại chê việc này mệt."

Cao Nhất Diệp: "A, ta không chê, không chê, chỉ là không quá quen thôi."

Tam phu nhân nói giọng thành khẩn: "Nhất Diệp cô nương, cô là thánh nữ của Đạo Huyền Thiên Tôn, phụ trách truyền lời cho

hắn, cô càng đoan trang, người khác cũng sẽ càng tôn trọng thiên tôn, điểm này quên rồi sao."

Cao Nhất Diệp cố gắng bày ra tư thế đoan trang: "Ta hiểu."

Tiếp theo Tam phu nhân lại chuyển sang Tam Thập Nhị: "Ma quỷ, các thôn dân không hiểu gì hết, lâu như vậy cũng không biết làm chút gì cho thiên tôn. Nhà mình có phải nên cầm chút tài sản, xây cái miếu thờ, đúc cái kim thân cho thiên tôn hay không?"

Tam Thập Nhị một giây cũng không cần suy nghĩ, nói ngay: "Xây! Đập nồi bán sắt cũng phải xây lên miếu. Nhưng mà, trong thôn Cao Gia này, chỉ sợ chúng ta có tiền cũng không biết tiêu ở đâu..."

Chương 33: Tăng nhân khẩu

Mặc dù Lý Đạo Huyền đã "ẩn vào tầng mây", thật ra cũng không đi, y vẫn còn đang ở bên ngoài hộp nhìn vào, chỉ là đã dùng nắp thuỷ tinh đậy hộp lại, đang cách lớp thủy tinh mà nhìn vào.

Trải qua mấy ngày nghiên cứu, y đã phát hiện, mở nắp ra nhìn vào bên trong là Cao Nhất Diệp có thể thấy được y "xuất hiện ở trong tầng mây", nếu như cách một lớp thuỷ tinh nhìn vào, vậy ngay cả Cao Nhất Diệp cũng không thể nhìn thấy.

Nhân loại là thứ rất khó hiểu!

Rõ ràng quang minh chính đại nhìn thì không sao, nhưng nhìn lén lút lại cảm thấy rất thích thú.

Nhìn mấy người Cao Nhất Diệp và Tam Thập Nhị biểu hiện ra tính cách thật sau khi "thiên tôn đi khỏi" cũng rất thú vị.

Tu miếu nặn thân, việc này Lý Đạo Huyền cảm thấy không cần thiết, nhưng các người tí hon thích làm thì để cho họ làm đi, cũng không cần thiết can thiệp. Dù sao thì trong thôn cũng chỉ hơn bốn chục người, việc họ muốn làm không có đầy đủ nhân lực căn bản không làm được, cứ xem họ chơi thế nào vậy.

Đầu tiên Tam Thập Nhị bảo các thôn dân đem hết lọ dầu lọ mỡ trong nhà mình ra, mỗi người đều chứa đầy phần của mình, số dư còn lại cũng có nửa hồ.

Lại tổ chức thanh niên trai tráng trong thôn, cùng nhau khiêng cái nắp chai nước suối, giống như một đàn kiến đang chuyển vật nặng, đưa số dầu còn lại dọn đến trong căn nhà nhỏ tạm thời của hắn, tiếp theo lại xử lý đống bột mì kia.

Bột mì mà Lý Đạo Huyền bỏ vào trong hộp toàn ở dưới dạng hình cầu.

Tam Thập Nhị mượn một cái thớt từ chỗ thôn trưởng, phân công Cao Sơ Ngũ và mấy thanh niên nghiền quả cầu bột thành dạng phấn, muốn cho chúng nó thoạt nhìn giống như bột mì bình thường.

Cao Sơ Ngũ vừa mài mì, vừa oán giận: "Tam sư gia, vì sao chúng ta phải nghiền nát nó ra? Phiền quá à."

Tam Thập Nhị vỗ bốp một cái vào gáy hắn: "Ngươi biết cái gì, ta muốn đưa số bột mì này ra ngoài thôn đi gặp người ngoài, tìm thêm người cho thôn chúng ta, loại bột mì nhìn như quả cầu này người ngoài thấy sẽ thấy quỷ dị thế nào? Nếu như bị người của quan phủ thấy, không chừng còn xảy ra chuyện nữa, cho nên phải nghiền thành phấn, mới có thể [Man thiên quá hải]."

Cao Sơ Ngũ thật thà nói tiếp: "Người của quan phủ thấy, thì nói cho họ thiên tôn cho là được rồi."

Tam Thập Nhị lại vỗ bốp cho hắn một cái: "Ngươi biết cái gì, mấy năm nay triều đình không ngừng đả kích Bạch Liên giáo, gặp phải tà giáo yêu nhân đều giết không tha, ta cầm bột mì to như quả cầu nói cho người ta là thiên tôn ban cho, quả thật là [Tự chui đầu vào lưới]."

Cao Sơ Ngũ xoa xoa đầu: "Ờ, Đừng đánh ta nữa, ta đã rất ngốc rồi, ngươi cứ đánh đầu, ta sẽ càng ngốc hơn."

Lý Đạo Huyền nhìn mà buồn cười, lại quay đầu nhìn bên kia, Tam phu nhân kéo Cao Nhất Diệp ngồi ở dưới mái hiên, cầm trong tay một quyển điển tịch đạo gia, đọc lên cho Cao Nhất Diệp đọc theo.

Cao Nhất Diệp nghe mà một cái đầu như biến thành hai cái

đầu, nhưng nàng vẫn rất nghiêm túc cố gắng lắng nghe, cố gắng đọc thuộc lòng, không có ý muốn lùi bước.

Các người tí hon đang cố gắng!

Lý Đạo Huyền: "Ta cũng phải cố gắng, vì cuộc sống của ta, phải tìm việc để làm thôi."

Y mở QQ công việc, click vào ông anh phân việc cho mình: "Lão ca, hai hôm nay có việc gì không? Gửi cho em với nào."

Đối diện cười: "Chờ cậu đây, nhận đơn này đi, thiết kế hình quái vật cho một công ty trò chơi, yêu cầu chủ đạo là màu đen, hung ác, vừa nhìn liền buồn nôn, 800 đồng, giao hàng trong hai ngày."

Thời gian hai ngày thoáng cái trôi qua.

Hoàng hôn, mặt trời chiều ngã về tây.

Lý Đạo Huyền duỗi lưng, thư giãn gân cốt.

Bên A mới nghiệm hàng, tổng thể coi như thoả mãn thiết kế hình ảnh quái vật của y, nhưng vẫn cảm thấy nên tăng thêm hai cái răng nanh, y dùng tốc độ nhanh nhất bổ sung vào, bên A lại cảm thấy răng nanh quá tầm thường, lại đổi thành lưỡi dài tốt hơn.

Y lại cho quái vật lưỡi dài, bên A xem qua cảm thấy trên lưỡi nên có thêm gai, vì vậy y lại thu nhỏ răng nanh, dán nó lên đầu lưỡi.

Bên A rất thoả mãn, tài khoản Lý Đạo Huyền tăng 800.

Hai ngày này bận làm việc, không quan tâm đến các người tí hon trong hộp, hiện tại công việc đã hoàn thành, rốt cuộc có thời gian đi xem rồi.

Y vừa mới đưa lực chú ý vào trong hộp, liền phát hiện Tam Thập Nhị đang dẫn theo một nhóm người quần áo tả tơi đi vào cửa thành, đếm qua, không ngờ tới 102 người.

Ánh mắt của đám người kia quét một vòng "tường thành nguy nga" của thôn Cao Gia, chắc là bị kinh sợ, sợ hãi rụt rè đi vào thôn, đứng trên bãi đất trống ở giữa thôn, hai tay hai chân cũng không biết nên đặt chỗ nào.

Tam Thập Nhị đứng phía trước đoàn người, lớn tiếng nói: "Những gì nên nói, trên đường ta đã nói qua với mọi người rồi, nói chung, tới thôn Cao Gia rồi, mọi người không thiếu một miếng cơm ăn, nhưng lời khó nghe ta cũng nói trước, ăn cơm của thiên tôn thì phải làm việc cho thiên tôn, thiên tôn muốn ngươi làm gì thì ngươi làm cái đó, ngoan ngoãn nghe lời, đừng lười biếng, bằng không thì... Hắc..."

Hắn cố ý dừng lại, nở một nụ cười âm hiểm, sắc mặt rất bại hoại: "Không có gì ăn là việc nhỏ, chọc giận thiên tôn rồi, cho các ngươi biết cái gì gọi là [Trời tru đất diệt]."

Lý Đạo Huyền cười thầm: Người này, chơi trò đe doạ người mới a, lại hình dung ta hung ác lắm.

Lúc này, thôn trưởng thôn Cao Gia đi tới: "Tam sư gia, những người này là?"

Tam Thập Nhị cười hì hì: "Những người này là thôn dân của thôn Vương Gia, thôn Trịnh Gia, thôn Chủng Gia, còn có mấy thôn trang xung quanh, bởi vì Vương Nhị tạo phản, bức ép đi phần lớn thôn dân, trong thôn họ không còn mấy người, ta đi qua hét lên mấy câu, họ liền đi theo ta."

Nhân loại là động vật quần cư, trong thôn nếu như nhân khẩu thiếu đến mức độ nhất định, người còn lại sẽ không thể sinh tồn, chỉ có thể di chuyển đến địa phương khác.

Vốn các nông dân còn có đất đai ràng buộc họ, khiến họ không thể chạy lung tung, nhưng ba năm hạn hán, hiện tại đất đai không có tác dụng chó gì, vài người trông giữ đất vàng nứt nẻ của cả thôn, vậy chỉ có con đường chết.

Thôn trưởng xấu hổ: "Bỗng chốc tới nhiều người như vậy, họ ở chỗ nào? Trong thôn không có nhiều nhà."

Tam Thập Nhị cười: "Ta mặc kệ họ ở đâu, chỉ cung cấp cho họ cái ăn thôi, còn lại họ tự nghĩ cách."

Thôn trưởng: "Hay là, chúng ta lại gõ chuông, xin thiên tôn hỗ trợ?"

Tam Thập Nhị nhướng mày, trừng mắt với thôn trưởng: "Đừng việc nhỏ gì cũng làm phiền thiên tôn, bản thân chúng ta không giải quyết được thì mới thỉnh cầu thiên tôn hỗ trợ, cái gì bản thân giải quyết được, phải cố gắng tự mình làm tốt mới phải. Bằng không một ngày nào đó, thiên tôn sẽ đá vào đũng quần một cái, bảo ngươi cút đi."

Lý Đạo Huyền đang cắt lon nước, nghe được Tam Thập Nhị nói vậy, y lại bỏ kéo và lon nước trong tay xuống, có lý, hình như ta bảo bọc quá mức rồi.

Không cắt lon nữa, cứ để xem tự các người tí hon sẽ giải quyết vấn đề thế nào đi.

Vừa lúc giao đồ ăn đến rồi, Lý Đạo Huyền bưng dĩa cơm thịt băm khoai tây, vừa ăn vừa nhìn vào hộp.

Tam Thập Nhị phát cho các thôn dân mới tới mỗi người một túi bột mì, đám thôn dân đói đến vàng mắt liền cảm ơn rối rít, nước mắt lăn dài, tiếp đó mượn một cái nồi nấu cháo, ăn no một bữa.

Sắc trời bắt đầu tối đen!

Họ cũng không sợ không có chỗ ở, đi ra ngoài kéo về chút cỏ khô, xếp dưới chân tường thành, sau đó liền nằm xuống, dù sao thì đầu năm nay trời sẽ không mưa, có nóc nhà hay không thì có quan hệ gì chứ?

Vừa mới nằm xuống, họ kinh ngạc phát hiện, trên tường thành đã thắp đèn lên, một cái tiếp một cái, bao quanh bức tường thành thật lớn của thôn Cao Gia, cứ cách mười bước sẽ thắp sáng một cái đèn lồng, trong đèn lồng không phải dùng nến mà là đốt đèn dầu, khi đốt dầu hạt cải toả ra mùi thơm ngào ngạt, cung cấp cho phụ cận tường thành một chút ánh sáng yếu ớt.

Hai thôn dân cầm cung tiễn đi lên tường thành, bắt đầu tuần tra.

Các thôn dân mới tới nhìn mà giật mình: đốt hẳn dầu hạt cải? Thôn Cao Gia này rốt cuộc giàu có cỡ nào?

Chương 34: Có chủ ý mới

Sáng sớm, hộp tạo cảnh nho nhỏ náo nhiệt hẳn lên.

Đã tăng thêm một trăm nhân khẩu, khiến sức sống của thôn trang cũng tăng vọt.

Thôn dân mới tới giống như xem kính chiếu ảnh, đi tới đi lui trong thôn, không ngừng lên tiếng xuýt xoa.

"Căn nhà sắt hình tròn này thật lợi hại, rốt cuộc nó làm ra thế nào nhỉ?"

"Hồ nước lớn này là sao? Hạn hán ba năm mà, ngay cả dòng sông cũng sắp khô cạn, vì sao thôn Cao Gia lại có một hồ nước lớn như thế?"

"Thịt gà khô, bên này treo đầy thịt gà khô hong gió!"

Các thôn dân mới tới rất nhanh liền nhận được một đợt giáo dục rung động mới.

Đây cũng là chuyện Tam Thập Nhị rất thích nghe, hắn cố ý sáng sớm không vội đến tìm họ, không an bài việc làm cho họ, để cho họ đi lung tung trong thôn, để cho các "thần vật" trong thôn doạ họ sợ, để khi sai sử mới càng khiến họ nghe lời hơn.

Đợi đám người này nhìn đến đầu váng mắt hoa rồi, Tam Thập Nhị mới triệu tập mọi người lại: "Trong thôn đang rất cần nhân tài, nhất là thợ rèn, ai biết rèn sắt đứng ra, mỗi ngày có thể lãnh thêm hai lượng bột mì."

Ba trung niên hán tử lập tức nhảy ra, sướng đến giậm chân, không nghĩ tới chút tài nghệ bất nhập lưu của mình lại có thể mỗi

ngày có thêm hai lượng bột mì.

Tam Thập Nhị: "Mấy người các ngươi, trong nhà có thiết chùy, thiết châm gì đó thì về nhà lấy đem lại đây, sau đó theo Lý sư phó trong thôn chúng ta, muốn rèn cái gì thì tất cả nghe Lý sư phó phân công."

Ba trung niên hán tử ngoan ngoãn đáp ứng.

Tam Thập Nhị lại quay đầu nói với các thôn dân còn lại: "Người còn lại, chuyện thứ nhất phải làm chính là xây một tòa miếu Đạo Huyền Thiên Tôn."

Ở bên ngoài Lý Đạo Huyền nhìn đến chỗ này không khỏi nên khóc hay cười, chuyện trong thôn phải làm còn rất nhiều, có thể nói là bách phế đãi hưng, không ngờ ngươi lại xây miếu trước?

Làm thứ đồ vô dụng này làm gì?

Đang chuẩn bị cất lời gọi Cao Nhất Diệp tới can thiệp, đột nhiên nghĩ đến, trong series trò chơi [Văn Minh] mà mình chơi, khi xây một thành phố mới, hình như cũng không phải bắt đầu từ việc xây một kiến trúc nghiêm chỉnh, mà bắt đầu từ thần miếu trước.

Mở rộng biên giới thành thị, là dựa vào văn hóa tuyên truyền mà đạt được.

Mà kiến trúc của tôn giáo lúc đầu, đồng thời cũng là kiến trúc văn hóa.

Mặc dù đây là trò chơi đặt ra, nhưng việc đặt ra này cũng không phải nhà thiết kế trò chơi làm ra, mà là lấy sử làm gương, có đạo lý của nó.

Một loại cảm giác huyền diệu khó giải thích, bỗng mọc lên trong lòng Lý Đạo Huyền.

Trực giác nói cho y, không nên can thiệp vào hành động của Tam Thập Nhị, những việc loạn cào cào này, nói không chừng sẽ mang đến lợi ích dưới một loại hình thức khác.

Lý Đạo Huyền bỏ đi dự định gọi Cao Nhất Diệp, tiếp tục thờ ơ xem tiếp.

Tam Thập Nhị: "Ai biết làm ngói đứng ra, mỗi ngày lĩnh thêm một lượng bột mì."

Mấy trung niên nam nhân đứng dậy, vẻ mặt vui mừng.

"Ba người các ngươi, dẫn những người khác xây miếu..." Nói đến đây, Tam Thập Nhị đột nhiên ngây cả người, hiển nhiên nhớ tới cái gì: "Trong số các ngươi, ai biết đắp tượng?"

"Tiểu nhân biết!" Hai trung niên hán tử trước tiên giơ tay lên, trải qua chuyện thợ rèn thì họ đã hiểu, biết vài tay nghề đặc biệt, mỗi ngày có thể lĩnh nhiều bột mì hơn, cho nên không thể trốn việc, trái lại phải chủ động ôm lấy việc.

"Miếu Thành Hoàng ở huyện thành, tượng Thành Hoàng cao bằng người, là tiểu nhân điêu khắc."

"Tiểu nhân cũng từng điêu khắc một bức tượng Quan Thế Âm."

Hai trung niên hán tử còn là người trong nghề, Tam Thập Nhị rất phấn khởi: "Rất tốt, người còn lại thì bê đá đốn củi, xây miếu. Hai người các ngươi biết đắp tượng thì đi theo ta."

Hắn dẫn hai người đi tới trước mặt Cao Nhất Diệp: "Cao cô nương, ta dẫn hai người biết đắp tượng đến, nhờ cô miêu tả một chút tướng mạo của thiên tôn, để hai người này tạo một bức tượng thần Đạo Huyền Thiên Tôn."

Cao Nhất Diệp: "À? Cái này... Ta phải tỉ mỉ nghĩ lại..."

Lý Đạo Huyền cảm thấy rất thú vị, cố ý mở nắp hộp tạo cảnh ra, đưa mặt mình lên bầu trời hộp tạo cảnh.

Nhìn xuống phía dưới.

Cao Nhất Diệp lập tức thấy ngay, tầng mây loáng thoáng xuất hiện một khuôn mặt trẻ tuổi, ngũ quan đoan chính, ánh mắt hiền hoà, sáng sủa đẹp trai.

Nàng không khỏi lẩm bẩm: "Thiên tôn rất trẻ, không để râu, ngũ quan..."

Hai trung niên hán tử vội vàng ghi tạc trong đầu.

Chẳng mấy chốc, hai người móc lên hai đống bùn vàng từ rãnh nước phụ cận, trước dựa theo Cao Nhất Diệp đại thể miêu tả, nặn ra cái đầu một nam nhân trẻ tuổi, sau đó lại tiến hành điều chỉnh.

"Ở đây... Con mắt phải to hơn một chút..."

"Mũi cao một chút..."

"Môi hơi cong lên trên, thiên tôn không dữ, hắn rất hiền lành, ôn hòa."

"Lỗ tai lớn một chút."

Không đến hai canh giờ, khuôn mặt Lý Đạo Huyền đã được điêu khắc ra.

Y cầm một cái kính lúp cách thủy tinh tỉ mỉ nhìn vào, khuôn mặt này điêu khắc trông rất sống động, chỉ là, khi Cao Nhất Diệp chuyển đạt tướng mạo của mình, rõ ràng lẫn lộn vào tâm tình cá nhân, giúp y chỉnh dung lại, tóc thì đổi thành tóc dài cho y, mắt sửa lớn hơn, mũi cao hơn, ánh mắt sửa uy nghiêm hơn...

Đủ loại gia tăng này gộp lại, khiến y chỉnh thể đẹp hơn 32%, độ uy nghiêm tăng 320%, từ một người thanh niên hiện đại, lắc

mình biến hoá thành Đạo Huyền Thiên Tôn uy phong lẫm lẫm, biết cả trú nhan thuật.

Phần đầu làm xong, làm thân mình thì đơn giản hơn nhiều.

Hai trung niên hán tử cùng nhau động thủ, dùng lượng lớn bùn vàng làm một thân người, ngồi khoanh chân, thân mặc đạo bào, tay phải cầm phất trần, tay trái còn nâng một cái Thái Cực bát quái đồ.

Cuối cùng đem đầu ráp vào...

Đạo Huyền Thiên Tôn diện mạo trang nghiêm, tuyên cáo hoàn thành.

Lý Đạo Huyền cầm kính lúp, quay về "bức tượng" của mình nhìn trái nhìn phải, ngó trước ngó sau, cũng phải chậc một tiếng thoả mãn, rất muốn đưa tay vào hộp lấy nó ra, bỏ vào trong tủ đồ sưu tầm của mình.

Chế tác thứ này so với mấy mô hình siêu nhân, lính nhựa gì đó tỉ mỉ hơn nhiều, thân cao chưa tới 1 xăng-ti-mét, nhưng ngay cả các chi tiết như ánh mắt, sợi tóc, ngón tay, tất cả đều được làm tỉ mỉ vô cùng.

"Ồ? Đợi đã nào!"

Lý Đạo Huyền quay đầu nhìn thoáng qua tủ đồ sưu tầm mô hình của mình, ánh mắt tập trung vào một mô hình bằng nhựa chỉ cao 2 xăng-ti-mét, giá lại tới 288 đồng, lại quay đầu nhìn thoáng qua tượng Đạo Huyền Thiên Tôn trong hộp, lại quay đầu nhìn mô hình nhựa 288 đồng, lại quay đầu nhìn tượng Đạo Huyền Thiên Tôn...

Nhiều lần so sánh, xác nhận.

Một mô hình đã từng yêu thích không buông tay, tốn 288 đồng

mới rước về nhà, hiện tại đem so sánh với tượng Đạo Huyền Thiên Tôn, trên trình độ chế tác tỉ mỉ, chính là một đống cứt, không sai, thực sự là một đống cứt.

Nếu như đống cứt này có thể bán 288 đồng, vậy tượng Đạo Huyền Thiên Tôn có thể bán bao nhiêu tiền?

Hắc! Có chủ ý rồi.

Lý Đạo Huyền cất lời: "Cao Nhất Diệp, ngươi nói cho hai thợ đắp tượng này, ta rất thoả mãn tay nghề của họ, tiếp theo có một số việc muốn giao cho họ làm, nếu làm tốt sẽ có trọng thưởng."

Nói xong, y tìm một hình ảnh trên máy vi tính, chọn vào Print, rất nhanh, một tờ giấy A5 in hình Tôn Ngộ Không bản Chí Tôn Bảo trong [Đại Thoại Tây Du] trượt ra từ máy in.

Chương 35: Trợn mắt nói dối

Lần này Lý Đạo Huyền cũng không in đầy cả tờ giấy A5, y chỉ in hình Tôn Ngộ Không phiên bản Chí Tôn Bảo lên một góc tờ giấy A5, sau đó lấy kéo cắt một góc này xuống.

Biến thành một hình ảnh nhỏ chỉ dài 3 xăng-ti-mét, rộng 2 xăng-ti-mét.

Không thể thu nhỏ nữa, bằng không chi tiết trên hình ảnh cũng sẽ trở nên không rõ ràng.

Lại đem hình ảnh này nhẹ nhàng bỏ vào trong hộp, đặt ở trước mặt Cao Nhất Diệp và hai thợ điêu khắc.

Không không có tờ giấy rơi xuống, quả thật đã làm hai thợ điêu khắc giật mình, đây là lần đầu tiên họ thấy được "thiên tôn hiển linh" từ sau khi tới thôn Cao Gia, liền sợ quá quỳ xuống đất ngay tại chỗ, dập đầu cộp cộp liền mấy cái.

Đợi Cao Nhất Diệp gọi họ đứng dậy rồi, hai người nhìn chăm chú, liếc mắt liền nhận ra: "Đây là... Đấu Chiến Thắng Phật, Tôn Ngộ Không."

Không hổ là dân điêu khắc, nhận ra thần phật nhanh hơn nhiều so với nhiều người thôn Cao Gia, Cao Nhất Diệp thì không thể nhìn ra nhân vật này là ai ngay cái nhìn đầu tiên.

"Thiên tôn muốn hai người làm ra tượng Phật này, phải làm giống như đúc như trên bức hoạ. Đúng rồi, không thể dùng bùn, mà cần dùng gỗ làm."

"Làm to như trên bức hoạ? Cao hai trượng?" Hai thợ điêu khắc

giật mình thảng thốt.

Trong nhận thức của họ, nếu một tượng Phật làm cao hai trượng, vậy có thể xưng là cự phật rồi. Hơn nữa, tượng Phật bằng gỗ hai trượng thì phải dùng cây to bao nhiêu mới có thể làm được chứ? Phụ cận có thể chặt được cây to như vậy sao?

Cao Nhất Diệp lắc đầu: "Vậy thì không cần, làm cao như một người là được."

Hai thợ điêu khắc: "Vậy đơn giản thôi, lấy tay nghề của chúng ta, pho tượng cao như một người bình thường, vài ngày là có thể làm ra một cái. Chỉ là pho tượng này phải làm giống như đức như trên bức hoạ, cần phải làm tỉ mỉ hơn, nên cần thêm mấy ngày để điêu khắc chi tiết."

Cao Nhất Diệp lắng tai nghe thanh âm trên bầu trời, lại thể hiện ra bộ mặt nghiêm túc: "Còn phải tô màu nữa."

Vừa nghe lời này, hai thợ điêu khắc liền khó xử: "Nước sơn của chúng ta không đủ màu sắc, thứ này rất đắt đỏ."

Cao Nhất Diệp: "Đây là việc nhỏ, các ngươi đi tìm gỗ trước đi, đợi phôi gỗ làm xong rồi, khi nào cần nước sơn lại tới tìm ta."

Hai thợ điêu khắc vội vàng đi tìm gỗ.

Lý Đạo Huyền thì từ bên hộp đứng dậy: "Lại phải ra ngoài một chuyến rồi."

Đối diện cửa đông Tiểu khu, có một cửa hàng tên là Hồng Tinh Mỹ Khải Long ở phố đồ gia dụng, y nhớ mang máng chỗ đó bán đầy đủ loại sơn nước, dựa vào ký ức một đường đi tìm, tốn 10 phút, tìm được cửa hàng bán sơn nước ở góc phố đồ gia dụng.

15 đồng một lọ sơn nhỏ, mỗi màu mua một lon, thứ này còn rất nặng, mua đủ màu mới thấy nó nặng dã man, thật vất vả y mới

xách về nhà được, đem một đống chai lọ đặt xuống bên cạnh hộp tạo cảnh.

Ra ngoài một vòng rồi trở về, trong thôn đã là cảnh tượng khí thế ngất trời, hiện tại đã có mấy vị thợ rèn phụ vây quanh Lý Đại, dưới sự chỉ đạo của hắn đang gõ leng keng rèn sắt.

Các thôn dân mới già cả thì hợp lực vận chuyển hòn đá và củi, khí thế ngất trời chuẩn bị xây miếu, Tam Thập Nhị chắp tay sau đít, đi qua đi lại giữa đám người, một hồi chạy qua bên này, một hồi chạy qua bên kia chỉ huy các thôn dân.

Khói lửa bắt đầu bay lên, tiếng la hét không ngừng.

Lý Đạo Huyền giống như đang nhìn những đứa con của mình trưởng thành, nở nụ cười hài lòng của một người mẹ già.

Khi mặt trời chiều ngã về tây, bên ngoài thôn lại có người tới rồi...

Lý Đạo Huyền nghiêng mắt nhìn ra ngoài thôn, nguy rồi, người tới có rất nhiều.

Cầm đầu là tên tướng quân cưỡi một con ngựa cao to, mặc giáp, đội khôi, thoạt nhìn cũng rất ra dáng, phía sau là hơn trăm binh sĩ mặc áo giáp vải, đang rầm rộ đi về hướng thôn Cao Gia.

Quan binh tới rồi.

Lý Đạo Huyền không dùng đầu cũng biết vì sao quan binh lại tới gần khu vực này, y nhíu mày suy nghĩ một chút, mấy bàn tay đập chúng chết hết cũng dễ dàng, nhưng... Không cần thiết!

Y cúi đầu, quay về trong hộp nói: "Cao Nhất Diệp, gọi Tam Thập Nhị tới đây, ta dạy hắn làm sao doạ quan binh đi."

Võ tướng dẫn đầu tên là Trình Húc, tuần kiểm, võ quan cửu

phẩm Đại Minh triều.

Gã đang ở trên lưng ngựa ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông của Bạch Thủy Vương Nhị.

Những từ ngữ thăm hỏi sử dụng đã bộc lộ rõ truyền thống kính lão yêu trẻ mấy nghìn năm của triều ta, tỷ như: Con mẹ nó, băm cả nhà ngươi, sinh con trai không có lỗ đít.

Cũng khó trách gã tức giận, bởi vì chức vị tuần kiểm này chính là truy bắt đạo phỉ, duy trì trị an.

Mấy ngày hôm trước, khi gã đang xem hát trong địa bàn của mình, đột nhiên nhận được tin tức, Vương Nhị vung tay lên, tụ tập mấy trăm tên chân đất giết vào huyện thành, băm nát huyện lệnh Trương Diệu Thải, còn tiện thể băm luôn huyện thừa, chủ bạc, giết mấy nhà giàu thân sĩ, mở kho lúa, cướp quan lương.

Sự việc xảy ra quá đột nhiên, đợi đến khi Trình Húc nhận được tin tức, vội vàng điểm binh sĩ dưới trướng mình, chạy đến huyện thành để trấn áp, tất cả đã quá muộn rồi.

Đầu Trương Diệu Thải treo trên cửa thành, bị gió thổi lắc lư, bọn Bạch Thủy Vương Nhị thì từ lâu đã phủi mông chuồn mất, để lại cho gã chỉ có huyện thành Trừng Thành ngổn ngang thương tích, còn có vài khu vực nhà dân bị cháy bốc lên khói đen nghi ngút.

Chuyện này bất kể nhìn từ phương hướng nào, đều là Trình Húc thất trách, sau bị vấn tội truy trách nhiệm, đó là việc khẳng định không thiếu được.

Gã tốn thời gian hai ngày mới dẹp yên được huyện thành đã mất khống chế, hiện tại việc có thể làm chính là mau chóng truy bắt Vương Nhị về quy án, như vậy mới có thể đoái công chuộc tội, giảm bớt tội danh của mình.

Trình Húc vừa mới từ thôn Vương Gia qua đây, thôn kia đã vườn không nhà trống, quỷ ảnh cũng không tìm thấy, muốn hỏi xem Vương Nhị đã trốn đi phương hướng nào cũng không tìm ra người để hỏi, đành phải đi vòng vo vùng phụ cận, cuối cùng lượn đến thôn Cao Gia.

Chợt liếc mắt thấy được "tường thành nguy nga" của thôn Cao Gia, Trình Húc không khỏi xoa xoa mắt: "Mẹ nó, có phải lão tử bị hoa mắt rồi không?"

Phó tuần kiểm bên người thấp giọng nói: "Thủ lĩnh, ngài không nhìn lầm đâu, ở đó thật sự có một cái thành."

Trình Húc ớ một tiếng: "Không phải là Vương Nhị đã xây lên một toà đại thành ở trong núi rồi đó chứ?"

Gã hoảng hồn, nếu như Vương Nhị đã dựng lên thành trì, vậy một trăm binh sĩ thuộc hạ của gã còn có tác dụng chó gì, công thành là không có khả năng làm được, ý nghĩ truy bắt Vương Nhị để đoái công chuộc tội sợ là phải thất bại rồi.

"Việc này không ổn... Nếu tặc tử đã có thực lực như vậy, ta khẳng định sẽ bị triều đình bắt giữ xử lí... Hình như, ta đang thấy thái nãi nãi vẫy tay với ta rồi..."

"Chao ôi, đây không phải Trình tướng quân sao?" Cửa thành thôn Cao Gia mở ra, một người quen cũ chạy đến, chính là sư gia Tam Thập Nhị của huyện lệnh, hắn quay về Trình Húc vẫy vẫy tay, giống như đang thăm hỏi một người bạn cũ, sau đó tươi cười tiến lên nghênh đón quan binh, đứng ở trước ngựa của Trình Húc: "Ngọn gió nào đã đưa tướng quân đến thôn Cao Gia thế này? Thực sự là [Quý khách lâm môn] a."

Bình thường nghe mấy từ tổng kết quái đản khoa trương của Tam Thập Nhị, Trình Húc liền muốn đánh hắn, nhưng lúc này nghe được, lại không biết vì sao lại có cảm giác rất thoải mái, liền xoay

người xuống ngựa: "Ồ, Tam sư gia? Sao đột nhiên ở đây lại mọc lên một thành trì, ta còn tưởng rằng tên phản tặc Vương Nhị kia đã có thực lực bực này, thật là khiến ta sợ hãi muốn chết, cũng may có Tam sư gia ở đây, ngươi mau nói cho ta, thành trì này rốt cuộc là sao?"

Tam Thập Nhị nhìn gã với vẻ mặt cổ quái: "Thành trì, thành trì nào chứ?"

Trình Húc đưa tay chỉ vào tường thành cao lớn đằng trước: "Đây không phải là thành trì sao? Tường thành cao lớn thế này, đây không phải thành trì là cái gì?"

Tam Thập Nhị quay đầu, nhìn nhìn phía sau mình, lại nhìn trái ngó phải, cố làm ra vẻ trợn mắt, cái gì cũng không thấy, lại quay lại nói với Trình Húc: "Nào có tường thành gì? Ta không thấy nhỉ, ở đây chỉ có một thôn nhỏ hoang vắng, nạn dân cả thôn, không có tường thành, thành trì gì hết, tướng quân ngài sao có thể ăn không nói có."

Keng một cái, Trình Húc rút đao ra phân nửa: "Khốn khiếp, Tam Thập Nhị, con mẹ ngươi trợn mắt nói dối, giỡn mặt với ta hả?"

Chương 36: Ở đây vốn không có thành trì

Tam Thập Nhị liên tục xua tay: "Sao ta dám giỡn mặt với tướng quân, ở đây thật sự không có thành trì gì hết."

Trình Húc tức đến giậm chân, chỉ vào trước mặt mà rống to: "Một cái thành chình ình, nhìn rõ, to như thế, con mẹ ngươi nói xằng nữa, ta một đao chém ngươi."

Tam Thập Nhị cũng đã hơi không vững lòng, vị trước mắt này là võ quan, thô bỉ, gã nói muốn chém người, đó là sẽ chém người thật, rất sợ gã đột nhiên xuất thủ.

Nhưng hiện tại mỗi câu nói của hắn đều là thiên tôn bảo hắn nói, cũng không dám cãi lại mệnh lệnh của thiên tôn.

Dù sao thì thiên tôn đang ở bên trên nhìn xuống, chắc sẽ không để Trình Húc chém ta thật, liền kiên trì diễn tiếp: "Trình tướng quân, có phải ngươi ngủ nhiều quá nên thấy mơ màng? Ở đây thật sự không có thành trì."

"Con mẹ nó!" Trình Húc cương đao xuất vỏ.

Nhìn đến đây, Lý Đạo Huyền biết mình nên ra tay rồi.

Y đưa điện thoại của mình vào trong hộp, để ở giữa không trung phía sau bọn quan binh, mở nhạc nền phim kinh dị đã chuẩn bị trước đó, ấn nút phát...

"Oa... Ha ha ha ha hà... Ô... A ha ha a..."

Tiếng cười quỷ dị của nữ tử vang lên phía sau quan binh.

Thanh âm rất lớn! Lớn như phô thiên cái địa!

Tiếng cười của nữ quỷ trong phim kinh dị vốn cũng rất rợn người, sau khi âm lượng phóng to, cả thiên địa đều tràn ngập tiếng cười quỷ dị lại đáng sợ đó.

Trình Húc vừa mới rút đao ra, liền nghe được phía sau có tiếng cười lớn của nữ tử rất quỷ dị, gã sợ rùng mình, cương đao trên tay keng một tiếng rơi xuống đất, đồng thời xoay người nhìn về phía sau.

Toàn bộ thủ hạ dưới trướng gã cũng đều "quay về phía sau".

Lý Đạo Huyền nhanh chóng thu tay lại và lấy điện thoại ra.

Khi bọn quan binh xoay người, chỉ thấy phía sau là cát vàng mênh mông, bụi bặm mù mịt xen lẫn là gió cát, nhưng ngoại trừ mấy cái đó, không thấy cái gì khác.

"Vừa rồi là sao?"

"Đã xảy ra cái gì?"

"Người nào cười?"

"Ôi trời mẹ ơi, thanh âm vừa rồi, không phải là... quỷ chứ?"

Bọn quan binh nhao nhao nghị luận, đồng thời căng to mắt, cố tìm kiếm.

Lý Đạo Huyền thầm buồn cười, thừa dịp lực chú ý của họ đều ở phía sau, y thò tay vào hộp lấy ra bộ tường thành ráp từ LEGO, rồi đặt ra ngoài hộp tạo cảnh, lại đưa tay vào tiếp tục lấy ra hộp 'LOCK and LOCK' đựng nước, đúng rồi, còn cả nửa cái vỏ lon PEPSI trên mặt đất cũng lấy ra luôn.

Trong thôn Cao Gia hiện tại có hơn trăm thôn dân, họ chỉ nhìn thấy có từng đồ vật bay lên, biến mất trong tầng mây, hình ảnh

đó...

Chấn động đến tột đỉnh.

Lý Đạo Huyền lấy đồ ra xong, phủi đi cát trên tay rồi tiếp tục xem kịch.

Một đám quan binh quay về phía sau nhìn hồi lâu, không nhìn thấy gì hết, không tìm ra tiếng khóc nữ tử đáng sợ đó là phát ra từ đâu, cũng chỉ đành thôi, trong lòng thì thấp thỏm bất an, lại quay đầu đối mặt với Tam Thập Nhị.

Vừa mới quay lại, mọi người đồng thời cứng đờ, giống như trúng phải Định Thân pháp.

Định hơn mười giây, Trình Húc mới lắp bắp nói: "Tường thành đâu? Tường thành lớn như thế, mới vừa còn ở đây mà?"

Lúc này Tam Thập Nhị đã hiểu an bài của thiên tôn, thoáng cái tự tin hẳn lên, quả nhiên, nghe thiên tôn sẽ không sai, hắn bảo ta cứ làm bộ không nhìn thấy tường thành, thì ra là muốn chơi như vậy, ha ha ha ha, phía sau thì phải xem ta phát huy rồi.

Trong lòng cười ha hả, ngoài mặt thì vẫn ra vẻ ngỡ ngàng: "Trình tướng quân, rốt cuộc ngài đang nói cái gì? Ở đây vốn không có tường thành, vẫn luôn không có tường thành mà, chính là [Trước sau như một]."

Trình Húc điên cuồng rống lên: "Mẹ nó, con mẹ nó, ta thề, vừa rồi thật sự ở đây có một bức tường thành. Một bức tường thành rất to, cao tới hai trượng, tường thành cao tới hai trượng đấy, các ngươi đều thấy phải không? Vừa rồi một bức tường thành rất lớn... tường thành... sau khi nghe tiếng cười quái dị của nữ tử, tường thành liền không thấy nữa rồi."

Gã bắt đầu nói năng lộn xộn.

Tam Thập Nhị lắc đầu, thở dài nói: "Tướng quân, ta cũng không nghe được tiếng cười nữ tử nào ở đây hết, ở đây vốn không có tường thành..."

Trình Húc quay đầu, rống lên với các thủ hạ, đồng thời còn quay về phía trước khoa tay múa chân: "Vừa rồi các ngươi đều nghe được chứ? Đều thấy được chứ? Một bức tường thành rất lớn, vừa rồi còn ở đây mà."

Đám thủ hạ đầu đầy mồ hôi lạnh, vừa mới thật sự thấy một bức tường thành, nhưng hiện tại không thấy nữa là thật, chúng ta rốt cuộc nên tin tưởng bản thân vừa rồi, hay là bản thân hiện tại đây?

Tâm tình hỗn loạn hơn cả gió thổi!

Tam Thập Nhị nhếch môi, nở một nụ cười âm trầm, trông rất giống lão quỷ nơi sơn dã, nụ cười khi đợi con mồi tới: "Tướng quân khẳng định bởi vì suốt đường truy đuổi Vương Nhị kia bị áp lực quá lớn, hay là vào thôn nghỉ ngơi một đêm đi... Ngày mai tinh thần tỉnh táo, lại tiếp tục tìm kiếm tung tích đám Vương Nhị kia? Hắc hắc hắc... Hắc hắc hắc..."

Sau cùng hắn còn lấy lưỡi liếm môi mình, hình như nhìn thấy thứ gì ăn rất ngon.

Ánh mắt Trình Húc lướt qua vẻ mặt cổ quái của Tam Thập Nhị, lại liếc nhìn vào trong thôn, chỉ thấy thôn Cao Gia bụi bay đầy trời, ánh mắt thôn dân cuồng nhiệt quỳ trên mặt đất, không biết đang quỳ bái cái quỷ gì.

Bên cạnh họ ngổn ngang là tảng đá, cây cối, bùn đất, cả thôn đều khiến người ta có cảm giác quỷ dị không hiểu.

Lại nghĩ đến tiếng cười của nữ tử đáng sợ vừa mới nghe được.

Trình Húc trong lòng sợ hãi: "Thôn quỷ quái gì đây, hình như

ta thấy thái nãi nãi đang ở trong thôn vẫy tay với ta... Ta không muốn đi vào, ta chết cũng không đi vào... Đi mau, đi tìm Vương Nhị, ta muốn đi tìm Vương Nhị... Ta muốn rời xa nơi này... Ta là đến tìm Vương Nhị, đúng đúng, chúng ta đi tìm Vương Nhị... Thái nãi nãi, ta phải đi rồi, ta còn trẻ, bây giờ ta chưa thể vào thôn gặp ngài được..."

Gã xoay người bỏ chạy, chạy vài bước lại chạy về, nhặt lên cương đao rơi trên mặt đất, cắm đao vào vỏ, sau đó lại quay đầu chạy đi xa.

Chạy vài bước lại chạy về, xoay người ngồi lên chiến mã của mình, lại một lần nữa quay đầu chạy.

Tới tới lui lui chạy hết ba vòng.

Đám người phó tuần kiểm, cung binh tiểu kỳ, tất cả đều nhìn choáng váng.

Sau khi sửng sốt vài giây, Tam Thập Nhị lại nhếch miệng, âm trầm nói: "Trình tướng quân chạy rồi, các ngươi không đi theo sao? Cũng được, cũng được, các ngươi lưu lại, vào thôn Cao Gia làm khách đi? Hắc hắc... Thập phần mỹ vị."

Phó tuần kiểm hú lên quái dị, liền nhanh chân đuổi theo Trình Húc, hơn trăm binh sĩ phía sau cũng chật vật đuổi theo sát.

Trong nháy mắt, cả đám bỏ chạy không còn thấy bóng dáng.

Đợi họ chạy trốn ra xa rồi, Tam Thập Nhị mới hai tay chống nạnh, cười ha ha lên: "Thú vị, quá thú vị, ha ha ha ha, kẻ họ Trình này trước đây khinh thường ta, hiện tại biết sự lợi hại của bản sư gia rồi chứ? Ha ha ha ha! Ha ha ha ha! Đồ ngu cho ngươi sợ hãi chết luôn."

Lý Đạo Huyền: "Quan binh đi xa rồi, Nhất Diệp, ngươi bảo mọi người cách xa vị trí trước kia của tường thành, ta muốn đem

tường thành đặt lại."

Cao Nhất Diệp vội vàng truyền lời.

Các thôn dân vừa kính lại vừa sợ, nhất là thôn dân mới tới, lần đầu tiên nhìn thấy Đạo Huyền Thiên Tôn đại hiển thần uy, quả nhiên là chấn động tâm can, vội vàng nháo nhào rời khỏi vị trí tường thành, để tránh gây trở ngại tiên tôn thi pháp.

Rất nhanh, họ liền thấy tường thành lại từ trên bầu trời chậm rãi hạ xuống một lần nữa, đặt ở vị trí tường thành lúc trước, hình ảnh một vật khổng lồ như thế từ từ rớt xuống thật sự rất chấn động, tiếp theo căn nhà hình trụ của Lý thợ rèn cũng hạ xuống vị trí trước kia, hồ nước lớn cũng từ bầu trời hạ xuống cái hố trước đây của nó...

Chương 37: Mùa hè đương nhiên phải uống nước Phì Trạch Khoái Lạc

Đạo quán Đạo Huyền Thiên Tôn đang xây dựng trong bầu không khí làm việc tưng bừng, khẩn trương.

Sau khi trải qua sự việc thiên tôn trêu đùa quan binh, thôn dân mới tới bị chấn động rất lớn, hầu như trong nháy mắt liền biến thành cuồng tín đồ kiên định của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo.

Mà người là thứ, một khi trở thành cuồng tín đồ rồi, vì tín ngưỡng của mình mà làm việc, quả thật có thể dùng hai chữ liều mạng để hình dung, rõ ràng mình còn không có nhà mà ở, nhưng xây đạo quán cho thiên tôn thì xuất ra cả lực bú sữa mẹ.

Cả thôn Cao Gia đều trong cảnh tượng khí thế ngất trời.

Cảnh tượng như thế diễn ra liên tục trong sáu ngày, hôm nay đã là ngày thứ bảy rồi.

Chính ngọ.

Ánh nắng gay gắt!

Nhiệt độ không khí đã bắt đầu lên tới 40 độ C.

Lý Đạo Huyền vừa mới đưa mặt vào bầu trời cái hộp, dự định quan sát tình huống sinh hoạt của các người tí hon ngày hôm nay, liền nghe Cao Nhất Diệp ở phía dưới lớn tiếng kêu lên: "Thiên tôn, hai vị đại thúc đắp tượng muốn nói chuyện với ngài."

"Bảo họ nói đi." Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: Tới rồi! Đồ vật ta cần tới rồi.

Quả nhiên, hai thợ điêu khắc đã đi tới, trước cung kính quỳ xuống, dập đầu, sau đó mới mở miệng báo cáo: "Thiên tôn, tượng đất mà chúng tôi nặn cho ngài, còn có tượng gỗ Đấu Chiến Thắng Phật ngài muốn chúng tôi làm đều đã hoàn thành, có thể tô màu rồi."

"Rất tốt." Lý Đạo Huyền đang đợi ngày này, bên này y cũng đã chuẩn bị sẵn, đưa ra một tờ giấy thiếc nhỏ rồi bỏ vào trong hộp, đặt ở trước mặt hai thợ điêu khắc, sau đó dùng ống hút đã chuẩn bị sẵn, hút lên một chút sơn màu đỏ, lại nhỏ lên tờ giấy thiếc nhỏ.

Y nhỏ xuống nước sơn chỉ một giọt nhỏ đường kính không tới 5 mi-li-mét, nhưng trong mắt hai thợ điêu khắc lại là một quả cầu sơn đường kính ba tấc, rơi xuống "tấm giấy thiếc", nghe lách cách một tiếng, thanh thế rất dọa người.

Hai thợ điêu khắc dè dặt đi tới trước đống sơn, lấy gậy dính một chút nước sơn rồi ngửi: "Thì ra nước sơn thần trên trời là thế này! Tốt hơn nhiều so với nước sơn ở thế gian chúng ta."

Sơn dùng ở Minh triều gọi là sơn mài, là một loại sơn tự nhiên, dùng dịch của cây sơn pha trộn với thuốc màu các loại gia công chế thành, mặc dù đã rất tiếp cận với sơn hiện đại, nhưng nó vẫn tồn tại khuyết điểm dễ tróc và không đủ sáng, cho nên sau khi sơn xong còn phải đánh thêm một lớp dầu trẩu, để bảo vệ lớp sơn và tăng độ sáng.

Mà Lý Đạo Huyền đưa cho họ là nước sơn hiện đại, là sản phẩm chất lượng cao của thế kỷ 20 sau khi đưa vào sử dụng hợp chất cao phân tử, những lời này nghe có vẻ rất lợi hại phải không? Nhưng mà chỉ cần 15 đồng một hộp nhỏ! Không chỉ độ dính tốt, mà màu sắc lại càng rực rỡ, độ sáng cũng cao, sau khi sơn xong cũng không cần đánh thêm một lớp dầu trẩu liền sáng bóng như

trán của một người trung niên béo tốt, toàn phương vị nghiền ép nước sơn Minh triều.

Hai thợ điêu khắc chỉ nhìn hai cái liền xác định đây là nước sơn thần chỉ trên trời mới có.

"Màu đỏ đã có! Kế tiếp cho các ngươi màu xanh lục, màu xanh lam..."

Mỗi một màu Lý Đạo Huyền chỉ nhỏ cho họ một giọt, như vậy coi như đủ dùng rồi.

Lúc mới đầu khi y cho các người tí hon đồ vật, vẫn chưa hiểu được nắm chặt liều lượng, xuất hiện cảnh lộn xộn như cho các người tí hon cả quả trứng gà vậy, tạo thành lãng phí tài nguyên rất nhiều, nhưng hiện tại y đã hiểu được khống chế số lượng, biết tiết kiệm tài nguyên rồi.

Hai thợ điêu khắc thấy đủ loại màu sơn kiểu nào cũng có, cũng cảm thấy phấn khởi, trước đây làm nghề này, cũng chỉ có ba năm loại màu sơn lờ mờ là có thể dùng được, làm gì có màu sắc phong phú như thế để mà lựa chọn?

Nhất là nước sơn vàng, quá mức quý giá, đều do đại lão gia phái người tới đích thân quản lý, khi nào cần dùng mới lấy ra lại còn theo dõi họ sử dụng, tuyệt đối không trực tiếp giao cho họ nhiều như vậy.

Vẫn là thiên tôn đại khí, cho chúng ta nhiều nước sơn vàng như vậy.

Lần này có thể thoả thích mà phát huy rồi.

Hai người cầm lấy bàn chải thấm nước sơn, bôi bôi vẽ vẽ lên phôi gỗ Tôn Ngộ Không bản Chí Tôn Bảo, làm rất chuyên chú.

Lý Đạo Huyền cũng không làm phiền họ, ánh mắt lại hướng về

phía bên cạnh, nhìn các công nhân dưới ánh nắng gay gắt giữa trưa đang xây dựng miếu thờ.

Vừa mới chuyển ánh mắt tới, liền thấy một thôn dân đang bê đá chân lảo đảo, suýt nữa ngã sấp xuống, người bên cạnh vội vàng đỡ lấy hắn. Thôn dân kia bỏ tảng đá xuống, lấy tay ôm trán, được bạn dìu ngồi xuống, trông rất không được khoẻ.

"Bị say nắng rồi à?"

Lý Đạo Huyền lập tức nhận ra.

Giữa hè tháng bảy, đang hạn hán lại vào giữa trưa , nhiệt độ không khí rất cao, các thôn dân đội nắng mà làm việc, xuất hiện hiện tượng bị cảm nắng cũng không khó hiểu, phải nói, đến ba ngày mới có người bị say nắng đã là kỳ tích rồi, hai ngày trước những người này làm sao mà chịu được nhỉ?

Tam Thập Nhị cũng đi qua, vội vàng chỉ huy thôn dân đi đến hồ múc nước, mọi người thì bu quanh người tí hon bị say nắng kia.

Lý Đạo Huyền cảm thấy đau lòng cho các người tí hon của mình.

Làm sao bây giờ?

Vậy dùng nó đi!

Lý Đạo Huyền bước nhanh tới bên tủ lạnh, mở ra cửa ngăn đông và lấy một hộp đá lạnh.

Bên cạnh hộp đá lạnh có ít đá vụn nho nhỏ, lấy ngón tay nhặt lên một cục đá nhỏ, sau đó đặt xuống trước mặt thôn dân bị say nắng.

Lúc này nguyên đám người tí hon đang bu quanh người tí hon

bị say nắng mà lo lắng, có người gánh một thùng nước từ trong hồ qua, lấy vải thấm nước định dùng vải ướt hạ nhiệt cho hắn, đột nhiên một cục đá lạnh từ trên trời đi tới, các thôn dân đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo liền nhận ra: "Thiên tôn ban thưởng cho chúng ta đá lạnh này!"

Có người vội vàng đem khăn ướt đặt lên đá lạnh, đợi miếng vải lạnh rồi mới đắp lên trán thôn dân bị say nắng.

Còn có người đục xuống một miếng nhỏ trên cục đá lạnh, bỏ vào bát nước, sau đó đút cho người bị say nắng uống.

Vất vả hồi lâu cuối cùng người bị say nắng cũng cảm thấy khoẻ hơn.

Lý Đạo Huyền cũng yên lòng, nếu người bị say nắng an toàn rồi, vậy phải nghĩ tới vấn đề phòng ngừa các thôn dân bị say nắng.

Y gõ xuống một viên đá nhỏ từ cục đá lạnh, bỏ vào nắp chai nước suối, sau đó lại mở một chai Coca, đổ vào trong nắp.

Boong boong!

Bản thu nhỏ của CoCa ướp lạnh đã chế thành.

Trở lại bên hộp tạo cảnh, đem một nắp đầy CoCa ướp đá, từ từ đặt xuống phía trước các người tí hon.

Các thôn dân ngớ người nhìn một hồ lớn nước màu nâu cổ quái đang sủi bọt, bên trong còn có một cục đá lạnh cao khoảng một thân người, cả cái hồ toả ra hơi lạnh, đứng bên cạnh nó liền có thể cảm giác được hơi mát thấu tâm can.

"Đây là thứ gì?"

"Chưa thấy qua."

"Ta ngửi thấy mùi ngọt, trong này có đường."

"Có đường a!"

"Nhưng nó đang sủi bọt trông ghê quá, không có độc chứ?"

"Thiên tôn có khi nào hạ độc chúng ta chưa? Ngươi nói có độc là bất kính với lão nhân gia hắn rồi."

"Mọi người đâu, đánh chết tên này đi."

"Đừng... ta sai rồi... ta không phải cố ý..."

Các thôn dân thoáng cái liền làm ầm lên, ngay cả huynh đệ bị say nắng cũng tạm thời bị bỏ qua.

"Đừng ồn nữa, cũng đừng đánh người." Cao Nhất Diệp lên tiếng: "Thiên tôn nói, thứ này là nước Phì Trạch Khoái Lạc, uống có thể giải nắng."

- Giải thích, Phì Trạch Khoái Lạc là một thuật ngữ trên mạng, chỉ đồ ăn đồ uống của nhóm người béo phì, ở đây là nước ngọt CoCa. Hết giải thích.

Các thôn dân mừng rỡ, vội vàng vây quanh cái hồ, lấy tay múc nước CoCa đổ vào trong miệng.

"A!"

"Khụ khụ khụ!"

"Dễ bị sặc, nhưng không biết vì sao, cảm giác rất sảng khoái."

"Cảm giác thật vui vẻ."

"Thảo nào nó gọi là nước Phì Trạch Khoái Lạc, nhưng khoái lạc thì ta hiểu, còn phì trạch thì không hiểu, hai chữ này rốt cuộc là có ý gì?"

Đám người ánh mắt mong mỏi nhìn qua Tam Thập Nhị, muốn

xem vị có học vấn này sẽ nói như thế nào.

Tam Thập Nhị hừ một tiếng: "Phì tức là béo, cũng có thể giải thích là to. Trạch là nhà, hai chữ phì trạch ghép với nhau, ý chính là người của một đại gia đình, mà nước Phì Trạch Khoái Lạc, chính là nước có thể để cho người của cả đại gia đình đều khoái lạc, mọi người hiểu chưa? Đây là huyền cơ của tiên giới."

Các thôn dân bừng tỉnh hiểu ra: "Vẫn là Tam sư gia có học vấn."

Tam Thập Nhị cười ha ha, liền cầm tới một ly trà to, múc đầy một ly trong hồ, sau đó đổ hết vào bụng, lập tức mắt hắn nheo lại, khụ khụ khụ, nôn, ợ, mùi vị này nồng thật, nhưng lại quá sảng khoái, quá khoái lạc.

Thôn dân bị say nắng nằm trên mặt đất liền phát ra tiếng kháng nghị yếu ớt: "Sao... không ai... quan tâm đến... ta rồi?"

Các thôn dân: "Ô? Nhanh cho hắn một ly."

Cao Nhất Diệp lớn tiếng nói: "Dừng tay! Thiên tôn nói, người bị say nắng không nên uống nước Phì Trạch Khoái Lạc, phải uống nước bình thường trước, đợi khoẻ rồi mới có thể hưởng dụng nước Khoái Lạc.

Thôn dân bị say nắng: "Ta... không có tư cách... nhận... ân huệ của Thiên tôn sao..."

Nghẻo đầu...

"Huynh đệ, đừng chết, đừng chết a!"

Mấy thôn dân vội vàng ngồi xổm xuống, phát hiện tên kia là giả chết, thế là lại phá lên cười: "Người này hình như khôi phục tinh thần rồi, còn có sức mà giả chết, xách hắn lên, đổ cho hắn một ngụm nhỏ Phì Trạch Khoái Lạc đi..."

"Ha ha ha... Ợ... hảo... khoái lạc a..."

Chương 38: Đêm nay thêm thịt

Ngày 1 tháng 8 năm 2023. thành phố Song Khánh.

Hôm nay là tiết Kiến quân, trong cửa hàng mô hình của Thái Tâm Tử, khách đông nườm nượp.

Nhất là mô hình quân đội, cứ một phút là bán ra một cái. Tàu Liêu Ninh, tàu Trùng Khánh, lính dù binh nhân các kiểu... Ngày hôm nay bán thoải mái.

Thái Tâm Tử phấn khởi mặt như nở hoa.

Đang đếm tiền thì cửa mở ra, hắn đang định chào hỏi thì thấy người vào là ông bạn cũ của mình, Lý Đạo Huyền.

Thái Tâm Tử cười chào hỏi: "Đạo Huyền, hôm nay sao rảnh rỗi tới chỗ tôi thế? Tới lấy Khách Gia vi ốc sao? Đừng nóng vội đừng nóng vội, còn mười ngày nữa mới có thể nhận hàng."

Lý Đạo Huyền nở nụ cười thần bí: "Hôm nay tôi tới không phải để lấy hàng, mà tới cung cấp hàng cho cậu đây."

Thái Tâm Tử lườm y: "Lại muốn đào hố tôi?"

Lý Đạo Huyền: "Tôi tới giúp cậu kiếm tiền mà, cậu còn nói tôi đào hố. Chậc chậc, bạn với chả bè." Vừa nói, vừa thò tay vào túi quần, móc ra một người tí hon cao chỉ khoảng 1 xăng-ti-mét, đặt lên tủ hàng trước mặt Thái Tâm Tử.

Người tí hon này quá nhỏ, Thái Tâm Tử cũng không nhìn thẳng được, ánh mắt chỉ lướt qua: "Mô hình Tôn Ngộ Không bản Chí Tôn Bảo? Cậu mò ở đâu được cái nhỏ như vậy? Bằng nhựa hả? Thứ này cùng lắm 5 đồng."

Lý Đạo Huyền cười khà khà: "Gỗ 100%."

Thái Tâm Tử: "?"

Mấy chữ gỗ 100% khiến cho hắn cảm thấy hứng thú.

Người gỗ khẳng định đẳng cấp hơn người nhựa rất nhiều, nhưng làm nhỏ như vậy cũng không có nhiều ý nghĩa.

Lý Đạo Huyền: "Cậu có cần dùng kính lúp, xem kỹ người gỗ tí hon này không?"

Nghe y nói như thế, Thái Tâm Tử biết có cổ quái, liền tạm thời bỏ xuống công việc trong tay, bảo nhân viên bắt chuyện khách hàng khác, bản thân hắn thì bình tâm, lấy ra kính lúp, hướng về người gỗ tí hon trước mặt xem xét.

Không nhìn không biết, vừa nhìn liền giật mình.

Người gỗ nhỏ xíu này, mặc dù chỉ cao 1 xăng-ti-mét, chế tác lại cực kỳ tỉ mỉ, mỗi một chi tiết đều tỉ mỉ, ngũ quan làm giống Chí Tôn Bảo đến từng sợi lông, ngay cả lông trên mặt cũng hiện rõ, bộ giáp Tôn Ngộ Không mặc trên người thì tỉ mỉ đến từng mảnh giáp, nước sơn quét lên cũng đều tỉ mỉ vô cùng.

Đây... đây đã không phải là đồ chơi nữa rồi, là hàng mỹ nghệ!

Hàng mỹ nghệ mini không hề nghi ngờ.

Thái Tâm Tử hít vào một hơi dài: "Người gỗ tí hon này của cậu, lấy từ đâu vậy?"

Lý Đạo Huyền: "Bí mật."

Thái Tâm Tử: "Ăn trộm hả, đến chỗ tôi tiêu thụ? Con mẹ nó!"

Lý Đạo Huyền: "Tôi với cậu quen biết bao nhiêu năm rồi? Tôi là loại người làm điều phi pháp sao?"

Thái Tâm Tử suy nghĩ cẩn thận: "Cũng phải, cậu không những là một người quá tốt, thậm chí còn ghét ác như thù, có người la bắt trộm, khẳng định cậu sẽ lao vào đầu tiên, sao có thể đi trộm đồ rồi tiêu thụ được."

"Chỉ có cậu lý giải thôi." Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Tôi muốn bán ra thứ này, nhưng tôi không có con đường tiêu thụ, liền nghĩ ngay tới người huynh đệ bán mô hình là cậu đây, bày bán ở chỗ cậu, trích cho cậu một thành."

Thái Tâm Tử cười mắng: "Trích cái rắm, bạn thân bao nhiêu năm, tôi giúp cậu bày bán là được chứ gì."

"Không, cậu phải trích phần trăm." Giọng Lý Đạo Huyền trở nên nghiêm túc: "Đây không phải mua bán một lần, mà là làm ăn lâu dài, cho nên cậu phải trích phần trăm."

"Làm ăn lâu dài?" Thái Tâm Tử thoáng sửng sốt, lập tức hiểu ngay: "Tiểu tử cậu tìm được người biết chạm khắc mini hợp tác rồi, hắn phụ trách điêu khắc, cậu phụ trách đem đi bán, sau đó cậu ở giữa ăn phần trăm, đã như vậy tôi cũng không thể khách khí, tôi lấy một thành."

"Được!" Lý Đạo Huyền: "Tôi cũng không biết thứ này giá trị bao nhiêu, có lẽ cậu cũng mơ hồ, thử thăm dò bán đi."

"Được, tôi thử xem, tôi chỉ bán mô hình, quả thật hàng mỹ nghệ mini thì chưa bán bao giờ, thứ này nếu bán lỗ thì cậu cũng đừng chửi tôi đấy."

"Đừng lo, cứ bán thoải mái, lỗ cũng không trách cậu đâu."

Hai người thương lượng xong, Lý Đạo Huyền bắt xe về nhà, xe còn trên đường về mà y đã thấy WECHAT của Thái Tâm Tử đăng tin mới rồi.

"Hàng hot mới toanh, Chí Tôn Bảo bản điêu khắc mini thân cao

1 xăng-ti-mét , dùng kính lúp mới có thể thấy được sự tinh xảo của nó, chỉ có một cái duy nhất, đến trước được trước, đến sau hối hận, giá hữu nghị trong nhóm 888 đồng..."

Phía sau là mấy tấm ảnh chụp dùng máy ảnh độ phân giải rất cao, chụp theo kiểu lấy nét ở cự li gần, còn cố ý chụp một tấm đang đặt trên ngón tay, để mọi người có thể so sánh mô hình điêu khắc này chỉ to như ngón tay.

Lý Đạo Huyền phấn khích lắm: "Tên này dụng tâm thật đấy."

Y đưa tay phải định thả tim...

Không nghĩ tới ngón tay vừa mới chạm vào quả tim, liền nhảy ra nhắc nhở: "Thao tác thất bại."

"Ơ? không thể thả tim?"

Lý Đạo Huyền tải lại tin tức, tin Thái Tâm Tử vừa mới đăng đã biến mất không thấy, thảo nào thả tim thất bại.

Tiếp theo lại nhận được tin tức của Thái Tâm Tử gửi qua: "Con mẹ nó, mô hình của cậu, tôi vừa mới đăng tin, đã bị một khách hàng quen hốt rồi."

Lý Đạo Huyền: "Bán dễ vậy sao?"

Thái Tâm Tử: "Tên kia khẳng định là biết hàng, thấy tôi định giá thấp, trực tiếp xuất thủ hốt luôn, không nói hai lời chuyển cho tôi 888 đồng lấy hàng luôn. Hiện tại hắn đang trên đường đến chỗ tôi lấy hàng. Chó thật, phải định giá thêm mấy trăm đồng nữa mới đúng. Tôi xin lỗi, lần này cả hai chúng ta bị hớ rồi."

Lý Đạo Huyền vui vẻ: "Không có việc gì không có việc gì, 888 đồng cũng kiếm không ít rồi. Tôi không cảm thấy thiệt thòi chút nào."

Thái Tâm Tử: "Chỗ cậu chắc còn hàng đúng không? Lát nữa tên kia tới lấy hàng, khẳng định còn có thể nói chuyện, nếu tôi với hắn bàn tới vấn đề hợp tác tiếp, lần này nhất định phải định giá cho đúng."

"Hiện hàng hết rồi, phải làm thêm."

"Đó chính là nói đặt hàng cũng được?"

"Đương nhiên! Đặt hàng thoải mái."

"Hắc hắc hắc hắc." Thái Tâm Tử: "Cậu chờ tin tốt của tôi đi."

Lý Đạo Huyền nói: "Đừng làm giá khó quá, cho người ta lợi chút đi, người ta mới hợp tác với mình lâu dài được. Lợi nhuận bên tôi có thể bớt chút không sao."

Thái Tâm Tử: "Không cần cậu dạy, luận kinh thương, tôi chuyên nghiệp hơn cậu nhiều, chờ xem đi."

[Thái Tâm Tử chuyển khoản cho bạn 800 đồng].

Lý Đạo Huyền chọn vào xác nhận, thầm vui trong lòng, không tệ không tệ, kiếm tiền rồi, nuôi người tí hon hơn nửa tháng vẫn luôn tốn tiền, hiện tại rốt cuộc có thể kiếm tiền từ trên người tí hon rồi, quả nhiên, nhân tài mới là quan trọng nhất.

Các loại nhân tài trong hộp càng nhiều, mình mới có thể nghĩ ra càng nhiều biện pháp kiếm tiền được.

Tâm tình đang cực kỳ tốt!

Rất nhanh, đã đến cửa tiểu khu, Lý Đạo Huyền nhảy xuống xe Uber, đi vào siêu thị ở cửa tiểu khu, mua một miếng nạc thăn, trên đường về nhà còn vừa đi vừa hát.

Trong hộp đã là hoàng hôn, các người tí hon đang nấu cơm, khói bếp đang bảng lảng lưng trời.

Lý Đạo Huyền cắt xuống một miếng rất nhỏ từ miếng thịt mua về, nhẹ nhàng đặt xuống bãi đất trống giữa thôn.

Các thôn dân tức thì hô lên: "Thịt! Một miếng thịt khổng lồ."

Lý Đạo Huyền cười phân phó: "Nhất Diệp, nói cho mọi người, đêm nay có thêm thịt, mỗi người hai lượng, hai thợ điêu khắc thì để đến cuối cùng, phần còn dư chia hết cho hai người họ, xem như phần thưởng đã điêu khắc tượng Đấu Chiến Thắng Phật."

Chương 39: Nằm yên là không thể

Các thôn dân vui mừng quá đỗi, vội vàng chạy đến giữa thôn để chia thịt.

Đổi lại trước đây, khẳng định là thôn trưởng đi ra chủ trì, sau đó các thôn dân sẽ tự phân chia túi bụi, chia xong, phần còn dư sẽ đưa đến nhà Cao Nhất Diệp sau đó rồi chạy, căn bản không ra thể thống gì, thậm chí sẽ có người lén lút cầm nhiều hơn.

Nhưng từ khi Tam Thập Nhị đi tới thôn Cao Gia, thôn Cao Gia vốn không có tổ chức không có chi phối, năm bè bảy mảng, hiện tại cũng dần dần bắt đầu có cơ cấu tổ chức rồi.

Các thôn dân không còn chia lung tung, mà là ánh mắt mong đợi nhìn Cao Nhất Diệp và Tam Thập Nhị.

Cao Nhất Diệp đứng ở bên cạnh "trấn giữ", lấy thân phận của thánh nữ, có thể tùy thời nhắc nhở đám thôn dân, thiên tôn đang nhìn các ngươi đấy, khiến những người có ý nghĩ không an phận không dám xằng bậy.

Tam Thập Nhị thì chủ trì sự vụ cụ thể, phất tay chỉ huy: "Cao Sơ Ngũ, ngươi tới cắt thịt, cầm thêm một cái cân qua đây..."

"Cao Tịch Bát, nhận thịt heo hai lượng." Tam Thập Nhị báo lên, trên giấy liền viết tên của Cao Tịch Bát, đánh cái dấu biểu thị hắn đã nhận rồi.

"Vương Nhị Cẩu, nhận xong."

"Chủng Đại Đầu, nhận xong."

"Trịnh A Ngưu, nhận xong."

"Cao Tam Oa, nhận xong."

Hơn trăm người xếp hàng nhận xong, lúc này Tam Thập Nhị chia cho Cao Sơ Ngũ, Cao Nhất Diệp và người nhà mình, để cho mấy vị "tầng quản lý" chia đồ cuối cùng, cũng thể hiện ra bọn họ "đạo đức tốt" .

Mọi người chia xong, lúc này mới đến phiên hai thợ điêu khắc.

Hai người đợi nãy giờ nôn nóng không chịu nổi, thấy người khác đều có, chỉ hai người họ không có, trong lòng cảm thấy ủy khuất, không biết vì sao thánh nữ và sư gia phải để hai người họ nhận cuối cùng.

Cao Nhất Diệp quay về hai người vẫy tay, hai người lập tức cong đít chạy qua: "Thánh nữ đại nhân, ngài có gì phân phó?"

Cao Nhất Diệp: "Thiên tôn phân phó, số thịt còn lại, thưởng hết cho các ngươi."

Hai thợ điêu khắc đều thất thần, mắt trừng rõ to, quay đầu nhìn số thịt còn lại, mặc dù đã chia cho hơn trăm người mỗi người hai lượng, nhưng số thịt còn lại vẫn to như cái chậu, ít cũng phải mấy chục cân.

Cao Sơ Ngũ nhếch môi cười, sau đó chặt xuống một đao, chia số thịt đó làm hai nửa: "Tới đây, số còn lại, các ngươi mỗi người một nửa."

Hai thợ điêu khắc: "Nhiều... nhiều vậy sao? Cho chúng tôi hết hử? Những người khác... chỉ hai lượng."

Cao Nhất Diệp: "Thiên tôn nói, các ngươi điêu khắc tượng Đấu Chiến Thắng Phật, lão nhân gia hắn rất hài lòng, số thịt này là đặc biệt thưởng cho các ngươi."

Hai thợ điêu khắc vui mừng quá đỗi, liền nằm rạp xuống đất, dập đầu mấy cái: "Đa tạ thiên tôn, đa tạ thiên tôn."

Tam Thập Nhị ở bên cạnh đè giọng xuống, nghiêm túc nói: "Sau này, hai ngươi phải cố gắng phát huy, đàng hoàng làm việc cho thiên tôn."

Hai thợ điêu khắc: "Nhất định, nhất định, tiểu nhân nhất định làm việc đàng hoàng."

Trước đây họ được nhà giàu thuê đi tu miếu xây phật, mặc dù cũng được thưởng, nhưng cũng chỉ vài bữa cơm no, hoặc thêm mấy đồng tiền mà thôi, nào có cơ hội đạt được miếng thịt heo to như vậy.

Số thịt này cho dù họ ăn không hết, đem đi đổi đồ với thôn dân khác cũng là một khoản tài sản rất lớn.

Đang thiên tai, không có đồ gì có giá trị tích luỹ hơn đồ ăn.

Chỉ là... Thịt heo tươi không để được quá hai ngày.

Hai người xấu hổ: "Có thể hay không, lại..."

Tam Thập Nhị nở nụ cười: "Đây, chỗ này có hai túi muối, đem về ướp thịt khô đi."

Hai người mừng rỡ, vội vàng cảm tạ Tam sư gia, sau đó cầm túi muối, xách lên phần thịt heo của mình, chạy về cái ổ tạm thời của mình: "Bà nương, đại oa, nhị oa, nhà mình phát tài rồi! Ha ha! Nhà mình phát tài rồi."

Không bao lâu, hai người chất đống củi khô ở bãi đất trống phía sau thôn, bắt đầu làm thịt khô, ngửi mùi thịt khô mà mọi người xung quanh không khỏi ước ao.

Các thôn dân còn lại đều duỗi cổ ra xem, thầm nghĩ: Lúc nào ta

mới có thể lập công cho thiên tôn, để được ban thưởng vượt mức đây?

Lòng người chính là như vậy!

Khi không có ăn thì chỉ mong ăn được một miếng, sau khi có ăn rồi lại mong mình sẽ được nhiều hơn người khác, sau đó dưới cổ vũ của loại tâm lý này, không ngừng mà treo lên cao.

Đương nhiên, người biết thoả mãn cũng có.

Tỷ như Trịnh Đại Ngưu từ thôn Trịnh Gia qua đây, hiện tại hắn không thèm ước ao thịt khô của hai thợ điêu khắc, hắn không chỉ được ăn cơm no, còn được ăn hai lượng thịt heo, vuốt cái bụng no tròn, tâm tình rất tốt. Hắn nghĩ, dù sao thì đã ăn no rồi, các ngươi còn liều mạng làm gì chứ? Cần gì phải vất vả mà bò lên trên? Nằm xuống nghỉ ngơi không tốt sao?

Chỉ là...

Lần trước được uống nước Phì Trạch Khoái Lạc, thật sự rất khoái lạc, còn muốn uống thêm lần nữa, đáng tiếc hiện tại hết rồi.

Không xong, không nằm yên được, rất muốn được thiên tôn ban thưởng, rất muốn được uống nước Khoái Lạc.

Trịnh Đại Ngưu như một con cá bật dậy, xách búa chạy ra ngoài thôn Cao Gia, thừa dịp mặt trời còn ban chút ánh nắng cuối cùng, chiếu sáng cả cánh rừng, hắn chạy ào vào rừng tìm kiếm một hồi, chẳng mấy chốc, thật đúng là để hắn tìm được một cây đại thụ rất to.

Trịnh Đại Ngưu vung búa lên, phập phập phập, ăn no là có lực, không mất bao lâu, hắn đã chặt ngã một cây đại thụ, tiếp theo chặt xuống một đoạn tốt nhất, một khúc cây to dài hơn hai thước, khiêng là khiêng không nổi rồi, hắn liền hết lôi lại lăn, thật vất vả mới lôi được xuống núi.

Hắn đang đẩy thân cây, chợt vẻ mặt hưng phấn chạy tới trước mặt Cao Nhất Diệp: "Thánh nữ đại nhân, thánh nữ đại nhân, ngài xem, ta đem nó về từ trên núi này, cái này dùng để điêu khắc tượng thần tiếp theo là trên cả tuyệt vời, ngài xem, ta hữu dụng đúng không?"

Cao Nhất Diệp thì làm sao biết được hữu dụng hay không, liền ngẩng đầu lên nghe thanh âm trên bầu trời, rồi nở nụ cười nói: "Trịnh Đại Ngưu, ngươi rất giỏi, thiên tôn đại nhân khen ngươi rồi."

Trịnh Đại Ngưu mừng rỡ.

Cao Nhất Diệp: "Thiên tôn đại nhân nói có thể thưởng ngươi một số..."

Trịnh Đại Ngưu vội vàng nói: "Ta... tiểu nhân... tiểu nhân cả gan có một yêu cầu quá đáng."

Cao Nhất Diệp: "?"

Trịnh Đại Ngưu: "Tiểu nhân không muốn thịt, chỉ muốn... muốn... Uống một ngụm... uống thêm một ngụm Phì Trạch Khoái Lạc, một ngụm là được rồi."

Cao Nhất Diệp ngây cả người, lập tức nở nụ cười: "Thiên tôn nói, không có vấn đề, nhà ngươi có chậu rửa mặt không? Nhanh cầm nó tới đây."

Trịnh Đại Ngưu tới từ thôn Trịnh Gia, khi mới tới mặc dù trên răng dưới dái, gì cũng không có, thế nhưng sau khi qua đây không được hai ngày, liền tự mình làm ra một cái chậu gỗ, hiện tại nghe vậy hắn vội vàng về nhà, bưng cái chậu rửa mặt tới và đặt lên mặt đất.

Chậu rửa mặt của hắn ở trong mắt Lý Đạo Huyền đường kính chỉ 3 mi-li-mét, nhỏ đến đáng thương, chỉ có thể dùng kim tiêm. Y

hút một chút trong chai CoCa, sau đó lại nhẹ nhàng đẩy ống tiêm nhỏ xuống một giọt...

Chỉ một giọt đã đổ đầy chậu rửa mặt của Trịnh Đại Ngưu, còn dư thừa tràn cả ra ngoài.

Trịnh Đại Ngưu lớn tiếng la: "Không chứa được... chảy ra rồi, thật sự nhiều quá, không xong rồi... bao nhiêu là nước Khoái Lạc thấm hết xuống đất rồi... Trời ơi, thấm xuống đất hết rồi..."

Tam Thập Nhị ở bên cạnh lớn tiếng mắng: "Ngươi có cả cái chậu rồi, tràn ra ngoài một chút có làm sao? Khóc cái rắm, mau cút."

Lý Đạo Huyền thầm buồn cười, sau đó y xác định hai việc:

1, Bên ngoài thôn trang không xa có một rừng cây, đáng tiếc tầm nhìn của mình vừa lúc không nhìn thấy.

2, Sau này khi phát đồ cho các thôn dân, có thể bảo họ tự chuẩn bị đồ chứa, như vậy có thể càng tiết kiệm tài nguyên hơn, tránh để tự mình ra tay sẽ gây lãng phí.

Chương 40: Cậu đúng là trọng nghĩa khinh tài

Sắc trời tối đen, thôn Cao Gia lại bước vào "hình ảnh động."

A, không đúng, hiện tại cũng không phải bất động hoàn toàn, trên tường thành đã có thôn dân 24 trên 24 luân phiên tuần tra, dưới ánh đèn lờ mờ đong đưa qua lại, hai thôn dân cứ di chuyển quanh tường thành một vòng lại một vòng.

Tuy nhiên hình ảnh này cũng vô vị, không ai có thể nhìn mãi được.

Mỗi ngày đến lúc này, Lý Đạo Huyền cũng có thể an tâm dời ánh mắt đi, trở về trong cuộc sống hiện thực của mình.

Máy vi tính cũng lười mở, liền mở điện thoại di động.

Trùng hợp vào lúc này, Thái Tâm Tử gửi tin nhắn tới: "Đạo Huyền, tôi đã nói chuyện mấy giờ đồng hồ với khách hàng kia, cuối cùng nói xong rồi."

Lý Đạo Huyền: "Ờ? Kết quả thế nào?"

Thái Tâm Tử: "Mô hình Chí Tôn Bảo chúng ta làm rất tốt, nhưng đáng tiếc là nhân vật Chí Tôn Bảo tại thị trường đó cũng không được ưa chuộng, thứ này quá thiên hướng như 'món đồ chơi', cho nên cũng không đáng giá, vị khách hàng này trả 888 đồng mua nó thật ra chỉ muốn tặng món quà gặp mặt, móc nối với chúng ta mà thôi."

Lý Đạo Huyền hiểu ngay: "Nói cách khác, thay đổi chủ đề điêu khắc, là có thể kiếm tiền rồi?"

Thái Tâm Tử: "Đúng vậy, tượng thần của hai nhà phật đạo, đáng giá hơn nhiều Chí Tôn Bảo, đó mới có thể thoát khỏi phạm trù 'món đồ chơi', chân chính trở thành 'tác phẩm nghệ thuật' ."

Lý Đạo Huyền vui vẻ: "Tôi làm Chí Tôn Bảo chỉ vì chơi thôi, tượng thần hai nhà phật đạo tôi cũng có thể làm mà, hắn báo giá thế nào?"

Thái Tâm Tử: "Chủ đề bình thường, không châm biếm, tượng thần cao 1 xăng-ti-mét, nếu như độ tỉ mỉ như Chí Tôn Bảo kia, hắn có thể mua với giá 4888 đồng."

Lý Đạo Huyền thầm vui mừng: "Ơ, có thể làm hai cái Khách Gia vi ốc rồi."

Thái Tâm Tử dở khóc dở cười: "Tôi làm cho cậu một cái mô hình to nửa mét, vừa lốp xe vừa động cơ, còn thêm điều khiển từ xa, hơn 200 phòng, sắt lá cùng các loại vật liệu dùng không ít, mới chỉ thu của cậu 2000 đồng, một cục gỗ của cậu chỉ 1 xăng-ti-mét, lại bán tới 4888 đồng, tôi không phục, tôi muốn đánh cậu."

Lý Đạo Huyền cười: "Ha ha ha ha!"

Thái Tâm Tử: "Khách hàng còn đưa ra một yêu cầu rất biến thái, xem cậu nhận được không?"

Lý Đạo Huyền: "Ồ? Nói tôi nghe thử."

Thái Tâm Tử: "Hắn còn muốn hàng càng nhỏ hơn! Còn nhỏ hơn 1 xăng-ti-mét, 5 mi-li-mét... Cậu có thể làm được không?"

Lý Đạo Huyền câm nín.

Thái Tâm Tử thấy y gõ dấu chấm lửng, tưởng là y làm không được: "Ài, quả nhiên không được sao? Hắn sẵn lòng trả 28888 đồng cho hàng 5 mi-li-mét đấy."

Lý Đạo Huyền: "Sao cậu lại không có lòng tin với tôi như thế chứ? Cậu đã xác nhận thêm WECHAT của hắn chưa? Lập tức nhắn WECHAT hỏi hắn xem, có phải 5 mi-li-mét hơi lớn rồi không? Chỗ tôi còn có thể làm hàng 1 mi-li-mét, chỉ sợ nhỏ quá hắn không thấy rõ thôi, không chịu nhận."

Thái Tâm Tử: "Mẹ kiếp!"

Lý Đạo Huyền: "Nói chuyện đàng hoàng, đừng chửi tục."

Thái Tâm Tử: "Chó thật 1 mi-li-mét cũng có thể làm được? Vậy còn nhỏ hơn cả hạt gạo rồi?"

Lý Đạo Huyền: "Vị sư phụ làm giúp tôi Chí Tôn Bảo, chính là đại sư điêu khắc hàng mini như hạt gạo, dù sao thì 1 mi-li-mét với tôi mà nói không thành vấn đề, cậu hỏi xem khách hàng đó có muốn hay không?"

Thái Tâm Tử: "Cậu chờ một chút, tôi đi hỏi hắn."

Sau hai phút, tin nhắn của Thái Tâm Tử đã gửi qua lần nữa: "Hàng 1 mi-li-mét, nếu độ tinh tế chỉ cần một nửa tiêu chuẩn như Chí Tôn Bảo kia, hắn có thể trả 128888 đồng."

Lý Đạo Huyền: "Được, tôi nhận đơn này."

Thái Tâm Tử: "Ôi mẹ ơi thật là điên khùng, đơn hàng như vậy cũng có thể nhận được, tôi phục cậu thật đấy."

Lý Đạo Huyền: "Ha ha ha, nói đi, hắn muốn đặt là thứ gì?"

Thái Tâm Tử: "Tượng Thái Thượng Lão Quân."

Lý Đạo Huyền: "Tượng Thái Thượng Lão Quân 1 mi-li-mét có thể dùng làm gì nhỉ?"

Thái Tâm Tử: "Tôi cũng hiếu kỳ, cho nên hỏi, hắn nói dùng làm 'tượng thánh trong hạt châu'."

Lý Đạo Huyền lấy làm lạ: "Tượng thánh trong hạt châu là cái quỷ gì?"

Thái Tâm Tử trả lời: "Không có kiến thức rồi chứ? Ha ha! Được thôi, tôi cũng không có kiến thức, tôi cũng hỏi hắn mới biết, nghe nói qua phật châu và đạo châu bằng gỗ đàn hương chưa? Có thể xâu từng hạt lại thành một cái vòng đeo trên tay."

Lý Đạo Huyền: "Cái này thì tôi cũng nghe nói qua."

Thái Tâm Tử trả lời: "Tượng thánh trong hạt châu chính là, móc rỗng ở giữa phật châu hoặc đạo châu, bỏ vào một bức tranh thần phật nhỏ, sau đó đổ đầy vào dịch thể đặc chế để bịt kín hạt châu lại, phía trên để lại một cửa sổ nhỏ có thể nhìn vào trong hạt châu. Khi cậu cầm lấy hạt châu, nheo lại một mắt nhìn vào bên trong hạt châu, sẽ thấy một bức hình tượng Phật bồng bềnh ở bên trong hạt châu, đối với tín đồ mà nói, quả thật chính là bảo bối."

Lý Đạo Huyền: "Mẹ kiếp, nghe thì có vẻ lợi hại đấy."

Thái Tâm Tử: "Nhưng công nghệ của người bình thường chỉ có thể bỏ vào trong hạt châu một bức tranh rất đơn giản, có thủ đoạn điêu khắc mini của cậu, hắn có thể bỏ vào một bức tượng sinh động như thật, cái này thì đẹp hơn nhiều so với một bức hoạ lập thể, thoạt nhìn sẽ càng độc đáo hơn, thậm chí pho tượng có thể trôi nổi và xoay tròn bên trong dịch thể, hình ảnh thì không thể làm được."

Giờ thì Lý Đạo Huyền đã hoàn toàn hiểu được, thứ này trông có vẻ đem đi gạt người được.

Thái Tâm Tử: "Tôi dám khẳng định, món hàng 128888 đồng này của cậu đem bỏ vào trong hạt châu, xong xuôi sẽ đem hạt châu bán 30 vạn một viên."

Lý Đạo Huyền vui vẻ: "Ha ha ha, thú vị, hắn có thể bán bao

nhiêu là bản lĩnh của hắn, hai chúng ta như thế là được rồi, làm người phải rộng rãi một chút."

Thái Tâm Tử: "Làm người có thể rộng rãi, nhưng làm thương nhân không thể, tôi phải trao đổi lại giá cả với hắn."

Lý Đạo Huyền: "Chốt, cậu có thể mặc cả được bao nhiêu, đều là bản lĩnh của cậu, tôi chỉ cần lấy 115000 đồng là được, dư bao nhiêu là của cậu hết."

Thái Tâm Tử: "Mẹ nó, cậu rộng rãi quá nhỉ, nếu như ở cổ đại, khẳng định cậu sẽ là một hào kiệt trọng nghĩa khinh tài, giống như cái gì Tiểu Toàn Phong Sài Tiến viết trong [Thuỷ Hử Truyện] ý, gặp người là cho tiền, cũng mặc kệ người khác có hữu dụng với mình hay không, dù sao cứ cho tiền cái đã, cầm tiền đập hảo hán gần xa cũng phải kính cậu ba phần."

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: ờ, cậu nói đúng tôi rồi đấy, hơn nửa tháng trước toàn là lấy tiền đập vào các người tí hon đây này, hiện tại các người tí hon đều kính tôi mười phần rồi.

Trọng nghĩa khinh tài cũng không phải ý gì xấu, vậy mình cũng vui lòng nhận thôi.

Thời gian trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng...

Chớp mắt đã qua mấy ngày.

Mấy ngày qua, người nổi trội nhất trong thôn Cao Gia ngoại trừ Cao Nhất Diệp và Tam Thập Nhị, chính là hai thợ điêu khắc mới tới, liên tục mấy pho tượng "cung phụng" cho thiên tôn, khiến hai người mấy lần nhận được tưởng thưởng.

Ngoại trừ hai mảng nạc thăn lúc đầu, hai người còn nhận được rất nhiều bột mì, gạo, dầu hạt cải, và một đống mỡ heo trắng phau.

Đang lúc hạn hán, mấy thứ này còn có tác dụng hơn nhiều so với vàng bạc trang sức.

Họ dùng mấy thứ này trao đổi không ít đồ dùng sinh hoạt trong tay các thôn dân khác, thậm chí còn thuê mấy thôn dân cùng thôn dựng cho người nhà của họ hai túp lều trong thời gian nghỉ ngơi sau khi xây dựng miếu Đạo Huyền Thiên Tôn.

Hai thợ điêu khắc trở thành người sở hữu nhà riêng đầu tiên trong số các thôn dân di chuyển tới thôn Cao Gia.

Nhưng chỉ có Trịnh Đại Ngưu cũng chăm chỉ như họ, mỗi ngày đều liều mạng chặt cây lấy gỗ, nhưng không thể phát tài được, mặc dù hắn cũng được ban thưởng, nhưng mỗi lần được ban thưởng thì hắn chỉ yêu cầu nước Phì Trạch Khoái Lạc.

Đồ uống đó uống vào mặc dù khoái lạc, nhưng không có thôn dân sẵn lòng lấy vật phẩm rất có hạn của mình đi trao đổi.

Nói đơn giản chính là...

Nếu như có thể cho không, vậy thì uống cho khoái lạc, nếu như muốn ta dùng tiền mua, vậy ta chết cũng không uống.

Trịnh Đại Ngưu cũng vui vẻ không muốn bán mà để mình uống, uống hết một chậu lại đi tìm gỗ kiếm thêm một chậu, người khác có vì thứ này mà sẵn lòng liều mạng hay không hắn mặc kệ, chỉ cần bản thân hắn khoái lạc là được.

Trong bầu không khí hân hoan này, miếu Đạo Huyền Thiên Tôn rốt cuộc hoàn thành...

Chương 41: Trò chơi gia đình

Mùng 8 tháng 8 năm Thiên Khải thứ bảy, miếu thờ Đạo Huyền Thiên Tôn đã hoàn thành.

Thật ra hai ngày trước miếu này đã xây xong rồi, nhưng bốn người Tam Thập Nhị, Tam phu nhân, Cao Nhất Diệp, thôn trưởng cùng nhau thương lượng, mùng 8 tháng 8 mới là ngày tốt, cho nên rõ ràng xây xong rồi vẫn phải nói là chưa xong, nhất định phải kéo dài tới mùng 8 tháng 8.

Vì vậy, hôm nay ngày mùng 8 tháng 8, hơn trăm thôn dân đều thay y phục sạch sẽ, xếp hàng chỉnh tề, giống như học sinh một lớp xếp hàng tham gia nghi thức kéo cờ vậy.

Cao Nhất Diệp lại đứng ở chủ vị, vẫn bộ bạch y nóng muốn chết, trang điểm lộng lẫy, quỳ gối trước "Đạo Huyền Thiên Tôn động".

Rõ ràng là một cái miếu, nhưng nhất định phải gọi thành động.

Nói một câu không khoa trương chút nào,"Đạo Huyền Thiên Tôn động" là kiến trúc xa hoa đại khí nhất ở trong thôn Cao Gia hiện tại, thứ này còn làm cả móng, sau đó dùng những tảng đá đẹp nhất xây lên nửa dưới, nửa trên thì làm bằng gỗ.

Sơn là sơn hiện đại Lý Đạo Huyền cung cấp, màu sắc rất đẹp sáng bóng, khiến toàn bộ kiến trúc trông rất bắt mắt, đặt ở trên chiến trường khẳng định rất gợi cung tiễn thủ nhớ thương.

Tượng Đạo Huyền Thiên Tôn bên trong điêu khắc rất sinh động, ngoại trừ đẹp trai hơn 32% và uy nghiêm hơn 320% so với

người thật thì không có khuyết điểm gì khác.

Lý Đạo Huyền ở bên ngoài hộp nhìn vào đạo quán của mình, y rất muốn thò tay vào móc nó ra, sau đó chạy đến chỗ Thái Tâm Tử tham khảo cái giá rồi bán nó đi.

Song thấy các người tí hon vẻ mặt ngưỡng mộ quay về nó cúng bái, vẫn là thôi, nên làm người.

Cao Nhất Diệp lại bắt đầu đọc kinh, lần trước còn trúc trắc, lần này đã trôi chảy hơn nhiều, mấy ngày gần đây nàng theo Tam phu nhân học đọc sách nhớ chữ, mỗi ngày đọc kinh thuộc lòng, mặc dù hiện tại còn chưa thể nói thuộc làu, nhưng cũng đã không xuất hiện sai sót gì lớn rồi.

Đọc kinh xong, Cao Nhất Diệp phất tay: "Gõ chuông!"

Cao Sơ Ngũ bên cạnh vung búa lên: "Coong! Coong! Coong!"

Tiếng chuông du dương vang lên, vẫn là tiếng chuông bình thường, xa xăm vang vọng, mang theo chút hơi thở thần thánh.

Xem ra hai vị thợ rèn Lý Đại, Cao Nhất Nhất đã rèn lại cái chuông mới tốt hơn.

Lý Đạo Huyền thầm vui trong lòng: Bảo các ngươi rèn áo giáp, hơn nửa tháng trôi qua, đến bây giờ ta còn chưa thấy một bộ áo giáp nào, các ngươi lại nhanh nhẩu đi rèn một cái chuông tốt.

Hiện tại xem như y đã hiểu, giữa ra chỉ lệnh và thực tế chấp hành nó cách xa nhau lắm, cho dù mỗi ngày mình nhìn chằm chằm vào hộp, nhưng chỉ cần không đặc biệt theo dõi hai thợ rèn, tiến triển công việc của họ cùng với ý nghĩ của mình sẽ không nằm trên một băng tần.

Làm xong nghi thức, Đạo Huyền Thiên Tôn động coi như chính thức khai trương đại cát.

Các thôn dân bắt đầu thay phiên vào động, quỳ gối trước "tượng thiên tôn", dập đầu bang bang bang, khấu đầu xong đương nhiên là cầu nguyện.

Lý Đạo Huyền đem kính lúp hướng cửa sổ nhìn vào trong.

Một thôn dân quỳ gối trước tượng thiên tôn, khấu đầu liền năm cái.

"Cầu thiên tôn phù hộ, năm sau mưa thuận gió hoà, ngũ cốc được mùa."

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Tâm nguyện này vốn ta cũng muốn giúp các ngươi thực hiện, mỗi ngày cung cấp nước cho các ngươi, cho dù thiên hạ đại hạn, thôn Cao Gia cũng sẽ không hạn.

Y có ý nghịch ngợm, liền nói với Cao Nhất Diệp: "Nhất Diệp, nói cho hắn, nguyện vọng này ta ân chuẩn."

Cao Nhất Diệp đứng bên cạnh pho tượng vội vàng bày ra dáng dấp đoan trang, nói với thôn dân kia: "Đứng lên đi! Thiên tôn đã ân chuẩn nguyện vọng vừa rồi của ngươi."

Thôn dân ngây người, liền mừng rỡ: "Thật sao? Ân chuẩn thật sao?"

Cao Nhất Diệp: "Vừa rồi chính miệng Thiên tôn đã ân chuẩn."

Thôn dân mừng như điên, chạy vèo ra ngoài miếu, vừa chạy được hai bước đột nhiên nhớ tới mình lễ nghi không chu toàn, liền sợ quá toát mồ hôi vội vàng quay lại, quay về tượng thánh khấu đầu mấy cái, sau đó lại chạy ra ngoài miếu, miệng hét to: "Thiên tôn ân chuẩn rồi, năm sau có thể trồng hoa màu rồi, ha ha ha, thiên tôn ân chuẩn rồi! Hạn hán ba năm, ba năm rồi, ba năm rồi ngươi biết ta sống thế nào không? Ha ha ha! Rốt cuộc năm sau có thể trồng hoa màu rồi."

Tam phu nhân từ bên cạnh nhảy ra, chỉ vào mũi thôn dân kia mắng: "Nếu như năm sau thật sự trồng được hoa màu, có thu hoạch, đừng quên hoàn nguyện."

Thôn dân vội vàng nói: "Điều đó chắc chắn rồi."

Thôn dân phía sau thấy thế, mỗi người đều vui mừng, xếp hàng, luân phiên đi lên khấu đầu cầu nguyện.

"Cầu thiên tôn phù hộ, năm sau ruộng đồng nhà ta thu hoạch nhiều hơn mấy đấu so với bình thường."

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Cái này có gì khó đâu? Cho ngươi thêm chút phân bón là xong việc.

"Nhất Diệp, nói cho hắn, ân chuẩn."

Cao Nhất Diệp làm bộ làm tịch chuyển lời qua, thôn dân kia ngẩn người, lập tức mừng rỡ, khấu đầu xong liền chạy ra ngoài miếu, đứng ở trong thôn cười thành tiếng: "Ha ha ha, ân chuẩn rồi, nguyện vọng của ta cũng được ân chuẩn rồi... Ha ha ha..."

Kế tiếp lên sân khấu lại là Tam Thập Nhị, người này cũng học theo thôn dân, sau khi đến lượt mình cũng đến trước tượng thiên tôn, quỳ xuống, dập đầu: "Cầu thiên tôn chúc phúc, ta muốn cái thứ phía dưới dài hơn một chút, thời gian duy trì lâu hơn một chút, từ nay về sau [Long tinh hổ mãnh]."

Lý Đạo Huyền: "Mẹ kiếp, bảo hắn cút ngay!"

Cao Nhất Diệp ngớ ra, xấu hổ nói với Tam Thập Nhị: "Thiên tôn tức giận, bảo ngươi cút ngay."

Tam Thập Nhị liền ôm đầu chạy như chuột.

Cả thôn hơn trăm người, kể cả Lý Đạo Huyền, tất cả đang chơi rất vui...

Đột nhiên, hai lính gác đang canh giữ ở trên tường thành gõ vang hai ống trúc treo trên cổng thành, phát ra âm thanh "bum bum bum", tiếp theo lớn tiếng la lên: "Trời ơi, có người tới, có người bên ngoài tới, rất nhiều người."

Họ vừa la lên, người trong thôn lập tức chạy tới bên tường thành.

Vốn Lý Đạo Huyền đang chơi đùa với các thôn dân rất vui, nghe vậy cũng đứng dậy nhìn ra bên ngoài thôn.

Bất quá, chuyện thú vị đã xảy ra.

Tầm nhìn của y vốn chỉ trong phạm vi dài 500 mét, rộng 300 mét, cũng miễn cưỡng bao phủ thôn Cao Gia cùng với ruộng đồng xung quanh, nhưng thôn dân đứng ở trên tường thành nhìn ra, tầm nhìn có thể kéo dài ra mấy dặm, cho nên thôn dân đã bắt đầu cảnh báo rồi. Lý Đạo Huyền lại vẫn chưa nhìn thấy có người đi vào trong hộp.

"Mẹ nó! Quá bất tiện."

Lý Đạo Huyền không khỏi chửi thầm: "Phạm vi tầm nhìn chết tiệt này, rốt cuộc làm sao mới có thể tăng lên đây?"

Trong thôn lúc này đã trở nên hỗn loạn.

Dưới tình huống không có "độ tổ chức", các thôn dân đều năm bè bảy mảng, đối mặt với tình huống đột phát căn bản không có ai biết nên xử lý thế nào.

Trái lại Tam Thập Nhị vừa mới ôm đầu chạy ra ngoài thì lập tức xốc lại tinh thần, bò lên tường thành, vừa nhìn ra xa hắn lập tức lớn tiếng chỉ huy: "Ai có vũ khí cầm hết vũ khí lên, ai không có vũ khí thì cầm vung, chổi, cây lau nhà, liềm cuốc xẻng... Dù sao có cái gì cầm cái đó, lên hết tường thành cho ta."

Các thôn dân vốn đang như con ruồi không đầu, có người đi ra chỉ huy rồi, lập tức họ cứ thế làm theo, cũng mặc kệ ra lệnh là ai, liền chộp lấy đủ loại "vũ khí" lung ta lung tung, sau đó leo hết lên tường thành.

Chương 42: Không muốn khảo nghiệm nhân tính

Một lúc lâu sau, Lý Đạo Huyền mới hiểu được vì sao lính gác hoảng như thế, vì sao Tam Thập Nhị phải bảo toàn bộ thôn dân cầm vũ khí leo lên tường thành.

Thì ra, lính gác thấy được là một cảnh tượng đáng sợ.

Một đám người tay bế tay bồng, kêu cha gọi mẹ chạy trốn ở phía trước, phía sau chính là lượng lớn tặc quân, đang vung đao đuổi theo chém người đằng trước.

Thỉnh thoảng có người tụt lại phía sau, bị tặc quân đuổi theo chém một đao, máu văng tung toé.

Người phía trước thấy thế càng chạy cuống cuồng, người phía sau tắm máu rồi càng thêm hung hãn, vừa đuổi vừa chém, còn phát ra tiếng cười điên cuồng.

Cái này ai nhìn mà không hoảng?

Nếu các thôn dân thôn Cao Gia không phải có một bức tường thành bảo vệ, còn có một thiên tôn đang trôi nổi trên đỉnh đầu, thấy cảnh này chỉ sợ đã đái ra quần rồi, đã bắt đầu nghĩ nên chạy thế nào.

"Lên tường thành, nhanh nhanh nhanh, mọi người lên tường thành."

"Cung tiễn! Ta có một cây cung, lần trước nhặt được từ chỗ sơn tặc."

"Ta có một thanh tú đao."

"Mang hết lên, gậy tre cũng cầm lên."

Các thôn dân cầm đủ thứ bò hết lên trường thành.

Hai thợ rèn Lý Đại và Cao Nhất Nhất không ngờ mò ra từ trong góc nhà hai bộ Lưỡng Đương giáp, sau đó mặc vào người, tay cầm thiết chùy, nháy mắt biến thành chiến sĩ "trang bị tốt nhất" trong thôn Cao gia.

Hai người thân thể cũng cường tráng, khoác giáp, cầm thiết chùy, vừa xuất hiện trên tường thành, lập tức có được hiệu quả như định hải thần châm, không ít thôn dân yếu đuối tập trung lại bên cạnh hai người.

Còn có hai người mặc dù không được trang bị, nhưng tướng tá cao to, cũng có mấy phần uy phong, chính là Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu, mỗi người cầm một cái búa, cũng tập trung hơn mười thôn dân lại bên cạnh.

Ngay khi tất cả đã hoàn thành "đứng vào vị trí phòng ngự", đồng thời người bên ngoài cũng đã chạy vào trong "phạm vi tầm nhìn" của Lý Đạo Huyền.

Bên chạy trốn nhanh nhất không giống dân chúng bình thường, giống như người của gia đình giàu có, họ còn có cả xe ngựa, chỉ là xe ngựa chạy ở nơi không có quan đạo như ở đây thì rất khó khăn, lắc lư rất mạnh, cho nên cũng không nhanh hơn người chạy bằng chân bao nhiêu.

Xe ngựa chạy đến trước cửa thành trước tiên, lái xe không phải xa phu mà là một nam tử trung niên bận trường sam màu xanh, vừa nhìn biết ngay người có thân phận địa vị. Hắn ngửa đầu hướng lên tường thành hô to: "Không biết đây là thành nào? Xin mở cửa cho chúng tôi vào trốn! Phía sau sơn tặc giết người,

hung..."

Hắn còn chưa dứt lời, Tam Thập Nhị đã la lên: "Ôi? Đây không phải Bạch tiên sinh sao?"

Người kia ngẩng đầu nhìn lên: "A, Tam sư gia! Vậy ta đến huyện thành Trừng Thành rồi sao? Không đúng! Huyện thành phải còn xa lắm chứ?"

Tam Thập Nhị: "Nhanh mở cửa thành, cho cả nhà Bạch tiên sinh vào."

Thôn dân vội vàng xoay mâm gỗ, dây câu cá kéo hai tấm cửa gỗ từ từ mở ra hai bên. Bạch tiên sinh vung hai tay lên, xe ngựa nhanh chóng chạy vào thôn.

"Có thể đóng cửa được chưa?" Thôn dân phụ trách mở cửa lớn tiếng hỏi.

Tam Thập Nhị liếc ra bên ngoài, cả nhà Bạch tiên sinh bởi vì có xe ngựa đã cùng người phía sau kéo dài khoảng cách, cho nên mở cửa thành cho hắn vào là không khó, vẫn kịp đóng cửa thành lại, nhưng người chạy bộ phía sau thì khoảng cách với sơn tặc lại không lớn.

Có thể nói là chân trước đi theo chân sau.

Nếu như thả người phía trước vào thôn, sơn tặc theo phía sau có khả năng cùng theo giết vào, vậy thì...

Trong nháy mắt, hắn chảy mồ hôi đầy đầu.

Là vì bảo vệ bản thân, hạ lệnh lập tức đóng cửa? Hay là vì cứu càng nhiều người hơn, để cho cả thôn phải mạo hiểm tặc quân giết vào.

Tam Thập Nhị cũng không phải võ tướng, khi đối mặt loại tình

huống này hắn căn bản không thể bình tĩnh đưa ra phán đoán, trông hắn rất luống cuống.

Cũng may Lý Đạo Huyền cũng không cho hắn cơ hội đưa ra quyết định!

Nhân tính là không chịu nổi khảo nghiệm.

Lý Đạo Huyền không hy vọng dùng loại chuyện này bức bách một người không tính người xấu thành người xấu, ta có năng lực giải quyết, không cần thiết phải khảo nghiệm nhân tính.

Lý Đạo Huyền phùng má lên, thổi phù một hơi vào vùng cát vàng bên ngoài thôn.

Cát vàng bay khắp bầu trời, bao phủ cả người và sơn tặc phía sau.

Bọn sơn tặc muốn đuổi theo chém người, cần phải nhìn thấy mục tiêu mới được, nhưng người chạy trốn thì lại không cần, họ chỉ cần chạy một mạch về phía trước là được.

Chỉ hơn mười giây ngắn ngủi, người chạy trốn đã lao ra khỏi cơn gió cát và tạo ra một khoảng cách với sơn tặc.

Chỉ cần họ kéo dài khoảng cách, Lý Đạo Huyền có thể lấy bàn tay đập muỗi, hoặc là bắn bể đầu đám sơn tặc...

Y giơ tay lên, nhưng suy nghĩ một chút lại bỏ tay xuống.

Đập chết bọn này bất cứ lúc nào cũng được, không vội tại nhất thời, hơn nữa quá mức bảo bọc các người tí hon cũng không tốt, phải để cho các thôn dân có kinh nghiệm xử lý loại chuyện này, bằng không ngày nào đó khi mình không có ở đây, cả thôn không có lấy một người có kinh nghiệm chiến đấu, gặp phải chút việc chỉ biết cuống cuồng lên, không có kiên thành, vẫn sẽ bị người khác dễ dàng đánh tan, chết không có chỗ chôn.

Bật mode thiên tôn mắt lạnh nhìn thế gian, trước tiên nhìn xem lúc này thôn Cao Gia sẽ làm thế nào.

Đám người chạy trốn mượn gió cát hỗ trợ, sau khi đã tạo ra khoảng cách với sơn tặc, Tam Thập Nhị thì không cần khảo nghiệm nhân tính nữa, liền lớn tiếng nói: "Đợi tất cả mọi người vào thành rồi mới đóng cửa thành."

Tam Thập Nhị vừa mới la lên, Bạch tiên sinh kia lại cũng leo lên tường thành, sau khi xe ngựa chở người nhà hắn chạy vào thành rồi, hắn lập tức nhảy xuống xe ngựa, bước nhanh lao lên tường thành và đứng ở bên cạnh Tam Thập Nhị, lớn tiếng rống lên: "Ai trong tay có cung nhắm vào sơn tặc bắn đại đi, làm cho chúng sợ hãi."

Bạch tiên sinh chỉ là kẻ ngoại lai, nhảy lên tường thành liền bắt đầu chỉ huy, có vẻ không khách khí, nhưng thú vị chính là các thôn dân cũng mặc kệ là ai chỉ huy, dù sao thì có người chỉ huy thì cứ nghe thôi, liền kéo dây cung có được từ đám sơn tặc lần trước, nhắm sơn tặc bên ngoài bắn loạn xạ.

Chỉ mấy tên thưa thớt, hữu khí vô lực, cả lông cũng không bắn trúng.

Nhưng hù dọa sơn tặc là đủ rồi, đám sơn tặc kia liền đồng loạt đứng ở ngoài phạm vi hơn mười thước, ngửa đầu nhìn tường thành cao lớn đằng trước, bắt đầu nhỏ giọng nghị luận.

Người chạy trốn phía trước nhân cơ hội tràn vào cửa thành, các thôn dân nhanh chóng xoay mâm gỗ, lại có thêm mấy người qua hỗ trợ, ầm một tiếng, cửa thành đóng lại.

Hiện tại Bạch tiên sinh mới thở phào một hơi: "May mà quân tử lục nghệ của ta học hành tạm được, nhất là môn nghệ "Ngự" này chưa vứt bỏ, tự mình điều khiển xe ngựa, một đường chạy trốn tới đây, cũng may nơi này có ngươi, bằng không tại hạ đã

mệnh tang hoàng tuyền rồi."

- Giải thích, Lục nghệ gồm: Lễ là lễ nghĩa, nhạc là âm nhạc, xạ là bắn cung, ngự là cưỡi ngựa, thư là thư pháp và số là Toán học. Hết giải thích.

Tam Thập Nhị hoảng hốt: "Bạch tiên sinh, tình huống... của ngươi là sao?"

Bạch tiên sinh thở dài: "Bạch gia bảo, bị tặc nhân công phá rồi."

Tam Thập Nhị: ."Thất kinh!"

Bạch gia bảo, cũng chính là gia bảo của Bạch gia.

Bạch gia không thể nói là một sĩ gia đại tộc rất lợi hại được, chỉ có thể xem như một tiểu gia tộc, tổ tiên từng xuất hiện một vị tri phủ, một vị huyện lệnh, nhưng đến đời này thì trong nhà đã không còn người làm quan trong triều nữa rồi.

Dựa vào cơ nghiệp tổ tiên để lại, Bạch gia tại huyện Trừng Thành vẫn coi như có tiếng tăm, trong nhà có một gia bảo kiên cố, có mấy chục gia đinh hộ viện, còn có trên trăm tá điền, đồng thời Bạch gia vẫn xuất tiền xuất lực, tổ chức các thôn dân phụ cận Bạch gia bảo thành lập dân đoàn, chống đỡ đạo phỉ, thực lực không kém.

Cho tới bây giờ mấy nhóm mã tặc sơn tặc nhỏ phụ cận cũng không dám trêu chọc Bạch gia bảo.

Tam Thập Nhị thật không nghĩ tới tặc nhân lại công phá được Bạch gia bảo, con mẹ nó đám tặc nhân này lợi hại vậy sao?

Bạch tiên sinh chỉ vào đám tặc nhân đang đối diện với tường thành mà nghị luận sôi nổi ở bên ngoài thành, lắc đầu thở dài: "Hơn mười tặc nhân đuổi theo chỉ là một nhóm nhỏ thôi, phía sau

còn có vài trăm đến một ngàn người, Bạch gia bảo của ta chỉ ngăn cản chúng chưa đến hai canh giờ đã bị tặc tử công phá, dân đoàn không còn, gia đinh hộ viện cũng tổn thất thảm trọng, chỉ bấy nhiêu người chạy thoát được thôi..."

Chương 43: Sợ bọn chúng cái quần

Tam Thập Nhị nghe vậy hoảng hồn: "Vài trăm đến một ngàn? Lộ tặc nhân nào mà có quy mô như thế?"

Bạch tiên sinh lắc đầu thở dài: "Hơn nửa tháng trước, Bạch Thủy Vương Nhị tạo phản, đánh vào huyện thành, chắc ngươi biết việc này chứ?"

Tam Thập Nhị: "Đương nhiên biết rồi, cho nên hiện tại ta mới trốn ở thôn Cao Gia đây."

Bạch tiên sinh: "Sau khi Vương Nhị tạo phản, lập tức dẫn theo mấy trăm phản tặc, trốn vào trong núi lân cận, tuần kiểm Trình Húc suất binh đi truy bắt, vòng vo mấy ngày ở trong núi, nhưng ngay cả cái bóng của Vương Nhị cũng không sờ được."

Tam Thập Nhị câm nín.

Bạch tiên sinh thở dài nói: "Hắn vừa nổi loạn liền thành tấm gương xấu. Các nơi lần lượt bạo loạn, rất nhiều nông dân không nộp thuế nổi học theo Vương Nhị làm phản. Thủ hạ của tuần kiểm Trình Húc kia chỉ khoảng trăm binh đinh, cũng không biết thuật phân thân, sao quản được nông dân ở các nơi cùng nhau tạo phản? Gã từ sáng đến tối mệt không thở nổi, vừa dẹp loạn dân phía đông, phía tây lại nổi lên, dẹp loạn dân phía tây, phía đông lại nổi lên... Có người nói gần đây gã thường hay cảm thán, gã mệt đến nỗi đã thấy thái nãi nãi vẫy tay với mình."

Lý Đạo Huyền nghe đến đó không khỏi cười phì một tiếng, thiếu chút nữa cười ra tiếng. Trình Húc chính là võ quan lần trước

bị mình phát tiếng cười của nữ quỷ doạ chạy thì phải? Thì ra mấy ngày gần đây gã đang đánh chuột ở khắp nơi.

Tam Thập Nhị: "Mấy ngày nay ta trốn ở trong thôn, tin tức bế tắc, cũng không biết việc này. Loạn dân tạo phản, Trình tuần kiểm binh lực không đủ, theo lý nên thượng thư triều đình, mời đại quân tới trấn áp chứ?"

Bạch tiên sinh dở khóc dở cười: "Thượng thư rồi, rất nhiều quan viên, hương thân, sĩ tộc, đều liên danh thượng thư, ngay cả ta cũng đi ký tên mà. Nhưng tuần phủ Thiểm Tây là Hồ Đình Yến tuổi già ngớ ngẩn, sợ chuyện này bị phía trên biết được sẽ trị tội hắn, cực lực giấu giếm việc này, đâu nguyện ý báo lên, toàn bộ người thượng thư cầu viện bị đánh 20 trượng, đuổi ra khỏi nha môn tuần phủ, còn nói cái gì 'đám ma đói đó, cướp đến mùa xuân sẽ tự ổn định thôi', ngươi nghe có giống tiếng người không?"

Tam Thập Nhị đơ cả người, nhất thời không biết nói cái gì.

Cao Sơ Ngũ bên cạnh lấy làm lạ mới hỏi: "Cướp đến mùa xuân sẽ tự ổn định thôi'? Ta nghe không hiểu mấy lời này."

Bạch tiên sinh liếc Cao Sơ Ngũ một cái, thấy hắn là một nông dân trẻ tuổi mày rậm mắt to nên không muốn để ý tới.

Nhưng Tam Thập Nhị lại thấp giọng nói: "Ý của những lời này là, để cho bọn phản tặc cướp giật thoải mái, cướp đến đầu xuân năm sau tự nhiên chúng sẽ không cướp nữa, sẽ trở về nhà trồng hoa màu thôi."

Cao Sơ Ngũ và Các thôn dân bên cạnh đều câm nín.

Trong nháy mắt mọi người không nói gì...

Qua vài giây Cao Sơ Ngũ mới giận dữ: "Vậy giờ ta cầm đao đi ra ngoài, gặp người liền cướp, cũng sẽ không có ai quản ta phải không? Ta cướp đến mùa xuân sẽ trở về trồng hoa màu, lại là một

lương dân rồi?"

Không ai trả lời hắn, nhưng vẻ mặt nặng trĩu của Tam Thập Nhị và Bạch tiên sinh đã cho hắn câu trả lời khẳng định.

Cao Sơ Ngũ: "Con mẹ nó ta cũng phản cho rồi."

Cao Nhất Diệp vả bốp cho Cao Sơ Ngũ một cái: "Sơ Ngũ ca, tỉnh lại đi, ngươi tức đến mụ mẫm đầu óc rồi sao?"

Cao Sơ Ngũ nghẹn họng.

Bị thánh nữ tát cho một cái, Cao Sơ Ngũ liền bình tĩnh lại, người của thôn Cao Gia không cần đi ra ngoài ăn cướp, họ đã có thiên tôn che chở, hơn nữa, thiên tôn không thích người khác giết người cướp của, thái độ đối đãi tặc nhân của lão nhân gia hắn chỉ là một chưởng một người, đập toàn bộ thành bánh thịt.

Nếu như mình trở thành tặc, nói không chừng chính là bánh thịt kế tiếp.

Bạch tiên sinh vẻ mặt đăm chiêu nói: "Tuần phủ đại nhân không quản sự, không báo lên, không phái binh, chuyện này rất nhanh truyền đi. Sau khi đám phản tặc biết được, chúng càng trở nên kiêu ngạo và quy mô ngày càng lớn mạnh, chỉ nửa tháng ngắn ngủi, đã có vài nhóm lưu khấu làm loạn, quy mô có khi hàng trăm, hàng nghìn người cũng có, hoành hành mười dặm tám thôn, kẻ nào muốn tham gia sẽ bị ép buộc đi cùng, không muốn sẽ bị giết và cướp sạch của cải."

Mọi người nghẹn họng.

Khi mọi người nói đến đây, đám sơn tặc ngoài thành đột nhiên reo hò ầm ĩ.

Chẳng mấy chốc, một người bước ra khỏi đám sơn tặc, ngẩng cổ lên và hét lớn về phía thôn Cao Gia: "Đây là thành trì của tên

nhà giàu nào? Bảo hắn đi ra nói chuyện."

Các thôn dân đều ném ánh mắt về phía Cao Nhất Diệp.

Cao Nhất Diệp thấy vậy đang muốn đi ra, nhưng Tam Thập Nhị ngăn cản nàng: "Cao cô nương, cô là thánh nữ, nói chuyện với đám người này là bôi nhọ thân phận của mình, mà bôi nhọ mình chính là bôi nhọ thiên tôn. Không thể làm vậy được. Có cái gì thì cứ để ta ra nói, chỉ cần cô chuyển mệnh lệnh của thiên tôn là được rồi."

Cao Nhất Diệp liền không nói, im lặng đứng đó.

Tam Thập Nhị đứng lên đằng trước, lớn tiếng nói: "Điêu dân phương nào dám phạm thôn Cao Gia ta? Còn không mau cút đi!"

Hắn làm sư gia nhiều năm, khi đối mặt với dân chúng bình thường tự nhiên có một cỗ khí thế.

Đám tặc nhân đó cũng không nhận ra Tam Thập Nhị, còn tưởng rằng hắn là phú gia thân sĩ nào xây thành này, liền rống lớn: "Ngươi là người nói chuyện ở đây đúng không? Rất tốt! Hạn ngươi trong nửa canh giờ giao ra mười thạch lương thực, bọn ta sẽ tha cái mạng chó của ngươi, bằng không tất cả hảo hán trại ta cùng lên, mặc kệ thành trì nho nhỏ này của ngươi, cũng sụp đổ như Bạch gia bảo mà thôi."

Lý Đạo Huyền nghe vậy liền cười: đám người này cũng không trực tiếp giết vào, mà dùng cách uy hiếp đàm phán, nói rõ chúng đã sợ bức tường thành này, chúng biết muốn công phá loại tường thành cao hai trượng này sẽ rất khó khăn, sẽ có thương vong rất lớn, thậm chí có khả năng là không công được, cho nên chúng sẽ không công trực tiếp, ý đồ dùng thủ đoạn "đe doạ" để thu được lương thực.

Cái này gọi là "nắm đấm lớn, người khác sẽ nói đạo lý với

ngươi."

Tường thành của thôn Cao Gia, biến tặc nhân chưa bao giờ nói đạo lý thành tặc nhân nói đạo lý rồi.

Tam Thập Nhị chuyển sang nói với Bạch tiên sinh: "Người của chúng rất nhiều sao?"

Bạch tiên sinh: "Rất nhiều, vài trăm tới một ngàn, tới cùng bao nhiêu ta cũng không biết, dù sao thì khi công tới phô thiên cái địa, Bạch gia bảo của ta hoàn toàn không chống cự được."

Tam Thập Nhị: "Bạch tiên sinh cảm thấy sao? Chúng ta nên cho lương hay là thủ?"

Bạch tiên sinh ngớ người, hắn nhìn ra bên ngoài, lại quay đầu nhìn thôn Cao Gia. Tường thành cao to khiến hắn có chút lòng tin nho nhỏ, nhưng các thôn dân thủ trên tường thành thì lại cảm giác không ổn lắm, nhìn một cái đủ biết họ không có kinh nghiệm chiến đấu gì, còn không bằng hơn mười gia đinh của mình.

Suy nghĩ vài giây, hắn thấp giọng nói: "Nếu các ngươi không thiếu lương, vậy cho chúng mười thạch đi, tiêu tai cho xong việc, đây là thượng sách. Đợi qua nguy cơ trước mắt, tại hạ sẽ đưa các ngươi 20 thạch lương thực, xem như Bạch gia tạ lễ. Ngươi cũng biết, trong quân tử lục nghệ, cái 'Lễ' này là ta rất coi trọng."

Tam Thập Nhị không trả lời hắn mà quay đầu nhìn Cao Nhất Diệp, ánh mắt tỏ rõ muốn hỏi ý kiến.

Bạch tiên sinh hơi bất ngờ: Ơ, Tam sư gia không phải là người nói chuyện ở đây sao? Cô nương này mới phải ư? Rốt cuộc nàng là thần thánh phương nào?

Cao Nhất Diệp lắng tai nghe, đoạn giương giọng nói: "Thiên tôn nói, sợ bọn chúng cái quần!"

Mọi người câm nín.

Tam phu nhân ở bên cạnh lau mồ hôi, thấp giọng nói: "Thánh nữ, cô đại biểu thiên tôn nói chuyện, dùng từ đặt câu cần phải lịch sự tao nhã một chút."

Cao Nhất Diệp: "Thiên tôn đại nhân nguyên văn nói như thế, sợ bọn chúng cái quần."

Tam phu nhân câm nín.

Đứng hình quỷ dị hết vài giây, Cao Sơ Ngũ đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha ha ha, ha ha ha ha, thiên tôn cũng nói rồi, sợ bọn chúng cái quần."

Trịnh Đại Ngưu cũng cười to: "Đúng đúng, sợ bọn chúng cái quần."

Hai vị thợ rèn giơ đại chuỳ lên: "Sợ bọn chúng cái quần."

Các thôn dân lũ lượt quỳ xuống, quay về bầu trời bái một cái, đồng thanh kêu to: "Sợ bọn chúng cái quần."

Hơn trăm người cùng nhau hô một lời, âm thanh đó rất vang dội, đám sơn tặc bên ngoài bị chấn động đến ngớ người ra, tình huống thôn này thế nào? Cho mặt mũi không cần? Rượu mời không uống muốn rượu phạt?

Bạch tiên sinh càng như chết lặng: "Đây là... thế nào? Thôn các ngươi? Trông có vẻ không bình thường?"

Chương 44: Đây chắc là tà giáo

Bạch tiên sinh thấy hành động cuồng nhiệt của các thôn dân, thầm thấy không ổn, kết hợp với biểu hiện vừa rồi của Tam sư gia, hắn lập tức hiểu ngay là tà giáo.

Đây rõ ràng là diễn xuất của tà giáo không lệch đâu được.

Thiếu nữ này chắc là thánh nữ của tà giáo, giống như Bạch Liên thánh nữ vậy, mà thiên tôn trong miệng họ trên bản chất không khác với "Vô sinh lão mẫu".

Mấy trăm năm qua, Đại Minh triều vẫn luôn đả kích Bạch Liên giáo rất mạnh mẽ, chưa bao giờ từng ngưng lại.

Bạch tiên sinh là một quân tử, nghiên cứu quân tử lục nghệ tinh thâm, đương nhiên sẽ không thích tà giáo.

Hắn kéo lại Tam Thập Nhị, thấp giọng nói: "Thôn này làm tà giáo hả? Sao ngươi lại giao du với những người này?"

Tam Thập Nhị: "Tôn sùng tà thần mới là tà giáo, nếu là thiện thần, không thể gọi là tà giáo."

Bạch tiên sinh: "Ngươi nghe họ hô cái gì chưa, sợ bọn chúng cái quần, khẩu hiệu như vậy không phải tà giáo là cái gì?"

Tam Thập Nhị: "Khụ, đó là bởi vì thiên tôn [Khác người]."

Bạch tiên sinh: "Điên rồi... Điên cả rồi."

Tam Thập Nhị cười hì hì: "Bạch tiên sinh, thật ra ta hiểu ngươi, khi ta mới tới thôn này cũng có ý nghĩ giống như ngươi vậy, mãi đến khi ta tận mắt nhìn thấy thiên tôn thi pháp."

Bạch tiên sinh lườm hắn: "Tà giáo gạt người đều có cái bài này, kiểu gì chả là thánh nữ hoặc bà cốt có thể thấy được tà thần thi pháp, những người khác thì nhìn không thấy, hừ."

Tam Thập Nhị: "Cơ mà thiên tôn thi pháp, vừa nãy ngươi cũng thấy a."

Trên đỉnh đầu chậm rãi Bạch tiên sinh nhảy lên một dấu chấm hỏi rất to: "Ta thấy khi nào?"

Tam Thập Nhị chỉ ra ngoài thành: "Vừa rồi ngoài thành đột nhiên nổi lên gió cát, trợ giúp gia đinh và tá điền nhà ngươi trốn vào thôn Cao Gia, thế ngươi có cảm giác thấy có gió lớn đập vào mặt không?"

Vừa nghe lời này, Bạch tiên sinh liền ngớ người.

Vừa rồi chật vật chạy trốn nên không nghĩ kỹ, hiện tại hồi tưởng mới phát hiện chỗ quỷ dị, gió cát ngoài thành vù vù, nhưng mình đứng ngoài mấy trăm thước lại không cảm giác được có gió phả vào mặt, việc này, trông có mùi rất quỷ dị.

Tam Thập Nhị: "Gió đó, chính là thiên tôn đang thi pháp."

Nhất thời Bạch tiên sinh không biết có nên tin hay không.

Lúc này, đám sơn tặc ngoài thôn đang tạm thời án binh bất động, chúng nghe được người thôn Cao Gia đang đồng thanh la hét, biết ngay thôn này quyết định phản kháng rồi, đã như vậy trở mặt luôn, liền phái hai người chạy về thông báo cho lão đại, chuẩn bị tiến đánh thôn Cao Gia, người còn lại thì ngồi bên ngoài, thờ ơ nhìn bức tường thành cao phía trước.

Mà các thôn dân trong thành thì bắt đầu khẩn trương.

Những thôn dân này đều không có kinh nghiệm chiến đấu gì hết, gặp phải việc này hoàn toàn không biết nên làm như thế nào,

họ nhìn sang Tam Thập Nhị, người sau cũng không biết, chỉ có thể lắc đầu, nguyên đám người cũng chỉ biết nhìn Cao Nhất Diệp.

Cao Nhất Diệp lại buông tay tỏ vẻ không biết: "Thiên tôn bảo chúng ta trước tiên tự mình chuẩn bị, hắn có việc khác phải ra ngoài một lúc."

Mọi người câm nín.

Tam Thập Nhị thì vội nắm lấy tay Bạch tiên sinh: "Bạch tiên sinh, xem ra cần nhờ ngươi tới chỉ huy rồi, ngươi là giáo viên đoàn luyện của Bạch gia bảo, ngươi biết đánh trận."

Bạch tiên sinh dở khóc dở cười: "Nhưng ta đánh bị thua mới chạy trốn đến đây!"

Tam Thập Nhị: "Cái gọi là một lần ngã một lần khôn, khẳng định ngươi tốt hơn chúng ta ở đây."

Bạch tiên sinh suy nghĩ kỹ càng: "Mà thôi, để ta."

Hiện tại cường đạo phái người đi viện binh, mà quân chủ lực của đối phương đang ở Bạch gia bảo cướp giật tài vật nhà mình, như vậy vừa đi vừa về, ít nhất cũng phải bốn canh giờ, nhanh nhất cường đạo cũng phải đến hoàng hôn mới có thể chạy đến, thời gian còn kịp.

Đầu tiên Bạch tiên sinh kiểm kê nhân số, trong thôn Cao Gia có khoảng 150 người, bỏ đi người già phụ nữ trẻ em không có sức chiến đấu thì còn 70 người, mà vừa rồi theo mình trốn vào thôn Cao Gia gia đinh còn hơn chục người, tá điền hơn 60 người, tất cả gia đinh đều đánh được, tá điền sau khi loại trừ người già phụ nữ trẻ em, có thể chiến đấu cũng chỉ 24 người.

Gộp lại tất cả những người có thể chiến đấu, cũng hơn 100 người.

Hơn 100 người, dựa vào tường thành cao hơn hai trượng của thôn Cao Gia.

Có cơ hội!

Bạch tiên sinh tinh thần phấn chấn, phất tay chỉ huy: "Nam có sức động thủ khuân đá, đá lớn đá nhỏ trong thôn đưa hết tới bên tường thành, đá lớn dùng để chặn phía sau cửa thành, ngăn sơn tặc không thể chạy vào trong thành dù đã phá được cửa gỗ."

"Đá nhỏ và vừa thì dùng để đập vào địch nhân bò lên thành, nhất là phía trên cửa thành, để nhiều đá loại vừa lên, nếu như đối phương muốn phá cửa thành thì vác đá ném xuống cho chết bọn chúng."

"Nếu không đủ đá thì đi phá nhà đá..."

Hắn đảo mắt xung quanh thôn, trong thôn toàn là nhà cỏ rách nát, chỉ có một kiến trúc là dùng đá, tập trung nhìn vào, kiến trúc đó quả thật bắt mắt nhất trong thôn, mấy chữ "Đạo Huyền Thiên Tôn động" còn mới tinh.

Hắn đang muốn nói: "Có thể phá cái này."

Tam Thập Nhị bên cạnh đã giành nói trước: "Cái đó không thể phá được, nếu ngươi muốn phá nó, [Chết không có chỗ chôn]."

Bạch tiên sinh ngớ người ra, nghĩ thầm: Xem ra giáo đồ cả thôn đều che chở cái miếu này, kẻ ngoại lai như ta đừng làm loạn tốt hơn, thức thời mới là tuấn kiệt.

Hắn lại lớn tiếng hỏi: "Thôn có dầu không? Nếu có dầu có thể đem nấu sôi lên, đợi khi cường đạo bò lên thành, đổ dầu sôi vào đầu chúng..."

Vừa nói xong thì hắn thấy hối hận.

Chỉ nhìn nhà cửa ở thôn này thôi, liền biết thôn này rất nghèo, nhà rách vách xiêu, thôn dân thì quần áo tả tơi, men theo tường thành còn có mấy cái lều dựng tạm, thậm chí rất nhiều người ngay cả túp lều cũng không có, chỉ trải cỏ khô dưới đất mà ngủ.

Thôn nghèo như thế thì tìm dầu ở đâu? Xem ra chỉ có thể dùng nước đun sôi để thay thế, nhưng hiệu quả của nước sôi thì thua xa dầu.

Vừa nghĩ tới đây, liền nghe được Tam Thập Nhị lớn tiếng phân phó: "Ngươi, ngươi, ngươi... Còn có ngươi, mười mấy người các ngươi nhanh chóng đến kho hàng khiêng thùng dầu lớn qua đây, chuẩn bị nồi chén gáo múc, bảo các phụ nhân đem dầu nấu sôi lên."

Mấy thôn dân bị điểm danh đáp lại một tiếng, liền chạy vào trong một căn nhà rách, chẳng mấy chốc khiêng một thùng dầu lớn đi ra.

Thùng này thật ra là nắp chai nước suối, nhưng sau khi bỏ vào hộp nó biến thành một cái thùng rất lớn đường kính gần một trượng.

Lúc này dầu bên trong còn chưa đến một nửa, bằng không thì hơn mười thôn dân khẳng định không thể khiêng nổi.

Thùng dầu to tướng đặt cái rầm trước mặt Bạch tiên sinh, hắn nhìn mà đực mặt ra: "Nhiều dầu vậy sao? Thơm quá, toàn là dầu hạt cải tốt nhất, đang... đang hạn hán, thôn Cao Gia giàu có như vậy sao?"

Tam Thập Nhị cười hì hì: "Thần vật thiên tôn ban ân, bảo đảm ngươi giật mình, đừng đờ ra nữa, còn có thủ đoạn thủ thành gì thì nhanh lấy ra đi."

Bạch tiên sinh vội vàng ổn định lại, hiện tại phải giành giật

từng giây, đây không phải là lúc kinh ngạc, hắn vội vàng ra lệnh cho hơn trăm người có thể chiến đấu lên tường thành, từng đội từng đội, lấy tay chỉ định cho họ khu vực phòng ngự, giảng giải một hồi nếu như sơn tặc từ nơi này công tới thì phải làm gì, từ bên kia công tới thì phải làm gì, nếu như sơn tặc công lên tường thành lại phải làm thế nào...

Định ra rất nhiều đối sách khác nhau.

Mà cùng lúc đó Lý Đạo Huyền cũng đã đi xuống lầu, y đứng trong một cửa hàng đồ chơi trẻ em, đang quay về tủ hàng bày một loạt đồ chơi mà lựa chọn...

Chương 45: Máy ném đá bằng nhựa

Trong cửa hàng đồ chơi, đủ loại vũ khí đồ chơi rực rỡ muôn màu.

Nhưng Lý Đạo Huyền nhìn một loạt hầu như không có cái nào sử dụng được.

Súng đồ chơi của trẻ em là không thể dùng được, thứ này bỏ vào hộp là thành dài mấy trăm mét.

Thật vất vả tìm được một cây súng bắn dây thun cũng dài 10 xăng-ti-mét, cái này bỏ vào hộp biến thành 20 mét, cũng không phải các người tí hon có thể sử dụng.

Nếu thật sự không tìm được "vũ khí hiện đại" gì có thể sử dụng, vậy y cũng chỉ có thể đem tăm vót nhỏ đi, lại cắt thành từng đoạn ngắn khoảng 1 xăng-ti-mét, bỏ vào trong hộp để các người tí hon dùng làm thương.

Nhưng các thôn dân chưa từng tập võ nghệ, chưa được huấn luyện qua trận pháp, cho dù có trường thương nơi tay vẫn đánh không ra hồn.

Phải có vũ khí "kiểu bắn ra", mới có thể giúp họ an toàn đối kháng địch nhân.

Kiểu bắn ra, kiểu bắn ra...

Lý Đạo Huyền bỗng hai mắt sáng ngời!

Trên một kệ hàng không bắt mắt ở trong góc cửa hàng, có một

hộp máy ném đá bằng nhựa mini.

Chiều dài mặt bên chỉ 3 xăng-ti-mét, chế tác rất sơ sài, cấu tạo hoàn toàn bằng nhựa và nguyên lý rất đơn giản, hoàn toàn lợi dụng tính dẻo của nhựa để chế thành máy ném đá, trẻ em dùng ngón tay đè "cái cần" xuống, khẽ buông tay, lực đàn hồi của nhựa sẽ khiến cần bắn lên.

Lý Đạo Huyền cười tươi, vui rồi vui rồi, khi còn bé sao mình không phát hiện ra món đồ chơi thú vị như thế chứ? Liền dứt khoát ôm cả cái hộp lên luôn, đi tới quầy thu ngân: "Ông chủ, máy ném đá này bao nhiêu tiền?"

Ông chủ liếc nhìn: "Một đồng một cái."

Lý Đạo Huyền không khỏi bĩu môi: "Chút xíu nhựa, làm kiểu vậy, ông cũng đòi bán một đồng à?"

Ông chủ: "Vậy cậu mua cả hộp đi, 50 đồng, tôi chỉ lấy 25 đồng thôi."

Lý Đạo Huyền móc ra điện thoại, quét mã, trả tiền.

Về đến nhà, vừa mới ngồi vào trước hộp tạo cảnh đã thấy trong thôn Cao Gia đang cảnh tượng khí thế ngất trời, tất cả người tí hon đều đang cố gắng làm việc.

Người tí hon nữ thì chia làm hai nhóm, một nhóm đang nấu cơm, cho các nam nhân ăn no một bữa rồi lại lên chiến trường. Một nhóm khác thì đang đun dầu, trong cái nồi đường kính 2 mi-li-mét, dầu hạt cải đang sôi lên sùng sục.

Người tí hon nam thì dốc sức mà làm việc, họ đưa hết những vật liệu đá và gỗ xây dựng "Đạo Huyền Thiên Tôn động" còn dư tới sát bên tường thành, dùng để làm gỗ lăn và đá ném.

Trên tường thành còn có một đám người tí hon đang nghiêm

túc lắng nghe Bạch tiên sinh giảng giải.

Lý Đạo Huyền dựng thẳng lỗ tai lên để nghe: "Cầm thương phải cầm thế này... tay phải chắc... Phía dưới nếu có cường đạo bò lên... ngươi cứ như vậy... đâm xuống..."

Vui đấy!

Còn có một đám người già và trẻ nhỏ thì đang ở trong "Đạo Huyền Thiên Tôn động" quỳ gối trước tượng thánh, chân thành cầu xin, cầu xin thiên tôn phù hộ mọi người bình an, đừng bị thương.

Cảnh náo nhiệt trong hộp chính là điều Lý Đạo Huyền thích xem.

Y thầm cảm thấy may mắn, mình không đưa tay đập chết hết đám sơn tặc, bằng không thì không có chuyện vui như thế để xem rồi.

Được rồi!

Nên cho họ thêm một chút hỗ trợ nho nhỏ.

Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Cao Nhất Diệp, bảo mọi người chuẩn bị sẵn sàng, ta sắp đưa vũ khí xuống rồi."

Cao Nhất Diệp nghe vậy chấn động, nàng vui mừng, vội vàng lớn tiếng tuyên bố: "Mọi người chú ý, thiên tôn sắp ban thưởng cho chúng ta vũ khí."

Lời này vừa nói ra, hơn trăm người ban đầu của thôn Cao Gia liền trở nên nghiêm nghị, một đám thanh niên vốn đang nghe Bạch tiên sinh giảng giải nên thủ thành thế nào, tất cả đều không nghe nữa, ngẩng đầu lên, vẻ mặt đầy thành kính.

Bạch tiên sinh rất buồn bực, ta dạy cho các ngươi làm sao để đánh trận, các ngươi phải cung kính với ta mới đúng, đang nghe

lại đột nhiên quay đầu nhìn bầu trời, lý nào là vậy.

Yêu nữ tà giáo kia còn nói cái gì thiên tôn sắp ban thưởng vũ khí, mấy trò gạt người chứ gì? Lát nữa biểu diễn giả thần giả quỷ một phen, nhảy đại thần, sau đó thì ôm một đống đao kiếm rỉ sắt từ trong kho ra rồi phát cho mọi người, lại nói thành tà thần ban cho.

Mấy trò này, Bạch tiên sinh đã nghe chán rồi.

Đang nghĩ tới đây, hắn liền nghe được Cao Sơ Ngũ bên cạnh lớn tiếng hét lên: "Tới rồi tới rồi, mau nhìn..."

"Xuống rồi!"

"Bái kiến thiên tôn."

Dân ở thôn Cao Gia một người tiếp một người quỳ phịch xuống mặt đất, nhóm người Bạch tiên sinh đưa đến thì ngỡ ngàng không hiểu tình huống gì.

Bạch tiên sinh nhìn chăm chú lên bầu trời, rốt cuộc thấy được.

Không biết khi nào trên đỉnh đầu xuất hiện một vùng đám mây, cách mặt đất chỉ khoảng 70 trượng, từ trong tầng mây có một vật khổng lồ đang từ từ hạ xuống.

Màu xanh!

Hình vuông!

Kèm theo một cái môi rất lớn!

Bạch tiên sinh nhất thời nửa khắc, lại không nhận ra đây là thứ gì.

Không, đây là thứ gì đều không quan trọng, vấn đề then chốt là, nó làm sao từ trong tầng mây từ từ hạ xuống được? Làm thế

nào?

Chẳng lẽ... thật sự là thần tiên trên trời ban thưởng xuống?

Hắn nhìn mà cả người đờ ra.

Sau khi vật khổng lồ từ từ hạ xuống đất, nằm ổn định rồi, lúc này Bạch tiên sinh mới nhìn rõ, chủ thể nó dài hai trượng, rộng hai trượng, hình vuông, mà cái môi phía trên thì được gắn trên một cần dài, do trục ngang cố định.

"Máy... máy ném đá!" Bạch tiên sinh giật mình thảng thốt: "Đây là một cái máy ném đá hình dáng kỳ lạ."

Hắn có thể nhận ra máy ném đá ngay cái nhìn đầu tiên, những người khác thì không thể. Các thôn dân thôn Cao Gia, các tá điền của Bạch gia bảo còn đang đực mặt ra nhìn, hoàn toàn chưa biết thiên tôn ban thưởng cho họ là thứ gì.

Cao Nhất Diệp gân cổ lên hét lớn: "Mọi người nghe cho kỹ, đồ vật thiên tôn ban cho chúng ta tên là máy ném đá, trước tiên bỏ đá vào cái môi trên cái cần, sau đó chuyển động cơ quan bên cạnh, nó sẽ ném tảng đá ra."

Mọi người đầu đầy hoang mang.

Cao Nhất Diệp lớn tiếng nói: "Lý Đại, thiên tôn lệnh ngươi cầm búa tới, đứng bên cạnh cơ quan, lát nữa khi nào ta gõ thì ngươi vung búa lên đập mạnh vào cơ quan đó.

Lý Đại vội vàng đáp lại một tiếng, xách búa đứng bên cạnh máy ném đá.

Lý Đạo Huyền khẽ nhặt một cục đá lên rồi bỏ vào trong cái môi máy ném đá.

Cục đá đó với y mà nói nhỏ đến đáng thương, như một viên

Lục Vị Địa Hoàng Hoàn, nhưng trong mắt các thôn dân nhìn thấy lại là một tảng đá rất to, nó lăng không bay lên, bay vào trong cái môi.

Mọi người: "Oa!"

Bạch tiên sinh nghẹn họng.

Vừa nãy trong đầu hắn còn đang khinh bỉ tà giáo đủ kiểu, hiện tại lại cảm giác đầu óc không đủ dùng rồi.

Cao Nhất Diệp lớn tiếng nói: "Đập!"

Lý Đại dốc toàn lực, vung cây búa trong tay, đập "Bụp!" một tiếng vào cơ quan.

Cơ quan của máy ném đá buông ra, cái cần dài bật vù một tiếng, tảng đá trong cái môi bay lên, xẹt qua trời cao, thanh thế hãi hùng, từ đầu bên này thôn bay qua đầu bên kia thôn, đập xuống đất, rầm một tiếng, cát bay đá chạy, kinh tâm động phách.

Các thôn dân sửng sốt một hồi mới đồng thanh hoan hô: "Quá lợi hại! Tiên gia pháp bảo! Tiên gia pháp bảo!"

Bạch tiên sinh không biết nên khóc hay cười: "Một lũ ngốc không có kiến thức, máy ném đá trên chiến trường chính là uy lực như vậy."

Miệng thì nói như vậy nhưng hắn nhìn thoáng qua bầu trời, trong lòng lại sinh ra lòng kính sợ, trong đám mây trên trời quả thật có tiên nhân. Máy ném đá này hình dáng quái lạ, vớ vẩn lại thật sự là tiên gia pháp bảo.

Chương 46: Càng nhiều máy ném đá hơn

Bạch tiên sinh đã thật sự bị kinh sợ.

Giống như Tam Thập Nhị lần đầu tiên tới thôn, hắn vốn không tin "Đạo Huyền Thiên Tôn" gì hết, còn tưởng rằng chỉ một mặt hàng như "Vô Sinh Lão Mẫu", nhưng hiện tại đã bắt đầu tin rồi.

Nói đến cùng, cổ nhân không một ai là người vô thần luận chân chính.

Chỉ cần một chút thần tích hiển hiện, có thể khiến cho tín ngưỡng của một cổ nhân bị dao động.

Lúc này, mấy người Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu đều đã bu quanh máy ném đá, nhìn máy ném đá đã dựng cái cần lên mà nghị luận.

Cao Sơ Ngũ giọng ngây thơ nói: "Thứ này ném một lần, cái môi thì đứng lên rồi, hình như không thể dùng được nữa?"

Lý Đại là công tượng của quan phủ, gặp qua máy móc nhiều nhất, hắn vừa nhìn đã phát hiện ra điểm mấu chốt của vấn đề: "Phải ấn cái môi xuống, cho nó móc vào cơ quan này, mới có thể dùng lần nữa."

"Làm sao ấn nó xuống?"

"Này không phải nói nhảm sao? Cao Sơ Ngũ, ngươi giỏi trèo cây, ngươi bò lên trên đi, lấy dây thần buộc chặt đầu cái môi lại, sau đó mấy người chúng ta cùng nhau kéo xuống, là có thể móc vào cơ quan rồi."

"Cách hay!"

Cao Sơ Ngũ như một con khỉ, dọc theo cái cần bò lên.

Cái cần này khi dựng lên cao gần hai trượng, với hắn mà nói cũng chỉ như cây đại thụ mà thôi, vài ba động tác đã bò đến cái chỗ cái môi, lại đem dây thần khi làm cửa thành còn thừa buộc nó vào, sau đó trượt xuống dưới.

Mấy thôn dân kéo dây như thể kéo co, cùng nhau phát lực, dô ta nào, dô ta nào, một, hai, ba, hô lên tín hiệu cùng nhau kéo sợi dây, thật đúng là đã kéo xuống cái cần. Hai thợ rèn Lý Đại và Cao Nhất Nhất cùng nhau phát lực, cầm búa đập hết sức một cái, cái cần một lần nữa móc lên cơ quan.

"Thành công rồi!"

Các thôn dân hoan hô: "Chúng ta đã biết làm sao dùng binh khí tiên gia rồi."

Bạch tiên sinh tỉnh lại từ trong nỗi khiếp sợ, hiện tại bất luận trong miệng hay là trong lòng, hắn không còn mắng tà giáo hay không tà giáo gì nữa rồi, liền phất tay nói với các thôn dân: "Thêm người vào, mọi người cùng nhau hợp lực, đẩy cái máy ném đá này đến bãi đất trống phía sau cửa thành, nhắm ra ngoài thành, đợi khi sơn tặc xông tới, chúng ta sẽ ném tảng đá ra ngoài đập chết bọn chúng."

Các thôn dân hoan hô: "Được!"

Một đám người liền chạy qua đẩy, Lý Đạo Huyền còn đang lo lắng họ không đẩy nổi, đã thấy các thôn dân cầm tới một cái cây to như cánh tay, đoạn xếp thành một hàng dài trên mặt đất thành một cái vòng lăn, trước tiên đẩy máy ném đá lên cành cây, sau đó có thể đẩy đi rất nhẹ nhàng.

Ổn rồi, mặc dù những thôn dân này chưa từng đọc sách, không

có kiến thức, nhưng khi họ lao động thì kinh nghiệm lại rất phong phú, không cần Lý Đạo Huyền can thiệp, thậm chí còn chuyên nghiệp hơn cả Lý Đạo Huyền.

Nhìn các thôn dân đẩy máy ném đá, Bạch tiên sinh suy nghĩ trong lòng: Máy ném đá của tiên gia mặc dù dùng tốt, nhưng chỉ có một cái... Có vẻ không đủ lắm.

Ý nghĩ vừa mới nảy sinh...

Cao Nhất Diệp lớn tiếng nói: "Thiên tôn nói, nếu mọi người đã học được cách dùng thế nào, vậy sẽ ban thưởng cho chúng ta thêm mấy cái, mấy người phía sau tường thành tránh ra chút nào."

Bạch tiên sinh giật mình, vội vàng quay đầu nhìn qua.

Các thôn dân phía sau tường thành liền tản ra xung quanh.

Trên bầu trời lại thả xuống một máy ném đá, lần này trực tiếp giúp họ chọn ra vị trí, khi rơi xuống đất khiến bụi đất mù mịt, tiếp theo lại một cái, lại một cái...

Chỉ chớp mắt, một loạt máy ném đá xếp thành hàng phía sau tường thành, đủ 20 cái, màu sắc còn không giống nhau.

Có màu xanh, có màu lam, có màu xám, còn có màu đỏ...

Năm màu rực rỡ, tựa như màu sắc không đứng đắn của tường thành.

Bạch tiên sinh: "!!!"

Kỳ cảnh bậc này, quả nhiên là khiến hắn mở mang tầm mắt.

Sau khi hắn thấy được năm màu sắc của những máy ném đá này, lập tức hiểu ngay xuất xứ của bức tường thành cao lớn không hiểu ra sao này của thôn Cao Gia, xem ra cũng là thần tiên ban cho, cho nên nhất mạch tương thừa, đủ mọi màu sắc, chất liệu lại cổ

quái.

Lúc này các thôn dân lại theo thường lệ bắt đầu quỳ xuống.

Thôn dân thôn Cao Gia rầm rộ quỳ xuống, quay về bầu trời khấn bái: "Bái tạ thiên tôn!"

Bạch tiên sinh quay đầu nhìn, phát hiện các tá điền nhà mình cũng lũ lượt quỳ xuống, giống như người thôn Cao Gia cùng nhau hướng về bầu trời hô to: "Bái tạ thiên tôn!"

Ngay cả mười mấy gia đinh hiện tại cũng đầu gối run run, trông như sắp muốn quỳ xuống tới nơi.

Bạch tiên sinh đang ngẩn người, chợt thấy Tam Thập Nhị kéo ống tay áo hắn: "Bạch tiên sinh, hiện tại có thêm 20 máy ném đá rồi, cần có người chỉ huy, ngươi phải bố trí lại nào."

"Hả?" Lúc này Bạch tiên sinh mới tỉnh hồn, nhét dấu chấm than bay ra trên đỉnh đầu vào lại, xốc lại tinh thần, lớn tiếng chỉ huy: "Hai thợ rèn, lát nữa khi chiến đấu mới bắt đầu, các ngươi đừng lên tường thành, cứ ở lại phía sau tường thành giữ những máy ném đá này, ta bảo các ngươi đập, các ngươi liền dùng búa đập mạnh vào cơ quan của máy ném đá."

Lý Đại và Cao Nhất Nhất vội vàng đáp lại một tiếng.

Bạch tiên sinh nhíu mày suy nghĩ một lúc, đưa tay chỉ vào nhóm người già và phụ nữ trong thôn: "Mấy người các ngươi, gia nhập vào nhóm của thợ rèn, phụ trách bỏ thêm đá vào trong môi máy ném đá."

Người già và phụ nữ ngẩn ra, họ là những người yếu đuối, lấy đâu ra sức lực làm việc này chứ?

Bạch tiên sinh chỉ vào một sợi dây thần cột trên máy ném đá: "Mặc dù các ngươi không có nhiều sức, nhưng hợp sức lại kéo sợi

dây này, chắc cũng có thể kéo nó xuống được, lại khiêng mấy tảng đá nhỏ một chút bỏ vào cái môi là được rồi."

Nhóm người già và phụ nữ vội vàng đi thử xem, quả thật, chỉ cần nhân số kéo dây đủ nhiều, vẫn là làm được.

Lý Đại và Cao Nhất Nhất nhìn thoáng qua vị trí đứng của mình, lại ngẩng đầu nhìn Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu đang đứng trên tường thành chiến đấu ở tuyến đầu, hai người dứt khoát cởi Lưỡng Đương giáp trên người xuống, lớn tiếng gọi: "Sơ Ngũ, Đại Ngưu, các ngươi qua đây, hai bộ Lưỡng Đương giáp này cho các ngươi mặc."

Hai người thanh niên cũng không khách khí, liền phấn khởi nhận lấy Lưỡng Đương giáp và khoác lên người.

Họ vốn trẻ tuổi sức dài vai rộng, hiện tại mặc giáp vào, trông có vẻ rất uy vũ.

Bạch tiên sinh ở bên cạnh nhìn thấy, trong lòng nói thầm, tư tàng áo giáp, là tội lớn mất đầu, tuy nhiên... Nghĩ lại đám tặc quân đánh Bạch gia bảo, đó là tội gì chứ? Căn bản không ai quản! Tuần phủ đại nhân chính mồm nói "cướp tới mùa xuân sẽ tự ổn định."

Hai bộ áo giáp của thôn Cao Gia cho dù bị tuần phủ đại nhân biết được, chắc có lẽ cũng chỉ một câu: "Thôn dân đúc giáp đánh giặc, đợi tới mùa xuân giặc cướp tự ổn định, việc đúc giáp liền thôi."

Thời gian tí tách trôi qua...

Hoàng hôn, mặt trời chiều ngã về tây, mặt trời như đánh Tuý Quyền ở trên bầu trời, bước tiến hỗn loạn, có thể ngã xuống đường chân trời bất cứ lúc nào.

Đồ ăn của Lý Đạo Huyền đã được giao đến, dĩa cơm thịt băm hương cá, có tặng kèm một chai CoCa nhỏ 300 mi-li-lít, y ăn một

miếng cơm hớp một ngụm CoCa, khoan khoái khỏi phải bàn.

Các người tí hon trong thôn Cao Gia lại đột nhiên tranh cãi ầm ĩ, âm thanh trong hộp khẽ truyền ra ngoài.

Lý Đạo Huyền nhìn vào trong hộp, ồ, chủ lực tặc quân tới rồi!

Chương 47: Khai chiến

"Quân chủ lực của tặc quân tới rồi. Nhiều quá, nhiều quá." Lính gác của thôn Cao Gia la hoảng lên trước tiên.

Đối với những thôn dân từ nhỏ đã sống trong một thôn trang nhỏ, chưa bao giờ ra ngoài gặp qua việc đời, hình ảnh một nghìn người đi cùng nhau, thật sự quá mức chấn động.

Nhưng Lý Đạo Huyền nhìn một cái cũng thấy bình thường, quy mô cũng gần như thời cao trung, học sinh của 30 lớp xếp hàng chỉnh tề tham dự khai mạc đại hội thể dục thể thao vậy.

Hơn nữa đám sơn tặc này độ tổ chức kỷ luật kém xa rất nhiều so với học sinh cao trung, chúng căn bản không có đội ngũ gì hết, cũng thiếu hiệu lệnh thống nhất, chỉ là một đám ô hợp tụ lại chạy nhảy lung tung. Khi đi qua đài chủ tịch cũng không hô lên "Học tập tốt, mỗi ngày đều cố gắng."

Sức khoẻ thể chất của chúng rõ ràng cũng không bằng được học sinh cao trung hiện đại, dù sao cũng đang hạn hán, đám người này không thể được ăn no mỗi bữa, người nào người nấy xanh xao vàng vọt, dinh dưỡng không đủ.

So với các người dân thôn Cao Gia, hơn nửa tháng mỗi ngày có gạo, có mì, có dầu, có thịt, sức khoẻ thể chất không nằm trên một đẳng cấp.

Nhưng mà...

Chúng có một cái người trong thôn Cao Gia kém hơn, đó chính là "khí thế" .

Chúng là sơn tặc, là cường đạo, chúng đã từng cướp qua một thôn trang, đã giết không ít người, thậm chí đã công phá Bạch gia bảo nổi tiếng trong mười dặm tám thôn, chúng đã có "kinh nghiệm chiến đấu", có được tự tin, có đủ hung ác để chém chết một người đang sống rành rành, cho dù máu bắn khắp người cũng không cảm thấy buồn nôn, có được ý chí sắt đá cho dù khi nhục phụ nữ, ăn thịt trẻ con cũng sẽ không hổ thẹn trong lòng.

Mà mấy thứ này, ở trên chiến trường nó có thể đề cao sức chiến đấu.

Dân thôn Cao Gia thì không có mấy thứ này.

Thấy địch nhân gần nghìn người đang tới gần, các thôn dân chưa từng đánh giặc đã sợ hãi đến run rẩy, dù cho có Tam Thập Nhị và Cao Nhất Diệp liên tục an ủi: "Mọi người đừng sợ, chúng ta có thiên tôn phù hộ", các thôn dân vẫn run rẩy liên tục.

Tặc quân đứng cách ngoài thành trăm mét, một tên xách theo quỷ đầu đại đao, nhìn mặt đủ biết là kẻ xấu, gã đứng dậy, miệng rống to: "Lão tử tên là Vô Thượng Minh Vương, lũ nhát gan thôn Cao Gia, nghe nói các ngươi ỷ vào có tường thành cao, cho mặt mũi lại không cần, đáng nhẽ giao ra mười thạch lương thực, ta có thể bỏ qua cho cái thôn rách của các ngươi, nhưng hiện tại các ngươi chỉ có con đường chết thôi, lúc thành phá, cho thôn Cao Gia các ngươi biết thế nào là chó gà không tha."

Hơn một nghìn tặc quân, đem lời gã nói đồng thanh rống lên một lần, thanh chấn khắp nơi.

Các thôn dân câm nín.

Lúc này Tam Thập Nhị cũng bắt đầu mất lòng tin rồi, người khẽ run run.

Bạch tiên sinh chỉ cười nhạt nói: "Một lũ ngu xuẩn, trước khi

khai chiến nói những lời này, không phải nói cho dân thôn Cao Gia, các ngươi nhất định phải liều mạng chống lại sao? Quả nhiên, sơn tặc chính là sơn tặc, ngay cả công tâm cũng không biết, muốn đánh tường thành cao như vậy, chi bằng trước tiên đồng ý chỗ tốt, nói lời dụ dỗ thôn dân mở cửa thành đầu hàng tạo phản mới đúng."

Tam Thập Nhị: "Làm chúng ta sợ hãi muốn chết, cũng hữu dụng như nhau mà, hiện tại ta đã cảm giác được [Trong lòng run sợ]."

Bạch tiên sinh tức giận: "Đừng vì chút việc này đã sợ rồi."

Tam Thập Nhị: "Cơ mà ta là văn nhân."

Bạch tiên sinh đề cao giọng ba phần: "Ta cũng vậy! Bỏ đi, ta cãi với ngươi làm gì."

Hắn quay sang bên cạnh, lớn tiếng nói: "Hai vị thợ rèn, ta bảo đập, các ngươi đập nhé."

Lý Đại và Cao Nhất Nhất lớn tiếng đáp: "Được!"

Bạch tiên sinh lại quay về thành quát: "Bạch gia đệ tử, các ngươi đánh đợt đầu tiên."

Hơn mười gia đinh của Bạch gia lớn tiếng đáp: "Tuân lệnh!"

Bạch tiên sinh: "Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, các ngươi đợt thứ hai xông lên."

Hai thanh niên khỏe mạnh cùng nhau đáp: "Tuân lệnh!"

Bạch tiên sinh gân cổ rống lên: "Tất cả mọi người biết phải làm cái gì rồi chứ?"

"Biết!"

"Biết..."

"Hình như... biết..."

Cả đám người lớn tiếng đáp lại, có thanh âm kiên định, có thanh âm lại chần chừ.

Cả trăm thanh niên trai tráng có thể thủ thành, trình tự huấn luyện không đồng nhất, trên dũng khí cũng không đều, mức độ hỗn loạn cũng không tốt hơn tặc quân bên ngoài bao nhiêu.

Lúc này Lý Đạo Huyền đã chuẩn bị ghế, một tay bưng dĩa cơm, một tay cầm kính lúp, ngồi bên ngoài hộp tạo cảnh, chuẩn bị xem một vở kịch chiến tranh thời cổ đại.

Tặc tù "Vô Thượng Minh Vương" ngoài thành vung tay lên, lớn tiếng nói: "Xông lên!"

Nhị đương gia bên cạnh gã có vẻ xấu hổ mà hỏi: "Tường thành cao như thế, xông vào đâu a? Xông chỗ nào cũng không được mà?"

Vô Thượng Minh Vương nổi khùng: "Bảo các ngươi chuẩn bị thang đâu? Lát nữa bắc lên bên tường thành, bò lên trên là chúng ta thắng rồi."

"À à!"

"Còn có cây gỗ vót nhọn nữa?" Vô Thượng Minh Vương cả giận nói: "Phá cửa gỗ của họ, xông vào là chúng ta thắng rồi."

"À à!"

Vô Thượng Minh Vương: "Hơn một nghìn người đánh hơn trăm người, thua thế nào? Còn chờ gì nữa, xông lên cho ta. Giống như đánh Bạch gia bảo vậy, chúng ta xông lên là thắng."

Gã vung Quỷ Đầu đao trong tay lên, lượng lớn tặc quân đồng thanh hò hét, quơ đủ loại vũ khí trong tay, khiêng gỗ công thành

và thang mây mới chế tạo tạm thời, xông tới thôn Cao Gia.

Chúng vừa xông lên, thôn dân Cao Gia quá sợ hãi, tất cả đều run như cầy sấy.

Cao Nhất Diệp cũng sợ, đứng ở trên tường thành mà chân đã không vững rồi, nhưng nàng nghĩ đến lần trước Tam phu nhân đã nói với nàng một câu: "Dáng điệu của cô càng đoan trang, người khác sẽ càng kính trọng thiên tôn", mặc dù sợ, nhưng nàng cắn răng không nhúc nhích, tận lực khiến cho mình thoạt nhìn bình tĩnh hơn.

Đúng lúc này, bầu trời thôn Cao Gia vang lên tiếng rống của Bạch tiên sinh: "Hai thợ rèn, đập!"

Hai người Lý Đại, Cao Nhất Nhất đứng ở phía sau tường thành, bởi vì có tường thành che chắn, cũng không thấy được cảnh tặc quân đồng thanh hò hét xung phong, hai người họ cũng không cảm thấy sợ hãi, tay chân chân cũng không run rẩy, hai tay cầm búa rất có lực, vừa nghe Bạch tiên sinh la lên, hai người đồng thời vung búa lên, đập thật mạnh xuống cơ quan của máy ném đá đằng trước.

Búa chạm vào cơ quan phát ra âm thanh nặng nề, hai máy ném đá bằng nhựa rung mạnh cái cần, ném hai tảng đá to tướng lên cao.

Tảng đá đầu tiên bay qua bầu trời tường thành, xé toang không khí, phát ra tiếng gió vù vù, đám người Cao Sơ Ngũ đứng ở trên tường thành không khỏi ngẩng đầu lên, nhìn tảng đá to tướng bay qua đỉnh đầu.

Sau đó ánh mắt của mọi người liền đuổi theo hai tảng đá kia, cùng bay ra ngoài thành.

Mắt nhìn ngươi đi xa, cũng có vô hạn cảm khái...

"Rầm!"

Tảng đá rơi vào giữa tặc quân, trong nháy mắt đập dẹp lép số tặc nhân bị bắn trúng ngay mặt, hai tảng đá thế đi không giảm, vẫn còn tiếp tục lăn tới trước, trên đường lăn gặp người giết người, gặp quỷ giết quỷ, cày ra hai con đường máu giữa một rừng người.

Tặc quân nháo nhào lên: "Ôi mẹ ơi..."

"Trương Tam ở trước mặt ta, bị đập thành thịt vụn rồi... hu hu hu hu."

"Trên mặt ta toàn là máu..."

"Bà nội cha!"

"Đây là cái quỷ gì vậy?"

"Tự nhiên ở đâu bay ra tảng đá to."

Trong nháy mắt tặc quân đại loạn!

Nhưng mà máy ném đá còn 18 cái nữa, hai thợ rèn lại đổi sang hai cái máy ném đá tiếp theo, tiếp tục vung búa lên, đập mạnh xuống...

Chương 48: Trận chiến của Kẻ thất bại với Kẻ thất bại

Lại là hai tảng đá to tướng bay lên, lại một lần bay qua tường thành.

Lần này người ngẩng đầu lên xem đá bay càng nhiều hơn.

"Rầm!"

"Rầm!"

Hai tảng đá to lần thứ hai rơi vào giữa trận tặc quân, kéo theo đó là tiếng gào thét ầm trời.

Tặc quân đã bị chậm lại thế xung phong, không ít người tâm sinh thoái ý.

Các thôn dân thấy cảnh này thoáng cái dũng khí căng đầy, không ít người mới vừa bị doạ run cầm cập, hiện tại tay không còn run, lòng không còn hoảng, gân cổ lên cười thoả chí: "Ha ha ha, quá sảng khoái, đập chết bọn dưa chuột này đi."

"Tiếp tục!"

"Lý Đại, Cao Nhất Nhất, tiếp tục đi."

Không cần họ bảo, Lý Đại và Cao Nhất Nhất sớm đã chạy đến đằng trước hai máy ném đá tiếp theo, lại một lần vung búa lên.

Các thôn dân thủ trên tường thành, kể cả bọn gia đinh của Bạch gia đều không kiềm chế được mà nhìn sang hai thợ rèn...

Bạch tiên sinh giận dữ: "Các ngươi nhìn đi đâu đấy? Mắt nhìn ngoài thành mau! Cung tiễn thủ, chuẩn bị bắn cung."

Hắn rống lên mới kéo lại sự chú ý của các thôn dân, quay đầu nhìn ra ngoài tường thành, chao ôi nguy rồi, một đám tặc nhân to khoẻ đã xông tới chỉ còn cách tường thành có mười bước.

"Bắn cung, bắn cung!"

Bạch tiên sinh gân cổ la lên.

Gia đinh của Bạch gia phản ứng nhanh nhất, đảo mắt đã kéo dây cung, bốn năm mũi tên bay ra ngoài, phốc phốc phốc, bắn trúng mấy tặc nhân.

Lý Đạo Huyền: "Vỗ tay! Hảo tiễn pháp."

Tuy nhiên, y lập tức phát hiện, tặc nhân bị trúng tên cũng không ngã xuống, vẫn còn tiếp tục xông tới trước, cảnh trong tivi một người trúng tên sẽ chết ngay, đó chỉ là bịp thôi, tình huống chân thực là "ba tên không bằng một đao, ba đao không bằng một thương", uy lực của tên quả thật quá hài hước.

Cung của các thôn dân cũng chỉ có thể tạo thành một lỗ máu nho nhỏ trên người tặc binh mà thôi.

Vài sơn tặc cũng kéo cung bắn trả về hướng tường thành, xoát xoát xoát, hơn mười mũi tên hữu khí vô lực bay lên...

Lý Đạo Huyền vốn đã hạ quyết tâm bàng quan, nhưng thấy đám sơn tặc bắn tên, lại nhịn không được, các thôn dân tí hon của ta còn chưa có mấy bộ giáp đâu, trên người bị bắn một lỗ máu sẽ đau nhức lắm đấy.

Tấm lòng bao che khuyết điểm phát tác, nhịn không được liền vươn tay ra, ngăn cản ở trước người các thôn dân, tên của tặc binh bắn vào tay y, bị làn da dày hơn 200 lần cản rơi xuống...

Hình ảnh bàn tay khổng lồ giúp thôn dân ngăn tên chỉ có Cao Nhất Diệp là nhìn thấy, đám sơn tặc lại cho rằng tên của mình là bị tường thành ngăn cản, vốn không biết các thôn dân đã mở ra bàn tay vàng, ôm lấy bắp đùi to, đang điên cuồng chơi ăn gian.

Lại có hai tảng đá bay qua đỉnh đầu...

Tặc binh phía sau lại một lần bị đập cho chạy trối chết, nhưng hãn tặc ở phía trước nhất đã lao tới dưới tường thành, vài tặc binh cùng nhau phát lực, đem một cái thang mây dài mắc lên tường thành.

Bạch tiên sinh rống lên: "Ném đá! Đổ dầu sôi!"

Gia đinh Bạch gia lập tức ôm lấy đá đã chuẩn bị sẵn, đập lung tung xuống dưới tường thành.

Uy lực của tảng đá thì mạnh hơn nhiều so với cung tên, đập trúng một người thì đầu nở hoa một cái, hãn tặc dưới tường thành bị đập thảm không nói nổi.

Phía sau đã tổ chức sẵn các thôn phụ, khom lưng xách theo từng bình chứa đầy dầu sôi leo lên tường thành, lại dưa dầu sôi cho gia đinh.

Bọn gia đinh nhận lấy dầu liền hất tung toé xuống dưới, hất xong đưa bình không ra phía sau, các thôn phụ lại vội vàng cầm bình dầu lui xuống tường thành... Phía sau tường là tám cái nồi lớn nồi nhỏ đang liều mạng mà nấu sôi dầu.

Các thôn phụ trở lại bên cái nồi lại múc đầy dầu vào bình, sau đó lại lần nữa đưa lên tường thành, đây chính là dầu hạt cải tốt nhất, cầm đi hắt người thôn phụ cũng rất xót của, mỗi lần đưa một cái bình lên, là một lần như bị dao cứa vào lòng.

Đánh qua vài hiệp, các thôn dân bình thường vốn hãi như ma làm, hiện tại cũng rốt cuộc trấn tĩnh được rồi.

Tiếng la giết vang lên bên cạnh, tảng đá bay qua bầu trời, tay chân của họ vốn run rẩy không biết vì sao từ từ đã có sức lực hơn.

Cao Sơ Ngũ bước một bước dài tới bên tường thành, ôm lấy một tảng đá to và đập mạnh xuống: "Ta cũng tới!"

Trịnh Đại Ngưu: "Ta cũng tới!"

Hơn mười thôn dân phía sau cũng xông lên: "Chúng ta cũng tới hỗ trợ."

Mười mấy gia đinh vốn đang ở đó đánh loạn xạ, rõ ràng uy lực không đủ, nhưng các thôn dân vừa gia nhập tình huống lập tức thay đổi, tảng đá to nhỏ, bình dầu lớn bình dầu nhỏ, điên cuồng đập xuống dưới tường thành.

Nhóm hãn tặc đầu tiên xông tới bên tường thành lập tức bị đánh cho tan rã, nhóm khiêng "trục phá thành" tới định dùng sức phá cửa bị đập ngay cả trục phá thành cũng vứt bỏ mà chạy trối chết.

Nhưng tặc binh khiêng thang mây vẫn còn, chúng cũng không đi thẳng tới dưới tường thành, mà cách tường thành mấy thước bắt đầu dựng lên thang mây, dưới cự ly này, máy ném đá không làm gì được chúng, đá ném cũng không tới, dầu sôi cũng không hắt được.

Thật đúng là để chúng thành công dựng lên thang mây, sau đó đổ tới trước, ầm một tiếng, thang mây do gây trúc to buộc thành mắc lên cạnh tường thành.

Vài thôn dân lập tức chạy tới, muốn đẩy ngã thang mây.

Bạch tiên sinh rống lên: "Đừng đẩy, cái đó không đẩy được, cầm trường thương tới gần, chuẩn bị đâm ngã kẻ nào leo thang mây lên trên."

Trước khi khai chiến hắn đã nói qua vô số lần với các thôn dân này, ứng phó các loại tình huống nên làm cái gì, nhưng trên thực tế vừa bắt đầu đánh là mấy người kia liền ném hết ra sau đầu, không mấy người làm theo hắn nói, Bạch tiên sinh tức giận đến giậm chân giậm cẳng, liên tục mắng chửi người.

Cũng may ưu thế địa hình rất lớn!

Tặc quân cũng vậy không có tổ chức kỷ luật gì, đều là cắm đầu đánh bừa.

Trong hỗn loạn, một tên hãn tặc đã theo thang mây bò lên trên, một tay cầm thang, một tay kia cầm một thanh sài đao vung vẩy loạn xạ.

Nhưng sài đao dài được bao nhiêu?

Thôn dân xách tới một thanh trường thương bằng trúc đã được vót nhọn đầu, đoạn đâm một phát vào hãn tặc kia, gã kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống từ độ cao hai trượng, lưng chạm đất, phát ra một tiếng vang "thình".

Bị thương đâm lại thêm bị ngã, mắt thấy là không thể sống.

Nhưng tên tặc binh kế tiếp bò lên thì có vẻ không ổn, tên này tướng tá cao to, trên người còn khoác một tấm da trâu dày, thôn dân cầm trúc thương đâm tới, mà tên đó tránh cũng không thèm.

Đầu thương nhọn đâm vào ngực, nhưng không đâm thủng được tầng da trâu dày.

Lực tay của thôn dân cũng không đủ, một đâm của trúc thương không đủ lực để đẩy tên đó ngã xuống thang mây, gã một tay cầm thang, một tay vung lên phác đao, rắc một tiếng liền chặt đứt trúc thương.

Thôn dân giật mình kinh hãi, vội lui về phía sau.

Người đó vèo một cái nhảy lên tường thành, cười ha ha: "Lão tử biệt hiệu 'một thanh đao', các ngươi nhớ rõ ràng cho lão tử, hôm nay là người giết sạch toàn bộ các ngươi."

Trước mắt bóng người lắc lư, có mấy thôn dân xông về phía hắn.

Một Thanh Đao tuyệt không phô trương, hắn quấn da trâu dày, vũ khí bình thường căn bản không thể gây thương tổn được, hắn không hề sợ hãi những thôn dân này. Ngày hôm qua khi đánh Bạch gia bảo, một người liền đánh bay năm gia đinh, cũng là sức mạnh như thế.

Nhìn người thôn dân xông tới trước tiên, hắn vung đao chém tới.

"Cheng!"

Một đao này rõ ràng chém vào ngực đối phương, nhưng lại phát ra tiếng kim loại va chạm.

Một Thanh Đao lấy làm kinh hãi: "Áo giáp!"

Chương 49: Không thể để tặc tù chạy

Người đến chính là Trịnh Đại Ngưu, hắn vốn không biết võ nghệ, đối phương chém qua một đao, hắn không tránh kịp, ngực bị lãnh đủ một đao, nhưng hắn mặc Lưỡng Đương giáp Cao Nhất Nhất đưa cho, toàn bộ trước ngực là một tấm sắt lớn.

Phác đao chém vào tấm sắt, kết quả đương nhiên là...

Bà nội cha, làm lão tử sợ té đái!

Trịnh Đại Ngưu bị một đao này làm sợ hãi, nhưng khi hắn phát hiện mình lông tóc không hư hao gì, liền há hốc miệng cười.

Một Thanh Đao lại vung đao lên chém tới cổ Trịnh Đại Ngưu, con mẹ ngươi chắc cái cổ không có áo giáp che chở chứ gì?

Nhưng một đao của hắn bị ngăn lại, đột nhiên cảm giác không đúng chỗ nào, đao của mình dừng ở giữa không trung, hình như bị vật gì nắm chặt lại, không thể động đậy.

Ơ?

Ơ ơ?

Vì sao? Rõ ràng giữa không trung không có thứ gì! Cái gì nắm lấy đao của ta?

Nắm lấy đao của hắn đương nhiên là Lý Đạo Huyền.

Thiên tôn không công bằng, mạng của người tí hon nhà mình quý giá gấp vạn lần mạng người tí hon nhà khác, huống chi Trịnh

Đại Ngưu còn làm ra công lao hiển hách giúp y thu thập đồ điêu khắc mini, người tí hon này tuyệt đối không thể bị người khác làm tổn thương.

Thấy Một Thanh Đao chém vào cổ Trịnh Đại Ngưu, Lý Đạo Huyền liền vươn ra hai ngón tay, kẹp đao của hắn lại giữa không trung.

Một Thanh Đao phát lực, muốn thu hồi đao đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Cao Nhất Diệp xa xa lớn tiếng nói: "Trịnh Đại Ngưu, thiên tôn giúp ngươi giữ chặt đao của kẻ địch rồi, ngươi còn cười ngây ngô cái gì?"

Trịnh Đại Ngưu: "Hả? hả?"

Hắn tỉnh hồn lại, vung búa lên...

Công phu vung búa của hắn đã từng luyện qua, mấy ngày gần đây đều chặt cây trên sườn núi, kéo thân gỗ về cho hai thợ điêu khắc làm các loại tượng gỗ, sau đó có thể nhận được thiên tôn ban thưởng, một chậu lớn nước Phì Trạch Khoái Lạc, uống thoải mái chỉ hơn mười ngày ngắn ngủi, trông hắn béo lên không ít.

Uy lực một búa quét ngang của hắn, trăm năm lão thụ cũng phải sợ đến mức bật rễ ra khỏi đất, nhanh chân chạy trốn.

Tấm da trâu trên người Một Thanh Đao đâu đủ cho búa chém.

"Phốc!"

Một tiếng vang trầm đục, Một Thanh Đao cảm giác được giữa ngực mình truyền đến đau nhức, cúi đầu nhìn xuống, lưỡi búa đã chém rách toạc tấm da trâu dày của hắn, máu tươi tuôn ra xối xả.

Hắn không dám tin mà ngẩng đầu lên nhìn trời, ngửa mặt ngã

gục xuống.

Trịnh Đại Ngưu giơ búa rống to: "Thiên tôn phù hộ!"

Thôn dân bên cạnh cũng không nhịn được rống lên theo: "Thiên tôn phù hộ!"

Thủ lĩnh tặc quân "Vô Thượng Minh Vương" hiện tại bắt đầu cảm giác có chút không ổn.

Gã là đầu lĩnh, đương nhiên phải xông lên trước tiên, dẫn theo một đám thủ hạ to khoẻ đi đầu, cho nên khi tảng đá bay tới đều rơi vào phía sau gã.

Không đập trúng, gã sẽ không sợ.

Sau khi đến dưới tường thành, gã cũng không bò lên trên thành ngay, mà chỉ không ngừng phất tay, thúc giục mấy hãn tặc to khoẻ nhất của mình lao lên trên.

Cho nên tảng đá, dầu sôi không hề rơi vào đầu gã.

Vẫn là câu nói đó, không đập trúng, gã sẽ không sợ.

Gã tiếp tục vung Quỷ Đầu đại đao trong tay, miệng hét to, thúc giục người bên cạnh bò thang mây xông lên tường thành.

Nhưng mà chỉ huy một hồi, liền phát hiện người bên cạnh càng ngày càng ít.

"Ơ? 1200 đại quân của ta đâu?"

Vô Thượng Minh Vương quay đầu nhìn, phía sau căn bản không còn đại quân gì hết, chỉ còn thưa thớt hơn mười người.

Thì ra, máy ném đá liên tục không ngừng ném ra tảng đá đập vào giữa trận của tặc quân phía sau gã, đợt đầu tiên tổng cộng 20 tảng đá to, những tảng đá này liên tục không ngừng rơi xuống,

trực tiếp đánh bay hết sĩ khí của tặc quân.

Tặc quân phía sau vốn không muốn xông lên trước nữa, trái lại lui khỏi tường thành càng lúc càng xa, cuối cùng dứt khoát bỏ chạy tứ tán, không còn thấy bóng dáng.

Cứ như vậy, đợt tặc quân đầu tiên lao tới dưới tường thành, liền trở thành cô quân rồi.

Bị tảng đá đập trúng một người thì ít đi một người, bị dầu sôi bỏng nằm xuống lại ít đi một người, bò lên thang mây bị đâm ngã xuống lại ít đi một người...

Người của Vô Thượng Minh Vương không ngừng giảm bớt, nhưng gã đứng ở trước trận, không phải là đứng sau trận, bên người lại vừa loạn lại vừa ồn ào, cho nên gã vốn không biết.

Mãi đến lúc này, chợt quay đầu lại mới phát hiện đại sự không ổn.

Vào giờ khắc này, cuối cùng Vô Thượng Minh Vương đã hiểu cái gì gọi là "bên thủ thành ưu thế rất lớn", đời này đây cũng là lần đầu tiên gã công thành, một chút tri thức công thành học từ trong binh thư như bắc thang mây là có thể bò lên trên, khi thực chiến mới phát hiện căn bản không phải đơn giản như vậy.

Sĩ khí của bộ hạ cũng không phải một thổ phỉ sơn tặc như gã có năng lực nắm trong tay.

Vô Thượng Minh Vương lớn tiếng hét lên: "Lui, lui lui! Lui lại!"

Nói rồi gã nhanh chân chạy về phía sau.

Hơn mười hãn tặc còn sót lại bên cạnh gã cũng xoay người bỏ chạy theo.

Bạch tiên sinh duỗi tay ra, lớn tiếng nói: "Cầm cung tới đây!"

Gia đinh bên cạnh lập tức đưa cho hắn một cây cung săn, đồng thời chuẩn bị sẵn sàng hô to "Hảo tiễn pháp", vỗ mông ngựa lão gia nhà mình.

Chỉ thấy Bạch tiên sinh kéo cung cài tên, nhắm vào nơi yếu hại ngay lưng Vô Thượng Minh Vương, sau đó khẽ buông tay, dây cung chấn vù một tiếng, tên bay như kinh hồng...

Xoát!

Tên bay tới nơi cách Vô Thượng Minh Vương xa nửa trượng.

Gia đinh chuẩn bị hô to "hảo tiễn pháp" liền lúng túng.

Người bên cạnh thì nghẹn họng.

Bạch tiên sinh khẽ ho một tiếng, mặt đỏ như gấc, vội vàng nhét cây cung vào trong tay gia đinh bên cạnh rồi vỗ vỗ tay, làm bộ như chưa từng xảy ra chuyện gì, bản lão gia vẫn là chuyên tâm chỉ huy thôi.

Nghệ "xạ" trong Quân tử lục nghệ này, coi như gạch bỏ gạch bỏ.

Đương nhiên, chút xíu xấu mặt của hắn cũng không ảnh hưởng đại cục. Tặc quân bắt đầu rút lui, áp lực trên đầu thành chợt nhẹ đi, các thôn dân bắt đầu hoan hô: "Chúng ta thắng rồi!"

"Ngăn được tặc nhân rồi."

"Thôn Cao Gia thủ được rồi."

"An toàn rồi."

"Thiên tôn phù hộ!"

"Thiên tôn phù hộ!"

Bạch tiên sinh nhìn trước ngó sau một vòng, lớn tiếng nói: "Các ngươi cao hứng cái gì? Tặc tù chạy thoát rồi kìa, Vô Thượng Minh Vương kia khẳng định ghi hận chúng ta, sau này không biết vào lúc nào sẽ thình lình giết cái hồi mã thương..."

Các thôn dân đồng loạt ngẩn ra.

Suy nghĩ tỉ mỉ, Ơ? Đúng rồi!

Không sợ tặc trộm, chỉ sợ tặc nhớ thương.

Thôn dân Cao Gia đều là những người lương thiện, sợ phiền phức, quả thật rất sợ bị tặc tử ghi hận, tư vị đó không dễ chịu chút nào, trốn trong tường thành thôn Cao Gia thì không sao, vạn nhất sau này lên núi hái thuốc, đi huyện thành mua đồ, hoặc là qua thôn bên cạnh, nửa đường bị Vô Thượng Minh Vương này mai phục, chẳng phải là chết không có chỗ chôn?

Đúng lúc này, đột nhiên họ nghe được giọng của Cao Nhất Diệp.

Nàng đưa tay chỉ vào bóng lưng của Vô Thượng Minh Vương, hét lớn: "Các vị nhìn cho kỹ, thiên tôn lập tức thi tiên pháp, trừ tận gốc hậu hoạn cho chúng ta."

Các thôn dân liền vui mừng.

Đột nhiên, trên bầu trời giông tố kéo tới, như có vật gì khổng lồ tách ra tầng mây rồi nhanh chóng đánh xuống, uy áp không nhìn thấy, khiến bãi đất trống ngoài thành bốc lên một cơn gió lốc cuồng bạo, cát bụi theo vòng tròn khuếch tán ra xung quanh.

Tiếp theo...

"Ầm!"

Một tiếng nổ, đất rung núi chuyển.

Vô Thượng Minh Vương đang bỏ chạy nơi xa, cùng với thủ hạ trong phạm vi ba trượng bên người, toàn bộ biến thành bánh thịt.

Mặt đất nơi họ đứng bị lõm xuống, tạo hình một dấu bàn tay khổng lồ.

Bánh thịt Vô Thượng Minh Vương thì nằm ở giữa dấu bàn tay...

Chương 50: Tầm nhìn mở rộng

Cát bụi tung bay.

Thi thể của Vô Thượng Minh Vương và dấu bàn tay khổng lồ trong cát bụi từ từ càng lúc càng rõ ràng, nhất là đứng ở trên tường thành nhìn xuống, hình ảnh đó quả thật quá mức chấn động.

42 thổ dân ban đầu của thôn Cao Gia đã từng chứng kiến cảnh này, nhưng lần thứ hai nhìn thấy vẫn bị chấn động không nói ra lời, chỉ chớp mắt đã quỳ hết xuống đất.

Sau đó chính là thôn dân mới tới, tá điền, gia đinh của Bạch gia, một người tiếp một người lần lượt quỳ xuống, khấu đầu tận đất.

Bạch tiên sinh cũng bị cảnh này chấn trụ, hắn luôn duy trì vẻ kiêu ngạo, giờ khắc này cũng bị chấn động, thậm chí vượt xa các thôn dân bình thường.

Hắn quay đầu, nhìn thấy hai phu thê Tam Thập Nhị cũng như các thôn dân bình thường, ngoan ngoãn quỳ xuống rồi.

Tất cả mọi người đều miệng thì thào: "Thiên tôn uy vũ!"

Đúng lúc này, chiếc xe ngựa chở gia quyến của Bạch gia vén mành che lên, một nữ tử trung niên dẫn theo một nam tử trẻ tuổi nhảy ra từ trên xe ngựa, chính là phu nhân và con trai của Bạch tiên sinh, hai người họ vừa nhảy xuống ngựa liền quả quyết quỳ xuống, nằm rạp trên mặt đất, trên y phục dính đầy bùn đất cũng không thèm để ý.

Bạch tiên sinh nhìn quanh bốn phía, cả thôn Cao Gia cũng chỉ có mỗi mình còn đứng, có vẻ không ăn khớp.

Bạch tiên sinh cố gắng thuyết phục bản thân một câu: Hắn không phải là tà thần, cũng không phải ngụy thần, là thần tiên chân chính, vừa mới hiển linh, hơn nữa tên của hắn hình như là thuộc Đạo giáo, ta quỳ lạy thần tiên đạo giáo cũng không ảnh hưởng gì đúng không? Cái này không thể coi là gia nhập tà giáo.

Trên thực tế, văn sĩ Minh triều, đa phần đều thích mặc đạo bào, đạo giáo ở trong lòng mọi người đều là giáo phái nghiêm chỉnh, thần tiên của đạo giáo đương nhiên là quỳ được.

Sau khi thuyết phục bản thân xong, đầu gối sẽ không còn cứng nữa.

Bạch tiên sinh cũng quỳ xuống theo: "Thiên tôn uy vũ!"

Lý Đạo Huyền ở "trên bầu trời" nhìn các người tí hon quỳ khắp cả thôn, khẽ nhếch môi, đang định bảo mọi người đứng lên.

Đột nhiên, y cảm giác được có chỗ nào không bình thường.

Trên thân mỗi người tí hon đều có một điểm sáng mơ hồ bay lên, tựa như ánh sáng của đom đóm, bay lên giữa bầu trời, sau đó, những điểm sáng đom đóm này hội tụ lại "Đạo Huyền Thiên Tôn động" ở chính giữa thôn.

Trong thôn hơn 150 người, cộng thêm hơn trăm người Bạch tiên sinh đưa đến, nhân số gần 300, mỗi người một điểm sáng, chính là gần 300 điểm sáng, chúng nó lần lượt bay vào "Đạo Huyền Thiên Tôn động", hội tụ ở trong đạo quán.

Tiếp theo, đạo quán toả ra kim quang rực rỡ!

Tựa như có một ngọn đèn vàng rất lớn thắp sáng hộp tạo cảnh.

Những người tí hon hình như không nhìn thấy luồng kim quang này, họ không nháy mắt lấy một cái, nhưng Lý Đạo Huyền lại bị đạo kim quang này chiếu vào khiến mắt chớp một cái.

Đợi y chớp mắt xong mới kinh ngạc phát hiện, ở trên góc một bên hộp có thêm năm cái nút, phía trên phân biệt viết "Đông","Nam","Tây","Bắc","Trung."

Một cảm giác kỳ lạ dấy lên trong lòng Lý Đạo Huyền, tựa như khi đang chơi game, đột nhiên lĩnh ngộ ra một thao tác có tính then chốt.

Năm cái nút này, không phải là tác dụng mà ta đang nghĩ đấy chứ?

Cứ thử xem sẽ biết!

Lý Đạo Huyền ấn vào nút "Đông".

Thôn trang trong hộp hình như soạt một cái, chỉnh thể di chuyển về phía bên trái cái hộp một chút, tầm nhìn phía bên trái thôn rõ ràng mất đi một đoạn, tầm nhìn bên phải lại rõ ràng nhiều hơn một đoạn.

Y lại ấn vào nút "Đông" một cái, nhà cửa và các người tí hon xoát một cái, hình như lại di chuyển một chút về phía bên trái, tầm nhìn bên phải lại thêm một đoạn.

Y ấn liên tục mấy lần vào nút "Bắc".

Cả thôn hình như đang di chuyển về phía nam, mà tầm nhìn phía bắc thôn mở rộng, xuất hiện một sườn núi nhỏ, trên sường núi có một rừng cây, tất cả đều là cây khô đã bị lột hết vỏ.

Đây là sườn núi lần trước Trịnh Đại Ngưu leo lên chặt cây, lúc đó y còn chưa nhìn thấy, hiện tại đã có thể thấy được rồi.

"Tầm nhìn có thể di chuyển sang bốn phương hướng đông nam tây bắc rồi."

Lý Đạo Huyền vui mừng: "Ha ha, tầm nhìn rốt cuộc lớn hơn rồi."

Thì ra là thế, mình hiểu rồi, mình hiểu rồi, cách chơi mở đầu xây thần miếu là chính xác, lấy miếu là trung tâm, lấy số lượng tín đồ để quyết định bán kính, hình thành phạm vi tầm nhìn ta có thể nhìn thấy.

Hơn trăm tín đồ ban đầu còn chưa đạt được yêu cầu thấp nhất để mở rộng tầm nhìn, nhưng hiện tại đã có thêm hơn trăm nữa, đã đạt được điều kiện mở rộng tầm nhìn, phía trên hộp cũng có thêm năm cái nút "Đông nam tây bắc trung", để mình có thể dựa vài ấn nút để có được phạm vi tầm nhìn càng lớn hơn.

Lý Đạo Huyền phấn khởi lắm ấn lia lịa vào nút "Bắc", nhưng rất nhanh y liền phát hiện, ấn không được nữa...

Phải nói là ấn không hiệu quả, tầm nhìn cũng không di chuyển về phía bắc nữa.

"Tầm nhìn về phía bắc đã đến cực hạn rồi?"

Ấn nút "Trung" một cái, tầm nhìn trong nháy mắt ở giữa, trở lại bầu trời "Đạo Huyền Thiên Tôn động".

Lý Đạo Huyền lại ấn một lần đông nam tây bắc rồi lấy thước ra đo, dùng tỉ lệ 1 phần 200 để quy đổi, rất nhanh liền tính toán ra, bốn phương hướng đông nam tây bắc của thôn mỗi bên có thêm tầm nhìn khoảng 500 mét.

Tăng lên cũng không nhiều!

Đây đương nhiên là bởi vì tín đồ tăng lên không được nhiều.

Nhưng không sao, chỉ cần biết phương pháp mở rộng tầm nhìn, cũng đã là thu hoạch rất lớn rồi, sau này chỉ cần nghĩ cách tăng tín đồ lên, tầm nhìn liền có thể tiếp tục mở rộng.

"Chờ đã, nếu như mình xài Lỗi hệ thống, lợi dụng lỗ thủng quy tắc, mình lấy tay xách Đạo Huyền Thiên Tôn động ra, đặt nó xuống sát biên giới tầm nhìn, thì có thể nhìn được địa phương xa hơn không nhỉ?"

Nghĩ là làm, Lý Đạo Huyền đưa tay chộp lấy đạo quán của mình.

Nhưng mà cũng không thể, đạo quán nho nhỏ không ngờ có một vòng bảo hộ kỳ dị, khiến tay y không thể cầm lên đạo quán.

Trên máy vi tính Lý Đạo Huyền mở ra một tệp văn bản, ghi lại phát hiện ngày hôm nay vào.

1, trung tâm tầm nhìn trong hộp là "Đạo Huyền Thiên Tôn động", mà bán kính tầm nhìn do số lượng tín đồ quyết định.

2, tầm nhìn có thể dùng năm nút "Đông nam tây bắc trung" để di chuyển, nhưng vật phẩm và người tí hon bên trong vẫn duy trì tỉ lệ 1: 200 như trước so với thế giới thực.

3, hộp có cơ chế chống lỗ hổng, không cho phép mình di chuyển đạo quán.

Lý Đạo Huyền viết xong những cái này, duỗi mình một cái thật dài, trong lòng cảm thấy rất vui.

Lại cúi đầu nhìn thôn Cao Gia trong hộp, thấy các thôn dân vẫn còn đang bận rộn, họ giống như lần trước sơn tặc vào thôn, phải bắt đầu đi thu dọn tàn cục.

Nguyên đám thôn dân đang thu dọn thi thể của tặc nhân, y phục đương nhiên phải cởi xuống, một miếng vải cũng không thể

lãng phí, lấy hết toàn bộ vũ khí lại phân chia, trên người một vài tên còn có ít đồng tiền lẻ, ai mò được thì của người đó, toàn bộ bằng vận khí.

Thi thể tặc nhân bị cởi sạch thì khiêng ra ngoài thành, đào một hố to trên sườn nói rồi chôn hết vào.

Bởi có hỗ trợ bất công của Lý Đạo Huyền, cả thôn không ai bị tổn hại gì, người bị thương nặng nhất lại là gia đinh của Bạch gia, khi hắn xách bình dầu đổ xuống dưới thành không cẩn thận bị dầu hắt trúng đùi mình.

Hiện tại lớp da trên đùi đang phồng lên, hắn đau quá rên hừ hừ.

Mấy thôn dân đang lấy nước lạnh xối vào cho hắn, muốn giúp hắn hạ nhiệt độ, nhưng các thôn dân cũng không có thuốc xử lý vết bỏng, ngoại trừ lấy nước lạnh xối vào thì không còn cách nào khác.

Lý Đạo Huyền liền mở ra ngăn kéo của mình, tìm được một tuýp kem trị bỏng Cường Liệt Bài Thiêu Năng Thương Cao, nặn ra một chút nhỏ hơn cả hạt vừng sau đó đưa xuống...

Chương 51: Gạch bỏ gạch bỏ

Hiện tại Cao Nhất Diệp trên cơ bản sắm vai nhân vật bình hoa, đứng đó bảo trì đoan trang, không thể làm gì hết, thấy vết bỏng trên người gia đinh sưng phồng lên, nàng cũng rất muốn tới hỗ trợ, nhưng nghĩ đến câu nói của Tam phu nhân "cô càng đoan trang, người khác cũng sẽ càng kính trọng thiên tôn", nàng lại không tiện đi đâu nữa.

Nàng cũng không muốn làm mất mặt của thiên tôn.

Đang xoắn xuýt, chợt tầng mây trên bầu trời tách ra, khuôn mặt "uy nghiêm" của thiên tôn liền xuất hiện, một bàn tay khổng lồ duỗi xuống, đưa tới trước mặt của Cao Nhất Diệp.

Thiên tôn lại muốn đưa đồ cho mình rồi, nhưng nàng tập trung nhìn vào lại kinh ngạc, thứ thiên tôn đưa xuống không ngờ là một đống vật gì kỳ quái, màu vàng, mềm nhũn, còn dinh dính.

Cao Nhất Diệp: "Ôi? Đây là đồ ăn gì sao?"

Lý Đạo Huyền không biết nên khóc hay cười: "Lại ăn! Lần trước cho các ngươi tấm sắt, ý nghĩ đầu tiên của ngươi cũng là ăn."

Mặt Cao Nhất Diệp thoáng cái đỏ như gấc.

"Đây là thuốc trị bỏng, ngươi nhận lấy đi."

Cao Nhất Diệp mừng rỡ, vừa rồi còn đang đau lòng vì đồng đội bị thương, giờ thiên tôn ban thưởng thần dược rồi, nàng vội vàng duỗi hai tay nhận lấy.

Thuốc mỡ đó ở trên ngón tay Lý Đạo Huyền còn nhỏ hơn cả

hạt vừng, nhưng đối với Cao Nhất Diệp nó lại là một đống rất to, rất nặng, nàng đưa tay nhận lấy còn không cầm vững, muốn rơi xuống đất.

May mà Tam phu nhân vẫn ở bên cạnh "che chở thần sứ", thấy nàng sắp ngã liền vội vàng đưa tay hỗ trợ, hai nữ nhân cùng nhau phát lực, nâng đống thuốc đó lên.

Tam phu nhân không nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, cho nên đối với đống vật kỳ quái "trong hư không xuất hiện" này rất lấy làm lạ: "Đây là cái gì? Sao lại đột nhiên xuất hiện ở trên tay cô? Mùi thuốc rất nồng."

Cao Nhất Diệp nói: "Đây là thuốc trị bỏng thiên tôn ban ân, mau bôi cho vị gia đinh bị thương kia đi."

Tam phu nhân mừng rỡ: "Thần dược? ôi chao, nguy rồi, nguy rồi."

Nàng lớn tiếng giục giã: "Người đâu, người đâu, mau cầm cái bình không qua đây."

Bởi vừa rồi có đánh trận, phía sau tường thành có rất nhiều nữ nhân, còn xếp một đống chai lọ để chuẩn bị đựng dầu bất cứ lúc nào, hiện tại bình không có rất nhiều, nha hoàn của Tam gia vội vàng cầm một cái bình chạy tới.

Tam phu nhân vẻ mặt trang nghiêm, cẩn thận đem đống thuốc mỡ bỏ vào trong bình, còn dùng tốc độ nhanh nhất tìm một tấm giấy dầu bịt kín nắp bình vào, lấy sợi dây buộc chặt, bộ dạng như nói "đừng có ai sờ mó lung tung".

Cao Nhất Diệp nói: "Ôi, sao bịt lại rồi? Còn phải trị cho vị gia đinh kia nữa."

Tam phu nhân nói: "Thần dược trên trời đương nhiên phải bảo tồn cẩn thận, về phần vị gia đinh bị thương kia, dùng chút thuốc

còn dính trên tay cô bôi cho hắn là được rồi."

Cao Nhất Diệp cúi đầu nhìn, trên tay mình quả thật còn thừa lại chút thuốc mỡ, nó dinh dính, mát lạnh.

Nàng đi tới bên cạnh gia đinh bị thương, cố gắng vẫn duy trì dáng điệu đoan trang: "Đừng lộn xộn, thiên tôn ban cho ngươi thần dược."

Gia đinh ngây cả người, liền vui mừng, vội vàng muốn dập đầu, nhưng chân hắn đang bị thương, quả thật không tiện lộn xộn, vội vàng quay về bầu trời khấu một cái: "Thiên tôn nhân ái."

Cao Nhất Diệp từ từ ngồi xổm xuống, đem thuốc mỡ dính trên tay mình bôi lên miệng vết thương của gia đinh, khắp cả tay nàng đều là thuốc, đành phải trái quẹt một cái, phải quẹt một cái, còn lật bàn tay quẹt một cái, động tác không chuyên nghiệp chút nào.

Gia đinh đau đớn rít lên vài hơi, nghĩ thầm: đau quá, ta thà không bôi thuốc này còn hơn.

Tuy nhiên, khi Cao Nhất Diệp bôi thuốc xong, khi đứng dậy gia đinh liền cảm giác được: ơ? Hình như vết thương không còn đau nữa rồi? Chỗ bị bỏng vốn bị phồng lên, nhưng thuốc mỡ thần tiên này toả ra hơi mát lạnh, làm giảm đau đớn, khiến hắn cảm giác tốt hơn.

Gia đinh vui mừng quá đỗi: "Thần dược tiên giới, thật sự rất tốt, ta cảm thấy tốt hơn rồi."

Người bên cạnh tỏ vẻ ước ao: "Đã thật, ngươi lại có thể được dùng thần dược của tiên giới."

Gia đinh: "Đã cái quần, hay là ta đổ cho các ngươi một bình dầu sôi, để các ngươi cũng được hưởng thụ?"

Người khác nở nụ cười: "Cái này chúng ta vô phúc hưởng thụ,

có ngươi thay chúng ta hưởng thụ là đủ rồi."

Bạch tiên sinh tách ra đoàn người đi tới: "Vết thương của ngươi thật không đau nữa rồi?"

Gia đinh: "Còn đau chút thôi, nhưng đã đỡ hơn so với khi chưa thoa thuốc."

Bạch tiên sinh gật đầu, không nói thêm gì nữa, đại lão gia như hắn quan tâm gia đinh một câu đã xem như là "ân huệ" rồi, không cần thiết phải biểu hiện quá nhiều.

Hắn quay đầu qua, nhìn vào "Đạo Huyền Thiên Tôn động" ở chính giữa thôn, trong lòng càng thêm kính nể, vị Đạo Huyền Thiên Tôn này cũng không phải cái loại ngụy thần căn bản không tồn tại mà Bạch Liên tà giáo bịa đặt ra, cũng không thần bí như chư thần của đạo giáo, luôn che giấu chưa một ai thấy qua, trời biết có tồn tại hay không.

Trước mắt vị này chính là chân thần!

Xem ra, ta cũng phải vào trong miếu cúng bái mới được.

Lúc này nguy cơ đã qua, tâm tình mọi người đều đã tốt hơn, trong đầu liền suy nghĩ tới chuyện khác.

Tam Thập Nhị đi qua kéo Bạch tiên sinh tới trước mặt Cao Nhất Diệp: "Vị này chính là Cao Nhất Diệp, thần sứ, thánh nữ của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, toàn bộ mệnh lệnh của thiên tôn đều phải thông qua cô ấy tới chuyền đạt."

Thật ra Bạch tiên sinh sớm đã nhìn ra, nhưng lúc này vẫn ôm quyền làm lễ: "Tại hạ hữu lễ."

"Vị này tên là Bạch Diên, một quân tử khá nổi danh ở lân cận huyện Trừng Thành, là người lương thiện, tổ chức dân đoàn, thủ hộ một phương, được nhiều bách tính yêu quý."

Trước đây Cao Nhất Diệp nhìn thấy loại đại lão gia này khẳng định sẽ bị doạ sợ, quỳ sát ven đường cũng là điều có thể, nhưng hiện tại nàng đã đủ dũng khí hơn, nàng đại biểu là thiên tôn, không thể làm mất thân phận của thiên tôn được, chỉ khẽ gật đầu đáp lễ.

Bạch Diên nhìn một vòng thôn Cao Gia, lại thu về ánh mắt: "Thôn Cao Gia này được thiên tôn phù hộ, thật đúng là một nơi lợi hại, có tường thành cao lớn, hồ nước trong suốt, không lo ăn uống, trong những năm thiên tai, đó là việc rất hiếm có."

Tam Thập Nhị cười tỏ ra đắc ý: "Đương nhiên rồi, bằng không thì sao ta không ở huyện thành, mà nhất định phải chạy tới nơi này chứ? Cái này gọi là [Chim khôn chọn cành mà đậu]."

Bạch Diên dở khóc dở cười, mở miệng mắng: "Tam sư gia nhà ngươi, có được chút học vấn, rất hay dùng thành ngữ lung tung, lại đem mình so với cầm thú, ngươi phải đổi là "hiền thần chọn chủ" mới phải."

Tam Thập Nhị cạn lời.

Bạch Diên: "Cho nên ngươi chỉ có thể làm sư gia, không bao giờ thi được công danh."

Tam Thập Nhị bị lên lớp, có vẻ không phục, thấp giọng đáp trả: "Ngươi cũng có thi được đâu."

Bạch Diên nghe vậy, dường như bị điểm huyệt đạo, cả người cứng đờ, qua vài giây mới thở dài: "Đúng vậy, ta cũng là kẻ nửa mùa, học vấn không đủ. Cái môn Thư trong Quân tử lục nghệ này, thôi gạch bỏ gạch bỏ."

Tam Thập Nhị lại thấp giọng nói: "Thư là chỉ thư pháp, cũng không phải chỉ học vấn."

Bạch Diên chỉ biết im lặng.

Rơi vào an tĩnh quỷ dị, vài giây sau Bạch Diên đột nhiên mừng rỡ: "Môn Thư này, phải thêm vào, không cần gạch bỏ."

Mọi người câm nín.

Lý Đạo Huyền nghe đến đó không khỏi bật cười, tên Bạch Diên này lúc trước còn tưởng rằng là một người rất hay ra vẻ, kết quả lại là một kẻ hài hước.

Nói đi cũng phải nói lại, môn Thư này rốt cuộc chỉ thư pháp hay là học vấn nhỉ?

Lý Đạo Huyền suy nghĩ nửa ngày, phát hiện mình cũng không rõ lắm, quả nhiên, vẫn là gạch bỏ thôi.

Chương 52: Nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ

Lúc này trời đã tối, khi tặc quân tới đây là hoàng hôn, đánh xong một trận, trời đã bắt đầu tối đen.

Đoàn người Bạch gia khẳng định ngày hôm nay là không đi được rồi, chỉ có thể nghỉ tạm ở thôn Cao Gia.

Trong thôn nhà cửa có hạn, cũng không chứa được nhiều người như vậy.

Các tá điền từ Bạch gia bảo qua đây đều là nông dân đã quen vất vả, cũng không chú ý gì, liền chạy đến bên tường thành chen chúc với các nạn dân phía sau tường thành, coi như ở tạm một đêm.

Nhưng Bạch Diên, Bạch phu nhân, Bạch gia thiếu gia, cũng không thể chen chúc với các nạn dân được.

Ba người sau một phen do dự, đều đưa ánh mắt nhìn về "Đạo Huyền Thiên Tôn động" mới tinh.

Thời cổ đi đường, tá túc chùa miểu đạo quán cũng là chuyện thường, nếu mấy nơi đó bỏ không, không có người xuất gia quản lý, cứ trực tiếp vào ở là được.

Nhưng tại thôn Cao Gia, tình huống thì hơi khác, thiên tôn đang treo trên đỉnh đầu, mới không lâu còn hiển linh nữa.

Dưới loại tình huống này, ai dám trực tiếp đi vào đạo quán của hắn mà ở coi như không có gì?

Bạch Diên đang do dự, những người khác thì không hiểu, Tam Thập Nhị lại hiểu ngay, liền cười nói với Cao Nhất Diệp: "Bạch tiên sinh muốn vào trong thiên tôn động phủ ở tạm, cũng không biết thiên tôn có ân chuẩn hay không?"

Cao Nhất Diệp lắng tai nghe thanh âm trên trời, liền mỉm cười: "Thiên tôn ân chuẩn rồi."

Bạch Diên mừng rỡ, vội vàng hướng lên không vái một cái: "Hôm nay tại hạ gặp nạn, đã đắc tội nhiều, tương lai nhất định tu miếu đúc thân cho thiên tôn."

Cao Nhất Diệp lại nói: "Thiên tôn có lệnh, sau một canh giờ, đợi các thôn dân nghỉ ngơi hết rồi, Tam Thập Nhị, Tam phu nhân, Bạch Diên, đều vào trong miếu thiên tôn, lão nhân gia hắn có một số việc, muốn mọi người đi làm."

Người bị điểm danh tinh thần rung lên, nhất là Tam phu nhân, nàng không nghĩ tới mình chỉ là phụ đạo nhân gia, không ngờ có thể được thiên tôn điểm danh muốn giao việc cho nàng, hưng phấn đến mức run rẩy cả người: "Dân nữ... dân nữ... có thể được thiên tôn coi trọng... đó là phúc khí ba đời tu được."

Mọi người bắt đầu ngóng trông một canh giờ mau mau trôi qua.

Trời tối rất nhanh, sau khi thái dương ngã xuống đường chân trời, cả thế giới trong nháy mắt rơi vào trong bóng tối, chỉ có ánh trăng trên trời và một vòng đèn lồng trên tường thành là còn đang toả ra chút tia sáng lờ mờ.

Các thôn dân đều đã đi nghỉ ngơi, chỉ có hai lính gác vẫn còn đang đi lại trên tường thành.

Trong Đạo Huyền Thiên Tôn động đốt mấy ngọn đèn, bốn người Cao Nhất Diệp, Tam Thập Nhị, Tam phu nhân, Bạch Diên

ngồi quanh một vòng bên ngọn đèn.

Về phần Bạch phu nhân và Bạch công tử thì không được điểm danh, không có tư cách tham dự, ngay cả tới gần cũng không dám.

Cao Nhất Diệp lắng tai nghe nghe, vui vẻ nói: "Thiên tôn tới rồi."

Mấy người khác cũng làm vẻ mặt nghiêm túc, ngồi ngay ngắn, ưỡn lưng thẳng tắp.

Lý Đạo Huyền từ cửa sổ nhìn người ở bên trong: "Chỉ gọi mấy người các ngươi tới, là bởi vì trong thôn Cao Gia, chỉ có mấy người các ngươi mới có thể hoàn thành chuyện này, đây là một nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ."

Cao Nhất Diệp vừa chuyển lời xong, Tam Thập Nhị liền giành trước nói: "Không quản việc gian khổ bao nhiêu, tại hạ đều sẽ [Cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi]."

Bạch Diên cũng hành lễ với pho tượng Lý Đạo Huyền bên cạnh: "Mạng của tại hạ là thiên tôn cứu, thiên tôn có gì phân phó, không dám không theo."

Lý Đạo Huyền: "Ta cần thiện nam, hy vọng các ngươi có thể khiến nhiều người hơn trở thành thiện nam của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo."

Hai nam nhân sửng sốt.

Lúc này ngược lại Tam phu nhân có tinh thần, nàng càng hiểu về tôn giáo hơn so với hai nam nhân kia, liền quay sang nói với hai nam nhân bên cạnh: "Các ngươi phát ngốc cái gì? Yêu cầu của thiên tôn không phải rất bình thường sao? Hương hỏa, hương hỏa! Cái này các ngươi cũng không hiểu?"

Hai nam nhân bừng tỉnh đại ngộ, đúng rồi, thần tiên nào

không hy vọng chùa miểu của mình hương hỏa thịnh vượng chứ? Mặc dù không rõ thần tiên lấy hương hỏa đi làm gì, nhưng lại biết hương hỏa là thứ càng nhiều càng tốt, tất cả thần tiên đều thích.

Nhưng, cụ thể truyền bá việc này thế nào, hai nam nhân đều có vẻ lúng túng, không khỏi đồng thời nhìn sang Tam phu nhân, nghĩ thầm: Thảo nào thiên tôn cũng muốn gọi bà ấy tới, bà ấy hiểu hơn nhiều so với hai người chúng ta.

Tam phu nhân làm vẻ mặt nghiêm túc: "Tăng thiện nam thôi mà, dân nữ cũng biết một số thủ đoạn. Tại thiên hạ các nơi xây đạo quán, đúc kim thân, tại các đạo quán phái đạo sĩ trú ngụ đồng thời giảng kinh giải hoặc cho thiện nam, còn phải phái ra đạo sĩ vân du tứ phương, ban rải ơn trạch của thiên tôn khắp thiên hạ..."

Nàng vừa nói xong, hai nam nhân nhất thời lau mồ hôi: "Chúng ta... chúng ta có thực lực làm được những việc này sao?"

Lý Đạo Huyền cười: "Bằng không thì sao có thể nói nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ chứ? Thiên lý chi hành, thủy vu túc hạ, bất tảo nhất ốc, hà dĩ tảo thiên hạ? Khi thực lực chưa đủ, vậy thì bắt đầu từ xung quanh, từng chút mở rộng là được rồi."

Câu trên nghĩa là: Hành trình ngàn dặm được bắt đầu từ bước chân, đến phòng còn không dọn thì làm sao "dọn" được thiên hạ.

Tam Thập Nhị và Bạch Diên khấu đầu tận đất: "Thiên tôn nói phải."

Lý Đạo Huyền trầm giọng nói: "Ta cũng không phải tà thần giả danh lừa bịp, các ngươi cần chú ý một chút, không được giả thần giả quỷ gạt người, phải dành cho dân chúng sự trợ giúp thực chất, phải để cho họ tự nguyện gia nhập, mà không phải lấy đao ép buộc họ gia nhập."

Hai người Tam Thập Nhị và Bạch Diên vội vàng nói: "Không

dám."

Lý Đạo Huyền nói: "Bạch Diên, ngày mai ngươi phải trở về Bạch gia bảo đúng không?"

Bạch Diên: "Đúng vậy! Tặc tù đã bị thần chưởng của thiên tôn đập chết, dư tặc không đủ gây sợ hãi, tại hạ muốn trở về Bạch gia bảo, chỉnh đốn một chút cục diện rối rắm bên kia."

Lý Đạo Huyền: "Dân chúng xung quanh Bạch gia bảo khẳng định thảm không nói nổi, mà Bạch gia bảo của ngươi đã bị tặc nhân cướp sạch không còn, ngươi hai bàn tay trắng trở lại, căn bản không có lực trợ giúp cuộc sống của dân chúng trở về quỹ đạo."

Bạch Diên câm nín.

Lý Đạo Huyền: "Ngươi đi ra ngoài nhìn xem xe ngựa của ngươi đi."

Bạch Diên ngây cả người, vội vàng bước nhanh ra ngoài, xe ngựa đang đậu ở cửa "Đạo Huyền Thiên Tôn động", hắn bước vội bước vàng tới trước xe, vén rèm lên nhìn, bên trong chất đầy nửa xe bột mì cầu, cũng không biết bỏ nó vào lúc nào.

Lý Đạo Huyền: "Mang theo số lương thực này trở lại cứu tế thôn dân xung quanh Bạch gia bảo, đương nhiên, chút lương thực ấy khẳng định không đủ. Sau khi ngươi trở về, lại phái người đánh xe tới thôn Cao Gia lấy lương, cần phải hỗ trợ toàn bộ dân chúng bình yên vượt qua cửa ải khó khăn này."

Bạch Diên hít vào một hơi thật sâu, nhìn trời bái lạy: "Thiên tôn nhân ái."

Lý Đạo Huyền lại nói: "Tam phu nhân, chỗ bà có một bình thuốc trị bỏng, ngày mai bà lại chuẩn bị thêm bình chứa, ta lại ban thưởng cho bà thêm thần dược đủ loại công hiệu, bà đem theo số

thuốc đó đi cứu vớt thế nhân."

Tam phu nhân lập tức hiểu ngay: "Mỗi khi chữa khỏi một người, dân nữ sẽ nói cho hắn đây là ân trạch của thiên tôn."

Nữ nhân này quả nhiên là hiểu tôn giáo!

Bạch Diên nghe những lời nàng nói, mới đột nhiên tỉnh ra, vội vàng nói theo: "Khi tại hạ trợ giúp thôn dân xung quanh Bạch gia bảo, cũng sẽ nói cho họ, đây đều là lương thực thiên tôn ban ân."

Lý Đạo Huyền: "Ừm, cứ làm như vậy đi."

Nói xong, y liền "biến mất" ở bên ngoài "tầng mây"...

Cao Nhất Diệp: "Thiên tôn lão nhân gia đã trở về Thiên giới rồi."

Mọi người đồng thời thở phù một hơi.

Bạch Diên lắc đầu, than thở: "May mà có Tam phu nhân chỉ điểm, suýt nữa tại hạ đã ủ thành sai lầm, Ài! Đối với thiên tôn quá mức thất lễ rồi, môn Lễ trong quân tử lục nghệ này, thôi gạch bỏ gạch bỏ."

Chương 53: Nhị Lộ Khai Hoa

Trời vừa sáng, người một nhà Bạch Diên đã chuẩn bị xuất phát.

Hơn mười gia đinh, hơn mười tá điền của Bạch gia, đều phải theo hắn cùng nhau trở về Bạch gia bảo.

Từ thôn Cao Gia đến Bạch gia bảo, lộ trình đủ hai canh giờ, cho nên trước khi xuất phát, mọi người đều phải ăn một bữa no.

Tam Thập Nhị cho họ mượn nồi bát thìa chậu, lại chuẩn bị một số gạo và rau cải trắng, thịt gà sợi, nấu mấy nồi cháo thịt gà cải trắng, mùi thơm ngào ngạt, mỗi người ăn hai bát đầy.

Các tá điền của Bạch gia bảo trước đây thật đúng là chưa từng ăn đồ ngon như thế, không ít người ăn mà rơi nước mắt, nghĩ thầm: Ta bị tặc nhân truy sát hơn mười dặm, cơm ăn trong chạy nạn lại còn ngon hơn ăn ở nhà, cuộc đời sao mà trái ngang?

Nếu chúng ta cũng muốn cuộc sống như vậy, sau này phải làm sao?

Bạch Diên ở bên cạnh than một tiếng: "Năng lực của ta không đủ, không thể dẫn dắt các ngươi có được cuộc sống tốt thế này, tuy nhiên không sao, sau này có thiên tôn chiếu cố, Bạch gia bảo chúng ta cũng nhất định sẽ tốt hơn."

Trước khi đi, Bạch phu nhân và Bạch công tử leo lên xe ngựa, nhưng rất nhanh hai người lại thò cái đầu ra, giật mình thảng thốt: "Lão gia, trong xe toàn là bột mì, chúng ta không ở trong xe được..."

Bạch Diên hừ một tiếng: "Cố mà chịu!"

Bạch phu nhân và Bạch công tử cũng chỉ có thể chịu đựng, trong xe chất đầy nửa xe bột mì cầu, khi xe chạy, hơi lắc lư là bột mì đổ nghiêng ngả, bụi bay tứ tung, khiến trong xe toàn là bụi bặm.

Bạch phu nhân và Bạch công tử vài lần muốn nhảy xuống xe đi bộ, nhưng loại đại hộ nhân gia được nuông chiều từ bé như họ, đâu chịu được nỗi khổ đi bộ hơn mười dặm, đành phải cố chịu đựng trong xe, đợi đến Bạch gia bảo rồi, khi hai người chui ra xe đã biến thành hai bạch nhân.

Quả nhiên Bạch gia bảo đã bị tặc tử cướp bóc sạch trơn, tất cả tài sản của Bạch gia bị cướp sạch, nội thất, vải vóc, lương thực, tiền tài... đều không để lại, chỉ để lại một toà đại trạch vắng vẻ.

Tuy nhiên, điều này cũng không làm khó được Bạch Diên.

Hắn đuổi bọn gia đinh đi, chỉ dẫn theo con trai tới hậu viện, cạy mở một tảng đá to trên mặt đất, xuất hiện phía dưới là một thông đạo thật dài, dọc theo thông đạo đi xuống dưới cùng, ở đó có một tầng hầm ngầm, bên trong chất không ít vàng bạc trang sức.

Tiện tay xách lấy một túi vàng bạc rồi đi ra khỏi mật thất, lại lấy tảng đá che lại.

Hừ hừ!

Bạch gia ta sống lại rồi.

Bạch Diên đứng trước Bạch gia bảo, vung tay lên, hạ lệnh với các gia đinh tá điền: "Mỗi người lĩnh một lượng bạc, hai cân bột mì, sau đó đi gọi các hương thân chạy tứ tán trở về, chúng ta sẽ trùng kiến Bạch gia bảo. Phải nhớ kỹ, không được vi phạm pháp lệnh, bằng không, ngay cả thần tiên cũng sẽ không giúp được các

ngươi."

Mọi người đồng thanh đáp: "Tuân lệnh!"

Bạch Diên thầm nghĩ: Những lời thiên tôn dạy ta, lần này ta đã truyền đạt hết rồi, lễ nghi đầy đủ, môn Lễ trong quân tử lục nghệ này chắc phải thêm vào cho ta rồi chứ?

Bầu trời thôn Cao Gia đang rất sáng sủa.

Tam phu nhân ôm một đống chai lọ mà mừng như điên.

Trong những cái bình này toàn là thuốc.

Thiên tôn đại nhân tự tay giao những thứ quan trọng cho nàng, nàng rất cẩn thận mà nhận lấy, dùng bình tốt nhất trong nhà đựng vào, trên mỗi cái bình còn ký hiệu cả tên lên.

"Bị bỏng","kim sang","ngoài da","cảm lạnh","tràng vị" ...

Trong này thuốc Đông y Tây y đều có. Bản thân Lý Đạo Huyền không hiểu nhiều về phương diện này, chỉ lấy từ tủ đựng thuốc trong nhà, mỗi loại đưa cho nàng một ít.

Thuốc dạng mỡ thì rất thuận tiện, bẹo một tí cho nàng là được.

Nhưng có một số thuốc là dạng viên, tỷ như thuốc cảm, thuốc tiêu viêm, Lý Đạo Huyền chỉ có thể cắt thành từng cục nhỏ, giao cho Tam phu nhân tự mình nghiền thành bột.

Chuyện này làm khổ hết hai ngày, Tam phu nhân mới chứa đủ mười mấy cái bình.

Lý Đạo Huyền dặn đi dặn lại, muốn nàng chú ý liều lượng.

Thuốc thoa ngoài da còn đỡ, thoa nhiều cũng không có vấn đề quá lớn. Nhưng thuốc uống, uống nhiều là sẽ muốn mạng người.

Lý Đạo Huyền không thể nói cho nàng loại thuốc nào thì nên uống bao nhiêu gram, bởi vì cổ nhân cũng không có khái niệm "gram" này, muốn đổi thành đơn vị cân lượng chỉ cho nàng cũng rất khó đổi.

Y chỉ có thể vừa nhìn chỉ dẫn trong hộp thuốc, vừa căn dặn Tam phu nhân: "Loại thuốc cảm này thà ít chớ nhiều, mỗi lần dùng, tối đa chỉ có thể cho bệnh nhân tí xíu bằng nửa cái móng tay ngón út thôi, một ngày ba lần, uống sau khi ăn, không được uống khi bụng đói, bằng không sẽ đau bụng không chịu nổi..."

Tam phu nhân cung kính nhớ kỹ, còn bổ sung một câu: "Thiên tôn yên tâm, tiểu nữ tử không nỡ dùng nhiều, tuyệt đối sẽ không cho nhiều hơn."

"Loại thuốc thanh nhiệt giải độc này, phải sử dụng cực kỳ cực kỳ cẩn thận, liều lượng cũng chỉ nửa móng tay ngón út, một ngày hai lần, thà ít chớ nhiều..."

Tam phu nhân cũng cung kính nhớ kỹ.

Hơn mười trang giấy, trên mỗi trang giấy ghi lại phương pháp sử dụng thuốc tương ứng, sau đó dán lên trên bình.

Tam phu nhân ôm số bình này, tựa như ôm lấy toàn bộ thế giới, tròn hai ngày, nàng như bị điên, gặp người liền đem số bình thuốc này giấu ra sau, ngay cả Tam Thập Nhị muốn sờ một cái cũng bị nàng đem quyền pháp cọp cái đánh cho một trận mặt mũi bầm dập.

"Biết những cái này là gì không?" Tam phu nhân gào lên với Tam Thập Nhị: "Đây là tiên đan trên trời! Tiên đan! Thiên tôn tự tay giao cho ta, muốn ta dùng tính mệnh bảo quản. Ông lấy tay sờ lung tung vậy sao? Tay này của ông nhanh đem chặt đi."

Đương nhiên Tam Thập Nhị sẽ không đi chặt tay, đành phải

nhận lỗi với phu nhân, chỉ thiếu chút nữa phải quỳ xuống dập đầu, mới rốt cuộc trấn an được cơn giận của phu nhân.

Hai phu thê tốt đẹp trở lại, Tam Thập Nhị đứng cách số bình đó rất xa, đè thấp giọng nói: "Phu nhân, bà cầm hơn mười bình tiên dược này, kế tiếp dự định thế nào?"

"Còn phải hỏi? Đương nhiên là về huyện thành rồi." Tam phu nhân nói: "Thiên tôn lệnh cho chúng ta cứu vớt thế nhân, ông ở cái thôn Cao Gia nho nhỏ này thì cứu vớt được mấy người? Tất cả mọi người ở đây đều đã có thiên tôn chiếu cố, không cần ta cứu vớt nữa rồi. Ta phải về huyện thành, ở đó mới có thể đem ân nghĩa của thiên tôn ban phát cho càng nhiều người hơn."

Tam Thập Nhị nhíu mày thật sâu: "Huyện thành... Bên đó tình huống hỗn loạn, hiện tại trở về sẽ rất không an toàn, vạn nhất có tên điên nào giết vào huyện thành, vậy nguy hiểm quá, thiên tôn cũng sẽ không ở huyện thành mà giúp bà, chẳng lẽ bà không chú ý tới sao? Lão nhân gia hắn thiên vị thôn Cao Gia, chỉ sẵn lòng hiển thánh ở đây thôi."

Lời này đã dọa được Tam phu nhân, thật ra nàng rất sợ chết, nhưng vài giây sau, ánh mắt của nàng lại trở nên kiên định, tự mình BUFF cho mình một liều tín ngưỡng cuồng nhiệt, tâm lý sợ chết đã nhạt đi.

"Hừ hừ!" Tam phu nhân nói: "Ta phụng thiên đạo cứu thế nhân, tuy không phải thánh nữ, cũng là thần sứ, tà ma ngoại đạo, si mị võng lượng thế gian gặp ta đều phải đi đường vòng mới phải, có gì mà phải sợ?"

Tam Thập Nhị câm nín.

Lời này thì còn đỡ thế nào?

Tuy Tam Thập Nhị tự nhận là đầu óc linh hoạt, giờ khắc này

cũng đã mất đi năng lực ứng đối.

Hắn đành phải thở dài nói: "Mà thôi! Vài ngày nữa, ta xử lý việc trong thôn xong rồi, sẽ dẫn theo mấy hậu sinh trẻ tuổi trong thôn cùng nhau hộ tống bà về huyện thành, thu xếp cho bà xong ta lại về thôn Cao Gia xử lý tạp vụ cho thiên tôn."

Chương 54: Chúng ta còn thiếu vật liệu

Sáng sớm hôm sau.

Lý Đạo Huyền vừa mới thức dậy, liền thấy Tam Thập Nhị đang đứng trước cửa nhà Cao Nhất Nhất mà mắng chửi.

"Lý Đại, Cao Nhất Nhất, hai các ngươi là đồ phế vật chỉ ăn cơm không làm việc."

Tam Thập Nhị chống nạnh chỉ vào mũi hai người mà mắng: "Thiên tôn bảo các ngươi chế tạo áo giáp, nháy mắt thời gian đã qua hơn nửa tháng rồi, mấy ngày hôm trước tặc nhân đột kích, các ngươi chỉ lấy ra hai cái Lưỡng Đương giáp, thiên tôn cần các ngươi làm gì? Khi ăn cơm của thiên tôn thưởng, bản thân các ngươi không đỏ mặt sao?"

Lời này mắng rất đúng, hai thợ rèn có hơi xấu hổ, phía sau hai người còn có vài thợ rèn cũng đến từ mấy thôn Vương Gia, thôn Trịnh Gia, thôn Chủng Gia, cũng đều cảm thấy xấu hổ.

Hồi lâu mới thấy Cao Nhất Nhất đứng dậy, cúi đầu nói: "Việc này không phải lỗi của Lý Đại sư phụ, mệnh lệnh của thiên tôn cho hắn là chế tạo hỏa súng kiểu mới kỳ quái, mệnh lệnh cho ta là mới là chế tạo áo giáp, ta... lúc trước ta... không nghĩ tới tặc nhân thật sự sẽ đến, với lại còn đến một lần nhiều như vậy, cho nên... ta cũng chỉ rèn hai bộ Lưỡng Đương giáp, sau đó vẫn luôn từ từ học tập kỹ thuật tạo các loại áo giáp... Mảnh giáp thì đã tạo rất nhiều rồi, nhưng đều chưa kịp ghép lại thành giáp."

Đám thợ rèn mới tới cũng cùng nhận sai: "Chúng tôi cũng theo

Lý Đại sư phụ học tạo áo giáp, cũng chế tạo một đống mảnh sắt rồi, nhưng chưa ráp lại."

Tam Thập Nhị mắng: "Đừng có mà gạt ta, mảnh giáp rất nhiều có phải không? Lấy ra cho ta xem."

Cao Nhất Nhất đi vào trong nhà, chẳng mấy chốc bưng ra một khay lớn, bên trong quả thật có rất nhiều mảnh giáp, hình dạng khác nhau, có thể nhìn ra có cái ráp trên vai, có cái ráp trên cánh tay, có cái thì ráp trước ngực...

Tam Thập Nhị: "Nếu đã nhiều vậy rồi, sao không ghép lại?"

Cao Nhất Nhất gãi gãi đầu, nở nụ cười xấu hổ, không biết giải thích thế nào.

Lý Đại tiếp tục câu chuyện: "Tam sư gia, việc này xác thực là chúng tôi sai, thứ nhất, chúng tôi cũng không nghĩ tới tặc nhân sẽ tới thật, hơn nữa nhiều như vậy, cho rằng thôn Cao Gia nhất thời nửa khắc sẽ không dùng tới áo giáp, nên có sơ suất. Thứ hai, chúng tôi cũng thiếu vật liệu để ráp lại những mảnh giáp này."

Thôn trưởng từ bên cạnh đi bộ qua: "Thiên tôn cho các ngươi nhiều sắt như vậy, các ngươi còn thiếu vật liệu? Là sắt không đủ sao?"

Lý Đại lắc đầu: "Sắt đủ rồi, nhưng áo giáp cũng không phải toàn bộ dùng sắt chế thành. Ngài nghĩ xem, nếu hoàn toàn dùng sắt ghép lại, nó sẽ nặng thế nào, cũng không cần mặc vào ra trận đánh giặc nữa, áo giáp có thể đè chết chúng ta rồi."

Thôn trưởng nhịn không được hỏi: "Vậy dùng cái gì?"

Lý Đại nói: "Bông."

Nghe những lời hắn nói, Lý Đạo Huyền ở bên ngoài hộp đã rõ ràng: "Bông", hoặc nói là "vải bông" sẽ chuẩn xác hơn.

Nhớ mang máng đã nhìn thấy trong một tư liệu nào đó, áo giáp Minh triều khai quật ra hiện tại, không một bộ nào là thuần làm bằng sắt, ít hoặc nhiều đều dùng vải bông, mảnh áo giáp đều dựa vào vải bông để nối liền với nhau.

Có một vài áo giáp thậm chí dùng vải bông còn nhiều hơn cả mảnh sắt, bởi vậy nên gọi là miên giáp. Miên ở đây nghĩa là bông.

Miên giáp so với áo giáp truyền thống thì có ưu thế hơn rất nhiều.

Đầu tiên chính là nhẹ, không đến mức chưa đánh trận đã đè chết binh sĩ rồi, thứ hai là chi phí rẻ hơn, bảo dưỡng dễ dàng, không dễ mục nát, giữ ấm hơn, đặc biệt thích hợp với mùa đông phương bắc khí hậu lạnh giá, không giống áo giáp nặng nề truyền thống cần phải lượng thân mà làm, còn có lực phòng hộ rất mạnh đối với hỏa khí giai đoạn đầu.

Đây là ưu thế mà áo giáp truyền thống, như Trát giáp, Tỏa Tử giáp, Ngư Lân giáp còn thiếu.

Nghe Lý Đại nói như thế, vẻ mặt Tam Thập Nhị cũng giãn ra, không còn tức giận như vậy nữa: "Nếu ngươi thiếu vải bông, sao không nói sớm, ta sẽ an bài người mang bột mì đến huyện thành đổi lấy một số bông về cho ngươi là được."

Lý Đại và Cao Nhất Nhất xấu hổ gãi đầu: "Thật sự không nghĩ tới tặc tử tới nhanh như vậy, nhiều như vậy, nên không vội nói ngay."

"Này nha!" Tam Thập Nhị lắc đầu: "[Ngu xuẩn mất khôn]."

Nghe họ nói đến đây, Lý Đạo Huyền lại cảm thấy vui vẻ: Ta cũng có một cái áo bông cũ, vốn không mặc nữa, hay là móc bông bên trong ra rồi đưa cho họ?

Cơ mà, sau khi sợi bông to lên 200 lần, còn có thể dùng để dệt

được không?

Nghĩ kỹ lại thì việc này có cổ quái!

Nhớ lại các loại đồ vật mình bỏ vào trong hộp, mơ hồ y cảm giác được, quy tắc của cái hộp này cũng không đơn giản như vậy.

Hình như các vật phẩm "vi mô" mà mắt thường nhìn không thấy, bỏ vào hộp cũng sẽ không biến to hơn.

Đưa một ví dụ, lá cây cải trắng y bỏ vào trong hộp, nếu như sợi trong lá rau cũng biến to 200 lần, vậy các người tí hon vốn không thể ăn được.

Còn có mấy thứ cùng loại như "phần tử","nguyên tử" bên trong trứng gà, hạt gạo, nếu như cũng biến to 200 lần, vậy sẽ gặp rắc rối rồi, còn có vi khuẩn trong nước, nếu như cũng biến to 200 lần, vậy nước trong hồ có thể uống sao?

Nếu nghĩ như vậy, y lại mơ hồ cảm giác được, những thí vi mô cùng loại như vi khuẩn, phần tử, sợi, sau khi bỏ vào hộp cũng sẽ không biến to 200 lần.

Nghĩ nhiều vô ích, không bằng thử một lần, loại chuyện này thử một lần sẽ biết ngay thôi.

Lý Đạo Huyền mở tủ quần áo, lục tìm cái áo bông cũ mình đã bỏ từ lâu, tiếp đó thò tay vào vị trí bị lủng trên góc áo, lôi ra một nắm vải bông từ.

Sau đó lại nhẹ nhàng đặt nó ở trước mặt đám người Cao Nhất Nhất.

Lúc này Tam Thập Nhị đang suy nghĩ đi đâu mua cây bông, đột nhiên một cục bông từ trên trời rơi xuống, nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt Cao Nhất Nhất.

Mọi người nhìn thấy: Một cục bông khổng lồ, to như căn nhà vậy.

Đây đương nhiên là thiên tôn ban ân rồi.

Mọi người vội vàng quỳ xuống, hướng trời dập đầu.

Tam Thập Nhị khấu đầu xong mới đứng dậy, đưa tay sờ vào đống vải bông to bằng nửa căn nhà, giựt xuống một nắm cầm trong tay chà xát, vẻ mặt hắn hưng phấn: "Tiên bông trên trời tốt thật, vừa trắng lại vừa mịn vừa dài."

Nói vậy không phải vô ích sao? Lý Đạo Huyền cười thầm: Của ta chính là bông Trường Nhung Tân Cương hạng một, giống bông Trường Nhung này từ năm 1955 mới đưa vào Trung Á từ Liên bang Xô Viết, tại Minh triều khẳng định là không có rồi, đương nhiên ngươi sẽ thấy nó hiếm lạ.

Y đã nhìn ra, sợi bông cũng không biến to, vẫn giữ được đặc tính mịn màng. Điều này nói rõ, những thứ vi mô bỏ vào hộp cũng sẽ không biến to 200 lần.

Dưới tiền đề sợi bông không biến to, cả cục bông lại biến to 200 lần, vậy nói rõ, số lượng sợi bông đã gia tăng 200 lần.

Nhìn từ điểm này, vật phẩm vi mô bỏ vào trong hộp, tỷ như phần tử, nguyên tử, sợi, tế bào, nó cũng không phải thể tích lớn hơn, mà là tỉ lệ số lượng nhiều hơn, mới khiến cho chỉnh thể vật phẩm lớn hơn.

Vừa nghĩ vậy, lúc trước những việc nghĩ không ra, hiện tại liền sáng tỏ thông suốt rồi.

Tam Thập Nhị cầm lấy một nắm bông Trường Nhung, phấn khởi nói: "Thôn trưởng, ông nhanh đi gọi các nữ nhân trong thôn tới hết đây đi, phàm người biết dệt vải đều có việc để làm rồi."

Thôn trưởng thấy nhiều bông như vậy sớm đã vui vô cùng: "Người cả thôn ta, hình như đều có thể thay bộ quần áo mới rồi."

Chương 55: Khom lưng hay không

Tất cả phụ nữ thôn Cao Gia đều trở nên kích động.

Từ khi thiên tôn giáng xuống, phù hộ thôn Cao Gia, các nam nhân trong thôn đã ôm hết mọi việc, hôm nay giúp thợ rèn làm việc, ngày mai xây cửa thành, ngày kia lại xây đạo quán...

Nhưng các nữ nhân thì lại xấu hổ, không có việc gì mà làm.

Hiện tại đột nhiên có một đống bông khổng lồ, các nữ nhân kích động có thể nghĩ.

"Cuối cùng thì khung cửi trong nhà có thể đem ra sử dụng rồi."

"Mẹ Tam Oa, ngươi là một thợ may giỏi, giờ thì ngươi có đất dụng võ rồi."

"Đúng đúng, nếu như ta có thể giúp được Thiên Tôn, có lẽ ta cũng có thể nhận được ban ân."

Các nữ nhân trò truyện hết sức rôm rả, vây quanh đống bông to như căn nhà, khiến cho Lý Đạo Huyền dù vểnh tai lên cũng rất khó nghe được rõ ràng họ đang nói cái gì.

Tam Thập Nhị nổi khùng: "Tất cả im ngay."

Các nữ nhân liền an tĩnh lại.

An tĩnh hai giây, sau đó lại bắt đầu bô lô ba la không ngừng.

Tam Thập Nhị câm nín.

Lý Đạo Huyền: "Phù, ha ha ha ha."

Tam Thập Nhị hít sâu một hơi, rống to hơn: "Ai nói nữa, sẽ không được chia bông."

Xoát! Trong nháy mắt an tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Lý Đạo Huyền cười thiếu chút nữa ngã lăn ra đất.

Quả nhiên, chỉ có dùng lợi ích mới có thể khống chế được người khác, uy nghiêm gì đó đều là giả. Tựa như ông chủ một công ty, muốn khống chế công nhân, biện pháp duy nhất chính là phát tiền hoặc là trừ tiền, chiêu thức khác không có tác dụng.

Tam Thập Nhị: "Thiên tôn muốn các ngươi đem số bông này làm thành vải bông, sau đó phối hợp với các thợ rèn chế giáp. Ta không cần phải nói nhiều, nói chung, ai làm được nhiều, vải bông làm được tốt, có thể mau chóng giúp các thợ rèn làm ra giáp, nhà đó sẽ được phát bông nhiều hơn, để nàng ta có thể làm hai bộ y phục cho người trong nhà."

Những lời này có hiệu quả, các nữ nhân mừng rỡ, liền xoa tay.

Tam Thập Nhị bảo họ xếp thành hàng, mỗi người ôm một đống bông trở về, mau chóng làm thành vải bông nộp lên, mỗi người tới lĩnh bông hắn đều phải làm bộ mặt cau có, hung dữ mà uy hiếp một câu: "Đừng quên thiên tôn đang nhìn các ngươi, nếu ai lén nuốt bông của thiên tôn, rõ ràng đã làm hai thước vải bông, nhưng chỉ giao lên một thước, nhất định [Trời tru đất diệt]."

Hắn rất rõ ràng tính cách một số ít phụ nhân nông thôn, hay khôn vặt, nếu như không doạ họ, nhất định sẽ bị bọn người đó trộm đi không ít.

Có vài nữ nhân thật sự có dự định lén giấu bông đi, bị vẻ mặt hầm hầm của Tam Thập Nhị doạ một cái, ngẩng đầu nhìn nhìn

bầu trời, cũng đâm lo, thầm nghĩ: Ngẩng đầu ba thước có thần linh, làm việc cho thiên tôn cũng không phải làm việc cho lão gia bình thường, ta vẫn nên thành thật tốt hơn.

Mỗi nữ nhân lĩnh bông rồi lui lại, người kế tiếp liền đứng ra phía trước, Tam Thập Nhị đang định phát một đống bông cho nàng, lại đột nhiên cảm giác không đúng chỗ nào, tập trung nhìn vào, người đứng ở trước mặt lại là Cao Nhất Diệp.

Tam Thập Nhị: "!"

Cao Nhất Diệp mặt đỏ gay: "Ta... cũng biết dệt vải."

Tam Thập Nhị: "Phù! Nhất Diệp cô nương, cô tới góp vui làm gì? Cô là thần sứ của thiên tôn, lại chạy tới dệt vải gì chứ? Quả thật là [bôi nhọ danh tiếng]."

Cao Nhất Diệp: "Dệt vải cũng là phân ưu cho thiên tôn, ta cũng muốn làm chút chuyện cho thiên tôn, khi ta dệt vải sẽ tận lực duy trì động tác đoan trang một chút, sẽ không làm mất uy danh của thiên tôn."

Tam Thập Nhị lấy tay ôm trán, choáng váng, choáng váng...

Lý Đạo Huyền nhìn đến đây, đã cười như ma làm.

Tam Thập Nhị thở dài: "Bạt kiếm tứ cố tâm mang nhiên." Nghĩa là: "rút gươm nhìn quanh bốn phía, lòng hoang mang".

Cao Nhất Diệp ngạc nhiên: "Tam sư gia, ông đột nhiên đọc một câu thơ là có ý gì?"

Tam Thập Nhị: "Không có việc gì, ta chỉ cảm thán đại vậy thôi."

Lý Đạo Huyền thì có thể rõ ràng hắn đang cảm thán cái gì, thôn Cao Gia to như vậy, trước đây là một mình Lý Đạo Huyền lo

lắng, phiền lòng. Hiện tại biến thành Tam Thập Nhị thay y lo lắng, không những người khác có thể giúp y phân ưu, ngay cả Cao Nhất Diệp thân là thánh nữ cũng muốn tham gia, vậy đương nhiên là bạt kiếm tứ cố tâm mang nhiên rồi.

Thôn Cao Gia thiếu nhất vẫn là nhân tài!

Nhưng mà nhân tài đâu dễ dàng có được như vậy? Trong [Thuỷ Hử truyện], cả cái Lương Sơn bạc lớn như thế, người biết đọc biết chữ một bàn tay có thể đếm được, Ngô Dụng chỉ là một thư sinh rách cũng có thể làm quân sư, có thể tưởng tượng những năm đó nhân tài thưa thớt thế nào.

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Nhân tài, thứ này vẫn là phải tự mình bồi dưỡng thêm thôi.

Đúng lúc này, Tam phu nhân dẫn theo nữ nhi và nha hoàn đi tới, hai ngày gần đây nàng vẫn luôn thu dọn đồ đạc, dự định trở về huyện thành để "truyền bá Đạo Huyền Thiên Tôn giáo", việc cần chuẩn bị còn rất nhiều.

Nàng bước nhanh tới bên cạnh Tam Thập Nhị, đè thấp giọng nói: "Ma quỷ, hai ngày nữa ta phải về huyện thành rồi, nhưng nữ nhi của chúng ta không thể đi theo về huyện thành được, ở đó không an toàn như thôn Cao Gia."

Tam Thập Nhị gật đầu: "Đương nhiên rồi."

Tam phu nhân thấp giọng nói: "Ông thì lo làm việc, ta lại không ở huyện thành, việc đọc sách biết chữ, nữ công gia chánh của nữ nhi, ai tới dạy nó?"

Vấn đề này khiến Tam Thập Nhị sửng sốt.

Đúng rồi!

Sau khi phu nhân đi rồi, chuyện giáo dục nữ nhi làm sao đây?

Nữ công gia chánh cũng không sao, đọc sách biết chữ là tuyệt đối không thể bỏ. Bằng không tương lai nữ nhi lớn lên cũng sẽ thành mù chữ, việc này như thế nào cho phải?

Tam Thập Nhị ôm đầu ngồi xổm xuống, khổ não vạn phần.

Lý Đạo Huyền bị hai người họ đề tỉnh, nhưng y cũng đã có ý nghĩ của mình rồi, liền lên tiếng: "Nhất Diệp, ngươi thay ta nói với Tam sư gia hai câu."

Cao Nhất Diệp nghe được thanh âm trên trời, vội vàng ngẩng đầu, đã thấy khuôn mặt thiên tôn mơ hồ xuất hiện trong tầng mây, vội vàng hành lễ rồi chạy đến trước mặt Tam Thập Nhị và Tam phu nhân, bắt đầu đảm nhiệm cái ống loa.

Lý Đạo Huyền: "Tam sư gia, hai ngày nữa, khi phu nhân ngươi về huyện thành, ngươi sẽ hộ tống bà ấy trở về, cũng sẽ cùng một chuyến về huyện thành, đúng không?"

Tam Thập Nhị vội vàng đáp lại: "Xác thực tại hạ đã có ý định về đó một chuyến, nhưng chỉ ở lại thời gian ngắn thôi, nhiều lắm một hai ngày, sẽ lập tức về thôn Cao Gia, xử lý sự vụ cho ngài."

Lý Đạo Huyền: "Ta muốn hỏi ngươi, dùng tiền mời một tiên sinh dạy học tới thôn Cao Gia, có khả năng làm được không?"

Tam Thập Nhị cứng đờ, sửng sốt nửa ngày mới cúi đầu, xấu hổ nói: "Khởi bẩm thiên tôn, tiên sinh dạy học đều cực kỳ ngạo khí, muốn mời họ tới nơi hẻo lánh cách huyện thành hơn ba mươi dặm để dạy học, có phần khó khăn."

"Ngạo khí?" Lý Đạo Huyền: "Rốt cuộc ngạo khí cỡ nào? Ngươi dùng thêm tiền thử xem."

Tam Thập Nhị thở dài: "Người đọc sách là cái loại... ngài cũng biết đấy... không vì năm đấu gạo mà khom lưng... dù trả rất nhiều tiền, chưa hẳn họ sẽ đồng ý."

"Năm đấu gạo đương nhiên không được." Lý Đạo Huyền: "Ngươi cứ cho hắn nhìn cái này, xem hắn có khom lưng hay không."

Nói rồi từ trong ngăn kéo Lý Đạo Huyền lấy ra một sợi dây chuyền bạc ròng 999, dành cho nam, trông rất thô.

Lúc trước cái thời y vẫn còn là một đứa trẻ trâu, luôn đi ngược trào lưu xã hội, đã làm một bộ áo da trông rất đần độn, còn nhuộm tóc, sau đó chơi thêm sợi dây chuyền bạc to tướng này, biến mình trở thành Người Trong Giang Hồ.

Sau khi tốt nghiệp, sợi dây chuyền bạc này không chỉ không có tác dụng, trái lại nó đã trở thành một hồi ức xấu.

Lý Đạo Huyền cậy xuống một cái vòng nhỏ trên sợi dây chuyền, đường kính khoảng chừng 1 xăng-ti-mét, rồi đem nó đặt xuống trước mặt Tam Thập Nhị.

Tam Thập Nhị cảm thấy trước mắt sáng ngời, một cái vòng bạc to tướng, đường kính của nó còn cao hơn một thân người xuất hiện ở trước mặt hắn, là loại bạc tốt nhất, lập loè ánh sáng, cái loại ánh sáng có thể làm mù mắt chó.

Tam Thập Nhị, Tam phu nhân, Cao Nhất Diệp, kể cả những người xung quanh có thể thấy được vòng bạc, tất cả đều miệng chữ O mắt chữ A, có thể nhét vào cả một quả sổ, thật lâu chưa khép lại được.

Mặc dù họ đã từng nhiều lần thấy qua thiên tôn lấy ra đồ ăn rất lớn, nhưng khi thấy một khối bạc to như vậy, vẫn bị chấn động một lần nữa, đây chính là bạc a, không phải một hạt gạo hay một miếng thịt heo, mà là bạc.

Lý Đạo Huyền: "Ngươi nói xem, hắn có khom lưng hay không?"

Tam Thập Nhị lắp bắp: "Hắn sẽ cầm gậy tự đánh gãy lưng

mình."

Chương 56: Làm khuôn mặt theo yêu cầu

Đường kính của vòng bạc còn cao hơn thân người một cái đầu, đám người Tam Thập Nhị hiển nhiên không thể sử dụng được.

Lý Đạo Huyền bỏ vào cốt chỉ để khoe khoang, xong rồi vẫn phải đem nó xử lý thành kích thước bình thường để họ có thể thao tác. Y lấy vòng bạc ra, tìm một cái kìm trong hộp đồ nghề trong nhà, răng rắc, cắt ra một viên rất nhỏ rất nhỏ, tiếp đó lại bỏ vào trong hộp.

Thứ xuất hiện ở trước mặt Tam Thập Nhị là một cục bạc to như nắm tay, rất nặng nề.

Hai tay Tam Thập Nhị cầm lấy cục bạc to tướng đó, vẻ mặt hắn tiếc hận: "Tiên hoàn tốt như vậy, lại cắt thành một viên nhỏ xíu, rất đáng tiếc a."

Lý Đạo Huyền cười mắng: "Nếu không cắt, ngươi mang đi được sao?"

"Ặc... cái này... vẫn cảm thấy nó đáng tiếc."

Lý Đạo Huyền: "Sau khi ngươi đưa phu nhân về huyện thành, không cần vội vã trở về, đem theo bạc đi tìm một tiên sinh dạy học về đây, nếu như hắn không chịu tới, ngươi cầm bạc đập hắn, nếu như hắn vẫn không chịu tới, ngươi đập hắn hai cục?"

Nói xong, y lại thả vào hộp một cục bạc: "Nếu như hắn vẫn không chịu tới..."

Giờ thì Tam Thập Nhị đã hiểu: "Ta sẽ đập hắn thêm hai cục!"

"Không sai, nếu đập cục thứ hai rồi mà còn chưa được, thì thôi không đập nữa." Lý Đạo Huyền: "Cứ cầm bạc bỏ đi, khiến hắn ảo não vì đã bỏ lỡ cơ hội phát tài, sẽ đuổi theo ngươi nhận sai, hạ thấp mình cầu ngươi thuê hắn làm."

Tam Thập Nhị cạn lời.

Thỉnh thoảng thiên tôn cũng biết trêu trọc thế nhân đấy chứ!

Tam Thập Nhị hướng khoảng không vái một cái: "Đa tạ thiên tôn, vì nữ nhi của ta có thể đọc sách mà cắt đi tiên hoàn, đại ân đại đức, tiểu nhân suốt đời khó quên."

Lý Đạo Huyền lo lắng: "Không chỉ vì nữ nhi của ngươi, ta muốn tiên sinh dạy học kia tới thôn Cao Gia là để dạy mọi người đọc sách biết chữ, không quản là nam nhân hay nữ nhân, bất kể người già hay trẻ em, chỉ cần bản thân muốn học, đều sẽ dạy hết."

Tam Thập Nhị sửng sốt trong nháy mắt, sau đó lập tức liền rõ ràng. Hắn vái đến tận đất: "Nhất định tiểu nhân không nhục mệnh."

"Reng reng reng!" Điện thoại của Lý Đạo Huyền đột nhiên vang lên.

Y thu hồi lực chú ý ra khỏi hộp, tiếp nhận cuộc gọi, liền nghe được giọng nói vội vã của Thái Tâm Tử: "Đạo Huyền, sao hiện tại QQ của cậu không trả lời, WECHAT không trả lời, ngày nào cũng không thấy mặt, muốn liên hệ cậu phải gọi điện thoại sao? Tôi ghét nhất là gọi điện thoại."

Lý Đạo Huyền: "Ôi chao, gần đây mê trò SimCity 1627 quá, nên không có thời gian lên QQ và WECHAT, sao hả? vội vã như thế là có chuyện gì?"

"SimCity 1627? Trò quái gì thế? Tôi chỉ nghe nói qua SimCity 2000 thôi, chưa từng nghe nói còn có 1627 nha."

"Bản MOD ít được chú ý."

"À à, được thôi, cái này không quan trọng, nói chính sự." Thái Tâm Tử nói: "Chỗ tôi có một khách hàng kỳ lạ, đặt một đơn hàng làm khổ tôi, tôi nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có cậu là giúp được thôi."

Lý Đạo Huyền: "Nói nghe thử xem."

Thái Tâm Tử nói: "Khách hàng đó tìm tôi đặt hàng một người máy, cái loại chế tác rất phức tạp, rất tinh tế, rất ngông, mỗi một mảnh giáp trên đó phải có thể tháo ra, có thể ráp lại."

Lý Đạo Huyền: "Ờ, việc đó thì có quan hệ gì với tôi?"

Thái Tâm Tử: "Hắn ta đưa ra một yêu cầu rất biến thái, muốn nắp khoang điều khiển người máy có thể mở ra, sau đó trong khoang phải có một người điều khiển, người điều khiển này phải làm theo tạo hình của hắn, ngũ quan phải làm giống như đúc của hắn, tỉ mỉ đến từng sợi lông mi mắt mũi đều phải nhìn thấy rõ ràng."

Giờ thì Lý Đạo Huyền đã hiểu: "Cậu muốn tôi làm cái người tí hon này?"

Thái Tâm Tử: "Đúng vậy, người tí hon 1 xăng-ti-mét, mẹ nó, muốn tôi làm giống như khuôn mặt của hắn, tôi lấy đâu ra thực lực này? Có điều, nếu tôi nói một tiếng làm không được, ngay cả cái đơn người máy hắn cũng không cho tôi nữa luôn."

Lý Đạo Huyền nở nụ cười: "Được thôi được thôi, đơn này tôi gánh được, lần này phải dùng chất liệu gì?"

Thái Tâm Tử: "Đương nhiên chất liệu bằng nhựa rồi, bộ phận thân thể của người điều khiển tôi đã làm xong, chỉ để lại khuôn mặt, cậu giúp tôi làm khuôn mặt của nó. Chúng ta là bạn cũ nhiều năm, cũng không phải nhiều lời, tổng giá trị của người máy là hai vạn, người đó đặc biệt chịu tri 2000 đồng cho cái người điều khiển

tí hon này, chính là vì đưa mặt mình gắn vào, cho nên nếu cậu giúp tôi đơn hàng này, tiền tôi kiếm được từ người máy, số tiền 2000 đồng của người điều khiển cho cậu hết."

"2000 đồng a." Phản ứng đầu tiên của Lý Đạo Huyền là quá hời đi, nhưng suy nghĩ kĩ càng, dù sao tượng thánh trong hạt châu cũng quá đắt, lượng tiêu thụ là rất có hạn, làm không được mấy đơn hàng là hết rồi, mà hai thợ điêu khắc kia cũng sẽ hết việc mà làm, mình chỉ đơn thuần nuôi họ, chỉ sợ sẽ nuôi thành phế vật.

Biện pháp chân chính giúp họ là để họ có được phiếu cơm lâu dài và ổn định, thậm chí sau này sẽ còn nhiều thợ điêu khắc hơn đi tới thôn Cao Gia, có được việc làm, điều này đối với họ mà nói chính là tốt nhất."

Có một vài xí nghiệp quốc doanh lâu đời, có đôi khi nhận được đơn hàng không thể kiếm tiền nhưng vẫn sẵn lòng làm, vì sao? Chính là vì công nhân có thể có việc làm.

Thái Tâm Tử: "Tôi biết 2000 đồng không nhiều, coi như giúp huynh đệ một việc."

Lý Đạo Huyền cười: "Lần trước không phải cậu nói tôi là trọng nghĩa khinh tài sao? Kiếm ít cũng không phải là không kiếm được, sao có thể không giúp cậu được, tôi nhận đơn hàng này."

Thái Tâm Tử mừng rỡ: "Anh em tốt."

Lý Đạo Huyền: "Khách hàng của cậu có ý nghĩ thật thú vị, đem mặt mình khắc lên người một món đồ chơi. Tôi cảm thấy thị trường này còn có thể khai thác, nếu cậu quảng cáo thêm ở trong cửa hàng, làm khuôn mặt tí hon theo yêu cầu, nói không chừng sẽ có không ít người cảm thấy hứng thú, giá cả thấp chút cũng không sao, ít lãi tiêu thụ mạnh mà. Còn có các vị trí nhỏ trên các loại mô hình, ai muốn đặt chúng ta đều nhận hết."

Thái Tâm Tử suy nghĩ kỹ càng: Đúng thật! Làm bộ vị nhỏ của mô hình theo yêu cầu, nói không chừng cũng có thị trường nhất định, có thể làm thử xem. Dù sao thì cũng không cần mình xuất lực gì, nhận được đơn đặt hàng cứ ném cho Lý Đạo Huyền, mình trung gian ở giữa chia một thành là xong việc.

"Cứ quyết định như vậy đi."

Cúp điện thoại, chẳng mấy chốc, Thái Tâm Tử đã lái xe chạy qua, đưa cho Lý Đạo Huyền một người nhựa tí hon.

Người tí hon này đang ở tư thế ngồi, còn mặc trên người một bộ quân phục thoạt nhìn rất có cảm giác khoa học, các chi tiết trên quân phục làm trông rất bầy nhầy, dù sao cũng quá nhỏ, lấy tay nghề của Thái Tâm Tử không thể đem nó làm tỉ mỉ được.

Khuôn mặt của người tí hon là một mảnh phẳng phiu, không có ngũ quan nào.

"Khuôn mặt này giao cho cậu vậy, này, đây là ảnh chụp khuôn mặt của khách hàng, chính diện, hai bên mặt đều có."

"Được, cậu yên tâm đi."

Đưa Thái Tâm Tử đi rồi, Lý Đạo Huyền liền mở máy in màu lên, đem khuôn mặt của khách hàng in vào một góc của tờ giấy photo, sau đó lấy kéo cắt nó xuống, lại mở nắp hộp tạo cảnh lên, cất giọng gọi: "Nhất Diệp, đi gọi hai thợ điêu khắc tới đây."

Rất nhanh, Cao Nhất Diệp mang theo hai thợ điêu khắc, chuẩn bị cung kính nghe thiên tôn hạ lệnh.

Lý Đạo Huyền nhẹ nhàng đặt người nhựa tí hon đang ngồi tới trước mặt hai thợ điêu khắc, lại đưa thêm ảnh chụp: "Nhìn rõ chưa? Đem khuôn mặt này, dựa theo hình dạng trên bức hình, điêu khắc nó ra."

Đương nhiên hai thợ điêu khắc vừa nhìn đã biết mình nên làm cái gì, chỉ là...

Một thợ điêu khắc không kiềm chế được đặt câu hỏi: "Thiên tôn, đây rốt cuộc là chất liệu kỳ quái gì? Không phải kim loại, không phải gỗ, không phải đá... Người tí hon rốt cuộc cần công cụ gì mới có thể khắc được?"

"Dùng công cụ điêu khắc ngọc thạch là có thể đục được." Lý Đạo Huyền: "Khi điêu khắc phải cẩn thận, đừng lỡ tay làm hư nó, đây cũng không phải phôi bùn, làm hư là có thể thay thế được, một khi làm hư là không thể sửa chữa."

Hai thợ điêu khắc sửng sốt: Hiểu rồi! Đây là vật liệu quý hiếm chỉ trên trời mới có, nếu như làm hư, chặt đầu của mình cũng không đền nổi, vậy phải làm hết sức cẩn thận tỉ mỉ rồi.

Chương 57: Chúng ta cũng đi huyện thành một chuyến

Hai thợ điêu khắc hiện tại có chút sợ hãi.

Sư phụ già đụng phải vấn đề mới!

Vật liệu của tiên giới cảm giác thật sự rất kỳ quái, sờ lên thì cứng cáp, nhưng cái đục vừa đóng vào, có thể thoải mái móc ra một cái lỗ, rất sợ mình một khi không cẩn thận làm hư nó.

Kinh sợ! Kinh sợ!

Hai người họ nhìn "bức hoạ" to lớn, người cần điêu khắc này trông rất xấu, mắt tam giác, mũi tẹt, nhìn trái nhìn phải cũng không giống người tốt, cũng không biết vì sao thiên tôn muốn điêu khắc một nhân vật như thế.

"Ngươi biết đây là thần nào trên trời không?"

"Nhìn không ra, chưa thấy qua thần nào mặc y phục như vậy cả."

"Nếu không phải thần, vậy nhất định là yêu rồi."

"Ờ, ngươi nói vậy đã nhắc nhở ta, đây có khả năng là yêu quái, thiên tôn tạo pho tượng của hắn, lại dán vào phía sau pho tượng một lá bùa, sau đó phóng hỏa đốt nó, pho tượng này bị cháy, đồng thời bản thể yêu quái kia cũng sẽ kêu thảm một tiếng, hóa thành tro tàn, thần hồn câu diệt."

"Đúng đúng đúng, tiên sinh kể chuyện đã từng kể qua pháp thuật này rồi, khi đó ta nghe cũng thấy rất hay."

"Vậy chúng ta phải mau chóng giúp thiên tôn điêu khắc nó ra, có thể giết yêu quái này càng nhanh hơn, nói không chừng thế gian sẽ bớt mấy người tốt bị hại chết."

"Đúng rồi, nhanh làm thôi."

Hai thợ điêu khắc nhìn tấm hình một cái, quay đầu nhẹ nhàng làm một đao lên khuôn mặt người tí hon, lại quay đầu nhìn một cái, lại một đao...

Hai người đã quyết định chủ ý muốn hiệp trợ thiên tôn "trừ ma vệ đạo", khi làm việc căn bản như không muốn sống, từ sáng sớm điêu khắc đến tối, đốt đèn dầu hạt cải, tiếp tục làm việc dưới đèn, chỉ sợ điêu khắc không giống, khi thiên tôn thi pháp thiêu chết yêu nhân sẽ thiêu nhầm thành người khác, cho nên nhìn rất kỹ càng "bức hoạ yêu nhân" kia, phải điêu khắc cho giống yêu nhân như đúc.

Ngay cả một nếp nhăn rất nhỏ trên khóe mắt, cũng phải điêu khắc cho hắn giống như đúc.

Hoàng hôn ngày hôm sau...

Lý Đạo Huyền đang ngồi trước máy vi tính gặm đùi gà rán, trong hộp vang lên tiếng chuông du dương "coong, coong, coong".

Thanh âm này vang lên, chính là các người tí hon đang triệu hoán y.

Lý Đạo Huyền đến gần nhìn vào, Cao Nhất Diệp dẫn theo hai thợ điêu khắc đang quỳ gối ở phía trước quả chuông và quay về bầu trời quỳ bái.

Thấy khuôn mặt của thiên tôn xuất hiện ở trong tầng mây, Cao Nhất Diệp lập tức báo cáo: "Khởi bẩm thiên tôn, hai thợ điêu khắc đã may mắn không làm nhục mệnh, đã hoàn thành công việc ngài giao cho họ rồi ạ."

Lý Đạo Huyền: "Ồ, nhanh như vậy sao?"

Nhìn hai thợ điêu khắc vành mắt thâm quầng, vẻ mặt hốc hác, nhưng tinh thần lại có vẻ vô cùng hưng phấn, hai người lớn tiếng nói: "Nếu có thể giúp thiên tôn trừ ma vệ đạo, tiểu nhân cho dù chết không tiếc."

Trừ ma vệ đạo?

Trên đầu Lý Đạo Huyền bay lên mấy dấu chấm hỏi rất lớn, song y cũng lười hỏi, mạch suy nghĩ của những người tí hon này không phải một thời đại với mình, không cần thiết phải làm rõ ràng trong đầu họ đang suy nghĩ cái gì.

Nếu họ cảm thấy bản thân trừ ma vệ đạo, vậy để cho bọn họ vui vẻ đi.

Hai người này mỗi lần làm đồ vật cho Lý Đạo Huyền đều sẽ được thưởng một số đồ ăn, nào gạo, mì, dầu đều đã thưởng rồi, lần này thưởng cái gì mới tốt đây?

Lý Đạo Huyền suy nghĩ một chút, liền chạy vào nhà bếp và xách ra hũ đường của mình.

Y đưa ngón tay nhẹ nhàng lấy một chút đường trắng, lại đặt xuống trước mặt của hai thợ điêu khắc.

"Oa, đường, mỗi viên đều rất lớn."

"Quá tuyệt vời, có đường ăn rồi."

"Đường này vừa trắng lại vừa sáng, giống như đá lạnh vậy."

"Từ nhỏ đến lớn, ta chỉ thấy qua đường màu nâu và màu đỏ, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại đường như đá lạnh thế này."

"Đây khẳng định là tiên đường trên trời rồi."

Hai thợ điêu khắc hưng phấn không hiểu, kích động vạn phần.

Đường là thứ ở Minh triều rất có giá trị, thậm chí có thể nói là một loại xa xỉ phẩm, thiên tôn cho họ một đống đường này, nếu cầm đi bán sẽ được một khoản tiền lớn.

"Ôi, đồ đáng giá trong nhà càng ngày càng nhiều rồi."

Một thợ điêu khắc nói: "Nếu không phải bên ngoài đang loạn, ta thật muốn mang vài thứ đến huyện thành bán đi, đổi sang bạc, nộp tiền 'tượng ban' cho rồi."

Một thợ điêu khắc khác cười nói: "Trùng hợp, ta cũng muốn nộp tiền 'tượng ban', vài ngày nữa Tam sư gia muốn về huyện thành một chuyến, hai chúng ta đi theo rồi về cùng, chỉ cần đi nhiều người sẽ an toàn hơn."

"Vậy còn gì bằng! Cứ quyết định như vậy đi."

Lý Đạo Huyền cầm lấy người nhựa tí hon, để nó sát trước mắt rồi nhìn kỹ vào, khuôn mặt này điêu khắc tốt thật, hầu như giống khuôn mặt của người trên tấm hình như đúc, nếu như nhất định phải nói có điểm nào không giống, chính là điêu khắc khuôn mặt này trông có vẻ "dữ dằn" hơn một chút so với ảnh gốc.

"Ôi, về mặt khí chất có chút khác biệt, cũng không biết khách hàng có hài lòng hay không, cứ đưa qua cho hắn trước đi."

Lý Đạo Huyền ra ngoài, gọi một chiếc xe đến cửa hàng mô hình của Thái Tâm Tử, còn tiện thể gọi điện thoại báo trước: "Lão Thái, tôi đưa người tí hon đến cho cậu đây, 15 phút nữa sẽ đến."

Thái Tâm Tử: "Ồ, nhanh vậy sao? Thật tốt quá! Khách hàng kia ở cách đây không xa, tôi cũng gọi điện bảo hắn qua đây nhận hàng."

15 phút sau, Lý Đạo Huyền đã có mặt trong cửa hàng.

Y thấy Thái Tâm Tử đang nói chuyện với một nam thanh niên, người đàn ông đó mắt tam giác, mũi tẹt, tướng mạo hơi xấu xí, chính là anh bạn trên tấm hình kia, hắn ngắm nghía một người máy trông rất đẹp ở trong tay.

Người máy đó chế tạc thật sự không thể chê được, tỉ mỉ đến nỗi mỗi một mảnh giáp đều có thể lắp vào tháo ra, mắt của người máy còn lắp đèn, chỉ cần có điện là có thể phát sáng, khắp nơi trên thân người máy đều có đèn hô hấp lấp loé, các đốt ngón tay đều có thể cử động được.

Hàng đặt hai vạn đồng, quả thực bất phàm.

Thái Tâm Tử thấy Lý Đạo Huyền đã tới, liền đứng lên: "Tiên sinh, người điều khiển ngài đặt cũng tới rồi đây, lập tức có thể hoàn thành khâu lắp ráp cuối cùng."

Xấu trai mừng rỡ, kích động đứng dậy.

Lý Đạo Huyền liền đi qua, đưa tới một người nhựa tí hon.

Xấu trai nhận lấy, tỉ mỉ quan sát khuôn mặt của người nhựa tí hon, nhìn trái, ngó phải, lập tức mừng rỡ: "Làm rất tốt, khuôn... khuôn mặt này... vượt quá mong đợi của tôi rồi, quá tỉ mỉ, rất giống tôi. Hắc, còn đặc biệt giúp tôi làm vẻ mặt hung dữ hơn, như vậy càng đúng quá, một người điều khiển người máy chiến đấu lập tức sẽ phải bước lên chiến trường, vẻ mặt phải hung dữ một chút, mang theo khí thế 'giết sạch toàn bộ địch nhân', ha ha ha, tôi rất thích."

Thái Tâm Tử cười giới thiệu: "Đây là Lý Đạo Huyền, bạn thân của tôi làm, công phu nhất thủ vi điêu này, phải nói độc nhất vô nhị."

Lý Đạo Huyền cười: "Cái gì độc nhất vô nhị, thổi phồng quá, cũng chỉ kiếm miếng cơm ăn mà thôi."

Những lời tâng bốc của cả hai, người kia đã hoàn toàn nghe không lọt tai, hắn cẩn thận mở nắp khoang điều khiển trong ngực người máy lên, bỏ người tí hon vào, lại đóng nắp vào, nắp đó còn trong suốt, có thể qua cái nắp thấy rõ khuôn mặt của hắn.

Xấu trai cười khoái chí: "Ha ha ha, ngon lành ngay! Hai người nhìn này, có phải có cảm giác, ta là người điều khiển vương bài hay không? Ha ha ha! Xem chiêu... Ăn của ta một chiêu... Pháo Mega siêu tốc..."

Lý Đạo Huyền và Thái Tâm Tử liếc mắt nhìn nhau, trong lòng cùng nghĩ: già đầu mà còn không khác gì trẻ trâu.

Chương 58: Hot trên TikTok

Ngày 16 tháng 8, năm 2023. sáng sớm, thành phố Song Khánh.

Khi Lý Đạo Huyền thức dậy thì trong hộp đang rất náo nhiệt.

Tam Thập Nhị, Tam phu nhân, hai thợ điêu khắc, Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, còn có vài thanh niên thôn dân, đang chuẩn bị xuất phát đi huyện thành.

Trước đây đi huyện thành là việc đơn giản, chuẩn bị tuỳ tiện chút lương khô, ba mươi mấy dặm đường, tung tăng đôi chân, một hai canh giờ là tới nơi rồi.

Nhưng hiện tại, đi huyện thành lại trở thành một việc rất nguy hiểm.

Bên ngoài bức tường thành cao lớn của thôn Cao Gia đã là một vùng hoang nguyên kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu.

Lần trước Bạch tiên sinh đưa đến tin tức, triều đình đã hoàn toàn mặc kệ tặc nhân rồi, chờ chúng "cướp đến mùa xuân sẽ tự ổn định", vậy thì bên ngoài loạn thế nào có thể nghĩ.

Thật ra Tam Thập Nhị rất sợ, lần trước vừa nghe nói nha dịch cướp lúa giống của thôn Vương Gia đã trốn trước tiên, hắn cũng không phải loại người gan lớn, dám đối mặt với cái ác. Nhưng lần này Tam phu nhân quyết tâm muốn về huyện thành, hắn căn bản vô lực ngăn cản, đành phải kiên trì đi mạo hiểm một lần.

"Thiên tôn đã giết Vô Thượng Minh Vương rồi, đánh tan lũ tặc nhân có thế lực lớn nhất." Tam Thập Nhị đi tới đi lui, không ngừng an ủi bản thân: "Chắc sẽ không có lũ tặc nhân lớn nào khác đâu."

Cao Sơ Ngũ thì vẫn toe toét cái miệng: "Không phải sợ, có ta bảo vệ ngươi mà, ngươi xem, ta mặc Lưỡng Đương giáp, oai phong cỡ nào... A... chỉ là hơi nóng."

Tam Thập Nhị quá hoảng sợ, vội vàng nói: "Mau cởi ra, đồ ngu, khi đối phó cường đạo mặc giáp còn được, đi huyện thành ngươi mà mặc giáp, bị chém đầu trong chớp mắt thôi."

Cao Sơ Ngũ: "Ơ? Vì sao?"

Tam Thập Nhị vội vàng phổ cập pháp luật cho hắn, Cao Sơ Ngũ sợ quá dùng tốc độ nhanh nhất cởi Lưỡng Đương giáp ra, đưa vào trong lò rèn của Cao Nhất Nhất.

Sau khi ầm ĩ một phen, Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, hai thợ điêu khắc, còn có mười thanh niên khác, chỉ có thể mỗi người dắt một thanh đao, trên lưng bao lớn bao nhỏ, đi ra ngoài thôn.

Mọi người đều sợ hãi, dù sao mấy ngày trước còn trải qua việc tặc quân đánh thôn Cao Gia, ai dám đi lung tung bên ngoài mà không lo lắng gì cả?

Nhưng nghĩ đến chuyến này là lệnh của thiên tôn, cứu vớt thế nhân, mọi người cũng phải cố lấy dũng khí.

Thiên tôn đã làm cho chúng ta nhiều như vậy, chúng ta có thể làm cho thiên tôn cũng không nhiều.

"Đi nhanh lên, đi nhanh lên, nhanh chóng đến huyện thành thì an toàn rồi."

Tam Thập Nhị không ngừng giục giã, thật ra không cần hắn nói, mọi người cũng đều ước gì mọc thêm chân mà đi cho nhanh.

Lý Đạo Huyền nhìn theo họ ra ngoài thôn, đi về hướng huyện thành, đưa tay ấn lên hai cái nút "tây" và "nam" ở bên ngoài hộp, tầm nhìn liền di chuyển theo bọn họ...

Nhưng mà di chuyển được vài trăm thước, tầm nhìn nhìn đứng lại.

Đoàn người đi ra ngoài tầm nhìn, biến mất bên ngoài hộp.

Con đi xa thì mẹ lo lắng, Lý Đạo Huyền đột nhiên cảm nhận được tâm tình mẹ già đưa con trai đi xa nhà.

Y quay đầu nhìn bên trong thôn, Tam Thập Nhị vừa đi không bao lâu, người trong thôn thoáng cái như được thư giãn hơn, trong lò rèn, động tác của các thợ rèn cũng chậm hơn, các nữ nhân đang dệt vải cũng tạm thời dừng lại, tụ năm tụ ba ríu rít nói chuyện trong nhà.

Cao Nhất Diệp cũng lén chuồn ra từ trong nhà nàng, chạy tới trước gian nhà tranh chứa vải bông, nhìn trái ngó phải, thừa dịp không ai chú ý liền vớ lấy một cục bông rồi giấu ở bên trong áo, sau đó ba chân bốn cẳng chạy về nhà mình, đóng lại cửa sổ, khởi động khung cửi...

May mà nàng vẫn chưa sửa chữa lỗ hổng trên trần nhà, bằng không thì trốn trong nhà lén dệt vải bông, ngay cả Lý Đạo Huyền cũng không nhìn thấy.

Lý Đạo Huyền vui vẻ.

Khi Tam Thập Nhị không ở đây, ta có cần đi quản những thôn dân này không nhỉ?

Y chỉ suy nghĩ nửa giây liền bỏ đi ý nghĩ này.

Quản bọn họ làm gì?

Mấy ngày gần đây, các thôn dân luôn phải liều mạng làm việc, vừa xây đạo quán lại vừa đánh trận, bị dồn ép không thở nổi, sao không thừa dịp Tam Thập Nhị không ở đây, để cho họ được sinh hoạt nhàn nhã vài ngày, coi như được nghỉ?

Lý Đạo Huyền cũng dứt khoát bỏ hẳn lực chú ý của mình ra khỏi cái hộp.

Suy nghĩ một chút y lại nhìn sang camera giám sát đang quay về cái hộp, đã theo tuần tự thu hình rất lâu rồi, giờ là lúc kiểm tra các video ghi lại.

Lý Đạo Huyền ngồi xuống trước máy vi tính, mở phần mềm quản lý camera, mở danh sách các video, chọn hết, lưu hết vào trong ổ cứng.

Sau đó tiện tay mở ra một video, vừa cười vừa xem một đoạn, tắt đi, lại tiện tay mở một video, vừa cười vừa xem một lúc.

"Ôi mẹ ơi, video này không ổn."

Lý Đạo Huyền nhìn thấy, trong khung hình quay được trong đêm, Cao Nhất Diệp đang ngồi cạnh hồ nước cởi áo, xem ra chuẩn bị tắm...

"Bản năng" và "tiết tháo" trong nháy mắt cùng giơ vũ khí lên, ngươi một đao, ta một kiếm, đối chiến một hồi, chém hết vài chục giây, cuối cùng là "tiết tháo" thắng hiểm, chém ngã bản năng.

"Soạt", Lý Đạo Huyền liền delete ngay, trực tiếp tiễn đoạn video này đi xa.

Lại mở một đoạn video khác, các người tí hon đang reo hò xây dựng đạo quán, khí thế ngất trời đó thoạt nhìn còn rất thú vị.

Vui một mình không bằng vui chung, thôi thì phát lên TikTok đi, để cư dân mạng cũng ngạc nhiên cùng, dù sao thì họ cũng không biết ta quay chính là Minh triều, còn tưởng là ta thuê diễn viên để đóng nữa.

Lý Đạo Huyền vội vàng hành động ngay, cắt đi một đoạn video, tạo thành một đoạn clip 30 giây, chèn thêm một dòng chữ:

"Những năm cuối Minh triều, những người dân lao động vẫn đang cần cù xây dựng đạo quán..."

Y viết đến đây thì dừng, trong bụng không còn từ ngữ gì nữa rồi, không thể viết ra được văn án nào cảm động cho cam, cứ như vậy đi.

Phát lên trên tài khoản TikTok của mình, vứt đó không quản nữa.

Bỏ điện thoại xuống rồi chạy đi đun nước nấu mì để ăn, mấy phút sau, tay bưng bát mì, tay cầm điện thoại, lúc này mới phát hiện, đoạn clip vừa phát lên không ngờ hot lắm, chỉ vài phút ngắn ngủi đã bình luận một đống.

"Độ hoàn nguyên của clip này rất cao, mỗi diễn viên bên trong đều diễn quá thật, thật giống như một đám người lao động nghèo khổ, mà không giống như diễn viên."

"Đúng thật, đạo cụ và trang phục đều rất dụng tâm, không cẩu thả giống mấy phim rác rưởi trên tivi."

"Hình ảnh này cảm thấy rất kì quái, trông có vẻ giống một vương quốc người tí hon."

"Bạn biết cái gì, cái này gọi là chụp ảnh nghiêng, có thể đem những cái tỉ lệ bình thường, chụp nó thoạt nhìn giống vương quốc người tí hon."

"Đúng rồi, tôi có thể khẳng định đây là chụp ảnh nghiêng. Thật ra bản thân chụp ảnh nghiêng cũng không hiếm hoi gì, tìm đại một thợ chụp ảnh nào cũng đều biết. Có điều, chủ thớt quay clip này đầu tư mạnh thật, mời rất nhiều diễn viên quần chúng, mặc đồ rách rưới để diễn cảnh xây đạo quán này, chi phí chắc không ít?"

"Diễn nhiều cảnh đông người, lại thêm nhiều đạo cụ như vậy, quay 30 giây, chi phí không ít hơn hai vạn."

"Với mức độ dụng tâm này, ta phải thả tim, lưu trữ, thêm chia sẻ video ngay và luôn..."

"Lũ ngốc ở trên, mọi người cho rằng vì sao chủ thớt phải đầu tư nhiều như vậy chỉ quay video 30 giây? Còn không phải vì sau đó kiếm càng nhiều tiền hơn, không vài ngày nữa, tài khoản này sẽ treo cái giỏ hàng, sau đó chủ thớt sẽ livestream, nói cho mọi người, hắn sẽ đem mấy đồ rác rưởi ra rồi giở bài hạ giá, không phải 999, không phải 99, bao nhiêu ạ, chỉ cần 9 đồng 9, giao hàng miễn phí tận nhà... sẽ lừa sạch tiền của mọi người cho xem."

Lý Đạo Huyền thấy bình luận này liền hai mắt sáng ngời: Hắc, ta vốn không dự định làm như vậy, lời ngươi nói lại cho ta ý tưởng mới, vậy lừa gạt tiền của ngươi luôn.

Chương 59: Mỗi ngày của vương quốc tí hon

Lý Đạo Huyền dứt khoát đổi hẳn tên tài khoản TikTok của mình, đổi thành "Mỗi ngày của vương quốc tí hon.", vừa đổi như vậy, có thể thoải mái, đăng một vài video thoạt nhìn rõ ràng là vương quốc tí hon mà không cần kiêng kỵ gì hết, dù sao thì ta đã nói là "ảnh góc nghiêng" rồi, chắc ngươi sẽ không hoài nghi trong nhà ta thật sự có một vương quốc tí hon chứ?

Suy nghĩ một cách nghiêm túc, mặc dù vừa rồi video xây đạo quán rất đẹp, nhưng không đủ chấn động, nếu muốn hút lưu lượng một cách kinh khủng nhất, có lẽ video phải tăng thêm chút kích thích, càng đặc sắc mới được.

Đó đương nhiên là chiến đấu!

Y lật tung danh sách video, rất nhanh tìm đến đoạn video "Vô Thượng Minh Vương" đánh thôn Cao Gia, rất tốt, liền hạ thủ từ chỗ này.

Biên tập tỉ mỉ lại, thêm chút filter.

Lại upload lần nữa!

Chèn thêm tiêu đề: "Các thôn dân của vương quốc tí hon cần cù, bị tặc quân tập kích, tất cả mọi người cầm lấy vũ khí, bảo vệ gia viên của mình..."

Mẹ nó, năm đó khi đi học nghiêm túc một chút thì tốt rồi, hiện tại viết tiêu đề cũng không ra hồn, cũng may không đi làm nhà văn, bằng không khẳng định chỉ cầm bát đứng đường.

Nhóm người Tam Thập Nhị đang vội vã đi về hướng huyện thành.

Không ai nói chuyện, đều sợ đụng phải tặc quân.

Nhưng mà số phận trêu người, định luật Murphy cũng không phải nói chơi, ngươi càng sợ cái gì, cái đó sẽ càng đến.

Đi tới chỗ cách thôn khoảng mười dặm, đột nhiên hai bên đường vang lên tiếng trống hò reo, từ trong rừng xoát xoát hơn trăm người lao ra, trên tay cầm đủ loại vũ khí, hình dạng kỳ lạ, đám người này vừa xuất hiện đã ngăn cản trước và sau sơn đạo, sau đó trừng mắt vào đồ đạc sau lưng nhóm người Tam Thập Nhị.

Tam phu nhân nhìn ánh mắt không đem theo hảo ý của những người này, động tác đầu tiên chính là ôm chặt cái bao đồ của mình, trong này có mấy bình "tiên dược", tuyệt đối không thể bị cướp đi.

Hai người Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu thì trước tiên rút đao ra.

Đám hậu sinh trẻ tuổi tất cả đều đều xuất ra vũ khí.

Nhưng trong lòng họ đều rõ ràng, nhân số cách xa thế này, mấy thanh đao kiếm là không cứu được họ.

Tam Thập Nhị cố làm bộ trấn định, lớn tiếng quát: "Các ngươi mở to mắt một chút, ta là Tam Thập Nhị, sư gia của huyện tôn lão gia, những... những người phía sau ta... đều là 'bang nhàn' trong nha môn huyện, nếu các ngươi dám động thủ với bọn ta, đó chính là tạo phản, xét nhà diệt tộc, một người cũng không sống được."

Dưới loại tình huống này, hắn chỉ có thể cố mà thổi phồng lên, lấy chức vị cũ của mình trước đây đem ra hù người, đem mấy người Cao Sơ Ngũ nói thành "bang nhàn", dính chút thân phận của quan phủ, như vậy có lẽ doạ được những người này.

- Giải thích, bang nhàn cùng loại với 'nhân viên thuê ngoài" ở hiện đại, không có biên chế chính thức. Thời Minh triều, dưới tay một nha dịch thường sẽ có ba đến năm bang nhàn. Hết giải thích.

Đáng tiếc chính là, những lời của Tam Thập Nhị cũng không doạ được đám người đó, tên dẫn đầu cười hắc hắc: "Huyện lệnh bọn ta cũng dám giết, còn sợ một kẻ sư gia như ngươi hay sao?"

Lời này vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người đều hoảng sợ.

Bất quá...

Tam Thập Nhị lại hai mắt sáng ngời, lập tức hiểu ngay: "Các... các ngươi là bộ hạ của Bạch Thủy Vương Nhị, Vương hảo hán?"

Tên dẫu đầu cười nắc nẻ: "Không sai! Bọn ta đều kiếm ăn với Vương Nhị đại ca? Sợ rồi sao? Ha ha ha, xa gần ai không biết bọn ta đã giết huyện lệnh Trương Diệu Thải, ngươi còn dám lấy tên tuổi sư gia hù ta? Ha ha ha!"

Gã vừa cười, Tam Thập Nhị lại giống như đã tóm được cọng rơm cứu mệnh, lớn tiếng nói: "Là huynh đệ của Vương hảo hán thì tốt rồi, vị hảo hán này, chúng tôi và Vương hảo hán là người quen cũ, là bằng hữu, ngài tuyệt đối không thể hạ thủ với chúng tôi được, bằng không thì Vương hảo hán biết được, e là sẽ tổn thương đến cảm tình huynh đệ của các ngươi."

Tên cầm đầu nghe vậy ngẩn ra, lập tức mắng: "Nói mấy câu cứt chó gì thế? Lúc trước làm thân với huyện lệnh, hiện tại lại muốn làm thân với Vương đại ca của ta rồi? Người như ngươi vừa nhìn liền biết không phải người tốt gì."

Tam Thập Nhị toát mồ hôi, đây chính là sống chết trước mắt, một câu nói cũng không thể sai được, cố làm ra vẻ kiên cường: "Mấy lời cảnh cáo ta đã nói trước rồi đó, chúng ta thật sự là người quen cũ của Vương hảo hán, ngươi đụng đến ta thử xem, coi

chừng Vương hảo hán sẽ đập gãy xương ngươi."

Lần này hắn thật sự đã hù được tiểu đầu mục kia rồi, sửng sốt nửa ngày, nhất thời không biết có nên hô "giết chết bọn họ" hay không, gã không hạ lệnh, tặc nhân khác cũng không dám động, tràng diện lâm vào bế tắc.

Phía sau cùng nhóm tặc binh, một tên thanh niên lén lút chạy về sườn núi phía sau.

Tiểu đầu mục trong lòng cũng không dám chắc, thật sợ đắc tội bằng hữu của đại ca: "Con mẹ ngươi khẳng định là gạt ta, Vương đại ca ta sao lại có thể quen với một kẻ bụng đầy ruột già như ngươi được?"

Thật ra trong lòng Tam Thập Nhị cũng không chắc lắm, hắn cũng không biết Vương Nhị còn nhớ tình cũ của thôn Cao Gia hay không, nhưng hiện tại chỉ có thể kiên trì: "Vậy ngươi qua đây chém ta đi, giết bọn ta đi, quay lại đại ca nhà ngươi sẽ đem ngươi chém thành mười tám đoạn treo trên cây."

Đôi bên đều ngoài mạnh trong yếu.

Tràng diện lại bế tắc!

Khẩn trương, song phương đều khẩn trương, đạp sai một bước, đều là chữ chết.

Đúng lúc này, trên sườn núi đằng xa vang lên tiếng gào to: "Bỏ hết đao xuống."

Song phương đồng thời quay đầu, vừa nhìn lên sườn núi liền thấy Bạch Thủy Vương Nhị đi tới, phía trước hắn còn có một thanh niên đang dẫn đường.

Vương Nhị sải bước, nhanh chóng đi tới giữa tràng.

Nhìn bên trái: "Quả nhiên, là người của thôn Cao Gia."

Nhìn bên phải: "Bạch Miêu, đem người của ngươi rút đi."

Thì ra tiểu đầu mục kia tên là Bạch Miêu, nghe được mệnh lệnh của Vương Nhị, trong lòng gã thầm nói nguy hiểm thật: đám người này thật sự quen biết với Vương đại ca, may mà ta không loạn đao chém chết họ.

Lúc này Tam Thập Nhị cũng thở phào một hơi, hai chân mềm oặt, đặt mông ngồi bịch ra đất: Mẹ nó, may mà Vương Nhị là một tặc tù giảng nhân nghĩa, nếu như đổi lại người khác, bọn mình chắc tiêu đời rồi.

Tặc nhân vây bên cạnh bắt đầu giải tán, chỉ là, khi đi ánh mắt vẫn không nỡ mà dò xét tới lui trên hành trang của dân thôn Cao Gia, đám người này gần đây đã nghiện cướp đoạt rồi, thấy đồ của người khác cứ cảm thấy đều nên là của mình.

Vương Nhị trừng mắt, chúng mới như chim mà tứ tán.

"Tam sư gia, huynh đệ thôn Cao Gia." Vương Nhị quay về mọi người ôm quyền: "Các ngươi muốn làm gì đây? Đang thời buổi rối loạn, không trốn trong thôn, lại khoác bao lớn bao nhỏ đi lung tung, không muốn sống nữa sao?"

Tam Thập Nhị xấu hổ nhìn phu nhân nhà mình một cái, nghĩ thầm: Còn không phải vì nữ nhân này cứ nằng nặc đòi về huyện thành.

Bất quá, phu nhân muốn về huyện thành cũng là vì cứu giúp thế nhân, đây cũng là mệnh lệnh của thiên tôn, cho nên cũng không trách cứ gì.

Hắn ôm quyền nói: "Chúng tôi có lý do cần phải đi huyện thành."

Vương Nhị nhíu mày suy nghĩ vài giây: "Đã như vậy, ta sẽ hộ tống mọi người một đoạn đường, đợi mọi người từ huyện thành trở về thôn Cao Gia, ta lại tới bảo vệ mọi người trở về. Thôn Cao Gia có ân với ta, ta không thể để cho ân nhân gặp nạn."

Lời này vừa vào tai, Tam Thập Nhị liền hết sức vui mừng, chỉ biết là Vương Nhị nói nghĩa khí, nhưng không nghĩ tới hắn nói nghĩa khí đến nước này, người này cũng phúc con mẹ nó hậu quá đi.

Tam Thập Nhị cảm thấy kính nể, ôm quyền nói: "Vương hảo hán, người như ngài, lại bị bức đến làm cướp, thật là... ài... thực sự là [Thế đạo bất công]."

Chương 60: Hút lưu lượng

Mỗi ngày của vương quốc tí hon, Hot Hòn Họt.

Video người tí hon giao chiến, trong một đêm hot khắp TikTok.

Hơn mười vạn lượt tim, bình luận cũng trên một vạn.

Lý Đạo Huyền dựa người bên hộp, lướt điện thoại, cười hớn hở xem các bình luận của cư dân mạng.

"Ảnh chụp nghiêng này làm tốt thật, con mẹ nó, chụp có cảm giác như vương quốc tí hon thật luôn đấy."

"Đạo cụ sử dụng quá hay, tường thành làm từ LEGO này, để cho các người tí hon đứng trên đó đánh trận, trông vừa thú vị lại vừa buồn cười."

"Nói đến, làm được cảnh này cũng tốn không ít tiền nhỉ? Phải xây tường thành trước, sau đó sơn cho nó thành hình dạng giống LEGO, trông này sơ sơ cũng hơn chục vạn?"

"Chắc máy tính mô phỏng ra thôi, nếu dùng tiền để làm ra một bức tường thành giống kiểu LEGO để quay phim, thành phẩm sẽ quá cao, còn không bằng dùng máy vi tính mô phỏng."

"Khẳng định là mô phỏng, nhưng trình độ mô phỏng này quá cao, cao đến nỗi mắt tôi không nhìn ra được, đây cũng không phải là 'đặc hiệu năm xu'."

Đây là lời phê bình những bộ phim có chất lượng quá tệ.

"Cho dù tường thành là mô phỏng, nhưng y phục trên người, cung tiễn, tú đao, cuốc xẻng, bừa cào, nồi vung trên tay của những

diễn viên này, đây đều là những đạo cụ chân thực a, cái này phải tốn bao nhiêu tiền?"

"Đúng vậy, đợt xung phong ngoài thành đó, tặc quân bên ngoài sợ là phải trên ngàn, nhiều người như vậy, toàn bộ mặc đồ đạo cụ, chỉ những y phục đó đã một đống tiền rồi."

"Không nhiều vậy đâu, chỉ cần ba bốn chục diễn viên, còn lại đều dùng máy vi tính mô phỏng."

"Đéo mẹ, mô phỏng cái quần, cái gì cũng dùng máy tính mô phỏng, bạn không thấy mỗi người bề ngoài đều khác nhau, ăn mặc khác nhau sao? Sao có thể là mô phỏng được?"

"Kỹ thuật mô phỏng của máy tính lợi hại như thế đấy, bằng không thì bạn nói mấy cảnh trong phim của Marvel có nhiều diễn viên như vậy thật sao? Tất cả đều là mô phỏng, diễn viên chỉ có một hàng đằng trước, phía sau đều là mô phỏng."

"Máy ném đá bằng nhựa trông hài thật! Đạo cụ này rốt cuộc làm thế nào? Không thể dùng nhựa chế một đống máy ném đá như vậy chứ?"

"Các diễn viên chắc không phải thật sự bị máy ném đá đập chết đấy chứ? Hình ảnh quá chân thực, con mẹ nó ta cảm giác đây là hình ảnh thật."

"Bớt ăn nói xà lơ, ai lại quay phim lấy đá đập chết diễn viên? Đây là máy vi tính mô phỏng!"

"Đây tuyệt đối là mô phỏng, chỉ là trình độ quá cao siêu, dĩ giả loạn chân rồi."

"Trình độ rất cao, thậm chí hiệu quả còn chân thực hơn cả trong phim, loại hiệu quả này mà chỉ dùng để quay một đoạn clip 1 phút, quả thật điên rồi, 1 phút này rốt cuộc tốn bao nhiêu tiền?"

"Đầu tư lớn như vậy, ta hoài nghi chủ thớt đang làm đại sự."

"Chỉ hot một video cũng vô dụng, ví dụ trên TikTok bởi vì một video ngoài ý muốn mà trở nên hot nhiều không kể xiết, nếu như không thể duy trì được cấp độ này, rất nhanh sẽ chìm nghỉm."

Đánh giá như thế có trên vạn, Lý Đạo Huyền xem mà quên cả ăn cơm.

Mặc dù y chưa làm việc có liên quan đến video clip, nhưng cũng hiểu một điểm, chỉ cần có nhiều video liên tục đều có thể giữ được thành tích này, lưu lượng của tài khoản này sẽ ổn định, kế tiếp đương nhiên là livestream bán hàng rồi, chà chà, tướng mạo của ca cũng coi như sáng sủa, livestream chắc cũng ổn đấy nhỉ?

Cần phải luyện giọng thêm mới được, bằng không thì màn hình livestream vừa bắt đầu, mình lại cứ ú ớ không biết nói cái gì, vậy thì xong đời.

Được, quay về gương luyện thập thôi: "Chào cả nhà, em xin thông báo giá của bộ xếp gỗ, bộ xếp gỗ tường thành vương quốc tí hon đồng giá, không phải 999, không phải 99, bao nhiêu ạ, chỉ cần 9 đồng 9, bao giao hàng tận nhà..."

Đám người Tam Thập Nhị dưới hộ tống của Vương Nhị đi tới nơi cách huyện thành Trừng Thành chỉ còn mấy dặm.

Đằng trước xa xa có thể thấy được huyện thành.

Vương Nhị không thể tiếp tục đi tới trước nữa, hắn là phản tặc, mặc dù hiện tại triều đình không bắt hắn, chờ hắn "Cướp đến mùa xuân sẽ tự ổn định", nhưng nếu như hắn nghênh ngang đi loanh quanh ở bên cạnh huyện thành, đó hoàn toàn là muốn chết.

"Tam sư gia, các huynh đệ thôn Cao Gia, ta đưa mọi người đến đây thôi." Vương Nhị ôm quyền nói: "Sáng sớm ngày mai, mọi người ở chỗ này gọi ta, ta sẽ hộ tống đưa mọi người trở về."

Tam Thập Nhị ôm quyền: "Đa tạ Vương hảo hán, ở đây có chụt bạc, ngươi cầm chia cho các huynh đệ đi."

Hắn lấy ra một nắm bạc vụn.

Vương Nhị cười lắc đầu: "Hiện tại bọn ta người người gọi đánh, cầm bạc cũng không mua được đồ, ha ha ha, hảo ý của Tam sư gia, ta tâm lĩnh."

Điều này cũng đúng!

Tam Thập Nhị: "Vậy sáng sớm ngày mai, chúng ta gặp nhau ở đây."

Song phương ôm quyền xoay người.

Nhóm Tam Thập Nhị bước nhanh tới trước, không mất bao lâu đã đến huyện thành.

Huyện thành của Đại Minh triều thường là do thất phẩm huyện lệnh dẫn theo hơn 30 nha dịch phụ trách quản hạt, thường không có trú quân, mà cửu phẩm tuần kiểm phụ trách suất lĩnh quân đội lại đóng quân trong Vệ sở cách huyện thành hơn mười dặm, hình thành cục diện "Văn võ của ai người đó quản".

Nhưng hiện tại, trong huyện thành Trừng Thành đã có quân đội đồn trú.

Thủ cửa thành không còn là hai lão đầu nữa, mà là hai binh sĩ tráng niên, trời nóng như lửa cũng khoác áo giáp vải, đầu đầy mồ hôi, ánh mắt hung hãn, trừng mắt tỉ mỉ thẩm tra mỗi một người chuẩn bị vào thành.

Nhóm Tam Thập Nhị có khoảng mười người, còn khoác bao lớn bao nhỏ, bên hông dắt đao, đương nhiên rất là thu hút, họ còn chưa đi đến trước cửa, binh sĩ thủ thành đã che phân nửa cái cửa, lớn tiếng quát hỏi: "Tới là người phương nào?"

Tam Thập Nhị ngửa đầu: "Tại hạ Tam Thập Nhị, sư gia của tiền nhiệm huyện lệnh Trương Diệu Thải, những người phía sau đều là bang nhàn của ta."

Binh sĩ giữ cửa này nghe được mấy chữ Tam Thập Nhị lại giống như thấy quỷ, thất kinh: "Tam... Tam... Tam sư gia? Ngươi... ngươi không phải... đã biến thành quỷ. . ở thôn Cao Gia rồi sao?"

Tam Thập Nhị: "Hở? Ta biến thành quỷ khi nào?"

Hắn ngớ người, nhưng chợt nhớ ra, lần trước phối hợp với thiên tôn hù tuần kiểm Trình Húc chạy mất, đã giả thần giả quỷ một phen.

Mà những binh sĩ thủ thành này xem ra chính là thủ hạ của Trình Húc.

Hắn không đoán sai, hai binh sĩ thủ thành này không chỉ là thủ hạ của Trình Húc, còn đã đi thôn Cao Gia, lần trước trong số những người bị Lý Đạo Huyền lấy giọng cười của nữ quỷ hù chạy có hai người này.

Lúc đó hai người sợ đái ra quần, theo Trình Húc chạy trối chết, còn gặp ác mộng hết mấy đêm, mất mấy ngày mới ổn định lại.

Hiện tại chợt thấy Tam Thập Nhị, cho là lại thấy quỷ, người còn đang run rẩy.

Tam Thập Nhị cười thầm, biểu hiện ra lại bộ dáng rất nghiêm chỉnh: "Thanh thiên bạch nhật, ngay giữa trưa mặt trời đỉnh đầu, ngươi nói ta là quỷ, ta thấy ngươi mới là [Trong lòng có quỷ]."

Hai binh sĩ ngẩng đầu nhìn trời, một vầng mặt trời rất lớn.

Đúng rồi, loại tình huống này, thường sẽ không có quỷ đi lung tung.

Hai binh sĩ lại cúi đầu: "Tam sư gia, ngươi đây là... rốt cuộc là tình huống thế nào?"

Tam Thập Nhị làm bộ mặt ngu ngơ: "Lần trước Bạch Thủy Vương Nhị làm loạn, ta dẫn theo phu nhân chạy ra ngoài thành tị nạn, nghe nói gần đây huyện thành yên ổn rồi mới quay về, sao hả? Trông ngươi có vẻ như đã gặp ta ở đâu?"

Hai binh sĩ đưa mắt nhìn nhau: "Lần trước thấy được chắc là quỷ biến thành rồi, nhưng người trước mắt có vẻ là Tam sư gia thật."

Chương 61: Chúng ta được Đạo Huyền Thiên Tôn che chở

Vào thành là an toàn rồi.

Hai thợ điêu khắc lên tiếng trước: "Tam sư gia, hai chúng tôi định đi ra chợ một vòng."

"Ừm, đi đi, sáng sớm ngày mai tập trung ở cửa thành, chúng ta cùng nhau trở về, tuyệt đối không thể tự về một mình, trên đường nguy hiểm thế nào, các ngươi cũng thấy rồi đó."

Hai thợ điêu khắc vội vàng gật đầu, trên đường tới đây kém chút bị tặc nhân loạn đao chém chết, đâu còn dám tự mình trở về.

Hai người nói một tiếng đắc tội, rồi vác theo túi trực tiếp đi tới chợ.

Lúc này thiên hạ hạn hán, dân sinh khó khăn, thương nhân trên chợ cũng không nhiều, chỉ bán mấy thứ vật dụng hàng ngày lung tung, người bán đồ ăn rất ít, nhất là đồ gia vị và phụ gia các loại thì hiếm người bán.

Hai thợ điêu khắc đi vào trong góc chợ rồi mở túi ra, bày hết những thứ tốt mà thiên tôn ban ân ra bán.

Vừa bày ra, một đám người liền lũ lượt bu tới.

"Đây... đây là đường! Đường trắng còn rất sáng."

Đường trắng thiên tôn cho đều rất to, từng viên to như thuỷ tinh, nhưng hai thợ điêu khắc cũng không phải kẻ ngốc, ở nhà đã đem từng viên đường trắng to nghiền ra thành bột, nhưng đường

trắng do "công nghệ hiện đại" chế ra trắng hơn nhiều so với đường của công nghệ thời cổ đại, vừa nhìn đã biết không phải cùng một mặt hàng.

Hai thợ điêu khắc ngửa mặt cười: "Hàng tốt đúng không?"

"Cho ta một chỉ."

"Ta muốn hai chỉ."

"Ta cũng muốn một chỉ."

Bách tính trong thành có tiền hơn nhiều so với nông thôn, nhưng họ cũng không dám mua nhiều, đừng nói cân, ngay cả lượng cũng không dám, chỉ có thể mua một hai chỉ để giải thèm mà thôi.

Thợ điêu khắc này bán đường khí thế ngất trời, thợ điêu khắc khác cũng rất nhiều người bu quanh: "Cái này của ngươi là... mỡ heo?"

Thợ điêu khắc: "Đúng, là mỡ heo tốt nhất, ngươi ngửi đi, thơm đúng không?"

"Thời buổi nào rồi, ngươi còn có cả mỡ heo?"

"Mọi người còn không có ăn, nhà ngươi còn nuôi được cả heo? Gia đình kiểu gì thế này."

Dân chúng trong thành đương nhiên là không thể nuôi heo, bình thường họ có thể ăn được mỡ heo đều là dựa vào dân chúng nông thôn bán vào trong thành, nhưng từ khi hạn hán liên miên, nông hộ nuôi heo càng ngày càng ít, càng ngày càng ít, mãi đến khi bị đứt hàng.

Những người này cũng không biết bao lâu rồi chưa được nếm qua vị mỡ heo.

"Cái này... cho ta ba chỉ."

"Cho ta năm chỉ."

Mỗi người cũng mua không nhiều, dù sao thứ này quá đắt, nhưng không chịu nổi người mua nhiều, chỉ chốc lát, hàng hai thợ điêu khắc đem đến đã bán sạch toàn bộ, biến thành hai cái bao bạc vụn.

Hai thợ điêu khắc nghĩ đến số bạc trong túi thì vui vô cùng, sau đó nhìn nhau: "Cái này nộp được tiền 'tượng ban' rồi."

Thì ra, hai thợ điêu khắc này giống như Lý Đại, thuộc về tượng tịch.

Khác biệt chính là, Lý Đại là "Trụ tọa tượng", mà hai thợ điêu khắc là "Luân ban tượng" .

Trụ tọa tượng, nhất định phải giống người làm công hiện đại, thực hành "quy định làm việc đúng giờ", đúng hạn đến tác phường quan phủ làm việc, tự do thân thể bị hạn chế nghiêm trọng, bởi vậy Lý Đại nóng lòng muốn thoát khỏi tượng tịch.

Mà luân ban tượng thì tự do hơn, cứ ba đến năm năm, luân phiên đến tác phường của quan phủ để làm, thường đi liên tục ba tháng, có thể đổi lấy ba đến năm năm nghỉ ngơi, đem so sánh thì tự do hơn.

Năm Gia Tĩnh thứ 41, triều đình cải cách chế độ tượng dịch, cho phép luân ban tượng hoàn toàn không cần phải đi làm, nhưng hàng năm phải giao nộp bốn chỉ năm phân bạc "tượng ban", triều đình lấy tiền này đi thuê người khác đến làm là được.

Trước đây hai thợ điêu khắc không trả nổi số tiền này, đành phải ngoan ngoãn đi thay ca, nhưng gần đây được thiên tôn ban ân, trong nhà có rất nhiều đồ đáng giá, mới có ý nghĩ đổi thành tiền, sau đó cầm tiên đi nộp "bạc tượng ban".

Bởi vậy hai người mới có thể liều chết đi theo Tam Thập Nhị một chuyến đến huyện thành.

Hiện tại hai người đã đổi được tiền rồi, trong túi phồng lên, lòng tin cũng đủ.

Có thể đi nộp tiền mua tự do rồi.

Hai người ưỡn ngực thẳng tắp, mỗi bước đi như có gió, ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến quan phường.

Đi vào trong phường, đi qua phòng lớn, dọc theo đường đi nhìn thấy toàn là đủ loại công tượng, nào là thợ mộc, thợ ngoã, thợ rèn, thợ may, thợ sơn, thợ thiếc... rất nhiều.

Trong quan phường người giỏi vô số, toàn là những người ngày thường hay gặp mặt, phần lớn đều quen biết. Nhìn thấy hai thợ điêu khắc tới họ đều phất tay chào hỏi: "Ồ là hai ngươi à? Ta nhớ hai người năm ngoái đã tới thay ca rồi mà, năm nay không cần tới nữa, sao lại tới đây?"

Hai thợ điêu khắc liền cười đắc ý: "Hai chúng ta kiếm được tiền rồi, tới nộp 'bạc tượng ban', hắc hắc hắc."

Lời vừa thốt ra, liền đưa tới những ánh mắt ước ao đố kị căm ghét.

Ai không muốn nộp tiền đổi tự do chứ?

Nhưng mà không mấy người nộp được.

Tượng tịch người nào cũng nghèo khổ, cuộc sống thảm không nói nổi, đừng nói lấy tiền nộp tượng ban, đại đa số bọn họ còn phải bán đi con cái mới có thể miễn cưỡng sinh sống.

Nghe nói hai thợ điêu khắc không ngờ kiếm được tiền nộp "bạc tượng ban", cả đám người không khỏi bu tới: "Hai vị phát tài

ở đâu đấy? Có cách gì nói cho chúng tôi với, chúng tôi cũng muốn nộp "bạc tượng ban", sau đó phủi mông đi quách cho xong."

Hai thợ điêu khắc cũng không ngốc, loại chuyện này lén lút nói còn được, cũng không thể tô hố cái mồm nói cho cả đám người, liền cười hắc hắc: "Chúng ta được Đạo Huyền Thiên Tôn che chở."

Nói xong cũng không giải thích, trực tiếp đi thẳng vào nội đường, gặp tượng sư quản lý.

"Tượng sư, chúng tôi tới nộp 'bạc tượng ban'."

Tượng sư đó là một lão đầu, lão hừ mũi một cái: "Các ngươi chuẩn bị bạc tượng ban nộp mấy năm một lần rồi chứ? Ta phải nhắc nhở các ngươi, các ngươi đều là luân ban tượng ba năm một vòng, nếu như muốn lần sau được miễn thay ca, nhất định phải một lần nộp đủ bạc tượng ban ba năm, cũng chính là 13 chỉ 5 phân, đây cũng không phải một con số nhỏ."

Lão đầu vừa mới nói xong.

Hai thợ điêu khắc liền đồng thời nói: "Chúng tôi nộp 30 năm, mười ca sau đó không cần phải tới nữa, tượng sư, nói không chừng đời này ông cũng không thấy hai người chúng tôi nữa rồi."

"Phù!"

Lão đầu thiếu chút nữa phun ra nước trà trong miệng: "30 năm? Đó chính là 8 lượng 5 chỉ, nghèo kiết xác như các ngươi, dựa vào cái gì lấy ra được 8 lượng 5 chỉ bạc?"

Hai thợ điêu khắc ưỡn thẳng lưng, mặt nở nụ cười rất tự tin, đoạn sờ tay vào ngực, lấy ra hai túi tiền lớn rồi ném nó lên bàn, tiếng bạc vang lên rào rào.

Lão đầu chỉ nghe âm thanh liền biết trong túi này có tiền, vừa mở túi ra xem, quả nhiên, bạc đầy cả hai túi, lấy tay ước lượng đủ

biết là chỉ nhiều chứ không ít, từ trong đó mình còn có thể kiếm được chút ít.

Lão đầu giờ phục rồi, lấy ra một cuốn sổ dày, lật đến tờ "thợ nặn", tìm tên của hai người, viết một câu ở phía sau: "Đã nộp tiền tượng ban 30 năm." Sau đó ghi rõ thời gian, vẽ một cái vòng.

Hai thợ điêu khắc kiêu ngạo mà nói: "Tượng sư, chúng ta từ biệt ở đây, đời này, không bao giờ gặp lại nữa."

Lão đầu phất tay, cũng không biết còn có thể nói cái gì, chỉ có thể nhìn theo họ sải bước đi, biến mất ở ngoài quan phường.

Chương 62: Hắn cho rất nhiều

Khi Tam Thập Nhị và Tam phu nhân trở lại nhà trong huyện thành của họ, mới phát hiện tất cả đồ đạc trong nhà đều đã bị cướp sạch không còn.

Mấy ngày trước Bạch Thủy Vương Nhị náo loạn một phen, nhà của "khu người giàu" không một nhà nào không bị cướp sạch, toàn bộ khu vực đều trở nên hoang tàn, có vài căn nhà bị cháy, đến nay vẫn còn là một đống gỗ cháy đen.

Tam Thập Nhị cũng coi như một người lương thiện, bình thường cũng hay nói giúp cho bách tính, nhưng nhà của hắn cũng không thoát khỏi số phận bị cướp, cửa cũng bị phá huỷ, những thứ có thể lấy đi đều đã bị lấy đi, cả căn nhà trống trơn.

Mấy hộ gia đình lương thiện mà hắn quen biết, cũng không một ai may mắn tránh khỏi.

Khi loạn quân tới, đâu quản ngươi là người tốt hay người xấu? Giết đỏ cả mắt rồi, căn bản không có tâm tình để đi phân biệt. Vi phú bất nhân chính là một đao, sửa cầu làm đường cũng là một đao, khép mình trung dung vẫn là một đao.

Tam phu nhân suy đi nghĩ lại: "Thôi ta không ở đây nữa, đến hắn miếu Thành Hoàng tá túc đi. Trước đây ta thường hay đến miếu Thành Hoàng cung phụng hương hỏa, tặng chút đạo bào và gạo mì cho các đạo trưởng, hôm nay lại đem chút ngân lượng qua đó, các đạo trưởng khẳng định cam tâm tình nguyện để cho ta tá túc."

Tam Thập Nhị cười: "Điều này cũng đúng, có tiền đâu có việc gì mà làm không được."

Tam phu nhân vỗ vỗ số bình chứa thần dược: "Sau khi vào ở miếu Thành Hoàng, ta sẽ mặc vào đạo bào, dùng thần dược của thiên tôn ban cho cứu giúp một số dân chúng nghèo khổ không có tiền xem bệnh, như vậy chính là cứu vớt thế nhân rồi."

Tam Thập Nhị: "Chỉ sợ đạo sĩ trong miếu không đồng ý..."

Tam phu nhân cười nói: "Thành Hoàng là thần tiên của đạo giáo, thiên tôn cũng là, đều là đạo giáo nhất mạch, sao lại không đồng ý? Ta còn chưa nghe nói qua trong miếu của Nguyên Thủy Thiên Tôn mà không cho phép thắp hương cho Thái Thượng Lão Quân."

Tam Thập Nhị: "Thì ra là thế."

Hắn tròng mắt láo liên, lại nở nụ cười: "Bà ra sức một chút, cứu thêm nhiều dân chúng nghèo khổ, nếu như có người ở đây không sống nổi nữa, bà khuyên bọn họ đến thôn Cao Gia, trong thôn chúng ta còn đang cần rất nhiều nhân thủ đấy."

Tam phu nhân: "Cái này không cần ông phải nói."

Hai người thương lượng xong xuôi liền đi đến miếu Thành Hoàng, quả nhiên, chỉ cần dùng tiền, tá túc gì đó hoàn toàn là một bữa ăn sáng, các đạo sĩ cung nghênh kim chủ ba ba, a, không đúng, kim chủ ma ma vào ở.

Thu xếp xong cho phu nhân, Tam Thập Nhị cũng phải bắt đầu làm chuyện của hắn rồi.

Dời gót chân, đi tới một ngôi trường tư ở thành đông.

Nói đúng ra, ở đây không thể gọi là trường tư được, mà gọi là "dạy tại nhà."

Không được quan phương chứng nhận, là một thư sinh nghèo ngay cả lão bà chưa tìm được, tự mình ở nhà bày mấy cái bàn, sau

đó thu nhận mấy đứa trẻ của dân chúng lân cận làm học sinh.

Thư sinh mặc một bộ đạo bào màu xanh, trên góc còn có vài miếng vá, vừa thấy là Tam Thập Nhị đến liền làm bộ mặt kinh hỉ: "Tam sư gia, vài ngày trước Bạch Thủy Vương Nhị làm loạn, từ hôm đó, thiên kim của ngài đã lâu rồi chưa lên lớp, tại hạ có phần lo lắng, từng đến nhà ngài xem sao, lại thấy... ài... thật khiến tại hạ sợ muốn chết..."

Tam Thập Nhị: "Đa tạ Vương tiên sinh lo lắng, lúc đó người nhà ta đều trốn ra huyện thành, đến thôn Cao Gia ở rồi, đến nay tiểu nữ vẫn còn đang trong thôn, chưa dám về huyện thành."

Vương tiên sinh chắp tay: "Bình an là tốt rồi, bình an là tốt rồi. Bạch Thủy Vương Nhị kia thật là ghê tởm, khiến việc học của thiên kim bị dang dở, khi nào nàng về huyện thành, tại hạ nhất định sẽ tận tâm, bổ sung đầy đủ cho nàng kiến thức mấy ngày này."

Tam Thập Nhị lắc đầu: "Có thể nữ nhi của ta thời gian rất lâu sẽ không về huyện thành nữa rồi."

Vương tiên sinh: "Ôi!"

Trong một tiếng ôi này chứa rất nhiều tâm tình thất vọng, bớt một học sinh, hắn sẽ giảm đi một khoản học phí. Miếng vá bên góc đạo bào cũng không phải tự nhiên mà có, cuộc sống của Vương tiên sinh cũng thật sự không dễ dàng gì.

Tam Thập Nhị lại đổi đề tài: "Vương tiên sinh, lần này ta tới tìm ngươi, muốn mời ngươi giúp một việc, đến thôn Cao Gia ở tạm một khoảng thời gian, giúp ta giải quyết vấn đề học nghiệp của nữ nhi, tất có hậu báo."

Vương tiên sinh lắc đầu: "Việc này... chỉ sợ... Không ổn lắm, tại hạ còn vướng vài học sinh khác nữa, nếu đi thôn Cao Gia rồi, lại

phải bỏ những học sinh khác, tại hạ cũng không đành lòng."

Hắn đâu chịu dễ dàng mà ra ngoài thành, hiện tại ngoài thành là tình huống gì chứ, phản tặc làm loạn, giết người khắp nơi, huyện lệnh Trừng Thành đã chết, tuần kiểm Trình Húc co ro trong nhà, tuần phủ Thiểm Tây cũng mặc kệ, đi ra ngoài chẳng phải không muốn sống nữa sao?

Tam Thập Nhị biết, bạc phải lên sân khấu rồi.

Đưa tay vào trong túi, lấy ra một cục bạc to bằng nắm tay và đặt nó lên bàn.

Vừa thấy bạc, cả người Vương tiên sinh liền thấp đi một nửa: "Ôi? Tam sư gia, ngươi... ngươi có ý gì?"

Tam Thập Nhị: "Bắt Vương tiên sinh bôn ba hơn mười dặm đi thôn Cao Gia, đi đường vất vả, không cho ngài chút phí coi sao được? Số bạc này chỉ là an ủi Vương tiên sinh thôi, về phần mấy vị học sinh khác, ta sẽ đến nhà họ một chuyến, hoàn lại hết học phí của họ là được."

Vương tiên sinh khẩn trương: "Việc này sao được? Học phí của mấy học sinh đó mặc dù không nhiều lắm, nhưng tại hạ đã thu thì phải chịu trách nhiệm tới cùng, sao lại có thể bởi vì ngươi cho tiền nhiều, liền bỏ vở nửa chừng... Tam sư gia ngươi làm vậy, đó cũng không phải là đạo thánh hiền, chỉ làm nhục nhân cách của ta. Người đọc sách chúng ta có văn chương, chí khí cùng nắm tay, tuyệt không..."

Tam Thập Nhị lại duỗi tay vào túi, lấy ra một cục bạc còn to hơn nắm tay một vòng, hai cục bạc rất lớn đặt cùng nhau, ngân quang lấp lánh, sáng mù mắt người.

Vương tiên sinh: "Tại hạ đi!"

Cùng lúc đó, thành phố Song Khánh.

Lý Đạo Huyền cẩn thận ôm một cái hộp lớn đi đến bên cạnh hộp tạo cảnh.

Nhẹ chân nhẹ tay mở hộp ra, một cái Khách Gia vi ốc bản mini xuất hiện ở trước mặt, Khách Gia vi ốc đặt theo yêu cầu rốt cuộc đã làm xong.

Vi ốc này tham khảo bản thu nhỏ của "Sùng Lâm Thế Cư" nổi tiếng mà làm thành, dài 0,54 mét, rộng 0,64 mét, tường vây cao tới 4,6 xăng-ti-mét. Nhà ở bên trong có 262 gian, 9 sảnh, 18 cái giếng.

Vi ốc trong hiện thực không có cái khung, nhưng "mô hình" mà Thái Tâm Tử làm cho Lý Đạo Huyền cần phải có một cái khung, cho nên có gắn ở dưới đáy một tấm gỗ ép rất lớn, rất dầy, rất kiên cố, dưới tấm gỗ còn gắn một bộ động cơ, hệ thống điện, lắp thêm hai hàng bánh xe đường kính tới 6 xăng-ti-mét.

Nhà trong vi ốc chọn dùng sắt lá mỏng để làm tường ngăn cách, nhưng nóc nhà và tường ngoài không dùng sắt lá, bởi vì Lý Đạo Huyền là bên A, trong quá trình chế tạo đã nhiều lần thay đổi ý nghĩ, lại đưa ra cho bên B đủ loại yêu cầu biến thái như "chống nắng","chống sét", bởi vậy nóc nhà và tường ngoài chọn dùng gỗ ép, còn quét thêm một lớp chống thấm, chỉ có tường trong là dùng sắt lá để tiết kiệm không gian.

Đơn hàng này Thái Tâm Tử ít nhất phải lỗ 500 đồng.

- Giải thích, Sùng lâm thế cư, nằm ở thôn Đại Quang, trấn Trấn Long, khu Huệ Dương, thành phố Huệ Châu, tỉnh Quảng Đông, chủ nhân là gia tộc họ Diệp, bắt đầu xây từ năm Gia Khánh thứ 3, là toà vi ốc lớn nhất ở khu vực Việt Đông, diện tích 2,1 vạn mét vuông. Là một Khách Gia vi ốc hình vuông điển hình. Hết giải thích.

Chương 63: Chuyển đến nhà mới

Lý Đạo Huyền kiểm tra mỗi một vị trí của vi ốc rất tỉ mỉ, còn lấy tay bẻ bẻ ở, xác nhận kết cấu vững chắc, mỗi một bức tường, mỗi một tấm sắt đều phải liên kết cực kỳ ổn định, không thể dễ dàng đổ xuống.

Bên trong cho người ở, nếu như nhà bất ổn, đổ xuống đè chết người, vậy sẽ thành thảm hoạ rồi.

Xác nhận tính ổn định của nó rồi, Lý Đạo Huyền lại cầm lấy điều khiển từ xa, gạt cần điều khiển, thiết lập tốc độ là mức 1, Khách Gia vi ốc liền lấy tốc độ cực kỳ thong thả bắt đầu di chuyển trên mặt đất.

Mức 1 rất chậm, mỗi giây chỉ có thể chạy hơn 10 xăng-ti-mét.

Tốc độ này đối với Lý Đạo Huyền mà nói đã đủ dùng rồi.

Mô hình này sau khi đặt tới Minh triều, tốc độ hơn 10 xăng-ti-mét một giây sẽ biến thành tốc độ 100 ki lô mét một giờ, nó không hề thua xe tăng.

Sau khi xác nhận toàn bộ không có sai sót, thì phải đưa nó vào trong hộp rồi.

Lý Đạo Huyền mở nắp hộp tạo cảnh ra, nhìn vào, các người tí hon trong thôn vẫn như bình thường, một số người thì đang chế tạo áo giáp ở trong lò rèn, một số người đang dệt vải bông, có người đang cưa gỗ làm đồ nội thất, có người đang chặt tre làm vót nan, có người đang nặn bùn làm gốm...

Có những người thì thiếu sự thành thạo một nghề nào đó, chỉ có mỗi sức lực, vài ngày gần đây không có việc gì làm, tập trung trên bãi đất trống giữa thôn, vui vẻ nói chuyện phiếm.

Lý Đạo Huyền hướng về nhà Cao Nhất Diệp, lên tiếng nói: "Nhất Diệp, thông báo cho tất cả thôn dân, có việc làm rồi."

Y vừa nói hết lời, qua cái lỗ trên trần nhà liền thấy Cao Nhất Diệp bên cạnh khung cửi bật thót đứng dậy, chân tay lúng túng muốn giấu khung cửi đi.

Có điều nàng lập tức nghĩ tới, thần linh không gì không biết, che giấu cũng không có tác dụng, đành phải làm ra vẻ tội nghiệp cúi đầu: "Tuân lệnh! Thiên tôn để ngài biết ta dệt vải rồi... ngài... sẽ không tức giận chứ?"

Không tức giận, trái lại cảm thấy ngươi rất đáng yêu.

Song đương nhiên lời này không thể nói ra, Lý Đạo Huyền bỏ qua vấn đề này, đi vào trọng điểm: "Triệu tập hết thôn dân lại, lui đến một góc thôn, trong phạm vi 50 trượng từ bãi đất trống giữa thôn, không người nào được ở đó."

Cao Nhất Diệp vội vàng đáp lại một tiếng rồi chạy ra khỏi nhà, lớn tiếng tuyên đọc mệnh lệnh của thiên tôn.

Các thôn dân rất nhanh bỏ hết công việc trong tay, theo Cao Nhất Diệp lui đến một góc thôn, dựa lưng vào tường thành, không hiểu gì hết nhìn vào bãi đất trống ở giữa thôn.

Lý Đạo Huyền lấy tay ước lượng một chút bãi đất trống giữa thôn...

Khu đất trống không đủ, những căn nhà lá của thôn dân hơi vướng víu.

Đặt ra ngoài thôn lại làm hư đồng ruộng.

Mặc dù trong ruộng hiện tại không trồng gì, chỉ là một vùng đất vàng khô nứt nẻ, nhưng khi đến mùa thu, những cánh đồng này lại là công cụ sản xuất quan trọng, tuyệt đối không thể dễ dàng làm hư.

Vậy đương nhiên chỉ có thể hủy đi nhà tranh trong thôn rồi.

Được thôi, những căn nhà "di dời" đầu tiên sắp được sinh ra.

Lý Đạo Huyền cúi đầu nói: "Hiện tại ta muốn ban cho mọi người một căn nhà đẹp mới, bởi vậy, phải dỡ bỏ nhà cũ của mọi người, mỗi người đều sẽ nhận được một khoản tiền bồi thường di dời, các ngươi có ý kiến gì không?"

Các thôn dân nghe xong thì sửng sốt, lập tức lại vui mừng: "Cứ theo thiên tôn quyết định."

"Được, trước tiên ta sẽ dời nhà của mọi người đi, cố gắng không phá hư đồ đạc trong nhà."

Nói xong, Lý Đạo Huyền đưa tay chụp lấy một gian nhà tranh của thôn dân, kể cả đất cùng nhau kéo lên.

Toàn bộ thôn dân đều trơ mắt nhìn thấy, một căn nhà kể cả đất phía dưới nó cùng bay lên, xẹt qua bầu trời, bay đến bên sườn núi ngoài thôn, sau đó từ từ rơi xuống, đặt ở đó.

"Thiên tôn thi pháp, uy lực vô song."

"Ôi, nhà của ta cũng bay lên rồi, bay ra ngoài thôn rồi..."

Nhà trong thôn, một cái tiếp một cái bay ra ngoài.

Rất nhanh, khu đất giữa thôn, ngoại trừ kiến trúc "Đạo Huyền Thiên Tôn động", đều bị thanh lý sạch sẽ.

Đạo Huyền Thiên Tôn động này... Đương nhiên cũng phải thanh lý!

Tuy nhiên, đạo quán này là các người tí hon vất vả xây lên, trực tiếp thanh lý sợ sẽ làm họ bị tổn thương, Lý Đạo Huyền thẳng thắn nói một câu: "Đạo quán xây rất tốt, ta muốn thu nó lên trời để thưởng thức."

Nghe nói thiên tôn rất thoả mãn, muốn thu đạo quán lên trời, các người tí hon còn tưởng rằng đạo quán của mình xây rất được thiên thôn yêu thích, liền hoan hô ăn mừng.

Lý Đạo Huyền một tay xách Đạo Huyền Thiên Tôn động lên, lấy ra khỏi hộp và đặt nó ở trên bàn của mình, chậc chậc, phải nói đúng là một món hàng mỹ nghệ rất đẹp, bên trong còn có một pho tượng cao 1 xăng-ti-mét của mình, một bộ bàn ghế, bồ đoàn mini, đem đi bán khẳng định có thể được giá tốt.

Được rồi, đã thanh lý toàn bộ kiến trúc ở giữa thôn, nên đem Khách Gia vi ốc đặt xuống được rồi.

Các thôn dân ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên bầu trời tầng mây tách ra, một quần kiến trúc vô cùng khổng lồ từ từ hạ xuống.

Khi quần kiến trúc này ở trên cao, các thôn dân còn chưa thấy rõ lắm, nhưng đợi nó hạ xuống mặt đất rồi, mọi người mới nhìn rõ, đó là một gia bảo siêu to khổng lồ dài hơn 30 trượng, rộng hơn 40 trượng, tường vây cao ba trượng.

Kỳ quái chính là, phía dưới gia bảo này còn có hai hàng bánh xe màu đen rất lớn, mỗi bánh xe đều cao 4 trượng, hai hàng bánh xe này nâng toàn bộ gia bảo lên, khiến đại gia bảo cao cách mặt đất một trượng.

Các thôn dân nhìn mà choáng váng: Nhà còn mang bánh xe?

Lý Đạo Huyền cũng hơi sững sờ, mẹ nó, lắp thêm bánh xe quả nhiên hơi quái lạ, nhà cao hơn mặt đất một trượng, các thôn dân ra vào nhà chẳng lẽ còn phải mắc một cái thang để leo lên leo

xuống hay sao?

Quá bất tiện! Lẽ nào phải tạm thời tháo bánh xe xuống, khi cần di chuyển mới lắp vào?

Suy nghĩ một chút, có cách rồi!

Đem một nửa phần bánh xe chôn xuống đất là được rồi.

Lý Đạo Huyền lại thò tay vào hộp, đào ra hai cái rãnh dài trên mặt đất, vừa vặn có thể để cho hai hàng bánh xe chôn vào rãnh, sau đó lại bỏ vi ốc vào, bánh xe rơi vào trong rãnh, vừa khít...

Cứ như vậy, gầm xe bằng gỗ ép của vi ốc liền đặt ngang với mặt đất, lại móc thêm chút đất lấp kín mấy khe xung quanh móng, ấn chặt xuống, lại lấy tay thử lung lay, rất tốt, ổn định rồi.

Khách Gia vi ốc, lắp đặt thành công!

Mặc dù các thôn dân không nhìn thấy tay Lý Đạo Huyền, nhưng thấy mặt đất đột nhiên xuất hiện hố to, thấy bùn đất bị móc ra, kiến trúc khổng lồ như thế lại bay tới bay lui, như thể đang bị một đôi bàn tay khổng lồ đong đưa qua lại, cũng không khỏi âm thầm tặc lưỡi.

Lý Đạo Huyền phân phó: "Nhất Diệp, Tam Thập Nhị không có ở đây, chuyện ở đây liền do ngươi và thôn trưởng tới xử lý, phân phối cho mỗi gia đình một căn nhà ở."

Các thôn dân nghe Cao Nhất Diệp chuyển lời xong liền vui mừng.

Nhất là các thôn dân chuyển tới từ thôn trang khác, vẫn chưa có nhà để ở, đa phần đều đang làm ổ ở trong góc tường thành, mãi đến khi Đạo Huyền Thiên Tôn động xây thành, họ mới có được chút thời gian của mình, dự định trước khi tới mùa thu sẽ dựng một túp lều trước ở tạm, sau đó lại nghĩ cách xây nhà.

Không nghĩ tới, thiên tôn nhân từ, phân cho họ một đại thành bảo tốt như vậy, mỗi gia đình đều có thể được phân một gian.

Chúng ta tặng cho thiên tôn một ngôi miếu, thiên tôn lại tặng cho mỗi chúng ta một gian nhà.

Các thôn dân lớn tiếng hoan hô.

Lý Đạo Huyền: "Đừng cao hứng quá sớm, những căn nhà này đều chưa có cửa sổ, tất cả đều cần bản thân các ngươi đi làm."

Các thôn dân hoan hô: "Thiên tôn nhân từ!"

"Thiên tôn phù hộ!"

"Thiên tôn vạn tuế!"

"Tên ngu ngốc nhà ngươi, ngươi nói thiên tôn vạn tuế là rủa lão nhân gia hắn chỉ có thể sống một vạn tuổi sao? Thần tiên đều sống mãi."

"A, tiểu nhân chết tiệt! Thiên tôn... vô lượng thọ phúc..."

Phía dưới là một mảnh âm thanh ca tụng công đức, về phần loại việc nhỏ như cửa sổ thì dễ hơn nhiều so với đại sự xây nhà, vốn không làm khó được các nhân dân cần cù lao động , không ai coi nó vào đâu.

Chương 64: Phân phối nhà ở

Sau khi Khách Gia vi ốc đặt xuống, tường thành LEGO bên ngoài liền mất đi tác dụng.

Vi ốc tự có tường vây cao ba trượng, hiện tại tường thành LEGO cao hai trượng trở nên hoàn toàn dư thừa.

Hơn nữa lúc trước khi đặt tường thành này, ít nhiều đã đè lên đồng ruộng, thấy tháng chín đã dần đến, vụ thu sắp tới, đồng ruộng nhất định phải có sự chuẩn bị.

Lý Đạo Huyền thò tay vào trong hộp lấy bộ LEGO ra, lon PEPSI làm nhà tạm thời cho Lý Đại đương nhiên cũng có thể lấy ra một lần, hồ nước làm từ hộp 'LOCK and LOCK' cũng không vội lấy ra, để nó tiếp tục nằm trên bãi đất trống bên cạnh vi ốc, tha hồ cho các thôn dân dùng nước.

Cao Nhất Diệp và thôn trưởng bắt đầu phân phối nhà ở cho mọi người.

Hiện tại trong thôn có hơn 150 nhân khẩu, theo gia đình tới phân, tổ tôn ba đời trên tính toán thực tế chỉ có hơn 40 gia đình. Nhưng thiên tôn nhân từ, cho phép "một đôi phu thê" được tính thành một nhà.

Nói cách khác, ông bà có thể tính một nhà, phân cho một gian. Cha mẹ tính một nhà, phân một gian. Nếu đứa trẻ chưa trưởng thành thì cùng cha mẹ tính một nhà, nếu như trưởng thành rồi, dù chưa thành hôn cũng có thể được phân một gian.

Cứ như vậy, 150 nhân khẩu này, tổng cộng dùng đến 64 gian nhà, vẫn còn dư rất nhiều nhà trống.

Cao Nhất Diệp coi như thánh nữ có địa vị tôn quý nhất, được phân một gian ở tầng cao nhất, sâu nhất của vi ốc, để cho nàng khi đứng ở trên sân thượng thì có thể thuận lợi ngẩng đầu nói chuyện với thiên tôn. Toà nhà này tên là vọng lâu, cao ta tầng, có thể bao quát toàn bộ vi ốc, phong cách kiến trúc có hơi giống thành lâu bên trên tường thành.

Sau khi hoàn thành phân phối, các thôn dân bắt đầu chuyển đồ, đưa tất cả đồ đạc trong nhà cũ của họ đến nhà mới, vị trí cửa sổ thì tạm thời dùng một tấm mành che lên.

Khắp cả thôn đều chìm trong bầu không khí hân hoan, khí thế ngất trời.

Tam Thập Nhị đã trở về! Hắn dẫn theo một tiên sinh dạy học, Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu và một đám thanh niên, còn có hai thợ điêu khắc, đương nhiên, còn có Bạch Thủy Vương Nhị phụ trách hộ tống họ trở về, đoàn người cảnh tượng vội vã, đi tới bên ngoài thôn Cao Gia.

Trong lòng Vương tiên sinh đang có khổ khó nói!

Sau khi hắn nhận bạc của Tam Thập Nhị, còn tưởng rằng mình đã phát tài rồi, nào nghĩ đến vừa mới ra khỏi thành không xa, thấy Tam Thập Nhị quẹo vào một rừng cây, một đám hán tử hung hãn từ bên trong đi ra nghênh đón.

Người dẫn đầu không phải là đại phản tặc Bạch Thủy Vương Nhị đang bị quan phủ dán hình truy nã hay sao?

Vương tiên sinh sợ quá thiếu chút nữa hồn lìa khỏi xác, thì ra ta bị gạt rơi vào ổ tặc rồi?

Hắn sợ run lên, lại không dám nói lời nào, chỉ ngoan ngoãn đi theo, ngay cả ý nghĩ chạy trốn cũng không dám có.

Trong lòng chỉ không ngừng tính toán, đám phản tặc này lừa

gạt ta gia nhập với họ là vì cái gì? Chẳng lẽ, muốn đưa ta vào sơn trại làm quân sư? Trí Đa Tinh Ngô Dụng?

Một thân thanh bạch của ta đâu có muốn lên núi làm cướp, kết quả cuối cùng của Ngô Dụng là rất bi thảm.

Trước tiên lá mặt lá trái với các ngươi, bắt được cơ hội, ta liền trốn về thành.

Suốt đường đi trong đầu hắn luôn nghĩ mấy thứ viển vông này, cũng không biết đã đi bao lâu, từ sáng sớm đi tới buổi trưa, vừa nóng vừa mệt, cảm giác có vẻ không gắng gượng được nữa rồi, đột nhiên nghe được Tam Thập Nhị nói: "Chúng ta đến rồi, ơ? hình như thôn lại có thay đổi."

Bạch Thủy Vương Nhị cũng ngây cả người: "Ờ, thôn Cao Gia các ngươi thật đúng là mỗi lần tới là mỗi khác, lần đầu tiên tới chưa có tường thành, lần thứ hai tới lại có một bức tường thành cao hai trượng, lần thứ ba tới, không ngờ lại có một gia bảo cao lớn rồi."

Tam Thập Nhị không cần dùng đầu cũng có thể đoán được, lại là thiên tôn thi pháp rồi, việc này thì không cần nói tỉ mỉ với Vương Nhị, chỉ cười ôm quyền nói với hắn: "Vương hảo hán, đến đây rồi, không nhọc ngươi phải đưa tiễn nữa."

Vương Nhị cũng ôm quyền: "Vậy ta cũng đi về núi."

Tam Thập Nhị lấy ra một túi muối từ trong túi: "Vương hảo hán, lần trước ta cho ngươi bạc, ngươi không chịu nhận, lần này cho ngươi chút muối đi, ngươi trốn ở trong núi, tiền bạc vô dụng với ngươi, nhưng muối thì lại [Không thể thiếu]."

Vương Nhị cũng không khỏi liếm môi, xác thực đúng như Tam Thập Nhị nói, tặc quân thật sự đang thiếu muối, lần trước họ cướp quan lương, về mặt lương thực thì có thể duy trì một thời gian,

nhưng muối lại là một chuyện rất phiền phức.

Không ăn muối thời gian dài, người sẽ chịu không nổi.

Dưới loại tình huống này thì không thể làm bộ khách khí được nữa rồi, Vương Nhị liền đưa tay nhận lấy muối, ôm quyền nói: "Ta lại thiếu nợ thôn Cao Gia các ngươi một nhân tình, nói chung, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, có chỗ nào dùng tới Vương Nhị ta, phái người tới núi gọi một tiếng là được."

Đôi bên từ biệt ở đây, Vương Nhị dẫn thủ hạ quay về trong núi, biến mất không thấy nữa.

Hắn vừa đi, những người khác còn chưa nói gì, Vương tiên sinh đã cả người mềm oặt, như một bộ xương bị tháo khớp ngã ra đất.

Tam Thập Nhị quay đầu, lấy làm lạ: "Vương tiên sinh, ngươi làm gì đấy?"

Vương tiên sinh uể oải như chó chết: "Tại hạ còn tưởng rằng Tam sư gia gạt ta vào núi làm cướp chứ, mãi đến khi thấy Vương Nhị đi rồi, mới biết cũng không phải như vậy, thở dài một hơi, hai chân ta làm thế nào cũng không nhấc lên được nữa rồi."

Mọi người nghe vậy thoáng sửng sốt, lập tức cười ra tiếng.

"Vương tiên sinh, xem ngươi kìa nghĩ gì vậy." Tam Thập Nhị nâng hắn dậy: "Chúng ta đều là lương dân thanh bạch, sao lại đi làm chuyện vào rừng làm giặc đó được, đi thôi, phía trước chính là thôn Cao Gia rồi, đến thôn rồi, ngươi sẽ biết nơi này tốt thế nào, thật có thể xưng là thế ngoại đào nguyên."

Đoàn người rất nhanh đi tới bên ngoài thôn Cao Gia.

Tiến vào phạm vi tầm nhìn, Lý Đạo Huyền đã có thể thấy được họ, người tí hon nhà mình rời khỏi hai ngày, mình quả thật rất lo

lắng, nhi hành thiên lý "mẫu" đam ưu a, nên muốn nhìn thêm vài lần.

Y liếc mắt liền thấy một nam tử mặc đạo bào xanh đang đi theo sau lưng Tam Thập Nhị, liền biết khẳng định đó là tiên sinh dạy học tới rồi, nhìn càng thêm vui vẻ.

Cao Sơ Ngũ là người đầu tiên nhao nhao lên, hắn chỉ tay vào một gian nhà tranh trên sườn núi và nói: "Ôi chao, đó không phải nhà của ta sao? Sao lại chạy lên sườn núi rồi?"

Hắn bước vội bước vàng chạy tới nhà mình, vừa mới tới cửa đã thấy cửa nhà đó mở ra, cha mẹ của Cao Sơ Ngũ là một đôi phu thê trung niên đang khiêng cái giường gỗ trong nhà dè dặt đi tới.

Ba người đối mặt nhau ở cửa.

Cao Sơ Ngũ vội la lên: "Cha, mẹ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? sao nhà của chúng ta lại chạy tới trên núi rồi?"

Cha của Cao Sơ Ngũ cười nói: "Thiên tôn phát cho tất cả người trong thôn chúng ta một căn nhà mới, con xem, nó ở trong đại gia bảo ở bên kia, ta và mẹ con đang dọn đồ đạc qua đó đây... Tiểu tử về đúng lúc lắm, mau thay cho mẹ, hai chúng ta tới dọn cái giường này."

Cao Sơ Ngũ vội vàng thay vào vị trí của mẹ, hai cha con khiêng cái giường nhanh chóng chạy đi.

Vừa chạy cha Cao Sơ Ngũ còn vừa cười nói: "Con cũng có nhà của mình rồi, thiên tôn nói, chỉ cần thôn dân đã trưởng thành, mặc kệ đã cưới vợ hay chưa, đều có thể được phân một gian nhà, thôn trưởng đã phân nhà của con ngay bên cạnh nhà của cha mẹ, hắc hắc hắc, lát nữa con cũng dọn giường của mình về nhà đi."

Cao Sơ Ngũ cười ngây ngô: "Ồ? Con cũng có nhà của mình sao? Vậy chẳng phải con có thể cưới vợ rồi?"

Cha hắn cười ha ha: "Ngốc như con, ai mà thèm gả?"

Cao Sơ Ngũ: "Mặc dù con ngốc, nhưng con có sức khoẻ mà, con giúp thiên tôn làm rất nhiều việc nặng, được ban thưởng rất nhiều, con sẽ có tiền cưới vợ thôi."

"Thưởng của ngươi tới rồi kìa!"

Cao Nhất Diệp từ đằng xa đã lớn tiếng nói: "Sơ Ngũ ca, thiên tôn nói ngươi hộ tống Tam sư gia đi đi về về có công, thưởng cho ngươi đường trắng 5 cân, bột mì 50 cân, thịt heo 10 cân, hi..."

Tiếng hi cuối cùng là bởi vì thiên tôn nói, mấy thứ này cho hắn cưới vợ, Cao Nhất Diệp nói đến đây đã không nhịn được cười, câu cuối cùng lại bị cắt đứt trong tiếng cười.

Cao Sơ Ngũ: "Ơ? ơ ơ ơ? Nhiều vậy sao? Oa! Mẹ, giúp con thu xếp một cô vợ đi thôi, cầm những phần thưởng này mà đi làm sính lễ."

Chương 65: Đại ca thiên vị thôn Cao Gia

Hơn mười thanh niên hộ tống Tam Thập Nhị, mỗi người đều được ban thưởng, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất giúp người nhà mình dọn nhà.

Hai thợ điêu khắc cũng vội vàng chạy về nhà, vợ con của họ cũng đang dọn nhà, hai thợ điêu khắc vội vàng đi tới nhận lấy việc nặng, mặt tươi cười nói: "Chúng ta đã nộp bạc tượng ban 30 năm rồi, sau này không phải đến xưởng của quan phủ để thay ca nữa."

Vợ con hai người đều vui mừng, nhưng lập tức lại tỏ ra lo lắng: "Con của chúng ta, tương lai cũng là luân ban tượng, một khi chúng trưởng thành, cũng phải đi thay ca."

Hai thợ điêu khắc cười nói: "Việc này có gì đâu? Chỉ cần chúng ta giúp thiên tôn làm thêm mấy pho tượng, bạc tượng ban của con trai, cháu, chắt, chuẩn bị hết cho chúng nó là được."

Thế là thê tử của hai người cũng giãn mặt ra nở nụ cười, trước đây tương lai mù mịt, cuộc sống ăn bữa hôm lo bữa mai, nhưng hiện tại lại cảm thấy tương lai tốt đẹp vô hạn.

Tam Thập Nhị thì cùng Vương tiên sinh thong thả đi vào Khách Gia vi ốc mới tinh, nền đất kiên cố, tường thành nặng nề, vách ngăn giữa nhà với nhà không ngờ là kim loại, bên ngoài thoa một lớp sơn dày, gõ vào nghe coong coong, khiến cho Vương tiên sinh mới tới nhìn mà vẻ mặt ngỡ ngàng.

Một thôn trang ở nơi hoang vắng, ngay cả cái tên mình cũng chưa nghe nói qua, lại có thực lực xây dựng lên một gia bảo đáng

sợ như vậy.

"Tiên sinh dạy học ở đây, không cần lo lắng đến cường đạo." Tam Thập Nhị dương dương đắc ý nói: "Trước đó không lâu, tặc tù Vô Thượng Minh Vương suất lĩnh hơn một nghìn phản tặc tới công, cũng bị thôn Cao Gia ta đánh tan. Mà một nhóm phản tặc khác là Vương Nhị, có quan hệ gì với chúng ta, ngươi cũng thấy rồi đấy, đi tới thôn Cao Gia, liền có thể [gối cao không lo]."

Vương tiên sinh nghe vậy bán tín bán nghi, nhưng thấy gia bảo này lợi hại như vậy, hắn cũng không khỏi tin vài phần.

Lúc này đã là buổi trưa, rất nhiều thôn dân bắt đầu nấu cơm rồi, mùi cơm, mùi bột mì, thậm chí còn có mùi của thịt khô, thịt gà, các loại hương vị tràn ngập vi ốc...

Vương tiên sinh cũng không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, mặc dù hắn là một người đọc sách, cũng rất nghèo, còn chưa cưới được vợ, đã rất lâu rồi chưa ăn một bữa ngon, ngửi được mùi thịt gà, mùi thịt heo, cũng không khỏi cảm thấy thòm thèm.

Hắn nhịn không được mở miệng hỏi: "Mặc dù Tam sư gia cho tại hạ rất nhiều ngân lượng, nhưng thôn này không có chợ, tại hạ phải đi đâu để mua đồ ăn?"

Tam Thập Nhị cười to: "Tiên sinh là người thiên tôn muốn mời tới, tự nhiên có thiên tôn phụ trách việc cơm nước cho tiên sinh rồi."

Vương tiên sinh không hiểu gì: "Thiên tôn? Là ai?"

Tam Thập Nhị cũng không giải thích, chỉ vào Cao Nhất Diệp vẫn luôn duy trì vẻ đoan trang từ xa: "Thánh nữ đại nhân, ta dẫn tiên sinh đi gặp thánh nữ, tất cả nhu yếu phẩm cần cho sinh hoạt lập tức sẽ được an bài."

Vương tiên sinh đành phải kiên trì đi tới trước mặt Cao Nhất

Diệp.

Chưa đợi hắn lên tiếng, Cao Nhất Diệp liền mỉm cười nói: "Thiên tôn đã biết tiên sinh đến rồi, mời đi theo ta."

Vương tiên sinh không hiểu ra sao, liền đi theo phía sau Cao Nhất Diệp.

Cao Nhất Diệp đưa hắn tới một cái giếng trời, nơi này có một dãy các khu nhà nối liền thành hình tròn, vây quanh một khu đất trống, nàng chỉ một gian nhà trong đó: "Tiên sinh có thể ở tạm nhà tại đây, giếng trời trước nhà này dùng để đặt bàn, cung cấp cho tiên sinh dạy mọi người đọc sách biết chữ."

"Về phần chi phí hằng ngày của tiên sinh thì hoàn toàn không phải lo lắng, ngài vào trong nhà sẽ biết."

Vương tiên sinh hiếu kỳ đi vào nhà mình, tập trung nhìn vào mới thấy, gạo mì dầu muối thịt khô chất đống gần nửa gian nhà, cho dù hắn ăn thả cửa, chỉ sợ cũng phải ăn đến ít nhất nửa năm mới hết.

"Cái này... cho ta hết sao?" Vương tiên sinh đã bắt đầu nói lắp rồi.

"Đúng vậy! Thiên tôn nói, nếu tiên sinh an tâm dạy học ở đây, sau này không thể thiếu chỗ tốt của tiên sinh."

Cùng lúc đó, trong núi hơn mười dặm.

Vương Nhị dẫn theo một nhóm bộ hạ trung thành nhất trở về sơn trại.

Nói là sơn trại, thật ra chỉ là một sơn động rất lớn, trong động cũng không vật dụng gì, chỉ có mấy chiếc xe vận lương nằm đổ ngả đổ nghiêng, phía trên còn phủ cỏ khô.

Mấy trăm tặc quân hắn mang đi tạo phản ở tạm trong sơn động đơn sơ này.

Trạng thái tinh thần của các tặc quân cũng không phải rất tốt, dù sao hoàn cảnh sinh hoạt hiện tại không thể nói là tốt được, nhân loại sống trong hoàn cảnh như vậy một thời gian dài, tinh thần rất dễ xảy ra vấn đề.

Vương Nhị lấy ra túi muối Tam Thập Nhị cho hắn, giơ cao lên và lớn tiếng nói: "Các huynh đệ, xem ta cầm về thứ tốt gì đây này, ha ha, một túi muối."

Mọi người mừng rỡ!

Nhị đương gia Trịnh Ngạn Phu và tam đương gia Chủng Quang Đạo cùng nhau bu tới, vẻ mặt rất phấn khởi: "Có muối rồi à?"

Vương Nhị cười to: "Tam sư gia của thôn Cao Gia đưa cho ta, túi muối lớn thế này đủ cho chúng ta ăn một thời gian rồi."

"Lại là thôn Cao Gia cho." Trong nhóm tặc quân cách đó không xa có người nhỏ giọng nói.

"Thôn Cao Gia giàu thật đấy."

"Chậc, trước đây cho chúng ta bột mì, lần này lại cho muối, xem ra trong thôn tích trữ cũng không ít."

"Trong thôn khẳng định còn nhiều thứ tốt hơn."

Phương hướng nghị luận đã có vẻ không đúng.

Vương Nhị nhíu mày thật sâu, chợt quay đầu lại trừng mắt với mấy người đó, mấy người đó cảm giác được lão đại không vui vội vàng co đầu lại, sợ hãi chui vào sâu trong sơn động.

Lúc này Vương Nhị mới thôi, đoạn bảo lão nhị lão tam phụ trách chia muối, bản thân hắn thì đi tới một bên để quần áo vậy

nằm xuống.

Trịnh Ngạn Phu nhìn Vương Nhị thật sâu, thấy hắn giống như đang ngủ mới kéo Chủng Quang Đạo đi qua một bên, thấp giọng nói: "Lão tam, ngươi có phát hiện không, đại ca cũng quá thiên vị thôn Cao Gia đi."

Chủng Quang Đạo nhún vai: "Thôn Cao Gia có ân đối với thôn Vương Gia, trước một đêm chúng ta khởi sự, thôn Cao Gia còn tặng thôn Vương Gia hơn mười thùng bột mì đấy, lấy tính tình của đại ca, đương nhiên sẽ phải thiên vị thôn Cao Gia rồi."

Trịnh Ngạn Phu thấp giọng nói: "Thôn Cao Gia có lương, có muối, giàu đến chảy mỡ, nhưng bởi vì đại ca thiên vị, chúng ta không thể hạ thủ, tối hôm qua ta còn nghe các huynh đệ ra ngoài cướp đồ về nói, vốn có hơn mười con dê béo sắp được làm thịt, chỉ vì con dê béo này của thôn Cao Gia mà đại ca thả cho họ về."

Chủng Quang Đạo thấp giọng nói: "Ta cũng nghe nói việc này, nếu lúc đó giết hơn mười con dê béo đó rồi, thu hoạch sao chỉ một chút muối như thế, khẳng định sẽ kiếm được càng nhiều hơn."

Trịnh Ngạn Phu cười khà khà: "Xem ra hai chúng ta anh hùng ánh mắt giống nhau rồi, lão tam, có làm hay không?"

Chủng Quang Đạo cũng cười khà khà: "Đương nhiên làm rồi!"

Trịnh Ngạn Phu: "Vậy phải tránh đại ca ra, tránh toàn bộ người của thôn Vương Gia."

Chủng Quang Đạo: "Vài ngày nữa, chúng ta tìm cơ hội, mượn cái cớ lừa đại ca đưa người của thôn Vương Gia đi về hướng bắc, đợi đại ca đi xa rồi, chúng ta liền đến thôn Cao Gia làm một mẻ."

Trịnh Ngạn Phu: "Ta nghe nói thôn Cao Gia kia có tường thành cao to, không lâu trước đó Vô Thượng Minh Vương đã thua bởi tường thành của thôn Cao Gia, bộ hạ của hắn có mấy chục người

bỏ chạy gia nhập vào chúng ta rồi, lão tam ngươi có cao chiêu gì không?"

Chủng Quang Đạo: "Vô Thượng Minh Vương là một kẻ ngu, chỉ biết là ngạnh công, đương nhiên không được rồi, chúng ta cũng không thể ngu như vậy, ngươi giúp ta chuẩn bị một sợi dây thừng dài, đến tối một mình ta sẽ lén bò lên tường thành, giết chết lính gác, lại từ bên trong mở cửa thành ra, người của chúng ta liền xông vào trong, đánh thôn Cao Gia trở tay không kịp, đến lúc đó tất cả những gì trong thôn sẽ thuộc về chúng ta rồi."

Trịnh Ngạn Phu mừng rỡ: "Kế này của lão tam hay thật, vậy chúng ta cứ làm như thế. Sau khi chuyện thành, đại ca cũng không thể nói gì nữa, giống như chúng ta đem phu nhân và nha hoàn của mấy nhà phú hộ trong huyện Trừng Thành chơi mười tám tư thế, sự việc đã xong rồi, hắn cũng chỉ có thể giương mắt nhìn thôi, hì hì."

Chủng Quang Đạo gật đầu: "Điều đó đương nhiên rồi."

Hai người thương lượng xong, trong lòng đã có kế sách, liền cười khà khà hai tiếng, nhưng chợt quay đầu lại, phát hiện Vương Nhị đang đứng ở phía sau, vẻ mặt giận dữ: "Lão nhị, lão tam, hai các ngươi sao lại làm vậy..."

Hắn đang tức giận chuẩn bị mắng hai người một trận, nhưng không ngờ Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu hầu như đồng thời lấy ra đoản đao, đâm vào hắn.

Chương 66: Thần kính của thiên tôn

Mới sáng sớm, Vương tiên sinh đã thức dậy.

Tối hôm qua ăn rất no, thậm chí còn được thưởng thức thịt và đường đã lâu rồi chưa thấy, khiến hắn ngày hôm nay rất có tinh thần, quay đầu lại nhìn thoáng qua nửa gian nhà đủ loại đồ ăn, lại sờ vào hai cục bạc to bằng nắm tay giấu ở dưới đầu gối của mình.

Muốn đồ ăn có đồ ăn, muốn tiền có tiền!

Trong nháy mắt, Vương tiên sinh có một loại cảm giác "nhân sinh đã đến đỉnh phong".

Cầm tiền của người, tiêu tai cho người, Tam sư gia đối với ta không tệ, vậy ta phải dạy nữ nhi của hắn cho tốt. Hắn liền mở ra cái bao đem tới từ trong thành, bên trong đủ loại tài liệu giảng dạy Tứ Thư, Ngũ Kinh, Bách Gia Tính đều có.

Vương tiên sinh xác nhận đã đầy đủ tài liệu rồi, mới vỗ vỗ mặt, xốc lại tinh thần, đi ra khỏi căn nhà của mình.

Bên ngoài là một cái giếng trời lớn, một trong 9 sảnh 18 giếng của Khách Gia vi ốc, Vương tiên sinh vừa mới vừa đi vào giếng trời, liền thấy Tam Thập Nhị và Cao Nhất Diệp dẫn theo chín đứa trẻ đang đứng ở trước mặt hắn, con gái của Tam sư gia hiển nhiên cũng ở trong đó, phía sau còn có vài thanh niên.

Đây là tất cả những người trong thôn muốn học tập đọc sách biết chữ.

Vương tiên sinh ngẩn người: "Ơ?"

Tam sư gia mỉm cười nói: "Vương tiên sinh vất vả một chút, dạy hết tất cả những người này một lượt luôn đi."

Vương tiên sinh lấy làm lạ, những đứa trẻ này đều là hài tử của nông dân, Tam sư gia lại có thể bỏ tiền túi giúp hài tử của người khác đọc sách biết chữ, hắn là người chí công vô tư như thế sao?

Tuy nhiên ý nghĩ của hắn thế nào cũng được, số học phí mình cầm có dạy gấm trăm lần số hài tử này cũng dư dả, Vương tiên sinh liền chắp tay cười nói: "Tại hạ tự nhiên tận lực."

"Vậy dạy..."

Vương tiên sinh vừa mới nói xong, Cao Nhất Diệp đột nhiên lên tiếng: "A, xin lỗi, xin Vương tiên sinh chờ một chút, thiên tôn lên tiếng rồi, lão nhân gia hắn nói, trước khi bọn nhỏ đọc sách, phải tập thể dục buổi sáng trước, hoạt động thân thể một chút, như vậy mới khoa học."

Trên đỉnh đầu Vương tiên sinh từ từ nhảy lên một dấu chấm hỏi thật lớn,"khoa học" là cái gì?

Cao Nhất Diệp quay sang nói với bọn trẻ: "Mọi người quay lại, nhìn vào 'vọng lâu'."

Vọng lâu chính là kiến trúc ba tầng cao nhất trong Khách Gia vi ốc, cũng là nơi ở của Cao Nhất Diệp, nàng ở tầng ba của vọng lâu, nơi đó là "nơi gần thiên tôn nhất", đứng ở trên sân thượng là có thể nhìn toàn bộ vi ốc.

Tất cả bọn trẻ đều ngoan ngoãn nghe lời xoay người lại, ngay cả mấy thanh niên cũng cùng quay lại, vẻ mặt trang nghiêm nhìn vọng lâu.

Sau đó, chúng liền thấy một vật thể kim loại kỳ lạ hình chữ nhật, từ trong tầng mây từ từ hạ xuống, trôi nổi ở phía trên vọng

lâu. Vật thể hình chữ nhật này rộng mười trượng, cao hơn bốn trượng, trông rất dọa người.

Vương tiên sinh giật mình: "Đây là vật gì?"

Thứ này thật ra là điện thoại di động của Lý Đạo Huyền, y đem điện thoại của mình đặt nằm ngang và luồn vào trong hộp, nó trôi nổi ở trên bầu trời vọng lâu, sau đó, ngón tay nhấn một cái trên màn hình, mở khoá vân tay, màn hình điện thoại liền sáng lên.

Vương tiên sinh giật mình thảng thốt: "A? Thứ này phát sáng rồi."

Cao Nhất Diệp nói: "Đó là thần kính của thiên tôn, dùng để dạy bọn trẻ thuật cường thân kiện thể, mọi người xem cho nghiêm túc."

Xuất hiện trên màn hình điện thoại là một đám trẻ con, mặc y phục kỳ quái, xếp phương trận, vẻ mặt nghiêm túc.

Tiếp theo âm nhạc vang lên: "Cô dạy em, bài thể dục buổi sáng, 1,2, 3,4 hít thở hít thở thít thở..."

Cao Nhất Diệp lớn tiếng nói: "Thiên tôn có lệnh, toàn bộ học sinh, làm theo."

Bọn trẻ bắt đầu làm theo sát hình ảnh, tuy nhiên, đây vẫn là lần đầu tiên chúng học thứ này, động tác không được đúng chuẩn, liền ngã xiên ngã xẹo, xoay loạn cào cào, còn có người trái phải cũng sai hướng, một động tác làm ngã đổ người bên cạnh ra đất.

Tràng diện trở nên hỗn loạn.

Thật ra không riêng gì bọn trẻ bị loạn, toàn bộ Khách Gia vi ốc, khắp nơi đều có người làm theo, cho nên khắp nơi đều rối loạn.

Một lúc lâu video phát xong,"thần kính của Thiên tôn" bắt đầu

bay lên, bay vào tầng mây và biến mất không thấy.

Mọi người ngừng động tác lại.

Cao Nhất Diệp cất cao giọng nói: "Ngày hôm nay là lần đầu tiên, làm không đúng không sao, thiên tôn cũng không trách tội mọi người, sau này mỗi ngày trước khi lên lớp, tất cả mọi người phải tập bài thể dục này."

Mọi người đồng thanh nói: "Cẩn tuân chỉ lệnh của thiên tôn."

Vương tiên sinh: "Ơ? Đã xảy ra cái gì? Rốt cuộc đã xảy ra cái gì?"

Tam Thập Nhị vỗ vào vai Vương tiên sinh, cười nói: "Thôn Cao Gia chúng ta, vẫn luôn được một vị thần tiên là Đạo Huyền Thiên Tôn chiếu cố, bất cứ khi nào bất cứ lúc nào có thể thấy được thiên tôn hiển thánh, vừa rồi ngươi thấy rồi đó, sau này còn có thể thấy thường xuyên hơn."

Vương tiên sinh: "Tử bất ngữ quái lực loạn thần!"

Tam Thập Nhị: "Đồ ăn, ngân lượng ngươi có được, thật ra cũng không phải của ta, mà là thiên tôn thưởng cho ngươi."

Vương tiên sinh: "A, thiên tôn thực sự là vị thần tiên tốt bụng."

Tam Thập Nhị câm nín.

Hình ảnh rơi vào đứng im.

Hồi lâu sau Tam Thập Nhị mới khôi phục khỏi trạng thái đứng im: "Được rồi, kế tiếp liền giao cho Vương tiên sinh, ta còn rất nhiều việc phải làm đây, đi huyện thành hai ngày, trong thôn tồn đọng không ít việc rắc rối, khắp nơi tắm lung tung, còn có không ít người lười biếng không làm việc, ăn trộm bông, ta phải đi mắng những kẻ không chịu làm việc này một trận mới được."

Khi hắn nói đến ba chữ "ăn trộm bông", Cao Nhất Diệp bên cạnh liền đỏ lựng mặt, chột dạ lui về phía sau hai bước, trong lòng thầm nghĩ: Không xong rồi, sắp bị la. Hai ngày này rõ ràng Tam sư gia không ở thôn, sao hắn biết được ta trộm bông?

Lại nghe Tam Thập Nhị nói: "Nhất Diệp cô nương, trước đây bông cất ở trong một gian nhà nhỏ, thường hay có người đến trộm, ta muốn chuyển bông đến vọng lâu, bỏ ở trong lầu hai, lầu ba phía trên là chỗ ở của cô, lầu một phía dưới là từ đường, chúng ta cung phụng tượng thánh thiên tôn ở lầu một. Như vậy, tuyệt đối sẽ không có ai dám đến trộm nữa, ta không tin có người dám đi qua tượng thánh thiên tôn trộm đồ, không biết ý của cô thế nào?"

Cao Nhất Diệp thầm cảm thấy xấu hổ quá: Không xong rồi, ngươi lại đi hỏi ta? Nếu bỏ bông ở dưới lầu của ta, vậy không phải bảo ta trộm thoải mái sao? A a a!

Ngươi không phải là cố ý đấy chứ? Khẳng định là cố ý hỏi ta!

Tam Thập Nhị nào biết được nội tâm phong phú của Cao Nhất Diệp hiện tại: "Nhất Diệp cô nương? Cô làm sao thế? Cô nói đi."

Cao Nhất Diệp hạ quyết tâm, lỡ mất mặt rồi thì mất cho tới: "Được! Bỏ bông ở lầu hai đi."

Tam Thập Nhị được thánh nữ cho phép rồi, liền vung tay gọi các thôn dân tới: "Qua hết đây, dọn bông nào! Dọn hết vào tầng hai vọng lâu, sau này đồ vật thiên tôn ban thưởng cho chúng ta đều đặt hết ở tầng hai vọng lâu, lầu một đặt tượng thánh thiên tôn, lầu ba thì nơi thánh nữ ở, ta xem các ngươi ai còn dám đến lầu hai trộm bông nữa."

Các thôn dân: "Sao chúng ta dám trộm, không dám không dám."

Tam Thập Nhị cười mắng: "Còn nói không dám, ta không ở đây hai ngày, bông đã bị trộm đi một lỗ lớn, các ngươi tưởng ta bị mù

hả?"

Các thôn dân: "Thật không dám! Ngẩng đầu ba thước có thần linh, sao chúng ta dám xằng bậy."

Tam Thập Nhị: "Vậy bông đi đâu rồi?"

Các thôn dân: "Chúng ta cũng không biết."

Tam Thập Nhị: "Hừ! Kẻ nào trộm bông, thiên tôn sẽ thu thập hắn."

Cao Nhất Diệp nghe họ đối thoại mà đầu đầy mồ hôi.

Đang ồn ào thì thôn dân canh gác trên tường vi ốc đột nhiên hô vang: "Ô kìa, trên núi có người đang chạy tới, trông bộ dạng chân nam đá chân chiêu, chắc đang bị thương."

Chương 67: Đến đêm họ sẽ tập kích

Lúc này vẫn đang sáng sớm, Lý Đạo Huyền vừa mới lấy điện thoại từ trong hộp ra, sau đó cầm lấy bánh quẩy và sữa đậu nành mới được giao tới bắt đầu ăn.

Nhìn các người tí hon tập thể dục trông rất buồn cười, sau này dứt khoát hạ lệnh cho người cả thôn làm luôn, không được, người lớn tuổi sợ là không làm được, hay là làm cho họ một quảng trường để nhảy?

Bỏ đi, quảng trường vũ làm phiền dân chúng quá, để lại nhiều vấn đề tiêu cực, tốt nhất không nên dạy hư các dì các thím cổ đại.

- Giải thích, Quảng trường vũ hay điệu nhảy quảng trường là một nếp sinh hoạt văn hóa quen thuộc của những cụ ông, cụ bà Trung Quốc. Hết giải thích.

Y đang nghĩ ngợi tìm trò chơi mới, đột nhiên nghe được lính gác trong thôn lớn tiếng la lên, tiếp theo không ít người chạy lên tường thành phía bắc, Tam Thập Nhị cũng chạy lên tường thành, đưa mắt nhìn quanh ra phía ngoài.

Lý Đạo Huyền lập tức đưa tay đến một hàng nút bên ngoài vỏ hộp, ấn tay vào nút "Bắc".

Rất nhanh, tầm nhìn liền chuyển sang sườn núi phía bắc.

Một nam tử trẻ tuổi mặc y phục rách nát, làn da ngăm đen vì phơi nắng, đang lảo đảo chạy từ trên sườn núi xuống, trên người còn có vết máu. Hắn chạy được vài bước liền ngã chúi dụi, đứng

lên lại tiếp tục loạng choạng chạy...

Lý Đạo Huyền thầm nghĩ ngon lành, tầm nhìn mở rộng thoải mái thật!

Y tiếp tục ấn nút, để cho tầm nhìn tập trung vào nam tử kia, chạy theo hắn.

Hồi lâu sau, cuối cùng nam tử đó chạy tới phía dưới tường bảo cao ba trượng của Cao gia vi ốc, liền ngã lăn ra đất, nằm xuống mặt ngửa lên trời, la lên với người phía trên tường bảo: "Ta là... Vương... Vương Nhị... đại ca... thủ hạ".

Có lẽ chạy quá mệt mỏi, hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều, cả một câu hắn cũng không nói trôi chảy, nói một chữ phải thở một hơi.

Tam Thập Nhị nghe được mấy chữ "Vương Nhị","thủ hạ", tập trung nhìn vào mới nhận ra người tới là ai, chính là tiểu đầu mục đã chặn đường muốn cướp ở trên đường lúc hắn đi huyện thành, hình như gọi là "Bạch Miêu".

Hắn nhíu mày thật sâu, nói với Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu bên cạnh: "Nhanh đưa Bạch Miêu kia vào."

Hai người Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu liền xuống tường bảo, đi vòng tới cửa.

Cửa bảo là Thái Tâm Tử dùng hai tấm sắt mỏng 1 mi-li-mét làm thành, nhưng bỏ vào Minh Mạt lại là hai tấm thép lớn dày 20 xăng-ti-mét, các người tí hon vốn không di chuyển được, phải tháo bàn kéo trên cửa thành cũ đem qua, mượn lực của bàn kéo mới di chuyển được cánh cửa.

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu chui ra, vác nam nhân kia vào vi ốc và đi đến trước mặt của Tam Thập Nhị và Cao Nhất Diệp.

Tam Thập Nhị vội hỏi: "Bạch Miêu hảo hán, đã xảy ra chuyện gì?"

Bạch Miêu thở hổn hển mà nói: "Chủng... Quang Đạo... Trịnh Ngạn Phu... muốn... đánh thôn Cao Gia... đại ca không đồng ý... hai người liên thủ... ám toán đại ca..."

Tam Thập Nhị và Các thôn dân đều sững sờ.

Nam tử: "Đại ca bị thương... bị hai kẻ phản bội... nhốt trong sơn động... mọi người của Thôn Vương Gia bị giam giữ... chỉ có ta chạy tới... cầu thôn Cao Gia... cứu đại ca của ta..."

Sắc mặt Tam Thập Nhị thoáng chốc đen như đít nồi.

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu giận dữ: "Đáng hận."

Ngay cả hai thợ điêu khắc cũng chen ra từ trong đám người: "Ôi, Vương Nhị đại ca tốt vậy mà."

Lý Đạo Huyền nghe vậy cũng không khỏi sầm mặt lại, mẹ nó, thế đạo gì thế này, vì sao người tốt luôn bị hại?

Ài, nhân từ nương tay vốn không làm được kiêu hùng, loại hảo hán nói nghĩa khí như Vương Nhị cho dù có khiếu làm mãnh tướng, nhưng đã định trước không làm lớn được, cho dù không phải gặp chuyện không may ở chỗ này, sớm muộn cũng có một ngày... bỏ đi, thôi đừng trù ẻo hắn.

Các thôn dân bắt đầu nghị luận.

Tam Thập Nhị lớn tiếng nói: "Im lặng hết nào! Hiện tại không chỉ thảo luận vấn đề có cứu Vương Nhị hay không, mà là trước khi cứu Vương Nhị, chúng ta phải tự bảo vệ mình trước đã."

Tam Thập Nhị: "Sao các ngươi ngốc quá vậy? Không nghe Bạch Miêu hảo hán nói à, Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo dự định

đánh thôn Cao Gia, cho nên họ mới ám toán Vương hảo hán."

Mọi người thất kinh.

Tam Thập Nhị gân cổ hét lên: "Không bao lâu nữa, Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo sẽ đánh tới đây, con mẹ nó, các ngươi còn đứng đực ra đó? Chuẩn bị chiến tranh, chuẩn bị chiến tranh, mọi người lập tức chuẩn bị chiến tranh, nhanh [Lệ qua mạt mã]."

Bạch Miêu hổn hển nói: "Không... nhanh vậy đâu... họ biết thôn Cao Gia... có tường thành cao to... họ... sẽ đến đêm... tập kích."

Lời này đã làm cho Tam Thập Nhị bừng tỉnh lại, đúng rồi, hiện tại chúng ta có tường thành cao ba trượng, bọn Trịnh Ngạn Phu chỉ cần không phải kẻ lỗ mãng, sẽ không ngay thanh thiên bạch nhật ngốc nghếch chạy tới cường công thôn Cao Gia, bằng không, Vô Thượng Minh Vương chính là kết quả của chúng.

Đêm tập kích sao?

Tam Thập Nhị hơi hoảng.

Cao Sơ Ngũ ở bên cạnh hét lên: "Tam sư gia, chiến tranh ban ngày chúng ta biết một chút, nhưng chiến tranh ban đêm phải đánh thế nào a?"

Trịnh Đại Ngưu cũng nói: "Bọn chúng sẽ tới tập kích bất cứ lúc nào, nhưng chúng ta không thể cả đêm không ngủ được, vậy phải làm sao?"

Tam Thập Nhị rống to hơn: "Ta biết cái rắm, con mẹ nó ta chỉ là sư gia, không phải quân sư."

Các thôn dân xung quanh lại bắt đầu hoảng loạn.

Lý Đạo Huyền lại cảm thấy vui vẻ, tập kích ban đêm có gì mà

sợ? Ta mở chức năng "báo động" của camera giám sát là được, chỉ cần phát hiện ra có vết tích người hoạt động, lập tức sẽ vang lên âm nhạc báo động đã cài đặt sẵn, sau đó đưa một cái đèn huỳnh quang vào trong hộp, các ngươi lập tức trở thành chiến tranh ban ngày rồi.

Tuy nhiên, thủ đoạn này của y thuộc về "thiên tôn gian dối", nếu như ngay từ đầu đã gian dối vậy rồi, các người tí hon sẽ không học được gì.

Trước không vội, xem họ hành động thế nào đã.

Tam Thập Nhị do dự mãi, đột nhiên bừng tỉnh: "Đúng rồi, bây giờ vẫn là sáng sớm, cách trời tối còn lâu, nhanh, người đâu, đến Bạch gia bảo mời Bạch Diên Bạch tiên sinh qua đây, hắn là giáo viên dân đoàn, sẽ biết ứng phó thế nào."

Cao Sơ Ngũ: "Ta đi!"

"Vậy ngươi trên đường cẩn thận." Tam Thập Nhị nói: "Bên ngoài rất không yên ổn, gặp phải tặc tử, ngươi đừng cậy mạnh, cứ cắm đầu chạy cho ta, đám tặc nhân không có ngựa, không đuổi kịp ngươi đâu."

Cao Sơ Ngũ nhếch môi cười ngây ngô: "Yên tâm, gần đây ngày nào ta cũng được ăn no, có sức lực, cái bọn chân yếu tay mềm đó không đuổi kịp ta."

Hắn mang theo mấy miếng thịt khô, cầm một cái bánh bột mì, sau đó vung chân chạy ra vi ốc. Cao Nhất Diệp ở trên tường thành hô to: "Sơ Ngũ ca, mới đầu đừng chạy nhanh như vậy, cả chặng đường hai canh giờ đấy, ngươi phải tiết kiệm sức lực."

Cao Sơ Ngũ ngây thơ nói: "Ờ nhỉ, đúng rồi!"

Mọi người câm nín.

Đem chuyện quan trọng như vậy giao cho một người khờ, ổn không nhỉ?

Tam Thập Nhị chợt xoay người lại, nhìn hai thợ rèn: "Giáp đâu? Giáp của chúng ta đâu? Hiện tại có mấy bộ rồi?"

Hai thợ rèn ngoác miệng nói: "Hiện tại nhiều rồi, mấy ngày nay chúng ta có vải bông, các nữ nhân cũng cùng nhau động thủ, đã đem mảnh giáp gắn vào áo bông, làm được vài bộ miên giáp rồi đấy."

Tam Thập Nhị: "Nhanh chóng kiểm kê, phân chia giáp cho thanh niên có thể đánh được trong thôn, nhanh nhanh nhanh, còn đá tảng, dầu, chuẩn bị sẵn sàng tất cả đi, a, đúng rồi, máy ném đá của chúng ta đâu?"

Trịnh Đại Ngưu: "Lần trước đánh giặc xong, thiên tôn đã thu lại máy ném đá về trời rồi."

Tam Thập Nhị: "Chiến tranh ban đêm, hình như máy ném đá không dùng được mà nhỉ? Ôi chao! Ta cũng không rõ lắm, bỏ mấy cái này trước đi, mọi người hành động nào, nhanh nhanh nhanh, nên làm cái gì thì làm cái đó."

Các thôn dân: "Nhưng chúng ta tới cùng nên làm gì?"

Tam Thập Nhị nghẹn lời.

Khung cảnh lại đứng im.

Chương 68: Cho mời Bạch lão gia

Toàn bộ thôn Cao Gia lại bắt đầu hỗn loạn, các thôn dân chạy lộn xộn như con ruồi không đầu, tuy nhiên, tình huống lần này đã tốt hơn lần trước rất nhiều.

Các thôn dân chí ít biết phải chuẩn bị vật tư chiến tranh, cũng không biết đánh vào ban đêm thì dầu và đá tảng còn có tác dụng hay không, dù sao thì cứ chuẩn bị trước, hai thợ rèn thì chạy về lò rèn của mình, lấy hết ra áo giáp đã làm xong mấy ngày nay.

Mấy ngày nay phần lớn nữ nhân trong thôn đều dệt vải, mặc dù khi Tam Thập Nhị không có mặt họ thường lén lút lười biếng, nhưng bản chất cần cù của nhân dân lao động cũng không phải khoác lác, cho dù lén lút lười biếng, hiệu suất làm việc vẫn rất khả quan, trong thôn có rất nhiều vải bông, hai vị thợ rèn liền tìm vài phụ nhân khéo léo hỗ trợ, ráp mảnh sắt đã làm tốt lúc trước vào vải bông.

Miên giáp có tổng cộng tám bộ.

Thứ này đem so với những áo giáp xa hoa thì nó càng thích hợp với dân thôn Cao Gia hiện tại hơn, áo giáp quá nặng, các thôn dân chưa trải qua huấn luyện quân sự nghiêm chỉnh nếu mặc vào, sẽ bị giáp đè cho ngất xỉu không thể hoạt động được.

Nhưng miên giáp rất nhẹ, các thôn dân mặc vào còn có thể nhảy nhót được.

"Trịnh Đại Ngưu, cho ngươi một bộ! Ngươi là chủ lực."

Trịnh Đại Ngưu nhếch môi cười ra tiếng: "Để lại cho Cao Sơ Ngũ một bộ, hắn cũng là chủ lực. Còn mấy bộ, mấy hậu sinh to khoẻ nhất qua đây..."

Một nữ nhân từ bên cạnh chạy qua, lén lút đưa cho Lý Đại một cuộn vải bông dày: "Lý thợ rèn, chỗ ta còn một cuộn vải bông chưa kịp đưa cho ngươi, tặc quân còn mấy canh giờ nữa mới đến mà, ngươi xem có làm thêm một bộ giáp nữa được không."

"Cao thợ rèn, chỗ ta cũng còn nhiều vải bông."

Thời gian chưa đến nửa nén hương, hai vị thợ rèn lại nhận được mấy cuộn vải bông nữa. Hai người đang chuẩn bị đi chế giáp thêm, đột nhiên nghe được giọng một nữ tử có vẻ xấu hổ, rất êm tai: "Chỗ ta cũng có vải bông."

Mọi người nghe được giọng nói này liền đồng thời sửng sốt, quay đầu nhìn liền thấy thánh nữ đại nhân Cao Nhất Diệp đang hai tay nâng một cuộn vải bông lớn, xấu hổ nói: "Ta cũng dệt được một chút."

Mọi người: "Phù!"

Hai ngày Tam Thập Nhị không ở đây, hai ngày này thiên tôn cũng không hiển linh, kết quả trong thôn khắp nơi là yêu ma quỷ quái, ngay cả thánh nữ đại nhân cũng không làm việc đàng hoàng rồi.

Bỏ đi, hiện tại cũng không phải là lúc thổ tào thánh nữ đại nhân, hai vị thợ rèn vội vàng chạy vào lò rèn, lại gọi các thợ rèn khác trong thôn, các phụ nữ có thể may vá, còn cả thời gian một ngày mà, nói không chừng còn kịp để tạm thời tạo thêm vài bộ áo giáp để ứng phó.

Cả đám người nhanh chóng bắt tay vào việc tạo miên giáp.

Cao Sơ Ngũ vừa bước ra ngoài Cao gia vi ốc, liền sải bước về

hướng Bạch gia bảo. Hắn chỉ biết phương hướng đại thể của Bạch gia bảo chứ không biết vị trí cụ thể, nhưng không sao, dẻo mồm tí là được.

Trên đường gặp người liền hỏi, còn có một lần hỏi trúng mấy tên tặc nhân, mấy tên tặc đó liền rút đao ra, còn chưa kịp chém tới thì Cao Sơ Ngũ đã nhanh chân chạy xa hơn mười thước, mấy tên tặc nhìn mà ngớ người, đang hạn hán mà, người người không có ăn, sao hắn lại có sức chạy nhanh thế nhỉ?

Đường người khác đi hai canh giờ, Cao Sơ Ngũ chỉ cần 1. 5 canh giờ.

Đã đến Bạch gia bảo.

Đập vào mắt là một mảnh khí thế ngất trời, tất cả đang trong cảnh kiến thiết. Bạch Diên mặc trường sam màu trắng, chắp hai tay sau đít, đứng thẳng tắp, giống như phiên phiên quân tử, đang giám sát gia đinh tá điền dưới tay, cùng với thôn dân phụ cận được mời tới, sửa chữa lại tường bảo lần trước bị Vô Thượng Minh Vương phá hư.

Trên mảnh đất trống bên ngoài Bạch gia bảo còn có một nhóm nam tử trẻ tuổi, đang cầm trường côn luyện tập đống tác đâm tới.

Thì ra, sau khi Bạch Diên về nhà liền tổ chức lại dân đoàn, hơn nữa lần này chi càng nhiều tiền hơn, mời chào càng nhiều người hơn, thề phải bảo vệ tốt Bạch gia bảo, không thể bị tặc nhân công phá nữa.

Thấy các thủ hạ luyện tập hăng hái như vậy, Bạch Diên cũng hào hứng, lớn tiếng nói: "Cầm cung tới."

Một tên gia đinh bên cạnh nhanh chóng đưa lên một thanh cung nhẹ. Bạch Diên kéo cung cài tên, bắn một tên vào người rơm cách đó không xa, tên trúng giữa mặt.

"Ha ha ha ha, môn Xạ trong quân tử lục nghệ này, đã về với ta rồi, ha ha ha ha, đã về rồi." Đang phấn khởi thì chợt nghe được một giọng nói thật thà từ đằng xa: "Bạch lão gia, bạch lão gia."

Bạch Diên quay đầu nhìn qua: "Ồ, đây không phải Cao... Cao Thập Ngũ của thôn Cao Gia sao? Cao Ngũ Ngũ? Cao Nhất? Cao Nhị? Cao Tam? Tới cùng là Cao gì nhỉ?"

Cao Sơ Ngũ nhanh chóng chạy đến trước mặt hắn: "Cao Sơ Ngũ!"

Bạch Diên: "Đúng đúng, ta nhớ rất rõ, ngươi gọi Cao Sơ Ngũ, làm sao thế? Trông có vẻ rất vất vả."

Cao Sơ Ngũ nhanh chóng nói: "Có một tặc tử, ý định trong đêm tập kích thôn Cao Gia, Tam sư gia không biết đánh trận, muốn cầu Bạch lão gia giúp đỡ."

Sắc mặt Bạch Diên thoáng cái liền sa sầm: "Tặc chết tiệt, thôn Cao Gia có ân với ta, nếu là chuyện của thôn Cao Gia, đó chính là chuyện của Bạch Diên ta rồi, cái này gọi là có qua mà không có lại chính là phi lễ, môn Lễ này trong quân tử lục nghệ, ta luôn rất coi trọng."

"Người đâu, dắt hai con ngựa tới đây."

Lập tức có gia đinh đưa tới hai con ngựa tốt. Lần trước là Bạch Diên đưa vợ con chạy trốn cho nên dùng xe ngựa, nhưng lần này bên Bạch gia bảo không thành vấn đề, hắn không cần dẫn theo vợ con chạy trốn nên không dùng xe ngựa nữa, ngồi ngựa vẫn thoải mái hơn, tốc độ cũng nhanh hơn nhiều.

"Cao Sơ Ngũ, ngươi biết cưỡi ngựa không?"

"Không biết!"

"Vậy ngươi ngồi lên ngựa ôm lấy cổ nó, ôm chặt lấy là được."

Cao Sơ Ngũ: "Hả?"

Bạch Diên xoay người lên ngựa, nói với bọn gia đinh bên cạnh: "Những gì ta huấn luyện cho các ngươi, dựa vào nó bảo vệ tốt Bạch gia bảo, đợi ta trở về."

Bọn gia đinh đồng thanh nói: "Tuân lệnh, lão gia."

Bạch Diên nhìn Cao Sơ Ngũ vụng về leo lên ngựa, lại ôm lấy cổ ngựa, cười ha ha một tiếng, một tay kéo dây cương của Cao Sơ Ngũ, tay kia thì kéo của mình, hai chân kẹp lấy bụng ngựa: "Đi nào."

Con ngựa kia thoắt cái chạy ra xa, ngựa của Cao Sơ Ngũ bị hắn kéo cũng chạy theo. Đợi con ngựa kia chạy tới rồi, Bạch Diên liền đem dây cương ném vào trong tay Cao Sơ Ngũ rồi không quản đến nữa, nó sẽ chạy theo ngựa của mình. Hai người hai ngựa, dùng tốc độ nhanh nhất chạy băng băng về hướng thôn Cao Gia.

Tốc độ của ngựa nhanh hơn nhiều so với chân người, Cao Sơ Ngũ tới Bạch gia bảo dùng 1. 5 canh giờ, về thôn Cao Gia chỉ tốn nửa canh giờ, khi hai người thấy được Cao gia vi ốc thì ngay cả giờ ngọ còn chưa đến.

Lúc này Lý Đạo Huyền đang chuẩn bị camera cho trận dạ chiến ban đêm, khẳng định phải xem cho đã, cho nên y bố trí thêm mấy cái camera độ phân giải cao, chức năng cảnh báo ban đêm cũng phải mở ra hết, đồ chơi này phải điều chỉnh và thao tác rất nhiều.

Lớp kính của hộp cũng phải lau cho sáng, để camera có thể quay được trận chiến này ở nhiều góc độ, mình cũng càng dễ dàng hơn trong việc chỉnh sửa và cho ra nhiều video chất lượng tốt hơn.

Lý Đạo Huyền vừa mới điều chỉnh xong hệ thống camera thì thấy hai con ngựa chỉ to như hai đốt ngón tay chạy tới bên cạnh thôn, không khỏi "ơ" một tiếng, cười nói: "Ngựa tí hon trông đáng

yêu thật, thì ra là lục nghệ ca Bạch Diên tới rồi."

Chương 69: Tiên gia pháp bảo lại tới

Bạch Diên phi ngựa vọt tới dưới vi ốc, nhìn trái ngó phải, hắn lại ngẩn ra: "Ơ, mới mấy ngày không tới, sao lại thay đổi rồi? Tường thành năm màu không thấy đâu, lại biến thành một đại gia bảo lợi hại hơn, tường bảo này chắc phải cao tới ba trượng nhỉ?"

Bên kia hắn còn đang mở rộng Bạch gia bảo, còn tưởng rằng xây rất tốt rồi, kết quả vừa nhìn thấy bảo này của thôn Cao Gia, trong nháy mắt cảm thấy Bạch gia bảo của mình vừa tệ lại vừa rách nát, không thể nhìn được.

Cao Sơ Ngũ từ phía sau đuổi theo: "Thiên tôn thu lại tường thành cũ rồi, ban thưởng cho thôn chúng ta một gia bảo mới, tất cả mọi người đều dọn đến nhà mới, ta... ta cũng có nhà riêng của mình rồi, có thể cưới vợ, hì hì."

Bạch Diên liếc xéo hắn: ai cần nghe mấy chuyện cưới vợ dở hơi của ngươi làm gì.

Tam Thập Nhị thò đầu ra từ trên tường thành, nhìn thấy Bạch Diên phía dưới liền mừng rỡ: "Bạch tiên sinh tới rồi, Bạch tiên sinh tới rồi, nhanh, nhanh mở cửa, mời Bạch tiên sinh vào."

Các thôn dân liền hò reo, nhìn thấy Bạch Diên tựa như thấy được tâm phúc của mình, cả đám người vội vàng mở cửa, bao quanh Bạch Diên đi vào Cao gia vi ốc.

Bạch Diên đi vào toà vi ốc khổng lồ này, hắn hoàn toàn khác với người thường, ánh mắt chỉ tập trung vào "tính phòng ngự" của nó, nhìn trái ngó phải, bốn góc vi ốc đều có bốn "vọng lâu", thủ

trên vọng lâu bắn tên xuống dưới sẽ vô cùng thuận lợi.

Giữa bốn "vọng lâu" còn có "đường ngựa phi" tương liên, có thể cho binh sĩ bên phòng thủ nhanh chóng di chuyển giữa bốn vọng lâu, hỗ trợ lẫn nhau.

Vọng lâu và đường ngựa phi đều thiết kế "lỗ xạ kích", bên phòng thủ có thể thông qua những lỗ nhỏ này xạ kích ra bên ngoài, vừa có thể bảo đảm an toàn của mình, vừa có thể tấn công địch nhân.

"Tuyệt!"

Bạch Diên không khỏi chậc lưỡi tán thán: "Bảo này cực kỳ cao minh, sau khi trở lại ta cũng phải xây dựng Bạch gia bảo của ta thành như vậy."

Tam Thập Nhị tiến lên nghênh đón: "Bạch tiên sinh, chuyện xây bảo bàn lại sau đi, trước tiên ngài nghĩ xem trận này chúng ta phải đánh thế nào. Theo người mật báo của ta nói, tặc tử tính toán ban đêm sẽ lén bò lên tường thành, sau đó từ bên trong mở cửa bảo..."

Bạch Diên liếc xéo hắn: "Vậy còn không đơn giản sao, đốt thêm đèn, thêm chậu than trên thành, phái thêm lính gác tuần tra, không để cho tặc tử có cơ hội, không phải được rồi sao?"

Hắn vừa thốt ra những lời này, chợt bừng tỉnh: "Không đúng, không thể làm vậy được."

Lý Đạo Huyền cười: "Bạch Diên này phản ứng nhanh thật."

"Địch ở trong tối, ta ở ngoài sáng." Bạch Diên nhanh chóng nói: "Nếu như tặc tử phát hiện chúng ta thủ chắc chắn, sẽ không tấn công nữa, mỗi đêm chúng ta phải lãng phí dầu, gỗ, còn lãng phí nhân lực canh gác, cả thôn không ai dám ngủ yên, cứ đợi, không đợi được tặc quân tấn công, tự nhiên sẽ mệt mỏi. Mà tặc tử chờ

chúng ta mệt mỏi rồi, sẽ lơ là phòng ngự, trở lại tập kích, vậy chúng ta sẽ xong đời."

Tam Thập Nhị than thở: "Đúng vậy, chỉ có đạo lý nghìn ngày làm tặc, nào có nghìn ngày phòng tặc chứ, sẽ rất khó lòng phòng bị."

Bạch Diên đảo mắt mấy vòng, lại bò lên tường bảo, nhìn trái ngó phải, nắm rõ hết toàn bộ địa hình vi ốc rồi, lúc này mới nở nụ cười: "Không sai, không thể mỗi ngày phòng tặc được, cho nên chúng ta phải dẫn tặc xuất động, giả vờ không biết chúng muốn tới, lơ là phòng ngự, dẫn tặc nhân vào gia bảo rồi, sau đó lợi dụng địa hình, vây giết bọn chúng ở bên trong gia bảo, phải đem bọn chúng diệt trừ tận gốc, không để bọn chúng mãi mãi nhớ thương được."

"Đại gia bảo thiên tôn ban ân này sở hữu năng lực phòng ngự cực mạnh, đồng thời đã sắp xếp các khu vực phòng ngự, các ngươi xem... Bảo này chia làm 9 sảnh 18 giếng, giếng này... giếng này... còn có giếng này... Chúng nó tự nhiên mà hình thành một bố cục phòng ngự... Nếu như dẫn địch nhân vào trong bảo, dẫn tới trong ba cái giếng trời này, người của chúng ta chỉ cần chắn ở đây... Ở đây... còn có ở đây... là có thể đem tặc tử vây chết ở trong ba cái giếng trời này... Trên đỉnh hai bên lại ném đá xuống, trong giếng một tặc tử cũng không thoát được."

Mọi người nghe không hiểu, chỉ có thể làm bộ hiểu rồi: "A, thì ra là thế."

Lý Đạo Huyền từ "trên cao" nhìn xuống cũng nhìn thấy rõ ràng, theo mấy phương hướng Bạch Diên chỉ tay vào, đem mấy điểm liên kết lại, quả nhiên, Khách Gia vi ốc này cũng không đơn giản, 9 sảnh 18 giếng bên trong nó, chính là phòng tuyến một tầng tiếp một tầng...

Nếu như quân địch công phá một tầng phòng tuyến, liền có thể

lui thủ tầng thứ hai, công phá tầng thứ hai, liền lui thủ tầng thứ ba, tầng tầng tiêu hao binh lực của địch nhân, mãi đến cuối cùng, bên phòng thủ còn có thể lui thủ trong vọng lâu Cao Nhất Diệp ở.

Lâu này giống như thành lâu cổ đại, từ trên cao nhìn xuống, dễ thủ khó công, chính là trận địa cuối cùng.

Chậc chậc, thật là không thể không cảm thán trí tuệ của người Khách Gia.

Bạch Diên lần đầu tiên kiến thức đại gia bảo lợi hại như vậy cũng không khỏi cảm thấy hưng phấn, ma quyền sát chưởng: "Ha ha ha, ta đã có một sáng kiến hay. Tất cả nam nhân có thể đánh đi theo ta, chúng ta luyện tập một chút trước nào..."

"Cao Sơ Ngũ, ngươi dẫn mười người, thủ thông đạo này, lại thêm mười phụ nhân cường tráng, lên đỉnh hai bên, lấy đá đập xuống dưới hỗ trợ Cao Sơ Ngũ."

"Trịnh Đại Ngưu, ngươi dẫn mười người, thủ thông đạo này."

"Trên nóc hai bên thông đạo tăng thêm một số nữ nhân cường tráng, phụ trách ném đá."

"Lý Đại, ngươi dẫn năm người, từ thông đạo này đi vòng qua đây..."

"Cao Nhất Nhất, ngươi dẫn năm người, mai phục ở trong con hẻm này, đợi tặc quân đi qua thông đạo này, ngươi lập tức đi ra đóng lại cánh cửa này, cài then vào."

"Ôi chao, con đường này... Ta thật sự không biết dùng ai nữa rồi." Bạch Diên bắt đầu do dự: "Thông đạo này là con đường duy nhất tặc quân chạy trốn, nhưng trong thôn nhân thủ không đủ, làm sao bây giờ."

Lý Đạo Huyền nhìn thông đạo đó và giếng trời phía sau, liền

cười hắc hắc, có rồi.

Bạch Diên đang suy nghĩ, Cao Nhất Diệp đột nhiên lên tiếng: "Mọi người lui lại, thiên tôn muốn cho chúng ta mượn một cái tiên gia pháp khí."

Mọi người vừa nghe vậy, vội vàng lui lại.

Bạch Diên cũng vội vàng quay về bầu trời hành đại lễ.

Chỉ thấy một cái cự pháo bằng đồng rất lớn, từ trên bầu trời từ từ hạ xuống, rơi đúng vào giếng trời nằm ở cuối thông đạo mà Bạch Diên không tìm được người phòng thủ, nhẹ nhàng đặt xuống, đầu ống pháo đang hạ xuống, nhắm ngay thông đạo.

Đại pháo dài đến mấy trượng, khi hạ xuống đất lại không tạo ra chút chấn động nào, có thể thấy được thiên tôn dùng lực rất nhẹ, sợ chấn động đến mọi người.

Đại pháo này chiếm cứ diện tích rất lớn, chiếm đầy cả một cái giếng trong 9 sảnh 18 giếng, lớn đến mức đáng sợ.

Các thôn dân chưa từng thấy qua đại pháo, không biết đại pháo vốn có bộ dạng gì, nên cũng bỏ qua, nhưng Bạch Diên và Tam Thập Nhị đã từng thấy qua hồng y đại pháo trên thành thị lớn. Hai người nhìn một cái là có thể nhận ra,"tiên gia pháp khí" này thiên tôn cho chính là một khẩu đại pháo, chỉ là...

Nó to quá!

Tam Thập Nhị: "Thiên tôn chơi cái gì cũng lớn!"

Bạch Diên: "Cự pháo thế này, chúng ta sử dụng thế nào? Ngay cả đạn pháo cũng mang không nổi. Huống hồ, lúc nã pháo, nhất định đất rung núi lở, uy lực bạo tạc khổng lồ đó, đủ để chấn chết hết chúng ta. Thiên tôn, thần vật này, chúng tiểu nhân không dùng được rồi."

Chương 70: Dạ tập sắp tới

Lý Đạo Huyền cười như ma làm, đây chỉ là một cái bật lửa khò mà thôi, không phải pháo thật.

"Nhất Diệp, nói cho mọi người, trong ba trượng phía trước miệng pháo, không một ai đến gần, không thể đặt vật dễ cháy."

Cao Nhất Diệp vội vàng chuyển lời, đối diện miệng pháo chính là một thông đạo, cũng chính là thông đạo mà Bạch Diên nói "không có người phòng thủ", các người tí hon đứng trong thông đạo vội vàng rời khỏi.

Hai bên thông đạo đều là vách tường làm từ gỗ ép, cũng không có vật dễ cháy nào khác.

Lý Đạo Huyền thấy họ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, liền phân phó: "Nhất Diệp, bảo Lý Đại, Cao Nhất Nhất cầm lấy búa, đồng thời dùng lực đập mạnh vào cơ quan phía sau đại pháo."

Lý Đại và Cao Nhất Nhất nhận được mệnh lệnh, vội vàng cầm lấy búa rèn sắt của mình.

Trong trận đánh lần trước, Lý Đại và Cao Nhất Nhất phụng mệnh gõ cơ quan của máy ném đá, đã lập đại công, cũng có kinh nghiệm gõ cơ quan rồi.

Lần này lại nhận được mệnh lệnh như vậy, hai người cũng coi như quen việc dễ làm, vừa đếm 1,2 , 3 thì hai người đã đồng thời vung búa lên, nhắm vào cơ quan và đập mạnh một cái.

"Cheng!"

Tiếng kim loại va chạm vang lên rất to, miệng cự pháo bắn

"phụt" ra một ngọn lửa màu xanh tím, phun ra xa một trượng.

Một trượng này chỉ là ngọn lửa nhìn thấy được, trên thực tế phía trước ngọn lửa còn có một khu vực nhiệt độ cao nhìn không thấy, cũng phải tới ba thước.

Nhìn ngọn lửa phun ra, mọi người sợ hãi đến run rẩy.

Ngay cả Bạch Diên người có kiến thức nhất cũng sợ hãi lui về phía sau vài bước.

Qua một hồi lâu Bạch Diên mới định thần lại, mừng rỡ nói: "Tiên gia pháp khí, quả nhiên lợi hại vô cùng."

Tam Thập Nhị: "Mẹ ơi, nếu như bỏ ta vào thứ này thiêu, trong nháy mắt [Thi cốt không còn]."

Bạch Diên mừng như điên: "Con đường này, xem ra chỉ cần hai vị thợ rèn thủ là được rồi, cho dù tới là thiên quân vạn mã, cũng có thể thiêu sạch sẽ."

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu cùng la lên: "Oa, tiên gia pháp khí quá lợi hại, chúng ta cũng muốn chơi, để chúng ta thủ ở đây đi."

Bạch Diên liếc xéo: "Hai các ngươi là đồ ngốc, ta sợ các ngươi ngốc quá ngay cả cơ quan cũng không đập chuẩn, Cao Sơ Ngũ đập vào chân Trịnh Đại Ngưu, Trịnh Đại Ngưu đập vào tay Cao Sơ Ngũ, sau đó con đường này sẽ bị tặc quân công phá mất."

Hai người nghe thế liền mồ hôi đổ như mưa, thật sự có khả năng này.

Thật ra, sau khi giơ búa lên cao quá đầu, lại dùng lực đập xuống, đừng nói kẻ ngốc, người bình thường không ngốc cũng có khả năng rất lớn đập hụt, cho dù không hụt cũng có khả năng đập không có sức, hoặc là bị vẹo thắt lưng.

Chỉ có người mỗi ngày vung búa, luyện tập qua mới có thể đập vừa chuẩn xác lại vừa có lực mỗi một chuỳ, chuyện này đương nhiên chỉ có hai vị thợ rèn mới có thể gánh vác được.

Bạch Diên: "Ta phải an bài lại người thay thế cho hai người họ, thủ hai thông đạo khác. Hắc hắc hắc, có thiên tôn phù hộ, cảm giác đánh thế nào cũng không thua được, có điều, thắng phải đẹp một chút, mới không cô phụ sự kỳ vọng của thiên tôn."

Mọi người đồng thanh nói: "Thiên tôn phù hộ!"

Bạch Diên phất tay: "Mọi người bắt đầu tập luyện, phải nhớ rõ lộ tuyến công thủ tiến lui của mình, ban đêm tác chiến, không có ánh sáng, đừng để mình bị lạc đường trong gia bảo của mình, vậy thì người ta sẽ cười rụng răng mất."

Mọi người: "Thiên tôn phù hộ!", sau đó, thôn Cao Gia lại bắt đầu tập luyện trong khí thế ngất trời. Những người vốn rất sợ hãi, sau khi thấy được "tiên gia đại hoả pháo" thiên tôn ban cho, phát hiện hậu trường của mình vẫn rất cứng, chỉ cần ôm chặt lấy bắp đùi thiên tôn, vạn sự không lo rồi.

Trong nháy mắt tinh thần tỉnh táo, lưng không còn mỏi, chân không còn đau, căn bản không còn sợ hãi nữa...

Vào đêm, thành phố Song Khánh vẫn rất ồn ào, cuộc sống về đêm mới chỉ bắt đầu.

Lý Đạo Huyền ngồi trước máy vi tính, chỉnh sửa video.

"Mỗi ngày của vương quốc tí hon".

Nội dung kỳ thứ 8: Trong một gian nhà tranh nhỏ, Cao Tam Nương đang ngồi trước khung cửi dệt vải, kẽo kẹt kẽo kẹt, phụ nhân làm nghề...

Đúng lúc này, điện thoại của y đột nhiên vang lên tiếng chuông

cảnh báo "reng reng reng reng".

Là tiếng cảnh báo "ban đêm phát hiện động tĩnh" của APP camera.

Lý Đạo Huyền ngừng công việc trong tay, ngồi xuống bên hộp. Tầm nhìn trong hộp y đã sớm điều chỉnh một chút, không tập trung vào giữa thôn nữa, mà di chuyển qua hướng bắc mấy trăm mét, có thể thấy được một nửa thôn, nửa còn lại có thể nhìn thấy một góc sườn núi ở phía thành bắc.

Camera phát ra âm thanh cảnh báo chính là cái giám sát vùng sườn núi này.

Cho nên ánh mắt của Lý Đạo Huyền tự nhiên tập trung vào trên sườn núi.

Trên sườn núi có cây, nhưng cây cối không có sức sống, rất nhiều cây thân không có vỏ, đương nhiên là bị các thôn dân lột ra ăn hết rồi.

Những thân cây này che mất một phần tầm nhìn của Lý Đạo Huyền, nhưng y vẫn có thể nhìn thấy, một đám người đang ở trong rừng lén lút di chuyển... Hắc, Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo tới rồi.

Trên bầu trời là trăng tròn treo cao, Trung thu mới qua được mấy ngày, hiện tại trăng còn rất tròn, lại thêm mấy năm không mưa, vạn lý không mây, ánh trăng rất sáng.

Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo dẫn theo hơn hai trăm thủ hạ, ẩn núp trên sườn núi phía Bắc thôn Cao Gia, mượn rừng cây yểm hộ, chúng không cần lo lắng lính gác của thôn Cao Gia có thể phát hiện ra mình.

Cổ nhân ít hoặc nhiều đều mắc chứng quáng gà, buổi tối không lợi cho chúng hành động, nhưng ánh trăng trên trời đã hỗ

trợ cho chúng rất nhiều, khiến cho đêm tập kích thôn Cao Gia trở thành có khả năng.

Trịnh Ngạn Phu nhìn thoáng qua gia bảo cao to phía trước, xì một tiếng khinh miệt: "Địa phương quỷ quái, sao lại biến thành thế này rồi?"

Chủng Quang Đạo: "Xem ra thôn này giàu ú ụ, bên trong chắc là có đại lão gia cực kỳ có tiền ẩn núp, hắn tốn rất nhiều tiền bạc mới có thể xây dựng thôn Cao Gia thành hình dáng như vậy."

Trịnh Ngạn Phu cười khà khà: "Không phải càng tốt sao? Đại lão gia đó càng giàu, chúng ta cướp càng sướng."

Chủng Quang Đạo cũng cười: "Vương Nhị bị tên nhà giàu chó chết trong thôn này thu mua rồi, chút xíu bột mì đã biến Vương Nhị thành chó săn của người giàu."

Trịnh Ngạn Phu gật đầu: "Ta muốn băm Vương Nhị rồi, nhưng đệ cứ ngăn cản ta, nhốt hắn và người thôn Vương Gia lại, làm hại chúng ta phải để lại 50 người trông coi họ, quá lãng phí nhân lực."

Chủng Quang Đạo: "Vương Nhị uy danh vẫn còn, nếu hiện tại chúng ta giết hắn, sẽ không đứng vững gót chân ở trong lục lâm được, mấy lộ nghĩa quân khác đều sẽ không tiếp xúc với chúng ta nữa, chỉ có thể nhốt hắn lại thôi. Đợi chúng ta công phá thôn Cao Gia rồi, giết con chó nhà giàu đó, lấy tiền lương chia cho các huynh đệ, sẽ chứng minh được bản lĩnh của chúng ta, lại nói cho mọi người Vương Nhị đã bị người giàu thu mua, tựa như Tống Giang vậy muốn bán đứng chúng ta, khi đó trước mặt thiên hạ hảo hán lại giết Vương Nhị, không ai có thể nói chúng ta không đúng nữa rồi."

Trịnh Ngạn Phu suy đi nghĩ lại, cảm thấy lời này có lý, làm lục lâm, không thể chỉ thủ đoạn độc ác, còn phải chú ý một chút quy của nó, không có lý do chính đáng mà giết đại ca nhà mình, đó

chính là cứt chó người người hô đánh.

"Được, nhanh chóng công phá thôn Cao Gia."

Ánh mắt hai người đều trông về thôn Cao Gia phía trước.

Chương 71: Tất cả mọi người rất hài lòng

Thôn Cao Gia vào buổi tối có vẻ âm trầm, trên tường thành là từng dãy ngọn đèn lờ mờ đong đưa, chỉ có thể rọi sáng phạm vi vài mét xung quanh tường bảo.

Trên tường còn có hai lính gác trong bộ dạng uể oải chậm chạp đi lại.

Tường bảo dài rộng đều vượt quá 30 trượng, phạm vi lớn như vậy, chỉ hai người canh gác tuần tra rõ ràng không đủ.

Trịnh Ngạn Phu thấp giọng cười: "Hai lính gác này có cũng như không."

Chủng Quang Đạo cũng thấp giọng cười: "Lão tử muốn bò lên trên tường bảo ngay dưới mí mắt của chúng, cũng không cần tốn nhiều sức."

Trịnh Ngạn Phu vỗ vai hắn: "Vậy dựa hết vào đệ rồi."

Chủng Quang Đạo: "Chờ tin tức tốt của ta."

Nói xong, hắn khom lưng, chui ra từ trong rừng cây, nhẹ chân nhẹ tay mò về phía bên tường thành...

Khi mò đến vị trí sát bên đèn lồng có thể chiếu đến, hắn liền nằm úp sấp xuống và bất động, cẩn thận quan sát động tác của hai tên lính gác, tìm cơ hội bò lên tường thành.

Nhưng hắn cũng không biết, trong bảo cũng không chỉ có hai tên lính gác.

Trong đường ngựa phi nối liền bốn vọng lâu còn có tám tên lính gác đang ẩn núp, họ thông qua "lỗ xạ kích" trên vách tường đường ngựa phi mà quan sát bên ngoài, nhất là sườn núi phía bắc, là phương hướng mà họ giám sát trọng điểm.

Sự chú ý của Chủng Quang Đạo hoàn toàn đổ dồn vào lính gác trên tường bảo, không biết được trong lỗ xạ kích còn có mấy cặp mắt đã tập trung vào mình.

Hắn đã bị lính gác ẩn nấp nhìn thấy trên nửa đường lén lút đi qua.

Lính gác cũng không la lên, chỉ khom lưng dọc theo đường ngựa phi đi xuống tường bảo, tiến vào trong từ đường, Bạch Diên và Tam Thập Nhị lúc này đang nằm ở trong từ đường.

Lính gác nhẹ nhàng đánh thức hai người dậy: "Bạch lão gia, Tam sư gia, tặc tử tới rồi."

Bạch Diên ngồi bật dậy, cười khà khà: "Lặng lẽ thông báo cho mọi người, yên lặng thức dậy, chuẩn bị tác chiến."

Lính gác gật đầu, lặng lẽ lủi ra ngoài.

Rất nhanh, mấy tên lính gác đều gia nhập hành động, họ khom lưng nhanh chóng qua lại ở trong gia bảo, đánh thức từng nhà từng nhà thôn dân.

Một lúc sau, tất cả mọi người trong thôn đều thức dậy.

Nhưng không một ai gây ra động tĩnh nào, vào buổi chiều Bạch Diên cơ hồ đã rống vào tai mỗi người nửa ngày, bảo họ lúc hành động là không cho phép phát ra âm thanh.

Hắn có nhiều kinh nghiệm trong việc tổ chức dân đoàn, biết tố dưỡng quân sự của những dân binh này cực kỳ thấp, rất nhiều người đều "không hiểu được tiếng người".

Mỗi một chuyện đơn giản, phải xách lấy lỗ tai của họ, thăm hỏi mà rống lên vài lần, họ mới nhớ kỹ được.

Cao Sơ Ngũ mặc vào miên giáp và bước ra khỏi nhà, trước mặt đụng phải Trịnh Đại Ngưu, hai người đánh giỏi nhất nhếch môi cười toe toét, tay xách đại phủ, đi đến vị trí phòng ngự đã được định trước của họ.

Hai vị thợ rèn Lý Đại và Cao Nhất Nhất cũng bước ra, phủ thêm Lưỡng Đương giáp, tay cầm búa, đi thẳng về phía sau "tiên gia đại hoả pháo" khổng lồ và ngồi xuống, mắt nhìn chằm chằm vào cơ quan.

Những người già yếu và phụ nhân không thể trực tiếp tham chiến thì đi theo tiểu đội trưởng bò lên trên nóc nhà bên cạnh giếng trời, ở đây đã chất sẵn một đống đá, không chuẩn bị dầu sôi, vì lần này là tác chiến ở trong gia bảo, ném dầu sôi lung tung sợ là đốt cháy cả nhà mình.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng! Bạch Diên cũng bò lên trên nóc nhà, sau đó ra hiệu cho hai lính gác đang tuần tra trên tường thành.

Hai lính gác hiểu ý, tốc độ tuần tra đột nhiên chậm lại.

Hai người ban đầu tuần tra vị trí cách nhau rất xa, nhưng hiện tại lại cố ý đi gần vào nhau, còn giả vờ trò chuyện nữa.

"Tịch Bát ca, ta buồn ngủ quá."

"Ờ, ta cũng buồn ngủ đây."

"Tại sao chúng ta mỗi ngày phải tuần tra nhỉ? Gần đây không phải có tặc đấy chứ?"

"Tường bảo của chúng ta cao thế này, lần trước Vô Thượng Minh Vương qua đây còn bị đánh chảy máu đầu, làm gì có tặc dám

đến nữa?"

"Ừm, ta cũng cảm thấy làm gì có tặc nào dám đến nữa."

"Vậy chúng ta còn tuần tra làm gì? Ta buồn ngủ quá, muốn tìm chỗ ngủ."

"Ừm, ngủ một lúc đi."

Hai lính gác vừa trò chuyện vừa đi tới chòi gác nằm bên cạnh vọng lâu, sau đó nằm xuống đất và ngủ thiếp đi.

Chủng Quang Đạo vui mừng khôn xiết: Ha ha ha, lũ ngu xuẩn thôn Cao Gia, đang lo không tìm được cơ hội lẻn vào đây, giờ ngon lành rồi, tặng không cho ta một cơ hội quá tốt.

Hắn lập tức cúi thấp người chạy tới dưới chân tường bảo.

Trong nháy mắt này, hơn mười ánh mắt thông qua lỗ xạ kích đã nhìn thấy hắn, ngay cả khuôn mặt của Lý Đạo Huyền ở trên bầu trời cũng nhìn xuống hắn, nhưng hắn lại hồn nhiên không biết...

Bạch Diên nhẹ giọng nói: "Suỵt! Mọi người đừng lên tiếng, đừng doạ hắn bỏ chạy."

Trước mắt bao người, Chủng Quang Đạo tháo xuống một sợi dây thừng cỏ dắt ở bên hông, quay nó một vòng, sau đó nhìn nhìn một hàng chướng ngại vật nhô ra trên tường bảo, vung mạnh...

Dây thừng bay lên cao! Đám người Bạch Diên đồng thời ở trong lòng cổ vũ cho hắn: "Trúng!"

Nhưng mà cũng không trúng, dây thừng rơi xuống bên ngoài thành.

Đám người Bạch Diên : "Ôi trời!"

Chủng Quang Đạo cũng không nhụt chí, thu dây thừng lại, một lần nữa nhắm vào đầu tường, vung mạnh một cái...

Đám người Bạch Diên lại cổ vũ cho hắn: "Trúng!"

Trúng thật rồi!

Dây thừng đã quấn lấy một chỗ lồi ra, thắt chặt lại.

Đám người Bạch Diên muốn đốt pháo ăn mừng: "Tốt lắm, hắn ném trúng rồi."

Trong rừng cây xa xa phía sau, Trịnh Ngạn Phu cùng một đám hãn phỉ cũng đồng thời mừng rỡ: "Hay lắm, Chủng Quang Đạo ném trúng rồi."

Ngay cả Lý Đạo Huyền cũng không nhịn được giơ lên ngón cái: "Hay lắm, trúng rồi! Thiếu hiệp hảo công phu, tường cao chín mét, ném dây thừng hai lần trúng ngay, vậy mà không đi thi Olympic."

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều rất hài lòng, không ai buồn hết!

Chủng Quang Đạo xoa xoa tay vào y phục vài cái, lại phun "phì phì" ra hai ngụm nước bọt vào lòng bàn tay, chà chà hai cái, rồi hai tay hắn nắm lấy sợi dây, dùng chân đạp vào mặt tường, bắt đầu leo lên.

Người này cũng thật sự có năng lực, tường cao chín mét, xoát xoát vài cái đã bò lên trên rồi.

Chủng Quang Đạo khẽ xoay người bước lên tường, trước tiên liếc mắt nhìn hai tên lính gác đang ngủ say ở trong góc đằng xa, đương nhiên là không muốn đi kinh động họ rồi. Hắn lại cúi người, dọc theo cầu thang phía sau tường bảo đi xuống, đi vòng tới phía sau đại môn gia bảo.

Hai cánh cửa sắt rất nặng, khiến hắn phải hít sâu một hơi: Chỉ cánh cửa này phải cần bao nhiêu sắt a? Giá trị bao nhiêu tiền a? Cướp sạch thôn này rồi, lão tử ăn cả đời cũng không hết.

Hắn đẩy một cái, cửa bất động, vội vàng tìm được bàn kéo ở phía sau cửa, nhẹ chân nhẹ tay chuyển động nó, rất sợ phát ra âm thanh kẽo kẹt gì đánh thức người trong thôn.

Cũng may Khách Gia vi ốc này vẫn còn mới, mới chế tạo ra không bao lâu, cơ quan các thứ còn rất mới, khi mở cửa tự nhiên cũng an tĩnh, chỉ có tiếng kim loại ma sát rất nhỏ.

Chủng Quang Đạo mở cửa thành rồi, đứng ở cửa, lấy làm đắc ý lắm, đoạn hướng về sườn núi phía bắc mà vẫy vẫy tay.

Nhóm người Trịnh Ngạn Phu bên đó lập tức chui ra từ trong rừng cây, cúi thấp người lủi về hướng cửa thành.

"Tới rồi tới rồi! Bọn chúng tới rồi."

Bạch Diên mừng rỡ: "Tại hạ quả thật là thần cơ diệu toán, ha ha ha ha, cái gọi là toán, tức là số. Trong Quân tử lục nghệ, giờ thì có thể thêm vào môn 'Số' được chứ? Ha ha ha!"

Tam Thập Nhị thấp giọng nói: "Cái này cũng cố mà thêm vào được sao?"

Bạch Diên: "Hử?"

Tam Thập Nhị: "Khụ khụ! À mà thôi, coi như ta chưa nói gì."

Chương 72: Dạ chiến Cao gia bảo

Bạch Diên: "Được rồi, mọi người về vị trí của mình nào, chờ bọn chúng đến giếng trời chúng ta đã dự tính, sẽ chơi chết đám tặc ngu ngốc này."

Mọi người thấp giọng đáp: "Thiên tôn phù hộ."

Một giọng yếu ớt vang lên, chính là thủ hạ của Vương Nhị tới báo tin, nam tử có phỉ hiệu Bạch Miêu: "Sau khi giết bọn chúng, nhất định phải đi cứu Vương Nhị đại ca."

"Đương nhiên rồi."

Trịnh Ngạn Phu dẫn theo hơn 200 tặc tử nhanh chóng chạy tới cửa bảo, hội hợp với Chủng Quang Đạo: "Tam đệ, công phu bò tường của đệ lợi hại thật đấy."

Chủng Quang Đạo: "Hắc hắc, làm xong vụ này, huynh có thể gọi ta nhị đệ rồi, ta đổi gọi huynh là đại ca."

Trịnh Ngạn Phu mừng rỡ: "Ha ha ha, đúng lắm! Xông lên!"

Hai tặc tù đi trước dẫn đội chạy vào trong bảo, vừa bước vào chính là một thông đạo phức tạp, hai bên đều là tường vây làm từ tấm sắt rất cứng rắn.

Chạy dọc theo thông đạo không thấy một nhà ở nào, vẫn đều là thông đạo, chuyển qua thông đạo liền nhìn thấy phía trước là một giếng trời, bên cạnh giếng trời lại có một lối đi.

"Sao trong này giống như mê cung thế?"

"Không có một gian nhà nào!"

"Trong thôn này chỉ có hơn trăm nhân khẩu, gia bảo này lại có nhiều nhà như vậy, khẳng định có rất nhiều cái bỏ không, điều này cũng không khó hiểu."

"Tiếp tục đi vào."

Phía cuối giếng trời, bên trái là một con đường, bên phải một con đường, lần này hai người có thể chia nhau ra rồi, một người suất lĩnh một trăm thủ hạ, chia nhau đi hai thông đạo hai bên.

Không nghĩ tới đi hết thông đạo, nhìn thấy lại là hai cái giếng trời.

Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu đều bắt đầu cảm giác được có chút không ổn.

Đúng lúc này.

Trên nóc nhà xung quanh đột nhiên có rất nhiều đèn lồng được thắp sáng, thoáng cái chiếu sáng trưng vị trí giếng trời của hai người.

Một nam tử trung niên mặc trường sam màu trắng xuất hiện trên nóc nhà, trên tay còn cầm một cây quạt, vung quạt một cái, trên đó viết hai chữ to: "Quân tử" .

Chính là Bạch Diên, hắn làm ra vẻ chỉ tay vào đám tặc binh trong giếng trời, lớn tiếng nói: "Các ngươi..."

Lời trang bức còn chưa kịp ra khỏi miệng, trên nóc nhà bên cạnh, một vị trung niên hãn phụ đã ôm lấy một tảng đá to tướng và ném thẳng xuống dưới.

"Bộp!"

Một tặc nhân bị đá đập trúng đầu, máu chảy, ngã xuống.

Bạch Diên: "Này, ta còn chưa kịp nói."

Nhưng hiện tại đã chậm, phụ nữ trung niên vừa mới khai màn, những người khác đâu còn cầm lòng được, đều vác lấy đá đã chuẩn bị sẵn ném lung tung vào trong giếng trời, trong nháy mắt, trên nóc nhà hai bên đá bay xuống như mưa.

Mấy thôn dân có cung cũng kéo dây, bắn loạn xạ xuống dưới.

Đám tặc nhân bị bất ngờ không kịp phòng bị, ngã xuống như rạ.

Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo giờ mới biết đã trúng kế, hai người hốt hoảng, vội cầm lấy nắp vung che trên đầu.

Vài tên thủ hạ tặc binh có cung, lập tức kéo cung quay về nóc nhà phản kích, nhưng Lý Đạo Huyền lập tức duỗi tay xuống, tên của tặc binh bị y đỡ hết, nhưng thôn dân ném đá xuống y cũng không ngăn cản.

Đây là một trò chơi hoàn toàn thiên vị và ngoài quy tắc.

Dù sao Trịnh Ngạn Phu cũng là hãn tặc, ý nghĩ đầu tiên không phải chạy trốn mà là muốn giết lên nóc nhà, nhưng hắn đưa tay sờ vào bức tường bên cạnh, liền phát hiện bức tường này cực kỳ nhẵn bóng, ngay cả một cái khe cũng không có, căn bản không có cách nào leo lên.

Trong lòng hoảng hốt, hắn đành phải cướp đường mà chạy.

Vừa lúc tại góc tường giếng trời phía trước có một thông đạo nhỏ, thoạt nhìn có thể chui vào được, Trịnh Ngạn Phu liền bước nhanh tới và chạy qua đó.

Mắt thấy sắp vào thông đạo rồi, lại không ngờ có một nam tử nhảy ra từ trong thông đạo đó, chắn đằng trước Trịnh Ngạn Phu, ngoác miệng mà cười.

Cao Sơ Ngũ tới rồi.

Trịnh Ngạn Phu: "Ăn lão tử một đao."

Hắn chém một đao lên người Cao Sơ Ngũ, đao pháp cực nhanh, nhưng cũng không có tác dụng gì, một đao này chỉ tạo ra một tiếng "cheng", bị mảnh giáp trước ngực Cao Sơ Ngũ chặn lại.

"Giáp!"

Trịnh Ngạn Phu sợ quá ngẩn ra, đối phương còn có giáp? Quan binh sao?

Cao Sơ Ngũ quét ngang tới một búa, búa mang theo kình lực, Trịnh Ngạn Phu sợ quá vội vàng nằm xuống đất, lăn vài vòng mới tránh được một búa của Cao Sơ Ngũ.

Nhưng Cao Sơ Ngũ mặc dù đầu óc khờ khạo, thể trạng lại là nhất lưu, điển hình môn tự nhiên 0 điểm, thể dục lại dẫn đầu, lực lượng tốc độ đều là nhất lưu, Trịnh Ngạn Phu dán mặt đất lăn hai vòng, chân của Cao Sơ Ngũ đã theo tới, đá vào bụng hắn một cái.

Một cước này có lực độ rất mạnh, đá cho Trịnh Ngạn Phu cả người bay ngang, còn đụng ngã hai tên thủ hạ.

"Mẹ nó, quái vật gì thế này?" Trịnh Ngạn Phu một tay ôm bụng, vùng vẫy mà đừng lên, sau đó lại chạy qua một hướng khác.

Trong giếng trời bên kia Chủng Quang Đạo cũng chật vật không chịu nổi, trên nóc nhà hai bên đá ném xuống liên tục, thỉnh thoảng còn khuyến mãi thêm mũi tên, mẹ nó cái này còn đánh thế nào? Hắn cũng như Trịnh Ngạn Phu, muốn chui vào thông đạo nhỏ.

Nhưng trong thông đạo có một đám người trấn thủ, mỗi người mặc miên giáp, người dẫn đầu tay cầm rìu đốn củi, chính là Trịnh Đại Ngưu.

Chủng Quang Đạo tiến lên chỉ chém một đao đã bị Trịnh Đại Ngưu quét ngang một rìu suýt nữa trúng cổ, hắn sợ quá đái cả ra quần, không dám công thêm một chiêu nào nữa.

Sao người trong thôn Cao Gia này ai cũng đều có giáp? Bà nội cha nó, là đại đội quan binh trốn ở trong thôn sao?

Thật ra có giáp cũng chỉ mấy người xuất hiện đầu vậy thôi, nhưng đánh dạ chiến trong cảnh không ánh sáng, các tặc nhân cũng không thấy rõ, chỉ nhìn được vài người phía trước có giáp, liền cho rằng thôn Cao Gia người người đều có giáp.

Thế đạo này, có giáp chính là quan binh!

Vừa nghĩ đến hai chữ quan binh, tất cả mọi người đều sợ mất mật, hoàn toàn mất đi chiến ý, chỉ muốn chạy trốn thôi.

Các tặc binh lại muốn chạy theo đường về, nhưng đường vào đã bị mấy thôn dân lặng lẽ ôm đá to lấp kín, chặn hết cả con đường.

Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu đi qua thông đạo, hội hợp với nhau. Hai người đưa mắt nhìn quanh, chỉ còn một con đường có thể đi, đó là một thông đạo hẹp, rất dài.

Đây là con đường đào sinh duy nhất.

Hai người đồng thời chạy vào con đường này.

Bạch Diên gân cổ la lên: "Lý Đại, Cao Nhất Nhất, chuẩn bị, tặc tử qua bên các ngươi rồi."

Hai vị thợ rèn tinh thần rung lên, đứng ở phía sau "Tiên gia đại hoả pháo", tay cầm đại chuỳ, vẻ mặt cuồng nhiệt.

Đến đây đi!

Tặc tử!

Cho các ngươi nếm thử sự lợi hại của tiên gia pháp bảo.

Trịnh Ngạn Phu, Chủng Quang Đạo tới rồi, thông đạo rất hẹp, nhưng hai người chạy song song thì vẫn được.

Tặc binh phía sau cũng liều mạng chạy theo vào.

Chạy vào thông đạo này, trên nóc nhà hai bên lại không có người ném đá nữa. Điều này làm cho Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo mừng thầm trong bụng.

Có lẽ chúng ta đã tìm ra lỗ thủng trong phòng ngự của đối phương rồi?

Cứ chạy theo con đường này, nói không chừng có thể tìm được đường sống.

Cũng không chỉ hai người họ nghĩ như vậy, các tặc binh phía sau đều nghĩ như vậy, chúng liều mạng chạy theo hai vị đầu lĩnh, trong thông đạo chật hẹp chen chúc đầy người, có thể nói là người chen người.

Khiến cho cả thông đạo giống như một cái lạp xưởng lớn chất đầy thịt vậy.

Chương 73: Muốn giết sạch không

Phía cuối thông đạo có một giếng trời tối om, bên trong không đốt đèn, tối đến mức không thấy gì hết.

Nếu bình thường, gặp phải tình huống ở phía trước tối om, Trịnh Chủng hai người khẳng định sẽ đứng lại nghiên cứu, quan sát một phen rồi mới tiến lên, nhưng tình huống lần này khác biệt, phía sau có "quan binh", hai người lại vội vội vàng vàng, đâu còn biết cẩn thận, quan sát rõ ràng rồi mới chạy.

Phía trước tối hay không, đã không để ý nữa rồi.

Hai người liều mạng mà chạy, tặc nhân phía sau cũng theo sát, không mất thời gian bao lâu, sẽ chạy vào trong giếng trời tối như mực đó rồi.

Đúng lúc này, trong giếng trời vang lên hai tiếng nam tử hét to chỉnh tề: "1,2, 3... Đập này..."

"Cheng!"

Hai âm thanh kim loại va chạm, hầu như vang lên cùng một lúc, hai thanh đại chuỳ đồng thời rơi vào trên cơ quan kim loại của "tiên gia đại hoả pháo", làm bắn ra một chùm đốm lửa chói mắt.

Mượn tia lửa loé lên trong nháy mắt đó, Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo đã thấy rõ, trong giếng trời phía trước có một vật thể kim loại vô cùng lớn nằm ở đó.

Nhưng hai người kiến thức có hạn, chỉ trong nháy mắt đó họ cũng không nhận ra đó là vật gì, chỉ biết là nó rất lớn, bỏ đầy cả

cái giếng trời.

Trong nháy mắt kế tiếp...

Lửa tới rồi!

Ống pháo của cự pháo bằng đồng phun ra một ngọn lửa thật dài.

Dài hơn một trượng, bắn thẳng vào trong thông đạo nhỏ chật hẹp.

Ánh lửa lại một lần nữa rọi sáng cả thông đạo tối om, cuốn cả hai người Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo đồng thời xông tới trước tiên vào.

"A..."

"A a a!"

Hai người chỉ kịp cùng la lên một tiếng liền bị ngọn lửa nuốt trọn, trong nháy mắt biến thành hai người lửa, đám tặc nhân đi theo sát hai người cũng đồng thời bị cuốn vào, cùng nhau táng thân trong biển lửa.

Trong thông đạo chật hẹp trong nháy mắt hỗn loạn vô cùng, người chạy trước vội dừng lại, lui về phía sau, nhưng người phía sau vẫn còn muốn chen lên phía trước. Mấy người phía trước rõ ràng không bị ngọn lửa cuốn vào, lại bị người phía sau đẩy vào trong ngọn lửa.

"A a a!"

"Lui!"

"Mau lui lại!"

"Phía trước có lửa to lắm!"

Tặc binh trong thông đạo loạn như cào cào, kêu cha gọi mẹ, mùi thịt và vải bị đốt cháy thoáng cái tràn ngập cả thông đạo.

May mà tầm bắn của "tiên gia đại hoả pháo" đó cũng chỉ dài hơn một trượng, cũng chỉ thiêu cháy những tặc nhân ở phía trước nhất, người phía sau cũng không có việc gì. Đám tặc nhân vội vàng xoay người, muốn quay đầu giết trở về.

Phía sau họ, cửa thông đạo chật hẹp sớm đã bị Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu chạy tới sau đó, suất lĩnh các thôn dân trẻ tuổi có giáp ngăn chặn.

Đám tặc nhân vốn không giết ra được, tất cả đều bị nhốt trong thông đạo.

Đúng lúc này, tay của Lý Đạo Huyền lại từ trên bầu trời duỗi xuống.

Các người tí hon không di chuyển được cái bật lửa, nhưng y lại di chuyển được.

Duỗi một ngón tay, ấn vào phía sau bật lửa, từ từ đẩy tới trước.

Đại pháo như con tàu lớn bắt đầu lăn về phía trước, ống pháo thật dài, vừa phun ra lửa vừa chậm rãi ép tới các tặc binh còn sót lại trong thông đạo.

Các tặc binh chỉ biết hoảng sợ mà la lên: "Cứu mạng!"

"Cứu mạng a!"

"Ta không muốn bị chết cháy."

"Đây là cái đồ vật quỷ quái gì?"

"Nó to thế, sao di chuyển được?"

"Cứu mạng a a a!"

"Lửa ép tới rồi."

"Báo ứng, đây là báo ứng, báo ứng chúng ta phản bội đại ca."

"Hu hu hu... ta sai rồi... ta không dám nữa đâu..."

"Đại ca cứu ta!"

Các tặc binh trong thông đạo hoàn toàn tan vỡ.

Ý chí chống lại trong chớp mắt liền mất đi, tất cả mọi người quỳ xuống, hô to tha mạng.

Đầu hàng rồi sao?

Lý Đạo Huyền ngừng lại ngón tay đẩy bật lửa.

Ở chỗ này, cần phải suy nghĩ khoảng ba giây: Cần giết sạch không?

Bỏ đi, một giây là đủ rồi, không cần ba giây lâu như vậy.

Một tiếng "tách", đóng lại cơ quan của bật lửa, ngọn lửa biến mất.

Đám tặc binh đang sợ hãi, trong nháy mắt thở phào một hơi, cả người mềm oặt ngã ra đất, mấy người phía trước sắp bị lửa thiêu thì sợ quá ỉa đái tại chỗ, trong thông đạo tràn ngập mùi khó ngửi.

Bạch Diên đứng trên nóc nhà cách đó không xa, tận mắt nhìn thấy cự pháo di chuyển, lại thấy ngọn lửa bị cự pháo thu hồi, thoáng cái liền hiểu ngay: "Thiên tôn đã tha mạng cho họ rồi."

Cao Sơ Ngũ ngây thơ mà hỏi: "Vì sao? Đám bại hoại này, không phải tất cả đều nên chết cháy hết sao?"

Tam Thập Nhị bò lên nóc nhà, thở dài: "Mặc dù tặc nhân đáng giận, nhưng bên trong tặc quân cũng có không ít người bị cuốn theo làm tặc, nếu chúng ta đã chiếm thượng phong rồi giết chết hết bọn họ, vậy thì có khác gì khi họ chiếm thượng phong, cũng lăng nhục đến chết toàn bộ nữ tử và nha hoàn của nhà giàu đâu?"

Mọi người nghĩ thầm: Tam sư gia quả thật là một người tốt.

Thôn trưởng Cao gia thò đầu ra từ trên tường bảo: "Vậy chúng ta thả họ hết hả? Ở đây còn có hơn trăm tặc tử, thả hết toàn bộ, ngày khác lại đánh qua thì làm sao?"

Mọi người: ...

Tràng diện trở nên lúng túng!

Tam Thập Nhị ngẩng đầu, lấy ánh mắt xin giúp đỡ nhìn bầu trời.

Nhưng Lý Đạo Huyền cũng không nói gì, y đang nhìn "chỉ số cứu vớt" bên ngoài hộp, thú vị chính là, rõ ràng mình đã bỏ qua cho hơn trăm tù binh không giết, nhưng "chỉ số cứu vớt" chỉ tăng lên 5 điểm đáng thương, biến thành 330, mỗi người bình quân chỉ tăng lên 0 phẩy mấy.

Quả nhiên như y sở liệu, cái gọi là cứu vớt, đó là một mệnh đề phức tạp.

Có người cứu mạng của hắn là đủ rồi, có người lại không chỉ yêu cầu ngươi cứu mạng, còn cần ngươi cho chỉ dẫn cho hắn phương hướng đi tới.

Có người cần cứu vớt chính là thân thể, có người cần cứu vớt chính là linh hồn.

Nếu như một quốc gia đặt ở trước mặt ngươi để ngươi cứu vớt, vậy cũng không thể để cho nó tiếp tục tồn tại nữa, mà phải

mang cho nó một cuộc sống mới.

Mẹ nó, phức tạp quá, ta chỉ muốn nuôi một hộp thú cưng, nhưng luôn có điêu dân muốn bức ta.

Đúng lúc này, Bạch Diên đột nhiên lên tiếng.

Hắn quay đầu, nhìn một vị thôn dân bên cạnh, mở miệng hỏi: "Vừa rồi khi đang kịch chiến, ngươi ôm một tảng đá muốn đập xuống dưới, nhưng lại nhẫn nhịn, sau đó ném qua một hướng khác, ngươi có thể nói cho ta biết vì sao không?"

Thôn dân kia hoảng loạn: "A? Ta... không ".

Bạch Diên vung quạt ra, giở ra mặt có hai chữ quân tử: "Ngươi làm chuyện mờ ám, thoát được con mắt người khác, nhưng không thoát được ánh mắt của ta, nói đi, vì sao muốn đổi hướng ném đá?"

Là muốn bỏ qua cho ai?

Mọi người đều nghẹn lời.

Tam Thập Nhị đột nhiên bừng tỉnh: "Ngươi là... từ thôn Trịnh Gia qua?"

Thôn dân kia bị Tam Thập Nhị nhận ra, vẻ mặt càng thêm xấu hổ: "Các... các vị... Bảo Kiêm... ta... ta quả thật là từ thôn Trịnh Gia qua, vừa rồi... . trong đám người phía dưới, có một hàng xóm cũ... của thôn Trịnh Gia... ta mới... không đập hắn, ném đá về hướng khác."

Lời này vừa ra khỏi miệng, mọi người mới chợt hiểu ra.

Nhóm người mà Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu suất lĩnh chính là thôn dân của thôn Chủng Gia và thôn Trịnh Gia, cùng với những người lưu vong ở các thôn trang xung quanh, mà thôn

Cao Gia ngoại trừ 42 thổ dân ban đầu, hơn 100 người khác đều đến từ các thôn trang xung quanh, tỷ như Trịnh Đại Ngưu là đến từ thôn Trịnh Gia, người họ Trịnh trong tặc quân, trên cơ bản mỗi người hắn đều đọc tên ra được, nói không chừng còn từng nghịch đất với Trịnh Đại Ngưu nữa.

Trên nóc nhà, một người nam nhân đột nhiên quỳ xuống, lớn tiếng nói: "Thiên tôn thứ tội, tiểu nhân... Tiểu nhân đến từ thôn Chủng Gia, vừa rồi cũng thấy một hàng xóm quen từ trong đám người... cho nên... tiểu nhân cũng cố ý ném lệch đi một tảng đá."

"Phịch phịch!" Lại một kiện phụ quỳ xuống: "Thiên tôn thứ tội, tiểu nữ tử cũng... cũng cố ý ném lệch một tảng đá."

"Phịch phịch!"

"Phịch phịch!"

Chẳng mấy chốc, có hai ba mươi người quỳ xuống.

Chương 74: Cải tạo lao động

Bạch Diên hừ một tiếng: "Thảo nào, ta thần cơ diệu toán, vây khốn tặc nhân trong giếng trời, bốn mặt vây giết, chiếm hết thượng phong, nhưng khi chúng chạy tới phía trước tiên gia hoả pháo, thương tổn lại không lớn bao nhiêu."

Trịnh Đại Ngưu gãi đầu cười ngây ngô: "Ơ? Đánh nhau trong trời tối thế các người còn có thể nhận ra hàng xóm sao? Ta... cũng quên mất việc này."

Mọi người đều nghẹn lời.

Loại khù khờ như ngươi, nhanh đi kết hôn với Cao Sơ Ngũ đi.

Tam Thập Nhị rất kính nể quay về bầu trời hành đại lễ một cái, sau đó mới cúi đầu nói: "Trong những người còn lại, có rất nhiều là hàng xóm, hương thân, thậm chí thân thích của mọi người, đúng không? Các ngươi ở trong chiến đấu lưu thủ, chính là không muốn giết họ, mà thiên tôn tha cho họ, chính là vì suy nghĩ cho mọi người."

Hai ba chục người quỳ xuống đều dí trán sát xuống đất, không dám nói lời nào.

Những người bị "thần hỏa" bên trong thông đạo làm sợ hãi, càng nữa chữ cũng không dám nói.

Tam Thập Nhị: "Nếu thiên tôn đều đã tha cho họ, chúng ta tự nhiên cũng không thể giết sạch họ nữa, những người này xử lý thế nào, lại trở thành một việc rất phiền phức."

Hắn nhíu mày, trái lo phải nghĩ, khó có thể quyết đoán.

Đúng lúc này, Cao Nhất Diệp vẫn không nói gì, lại thong thả lên tiếng: "Thiên tôn có lệnh, để những người này tiến hành cải tạo lao động."

"Hả?" Mọi người đều ngớ ra: "Cải tạo lao động?"

Cao Nhất Diệp: "Cải tạo lao động, chính là dùng lao động để hoàn lại tội nghiệt đã phạm phải trước đây của mình."

Lần này thì mọi người đã hiểu.

Cao Nhất Diệp: "Thiên tôn nói, thôn Cao Gia bách phế đãi hưng, có rất nhiều nơi cần sức lao động, so với ở trước mặt họ giết những hàng xóm và thân thích, khiến cho mọi người không thoải mái, còn không bằng tổ chức lại bọn họ, thông qua lao động để đền bù tội nghiệt họ đã phạm phải."

"Những người cải tạo lao động này, gọi là tội phạm đang bị cải tạo, chỉ cho ăn cơm, không có thưởng ngoài ngạch gì, mãi đến khi họ trả hết tội nghiệt, mới khôi phục thân phận bình dân."

Những người đang co ro trong thông đạo nghe vậy chợt ngẩng đầu lên: Gì? Còn cho ăn cơm nữa à? Đây là trừng phạt hay là phần thưởng thế? Tội phạm đang bị cải tạo này làm được.

Cả đám dập đầu bịch bịch, liều mạng tạ ân.

Cao Nhất Diệp chuyển sang nói với Tam Thập Nhị: "Có chỗ nào cần lao động, vậy do Tam sư gia tới an bài rồi."

Tam Thập Nhị bị điểm danh, tinh thần rung lên, thắt lưng ưỡn thẳng hơn: "Chúng ta còn cần chế tạo lượng lớn vải bông, cần chế tạo lượng lớn áo giáp, nhà mới trong gia bảo ngay cả cửa sổ cũng chưa có, cũng cần phải làm, khai thác đá, chặt cây, đốn củi... chuyện cần phải làm rất nhiều, quả thật đang cần lượng lớn nhân lực, để những tội phạm làm việc này đi."

Các thôn dân không có ý kiến gì, hai ba mươi người vừa rồi quỳ xuống cũng lần lượt đứng dậy, nghĩ đến thiên tôn còn suy nghĩ cho tâm tình của mình, không thiêu cháy thân thích và hàng xóm của mình, trong lòng rất cảm động.

Có điều, những tội phạm này ở chỗ nào chứ?

Đây lại trở thành một vấn đề mới!

Nếu đưa họ vào ở trong Cao gia bảo, trong lòng mọi người sẽ cảm thấy là lạ, dù sao vừa mới còn liều mạng chém giết, muốn lập tức nhận họ vào trong bảo, ở lại bên cạnh mình, vậy sẽ không yên lòng được, không sợ nửa đêm bị người sờ cái cổ sao?

Lý Đạo Huyền đã nhìn ra họ đang do dự cái gì, vấn đề này giải quyết không phải đơn giản sao? Y lấy bộ LEGO cầm ra từ trong hộp tạo cảnh mấy ngày trước, lại xếp trở lại, chỉ là lần này không xếp thành tường thành nữa, mà chỉ xếp thành một vòng tròn rất nhỏ, chỉ để lại một cái lỗ nhỏ.

Mọi người đang đau đầu, quay đầu liền nhìn thấy đột nhiên bức tường năm màu lại từ trên bầu trời hạ xuống, làm thành một vòng tròn lớn trên bãi đất trống bên ngoài Cao Gia bảo, to gần bằng một con hẻm lớn.

Mọi người lập tức hiểu ngay ý của thiên tôn.

Tam Thập Nhị phất tay nói: "Các ngươi sẽ ở trong vòng tường đó, buổi tối thành thật mà ngủ, ban ngày phải cố gắng lao động cải tạo, nếu thiên tôn đã lên tiếng, các ngươi sẽ có một miếng cơm ăn, nhưng thưởng ngoài ngạch là một đồng cũng không có, chờ các ngươi một ngày nào đó được thiên tôn tán thành, khôi phục thân trong sạch, làm việc mới sẽ được thưởng thêm."

Đám người kia lại thầm nghĩ: Có cơm ăn cũng đã cảm tạ trời đất rồi, ai còn muốn thưởng ngoài ngạch làm gì.

Hiện tại họ còn chưa biết thiên tôn là ai, nhưng nghe được người trong thôn Cao Gia mở mồm cái là thiên tôn, người bỏ qua cho mình cũng là thiên tôn, vậy thì khấu đầu cảm tạ.

Đám người hô to: "Đa tạ thiên tôn ban ân."

Hô xong, mọi người đứng dậy, giao ra toàn bộ vũ khí.

Sau đó bị các thôn dân Cao gia áp giải, hạng mục đầu tiên tiến hành lao động cải tạo đó chính là quét dọn chiến trường.

Mọi người lột hết y phục của những thi thể bị đá đập chết rồi khiêng ra ngoài bảo, đào một cái hố trên sườn núi rồi chôn cất, thi thể bị bật lửa đốt cháy thì tương đối phiền phức, y phục là không cởi được, khiêng thi thể còn bị dính than và dầu đầy tay, mùi tanh tưởi khiến người buồn nôn.

Nhưng, lao động cải tạo mà!

Đâu có thể cho ngươi chọn việc?

Không muốn làm cũng phải làm.

Các thôn dân đột nhiên phát hiện, có một đám tội phạm có thể dùng để sai sử cũng rất không tệ, vài lần trước đó thiên tôn giết chết tặc nhân, các thôn dân chỉ có thể tự mình thu dọn chiến trường, khiêng người chết đào hố chôn, toàn những việc buồn nôn.

Hiện tại có tội phạm cải tạo xuất thủ, mình chỉ cần ở bên cạnh giám sát, cảm giác này chẳng phải là hết nước chấm?

Quả nhiên, đem địch nhân giết sạch toàn bộ là không thể, để lại một ít làm lao động cải tạo mới là đạo lý.

Nghĩ tới đây, một số người đầu óc linh hoạt, nhịn không được lại càng nghĩ đến sâu xa hơn: Nếu như thôn Cao Gia có nhiều tội phạm cải tạo, nhiều đến mức chuyện gì cũng có thể giao cho tội

phạm cải tạo đi làm, vậy ta chẳng phải cả đời không cần làm việc rồi? Chỉ cần mỗi ngày áp giải tội phạm cải tạo làm cái này làm cái kia.

Không xong!

Ngay từ đầu đã nghĩ như vậy là hoàn toàn không dừng được.

Các thôn dân cảm thấy tự trách mình, vì suy nghĩ xấu xa đó còn tự tát mình mấy cái.

Một lúc lâu sau, các tội phạm cuối cùng đã thu dọn xong chiến trường.

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu áp giải họ đến cái vòng lớn bên ngoài Cao Gia bảo.

Đợi toàn bộ tội phạm cải tạo vào hết rồi, Lý Đạo Huyền duỗi ngón tay nhẹ nhàng đẩy một cái, cái lỗ nhỏ để lại trên vòng tròn LEGO bị đóng lại, nhốt hơn một trăm người đó ở.

Giờ thì ổn rồi, sáng sớm ngày mai lại thả họ ra, vừa an toàn lại ổn thỏa.

Các thôn dân nhìn tất cả tội phạm bị nhốt lại rồi, cũng thở phào một hơi, rốt cuộc có thể an tâm mà về đi ngủ.

Đúng lúc này, một người quỳ ở trước mặt Bạch Diên và Tam Thập Nhị, lớn tiếng nói: "Bạch lão gia, Tam sư gia, các ngươi đã quên... còn phải đi cứu Vương Nhị đại ca."

Mọi người tập trung nhìn vào, ơ? Là Bạch Miêu tới mật báo.

Lúc này mới nhớ: Sự tình còn chưa kết thúc.

Xấu hổ!

Cảm thấy mất mặt, người khác liều mạng chạy tới báo tin cho

thôn Cao Gia, kết quả thôn Cao Gia phòng ngự chiến thắng rồi, liền quên đi chuyện của Vương Nhị, việc này ít hoặc nhiều đều cảm thấy mất mặt.

Tam Thập Nhị đỏ mặt, nhìn sang Bạch Diên với ánh mắt xin giúp đỡ.

Bạch Diên cười nói: "Có thiên tôn phù hộ, vào trong núi cứu Vương Nhị kia có gì mà không được? Ta lập tức điểm nhân mã đánh vào trong núi, cứu Vương Nhị đại ca của ngươi ra là được, chỉ là một bữa ăn sáng."

Chương 75: Bàn chuyện hợp tác làm ăn

Tam Thập Nhị ghé sát bên tai Bạch Diên nhỏ giọng nói: "Thiên tôn không thích hiển linh ở những nơi khác, chỉ có ở thôn Cao Gia hắn mới đích thân ra tay."

Bạch Diên sửng sốt cả người: "Cái gì? Việc này có thật không?"

Tam Thập Nhị: "Ta cũng không dám khẳng định, nhưng... trước mắt mà nói là như vậy. Nếu không, ngươi nghe nói qua thiên tôn ở những nơi khác hay chưa?"

Bạch Diên cứng đơ cả người, lập tức sợ hãi.

Không có thiên tôn phù hộ, muốn hắn nửa đêm canh ba dẫn người vào núi cứu Vương Nhị, hắn cũng không quá cam tâm tình nguyện. Vương Nhị kia và Bạch Diên hắn không có giao tình gì, Vương Nhị còn là phản tặc nữa, dựa vào cái gì phải mạo hiểm như vậy?

Không muốn đi!

Nhưng vừa rồi hắn đã rất rộng lượng ôm lấy việc này, lời nói như bát nước hắt ra ngoài, hiện tại nếu đổi ý, chẳng phải phủ nhận những lời mình mới nói hay sao?

Một khi chuyện này truyền ra ngoài, thế nhân sẽ nói Bạch lão gia của Bạch gia bảo hắn là một kẻ nói không giữ lời, vậy môn "Lễ" trong quân tử lục nghệ sẽ phải gạch bỏ mất rồi.

Bạch Diên la toáng lên với Tam Thập Nhị: "Sao ngươi không nói sớm?"

Tam Thập Nhị dang tay: "Quát ta làm gì? Lẽ nào ngươi... sợ?"

Hai chữ "Sợ" lọt vào tai, Bạch Diên giống như bị điểm huyệt đạo. Chỉ chớp mắt hắn đã lấy lại bình tĩnh,"hừ" một tiếng: "Sợ? Bạch Diên ta quân tử nho nhã, văn võ song toàn, tinh thông lục nghệ, sao lại sợ mấy chục phản tặc? Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, Lý Đại, Cao Nhất Nhất, còn có toàn bộ thanh niên đánh được trong thôn, lập tức mặc giáp, cầm vũ khí, đi cùng bản lão gia. Tên kia của thôn Vương Gia, gọi Bạch Miêu đúng không? Ngươi phụ trách dẫn đường, hừ, ta mà sợ? Bản lão gia sợ ư? Hừ hừ... Lý Đại, còn dư giáp không? Đưa bản lão gia một bộ."

Mọi người: ...

Cao Sơ Ngũ cười toe toét: "Ta cũng không có ý kiến, lần trước chúng ta đi huyện thành, chính là Vương Nhị hộ tống chúng ta, hiện tại hắn xảy ra chuyện, nên nghĩ cách cứu viện mới phải."

Trịnh Đại Ngưu cũng cười: "Mọi người bảo ta làm cái gì, ta làm cái đó."

"Vậy đi thôi!"

Bạch Diên kiên trì, dẫn theo một nhóm thanh niên đánh được nhất của thôn Cao Gia, đốt đuốc rồi đi lên núi.

Lý Đạo Huyền có chút lo lắng, nhưng nghĩ đến trang bị hiện tại của họ, cùng với mỗi ngày ăn uống đầy đủ có được thể chất tốt hơn, cũng cảm thấy không cần phải quá lo lắng làm gì, để mặc bọn họ chơi đi.

Được rồi, trong hộp tạm thời không còn gì hay để xem nữa.

Lý Đạo Huyền duỗi duỗi người, ta cũng nên đi ngủ thôi. Đúng rồi, trước khi đi ngủ còn phải tải video kỳ thứ tám "Mỗi ngày của vương quốc tí hon" vừa mới chỉnh sửa xong lên TikTok nữa.

Chọn vào upload, sau đó đi ngủ.

Trời còn chưa sáng, Lý Đạo Huyền bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

Ngày hôm qua thức đêm xem các người tí hon dạ chiến, chưa ngủ được mấy tiếng đồng hồ, cuộc điện thoại này trông có vẻ vô cùng đáng ghét, hơi không muốn nghe, nhưng dưới tình huống bị đánh thức rồi, không nghe thì thật phí công quá.

Lý Đạo Huyền buồn bực mà cầm lấy điện thoại: "Alo, ai đấy?"

"Xin chào, xin hỏi có phải ngài là chủ nhân của tài khoản TikTok "mỗi ngày của vương quốc tí hon" phải không? Tôi là quản lý phòng bán hàng của công ty Trách nhiệm hữu hạn đồ chơi Ninh Dương, muốn bàn với ngài chuyện hợp tác."

Lý Đạo Huyền nhìn ra ngoài cửa sổ, trời còn chưa sáng nữa, vẫn còn tối om, ngay lúc này mà gọi điện thoại bàn chuyện làm ăn? Bà nội cha! Người quỷ quái gì thế này?

Đối phương thấy y ngập ngừng, cảm giác được sự bất mãn, lập tức giải thích: "Xin lỗi, lúc này gọi điện thoại cho ngài, là vì tôi lo lắng sẽ bị người khác cướp công của tôi mất, cho nên chỉ muốn mau chóng liên hệ với ngài."

Người này cũng thẳng thắn. Hắn vừa nói như thế, Lý Đạo Huyền cũng không tức giận nữa: "Được rồi, tôi hiểu mà."

Đối phương nói: "Tôi cũng không muốn lãng phí thời gian, đi thẳng vào vấn đề luôn. Chúng tôi muốn ngài làm một video, sử dụng đồ chơi xếp gỗ của bản công ty, sau đó trong video treo giỏ hàng, bán sản phẩm cho bản công ty..."

Lý Đạo Huyền cười thầm trong bụng, tới rồi tới rồi, ta đợi chuyện này đã lâu, nhưng giọng điệu vẫn rất bình thản: "Tôi được bao nhiêu phần trăm?"

Đối phương nói: "25% doanh thu."

Giá này có hợp lý hay không, Lý Đạo Huyền cũng không biết, chỉ biết là TikTok sẽ trừ đi 5%, vậy mình chỉ có thể được 20%, hình như cũng không phải không thể làm! Dù sao có ít thì kiếm ít, quản nhiều làm gì.

Lý Đạo Huyền nói: "Tôi còn phải xem sản phẩm của quý công ty có thích hợp để làm video vương quốc tí hon hay không. Anh đừng đưa qua cho tôi một món đồ chơi to tướng, nó không phù hợp với chủ đề video của tôi."

Đối phương cười hì hì: "Yên tâm, tuyệt đối thích hợp, trọng tâm chính của bản công ty là đồ chơi siêu nhỏ, tất cả đều là những thứ rất nhỏ, rất thích hợp với chủ đề vương quốc tí hon, bảo đảm sẽ làm người xem thoả mãn."

"Được!" Lý Đạo Huyền nói: "Vậy anh gửi hàng mẫu qua cho tôi xem."

Đối phương: "SF Express sẽ gửi ngay thôi, sáng gửi là tối nhận được. Ngài xem, trời còn chưa sáng tôi đã liên hệ, không phải vì mục đích này sao?"

Lý Đạo Huyền cười nói vài câu khách sáo, sau đó cúp điện thoại.

Điện thoại đã cúp, nhưng ngủ tiếp lại không được, đành phải rời khỏi giường.

Ngoài cửa sổ, từng tia nắng sớm mai đã lấp loé sau ô cửa, Lý Đạo Huyền tiện tay đặt một phần mì trộn tóp mỡ, sau đó ánh mắt theo thường lệ rơi vào hộp tạo cảnh ở bên giường.

Sắc trời trong hộp cũng vừa bước vào tờ mờ sáng.

Người thức dậy đầu tiên trong thôn Cao Gia không ngờ là

Vương tiên sinh dạy học.

Tối hôm qua thôn Cao Gia chiến tranh, cả trai lẫn gái đều ra trận, ai nấy đều mệt mỏi muốn chết, muốn ngủ một giấc dài cho đã.

Chỉ có Vương tiên sinh là không tham chiến, một mình trốn trong căn nhà nhỏ của mình, nơm nớp lo sợ, kết quả ngày hôm nay hắn là người đầu tiên thức dậy.

Vốn là thư sinh nghèo nên cũng không dưỡng thành thói quen xấu cần người hầu hạ, tự nấu cho mình bát cháo, bỏ thêm ít thịt gà muối, ít rau tươi, bữa sáng coi như đầy đủ rồi.

Vương tiên sinh bắt đầu thu xếp tài liệu giảng dạy của mình.

Ngày hôm qua vì chuyện chiến tranh, trẻ con không đến lớp, việc học bị gác lại, ngày hôm nay phải dạy cho bọn nhỏ đàng hoàng, bằng không thì, mình sao có mặt mũi tiếp tục ăn cơm ngon như vậy.

Lý Đạo Huyền thấy bộ dáng nghiêm túc lại có vẻ rất có trách nhiệm của hắn cũng không khỏi mỉm cười, ngày hôm qua mình làm trò bảo mọi người tập thể dục, đó chỉ là nhất thời cao hứng, nhưng sau đó cũng phải nghiêm túc cân nhắc lại vấn đề giáo dục, cần phải bắt tay từ vị tiên sinh dạy học này, đem một vài hệ thống giáo dục hiện đại hoá, từ chỗ hắn mà khai chi tán diệp.

Thư sinh cổ đại rất cổ hủ, muốn hắn tiếp thu một loại phương thức dạy học mới, đó là việc cực kỳ trắc trở, mình phải nghĩ biện pháp qua mặt hắn, khiến hắn chân tâm thành ý mà tiếp thu mới được.

Đang nghĩ tới đây thì bọn trẻ cũng đã thức dậy rồi.

Cao Nhất Diệp đi đầu, dẫn theo một đám trẻ tung tăng đi vào giếng trời nơi ở của Vương tiên sinh, vừa thấy Vương tiên sinh

bọn trẻ liền nghiêm chỉnh hết, quy củ hành đại lễ với Vương tiên sinh: "Xin chào tiên sinh!"

Xem ra bất luận cổ kim, trẻ con đều sợ lão sư.

Cao Nhất Diệp cũng mỉm cười với hắn: "Chào Vương tiên sinh, tiểu nữ tử cũng muốn như bọn trẻ học sách biết chữ."

Vương tiên sinh gật đầu, đang định bắt đầu giảng bài, đột nhiên nghĩ đến cái gì, ngẩng đầu nhìn vọng lâu đằng xa.

Lý Đạo Huyền biết hắn đang nhìn cái gì, không khỏi mỉm cười, mở điện thoại của mình rồi luồn vào trong hộp, trôi nổi trên không vọng lâu, âm thanh lại vang lên: "Cô dạy em bài thể dục buổi sáng, một hai ba bốn hít thở hít thở hít thở, một tay đưa cao lên trời, hai tay dang ngang bờ vai..."

Chương 76: Xấu hổ quá

Động tác của bọn trẻ ngày hôm nay đã bắt đầu khớp với trên hình rồi.

Vẫy vẫy tay vung vung chân, sắc mặt đỏ bừng.

Vương tiên sinh ở bên cạnh nhìn bọn trẻ tập thể dục, không biết vì sao cũng bị lây nhiễm, nghĩ thầm: Sức khoẻ của ta luôn không được tốt, thứ nhất là nhiều năm ăn uống thiếu thốn, thứ hai là khổ học từ bé, không thường xuyên vận động, tay trói gà không chặt.

Hiện tại ăn uống đầy đủ rồi, ta cũng nên vận động một chút.

Hay là, cùng bọn trẻ nhảy một đoạn?

Chân hắn lặng lẽ di chuyển, đứng ra phía sau bọn trẻ, như vậy sẽ không phải sợ bị bọn trẻ thấy khiến mình phải xấu hổ, tiếp theo vung tay lên, tay run run chân run run, hít thở sâu, học bọn trẻ ca hát nhảy múa, ta cũng sẽ không già nữa...

Âm thanh bài tập thể dục buổi sáng rất lớn, từ vọng lâu vang ra khắp thôn, các thôn dân lục tục thức dậy, một số người tiện thể cũng tập thể dục theo, dù sao thì đây là thần thao, là thiên tôn đem xuống, tập khẳng định sẽ không có hại gì.

Lý Đạo Huyền nhìn thấy cảnh này lại nghĩ tới thời học sinh của mình. Chờ đã, nghĩ tới thời học sinh, hình như lại nghĩ tới điểm gì khác.

Bữa sáng dinh dưỡng, mỗi đứa trẻ một hộp sữa.

Nhưng nó lại là thứ cực kỳ quan trọng, chiều cao bình quân cả

một dân tộc chính là dựa vào mỗi ngày một hộp sữa không đáng chú ý này.

Chờ đã nào!

Người trong nước đa số là không hấp thụ được lát-tốt, uống sữa rất dễ đi ngoài. Người sức khoẻ không tốt, một khi tiêu chảy sẽ ra đi luôn. Người hiện đại cũng như vậy, chứ đừng nói tới người Minh Mạt chưa bao giờ được uống qua sữa.

Lý Đạo Huyền đi tới bên tủ tìm một bao bột sữa cừu, nhìn ngày sản xuất, hay lắm, cũng chưa hết thời hạn.

Trước tiên pha cho mình một ly to, thêm hai thìa đường, sau đó phân ra một thìa nhỏ từ trong cái ly lớn của mình, đổ nó vào trong nắp chai nước suối, lại từ từ đặt ở trước mặt Cao Nhất Diệp: "Cao Nhất Diệp, đây là sữa cừu, ngươi gọi Tam Thập Nhị tới sắp xếp, chia cho mọi người uống, mỗi người một ống trúc..."

Không quá lâu, hơn trăm người của thôn Cao Gia xuất hiện dưới vọng lâu, mỗi người cầm đủ loại chai lọ, xếp thành hàng thật dài để lấy sữa, hình ảnh rất giống như thời kỳ cải cách mở cửa, bách tính cả nước cầm phiếu sữa, xếp hàng ở cửa Cung Tiêu Xã để nhận sữa.

Gia phó của Tam Thập Nhị phụ trách phát sữa cho mọi người, cầm trên tay một ống trúc, thò vào trong "bồn sữa khổng lồ" do nắp chai nước suối hóa thân, lấy môi múc ra một ống trúc, lại đổ vào cái bình của Cao Tam Nương đưa vào.

Cao Tam Nương ôm lấy bình, uống một ngụm, lập tức híp mắt lại thưởng thức, bộ dáng có vẻ rất say sưa: "Ôi... sữa cừu... Từ nhỏ đã nghe nói qua cái này, nhưng chưa được uống, đây vẫn là lần đầu tiên được uống đồ tốt như thế."

Tam Thập Nhị cười mắng: "Nhận xong rồi thì đi ra, đừng cản

trở phía sau."

Cao Tam Nương: "Ống trúc vừa nãy là của ta, ta còn muốn lấy cho con ta một ống nữa, nào nào, cho ta thêm một ống."

"Con bà chỉ tính nửa người thôi, nửa ống."

"Vậy sao được, vừa nãy Nhất Diệp cô nương cũng nói, mệnh lệnh của thiên tôn là mỗi người một ống, con ta tuy nhỏ, cũng coi như một người, không thể giảm một nửa."

Tam Thập Nhị cười to: "Cao Tam Nương bà ngon lắm, ngay cả một chữ cũng chưa học mà đã biết đối đáp rồi. Được, lại cho bà thêm một ống, kế tiếp..."

Dưới vọng lâu vọng lại những thanh âm vui sướng.

Đợi tất cả mọi người nhận xong rồi, hai nhân viên quản lý Cao Nhất Diệp và Tam Thập Nhị cũng cảm thấy mệt mỏi.

Cao Nhất Diệp lại đứng im không động đậy.

Tam Thập Nhị thì ngồi xuống bậc thang dưới vọng lâu, cầm một ống trúc sửa uống ừng ực hết nửa ống, cười hề hề nói: "Không hổ là sữa cừu của tiên giới, mùi vị thanh hơn so với sữa cừu ở thế gian chúng ta nhiều, còn bỏ thêm đường nữa chứ. Chao ôi, thực sự là thứ tốt... Nếu như thứ này trở thành cống phẩm dâng lên cho đương kim thánh thượng, phỏng chừng thánh thượng cũng không chịu uống sữa nai nữa rồi... Hà hà... Tam Thập Nhị ta có tài đức gì, hiện tại ăn uống cái gì cũng được ngon hơn cả thánh thượng, ha ha ha ha."

Lý Đạo Huyền nhìn rất vui, đưa tay bốc một nắm bột sữa cừu rồi đặt ở trước mặt Tam Thập Nhị.

Một gò bột trắng đột nhiên xuất hiện khiến Tam Thập Nhị giật mình, song hắn lập tức đã kịp nhận ra: "À, thiên tôn lại thưởng

chúng ta bột mì rồi."

"Không phải là bột mì."

Cao Nhất Diệp lên tiếng: "Thiên tôn nói, thứ này là sữa bột, đem nó pha vào nước, lại thêm chút đường, quấy lên, sẽ trở thành loại sữa cừu vừa rồi ngươi uống."

"Cái gì?" Tam Thập Nhị thảng thốt: "Còn có thần vật tiện lợi như vậy sao?"

Cao Nhất Diệp: "Thiên tôn mắng ngươi không kiến thức, loại đồ vật như sữa bột này từ thời Nguyên triều đã do người Mông Cổ phát minh ra rồi. Tam sư gia ngươi tự xưng kiến thức rộng rãi, nhưng ngay cả cái này cũng không biết?"

Tam Thập Nhị vội vàng vái một cái: "Chút học thức thô thiển ấy của tại hạ, ở trước mặt thiên tôn lão nhân gia quả thật chính là [Đom đóm mà bì với ánh trăng]."

Cao Nhất Diệp: "Thiên tôn nói, giao cho ngươi số sữa bột này, sau này sáng sớm mỗi ngày pha thành sữa cừu, phát cho mỗi người trong thôn một ống."

Tam Thập Nhị: "Tuân lệnh!"

Đáp ứng xong, Tam Thập Nhị lại làm bộ mặt đau khổ: "À mà này... Nhất Diệp cô nương, ta có chuyện này muốn bẩm báo với thiên tôn."

Cao Nhất Diệp cười: "Chút tâm tư ấy của ngươi, thiên tôn nhìn thấu từ lâu rồi, có phải ngươi muốn nói, ngươi quá nhiều việc, một mình xử lý không xuể?"

Tam Thập Nhị gật mạnh đầu: "Thiên tôn quả nhiên không gì không biết, chút tâm tư ấy của tiểu nhân..."

Cao Nhất Diệp: "Thiên tôn nói, theo người của thôn Cao Gia càng ngày càng nhiều, việc cần làm cũng càng ngày càng nhiều, một mình ngươi khẳng định sẽ bận rộn đầu tắt mặt tối. Hắn giao cho ngươi bột mì, sữa bột, dầu, muối, đường, bạc, sau khi phân phối cho các thôn dân, phần còn dư có thể linh hoạt an bài, dùng để thuê một số bang nhàn."

Tam Thập Nhị mừng rỡ: "Như vậy... quá tốt rồi!"

Hắn đã từng làm ở quan phủ nên biết rõ một điểm, chỉ cần thiên tôn cho phép hắn thuê bang nhàn, thật ra chính là cho phép hắn thành lập một cái "nha môn của riêng mình", mà hắn chính là vị quan lớn nhất trong cái "nha môn" này, tựa như huyện lệnh trong huyện thành.

Tam Thập Nhị vỗ chân mừng húm: "Ha ha, ta muốn thuê người làm, ta đã nghĩ ra đầu tiên ta phải thuê người nào rồi."

Cao Nhất Diệp lấy làm hiếu kỳ: "Vấn đề tiếp theo không phải là thiên tôn hỏi ngươi, là ta hỏi. Người đầu tiên ngươi muốn thuê là ai? Vì sao lại cười đắc ý đến thế?"

Tam Thập Nhị: "Ta muốn thuê một sư gia."

Cao Nhất Diệp: "Phù!"

Lý Đạo Huyền: "Phù!"

Tam Thập Nhị không để ý đến vẻ mặt ngẩn tò te của Cao Nhất Diệp, chỉ vỗ bàn cười to: "Người đầu tiên ta muốn thuê là sư gia, ha ha ha ha, toàn bộ việc vụn vặt giao cho hắn làm hết, hắn mà làm khiến ta không hài lòng một chút xíu nào, ta sẽ đá vào đũng quần hắn, ha ha ha ha... ha ha ha ha..."

Cao Nhất Diệp và Lý Đạo Huyền đều câm nín.

Con người!

Vì sao luôn phải sống thành hình mẫu mà mình ghét chứ?

Đột nhiên Lý Đạo Huyền nhớ tới những lời khi mình tìm Thái Tâm Tử đặt riêng Khách Gia vi ốc: "Hiện tại tôi là bên A!"

A a a!

Ngã phịch xuống trước máy vi tính, lăn ra đất, lăn qua lăn lại, nhảy bật dậy, xấu hổ quá, xấu hổ quá...

Chương 77: Tam phu nhân lập công

Sau khi Tam Thập Nhị đắc ý xong, liền bắt đầu làm chính sự.

Việc trong thôn còn rất nhiều, có thể nói bách phế đãi hưng.

Lý Đạo Huyền thò tay vào đẩy ra bộ mô hình bao vây lấy "tội phạm bị cải tạo", hơn trăm người bên trong liền nhút nhát bước ra.

Họ còn chưa rõ lắm thôn Cao Gia có "thần linh" đang che chở, hoàn toàn chưa rõ ràng bức tường vây cao lớn đó là làm sao thoáng cái vây lại, làm sao lại tự động mở ra một lỗ hổng để thả họ ra.

Nói chung, kinh sợ là được rồi.

Tam Thập Nhị đứng đến trước mặt họ, lớn tiếng nói: "Các ngươi là những tội phạm đang bị cải tạo, nghe rõ hết cho ta, bắt đầu từ ngày hôm nay, các ngươi phải dùng lao động để trả lại tội ác mình đã gây ra..."

Trong lòng đám tội phạm đều nghĩ: Cũng chỉ là muốn làm việc thôi chứ gì? Tối hôm qua đánh trận cả đêm, lại không được ngủ ngon, bụng đói chịu không được, bây giờ còn phải làm việc, xem ra ngày hôm nay bị dằn vặt đến thảm rồi.

Vừa mới nghĩ tới đây, liền nghe được Tam Thập Nhị lớn tiếng nói: "Công việc đầu tiên của các ngươi chính là đi nấu cơm, người của thôn Cao Gia ta không có thời gian để hầu hạ các ngươi ăn cơm, cho nên các ngươi chỉ có thể tự nấu cho mình."

Đám tội phạm nghe vậy liền ngớ người.

Công việc đầu tiên là nấu cơm cho mình ăn?

Này nghe qua không giống như lao động cải tạo, ngược lại phát thưởng thì đúng hơn.

Bà nội cha, đang hạn hán mà, ngươi có thể cho chúng ta ăn cơm no, bảo ta gọi ngươi cha ruột cũng được, ngươi lại gọi đây là "lao động sửa đổi tội nghiệt của mình"?

Chẳng mấy chốc, các thôn dân Cao gia đã cho họ mượn nồi niêu bát đũa. Bản thân họ chia nhau, người lên sường núi lấy củi khô, người tới hồ gánh nước, người bắc nồi bắt đầu nấu nước.

Gia phó của Tam Thập Nhị thì đang đẩy tới một hạt gạo to tướng, hạt gạo này nặng hơn trăm cân, hắn đẩy hạt gạo tới trước mặt những người này: "Đây là cơm của các ngươi, tự chia đi."

Đám tội phạm nhìn thấy hạt gạo này liền ngẩn người.

"Đây... đây là... thứ gì?"

"Là gạo sao?"

"Gạo to to quá."

"Sao lại to đến thế nhỉ?"

Gia phó cười mắng: "Lũ đầu đất không kiến thức, đây là gạo thần của thiên tôn ban thưởng, một hạt đủ cho trăm người các ngươi ăn rồi, còn không cảm tạ thiên tôn."

Đám tội phạm cũng không biết ai là thiên tôn, cũng mặc kệ, được cho cơm ăn là cả đám mồm năm miệng mười nói cảm tạ, sau đó mượn đục và búa đập vỡ gạo ra thành từng mảnh nhỏ, bỏ vào trong nồi mấy mảnh nấu thành cháo, sau đó mỗi người ăn hai bát đầy.

Ăn no rồi, tinh thần cũng đầy đủ.

Thời gian đi theo Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo ăn còn không đủ no, mặc dù có quan lương cướp được, nhưng họ không dám ăn thoải mái, bởi vì phải chuẩn bị để trốn trong núi thời gian dài tránh né quan binh, số quan lương đó nhất định phải tiết kiệm.

Mỗi một bữa, họ chỉ có thể ăn chưa tới lửng dạ.

Một bữa này đúng là rất lâu rồi chưa được ăn.

Ăn no, sức lực đã có.

Có người trong bụng nhịn không được nghĩ tới chuyện bỏ trốn, hiện tại có sức lực rồi, nếu vung chân mà chạy, nói không chừng có thể chạy thoát được. Nhưng sờ vào cái bụng mới ăn no, họ lại bắt đầu do dự.

Sau khi trốn rồi, ở đâu mới có thể được ăn no?

Bỏ đi, vẫn là ngoan ngoãn lao động cải tạo.

Thu dọn nồi niêu bát đĩa rồi, đám tội phạm lên sườn núi chặt cây đốn củi làm cửa sổ cho tất cả gian nhà trong Cao gia vi ốc. Đây cũng không phải là một việc nhỏ, hơn hai trăm gian phòng mà, chỉ cánh cửa cũng phải làm hơn hai trăm tấm, cửa sổ càng nhiều hơn, khiến họ bận bịu luôn tay luôn chân.

Mà các thôn dân Cao gia thì có một đám tội phạm giúp mình làm cửa sổ "miễn phí", họ lại có thời gian rảnh không ít, các nữ nhân tiếp tục tăng cường dệt vải bông, các nam nhân thì người nên rèn mảnh giáp thì rèn mảnh giáp, người nên làm gốm thì làm bình gốm, người nên làm điêu khắc thì điêu khắc...

Đã có kinh nghiệm hai lần liên tục tặc nhân đánh thôn Cao Gia, hiện tại họ cũng nhận thức được lười biếng là không thể, muốn bảo vệ tốt bản thân thì phải mau chóng làm cho mỗi nam nhân trong thôn một bộ giáp. Đây chính là việc cấp bách.

Trong ngoài thôn đều diễn ra cảnh tượng khí thế ngất trời.

Giữa trưa, ánh nắng gay gắt như muốn thiêu cháy mọi vật.

Lý Đạo Huyền bưng một bát bún thịt sợi dưa chua, ngồi ăn bên cạnh hộp tạo cảnh.

Hiện tại không chỉ trong thôn náo nhiệt, sườn núi phía bắc cũng rất tưng bừng, đám tội phạm chặt cây đốn củi làm cửa sổ triển khai ở trên sườn núi, khắp nơi đều trong bầu không khí sục sôi ngất trời.

Lý Đạo Huyền không ngừng ấn vào bốn cái nút "Đông nam tây bắc" ở bên hông hộp điều chỉnh tầm nhìn, xem tình cảnh các người tí hon bận rộn, để cho camera lắp ở bên ngoài có thể thu được càng nhiều hình ảnh thú vị hơn.

Sau khi nhấn nút Bắc vài cái, đột nhiên cảm thấy có chút không bình thường.

Ơ?

Biên giới tầm nhìn là ở tảng đá này, vừa nãy còn chưa thấy, hiện tại đột nhiên xuất hiện rồi.

Sửng sốt hết 0 giờ 1 giây, y mới chợt nhận ra: Tầm nhìn lại mở rộng rồi.

Trước tiên nhìn trị số bên ngoài hộp, vẫn là 330 không thay đổi, lại mở ra video mới quay vị trí sườn núi 10 phút trước để đối chiếu.

Tầm nhìn của hộp lại mở rộng ra phía ngoài khoảng chừng 10 mét. 10 mét cũng không nhiều, thậm chí rất khó phát hiện, nhưng đã khiến y có thể thấy được một tảng đá to.

Lại ấn vào đông nam tây bắc, quả nhiên, tầm nhìn của mỗi

phương hướng đều mở rộng 10 mét.

10 mét có thể là mở ra quá nhỏ, cho nên phía sau 330 chỉ thêm con số lẻ, bị cái hộp làm tròn bốn bỏ năm lên nên không hiển thị.

Mở rộng lúc nào nhỉ?

Không biết!

Nhưng vì sao mở rộng thì cũng không khó đoán được.

Lý Đạo Huyền thầm nghĩ trong bụng: "Xem ra, trong thời gian 10 phút vừa rồi kia, Tam phu nhân tại huyện Trừng Thành đã có tiến triển rồi."

Cùng lúc đó, huyện Trừng Thành, miếu Thành Hoàng, Thiên điện.

Tam phu nhân trong trang phục đạo bào màu xanh, đầu tết đạo kế, phối hợp với khuôn mặt hơi đầy đặn của nàng, khi khoanh chân ngồi trên bồ đoàn thoạt nhìn có chút giống như một cư sĩ hiền lành.

Thiếp thân nha hoàn của nàng cầm trên tay một bình thuốc, đứng phía sau nàng cách một bước, rất giống đồng tử hộ pháp của nàng.

Một nam tử y phục trên người đầy mụn vá đang quỳ gối trước mặt Tam phu nhân, liều mạng dập đầu: "Đa tạ thiên tôn, đa tạ thiên tôn, con trai của tiểu nhân sau khi dùng thần dược của thiên tôn cho, rất nhanh đã hạ sốt, cuối cùng cũng giữ được cái mạng nhỏ của nó, đa tạ thiên tôn."

Tam phu nhân nở một nụ cười hiền từ: "Giữ được là tốt rồi, nếu thiên tôn biết được, nhất định cũng rất vui mừng, ngươi cũng biết, sau này phải làm thế nào rồi chứ?"

Nam tử đó dập mạnh đầu: "Tiểu nhân không dám quên lời thiên tôn dạy bảo, sau này nhất định một lòng hướng thiện, tận sức của mình đi giúp đỡ những người khác."

"Rất tốt, ngươi đi đi!" Tam phu nhân phất phất tay.

Nam tử kia thiên ân vạn tạ đi ra, đi tới cửa miếu Thành Hoàng vừa lúc gặp được một lão phụ nhân đang ôm một tiểu cô nương gào khóc ở cửa miếu.

Nam tử lấy làm hiếu kỳ mà hỏi: "Vì sao lão nhân gia lại khóc?"

Lão phụ nhân khóc lớn nói: "Cháu gái ta bị tiêu chảy, đã kéo dài mấy ngày rồi không cải thiện, nhìn thấy nó càng ngày càng gầy, nhà ta nghèo, không đến đại phu được, không mua nổi thuốc, không cứu được cháu gái, đành phải đến miếu Thành Hoàng cầu thần tiên cứu nó một mạng."

Nam tử làm bộ mặt nghiêm túc: "Lão nhân gia, bà còn không biết sao? Thiên điện miếu Thành Hoàng này, có một vị cư sĩ phụng pháp chỉ của Đạo Huyền Thiên Tôn, cứu vớt khổ nạn thế gian, không lấy một xu. Những người nghèo không có tiền xem bệnh như bà nên đến Thiên điện tìm vị cư sĩ kia đi, cầu thần dược Đạo Huyền Thiên Tôn ban thưởng, cháu gái của bà có lẽ còn có một cơ hội sống."

Lão phụ nhân mừng rỡ: "Cư sĩ ở toà Thiên điện nào? Mắt ta nhìn không rõ lắm, sợ không tìm thấy."

Nam tử: "Mà thôi, ta đã thề là một lòng hướng thiện, người tốt phải làm tới cùng, để ta dẫn bà qua đó..."

Chương 78: Chỉ có ta không được

Vừa qua buổi trưa, nhóm Bạch Diên, Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu đã trở về.

Trở về cùng với họ còn có Vương Nhị bị thương, gần trăm thôn dân thôn Vương Gia bị thương, cùng với 50 tên thủ hạ của Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu.

Lý Đạo Huyền cầm kính lúp nhìn từng người từng người, đương nhiên nhìn người tí hon nhà mình trước, y là một thiên tôn rất bao che khuyết điểm.

Rất tốt, người tí hon nhà mình không ai bị thương, chỉ là trông có vẻ mệt mỏi và đói bụng. Dù sao nửa đêm hôm qua đã đi ra leo núi, buổi trưa hôm nay mới về, suốt buổi bôn ba sơn đạo lại thêm chiến đấu, không mệt mới là lạ.

Về phần những người tí hon bên ngoài...

Xem ra Vương Nhị bị thương khá nặng, cả người là máu, bất tỉnh nhân sự nằm trên cáng, các thôn dân của thôn Vương Gia ít hoặc nhiều cũng bị thương, tinh thần uể oải, mà thủ hạ của Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu thì không một ai bị thương.

Lập tức Lý Đạo Huyền hiểu ngay, tối hôm qua không phát sinh chiến đấu, xem ra Bạch Diên dẫn người của thôn Cao Gia vừa đến nơi, thủ hạ của Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu liền đầu hàng rồi.

Nguyên nhân cũng không khó đoán, chỉ cần Bạch Diên nói ra

tin Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo đã chết thì cũng đủ phá huỷ ý chí chiến đấu của những người này.

Nhìn thấy đoàn người Bạch Diên trở về, người của thôn Cao Gia lập tức đi ra nghênh đón, Tam Thập Nhị chạy ở đầu tiên.

Mấy người tí hon bàn tán một phen, sau đó áp giải 50 tên tù binh mới áp giải về đến chỗ tội phạm cải tạo, để chúng cùng lao động với hơn trăm người bắt được tối hôm qua.

Về phần Vương Nhị và dân thôn Vương Gia thì được mời vào trong Cao Gia bảo, tạm thời thu xếp trong một giếng trời lớn.

Tam Thập Nhị từng được Vương Nhị hỗ trợ hố tống nên hiện tại rất lo lắng cho thương thế của hắn, ngồi xổm bên cáng không ngừng hỏi: "Vương hảo hán thế nào rồi?"

"Người này bị thương rất nặng." Bạch Diên dang hai tay: "Nhưng mà trong quân tử lục nghệ không có môn y, cho nên tại hạ cũng bất lực."

Tam Thập Nhị: "Có bị thương đến nội tạng không? Cái này chắc ngươi có thể nhìn ra được chứ?"

Bạch Diên chắp hai tay sau đít, đưa lưng về Tam Thập Nhị, giọng dông dài: "Tại hạ chỉ là một quân tử, vẫn còn nhiều chỗ chưa đủ."

Tam Thập Nhị phát điên: "Ngươi có thể nói thẳng là ngươi không biết được không?"

Bạch Diên không nói gì, nghếch mặt 45 độ nhìn lên bầu trời, ánh mắt xa xăm.

Ồn ào một hồi, thương thế của Vương Nhị không ngờ ai cũng không xem được.

Lý Đạo Huyền cầm kính lúp cũng không có cách nào xem được, tất cả mọi người chỉ có thể lo lắng suông.

Bất ngờ là bản thân Vương Nhị đã tự mở mắt, nhìn vài người bên cạnh với ánh mắt cảm kích, giọng yếu ớt nói: "Không có việc gì, mệnh ta cứng, không chết được... Có cái gì như tàn hương thoa vào vết thương của ta là xong thôi, bản thân ta không... không chịu được thì chết thôi..."

"Không có tàn hương... Nhọ nồi thì có..." Cao Sơ Ngũ vừa mới mở miệng, Cao Nhất Diệp đã cắt ngang lời hắn: "Đừng nói bậy, im lặng, thiên tôn nói đây."

Nàng lắng tai nghe lời nói của Lý Đạo Huyền, sau đó giơ hai tay lên cao: "Đa tạ thiên tôn ban thuốc."

Lúc này Lý Đạo Huyền đã tìm trong hộp thuốc nhà mình, lấy ra một lọ thuốc bột thoa vết thương "Vân Nam Bạch Dược", dùng ngón út móc một tí thuốc bột trên đầu ngón tay, sau đó luồn tay vào trong hộp, đặt xuống trước mặt Cao Nhất Diệp.

Những người khác không nhìn thấy tay của y, cũng chỉ thấy được một đống viên cầu nhỏ màu trắng đang bay xuống.

Cao Nhất Diệp vươn hai tay, cung kính lấy xuống viên thuốc bột màu trắng trên đầu ngón tay Lý Đạo Huyền.

Bàn tay nho nhỏ, nhẹ nhàng chạm vào bàn tay khổng lồ của Lý Đạo Huyền.

Trong lòng nàng lại mơ hồ có một chút hưng phấn: Ta chạm vào tay thiên tôn rồi!

Run rẩy thu bàn tay về, đặt một đống viên cầu trắng lên trên bàn: "Thiên tôn có lệnh, mọi người đem số viên cầu này nghiền nát thành bột, rồi bôi lên vết thương của mọi người, nếu mệnh chưa tuyệt, không bao lâu là có thể cầm máu sinh cơ, nếu mệnh số đã

hết, những thần dược này cũng không cứu được."

Bạch Diên và Tam Thập Nhị vội vàng ôm quyền: "Cẩn tuân pháp chỉ của thiên tôn."

Vương Nhị mê man, không hiểu họ đang làm cái gì, nhưng người dân thôn Vương Gia khác chỉ bị thương nhẹ thì nhìn thấy Cao Nhất Diệp giơ tay lên, trên bầu trời liền có viên thuốc trắng hạ xuống, ai cũng giật mình.

Bạch Miêu là người đầu tiên động thủ, đem viên thuốc nghiền nát thành bột phấn màu trắng, sau đó mọi người cùng nhau động thủ, đem thuốc bột này thoa lên vết thương của Vương Nhị và các thôn dân bị thương.

Hiệu quả của Vân Nam Bạch Dược cũng không phải khoác lác, món Kim Sang dược này là từ nam chí bắc cổ kim bài danh đệ nhất, vừa rắc lên vết thương, lập tức cầm máu.

Các thôn dân thôn Vương Gia nhỏ giọng nghị luận: "Đây là thuốc gì lợi hại thế nhỉ?"

"Nghe Cao cô nương nói, đây hình như là thuốc tiên."

"Vừa rồi từ trên trời hạ xuống đấy."

"Bọn họ đang nói là thuốc của thiên tôn ban cho... Thiên tôn là cái gì?"

"Hình như gọi là Đạo Huyền Thiên Tôn."

"Chưa nghe nói qua thần tiên này a, ta thì có nghe nói qua Quan Âm Bồ Tát và Nguyên Thủy Thiên Tôn..."

Các người tí hon nghị luận sôi nổi, Vương Nhị đột nhiên tỉnh lại: "Ôi? Ta đang ở trong... thôn Cao Gia rồi?"

Tam Thập Nhị: "Đúng vậy, Vương hảo hán, chúng ta đưa

ngươi đến thôn Cao Gia rồi, ngươi ở chỗ này dưỡng thương đi."

"Không... không được... không thể dưỡng thương ở đây..."

Vương Nhị vội vàng giãy giụa muốn ngồi dậy, nhưng hắn bị thương rất nặng, không nhấc nổi người, lại ngã phịch một cái nằm trên cáng.

Hắn đành phải chuyển sang nói với các thôn dân Vương gia bên cạnh: "Các ngươi bị thương không nặng phải không? Khiêng ta, chúng ta đi ngay."

Các thôn dân Vương Gia hoảng hốt: "Đại ca, thương thế hiện tại của ngươi... không thể đi lung tung được."

Tam Thập Nhị cũng nói: "Vương hảo hán, đừng cậy mạnh."

Vương Nhị lắc đầu: "Ta là đại phản tặc giết quan, nếu bị người khác biết thôn Cao Gia che giấu ta, sẽ dẫn tới phiền phức cho mọi người, đại quân triều đình mà đến, mọi người sẽ chết không có chỗ chôn."

Mọi người đứng chết trân tại chỗ.

Cao Sơ Ngũ ngu ngơ gãi đầu: "Bạch lão gia nói rồi, triều đình không quản nữa, để phản tặc 'cướp đến mùa xuân... ' phía sau là cái gì nhỉ? Dù sao thì nói là mặc kệ rồi, mùa xuân sang năm ngươi lại là lương dân rồi."

Mọi người đồng thời quay sang lườm Cao Sơ Ngũ, trong bụng mắng thầm: Người đã khờ, còn nói ngu.

Vương Nhị lắc đầu: "Những người khác mùa xuân sang năm có thể khôi phục lương dân, chỉ có ta không được."

Cao Sơ Ngũ lấy làm lạ: "Sao ngươi không được? Đều là cha mẹ sinh, hai con mắt một cái miệng, hai cánh tay hai cái chân."

Vương Nhị: "Ta là đầu mục, là ta cổ động thôn dân giết huyện lệnh, tạo thành hỗn loạn khắp huyện Trừng Thành, phản tặc chạy loạn khắp nơi bên ngoài đều là học ta, triều đình sẽ không bỏ qua cho ta."

Cao Sơ Ngũ ngu ngơ gãi đầu, gãi một hồi mới hiểu ra: "Chao ôi! Thì ra làm thủ lĩnh thì có tác hại như vậy?"

Hắn nhếch môi cười: "Vậy chuyện thôn chúng ta tự tạo áo giáp, nếu như sau này điều tra, chúng ta đều có thể chuyện cũ bỏ qua, chỉ có Tam sư gia chạy không thoát phải không?"

Mọi người: "Phù!"

Khuôn mặt Tam Thập Nhị trong nháy mắt đỏ như gan heo: "Đồ ngu xuẩn nhà ngươi, mau im miệng!"

Chương 79: Ta là một người yếu đuối

Bạch Diên cũng không phải người của thôn Cao Gia, chuyện về Vương Nhị hắn cũng không muốn dính dáng vào quá nhiều, nói đến cùng hắn vẫn muốn phân rõ giới hạn với phản tặc. Nhân cơ hội Cao Sơ Ngũ nói đùa, hắn mới kéo tay Cao Sơ Ngũ lôi ra ngoài giếng trời, còn mình cũng chuồn ra ngoài theo, không hỏi việc ở đây nữa.

Vương Nhị: "Lại đa tạ thôn Cao Gia tương trợ một lần nữa, Vương Nhị ta thiếu nợ các ngươi quá nhiều, càng như vậy, càng không thể liên lụy các ngươi, các huynh đệ... khiêng ta đi..."

Câu nói cuối cùng chính là nói với người của thôn Vương Gia.

Tam Thập Nhị đi tới bên cạnh Cao Nhất Diệp, đè thấp giọng nói: "Nếu thiên tôn sẵn lòng bảo vệ Vương Nhị, vậy cho dù hắn ở trong thôn chúng ta cũng sẽ không có vấn đề gì, triều đình có lợi hại còn có thể so với thần tiên được sao. Cũng không biết thiên tôn nghĩ thế nào? Chúng ta có nên nói ra giữ lại Vương Nhị hay không?"

Cao Nhất Diệp lắc đầu: "Tạm thời thiên tôn không hạ pháp chỉ."

Lý Đạo Huyền đang suy nghĩ một vấn đề càng sâu hơn, đó chính là vấn đề "chuyện này ta tới làm chủ, hay là giao cho các người tí hon làm chủ".

Trong cảm nhận của mọi người thôn Cao Gia, những lời y nói là không thể dao động, chỉ cần lên tiếng, các thôn dân tuyệt đối sẽ

ngoan ngoãn nghe lệnh, tất cả đều theo chỉ thị của y.

Trước đây y cũng không khách khí một chút nào, đủ mọi sự việc y đều đưa ra chỉ đạo, hy vọng họ có thể tránh phải đi đường vòng.

Nhưng mà, chuyện của Vương Nhị lại khác hoàn toàn.

Thôn Cao Gia đã cứu mạng của Vương Nhị, nhưng y không thấy Vương Nhị thoải mái bao nhiêu, trái lại vẻ mặt Vương Nhị luôn lo lắng, trông rất vội vã muốn đi, rất sợ liên lụy thôn Cao Gia.

Đối với vị anh hùng hảo hán này, tính mệnh của bản thân dường như cũng không quan trọng, hắn có lòng kiên trì còn quan trọng hơn cả tính mệnh.

Điều hắn muốn không phải là được người bảo vệ trong lòng bàn tay, mà là muốn đứng ra, bảo vệ người khác trong lòng bàn tay.

Hắn cần một sân khấu càng rộng lớn hơn, đi làm càng nhiều việc nghĩa hơn, tuyệt đối không phải trốn ở trong thôn Cao Gia dựa vào mình bảo vệ là có thể thực hiện.

Lý Đạo Huyền tự nghĩ mình có tri thức và ánh mắt nhiều hơn mấy trăm năm so với người trong hộp, nhưng y cũng không cảm thấy mình có tư cách đi quyết định nhân sinh của người khác.

Tam Thập Nhị trong hộp còn đang do dự: "Nhất Diệp cô nương, có thể... hỏi thiên tôn hay không?"

Tuy nhiên những lời này vừa ra khỏi miệng, hắn đã lập tức tát cho mình một cái: "Ngu xuẩn! Những chuyện vớ vẩn của nhân gian giới chúng ta, sao lại có đạo lý đi hỏi lão nhân gia hắn được? Lão nhân gia hắn nguyện ý thi tiên pháp bảo vệ phương thổ địa này đã là khai ân lắm rồi."

Hắn bắt đầu do dự, đi tới đi lui, muốn hỏi ý kiến của Bạch Diên, mới phát hiện sau khi Bạch Diên kéo Cao Sơ Ngũ ra ngoài rồi không thấy trở về nữa, chắc muốn trốn tránh.

Chính vào lúc này, Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Nhất Diệp, ngươi nói cho Vương Nhị, nếu như hắn chịu ở lại, ta sẽ bảo vệ hắn chu toàn. Nhưng nếu như hắn không muốn ở lại, ta tôn trọng quyết định của hắn đối với nhân sinh của mình."

Cao Nhất Diệp tinh thần chấn động, vội vàng điều chỉnh tốt tư thái, nghiêm túc nói: "Vương hảo hán, thiên tôn lên tiếng rồi..."

Vương Nhị an tĩnh nghe xong Cao Nhất Diệp kể lại, vẻ mặt cổ quái, hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời, tại vị trí cao hơn 60 trượng có thể thấy một đám mây, nhưng hắn không nhìn thấy có cái gì khác ở đó: "Thiên tôn? Là..."

Tam Thập Nhị nói: "Đạo Huyền Thiên Tôn, là thần tiên che chở nơi đây, trước đây tất cả đồ vật ngươi lấy được từ chỗ chúng ta, đều là thiên tôn ban tặng."

Vương Nhị ngẩn người, muốn hành lễ, nhưng thân thể không cho phép, đành phải giơ hai tay lên, quay về bầu trời vái một cái: "Đa tạ hảo ý của thiên tôn... nhưng... vẫn là... để cho ta đi đi."

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: quả nhiên!

Tam Thập Nhị có vẻ buồn lắm: "Ngươi không phải là người xấu, ngươi giết quan tạo phản cũng bởi vì quan phủ cướp lúa giống, chuyện xảy ra có nguyên nhân... người như ngươi là có tư cách an cư lạc nghiệp... Vì sao không chịu tiếp nhận hảo ý của thiên tôn?"

Vương Nhị nở nụ cười cay đắng: "Nhưng thủ hạ của ta giết người phóng hỏa, ngay cả đàn bà và trẻ nhỏ cũng không buông tha, còn chạy tới đánh thôn Cao Gia, ngay cả ta cũng muốn giết, ta

có mặt mũi nào ở trước mặt các ngươi tự xưng người tốt? Ta xứng đáng ở trong thôn Cao Gia được hưởng thiên tôn che chở sao?"

Nói xong những lời này, mọi người đều đồng thời im lặng.

Tam Thập Nhị: "Thiên hạ này xảy ra vấn đề... Triều đình có chuyện, phản tặc cũng có chuyện, nhưng vấn đề rốt cuộc là ở đâu? Ta không hiểu... ta thật sự là [Tài sơ học thiển]."

Vương Nhị: "Tam sư gia muốn giúp Vương Nhị, khiến Vương Nhị ta rất là cảm kích." Hắn quay đầu, quát lên với người thôn Vương Gia: "Còn chờ cái gì? Khiêng ta lên đi. Chúng ta ở trong thôn Cao Gia càng lâu, càng dễ rước lấy phiền phức cho thôn Cao Gia."

Mọi người của thôn Vương Gia rụt rè ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau đó xách cáng lên, mọi người hành một đại lễ với Tam Thập Nhị và Cao Nhất Diệp rồi đi ra ngoài.

Lý Đạo Huyền không ngăn cản.

Tam Thập Nhị tự nhiên cũng không ngăn cản nữa.

Một đường đi ra ngoài, thôn dân của thôn Cao Gia đều không nói gì, chỉ im lặng đứng nhìn. Cao Sơ Ngũ tiến lên nửa bước, lại bị thôn trưởng lôi trở về.

Lý Đạo Huyền thấy phản ứng của các thôn dân cũng đã hiểu, phần lớn thôn dân đều không hy vọng Vương Nhị ở lại. Họ chung quy là lương dân, lúc trước Vương Nhị khởi sự đã từng tới mời các thôn dân của thôn Vương Gia, thôn Chủng Gia, thôn Trịnh Gia gia nhập, nhưng những người này cũng không gia nhập, sau đó mới có thể bị Tam Thập Nhị "lừa gạt" đi tới thôn Cao Gia.

Bắt đầu từ ngày đó, thân thể và linh hồn của họ đều đã chia đôi đường đi với Vương Nhị.

Có câu nói trong phim [Vô Danh] có lẽ thích hợp với những thôn dân này: "Ta là một người yếu đuối, không thể thích ứng với thời đại nhiều biến động này."

Thật ra yếu đuối không phải là cái tội, chỉ cần không thông đồng với địch bán nước, yếu đuối thì có ngại gì?

Lý Đạo Huyền cho phép người tí hon của mình yếu đuối! Bởi vì chính y ở trong hiện thực cũng không tính là một anh hùng.

Vương Nhị cuối cùng vẫn đi ra khỏi Cao Gia bảo, đi qua sườn núi phía bắc, trên sườn núi những "tội phạm đang bị cải tạo" đang chặt cây, họ dừng lại công việc trong tay, nhìn Vương Nhị với ánh mắt xấu hổ.

Nhưng Vương Nhị không trách cứ họ một câu nào, chỉ dẫn theo người của thôn Vương Gia biến mất ở trong sơn lâm.

"Sau khi họ rời khỏi, có cái gì ăn không?" Cao Nhất Diệp nhịn không được lo lắng hỏi một câu.

"Có!" Bạch Diên thoắt một cái đã xuất hiện: "Khi chúng ta tới cứu hắn, thấy trong sơn động đó còn có vài xe lương, thủ hạ của Vương Nhị đã giảm hơn một nửa, số lương thực đó cũng đủ cho họ ở trong núi ăn hơn nửa năm."

Lúc này Cao Nhất Diệp mới yên lòng.

Lý Đạo Huyền nhìn đến đây cũng cảm thấy không có gì để xem nữa rồi, mới duỗi người rồi đứng lên, cứ nhìn chằm chằm vào hộp thời gian dài cũng rất mệt, thỉnh thoảng cũng phải hoạt động gân cốt một chút, hay là, mình cũng làm một bài tập thể dục buổi sáng?

Đang nghĩ tới đây thì chuông điện thoại vang lên: "Xin chào tiên sinh, tôi bên chuyển phát nhanh SF, ngài có một gói hàng đã đưa đến nhà rồi."

"A?" Lúc này Lý Đạo Huyền mới nhớ tới, sáng sớm nay có một quản lý phòng bán hàng của công ty Trách nhiệm hữu hạn đồ chơi Ninh Dương gọi điện thoại cho mình, nói muốn gửi cho mình hàng mẫu đồ chơi để mình dùng quay video.

Chỉ là hôm nay trong hộp nhiều chuyện, xem vui quá nên đã quên chuyện này.

"Được, anh đưa lên cửa đi, tôi đang ở nhà."

Chương 80: Bán đồ chơi

Lý Đạo Huyền ôm một cái hộp lớn vào trong nhà.

Trên hộp dán chữ "Công ty Trách nhiệm hữu hạn đồ chơi Ninh Dương", mở nắp ra, bên trong là một đống đồ chơi đủ loại.

Tuy nhiên, những đồ chơi này có một điểm khác biệt với đồ chơi của những công ty khác đó chính là "nhỏ".

Đồ chơi bình thường phần lớn chỉ chế tạo với tỉ lệ 1 phần 100, hoặc là 1 phần 144.

Nhưng đồ chơi của Công Ty Trách nhiệm hữu hạn Đồ Chơi Ninh Dương này lại chế tạo với tỉ lệ 1 phần 200, thậm chí 1 phần 400, nhỏ đến mức quả thật khiến người cảm giác thái quá.

1 phần 400 nhỏ quá Lý Đạo Huyền chỉ có thể bỏ qua không nhìn, mà đồ chơi 1 phần 200 này thì lại khiến y cảm thấy hứng thú.

Mô hình máy bay 1 phần 200, xe taxi 1 phần 200, tàu cao tốc 1 phần 200, ca-nô 1 phần 200...

Con mẹ nó, cái này quả thật giống như làm riêng cho các người tí hon của mình vậy, khuyết điểm duy nhất là mấy thứ này chỉ là đồ chơi bằng nhựa, bên trong vốn không có hệ thống động lực, cũng không thể chân chính chạy được.

Đồ chơi không có động lực, đối với Lý Đạo Huyền căn bản vô dụng.

Tên sáng sớm gọi điện thoại cho mình cũng đã thêm bạn WECHAT, Lý Đạo Huyền mở WECHAT ra, nhắn cho tên đó một tin:

"Đã nhận được hàng mẫu rồi, đồ chơi của quý công ty đủ nhỏ thật đấy."

Nickname của người đó là Một Thùng Pudding, hắn ra vẻ đắc ý: "Đúng vậy, tệ công ty luôn chế tạo đồ chơi vi mô, đã ở trong thị trường này nhiều năm. Cho nên sau khi tôi xem 'mỗi ngày của vương quốc tí hon' của cậu rồi mới nhận định cậu là kênh TikTok thích hợp với chúng tôi nhất, sản phẩm của chúng tôi cũng thích hợp với cậu nhất. Chúng ta hợp tác sẽ là song doanh!"

"Doanh cái quần!" Lý Đạo Huyền vô tình chế giễu: "Anh còn không thấy hả? Tôi quay mỗi ngày của vương quốc tí hon là những câu chuyện xảy ra ở trong thôn trang cổ đại, anh lại đưa cho tôi một đống đồ chơi hiện đại, tôi còn quay video thế nào?"

"Ặc... Cái này à!" Một Thùng Pudding có vẻ xấu hổ: "Cậu cũng có thể quay một vài vương quốc tí hon hiện đại..."

"Không được!" Lý Đạo Huyền trực tiếp cự tuyệt: "Tôi chỉ thích quay vương quốc tí hon cổ đại, hiện đại không thú vị. Anh cũng thấy, trên TikTok người làm 'chụp ảnh nghiêng' rất nhiều, vì sao kênh của họ không hot, của tôi lại hot? Chính là bởi vì cảnh họ quay đều là hiện đại, có thể thấy được khắp nơi, cho dù dùng "chụp ảnh nghiêng' xử lý thành hình dạng của vương quốc tí hon, nhưng mọi người không thấy hứng thú bao nhiêu với vương quốc tí hon hiện đại, xem vài lần là bỏ qua luôn, mà vương quốc tí hon của tôi lại là cảnh tượng cổ đại, đầu tư rất lớn, toàn bộ diễn viên đều mặc cổ trang, tràng cảnh sử dụng cũng là thôn trang cổ đại, mọi người mới thích xem."

Lời này có lý, Một Thùng Pudding lâm vào trầm tư: "Vậy ý của cậu là sao?"

Lý Đạo Huyền: "Làm một vài món đồ chơi vi mô cổ đại cho tôi đi! Ví dụ như nhà kiểu cổ đại tỉ lệ 1 phần 200, bên trong bỏ trống cũng không sao, còn có tòa thành, lầu các, hoa viên nhỏ 1 phần

200..."

Một Thùng Pudding: "Ặc, nói như vậy, chúng tôi phải làm khuôn lại, phải tốn không ít tiền."

Lý Đạo Huyền: "Thay vì làm ra những sản phẩm bình dân không bán được, thà đúc lại khuôn và làm ra những thứ có thể dễ bán, bỏ ra nhiều tiền cũng có thể kiếm lại, ngài cảm thấy sao?"

Một Thùng Pudding: "Ặc, việc này tôi phải bàn lại với người của phòng sản phẩm."

Lý Đạo Huyền: "Không có việc gì, anh cứ từ từ mà bàn bạc, tôi không vội, tôi vẫn thử để giỏ hàng xem sao, nhưng lượng tiêu thụ tôi không đảm bảo được."

Một Thùng Pudding mừng rỡ: "Được, ngài cứ thử trước đi, chúng ta xem hiệu quả thế nào."

Lý Đạo Huyền tắt WECHAT, ngồi xuống trước máy vi tính, lựa ra video hai thợ rèn đang chế tạo mảnh giáp trong đống video của mình, edit một chút, lại chèn vào tiêu đề: Một ngày yên bình của vương quốc tí hon lại bắt đầu, ngày hôm nay hai vị thợ rèn đang vất vả chế tạo áo giáp...

Video upload xong, tiện thể đưa vào giỏ hàng, máy bay, ca-nô, tàu cao tốc 1 phần 200.

Tài khoản "mỗi ngày của vương quốc tí hon" của y hiện tại cũng đang hot, video vừa tải lên, cư dân mạng đã lập tức bình luận.

"Ồ, hôm nay cái lò rèn này làm giống thật, mọi người xem, lửa là lửa thật đang cháy đấy."

"Hai diễn viên này là thợ rèn thật đấy, họ đang dùng phương pháp cũ rèn sắt, mọi người nhìn cái bếp lò bên cạnh, kỹ thuật này,

trình độ giả cổ rất cao."

"Không phải tất cả là lò điện sao? Lò điện chỉ cần nháy mắt là có thể nung chảy được kim loại."

"Đừng, đừng chơi bếp lò hiện đại, cứ chơi đồ cổ vậy đi."

Theo bọn họ thảo luận không ngừng, sản phẩm trong giỏ hàng cũng bán đi được mấy cái, nhưng lượng tiêu thụ... quả thật thảm không nỡ nhìn, dù sao mấy thứ xe ô tô, máy bay, tàu cao tốc các thứ đều thấy khắp nơi trên mạng, ai lại thích mua chứ.

Lý Đạo Huyền đột nhiên đầu nảy số, tay cầm lấy một chiếc xe bus rồi bỏ vào trong hộp, dùng tay của mình đẩy chiếc xe bus "chạy" tới trước lò rèn.

Không ai thấy được tay y, các thôn dân chỉ có thể nhìn thấy một chiếc xe tạo hình kỳ lạ đột nhiên từ trên trời giáng xuống, lại chạy lung tung trong thôn Cao Gia, mọi người đều trân trân nhìn nó.

Nhưng một lúc thì họ cũng hiểu ra, đây khẳng định lại là tiên xa cổ quái gì đó của thiên tôn đại nhân từ trên trời thả xuống rồi, không cần sợ, cho tới bây giờ thiên tôn đại nhân cũng sẽ không hại chúng ta.

Một đám người tí hon bu tới, nhìn chiếc xe bus mà nghị luận.

Chẳng mấy chốc Cao Nhất Diệp cũng đi tới, làm vẻ mặt nghiêm túc nói với các thôn dân: "Thiên tôn đại nhân bảo mọi người lên xe ngồi xem."

Nói xong Cao Nhất Diệp lên xe trước, tên khờ Cao Sơ Ngũ là người thứ hai nhảy lên, mấy người Trịnh Đại Ngưu, Lý Đại, Cao Nhất Nhất cũng đều lên xe ngồi hết.

Lý Đạo Huyền lại lấy tay đẩy xe bus chầm chậm di chuyển

trong thôn Cao Gia.

Cao Nhất Diệp: "Oa, tiên xa này chơi vui thật!"

Cao Sơ Ngũ: "Ta chưa bao giờ được ngồi qua xe ngựa, chắc thứ này cũng giống như ngồi xe ngựa nhỉ?"

"Ha ha ha, vui vui."

Cả một xe người cười hi hi ha ha, chạy hết một vòng quanh thôn. Khi xuống xe rồi, mọi người thấy thiên tôn đại nhân thu xe về trời vẫn còn cảm thấy chưa biết chán.

Sau khi Lý Đạo Huyền lấy xe ra, lập tức mở video mới vừa thu lại, vừa xem liền cười, trong video này có thể thấy được tay mình đang đẩy xe.

Như Lý Đạo Huyền sở liệu, mặc dù người trong hộp không nhìn thấy tay y, nhưng camera giám sát bên ngoài hộp vẫn có thể ghi lại cánh tay y.

Điều này làm cho hình ảnh có vẻ đặc biệt thú vị và hài hước, một cánh tay khổng lồ đang đẩy một chiếc xe bus, chở đầy cả xe là người tí hon mặc cổ trang, đi đi lại lại trong thôn trang cổ đại, cổ nhân trên xe thì làm bộ mặt chưa bao giờ thấy qua việc đời.

Một người hoàn toàn không biết viết tiêu đề như Lý Đạo Huyền, hiện tại trong nháy mắt cũng linh cảm bạo phát, vội vàng xử lý một chút video này sau đó tải lên, chèn vào tiêu đề: "Thiên thần ban cho các người tí hon cổ đại một chiếc xe bus, các người tí hon lần đầu tiên trải nghiệm được cảm giác ngả về phía trước."

Video vừa tải lên thì lập tức hót hòn họt!

Chương 81: Không cần hi sinh ngươi

Bình luận thoáng cái nhảy lên vèo vèo.

"Con mẹ nó, video này quay thế nào? Bàn tay khổng lồ đó đưa vào trong khung hình thế nào?"

"Kỹ thuật mô phỏng video hiện tại đã đạt tới trình độ này rồi sao?"

"Hình ảnh xe bus bị bàn tay khổng lồ đẩy di chuyển trong thôn trang cổ đại quá là thú vị, then chốt là những diễn viên này còn diễn quá tốt, quả thật đã diễn ra vẻ mặt chưa từng thấy qua việc đời."

"Tiêu chuẩn của diễn viên nhất lưu, mô phỏng nhất lưu, chỉ là xe bus này chế tạo hơi xấu xí, hoàn toàn là chất liệu đồ chơi, không giống xe bus chân chính.

"Tay là tay thật, xe bus cũng là món đồ chơi, người tí hon bên trong chỉ dùng hiệu ứng đặc biệt để đưa vào, hiệu ứng đặc biệt này làm rất tốt."

"Nhưng mà tôi vẫn nhìn ra được đây là hiệu ứng đặc biệt, hừ hừ, mắt của tôi lợi hại lắm đấy."

"Đây là hiệu ứng đặc biệt phương thức nghịch chuyển tư duy phải không?"

Tim bay lên liên tục, máy bay, cano, tàu cao tốc trong giỏ hàng giống như trước bán không được, nhưng xe bus như trong video thì không bao lâu đã bán hơn vạn đơn.

Một đơn 49. 9 đồng, một vạn đơn chính là hơn 50 vạn, trích 25% doanh thu cho Lý Đạo Huyền, trả cho TikTok 5%, cũng chính là trong nháy mắt đã kiếm được 10 vạn.

WECHAT sáng lên, Một Thùng Pudding đã gửi tin tới: "Đại lão, đại lão, bên tôi bùng nổ đơn hàng rồi, bùng nổ đơn hàng rồi, tất cả nhân viên phòng bán hàng đều phải tăng ca, đang đóng gói giao hàng đây, lạy chúa, tôi thật phục video này của ngài rồi, trình độ hiệu ứng đặc biệt của ngài, quả thật khiến chúng tôi mở rộng tầm mắt."

Lý Đạo Huyền: "Anh xem, máy bay, cano vốn bán không được, xe bus bởi vì đưa vào trong video của tôi, cho nên mới bán tốt, nếu như anh có thể làm một số đồ chơi vi mô nhỏ cổ đại, rồi tôi đưa vào trong video, đó mới chân chính bùng nổ đơn hàng, nhớ kỹ, nhà, thành bảo, xe ngựa, mấy thứ đó khẳng định bán chạy."

Một Thùng Pudding: "Tôi hiểu rồi, tôi sẽ đi thuyết phục người của phòng sản phẩm, trong phạm vi kỹ thuật của chúng tôi, sẽ cố gắng làm ra một số đồ chơi thích hợp với chủ đề video của ngài."

Lý Đạo Huyền: "Chờ mong, hợp tác song doanh!"

Tắt WECHAT, Lý Đạo Huyền cảm giác cũng hơi mệt, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thành phố Song Khánh đã vào đêm, đám tửu quỷ dưới lầu còn đang la hét: "Năm khôi thủ, sáu sáu sáu..."

Hai thanh niên choai choai chạy xe máy lao qua trên đường, cố ý vặn ga vang lên những tiếng "bẹt bẹt bẹt", inh ỏi khắp đường phố.

Lý Đạo Huyền đành phải đóng cửa sổ lại, tấm kính cách âm hai tầng đã cắt đứt tiếng ồn ào của mấy thanh niên ma trơi.

Y đi tắm, trở lại phòng ngủ, tắt hết đèn và chuẩn bị đi ngủ.

Trong phòng còn le lói chút ánh sáng nhạt, đó là ánh sáng toả

ra từ trong hộp, trên tường bảo của Cao Gia bảo đốt sáng một vòng đèn lồng, có hai lính gác đang tuần tra.

Sau khi trải qua hai trận chiến đấu liên tục, các thôn dân Cao gia đã ý thức được nguy hiểm, hiện tại lính gác tuần tra cũng nghiêm túc hơn nhiều.

Lý Đạo Huyền khóe miệng khẽ nhếch lên, đang định nói tiếng ngũ ngon với cái hộp rồi gục đầu xuống ngủ, y đột nhiên phát hiện trên sân thượng lầu ba của toà vọng lâu cao nhất Cao Gia bảo, có một thân ảnh nho nhỏ đang đứng.

"Ơ?"

Lý Đạo Huyền đã nhìn ra, đó là Cao Nhất Diệp.

Buổi tối Cao Nhất Diệp không ăn mặc đoan chính như ban ngày, không áo bào dày, mà là ảo vải thô trước đây nàng vẫn mặc, phía trên còn rất nhiều mụn vá, trông rất tả tơi.

Đây có lẽ là áo ngủ của nàng, nàng không nỡ mặc đồ đẹp đi ngủ, sợ sẽ làm y phục bị nhăn.

Hình như nàng có tâm sự, đứng trên sân thượng lầu ba cao cao, nàng nhìn lên bầu trời đêm, bầu trời ánh sao lấp loé, mấy lần nàng há mồm, nhưng muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng, vẫn không kiềm chế được mà quay về bầu trời, khẽ hỏi: "Vì sao là ta chứ?"

Vì sao là ta?

Vấn đề này rơi vào trong tai Lý Đạo Huyền, y không khỏi sửng sốt.

Trong nháy mắt y đã hiểu thiếu nữ đang hỏi cái gì.

Đúng vậy, vì sao là ngươi chứ?

Điểm này, Lý Đạo Huyền cũng không rõ.

Cao Nhất Diệp thấp giọng nói: "Thiên tôn, hiện tại có lẽ ngài đang trên tiên giới xử lý công việc khác, chỉ khi ngài không ở đây ta mới dám lén lút nói hai câu như vậy, tiểu nữ tử... tiểu nữ tử... tiểu nữ tử gần đây rảnh đến phát rồ rồi!"

Lý Đạo Huyền: "Phù!"

Cao Nhất Diệp: "Chuyện gì mọi người cũng không muốn ta làm, chỉ cần ta đứng im, còn không cho ta động đậy, nói là sẽ làm nhục uy nghiêm của thiên tôn. Nhưng mà... nhưng mà... ta... từ nhỏ ta không phải là nữ hài tử như vậy, ta thích chạy, thích nhảy, thích điên, ta thích đuổi theo đánh Sơ Ngũ ca, thích Cao Tam Oa ngả nghiêng chạy theo phía sau ta, còn thích bắt ếch trong ruộng, xuống sông mò ngao... Trước khi chưa có hạn hán, ta là nữ hài nghịch ngợm nhất trong thôn."

Lý Đạo Huyền cười.

Cao Nhất Diệp: "Mấy ngày hôm trước ta trộm chút bông về dệt vải, kết quả khi ta đem vải bông giao ra, mọi người đều trừng mắt mà nhìn ta. Vừa rồi Tam sư gia lôi ta qua một bên, rất thành khẩn nói với ta nửa ngày, bảo ta nhất định phải bảo trì hình tượng của mình."

Lý Đạo Huyền: "Phù phù phù!"

Rất muốn cười, nhưng không biết vì sao, trong lòng lại buồn bã.

Cao Nhất Diệp: "Nhưng ta thật sự nhịn không được nữa rồi, ta nhất định phải làm cái gì, bằng không thì ta sẽ chết."

Lý Đạo Huyền nghe ra thiếu nữ thật sự rất khổ não.

Cao Nhất Diệp làm bộ mặt rất nghiêm túc, ngửa đầu nhìn trời,

ánh trăng chiếu vào khuôn mặt nàng, như phủ thêm một tầng màu bạc mông lung, nhìn qua còn rất xinh đẹp: "Thiên tôn, ta vẫn muốn đi trộm bông để dệt vải, mặc kệ Tam sư gia nói thế nào, ta cũng không chịu được muốn đi dệt vải, ngài tuyệt đối đừng trách ta làm mất uy phong của ngài nha."

Lý Đạo Huyền chợt mở nắp hộp tạo cảnh ra, đưa khuôn mặt mình vào.

Khi có nắp, ngay cả Cao Nhất Diệp cũng không nhìn thấy y, âm thanh cũng sẽ không truyền vào, nhưng sau khi mở nắp ra, Cao Nhất Diệp có thể thấy được khuôn mặt của y hiện lên trong tầng mây, còn có thể nghe được giọng nói của y.

Thấy thiên tôn đột nhiên xuất hiện ở trong trời đêm, Cao Nhất Diệp quá giật mình, sợ hãi lui về sau liền mấy bước, sau đó quỳ phịch xuống đất.

"Thiên tôn ngài... tại sao? Thứ tội! Tiểu nữ tử... không... không trộm bông nữa."

Lý Đạo Huyền nở nụ cười ôn hoà, nói với giọng nhẹ nhàng nhất: "Đi lấy bông đi, không sao, ta không trách ngươi."

Cao Nhất Diệp đột nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt mừng rỡ.

"Hãy sống theo cách mà mình muốn, ai nói gì cũng đừng nghe."

Lý Đạo Huyền giọng thành khẩn nói: "Đầu tiên ngươi phải vui vẻ, thứ hai cũng chỉ là thứ hai."

Cao Nhất Diệp: "Nhưng mà... nếu như ta lộ ra bộ dáng xấu xí, không phải là sẽ làm hại thiên tôn mất mặt sao?"

Lý Đạo Huyền: "Tồn tại giả tạo thì mới cần nói này nói kia để hù dọa người, mà ta cần dùng cách này để nâng cao hình tượng của mình hay sao? Bất cứ lúc nào ta cũng có thể chứng minh bản

thân, không cần ngươi hi sinh bản thân mình để duy trì sự tôn nghiêm của ta."

Chương 82: Lập tức sẽ tiện thôi

Cao Nhất Diệp rất phấn khởi đi xuống lầu hai.

Trong tầng hai của vọng lâu chất đầy đủ loại vật tư mà thiên tôn ban ân, có cả một phòng toàn là cây bông, trước đây Cao Nhất Diệp còn phải lén lút đi lấy, nhưng lần này có lòng tin rồi, thò tay vào đống bông móc ra một đống thật lớn, còn lớn hơn cả người của nàng.

Ôm đống bông lớn như vậy bò lên cầu thang miễn bàn vất vả thế nào, không nhìn thấy rõ cầu thang, suýt nữa ngã lăn xuống, nhưng tâm tình của nàng lại rất tốt.

Trở lại lầu ba, vào trong phòng khởi động khung cửi, miệng còn ca hát, cũng không biết bài hát tên là gì, chỉ biết là mẫu thân dạy nàng...

"Hì, ta là nữ hài tử nghịch ngợm nhất trong thôn Cao Gia, tùy hứng làm bậy, gan lớn như cái đấu mà."

"Đầu tiên ta phải vui vẻ, thứ hai chỉ là thứ hai..."

Lý Đạo Huyền nhìn nữ hài tử dưới đèn, trông nàng rất vui vẻ dệt vải, không biết vì sao tâm tình cũng trở nên tốt hơn, liền ngã đầu, nháy mắt chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, bầu trời thôn Cao Gia lại bắt đầu vang lên âm thanh bài tập thể dục buổi sáng.

Cao Nhất Diệp dẫn đầu một đám trẻ con, cũng đang tập thể dục ở trong "Giếng học".

9 sảnh 18 giếng của Cao Gia bảo, một giếng trong đó hiện tại

mệnh danh là "Giếng Học", Vương tiên sinh tự tay viết hai chữ "giếng học" và treo ở cửa giếng trời.

Hai chữ này vừa treo lên, những người không phận sự ngay cả nửa bước cũng không dám bước vào giếng trời này.

Các thôn dân cho rằng, nơi đọc sách là một nơi rất thần thánh, những kẻ mù chữ quê mùa đi vào đều là sự không tôn trọng đối với nơi đó, phải cách ra xa.

Cho nên không ai có thể thấy được, Vương tiên sinh khi dạy học vô cùng nghiêm túc, ăn nói có ý tứ, đang trốn ở phía sau bọn trẻ, lén lút hoạt động thân thể theo bọn trẻ.

Cửa chính của Cao Gia bảo, Bạch Diên xoay người ngồi lên ngựa, quay về Tam Thập Nhị ôm quyền nói: "Tam sư gia, ta dự định trở về Bạch gia bảo rồi."

Tam Thập Nhị đáp lại một cái vái dài: "Đa tạ Bạch tiên sinh tới viện thủ."

Bạch Diên cười ha ha một tiếng, khi hắn tới mang theo Cao Sơ Ngũ, cưỡi hai con ngựa, khi về mình hắn cưỡi một con, một con khác thì đèo hai cái hũ lớn trên lưng, một trái một phải cho cân bằng.

Một bên là chứa "tiên đường" sáng bóng, hũ bên kia là "mỡ heo" trắng phau, đều là thứ tốt khó có thể có được trong những năm hạn hán này.

Dù cho Bạch Diên là một tài chủ, những năm nay muốn có được hai thứ này cũng không dễ dàng, có tiền cũng không biết mua ở đâu, lần này thôn Cao Gia cho hắn hai hũ lớn để tạ lễ, đương nhiên hắn cực kỳ hài lòng.

Về nhà có thể ăn được mấy bữa ngon lành rồi.

Bạch Diên một tay dắt dây cương, một tay thì chào tạm biệt với các thôn dân và Tam Thập Nhị tới tiễn đưa: "Các vị, ta về Bạch gia bảo trước đây, có chuyện gì cứ việc cho người tới thông báo cho ta một tiếng. Nói đi cũng phải nói lại, Cao Gia bảo này của các ngươi tới lúc phải mua thêm ngựa rồi, bằng không thì tới Bạch gia bảo của ta một chuyến, đi bộ cũng phải mất hai canh giờ."

Tam sư gia ôm quyền: "Bạch tiên sinh nói rất phải, chỉ là hiện tại đi về huyện thành bất tiện, trên đường nguy hiểm, lần trước về huyện thành suýt nữa gặp chuyện không may, may mà nửa đường gặp được Vương Nhị, đợi tình hình yên ổn rồi, ta sẽ đi mua ngựa."

Bạch Diên cười: "Lập tức sẽ tiện thôi, nếu như ta không tính sai, con đường từ thôn Cao Gia tới huyện thành, không mất vài ngày sẽ thông suốt."

Tam sư gia vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Bạch Diên cũng không giải thích, chỉ cười lớn rồi kẹp lấy bụng ngựa: "Đi thôi!"

Con ngựa lập tức vung lên bốn vó, băng băng chạy về hướng Bạch gia bảo, con ngựa chở đường trắng và mỡ heo trên lưng lập tức đuổi theo, một người hai ngựa, trong nháy mắt đã đi rất xa.

Mọi người cảm thấy khó hiểu, câu cuối cùng hắn nói là có ý gì?

Bạch Diên này cái gì cũng tốt, chỉ là thích hay làm ra vẻ, nói cũng không nói rõ ràng đã bỏ chạy rồi, muốn hỏi cũng không hỏi được.

Tam Thập Nhị quay sang nói với các thôn dân: "Được rồi, đừng tụ tập ở đây nữa, ai nên làm cái gì thì làm cái đó đi. Các ngươi xem, thiên tôn thi pháp, đã thả đám tội phạm cải tạo ra rồi kìa, một ngày mới đã lại bắt đầu."

Mọi người quay đầu nhìn qua,"tường thành năm màu" xếp thành một vòng đang phát ra âm thanh ầm ầm, rất nhanh đã xuất hiện một lỗ hổng, gần hai trăm tội phạm cải tạo từ bên trong rụt rè đi ra, tất cả đều nhìn Tam Thập Nhị với ánh mắt mong đợi, đợi hắn nói ra câu nói kia...

Tam Thập Nhị cũng không phụ kỳ vọng, mở miệng nói: "Cho họ hai hạt gạo, để họ tự nấu cơm ăn, ăn no rồi bắt đầu [Cải tạo lao động]."

Đám tội phạm nghe vậy liền mừng rỡ, tất cả đồng thanh hoan hô.

Tam Thập Nhị giận dữ: "Các ngươi vui vẻ cái rắm à, các ngươi đang bị phạt, phải rõ ràng thân phận của các ngươi cho ta. Nếu không phải thiên tôn hạ pháp chỉ lo việc cơm của các ngươi, không cho các ngươi đói chết khiếp, lão tử sẽ không phải họ Tam."

Đám tội phạm mặc kệ Tam Thập Nhị gào thét, tiếp tục hoan hô: "Có ăn rồi! Thật tốt quá!"

"Ta nguyện ý lao động cải tạo cả đời."

"Lao động cải tạo thực sự là quá tuyệt vời."

Tam Thập Nhị câm nín.

Thấy cảnh này Lý Đạo Huyền cũng thầm vui trong bụng.

Y đột nhiên phát hiện, có một bộ phận rất nhỏ tội phạm, trên người họ từ từ bay lên một số điểm sáng rất nhỏ, bay vào bốn vách hộp, tiếp theo, chỉ số cứu vớt xoát xoát xoát, tăng lên năm điểm.

Tốc độ tăng này gần như tương đương với cứu mạng rất nhiều người.

"Ồ, những người này như vậy là được xem như cứu vớt thành công rồi?"

Thoáng cái Lý Đạo Huyền hiểu ra: Mấy người này đã thỏa mãn rồi, nhân sinh theo đuổi của họ chính là được sống, được ăn no, cuộc sống lao động cải tạo hiện tại giúp họ thực hiện được mong đợi của cả nhân sinh.

Có điều...

Người như vậy rất ít!

Lý Đạo Huyền ấn vào nút "Đông nam tây bắc" bên ngoài hộp, quả nhiên, tầm nhìn lại mở rộng ra phía ngoài một vòng lớn.

Hai ngày sau...

Huyện Trừng Thành, nha môn huyện.

Cửu phẩm tuần kiểm Trình Húc uể oải ngồi trên ghế huyện lệnh, cả người giống như bị hư thoát.

Sau khi Trương Diệu Thải bị giết, Trình Húc suất quân tiến vào chiếm giữ huyện thành, thay thế tri huyện đã chết duy trì trị an của huyện thành, tiếp đó lại phải hối hả ngược xuôi, trấn áp địa phương các nơi.

Song càng trấn áp điêu dân càng nhiều, khắp nơi khởi sự, khiến gã rất mệt mỏi.

Buổi tối mấy ngày gần đây, khi gã ngủ đã mấy lần thấy được giọng nói và dáng điệu của thái nãi nãi, khiến gã giật mình tỉnh giấc từ trong cơn mê.

"Giết không hết, không thể giết hết được."

Trình Húc lẩm bẩm trong miệng: "Khắp nơi là phản tặc, phản tặc vô số kể, giết không hết được."

"Báo!"

Cung binh Tiểu kỳ từ bên ngoài chạy vào, lớn tiếng nói: "Thủ lĩnh, tin tức xấu."

Trình Húc: "Tin tức còn có thể xấu thế nào được nữa? Dù sao thì khắp nơi đều là chuyện xấu."

Cung binh tiểu kỳ nhanh chóng nói: "Tân nhiệm huyện lệnh Trừng Thành, còn ba ngày nữa sẽ đến nhận chức, hắn là... người của Đảng Đông Lâm."

Trình Húc: "Chó chết!"

Thì ra Trình Húc là người của Yêm đảng, vừa nghe nói người của đảng Đông Lâm muốn tới làm huyện lệnh, đương nhiên gã sẽ giật mình hoảng hốt.

Hiện tại với cục diện của huyện Trừng Thành, sau khi người của đảng Đông Lâm đến rồi, khẳng định sẽ kiếm chuyện làm bù lu bù loa lên, đổ hết trách nhiệm lên đầu của kẻ yêm đảng là Trình Húc.

Bút của quan văn, ai bị đâm vào đều sẽ thấy chán ghét, một tấu chương truyền lên, cửu thiên tuế cũng chưa hẳn giữ được mình, không, cửu thiên tuế không thèm bảo vệ một tiểu nhân vật như mình, nói đến cùng, gã vẫn chỉ đang dựa dẫm vào bên Yêm đảng, cũng không tính là Yêm đảng chân chính.

Trình Húc đứng bật dậy: "Lần này xong rồi, xong, ta lại thấy thái nãi nãi vẫy tay với ta nữa rồi."

Chương 83: Bính âm Hán ngữ

Trình Húc hốt hoảng như gặp ma, đi qua đi lại trong đại sảnh huyện nha.

Nụ cười và dáng điệu của Thái nãi nãi, một hồi đứng ở cửa vẫy tay với gã, một hồi đứng ở cửa sổ vẫy tay với gã, một hồi đứng ở phía sau bình phong vẫy tay, một hồi ngồi trên ghế huyện lệnh vẫy tay, thậm chí có mười mấy thái nãi nãi nắm tay nhau, bay lượn xung quanh Trình Húc...

Thái nãi nãi phô thiên cái địa!

"Cháu ngoan, thái nãi nãi thương cháu nhất, xuống dưới với ta đi."

Đúng lúc này, cửa đại môn lại có một người chạy vào, thoắt cái đi xuyên qua ảo ảnh thái nãi nãi, nhảy tới trước mặt Trình Húc, là phó tuần kiểm, chó săn tâm phúc của Trình Húc, hắn vẻ mặt vui mừng nói: "Lão đại, lão đại, tin tức tốt."

Trình Húc: "Bây giờ còn có thể có được tin tức tốt gì chứ? Không có tin tức nào cứu được ta hết, mười mấy thái nãi nãi đang trên đường tới đón ta rồi."

Phó tuần kiểm nói: "Lão đại, thợ săn trong núi truyền đến tin tức, phản quân Vương Nhị đã nếm mùi thất bại, Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo đã chết, Vương Nhị cũng bị trọng thương."

Trình Húc tinh thần rung lên, mười mấy thái nãi nãi vờn quanh người đồng thời bị đánh văng đi, bay đi thật xa: "Ơ, Đã xảy ra chuyện gì? mau nói nghe xem."

Phó tuần kiểm nói: "Ban đêm hôm trước, Vương Nhị dẫn phản quân tập kích thôn Cao Gia trong đêm, không ngờ thôn Cao Gia sớm có chuẩn bị, dưới chỉ huy của Bạch Diên bạch lão gia, giáo viên đoàn luyện Bạch gia bảo, dân đoàn thôn Cao Gia đã phục kích phản quân Vương Nhị, giết Trịnh Ngạn Phu, Chủng Quang Đạo, làm bị thương nặng Vương Nhị, hiện tại bên cạnh Vương Nhị chỉ còn sót lại hơn trăm người, trốn ở trong núi, không dám đi ra làm loạn. Phản quân phụ cận nghe tin tức này đều sợ mất mật, không dám ho he nữa."

Tin tức của hắn rõ ràng đã sai, nếu như người của thôn Cao Gia ở chỗ này nghe được, khẳng định cười đến rụng răng. Nhưng tin tức có thể sai thành như vậy, cũng không phải là ngẫu nhiên, tự có nguyên nhân của nó.

Thì ra sau khi Vương Nhị rời khỏi, rất sợ liên lụy đến thôn Cao Gia liền cố ý phái thủ hạ thả ra tin tức, nói là đánh thôn Cao Gia bị thất bại, như vậy, sẽ không có người hoài nghi người của thôn Cao Gia cấu kết với hắn nữa.

Đồng thời còn có thể giữ được thể diện cho Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo, miễn bị các lục lâm hảo hán biết hai tên này phản bội đại ca, sau khi chết cũng bị hỏng hết danh tiếng.

Hắn bảo vệ tất cả mọi người, chỉ đặt bản thân mình vào trong nguy hiểm, hiện tại tất cả mọi người đã biết hắn bị trọng thương, bên cạnh chỉ còn hơn trăm người.

Hổ lạc đồng bằng, chó cũng có thể bắt nạt.

Trình Húc sao lại không có đạo lý bắt lấy cơ hội này, liền vui mừng khôn xiết, hai tay chống nạnh cười to: "Ha ha ha, ha ha ha, thật tốt quá, trời ban cơ hội tốt, ngươi nhanh đi tập hợp sĩ tốt, chúng ta lập tức truy kích phản quân Vương Nhị, thừa dịp huyện lệnh của đảng Đông Lâm còn chưa tới trong ba ngày này, một lần bắt hắn luôn.

"Chỉ cần giải quyết Vương Nhị rồi, những đám phản quân mượn gió mà lên tự nhiên yên tĩnh lại. Ta lại viết một tấu chương, đổ hết loạn Vương Nhị lên đầu Trương Diệu Thải đã chết, Trình Húc ta tận tâm tận lực, đều là đang chùi đít cho Trương Diệu Thải, lực áp quần tặc. Một phen thao tác như vậy, nói không chừng tử cục sẽ có một cơ hội sống."

Thái nãi nãi ở cửa đã biến mất không thấy nữa, thái nãi nãi ở cửa sổ mỉm cười hiền từ cũng trở nên không rõ, hơn mười thái nãi nãi bay tới bay lui xung quanh hắn, hiện tại tất cả đều hóa thành ánh sáng...

Ngươi tin tưởng ánh sáng không?

Trong tiếng nhạc đêm hân hoan, hào hùng sục sôi, cửu phẩm tuần kiểm Trình Húc, trạng thái sung mãn sống lại, từ một tấm rẻ rách, biến thân thành anh hùng, xuất kích!

Sáng sớm, thôn Cao Gia vẫn hài hoà hơn bao giờ hết.

Các tù nhân cải tạo bị bàn tay khổng lồ của thiên tôn thả ra, bắt đầu tự nấu cơm ăn, mỗi ngày lao động cải tạo đều bắt đầu từ việc nấu cơm, việc này nói ra ai tin chứ?

Các lương dân trong thôn khác đều phải hâm mộ muốn khóc.

Bên trong giếng "Giếng Học", đám trẻ con tập thể dục xong, chuẩn bị bắt đầu đi học.

Vương tiên sinh cầm Bách Gia Tính, chuẩn bị dạy bọn trẻ "Triệu Tiền Tôn Lý, Chu Ngô Trịnh Vương", còn chưa kịp bắt đầu thì đột nhiên Cao Nhất Diệp đứng lên: "Tiên sinh, thiên tôn có pháp chỉ."

Vương tiên sinh lập tức nghiêm nghị đứng lên, đi tới thôn Cao Gia cũng một thời gian rồi, hắn đã từng mắt thấy thiên tôn hiển linh mấy lần, hiện tại cũng là tín đồ trung thành của Đạo Huyền

Thiên Tôn giáo, chỉ là "Tử bất ngữ quái lực loạn thần", trong lòng hắn tin, nhưng ngoài miệng không nói mà thôi.

"Thiên tôn có pháp chỉ gì? Tại hạ chăm chú lắng nghe."

Cao Nhất Diệp: "Thiên tôn nói, hắn có một số pháp môn trên trời, có thể giúp bọn trẻ nhanh đọc sách biết chữ hơn, phát âm mỗi chữ cũng tốt hơn."

Vừa nghe lời này, Vương tiên sinh liền mừng rỡ: "Pháp môn trên trời! Đừng chỉ dạy bọn trẻ, ta cũng muốn chọn nữa!"

Cao Nhất Diệp: "Thiên tôn nói, pháp môn này trước tiên dạy Vương tiên sinh, lại do tiên sinh truyền thụ cho bọn trẻ, mới là thượng sách."

Vương tiên sinh mừng đến nỗi vò đầu bứt tai, thiếu chút nữa muốn nhảy lên như một con khỉ: "Như vậy tốt quá, như vậy tốt quá, tại hạ... . khụ... Người đọc sách chúng ta, lập chí 'vi vãng thánh kế tuyệt học', pháp môn trên trời đó của thiên tôn, tại hạ nhất định tận tâm kiệt lực, đem nó phổ biến rộng khắp."

Cao Nhất Diệp: "Vậy ngươi hãy nghe cho kỹ, pháp môn này gọi là: Bính âm Hán ngữ."

Vương tiên sinh: "Vừa nghe cái tên này, tại hạ liền cảm giác được tiên khí phiêu phiêu."

Lý Đạo Huyền nhìn Cao Nhất Diệp và Vương tiên sinh đứng ở đó nghiên cứu Bính âm Hán ngữ, khoé miệng không khỏi dập dờn: Loại văn nhân cổ đại nghèo kiết hủ lậu như Vương tiên sinh, thường đều rất khó đối phó, muốn quán thâu cho bọn hắn chút lý niệm mới, tri thức mới, dùng cách thường dầu muối không nhận, nhưng chỉ cần dùng loại mánh khoé bịp người này "pháp môn trên trời", những cổ nhân này cũng rất dễ đối phó.

Điều này cũng là bất đắc dĩ, tư tưởng tân hưng, phương thức

dạy học mới, phải cần giả thần giả quỷ mới có thể khiến cho họ tiếp nhận được.

Đang nghĩ tới đây, đột nhiên nghe được tiếng ồn ào của các người tí hon, quay đầu nhìn qua.

Bên ngoài thôn có người đến!

Người quen, tuần kiểm Trình Húc.

Lần trước Trình Húc tới đây, thôn Cao Gia còn được bao quanh bởi bức tường LEGO năm màu rực rỡ, nhân khẩu trong thôn còn ít, các thôn dân dũng khí cũng nhỏ. Lý Đạo Huyền không muốn gây thêm rắc rối, liền dứt khoát sử "yêu pháp", doạ Trình Húc sợ hãi chạy mất.

Nhưng lần này Trình Húc tới, thôn Cao Gia đã xưa đâu bằng nay, không cần phải giở thủ đoạn cũ doạ gã nữa, cứ nhìn xem Tam Thập Nhị ứng đối thế nào.

Lý Đạo Huyền liền bật mode ngồi xem kịch.

Từ xa Trình Húc đã thấy thôn Cao Gia ở phía trước, trong lòng cũng hơi hoảng, lần trước tới nơi này, thiếu chút nữa đã bị quỷ ăn, doạ gã một thời gian dài không dám tới gần đây nửa bước, nhưng hiện tại vẫn đang là sáng sớm, chưa nghe nói qua có quỷ nào sáng sớm đã đi ra tai hoạ.

Gã cố lấy dũng khí, mang theo hơn một trăm binh đinh, đi tới trước cửa Cao Gia bảo.

Ngẩng đầu nhìn lên, ở đây lại thay đổi, lần trước tới là tường thành cao hai trượng, đủ mọi màu sắc không đứng đắn, lần này lại biến thành gia bảo cao ba trượng, thoạt nhìn nhân mô cẩu dạng.

Con mẹ nó, nơi này quả nhiên quỷ dị.

Trên tường bảo liền xuất hiện khuôn mặt của Tam Thập Nhị, hắn phất tay với Trình Húc ở bên ngoài : "A, là Trình tướng quân, đã lâu không gặp, nhớ quá chừng. Ngài chờ một chút, ta lập tức đi ra gặp ngài."

Tam Thập Nhị vừa xuống tường, vừa nói với nô bộc bên cạnh: "Lập tức thông báo toàn bộ thôn dân, giấu hết giáp đi."

Chương 84: Vấn đề giao thông phải coi trọng

Ngoài đại môn Cao Gia bảo.

"Trình tướng quân, đã lâu không gặp, thực sự là quá lâu quá lâu không thấy rồi."

Tam Thập Nhị cười nói: "Từ khi Bạch Thủy Vương Nhị làm loạn, ta chạy ra ngoài huyện thành, từ đó không gặp tướng quân nữa. Hôm nay nhìn thấy, thực sự là [Vui vô cùng]."

Trình Húc liếc xéo hắn: "Mấy ngày hôm trước ta còn tới nơi này một lần, lúc đó không phải ngươi còn tới chào hỏi với ta hay sao?"

Tam Thập Nhị: "Ơ? Đâu có việc này?"

Trong lòng Trình Húc đang đánh trống, thầm kêu: Quả nhiên, lúc đó tới vốn không phải thôn Cao Gia sao? Chắc là đã trúng yêu pháp đi tới quỷ thôn, có cả nữ quỷ biến thành dáng dấp của Tam sư gia, muốn gạt ta vào thôn. Cũng may lúc đó không đi vào, bằng không thì đã bị nữ quỷ ăn sạch sẽ rồi.

Nghĩ tới đây, mồ hôi như hạt đậu chảy xuống ào ào.

Bỏ đi, sự việc đã qua, bây giờ lão tử vẫn còn tốt, không còn phải lo lắng nữa. Trình Húc xốc lại tinh thần, chỉ vào Cao Gia bảo: "Thôn Cao Gia nho nhỏ này, lúc nào xây thành gia bảo to thế này rồi?"

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Đây là tiền của Bạch tiên sinh của Bạch gia bảo chi, tại hạ cũng góp một số bạc trong đó, lại thêm

toàn bộ thôn dân của mười dặm bát thôn phụ cận đều tới hỗ trợ, thật vất vả mới dựng lên nó được. Cái này gọi là [Hợp mưu hợp sức]."

"Bạch Diên chi tiền sao?"

Trình Húc cũng không biết có nên tin hay không, mẹ nó tường bảo cao ba trượng này một hương thân có thể xây được sao? Có điều bỏ đi, hiện tại căn bản không phải lúc gây thêm rắc rối, lão tử chỉ có thời gian ba ngày, huyện lệnh của đảng Đông Lâm sắp đến nhậm chức rồi, không có thời gian quản chuyện vớ vẩn nào nữa, làm bộ không phát hiện mới là đúng đắn.

Trình Húc vội vàng hỏi: "Ta nhận được tin tức, buổi tối ngày hôm trước, Bạch Thủy Vương Nhị tập kích Cao Gia bảo, bị Bạch Diên suất lĩnh dân đoàn thôn Cao Gia phục kích, giết Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu, không biết việc này có thật không?"

Tam Thập Nhị cũng đã sớm nghe được Vương Nhị thả ra tin tức, đã hiểu nỗi khổ tâm của hắn, sao lại không có đạo lý không phối hợp, liền làm vẻ mặt rất vênh váo nói: "[Thiên chân vạn xác]."

Trình Húc: "Thi thể của Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo ở đâu?"

Tam Thập Nhị chỉ sườn núi bên cạnh: "Chôn ở đó, ừm, ngươi xem, chỗ đó còn có hai tảng đá, ngay ở phía dưới."

Trình Húc mừng rỡ, vội vàng phái người đi đào, chỉ đào mấy xẻng liền đào ra mấy thi thể cháy đen, đã hư thối cực kỳ nghiêm trọng, toả ra mùi rất khó ngửi.

Trình Húc lại không ghét bỏ, cũng lười nghiệm minh chính thân, những năm này chưa có thủ đoạn kỹ thuật nào có thể nghiệm thi: "Chặt đầu hai cái cục than này, bỏ vào trong túi."

Thủ hạ binh đinh vội vàng nghe theo.

Chuyện này quá buồn nôn, nhưng thủ hạ của gã không hổ là quân chính quy, mấy thứ thi thể đã thấy rất nhiều, mặc kệ là thi thể cháy hay là thi thể thối, mày cũng không nhăn lấy một cái.

Trình Húc tâm tình rất tốt: "Tam sư gia, ngươi và Bạch tiên sinh đều lập công lớn, trở về đợi tân huyện lệnh nhậm chức rồi, ta sẽ đưa các ngươi đến trước mặt hắn giành công cho, dù sao cũng phải cho các ngươi chút chỗ tốt mới được."

Tam Thập Nhị: "Chúng ta chỉ giết mấy tên vặt vãnh, mà hai tặc tù này đều là Trình tướng quân tự tay chém giết, toàn bộ thôn dân thôn Cao Gia ta đều nhìn thấy, tướng quân mới là chân chính [Công lao hiển hách]."

Trình Húc nhếch môi nở nụ cười: "Tam sư gia, ngươi đúng là hiểu chuyện."

Cười xong, sắc mặt gã lại trầm xuống: "Vương Nhị đào tẩu hướng nào?"

Tam Thập Nhị chỉ tay về sườn núi phía bắc: "Bên kia!"

Hắn không nói láo, mà thật sự đã chỉ ra phương hướng Vương Nhị rời khỏi, bởi vì hắn biết nếu Vương Nhị đã dám thả ra tin tức, vậy khẳng định đã sớm có kế hoạch.

Trình Húc không nói hai lời, liền chỉ tay về sơn lâm phía Bắc: "Đuổi!"

Gã mang theo hơn trăm thủ hạ chui vào sơn lâm, không bao lâu đã đi rất xa.

Lúc này Tam Thập Nhị mới thu ánh mắt lại, rủa một tiếng rồi trở lại trong bảo. Hắn đứng trên tường bảo cao cao, suy nghĩ vài giây: "Thảo nào Bạch Diên nói đường đi huyện thành lập tức sẽ thông thoáng, thì ra là thế... Tin tức Vương Nhị trọng thương vừa truyền ra, Trình Húc lại hoạt động liền, đám phản tặc xung quanh

sẽ phải an tĩnh lại.

Hắn xoay người, quay về trong thôn hô lớn: "Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, chuẩn bị chuẩn bị, đợi Trình Húc náo động vài ngày, bên ngoài sẽ an toàn, chúng ta đi huyện thành mua mấy con ngựa về, ta còn muốn đi huyện thành thuê mấy bang nhàn."

Cao Sơ Ngũ thò đầu ra từ một nóc nhà: "Ồ? Đâu có ai biết cưỡi ngựa, sau khi mua ngựa rồi, cũng không có cách nào cưỡi ngựa về thôn đâu nha?"

Trịnh Đại Ngưu thò đầu ra từ một nóc nhà khác: "Là muốn hai người chúng ta khiêng ngựa về sao?"

Cao Sơ Ngũ há hốc miệng cười ngây ngô: "Ơ, đúng rồi, hai người chúng ta cùng nhau khiêng, đủ sức mà."

Trịnh Đại Ngưu: "Ta đối với sức lực là rất có lòng tin."

Tam Thập Nhị: "Hai tên ngu xuẩn im miệng, cho dù không biết cưỡi ngựa cũng có thể dắt ngựa về mà, vì sao nhất định phải khiêng? Người cưỡi ngựa hay là ngựa cưỡi người?"

Hai người nghẹn họng.

Lý Đạo Huyền nghe hai tên khờ nói cũng cảm thấy buồn cười, sau khi cười xong lại suy đi nghĩ lại, Cao Sơ Ngũ ngờ nghệch, nhưng hắn đã đưa ra một vấn đề then chốt, đó chính là "cưỡi ngựa là một môn kỹ thuật cao cấp."

Môn kỹ thuật này không dễ luyện!

Những thôn dân Cao gia cho dù có ngựa rồi, muốn học được cưỡi ngựa cũng là một quá trình rất dài, cuối cùng có thể sử dụng được ngựa, khả năng cũng chỉ được vài người.

Hơn nữa năng lực vận tải của xe ngựa cũng rất có hạn, sau

này nếu như các thôn dân muốn vận chuyển một số đồ vật lạ mình cho, tỷ như máy ném đá bằng nhựa lần trước, dùng xe ngựa chỉ sợ không làm được.

Vấn đề giao thông phải coi trọng.

Lý Đạo Huyền liền dứt khoát lên diễn đàn lịch sử quân sự, giấu tên đăng bài: Các vị đại lão, tại là tôi đây, muốn hỏi một câu, dưới tình huống có kỹ thuật tư liệu, vật liệu của hiện đại, thời kì Minh triều có thể làm ra phương tiện giao thông trên đất liền nào, có thể đạt đến tình trạng gì cao nhất?

Trả lời 1: Tàu Apollo.

Trả lời 2: Chôn sống thằng trả lời số 1 trước. Cho dù có vật liệu hiện đại, kỹ thuật tư liệu hiện đại, người Minh triều cũng xem không hiểu, cho nên không có cách nào làm ra những đồ vật nghiêm chỉnh, chờ bồi dưỡng ra nhân tài có thể đọc hiểu những tư liệu này đã là câu chuyện 10 năm sau rồi, vẫn là chơi xe ngựa đi.

Trả lời 3: Ta xem tiểu thuyết xuyên về Minh triều từng nhìn thấy xe lửa hơi nước.

Trả lời 4: Người ta đều viết sảng văn thôi, đẩy nhanh tốc độ phát triển Khoa học Công nghệ. Dưới tình huống cơ sở khoa học không đạt tiêu chuẩn, toàn bộ kỳ tư diệu tưởng cũng chỉ có thể dừng ở trên giấy, tựa như Võ Bị Chí của Minh triều, vũ khí cổ quái trong đó cũng một đống, nhưng bạn thật sự thấy qua người nào làm ra nó chưa? Tiểu thuyết xuyên việt viết mà bạn cũng tin?

Trả lời 5: Ta tin! Nhất là tình tiết mua mấy chục tiểu thiếp về nhà mở đại hội khoả thân, tính thao tác cao cực kỳ, tại Minh triều hoàn toàn có thể thực hiện.

Tất cả đều phản hồi mắng: "Sao tên này còn chưa bị cấm?"

MOD đâu? MOD lại chạy đi đâu rồi?

Lý Đạo Huyền phát hiện, rất khó thu được tin tức hữu dụng ở trên diễn đàn.

Mình lại không thể nói rõ là bàn tay vàng của mình rốt cuộc vận hành thế nào, cư dân mạng không thể giúp được y nhiều.

Mà thôi, vẫn là tự mình tìm vậy!

Mở toàn bộ trang web mua sắm, tìm tòi đồ chơi vi mô...

Có câu nói rất đúng, chỉ cần ngươi động suy nghĩ muốn mua cái gì, đồ vật đó lại không trái pháp luật, trên mạng nhất định có thể mua đạt được, chỉ xem ngươi có chịu tìm hay không.

Chương 85: Xe năng lượng mặt trời

Muốn tìm kiếm xe cộ người tí hon có thể sử dụng được là việc rất khó khăn.

Đồ chơi xe mini đều có một khuyết điểm chung, đó chính là "cần điều khiển từ xa."

Chúng nó không được chế tạo công năng "ngồi ở trong xe điều khiển".

Đây không phải nói nhảm sao? Tên vô học nào lại sẽ cân nhắc đến thiết kế như vậy?

Mà Lý Đạo Huyền đã thử qua, một cái xe điều khiển từ xa, hoặc là máy bay điều khiển từ xa, nếu như do y tới điều khiển, nó không thể chạy ra khỏi phạm vi tầm nhìn của mình, sẽ va vào vách thuỷ tinh của cái hộp.

Rất rõ ràng,"cơ chế phòng bị lỗ thủng" đang hạn chế y, không cho y đưa tay ra ngoài phạm vi của tầm nhìn, bằng không thì y gắn một chiếc camera trên xe điều khiển từ xa rồi chạy ra ngoài phạm vi tầm nhìn, chẳng phải có thể nghiền ép cả thiên hạ rồi.

Cho nên, y muốn tìm chính là xe tự bản thân người tí hon có thể điều khiển được.

Độ khó này cũng không phải lớn bình thường, hoặc là nói, không hề tìm thấy.

Lượn khắp các trang web mua sắm một lần rồi, vẫn không có thu hoạch nào.

Ngay lúc chuẩn bị bỏ cuộc, đột nhiên y hai mắt sáng ngời, Ơ? Trong một góc của trang web mua sắm có một món đồ chơi nhỏ kỳ quái, click vào xem: xe năng lượng mặt trời mini.

Xe này dài 3 xăng-ti-mét, rộng 2,5 xăng-ti-mét, trọng lượng chỉ có 4 gram.

Chọn dùng năng lượng mặt trời, khi ánh mặt trời chiếu vào, nó có thể tự động chạy về phía trước, ánh mặt trời càng mạnh hiệu quả càng cao, không có ánh mặt trời sẽ lập tức dừng lại, không động đậy được nữa.

Bóng đèn trên đỉnh đầu Lý Đạo Huyền lập tức sáng tách lên, chiếc xe này tính thao tác rất cao.

Y vội vàng đặt hàng mua ngay, còn nhắn riêng cho chủ shop: "Tôi muốn gửi thêm tiền, chuyển phát nhanh SF, tôi muốn nhận được hàng nhanh hơn."

Chủ shop nói: "Thân! Chỉ cần thêm tiền, không có chuyện làm không được! Ngài chờ nhé, SF lập tức xuất phát."

Sáng SF, chiều là đến.

Hơn ba giờ chiều, xe năng lượng mặt trời đến nơi.

Lý Đạo Huyền mở gói hàng lấy nó ra, vừa mới đặt nó xuống mặt đất dưới ánh mặt trời, nó liền chạy te te, khi gặp ánh mặt trời bị che khuất thì nó lập tức bất động.

Thấy món đồ chơi vô cùng phong cách thần kỳ như thế, trong đầu Lý Đạo Huyền đầy rẫy linh cảm, linh cảm như những đốm lửa nhỏ san sát nhau, muốn gây ra hoả hoạn đến nơi rồi.

Y vội vàng bắt xe, chạy tới cửa hàng mô hình của Thái Tâm Tử.

Đến nơi, Thái Tâm Tử đang vắt chân ngồi phía sau quầy hàng cười xớn xác, cửa hàng mô hình của người này buôn bán không mấy khởi sắc, nhưng mấy ngày gần nhất hắn giúp Lý Đạo Huyền sang tay một đơn Thái Thượng Lão Quân 1 mi-li-mét, một đơn được hoa hồng hơn 10 vạn, kiếm đủ tiền thuê mặt bằng hai năm liền, hiện tại tâm tình như đang bay bổng.

Nhìn thấy Lý Đạo Huyền vào cửa hàng, Thái Tâm Tử liền đứng bật dậy: "Ha ha, Đạo Huyền, ngọn gió nào thổi cậu đến đây? Muốn tới chọn mô hình sao? Cứ thoải mái, trong shop cậu vừa ý mô hình nào thì cứ cầm tự nhiên."

Lý Đạo Huyền: "Tôi tới tìm cậu hỗ trợ, thay đổi một món đồ chơi."

"Thay đổi?" Thái Tâm Tử lấy làm lạ.

Lý Đạo Huyền vươn tay, lòng bàn tay vừa mở ra, xe năng lượng mặt trời trên bàn tay lập tức cảm nhận được "ánh sáng", nó liền chạy tới trước, suýt nữa chạy khỏi tầm nắm của y, Lý Đạo Huyền sợ quá vội vàng nắm tay giữ chặt nó lại.

Thái Tâm Tử liếc mắt liền nhận ra: "Xe năng lượng mặt trời dài 3 xăng-ti-mét? Thứ này có gì cần phải thay đổi?"

Lý Đạo Huyền: "Tôi muốn lắp thêm một cái vô lăng ở phía trên, dùng để điều khiển phương hướng, còn muốn lắp thêm một bộ phanh và hệ thống chân ga."

"Phù!"

Thái Tâm Tử phun từ trong miệng ra một ngụm nước ngọt xa 1 mét.

Lý Đạo Huyền suýt nữa bị phun trúng, may còn trẻ, phản ứng nhanh, nghiêng người né tránh kịp, nước ngọt bắn hết vào giá để mô hình ở phía sau.

Thái Tâm Tử chỉ tay vào mô hình trong shop: "Cậu muốn cái nào thì cầm cái đó đi, nhanh cầm đi, đừng có đưa ra với tôi mấy cái yêu cầu thay đổi ly kỳ gì nữa, thật sự thần thiếp làm không được."

Lý Đạo Huyền: "Sao thế? Yêu cầu của tôi khó như vậy sao?"

Thái Tâm Tử: "Xe nhỏ 3 xăng-ti-mét, chuyển hướng cũng thôi, cái đó đơn giản, ở đằng trước xe gắn thêm một tay lái giống của xe công nông, dùng một cơ quan nhỏ là có thể dẫn bánh xe chuyển hướng, nhưng hệ thống chân ga và phanh là cái quỷ gì? Cậu cứ loạn đao chém chết tôi đi cho xong."

Lý Đạo Huyền: "Thế mà cũng đòi làm mô hình, không có trí tưởng tượng phong phú chút nào. Tôi hỏi nhé, xe này của tôi là động lực gì?"

Thái Tâm Tử: "Năng lượng mặt trời."

Lý Đạo Huyền: "Che khuất ánh mặt trời, nó còn có thể chạy không?"

Thái Tâm Tử: "Không thể!"

Lý Đạo Huyền: "Vậy phanh không phải có rồi sao? Chỉ cần che khuất mặt trời chính là phanh lại."

Những lời này khiến bóng đèn trên đầu Thái Tâm Tử sáng lên: "Mẹ kiếp, Đạo Huyền, tiểu tử cậu hiện tại thông minh thế, những lời này của cậu đã đánh thức tôi, phanh không cần làm theo kiểu kẹp lại, mà làm một tấm mành che đi tấm năng lượng mặt trời là được, khi khởi động bộ phận phanh, tấm mành che sẽ lướt tới che đi tấm năng lượng mặt trời."

Lý Đạo Huyền: "Chính xác, chân ga cũng như vậy, khi khởi động chốt chân ga, tấm mành che mở ra là xong việc."

Thái Tâm Tử: "Lão tử làm mô hình, lại còn bị cậu dạy, tiểu tử cậu hiện tại đầu óc nảy số nhanh quá nhỉ."

Lý Đạo Huyền: "Hì hì hì, biết cái gì là thiên tài rồi chứ? Còn không nhanh giúp huynh đệ thiên tài của cậu cái nào."

Thái Tâm Tử: "Lần này không tự xưng bên A nữa nhỉ."

Lý Đạo Huyền: "Tôi muốn làm người."

Đêm hôm đó, Thái Tâm Tử thức đêm bắt tay vào việc, Lý Đạo Huyền giúp hắn kiếm không ít tiền, trong lòng hắn rất cảm kích người bạn này, đang lo không tìm được cơ hội báo đáp, đương nhiên phải tập trung toàn bộ tinh thần mà làm.

Trước tiên làm cho xe một bánh lái hình chữ nhân như xe công nông, có tác dụng khống chế xe chuyển hướng, tiếp theo làm một tấm mành che mỏng như cánh ve... Có điều, những thứ nhỏ thế này, hắn thật sự không thể dùng cơ quan để khống chế tấm mành đóng mở, chân ga và phanh chế tạo thất bại, chỉ có thể dùng tay đóng mở mành che nắng.

Vốn tưởng rằng giao hàng như vậy Lý Đạo Huyền sẽ không thoả mãn, không ngờ sáng sớm ngày hôm sau khi giao cho Lý Đạo Huyền, người sau chỉ thoáng suy nghĩ hai giây liền cười nói: "Được, như vậy cũng đủ rồi, cảm ơn huynh đệ nhé."

Thái Tâm Tử: "Phanh và chân ga không có cũng được?"

Lý Đạo Huyền nở nụ cười thần bí: "Hai người lái xe là được mà, một người khống chế phương hướng, một người kéo mành che nắng."

Thái Tâm Tử câm nín.

Con mẹ nó xe này chỉ to 3 xăng-ti-mét, ngươi còn suy nghĩ hai người lái xe, rốt cuộc ngươi là yêu quái phương nào?

Thái Tâm Tử sờ vào trán Lý Đạo Huyền: "Huynh đệ, ngày hôm nay uống thuốc chưa?"

Lý Đạo Huyền chấn thanh: "Chưa!"

Thái Tâm Tử: "Vậy thức dậy đột ngột quá?"

Lý Đạo Huyền nở nụ cười: "Đừng ồn! Nói đi cũng phải nói lại, xe này chỉ là một thí nghiệm phẩm, nếu như nó có thể thí nghiệm thành công, tôi sẽ đặt hàng thêm một số xe năng lượng mặt trời lớn hơn nữa, đến lúc đó còn làm phiền cậu hỗ trợ chế tạo hệ thống khống chế phương hướng và hệ thống mành che nắng."

Thái Tâm Tử: "Đừng có thêm hai chữ hệ thống phía sau mấy món đồ lạ lùng này nữa, nghe không đẳng cấp chút nào."

Chương 86: Hai tên ngốc

Lý Đạo Huyền cầm xe năng lượng mặt trời phiên bản sửa đổi và ngồi xuống trước hộp tạo cảnh.

Lúc này vẫn là sáng sớm, các người tí hon trong hộp vừa mới thức dậy.

Hiện tại đã không cần Lý Đạo Huyền đưa điện thoại vào mở nhạc "Tập Thể Dục Buổi Sáng" nữa rồi, bọn trẻ đã học thuộc lòng cả bộ động tác, còn do chính bọn trẻ cùng nhau đồng thanh đọc lên: "Một, tay giơ cao lên trời, hai, tay giang ngang bờ vai..."

Trong khi bọn trẻ bắt đầu thần thao thì các tội phạm cải tạo cũng đã ăn sáng xong, bắt đầu làm việc.

Sau nhiều ngày lao động của những tù nhân này, trong thôn đã có không ít gian phòng sở hữu cửa sổ bằng gỗ.

Cửa thì rất hợp tiêu chuẩn, nhưng cửa sổ lại không dán giấy lên, bởi vì hiện tại thôn Cao Gia còn chưa có năng lực tạo giấy, cho nên cửa sổ chỉ có một cái khung.

Lý Đạo Huyền tìm kiếm trong thôn một lúc mới tìm thấy Cao Nhất Diệp. Hôm nay nàng không mặc bộ áo choàng thoạt nhìn rất đoan trang nữa, mà mặc một bộ y phục bằng vải bông bình thường, gặp người liền cười: "Xem đi, y phục vải bông tự ta dệt, tự ta cắt may đấy, đẹp không? Tay nghề của ta sắp vượt qua Cao Tam Nương rồi."

Mọi người dở khóc dở cười lắc đầu: "Thánh nữ, cô như thế này... thiên tôn hắn."

Cao Nhất Diệp chu cái miệng lên: "Thiên tôn chính miệng hạ pháp chỉ, cho phép ta làm."

Mọi người cạn lời.

Tâm tình Lý Đạo Huyền rất tốt, khẽ gọi: "Nhất Diệp, Nhất Diệp!"

Cao Nhất Diệp chợt ngẩng đầu lên: "A, thiên tôn, ngài tới rồi, có gì phân phó?"

Nàng vừa lên tiếng, các thôn dân bên cạnh lập tức khoanh tay đứng trang nghiêm, ánh mắt cuồng nhiệt nhìn bầu trời.

Lý Đạo Huyền: "Ta có một chiếc xe, cần hai người can đảm, khoẻ mạnh không sợ ngã chết tới lái xe."

Lời vừa thốt ra, nhân tuyển đã được lựa chọn không hề nghi ngờ.

Mọi người liền đồng thanh gọi: "Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu! Thiên tôn triệu hai các ngươi yết kiến."

Hai tên ngốc vội vàng bỏ công việc trong tay, cong đít chạy tới bên cạnh Cao Nhất Diệp, ngẩng đầu lên: "Thiên tôn muốn chúng ta làm gì?"

Lý Đạo Huyền: "Ra ngoài thôn, tới bãi đất bằng phẳng ngoài thôn."

Mọi người vội vàng tuân lệnh, tất cả đều chạy tới bãi đất trống ngoài thôn. Tam Thập Nhị cũng tới hóng hớt, còn có rất nhiều thôn dân khác, ngoại trừ bọn trẻ đang đọc sách, toàn bộ thôn Cao Gia đều trình diện, ngay cả các tù nhân trên sườn núi cũng không kiềm chế được tạm ngừng công việc trong tay nhìn từ đằng xa.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới chậm rãi thả xe năng lượng mặt trời trong tay xuống.

Các thôn dân ngửa đầu, nhìn một vật kỳ lạ từ trên trời hạ xuống, chỉ nhìn bốn cái bánh xe, là có thể đoán được hẳn là một chiếc xe, nhưng chiếc xe này cũng quá kỳ lạ, tạo hình hoàn toàn khác với xe ngựa, phía trên còn có một cái lều vải kỳ quái.

Hơn nữa nó rất to, dài hai trượng, rộng cũng gần hai trượng, cao một trượng.

Lý Đạo Huyền trầm giọng nói: "Cao Sơ Ngũ, Trịnh Nhất Ngưu, các ngươi từng lái xe chưa?"

Hai người cùng nhau lắc đầu.

"Vậy các ngươi từng cày ruộng rồi chứ?"

Hai người cùng gật đầu.

"Biết cày là tốt rồi, ít nhất là có chút khái niệm với quẹo trái quẹo phải."

Lý Đạo Huyền chỉ vào thứ giống như tay lái của xe công nông ở phía trước nhất xe năng lượng mặt trời: "Tưởng tượng cái thứ kia thành cái cày, quẹo trái quẹo phải, các ngươi hiểu không?"

Cao Sơ Ngũ há hốc miệng cười: "Vừa nhìn đã hiểu ngay, ha ha, ta thông minh quá."

Mọi người hít một hơi lạnh: Lời này ngươi nói không thật tâm đúng không?

Lý Đạo Huyền: "Được, lát nữa do ngươi tới phụ trách điều khiển phương hướng. Trịnh Đại Ngưu, ngươi có thấy tấm mành kỳ lạ trên xe không?"

Trịnh Đại Ngưu: "Thấy!"

Lý Đạo Huyền: "Lát nữa, ngươi giật tấm mành, xe sẽ đi về phía trước, kéo mành trở lại, xe sẽ dừng lại."

Trịnh Đại Ngưu: "Kéo mở là chạy, đóng là dừng, ta hiểu rồi, ha ha ha, ta cũng thông minh quớ."

Mọi người lại đồng loạt hít một hơi lạnh: Ngươi cũng cảm thấy bản thân mình thông minh sao?

Lý Đạo Huyền: "Được rồi, đi lên đi, hai người các ngươi phối hợp, thử làm cho chiếc xe này chạy xem."

Trước mắt bao người, hai tên ngốc bò lên xe năng lượng mặt trời.

Xe này cao cũng tới một trượng, hiện thực thì là 1,5 xăng-ti-mét còn ở Đại Minh thì là 3 mét, hai tên ngốc men theo bánh xe bò lên trên, trông rất trầy trật, người khả năng vận động kém quả thật khó mà bò lên được cái xe cao thế này.

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Xem ra ta suy nghĩ không chu toàn, còn phải bổ sung thêm một cái thang dùng để lên xuống. Thái Tâm Tử lại tưởng mình ấm đầu nữa.

Vừa mới bò lên xe, Cao Sơ Ngũ phụ trách lái xe còn chưa vào đúng vị trí, Trịnh Đại Ngưu đã đi tới bên tấm mành, cười hề hề đưa tay kéo xuống tấm mành che hết cỡ.

Tấm năng lượng mặt trời liền chạy hết công suất.

Chiếc xe lập tức thông điện, kêu lên ầm ầm, bắt đầu chạy về phía trước.

Xe này tại thế giới hiện thực chạy cực kỳ chậm, dưới tình huống năng lượng mặt trời nạp đủ, mỗi giây chỉ có thể chạy hơn 10 xăng-ti-mét, nhưng sau khi tăng lên 200 lần, tại Minh Mạt lại đạt tốc độ gần 100 ki lô mét trên một giờ.

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu hoàn toàn không đề phòng, trong thời gian rất ngắn xe tăng tốc đến 100 ki lô mét trên một giờ, người thường đâu thể phản ứng kịp, hai tên ngốc đồng thời ngã sấp mặt, xe liền lao thẳng tới "tường thành năm màu" của các tù nhân.

"Oa! Nhanh quá, nhanh quá!" Trịnh Đại Ngưu rống lên: "Sơ Ngũ, nhanh khống chế phương hướng, đừng để đâm vào."

Cao Sơ Ngũ nằm úp sấp ở trên xe, không dám động: "Oa, ta không dậy được, giờ không qua đó được, ngươi mau đóng mành lại đi."

Trịnh Đại Ngưu cũng nằm úp sấp ở trên xe: "Ta ngã xuống rồi, không dậy được, giờ không đóng mành được."

Cao Sơ Ngũ: "Oa a a, sắp đâm vào rồi."

Trịnh Đại Ngưu: "A a a, sắp chết!"

Các thôn dân cùng bịt tai lại.

Mắt thấy xe năng lượng mặt trời sắp đâm vào bức tường LEGO, Lý Đạo Huyền đưa tay nhón chiếc xe lên, bốn bánh xe liền cách mặt đất.

Chiếc xe treo ở trên không trung, chỉ có bánh xe còn đang quay tròn.

Lúc này, Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu rốt cuộc có thể đứng lên rồi.

Hai người trước tiên cảm tạ thiên tôn tương cứu, sau đó Trịnh Đại Ngưu kéo tấm mành lên, bánh xe ngừng xoay tròn.

Cao Sơ Ngũ trợn trừng mắt: "Đại Ngưu, tên ngốc nhà ngươi, ta đến chỗ điều khiển phương hướng, ngươi mới kéo rèm lên chứ."

Trịnh Đại Ngưu: "Sao ta biết tên ngốc ngươi động tác chậm như thế."

Cao Sơ Ngũ: "Nói chung ngươi là đồ ngốc!"

Trịnh Đại Ngưu: "Ngươi mới là đồ ngốc!"

"Được rồi, đừng ồn nữa."

Lý Đạo Huyền lại đặt xe xuống mặt đất: "Trịnh Đại Ngưu, khi ngươi vén rèm lên phải chậm một chút, đừng một lần vén hết lên như vậy, vén từ từ thôi, từ từ tăng tốc, mới có thể điều khiển được. Chiếc xe này là do ánh sáng khống chế, ánh sáng càng lớn, nó chạy càng nhanh, không có ánh sáng, nó sẽ không chạy, hiểu chưa?"

Trịnh Đại Ngưu gật đầu: "Ta hiểu rồi."

"Được, làm lại."

Lý Đạo Huyền thu tay về.

Cao Sơ Ngũ hai tay cầm lấy "tay lái", Trịnh Đại Ngưu chậm rãi vén lên rèm che một chút,"ầm ầm" xe lại chạy một lần nữa, lần này khống chế tốc độ trong khoảng 60 ki lô mét trên một giờ.

Cao Sơ Ngũ cười ha ha: "Xem ta quẹo trái."

Hắn đánh tay lái mạnh qua bên trái, làm nhanh quá, xe bị lật nghiêng, hai tên ngốc đồng thời kêu thảm: "A a a, sắp chết!"

Quần chúng đứng xem đều che mắt lại.

Lý Đạo Huyền đành phải duỗi tay vào đỡ lấy cái xe, nhấc nó lên, cũng không khỏi cười mắng: "Hai tên ngốc!"

Cao Nhất Diệp: "Thiên tôn pháp chỉ: Hai tên ngốc."

Người cả thôn đồng thời lớn tiếng lặp lại: "Hai tên ngốc."

Sau đó, đồng thời cười vang.

Chương 87: Ngươi quả thật là một thiên tài

Cao Sơ Ngũ không ngừng rẽ trái rẽ phải đủ kiểu, thử tính năng chuyển hướng của xe năng lượng mặt trời, từ từ, hắn cũng nắm giữ được bí quyết, biết với tốc độ nào thì phải rẽ với mức độ lớn ra sao.

Từ từ, hắn cũng đã không làm xe phải lật đổ nữa.

Mà Trịnh Đại Ngưu cũng thử đủ kiểu phạm vi đóng mở mành che ánh sáng, sẽ khiến xe chạy với tốc độ thế nào, biết mình dưới tình huống gì làm cho xe tăng tốc, dưới tình huống gì làm cho xe giảm tốc độ.

Vốn xung quanh thôn đều là đồng ruộng, không có không gian rộng lớn cho họ chạy xe, nhưng bởi vì đang hạn hán, trong ruộng không trồng hoa mầu gì hết, tất cả đều là đất vàng khô nẻ, nên rất thuận tiện cho việc chạy xe.

Hai tên ngốc chơi tròn một ngày, mãi đến khi mặt trời bắt đầu ngả về tây, ánh sáng mặt trời càng lúc càng yếu, xe rốt cuộc chạy không nổi nữa.

"Ôi, không ổn rồi!" Trịnh Đại Ngưu la to: "Không có ánh sáng rồi, thiên tôn nói qua, xe này chạy dựa vào ánh sáng, hiện tại mặt trời xuống núi, xe của chúng ta không thể di chuyển được."

Cao Sơ Ngũ: "Không xong, ở đây cách xa thôn tới năm sáu mươi trượng, làm sao bây giờ? Lẽ nào bỏ xe ở đây rồi về thôn sao?"

Trịnh Đại Ngưu lắc đầu: "Bỏ ở đây, nửa đêm bị người ăn cắp thì làm sao? Tiên xa tốt thế này, nếu như bị người trộm đi, không bằng ta đi chết cho xong."

Cao Sơ Ngũ gật đầu: "Có lý, nếu như bị trộm, ta cũng chết đi cho xong, chúng ta phải đưa nó về thôn."

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nói: "Đẩy đi!"

"Được, vậy đẩy."

Hai tên ngốc một thân là khí lực, mỗi ngày gần đây đều được ăn thịt thoải mái, ngay cả cơ thể cũng bắt đầu cao hơn, đồng thời vén tay áo lên, lộ ra cánh tay bóng loáng, cùng nhau phát lực: "Dô nào, 1,2, 3... đẩy..."

Đã đẩy rồi.

Đẩy được mới sợ!

Một chiếc xe to tướng dài 6 mét, rộng 5 mét, cao 3 mét, cho dù phía dưới có bánh xe cũng không phải hai tên ngốc này có thể đẩy được.

Đẩy nửa ngày vẫn không nhúc nhích tí nào, hai người mệt đến nỗi mồ hôi đổ như mưa, toàn thân bủn rủn.

Trên sườn núi cách đó không xa truyền đến tiếng cười. Hai người quay đầu nhìn, thì ra là một đám tù nhân cải tạo đang ngồi ở trên sườn núi đùa giỡn.

Một ngày lao động của các tù nhân đã kết thúc, sau khi ở đây nghỉ ngơi hóng gió một lát liền sẽ trở lại nghỉ ngơi trong vòng tường thành năm màu, không ai ngu ngốc đi chạy trốn, bởi vì chạy rồi xác định sẽ không có gì để mà ăn.

Cao Sơ Ngũ lớn tiếng gào lên: "Này, mọi người qua đây giúp

chúng ta đẩy xe."

Đám tù nhân xuỵt một tiếng, một tên bạo gan lên tiếng: "Ngày hôm nay bọn ta đã kết thúc lao động rồi, pháp chỉ của thiên tôn cho chúng ta giải lao nửa canh giờ, tự do hoạt động, tùy ý nghỉ ngơi, tội gì phải giúp các ngươi đẩy xe chứ."

Cao Sơ Ngũ: "Này này này?"

Trịnh Đại Ngưu: "Ta có một cách có thể khiến họ tới đẩy xe."

Cao Sơ Ngũ mặt đầy dấu chấm hỏi?

Trịnh Đại Ngưu: "Đám tội phạm sau khi lao động chỉ có thể ăn no, nhưng không có thêm thưởng ngoài ngạch, họ không có cái gì hết."

Cao Sơ Ngũ gật đầu: "Đúng a, họ không có cái gì hết."

Trịnh Đại Ngưu: "Vậy là dễ xử lý rồi."

Hắn gân cổ lên, quay về trên sườn núi hô to: "Ai tới giúp ta đẩy xe, ta cho hắn một lượng thịt gà sợi."

Đám tội phạm đang cười hô hố, vừa nghe những lời này tất cả sửng sốt, giống bị người làm định thân pháp, trong khoảng thời gian ngắn, trên sườn núi đã trình diện cảnh tượng "hình ảnh động."

An tĩnh quỷ dị tiếp tục trong thời gian mười ba lần chớp mắt.

Chắc ngươi sẽ không hiểu nháy mắt mười ba lần mất bao nhiêu lâu đâu?

Một tên tội phạm thoắt cái nhảy lên: "Ta tới, ta tới!"

Lại một tên tội phạm nhảy ra: "Ta cũng tới."

Trên sườn núi như ong vỡ tổ ào xuống mười mấy tên tội phạm, mười mấy người cùng nhau hợp lực, có người ở phía sau đẩy, có người ở mặt bên đẩy, còn có người cầm dây đến đằng trước kéo, lần này thì tình huống đã khác biệt.

Xe năng lượng mặt trời khổng lồ bị mười mấy người này đẩy đi rất nhanh, chỉ chớp mắt đã chạy tới trước Cao Gia bảo, dừng bên cạnh cửa đại môn.

Đám tội phạm cải tạo làm việc xong, nhìn Trịnh Đại Ngưu với đôi mắt mong chờ, rất sợ hắn nói không giữ lời.

Trịnh Đại Ngưu nhếch môi cười: "Yên tâm, ta không thèm gạt người."

Hắn về đến nhà, cầm ra một nắm thịt gà sợi đã hong khô.

Trịnh Đại Ngưu là người sức vóc lớn, hay sẵn lòng ôm việc, bình thường hay lập công, bất kể chặt cây, chiến tranh, hộ tống Tam Thập Nhị đi huyện thành, cứu Vương Nhị, mỗi một lần đại sự đều không thể thiếu cái bóng của Trịnh Đại Ngưu, cho nên người này thường hay được ban thưởng.

Lúc đầu là hắn muốn nước Phì Trạch Khoái Lạc, Lý Đạo Huyền đều sẽ thỏa mãn hắn, nhưng sau khi cho vài lần, cảm giác cũng không ổn, mặc dù nước Khoái Lạc uống ngon, nhưng số lượng cũng phải vừa đủ, bất kể đồ ăn nào ăn quá nhiều đều sẽ không tốt.

Vì vậy Lý Đạo Huyền bắt đầu khống chế nước Khoái Lạc của hắn, thưởng hắn đủ thứ trên trời dưới đất. Mấy thứ này hắn đều không thích liền chất đống ở nhà vẫn chưa dùng tới, hiện tại đã tìm ra cách sử dụng rồi.

Mười mấy tội phạm mỗi người lĩnh một lượng thịt gà khô, đều coi nó như bảo bối.

Tất cả dè dặt giấu thịt gà khô vào trong y phục rách rưới của

mình, có người giấu trong tay áo, có người giấu trong ngực, có người thì giấu trong đai lưng...

Thứ này đối với thổ dân thôn Cao Gia thì không đáng kể, nhưng đối với đám tội phạm cải tạo trên răng dưới dái này thì chính là một tài sản rất lớn, thứ này không chỉ là thịt, bên trên còn có muối, ăn một sợi vừa bổ thịt lại vừa bổ muối, dinh dưỡng phong phú, sung sướng hơn cả thần tiên.

"Hai vị ngốc... khụ... hai vị đại ca" .

Đám tội phạm lập tức nói lời hay, làm vẻ mặt lấy lòng với Trịnh Đại Ngưu và Cao Sơ Ngũ: "Sau này khi chúng tôi hóng gió, hai người cứ việc gọi một tiếng, có chuyện gì cứ giao cho chúng tôi làm, bảo đảm sẽ làm tốt cho hai người."

Trịnh Đại Ngưu cười ha ha: "Được, nếu như ngày mai xe bọn ta lại không chạy được, ta sẽ tìm các ngươi đẩy tiếp."

Đám tội phạm mừng rỡ: "Nhất định nhất định, thương lượng rồi nhé."

Nói một đống lời hữu ích, tâng bốc hai tên ngốc thành người thông minh nhất thiên hạ, sau đó mới phấn khởi đem theo một lượng thịt gà khô quay về bên trong tường vây năm màu, mỗi bước đi cũng đều có gió.

Mười mấy người này trở thành người giàu nhất trong số các tội phạm cải tạo.

Đang năm hạn hán, trên người có một lượng thịt gà khô muối.

Điều này không đáng để kiêu ngạo hay sao?

Nhìn bóng lưng họ rời đi, Cao Sơ Ngũ gãi gãi đầu: "Ôi, sao ta cứ cảm thấy là lạ chỗ nào, là chỗ nào nhỉ?"

Trịnh Đại Ngưu: "Hình như ta cũng cảm thấy chỗ nào lạ lắm, là ở đâu nhỉ?"

Cao Sơ Ngũ vỗ đầu: "A, ta nghĩ ra rồi."

Trịnh Đại Ngưu: "Ơ, ngươi nghĩ tới cái gì? Ta còn chưa nghĩ ra."

Cao Sơ Ngũ nói: "Ta chạy xe nguyên một ngày, đã quên ăn cơm rồi."

Trịnh Đại Ngưu liền nắm lấy vai Cao Sơ Ngũ: "Sơ Ngũ, ngươi quá thông minh, ngươi vừa nhắc ta mới phát hiện, bụng đói quá, khó trách ta cứ cảm thấy là lạ."

Cao Sơ Ngũ: "Đi, đến nhà ta ăn cơm, chỗ ta còn có rất nhiều thịt khô, ăn không hết, căn bản ăn không hết được."

Trịnh Đại Ngưu: "Ha ha ha, đi thôi."

Chương 88: Đồ vật quỷ gì

Hai ngày sau, Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu đã có thể lái xe năng lượng mặt trời một cách thuần thục rồi, tăng tốc giảm tốc đổi hướng, phối hợp rất thành thạo, hai người còn tự lĩnh ngộ ra rất nhiều vấn đề then chốt.

Ví dụ như khi đi qua mặt đường không bằng phẳng, tốt nhất là phải giảm tốc độ, bằng không thì chạy sẽ dễ bị lật.

Trên mặt đất nếu có rãnh thì không thể chạy vào bừa bãi, bằng không bánh xe sẽ bị kẹt, vậy sẽ phải dùng đồ ăn làm thù lao gọi đám tội phạm cải tạo đến hỗ trợ nhấc lên. Nhưng nếu như rãnh nhỏ, rộng chưa đến ba thành của bánh xe thì có thể trực tiếp chạy qua rãnh.

Khi gặp phải hố to thật sự không qua được, đừng miễn cưỡng, trước tiên phải dừng xe lại, lấy đất đá lấp đầy hố rồi mới lái xe chạy qua.

Đương nhiên, quan trọng nhất là: Nhất định phải có ánh sáng!

Lý Đạo Huyền thấy hai người họ đã tập luyện thông thạo rồi, cũng dự định sai họ kiểm tra một việc rất quan trọng.

Vấn đề đó chính là "có thể chạy ra ngoài hộp hay không".

Y đã kiểm tra, nếu như do y điều khiển từ xa, hoặc là dùng tay đẩy, sẽ không thể đưa bất kỳ một vật nào ra khỏi cái hộp, ví dụ như y tự tay điều khiển từ xa cái xe, sẽ đụng phải vách hộp bằng thuỷ tinh và dừng lại.

Nhưng các người tí hon có thể lái xe y cung cấp, rồi chạy ra

ngoài hộp hay không?

"Nhất Diệp, ngươi đi nói cho Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu, bảo họ chạy xe, dọc theo quan đạo chạy ra ngoài ba dặm, sau đó lại chạy trở về."

Mệnh lệnh đã truyền đạt, Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu cũng mặc kệ mệnh lệnh này có ý gì, dù sao thì họ luôn luôn chỉ nghe mệnh lệnh, chưa bao giờ suy nghĩ vì sao, pháp chỉ của thiên tôn chỉ việc nghe là ổn.

"Đi nào, dọc theo quan đạo chạy ba dặm." Cao Sơ Ngũ cầm lấy tay lái rống lên: "Đại Ngưu, kéo mành che lên."

Trịnh Đại Ngưu: "Mở đây."

Kéo màn che nắng lên, xe năng lượng mặt trời khởi động, rất nhanh đã chạy lên quan đạo.

Cát bụi tung bay mù mịt, xe năng lượng mặt trời chạy trên quan đạo thông thoáng hơn nhiều so với trên đất hoang, không mất bao lâu đã đến bên mép hộp.

Lý Đạo Huyền nhìn chằm chằm vào bức tường thủy tinh của hộp tạo cảnh...

Những thứ bản thân y điều khiển từ xa, mỗi lần gặp trở ngại sẽ dừng lại.

Nhưng mà...

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu thì không chịu hạn chế này, chiếc xe đi qua bức tường thuỷ tinh của cái hộp không hề trở ngại, thoắt cái biến mất ở bên ngoài tầm nhìn.

"Hắc, thành công rồi!" Lý Đạo Huyền rất hài lòng, giống như một nhà khoa học làm thí nghiệm thành công: "Quả nhiên, bản

thân ta điều khiển từ xa không đáng tin, phải dựa vào những thứ chế tạo ra các người tí hon có thể điều khiển, mới là vương đạo."

Chặng đường ba dặm thoáng cái đã qua, chẳng mấy chốc, cái bóng tại bên mép hộp tạo cảnh nhấp nháy, xe năng lượng mặt trời đã chạy về. Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu trông rất hưng phấn, ở trên xe cười ha ha: "Đã hoàn thành pháp chỉ của thiên tôn."

Lý Đạo Huyền: "Nhất Diệp, đi nói cho hai tên ngốc, tiếp theo họ phải mở rộng phạm vi chạy lên, ít nhất phải bảo đảm có thể đi tới đi lui giữa thôn Cao Gia và Bạch gia bảo."

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu nhận được mệnh lệnh, lập tức ngẩng đầu nhìn bầu trời, rất tốt, vạn lý không mây, ánh nắng hôm nay là cái loại muốn thiêu chết người, không cần lo lắng trên nửa đường qua lại Bạch gia bảo sẽ không có ánh sáng.

Hai người quay về bầu trời bái một cái: "Chúng ta lập tức xuất phát đi Bạch gia bảo."

"Đi đi, tiện thể đem cho Bạch Diên chút lương thực." Thuộc tính bảo bọc của Lý Đạo Huyền lại bạo phát, rất sợ người tí hon của mình bị đói: "Gạo, bột mì đều đem qua cho hắn một ít, còn có muối và đường."

"Được." Hai tên ngốc lập tức hành động, chuẩn bị mấy trăm cân đồ ăn chất đống lên xe, còn che khuất cả một đoạn nhỏ của tấm năng lượng mặt trời, ít nhất ảnh hưởng đến động lực 10%.

Thấy cảnh này, Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: Xe năng lượng mặt trời này, khi thiết kế chỉ coi nó như món đồ chơi, không tính tới năng lực vận tải, chiếc tiếp theo ta phải bảo Thái Tâm Tử làm thêm thùng xe, tấm năng lượng mặt trời sẽ đặt ở phía trên thùng xe, khi vận chuyển hàng hoá sẽ không che đi tấm năng lượng mặt trời.

Được, nghĩ đến là làm!

Y vội vàng mở trang web mua sắm, tìm chủ shop mua lần trước: "Tôi muốn mua thêm xe năng lượng mặt trời, shop còn cái nào nhỏ hơn hoặc lớn hơn không?"

Chủ shop mừng rỡ: "Thân, nhỏ hơn thì không có, nhưng lớn hơn nữa thì có, 5 xăng-ti-mét, 14 xăng-ti-mét đều có."

Lý Đạo Huyền thầm tính toán, 5 xăng-ti-mét bỏ vào trong Minh Mạt chính là dài 10 mét, nó chẳng khác nào một cái xe bus. Còn 14 xăng-ti-mét thì bỏ vào sẽ biến thành dài 28 mét, lại giống như một chiếc xe vận tải cỡ lớn rồi, đều dùng được.

"Được, cho tôi ba cái 14 xăng-ti-mét, mười cái 5 xăng-ti-mét, ba mươi cái 3 xăng-ti-mét. Mỗi một cái đều phải bảo đảm chất lượng, đừng gửi qua đây hàng lỗi."

Chủ shop nghe vậy liền mừng rỡ vì đây là khách hàng lớn: "Thân, ngài yên tâm, mỗi một cái tôi đều kiểm tra ổn thỏa rồi mới giao hàng."

Bên này Lý Đạo Huyền đang đặt hàng, bên kia, Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu đã chất hết lương thực lên xe, chuẩn bị xuất phát tới Bạch gia bảo.

Bạch gia bảo cách thôn Cao Gia rất xa, hơn 30 dặm đường, đi bộ cần hai canh giờ, nhưng có tiên xa rồi, hai người không hề áp lực, thậm chí có chút hưng phấn.

Trịnh Đại Ngưu: "Sơ Ngũ, ngươi còn nhớ đường đi Bạch gia bảo thế nào không?"

"Đương nhiên nhớ rồi." Cao Sơ Ngũ: "Mặc dù ta ngốc, nhưng nhớ đường vẫn có thể làm được."

"Đi thôi!"

"Mở hết mành che nắng, tốc độ tối đa!"

Cùng lúc đó, trong sơn lâm.

Tuần kiểm Trình Húc vừa mới theo dõi một tặc quân.

Vài ngày trước, gã xuất phát từ thôn Cao Gia, theo hướng bắc vào sơn lâm truy đuổi Vương Nhị, rất nhanh liền tìm ra sơn động ở tạm của nhóm Vương Nhị, nhưng chỉ vớ được cái động không, Vương Nhị đã dẫn theo người của thôn Vương Gia tiếp tục chạy trốn về hướng bắc.

Trình Húc chỉ tìm thấy mấy thi thể của thôn dân thôn Vương Gia bị giết chết khi Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo phản loạn.

Huyện lệnh đảng Đông Lâm lập tức sẽ tới nhậm chức, phải làm gì đây?

Trình Húc trong đầu nảy số, nghĩ đến một chiêu, tìm bừa một thi thể của thôn dân thôn Vương Gia rồi chặt đầu xuống, lại chét bùn lên mặt, khiến người khác không thấy rõ ngũ quan, sau đó coi như thủ cấp của Vương Nhị mà treo trên cửa thành của huyện thành.

Phải nói, chiêu này thật sự có tác dụng.

Tin tức Vương Nhị bị chém đầu trong nháy mắt truyền khắp cả huyện Trừng Thành, toàn bộ phản quân đều sợ mất mật.

Khắp nơi bắt đầu an tĩnh, nhiều lộ phản quân tặc tù đều vứt bỏ trọng trách mà bỏ trốn, rất nhiều loạn dân cũng buông vũ khí, về nhà móc vỏ cây với rễ cỏ.

Cứ như vậy, Trình Húc muốn thu thập cục diện liền dễ hơn nhiều, chỉ cần đánh tan vài tặc quân tàn dư cuối cùng, thì có thể tuyên cáo bản thân ngăn cơn sóng dữ, đoái công chuộc tội.

Hiện tại gã chỉ nhìn chăm chăm vào một trong số tặc quân còn sót lại.

Tặc tù của nhánh tặc quân này tên là Tiểu Bá Vương, một biệt hiệu ba xu, sức chiến đấu lỏng lẻo, thuộc hạ cũng không đến hai trăm tặc binh. Trình Húc muốn thu thập loại này căn bản không cần tốn nhiều sức.

Gã suất lĩnh hơn trăm quan quân, mai phục trong rừng cây bên cạnh quan đạo, từ xa nhìn phản quân Tiểu Bá Vương đang trên đường chậm rãi đi tới, khóe miệng nở nụ cười nhạt: "Đợi chúng đến gần, ta ra lệnh một tiếng, các ngươi liền giết ra ngoài, lao thẳng tới tặc tù, nhất định phải chém cái đầu chó của Tiểu Bá Vương."

Các thủ hạ binh sĩ đồng thanh đáp: "Tuân lệnh!"

Ánh mắt của Trình Húc tập trung trên người Tiểu Bá Vương, cũng không chú ý tới, xa xa trên đường xuất hiện một chiếc xe kỳ quái, đang lấy tốc độ 80 ki lô mét trên một giờ lao qua bên này.

Chương 89: Xe của Mão Nhật Tinh Quan

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu đang lái xe rất tí tởn.

Nam nhân đến chết đều là thiếu niên, chỉ là theo tuổi tác càng lúc càng lớn, đồ chơi sẽ càng cao cấp hơn mà thôi. Nhưng bản tính thích đồ chơi là sẽ không thay đổi.

Đối với Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu, tiên xa chính là một món đồ chơi vui nhất.

Khi chơi ở trong thôn không thể phát huy được mấy, rất sợ chạy nhanh sẽ va phải cái này cái kia. Nhưng một khi lên quan đạo, hơn 30 dặm đường chạy đến Bạch gia bảo, còn không phải trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá nhảy?

Mành che nắng mở ra mức độ lớn nhất, tốc độ tối đa, đạt đến 80 ki lô mét trên một giờ, nếu không phải trên xe chất đống đồ ăn đã che đi một phần tấm năng lượng mặt trời, thậm chí họ sẽ đẩy tốc độ của tiên xa lên tới 100 ki lô mét trên một giờ.

Phía trước có một sườn núi nhỏ.

Người biết lái xe đều hiểu, khi xe gần đến đỉnh sườn núi nhất định phải giảm tốc độ, bởi vì đỉnh sườn núi che tầm mắt, không nhìn thấy tình hình bên kia sườn núi, rất dễ xảy ra sự cố không may, nhưng hai tên ngốc chưa học qua khoá "An toàn giao thông", không có kiến thức của phương diện này, tốc độ vẫn tối đa, chỉ một chữ xông lên.

Kết quả, tiên xa lấy tốc độ 80 ki lô mét trên một giờ bay qua

sườn núi, hai người mới nhìn thấy ở giữa quan đạo bên kia sườn núi đầy người đang đứng, lúc này muốn phanh lại đã không còn kịp rồi.

Phản quân Tiểu Bá Vương đang bò lên sườn núi.

Trong rừng, vang lên tiếng gầm giận dữ của tuần kiểm Trình Húc: "Lên!"

Mặt trời xuất hiện ta bò lên sườn núi, bò lên đỉnh núi ta muốn hát...

Tiểu Bá Vương vừa định cất giọng hát hai câu, liền thấy hai bên quan đạo bên cạnh nháy mắt xuất hiện trên trăm tên quan binh!

Trang bị của quan binh lợi hại hơn phản quân nhiều, hai bên hơn mười cây cung đồng thời kéo căng dây, nhắm vào chính giữa chuẩn bị xạ kích. Trình Húc vung trường kiếm, phối âm với các cung tiễn thủ: "Tặc tử Tiểu Bá Vương, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi..."

Gã vừa mới kết thúc một câu trang bức, bên kia sườn núi vang lên tiếng "rầm rầm rầm", một chiếc xe xoẹt một cái bay qua đỉnh sườn núi, vọt tới.

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu trên xe đồng thời hô to: "Mau tránh ra a a, không phanh kịp rồi..."

Không ai có thể phản ứng kịp.

80 ki lô mét trên một giờ đấy, mấy người có thể phản ứng kịp chứ?

Bất kể tặc quân hay là quan binh, đều đứng chết trân.

Chỉ thấy chiếc xe khổng lồ lao thẳng vào trận hình tặc binh

chính giữa quan đạo, người ngã ngựa đổ, tặc tù Tiểu Bá Vương ngay cả một câu hung ác cũng chưa kịp nói, đã bị xe đụng ngay mặt, liền gục ngã không kịp rên một tiếng.

Vài tên thân tín bên cạnh hắn cũng bị đụng văng ra theo hình cánh quạt.

Quan binh hai bên quan đạo đồng thời hít một hơi lạnh, nghĩ thầm: May mà ta không lao ra, chưa bước lên giữa quan đạo, bằng không hiện tại cũng bay lên trời giống như tặc nhân rồi.

Trịnh Đại Ngưu: "A a a, gặp rắc rối rồi, chúng ta đụng chết người rồi."

Cao Sơ Ngũ: "Không xong, làm sao bây giờ? Cần dừng xe không?"

Trịnh Đại Ngưu: "Không thể dừng, người nhà khổ chủ sẽ đánh chết chúng ta, chạy mau."

Cao Sơ Ngũ: "Ôi, vậy áy náy quá."

Trịnh Đại Ngưu: "Bây giờ như vậy dù gì cũng tốt hơn so với bị đánh chết, chạy mau, quay lại chuẩn bị tiền bồi thường rồi tới nhà thỉnh tội."

Hai người vốn không dám dừng xe, tiếp tục lao tới, lao ra khỏi tặc quân, chạy về hướng Bạch gia bảo.

Mức án gây tai nạn chết người khi tham gia giao thông còn bỏ chạy là bao nhiêu năm?

Vấn đề này, không có ai suy nghĩ!

Bởi vì tặc quân và quan binh, trong khoảng thời gian ngắn đều không thể dùng đầu óc để suy nghĩ.

Toàn bộ tặc quân đều ngớ ra, luân phiên kinh biến, đầu óc của

chúng còn chưa thể kịp nảy số, quan binh hai bên quan đạo cũng ngẩn ra, cung trên tay kéo ra rồi cũng quên bắn.

Tràng cảnh quỷ dị cứng ngắc tiếp tục vài giây, Trình Húc mới hét lớn: "Còn đứng đực ra đó làm gì? Tặc tù đã chết, nhanh chóng càn quét dư tặc."

Bọn quan binh giờ mới tỉnh hồn, lúc này cung tiễn trên tay mới bắn ra ngoài, phản quân bị bắn ngã trái đổ phải, tiếp đó quan binh lại ùa lên, phản quân Tiểu Bá Vương căn bản không chống lại một hiệp trước quan binh, không mất bao lâu đã tuyên cáo bình định.

Đợi sau khi cường đạo kẻ thì đền tội, kẻ thì chạy tứ tán, tràng diện mới ổn định lại rồi, Trình Húc mới quay đầu nhìn về phía phương hướng chiếc xe cổ quái kia biến mất, nghĩ thầm: đó cũng không phải là vật nhân gian! Chẳng lẽ là trời giáng thần vật, giúp ta dẹp yên cường đạo?

Bạch gia bảo trong cảnh tượng rất hân hoan.

Dưới chỉ huy của Bạch Diên, Bạch gia bảo trải qua trùng chỉnh một phen, tường bảo đã được chữa trị, còn gia cố thêm, mặc dù độ cao còn kém xa tường bảo của Cao Gia bảo, nhưng Bạch Diên vẫn cố gắng mô phỏng theo Cao Gia bảo, xây vọng lâu ở bốn góc, trên tường còn để tường chắn mái lồi lõm.

Bạch gia có tiền, các loại vật tư không thành vấn đề, hiện tại thiếu duy nhất chỉ có lương thực mà thôi.

Lương thực là thứ hiện tại có tiền cũng rất khó mua được.

Bạch Diên đang xoắn xuýt có nên tới thôn Cao Gia xin giúp đỡ hay không, liền nghe gia đinh thủ hạ hô to: "Lão gia, lão gia, có một chiếc xe kỳ quái đang chạy đến cửa thôn, người lái xe là của thôn Cao Gia."

Bạch Diên chấn động, vội vàng đi ra nghênh đón.

"A, ngươi là... Cao Nhất? Cao Nhị? Cao Tam? Của thôn Cao Gia?"

Cao Sơ Ngũ làm bộ mặt khóc lóc: "Bạch lão gia, ta là Cao Sơ Ngũ."

Bạch Diên: "A, đúng đúng đúng, ngươi là Cao Sơ Ngũ, ta nhớ rất rõ."

Đối thoại này hình như đã nghe qua ở đâu rồi?

Bạch Diên có một loại cảm giác tình cảnh này giống như đã từng quen biết: "Ngươi một đại lão gia, làm bộ mặt như đưa đám làm gì?"

Cao Sơ Ngũ sắp khóc rồi: "Ta... trên đường chúng ta tới đây, đã đụng chết người."

Ánh mắt Bạch Diên đảo qua chiếc xe kỳ quái kia, đằng trước xe có vết tích va chạm qua, còn có máu tươi và vải rách, xem ra đụng không chỉ một người.

Hắn cầm lấy một miếng vải rách, nhíu mày, lại lập tức giãn ra: "Đừng lo lắng, hiện tại thế đạo này, người đứng đắn ai lại sẽ ra ngoài chạy lung tung? Ngươi đụng khẳng định là bọn tặc phỉ thôi. Nhìn miếng vải này sẽ biết, người mặc loại bố y này đi trên quan đạo, nhất định là tặc phỉ."

Nghe hắn nói như thế, tâm tình của Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu cũng trở nên tốt hơn. Đầu óc hai người đều rất đơn giản, dễ tin tưởng người khác, nhất là người có học vấn tinh thông quân tử lục nghệ như Bạch lão gia, tùy tiện một câu nói đủ khiến họ tôn sùng như chân lý.

Cao Sơ Ngũ nhếch môi cười: "Chao ôi, vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, đâm chết tặc phỉ thì không cần lo lắng nữa."

Trịnh Đại Ngưu: "Bạch lão gia, chúng ta thừa lệnh thiên tôn, tới đưa cho ngài lương thực."

Bạch Diên nghe vậy mừng rỡ: "Thiên tôn nhân ái."

Hai tên ngốc từ trên xe dọn xuống một đống nào là gạo, mì, muối, đường, lần này coi như đã giải quyết được sự cấp bách của Bạch Diên rồi. Hắn cũng không khỏi vẻ mặt cung kính quay về hướng thôn Cao Gia hành đại lễ mấy cái: "Thiên tôn còn nhớ đến phàm thai nho nhỏ như ta, đại ân đại đức, suốt đời khó quên."

Tạ ân xong, ánh mắt hắn mới chuyển tới chiếc xe kỳ quái to tướng: "Đây là cái thứ gì?"

Vừa nói câu này, hai tên ngốc liền biết thời tới rồi.

Cao Sơ Ngũ hớn hở nói: "Đây là tiên xa thiên tôn ban thưởng chúng ta, mặt trời mọc là có thể chạy, mặt trời lặn là bất động."

Bạch Diên nghe vậy, không khỏi sửng sốt: "Khi mặt trời mọc sẽ chạy? Vậy... chẳng lẽ là... xe của Mão Nhật Tinh Quan?"

Chương 90: Ngươi tâm không thành

Thiên Khải năm thứ bảy tức Công Nguyên năm 1627. cuối tháng tám, huyện Trừng Thành rốt cuộc ổn định.

Khởi nghĩa nông dân náo động một thời gian dài, dưới sự "cố gắng không ngừng" của cửu phẩm tuần kiểm Trình Húc, rốt cuộc dần dần dẹp loạn.

Bạch Thủy Vương Nhị trốn về phía bắc, vượt qua sơn lâm đã rời khỏi huyện Trừng Thành, không ai biết hắn đi đâu nữa.

Tiếp theo, tân nhiệm huyện lệnh Lương Thế Hiền lên ngựa đi nhậm chức.

Vị tân nhiệm huyện lệnh này nhậm chức đưa ra mệnh lệnh đầu tiên chính là: "Hoàng đế băng hà, thiên hạ để tang."

Thì ra, ngày 22 tháng 8, hoàng đế thợ mộc nổi tiếng Chu Do Hiệu bệnh chết, ngày 24 tháng 8, Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm đăng cơ, kinh thành bên kia đã biến thiên, chỉ là huyện Trừng Thành bên này trời cao hoàng đế xa, tin tức chưa tới, mãi đến khi tân nhiệm huyện lệnh đi nhậm chức, mới đưa tin dữ này đến huyện Trừng Thành.

Dân chúng vừa nghe, a, đổi hoàng đế rồi à, đổi thì đổi thôi, tân hoàng đế biết làm mưa không? Nếu như không biết, vậy nên làm thì làm thôi, ai làm không quan trọng.

Thiên điện miếu Thành Hoàng của huyện Trừng Thành, hiện tại trông rất náo nhiệt.

Tam phu nhân toàn thân đạo bào, ngồi rất nghiêm chỉnh, ở trước mặt nàng đầy là thiện nam tín nữ đang nằm phủ phục, tới hơn mười người. Nhóm người này quay về Đạo Huyền Thiên Tôn thiên an vạn tạ một phen, lại cùng Tam phu nhân tụng một đoạn kinh, lúc này mới đi ra khỏi Thiên điện.

Họ đều là những người nghèo không có tiền xem bệnh, bị bệnh không có tiền chữa trị, hoàn toàn dựa vào thần dược Tam phu nhân đưa cho họ dùng, lúc này mới bảo vệ được tính mệnh.

Họ vừa mới đi ra Thiên điện, liền có một trung niên nam tử lủi tới, vẻ mặt lo lắng, mặc trên người cũng là áo vải thô, gầy trơ cả xương, vừa vào phòng liền quỳ gối trước mặt Tam phu nhân: "Cư sĩ, cứu ta với."

Tam phu nhân: "Hử? Người nhà ngươi bị bệnh gì?"

Trung niên nam tử lắc đầu: "Nhà của ta không ai bị bệnh."

Tam phu nhân: "Ồ?"

Trung niên nam tử thấp giọng nói: "Tiểu nhân là một trụ tọa tượng."

Tam phu nhân không hiểu trụ tọa tượng là gì, đành phải ngồi im không nói lời nào, để cho tự người đó nói.

Trung niên nam tử nói tiếp: "Mỗi tháng tiểu nhân phải tới một phường của quan phủ làm việc hai mươi ngày, chỉ có tiền thưởng rất ít ỏi, ngay cả cơm cũng không đủ ăn. Tiểu nhân đành phải dùng thời gian mười ngày còn lại liều mạng đi tìm công việc khác nuôi sống bản thân.

"Mấy ngày trước, có hai vị thợ nặn đến xưởng, họ đã phát tài, thoáng cái đã giao đủ bạc tượng ban 30 năm, không cần phải đến xưởng của quan phủ làm việc nữa."

Nghe đến đó Tam phu nhân có chút nghi hoặc, việc đó có quan hệ gì với ta?

Trung niên nam tử kia nói tiếp: "Hai vị thợ nặn cũng không chịu họ phát tài thế nào, chỉ nói một câu, họ được Đạo Huyền Thiên Tôn phù hộ, tiểu nhân liền đi khắp nơi hỏi thăm Đạo Huyền Thiên Tôn là vị thượng tiên nào, hỏi tới hỏi lui, liền nghe người ta nói tới cư sĩ."

Nghe đến đó Tam phu nhân rốt cuộc bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là thế.

Trung niên nam tử đáng thương nói: "Xin cư sĩ chỉ điểm cho tiểu nhân, làm sao mới có thể được Đạo Huyền Thiên Tôn yêu mến, để tiểu nhân thoát ly khổ hải."

Bàn tính trong bụng Tam phu nhân đang gõ lạch cạch không ngừng, trong tay nàng chỉ có chút thần dược thiên tôn ban cho, có thể giúp người chữa bệnh, nhưng không có cách nào giúp người thoát khỏi nghèo khó, trụ tọa tượng này, khẳng định nàng không giúp được.

Nhưng nàng không giúp được, khẳng định thiên tôn sẽ giúp được.

Đã như vậy, lúc này chỉ có một con đường có thể đi.

Tam phu nhân làm ra vẻ mặt sâu xa khó hiểu, lắc đầu: "Tâm ngươi không thành, thiên tôn cũng không giúp được ngươi."

Trung niên nam tử khẩn trương: "Tiểu nhân tâm thành, tâm thành, cực kỳ thành."

Tam phu nhân: "Nếu như ngươi thật sự tâm thành, liền từ huyện thành Trừng Thành đi ra ngoài, đi về hướng đông bắc hơn 30 dặm, nơi đó có một thôn trang nhỏ tên là thôn Cao Gia."

Trung niên nam tử hốt hoảng: "Bên ngoài... binh hoang mã loạn..."

Tam phu nhân thản nhiên nói: "Quả nhiên, ngươi tâm không thành, ngươi đã sợ ra ngoài như thế, thiên tôn cũng không giúp được ngươi."

Trung niên nam tử nôn nóng: "Tiểu nhân tâm thành, thật sự tâm thành, tiểu nhân... Hiện tại đi thôn Cao Gia, hiện tại đi... sau khi đến thôn Cao Gia rồi, tiểu nhân lại nên làm gì?"

Tam phu nhân cười thần bí: "Đợi ngươi vào thôn rồi, mọi thứ sẽ tự biết."

Trung niên nam tử cắn răng, dập đầu cảm tạ Tam phu nhân rồi ra ngoài miếu Thành Hoàng, lại trở về nhà với tốc độ nhanh nhất. Vừa may hắn đã làm đủ 20 ngày làm việc quan phủ quy định của tháng này, kế tiếp có thời gian mười ngày để nghỉ ngơi, có thể tự do sắp xếp.

Vậy cứ dùng thời gian mười ngày này ra ngoài liều một lần xem sao.

Hắn mang theo mấy đồng tiền còn lại trong nhà, chỉ hai cái bánh khô, hai bộ y phục, còn có một cái nồi sắt, toàn bộ gia tài bỏ vào trong một cái bao.

Cúi đầu, rụt rè đi đến cửa thành.

Lão binh giữ cửa mặt đanh lại nhìn đoàn người lui tới, không có ý đi tới kiểm tra, hắn lẫn vào trong đoàn người ra vào thành rồi đi ra ngoài thành, sau đó vừa đi vừa hỏi đường, đi tới thôn Cao Gia.

Suốt đường đi không giây phút nào không lo sợ, nhưng bên ngoài cũng không hỗn loạn như hắn tưởng tượng, Trình Húc cũng không phải ăn không ngồi rồi, từ lâu cũng đã trấn áp hết tặc phỉ

xung quanh.

Hoàng hôn, mặt trời chiều ngã về tây, rốt cuộc trung niên nam tử thấy hơn mười dặm phía trước có một gia bảo cao to đứng sừng sững, hắc, đến thôn Cao Gia rồi.

Chạng vạng, chân trời một màu đỏ.

Lý Đạo Huyền đang mở thùng hàng chuyển phát nhanh.

Sắp đến tháng chín rồi, thời điểm gieo mạ mùa thu đang đến gần.

Các thôn dân thôn Cao Gia đã bắt đầu xắn tay áo lên, chuẩn bị cho vụ mới. Không ít thôn dân đã đào sẵn mương nước, chuẩn bị sẵn sàng để dẫn nước từ "hồ nước" đến ruộng đồng.

Chỉ dựa vào mương thì năng lực tưới tiêu rất có hạn, ruộng đồng khô hạn đã lâu, tốt nhất vẫn phải có một trận mưa để thấm nhuần đất đai.

Cũng đã đến lúc Lý Đạo Huyền phải "ban mưa" cho các thôn dân rồi.

Hơn một tháng trước y vẫn chưa làm mưa, đương nhiên là bởi vì nhiệt độ không khí đang rất cao, không thích hợp gieo trồng, y cung cấp một hồ nước lớn cũng đủ rồi.

Nhưng thời gian đến cuối tháng 8, nhiệt độ không khí trong hộp rõ ràng bắt đầu giảm xuống, cách thời gian gieo mạ càng ngày càng gần, hạ mưa đã trở thành việc nhất định phải suy nghĩ.

Máy phun sương, bình phun thuốc đều không được, những thiết bị này phun ra hạt nước quá lớn, nhỏ nhất cũng có đường kính 0,3 mi-li-mét, còn rất dày đặc, một khi phun vào hộp, đường kính giọt nước biến lớn 200 lần, tương đương với tại độ cao 200 mét ném xuống mặt đất từng quả bóng nước đường kính 6 xăng-ti-

mét một cách dày đặc. Đó không phải là mưa, mà là tai hoạ.

Cho nên y trên mạng tra tìm tư liệu, rốt cuộc tìm được một loại có thể phun ra hơi nước rất nhỏ.

Máy xông khí dung dùng trong y học.

Loại thiết bị này thường dùng trong trị liệu các bệnh viêm phổi, hen suyễn, viêm đường hô hấp, có thể biến dung dịch thuốc thành hơi nước siêu nhỏ 2. 2 Mi-rô-mét, phun vào đường hô hấp của người bệnh, vì vậy đạt được mục đích trị liệu.

2. 2 Mi-rô-mét, sau khi đường kính biến lớn 200 lần, cũng chỉ 440 Mi-rô-mét, cũng chính là 0,44 mi-li-mét.

Thứ gì dùng trong y học đều rất nhỏ!

Hạt mưa với đường kính này nhất định không thể tạo thành tai hoạ.

Buổi sáng đã đặt một cái, SF giao hoả tốc, hiện tại đã nhận được hàng.

Chương 91: Long vương gia nể mặt thiên tôn

Lý Đạo Huyền sớm đã chuẩn bị một chậu nước, lại để nó lắng vài ngày mới đổ nước vào trong hộp đựng nước của máy xông khí dung, cắm điện vào...

Được rồi!

Hiện tại có thể thử nghiệm trước.

Y cũng không dám đem thứ này phun trực tiếp vào bầu trời Cao Gia bảo, vạn nhất máy xông khí dung bị lỗi, vừa mở nước liền phun lung tung, không biết sẽ hại chết bao nhiêu người tí hon.

Sườn núi phía bắc cũng không được, tới hoàng hôn trên sườn núi có rất nhiều tội phạm cải tạo đang hóng gió nghỉ ngơi.

Lý Đạo Huyền ấn vài cái lên hai nút "Nam" và "Tây" trên hộp, chuyển tầm nhìn đến bên phía tây nam của thôn.

Bên này có một quan đạo thông đến huyện thành, bình thường bên này cũng không có người, liền dùng nơi này để kiểm tra vậy.

Mở nắp hộp tạo cảnh ra rồi đưa vòi phun của máy xông khí dung vào trong hộp, đưa đến giữa, y chợt ngưng lại...

Làm như vậy không ổn.

Tạo hình của vòi phun này quá xấu, nếu như các thôn dân thấy trên trời có một cái vòi phun vô cùng lớn thò xuống, cái ống tạo hình kỳ quái, còn không giật mình sao? Còn tưởng không phải là mưa, mà là độc thuỷ nữa.

Nhìn trái ngó phải, trong cửa hàng đồ chơi có một con Rồng Trung Hoa bằng nhựa, hắc, cái này cũng được đấy, đem về bẻ cái đầu xuống, nhét vòi phun vào trong miệng, dùng băng keo hai mặt dính vào, nhìn trái, ngó phải, ổn rồi, bề ngoài không trở ngại nữa.

Chuẩn bị hoàn thành!

Lần thứ hai đưa vòi phun vào hộp, đầu rồng vừa mới vào thì ngừng lại, tiếp theo mở chốt của máy xông khí dung, chỉ nghe một tiếng "ông" vang lên, máy bắt đầu tạo sương mù.

Hơi nước đường kính 2,2 Mi-rô-mét phun vào trong hộp, rơi xuống mặt đất...

Trung niên trụ tọa tượng tới từ huyện Trừng Thành đang đi về hướng thôn Cao Gia.

Đi hơn ba mươi dặm đường, trời đã tối, hắn vừa mệt vừa đói, nhìn thôn Cao Gia xa xa đằng trước dưới mặt trời chiều, hiện tại trong lòng vừa chờ mong vừa sợ.

Tâm của ta rất thành! Ta mạo hiểm đi đường xa như vậy đến đây, nghìn vạn lần đừng để bị lừa.

"Đạo Huyền Thiên Tôn là tồn tại thật chứ?"

"Có thể cứu ta không?"

Lòng tràn đầy nghi vấn, đồng thời cũng lòng tràn đầy chờ mong.

Trung niên nam tử lau mồ hôi trên trán, kéo lê thân thể uể oải tiếp tục bước về hướng đại gia bảo của thôn Cao Gia.

Đang đi đang đi, đột nhiên cảm giác được có gì đó không đúng.

Mát!

Đột nhiên cảm thấy mát mẻ.

Có vật gì bay xuống phía trước cách xa hắn hơn mười trượng, a, là mưa phùn.

Trung niên nam tử giật mình: "Phía trước có mưa!"

Hắn là trụ tọa tượng, không có ruộng đất, chỉ là tịch tiện dân, cho nên cảm giác đối với trời mưa của hắn không sâu như nông dân, không đến mức mừng quá hoá điên như Phạm Tiến trúng cử, nhưng mấy năm rồi chưa từng thấy trời mưa.

Trận mưa này vẫn khiến hắn vui mừng.

"Ơ, không đúng, sao mưa này chỉ rơi xuống một nơi?"

Hắn đột nhiên cảm giác được không đúng, chợt ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, chỉ thấy trên trời có một đám mây kỳ quái, cách mặt đất nhiều lắm 70 trượng, trong tầng mây thò ra một đầu rồng cực lớn, nó mở miệng, đang hướng về mặt đất phun ra mưa bụi.

Thỉnh thoảng đầu rồng còn khẽ đong đưa, thoáng điều chỉnh phương hướng phun mưa xuống.

Trung niên nam tử như chết trân tại chỗ, sau khi đại não thất thần một giây ngắn ngủi, hắn điên cuồng mà hò hét: "Long vương gia! Long vương gia! A a, là Long vương gia đang hạ mưa."

Sau khi rống lên, trung niên nam tử liều mạng vung chân chạy qua khu vực trời mưa phía trước.

Ba năm, ba năm không thấy mưa rồi, mặc kệ y phục bị ướt hay không, xối người trước rồi nói.

"Long vương gia, tiểu nhân tới rồi, tiểu nhân tới rồi!"

Hắn chạy như điên đến phạm vi mưa bao phủ.

Nhưng lúc này Lý Đạo Huyền cũng đã kiểm tra xong xuôi rồi, rất tốt, máy xông khí dung phun ra hơi nước đủ nhỏ, cho dù biến lớn 200 lần cũng chỉ là mưa phùn lất phất, không nguy hại đến thế giới trong hộp.

Vậy không cần quay về khu đất trống nữa, quay về thôn Cao Gia phun đi, để mọi người nhanh được vui vẻ.

Y thò tay ấn vào hai nút "Bắc","Đông".

Tầm nhìn trong hộp liền dời về hướng đông bắc, đồng thời, máy xông khí dung phun ra hơi nước, cũng rất tự nhiên mà lướt ngang về hướng đông bắc.

Trung niên nam tử đang chạy như điên về nơi có mưa, nhưng hắn còn chưa chạy đến phạm vi tầm nhìn của cái hộp, cho nên Lý Đạo Huyền cũng không nhìn thấy hắn.

Y vốn không biết có một người tí hon cuồng nhiệt đang liều mạng chạy về nơi có mưa đã lâu không thấy.

Nam tử chạy chạy, liền phát hiện cơn mưa đó cũng đang chạy.

Đám mây trên trời đang trôi về phía đông bắc, đầu rồng trong mây tự nhiên cũng di chuyển về phía đông bắc, cả cơn mưa kia cũng đang di chuyển về phía đông bắc.

Trung niên nam tử kêu to: "Này! Chờ tiểu nhân với! Long vương gia, xin ngài chờ tiểu nhân với!"

Phát lực, đuổi! Liều mạng đuổi theo!

Trung niên nam tử tựa như con cóc trên mặt đất đuổi theo, Long vương gia lại như con thiên nga trắng bay trên trời. Con cóc đuổi nửa ngày, vẫn không thể đuổi kịp con thiên nga trắng.

Chỉ thấy đầu rồng kia di chuyển đến ruộng đồng xung quanh

thôn Cao Gia, quay về ruộng đồng phun ra mưa, phía dưới có một nhóm thôn dân của thôn Cao Gia đang ùa ra, hoan hô, mừng như điên, nhảy nhót, quay cuồng trong cơn mưa.

Trung niên nam tử sử ra cả lực bú sữa, lao tới!

Chạy trốn đi! Huynh đệ!

Rốt cuộc, hắn lao vào trong thôn Cao Gia, bên người đều là thôn dân đang hoan hô nhảy nhót, ngay cả các tội phạm cải tạo trên sườn núi cũng chạy xuống, xoay tròn nhảy múa trong mưa.

Có người ngửa đầu há miệng ra, muốn dùng miệng đón thêm chút nước mưa.

Có người lăn ra đất, cũng không thèm để ý đến y phục bị bẩn.

Có người ôm lấy người thân bên cạnh mà gào khóc.

Tiếp theo, những người này đột nhiên tập thể hô vang: "Thiên tôn nhân từ!"

"Thiên tôn phù hộ!"

"Đa tạ Đạo Huyền Thiên Tôn!"

Trung niên trụ tọa tượng lẫn vào trong đám người hớn hở theo, không khỏi vẻ mặt ngỡ ngàng, hắn tiện tay tóm lấy một thôn dân hỏi: "Rõ ràng là Long vương gia đang hạ mưa, vì sao các ngươi lại cảm tạ Đạo Huyền Thiên Tôn? Tạ sai thần tiên, không sợ Long vương gia tức giận sao?"

Thôn dân kia cười to: "Ngươi biết cái gì, Long vương gia là Đạo Huyền Thiên Tôn mời tới hỗ trợ, nể mặt của thiên tôn, đương nhiên chúng ta phải tạ thiên tôn trước, sau mới tạ long vương."

Trung niên nam tử cạn lời.

Quả nhiên, các thôn dân cảm tạ thiên tôn xong, lúc này mới bắt đầu cảm tạ long vương.

"Chỉ cần mưa vài ngày, đất đai sẽ màu mỡ, chúng ta có thể bắt đầu gieo hạt cho vụ thu rồi."

"Lần trước Thiên tôn đã ân chuẩn ta, năm sau mưa thuận gió hoà, ngũ cốc được mùa, thiên tôn quả nhiên nói giữ lời. Chờ ta thu hoạch lúa vụ thu, nhất định phải dâng hương hoàn nguyện cho thiên tôn."

"Thiên tôn còn ân chuẩn năm nay trong ruộng của ta được thêm mấy đấu lương."

Trung niên nam tử đứng ngớ ra ở trong đám người, tai nghe được tiếng hoan hô và nghị luận của các thôn dân, đột nhiên hắn lệ rơi đầy mặt.

Tới rồi!

Ta đã tới rồi!

Quả nhiên cư sĩ không gạt ta, chỉ cần đi tới thôn Cao Gia, ta sẽ biết kế tiếp nên làm thế nào.

Đúng rồi, ta phải tâm thành, đầu tiên phải tâm thành.

Trung niên nam tử quay đầu nhìn Cao Gia bảo đứng sừng sững trong cơn mưa, chỉnh lý một chút dáng vẻ của mình, hết sức lo sợ đi về hướng gia bảo cao to, đến cửa liền quỳ phịch xuống đất: "Thiên tôn khai ân, cứu tiểu nhân."

Chương 92: Ngươi đồng ý ở lại không?

Lý Đạo Huyền cố định vị trí của vòi phun, để cho máy xông khí dung tự làm việc, còn mình thì rảnh rỗi đảo mắt khắp mọi nơi.

Đúng lúc thấy trong đám người có một nam tử trung niên, rất lạ lẫm, hắn không như các thôn dân khác cuồng hoan trong mưa, mà một mình thẫn thờ đi ra khỏi đám người, bước từng bước một, nặng nề đi về hướng Cao Gia bảo.

Lý Đạo Huyền quay đầu, dời lực chú ý qua, thấy nam tử trung niên kia quỳ xuống trước cửa bảo, dập đầu mấy cái: "Thiên tôn, xin cứu tiểu nhân đi."

Lý Đạo Huyền: "Ơ, đây là người tí hon của ta sao?"

Lý Đạo Huyền có thể nhận ra mỗi người trong 42 người tí hon ban đầu trong hộp, nhưng sau đó Tam Thập Nhị dùng bột mì lừa gạt tới thêm hơn trăm người tí hon nữa, phần lớn y đều không nhận ra, sau đó lại có thêm gần 200 tội phạm cải tạo nữa, càng không rõ khuôn mặt hết tất cả.

Người quỳ gối trước pho tượng này có phải người tí hon nhà mình hay không, y nhất thời không dám xác định, mãi đến khi thấy bao đồ trên lưng hắn, Lý Đạo Huyền mới xác định: "Đây không phải người tí hon của mình, là người tí hon bên ngoài mới vừa chạy vào."

"Thiên tôn cứu ta, thiên tôn cứu khổ cứu nạn, cứu tiểu nhân thoát ly khổ hải."

Trung niên nam tử dập đầu bịch bịch, sau đó bắt đầu lải nhải giới thiệu bản thân, thì ra hắn là một gã trụ tọa tượng trong xưởng của quan phủ huyện Trừng Thành, giống như Lý Đại, một tượng hộ thấp hèn.

Kể từ khi thấy hai vị thợ nặn phát tài, hắn liền nhớ kỹ tên của Đạo Huyền Thiên Tôn, sau khi tìm kiếm một phen lại được cư sĩ chỉ điểm cuối cùng mới tới được đây, chỉ cầu thiên tôn khai ân.

Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Nhất Diệp, gọi Lý Đại tới cửa bảo một chuyến."

Cao Nhất Diệp đang ở bên ngoài chơi mưa, lập tức thu lại tính trẻ con và tìm thấy Lý Đại trong đám người, dẫn theo hắn hớt hải chạy tới cửa bảo, y phục vải bông trên người cả hai đã bị ướt gần hết, cũng may y phục đủ dày, cho dù bị ướt cũng không sợ bị lộ hàng.

Hai người vừa đến, Lý Đại liền nhận ra nam tử trung niên kia, hắn giật mình thảng thốt: "La lông chân?"

Trung niên nam tử vốn họ La, bởi vì lông chân rất dày nên bị các đồng nghiệp đặt cho một biệt hiệu là La lông chân, dù sao mọi người đều không có văn hóa gì, đặt biệt hiệu khó nghe đừng hỏi.

La lông chân thấy Lý Đại cũng chết trân: "Lý Đại, sao ngươi ở đây? Lần trước Vương Nhị làm loạn thì không thấy ngươi nữa, chúng ta đều tưởng là ngươi bị..."

Lý Đại: "Ài, việc này nói đến xấu hổ... Ta mượn trận hỗn loạn này để chạy trốn, đỡ phải cả ngày bị người ta sai như là chó."

La lông chân hốt hoảng: "Không muốn sống nữa nữa sao, làm vậy, chẳng phải ngươi biến thành 'lưu dân" rồi, ngay cả tượng tịch cũng không còn, sau này không thể về thành nữa."

Lý Đại cười hề hề: "Ở chỗ này cơm no rượu say, mỗi ngày sống

thoải mái, về thành làm chó gì nữa, tượng tịch ai cần thì lấy đi, ở chỗ này làm lưu dân còn tốt hơn tượng hộ."

Ngay từ đầu khi tới đây, lý tưởng của hắn là thân trong sạch.

Nhưng sau khi ở chỗ này một thời gian, phát hiện thân trong sạch hay không đều không quan trọng nữa rồi, chỉ cần sống ở trong thôn Cao Gia là hạnh phúc, hoàn toàn không cần lưu ý thân phận.

Những lời của hắn đã làm cho La Lông Chân ngỡ ngàng.

Lý Đại: "Mà sao ngươi lại tới đây? Trốn ra giống ta hả? Không cần tượng tịch nữa rồi?"

La Lông Chân tỏ vẻ xấu hổ: "Ta nghe hai thợ nặn nói, họ được Đạo Huyền Thiên Tôn phù hộ nên đã phát tài, cho nên ta cũng... liền... nghe ngóng mà đến đây."

Lý Đại ngẩn người, lại bật cười một tiếng: "Thì ra là thế, ngươi tới đúng nơi rồi đó, ngươi là thợ giấy tốt nhất trong huyện Trừng Thành, ngươi đến rất là đúng lúc."

La Lông Chân ngớ ra: "Sao lại đúng lúc?"

Lý Đại chỉ vào Cao Gia bảo bên cạnh: "Bảo này mới xây xong gần đây, có hơn hai trăm phòng, nhưng chưa dán giấy cửa sổ, chưa làm một cái nào, toàn bộ cửa sổ đều bỏ không. Tam sư gia đang chuẩn bị đi huyện thành một chuyến mua giấy về cho các thôn dân dán cửa sổ. Lúc này ngươi đến, không phải đúng lúc hay sao?"

La Lông Chân ờ một tiếng: "Ý của ngươi là, để ta tạo giấy cho các thôn dân dán cửa sổ?"

Lý Đại gật đầu: "Đúng vậy, đây không phải công việc sở trường của ngươi sao?"

La Lông Chân: "Cái này... ta chỉ có mười ngày... phải về xưởng quan phủ, chỉ có mười ngày thôi..."

Lý Đại: "Này! Còn trở lại làm gì, ngươi không vợ không con, nếu đi rồi thì đừng về nữa, học ta nè, cắm rễ ở chỗ này luôn, vui vẻ cực kỳ."

La Lông Chân lắc đầu: "Không được, không thể làm lưu dân, ta... ta không can đảm như ngươi..."

Hắn vừa dứt lời, Cao Nhất Diệp bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Thiên tôn hạ pháp chỉ, nếu như ngươi chịu ở lại, ở đây làm giấy cho thôn Cao Gia, dạy các thôn dân kỹ thuật tạo giấy, mỗi tháng có thể lĩnh một trăm cân gạo hoặc mì, mười cân thịt, một cân muối, một cân đường, một cân dầu."

Vừa nghe lời này, La Lông Chân chết trân tại chỗ, vô cùng khó khăn quay đầu nhìn Cao Nhất Diệp: "Cô nương... cô... vừa nói... cái gì?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười.

La Lông Chân chấn động cả người: "Là thật chứ?"

Lý Đại cười ha ha: "Sao mà giả được? Mỗi tháng ta cũng nhận con số này, nếu như lập được công khác còn được ban thưởng nhiều hơn, có điều... La Lông Chân a, nhìn vóc dáng của ngươi, muốn lập công khác chỉ sợ không dễ dàng, ha ha ha ha."

La Lông Chân: "Vị cô nương này rốt cuộc là?"

Lý Đại nghiêm nghị: "Cô ấy là thánh nữ của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, thần sứ thay mặt thiên tôn truyền chỉ với thế nhân, Cao Nhất Diệp Cao cô nương."

La Lông Chân hoang mang.

Lý Đại: "Trông ngươi là biết chưa thấy qua việc đời rồi, ha ha ha, lúc đó khi ta mới tới đây cũng bộ dạng quê mùa như ngươi vậy, thế nào, ở lại làm lưu dân đi."

Lựa chọn này cũng không khó khăn, trong nháy mắt La Lông Chân đã từ bỏ tượng tịch của mình, trở thành một gã lưu dân quang vinh.

Cao Nhất Diệp: "Đi theo ta, thiên tôn nói muốn phân cho ngươi một căn nhà, để ngươi ở bên cạnh Lý Đại và hai vị thợ nặn đi, toàn bộ thợ thủ công trong thôn chúng ta hiện tại đều ở trong giếng trời kia."

Lý Đại cười hề hề: "Cao Gia bảo 9 sảnh 18 giếng, thợ thủ công chúng ta độc chiếm một giếng, tên là 'giếng thợ'. Đẳng cấp so sánh với giếng khác cũng không thấp hơn. Ngược lại, người của Giếng Thợ chúng ta mỗi tháng đều lĩnh được nhiều nhất, ha ha ha ha."

La Lông Chân mặt đực ra đi theo phía sau Cao Nhất Diệp và Lý Đại, đi vào Cao Gia bảo.

Khách Gia vi ốc ở trong mắt hắn là một tòa thành cao lớn nguy nga, tràn ngập cảm giác uy nghiêm, đi ở bên trong khiến hắn cảm thấy không được tự tin.

Đi trong thông đạo rẽ trái quẹo phải một hồi lâu mới đi đến Giếng Thợ.

La Lông Chân đã nhìn thấy hai vị thợ nặn ngay cái nhìn đầu tiên, hai người đang ngồi dưới mái hiên loay hoay hai bức tượng người có chất liệu kỳ lạ, hai người đang tạc khuôn mặt người theo đơn đặt hàng tại nhà.

Nhìn thấy La Lông Chân, hai người chỉ cười ha ha một tiếng, vẻ mặt như muốn nói "cuối cùng ngươi cũng tới", sau đó cúi xuống tiếp tục công việc, không có thời gian mà trò chuyện với hắn.

Chương 93: Cung cấp công việc cho họ

Thật sự La Lông Chân không ngờ, mình vừa tới, chưa lập một tấc công đã có được một gian nhà đẹp. Căn nhà này rất kiên cố, nóc nhà và tường ngoài không biết làm từ vật gì, thoạt nhìn giống như tấm gỗ dày, nhưng lại rắn chắc hơn gỗ, mà tường trong lại chỉ dùng một tấm sắt lớn làm thành, khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

So với căn nhà hắn ở trong huyện thành trước đây làm từ mấy tấm ván gỗ vỡ nát thì tốt hơn vạn lần.

"Lý Đại, nhà tốt như vậy, cho ta thật sao?"

"Đương nhiên cho ngươi rồi."

Lý Đại cười: "Ta cũng có một gian, giống của ngươi như đúc."

La Lông Chân: "Nhưng ta còn chưa làm chuyện gì cho thiên tôn lão gia mà."

Lý Đại: "Gọi thiên tôn là được, thêm lão gia ở phía sau lạ lắm, nếu lão nhân gia hắn nghe được sẽ hạ pháp chỉ mắng ngươi."

La Lông Chân hoang mang.

Lần đầu tiên nghe nói thần tiên còn có thể hạ pháp chỉ mắng chửi người, quả thật văn sở vị văn.

Lý Đại ghé sát bên tai hắn, thấp giọng cười nói: "Trong thôn này có hai hậu sinh trẻ tuổi, tên là Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu, đã bị thiên tôn hạ pháp chỉ mắng, nói họ là 'hai tên ngốc', hiện tại mọi người cả thôn đều gọi họ là ngốc. Đây là hậu quả bị hạ pháp

chỉ mắng, ngươi tuyệt đối đừng học theo họ."

La Lông Chân hít một hơi lạnh, tình huống quỷ gì thế này?

Cao Nhất Diệp nhìn lướt qua gian nhà trống trải của hắn: "Hiện tại trong nhà không có đồ dùng gì, tạm thời ngươi ngủ đất hai ngày đi, lát nữa ta đi gọi đám tội phạm cải tạo giúp ngươi chặt cây làm một số vật dụng."

La Lông Chân: "Tội phạm cải tạo?"

Cao Nhất Diệp ở bên cạnh nói: "Những kẻ phạm phải việc gian ác, sẽ bị thiên tôn bắt tới cải tạo lao động, thông qua lao động rửa sạch tội nghiệt của mình."

La Lông Chân nghe những lời này, trong bụng như đánh trống, vội vàng hành lễ: "Tiên tử yên tâm, tiểu nhân là một người quy củ."

Cao Nhất Diệp: "Đừng gọi ta tiên tử, nghe lạ lắm."

Lý Đại ở bên cạnh cười nói: "Mọi người đều gọi cô ấy là thánh nữ đại nhân, có điều... bản thân cô ấy không quá thích xưng hô này, cho nên vẫn có rất nhiều người gọi cô ấy là Nhất Diệp cô nương."

Cao Nhất Diệp trước đây nghe lời của Tam phu nhân, cố gắng khiến mình bảo trì đoan trang, còn thường hay pose dáng. Nhưng từ lần trước Lý Đạo Huyền chính miệng bảo nàng bảo trì bản thân, nàng lại bắt đầu khôi phục bộ dáng hoạt bát linh động, không còn làm bộ đoan trang nữa, hiện tại nàng đã nhiều linh khí hơn không ít, người trong thôn cũng bắt đầu gọi nàng Nhất Diệp rồi.

Nàng rất thích như vậy!

La Lông Chân sát nhan quan sắc, thử thăm dò: "Nhất Diệp cô nương, mặc dù thiên tôn bảo ta tạo giấy, nhưng ở chỗ này không

có cái gì hết, thiếu công cụ và vật liệu, ta nên bắt đầu thế nào chứ?"

Cao Nhất Diệp cười nói: "Ngươi cần công cụ và vật liệu gì, cứ nói ra, thiên tôn đang ở trên trời nghe đấy."

La Lông Chân hốt hoảng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, không thấy gì hết, thấp thỏm trong lòng mới nhút nhát nói: "Ta sở trường nhất đó là làm trúc chỉ, cần một cái ao lớn, dùng để ngâm trúc."

"Ao lớn?" Lý Đạo Huyền tiện tay cầm lấy một cái nắp chai nước suối, bỏ đầy nước vào rồi đặt vào trong Giếng Thợ.

La Lông Chân đang ngẩng đầu nhìn lên trời, đột nhiên thấy một vật thể kỳ lạ màu đỏ từ trên trời giáng xuống, rơi cộp một cái vào trong Giếng Thợ. Thì ra là một cái ao nước lớn, bên trong còn chứa đầy nước sạch.

Những người khác tựa hồ không còn lạ lẫm nữa, chỉ nhìn trời không hành lễ, vẫn tự mình làm việc của mình.

La Lông Chân thì lại sợ quá ngã ngồi xuống đất, hai chân như nhũn ra, nhất thời không bò dậy nổi.

Cao Nhất Diệp cười ha ha: "Đừng sợ, hiện tại có ao nước lớn rồi, ngươi còn muốn cái gì?"

La Lông Chân nói cũng không lưu loát nữa: "Cần... cần trúc... rất nhiều... trúc, còn có vôi... vôi..."

Trúc thì dễ rồi, Lý Đạo Huyền nói với Cao Nhất Diệp: "Sắp xếp một tội phạm cải tạo, sau này công việc chính là cung cấp trúc cho phường tạo giấy."

Cao Nhất Diệp đáp lại một tiếng giòn giã.

Kế tiếp là vôi!

Lý Đạo Huyền lập tức xuống lầu, tìm một công trường xây dựng bốc trộm tí vôi, không cần tốn nhiều sức là có thể cung cấp cho La Lông Chân một ngọn núi vôi nhỏ rồi.

Nhưng y nhớ tới một việc, vôi khác với đồ ăn.

Đang hạn hán, đồ ăn là nan đề mà bản thân các người tí hon không giải quyết được, phải do y cung cấp đồ ăn giúp đỡ họ, cũng không có vấn đề gì.

Nhưng vôi là thứ bản thân các người tí hon có thể tự giải quyết, không cần mình phải cung cấp cho họ, sắp xếp một số người làm vôi, coi như là tạo công ăn việc làm cho họ.

Lý Đạo Huyền: "Nhất Diệp, người trong thôn, ai biết làm vôi?"

Việc này đương nhiên không làm khó được người trong thôn, lần trước khi xây đạo quán, ba thợ đất sét đứng ra dẫn đầu cũng biết làm vôi.

Khi ba người họ xây dựng đạo quán, bởi vì có "kỹ năng chuyên nghiệp" trong người nên nhận được ban thưởng ngoài ngạch rất nhiều, quả thực sung sướng lắm luôn, nhưng sau đó không còn việc làm nữa, luôn rảnh rỗi, đã mất đi "ban thưởng ngoài ngạch", mỗi ngày dựa vào vật tư sinh hoạt cơ bản thiên tôn phát cho để lấp đầy bụng, khiến họ rất tiếc nuối.

Hiện tại vừa nghe nói cần làm vôi, ba người nhảy cẫng lên, quay về bầu trời la lên: "Thiên tôn, chúng tôi biết làm, xin ngài giao việc này cho chúng tôi đi."

Nhìn thấy bộ dạng của họ, Lý Đạo Huyền biết suy nghĩ vừa rồi là đúng.

Mỗi người đều cần thể hiện ra giá trị của mình, nếu như cảm

giác bản thân không có giá trị, giống như mất đi linh hồn.

"Rất tốt, vậy ba người các ngươi làm vôi đi."

Vôi đã xong, lại cần mấy thứ như gậy, chày, khuôn gỗ, vậy càng đơn giản hơn, cổ đại không thiếu nhất chính là thợ mộc, tìm đại một thôn dân nào đều cũng biết sơ sơ về nghề mộc, việc này sắp xếp hết cho đám tội phạm cải tạo hoàn thành là được.

Công việc tạo giấy đã được sắp xếp xong xuôi...

Sáng sớm, Lý Đạo Huyền ngồi trước máy vi tính nghịch ngợm chỉnh sửa video.

Trong hộp bên cạnh là cảnh tượng tường hòa an yên, máy xông khí dung còn đang phun hơi nước vào trong hộp, ruộng đồng bên ngoài thôn Cao Gia đều đang được bao phủ trong trận mưa phùn kéo dài, một đám người tí hon đang đào móc khắp nơi giữa ruộng, chuẩn bị những công đoạn cuối cùng cho gieo mạ vụ lúa mùa thu.

Lý Đạo Huyền đã edit xong video tạo giấy vừa mới thu hình, phối hợp với lời văn: "Một người thợ làm giấy đang dùng phương pháp cổ xưa để làm trúc chỉ..."

Chỉnh xong, chọn vào upload, đúng rồi, còn phải tiện thể treo giỏ hàng lên.

Đúng lúc này QQ sáng lên, Một Thùng Pudding của công ty đồ chơi gửi tin nhắn tới: "Lý tiên sinh, lần trước nói với ngài việc chế tạo đồ chơi cổ đại loại mini, bên chúng tôi đã chế tạo ra nhóm hàng mẫu đầu tiên, trước tiên gửi cho ngài hình ảnh, đồ thật rất nhanh sẽ gửi đến, ngài xem có thể bán được hay không."

Rất nhanh, rất nhiều hình ảnh được gửi qua.

Lý Đạo Huyền vừa nhìn liền vui mừng, công ty đồ chơi này

hay thật, thật sự đã chế tạo ra một đống đồ chơi cổ đại, nào là nhà ở, thành bảo, bánh xe nước, máy xay gió, xe ngựa, máy ném đá, xe công thành, xe bắn tên... đều bằng nhựa với tỷ lệ 1 phần 200.

Rực rỡ muôn màu, khiến người không kịp nhìn.

Đáng vui mừng nhất chính là, không ít đồ vật trong đó còn có công năng phóng ra, thí dụ máy ném đá, giống như lần trước Lý Đạo Huyền mua, có thể lợi dụng sự đàn hồi của nhựa để bắn đá, xe bắn tên cũng như vậy, dựa vào sợi dây thun rất nhỏ, lại có thể bắn ra được mũi tên nhựa.

Chương 94: Đồ chơi mới đến nơi

Đến chiều tối thì hàng mẫu đã được gửi đến.

Lý Đạo Huyền coi trọng nhất chính là máy ném đá tỷ lệ 1 phần 200 có thể phóng ra, bề ngoài thì nhỏ hơn cái lần trước mình mua, chế tác cũng tỉ mỉ hơn, sẽ càng thuận tiện hơn trong vấn đề vận chuyển và sử dụng.

Còn có xe bắn tên cũng chơi rất vui, mắc dây thun vào là có thể bắn ra mũi tên nhựa dài 1 xăng-ti-mét, rất dễ thương. Thứ này về sau giao cho các thôn dân dùng để phòng thủ tặc quân, chắc chắn sẽ có hiệu quả cao.

Kế tiếp, cái y quan tâm chính là nhà và thành bảo bằng nhựa giả cổ 1 phần 200.

Các người tí hon của thôn Cao Gia cần cù dũng cảm, những thứ bình thường họ đều có thể tự chế, nhưng các thứ đại loại như "thành bảo" và "nhà cửa" thì các người tí hon muốn xây dựng lại khá khó khăn.

Hơn trăm tội phạm cải tạo kia đến nay còn đang ở trong vòng tròn mà Lý Đạo Huyền dùng LEGO để xếp thành, ngay cả nóc nhà cũng không có, trước đây không có mưa, không có nóc nhà cũng không sao, vài ngày gần đây Lý Đạo Huyền đang "hạ mưa" xuống hộp, vòng xếp gỗ kia trông có vẻ xấu hổ rồi.

Cửu hạn phùng cam lâm mặc dù rất tuyệt, nhưng nhà không có nóc lại không cảm thấy cam lâm chút nào.

Lý Đạo Huyền còn định tìm một tấm gỗ đặt lên để giúp họ che mưa.

Hiện tại có nhà bằng nhựa do công ty đồ chơi cung cấp rồi, cũng coi như một biện pháp tốt để thu xếp cho các tội phạm cải tạo.

Lý Đạo Huyền mở nắp hộp tạo cảnh ra, quay về bên trong phân phó: "Nhất Diệp, ngươi đi nói cho các tội phạm, gần đây họ có biểu hiện rất tốt, cho nên ta quyết định giảm tội cho họ, sẽ có một chút ban thưởng."

Cao Nhất Diệp vội vàng chạy đi thông báo.

Trên sườn núi, các tội phạm đang đội mưa chặt cây, nghe vậy vội vàng bỏ công việc trong tay xuống mà tạ ân.

Lý Đạo Huyền đưa tay vào trong hộp, lấy hết bộ LEGO ra ném qua một bên, sau đó cầm lấy căn nhà bằng nhựa giả cổ 1 phần 200 từ từ thả xuống.

Đám tội phạm ngẩng đầu lên, thấy một căn nhà từ trên trời hạ xuống, rầm một tiếng rơi xuống đất, lắc lư hai cái mới ổn định. Tiếp theo lại một căn nhà từ trên trời hạ xuống, rầm một tiếng...

Hơn mười căn nhà lần lượt hạ xuống, trải rộng trên khu đất hoang không thích hợp để canh tác xung quanh Cao Gia bảo, hình thành một thôn trang nhỏ hoàn toàn mới.

Đám tội phạm đưa mắt nhìn nhau: "Cái này..."

Ngay cả các thôn dân thôn Cao Gia từ xa xem kịch cũng ngẩn ra: "Tình huống gì đây?"

Thật ra Lý Đạo Huyền còn muốn thả thêm mấy căn nhà nữa xuống, hàng mẫu trong tay cũng không nhiều, công ty đồ chơi chỉ gửi cho y mười mấy căn nhà mẫu thôi, trước tiên thả hơn mười

căn này đi, lát nữa lại mua trong giỏ hàng của mình thêm vài cái nữa là được.

"Tội phạm cải tạo đừng nghĩ một người chiếm một căn nhà." Lý Đạo Huyền nói: "Mười hai người một gian, một ngày nào đó cải tạo xong mới có thể khôi phục thân trong sạch."

Đám tội phạm nghe vậy liền không đồng ý, đám người vội vàng nói: "Hiện tại chúng tôi cảm thấy rất tốt rồi, lao động cải tạo cả đời cũng không thành vấn đề, không cần khôi phục thân trong sạch."

Lý Đạo Huyền câm nín.

Đệch, một đám không có mục tiêu.

Muốn trào phúng bọn chúng, suy đi nghĩ lại lại thôi.

Gần đây họ mới từ hoàn cảnh ăn bửa hôm bỏ bửa mai, biến thành mỗi ngày đều có cơm ăn, đương nhiên sẽ cảm thấy hiện tại rất tốt, nhưng sau đó mình chỉ cần tìm một người có biểu hiện tốt nhất trong số tội phạm, giảm hình phạt cho hắn để sớm ra tù, lại ban thưởng, làm một tấm gương, để cho những tội phạm khác thấy được hắn trải qua cuộc sống càng hạnh phúc hơn, vậy thì đám tội phạm kia lập tức sẽ thay đổi ý nghĩ, tranh thủ giảm hình phạt để sớm ngày khôi phục thân trong sạch.

Muốn thẳng bình thoải mái? Nằm mơ đi! Cút cho lão tử!

Thật giống như các sạn thỉ quan, thấy con mèo cưng nhà mình nuôi nằm trên sân thượng vô ưu vô lự phơi nắng, luôn nghĩ mua cho nó căn nhà trả góp 30 năm, để cho nó ra ngoài làm công cho quán cafe mèo, tự kiếm cá khô cho mình.

- Giải thích, thẳng bình nghĩa là nằm thẳng, một thuật ngữ chỉ thái độ vô dục vô cầu, luôn bằng lòng với thực tại không muốn phấn đấu của giới trẻ.

Câu "Sạn thỉ quan" nghĩa là người nuôi thú cưng luôn phải hốt cứt cho nó. Hết giải thích.

Đám mèo con, các ngươi trốn không thoát ác ý mãnh liệt của sạn thỉ quan đâu, oa ha ha ha ha ha ha.

Lý Đạo Huyền như một nhân vật phản diện, hai tay chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười to!

Cao Nhất Diệp ngẩng đầu nhìn thoáng qua trên trời, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói với các tội phạm bên cạnh: "Thiên tôn đang cười rất thoải mái, hình như hắn rất hài lòng với biểu hiện của mọi người."

Các tội phạm mừng rỡ: "Chúng tôi an tâm làm tốt bản phận tội phạm cải tạo, thiên tôn liền hài lòng sao? Vậy thật sự tốt quá rồi, chúng tôi nhất định làm tốt công việc cải tạo rất có tiền đồ này, sẽ làm cả đời, để cho lão nhân gia hắn càng thêm hài lòng."

Gió thu mưa thu khiến trời dần dần lạnh hơn!

Mùa thu hàng năm, theo cơn mưa thu đầu tiên đến, nhiệt độ không khí giảm xuống, mới đến thời điểm tốt nhất để gieo mạ vụ thu.

Nhưng mà, năm nay không có mưa thu, không thấy một giọt nước nào.

Huyện lệnh Trừng Thành là Lương Thế Hiền vừa mới đi nhậm chức, hiện tại chỉ cảm thấy ôi chao mẹ ơi đầu đau quá, đầu đau quá.

Ngồi trong nha môn huyện lật xem tư liệu do sư gia Thiệu Hưng theo mình cưỡi ngựa ngàn dặm cùng qua đây nhậm chức đưa lên, hắn nhíu mày rất chặt.

"Kho lương bị Vương Nhị cướp hết rồi sao?"

Lương Thế Hiền: "Cũng tức là nói, bản quan vừa đến nhậm chức là phải chùi đít cho Trương Diệu Thải, bù vào khoản thuế mà hắn không thu được? Còn phải thu nhiều hơn hắn nữa mới được, bằng không ngay cả lương trong kho cũng không được lấy ăn?"

Sư gia gật đầu: "Đúng vậy."

Suýt nữa Lương Thế Hiền đã lộn cái bàn, nếu không phải tự nhận là một người đọc sách tao nhã, hắn thật đã làm rồi.

Hắn nhíu mày: "Trên trời không đổ mưa, còn muốn thu càng nhiều thuế hơn, vậy chẳng phải là quan bức dân phản sao? Trương Diệu Thải bị chết không oan, bản quan thanh liêm, luôn yêu dân như con, cũng không thể học theo hắn được."

Sư gia lau mồ hôi trên trán: "Nhưng mà, nếu như huyện tôn đại nhân không thu thuế nhiều hơn, cũng sẽ bị cách chức bắt giữ xử lí, kết quả so với Trương Diệu Thải cũng không tốt hơn bao nhiêu, hoặc là bị tặc nhân chém đầu, hoặc là bị hoàng thượng chém đầu, cái đầu này, hai bên đều muốn chém."

Lương Thế Hiền nhướng mày: "Bản quan đi vào một cái tử cục sao?"

Sư gia vẻ mặt nặng trĩu gật đầu: "Đúng vậy! Huyện tôn đại nhân, chúng ta vẫn là từ quan hồi hương đi thôi, mặc dù không bảo vệ được ô sa, nhưng ít ra còn có thể giữ được cái đầu trên cổ."

Lương Thế Hiền nhíu mày, phải nghĩ biện pháp giải quyết việc này.

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa, lập tức trong đầu bắt đầu phân tích.

Tri thức cả đời từng học, nhân sinh từng trải, kinh nghiệm xử lý chính vụ, tất cả đan xen, các phương pháp giải quyết khó khăn như đèn kéo quân xoay tròn trong đầu.

Sau đó "đinh" một tiếng, dừng trên một phương án giải quyết.

"Chuyện này, xem ra phải bắt đầu làm từ trên người các thân sĩ phú hộ thôi."

Sư gia: "Ổ?"

Lương Thế Hiền: "Phân bổ ra! Đem số lương mà dân chúng không nộp được, phân bổ đến trên người các hương thân phú hộ trong huyện Trừng Thành, để cho bọn họ lấy chút tiền bạc của mình nộp lên, bổ sung vào chỗ thiếu hụt, coi như bản quan thiếu nợ họ, đợi giải quyết việc này rồi, bản quan nhất định sẽ chiếu cố họ hơn."

Sư gia: "Đây có lẽ là biện pháp duy nhất để thoát khỏi tử cục này rồi, cũng không biết các hương thân phú hộ này có chịu xuất lực hay không thôi."

Lương Thế Hiền hừ một tiếng: "Trong công văn ngươi vừa đưa lên có ghi, trước đó vài ngày Bạch Thủy Vương Nhị làm loạn, dẫn tới cường đạo khắp nơi nổi lên, hương thân phú hộ cũng khổ không nói nổi, ngay cả Bạch gia bảo cũng bị tặc tử công phá, cướp bóc không còn gì, có thể thấy họ cũng bị thiệt hại rất nặng. Lúc này đi tìm họ nói chuyện, có thể thành công hay không cũng chưa biết. Người đâu, chuẩn bị ngựa, bản quan muốn đi mười dặm bát thôn một chuyến, lựa chọn các hương thân phú hộ thoạt nhìn gia cảnh giàu có để mà nói chuyện."

Chương 95: Tân quan thượng nhiệm tam bả hoả

Lương Thế Hiền rất nhanh liền tổ chức ra một đội ngũ tuần hành, bao gồm sư gia Thiệu Hưng, mười tên nha dịch mới tới, mỗi tên nha dịch còn dẫn theo ba bang nhàn, một đội ngũ hơn bốn chục người.

Trước tiên ở trong huyện thành xoay một vòng, nhưng phú hộ trong thành không nhiều lắm, lần trước Vương Nhị làm loạn, đã giết hết phú hộ trong thành bảy tám phần rồi, trên người mấy phú hộ còn sót lại cũng không bắt chẹt được bao nhiêu tiền.

Lương Thế Hiền liền ra khỏi thành, tùy ý đi lại giữa các thôn.

Một đường đi tới, thôn Thạch gia, thôn Đỗ gia, thôn Xa Cái, thôn Đại Hiền... những nơi đi qua một mảnh hoang vu, trong mười người dân có thể tìm được một hộ gia đình cũng không dễ dàng, khắp nơi là đất vàng nứt nẻ, ven đường còn có thể nhìn thấy xương trắng bị chết đói.

Thật không dễ dàng nhìn thấy một kiến trúc lớn kiểu như gia bảo của hương thân, đi qua xem, mới phát hiện sớm đã bị cường đạo làm loạn thiêu hủy, chỉ còn cảnh tường đổ hoang tàn, từ lâu đã không còn vinh quang ngày xưa nữa.

Thỉnh thoảng tìm được một người sống ở trong thôn, nhưng cũng đã thân tàn ma dại.

Lương Thế Hiền nhìn mà đau lòng, nhịn không được lau nước mắt, liền ngồi trên ngựa cầm bút, viết tấu chương: "Năm Đinh Mão, Trừng Thành hạn hán, nạn đói trầm trọng, dân không đủ ăn,

tụ tập làm giặc. Giặc nổi lên, càng đói hơn, đất hoang ngàn dặm, ngàn vàng khó mua được gạo, người ăn người..."

Viết đến đây, Lương Thế Hiền đã khóc không thành tiếng: "Dân chúng của Trừng Thành khổ quá, ta vừa tới nhậm chức, phải cứu họ như thế nào đây? Đừng nói đến cứu họ, bọn họ ngay cả sống cũng khó khăn."

Sư gia thấp giọng nói: "Có thể xin triều đình chút bạc cứu tế nạn dân được không?"

Lương Thế Hiền lắc đầu, hắn biết rõ triều đình cũng không có tiền, làm gì quản một địa phương nhỏ như Trừng Thành.

Đoàn người thất hồn lạc phách đi về phía trước, tâm tình không thể nào thả lỏng được. Đột nhiên, một gã nha dịch lớn tiếng nói: "Huyện tôn đại nhân, phía trước có một thôn làng, lại... đang chuẩn bị vụ thu."

"Cái gì?"

Lương Thế Hiền chấn động: "Còn có thôn làng bực này?"

Hắn vội vàng trèo lên cao, nhìn ra xa phía trước, thấy cạnh sườn núi phía trước có một thôn trang quy mô không nhỏ, giữa thôn có một gia bảo quy mô rất lớn, vừa nhìn chính là cái loại kẻ có tiền mới xây lên được, chỉ tường bảo cũng cao đến ba trượng.

Sợ phải là siêu cấp đại thế gia gia tài bạc triệu mới xây lên được.

Bên cạnh gia bảo còn có vài gian nhà, hình thành một thôn xóm nho nhỏ, rất rõ ràng, người nghèo ở trong thôn này chính là tá điền làm thuê dài hạn cho địa chủ lão gia ở trong đại gia bảo kia.

Đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là một khu vực lớn đất đai lấy gia bảo làm trung tâm hình như màu mỡ,

không ít nơi còn có cỏ mọc, rất rõ ràng, mấy ngày hôm trước ở đây mới có mưa.

Trong ruộng có rất nhiều nông dân đang cày ruộng xới đất, đào mương dẫn nước, chuẩn bị những công đoạn cuối cùng trước vụ thu.

Lương Thế Hiền vui mừng khôn xiết: "Trời không tuyệt đường người, ở đây từng có mưa, dân chúng ở đây sống được rồi."

Sư gia cũng mừng rỡ: "Huyện tôn đại nhân, gia bảo đó không như bình thường, chỉ sợ là đại lão gia rất có tiền mới xây lên được, nếu chúng ta tìm hắn nói chuyện, có thể khiến hắn bỏ tiền tương trợ."

Lương Thế Hiền hơi tỉnh lại, đúng rồi, đừng quên mục đích của ta chuyến này, ta phải khiến kẻ có tiền xuất tiền ra, hỗ trợ vượt qua cửa ải khó khăn này, nhưng gia bảo này quy mô như vậy, người xây gia bảo này hậu trường rất cứng, nói không chừng trong nhà tứ thế tam công, là một đại thế gia siêu cấp lợi hại.

Ta chỉ là một thất phẩm huyện lệnh nho nhỏ, nói chuyện với người ta được sao?

Nghĩ tới đây hắn hơi hoảng!

Nhưng hoảng cũng phải lên, ta cũng không phải vì bản thân, mà là vì ngàn vạn dân chúng của huyện Trừng Thành này, ta đi thẳng ngồi ngay, thắt lưng phải thẳng lên, không có gì phải sợ.

Lương Thế Hiền cắn răng: "Đi, chúng ta đi đăng môn bái phỏng."

Bên trong Cao Gia bảo.

Tam Thập Nhị đang chân bắt chéo, vẻ mặt đắc ý, nhìn sư gia hắn vừa mới chiêu mộ tới đang múa bút thành văn ở đó, thống kê

vật tư trong kho hàng ở lầu hai vọng lâu.

Từ khi cường đạo giải tán, giao thông tiện lợi, đi tới đi lui huyện thành cũng dễ hơn, gần đây Tam Thập Nhị đã đi huyện thành mấy chuyến, đi gặp phu nhân, tiện thể mời đủ sư gia, bang nhàn các thứ, bây giờ trong bảo còn có cả mấy con ngựa, xe ngựa đã buộc sẵn, đủ loại vật tư lung ta lung tung cũng không thiếu.

Vị sư gia mới tới trước mắt là một văn nhân thi rớt khoa cử, tên là Đàm Lập Văn, gia cảnh bần hàn, trên y phục còn có mụn vá, khổ học 10 năm, nhiều bận khoa cử không trúng, sau vài lần thi rớt mới nản lòng thoái chí, liền đi ra ngoài làm sư gia kiếm sống, có điều, vừa mới làm sư gia tay chân thật sự không nhanh nhẹn lắm.

"A, khoản này viết sai rồi." Đàm Lập Văn hốt hoảng, muốn sửa cũng không sửa được, lúng ta lúng túng đành phải tìm một tờ giấy khác viết lại.

Tam Thập Nhị nhếch mày mắng: "Sao ngươi vô dụng thế hả? Viết mấy chữ là sai một chữ, lãng phí bao nhiêu giấy rồi? Phường tạo giấy của chúng ta vừa mới bắt đầu tạo giấy, hiện tại giấy là thứ quý lắm đấy."

Đàm Lập Văn vội vàng cười làm lành: "Đông ông, rất xin lỗi, kế tiếp tại hạ nhất định sẽ cẩn thận hơn."

- Giải thích, Đông ông là cách xưng hô kính trọng của trợ tá với chủ nhân. Hết giải thích.

Tam Thập Nhị: "Hừ!"

Hắn ngoài miệng mắng người, nhưng trong bụng lại sảng khoái lắm, thậm chí muốn hát, chỉ là ở trước mặt bộ hạ tuyệt đối không thể biểu hiện ra ngoài. Cái này gọi là "từ sư gia trở mình làm đông ông", sướng quá sướng.

Đúng lúc này, một bang nhàn mới thuê từ bên ngoài chạy vào: "Đông ông, tân nhiệm huyện lệnh lão gia tới rồi, cách thôn ta chưa đến hai dặm."

Tam Thập Nhị: "Hả?"

Việc này không phải đùa, Tam Thập Nhị sợ quá lật đật đứng dậy: "Mau, thông tri toàn bộ thôn dân, giấu hết áo giáp đi, tất cả thần vật thiên tôn ban cho cũng giấu hết đi, đừng để tham quan nhìn thấy, tránh gây thêm rắc rối."

Bang nhàn nhếch môi cười: "Thiên tôn một cái tát đập tham quan thành bánh thịt rồi, có gì mà sợ?"

Tam Thập Nhị hừ một tiếng: "Ngươi tới thôn cũng nhiều ngày rồi, còn không rõ phong cách hành sự của thiên tôn ư? Hắn không phải chưa hỏi rõ xanh đỏ đen trắng liền đập người ta một cái đâu, nếu không phải đồ cùng hung cực ác, lão nhân gia hắn sẽ không ra tay. Ít nói nhảm, nhanh đi."

Bang nhàn vội vàng chạy đi, trong Cao Gia bảo vang lên tiếng thét to liên tiếp, chẳng mấy chốc, thiên tôn thần vật đều bị giấu đi, ngay cả chiếc xe năng lượng mặt trời to tướng cũng bị lấy vải che đi, không để nó lộ ra chút xíu nào.

Tam Thập Nhị nhanh chóng chạy lên lầu ba, gọi Cao Nhất Diệp tới, thấp giọng phân phó: "Trình Húc là một tên võ bĩ, rất dễ lừa gạt, nói đại gia bảo này là Bạch lão gia chi tiền xây, cũng dễ dàng lừa gạt cho qua. Nhưng huyện lệnh mới tới hình như là một tên học phú ngũ xa, đầu óc xoay chuyển rất nhanh, không dễ gạt, chiêu trước đây của chúng ta chỉ sợ không gạt được hắn."

"May mà hắn là quan mới tới, chưa quá quen thuộc bản địa, ta sẽ bịa ra một chuyện, gạt hắn nói gia bảo này là gia nghiệp của Lý lão gia, ta nhớ thiên tôn là họ Lý, cho nên ở đây chính là Lý gia, cô phải nhớ rõ, ta là đại quản sự của nhà Lý lão gia, cô là đại phu

nhân của Lý lão gia, nhất thiết phải nhớ rõ, không thể để lộ."

Chương 96: Địa vị thật lớn

Cao Nhất Diệp nghe xong, vẻ mặt ửng đỏ: "Hả? Đại phu nhân của Thiên tôn? Cái này... cái này... tiểu nữ tử... có tài đức gì?"

Tam Thập Nhị vội lắm rồi: "Cô đỏ mặt làm cái gì, có thể nắm lấy trọng điểm hay không? Ta bảo cô giả Lý phu nhân, không phải bảo cô giả phu nhân của thiên tôn, Lý lão gia ở đây là một nhân vật hư cấu, căn bản không tồn tại."

Cao Nhất Diệp: "Đó cũng là hóa thân của thiên tôn mà."

Tam Thập Nhị nghẹn họng.

Hắn không dám thổ tào những lời này, đành phải dở khóc dở cười nói: "Nhất Diệp cô nương, nói chung cô nhìn nhiều nói ít, tất cả giao cho ta ứng phó là được, nếu thiên tôn có chỉ thị gì, cô nhỏ giọng nói ra, ta sẽ tuỳ thời ứng biến."

Cao Nhất Diệp đang không biết có nên đáp ứng hay không, chuyện này chưa được thiên tôn ân chuẩn, có thể quá không biết xấu hổ rồi hay không... mặt nàng thoắt cái đỏ chót.

Đúng lúc này nàng nghe được trên trời vang lên giọng nói ôn hoà của thiên tôn: "Rất thú vị, cứ thử đi."

"A?" Cao Nhất Diệp chợt ngẩng đầu lên: "Thiên tôn, loại... loại chuyện này... ngài... thật sự cho phép?"

Giọng của Lý Đạo Huyền bay xuống: "Cho phép."

Vẻ mặt Cao Nhất Diệp đã đỏ đến mức có thể nhỏ máu, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Tiểu nữ tử tuân... lệnh..."

Lý Đạo Huyền soạt cái che nắp hộp tạo cảnh lại, không để cho Cao Nhất Diệp thấy mình nữa, sau đó vui mừng hớn hở: "Con nhóc này xấu hổ rồi, vui quá, chơi vui quá."

Tam Thập Nhị nghe được thiên tôn ân chuẩn rồi, cũng tinh thần chấn động, thật ra từ sau lần trước Trình Húc hỏi ra lai lịch của Cao Gia bảo, hắn vẫn đang suy nghĩ vấn đề này. Gia bảo lớn như vậy, tường cao chín mét, còn cao hơn cả tường thành của rất nhiều huyện thành, không có khả năng không khiến quan phủ chú ý, phải giải thích lai lịch của nó thế nào thì thật sự phải hao tổn đầu óc.

Là tu ma đạo, không phải là tu thiên đạo, thiên tôn nhất định không đồng ý.

Không giải thích? Ai tới cũng đều cho một đập? Vậy khẳng định không được! Gần đây hắn cũng tốn không ít thời gian, suy nghĩ ra một lời giải thích hoàn chỉnh.

Hiện tại chính là lúc khảo nghiệm lời giải thích này xem có thể quá quan hay không.

Hắn vội vàng bảo Cao Nhất Diệp thay bộ y phục đẹp nhất của Tam phu nhân đưa cho nàng, lại trang điểm sao cho lộng lẫy nhất, thể hiện ra dáng điệu đoan trang nhất. Phải nói, làm như thế, chỉ cần nàng không nói lời nào, thật sự có chút dáng dấp của một đại phu nhân.

Đoàn người Lương Thế Hiền rất nhanh đi tới trước Cao Gia bảo.

10 nha dịch và 31 bang nhàn đều mới nhậm chức gần đây nên cũng chưa dưỡng thành tính cách ngang ngược, tạm thời vẫn còn quy củ, cũng không quá phách lối, thành thật đi theo bên cạnh Lương Thế Hiền.

Con mắt của Lương Thế Hiền liên tục hết nhìn đông tới nhìn tây.

Dân chúng của thôn này không một ai xanh xao vàng vọt, mỗi người thoạt nhìn đều trung khí mười phần, thậm chí có vài người thoạt nhìn còn hơi béo phì, tình huống quỷ quái gì thế này?

Bản quan vừa mới còn than thở khóc lóc viết tấu chương, kể lể dân chúng của huyện Trừng Thành thảm thế nào, kết quả thôn này còn có người mập?

Sư gia ở bên cạnh thấp giọng nói: "Thôn này rất giàu."

Lương Thế Hiền gật đầu: "Điều này cũng tốt, bản quan càng có lòng tin tìm được trợ giúp ở chỗ này."

Đang nói đến đó thì cửa Cao Gia bảo mở ra, Tam Thập Nhị mặc trường sam áo khoác, làm vẻ mặt tươi cười hết sức trang bức, tràn đầy lòng tin ra nghênh đón: "Huyện tôn đại nhân đại giá quang lâm, thật sự là vẻ vang cho nhà ta."

Lương Thế Hiền trên người mặc quan phục, bị người nhận ra là tân nhiệm huyện lệnh ngay cái nhìn đầu tiên cũng không cảm thấy khó hiểu, hắn chắp tay: "Các hạ nơi này là?"

Tam Thập Nhị cười nói: "Nơi đây tên là thôn Cao Gia, mà toà nhà lớn này là nhà của Lý lão gia gia của thôn Cao Gia. Tại hạ là quản sự của Lý gia, họ Tam tên Thập Nhị."

Lương Thế Hiền mới đi nhậm chức chưa được mấy ngày, còn chưa rõ huyện Trừng Thành có hương thân phú hộ nào, cho nên cũng không hoài nghi, chỉ là, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua tường bảo cao ba trượng, không khỏi đè thấp giọng nói: "Nội tình của Lý gia các ngươi, dày quá nhỉ."

Tam Thập Nhị cười hề hề, tỏ vẻ kiêu ngạo: "Đương nhiên rồi, Lý lão gia nhà ta cũng không phải người thường, hắc hắc hắc, Lý

gia ở vùng đất này, đã truyền thừa một nghìn năm..."

Lương Thế Hiền thấy toà nhà này cũng ôm tâm lý mong đợi rồi, đối phương hậu trường nhất định rất lớn, khẳng định là cái loại lớn vô cùng, hiện tại nghe nói truyền thừa hơn một nghìn năm vẫn là bị giật mình.

Một nghìn năm? Một nghìn năm trước đó chính là Đường triều.

Đại thế gia làm giàu tại Đường triều? Họ Lý? Hơn nữa nơi đây là Thiểm Tây?

Đem mấy từ then chốt này liên hệ với nhau, Lương Thế Hiền giật mình trong lòng run rẩy, mẹ nó thần thánh phương nào đây, sẽ không là hậu nhân của tôn thất Đường triều đó chứ?

Tam Thập Nhị ôm quyền nói: "Huyện tôn lão gia, lão gia nhà ta ra ngoài tiên du rồi, hiện không có ở nhà, đành phải do quản sự ta tới đón, có chỗ nào chậm trễ, xin thứ lỗi."

Lương Thế Hiền đã bị doạ sợ, đương nhiên chỉ thứ lỗi thôi, có điều, muốn cứ như vậy mà trở về, hắn không cam lòng: "Trong phủ còn có người nào làm chủ được không?"

Tam Thập Nhị nói: "Đại phu nhân nhà ta đang lưu thủ trong phủ, không theo lão gia đi tiên du."

Lương Thế Hiền nghĩ thầm: rất tốt, kiếm chút bạc cứu tế từ trong tay phu nhân hắn cũng không hẳn không được, liền nói: "Vậy làm phiền Tam quản sự giới thiệu."

Tam Thập Nhị: "Mời huyện tôn đại nhân đi theo ta."

Hắn đi trước dẫn đường, đoàn người Lương Thế Hiền liền đi theo vào.

Họ đi chính là con đường lần trước Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo công vào Cao Gia bảo, một thông đạo rất hẹp, hai bên đều là bức tường nhẵn bóng, với lại mới trải qua trận mưa, khiến thôn Cao Gia có một loại cảm giác hơi lạnh lẽo.

Dưới loại tình huống này, khiến người đi trong thông đạo có một cảm giác áp bách nhè nhẹ.

Lương Thế Hiền còn đỡ, các nha dịch và bang nhàn phía sau hắn đều sợ đến nỗi không dám thở mạnh, đi dạo trong phú gia đại viện thế này, rất sợ nói sai một câu sẽ bị người chém mất.

Chuyển qua mấy sảnh mấy giếng, đoàn người đi tới trước vọng lâu.

Cao Nhất Diệp ở trên lầu ba của vọng lâu, lầu hai toàn bộ là kho hàng chứa vật tư, mà lầu một chính là từ đường gia tộc.

Ở đây vốn nên đặt "linh vị của trưởng bối gia tộc", nhưng Cao Gia bảo không phải là nơi ở của chủ nhà, nên không có gia tộc trưởng bối huy hoàng nào có thể cung phụng, Tam Thập Nhị bảo thợ điêu khắc làm thêm một pho tượng thiên tôn rồi đặt ở trong từ đường.

Đoàn người Lương Thế Hiền đến nơi đây liền thấy pho tượng Lý Đạo Huyền ngồi ngay ngắn bên trong từ đường, bên cạnh là một bộ câu đối, bên trên viết: "Thiên niên hương hỏa càn khôn cửu", vế dưới "Vạn đại minh yên nhật nguyệt trường", chính giữa đặt một chiêu bài, bên trên viết: "Cung phụng thần vị tổ sư Đạo Huyền Thiên Tôn ta."

Lương Thế Hiền vừa nhìn đã hiểu ngay, nơi này rõ ràng là từ đường, lý nên cung phụng tổ tiên Lý gia, nhưng họ lại cung phụng một thần vị, nói cách khác, đây là một vị "Gia thần" .

Tên của vị gia thần này là "Đạo Huyền", họ "Lý", nối liền là "Lý

Đạo Huyền" .

Phải nhớ lại cho kỹ!

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa, lập tức mở ra hình thức tìm tòi tư liệu trong đầu, tri thức cả đời từng học, sách sử xem qua, hóa thành vô số chữ to, như đèn kéo quân lướt qua trong đầu, sau đó "đinh" một tiếng ngừng lại trên một tờ tư liệu.

Lý Đạo Huyền, đường điệt của Đường Cao Tổ Lý Uyên, tôn thất Đường triều, một trong Bát trụ quốc của Bắc Chu, Tây Nguỵ. Lương Thế Hiền kinh hô một tiếng trong lòng: ôi mẹ ơi, địa vị lớn thật.

Tam Thập Nhị thấy vẻ mặt của hắn, biết đã bị hùa doạ rồi, trung bụng cười thầm: "Huyện tôn đại nhân, mời theo ta lên lầu, đại phu nhân đang ở lầu ba."

- Giải thích, Bát trụ quốc là tám vị trụ quốc đại tướng quân thụ phong tại thời kì Tây Nguỵ, phân biệt là: Vũ Văn Thái, Nguyên Hân, Lý Hổ tổ phụ Lý Uyên, Lý Bật tằng tổ phụ Lý Mật, Triệu Quý, Vu Cẩn, Độc Cô Tín, Hầu Mạc Trần Sùng. Hết giải thích.

Chương 97: Thao tác ngược

Nghe Tam Thập Nhị sắp xếp một buổi gặp mặt, Lương Thế Hiền đã bị doạ dẫm, trong chuyện này, hắn cảm giác cái mã của thất phẩm huyện lệnh như mình có vẻ không xứng để gặp lão gia nhà này rồi.

Thân phận địa vị không cùng một đẳng cấp.

Nếu như không phải hắn thân gánh trọng trách thì chắc chắn đã đánh trống rút lui, không muốn tiếp tục đi vào bên trong nữa, nhưng ngẫm lại các nạn dân mình thấy suốt đường đi, đang sống trong cảnh cực khổ, màn trời chiếu đất, hắn đành cố gắng lấy lại dũng khí.

Dân Trừng Thành đang chìm trong khổ hải.

Hiện tại chỉ có ta mới có thể cứu được họ.

Không thể lùi bước, lên!

Lương Thế Hiền chỉnh chang lại quan mạo của mình, phủi cho phẳng phiu các nếp nhăn trên quan phục, lại sửa sang đai lưng, ngay cả bước đi cũng trở nên ngay ngắn, hắn quay đầu nói với sư gia, các nha dịch và bang nhàn: "Các ngươi chờ ở đây, không được vọng động."

Tiếp đó theo sau Tam Thập Nhị, bước từng bậc cầu thang đi tới tầng cao nhất của vọng lâu.

Vào phòng, liền nhìn thấy một nữ tử trẻ tuổi dáng vẻ đoan trang, mặc váy dài màu trắng rất lộng lẫy đang ngồi ngay ngắn trên ghế.

Thật ra hiện tại trong lòng Cao Nhất Diệp đang rất hoảng loạn, nàng chỉ là một cô thôn nữ mà thôi, huyện lệnh lão gia đối với nàng quả thật chính là một vị quan lớn, cũng không dám nghĩ đến một ngày mình có thể đối mặt với huyện lệnh lão gia, lại còn ngồi yên bất động.

May mà nàng đã tập luyện qua!

Dáng điệu của ta càng đoan trang, mọi người càng kính trọng thiên tôn, nàng chỉ có thể không ngừng mà nói những lời này với mình ở trong lòng, mới có thể bảo trì đoan trang, cố giữ nét mặt không để lộ tẩy.

Lương Thế Hiền vừa nhìn nữ nhân này, trong bụng thầm nghĩ: Ta một thân quan phục mà nữ nhân này không thèm nhìn lấy một cái, thất phẩm huyện lệnh đối với nàng quả nhiên còn hơi thấp thì phải? Loại đại phu nhân thế gia nghìn năm như nàng, chỉ sợ gặp qua các quan to quý nhân rất nhiều.

Trong lòng hơi hoảng hốt!

Ta phải ổn định, không thể yếu đi khí thế, bằng không chuyện này nhất định không hoàn thành được.

Hai người cứ như vậy ôm một cỗ khí thế, ngồi xuống đối diện nhau xa xa trong đại sảnh.

Tam Thập Nhị làm ra vẻ giới thiệu: "Vị này là đại phu nhân của lão gia nhà ta, vị này chính là huyện lệnh Trừng Thành vừa mới tới nhậm chức, Lương Thế Hiền Lương đại nhân."

Cao Nhất Diệp không dám nói lời nào, chỉ khẽ gật đầu: "Ừm!"

Lương Thế Hiền nghĩ thầm: Kênh kiệu quá nhỉ, ừm với ta một cái là xong.

Tam Thập Nhị: "Huyện tôn đại nhân, không biết ngài đường sá

xa xôi đến đây, có gì chỉ bảo?"

Lương Thế Hiền cũng không có tâm tình nói lời thừa gì, liền nói thẳng: "Bản quan mới tới huyện Trừng Thành, liền nghe nói huyện này mới xảy ra phỉ hoạn, may mắn được tuần kiểm Trình Húc ra sức khổ chiến, rốt cuộc đã chém được thủ cấp của Vương Nhị, bình định loạn tặc, nhưng trải qua trận chiến này, huyện Trừng Thành nguyên khí đại thương, nạn dân khắp nơi... Lúc nãy bản quan một đường tới đây, thấy dân chúng khổ không nói nổi, trong lòng bản quan thật sự là... thật sự là... ài..."

Nói xong lời cuối cùng, không ngờ hắn đã nước mắt lưng tròng.

Lý Đạo Huyền dùng một camera siêu nét, qua cửa sổ tập trung vào hắn, lại đem hình ảnh phóng đại lên trên màn hình điện thoại di động, kéo gần lại, thấy vệt nước mắt trên khóe mắt hắn, trong bụng không khỏi thầm nghĩ: "Người này rốt cuộc là một tham quan đang diễn kịch, hay là một vị quan tốt chân chính rơi lệ vì dân đây? Trước mắt còn chưa thể nhìn ra."

Lương Thế Hiền thở dài, lại đổi đề tài: "Lần này bản quan tùy tiện bái phỏng, cũng là hành động bất đắc dĩ. Năm nay thuế của huyện Trừng Thành còn chưa nộp lên đủ, lại bị đám người Vương Nhị cướp đi tồn lương trong quan khố, bản quan cho dù giỏi giang cách mấy, chung quy là không bột đố gột nên hồ, trái lo phải nghĩ, nếu như muốn cứu nạn dân của cả huyện, chỉ có để xin giúp đỡ các hương thân bản địa..."

Nghe hắn thốt ra những lời này, một người sống lâu ở nha môn như Tam Thập Nhị lập tức đã hiểu ngay: Phân bổ!

Chuyện phân bổ này từ xưa đã có.

Nhưng đều là vì khiến cho kẻ có tiền bớt nộp thuế, mới đem thuế phân bổ đến trên đầu người nghèo.

Không nghĩ tới Lương Thế Hiền này lại làm ngược lại, muốn đem thuế người nghèo không nộp được, phân bổ đến trên đầu kẻ có tiền.

Cái này gọi là [Làm điều ngược lại].

Ơ?

Không đúng!

Cái này nên gọi là [Lập lại trật tự].

Trong nháy mắt tâm tình của Tam Thập Nhị rất rối loạn.

Bên ngoài hộp Lý Đạo Huyền cũng không khỏi ngây người, thật sự không nghĩ tới, lại có loại quan viên thao tác ngược như thế.

Lương Thế Hiền nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tam Thập Nhị, biết là mình lại một lần nữa khiến người khác giật mình rồi. Được thôi, bình thường hắn đều làm người khác giật mình mà, chính là bởi vì bình thường hắn cũng không đứng ở cùng một bên với "người một nhà".

Hắn tới Thiểm Tây làm quan, cũng là bởi vì tại quan trường đã đắc tội với quan viên của Yêm đảng, mới có thể bị "sung quân" đến địa phương cơ hồ là "tử cục" này làm huyện lệnh.

Yêm đảng muốn hắn chết.

Muốn mượn tay hoàng đế giết chết hắn.

Nhưng hắn còn muốn vùng vẫy một chút.

Lương Thế Hiền phất tay, chỉ ra ngoài cửa sổ: "Phu nhân, Lý gia các ngươi giàu có như vậy, có tiền xây gia bảo xa hoa như thế, ngay cả tá điền nhà các ngươi cũng được ăn no mập mạp béo tốt, ngay cả ông trời cũng thiên vị các ngươi, hạ mưa cho một khu vực

nho nhỏ của các ngươi, được ông trời quan tâm như thế thì càng nên gánh trọng trách hơn nữa mới phải. Hiện tại bách tính huyện Trừng Thành đều khổ, dân chúng lầm than, lúc này còn bắt họ nộp thuế, không khác nào muốn tính mệnh của họ, Lý gia các ngươi không ngại xuất ra chút bạc, thay dân nộp thuế, giúp họ vượt qua cửa ải khó khăn này, làm việc thiện, coi như tích phúc cho hậu thế, thế nào?"

Tam Thập Nhị đang đực mặt ra, bình thường hắn cũng là người cơ linh, gặp phải loại phản sáo lộ như Lương Thế Hiền cũng ngớ ra như thường.

Lý Đạo Huyền lại lên tiếng cự tuyệt: "Cự tuyệt hắn!"

Cao Nhất Diệp nhìn sang Tam Thập Nhị, chậm rãi lắc đầu.

Tam Thập Nhị tỉnh hồn lại, chỉ thị của thiên tôn tới rồi, có điều, lần này hắn lại không hiểu lắm: Bình thường thiên tôn nhân từ rộng lượng, không ngừng ban thưởng các loại vật tư cứu người, quả thật là cầu được ước thấy, nhưng lần này lại không muốn thay dân nộp thuế, thật sự là khó hiểu.

Liên tục gặp hai người thao tác ngược, khiến Tam Thập Nhị cũng không biết phải nói gì.

Hắn vẻ mặt cứng đơ quay sang nói với Lương Thế Hiền: "Lương đại nhân, yêu cầu này của ngươi, thứ cho Lý gia ta không thể đáp ứng."

Bị cự tuyệt nhưng Lương Thế Hiền lại không cảm thấy bất ngờ, xin tiền đâu có dễ dàng như vậy. Phản ứng của Tam Thập Nhị cũng trong dự liệu, hắn lập tức bổ sung: "Bản quan biết, việc này quả thật không dễ dàng, nhưng Lý gia cũng không ngại suy nghĩ thêm, nếu dân chúng không sống nổi, nhất định sẽ tạo phản, một khi họ phản rồi, sẽ kết bè kết đội, giết người cướp của, Lý gia các ngươi thật sự không sợ bị loạn dân bao phủ sao? suốt đường

đi, bản quan đã thấy vài phú gia đại viện bị thiêu hủy."

Nói đến đây, giọng điệu hắn trở nên âm trầm: "Lý gia các ngươi giàu có như vậy, rất dễ trở thành mục tiêu công kích của loạn dân, thật sự không sợ mình sẽ biến thành gia tộc kế tiếp bị thiêu hủy sao? Tại thời buổi rối loạn này, không bằng xuất chút bạc ra trấn an bách tính, coi như cầm tiền tiêu tai."

Thật ra những lời hắn nói, Tam Thập Nhị cảm thấy rất có đạo lý.

Không lâu, hắn cũng từng cực lực khuyên nhủ Trương Diệu Thải đừng hối thu thuế.

Nhưng thiên tôn lại vừa nói...

Tam Thập Nhị bắt đầu băn khoăn.

Đúng lúc này, Lý Đạo Huyền lại lên tiếng: "Nói cho hắn, nộp thuế thay thì không được, tiền của chúng ta không thể giao vào trong tay tham quan ô lại dù chỉ một xu, nhưng chúng ta sẵn lòng xuất lương thực cứu tế nạn dân, mỗi một hạt lương thực đều phải đưa vào trong bụng các nạn dân."

Chương 98: Ngươi là đảng Đông Lâm?

Cao Nhất Diệp hơi nghiêng người, ghé sát bên tai Tam Thập Nhị, nói lại không sót một chữ những lời thiên tôn vừa nói cho hắn nghe.

Động tác này ở trong mắt Lương Thế Hiền lại là: Nữ nhân này không muốn trực tiếp nói với một thất phẩm huyện lệnh như ta, cho nên muốn quản gia truyền lời, kệnh kiệu quá nhỉ.

Tam Thập Nhị vừa rồi còn đang băn khoăn, hiện tại nghe được ý của thiên tôn, trong nháy mắt tinh thần chấn động, chao ôi, còn tưởng thiên tôn không muốn cứu dân chúng nghèo khổ chứ, thì ra là ta suy nghĩ nhiều, thiên tôn vẫn là thiên tôn nhân ái đó.

Lần này ta sẽ không chọn sai người nữa! A, không đúng, chọn sai thần.

Lần này, Tam Thập Nhị rất phấn chấn mà nói: "Huyện tôn đại nhân, đại phu nhân nhà ta vừa nói, Lý gia có thể xuất lương, nhưng lương của Lý gia, mỗi một hạt đều phải lọt vào bụng của nạn dân, về phần thuế ngân, hắc hắc, chắc hẳn Lương đại nhân cũng biết, thuế ngân chúng tôi nộp lên, cuối cùng phần lớn sẽ rơi vào trong túi của tham quan ô lại mà thôi. Cho nên xin lỗi, một đồng cũng không có."

Lương Thế Hiền cả kinh.

Những lời của Tam Thập Nhị cũng ngoài dự đoán của Lương Thế Hiền. Hắn đứng phắt dậy, vội nói: "Bản quan không phải là tham quan, nếu các ngươi sẵn lòng thay dân nộp thuế, bản quan

cam đoan toàn bộ thuế ngân này nộp lên triều đình."

Tam Thập Nhị làm vẻ mặt cổ quái: "Sau khi nộp lên thì sao? rơi vào tay ai? Ngài xác định thuế ngân có thể đi hết vào quốc khố chứ? Cho dù vào quốc khố rồi, cuối cùng có thể dùng vào dân không?"

Lương Thế Hiền câm nín.

Nhất thời không nói gì!

Lương Thế Hiền gục đầu xuống, lòng tin cũng không còn đủ như vừa nãy nữa, im lặng vài giây hắn mới gian nan nói: "Nếu không nộp thuế ngân, cửa này... không qua được..."

Cao Nhất Diệp nghe thanh âm trên trời, lại ghé sát bên tai Tam Thập Nhị thấp giọng nói hai câu.

Tam Thập Nhị lại chấn động tinh thần: "Huyện tôn đại nhân, tại giờ phút này mà ngài lại tới một nơi tàn phá như huyện Trừng Thành làm huyện lệnh, hẳn là đắc tội với người khác phải không?"

Lương Thế Hiền cứng đơ cả người, lập tức than: "Yêm đảng hận không thể giết bản quan được nhanh hơn."

Tam Thập Nhị: "Ồ, Yêm đảng muốn giết ngài? Vậy ngài là người của đảng Đông Lâm rồi?"

Lương Thế Hiền ưỡn thẳng lưng, làm vẻ mặt giận dữ: "Bản quan không phải đảng Đông Lâm gì sất, chỉ có tiểu nhân mới kết bè kết phái tranh chấp, bản quan chỉ nghe qua mấy khoá ở thư viện Đông Lâm, cùng mấy vị giảng học giả cùng chung chí hướng mà thôi."

Tam Thập Nhị: ...

Lý Đạo Huyền: phù! Được thôi, người đảng Đông Lâm chưa

bao giờ tự xưng mình là "đảng", ở trong mắt họ, bản thân thuộc về nhóm "Thanh Lưu" mà không phải đảng.

Ừm, người đảng Đông Lâm ngay từ đầu có lẽ là thanh lưu thật. Đáng tiếc sau khi đấu ngã Yêm đảng rồi, thế lực đảng Đông Lâm tăng nhiều, mục tiêu liền thay đổi, đã quên sơ tâm, lý tưởng trước đây cũng bị chôn vùi.

Cái này gọi là "Thiếu niên đồ long sẽ thành ác long" .

Tam Thập Nhị thấy Lương Thế Hiền tức giận, cũng không tiện nói ba chữ "Đảng Đông Lâm" nữa, đành khéo léo nói: "Nếu huyện tôn đại nhân có bằng hữu ở trong thư viện Đông Lâm, vậy ngươi cũng không hẳn không qua được cửa này."

Lương Thế Hiền: "A, lời này giải thích thế nào?"

Tam Thập Nhị nghe Cao Nhất Diệp thì thầm xong, mới nói: "Huyện tôn đại nhân có thể đem những điều mắt thấy tai nghe ở huyện Trừng Thành viết thành tấu chương, đưa đến các bằng hữu của ngài ở thư viện Đông Lâm, để họ nhìn thấy thảm trạng nơi này, họ đều là nhân sĩ tri thức lo nước thương dân, sau khi nhìn thấy tấu chương của ngài nhất định sẽ thương tiếc bách tính nơi đây, sau đó sẽ gom một đống đảng Đông Lâm... khụ... triệu tập các bằng hữu của thư viện Đông Lâm, cùng thượng thư triều đình, thuế ngân của huyện Trừng Thành thì có thể được miễn rồi, cho dù không miễn, chí ít cũng có thể kéo dài thời gian."

Lương Thế Hiền nghe vậy lâm vào trầm tư, mất vài giây hắn chợt ngẩng đầu lên: "Đám bằng hữu tại thư viện Đông Lâm của bản quan có năng lực đó sao?"

Tam Thập Nhị chỉ là sư gia của một huyện thành nho nhỏ, thật đúng là không quá lý giải về đảng Đông Lâm, nhưng thiên tôn lập tức liền thông qua Cao Nhất Diệp truyền đến tin tức, hắn lại ưỡn thẳng lưng, rất nghiêm túc nói: "Có! Năng lực của họ lớn vô cùng

đấy."

Lương Thế Hiền thật sự không cảm thấy đám bằng hữu đó của mình có năng lực lớn thế nào, trong số họ phần lớn đều bị Yêm đảng coi là cái gai trong mắt, bị chèn ép, xa lánh, sinh hoạt vất vả, tại sao Lý gia này lại cảm thấy họ rất lợi hại vậy nhỉ?

Phải ngẫm lại đàng hoàng!

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa lập tức mở ra hình thức hồi ức ở trong đầu, hình ảnh cả đời từng gặp, tràng cảnh trải qua, các bằng hữu từng quen biết, ở trong đầu đan xen ngang dọc, giống như đèn kéo quân bắt đầu xoay tròn, đột nhiên "đinh" một tiếng, ngừng lại trên một hình ảnh, đó là bức ảnh chung của các vị giảng học giả trong thư viện Đông Lâm.

Cố Hiến Thành, Cao Phàn Long, Tiền Nhất Bản...

Từng bước từng bước hồi tưởng lại thân phận của họ, đột nhiên cả kinh: đám này, hình như không chỉ là học giả, mỗi người còn đều là trọng thần trong triều a.

Đám bằng hữu này nếu quả thật có thể hợp mưu hợp sức giúp dân chúng của huyện Trừng Thành nói vài câu, không chừng thật sự có thể thành công.

"Được!" Lương Thế Hiền nói: "Vậy bản quan liền viết vài phong thư, gửi cho các bằng hữu của thư viện Đông Lâm, bảo họ nghĩ cách thượng thư triều đình, tranh thủ miễn giảm thuế ngân của huyện Trừng Thành."

Lý Đạo Huyền cười: vị quan của đảng Đông Lâm này thú vị thật! Hắn thật sự sẵn lòng làm việc này, rất tốt, chỉ cần ngươi đồng ý làm vậy, ta tạm thời coi ngươi như một đối tượng có thể hợp tác.

"Nhất Diệp, nói cho Tam Thập Nhị, thương lượng một chút với

huyện lệnh phương án cụ thể cứu tế nạn dân đi, phải bảo đảm lương thực của chúng ta phải vào được bụng dân chúng mỗi một hạt, mà sẽ không bị nha dịch tiểu lại tham ô."

Tam Thập Nhị và Lương Thế Hiền trong hộp bắt đầu thảo luận chi tiết việc cứu tế dân, đó chỉ là việc rất bình thường, Lý Đạo Huyền nghe vài phút mà nhức cả đầu, cái gì mà ở những nơi nào thiết lập điểm phát cháo, ai tới nấu cháo, mỗi ngày nấu bao nhiêu cháo, làm thế nào bảo đảm không có người tham ô, làm thế nào bảo đảm bách tính của mười dặm tám thôn đều nhận được tin tức...

Tất cả đều là mấy chuyện không đâu vào đâu!

Nhưng những chuyện này lại là sở trường của Tam Thập Nhị, hắn chính là sư gia của tiền nhiệm huyện lệnh Trương Diệu Thải, đối với dân sinh của huyện Trừng Thành rõ như lòng bàn tay, hiểu hơn nhiều so với huyện lệnh mới tới nhậm chức như Lương Thế Hiền, nói ra một loạt kế hoạch khiến Lương Thế Hiền đầu to như cái đấu, sau đó thậm chí nghe không còn hiểu nữa.

Lương Thế Hiền vội vàng gọi sư gia Thiệu Hưng của mình tới. Trận thứ hai bắt đầu, hai sư gia đều xuất ra sở học bình sinh mỗi người, bắt đầu trò chuyện đến hôn thiên địa ám, tất cả đều là thực vụ cụ thể, tỉ mỉ với vụn vặt đừng hỏi.

Lý Đạo Huyền không nghe nữa, y không thèm quản chuyện ruồi bu như vậy.

Trước kiểm tra tài khoản TikTok của mình vậy...

Ngày hôm qua y đăng tải lên một video mới, ghi lại cảnh thôn trưởng thôn Cao Gia đan giỏ tre bằng tay, phối hợp với tiêu đề kém hấp dẫn: "Thôn trưởng đã già rồi, hiện tại công việc duy nhất ông ấy có thể làm là đan giỏ tre, ghế tre, rổ tre..."

Video kia quay từ trên bầu trời Cao Gia bảo, cuối cùng tập trung lên trên người lão thôn trưởng, lại quay cận cảnh hắn đang đan giỏ tre, sau đó lại quay toàn bộ cảnh Cao Gia bảo từ xa.

Cũng không biết các khán giả lão gia có thích không, vừa mở điện thoại lên liền phát hiện, dưới video đã bay lên vô số câu trả lời.

"Video bao quát vương quốc tí hon thật ấn tượng, Cao Gia bảo này hoàn toàn chính là một cái mô hình, ta nhìn một cái là biết ngay."

"Đúng vậy, tuyệt đối là mô hình không có nhưng, nóc nhà làm bằng gỗ ép, ta còn thấy bánh xe chôn chưa được kỹ, cười ỉa, thôn bảo chân chính sao lại có bánh xe?"

"Ta đã nhìn ra, đây là mô hình 'Sùng lâm thế gia' đấy."

Chương 99: Phát chút phúc lợi cho lão nhân gia

"Chủ thớt ác quá, dám lắp bánh xe phía dưới mô hình Sùng Lâm Thế Gia, xem ra chắc còn có động cơ điện nữa, chắc có lẽ có thể điều khiển từ xa. Mô hình như vậy hoàn toàn không có giá trị sưu tầm gì, hoàn toàn là châm biếm."

"Không không không, mọi người nắm sai trọng điểm rồi, video này bao quát từ trên xuống, ống kính xuyên thẳng vào thôn, sau đó tập trung trên người ông lão này, chuyển tiếp video làm quá tuyệt, ống kính kéo đến cuối cùng, ở giữa không hề có vết tích chuyển tiếp, sao mà làm được nhỉ?"

"Đúng vậy! Ông lão chắc là diễn viên thật, nhưng ống kính video chiếu đến cuối cùng, lại rơi vào ông lão đang ngồi trong một mô hình đan giỏ tre, trình độ của video này làm quá cao."

"Đây là nguyên nhân tôi vẫn luôn theo dõi video của chủ thớt, người ta không phải là đặc hiệu năm xu."

"Đoạn ông lão đan giỏ tre phía sau cũng là công phu thật, ông lão này không phải đang diễn, ông ấy thật sự đang đan giỏ tre."

"Giỏ tre đan đẹp thật, tôi muốn mua."

"Giỏ tre mua ở đâu không được?"

"Tôi muốn mua không phải giỏ tre bình thường, là giỏ tre của vương quốc tí hon."

Lý Đạo Huyền xem mọi người bàn luận, đột nhiên trong đầu nảy số, thú vị, ta tìm công việc cho thợ điêu khắc đã giúp cho họ

phát tài, thợ rèn, thợ mộc, thợ giấy trong thôn cũng bởi vì cung cấp lao động cho các thôn dân khác trong thôn mà được thưởng thêm ngoài ngạch, hiện tại là lúc quan tâm đến lão thôn trưởng rồi.

Y nói với bên trong hộp: "Nhất Diệp, đến chỗ thôn trưởng cầm mấy món đồ làm từ tre như giỏ tre, rổ tre, ghế tre qua đây, ta muốn lấy cho bằng hữu khác chơi."

Cao Nhất Diệp vội vàng đi ngay, nói rõ mục đích đến với thôn trưởng, lão nhân gia liền mừng rỡ, không nghĩ tới mấy vật nhỏ bé của mình lại được thiên tôn ưu ái, còn muốn đưa cho thần tiên khác chơi, đương nhiên là đưa lên rồi.

Sau đó, rất nhanh, Lý Đạo Huyền thò tay vào trong hộp, rất cẩn thận cầm ra một đống cung phụng phẩm từ bên người thôn trưởng.

Bản thân thôn trưởng chỉ cao 0,8 xăng-ti-mét, rổ tre hắn đan ra đường kính chỉ mới 2 mi-li-mét, giỏ tre kích thước cũng gần vậy, ghế tre thì dài 3 mi-li-mét, chỉ có ghế nằm thì hơi to hơn, khoảng 1 xăng-ti-mét.

Một đống vật phẩm từ tre nhỏ xíu đặt ở trong lòng bàn tay y trông rất dễ thương.

Lý Đạo Huyền chỉnh lý một chút video, đem video vừa rồi mình thò tay vào lấy ra đồ vật đăng lên TikTok, lại treo lên giỏ bán hàng: "Đồ dùng làm từ tre lấy từ trong vương quốc tí hon, do thôn trưởng vương quốc tí hon tự tay chế tạo, công nghệ mini, mị lực của văn hóa truyền thống."

Video này vừa đăng lên, trong nháy mắt liền hot.

"Oa, video này, một bàn tay khổng lồ cướp đi đồ vật của các người tí hon rồi."

"Hiệu ứng đặc biệt quá tuyệt vời."

"Thứ này bán thật sao? Tới cùng nó to bao nhiêu?"

"Bạn không thấy cảnh cuối cùng trong video sao? Những vật nhỏ đó đặt trong lòng bàn tay tác giả, chỉ chút xíu thôi."

"Chế tác quá tinh vi, nhỏ như vậy mà thật sự đan từ tre sao?"

"Dễ thương quá, ta muốn mua."

"Xem giá... mẹ nó, 1. 288. 888 đồng một bộ, mua không nổi."

Lý Đạo Huyền không dám để giá quá cao. Trên TikTok bán cái giá này đã là nghịch thiên rồi, muốn bán đắt hơn, trừ phi đi con đường chuyên môn của tác phẩm nghệ thuật, hoặc là con đường bán đấu giá, nhưng đây cũng không phải chuyện đơn giản, trước tiên để đại giá một đơn xem bán thế nào.

Quả nhiên, giá cao quá, khiến khán giả TikTok khiếp sợ, qua một ngày cũng không ai hỏi thăm, giỏ hàng được mọi người ghé thăm vô số lần, nhưng không một ai trả tiền.

Ngược lại nhà bằng nhựa và mấy vật dụng bằng nhựa của Công Ty Trách nhiệm hữu hạn Đồ Chơi Ninh Dương có giá hơn 10 đồng thì lại bán rất chạy.

Lý Đạo Huyền suy nghĩ một chút, rổ tre và giỏ tre nhỏ 2 mi-li-mét thì bỏ qua, để giá cao rồi thì kệ nó, đem ghế tre nhỏ 1 xăng-ti-mét lấy ra bán lẻ.

Để giá 88. 888 đồng!

Lần này được rồi, sau hơn 15 giờ đồng hồ, ghế dựa bằng tre đã được bán ra.

Lý Đạo Huyền gọi điện thoại cho chi nhánh của Cainiao ở dưới lầu bảo họ tới lấy hàng, sau đó quay sang nói vọng vào trong hộp:

"Nhất Diệp, nói cho thôn trưởng, bằng hữu của ta ở đây rất thích ghê tre của hắn đan, cố ý thưởng hắn..."

Y đang chuẩn bị nói thưởng cho hắn cái gì gạo mì dầu muối, đột nhiên nghĩ lại, lão thôn trưởng là "tầng quản lý ban đầu", cho nên thường hay được y thưởng cho ngoài ngạch, đã rất giàu có rồi.

Mấy thứ gạo mì dầu muối trong nhà hắn chất đống như núi, chắc cũng không cảm thấy hứng thú nữa.

Vậy thưởng cho hắn cái gì mới tốt?

Phải cho hắn những thứ gì mà cảm giác được hạnh phúc và thoả mãn.

Ánh mắt đảo qua mặt bàn của mình, đột nhiên hai mắt sáng ngời: Sô-cô-la, vị sữa bò.

Hắc!

Chính là cái này.

Cắt xuống một miếng nhỏ xíu trên thanh sô-cô-la, dùng đầu ngón tay dính lấy rồi nhẹ nhàng đặt nó ở trước mặt lão thôn trưởng.

Lão thôn trưởng chỉ nhìn thấy một đống vật kỳ lạ một màu đen thui từ trên trời hạ xuống trước mặt mình, còn to hơn người hắn một vòng, không khỏi mặt ngớ ra: "Thiên tôn, đây là thứ gì?"

Lý Đạo Huyền: "Ăn thử đi."

Lão thôn trưởng cầm cái đục tới, đục xuống một miếng nhỏ trên đống sô-cô-la to tướng, lại bỏ vào trong miệng.

Trong nháy mắt, vẻ mặt của lão nhân gia cực kỳ đặc sắc.

"Oa!"

"Ăn ngon quá!"

Giống như những đứa trẻ lần đầu tiên được ăn sô-cô-la, trên khuôn mặt già nua của thôn trưởng cũng nở một nụ cười rất đặc sắc.

"Cả đời tiểu nhân chưa bao giờ được ăn thứ ngon như vậy, quả nhiên là thứ của thần tiên ăn trên trời, ngon thật đấy, còn không cần dùng răng, lão già ta cũng ăn được."

Lý Đạo Huyền: "Đống đó là của ngươi hết, ngươi có thể tùy ý phân phối, tự do xử lý, ừm, cái ghế dựa bằng tre kia rảnh rỗi thì làm thêm mấy cái."

Thôn trưởng: "Đa tạ thiên tôn."

Náo động như thế hồi lâu thì người của cả thôn Cao Gia đều biết thứ thôn trưởng làm ra rất được thần tiên trên trời yêu thích, cố ý thưởng cho hắn một thứ rất ngon chỉ có thần tiên mới có thể được ăn.

Các thôn dân thôn Cao Gia rất nhanh liền tới vây quanh.

Trịnh Đại Ngưu thèm nhất: "Thôn trưởng gia gia, đồ vật thần tiên của ngài, có thể cho ta nếm thử được không?"

Thôn trưởng cười khà khà không ngừng: "Sao có thể cho ngươi nếm không được? Ngươi xoa bóp chân cho lão phu, lão phu mới cho ngươi một miếng nhỏ nếm thử."

Trịnh Đại Ngưu lập tức hóa thân làm hiếu tử, bắt đầu bóp chân cho thôn trưởng, chẳng mấy chốc, thôn trưởng được hầu hạ hết sức sảng khoái, lúc này mới cho Trịnh Đại Ngưu một miếng nhỏ.

Trịnh Đại Ngưu bỏ vào trong miệng, vẻ mặt cũng trong nháy mắt như boom nổ: "A a a, cái này còn ngon hơn cả nước Phì Trạch

Khoái Lạc nữa."

Thôn trưởng rất là đắc ý: "Ha ha ha ha, ăn ngon đúng không? Hết rồi! Không cho ngươi nữa đâu."

Trịnh Đại Ngưu: "Ta đổi, ta muốn đổi tất cả đồ ăn trong nhà."

Thôn trưởng: "Không đổi không đổi!"

"Đổi đi mà." Trịnh Đại Ngưu: "Chỗ ta còn một miếng thịt khô rất to, ta cho ông hết, ông cho ta thêm một miếng nhỏ đi, chỉ cần một miếng nhỏ là được rồi."

Thôn dân khác cũng bừng tỉnh hiểu ra, vội vàng về nhà tìm rất nhiều đồ của mình chạy đến chỗ thôn trưởng muốn trao đổi, khiến cho trước nhà thôn trưởng ồn ào như một cái chợ bán thức ăn.

Chương 100: Cải thiện đất đai

Cửa đại môn Cao Gia bảo náo nhiệt hẳn lên.

Đội xe ngựa từ huyện thành qua đây nối liền không dứt.

Chính miệng Lương Thế Hiền đã đồng ý "tuyệt đối không để người khác tham ô một hạt lương thực", bởi vậy đối với chuyện này hắn dành sự quan tâm rất cao.

Hôm nay là ngày đầu tiên tới vận lương, hắn tự mình cưỡi ngựa, dẫn theo sư gia và nha dịch, đi cùng đội vận lương đứng ở cửa Cao Gia bảo, nhìn từng chiếc xe lương tiến vào trong bảo, chứa đầy bột mì, lại từng chiếc từng chiếc chạy ra.

"Thực lực của Lý gia này quả thật thâm bất khả trắc."

Sư gia ở bên cạnh hắn thấp giọng nói: "Đây đã là xe bột mì thứ 30 rồi, thật là đáng sợ."

Lương Thế Hiền gật đầu, nghĩ thầm: Hậu nhân của tôn thất Đường triều, thế gia nghìn năm, có thể không có thực lực sao? Ta có thể được đại thế gia như vậy tương trợ, coi như thoát khỏi vận cứt chó rồi, bằng không, thật là một bước đạp vào tử cục, nhất định bị Yêm đảng hại chết.

Sau khi đủ 40 xe bột mì chạy ra ngoài, mới nhìn thấy Tam Thập Nhị từ trong bảo đi ra, quay về Lương Thế Hiền chắp tay, cười nói: "Huyện tôn đại nhân, 40 xe bột mì mà Lý gia ta đồng ý với ngài, ngày hôm nay đã gửi đi toàn bộ, kế tiếp, phải xem thủ đoạn cứu tế dân của huyện tôn đại nhân rồi."

Lương Thế Hiền ôm quyền, vẻ mặt đoan chính: "Bản quan sẽ

tận mắt trông coi số lương thực này, nếu có bất kỳ ai tham ô, nhất định chém không tha."

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Con mắt của vô số dân chúng huyện Trừng Thành cũng đều nhìn vào, nếu huyện tôn đại nhân là thanh quan, tự nhiên sẽ được bách tính yêu quý, nếu là... Hắc..."

Lương Thế Hiền rất kiêu hãnh nói: "Nếu bản quan tham một miếng nào trong số lương thực cứu tế dân này, liền gọi thiên lôi đánh xuống, chết không yên lành."

Tam Thập Nhị ôm quyền: "Vậy làm phiền rồi."

Lương Thế Hiền ghìm cương ngựa, theo đội vận lương đi khỏi.

Mà lúc này Lý Đạo Huyền đang nghiên cứu lúa vụ thu.

Bởi vì thôn Cao Gia lập tức bắt đầu gieo mạ rồi, loại "trẻ em thành thị" không biết phân biệt ngũ cốc như y là rất có hứng thú đối với mấy việc như gieo trồng.

Tầm nhìn của cái hộp đã được y điều chỉnh đến bầu trời của ruộng lúa mì, một đống camera như súng trường pháo ngắn cách tấm thủy tinh hướng về ruộng lúa mì.

Mở máy vi tính, tìm những việc cần chú ý khi gieo mạ vụ thu, sau đó để ý từng câu từng chữ một: "A, đầu tiên phải cày đất..."

Quay đầu nhìn các người tí hon trong hộp, thấy Cao Sơ Ngũ đang giúp cha mẹ hắn cày ruộng, người này sức dài vai rộng, cày thửa ruộng cứ phăng phăng.

"Xem ra mấy kiến thức cơ bản về làm ruộng, các nông dân hiểu hơn ta cả trăm lần, ta không cần đi dạy họ nữa."

Lý Đạo Huyền vỗ đầu mình một cái, cười nói: "Cái này gọi là [Múa rìu qua mắt thợ]."

Mẹ nó, ta bị Tam Thập Nhị nhiễm rồi, không sống nổi.

Trở lại nhìn tư liệu trên máy vi tính, những tri thức truyền thống Lý Đạo Huyền trực tiếp lướt qua, dù sao thì y khẳng định không thạo bằng các nông dân được, mãi đến khi thấy được cột phân hóa học này y mới lần thứ hai bắt đầu nghiêm túc xem.

"Độ PH của đất phải nằm trong khoảng 6. 5? Mẹ nó, thứ này sao ta biết được?"

Lý Đạo Huyền vội vàng lại tra tư liệu, rốt cuộc y cũng tra được, thì ra cửa hàng bán vật dụng cây cảnh có bán thiết bị kiểm tra độ PH của đất.

Mà muốn thay đổi độ PH của đất thì phải dùng phân bón hoá học có chứa các chất như Kali Sulfat, Mono Kali Photphat, phân dê, vi khuẩn sinh vật các thứ.

Lần này thực sự khiến y nhìn mà ngớ người.

"Mẹ nó, không xong rồi, lần trước các thôn dân hứa nguyện, nói muốn năm nay thu thêm mấy đấu gạo, ta còn tưởng là mua cho họ chút phân hóa học là có thể dễ dàng giải quyết rồi, hiện tại xem ra, dùng sai phân hóa học chính là một chữ chết, nếu chuyện đáp ứng người khác mà không làm được thì không phải nam nhân."

Tâm tư "thuần gia môn" của Lý Đạo Huyền bốc cháy hừng hực, ngày hôm nay lão tử nhất định không thể thất tín với người khác.

- Giải thích, Thuần gia môn là chỉ đàn ông có khí phách nam tử hán. Hết giải thích.

Xem tư liệu!

Xem video!

Gọi điện thoại cho người thân xin trợ giúp ở quê nhà nông

thôn!

Đặt câu hỏi trên diễn đàn lịch sử quân sự... Mẹ nó, cái này không cần, dù sao thì toàn mấy câu trả lời không ra hồn.

Quay cuồng một hồi lâu, vẫn là người thân ở quê đưa ra kiến nghị hợp thực tế nhất, dù sao, chỉ có nhân dân lao động mới là dũng sĩ chiến đấu trên tuyến đầu lao động, kinh nghiệm của họ là hữu dụng nhất.

Lý Đạo Huyền cầm bút đo độ PH mua ở chợ cây cảnh, cắm xuống đất trong hộp.

Lúc này, người nhà Cao Sơ Ngũ đang ra sức cày ruộng, đột nhiên một cây gậy màu bạc khổng lồ từ trên trời hạ xuống, cắm cái rầm xuống ruộng nhà họ.

Người nhà Cao Sơ Ngũ đều ngẩn ra: "Ôi?"

May mà họ là người thôn Cao Gia, đã quen với những thứ kỳ lạ không hiểu sao đột nhiên rớt xuống từ trên trời, bằng không thì lần này đã khiến họ sợ hãi mất cả nửa cái mạng.

Cao Sơ Ngũ ngẩng đầu lên: "Thiên tôn, ngài đang chơi cái gì thế? Cây gậy khổng lồ này là Như Ý Kim Cô Bổng ngài mượn của Tôn Ngộ Không đó sao?"

Cha mẹ hắn vội vàng che miệng hắn lại: "Đồ ngu, sao lại nói chuyện với thiên tôn? Không có chút lễ phép nào vậy."

Lý Đạo Huyền cũng không giải thích, Cao Nhất Diệp không có ở đây, giải thích cũng vô dụng, họ không nghe được mình nói gì. Y chỉ nhìn vào màn hình phía trên cây bút đo, trên đó cho thấy: độ PH 7,5.

Sau đó y vội vàng gửi con số này cho người thân ở quê, còn nói rõ tình huống của ruộng, hoàn cảnh xung quanh, nguồn nước

các thứ ở đây một cách chi tiết.

Người thân suy nghĩ một chút liền nói ra các phương án giải quyết và lượng phân hóa học cần dùng.

Lý Đạo Huyền tính toán một chút độ rộng của ruộng nhà Cao Sơ Ngũ, tính sẵn lượng dùng, lúc này mới gọi Cao Nhất Diệp tới: "Chỗ này có một số phân bón, ngươi bảo người nhà Cao Sơ Ngũ lấy ra hai cân trong số này, không thể nhiều cũng không thể ít hơn, hoà vào trong nước sau đó tưới vào trong đất, vụ thu năm nay nhất định được mùa."

Cao Nhất Diệp mừng rỡ, vội vàng chạy tới chỗ nhà Cao Sơ Ngũ: "Sơ Ngũ, Sơ Ngũ, thiên tôn ban thưởng phân bón trên trời cho nhà ngươi này, nói là nhà ngươi năm nay sẽ được mùa."

Phụ thân của Cao Sơ Ngũ mừng rỡ: "Đa tạ thiên tôn."

Trong mắt người nông dân trung niên này, ruộng nhà mình có thể được mùa, càng làm cho hắn có lòng tin hơn bất cứ chuyện nào khác.

Được, ruộng của một nhà đã xong, đổi nhà thứ hai.

Lý Đạo Huyền rút ra cây bút đo, thế là người cả nhà Cao Sơ Ngũ lại mắt mở trừng trừng nhìn "Như Ý Kim Cô Bổng" bay lên, ầm một tiếng cắm vào ruộng của nhà khác.

Chẳng mấy chốc, Cao Nhất Diệp lại chạy tới trước mặt nhà người kia: "Thiên tôn có lệnh, số phân bón này, các ngươi lấy dùng ba cân, hoà vào nước, sau đó tưới đều vào ruộng, hiểu chưa?"

Người nhà kia cũng vui mừng khôn xiết, vội vàng cảm tạ thiên tôn ban ân.

Ruộng của mọi người thôn Cao Gia đều đang tiến hành cải tạo độ PH của đất.

Các thôn dân từ thôn Trịnh Gia, thôn Vương Gia, thôn Chủng Gia cùng với các thôn trang xung quanh khác qua đây thì đều lấy ánh mắt mong mỏi nhìn cây gậy thần kỳ khổng lồ kia một hồi bay đến bên này, một hồi bay đến bên kia, không giấu nổi vẻ ước ao trong mắt: "Các thôn dân thôn Cao Gia thích thật đấy, có đất trồng rồi, thôn trang của chúng ta, hiện tại... còn chưa có mưa nữa."

Nghe được họ nghị luận, động tác trên tay Lý Đạo Huyền cũng không khỏi ngưng lại, thầm than: đáng tiếc, tầm nhìn còn chưa chạy đến được thôn trang của các ngươi...

Y vừa nghĩ tới đây, đột nhiên phát hiện,"chỉ số cứu vớt" bên ngoài hộp bắt đầu nhảy lên vèo vèo, chỉ chớp mắt đã tăng lên 5 điểm.

Lý Đạo Huyền thoáng cái hiểu ra ngay: Lương Thế Hiền bắt đầu phát cháo cứu dân rồi.

Chương 101: Thôn trang thứ hai tiến vào tầm nhìn

Lương Thế Hiền đã bắt đầu phát cháo cứu dân.

Đầu tiên bắt đầu là huyện thành, ngay dưới mí mắt của hắn.

Trước cửa nha môn huyện Trừng Thành bày một cái đài tế dân, dùng bột mì của Lý Đạo Huyền cho nấu thành canh đặc sệt, bỏ vào trong mấy cái thùng lớn.

Lương Thế Hiền tự mình áp trận, ngồi bên cạnh đài tế dân, mắt nhìn chăm chăm vào nha dịch phụ trách phát lương.

Mà sư gia Thiệu Hưng của hắn thì tất bật, không ngừng chạy qua chạy lại giữa nhà bếp và đài tế dân.

Huyện Trừng Thành lúc này đã là khổ hải, vốn nạn hạn hán đã rất khó sống, sau khi tặc quân nổi lên, bách tính không muốn theo giặc lại càng khó sống hơn, rất nhiều dân chúng đã rời bỏ gia viên của mình, vứt bỏ ruộng đồng nhà mình, chạy đến huyện thành làm ăn xin cầu sinh.

Dẫn đến trong huyện thành ăn xin khắp nơi, một mảnh thối nát.

Tin tức quan phủ muốn phát cháo do nha dịch tuần thành hô vang, các nạn dân nghe được liền chạy hết về hướng đài tế dân.

Không mất bao lâu, nạn dân đã chen chúc trong ba tầng ngoài ba tầng.

Nếu như đổi lại là một phú gia đại hộ bình thường nào đó phát

lương thực, nói không chừng nạn dân sẽ ùa lên mà cướp đoạt, hất tung cả đài tế dân.

Nhưng huyện lệnh lão gia đích thân tọa trấn, rất nhiều nha dịch và bang nhàn duy trì trật tự, các nạn dân cũng không dám xằng bậy, ngoan ngoãn xếp hàng, cầm chén bể tới nhận cháo bột mì.

Có người nhận một chén cháo bột mì rồi vội vàng bước nhanh tới góc đường, nâng một người nhà đang hấp hối, gầy trơ xương dậy, chậm rãi đổ cháo vào trong miệng người nhà, miệng còn lẩm bẩm: "Cuối cùng đệ cũng được cứu rồi, uống cái này, đệ sẽ không chết đói... đệ sẽ được sống..."

"Ca... cũng uống đi. ."

"Ta cũng uống!"

Hai người chia nhau uống hết chén cháo bột mì, rồi nằm thẳng cẳng ra đất, vuốt bụng, đang lo lắng ngày mai phải làm sao, liền nghe bọn nha dịch đồng thanh quát lớn: "Đừng lấy nhiều, uống no là được rồi, không cần để dành ngày mai, ngày mai huyện tôn đại nhân còn ở đây phát cháo, nghe rõ rồi chứ? Mỗi ngày đều sẽ có!"

"Đệ... mỗi ngày đều có kìa... Huyện Trừng Thành chúng ta, cuối cùng cũng có quan tốt..."

"Ca, chúng ta rốt cuộc sống rồi, hu hu hu..."

Hai huynh đệ ôm vai nhau mà khóc, trên người cả hai có điểm sáng nhàn nhạt bay lên, bay vèo qua trời cao, bay qua hơn ba mươi dặm đường, bay đến thôn Cao Gia, rơi vào trong cái hộp.

Lý Đạo Huyền chứng kiến,"chỉ số cứu vớt" đang tăng rất nhanh, chỉ thời gian một bửa sáng đã tăng hơn 10 điểm. Dựa theo như vậy mà tính, người vốn sẽ chết đói, lại được bữa cơm này cứu sống, ít nhất có vài trăm người.

Sương mù chiến tranh trong hộp khẳng định được mở rộng không ít.

Lý Đạo Huyền đưa tay ấn lia lịa lên bốn cái nút "Đông nam tây bắc" trên hộp.

Quả nhiên, tầm nhìn thoáng cái được mở rộng rất nhiều, hướng nam có thể vượt qua rừng trúc, thấy được sườn núi hoang phía xa, hướng bắc có thể vượt qua ngọn núi nhỏ mọc đầy cây khô kia, thấy được khu rừng cây khô phía sau núi và một khu vực đá mọc lởm chởm...

Ơ?

Lý Đạo Huyền đột nhiên phát hiện, ở bên góc tầm nhìn hướng đông bắc xuất hiện một thôn nhỏ hoang vắng, hắc, không ngờ có thể thấy được thôn trang thứ hai rồi.

Điều này thật quá tuyệt vời, đáng tiếc chính là trong thôn chỉ còn cảnh nhà tranh rách nát, thoạt nhìn không có một người sống, người trong thôn này đã di chuyển hết từ lâu rồi.

Nghĩ tới đây, Lý Đạo Huyền lại ồ một tiếng, vội vàng ấn vào nút "Trung", đưa tầm nhìn trở về trong thôn và tìm tới Cao Nhất Diệp: "Nhất Diệp, phía đông bắc thôn Cao Gia, cách xa khoảng 5 đến 6 dặm, có một thôn nhỏ, đó là thôn nào?"

Cao Nhất Diệp: "À, đó không phải là thôn Trịnh Gia sao? Thôn của Trịnh Đại Ngưu."

Trong nháy mắt khi Lý Đạo Huyền nghe được "Thôn Trịnh Gia", cái hộp kia chợt toả ra đại lượng kim quang. Cao Nhất Diệp không nhìn thấy kim quang này, mắt không nháy lấy một cái, nhưng Lý Đạo Huyền lại bị nháy mắt liên tục, đợi y nháy mắt xong, mặt bên hộp, bên cạnh hàng nút "Đông nam tây bắc trung", lại xuất hiện hai hàng chữ nửa trong suốt.

1, thôn Cao Gia.

2, thôn Trịnh Gia.

Y thầm nghĩ: Hai hàng chữ này, sẽ không phải là tác dụng như ta nghĩ đấy chứ?

Đưa tay ấn một cái lên thôn Trịnh Gia, tầm nhìn trong hộp soạt một cái nhảy tới bầu trời thôn Trịnh Gia, lại ấn vào thôn Cao Gia, tầm nhìn lại soạt nhảy trở về bầu trời thôn Cao Gia.

"Hắc, quả nhiên là tác dụng như ta nghĩ!"

Nút chuyển đổi nhanh giữa các cửa sổ.

Mẹ nó, cái này quá thuận tiện!

Lý Đạo Huyền nói: "Nhất Diệp, gọi mọi người của thôn Trịnh Gia tới tập trung."

Chẳng mấy chốc, người của thôn Trịnh Gia tập hợp xong, nhân số cũng không nhiều, chỉ có 20 người.

Những người này đều là lương dân trung thực, lúc trước khi Trịnh Ngạn Phu theo Vương Nhị tạo phản, đã động viên thôn dân của thôn Trịnh Gia, phần lớn thôn dân đã đi theo Trịnh Ngạn Phu.

Nhưng 20 thôn dân này không muốn gia nhập phản quân, ở lại thôn, sau bị Tam Thập Nhị dùng bột mì lừa gạt tới thôn Cao Gia, từ đó vẫn luôn ở chỗ này, đến nay đã hơn một tháng.

Trong số này, người Lý Đạo Huyền hiểu rõ nhất chính là Trịnh Đại Ngưu.

Người này gây sự chú ý nhất của thôn Trịnh Gia, chỗ nào cũng có dấu răng của hắn.

Hiện tại Trịnh Đại Ngưu cũng đã trở thành người phát ngôn

của cả thôn, hắn ngẩng đầu lên: "Thiên tôn có gì phân phó? Đại Ngưu cam đoan hoàn thành cho ngài, sau đó, hề hề, lấy ban thưởng đến đổi sô-cô-la của thôn trưởng."

"Câm miệng, tên ngu ngốc nhà ngươi."

Thôn trưởng của thôn Trịnh Gia ở trong đám người mắng: "Lời nói không biết lớn nhỏ."

Lý Đạo Huyền: "Vừa rồi các ngươi thấy người của thôn Cao Gia cày ruộng chuẩn bị gieo mạ, hình như có chút suy nghĩ đúng không?"

Mọi người đều trầm mặc.

An tĩnh vài giây, mới nghe được Trịnh Đại Ngưu khẽ lẩm bẩm: "Hâm mộ muốn khóc rồi đây, nhưng ở đây không có ruộng của chúng ta..."

Không sai, ruộng xung quanh thôn Cao Gia có hạn, hơn nữa đều có chủ, cũng không thể tùy tiện đi chiếm dụng.

Cho nên những nông dân trung thực này ngoại trừ hâm mộ, cũng chỉ có thể hâm mộ thôi.

"Ruộng của các ngươi đều ở thôn Trịnh Gia?"

"Đúng vậy!" Trịnh Đại Ngưu lớn tiếng đáp: "Nhà ta có hai mẫu đấy."

Lý Đạo Huyền: "Ừm, các ngươi có muốn về thôn Trịnh Gia không?"

Nhất thời, người thôn Trịnh Gia đều trầm mặc, có vẻ không dám trả lời, rất sợ nói sai sẽ bị thiên tôn ghét.

Trái lại Trịnh Đại Ngưu can đảm nhất, hắn ngẩng đầu nói: "Ta không muốn về, ta ở đây giúp thiên tôn làm việc, đã rất vui rồi,

nhưng cha ta muốn về làm ruộng, ông ấy ngoại trừ làm ruộng thì không có bản lĩnh nào khác, không thể giúp được thiên tôn."

Lý Đạo Huyền: "Chỉ có làm ruộng, hắn mới có thể vui vẻ, đúng không?"

Trịnh Đại Ngưu lớn tiếng nói: "Đúng vậy! Khi cha ta làm ruộng là vui vẻ nhất, còn vui hơn khi ta uống nước Phì Trạch Khoái Lạc nữa."

"Được thôi."

Lý Đạo Huyền: "Đại Ngưu, ngươi gọi Cao Sơ Ngũ tới, lập tức lái Xe Mặt Trời số 2, đưa các hương thân về thôn Trịnh Gia xem sao đi."

Trịnh Đại Ngưu vẻ mặt hoang mang.

Hắn ngẩn mặt ra, không biết thiên tôn có ý gì.

Lý Đạo Huyền: "Các ngươi xem sẽ biết."

Chương 102: Mưa phùn kéo dài

Xe Mặt Trời số 2 là sản phẩm ưu tú Lý Đạo Huyền làm ra sau khi tiếp thụ kinh nghiệm chế tạo của Xe Mặt Trời số 1, một lần nữa thiết kế ra hệ thống động lực cùng hệ thống vận chuyển.

Nó dài 5 xăng-ti-mét, đặt tới Minh Mạt liền biến thành dài 10 mét, độ dài gần giống với xe Bus công cộng ở trong hiện thực, trên xe có một toa xe như của xe bus, tấm năng lượng mặt trời thì đặt ở trên đỉnh.

Mành che nắng dùng để che tấm năng lượng mặt trời thì dùng hai cây gậy dài để khống chế, để Trịnh Đại Ngưu ở trong xe có thể sử dụng hai cây gậy này để đóng mở mành che nắng bất cứ lúc nào, khống chế động lực của xe.

Bởi vì xe số 2 lớn hơn xe số 1 nên khi độ lại cũng thuận tiện hơn rất nhiều, bổ sung thêm bộ phanh cho xe chính là một cái kẹp nhỏ bằng nhựa, Cao Sơ Ngũ chỉ cần dùng chân giẫm lên là có thể kẹp lại lốp xe.

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu lại tốn thêm thời gian vài ngày để học mới có thể lái chiếc xe này một cách thuần thục.

Hơn 20 thôn dân thôn Trịnh Gia leo lên Xe Mặt Trời số 2, trong đó có cha mẹ của Trịnh Đại Ngưu, người trên xe cũng không biết vì sao thiên tôn lại muốn họ về thôn Trịnh Gia, nhưng thiên tôn có lệnh họ không dám không theo, dù sao thì cứ đi là được rồi.

Cao Sơ Ngũ: "Đại Ngưu, ta đã chuẩn bị xong, ngươi có thể kéo xuống mành che nắng."

Trịnh Đại Ngưu: "Lần trước chúng ta đụng chết người, lần này

chạy chậm thôi đấy."

Hai tên ngốc từ khi đâm chết người, coi như là học một khoá an toàn giao thông, phong cách lái xe đã thận trọng hơn nhiều, không dám chạy như ăn cướp trên đường nữa.

Hai người chậm rãi khởi động Xe Mặt Trời số 2, chạy về hướng thôn Trịnh Gia.

Lý Đạo Huyền nhìn theo hướng xe bus rời đi, liền ấn vào nhãn "Thôn Trịnh Gia" bên ngoài hộp, tầm nhìn trong hộp soạt một cái chuyển qua bầu trời thôn Trịnh Gia, tiếp đó y lấy ra máy xông khí dung, quay về bầu trời thôn Trịnh Gia, ấn công tắc mở.

Giữa thôn Cao Gia và thôn Trịnh Gia cách nhau một con đường hơn chín dặm, cũng chính là hơn 40 ki-lô-mét, Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu khống chế xe ở tốc độ khoảng 40 ki lô mét trên một giờ, ổn định chở hơn 20 người dân thôn Trịnh Gia chạy về gia viên của mình...

Còn cách rất xa, một thôn dân đứng ở bên cửa sổ la to: "A, mọi người mau nhìn, thôn của chúng ta."

Các thôn dân vội vàng dựa sát vào cửa sổ và nhìn ra bên ngoài.

Ngôi nhà quen thuộc, hơn một tháng trước, họ đã rời khỏi thôn xóm nho nhỏ nơi sinh ra và nuôi dưỡng mình lớn lên, hôm nay lần nữa trở về, cách từ xa nhìn nó, cảm thấy vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Hình ảnh xa xôi, phảng phất như có mưa phùn rả rích!

Không đúng, không phải là phảng phất, là mưa phùn thật sự.

Thôn Trịnh Gia đang được bao phủ trong một cơn mưa phùn trắng xoá.

Trong nháy mắt, các thôn dân đều rơi lệ đầy mặt.

"Nhìn bầu trời kìa!"

Không biết là ai la lên, mọi người ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bầu trời thôn Trịnh Gia lại xuất hiện đám mây quen thuộc, chính là đám mây mỗi lần thiên tôn hiển linh sẽ đồng thời xuất hiện, ở giữa có một cái đầu rồng, đang phun ra mưa bụi xuống dưới.

Thì ra, mưa phùn rả rích là tới như thế.

"Thiên tôn mời Long vương gia đến thôn Trịnh Gia rồi."

"Thiên tôn nhân từ."

"Ruộng nhà ta có thể trồng rồi."

Các thôn dân mừng như điên: "Dừng xe, mau dừng xe."

Trịnh Đại Ngưu kéo mành che nắng lên, xe bus ngừng lại, cả đám thôn dân nhảy xuống xe, sau đó chạy như điên về hướng mưa bụi phía trước, vừa chạy vừa cười to.

Cao Sơ Ngũ: "Ối giời ơi, suốt ngày nói chúng ta là ngốc, kết quả họ mới là kẻ ngốc, có xe không ngồi lại chạy bộ qua."

Trịnh Đại Ngưu gõ cốc một cái vào đầu Cao Sơ Ngũ, khiến hắn đau quá hai tay ôm đầu ngồi chồm hổm phòng bị.

Mãi một lúc lâu hắn mới dám đứng dậy: "Đại Ngưu, sao ngươi đánh ta? Chúng ta không phải là hảo bằng hữu sao?"

Trịnh Đại Ngưu: "Vừa nãy ngươi mắng cha mẹ ta là ngốc, mặc dù là hảo bằng hữu, ta cũng phải đánh ngươi một quyền."

Cao Sơ Ngũ câm nín.

Được thôi, nhận đánh, quả thật là mình không đúng. Hắn có

thể mắng Trịnh Đại Ngưu là ngốc, giữa hảo bằng hữu mắng nhau không có vấn đề, nhưng mắng cha mẹ người ta thì bị đánh là đáng lắm.

Hai người bắt tay giảng hòa, vẫn là hảo bằng hữu.

Các thôn dân thôn Trịnh Gia chạy như ăn cướp, chạy ít nhất một dặm mới về đến ruộng nhà mình, tiếp đó quỳ phịch xuống đất, lấy tay bốc lên bùn đất đã hơi ướt, rồi ngửa mặt lên trời cười to.

Mặc dù lúc họ ở thôn Cao Gia cũng vui vẻ như thế, nhưng thời khắc hiện tại không hề nghi ngờ càng vui vẻ hơn.

Từng điểm sáng bay lên từ trên người họ, lại bay vào trong hộp.

Lúc trước khi cứu sống tính mệnh của họ, một người nhiều lắm chỉ cung cấp 0 phẩy mấy chỉ số cứu vớt, nhưng lần này, hơn 20 người đã vụt một cái tăng lên 8 điểm.

Lý Đạo Huyền nhìn chỉ số cứu vớt trên hộp đã gần đạt đến 400 điểm, lâm vào trầm tư, chỗ còn chưa rõ của chỉ số này còn rất nhiều, nhưng mình cũng đã từ từ thăm dò ra ý nghĩa của nó rồi.

Hơn 20 thôn dân thể hiện niềm vui mừng xong lại trở về trên Xe Mặt Trời số 2: "Sơ Ngũ, Đại Ngưu, mau đưa chúng ta về thôn Cao Gia, chúng ta muốn đi về cầu xin thiên tôn, cho phép chúng ta trở lại thôn Trịnh Gia sinh sống."

"Không được, ta không cho phép."

Khi họ trở lại thôn Cao Gia, tất cả bu quanh Cao Nhất Diệp mồm năm miệng mười biểu thị muốn trở về thôn Trịnh Gia, lại bị Lý Đạo Huyền bác bỏ.

"Ta cho phép các ngươi ban ngày trở lại làm ruộng, nhưng sau

khi làm việc xong phải trở về thôn Cao Gia nghỉ ngơi, ở lại thôn Trịnh Gia thời gian dài quá nguy hiểm."

Những lời của Lý Đạo Huyền khiến hơn 20 người dân thôn Trịnh Gia không nắm được manh mối: "Khởi bẩm thiên tôn, Vương Nhị phản loạn đã kết thúc, phản quân khác cũng giải tán hết, huyện lệnh lão gia mới tới đang phát cháo cứu dân, hiện tại huyện Trừng Thành đã an toàn rồi mà."

"Không, còn lâu mới an toàn."

Lý Đạo Huyền thở dài, câu nói kế tiếp không muốn nói ra tỉ mỉ nữa.

Các thôn dân đưa mắt nhìn nhau, Cao Nhất Diệp đè thấp giọng nói: "Hiện tại muốn nói là bản thân ta nói với mọi người, không phải là lời của thiên tôn. Mọi người không nhìn thấy thiên tôn, nhưng ta có thể thấy được, vừa rồi khi lão nhân gia hắn nói, vẻ mặt trông rất đa cảm, tựa hồ là đang thở dài vì thiên hạ sinh linh..."

Các thôn dân đều im lặng.

Cao Nhất Diệp thấp giọng nói: "Lão nhân gia hắn khẳng định biết cái gì đó, nhưng đó là thiên đạo, không thể nói với những phàm nhân chúng ta được. Nếu tiết lộ thiên đạo cho chúng ta biết, sợ là những phàm nhân như chúng ta không gánh chịu nổi."

Những lời này doạ các thôn dân giật mình, họ suy đi nghĩ lại, cảm thấy thánh nữ nói rất có đạo lý, thiên tôn là thần tiên a, trước biết 500 năm, sau biết 500 năm, ở giữa còn biết 500 năm, nếu hắn nói thôn Trịnh Gia nguy hiểm, vậy nhất định rất nguy hiểm, chúng ta nên ngoan ngoãn nghe lời thiên tôn phân phó mới phải.

Mọi người liền làm bộ mặt nghiêm túc: "Chúng ta nghe thiên tôn nói, không chuyển về nữa. Ban ngày qua đó làm việc, làm việc

xong lập tức trở về thôn Cao Gia."

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu nhếch môi cười: "Mỗi ngày sau khi mặt trời mọc, hai chúng ta lái xe đưa mọi người đi đi về về vậy."

Các thôn dân suy đi nghĩ lại, điều này cũng đúng, sáng sớm thức dậy, để hai hậu sinh lái xe đưa chúng ta đến thôn Trịnh Gia, mọi người cùng nhau làm ruộng, cũng có thể chăm sóc lẫn nhau, làm ruộng xong lại cùng nhau ngồi xe trở về, cũng không cần thiết phải chuyển về thôn Trịnh Gia làm gì.

Chương 103: Xây đường trên mạng

Mấy ngày kế tiếp, các thôn dân Trịnh Gia bắt đầu bận bịu với công việc, sáng sớm mỗi ngày khi mặt trời mọc, họ tập trung ở cửa Cao Gia bảo, chờ mặt trời thức dậy là sẽ lên Xe Mặt Trời số 2 đến thôn Trịnh Gia.

Đương nhiên, đây chỉ là tình huống Lý Đạo Huyền nhìn thấy.

Ý nghĩ trong lòng họ thì Lý Đạo Huyền không thấy được: "Sáng sớm mỗi ngày, Mão Nhật Tinh Quan đánh thức mặt trời, chúng ta cưỡi tiên xa của thiên tôn mượn từ Mão Nhật Tinh Quan, về nhà làm ruộng, a, mỗi một ngày đều bắt đầu hoành tráng như vậy. Cho dù trên đường hoàng đế lão nhi làm ruộng cũng không có tiên xa mà ngồi đâu."

Kỳ thật, Sùng Trinh hoàng đế mới thượng nhiệm là một người còn rất trẻ, vốn không phải lão nhi, nhưng việc này lại không nằm trong phạm vi suy nghĩ của họ.

Lý Đạo Huyền quan sát một ngày, liền phát hiện ra một việc, tỉ lệ sử dụng ruộng đất của thôn Trịnh Gia chỉ có một phần tư.

Thì ra nhân khẩu vốn có của thôn Trịnh Gia hơn rất nhiều thôn Cao Gia, diện tích ruộng đất cũng gấp đôi thôn Cao Gia.

Khi Trịnh Ngạn Phu theo Vương Nhị tạo phản, đã mang theo phần lớn nhân khẩu của thôn Trịnh Gia, những người này trong mấy lần chiến đấu, hoặc chết, hoặc trở thành tội phạm cải tạo tại thôn Cao Gia.

Ruộng đất trong nhà của bộ phận thôn dân bị "mất đi" này hoàn toàn bỏ không, không có người gieo hạt, hơn 20 thôn dân hiện tại cũng theo quy của không đi chiếm dụng ruộng đất của nhà người khác, chỉ trồng trên đất của mình, bởi vậy tỉ lệ sử dụng ruộng đất tương đối kém.

Không thể lãng phí như vậy.

Lý Đạo Huyền gọi Cao Nhất Diệp và Tam Thập Nhị tới, bảo hai người đi xử lý vấn đề ruộng đất bỏ không.

Chuyện này khi Tam Thập Nhị làm sư gia cũng từng xử lý qua, nên rất nắm chắc, đầu tiên kiểm kê nhân khẩu còn lại hiện tại của thôn Trịnh Gia cùng với khế đất trên tay họ, sau đó lại kiểm kê trong số đám tội phạm cải tạo có người nào của thôn Trịnh Gia, trong tay họ còn có bao nhiêu khế đất.

Như vậy là có thể tra ra người nào bị chết, ruộng đất của nhà họ tự nhiên trở thành "nơi vô chủ", loại "nơi vô chủ" này thông thường là do triều đình định kỳ "đo đạc ruộng đất" mà điều tra ra, một lần nữa đem bán hoặc là phân phối lại.

Nhưng hiện tại sống lưng của thôn Cao Gia đã cứng, không cần đợi triều đình tới làm loại chuyện này nữa. Tam Thập Nhị phái ra sư gia Đàm Lập Văn dẫn người tới thôn Trịnh Gia đo đạc ruộng đất, đem những "nơi vô chủ" này cho hơn 20 nhân khẩu của thôn Trịnh Gia "mượn miễn thuế", đám tội phạm cải tạo đương nhiên không có phần.

Vừa chia như vậy, các thôn Trịnh Gia tương đương với không không có được gấp đôi ruộng đất để sử dụng, họ quả thật mừng rỡ như điên, cả đám như đánh máu gà ra sức mà trồng trọt.

Lần này cũng khiến đám tội phạm cải tạo nhìn mà đỏ mắt vô cùng, các thôn dân vốn dự định thảng bình làm tội phạm cả đời, trong lòng thầm phát thệ: Ta phải biểu hiện cho tốt để sớm ngày

kết thúc cải tạo, khôi phục thân trong sạch, tiếp theo lại có loại chuyện tốt "mượn ruộng miễn thuế" này là có thể tới phiên ta rồi.

Lúc này Lý Đạo Huyền lại đang suy nghĩ tới một việc khác: Xe Mặt Trời chạy trên quan đạo vẫn quá xóc nảy, đã nghiêm trọng ảnh hưởng đến hiệu suất giao thông. Sau này nếu như tầm nhìn mở ra càng nhiều thôn trang hơn, những quan đạo hư hại này sẽ nghiêm trọng ảnh hưởng tới sự phát triển vương quốc tí hon của ta.

Xem ra, có một câu châm ngôn nên đưa vào áp dụng rồi.

Muốn làm giàu, phải xây đường trước.

Lý Đạo Huyền đi xuống lầu, băng qua hai con đường, đi tới trước một công trường nhỏ, lối đi bộ ở đây đang được đào móc tu sửa. Y cũng không hiểu vì sao, lối đi bộ ở đây luôn trong tình trạng tu sửa, sửa xong lại móc, móc xong lại sửa, đã lặp đi lặp lại nhiều năm rồi.

Y dày mặt đi tới, đưa một lon nước cho một công nhân của công trường đang ngồi, cười nói: "Đại thúc, tường trong nhà cháu bị hư, cần chút xi măng để sửa, nhưng cháu tới chợ xây dựng mua một bao to thì lãng phí quá, cháu có thể lấy một chút từ công trường của chú được không? Chỉ cần một chút là được."

Lão công nhân cười ha ha: "Một chút không sao, nhanh lấy đi, thừa dịp đốc công không phát hiện."

Lý Đạo Huyền cảm ơn lão công nhân xong mới cầm hai túi nhựa tới, một túi chứa xi măng, một túi chứa cát, sau đó vội vàng sủi gấp, lông dê này nhổ rất thoải mái.

Về đến nhà, đang định bỏ xi măng vào trong hộp để các người tí hon tới làm, đột nhiên nghĩ đến, sửa đường là một công trình lớn, nhân khẩu thôn Cao Gia quá ít, vốn không có bao nhiêu nhân

lực tới làm việc này, xây một con đường dài năm sáu dặm phải mất bao lâu?

Mà thôi, con đường thứ nhất vẫn là bản thân ta tới động thủ vậy, dù sao từ lâu đã muốn làm công việc phương diện này một lần rồi, cảm giác rất thú vị.

Lý Đạo Huyền cầm tới một cái hộp nhựa bỏ không dùng đến, lại tìm kiếm phương pháp sử dụng xi măng trên mạng, dựa theo tỉ lệ đem xi măng và cát trộn với nước, rồi bỏ vào trong hộp liều mạng quấy lên, chẳng mấy chốc, một hộp xi măng nhỏ đã được trộn xong.

Sau đó đưa tay vào trong hộp, ấn vào nút "Đông","Bắc" vài lần, điều chỉnh tầm nhìn cách xa thôn một chút, cầm một tấm cạo nhỏ bằng kim loại, cạo hai cái xoát xoát lên mặt đất, quét đi cây khô, cỏ dại, đá vụn, làm ra một con đường mới ở bên cạnh quan đạo...

Trên mạng có thể tra được "quy trình thi công đường xi măng ở nông thôn", viết cực kỳ phức tạp, rất nhiều trình tự khó hiểu. Lý Đạo Huyền cũng bất chấp nhiều như vậy, chỉ phun qua nước làm ướt mặt đường, sau đó làm sẵn một đường "vạch phân cách", cái khác thì bỏ qua, tiếp theo đổ xi măng xuống, lại dùng miếng nhựa gạt cho phẳng.

Y tự mình động thủ, ở trong hộp xây một con đường dài sáu dặm, rộng năm trượng, thật ra nó chỉ tương đương với xây một con đường xi măng nhỏ rộng 7,5 xăng-ti-mét, dài 15 mét trong thế giới hiện thực, căn bản không mất bao nhiêu thời gian, xoát xoát xoát liền làm xong.

Mà công trình này nếu như giao cho các người tí hon làm, không biết phải làm bao lâu.

Bảo mẫu thiên tôn, trộn xi măng trên mạng, cảm giác còn rất hài lòng.

"A a a, mọi người nhìn kìa, thiên tôn lại thi tiên pháp."

Ngay khi Lý Đạo Huyền làm đường xi măng, một đám thôn dân chạy tới xem, ánh mắt họ ngạc nhiên, chỉ đứng ở xa trơ mắt nhìn một "tấm kim loại" thật lớn cạo rầm rầm trên mặt đất, khai sơn liệt thạch, thần uy vô cùng, mở ra một con đường mới ngay bên cạnh quan đạo.

Tiếp theo bùn xám từ trên bầu trời đổ xuống, lấp đầy con đường kia, thứ bùn xám đặc sệt kỳ lạ đó lan ra mấy dặm,"tấm kim loại" kỳ lạ kia lại xoát xoát xoát cạo tới cạo lui phía trên bùn xám, đem nó cạo nhẵn bóng như mặt nước.

Các thôn dân nhìn mà chết lặng: "Tiên... tiên pháp này của thiên tôn chúng ta xem không hiểu a, rốt cuộc cái này là đang làm gì?"

Bọn họ nghị luận hồi lâu, mới thấy Cao Nhất Diệp đi tới: "Thiên tôn ban thưởng cho chúng ta một con đường nối liền thôn Cao Gia và thôn Trịnh Gia, trong bảy ngày nghiêm cấm bất kỳ ai tới gần con đường này. Sau bảy ngày mới có thể sử dụng, mọi người hiểu chưa? Nếu có ai làm trái với pháp chỉ của thiên tôn, hừ..."

Nàng cong môi lên, hừ một tiếng, kỳ thật không dữ một chút nào, lại quá đáng yêu, nhưng những lời này cũng không nói hết, nghiêm phạt phía sau cũng không nói ra, đây mới là điều đáng sợ nhất, khiến cho vẻ mặt rõ ràng rất đáng yêu của nàng lại trở nên dọa người.

Các thôn dân vội vàng nói: "Không dám không dám, đâu có ai dám vi phạm pháp chỉ của thiên tôn."

Cao Nhất Diệp đưa tay chỉ vào đám tội phạm cải tạo: "Một đội tội phạm cải tạo tới đây, cầm ván gỗ làm phẳng mặt đường, sau đó đi tới đi lui tuần tra bên cạnh tiên lộ. Đừng nói là người, trong bảy

ngày, ngay cả chuột và thỏ cũng không cho phép một con nào chạy lên đường, bắt được phải đánh cho chết."

Các thôn dân toát mồ hôi: "Thánh nữ đại nhân, hạn hán mấy năm rồi, chuột thỏ chắc cũng đã chết sạch, yên tâm đi."

Chương 104: Nữ nhân sẽ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của ta

Thời gian bảy ngày trôi qua nhanh chóng.

Xi măng đã khô!

Thật ra trong năm ngày đã khô rồi, nhưng để bảo đảm, Lý Đạo Huyền vẫn đợi cho đủ bảy ngày, mới cho phép các người tí hon đi lên con đường xi măng mới tinh này.

Ngày đầu tiên "tiên lộ" khai thông, các thôn dân bỏ hết công việc trong tay, tất cả đều chạy tới bên cạnh con đường mới.

Người lớn thì dè dặt, trước tiên thò một chân đến trên đường xi măng, khẽ chọt chọt: "A, đường này cứng lắm."

"Cứng như đá vậy."

Sau khi phát hiện điểm này, các thôn dân cũng bạo gan hơn, đứng cả hai chân lên mặt đường xi măng, dưới chân có một loại cảm giác rất ổn định, rất chắc chắn.

"Đường này rất bằng phẳng, không có chút gồ ghề nào."

"Bên kia hơi nghiêng, có thể chơi rồi." Bọn trẻ chạy đến một chỗ dốc trên con đường, ngồi trên đỉnh trượt xuống dưới.

Các người lớn giật mình, vội vàng tiến lên kéo bọn trẻ lại: "Nghịch cái gì vậy? Tiên lộ của thiên tôn cho ngươi chơi sao?"

"Mọi người tránh ra tránh ra, xe đua tới rồi."

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu lái xe Xe Mặt Trời số 2, theo đường xi măng chạy tới, đi trên đường xi măng thoải mái hơn nhiều so với đi trên đường cát vàng, quả nhiên là vừa bằng vừa ổn, khi chạy không cần tốn nhiều sức.

Trước đây hai người chở thôn dân đầy một xe, tốc độ không dám quá nhanh.

Lấy tốc độ 40 ki lô mét trên một giờ chạy sáu dặm đường, cãi nhau hết 48 câu mới có thể đến nơi, nhưng hiện tại đường tốt rồi, hai người dám đẩy tốc độ lên tới 80 ki lô mét trên một giờ, từ thôn Cao Gia đến thôn Trịnh Gia chỉ cần cãi nhau 24 câu, nhanh gấp đôi.

Tuy nhiên, sau khi làm xong một con đường, Lý Đạo Huyền cũng đã chán ngấy công việc "thợ xây" này rồi, sau này làm đường không dự định tự mình động thủ nữa, y đưa cho Tam Thập Nhị một bao xi măng nhỏ, lại in ra một tờ giấy hướng dẫn đưa cho hắn, sau này nếu muốn làm đường thì để bản thân các người tí hon làm vậy.

Vì sao chỉ chớp mắt, thời gian trôi qua nhanh như điện.

Trong hộp tiến vào đoạn thời gian yên bình, huyện lệnh Lương Thế Hiền mới tới qua một thời gian sẽ đến "Lý gia" cầu một chút lương thực cứu tế, khắp nơi phát cháo cứu dân, dân chúng của huyện Trừng Thành cũng trải qua đoạn thời gian tĩnh dưỡng khó có được.

Cái đầu của tuần kiểm Trình Húc cũng giữ được, gã vốn dĩ cho rằng tân huyện lệnh là người đảng Đông Lâm, sau khi nhậm chức sẽ lập tức có ý nghĩ giết chết gã, không nghĩ tới Lương Thế Hiền này suốt ngày vội vàng phát cháo khắp nơi, hoàn toàn không nói nửa câu dư thừa nào với Trình Húc.

Hai vị quan viên chính và quân tạm thời tường an vô sự.

Cùng lúc đó, kinh thành, hoàng cung.

Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm vừa mới lên ngôi đang ngồi trong ngự thư phòng tra duyệt tấu chương, 16 là cái tuổi vốn nên vô ưu vô lự, nhưng trên mặt Chu Do Kiểm lại không nhìn thấy chút khí khái nào của một người thanh niên nên có.

Động tác hắn lật tấu chương rất chậm, bởi vì trên áo lót màu xanh nhạt phía dưới long bào của hắn có mấy mụn vá, nếu động tác quá lớn sẽ hất áo khoác ngoài lên, lộ ra mụn vá, làm hoàng đế như hắn sẽ xấu hổ muốn chết.

Lật tấu chương một lúc, thấy một bản tấu chương do huyện lệnh Trừng Thành Thiểm Tây là Lương Thế Hiền nộp lên, khiến hoàng đế trẻ tuổi lưu ý.

Xem xong, hai mắt Chu Do Kiểm nhếch lên: "Lớn mật, người này dám uy hiếp trẫm, muốn trẫm dùng quốc khố đi cứu tai, còn nói bằng không thiên hạ dao động, đừng trách hắn hiện tại không nói gì? Quả thật buồn cười."

Đang muốn lộn cái bàn mắng chửi người, gọi người bắt tiểu huyện lệnh này về chém, đột nhiên phát hiện một sấp tấu chương rất dày phía dưới hình như đều nói đến chuyện này. Hắn lại mở ra xem, thấy toàn là quan văn nói đều là việc Thiểm Tây, mỗi người đều khuyên mình xuất ra quốc khố, cứu nạn dân Thiểm Tây.

Cơn giận của Chu Do Kiểm đột nhiên dâng cao.

Thế nhưng, một người trêu chọc hắn nổi giận hắn có thể chém người, một trăm người trêu chọc hắn nổi giận, cho dù cơn giận của hắn lớn 100 lần, lại không thể chém người.

Chu Do Kiểm đẩy sấp tấu chương dày cộp này qua một bên, giữ lại không phát, vừa không đáp ứng miễn thuế, cũng không đáp

ứng lấy quốc khố của mình cứu tế, cũng không phái người đi thúc giục thu thuế ngân, dù sao thì cứ bỏ đó đi, chỉ cần trẫm không nhìn thấy, chuyện này liền không tồn tại, thiên hạ rộng lớn, chỉ một huyện Trừng Thành nho nhỏ, trẫm bỏ sót không nhìn thì có làm sao?

Hiện tại trẫm không thể đắc tội với tập đoàn quan văn, phải dựa vào họ hạ bệ Ngụy Trung Hiền, trước tiên thu hồi quyền lực vốn thuộc về trẫm vào tay lại nói, bằng không, cứ để mặc Ngụy Trung Hiền tiếp tục kiêu ngạo hống hách, hoàng vị của trẫm chỉ sợ cũng khó có thể bảo toàn.

Về phần Lý Đạo Huyền cũng có được khoảng thời gian nghỉ ngơi khó có được.

Trong hộp yên bình, Lý Đạo Huyền cũng không cần mỗi ngày nhìn chăm chăm vào. Mỗi ngày sáng sớm thức dậy y chỉ tiện tay ném chút đồ ăn, bảo đảm sinh hoạt cơ bản cho các người tí hon, lại mở máy xông khí dung tạo chút mưa phùn cho các người tí hon, sau đó y có thể sắp xếp một chút cuộc sống của mình rồi.

"Bố ơi, gần đây con kiếm được chút tiền, muốn mua cho bố mẹ một căn nhà mới."

"Ôi chao, Đạo Huyền, con làm gì mà kiếm được nhiều tiền vậy? Chẳng lẽ là thiết kế hình ảnh cấp độ thế giới gì sao?"

"Ha ha ha, gần đây con bán hàng trên TikTok, dựa vào lưu lượng kiếm tiền thôi."

"Hả? Lưu lượng là gì? Lưu lượng còn có thể kiếm tiền sao?"

"Bố không hiểu thì thôi! Dù sao bố chỉ cần biết con kiếm được tiền là được rồi. Con đã chuyển vào thẻ của bố 200 vạn, bố mẹ đi tìm mua một căn nhà mới đi."

"Này... Này... Sao bố mẹ có thể dùng tiền của con được, bố mẹ

có nhà ở mà, cũng có lương hưu, tiền của con giữ lại mà xài, lo cưới vợ trước đi."

"Con mới hơn 20 tuổi cưới vợ làm gì? Ông mập tên Lam Tinh Dương sát bên nhà con 35 tuổi mới cưới vợ kia kìa."

"Hiện tại chưa cưới vợ cũng tiết kiệm tiền đi, tương lai khi nào cưới vợ thì dùng, bố mẹ sẽ không dùng tiền của con đâu, tự mình giữ đi, lát nữa bố sẽ chuyển tiền lại cho con."

Ông bố hầm hầm cắt điện thoại.

Được thôi, Lý Đạo Huyền thầm vui trong bụng: Bố muốn chuyển lại cũng không được, thẻ ngân hàng của bố còn chưa mở chức năng chuyển khoản số lượng lớn, hơn nữa thủ tục mở rất phiền phức, bố mẹ khẳng định làm không được, ha ha ha ha hà.

Trong tay y còn rất nhiều tiền, bán đồ điêu khắc mini, bán đồ chơi các thứ, kiếm được không ít, bình thường lại không thích ra ngoài, muốn xài tiền cũng không biết xài ở đâu, lẽ nào thật muốn tìm vợ xài giúp mình?

Bỏ đi!

Nữ nhân sẽ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của ta, tạm thời không cần suy nghĩ.

Đi ra ngoài ăn gì ngon mới được, một mình xem phim, một mình đi chơi Hồng Nhai Động, một mình đến rạp 1949 xem hát, một mình đi nghe nhạc hội, cảm giác tự do thật tốt, đã lâu rồi chưa được như vậy.

Chương 105: Bạch Diên xin giúp đỡ

Sẩm tối, Lý Đạo Huyền kéo thân thể uể oải về đến nhà.

Ban ngày y hẹn Thái Tâm Tử đến bờ sông Gia Lăng, hai ông bạn cũ hóng gió thu, pha trà trò chuyện, cũng rất vui vẻ, lại rủ nhau đi ăn thịt nướng Truy Bác, mãi đến khi mặt trời gần xuống núi mới tận hứng mà về.

Về đến nhà lại theo thường lệ ngồi xuống bên cạnh cái hộp.

Trước tiên bao quát thôn Cao Gia, xem có vận hành như thường lệ hay không, lại chuyển tầm nhìn đến thôn Trịnh Gia, nhìn trong ruộng lúa mì đã bắt đầu ngoi lên, vừa lúc nhìn thấy hơn 20 người của thôn Trịnh Gia đang ngồi Xe Mặt Trời số 2 trở về nhà dưới ánh nắng chiều.

"Nhanh, mặt trời sắp xuống núi rồi!"

Cao Sơ Ngũ vội vã như ma đuổi: "Chậm một chút nữa, mọi người trên xe sẽ bị bỏ rơi trên đường."

Trịnh Đại Ngưu: "Ta đã kéo xuống mành che hết cỡ rồi, tốc độ hiện tại đã là lớn nhất."

Cao Sơ Ngũ: "Tốc độ lớn nhất sao lại chậm thế hả?"

Trịnh Đại Ngưu: "Bởi vì mặt trời đã sắp không xong rồi."

Hai tên ngốc gấp đến độ toát mồ hôi hột, hành khách trên xe lại chỉ cười ha hả, tựa hồ không để ý chút nào, nguyên một cái xe chở đầy người, cho dù mặt trời thật sự có xuống núi, họ cùng nhau

đẩy xe, kiểu gì cũng chả đưa xe trở về. Nhưng họ vẫn không nói gì, chỉ nhìn hai tên ngốc sốt ruột cũng rất thú vị.

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi mỉm cười, tầm nhìn lại trở về thôn Cao Gia, liền thấy Cao Nhất Diệp đang chơi nhảy dây với bọn trẻ con. Hiện tại nàng càng lúc càng thả mình rồi, không còn cố ý bảo trì dáng điệu cao quý của thánh nữ nữa, mà là nghe pháp chỉ của thiên tôn, muốn trở về bản thân như lúc đầu.

Nàng là nữ hài làm loạn nhất, tùy hứng nghịch ngợm nhất của thôn Cao Gia, mà không phải một cái bình hoa, càng muốn chơi nhảy dây với bọn trẻ con.

Bọn trẻ vừa nhảy dây, còn vừa hát bài ca Bính âm: "Mở to miệng a a a, miệng tròn o o o, bẹp miệng e e e, răng phải đều thì hát mới hay."

Vương tiên sinh dạy học đang cầm một cây thước, lao ra từ Cao Gia bảo: "Cao Tam Oa, tên khốn khiếp này, bài tập trò nộp cho ta, chữ áp của 'áp tử' lại viết y a để thay thế, buồn cười, quả thật buồn cười."

Cao Tam Oa luống cuống, vội vàng trốn đến phía sau Cao Nhất Diệp. Cao Nhất Diệp lại trở tay lôi nó ra, đưa tới trước mặt Vương tiên sinh: "Tiên sinh đánh mạnh lên, ha ha ha."

Vương tiên sinh giơ thước lên, chát một cái, lòng bàn tay Cao Tam Oa nháy mắt đỏ lên. Vương tiên sinh còn chưa hết giận: "Đi viết chữ áp một trăm lần cho ta."

Lý Đạo Huyền cười to: "Cao Tam Oa có đủ tuổi thơ rồi."

Lại quay đầu nhìn, một đám thợ thủ công đang ngồi trong Giếng Thợ, mặt hướng về mặt trời trò chuyện: "La Lông Chân, sao gần đây ngươi hay trở về huyện thành thế? Ngươi là trụ tọa tượng, đã trốn dịch hai tháng rồi, trở lại không sợ bị bắt hay sao?"

La Lông Chân cười hề hề: "Hiện tại trong huyện thành rất nhiều nạn dân đang chờ huyện lệnh lão gia phát cháo, ta lẫn vào trong đó, có ai tìm ra ta đâu. Mấy lần ta trở về là muốn đi tìm mấy đồng nghiệp cũ, nói cho bọn hắn việc ở thôn Cao Gia, qua mấy ngày nữa họ cũng tới rồi."

Lý Đại cười: "Nếu ngươi thật sự lôi kéo thêm mấy công tượng, thiên tôn lão nhân gia hắn khẳng định rất thích, nhất định sẽ trọng thưởng ngươi."

La Lông Chân cũng cười: "Thưởng hay không cũng không sao, hiện tại có cuộc sống tốt như vậy đều là nhờ thiên tôn ban tặng, mặc dù ta người nhỏ sức yếu, nhưng nếu có thể làm chút việc gì khiến thiên tôn yêu thích, dù xông pha khói lửa, không chối từ."

Đúng lúc này...

Ngoài bảo vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, một chiếc xe ngựa chạy vội tới, còn có vài con khoái mã chạy theo bên cạnh, đến trước bảo người đánh xe mới nhảy xuống xe ngựa, một bộ bạch y thướt tha, chính là Bạch Diên.

Hai chân hắn vừa chạm đất, liền ngửa đầu đắc ý cười to: "Ha ha ha, ta ngự xe ngựa quá giỏi, môn "Ngự" này trong quân tử lục nghệ vẫn chưa tụt dốc chút nào."

Tam Thập Nhị trong bảo đã sớm nhận được lính gác thông báo, dẫn theo sư gia Đàm Lập Văn của hắn đi ra nghênh đón: "Bạch tiên sinh, đã lâu không gặp, phong thái như trước a, ngày hôm nay ngọn gió nào đưa ngươi tới đây?"

Bạch Diên chấn động, trước tiên tiện tay ôm quyền với Tam Thập Nhị, sau đó ngẩng đầu, quay về bầu trời, trịnh trọng hành đại lễ một cái, lúc này mới lên tiếng: "Lần này Bạch mỗ tới thôn Cao Gia, là có một chuyện muốn nhờ."

Lý Đạo Huyền thầm lấy làm lạ: Xem ra chuyện không nhỏ, ngay cả xe ngựa cũng xuất động, trong xe khẳng định chở phu nhân của Bạch Diên và công tử rồi.

Tam Thập Nhị nói: "Chuyện gì?"

Bạch Diên nói: "Ta muốn đưa vợ con đến thôn Cao Gia ở nhờ, hy vọng Tam quản sự thay ta trông nom."

Hiện tại Tam Thập Nhị được mọi người gọi là "quản sự" rồi, không còn gọi là sư gia nữa.

Nghe hắn nói vậy, trong bụng Tam Thập Nhị đánh thót một cái: "Đã xảy ra chuyện gì? mà vợ con ngươi cần phải đi tránh như vậy?"

Bạch Diên thở dài: "Bên cạnh Bạch gia bảo chính là núi Hoàng Long, cái này thì ngươi biết chứ?"

Tam Thập Nhị gật đầu: "Biết."

Bạch Diên: "Thời gian gần đây, một đám hung tặc tụ tập trên núi Hoàng Long, nhân số tới vài nghìn, trời biết lúc nào chúng sẽ đánh từ trên núi xuống, công vào Bạch gia bảo ta, ta trái lo phải nghĩ, vẫn là đưa vợ con đến thôn Cao Gia cho an toàn."

Tam Thập Nhị giật mình thảng thốt: "Mấy nghìn người, nhiều vậy sao?"

Bạch Diên sắc mặt nặng nề gật đầu.

Tam Thập Nhị: "Tân nhiệm huyện lệnh Lương Thế Hiền không còn giục thu thuế ngân nữa, trái lại khắp nơi phát cháo. Dân chúng huyện Trừng Thành hẳn là có thể sống sót rồi, sao lại còn tụ tập thành phản tặc quy mô như vậy? Chẳng lẽ là Vương Nhị ngóc đầu trở lại? Chúng ta và Vương Nhị có chút giao tình, ngươi cũng từng vào núi cứu tính mạng của hắn, chắc hắn..."

Bạch Diên đè thấp giọng nói: "Không phải là người của Bạch Thủy Vương Nhị, mà là người từ huyện Lạc Xuyên phía tây và huyện Nghi Xuyên phía Bắc qua đó. Các ngươi ít đi lại nên tin tức không linh, hiện tại mặc dù huyện Trừng Thành đã yên bình, nhưng mấy huyện phía bắc tình huống lại tệ lắm, huyện Lạc Xuyên, huyện Nghi Xuyên, huyện Thanh Giản, huyện Phủ Cốc, huyện Mễ Chi... khắp nơi là loạn tặc, tình trạng chỉ hơn chứ không kém huyện Trừng Thành chúng ta hai tháng trước đâu."

Tam Thập Nhị hoảng hồn: "Nhiều huyện hỗn loạn như vậy sao? Ta... còn tưởng chỉ có huyện Trừng Thành chúng ta náo loạn thôi chứ."

Bạch Diên lắc đầu: "Ngươi không biết lần tạo phản đó của Vương Nhị có ảnh hưởng lớn thế nào, trong lục lâm hắn có uy danh rất lớn, có thể nói vung tay hô một tiếng, Cửu Châu chia cắt."

Nghe đến đó Lý Đạo Huyền cũng không khỏi nhíu mày, thở dài một hơi, ài, cái gì nên tới rốt cuộc cũng tới, vừa rồi Bạch Diên nhắc tới huyện Mễ Chi, nói cách khác, vị đại thần cùng họ với mình kia hiện tại cũng đã nằm trong trạng thái manh nha rồi đấy, nếu như hiện tại tầm nhìn của mình có thể chuyển sang huyện Mễ Chi, nói không chừng còn có thể ngăn cản, nhưng mà cũng không thể.

Vả lại, sự tan vỡ của Đại Minh triều là kết quả của phản ứng hoá học sinh ra giữa thiên tai và các loại ảnh hưởng chính trị, cũng không phải quản được đại thần họ Lý là có thể cứu vớt.

Cho dù ngăn cản được Lý đại thần, cũng không ngăn được Đại Minh bị diệt.

Bạch Diên: "Nói chung, Bạch gia bảo có thể bị tặc quân tấn công bất cứ lúc nào, ta chỉ có thể đưa vợ con phó thác đến thôn Cao Gia thôi, xin đấy!"

Chương 106: Tặc quân lại tới

Bạch Diên là bạn cũ của thôn Cao Gia, yêu cầu của hắn đương nhiên không có lý do gì cự tuyệt, Tam Thập Nhị vội vàng mời phu nhân của Bạch Diên và công tử cùng với mấy nô bộc nha hoàn vào trong bảo, lại bảo sư gia Đàm Lập Văn thu xếp phòng ở và đồ dùng hằng ngày cho họ.

Bạch Diên ôm quyền nói: "Đa tạ thiên tôn, đa tạ Tam quản sự, vợ con ta ở đây sẽ không còn lo lắng gì nữa. Hiện tại ta phải trở về Bạch gia bảo, tổ chức dân đoàn, chuẩn bị chống lại tặc quân bất cứ lúc nào."

Tam Thập Nhị nhíu mày suy nghĩ một chút: "Mấy nghìn tặc quân, cho dù Bạch gia bảo ngươi chơi ra hoa cũng không thể ngăn cản được đâu? Việc này, vẫn phải nhờ quan phủ."

Bạch Diên: "Quan phủ... ài... ngươi cũng biết, huyện Trừng Thành cũng chỉ có một mình tuần kiểm Trình Húc là đem theo hơn trăm binh đinh, đánh tiểu tặc bình thường cũng được, gặp phải mấy nghìn tặc quân, hắn chỉ có thể đi gặp thái nãi nãi của hắn thôi."

Tam Thập Nhị câm nín.

Bạch Diên nói: "Nói chung, ta phải đi về trước, nếu Bạch gia bảo không chống lại được, ta cũng lại trốn tới thôn Cao Gia, đến lúc đó hy vọng thôn Cao Gia lại cứu ta thêm một lần."

Tam Thập Nhị đáp lễ lại: "Bảo trọng, thấy tình thế không ổn, lập tức qua đây ngay nhé."

Bạch Diên xoay người lên xe ngựa, đánh xe không, trở lại theo

con đường cũ. Bọn gia đinh theo hắn tới cũng thúc ngựa đuổi theo, đám người tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, trong nháy mắt đã biến mất trong ánh mặt trời chiều.

Đạo Huyền nhìn Bạch Diên rời đi, trong lòng cũng có chút lo lắng.

Bạch Diên này là một người thú vị, Lý Đạo Huyền ở trên trời nhìn hắn cũng đã lâu, cũng có chút cảm tình. Thật giống như ngươi thường hay xem Tống Tiểu Bảo diễn tiểu phẩm, sau khi xem nhiều rồi, một ngày nào đó ngươi nghe nói Tống Tiểu Bảo muốn tay không một mình đấu với một trăm tên lưu manh tay cầm gậy gộc, ngươi khó tránh khỏi cũng cảm thấy lo lắng cho hắn.

Xem ra, là lúc xuất động Xe Mặt Trời số 3 rồi.

"Nhất Diệp, đi gọi Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu tới đây."

Cao Nhất Diệp vội vàng hành động, bắt đầu đảm nhiệm quan chuyển lời.

Lý Đạo Huyền đem Xe Mặt Trời số 3 đã độ xong, chậm rãi đặt xuống trước mặt Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu.

Xe Mặt Trời rất lớn, dài đến 14 xăng-ti-mét, bên trong Minh Mạt là 28 mét, dài hơn 9 trượng, đặt ở trước mặt các người tí hon thân cao chưa đến 1 xăng-ti-mét, hiệu quả thị giác phải nói rất bùng nổ.

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu ngẩng đầu lên, nhìn chiếc xe khổng lồ này tựa như người hiện đại đứng ở đằng trước xe đầu kéo vậy, miệng há hốc không khép lại được: "Lớn vậy sao?"

Lý Đạo Huyền: "Nếu không đủ lớn, sẽ không vận chuyển được máy ném đá."

Hai tên ngốc: "Hả? Vận chuyển máy ném đá làm gì?"

Tam Thập Nhị gõ đầu cốc cốc hai cái cho hai người: "Còn không rõ? Thiên tôn muốn hai các ngươi dùng chiếc xe khổng lồ này vận chuyển máy ném đá qua cho Bạch gia bảo, trợ giúp Bạch tiên sinh ngăn địch."

Lúc này hai người mới bừng tỉnh hiểu ra.

"Ngày mai sau khi mặt trời mọc, hai các ngươi trước tiên làm quen chiếc xe này một chút, cách thức điều khiển cũng giống như Xe Mặt Trời trước đây, chỉ là chiếc xe này lớn hơn thôi, quán tính cũng lớn hơn, khi chuyển hướng cũng không linh hoạt, các ngươi cần phải thích ứng trước, tốc độ nhất định phải chậm."

Sáng sớm hôm sau, mặt trời vừa mới ló, hai tên ngốc đã bắt đầu luyện tập lái xe Xe Mặt Trời số 3. Mặc dù họ ngốc, nhưng động tác linh hoạt, phản ứng cũng nhanh, rất thích hợp với việc lái xe, chỉ tốn thời gian một ngày đã có thể lái xe một cách thuần thục rồi.

Sáng sớm ngày thứ ba, Lý Đạo Huyền liền đưa ra máy ném đá lần trước dùng để đối phó với Vô Thượng Minh Vương, đặt nó lên xe. Máy ném đá này chỉ dài 3 xăng-ti-mét, đặt ở trên xe hoàn toàn không thành vấn đề, còn có thể đặt trồng lên nhau mấy cái, chỉ là sau khi đưa đến Bạch gia bảo rồi, Bạch Diên muốn đưa chúng nó xuống xe chỉ sợ sẽ phải vất vả.

Nhưng Lý Đạo Huyền rất có lòng tin với trí tuệ của nhân dân lao động cổ đại, họ nhất định có thể sử dụng tốt những máy ném đá này.

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu đã xuất phát, chở đầy một xe là máy ném đá, đi tới Bạch gia bảo cách xa hơn 40 dặm...

Xe quá lớn, quan đạo có vẻ hơi chật, bánh xe thường phải đi qua lớp cỏ bên ngoài quan đạo.

Cũng may bánh xe đủ lớn, hai người chỉ cần chạy chậm một chút, tránh những hố to và tảng đá to là có thể ổn định đi về phía trước.

Cùng lúc đó, cửu phẩm tuần kiểm Trình Húc đang dẫn theo hơn trăm binh sĩ thủ hạ của mình, đi về hướng núi Hoàng Long.

"Bà nội cha nó!"

Trình Húc hùng hổ chửi một câu: "Lão tử phí công không biết bao nhiêu, rốt cuộc diệt sạch đám tặc quân cứt chó của huyện Trừng Thành, nào ngờ chỉ nháy mắt, tặc quân của huyện khác lại tới rồi, con mẹ nó, ta thật sự muốn chơi chết mẹ chúng nó. Huyện lệnh Lạc Xuyên, huyện lệnh Nghi Xuyên, ta chơi mười tám đời tổ tông hai nhà các ngươi."

Phó tuần kiểm thấp giọng nói: "Lão đại, người chúng ta phải mắng là tuần kiểm Nghi Xuyên và tuần kiểm Lạc Xuyên chứ, là họ không tiêu diệt được tặc, khiến cho tặc quân quá cảnh, sao ngài lại mắng huyện lệnh?"

Trình Húc: "Hai tuần kiểm đó đều là võ quan giống ta, đương nhiên ta phải rõ ràng nỗi khổ tâm của họ chứ, tặc quân thế lớn, họ cũng như ta chỉ có hơn trăm bộ hạ, làm gì mà ngăn cản được? Việc này không thể trách bọn hắn được, đều do quan văn thúc thuế quá khốc liệt, bức lương dân làm tặc, võ quan chúng ta không có trách nhiệm."

Đám thủ hạ câm nín.

Chung quy cảm thấy có chỗ nào không đúng, nhưng suy đi nghĩ lại, cảm thấy vẫn đúng.

Phó tuần kiểm thấp giọng nói: "Lão đại, chúng ta đến núi Hoàng Long rồi, lập tức công lên sao?"

Trình Húc: "Công cái rắm! Ngươi chưa nghe nói sao? Từ Lạc

Xuyên qua đây hai ba ngàn tặc nhân, từ Nghi Xuyên qua đây hai ba nghìn tặc nhân, cộng lại một chỗ ít nhất cũng năm nghìn. Hơn trăm người chúng ta đi đánh năm nghìn? Con mẹ nó có phải ngươi chán sống lâu rồi không? Đến dưới chân núi Hoàng Long rồi, lão tử một bước cũng không lên núi, phải đến Bạch gia bảo uống trà, ăn uống một phen. Nếu tặc tử lui về Lạc Xuyên và Nghi Xuyên, chúng ta lại trở về báo công, nói chúng ta lấy một trăm địch năm nghìn, đại phá tặc quân, đã đuổi chúng đi. Nếu tặc quân công tới... Hừ hừ..."

Phó tuần kiểm: "Bỏ chạy ư? Sau đó thượng thư triều đình, tội tặc quân thế lớn không thể chiến."

Trình Húc vỗ vào mũ giáp phó tuần kiểm một cái: "Tiểu tử ngươi cuối cùng cũng thông minh rồi đó, phía trước chính là Bạch gia bảo rồi."

Trình Húc nhìn Bạch gia bảo xa xa đằng trước: "Ui, Bạch gia bảo này, tường bảo lại dày hơn cao hơn rồi, xem ra gần đây tiêu tốn không ít tiền."

Phía trước cửa bảo mở ra, Bạch Diên đi ra nghênh đón, quay về Trình Húc ôm quyền: "Trình tướng quân đại giá quang lâm, Bạch gia bảo cảm thấy rất vinh hạnh."

Trình Húc cười to: "Bạch tiên sinh, khẳng định ngươi biết vì sao ta tới đây."

Bạch Diên: "Đương nhiên là vì núi Hoàng Long này rồi."

Nói đến đây, hai người đều không kiềm chế được quay đầu nhìn về phía núi Hoàng Long, núi Hoàng Long sừng sững ở phía bắc Bạch gia bảo, núi cao mấy trăm trượng, quanh co khúc khuỷu, địa thế hiểm trở.

Vị trí hiện tại hai người đang đứng chỉ có thể thấy được một

góc của núi Hoàng Long, căn bản không thể nhìn thấy toàn cảnh.

Trình Húc: "Bạch tiên sinh, mấy nghìn tặc nhân ở ngay trên núi bên cạnh ngươi, ngươi lại còn không chút hoang mang đóng giữ nơi này, phần dũng khí này, rất khó có được."

Bạch Diên cười khổ: "Dân chúng hơn mười dặm quanh đây đều trông chờ vào ta bảo vệ bọn họ, há lại có đạo lý tặc tử vừa đến, ta lại chạy trước rồi? Điều này không hợp với lễ, mà môn Lễ này, chính là một trong quân tử lục nghệ, tại hạ rất chú ý đối với cái này."

Chương 107: Máy ném đá đưa đến

Trình Húc cười thầm trong bụng: đã niên đại gì rồi, còn đem quân tử lục nghệ treo bên mép, hiện tại là Minh triều rồi, chó cũng không thèm học quân tử lục nghệ.

Trình Húc nói: "Bạch tiên sinh, bản tướng quân cũng không cần nhiều lời, nếu tặc quân trên núi Hoàng Long này đi huyện khác, đó không phải việc của ta nữa. Nhưng nếu như vào huyện Trừng Thành, ta nhất định phải quản, cho nên trong mấy ngày tới, ta phải làm phiền Bạch gia bảo rồi."

Bạch Diên biết, cái gọi là "làm phiền" của người này, thật ra chính là muốn ở chỗ này ăn uống thôi, loại chuyện này xem như là quy củ cũ, quân đội triều đình xuất chinh, đi tới đâu thì ăn đại hộ ở đó, nếu không có đại hộ có thể ăn, vậy rất có khả năng sẽ để mặc binh cướp của dân...

Đương nhiên, nếu điều đó bị quan văn địa phương hạch tội, võ quan cũng có khả năng rơi đầu, ăn đại hộ mà ăn phải nhà có bối cảnh lớn, hậu trường cứng, cũng có khả năng bị hạch tội, vẫn là phải rơi đầu.

Mọi người đều là đang khiêu vũ trên sợi dây thừng!

Bạch Diên cũng không ngại quan binh tới ăn uống, nếu trong bảo có một đội quan binh chính quy đồn trú, đối với Bạch gia bảo hiện tại cũng là một chuyện tốt, cho dù bắt đầu đánh trận những quan binh này tám chín phần mười là sẽ chạy trốn, nhưng chỉ cần họ đóng quân ở chỗ này, là có thể tạo thành hiệu quả chấn nhiếp tặc nhân rồi.

Làm kinh sợ tặc nhân không dám tiến công, đó mới là kết quả lý tưởng nhất.

Bạch Diên mỉm cười: "Trình tướng quân nguyện ý đóng quân tại Bạch gia bảo ta, đó là phúc khí của Bạch mỗ ta, cũng là phúc khí của toàn bộ dân chúng trong phương viên hơn mười dặm phụ cận Bạch gia bảo, mời vào."

Trình Húc dẫn quân tiến vào bảo, thấy tường bảo của Bạch gia bảo đang được tu sửa, rộng hơn dày hơn cao hơn, đáng tiếc chính là Bạch gia bảo nhân lực có hạn, xây tường bảo chưa đủ nhanh, hiện tại cũng chỉ là một bán thành phẩm, vẫn còn ở tiêu chuẩn hương thân đại viện, còn xa mới đến mức độ có thể chống đỡ được tặc quân tiến công quy mô lớn.

Hơn mười gia đinh và trên trăm dân đoàn đang cầm cung tiễn, canh giữ ở khắp các nơi trong bảo, trên bốn vọng lâu đều có lính gác, luôn mật thiết giám thị tứ phương.

Trình Húc thầm nghĩ: Bạch gia bảo này cũng coi như mạnh, nhưng mà, chỉ bằng nhiêu đây thì còn xa mới đủ, cho dù có thêm 100 sĩ binh của ta nữa, muốn chống lại năm sáu ngàn tặc nhân, vẫn là phải đến chỗ thái nãi nãi báo danh thôi.

Thái nãi nãi a, tằng tôn còn trẻ, còn chưa thể đến chỗ của ngài được, nếu như tặc nhân tới, khẳng định tằng tôn sẽ chạy trốn đầu tiên, xin ngài đừng trách ta làm mất uy danh của Trình gia.

Gã đang suy nghĩ trên mây, đột nhiên lính gác trên vọng lâu cúi đầu la to: "Lão gia, lão gia!"

Hắn vừa la lên, thiếu chút nữa khiến Trình Húc hồn bất phụ thể, gã la toáng lên: "Chuyện gì? Tặc quân tới rồi sao?"

Bạch Diên ngẩng đầu: "Nói!"

Lính gác kia vui mừng nói: "Cao Sơ Ngũ tới rồi."

"Cao Sơ Ngũ?" Bạch Diên ngạc nhiên: "Là ai?"

Lính gác toát mồ hôi: "Tên ngốc to con của thôn Cao Gia, đã tới chỗ chúng ta vài lần."

Lúc này Bạch Diên mới bừng tỉnh: "A, ta nhớ ra rồi, là tên đó, ta nhớ rất rõ."

Bọn gia đinh nghẹn họng.

Lính gác lớn tiếng nói: "Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu lái một chiếc xe rất lớn tới đây, chở trên xe rất nhiều máy ném đá của tiên gia."

Bạch Diên vừa nghe nói vậy, liền mừng rỡ: "Máy ném đá tiên gia? Là cái loại lần trước chúng ta dùng để đối phó với Vô Thượng Minh Vương đó sao?"

Lần trước lính gác cũng theo Bạch Diên tham gia trận chiến với Vô Thượng Minh Vương, cho nên nhận ra, hắn lớn tiếng nói: "Đúng vậy, chính là cái đó."

Bạch Diên cười to: "Mau, mau mau mở cửa bảo, đón hắn vào."

Lính gác: "Xe kia to quá, xem ra không vào bảo được, chỉ có thể đậu ở cửa bảo thôi."

Trình Húc đứng ở bên cạnh, nghe Bạch Diên và lính gác nói mấy lời kỳ lạ nghe không hiểu gì, xe gì có thể chở được máy ném đá? Từ xưa đến nay, máy ném đá đều là phe công thành tạm thời chặt cây chế tạo, hoặc là Hồi hồi pháo do người Mông Cổ sử dụng, lắp bốn bánh xe, do quân đội đẩy di chuyển.

Cho tới bây giờ chưa nghe nói qua có máy ném đá nào dùng xe vận chuyển được, xe này phải lớn thế nào?

Trình Húc vội vã bước lên tường bảo, đứng trên vọng lâu và

nhìn ra bên ngoài, đập vào mắt là một chiếc xe siêu to khổng lồ dài gần chín trượng, đang dọc theo quan đạo ầm ầm chạy tới, bánh xe khổng lồ nghiền qua bụi cây cỏ khô hai bên quan đạo khiến cát bụi mù mịt, thanh thế kinh người.

Thiếu chút nữa Trình Húc bị rớt cả cằm xuống đất: "Xe quỷ gì thế này?"

Phó tuần kiểm tiến đến bên tai hắn, thấp giọng nói: "Lão đại, ta nhớ ra rồi, lần trước khi chúng ta phục kích phản quân Tiểu Bá Vương, đột nhiên một chiếc xe quái dị ở đâu nhảy ra đâm chết Tiểu Bá Vương, sau đó nghênh ngang mà đi, chẳng lẽ chính là..."

Trình Húc lắc đầu: "Chiếc xe lúc đó nhỏ hơn chiếc xe hiện tại quá nhiều."

Phó tuần kiểm: "Thế nhưng cái tấm phía trên xe, còn có bánh xe màu đen kỳ lạ, nó giống nhau lắm."

Hắn nói chính là lốp xe cao su và tấm năng lượng mặt trời. Trình Húc nhìn kỹ, quả thật, rất giống, liền đè thấp giọng nói: "Nhìn nhiều nói ít, xem Bạch gia bảo này và chiếc xe quái dị này rốt cuộc muốn giở trò gì."

Xe Mặt Trời số 3 đứng ở cửa Bạch gia bảo, Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu từ trên xe nhảy xuống, cười chào hỏi bọn gia đinh của Bạch gia bảo.

Bạch Diên cũng ra nghênh đón, lập tức tổ chức nhân thủ đưa máy ném đá xuống xe.

Máy ném đá dài rộng hai trượng, rất nặng, nhưng vẫn không làm khó được những người quen với công việc nặng nhọc. Người của Bạch gia bảo trước tiên dùng dây thừng buộc lại máy ném đá, hơn mười người cùng nhau phát lực kéo dây thừng, lại phái mấy người bò lên xe, dùng gậy cố sức bẩy bên kia, cứ như thế hai bên

cùng nhau dùng lực, máy ném đá khổng lồ liền chậm rãi trượt xuống xe...

Trình Húc đứng trên vọng lâu của Bạch gia bảo nhìn bọn họ làm việc, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Lũ ngu ngốc này, máy ném đá lớn như vậy, kéo xuống từ trên thùng xe cao như thế, rơi xuống đất là lỏng lẻo ngay, nó là thứ đồ chơi rất yếu ớt."

Hắn còn chưa dứt lời, máy ném đá liền đánh cái rầm rơi xuống đất.

Nhưng hình ảnh bị ngã lỏng lẻo như trong tưởng tượng của Trình Húc cũng không xuất hiện, nhựa đâu dễ bị đổ hư như vậy, nó không chỉ không hư, còn nảy tưng tưng tưng lên vài cái.

Trình Húc: "Mẹ kiếp, máy ném đá quỷ gì thế này?"

Từng bộ từng bộ máy ném đá từ trên xe kéo xuống, lại dùng gỗ lăn làm bánh xe đẩy vào Bạch gia bảo, chẳng mấy chốc, mười chiếc đã được xếp ngay ngắn.

Bạch Diên mừng rỡ, nắm lấy vai Cao Sơ Ngũ nói: "Trở lại thay ta tạ ân thiên tôn."

Cao Sơ Ngũ gãi gãi đầu cười ngây ngô: "Được, máy ném đá đưa cho ngươi hết rồi, vậy chúng ta cũng trở về thôi."

Bạch Diên phất tay tiễn biệt, quay đầu lại liền tinh thần đại chấn: "Gọi hết nông hộ có sức lực lớn nhất trong bảo ra đây, ta muốn dạy họ sử dụng loại máy ném đá này thế nào."

Trình Húc đứng ở trên tường bảo xem kịch, nghĩ thầm: Số máy ném đá đủ mọi màu sắc, trông rất ngả ngớn này, bên trên lại không có một sợi gân bò nào, làm sao để bắn tảng đá bay ra ngoài? Thứ này làm gì dùng được.

Nhưng gã lập tức đã bị vả mặt!

Bạch Diên chỉ huy nông hộ đi tới, khiêng tảng đá bỏ vào cái môi của máy ném đá, sau đó chỉ huy nông hộ dùng búa lớn đập mạnh vào cơ quan, cánh tay đòn bằng nhựa của máy ném đá vô thanh vô tức rung lên, quăng một cái, tảng đá to tướng bay qua tường bảo, bay đến bãi đất trống bên ngoài, rơi xuống đất làm ầm một tiếng.

Chương 108: Trời tối đừng đi thôn Cao Gia

Trình Húc: "Mẹ nó, máy ném đá thoạt nhìn quái lạ này lại thật sự dùng được, nó làm thế nào nhỉ?"

Phó tuần kiểm cũng ngớ cả người: "Lần này, Bạch gia bảo có tới mười cái máy ném đá, tặc tử càng nhiều, máy ném đá ném qua cũng càng dễ trúng người."

Trình Húc: "Đồ ngu, máy ném đá thì đập chết được mấy người? Tác dụng chân chính của thứ này là đập tan sĩ khí của tặc quân! Tặc tử vốn là đám ô hợp, khi đánh trận sẽ không chịu dùng mệnh xông lên, máy ném đá này chỉ cần đập mấy tảng đá vào trong trận tặc quân, tặc tử sau trận sẽ lùi bước không tiến nữa. Mà đám liều mạng trước trận cứ mải xông lên, quân trận sẽ bị chia cắt làm hai, là có thể dễ dàng chia ra đánh tan."

Nói xong, gã lại buông tay, tặc lưỡi một tiếng: "Cho dù đem tặc quân chia cắt làm hai, khiến đầu đuôi không thể trông thấy nhau, nhưng lấy lực hiện tại của chúng ta cộng thêm dân đoàn của Bạch gia bảo, vẫn không thể chống lại tặc quân."

So với máy ném đá, Trình Húc càng lưu ý hơn chính là chiếc xe cổ quái kia. Chiếc xe đó quá lớn, quá uy vũ, ngay cả máy ném đá dài rộng hai trượng cũng có thể vận chuyển, nếu dùng nó để vận chuyển binh lính hoặc lương thảo, quả thật là...

Gã lại nghĩ tới lần trước đó, hình ảnh chiếc xe kỳ lạ kia lao vào trong trận của phản quân Tiểu Bá Vương, cường đạo bị đụng bay tứ tung, thầm nghĩ trong bụng: đây mới là thứ chân chính lợi hại!

Đáng tiếc chính là quá mức cồng kềnh, tại những nơi có địa hình gồ ghề không bằng phẳng sẽ không thể chạy được.

Vừa rồi khi nó đưa hết máy ném đá tới sau đó quay đầu rời đi, chỉ động tác quay đầu đã tốn thời gian nửa ngày, khi chuyển hướng vừa chậm lại vừa đần, nếu mình chỉ huy binh sĩ nghênh chiến chiếc xe này, sẽ thừa dịp khi xe này chuyển hướng mệnh lệnh binh sĩ leo lên, loạn đao chém chết người lái xe.

Mà thôi, Bạch gia bảo này cuối cùng vẫn là không thủ được.

Trong đầu gã toàn là ý nghĩ chạy trốn vẫn không thay đổi, chỉ qua loa nghiên cứu việc "phòng thủ Bạch gia bảo" với Bạch Diên, lời nói toàn nghe tai này lọt tai kia, không để trong lòng. Sau hơn hai canh giờ thì đến giờ cơm, quản sự của Bạch gia bắt đầu thu xếp cơm canh cho bọn lính, Trình Húc cũng chuẩn bị sẵn sàng để ăn trực rồi.

Đúng lúc này, trong tai lại vang lên âm thanh ầm ầm ầm.

Trình Húc nhận lấy hai cái màn thầu quản sự Bạch gia đưa qua, vừa nhai màn thầu vừa bò lên trên vọng lâu, nhìn về phương hướng phát ra âm thanh đó, chiếc xe quái lạ kia lại tới...

Bạch Diên lại ra ngoài nghênh đón.

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu dừng xe ở trước cửa bảo, nhếch môi cười: "Bạch lão gia, thiên tôn lại bảo chúng tôi đưa xe đồ tốt thứ hai tới đây."

Bạch Diên hiếu kỳ nhìn qua, lần này đưa tới là một đống xe bắn tên đủ mọi màu sắc...

Số xe bắn tên này chính là Lý Đạo Huyền đặt hàng loại xe bắn tên tỷ lệ 1 phần 200 của đối tác bán hàng trên TikTok, Công Ty Trách nhiệm hữu hạn Đồ Chơi Ninh Dương, đặc biệt làm vì chủ đề "mỗi ngày của vương quốc tí hon", Lý Đạo Huyền lại đưa qua cho

Bạch Diên 10 chiếc.

Số xe bắn tên này ngoại trừ chất liệu bằng nhựa, chỉnh thể tạo hình giống như đúc xe bắn tên của cổ đại, Bạch Diên và Trình Húc thậm chí đều không cần học tập dùng như thế nào, chỉ nhìn một cái là biết chuyện này là sao.

Bạch Diên mừng rỡ: "Đa tạ thiên tôn, lại đưa tới cho ta lợi khí thủ thành."

Trong bụng Trình Húc thì lại nghĩ: Hiệu quả thủ thành của xe bắn tên thì tốt hơn máy ném đá rất nhiều, máy ném đá đập người toàn dựa vào vận khí, nhưng xe bắn tên có thể chỉ bắn vào đâu, có điều... Mũi tên của mấy xe này của ngươi là cái quái gì thế này?

Thì ra, mũi tên của số xe bắn tên này đều là tên nhựa, đồ chơi của trẻ con mà, mũi tên không nhọn, Trình Húc nhìn mà lắc đầu.

Bạch Diên vung tay lên: "Chúng tiểu nhân, thiên tôn từ bi, không mài nhọn mũi tên, nhưng chúng ta có thể thay mũi tên mới cho nó, đi vót ống tre, rồi chụp lên mũi tên."

Các thôn dân của Bạch gia bảo lập tức hành động, họ chặt những cây tre rất to, rồi đem ống tre chụp lên mũi tên cùn, sau đó lại vót nhọn bên kia, cứ như vậy, tên nhựa cũng biến thành lợi khí sắc bén rồi.

Xe bắn tên không có năng lực ném lên, không thể đặt ở phía sau nên phải đưa lên tường bảo. May mà thứ này nhỏ hơn máy ném đá rất nhiều, cũng nhẹ hơn, chỉ cần nhiều thôn dân cùng nhau phát lực, chỉ dô ta nào dô ta nào, đã đưa nó đặt ngay ngắn trên đỉnh tường bảo.

Trình Húc nhìn trái, ngó phải, bất tri bất giác, Bạch gia bảo này đã có mười máy ném đá, mười xe bắn tên rồi. Gã vỗ đầu cho tỉnh táo: "Ôi mẹ ơi, Bạch gia bảo nho nhỏ này mà còn nhiều vũ khí

công thành hơn cả đại tướng biên quân."

Phó tuần kiểm bên cạnh cũng ngẩn mặt ra, ghé sát tới thấp giọng nói: "Tướng quân, Bạch gia bảo làm mấy thứ này, có tính là tội mưu phản hay không?"

Trình Húc khẽ ngẩng đầu lên, rất nghiêm túc mà suy nghĩ, tự đúc khôi giáp khẳng định tính là tội mưu phản rồi, lén cất giấu hỏa khí cũng là tội mưu phản, nhưng tự làm vũ khí công thành có tính hay không nhỉ? Chưa từng nghe nói qua loại chuyện này a!

Điều này tiến vào điểm mù tri thức của gã rồi.

Gã vò đầu suy nghĩ nửa ngày: "Không biết, nghĩ nhiều như vậy làm gì, Bạch gia bảo càng lợi hại, ta cũng càng được lợi. Nếu có thể ngăn cản tặc quân ở chỗ này, không để cho chúng tiến vào huyện Trừng Thành, cuối cùng còn là công lao của ta nữa. Những vũ khí công thành này ta cứ nói là ta chỉ huy các thôn dân chế tạo đi. Hừ hừ, đó không phải công lao tính cho ta hết sao? Tội gì phải nói thành bản thân Bạch gia bảo chuẩn bị, còn chụp mũ cho hắn một cái tội mưu phản? Khiến người khác không thoải mái, đối với bản thân lại không có chỗ tốt. Ta cũng không phải đám quan văn thích đâm thọc, hừ, đó toàn là lũ sinh con trai không có lỗ đít."

Phó tuần kiểm: "Tướng quân nói rất phải."

Hai người vừa trò chuyện vừa đưa mắt nhìn theo chiếc xe quái lạ bên ngoài bảo một lần nữa chậm chạp quay đầu lại, chạy về theo con đường tới đây.

Trình Húc đột nhiên thấy hiếu kỳ, bèn đi tới trước người Bạch Diên: "Bạch tiên sinh, chiếc xe quái lạ kia từ đâu đến vậy? Những khí giới công thành này lại từ đâu vận chuyển tới?"

Bạch Diên nói: "Là từ thôn Cao Gia vận chuyển qua đây."

"Thôn Cao Gia! Lại là thôn Cao Gia?"

Trong đầu Trình Húc thoắt cái hiện lên hình ảnh nhìn thấy trong hai lần đi tới thôn Cao Gia, không hiểu sao nổi da gà: "Bạch tiên sinh, ngươi nói chính là thôn Cao Gia nào? Cái ban ngày, hay là cái ban đêm?"

Bạch Diên lấy làm lạ: "Thôn Cao Gia còn phân ban ngày ban đêm sao?"

Trình Húc nói: "Một lần trời sắp tối ta đi tới thôn Cao Gia, thấy có tường thành năm màu, bên trong còn có một đám thôn dân vẻ mặt điên cuồng khó hiểu, một lần sau đó ban ngày đến thôn Cao Gia, lại thấy một gia bảo cao to, là ở đó ta nhặt được thủ cấp của Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo..."

Bạch Diên nở nụ cười: "Ha ha, hai cái thôn Cao Gia mà Trình tướng quân nhìn thấy đều là cùng một cái thôn Cao Gia, nó chỉ là biến hóa tương đối nhanh mà thôi, tùy thời tùy chỗ, đều đang biến tới biến lui. Về phần Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu đó hả, không biết tự lượng sức mình, muốn tập kích thôn Cao Gia trong đêm, thôn Cao Gia là nơi có thể tập kích sao?"

Bạch Diên cũng không nói sai, mỗi một câu hắn đều đang nói thật.

Nhưng mấy lời này nghe vào tai Trình Húc lại hoàn toàn mang hàm ý khác, gã liền dựng cả tóc gáy.

Phó tuần kiểm bên cạnh cũng cả người nổi da gà, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Hai người lui qua một bên, phó tuần kiểm thấp giọng nói: "Tướng quân, nghe ý của Bạch tiên sinh... Ban ngày đi thôn Cao Gia thì không sao, nếu ban đêm đi thôn Cao Gia... đó chính là một thôn quỷ... mấy trăm tặc quân toàn bộ bị quỷ giết rồi."

Trình Húc đầu đầy mồ hôi: "Sau này trời tối đừng tới gần nơi

quỷ quái đó nữa, ta cũng không muốn nhìn thấy thái nãi nãi."

Chương 109: Núi Hoàng Long

Ngay khi Bạch gia bảo chiêng trống rùm beng, chuẩn bị phòng ngự tặc quân trên núi Hoàng Long xâm lược.

Đồng thời, ở chỗ sâu trong núi Hoàng Long, trong một sơn cốc không biết tên.

Hơn 6000 tặc quân đang chen chúc nhau ở trong sơn cốc, cảnh tượng rất ồn ào.

Hơn 6000 người này cũng không phải tất cả đều có thể chiến đấu, trong đó có phân nửa là người già, phụ nữ và trẻ em, hoàn toàn không có năng lực chiến đấu, mà trong số ba nghìn còn lại, phần lớn cũng đều là thanh niên bình thường sức chiến đấu thấp, không khác mấy thanh niên của thôn Cao Gia.

Chỉ có 1000 tên dẫn đầu là tặc phỉ bưu hãn.

1000 người này còn phân biệt đến từ mấy vị hảo hán nổi tiếng giang hồ, đại ca lục lâm.

Một lão đại lục lâm trong đó là Không Dính Bùn đến từ huyện Lạc Xuyên, thuộc hạ có 500 hãn phỉ, 1000 thanh niên trai tráng khác, 1500 người già, phụ nữ và trẻ em.

Một người khác là Tả Quải Tử, đến từ huyện Nghi Xuyên, thuộc hạ cũng 500 hãn phỉ, 1000 thanh niên trai tráng, 1500 người già, phụ nữ và trẻ em.

Thực lực hai người tương đương, đều chiếm một nửa lực lượng của tặc quân.

Không Dính Bùn đang cầm một cái chân thỏ gặm lấy gặm để,

bộ hạ của gã ngày hôm nay săn được một con thỏ ở trong núi, bèn dâng lên cho gã như bảo bối. Gã liền nướng thỏ rồi mời Tả Quải Tử tới cùng chia sẻ, hai lão đại ca lục lâm ăn rất là sảng khoái.

Không Dính Bùn dùng miệng xé xuống một miếng thịt thỏ, vừa nhai vừa nhồm nhoàm mà nói: "Quải Tử, hiện tại huyện Lạc Xuyên của ta không về được nữa rồi, tuần kiểm Lạc Xuyên mang binh chặn ở sơn khẩu Hoàng Long. Tên kia đem biên quân tới là một nhân vật độc ác, nếu như ta xuống núi về Lạc Xuyên, sẽ bị hắn chặn đầu."

Tả Quải Tử miệng đầy dầu mỡ, cũng ậm ờ đáp lại: "Ừm, huyện Nghi Xuyên của ta cũng không về được nữa. Con mẹ nó, Nghi Xuyên có một đốc lương đạo, tên là Hồng Thừa Trù, mẹ nó lợi hại lắm, mấy nghìn người của ta còn đánh không lại một đám gia binh thủ hạ của hắn, bị hắn dẫn gia đinh một đường đánh đuổi ta vào núi Hoàng Long, đến nay kẻ này còn chặn ở sơn khẩu Hoàng Long. Ta không dám trở về."

- Giải thích, đốc lương đạo là chức vụ chuyên quản lương vụ các tỉnh. Hết giải thích.

Không Dính Bùn nghe vậy há hốc miệng: "Gia đinh cũng lợi hại vậy sao, Hồng Thừa Trù rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

Tả Quải Tử: "Mẹ nó sao ta biết được."

Nói đến đây, hai người cơ hồ đồng thời bật thốt ra: "Xem ra chỉ có thể đi huyện Trừng Thành rồi."

Núi Hoàng Long nằm ở nơi giao giới ba huyện, hướng tây là Lạc Xuyên, hướng bắc là Nghi Xuyên, mà hướng nam chính là huyện Trừng Thành. Nếu Lạc Xuyên và Nghi Xuyên đều không thể đi, vậy tự nhiên chỉ còn lại một con đường huyện Trừng Thành này là có thể đi.

Không Dính Bùn: "Ta nghe nói tuần kiểm Trừng Thành Trình Húc là một phế vật, khi Bạch Thủy Vương Nhị khởi sự tạo phản, tên phế vật này đuổi theo Vương Nhị mấy tháng còn chưa đụng vào một sợi lông của Vương Nhị."

Tả Quải Tử nở nụ cười: "Ta cũng nghe nói qua, kẻ này rất sợ chết, chỉ cần có chút động tĩnh là sẽ dẫn quân chạy tụt cả quần."

Không Dính Bùn: "Hắc hắc hắc, cứ quyết định vậy đi. Chúng ta trước tiên phái người đi huyện Trừng Thành xem xét tình hình, thăm dò động tĩnh dưới chân núi, sau đó đến huyện Trừng Thành kiếm chút đồ ăn."

Tả Quải Tử cũng cười khà khà: "Trước khi ta trốn vào núi còn nghe người ta nói qua, tân nhiệm huyện lệnh Trừng Thành Lương Thế Hiền đang phát cháo cứu tế dân, nói rõ trong tay hắn còn có không ít lương thực. Chúng ta đánh vào huyện thành Trừng Thành, băm tên cẩu quan vừa mới nhậm chức, cướp sạch lương thực của hắn mà dùng."

Không Dính Bùn: "Được! Cứ làm vậy đi."

Huyện Trừng Thành nghe được tin tức thoáng cái trở nên khẩn trương.

Tin tức rất nhiều tặc quân chiếm giữ ngọn núi Hoàng Long rất nhanh liền truyền tới huyện thành, dân chúng trong thành rất hoảng loạn. Lần trước Bạch Thủy Vương Nhị làm loạn, phú hộ trong thành đã ăn đủ vị đắng rồi, không ít người vợ con chịu nhục, đầu thân mỗi cái mỗi nơi, một số người may mắn sống sót thì tài sản trong nhà cũng bị cướp hết sạch.

Ngay cả một số người nghèo cũng bởi vì tặc quân phóng hỏa, ngọn lửa lan tràn ra đã thiêu hủy nhà của họ, hiện tại chỉ có thể lưu lạc đầu đường.

Toàn bộ dân chúng của huyện Trừng Thành đều như chim sợ cành cong.

Huyện lệnh Lương Thế Hiền mới tới đương nhiên không thể ngồi xem, cũng không muốn bị mất mạng một cách trời ơi đất hỡi như Trương Diệu Thải, hắn lập tức tổ chức hơn 30 nha dịch, mỗi nha dịch lại gọi tới từ 3 đến 5 bang nhàn, hợp thành một "đội quân" hơn trăm người, tiếp theo động viên các nông dân xung quanh huyện thành, cầm lấy vũ khí, tổ chức dân đoàn, hiệp trợ quan phủ chống lại tặc quân.

Tổ chức một nhánh đại quân đột nhiên như thế, đương nhiên cần một lượng lớn vũ khí, Lương Thế Hiền liền phái người gọi lão tượng sư già của xưởng quan phương tới: "Ngươi nhanh chóng tổ chức toàn bộ trụ tọa tượng và luân ban tượng, toàn lực chế tạo các loại binh khí cho dân đoàn sử dụng."

Lão tượng sư già tỏ ra xấu hổ: "Khởi bẩm huyện tôn đại nhân, tượng hộ trong quan phường không đủ... chỉ sợ... ứng phó không được..."

"Cái gì?"

Lương Thế Hiền kinh ngạc: "Vì sao tượng hộ không đủ?"

Lão tượng sư già nói: "Không biết vì sao, mấy ngày gần đây, liên tục có rất nhiều tượng hộ chạy trốn, nhất là luân ban tượng, mỗi người không hiểu sao có lòng tin, sau khi nộp bạc tượng ban rồi vung tay bỏ đi, khiến cho quan phường rộng như thế, hiện tại trở nên vắng vẻ, chỉ còn nhìn thấy mấy trụ tọa tượng thôi."

Lương Thế Hiền chấn kinh.

Lão tượng sư già nói: "Hôm qua tiểu nhân còn đem bạc tượng ban của mười mấy tên luân ban tượng nộp lên cho sư gia, huyện tôn đại nhân hỏi sẽ biết ngay."

Sư gia Thiệu Hưng vội vàng đưa lên một tờ công văn, Lương Thế Hiền cúi đầu xem, phía trên liệt kê một loạt cái tên, đều là luân ban tượng, mỗi người đều nộp bạc tượng ban từ 6 đến 30 năm không đồng nhất.

Theo như cái này, trong khoảng thời gian ngắn là đừng nghĩ đến việc bảo họ trở về làm việc.

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa lập tức mở ra hình thức suy luận ở trong đầu, tư liệu vừa mới xem qua lăn lộn trong đầu, các loại khả năng phức tạp đan xen, xoay tròn giống như đèn kéo quân, cuối cùng "đinh" một tiếng, toàn bộ suy luận tổ hợp thành một kết quả.

Có người giúp bọn hắn!

Lương Thế Hiền hừ một tiếng: "Có người cần công tượng làm việc giúp hắn, cho nên bỏ ra rất nhiều bạc giúp họ nộp bạc tượng ban. Người này thực lực hùng hậu, nhất định là thế gia đại tộc, hương thân thổ hào phụ cận huyện Trừng Thành, muốn tra ra người này cũng không khó, những luân ban tượng này nếu đã chịu tới nộp bạc tượng ban, đã nói rõ họ không muốn bỏ chạy, không muốn trở thành lưu dân không có thân phận, trong số họ nhất định có người chỉ dẫn nơi đến. Nhanh đi điều tra."

Sư gia vội vàng đi điều tra, chẳng mấy chốc đã trở về, thấp giọng nói: "Bọn họ đi thôn Cao Gia."

"Thôn Cao Gia?"

Đương nhiên Lương Thế Hiền nhớ thôn Cao Gia, lương thực mà mình dùng để phát cháo cứu dân chính là Lý gia của thôn Cao Gia cho.

"Hiểu rồi." Lương Thế Hiền nói: "Thì ra là Lý gia, thảo nào có thực lực bực này. Lý gia là nhà lương thiện, chúng ta cần lấy lễ

đối đãi. Sư gia, ngươi đích thân đến Lý gia một chuyến, mời Lý gia tương trợ cho mượn chút binh khí để đẩy lùi cường đạo. Số binh khí này bản quan nhất định sẽ hoàn trả đủ số, tuyệt không tham lam."

Sư gia Thiệu Hưng: "Tiểu nhân chỉ sợ Lý gia không chịu..."

Lương Thế Hiền: "Hiểu chi dĩ tình, động chi dĩ lý, bản quan là vì bách tính Trừng Thành, cũng không phải là vì bản thân. Lý gia là nhà lương thiện, tuyệt đối không có đạo lý không xuất thủ tương trợ."

- Giải thích, câu "Hiểu chi dĩ tình, động chi dĩ lý" nghĩa là Dùng tình cảm để người khác cảm động, dùng lý lẽ để người khác hiểu. Hết giải thích.

Sư gia Thiệu Hưng: "Tiểu nhân đã hiểu, giờ sẽ đi thôn Cao Gia đi một chuyến."

Chương 110: Cao Nhất Diệp và cây cung

Sáng sớm, Lý Đạo Huyền nằm trên giường, đang trò chuyện qua WeChat với Một Thùng Pudding, quản lý của Công Ty Trách nhiệm hữu hạn Đồ Chơi Ninh Dương: "Lão ca, các anh thật sự không làm ra được đồ chơi nỏ cầm tay tỉ lệ 1 phần 200 sao?"

"Không làm được."

Một Thùng Pudding nói: "Với tỉ lệ này, nỏ cầm tay thực sự quá nhỏ, chúng ta không thể làm cơ quan nhỏ cỡ này, dù là cơ quan đơn giản nhất cũng không được."

Lý Đạo Huyền: "Được rồi, nói cách khác, chỉ có cung thôi?"

Một Thùng Pudding trả lời: "Đúng vậy, cũng không có vấn đề gì, cánh cung cổ đại thường dài khoảng 1,5 mét, đồ chơi tỉ lệ 1 phần 200 là 7,5 mi-li-mét, cung đồ chơi bằng nhựa với kích cỡ này chúng tôi có thể dễ dàng làm được, trên thực tế chúng tôi đã làm ra rồi, hy vọng ngài có thể đưa vào giỏ hàng trong video kế tiếp, hàng mẫu đã gửi cho ngài rồi, trong khi chúng ta nói chuyện bây giờ chắc sắp đến rồi."

"Ồ? Hiệu suất vậy sao?"

Lý Đạo Huyền nghe được âm thanh ấn chuông cửa, bèn chạy ra mở cửa, nhân viên chuyển phát nhanh nhét cho hắn một cái hộp, vừa mở ra xem, thật đúng là một cái cung đồ chơi.

Cánh cung dài 7,5 mi-li-mét, trông rất dễ thương, còn dùng dây thun siêu nhỏ căng thành dây cung, quả thực đáng yêu đến phát

nổ.

Cây cung quá nhỏ, một cái hộp nhỏ trong tay Lý Đạo Huyền chứa đến cả ngàn cây, chi chít, chỉ nhìn một cái đã phát tác chứng bệnh sợ lỗ, thiếu chút nữa đã phải đăng xuất khỏi trái đất.

Cái này thuộc loại đồ chơi đặc thù, quần thể người sử dụng có mục tiêu rất nhỏ, cũng chỉ có đám người thích xem "mỗi ngày của vương quốc tí hon" thì mới mua loại đồ chơi nhỏ với tỉ lệ này. Phối hợp nó với đồ chơi người tí hon bằng nhựa cùng sử dụng, có thể ở nhà bày một cái chiến trường cổ đại thật lớn, gần đây đồ chơi chủ đề này bán rất tốt, Lý Đạo Huyền được hoa hồng không ít.

Lý Đạo Huyền vừa lúc chính là quần thể đặc biệt này, thứ này chính bản thân y cũng sẵn lòng trước tiên mua vài hộp lại tính tiếp. Y tiện tay lấy từ bên trong ra một cây cung đồ chơi, đưa vào trong hộp: "Nhất Diệp, ngươi tìm đại một thôn dân, bảo hắn thử cây cung này xem có thể dùng được không."

Tìm đại một thôn dân sao? Ta chính là thôn dân nha! Cao Nhất Diệp tự mình thử trước, dùng cánh tay nhỏ nhắn của nàng, kéo dây cung...

Nàng còn tưởng rằng cung lớn như vậy mình kéo không căng được, lại không ngờ, nàng có thể kéo được.

"Oa, thiên tôn, ta cũng có thể dùng được cây cung này."

Lý Đạo Huyền cười, thiếu nữ kéo cung nhìn rất thoải mái, cẩn thận nghĩ lại, trường cung truyền thống dùng gỗ thượng hạng làm cánh cung, gân trâu làm dây, muốn kéo ra, đương nhiên cần lực lượng rất lớn, mũi tên bắn ra cũng vô cùng có lực.

Thế nhưng cây cung đồ chơi này của y, dùng chính là cánh cung bằng nhựa, lại thêm dây thun lỏng lẻo, đương nhiên dễ kéo

ra rồi, kéo ra dễ dàng như vậy nên mũi tên bắn ra cũng sẽ không có lực.

"Ngươi thu dây cung lại, thắt chặt một chút, tìm độ chặt thích hợp với ngươi nhất. Ngươi có thể bắn ra mũi tên có uy lực rồi."

"Được!"

Cao Nhất Diệp cởi dây cung ra, kéo cho căng, rồi một lần nữa quấn lên trên cánh cung.

Lần này kéo chặt quá, thiếu nữ sử ra lực bú sữa mẹ cũng không thể kéo cung căng ra hết, nàng mệt quá phồng má thở hổn hển.

Lý Đạo Huyền cười, nhìn hình dạng thiếu nữ cắn răng phồng má... muốn hôn...

Đúng lúc này, khóe mắt Lý Đạo Huyền liếc thấy thôn Cao gia lại có khách tới, khuôn mặt của người này rất lạ lẫm, nhưng cách ăn mặc nhìn hơi quen, suy nghĩ một hồi lâu mới nhớ ra: Sư gia Thiệu Hưng của huyện lệnh.

Tam Thập Nhị sớm đã nhận được lính gác thông báo và đã ra đến cửa bảo nghênh đón, hai người đều là sư gia, vừa dính vào là lời nói bay tận đâu đâu, nói một hồi lâu còn chưa nói tới chính đề, Lý Đạo Huyền cũng lười lắng nghe, dứt khoát chuyển sự chú ý về trên người Cao Nhất Diệp, xem nàng chơi cung.

Nàng lại thả lỏng dây cung một chút, lần này rốt cuộc có thể kéo được cung rồi, không đến mức cố hết sức nữa.

Lý Đạo Huyền cũng không có tên để cho nàng bắn, hộp cung này không kèm theo mũi tên, Cao Nhất Diệp tự đi tìm một cây tre đầu tròn, sau đó đặt lên dây cung, kéo đầy cung, buông lỏng tay...

Cây tre phá không bay ra, bay qua mấy dãy vi ốc rồi không

thấy nữa.

"Ôi!"

Từ xa vang lên một tiếng hét thảm, Cao Nhất Diệp giật mình thẳng thốt: "Không xong, ta bắn trúng người rồi."

Lý Đạo Huyền cũng đưa ánh mắt nhìn qua, cười nói: "Không có việc gì, người bị bắn trúng chính là sư gia Thiệu Hưng của huyện lệnh, không phải là người của chúng ta. Hơn nữa cây tre rỗng ruột đầu tròn, không thể bị thương được, mũi tên trúng ngực hắn, chỉ bị giật nảy mình thôi."

Cao Nhất Diệp: "Phù!"

Nàng đã sớm cảm giác được, Thiên Tôn cực kỳ bao che khuyết điểm, người tí hon nhà mình mỗi người như bảo bối, còn người tí hon từ bên ngoài tới hoàn toàn không quan tâm.

Vương tiên sinh giảng [Tây Du Ký], thần tiên trong đó dung túng sủng vật nhà mình hạ giới nghịch ngợm, bị Tôn Ngộ Không tìm tới cửa tính sổ bọn họ cũng không trừng phạt sủng vật nhà mình, chỉ mang về nhà là xong việc, xem ra thần tiên đều là tác phong như vậy.

Cao Nhất Diệp thấp giọng nói: "Thiên Tôn thật tốt."

Lý Đạo Huyền không nghe rõ: "Hả?"

Cao Nhất Diệp lớn tiếng nói: "Ta đến chỗ Tam quản sự xem sao, nói không chừng cần ta giúp thiên tôn truyền pháp chỉ đấy."

Lý Đạo Huyền: "Ồ! Đi đi."

Thiếu nữ đeo cung ra sau lưng, lạch bạch chạy về hướng bên kia.

Lý Đạo Huyền liền chuyển sự chú ý qua đó...

Tam Thập Nhị đang cùng sư gia Thiệu Hưng tùy ý tản bộ trong Cao gia bảo, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Thiệu Hưng sư gia: "Lúc nãy đúng là làm ta sợ muốn chết, may mà là một mũi tên tre đầu tròn."

Tam Thập Nhị: "Không biết là đứa bé nào nghịch ngợm, lát nữa chắc chắn ta sẽ mắng nó."

Thiệu Hưng sư gia: "Được rồi, chuyện nhỏ chớ dọa trẻ con. Lần này tại hạ tới Lý gia bái phỏng, là phụng mệnh huyện tôn đại nhân, đặc biệt đến Lý gia xin mượn một số binh khí..."

Tam Thập Nhị nhíu mày: "Mượn binh khí?"

Thiệu Hưng sư gia xoa xoa tay: "Tại hạ cũng biết yêu cầu này có chút... Khụ... Nhưng mà Tam quản sự hẳn cũng đã nghe nói, tặc tử của huyện Lạc Xuyên cùng với huyện Nghi Xuyên tụ tập tại núi Hoàng Long, thế rất lớn, tối thiểu có năm sáu ngàn, tặc nhân với quy mô lớn như vậy nếu đánh vào huyện Trừng Thành, chỉ sợ huyện thành khó bảo toàn... Ài... Đến lúc đó, Lý gia các ngươi chỉ sợ cũng khó mà giữ được thân mình."

Tam Thập Nhị sớm nhận được tin tức của Bạch Diên nên cũng không giật mình, nhưng khi nghe được năm chữ huyện thành khó bảo toàn, vẫn là bị dọa nhảy dựng lên, tuy Cao gia thôn an toàn, nhưng phu nhân nhà mình còn ở trong miếu Thành Hoàng của huyện thành "Phổ độ thế nhân", nếu tặc quân đánh sâu vào huyện thành, phu nhân xinh đẹp, trắng trẻo, mập mạp của ta...

Chao ôi, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Tam Thập Nhị: "Bạch gia bảo ở dưới chân núi Hoàng Long, nếu tặc nhân không công phá được Bạch gia bảo, sao có thể đến huyện thành được?"

Thiệu Hưng sư gia: "Tam quản sự, ngài coi tặc nhân thành

quân đội chính quy rồi, chỉ có quân đội chính quy mới có thể lần lượt đánh tới từng thành trì, tặc quân lại hoàn toàn mặc kệ chuyện này, nếu Bạch gia bảo khó đánh, chúng sẽ đổi một con đường khác xuống núi, vòng qua Bạch gia bảo, lẻn tới hậu phương, nếu đột phá Phùng Nguyên trấn, sẽ đến thẳng huyện thành. Cho nên huyện tôn đại nhân mới muốn tổ chức lại một đội thôn binh, lại tổ chức phòng tuyến thứ hai."

Tam Thập Nhị hoang mang.

Lời này thật đúng là có lý, nếu Bạch gia bảo thủ được, tặc nhân sẽ chạy loạn, đó là điều cực kỳ không ổn.

Lý Đạo Huyền nghe hai người nói chuyện với nhau, thoáng suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Nhất Diệp, nói cho sư gia Thiệu Hưng, chúng ta có thể cho mượn 500 cây trường cung."

Chương 111: Chết cũng không nhận

Cao Nhất Diệp nghe được "thiên tôn pháp chỉ", cũng vừa vặn chạy tới trước mặt Tam Thập Nhị và sư gia Thiệu Hưng, nàng chạy không kịp thở, hai tay chống đầu gối của mình, khom lưng, thở hổn hển.

Thiệu Hưng sư gia định thần nhìn nàng: Ai da? Đây không phải là... đại phu nhân của Lý gia sao? Sao lại cõng theo một cây cung lớn?

Hôm nay Cao Nhất Diệp cũng không mặc đồ tốt nhất toàn thôn, nhưng bây giờ mặc cũng không phải bộ quần áo vải thô thấp kém, Lý Đạo Huyền cung cấp bông mấy lần, các phụ nữ trong thôn đã dệt ra rất nhiều vải bông, không chỉ chế tác rất nhiều miên giáp, cũng làm ra rất nhiều bộ y phục bằng vải bông.

Hiện tại Cao Nhất Diệp mặc một bộ quần áo vải bông màu xanh bó sát người, sợi bông 100%, không cần lo lắng bên trong trộn lẫn sợi hoá học, lúc này đem so sánh với thân phận "Lý gia đại phu nhân" thì có vẻ hơi đơn điệu, sẽ không để cho người ta nhìn một cái liền cảm thấy thân phận của nàng rất thấp.

Thiệu Hưng sư gia sững sờ nhìn Cao Nhất Diệp: "Lý phu nhân?"

Cao Nhất Diệp nghe được hắn gọi một tiếng Lý phu nhân, mới nhớ ra mình phải sắm vai nhân vật gì, sợ hết hồn, nháy mắt chuyển hóa thành hình thức đoan trang, thở cũng không còn gấp nữa, hai tay cũng không chống đầu gối, lưng ưỡn thẳng tắp, mạnh mẽ đoan trang, yên lặng tiến vào "hình ảnh động", chỉ là bên tóc

mai còn lưu vệt mồ hôi, chậm rãi trượt xuống, mới khiến người ta biết rõ hình ảnh cũng không đúng quy cách.

Thiệu Hưng sư gia: "Mũi tên ban nãy..."

Cao Nhất Diệp: "Không phải ta, ta không có!"

Thiệu Hưng sư gia thầm nghĩ: Ngươi cõng cây cung lớn như vậy mà.

Cao Nhất Diệp ngửa đầu, làm bộ dáng lạnh lùng, làm bộ nhìn không hiểu ánh mắt hoài nghi của Thiệu Hưng sư gia.

Chuyện bắn tên thì có chết cũng không thừa nhận.

Bằng không, khiến người ta cho rằng thánh nữ của thiên tôn, đại phu nhân của Lý gia là nữ hài tử nghịch ngợm gây sự, thiên tôn và Lý lão gia hóa thân của thiên tôn đều mất mặt.

Năng lực nhìn sắc mặt của Thiệu Hưng sư gia quả là nhất lưu, thấy người ta "có chết cũng sẽ không nhận", nhanh chóng ngừng chủ đề này lại, ném tới chín tầng mây, bắt đầu lại một lần nữa: "Khụ, Lý phu nhân đoan trang tú lệ, có văn có võ, thật sự là phúc của Lý lão gia. Ngài tới thật đúng lúc, tại hạ phụng mệnh của huyện lệnh đại nhân, đến Lý gia mượn chút binh khí chống địch, mong phu nhân..."

Cao Nhất Diệp không dám nói nhiều, để tránh bại lộ không có văn hóa.

Nàng ghé sát bên tai Tam Thập Nhị, thấp giọng nói: "Thiên tôn có lệnh, cho hắn mượn 500 cây trường cung, cung đã chất đống ở trong giếng trời trước vọng lâu, ngươi tự dẫn hắn đi lấy."

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Ta hiểu rồi!"

Cao Nhất Diệp: "Vậy ta đi trước đây."

Nói xong, nàng căn bản không để ý tới Thiệu Hưng sư gia, trực tiếp quay đầu đi, một bộ kiêu ngạo cực kỳ, không hề đặt Thiệu Hưng sư gia ở trong mắt.

Thiệu Hưng sư gia lại không dám tức giận, hắn từng nghe huyện lệnh đại nhân nói qua, nữ nhân này gia thế hiển hách, gặp qua quý nhân quan lại nhiều như lông trâu, đừng nói một sư gia như hắn, đến huyện lệnh người ta cũng không để vào mắt.

Sư gia chắp hai tay, nửa người trên hơi nghiêng về phía trước, cung tiễn Lý phu nhân rời đi.

Đợi Cao Nhất Diệp đi xa, Tam Thập Nhị mới mỉm cười nói: "Phu nhân mới vừa nói, Lý gia ta có thể cho mượn 500 cây trường cung."

Sư gia vui mừng: "Thật sao?"

Tam Thập Nhị: "Ngươi đi theo ta."

Hắn dẫn theo sư gia xuyên qua mấy thông đạo, mấy cái giếng trời, phía trước chính là vọng lâu. Đến trước lâu liền nhìn thấy trong giếng trời có một đống lớn là trường cung, tất cả đều là loại tốt cánh cung dài đến nửa trượng, lớn hơn so với cây cung trong tay thợ săn không phải chỉ một chút.

Điểm quái lạ duy nhất chính là, chất liệu cung này cổ quái, hơn nữa đủ mọi màu sắc, trông có vẻ không hợp tiêu chuẩn.

Tam Thập Nhị đã nhìn quen thần vật của thiên tôn nên cũng không thấy bất ngờ, thiên tôn thường xuyên ban thưởng một số thần vật đủ mọi màu sắc, trông rất lòe loẹt, gì mà tường thành năm màu, máy ném đá năm màu, xe bắn tên năm màu, thậm chí ngay cả nhà ở cho các phạm nhân cải tạo cũng là đủ mọi màu sắc, nhìn quen cũng không cảm thấy nó quái lạ.

Nhưng Thiệu Hưng sư gia lại kinh ngạc há hốc mồm: "Ơ?

Những cây cung này... sao lại sơn thành ra thế này?"

Tam Thập Nhị trong đầu nảy số ngay: "Đại phu nhân nhà ta đặc biệt thích chơi cung, nhưng nàng lại không thích cung quá xấu, nhất định phải sơn đủ mọi màu sắc thì phu nhân mới thích, vừa rồi ngươi không thấy sao? Cây cung mà phu nhân đang đeo, cũng là màu xanh biếc."

Thiệu Hưng sư gia bừng tỉnh hiểu ra: Đại hộ chính là đại hộ a, đồ chơi cho phu nhân cũng phải hoành tráng như vậy, 500 cây trường cung, sơn toàn bộ thành ra như vậy chỉ để cho phụ đạo nhân gia chơi, quả thực là phí phạm của trời.

"Đã như vậy, số cung này, ta đi gọi dân phu đến chở đi."

Thiệu Hưng sư gia ôm quyền nói: "Lý gia nhiều lần tương trợ, huyện lệnh đại nhân nhất định sẽ không quên ân tình của Lý gia."

Tam Thập Nhị cũng ôm quyền, rất chân thành nói: "Nhất định phải bảo vệ huyện thành, đừng để tặc tử đánh vào."

Sư gia đáp lễ lại: "Đương nhiên rồi, bọn ta nhất định sẽ liều mạng bảo vệ."

Tam Thập Nhị: "Nhất định phải bảo vệ tốt miếu Thành Hoàng a."

Trên đầu sư gia chậm rãi nhảy ra một dấu chấm hỏi: "?"

Tam Thập Nhị tự biết mình lỡ lời, vội vàng nói: "Miếu Thành Hoàng ở huyện Trừng Thành, bắt đầu xây dựng ở Đường triều, nhiều lần bị tổn hại, tại hạ thật sự không đành lòng nhìn nó bị hủy bởi chiến hỏa lần nữa, cho nên mới nhờ các ngươi nhất định phải bảo vệ nó, cái này gọi là [Thập tập trân tàng]."

Sư gia lắc đầu thở dài: "Phản quân cho dù vô pháp vô thiên, cũng không đến mức phóng hỏa thiêu hủy đạo quán, ngẩng đầu ba

thước có thần linh, người làm gì, trời biết hết. Tam quản sự yên tâm đi, miếu Thành Hoàng sẽ không có việc gì đâu."

Cùng lúc đó, núi Hoàng Long.

Một tiểu đội tặc binh theo triền núi trượt xuống, đứng trên một tảng đá lớn, nhìn Bạch gia bảo dưới chân núi xa xa.

Bạch gia bảo yên tĩnh đứng dưới ánh mặt trời gay gắt.

Một gã tặc binh sau khi nhìn vài lần, cười hắc hắc nói: "Bạch gia bảo này so với đại viện những nơi bình thường thì dày hơn một chút, nhưng cũng chỉ đến thế này thôi, tường bảo vừa thấp vừa mỏng, một kích của chúng ta là có thể công phá."

Một tặc binh khác nói: "Ngươi nhìn kỹ xem, trên tường Bạch gia bảo đặt mấy thứ gì trông rất lớn, dùng vải đen trùm lại, không biết vì sao. Nhìn kìa, phía sau tường bảo cũng có."

"Không nhìn ra đó là cái gì, lớn thật."

Tặc binh trinh sát lúc trước cười nói: "Còn có thể là cái gì nữa? Chỉ là một gia bảo của hương thân mà thôi, cho dù trong vải đen là số lượng lớn đá lăn gỗ lớn, bọn chúng cũng không có bao nhiêu người có thể cầm mà đập chúng ta."

"Điều này cũng đúng! Chắc là chỉ mấy vật tư thủ thành thôi, mấy thứ giống như đá gỗ lăn gì đó."

"Đếm người ở bên trong đi."

"Ta đã đếm rồi, lính gác có thể nhìn thấy bên ngoài không tới mười tên, nhìn trang phục, có mấy người là gia đinh của Bạch gia bảo, mấy người khác mặc y phục quan binh, tuần kiểm Trừng Thành Trình Húc, chắc là đang đóng quân trong bảo."

"Trình Húc là kẻ sợ chết, không đáng để lo, thủ hạ của hắn có

hơn một trăm binh đinh, vừa khai chiến đã chạy trốn, trong bảo này nhiều nhất là một hai trăm thôn binh dân đoàn, không đáng sợ chút nào."

"Quay về báo cho đại ca!"

"Mẹ nó, phải chơi một vố lớn."

Chương 112: Không Dính Bùn tới

Mặt trời còn chưa mọc lên hoàn toàn, bầu trời chỉ lấp loé một màu trắng bạc, lính gác vọng lâu của Bạch gia bảo đã gõ vang "máy cảnh báo" chế tạo từ ống tre. Thanh âm trống rỗng vang vọng cả bầu trời Bạch gia bảo.

Hai người Trình Húc và Bạch Diên, hầu như đồng thời trở mình bật dậy khỏi giường, dùng tốc độ nhanh nhất chạy lên vọng lâu.

Nhìn về phía bắc núi Hoàng Long xa xa, họ lập tức phát hiện, trên sườn núi, một lượng lớn cường đạo đang xuống núi.

Chúng không phải xuống từ trên một sơn đạo, mà là phân tán đi xuống từ trên mấy sơn đạo, giống như khi đỉnh Phật Sơn xảy ra hồng thuỷ, nước bẩn dọc theo các khe nước nhỏ đổ về dưới chân núi.

"Quá nhiều!" Bạch Diên cũng không khỏi có chút khẩn trương: "Tặc quân đến mấy ngàn? Ta không thể nhìn ra được."

"1500!" Trình Húc đứng bên cạnh nhìn một cái là có thể thấy rõ số lượng tặc quân, gã hừ một tiếng nói: "Đúng là hơi nhiều."

Bạch Diên: "Nghe nói trong núi Hoàng Long có năm sáu ngàn tặc nhân trú đóng, sao giờ mới đến 1500?"

Trình Húc nói: "Tuy tặc quân thế lớn, nhưng ít nhất có một nửa là người già phụ nữ, có thể chiến đấu chỉ có 3000. Mà 3000 người này lại phân ra thuộc về Không Dính Bùn Lạc Xuyên, Tả

Quải Tử Nghi Xuyên. Hai nhóm tặc nhân này chưa hẳn chịu đồng loạt ra tay, cho nên hôm nay tới chỉ là một trong số đó."

Bạch Diên nghĩ thầm: Vẫn là tình báo trong tay mệnh quan triều đình nhiều hơn, những chuyện này ta cũng chưa từng nghe nói qua. Trình Húc lại biết, khẳng định là đã nhận được quân tình cấp báo của huyện Lạc Xuyên và huyện Nghi Xuyên gửi tới.

Trình Húc hừ một tiếng: "Cho dù chỉ có 1500 thì cũng khó rồi, hai nhóm người này đã chuyển chiến tại huyện Lạc Xuyên và huyện Nghi Xuyên đã lâu, lợi hại hơn nhiều so với Vô Thượng Minh Vương mà ngươi từng giải quyết."

Một tiếng hừ này ít nhiều mang theo chút kinh sợ, gã đang nhìn chằm chằm vào tặc quân đang xuống núi. Chỉ thấy một người mặc bố y màu xám đứng trong tặc quân từ xa xa ngẩng đầu lên, thoáng nhìn chính mình. Người nọ ngẩng đầu lên, Trình Húc liền nhìn rõ, rõ ràng là khuôn mặt thái nãi nãi a, nàng còn nhếch miệng cười với mình, mở miệng nói cái gì, nhìn khẩu hình đó, tựa hồ đang nói với mình: "Cháu ngoan, mau tới đây với thái nãi nãi."

Trình Húc vội vàng lắc đầu hai cái, lại tập trung nhìn kỹ vào, được thôi, xa quá thật ra vốn không thể nhìn rõ tướng mạo của người đó, hoàn toàn là mình tự ảo giác.

"Thấy thái nãi nãi, trận chiến này coi như không lành." Trong lòng Trình Húc đã đánh trống lui quân, quay người hạ giọng nói với phó tuần kiểm vừa mới thức dậy chạy lên tường bảo: "Âm thầm thông báo cho tất cả mọi người, tí nữa ta ra lệnh một tiếng, lập tức mở cửa bảo phía nam chuồn đi, nghe rõ chưa?"

Phó tuần kiểm khẽ gật đầu, thấp giọng nói: "Thuộc hạ tuân lệnh."

Bạch Diên liếc mắt thấy hai tên tuần kiểm đang thì thầm nói chuyện, chỉ làm bộ không thèm để ý, xoay người nói với gia đinh

tâm phúc bên cạnh: "Tặc quân xuống núi, tất cả nông hộ xung quanh sẽ lập tức chạy tới Bạch gia bảo, mở cửa bảo, để những người quen biết tiến vào, không quen thì một người cũng không thể cho vào."

Hắn đoán không sai, lập tức có rất nhiều thôn dân xuất hiện, dìu già dắt trẻ, tay bế tay bồng, còn khoác bị sau lưng, bên trong chỉ là một chút tài sản còn dư trong nhà, đang ùa về phía Bạch gia bảo.

Lần trước khi bị Vô Thượng Minh Vương tập kích, Bạch gia bảo chuẩn bị không đủ, dân chúng xung quanh cũng chuẩn bị không đủ, bị Vô Thượng Minh Vương đánh trở tay không kịp, thương vong vô cùng nghiêm trọng, chạy tán loạn, ngay cả Bạch gia bảo cũng bị cướp sạch không còn.

Nhưng lần này thì khác, Bạch Diên đã sớm phòng bị sẵn, cũng sớm thông báo cho thôn dân xung quanh, để bọn họ nghe được có biến động thì lập tức tới Bạch gia bảo tránh nạn.

Bởi vậy các thôn dân đã thu thập sẵn tài sản từ sớm, vừa thấy tặc quân xuống núi liền lập tức vứt nhà bỏ chạy, tất cả đều đi tới Bạch gia bảo.

Đều là những hương thân thường xuyên gặp nhau, nên khi phân biệt cũng rất dễ dàng, căn bản không cần lo lắng gian tế trà trộn vào. Không mất thời gian bao lâu, tất cả hương thân đều trốn vào trong bảo, người già yếu thì lui vào trong nhà, đám thanh niên trai tráng có sức đánh một trận thì cầm lấy thương tre đã sớm chất đống trong kho hàng, tất cả đứng sẵn sàng dựa theo vị trí Bạch Diên phân phó trước đó.

Các kiện phụ cũng chạy tới bên cạnh đống gỗ lăn đá ném, chuẩn bị sẵn sàng. Bạch gia bảo nho nhỏ, lập tức giương cung bạt kiếm.

Trình Húc thấy vậy, không khỏi "Ồ" lên một tiếng, nói với phó tuần kiểm: "Tên Bạch Diên này trông có vẻ nhiều kinh nghiệm đánh trận quá nhỉ?"

Phó tuần kiểm thấp giọng nói: "Nghe nói kẻ này gần đây đánh liền ba trận, một trận thua dưới tay Vô Thượng Minh Vương, một trận thắng Vô Thượng Minh Vương, còn một trận là tiêu diệt Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo... Tên này hiện tại chắc cũng được coi là một giáo viên dân đoàn dày dặn kinh nghiệm rồi."

Trình Húc: "Trận cuối cùng không thể tính được, đó là quỷ quái của thôn Cao gia giúp."

Phó tuần kiểm: "Ặc... cái này..."

Bạch Diên kiểm kê nhân số, gia đinh binh 20 người, đây là vương bài trong tay hắn. Dân đoàn Bạch gia bảo 77 người, đây là chủ lực trong tay hắn, thanh niên đủ loại 120 người, đây là dệt hoa trên gấm, thêm người cho đủ số, cuối cùng còn có 80 kiện phụ.

Bạch Diên biết đánh trận này không dễ, chỉ chút người như thế, dựa vào tường bảo cũng không cao, muốn ngăn chặn 3000 tặc quân, hoàn toàn là lành ít dữ nhiều, mấu chốt vẫn phải xem thái độ của Trình Húc. Nếu như Trình Húc không chạy trốn, trận này còn đánh được, nếu gã chạy thì hơn phân nửa mình sẽ không cản nổi, cuối cùng chỉ có thể bỏ bảo mà chạy.

Cho nên, mấu chốt của trận này chính là ngay từ đầu phải chiếm được thượng phong, không thể để Trình Húc cảm giác được bên mình sẽ thua, chỉ cần gã cảm thấy một chút dấu hiệu thất bại, liền mang theo quan binh chạy trốn, vậy thì trận chiến này sẽ thua thật sự.

"Tặc quân bày trận ở phía bắc." Lính gác la lên.

Bạch Diên và Trình Húc đồng thời nhìn về phía bắc, 1500 tặc binh bày thành ba trận, ồ không đúng, phải nói là làm thành ba đống, quân trận của chúng rất lộn xộn, không thành thể thống nhất, không thể xưng là trận, chỉ có thể gọi là đống.

Một đống hãn phỉ cuối cùng áp trận, giơ lên một lá cờ rách tả tơi, trên cờ vẽ một chữ "nê". Nghĩa là bùn.

Trình Húc chỉ vào hãn phỉ dưới lá cờ nói: "Áp trận cuối cùng chính là Lạc Xuyên Không Dính Bùn, như vậy hai đống người đứng ở phía trước, hẳn là đại tướng thủ hạ của Không Dính Bùn, Song Sí Hổ và Tử Kim Long."

Bạch Diên hừ một tiếng, trong lòng có chút hoảng sợ, hất quạt xếp của mình ra, hai chữ "quân tử" trên quạt che khuất khuôn mặt hơi tái đi của mình: "Đám tặc nhân này vì sao đều đặt tên khó nghe như vậy? Ngu quá rồi sao?"

Trình Húc: "Lấy ngoại hiệu là vì giấu giếm tên thật, để tránh liên lụy thân tộc, mưu phản chính là tội lớn tru cửu tộc."

Bạch Diên: "Tặc nhân còn biết bảo vệ thân tộc, thật sự là buồn cười."

Trình Húc liếc xéo hắn: "Đừng có nói chuyện đâu đâu, chúng tới rồi kìa."

Câu này vừa nói ra, trong nháy mắt cục diện trở nên khẩn trương.

Kẻ xông lên trước tiên chính là Song Sí Hổ, nhìn ngoại hiệu liền biết, hắn là người động tác rất nhanh, chỉ gào lên một tiếng, ngay cả một câu hình thức cũng không nói, trực tiếp dẫn theo 500 tên bộ hạ xông tới Bạch gia bảo.

Trình Húc thoáng cái đã lui về phía sau nửa bước, tiến vào trạng thái bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Bạch Diên lại tiến về phía trước một bước, lớn tiếng nói: "Máy ném đá, xe bắn tên, chuẩn bị nghe hiệu lệnh của ta!"

Gia đinh Bạch gia và đoàn luyện đồng thanh đáp: "Tuân lệnh."

Trình Húc nhìn thoáng qua trái, nhìn thoáng qua phải: Mẹ nó, sĩ khí còn cao hơn cả thủ hạ của ta nữa?

Chương 113: Trình Húc rốt cuộc không nhát nữa

Bạch Diên ra lệnh một tiếng, đám gia đinh Bạch gia đứng ở bên cạnh máy ném đá, xe bắn tên liền bắt đầu hành động, đưa tay hất tung tấm vải đen che lấy xe bắn tên và máy ném đá, mười cái máy ném đá, mười chiếc xe bắn tên đều lộ ra dưới ánh sáng.

Máy ném đá đặt ở phía sau tường bảo, tầm mắt của tặc quân bên ngoài bị tường bảo ngăn cản, nên không nhìn thấy, nhưng mà xe bắn tên lại đặt ở trên tường bảo, hoặc là trên vọng lâu, đám tặc quân ngoài thành đều có thể nhìn thấy, chúng lập tức hoảng sợ.

Song Sí Hổ không khỏi ngẩn người: "Ồ?"

Khoảnh khắc kế tiếp, Bạch Diên lớn tiếng gào lên: "Máy ném đá, bắn."

Hai thợ rèn đứng bên cạnh máy ném đá đã cầm sẵn búa, đồng thời vung búa lên, cách một tiếng đập vào cơ quan, máy ném đá bằng nhựa vung cánh tay khổng lồ lên, hai tảng đá to tướng bay vù qua tường thành ra bên ngoài.

Tặc nhân thủ hạ của Song Sí Hổ vừa mới bắt đầu xung phong, hai tảng đá to tướng đã đón gió bay tới, một tảng đá trong đó rầm một tiếng nện vào trong trận của tặc quân, lập tức đem hai tên đập thành bánh thịt tại chỗ, một tảng đá khác thì đánh trật, rơi xuống bãi đất trống cách ba trượng bên cạnh, lăn đi không ngừng, mang theo rất nhiều bụi bặm.

Song Sí Hổ: "Mẹ nó!"

Đám bộ hạ của Song Sí Hổ: "A a a a!"

Chỉ hai lần như vậy, đã khiến không biết bao nhiêu người bị dọa đến tè ra quần.

Song Sí Hổ hoang mang, nhất thời không biết nên hạ mệnh lệnh gì, hắn cũng không phải đại soái có kinh nghiệm chỉ huy, đánh trận từ khi sinh ra đến giờ, chỉ biết một chiêu "xông lên cho lão tử ", sau khi mệnh lệnh này đưa ra ngoài, chính là nghe theo mệnh trời.

Quan chỉ huy hoang mang, bộ hạ đương nhiên bắt đầu hỗn loạn.

Giống như Trình Húc dự đoán lúc đầu, máy ném đá đánh vào chính là sĩ khí. Một khi sĩ khí xảy ra vấn đề, tặc quân sẽ bị chia làm hai bộ phận. Một bộ phận muốn rút lui, bắt đầu dừng bước không tiến. Nhưng một bộ phận khác lại vẫn ngốc nghếch, còn đang xung phong về phía trước.

Bạch Diên lớn tiếng quát: "Xe bắn tên, bắn!"

Hai thợ rèn đứng bên cạnh xe bắn tên cũng vung búa lên, hai tiếng "cạch cạch" đập vào cơ quan, dây thun đang kéo chặt păng một tiếng bắn mũi tên nhựa ra ngoài, trên mũi tên có bọc ống trúc nhọn, thoạt nhìn có vẻ rất khôi hài.

Độ chuẩn xác của thứ này cao hơn nhiều so với máy ném đá. Một đám tặc ngốc đang xung phong, đột nhiên trước mặt có hai mũi tên khổng lồ bay tới, một mũi bắn vào ngực một tên,"phốc" một tiếng, xuyên thủng không một chút băn khoăn nào, khiến hắn bay ngược về phía sau hai thước, té ngã trên đất, chết không thể chết lại.

Một mũi tên khác vừa vặn bắn trúng khuôn mặt của một tên tặc ngốc. Lần này thì hãi quá, chỉ vang lên một tiếng trầm đục,

gương mặt người nọ bị xuyên thủng chính giữa nát nhừ, mũi tên to tướng còn hất bay một mảnh đầu, màu đỏ màu trắng đồng thời vỡ toang, khiến tặc ngốc bên cạnh hãi quá hét ầm lên.

Nhưng còn chưa xong đâu, thợ rèn của Bạch gia bảo đã đổi vị trí xong xuôi, lại đập xuống cơ quan của hai cỗ máy ném đá và xe bắn tên khác, hai tảng đá và hai mũi tên của đợt thứ hai lại bay ra...

Mà lúc trước máy ném đá và xe bắn tên đã bắn xong, bên cạnh lại xuất hiện một đám kiện phụ của Bạch gia bảo, đang nhanh chóng lắp thêm đạn dược mới cho chúng. Mười kiện phụ cùng cầm lấy dây thừng kéo cánh tay đòn của máy ném đá xuống, rồi đặt tảng đá mới vào trong môi. Bên kia, mấy kiện phụ cùng nhau ôm lấy mũi tên và đặt nó trên rãnh trượt của xe bắn tên, sau đó dùng sức kéo dây thun về phía sau và đặt nó lên cơ quan.

Trình Húc nhìn trái hai lần, lại nhìn phải hai lần, trong lòng thầm nghĩ: Những kiện phụ này cũng được huấn luyện qua, tên Bạch Diên này làm cho dân đoàn Bạch gia bảo trở nên rất đặc sắc. Kỳ quái là, vì sao những người này chịu nghe hắn chỉ huy? Hắn rốt cuộc đã hứa cho những dân chúng này bao nhiêu chỗ tốt, mới khiến cho bọn họ một lòng một dạ nghe lời?

Đám binh sĩ thủ hạ của bản thân Trình Húc chưa từng nghe lời như vậy. Ngày nào cũng viện cớ lười biếng, huấn luyện không chịu tham gia cho đàng hoàng, hễ mắng thì họ lại lấy lý do ăn không no, quân lương không phát đủ, cho nên đói không cách nào luyện tập.

Gã thường xuyên bị những tên này chọc giận muốn nổi khùng lên, nhưng quân lương chưa phát cũng là sự thật, có đôi khi chỉ có thể đè nén lửa giận vào bụng. Kẻ làm tướng quân đều hiểu, nếu như ngươi không phát quân lương đủ, còn nhất định đòi bằng được thao luyện binh sĩ, vậy kết quả cuối cùng chỉ có thể là binh biến.

Trong đầu gã đang nghĩ vẩn vơ, chợt ngẩng đầu lên liền phát hiện mười máy ném đá cùng mười xe bắn tên đều đã bắn xong rồi, hiện tại là lúc "bổ sung", mà quân của Song Sí Hổ ngoài thành hò hét muốn xông lên giờ đã rút lui rồi.

Đám tặc ngốc mặc dù ngốc nhưng sau khi bị mười xe bắn tên bắn một vòng thì dù có ngốc đến đâu cũng phải tỉnh lại. Chúng quay đầu nhìn ra sau lưng, hơn phân nửa số người bị máy ném đá làm cho sợ hãi. Chúng chẳng những không xông về phía trước mà còn đang lui về phía sau.

Đám tặc ngốc cũng không còn ngốc nữa rồi, gào lên một tiếng rồi bắt đầu lui lại, chưa được mấy phút, toàn bộ tặc nhân đều chạy trở về bên cạnh Song Sí Hổ, sợ hãi không dám đi về phía trước nữa.

Vòng công kích thứ nhất của tặc quân, tuyên cáo kết thúc.

Từ trong chủ trận Không Dính Bùn có hai tên lính truyền lệnh chạy ra, chui vào trong trận của Song Sí Hổ và Tử Kim Long, chỉ chốc lát sau, Song Sí Hổ và Tử Kim Long đã chạy về phía chủ trận của Không Dính Bùn, ba tên tặc tù tụ tập lại, chúng chỉ trỏ về hướng Bạch gia bảo, nhắm chừng là đang thương lượng tiếp theo phải làm sao.

Bạch Diên đứng ở trên vọng lâu, xoát một cái vung cây quạt "quân tử" ra: "Hắc, binh khí tiên gia của thiên tôn cho lợi hại thật đấy, chỉ chớp mắt đã hóa giải đợt công kích đầu tiên của tặc quân rồi."

Trình Húc từ bên cạnh đi lên: "Hai mươi binh khí công thành, thật đúng là dọa người, cho dù quan binh đụng phải thứ này cũng phải choáng váng, tặc quân bị dọa lui cũng là chuyện đương nhiên. Nhưng bọn chúng không phải đồ ngốc, chẳng mấy chốc sẽ nghĩ cách chia ra xông tới đây."

Bạch Diên gật đầu, binh khí công thành tuy rằng lợi hại, nhưng độ chính xác không cao, rất nhanh tặc quân sẽ nghĩ đến biện pháp phân tán ra để tiến công, đến lúc đó khó tránh khỏi bị bọn chúng xông tới dưới tường bảo.

"Phân tán thì cứ phân tán đi." Bạch Diên nói: "Phân tán thì ý nghĩa với yếu, chúng ta cũng chưa chắc không thể ngăn cản."

Lời này đâu cần hắn nói, Trình Húc còn hiểu hơn hắn nhiều.

Gã cân nhắc lợi hại một chút, liền nhếch môi: "Bảo gia đinh của ngươi nhường ra tuyến đầu của tường bảo đi, binh của lão tử sẽ tới gánh, con mẹ nó, ông đây đường đường là tuần kiểm cửu phẩm, mang theo là quân Đại Minh, không thể để cho đám ngoại đạo các ngươi xem thường được."

Nghe được câu này của gã, Bạch Diên mừng rỡ: Tên nhát chết này đã có lòng tin rồi, rốt cuộc trong đầu không chỉ toàn nghĩ tới việc chạy trốn nữa. Rất tốt, chỉ cần quan binh chịu ra sức, vậy thì dễ làm hơn nhiều rồi.

Trình Húc vung tay lên, hơn một trăm quan binh chính quy xông đến bên tường bảo, gia đinh Bạch gia đồng loạt lui về tuyến hai, còn dân đoàn thì lùi lại tuyến ba...

Trong bảo vừa mới hoàn thành thay quân, đám tặc binh ngoài bảo mới bắt đầu có động tĩnh.

Ba tên tặc tù hiển nhiên đã thương lượng xong, Song Sí Hổ và Tử Kim Long trở lại trận của mình, sau đó bộ hạ hai người đồng thời lớn tiếng hò hét. Ầm một tiếng, giống như đàn kiến bò ra khỏi tổ của mình bị ngập nước, phân tán ra bốn phía, vị trí đứng giữa người và người đã vượt quá nửa trượng.

"Xông lên!" Một ngàn người thuộc hai nhóm Song Sí Hổ và Tử Kim Long cùng xông về hướng Bạch gia bảo.

Chương 114: Không lên tường được

Tặc quân phân tán vị trí, lại xông lên tấn công Bạch gia bảo một lần nữa.

Máy ném đá và xe bắn tên đồng thời bắt đầu xạ kích.

Đá ném rơi xuống ầm một tiếng, nhưng tặc quân sau khi phân tán ra lại không bị hao tổn nghiêm trọng, chỉ có những tên xui xẻo lắm mới không may bị hòn đá đập trúng rồi mất mạng.

Sự chuẩn bị của xe bắn tên cũng giảm đi nhiều, rất dễ dàng xuyên qua khe hở trong tặc quân.

Đám tặc ngốc xông lên đầu tiên liền cười ha hả, sĩ khí lập tức dâng cao: "Không Dính Bùn đại ca quả nhiên lợi hại, chỉ thi triển chút kế nhỏ đã khiến cẩu quan binh không làm gì được chúng ta nữa rồi."

Bất quá, mấy tên đi trước còn chưa hưng phấn đến hai giây, một hàng quan binh thò mặt ra trên tường bảo, kéo cung cài tên, bắn ra một lượt về phía đám tặc đang lao tới.

Cung trong tay quan binh hoàn toàn không giống với cung săn trong tay các thôn binh, loại cung này tên là "Khai Nguyên cung".

Lực cung của "Khai Nguyên Cung" thượng phẩm là 120 cân, hạ phẩm cũng 60 cân.

Tiễn thuật của các cung binh cũng không phải các thôn binh có thể so sánh được. Một đợt bắn đồng loạt của họ, ít nhất là mười tên trúng năm.

Đám tặc ngốc xông lên đầu tiên đang cười rất vui vẻ, liền cảm giác được trước ngực đau xót, cúi đầu nhìn liền thấy một mũi tên đã bắn thủng áo vải thô của mình, cắm ở ngực lắc lư, đuôi tên còn đang rung động...

Mũi tên được bắn ra với lực cung 60 cân, lực sát thương không phải trò đùa.

Mười mấy tên tặc ngốc nhanh nhất liền nằm trên mặt đất, hai tay cầm cán tên, kêu khóc thảm thiết: "Ta trúng tên rồi... Ta trúng tên rồi... đau quá... mẹ nó... đau quá..."

Đám cung binh sau một vòng loạn tiễn, không chút do dự, lại thêm một mũi tên thứ hai, làm một đợt nữa...

Lúc này khuyết điểm khi tặc binh phân tán liền lộ ra, tặc nhân hàng trước ngã xuống, tặc nhân hàng phía sau còn phải chạy thêm vài bước về phía trước mới có thể biến thành hàng trước, chút thời gian ấy, cũng cho cung binh lần nữa có cơ hội kéo cung cài tên.

Một hàng cung binh lập tức lại một vòng loạn tiễn bắn xuống, tặc nhân lại ngã xuống mười mấy tên.

Lại kéo cung, lại một vòng nữa.

Tặc quân tránh thoát cự tiễn lao tới trước tường bảo, nhưng khó có thể tránh thoát tên của cung binh, chẳng mấy chốc đã ngã đầy đất.

"Cung tiễn thủ của chúng ta đâu, bắn trả." Tử Kim Long cũng rống to.

Tặc nhân kéo căng cung săn, hướng về quan binh trên tường bảo bắn trả lại một đợt tên, nhưng trên người quan binh khoác áo giáp vải, mặc dù trông có vẻ ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, thêm vào mảnh giáp đã rỉ sắt, nhưng mảnh giáp rỉ sét cũng là giáp, tên

do cung săn bắn ra yếu ớt vô lực, căn bản không thể xuyên thủng mảnh giáp của quan binh, tất cả đều bị bật ra rơi xuống đất.

"Nắp nồi! Giơ nắp nồi lên." Song Sí Hổ rống to.

Tên tặc nhân có nắp nồi, nhanh chóng đem nó giơ lên, bảo hộ trước ngực.

Hiệu quả chặn tên của nắp nồi vẫn rất tốt, tiếng đốc đốc đốc vang lên một loạt, tặc nhân cầm nắp nồi rốt cuộc đã vọt tới sát bên tường bảo.

Tường bảo của Bạch gia bảo cũng chỉ ở mức độ đại viện của hương thân bình thường, chỉ một trượng mà thôi, hai tên tặc nhân chỉ cần dựng cầu người là có thể đi lên, tặc nhân lao tới ngoài tường đang chuẩn bị làm đá kê chân cho đồng đội, liền thấy trên tường thành xuất hiện quan binh cầm tảng đá to đoạn ném mạnh xuống phía hắn.

Nắp nồi căn bản ngăn không được tảng đá, một tiếng phịch, cả người và nắp nồi bị nện ngã nhào xuống đất. Tên quan binh kia còn khinh thường cười khẩy một tiếng với hắn, lại thụt đầu về trong tường.

Quan binh ném tảng đá xong, lại quay đầu hô lên với phía sau: "Đưa đá đây!"

Một kiện phụ cong lưng đi tới, đưa một tảng đá vào trong tay quan binh...

Quan binh nhận lấy tảng đá, lại thò đầu ra ngoài tường, nhìn về phía tặc binh bị đập đến mức người ngã ngựa đổ, nhưng dù sao đã đến bên tường bảo, lúc này làm gì có đạo lý chùn bước, chết cũng phải liều mạng xông lên tường.

Rất nhanh liền có tặc binh dựng lên cầu người, một tên hãn phỉ vung đao nhảy lên tường, nhưng hắn còn chưa kịp đứng vững,

ba quan binh, ba thanh trường mâu, đồng thời đâm vào trên người hắn.

Trường mâu của quan binh dùng cũng không phải là thanh tre vót nhọn, mà là mũi mâu bằng sắt, đâm một cái là một cái lỗ máu, xuyên thẳng ra phía sau lưng.

Hãn phỉ kia kêu thảm một tiếng, trở mình ngã xuống.

Trên tường bảo có nhiều nơi đã bắt đầu kịch chiến...

Hãn tặc không ngừng bò lên trên tường bảo, nhưng quan binh thời này đối với tặc quân mà nói, quả thực chính là thần binh giáng thế, căn bản không thể nào địch lại. Hơn một trăm quan binh kia đứng ở phía trước, trên người mặc áo giáp hộ thể, tặc nhân dùng hết biện pháp mới có thể đả thương một quan binh, lại bị hai ba chiêu của quan binh đánh cho ngã xuống ngoài bảo.

Càng đừng nói còn có lượng lớn gia đinh và dân đoàn của Bạch gia hỗ trợ, tặc nhân vừa leo lên tường bảo, căn bản không đứng nổi.

Trình Húc đứng ở phía sau đốc chiến, bản thân không tiến lên, xem hứng mới chửi mắng hai câu, hoặc chỉ huy mười mấy quan binh dự bị đi bổ sung vào lỗ thủng phòng tuyến.

Bạch Diên thấy có người chỉ huy rồi, ngược lại bản thân cũng bớt lo lắng, đưa tay về phía gia đinh tâm phúc bên cạnh, lớn tiếng nói: "Cầm cung tới."

Gia đinh lau mồ hôi trên trán: "Lão gia lại muốn bắn tên à?"

Bạch Diên hừ hừ nói: "Mấy ngày gần đây, bản lão gia khổ luyện tiễn thuật, môn 'Xạ' trong quân tử lục nghệ này đã trở về người ta từ lâu rồi, ha ha ha, xem bản lão gia biểu diễn cho các ngươi xem một chút, cái gì gọi là quân tử chi xạ."

Nói xong, hắn giương cung cài tên, nhắm ngay một tên tặc quân vừa mới bò lên tường bảo, vèo một cái bắn ra.

Hay cho một mũi tên, truy tinh cản nguyệt, cắt phá trời cao, đâm thủng bầu trời...

"Phốc!"

Trúng ngay nơi yếu hại sau lưng một quan binh.

Mọi người câm nín.

Quan binh kia mặc áo giáp, mảnh giáp hộ tâm làm mũi tên văng ra, không bị thương, nhưng hắn giận tím mặt, quay đầu lại giận điên lên: "Con mẹ nó ai bắn người mình?"

Rống xong mới nhìn thấy, người cầm cung chính là Bạch Diên Bạch lão gia.

Cơn giận này cũng chỉ có thể nuốt xuống, xấu hổ cười một tiếng, lại quay đầu qua, tiếp tục giết địch.

Bạch Diên đỏ ửng mặt: "Môn xạ trong Quân tử lục nghệ này, gạch bỏ gạch bỏ."

Nói xong lại xoay người nói với gia đinh: "Nhớ kỹ vị quan binh này, lát nữa chuẩn bị một phần hậu lễ, thay ta xin lỗi hắn, môn Lễ này ta rất coi trọng đấy."

Mọi người chỉ biết nghẹn họng.

Trình Húc đáp: "Đừng làm loạn nữa, tặc quân bắt đầu lui rồi."

Bạch Diên ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên, tặc quân bắt đầu lui bước rồi, bởi vì sĩ khí đang sụp đổ không ngừng.

Mặc kệ Song Sí Hổ và Tử Kim Long gào thét thế nào, tặc quân không chịu liều mạng nữa, đành phải tuyên bố thu binh.

Lượng lớn tặc binh như thủy triều rút lui, tất cả thương binh và thi thể có thể mang đi đều cõng lên cùng nhau rút lui, lúc tới kiêu ngạo bao nhiêu, lúc rút lui lại chật vật bấy nhiêu, chỉ chớp mắt, Bạch gia bảo liền an tĩnh trở lại.

Lá cờ chữ "Nê" đằng xa lắc lư hai cái liền đi về hướng núi Hoàng Long, hai nhóm Song Sí Hổ và Tử Kim Long cũng rút đi theo lá cờ chữ "Nê".

Người của Bạch gia bảo thoáng sửng sốt, sau đó đồng thời hoan hô: "Chúng ta thắng rồi! Bạch gia bảo được bảo vệ rồi!"

"Bạch gia bảo được bảo vệ rồi!"

Các gia đinh, dân đoàn, thôn dân đồng loạt hoan hô, âm thanh chấn động mấy dặm.

Bạch Diên lấy quạt xếp, xoát một cái vung ra, lộ ra hai chữ "quân tử" phía trên, cười đắc ý, tiếp theo ánh mắt của hắn đảo qua mười máy ném đá và mười xe bắn tên, lại nhìn về phía những thôn dân liều mạng trợ giúp hắn đẩy lui địch, nghĩ thầm: Hoàn toàn nhờ vào lợi khí của thiên tôn cho ta, còn cho ta rất nhiều lương thực cứu tế thôn dân, thôn dân trong phạm vi vài dặm Bạch gia bảo này đều có thể được ăn no, mới chịu liều mạng đánh giặc, thật sự là thiên tôn phù hộ a!

Chương 115: Binh khí mới, tên lửa lắp ráp

"Giữ được Bạch gia bảo rồi."

Một con khoái mã từ phương hướng Bạch gia bảo chạy vội đến, đến trước thôn Cao gia mới nhìn rõ người trên lưng ngựa là một gia đinh Bạch gia, hắn gân cổ hướng về Cao gia bảo mà rống lên: "Giữ được Bạch gia bảo rồi! Bạch lão gia và tuần kiểm Trình Húc liên thủ đánh lui Lạc Xuyên Không Dính Bùn, Bạch gia bảo an toàn rồi."

Các thôn dân Thôn Cao Gia nghe nói như thế, từ trên ruộng, góc nhà, đầu tường, các nơi đều thò đầu ra, cùng nhau hoan hô: "Hay quá!"

"Bạch lão gia là người lương thiện, không có việc gì thì tốt rồi."

"Nếu Bạch gia bảo an toàn, tặc nhân sẽ không tiến vào huyện chúng ta chứ?"

Gia đinh kia thì xoay người xuống ngựa ở cửa bảo, trong vòng vây các thôn dân nhanh chóng chạy vào trong bảo, sau khi hành lễ với Tam Thập Nhị rồi mới một đường đi tới phòng của Bạch phu nhân và Bạch công tử đang ở tạm trong thôn Cao gia, báo cáo tình hình chiến đấu ở Bạch gia bảo với chủ mẫu và thiếu gia.

Lý Đạo Huyền nằm sấp bên ngoài hộp, vừa ăn cơm trứng chiên cà chua, vừa nghe hắn kể lại quá trình ngăn địch của Bạch gia bảo trông sống động như thật.

Bạch phu nhân vẻ mặt vui mừng: "Nếu tặc quân bị đánh lui, vậy chúng ta có thể dọn về Bạch gia bảo đúng không?"

"Phu nhân, công tử." Gia đinh kia nói: "Lần này tặc quân tới đánh chỉ có đội của Không Dính Bùn, Nghi Xuyên Tả Quải Tử kia còn chưa xuất hiện. Nếu như hắn gia nhập, tổng số tặc quân sẽ đạt đến ba ngàn người, đến lúc đó Bạch gia bảo chưa chắc sẽ thủ được. Tuần kiểm Trình Húc không đáng tin cậy, lúc nào cũng có thể chạy trốn, cho nên lão gia bảo ta chuyển cáo với phu nhân, xin ở lại thôn Cao Gia thêm một thời gian."

Nghe nói như thế, Bạch phu nhân thở dài một hơi: "Ài, được rồi, ngươi trở về chuyển lời cho lão gia, tất cả phải cẩn thận, đừng có cậy mạnh, chỉ cần thấy thời cơ không đúng là bỏ Bạch gia bảo rồi trốn đi."

Gia đinh nói: "Tiểu nhân tuân lệnh."

Gia đinh bái biệt công tử và phu nhân, sau đó ra ngoài lên ngựa, trở về Bạch gia bảo.

Lý Đạo Huyền nghe xong đối thoại của hai người, cũng không khỏi nhíu mày.

Còn chưa kết thúc!

Năm sáu ngàn tặc nhân trong núi Hoàng Long, lúc này mới đi ra đánh một trận.

Tống Công Minh còn phải ba lần đánh Chúc gia trang mà, tặc phỉ núi Hoàng Long cũng không nhất định chỉ đánh một lần Bạch gia bảo liền thu tay lại?

Không được, phải giúp đám người tí hon nhà mình.

Bạch Diên và đám gia đinh của hắn ở trong lòng Lý Đạo Huyền cũng coi như người tí hon nhà mình, không giúp không được.

Nhưng mà... phải làm thế nào mới có thể giúp được hắn càng tốt hơn đây? Máy ném đá và xe bắn tên bằng nhựa sức chiến đấu rất có hạn, hơn nữa cũng không thể tăng số lượng của máy ném đá và xe bắn tên thêm nữa, không gian trong bảo đã quyết định máy ném đá và xe bắn tên không thể chồng lên vô hạn được.

Bảo Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu điều khiển Xe Mặt Trời đi qua đụng?

Không được!

Năng lực việt dã của Xe Mặt Trời cũng không mạnh, tiến vào mấy nơi như khe rãnh bờ ruộng, xe rất có thể bị kẹt không thể di chuyển, vậy Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu sẽ mất mạng vô nghĩa.

Cần phải có thêm vũ khí có lực chấn động hơn, có thể trong nháy mắt đánh sụp ý chí của tặc nhân.

Tốt nhất là thứ gì trong thời gian ngắn có thể bắn ra một đống "vũ khí bắn ra", cách thật xa liền đánh cho địch nhân kêu cha gọi mẹ.

Bắn liên tục!

Hai mắt Lý Đạo Huyền đột nhiên sáng ngời, ồ?

Đột nhiên nghĩ tới cái gì.

Y vội vàng mở taobao ra, nhớ mang máng lần trước từng thấy một món đồ chơi nhỏ thú vị. Bởi vì nó quá lớn, cảm giác các người tí hon không thể dùng được, y mới không mua, nhưng bây giờ Xe Mặt Trời số 3 đã có thể đưa vào sử dụng, vận chuyển vật nặng cũng không còn là vấn đề, vậy có thể mua được thứ này rồi.

Xe phóng tên lửa lắp ráp, độ dài 7 xăng-ti-mét.

Bỏ vào Minh Mạt sẽ biến thành vật khổng lồ dài đến 14 mét,

vô cùng lớn, nhưng nó có một chỗ tốt chính là có thể tháo rời, ráp lại, hoàn toàn có thể trước tiên tháo ra thành từng mảnh nhỏ, thông qua Xe Mặt Trời số 3 vận chuyển linh kiện tới Bạch gia bảo, sau đó bảo Bạch Diên tổ chức dân đoàn ráp nó lại.

Được, nhanh chóng đặt hàng, liền nói với chủ shop một câu: "Thân, tôi thêm tiền, SF hoả tốc."

Thêm tiền thần công vô địch thiên hạ!

Sau thời gian hơn nửa ngày, tên lửa lắp ráp đã tới tay.

Lúc này thôn Cao gia đã gần hoàng hôn, mặt trời ngả về phía tây.

Bạch phu nhân đứng trên vọng lâu, nhìn về hướng Bạch gia bảo xa xa, trong lòng tràn đầy lo lắng đối với Bạch gia bảo.

Bạch công tử đứng ở bên cạnh nàng, thấp giọng nói: "Mẫu thân đại nhân, phụ thân đại nhân cả đời chính trực thiện lương, lấy quân tử tự xét, ông trời sẽ chiếu cố cho Bạch gia chúng ta, mẫu thân cứ yên tâm đi."

Bạch phu nhân thở dài: "Chỉ mong như vậy."

Đúng lúc này, Cao Nhất Diệp từ cầu thang bên cạnh bò lên, đứng ở bên cạnh hai người: "Bạch công tử, thiên tôn có một tiên gia pháp khí, muốn dạy ngươi sử dụng, ngươi nghiêm túc lĩnh hội, ngày mai về nhà dạy phụ thân ngươi."

Bạch công tử nghe vậy ngẩn người: "Ta?"

Hắn vẫn chỉ là một đứa trẻ choai choai mới 13,14 tuổi, nhưng đứa nhỏ này cũng đã hiểu được không ít thứ, học cái gì cũng rất nhanh, nghe nói thiên tôn muốn dạy mình, hắn vừa hiếu kỳ lại vừa sợ hãi, còn mang theo chút hưng phấn.

Bạch phu nhân lại càng hoảng sợ: "Muốn con ta trở về Bạch gia bảo sao? Quá nguy hiểm."

Cao Nhất Diệp cười nói: "Chỉ trở về dạy Bạch tiên sinh sử dụng tiên gia pháp khí, sau đó lập tức trở về Cao gia thôn là được."

Lúc này Bạch phu nhân mới yên lòng.

Cao Nhất Diệp: "Chuẩn bị xem kỹ."

Bạch phu nhân và Bạch công tử tranh thủ thời gian nghiêm túc lại, trừng to mắt.

Chỉ thấy tầng mây trên bầu trời mở ra, một đống đồ chơi quái lạ, thoạt nhìn giống như tường thành năm màu trước kia từ trên trời hạ xuống, xếp thành một đống lớn trên bãi đất trống trước Cao gia bảo.

Tiếp theo, những mảnh nhỏ rơi lả tả này giống như bị một bàn tay khổng lồ vô hình cầm lấy, trôi nổi giữa không trung, vang lên tiếng răng rắc ghép lại với nhau, chỉ chốc lát sau chúng đã ghép thành một quái vật khổng lồ dài đến hơn bốn trượng.

Bạch phu nhân và Bạch công tử nhìn mà ngẩn người: "Đây là vật gì?"

Cao Nhất Diệp lớn tiếng gọi: "Lý Đại, thiên tôn bảo ngươi gõ vào cơ quan đằng sau vật kia."

Lý Đại đáp lại một tiếng rồi đi tới, xách theo một cây búa, hắn cười khà khà không ngừng: "Lại sắp bắn ra pháp khí tiên gia rồi? Oa, pháp khí lần này còn lớn hơn nữa."

Cao Nhất Diệp lớn tiếng nói: "Thấy bốn cái cơ quan đằng sau kia không? Cứ gõ liên tục xuống."

Lý Đại cười nói: "Được."

Hắn vung búa lên, cạch cạch cạch cạch, liên tục bốn búa, lần lượt đập xuống bốn cái cơ quan, mà mỗi lần hắn đập xuống một búa, binh khí tiên gia kia liền "phốc phốc" bắn ra hai quả đại pháo hình trụ rất lớn, bốn búa tám viên đạn pháo bay qua trời cao, bịch bịch bịch bịch, đập vào trên sườn núi xa xa, đập ngã mấy gốc cây khô, khiến cát bụi mù mịt.

Lý Đại: "Ôi mẹ ơi, thứ này thật lợi hại."

Bạch phu nhân và Bạch công tử cũng nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Cao Nhất Diệp: "Bạch công tử, thiên tôn hỏi ngươi, đã học được chưa?"

Bạch công tử: "Hả? hả? Ta học xong rồi, cầm búa gõ bốn cái cơ quan phía sau đúng không? Giờ ta sẽ cầm búa gõ cho thiên tôn xem."

"Phốc!"

Cao Nhất Diệp cười ra tiếng: "Ha ha ha ha, thiên tôn không bảo ngươi học Lý thợ rèn, bảo ngươi học làm sao lắp ráp các mảnh nhỏ của binh khí tiên gia lại."

Bạch công tử: "Hả? Cách lắp ráp? Hỏng bét, quên rồi."

Mọi người câm nín.

Chương 116: Tại hạ đã nhớ kỹ toàn bộ

Vừa rồi khi Bạch công tử nhìn thấy bàn tay khổng lồ vô hình lắp ráp giữa không trung, chỉ ngây ra mà cười, hoàn toàn không nhớ nó lắp ráp thế nào, bây giờ bị hỏi đến, khuôn mặt lập tức biến thành màu gan lợn.

Xấu hổ quá.

Bạch phu nhân bên cạnh cũng tức giận lắm, tát cho con trai một cái.

"Thiên tôn dạy con sử dụng binh khí tiên gia, cái thứ nên học con lại không học, đi học Lý thợ rèn gõ cơ quan thế nào, sao ta lại sinh ra một đứa ngu ngốc như con chứ."

Bạch công tử bụm mặt, không dám cãi lại, ngoan ngoãn chịu mắng.

Bạch phu nhân: "Còn không mau tạ tội với thiên tôn?"

Cao Nhất Diệp: "Không cần đâu, thiên tôn nói không cần phải tạ tội, hắn lại biểu diễn thêm một lần cho ngươi, lần này ngươi nhất định phải quan sát kỹ."

Bạch công tử vội vàng đứng thẳng tắp, hai mắt mở thật to, nhìn chằm chằm vào binh khí tiên gia quái lạ kia, chỉ thấy nó "cạch" "cạch","cạch","cạch", tháo rời ra từng đoạn, chỉ chốc lát sau, lại biến thành một đống linh kiện vỡ vụn.

Cao Nhất Diệp: "Được rồi, thiên tôn sắp bắt đầu lắp ráp."

Những khối linh kiện lần nữa bay lên giữa không trung, ráp lại vào nhau, tiếng gỗ lắp ráp vang lên không dứt bên tai, chỉ chốc lát sau đã hoàn tất một bộ tên lửa lắp ráp.

Lý Đạo Huyền còn đưa tay lên sườn núi, nhặt tám quả đạn pháo kia về, rồi đặt vào trong ống phóng tên lửa.

Cao Nhất Diệp: "Lần này nhớ kỹ chưa?"

Bạch công tử hưng phấn nhảy lên: "Khởi bẩm thiên tôn, tại hạ ghi nhớ hết rồi."

"Nhớ rất nhanh."

Cao Nhất Diệp nói: "Thiên tôn khen ngươi thông minh đấy."

Bạch công tử cũng không có biểu thị gì, Bạch phu nhân bên cạnh lại vui mừng: "Thiên tôn khen con ta thông minh, ha ha ha ha, con ta được thiên tôn khích lệ, ha ha ha ha. ."

Về sau, khi Bạch phu nhân nói chuyện phiếm với những phụ nhân khác, gặp ai cũng sẽ nói "con của ta từng được thiên tôn khích lệ, nói nó thông minh", những lời này nàng khoe khoang suốt cả đời.

Đang lúc Bạch phu nhân vui quá cười to, Cao Nhất Diệp lại quay sang nói với Bạch công tử: "Sáng mai, thiên tôn sẽ phái Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu, mang theo ba bộ tên lửa tiên gia, cùng với rất nhiều đạn pháo đưa đến Bạch gia bảo, ngươi đi cùng với họ, dạy phụ thân ngươi lắp ráp tên lửa tiên gia."

Bạch công tử tuổi còn nhỏ, lễ nghi cũng không tệ, bèn vái một cái với không trung: "Cẩn tuân pháp chỉ thiên tôn! Hắc, môn "Lễ" này trong lục nghệ, ta theo phụ..."

"Bốp!" Bạch phu nhân lại tát cho hắn một cái: "Phương diện này không nên học theo phụ thân ngươi."

Sáng sớm, Trình Húc dậy rất sớm.

Gã đang viết tấu chương, mặc dù là một võ quan, nhưng gã cũng biết đọc biết viết, chỉ là tài văn chương không tốt như quan văn mà thôi, mấy chữ thông tục thường hay dùng cũng có thể đem một sự việc nói rõ ràng.

"Thần dẫn một trăm sĩ tốt, thủ Bạch gia bảo chống cự tặc quân, đốc thúc dân phu đốn củi chế tạo máy ném đá, xe bắn tên các loại binh khí, huấn luyện thôn binh. Mấy ngày sau, tặc nhân quả nhiên đã đến, phô thiên cái địa, nhân số đạt đến sáu ngàn. Nhưng thần không có chút sợ hãi, trước lấy máy ném đá, xe bắn tên phá huỷ sĩ khí của giặc, sau đó dẫn binh đánh lén, một kích đánh tan tặc tử, tặc tử ném mũ giáp, trốn về trong núi Hoàng Long, thần đuổi theo truy sát tặc quân hơn ba mươi dặm, giết giặc vô số, tặc tử sợ vỡ mật, không dám phạm Trừng Thành ta nữa..."

Gã viết đến mức mặt mày hớn hở, dương dương tự đắc.

Đã lập được đại công bực này, thăng quan phát tài ở trong tầm tay a, ha ha ha.

Đang rất cao hứng vô cùng, phó tuần kiểm đẩy cửa đi vào, thấp giọng nói: "Tướng quân, chúng ta nhận được tin tức thợ săn trong núi đưa xuống."

Trình Húc: "Ồ? Nói đi!"

Phó tuần kiểm nói: "Thợ săn nói, sau khi Lạc Xuyên Không Dính Bùn lui về núi Hoàng Long, đã một lần nữa hội hợp với Nghi Xuyên Tả Quải Tử, hiện tại hai quân đang cùng đi về hướng Bạch gia bảo."

Trình Húc: "Mẹ nó!"

Bút trên tay rơi cạch xuống đất, gã giận dữ nói: "Vì sao? Tặc tử chịu thiệt ở huyện Trừng Thành ta, hẳn là không dám đến nữa,

bọn chúng phải nên đi hướng Đông Bắc, tiến vào huyện Nghi Xuyên, hoặc là đi hướng tây, đến huyện Lạc Xuyên cũng được, vì sao cứ phải đến huyện Trừng Thành? Chỉ cần không đến nơi này, sẽ không có chuyện của lão tử nữa."

Phó tuần kiểm thấp giọng nói: "Huyện Nghi Xuyên bên kia, nghe nói có một người rất lợi hại đang đóng giữ, Thiểm Tây đốc lương đạo Hồng Thừa Trù, Tả Quải Tử bị hắn đánh cho không còn manh giáp, không dám đối địch với hắn nữa, không dám đi huyện Nghi Xuyên. Mà bên huyện Lạc Xuyên, nghe nói cũng có một tuần kiểm rất lợi hại, Không Dính Bùn chính là bị hắn đuổi vào núi Hoàng Long, cho nên... cho nên..."

Trình Húc mặt cau có: "Cho nên bọn chúng chọn bóp quả hồng mềm, đúng không? Trình Húc ta thoạt nhìn càng dễ đối phó hơn, đúng không?"

Phó tuần kiểm đầu đầy mồ hôi.

Trình Húc giận dữ: "Lão tử làm gì giống quả hồng mềm? Rốt cuộc giống chỗ nào?"

Phó tuần kiểm: "Thủ lĩnh, trước tiên đừng nóng giận, ngẫm lại làm sao đối phó hai tên tặc tử này đi, bọn chúng hội hợp lại, binh có thể chiến đấu được chừng ba ngàn, chúng ta dựa vào Bạch gia bảo nho nhỏ này, cuối cùng vẫn không thể địch lại, hay là chuồn đi."

Trong lòng Trình Húc hốt hoảng: "Ta vốn định chuồn đi bất cứ lúc nào, cũng không nhất định phải giữ lấy Bạch gia bảo này. Nhưng tặc tử nếu chết cũng không chịu đi huyện Lạc Xuyên và huyện Nghi Xuyên, sau khi công phá Bạch gia bảo tất sẽ lập tức tiến quân vào huyện Trừng Thành, cuối cùng phát nát cả huyện thành, tuần kiểm Trừng Thành như ta có thể trốn đi đâu? Trốn được mùng một, chạy không thoát mười lăm, cho dù may mắn cũng trốn được mười lăm, cuối cùng hoàng thượng vấn tội, vẫn là

tội thất trách, huyện lệnh của đảng Đông Lâm kia sẽ vạch tội ta, cái đầu của ta cũng không giữ được."

Trình Húc ngẩng đầu, đột nhiên phát hiện khuôn mặt của phó tuần kiểm đã biến thành thái nãi nãi, nhếch môi cười nói với gã: "Cháu ngoan, tới đây với thái nãi nãi đi."

"A!" Gã hét lên một tiếng, xoay người lại, quay đầu lại nhìn thấy một thái nãi nãi đứng ở sau lưng: "Cháu ngoan, thái nãi nãi cô đơn quá."

Trình Húc: "A a a a!"

Gã ngã phịch xuống bàn, mồ hôi rơi như mưa: "Chết chắc rồi, lần này chết chắc thật rồi."

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng la to của lính gác Bạch gia bảo: "Lão gia, lão gia, Cao Sơ Ngũ lại tới rồi, hắn lại tới đưa đồ cho chúng ta."

Trình Húc 'ồ' một tiếng: "Cao Sơ Ngũ, là tên đưa cho chúng ta máy ném đá cùng với xe bắn tên kỳ lạ, hắn lại tới sao?"

Tinh thần gã rung lên, vội vã từ trong phòng chạy ra ngoài. Quả nhiên, chiếc xe quái dị kia lại dừng trước cửa Bạch gia bảo, lần này trên xe cũng đã được chất đầy, vẫn là chất liệu cổ quái, không phải vàng, không phải sắt, không phải đá, không phải gỗ. Thế nhưng lần này nhìn không ra thứ gì, trông như một đống khối hình vuông lộn xộn không có tác dụng.

Từ trên xe một bạch y công tử nhảy xuống, thoạt nhìn ước chừng mười ba mười bốn tuổi, rất non nớt, lông trên miệng còn chưa mọc, chính là công tử Bạch gia. Hắn ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói với Bạch Diên: "Phụ thân, con về rồi."

Bạch Diên chỉ nhìn thoáng qua, liền khẩn trương: "Hả? Con trở về làm gì? Nơi này nguy hiểm, mau mau trở về thôn Cao gia."

Chương 117: Ngươi đang đùa ta

Bạch công tử nở nụ cười tự tin: "Phụ thân, hài nhi phụng mệnh thiên tôn, mang theo tên lửa tiên gia tới đây. Bởi vì tên lửa cần phải lắp ráp, thiên tôn sợ người không biết nên mới bảo con trở về báo cho người biết phương pháp."

Bạch Diên: "Hả? Tên lửa tiên gia là cái gì?"

Trình Húc chạy nhanh đến bên cạnh Bạch Diên, vui mừng hỏi: "Tên lửa là binh khí mới gì?"

Bạch công tử dương dương đắc ý nói: "Phụ thân, mời nhanh chóng phái gia đinh và dân đoàn, chuyển từng mảnh của tên lửa tiên gia trên xe xuống, hài nhi lập tức chỉ đạo bọn họ lắp ráp vật này."

Bạch Diên nghe nói là đồ vật thiên tôn cho, đương nhiên không muốn chần chừ, lập tức phất tay hạ lệnh, rất nhiều gia đinh và dân đoàn chạy ra, vừa kéo, vừa đẩy, từ trên xe mang xuống một đống mảnh nhỏ kỳ quái.

Bạch Diên cũng nhận ra những mảnh này, đây không phải là từng mảnh của bức tường thành năm màu kia của thôn Cao gia sao? Chỉ là lần này sơn thành màu xám mà thôi, thứ này có ích lợi gì? Chẳng lẽ, ý của thiên tôn là muốn chúng ta dùng cái này dựng nên bức tường thành mới?

Suy nghĩ kỹ lại, xây thêm tường thành cao hơn chút nữa, cũng có chút tác dụng.

Hắn đang nghĩ ngợi đâu đâu, liền nghe được Bạch công tử chỉ huy gia đinh bên cạnh, đem những mảnh đó tới trong đình viện Bạch gia bảo. Nơi này có một đại viện rộng rãi, bình thường là chỗ luyện võ của gia đinh, dài rộng đến mấy trượng, còn rất rộng rãi.

Bạch công tử lấy tay ước chừng một chút, cảm giác đặt tên lửa tiên gia ở chỗ này được, liền bắt đầu chỉ huy: "Mấy người các ngươi, đi chuyển mảnh ghép bên trái, mấy người các ngươi, đi chuyển mảnh ghép bên phải, được, nâng lên... Dùng chỗ lồi bên này, ấn vào cái lỗ bên này... đúng đúng đúng... ấn vào giữa... ghép lại với nhau... ấn mạnh vào, hai bên đồng thời dùng sức đẩy."

Mười mấy gia đinh dân đoàn, cố sức đẩy hai mảnh ghép vào giữa.

"Cạch!"

"Cạch!"

Một tiếng vang giòn giã, hai mảnh ghép tiên gia đã ráp lại thành một, biến thành một mảnh ghép càng lớn hơn.

Bạch Diên và Trình Húc hỏi chấm? Chấm hỏi?

Bạch công tử tiếp tục: "Mấy người các ngươi, đưa mảnh ghép bên kia qua đây... đưa vào cái lỗ trên mảnh ghép này... chuẩn vào... tốt, người hai bên cùng dùng lực... đẩy nó vào..."

"Cạch!"

Lại một tiếng vang giòn giã, mảnh ghép đã ráp lại.

Bạch Diên trong đầu lại nổi lên dấu hỏi chấm? Chấm hỏi?

Trình Húc không nhịn được hỏi: "Đây rốt cuộc là đang làm cái quỷ gì vậy?"

Bạch Diên quay đầu lại: "Tuy ta xem không hiểu, nhưng mà

cảm giác rất chấn động."

Trình Húc: "Hai phụ tử các ngươi đều bị bệnh sao? Đây là lúc nào rồi, các ngươi còn chơi mấy thứ khó hiểu này?"

Bạch công tử: "Mấy người bên kia, đúng, chính là các ngươi, giơ mảnh ghép đó lên, đưa vào bên kia... đúng đúng... Qua bên đó thêm một chút... ngắm ngay lỗ... dùng sức..."

"Cạch!"

Mảnh ghép ráp lại rồi.

Bạch công tử nhìn thoáng qua, đột nhiên lau mồ hôi: "Không xong rồi, hình như nhớ sai một điểm, mau, cạy nó xuống, ráp lại lần nữa."

Bạch Diên cả kinh.

Trình Húc: "Mẹ nó, chơi ta hả? Còn muốn làm lại? Uổng công ta vừa rồi còn tràn ngập mong đợi với thứ Cao Sơ Ngũ đưa tới, kết quả các ngươi lại ở đây làm trò quái quỷ gì vậy."

Bạch công tử hành một đại lễ với Trình Húc: "Tướng quân chờ chút, vừa rồi vãn bối chỉ là nhớ lầm một chi tiết nhỏ mà thôi, lập tức sửa lại là được."

Trình Húc: "Đừng tưởng ngươi nói chuyện nho nhã, ta sẽ cảm thấy ngươi nói có đạo lý."

Bạch công tử xoay người, tiếp tục chỉ huy: Khiêng cái bên kia qua đây... Bên này... ngắm chuẩn nó... đẩy vào..."

"Cạch!"

Một loạt các thao tác kỳ quái hoa cả mắt.

Tất cả mọi người ở đây đều nhìn mà không hiểu ra sao, nhưng

chỉ cần Bạch Diên không hạ lệnh dừng lại, các gia đinh và dân đoàn Bạch gia bảo cũng chỉ có thể tiếp tục càn quấy cùng Bạch công tử.

Khổ sở một hồi lâu, đám gia đinh mệt tới thở hồng hộc, cuối cùng cũng hoàn thành.

Bạch công tử đứng trước một trang bị kỳ lạ dài đến hơn bốn trượng, trước tiên hành lễ một cái, sau đó mới nói: "Phụ thân, các vị thúc bá, các vị tướng quân... tên lửa tiên gia đã lắp ráp thành công, bây giờ do vãn bối để cho mọi người xem uy lực của nó."

Mọi người không rõ nguyên do, đến nay vẫn còn chưa hiểu đây là thứ quỷ gì.

Bạch công tử phất tay với đám gia đinh: "Đám người các ngươi cùng nhau thúc đẩy trục xoay của tên lửa tiên gia, chuyển qua thêm một chút... lại nâng lên thêm chút nữa..."

Tên lửa lắp ráp ngẩng đầu lên, họng pháo hướng về bầu trời.

Bạch công tử chỉ vào một gia đinh khỏe mạnh: "Ngươi qua đó, dùng búa đập mạnh vào bốn cơ quan phía sau, thấy chưa? Chính là bốn cơ quan hình tròn lồi lên kia, lần lượt đập xuống đó."

Gia đinh kia chỉ chạm tới hai cơ quan phía dưới, hai cơ quan phía trên thì thật sự với không tới, phải khiêng một cái bàn vuông tới, trèo lên bàn, giơ búa lên, mới có thể chạm đến vừa đủ.

"Đập!"

Bạch công tử ra lệnh một tiếng, gia đinh vung búa lên, cạch cạch cạch cạch, đập liên tục bốn cái vào bốn cơ quan.

Chỉ nghe tám tiếng trầm đục "phanh phanh phanh phanh" vang lên liên tiếp, tám viên đại pháo bằng nhựa còn dài hơn hai người cộng lại, thay phiên từ ống pháo của tên lửa tiên gia phun ra

ngoài...

Chúng nó vừa bay lên liền bay đi cực xa, vượt qua tòa thành của Bạch gia bảo, lại vượt qua khu vực ruộng đồng nứt nẻ, lại vượt qua lòng sông khô hạn, cuối cùng "rầm rầm" đập xuống sườn núi Hoàng Long xa xa.

Tầm bắn nó xa, khiến tất cả mọi người ở đây cả kinh đến rớt cằm. Hóa ra, đồ chơi tên lửa lắp ráp ở thế giới của Lý Đạo Huyền, tầm bắn là năm mét, sau khi đến Minh Mạt, tầm bắn của nó liền biến thành nghìn mét.

Cũng tức là nói, nó có thể khai hoả đối với địch nhân cách xa hai dặm.

So với máy ném đá có tầm bắn xa nhất là khoảng 300 mét cùng xe bắn tên khoảng 100 mét, nó xa hơn không chỉ một chút.

Toàn bộ người của Bạch gia bảo đều nhìn ngây ngốc.

Mà người nhìn ngốc nhất toàn trường chính là Trình Húc, gã là người hiểu rõ binh khí chiến tranh nhất, biết rõ tầm bắn của tên lửa tiên gia trước mắt có ý nghĩa như thế nào.

Trình Húc giơ hai tay lên cao, ngửa mặt lên trời cười dài: "Ha ha ha ha ha, trời cũng giúp ta, trời cũng giúp ta. Ha ha ha ha ha, có lợi khí này, tặc quân không đáng nhắc tới. Ha ha ha, thái nãi nãi, còn lâu lắm cháu mới có thể tới thăm người. Ha ha ha ha, cháu lại lần nữa tìm được đường sống rồi."

Gã thoắt một cái cúi đầu xuống: "Bạch công tử, tên lửa tiên gia này tổng cộng có mấy cái?"

Bạch công tử giơ ba ngón tay lên.

Trình Húc mừng rỡ: "Mau, mau lắp ráp hai cái kia lại."

Bạch công tử: "Nhưng mà trong nhà... không có viện tử rộng rãi, tên lửa tiên gia này ít nhất cũng phải chiếm diện tích bốn trượng."

Bạch Diên thoắt một cái nhảy ra: "Hậu hoa viên, dỡ hết giả sơn xuống, có thể đặt thêm một cái."

Nói xong, hắn lại suy nghĩ một chút: "Viện tử trước thư các, tháo xuống hành lang đình đài, cũng có thể đặt lên một cái."

Bạch công tử nói: "Phụ thân, trên tường đình trước thư các có thư pháp ngài viết, đó là tác phẩm đắc ý nhất trong đời phụ thân mà."

Bạch Diên hừ một tiếng nói: "Vì Bạch gia bảo, bỏ đi mấy bộ thư pháp thì có làm sao? Môn 'Thư' trong Quân tử lục nghệ, trước tiên gạch bỏ gạch bỏ cho ta."

Chương 118: Sợ hãi bởi vì hỏa lực không đủ

Toàn bộ người của Bạch gia bảo đều được tổng động viên. Ngay cả hơn một trăm quan binh thủ hạ của Trình Húc cũng gia nhập hành động, dỡ xuống hoa viên giả sơn ở hậu viện, dỡ xuống đình và hành lang trước thư các.

Trong Bạch gia bảo lại có thêm hai viện tử trống trải để đặt tên lửa tiên gia.

Dưới sự chỉ huy của Bạch công tử, rất nhiều người khiêng từng mảnh ghép, bắt đầu chơi trò lắp ráp hết sức vui vẻ.

Đáng tiếc Lý Đạo Huyền lại không nhìn thấy cảnh hơn trăm người cùng nhau chơi trò lắp ráp, nếu không lại phải vui vẻ thêm mấy ngày.

Cuối cùng ba bộ tên lửa tiên gia đã dựng xong.

Bạch công tử đã hoàn thành sứ mệnh của mình, bị Bạch Diên đuổi về thôn Cao gia, không cho phép một đứa nhóc choai choai như hắn ở trên chiến trường.

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu lại mang đến cho bọn hắn mấy trăm viên đạn pháo bằng nhựa, mỗi viên đạn pháo này đều dài gấp đôi thân người, nhưng nó cũng không phải đá, mà bằng nhựa cứng, tuy thể tích to nhưng không nặng lắm, mấy thôn dân có thể giơ "đạn đại pháo" này lên một cách thoải mái và nhét nó vào trong ống pháo của bệ bắn tên lửa.

Bạch Diên tự mình chỉ huy thôn dân và kiện phụ luyện tập

động tác "nạp đạn dược", một lần tên lửa tiên gia có thể bắn ra liên tục tám viên đạn pháo, mỗi một viên đạn pháo cần một tổ người phụ trách, bởi vậy cần chuẩn bị tám nhóm người, ba bộ tên lửa thì cần chuẩn bị 24 nhóm người.

Phải có hơn một trăm thôn dân mới có thể hoàn thành hành động vĩ đại nạp đạn dược này.

Bọn họ nhất định phải luyện tập thuần thục, động tác phải nhanh, khiến thời gian nạp vào cho tên lửa tiên gia càng ngắn càng tốt, lúc nghênh chiến tặc quân mới càng nắm chắc.

Điều này khiến cho một trăm người không ngừng xoay quanh bệ bắn tên lửa, nhiều lần luyện tập động tác nạp vào.

Trình Húc đứng bên cạnh nhìn, trong lòng lại dâng lên cảm giác cổ quái: Đang hạn hán mà, những thôn dân này liên tục khiêng đạn pháo vừa to vừa nặng xoay vòng vòng, khẳng định rất nhanh đói bụng, làm sao có thể khăng khăng một mực nghe ngươi an bài chứ?

Gã đang nghĩ ngợi viển vông, lại thấy quản gia Bạch gia dẫn theo một đám gia đinh đi tới, bọn gia đinh xách theo mấy cái sọt lớn, trong mỗi cái sọt đều là bánh màn thầu trắng tinh tốt nhất.

Nhìn là thấy bánh màn thầu này dùng bột mì loại tốt, trắng tinh, hơn nữa màn thầu làm cũng không keo kiệt chút nào, mỗi cái đều vừa to vừa chắc.

Quản gia lớn tiếng hét lên: "Bạch lão gia có lệnh, ăn bánh màn thầu xong lại luyện tập tiếp..."

Các thôn dân lập tức ùa tới, một người hai cái bánh cầm trong tay, ăn ngấu nghiến, má phồng lên, nói chuyện cũng trở nên mơ hồ không rõ: "Ừm... thơm quá... ngon lắm..."

"Ừm... làm việc cho Bạch lão gia đúng là tốt... được ăn no..."

Trình Húc thấy cảnh này, cũng không khỏi thất thần: Mẹ nó, Bạch Diên ngươi lại dám cho thôn dân ăn no? Binh lính của ta cũng không dám ăn như thế.

Nghĩ tới đây, gã không khỏi quay đầu nhìn lính của mình, đường đường là thiên binh chính quy của triều đình, hiện tại mỗi người đều trừng mắt nhìn màn thầu trên tay các thôn dân mà chảy nước miếng.

Trình Húc chỉ có thể thở dài sườn sượt.

Gã rõ ràng, cuộc sống của nhà binh rất khổ, từ trong năm Vạn Lịch triều đình không còn phát quân lương một cách nghiêm chỉnh được mấy lần nữa, rút trái rút phải, tháng nào cũng khất, rất nhiều binh lính bỏ trốn, trong đó không ít người thậm chí đã gia nhập tặc quân, mỗi người đều trở thành hãn tốt trong tặc quân.

Trình Húc vì trấn an bọn binh lính theo mình đã nhiều năm, thậm chí còn tự móc hầu bao mấy lần, nghĩ đến mà rất đau lòng.

"Cạch!"

Một cái sọt lớn được đặt ở trước mặt Trình Húc, bên trong đầy là bánh màn thầu trắng tinh, quản sự Bạch gia cười nói: "Trình tướng quân, số bánh này đem chia cho các quân gia thủ hạ của ngài đi."

Trình Húc chấn động trong lòng, ta tới nơi này là để ăn đại hộ mà. Gã liền vung tay lên với bọn thủ hạ: "Ăn đi, không cần khách khí với Bạch lão gia. Tổ tiên nhà hắn từng có một tri phủ, hai huyện lệnh, rất lắm tiền, không ăn nghèo hắn được đâu."

Các binh sĩ mừng rỡ, lập tức ùa tới, bàn tay đen sì chộp vào bánh màn thầu trắng tinh, làm ra một cái hắc thủ ấn.

Bất quá đây là việc nhỏ, hắc thủ ấn thì hắc thủ ấn đi, dù sao cũng là do tay mình đen, ăn cũng không sao, quá ngon, ăn xong còn

nhịn không được liếm tay, đem bàn tay đen sì liếm trắng không ít.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa mới sáng, lính gác liền lớn tiếng kêu: "Quân giặc đến rồi, tặc quân đã xuống núi."

"Bum bum bum!"

Âm thanh gõ vào ống trúc vang lên trên bầu trời Bạch gia bảo.

Hai người Bạch Diên, Trình Húc lập tức xuất hiện ở trên vọng lâu, hai người cùng nhìn về phía bắc núi Hoàng Long xa xa, chỉ thấy rất nhiều tặc quân đang theo sườn núi chậm rãi đi xuống.

Quy mô của tặc quân lần này lớn hơn lần trước nhiều.

Trình Húc chỉ nhìn thoáng qua rồi nói: "Ba ngàn! Ít nhất ba ngàn! Lần này Lạc Xuyên Không Dính Bùn và Nghi Xuyên Tả Quải Tử cùng tới rồi."

Lần trước nghe được tin hai người đi cùng, Trình Húc còn bị dọa sợ gần chết, nhưng hiện tại tận mắt nhìn thấy chúng, trái lại không sợ nữa. Có lẽ đây là vì "tất cả sợ hãi đều là do hỏa lực không đủ" thôi, chỉ cần hỏa lực đủ rồi, gã còn sợ cái quần, thái nãi nãi đã sớm bị gã vứt đến chín tầng mây.

Gã lấy tay ước lượng một chút sườn núi, bèn cười hắc một tiếng: "Không sai biệt lắm, bọn chúng đã đi vào tầm bắn của tên lửa rồi."

Bạch Diên ồ một tiếng: "Đã đi vào rồi sao?"

Trình Húc: "Bạch tiên sinh a, bản lĩnh dùng mắt ước lượng ra khoảng cách của ngươi, còn phải học những người làm binh như ta nhiều."

Bạch Diên soạt một cái vung quạt xếp, lộ ra hai chữ "quân tử" phía trên: "Kỹ năng này không liên quan đến quân tử lục nghệ, tại

hạ có học hay không cũng không sao cả."

Trình Húc câm nín.

Mẹ nó, rất muốn đánh hắn, nhưng bây giờ không phải lúc để đánh hắn.

Trình Húc xoay người lại, hướng về phía các thôn dân đã an bài nhiệm vụ xong, hét lớn: "Chuẩn bị phóng tên lửa."

Các thôn dân vừa nghe được mệnh lệnh, quản là của ai, lập tức bắt đầu hành động. Bộ đội hỗn tạp chưa từng trải qua huấn luyện chính là như thế, ai lớn tiếng hơn là người đó có thể chỉ huy.

Bạch Diên thật ra cũng không ngại chuyện Trình Húc đoạt quyền chỉ huy thôn dân của hắn, chỉ chắp tay sau đít đứng trên tường thành, ánh mắt hướng ra xa, nhìn về phía tặc quân chậm rãi đi xuống triền núi.

Tặc quân đang xuống núi...

Không Dính Bùn thì đang mắng chửi: "Con mẹ nó Bạch gia bảo, chỉ có mấy trăm người, lại khiến cho lão tử gặp trắc trở, tên phế vật tuần kiểm Trình Húc kia, lại trở nên ương ngạnh nữa, không phải chỉ dựa vào mấy cái máy ném đá, mấy cái xe bắn tên vớ vẩn thôi sao."

Tả Quải Tử nói: "Chỉ một cái gia bảo nho nhỏ, không nên có nhiều vũ khí công thành như vậy chứ?"

Không Dính Bùn: "Làm sao ta biết, ta còn muốn hỏi đây."

Tả Quải Tử xoay người, thấp giọng nói: "Lão Lỗ, ngươi tới nói xem đối phó thế nào?"

Sau lưng Tả Quải Tử một tên hãn phỉ đi ra, trên người không

ngờ còn mặc áo giáp, hơn nữa còn là bố giáp có tiêu chí của Minh quân, bên hông đeo đao, lưng đeo Khai Nguyên Cung, vừa nhìn liền biết người này đã từng là quan binh.

Mọi người đều biết hắn họ Lỗ, là một biên quân, từng đánh rất nhiều trận chiến với dân du mục phương Bắc, nhưng không ai biết tên đầy đủ, dù sao thời đại này tạo phản đều phải dùng tên giả để tránh liên lụy tới thân tộc.

Lão Lỗ cười khẩy một tiếng: "Bọn hắn đề phòng chúng ta tấn công từ phía bắc, máy ném đá và xe bắn tên đều hướng về phía bắc, sau khi chúng ta xuống núi, liền đem đại quân chia làm hai, hai bên vòng qua Bạch gia bảo mà đi. Hai vị đại ca Không Dính Bùn và Tả Quải Tử, mỗi người suất lĩnh bộ của mình, từ hai bên đông tây công qua là được, không cần quan tâm hai bên."

Không Dính Bùn và Tả Quải Tử vui mừng: "Kế sách hay, vẫn là đã từng làm binh hiểu chiến tranh hơn."

Hai người vừa nói tới đây liền nghe thấy các bộ hạ la lên: "A? Có cái gì bay qua đây?"

Chương 119: Thứ gì bay qua

"Nó là cái gì?"

Đám tặc binh quay đầu nhìn lại, thấy từ trong Bạch gia bảo có hai cái thứ gì kỳ lạ bay ra, xẹt qua trời cao, đang bay về phía chỗ của mình.

Không ai cho rằng đó là đạn pháo!

Cho dù là lão Lỗ xuất thân từ biên quân, có kinh nghiệm tác chiến phong phú cũng không cho rằng đó là đạn pháo.

Mọi người cứ như vậy nghệch mặt ra đứng nhìn, hai thứ kỳ lạ đó bay bay, bay qua tường bảo của Bạch gia bảo, bay qua khu vực đồng ruộng khô nứt, bay qua khu vực cát vàng mênh mông, bay thẳng đến trên sườn núi Hoàng Long.

"Ầm! Ầm!"

Hai món đồ chơi thật lớn rơi xuống đất, rơi trên sườn núi cách đám tặc quân ít nhất cũng mười trượng xa, đập ngã hai cây đại thụ.

Không đập trúng họ, bọn họ sẽ không sợ!

Song Sí Hổ người cũng như tên, động tác rất nhanh, xoẹt một cái đã chạy về hướng hai vật to tướng kia rơi xuống đất, vừa chạy vừa cười to: "Ta đi xem, bay tới là cái thứ gì."

Không Dính Bùn còn dặn dò một tiếng: "Chẳng lẽ là chim khổng lồ gì đó, ngươi cẩn thận một chút, đừng để mổ bị thương."

Song Sí Hổ cười to: "Ta là hổ, còn có thể sợ chim sao? Bạch

Diên của Bạch gia bảo kia chính là một con chim, ta khẳng định sẽ ăn hắn."

"Ha ha ha!" Một đám tặc nhân đều cười ra tiếng.

Lúc này trong Bạch gia bảo, Trình Húc đang lấy tay ước lượng nơi đạn pháo vừa rơi xuống, dùng ngón trỏ và ngón cái của hai tay làm thành một cái khung hình vuông, khoanh lại khu vực sườn núi vừa rồi đạn pháo rơi xuống, lại quay đầu, hướng về trong viện hét to: "Đem tên lửa dịch qua trái một chút, đè thấp đầu một chút... đúng... đúng đúng đúng... chỉ vậy thôi... Hắc hắc hắc, chỉ vậy thôi."

"Xong hết chưa?" Trình Húc cười to: "Lần này không bắn thử nữa, tám quả, tám quả tên lửa cùng bắn ra cho ta."

"Tuân lệnh!" Thôn dân cầm búa sắt vung lên, bum bum bum bum, liên tục bốn búa gõ xuống bốn cơ quan.

Tám quả tên lửa bay lên liên tiếp.

Bên này, Song Sí Hổ vừa mới chạy tới chỗ hai đồ vật kỳ lạ kia rơi xuống, tập trung nhìn vào, hai thứ đó còn cao hơn hai người, bề ngoài to lớn kỳ quái nằm ở trên sườn núi, đưa tay sờ vào, chất liệu cổ quái, không phải vàng cũng không phải sắt.

Thật sự không rõ đây là cái thứ gì.

Hắn quay đầu rống lớn: "Đại ca, đây không phải chim khổng lồ, không biết là vật thể kỳ quái gì, có khi là thiên thạch ở thiên ngoại."

Không Dính Bùn: "Thiên thạch thiên ngoại? Sao lại rơi xuống trước mặt chúng ta? Đây là điềm lành đấy."

Từ xưa đến nay, Đế Vương tinh xuất hiện, không phải lúc nào cũng có thiên thạch thiên ngoại rơi xuống sao?

Hắn vừa nghĩ tới đây đã nghe được đám thuộc hạ lại kêu lên: "Lại tới nữa rồi..."

Không Dính Bùn quay đầu nhìn lại, từ phương hướng Bạch gia bảo, lại có tám vật thể kỳ lạ bay tới, xẹt qua trời cao, hiên ngang mà bay tới chỗ mình đang đứng.

Lão Lỗ đột nhiên kêu to: "Trốn..."

Thì ra lão Lỗ với kinh nghiệm chiến trận, chỉ nhìn góc độ và tốc độ phi hành của tám vật thể kỳ lạ kia là có thể nhìn ra được, lần này chúng nó muốn rơi vào đầu.

Cho đến lúc này hắn mới có phản ứng, thứ đồ chơi này có thể là đạn pháo, chỉ là trước đây chưa từng thấy qua đạn pháo lại to như vậy, hơn nữa, cũng không nghe thấy có tiếng nã pháo của đối phương, cho nên vừa rồi hắn chưa nhận ra.

Lão Lỗ vừa mới nằm sấp xuống đất, tám thứ kỳ lạ kia đã rơi xuống, quả thứ nhất đập xuống sơn đạo, đám đông tặc binh đang xếp hàng trên sơn đạo để xuống núi, làm thành hình như một con rắn dài, đạn pháo bắn vào trong trận làm ầm một tiếng, khiến mấy người đồng thời bay ra ngoài.

Tiếp theo, quả thứ hai, quả thứ ba...

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Liên tục tám quả đạn pháo đập vào trên sườn núi, khiến lượng lớn tặc binh người ngã ngựa đổ.

Trình Húc mừng rỡ: "Ha ha ha, góc độ đúng rồi, hai bệ tên lửa còn lại cũng đừng nhìn nữa, cùng bắn ra, nhanh nhanh, bắn đi."

Thôn dân đứng bên cạnh hai tên lửa lắp ráp khác cũng vung búa lên, gõ liên tục vào tất cả cơ quan.

Mười sáu quả tên lửa cùng bay lên.

Lần này Trình Húc chả buồn nhìn chúng nó trúng hay không, chỉ lớn tiếng nói: "Nạp đạn, lập tức nạp đạn, nhanh nhanh."

24 nhóm thôn dân đã chuẩn bị sẵn liền khiêng đạn pháo cực lớn, thay phiên nhau chạy đến trước bệ bắn tên lửa và nhét vào trong nòng pháo...

Có một vị thôn dân bị vấp ngã bịch một tiếng, nhóm thôn dân của hắn tất cả đều ngã xuống theo, mắt thấy đạn pháo sắp đổ vào người họ, mấy quan binh bên cạnh liền chạy qua nâng đạn pháo lên, lúc này mới không làm bị thương người mình.

"Nhanh nhanh nhanh!"

Bạch gia bảo đang trong một bầu không khí sục sôi ngất trời.

Mà lúc này, tặc quân trên sườn núi đã rất thảm.

Ba ngàn người, dọc theo mấy sơn đạo trên sườn núi đi xuống, khoảng cách giữa người với người cũng không lớn lắm, rất nhiều người thậm chí còn chen chúc nhau trên sơn đạo, đột nhiên trời giáng đạn pháo khổng lồ, liên tục đập xuống, cái này đổi lại là ai không bị sợ hãi đến mất hồn?

Trên sơn đạo lập tức trở nên hỗn loạn, có người trốn vào rừng cây hai bên đường, có người chui vào trong đống cỏ khô, có người tìm một tảng đá lớn núp ở phía sau, có người chạy về phía trước, có người chạy về phía sau, trên sơn đạo chen chúc va phải nhau, đã có người đứng không vững mà ngã lăn xuống dưới.

Tiếp đó càng nhiều người hơn bị ngã lăn xuống dưới núi.

Trên sơn đạo vô cùng hỗn loạn, đạn pháo khổng lồ liên tiếp rơi xuống, nện cho bùn đất bay tứ tung, có người bị đạn pháo trực tiếp đập trúng, mất mạng ngay tại chỗ, có người bị đạn pháo bật

lên đập ngã, tuy rằng không tử vong tại chỗ, nhưng bị thương cũng không nhẹ.

Ngã lăn trên sườn núi còn đụng ngã người mình, tạo thành cảnh tượng giẫm đạp, khắp triền núi nháy mắt toàn là tiếng kêu cha gọi mẹ, loạn không ra hình thù gì.

Lão Lỗ rống lên: "Không được loạn, ổn định trận hình, không được loạn! Phải trật tự trốn phía sau tảng đá to."

Nhưng dù hắn có gọi thế nào đi nữa cũng vô dụng, những người này không phải biên quân tinh nhuệ, không có bản lĩnh lâm nguy không loạn. Bọn họ chỉ là đám nông dân vừa mới cầm đao lên mà thôi, trong đó có rất ít người từng tham gia huấn luyện, nhưng đại đa số chỉ ỷ vào người đông hiếp yếu mà thôi.

"Lại tới nữa rồi, lại tới nữa rồi, rất nhiều đạn pháo đang bay tới."

"A a a, lại tới nhiều quá."

Nhìn thấy từ phương hướng Bạch gia bảo lại một loạt đạn pháo nữa bay tới, bọn tặc quân sợ đến mức la lên oai oái, không ít người đã tè ra quần.

"Ầm! Ầm!"

Lại một đợt đạn pháo liên tục bắn xuống, lần này lại là 24 viên, trên sườn núi bị đập đến mức cát bụi tràn ngập khắp nơi.

"Đây là nơi quái quỷ gì thế, tại sao lại có đồ vật quỷ này?"

"Hu hu, mẫu thân, con muốn về nhà."

"Không bao giờ tới Bạch gia bảo nữa đâu."

Lão Lỗ chỉ nhìn thoáng qua liền rõ ràng, sĩ khí sụp đổ, đã không thể chiến đấu.

Hắn lăn lộn trên mặt đất một hồi mới lăn đến bên cạnh Không Dính Bùn và Tả Quải Tử, vội vã nói: "Hai vị đại ca, rút lui đi, đánh không được rồi, sĩ khí sụp đổ. Trong tình huống này nếu ép mọi người xuống núi tấn công Bạch gia bảo, sẽ bị Trình Húc lấy một trăm phá ba ngàn, đánh tan một cách đơn giản."

Hai tên Không Dính Bùn và Tả Quải Tử hiện đang trốn ở phía sau một tảng đá to, cũng sợ đến mức tim nhảy lên thình thịch, rất sợ một quả đạn pháo rơi vào trên đầu mình, lại nghe được lời lão Lỗ nói, hai người không hề nghĩ ngợi, lập tức hạ lệnh: "Rút lui, về núi, rút lui."

Chương 120: Mua sách cho con nhé

"Tặc quân bị đánh chạy rồi!"

"Bọn chúng chạy rồi!"

"Ha ha!"

Lính gác hưng phấn cười ha hả: "Bọn chúng lui rồi, lui về trên núi rồi, ha ha ha, lúc đến kiêu ngạo bao nhiêu, lúc đi nhếch nhác bấy nhiêu."

Người trong Bạch gia bảo đồng thanh hoan hô.

Nhất là thôn dân của 24 tổ phụ trách bổ sung đạn pháo, càng cất tiếng cười to.

Không nghi ngờ chút nào, họ là những người lập công lớn nhất trong trận chiến này, những người khác thậm chí còn chưa hề ra tay, ai mà đoạt được công lao của bọn họ chứ.

Trên mặt Trình Húc cũng thấy rõ nét mừng, cười ha hả vài tiếng, chỉ vào sườn núi phủ đầy cát bụi mà nói: "Chúng tiểu nhân, để ý cái sườn núi kia. Sau khi tặc quân rút lui thì phái mấy người nhanh chân qua đó xem. Xác định tặc quân không quay lại nữa thì tổ chức dân phu đi nhặt những đạn pháo kia trở về."

Loại chuyện vặt này, gã chỉ cần ra mệnh lệnh là được rồi, tự có phó tuấn kiếm và cung binh tiểu kỳ đi xử lý.

Mà bản thân gã đương nhiên là viết tấu chương báo công rồi.

Gã trở lại phòng, cầm lấy giấy bút, dương dương đắc ý đề bút: "Tặc tù Không Dính Bùn, Tả Quải Tử, tụ tập một vạn tặc quân, lại công Bạch gia bảo, tuy thần chỉ có một trăm binh lực, nhưng thề tồn vong cùng Trừng Thành, há lại để tặc tử làm càn, tổ chức dân đoàn thôn binh, chặt cây đốn củi, chế tạo tên lửa để chống cự tặc quân..."

Viết đến đây, bút trên tay gã đã cứng lại rồi.

Từ "tên lửa" này, gã nghe được từ Bạch công tử, cái từ này trước đây là chưa từng nghe qua, nếu gã đem từ này viết vào trong tấu chương, đưa lên triều đình, hoàng thượng xem có hiểu không?

Hoàng thượng chắc chắn sẽ hỏi: "Tên lửa là vật gì?"

Sau đó văn võ bá quan khẳng định vẻ mặt sững sờ, hoàng thượng khẳng định sẽ cảm thấy hứng thú, nói không chừng sẽ có một tờ thánh chỉ phát đến huyện Trừng Thành: "Áp giải cái thứ gọi là tên lửa kia, vào kinh cho trẫm xem."

Nếu làm như vậy, chuyện này liên lụy quá lớn.

Đến lúc đó tên lửa làm sao có, nhất định phải nói rõ ràng, tuyệt đối không được giấu giếm, chuyện tên lửa này đến từ "Quỷ thôn" sẽ bại lộ, công lao "lực địch tặc quân" của Trình Húc gã cũng sẽ đừng nghĩ nữa, tất cả đều bị quỷ nhân không ai biết trong Quỷ thôn cướp đi.

Trình Húc vội vàng ném tấu chương vừa mới viết vào đống lửa cho đốt thành tro, lại một lần nữa đề bút, phía trước không đổi, khi viết đến câu chặt cây đốn củi thì bỗng đổi cách nói: "Thần làm gương cho binh sĩ, xông vào trận địa địch, lấy sức một người liên tục giết vài hãn phỉ, uy chấn núi Hoàng Long. Dũng khí của tặc quân bị thần chấn nhiếp, tuy vạn người không dám cùng thần là địch, đành phải chật vật chạy trốn. Thần không ngại vất vả, suốt đêm truy sát tặc quân hơn ba mươi dặm, vì sợ trúng mai phục của

tặc quân, đành phải thu binh."

Viết xong, gã xem lại một lần, vô cùng hài lòng, không khỏi cười ha ha.

Lão tử lập đại công này, đám quan văn thối tha làm gì được lão tử nữa?

Ha ha ha!

"Bạch gia bảo lại đánh thắng rồi."

Một con khoái mã chạy vào thôn Cao gia. Gia đinh Bạch gia trên ngựa còn cách rất xa đã hưng phấn rống to: "Đa tạ tên lửa tiên gia thiên tôn ban ân, Bạch gia bảo lại thắng rồi."

Các thôn dân của thôn Cao Gia nghe vậy liền vui vẻ cười ha hả.

Trên bầu trời thôn, tràn ngập trong không khí hân hoan.

Bạch phu nhân và Bạch công tử leo lên vọng lâu, hướng về bầu trời hành đại lễ.

Gia đinh chạy thình thịch lên thành lâu, báo cáo rõ ràng tình hình chiến đấu với Bạch phu nhân và Bạch công tử. Đám người Tam Thập Nhị, Cao Nhất Diệp cũng tới cùng nghe.

Bên ngoài hộp, ngày hôm nay Lý Đạo Huyền đặt món thịt gà xiên que Nhạc Sơn 29 đồng, vừa ăn vừa dựng thẳng một lỗ tai lắng nghe tin tức trong hộp.

Khi gia đinh nói đến uy lực của tên lửa tiên gia thì mặt mày hớn hở, thêm mắm thêm muối, thổi phồng một phen, thổi uy lực của tên lửa tiên gia lên tận trời, cái gì một pháo đập chết năm mươi mấy tặc nhân, cái gì một pháo phá tan một ngọn núi, Lý Đạo Huyền ở bên ngoài hộp nghe mà suýt chút nữa đánh đổ đồ ăn

xuống đất.

Chỉ là một cái pháo đồ chơi bằng nhựa mà thôi, đánh đổ ngọn núi mới lạ. Núi Hoàng Long đó có thu nhỏ thế nào cũng không phải vẻn vẹn một viên đạn pháo bằng nhựa có thể lật tung, nói bậy quá đáng.

Trên thực tế đừng nói núi Hoàng Long, một hòn đá nhỏ trong hiện thực thì đạn pháo nhựa cũng không cách nào lay động, về sau đụng phải thành trì kiên cố, tên lửa bằng nhựa này không phát huy ra tác dụng bao nhiêu nữa.

Gia đinh khoác lác xong, liền hướng về bầu trời hành đại lễ: "Lão gia nhà ta nói, lần này cường đạo bị đánh đến vỡ mật, hẳn là không dám xâm phạm Bạch gia bảo nữa rồi. Lão ta đã có an bài, sẽ đến thôn Cao gia để tạ ân thiên tôn."

Lý Đạo Huyền cũng không để ý tạ ân hay không, có điều, Bạch Diên muốn đến thôn Cao gia một chuyến cũng không tệ, tên đó rất thú vị, giống như một con Husky nuôi trong nhà, chỉ nhìn nó làm trò đã thấy buồn cười rồi.

Bạch công tử nghe xong gia đinh kể lại, cũng không khỏi đắc ý: "Ha ha, nếu tên lửa tiên gia đã đánh lui tặc tử, vậy trận chiến này ta lập công không nhỏ nhỉ? Lập công nên có ban thưởng, mẫu thân, con chim biết nói mà con nói lần trước, lần này có thể mua cho con rồi chứ?"

Bạch phu nhân lại vả "bốp" cho hắn một cái: "Ham chơi lú cả đầu, còn ra thể thống gì? Hiện tại chính là lúc con nên cố gắng học tập! Đừng tưởng rằng lập được công, là có thể mua con chim chết tiệt kia."

Bạch công tử bụm mặt, không nói gì.

Bạch phu nhân lại bổ sung: "Như vậy đi, mẫu thân thưởng

ngươi một bộ [Thái Cực lịch], [Tây Minh], [Chính Mông], [Gia Lễ], [Hoàng Kịch Kinh Tứ Thư], con cảm thấy thế nào?"

Bạch công tử "oạch" một tiếng, ngã xuống đất, không đứng dậy nổi nữa.

Lý Đạo Huyền nghe một đống tên sách này, căn bản không biết là cái quỷ gì, nhìn vẻ mặt của Bạch công tử, dường như cũng không phải thứ tốt lành gì, cảm giác giống như một đứa trẻ bị phát cho một bộ sách giáo khoa bổ túc vậy, chậc chậc, đồng cảm với Bạch công tử, đứa trẻ thật đáng thương.

Ầm ĩ một hồi, ngược lại khiến y nhớ tới: Gần đây ánh mắt đều đặt ở trên đánh trận, mỗi ngày lo lắng người tí hon nhà mình có thể chết trận hay không, ngược lại quên chú ý đến việc học của người tí hon nhà mình, chậc chậc, đây chính là việc phải quan tâm.

Nếu không cố gắng học tập, nắm giữ tri thức mới, giác ngộ tư tưởng mới, vậy vĩnh viễn không cách nào phá vỡ chế độ cũ, hướng tới cuộc sống mới.

Các cuộc khởi nghĩa nông dân tại Minh Mạt tựa như Vương Nhị, Không Dính Bùn, Tả Quải Tử, Lý Tự Thành, Trương Hiến Trung, bọn họ không được chỉ đạo tư tưởng, họ cầm vũ khí chiến đấu để phản kháng giai cấp địa chủ, đó cũng không thể tính là "cách mạng", chỉ có thể xem như "đoạt quyền", đợi đến sau khi đoạt quyền thành công, mặc dù họ thay đổi quốc hiệu, tựa hồ là đã thành lập một quốc gia mới, nhưng lại chỉ có thể áp dụng chế độ cũ.

Bọn họ chỉ là giết sạch địa chủ hiện tại, sau đó để nông dân biến thành địa chủ, lại đi nô dịch một đám nông dân tiếp theo, cuối cùng không thay đổi được gì cả.

Muốn thay đổi tuần hoàn này, nhất định phải rót vào tư tưởng mới mới được.

Lý Đạo Huyền thở dài, rời sự chú ý khỏi bọn họ, chuyển sang "Giếng Học". Một đám trẻ con, đang ở trước mặt Vương tiên sinh đọc thuộc lòng bách gia tính: "Triệu Tiền Tôn Lý, Chu Ngô Trịnh Vương..."

Phải bắt đầu từ những đứa trẻ này ư? Vậy cần bao nhiêu năm?

Đang nghĩ tới đây, y lại thấy một nam tử trẻ tuổi ăn mặc rách rưới, thoạt nhìn rất nghèo, đi tới trước mặt Vương Tú Tài: "Vương tiên sinh, nghe nói ngươi tìm ta?"

Chương 121: Thợ chạm khắc tới rồi

Vương tiên sinh chấn động: "A, ngươi tới đúng lúc, là ta đang tìm ngươi."

Nam tử bần cùng kia thoạt nhìn rất sợ sệt, bộ dạng giống như chưa thấy qua việc đời, Lý Đạo Huyền gần như chỉ nhìn một cái là đoán ra, hắn là người mới đến thôn Cao gia không bao lâu, chỉ người mới tới mới có sắc mặt tinh thần như vậy.

Vương tiên sinh lên tiếng: "Ta nghe nói ngươi là thợ chạm khắc."

Nam tử nghèo vội vàng hành lễ: "Đúng vậy, tiểu nhân tên là Tiêu Đại Chính, đời đời đều là thợ chạm khắc."

Vương tiên sinh: "Trụ tọa tượng? Luân ban tượng?"

Tiếu Đại Chính lúng túng nói: "Trụ tọa tượng... Tiểu nhân là... đã vứt bỏ hộ tịch trốn tới đây, bây giờ chỉ là một lưu dân."

Vương tiên sinh đồng tình thở dài: "Trụ tọa tượng a, thật đúng là làm khó ngươi. Nghe nói ngươi vừa tới thôn Cao gia, chưa lập được tấc công, ăn không mấy ngày rồi, chắc hẳn trong lòng ngươi cũng có chút bất an đúng không?"

Lời này đúng là nói trúng rồi, Tiêu Đại Chính đi tới thôn Cao gia, lập tức nhận được "đãi ngộ của thợ thủ công", Tam Thập Nhị phân phát cho hắn nhà ở trong Giếng Thợ, còn phát gạo và muối, để hắn không còn lo lắng cho sinh hoạt.

Nhưng, hắn ăn những thứ này mà trong lòng thấp thỏm.

Mình đâu có làm cái gì, chỉ ăn không ngồi rồi, có thể nào không thấp thỏm?

Chỉ sợ có một ngày, sư gia đột nhiên chạy tới nói với mình: "Ngươi quá vô dụng, thôn Cao gia không cần ngươi nữa."

Vậy thì xong đời đại cát rồi.

Cho nên mấy ngày nay Tiêu Đại Chính luôn thấp thỏm, đi khắp nơi tìm hiểu xem mình có thể làm được gì, sau đó, hảo bằng hữu tốt của hắn La Lông Chân liền đề cử hắn đến chỗ Vương tiên sinh.

Tiêu Đại Chính: "Tiểu nhân thật sự rất bất an, kính xin Vương tiên sinh chỉ ra một con đường."

Vương tiên sinh: "Được, vậy ta nói thẳng, bọn trẻ của ta đều không có sách để đọc, trong cả thôn Cao gia này, cũng chỉ có vài quyển sách ta mang đến thôi, bọn trẻ chỉ có thể thay phiên mà xem, muốn học cũng thật sự là quá khó khăn."

Tiêu Đại Chính lập tức hiểu ra: "Ý của Vương tiên sinh là... Để tiểu nhân khắc ra một số bản in sách?"

"Đúng vậy." Vương tiên sinh rung đùi đắc ý nói: "Sách cho bọn trẻ xem là rất quan trọng, một chữ cũng không thể sai, sở dĩ ta tìm ngươi tới, cũng là nghe La Lông Chân nói ngươi làm việc cố gắng, nghiêm túc, bản khắc chưa bao giờ có lỗi."

Tiêu Đại Chính vội nói: "Tiểu nhân làm việc chăm chú nhất, thư tịch qua bản khắc của tiểu nhân là không sai một chữ."

"Vậy là tốt rồi." Vương tiên sinh lấy ra vài tờ giấy, đều là do chính tay hắn viết: "Đây là tiên ngữ thiên tôn dạy ta, gọi là Bính âm Hán ngữ, ta đã chỉnh lý ra rồi, giờ ngươi khắc ấn chúng ra sách, như vậy, ngươi cũng coi như làm chút chuyện cho thiên tôn rồi, ngươi ăn uống cũng sẽ không cảm thấy thấp thỏm nữa."

Tiêu Đại Chính vui mừng: "Đa tạ thiên tôn, đa tạ Vương tiên sinh, ta nhất định không phụ uỷ thác, sẽ khắc ấn [Bính âm Hán ngữ] thỏa đáng."

Vương tiên sinh: "Ta phải nhắc nhở ngươi, chữ B và D rất dễ nhầm lẫn, còn có chữ C và E cũng rất dễ nhầm... Ở đây... Ở đây... Đây là mấy chỗ dễ sai, nếu như ngươi sai một chữ, dạy hư bọn trẻ... Hừ..."

Tiêu Đại Chính: "Tiên sinh yên tâm, sai một chữ, ta sẽ vặn đầu mình xuống làm trái cầu cho thiên tôn đá."

Lý Đạo Huyền nghe đến đó, mừng thầm: Không tệ không tệ! Theo thợ thủ công lần lượt đến, thôn Cao gia bắt đầu phát triển thêm nhiều mặt. Mình mà dùng máy in, cho dù in thu nhỏ cũng sẽ in ra mọi thứ rất lớn, không tiện cho họ lật xem.

Mà hiện tại đã có thợ chạm khắc rồi, thôn Cao gia có thể tự mình tạo giấy, tự mình có thể làm sách, vậy thì có thể bắt đầu ấp ra hai chữ "văn hóa" này rồi.

Văn hóa nối liền với tư tưởng!

Có tư tưởng mới có được cao độ, mới có thể triển khai một thế giới mới.

Vừa rồi còn lo lắng vấn đề này, hai người tí hon cũng đã bắt đầu xuất phát rồi.

Lý Đạo Huyền "tiên nhan đại duyệt", cúi đầu: "Nhất Diệp, ngươi nói cho Tam Thập Nhị, có một thợ thủ công tên là Tiêu Đại chính, đang tính khắc ấn thư tịch, bảo Tam Thập Nhị bất chấp tất cả mọi giá giúp hắn nhanh chóng hoàn thành việc này, ngày bản [Bính âm Hán ngữ] đầu tiên được in ra, sẽ trọng thưởng cho thợ chạm khắc."

Cao Nhất Diệp: "Tuân lệnh!"

Lúc này nàng còn đang ngồi cùng với mấy người Tam Thập Nhị, Bạch phu nhân và Bạch công tử, đang nghe Bạch phu nhân dạy bảo con trai "ham chơi lú cả đầu", nghe mà đầu to như cái đầu, mượn cơ hội thiên tôn hạ lệnh, vội vàng kéo Tam Thập Nhị chạy đi: "Tam quản sự, thiên tôn có việc muốn dặn dò ngươi làm."

Tam Thập Nhị cũng thấy nhức đầu, mượn cơ hội này chuồn đi: "Vậy Bạch phu nhân, Bạch công tử, hai người trò chuyện đi, tại hạ cáo từ."

Hai người nhanh chóng chạy sang một bên, sau khi Cao Nhất Diệp thuật lại mệnh lệnh của Lý Đạo Huyền xong, Tam Thập Nhị liền vội vàng tiến hành chuyện này, gọi sư gia Đàm Lập Văn hắn thuê tới, sau đó vội vã đi về phía Giếng Thợ.

Cao Nhất Diệp thì nhìn trái, nhìn phải, hình như không có chuyện gì cho mình làm rồi, thiên tôn cũng không nói gì, thời gian tự do đã đến.

Nàng đảo mắt hai vòng, bèn chạy về phía Giếng Học. Trong Giếng Học, một đám trẻ con vừa mới đọc xong bách gia tính, đang ngồi xuống bắt đầu làm bài tập.

Cao Nhất Diệp khom lưng xuống, lủi qua bên cạnh Vương tiên sinh, lén lút đi đến bên cạnh một đứa bé trai tám chín tuổi, thấp giọng nói: "Cao Tam Oa, Cao Tam Oa."

Bé trai kia tên là Cao Tam Oa, nó quay đầu lại, thấp giọng nói: "Nhất Diệp tỷ, đi thật sao?"

Cao Nhất Diệp gật đầu: "Bây giờ là thời điểm tốt nhất."

Cao Tam Oa trượt xuống bàn học, khom lưng đi theo phía sau Cao Nhất Diệp, hai người lén lút, thừa dịp Vương tiên sinh quay đầu lại, lập tức chuồn ra khỏi Giếng Học.

Lý Đạo Huyền nhìn tới đây, không khỏi nở nụ cười: đang làm

cái gì nhỉ? Cao Nhất Diệp gạt một đứa trẻ trốn học à, hình tượng thánh nữ của ngươi bây giờ là chẳng cần nữa rồi, rốt cuộc muốn dẫn đứa bé trai đi làm cái gì?

Chỉ thấy Cao Nhất Diệp và Cao Tam Oa đi qua tầng tầng hành lang của vi ốc, chỉ chốc lát sau đã tới bên ngoài cửa chính Cao gia bảo. Nơi này có ba chiếc xe đang đậu: Xe Mặt Trời số 1, số 2, số 3. Từ nhỏ đến lớn, theo thứ tự là hai trượng, hơn ba trượng, hơn chín trượng.

Cao Nhất Diệp bò lên chỗ điều khiển của "Xe Mặt Trời số 1", hai tay cầm tay lái, cười hì hì nói: "Cao Tam Oa, chuẩn bị xong chưa?"

Cao Tam Oa đứng ở chỗ khống chế mành che nắng, thấp giọng nói: "Nhất Diệp tỷ, làm như vậy thật sự sẽ không có vấn đề sao? Thiên tôn bắt được chúng ta tự ý lái thái dương thần xa, sẽ phạt chúng ta đấy."

Cao Nhất Diệp: "Thiên Tôn bảo ta 'làm chuyện mình thích'."

Cao Tam Oa: "Nhưng mà, làm chuyện mình thích cũng không thể vi phạm pháp chỉ của thiên tôn."

Cao Nhất Diệp: "Pháp chỉ của thiên tôn chỉ nói Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu có thể lái xe, nhưng không nói những người khác không thể lái xe, chỉ cần việc hắn chưa nói "không được làm", thì biểu thị có thể làm."

Cao Tam Oa nghẹn họng.

Logic này hình như thuyết phục.

Cao Tam Oa dù sao cũng là đứa trẻ, lá gan cũng không nhỏ: "Được rồi, vậy ta giúp tỷ."

Lý Đạo Huyền nhìn đến đây, không khỏi mỉm cười: Cô gái nhỏ

cũng học được bắt từ rồi, ha ha, mấy ngày gần đây đọc sách biết chữ cũng không uổng.

Chương 122: Nghe nói nơi này có tội phạm cải tạo

Cao Nhất Diệp quay sang nói với Cao Tam Oa: "Khẽ vén rèm lên một chút thôi, không thể vén nhiều, thái dương thần xa này chính là được phơi nắng càng nhiều, tốc độ càng nhanh. Ta cũng không muốn biến thành tên ngốc như Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu, lần đầu tiên lái xe đã đâm vào tường."

Cao Tam Oa cười hề hề: "Đệ cũng không muốn biến thành tên ngốc, chính miệng thiên tôn nói hai tên ngốc, Sơ Ngũ và Đại Ngưu ca đời này đều không thể thoát khỏi biệt hiệu tên ngốc rồi."

Cao Nhất Diệp: "Biết vậy là tốt rồi, treo lên biệt hiệu tên ngốc, cưới vợ còn phải sính lễ gấp đôi mới được."

Cao Tam Oa cười hì hì: "Cưới vợ tại sao phải sính lễ? Để tự mình ăn không phải ngon sao?"

Cao Nhất Diệp lườm nó: "Trẻ con biết cái gì, được rồi, xuất phát."

Cao Tam Oa nhẹ nhàng kéo xuống mành che nắng.

Đang hạn hán, không thiếu nhất chính là mặt trời, tên mặt trời chết tiệt kia mỗi ngày đều treo ở trên trời. Vừa kéo mành che nắng xuống, Xe Mặt Trời liền có động lực, chiếc xe liền chậm rãi chạy ra ngoài.

Xe Mặt Trời động, tại thôn Cao gia chính là đại sự.

Các thôn dân đang làm việc trong ruộng lúa liền cùng nhau quay đầu nhìn qua, đám tội phạm cải tạo đang chặt cây đốn củi

trên sườn núi để làm cửa sổ đồ gia dụng cho các thôn dân, cũng cùng nhau quay đầu nhìn lại.

Hơn mười đôi mắt đều tập trung trên Xe Mặt Trời.

Vốn muốn nhìn xem hôm nay hai tên ngốc có làm đổ xe hay không, kết quả lại nhìn thấy thánh nữ đại nhân ngồi ở vị trí điều khiển, đằng sau là Cao Tam Oa đang khống chế ánh mặt trời chiếu xạ.

Các thôn dân kinh hãi: "Ai u, chuyện gì vậy? Hôm nay không phải Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu lái xe sao? Sao thánh nữ đại nhân lại lái xe rồi?"

"Tam Oa cũng ở trên đó." Cao Tam Nương vội vàng bò lên tường bảo, lớn tiếng la: "Tam Oa, con đang làm cái gì vậy? Là pháp chỉ của thiên tôn sao?"

Cao Tam Oa sốt sắng: "Suỵt! Mẹ đừng lớn tiếng, con còn đang học trong Giếng Học đấy, kinh động tới tiên sinh, hắn sẽ biết con trốn học."

Nó vừa mở mồm, được, người cả thôn đều biết nó trốn học rồi.

Cao Tam Nương tức muốn điên, cầm lấy một sợi dây mây, từ trong gia bảo lao ra ngoài.

"Nhất Diệp tỷ, đệ phải tăng tốc rồi!" Cao Tam Oa khẩn trương: "Mẹ đệ giết tới rồi."

Cao Nhất Diệp cười ha hả: "Ta đã học được chuyển hướng rồi, hiện tại có thể nhanh hơn một chút."

"Được lắm, vậy chạy nhanh đây."

Cao Tam Oa lại kéo mành che nắng xuống thêm một ít, Xe Mặt

Trời số 1 liền ùm một tiếng lao ra ngoài, chở Cao Nhất Diệp và Cao Tam Oa lao tới con đường xi măng duy nhất ngoài thôn, chạy về hướng thôn Trịnh gia.

Cao Tam Nương đâu đuổi kịp được, ở phía sau nhảy dựng lên rồi mắng: "Tiểu tử ngươi buổi tối vẫn phải về nhà, đến lúc đó cho ngươi nếm thử măng xào thịt."

Cao Tam Oa: "Tối nay ăn thịt à? Oa! Ngon quá, mẹ đợi con về nhà ăn cơm nha, đừng ăn hết."

Thế là người cả thôn đều nở nụ cười.

Xe chạy vun vút dọc theo con đường xi măng, Xe Mặt Trời số 1 là mẫu xe thử nghiệm đơn sơ nhất. Nó không có thùng xe, thậm chí ngay cả tấm chắn gió cũng không có, tốc độ chạy nhanh hơn, gió ập vào mặt, làm mái tóc dài của Cao Nhất Diệp bay phất phơ phía sau đầu.

Cảm giác sảng khoái dâng lên khiến nàng muốn cất tiếng cười to.

Bị trói buộc quá lâu rồi!

Nhưng ta vẫn là cô gái nghịch ngợm nhất thôn Cao gia, ha ha ha!

Lý Đạo Huyền nhìn hình ảnh nữ hài lái xe như bay, trong lòng cũng cảm thấy rất khoan khoái, khóe miệng khẽ nhếch lên, thì ra con người ta, vẫn là hi vọng nhìn thấy người khác vui vẻ, không thích nhìn thấy người khác bi thương.

Có lẽ, cứu vớt người khác không chỉ là cứu người khác, cũng đã cứu vớt bản thân mình chưa hề cảm thấy được vui vẻ, trong cái lối sống vội vã lặp lại vô tận này.

Chẳng lẽ, trong chỉ số cứu vớt cũng bao hàm bản thân mình?

Lý Đạo Huyền gặm một miếng thịt gà xiên Nhạc Sơn, oa, hơi cay, vừa rồi không để ý đã nghĩ ngợi quá sâu, ngừng lại ngừng lại, nghĩ quá sâu rất dễ tiến vào phạm trù triết học, mà người một khi rơi vào triết học, sẽ rất dễ biến thành tâm thần.

Vì một tinh thần khỏe mạnh, mọi sự đều không thể nghĩ quá sâu mới tốt.

Ăn thịt xiên!

Mới vừa nhét một xâu mề gà vào trong miệng, đột nhiên phát hiện, trên quan đạo có một đám người quần áo lam lũ đi tới, là từ hướng tây nam tới, mà phương hướng đó là thông đến huyện thành.

Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: Chắc không phải lại có công tượng mới tới nữa chứ, hắc, thứ công tượng này, khẳng định là càng nhiều càng tốt rồi.

Tuy nhiên, y lập tức phát hiện ra mình nghĩ sai rồi, đám người này rõ ràng không phải công tượng, bọn họ đi tới cửa Cao Gia bảo, không có công tượng trong bảo ra nghênh đón họ, nói cách khác là không có người giới thiệu.

Lính gác trên tường bảo lập tức nhìn chằm chằm vào đám người này: "Đứng lại! Các ngươi là ai?"

Thôn Cao gia hiện tại sẽ không tùy ý cho người lạ mặt vào bảo, đi dạo trong thôn có thể, vào bảo lại không được.

Đám người kia bị lính gác quát, lập tức kinh sợ, không dám làm loạn.

Một người trong đó thoạt nhìn trẻ tuổi nhất, can đảm nhất, giơ tay lên, lớn tiếng nói: "Xin hỏi, nơi này chính là Lý gia bảo của thôn Cao gia phải không?"

Mọi người trong thôn đã được Tam Thập Nhị nhắc nhở từ lâu, đối với người xa lạ không biết, phải tự xưng là Lý gia bảo, bởi vậy lính gác gật đầu đáp: "Không sai, nơi này là thôn Cao Gia, gia bảo của Lý lão gia gia."

Đám người mới tới lập tức kích động: "Cuối cùng cũng đến!"

"Tìm được rồi, Lý gia bảo của thôn Cao gia."

"Quá tốt rồi!"

Lính gác cảm thấy có gì đó không bình thường, trợn tròn mắt nhìn đám người này.

Không dám dời ánh mắt đi, một lính gác khác lại rất nhanh chạy đi gọi Tam Thập Nhị tới.

Tam Thập Nhị từ trên tường thò đầu ra: "Các ngươi là ai? Tới đây có chuyện gì? Ta là quản sự của Lý gia, các ngươi có gì cứ nói với ta."

Đám người quần áo lam lũ kia ngẩng đầu lên, mồm năm miệng mười nói: "Chúng tôi là người của thôn Đại Trang, Thạch gia trang, Tào gia trang bên cạnh huyện thành. Bởi hạn hán, chúng tôi không có gì ăn, mới đến huyện thành ăn xin. Nhưng huyện lệnh lão gia phát cháo ít quá, tuy không đói chết nhưng vẫn ăn không đủ no. Nghe một vị lão gia bán đường nói, Lý lão gia của thôn Cao gia này là người lương thiện...".

Lý Đạo Huyền nghe đến đó, nghĩ thầm: Thì ra qua đây xin ăn.

Tam Thập Nhị cũng nghĩ vậy, đang định bảo bang nhàn đem chút đồ ăn cho đám người kia, lại nghe thấy đám người kia nói tiếp: "Lão gia bán đường nói, thôn Cao gia có một loại đầy tớ gọi là tội phạm cải tạo, chỉ cần làm việc chăm chỉ là có thể mỗi ngày ăn no, cho nên chúng tôi tới đây, xin quản sự thu chúng tôi làm tội phạm cải tạo đi."

Lý Đạo Huyền: "Phốc!"

Tam Thập Nhị cứng đờ.

Sư gia Đàm Lập Văn, hai lính gác, còn có vài tên bang nhàn bên cạnh, căn bản không nhịn được, liền cười ra tiếng.

Thấy bọn họ cười, người phía dưới hơi hoảng, còn tưởng là bị gia đinh của Lý gia khinh thường.

Lý lão gia có lẽ là lão gia lương thiện, nhưng Diêm Vương dễ thấy, tiểu quỷ khó chơi, gia đinh thích nhất là khi dễ người khác, bọn họ vừa cười, việc này e là thất bại rồi.

Đám người vội vàng nói: "Quản sự, chúng tôi làm việc rất nhanh nhẹn, rất liều mạng, bất cứ chuyện gì ngài giao phó, chúng tôi đều có thể làm thoả đáng cho ngài. Nếu không ngài cứ để chúng tôi làm tội phạm cải tạo ba ngày trước đi, làm thử ba ngày, ngài thoả mãn rồi mới cho chúng tôi làm tội phạm cải tạo lâu dài."

Lý Đạo Huyền cười đến mức văng cả xiên thịt gà trong miệng, làm sàn nhà bị bẩn, đường đường là thiên tôn, lại quỳ trên mặt đất, lấy giấy ăn ra lau sàn nhà!

Chương 123: Ở đây thật sự là một nơi tốt

Tam Thập Nhị nhìn đám người phía dưới tường bảo chủ động yêu cầu làm tội phạm cải tạo, cũng dở khóc dở cười, thở dài, ngẩng đầu lên, rất nghiêm túc cân nhắc một chút thái độ xử lý chuyện này của thiên tôn từ trước tới nay.

Trong lòng liền có tính toán.

Hắn mở cửa bảo đi ra, đứng trước mặt đám người quần áo lam lũ kia: "Chư vị, các ngươi có điều không biết, lao động cải tạo, là chỉ 'tội phạm sau khi phạm tội, dùng lao động để đền bù hành vi phạm tội của mình', đó đều là tội phạm."

Đám người kia nghe vậy, lập tức sửng sốt.

Vài giây sau, bóng đèn trên đầu đám người kia sáng lên, nghĩ đến cái gì.

Một thanh niên giơ gậy lên: "Quản sự, bây giờ ta sẽ đánh ngươi chảy máu đầu, có phải đã phạm tội rồi không, vậy là có thể lao động để đền bù hành vi phạm tội của mình rồi?"

Tam Thập Nhị liên tục lui lại mấy bước: "Ngươi ngốc sao? Dừng tay! Ý của ta là, các ngươi là lương dân, không cần thiết phải làm công việc của tội phạm, ta sẽ có an bài khác cho các ngươi."

Đám người "a" một tiếng, sắc mặt vui mừng.

Tam Thập Nhị "khụ khụ khụ" vài tiếng, trấn trụ cục diện: "Thôn Cao gia ta có rất nhiều công việc cần sức lực, đang cần rất

nhiều người làm công việc thời vụ, nếu các ngươi đã bằng lòng đến làm việc, đương nhiên sẽ không có đạo lý từ chối các ngươi, ừm... Như vậy đi, trước tiên nói chuyện tiền công, rồi mới bàn làm cái gì."

Đám người đồng loạt trợn tròn mắt, vẻ mặt đầy mong đợi.

Tam Thập Nhị: "Đầu tiên là bao ăn bao ở."

"Ầm!"

Đám người cùng hoan hô: "Bao ăn."

Tam Thập Nhị mỉm cười lắc đầu: "Xem bộ dạng không có tiền đồ của các ngươi kìa, nghe thấy bao ăn đã kích động như vậy rồi. Khụ, bao ăn bao ở là đãi ngộ của tội phạm cải tạo, nhưng các ngươi không phải tội phạm, mà là lương dân làm công bình thường, cho nên ngoại trừ bao ăn bao ở, còn phải phát cho các ngươi một ít tiền công nữa."

Cả đám người cùng hoan hô: "Còn tiền công nữa!"

Tam Thập Nhị: "Tiền công không nhiều."

Đám người hoan hô: "Tiền công không nhiều!"

Ơ, chờ một chút, câu này không đáng hoan hô a.

Đám người lập tức cứng đờ, ngừng hoan hô, ngượng ngùng nở nụ cười.

Tam Thập Nhị: "Tiền công thì mỗi tháng 20 cân bột mì, 2 cân thịt heo, 2 lạng muối vậy đi."

Đám người lại ngẩn ra: Đây là ngươi nói không nhiều hả? Mẹ nó, cái này gọi là không nhiều à? Đã nhiều đến mức ta cũng không thể tin được rồi.

"Ầm!" Mọi người lại bắt đầu hoan hô: "Tiền công không nhiều thật sự là quá tốt."

"Lý lão gia quả nhiên là người lương thiện."

"Quản sự là người tốt."

Tam Thập Nhị mỉm cười lắc đầu, xoay người đưa lưng về phía đám nạn dân này, không để họ nhìn thấy vẻ mặt của mình, bởi vì khóe miệng của hắn đã nhịn không được muốn há to ra, cười thiếu chút nữa thì toét đến bên tai.

Trước kia khi làm sư gia cho Trương Diệu Thải, hắn luôn bị dân chúng mắng chửi, muốn giúp đỡ họ lại bất lực, hôm nay có thể nhìn thấy một đám người bởi vì mấy câu nói của hắn mà hoan hô nhảy nhót, thật là vui vẻ.

Cảm ơn thiên tôn, để ta có lòng tin, có năng lực làm người tốt một lần.

Cười xong, Tam Thập Nhị xoay người lại, cố ý làm ra vẻ mặt uy nghiêm: "Tiền công đã nói xong, giờ nói đến công việc của các ngươi đi."

Đám người kia cùng hoan hô: "Công việc gì chúng ta cũng làm hết, bất chấp tất cả."

"Tốt, vậy trộn xi măng, trải đường xi măng đi."

Trên đỉnh đầu đám người đó mọc lên một dấu chấm hỏi lớn: "?"

Tam Thập Nhị: "Các ngươi cứ đi theo ta, ta dạy các ngươi..."

Hắn còn chưa nói hết câu, phía sau liền thò ra cái đầu của sư gia Đàm Lập Văn: "Đông ông, giết gà sao có thể dùng dao mổ trâu, chuyện phía sau cần gì ngài phải đích thân ra tay, cứ giao cho tại

hạ xử lý là được."

Tam Thập Nhị vỗ đầu, thiếu chút nữa quên mất mình không phải sư gia nữa, mà là người thuê sư gia rồi.

Hắn lập tức hừ lạnh nói: "Đàm sư gia, an bài chỗ ăn ngủ cho những người này, dặn bọn họ trộn quấy trải đường, nhất định phải xử lý thỏa đáng."

Đàm Lập Văn hành lễ, sau đó lại vẫy tay với đám người kia: "Các ngươi đi theo ta."

Đám người kia đi theo phía sau Đàm Lập Văn.

Tam Thập Nhị lại nhếch miệng: "Ha ha ha ha, cái này gọi là [Cơm no áo ấm]."

Ánh mắt Lý Đạo Huyền rời khỏi Tam Thập Nhị, bắt đầu đi theo Đàm Lập Văn.

Đàm sư gia đang an bài việc ăn ở cho đám người kia, ăn uống thì đơn giản, tùy tiện lấy chút đồ ăn trong kho hàng ở lầu hai Vọng Lâu ra là đủ cho nhóm người này ăn no, nhưng chỗ ở lại trở thành vấn đề.

Đám người này dù sao cũng mới đến, không có người quen giới thiệu như các thợ thủ công, Đàm sư gia cũng không dám để cho bọn họ trực tiếp vào ở Cao gia bảo, vạn nhất trong đó có mấy tên phẩm hạnh không tốt, thổ dân trong bảo sẽ không an toàn.

Hắn không khỏi chuyển ánh mắt về phía các căn nhà bằng nhựa ngoài bảo các tội phạm cải tạo đang ở, nghĩ thầm: Có nên an bài cho những người này ở chung với các tội phạm cải tạo hay không? Làm như vậy, chỉ sợ cũng không quá ổn thoả.

Lý Đạo Huyền nhìn ra sự do dự của hắn, trong lòng cũng đang nghĩ: Thanh danh của thôn Cao gia đã truyền ra ngoài, sau này giao

lưu với bên ngoài sẽ càng ngày càng nhiều, nói không chừng người chủ động chạy tới xin lao động cải tạo cũng sẽ càng ngày càng nhiều, tiếp tục như vậy, thật đúng là phải cân nhắc một chút đến vấn đề tiếp nhận di dân.

Phải chuẩn bị một khu vực để tiếp nhận di dân từ bên ngoài!

Không thể cách bảo quá xa, nếu không sẽ bất lợi cho việc quan sát của mình.

Ruộng đất xung quanh Cao gia bảo cũng không thể chiếm dụng.

Lý Đạo Huyền không ngừng ấn vào "Đông Nam Tây Bắc", tìm kiếm nơi thích hợp trong phạm vi tầm nhìn của mình, rất nhanh y đã tìm được, ở sát bên rừng trúc phía tây nam của Cao gia bảo, có một sườn núi đá mọc lởm chởm, bởi vì tầng đất rất mỏng nên không thể dùng để làm ruộng, thấy thấp thoáng trong khe đá có cỏ xanh đang mọc, vẫn là nhờ cơn mưa vài ngày trước của mình ban tặng.

"Chỗ này đi!"

Lý Đạo Huyền lấy ra cái hộp hàng mẫu của công ty đồ chơi Ninh Dương gửi cho mình, lại lấy ra mười mấy gian nhà bằng nhựa ở, rồi đặt nó xuống khu vực sườn núi đó...

Trong nháy mắt, một khu nhà ở đủ mọi màu sắc đứng sừng sững bên trên sườn núi.

Các thôn dân nghe được bên đó vang lên thanh âm kỳ quái, đều quay đầu lại nhìn, Tam Thập Nhị và Đàm sư gia vừa nhìn thấy khu nhà mới này lập tức hiểu ngay, đây là thiên tôn đang sắp xếp chỗ ở cho nạn dân mới tới.

"Thiên tôn nhân ái!"

Tất cả mọi người vội vàng hướng lên trời hành đại lễ.

Chỉ có đám người vừa tới vẫn ngây người tại chỗ, không rõ ràng lắm đã xảy ra chuyện gì.

Tuy xem không hiểu nhưng vẫn cảm thấy chấn động không thôi.

Đàm sư gia cười nói: "Sống ở chỗ này vài ngày các ngươi sẽ hiểu thôi, đi theo ta, chúng ta đi xem nhà mới của các ngươi phân phối thế nào."

Hắn vừa đi, vừa phân phó cho bang nhàn bên cạnh: "Ngươi tới Giếng Thợ một vòng, bảo các thợ rèn làm mấy cái nồi, dao cho những người mới tới, để bọn họ có thứ nấu cơm."

"Đúng rồi, lại đến chỗ thợ đan lát, kiếm mấy cái giỏ tre, sọt tre gì đó đem qua đây đưa cho họ dùng."

"Chỗ thợ mộc cũng đến một chuyến, đặt làm cho họ mấy cái giường."

Đám nạn dân nghe hắn an bài đủ mọi chuyện lớn nhỏ, trong bụng không khỏi thầm nghĩ: Thật sự là đến đúng nơi rồi, thôn Cao Gia này, ngay cả loại người như chúng ta cũng chiếu cố chu đáo như thế, thật sự là nơi tốt a.

Chương 124: Chúc mừng một phen

Năm ngày sau!

Trời vừa sáng, Lý Đạo Huyền đã thức dậy.

Kể từ khi có hộp tạo cảnh, chế độ làm việc và nghỉ ngơi của y cũng bắt đầu theo các cổ nhân, mặt trời mọc thức dậy, mặt trời lặn... khụ, không tính! Vì dù thế nào cũng phải chơi đến 12 giờ đêm mới ngủ, cho dù thân thể muốn nghỉ ngơi, đầu óc cũng sẽ nói "ta lướt điện thoại thêm hai phút nữa", cho dù đầu óc cũng muốn nghỉ ngơi rồi, ngón tay vẫn còn vô ý thức mà lướt điện thoại.

Dù sao buổi tối lúc nào ngủ cũng được, buổi sáng mặt trời vừa mọc, đồng hồ sinh học sẽ đánh thức y dậy.

Y đặt ship một tô cháo bí đỏ, đang cầm bát cháo thổi cho nó nguội.

Đúng lúc này, Bạch Diên đã tới.

Hắn cưỡi một con tuấn mã, mang theo vài tên gia đinh, thần thái phấn chấn đi tới thôn Cao gia, còn chưa vào thôn đã ngay trên lưng ngựa hướng về bầu trời thôn Cao Gia hành một đại lễ, bái lạy thiên tôn.

Môn "Lễ" này trong quân tử lục nghệ, Bạch Diên là rất chú ý.

Lính gác trên vọng lâu kêu to: "Bạch lão gia đến rồi."

Vì thế đoàn người Tam Thập Nhị, Cao Nhất Diệp, Bạch phu nhân, Bạch công tử liền vội vàng ra nghênh đón. Ngay cả mấy

người Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, Lý Đại, Cao Nhất Nhất cũng cùng tới chào hỏi Bạch Diên.

Nhìn thấy Bạch Diên bình an vô sự, mọi người đều vui vẻ.

Bạch Diên cười ôm quyền: "Chư vị mạnh khỏe, lần này tại hạ đến thôn Cao gia, là cố ý tới báo tin vui, bái tạ thiên tôn."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Thiên Tôn đã nhận được lời cảm ơn của ngươi rồi."

Bạch Diên lại ngẩng đầu lên, vái dài một cái.

Tam Thập Nhị nói: "Bạch tiên sinh, ngươi rời khỏi Bạch gia bảo chạy tới thôn Cao gia, vạn nhất tặc nhân nhân cơ hội đánh Bạch gia bảo, vậy phải làm sao?"

Bạch Diên cười: "Ha ha ha, yên tâm, tặc tử đã bị tên lửa tiên gia của thiên tôn đánh vỡ mật, không dám đến Bạch gia bảo nữa rồi. Trình Húc đã phái trinh sát nhìn chằm chằm, phát hiện đám tặc tử kia không dám xuống núi từ sườn núi phía Bắc của Bạch gia bảo nữa, đã đổi một hướng khác đi rồi."

Nghe hắn nói vậy, mọi người mới yên lòng.

Bạch Diên quay đầu nói với Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu: "Hai vị có thể đi Bạch gia bảo, vận chuyển tên lửa tiên gia trở về rồi."

Hai tên ngốc đáp lại một tiếng: "Được."

Bạch Diên lại quay đầu về phía Bạch phu nhân và Bạch công tử: "Hai người cũng có thể theo ta về Bạch gia bảo."

Bạch phu nhân mừng rỡ: "Được, thiếp thân lập tức đi thu dọn hành lý."

Bạch công tử lại nói: "Phụ thân, con muốn ở lại thôn Cao gia."

Vừa dứt lời, Bạch phu nhân lại vả "bốp" cho hắn một cái: "Con là muốn trốn tránh vi nương giám sát con đọc sách sao?"

Bạch công tử ôm mặt: "Trong Giếng Học của thôn Cao gia, hài nhi đã học được một môn tiên ngữ, gọi là 'Bính âm Hán ngữ', đây chính là thiên tôn tự mình truyền thụ, là một môn học vấn cao thâm vô cùng, nếu không học hết toàn bộ, con không cam lòng."

Nghe hắn nói vậy, Bạch phu nhân ngượng ngùng giấu đi cái tay vừa đánh người: "Khụ... Thì ra là thế... vi nương... vậy thì... xin lỗi."

Bạch Diên không cần nghĩ liền nói: "Nếu là tiên ngữ thiên tôn đích thân truyền thụ, đương nhiên phải học xong, vậy con tạm thời không cần về Bạch gia bảo nữa, mẹ con về là được."

Bạch phu nhân khẩn trương: "Con ta mới mười ba tuổi rưỡi, để nó ở lại một mình, sao ta có thể yên tâm được?"

Bạch Diên nói: "Nơi đây có thiên tôn chiếu cố, có gì không yên tâm?"

Bạch phu nhân: "Chính là ta lo lắng, ta không thể trở về, ta cũng muốn ở lại đây, nếu không sẽ không có ai chăm sóc hài tử."

Bạch Diên câm nín.

Bạch công tử hạ giọng nói: "Mẹ, mẹ về đi, con ở đây một mình..."

"Bốp!" Bạch phu nhân lại vả cho Bạch công tử một cái: "Con muốn đuổi vi nương đi như vậy, có phải không cần người mẹ này nữa rồi không?"

Mọi người mồ hôi lạnh chảy ròng, nghĩ thầm: Nhìn cái tần suất ngươi vả đứa bé, ai không muốn tiễn ngươi đi xa chứ.

Lý Đạo Huyền không nhịn được cùng nhìn về phía Bạch Diên, thầm nghĩ: Người này gặp chuyện, lập tức đưa vợ con đến Cao gia bảo, chẳng lẽ...

Bạch Diên nói cũng không hề do dự chút nào: "Phu nhân ở lại chăm sóc hài tử không sai, rất tốt, đương nhiên vi phu không có ý kiến."

Lý Đạo Huyền: Phốc! Quả nhiên là như vậy!

Bạch Diên vẫy tay, một gã gia đinh phía sau bưng tới một vò rượu nhỏ, cười nói: "Vì chúc mừng Bạch gia bảo đánh lui lưu tặc, giành được toàn thắng, tại hạ cố ý mang theo một vò rượu tới đây. Hôm nay muốn cùng các vị bằng hữu của thôn Cao gia uống không say không về."

Mọi người vui mừng: "Cũng được!"

Cao Sơ Ngũ há hốc miệng: "Cái bình nhỏ như vậy... Một người được uống mấy ngụm chứ? Căn bản không giải được thèm."

Trịnh Đại Ngưu: "Đúng nha, ta chỉ uống một ngụm là có thể uống nửa bình."

Bạch Diên có chút xấu hổ: "Hạn hán liền ba năm, Bạch gia bảo cũng không có lương thực dư, ba năm rồi còn chưa ủ rượu, chỉ có một bình nhỏ vậy thôi, vẫn là ta ủ 5 năm trước, trôn trong hoa viên mà quên mất, mấy ngày trước khi tháo gỡ giả sơn trong hoa viên để đặt tiên gia tên lửa mới đào nó ra, ta mới nhớ trong nhà còn có thứ này."

Nói tới đây, hắn có chút tiếc nuối: "Từ khi hạn hán tới nay, muốn uống một ngụm rượu thật đúng là hy vọng xa vời, một cái bình nhỏ như thế cũng không có nhiều, mọi người chấp nhận chia sẻ, liền cùng vui một lần."

Lý Đạo Huyền nghe bọn họ trò chuyện, mới nhớ ra, đúng rồi,

đang hạn hán sản lượng lương thực giảm nghiêm trọng, đã mấy năm các người tí hon chưa ủ rượu, khi có đại sự chúc mừng, bọn họ nhớ tới hương vị rượu ngon cũng là điều đương nhiên.

Được rồi, an bài cho bọn họ một chút.

Lý Đạo Huyền xuống lầu, đi vào siêu thị.

Trong siêu thị nhỏ đương nhiên không có rượu ngon gì, cũng chỉ có loại từ 10 đống cho đến 100 đồng.

Bản thân Lý Đạo Huyền không uống rượu, cũng không biết rượu nào uống ngon rượu nào không ngon, liền chọn đại một thương hiệu khá là nổi tiếng, rượu ngũ lương, 52 độ, 120 đồng một bình.

Y lại nghĩ đến số độ hơi cao, có lẽ có người sẽ uống không quen, lại mua một chai bia Song Khánh mấy đồng tiền.

Cầm hai chai rượu, vui vẻ hớn hở trở lại bên cạnh hộp.

Lúc này, các người tí hon đang bày bàn rượu trong giếng trời ở trước vọng lâu, rượu chỉ có một bình nhỏ, chỉ có thể cho mấy người hưởng dụng, bọn họ ít nhiều cảm thấy có lỗi với những người khác, đang cảm thấy có chút tiếc nuối.

Đột nhiên Cao Nhất Diệp làm vẻ mặt vui mừng, nhảy dựng lên nói: "Mọi người mau chuẩn bị đồ chứa, thiên tôn nói muốn ban cho chúng ta thần tửu trên trời."

Trịnh Đại Ngưu là người có kinh nghiệm nhất, trước kia hắn thường xuyên được thiên tôn ban cho nước Phì Trạch Khoái Lạc, vừa nghe nói cần chuẩn bị đồ chứa, người hắn còn nhanh hơn não, thoắt một cái đã trở về nhà, lại thoắt một cái đã xuất hiện trong giếng trời, trên tay đã bưng một cái chậu gỗ rất to.

Sau đó, mọi người nhìn thấy trên bầu trời có một cái ống kỳ lạ

thò xuống, thò đến trên cái chậu Trịnh Đại Ngưu đang cầm, nặn một cái, một giọt nước to trong suốt rơi xuống, đổ đầy cái chậu.

Tiếp theo bọt nước tràn ra, mùi rượu nồng nặc lập tức tràn ngập.

Hương vị của rượu ngũ lương cũng không phải khoác lác.

Bạch Diên nhếch mày: "Rượu ngon."

Tam Thập Nhị vừa ngửi cũng đoán được: "Thơm quá."

Có điều mấy thôn dân Cao Gia vốn xuất thân nghèo khổ thì không phân biệt được rượu ngon dở thế nào, Cao Sơ Ngũ nhếch môi: "Hắc, thần tửu! Cho ta trước một chén."

Hắn cầm một cái chén lớn, múc nguyên một chén đầy trong cái chậu trên tay Trịnh Đại Ngưu, lại đổ vào trong miệng...

Chương 125: Trận chiến Phùng Nguyên trấn

Lý Đạo Huyền vừa nhìn là biết, tên ngốc Cao Sơ Ngũ này xong rồi.

Đây là rượu 52 độ, 52 độ a!

Bà nội cha nó dùng bát múc?

Còn đổ nguyên một bát vào trong miệng?

Không sai biệt lắm có thể kéo ra ngoài đem chôn được rồi.

Quả nhiên, Cao Sơ Ngũ vừa nốc hết một chén, liền cảm thấy có gì đó không đúng, ngã trái đổ phải, bịch một tiếng, ngã xuống đất.

Nhưng mấy người bên cạnh vẫn không để trong mắt, vẫn vỗ tay cười to: "Ha ha ha, tên ngốc Cao Sơ Ngũ này, đâu có ai uống rượu như vậy."

Không có chút ý thức nguy hiểm nào.

Lý Đạo Huyền đành phải hạ lệnh: "Làm cho hắn nôn rượu ra ngoài."

Cao Nhất Diệp đem pháp chỉ của thiên tôn thuật lại, mọi người mới cảm giác được tính nghiêm trọng của sự việc, liền vội vàng ôm Cao Sơ Ngũ lên, vất vả hồi lâu mới làm cho Cao Sơ Ngũ nôn ra bát rượu hắn uống vào, lúc này mới coi như xong.

Cao Sơ Ngũ thật thà chất phác nằm ngủ trong một góc giếng

trời.

Lý Đạo Huyền nói: "Rượu này rất mạnh, chú ý liều lượng vừa phải."

Mọi người vội vàng hành lễ: "Thần tửu trên trời, phàm nhân không thể uống như trâu được, chúng ta nhớ rồi."

Bọn họ liếc qua Cao Sơ Ngũ, nghĩ thầm: uống như trâu thì sẽ giống với tên ngốc này, học ai cũng được, nhất định không thể học Cao Sơ Ngũ."

Lý Đạo Huyền lại cầm cái nắp nước suối tới, đổ vào đó một nắp bia, chậm rãi đặt xuống: "Loại này gọi là bia, độ nhẹ hơn, thích hợp với đa số người, người uống rượu không quen thì để cho họ uống bia."

"Đa tạ thiên tôn!"

Lần này, rượu thì nhiều quá.

Không còn chỉ số ít người được hưởng nữa, mỗi người đều có thể được chia.

Rất nhanh, tất cả thợ sắt, thợ làm giấy, thợ sửa đường, các phụ nhân dệt vải, kể cả các tội phạm cải tạo đang chặt cây cũng đều tạm thời bỏ xuống công việc trong tay.

Cầm lấy ly rượu!

Rõ ràng chỉ là một ngày rất bình thường, cũng không phải là ngày lễ quan trọng gì, nhưng vẫn là cảm thấy rất vui vẻ.

"Cụng ly!"

"Uống!"

"Hôm nay rốt cuộc là chúc mừng cái gì?"

"Hình như là chúc mừng Bạch gia bảo đánh bại lưu tặc."

"Thế này cũng tính là đại sự gì chứ? Lần trước thôn Cao gia chúng ta đánh bại Vô Thượng Minh Vương cũng không có chúc mừng quy mô lớn như vậy."

"Mặc kệ nó, có rượu uống ngươi còn phàn nàn cái gì? Rượu làm từ gạo đấy, ngươi cho rằng bây giờ là năm nào? Lão tử đã ba năm rồi chưa ngửi qua mùi rượu."

"Thần tửu của thiên tôn, thơm quá, chỉ là mạnh quá, con mẹ nó ta một ly cũng đã không đứng vững, mới làm một hớp nhỏ đầu đã xong vòng vòng rồi."

"Ha ha ha, bằng không sao gọi là thần tửu?"

"Cạn!"

Khắp thôn Cao gia đâu đâu cũng là tiếng hoan hô cười nói...

Cùng lúc đó, huyện Trừng Thành, trấn Phùng Nguyên.

"Tặc quân tới rồi, tặc quân tới rồi."

Trinh sát khàn cả giọng gào lên, xông vào đại môn của trấn Phùng Nguyên. Cửa trấn lập tức đóng "rầm" lại sau lưng hắn, lượng lớn thôn binh ùa lên đầu tường, khẩn trương nhìn về phía bắc.

Chỉ thấy trên cánh đồng màu vàng phía bắc xuất hiện một lượng lớn lưu tặc, trong đó giơ lên hai lá đại kỳ, một lá viết chữ "Nê", một lá khác viết chữ "Quải", chính là đại quân của Không Dính Bùn và Tả Quải Tử.

Nhìn tặc quân rợp trời rợp đất kéo đến, các hương thân, phú thương, dân đoàn giáo viên đứng trên bức tường cao chưa đến một trượng của trấn Phùng Nguyên, tất cả đều sợ tới mức mặt

không còn chút máu.

Huyện lệnh Trừng Thành Lương Thế Hiền cũng ở trong đó, trong lòng của hắn cũng sợ!

Nhưng, hắn là huyện lệnh, cho dù hắn sợ cũng nhất định phải đứng lên, chức trách của huyện lệnh chính là thủ hộ đất đại của một huyện.

"Quả nhiên tặc quân đã đến trấn Phùng Nguyên, chúng hai lần đánh Bạch gia bảo không được, liền bỏ qua Bạch gia bảo, đi đường vòng thẳng đến trấn Phùng Nguyên. Hừ, may mà bản quan đã sớm có chuẩn bị, sớm đã chờ ở đây lâu rồi."

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa, lập tức ở trong đầu bật mode phân tích chiến thuật, nhân số, bày trận, trang bị, sĩ khí, lộ tuyến, sơ hở của quân địch... các loại số liệu không ngừng tổ hợp trong đầu hắn, xoay tròn như đèn kéo quân. Cuối cùng "đinh" một tiếng, dừng lại trên một bức tranh.

Trên bức tranh đó viết bốn chữ lớn: "Bản quan không biết!"

Lương Thế Hiền: "Không xong, chuyện chiến tranh, chạm đến vùng tối tri thức của bản quan."

"Huyện tôn đại nhân, mau hạ lệnh bắn tên đi!" Giáo viên dân đoàn của trấn Phùng Nguyên nhảy ra.

Hắn ta rống lên khiến Lương Thế Hiền tỉnh táo hơn một chút, vội vàng lớn tiếng hạ lệnh: "Bắn cung, bắn cung."

Tuy hắn thật sự không biết đánh trận, nhưng công tác chuẩn bị trước chiến tranh vẫn không tệ, lượng lớn dân đoàn và thôn binh đã đứng lên tường thành, cầm trong tay trường cung, đều là cung nhựa một kiểu.

Không sai!

Chính là số cung mà Lý Đạo Huyền cho hắn mượn.

Tính năng của cung này thua xa "Khai Nguyên cung" của quan binh dùng, nhưng bởi vì cánh cung dài đến nửa trượng nên cũng có cung lực nhất định, so với cung săn mà thợ săn dùng tre chế thành thì mạnh hơn rất nhiều.

Các dân đoàn và thôn binh kéo căng dây cung, đặt vào mũi tên gỗ đầu nhọn mới tạm thời chế tạo ra, hướng về tặc quân ngoài trấn, soạt soạt bắn loạn xạ một trận.

Cung nhựa lại cộng thêm tên gỗ, uy lực cực thấp.

Nhưng không cản được cung nhiều a.

Năm trăm cây cung nhựa, cho dù mũi tên bắn tới ngả nghiêng, nhưng hiệu quả thị giác cũng đủ dọa người không ít.

Không Dính Bùn và Tả Quải Tử đúng là không ngờ, trong một cái trấn rách nát nho nhỏ lại có được 500 cung thủ, con mẹ nó cái này còn giảng đạo lý nữa hay không?

Các hãn phỉ xông lên trước tiên, phốc phốc phốc liên tục trúng tên, tuy uy lực của mũi tên không lớn, không thảm như lần trước bị đám quan binh bắn tại Bạch gia bảo, nhưng hãn phỉ phía trước vẫn bị thua thiệt lớn, khiến không ít người đau đến gào khóc.

Có người ngã xuống, có người đạp lên người đồng đội ngã xuống, có người thì trốn sau lưng đồng đội, lấy chiến hữu để ngăn chặn tên, kết quả người trong nhà bắt đầu mắng nhau.

Trong nhất thời, tặc quân rối loạn.

"Cung tiễn thủ nhiều quá."

"Trấn Phùng Nguyên chỉ là một trấn nhỏ mà thôi, lấy đâu ra nhiều cung thủ như vậy?"

"Không xông qua được a."

Bầu trời trên trấn mũi tên bay loạn xạ xuống dưới, tặc quân căn bản không cách nào tới gần, mắt thấy sĩ khí tràn đầy nguy cơ, Không Dính Bùn và Tả Quải Tử trong lòng bắt đầu sinh nảy sinh thoái ý.

Đúng lúc này, trong khe núi phía đông đột nhiên chui ra một đội quân, người cầm đầu chính là tuần kiểm Trình Húc. Hắn ở bên cạnh nhìn trộm hồi lâu, rốt cuộc đợi đến khi khí thế tặc quân suy kiệt, có thể nghịch chuyển chiến cuộc.

Nếu trận chiến phải thua, Trình Húc nhút nhát hơn ai hết.

Nếu trận chiến tất thắng, Trình Húc dũng mãnh hơn ai hết.

Gã phá lên cười ha ha: "Cho các ngươi công huyện Trừng Thành này, bóp quả hồng mềm a, đến đây, xem lão tử có phải quả hồng mềm hay không."

Gã vung tay về phía trước, rống lớn: "Chúng tiểu nhân, xông lên cho ta."

Hơn một trăm tên quan binh xông về phía tặc quân.

Lương Thế Hiền trong thành vừa nhìn thấy: "Ha ha, Trình Húc cũng tới rồi, trời cũng giúp ta, ta phải suy nghĩ xem nên làm gì bây giờ."

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa, lập tức mở ra trong đầu...

"Mở cửa trấn, giết ra ngoài." Giáo viên dân đoàn bên cạnh rống to.

Cửa trấn mở rộng, gần ngàn dân đoàn, thôn binh cùng hò hét xông ra ngoài.

Lương Thế Hiền: "Hả? Đèn kéo quân của bổn quan còn chưa

kịp khởi động."

Trình Húc cùng dân đoàn thôn binh xung phong hai bên, khiến cho Không Dính Bùn và Tả Quải Tử sợ tới mức tè ra quần. Hai người không dám nghênh địch, quay đầu bỏ chạy.

Chương 126: Con đường mới giải quyết vấn đề

Sáng sớm, Lý Đạo Huyền vừa thức dậy, liền phát hiện trên mặt hộp có thêm một hàng chữ,"Thôn Vương gia."

Ồ? Hàng chữ này xuất hiện lúc nào?

Chẳng lẽ là hôm qua sau khi uống say?

Ngày hôm qua cả thôn Cao gia uống rượu chúc mừng, náo nhiệt giống như tết, các thôn dân uống tận hứng mới bắt đầu nhảy múa, trời tối đen còn chưa chịu ngủ, ở ngoài thôn đốt một đống lửa lớn, một đám người tí hon vây quanh đống lửa mà nhảy múa.

Lý Đạo Huyền là người chưa bao giờ uống rượu, cũng không khỏi rót cho mình mấy ly bia, cùng vui vẻ với các thôn dân, vui vẻ xong lại muốn thử xem rượu ngũ lương rốt cuộc mùi vị thế nào, kết quả vừa uống đã say luôn, chuyện phía sau không nhớ rõ lắm.

Hiện tại vừa thức dậy, mới phát hiện chỉ số cứu vớt phía trên hộp lại tăng thêm một chút, đồng thời bên trên hộp còn có thêm một dòng chữ "Thôn Vương gia".

Xem ra tối hôm qua tầm nhìn lại tăng thêm mấy dặm, đã đưa thôn Vương gia vào trong. Ai được cứu? Không rõ, mặc kệ đi. Chỉ cần ta không thèm để ý đến chỉ số cứu vớt, thì không có ai có thể ép ta xoay vòng vòng.

Lý Đạo Huyền đưa tay ấn lên ba chữ "thôn Vương gia", tầm nhìn liền nhảy qua, đập vào mắt là một thôn trang có quy mô lớn gấp đôi thôn Cao gia, nhưng nhà tranh trong thôn cơ bản đều đã bị

thiêu hủy, cả thôn là một mảnh hoang vu.

Nếu không đoán sai, nơi đây hẳn là thôn Vương Nhị dẫn mọi người khởi nghĩa. Phần lớn thôn dân Vương gia đều đã theo Vương Nhị rời đi, chỉ có một số ít hộ gia đình là đi đến thôn Cao gia.

Lý Đạo Huyền thở dài, liền lấy ra máy xông khí dung, hướng về bầu trời thôn Vương Gia bắt đầu phun sương mù.

Sau đó y đặt ship một ly trà dầu, rồi đi rửa mặt, súc miệng, sau khi làm xong những việc nên làm buổi sáng, trà dầu cũng được đưa đến. Y bưng ly giấy, ngồi xuống bên cạnh hộp tạo cảnh.

Phun sương mù nửa tiếng đồng hồ, bề ngoài mặt đất thôn Vương gia trên cơ bản đã rất ẩm ướt, không còn hình ảnh đất vàng khô nứt thê thảm nữa.

Thu lại máy xông khí dung, lại chuyển tầm nhìn trở về thôn Cao gia.

Sáng sớm hôm nay thôn Cao gia không náo nhiệt như bình thường, xem ra không ít người còn đang say rượu, sau ngày cuồng hoan, thường là không còn chút sức lực nào.

Tuy nhiên,"Giếng Học" lại vẫn vận chuyển như lúc bình thường.

Bọn nhỏ đã làm xong bài thể dục buổi sáng. Sau khi uống sữa cừu xong là xếp hàng ngồi xuống, bắt đầu đọc bài.

Ngay cả Bạch công tử cũng gia nhập vào, hắn thật ra đã học xong những bài giảng nhập môn cơ sở này, nhưng trên hạng mục Bính âm Hán ngữ, Bạch công tử vẫn là người mới, cho nên Vương tiên sinh còn phải đặc biệt dạy thêm một khoá bính âm cho hắn.

Lý Đạo Huyền mở điện thoại của mình ra, nhìn mấy bản thần

chỉ đạo tư tưởng đã chuẩn bị sẵn, thở dài: Hiện tại cho mấy đứa trẻ này xem vẫn còn hơi sớm, còn phải đợi, không gấp được.

Đang nghĩ tới đây, một thợ thủ công nhanh chóng chạy vào Giếng Học, trên tay cầm một đống mảnh gỗ nhỏ, hưng phấn gọi Vương tiên sinh: "Tiên sinh, tiểu nhân đã khắc xong bính âm rồi, mời ngài xem qua một chút."

Vương tiên sinh vui mừng: "Cầm đến đây."

Thì ra, thợ thủ công đó chính là thợ chạm khắc lần trước, thứ hắn cầm trên tay chính là mảnh gỗ dùng để in ấn.

Minh triều đã bắt đầu sử dụng "In tô-pi" từ lâu, đem chữ Hán thường dùng khắc lên mảnh gỗ nhỏ, cần một thời gian, lại đem những mảnh gỗ này ghép vào thành một cái khuôn gỗ, ấn vào giấy một cái là có thể in ra một tờ.

Hiện tại thợ thủ công đã khắc xong chữ cái bính âm rồi, hắn chấm một chút mực nước lên mảnh gỗ, sau đó ấn mạnh lên giấy một cái,"Bộp", tựa như con dấu vậy, một chữ a bính âm liền in lên giấy.

Vương tiên sinh vui mừng: "Tốt lắm, đây là a, cái khác đâu? In hết ra đi, ta kiểm tra toàn bộ một lần."

Thợ thủ công lại cầm mảnh gỗ khác, thao tác "bộp bộp" một hồi, tất cả chữ cái bính âm đều in lên trên giấy.

Vương tiên sinh kiểm tra mỗi chữ cái một lần, không ngăn được nổi vui mừng: "Tuyệt vời, một chữ cũng không sai, ngươi quả nhiên không khoác lác, làm việc rất cẩn thận."

Thợ thủ công được khích lệ, cũng không khỏi vui mừng.

Vương tiên sinh: "Vậy hiện tại có thể in ấn bản thần thư [Bính âm Hán ngữ] này chưa?"

Trong lòng hắn có chút kích động, đây chính là thần ngữ thiên giới do thiên tôn truyền thụ, một khi in ấn thành sách, chẳng khác nào như tay cầm thiên thư, dạy cho những đứa trẻ khác, tức là "Vi vãng thánh kế tuyệt học", đó chính là nguyện cảnh cả đời của người đọc sách.

Thợ chạm khắc có chút xấu hổ lắc đầu: "Xin lỗi, chỉ có mấy chữ này thôi, còn chưa thể in sách, tiểu nhân còn phải khắc lại mấy chữ thường dùng."

Những lời này làm Vương tiên sinh tỉnh lại!

Nếu ở trong thành, thợ thủ công chỉ cần khắc xong chữ cái bính âm, lại kết hợp với bản khắc của chữ Hán thường dùng đã có sẵn là lập tức có thể in sách, nhưng ngành in ấn ở thôn Cao gia vẫn chưa có gì, không chỉ chữ cái bính âm phải điêu khắc lại, ngay cả những chữ thường dùng cũng phải khắc lại một lần nữa.

Tiến độ này muốn nhanh cũng không nhanh được.

"Ài!" Vương tiên sinh ôm đầu, có chút buồn bực: "Thợ chạm khắc chỉ có mình ngươi, ít nhất cũng phải mất rất nhiều thời gian mới có thể chuẩn bị đầy đủ chữ thường dùng."

Thợ chạm khắc cũng xấu hổ: "Người làm nghề như tiểu nhân quá ít ỏi... không tìm được ai hỗ trợ, thật sự xin lỗi, xin cho ta thêm chút thời gian."

Hai người nói tới đây, Bạch công tử bên cạnh nghe lén nãy giờ đột nhiên đứng lên: "Đây là chuyện nhỏ."

Hai người kinh ngạc, đồng thời quay đầu nhìn về phía Bạch công tử.

Bạch công tử cười hắc hắc nói: "Tùy tiện phái một người đến huyện thành, mua cả nhà in Trừng Thành không phải thành rồi sao? Đến lúc đó chúng ta đem bản khắc chữ thường dùng đã khắc

xong đưa hết đến thôn Cao gia, phối hợp với bản khắc bính âm của vị sư phụ này, lập tức có thể bắt đầu in ấn rồi."

Mẹ nó, một câu bừng tỉnh người trong mộng.

Vương tiên sinh và thợ chạm khắc đồng thời sửng sốt, thì ra còn có thể làm như vậy.

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi bật cười, đúng vậy! Con đường này sao trước kia không ai nghĩ tới nhỉ? Ồ! Ta hiểu rồi! Nhân tài của thôn Cao gia, phần lớn đều xuất thân hàn vi, những người đọc sách có hạn như Tam Thập Nhị, Vương tiên sinh, Đàm sư gia, đều xuất đầu lộ diện từ bên trong những người nghèo.

Hoàn cảnh sinh hoạt sẽ quyết định cách nghĩ khi giải quyết vấn đề của một người, bọn họ đều thiên hướng "Lão tử liều mạng cố gắng", mà không phải "lão tử đập tiền xong việc".

Bạch công tử đến, cách nghĩ khi giải quyết vấn đề đã có thêm một đường.

Vương tiên sinh vui vẻ nói: "Bạch công tử, chuyện này chắc phải nhờ ngươi rồi."

"Ta? Ta không được." Bạch công tử nhún vai, tỏ ra tiếc nuối: "Ta chỉ là một đứa trẻ 13 tuổi, chạy đi mua nhà in, người ta vả cho một cái đuổi ta ra ngoài thôi."

Trong lòng mọi người đều nghĩ: Ngươi là công tử gia của Bạch gia bảo, trừ mẹ ngươi ra, ai dám vả ngươi chứ?

Chẳng qua, một đứa nhóc choai choai chạy đi mua nhà in, quả thật hơi kỳ quặc.

Cho dù ông chủ không dám vả hắn, cũng không dám bàn chuyện mua bán này.

Việc này cuối cùng vẫn phải dựa vào người trưởng thành đi làm.

Bạch công tử chắp tay nói với Vương tiên sinh: "Tiên sinh, ngài là người đọc sách, trước kia chắc chắn đã từng mua sách ở nhà in Trừng Thành rồi, ông chủ nhà in chắc là sẽ nhận ra ngài, nếu ngài tùy tiện bịa ra một lý do phát tài, mang theo một khoản tiền đi mua nhà in, đó là chuyện hợp tình hợp lý, việc mua bán này, chính là ngài đi mới dễ nói chuyện nhất."

Vương tiên sinh ngẩn người: "Ồ? Nói có lý."

Chương 127: Con đường xi măng thứ hai

Vương tiên sinh chuẩn bị xuất phát, trước tiên tìm Tam Thập Nhị mượn một bộ y phục coi như chỉnh tề, mặc vào sẽ không còn nghèo kiết hủ lậu như trước nữa, lại dùng bao bọc mấy viên cầu bạc rất to vào trong, vốn định tiêu sái vác bao, lại bị bao đè ngã xuống đất, nửa ngày không thể động đậy.

Hắn hô to: "Cứu mạng!"

Mấy người tới nhấc bao lên, mới cứu được hắn ra.

Vương tiên sinh thở hồng hộc: "Bạc thật khiến người ta vừa yêu vừa hận a."

Tam Thập Nhị cười nói: "Vương tiên sinh, ngươi chỉ là người đọc sách, sao có thể mang nhiều bạc như vậy về được, huống chi, độc thân lên đường cũng không an toàn, vẫn nên mang theo một đám hậu sinh trẻ tuổi đi cùng ngươi một chuyến, để bọn họ đóng giả làm gia đinh của ngươi, ngươi mới giống kẻ có tiền đi mua nhà in được."

Vì vậy, lại bắt đầu xây dựng lại đội ngũ.

Cao Sơ Ngũ say rượu chưa tỉnh thì bỏ qua, Trịnh Đại Ngưu vác túi bạc, lại có thêm một đám hậu sinh trẻ tuổi gia nhập đội ngũ, hợp thành một "đội gia đinh", thoạt nhìn cũng rất ra gì.

Vương tiên sinh tự bịa ra cho mình một câu chuyện, hắn làm lão sư tư thục cho một vị đại lão gia nên được trọng thưởng, hiện tại đã trở mình phát tài, tính dùng số tiền này mua một nhà in, vi

vãng thánh kế tuyệt học.

Đã có câu chuyện, lúc này mới dẫn theo nhóm người Trịnh Đại Ngưu đi huyện thành.

Bọn họ làm ầm ĩ như vậy một hồi, thôn Cao gia cũng hoàn toàn tỉnh lại từ trong cơn say rượu, các thôn dân đều thức dậy, bắt đầu hoạt động gân cốt.

Lý Đạo Huyền nhìn thấy Cao Nhất Diệp cũng đã thức dậy, liền gọi nàng tập hợp lại thôn dân thôn Vương gia chỉ có mấy nhà, nói cho bọn họ biết thôn Vương gia cũng đã có mưa rồi.

Đáng tiếc là bây giờ đã bước vào hạ tuần tháng 11 năm Thiên Khải thứ bảy. Mùa đông đã gần đến, cho dù có mưa, các thôn dân cũng không có cách nào gieo hạt được.

Lúc này gieo là quá muộn, sau khi hoa mầu nảy mầm sẽ không kịp trước khi nhiệt độ giảm mà trưởng thành lên, cây non không thể chịu nổi mùa đông giá rét.

Lý Đạo Huyền dùng một giây đồng hồ suy nghĩ xem có nên làm nhà lưới hay không, nhưng lập tức đã bóp chết suy nghĩ này, còn hơi sớm, không cần phải gấp gáp đưa khoa học công nghệ vào đời sống.

Các thôn dân lại không hề tiếc nuối như y, nghe tin thôn Vương gia đổ mưa đã là tin tức tốt thiên đại rồi, bọn họ cũng không vội gieo trồng, lúc này nếu trồng lúa vụ thu, lúa vụ xuân sẽ không kịp nữa, nếu hiện tại đã sắp vào đông, vậy dứt khoát chờ qua mùa đông, đến mùa xuân vạn vật khôi phục rồi lại về thôn gieo trồng, đó mới là vương đạo của làm ruộng.

Một thôn dân Vương gia ngẩng đầu lên trời nói: "Thiên tôn, tiểu nhân đang suy nghĩ, dù sao thì mùa xuân mới có thể gieo trồng, vừa lúc chúng ta thừa dịp mùa đông này, làm đường xi

măng đến thôn Vương gia đi. Như vậy, tới đầu xuân sang năm, chúng ta có thể lên thái dương thần xa về thôn làm ruộng rồi, ngài cảm thấy như vậy có được không?"

Lý Đạo Huyền cười: Thôn dân này cũng rất thông minh nha.

"Nhất Diệp, nói cho Tam Thập Nhị, phân phối một ít xi măng cho người của thôn Vương gia, sau đó lại an bài cho họ một số tội phạm cải tạo và người làm thời vụ, bắt đầu làm con đường xi măng thứ hai của chúng ta, thông đến thôn Vương gia."

Nhất Diệp thuật lại tin tức này, các thôn dân Vương gia lập tức hoan hô.

Cả đám tràn đầy hăng hái lập tức bắt đầu làm việc, cầm lấy cuốc xẻng, lao về phía hai bên quan đạo thông tới thôn Vương gia bắt đầu đào móc. Một trận gió thổi tới, khiến cho cát bụi tung bay...

Bọn họ đang đào móc vui vẻ thì liền thấy trên quan đạo phía tây nam có một con ngựa cao lớn đi tới, ngồi trên ngựa là một nam tử mặc quan phục, phía sau còn có đại đội nha dịch, một đám dân phu đi theo, họ đánh theo xe ngựa, trên xe chất đầy cung đủ mọi màu sắc.

Lương Thế Hiền tới rồi!

Hắn tới trả cung.

Lương Thế Hiền tự nhận là một thanh quan, nếu là thanh quan, vậy mượn đồ của Lý gia, đương nhiên phải trả lại.

Hắn liền dẫn theo dân phu nha dịch, đánh xe chở 500 cây cung đi về hướng thôn Cao gia.

Mắt thấy sắp đến đầu thôn, lại thấy quan đạo phía trước cát bụi đầy trời, một đám thôn dân cầm cuốc xẻng đang đào móc hai

bên quan đạo, cũng không biết đang làm cái gì.

Gió thổi qua, cát bụi đập vào mặt, Lương Thế Hiền nín thở không kịp, hút vào một hơi, lập tức ho "khụ khụ" không ngừng.

Đám nha dịch giận dữ: "Lớn mật, bọn điêu dân các ngươi, dám ám toán huyện lệnh đại nhân."

Lương Thế Hiền lập tức quát bảo ngưng lại đám nha dịch: "Các ngươi hung dữ cái gì? Các thôn dân đào đất ở đây đã lâu rồi, không phải bổn quan tới rồi mới bắt đầu đào, sao lại nói là ám toán?"

Nha dịch vội vàng ngậm miệng, vỗ mông ngựa lại vỗ vào đùi ngựa.

Lương Thế hiền nở nụ cười ôn hòa, hỏi thôn dân: "Vì sao chư vị lại đào đất ven đường?"

Các thôn dân nhìn thấy huyện lệnh lão gia, trong lòng vẫn đang thấp thỏm, sợ hãi đáp: "Chúng tôi đang sửa đường, dự định làm một con đường từ đây thông đến thôn chúng tôi."

Lương Thế Hiền lấy làm lạ: "Nơi này không phải đã có một quan đạo rồi sao?"

Thôn dân: "Quan đạo quá hẹp, lại gập ghềnh, chúng tôi phải mở rộng nó ra, sau đó làm thành đường xi măng."

"Đường xi măng?"

Lương Thế hiền học phú ngũ xa, lập tức ở trong đầu bật mode tìm kiếm tư liệu, các loại sự việc, các vật hi hữu bình sinh từng thấy qua, thậm chí máy móc cổ quái của người Tây Dương từ vạn dặm hải ngoại mang đến, như đèn kéo quân xoay tròn ở trong đầu, sau đó "đinh" một tiếng, dừng lại ở trên một bức tranh.

Trên bức tranh đó hiện ra năm chữ to: "Không tra ra vật này."

Lương Thế Hiền đành phải khiêm tốn hỏi: "Đường xi măng là gì?"

Các thôn dân quay người, chỉ vào một con đường bên kia của thôn Cao gia: "Ngài nhìn bên kia, chính là hướng mà chúng tôi chỉ, có một con đường màu xám dẫn tới thôn Trịnh gia, đó chính là đường xi măng."

Lương Thế Hiền ngồi thẳng trên lưng ngựa, tầm mắt rất cao, nhìn về phía đó, thật sự có một con đường màu xám, giống như một con cá hố, xuyên thẳng qua giữa sơn lâm, kéo dài ra ngoài.

"Ồ? Đường này có chút quái lạ, sao lại màu sắc như vậy?"

Lương Thế Hiền không vội tiến vào Cao gia bảo, mang theo sư gia và nha dịch đi về hướng con đường xi măng, đi lên đường rồi mới cúi đầu nhìn: "Vì sao con đường này bằng phẳng như vậy? Xe đi trên đường này chẳng phải sẽ rất thuận lợi."

Sư gia: "Giống như cả tảng đá lớn cắt ra mà thành."

Lương Thế hiền: "Ai có thể cắt tảng đá thành bộ dáng như thế?"

Sư gia lắc đầu: "Sức người là không thể."

Lương Thế Hiền "chậc chậc" lấy làm lạ: "Thôn Cao Gia, thật đúng là nơi ảo diệu vô cùng, nếu bản quan đoán không sai, đây lại là thủ bút của Lý gia, vừa lúc bản quan muốn đi Lý gia trả lại 500 cây cung, có thể thuận tiện tâm sự đường xi măng này là thứ gì."

Hắn sửa sang lại y quan của mình, chậm rãi đi về Cao gia bảo, đến trước bảo, Tam Thập Nhị sớm đã nhận được tin tức của lính gác, liền ra đón.

Hai người tâng bốc nhau vài câu, nói vài lời khách sáo.

Lương Thế Hiền lúc này mới nói: "Lần này bản quan đến bái phỏng, là muốn trả đủ số 500 cây cung đã mượn lần trước. Khụ... à mà..."

Hắn đột nhiên đỏ mặt: "Trong đó có hơn 10 cây cung đã bị người của ta kéo đứt dây, tạo thành tổn thất cho Lý gia, sau này bản quan nhất định sẽ tìm cơ hội để bồi thường."

Tam Thập Nhị ồ một tiếng: "Huyện lệnh đại nhân nhanh như vậy đã trả cung về, cũng tức là nói, tặc tử sẽ không trở lại nữa rồi?"

Lương Thế Hiền tinh thần phấn chấn, vui vẻ nói: "Tặc tử liên tục thất bại, đã lui về núi Hoàng Long, không dám đến huyện Trừng Thành của ta nữa, trinh sát báo lại, bọn chúng đã đi về hướng Tây, đến huyện Lạc Xuyên rồi."

Chương 128: Đó là chữ gì

Đi huyện Lạc Xuyên rồi à, Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Nhân dân Lạc Xuyên lại khổ rồi.

Có điều y cũng chỉ cảm thán một chút thôi, chứ không giúp được gì.

Sư gia của Lương Thế Hiền và sư gia Đàm Lập Văn của Tam Thập Nhị đã kết nối, hai sư gia bắt đầu an bài thủ hạ, đưa 500 cây cung về vọng lâu.

Hai người thủ lĩnh thì tương đối nhàn rỗi, Lương Thế Hiền liền chuyển đề tài đến trên đường xi măng: "Tam quản sự, ta thấy bên ngoài cửa quý bảo có một con đường xi măng màu xám kéo dài ra ngoài, đường này rất phẳng, xe chạy rất tiện, rốt cuộc làm ra thế nào vậy? Chẳng lẽ đem cả tảng đá to cắt ra, rồi trải ra mặt đất?"

Tam Thập Nhị lắc đầu: "Đó không phải việc người có thể làm, cái gọi là xi măng, là một loại bùn của tiên giới, đem trộn lên rồi trải ra đất, đợi nó khô là sẽ biến thành con đường như vậy."

"Bùn của tiên giới?"

Lương Thế Hiền nghệch mặt ra.

Tam Thập Nhị vốn định đem danh hiệu của Đạo Huyền Thiên Tôn ra để nói một phen, nhưng suy đi nghĩ lại, Lương Thế Hiền là người của quan phủ, hiện nay quan phủ còn đang dốc sức tiêu diệt Bạch Liên giáo, chuyện có quan hệ với Đạo Huyền Thiên Tôn tốt nhất là đừng khoe khoang ở trước mặt hắn.

Tam Thập Nhị đành sửa lời: "Khụ, thật ra là một loại bùn Lý lão gia nhà ta ngẫu nhiên có được."

Nói như vậy cũng rất dễ tiếp nhận, Lương Thế Hiền: "Bùn này có được từ đâu? Bản quan cũng muốn..."

Tam Thập Nhị lắc đầu: "Lương đại nhân, tại hạ có một câu, không biết có nên nói hay không."

Lương Thế Hiền: "Đã mở lời như thế rồi, vậy thì mặc kệ có nên nói hay không, ngươi cũng nhất định phải nói, xin mời chỉ giáo."

Tam Thập Nhị: "Thiểm Tây mấy năm liền hạn hán, dân chúng lầm than, lấy tình huống hiện tại của dân chúng Trừng Thành, nếu như ngài lại tăng cường lao dịch, để họ đói bụng làm đường xi măng, chỉ sợ..."

Lương Thế Hiền chợt bừng tỉnh, vội vàng vái dài: "Tam quản sự nói rất phải, bản quan thụ giáo."

Hắn quay đầu nhìn con đường xi măng nối liền thôn Trịnh Gia bên ngoài bảo, trong lòng ít nhiều có chút ước ao.

Xây cầu sửa đường, luôn là những việc thiện có thể lưu danh muôn đời. Ở sâu trong nội tâm hắn vẫn muốn làm ra mấy con đường hẳn hoi cho huyện thành mình cai trị, thế nhưng... tình huống hiện tại, quả thật không cho phép.

Ài!

Cũng không biết nạn hạn hán chết tiệt này rốt cuộc khi nào mới kết thúc.

Kinh thành, hoàng cung, ngự thư phòng.

Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm đang tra duyệt tấu chương.

Tấu chương bên Thiểm Tây càng lúc càng không thể bỏ mặc nữa, tin tức càng lúc càng tệ hại. Tấu chương của tuần phủ Thiểm Tây Hồ Đình Yến thì liên tục đòi tiền lương.

Nhưng Chu Do Kiểm làm gì có tiền cho hắn?

Lại nhìn bản tấu chương tiếp theo: Lạc Xuyên Không Dính Bùn cướp lương nhà giàu, sợ quan lại bắt nên tụ tập làm giặc.

Lại bản tiếp theo: Tả Quải Tử người huyện Thanh Giản tụ tập vạn tặc quân, làm phản tại Nghi Xuyên.

Vương Đại Lương người Hán Nam làm loạn, bộ chúng 400 người, tự xưng Đại Lương vương.

Khắp Thiểm Tây, mọc lên như nấm.

Chu Do Kiểm tức giận, hất văng sấp tấu chương dày cộp ra ngoài, thái giám bên cạnh vội vàng cúi người nhặt lên.

"Buồn cười, quả thật buồn cười."

Chu Do Kiểm hừng hực lửa giận: "Bên Thiểm Tây không có một quyển tấu chương nào bình thường sao? Trẫm muốn xem tin vui, tin vui, lập tức tìm một quyển tin vui cho trẫm."

Người bên cạnh dè dặt đem một báo cáo quân tình khẩn cấp tám trăm dặm đến trước mặt hắn.

Chu Do Kiểm mở ra xem: "Tuần kiểm Trừng Thành Thiểm Tây Trình Húc? Cửu phẩm võ quan báo lên sao? Loại tiểu..."

Miệng hắn đang muốn chê bai vài câu, chợt mắt nhìn thấy rõ nội dung, không khỏi đại hỉ: "Trình Húc giết Bạch Thủy Vương Nhị rồi, dẹp yên nạn thổ phỉ Trừng Thành, còn đại bại Không Dính Bùn và Tả Quải Tử?"

Tâm tình của Chu Do Kiểm giống như là đang ngồi trên một

cái máy bay phản lực.

Long nhan đại duyệt!

"Thưởng, trọng thưởng!"

Thái giám tâm phúc Đỗ Huân bên cạnh thấp giọng nói: "Hoàng thượng, Trình Húc này, là... người của bên Ngụy Trung Hiền."

Vừa nghe những lời này, sắc mặt Chu Do Kiểm liền sa sầm, tâm tình giống như ngồi trên tháp rơi tự do.

Này còn thưởng cái rắm!

Ngày 6 tháng 11, tại huyện Phụ Thành phủ Hà Gian, Ngụy Trung Hiền đã thắt cổ tự tử. Tin tức này bị Chu Do Kiểm phong toả, trước mắt người biết được không nhiều.

Hắn tạm thời còn chưa hạ thủ với Yêm đảng, thế nhưng, đã làm chuẩn bị cuối cùng với Yêm đảng, chỉ đợi vạn sự sẵn sàng, sẽ an bài tập đoàn quan văn nã pháo vào Yêm đảng. Vào lúc này, thấy người của Yêm đảng là bực mình.

"Tra kẻ gọi Trình Húc này, việc hắn báo lên trong tấu chương xem có sai có nhầm có sót gì không, nếu có chút nào không đúng thì nhớ kỹ hắn, đợi khi trẫm thu thập Yêm đảng sẽ bắt một lượt."

"Tuân chỉ."

Vương tiên sinh đã trở về.

Chí đắc ý mãn mà trở về.

Hành trình Trừng Thành lần này của hắn có thể nói là trang bức đủ. Dẫn theo Trịnh Đại Ngưu và một đoàn "gia đinh", vác theo một bao bạc to, kiêu ngạo vô cùng.

Vừa đến huyện thành liền đi thẳng đến nhà in.

Nhà in Trừng Thành đã có ba năm buôn bán ế ẩm, thư tịch, tiểu thuyết in ra đều rất khó bán. Ông chủ đang vô cùng đau đầu, không biết có nên tiếp tục duy trì nhà in nữa hay không.

Đúng lúc này, Vương tiên sinh mang theo một bao bạc to, như thần binh hạ phàm.

Ông chủ nhà in không nói hai lời, bán!

Vương tiên sinh sau khi trải nghiệm đủ "tiêu tiền như rác", cuối cùng trở thành ông chủ mới của nhà in Trừng Thành, sau đó dẫn theo đoàn người Trịnh Đại Ngưu đi vào kho của nhà in, đem tất cả công cụ của in tô-pi cần thiết bỏ vào trong bao, đúng rồi, còn có hai công nhân phụ trách in ấn cũng đóng gói bắt cóc đem về.

Khi bọn họ trở lại thôn Cao Gia, sau lưng mỗi thanh niên nhân đều vác một cái bao to, bên trong đều là chữ khối mà in tô-pi cần dùng.

"Chúng ta đã về rồi." Trịnh Đại Ngưu cười ngây ngô: "Ta vác rất nhiều chữ trở về, cảm giác ta chưa bao giờ có học vấn như thế."

"Cũng không phải vác chữ là ngươi có học vấn đâu, ngươi phải biết mấy chữ đó thì mới được."

Cũng không biết là thôn dân nào đáp trả hắn một câu.

Cao Tam Oa nhanh chóng chạy qua: "Để ta xem, huynh vác chữ gì trở về."

Hắn tiện tay móc ra một khối gỗ từ trong bao trên lưng Trịnh Đại Ngưu rồi chà nó lên than, sau đó "chát" một tiếng đập lên mặt Trịnh Đại Ngưu.

Trên mặt tên ngốc liền xuất hiện một cái chữ to đen thui.

Mọi người nhìn trái ngó phải, được thôi, đều không biết.

"Cao Tam Oa, gần đây không phải đệ đang học chữ hay sao? Đó là chữ gì?"

Cao Tam Oa lắc đầu: "Vẫn chưa học đến chữ khó như vậy."

Bạch công tử từ bên cạnh thò đầu ra: "Đó là chữ ngốc."

Mọi người đều trầm mặc.

Trịnh Đại Ngưu thoắt cái mặt đỏ lừ, vội vàng lấy tay lau mặt, chữ thì lau sạch rồi, nhưng nửa bên mặt lại thành màu đen thui.

Hắn tức giận kêu ầm lên: "Cao Tam Oa, ngươi cố ý phải không? Ngươi cố ý in chữ ngốc lên mặt ta, ngươi cười ta ngốc."

Cao Tam Oa ôm đầu bỏ chạy: "Oa, ta không có, ta tiện tay cầm đại chữ đó thôi."

Chương 129: In sách được rồi

Lý Đạo Huyền xách tới một cái ghế, bưng hộp lòng gà cháy tỏi shipper mới giao tới, vừa ăn, vừa bắt đầu nhìn các thợ thủ công in ấn sách.

Trước tiên bọn họ chuẩn bị một cái khuôn gỗ có cùng kích thước với "trang sách", sau đó đem mảnh gỗ đã khắc sẵn chữ lật ngược lại, lần lượt đưa vào trong khuôn gỗ và ghép lại với nhau, cuối cùng ghép thành đủ một cái khuôn.

Tiếp theo bôi mực đều đặn lên những mảnh gỗ này.

Cuối cùng là lấy ra một tờ giấy,"cạch" một tiếng in lên phía trên.

Bóc tờ giấy xuống, một tờ giấy in xong liền xuất hiện ở trước mặt.

Vương tú tài sải bước chạy tới, hai tay cầm lấy tờ giấy kia, bất chấp mực nước chưa khô, liền bật cười ra tiếng: "In ra rồi, rốt cục in ra rồi, trang [Bính âm Hán ngữ] đầu tiên, quá tuyệt vời, in nhanh lên, in nhanh lên, nhanh in ra cả bản thiên thư."

Hai tên thợ in vừa mới bị lừa gạt tới từ huyện thành tới, mặt mũi tràn đầy bối rối, ông chủ mới có vẻ hơi điên. Nhưng mà thôi đi, ai kêu ông chủ mới cho nhiều chứ, liều mạng làm việc cho hắn là xong.

In đi!

"Đông ông, tờ này cần in bao nhiêu phần?"

In bao nhiêu bản, đại biểu cho việc cần xuất bản bao nhiêu

quyển sách.

Vương tiên sinh mở miệng nói: "Trước tiên in 50 bản..."

Hắn còn chưa nói xong, Cao Nhất Diệp bên cạnh đã lên tiếng: "Thiên tôn có lệnh, đợt đầu tiên phải in 1000 quyển sách."

"Ặc." Vương tiên sinh hoảng sợ, vội vàng ngẩng đầu hướng về không trung vái một cái: "Thiên tôn, hiện tại số học viên trong Giếng Học chưa đến hai mươi, in 50 quyển đã đủ rồi, 1000 quyển sách chỉ sợ..."

Lý Đạo Huyền: "Sau khi in xong một tờ thì phải tháo bản in xuống, sau đó lại tổ hợp bản thứ hai, đúng không?"

Sau khi Cao Nhất Diệp thuật lại, hai thợ in ấn vội vàng nói: "Đúng vậy, chữ khối của chúng ta có hạn, phải lặp lại sử dụng, sau khi in xong trang đầu tiên thì phải tháo bản in xuống, một lần nữa tổ hợp bản in của trang thứ hai."

Lý Đạo Huyền nói: "Một khi tháo xuống bản in, muốn in lại trang đầu tiên lại phải tổ hợp bản in mới, vậy thì phiền phức quá, cho nên lần đầu tiên cứ in nhiều một chút, làm một lần 1000 quyển, tránh cho sau này khi sách không đủ, đỡ phải tổ hợp bản in mới."

Hai thợ in ấn kia cũng không biết thiên tôn là ai, cũng không biết thiên tôn chơi cái gì cũng thích chơi lớn, nghe được Cao Nhất Diệp thuật lại xong, hai người không khỏi nhỏ giọng lẩm bẩm: "Nếu như in ra một ngàn quyển sách không dùng tới sẽ lãng phí rất nhiều giấy và mực, đông ông sẽ mất tiền."

Tiếng nói thầm của hai người lọt vào tai Vương tiên sinh, hắn không khỏi vui vẻ: "Hai người các ngươi còn biết tiết kiệm tiền cho chúng ta, yên tâm đi, chuyện thiên tôn muốn làm, trước đến giờ không nghĩ đến chữ tiết kiệm, chỉ cần lão nhân gia mở miệng,

đừng nói 1000 quyển, mười vạn quyển cũng chỉ việc đi in."?

Hai người: "??"

Hai người đang ngơ ngác, lại nghe được Cao Nhất Diệp nói: "Thiên tôn có lệnh, tăng cường thêm mười phạm nhân hỗ trợ thợ giấy làm giấy, còn mực nước, sẽ do thiên tôn ban thưởng mực thần."

Mọi người cùng khom lưng hành lễ, chỉ có hai thợ in ấn mới tới ngơ ngác không biết nên làm gì.

Thợ chạm khắc chạy vào trong viện, đặt xuống đất một cái chậu gỗ còn lớn hơn cái bồn tắm. Tiếp theo, trên bầu trời đột nhiên rơi xuống một giọt nước màu đen rất to, tích tích vài cái đã đổ đầy cái chậu gỗ.

Mùi mực nồng đậm lập tức bay ra.

Cao Nhất Diệp: "Được rồi, bắt đầu in đi, một ngàn quyển nha!"

Hai thợ in ấn nghẹn họng.

Vậy in thôi!

Hai thợ in ấn đã nhận được "tiền lương cơ bản của thợ thủ công", bắt đầu cố gắng làm việc.

Trang thứ nhất in một ngàn bản trước, sau đó tháo bản in xuống, một lần nữa tìm chữ khối, tổ hợp lại làm ra trang thứ hai, lại cũng in trang thứ hai 1000 bản, thao tác lặp lại như vậy, tốn thời gian mấy ngày trời, 1000 bản nội dung sách rốt cuộc in xong toàn bộ.

Lại nhuộm giấy dày thành màu lam làm thành bìa sách, lấy sợi bông đóng lại.

Boong boong, một ngàn bản [Bính âm Hán ngữ], cứ như vậy in

ấn xong.

Vương tiên sinh cầm "thiên thư" mới tinh, chí đắc ý mãn, nhịn không được liền ngâm một bài thơ: "Dã ông vi thuyết thiên thư hàng, tằng hữu hồng vân phủng ngọc lâu."

Bài thơ này đương nhiên không phải do hắn viết, là ngâm thơ của người khác viết.

"Ha ha, bảo bọn nhỏ tới nhận sách đi, mỗi đứa một quyển, ha ha ha."

Lý Đạo Huyền nhìn cũng thấy thú vị, cũng không kìm được đưa tay vào trong hộp, đặt ở trước mặt Cao Nhất Diệp: "Nhất Diệp, cầm một quyển sách đặt trên tay ta."

Cao Nhất Diệp vội vàng tuân lệnh, cầm một quyển [Bính âm Hán ngữ], lại nhón chân lên, cẩn thận đặt nó lên đầu ngón tay Lý Đạo Huyền, lúc đặt sách, tay của nàng lại không cẩn thận đụng phải bàn tay khổng lồ của Lý Đạo Huyền, trong bụng không khỏi thầm nghĩ: A, lại đụng phải tay của thiên tôn rồi.

Nghĩ đến mình từng đóng giả "Lý phu nhân", nàng liền đỏ mặt, thầm mắng mình quá bất kính.

Lý Đạo Huyền lấy tay ra, liền thấy trên đầu ngón tay có một quyển sách nho nhỏ.

Kích thước cũng chỉ mấy mi-li-mét!

Y cũng không dám dùng ngón tay đi cầm, rất sợ sẽ làm nhăn giấy.

Đành phải cẩn thận từng li từng tí, đem ngón tay để ngang lên bàn, lại nghiêng ngón tay cho quyển sách trượt xuống, đặt ở trên bàn máy tính của y, tay trái cầm lấy kính lúp, tay phải cầm cái nhíp loại nhỏ nhất, nhẹ nhàng, kẹp bìa sách mở ra...

Dưới kính lúp, từng hàng Bính âm Hán ngữ chú giải, quả thực buồn cười chết.

"Thứ ngày quá đặc biệt." Lý Đạo Huyền cũng vui vẻ: "Được, bán thử xem."

Y chụp lại hình ảnh mình dùng nhíp lật sách, dùng kính lúp đọc sách, lại chụp cận cảnh cuốn sách nhỏ thêm mấy tấm ảnh macro độ phân giải cao, chỉnh sửa thêm những ảnh này cho đẹp một chút, sau đó đưa lên taobao, chèn thêm tiêu đề : "Công nghệ siêu nhỏ cực hạn, tài liệu Bính âm Hán ngữ tỉ lệ 1 phần 200, lật đổ nhận thức của bạn về sách mini, có thể lật trang..."

Về giá cả, treo đại 888888 đi! Chỉ thích số 8 nhiều một chút.

Sau khi làm xong, lực chú ý lại quay về trong hộp.

Lúc này Tam Thập Nhị đang phát thưởng cho mấy thợ thủ công, hắn biết tính cách của thiên tôn, một khi thợ thủ công hoàn thành công việc nào đó thì nhất định sẽ trọng thưởng, là cái loại rất trọng, ví dụ như hiện tại.

Tam Thập Nhị rung đùi đắc ý nói: "Thợ giấy La Lông Chân, có công in sách, thưởng thịt heo 50 cân, đường 10 cân, muối 2 cân."

La Lông Chân mừng rỡ: "Đa tạ thiên tôn."

"Thợ chạm khắc, thợ in ấn, cũng thưởng thịt heo 50 cân, đường 10 cân, muối 2 cân."

Hai thợ in ấn mới tới vẫn là lần đầu tiên nghe được trọng thưởng đáng sợ như thế, thịt heo 50 cân đã khiến họ sợ tới mức thiếu chút nữa bay lên, hai loại phía sau càng đáng sợ hơn, đó là đường và muối a, thưởng tới 10 cân 2 cân? không thể tin được.

"Lần đầu tiên cảm thấy mình là tượng hộ là một việc tốt thế nào."

"Giờ ta có thể nộp bạc tượng ban nhiều năm rồi."

"Ở đây, làm thợ thủ công hình như rất có tiền đồ."

"A, thật hy vọng thiên tôn lại giao việc gì cho chúng ta làm."

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Muốn làm việc chẳng phải rất đơn giản sao? Chỉ sợ các ngươi không chịu làm việc.

Y cười mở điện thoại của mình lên, phía trên có các loại tài liệu tiểu học đã chuẩn bị sẵn, nhất là số học, rất quan trọng, hiện tại có thể bắt đầu làm rồi.

Chương 130: Tết âm lịch tới

Ngoài cửa sổ hạt mưa vẫn rơi tí tách, ba ngày ba đêm rồi vẫn còn rơi.

Thành phố Song Khánh đã bắt đầu mưa đông rả rích, trong hộp lại vẫn không thấy giọt mưa nào.

Lý Đạo Huyền tính toán thời gian, cũng đến lúc nên làm mưa rồi, lại lấy ra máy xông khí dung, hướng vào ruộng đồng ngoài thôn Cao gia bắt đầu làm mưa.

Lúc này đã là hạ tuần tháng 12 năm Thiên Khải thứ bảy, bước chân của mùa xuân mới đã dần dần đến gần.

Tết âm lịch là ngày lễ quan trọng nhất của triều ta, không phải một trong.

Trong hộp các thôn dân đã bắt đầu chuẩn bị cho năm mới.

Mấy năm trước bởi vì hạn hán, không ai có được một năm an ổn, dù là đêm 30 cũng vẫn đang móc rau dại bóc vỏ cây, mỗi ngày vì kế sinh nhai mà phát sầu.

Nhưng năm nay đã khác!

Cao Tam Nương đuổi Cao Tam Oa chạy khắp cả sân: "Tam Oa, đứng lại, mau mặc vào áo bông mẹ mới dệt cho con."

Cao Tam Oa đang bận chơi trốn tìm với mấy đứa trẻ khác, Khách Gia vi ốc 9 sảnh 18 giếng quả thật giống như một mê cung tự nhiên, dùng để chơi trốn tìm thì hiệu quả là nhất lưu.

"Con không lạnh! Mẹ đừng gọi con nữa, sẽ bị bắt đấy."

Cao Tam Oa nhanh như chớp chạy không còn bóng dáng.

Cao Tam Nương không khỏi lắc đầu: "Năm ngoái lạnh tới nỗi chảy nước mũi ròng ròng, mỗi ngày khóc lóc nói muốn một bộ áo bông mới, hiện tại có áo bông rồi lại không chịu mặc."

Tam Thập Nhị vừa lúc đi qua bên cạnh, cười nói: "Tam Oa được ăn nhiều thịt, cơ thể đã phát triển, tự nhiên không sợ lạnh như trước đây. Tam Nương, ngươi bớt lo lắng đi."

Ngoài cửa bảo.

Hai thanh niên leo lên Xe Mặt Trời số 2.

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu cũng leo lên, đứng ở bên cạnh họ chỉ đạo: "Nghe cho kĩ, cái cày này gọi là tay lái, ngươi quẹo trái, xe liền quẹo trái...".

Hai thanh niên vội vàng gật đầu: "Nhớ rồi."

Cao Sơ Ngũ há hốc miệng cười: "Các ngươi phải học nhanh đi, chờ mùa xuân đến, thôn Vương gia sẽ bắt đầu xuân canh rồi. Đến lúc đó một chiếc thái dương thần xa căn bản không đủ dùng, phải mấy chiếc mới đủ qua lại."

Trịnh Đại Ngưu nói tiếp: "Thiên Tôn nói, Xe Mặt Trời số 2 về sau phải sửa tên thành "Xe Mặt Trời công cộng", chuyên môn dùng để chở mọi người đi lại giữa các thôn, về sau thôn chúng ta muốn đi càng ngày càng nhiều, Xe Mặt Trời công cộng sẽ rất bận rộn."

Hai thanh niên kia gật đầu, chăm chú học theo.

Xe Mặt Trời số 2 vụng về lăn bánh...

Hai "thôn nhỏ" bên cạnh Cao gia bảo, thôn làm công thời vụ, thôn lao động cải tạo, hiện tại cũng náo nhiệt như vậy.

Đám công nhân đang cắt hoa giấy, chuẩn bị cho năm mới.

Bọn họ mới đến thôn Cao gia không lâu, được Thiên Tôn ban thưởng còn chưa đủ nhiều, cho nên không giàu có bằng dân bản địa thôn Cao gia, nhưng cũng sống tốt hơn nhiều so với thời gian ở nhà của mình, hiện tại còn có nhiều tiền để mua giấy đỏ cắt hoa, dán ở trên cửa, đây chính là chuyện không dám nghĩ tới trong những năm hạn hán.

Thảm nhất, chính là các tội phạm cải tạo...

Bọn họ chỉ có thể đảm bảo cho sinh hoạt cơ bản, lại không có thưởng ngoài ngạch, làm việc không có thu nhập thêm, ngay từ đầu bọn họ đương nhiên rất hài lòng, có cơm ăn là thỏa mãn rồi, nhưng nhìn các công nhân mới tới làm công bên cạnh đều giàu có hơn mình, mới đột nhiên phát hiện làm tội phạm cũng không phải là chuyện quá tốt.

À, nếu như có thể, thật muốn sớm ngày trả hết tội nghiệt mình phạm phải, sau đó qua thôn làm công bên kia...

Lý Đạo Huyền nhìn rất vui vẻ, không ngừng ấn vào "Đông Nam Tây Bắc", thay đổi tầm nhìn khắp nơi, đúng lúc này, y phát hiện trên quan đạo ở phía đông có một đám người đi tới, nhân số khoảng ba bốn mươi người.

Đám người kia ăn mặc gọn gàng, cẳng chân còn buộc dây thừng, hiển nhiên là vì lặn lội đường xa mới ăn mặc như vậy, không ít người trong đó còn gánh đồ, trông đồ rất nặng, giống như chất đầy hàng hóa.

Người cầm đầu còn cưỡi ngựa, lưng đeo cung, hông dắt một thanh yêu đao, vừa nhìn là biết có thể đánh được. Lý Đạo Huyền vừa nhìn liền cảm thấy có chỗ nào không đúng, vội vàng cầm kính lúp cẩn thận nhìn lại, lúc này mới nhìn ra, người cưỡi ngựa dẫn đầu kia không phải nam nhân, mà là một cô gái.

Một nữ nhân vóc người khôi ngô, trông giống một thiết tháp,

tướng mạo không xinh đẹp, có chút gì nhỉ... ặc... phát triển bề ngang, khuôn mặt rất to.

Lúc Lý Đạo Huyền không cầm kính lúp, đúng là không nhìn ra nàng là nữ nhân, chỉ cảm thấy dáng người có chút kỳ quái.

Đến đây là một quái nhân, Lý Đạo Huyền lập tức tràn đầy hứng thú, ống kính tập trung vào đám người này, nhìn bọn họ từ trên quan đạo phía đông đi bộ tới.

Cô gái mở miệng nói chuyện, giọng nói cũng rất thô kệch: "Các huynh đệ, chúng ta đến đâu rồi?"

Một nam nhân phía sau thấp giọng nói: "Lão đại, chúng ta cách huyện thành Trừng Thành chắc chỉ còn ba mươi mấy dặm đường nữa."

Cô gái cười khà khà: "Thế thì được! Chúng tiểu nhân động tác nhanh lên một chút, trước buổi trưa, chúng ta phải chạy tới huyện thành, nhân lúc buổi trưa đi một chuyến hàng."

Nàng vừa dứt lời, đột nhiên lại nói: "Ơ? Phía trước có một đại gia bảo, bên cạnh gia bảo còn có hai thôn nhỏ."

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Thấy Cao gia bảo rồi?

Cô gái phấn chấn tinh thần: "Rất tốt, gia bảo lớn như vậy, khẳng định là nhà có tiền, hai thôn thoạt nhìn cũng có không ít người ở, chúng ta mau đến đó một vòng, nói không chừng có thể bán được hàng."

Đoàn người đẩy nhanh tốc độ, cất bước như bay, đi về hướng thôn Cao gia.

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: "Nghe lời nữ tử này nói, giống như thương nhân, hắc, Thiểm Tây rối loạn này, thế mà còn có thương nhân? Hơn nữa còn là một nữ thương nhân, tuy ngươi lớn lên

không được ấy lắm, nhưng lưu tặc chắc cũng sẽ không ghét bỏ, không sợ bị chơi 18 tư thế sao?

Rất nhanh, nữ tử dẫn theo thương đội của mình tiến vào thôn Cao gia.

Đứng ở cửa thôn, vẻ mặt cô gái tràn đầy hứng khởi: "Thôn này rất giàu, rất giàu đó, các ngươi nhìn xem, ở đây còn đang có mưa, các thôn dân có thể trồng trọt, mỗi người vui vẻ ra mặt, ở chỗ này chúng ta khẳng định có thể bán được hàng."

Hán tử phía sau nàng cũng vui mừng: "Lão đại nói phải, thôn dân nơi này thoạt nhìn rất có tiền, hàng của chúng ta nhất định dễ bán."

Nữ tử gân cổ lên, hướng về thôn Cao gia lớn tiếng hét: "Bán muối đây! Hàng thuộc loại đỉnh! Rẻ hơn muối quan hai thành, mau tới mua đi, nếu bỏ lỡ cơ hội này sẽ không còn đâu."

Nàng vừa hô lên, Lý Đạo Huyền đã hiểu: Buôn lậu muối à!

Cũng đúng, những năm nay binh mã loạn lạc, thương nhân bình thường đều đã sợ hãi trốn trong huyện thành, cũng chỉ có buôn lậu muối dũng mãnh không sợ hãi mới có thể đi lại khắp nơi.

Sức chiến đấu của bọn buôn lậu muối khẳng định sẽ không kém, chỉ cần không gặp phải nhóm tặc quân lớn, căn bản không phải sợ.

"Bán muối đây."

Tiếng rao của cô gái đã kinh động đến các thôn dân Cao Gia.

Rất nhiều thôn dân quay sang, dùng ánh mắt cổ quái nhìn cô gái. Lính gác trên tường bảo hai tay chống cằm, cười mà như không cười nhìn nàng.

Cô gái vừa nhìn tình hình này, cảm giác được có gì không bình thường, thấp giọng nói: "Mọi người cẩn thận, thôn này có chút cổ quái, họ cười rất quỷ dị."

Mấy tên bộ hạ phía sau lập tức đặt tay lên chuôi đao.

Chương 131: Ta là Hình Hồng Lang

Nhóm người cô gái tiến vào trạng thái đề phòng.

Cao Tịch Bát đang móc bùn ở ven đường, chuẩn bị mang về nhà làm bình, hắn cách nhóm người cô gái gần nhất, liền ngẩng đầu lên, hướng cô gái cười nói: "Bán muối lậu, cô tìm lộn chỗ rồi, ở đây chúng tôi có đủ muối để dùng rồi."

Vẻ mặt cô gái giống như có thể rút đao bất cứ lúc nào: "Có ý gì?"

Cao Tịch Bát: "Ôi, nữ hảo hán bớt nóng! Ta không có ý cười nhạo cô đâu, chỉ là, thôn Cao gia ta luôn luôn không thiếu muối, thậm chí còn có nhiều muối nữa, cô bán muối là tìm sai nơi rồi."

Cô gái câm nín.

Từ nhỏ nàng đã theo phụ thân đi khắp đại giang nam bắc buôn bán muối lậu, sau khi phụ thân chết tiếp nhận Diêm bang, dấu chân giẫm khắp đại giang nam bắc, còn chưa từng nghe nói qua một thôn nhỏ nào sẽ không thiếu muối, chỉ có thôn mua không nổi muối chứ không có thôn nào không thiếu muối.

Cô gái nheo mắt, nghiêm túc xem xét thôn làng trước mắt.

Đúng lúc này, cửa lớn Cao gia bảo cót kẹt mở ra, thôn trưởng Cao gia cười tươi đi ra, trên tay còn cầm một quả cầu nhỏ màu nâu đất, chậm rãi đi tới trước mặt cô gái: "Nữ hảo hán, cô bán muối lậu đúng không?"

Cô gái gật đầu: "Người trên giang hồ đều gọi ta Hình Hồng

Lang, bán muối, lão gia tử có gì chỉ giáo?"

Lão thôn trưởng đưa tay ra, đưa quả cầu nhỏ màu nâu đất cho Hình Hồng Lang: "Nữ hảo hán, tặng cô một món ngon."

Hình Hồng Lang liếc nhìn viên cầu màu nâu đất kia, không xác định thứ này có phải là thức ăn hay không, cẩn thận nên không dám nhận. Đi lại trên giang hồ là phải cảnh giác một chút, đồ ăn lai lịch không rõ có lý gì lại đi lấy bừa.

Lão thôn trưởng thấy nàng không nhận, cũng đại khái đoán được, liền đưa cho bộ hạ phía sau nàng: "Hảo hán, ngươi nếm thử, ta liền đứng ở đây không đi, nếu ngươi ăn hư bụng, một đao chém ta là được."

Bộ hạ kia nhìn Hình Hồng Lang, người sau gật đầu, bộ hạ liền nhận lấy quả cầu nhỏ màu nâu đất, ngửi ngửi, cẩn thận liếm một cái...

Chỉ liếm một cái sắc mặt hắn lập tức đại biến, như ăn được thứ gì rất ghê gớm, oa một tiếng: "Lão đại... thứ này... ăn... ăn ngon... từ trước tới giờ chưa từng ăn thứ ngon như vậy!"

Hình Hồng Lang: "??"

Bộ hạ bẹo đi chỗ mình liếm qua rồi ném vào trong miệng, lại đem hơn phân nửa số viên sô cô la còn lại đưa tới. Hình Hồng Lang dùng ngón tay bẹo lấy một tí xíu từ phía trên rồi ném vào trong miệng. Sau đó, vẻ mặt của nàng cũng biến thành "oa oa".

Lão thôn trưởng cười ha hả: "Thứ này tên là sô cô la, là thần vật trên trời đó, thế nào? Ta bán cho cô rẻ một chút, cô mua một ít ở chỗ ta rồi đem bán lại, bảo đảm cô còn kiếm được nhiều hơn cả bán muối."

Hóa ra, Lý Đạo Huyền thưởng cho hắn rất nhiều sô cô la, nhưng lão đầu chưa ăn hết được một miếng nào, cứ bán ra một cái

ghế tre lại thưởng cho hắn một cục, kết quả số lượng sô cô la trong nhà của hắn nhiều đến nỗi có thể đem ra bán lấy tiền.

Hình Hồng Lang: "Bao nhiêu tiền một cân?"

Lão thôn trưởng: "Năm chỉ bạc."

Hình Hồng Lang: "Mua nhiều có giảm giá không?"

Trưởng thôn cười khà khà: "Hơn mười cân, giảm cho cô 10%."

"Được!" Hình Hồng Lang vung tay lên: "Ta muốn một trăm cân, ngươi giảm cho ta 30%."

Lão thôn trưởng vui vẻ: "Thành giao, các vị hảo hán chờ ở đây, ta lập tức về nhà đem một trăm cân tới."

Lão thôn trưởng quay trở về thôn, bước đi cũng mang theo gió, lượn trái lượn phải, vui vẻ giống như thần tiên, kiếm tiền được rồi, mặc dù sô cô la ngon, nhưng lão nhân gia vẫn muốn có một số bạc để dùng mua quan tài.

Lý Đạo Huyền nhìn bộ dáng "già mà không kính" của hắn, cũng không khỏi thầm vui mừng.

Tuy nhiên, lão thôn trưởng vừa bán được hàng đã dạy cho các thôn dân khác một bài học.

Một thôn dân nhanh chóng chạy vào nhà, chỉ chốc lát sau cầm ra một cái bình nhỏ, nói với Hình Hồng Lang: "Nữ hảo hán, chỗ ta có một hũ đường ngon, cô xem thử có hứng thú hay không, bảo đảm rẻ hơn cô nhập nơi khác."

Hình Hồng Lang: "??"

Thôn dân mở bình ra, Hình Hồng Lang nhìn vào, chao ôi, trong suốt long lanh, đường trắng như tuyết, phẩm chất của đường này có thể nói là hàng đỉnh cấp.

Hình Hồng Lang không nhịn được hỏi: "Thứ này ngươi... bán thế nào?"

Thôn dân: "Giảm cho cô 20% theo giá đường chất lượng bình thường ở trên thị trường đi."

Hình Hồng Lang vừa nghe, đây là đường chất lượng đỉnh cấp, thế mà còn giảm cho ta 20% theo đường bình thường, vậy ta đem lên thành phố lớn bán với giá của chất lượng đỉnh cấp, chẳng phải là kiếm lời to rồi? Lợi nhuận ở giữa ít nhất là gấp đôi.

"Hũ này của ngươi ta lấy hết, còn có thêm không?"

"Có có có!" Lại một thôn dân chạy tới: "Nhà ta cũng có rất nhiều đường, ta cũng mang cho cô một hũ."

"Ta cũng vậy."

"Còn có ta nữa!"

Mấy thôn dân chạy về nhà, chẳng mấy chốc lại ôm tới mấy hũ.

Hình Hồng Lang vừa mới thanh toán hết số tiền mua đường, thôn trưởng cũng đã cắt xong và đưa qua một tảng sô cô la rất lớn, Hình Hồng Lang lại thanh toán tiền sô cô la.

Thật vất vả mới xong việc, vừa ngẩng đầu lên lại thấy một nam tử đưa một cái bình nhỏ tới, cười nói: "Nữ hảo hán, muốn rượu không? Rượu này tên là rượu Ngũ Lương, tiên tửu đỉnh cấp đó, uống một ngụm là có thể khiến người ta bay lên trời."

Hình Hồng Lang lấy làm lạ: "Năm nào rồi mà các ngươi vẫn còn rượu?"

Các thôn dân nhếch miệng cười: "Là Thiên Tôn ban thưởng."

Hình Hồng Lang cũng không biết Thiên Tôn là gì, nhưng thứ rượu này nàng vẫn có chút hứng thú, liền đổ ra một chút xíu, ngửi

được mùi rượu đã khiến nàng cả kinh, lại nếm thử, 52 độ a, lập tức khiến nàng ta choáng váng hết vài giây.

"Ngon! Rượu rất ngon." Hình Hồng Lang vui mừng nói: "Rượu này bán thế nào?"

Tên bộ hạ phía sau nàng đột nhiên hạ giọng nói nhỏ: "Lão đại, lão đại, bạc của chúng ta đã dùng hết rồi."

"Cái gì?" Hình Hồng Lang kinh hãi: "Đã dùng hết rồi? Làm sao có thể dùng hết? Ta mang theo nhiều bạc như vậy mà."

Tên bộ hạ thấp giọng nói: "Bạc của chúng ta cách đây không lâu mới nhập một số muối mà, muối còn chưa bán hết, ngài ở chỗ này lại nhập thêm một số hàng, vậy đương nhiên là..."

Hình Hồng Lang nghẹn họng.

Quả là rất xấu hổ!

Nàng đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, lão nương rõ ràng là đi kiếm tiền, vừa rồi khi nhìn thấy thôn này, còn đang suy nghĩ bán cho các thôn dân một số muối để kiếm một khoản, làm sao lại biến thành bản thân lão nương dùng hết tiền rồi?

Rốt cuộc xảy ra vấn đề ở đâu?

Đúng vào lúc này, Xe Mặt Trời số 2 từ ngoài thôn chạy về.

Là Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, cùng với hai thanh niên học lái xe.

Hai người dạy, hai người học, bọn họ ở bên ngoài lượn một vòng lớn.

Trở lại đầu thôn liền gặp được một đám người từ bên ngoài đến, đang bị các thôn dân vây quanh, trông có vẻ rất náo nhiệt.

Cao Sơ Ngũ khù khờ đi qua xem náo nhiệt, vừa đi vào trong đám người liền nhìn thấy ngay Hình Hồng Lang: "Ôi, nữ nhân này đẹp quá."

Thôn dân bên cạnh đồng loạt kinh ngạc đến ngây người: Nữ hảo hán trông như nam nhân này, rốt cuộc đẹp chỗ nào?

Chương 132: Nàng rất đẹp

Cao Sơ Ngũ bước vội đi về phía Hình Hồng Lang.

Tuy xung quanh có không ít thôn dân vây quanh, nhưng loại người buôn muối lậu, đi trên giang hồ đã lâu như Hình Hồng Lang, lòng cảnh giác không tầm thường. Cao Sơ Ngũ mới đi được một nửa, nàng đã cảm giác có người đang đi về phía mình, liền nghiêng người, ánh mắt tập trung trên người Cao Sơ Ngũ.

Cao Sơ Ngũ nhếch miệng cười: "Xin chào."

Hình Hồng Lang cảnh giác nói: "Ngươi có đồ gì muốn bán cho ta sao? Ta đã không còn tiền, muốn bán cái gì thì chờ lần sau đi."

Cao Sơ Ngũ: "Ta còn chưa cưới vợ, ngươi có chịu gả cho ta không?"

"Phốc!"

Thôn dân bên cạnh đồng thời lao tới, trong nháy mắt bảy tám bàn tay bưng kín miệng Cao Sơ Ngũ: "Đồ đần này, ngươi có thể nói như vậy sao?"

Hình Hồng Lang cũng không khỏi ngây ngẩn cả người, tình huống quỷ gì thế này? lão nương tướng mạo cao to, ngũ quan thô kệch, từ nhỏ đã được bồi dưỡng thành nam nhân, quanh năm đi lại trong giang hồ, tính nết cũng tùy tiện, người trong lục lâm đặt cho ta một biệt hiệu Hình Hồng Lang, chính là chỉ lão nương hung bạo như mẫu lang.

Cho tới bây giờ còn chưa có người nào xem ta là nữ nhân, hôm nay gặp cái quỷ gì vậy, lại có người chạy đến cầu hôn?

Nàng hung hăng trừng mắt với Cao Sơ Ngũ, Cao Sơ Ngũ bị một đám thôn dân che miệng, thoạt nhìn tựa hồ không nói nên lời, không ngờ bả vai hắn rung lên, đám người vây quanh hắn toàn bộ đều bị đẩy ra, lui liền mấy bước, tản ra thành một vòng tròn lớn.

Hình Hồng Lang thầm giật mình: Man lực thật lớn, là hảo hán.

Cao Sơ Ngũ nhếch miệng: "Ta có nhà, còn có rất nhiều gạo, mì, dầu, đường, thịt, cái gì cũng có, gả cho ta, mỗi bữa ngươi đều được ăn ngon."

Hình Hồng Lang thầm lắc đầu: Là hảo hán nhưng cũng là một tên ngốc, mấy thứ ngươi nói, cái nào mà ta không có? Hơn nữa còn có nhiều hơn.

Xoát xoát xoát!

Cả đám người lại nhào tới, lần nữa bịt kín miệng Cao Sơ Ngũ.

Thôn trưởng còn lúng túng hướng về phía nàng vái một cái: "Nữ hảo hán chớ tức giận, đầu óc hắn hơi đơn giản, không phải cố ý muốn đắc tội với cô."

Hình Hồng Lang "hừ" một tiếng, xoay người leo lên ngựa của mình, quay đầu nói với đám bộ hạ: "Đi thôi, trước buổi trưa phải đi đến huyện Trừng Thành, chúng ta hết tiền rồi, phải mau chóng đến thành Tây An bán ra số hàng này."

Đám bộ hạ đồng thanh đáp: "Tuân lệnh!"

Nàng cũng không thèm nhìn Cao Sơ Ngũ lấy một cái, mang theo đám bộ hạ nghênh ngang rời đi.

Lúc này, các thôn dân đang che miệng Cao Sơ Ngũ mới rút tay ra.

Lúc này Cao Sơ Ngũ cũng đã hiểu, nữ nhân kia xoay người

cưỡi ngựa, còn dẫn theo ba bốn mươi tên bộ hạ, nữ nhân này vừa nhìn là biết không xứng rồi, hắn nhìn lại bản thân mình, ai...

Cao Sơ Ngũ gãi đầu: "Con dâu này chắc ta không cưới được rồi?"

Mọi người đồng thời gật đầu: "Không cưới được!"

Cao Sơ Ngũ: "Ài!"

Lý Đạo Huyền nhìn đến đây, cũng không khỏi thở dài thay cho hắn: Chênh lệch thân phận địa vị và tài sản quá lớn, ngươi phải là nam diễn viên trong [101 lần cầu hôn] hoặc là [Train Man], có khí vận của nhân vật chính trên người, mới có thể vượt qua chênh lệch lớn như vậy cưới được loại nữ nhân này.

Nhưng ngươi có không?

Lý Đạo Huyền nhìn vòng trang sức bằng bạc của mình, nếu hiện tại tháo xuống một cái vòng bạc rồi bỏ vào đưa cho Cao Sơ Ngũ, có lẽ có thể bù đắp chênh lệch tài sản giữa bọn họ? Để nữ nhân kia phải nhìn hắn với con mắt khác?

Không, ý nghĩ như vậy là không đúng.

Nếu dùng cách này để giúp Cao Sơ Ngũ đạt được nữ nhân kia, bản thân y đúng là một tên phá hoại, điển hình của việc thúc đẩy giá trị quan không đúng đắn.

Hiện tại nhất cử nhất động của mình đều có thể ảnh hưởng đến tương lai của các thôn dân Cao gia thôn, tại phương diện thúc đẩy giá trị quan này, ngàn vạn lần phải kiềm chế lại.

Lý Đạo Huyền chuyển tầm nhìn đến đội ngũ buôn lậu muối nho nhỏ kia, nhìn đoàn người Hình Hồng Lang đi về hướng tây nam, nghe họ nói chuyện.

Hình Hồng Lang: "Trong thôn này rất nhiều đồ tốt, chúng ta đến phủ Tây An bán hết số hàng này, sau khi trong tay có bạc rồi lại đến thôn này nhập hàng, lợi nhuận bán mấy loại hàng tốt này cao hơn bán muối lậu rất nhiều."

Đám thủ hạ cười nói: "Không cần phải đi xa vận muối nữa."

Hình Hồng Lang nhếch miệng cười: "Đúng vậy, nhập hàng quá mệt mỏi, có thể mua được hàng tốt ở đây thật là không tồi, ha ha."

Lý Đạo Huyền nghe đến đó không khỏi mỉm cười, tốt lắm, ngươi còn muốn trở về, câu chuyện tình yêu của Cao Sơ Ngũ vẫn chưa kết thúc, vẫn còn có thể cập nhật.

Bây giờ y đã từ thiên tôn bao che khuyết điểm biến thành thiên tôn hóng chuyện rồi, cầu xin câu chuyện tình yêu mau cập nhật.

Toàn thân như có kiến bò, vặn vẹo, chỉ mong ra chương tiếp theo.

Ấn vào "thôn Cao gia", tầm nhìn lại quay trở về thôn Cao gia, liền thấy các thôn dân đang vui vẻ đếm bạc và tiền đồng.

Các thôn dân vừa rồi bắt được cơ hội bán ra một lượng hàng, mỗi người kiếm được đầy túi, cầm tiền bạc hài lòng vô cùng.

Kỳ thật các thổ dân của thôn Cao gia, nhất là nhóm sớm nhất đạt được rất nhiều từ trong tay Lý Đạo Huyền, nhiều người trong số bọn họ đã mất đi động lực làm việc, bình thường đã có vẻ lười biếng rồi, dù sao thức ăn đã quá nhiều dùng không hết, lại đi kiếm ban thưởng thì có ích lợi gì chứ?

Còn không bằng thảng bình!

Nhưng Hình Hồng Lang đến đã tiêu hóa phần lớn lượng đồ ăn trong tay mà bọn họ ăn không hết, khiến bọn họ lập tức tìm được động lực.

Đột nhiên lại có thêm hăng hái.

"Ta muốn đi xin Thiên Tôn học lái Xe Mặt Trời, kiếm thêm phần ban thưởng của xa phu, về sau có tiểu thương tới thì có thể đổi thành tiền."

"Gần đây ta lười quá, đã lâu không làm mộc rồi, ta cũng đi tìm thêm việc."

"Bán bình gốm đây." Cao Tịch Bát cũng gân cổ gào lên: "Ai cần bình thì mau tới tìm ta làm nha."

"Này, ta nói các ngươi, sắp tới tết rồi, không phải chúng ta đang chuẩn bị ăn tết sao? Sao các ngươi tự nhiên đầu óc lại chuyển hướng rồi?"

Không biết là ai hô lên, mọi người liền thu hồi lực chú ý: "Đúng rồi? Rõ ràng là chúng ta đang chuẩn bị ăn tết, sao đầu óc lại đột nhiên chuyển hướng rồi? ôi chao, nhanh về nhà cắt hoa giấy tiếp."

"Chuẩn bị một chút đồ tết."

"Ngươi vừa mới bán hết hàng tết rồi!"

"Cho nên ta muốn làm công."

"Ha ha ha!"

Mọi người đều đang nói cười vui vẻ.

Chỉ có một mình Cao Sơ Ngũ, cúi đầu, rầu rĩ ngồi trên một tảng đá lớn nơi cửa thôn, nhìn con đường đi tới huyện thành xa xa.

Lý Đạo Huyền cười: Chậc chậc, còn biết thất tình nữa.

Có người nói nam nhân ở dưới hai tình huống sẽ trưởng thành

hơn, một là mẹ chết, hai là gặp được nữ nhân mình yêu.

Phiên dịch thành bạch thoại: Chính là mất đi nữ nhân quan trọng và gặp được nữ nhân quan trọng, dù sao thì đều là liên quan đến nữ nhân.

Trịnh Đại Ngưu đặt mông ngồi bên cạnh Cao Sơ Ngũ, đưa qua một vò bia: "Thích cô gái đó thật à?"

Cao Sơ Ngũ uống một ngụm, gật đầu nói: "Nàng rất đẹp."

"Phụt!" Trịnh Đại Ngưu phun ra ngụm bia trong miệng xa ba thước, đẹp cái quỷ gì, mắt mù hay sao? Nhưng hắn dù có ngốc cũng biết không thể nói, đành phải vỗ vai Cao Sơ Ngũ: "Hay là chúng ta đuổi theo, cho nàng một gậy hôn mê rồi mời về."

Cao Sơ Ngũ giơ nắm đấm lên: "Ta đánh ngươi nha."

Trịnh Đại Ngưu: "Ta nói đùa thôi!"

Cao Sơ Ngũ: "Ài! Nàng là lục lâm hảo hán, có nhiều thủ hạ như vậy, ta chỉ là một tên ngốc trong thôn Cao gia...".

Trịnh Đại Ngưu không biết an ủi thế nào, vậy uống đi.

Hai huynh đệ cùng ngồi sóng vai trên tảng đá to, ngươi một ngụm bia, ta một ngụm bia, chỉ chốc lát sau, cái bình đã thấy đáy, hai người ngã lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Chương 133: Đại biểu môn số học

Sáng sớm, thôn Cao gia, Giếng Học.

Tết âm lịch sắp tới, chương trình học hôm nay của Giếng Học cũng thay đổi, Vương tiên sinh không giảng [Tam Tự Kinh] và [Bách gia tính] nữa, mà đang đứng trước mặt toàn bộ học sinh, hoa chân múa tay kể chuyện xưa [Niên Thú].

Bọn trẻ phần lớn đã nghe qua từ chỗ cha mẹ, nhưng phiên bản nghe trước kia, cũng không tường tận và sống động như của Vương tiên sinh kể, nên chúng nghe rất say sưa.

Nhưng Bạch công tử lại không nghe chuyện xưa với bọn trẻ khác.

Đối với người từ nhỏ đã nhận được sự giáo dục tốt đẹp như Bạch công tử, phần lớn chương trình học mà Vương tiên sinh giảng hắn đều học qua từ rất nhỏ, căn bản không thể cùng nghe giảng bài với bọn trẻ này được, hắn ngồi ở cửa Giếng Học, trong tay lật xem [Bính âm Hán ngữ].

Bản thiên thư này hắn cũng đã học xong.

Nhất thời không biết nên làm gì.

Đúng lúc này, Cao Nhất Diệp đi tới, tay đưa ra một quyển sách, [Số Học Tiểu Học lớp 1 quyển thượng]: "Này, cầm lấy, quyển thiên thư thứ hai Thiên Tôn ban thưởng."

Bạch công tử vui mừng, vội vàng đưa hai tay nhận lấy: "Chỉ ta có sao?"

Cao Nhất Diệp gật đầu.

Bạch công tử liếc nhìn Vương tiên sinh, hạ giọng nói: "Vương tiên sinh thì sao?"

Cao Nhất Diệp lắc đầu: "Có lẽ Vương tiên sinh không thích hợp với cái này."

Bạch công tử khá tò mò, vì sao Vương tiên sinh lại không thích hợp, trước tiên hắn mở ra nhìn xem.

Không lật còn đỡ, vừa lật liền ngẩn cả người.

Chữ số Arab bên trong nháy mắt làm Bạch công tử choáng váng cả đầu.

Cái này nếu không phải là "thiên thư", Bạch công tử sẽ không muốn xem tiếp nữa, nhưng nghĩ đến vật này là "thần vật trên trời", phàm nhân không hiểu cũng là bình thường, nếu như mình vừa nhìn là biết, đó mới là chuyện lạ đúng không?

Bạch công tử mừng rỡ, liều mạng mà xem.

Cao Nhất Diệp vừa nghiêng tai nghe Thiên Tôn kiên nhẫn chỉ điểm, vừa thuật lại cho Bạch công tử, kết quả nàng cứ chuyển như vậy, thế mà cũng tương đương với mình học theo.

Chẳng mấy chốc, hai người đã học xong ký hiệu số học cơ bản và chữ số Arab cơ bản nhất.

Bạch công tử đúng là gia học uyên bác, một khi đã biết chữ số và ký hiệu Ả Rập rồi, tiến độ trong nháy mắt tăng vọt, cuốn sách số học tiểu học được hắn lật rất nhanh, phép cộng phép trừ chỉ đảo mắt đã không thấy nữa.

Cao Nhất Diệp đã không theo kịp tiến độ của Bạch công tử, lại đưa cho hắn một quyển [Số Học Tiểu Học lớp 1 quyển hạ].

Quyển sách này cũng không khó, vẫn là phép cộng và trừ trong phạm vi 100.

Bạch công tử hiểu ngay, soạt soạt đã lật xong.

Đến [Số Học Tiểu Học lớp 2 quyển thượng], bắt đầu xuất hiện phép nhân.

Nếu là công tử gia bình thường khác, đến phép nhân chia nhất định sẽ chậm lại, nhưng Bạch công tử không giống với công tử bình thường.

Hắn là con trai của Bạch Diên, môn "Số" trong quân tử lục nghệ, Bạch Diên là rất chú ý.

Từ nhỏ Bạch công tử đã chịu ảnh hưởng của phụ thân, môn "Số" trong quân tử lục nghệ cũng học được tàm tạm, phép nhân chia của lớp 2 không tốn thời gian bao lâu đã bị hắn lật qua.

Nhưng khi đến [Lớp 3 quyển thượng], đại sát khí rốt cuộc tới rồi.

Phân số!

Khi Bạch công tử nhìn thấy loại chữ số thập phân 1 phần 3 và 1 phần 4 thì mạch suy nghĩ như bị tắc, tiến độ chậm lại...

Có bóng người nhoáng lên tại cửa Giếng Học, Bạch phu nhân mỉm cười đi đến: "Con trai của ta, hôm nay có cố gắng đọc sách không?"

Bạch công tử đang cầm bút, đang đau đầu vì đề bài "1 phần 3 và 1 phần 4 số nào lớn hơn", nghe vậy ngơ ngác đáp lại một câu: "Thiên thư Thiên Tôn ban thưởng thật là quá khó, hài nhi bị vướng cái đề này, thật sự không nghĩ ra được."

Bạch phu nhân liền vả "bốp" cho một cái: "Thiên Tôn ban cho

con thiên thư, phúc duyên cỡ nào, ngươi lại không hiểu sao? Liều mạng cũng phải nghĩ ra cho vi nương."

Mặt Bạch công tử nóng rát, không biết vì sao, thúc giục của mẫu thân lại chuyển thành linh cảm,"Ha ha ha ha, con hiểu rồi."

Hắn cầm lấy bút, trả lời: 1 phần 3 lớn hơn 1 phần 4.

Cao Nhất Diệp: "Thiên Tôn nói, ngươi tính đúng rồi! Hắn khen ngươi có thiên phú toán học, tương lai sẽ có được thành tựu."

Bạch phu nhân vui mừng, sau này nàng ta gặp người liền nói: "Thiên Tôn khen con ta rất có thiên phú toán học." Một câu này đủ lải nhải cả đời.

Cao Nhất Diệp nghiêng tai nghe âm thanh trên trời: "Bạch công tử, Thiên Tôn muốn giao cho ngươi một nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ."

Bạch công tử vội vàng đứng lên, vẻ mặt nghiêm túc, hai tay buông xuống hai bên, một bộ dạng rửa tai lắng nghe.

Cao Nhất Diệp: "Thiên Tôn muốn ngươi làm đại biểu của môn số học, sau này do ngươi "thay trời truyền nghệ", dạy đứa trẻ khác số học, ngươi không chỉ phải cố gắng học tập học tập, còn cần vừa học vừa đem những thứ đã học trước đó dạy cho những đứa trẻ khác. Nhiệm vụ này rất nặng, ngươi có dám làm không?"

"Thay trời truyền nghệ!"

Bốn chữ này khiến người khác nghe được mừng như điên.

Bạch công tử vui mừng quá đỗi: "Tại hạ còn chưa trưởng thành, được Thiên Tôn coi trọng như vậy, đó là chuyện may mắn suốt đời, tất sẽ tận tâm tận sức, làm tốt nhiệm vụ 'Đại biểu môn số học."

Bạch Phu Nhân cũng vui mừng: Con ta trở thành đại biểu môn số học, tuy không biết đây rốt cuộc là chức vị gì, nhưng rõ ràng chỉ chức vị ở trên trời mới có a.

A! Thành tựu tương lai của con ta là không thể hạn lượng!

Cảm giác hạnh phúc mãnh liệt kéo tới, Bạch phu nhân lại vả "bốp" cho mình một cái, đau quá, đang tỉnh, cũng không phải là nằm mơ.

Bạch công tử: "Mẫu thân làm sao thế? Tại sao phải tự đánh mình? Nếu có cái gì không thoải mái, cứ đánh hài nhi là được."

Bạch phu nhân vả "bốp" cho Bạch công tử một cái: "Đau không?"

Bạch công tử ôm khuôn mặt đỏ bừng: "Đau quá!"

Bạch phu nhân cười to: "Vậy thì tốt quá, chúng ta đều không có nằm mơ."

Lý Đạo Huyền nhìn Bạch công tử phân phát [Số Học Tiểu Học Lớp 1 quyển thượng] cho các đứa trẻ khác, mỗi người một quyển, sau đó chờ "tiết Ngữ Văn" của Vương tiên sinh giảng xong, hắn mới đi lên phía trước nhất, rất dõng dạc nói với đứa trẻ khác: "Tại hạ phụng mệnh của Thiên Tôn, trở thành đại diện môn số học, sau này tiết số học của mọi người, sẽ do tại hạ 'thay trời truyền nghệ'. Tất cả mọi người nghe đây, ký hiệu này là 1, cũng chính là nhất trong chữ số, nhớ kỹ chưa?"

Bọn trẻ lớn tiếng đáp: "Nhớ rồi."

"Ký hiệu này là 2, cũng chính là nhị..."

Lý Đạo Huyền yên lặng nhìn hình ảnh bọn trẻ học tập trong chốc lát, rất tốt, lần này rốt cuộc đưa số học vào rồi, tiếp theo chắc là vật lý và hoá học rồi nhỉ? Nhưng hai môn này quá sâu,

trong thời gian ngắn chỉ sợ khó có thể cho bọn trẻ học được, cho dù là ở xã hội hiện đại, hai môn này cũng là học sinh trung học mới bắt đầu học tập.

Mà thôi, không nhìn ở đây nữa, tuần tra một vòng phạm vi tầm nhìn của mình đi.

Hiện tại tầm nhìn của y hơi rộng, sẽ không giờ giấc gì cả ấn vào "Đông Nam Tây Bắc", nhìn xem hoàn cảnh xung quanh có phát sinh biến hóa gì hay không, có một lần khi chuyển đổi tầm nhìn, còn phát hiện trên sườn núi phía bắc có một tảng đá lớn sắp trượt xuống, y vội vàng cầm tảng đá ném sang một bên, coi như là bảo vệ bọn phạm nhân đang làm việc trên sườn núi.

Khi tâm huyết dâng trào dò xét một vòng, kiểu gì cũng sẽ có phát hiện thú vị.

Quả nhiên, y ấn đến phần cuối cùng của hướng tây nam, trong sơn cốc cách thôn Cao gia khoảng mười dặm đã nhìn thấy chuyện vui.

Tuần kiểm Trình Húc tóc tai bù xù, đang chạy trốn chật vật không chịu nổi, phía sau có một đám người cầm theo đao kiếm đang đuổi theo gã.

Chương 134: Ngươi dám nói bản thân vô tội

Lý Đạo Huyền "Ồ" một tiếng, có chút tò mò.

Trình Húc là người của quan phủ a, là tuần kiểm cửu phẩm của triều đình, là một võ quan có biên chế chính thức, ai dám đuổi theo chém hắn? Tặc quân sao? Nhưng cảm giác những người đuổi theo phía sau, hình như ăn mặc không tệ, không giống tặc quân.

Y vội vàng cầm kính lúp tới, phóng đại lên để xem.

Dùng tới kính lúp là có thể thấy rõ hoa văn trên y phục, phi ngư phục.

Cẩm Y Vệ!

Chậc chậc, chuyện lần này thú vị rồi.

Không cần dùng đầu cũng biết, vở kịch đã mở màn, vội vàng cầm đồ ăn vặt tới, camera đa góc độ hình ảnh mở ra toàn bộ, mở ra hình thức quay cận cảnh, tự động truy tung, dùng máy chiếu đưa hình ảnh lên vách tường.

Lần này, hiệu quả của Quan Ảnh trong nháy mắt được phóng to.

- Giải thích, Quan Ảnh là một app xem video. Hết giải thích.

Một tên Cẩm Y Vệ chạy nhanh nhất đã đuổi tới phía sau Trình Húc, ánh đao lóe lên, Tú Xuân đao bổ tới lưng Trình Húc.

Rõ ràng Trình Húc đang chạy về phía trước, nhưng hai mắt

như mọc ở sau lưng, gã nghiêng người né tránh một đao này, đồng thời trở tay một đao từ dưới chém lên, đâm phập vào bụng tên Cẩm Y Vệ kia.

Tên Cẩm Y Vệ kia kêu thảm một tiếng, lăn lộn trên mặt đất.

Hai tên Cẩm Y Vệ phía sau đồng thời rống giận: "Đáng chết!"

Hai bóng người đồng thời xông tới trước, hai thanh Tú Xuân đao cùng bổ tới.

Trình Húc lướt qua trái né tránh một đao, đao bên phải lại không né, keng một tiếng, dùng áo giáp trên người đỡ lấy một đao này. Đồng thời vung phác đao trong tay lên, chém mạnh về phía hai tên Cẩm Y Vệ.

Hai tên Cẩm Y Vệ đồng thời nhảy lùi lại, lớn tiếng nói: "Rất khó giải quyết, võ nghệ của kẻ này khá lợi hại."

Trình Húc cũng đã chạy mệt, tạm dừng nghỉ ngơi. Gã thở hổn hển, nghiến răng nghiến lợi quát: "Con mẹ nó, võ nghệ của lão tử là trên chiến trường một đao một thương đánh ra, những kẻ chui xó lỗ ở kinh thành xem kịch như các ngươi có thể sánh bằng sao."

"Hừ!" Một nam tử mặt trắng không râu đi ra giữa đám Cẩm Y Vệ, giọng âm nhu nói: "Ngươi đánh giỏi thì sao? Chỉ bằng ngươi một người một đao, còn muốn chống lại tất cả Cẩm Y Vệ hay sao? Khuyên ngươi buông vũ khí, ngoan ngoãn vào kinh với ta, giải thích việc ngươi nói dối quân tình với hoàng thượng, nói không chừng còn có một đường sinh cơ."

Trình Húc nói: "Coi Trình Húc ta là đứa trẻ ba tuổi? Vào kinh với các ngươi, lão tử nhất định phải chết, cho dù không có tội cũng bị đánh cho nhận tội."

Nam tử mặt trắng không râu hừ lạnh: "Ngươi còn mặt mũi nói vô tội? Ngươi nói cho ta, vài ngày trước, cái đầu ngươi treo trên

cửa huyện thành Trừng Thành rốt cuộc là ai?"

Trình Húc: "Bạch Thủy Vương Nhị!"

"Nói láo!" Nam tử mặt trắng không râu cả giận nói: "Tự ngươi xem quân tình cấp báo này đi."

Hắn ném một quyển quân tình cấp báo tới trước mặt Trình Húc.

Trình Húc nhặt lên xem liền sắc mặt đại biến. Cấp báo đó nói là: Bạch Thủy Vương Nhị suất lĩnh ba ngàn tặc quân công phá huyện thành Nghi Quân, thả ra tù nhân khỏi ngục, sau đó tiếp tục bắc thượng, đã tiến vào huyện Lạc Xuyên."

"Không thể nào! Tuyệt đối không thể."

Trình Húc la to: "Lúc Vương Nhị bị lão tử đuổi ra khỏi huyện Trừng Thành, bản thân đã bị trọng thương, bên người chỉ có khoảng một trăm người, làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy lại tụ tập được ba ngàn đại quân mà công phá huyện thành Nghi Quân? Điều này không có khả năng!"

Nam tử mặt trắng không râu nói: "Lần này chính miệng thừa nhận rồi chứ, ngươi căn bản không có giết chết Vương Nhị."

Trình Húc mặt vàng như đất: "Ngươi ngụy tạo quân tình để lừa gạt ta! Lúc ấy ta báo sai Vương Nhị chết, cũng là vì muốn kinh sợ cường đạo khác mà thôi. Trên thực tế ta cũng đã thành công, ta đã dẹp yên tất cả dư khấu tại Trừng Thành, đã lập công lớn, đây chính là kế hoạch tạm thời."

Nam tử mặt trắng không râu âm trầm nói: "Không, quân tình này là thật, ta còn chưa bỉ ổi đến mức dùng thủ đoạn như vậy lừa người, Vương Nhị thật sự đã công phá huyện thành Nghi Quân. Người này tại lục lâm thanh uy rất lớn, vung cánh hô một tiếng, kẻ theo hắn như mây, ngươi để hắn chạy thoát, còn giả tạo đầu hắn,

khiến triều đình cho rằng hắn đã chết, đã buông lỏng việc đuổi bắt hắn, cho hắn cơ hội Đông Sơn tái khởi, ngươi còn dám nói mình vô tội?"

Trình Húc: "!!"

Được rồi, lần này gã đã hiểu, bản thân thật sự chỉ còn đường chết.

Trình Húc đảo mắt nhìn xung quanh, từ phía sau thân cây ven đường thái nãi nãi thò ra nửa khuôn mặt, đang vẫy tay với gã. Trên vách sơn cốc, phía sau tảng đá, trên gò đất... Khắp nơi đều là thái nãi nãi, thái nãi nãi phô thiên cái địa đang vẫy tay với gã.

Đường sống đã tuyệt!

Không có cửa chạy trốn!

Mặc kệ! liều mạng đi!

Dù sao chết như thế nào cũng được, nhưng không thể đưa đầu tới dưới đao người khác.

"Tất cả mọi người đều cho rằng ta là quả hồng mềm, hắc, quả hồng mềm."

Trình Húc giơ đao lên: "Đến đây đi, để ta xem, những tên công tử ca các ngươi quen được nuông chiều trong kinh thành, có bao nhiêu bản lĩnh để lấy được đầu của quả hồng mềm."

Ba tên Cẩm Y Vệ đồng thời xông lên, ba thanh Tú Xuân đao sáng choang.

Trình Húc trái một đao, phải một đao, toàn thân một đao, keng keng keng liên tục đẩy lui ba người, còn chém bị thương một người trong đó.

Nam nhân mặt trắng không râu kia cũng không khỏi giật mình,

nghĩ thầm: "Thường nghe nói Trình Húc là một kẻ nhát gan, lại không nghĩ tới võ nghệ của tên này lại cao như thế. Có lầm hay không? Nếu võ nghệ mạnh như vậy, ngươi còn làm bộ dạng sợ hãi đó là có ý gì?

"Lên!"

Lại vài tên Cẩm Y Vệ xông lên, cả đám vây quanh Trình Húc, bên trái tiến công, bên phải lui lại, trước sau giáp công.

Nhưng Trình Húc thật đúng là có chút bản lĩnh, một thanh phác đao vung lên, trái ngăn phải đỡ, công thủ vững chắc. Tên này tự nghĩ hẳn phải chết, đã không còn vẻ nhút nhát trước đây, đánh cực kỳ liều mạng, mắt đỏ lòm xông tới, cả đám Cẩm Y Vệ bị mất khí thế, không ngờ đánh không lại.

Lý Đạo Huyền mừng thầm: Vui thật! Bạch Diên và Tam Thập Nhị đều nói qua, Trình Húc là tên nhát gan, vừa đánh trận đã nghĩ chạy, không nắm chắc tất thắng sẽ không dám xông lên, ta còn tưởng hắn là phế vật, không nghĩ tới võ nghệ rất tốt.

Nghĩ tới đây, Lý Đạo Huyền lại có chút động tâm.

Mặc dù Bạch Diên cũng có thể giúp các thôn dân Cao gia chỉ huy một vài chiến thuật, nhưng hắn lại ở nơi quá xa xôi, hơn nữa cũng không dạy được thôn dân võ nghệ. Bạch Diên còn có gia nghiệp của mình, thôn Cao gia không thể cứ xảy ra bất cứ chuyện gì đều gọi Bạch Diên tới được?

Nhưng Trình Húc này không chỉ biết võ nghệ, còn có thể dạy chiến thuật, lại còn có kinh nghiệm dẫn quân chính quy, những thứ này hiện tại thôn Cao gia đang thiếu.

Người này, nói không chừng có thể dùng được.

Hiện tại gã bị Cẩm Y Vệ truy sát, đã cùng đường, lúc này chính là một cơ hội tốt để gạt gã vào thôn Cao gia, về sau để hắn cùng

với Tam Thập Nhị, một văn một võ, mỗi người một nhiệm vụ, nói không chừng sẽ có tác dụng.

Nghĩ tới đây, Lý Đạo Huyền quyết định ra tay.

Y nhìn thoáng qua địa phương Trình Húc giao chiến với các Cẩm Y Vệ, đúng lúc chỉ ở trong một sơn cốc nho nhỏ, vậy là rất dễ xử lý rồi.

Đưa tay vào trong hộp, vỗ xuống mỏm núi đá bên cạnh sơn cốc.

Núi đá lắc lư, đất đá theo sườn dốc đổ xuống sơn cốc.

Lúc này Trình Húc đang giao chiến với Cẩm Y Vệ, đột nhiên nghe được ngọn núi bên cạnh vang lên "ầm ầm", tiếp theo đất đá từ trên vách sơn cốc đổ xuống, khí thế mãnh liệt.

Hai bên đang giao chiến sợ quá đồng thời tách ra.

Các Cẩm Y Vệ liều mạng lui về phía sau.

Trình Húc cũng muốn rút lui, nhưng một bàn tay khác của Lý Đạo Huyền đã che trên đỉnh đầu Trình Húc trước khi đất đá đổ xuống, che kín đường lui xung quanh gã, căn bản không dám di chuyển.

Trình Húc lui lại mấy bước, phía sau đụng vào bàn tay của Lý Đạo Huyền, không nhìn thấy vách tường vô hình, đã ngăn cản đường sống của gã.

Bỏ đi!

Trình Húc cười lên điên cuồng: "Thái nãi nãi, cháu tới gặp bà đây."

Đất đá đổ xuống, trong nháy mắt bao phủ bàn tay Lý Đạo Huyền.

Cát bụi tung bay!

Cả đám Cẩm Y Vệ tìm được đường sống trong chỗ chết, sợ tới mức hồn bất phụ thể, thiên địa chi uy, thật sự là không thể chống lại.

Nam tử không râu mặt trắng lúc này mới tỉnh hồn: "Trình Húc chết trong núi lở, thi thể bị chôn, đào ra chắc chắn là không được. Mọi người đều tận mắt nhìn thấy, về kinh cùng nhau phục mệnh với hoàng thượng thôi."

Chương 135: Cao gia quỷ thôn

Trình Húc cảm thấy mình chết chắc rồi, loạn thạch đổ ào xuống đỉnh đầu, nghĩ thế nào cũng cảm thấy lần này tuyệt đối không có đường sống.

Ầm ầm ầm, đất đá bao phủ lấy gã, trước mắt chỉ còn một màu tối tăm.

Dung nhan của thái nãi nãi đã xuất hiện, trong bóng tối duỗi một bàn tay gầy guộc bắt được bắp chân của Trình Húc và kéo mạnh gã xuống dưới, kéo mạnh...

Gã im lặng chờ đợi rơi xuống địa ngục, gặp lại thái nãi nãi dưới suối vàng.

Đúng lúc này!

Trên đỉnh đầu vang lên tiếng "rầm", dường như có thứ gì đó dời đi, ánh mặt trời xuyên thủng bóng tối, tắm rửa trên người gã, bàn tay tiều tụy của thái nãi nãi bị ánh mặt trời chiếu đến, trong nháy mắt tan thành tro bụi.

Lúc này Trình Húc mới phát hiện mình không bị đất đá bao phủ nữa. Gã được một bức tường vô hình chắn lại ở giữa, chỉ bị bùn đất bao phủ đến bắp chân mà thôi.

"Thứ gì che chở cho ta?"

Trình Húc muốn đưa tay sờ vào, nhưng vách tường vô hình kia khẽ động, ầm một tiếng đánh bay tất cả đất đá xung quanh ra ngoài, chỉ trong nhất cử nhất động, thần uy khổng lồ khiến Trình Húc nhìn mà hãi hùng khiếp vía.

Nếu như gã không phải ở vào trung tâm của lực lượng này thì đã sợ tới mức chật vật chạy trốn từ lâu, nhưng hiện tại, ngay cả chạy trốn cũng không biết nên đi hướng nào.

Ơ?

Đợi đã, có phương hướng rồi!

Sức mạnh không nhìn thấy kia vẽ ra một mũi tên rất lớn trên mặt đất, chỉ hướng đông bắc.

Trong lòng Trình Húc hoảng loạn.

Đây là có ý gì?

Không biết!

Nhưng không thể vi phạm!

Gã hãi hùng khiếp vía giơ chân lên và đi về hướng đông bắc.

Sau khi đi được mấy trăm thước, trên mặt đất phía trước lại xuất hiện một mũi tên khổng lồ khác, vẫn chỉ về hướng Đông Bắc, nhưng phương hướng hơi lệch một chút.

Tiếp tục đi theo.

Trên người Trình Húc khoác giáp, rất nặng nề, lại chạy trốn khá lâu, giao chiến với Cẩm Y Vệ từ lâu đã mỏi mệt không chịu nổi, căn bản đi không được nhanh, run run rẩy rẩy theo hướng mũi tên chỉ, cứ thế một đường đi tới.

Sắc trời càng lúc càng tối, càng lúc càng tối!

Khi mặt trời lặn, rốt cuộc gã không tìm thấy mũi tên chỉ đường nữa.

Ngẩng đầu nhìn, phía trước xuất hiện một gia bảo vừa cao vừa

to, tối như mực, âm trầm, trên tường bảo có đốt đèn dầu lờ mờ, hai tên lính gác thoạt nhìn không đủ tinh thần đang đi lại trên tường bảo.

Trình Húc lại càng hoảng sợ: "Thôn Cao gia!"

Gã lập tức nhớ tới những gì mình mắt thấy tai nghe trong mấy lần tới thôn Cao gia, lại nghĩ tới lời nói lần trước của Bạch Diên, ban đêm tiến vào thôn Cao gia chỉ có một con đường chết. Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo, chính là bởi vì ban đêm tập kích thôn Cao gia mà mất mạng.

"Vì sao? Ta lại bị dẫn tới nơi này?"

Trình Húc đột nhiên hiểu ra: "Hóa ra ngay khoảnh khắc đất đá rơi xuống ta đã chết rồi, còn tưởng rằng có thứ gì đó cứu mình chứ. Kết quả chỉ là ảo giác mà thôi, ta đã từ dương gian tiến vào âm gian, chỉ đi vòng qua cầu Nại Hà, không uống canh Mạnh Bà mà thôi."

"Thái nãi nãi, bà nhất định đang chờ cháu ở thôn Cao gia vào buổi tối phải không? Cháu tới hầu hạ bà đây."

Trình Húc kéo lê thân thể mệt mỏi, từng bước từng bước đi tới cửa Cao Gia bảo.

Hai lính gác trên tường bảo nhìn gã với ánh mắt cổ quái, nhưng lại không báo động, dường như đã sớm biết gã muốn tới.

Trình Húc không nhìn lính gác, lảo đảo đi tới trước cửa bảo, đang định nhấc tay gõ cửa, cửa bảo liền cọt kẹt mở ra. Tam Thập Nhị đứng trong cửa, cầm theo một cái đèn lồng tử khí thâm trầm, nhếch môi, nở nụ cười quỷ dị: "Trình tướng quân, mời vào, chúng ta chờ ngài đã lâu."

Trình Húc cảm thấy dù sao thì mình đã chết rồi, còn sợ cái gì? Cũng không để ý tới nụ cười quỷ dị kia của Tam Thập Nhị: Cho dù

ngươi là quỷ, ngươi cũng chỉ có thể ăn người sống, lão tử là người chết, còn sợ ngươi ăn sao?

Nói xong nhấc chân đi vào trong bảo!

Tam Thập Nhị im hơi lặng tiếng đi theo bên cạnh gã: "Tướng quân sự việc đã bại lộ, bị Cẩm Y Vệ truy sát rồi?"

Trình Húc cũng không cảm thấy bất ngờ vì hắn biết chuyện này, nếu hắn không biết đó mới là lạ: "Ừm, cho nên lão tử chết rồi."

Tam Thập Nhị: "Vậy thì chưa chắc."

Trình Húc: "Thái nãi nãi của ta ở đâu? Là bà ấy bảo ngươi tới đón ta sao?"

Tam Thập Nhị: "Yêm đảng không xong rồi?"

Trình Húc cười khẩy một tiếng, trong nụ cười tràn đầy tự giễu: "Trong vòng một đêm, quan văn cả triều đều bắt đầu công kích Yêm đảng. Năm đó, lão tử vì leo lên trên, đã ôm một chút đùi của Yêm đảng, trèo lên được vị trí tuần kiểm này, kết quả hiện tại cũng là một Yêm đảng rồi. Hoàng thượng muốn ta chết, các quan văn cũng muốn ta chết... Cẩm Y Vệ liền bịa ra một lý do để giết lão tử..."

Tam Thập Nhị cười khà khà: "Thật là bịa ra lý do sao?"

Trình Húc câm nín.

Gã cứng đơ cả người!

Được thôi, khi còn sống nói mạnh miệng, báo cáo láo quân tình đã thành thói quen, nhất thời nửa khắc còn chưa thể sửa được. Ngay cả đến âm gian rồi cũng theo thói quen nói dối tại sự việc mấu chốt, con mẹ nó thật chẳng phải thói quen tốt.

Lời nói dối, lừa được người sống, không lừa được quỷ a!

Trình Húc nở nụ cười âm trầm: "Tam sư gia nói có lý, con mẹ nó ta đã chết rồi còn nói dối làm gì, Vương Nhị lão tử không giết, chỉ làm giả một cái đầu lừa trên gạt dưới, con mẹ nó cái này do ai hại? Còn không phải là do đám cẩu quan văn phía trên làm hại, nếu lão tử không nói dối Vương Nhị đã chết, chẳng phải là đến gặp thái nãi nãi sớm hơn."

Nói tới đây, gã đã có chút tức giận: "Trên tay lão tử chỉ có một trăm binh, ta phải làm gì mới giữ yên được một huyện Trừng Thành rộng lớn, ngàn vạn phản tặc? Con mẹ nó! Đây chính là ép lão tử nói dối, lão tử không nói dối chỉ có một con đường chết, nói dối vẫn là con đường chết, cẩu hoàng đế và cẩu quan văn, căn bản là không để cho lão tử một con đường sống để đi. Lão tử làm hết thảy, đều chỉ là muốn sống mà thôi, vì sao tất cả mọi người đều không chịu để lão tử một con đường sống?"

"Từ một khắc Trương Diệu Thải hối thúc thu thuế, không, là từ ngày hạn hán bắt đầu, một chân lão tử đã đi vào Quỷ Môn quan rồi, ha ha ha ha."

Trình Húc cười thê lương, trong tiếng cười tràn đầy không cam lòng và phẫn nộ: "Lão tử thật ra sớm đã chết rồi, chỉ có điều hôm nay mới chôn, ha ha ha ha ha."

"Con mẹ nó đứa nào nửa đêm cười điên khủng vậy hả? Im miệng! Còn muốn để người khác ngủ nữa hay không?"

"Còn cười nữa lão tử đánh chết ngươi."

Trong khu dân cư cách đó không xa vang lên tiếng mắng chửi, còn là hai người khác nhau mắng, một người là Cao Sơ Ngũ, một người là Trịnh Đại Ngưu.

Tiếng cười của Trình Húc chợt ngừng lại, trên đỉnh đầu chậm

rãi nổi lên một dấu chấm hỏi: "?"

Nơi này không phải quỷ thành sao?

Lại còn có quỷ đang ngủ?

Không đúng, người vừa rồi nói chính là còn muốn để "người" khác ngủ nữa hay không.

Chẳng lẽ là người sống?

Không không không, suy nghĩ phải thoáng, người chết cũng là người mà!

Hắn nói không phải người ngủ, ý là chỉ không cho người chết ngủ yên.

Hắn khẳng định là ngủ ở trong quan tài.

Trình Húc không cười nữa, kỳ thật lúc đầu cũng không muốn cười.

Nét mặt gã sa sầm đi theo phía sau Tam Thập Nhị. Hai người xuyên qua hành lang thật dài, đi tới đi lui, cuối cùng đi tới trước vọng lâu, Cao Nhất Diệp đang ngồi đợi ở chỗ này.

Trình Húc thầm nghĩ: Nữ quỷ! Cuối cùng nhìn thấy ngươi rồi, ngươi chính là lão quỷ yêu lực mạnh nhất trong Cao gia quỷ thôn này đúng không? Ta là quỷ mới tới, chắc phải nghe lời ngươi nói, nếu không chỉ có con đường chết... không đúng, ta còn sợ chó gì con đường chết nữa.

Chương 136: Thuận thiên ứng mệnh

Trình Húc nhìn Cao Nhất Diệp với ánh mắt cổ quái, không biết vị "lão quỷ yêu lực mạnh nhất" này rốt cuộc muốn an bài mình như thế nào.

Lại nghe được giọng êm tai của Cao Nhất Diệp: "Trình tướng quân, Thiên Tôn nói võ nghệ của ngươi cũng không tệ lắm, muốn mời ngươi sau này ở lại thôn Cao gia, dạy cho các thôn dân võ nghệ, cùng với chiến trận công phạt chi đạo."

"Cái gì?"

Trình Húc ngoáy lỗ tai: "Sau khi chết, lỗ tai cũng vô dụng rồi. Muốn ta dạy các quỷ thôn dân tập võ? Rốt cuộc là muốn làm cái gì? Nữ quỷ đại nhân, không phải là ngươi muốn tổ chức ba ngàn quỷ tốt để tạo phản Diêm Vương gia đó chứ?"

Cao Nhất Diệp ngẩn người, sao nghe chẳng hiểu gã đang nói gì thế.

Tam Thập Nhị lại bật cười một tiếng: "Trình tướng quân, chẳng lẽ ngươi vẫn cho là mình đã chết?"

Trình Húc đáp: "Chẳng lẽ ta chưa chết sao?"

Tam Thập Nhị: "Ngươi thử tát cho mình một cái xem có đau không."

Trình Húc đáp: "Chỉ có thằng ngu mới tự tát mình!"

Tam Thập Nhị lườm gã.

Cao Nhất Diệp lại phì cười một tiếng: "Lời này của ngươi nếu để Bạch phu nhân nghe được, bà ấy sẽ vả ngươi đấy."

Nụ cười này của nàng như áng mây xuyên qua ánh nắng chiều, khí tức âm lãnh trong giếng trời vào buổi tối cũng nhanh chóng bị nụ cười của nàng xua tan.

Trong lòng Trình Húc cả kinh, gã từ trên người của Cao Nhất Diệp thấy được ánh sáng.

Ngươi tin tưởng ánh sáng không?

"Ngươi không phải nữ quỷ? Tam sư gia, ngươi cũng không phải quỷ?"

Tam Thập Nhị: "Ta đâu có giống quỷ? Hơn nữa hiện tại ta cũng không phải sư gia, xin gọi ta là Tam quản sự."

Trình Húc câm nín.

Gã duỗi hai tay của mình ra, rất cẩn thận nhìn chằm chằm tay mình một hồi lâu, sau đó đưa tay lên đùi và véo mạnh một cái.

"Mẹ nó, đau quá!"

Trình Húc xoa đùi nói: "Con mẹ nó ta còn sống, chẳng trách suốt đường đi tới đây không thấy thái nãi nãi. Thôn Cao gia này, rốt cuộc là nơi nào?"

Tam Thập Nhị khẽ thở dài: "Là một nơi thu lưu loại người không chỗ an thân như chúng ta trong thời loạn lạc. Trình tướng quân, đêm nay cứ nghỉ ngơi trong phòng khách trước, sáng sớm ngày mai chúng ta lại nói chuyện."

Hắn dẫn Trình Húc tới một gian phòng khách, chỉ cho gã giường chiếu và chăn đệm.

Lúc này đã cận tết, thời tiết giá lạnh, Trình Húc lại đang rất

mệt mỏi, cố hết sức cởi áo giáp nặng nề ra rồi nằm xuống giường, đắp chăn lên, chỉ một lát sau đã ngủ say bất tỉnh nhân sự.

Sáng sớm hôm sau, Trình Húc bị các loại âm thanh tạp nham đánh thức. Gã bước ra khỏi phòng, leo lên tường bảo, từ trên cao nhìn xuống.

Lý Đạo Huyền đã không còn dùng điện thoại phát âm cho họ nữa, bây giờ hoàn toàn dựa vào cái miệng của bản thân họ.

Trình Húc chỉ nhìn hai lần rồi lắc đầu: "Thao luyện loại này thì có tác dụng chó gì, cũng chỉ có thể hoạt động thân thể một chút, không đề cao được sức chiến đấu."

"Trình tướng quân cũng cảm thấy như vậy sao?"

Tam Thập Nhị đột nhiên xuất hiện bên cạnh gã, mỉm cười nói: "Thiên Tôn cũng nói như vậy, bài tập thể dục buổi sáng chỉ phù hợp với thân thể cứng nhắc của người bình thường. Nếu muốn ra trận giết địch thì phải thao luyện chân chính mới được, mà đây chính là [Sở trường] của Trình tướng quân."

Trình Húc nói: "Nghe được câu thành ngữ tổng kết đáng ghét của ngươi, ta mới cảm thấy mình vẫn còn sống."

Gã phóng tầm mắt nhìn ra xa, buổi sáng tại Cao gia bảo có sự khác biệt rất lớn so với những thôn trang khác.

Các thôn dân trong chủ bảo có vẻ hơi lười nhác, bắt đầu làm việc một cách chậm rãi.

Mà người trong thôn lao động cải tạo và thôn làm công thời vụ ở ngoài bảo thì lại cần mẫn hơn nhiều. Họ vừa ăn sáng xong là bắt đầu chuẩn bị làm việc, rất nhiều người chạy về phía triền núi, chặt những cây cối khô héo bị tróc hết vỏ, cây khô đã không còn thừa lại mấy, toàn bộ triền núi đều trống không, xem ra là muốn làm đại sự gì.

Còn có một số người thì chạy ra ngoài thôn, đang làm một con đường xi măng từ thôn Cao gia dẫn tới thôn Vương gia.

Trình Húc tin chắc rồi, đây là nhân gian!

"Là ai có bản lĩnh lớn như vậy, có thể cứu được ta trong trận núi lở đó?"

Tam Thập Nhị chỉ lên bầu trời: "Đạo Huyền Thiên Tôn, bây giờ ngươi không cần tin tưởng, nhưng chỉ cần sinh sống ở đây vài ngày, ngươi sẽ biết lão nhân gia người đang ở đây."

Trình Húc ngẩng đầu nhìn thoáng lên bầu trời, nửa tin nửa ngờ thấp giọng nói: "Chứa chấp ta sẽ có phiêu lưu gì, ngươi hẳn là rất rõ ràng đúng không?"

Tam Thập Nhị: "Cho nên cần ngươi che mặt, đặt cho mình một phỉ hiệu, sau này gặp người tự xưng phỉ hiệu là được rồi."

Trình Húc gật đầu: "Để ta ở lại đây, là ta phải dạy võ cho các thôn dân, dạy bọn họ cách đánh trận?"

Tam Thập Nhị gật đầu: "Đúng vậy, đây là ý của Thiên Tôn."

"Được!" Trình Húc lập tức đáp ứng, trên thực tế, ngoại trừ nơi này ra thì gã còn có thể đi đâu được chứ? Chạy ra bên ngoài đi lung tung, bị Cẩm Y Vệ biết gã còn chưa chết, vậy sẽ lại vong mệnh thiên nhai mà thôi.

Đúng lúc này, có một người bò lên tường bảo.

Trình Húc tập trung nhìn vào, nhận ra ngay, đây không phải là tên thanh niên chất phác lái chiếc xe quái dị đưa máy ném đá, xe bắn tên, tên lửa tiên gia cho Bạch gia bảo đó sao? Tên gì nhỉ, đúng rồi, Cao Sơ Ngũ.

Chỉ thấy Cao Sơ Ngũ nhanh chóng chạy đến trước mặt Trình

Húc, vội vàng nói: "Ta nhận ra ngươi, ngươi là tướng quân lão gia của triều đình, ta từng gặp ngươi ở Bạch gia bảo."

Nhìn vẻ mặt Trình Húc có vẻ khó xử, gã thầm nghĩ: Ta nên che mặt sớm một chút, nhanh như vậy đã bị người ta nhận ra. Nếu tin tức truyền đi, Cẩm Y Vệ lại đuổi giết tới đây.

Cao Sơ Ngũ đột nhiên hành đại lễ một cái: "Tướng quân lão gia, ta muốn học võ nghệ, có thể xin người làm sư phụ của ta được không, dạy ta võ nghệ đi."

Trình Húc 'ơ' một tiếng, lấy làm lạ, trông có vẻ không hiểu tình hình ra sao.

Tam Thập Nhị lại cười mắng: "Sơ Ngũ, ngươi học võ nghệ để làm gì? Ngươi vóc người lớn, khí lực lớn, phản ứng cũng nhanh, đánh đấm rất giỏi rồi."

Cao Sơ Ngũ lắc đầu nói: "Lần trước ta đối đầu với Trịnh Ngạn Phu, mới một chiêu, hắn đã chém trúng ta rồi, nếu không phải trên người có giáp, ta đã bị hắn chém chết rồi, ta biết mình căn bản không được."

Hắn vẻ mặt đau khổ, tiếp tục nói: "Con người ta rất ngốc, đầu óc không được tốt, chỉ bằng bộ dáng hiện tại, cả đời cũng không làm được vị cô nương kia vui vẻ, cho nên ta muốn học võ nghệ, ta muốn trở thành người rất lợi hại rất lợi hại, nói không chừng vị cô nương kia sẽ thích ta."

"Vị cô nương kia?" Trình Húc nghe vậy đầu đầy sương mù, được thôi, ngươi rất ngốc ta đã biết, chỉ bằng cái cách nói chuyện làm cho người ta không rõ ràng của ngươi, đã có thể xác định ngươi rất ngốc rồi.

Nhưng Tam Thập Nhị lại nghe hiểu: "Vẫn nhớ Hình Hồng Lang à? Sơ Ngũ, từ bỏ đi, loại kỳ nữ tử như vậy sao có thể thích một tên

ngốc như ngươi được. Ngươi đây gọi là [dị tưởng thiên khai]."

Cao Sơ Ngũ chỉ lên bầu trời: "A, thiên khai rồi kia."

Tam Thập Nhị nghẹn họng.

Còn Trình Húc thì mặt đầy nghi hoặc.

Hai người ngẩng đầu nhìn lên, tầng mây trên bầu trời tách ra, xuất hiện một tờ giấy to như đám mây, trên đó viết hai chữ lớn: "Cố gắng!"

Cao Sơ Ngũ: "Hai chữ kia viết cái gì?"

Miệng Trình Húc há to: "Này? Tại sao trên trời lại xuất hiện chữ?"

Tam Thập Nhị vỗ vai Trình Húc: "Dạy hắn đi! Cái này gọi là [Thuận thiên ứng mệnh]!"

Chương 137: Giáo viên dân đoàn thôn Cao Gia

Trình Húc nhìn hai chữ to trên trời, người rơi vào trạng thái choáng váng.

Mấy giây gã mới tỉnh lại, nắm lấy vai Tam Thập Nhị mà lắc lư: "Đó là cái gì? Đó rốt cuộc là cái gì?"

Tam Thập Nhị: "Đó là Đạo Huyền Thiên Tôn, thần tiên bảo vệ chúng ta, mạng của ngươi là lão nhân gia hắn cứu, chỉ dẫn ngươi tới thôn Cao gia, cũng là lão nhân gia hắn."

"Là thần tiên?" Trình Húc kinh ngạc vạn phần, cẩn thận nghĩ lại, ngày hôm qua khi giao chiến với Cẩm Y Vệ, sơn cốc đột nhiên bị sụt lở, đất đá khắp bầu trời đổ xuống, nếu không có thần tiên bảo vệ thì làm sao gã có thể sống được?

Nghĩ như vậy, cảm thấy tin được mấy phần, lại ngẩng đầu nhìn hai chữ to trên trời kia, lại tin thêm mấy phần.

Trình Húc không khỏi lẩm bẩm: "Thì ra là thế, thì ra là thế."

Tam Thập Nhị: "Hiểu chưa?"

"Hiểu rồi! Ta hiểu cả rồi."

Trình Húc nói: "Thôn Cao gia ban ngày có thần tiên, buổi tối có ma quái."

"Phốc!"

Không thể nói đạo lý với tên không nên thân này.

Tam Thập Nhị nói: "Trình tướng quân, ngươi xem lúc nào thì bắt đầu làm dân đoàn?"

Trình Húc suy nghĩ một chút: "Hiện tại bên ngoài đang rất loạn, toàn bộ Thiểm Tây một mảnh thối nát, nơi nơi đều là phản tặc. Việc huấn luyện dân đoàn nên càng sớm càng tốt, lập tức bắt đầu thôi, có vải không? Cho ta một tấm che mặt."

Tam Thập Nhị cầm một tấm vải tới, Trình Húc che mặt rồi mới nói với Cao Sơ Ngũ: "Đồ ngốc, đi theo ta."

Cao Sơ Ngũ lấy làm lạ: "Làm sao ngươi biết ngoại hiệu của ta là đồ ngốc?"

Trình Húc quay đầu nhìn Tam Thập Nhị: "Mặt hàng thế này, thật sự muốn ta dạy hắn võ nghệ sao? Ta sẽ tức chết mất."

Tam Thập Nhị buông tay: "Thiên Tôn cũng lên tiếng rồi, ngươi xem mà làm đi."

Trình Húc lắc đầu: "Được rồi, sau này ngươi cũng đừng gọi ta Trình tướng quân nữa, nếu bị người khác nghe được truyền ra ngoài, chớp mắt là Cẩm Y Vệ có thể bao vây nơi đây chật như nêm cối. Gọi ta là Hòa Cửu đi."

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Sau này ngươi chính là giáo viên dân đoàn của thôn dân Cao gia chúng ta rồi, vậy ta sẽ gọi ngươi một tiếng Hòa giáo viên đi."

Trình Húc đáp: "Đi, dẫn ta đi xem dân đoàn hiện tại của thôn Cao gia."

Tam Thập Nhị buông tay: "Hiện tại còn chưa có dân đoàn."

Trình Húc câm nín.

Tam Thập Nhị: "Chẳng phải bảo ngươi tới làm chuyện này à?"

Trình Húc dở khóc dở cười, con mẹ nó.

Quên đi, ta cũng không phải chưa có kinh nghiệm làm cái này!

Lúc trước gã mới vừa đến huyện Trừng Thành nhậm chức tuần kiểm chính là hai bàn tay trắng, cái gì cũng không có, một người một ngựa đi đến Vệ sở, liếc mắt nhìn qua, hơn một trăm xuẩn tốt còn chưa biết cái gì đang ở đó bới đất.

Toàn bộ dựa vào gã ân cần dạy bảo từng người một, mới biến bọn họ thành đội quan binh nghiêm chỉnh có thể đối kháng chính diện cùng tặc quân.

Hiện tại làm lại một lần thì có ngại gì?

"Cao Sơ Ngũ, sau này ngươi sẽ là phó tướng của ta."

Cao Sơ Ngũ mừng rỡ: "Tuân lệnh! Hòa giáo viên."

"Dẫn ta đi trong thôn một chuyến, toàn bộ thanh niên trai tráng đều nhìn một lần."

"Được, trước tiên đi xem bạn tốt của ta Trịnh Đại Ngưu đi, vóc người của hắn cũng rất lớn, khí lực cũng rất lớn, lợi hại giống như ta."

Trình Húc vừa nghe lời này liền cảm giác có chỗ nào không đúng: "Hắn sẽ không ngốc giống ngươi chứ?"

Cao Sơ Ngũ kinh ngạc: "Làm sao ngươi biết được?"

Trình Húc lấy tay che mặt: "Không xong rồi! Tên gia hỏa như vậy lại có tới hai người, mỗi ngày đối diện với hai ông thần này, chắc ta phải đi gặp thái nãi nãi sớm 20 năm quá."

Tam Thập Nhị cười sằng sặc.

Cao Sơ Ngũ dẫn theo Trình Húc và Tam Thập Nhị đi dạo trong

Cao gia bảo, trước tiên gọi Trịnh Đại Ngưu tới, sau đó tiếp tục đi tìm người khác. Chỉ chốc lát sau đã tụ tập được 46 thanh niên trai tráng.

Đây cũng chính là thổ dân của Cao gia thôn, cộng thêm tất cả thanh niên trai tráng trong số các thôn dân đến đây đầu tiên.

Trình Húc nhìn thoáng qua, cảm giác nhân số có hơi ít, nhưng cũng tạm chấp nhận, trước tiên gây dựng lên các thành viên nòng cốt nhất.

"Các ngươi có những trang bị gì?" Trình Húc nói: "Về nhà lấy trang bị của các ngươi ra cho ta xem, thôn Cao gia này rốt cuộc có bao nhiêu cây cung, bao nhiêu thanh đao."

"Được!" Mọi người đáp lại một tiếng, liền phân tán đi về nhà.

Trong lòng Trình Húc thầm tính toán, thôn này thoạt nhìn rất giàu có, đám người này ít nhất cũng có thể xuất ra mười mấy thanh đao, mười mấy cây cung, cùng với mười mấy cây thương có đầu sắt.

Đang tính toán thì các thanh niên trai tráng đã trở về, đứng trước mặt gã.

Trình Húc đưa mắt đảo qua, lập tức kinh hãi rớt cằm.

Trong 46 người này có mười mấy người mặc miên giáp, hai người mặc Lưỡng Đương giáp.

Trình Húc đưa tay chỉ bọn họ, lắp bắp nói: "Chỉ một thôn nho nhỏ, các ngươi lại có tới mười mấy bộ giáp? Không cần cái đầu sao?"

Cao Sơ Ngũ nhếch môi nói: "Thật ra không chỉ có mấy cái này, còn có hơn mười bộ đang ở lò rèn, bởi vì gần đây không có chiến tranh, cho nên chưa phát cho mọi người."

Trình Húc: "!!"

Có lầm hay không? Thôn nhỏ này đang nghĩ cái gì?

Trình Húc bắt đầu cảm giác được áp lực như núi rồi.

Được thôi, gã lại lắm miệng hỏi một câu: "Vũ khí của các ngươi đâu? Sao chỉ có giáp, không có vũ khí vậy?"

Lần này đổi lại là Trịnh Đại Ngưu lên tiếng: "Ta có một cây rìu, nhưng hiện tại không có chiến tranh, cha ta cầm đi đốn củi rồi."

Cao Sơ Ngũ: "Ta cũng có một cái rìu, cha ta cầm đi đốn củi rồi."

Một thanh niên: "Ta có một cây sài đào, cha ta cầm đi đốn củi rồi."

Lại một thanh niên: "Ta có một con dao mổ lợn, bà nương của ta cầm đi..."

Trình Húc: "Ngừng, để ta đoán xem, bà nương ngươi cũng đốn củi à?"

Thanh niên kia: "Nàng lấy đi chặt thịt."

Trình Húc: "A a a! Tất cả im miệng, tên nào nói tiếp ta đánh tên đó."

Mọi người vội vàng ngậm miệng lại, cũng không biết là đắc tội gì với Hòa giáo viên nữa.

Trình Húc xòe hai tay ra, lòng bàn tay hướng lên trời, năm ngón tay mở ra: "Rõ ràng các ngươi có nhiều áo giáp như vậy, tại sao lại không làm một thanh binh khí nghiêm chỉnh?"

Cao Sơ Ngũ: "Bởi vì chúng tôi đang đợi Lý thợ rèn chế tạo hỏa súng, chờ hắn chế tạo ra rồi, chúng tôi liền dùng hỏa súng, nhưng

mà... Lý thợ rèn chậm chạp quá, mấy tháng rồi, ngay cả cái bóng của hỏa súng cũng chưa làm ra được."

Lập tức Trình Húc cảm giác cả người mình sắp không xong rồi.

"Chỉ một cái thôn nho nhỏ rách nát, các ngươi ngay cả một binh khí hẳn hoi cũng không có, một cây đao tốt cũng không có, một cây thiết thương cũng không có, thế mà làm giáp trước, sau đó trực tiếp làm hỏa súng?"

Trình Húc giơ chân mắng to: "Tự làm áo giáp là đại tội mưu phản, tự làm hỏa khí cũng là đại tội mưu phản! Một cái binh khí hợp pháp nghiêm chỉnh cũng không có, đã gánh lấy hai tội lớn mưu phản rồi."

Lý Đạo Huyền ở trên trời nghe được lời này, không khỏi vui mừng, bị chuyên gia đánh trận mắng xối xả rồi, ha ha ha, vui thật!

Chuyện này thật sự không thể trách các người tí hon được, nên tự trách mình.

Ngay từ đầu y chỉ muốn bảo vệ tính mạng của các người tí hon, cho nên ưu tiên làm giáp cho bọn họ, lúc chiến tranh thì liều mạng mở bàn tay vàng cho người tí hon, thiên tôn bao che khuyết điểm âm thầm nhúng tay, luôn bảo vệ cho các người tí hon bình an, bởi vậy cũng không nghĩ tới việc để các người tí hon chuẩn bị một ít vũ khí quá độ để dùng.

Hiện tại cẩn thận suy nghĩ, khi chơi StarCraft, cũng không thể một binh chưa tạo liền tiến thẳng hàng không mẫu hạm a, vẫn phải cần có một ít binh chủng quá độ.

Ha ha, bị thổ tào cũng là đáng đời.

Chương 138: Hai tay bắt hai tay cứng

Trình Húc nhảy dựng lên thổ tào một hồi, Tam Thập Nhị ở bên cạnh lại có chút xấu hổ, nghĩ thầm: Trình Húc mới đến, vẫn chưa biết thôn Cao gia này ngẩng đầu ba thước có thần linh, mắng một lúc, từng câu mắng đến cả trên người thiên tôn rồi. Nếu không phải thiên tôn luôn nhân từ, đại ba chưởng chắc cũng hạ xuống rồi.

Hắn vội vàng đứng ra hỗ trợ giải thích: "Hòa giáo viên đừng nóng vội, thôn Cao gia chúng ta sở dĩ an bài vũ khí trang bị như thế, đó cũng là [Chuyện có nguyên nhân]."

Trình Húc mặt đầy vẻ không hiểu mô tê gì?

Tam Thập Nhị: "Bản thôn có thiên tôn che chở, lúc tru sát tặc nhân đều có thần khí của Thiên Tôn ban cho, thôn dân chỉ cần bảo vệ tốt chính mình không bị thương tổn, bởi vậy chế tạo áo giáp trước, lại mưu đồ vũ khí."

Trình Húc vốn định thổ tào những lời này, nhưng trong đầu hiện lên máy ném đá, xe bắn tên đủ mọi màu sắc, vừa nhìn là biết rất không đứng đắn ở Bạch gia bảo, cùng với tên lửa không hiểu ra sao cả lâm trận mới lắp ráp kia, thoáng cái gã mới bừng tỉnh hiểu ra.

"Những binh khí cổ quái kia... đều là do Thiên Tôn ban tặng?"

Tam Thập Nhị gật đầu.

Trình Húc ngẩng đầu nhìn đám mây trên bầu trời, suy nghĩ vài

giây, đột nhiên ôm lấy nắm tay, cung kính hỏi: "Thiên Tôn, nếu đã có thần vật ban cho Cao gia thôn, có thể bảo vệ thôn dân bình an, vì sao lại muốn ta tổ chức dân đoàn? Mạt tướng... Khụ khụ... Chút kỹ năng thô thiển ấy của tại hạ so sánh với pháp bảo tiên gia, thật sự không đáng nhắc tới."

Trên bầu trời tầng mây mở ra, một tờ giấy khổng lồ xuất hiện trên tầng mây, bên trên viết một hàng chữ to: "Hai tay đều phải nắm, hai tay đều phải cứng!"

Một câu này khiến Trình Húc không hiểu nổi, liền đực mặt ra.

Tam Thập Nhị lại cười một tiếng: "Hòa giáo viên, ý của Thiên Tôn là, ngươi cứ việc dạy các thôn dân phương pháp đánh trận của phàm nhân, mà Thiên Tôn thì truyền bá phương pháp đánh trận của tiên gia cho chúng ta, hai phương pháp này đều phải nắm, hai phương pháp này đều cứng, đây gọi là [Chú ý đến mọi mặt]."

Trình Húc là kẻ lăn lộn trên quan trường, lập tức bắt đầu theo thói quen "phỏng đoán ý trên", nửa giây sau liền có tính toán, gã hướng về bầu trời cung kính nói: "Đã như vậy, mạt tướng... Khụ... Tại hạ liền lớn mật dùng biện pháp của mình đi huấn luyện dân đoàn."

Tờ giấy trên bầu trời soạt một cái đổi tờ khác: "Làm thoải mái đi!"

Trình Húc tinh thần chấn động, thần tiên trên trời, dùng giấy tiên cực lớn hạ pháp chỉ cho mình, vậy còn có gì phải sợ hãi nữa. Cái này còn lợi hại hơn thánh chỉ nhiều, gã hét lớn: "Nghe kỹ đây, Thiên Tôn pháp chỉ, muốn bản giáo viên dạy phàm nhân các ngươi thuật công phạt chiến trận, mấy tên ngu xuẩn các ngươi chưa biết gì hết, cho nên phải bắt đầu lại từ đầu, hôm nay luyện đội ngũ trước..."

Bốn mươi sáu thanh niên trai tráng, dưới sự chỉ huy của Trình

Húc bắt đầu học tập xếp hàng, ngay từ đầu quả nhiên ngã trái đổ phải, không đành lòng nhìn thẳng, có người trái phải còn chưa phân biệt được. Trình Húc muốn bọn họ bước chân trái, có mấy người lại bước chân phải.

Làm đi làm lại một hồi rốt cuộc mới sửa đúng.

Nhìn thấy bọn họ đã có hình dạng cơ bản rồi, Trình Húc liền để đám người này tự luyện tập xếp hàng, còn gã thì gọi Tam Thập Nhị, vội vã đi về phía "Giếng Thợ", muốn điều chỉnh một chút lộ tuyến trang bị cho thôn Cao gia.

Giếng Thợ hiện giờ đang trong bầu không khí sục sôi ngất trời, là nghề nghiệp "được Thiên Tôn coi trọng nhất", các thợ thủ công ở thôn Cao gia luôn được lãnh vật tư sinh hoạt nhiều nhất, cuộc sống của mỗi người đều rất vui vẻ, làm việc cũng nhiệt tình nhất, vừa đi vào nơi này đã có thể nghe được tiếng gõ sắt cheng cheng, cộng với tiếng cưa gỗ ù ù.

Trình Húc vốn tưởng sẽ giống như nhìn thấy trong công xưởng của quan phủ huyện Trừng Thành, một đám công tượng nghèo khổ, quần áo tả tơi, mặt mày xanh xao, uể oải làm việc chứ, không ngờ rằng đám công tượng nhìn thấy ở đây đều mặc quần áo sạch sẽ, tinh thần đầy đủ, khí huyết sung mãn.

Quả thực hoàn toàn khác biệt với các công tượng trong quan phường Trừng Thành.

Trình Húc giật mình thảng thốt: "Tình huống gì thế này?"

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Thiên Tôn thiên vị công tượng, trọng thưởng người có tay nghề giỏi, đây là chuyện mà người thôn Cao Gia đều biết, hiện tại rất nhiều thôn dân chưa có nghề đều đang lén lút học chút tài nghệ, nhất là những người đến từ bên ngoài đang làm công trong thôn, ai ai cũng muốn đến Giếng Thợ để bái sư học nghệ.

Trình Húc ngơ ngác, nhưng mà thôi bỏ đi, đây không phải chuyện một võ tướng nên quản, gã chưa bao giờ để ý chi tiết, liền đi thẳng tới trước lò rèn, nhìn lướt qua, thấy bọn hắn đều đang chế tạo mảnh giáp, liền đưa tay chỉ chỉ mấy thợ rèn trong đó: "Ngươi! Ngươi, ngươi, còn có ngươi, mấy người các ngươi, trước tiên không cần rèn mảnh giáp nữa, làm hơn mười mũi thiết thương giống nhau trước đi! Làm một nhóm trường mâu."

Gã lại đưa tay chỉ vào mấy người khác: "Mấy người các ngươi, đừng làm mảnh giáp nữa, làm mười thanh Yêu đao trước đi."

Các thợ rèn lén nhìn sang Tam Thập Nhị, Tam Thập Nhị gật đầu.

Đây là biểu thị thiên tôn đã đáp ứng, nhóm thợ rèn lập tức đồng ý: "Được."

Trình Húc một đường đi tới, đột nhiên nhìn thấy Lý Đại đang nhìn chăm chú một tấm bản vẽ. Sau khi xem xong quay đầu lại, gõ gõ đập vào một thanh sắt nhỏ kỳ quái. Hắn đem thanh sắt uốn uốn quanh một cây gậy sắt để định hình, làm thành từng vòng từng vòng.

Trình Húc nhìn không hiểu: "Ngươi đang làm binh khí gì vậy?"

Lý Đại: "Thiên tôn dạy, hỏa súng kiểu mới."

Trình Húc nói: "Thanh sắt từng vòng từng vòng này thì có quan hệ gì với hỏa súng?"

Lý Đại: "Cái này tiểu nhân cũng không hiểu rõ lắm, dù sao bên trong bản vẽ của hỏa súng vẽ thứ này, ta cũng chỉ làm theo."

Trình Húc nhìn thoáng qua bản vẽ thiết kế đang trải ra ở một bên, chỉ thấy thứ từng vòng từng vòng đó có tên gọi là: Lò xo.

Trong lòng thầm nghĩ: Nhìn từ cái tên, thứ này có thể bắn à?

Chẳng lẽ là hai tay đè vào giữa, khi buông tay liền bắn ra, thanh sắt bén nhọn sẽ đâm thủng mắt địch nhân?

Gã cầm lấy lò xo từ trong tay Lý Đại, hai tay đè vào giữa, lò xo lập tức bị đè ép, căn bản không có bắn ra.

Trình Húc cười: "Thứ vớ vẩn này là gì? Ta thấy ngươi chưa làm đúng rồi?"

Lý Đại làm vẻ mặt nhăn nhó: "Đúng vậy, tiểu nhân vẫn chưa làm đúng."

Trình Húc đang định bảo hắn làm đồ vật nghiêm chỉnh khác đi, Tam Thập Nhị khẽ kéo gã lại, thấp giọng nói: "Đây là bản vẽ thiết kế của hỏa súng tiên gia, Thiên Tôn chỉ định Lý Đại nghiên cứu hỏa súng tiên gia, không quy định thời gian cho hắn, cho phép hắn dùng thời gian mấy năm từ từ mà làm."

Vừa nghe lời này, Trình Húc lập tức thu lại ý nghĩ của mình: "Được rồi, ngươi cứ từ từ nghiên cứu cái thứ đồ chơi này đi, mặc dù ta không hiểu lắm, nhưng ta muốn nói, thứ này quan trọng nhất không phải hình dạng, mà là vật liệu... Đừng dùng sắt nữa, tìm thứ gì co dãn để làm đi, cây tre còn co dãn hơn thanh sắt cứng của ngươi."

Lý Đạo Huyền ở ngoài hộp nghe được những lời này, không khỏi ngẩn người, bèn giơ ngón tay cái lên với Trình Húc: Mèo mù đụng phải chuột chết! Tên này vô tình thuận miệng nói một câu, lại nói đúng rồi.

Linh hồn sở tại của lò xo cũng không phải là đem thanh sắt cuốn thành vòng, mà là "vật liệu học".

Chính vì nghiên cứu "vật liệu học" ở Châu Âu đã đến tình trạng nhất định, đã có được vật liệu kim loại có tính co dãn, lò xo mới đúng thời cơ mà sinh ra.

"Vật liệu học" thuộc về khoa học cơ sở, mà khoa học cơ sở là yếu điểm của triều ta.

Không có nền tảng khoa học cơ sở, tất cả ý tưởng kỳ diệu đều chỉ có thể dừng lại ở trong suy nghĩ, không cách nào hóa thành vật thật. Tựa như nhân loại nếu như không giải quyết "không khí động lực học", sẽ không tạo ra được máy bay.

Lý Đại không hiểu "Vật liệu học", cả đời cũng không làm ra được lò xo.

Chương 139: Lò xo công thành tiên gia

Lý Đạo Huyền biết, lại tới phiên mình ra tay tương trợ rồi.

Tìm kiếm một hồi trong hộp đựng công cụ trên bàn, rất nhanh tìm thấy một cái hộp quẹt còn nguyên đã dùng hết.

Tách cái hộp quẹt ra, đầy đủ 27 linh kiện nhỏ, rồi từ bên trong lấy ra một cái lò xo nhỏ.

Cái lò xo này dài chỉ mấy mi-li-mét!

Lý Đạo Huyền dùng ngón tay khẽ cầm lấy rồi nhẹ nhàng thả xuống.

Lúc này Trình Húc đang co chân muốn đi, bỗng nhiên phát hiện có một thanh sắt cuộn tròn cổ quái từ từ hạ xuống trước mặt gã và Lý Đại.

Các công tượng bên cạnh đã quen với cảnh này từ lâu, đồng loạt hành lễ nói lời cảm tạ.

Trình Húc lại giật mình thảng thốt: "Ai u, có chuyện gì vậy?"

Lý Đại Định tập trung nhìn vào, liền vui mừng: "Thiên Tôn ban thưởng lò xo của thiên giới rồi."

Trình Húc cũng định thần nhìn lại, được thôi, thứ trước mặt, không phải là một cái lò xo cỡ lớn sao? Nó cao cỡ nửa người.

Vừa rồi gã còn lấy tay đè một cái lò xo của Lý Đại làm, bây giờ thấy Thiên Tôn ban thưởng một cái lớn thì lòng hiếu kỳ lập tức

bùng cháy: "Thú vị, thứ này vừa nhìn là biết nên chơi như thế nào, để bản tướng quân... Khụ... bản giáo viên tới thử xem."

Lúc nãy Lý Đại làm lò xo rất nhỏ, gã chỉ cần dùng tay là có thể đè bẹp, nhưng bây giờ Thiên Tôn ban thưởng cái lò xo này cao cỡ nửa người, gã đương nhiên không thể dùng tay đè được, dứt khoát đi đến bên lò xo, nâng nó đứng lên, sau đó dùng sức nhảy dựng lên, đặt mông ngồi vào.

"Ha ha, đè bẹp dễ quá."

Trình Húc vừa nói một câu, đột nhiên cảm giác có chỗ nào không đúng, vòng lò xo dưới mông chợt sinh ra lực đàn hồi khổng lồ,"vèo" một tiếng, bắn cả người gã bay lên cao.

Trình Húc hú lên quái dị, người bay về phía trước, lướt qua toàn bộ giếng trời, rầm một tiếng, đập vỡ cửa sổ một nhà thợ thủ công đối diện, bay vào trong nhà, vụn gỗ vụn giấy bay tán loạn.

Toàn bộ người trong Giếng Thợ nhìn ngây ngốc, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Sau nửa phút đồng hồ, Trình Húc mới thò đầu ra từ cửa sổ bị đụng hư, mặt mũi bầm dập cười to: "Ta đã hiểu, ha ha ha. Ta hiểu thứ này dùng để làm gì rồi. Đây là lợi khí công thành, sau này công thành, không cần mắc thang mây nữa, xuất động lò xo tiên gia, đặt một hàng dài dưới tường thành của quân địch, để hãn tốt ngồi lên lò xo, chỉ trong nháy mắt đã có thể bắn vào trong thành, trời giáng thần binh, giết thủ quân không kịp trở tay, ha ha ha, lò xo công thành tiên gia, quả nhiên uy vũ bất phàm."

Mọi người bị những lời này của gã làm hiểu ra: "Thì ra là thế!"

Các thợ thủ công đều gật đầu: "Thì ra công thành còn có thể công như vậy, pháp môn của tiên giới khiến người ta mở rộng tầm mắt. Hòa giáo viên có thể nắm giữ cách dùng binh khí Tiên gia

nhanh như vậy, thật sự là quá tài giỏi."

Tam Thập Nhị thở dài nói: "Trình tướng... khụ khụ... Hòa giáo viên, ngươi thật đúng là thông minh. Khó trách Thiên Tôn chỉ tên điểm họ do ngươi huấn luyện dân đoàn, ngươi là người có bản lĩnh, cái này gọi là [Tri nhân thiện dụng]."

Trình Húc lấy làm đắc ý: "Ha ha ha ha, thực lực bản giáo viên không phải là khoác lác đâu."

Lý Đạo Huyền cười như ma làm, một đám ngốc nghếch, làm trò gì thế này?

Y lại cầm một tờ giấy và giơ nó xuống dưới: "Hòa tan nó, làm thành lò xo dùng cho hỏa súng."

Trình Húc ngẩng đầu lên nhìn Thiên Tôn pháp chỉ, nhất thời kinh hãi: "Thiên Tôn, thần vật như vậy, vì sao phải hòa tan làm hỏa súng? Thứ này có thể thay thế thang mây công thành, tốt hơn hỏa súng gấp một vạn lần a."

Gã quay đầu lại, liền thấy Tam Thập Nhị đã đem pháp chỉ của Thiên Tôn nói cho Lý Đại, còn người kia thì rất nghe lời xách lò xo lên và ném vào lò lửa.

Trình Húc đau lòng không thở được, hét to: "Dừng tay, đừng làm hỏng lò xo công thành tiên gia, mau dừng tay a a a... lợi khí công thành... Lợi khí công thành của ta."

Lý Đạo Huyền cười muốn chết, liền thu tờ giấy lại, trốn xa một chút để cười.

Mặt trời chiều ngã về tây, trên cánh đồng lúa mạch xanh mơn mởn, khẽ đong đưa trong gió đêm.

Cao Nhất Diệp và Cao Tam Oa chơi Xe Mặt Trời cả buổi đã có chút mệt mỏi.

Hôm nay Thiên Tôn không tìm nàng truyền lời nữa, mà là dùng tờ giấy to viết pháp chỉ ngắn gọn, hoàn thành giao lưu với Tam Thập Nhị và Hòa giáo viên, điều này khiến cho Cao Nhất Diệp có được rất nhiều thời gian tự do.

Nàng lại phóng thích bản thân nửa ngày, gọi Cao Tam Oa lái xe đi chơi khắp nơi, mãi tới khi trời gần tối, ánh mặt trời đã không thể cung cấp năng lượng cho Xe Mặt Trời nữa, hai người mới trở lại trước bảo.

Cao Tam Oa vừa mới từ trên xe nhảy xuống, liền bị mẫu thân của nó xách lỗ tai: "Không lo học lại chạy đi chơi, xem ta có đánh chết con không."

"Học lái xe cũng là học mà."

"Còn dám ngụy biện."

Âm thanh măng xào thịt vang lên đôm đốp, thôn dân bên cạnh cười ha hả.

Cao Nhất Diệp cũng xoay người nhảy từ trên xe xuống, về tới vọng lâu, toàn thân đều là mồ hôi, nhưng bây giờ trời chưa tối, không tiện đi tắm, nàng liền đứng ở trên sân thượng, nằm sấp lên lan can, nhìn xuống toàn bộ thôn Cao gia.

Đang lúc sảng khoái thì trên bầu trời đột nhiên vang lên giọng nói của Thiên Tôn: "Nhất Diệp, ta có mấy câu muốn nói với ngươi."

Cao Nhất Diệp tinh thần chấn động, vội vàng hành lễ.

"Được rồi, ngồi xuống chậm rãi nói chuyện đi."

Giọng nói của Lý Đạo Huyền rất nhẹ nhàng, khiến Cao Nhất Diệp cảm giác được ấm áp, nàng ngồi xếp bằng trên sân thượng, chăm chú lắng nghe.

"Trình Húc đã bắt đầu huấn luyện dân đoàn."

Cao Nhất Diệp nghe nói như thế, không khỏi nhìn ra ngoài, trên bãi đất trống ngoài cửa Cao gia bảo, hơn mười thôn dân đang huấn luyện trận hình, dưới mặt trời chiều tạo ra những cái bóng nghiêng nghiêng kéo dài.

Cao Nhất Diệp gật đầu: "Ừm, Trình tướng quân rất nghiêm túc, đang chấp hành mệnh lệnh của Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền nói: "Trình Húc đến, sẽ đẩy nhanh tốc độ trưởng thành của dân đoàn, giúp bọn họ càng ngày càng mạnh. Mà con người a, một khi có được sức mạnh, sẽ dễ dàng bành trướng, theo võ nghệ của họ càng ngày càng cao, trang bị càng ngày càng tốt, đánh trận càng ngày càng nhiều, bọn họ sẽ càng ngày càng nhận thức được sự thay đổi của bản thân, càng ngày càng kiêu ngạo, bọn họ sẽ từ tính cẩn thận lúc ban đầu, trở nên ngang ngược, cuối cùng sống thành bộ dáng mình ghét nhất."

Cao Nhất Diệp trong lòng cả kinh: "A? Ý của ngài là... Bọn họ sẽ trở nên xấu như đám nha dịch, quan binh sao?"

Lý Đạo Huyền: "Nếu như mặc cho họ tự do trưởng thành, cuối cùng nhất định sẽ biến đổi thành như vậy, bởi vì toàn bộ thế giới đều đang dạy bọn họ biến thành như vậy."

Cao Nhất Diệp: "Ta không muốn! Ta không muốn Sơ Ngũ ca và Đại Ngưu ca biến thành người như vậy."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Đúng vậy, ta cũng không muốn họ biến thành như vậy, cho nên, ta muốn giao cho ngươi một nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ."

Cao Nhất Diệp chỉ vào mũi của mình: "Ta?"

Lý Đạo Huyền: "Trình Húc dạy bọn họ võ nghệ, ngươi đi dạy bọn họ đạo lý làm người."

Cao Nhất Diệp: "Ặc? Ta? Sao ta có thể làm được?"

Lý Đạo Huyền nói: "Sau khi Trình Húc dạy xong tri thức chiến tranh cho bọn họ, ngươi lại đến dạy cho mọi người một khóa học tư tưởng, mỗi ngày đều phải bắt bọn họ học thuộc mười lần, bọn họ là đầy tớ của dân chúng, binh lính của dân chúng, phải hết sức quan tâm đến đời sống của dân chúng..."

Y đem những đạo lý mình biết có thể rèn đúc linh hồn cho binh sĩ, cẩn thận giảng giải cho Cao Nhất Diệp nghe.

Làm binh lính, phẩm đức và võ nghệ thiếu một thứ cũng không được.

Bởi vì, bọn họ vừa có thể là kiếm cứu người, cũng có thể là đao giết người.

Chương 140: Làm thuê là không có khả năng làm thuê

Dưới sự điều chỉnh của Trình Húc, đám công tượng của thôn Cao Gia bắt đầu từ làm trang bị tùm lum, biến thành chế tạo trang bị có kế hoạch.

Trước kia Lý Đạo Huyền thuận miệng phân phó xong rồi mặc kệ, y cũng không muốn quản quá chi tiết.

Hiện tại có Trình Húc thì có người đến quản chi tiết rồi.

"Ta cần năm mươi cái nỏ cầm tay."

Trình Húc nói xong mấy câu này, các thợ mộc liền phân ra mấy người, tạm dừng làm cửa sổ vật dụng, chuyển qua chế tạo nỏ cầm tay.

Trước đây các công tượng đều tất cả làm cùng một món đồ, bởi vì bọn họ căn bản không biết rốt cuộc thôn Cao gia cần thứ gì.

Nhưng thôn Cao gia, mỗi khi có thêm một "nhân tài quản lý ", mục tiêu của các công tượng liền sẽ càng rõ ràng hơn.

Một khi dính dáng tới phân công, các công tượng cần phải có người lãnh đạo, vì thế đám thợ thủ công liền cùng đề cử Lý Đại ra làm "tượng sư", nhưng Lý Đại lo việc nghiên cứu, vốn không có tinh lực đi quản lý, thế là lại tặng vị trí "Tượng sư" cho Cao Nhất Nhất.

Cao Nhất Nhất quản lý Giếng Thợ, rất uy phong.

Hơi thở của cái Tết âm lịch đã bao phủ toàn bộ thiên hạ,

nhưng không bao phủ lên người Bát Địa Thỏ.

Bát Địa Thỏ là một lục lâm hảo hán, hoặc nói là tặc, cái này nhìn tên là biết.

Chỉ có tặc mới đặt biệt hiệu như vậy.

Mấy tháng trước, Vương Nhị khởi sự tạo phản, Bát Địa Thỏ cũng phản theo, nhưng hắn không có uy vọng gì, không ai bằng lòng cùng hắn lăn lộn, cho nên hắn một mình xuất phát, mang theo một thanh kiếm rỉ của gia gia truyền lại, hai cái bánh, hành hung quan sai thu thuế trong thôn, đi lên con đường "tạo phản" thênh thang.

Chuyện hắn muốn làm đầu tiên chính là đi tìm Vương Nhị, làm một chân chạy vặt bên cạnh Bạch Thủy Vương Nhị "nổi danh thiên hạ" coi như đã đủ tâm nguyện.

Nhưng hắn còn chưa kịp tìm được Vương Nhị, đã nghe nói Vương Nhị bị Tuần kiểm Trình Húc bắt được chém đầu. Tiếp đó toàn bộ đám phản tặc trong huyện Trừng Thành lập tức hành quân lặng lẽ.

Lần này Bát Địa Thỏ rơi vào hoàn cảnh lúng túng, đánh quan sai không dám về nhà, không dám đi huyện thành, lại không tham gia được nghĩa quân, nên làm gì đây?

Hắn không thể làm gì khác hơn là đi khắp nơi móc rau dại, ăn rễ cỏ, ăn trộm lương thực của hương thân địa chủ, vùng vẫy sống mấy tháng, mắt thấy sắp sống không nổi nữa.

Nhưng mà trời không tuyệt đường người, ngay khi Bát Địa Thỏ đói đến váng đầu hoa mắt, đột nhiên phát hiện, trong thế giới mờ mịt này vậy mà xuất hiện một thôn trang xanh mơn mởn, xung quanh thôn làng là một vòng ruộng lúa mạch tươi tốt, vây quanh một gia bảo, hai thôn nhỏ...

Bát Địa Thỏ giống như nhìn thấy được hi vọng sống sót, dốc chút hơi sức cuối cùng lảo đảo bước qua.

Hắn cũng không biết ở trong thôn này có thể kiếm được đồ ăn hay không, nếu thực sự không được thì trộm đồ trong đại gia bảo đó đi.

Đó là một đại hộ, có vẻ rất nhiều tiền, trộm một chút cũng coi như là cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Bát Địa Thỏ vừa mới vào thôn, trên tường bảo có một lính gác lưng đeo cung quát to với hắn: "Mới tới à?"

Bát Địa Thỏ sửng sốt: "Cái gì?"

Hắn ngẩng đầu nhìn, được thôi, xem ra là gia đinh của phú gia đại hộ, lúc này mình không còn tí hơi sức nào nên không dám trêu vào, đương nhiên trước tiên phải lá mặt lá trái rồi: "Tới xin cơm."

Lính gác là Cao Tịch Bát, hôm nay đến phiên hắn canh gác, nhìn bộ dạng người mới tới trông bẩn thỉu, rất chật vật, liền lớn tiếng nói: "Xin cơm đi cửa bảo, Đàm sư gia đang phát cơm."

Bát Địa Thỏ đầu hiện lên dấu chấm hỏi to đùng.

Chuyện này hơi khó hiểu, nhưng mặc kệ, có người phát cơm vậy thì phải đi mau.

Hắn lảo đảo đi tới cửa bảo, thấy nơi này bày một cái bàn, một người ăn mặc như sư gia đang chỉ huy một nhóm bang nhàn, tại cửa Cao Gia bảo đặt một cái bàn, phía trên là bánh màn thầu trắng phau.

Là loại bánh màn thầu tốt nhất, một người phát hai cái.

Bát Địa Thỏ vui mừng quá đỗi, dùng một chút sức lực cuối cùng nhào tới trước cái bàn: "Ta... đói bụng..."

Đàm sư gia cúi đầu nhìn người đàn ông đáng thương, cũng không biết đã đói bao lâu rồi, thở dài, cầm lấy ba cái màn thầu đưa cho hắn, suy nghĩ một chút, lại đưa thêm một cái: "Ăn từ từ, đừng để bị nghẹn chết."

Bát Địa Thỏ ngồi dưới đất, ôm bánh màn thầu nhai nuốt điên cuồng, chợt bị nghẹn, bang nhàn bên cạnh vội vàng đưa tới một chén nước. Bát Địa Thỏ ngửa cổ uống nước, lúc này mới thấy thoải mái, vội vàng cảm ơn người bên cạnh.

Đàm sư gia lúc này mới hỏi: "Huynh đài, ngươi đến thôn Cao gia tìm việc làm hả?"

Bát Địa Thỏ tò mò hỏi: "Nơi này cho làm việc sao?"

Đàm sư gia nghe hắn nói vậy, mới biết là đi bậy đi bạ tới đây, xem ra còn chưa biết quy củ của thôn Cao gia.

Mấy ngày gần đây, nhân khẩu của thôn Cao gia đang tăng lên rất nhanh, dù sao nơi này cách huyện thành không xa, cũng chỉ ba mươi mấy dặm, sau lần một đám người tới xin ăn muốn làm "tội phạm cải tạo" liền biến thành làm công thời vụ, họ được ăn no, kiếm được tiền, lúc chạy tới huyện thành mua đồ vật, khó tránh khỏi sẽ mang tin tức tới đó.

Thế là càng nhiều người biết chuyện của thôn Cao gia, các nạn dân ăn xin trong huyện thành liền ôm tâm lý thử một lần, đi tới thôn Cao gia.

Nhân khẩu của thôn Cao gia ngày càng tăng.

Nạn dân mới đến thôn Cao gia thường chưa kịp tìm được việc làm, không có tiền công nên không cách nào sinh sống. Cứ mỗi ngày Đàm sư gia đều bày một cái bàn ở cửa bảo và phát bánh màn thầu cho họ.

Sau khi các nạn dân ăn no liền đến thôn làm công chờ đợi

được sắp xếp công việc.

Nói một cách đơn giản: đã đến thôn Cao gia thì không phải lo đói chết nữa, thế nhưng muốn trên cơ sở không chết đói muốn kiếm thêm thì nhất định phải có việc làm, phát huy ra giá trị của bản thân.

Thiên Tôn cho phép thảng bình, nhưng Thiên Tôn cũng cổ vũ phấn đấu.

Hai tay đều phải bắt, hai tay đều phải cứng.

Đàm sư gia nhân lúc Bát Địa Thỏ ăn màn thầu, ở bên cạnh nói nhỏ quy củ cho hắn nghe.

Bát Địa Thỏ yên lặng nghe xong, thầm nghĩ: Đại hộ này cũng là một nhà lương thiện. Bát Địa Thỏ ta là một hảo hán vang danh, trừng ác dương thiện, chỉ đối phó người xấu vi phú bất nhân, không đối phó với người lương thiện phát cháo cứu dân, nên sẽ không trộm đồ của nhà này.

Nhưng mà, làm công? Hừ, làm công là không thể rồi, đời này cũng không thể! Chỉ có tham gia nghĩa quân, làm mãnh tướng, mới có thể miễn cưỡng duy trì cuộc sống.

Ăn no rồi đi thôi!

Bát Địa Thỏ đang nghĩ tới đây, chợt thấy một hán tử chạy ra từ Cao gia bảo.

Hán tử này chính là Cao Nhất Nhất vừa mới lên làm tượng sư. Hắn chạy đến cửa thôn làm công, gân cổ lớn tiếng quát: "Thợ mộc, trong Giếng Thợ đang cần gấp thợ mộc, tốt nhất là biết cách chế tạo nỏ cầm tay. Tiền công là mỗi tháng 100 cân gạo hoặc mì, thịt 10 cân, muối một cân, đường một cân, dầu một cân. Không biết làm mộc cũng có thể làm học đồ, trước khi kỹ thuật học thành không có tiền công chỉ có cơm ăn, tiền công sau khi học thành sẽ

phát giống như sư phụ."

Một tiếng "Oanh" vang lên, trong thôn có mấy người lao ra.

"Ta biết làm mộc!"

"Ta cũng biết.

"Ta nguyện ý làm."

Bát Địa Thổ nhéo nhéo lỗ tai của mình, nghi ngờ mình nghe lầm, đống đồ vật vừa rồi là tiền công của một thợ mộc sao?

Bà nội cha nó.

Bát Địa Thổ thoắt cái giơ tay lên: "Ta ta ta, ta không biết làm mộc, nhưng ta nguyện ý làm học đồ."

Chương 141: Mộng giang hồ đã xa

Bát Địa Thỏ xen lẫn trong đám người, chuẩn bị đến "Giếng Thợ" làm việc, hắn rất tự tin với thực lực của mình, không phải chỉ làm học đồ thôi sao? Bản thỏ gia chỉ học vài ngày là cái gì cũng học được, đến lúc đó có thể lĩnh tiền công của thợ mộc rồi.

Ngay vào lúc này, một thôn dân của thôn Vương Gia từ xa chạy tới, lớn tiếng nói: "Chỗ ta cần gấp một số thợ sửa đường, không cần kỹ thuật, chỉ cần khoẻ mạnh, công việc chính là đào đá, đào bùn, tiền công tính theo ngày, bao ăn ở, một ngày phát thêm ba cân bột mì."

"Bao ăn ở, một ngày ba cân bột mì!"

Bát Địa Thỏ chấn động toàn thân: Ôi mẹ ơi! Việc này còn không cần kỹ thuật, chỉ cần sức khoẻ là được rồi.

Trong lòng hắn lập tức bắt đầu tính toán, nếu như ta đi làm học trò của thợ mộc, ngay từ đầu không lấy được tiền công, chỉ có cơm ăn, nhưng nếu ta làm thợ sửa đường, ngày mai là cầm được ba cân bột mì rồi.

Công việc này có thể làm!

Bát Địa Thỏ thoắt cái rời khỏi đám thợ mộc, chạy tới trước mặt thôn dân Vương gia, vội vàng nói: "Công việc này ta có thể làm, ta rất khỏe."

Cao Nhất Nhất tức điên lên: "Này, cái tên này, không phải ngươi vừa rồi báo danh chỗ ta làm học đồ hay sao?"

Bát Địa Thỏ: "Ta muốn làm công việc thích hợp với ta hơn."

Cao Nhất Nhất: "Mà thôi, ngay cả bên nào có tiền đồ hơn cũng nhìn không ra, muốn đi đào bùn thì tùy ngươi."

Hắn dẫn theo một đám học đồ thợ mộc mới báo danh tiến vào bảo, đi về hướng Giếng Thợ.

Bát Địa Thỏ hưng phấn đi theo thôn dân Vương gia, phía sau lại có một đám công nhân làm công thời vụ chỉ có sức khoẻ không có kỹ thuật đi theo, mỗi người đều là hướng về số bột mì kia.

Vừa đi chưa được vài bước, chợt có một đám người từ trong Cao gia bảo chạy tới.

Dẫn đầu là Trình Húc che mặt, theo sát phía sau hắn là hai người Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu. Tiếp theo là bốn mươi mấy thanh niên trai tráng, một đám người khí thế mười phần, đi vài bước, còn cao giọng hô to: "Sát! Sát!"

Đồng thời vung mộc côn trong tay lên, làm ra động tác đâm thẳng về phía trước: "Sát Sát Sát!"

Trình Húc lớn tiếng nói: "Thu! Tiếp tục tiến lên."

Thanh niên trai tráng lập tức thu hồi trường côn, tiếp tục đi về phía trước.

Bát Địa Thỏ nhìn tư thế này, cả người như bốc cháy: "Oa, oa!"

Thôn dân Vương gia bên cạnh hỏi: "Ngươi oa cái gì?"

Bát Địa Thỏ: "Đội ngũ kia còn tuyển người không? Ta muốn sang bên bọn họ."

Thôn dân Vương gia lập tức cười mắng: "Ngươi làm sao thế hả? Từ trong đội ngũ thợ mộc nhảy qua chỗ ta, vừa rồi Cao tượng sư còn mắng ngươi kìa, lập tức lại muốn nhảy khỏi chỗ ta rồi?

Con ếch còn không nhảy bằng ngươi đâu."

Bát Địa Thỏ cười khà khà: "Ếch sao có thể so với ta? Ta là Thỏ đại gia đấy."

Thôn dân Vương gia đều trầm mặc.

Không thể nói đạo lý với loại người không nên thân này.

Thôn dân Vương gia tức giận nói: "Dân đoàn vẫn chưa tuyển người ngoài, cần đều là thanh niên trai tráng đáng tin cậy của bản thôn có phẩm tính đoan chính, đáng tin cậy. Người mới đến như ngươi, ngay cả phẩm tính cũng không ai biết được, muốn vào dân đoàn, không có cửa!"

Hắn còn chưa nói hết câu đã thấy Bát Địa Thỏ chạy về phía dân đoàn, giang hai tay ra chắn trước mặt Trình Húc, lớn tiếng nói: "Ngài là giáo viên dân đoàn phải không? Ta... Ta... Có thể thu nạp ta vào dân đoàn hay không, ta có thể đánh rất giỏi."

Trình Húc liếc nhìn hán tử trước mặt: Khổ người cũng to, nhưng đói đến không ra hình dạng gì, trông vẻ mặt mỏi mệt, ăn mặc rách rưới, bên hông đeo một thanh kiếm rỉ sét, còn không có cả vỏ kiếm.

Chậc chậc! Dã lộ tử từ đâu tới.

- Giải thích câu "dã lộ tử" là chỉ Xuất thân không chính quy. Hết giải thích.

Trình Húc lắc đầu: "Dân đoàn của ta cũng không phải con chó con mèo nào cũng cần."

Bát Địa Thỏ vội vàng: "Ta không phải mèo cũng không phải chó, ta là thỏ."

Mọi người đều nghẹn họng.

Trình Húc đưa tay ôm mặt, cảm thấy không ổn. Tên trước mặt này, rõ ràng là không đáng tin cậy, chắc không phải lại tới làm khổ bản tướng quân đó chứ? Mấy ngày gần đây bị hai tên ngốc Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu hành hạ sắp bệnh luôn, tuyệt đối đừng đến thêm một người nữa.

Bát Địa Thỏ thấy vẻ mặt mọi người cổ quái, lại vội vàng nói: "Võ nghệ của ta rất tốt, không tin ngươi kiểm tra ta."

Trình Húc: "Võ nghệ tốt? Tốt thế nào? Ngươi biểu diễn một chiêu cho ta xem."

Bát Địa Thỏ: "Trường kiếm của bản thỏ gia ra khỏi vỏ, nhất định phải uống máu mới có thể vào vỏ, sát khí rất nặng, không tiện lắm để biểu diễn, chỉ có thể dùng để thực chiến."

Trình Húc giận dữ: "Kiếm đểu của ngươi vốn không có vỏ."

Bát Địa Thỏ: "Cái này... Bởi vì... gần đây bản thỏ gia có chút thỏ lạc đồng bằng bị chó khinh, vỏ kiếm đã dùng để đổi ít tiền...".

Mọi người đều nhất thời câm nín.

Trình Húc giận quá hóa cười: "Được rồi, ngươi chém ta một kiếm, nếu ngươi đánh thắng ta, sẽ cho ngươi vào dân đoàn, ngược lại, cút ngay cho ta."

Bát Địa Thỏ: "Thật không?"

Trình Húc: "Thật!"

"Vậy ta không khách khí nữa." Bát Địa Thỏ liền rút kiếm ra: "Ta sắp ra tuyệt chiêu rồi."

Trình Húc hừ lạnh một tiếng.

Bát Địa Thỏ bước nhanh về phía trước, vung thanh kiếm rỉ lên, động tác đại khai đại hợp, mười phần khí thế, đồng thời hô to:

"Thiên! Thỏ! Đoạn! Bá! Kiếm!"

Trình Húc hơi nghiêng người qua một bên, dễ dàng tránh được kiếm của hắn. Dưới chân lại ngoắc một cái, Bát Địa Thỏ liền ngã sấp mặt.

"Đi móc bùn của ngươi đi." Trình Húc không thèm liếc hắn một cái, vẫy tay nói với dân đoàn phía sau: "Đi, tiếp tục thao luyện."

Người phía sau đồng thanh nói: "Tuân lệnh!"

Đoàn người lại lạch bạch chạy lên đường xi măng, đi về phía thôn Trịnh Gia.

Bát Địa Thỏ xoay người bò dậy, nhìn bên trái, ngó bên phải, kinh hô a một tiếng, vội vàng chạy tới thôn dân Vương gia: "Ta về rồi đây, ta muốn đi sửa đường."

Thôn dân Vương gia dở khóc dở cười: "Tên khốn kiếp nhà ngươi."

Bát Địa Thỏ xoa đầu, cười hì hì.

"Đi thôi." Thôn dân Vương gia nói: "Nếu không phải thật sự thiếu người, ta đạp cho ngươi một cái bay ra ngoài rồi."

Bát Địa Thỏ: "Yên tâm, ta làm việc rất nhiệt tình."

Thôn dân Vương gia: "Con mẹ ngươi là chọc cười rất nhiệt tình đúng không, Thiên Tôn chắc cũng bị ngươi chọc cười rồi."

Bát Địa Thỏ: "Thiên Tôn? là ai?"

Thôn dân Vương gia: "Sống ở đây vài ngày là biết à."

Bát Địa Thỏ: "Ồ!"

Hắn vừa đi theo thôn dân Vương gia, vừa quay đầu lại nhìn

dân đoàn được Trình Húc dẫn dắt càng đi càng xa, trong mắt không giấu nổi hâm mộ ghen tị. Hắn thở dài sườn sượt, sờ lên thanh kiếm rỉ sét của mình...

Mộng giang hồ đã xa.

Vẫn nên chăm chỉ làm công thôi!

Lý Đạo Huyền bưng chén súp Phật nhảy tường, vừa múc vào miệng vừa nhìn Bát Địa Thỏ biểu diễn, cười thiếu chút nữa phun cả cơm, người tí hon bên ngoài mới tới này thú vị đấy.

Phần lớn người tí hon bên ngoài mới tới đều theo khuôn phép cũ, rụt rè sợ hãi, phải quen với hoàn cảnh của thôn Cao gia thì mới bắt đầu thể hiện ra cá tính của mình, nhưng cái tên tự xưng là Thỏ đại gia này lại rất tuỳ ý.

Xem ra thường xuyên có thể tìm thú vui trên người hắn rồi.

Nghĩ tới đây, Lý Đạo Huyền xoay chuyển tầm nhìn, oa, lại có người tí hon bên ngoài tới. Trên quan đạo phía tây nam có một thương đội đi tới, người cầm đầu chính là nữ hán tử Hình Hồng Lang trông giống nam nhân, đi theo sau là ba bốn mươi tên buôn lậu muối, trông rất vội vàng đi về hướng Cao gia thôn.

Lý Đạo Huyền mừng rỡ: Câu chuyện tình yêu của Cao Sơ Ngũ, Chương 2 sắp canh tân rồi!

Chương 142: Hình Hồng Lang lại tới

Hình Hồng Lang tới rồi!

Vui vẻ tới đây!

Trước đây không lâu, nàng nhập một lô hàng tại thôn Cao Gia, sau đó đi về phía phủ Tây An, vừa đi vừa rao hàng.

Dọc theo đường đi, gặp thôn nhỏ trấn nhỏ thì bán chút muối, kiếm chút ít, sau đó tiến vào Tây An phủ mới bắt đầu chào bán hàng tốt nhất của thôn Cao gia.

Thứ sô cô la này thật sự là quá hot. Khi mới lấy ra thì không ai để ý, không dám mua, thế nhưng đại đa số người chỉ cần nếm một miếng là lập tức luân hãm tại chỗ.

Sau khi có danh tiếng, đám quý nhân quan to của phủ Tây An liền ào tới như ong vỡ tổ, quét sạch sô cô la trong tay nàng. Người này ra giá cao hơn người kia, khi còn chút hàng cuối cùng, hai quản sự của đại quan gia thiếu chút nữa vì tranh chấp mà lao vào nhau.

Còn có đường trắng hảo hạng, vừa trắng vừa trong, trông như đá lạnh, ngay cả quản sự Tần Vương phủ kiến thức rộng rãi cũng tấm tắc lấy làm lạ, không nói hai lời gom hết với giá cao, sau đó tiến cống cho các phi tần của vương gia hưởng thụ.

Cứ thế đơn giản như đang giỡn, Hình Hồng Lang bán hết hàng xong, mang theo thủ hạ rời khỏi phủ Tây An, lần thứ hai hướng về thôn Cao gia. Lần này nàng đã chuẩn bị đủ vàng bạc, đã có lòng

tin, thề phải tại thôn Cao Gia nhập nhiều hàng tốt hơn nữa.

Lý Đạo Huyền nhìn thấy Hình Hồng Lang đến như mở cờ trong bụng, Cao Sơ Ngũ, mau tới đây nào!

Nhưng y quay đầu nhìn lại, Trình Húc dang dẫn dân đoàn chạy về phía thôn Trịnh Gia, Cao Sơ Ngũ cũng ở trong đó, cách thôn Cao gia càng ngày càng xa.

Như vậy sao được?

Nếu các ngươi không gặp nhau, câu chuyện tình yêu sao có thể canh tân được?

Không xem được chương mới, ta lại toàn thân ngứa ngáy, tâm lý âm u, tinh thần vặn vẹo.

Lý Đạo Huyền vội vàng phân phó Cao Nhất Diệp: "Nhất Diệp, nhanh nhanh, nhanh đi gọi Cao Sơ Ngũ về."

Lúc này Cao Nhất Diệp đang cầm bút lông viết viết vẽ vẽ trên giấy. Gần đây việc học của nàng cũng coi như nhập môn, nhưng nàng thích nhất vẫn là vẽ tranh, hai ngày nay đã theo Vương tiên sinh học chút kỹ xảo vận bút rồi, đang cố gắng luyện tập.

Nghe được Thiên Tôn triệu hoán, Cao Nhất Diệp vội vàng hạ bút xuống: "A, được, ta lập tức đuổi theo Sơ Ngũ ca."

Nói xong nàng liền bắt đầu chạy ra ngoài, nhưng mà, vừa chạy, vừa nhịn không được muốn hỏi một câu: "Gọi Sơ Ngũ Ca trở về làm gì vậy?"

Hành động này của nàng gọi là "Ta chấp hành pháp chỉ của Thiên Tôn trước, trong quá trình chấp hành mới hỏi vì sao", mà trong đầu nhiều người thường sẽ hỏi rõ ràng tại sao rồi mới chấp hành.

Lý Đạo Huyền cười ha hả: "Không thể nói, không thể nói, thiên cơ không thể tiết lộ."

Hình Hồng Lang đến, lập tức đưa tới tiếng hoan hô của các thôn dân Cao gia.

"Nữ hảo hán lại tới rồi."

"Oa, lần trước ta muốn bán cho cô ấy một vò rượu ngũ lương, nhưng nữ hảo hán hết tiền, lần này cô ấy lại đến, rượu ngũ lương của ta rốt cuộc có thể bán được rồi."

"Chỗ ta còn có một vò bia do Thiên Tôn ban tặng, chắc cô ấy cũng cần."

Một đám thôn dân phấn khởi ùa tới.

Hình Hồng Lang cũng vui mừng lắm, thật sự có chút lo lắng hàng trong tay những thôn dân này không còn nhiều, mình sẽ không nhập được bao nhiêu, không ngờ những người này cũng rất biết tính toán.

"Xếp hàng, từ từ đến lượt."

Thuộc hạ của Hình Hồng Lang lớn tiếng nói: "Đường lấy, sô cô la cũng lấy. Ơ? Ngươi muốn bán muối cho ta? Mẹ nó, rốt cuộc bọn ta buôn lậu muối hay các ngươi buôn lậu muối?"

"Nữ hảo hán, nếm thử cái này của ta đi, cái này của ta gọi là nước Phì Trạch Khoái Lạc, mặc dù không còn ga, vẫn uống rất ngon."

"Nữ hảo hán, chỗ ta có một bình mỡ heo."

Thủ hạ của Hình Hồng Lang tức giận mắng: "Mỡ heo của ngươi lấy thìa múc mấy lỗ rồi, nhìn qua rất xấu, chúng ta lấy về không dễ bán, không cần không cần."

"Ài!" Thôn dân ôm bình mỡ heo tới vội vàng nói: "Bỏ vào nồi nấu, nấu chảy ra sau đó lại cho đông lại, nó sẽ đẹp lại rồi, không có vết thìa nữa, ngươi chờ chút, ta lập tức làm nó đẹp cho các ngươi."

Hội trường giao dịch rất náo nhiệt.

Hình Hồng Lang đứng một bên, đặt tay lên chuôi đao, nhìn đám thuộc hạ bận rộn, bản thân nàng là không tham dự vào những chuyện vụn vặt này, kiểm soát tình hình là được rồi. Nàng đang tính toán lần này có thể kiếm được bao nhiêu, chợt nghe thấy có tiếng bước chân hỗn loạn, Trình Húc dẫn theo dân đoàn đã trở về.

Cao Nhất Diệp chạy ở đằng trước, bởi vì chạy quá nhanh, mồ hôi trên trán đã làm ướt tóc mai, nhưng vẻ mặt lại tràn đầy hưng phấn, hiển nhiên, bát quái chi tâm của thiếu nữ này đã đầy tràn, hiện đang rất vui vẻ.

Hình Hồng Lang quay sang nhìn lướt qua đám dân đoàn, chỉ liếc mắt một cái là chú ý tới Trình Húc, thầm nghĩ: Kẻ này khó đối phó.

Trình Húc cũng đồng thời chú ý tới Hình Hồng Lang và đám buôn muối lậu nàng dẫn theo, trong lòng thầm nghĩ: Buôn lậu muối, nếu ta vẫn là tuần kiểm, đụng phải buôn lậu muối là nhất định phải bắt, ít nhất cũng phải làm ra vẻ bắt người. Hiện tại thì không cần rồi, khó trách Thiên Tôn bảo ta nhanh chóng trở về, nếu đám buôn lậu muối này đột nhiên lấy vũ khí ra cướp đoạt của thôn dân, vậy sẽ do dân đoàn xuất thủ rồi.

Gã liếc mắt nhìn bốn mươi mấy tên phía sau, thầm nghĩ: Đám này khẳng định đánh không lại ba bốn mươi tên buôn lậu muối, nếu thật sự đánh nhau sẽ rất nguy hiểm, khả năng thấy Thái nãi nãi tối thiểu chiếm tám phần mười. Nhưng nơi này là thôn Cao gia, cho dù dân đoàn đánh không lại, chúng ta còn có thể hét lên một tiếng, gọi mấy trăm thôn dân tới trợ trận, cho nên tỉ lệ thấy

thái nãi nãi sẽ giảm xuống còn 0 thành.

Hừ hừ, thắng chắc không thua, thế thì không có gì phải sợ.

Trong đầu ý nghĩ bay tứ tung.

Ngay lúc này, Cao Sơ Ngũ giơ tay lên: "Này! Cô nương, là cô à."

Ánh mắt Hình Hồng Lang đảo qua Cao Sơ Ngũ, nhưng không có ấn tượng gì: Đây là ai?

Cao Sơ Ngũ nhanh chóng chạy tới, đứng trước mặt Hình Hồng Lang: "Cô nương không nhớ ta à? Là ta đây, lần trước ta đã cầu hôn với cô."

"Thì ra là ngươi!" Rốt cục Hình Hồng Lang cũng có chút ấn tượng, người có thể cầu hôn nữ hán tử nhìn như con gấu như nàng, cả thế giới cũng không tìm thấy người thứ hai, chỉ có duy nhất tên ngốc Cao Sơ Ngũ này, cho nên nàng thật sự nhớ kỹ.

Vẻ mặt Cao Sơ Ngũ rất tha thiết: "Ta vẫn muốn cưới cô."

Hình Hồng Lang đảo cặp mắt trắng dã, cũng lười đáp lời.

Cao Sơ Ngũ: "Cô chờ một chút, ta đi lấy lễ vật tặng cho cô."

Hình Hồng Lang tiếp tục làm lơ.

Cao Sơ Ngũ lạch bạch chạy về nhà, chạy nhanh quá, chân tiếp xúc đất phát ra âm thanh bạch bạch.

Rất nhanh, tên này đã quay lại, trên lưng còn cõng theo một tảng sô cô la rất lớn, to bằng nửa cái tủ.

Hắn vừa nhanh chân chạy vội về phía Hình Hồng Lang, vừa khờ khạo cười to: "Ta biết cô thích cái này, ta đã cố ý lập công lớn, tìm thiên tôn cầu ban thưởng nó, cô xem, một cục rất to."

Cục sô cô la này thật sự khiến Hình Hồng Lang giật mình.

"To vậy sao?"

"Hắc hắc!" Cao Sơ Ngũ lắc đầu: "Tặng hết cho cô rồi."

Hình Hồng Lang: "Vô công bất thụ lộc, ta có thể mua nó, nhưng không thể nhận nó. Chúng tiểu nhân, cân xem cục sô cô la này nặng bao nhiêu, trả tiền cho hắn."

Cao Sơ Ngũ: "Không cần, ta tặng cho cô."

Hình Hồng Lang trừng mắt, tức giận: "Lão nương nói rồi, phải trả tiền."

Nàng vừa trừng mắt, thật đúng là hung dữ.

Đổi lại là người khác sẽ giật mình, đáng tiếc đối với tên ngốc Cao Sơ Ngũ thần kinh to không có hiệu quả, hắn lại nhếch môi: "Ta muốn tặng cho cô."

Hình Hồng Lang tức giận, cánh tay nắm trên chuôi đao đã vận sức, thoạt nhìn trông như có thể bổ ra một đao bất cứ lúc nào: "Khinh thường lão nương đúng không? Cho rằng lão nương là loại nữ nhân đưa một ít đồ vật đáng giá là có thể đả động sao?"

Trình Húc đứng bên cạnh lặng lẽ tiến tới gần Cao Sơ Ngũ hai bước. Nếu nếu như nữ nhân này nổi cơn đả thương người, Cao Sơ Ngũ chắc chắn sẽ không đề phòng. Trình Húc dự định ra tay tương trợ.

Cao Sơ Ngũ: "Hả? Ta đâu có khinh thường cô, ta chỉ muốn đem đồ vật tốt nhất của mình tặng cho cô nương mình yêu thích, tại sao cô lại tức giận?"

Lực trên tay Hình Hồng Lang đã lỏng ra, nhất thời không biết nên phát hỏa hay không.

Có điều, sau hai giây, nàng đột nhiên có quyết định: "Đánh thắng ta, ta sẽ nhận quà của ngươi, đánh không thắng ta, thì ngoan ngoãn nhận tiền của ta."

Chương 143: Chúng ta khinh bỉ ngươi

Lời Hình Hồng Lang vừa thốt ra, các thôn dân Cao gia lập tức vui vẻ, trong vòng một ngày được xem hai lần đơn đấu a, trận chiến trước đó là nạn dân mới tới khiêu chiến Hòa giáo viên, nó quá không hồi hộp, ngay từ đầu đã biết Hòa giáo viên tất thắng.

Đánh ra kết quả cũng không có gì bất ngờ xảy ra, nạn dân đó một chiêu đã ngã, xem không đã nghiền gì hết.

Bây giờ vừa nghe nữ tử hảo hán chủ động khiêu chiến Cao Sơ Ngũ, mọi người trong nháy mắt liền hoan hô.

Đám thanh niên trai tráng trong dân đoàn bắt đầu nhao nhao lên: "Sơ Ngũ ca, lên đi! Nếu không dám nhận lời thì không phải là nam nhân rồi."

Các thôn dân đang vây quanh đám người buôn muối lậu, vừa đếm tiền vừa kiếm được, vừa ồn ào theo: "Sơ Ngũ, lên đi, đánh không thắng nương tử là không được, ha ha ha ha."

Khắp nơi là tiếng cười vui sướng.

Hình Hồng Lang tức giận trừng mắt nhìn mấy thôn dân đang ồn ào: "Ai là nương tử? Nói chuyện phải chú ý một chút."

Các thôn dân vội che miệng lại, nữ hảo hán này vừa nhìn là biết không dễ chọc.

Bên này đang náo nhiệt, đứa trẻ nghịch ngợm như Cao Nhất Diệp sao có đạo lý không gia nhập được, liền lạch bạch chạy qua. Các thôn dân nhìn thấy thánh nữ cũng tới hóng chuyện, bèn tách

ra hai bên, nhường cho Cao Nhất Diệp đi vào, đứng ở chủ vị.

Hình Hồng Lang vừa nhìn vị trí đứng của Cao Nhất Diệp liền nhận ra nữ nhân này là lão đại của thôn này. Thú vị, một nữ nhân như ta làm lão đại nhóm buôn lậu muối đã là chuyện rất hiếm lạ rồi, không ngờ thôn này lại dùng một nữ tử yếu ớt làm lão đại, tình huống gì thế này?

Nàng nhìn Cao Nhất Diệp với ánh mắt cổ quái.

Nhưng Cao Nhất Diệp lại không nhìn nàng mà nhìn Cao Sơ Ngũ, cười rất vui vẻ: "Sơ Ngũ ca, còn đứng đực ra đó làm gì? Không dám đánh à? Thiên Tôn lão nhân gia đang ở trên trời nhìn đấy."

Cao Sơ Ngũ gãi gãi sau đầu: "Ta chưa bao giờ đánh nữ nhân."

Những lời này của hắn lại chọc giận Hình Hồng Lang: "Lại coi thường ta đúng không? Ta không phải nữ nhân bình thường."

Cao Sơ Ngũ: "Đúng vậy, tuyệt không bình thường. Cô là nữ nhân đẹp nhất thiên hạ, không ai sánh được với cô."

Các thôn dân đều câm nín.

"Phụt!" Lý Đạo Huyền phun ra một miếng hải sâm, suýt chút nữa phun vào trong hộp, vội vàng đưa tay lên miệng giữ nó lại, nếu để thứ này rơi vào trong hộp thì nguy to.

Được người khen nhưng Hình Hồng Lang lại không vui vẻ gì, ngược lại càng giận dữ hơn: "Ta còn tưởng ngươi là một ngốc không biết giữ miệng, không ngờ ngươi còn là một tên dâm tặc nói lời ngon tiếng ngọt, giả heo ăn hổ đúng không? Rất tốt, hôm nay không thể không đánh một trận với ngươi."

Nàng lấy đao bên hông xuống rồi ném vào tay thuộc hạ phía sau, sau đó nắm chặt nắm đấm, đốt ngón tay phát ra âm thanh rôm

rốp: "Tên nhà ngươi, lại đây chịu đòn đi."

Cao Sơ Ngũ giơ hai tay: "Ta thật sự không đánh nữ nhân."

Lý Đạo Huyền nhìn mà sốt ruột, mẹ nó, Cao Sơ Ngũ, ngươi là nhân vật chính mà, một đoạn tình tiết nhỏ mà lề mề, nửa ngày còn chưa bước vào trọng điểm, ngươi viết câu chuyện tình yêu như vậy, độc giả như ta làm sao theo dõi được? Sát!

Y dứt khoát mở miệng giục: "Nhất Diệp, nói cho Cao Sơ Ngũ, nam nữ bình đẳng, cách nói không đánh nữ nhân này chính là khinh thường nữ nhân. Ta đứng ở bên Hình Hồng Lang và tất cả nữ nhân trong thiên hạ, khinh bỉ hắn."

Cao Nhất Diệp nghe được pháp chỉ của Thiên Tôn, đương nhiên phải thuật lại rồi, bèn giơ hai tay lên cao, lớn tiếng nói: "Thiên Tôn có lệnh... khinh bỉ Cao Sơ Ngũ."

Các thôn dân vừa nghe vậy, còn không mau chóng làm theo, tất cả mọi người cùng nhau: "Bọn ta khinh bỉ ngươi!"

Hình Hồng Lang mặt hiện lên dấu hỏi to đùng.

Lần này Cao Sơ Ngũ chân đứng không vững rồi, ngay cả Thiên Tôn cũng chính miệng hạ lệnh, nhất định phải lên rồi.

Hắn đành phải đi ra, đứng cách Hình Hồng Lang một trượng xa, đứng im đó.

Người vây xem rất tự giác lui về phía sau, rầm rập làm thành một vòng tròn lớn, một nửa là 34 tên buôn muối lậu, đương nhiên là cổ vũ cho lão đại nhà mình: "Lão đại, đánh bẹp tên kia đi, cho hắn chừa tội có mắt không tròng, không biết đại danh của Vĩnh Tế Hình Hồng Lang."

Các thôn dân Cao Gia tự nhiên đứng ở bên Cao Sơ Ngũ: "Sơ Ngũ, vợ phải đánh, đánh mới nghe lời."

Hai diễn viên còn chưa động thủ, bầu không khí đã căng đầy.

Cao Sơ Ngũ ngây ngốc đứng tại chỗ, không chịu động thủ trước.

Hình Hồng Lang lại kêu lên một tiếng, một bước lớn lao về phía trước, một quyền đánh thẳng vào ngực Cao Sơ Ngũ.

Một quyền này của nàng vừa nhanh vừa mạnh, nhanh đến nỗi người khác không kịp nhìn, Trình Húc bên cạnh thầm kinh hãi: Nhanh thật, ngay cả ta cũng không nhất định đỡ được, Cao Sơ Ngũ tránh không được.

Quả nhiên, Cao Sơ Ngũ không có chút phản ứng nào, ngực đã ăn một quyền của Hình Hồng Lang, vang lên một tiếng bịch, Cao Sơ Ngũ trúng chiêu.

Hình Hồng Lang "hừ" một tiếng, thu quyền, thắng rồi, không cần thiết phải đánh nữa, người bình thường trúng một quyền của ta, nửa ngày sau vẫn không đứng lên nổi.

Có điều nàng lập tức phát hiện không đúng, Cao Sơ Ngũ chỉ "ui da" một tiếng, đạp đạp đạp lùi lại năm bước, sau đó cầm lấy cái cọc đứng vững vàng.

Hắn còn cười toe toét: "Cô nương vừa xinh đẹp, sức mạnh cũng lớn."

Hình Hồng Lang: "Ồ?"

Cao Sơ Ngũ: "Ta cũng muốn ra tay rồi, cô nương cẩn thận."

Hắn bước một bước lớn về phía trước, hét lớn một tiếng rồi vung nắm đấm lên. Lực lượng thật lớn, nắm đấm vung ra liền có một cỗ khí thế khổng lồ đập vào mặt.

Hình Hồng Lang thầm kinh hãi, không dám đón đỡ mà dịch

bước sang bên cạnh, tay trái đẩy nắm đấm của Cao Sơ Ngũ ra, tay phải một quyền đánh vào mạn sườn của Cao Sơ Ngũ.

Vị trí này chính là chỗ vô cùng mềm yếu trên thân thể, chịu một quyền khẳng định sẽ ngã xuống thành con tôm luộc.

Không nghĩ tới Cao Sơ Ngũ lại chỉ "ui da" một tiếng, đạp đạp lui lại vài bước, vẫn có thể cầm cái cọc đứng vững: "Oa, cô nương mạnh quá."

Hình Hồng Lang cả kinh.

Người quỷ gì thế này?

Nàng nào biết từ sau khi thiên tôn tới, tên Cao Sơ Ngũ này ngày nào cũng được ăn no, có gạo có thịt có muối có đường, làm việc nặng nhọc rèn luyện thân thể, cơ bắp cả người trông chẳng khác gì một bộ áo giáp.

Muốn dùng nắm đấm đánh ngã hắn, thật đúng là không dễ dàng.

Hình Hồng Lang cười khẩy một tiếng: "Được! Lão nương quả thật không thể coi thường ngươi rồi, vậy thì cầm chút bản lĩnh thật ra đi, ăn một bộ Tấn Hồng Quyền của ta."

Nàng thoắt cái nhảy tới trước, hai tay đánh liên hoàn, một bộ Tấn Hồng Quyền sử ra uy thế hừng hực.

Cao Sơ Ngũ liền thấy hoa cả mắt, nhìn không kịp, trong thời gian mười ba lần nháy mắt, đã bị Hình Hồng Lang liên hoàn đánh trúng mười mấy quyền.

Quần chúng vây xem chỉ nghe được một loạt thanh âm "bịch bịch bịch" vang lên, tiếng nắm đấm rơi vào da thịt, đánh cho tưng bừng, đến khi hai bóng người lần nữa tách ra mới nhìn thấy thân hình như tháp sắt của Cao Sơ Ngũ đang từ từ ngã xuống.

"Ầm" một tiếng, đập xuống đất khiến cát bụi bay lên.

Cao Sơ Ngũ thua rồi!

Hình Hồng Lang vỗ tay: "Thanh toán tiền sô cô la cho hắn đi."

Một tên buôn lậu muối thủ hạ của nàng lớn tiếng cười nói: "Tuân lệnh!"

Trịnh Đại Ngưu đi đến bên cạnh Cao Sơ Ngũ, nhặt lên một cành cây, khẽ chọc chọc vào hắn: "Huynh đệ, chết chưa?"

Cao Sơ Ngũ lẩm bẩm: "Thua rồi, đánh không trúng, không đánh trúng nàng một cái nào..."

Trịnh Đại Ngưu: "Còn chưa chết à? Vậy thì không sao rồi."

Đám thôn dân vây xem: "Ha ha ha, Cao Sơ Ngũ cầu hôn lần thứ hai thất bại rồi."

Lý Đạo Huyền cũng nhìn thích thú: Không tệ không tệ, chương 2 của câu chuyện tình yêu Cao Sơ Ngũ vô cùng đặc sắc, thưởng cho hắn cái gì nhỉ: "Nhất Diệp..."

Cao Nhất Diệp lớn tiếng nói: "Thiên Tôn hạ lệnh, Cao Sơ Ngũ đánh rất hay, tuy bại mà vinh, hủy bỏ danh hiệu ngu ngốc của hắn, ban thưởng hắn danh hiệu 'Gia môn nhi'."

Các thôn dân lại một lần nữa cười phá lên.

Chương 144: Tặng cho ngươi một thành chiết khấu

Cao Sơ Ngũ bụi đất đầy người nhanh chóng được Trịnh Đại Ngưu đỡ sang một bên, hắn cùi đầu, ngồi dưới một cây đại thụ.

Nhìn Hình Hồng Lang lại bắt đầu công việc buôn bán với những thôn dân khác. Mọi người đều vui vẻ, chỉ có một mình hắn là không vui.

Cao Sơ Ngũ cúi đầu: "Đại Ngưu, ta yếu quá."

Trịnh Đại Ngưu vỗ vai hắn: "Hai huynh đệ chúng ta không chênh lệch nhiều, ngươi yếu, ta cũng yếu."

Cao Sơ Ngũ: "Ta vẫn cho rằng mình đánh nhau giỏi nhất trong thôn Cao gia, là người rất lợi hại, không ngờ nữ nhân bên ngoài thôn lại mạnh như vậy..."

Trịnh Đại Ngưu nhún vai: "Ai da, cái này... Ta cũng không nghĩ tới."

Đúng lúc này, Trình Húc đứng trước mặt hắn: "Biết tại sao mình lại thua không?"

Cao Sơ Ngũ lắc đầu.

Trình Húc nói: "Quyền pháp nữ nhân kia dùng là Hồng Quyền, bắt nguồn từ Chu Tần, dương danh tại Đường Tống, thịnh hành tại bản triều, chia làm nhiều loại lưu phái. Lưu phái cô ta sử dụng là Tấn Hồng quyền, là một chi nhánh bên Sơn Tây, rất lợi hại, mấy kỹ năng thôn quê của ngươi, xách giày cho Tấn Hồng quyền cũng không xứng, đánh không lại người ta là chuyện đương nhiên."

Cao Sơ Ngũ ngẩng đầu liếc nhìn Trình Húc, có chút ủy khuất: "Hòa giáo viên, lần trước ngươi rõ ràng đáp ứng dạy ta võ nghệ, nhưng mấy ngày nay toàn dạy ta xếp hàng, xếp trận hình, còn chưa dạy ta một chiêu nửa thức nào."

"Ủy khuất hả?" Trình Húc cười: "Hắc hắc, ủy khuất là được rồi, phải có chút ủy khuất thì học mới nhanh, muốn đánh ngã nữ nhân kia không?"

Cao Sơ Ngũ: "Muốn!"

"Muốn là được rồi." Trình Húc cười hắc hắc: "Hồng Quyền tuy lợi hại, nhưng Tấn Hồng lại không phải chi nhánh lợi hại nhất, chân chính lợi hại là Hồng Quyền Thiểm Tây Quan Trung ta, hừ hừ, vừa hay ta lại biết Quan Trung Hồng Quyền, ngươi muốn học không?"

Cao Sơ Ngũ mừng rỡ: "Ta muốn học."

Trịnh Đại Ngưu cũng mừng: "Ta cũng muốn học."

Trình Húc đáp: "Vậy thì đi thôi, chúng ta đưa dân đoàn tới thôn Trịnh gia đi, trốn bên đó lén lút luyện Hồng quyền. Mọi người cùng vụng trộm trở nên mạnh mẽ, sau đó cho mọi người kinh ngạc chơi."

Dân đoàn lại hành động, xếp thành một hàng dài, sau đó chạy về hướng thôn Trịnh gia.

Lý Đạo Huyền mừng thầm trong lòng: Rất tốt! Có tinh thần rồi, như vậy mới có thể mạnh lên, sau đó bảo vệ các người tí hon khác.

Ơ?

Y đột nhiên phát hiện, trong đội sửa đường đằng xa, tên nạn dân mới tới tự xưng là Thỏ đại gia kia đang ngừng việc trong tay, đứng xa xa nhìn vị trí Hình Hồng Lang giao thủ với Cao Sơ Ngũ,

thật lâu không thể dời ánh mắt đi.

Đưa camera gần lại, có thể thấy được vẻ mặt đầy hâm mộ, đầy hướng tới của hắn: "Hay thật, luyện qua đúng là có khác, ta có thể mạnh như bọn họ thì tốt rồi."

"Bộp!"

Đội trưởng đội sửa đường gõ vào đầu hắn một cái: "Mới tới đừng lười biếng, nếu không sẽ không phát tiền công cho ngươi."

Bát Địa Thỏ "ui da" một tiếng, quay đầu lại: "Ta làm việc ngay đây, làm việc ngay đây."

Đám người ồn ào bắt đầu chậm rãi yên tĩnh lại, các thôn dân hóng chuyện tình yêu cũng bắt đầu giải tán, chỉ còn lại một số thôn dân muốn bán hàng cho Hình Hồng Lang, vẫn còn vây quanh bọn buôn lậu muối.

Hình Hồng Lang lấy lại Yêu đao của mình về rồi đeo bên hông, liếc nhìn Cao Sơ Ngũ lấm lem bụi đất theo dân đoàn chạy ra xa, nàng "hừ" một tiếng, tay trái lén lút xoa xoa khớp xương bên nắm tay phải.

Nắm tay phải của nàng hơi đau. Tên to con đáng chết kia, cơ thể rất rắn chắc, đánh hắn một trận mà tay mình cũng đau nhức. Kẻ này chỉ biết kỹ năng ở nông thôn, chưa từng chính thức luyện quyền pháp, nếu để hắn học một bộ quyền, vậy lão nương không cẩn thận...

Hình Hồng Lang cảm giác áp lực như núi: Chết tiệt! Nam nhân thật sự là trời sinh chiếm tiện nghi so với nữ nhân, ta đã liều mạng rèn luyện, nhưng cứng đối cứng thì thể trạng vẫn kém xa so với hán tử mạnh mẽ chân chính.

Nàng đang suy nghĩ viển vông, lại chợt thấy Cao Nhất Diệp đi tới trước mặt, mỉm cười với nàng.

Hình Hồng Lang chấn động: "Cô là lão đại của thôn này?"

Cao Nhất Diệp lắc đầu: "Không phải lão đại gì đâu, tôi chỉ là một cô gái bình thường."

Nàng vừa mới khiêm tốn xong, bên cạnh có một thôn dân đi tới: "Thánh nữ đại nhân, tối nay nhà tôi chuẩn bị nấu thịt kho tàu, có làm thêm một chén, giờ cơm chiều sẽ mang tới cho ngài."

Cao Nhất Diệp: "Ôi, sao lại không biết xấu hổ như vậy."

Thôn dân cười: "Ai da, những ngày lành này đều do Thiên Tôn ban tặng, ngài là thánh nữ của Thiên Tôn, chúng tôi hiếu kính ngài chính là hiếu kính với Thiên Tôn."

Cao Nhất Diệp khước từ không được, thôn dân kia vui vẻ rời đi.

Nàng lại quay đầu nhìn Hình Hồng Lang, nét mặt có chút xấu hổ: "Khụ... chuyện này..."

Hình Hồng Lang: "Thiên Tôn là lão đại của thôn này à? Cô là nữ nhân của hắn?"

Lời này vừa thốt ra, mặt Cao Nhất Diệp bỗng đỏ đến hai bên tai, cái gì vậy, vừa tới đã nói người ta là nữ nhân của Thiên Tôn, nữ nhân này nói chuyện thật là... quá... quá... quá, quá... cái kia... quá làm người ta hài lòng.

Nhìn sắc mặt của nàng, Hình Hồng Lang thầm nghĩ: Ta đoán đúng rồi, Thiên Tôn kia chắc là một tên thần côn. Cô gái này là nữ nhân của thần côn, xem ra thôn này cũng không phải lương thiện gì, chắc cũng giống kẻ buôn lậu muối như ta, chỉ làm trò lén lút.

Hình Hồng Lang: "Thánh Nữ có gì chỉ giáo?"

Cao Nhất Diệp: "Thiên Tôn bảo ta tới, bàn chút chuyện với

Hình cô nương."

Hình Hồng Lang: "Mời nói, rửa tai lắng nghe."

Cao Nhất Diệp nói: "Thiên Tôn nói, thiên hạ hạn hán, dân chúng lầm than, dẫn đến lưu tặc nổi lên tứ phía, thương lộ cũng bị tổn hại bảy tám phần, các loại vật tư không thể lưu thông, đây là một chuyện cực kỳ không tốt. Mà Hình cô nương có năng lực ở thời đại chiến loạn này, vào nam ra bắc tiếp tục buôn bán, là người rất giỏi."

Hình Hồng Lang mỉm cười, tán dương ta, xem ra là có chuyện muốn nhờ ta rồi, cứ nghe xem hắn cần ta làm gì.

Cao Nhất Diệp: "Thiên Tôn nói, mỗi lần Hình cô nương đến đây đều kích hoạt sức sống của thôn Cao gia, cho nên hắn hy vọng Hình cô nương có thể thường xuyên tới đây, nhập nhiều hàng hơn."

Lần này Hình Hồng Lang nghe hiểu rồi, Thiên Tôn này chỉ là muốn thương nhân thường xuyên đến đây thôi, đây cũng không phải chuyện lạ gì, trước kia nàng nhập hàng của mấy thương nhân bán muối, họ cũng hy vọng nàng thường xuyên tới lấy hàng, chỉ là, dựa vào cái gì?

Lão nương dựa vào cái gì mà lần nào cũng tìm ngươi lấy hàng? Phải có câu trả lời mới được.

Nàng đang nghĩ đến đây, liền nghe Cao Nhất Diệp mỉm cười nói: "Thiên Tôn nói, sau này cô nhập bao nhiêu hàng ở chỗ các thôn dân, hắn có thể lén lút trả thêm cho cô một thành chiết khấu."

Hình Hồng Lang nghe xong lời này, hơi sững sờ: "Chiết khấu?"

Cao Nhất Diệp gật đầu: "Tức là nếu cô thu một trăm cân đường của thôn dân, Thiên Tôn sẽ âm thầm tặng cô mười cân nữa."

Những lời này vừa lọt vào tai, Hình Hồng Lang không khỏi mừng rỡ.

Nàng nhập hàng ở thôn Cao gia vốn đã giá thấp, không ngờ còn có thể lấy không thêm một thành, mẹ nó quả thực là bánh nướng từ trên trời rơi xuống.

Chỉ là... Vì sao?

Vì sao Thiên Tôn này muốn làm như vậy chứ? Ta nhập hàng của thôn dân thì có quan hệ gì với hắn, chỉ vì muốn ta trở lại, hắn liền chịu thiệt lớn như vậy, chuyện này có lợi gì cho hắn?

Chương 145: SimCity 1628 bắt đầu rồi

Hình Hồng Lang không hiểu lắm.

Lý Đạo Huyền cũng biết nàng sẽ không hiểu.

Lưu thông hàng hoá mang lại tác dụng thúc đẩy phát triển rất lớn đối với một nơi, chỉ có người hiện đại mới có thể lĩnh hội sâu sắc.

Y muốn vương quốc tí hon của mình càng ngày càng phồn hoa, thì không thể tách được sự trợ giúp của thương nhân, nhưng giai đoạn hiện tại Thiểm Tây tặc phỉ khắp nơi, thương nhân nghiêm chỉnh căn bản không dám nhập Thiểm, nhập Thiểm rồi cũng chỉ hoạt động ở những nơi lớn như Tây An, huyện thành, sẽ không chạy đến địa phương nhỏ, thâm sơn cùng cốc như thôn Cao gia.

Chỉ có thể dựa vào dân buôn muối lậu.

Cao Nhất Diệp nói: "Thiên Tôn nói, nếu cô chịu thường xuyên đến thôn Cao gia nhập hàng, thôn Cao gia có thể chuẩn bị cho cô và thủ hạ một tòa nhà lớn, làm nơi dừng chân nghỉ ngơi mỗi lần cô tới đây, còn thoải mái hơn nhiều so với việc mọi người tự dựng lều vải, dãi gió dầm sương."

Hình Hồng Lang vui vẻ: "Đa tạ Thiên Tôn coi trọng! Nếu thôn Cao gia đã rộng lượng với họ Hình ta như vậy, ta cũng không thể xem hảo tâm của các ngươi thành lòng lang dạ thú được, sau này sẽ thường xuyên đến đây quấy rầy."

Cao Nhất Diệp: "Vô cùng hoan nghênh."

Đêm đó, Hình Hồng Lang đúng là vẫn ở lại thôn Cao gia, nhưng tòa nhà của nàng vẫn chưa chuẩn bị xong, đoàn người tạm thời chỉ có thể hạ trại nghỉ ngơi. Cũng may dân buôn lậu muối vào Nam ra Bắc, khổ nào mà chưa ăn qua, việc hạ trại cũng chỉ là việc rất nhỏ.

Đoàn người Hình Hồng Lang dựng trại ở tạm ngay cạnh hồ nước lớn của thôn Cao Gia, lấy nước nấu cơm, nghỉ ngơi một đêm, nghỉ ngơi ở đây an toàn hơn nhiều so với ở vùng đồng hoang dã ngoại, đoàn người đã lâu không được ngủ một giấc ngon. Sáng sớm ngày hôm sau Hình Hồng Lang liền lên đường, tiếp tục đi về phía Sơn Tây.

Cao Nhất Diệp ra tiễn Hình Hồng Lang rồi, có chút khó hiểu, không khỏi ngẩng đầu hỏi Lý Đạo Huyền: "Thiên Tôn, bình thường ngài tặng nhà cho các thôn dân, đều là nói tặng liền tặng, hiển linh ngay tại chỗ, từ trên trời đặt một căn nhà xuống, vì sao lần này không tại chỗ đưa nhà cho Hình Hồng Lang?

Lý Đạo Huyền mỉm cười nói: "Hình Hồng Lang còn chưa hiểu rõ ta lắm, nếu như hiển linh trước mặt nàng quá sớm, có khả năng nàng sẽ bị dọa sợ, sau này nàng sẽ không trở lại thôn Cao gia nữa."

"A, nhìn thấy Thiên Tôn hiển linh, hẳn là ngưỡng mộ sát đất, sau này thường tới thôn Cao gia bái kiến ngài mới phải, sao có thể sẽ sợ tới mức không tới nữa chứ?"

Lý Đạo Huyền nở nụ cười, chuyện này không cần giải thích cặn kẽ.

Con người là động vật cực kỳ phức tạp.

"Reng... reng... reng..."

Đột nhiên điện thoại vang lên, Lý Đạo Huyền che lại hộp tạo cảnh rồi cầm lấy điện thoại: "A, cô hai? Đã lâu không gặp, sao lại

gọi điện thoại cho cháu thế."

Cô hai là họ hàng của Lý Đạo Huyền ở nông thôn, trước đây không lâu khi gieo lúa vụ thu, Lý Đạo Huyền còn gọi điện thoại về, thỉnh giáo cô chuyện cách dùng phân hóa học và xử lý độ PH của đất.

Giọng của cô hai rất thân thiết: "Nghe bố cháu nói, tết năm nay cháu không có ý định về tham gia họp mặt gia tộc à, cô hai lo lắng cho cháu mà, vì sao không trở về?"

Lý Đạo Huyền liếc nhìn hộp tạo cảnh, việc này không thể nói, đành phải nói: "Cháu làm phát triển video trên mạng nên bận lắm, thật sự không thể về quê được, về quê là phải ở tới hơn mười ngày, có chút..."

Cô hai cười nói: "Biết cháu lo công việc, kiếm nhiều tiền rồi, còn cho bố mẹ 200 vạn mua nhà mới mà, họ hàng đều đang khen cháu đấy. Người bận rộn cũng không cần phải ở nhà mười mấy ngày, thì về một ngày thôi, ở đây người ta cho phép bắn pháo, cháu về một ngày bắn pháo với mọi người là được rồi cho vui, vậy không phải rất tốt sao?"

Nghe những lời cô nói đã nhắc nhở cho Lý Đạo Huyền.

Đúng rồi!

Nông thôn có thể mua được pháo hoa, mình vẫn đang muốn mua mấy thứ kia, vậy là có thể dễ dàng mua được rồi, không cần phải ở trong thành phố tìm con đường mua khác nữa.

Lý Đạo Huyền cười nói: "Vậy được rồi, cô hai chờ cháu nhé, cháu về bắn pháo với mọi người."

Thời gian mấy ngày trôi qua nhanh như chớp mắt...

Tết âm lịch đã đến!

Lý Đạo Huyền dậy thật sớm, mắt liếc nhìn vào trong hộp, cả thôn Cao gia tràn ngập trong bầu không khí hân hoan của ngày tết. Cao gia bảo như khoác thêm dải lụa đỏ thắm, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt, thôn làm công và thôn lao động cải tạo bên cạnh cũng đều bao phủ trong cảnh hân hoan.

Ngày lễ siêu cấp truyền thống quan trọng như vậy, dù là lưu tặc hay là quan binh thì đều phải an tĩnh lại, có lẽ cũng không xảy ra chuyện gì.

Lý Đạo Huyền đeo ba lô về tụ họp với bố mẹ, ngồi trên chiếc tàu hoả Lục Bì phát ra tiếng rầm rập, đưa y tới một trấn nhỏ nằm ở ngoại ô thành phố Song Khánh. Nơi đây ngay cả tàu cao tốc cũng không thông, chỉ có tàu hoả Lục Bì mới có thể đến được, nơi đây vẫn còn duy trì trạng thái nguyên sinh ở mức độ nhất định.

Quả nhiên, trên trấn có bán pháo!

Cơ hội mua được thứ này hợp pháp cũng không nhiều, một năm chỉ một lần, còn đừng hòng mua được ở trong nội thành.

Lý Đạo Huyền cũng không khách khí, gom hàng thôi!

Phong cách gom hàng không nhìn giá khiến ông chủ cửa hàng vừa nhìn đã nhận ra: "Thanh niên trong thành phố ấy à, chạy đến nông thôn chơi pháo đúng không?"

"Ha ha, đúng vậy, cháu tới nhà cô hai chơi pháo."

"Vậy chúc cháu chơi vui vẻ nhé."

Tối đến, người thân sum họp ăn bữa cơm tất niên, pháo được lấy ra nổ tung cả bầu trời đêm. Sáng sớm ngày hôm sau, Lý Đạo Huyền chào tạm biệt họ hàng, bước lên con đường trở lại thành phố.

Về thì giỏ không, lúc trở lại đầy một giỏ pháo. Để tránh phiền

phức, đến tàu hoả cũng không dám ngồi, đành bắt Uber tốn hết mấy trăm đồng tiền phí, lúc này mới mang theo đám bảo bối trở về nhà.

Vừa đến nhà, đương nhiên là nôn nóng khó dằn nổi ngồi xuống cạnh cái hộp.

[SimCity 1627] chơi vui thật, vậy phải mất ăn mất ngủ mà tiếp tục chơi. Không đúng, từ hôm nay trở đi, phải gọi là [SimCity 1628] rồi.

Năm Sùng Trinh thứ nhất, mùng 1 tết.

Thôn Cao gia năm mới bầu không khí mới!

Trước tết, Đàm sư gia mua rất nhiều thuốc nhuộm đỏ từ huyện thành trở về, phân phát cho các thôn dân sử dụng, khiến cho mùng 1 tết khắp nơi đều là người mặc quần áo đỏ chạy tới chạy lui trong thôn.

Trong tiếng cười nói vui vẻ, Lý Đạo Huyền liếc mắt liền thấy một tên không hoà hợp với mọi người đang luyện quyền trên sườn núi ở ngoài thôn.

Cao Sơ Ngũ!

Trời thì lạnh, hắn chỉ mặc một bộ áo bông rất mỏng, buộc chặt tay áo và ống quần,"hừ","hừ" không ngừng đánh vào không khí.

Thiểm Tây Quan Trung Hồng Quyền, 36 đơn thức.

Hắn chỉ mới học được mấy thức, chỉ lặp đi lặp lại luyện mấy thức này: Thiếp Tường Quải Họa, Mãnh Hổ Ba Bích, La Hán Phụ Bảo, Phán Quan Thoát Ngoa.

Trình Húc không nói sai, chỉ có chịu đủ ủy khuất, lúc tập võ mới liều mạng.

Cả thôn Cao gia cũng chỉ có Cao Sơ Ngũ mới luyện liều mạng nhất, ngay cả Trịnh Đại Ngưu cũng không theo kịp sự quyết tâm này của Cao Sơ Ngũ, có lẽ là vì Trịnh Đại Ngưu còn chưa gặp phải ái tình.

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi lặng lẽ cho Cao Sơ Ngũ một like.

Ơ?

Đột nhiên phát hiện một chuyện nhỏ ngoài ý muốn.

Ánh mắt Lý Đạo Huyền lướt qua một sườn núi, phía sau một tảng đá lớn y phát hiện một người, chính là nạn dân tự xưng "Thỏ đại gia", hắn ta đang trốn sau một tảng đá, từ xa nhìn trộm Cao Sơ Ngũ luyện quyền.

Cao Sơ Ngũ đánh một quyền, Thỏ đại gia liền vung một quyền theo, tựa như đang suy nghĩ động tác của một quyền kia.

Cao Sơ Ngũ đá ra một cước, Thỏ đại gia cũng đá theo một cước.

Lý Đạo Huyền nhìn khoái lắm, vui quá vui quá, thời cổ đại, học trộm công phu của người khác hình như là điều tối kỵ nhỉ? Loại người này bị bắt được bình thường là phải đánh đến chết.

Như vậy vấn đề tới rồi, ta cần vạch trần hắn không?

Trong lúc hắn chăm chú học trộm, mình dùng ngón tay chọc hắn một cái, có lẽ hắn sẽ sợ chết khiếp mất.

Chương 146: Trang bị quá độ

Lý Đạo Huyền dâng trào ý nghĩ nghịch ngợm gây sự, dù sao người trước mắt còn chưa tính là "người tí hon nhà mình", chỉ có thể xem như là "người tí hon bên ngoài".

Người tí hon bên ngoài là có thể thoả thích chọc ghẹo.

Lý Đạo Huyền thật đúng là thò tay vào, khẽ chọt một cái vào sau lưng kẻ tự xưng là "Thổ đại gia" kia.

Lúc này Bát Địa Thổ đang học lén Quan Trung Hồng Quyền, học rất kích động, đột nhiên cảm giác được sau lưng có một luồng sức mạnh vọt tới, đẩy hắn chúi dụi về phía trước, ngã bịch một tiếng như chó đớp phân.

Hắn kinh hãi không nhẹ, học lén bị người khác bắt được hay sao? Đây chính là bị đánh chết!

Bát Địa Thổ vô cùng khẩn trương, vội vàng dán đất lăn mấy vòng, trong miệng đã chuẩn bị sẵn lời cầu xin tha thứ, nhưng khi quay đầu nhìn lại, phía sau trống trơn, không có một ai.

Nếu như hắn là một thôn dân cũ của thôn Cao gia, hắn có thể đoán được là Thiên Tôn đang đùa với hắn, nhưng hắn là người ngoại lai, còn chưa hiểu rõ về "Đạo Huyền Thiên Tôn", tuy trong mấy ngày ở thôn Cao gia cũng nghe người ta nhắc đến Thiên Tôn rồi.

Nhưng hắn còn chưa tận mắt trông thấy Thiên Tôn hiển linh, cũng bán tín bán nghi, hiện tại đương nhiên cũng không nghĩ ra Thiên Tôn đang trên đầu mình.

Bát Địa Thỏ cảnh giác nhìn về sau lưng cả nửa ngày, lại nhìn trái ngó phải, xác nhận không có gì, bèn bò dậy, phủi phủi cái mông, đem chuyện vừa rồi vứt đến chín tầng mây, tiếp tục cong mông lên nhìn lén Cao Sơ Ngũ.

Lý Đạo Huyền cười: Tên này còn dám học trộm? Mới vừa rồi đảo mắt đã quên mất rồi sao? Thần kinh to cỡ nào? Được, lại cho ngươi thêm một lần.

Y lại vươn tay ra, khẽ chọt một cái vào sau lưng "Thỏ đại gia".

Bát Địa Thỏ lại một lần nữa cảm giác được một sức mạnh vọt tới, lại ngã bịch xuống đất như chó đớp phân. Hắn dán sát xuống đất lăn một hồi, trong nháy mắt đã trốn ra xa. Hắn quay đầu nhìn lại, mẹ nó, sau lưng trống trơn, không nhìn thấy gì hết.

"Ai? Ai đang trêu chọc Thỏ đại gia?"

Bát Địa Thỏ thoắt cái rút thanh kiếm rỉ tổ truyền của mình ra: "Ngươi ra đây, bổn đại gia cho ngươi nếm thử tuyệt chiêu, Thiên Thỏ Đoạn Bá kiếm."

Lý Đạo Huyền cười sằng sặc, lại vòng ngón tay ra sau lưng hắn, khẽ đẩy một cái.

Bát Địa Thỏ lại ngã cái bạch.

Lúc này hắn đã có chuẩn bị, trong nháy mắt té ngã, vươn tay chống xuống đất, xoay người nhảy lên, đồng thời vung thanh kiếm rỉ lên và chém mạnh về phía sau, nhưng Lý Đạo Huyền đã sớm rút ngón tay lại.

Một kiếm của hắn chém hụt, trái lại vì dùng sức quá lớn, xoay xong lần nữa ngã sấp xuống, bịch, lại ngã sấp mặt.

Lần này Bát Địa Thỏ biết mình đã gặp "cao nhân", chỉ sợ có một siêu cấp cao thủ đến vô ảnh, đi vô tung a, không thể trêu vào,

sủi gấp. Hắn thu kiếm lại, ủ rũ mà chạy xuống sườn núi.

Lý Đạo Huyền cười lắc đầu, muốn nhìn lén cũng được, trước tiên được ta tán thành là "người tí hon nhà mình", đến lúc đó, nếu ngươi muốn học chiến đấu thuật của quân đội, ta cũng có thể tìm video để cho ngươi xem.

Nghĩ tới đây, Lý Đạo Huyền đột nhiên tỉnh ngộ, à, tuy Hồng Quyền cũng rất tuyệt, là báu vật trong võ thuật truyền thống quốc gia, nhưng thuật chiến đấu của quân đội hiện đại mới là tuyệt kỹ giết người chân chính.

Truyền thống và khoa học, hai tay đều phải nắm, hai tay đều phải cứng.

Trước kia không làm được, nhưng hiện tại đã có Trình Húc, có thể làm thử.

Lý Đạo Huyền mở diễn đàn lịch sử quân sự thường lên, giấu tên đăng bài xin giúp đỡ: "Vị lão ca nào có video thuật chiến đấu của quân đội độ phân giải cao không? Loại mờ quá thì không cần."

Trả lời 1: Tôi có, dung lượng 64 'ghi', địa chỉ như sau...

Trả lờ 2: Đừng tin tên ở trên, địa chỉ đó là giả, ta vừa nhìn là biết, mẹ nó, lần trước chính là địa chỉ này, nói là lão sư nào đó, ta tải một ngày một đêm, kết quả là huynh đệ hồ lô.

Trả lời 3: Vẫn là để tôi làm người tốt đi, chọn tư liệu cá nhân của tôi, bên trong có địa chỉ, vào là tải được.

Lý Đạo Huyền cảm ơn ngươi, xong liền nhấn vào, video mười mấy GB, đúng là lớn thật, chọn vào download, để máy tính từ từ tải về.

Y lại quay đầu nhìn vào hộp, liền thấy Cao Nhất Diệp cũng bận một bộ áo bông đỏ, khuôn mặt đỏ bừng, không biết là đỏ vì lạnh

hay do chạy, đang lén lút trèo lên sườn núi, đến sau lưng Cao Sơ Ngũ, ghé sát vào tai hắn kêu "Oa" một tiếng.

Cao Sơ Ngũ luyện quyền đang chuyên tâm thì bị giật mình la toáng lên, suýt chút nữa ngã lăn ra đất, quay đầu nhìn thấy là Cao Nhất Diệp lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Nhất Diệp, muội hù chết ta rồi."

Cao Nhất Diệp cười ha ha một tiếng, lại đi về hướng sườn núi.

Lý Đạo Huyền cũng cười, lại khẽ gọi: "Nhất Diệp!"

"A? Thiên Tôn tới rồi?" Cao Nhất Diệp mừng rỡ ngẩng đầu lên: "Thiên Tôn, chúc mừng năm mới!"

Vậy mà được một người tí hon chúc tết, trong lòng Lý Đạo Huyền cũng rất ấm áp: "Hôm qua ta đi thăm bạn bè, mọi người có khỏe không?"

Cao Nhất Diệp: "A, Thiên Tôn đến nhà thần tiên khác chơi à, thôn Cao gia đều tốt, mọi người đều rất vui."

Lý Đạo Huyền: "Bây giờ ngươi đến Giếng Thợ một chuyến, ta có mấy lời muốn nói với Lý Đại."

Cao Nhất Diệp đáp lại một tiếng, liền vung chân nhanh chóng chạy về phía Giếng Thợ.

Dọc theo đường đi rất nhiều người chào hỏi Cao Nhất Diệp, thôn dân cũ, người làm công mới, thậm chí có mấy tội phạm cải tạo cũng hướng Cao Nhất Diệp phất tay, nàng nhất nhất đáp lại, rất nhanh đã chạy tới Giếng Thợ.

Tới trước lò rèn, thấy Lý Đại đang ở dưới mái hiên, suy nghĩ về cái lò xo hắn mới làm ra.

Mặc dù đã có lò xo của hộp quẹt Lý Đạo Huyền cung cấp cho

lần trước, nhưng Lý Đại nung đỏ nó, sau đó dùng sức rèn, làm nhỏ nó ra, lại quấn thành vòng tròn, cuối cùng làm ra lò so nhưng lại mất đi tính đàn hồi, khiến hắn nghĩ mãi mà không giải được.

Cái đồ chơi này trước khi nung rõ ràng co dãn, vì sao sau khi nung rồi lại không còn nữa, không thể hiểu được.

Khi Cao Nhất Diệp đi đến, hắn đang dùng hai tay đè bẹp lò xo mình mới làm ra, nhẹ buông tay, lò xo kia vẫn duy trì trạng thái bị đè bẹp, khiến cho hắn chán nản, buồn bực muốn khóc.

Cao Nhất Diệp: "Lý Đại, Thiên Tôn bảo tôi tới tìm ông nói vài câu."

Lý Đại vội vàng thu lại vẻ mặt nhăn nhó, hành đại lễ.

Lý Đạo Huyền thấy hắn làm lò xo không thành công, cũng không tức giận, hoặc có thể nói là đã hoàn toàn trong dự liệu. Tiến bộ khoa học chính là như vậy, mình cho hắn một hàng mẫu, chỉ là gợi ý cho hắn, cuối cùng hắn có thể thông qua hàng mẫu nghiên cứu ra được nguyên lý hay không, vậy thì phải xem tri thức của hắn có đổi mới được gì hay không.

"Lý Đại, ta nhớ ngươi từng nói ngươi biết làm Tam Nhãn Thần Súng?"

Lý Đại vội vàng đáp: "Đúng vậy, tiểu nhân biết làm cái đó."

Lý Đạo Huyền: "Ta thấy việc nghiên cứu hỏa súng kiểu mới của ngươi còn cần thời gian rất lâu, trước khi nó nghiên cứu ra, nếu như dân đoàn của chúng ta có thể sử dụng một số hỏa súng quá độ thì tốt rồi. Cho nên ta muốn ngươi dạy các thợ rèn khác chế tạo Tam Nhãn Thần Súng, sau này do bọn họ làm Tam Nhãn Thần Súng, mà ngươi lại tiếp tục làm hỏa súng kiểu mới của ngươi."

Lý Đại vội vàng nói: "Cẩn tuân pháp chỉ Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền: "Bây giờ ta ban cho ngươi một ít hỏa dược, ngươi quản lý tốt chúng nó, giao cho thợ rèn khác dùng để nghiên cứu Tam Nhãn Thần Súng."

Nói rồi, vừa động thủ tháo quả pháo ra, vừa nói: "Đúng rồi, hỏa dược của ta viên rất lớn, trước khi các ngươi sử dụng thì cần nghiền nhỏ ra trước mới có thể sử dụng, trong quá trình nghiền nát phải cẩn thận quản lý, đừng để mình bị thương."

Chương 147: Cha hắn thủy chung là cha hắn

Lý Đại: "Khởi bẩm thiên tôn, tại thế gian giới chúng tôi, làm hỏa súng và chế hỏa dược là do hai công tượng khác nhau hoàn thành, tiểu nhân chỉ phụ trách chế tạo hỏa súng, cũng không am hiểu điều phối hỏa dược, không dám nhận bậy công việc này, vạn nhất tiểu nhân có sơ suất gì, sợ rằng sẽ gây ra tai nạn, hậu quả nghiêm trọng."

Lời này khiến Lý Đạo Huyền nhớ tới "vụ nổ Thiên Khải", liền truy hỏi: "Ồ? Công tượng nào làm hỏa dược thế, ngươi gọi hắn tới đây, cứ để hắn phụ trách là được."

Lý Đại cung kính nói: "Triều đình phụ trách công tượng chế tạo và quản lý hỏa dược, tên là "Hỏa dược tác", bởi vì dân gian tư tàng hỏa khí là tội mưu phản, quản lý cũng cực nghiêm, bởi vậy triều đình trông coi "Hỏa dược tác" rất chặt, hiện tại thôn Cao gia chúng ta không có người nào."

Lý Đạo Huyền: "Trong huyện thành Trừng Thành có ai không?"

Lý Đại lắc đầu: "Cũng không có! Trong huyện Trừng Thành thỉnh thoảng cần dùng hỏa dược thì phải đến phủ Tây An điều tới."

Giờ thì Lý Đạo Huyền đã hiểu, chỉ có trong quan phường phủ Tây An mới có hỏa dược, hơn nữa chức nghiệp này được triều đình coi rất kỹ.

Xem ra, pháo tạm thời chưa thể sử dụng được.

Để đám người vừa không chuyên nghiệp lại nghịch ngợm trong thôn Cao Gia tới quản lý hỏa dược, không khéo lại làm ra một "vụ nổ Thiên Khải" ngay trong thôn, khiến người tí hon nhà mình tử thương thảm trọng, vậy thì nguy mất.

Khi chơi loại game như [SimCity] này, thường xuyên sẽ có một vài NPC không nghe lời khiến người chơi tức giận đến chảy máu não, Lý Đạo Huyền cũng không hy vọng mình đặt một quả boom vào cho các người tí hon nghịch ngợm có cơ hội làm mình bị chảy máu não.

Trước tiên vẫn phải phong ấn pháo hoa và pháo lại đã, đợi đến sau khi nhân tài chuyên nghiệp được dẫn tiến thì mới có thể tiến hành mở rộng ở phương diện này.

Nhân tài a!

Mỗi một lần thôn Cao gia tiến bộ đều cần một nhân tài tương ứng, không có nhân tài cũng chỉ có thể giậm chân tại chỗ, thật sự là tương đối phiền toái.

Vừa nghĩ tới đây, một góc tầm nhìn nhìn thấy bên ngoài thôn Cao gia lại có khách tới thăm.

Một chiếc xe ngựa đã chạy tới trước cửa bảo.

Là xe của Bạch Diên điều khiển, rèm xe kéo ra, Bạch phu nhân và Bạch công tử vén màn xe đi ra.

Thì ra, ngày hôm qua khi Lý Đạo Huyền về quê thăm người thân, Bạch phu nhân và Bạch công tử cũng trở về Bạch gia bảo tụ họp với Bạch Diên đón năm mới, đêm 30 cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên, ngày hôm nay lại do Bạch Diên tự mình lái xe, đưa mẹ con về thôn Cao gia.

Bạch Diên vừa mới dừng xe ngựa lại, cũng bất chấp vợ con mình, liền vung chân chạy vào trong bảo.

Hắn là người quen cũ của Cao gia bảo, lính gác tự nhiên cũng sẽ không ngăn hắn, ngược lại còn ở trên tường bảo lớn tiếng chào hỏi: "Bạch tiên sinh, có chuyện gì mà vội vàng thế? Cần ta giúp ngươi gọi Tam quản sự không?

Bạch Diên: "Ngươi quá chậm, ta tự đi một mình."

Cứ thế chạy thẳng vào phòng nghị sự của 9 sảnh 18 giếng.

Lúc này, Tam Thập Nhị đang ở trong phòng nghị sự nghiên cứu danh sách vật tư của thôn Cao gia, liền thấy Bạch Diên xông thẳng tới và túm lấy cánh tay Tam Thập Nhị: "Nhanh nhanh nhanh, đưa cho ta một bộ thiên thư mười hai quyển [Số Học Tiểu Học] từ lớp 1 đến lớp 6."

Tam Thập Nhị ngẩn ra hai giây, sau đó bỗng nhiên hiểu ra: "Ha! Bạch tiên sinh, số học của ngươi bị con trai nghiền ép rồi?"

Lời này vừa thốt ra, khuôn mặt của Bạch Diên liền biến thành màu gan lợn.

Không sai!

Hắn bị con trai giáo dục rồi.

Ngày hôm qua đêm 30 tết, Bạch phu nhân đưa Bạch công tử trở về Bạch gia bảo, cùng Bạch Diên ăn bữa cơm đoàn viên. Hai cha con đã lâu không gặp nhau, Bạch Diên đương nhiên muốn kiểm tra tình hình học tập của con trai mình.

Sau khi thuận miệng hỏi một chút mấy phá đề bên trong Tứ Thư Ngũ Kinh, lại đổi chủ đề chuyển tới quân tử lục nghệ. Ngươi hiểu mà, Bạch Diên dăm ba câu là không rời được quân tử lục nghệ, không chuyển đến đề tài này mới là chuyện lạ.

Hai cha con hàn huyên vài câu, sau đó Bạch công tử liền nói dạo gần đây mình đang học số học, hơn nữa học cũng không tệ

lắm, rất có chút đắc ý.

Bạch Diên vừa nghe: "Số? Ồ! Đây không phải sở trường trò hay của cha con hay sao! Môn Số của quân tử lục nghệ này cha rất chú ý đấy. Được, cha liền kiểm tra con Số thế nào."

Sau đó hai cha con bắt đầu chiến đấu.

Cộng trừ nhân chia, gà thỏ cùng lồng gì đó, hai cha con chiến lực lượng ngang nhau.

Không ngờ Bạch công tử không nói võ đức, soạt một cái ném ra phân số của lớp 3 tiểu học quyển thượng, lập tức khiến Bạch Diên ngây người.

Bạch công tử thừa thắng xông lên, lại ném ra số thập phân của lớp 3 tiểu học quyển hạ.

Cộng trừ nhân chia phân số và số thập phân, hỏi ngươi có sợ không?

Tuy Bạch Diên cũng có thể tính toán cho ra kết quả cuối cùng, nhưng mà dùng cách tính của hắn là rất chậm, không nhanh bằng con trai mình, cuối cùng môn nghệ "Số" trong quân tử lục nghệ này không hề cân nhắc mà gạch bỏ.

Bạch Diên là người sĩ diện, sao có thể chịu được bại bởi con trai, uy nghiêm của người cha còn cần hay không?

Vì vậy mới sáng sớm mùng 1 tết hắn tự mình lái xe, sử ra "Ngự" trong lục nghệ đưa vợ con đến Cao gia bảo, sau đó ném mẹ con hai người ở cửa bảo không quan tâm nữa, còn mình thì vội vàng chạy vào tìm Tam Thập Nhị đòi tài liệu số học.

Tam Thập Nhị cũng mừng lắm: "Bạch tiên sinh này, trò giỏi hơn thầy, cái này cũng không có gì phải lo lắng, bại bởi con trai nhà mình, cũng không phải bại bởi người ngoài, không mất mặt,

không mất mặt."

Bạch Diên giận dữ: "Nói bậy! Ta còn chưa có già, Bạch gia bảo còn chưa đến lúc giao cho con trai ta tới nói chuyện, há có đạo lý đang còn tráng niên liền nhận thua con trai? Mau đem mười hai quyển thiên thư của [Số Học Tiểu Học] giao ra đây."

Tam Thập Nhị cười như ma làm, nhưng vẫn dẫn theo Bạch Diên đi tới nhà kho lưu trữ sách, nơi này xếp đầy một kho sách.

[Bính âm Hán ngữ], [Số Học Tiểu Học], trong đó còn phân lớp, phân quyển thượng hạ, rất đầy đủ.

"Thiên thư, tất cả đều là thiên thư!"

Bạch Diên soạt một cái nhào vào trong đống sách, chỉ trong chốc lát đã lục ra nguyên bộ [Số Học Tiểu Học], ôm vào trong lòng như bảo bối, ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha ha ha ha, số học thiên thư mười hai quyển, đều vào tay ta, không cần mấy ngày, môn "Số" trong quân tử lục nghệ này, ta có thể tu đến trình độ tiên giới rồi. Nhân gian giới không ai có thể xứng làm địch thủ của ta, ha ha ha."

Lý Đạo Huyền thấy con hàng này kiêu ngạo như thế, cũng không khỏi bật cười, muốn đả kích hắn một chút, liền mở miệng nói: "Nhất Diệp, đi nói cho Bạch Diên, con đường số học, mênh mông như biển, trên tay hắn chỉ là số học tiểu học, bên trên còn học số học trung đọc, số học đại học... Còn đủ để hắn học."

Cao Nhất Diệp vội vàng chạy tới chuyển lời.

Bạch Diên đang ngửa mặt lên trời cười to, nghe được lời của Cao Nhất Diệp, nhất thời sửng sốt, sau khi sửng sốt liền mừng rỡ: "Nghe ý của Thiên Tôn là, nếu ta học hết mười hai quyển trên tay này, hắn còn có thể ban cho ta các loại thiên thư như số học trung học, số học đại học càng lợi hại hơn?"

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi nở nụ cười: Bạch Diên này, góc độ suy nghĩ vấn đề thật đúng là lạc quan. Ta muốn đả kích hắn, kết quả ngược lại hắn càng nhiệt tình hơn.

Bạch Diên lại ngửa mặt lên trời cười to: "Vậy ta nhất định phải mau chóng học hết mười hai quyển thiên thư trên tay, sau đó Thiên Tôn ban thưởng cho ta thiên thư lợi hại hơn, ta học hết toàn bộ, môn nghệ Số này sẽ đạt tới đỉnh cao, thiên hạ không ai ngoài ta, ha ha ha, để cho tiểu tử thúi kia biết, cha hắn thủy chung vẫn là cha hắn."

Chương 148: Thiên tôn chỉ lộ

Bạch Diên cảm tạ Thiên Tôn xong mới mang theo một đống "thiên thư", vui vẻ quay về Bạch gia bảo, lúc đi thậm chí quên cả chào hỏi vợ con, trong đầu chỉ có môn "Số" trong quân tử lục nghệ của hắn.

Cũng may đây là thời cổ đại, nữ tử có địa vị thấp, Bạch phu nhân cũng không nổi giận vì loại chuyện này. Nếu ở hiện đại, Bạch Diên không quỳ vài ngày trên tấm chà đồ là chuyện này sẽ không bỏ qua.

Lý Đạo Huyền vui vẻ nhìn Bạch Diên rời đi, trong lòng thầm nghĩ: Tốt lắm, ta đã chuẩn bị rất nhiều sách giáo khoa, sẽ chậm rãi thông qua người như Bạch Diên phân tán ra ngoài, khai chi tán diệp, cuối cùng sẽ có một ngày có kết quả.

Lúc này, Lý Đạo Huyền đột nhiên nghe được bên rừng trúc phía tây nam truyền đến tiếng người ầm ĩ, vội vàng dời sự chú ý qua đó.

Bên rừng trúc phía tây nam chính là vị trí của thôn làm công, nơi đó có hơn mười căn nhà bằng nhựa Lý Đạo Huyền đặt xuống, bố trí dọc theo bờ đá bên cạnh rừng trúc, hình thành một thôn trang nhỏ độc lập.

Rất nhiều thợ làm công từ bên ngoài đang tụ tập cạnh rừng trúc, tựa hồ đang tranh luận gì đó.

Lý Đạo Huyền cúi đầu nhìn xuống. Ở giữa vòng vây của mọi người có một người nằm đó, trên trán có máu, té xỉu trên mặt đất, xem ra giống như bị người ta đánh vỡ đầu.

"Đây là Thạch lão tứ a, hắn làm sao vậy?"

"Không biết, vừa nãy khi ta muốn tới chặt trúc làm rổ thì phát hiện Thạch lão tứ nằm trên mặt đất, trên đầu còn chảy máu.

"Ôi dồi, mau gọi đại phu."

"Thôn chúng ta nào có đại phu?"

Đám người hoảng hốt không thôi.

Đúng lúc này, Thạch lão tứ đang bất tỉnh trên mặt đất đột nhiên tỉnh lại, mở mắt ra, kêu "Ái da" một tiếng rồi lấy tay xoa đầu: "Con mẹ nó, lão tử bị cướp."

Hắn vừa mở miệng, đám người vây xem mới thở phào một hơi.

Thạch lão tứ làm vẻ mặt khó chịu: "Mới sáng sớm hôm nay, ta từ trong nhà mang theo một túi bột mì, một miếng thịt, muốn vào bảo tìm thợ rèn sư phụ tặng lễ để bái sư."

Mọi người vừa nghe liền hiểu, mùng 1 tết mang theo lễ vật đi chúc tết, sư phụ vui vẻ dạy cho bản lĩnh, không phải sẽ biến thành công tượng rồi sao? Tiền công không phải sẽ được bay cao, Thạch lão tứ thật thông minh, chúng ta sao lại không nghĩ tới chứ?

Thạch lão tứ: "Không ngờ vừa ra khỏi nhà không xa đã bị người kéo vào rừng trúc. Tiếp theo có bốn năm tên hung thần ác sát, cầm gậy uy hiếp ta, bảo ta giao ra mì và thịt trên tay, ta không chịu, chúng liền đánh ta một gậy rồi cầm đồ chạy mất, mẹ kiếp."

Mọi người nghe xong thì giật mình: "Lại có tặc phỉ tới rồi?"

"Không phải chứ, nạn thổ phỉ tại huyện Trừng Thành thật vất vả mới dẹp yên được."

"Trời ạ! Ta không muốn chiến tranh nữa đâu."

Đám người làm công rơi vào hỗn loạn.

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi nhíu mày, tiện tay mở app camera giám sát ra, lọc hết video từ rạng sáng đến hiện tại ra. Rừng trúc này vừa vặn ở bên cạnh mép hộp, trong video chỉ có thể nhìn thấy rìa rừng trúc, có thể nhìn thấy bên trong có bóng người lắc lư, nhưng lại thấy không rõ chi tiết cụ thể.

Một người làm công mở miệng nói: "Mọi người đừng ồn ào, xảy ra loại chuyện này, chúng ta nên báo cáo với Tam quản sự, để trong bảo phái ra dân đoàn đến quản lý đúng không?"

Một người khác lắc đầu nói: "Chúng ta là thân phận gì? Chỉ là người làm công từ ngoài thôn đến, có thể giống người bản thôn trong bảo sao? Dân đoàn làm sao có thể quản chuyện của chúng ta được?"

"Chuyện này... có lý..."

Đám thợ làm công có vẻ xoắn xuýt.

Lý Đạo Huyền nghe thế cũng cảm thấy thương tiếc cho những "người tí hon bên ngoài" này, bọn họ đường xa mà đến cũng chỉ vì tìm một miếng cơm ăn ở thôn Cao gia, đã đặt mình vào vị trí rất thấp, sống cẩn thận dè dặt, rất sợ chén cơm của mình bị đập bể, ngay cả chuyện này cũng không dám báo cáo lại trong bảo.

Loại tâm tính này, thật sự khiến người ta khó chịu.

Lý Đạo Huyền đang định gọi Cao Nhất Diệp tới quản chuyện này, đột nhiên, có một người nhảy ra từ trong số các thợ làm công, ăn mặc rách nát, bên hông treo một thanh kiếm rỉ sét, chính là "Thổ đại gia" lén học Cao Sơ Ngũ luyện quyền.

Bát Địa Thổ ra mặt rồi!

Bát Địa Thổ tự nhận mình là một hảo hán, tại thời điểm này

há có đạo lý không ra mặt. Hắn soát một cái đứng đến chủ vị, lớn tiếng nói với một đám thợ làm công đang vẻ mặt bàng hoàng: "Các huynh đệ, không nên bối rối, trong bảo có thể ra tay giúp chúng ta hay không trước không bàn tới, chính chúng ta chẳng lẽ không thể ra tay sao?"

Mọi người sửng sốt: "Ngươi là..."

Bát Địa Thỏ đắc ý nói: "Lão tử tên là Bát Địa Thỏ, cũng chỉ mới tới làm công được có mấy ngày, thế nhưng lão tử khác với các ngươi. Lão tử gặp chuyện chưa bao giờ sợ."

Mọi người: "..."

Bát Địa Thỏ lớn tiếng nói: "Các ngươi còn không nhìn ra sao? Đây căn bản không phải là lưu khấu hay tặc phỉ gì cả, mà là một đám xuẩn tặc đến cướp đồ vật thôi, các ngươi sợ cái rắm à?"

Mọi người nghị luận ầm ĩ.

Bát Địa Thỏ: "Tất cả im miệng, đừng om sòm, nghe bản thỏ gia nói đây, mấy người các ngươi cầm lấy gậy, mấy người các ngươi cũng cầm lấy, sau đó đi theo thỏ gia. Chúng ta đi cướp đồ của Thạch lão tứ về, thuận tiện dạy dỗ đám xuẩn tặc kia một trận, cho chúng sợ không dám quay lại nữa. Bằng không hôm nay chúng cướp của Thạch lão tứ, ngày mai lại tới cướp của Trương lão ngũ ngươi, sao chúng ta còn sống nổi nữa!"

Mọi người vừa nghe được lời này, có lý a!

Nếu không dạy dỗ đám tặc này, sau này chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể bị người kéo vào rừng trúc đập cho một gậy, còn sống được sao?

Đám người lập tức hành động, cầm lấy gậy. Chỉ chốc lát sau, mười mấy hán tử võ trang hoàn tất, rồi Bát Địa Thỏ vung tay lên: "Đi theo bản thỏ gia."

Có người hỏi: "Thỏ gia, ngươi có biết tặc nhân trốn đi nơi nào không?"

Bát Địa Thỏ nghe thấy thật có người gọi mình là Thỏ gia thì càng đắc ý hơn, cười ha ha một tiếng: "Bản thỏ gia có kinh nghiệm giang hồ phong phú, chỉ cần nhìn vết chân trên mặt đất là có thể nhìn ra được bọn họ đi đâu."

"Báo cáo Thỏ gia, không tìm thấy dấu chân tặc tử. Khắp nơi trên mặt đất ở đây đều là đá."

Bát Địa Thỏ câm nín.

Xấu hổ trong ngoặc kép!

Hình ảnh động!

Lý Đạo Huyền cũng thích thú, vui đấy, ta tới giúp các ngươi một tay.

Y đưa tay ấn loạn lên hai nút "Tây","Nam", nhanh chóng di chuyển tầm nhìn, giống như lúc đang chơi [StarCraft], trên bản đồ đã mở ra sương mù chiến tranh tìm kiếm một con chó của tộc Zerg vậy.

Chẳng mấy chốc y đã tìm được.

Năm tên hán tử quần áo lam lũ đang núp ở phía sau một sườn núi nhỏ. Họ đang nhặt chút củi khô để nhóm lửa, xem ra là chuẩn bị nướng thịt mới cướp được từ chỗ Thạch lão tứ.

Lý Đạo Huyền chuyển tầm nhìn tới phía trên không rừng trúc, rồi thò tay vào hộp vẽ một mũi tên lớn trên mặt đất ngay trước mặt đám thợ làm công.

Lúc này Bát Địa Thỏ còn đang đực mặt ra, không tìm thấy dấu chân, không biết làm thế nào để lần theo, đột nhiên nghe được

tiếng ầm ầm vang lên, đất đá trên mặt đất bị một lực lượng khổng lồ nhìn không thấy xốc lên, trên mặt đất, một mũi tên rất to chỉ về phương xa...

Đám thợ làm công tới đã lâu lập tức hoan hô: "Thiên Tôn chỉ dẫn cho chúng ta rồi."

Chỉ có một mình Bát Địa Thỏ là ngây ra: "Ơ ơ? Vừa rồi là... thiên tôn hiển linh à?"

Chương 149: Bắt tới lao động cải tạo đi

Thời gian Bát Địa Thỏ đến thôn Cao gia còn chưa lâu, tuy rằng đã sớm nghe thôn dân nói tới Thiên Tôn, nhưng chưa từng tận mắt thấy Thiên Tôn hiển linh, vẫn có chút nửa tin nửa ngờ, rơi vào trạng thái bán tín bất tín.

Mà lần này, coi như là lần đầu tiên hắn tận mắt chứng kiến Thiên Tôn hiển linh.

Trên mặt đất là một mũi tên lớn, lực lượng lớn thế nào mới có thể đẩy loạn thạch đầy đất ra, vẽ nên một mũi tên to như vậy a.

Bát Địa Thỏ bỗng nhiên nhớ lại, lúc mình nhìn lén Cao Sơ Ngũ luyện quyền, bị thứ gì đó đẩy ngã từ phía sau... đó... Đó không phải là...

"A a a!"

Bát Địa Thỏ sợ tới mức nằm rạp xuống đất, giống như một đứa bé bị mẹ dùng thước tre đánh cho một trận sau đó quỳ trên mặt đất nhận sai: "Thiên Tôn, ta sai rồi, ta không nên học trộm công phu của người khác, xin hãy tha cho tiểu nhân đi."

Lý Đạo Huyền đã sớm dạy dỗ hắn rồi, một tội không phạt hai lần, liền cười rút tay về.

Bát Địa Thỏ quỳ rạp trên mặt đất đợi mấy giây, thấy Thiên Tôn không có giáng tội mới thở phào nhẹ nhõm, lại xoát một cái nhảy dựng lên: "Các huynh đệ, đi cùng bản thỏ gia nào, có Thiên Tôn chỉ đường, chúng ta nhất định phải đoạt lại đồ vật của Thạch lão tứ."

Sĩ khí của đám thợ làm công lập tức dâng cao: "Thiên Tôn phù hộ!"

Bát Địa Thỏ xung phong đi đầu, vọt tới hướng đầu mũi tên chỉ, đám làm công thì đuổi theo phía sau. Đầu mũi tên chỉ một đoạn đường, rồi lại khẽ chuyển phương hướng, chỉ dẫn đám người Bát Địa Thỏ đi thẳng tới phía sau sườn núi.

Từ xa Bát Địa Thỏ đã nhìn thấy, phía trước có mấy người đang nhóm lửa chuẩn bị nướng thịt. Hắn hét lớn một tiếng: "Này, xuẩn tặc từ đâu tới, dám đánh người của thôn bọn ta, còn cướp đồ của bọn ta. Ăn một kiếm của bản đại gia."

Hắn xoát một cái rút kiếm rỉ ra và giết tới.

Người bên đống lửa sợ hết hồn, vội vàng đứng lên, nắm lấy mộc côn.

Bát Địa Thỏ hai ba bước đã tiếp cận, hét lớn một tiếng: "Thiên! Thỏ! Đoạn! Bá! Kiếm!"

Kiếm rỉ trên tay vung lên, đại khai đại hợp, một kiếm chém xuống...

Kiếm quang chưa tới, chân đã vướng phải tảng đá, ngã sấp mặt.

Đám thợ làm công phía sau ào tới, có mấy người đã giẫm lên lưng hắn chạy qua...

Đợi đến lúc Bát Địa Thỏ kêu "Ai u" xong mới đứng dậy, phát hiện các thợ làm công đã đánh ngã năm tên tặc kia trên mặt đất và khống chế được rồi, Thạch lão tứ từ trong bụi cỏ xách ra thịt và túi bột mì của hắn, ôm thật chặt vào trong ngực.

Bát Địa Thỏ câm nín.

Còn tưởng rằng mình bêu xấu, sẽ bị mọi người coi thường, nhưng không ngờ, đám thợ làm công vẫn quay đầu lại, nhìn hắn với ánh mắt dò hỏi: "Thỏ gia, mấy tên xuẩn tặc này đã chế ngự rồi, đồ vật cũng cướp về rồi, kế tiếp chúng ta nên làm gì?"

Ồ? Vẫn còn gọi ta là Thỏ gia à?

Bát Địa Thỏ tinh thần chấn động, cầm kiếm rỉ đi tới trước mặt năm tên trộm.

Hắn trừng mắt nhìn mấy tên trộm kia hồi lâu, lúc này mới nói: "Mấy người các ngươi, đói bụng không có đồ ăn, cho nên mới tới cướp chúng tôi sao?"

Năm người kia sợ hãi cúi đầu, trong năm nay, cướp đồ ăn của người ta, bị người ta đánh chết cũng là đáng đời, bọn họ sợ vừa mở miệng đã bị những người này loạn côn đánh chết, nên không dám nói.

Bát Địa Thỏ: "Hảo hán giang hồ, cướp của người giàu chia cho người nghèo đó là chuyện bình thường, nhưng các ngươi lại cướp của người nghèo là không đúng rồi. Các ngươi xem đi, các ngươi xem đi..."

Hắn kéo Thạch lão tứ lại, chỉ cho năm người kia thấy: "Vị huynh đệ này cũng là người nghèo, quần áo trên người hắn rách rưới thế nào, chút lương thực trong tay chính là lễ bái sư để bái sư học nghệ, sao các ngươi có thể nhẫn tâm cướp đồ của hắn? Nếu thật muốn cướp thì vào kinh thành, cướp hoàng đế lão nhi đi, vậy ta sẽ coi các ngươi là năm hảo hán, kính các ngươi ba phần."

Năm người cúi đầu, vài giây sau đã có một người bất cứ giá nào rồi, phản bác lại: "Ngươi lợi hại như vậy, sao không đi cướp hoàng đế lão nhi đi? Chỉ biết bảo chúng tôi đi?"

Bát Địa Thỏ nghẹn lời rồi.

Vấn đề này khiến hắn ngẩn ra, được thôi, vốn dĩ hắn định đi theo Vương nhị đại ca đánh khắp thiên hạ, cuối cùng cướp của hoàng đế lão nhi luôn, nhưng tới thôn Cao gia này rồi, không biết vì sao lại đi làm công.

Ờ nhỉ, chuyện này là sao?

Bát Địa Thỏ ta là hảo hán vang danh, sao lại ở chỗ này làm công?

Kiếm rỉ trên tay rơi keng xuống đất, Bát Địa Thỏ ôm đầu ngồi xổm, tinh thần ô nhiễm tăng 999, trong thời gian ngắn sẽ không cách nào suy nghĩ được gì nữa.

Đám thợ làm công thấy "người nói chuyện" của mình ngồi xuống, trông có vẻ như không thể trông cậy gì nữa, vẫn là tự mình thương lượng nên làm thế nào vậy: "Này, Thạch lão tứ, bọn họ đánh ngươi, ngươi nói xem phải làm sao bây giờ."

Thạch lão tứ: "Hả? Ta... ta nào có tư cách."

"Ngươi cứ nói là đánh bọn họ, hay là nên thả cho họ đi."

Thạch lão tứ: "Thiên tôn... chắc đang ở trên trời nhìn đấy, chúng ta phải hỏi ý kiến của Thiên tôn mới đúng."

Mọi người đều mong đợi nhìn bầu trời.

Nhưng Lý Đạo Huyền cũng không muốn hạ chỉ thị, nếu loại chuyện vớ vẩn này mình cũng phải quản, về sau bản đồ mở rộng, còn không phải phiền chết sao? Bản thân các người tí hon cũng phải động não nhiều hơn mới được.

Mọi người không đợi được Thiên Tôn hạ lệnh, vậy thì chỉ có thể tự mình động não rồi, phải động não à, nghĩ nghĩ nghĩ, bóng đèn trên đỉnh đầu Thạch lão tứ "tách" sáng lên: "Có rồi! Lao động cải tạo! Những người thôn lao động cải tạo, không phải là người

phạm tội sao? Bọn họ đang dùng lao động để trả lại tội nghiệt của mình! Năm người này, phải mang về, ném vào thôn lao động cải tạo."

Những người còn lại mừng rỡ: "Có lý, nên làm như thế."

Vì vậy, mọi người áp giải năm tên tặc nhân chuẩn bị trở về, đi qua bên cạnh Bát Địa Thỏ, nhìn thấy hắn còn đang quỳ trên mặt đất, trông có vẻ rất mê mang, Thạch lão tứ vội đưa tay kéo hắn một cái: "Thỏ gia, chúng ta trở về thôi."

Bát Địa Thỏ hàm hồ đáp lại một tiếng, bộ dạng thất hồn lạc phách nhặt lên thanh kiếm rỉ sét tổ truyền, đi theo mấy người làm công trở về thôn Cao gia.

Lý Đạo Huyền thấy bọn họ đã đưa ra phán đoán chính xác, trong lòng cũng rất cao hứng, như vậy là đúng rồi, ta làm mẫu cho các ngươi đã đủ rồi, các ngươi phải hiểu cách tự mình mở rộng tư duy, sau này cứ dùng hình thức như vậy để xử lý những kẻ làm điều phi pháp. Sau này sẽ chậm rãi, hình thành một quan niệm pháp chế với hình thái mới cùng loại với [Đại Minh luật].

Quan niệm pháp chế là thứ không thể thiếu được!

Có câu nói rất hay: Ngày nay khi đi trên đường, người đi đường bên cạnh không loạn đao chém về phía ngươi, không phải bởi vì mỗi người bọn họ đều là thánh nhân, mà là vì bọn họ đều đang bị pháp luật ước thúc.

Mấy người làm công áp giải năm tên trộm vào trong thôn, đưa đến cửa bảo, sau khi báo cáo với Tam Thập Nhị việc của năm tên trộm này, Tam Thập Nhị nghe xong cũng có cái nhìn như vậy: "Được, ném năm người bọn chúng vào thôn lao động cải tạo đi."

Đám làm công áp giải năm tên trộm tới cửa thôn lao động cải tạo, một cước đá bọn họ vào, sau đó liền mặc kệ.

Năm tên trộm đứng ở cửa thôn lao động cải tạo, vẻ mặt bối rối, còn tưởng mình lành ít dữ nhiều, không biết vì sao, bây giờ bị người ta ném ở chỗ này không ai quản.

Có chuyện gì thế?

Năm người không biết nên làm gì, cũng không biết có nên chạy trốn hay không.

Đang lúc nghệch mặt ra, một tên tội phạm cải tạo phất tay gọi bọn họ: "Năm người các ngươi tới lao động cải tạo đấy à? Ta thấy đám thợ làm công đó đá các ngươi vào đây, lại đây đi, lão tử là người tốt, sẽ dạy các ngươi quy củ của nơi này."

Chương 150: Thôn Cao Gia phát triển

Đoàn người Hình Hồng Lang sau khi rời thôn Cao gia, một đường đi về hướng đông, qua huyện Hợp Dương, vụng trộm vượt qua Hoàng Hà, tiến vào trong tỉnh Sơn Tây, lại một đường vội vàng đi về phía đông, không bao lâu sau đã đi tới phủ Bình Dương.

Phủ Bình Dương cũng chính là huyện Lâm Phần hiện tại, lĩnh 6 châu, 28 huyện. Phía đông phủ giáp Thượng Đảng, phía tây là Hoàng Hà, nam thông Biện, Lạc, Bắc cản Tấn Dương.

Đó là nơi nhiều chiến tranh.

Bình Dương phủ phồn hoa, thương lữ rất nhiều, tuy kém phủ Tây An, nhưng cũng là nơi xuất hàng cực tốt.

Hình Hồng Lang đi tới nơi này, đương nhiên muốn kiếm lớn một vố. Hàng tốt nhập từ thôn Cao gia phải lập tức lấy ra bán gấp, không mất bao lâu, hàng hóa đã bán sạch sẽ, trên người lại có thêm một đống vàng bạc đồng tiền.

Thế là lại phải về thôn Cao gia nhập hàng rồi.

Hình Hồng Lang dẫn theo ba bốn mươi thủ hạ rời khỏi phủ Bình Dương, dự định quay về thôn Cao gia, vượt qua Hoàng Hà trở lại cảnh nội Thiểm Tây, xuyên qua huyện Hợp Dương. Khi đến một thôn nhỏ thì đột nhiên nhìn thấy trên sơn đạo phía trước có mấy dân chúng vô cùng chật vật chạy tới.

Có người vừa chạy vừa la hét: "Chạy mau, giặc tới rồi, giặc nhiều lắm, chạy mau..."

Các cư dân trong thôn lập tức trốn về nhà mình, đóng cửa lại.

Trong thôn thoáng cái đã thanh tĩnh lại, chỉ còn lại Hình Hồng Lang và ba bốn mươi tên buôn lậu muối thủ hạ của nàng.

Hình Hồng Lang: "Lần này thì tốt rồi, trở thành bia ngắm."

Một câu tự giễu nàng còn chưa nói hết, đằng trước có mấy trăm tặc binh ầm ầm lao tới, ăn mặc lẫn lộn, vừa nhìn đã biết là loại bạo dân tạm thời tụ tập. Thủ lĩnh là một tên to con, vẻ mặt dữ tợn, trông rất hung ác.

Tên to con này vừa nhìn đã thấy ngay đám người Hình Hồng Lang dễ khiến người ta chú ý.

Một nữ nhân cưỡi ngựa, phía sau còn có ba bốn mươi hán tử đi theo, ăn mặc không quá kém, xem ra chính là loại người có chút tài vật.

To con nhếch miệng nói ồm ồm: "Các huynh đệ, lên! Phen này chắc chắn có thể kiếm lớn."

Hình Hồng Lang: "Con mẹ ngươi, dám đến cướp lão nương."

Thủ hạ đổ mồ hôi: "Lão đại, giới tính không đúng a."

Hình Hồng Lang tức giận trừng mắt nhìn hắn ta.

Bọn buôn lậu muối xoát xoát xoát, yêu đao ra khỏi vỏ.

Hình Hồng Lang cũng rút yêu đao của mình ra, cười to: "Lão nương vào Nam ra Bắc nhiều năm, vẫn là lần đầu tiên đụng phải không nói hai lời, đối mặt liền đi lên cướp, hiện tại lục lâm không có mấy hảo hán rồi, mẹ kiếp toàn là một đám thổ phỉ không có quy củ. Các huynh đệ, lên cho lão nương."

Đám buôn lậu muối nổi giận gầm lên một tiếng, vung đao giết tới.

Hai bên binh binh bốp bốp, lao vào nhau.

Lực chiến đấu của buôn lậu muối, há lại là một đám tặc binh bạo loạn tạm thời tụ tập có thể sánh bằng, nhân số tuy có chút cách xa, nhưng đám người Hình Hồng Lang lại chiếm thượng phong, không mất bao lâu liền đánh phản quân đầy bụi đất, chật vật bỏ chạy.

"Xì, một đám rác rưởi." Hình Hồng Lang làm một thủ thế khinh bỉ với đám tặc quân chạy trốn, lại đột nhiên phát hiện, tay áo bên phải đã đỏ bừng, máu tươi tí tách nhỏ xuống.

Ồ? Bị thương? Là bị lúc nào?

Năm Sùng Trinh thứ nhất, trung tuần tháng 1.

Nhân khẩu của thôn Cao gia lại mở rộng thêm không ít.

Nạn dân đến thôn Cao gia kiếm cơm càng ngày càng nhiều.

Chuyện này, đương nhiên huyện lệnh Trừng Thành Lương Thế Hiền biết, nhưng hắn cũng không để ý.

Lúc trước, khi Lý Đạo Huyền đáp ứng cho hắn lương thực cứu tế, Tam Thập Nhị và sư gia của Lương Thế hiền đã tiến hành trao đổi qua những chuyện liên quan tới cứu tế, khi nhắc tới chuyện thành lập điểm phát cháo ở các nơi, đã nói là sẽ đặt ở thôn Cao gia một điểm phát cháo.

Lương Thế Hiền nóng lòng cứu dân, đương nhiên sẽ không ngăn cản việc thiện như vậy.

Vì vậy, khi có rất nhiều nạn dân trong huyện thành truyền đến tin tức, nói Lý lão gia gia ở thôn Cao Gia phát cháo còn nhiều hơn ở huyện thành, có thể để cho người ta ăn no, lúc Lương Thế Hiền nghe được tin tức này chẳng những không tức giận, ngược lại còn có chút vui mừng.

Mấy tháng nay, Lương Thế Hiền ứng phó với những nạn dân này đã mệt mỏi lắm rồi, bây giờ bọn họ chủ động chạy tới thôn Cao gia ăn cơm, cũng có thể làm cho Lương Thế Hiền tiết kiệm chút sức lực, cớ sao lại không làm chứ?

Dưới tình huống như vậy, thôn dân của thôn Cao Gia không thay đổi nhiều mới là lạ.

Nhất là thôn làm công, nhân số tăng trưởng rất nhanh.

Lý Đạo Huyền không ngừng đặt xuống nhà bằng nhựa.

Về sau bên rừng trúc phía tây nam đã không đặt được nữa, Lý Đạo Huyền lại đành phải đặt một dãy nhà bên quan đạo ở biên giới tây nam, chỉ chớp mắt, bên tây nam cũng không đặt nổi nữa...

Trong lúc bất tri bất giác, xung quanh Cao gia bảo thế mà lại hình thành một "thôn trang vệ tinh". Thôn Cao gia trước kia chỉ có 42 người tí hon giờ đã biến thành trấn lớn hơn ngàn nhân khẩu.

Tầm nhìn của Lý Đạo Huyền trong lúc bất tri bất giác đã mở rộng không ít,"thôn Chủng gia" của Chủng Quang Đạo khởi sự tạo phản hiện tại cũng đã hiển ra ở bên ngoài vỏ hộp, ngoài ra còn có mấy cái thôn Trương gia, thôn Lý gia, mấy cái tên không quen thuộc cũng hiện ra ở bên ngoài vỏ hộp.

Nhân khẩu nhiều hơn, cần phải cung cấp cho họ công việc cũng nhiều hơn. Đây cũng là một chuyện rất phiền phức.

Lý Đạo Huyền cũng không có nhiều công việc để cung cấp cho bọn họ, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng chỉ có một biện pháp: "Làm đường! Tất cả nhân lực, đều đi làm đường!"

Lấy thôn Cao gia làm trung tâm, đường xi măng bắt đầu trải dài ra toàn bộ thôn trang xung quanh, thôn Trịnh gia ban đầu thì không nói, đường xi măng dẫn tới thôn Vương gia đã sắp có thể thông xe rồi, thôn Chủng Gia, thôn Trương gia, thôn Lý gia...

Đường xi măng của từng thôn trang đều đồng loạt bắt đầu lên kế hoạch.

Trong phạm vi mười dặm xung quanh thôn Cao gia, khắp nơi đều là công trường khí thế ngất trời.

Đến lúc này, Lý Đạo Huyền mới hiểu được vì sao con đường ở dưới lầu nhà mình cứ sửa suốt, các công nhân cần công việc a.

Hiện tại cần phải dùng đến xi măng đã nhiều hơn, Lý Đạo Huyền cũng không tiện đi vặt lông cừu của công trường nữa, tự móc tiền túi đi mua một bao xi măng về nhà, về phần cát thì y không cần quản, các người tí hon có thể tự đào cát sông.

Phàm là những việc mà bản thân các người tí hon có thể làm thì tận lực để họ tự làm, đó cũng coi như một biện pháp giải quyết vấn đề công việc.

Diện tích chiếm giữ lớn hơn, nơi Lý Đạo Huyền nhìn không thấy cũng thành nhiều hơn, tầm nhìn của y chỉ tập trung ở trên bầu trời Cao gia bảo thời gian dài, chỉ là thỉnh thoảng đi nơi khác tuần sát một vòng, hoặc là chuyển đến đồng ruộng các thôn khác làm mưa, trừ hai thời điểm này ra, y thích tập trung vào quan sát thôn Cao gia hơn.

Ở nơi không nhìn thấy thỉnh thoảng phát sinh chuyện gì, y cũng không thể bận tâm.

Có lúc y cũng không thể không cảm thán, cho dù là thần linh, cũng có thương sinh không chiếu cố được, chớ nói chi mình chỉ là phàm nhân.

Dưới tình huống như vậy, tầm quan trọng của dân đoàn càng lớn. Dân đoàn mà Trình Húc xây dựng hiện tại đã vượt qua một trăm người. Sáu mươi người mới tuyển chọn đều đến từ thôn làm công.

Thanh niên trai tráng nào ở thôn Cao gia thời gian dài, sau khi phẩm tính đạt được tín nhiệm thì sẽ được Trình Húc nhìn trúng, thu vào dân đoàn, một khi vào dân đoàn rồi thì sẽ không cần phải làm công nữa. Chẳng những ăn ngon, mà còn nhận được tiền lương hậu hĩnh.

Chỉ là... huấn luyện mỗi ngày đều rất mệt mỏi, người bình thường không thể chịu nổi nỗi khổ này. Sau khi huấn luyện xong còn phải đi tới chỗ thánh nữ đại nhân, nghe nàng giảng một số đạo lý làm người, đọc đi đọc lại một trăm lần: "Các ngươi là đầy tớ của dân chúng, phải hết sức quan tâm đến đời sống của dân chúng."

Chương 151: Câu chuyện tình yêu của Cao Sơ Ngũ

Bữa tối hôm nay của Lý Đạo Huyền là một phần lòng gà xào thập cẩm hết 68 đồng. Từ khi thông qua điêu khắc mini và làm video phát tài rồi, cấp bậc đặt mua đồ ăn của y cũng tăng vọt, từ cơm phần các loại thăng cấp lên món ăn ngon rồi.

Vừa ăn lòng gà vừa nhìn Trình Húc huấn luyện đoàn dân, rất thú vị.

Một trăm tí hon ngang dọc cách nhau hai mét, xếp thành một phương trận lớn.

Trình Húc lớn tiếng quát: "Đánh!"

Một trăm người tí hon liền đồng thời đánh một quyền về phía trước, miệng còn quát to một tiếng.

Trình Húc: "Đá!"

Các người tí hon lại đồng thời bước lên trước một bước,"quát", chân đá thật cao.

Trình Húc khá hài lòng, binh này luyện không tồi, hắc hắc, so với một trăm binh gà mờ trước kia của lão tử thì tinh thần hơn nhiều. Trước đây đám tàn binh kia gọi bọn họ huấn luyện, bọn họ liền kiếm cớ đùn đẩy, nói cái gì không lĩnh được quân lương, không có tiền ăn cơm, không có sức huấn luyện.

Nhưng dân đoàn của thôn Cao gia, mỗi một người đều được ăn ngon, tiền công rất cao, mệnh lệnh vừa đến, mỗi người đều tinh thần phấn chấn chấp hành, lúc huấn luyện cũng không lười biếng

chút nào.

Mang theo một đám thủ hạ như vậy, nếu lão tử lại gặp được Không Dính Bùn và Tả Quải Tử, hừ hừ, căn bản không cần suy nghĩ đến thái nãi nãi, trực diện ủi thẳng bọn chúng.

Gã đang nghĩ tới đây thì chợt có một đám người ôm Bát Địa Thỏ đi tới trước mặt.

Bát Địa Thỏ vừa thấy Trình Húc, tựa như chuột thấy mèo, trở nên sợ hãi, nhưng lập tức xốc lại tinh thần, lớn tiếng nói: "Hòa giáo viên, ta... ta là tới nhập bọn."

Trình Húc tức giận: "Nhập bọn? Lại dùng từ sai rồi, ngươi có thể cút."

Bát Địa Thỏ khẩn trương, vội vàng sửa lời: "Ta sai rồi, Hòa giáo viên, cho một cơ hội đi, ta chân tâm thành ý muốn gia nhập dân đoàn."

Trình Húc đảo cặp mắt trắng dã: "Lại chơi Thiên Thỏ Bá Đoạn Kiếm?"

"Không đúng!" Bát Địa Thỏ nói như đinh đóng cột: "Ngài nói sai rồi, là Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm."

Trình Húc nghẹn lời.

Trên trán bắt đầu nổi gân xanh, tâm tình vừa mới vui vẻ của Trình Húc liền bị Bát Địa Thỏ dẫm lên mặt đất, còn dùng đầu ngón chân xoay mạnh mấy cái.

Trình Húc siết chặt nắm tay: "Nếu không cút, ta đánh cho ngươi ba ngày không dậy nổi."

Bát Địa Thỏ sợ hết hồn: "Đừng! Đừng đừng! Lần này ta tới rất có thành ý, ngài xem, những thợ làm công sau lưng ta, bọn họ đều

là những người thành thật tin cậy nhất trong thôn làm công, bọn họ tới đây để bảo đảm cho ta."

Đám người phía sau hắn đồng loạt mở miệng: "Hòa giáo viên, thỏ gia tuy rằng có chút... khụ... nhưng hắn thật sự là người tốt."

Trình Húc lườm đám thợ làm công một cái, lại quay đầu nhìn Bát Địa Thỏ.

Ánh mắt hai người giằng co nhau giữa không trung.

Bát Địa Thỏ liền nằm phịch xuống đất: "Sư phụ, ngài hãy thu nhận ta đi, ta chân tâm thành ý muốn học võ nghệ, muốn trở nên nổi bật."

Trình Húc thở dài: "Thôi, đứng lên đi, đứng ở phía sau cùng đội ngũ, luyện theo mọi người."

Bát Địa Thỏ ngẩng đầu, vui mừng: "Đa tạ sư phụ! Ta nhập bọn rồi, cuối cùng ta cũng nhập bọn rồi, ha ha ha, ta nhập bọn rồi!"

Trình Húc giận dữ: "Gọi ta là giáo viên, không được gọi sư phụ. Cũng đừng nói nhập bọn, mấy lời giang hồ đó học được ở đâu?"

Lý Đạo Huyền trong lòng thầm vui: vui đấy, mức độ đáng sợ của con thỏ này vớ vẩn có thể vượt qua cả Trịnh Đại Ngưu và Cao Sơ Ngũ, hai tên này tuy ngốc, nhưng cũng coi như nghe lời, con thỏ này lại là một siêu cấp lầy lội, ta thấy trên đầu Trình Húc chắc thường xuyên nổi gân xanh rồi.

Ngay lúc này, trên đường xi măng phía đông bắc đột nhiên xuất hiện một đoàn người, một con ngựa cao lớn đi đầu, đi theo phía sau là ba bốn mươi nam tử đang gánh đồ, Hình Hồng Lang lại tới rồi.

Thôn dân của thôn Cao Gia lập tức hoan hô: "Nữ hảo hán tới

rồi, mau mau, đem hàng có giá trị còn thừa trong nhà ra đây."

Cao Sơ Ngũ chấn động: "A! A! Hình cô nương tới rồi."

Trình Húc đang định mắng Cao Sơ Ngũ đã phân tán lực chú ý, đột nhiên nghĩ đến, dường như Thiên Tôn cũng rất thích hóng chuyện, lần trước khi Cao Sơ Ngũ đánh nhau với Hình Hồng Lang, Thiên Tôn còn đích thân hạ pháp chỉ.

Được rồi, Thiên Tôn lớn nhất, huấn luyện chỉ là chuyện nhỏ.

Trình Húc lớn tiếng nói: "Giải tán, tự do hoạt động thêm nửa canh giờ rồi tiếp tục huấn luyện."

Câu giải tán này vừa nói xong, Cao Sơ Ngũ lập tức chạy về phía Hình Hồng Lang.

Bát Địa Thỏ: "Này? Ta vừa mới tới, ta còn chưa bắt đầu học quyền đâu, sao đã kết thúc rồi? Dạy ta hai chiêu rồi mới giải tán, hai chiêu là được."

Không ai để ý đến hắn, quá đáng thương.

Lý Đạo Huyền thầm khen Trình Húc một tiếng, giải tán là rất đúng, Chương ba câu chuyện tình yêu của Cao Sơ Ngũ rốt cục cũng có thể canh tân rồi.

Chỉ thấy Cao Sơ Ngũ hớt hải chạy tới trước mặt Hình Hồng Lang, nhếch miệng nói: "Hình cô nương, cô lại tới rồi, tôi rất nhớ cô."

Hình Hồng Lang vừa nhìn thấy tên này liền đau đầu, là cái loại rất đau, nàng trợn trắng mắt: "Tâm trạng của ta đang không tốt, không rảnh để ý tới ngươi, lượn qua một bên đi."

Cao Sơ Ngũ: "Không sao, tôi để ý cô là được rồi."

Mọi người đều câm nín.

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi hít một hơi lạnh, lẽ nào hắn là thiên tài tán gái? Chỉ là chúng ta đã lầm tưởng hắn là kẻ ngốc? Nếu ta cũng dũng cảm giống như hắn, cô gái thầm mến thời Cao trung sao lại mất liên lạc khi tốt nghiệp, đến nay cũng chưa nói qua mấy câu.

Thanh xuân của ta, cảm giác đau đớn mơ hồ!

Cao Sơ Ngũ: "Hình cô nương, tôi lại có một cục sô cô la rất to này. Tôi muốn khiêu chiến cô lần nữa, cũng giống lần trước. Cô thắng, thì trả tiền cho tôi. Tôi thắng thì tặng cục sô cô la này cho cô."

Hình Hồng Lang đảo cặp mắt trắng dã: "Chỉ bằng thực lực đó của ngươi?"

Cao Sơ Ngũ: "Lần trước là tôi thua, nhưng mà những ngày gần đây tôi khổ luyện quyền pháp, lợi hại hơn rồi, Tam sư gia nói, cái này gọi là [Nay... đâu... bằng... xưa]."

Mọi người vây xem nghĩ thầm: Tuy chúng ta đều mù chữ, nhưng cũng cảm thấy từ này không đúng lắm.

Hình Hồng Lang giận dữ: "Là xưa đâu bằng nay, ngươi nói quỷ gì vậy?"

Cao Sơ Ngũ há hốc miệng: "Cái đó không quan trọng, tiếp tục đấu võ đi."

Các thôn dân đang bu quanh xem lại bắt đầu ồn ào: "Đấu võ! Đấu võ! Đấu võ!"

Những thôn dân sinh hoạt tương đối đơn điệu này, hiếm khi có chuyện vui chơi để xem, đương nhiên là hoàn toàn hóa thân thành người ham vui rồi, hóng chuyện là không bao giờ ngại chuyện lớn, họ chỉ điên cuồng hò hét.

Hình Hồng Lang hơi nhíu mày.

Một thủ hạ phía sau nàng đi tới, thấp giọng nói: "Lão đại, không thể đấu, tay của ngươi..."

Hình Hồng Lang hừ một tiếng, lập tức đẩy thủ hạ ra, xoay người đối mặt với Cao Sơ Ngũ: "Được! Đấu thì đấu! Ngày hôm nay phải đánh phục tên ngốc nhà ngươi, đỡ phải lúc nào cũng âm hồn bất tán."

Cao Sơ Ngũ nhếch miệng: "Sô cô la hôm nay tôi tặng chắc rồi."

Hình Hồng Lang cũng nhếch miệng: "Hôm nay ta trả tiền chắc rồi."

Người vây xem lũ lượt tản ra, để lại một không gian trống rất lớn.

Tầng lãnh đạo của thôn Cao Gia, Cao Nhất Diệp, Tam Thập Nhị, Trình Húc, Đàm Lập Văn, Vương tiên sinh, Bạch phu nhân, Bạch công tử, tất cả cùng ngồi xuống ở hàng trước, xếp hàng, ăn trái cây, bật mode xem kịch.

Đêm 30 tết cũng không vui như hôm nay.

Lý Đạo Huyền thấy cảnh tượng náo nhiệt như vậy, trong lòng thầm nghĩ: Toàn bộ đều thích hóng chuyện như vậy sao?

Không xong!

Quên một việc, là sản nghiệp giải trí, mãi cho đến bây giờ thôn Cao gia còn chưa có sản nghiệp giải trí, làm việc xong mọi người rảnh rỗi không có việc gì làm, nên mới có thể thích hóng chuyện như vậy.

Giống như trong game Civilization 5, thành trấn không có sản nghiệp giải trí, sẽ bởi vì "độ vui vẻ" không đủ, sức sản xuất giảm

xuống, thậm chí phát sinh bạo động, dẫn tới sức sản xuất tê liệt hoàn toàn.

Chương 152: Cô bị thương?

Tâm tư của Lý Đạo Huyền đã bay đến sản nghiệp giải trí, mà luận võ kén rể trong hộp, không đúng, bỏ đi hai chữ kén rể, lập tức sắp bắt đầu rồi.

Tay phải của Hình Hồng Lang giấu giếm cụp xuống, hơi hướng về phía sau, chỉ đưa một tay trái đến trước người.

Hiện tại Cao Sơ Ngũ cũng xong mấy thế cơ bản của Hồng Quyền, thấy động tác này của Hình Hồng Lang lại nhìn không ra đây là thức nào, thầm thấy khó hiểu: Trong Hồng Quyền có thủ thế như vậy sao? Hòa giáo viên còn chưa dạy ta! Chẳng lẽ Tấn Hồng Quyền của nàng và Quan Trung Hồng Quyền của ta học khác nhau rất lớn, trong Quan Trung Hồng Quyền không có một chiêu này?

"Tới rồi!"

Hình Hồng Lang biết Cao Sơ Ngũ sẽ không xuất thủ trước, cho nên bản thân phát động tiến công, bước một bước dài hướng về phía trước, vung quyền trái lên thẳng vào mặt Cao Sơ Ngũ.

Trong lòng nàng đã định ra đối sách, đã chuẩn bị sẵn mấy biến hóa kế tiếp, chỉ chờ tên ngốc này xuất thủ đỡ lấy nắm đấm của mình, sẽ ra chiêu tới tập, rất nhanh đánh bại hắn.

Nhưng mà Cao Sơ Ngũ quả thật xưa đâu bằng nay, một quyền của Hình Hồng Lang tới nhưng hắn không ngăn cản ngốc nghếch như lần trước, mà thân hình xoay tròn, không chỉ né tránh một quyền này, đồng thời còn phản kích lại một quyền.

Hình Hồng Lang thầm giật mình: Hồng Quyền! Động tác của

tên ngốc này mặc dù còn chưa quá tiêu chuẩn, nhưng đúng là Hồng Quyền không thể nghi ngờ.

Tay trái nàng đưa lên, binh binh liên tục ngăn chặn hai quyền của Cao Sơ Ngũ.

Sức mạnh của đối phương rất lớn, nàng cảm thấy cánh tay mình thiếu chút nữa bị tê dại, thầm kinh hãi: Không ổn, ta chỉ dựa vào một tay trái sẽ đánh không lại hắn.

Trong chiến đấu kiêng kị nhất là nghĩ ngợi lung tung, không nghĩ có lẽ còn có thể ngăn cản thêm mấy chiêu, vừa nghĩ lung tung, phản ứng liền chậm đi, Cao Sơ Ngũ một quyền bay vù tới, đánh vào vai Hình Hồng Lang, Hình Hồng Lang cũng vội vã giơ tay trái lên ngăn cản.

"Binh!"

Một quyền này va vào cánh tay trái của nàng, đánh cho đau nhức, Hình Hồng Lang lùi liên tiếp về phía sau mấy bước, dưới chân bị vướng, không ngờ ngã ngửa ra sau. Cao Sơ Ngũ lại truy kích tới, thoáng cái khiến nàng ngã xuống đất, áp chế hoàn toàn.

Lần này nàng đã không trở mình được nữa.

Mặc dù nàng cũng là nữ tử cường tráng, nhưng so với Cao Sơ Ngũ tướng tá cao to thì lại thua một bậc, giãy giụa vài cái cũng không tránh được. Còn không cẩn thận đụng phải tay phải, khiến nàng đau quá suýt nữa thốt ra tiếng.

Nàng đành phải thở dài: "Ta thua rồi!"

"Oa! Cao Sơ Ngũ thắng rồi!" Các thôn dân mừng rỡ.

"Thắng rồi!"

"Cao Sơ Ngũ đánh thắng nương tử rồi!"

Các thôn dân đồng loạt hoan hô.

Nhưng một tên buôn muối lậu bên Hình Hồng Lang lại lớn tiếng nói: "Không tính, các ngươi như vậy là không tính, lão đại..."

"Im miệng!" Hình Hồng Lang cắt đứt lời thủ hạ: "Đừng nói lời dư thừa."

Cao Sơ Ngũ vui vẻ giống như một đứa trẻ hai trăm cân: "Ha ha, ta thắng rồi, ta có thể tặng sô cô la cho nàng rồi, lần này không thể trả tiền cho ta rồi, ha ha."

Hình Hồng Lang yên lặng bóp chặt nắm tay trái.

Buôn muối lậu cũng ủy khuất cúi đầu.

Lý Đạo Huyền cảm giác được không bình thường.

Bầu không khí không bình thường!

Phản ứng này không giống như lần trước, cái loại sung sướng sau khi đánh xong một trận, bọn buôn muối lậu mỗi người thần sắc kỳ lạ, trận luận võ này khẳng định có vấn đề.

Y đang định xuất thủ can thiệp, dò hỏi nguyên nhân, thì Trình Húc đột nhiên đứng dậy, lớn tiếng nói: "Trận luận võ này, không tính!"

"Oanh!"

Mọi người đồng thời quay đầu nhìn về phía Trình Húc.

Hình Hồng Lang cũng quay đầu nhìn qua.

Cao Sơ Ngũ: "Này, Hòa giáo viên, vì sao không tính?"

Trình Húc bước tới chính giữa, nói với Hình Hồng Lang: "Tay phải của cô có thương tích."

Mọi người nghe vậy mới chợt hiểu ra, lại nghĩ tới, trận luận võ này từ đầu tới cuối, tay phải của Hình Hồng Lang đều giấu ở sau lưng, chỉ dùng một tay trái nghênh địch.

Cao Sơ Ngũ biến sắc mặt: "Xảy ra chuyện gì? Tay cô bị thương sao?"

Hình Hồng Lang: "Hừ! Có bị thương hay không là chuyện của ta, không quan hệ với luận võ, thua chính là thua. Lão nương hành tẩu giang hồ, chưa bao giờ mượn cớ để giải vây cho mình."

Cao Sơ Ngũ: "A, Cô bị thương tôi còn đánh cô! Tôi... tôi... oa... Không còn mặt mũi gặp người rồi..."

Cao Sơ Ngũ đột nhiên đẩy ra mọi người rồi chạy đi, nháy mắt không thấy nữa.

Mọi người đều câm nín.

Lần này "tầng lãnh đạo" của thôn Cao Gia đều ngồi không yên rồi, thoắt cái nhảy dựng lên. Cao Nhất Diệp tới nhanh nhất, nàng là nữ nhân, quan tâm tới vết thương của nữ nhân sẽ thuận tiện hơn, vội vàng kéo lấy tay Hình Hồng Lang: "Hình tỷ tỷ, tỷ bị thương gì? Chỗ ta có rất nhiều thần dược, vết thương trật đả hay vết thương đao kiếm đều có thể trị."

Hình Hồng Lang thấy sự tình đã bại lộ, cũng không che lấp nữa, thấp giọng nói: "Vết thương đao kiếm, ở trên cánh tay, không tiện lộ ra ở đây."

Thời đại này nữ tử không thể tùy tiện lộ cả cánh tay cho người khác nhìn, những nơi như cánh tay hầu như chính là vùng cấm.

Nghe nàng nói như thế, Cao Nhất Diệp thấp giọng nói: "Lát nữa đến phòng của ta, ta thoa thuốc cho tỷ, thần dược trên trời, vết thương sẽ lành rất nhanh."

Hình Hồng Lang: "Ừm!"

Trình Húc: "Thân thủ tốt như Hình cô nương mà cũng bị thương sao? Trên đường đã xảy ra chuyện gì?"

Hình Hồng Lang: "Ài, trên đường đi qua huyện Hợp Dương gặp phải một đám tặc phỉ, nhân số khoảng chừng 300, bên ta chỉ 38 người, lấy ít địch nhiều, mặc dù thắng nhưng mọi người ít hoặc nhiều cũng bị thương."

"Huyện Hợp Dương?"

Mọi người giật nảy mình, huyện Hợp Dương cũng gần đây.

Thôn Cao Gia ở vào vùng sát biên giới thuộc quản hạt của huyện Trừng Thành, đã rất gần với huyện Hợp Dương. Mà thôn Trịnh Gia càng gần hơn, hầu như nằm ở biên giới giữa huyện Trừng Thành và huyện Hợp Dương, về hướng đông một bước là có thể đi vào huyện Hợp Dương, về hướng tây một bước là có thể đi vào huyện Trừng Thành.

Nghe nói huyện Hợp Dương xuất hiện tặc phỉ, vẻ mặt mọi người lập tức trở nên khó coi.

Nhất là các thôn dân của thôn Trịnh Gia.

Trịnh Đại Ngưu là người đầu tiên nhao nhao lên: "Không xong rồi, nếu huyện Hợp Dương có tặc thì nhà chúng ta nguy hiểm mất. Lúa mì vụ thu đã sắp thu hoạch rồi."

Lý Đạo Huyền cũng khẽ nhíu mày.

Thôn Trịnh Gia cách thôn Cao Gia một con đường sáu dặm, mặc dù y có thể trong nháy mắt chuyển tầm nhìn qua bên kia, nhưng phần lớn thời gian y vẫn dùng để trông bên thôn Cao Gia, không thể nào liên tục chuyển qua chuyển lại được.

Tặc tử có thể tới hay không, không biết; tới lúc nào, không biết; tới bao nhiêu, vẫn là không biết.

Một khi mình sơ ý, lúa mì đã sắp thu hoạch của thôn Trịnh Gia có khả năng sẽ bị tặc quân giẫm đạp hoặc là thiêu hủy.

Đây không phải vấn đề tổn thất một chút lương thực, chỉ là đang hạn hán thật vất vả mới trồng ra lúa mì, nếu bị phá hư thì quá khiến người đau lòng.

Đừng nói thôn dân sẽ đau lòng, cả Lý Đạo Huyền cũng không thể chấp nhận được.

Được thôi, là lúc xuất động thủ đoạn hiện đại hoá tới giải quyết vấn đề này rồi.

Lý Đạo Huyền đi ra ngoài, bắt xe tới chợ hoa chim chóc động vật lớn nhất bên cạnh nhà, ở đây chuyên bán các loại hoa cỏ cây cối, mèo chó con sâu cái cá, cùng với đủ loại thiết bị để hỗ trợ nuôi bọn chúng.

Chương 153: Hồ cá không đáy

Lý Đạo Huyền đi một vòng quanh chợ hoa chim thú, rất nhanh tìm được một cửa hàng bán hồ cá.

Hồ cá lớn nhỏ đủ loại, làm rất đẹp.

Lý Đạo Huyền đưa tay sờ lên một cái hồ cá, chậc, rất tốt, thủy tinh dày mấy mi-li-mét, rắn chắc chắn.

Vì để cho người mua có thể thoải mái xem cá trong hồ, thủy tinh mặc dù dày nhưng trong suốt, thoạt nhìn giống như không hề tồn tại vậy. Nếu như dùng để làm cánh cửa ở cửa hàng, phát dán lên đó một tờ cảnh báo "cẩn thận thủy tinh", bằng không khẳng định sẽ có người va phải.

Thấy Lý Đạo Huyền đang nghiêm túc nghiên cứu thủy tinh, ông chủ cửa hàng liền hiểu ngay, người này không phải là xem cho vui, rất rõ ràng có ý muốn mua, vội vàng bước tới, khuôn mặt niềm nở: "Cậu đẹp trai, mua hồ cá hả? Cậu tìm đúng chỗ rồi, hồ cá chỗ tôi là đẳng cấp cao nhất trong chợ này."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Quả thật, tôi cũng rất hài lòng."

Chủ tiệm mừng rỡ: "Vậy cậu muốn cái nào?"

Lý Đạo Huyền: "Tôi muốn một cái... hồ cá không đáy."

"Phốc!" Chủ tiệm thiếu chút nữa muốn hộc máu: "Cậu nói cái gì? Hồ cá không đáy? Đó không phải là bốn mặt thuỷ tinh làm thành một cái vòng tròn sao? Làm sao để chứa nước? Không có nước làm sao nuôi cá? Giỡn với tôi đấy à? Hồ cá không đáy là không có rồi, tôi không bán được."

Lý Đạo Huyền: "Tôi thành tâm muốn mua, cần 20 cái! Nhanh làm ra đi, tôi trả cho ông thêm 10%."

Chủ tiệm thoắt cái khôi phục lại dáng tươi cười của dân buôn bán: "Đơn giản thôi, tôi làm chảy keo thủy tinh là có thể lấy đáy hồ ca ra rồi. Làm ngay cho cậu luôn, bảo đảm mỗi cái hồ cá đều không có đáy, ha ha ha, hồ cá vốn không cần đáy. Cậu là người hiểu nuôi cá, nuôi cá phải thành thạo như cậu thì mới nuôi tốt được."

Ông chủ thao tác tại chỗ, đốt chảy keo thủy tinh rồi lấy đáy hồ cá ra, một cái hồ cá đang đẹp liền biến thành một cái vòng tròn do mấy tấm thuỷ tinh ghép thành.

Trong bụng ông ta chắc đang chửi xối xả tên ngốc này, nhưng biểu hiện ra lại bình tĩnh như nước. Không mất bao lâu, 20 cái hồ cá không đáy lớn nhỏ đã được giao hàng.

To nhất dài hơn 10 xăng-ti-mét, nhỏ thì 10 xăng-ti-mét, tròn cũng có, vuông cũng có.

Lý Đạo Huyền còn trả thêm một khoản phí giao hàng.

Ông chủ liền tự mình lái xe, hóa thân thành Lalamove giúp y đưa 20 cái hồ cá lên lầu. Lúc gần đi còn nắm tay với Lý Đạo Huyền, ghé sát bên tai y thấp giọng nói: "Cậu đẹp trai, mấy ngày nữa nếu cá nhà cậu chết sạch, cần mua thêm cá và hồ cá thì nhớ đến chỗ tôi nhé."

Nói xong, nhanh chân bỏ chạy.

Lý Đạo Huyền trở lại bên cái hộp của mình, trước tiên liếc nhìn thôn Cao Gia. Lúc này Hình Hồng Lang đã theo chân Cao Nhất Diệp đi lên vọng lâu, hai cô gái đóng cửa sổ lại, sau đó thoa "thần dược" lên vết thương cho Hình Hồng Lang.

Cao Sơ Ngũ không biết đã chạy đi đâu để hối hận rồi.

Mà thôn dân khác thì đang giao dịch hàng hoá với dân buôn muối lậu.

Lý Đạo Huyền ấn vào "Thôn Trịnh Gia" ở bên ngoài hộp. Hình ảnh thoắt cái nhảy tới bầu trời thôn Trịnh Gia.

Giơ tay ướm thử bố cục ruộng đất ở bên ngoài thôn Trịnh Gia, ở trong đầu đem chúng nó phân chia thành mấy khu, sau đó lựa chọn một hồ cá không đáy kích cỡ vừa vặn, nhẹ nhàng chụp lên một khu trong đó, lại khẽ ấn nó xuống, để cho thủy tinh cắm xuống đất một đoạn nhỏ, như vậy có thể phòng ngừa tặc quân đào đất chui vào rồi.

Lại chọn một khu khác, lại chụp lên một cái hồ cá khác.

Chẳng mấy chốc, sáu cái hồ cá đều được chụp lên.

Mấy khu ruộng đất lớn nhỏ của thôn Trịnh Gia đều được hồ cá không đáy thật to đậy lên. Rất tốt, Lý Đạo Huyền vỗ tay, xong rồi, giờ thì không cần lo lắng đám tặc từ bên huyện Hợp Dương không biết sao chạy qua đây chà đạp ruộng đất nữa.

Y lại điểm vào "thôn Cao Gia" một cái, tầm nhìn thoắt cái trở về thôn Cao Gia. Lúc này Cao Nhất Diệp và Hình Hồng Lang đã thoa thuốc xong, trên cánh tay phải của Hình Hồng Lang còn quấn vải trắng, chỉ băng bó đơn giản, nhìn phạm vi băng bó là biết vết thương rất nặng.

Nhưng trên mặt nàng không nhìn thấy chút đau đớn nào, trông vẫn rất hào hùng. Thảo nào vừa rồi không ai nhìn ra trên người nàng có thương tích, chỉ có Trình Húc từ trên động tác quyền pháp của nàng mới nhìn ra được một chút manh mối.

Cao Nhất Diệp: "Nếu Hình tỷ tỷ bị thương thì đừng chạy khắp nơi nữa, đợi vết thương trên cánh tay đỡ rồi sau đó hãy đi."

Hình Hồng Lang gật đầu, vừa rồi bại bởi Cao Sơ Ngũ khiến

nàng phát hiện sức chiến đấu của mình đã giảm sút rất nhiều. Nếu như không dưỡng thương tốt đã chạy khắp nơi, không khéo sẽ chết trong tay một xuẩn tặc nào đó, cho nên nàng cũng không cậy mạnh: "Đa tạ hảo ý của thánh nữ, vậy ta sẽ phải làm phiền thôn Cao Gia một thời gian rồi."

Cao Nhất Diệp mỉm cười nói: "Lần trước Thiên tôn đã đáp ứng với Hình tỷ tỷ, nếu tỷ chịu ở lại, chúng tôi sẽ chuẩn bị nơi ở cho tỷ. Tỷ xem, trên sườn núi bên kia..."

Sườn núi phía bắc thôn Cao Gia vốn là một nơi toàn là cây cối khô héo, không có vỏ cây, nhưng trải qua một phen lao động vất vả của các tội phạm cải tạo, những cây này đã bị chặt hết.

Vài ngày trước, Lý Đạo Huyền đã đưa một cái xẻng nhỏ vào trong hộp, ngay tại sườn núi phía bắc đào ra một cái gò đất, sau đó đặt xuống một dãy nhà bằng nhựa cứng cáp, đặt tên cho nó là "khu thương mại Cao gia".

Bên trong đó có một căn nhà lớn dành cho Hình Hồng Lang và các thủ hạ của nàng dùng để nghỉ chân. Mặt khác còn có một chợ bán thức ăn, xung quanh là một dãy nhà, có thanh lâu, quán trọ, tửu lâu, quán trà.

Đáng tiếc chính là, Lý Đạo Huyền vừa mới đặt xuống thì nhớ ra trong nhà nhựa không thể đốt lửa, cho nên tửu lâu, quán trà rất không thực dụng, sau đó vẫn phải để cho các người tí hon tự xây nhà bằng đá cho mình mới được. Hiện tại tửu lâu, quán trà bằng nhựa chỉ có thể bài biện cho đẹp.

Về phần thanh lâu kia... Khụ khụ... Gạch bỏ gạch bỏ!

Hình Hồng Lang thấy khu nhà ở đủ mọi màu sắc trên sườn núi, trong bụng không khỏi nghĩ thầm: Thiên tôn chưa bao giờ từng lộ mặt này cũng là người hào sảng, xuất thủ rất chi là phóng khoáng. Thế nhưng trình độ thẩm mỹ này không dám khen tặng a, vì sao

lại biến ngôi nhà thành đủ mọi màu sắc sặc sỡ như thế? Quá sức tưởng tượng rồi, vừa nhìn là biết không phải dạng đứng đắn gì.

Thổ tào thì thổ tào, có người tặng cho nhà không ở là không được.

Nàng rất nhanh liền dẫn các thủ hạ dọn vào nhà mới.

Toà nhà này xa hoa khí phái, rất đẳng cấp, đình đài lầu các, hoa viên giả sơn, cái gì cần có đều có.

Trong hậu hoa viên còn có một vườn hoa rất đẹp, mặc dù Hình Hồng Lang trông rất hào sảng, nhưng bên trong vẫn là nữ nhân, cũng thích hoa. Nàng đưa tay muốn hái một đoá hoa để thưởng thức, thế nhưng ngắt nửa ngày vẫn không đứt nhánh hoa, không có cách nào hái hoa xuống được.

Lúc này mới phát hiện vườn hoa này rất lạ lùng, không biết làm từ chất liệu cổ quái gì, không phải vàng không phải sắt cũng không phải gỗ, quả thật không có đạo lý.

Đêm hôm đó, Cao Sơ Ngũ tới đây, hắn khoanh tay đứng ở trước khu nhà bằng nhựa, cũng không dám gõ cửa, chỉ quay về hai cánh cửa bằng nhựa lải nhải nói xin lỗi hết nửa canh giờ.

Hắn cho rằng không ai nghe được, lại không biết đám buôn muối lậu luôn luôn cảnh giác, phía sau cánh cửa có lính gác, chúng đã sớm thông báo cho Hình Hồng Lang.

Hình Hồng Lang đứng ở phía sau cửa, nghe một hồi liền hừ một tiếng nói câu "nhàm chán" rồi trở về đi ngủ.

Chương 154: Pháp bảo trong suốt

Mặt trời vừa mới thức dậy, mới duỗi một cái liền có ánh nắng không thể che lấp lọt xuống hạ giới.

Mặt trời vừa đến, Xe Mặt Trời công cộng có thể khởi động rồi.

Hai tài xế xe công cộng mới nhậm chức vào vị trí của mình, hơn 20 thôn dân của thôn Trịnh Gia lần lượt lên xe, bắt đầu xuất phát đi về thôn.

Sáng sớm mỗi ngày ngồi xe về nhà làm ruộng đã trở thành một khâu không thể thiếu của các thôn dân Trịnh Gia, nhưng ngày hôm nay tâm tình của họ cũng rất nặng nề.

Tin tức Hình Hồng Lang mang đến thật không phải tin tức tốt gì. Huyện Hợp Dương một khi bùng lên phỉ loạn, tặc tử có thể sẽ chạy tới thôn Trịnh Gia bất cứ lúc nào, vậy hoa màu của họ sẽ... ài...

Thật vất vả thiên tôn mới mời được Long vương gia, giúp cho thôn Trịnh Gia khôi phục sinh cơ, bắt đầu từ mùa thu năm trước mọi người đã gieo trồng, cẩn thận chăm sóc ruộng lúa mì, dựa vào "phân tiên" do thiên tôn ban thưởng, năm nay lúa mì phát triển rất tốt, đợi đến mùa thu hoạch, mọi người sẽ có được thành quả tốt nhất từ trước tới nay.

Huyện Hợp Dương có tặc làm gì chứ!

Hai tài xế mới nhậm chức thật sự quá cẩn thận, lái xe rất chậm, con đường xi măng sáu dặm, chạy thời gian nửa nén hương

mới đến, các thôn dân không thể chờ đợi thêm nhảy xuống xe.

Cha của Trịnh Đại Ngưu là người đầu tiên chạy tới bên ruộng nhà mình, đang định đi xuống ruộng, đột nhiên trên bầu trời vang lên một tiếng chát, hình như có người ở trên bầu trời vỗ tay một cái.

Các thôn dân giật mình, vội vàng ngẩng đầu lên, chỉ thấy tầng mây tách ra và xuất hiện một tờ giấy, phía trên viết hai chữ to: "Cẩn thận!"

Hơn 20 thôn dân đều không biết chữ, thấy tờ giấy trên bầu trời lại không biết là ý gì, nhưng bọn họ biết, nếu thiên tôn đã cho chỉ thị, vậy nhất định là có lý do.

"Thiên tôn hạ pháp chỉ, nhưng không biết là pháp chỉ gì." Cha của Trịnh Đại Ngưu nói: "Mọi người mở to mắt một chút, cẩn thận để ý xung quanh, chẳng lẽ là giặc của huyện Hợp Dương sắp tới rồi."

Ông ta vừa nói thế khiến mọi người đều giật mình, động tác thoáng cái trở nên dè dặt hơn, đầu óc cũng trở nên sáng sủa hơn vừa rồi.

Nói đến cũng có duyên, đầu óc vừa sáng lên, lập tức liền cảm giác có gì đó không bình thường.

Ruộng nhà mình, thoạt nhìn sao có chút... bị nghiêng?

Không sai, bên mép ruộng hình như bị cắt đứt!

Mặc dù các thôn dân không có văn hóa gì, kiến thức không rộng, nhưng loại thường thức cuộc sống cơ bản nhất "mặt nước sẽ khúc xạ" là vẫn biết. Chỉ là biết nó như thế nhưng không biết tại sao nó lại như thế.

Cha của Trịnh Đại Ngưu lớn tiếng nói: "Oa, mọi người phát

hiện gì chưa? Có một bức tường trong suốt đang che ở phía trước ruộng."

Mọi người đương nhiên đều phát hiện.

Bức tường thuỷ tinh, nếu như không chú ý quả thật sẽ bỏ sót, nhưng chỉ cần thoáng chú ý là có thể thấy được.

Nếu là cư dân trong thành phố lớn là có thể nhận ra được đây là "ngọc lưu ly", thế nhưng các thôn dân Trịnh Gia lại không nhận ra cái này. Mọi người hai mặt nhìn nhau, vô cùng hoang mang: "Bức tường trong suốt là sao? Vì sao phải ngăn cản ruộng của chúng ta?"

"Tìm xem có lỗ đi vào hay không?"

Các thôn dân đi vòng quanh bức tường thủy tinh, đi hết một vòng vẫn không thấy cửa mà vào.

Giờ thì lại càng hoang mang!

"Rốt cuộc chuyện này là sao?"

"A! Ta nghĩ ra rồi, ha ha, ta nghĩ ra rồi." Cha của Trịnh Đại Ngưu đột nhiên cười rộ lên: "Đây là pháp bảo của thiên tôn thả xuống, thiên tôn dùng pháp bảo để vây ruộng của chúng ta lại, ngăn cản tặc tử của huyện Hợp Dương, để tránh bọn chúng phá hư ruộng của chúng ta."

Các thôn dân nghe nói như thế mới bừng tỉnh hiểu ra, vừa rồi thiên tôn hạ pháp chỉ chắc là nói cho chúng ta biết hắn đã thả xuống pháp bảo thôi?

Mặc dù không biết chữ, nhưng họ cũng nhìn ra được pháp chỉ của thiên tôn là hai chữ, không phải là hai chữ "pháp bảo" hay sao?

Các thôn dân được bắp đùi to đưa ra gợi ý, suy nghĩ trong

nháy mắt rộng mở: "Pháp bảo này là trong suốt, chỉ ngăn cản tặc tử, không ngăn cản ánh mặt trời, thật sự là lợi hại a."

"Pháp bảo chính là pháp bảo. Bức tường trong suốt này dày lắm, tặc tử cầm búa cũng không đập bể được."

"Để cho chúng nhìn thấy lúa mì của chúng ta tươi tốt nhưng ăn không được, cho chúng tức chết, ha ha ha ha."

"Này, chúng ta cũng vào không được, ngày hôm nay ta còn định làm cỏ mà."

"Cái này..."

Mọi người ngẩn ra.

Lý Đạo Huyền cố ý vẫn chưa động thủ, chờ bọn họ thảo luận đến chỗ này rồi, những chuyện cần suy nghĩ đã suy nghĩ tới nơi rồi thì mới bắt đầu động thủ, đưa tay vào trong hộp, nhẹ nhàng cầm lấy một cái hồ cá không đáy đưa nó ra ngoài.

Các thôn dân chỉ nghe có tiếng "ầm ầm", bức tường trong suốt đột nhiên bay lên bầu trời, bay vào tầng mây rồi biến mất không thấy nữa.

Cha của Trịnh Đại Ngưu hoan hô: "Ruộng nhà ta có thể đi vào rồi, ha ha, ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, thiên tôn đợi chúng ta tới mới thu pháp bảo lại, chờ khi chúng ta làm xong việc rồi đi, lại đem pháp bảo thả xuống."

Từng cái từng cái hồ cá được Lý Đạo Huyền thu lại.

Các thôn dân Trịnh Gia vội vàng chạy vào ruộng nhà mình, dùng tốc độ nhanh nhất làm xong công việc đã định ngày hôm nay, sau đó lui ra ngoài phạm vi ruộng đồng, cung kính quay về bầu trời hành lễ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của họ, khi làm xong việc chuẩn bị đi thì trên bầu trời lại có pháp bảo trong suốt hạ xuống, rầm rầm rầm một hồi, che đi toàn bộ đồng ruộng của thôn Trịnh Gia.

Các thôn dân Trịnh Gia hoan hô: "Thiên tôn phù hộ!"

Lần này các thôn dân đều cảm thấy chưa bao giờ lại yên tâm về ruộng đồng nhà mình như vậy, mỗi bước đi cũng trở nên nhẹ nhàng hơn, rất hài lòng leo lên Xe Mặt Trời công cộng trở về Cao Gia bảo...

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi mỉm cười, ngón tay ấn lên chữ "thôn Cao Gia" một cái, tầm nhìn lại chuyển sang.

Tất cả vừa trở về liền thấy được một trò hay.

Cao Nhất Diệp mặc một bộ y phục đoan trang, vẻ mặt nghiêm túc đứng ở đằng trước các dân đoàn.

Hơn trăm dân đoàn đều cung kính đứng đó, hai chân thẳng tắp, vẻ mặt nghiêm túc lắng nghe.

À, có một ngoại lệ... Bát Địa Thỏ!

Trong miệng Bát Địa Thỏ vẫn đang nhỏ giọng lầu bầu: "Cái gì đây, ta thật vất vả mới qua được nhiều lần khảo nghiệm để nhập bọn, vẫn chưa dạy ta quyền pháp đã bị kéo tới đây nghe giảng bài rồi."

Cao Nhất Diệp liếc mắt nhìn hắn: "Bát Địa Thỏ, ngươi mới tới đúng không?"

"Đúng vậy!" Bát Địa Thỏ bị điểm danh nhưng vẫn phải thu lại dáng vẻ lười nhác, vội vàng đứng nghiêm: "Bản thỏ... Mới nhập bọn một ngày."

Vốn muốn nói "bản thỏ gia" theo thường lệ, nhưng đối mặt với thánh nữ hắn thật sự không dám lỗ mãng, liền bỏ đi chữ gia.

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Mới tới không hiểu quy củ, ta không trách ngươi, nhưng nếu sau này còn biếng nhác như vậy, cho dù ta bỏ qua cho ngươi, thiên tôn cũng sẽ ra tay thu thập ngươi."

Lời này đã dọa được Bát Địa Thỏ: "Cái gì? Không nghe giảng bài còn bị thiên tôn tự mình xuất thủ? Nghiêm trọng thế sao, ta thấy thiên tôn đối xử với mọi người rất tốt, lúc Cao Tam Oa trốn học thiên tôn có thu thập nó đâu. Vì sao đến phiên ta thì lại gây thương nhớ rồi?"

Chương 155: Thiên tôn tức giận

Cao Nhất Diệp tỏ ra nghiêm túc: "Cao Tam Oa trốn học, đó gọi là trẻ con không hiểu chuyện, Thiên Tôn cười xong cũng sẽ bảo Cao Tam Nương thưởng cho nó một bữa măng xào thịt sợi. Dùng lời của Thiên Tôn để nói, đó gọi là cho nó một tuổi thơ đầy đủ. Mà dân đoàn chúng ta cũng không phải là chỗ để trẻ con chơi đùa. Ở nơi này tuyệt đối không cho phép ôm tâm tính chơi đùa, nhất là bài ta giảng còn quan trọng hơn so với những gì Hòa giáo viên dạy, nếu ngươi không lắng nghe, xúc phạm bất kỳ một điều gì trong đó, vậy thì sẽ theo quân pháp xử trí, tuyệt không nhân nhượng!"

Bát Địa Thỏ hốt hoảng, nhưng sâu trong nội tâm vẫn có chút không tin, phạm chút sai lầm nhỏ sao có thể dẫn tới Thiên Tôn tự mình giáng tội? Điều này không khỏi có chút khoa trương, Thiên Tôn lão nhân gia ông ta là thần tiên trên trời, quản biết bao nhiêu chuyện, cần gì phải nhìn chằm chằm vào một con thỏ nhỏ như ta?

Chắc chắn là Thánh Nữ doạ ta!

Lý Đạo Huyền nhìn vẻ mặt của hắn, biết chắc tên nhãi này không coi ra gì rồi.

Chuyện này không thể được!

Người nắm giữ lực lượng trong tay nhất định phải có phẩm tính tốt.

Nếu không, thiếu niên đồ long lại trở thành ác long.

Y mở nắp hộp ra, duỗi tay vào và đưa tới phía sau Bát Địa Thỏ.

Diệp Nhất Diệp thấy bàn tay của Thiên Tôn đã ở phía sau Bát Địa Thỏ, biết tên này sắp bị đánh rồi, không khỏi mỉm cười: "Bát Địa Thỏ, ngươi đã chọc cho Thiên Tôn tức giận, chuẩn bị nhận trừng phạt đi."

Bát Địa Thỏ thấy nàng cười, vừa rồi rõ ràng còn làm bộ mặt giáo huấn người, bây giờ đột nhiên lại mỉm cười, còn tưởng nàng nói đùa, hoàn toàn không để vào mắt.

Đúng lúc này, một luồng lực mạnh đột nhiên từ phía sau lưng đẩy tới.

Hắn căn bản vô lực chống lại, bị luồng lực đó đẩy bổ nhào về phía trước,"bịch" một tiếng ngã xuống như chó gặm phân.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn bị Thiên Tôn đánh!

Bị đánh kiểu này, cả thôn Cao gia chỉ có mình hắn được hưởng thụ qua, có thể nói là ân sủng độc nhất.

Bát Địa Thỏ sợ quá nằm rạp trên mặt đất không dám nhúc nhích, miệng thì kêu to: "Thiên Tôn tha mạng, ta sai rồi, ta sai rồi."

Cao Nhất Diệp cười ha hả: "Ngươi có biết mình sai ở đâu không?"

Bát Địa Thỏ: "Biết rồi, ta phải lắng nghe bài giảng của thánh nữ thật tốt, nghe bài giảng cho tốt."

"Được rồi, đứng lên đi."

Diệp Nhất Diệp thu lại nụ cười, trở lại vẻ nghiêm túc: "Tất cả mọi người đọc theo ta: Tất cả hành động đều nghe chỉ huy."

Dân đoàn đồng thanh nói: "Tất cả hành động đều nghe chỉ huy." Cao Nhất Diệp: "Phải là đầy tớ của dân chúng." Dân đoàn cùng đồng thanh đọc lại, âm thanh chấn động cả thôn.

Bát Địa Thỏ cũng thu hồi bộ dạng thờ ơ của mình lại, cũng theo người khác lớn tiếng đọc lại.

Mặc dù hắn một lòng nhập bọn muốn làm lục lâm hảo hán, nhưng hắn cũng xuất thân từ dân chúng nghèo khổ, nghe từng câu khẩu hiệu này, hắn đột nhiên cảm giác, những yêu cầu này rất có đạo lý, đều là chiếu cố dân chúng.

Nếu ta dựa theo những yêu cầu này làm thật tốt, vậy không phải trở thành một hảo hán sao?

Nghĩ như vậy, hắn hô lên rất hăng say.

Lý Đạo Huyền âm thầm gật đầu, rất tốt, thế này là được rồi. Một đội quân tốt, kỷ luật mới là linh hồn, còn sức chiến đấu, ta có thể giúp các ngươi bù đắp, nhưng kỷ luật là thứ muốn giúp cũng không được, chỉ có thể dựa vào bản thân họ.

Âm thanh cót két vang lên, cửa căn nhà bằng nhựa mở ra, Hình Hồng Lang đi ra, duỗi người một cái, cúi đầu nhìn thoáng qua cánh tay của mình, cảm thấy khôi phục rất tốt.

Trước khi tới thôn Cao gia, thuốc nàng dùng là phương thuốc của lục lâm, hiệu quả thực sự không tốt lắm, mấy ngày liền không thấy đỡ, thậm chí vết thương đã hơi lở loét. Ngày hôm qua sau khi cạo mủ, nàng lại dùng "thần dược" của Cao Nhất Diệp cho, cánh tay này thật đúng là đã thoải mái hơn nhiều.

Tinh thần phấn chấn hẳn lên!

Đứng trên sườn núi phía bắc, nhìn xuống thôn Cao gia, lập tức thấy dân đoàn đang đứng nghiêm chỉnh, nghe thánh nữ đại nhân răn dạy, sau đó thỉnh thoảng đồng thanh hô to: "Không làm hư hoa màu!"

"Không đùa giỡn phụ nữ!"

Hình Hồng Lang cảm thấy thú vị khi nghe khẩu hiệu này, dân đoàn của thôn Cao Gia thật thú vị, mới sáng sớm mà không luyện quyền pháp, lại luyện những khẩu hiệu kỳ quái này? Nghe kỹ thì những khẩu hiệu này cũng có chút đạo lý.

Nếu như thôn dân Cao gia có thể thực sự làm được những khẩu hiệu này, vậy sẽ tốt hơn nhiều so với những "lục lâm hảo hán" không có quy củ hiện tại. Xã hội ngày càng đi xuống, trên giang hồ đã không còn mấy hảo hán, chỉ có một đám ác tặc.

Cùng lúc đó.

Đệ nhất hảo hán nổi danh thiên hạ, Bạch Thủy Vương Nhị đang suất lĩnh 6000 nghĩa quân tiến lên phía bắc huyện Nghi Quân, xuyên qua cảnh nội huyện Lạc Xuyên. Tuần kiểm Lạc Xuyên đang định đến nghênh chiến thì chợt nghe Lạc Xuyên Không Dính Bùn từ núi Hoàng Long trở về, hướng tây đã tiến vào cảnh nội huyện Lạc Xuyên.

Binh lính trong tay tuần kiểm Lạc Xuyên không thể nhiều hơn tuần kiểm Trừng Thành Trình Húc, chỉ có một trăm binh tôm tướng cua. Nghe được tin tức hai lộ cường đạo hơn vạn đại quân xâm nhập, cả người như mất tri giác.

Nên đánh ai trước đây?

Trái lo phải nghĩ, vẫn phải đánh Vương Nhị trước. Chỉ cần giết chết Vương Nhị, bẻ gãy lá cờ đệ nhất thiên hạ phản tặc này, tất cả cường đạo đương nhiên đều sợ vỡ mật!

Mà bên kia...

Thiểm Tây đốc lương đạo Hồng Thừa Trù đã thu quân rời khỏi sơn khẩu Hoàng Long, hắn dù sao cũng là một người có gia nghiệp, công tác nghiêm chỉnh của hắn là đốc lương đạo, không phải thủ sơn đạo.

Đâu có thể suốt ngày đóng quân ở sơn khẩu Hoàng Long đề phòng tặc quân lẻn đi ra?

Hồng Thừa Trù vừa thu quân lui về, đại lộ từ núi Hoàng Long dẫn đến huyện Nghi Xuyên lại được thông thoáng, Nghi Xuyên Tả Quải Tử sao có thể không nắm lấy cơ hội này, vội vàng suất lĩnh tặc quân dưới trướng quay về huyện Nghi Xuyên, chuyển chiến tứ phương trong cái ổ của mình, cái này gọi là [Như cá gặp nước].

Toàn bộ Thiểm Tây vô cùng hỗn loạn.

Hình Hồng Lang nào biết bây giờ toàn bộ lục lâm hảo hán đều biến thành kẻ điên rồi. Ở thôn Cao gia, nàng chỉ cảm giác được không khí an bình, đang cất bước đi bộ xuống sườn núi phía bắc, đi đến giữa sườn núi thì đụng phải Trình Húc.

Trình Húc ôm quyền với nàng: "Hình cô nương."

Hình Hồng Lang thấy gã dường như đang nhắm vào mình, không khỏi lấy làm lạ hỏi: "Ồ? Hòa giáo viên tìm ta có việc à?"

Trình Húc mỉm cười: "Đúng vậy, muốn mượn hai người của Hình cô nương dùng một chút."

Hình Hồng Lang cực kỳ tò mò: "Thủ hạ của ngươi có một dân đoàn, còn có gần ngàn thôn dân có thể điều động bất cứ lúc nào, chỉ cần thánh nữ mở miệng, còn thiếu người dùng hay sao?"

Trình Húc đáp: "Người tuy nhiều, nhưng chẳng có lấy một ai dùng được."

Hình Hồng Lang: "Ngươi muốn người nào?"

Trình Húc: "Thám báo!"

Những lời này vừa lọt vào tai, Hình Hồng Lang bừng tỉnh hiểu ra.

Thì ra là thám báo!

Thám báo, từ xưa đến nay đều do binh sĩ tinh nhuệ đảm nhiệm, chẳng những năng lực tác chiến mạnh, còn cần đầu óc linh hoạt, sức phán đoán chuẩn xác, cung ngựa thành thạo, kinh nghiệm phong phú.

Đây chính là nhân tài mà không phải tùy tiện một dân đoàn nào trong thôn có thể thành tựu được.

Trình Húc có chút lúng túng nói: "Thủ hạ của ta ngay cả một người có năng lực làm thám báo cũng không có, tặc quân tại huyện Hợp Dương kia có thể tới bất cứ lúc nào, ta cũng không muốn để tặc nhân chạy đến dưới mí mắt rồi mới biết chúng đến."

Hình Hồng Lang: "Cho nên coi trọng người của ta."

Trình Húc nói: "Thủ hạ của Hình cô nương, mỗi người đều đi lại trên giang hồ đã lâu, bàn về ánh mắt kiến thức, đầu óc linh hoạt, so với đám thủ hạ của ta thì lợi hại hơn nhiều. Cô nương dù sao cũng phải ở thôn Cao gia dưỡng thương vài ngày. Trong thời gian mấy ngày này, cho ta mượn hai người dùng một chút, đối với cô mà nói cũng càng thêm an toàn hơn, không phải sao?"

Hình Hồng Lang gật đầu, lời này có lý. Nàng phải dưỡng thương ở đây, thả thám báo ra cũng có ích cho sự an toàn của bản thân, liền xoay người dặn dò: "Gọi Lão Chu và lão Trương đến đây."

Trình Húc cười hắc hắc: "Bảo thủ hạ của cô nương dẫn theo hai binh lính của ta đi, dạy bọn hắn cách thám báo luôn."

Hình Hồng Lang dở khóc dở cười: "Còn muốn học lỏm nghề từ chỗ ta nữa."

Chương 156: Trên giang hồ còn có tên của hắn

Huyện Hợp Dương, phía tây bắc, Vĩnh Ninh trang.

Tùy Phong Hùng đang đứng trước mặt một đám thôn dân, trên mặt mang theo nụ cười hung ác. Hắn là một tặc tù, cái này nhìn tên là biết.

Dáng người hắn cao lớn khôi ngô, trông rất dữ tợn, ở thời điểm này còn có thể ăn ra một thân thể như thế, đương nhiên là bởi vì làm rất tốt chữ "cướp".

"Ta tên Tùy Phong Hùng, là người tốt." Hắn nhìn đám thôn dân đang run rẩy trước mặt, giơ đại đao trong tay, cười hắc hắc nói: "Ta cũng là dân chúng cùng khổ như các ngươi, cho nên ta không giết các ngươi, cho các ngươi một cơ hội sống sót."

Các thôn dân nghe vậy mới kinh ngạc ngẩng đầu, còn tưởng rằng mình chết chắc rồi, vậy mà Tùy Phong Hùng còn cho cơ hội sống sót ư?

Tùy Phong Hùng cười hắc hắc nói: "Gia nhập với ta, cùng ta đi cướp cho thống khoái, có điều, lúc ta đói bụng, ta sẽ tìm các ngươi lấy lương thực."

Các thôn dân đều trầm mặc.

Tùy Phong Hùng: "Đừng trừng mắt với ta như vậy, ta cũng là muốn tốt cho các ngươi, lần sau khi các ngươi công chiếm một thôn nào đó, lại nói với người mới tới những lời giống như vậy, lấy lương thực của họ để cho các ngươi ăn là được. Cứ như vậy,

chẳng phải mọi người đều có thể sống sót rồi sao?"

Lần này các thôn dân nghe hiểu rồi, nói trắng ra, chính là tầng này nuôi dưỡng tầng bên trên mà thôi.

Nhập bọn càng sớm, người nuôi dưỡng mình sẽ càng nhiều, nhập bọn càng muộn, người phải nuôi dưỡng càng nhiều, suy nghĩ tỉ mỉ thì đương nhiên là phải khẩn trương nhập bọn rồi.

Các thôn dân lập tức nhập bọn, hô to: "Đại vương anh minh."

"Đừng gọi ta là đại vương." Tùy Phong Hùng cười hắc hắc nói: "Gọi ta là Hùng đội trưởng, phía trên ta còn có một vị lão đại, tên là Phiên Sơn Nguyệt, khi mọi người nhìn thấy hắn thì gọi hắn là Nguyệt đại vương, nhớ chưa?"

Mọi người thầm nghĩ: Hóa ra ngươi cũng phải nuôi dưỡng bên trên.

Hiểu rồi hiểu rồi, tất cả đều hiểu rồi.

Tùy Phong Hùng vung tay lên, nhận hơn một trăm thôn dân của Vĩnh Ninh trang trở thành thủ hạ mới của hắn, số lượng bộ hạ bành trướng đến hơn 2200 người, hắc hắc, thật sự là sảng khoái muốn điên.

Hắn đang khoái chí thì thấy trên sườn núi phía đông có một đội tặc quân đang đi xuống, chính là lão đại của hắn, Phiên Sơn Nguyệt tới rồi, tới cùng còn có một vị đội trưởng khác dưới trướng lão đại, tên là Nhị Xuẩn.

Tùy Phong Hùng vội vàng đi tới nghênh đón: "Đại ca, tam đệ, ta ở Vĩnh Ninh trang lại thu hơn một trăm thủ hạ, thu hoạch của mọi người như thế nào?"

Câu hỏi này của hắn khiến Nhị Xuẩn có vẻ khó chịu ra mặt: "Chỗ ta cũng có hơn một ngàn người."

Tùy Phong Hùng lấy làm lạ: "Có hơn một ngàn người, sao tam đệ còn không vui?

Nhị Xuẩn nói: "Ta bị người ta chém rồi."

Hắn lộ ra một cánh tay bị thương: "Mấy ngày trước, khi ta vẫn chỉ có ba trăm thủ hạ, trong một cái thôn nhỏ nhìn thấy một đội thương khách, đầu lĩnh là một nữ nhân, dáng dấp rất khôi ngô, trông có vẻ rất có tiền, ta đương nhiên muốn lên cướp rồi. Không nghĩ tới, nữ nhân kia lại có chút tài năng, thủ hạ có ba bốn mươi người liền đánh bại 300 người của ta, còn chém cho ta hai đao, may mà lão tử cũng trả cho ả ta một đao, cũng không tính là quá thiệt thòi. Mấy ngày nay ta liều mạng mời chào thủ hạ, thề phải báo thù này."

Tùy Phong Hùng cả kinh: "Nữ nhân khôi ngô? Chẳng lẽ... Dân buôn muối lậu nổi tiếng ở Sơn Tây, Hình Hồng Lang."

"Không sai, khẳng định là tên kia." Lão đại Phiên Sơn Nguyệt lên tiếng: "Hình Hồng Lang làm tam đệ bị thương, còn chém chết hơn mười huynh đệ của chúng ta, sau đó đi về hướng tây, trốn vào huyện Trừng Thành rồi."

"Mẹ nó." Tùy Phong Hùng nổi giận: "Chém người của chúng ta rồi bỏ chạy, đâu có lý đó."

Phiên Sơn Nguyệt nói: "Ta nghe nói tuần kiểm Hợp Dương đã dẫn binh về phía chúng ta. Hương thân phú hộ phụ cận cũng đã tổ chức đoàn dân, cùng tuần kiểm kia hợp binh lại, thanh thế không nhỏ. Chúng ta đã không thể ở huyện Hợp Dương tiếp được nữa, dứt khoát thừa cơ hội này tiến vào huyện Trừng Thành, một mặt tránh né truy binh của tuần kiểm Hợp Dương, mặt khác cũng có thể đuổi theo Hình Hồng Lang kia, báo thù huyết hận cho tam đệ."

Tùy Phong Hùng lại có vẻ chần chừ: "Tuần kiểm Trừng Thành Trình Húc nghe nói là một nhân vật hung ác a. Trước kia giang hồ

đồn đại hắn là một kẻ hèn nhát, không nghĩ tới đó là tin tức giả hắn thả ra. Trình Húc chân chính quả thực có thể nói là chiến thần, trước đánh bại Bạch Thủy Vương Nhị giết Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang đạo, sau lại đánh bại Lạc Xuyên Không Dính Bùn và Nghi Xuyên Tả Quải Tử, đánh cho toàn bộ lục lâm hảo hán không ai dám tiến vào huyện Trừng Thành nửa bước, chúng ta chạy tới Trừng Thành làm loạn, vạn nhất đụng phải chiến thần Trình Húc, chẳng phải là..."

Phiên Sơn Nguyệt cười ha ha: "Không sao, Trình Húc kia đã bị Cẩm Y Vệ giết rồi, ha ha ha, triều đình thật con mẹ nó thú vị, Trừng Thành thật vất vả mới xuất hiện một tuần kiểm có thể đánh, Cẩm Y Vệ liền giúp chúng ta giết đi. Ha ha ha ha, hoàng đế lão nhi là giúp chúng ta bên này."

"Ồ? Tin tức này đại ca có từ đâu?"

"Ta nghe được từ một dịch tốt, việc này tuyệt đối không thể giả được."

"Vậy còn chờ gì nữa, Trừng Thành, đi nào!"

"Ha ha ha, Bạch Thủy Vương Nhị, Lạc Xuyên Không Dính Bùn, Nghi Xuyên Tả Quải Tử cũng chỉ đến thế mà thôi, muốn đánh Trừng Thành, còn phải xem bản lĩnh của Hợp Dương Phiên Sơn Nguyệt ta."

Năm Sùng Trinh thứ nhất, chiến thần Trừng Thành Trình Húc đã rời khỏi "nhân thế", nhưng giang hồ vẫn lưu truyền tên của chiến thần.

Lý Đạo Huyền đang suy nghĩ tới "sản nghiệp giải trí".

Lần trước khi Hình Hồng Lang luận võ với Cao Sơ Ngũ, mọi người đứng xem náo nhiệt đã nói rõ một điều, thôn Cao gia đã hơn một ngàn nhân khẩu, nếu không phát triển sản nghiệp giải trí thì

sẽ ảnh hưởng đến sức sản xuất.

Nhất định phải tìm trò vui cho những thôn dân ăn no không có việc gì làm này.

Thế nhưng, sản nghiệp giải trí chẳng dễ làm, bắt đầu từ hướng nào đây?

Cho bọn họ xem sách? Toàn lả kẻ không biết chữ.

Bảo mấy người đọc sách có hạn trong thôn ra làm tiên sinh kể chuyện cũng không quá thực tế.

Lý Đạo Huyền ôm đầu, đau khổ suy nghĩ...

Ngay vào lúc này, phía tây nam thôn Cao gia, có người đến từ hướng thông đến huyện thành.

Người dẫn đầu cưỡi con ngựa cao to, mặc quan phục, chính là huyện lệnh Lương Thế Hiền, còn có một võ tướng mặc áo giáp đi bên cạnh, nhìn có vẻ như là tuần kiểm mới nhậm chức, thay cho vị trí của Trình Húc.

Phía sau hai người còn có một đội ngũ thật lớn đi theo gồm sư gia, phó tuần kiểm, nha dịch, binh sĩ, trùng trùng điệp điệp.

Lý Đạo Huyền không khỏi "ồ" lên một tiếng, vui rồi, lại có chuyện hay để xem.

Người của thôn Cao gia vừa nhìn thấy người của quan phủ đến, lập tức nhao nhao lên, lương dân bình thường tiến vào hình thức "hóng chuyện".

Hình Hồng Lang dẫn theo bọn buôn lậu muối rút về trong căn nhà nhựa, không ra nữa.

Trình Húc cũng sửa sang lại chiếc khăn che mặt của mình, nhanh chóng lui vào trong chủ bảo để tránh mặt.

Tam Thập Nhị sửa sang lại y sam, bày ra khí thế của "quản sự đại gia tộc", từ trong bảo ra nghênh đón: "Chao ôi, đã lâu không gặp, huyện tôn đại nhân khí sắc như xưa, thật sự là đáng mừng nha."

Lương Thế hiền xoay người xuống ngựa, ôm quyền: "Tam quản sự!"

Tân tuần kiểm bên cạnh cũng xoay người xuống ngựa, dùng ánh mắt cổ quái liếc qua Cao gia bảo.

Lương Thế hiền giới thiệu: "Vị này là tuần kiểm Trừng Thành mới nhận chức, tên là Phương Vô Thượng, vị này là tam quản sự của Lý gia."

Hai bên coi như nhận thức xong.

Tam Thập Nhị chào hỏi xong, làm đủ lễ nghi, lúc này mới hỏi: "Không biết Lương đại nhân và Phương tướng quân tới đây, có gì chỉ giáo?"

Lương Thế Hiền thở dài một tiếng: "Bản quan tới đây lại muốn mượn binh khí."

Tam Thập Nhị trong lòng hiểu rõ: Huyện Hợp Dương có tặc phỉ đã truyền tới tai huyện lệnh rồi.

Chương 157: Đân đoàn này vô dụng

Chương 157: Đân đoàn này vô dụng

Lương Thế Hiền cảm thấy rất là mất mặt, lần nào tặc nổi lên cũng đến Lý gia mượn binh khí, nói ra điều này cũng quá xấu hổ, để mặt mũi huyện lệnh này của hắn đặt ở đâu.

Nhưng tặc nhân lúc nào cũng có thể đến, mặt mũi này còn có tác dụng cái rắm, nên ném thì vẫn phải ném, ném trên đất còn phải đạp hai cái, nếu cần thiết thì giẫm lên xong rồi nhặt lên liếm cũng được.

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Nếu là Lương đại nhân xin, vậy Lý gia chúng tôi dĩ nhiên sẽ không keo kiệt, năm trăm cây cung lần trước kia, lại cho Lương đại nhân mượn là được."

Lương Thế Hiền mừng rỡ: "Lý gia quả nhiên là nhà lương thiện."

Hai người ở chỗ này hàn huyên, một bên khác, tuần kiểm mới tới Phương Vô Thượng cũng đang nhìn đông, nhìn tây, ánh mắt không ngừng dò xét khắp nơi.

Gia bảo to lớn trước mắt này làm cho hắn cảm thấy hứng thú, tường cao ba trượng, vọng lâu bốn phía, giống như lúc Bạch tiên sinh lần đầu nhìn thấy Khách Gia vi ốc, đều bị rung động mạnh.

Phương Vô Thượng vốn định ăn đại hộ ở thôn Cao gia, chờ đợi tặc quân đến, nhưng đại hộ này "đại" đến trình độ này, ngược lại hắn ta lại không dám ăn, sợ mình đắc tội với người ta, bị hậu

trường nhà người ta tố cáo, ăn đại hộ ăn đến mức mất đầu, đó là chuyện không có lợi.

Phương Vô Thượng mở miệng nói: "Tam quản sự, chuyện tặc nổi lên ở huyện Hợp Dương, các ngươi có nghe nói không?"

Tam Thập Nhị: "Nghe nói rồi, ài, huyện Hợp Dương cách chỗ của chúng tôi quá gần, làm lòng người thực sự bất an. Chúng tôi cũng đang tổ chức dân đoàn thôn binh, chuẩn bị chiến một trận với tặc tử."

Phương Vô Thượng thật ra đã nhìn thấy dân đoàn trong thôn Cao gia, hơn một trăm nam tử cường tráng đang ngồi trên bãi đất trống phía xa. Họ nghe một thiếu nữ nói chuyện, thiếu nữ kia ăn mặc đoan trang, vẻ mặt cũng nghiêm túc.

Lúc nàng nói chuyện thì đám người dân đoàn đều nghiêm túc lắng nghe, không dám có chút bất kính nào, vừa nhìn liền biết, cô gái này là một nhân vật.

Phương Vô Thượng thầm cười nhạt: Dân đoàn thế mà để nữ nhân dẫn dắt! Không chăm chỉ thao luyện lại để một nữ nhân ở nơi đó dạy dỗ, binh dẫn dắt như vậy có thể dùng được sao? Tất cả đều là làm bừa. Nhưng vào lúc này, Cao Nhất Diệp đã đọc xong bài "tư tưởng chính trị", cất bước rời đi, trở về bên chủ bảo.

Nàng vừa mới đi, dân đoàn liền được thư giãn.

Bát Địa Thỏ nhảy bật dậy, cười ha hả: "Ha ha ha, giờ thì có thể dạy ta quyền pháp chưa? Mau mau, dạy ta đánh quyền? Ồ? Hòa giáo viên đi đâu rồi? Vừa mới còn ở gần đây mà?"

Nhìn trái nhìn phải, không nhìn thấy giáo viên, ai cũng mặc kệ hắn, thánh nữ cũng đi rồi.

Bát Địa Thỏ lập tức khôi phục bản sắc "Thứ đầu binh", soạt một cái rút thanh kiếm rỉ từ bên hông ra, cười to nói: "Các vị, tới

xem ta biểu diễn một chiêu cho mọi người xem, tuyệt kỹ ép đáy hòm của ta là Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm.

- Giải thích, Thứ đầu binh là binh hay chống đối cấp trên. Hết giải thích.

Mọi người cùng cười: "Ngươi thôi đi."

Bát Địa Thỏ: "Ta từng khổ luyện rồi, xem kiếm."

Hắn nhảy lên một cái, đại khai đại hợp trông rất khoa trương, vung ra một kiếm, trong miệng còn hô ra tiếng: "Thiên! Thỏ! Đoạn! Bá! Kiếm!"

Phương Vô Thượng nơi xa nhìn thấy chiêu kiếm này của hắn chém ra lung tung, hoàn toàn không có chút khí thế, toàn thân đều là sơ hở, không khỏi lắc đầu: "Quả nhiên là binh lính do nữ nhân dẫn dắt, đám dân đoàn này căn bản không dùng được."

Lúc này, Lương Thế Hiền vẫn còn đang trò chuyện với Tam Thập Nhị: "Tam quản sự, lần này bản quan đưa Phương tuần kiểm tới, chính là muốn giới thiệu cho mọi người làm quen một chút. Phương tuần kiểm muốn dẫn quân qua đây ngăn cản tặc quân tiến vào Trừng Thành, tặc quân thế lớn, binh trong tay Phương tuần kiểm có thể sử dụng không nhiều, đến lúc đó chỉ sợ phải cần đến đoàn dân của các ngươi giúp hắn một tay."

Tam Thập Nhị do dự, không biết nên từ chối như thế nào.

Phương Vô Thượng lại cướp lời đáp: "Không cần!"

Lương Thế hiền: "Sao thế?"

Phương Vô Thượng nói: "Ta đã thấy dân đoàn của họ là bộ dạng gì rồi, đoàn dân như vậy đi theo ta cùng hành động, chỉ vướng tay vướng chân, kéo chân ta thôi, xem ra chúng ta đi một chuyến uổng công rồi."

Tam Thập Nhị: "...

Phương Vô Thượng nói: "Ta tự mình đi diệt tặc là được." Nói xong, hắn cũng không nhiều lời, trực tiếp quay đầu bỏ đi.

Tam Thập Nhị câm nín.

Lương Thế hiền tỏ ra xấu hổ: "Khụ! Tam quản sự đừng trách, võ quan chính là như vậy, hơi thô bỉ, một chút lễ nghĩa cũng không nói."

Tam Thập Nhị lại thầm vui trong lòng: Không trách không trách, đương nhiên không trách! Hắn không cần chúng ta hỗ trợ thì càng tốt. Hiện tại phân nửa binh chúng ta có giáp, nửa còn lại không giáp, đang ráp áo bông vào mấy mảnh hộ giáp. Trang bị như vậy không tiện để các ngươi nhìn thấy, nếu cùng nhau hành động, chúng ta còn đau đầu."

Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua đoàn dân đằng xa, nhìn thấy Bát Địa Thỏ trông như một thằng ngốc đang vung vẩy thanh kiếm rỉ của mình, trong lòng mừng thầm: Rất tốt! Tên ngốc này lập công rồi, quay đầu lại phát cho hắn một phần tiền thưởng.

Bát Địa Thỏ còn không biết mình đã lập công lớn, còn cầm thanh kiếm rỉ vung trái vung phải, đột nhiên nhìn thấy một nam tử mặc áo giáp võ tướng bước nhanh tới.

Nam tử kia đương nhiên là Phương Vô Thượng, hắn đột nhiên bước dài một bước tới trước mặt Bát Địa Thỏ, động tác này rất đáng sợ, Bát Địa Thỏ "u¡ da" la lên một tiếng, kiếm trong tay không kìm được chém về phía Phương Vô Thượng.

Phương Vô Thượng hơi nghiêng người, gạt chân một cái, Bát Địa Thỏ ngã cái bịch như chó gặm phân.

Phương Vô Thượng: "Hừi Phế vật!"

Nói xong nghênh ngang rời đi.

Bát Địa Thỏ đứng dậy, vẻ mặt ủy khuất: "Con mẹ nó, ta biết ngay làm quan chẳng có thứ gì tốt, bản thỏ gia cũng không trêu chọc hắn, sao đột nhiên lại qua đây đánh ta?"

Người bên cạnh đồng thời buông tay, nhún vai.

Trịnh Đại Ngưu nói: "Đừng nói hắn, thật ra ta cũng rất muốn đánh ngươi."

Bên cạnh lại có một người giơ tay lên: "Ta cũng muốn đánh!"

"Thật ra ta cũng muốn!"

Chỉ chớp mắt, trong hơn một trăm dân đoàn, ngoại trừ Cao Sơ Ngũ, tất cả những người khác đều giơ tay lên.

Bát Địa Thỏ giật nảy mình, nhìn thấy Cao Sơ Ngũ không nhấc tay, giống như bắt được cọng rơm cứu mạng, bèn trốn đến sau lưng Cao Sơ không đánh ta."

Cao Sơ Ngũ: "Ài! Sao ta lại thừa dịp Hình cô nương bị thương mà đánh nàng, ta thật không phải nam nhân."

Mọi người nghẹn họng.

Bát Địa Thỏ đổ mồ hôi: "Sơ Ngũ ca, vừa rồi ngươi không nghe thấy gì sao?"

Cao Sơ Ngũ: "Hả? Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?"

Bát Địa Thỏ: "Bọn họ đều nói muốn đánh ta."

Cao Sơ Ngũ: "A? Là thế sao? Vậy thì tốt quá, ta cũng muốn đánh ngươi từ lâu rồi, nếu mọi người đều nghĩ như vậy, vậy thì động thủ thôi."

Bát Địa Thỏ: "A a al"

Đám người nháy mắt vật Bát Địa Thỏ ra đất, nắm lấy tay chân tứ chỉ giơ lên, dùng đũng quần của hắn nhắm ngay đại thụ bên cạnh, va chạm vào... ma sát... ma sát ma sát... Giống như bước tiến của ma quỷ.

Bát Địa Thỏ: "A a a a! Đừng! Bản thỏ gia sẽ tuyệt hậu, đừng mà!"

Các phụ nhân trong thôn thấy cảnh này, không khỏi che mặt quay đầu đi, tức giận mắng: "Đám nam nhân thực sự là quá phá phách, toàn làm mấy chuyện ngu xuẩn."

Chương 158: Tặc Hợp Dương tới rồi

Chương 158: Tặc Hợp Dương tới rồi

Tân nhiệm tuần kiểm Phương Vô Thượng dẫn theo hơn một trăm binh sĩ Trình Húc để lại cho hắn, bắt đầu tuần tra các thôn xóm dọc đường giữa huyện Trừng Thành và huyện Hợp Dương.

Đất đai tiếp giáp giữa hai huyện rất nhiều, dài như một cái sợi dây.

Phương Vô Thượng cũng không biết tặc quân sẽ từ chỗ nào giết tới, chỉ có thể vừa phái thám báo đi trinh sát khắp nơi, vừa mua chuộc thợ săn trong núi để truyền đến tin tức cho bọn họ, đồng thời lại phái người đến các thôn dọc đường thu thập tin tức.

Thôn Bắc Tự, thôn Bán Câu, thôn Bắc Pha, thôn Tuyền Câu, thôn Lý gia...

Khắp nơi đều để lại cái bóng của Phương Vô Thượng!

Vị tuần kiểm mới tới này rất chịu khó, nói là nhân viên gương mẫu cũng không quá đáng.

Nhưng hắn thuộc loại "quan viên không bỏ cuộc", mới đến, đối với hai huyện Trừng Thành và Hợp Dương đều không quen thuộc lắm, thật sự đoán không ra tặc quân sẽ từ đâu tới, đành phải hỏi Lương Thế Hiền: "Lương đại nhân, ngài đã tới trước tôi mấy tháng, có thể báo cho tôi biết tặc quân có khả năng nhất từ nơi nào đi vào huyện Trừng Thành hay không?"

Lương Thế Hiền thật ra cũng mới đến, nhưng người khác hỏi,

đương nhiên phải trả lời.

Phải suy nghĩ thật kỹ!

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa, lập tức bật mode phân tích chiến lược ở trong đầu. Bản đồ địa hình huyện Thanh Thành, bản đồ địa hình huyện Hợp Dương, lộ tuyến mà tặc quân có khả năng hành quân, thôn trang phân bố dọc theo đường đi, tất cả đều tung bay trong đầu, xoay tròn giống như đèn kéo quân. Cuối cùng "đinh" một tiếng, tập trung vào một vị trí trên bản đồ.

Thôn Tuyền Câu!

Thôn Tuyền Câu là thôn xóm chính giữa huyện thành Trừng Thành và huyện thành Hợp Dương, là nơi gần nhất giữa hai điểm, thôn này nhất định là nơi tặc quân phải đi qua.

Vì vậy, Phương Vô Thượng đóng quân tại thôn Tuyền Câu, ăn đại hộ của thôn Tuyền Câu, còn mang theo vài dân đoàn của hương thân tổ chức, quân binh một lòng, chờ chống cự tặc quân.

Thân Trịnh la: Sơn mạch từ năm đến bắc, trông giống như vĩ tuyến 38 mà hồi học trung học hay dùng phấn vẽ thành, đem huyện Trừng Thành và huyện Hợp Dương tách thành hai nửa.

Tay của nam sinh không bao giờ dám vươn tới đối diện của vĩ tuyến 38. Thế nhưng bàn tay của nữ sinh lại có thể tùy tiện thò qua.

Thôn Trịnh Gia nằm ngay trên vĩ tuyến 38 này.

Hai thương nhân muối, lão Chu và lão Trương, dẫn theo hai dân đoàn gà mờ của thôn Cao Gia, đang ngồi trên sườn núi bên cạnh vĩ tuyến 38, ngắm nhìn khu rừng cây thiếu sinh khí ở sường núi phía đông.

Ba năm hạn hán, cây vẫn còn chưa chết sạch, nhưng trông

cũng không còn sức sống gì nữa.

Gió xuân từ đỉnh núi thổi qua, có cảm giác se lạnh của mùa xuân. Hai thương nhân muối ăn mặc phong phanh, không khỏi run lên một cái. Nhưng hai vị dân đoàn của thôn Cao Gia lại có vẻ không để ý.

"Các ngươi bình thường ăn uống ngon, cũng không sợ lạnh." Lão Chu không khỏi mở miệng nói.

"Ha ha, được Thiên Tôn phù hộ, chúng ta ăn uống cũng tạm được." Dân đoàn gà mờ cười nói: "Sau khi gia nhập dân đoàn, phải ăn càng tốt hơn, Thiên Tôn nói, mỗi ngày huấn luyện cường độ cao, nhất định mỗi ngày đều phải ăn nó, nếu không sẽ không đủ dinh dưỡng."

Lão Chu: "Dinh dưỡng là gì?"

"Không biết!" Dân đoàn gà mờ cười: "Nghe không hiểu, quản nhiều làm gì."

Lão Chu cười: "Cái này cũng đúng, chỉ cần có đồ ăn ngon, quản hắn nhiều làm gì."

Dân đoàn lấy từ trong người ra hai sợi thịt bò khô to như bắp ngô, đưa cho hai thương nhân buôn muối: "Ăn chơi đi, Thiên Tôn ban cho đấy."

Hai tên thương nhân mừng rỡ, nhanh chóng nhận lấy, thịt bò khô, mẹ nó ngon thật, ăn một miếng khoái hoạt muốn lên trời.

Đúng lúc này, ánh mắt lão Chu đột nhiên thay đổi, đem miếng thịt bò khô mới cắn một miếng nhét vào trong ngực, thấp giọng nói: "Đến rồi, tặc đến rồi."

Hai dân đoàn vội vàng theo ngón tay hắn nhìn sang.

Phía dưới sườn núi trông thấy một đội ngũ, xếp thành hình con rắn, ăn mặc rách rưới, vũ khí trên tay cũng đủ loại, cuốc xẻng vung nồi đều có.

Hai dân đoàn hốt hoảng: "Chết tiệt, tới thật rồi, đám tặc quân này vì thủ không tốt sao?"

Lão Chu "hừ" một tiếng nói: "Khó trách muốn đến chỗ chúng ta, ta nhìn thấy một người quen."

Hai dân đoàn: "Người quen?"

Lão Chu thấp giọng nói: "Tên chém bị thương lão đại chúng tôi, tên đó gọi là Nhị Xuẩn, không lâu chúng tôi có chạm mặt hắn trong một thôn nhỏ bên cạnh huyện Hợp Dương, đã cùng đánh một trận. Ba bốn mươi người chúng tôi đã đánh bại ba trăm thủ hạ của hắn, lão đại còn chém cho Nhị Xuẩn một đao, song tên đó cũng là nhân vật hung ác, làm cánh tay lão đại cũng bị thương."

Hai dân đoàn hoảng sợ: "Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì? Chúng ta ở chỗ cao, bọn họ đang ở chỗ thấp, có nên cầm mấy cục đá ném tới bọn họ không."

Lão Chu cười mắng: "Đừng nói khùng, chúng ta là thám báo, chỉ phụ trách trinh sát, đánh hay không, đánh làm sao, loại chuyện như vậy không tới phiên thám báo hạ lệnh, việc chúng ta phải làm là phải giữ lại ba người tiếp tục theo dõi bọn họ, phái ra một người trong đó trở về báo tin."

Hai dân đoàn cũng coi như được dạy một bài học, một người trong đó giơ tay lên: "Ta trở về thông báo."

"Ngươi đi là không học được gì đâu." Lão Chu phất tay nói: "Lão Trương, ngươi trở về thông báo, ta tiếp tục kèm hai tên gà mờ này."

Lão Trương cười toe toét: "Được, ta về trước đây."

Hắn vung chân, lạch bạch chạy về phía thôn Cao Gia.

Lão Chu tiếp tục kèm cặp hai tên gà mờ, nhìn chằm chằm tặc quân đang từ trên sườn núi phía đông chậm rãi bò lên phía trên, hai mắt khóa chặt tên dẫn đầu tặc quân ở giữa, Nhị Xuẩn, trên cánh tay người này còn quấn vải, xem ra thương thế còn chưa lành.

Lý Đạo Huyền đang cầm một chén mì bò, vừa ăn mì vừa suy nghĩ đến vấn đề giải trí.

Sau một hồi suy nghĩ thấu đáo, y đại khái đã có phương án xử lý.

Truyện tranh!

Những người của thế hệ 7x, 8x, khi còn bé cũng đã từng xem qua một thứ gọi là truyện tranh.

Loại truyện tranh chỉ to cỡ lòng bàn tay, hầu như bên trong không có chữ viết gì, hoàn toàn do hình ảnh để miêu nội dung câu truyện, có thể khiến những người không biết chữ mấy cũng thích xem. định.

Y lập tức lấy ra điện thoại gọi cho bố mình: "Bố, con muốn hỏi bố một thứ."

"Cái gì?"

"Truyện tranh, khi còn bé con ở nhà đã thấy qua, bố có trọn bộ truyện tranh [Dương Gia Tướng] đúng không? Bây giờ còn giữ không, con muốn mượn xem."

"Còn giữ lại nguyên vẹn, đây là bảo bối của bố mà."

"Vậy là tốt rồi, con muốn đóng gói mang đi."

"Này, cho con cũng được, nhưng phải xem cẩn thận, làm rách

một tờ bố sẽ đánh gãy chân con đấy."

"Con biết rồi, bảo đảm sẽ không rách."

Cúp điện thoại, đang định ra ngoài bắt xe, đến chỗ bố lấy truyện tranh, đột nhiên nhìn thấy một người tí hon từ trên đường xi măng ở góc phải tầm nhìn chạy tới, đó là hướng đi tới thôn Trịnh gia.

Nhìn kỹ, người tí hon này là dân buôn lậu muối thủ hạ của Hình Hồng Lang, bị phái đi làm thám báo, Lý Đạo Huyền không thể nhớ tên được, trong thôn hiện tại hơn một ngàn người, chỉ có mấy người "khắc sâu trong lòng" thì y còn nhớ kỹ, người khác phần lớn là không nhớ.

Lý Đạo Huyền trong lòng khẽ động: "Xem ra là tặc Hợp Dương tới rồi!"

Chương 159: Tặc quân thế lớn

Chương 159: Tặc quân thế lớn

"Tặc Hợp Dương tới rồi!" Lão Trương vừa chạy vào thôn miệng vừa la lên.

Hắn vừa la lên, thôn dân bình thường lập tức sợ tới tè ra quần, nhất là những "thợ làm công" vừa mới đến thôn Cao gia không lâu.

Những người này không trải qua trận chiến với Vô Thượng Minh Vương, trận chiến dạ tập Cao gia bảo.

Bọn họ không biết khi thôn Cao Gia xảy ra chiến tranh sẽ có Thiên Tôn bao che khuyết điểm xuất thủ, thế là sợ quá hoảng loạn không chịu nổi, không ít người trước tiên trốn vào trong nhà nhựa của mình, run lẩy bẩy ở.

Trình Húc cũng giật mình, trên thực tế gã cũng chưa từng thấy Thiên Tôn ra tay. Tuy Thiên Tôn hình như đã ra tay khi hắn bị Cẩm Y Vệ giết chết, nhưng lúc đó bùn đất bay mù mịt, gã lại điên cuồng cười to, cũng không hiểu tại sao mình lại được cứu.

Nhưng bất kể thế nào, gã vẫn phải đi ra.

Trình Húc lập tức nhảy tới phía trước ngăn lão Trương lại: "Tặc tới rồi à, cách nơi này bao xa? Ước chừng khoảng bao nhiêu người?"

Lão Trương: "Tặc quân đang bò lên sườn núi phía đông, cách thôn Trịnh Gia còn có bốn năm dặm đường núi, nhân số còn chưa rõ ràng, ta đến báo cáo sớm một bước, để trong thôn có chuẩn bị."

Trong lòng Trình Húc yên lặng tính toán. Bốn năm dặm đường

núi, còn phải bò, đến thôn Trịnh gia rồi đến thôn Cao gia còn có sáu dặm đường xi măng. Tặc quân muốn tới vẫn còn sớm, chí ít cũng có hơn một canh giờ để chuẩn bị.

Gã lập tức phất tay nói: "Dân đoàn trang bị vào, sau đó tập hợp ở cửa thôn, chờ mệnh lệnh kế tiếp của ta."

Hơn một trăm dân đoàn lập tức chạy về nhà, bắt đầu trang bị đầy đủ. Bốn mươi sáu người gia nhập sớm nhất đã có miên giáp, họ liền khoác giáp lên, cầm thêm cây nỏ, một túi tên, lại cầm một cây trường mâu cán gỗ đầu sắt, chẳng mấy chốc đã võ trang chỉnh tề.

Người gia nhập sau thì không có giáp, chỉ là ở vị trí quan trọng của áo bông nhét vào mấy mảnh giáp bảo mệnh, nỏ cầm tay, tên, trường mâu cán gỗ đầu sắt thì đầy đủ cả.

Ngay khi bọn họ vũ trang, Trình Húc lại hô lớn: "Xe Mặt Trời công cộng nhanh đến đây, chở ta đến thôn Trịnh gia." Hai tài xế mới luống cuống tay chân chạy tới, chuẩn bị phát động Xe Mặt Trời.

Trình Húc đang chuẩn bị lên xe thì nhìn thấy Hình Hồng Lang từ trên sườn núi chạy xuống, phía sau là ba bốn chục bộ hạ buôn muối lậu của nàng đi theo: "Hòa giáo viên đợi ta, ta với ngươi cùng đi nhìn tặc quân."

Trình Húc đáp: "Đây là chuyện của Cao gia bảo."

Hình Hồng Lang cười hì hì: "Thủ hạ của ta nói nhìn thấy Nhị Xuẩn."

Nàng giơ cánh tay của mình đang bị thương lên: "Vết thương trên cánh tay này của ta chính là do Nhị Xuẩn ban tặng."

Lần này Trình Húc không nói gì, xoát một cái nhảy lên Xe Mặt Trời, còn quay lại vẫy tay với Hình Hồng Lang.

Hình Hồng Lang liếc nhìn chiếc xe kỳ lạ, nói với đám bộ hạ sau lưng: "Lên xe hết đi, đi cùng ta."

Đám buôn lậu muối đồng thanh đáp: "Tuân lệnh, lão đại."

Nói xong, nàng cũng bước một bước dài lên Xe Mặt Trời công cộng, đám buôn lậu muối phía sau cũng cùng nhau chen chúc lên xe.

"Đây là xe gì, chở được rất nhiều."

"Thật lợi hại, tất cả chúng ta lên hết mà xe cũng chứa được."

"A, nó di chuyển rồi."

"Thật, thứ này chứa nhiều người như vậy còn có thể di chuyển."

Bọn buôn lậu muối kinh ngạc không hiểu, giống như dân nhà quê mới lên thành phố.

Xe Mặt Trời bắt đầu di chuyển, chạy lên con đường xi măng, rất nhanh đã tới bên cạnh thôn Trịnh gia. Hình Hồng Lang và Trình Húc nhảy xuống xe, nói với tài xế xe công cộng: "Hai người các ngươi mau về thôn Cao gia đi, dân đoàn chắc cũng trang bị xong rồi, về đưa họ qua đây."

Nói xong, hai người liền chạy lên sườn núi phía đông.

Trên đỉnh sườn núi, Lão Chu và hai tên dân đoàn gà mờ vẫn còn đang giám thị sườn núi phía đông, hai vị lão đại vừa tới, lập tức thấp giọng hỏi: "Tình huống sao rồi?"

Lão Chu chỉ vào dưới núi: "Lão đại, ngài xem."

Hai thủ lĩnh đều nhìn xuống sườn núi phía đông, không nhìn không biết, vừa nhìn đã bị giật mình, rất nhiều tặc quân trên sườn núi phía đông, tại một sơn đạo nhỏ hẹp xếp thành hình con rắn,

đang leo lên núi.

Trình Húc và Hình Hồng Lang gần như đồng thời mở miệng: "Tám Nói xong, hai người liếc nhau một cái, đều thấy vẻ lo lắng trong mắt đối phương.

Quá nhiều!

Trình Húc thầm nghĩ: "Sao lại nhiều như vậy? Mấy tháng trước Bạch Thủy Vương tạo phản mới có mấy trăm người, khi đến Vô Thượng Minh Vương nổi loạn thì cũng mới chỉ có hơn một ngàn người. Chỉ mới qua nửa năm, tặc quân đã tới mấy ngàn rồi, quả là hết sức khó hiểu."

Hình Hồng Lang cũng không khỏi nhíu mày: "Mấy ngày trước ta đụng phải Nhị Xuẩn, hắn mới ba trăm người, bị ta dẫn các huynh đệ xông lên đánh tan, sao chỉ chớp mắt một cái đã nhiều như vậy rồi? Xem ra Phiên Sơn Nguyệt và Tuỳ Phong Hùng đã hội hợp với hắn rồi."

Lý Đạo Huyền nghe được hai người nghị luận, cũng không khỏi khẽ thở dài một hơi: Lúc này mới là gì đâu? Theo cục diện không ngừng mất khống chế, mấy vạn, mấy chục vạn đều sẽ có, đến cuối cùng Lý Tự Thành thậm chí còn ôm binh trăm vạn.

Bây giờ còn là giai đoạn đầu khởi nghĩa nông dân, bọn họ mới có quy mô mấy ngàn người, các ngươi không cần hoảng sợ, sau này sẽ càng hoảng sợ hơn.

Hình Hồng Lang thấp giọng nói: "Hòa giáo viên, ngươi thấy thế nào?"

Trình Húc thoáng nhìn xuống phía dưới, liền thấy có thái nãi nãi xen lẫn trong đội ngũ tặc quân, đang chống gậy, chậm rãi leo lên núi.

Nếu đã nhìn thấy thái nãi nãi rồi, ngươi còn hỏi ta thế nào?

Trong lòng hoảng hốt, gã nhịn không được thấp giọng mắng một câu: "Chó thật, dân đoàn còn chưa huấn luyện xong, chỉ có hơn một trăm người, cho dù cộng thêm ba bốn mươi người của cô, cũng không làm nên chuyện gì, chúng ta phải rút lui."

Hình Hồng Lang cũng cảm thấy nên rút lui, hai người dự định quay lại, nhưng vào lúc này, vang lên âm thanh ình ình của Xe Mặt Trời công cộng, hai chiếc Xe Mặt Trời công cộng một trước một sau đã tới thôn Trịnh gia.

Chiếc xe phía trước là Cao Sơ Ngũ cùng Trịnh Đại Ngưu điều khiển, chở một nửa dân đoàn.

Chiếc xe đằng sau là do hai tên tài xế mới lái, lại chở một nửa dân đoàn.

Toàn bộ dân đoàn đã đến!

Đám người này đến nơi, ngó trái ngó phải tìm kiếm, liền phát hiện Hòa giáo viên đang ở trên đỉnh sườn núi phía đông nằm úp sấp rình xem. nói: "Ta..."

Hình Hồng Lang: "Đừng nói nhảm nữa, ta không rảnh nghe."

Trịnh Đại Ngưu lại đứng ở bên cạnh Trình Húc, từ trên sườn núi thò ra nửa cái mặt nhìn xuống dưới, sau khi nhìn thoáng qua, cười hắc hắc hai tiếng: "Đây không phải là cơ hội tốt lấy đá ném sao? Ta tuy ngốc, cũng biết chúng ta chiếm địa lợi nha."

Trình Húc lườm hắn một cái: "Quân giặc thế lớn, không thể dùng lực. Chúng ta nên đừng chọc vào chúng, phải lặng lẽ rút lui, hiện tại còn kịp quay về thôn Cao gia tổ chức tất cả thôn dân lui về hướng huyện thành. Nếu dùng đá ném, chỉ sẽ ảnh hưởng tốc độ mình lui lại, nếu đối phương mà lên đỉnh núi, chúng ta sẽ không kịp dẫn theo thôn dân chạy đi."

Trịnh Đại Ngưu nói: "Không thể chạy được, vừa chạy, ruộng

lúa trong thôn cũng xong đời, chúng ta phải ngăn bọn họ lại."

Trình Húc đáp: "Ngươi không nghe ta nói sao? Tặc quân thế lớn, không thể địch lại."

Trịnh Đại Ngưu: "Chúng ta có Thiên Tôn phù hộ, sao có thể không địch lại."

Trình Húc: "Thiên Tôn còn muốn quản chiến tranh?"

Trịnh Đại Ngưu: "Đúng vậy! Thiên Tôn từng cho chúng ta máy ném đá, hỏa pháo..."

Trình Húc nghe xong lời này, hai mắt sáng ngời, lại cúi đầu nhìn về phía sườn núi, thái nãi nãi đang bò lên sườn núi kia trong nháy mắt biến mất, hóa thành ánh sáng.

Ngươi tin tưởng ánh sáng không?

Tiếng nhạc hùng tráng vang lên, chiến thần Trừng Thành Trình Húc trong trạng thái đầy máu sống lại, gã vung tay lên: "Mọi người chuẩn bị tảng đá lớn, đợi ta ra lệnh một tiếng, đập cho bọn chúng nát bét luôn."

Chương 160: Đũa làm gỗ lăn

Chương 160: Đũa làm gỗ lăn

Tầm nhìn của Lý Đạo Huyền, thật ra đủ để nhìn thấy tất cả tặc quân.

Thôn Trịnh gia là thôn đầu tiên y mở ra tầm nhìn, cách thôn Cao gia chỉ có năm sáu dặm mà thôi, về sau tầm nhìn của y không ngừng mở rộng, đã bao quát hơn mười dặm xung quanh, mở ra nhiều thôn trang.

Cho nên phía đông thôn Trịnh gia, một vùng rừng rậm của huyện Hợp Dương đều ở trong phạm vi tầm nhìn.

Hình ảnh 8000 tặc quân cùng nhau leo núi đúng là có chút cảm giác khôi hài, tựa như một đàn kiến nhỏ đang bò lên giả sơn trong bồn hoa.

Khi nhìn kỹ, mặc dù tặc quân có 8000. nhưng thanh niên có thể chiến đấu không đến một nửa, cũng chỉ ba bốn nghìn người đi đầu tiên có chút chiến lực, một nửa phía sau đều là già yếu phụ nữ trẻ em.

Đây có lẽ là một điểm đặc sắc trong chiến tranh nông dân của Minh Mạt, tặc quân tuy đông, nhưng cũng không thể hoàn toàn xưng là "quân", bọn họ đi đến đâu liền mang theo toàn bộ dân chúng nơi đó cùng đi. Trong những dân chúng bị lôi theo, người già phụ nữ trẻ em chiếm tỉ trọng khá lớn.

Khi chiến tranh tới, bọn họ cũng không phát huy được tác dụng.

Bọn họ còn phải tiêu tốn nhiều lương thực, trở thành gánh nặng của tặc quân.

Cái này dẫn đến việc tặc quân nghe rất trâu bò, hễ nghe là mấy chục vạn, nhưng chiến lực lại thấp, cho dù liều mạng cướp giật, vẫn là ăn không đủ no mặc không đủ ấm.

Vì duy trì quân đội khổng lồ này, bọn họ chỉ có thể không ngừng di chuyển, không ngừng cướp đoạt, không làm sản xuất, chỉ lo phá hoại...

Trên người Trình Húc mang theo ánh sáng, tràn đầy tự tin nói với đám bộ hạ: "Mọi người không phải sợ, tặc quân tuy đông, nhưng phần lớn đều là ô hợp. Chúng ta chỉ cần đánh bại tặc quân phía trước, phía sau sẽ tự sụp đổ, mọi người đi tìm tảng đá lớn hết đi, chuyển đến bên vách núi."

Hình Hồng Lang ở bên cạnh trợn trắng mắt, thầm nghĩ: Vừa rồi ngươi không phải nói như vậy a, ngươi rõ ràng đã định lui, sao đột nhiên lại hăng hái rồi? Rốt cuộc là thứ gì cho ngươi tự tin? Hình như tên đầu đất thoạt nhìn ngốc nghếch này nói một câu "Thiên Tôn sẽ hỗ trợ", tên Hoà giáo viên này nháy mắt hăng máu gà, thật sự là cổ quái.

Hơn một trăm người dân đoàn từng người tản ra, tìm kiếm tảng đá lớn vừa tay. Hình Hồng Lang trong lòng đã có thoái ý, nhưng nhìn thấy dân đoàn đều đang chuẩn bị tác chiến rồi, nếu lúc này nàng lui, không khỏi có chút sợ hãi, không nói nghĩa khí giang hồ. Nàng liếc nhìn đám thủ hạ, ba bốn mươi tên buôn muối lậu muối kia, xem ra cũng là ý tưởng giống nhau, đều muốn lui, nhưng lại không muốn mất nghĩa khí.

"Đi chuyển đá!" Cuối cùng Hình Hồng Lang vẫn quyết định ở lại.

Hơn một trăm người lập tức tản ra, tìm kiếm những tảng đá

lớn khắp nơi.

Hình Hồng Lang rất nhanh đã tìm được một tảng đá to bằng đầu người, định chuyển nó sang bên vách núi. Nhưng vừa định cầm nó lên, nàng đã phát hiện cánh tay phải vẫn chưa thể dùng sức. Nếu dùng sức, vết thương sẽ lại nứt ra.

Nhíu mày!

Đúng vào lúc này, một nam nhân còn khỏe mạnh hơn nàng từ bên cạnh tới, thoải mái ôm lấy tảng đá kia, giúp nàng đưa đến vách đá.

Cao Sơ Ngũ tới rồi.

Hình Hồng Lang liếc mắt nhìn hắn: "Hừ, lão nương làm việc, chưa bao giờ muốn nhờ người khác hỗ trợ."

Cao Sơ Ngũ còn đang áy náy vì chuyện lần trước, cũng không đáp lời, xoay người đi vác một tảng đá khác.

Rất nhanh, mọi người đã gom được một đống đá.

Nhưng mà.

Rõ ràng là không đủ!

Thứ đồ chơi hòn đá thuận tay này, cũng không phải nói có là có, đá quá nhỏ thì vô dụng, tối thiểu phải đập chết người, lại không thể lớn đến mức không vác được, điều này đã giới hạn thể tích tảng đá. Nếu là đủ thời gian chậm rãi chuẩn bị thì cũng không khó, nhưng trong khoảng thời gian ngắn muốn tìm được nhiều tảng đá phù hợp, vậy thì khó khăn rồi.

Trình Húc liếc nhìn đống đá mọi người chuyển đến bên vách núi, chưa tới ba trăm viên, hơn một trăm người cùng cất tiếng hò hét rồi ném xuống dưới, hai đợt thì sạch rồi, cái này hoàn toàn

không tạo nên tác dụng lớn.

Hình Hồng Lang: "Hiện tại làm gỗ lăn cũng không còn kịp nữa rồi."

Trình Húc nhíu mày: "Vậy thì phải làm sao?"

Lý Đạo Huyền nhìn ra khổ sở trong lòng bọn họ, cười ha hả, duỗi tay cầm lấy hộp đũa dùng một lần vì đặt đồ ăn ngoài thời gian dài mà gom được. Hộp đũa rất lớn, y tiện tay lấy ra một cây từ, lại lấy tay bẻ gãy ra từng đoạn nhỏ mấy mi-li-mét, bẻ không được còn dùng kéo để cắt. Chỉ chốc lát sau y đã bẻ ra một đống gỗ lăn nhỏ.

Cái ngắn cũng chỉ dài 3 đến 4 mi-li-mét, dài hơn thì 6 đến 8 mi-li-mét, to nhỏ, bẻ rất tùy ý, cũng không nhất định phải chỉnh tề, sau đó Lý Đạo Huyền đưa tay đặt đống gỗ lăn này vào trong hộp.

Trình Húc và Hình Hồng Lang đang đau đầu, đột nhiên thấy tầng mây tách ra, một đống trụ gỗ bị một lực lượng vô hình nâng lên, từ trên bầu trời chậm rãi hạ xuống, chất đống trước mặt họ.

Hình Hồng Lang lập tức khiếp sợ, ba bốn mươi thủ hạ của nàng càng sợ tới mức liên tục lui về phía sau.

Nhưng dân đoàn của thôn Cao gia thì không bị hù dọa, đầu tiên cùng nhau hướng về bầu trời hành đại lễ, sau đó lại hạ thấp giọng cười: "Quả nhiên thiên tôn vẫn phải phù hộ chúng ta, khà khà khà."

"Đang lo không tìm đủ gỗ lăn đá ném, thoáng cái chúng ta liền có nhiều gỗ lăn như vậy rồi."

"Kích cỡ của cọc gỗ này rất vừa vặn a."

"Quá vừa tay!"

Trình Húc chấn động, thiếu cái gì, Thiên Tôn liền an bài cái đó à? Trận này còn thua thế nào được? Ha ha ha, gã tiện tay ôm lấy một cọc gỗ to bằng cánh tay rồi đặt tới bên vách núi, đắc ý cười: "Đẩy cây này xuống núi, lăn suốt một đường, sẽ đập ngã bao nhiêu xuẩn tặc chứ, ha ha ha."

Đang nghĩ tới đây, bên cạnh đánh cái "oành" một tiếng, Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu đã khiêng tới một cây gỗ thật lớn dài bằng một thân người rồi đặt xuống bên vách núi, sau đó hai tên ngốc cùng nhếch môi cười: "Chúng ta đẩy xuống núi thôi, chắc chắn đập cho bọn chúng kêu cha gọi mẹ."

Trình Húc chỉ biết im lặng.

Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát. Trình Húc thầm nghĩ: Sau này ta nên chuyên tâm chỉ huy đi, so sánh sức lực với hai tên ngốc này hoàn toàn là tự rước lấy nhục.

Lúc này Hình Hồng Lang mới tỉnh táo lại, kinh ngạc chỉ vào đống cọc gỗ đột nhiên xuất hiện trước mặt: "Mấy thứ này... sao có thể bay xuống từ trên trời vậy?"

Trình Húc xoay đầu lại: "Là thiên tôn ban cho."

Hình Hồng Lang ngẩng đầu nhìn lên trời: "Thiên Tôn là..." Hình Hồng Lang hoảng hốt.

Nàng đến thôn Cao gia đã vài lần, thường xuyên nghe được hai chữ Thiên Tôn, nhưng vẫn cho rằng Thiên Tôn là giáo chủ tà giáo gì đó, Cao Nhất Diệp thì là nữ nhân của vị giáo chủ này, Thánh Nữ mà, thông thường chính là cho giáo chủ tà giáo dùng để chơi mười tám tư thế.

Cho tới bây giờ, nàng mới phát hiện, sự tình hình như không quá giống như nàng nghĩ.

Thiên Tôn thật sự là Thiên Tôn a!

Thánh nữ thật sự là thánh nữ a!

Hình Hồng Lang nhất thời không biết nên đối mặt với loại tình huống này như thế nào, đứng chết trân.

Đám thủ hạ buôn lậu muối của nàng lại không nghĩ nhiều như nàng, nếu đã thấy thần tiên hiển hiện, vậy thì bái thôi, phịch phịch, tất cả nằm úp sấp trên mặt đất.

Trình Húc cười hắc hắc: "Đừng có nằm đó, mau làm việc đi, chuyển hết cọc gỗ Thiên Tôn ban cho tới vách đá đi. Tặc tử càng ngày càng gần rồi."

Chương 161: Không hợp binh pháp nhưng hợp nhân đạo

Chương 161: Không hợp binh pháp nhưng hợp nhân đạo

"Tặc nhân càng lúc càng gần..." Những lời này, kéo đám buôn muối lậu từ trong kinh ngạc trở về, không sai, bây giờ cũng không phải là lúc nằm rạp trên mặt đất cúng bái, tranh thủ làm chính sự mới quan trọng hơn.

Đám người nhanh chóng đứng lên, mỗi người chọn lựa thân cây thích hợp cho mình, hoặc khiêng hoặc ôm hoặc lăn trên mặt đất, dời chúng nó đến vách đá.

Nhìn gỗ lăn cơ hồ dùng không hết, mọi người tỉnh thần phấn chấn.

Trình Húc nói: "Mọi người ổn định, trước tiên không cần vội vã ném gỗ lăn với đá, hiện tại tặc quân mới chỉ lên một nửa, chờ một nửa sau của bọn chúng cũng lên sườn núi rồi mới ném."

Hình Hồng Lang đột nhiên ngắt lời hắn: "Hòa giáo viên, hay là ném sớm đi, một nửa trước đã đủ rồi."

Trình Húc lấy làm lạ: "Ý tưởng này của cô không hợp với binh pháp."

Hình Hồng Lang thở dài: "Không hợp binh pháp, nhưng hợp với nhân đạo, một nửa tặc quân phía sau, tất cả đều là..."

Trình Húc bừng tỉnh hiểu ra: Đúng vậy, tặc quân chỉ có một nửa đằng trước là binh sĩ có thể chiến, một nửa còn lại đều là phụ nữ già trẻ.

Hắn là một võ tướng, trong đầu chỉ suy nghĩ làm sao có thể đánh cho quân địch thương tổn lớn nhất, nhưng chưa từng nghĩ đến loại chuyện này, được Hình Hồng Lang nhắc nhở, trong đầu mới suy nghĩ đến: Tình cảnh gỗ lăn và đá chèn qua người già phụ nữ và trẻ em...

Trong lòng không thoải mái!

Hình Hồng Lang: "Hảo hán lục lâm bọn ta, chỉ vung đao về phía cường giả, tuyệt đối không hướng về kẻ yếu."

Trình Húc cười khẩy một tiếng, thầm nghĩ: Lão tử là người trong quân đội, ta học chính là từ bất chưởng binh a.

Song nghĩ lại hình ảnh đó, trong lòng quả thật rất khó chịu.

Gã quay đầu nhìn xuống dưới chân núi, người già phụ nữ và trẻ em ở nửa sau của tặc quân, bên trong hẳn là có rất nhiều người giống như thái nãi nãi, già nua, khô gầy, đôi mắt đục ngầu, nhưng mỗi lần nhìn mình, đều cảm thấy vẻ từ ái không thể che giấu.

Trình Húc vung tay lên, hạ lệnh: "Ném! Không cần nửa sau của tặc quân lên núi!"

"Tốt lắm, rốt cục có thể ném rồi, ha ha ha." Bát Địa Thỏ nhoáng cái nhảy ra ngoài, đạp một cây gỗ mà hắn đã chuẩn bị từ lâu xuống dưới.

Khúc gỗ này của hắn không nhỏ, dài tầm nửa người, hơn nữa là đoạn giữa to nhất của chiếc đũa, còn to hơn eo của hắn một vòng, hắn vốn không khiêng nổi, toàn nhờ vào lăn mới đẩy tới bên vách núi, đã sớm chờ mệnh lệnh của Trình Húc.

Lúc này, trên sườn núi, Nhị Xuẩn đang dẫn theo lượng lớn thủ hạ vất vả bò lên trên, vừa bò vừa hỏi thủ hạ: "Vượt qua sườn núi này, chính là huyện Trừng Thành rồi à?"

Thủ hạ gật đầu: "Đúng vậy, qua đây chính là thôn Trịnh gia của huyện Trừng Thành, sau đó đi qua thôn Cao gia, thôn Vương gia, đi thẳng một mạch là có thể đến huyện thành Trừng Thành."

Nhị Xuẩn mắng: "Tốt lắm! Con chó Hình Hồng Lang, chém lão tử bị thương liền chạy tới huyện Trừng Thành. Bây giờ lão tử đến huyện Trừng Thành rồi sẽ bắt sống ả. Để ả biết sự lợi hại của lão tử."

Thủ hạ vội vàng nịnh nọt: "Tam đương gia, sự lợi hại của ngài, nữ nhân kia chỉ sợ không chịu nổi."

"Ha ha ha ha!"

Cả đám ác tặc đều cười ha hả.

Vừa mới cười hai tiếng, đột nhiên cảm giác có gì đó không đúng, trên sườn núi vang lên tiếng ầm ầm, ngẩng đầu nhìn lên, một cây gỗ lớn cao cỡ nửa người, to bằng một người từ trên núi lăn xuống, thanh thế quay cuồng kia thật sự có thể nói là kinh khủng.

Nhị Xuẩn: "Mẹ nó!"

Vừa mắng, gã vừa trở mình lao vào bụi cỏ bên cạnh sơn đạo.

Gã phản ứng nhanh, nhưng thủ hạ của gã lại phản ứng chậm hơn, hoàn toàn không kịp tránh né, ngây ngốc nhìn khúc gỗ nện xuống đầu, bịch một tiếng, thủ hạ bị đánh bay ra ngoài, phun ra máu tươi ở giữa không trung vẽ ra từng vòng xoắn ốc bằng máu.

Khúc gỗ đập bay một người, thế đi cũng không giảm, vẫn tiếp tục lăn xuống phía dưới. Tặc quân trên sườn núi tránh không kịp, bị khúc gỗ điên cuồng cày qua, ngã trái ngã phải, vô cùng thê thảm.

"Mẹ nó, chuyện gì xảy ra vậy?"

"Ai ném gỗ."

"Lại tới nữa rồi, lại tới nữa kìa!"

Lũ tặc lớn tiếng la hét.

Chỉ thấy trên siZờn núi có rất nhiều đầu nai nhê lên ©ó naười aid lên tảng đá ném xuống phía dưới, có người đạp xuống một cọc gỗ lớn. Thanh âm ầm ầm không dứt bên tai, rất nhiều gỗ lăn và đá tảng, như núi lở mãnh liệt đổ xuống.

Tặc quân trong nháy mắt bị dọa choáng váng!

Người thông minh thì vội vàng tìm kiếm tảng đá lớn bên cạnh để núp vào phía sau, ít thông mỉnh hơn thì hai tay ôm đầu nằm úp sấp trên mặt đất. Mà kẻ ngu thì chạy tán loạn khắp nơi giống như con ruồi không đầu.

Gỗ lăn đá tảng lao tới, quét sạch qua đám tặc phỉ đang chạy tứ tung, đập cho chúng khắp nơi toàn là tiếng kêu cha gọi mẹ.

"Là dân đoàn!"

"Không biết dân đoàn ở đâu."

"Mẹ kiếp...

SẠI"

Tiếng khóc lóc xen lẫn với tiếng chửi rủa.

Nhị Xuẩn run rẩy trốn sau tảng đá, Tùy Phong Hùng và Phiên Sơn Nguyệt cũng tìm hai khe đá để trốn vào, không dám nhúc nhích, chỉ dựng lỗ tai lên nghe động tĩnh bên ngoài.

Thanh âm ầm ầm tiếp tục một hồi lâu mới ngừng lại.

Ba tên tặc tù phía sau tảng đá thò đầu ra, nhìn ra phía ngoài

chỉ thấy cảnh tượng hỗn độn, trên sườn núi ngang dọc khắp nơi là thi thể...

Sửng sốt đủ thời gian mười ba lần chớp mắt, Phiên Sơn Nguyệt mới phản ứng kịp, hét lớn: "Rút lui, rút về phía dưới sườn núi, mau rút."

Thật ra không cần hắn hạ lệnh, đám tặc quân cũng định rút lui rồi, cho dù hắn bảo xông lên, đám tặc quân vẫn muốn rút lui. Đám đông tặc quân vừa lăn vừa chạy xuống dưới, thậm chí dùng nắp nồi để trượt cỏ xuống dưới sườn núi. Mà xuống núi quá nhanh cũng không phải chuyện tốt, không ít người bị ngã trên sơn đạo, khi lăn xuống, mặc dù không bị gỗ lăn đập chết thì cũng bị ngã chết.

Không bao lâu sau, tất cả tặc Hợp Dương đều đã rút xuống dưới chân núi.

Dân đoàn và bọn buôn lậu muối trên sườn núi thì đồng thanh hoan hô: "Đánh lùi rồi!"

Hình Hồng Lang cũng thở phào nhẹ nhõm, chặn được rồi, chúng ta có hơn một trăm người, thế mà có thể ngăn chặn được tám ngàn tặc quân, hắc!

Nàng auav đầu lai nhìn thoáng aua đếng tru aỗ chất đếng sau lưng. nghĩ thầm: Nếu không phải Thiên Tôn ban xuống nhiều gỗ lăn như vậy, cho dù chúng ta có địa lợi, cũng không có cách nào thủ được, thật sự là do Thiên Tôn ban tặng.

Nghĩ tới đây, lại ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, giữa không trung sáu bảy mươi trượng, có một đám mây thấp lơ lửng, không cần phải nói, chắc chắn là Thiên Tôn trong mây đang nhìn xuống.

Nếu như nàng lần đầu tiên đến thôn Cao gia, nghe nói nơi này có thần tiên, vậy khẳng định là sẽ bị một cú sốc lớn, sau đó chính

là "kính quỷ thần nhi viễn chỉ", cũng không dám đến nữa, nhưng hiện tại nàng không hề có chút suy nghĩ nào phải kính nhỉ viễn chi, ngược lại cảm giác được có thần tiên giúp mình, cảm giác thật tốt.

Trình Húc cười hắc hắc vài tiếng, nghĩ thầm: Lão tử trở về sẽ viết một tấu chương, nói ta dẫn hơn một trăm thôn binh, đánh lui hai vạn tặc quân, bảo vệ Trừng Thành...

Đợi đất

Lão tử đã không còn là mệnh quan triều đình, còn viết tấu chương làm chó gì.

Trình Húc ngã "phịch" một cái ra đất trong tư thế orz!

Không có chức quan trên người, trong lòng ít nhiều cũng có chút khổ SỞ.

Bát Địa Thổ từ bên cạnh đi tới: "Hòa giáo viên, chúng ta rõ ràng đã đánh thắng, vì sao ông lại không vui chút nào?"

Trình Húc từ trạng thái orz xoay người qua, ngồi bệt xuống đất, ngửa đầu nhìn bầu trời, khế thở dài: "Hình như ta không còn là ta nữa rồi."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: Làm mới bản thân thì có gì mà không được?

- Giải thích, orz là mô tả tư thế ngã chổng mông. Vì khi xếp cạnh nhau sẽ tạo ra hình dáng một người đang gục ngã. Hết giải thích.

Chương 162: Bay lên xem địa hình

Chương 162: Bay lên xem địa hình

"Tặc quân không đi." Trình Húc chỉ vào tặc quân bên dưới sườn núi: "Mọi người xem, mấy tên ác tặc kia đã chỉnh đốn lại đám loạn quân dưới chân núi rồi."

Mọi người đều nằm nhoài ra vách núi và nhìn xuống dưới, quả thật vậy.

Phiên Sơn Nguyệt, Tuỳ Phong Hùng, Nhị Xuẩn, ba tên đầu mục này đang dẫn theo sáu bảy mươi tiểu đầu mục tụ tập loạn quân bỏ chạy tứ tán trở về, tụ tập lại một chỗ, sau đó ngẩng đầu nhìn vách núi, từ xa nhìn lại, tựa hồ đang bàn luận cái gì.

Vẻ mặt Trình Húc trầm xuống. Cũng may gã che mặt, không ai nhìn thấy được gì.

Hình Hồng Lang bên cạnh thấp giọng nói: "Tình hình không ổn, bọn chúng còn chưa từ bỏ."

Trình Húc gật đầu: "Chúng đã nhìn thấy cách ăn mặc của chúng ta, biết chúng ta không phải quan binh, cho nên... Tuy bị thua thiệt, nhưng vẫn không sợ chúng ta."

Khi tặc quân đụng phải quan binh, tựa như chim sợ cành cong, vừa đụng liền bỏ chạy, nhưng xưa nay tặc quân không hề sợ dân đoàn.

Đạo lý này cũng giống như cái gì, Cổ Hoặc Tử gặp phải chú cảnh sát liền chạy trốn thật nhanh, nhưng đụng phải một nhóm Cổ

Hoặc Tử khác, vậy thì lấy ra dao bổ dưa đánh ngươi chết ta sống, dù chết cũng phải cắn ngươi một miếng thịt, phong cách giang hồ phải làm cho đủ.

Đây chính là đối đãi khác nhau giữa chính thống và phi chính thống nhận được.

Bát Địa Thỏ nhao nhao lên: "Đám ác ôn này còn dám tới, đập cho chúng nát bét luôn."

"Không dễ vậy đâu." Trình Húc trừng mắt liếc hắn: "Tặc tử đã nếm mùi đau khổ của gỗ lăn đá ném rồi, sẽ không ngu ngốc bò lên ngay trước mặt chúng ta nữa, nhất định chúng sẽ nghĩ cách khác... Tìm cách gì đây? Ừm, ta đoán chúng sẽ chính diện hấp dẫn lực chú ý của chúng ta, mặt khác phái ra mấy trăm người, từ khe núi đường nhỏ khác vòng đến trên núi."

"Ta cần phải biết rõ địa hình xung quanh!"

Trình Húc tóm lấy Trịnh Đại Ngưu: "Đại Ngưu, thôn Trịnh gia này là quê hương của ngươi đúng không?"

Trịnh Đại Ngưu gật đầu: "Đúng a!" mặt đất cho ta xem."

Trịnh Đại Ngưu: "Hả? Địa hình? Là núi à, rất nhiều cây, rất nhiều núi."

Trình Húc đáp: "Ta bảo ngươi vẽ ra trong phương viên mấy dặm, chỗ nào có núi, chỗ nào có cây, chỗ nào có rãnh."

Trịnh Đại Ngưu há hốc miệng: "Ai nhớ cái này làm chỉ?"

Mọi người câm nín.

Bà nội cha nó!

Trình Húc đá một cái vào eo Trịnh Đại Ngưu, vốn định đạp hắn té ngã, lại không nghĩ rằng Trịnh Đại Ngưu không chút sứt mẻ

gì. Ngược lại, bản thân Trình Húc bị chấn bay ra ngoài, mông đập xuống đất.

Ngồi dưới đất, ủy khuất vô cùng.

Quá phiền muộn!

Sao lại có thủ hạ như Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, Bát Địa Thỏ chứ? Rốt cuộc đời trước ta đã tạo nghiệt gì?

Đang nghĩ tới đây, gã đột nhiên cảm giác được không bình thường, có vật gì đụng vào sau lưng mình, lực lượng rất lớn, nhưng vừa chạm thu lại ngay, rất rõ ràng là đang gắng sức thu lại.

Trình Húc quay phắt đầu lại nhưng không nhìn thấy gì, lập tức hiểu ra: "Thiên Tôn!"

Hắn vươn hai tay về phía trước, sờ thử, liền sờ tới cảm giác tựa như da... Bàn tay khổng lồ không nhìn thấy của thiên tôn đang ở trước mặt mình!

Trình Húc lập tức hưng phấn, ta đã hiểu ý của Thiên Tôn rồi.

Gã đột nhiên nhảy về phía trước, cảm giác mình ôm được cái gì, giống như là ngón tay của Thiên Tôn vậy? Vội vàng lóng la lóng ngóng bò lên trên, chẳng mấy chốc đã bò đến trên đầu ngón tay của Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền thấy gã thông minh như vậy cũng hơi ngạc nhiên, về điểm "lĩnh hội ý trên" này, Trình Húc cũng khá có thực lực.

Y nhẹ nhàng nhấc tay lên, mang theo Trình Húc bay lên giữa không trung.

Trong dân đoàn chỉ có một số ít người từng nhìn thấy "Lý Đại nhảy xuống tường thành, sau khi bị Thiên Tôn bắt được liền bay

trên trời", những người khác đều chưa từng nhìn thấy hình ảnh này, hiện tại nhìn thấy Trình Húc bay lên, ai nấy đều kinh ngạc khó hiểu.

Hình Hồng Lang và đám buôn lậu muối thì nhìn mà ngây ra như Chỉ thấy Trình Húc càng bay càng cao, càng bay càng cao.

Bay đến mấy chục trượng trên không, lơ lửng tại đó.

Trong lòng Trình Húc hơi hoảng, âm thanh nuốt nước bọt mình cũng có thể nghe rõ ràng. Cúi đầu nhìn xuống dưới, người trên mặt đất giống như người tí hon, chậc chậc, đây chắc có lẽ chính là cảm giác lúc Thiên Tôn nhìn thấy chúng ta.

Ta đang nghĩ gì đấy?

Thiên Tôn đưa ta bay lên giữa không trung, là để ta xem địa hình, cũng không phải để ta cảm nhận một phen làm thần tiên là thế nào, ta chỉ là một phàm nhân, đừng quá kiêu ngạo.

Trình Húc nhanh chóng thu hồi tâm tư, đưa mắt nhìn về địa hình xung quanh.

Từ trên cao nhìn xuống, tầm mắt thật sự quá trống trải!

Cho dù đứng trên đỉnh núi, tầm nhìn cũng có khả năng bị cây cối trên núi ngăn cản, nhưng lơ lửng trên không trung mấy chục trượng, xem địa hình quả thực là nhìn không sót gì, sảng khoái muốn chết.

Người bình thường cũng chỉ có thể nhìn cho sảng khoái, nhưng đối với một người cầm binh mà nói, thứ có thể nhìn thấy rất nhiều.

Trình Húc nhớ kỹ tất cả địa hình xung quanh, lúc này mới ngẩng đầu lên trời nói: "Đa tạ Thiên Tôn, tiểu nhân đã xem kỹ địa hình rồi."

Tay Lý Đạo Huyền chậm rãi hạ xuống.

Mọi người trên mặt đất thấy Trình Húc đang hạ xuống, nhẹ nhàng hạ xuống đất, vô thanh vô tức. Trình Húc từ trên bàn tay khổng lồ vô hình nhảy xuống, đứng vững vàng dưới đất, vẻ mặt đắc ý: "Ha ha ha, bản tướng... Khu... bản giáo viên đã nhìn rõ hết địa hình xung quanh rồi. Hắc hắc hắc, hắc hắc hắc, hành động của tặc tử căn bản không cần đoán. Hình cô nương, làm phiền cô một chuyện."

Hình Hồng Lang: "Mời nói."

Trình Húc nói: "Cô mang theo người của mình, vòng qua gò núi nhỏ phía trước, lại đi về phía trước nửa dặm đường. Bên kia có một khe núi, bị cây cối che khuất, khó có thể phát giác, ta đoán tặc tử sẽ đi từ con đường kia tới đây, cô qua bên kia mai phục, đợi tặc tử theo rãnh núi bò lên, gỗ lăn đá ném tiếp đón chúng."

Hình Hồng Lang cười: "Hắc, được rồi, giao cho lão nương đi."

Nàng đang chuẩn bị hạ lệnh cho thủ hạ vận chuyển gỗ lăn đá tảng, thì thấy đống gỗ lăn trên mặt đất đột nhiên bay lên trời, bay về phương hướng Hình Hồng Lang lập tức hiểu ra: "Thiên Tôn biết chúng ta nhục thể phàm thai yếu ớt, muốn chuyển số gỗ lăn này đi cũng rất vất vả, cho nên mới giúp chúng ta đưa qua đó."

Bọn buôn lậu muối tinh thần phấn chấn hẳn lên: "Thiên Tôn phù hộ!"

Bọn người này nhanh như vậy đã học được câu nói chuyên dụng của thôn Cao Gia "Thiên Tôn phù hộ" rồi, năng lực học tập thật đúng là mạnh thật.

"Lần này thậm chí chúng ta còn không cần tìm chỗ nào nữa, đi theo gỗ lăn, xem nó hạ xuống chỗ nào, sẽ biết Hòa giáo viên muốn chúng ta đi đâu." Hình Hồng Lang phất tay nói: "Đi thôi!"

Bọn buôn muối lậu lập tức theo phương hướng gỗ lăn bay mà chạy qua, vòng qua một gò núi nhỏ, lại đi về phía trước một dặm đường, nơi này thật sự có một khe núi sâu, bị rừng cây rậm rạp che khuất, khô hạn mấy năm, rừng cây nơi này lại vẫn xanh tươi, xem ra nguồn nước ngầm nơi này còn rất dồi dào.

Hình Hồng Lang dẫn theo một nhóm buôn muối lậu canh giữ trên đỉnh một bên khe núi, bên cạnh chất đống gỗ lăn, trong lòng thầm nghĩ: Đến đây đi! Tốt nhất là tên Nhị Xuẩn kia có thể tới, lão nương cũng tiện báo mối thù cánh tay bị thương.

Chương 163: Đồ chó đẻ

Chương 163: Đồ chó đẻ

Tặc quân dưới núi quả nhiên không chịu rút lui.

Trình Húc lạnh lùng nhìn bọn họ, Lý Đạo Huyền cũng lạnh lùng nhìn bọn họ.

Phía trước tặc quân có một đám đi ra mắng chửi, ít nhất năm trăm người, cùng nhau hướng về đỉnh núi mà mắng to: "Trên đó là dân đoàn Trịnh gia thôn sao? Con mẹ các ngươi! Thôn Trịnh Gia xuất hiện hảo hán như Trịnh Ngạn phu, giết quan tạo phản, các ngươi không học theo, lại giúp đỡ quan phủ khi dễ những hương thân tạo phản khởi sự như bọn ta, các ngươi đều là chó săn tay sai của quan phủ, các ngươi không xứng làm người, một đám cứt chó, mụ nội các ngươi."

Trịnh Đại Ngưu giận dữ, rướn cổ quát xuống dưới chân núi: "Trịnh Ngạn phu là... ô..."

Một huynh đệ dân đoàn che miệng hắn lại, kéo hắn trở về, thấp giọng nói: "Vương Nhị đại ca một lòng muốn bảo vệ danh tiếng của Trịnh Ngạn Phu, chúng ta vẫn là tôn trọng Vương Nhị đại ca một chút đi, đừng nói ra chuyện Trịnh Ngạn Phu."

Trịnh Đại Ngưu: "Ta mặc kệ, ta muốn nói chuyện của Trịnh Ngạn Phu ra, mẹ nó, tội cho ta hồi nhỏ còn coi hắn là bằng hữu, vậy mà hắn tập kích cả thôn Cao gia, muốn giết sạch chúng ta."

Nói rồi, hắn đẩy tay của dân đoàn ra, nằm sấp bên vách núi mà mắng to: "Trịnh Ngạn Phu là đồ chó đẻ, các ngươi học theo hắn, ta liền địt mẹ các ngươi."

Cao Sơ Ngũ là bạn tốt của hắn, đương nhiên là phải ủng hộ rồi, cũng bò tới bên vách núi, cùng Trịnh Đại Ngưu mắng: "Ta địt con mẹ các ngươi."

Người của dân đoàn tất cả ùa theo, toàn bộ mắng chửi.

Trình Húc cũng nổi giận: "Mẹ nó, câm miệng hết, các ngươi chửi như vậy đã làm bại lộ nhân số phe ta rồi, vốn dĩ bọn hắn ở dưới chân núi là không biết rõ chúng ta có bao nhiêu người."

Mọi người câm nín.

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi bật cười, đúng rồi, chuyện này ngay cả ta cũng không nghĩ tới, hoặc có thể nói hoàn toàn không nghĩ tới phương hướng đó, có lẽ Trình Húc thường xuyên mang theo hơn một trăm binh sĩ đi khắp nơi trấn áp tặc phỉ, cho nên đối với chuyện này đặc biệt có kinh nghiệm.

Dân đoàn này quả thực còn chưa có quy củ, muốn trở nên giống quân chính quy thì còn rất sớm, đủ để Trình Húc chậm rãi dạy dỗ.

Lý Đạo Huyền đang nghĩ tới đây, bỗng thấy đám tặc quân dưới chân núi bắt đầu lén lút giở trò.

Đám chửi mắng ở hàng trước vẫn còn phun loạn lên đỉnh núi, mà nhóm tặc tử phía sau thì lặng lẽ trốn ra khỏi hàng ngũ, do nhị đương gia Tùy Phong Hùng và tam đương gia Nhị Xuẩn dẫn đầu, lặng lẽ lui vào trong rừng cây, mượn rừng cây yểm hộ, vòng ra phía sau một vách núi, tiếp theo lại chui sâu vào khe núi.

Lý Đạo Huyền không có bản lĩnh nhìn một cái đã nhận ra có bao nhiêu người, dứt khoát để camera chụp một tấm ảnh, sau đó giao cho máy tính quét hình phân biệt, rất nhanh, máy tính báo số bốn trăm người.

Tặc quân không dám phái ra quá nhiều người, bởi vì nếu có

quá nhiều người rời khỏi chủ đội, khẳng định sẽ bị dân đoàn trên đỉnh núi nhìn thấu, bọn họ chỉ phân ra bốn trăm người, liền có thể khiến cho dân đoàn trên đỉnh núi cho rằng nhân số bọn họ không giảm, tất cả vẫn còn đang đối diện nhau chơi khẩu chiến.

Tuỳ Phong Hùng và Nhị Xuẩn đều là hãn phỉ trong hãn phỉ, là cái loại tướng tá cao to, đánh đấm rất giỏi, bốn trăm thủ hạ cũng đều là thanh niên khỏe mạnh, không có một người già phụ nữ trẻ em.

Người dẫn đường đi đầu tiên là một người hái thuốc trong một thôn cách đó không xa bị lôi theo, rất quen thuộc với địa hình trong núi, dẫn theo bốn trăm hãn phỉ lẻn vào bên trong khe núi, lặng lẽ lần mò, vòng quanh đi lên trên núi.

Lý Đạo Huyền nhìn phương hướng bốn trăm người này đi, chính là phương hướng mà Trình Húc phái Hình Hồng Lang đi mai phục, trong lòng không khỏi thầm khen: Trình Húc cũng có chút trình độ đấy, nhìn địa hình xong lập tức phán đoán ra hành động của tặc quân. Loại võ tướng có trình độ này, vì sao chỉ là một tên tuần kiểm cửu phẩm chứ? Không phải là nên cho hắn không gian phát triển lớn hơn nữa sao? Vì sao lại còn phái Cẩm Y Vệ đến giết chết hắn?

Ài! Minh đình a Minh đình!

Cùng lúc đó...

Thôn Tuyền Câu!

Tuần kiểm mới nhậm chức Phương Vô Thượng đang đứng ở chỗ cao, ngắm nhìn về phía huyện Hợp Dương, huyện lệnh Lương Thế Hiền nói tặc quân nhất định sẽ đi qua thôn Tuyền Câu, nhưng hắn chờ đợi mãi ở chỗ này vẫn không thấy tới, rốt cuộc những tặc nhân này chạy đi đâu rồi? Tướng quân, đại sự không ổn, Hợp Dương Phiên Sơn Nguyệt không hướng về phía chúng ta, mà là đi

về phía thôn Cao gia."

Phương Vô Thượng lập tức khẩn trương: "Mẹ nó, tên phế vật Lương Thế Hiền kia, ta còn tưởng rằng hắn ghê gớm lắm, như đinh đóng cột nói tặc nhân sẽ đến thôn Tuyền Câu, kết quả là nói bậy. Lập tức xuất phát, đi đến thôn Cao gia."

Phó tuần kiểm: "Mười mấy dặm sơn đạo, chúng ta không kịp rồi!"

Phương Vô Thượng cả giận nói: "Không kịp cũng phải kịp, mau mau đi."

Đám người Hình Hồng Lang im lặng đợi một hồi, trong khe núi đã có động tĩnh.

Hai người Tùy Phong Hùng, Nhị Xuẩn đang khom lưng dẫn theo bốn trăm tên hãn phỉ, theo khe núi lặng lẽ mò tới.

Vừa đi, hai người còn đang đè thấp giọng trò chuyện.

"Con mẹ nó." Nhị Xuẩn nói: "Vừa rồi lão tử trông thấy Hình Hồng Lang, nhóm người ném đá trên sườn núi kia chính là thuộc hạ của nó."

Tùy Phong Hùng: "Thật không?"

Nhị Xuẩn nói: "Lúc đó ta đi tuốt ở đằng trước, cách đỉnh sườn núi rất gần, vừa ngửa đầu liền đúng lúc nhìn thấy nữ nhân họ Hình kia đang ở trên đỉnh núi nhìn ta."

Tùy Phong Hùng thấp giọng mắng: "Nữ nhân khốn kiếp này, lại chạy đi liên thủ với dân đoàn đối phó chúng ta, quả thực là buồn cười, phản đồ của lục lâm."

Nhị Xuẩn: "Chờ chúng ta mò lên đỉnh núi, đánh từ sau lưng, khiến bọn chúng không thể ném gỗ lăn đá tảng nữa. Đại ca suất

lĩnh chủ lực lập tức từ chính diện leo lên, hai mặt giáp công, bắt sống nữ nhân kia, lão tử sẽ để cho nó thấy hối hận khi sinh ra trên đời này."

"Được!" Tùy Phong Hùng nói: "Nhị ca giúp ngươi bắt sống nữ nhân kia."

Hai người vừa nói tới chỗ này, liền nghe trên đỉnh đầu vang lên một giọng nói nữ nhân hào sảng: "Nhị Xuẩn, lão nương nhìn thấy ngươi rồi."

Hai người Tùy Phong Hùng cùng Nhị Xuẩn liền cả kinh, vội vàng ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy trên đỉnh một bên khe núi là Hình Hồng Lang đang thò đầu ra, trong nháy mắt tiếp theo, một buôn lậu muối cũng thò đầu ra, và rồi ném xuống phía dưới một khúc gỗ lăn. vàng tránh sang hai bên.

Thanh âm ầm ầm vang lên, gỗ lăn đá tảng từ trên khe núi rơi xuống, đập lung tung vào bốn trăm tên hãn phỉ trong khe núi.

Mặc dù hãn phỉ hung hãn nhưng cũng là người.

Là người thì không chịu nổi loại thế công gỗ lăn đá tảng phát rồ này, trong chớp mắt, tiếng khóc cha gọi mẹ vang lên khắp nơi trong sơn cốc, bốn trăm hãn phi bị đập cho chạy trối chết, tan tác không thành quân.

Không ít tặc nhân trong lòng sợ hãi muốn quay lại.

Nhị Xuẩn lại không hổ là người có một chữ xuẩn trong tên. Hình Hồng Lang xuất hiện khiến gã giận quá mất khôn, dưới tình huống như vậy gã cũng không lùi, kêu lên oai oái rồi xông về phía trước.

Cũng không biết người này có phải thiên mệnh hộ thể hay

không, gỗ lăn đá tảng không nện trúng gã, lại để cho gã chạy loạn suốt một đường, cuối cùng từ trong khe núi vọt ra, lại dọc theo sườn núi chạy như bay về phía Hình Hồng Lang...

Hai tên buôn lậu muối lập tức muốn đi lên ngăn chặn, Hình Hồng Lang lại vung tay lên, lớn tiếng nói: "Tránh ra hết, lão nương muốn tự tay báo thù."

Chương 164: Thời gian cãi nhau 50 câu

Chương 164: Thời gian cãi nhau 50 câu

Một gã bộ hạ cuống lên: "Lão đại, cánh tay của ngươi còn bị thương kìa."

Hình Hồng Lang cười to: "Cánh tay của Nhị Xuẩn không bị thương sao?"

Mọi người: "Cái này..."

Hình Hồng Lang: "Đừng ai tới cản trở lão nương báo thù."

Nói xong, nàng dùng tay trái không bị thương rút yêu đao ra.

Nhị Xuẩn cũng rống lên dùng tay trái rút yêu đao ra.

Hóa ra hai người lần trước trong loạn quân trao đổi mấy chiêu đều chém trúng cánh tay phải của đối phương, hiện tại chỉ có thể lấy tay trái dùng đao mà thôi.

Nhị Xuẩn nổi giận gầm lên: "Hình Hồng Lang, hôm nay không phải ngươi chết thì là ta vong."

Hình Hồng Lang cũng gầm lên: "Ác tặc không có chút quy củ giang hồ nào. Tên tuổi hảo hán lục lâm chính là bị phá huỷ trong tay lũ ngu xuẩn các ngươi."

"Ngao!" Nhị Ngốc bước dài một bước, vung lên yêu đao.

Hình Hồng Lang vung yêu đao nghênh đón.

Trong nháy mắt, hai người đã đánh ra chân hỏa, hai thanh Yêu đao tung bay trên dưới, chém vào tia lửa bắn tung toé, mấy tên buôn muối lậu bên cạnh định tới hỗ trợ, lại không dám vi phạm mệnh lệnh của Hình Hồng Lang, đành phải quay đầu đi, tiếp tục ôm gỗ lăn đá tảng ném lung tung vào tặc quân trong khe núi.

Tiếng hò hét từ bên này lập tức truyền tới bên Trình Húc.

Cao Sơ Ngũ hốt hoảng, quay đầu nhìn thoáng qua hướng Hình Hồng Lang, rồi lại quay đầu, rất muốn mở miệng nói: "Tôi muốn giúp cô ấy."

Nhưng mấy ngày gần đây hắn theo Cao Nhất Diệp học tập kỷ luật, quy củ, đã không còn là một tên ngốc tùy tiện làm bậy nữa, trong đầu toàn là câu nói "phải phục tùng chỉ huy", nên cố gắng quản cái miệng mình.

Trình Húc cảm giác được Cao Sơ Ngũ nôn nóng, khẽ chau mày. Gã nhìn thoáng qua Phiên Sơn Nguyệt dưới chân núi...

Quả nhiên Phiên Sơn Nguyệt đã bắt đầu hành động. Đám đông tặc binh bắt đầu phân tán leo lên núi. nhang, ngươi chạy qua giúp Hình Hồng Lang, giúp xong lập tức trở về, không được chậm trễ ở đó, có làm được không?"

Cao Sơ Ngũ: "Một nén hương là bao lâu?"

Mọi người câm nín.

Trình Húc nói: "Thời gian ngươi và Trịnh Đại Ngưu cãi nhau năm mươi câu, mau đi đi."

Lần này Cao Sơ Ngũ đã hiểu, cãi nhau năm mươi câu, vậy còn không đơn giản, ta giả bộ cãi nhau với Đại Ngưu là có thể tính đúng thời gian rồi.

Hắn đột nhiên mở miệng nói: "Đại Ngưu, ngươi ngốc quá, cái

này cũng không hiểu."

Đám người bên cạnh choáng váng.

Cao Sơ Ngũ lại bắt chước giọng điệu của Trịnh Đại Ngưu nói: "Ngươi mới là đồ ngốc, ta rất thông minh."

Đám người đều trầm mặc.

Đây chính là thời gian cãi nhau một câu, Cao Sơ Ngũ vừa nói xong hai câu này, đã cất bước chạy ra xa mấy trượng.

Cao Sơ Ngũ: "Đại Ngưu, ngươi sai rồi, cơ quan bên này mới là đúng."

Nói xong một câu, lại chạy ra ngoài hai ba trượng.

"Cái này của ta mới đúng... Cái kia của ngươi mới là sai..."

Nói xong câu đó, Cao Sơ Ngũ đã biến mất ở phía sau ngọn núi nhỏ đằng trước.

Mọi người đồng thời hít một ngụm khí lạnh: "Tên này!"

Trình Húc lớn tiếng nói: "Đừng nhìn tên ngu ngốc kia nữa, chú ý, Phiên Sơn Nguyệt lên núi rồi, tất cả mọi người chuẩn bị gỗ lăn đá tảng."

Dân đoàn: "Tuân lệnh!"

Mọi người cùng nhau quay đầu lại, thấy người của Phiên Sơn Nguyệt đã phân tán ra, bắt đầu leo lên sườn núi. Đi đầu tiên đều là hãn phỉ không muốn sống, vừa bò lên trên, vừa không ngừng lắc mình tránh ra sau tảng đá lớn, nhìn thấy đỉnh núi không ai ném đá mới tiếp tục nhanh chóng chạy lên núi một đoạn, sau đó lại trốn sau tảng đá lớn.

Trình Húc cười to: "Mặc kệ bọn chúng trốn hay không, gỗ lăn

còn nhiều, đập đi!"

Bát Địa Thỏ là người đầu tiên ra tay, một khúc gỗ bị hắn ta đẩy xuống núi, ầm ầm lăn thẳng xuống dưới.

Hình Hầnga Lana và Nhi Yuẩn. trana nháv mắt đã đấu hữn mười chiên. So tài chiến đấu thường có thể phân ra thắng bại trong hai ba chiêu, nhưng hai người dùng tay trái, động tác không linh hoạt như lúc bình thường, đánh nhau cũng có vẻ dây dưa rồi.

Nhị Xuẩn vừa xuất đao, vừa la lên oai oái.

Hình Hồng Lang lại có vẻ bình tĩnh, không la không hét, bình tĩnh xuất đao.

Qua hơn mười chiêu, cuối cùng Hình Hồng Lang cũng bắt được sơ hở của Nhị Xuẩn, tay trái lóe lên ánh đao, phốc một tiếng, chém vào bụng Nhị Xuẩn.

Nhị Xuẩn rú lên một tiếng đau đớn, lộn về phía sau.

Hình Hồng Lang vui mừng, đuổi tới trước một bước, vung đao bổ về phía cổ gã.

Mắt thấy một đao sẽ đưa Nhị Xuẩn đi xa, đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng gầm giận dữ, một hán tử cường tráng giống như gấu lao thẳng tới, hai tên buôn lậu lậu muối tiến lên ngăn cản, lại bị người nọ "binh binh" hai tiếng húc bay.

Khoảnh khắc kế tiếp, người nọ đã đến trước mặt Hình Hồng Lang, vung trường côn nhắm vào đầu nàng.

"Tùy Phong Hùng!" Hình Hồng Lang giật nảy mình, vội vàng thu đao ngăn cản, cheng cheng, đỡ đòn được rồi, nhưng tay trái nàng dùng đao, lực lượng không đủ, Tùy Phong Hùng lại là hai tay vung trường côn, lực lượng hoàn toàn không thể đánh đồng.

Hình Hồng Lang cảm thấy cổ tay tê rần, yêu đao tuột khỏi tay.

Tùy Phong Hùng gầm lên một tiếng "ngao", trường côn trên tay vung lên, một côn quét ngang vào hông Hình Hồng Lang.

Hình Hồng Lang thầm kêu không ổn, một côn này... đã không kịp tránh né rồi...

Chỉ nhìn uy lực một côn này, sợ là sẽ bị thương.

Lý Đạo Huyền cũng vươn tay ra, chuẩn bị hỗ trợ.

Đúng lúc này, phía sau vang lên tiếng gầm giận dữ: "Đại Ngưu, tên ngốc nhà ngươi, ngươi làm đổ thùng nước rồi."

Hình Hồng Lang và Tùy Phong Hùng mặt đầy nghỉ hoặc.

Lời thoại khó hiểu này, là sao?

Hai người còn chưa kịp phản ứng, một tráng hán cao to, dáng người không thua gì Tùy Phong Hùng liền xông vào vòng chiến,"binh" một tiếng hức vào người Tùv Phong Hìng. Hai tráng hán chạm vào nhau, phát ra tiếng vang lớn thật lớn.

Tùy Phong Hùng đạp đạp lùi lại năm bước mới đứng vững, nhìn kỹ mới thấy trước mặt hắn là một nam tử mặc áo giáp còn to con hơn cả gấu.

Tùy Phong Hùng: "Người tới là ai?"

Cao Sơ Ngũ: "Ta không phải ngốc, rõ ràng người làm đổ thùng nước là ngươi."

Tùy Phong Hùng và Hình Hồng Lang đầu đầy dấu chấm hỏi?

Tùy Phong Hùng: "Con mẹ nó, ngươi có bệnh sao?"

Cao Sơ Ngũ: "Đại Ngưu, ngươi giữ vững bên kia đi."

Tùy Phong Hùng hoang mang.

Cao Sơ Ngũ bước dài về phía trước, một quyền đánh về phía Tùy Phong Hùng, uy thế một quyền này rất lớn, nắm đấm chưa tới, thanh thế có thể khiến người bình thường run rẩy, mấu chốt là, khi người này xuất quyền còn nhắc tới một câu: "Sơ Ngũ, trong kế ngón chân ngươi có một con giun."

Trong mắt Tùy Phong Hùng nhìn thấy là nắm đấm hung bạo, nhưng lỗ tai nghe được lại là câu đối đáp hoàn toàn không phù hợp với nhau, trong nhất thời có cảm giác tê liệt khiến hắn không thể nào suy nghĩ bình thường được, tỉnh thần ô nhiễm tăng 999, não dừng hoạt động hết nửa giây, thậm chí không cách nào ứng phó với nắm đấm của Cao Sơ Ngũ một cách bình thường.

Một quyền của Cao Sơ Ngũ đánh vào chính giữa khuôn mặt của Tùy Phong Hùng.

Một quyền liền đánh cho Tùy Phong Hùng mặt nở hoa, xương cổ gãy, trong nháy mắt ngã xuống, hắn còn nghe thấy đối phương dùng giọng điệu rất kỳ lạ bổ sung một câu: "Đại Ngưu, ta đã nhấc lên, bên kia ngươi cũng dùng chút sức chút đi."

Trước mắt Tùy Phong Hùng tối sầm, đi tới chỗ Diêm Vương gia báo danh rồi.

Hình Hồng Lang cũng một đao chặt đầu Nhị Xuẩn xuống.

Nàng quay đầu lại, muốn nói với Cao Sơ Ngũ một tiếng đa tạ.

Cao Sơ Ngũ giành trước, thâm tình nhìn vào mắt của nàng, vẻ mặt thân thiết nói với nàng: "Đại Ngưu, ngươi thật sự là quá thông minh."

Hình Hồng Lang tức tối: "Rốt cuộc tên khốn kiếp nhà ngươi đang nói cái gì?"

Chương 165: Quan binh tới rồi

Chương 165: Quan binh tới rồi

Cao Sơ Ngũ không trả lời câu hỏi của Hình Hồng Lang, bởi vì hắn không dám cắt ngang tiết tấu cãi nhau của mình, một khi cắt ngang, vậy sẽ đếm không xuể mấy câu cãi nhau rồi, đành phải quay đầu lại rồi vọt tới đầu khe núi, chính là phía trước sườn dốc duy nhất có khả năng xông lên được.

Vừa rồi Nhị Xuẩn và Tùy Phong Hùng lần lượt xông lên sườn dốc này khiến hãn phỉ phía sau cũng nhìn thấy hi vọng, cố chịu gỗ lăn hai bên vẫn phải liều mạng lao đến sườn dốc này.

Lại nghe thấy một tiếng gầm thét: "Sơ Ngũ, ngươi giảm tốc độ một chút đi."

Lũ hãn phỉ ngẩng đầu nhìn lên, là một nam tử còn uy mãnh hơn cả gấu đứng trên sườn dốc, trên người khoác Lưỡng Đương giáp, đứng ở đỉnh sườn núi, giang hai tay, khí thế khổng lồ đó ép người khác không thở nổi.

Một tên hãn phỉ xông lên, keng, một đao chém vào Lưỡng Đương giáp của Cao Sơ Ngũ.

Cao Sơ Ngũ đánh trả một quyền, đánh cho tên hãn phỉ đó bay về phía sau, ngã ở trên sườn dốc, đám hãn phỉ đang lăn lộn liếc mắt là nhìn ra, tên này võ nghệ kém cỏi, nhưng sức mạnh kinh người.

"Công hạ bàn của hắn! Lưỡng Đương giáp không bảo vệ được hạ bàn."

Một hãn phỉ xông lên sườn núi, chém một đao về phía chân của Cao Sơ Ngũ.

Cao Sơ Ngũ có vẻ ứng phó không được, mắt thấy là sẽ bị chém trúng thì một bóng người hiện lên bên cạnh, chính là Hình Hồng Lang. Nàng ta tay trái vung đao, đỉnh một tiếng chặn lại đao rỉ của hãn phi.

Cao Sơ Ngũ đá một cước vào bụng hãn phỉ kia, đá hắn bay ngược ra ngoài.

Hình Hồng Lang mắng to: "Ngươi là đồ ngốc hả? Có thương không dùng, cầm nắm đấm ở chỗ này đánh cái gì."

Lúc này mới Cao Ngũ mới bừng tỉnh nhớ ra, mình có một thanh trường thương, đeo ở trên lưng mà quên mất.

Hắn nhanh chóng trở tay tháo thanh trường thương trên lưng xuống, một thương quét ngang về phía đám hãn phỉ đang lao tới trước: "Đại Ngưu, tiếp lấy. Ta sắp ném vò rượu tới đây."

Người này cũng không có thương pháp gì đáng nói, cũng chỉ đi theo Trình Húc học mấy động tác đơn giản "quét","đâm" mấy ngày, nhưng không chiu nổi hắn thế lớn lực trầm. uv lưc ©Ủa mâêt auét nàv khiến đám hãn nhỈ ed tới mức liên tục lui về phía sau.

Ở trên sườn núi lùi về sau, giẫãm hụt chân liền ngã lộn nhào lăn xuống phía dưới, lại đụng hãn phỉ phía sau ngã xuống đất.

Người phía sau tiếp tục xông lên, Cao Sơ Ngũ vung lên thiết thương trong tay, vung sang phải, lại quét ngang. Lực lượng đáng sợ vung trường thương lên, trong phương viên mấy mét không ai đứng vững.

Tặc nhân không xông lên được sườn núi này, liền thành bia ngắm cho bọn buôn muối lậu trên vách núi. Gỗ lăn hai bên đập xuống, trong khe núi tiếng kêu thảm không ngớt.

Sĩ khí sụp đổi

Cũng không biết là ai hô lên trước: "Rút lui!"

Hãn phỉ còn lại quay đầu bỏ chạy.

Bọn buôn lậu muối thấy thế, không khỏi hoan hô: "Lại thắng rồi."

Hình Hồng Lang cũng nhếch miệng, nhìn thoáng qua tặc quân đang lui về phía sau, lại liếc mắt nhìn thi thể Nhị Xuẩn, rất tốt, báo thù huyết hận rồi. Trận này không uổng công đánh, hắc hắc.

Cao Sơ Ngũ cười ha ha: "Sơ Ngũ, đầu óc của ngươi ngu như heo."

Hình Hồng Lang hoang mang.

Cao Sơ Ngũ: "50 câu cãi nhau xong rồi, phải trở về thôi."

Nói xong, hắn liền xoay người bỏ chạy, bước chân cực nhanh, vừa chạy liền mang theo gió, thoáng cái đã không thấy đâu.

Trên nắm tay của Hình Hồng Lang đã nổi lên gân xanh: "Lần sau lão nương nhìn thấy tên này, không nói hai lời phải đánh hắn một trận."

Bên phía Trình Húc đang quay về sườn núi.

Phiên Sơn Nguyệt vẫn là kẻ có đầu óc, lúc này hắn không để cho đại đội lên núi, mà chỉ để cho mấy trăm hãn phỉ chạy vài bước liền trốn đến phía sau tảng đá, giống như đang chơi ú oà chậm rãi tiến lên núi.

Loại tiến lên này rất chậm, hơn nữa người tham dự tiến công rất ít.

Nhưng không sao, người trên đỉnh núi không nhiều lắm, hắn

đã nghe ra được trong lúc khẩu chiến vừa rồi.

Chỉ cần hai ba trăm người xông lên được rồi quấn lấy người trên đỉnh núi, bọn họ không có cách nào ném gỗ lăn xuống được nữa, đội quân chủ lực của mình có thể nhanh chóng leo lên núi, đến lúc đó người thắng chính là hắn.

Hơn nữa, còn có đội ngũ đi vòng sau khe núi của Tùy Phong Hùng và hiệu quả tương tự.

Hoàn toàn không cần hoảng sợ, cứ từ từ!

8000 đại quân của ta sao mà thua được?

Trình Húc nhìn tặc quân từng chút một bò lên núi, trong bụng cười thầm, hai ba trăm người sợ hãi trốn phía sau tảng đá còn muốn lên đỉnh núi? Chờ các ngươi tiến vào tầm bắn của nỏ cầm tay, người của ta lập tức cho các ngươi một vòng nỏ bắn đồng loạt...

Hắn đang suy nghĩ đến chiến thuật hoàn mỹ, Cao Sơ Ngũ đã bước nhanh trở về: "Hòa giáo viên, ta về rồi, 50 câu cãi nhau đến giờ rồi."

Trình Húc đáp: "À, về đội đi."

Cao Sơ Ngũ: "Trên đường ta chạy về, từ xa thấy trên sơn đạo phía nam có quan binh tới đây."

Trình Húc "ồ" một tiếng, lập tức hiểu ra. Tân nhiệm tuần kiểm Phương Vô Thượng tới rồi, tên tuần kiểm mới nhậm này là một người chịu khó đây, xem ra là vừa nhận được tin tức tặc quân từ hướng này tiến vào huyện Trừng Thành liền vội vàng chạy tới đây.

Người này cũng thật to gan, còn mạnh hơn cả lão tử.

Gã liếc nhìn áo giáp trên người dân đoàn, nghĩ thầm: Người

của ta mặc giáp, tội lớn mưu phản, không thể để Phương Vô Thượng thấy được, dứt khoát tặng trận này cho Phương Vô Thượng đánh đi.

Trình Húc tướng quân vung tay lên, lớn tiếng nói: "Mọi người dừng tay, lập tức lui lại."

Mọi người đều ngẩn ra.

Bát Địa Thỏ: "Bản thỏ đánh đang sướng mà, nếu bây giờ rút lui..."

Trình Húc đá cho Bát Địa Thỏ một cước ngã chúi dụi: "Sau khi lão tử lên tiếng, ngươi chỉ được phép nói 'Tuân lệnh', không cho phép lời dư thừa nào khác."

Những người còn lại nhanh chóng đáp lời: "Tuân lệnh!"

Bát Địa Thỏ lại bị coi là tài liệu để giảng dạy, nằm rạp trên mặt đất, tội nghiệp không dám đứng dậy.

"Lui lui lui! Đúng rồi, gọi nhóm Hình Hồng Lang theo chúng ta cùng rút đi."

Rất nhanh, nhóm Trình Húc và nhóm Hình Hồng Lang đã tụ hợp lại. Hình Hồng Lang hiển nhiên cũng nhìn thấy quan binh đến, tuyệt đối không cảm thấy bất ngờ với chuyện rút lui, chỉ cười khẩy hai tiếng: "Chúng ta đừng Iui va nữa. lui về nhía eau yem kịch đi Nếu auan bỉnh không cản được, chúng ta còn phải ra gánh nữa."

Trình Húc gật đầu, đưa tay chỉ vào một sườn núi nhỏ phía tây thôn Trịnh Gia: "Trốn ra sau sườn núi đó xem kịch."

Mọi người rất nhanh liền lui đến sườn núi phía tây, nơi này đá mọc lởm chởm, cây khô mọc lan tràn, trốn ở trong đó cũng rất khó bị người phát giác.

Bọn họ vừa rút lui, đám tặc Hợp Dương đang leo núi trong nháy mắt liền lấy lại tỉnh thần: "Trên núi không có gỗ lăn đá tảng ném xuống nữa rồi."

"Ha ha ha ha, bọn hắn đã dùng hết gỗ lăn rồi."

"Xông lên xông lên, xông lên mau!"

Lũ tặc Hợp Dương vung chân, liều mạng lao lên sườn núi.

Cùng lúc đó...

Tân nhiệm tuần kiểm Phương Vô Thượng cũng đang rống lên: "Xông lên! Nghe được tiếng la giết phía trước chưa? dân đoàn đã đánh nhau với tặc quân rồi, chúng ta phải mau chóng chạy tới."

Hơn một trăm quan binh phía sau hắn cũng vung chân chạy nhanh qua bên này.

Lúc này, nhóm hãn phi đầu tiên đã lên sườn núi!

Không bị gỗ lăn đá tảng uy hiếp, đám hãn phỉ phía trước rất nhanh chóng bò lên đỉnh sườn núi, ngay lập tức đã nhìn thấy ruộng lúa mạch tươi tốt của thôn Trịnh Gia.

"Ồ? Nơi này lại có ruộng lúa mạch!"

"Ruộng lúa mạch a."

Lũ hãn phỉ nhanh chân chạy qua ruộng lúa mạch.

Chương 166: Phương Vô Thượng hung mãnh

Chương 166: Phương Vô Thượng hung mãnh

Tên chạy nhanh nhất mắt thấy đã sắp nhào vào trong ruộng lúa, đột nhiên vang lên một tiếng "cộp", cảm giác đầu mình đụng phải một thứ rất cứng rắn, không khác gì cảm giác đập vào vách tường.

Lần này quá đột ngột, tên hãn phỉ kia hoàn toàn không thu lực, đầu làm sao chịu nổi va chạm như vậy, nháy mắt đầu vỡ máu chảy, ngửa mặt lên trời rồi đổ xuống.

Cộp cộp cộp!

Lại có ba tên hãn phỉ không thu chân được đâm vào trên vách tường vô hình.

Ba người ngã xuống.

"Mau dừng lại, đừng chạy tới ruộng lúa mạch nữa."

Những tên hãn phỉ khác rốt cuộc phát hiện ra điều gì đó không đúng.

Có bức tường trong suốt khổng lồ, ngăn giữa bọn họ và ruộng lúa mạch.

"Đây là chuyện gì?

"Cái quỷ gì vậy?"

Đám tặc binh nhất thời hoang mang.

Ruộng lúa mạch, thấy được nhưng không sờ được a.

Đúng lúc này, trên sơn đạo phía nam vang lên tiếng gầm giận dữ: "Tặc tử sao dám phạm Trừng Thành ta."

Trong tiếng vó ngựa rầm rập, tuần kiểm Phương Vô Thượng đã đến.

Người này tính khí nóng nảy, sau khi nhìn thấy tặc nhân, đợi không kịp các bộ hạ dùng chân chậm rãi bước đi, tự mình vỗ mông ngựa vọt tới trước.

Ngựa chạy nhanh hơn nhiều so với người, liền bỏ lại đám bộ hạ rất xa phía sau, chỉ có mình hắn chạy đến chiến trường, đúng kiểu quang can tư lệnh.

Một người đối mặt với hai trăm hãn phi.

Người này còn không hề sợ hãi, hô lên "giá" một tiếng, tay trái kéo dây cương, tay phải cầm một thanh trường thương, lao thẳng về phía đám hãn phỉ.

Trình Húc hít một hơi lạnh: "Không ngờ trên đời lại có tuần kiểm dũng mãnh như vậy?"

Hình Hồng Lana ở bên e©anh trữn trắna mắt- "NawØi cho rằng ai cñna là quả hồng mềm như tuần kiểm tiền nhiệm Trình Húc sao? Loại võ quan gặp cướp thì bỏ chạy mới là dị loại."

Trình Húc: "Khụ... Ta cảm thấy Trình Húc làm người rất tốt a, đó gọi là tiến lùi có tính toán, tri dĩ tri bỉ... Hắn trước sau đả bại Vương Nhị, Không Dính Bùn Tả Quải Tử, Trừng Thành còn có ai lợi hại hơn hắn?"

Hình Hồng Lang: "Phét lác! Trước khi chưa biết chuyện của

Thiên Tôn, ta cũng cho là Trình Húc làm, bây giờ nghĩ lại, chắc chắn ba người đó đều là Thiên Tôn thi pháp đánh bại. Tên Trình Húc kia chắc chắn cũng chỉ là quả hồng mềm như giang hồ đồn đại thôi ."

Trình Húc nghẹn họng.

Bỏ đi, tranh thủ thời gian chuyển đề tài.

Trình Húc đưa tay chỉ về phía trước: "Xem tên Phương Vô Thượng kia."

Chỉ thấy Phương Vô Thượng giục mã hoành thương, xông về phía hãn phi.

Đám hãn phỉ tựa như Cổ Hoặc Tử gặp được cảnh sát, lại không dám giao thủ, xoay người liền chạy về hướng sườn núi. Hành động này thật ra đã cứu Phương Vô Thượng, bằng không thì hắn cả người lẫn ngựa đều đâm vào hồ cá rồi, nói không chừng trực tiếp đi gặp Diêm Vương gia báo danh luôn. .

Phương Vô Thượng không tiến vào thôn Trịnh gia, ghìm ngựa liền lao về phía sườn núi phía đông thôn trang, vung lên trường thương trong tay, phốc một tiếng, đâm xuyên tim một tên hãn phỉ, đợi hắn rút trường thương về, chiến mã đã chạy về phía trước một trượng, lại đuổi theo một tên hãn phỉ, tay nâng thương hạ, phốc, lại là một tên xuyên tim.

Hình Hồng Lang cũng không khỏi kinh hãi: "Hắn chỉ là một tên tuần kiểm, sao lại lợi hại như vậy? Người này còn hung mãnh hơn bất cứ lục lâm hảo hán nào mà ta từng gặp."

Trình Húc hừ hừ: "Thường thôi, cho ta một ngựa một thương, ta không yếu hơn hắn được. Hừ hừ! Không thân phận không bối cảnh, một tiểu nhân vật dựa vào bản thân để đứng lên, ai lại không có chút bản lĩnh thật trong người?"

Hình Hồng Lang ngạc nhiên: "Ngươi cũng biết cái này?"

Trình Húc biết mình lỡ lời nên vội vàng im miệng.

Trên thực tế đại đa số võ tướng Minh triều đều là dòng dõi cha truyền con nói, bắt đầu từ bách hộ chính là thế tập chế, không cần ngươi lợi hại bao nhiêu, ngươi có cha tốt là có thể thượng vị.

Võð auan thừa †ân thường tiếc mana. không bao điờ tư mình ra trân giết địch, võ nghệ cũng sẽ lơ là.

Nhưng những võ quan tự dựa vào sức mình bò lên, ngược lại có thể là thông qua ra trận giết địch, lấy thủ cấp đổi quan chức, cung mã thành thạo, võ nghệ cao cường.

Nói đơn giản, bảo Viên Sùng Hoán một mình đấu với Trình Húc, Viên có tám chín phần mười là không đánh lại Trình.

Nhưng để hai người chỉ huy đại quân tác chiến, Trình có tám chín phần là đánh không lại Viên.

Lúc này Phương Vô Thượng đã đại khai sát giới, một người một ngựa một cây thương tả xung hữu đột giữa đám tặc binh. Hai trăm hãn phỉ không ai có thể địch nổi một thương của hắn, chỉ trong chớp mắt đã bị đâm ngã bảy tám người.

Nếu đám hãn phỉ có trường thương thì còn có thể miễn cưỡng đối phó được ky binh, nhưng bọn chúng lại là "quân đi đầu leo núi", để nhẹ nhàng, trong tay bọn chúng cũng chỉ có một cây đao.

Muốn dùng đao đối phó với chiến tướng thương ky thì đúng là nghĩ quá nhiều rồi.

Ngay cả kết trận cũng không kết được, lại bị Phương Vô Thượng thúc ngựa tung hoành, khiến cho đầu óc choáng váng.

Chẳng mấy chốc, thuộc hạ của Phương Vô Thượng cũng đã

đến. Phó tuần kiểm dẫn một trăm binh sĩ lớn giết tới. Hai trăm hãn phỉ quay đầu lại nhìn: "Quan binh đến rồi!"

Chỉ một võ tướng đã giết cho bọn họ chật vật không chịu nổi, lần này nguyên một đại đội quan binh thì thôi bỏ đi.

Chỉ trong chớp mắt sĩ khí sụp đổ.

Đám quan binh tùy ý mà xông lên, hai trăm hãn phỉ kẻ chết người bị thương, quá sợ hãi vừa mới bò lên lại phải lăn từ trên sườn núi xuống.

Phương Vô Thượng chạy đến bên sườn núi đầu tiên, vừa nhìn xuống phía dưới, đám đông quân chủ lực của tặc Hợp Dương đang leo lên núi, hắn cười khẩy một tiếng: "Chúng tiểu nhân, mau mau đi tìm gỗ lăn đá tảng, đập bọn chúng nát bét."

Phó tuần kiểm chỉ vào đống gỗ đũa bên cạnh: "Phương tướng quân, nơi này có rất nhiều khúc gỗ, đã có người chuẩn bị sẵn cho chúng ta rồi."

Phương Vô Thượng quay đầu lại nhìn: "Ơ?"

Có điều hắn lập tức đã nghĩ rõ ràng: "Dân đoàn thôn binh của thôn Cao gia vốn đang ở chỗ này chống địch, đã chuẩn gỗ lăn đá tảng để đập núi bọn họ liền chạy mất, đem cục diện rối rắm này ném cho chúng ta."

Đám thủ hạ bừng tỉnh hiểu ra: "Thì ra là thế."

Lý Đạo Huyền cũng phải vỗ tay cho hắn: "Thiếu hiệp hảo suy luận! Ngươi thông minh như vậy, đến Sherlock Holmes cũng phải quỳ xuống trước ngươi."

Phương Vô Thượng vui vẻ hẳn lên: "Thật là trời cũng giúp ta, ta sẽ không khách khí nhận lấy số gỗ lăn đá tảng do dân đoàn để lại, chúng tiểu nhân, đập xuống dưới cho ta."

Bọn lính lập tức vác đá gỗ lăn rồi ném túi bụi xuống sườn núi.

Lần này Phiên Sơn Nguyệt lại gặp xui xẻo rồi, mắt thấy sắp tấn công lên núi, đâu ngờ được đột nhiên dân đoàn trên đỉnh núi lại biến thành quan binh, gỗ lăn lại nện xuống lần nữa, quân chủ lực của hắn không thể tránh vào phía sau tảng đá nữa, căn bản chui không vào được.

Gỗ vừa lăn xuống, trên sơn đạo lại một lần người ngã ngựa đổ, thảm không thể tả.

Phiên Sơn Nguyệt ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy Phương Vô Thượng đứng ở bên sườn núi nhìn xuống phía dưới, ánh mắt của hai người đối diện nhau ở giữa không trung.

Phương Vô Thượng lớn tiếng nói: "Tặc ngốc! Nhớ kỹ tên gia gia ngươi, tuần kiểm Trừng Thành Phương Vô Thượng, có lão tử ở huyện Trừng Thành một ngày, các ngươi đừng mơ giẫm lên địa giới Trừng Thành được một bước."

Phiên Sơn Nguyệt: "Mẹ nó, ngươi lại không phải Trình Húc, ta sợ ngươi cái quần."

Phương Vô Thượng giận dữ, dám nói lão tử không bằng quả hồng mềm Trình Húc báo cáo láo quân công? Tên ngu xuẩn đó nói dối Vương Nhị đã chết, làm khuếch đại quy mô tặc quân, lừa trên gạt dưới, trên tấu chương toàn là điều dối trá, tìm không ra một câu nói thật.

Tất cả quân công của hắn ta đều là phét lác mà có.

Loại này cũng xứng đặt tên cùng với lão tử sao?

Phương Vô Thượng gầm lên, nhấc trường thương muốn xông xuống dưới sườn núi.

Phó tuần kiểm bên cạnh liều mạng ôm lấy eo hắn, kêu to:

"Tướng quân bớt giận, tướng quân bớt giận, không nên chấp nhặt với tặc nhân."

Chương 167: Đuổi không được

Chương 167: Đuổi không được

Phương Vô Thượng giận không kiềm chế được, thật muốn lao xuống đánh một trận với Phiên Sơn Nguyệt.

Nhưng lúc này Phiên Sơn Nguyệt đã bắt đầu sinh thoái ý.

Trên núi là dân đoàn hắn còn dám xông lên, đổi thành quan binh, hắn liền không dám xông lên.

Đang do dự, phía sau có người đến báo: "Đại đương gia, đại sự không hay rồi, nhị đương gia và tam đương gia đã bị Hình Hồng Lang phục kích, chết rồi, bọn họ đều đã chết."

Phiên Sơn Nguyệt chấn động, nước mắt rơi như mưa: "Nhị đệ, tam đệ."

"Aaa a." Phiên Sơn Nguyệt ngửa mặt lên trời kêu lên đau đớn, hô xong, cúi đầu lớn tiếng hạ lệnh: "Rút lui."

Tặc quân lại bắt đầu lui về, theo triển núi trượt xuống phía dưới.

Vừa thấy quân giặc rút lui, Phương Vô Thượng lập tức vui mừng: "Đuổi theo!"

Phó tuần kiểm ôm hắn vội vã: "Không thể đuổi, không thể đuổi."

Phương Vô Thượng giận dữ: "Vừa rồi còn ôm không cho ta nhảy xuống sườn núi, nghe còn có lý, hiện tại tặc quân cũng lui rồi, ngươi còn ngăn cản ta, là có dụng ý gì?"

Phó tuần kiểm: "Đi xuống sườn núi này, chính là địa giới huyện Hợp Dương rồi."

Động tác Phương Vô Thượng khựng lại.

Hắn là tuần kiểm Trừng Thành, không phải tuần kiểm Hợp Dương, nếu như hắn mang binh đi vào địa bàn huyện Hợp Dương, vậy đó chính là vượt quyền, trong triều có người hỗ trợ nói chuyện, vậy thì chính là dũng mãnh giết địch, xông qua huyện giới còn không tự biết, là đại công, có thể được trọng thưởng.

Nếu trong triều có người muốn hãm hại hắn, thì chính là tự ý rời khỏi vùng quản hạt, dẫn binh qua giới, muốn làm loạn, có hiểm nghi mưu phản, là tội lớn, phải chém đầu.

Phương Vô Thượng không sợ tặc nhân, nhưng lại sợ bút như đao của quan văn.

Động tác của hắn cứng đờ, thở một hơi dài: "Thôi, không đuổi nữa."

Phó tuần kiểm cfĩna thở nhào nhe nhõm. thủ lĩnh mới tới nàv là mât mãng phu a, muốn khuyên nhủ hắn thật đúng là không dễ dàng, so sánh ra thì Trình Húc đời trước còn cơ trí hơn, đâu cần tự mình khuyên bảo, tất cả của mình đều là gã dạy.

Phó tuần kiểm có chút hoài niệm cấp trên tiền nhiệm của mình, Trình tướng quân à, không biết ngươi trên trời có linh thiêng, hiện giờ có khỏe không?

"Hắt xì!" Trình Húc hắt hơi một cái.

"Dọn dẹp chiến trường!" Phương Vô Thượng hạ mệnh lệnh, rồi ngồi một bên không quản nữa, mắt nhìn tặc quân dưới chân núi chậm rãi rời khỏi, trong lòng rất khó chịu.

Thân là quân nhân, nhìn tặc nhân gần trong gang tấc, lại bởi vì

nơi này là biên cảnh hai huyện, không thể truy kích, quả thực là phiền muộn hết sức.

Các binh lính bận rộn, chặt lỗ tai tặc nhân mang về báo công, lại đem thi thể bọn họ tùy tiện chôn cất.

Đang khí thế ngất trời thì một binh sĩ hồi báo.

"Báo cáo tướng quân, chúng tôi phát hiện được rất nhiều thi thể tặc nhân trong khe núi bên cạnh."

"Trong khe núi bên cạnh?"

Phương Vô Thượng lấy làm lạ, vội vã dẫn người tới đó, liếc mắt liền thấy được thi thể Tùy Phong Hùng và Nhị Xuẩn đang nằm ở khe núi, lại nhìn vào trong khe, bên trong nằm ngổn ngang gần trăm tặc nhân.

"Chậc! Đây nhất định là đám dân đoàn thôn Cao gia làm rồi?"

"Hẳn là vậy." Phó tuần kiểm cùng tiến lên, thấp giọng nói: "Dân đoàn thôn Cao Gia không đơn giản, lúc trước Vương Nhị ban đêm tập kích qua Cao gia thôn, kết quả là Vương Nhị bị trọng thương, Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo bị mất mạng, chỉ là... Chuyện này chỉ có chúng ta biết, đối ngoại đều nói là công lao của Trình tướng quân."

Phương Vô Thượng nhướng mày: "Thì ra là thế! Xem ra lần trước là ta xem thường thôn dân Cao gia rồi."

Bọn họ nói tới đây, liền nghe thấy trên sườn núi phía tây thôn Trịnh gia vang lên tiếng người, một đoàn người chui ra, dân đoàn thôn Cao gia cũng tới.

Đám người Trình Húc, Hình Hồng Lang, buôn lậu muối đều rút đi, người của dân đoàn cởi áo giáp ra, giao cho bọn buôn lậu muối mang về thôn Cao gia, không ít người chỉ mặc một bộ quần áo lót,

do Bát Địa Thỏ dẫn đôi đi về phía ĐhưrZZng Vô Thường, Bát Địa Thỏ nhận được mệnh lệnh "tạm thời suất lĩnh đội ngũ", kỳ thật cũng rất kinh ngạc, hắn ta còn tưởng rằng, bất luận là tư cách hay vai vế cũng phải do Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu dẫn đầu, nhưng cẩn thận nghĩ lại, hai tên ngốc này căn bản không hiểu được diễn kịch, tự mình đến đây, cũng sẽ không khó lý giải nữa.

Hừ hừ, bản thỏ gia là người thông minh, nhất định gánh vác được trọng trách sư phụ giao cho.

Bát Địa Thỏ cà lơ phất phơ đi tới trước mặt Phương Vô Thượng, làm bộ cung kính mà hành lễ: "Phương tướng quân, ngài đánh đuổi tặc tử rồi à? Thật là lợi hại nha, quá cảm tạ ngài rồi."

Phương Vô Thượng vừa nhìn, đây không phải tên ngốc bị mình gạt chân ngã sao? Hắn lại là thủ lĩnh của dân đoàn? Có lầm hay không?

"Hừ!" Phương Vô Thượng hừ lạnh một tiếng: "Dân đoàn các ngươi cũng đánh không tồi, số gỗ lăn đá tảng này đều là các ngươi chuẩn bị phải không? Còn có những tặc nhân bị đập chết trong khe núi, cũng là các ngươi làm?"

Bát Địa Thỏ ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha ha, không sai, đây đều là công lao của bản thỏ, ha ha ha, bản thỏ đẩy lui bầy tặc, sớm đã vô địch thiên hạ."

Phương Vô Thượng: "Lúc bản quan tới, các ngươi vì sao không canh giữ bên sườn núi?"

Bát Địa Thỏ: "Bản thỏ lấy lùi làm tiến, là vì muốn tìm kiếm cơ hội tốt hơn."

Phương Vô Thượng giận dữ: "Ngươi nói thẳng là chạy trốn chẳng phải được rồi à?"

"Chạy? sao mà chạy được?" Bát Địa Thỏ xoát một cái rút ra cây

kiếm rỉ của mình: "Bản thỏ dẫn đội mai phục ở ngoài thôn, chỉ đợi sau khi tặc tử đi lên, sử ra tuyệt học 'Thiên thỏ đoạn bá kiếm', giết sạch bọn chúng."

Phương Vô Thượng: "Được rồi, ngươi có thể cút."

Bát Địa Thỏ: "..."

Phương Vô Thượng lắc đầu: "Còn tưởng rằng dân đoàn thôn Cao gia có bản lĩnh, cuối cùng là bản quan suy nghĩ nhiều, nói chuyện khoa trương, cá mè một lứa giống với Trình Húc kia."

Hắn lười để ý tới Bát Địa Thỏ, ngồi ở trên sườn núi, tiếp tục nhìn ra xa tặc quân đang rút lui.

Bát Địa Thỏ hắc hắc, nhiệm vụ đã hoàn thành! Hòa giáo viên bảo hắn ra đi dan môt vòng nói linh tinh là đươc: "Vậy chúng ta đi thôi." Bát Địa Thỏ: "Còn phải về luyện công phu nữa, bận rộn quá."

Hắn đưa mắt ra hiệu với người phía sau, đám người nhanh chóng chuồn đi.

Mới đi được hai bước, liền nghe được phó tuần kiểm lớn tiếng nói: "Đứng lại, các ngươi chạy cái gì? Tới giúp một tay, hỗ trợ chôn cất thi thể."

Bát Địa Thỏ: "Bản thỏ chỉ quản giết, không quản chôn."

Phó tuần kiểm cũng dở khóc dở cười. Gia hỏa thất lễ như thế cũng là hiếm thấy, đại đa số dân chúng bình dân nhìn thấy quan viên liền sợ hãi không thôi, nhưng cái tên tự xưng bản thỏ này thật đúng là không sợ hãi chút nào: "Bớt nói nhảm đi, mau tới hỗ trợ! Thi thể không chôn, nếu gây ra ôn dịch, thôn Cao gia các ngươi sẽ đứng mũi chịu sào."

Câu nói này đã dọa được Bát Địa Thỏ. Được rồi, quản giết xong rồi vẫn phải quản chôn đi, nếu không gây ra thỏ ôn thì chính

Thỏ gia ta cũng không chịu nổi.

Vì vậy, quân dân cùng nhau động thủ, đào hố chôn thi thể, một đám người khí thế ngất trời làm việc.

Lý Đạo Huyền thấy vậy cũng biết mình không cần phải nhìn chằm chằm nữa, lần giao chiến này y nhúng tay rất ít, chỉ cung cấp một ít gỗ lăn, giúp Trình Húc bay lên xem một chút địa hình, không cung cấp mấy binh khí đồ chơi phát rồ của mình nữa, nhưng các người tí hon vẫn đánh rất xuất sắc.

Xem ra phương hướng của mình là đúng, để cho bọn họ tự lực cánh sinh, càng ngày càng lớn mạnh, mới là chuyện nên làm của sạn thỉ quan.

Được rồi, nên ra ngoài đến nhà bố lấy truyện tranh rồi.

Đúng rồi, trước khi đi, nhân tiện lấy hồ cá ra ngoài, sau này còn có thể sử dụng được nữa.

Chương 168: Cái này sao gọi là xấu được

Chương 168: Sao gọi là xấu được

Trời gần tối, Lý Đạo Huyền mới từ nhà bố mẹ trở về.

Vốn định mang theo truyện tranh rồi bỏ chạy, nhưng không ngờ bố mẹ nghe nói y sẽ tới, sớm đã chuẩn bị một bữa tiệc thịnh soạn, đẳng cấp còn cao hơn 32 lần so với bình thường y đặt mua bên ngoài, kém chút vượt qua đẳng cấp cơm tất niên rồi.

Ở lại ăn bữa cơm tối, vui vẻ thì rất vui vẻ, chỉ là khi về hơi muộn. Chờ y cầm một bao lớn truyện tranh [Dương Gia Tướng] vào trong nhà, mặt trời đã bắt đầu lặn xuống mé Tây.

Y vội vàng lấy truyện tranh ra, cẩn thận từng li từng tí mở trang sách rồi đặt vào trong máy quét, quét xong rồi lại dùng máy in thu nhỏ, làm thành một tờ nho nhỏ...

Đương nhiên, cái gọi là một tờ nhỏ này của y đối với các người tí hon thì vẫn là một tờ vô cùng lớn, không thể trực tiếp đưa cho các người tí hon xem, vẫn phải dùng kỹ thuật in ấn của bọn họ làm lại một lần nữa.

Máy quét và máy in đang làm việc hết công suất.

Lý Đạo Huyền tiện tay thay đổi tầm nhìn, quan sát tình hình của các người tí hon.

Cục diện rối rắm của thôn Trịnh gia đã thu thập xong, tặc Hợp Dương trong thời gian ngắn không dám tới phạm nữa, Phương Vô Thượng thu binh trở về, viết tấu chương báo hỉ, nhưng chắc hẳn

sẽ không viết bừa lên tấu chương giống như Trình Húc.

Dân đoàn về tới thôn, ai cũng vui vẻ.

Tâm tình của Hình Hồng Lang cũng rất tốt, hảo hán lục lâm khoái ý ân cừu, hôm nay đã giết Nhị Xuẩn báo thù thật sự là một chuyện vui lớn, bảo thủ hạ lấy một vò rượu ngũ lương vốn là thương phẩm tới, hơn mười tên buôn lậu muối chia nhau uống.

Kết quả là uống xong ngã sạch, không một người nào đứng được. Rượu hiện đại đối với bọn họ mà nói là độ quá cao, còn dễ dùng hơn cả Mông Hán Dược.

Cao Sơ Ngũ đúng lúc này tới cửa, vốn định tìm Hình Hồng Lang nói mấy câu, không ngờ tới trong tòa nhà bằng nhựa lại toàn là người say nằm ngổn ngang.

Cao Sơ Ngũ đành phải ôm lấy từng người đưa lên giường, còn rất thân thiết đắp chăn cho bọn họ, lúc này tiết xuân se lạnh, rất dễ sinh bệnh.

Chỉ có Hình Hằng Land hắn không dám đông vào. đó là nữ hài tử hắn không dám lộn xộn, đành phải để Hình Hồng Lang một mình nằm giữa phòng khách.

Bên kia, Trình Húc thắng trận trở về cũng không thấy sắc mặt vui mừng bao nhiêu, một mình ngồi ở trên vọng lâu, vén khăn che mặt lên, cầm một vò rượu uống một mình. Có lẽ gã vẫn còn chút lưu luyến thân phận võ quan cửu phẩm chính quy triều đình của mình.

Lý Đạo Huyền nhìn các người tí hon mỗi người một vẻ, cũng không khỏi thầm vui mừng.

Âm thanh máy in sau lưng ngừng lại. tập đầu tiên của [Dương Gia Tướng] đã in ấn hoàn tất.

Lý Đạo Huyền chuyển ánh mắt về phía vọng lâu.

Cao Nhất Diệp còn đang dệt vải dưới đèn, sợi bông đan xen trên máy dệt của nàng, biến thành vải bông trượt ra.

"Nhất Diệp!" Lý Đạo Huyền khẽ gọi.

Cao Nhất Diệp "a" một tiếng, vội vàng dừng dệt vải lại, nhảy dựng lên: "Thiên Tôn!"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Đi tìm Tam Thập Nhị, ta có chuyện muốn nói với hắn."

Cao Nhất Diệp vội vàng hành động, lạch bạch chạy xuống vọng lâu, đến "phòng nghị sự" của chính sảnh mười tám giếng,"Giếng Chủ" bên cạnh, chính là chỗ ở của Tam Thập Nhị.

Nàng gõ cửa, gọi Tam Thập Nhị đến giếng trời, hai người cùng nhau cung kính nghe Thiên Tôn phân phó.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới cầm lấy một trang giấy rồi thả xuống.

Tam Thập Nhị tập trung nhìn vào, từ trên trời hạ xuống một tờ giấy dày còn to hơn người, phía trên vẽ một bức tranh cổ quái, tựa hồ là vẽ một võ tướng, chỉ không biết hắn là ai.

Lý Đạo Huyền cũng không giải thích, lại bỏ xuống thêm một trang thứ hai, thứ ba, thứ tư.

Sau khi xem liên tục nhiều trang, Tam Thập Nhị cuối cùng bừng tỉnh hiểu ra: "Cố sự của Dương Gia Tướng! Thuần tranh vẽ!"

Lý Đạo Huyền: "Ngày mai trời sáng, ngươi gọi thợ chạm khắc tới, bảo hắn in ấn thứ này."

Tam Thập Nhị hơi sững sờ, còn chưa hiểu dụng ý của Thiên Tôn là gì, nhưng cẩn thận nghĩ lại, liền hiểu: "Thiên Tôn muốn

thông qua loại sách toàn là tranh vẽ này, để kể chuyện xưa cho người không biết chữ nghe." "Đúng vậy." Lý Đạo Huyền: "Rất nhiều người đã lớn tuổi, bây giờ bảo bọn họ đi nghe Vương tiên sinh dạy học, đã không còn khả năng, nhưng bọn họ cũng cần tri thức, cần phải được giáo dục, mà loại sách này tất cả đều là tranh vẽ, có thể ngụ giáo vu nhạc, truyền tri thức cần thiết cho bọn họ."

Tam Thập Nhị: "Thiên Tôn nhân từ, ngay cả những việc nhỏ bé này cũng phải chiếu cố đến."

Đây không chỉ là chiếu cố bọn họ.

Lý Đạo Huyền không muốn nói ra một tầng lý do sâu hơn.

Dân chúng bình thường đương thời rất thiếu loại khái niệm về "quốc gia""dân tộc", rất nhiều người thậm chí không biết cái gì gọi là 'ái quốc', chuyện như vậy cũng không chỉ diễn ra tại Minh triều, mãi cho đến cận đại, Lỗ Tấn tiên sinh còn viết một bài 'bánh bao máu người', để phê phán một đám ngu dân u mê lạc hậu.

Mà ngu dân tại sao lại u mê?

Nói trắng ra là giáo dục ái quốc không đủ!

Khi gót sắt hung tàn của Mãn Thanh kéo đến, có bao nhiêu người sẵn lòng vì quốc gia mà đầu rơi máu chảy?

Nếu không phải đại đa số dân chúng u mê lạc hậu, Mãn Thanh sao có thể ngồi yên ổn thiên hạ của nhà Hán.

Mà tập truyện tranh [Dương Gia Tướng] này có thể xem là một tài liệu tuyệt hảo để giáo dục sự yêu nước, để cho mọi người nhìn xem một câu chuyện kể về sự trung liệt của Dương môn, vì bảo vệ quốc gia mà rơi đầu, đổ máu.

Tam Thập Nhị hướng lên trời vái một cái: "Cẩn tuân pháp chỉ Thiên Tôn."

Diệp Nhất Diệp nhìn Thiên Tôn trên bầu trời dần dần biến mất, hẳn là đã về thiên giới rồi, nàng liền cười một tiếng: "Tranh vẽ này thật thú vị, ta vừa nhìn đã mê mẩn rồi."

Tam Thập Nhị lần nghĩ thầm: A? Trước kia thánh nữ đại nhân chưa từng xem qua chuyện [Dương Gia Tướng] à? Cũng đúng, vị trí thôn Cao gia hẻo lánh, ít có người ngoài thôn đến, các thôn dân phần lớn kiến thức thiển cận, nhiều lắm là nghe từ chỗ lão nhân trong thôn một chút chuyện xưa vụn vặt, câu chuyện hoàn chỉnh cả một quyển sách thế này, chỉ sợ không có mấy người xem qua.

"Xem ra sách này sẽ rất được hoan nghênh, đợi sau khi nó được in ấn xong, không thể phát miễn phí cho các thôn dân được." Tam Thập Nhị trong tại đã thảng bình không làm việc, chỉ bằng sau khi in ấn sách này xong, định giá mà bán, dùng nó thu về một ít tiền tài dư thừa trong tay các thôn dân, dùng để chia cho thợ chạm khắc, như vậy thợ chạm khắc sẽ làm việc càng nhiệt tình hơn, sau khi tiền của các thôn dân dùng hết, cũng sẽ càng có sức làm việc."

Cao Nhất Diệp: "Oa, Tam quản sự xấu quá nha."

Tam Thập Nhị: "Sao có thể gọi là xấu được? Phát vật tư miễn phí, vốn là hành động không bình thường, cho tới nay Thiên Tôn vẫn phát lương miễn phí, đó là bởi vì thiên hạ đang hạn hán, bản thân các thôn dân không tự sản xuất ra lương thực. Nếu chúng ta đã quen với hưởng thụ những thứ miễn phí, khi một đồ vật cần tiền thì lại cảm thấy đó là xấu, vậy thì không đúng."

Cao Nhất Diệp cẩn thận nghĩ: "A, ông nói đúng."

Tam Thập Nhị nói tiếp: "Nếu các thôn dân bị đói, ta chắc chắn sẽ không nghĩ ra trò xấu như vậy, nhưng hiện tại, những thôn dân ở trong bảo, thật sự đã có chút lười biếng."

"Lúc trước khi Thiên Tôn phát lương thực cho họ, một lần phát

quá nhiều, không ít thôn dân trong nhà hiện tại vẫn còn mười hạt gạo khổng lồ, ăn mấy năm cũng không hết, bọn họ làm gì còn hứng thú làm việc? Sớm muộn gì cũng sẽ bị đám người ngoại lai của thôn làm công xem thường."

Cao Nhất Diệp: "Tam quản sự nói rất có lý."

Chương 169: Thiên tôn cần một hỏa dược tác

Chương 169: Thiên tôn cần một hỏa dược tác

Hình Hồng Lang thức dậy rất sớm.

Ngủ trên sàn nhà nhựa vừa cứng lại vừa lạnh, đó không thể thoải mái được, không tỉnh dậy sớm mới là lạ.

Ngồi dậy, phát hiện trên người có một tấm chăn, cảm giác có chút quái lạ, là thuộc hạ nào đắp chăn cho lão nương, lại không dìu lão nương lên giường ngủ sao? Trong đầu toàn là cứt à? không biết chăm sóc người khác chút nào.

Nàng gõ gõ cái đầu đau nhức vì say rượu, thuận miệng hét lên: "Lão Chu, lão Trương, mẹ nó ai đang tỉnh rồi? Cầm cho lão nương chén nước tới đây."

Không ai trả lời!

Tất cả buôn lậu muối đều ngủ say ở trên giường.

Hình Hồng Lang đi một vòng, nhìn thấy đám bộ hạ mỗi người đều ngủ như heo, đành phải tự mình động thủ, một tay rót một chén nước uống, sau đó lảo đảo đi ra khỏi tòa nhà bằng nhựa.

Bên ngoài trời đã sáng chưng.

Các thôn dân của thôn Cao Gia bắt đầu chăm chỉ làm việc như trước kia, người làm đường người chặt cây, một trăm dân đoàn thì đang luyện tập đội ngũ bên cạnh chủ bảo.

Nàng đi xuyên qua một khu kiến trúc bằng nhựa, nhìn thấy một loạt kiến trúc như "quán trọ""tửu quán"" chợ bán thức ăn""thanh lâu", tất cả đều bỏ không, trong miệng không khỏi thổ tào: "Một nơi rất tốt, nhân khẩu cũng không ít, nhưng không có một người nào buôn bán, thật là quá đáng."

"Hình cô nương cũng cảm thấy không đúng sao?" Tam Thập Nhị chui ra từ trong một căn nhà nhựa thoạt nhìn giống như là "nhà sách" ở đằng trước, mỉm cười nói với nàng: "Hình cô nương là người đã trải qua việc đời, nhất là vào nam ra bắc, kinh thương khắp nơi, đối với đạo buôn bán này, chắc chắn hiểu rõ như lòng bàn tay."

Hình Hồng Lang: "Ừm!"

Tam Thập Nhị khiêm tốn thỉnh giáo: "Theo ý Hình cô nương, thôn Cao gia chúng tôi đã có đủ điều kiện mở một cái chợ chưa?"

Hình Hồng Lang: "Này không phải nói nhảm à? Thôn Cao gia bây giờ nhân khẩu chắc chắn đã vượt qua một ngàn, phóng nhãn nhìn sang, xung quanh chủ bảo khắp nơi là nhà cửa đủ mọi màu sắc. Đây không thể gọi là thân đước. nhải aoi là trấn mới đúng. Nai đã thấv aua †rona trấn nào mà không có người làm buôn bán?"

Tam Thập Nhị hơi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cười nói: "Quả thật là vậy, trong trấn không có ai buôn bán, cảm giác có chút quái lạ. Cho nên tôi cũng đang suy nghĩ chuyện này, không biết phải làm như thế nào để chấn hưng được thương nghiệp của thôn Cao gia."

Hình Hồng Lang cười đắc ý: "Chuyện này thì ta biết nguyên nhân."

Tam Thập Nhị: [Nguyện nghe tỏ tường.].

Hình Hồng Lang: "Thôn các ngươi, khi phát tiền công cho thôn

dân, đã phát quá đầy đủ, phát lương thực phát dầu muối lại phát đường, cái gì cũng có thể phát, họ còn buôn bán làm gì nữa? Tự ăn phần của mình là xong việc, thậm chí còn có thể lấy nhiều đồ ăn không hết đem bán cho ta."

Lời này có lý, Tam Thập Nhị tỏ ra xấu hổ: "Đó là trước kia, thời điểm thôn Cao gia ít người, bởi vì không có thương nghiệp, cho nên Thiên Tôn đều phát vật tư cho mỗi người, để bọn họ có thể tự cấp tự túc. Xem ra, ta phải đổi phương pháp khác, ai làm mộc chỉ phát lương thực, không phát muối, làm thợ rèn chỉ phát muối, không phát lương... chỉ cần đề cao số lượng tương ứng là được."

Hình Hồng Lang cười hì hì: "Người đọc sách đầu óc thật nhanh."

Tam Thập Nhị cám ơn Hình Hồng Lang xong, về chủ bảo lại suy nghĩ kỹ càng "kế hoạch điều chỉnh tiền lương", thương nghiệp phát triển, thế ắt phải làm.

Hình Hồng Lang lảo đảo, tiếp tục đi về phía trước, đi ra khỏi "con đường thương nghiệp", đứng ở trước sườn núi, liền thấy Cao Nhất Diệp đang chạy từ dưới sườn núi lên. Nàng mặc một bộ đồ đoan trang, nhưng chạy lại rất vui vẻ.

Đến trước mặt Hình Hồng Lang, nàng ngẩng đầu lên, cười nói: "Hình tỷ tỷ, thiên tôn tìm tỷ, có chút chuyện muốn bàn với tỷ."

Hình Hồng Lang ngẩng đầu, hướng trời hành đại lễ, hôm qua trời giáng rất nhiều gỗ lăn, cùng với chuyện Trình Húc bay lên trời khiến nàng được mở rộng tầm mắt, nàng cũng đã hiểu rõ về thiên tôn: "Không biết thiên tôn tìm ta có pháp chỉ gì?"

Cao Nhất Diệp thấp giọng nói: "Thiên Tôn muốn một "hỏa dược tác" đến thôn Cao gia."

"Ô?" Hình Hồng Lang khẽ nhíu mày: "Điều này không dễ làm, triều đình trông coi rất nghiêm hỏa dược tác."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Thiên Tôn nói, thứ dễ làm sẽ không nhờ cậy Hình cô nương rồi, hắn có thể nhìn ra Hình cô nương là người tài ba, chuyên Hình Hồng Lang cười ha hả hai tiếng, có thể được thần tiên trên trời khen một câu, đúng là có chút... đắc ý.

Cao Nhất Diệp nói: "Thiên Tôn nói, bên huyện Hợp Dương đã náo loạn, trong thời gian ngắn Hình cô nương hẳn là không có cách nào xuyên qua huyện Hợp Dương về Sơn Tây làm buôn bán rồi, kế hoạch tiếp theo, hẳn là đi phủ Tây An đúng không?"

Hình Hồng Lang gật đầu: "Đúng là ta tính vậy, đợi sau khi thương thế trên cánh tay lành hẳn, ta sẽ đi đến phủ Tây An một chuyến."

Cao Nhất Diệp: "Hình cô nương tới Tây An, không ngại đi dạo một vòng công xưởng quan phương, dò xét ý của hỏa dược tác, nếu là..."

Hình Hồng Lang lập tức hiểu ngay: "Nếu hắn đồng ý trốn ra, ta sẽ che chở hắn thoát khỏi bàn tay của quan phủ, đưa tới thôn Cao gia?"

Cao Nhất Diệp: "Việc này chỉ sợ không quá dễ dàng, Thiên Tôn nói, làm được thì làm, không làm được thì không cần miễn cưỡng, nhất định phải bảo vệ an toàn của bản thân rồi mới cân nhắc chuyện này, chỉ cần có chút nguy hiểm là bỏ qua suy nghĩ này ngay."

Hình Hồng Lang cười ha hả: "Ta từ khi sinh ra đã theo phụ thân vào Nam ra Bắc, làm buôn bán muội lậu mất đầu này. Chuyện chui vào lỗ hổng của quan phủ đó chính là sở trường của ta. Nếu cảm thấy người này không mang về được, vậy ta nhất định sẽ không ra tay. Một khi ta ra tay, người này nhất định có thể tới

được thôn Cao gia, quan phủ đừng mơ tưởng bắt được ta."

Cao Nhất Diệp vui mừng: "Thiên Tôn rất vui, hắn nói, nếu Hình cô nương có thể đưa hỏa dược tác về, chắc chắn sẽ không bạc đãi Hình cô nương."

Hình Hồng Lang: "Vậy thì không cần, Thiên Tôn hiển linh, giúp ta giết Nhị Xuẩn báo thù, ta nợ Thiên Tôn một ân tình cực lớn, đưa hỏa dược tác trở về, coi như hoàn nguyện."

Cao Nhất Diệp cười ra tiếng: "Nói như vậy là ví dụ Nhị Xuẩn và hỏa dược tác nặng bằng nhau rồi."

Hình Hồng Lang cười ha hả: "Cái này cũng đúng, Nhị Xuẩn kia căn bản không đáng giá một đồng, ha ha ha."

Hai người nói tới đây, xa xa vang lên tiếng hoan hô.

Hình Hồng Lang tò mò liếc qua: "Bên kia đang xảy ra chuyện gì vậy?"

Cao Nhất Diệp nói: "Đường xi măng dẫn tới thôn Vương gia. Hôm nay thông xe rồi, họ đang hoan hô vì con đường mới."

"#2" Lình Hằng Land: "Là con đường cứng rắn màu yám: Kỳ quái đó hả?"

Cao Nhất Diệp gật đầu: "Đúng vậy, có loại đường này, Xe Mặt Trời công cộng mới có thể chạy êm xuôi, tốc độ cũng có thể đề cao. Ý của Thiên Tôn là, muốn đem loại đường này trải đến toàn bộ thôn trang xung quanh thôn Cao gia, thế nhưng nhân lực chúng tôi có hạn, hiện tại vừa mới làm xong con đường thứ hai, có thể lái Xe Mặt Trời đến thôn Vương gia rồi."

Hình Hồng Lang chậc chậc lấy làm lạ: "Nếu khắp thiên hạ đều có thể trải con đường như vậy, ta đi buôn bán sẽ dễ dàng hơn nhiều, đáng tiếc, cũng chỉ có Thiên Tôn cung cấp tiên vật như vậy

thôi."

Chương 170: Mã chân nhân của Toàn Chân giáo

Chương 170: Mã chân nhân của Toàn Chân giáo

Lời Hình Hồng Lang nói ngược lại là đã nhắc nhở Lý Đạo Huyền.

Khắp thiên hạ trải đầy đường xi măng, thế ắt phải làm, nhưng đó là một công trình khổng lồ, xi măng cần dùng đến hoàn toàn là một con số trên trời, không có khả năng đều do Lý Đạo Huyền cung cấp cho các người tí hon.

Hiện tại con đường xỉ măng thứ hai đã hoàn thành, trong quá trình xây đường, bọn họ cũng tích lũy rất nhiều kinh nghiệm sử dụng xi măng, vậy mình cũng đã đến lúc có thể đưa cách điều chế xi măng tối cổ nhất cho các thôn dân rồi.

Lý Đạo Huyền mở máy tính lên, vào diễn đàn lịch sử quân sự thường vào, giấu tên đăng bài: Các huynh đệ, ai có phương pháp điều chế xi măng tối cổ nhất không, có thể cho tôi một phần không? Tôi đang viết lịch sử xuyên việt, muốn dạy cổ nhân tạo xi măng.

Trả lời 1: Lịch sử xuyên việt trọng điểm là phải miêu tả cua các muội tử cổ đại, đừng đi làm khoa học kỹ thuật, xem chán lắm rồi.

Trả lời 2: Thằng trả lời ở trên ăn nói xà lơ, nhất thiết đừng viết yêu đương, ngay cả nữ nhân vật cũng không, viết nam thôi, cứ khoa học kỹ thuật mới hay.

Trả lời 3: Thằng số 1 thấy gái chân nhữn, thằng số 2 thì chứng bệnh sợ gái, đừng để ý tới. Cứ viết theo yêu cầu của người đọc chỉ có một con đường chết, viết theo tiết tấu của mình mới có tiền đồ, cách điều chế xi măng từ xưa như sau... A B C...

Phía sau là một đống tư liệu chuyên nghiệp, còn rất chỉ tiết.

Lý Đạo Huyền cảm ơn trả lời số 3, sao chép tư liệu lại, sau đó chuyển thành chữ phồn thể, rồi thu nhỏ lại in ấn ra, đặt xuống trước mặt Cao Nhất Diệp.

Cao Nhất Diệp đang trò chuyện với Hình Hồng Lang.

Đột nhiên một tờ giấy lớn từ trên trời rơi xuống, tờ giấy in thu nhỏ rồi cũng lớn hơn rất nhiều so với người nàng.

Cao Nhất Diệp biết chữ, nhưng không nhiều, nhìn thoáng qua đã thấy chóng mặt.

Hình Hồng Lang cũng biết chữ, nhưng cũng không biết nhiều lắm, nhìn thoáng qua vẫn thấy chóng mặt.

Hai nữ nhân nhìn chữ chỉ chít trên tờ giấy lớn trước mắt, cùng thấy chóng mắt: "Thiên Tân noài đâv là " Lý Đạo Huyền: "Đưa nó cho thợ ngõa, để bọn họ dựa theo những gì viết trên giấy, nghiên cứu cách điều phối xi măng, nếu như thành công, cho họ trọng thưởng."

Lần này Cao Nhất Diệp và Hình Hồng Lang đều nghe hiểu: "Đây là phương pháp chế tạo bùn tiên màu xám dùng để trải đường?"

Hai nữ nhân cùng "Oa" một tiếng.

Hình Hồng Lang động tác cực nhanh, thoắt cái lách mình qua, cuốn cái góc tờ giấy lớn kia, chỉ có một tay trái thực sự không dễ thao tác, cuốn mãi không nổi, khẩn trương nói với Cao Nhất Diệp:

"Thánh nữ đại nhân, mau tới hỗ trợ, cuộn tờ giấy này lại."

Cao Nhất Diệp lấy làm lạ: "Vì sao?"

Hình Hồng Lang: "Đây là phương pháp điều chế tiên bùn, cũng chính là tiên phương! Nếu đem ra bán, định giá mấy vạn lượng vàng cũng có người muốn cướp, há có thể tùy tiện để người khác nhìn thấy?"

Cao Nhất Diệp: "Hả? Có thể bán được mấy vạn lượng?"

Hình Hồng Lang: "Các ngươi ở trong thôn này không ra ngoài, hoàn toàn không biết bên ngoài người có tiền nhiều thế nào, nhất là những vương công quý tộc kia. Vì cầu được một tiên phương, bao nhiêu tiền cũng không chớp mắt."

Lần này Cao Nhất Diệp nghe hiểu rồi, vội vàng đi tới hỗ trợ, hai người cuốn một tờ giấy lớn, Lý Đạo Huyền từ trên trời nhìn xuống, cảnh tượng này trông rất khôi hài.

Thật ra Lý Đạo Huyền cũng không ngại chuyện cách điều chế xi măng truyền ra ngoài, thậm chí cảm thấy truyền đi càng tốt hơn, nhưng cẩn thận nghĩ lại, Minh Mạt thiên tai liên tiếp, bách tính dân chúng lầm than, lần trước Lương Thế Hiền muốn làm đường xỉ măng đã bị Tam Thập Nhị khuyên dừng lại.

Bởi vì dân chúng hiện tại thật sự không chịu nổi dằn vặt.

Thứ xi măng này, tạm thời không truyền ra ngoài cũng là đúng, miễn cho quan to quý nhân nào đó vỗ đầu quyết định sửa đường, sẽ làm mệt chết bao nhiêu dân công.

Tờ giấy cuộn lại rồi, thành một cuộn thật dài.

Cao Nhất Diệp muốn đưa trở về cho thợ ngõa nhưng lại hoàn toàn không cầm nổi. Hình Hồng Lang góp sức, hai cô bé dùng bả vai khiêng một cuộn giấy cực lớn, một người khiêng đằng trước,

một người khiêng phía sau, giống như hai người khiêng một cây gỗ lớn.

Dâ †a nào. khiêna cuên diấv to tướng vào Giếngn Thơ ném yuếng trước mặt thợ ngõa, vỗ vỗ tay, coi như xong việc.

Ngay lúc hai người bận rộn chuyện này, đường xi măng mới hoàn thành cũng bắt đầu thông xe, một chiếc Xe Mặt Trời công cộng chở các thôn dân Vương gia, xuất phát đi về hướng thôn Vương gia...

Thật ra trước khi đường làm xong, các thôn dân Vương gia cũng đã trở về rất nhiều lần, đã làm xong các công việc cày bừa chuẩn bị trước cho vụ xuân, nhưng đường xi măng thông xe, mọi người vẫn là leo lên xe, chen chúc đầy một xe, hưởng thụ một chút nghỉ thức ngồi xe đi làm ruộng.

Ha ha, cảm giác nhân sinh đã đạt tới đỉnh cao!

Huyện thành Trừng Thành, Thiên điện miếu Thành Hoàng.

Tam phu nhân bảo tướng trang nghiêm ngồi đó, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, dường như cao nhân đắc đạo.

Trước mặt nàng là một bách tính nghèo khổ quần áo tả tơi đang nằm sấp.

Dân chúng được "thần dược" của Đạo Huyền Thiên Tôn cứu chữa càng ngày càng nhiều, mỗi lần cứu sống được một người, liền có một người trong gia tộc trở thành thiện nam tín nữ của Đạo Huyền Thiên Tôn, điều này khiến cho dân chúng trong huyện thành Trừng Thành đang nhanh chóng tiếp nhận vị thần tiên "mới tới" này.

Bên ngoài cửa Thiên điện có một đạo sĩ trung niên, vẻ mặt cổ quái, đưa mắt nhìn tình hình trong Thiên điện, im lặng không nói gì.

Đạo sĩ ở ngoài cửa đợi hồi lâu, đợi cho tất cả thiện nam tín nữ đều niệm xong kinh, cung kính lui ra ngoài, bên trong Thiên điện chỉ còn lại Tam phu nhân và nha hoàn, trung niên đạo sĩ này mới đẩy cửa tiến vào, chắp tay: "Tiểu đạo Mã Thiên Chính, môn hạ đệ tử của Toàn Chân Long Môn phái Vương chân nhân."

Hắn vừa báo danh tự này, thật sự làm Tam phu nhân hoảng sợ. Toàn Chân Long Môn phái, chính là đạo môn siêu cấp nổi danh. Mà Vương chân nhân được gọi là Vương Thường Nguyệt, năm nay đã hơn một trăm tuổi, chính là tổ tông phục hưng của Toàn Chân Long Môn phái. Người tu đạo như Tam phu nhân sớm đã như sấm bên tai.

Tam phu nhân không dám chậm trễ, vội vàng hành lễ: "Không biết sư huynh có gì chỉ giáo?"

Mã Thiên Chính mang vẻ mặt cổ quái: "Tiểu đạo du lịch thiên hạ, giảng đạo giảng kinh, trên đường đi qua huyện thành Trừng Thành nghe nói nơi này có một cư sĩ, giảng một thần tiên gọi là Đạo Huyền Thiên Tôn, nói là chân thần của đạo giáo ta, tiểu đạo có chút buồn bực..." Mã Thiên Chính nói với giọng kỳ quái: "Trước kia tiểu đạo chưa từng nghe nói tới tôn hiệu của Đạo Huyền Thiên Tôn, còn tưởng rằng do sở học của mình không đủ, cho nên mới cố ý lật xem qua rất nhiều điển tịch, nhưng vẫn không tìm thấy ghi chép về Đạo Huyền Thiên Tôn... Về việc này, kính xin sư tỷ chỉ giáo."

Hóa ra là việc này!

Tam phu nhân cười: "Thành thật mà nói, trước khi tận mắt nhìn thấy Thiên Tôn hiển linh, ta cũng chưa từng nghe nói đến đại danh của Đạo Huyền Thiên Tôn, nhưng mà trong khoảnh khắc ta tận mắt nhìn thấy, điều ta cần nghỉ ngờ không phải là Đạo Huyền Thiên Tôn có tồn tại hay không, mà là điển tịch đã ghi sai rồi không?"

Mã Thiên Chính híp mắt lại, trong lòng thầm nghĩ: Hiển linh? Thật sự có thần tiên hiển linh? Ta... sống đến hơn bốn mươi tuổi, mỗi ngày tầm tiên vấn đạo, cũng chưa từng thấy thần tiên hiển linh a!

Hắn tin tưởng tồn tại thần tiên, nhưng hắn sống từ nhỏ đến lớn, đã hơn bốn mươi tuổi, lại chưa từng gặp qua thần tiên hiển linh.

Chẳng lẽ là... Ta bị lừa?

Đêm khuya tĩnh lặng, Mã Thiên Chính luôn không kìm được có ý nghĩ như vậy, sau đó hung hăng cho mình một cái tát, để cho mình thanh tỉnh, kiên định đạo tâm của mình, chỉ cần đi khắp ngũ hồ tứ hải, tầm tiên phỏng đạo, cuối cùng có một ngày, hắn sẽ gặp được thần tiên.

Tam phu nhân: "Ra khỏi thành, đi về hướng đông bắc hơn ba mươi dặm, có một thôn trang tên là thôn Cao gia. Sư huynh tận mắt đi xem, thế nào?"

Chương 171: Nhất định là gạt ta

Chương 171: Nhất định là gạt ta

Mã Thiên Chính xuất phát, đi về hướng thôn Cao Gia.

Hắn vốn là đạo sĩ tha phương, vân du thiên hạ đã thành thói quen, đi ba mươi dặm đường với hắn mà nói không đáng kể, nói đi là đi.

Hắn muốn dùng hai mắt của mình để xác định, có phải thật sự có một thần tiên tên là Đạo Huyền Thiên Tôn sẽ hiển linh hay không.

Chắc chắn sẽ không có!

Những gì mà Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Lão Quân sư phụ nói cho ta... từ nhỏ ta nghe câu chuyện của họ mà lớn lên, nghe tới mòn lỗ tai, nhưng cũng chưa từng thấy qua bọn họ hiển linh.

Thiên tôn này không biết từ đâu chui ra, ngay cả trên điển tịch đều không có ghi chép, càng khó hiển linh hơn.

Đúng, chắc chắn sẽ không có, nhất định là gạt ta.

Đang đi đang đi thì trời đã tối!

Hóa ra là lúc đi ra khỏi huyện thành cứ miên man suy nghĩ, không chú ý sắc trời, hắn thế mà lại đi ra khỏi huyện thành lúc chạng vạng tối, đi được mấy dặm thì trời đã tối đen không thấy đường nữa rồi.

Muốn tìm một nhà dân tá túc, lại phát hiện tất cả thôn xóm đi ngang qua đều không có người ở, một mảnh hoang vu.

Thì ra, người trong thôn trang cách huyện thành gần nhất đều chạy tới huyện thành ăn lương cứu tế rồi, nào còn có người ở lại trong thôn của mình.

Mã Thiên Chính càng thêm hoài nghỉ, thôn xóm xung quanh huyện Trừng Thành đều đã hoang phế như vậy, thôn cách huyện thành hơn ba mươi dặm, vậy không phải càng thêm hoang vắng rồi sao?

Đến nơi đó đừng nói người, chỉ sợ ngay cả quỷ cũng không tìm được một cái, ta đi nơi hoang vu như vậy, thật có thể thấy thần tiên hiển linh sao?

Gạt ta, chắc chắn là gạt ta.

Mã Thiên Chính tìm một cây khô, nằm dưới tàng cây ăn nửa cái bánh khô, để đồ vậy mà ngủ, cũng không lo lắng có dã thú nửa đêm bế mình đi, hạn hán ba năm rồi, dã thú cũng tìm không thấy nữa.

Xuất phát.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Mã Thiên Chính đã thức dậy, tiếp tục đi về hướng đông bắc, mặt trời đã thức dậy, ánh nắng ngày đông rất ấm án. còn rất chói mắt. Đột nhiên, hắn phát hiện phía trước có một con đường cổ quái màu xám, nó và quan đạo nằm song song với nhau, không biết thông tới nơi nào.

Mã Thiên Chính bước nhanh về phía trước, giãm lên con đường quái dị màu xám kia, chân bước lên cứng rắn, giống như cả tảng đá lớn cắt thành, điều này làm cho hắn kinh hãi: Người nào có được sức mạnh mà cắt cả khối đá to thành trơn nhẫn như vậy, còn dùng để lát đường?

Cái này...

Cái này chẳng lẽ chính cái gọi là: quỷ phủ thần công!

Trong đầu Mã Thiên Chính lập tức hiện ra một hình ảnh cổ quái. Nguyên Thủy Thiên Tôn lão nhân gia, cầm một cây búa lớn, xoát xoát xoát, đem một tảng đá to như ngọn núi cắt thành từng lát đá mỏng, trải trên mặt đất, sau khi đặt xuống còn giẫm lên vài cái, lại phủi bụi trên tay, xách búa lên, quay người tiêu sái rời đi.

Aaal

Sao ta lại tưởng tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn lão nhân gia thành như vậy? Quá bất kính rồi!

Mã Thiên Chính ôm đầu, vô cùng đau khổ: Tiểu đạo quá không thành rồi, trong đầu cứ nghĩ ngợi lung tung, đạo tâm không kiên định, cho nên các thần tiên xưa nay chưa từng hiển linh trước mặt tiểu đạo.

Hắn đang nghĩ tới đây thì phía trước truyền đến âm thanh cổ quái như là có vật khổng lồ đang đi dọc theo con đường quái dị này.

Mã Thiên Chính ngẩng đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy trên con đường quái dị phía trước có một chiếc xe quái lạ cực kỳ to lớn đang chạy đến, xe dài đến ba trượng, tạo hình quái lạ, không có trâu ngựa kéo, cũng không biết nó dựa vào đâu mà có thể di chuyển được.

Trên xe thế mà còn chở đẩy một xe nông dân, có người còn thò cả cuốc từ trong cửa sổ xe ra ngoài.

Trên xe còn có mấy lão nông đang hát dân dao: "Ta làm ruộng, uống canh loãng, ta làm ngói, ở nhà tranh. Ta dệt vải, không quần áo...

Sau đó người cả xe đều cười ha hả: "Bài hát này không đúng, đây là chuyện trước khi Thiên Tôn tới, sau khi Thiên Tôn tới đây chúng ta cũng có đồ ăn ngon, cũng có nhà ở, còn có quần áo đẹp."

"Ha ha ha ha!"

Mã Thiên Chính thấy cảnh này tức thì cầm muốn rớt xuống, vội vàng đưa tay ra, hướng về chiếc xe kia cố sức vung vẩy: "Dừng lại dừng... dừng lai " Hai người tài xế mới lái xe lập tức hoảng sợ: "Giữa đường phía trước có người! Giảm tốc độ, phanh lại."

Tài xế phụ trách động lực vội vàng kéo mành che nắng lên, tài xế phụ trách tay lái cũng vội vàng phanh xe lại, nhưng dù vậy, xe cũng chạy về phía trước một đoạn xa mới dừng lại, miễn cưỡng dừng lại trước mặt Mã Thiên Chính.

Hai tài xế mới sợ toát cả mồ hôi, thò đầu ra cửa sổ, nổi giận mắng: "Đạo sĩ nhà ngươi làm cái gì vậy? Nhìn thấy chiếc xe lớn như vậy chạy tới, ngươi không biết trốn qua một bên à? Thiếu chút nữa không ngừng được rồi."

Thật ra Mã Thiên Chính cũng bị chiếc xe vọt tới trước mặt làm cho sợ hãi, hơi đờ ra: "Bần đạo... còn tưởng rằng các ngươi có thể dừng lại một cách thoải mái."

"Xe lớn như vậy, nói dừng là dừng sao?" Hai tài xế mới tức giận mắng: "Cho dù là xe ngựa nho nhỏ, cũng không có khả năng vừa ghìm cương ngựa là dừng lại ngay lập tức, ngươi bình thường thấy xe ngựa ở trên đường không né đi sao?"

Nếu Mã Thiên Chính trên đường nhìn thấy xe ngựa, xe bò, xe lừa, thật sự phải trốn gấp rồi, bởi vì hắn biết súc sinh không dễ khống chế, kết quả của việc không tránh có khả năng là bị súc sinh giẫm lên mặt, nhưng chiếc xe trước mắt này không có súc sinh kéo a, hắn vốn xem không hiểu, cho nên...

Hắn xưa nay không tranh với người, tính tình rất tốt, liền chắp tay xin lỗi: "Là bần đạo không đúng."

Hai tên tài xế mới thấy đối phương xin lỗi trước, ngược lại có chút luống cuống, dù sao đối phương là người xuất gia cơ mà, thời đại này người là không nguyện ý đắc tội với người xuất gia, cũng vội vàng nói lời xin lỗi: "Là chúng tôi không thấy ngươi sớm hơn, đạo trưởng, xin lỗi nhé."

Mã Thiên Chính thì không sao cả, hắn ta chuyển giọng: "Các vị hương thân, chiếc xe này của các người là sao? Không có trâu ngựa kéo thì có thể chạy nhanh như vậy sao?"

Câu hỏi này của hắn khiến các hương thân trên xe nở nụ cười.

"Đây là xe của Mão Nhật Tinh Quan, là Thiên Tôn cho chúng tôi mượn sử dụng."

"Cái gì?" Mã Thiên Chính có chút hoài nghỉ lỗ tai của mình xảy ra vấn đề: "Xe của Mão Nhật Tinh Quan?

"Đúng a!" Một tên tài xế nói: "Trước kia chúng tôi cũng không biết

Chương 172: Chơi đùa một chút

Xe di chuyển, thực sự đã di chuyển.

Mã Thiên Chính mắt mở trừng trừng nhìn tấm mành càng lúc càng mở ra, xe chạy càng lúc càng nhanh.

Ánh mặt trời chiếu càng lớn, nó lại chạy càng nhanh sao?

Gạt ta, đây nhất định là đang gạt ta!

Mã Thiên Chính hét lớn một tiếng: "Kéo lên!"

Hắn đây là chỉ huy bậy điển hình, nhưng tài xế mới khi học lái xe thường xuyên bị Trịnh Đại Ngưu hét lớn tiếng "kéo lên", lại tạo thành phản xạ có điều kiện, vừa nghe được hai chữ "kéo lên", cũng bất kể là ai hét, nhanh chóng kéo rèm lên.

Động lực trên xe lập tức bắt đầu yếu dần, chỉ dựa vào quán tính trượt đi, sau đó ngừng lại.

Tài xế khống chế tay lái quay đầu lại: "Này, làm cái gì vậy?"

Tài xế khống chế mành che nắng ngượng ngùng nói: "Đạo sĩ này đột nhiên hô to kéo lên, ta còn tưởng rằng là Đại Ngưu, kéo lên thật."

Mọi người đồng thời trừng mắt nhìn Mã Thiên Chính.

Mã Thiên Chính vẫn đang thò đầu ra ngoài cửa sổ, còn nghẹo cổ nhìn mành che nắng trên đỉnh xe, vẻ mặt khiếp sợ không dám tin: "Thật, kéo rèm lên thì không thể di chuyển, đúng là như vậy."

"Người bên ngoài tới đúng là không có kiến thức." Các thôn dân lắc đầu.

Trước kia là người bên ngoài cảm thấy bọn họ không có kiến thức, hiện tại biến thành bọn họ cảm thấy người bên ngoài không có kiến thức.

Tài xế lại kéo xuống mành che nắng, chiếc xe lại khởi động, dọc theo đường xi măng đi về phía trước.

Cũng không lâu lắm, đã đến thôn Vương gia.

Các thôn dân nhảy xuống xe chuẩn bị làm việc, hai tên tài xế vẫy vẫy tay với đám thôn dân: "Một canh giờ sau chúng tôi sẽ tới đón mọi người."

Các thôn dân cũng phất tay: "Được, một canh giờ đủ rồi."

Chiếc xe xoay một vòng trên cái sân xi măng quay đầu lại, Mã Thiên Chính còn ngờ nghệch ngồi trên xe không đi xuống.

Hai thôn dân nói: "Đạo trưởng, ông không xuống xe à?"

Mã Thiên Chính chỉ vào mặt đất màu mỡ bên ngoài, xung quanh thôn mọc đầy cỏ dại, cây cối đã mọc ra lá non, vẻ mặt kinh ngạc nói: "Thôn này của các ngươi là sao? Vì sao xanh ngát như thế?"

Hai thôn dân cười khà khà: "Đó là bởi vì Thiên Tôn mời Long vương gia tới, ban mưa cho thôn ta."

"Long vương gia?"

Mã Thiên Chính kinh hãi, vốn dĩ Mão Nhật Tinh Quan vừa nãy còn chưa khôi phục tinh thần, giờ lại có Long Vương gia?

Gạt ta! Chắc chắn bọn họ gạt ta!

Hai tên tài xế làm ra vẻ thần bí bí nói: "Thánh nữ đại nhân nói, thật ra Long Vương gia không muốn tới chỗ chúng tôi làm mưa, thế nhưng, Thiên Tôn dùng một tay tóm cổ Long Vương, xách ông ấy tới thôn chúng tôi để làm mưa, Long Vương gia căn bản không dám phản kháng, bị Thiên Tôn xách trong tay cứ như một con rắn nhỏ, ngoan ngoãn nghe lệnh. Ài, đáng tiếc chúng tôi không nhìn thấy, chỉ có một mình thánh nữ có thể thấy Thiên Tôn hiển linh."

Mã Thiên Chính: Gạt ta! Nhất định là bọn họ gạt ta!

"Này, đạo trưởng, nếu ông không xuống xe, chúng tôi phải về thôn Cao gia à."

Mã Thiên Chính: "Bần đạo có thể tiếp tục ngồi xe của các ngươi, đi thôn Cao gia không?"

"Đương nhiên có thể!" Hai vị tài xế mới cười ra tiếng: "Ngồi yên nhé, đừng có mà đưa đầu ra cửa sổ xe nữa, hại chúng tôi phải lái xe cẩn thận từng li từng tí, chỉ sợ cây ven đường đụng bay đầu của ông."

Mã Thiên Chính rút đầu lại, không xoay nữa, cứ xoay mãi cũng thấy mỏi, cổ cũng sắp không chịu nổi rồi.

Xe quay đầu xong, chạy về hướng thôn Cao gia.

Mã Thiên Chính tâm tư bay đâu đâu, sự chú ý hoàn toàn không thể tập trung, trong đầu chỉ suy nghĩ miên man.

Từ nhỏ học đạo, đã bốn mươi năm trôi qua, nhưng chưa từng gặp qua thần tiên hiển linh, khi còn trẻ đạo tâm coi như kiên định, nhưng theo tuổi tác lớn dần, hắn đã càng ngày càng không tin thần tiên thật sự tồn tại, nhưng mà hôm nay...

Ngày hôm nay! Đạo tâm! Đạo tâm đã lâu không có kia lại bắt đầu sống lại.

Xe nhanh chóng đi tới bên ngoài thôn Cao gia, tài xế kiểm soát phương hướng nở nụ cười: "Mau nhìn, Long vương gia kìa! Đạo trưởng, vận khí của ông không tệ, Thiên Tôn lại bắt Long vương gia tới làm mưa rồi."

Những lời này đã dọa cho Mã Thiên Chính run rẩy, trong nháy mắt bừng tỉnh lại từ trong suy nghĩ miên man, hắn thò đầu ra ngoài cửa sổ xe, nhìn về phía khoảng không phía trước. Một đám mây thấp, đang lơ lửng trên đồng ruộng của thôn Cao Gia, một cái đầu rồng cực lớn đang từ trong mây chui ra, há cái miệng to tướng, phun ra tia nước xuống phía dưới.

"Thật sự có Long Vương gia!"

Mã Thiên Chính điên cuồng hét lên: "Thật sự có Long Vương gia. Bần đạo đã tận mắt nhìn thấy. Bốn mươi năm a, suốt bốn mươi năm."

Hắn bắt đầu gào khóc: "Đạo tâm của bần đạo đã bắt đầu dao động rồi, bần đạo thiếu chút nữa đã không tin thần tiên thật sự tồn tại, nửa đêm nghĩ về, bần đạo thường hoài nghi sở học suốt đời mình, thiếu chút nữa trở thành tục nhân ly kinh bạn đạo, cuối cùng... Cuối cùng để cho bần đạo thấy được tiên nhan rồi."

Lúc này Lý Đạo Huyền đang bưng một bát bún thịt dê Hợp Xuyên, miệng húp sùm sụp. Lúc làm mưa, tầm nhìn của y tất nhiên sẽ ở chỗ này, bởi vì nơi nào không có tầm nhìn sẽ không làm mưa được.

Vừa đưa một sợi bún siêu dài vào miệng, đã nhìn thấy Xe Mặt Trời công cộng trở về. Tiếp theo từ trên xe một đạo sĩ mặc đạo bào nhảy xuống, tay cầm phất trần, vừa gào khóc vừa chạy tới nơi có mưa rơi.

"Ồ?"

Lý Đạo Huyền: "Lại thêm người tí hon bên ngoài, còn là một đạo sĩ."

Thật ra Minh triều rất nhiều người đọc sách thích mặc đạo bào, thấy người mặc đạo bào không nhất định là đạo sĩ, nhưng người trước mắt này lại không quá giống với phong cách của người đọc sách. Chẳng những hắn mặc đạo bào, còn mang giày đa nhĩ ma, tóc tết đạo kế, trên tay cầm phất trần, trên lưng còn có một bát quái đồ rách nát, đúng rồi, trên lưng còn đeo một thanh Thanh Phong Kiếm dài ba thước, nhìn một cái là ra ngay đạo sĩ, hơn nữa là loại đạo sĩ tha phương, dấu chân trải rộng đại giang nam bắc.

Bình thường có người tí hon bên ngoài tới, Lý Đạo Huyền cũng sẽ không lập tức giao tiếp liền với người tí hon, mà trước tiên quan sát, từ từ nhìn rõ ràng phẩm tính, đặc sắc của họ, suy nghĩ xem có "hiển linh" hay không.

Nhưng nếu người đến là đạo sĩ thì tình huống lại không giống vậy.

Hắc, chức nghiệp này!

Thần côn đụng phải "chân thần", kết quả sẽ như thế nào?

Tâm đùa nghịch của Lý Đạo Huyền lập tức nảy sinh, phải chơi đùa với hắn.

Nhìn thấy đạo sĩ kia muốn chạy đến ngay phía dưới "Long Vương Gia", Lý Đạo Huyền đột nhiên tắt đi máy xông khí dung, rút đầu rồng ra khỏi hộp.

Mã Thiên Chính đang chạy, lại thấy mưa đột nhiên ngừng rơi, đầu rồng đột nhiên rụt về trong mây, biến mất không thấy đâu.

"Ơ kìa?"

Mã Thiên Chính sửng sốt: Sao ta vừa tới Long Vương gia đã đi rồi?

Lý Đạo Huyền lấy từ trên giá đồ chơi của mình một cái mô hình "Na Tra", rồi thò vào trong hộp, dừng lại ở vị trí vừa mới tiến vào hộp, sau đó lắc lư ở giữa không trung...

Mã Thiên Chính: "Na Tra tam thái tử! A a, bay nhanh thật! Nhanh thật!"

Soạt, Na Tra tam thái tử bay một vòng rồi biến mất không thấy, lại bị Lý Đạo Huyền lấy ra khỏi hộp.

Mã Thiên Chính ngẩn ra trọn vẹn năm giây, đột nhiên bừng tỉnh hiểu ra: "Long Vương nhìn thấy Na Tra đến, sợ chịu đòn, cho nên chạy trốn rồi."

Chương 173: Thần tiên yêu quái đánh nhau rồi

Mã Thiên Chính còn chưa tỉnh hồn, Lý Đạo Huyền lại cầm lấy một mô hình, Tôn Ngộ Không phiên bản Chí Tôn Bảo rồi thò vào trong hộp, xoẹt qua một cái.

Mã Thiên Chính: "!!"

Lý Đạo Huyền lại cầm lấy một con khủng long nhựa, thò vào trong hộp, xẹt qua một cái.

Mã Thiên Chính: "!!"

Lý Đạo Huyền lại cầm lấy yêu tinh tôm hùm trong phim Ultraman, thò vào trong hộp, xẹt qua một cái.

Lần này, Mã Thiên Chính cảm thấy toàn thân bứt rứt.

Trên trời đã xảy ra chuyện gì?

Cái này...

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Các lộ thần tiên cùng các loại yêu quái kỳ quái bay loạn trên trời.

Mã Thiên Chính lập tức kinh hoảng: "Thần tiên đánh nhau, phàm nhân gặp nạn, không khéo bọn họ đánh tới đánh lui, sẽ hạ xuống mặt đất, xung quanh thôn nhất định sinh linh đồ thán."

Mã Thiên Chính gân cổ rống lên: "Mọi người chạy mau, trên

trời thần tiên yêu quái đánh nhau rồi, mọi người chạy mau đi."

Các thôn dân Cao gia đang làm việc của mình, tất cả mọi người đều rất bận rộn, đâu có rảnh rỗi như Mã Thiên Chính nhìn chằm chằm lên bầu trời, vừa rồi trên bầu trời hết thứ này thứ kia bay qua, bọn họ đều cúi đầu làm việc, Lý Đạo Huyền lại xẹt qua rất nhanh, cho nên các thôn dân cũng không thấy được những thứ cổ quái kia.

Nghe Mã Thiên Chính rống lên như vậy, tất cả mọi người đều quay đầu lại, dùng ánh mắt cổ quái liếc hắn một cái, sau đó quay đi không nhìn nữa, trên trời có Thiên Tôn mà, đám mây thấp trên cao sáu bảy mươi trượng đó là đại biểu tiêu chí của Thiên Tôn, nào có thần tiên yêu quái đánh nhau? Toàn nói bừa thôi!

Mã Thiên Chính: "Vì sao không ai sợ hãi? Các ngươi không sợ chết sao?"

Vẫn không ai để ý tới hắn.

Lý Đạo Huyền cười sằng sặc, nhìn thấy dáng vẻ hoảng hốt của Mã Thiên Chính y liền buồn cười, thừa dịp các thôn dân cúi đầu xuống, y lại cầm lấy tượng Đạo Huyền Thiên Tôn 1 mi-li-mét mà các thợ điêu khắc làm cho mình, thò vào trong hộp, nhanh chóng xẹt qua một cái trong một sơn cốc nhỏ ngoài thôn.

Pho tượng của y điêu khắc rất đẹp, độ anh tuấn tăng 32%, độ uy nghiêm tăng 3200%, trên người mặc đạo bào, tiên phong đạo cốt, xẹt qua trên bầu trời rồi bay đi, chỉ là nó hơi nhỏ, ở trên cao hơn mười trượng Mã Thiên Chính thấy không rõ ràng cho lắm...

Mã Thiên Chính giật nảy mình: "Có một vị tiên nhân bay qua."

Hắn cất bước đuổi theo hướng tiên nhân bay đi...

Rất nhanh, hắn chạy ra ngoài thôn, đi tới một sơn cốc vắng vẻ.

Đột nhiên nghe được trên bầu trời có tiếng sấm nổ vang, hình như có thứ gì đó đang hạ xuống,"Ầm" một tiếng, một con yêu tinh tôm hùm khổng lồ rơi xuống trước mặt hắn, mở ra hai cái kìm lớn, cực kỳ khủng bố.

Mã Thiên Chính bị dọa nhảy dựng lên ba cái, muốn chạy trốn, thế nhưng con yêu tinh tôm hùm kia đã bay tới, tốc độ cực nhanh, hai chân hắn vốn không thể chạy nhanh như vậy được.

Đầu của tôm hùm đung đưa, càng lúc càng áp sát hắn, cái miệng còn mở ra khép lại, cái kìm mở ra đóng lại, hai mắt còn lấp loé hồng quang.

Mã Thiên Chính sợ tới mức hồn bất phụ thể, đột nhiên nhớ tới mình là đạo sĩ, xoát một cái rút Thanh Phong kiếm ba thước trên lưng ra, làm đạo sĩ đã bốn mươi năm rồi, căn bản không cần nghĩ nhiều, dựa vào phản xạ có điều kiện là có thể sử ra đạo thuật hàng yêu trừ ma, kiếm quyết niết xong, lớn tiếng quát: "Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh..."

Cheng!

Kìm của yêu quái tôm hùm đập vào thân kiếm của hắn, một luồng sức mạnh cực lớn vọt tới, trường kiếm của Mã Thiên Chính tuột tay bay ra ngoài, đạo thuật chẳng có lấy một chút tác dụng gì cả.

A a a a! Bần đạo xong rồi!

Mã Thiên Chính kêu thảm một tiếng, thầm nghĩ chết chắc.

Lý Đạo Huyền thấy hắn sợ tới tái cả mặt, cũng cảm thấy đã chơi đủ rồi, vừa rồi dùng kìm của tôm hùm đánh bay trường kiếm trên tay người tí hon, cũng là vô cùng mạo hiểm, thiếu chút nữa đã húc chết hắn. Nếu lặp lại lần nữa, chưa chắc mình đã làm được chính xác như vậy, vẫn là thu tay lại thôi.

Y cầm lấy một cái ly thủy tinh chụp xuống Mã Thiên Chính.

Mã Thiên Chính còn tưởng rằng sắp bị yêu quái tôm hùm kẹp chết, lại đột nhiên cảm giác có thứ gì đó đang từ bốn phương tám hướng rơi xuống mình, ầm một tiếng, nhưng lại không nhìn thấy gì.

Hắn tập trung nhìn kỹ, lúc này mới nhìn ra, mình bị một vách tường trong suốt vây vào giữa.

Đây là thứ gì?

Bảo vệ ta ở bên trong?

Tôm hùm ở bên ngoài vách tường trong suốt lượn hai vòng, dường như không có cửa đi vào, còn dùng cái đầu to tướng đập vào vách tường trong suốt hai cái, làm cả vách tường chấn động vang lên âm thanh chói tai, Mã Thiên Chính bịt tai, đau khổ chống đỡ.

Cũng may tôm hùm kia dù sao cũng không phá được vách tường trong suốt, chỉ có thể ngửa đầu bay lên, trong nháy mắt biến mất trong tầng mây.

Mã Thiên Chính lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, hiểu rồi, bức tường không nhìn thấy vừa nãy là pháp bảo mà thần tiên trên trời hạ xuống, dùng để cứu ta.

Vị thần tiên nào cứu ta? Vừa rồi lần lượt nhìn thấy Long Vương gia, Na Tra tam thái tử, Đấu Chiến Thắng Phật Tôn Ngộ Không, còn có một thần tiên không biết tên, là bọn họ cứu ta sao?

Đưa tay sờ sờ bên này, sờ sờ bên kia, tất cả đều là vách tường lạnh lẽo cứng rắn trong suốt, hoàn toàn không cách nào đột phá.

Muốn ra ngoài, nhưng không thể ra ngoài được!

Không xong, bị nhốt bên trong pháp bảo kỳ quái này rồi, hơn nữa nơi đây còn là một sơn cốc hẻo lánh, thậm chí không ai biết ta bị nhốt, không ai có thể tới cứu ta.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy một thiếu nữ trẻ tuổi bay tới, thật sự là bay tới, lơ lửng giữa không trung, từ từ bay tới, nhìn phương hướng nàng bay tới, hẳn là thôn trang lúc nãy.

Bay đến bên ngoài bức tường trong suốt không nhìn thấy, thiếu nữ chậm rãi đáp xuống, lúc sắp đến mặt đất còn nhảy một cái, tựa hồ từ phía trên cái gì không nhìn thấy nhảy xuống, đáp xuống đất vững vàng.

Sau đó đứng ở bên ngoài vách tường nhìn không thấy, cùng Mã Thiên Chính cách tường nhìn nhau.

Thiếu nữ ăn mặc cũng không hoa lệ, nhưng mà rất sạch sẽ gọn gàng, làm cho người ta có loại cảm giác đoan trang.

Tiếp theo, nàng vươn tay ra, gõ nhè nhẹ vào vách tường trong suốt, giống như gõ cửa, vách tường thủy tinh bay lên, bay vào trong tầng mây, biến mất không thấy gì nữa.

Tiếp đó thiếu nữ lên tiếng: "Đạo Huyền Thiên Tôn cứu mạng ông, đạo sĩ ông còn ngây ngốc đứng đó, còn không cảm tạ Thiên Tôn?"

Trong đầu Mã Thiên Chính nhanh chóng xoay tròn, nhớ lại lời hai tên tài xế nói qua, thân phận nữ nhân trước mắt đã có rồi: "Thánh nữ?"

Cao Nhất Diệp làm bộ mặt đoan trang: "Ừm!"

Nếu bình thường Mã Thiên Chính đụng phải một người tự xưng thánh nữ, vậy khẳng định sẽ coi thành mặt hàng như Bạch Liên thánh nữ, trực tiếp cười nhạt, nhưng trải qua sự kiện liên tiếp vừa rồi, đầu óc đã rơi vào trạng thái điên cuồng, bèn hướng về Cao

Nhất Diệp hành đại lễ một cái: "Thánh nữ thí chủ, xin chỉ điểm bần đạo một chút, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Đạo tâm của bần đạo đang rối rắm quá."

Vừa rồi Cao Nhất Diệp nhận được mệnh lệnh của Thiên Tôn, muốn nàng làm ra vẻ đoan trang trước, cho nên bây giờ nàng cố gắng làm ra vẻ mặt thản nhiên: "Chuyện xảy ra vừa rồi, phàm nhân xem không hiểu thì cũng thôi đi, ông thân là đạo sĩ, thế mà cũng không hiểu? Ông tu đạo gì?"

Chương 174: Người rất hữu dụng

Mã Thiên Chính thầm kinh hãi, nhanh chóng đem những chuyện mới phát sinh bóc tách một lần trong đầu, sau đó bỗng nhiên quán thông: "Vừa rồi có yêu ma hạ giới làm hại nhân gian, thiên binh thiên tướng phụng mệnh đuổi bắt, một con tôm yêu quái rơi xuống nơi này, suýt nữa lấy tính mạng ta, may mà cô ra tay cứu ta?"

Cao Nhất Diệp: "Ta có tài cán gì có thể cứu được ông, người thật sự cứu ông chính là Đạo Huyền Thiên Tôn."

Mã Thiên Chính trong lòng cả kinh, đầu óc vốn đã mê man, bây giờ lại càng mê man hơn, bị dẫn theo tiết tấu, lập tức hướng lên bầu trời nói một câu: "Đa tạ ơn cứu mạng của Đạo Huyền Thiên Tôn."

Cao Nhất Diệp: "Ông là ai? Từ đâu đến? Vì chuyện gì?"

Mã Thiên Chính vội vàng chắp tay: "Bần đạo chính là Mã Thiên Chính, tọa hạ đệ tử của Vương Thường Nguyệt Vương chân nhân, Toàn Chân Long Môn phái, vân du thiên hạ, chỉ vì tầm tiên chứng đạo."

"Ồ? Đạo sĩ tha phương à." Cao Nhất Diệp: "Vậy con đường ông đi rất nhiều, kiến thức cũng rất nhiều?"

Mã Thiên Chính: "Không dám! Bần đạo đã du lịch thiên hạ hơn hai mươi năm, vào Nam ra Bắc, kiến thức ít nhiều có một chút, nhưng không dám ngông cuồng tự đại."

"Ừm, rất tốt." Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Thiên Tôn nói, loại người như ông, là có tác dụng."

Mã Thiên Chính hoang mang.

Hắn nhìn trái nhìn phải: "Thiên Tôn nói? Thiên Tôn ở đâu? Bần đạo không nghe thấy."

Cao Nhất Diệp: "Thiên Tôn chỉ có ta thấy."

Mã Thiên Chính lộ ra ánh mắt nghi hoặc, trong lòng lại có một thanh âm hô to: Cô này gạt ta! Cô ấy nhất định là đang gạt ta! Những lời này, không biết bao nhiêu đạo hữu đã dùng qua."

Hắn vừa nghĩ tới đây thì ầm một tiếng, vách tường không nhìn thấy lại rơi xuống, một lần nữa vây khốn hắn ở.

Mã Thiên Chính giật mình.

Lý Đạo Huyền thấy ánh mắt hắn có chút không đúng, trực tiếp đem ly thủy tinh chụp xuống, không cho hắn thời gian suy nghĩ.

Mã Thiên Chính bị hù dọa không nhẹ, ta cũng chỉ hoài nghi một chút, trong đầu vừa nghĩ thôi liền bị nhốt lại? Cái này nhốt ta rốt cuộc là vật gì?

Cao Nhất Diệp đưa tay ra gõ nhẹ lên bức tường thuỷ tinh, tựa như gõ cửa, thế là bốn bức tường thuỷ tinh xoát một cái lại bay lên bầu trời.

Mã Thiên Chính hoảng sợ vô cùng: "Thánh nữ, vừa rồi rốt cuộc là sao?"

Cao Nhất Diệp: "Thiên Tôn nói, đạo sĩ ngươi rất có vấn đề."

Lý Đạo Huyền nói vậy là kiểu nói mập mờ điển hình, tùy tiện sử dụng ở đâu cũng thích hợp, một câu "ngươi có vấn đề", tự bản thân ngươi hối lỗi đi, dù sao ngươi luôn có thể tìm cho mình chút

khuyết điểm để áp dụng vào câu nói này.

Quả nhiên, Mã Thiên Chính lập tức dẫn dắt lên trên người mình, ta có vấn đề, ta xác thực có vấn đề, từ rất nhiều năm trước, ta đã không phải là một đạo sĩ thành kính, trong lòng ta đã rối loạn, ta một dạo hoài nghi trên thế gian này có thần tiên hay không, đạo tâm đã sắp bị phá hủy, bị nhìn thấu rồi.

"Thiên Tôn." Mã Thiên Chính tỏ ra vội vã nói: "Đệ tử chỉ là đạo sĩ mèo ba chân, điển tịch đạo gia chưa thể đọc thông suốt, trước kia chưa từng nghe tới tôn hiệu của Đạo Huyền Thiên Tôn, cho nên mới vô lễ với ngài nhiều lần, nhưng hiện tại đệ tử đã biết, xin cho đệ tử một cơ hội lập công chuộc tội."

Cao Nhất Diệp: "Ừm, Thiên Tôn nói, thấy ngươi thái độ nhận sai coi như thành khẩn, cũng không tính toán với ngươi nữa."

Mã Thiên Chính thở phào một hơi: "Đệ tử từ nhỏ tu đạo, 20 năm trước tại Toàn Chân Long Môn phái theo Vương chân nhân tu hành, 20 năm sau du lịch thiên hạ, tầm tiên vấn đạo, nhưng phúc duyên nông cạn, hơn bốn mươi năm qua, chưa từng nhìn thấy một vị tiên nhân... Mấy ngày trước nghe nói chuyện của Thiên Tôn, liền tìm đến miếu Thành Hoàng ở huyện Trừng Thành, được một vị cư sĩ chỉ điểm, đi tới thôn Cao gia... Không ngờ, đệ tử thế mà có thể tận mắt nhìn thấy Thiên Tôn hiển linh, quả thật là phúc phận của đệ tử."

Hắn quỳ xuống, hành lễ: "Đệ tử Mã Thiên Chính bái kiến Đạo Huyền Thiên Tôn."

Mã Thiên Chính hưng phấn, toàn thân run rẩy.

Hắn vốn đã định vứt bỏ đạo tâm, nào biết hiện tại đạo tâm lại trở nên kiên cố hơn bao giờ hết.

Rốt cuộc hắn cũng tìm được một vị chân tiên, đây chính là

chuyện mà ân sư Vương chân nhân của hắn cũng chưa từng làm được.

Từ hôm nay trở đi, hắn không cần hoài nghi thế giới này có thần tiên hay không, không đúng, phải nói, hắn cũng không cần ở lúc giảng kinh cho người khác, lòng mang áy náy, luôn cảm thấy mình đang dạy cho người khác những thứ mình không tin tưởng.

Cảm giác áy náy trong lòng biến mất, ngay cả linh hồn cũng được gột rửa.

Cao Nhất Diệp: "Ngươi tới nơi này chỉ vì tìm kiếm chân tiên?"

"Đúng vậy!" Mã Thiên Chính nói: "Đệ tử đi khắp thiên hạ, chính là vì muốn nhìn thấy một vị chân tiên."

"Vậy bây giờ ngươi thấy rồi đấy." Cao Nhất Diệp hỏi: "Tiếp theo định làm gì?"

Mã Thiên Chính hơi sửng sốt: Đúng vậy, tiếp theo nên làm cái gì đây?

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Xem ra ngươi cũng chưa suy nghĩ cẩn thận, như vậy chính ngươi chậm rãi nghĩ đi. Thiên tôn có lệnh, nghĩ rõ ràng lại tới tìm ta."

Nói xong, Cao Nhất Diệp xoay người sang chỗ khác, thiên tôn đã đặt bàn tay chờ trên mặt đất, nàng nhẹ nhàng leo lên bàn tay Thiên Tôn, ngồi xuống, trên mặt nở nụ cười hạnh phúc lại kiêu ngạo.

Lý Đạo Huyền nhẹ nhàng di chuyển cái tay, mang theo nàng bay qua sơn cốc, bay qua bầu trời, trở về Cao gia bảo.

Mã Thiên Chính ngửa đầu nhìn thánh nữ bay đi, trong lòng cảm xúc ngổn ngang, thật lâu mới tỉnh lại, nhặt Thanh Phong kiếm của mình lên, cắm vào trong vỏ kiếm đeo trên lưng, lại nhìn lướt

qua mặt đất xung quanh, có dấu chân to lớn do yêu quái tôm hùm giẫm ra, cũng có vết lõm của pháp bảo trong suốt mà Thiên Tôn để lại kia.

Hắn biết, tất cả những thứ mình nhìn thấy vừa rồi đều không phải là ảo giác, là sự thật xảy ra.

Đột nhiên tinh thần chấn động!

Ta tìm được chân tiên rồi, còn sợ cái gì nữa?

Ha ha!

Sau này có thể hùng hồn mà giảng kinh truyền đạo cho người khác rồi, ta không gạt người, ta không gạt người nha, ha ha ha ha, ha ha ha ha ha.

Hắn khoa tay múa chân chạy về hướng thôn Cao gia!

Lúc này, Cao Nhất Diệp đang ngồi trên bàn tay của Lý Đạo Huyền, chậm rãi bay về phía thôn Cao gia, Lý Đạo Huyền không dám di chuyển tay quá nhanh, bởi vì tay của hắn chỉ cần di chuyển 10 mi-li-mét trong rương là đã di chuyển được 20 mét.

Nếu như tay hắn di chuyển nhanh hơn một chút, tốc độ như thế Cao Nhất Diệp sẽ không cách nào chịu nổi, cho nên từ từ bay thôi, nâng nàng lên chậm rãi phi hành.

Cao Nhất Diệp ngẩng đầu lên, tò mò hỏi: "Thiên Tôn, tại sao chúng ta phải trêu chọc đạo trưởng kia chứ? Xem ra hắn cũng không giống người xấu mà."

"Vì chính hắn cũng không biết mình có phải người xấu hay không."

"Hả? Vì sao?"

Lý Đạo Huyền cũng không giải thích, chỉ mỉm cười.

Đạo nhân tha phương đi khắp thiên hạ đương nhiên là rất hữu dụng, Lý Đạo Huyền có một ý tưởng, giao cho bất kỳ ai cũng cảm thấy không đáng tin cậy, nhưng mà đạo nhân tha phương đi khắp thiên hạ như Mã Thiên Chính lại có thể làm được.

Lại khảo sát hắn thêm vài ngày, chờ đến khi hắn triệt để biến thành người tí hon nhà mình, sẽ giao cho hắn một nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ.

Lý Đạo Huyền mở điện thoại của mình ra xem, nhìn cái tên của một người đã chuẩn bị tư liệu từ lâu.

Chương 175: Đây rõ ràng là tập tranh

Tháng ba, xuân về vạn vật hồi sinh, là mùa gieo trồng tốt, ngoại trừ ông trời không thưởng mưa, tất cả đều rất hoàn mỹ.

May mắn chính là ông trời không thưởng mưa, Thiên Tôn lại ban thưởng.

Cao Nhất Diệp lén lút nói cho các thôn dân, Thiên Tôn lại lấy tay túm cổ Long Vương gia, bắt nó tới làm mưa.

Các thôn dân của thôn Vương gia bắt đầu gieo trồng cây cao lương.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới hiểu rõ bình thường trong năm, những nông dân trong các thôn trang phụ cận là sinh sống như thế nào, thì ra bình thường bọn họ sẽ gieo trồng cao lương vào tháng ba, thu hoạch vào mùa thu, sau đó gieo trồng lúa mì vào tháng chín, lại từ tháng năm tới tháng sáu năm sau thu hoạch lúa mì.

Thu hoạch lúa mì phải chậm, thời gian gieo trồng cao lương sẽ chậm lại đến tháng sáu...

Các nông dân có tiết tấu của mình, không ngừng điều chỉnh thời gian để trồng cây nông nghiệp thích hợp nhất.

Việc này nói đơn giản thì đơn giản, nói phức tạp cũng rất phức tạp, dù sao đối với đứa trẻ nông thôn mà nói thì đơn giản như ăn cơm uống nước, đối với những đứa trẻ lớn lên trong thành phố như Lý Đạo Huyền mà nói thì nhìn chằm chằm cũng chưa hẳn hiểu được.

Xem không hiểu thì cười ngây ngô, cười ngây ngô theo các người tí hon là được.

Vết thương của Hình Hồng Lang cũng khỏi hẳn rồi, cũng giống như Lý Đạo Huyền dự đoán, huyện Hợp Dương có tặc náo loạn, Hình Hồng Lang sẽ không theo hướng đông về Sơn Tây buôn bán được nữa, nàng đành phải đi tới phủ Tây An.

Cao Sơ Ngũ tiễn nàng đến đầu thôn, nhưng không dám nói nhiều, hắn còn đang đắm chìm trong cảm giác áy náy "thừa dịp nàng bị thương đánh nàng", tạm thời còn chưa thoát ra được.

Chuyện này khiến Thiên Tôn hóng chuyện gần đây không có chuyện gì mà hóng, khá phiền muộn.

Nhưng mà thôi bỏ đi, sau này Hình Hồng Lang sẽ thường xuyên lấy thôn Cao gia làm trung tâm mà hoạt động, ra ngoài một vòng sẽ trở về, câu chuyện tình yêu này vẫn còn xem được.

Những ngày gần đây ở thôn Cao gia nhiều thêm một kẻ rất thu hút, Mã Thiên Chính.

Vị đạo trưởng này mỗi ngày đều lang thang trong thôn.

Hắn cũng không tìm việc làm, mỗi ngày chỉ lĩnh lương thực cứu tế, sau đó ở trong thôn ngó ngược ngó xuôi, trọng điểm là các loại "thần vật".

Ví dụ Xe Mặt Trời, thứ này mỗi ngày đạo trưởng đều nghiên cứu, nhưng lấy tri thức dự trữ của hắn thì dù nghiên cứu thế nào cũng đều cho rằng đây là xe của Mão Nhật Tinh Quan, không sai được.

Hắn còn nghiên cứu hạt gạo trắng khổng lồ to bằng cái thớt, kết quả nghiên cứu không thể nghi ngờ là gạo thần của Tiên Giới.

Thế nhưng, sau khi nghiên cứu xong "gạo thần tiên giới", tên

này đột nhiên có ý tưởng mới.

Lý Đạo Huyền nhìn thấy hắn kéo lại một vị thôn dân cũ của thôn Cao gia, là một trong 42 người lúc đầu, Cao Tịch Bát, sở trường là làm bình gốm, kiêm chức lính gác tuần tra trên tường thành, thường hay cầm một cây cung ở trên đầu thành lượn tới lượn lui, lúc trước lần đầu tiên Bát Địa Thỏ đi tới thôn Cao gia, chính là Cao Tịch Bát chào hỏi.

Đúng rồi, lần đầu tiên Hình Hồng Lang đến thôn Cao gia cũng là Cao Tịch Bát đón tiếp.

Hắn ta là một người hướng ngoại điển hình!

Hôm nay không đến phiên Cao Tịch Bát làm việc, mà là ở nhà nằm ườn nghỉ ngơi, kết quả bị Mã Thiên Chính quấn lấy. Dù sao Mã Thiên Chính cũng càng thích nói chuyện với người hướng ngoại hơn, không thích nói chuyện với người hướng nội.

Mã Thiên Chính nói: "Thí chủ, trước kia các ngươi làm sao ăn được gạo thần tiên giới? Một hạt gạo lớn như thế, các ngươi cũng không thể đem cả hạt gạo mà nấu đúng không?"

Cao Tịch Bát cười ngây ngô: "Đương nhiên là đục nó ra, đục ra một ít, đổ vào nước nấu thành cháo."

Mã Thiên Chính đau đớn vô cùng nói: "Đúng là phung phí của trời, thần vật như thế sao có thể ăn qua loa được?"

Cao Tịch Bát ngạc nhiên nói: "Vậy ông nói phải làm như thế nào?"

Mã Thiên Chính: "Lúc bần đạo du lịch phía nam, may mắn biết được một loại phương pháp xử lý gạo, người phía nam sẽ ngâm gạo, chưng lên sau đó ép thành sợi, cuối cùng chế thành một loại thức ăn gọi là bún. Phương pháp này rất thích hợp dùng ở trên gạo thần hạt lớn, thôi thì bần đạo dạy ngươi phương pháp này đi."

Cao Tịch Bát cũng hứng thú, đi theo Mã Thiên Chính học làm.

Lý Đạo Huyền cũng buồn cười: Làm bún gạo à? Cũng hay đấy, ta chỉ biết đặt mua bún gạo bên ngoài thôi, nhưng lại không biết cách làm, vừa hay có thể xem.

Kết quả công đoạn đầu tiên rửa gạo ngâm gạo rất mất thời gian, Lý Đạo Huyền không muốn nhìn hình ảnh động, quay đầu nhìn nơi khác, liền quên mất chuyện bên này.

Mấy ngày sau...

Trên con phố thương nghiệp của thôn Cao Gia, cửa hàng đầu tiên đã được khai trương.

Nhà sách!

Do Tam Thập Nhị tự mình đứng ra làm chưởng quỹ tạm thời, còn thuê hai tiểu nhị tới giúp đỡ, giăng vải đỏ, chuẩn bị long trọng khai trương.

Nhà sách vừa mở ra, các thôn dân trong thôn Cao Gia liền vui vẻ.

Đây là nơi nào?

Nơi mù chữ tập trung, đừng thấy đã có quy mô hơn một ngàn người, người biết chữ lại chưa đến một trăm người. Ở những nơi thế này mở nhà sách, rốt cuộc sẽ có bao nhiêu chuyện để bàn tán?

Các thôn dân không rõ ràng.

Nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc bọn họ chạy tới xem náo nhiệt.

Ngày nhà sách khai trương, ngoài cửa tất cả đều là quần chúng vây xem, trong ba tầng ngoài ba tầng, 42 người bản địa của thôn Cao Gia hầu như đều đến đông đủ, di dân của thôn Vương gia,

thôn Trịnh gia, thôn Chủng gia thôn cũng đến, còn có người của thôn làm công cũng đến một số lượng lớn.

Tất cả mọi người đều đang châu đầu ghé tai: "Nhà sách này mở không được mấy ngày sẽ đóng cửa thôi?"

"Chỉ có mấy người đọc sách và mười mấy đứa nhóc biết chữ thôi, nhưng sách của bọn trẻ đều là do Thiên Tôn phát, bọn nó căn bản không cần mua sách a."

"Rốt cuộc Tam quản sự đang chơi trò gì vậy?"

Trong tiếng nghị luận, Vương tiên sinh lại đứng ra, Vương tiên sinh dáng người gầy yếu bình thường ít xuất hiện, hầu như không bước chân ra "Giếng Học", trừ dạy bọn trẻ đọc sách biết chữ, thời gian khác đều đọc sách.

Vì vậy mọi người thường quên luôn sự tồn tại của hắn, không ngờ hôm nay Vương tiên sinh lại thay đổi vẻ điệu thấp như lúc bình thường, đứng ở hàng đầu, vung tay lên với đám người đang nghị luận, lớn tiếng nói: "Tất cả im miệng."

Mọi người vẫn rất tôn kính người đọc sách, bị hắn quát lên, lập tức ngừng nghị luận, dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn.

Vương tiên sinh: "Các ngươi không xem được sách, thì coi nhà sách là trò cười sao? Hừ! Không có sách, sẽ không có truyền thừa văn hóa, thiên hạ này sẽ hỏng. Tam quản sự mở nhà sách, chính là 'vi vãng thánh kế tuyệt học ', tại hạ nhất định toàn lực ủng hộ. Lát nữa nhà sách mở ra, tại hạ phải là người đầu tiên đi vào mua sách, muốn tận chút sức lực yếu ớt cho nhà sách, tuyệt đối không thể để nó đóng cửa."

Mọi người nghe hắn nói như vậy, cũng trở nên cung kính hơn, thật sự không dám nói xấu nhà sách nữa.

Chỉ thấy cửa lớn của nhà sách mở ra, Tam Thập Nhị mỉm cười

đi ra, lớn tiếng nói: "Giờ lành đã đến, ta tuyên bố, nhà sách thôn Cao Gia chính thức khai trương, ta muốn ở trong này, long trọng đưa ra, quyển sách đầu tiên do nhà sách in ấn..."

Mọi người hoan hô!

Vương tiên sinh vạn phần kích động: "Là sách hay gì? Tại hạ đặt trước một bộ."

Tam Thập Nhị hai tay giơ lên một quyển sách, bìa sách màu lam, bên trên còn in một võ tướng cưỡi ngựa hoành thương, bên cạnh có khắc một hàng chữ, cũng chính là tên sách.

Dân chúng không biết chữ, nhìn quyển sách mà đực mặt ra.

Vương tiên sinh nhìn một cái liền nhận ra tên sách: "[Bích Huyết Thanh Thiên Dương Gia Tướng], sách hay, sách hay a!"

Hắn vừa dứt lời, Tam Thập Nhị hướng về mọi người, mở ra trang đầu tiên.

Không có chữ, không có một chữ nào, chỉ có một bức tranh, tiếp theo lật một trang, lại là một bức tranh, lại lật một trang, vẫn là một bức tranh.

Vương tiên sinh thật sự là hoang mang.

Dân chúng: "Oa, xem hiểu rồi, Dương Gia Tướng đang giết Liêu binh, sách hay nè."

Vương tiên sinh: "A a a, đây không phải là sách, đây rõ ràng là tập tranh."

Chương 176: Không có loại sách này

Tập tranh rực rỡ muôn màu, những tranh vẽ này vô cùng tinh xảo, in ấn chất lượng rất cao, thậm chí có thể gọi là tác phẩm nghệ thuật.

Vương tiên sinh kỳ thật cũng thích tranh vẽ, nhưng hắn chỉ thích những quyển sách tinh xảo tuyệt luân, có thể xưng là nghệ thuật.

Nhưng Tam Thập Nhị giơ ở trong tay là cái quỷ gì vậy, chất lượng in ấn có thể coi là thấp kém, cũng không có gì đặc biệt, tất cả đều là vẽ trắng đen, hình ảnh cũng thiếu hụt cảm giác ưu mỹ, vừa nhìn đã biết không phải danh tác của đại sư.

Tranh vẽ này quả thực chính là tiêu chuẩn của trẻ con vẽ xấu.

Thế này mà cũng lấy ra bán à?

Vương tiên sinh tức giận không thôi, vừa rồi còn nói muốn mua một quyển sách ủng hộ, hiện tại tức giận đến râu mép dựng ngược lên.

Nhưng, hắn không thích, các thôn dân bên cạnh lại thích.

"Tập tranh vẽ này là đang kể chuyện xưa đấy."

"Đúng nha, mỗi một trang hình ảnh đều liên tục, ta nhìn một cái là hiểu ngay."

Một thợ thủ công đã từng nghe kịch trong huyện thành nói: "Bên cạnh có ba chữ, ta đoán được, đó là viết Dương Lục Lang

đúng không?"

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Đúng vậy, Dương Lục Lang."

Thợ thủ công vui mừng: "Ha ha ha ha, không ngờ ta cũng có ngày biết chữ. Ta vừa nhìn bức họa là biết ba chữ này là Dương Lục Lang. Ta đã nghe qua vở kịch này, đây là vẽ câu chuyện của Dương Lục Lang."

Các thôn dân khá vui vẻ: "Sách này lạ quá nhỉ."

"Sách này thật thú vị."

"Rầm!" Một nắm tiền đồng được ném lên quầy, mọi người quay đầu nhìn lại, thì ra người ném tiền là lão thôn trưởng thôn Cao Gia, một lão nhân mù chữ tiêu chuẩn dựa vào bán sô cô la phát tài.

Một người cả đời chưa biết "sách" là gì, hiện tại xuất thủ lại rất hào phóng: "Ta muốn mua một quyển, ha ha, ta muốn mua về từ từ đọc."

Lão thôn trưởng coi như mở hàng, một đám thôn dân của thôn Cao gia lần lượt móc hầu bao.

Một sấp tranh vẽ trông bình thường, đảo mắt đã bán hơn chục quyển.

Vương tiên sinh vẻ mặt ngơ ngác, sách nghiêm chỉnh thì họ không mua, tranh vẽ thấp kém thì các ngươi lại tranh nhau mua.

Tam Thập Nhị đi tới trước mặt hắn, vỗ vỗ vai hắn: "Vương tiên sinh, không mua một quyển sao?"

Vương tiên sinh lắc đầu như trống bỏi: "Không cần không cần! Ta chỉ cần tập tranh vẽ tinh xảo đẹp đẽ, không cần loại tranh trắng đen in bừa bãi này."

Tam Thập Nhị cười nói: "Vương tiên sinh còn chưa phát hiện ư? Những tập tranh vẽ tinh xảo thì không có tình tiết gì, mà bộ 'truyện tranh' trong tay ta lại có tình tiết, còn là kể chuyện xưa."

Vương tiên sinh trầm mặc không nói nên lời.

Tam Thập Nhị: "Đối với dân chúng bình thường mà nói, chất lượng hình ảnh không quan trọng bằng câu chuyện hay."

Vương tiên sinh đột nhiên hiểu ra cái gì: "Ồ ồ? Cái này có lẽ... là một cách để một người chưa từng đọc sách cũng có thể học được cái gì đó."

Tam Thập Nhị thấy hắn lĩnh ngộ rồi, cũng không nói gì, cười đi vòng qua bên cạnh hắn, lớn tiếng nói: "Mọi người đừng vội, đây chỉ là quyển đầu tiên, mấy ngày nữa chúng tôi sẽ còn in ấn quyển thứ hai, quyển thứ ba... Cho đến khi in hết nguyên bộ, chính là một câu chuyện [Dương Gia Tướng] hoàn chỉnh, người có kiên nhẫn có thể đợi in hết cả bộ rồi mua, người nôn nóng theo từng tập cũng được, đây gọi là [Tùy theo nhu cầu]."

Thôn trưởng Cao Gia: "Theo từng tập! Tốc độ nhanh lên."

Cao Tam Oa ôm cánh tay mẹ vung vẩy: "Mẫu thân, con muốn một bộ, con muốn trọn bộ..."

Cao Tam Nương: "Mua mua mua, mẹ đã may vài bộ miên giáp cho thôn, nhà ta không thiếu tiền, mua mua, mua là được."

Cao Tam Oa mừng rỡ: "Mẫu thân tốt quá."

Bạch công tử thấy Cao Tam Oa vòi được rồi, cũng vội vàng xoay người nói với Bạch phu nhân: "Mẫu thân, hài nhi cũng muốn cái kia..."

"Bốp!" Bạch phu nhân lại vả cho Bạch công tử một cái: "[Dương Gia Tướng] bản văn tự con đã xem bao nhiêu lần rồi?

Con còn muốn xem loại tranh tầm thường này à?"

Bạch công tử bụm mặt: "Cao Tam Oa cũng có..."

Bạch phu nhân liếc mắt nhìn: "Cao Tam Oa còn thường xuyên ăn măng xào thịt kia kìa, có phải con cũng muốn ăn luôn không?"

Bạch công tử chỉ vào mặt bị đánh cho đỏ lên: "Con dùng cái này coi như hoà với măng xào thịt của hắn rồi, nhưng truyện tranh [Dương Gia Tướng] này, hài nhi không có thứ gì khác có thể hoà được."

Bạch phu nhân cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên mồ hôi đổ như mưa, không xong rồi, ta vẫn âm thầm cười nhạo phương thức giáo dục bạo lực của Cao Tam Nương, hơi một tí là cho đứa trẻ một trận măng xào thịt, không nghĩ tới bản thân ta cũng dùng phương pháp tương tự đối với con, a a, đền bù cho con một chút đi: "Mua mua mua! Vi nương mua cho con."

Bạch công tử vui mừng: "Oa, mẫu thân đối xử với con tốt quá."

Lúc này, trong đám đông có một người lén lút đi đến bên cạnh Tam Thập Nhị, hạ thấp giọng: "Tam quản sự, có một loại sách, không biết ông có in được hay không?"

Tam Thập Nhị lấy làm lạ, quay đầu nhìn lại, hóa ra là Bát Địa Thỏ. Kẻ này từ sau khi gia nhập dân đoàn, thu nhập cao hơn, y phục trên người cũng biến thành quần áo vải bông sạch sẽ, kiếm rỉ tổ truyền cũng được mài sáng bóng hơn, còn bỏ tiền thuê một tên lao động cải tạo rảnh rỗi giúp hắn làm vỏ kiếm. Hiện tại thoạt nhìn cũng rất ra gì.

Chỉ là, cái kiểu đặt vấn đề này của hắn không đúng a, lại ám muội như vậy, cảm giác không đúng.

Tam Thập Nhị lập tức hiểu ra điều gì, hạ giọng nói: "Ngươi muốn loại sách nào?"

Bát Địa Thỏ: "Cái loại này... ông hiểu mà."

Tam Thập Nhị cười hắc hắc, giọng nói lộ vẻ nam nhân mới hiểu: "Ta hiểu, xuân... cái gì... đồ, đúng không?"

Bát Địa Thỏ: "Phụt! Ông nói nhảm cái gì vậy? Bản thỏ gia là loại người không biết xấu hổ đó sao? Không phải cái loại sách vớ vẩn ông nói đó đâu."

Tam Thập Nhị tức khắc đỏ lựng mặt: "Ai da, không phải à? Vậy ngươi nói rõ sớm đi, rốt cuộc muốn cái gì?"

Bát Địa Thỏ thấp giọng nói: "Kiếm pháp bí tịch có không?"

Tam Thập Nhị tức giận nói: "Hai thứ này có cần mờ ám như vậy không? Ngươi cần gì phải nhỏ giọng, thần thần bí bí chạy tới nói cho ta, hại ta hiểu lầm ý của ngươi."

Bát Địa Thỏ: "Ta biết bí tịch sẽ không công khai bán ra, nếu không thì làm sao có thể gọi là bí tịch? Nó tất nhiên là bán lén lút rồi, cho nên ta mới lén lút hỏi."

Không thể nói đạo lý với con thỏ không nên thân này, Tam Thập Nhị lắc đầu: "Không có, không có, sao mà có được."

Bát Địa Thỏ thở dài một tiếng: "Ài, không có a? Trong nhà sách của ông đến cái này cũng không có, sớm muộn gì cũng phải đóng cửa."

Tam Thập Nhị giận dữ: "Cút! Cút ngay!"

Bát Địa Thỏ: "Ô kìa? Tại sao phải tức giận, buôn bán không thành, nhân nghĩa vẫn còn mà."

Tam Thập Nhị nổi giận: "Nói nhân nghĩa làm chó gì với người như ngươi, lải nhải một câu nữa, ta gọi Hòa giáo viên tới bắt ngươi làm thịt thỏ kho tàu bây giờ."

Bát Địa Thỏ giật nảy mình, trong thôn Cao gia hắn chỉ sợ có hai người, một người là thánh nữ đại nhân, người khác chính là Hòa giáo viên, vội vàng nhanh chân sủi mất, chỉ trong chớp mắt đã biến mất ở nơi xa.

Tam Thập Nhị dở khóc dở cười lắc đầu: "Thứ này! suốt ngày trong đầu nghĩ cái gì đâu không?"

Chương 177: Tiên nhân đánh quyền

Lý Đạo Huyền nhìn hết màn tấu hài của Bát Địa Thỏ, y chợt nhớ tới một việc, video "thuật chiến đấu quân đội" hơn 10 GB mà y xin được trên diễn đàn lịch sử quân sự, thật ra đã tải về xong từ lâu rồi, nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để dạy cho các người tí hon.

Những ngày gần đây, Trình Húc vẫn chỉ dạy dân đoàn xếp đội ngũ, thương trận, nỏ, còn có đủ loại kiến thức cơ bản khi hành quân đánh trận như hạ trại, rảnh rỗi lại chỉ điểm cho mọi người Quan Trung Hồng Quyền.

Thành thật mà nói, lịch học đã rất dày đặc.

Mỗi ngày các binh sĩ dân đoàn đều huấn luyện đến mức mệt mỏi không chịu nổi, Lý Đạo Huyền thấy tình hình này, liền tạm thời gác lại thuật chiến đấu của quân đội, không lập tức đưa vào, chờ bọn họ xong hết căn bản mới đưa vào.

Nhưng mà nhìn bộ dáng "Cầu kỹ như khát" của Bát Địa Thỏ lại có chút xúc động.

Có lẽ, chỉ là ta cảm thấy bọn họ mệt, bản thân bọn họ không khéo còn muốn liều mạng học thêm vài thứ nữa.

Thôi thì cứ đưa vật này cho bọn họ, sau đó để cho họ tự mình quyết định xem có luyện tập hay không.

Sợ mệt thì không luyện, không sợ mệt thì luyện thôi, tự mình quyết định cuộc đời của mình.

Thế thì phải dạy cho họ như thế nào đây?

Biện pháp tốt nhất đương nhiên là trực tiếp giao cho Trình Húc, để gã hiểu rõ sau đó sẽ dạy cho binh sĩ khác, nhưng vẫn luôn cảm thấy như vậy không thú vị a, có biện pháp nào càng tốt hơn hay không, triển khai càng thêm thú vị hơn?

Lý Đạo Huyền nháy mắt từ "thiên tôn bảo mẫu ", hóa thân thành "thiên tôn vẽ chuyện", được, bắt đầu vẽ chuyện thôi.

Bên trong tiểu thuyết của Kim Dung tiên sinh không phải có một đoạn tình tiết như vậy sao? Trong Vô Lượng sơn có một Vô Lượng Ngọc Bích, lúc có trăng, người may mắn có thể nhìn thấy trên vách núi có tiên nhân luyện kiếm...

Hắc hắc hắc!

Cố sự này, ta mượn dùng để vẽ chuyện thôi.

Đêm hôm đó, trăng sáng sao thưa!

Thôn Cao gia đã chìm vào mộng đẹp, chỉ có hai tuần tra binh đang đi vòng quanh trên tường thành.

Bát Địa Thỏ kéo lê thân thể mệt mỏi bò lên giường.

Sau một ngày luyện đội ngũ, hồng quyền, còn học mấy bài tư tưởng, khiến thể xác và tinh thần của hắn đều cảm thấy mệt mỏi, nhưng tâm tình của hắn lại rất tốt, trước kia vẫn ước mơ làm một đại tướng uy vũ, đáng tiếc vẫn chưa biết bắt đầu từ đâu.

Hiện tại gia nhập dân đoàn, mỗi ngày có thể theo Hòa giáo viên học quyền, cảm giác cách mộng tưởng của mình lại gần hơn rất nhiều.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi hướng lên trần nhà đánh ra một quyền: "Siuu!"

Một chiêu Hồng Quyền này của ta chắc cũng ra gì đấy nhỉ?

Ổn áp!

Đáng tiếc cũng chẳng có cách nào kiếm được bí tịch lợi hại hơn Hồng Quyền... Ài... Hồng Quyền tuy tốt nhưng chung quy vẫn là quyền pháp lưu truyền rất rộng, bản thân mình dù có học cũng không thể trở nên nổi bật được.

Nếu có thể đạt được bí tịch hiếm thấy trên đời, khà khà...

Đúng lúc này, Lý Đạo Huyền cầm cây tăm nhỏ, khẽ đâm vào cửa sổ nhà hắn.

Bát Địa Thỏ nghe được một tiếng "kịch" vang lên, sợ hết hồn, lật đật xoay người ngồi dậy: "Ai?"

Không ai trả lời!

Bát Địa Thỏ rảo bước đến bên cửa sổ, đẩy cửa sổ ra một khe nhỏ, nhìn ra ngoài, bên ngoài là thôn làm công yên tĩnh.

Mặc dù hắn đã gia nhập dân đoàn, nhưng khảo sát phẩm tính còn chưa kết thúc, vẫn chưa có tư cách vào ở trong chủ bảo, hiện giờ đang ở trong thôn làm công, có một gian nhà nhựa nhỏ nằm đơn độc.

Hắn đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài một lúc lâu, bên ngoài không có ai hết.

Có lẽ là con chim hoang nào đó đụng phải cửa sổ, thôi bỏ đi, trở về ngủ.

Hắn trở lại trên giường, vừa nằm xuống,"kịch", cửa sổ lại vang lên một tiếng.

Bát Địa Thỏ thoắt cái bật dậy, đồng thời nắm lấy trường kiếm tổ truyền bên gối, lắc mình một cái đi tới bên cửa sổ, lần nữa nhìn

ra ngoài, vẫn không có người bên ngoài.

Thật sự là gặp quỷ rồi!

Lý Đạo Huyền cầm lấy một người lính bằng nhựa màu đen đã chuẩn bị sẵn từ trước, dùng dây câu cá buộc lại rồi bỏ vào trong hộp, kéo nó lướt qua bầu trời gian nhà đối diện với Bát Địa Thỏ, lướt qua cái vèo một cái...

Bát Địa Thỏ đã thấy rồi: "Ai?"

Hắn xốc cửa sổ lên, xoát một cái nhảy ra ngoài.

Đang muốn lớn tiếng cảnh báo, đột nhiên phát hiện, bóng người trên nóc nhà đối diện đã biến mất, trong bụng thầm nghĩ: Vạn nhất ta hoa mắt, ta lớn tiếng cảnh báo, kinh động mọi người, mọi người tìm nửa ngày cũng không thấy, chắc sẽ đánh ta một trận, lại cười nhạo ta nghi thần nghi quỷ? Ta phải xác nhận rõ ràng.

Hắn vội vàng mở cửa chui ra, tìm tới hướng bóng người vừa biến mất kia.

Tìm cả buổi không tìm thấy, lại thấy ở bên bờ ruộng xa xa có bóng người nhoáng lên, soạt một cái bay về phía sơn cốc xa xa.

Bát Địa Thỏ: "Ồ? Đó là sơn cốc mà Mã đạo trưởng nói, có thần tiên yêu quái đánh nhau."

Hắn vội vàng chạy tới, cách thôn càng ngày càng xa.

Chỉ chốc lát sau, đã đến sơn cốc.

Nơi này yên tĩnh, không có thứ gì.

Bát Địa Thỏ dụi dụi mắt, không phải là ta nhìn lầm cái gì đấy chứ?

Đúng lúc này, hắn đột nhiên phát hiện, trên vách tường một bên sơn cốc có một bóng người mơ hồ đang đánh quyền...

Bóng người rất to, to như cả vách núi, cái này khẳng định không phải là bóng dáng nhân loại, bóng nhân loại cũng không lớn như vậy, nhất định là tiên nhân, chỉ có tiên nhân mới có thân thể hùng vĩ như vậy. Tiên nhân kia một quyền một cước, thoạt nhìn uy mãnh mạnh mẽ, khí thế vô tận, sát ý tràn đầy, động tác gọn gàng, không có chút dư thừa.

Chiêu chiêu đòi mạng người!

"Oa!"

Bát Địa Thỏ nhìn đến ngẩn người: "Đây... đây... đây là tiên gia quyền pháp lợi hại cỡ nào... không cùng lộ số với Quan Trung Hồng Quyền. Ta... ta phải học... ta phải làm theo mới được..."

Hắn soạt soạt soạt, đánh theo hai quyền, nhưng đột nhiên tỉnh lại: "Không đúng, ta không thể học một mình, đồ tốt như vậy, ta nên chia sẻ với các huynh đệ trong dân đoàn mới đúng, nếu chỉ có một mình ta học, ta thật có lỗi với huynh đệ, không có nghĩa khí giang hồ."

Bát Địa Thỏ rối rắm trong lòng: Ta nên đi gọi bọn họ, Thế nhưng vạn nhất trên đường ta đi gọi mọi người, quyền này đánh xong thì làm sao? Đến khi trở lại, nhìn không thấy nữa thì làm sao?

Thật là khó quyết đoán, đây là lựa chọn khó khăn lớn nhất trong cuộc đời bản thỏ gia.

Thỏ gia! Ngươi nhất định phải đưa ra quyết định chính xác.

Ngươi muốn học một mình, hay là dẫn theo các huynh đệ cùng hưởng thụ.

Ngươi... là đàn ông sao?

A a a!

Bát Địa Thỏ làm bịch bịch hai tiếng ngã sấp xuống đất, orz, sau một giây, hai bàn tay chống trên mặt đất, xoát một cái liền nhảy dựng lên, sức bật kinh người, dù sao cũng là thỏ, rống to một tiếng: "Tiên nhân, xin ngài đợi bản thỏ một chút, bản thỏ đi một chuyến sẽ trở lại."

Hắn vung hai chân, liều mạng lao về phía Cao gia bảo, đến dưới tường bảo, điên cuồng vỗ vào cửa bảo: "Mau, cho bản thỏ vào, bản thỏ muốn tìm Hòa giáo viên, Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu... Còn có toàn bộ huynh đệ dân đoàn, mau, mau cho bản thỏ vào... Không kịp rồi..."

Lý Đạo Huyền yên lặng nhìn hắn biểu diễn một phen, khóe miệng cũng không khỏi nhếch lên, con thỏ này không tệ, lại còn nghĩ đến người khác, kỳ thật nếu ngươi không gọi bọn họ, ta cũng sẽ nghĩ ra trò khác dạy bọn họ, nhưng ngươi đã gọi rồi, sau này ta ngược lại sẽ xem trọng ngươi hơn.

Chương 178: Quyền pháp ma quỷ

Toàn bộ dân đoàn đều tiến vào trong sơn cốc.

Lúc này vẫn là đêm hôm khuya khoắt!

Mọi người bị Bát Địa Thỏ đánh thức, vô cùng khó chịu, đặc biệt là Trình Húc, trước kia là võ quan cửu phẩm nghiêm chỉnh của triều đình, có chức quan trong người, tuy rằng gần đây đã thay đổi, nhưng một vài tính nết cũ vẫn còn trên người.

Vừa đi, vừa cằn nhằn Bát Địa Thỏ: "Tiểu tử ngươi nửa đêm canh ba đập cửa đánh thức bản... Khụ... bản giáo viên, nếu lát nữa mà không thấy được tiên nhân đánh quyền, ta sẽ đem ngươi treo ở trên cây cho mọi người luyện quyền."

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu cũng mơ mơ màng màng: "Thỏ gia, ngươi đừng làm loạn, nếu như lừa gạt bọn ta, bọn ta đánh người rất đau đấy."

Bát Địa Thỏ giơ kiếm của mình lên: "Bản thỏ thề với bảo kiếm tổ truyền, lời của ta đều là sự thật, thật sự có tiên nhân đánh quyền trên vách núi, mọi người chạy nhanh một chút, đừng chậm quá, bản thỏ vội chết rồi đây."

"Được được được!" Dân đoàn vẫn mơ mơ màng màng đi tới, một đám không lấy gì vui như là quỷ trôi nổi trong bóng đêm.

"Đến rồi! Đến nơi rồi." Bát Địa Thỏ chỉ vào vách núi thật lớn phía trước: "Vừa rồi ngay chỗ này, đánh quyền ở ngay chỗ này, một bóng người thật lớn, to như cả cái vách núi vậy, ở trên đó

đánh quyền..."

Mọi người định thần nhìn lại: đâu có, không phải chỉ là một mặt đá đen sì sao?

"Này, thỏ gia!"

"Làm gì có tiên nhân đánh quyền?"

Trình Húc là người nổi giận đầu tiên, nổi cả gân xanh: "Treo con thỏ này lên cây cho ta."

Mọi người: "Tuân lệnh!"

Mấy người lập tức hành động, trói Bát Địa Thỏ lên cây khô.

Trình Húc siết chặt nắm tay, khớp xương kêu răng rắc: "Bắt đầu đánh ngươi từ chỗ nào đây?"

Bát Địa Thỏ uất ức muốn khóc: "Mọi người tin tưởng ta, vừa rồi nơi này thật sự có tiên nhân đánh quyền, ta... Ta không muốn học trộm một mình, liều mạng chạy về gọi các ngươi... Ta thật sự..."

Lý Đạo Huyền thấy chuyện tiến triển đến đây, cảm giác cũng đã đủ rồi.

Y cố ý làm vậy để khiến mọi người hiểu lầm Bát Địa Thỏ, lát sau lại cởi bỏ hiểu lầm, mọi người mới hiểu được nghĩa khí của Bát Địa Thỏ.

Hắc!

Y đưa tay vào trong hộp, ấn một cái lên màn hình điện thoại...

Thì ra trước đó y treo điện thoại trên vách núi, lại dùng một tấm vải mỏng che lên màn hình để giảm đi độ sáng của điện thoại, khiến cho hình ảnh trở nên mơ hồ, như vậy thoạt nhìn như hình

ảnh trực tiếp xuất hiện trên vách núi.

Ngón tay chạm một cái, video bắt đầu phát.

Bên này, Trình Húc đang chuẩn bị thu thập Bát Địa Thỏ, đột nhiên cảm giác được sau lưng có ánh sáng, quay đầu lại, thấy trên vách núi đá đối diện xuất hiện một bóng người thật lớn...

Hình ảnh hơi mơ hồ, không thấy rõ mặt người kia, nhưng thấy tư thế của hắn đang đứng ngay ngắn, đột nhiên nhoáng người một cái, bắt đầu đánh quyền, động tác hung mãnh sắc bén, làm cho người ta không kịp nhìn.

Trình Húc: "Ơ!"

Toàn bộ dân đoàn: "Oa!"

Bát Địa Thỏ vui mừng: "Đến rồi, tiên nhân lại bắt đầu đánh quyền rồi, bản thỏ không lừa các ngươi chứ, không lừa các ngươi đâu."

Bóng người kia hết lên rồi xuống, xoay tròn đánh ra chiêu liên hoàn, mỗi chiêu đều mang theo sát khí.

Trình Húc nhìn mà suýt nữa rớt cả cằm: "Quyền pháp thật hung ác, cái này... chiêu nào cũng muốn mạng người a".

Thuật chiến đấu của quân đội hiện đại, đó đúng là chiêu chiêu đoạt mạng người, chú ý là "hiệu suất cao", trong thời gian ngắn nhất phải tiêu diệt hết địch nhân, hoàn toàn không có thành phần biểu diễn gì hết.

Dân đoàn không nhất định có thể xem hiểu, nhưng Trình Húc nhìn chiêu nào cũng phải hít vào một hơi, trong lòng thầm nghĩ: Nếu ta đối đầu với người đánh quyền này, chỉ cần thất thần một chút sẽ bị vặn gãy cổ, con mẹ nó hung ác quá đi.

Thừa dịp bóng người đánh quyền, Trình Húc quay lại,"cốc" đầu cho Bát Địa Thỏ một cái.

Bát Địa Thỏ: "A? Vì sao đánh bản thỏ?"

Trình Húc hầm hừ: "Đây căn bản không phải tiên nhân đánh quyền, đây là ma quỷ đang đánh quyền."

Câu nói đó dọa mọi người giật nảy mình: "Ma quỷ?"

Trình Húc nói: "Chỉ có ma quỷ hung ác mới đánh ra quyền pháp hung mãnh như vậy."

Mọi người: "Ôi? Vậy chúng ta... có thể học không?"

Trình Húc cười ha ha một tiếng, sau đó đột nhiên làm vẻ mặt nghiêm túc nói: "Phí lời, cơ hội tốt như vậy, đương nhiên phải học, trên chiến trường đánh cược sinh tử với người ta, con mẹ nó phải biến mình thành ma quỷ, nếu ngươi chạy lên chiến trường làm người tốt, như Tam quản sự vậy, cái này không nên giết, cái kia không nên giết, còn đánh cái rắm gì."

Mọi người lúng túng: "Hòa giáo viên, nói xấu sau lưng Tam quản sự như vậy, không tốt lắm đâu, Tam quản sự là người rất tốt."

Trình Húc hừ hừ: "Hắn đúng là rất tốt, nhưng hắn không lên được chiến trường. Các ngươi sau này phải ra trận giết giặc, nhớ cho kỹ, không thể học hắn."

Bát Địa Thỏ: "Lại bắt đầu rồi, tiên nhân lại bắt đầu đánh bộ thứ hai rồi."

Trình Húc vung tay lên: "Mọi người xốc lại tinh thần cho ta, nhìn kỹ vào, không được để sót một chiêu nửa thức nào, Quan Trung Hồng Quyền chúng ta phải học tốt, quyền pháp giết người của ma quỷ này chúng ta cũng phải học tốt..."

Mọi người đồng thanh đáp: "Tuân lệnh."

Hơn một trăm người ngồi xếp hàng, tỉ mỉ nhìn chằm chằm vách núi, trong lúc đó còn học theo vung vẩy quyền cước.

Chỉ có Bát Địa Thỏ còn bị trói trên cây, vội vàng hét to: "Này này này, các ngươi quên thả bản thỏ xuống à, mau thả bản thỏ xuống đi."

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu đi qua tháo dây cho Bát Địa Thỏ, mọi người lại chăm chú học quyền.

Trong đám người này, vẫn là Trình Húc học nhanh nhất, dù sao gã cũng là người có trụ cột tốt nhất.

Nhìn nửa canh giờ, đã học được bảy tám phần vài chiêu thức rồi.

Lý Đạo Huyền thu lại điện thoại, tạm đủ rồi, cũng không thể để bọn họ suốt cả đêm đều tốn thời gian ở chỗ này, hôm nay chỉ học một giờ, ngày mai lại tính tiếp.

Nhìn thấy "ma quỷ" thu quyền, vách núi đối diện tối sầm lại.

Dân đoàn còn chưa muốn rời khỏi, còn ngốc nghếch trừng mắt nhìn vách núi kia, lại đợi một hồi lâu, thấy vách núi kia không còn định sáng lên nữa, Trình Húc mới thở dài: "Đáng tiếc, hôm nay chỉ học được vài chiêu, cũng không biết ngày mai ma quỷ này còn ở chỗ này đánh quyền nữa không."

Bát Địa Thỏ: "Tối mai bản thỏ lại tới nơi này trông coi, nói không chừng còn học được."

Trình Húc đáp: "Nói nhảm à? Tối mai, mọi người lại đến canh giữ, nếu như ma quỷ lại tới dạy quyền, chúng ta liền học, nếu không tới... Ài... Cứ luyện tốt ba chiêu hai thức học hôm nay, coi như tuyệt chiêu ép đáy hòm đi."

Mọi người đồng thanh đáp: "Tuân lệnh."

Trình Húc dẫn theo dân đoàn quay về, tất cả mọi người đều trở về gian phòng của mình.

Nhưng Bát Địa Thỏ lại không muốn ngủ, đầu óc của hắn vẫn còn trong trạng thái hưng phấn, làm sao có thể ngủ được, hơn nữa hắn cũng không ở trong chủ bảo, mà ở trong thôn làm công, hành động bên này cũng tương đối tự do.

Hắn một mình chạy đến bãi đất trống ngoài thôn, bày ra thức mở đầu của "quyền pháp ma quỷ", ui, hà, ui, hà, bắt đầu luyện tập.

Tuy chỉ học được mấy chiêu như vậy, hắn lại luyện cực kỳ nhiệt tình.

Chương 179: Bún gạo Tịch Bát

Sáng sớm, các thôn dân thôn Vương gia lại ngồi Xe Mặt Trời đi trồng cao lương.

Thôn Chủng Gia, thôn Trương gia, thôn Lý gia, những thôn trang gần nhất xung quanh đều đã có Long Vương gia làm mưa, có thể làm ruộng rồi, mặc dù các thôn dân tạm thời còn chưa có xe công cộng để ngồi, nhưng đường xi măng cũng đang trong quá trình thi công, tâm tình của họ vô cùng tốt, vác cuốc, vui tươi hớn hở hướng về ruộng đồng nhà mình xuất phát.

Dân đoàn thường ngày sáng sớm đã chạy đến thao luyện, hôm nay lại bất ngờ đến muộn, toàn bộ mọi người đều được Trình Húc cho trì hoãn thời gian một canh giờ tập hợp, để bọn họ nghỉ ngơi thật tốt, đầy đủ tinh thần lại bắt đầu tập luyện.

Lý Đạo Huyền cũng giống như sáng sớm mọi ngày, cầm một cái bánh bao thịt heo thật lớn, cắn một miếng bánh bao, uống một ngụm sữa đậu nành.

Lão thôn trưởng thôn Cao gia đang nằm nghiêng trên cái ghế tre tự mình đan, trên tay cầm một quyển truyện tranh [Dương Gia Tướng], xem rất vui vẻ.

"Sách này hay, thật sự là hay, hắc hắc..." Lão thôn trưởng cười đến híp cả mắt: "Đặc sắc, thật đặc sắc."

Lão gia tử khi còn trẻ thường xuyên qua lại huyện thành, ở trong thành từng nghe tiên sinh kể chuyện nói qua câu chuyện [Dương Gia Tướng], còn ở dưới sân khấu kịch lén xem gánh hát biểu diễn hai lần, chỉ là không có tiền thưởng cho người ta nên cũng ngại đến xem.

Cho nên câu chuyện [Dương Gia Tướng] mà ông biết chỉ là những chi tiết vụn vặt, không phải một câu chuyện hoàn chỉnh mạch lạc.

Hiện tại có truyện tranh tự mình xem, câu chuyện thoáng cái trở nên liền mạch, ông xem mà say sưa thích thú, vui vẻ khôn xiết.

Bữa sáng còn chưa ăn, đói bụng cũng phải xem đi xem lại sách này mười lần.

Có điều, bụng kêu lên ùng ục, tựa hồ đang kháng nghị.

Đúng lúc này, cách đó không xa vang lên một tiếng thét to: "Bán bún đây, món ăn đặc biệt phía nam, bún gạo a, hắc hắc, có ai muốn thử không? Một bát bún chỉ cần năm đồng tiền."

Trưởng thôn nghe vậy sửng sốt.

Lý Đạo Huyền cũng nghe mà sửng sốt.

Trong thôn Cao gia thế mà lại có người bán cái này rồi?

Lý Đạo Huyền theo hướng giọng nói nhìn sang, Cao Tịch Bát, thì ra là Cao Tịch Bát, mấy ngày hôm trước Mã Thiên Chính đạo trưởng dạy Cao Tịch Bát kỹ thuật làm bún gạo ở phía nam, chính mình lúc ấy còn định đi hóng xem, kết quả phân đoạn ngâm gạo này tốn quá nhiều thời gian, y lại không thích xem "hình ảnh động", liền dời lực chú ý đi, không nghĩ tới bây giờ đã tiến vào khâu buôn bán rồi.

Cao Tịch Bát tựa như một thương nhân tiêu chuẩn, gánh hai thùng đồ đi qua đi lại trong chín sảnh mười tám giếng ở Cao gia bảo, miệng thét to: "Bán bún đây!"

Lão thôn trưởng kêu to: "Tịch Bát, là ngươi đang bán bún sao? Tới đây, tới chỗ ta."

Cao Tịch Bát không nhìn thấy ai, nhưng nghe giọng nói liền biết là thôn trưởng, ở trong thông đạo quẹo trái quẹo phải, chớp mắt liền đi tới trước mặt lão thôn trưởng, tháo gánh trên vai xuống, đặt trước mặt lão thôn trưởng, vui tươi nói: "Thôn trưởng, ông lấy một bát không?"

Lão thôn trưởng cười nói: "Cho một bát đi, ta đọc sách mê quá, lười nấu cơm, ăn thử một chén bún của ngươi rốt cuộc là mùi vị gì."

Trong gánh hàng của Cao Tịch Bát có một cái bình gốm lớn, mở ra xem, bên trong là bún vừa nấu xong, đang nóng hổi, hắn múc từ bên trong ra một bát, rắc vào mấy hạt muối rồi đưa cho thôn trưởng.

Lão thôn trưởng húp sụp một ngụm, lập tức vẻ mặt tươi rói: "Ồ? Thứ này, không ngờ ăn ngon nha."

Cao Tịch Bát cười hắc hắc: "Mã đạo trưởng dạy ta đấy, nói là người phía nam làm ra, bọn họ có rất nhiều cách thức xử lý hạt gạo, người phương Bắc chúng ta không biết."

Lão thôn trưởng rất hài lòng với món bún gạo này, trong lòng tính toán một chút, thứ này chỉ năm đồng một chén, mỗi ngày ta ăn một chén, ăn đến chết già cũng không mất bao nhiêu tiền a, mắc gì ta còn phải mỗi ngày tự mình nấu cơm? Tay chân già yếu cả rồi, lại không có bạn già hỗ trợ, một mình nấu cơm cũng mệt.

Lão thôn trưởng: "Tịch Bát này, sau này sáng sớm mỗi ngày đều cho ta một bát."

Cao Tịch Bát mừng rỡ: "Được!"

Đây là một khởi đầu rất tốt, Cao Tịch Bát tinh thần đại chấn, lại gánh đồ đi khắp trong bảo, chẳng mấy chốc đã bán thêm hơn chục bát, dù sao trong chủ bảo đều là "thôn dân cũ", mỗi người

giàu đến mức không còn có gì theo đuổi, ăn một chén đồ ăn mới lạ năm đồng, căn bản không có chút áp lực.

Ngay cả Cao Tam Oa cũng ăn một bát, cầm trên tay húp "sùm sụp" rất ngon lành.

Cao Tịch Bát khai trương đại cát, bún gạo trong bình gốm bán sạch sẽ, lòng tin tăng nhiều, âm thầm tính toán: Ngày mai ta sẽ chuẩn bị thêm bún, kiếm nhiều tiền hơn.

Tuy nhiên...

Thứ bún này nếu như chuẩn bị nhiều, không kịp bán đi, ngâm lâu sẽ bị đặc sệt, vậy thì làm sao?

Cao Tịch Bát đành phải đi tìm Mã Thiên Chính, kể ra nỗi khổ não vừa rồi.

Mã Thiên Chính cười nói: "Ngươi nên mở một cửa hàng, chờ khách hàng vào, biểu lộ là muốn ăn, ngươi lại nấu cho họ một bát tại chỗ, các cửa hàng bún gạo phía Nam đều làm như vậy cả."

Cao Tịch Bát bừng tỉnh hiểu ra: "Thì ra là thế, nhưng ta đi đâu kiếm cửa hàng đây? Xây nhà rất tốn tiền."

Mã Thiên Chính chỉ vào "Khu thương mại Cao gia" trên sườn núi, nơi đó có một đống căn nhà nhựa đủ mọi màu sắc, tất cả đều bỏ không: "Đó chẳng phải là chợ do Thiên Tôn mở ra sao? Còn có rất nhiều nhà trống, ngươi đi tìm thánh nữ hỏi xem, có thể cầu thiên tôn ban ân, cho ngươi thuê một gian trống để dùng không."

Thấy cảnh này, Lý Đạo Huyền mừng thầm: Rất tốt, đây là một khởi đầu tốt, thương nghiệp thôn Cao gia đã manh nha, cái này nhất định phải nâng đỡ, chỉ là, mấy căn nhà nhựa của ta không thể đốt lửa ở, nhà nhựa mà cháy sẽ xảy ra vấn đề, phải bảo Cao Tịch Bát tự mình làm một bàn bếp để nhóm lửa.

Rất nhanh, mệnh lệnh của Lý Đạo Huyền đã thông qua Cao Nhất Diệp tiến hành.

Chính sách đặc biệt dành cho Cao Tịch Bát, miễn tiền thuê ba tháng, tháng thứ tư bắt đầu thu tiền thuê nhà, mỗi tháng thu 50 đồng tiền tượng trưng, sau này lại chậm rãi nâng lên.

Lý Đạo Huyền vốn tưởng rằng người này tự mình làm bàn bếp sẽ rất phiền phức, nào biết được việc này nhỏ bé không đáng kể.

Phần lớn cổ nhân ở nhà gỗ, so với nhà bằng nhựa cứng thì càng không chịu được lửa thiêu.

Cho nên các cổ nhân từ nhỏ đã nắm giữ cốt lõi của làm bàn bếp trong nhà gỗ, tìm chút bùn đất và đá tảng, rất nhanh đã đắp thành một cái bàn bếp đơn giản, ở bên trong bếp lò này mặc kệ dùng lửa như thế nào, cũng không đốt được nhà nhựa.

Sau một phen chuẩn bị, cửa hàng thứ hai của "Khu thương mại Cao gia","Bún Gạo Tịch Bát" chính thức khai trương, liền mở bên cạnh "Nhà sách Cao gia" do Tam Thập Nhị chủ trì.

Thôn dân đến nhà sách mua quyển truyện tranh, liền cầm truyện tranh đi đến quán bún bên cạnh, vừa đọc sách, vừa nhìn Cao Tịch Bát nói một câu: "Ông chủ, cho ta một bát bún."

Cao Tịch Bát sẽ "được" đáp lại một câu, cầm một nắm bún gạo ném vào trong nồi, không cần mấy phút đồng hồ đã nấu xong vớt lên, rắc lên mấy hạt muối, bưng tới trước mặt khách hàng.

Khách hàng tay trái lật truyện tranh, tay phải cầm đũa,"sụp" húp một miếng bún vào trong miệng, chậc, khoái hoạt như thần tiên.

Chương 180: Thiểm Bắc đạo tình

Huyện thành Trừng Thành...

Trong góc huyện thành, có một gánh hát đạo tình nhỏ, bầu gánh họ Trương, cho nên cái tên gánh hát đạo tình này được gọi là "Gánh hát Trương gia".

- Giải thích, đạo tình là hình thức diễn xuất lấy hát làm chính, đệm bằng trống và phách, chuyên diễn các tích của đạo giáo. Hết giải thích.

Gánh hát Trương gia có hai người phụ trách hát, bốn người phụ trách nhảy, còn có bốn người tấu nhạc khí, tổng cộng mười người.

Vào ngày mùa tốt, Gánh hát Trương gia cũng rất được chú ý, chỉ cần bọn họ mở hội, lập tức sẽ có đầy khán giả vây quanh trong ba tầng ngoài ba tầng, biểu diễn một cảnh đạo tình xong xuôi, kiểu gì cũng thu được một số đồng tiền.

Người trong gánh hát cũng không phải lo lắng cho sinh hoạt.

Nhưng, hạn hán ba năm nay, cuộc sống của Gánh hát Trương gia càng lúc càng vất vả.

Đến năm nay, gánh hát đã triệt để không duy trì được nữa.

Mỗi lần biểu diễn, người xem chỉ có lác đác mấy người, cũng không cho được mấy đồng tiền thưởng, cơm không đủ ăn, Gánh hát Trương gia cũng đành phải giống như những nạn dân bình thường, đến đài tế dân mà huyện lệnh Lương Thế Hiền bày ra,

kiếm một bát cháo bột mì.

Cuộc sống như vậy, cũng không biết khi nào mới kết thúc.

Đang lo trước núi không có đường, Trương bầu gánh tại nơi lĩnh lương thực cứu tế lại đụng phải một người quen cũ, Đàm Lập Văn.

Đàm Lập Văn là khán giả quen của Gánh hát Trương gia, trước kia mỗi lần gánh hát biểu diễn, trong thính phòng đều sẽ thấy bóng dáng của Đàm Lập Văn, cho dù là lúc hạn hán khó khăn nhất, hắn cũng sẽ đến xem, nhưng mấy tháng gần đây, ngay cả hắn cũng không tới.

Trương bầu gánh vừa thấy Đàm Lập Văn, liền không khỏi rơi nước mắt: "Đàm tiên sinh, đã lâu không gặp, trước kia mỗi một vở diễn đều có thể thấy ngươi giúp chúng ta giữ thể diện, nhưng mấy tháng gần đây, không thấy tiên sinh, thật sự lo lắng tiên sinh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn."

Đàm Lập Văn cũng thở dài: "Đa tạ Trương bầu gánh quan tâm, tại hạ nhiều lần thi cử thất bại, tự biết không có tài cán gì, không còn mơ mộng khoa cử nữa, mấy tháng trước đến thôn Cao gia bái Tam quản sự là đông ông, làm một sư gia, mấy tháng nay đều ở trong thôn Cao gia xử lý tạp vụ, không thể trở về huyện thành xem hát nữa."

Trương bầu gánh: "Thôn Cao gia? A, gần đây thường xuyên nghe người ta nhắc tới cái tên này, có rất nhiều người chạy tới thôn Cao gia tìm việc làm, hình như là một nhà đại hộ nào đó đang xây gì lớn lắm."

Đàm Lập Văn mỉm cười: "Đúng rồi, chính là thôn Cao gia đó. Trương bầu gánh, lần này ta về huyện thành, chính là đặc biệt tới tìm ngươi, muốn mời ngươi đi thôn Cao gia, biểu diễn đạo tình Thiểm Bắc."

Trương bầu gánh nghe lời này lại ngẩn người, nghĩ thầm: Loại gánh hát như ta, thông thường chỉ có thể biểu diễn ở những nơi náo nhiệt như huyện thành này, nếu là đến thôn nhỏ, nào có ai đến xem? Trừ phi trong thôn đó có vị đại lão gia, trong nhà lo việc hiểu hỉ gì thì mới dùng tiền mời gánh hát qua biểu diễn, bao hết cả chi phí.

Nghĩ tới đây, hắn không khỏi hỏi: "Là vị lão gia nào mời chúng tôi đến biểu diễn sao?"

Đàm Lập Văn mỉm cười: "Đến đó chẳng phải sẽ biết sao? Dù sao thì cũng không thể thiếu tiền của các ngươi, chẳng lẽ ngươi không tin Đàm Lập Văn ta hay sao?"

Trương bầu gánh nghe vậy, cúi đầu nhìn thoáng qua bát cháo bột mì trong tay, khẽ thở dài một hơi, nghĩ thầm: Cũng được! Hiện giờ Gánh hát Trương gia cho dù ở huyện thành cũng chỉ là nạn dân xin cơm ăn mà thôi, nếu đến nông thôn biểu diễn cho đại lão gia, ít nhất cũng có thể kiếm được cơm no hai ngày.

Đàm tiên sinh là một người lương thiện, cũng sẽ không lừa gạt một gánh hát nho nhỏ như chúng ta.

"Đã như vậy, chúng ta liền đi chuyến này rồi."

Thế là, Gánh hát Trương gia cứ như vậy xuất phát, mang theo các loại nhạc khí, đạo cụ, y phục cần có để biểu diễn, vai nâng tay nhấc, gánh hát mười người đi theo Đàm Lập Văn, bắt đầu hành trình đại mạo hiểm.

Trương bầu gánh liếc mắt liền thấy được toà gia bảo nguy nga hùng tráng, cùng với một dãy nhà nhỏ đủ loại màu sắc xung quanh, lúc này đã là chạng vạng tối, mặt trời ngả về tây, công trường xây đường đã kết thúc công việc, thôn dân làm ruộng cũng đã nghỉ ngơi, ngay cả các tội phạm cải tạo cũng trong thời gian giải lao, không làm việc.

Đoàn người xuất phát từ giữa trưa, đến chạng vạng rốt cuộc đi tới thôn Cao gia.

Cho nên xung quanh Cao gia bảo, khắp nơi đều là người mới kết thúc công việc đi về nhà, nhìn qua rất náo nhiệt.

Trương bầu gánh giật mình thảng thốt: "Thôn Cao Gia này náo nhiệt vậy sao? So được với một trấn nhỏ rồi."

Đàm Lập Văn cười: "Trấn dân bình thường không giàu có bằng thôn dân Cao gia chúng tôi đâu, đi thôi, ta dẫn mọi người đến sân khấu."

Hắn ở phía trước dẫn đường, dẫn theo người của Gánh hát Trương gia đi vào "Khu thương mại Cao gia", nơi này có một sân khấu kịch bằng nhựa, tạo hình giả cổ, thoạt nhìn cũng rất đẳng cấp xa hoa.

Gánh hát Trương gia chỉ là một "Gánh hát dân gian", hai chữ "dân gian" trong tên cũng không phải là nói chơi, bọn họ trước kia chỉ có thể biểu diễn trên sân khấu gỗ đơn sơ, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy sân khấu nghiêm chỉnh, xa hoa như thế.

Mười người của gánh hát trong có vẻ rất rụt rè, có chút kinh hãi: "Cái này... để chúng tôi biểu diễn trên sân khấu xa hoa như vậy sao?"

Đàm Lập Văn nói: "Đúng vậy, thôn Cao gia ta cũng chỉ có một sân khấu như thế thôi."

Trương bầu gánh có chút kinh sợ: "Sân... sân... sân khấu này... chúng tôi lên... không đủ tư cách quá không?"

Đàm Lập Văn nói: "Này! Ta đã xem rất nhiều vở kịch của các ngươi rồi. Các ngươi tuyệt đối là đủ tư cách. Ta đã cố gắng giới thiệu các ngươi. Thiên Tôn lão nhân gia mới bảo ta đi mời các ngươi tới. Các ngươi đừng làm bộ dáng sợ hãi như thế, cứ hát đi,

đừng khiến ta phải mất thể diện trước mặt Thiên Tôn vì giới thiệu các ngươi."

Trương bầu gánh đành phải lấy lại tinh thần: "Đa tạ Đàm tiên sinh đã giới thiệu, Thiên Tôn lão nhân gia là?"

Đàm Lập Văn nói: "Từ từ sẽ biết thôi, bây giờ đừng nghĩ nhiều như vậy, chuẩn bị biểu diễn đi, đêm nay cứ diễn một vở kịch sở trường đi, cho Thiên Tôn lão nhân gia xem."

Trương bầu gánh ngẩng đầu nhìn mặt trời: "Trời đã tối, bây... bây giờ bắt đầu chuẩn bị, chờ đến khi chúng tôi chuẩn bị biểu diễn thì trời đã tối, chỉ sợ mọi người đã ngủ hết rồi?"

"Không sao!" Cao Nhất Diệp đột nhiên từ bên cạnh chui ra, cười hì hì nói: "Thiên Tôn vừa mới hạ pháp chỉ, không cần lo trời tối gì hết, lão nhân gia đang ở trên trời rảnh rỗi, đang rất cần có gì vui để xem, đạo tình Thiểm Bắc gì đó của các ngươi, lập tức chuẩn bị đi."

Lý Đạo Huyền quả thật đang buồn chán lắm rồi, tuy ban ngày trong hộp rất náo nhiệt, mỗi nơi nhìn một chút, thế nhưng một khi trời tối, cổ nhân sẽ "mặt trời lặn thì đi ngủ", cả cái hộp sẽ tiến vào "hình ảnh động".

Nhưng y vốn là một người hiện đại, không thể nào mặt trời lặn là đi ngủ được, phải chơi tới 24 giờ. Trong khoảng thời gian này phải nói vô cùng nhàm chán, hiện tại vất vả lắm mới mới tìm được thứ mới mẻ, làm sao mà không xem cho được.

Đặc biệt là, gánh hát này không phải là biểu diễn kịch bình thường, mà là một loại vở kịch đặc sắc tên là "Thiểm Bắc đạo tình", Lý Đạo Huyền còn chưa từng xem qua.

"Nhất Diệp, thông báo các thôn dân, có gánh hát đến biểu diễn Thiểm Bắc đạo tình."

Cao Nhất Diệp đáp một tiếng, rất vui vẻ bước đi, có kịch vui để xem, nàng cũng rất hứng thú, từ nhỏ chỉ nghe nói qua Thiểm Bắc đạo tình, còn chưa thật sự xem qua, bước đi cũng hào hứng: "Có kịch để xem rồi."

Đàm Lập Văn cười nói với Trương bầu gánh: "Trông thánh nữ đại nhân rất vui vẻ, mọi người mau chuẩn bị đi!"

Chương 181: Bầu không khí như muốn nổ tung

Người của Gánh hát Trương gia không hiểu ra sao, một hồi thiên tôn một hồi thánh nữ, đây là đang chơi trò gì?

Nhưng kim chủ ba ba nói buổi tối diễn, họ cũng chỉ có thể làm theo, nghĩ đến kim chủ ba ba chắc sẽ đốt rất nhiều đèn lồng bên cạnh sân khấu, làm như vậy mặc dù cũng không sáng như ban ngày, nhưng miễn cưỡng cũng có thể xem kịch được.

Được thôi, khẩn trương bắt đầu chuẩn bị.

Mười người đều chui vào trong một căn phòng nhỏ phía sau sân khấu, nơi này có phòng trang điểm, phòng thay quần áo các loại, còn có phòng của diễn viên gánh hát dùng sinh hoạt.

Mười người vội vàng đóng cửa lại, ở bên trong thay y phục, trang điểm... rất nhiều việc đủ khiến họ bận rộn.

Nhìn thấy bọn họ đi vào, Lý Đạo Huyền liền mở ngăn kéo, lấy ra một chuỗi đèn nhiều màu, chính là cái loại đèn treo trên cây lúc năm mới, cầm lấy nó treo lên sân khấu, quấn quanh một vòng, sau đó cắm phích, mở đèn.

"Tách!"

Toàn bộ sân khấu nháy mắt ánh đèn sáng rực lên, đèn đủ mọi màu sắc, chiếu rọi cả sân khấu sặc sỡ, thoạt nhìn rất không đứng đắn chút nào, có phần giống phòng khiêu vũ ở hiện đại.

Nhiều ánh đèn quái dị sáng lên như vậy, đương nhiên là rất chói mắt, tất cả thôn dân ở phía xa đều nhìn sang, vẻ mặt kinh

ngạc: "Bên kia làm sao vậy? Đột nhiên phát ra ánh sáng kỳ quái."

"Rất nhiều màu sắc, màu sắc này xem ra chính là phong cách của Thiên tôn."

"Thiên Tôn thích nhất là làm những thứ rực rỡ năm màu này."

"Ha ha ha ha! Đúng vậy, vừa nhìn đã biết là thiên tôn làm."

"Muốn làm cái gì trên sường núi à? Thiên tôn xuất thủ, khẳng định có nguyên nhân a."

Các thôn dân bắt đầu qua đó tụ tập, vừa lúc gặp được Cao Nhất Diệp từ trên "Khu thương mại Cao gia" tung tăng đi xuống.

Cao Nhất Diệp lớn tiếng nói: "Thiên tôn có lệnh, lát nữa có gánh hát biểu diễn Thiểm Bắc đạo tình."

"Oa!"

"Có kịch để xem?"

"Thì ra đèn đủ mọi màu sắc này là sân khấu dùng để chiếu sáng."

"Thật tốt quá."

"Có trò vui rồi."

Các thôn dân bắt đầu hoan hô, tin tức bắt đầu truyền bá nhanh như virus.

Thôn Cao Gia thiếu thốn hạng mục giải trí, chỉ câu chuyện tình yêu của Hình Hồng Lang và Cao Sơ Ngũ đã hấp dẫn vô số người vây xem, hiện tại có kịch nghiêm chỉnh để xem, vậy không phải bàn.

Các thôn dân ăn no không có việc gì làm, là có nhu cầu về tinh

thần rất bức thiết, loại nhu cầu này căn bản không áp chế được.

Các thôn dân chạy như bay về nhà, hô hào vợ con: "Mau mau, tối nay có kịch xem, ở khu thương mại Cao gia bên kia, chúng ta khẩn trương đi chiếm vị trí tốt, đi trễ có thể sẽ bị chen ra ngoài cùng."

Người làm việc không nhất định tích cực, nhưng tranh cướp vị trí tuyệt đối không thua người khác.

Đám đông thôn dân điên cuồng chạy lên trên sườn núi.

Rất nhanh, toàn bộ ghế dài có hạn trước sân khấu đã chật ních chỗ, các thôn dân bắt đầu leo lên trên tầng hai nhà ở, tửu lâu, khách sạn, thanh lâu, tất cả đều chật ních người, nhưng vẫn không đủ chỗ, thế là các thôn dân lại bò lên tới nóc nhà.

Đây thật sự là ba tầng trong, ba tầng ngoài, trên cao ba tầng, phía dưới ba tầng...

Tam Thập Nhị dắt vợ con tới chậm một bước, đã không chiếm được vị trí tốt, ở bên ngoài vòng tròn gấp đến mức giậm chân, hét lớn: "Này này, các ngươi không chừa chỗ nào cho Tam quản sự kính mến sao?"

Không ai để ý đến hắn!

Đám người Đàm Lập Văn, Cao Nhất Diệp, Trình Húc thông minh sớm đã chiếm chủ vị ở hàng đầu tiên, hoàn toàn bỏ mặc lại Tam Thập Nhị.

Bạch phu nhân lúc này cũng đã đưa Bạch công tử đến, động tác của hai người cũng thuộc loại tương đối chậm, ở bên ngoài nhìn vào, bên trong chen chúc thành như vậy, còn làm gì được?

Bạch phu nhân đành thở dài: "Con ơi, hôm nay bỏ đi."

Bạch công tử trề môi, ủy khuất nói: "Tại mẹ cả đấy, ra ngoài chậm quá."

Bạch phu nhân vung tay lên, vả bốp cho Bạch công tử một cái: "Thân làm con, phải dùng tốc độ nhanh nhất giành một chỗ cho vi nương mới đúng, lại còn trách vi nương chậm chạp. Tự con nói đi, có bất hiếu hay không? Có nên bị đánh không?"

Bạch công tử bụm mặt: "Hài nhi bất hiếu, nên bị đánh lần này, lần sau hài nhi nhất định sẽ cố gắng đi trước, giúp mẫu thân chiếm vị trí tốt!"

Bạch phu nhân vui mừng mỉm cười: "Vậy mới đúng chứ."

"Bán bún gạo đây." Nhìn thấy nhiều người như vậy, Cao Tịch Bát vội vàng nắm bắt cơ hội buôn bán, ở bên cạnh thét to: "Thừa dịp gánh hát còn chưa bắt đầu diễn, mau tới ăn một chén bún đi."

Mọi người vừa mới đi làm về, có nhiều người còn chưa ăn cơm tối, bây giờ muốn bọn họ về nhà nấu, sẽ không ai cam tâm tình nguyện cả, vì thế thuận lý thành chương liền trở thành khách hàng của Cao Tịch Bát.

Cao Tịch Bát đếm tiền tới quên cả trời đất.

Lúc này, người của Gánh hát Trương gia còn đang hoá trang trong phòng, nghe được bên ngoài có tiếng người huyên náo, mười người đều có chút hoảng sợ: "Bên ngoài có vẻ như rất nhiều người."

"Nghe qua ít nhất không dưới ngàn người."

"Làm sao có thể chứ? Nơi này sẽ có nhiều người như vậy sao?"

"Vừa mới đến đây, ta thấy nhà cửa nơi này rất nhiều, nhìn không giống một thôn, càng giống như là một trấn, có thể có hơn một ngàn người cũng không kỳ quái."

"Thế nhưng... Hiện tại đang hạn hán mà, mọi người đều ăn không đủ no, người trong huyện thành nhiều như vậy, cũng không có mấy người đến xem chúng ta hát, người nơi này vì sao lại náo nhiệt như vậy?"

"Cái này... vậy thì không biết rồi..."

Đúng rồi, người ăn không đủ no, làm gì có tâm tình đi xem kịch, mà nơi này lại có nhiều người đến xem kịch như vậy, chứng tỏ có nhiều người được ăn cơm no như vậy sao?

Suy luận ngược như vậy, khiến tất cả mọi người trong gánh hát đều cả kinh.

"Không có thời gian nghĩ đông nghĩ tây, mau hóa trang đi." Trương bầu gánh quát lên: "Bên ngoài có nhiều rất người đang chờ, còn không mau lên."

Một người phụ trách hát đột nhiên giơ tay lên: "Bầu gánh, tôi xong rồi, có thể lên sân khấu."

Trương bầu gánh vui mừng: "Tốt lắm, ngươi ra ngoài trước ổn định mọi người."

Người kia khẽ gật đầu, dẫn theo bốn người tấu nhạc, xuyên qua thông đạo thật dài phía sau đi lên sân khấu...

Trong nháy mắt khi bọn họ đi ra khỏi thông đạo, đứng ở trên sân khấu lập tức giật nẩy mình, thậm chí có chút không dám tin vào hai mắt của mình.

Chỉ thấy toàn bộ sân khấu được bao phủ trong ánh đèn đủ mọi màu sắc. Cũng không biết là đèn gì, không giống đèn dầu, cũng không phải đuốc. Giống như một cái đèn lồng kỳ quái, tản ra thứ ánh sáng bảy màu, chiếu rọi toàn bộ sân khấu giống như mộng ảo.

Những ngọn đèn này còn có thể lấp loé!

Còn biết xoay vòng vòng!

Đây là sân khấu kịch xa hoa gì vậy? Chúng ta chỉ là gánh hát rong, lại có thể biểu diễn trên sân khấu như vậy sao? Quả thực giống như đang nằm mơ vậy.

Lại nhìn dưới đài, hàng trăm hàng ngàn khán giả, vô cùng náo nhiệt, chi chít người. Ba năm! Ba năm rồi chưa từng thấy tình cảnh náo nhiệt như vậy.

Người trong gánh hát lập tức lệ rơi đầy mặt.

Dưới đài vang lên những âm thanh ồn ào.

"Hát đi!"

"Đừng chỉ khóc."

"Đợi mãi các ngươi mới đi ra."

Lý Đạo Huyền cũng vậy, cũng ở trên bầu trời hét to: "Hát đi!"

Ca sĩ lấy lại bình tĩnh, đứng ở chủ vị, bốn tấu nhạc ngồi xuống ở hai góc, tam huyền, tứ hồ, sáo, trúc, đã chuẩn bị thỏa đáng.

Tiếp đó, ca sĩ ngửa cổ lên, lấy hơi, cất giọng ca.

Khán giả dưới đài lớn tiếng hưởng ứng: "Hát hay lắm! Hay!"

Bầu không khí như muốn nổ tung.

Chương 182: Thăng hoa giới hạn cao hơn

Ca sĩ hát một bài ổn định mọi người, tiếp theo năm người còn lại cũng trang điểm xong chạy tới.

Hai người phụ trách hát, bốn người phụ trách biểu diễn, vở kịch được bắt đầu.

Lý Đạo Huyền xem rất chăm chú, hóa ra thứ mà bọn họ diễn là chuyện của đạo giáo, nói về một đạo sĩ du lịch thiên hạ, đánh nhau với yêu ma quỷ quái, gặp được tiên duyên... Hình như câu chuyện cũng khá phức tạp.

Khó trách loại kịch này tên là "đạo tình", thì ra là từ trong câu chuyện của đạo gia thoát thai mà ra.

Mã Thiên Chính đạo trưởng trong đám người xem như si như say, mà các thôn dân của thôn Cao gia ai nấy đều thờ phụng Đạo giáo, bọn họ đã xem Đạo Huyền Thiên Tôn như thần tiên của Đạo giáo để cúng bái, hiện tại nghe được câu chuyện của Đạo gia, quả nhiên đều cảm thấy thân thiết.

"Hay!"

"Hát hay đấy!"

"Nhảy cũng rất đẹp."

Thời kỳ này nhân dân lao động nghèo khổ, đặc biệt là cư dân thôn trang không phải của huyện thành, cơ hội xem kịch có thể nói là cực kỳ xa vời, trong một ngàn người ở đây, người từng xem kịch chỉ sợ không đến một trăm.

Lần đầu tiên được xem loại hình nghệ thuật này, mỗi người đều bị chấn động, thậm chí cảm thấy không uổng đời này.

Đạo tình bình thường đều là những câu chuyện bi kịch, xem đến đoạn cuối, đạo sĩ du lịch thiên hạ vì cứu giúp thế nhân, đã đồng quy vu tận với yêu ma...

Ít nhất có hai ba trăm người khóc lóc thảm thiết ngay tại chỗ, nước mắt lưng tròng.

Trên đài, Gánh hát Trương gia biểu diễn xong, hướng về phía dưới đài thi lễ một cái.

Đàm Lập Văn là người đầu tiên đứng lên, hắn vẫn luôn là khán giả trung thành của Gánh hát Trương gia, sau khi xem xong đương nhiên sẽ làm ra một chút cống hiến cho các diễn viên mình yêu thích, lấy ra một cục bạc vụn và ném lên sân khấu: "Thiên hoa loạn trụy, cảm động đến rơi nước mắt, phải nên ban thưởng!"

Có hắn mở đầu, Trình Húc cũng lấy ra một cục bạc vụn ném lên trên đài.

Lần này, các thôn dân khác học theo, xem kịch xong thì phải khen thưởng a, đây là quy củ, là quy củ thì phải giữ, bằng không lần sau người ta không diễn cho chúng ta xem nữa.

Lão thôn trưởng cũng lấy ra một cục bạc vụn rồi ném lên trên.

Tiếp theo, các loại bạc vụn, tiền đồng, như mưa bay lên đài.

Các thôn dân của thôn Cao Gia giàu mà!

Sau khi bán cho Hình Hồng Lang bao nhiêu là muối đường, sô cô la, mỡ heo, tiền kiếm được cũng không có chỗ nào để xài, tên nào tên nấy giàu nứt đố đổ vách, lấy ra một chút tiền thưởng cho vở kịch hay, có gì không dám chứ?

Chỉ có phần lớn công nhân làm công trong túi eo hẹp, nhất là những người mới đến thôn Cao gia không bao lâu cũng không kiếm ra tiền gì, ai điều kiện khá hơn một chút thì lấy ra một đồng tiền ném lên sân khấu, điều kiện thấp hơn thì cắn răng, ném ra một đồng tiền.

Chỉ nghe thấy trên mặt sân khấu bằng nhựa vang lên tiếng "cộc cộc" không ngừng.

Nháy mắt, bạc vụn và tiền đồng rải rác khắp nơi trên sân khấu.

Mười người của Gánh hát Trương gia đều choáng váng!

Đây là thôn trang hào sảng đến cỡ nào.

Người nghèo nhất ở đây cũng có thể móc ra được một đồng tiền để khen thưởng, trời ạ, nếu là ở huyện thành, chuyện tốt như vậy là nghĩ cũng không dám nghĩ.

Trương bầu gánh rơi nước mắt, chắp tay vái một cái: "Cảm tạ chư vị, cảm tạ chư vị, Gánh hát Trương gia mới đến, được các vị hương thân ưu ái như thế... không biết nói cái gì cho phải..."

"Đừng nói những lời này nữa, diễn tiếp đi."

"Đúng đúng đúng, diễn tiếp."

"Diễn vở tiếp theo đi!"

"Ô ô ô... Câu chuyện vừa rồi quá bi thương, có thể nào diễn cái gì vui không?"

Trương bầu gánh: "Được được được, chúng tôi hát thêm một cảnh, cảnh thứ hai này mọi người đừng thưởng gì nữa nhé, cho quá nhiều rồi, chúng tôi tặng mọi người một cảnh."

"Được!"

"Cũng được!"

Bầu không khí lại sôi trào.

Lý Đạo Huyền không khỏi mỉm cười, rất tốt, mọi người đều rất vui vẻ, vậy thì được rồi.

Đêm hôm đó, mọi người chơi tới mười giờ.

Cái này đối với thôn dân cổ đại mà nói thật sự là quá muộn rồi, xem xong Thiểm Bắc đạo tình, rất nhiều người đều đã mỏi mệt không chịu nổi, đi đường cũng ngả nghiêng, nhưng tinh thần lại vẫn còn kích động.

Trong cuộc sống ăn no mặc ấm, lại bổ sung lương thực tinh thần mạnh mẽ, khiến mọi người đều cảm giác được cuộc sống càng hạnh phúc và mỹ mãn hơn.

Lý Đạo Huyền nhìn thấy trên thân thể không ít người đang bay lên từng đốm sáng nhỏ, chúng bay lên giữa không trung, hòa vào trong mặt hộp, cả cái hộp lại một lần nữa sáng rực kim quang, đợi đến khi ánh sáng của nó biến mất, chỉ số cứu vớt lại xoát xoát tăng lên hơn trăm điểm.

Trước đây cứu tính mạng của một trăm người mới chỉ tăng năm điểm, nhưng sau một vở kịch lại có thể tăng hơn trăm điểm, có thể thấy đúng như y dự đoán, cứu vớt sinh mệnh người chỉ là tiểu đạo, cứu vớt cuộc sống của người khác mới là đại đạo.

Chúng ta không thể chỉ sinh tồn trên thế gian, mà phải nên sinh hoạt ở thế gian!

Phồn hoa đã kết thúc.

Mười người của Gánh hát Trương gia đang quét dọn vệ sinh sân khấu, ừm, nói đúng ra là: Nhặt tiền.

Nhặt hết tất cả số bạc vụn và tiền đồng rải rác trên mặt đất, bỏ vào trong một cái túi, lại do Trương bầu gánh đến thống nhất phân phối.

Mỗi người đều nở nụ cười trên môi.

Đàm Lập Văn đi lên sân khấu, đứng trước mặt Trương bầu gánh: "Thế nào? Không uổng công đến thôn Cao gia một chuyến đúng không?"

Trương bầu gánh vội vàng hành lễ một cái: "Đa tạ Đàm tiên sinh, vở diễn này quả nhiên đã cứu mạng của chúng tôi, kiếm được nhiều tiền như vậy, trong một thời gian rất dài sau này, chúng tôi sẽ không phải đói bụng nữa."

Cao Nhất Diệp cũng bước lên sân khấu, mỉm cười nói: "Thiên Tôn có chuyện muốn nói với các ngươi."

Trương bầu gánh hỏi chấm trong đầu?

Đàm Lập Văn mỉm cười: "Vị này chính là thánh nữ, chuyên môn thay mặt Thiên tôn truyền lời."

Mặc dù Trương bầu gánh không biết Thiên Tôn là ai, nhưng có thể đoán được là đại nhân vật, đại lão gia nơi đây, liền nhanh chóng hành lễ: "Không biết Thiên Tôn có gì chỉ giáo?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười nói: "Thiên Tôn muốn hỏi các ngươi, có muốn ở lại thôn Cao gia hay không."

Trương bầu gánh hơi sững sờ, còn tưởng rằng mình chỉ được Đàm Lập Văn mời đến diễn một vở kịch rồi đi, không nghĩ tới đối phương lại mở miệng giữ lại.

Ở lại đương nhiên là bằng lòng!

Diễn kịch ở chỗ này có thể được ban thưởng nhiều như vậy, ai

muốn đi chứ?

Trương bầu gánh vui vẻ nói: "Chúng tôi có thể ở lại sao?"

"Đương nhiên có thể." Cao Nhất Diệp: "Thôn Cao gia có rất nhiều khu nhà dân màu sắc rực rỡ, có thể cho các vị thuê một gian ở lại, ba tháng đầu miễn tiền thuê, ba tháng sau, thu một khoản vừa phải là được rồi. Về phần sân khấu, mọi người có thể thuê sử dụng nó với giá thấp theo giai đoạn, ví dụ cho thuê sau khi mặt trời lặn một canh giờ, chỉ cần 50 đồng tiền."

Trương bầu gánh vui mừng: "Sân khấu xa hoa như thế, 50 đồng tiền dùng một canh giờ? Thực sự là... quá cảm ơn rồi."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Thiên Tôn nói, nếu mọi người biểu diễn ở đây, chắc chắn ban đầu sẽ được thưởng rất nhiều tiền, 50 đồng cũng không thành vấn đề, nhưng nếu như thời gian dài chỉ diễn được vài vở kịch, khán giả chỉ sợ sẽ nhanh chán, không bao lâu nữa sẽ không ai đến xem mọi người đâu, đến lúc đó còn có thể lỗ tiền thuê sân khấu đấy."

Những lời này khiến Trương bầu gánh hơi kinh hãi.

"Cho nên..." Cao Nhất Diệp nói: "Thiên Tôn hy vọng các ngươi buổi tối biểu diễn, ban ngày thì cố gắng sáng tác vở kịch mới, thông qua không ngừng sáng tạo, lấy lòng các khán giả, đồng thời, đem loại hình thức nghệ thuật Thiểm Bắc đạo tình này, tiến hành thăng hoa ở giới hạn cao hơn."

Trương bầu gánh nghe mà ngơ ngác: "Hình thức nghệ thuật là gì? Thăng hoa giới hạn cao hơn?"

Cao Nhất Diệp buông tay: "Ta cũng không hiểu, ta chỉ là truyền lời, pháp chỉ của Thiên Tôn, ta có rất nhiều điều không hiểu, các ngươi tự mình lĩnh ngộ đi."

Chương 183: Suy nghĩ của các tội phạm cải tạo

Trương bầu gánh thầm nghĩ: Thiên tôn nói trúng thật rồi, Gánh hát Trương gia ta chỉ biết diễn hơn mười vở kịch, nếu ở những nơi nhiều người như huyện thành, chúng ta diễn đi diễn lại hơn mười vở kịch này nhiều lần, luôn có khán giả chưa từng xem qua.

Nhưng trong thôn nhỏ kỳ quái này, số lượng thôn dân chỉ có ngần ấy, mỗi ngày chúng ta diễn một vở kịch, hơn mười ngày sau sẽ diễn xong một vòng, đến lúc đó diễn nữa thì còn ai đến xem?

Chẳng lẽ lại cụp đuôi trở về huyện thành?

Người ở huyện thành bên kia, ăn cơm cũng thành vấn đề, ai còn muốn xem kịch của chúng ta? Lại đi nhận lương thực cứu tế sao? Không! Tuyệt đối không được! Thật vất vả ở chỗ này diễn kịch có thể kiếm được tiền, chết cũng không về huyện thành nữa.

Trong lòng Trương bầu gánh như dấy lên một ngọn lửa: Phải biên soạn kịch mới, lập tức.

Vừa hay, ánh mắt của hắn đảo qua đám người đang ra về, có một vị đạo trưởng lẫn ở trong đó.

Mã Thiên Chính!

Trương bầu gánh mừng rỡ, bước nhanh chạy tới: "Đạo trưởng, xin dừng bước."

Mã Thiên Chính chắp tay: "Thí chủ có gì chỉ giáo?"

Trương bầu gánh: "Vừa rồi ông cũng xem chúng tôi biểu diễn

Thiểm Bắc đạo tình rồi chứ?"

Mã Thiên Chính mỉm cười: "Diễn rất hay, là chuyện xưa của giáo ta."

Trương bầu gánh: "Thiểm Bắc đạo tình, chủ yếu đều là dùng chuyện xưa của đạo giáo để biên thành kịch, mà trong bụng ta không có tri thức gì, biết được chuyện xưa cũng không nhiều, muốn mời đạo trưởng kể cho ta một vài câu chuyện, ta muốn biên chúng nó thành Thiểm Bắc đạo tình."

Mã Thiên Chính mừng thầm trong bụng, đạo sĩ cũng phải truyền giáo mà, vốn dĩ rất thích kể chuyện đạo giáo cho người ta nghe, nếu vị này đã có hứng thú nghe, còn dự định biên thành kịch để hát cho dân chúng nghe, vậy đương nhiên là đại thiện rồi.

Song doanh không lỗ, chuyện đối với hai bên đều có lợi, đương nhiên chỉ trong chớp mắt đã đạt thành nhận thức chung.

Cũng không cần chờ đến ngày mai, ngay đêm nay lập tức bắt đầu luôn, đốt đèn dạ thoại đi.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều rời đi.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới tắt đèn, lấy chúng từ trong hộp ra, thứ này có điện cũng không dám đặt ở trong hộp, vạn nhất tên nào xui xẻo nghịch ngợm, chém một đao "Thiên thỏ đoạn bá kiếm" lên dây điện, vậy thì nói không chừng sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Vừa thu đèn lại, liền nhìn thấy trong góc của khu thương mại Cao gia, có một đám người đang ảo não rời đi, ủ rũ cúi đầu, không hoà hợp với đám người vui vẻ xung quanh.

Nhìn kỹ mới thấy, thì ra là một đám tội phạm cải tạo.

Điều này khiến Lý Đạo Huyền cảm thấy hứng thú, bèn nhìn chằm chằm vào đám người này.

Ngay từ đầu xung quanh còn rất huyên náo, Lý Đạo Huyền nghe không rõ thanh âm nói chuyện của bọn họ, nhưng chờ bọn họ trở lại trước thôn lao động cải tạo, xung quanh không có người ồn ào, là có thể nghe được rõ ràng.

Một người phẫn nộ nói: "Ài! Người khác ai cũng thưởng cho gánh hát, chỉ chúng ta không có tiền."

"Đúng vậy!" Một người khác tiếp lời: "Cho dù ta có một đồng tiền, ta cũng sẽ thưởng, nhưng ta một đồng cũng không có, cảm giác thật mất mặt."

"Chúng ta là tội phạm cải tạo, làm gì còn mặt mũi." Một người thở dài nói: "Đều do lúc trước chúng ta tấn công thôn Cao gia, đó là hành vi muốn mạng người khác. Người ta không giết chúng ta, còn cho chúng ta ăn đã là thiên ân rồi, hiện tại cũng không thể oán giận cái gì."

"Ta biết, ta cũng không phải đang oán giận cái gì." Người lúc trước nói chuyện tỏ ra buồn bực: "Chỉ là thấy nạn dân tới sau làm công còn sống tốt hơn chúng ta, ta thấy rất khó chịu, nếu lúc trước không theo Chủng Quang Đạo làm loạn thì tốt rồi."

"Hóa ra ngươi là đến từ thôn Chủng gia."

"Phải, ta tên là Chủng Cao Lương."

"Tên của ngươi..."

Chủng Cao Lương thở dài: "Ta thật sự không phải oán giận, thiên tôn và người của thôn Cao Gia đối xử với chúng ta không tệ, Tam quản sự cũng là người lương thiện, thường xuyên lén lút thêm đồ ăn cho chúng ta, ta chỉ hối hận chính mình lúc trước đi sai đường, nếu như không đi sai một bước kia, bằng khí lực của ta, kiếm được khẳng định không hề ít hơn so với đám người làm công."

"Ai, đúng vậy!"

"Không biết công việc lao động cải tạo này, lúc nào mới kết thúc."

Một đám tội phạm lắc đầu thở dài, chui vào căn nhà nhựa trong thôn lao động cải tạo.

Lý Đạo Huyền yên lặng nghe đến đó, trong lòng thầm tính toán một chút, ừm, thời gian không ngắn, những tội phạm này tiến đánh thôn Cao gia vào ngày 8 tháng 9 âm lịch năm 1628. sau bị bắt vào trong thôn lao động cải tạo, hiện tại đã là cuối tháng 3 âm lịch năm 1628. bọn họ đã làm tội phạm nửa năm rồi.

Đương nhiên, thời gian này đối với loại tội danh "cướp của giết người chưa toại" này, kỳ thật là rất ngắn, theo pháp luật hiện đại, ít nhất cũng phải giam mười năm tám năm.

Nhưng mà...

Hiện đại và Minh Mạt, dù sao thì cũng có chút khác biệt về hoàn cảnh, không thể hoàn toàn dựa theo hiện đại mà cân nhắc mức hình phạt được.

Cũng đã đến lúc rồi, bắt đầu sắp xếp cho bọn họ một số hoạt động như "cá nhân tiêu biểu trong lao động cải tạo","giảm hình phạt sớm ra tù", nhằm mang lại hy vọng cho bọn họ, đề cao sự nhiệt tình của bọn họ, giúp họ có thêm hy vọng mới về cuộc sống.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Tam Thập Nhị đã dậy từ sớm, gần đây hắn đều dậy rất sớm, làm việc cũng đến tận khuya, bởi vì hắn đang nghiên cứu một đại sự.

Đó chính là "điều chỉnh phân loại tiền công", lần trước sau khi được Hình Hồng Lang nhắc nhở, hắn vẫn luôn lập kế hoạch cái

này, liệt kê ra tất cả ngành nghề hiện tại của thôn Cao gia, sau đó từng ngành nghề sẽ được phát các loại vật tư "không giống nhau". Kể từ đó, người nhận được gạo sẽ không nhận được dầu, phải dùng gạo đi đổi dầu.

Người nhận được dầu sẽ không nhận được muối, phải dùng dầu đi đổi muối.

Toàn bộ vật tư của thôn Cao gia sẽ tuần hoàn trong nội bộ, như vậy mới có sức sống.

Đây cũng không phải chuyện đơn giản, hắn trước tiên phải tự mình tính toán một chút mỗi loại vật tư đại khái giá trị bao nhiêu tiền, sau đó lúc phát tiền công, mới có thể phát ra một số lượng hợp lý, miễn cho các công nhân cảm thấy tiền công của mình bị cắt xén.

Đang tính toán đến đau cả đầu.

Cao Nhất Diệp ở bên ngoài gõ cửa: "Tam quản sự, đã dậy chưa? Thiên Tôn bảo tôi tới nói cho ông một số chuyện."

Tam Thập Nhị chấn động, vội vàng đi ra mở cửa: "Không biết Thiên Tôn có gì phân phó?"

Cao Nhất Diệp: "Công việc trong thôn lao động cải tạo, vẫn do ông phụ trách đúng không?"

Tam Thập Nhị gật đầu: "Đại phương hướng là do ta phụ trách, chi tiết là giao cho Đàm Lập Văn quản lý."

Cao Nhất Diệp: "Vậy thì dễ làm rồi, Thiên Tôn nói, hắn nhớ có năm tội phạm mới tới, bọn họ phạm phải tội cũng không lớn, hình như là cướp đồ của Thạch lão tứ."

Chuyện này xảy ra không lâu, là sau khi Bát Địa Thỏ tới mới xảy ra, đương nhiên Tam Thập Nhị cũng nhớ: "Đúng vậy, đó là

chuyện xảy ra vào mùng 1 tết. Năm tên kia đánh Thạch lão tứ một gậy, cướp đi thức ăn của hắn, sau đó bị Bát Địa Thỏ dẫn người bắt trở về sau đó ném vào trong thôn lao động cải tạo, đến nay đã có ba tháng."

Lý Đạo Huyền trong lòng thầm khen: Người này không hổ là làm công tác quần chúng nhiều năm, loại chuyện vặt này cũng nhớ rõ ràng, ta cũng đã quên là chuyện xảy ra vào mùng 1 tết, thế mà hắn vẫn còn nhớ rõ.

"Nhất Diệp, ngươi nói cho Tam Thập Nhị, năm người này phạm tội rất nhỏ, ba tháng lao động xem như đã hoàn lại tội nghiệt của mình rồi, bảo Tam Thập Nhị đi làm "Đại hội mãn hình phóng thích" long trọng một chút, trước mặt toàn bộ những phạm nhân khác thả năm người này ra, an bài họ vào ở trong thôn làm công, sau này làm việc thì phát tiền công cho họ."

Chương 184: Đại hội mãn hình phóng thích

Tam Thập Nhị nghe xong Cao Nhất Diệp thuật lại, đầu óc bừng tỉnh, lập tức hiểu được ý của Thiên Tôn: "Đám phạm nhân quả thật cần khích lệ một chút, ngay từ đầu bọn chúng ăn no đã vui rồi, nhưng sau khi đám người làm công đến, họ không chỉ ăn no còn có thể kiếm được tiền công, đám phạm nhân đã bắt đầu có chút..."

Lý Đạo Huyền cười: "Có hơi buông xuôi đúng không? Đáng tiếc, Minh triều không có từ này, ngươi không thể hình dung ra được, ha ha ha."

Vừa nghĩ tới đây đã thấy Tam Thập Nhị làm ra sắc mặt có tính tiêu chí của mình, giọng điệu đầy khoa trương tổng kết: "[An bần thủ đạo]."

Lý Đạo Huyền hít một hơi lạnh: Mẹ nó! như thế cũng hình dung được sao?

Thì ra thời cổ đại đã thành ngữ hình dung từ buông xuôi, đáng tiếc ta là một tên mù chữ, có lỗi với các lão tổ tông a, vãn bối sau này nhất định đọc nhiều sách một chút, vi vãng thánh kế tuyệt học.

Tam Thập Nhị: "Ta đã hiểu ý của Thiên Tôn, nên xử lý như thế nào thì ta cũng có một ý tưởng, lập tức sẽ đi làm chuyện này cho thỏa đáng."

Cao Nhất Diệp đột nhiên hạ thấp giọng nói: "Tôi lén nói cho ông biết đây, vẻ mặt của Thiên Tôn giống như đang rất khó chịu."

Tam Thập Nhị: "Hả?"

Cao Nhất Diệp: "Chính là sau khi ông nói ra bốn chữ an bần thủ đạo, vẻ mặt Thiên Tôn lập tức trở nên khó coi, dường như có một loại cảm giác đau lòng, rất tiếc hận."

Vẻ mặt Tam Thập Nhị trầm xuống: "Ta hiểu rồi, Thiên Tôn thương xót thế nhân, không muốn nhìn thấy có người mất đi hy vọng về cuộc sống, cho nên mới cảm thấy đau lòng đối với từ an bần thủ đạo này. Ta nhận đại ân của Thiên Tôn, không biết lấy gì báo đáp, chỉ có thể ở nơi này, góp chút công sức cho Thiên Tôn, các phạm nhân sẽ do ta đi trấn an, tuyệt đối không thể để Thiên Tôn đau lòng."

Cao Nhất Diệp gật đầu: "Vậy thì tốt nhất."

Tinh thần Tam Thập Nhị phấn chấn, nhiệt tình đi ra ngoài, chuyện này khiến cho Thiên Tôn cảm thấy đau lòng, hắn thân là chân chó số một của Thiên Tôn, hôm nay nhất định phải xuất ra thế võ toàn thân, để cho Thiên tôn cảm thấy vui vẻ.

"Đàm Lập Văn!" Tam Thập Nhị gân cổ kêu to: "Mang tất cả bang nhàn, triệu tập tất cả phạm nhân cải tạo, bản quản sự muốn mở một đại hội cho bọn họ."

Giọng Đàm Lập Văn vang lên ở cách vách: "Đông ông chờ một chút, tại hạ lập tức đi làm."

Không mất bao lâu, Tam Thập Nhị dẫn theo sư gia Đàm Lập văn, cộng thêm ba mươi mấy tên bang nhàn, đi tới thôn lao động cải tạo.

Lúc này vẫn còn sáng sớm, người trong thôn cũng vừa mới thức dậy, vừa ăn sáng xong, đang định bắt đầu công việc.

Tam Thập Nhị gân cổ hét to: "Tất cả mọi người tập hợp, có quyết định trọng đại tuyên bố."

Một tiếng hô này vang lên, đám phạm nhân ngược lại phấn chấn hẳn lên.

Ở thôn Cao gia đã mấy tháng, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai để mắt tới, Tam Thập Nhị và Đàm Lập Văn cũng chỉ thỉnh thoảng qua đây, bỏ lại mấy lời này "ngày hôm nay chặt cây","hôm nay làm đồ dùng","một người chặt che", rồi nghênh ngang rời đi.

Không nghĩ tới hôm nay lại muốn mở đại hội?

Đám tội phạm cải tạo liền lũ lượt bu tới.

Lý Đạo Huyền từ lâu đã quên năm người tí hon mới tới kia có bộ dáng thế nào, nhưng năm người kia bị gọi tên thì vẻ mặt bối rối, thậm chí có chút sợ hãi, rụt rè đi ra.

Trên mặt tràn đầy nghi hoặc, sợ mình làm sai chuyện gì, cũng may Tam quản sự luôn luôn hòa ái, cũng không phải loại người xấu hung ác, mới khiến cho trong lòng bọn họ không quá sợ hãi.

Tam Thập Nhị cố gắng nói giọng ôn hòa: "Năm người các ngươi đã làm việc ba tháng rồi nhỉ?"

Năm người được hỏi, vội vàng trả lời: "Đúng vậy."

Tam Thập Nhị: "Biết sai chưa?"

"Biết rồi!" Năm người vội vàng nói: "Chúng tiểu nhân mới đến thôn Cao gia, không biết đây là địa bàn của nhà lương thiện, mà lấy gậy ra đánh người, cướp đồ ăn, phạm phải tội lớn, may mà có Thiên Tôn nhân ái, người thôn Cao gia cũng nhân ái, kiếm cơm ăn ở đây ba tháng, chúng tôi đã hiểu rõ hành vi của mình lúc trước ngu xuẩn đến mức nào... Thật sự không nên đánh người cướp đồ. Chỉ cần thành thật vào thôn, thành thật làm việc là sẽ có cái ăn."

Tam Thập Nhị: "Ừm! Các ngươi biết sai là tốt rồi. Thiên Tôn có lệnh, các ngươi trải qua ba tháng lao động cải tạo, đã dùng lao

động hoàn lại tội nghiệt mình phạm vào, bây giờ bắt đầu, hủy bỏ thân phận tội phạm cải tạo của các ngươi, khôi phục thân trong sạch."

Năm người nghe được lời này, cả người ngơ ngác, lập tức vui mừng.

"Khôi phục thân trong sạch, nghĩa là... Chúng tôi làm việc chẳng những bao ăn bao ở, còn có thể có tiền công."

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Đúng vậy, có tiền công rồi."

"Oa!"

Năm người đồng thời nhảy dựng lên, vui vô cùng, không biết biểu đạt cảm xúc của mình như thế nào, đành phải ôm lấy bạn bên cạnh vào trong lòng.

Tam Thập Nhị nói: "Trong thôn làm công, ta đã sắp xếp xong nhà ở cho các ngươi, từ hôm nay các ngươi chuyển qua đó đi, về phần sau này tiếp việc làm việc gì, có bao nhiêu tiền công, sẽ do bản thân các ngươi tự quyết định."

Năm người hoan hô nhảy nhót, được bang nhàn dẫn ra ngoài và đưa đến thôn làm công.

Đương trường còn lại gần hai trăm phạm nhân.

Những người này chính là thủ hạ của Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu lúc đầu đánh thôn Cao Gia.

Nhìn bộ dạng vui vẻ khi "mãn hình phóng thích" của năm người kia, hai trăm người này ước ao đến đỏ cả mắt.

Tam Thập Nhị chuyển hướng sang những người còn lại: "Các ngươi rất ước ao đúng không?"

Đám phạm nhân trầm mặc không nói, hồi lâu sau, Chủng Cao

Lương lên tiếng: "Đúng vậy! Ước ao muốn chết. Tam quản sự, chúng tôi... Những người còn lại, khi nào mới có thể khôi phục thân trong sạch đây?"

Tam Thập Nhị: "Lúc trước các ngươi đánh thôn Cao gia, ôm suy nghĩ giết sạch người trong thôn, cướp sạch lương thực nơi này, tội nghiệt so với năm người kia lớn hơn nhiều."

Lời này vừa thốt ra, gần hai trăm tên phạm nhân đều xấu hổ cúi đầu.

Chủng Cao Lương vội vàng nói: "Tam quản sự, ngài hiểu lầm rồi, chúng tôi cũng không có ý định giết sạch người của thôn Cao gia, Trịnh nhị đương gia và Chủng tam đương gia nói, trong thôn này có một đại lão gia rất có tiền, chúng tôi cướp tiền lương của đại lão gia kia, dẫn theo thôn dân bình thường cùng nhau tạo phản... Bọn họ lúc ấy chính là nói như vậy, ta cũng nghĩ như vậy, nên mới đi theo bọn họ cùng nhau tiến công thôn Cao gia."

Tam Thập Nhị: "Vậy Vương Nhị thì sao? Các ngươi phản bội Vương Nhị, một chút nghĩa khí cũng không nói?"

Không ít người lại xấu hổ cúi đầu.

Chủng Cao Lương cũng có vẻ xấu hổ, xiết chặt nắm tay: "Chúng tôi bị Trịnh nhị đương gia và Chủng tam đương gia lừa gạt, bọn họ nói Vương đại ca bị người có tiền mua chuộc, thiên vị giúp người có tiền... ta... Mãi đến khi sống ở chỗ này mấy ngày mới biết được, nơi này căn bản không có đại lão gia có tiền gì hết, chỉ có Thiên Tôn nhân thiện, còn có một đám thôn dân Cao gia giống như chúng tôi, tất cả tiền lương nơi này, đều không phải do đại lão gia ban cho, là Thiên Tôn từ trên trời ban cho chúng ta, ta rất hối hận... thật sự rất hối hận..."

Đám phạm nhân đều lộ vẻ xấu hổ, cúi đầu, ngại ngùng không nói gì.

Đây có lẽ chính là "xấu hổ muốn chết tại chỗ" lúc trước Vương Nhị nói.

Chương 185: Tây An

Nhìn thấy bọn họ quả thật rất hối hận, Lý Đạo Huyền cũng quyết định giảm hình phạt cho bọn họ: "Nhất Diệp, đứng ra đi, nói vài câu."

Cao Nhất Diệp đáp lại một tiếng, từ vị thế đứng ngoài xem cuộc vui liền ra mặt, đứng tại chủ vị: "Mặc dù mọi người có lòng hối hận, nhưng phạm vào tội nghiệt quá nặng, cũng không thể để cho mọi người khôi phục thân trong sạch ngay bây giờ, Thiên Tôn cho mọi người một cơ hội, sau này ai có biểu hiện tốt, lập công nhiều, sẽ giảm hình phạt cho người đó..."

"Giảm hình phạt?" Các phạm nhân ngẩn người.

"Giảm hình phạt là giảm thời gian cải tạo lao động." Cao Nhất Diệp nói: "Thiên Tôn nói, tội danh mà các ngươi phạm phải gọi là cướp bóc giết người chưa toại", tội danh đó là vô cùng nghiêm trọng, thông thường mà nói, phải lao động cải tạo ít nhất mười năm."

Từ mười năm này dọa các phạm nhân giật mình hoảng sợ.

Cao Nhất Diệp nói tiếp: "Thế nhưng niệm tình các ngươi là vi phạm lần đầu, bị người khác mê hoặc, không tạo thành tổn thất thực chất cho thôn Cao gia, là chuyện theo tình lý có thể tha thứ, Thiên Tôn đã quyết định, chỉ để các ngươi lao động cải tạo một năm."

Mọi người vui mừng: "Một năm! Chúng tôi đã lao động nửa năm rồi, nói cách khác, thêm nửa năm nữa là chúng tôi có thể khôi phục thân trong sạch?"

"Đúng vậy." Cao Nhất Diệp nói: "Nếu như các ngươi không có biểu hiện gì khác, lao động cải tạo thêm nửa năm là có thể khôi phục thân trong sạch, nhưng nếu có người biểu hiện đột xuất, lập công lớn, hoặc là vì thôn Cao gia làm ra cống hiến trọng đại, thì có thể xem xét giảm thời gian lao động."

"Thật tốt quá." Đám phạm nhân hoan hô.

Cao Nhất Diệp quay đầu lại, hướng về Tam Thập Nhị ra hiệu một cái, sau đó lại lui ra phía sau, đổi thành Tam Thập Nhị một lần nữa đứng ở chủ vị.

Tam Thập Nhị giơ tay lên, ngăn chặn tiếng hoan hô: "Mọi người đều nghe rồi chứ? Thánh Nữ đại nhân chính miệng thuật lại mệnh lệnh của Thiên Tôn, mọi người biểu hiện cho tốt, lao động cho tốt, tranh thủ sớm ngày khôi phục thân trong sạch."

Đám phạm nhân hoan hô lần nữa: "Làm việc cho tốt!"

Cuộc sống thoáng cái đã có hy vọng!

Cuộc sống lao động cải tạo không nhìn thấy điểm cuối, bây giờ đã có phần cuối rồi, vậy còn không mau mau liều mạng làm việc sao?

Tất cả nhóm phạm nhân chạy ra khỏi thôn, người chặt cây, người làm đường, khắp nơi là bầu không khí khí thế ngất trời.

Trong lòng Tam Thập Nhị mừng thầm: Giờ thì tốt rồi, mọi người đều nhiệt tình, cái này không tính là [An bần thủ đạo] rồi chứ? Có lẽ thiên tôn sẽ không buồn nữa.

Hắn quay đầu, thì thầm với Cao Nhất Diệp: "Nhất Diệp, thấy được Thiên Tôn không? Không biết lão nhân gia bây giờ có vui không?"

Cao Nhất Diệp gật đầu, hạ giọng nói: "Thiên Tôn nở nụ cười

hiền lành, như nhìn con cái nhà mình trưởng thành vậy."

Tam Thập Nhị mừng rỡ: "Vậy thì tốt quá, có thể khiến Thiên Tôn vui vẻ, ta liền cảm thấy [Không uổng đời này]."

Cùng lúc đó, phủ Tây An.

Hình Hồng Lang dẫn theo thuộc hạ của mình đi tới phủ Tây An.

Lần gần đây nhất tới phủ Tây An là mấy tháng trước, lúc ấy còn ổn, lại không ngờ mấy tháng trôi qua, tình huống nơi này cũng thay đổi lớn, ruộng đồng bên ngoài phủ thành, khắp nơi là nạn dân quần áo tả tơi.

Những người này, hẳn là ngay cả " thuế vào thành" cũng không nộp nổi, cho nên chỉ có thể nằm ngổn ngang ở đồng ruộng ngoài thành.

Hình Hồng Lang thầm kinh hãi: Tây An đã thành như vậy rồi sao? Không biết mấy thứ như đường, mỡ lợn, sô cô la ta mang đến có bán được không.

Nàng đi đến cửa thành, nộp thuế vào thành.

Binh lính thủ vệ kia muốn tới kiểm tra hàng hóa của nàng có thích hợp hay không, Hình Hồng Lang lật cổ tay một cái, đưa tới một thỏi bạc, binh sĩ thủ thành liền lật túi đường trên cùng rồi phất tay cho đi: "Là thương nhân bán đường đứng đắn, cho vào!"

Đám người Hình Hồng Lang liền dễ dàng đi vào phủ Tây An.

Đi vào trong thành, tình huống vẫn không chút lạc quan. Trên phố lớn ngõ nhỏ khắp nơi là dân chạy nạn, khắp nơi trong thành là bầu không khí nặng nề áp bách.

Hình Hồng Lang thầm nghĩ: Lần này xong rồi, hơn phân nửa

hàng của ta không bán được.

Đi tới khu chợ quen thuộc rồi vòng qua những thương nhân chuyên bán hàng nghiêm chỉnh, lại đến một góc chợ âm u, mỗi một ngày cố định, nơi đây đều sẽ có một số người chờ hàng hóa hiếm có, hoặc là hàng hóa không hợp pháp, bình thường đều là quản sự đến từ các nhà kẻ có tiền.

Khi Hình Hồng Lang vừa đến, đám quản sự liền kích động hẳn lên: "Nhìn xem ai đến đấy, Vĩnh Tế Hình Hồng Lang! Hắc! Chờ cô đã mấy ngày rồi, sô cô la lần trước còn hàng không?"

"Loại đường tinh màu trắng lần trước, chủ tử nhà ta rất thích."

"Muối, chỗ ta muốn một trăm cân." Thương nhân buôn sỉ cũng tới lấy hàng.

Một đám người ồn ào vây quanh, chuẩn bị tranh hàng.

Hình Hồng Lang thầm nghĩ trong lòng: Bên ngoài nạn dân khắp nơi, ta còn tưởng là hàng xa xỉ không thể bán, không nghĩ tới các ngươi vẫn như vậy...

Sự buồn vui của người có tiền không giống với của người nghèo.

Lầu son rượu thịt vẫn ôi thiu, trên đường vẫn có người chết rét!

Kiếm tiền của kẻ có tiền, Hình Hồng Lang tuyệt đối không nương tay. Giá của đường tinh và sô cô la trực tiếp cao gấp đôi.

"Này, sao cô lại báo giá cao hơn lần trước nhiều như vậy?" Một quản sự của một nhà tiểu thương bất mãn.

Hình Hồng Lang đảo cặp mắt trắng dã: "Hiện tại tình huống bên ngoài như thế nào ngươi không biết sao? Lão nương đi chuyến

này là đánh đổi bằng mạng sống, mạng của lão nương có đáng tiền không?"

Tên thu mua của Tần vương phủ cười to: "Nói đúng lắm! Bên ngoài rối loạn còn có thể đưa những thứ tốt này tới, vậy khẳng định nên đắt một chút. Mua không nổi thì cút sang một bên, những hàng tốt này, Tần vương phủ ta muốn."

Sau một hồi ồn ào, hàng của Hình Hồng Lang đã bán được bảy tám phần.

Đi ra khỏi chợ, tinh thần nàng khá tốt, để 38 tên bộ hạ tiếp tục bán số hàng cuối, một mình nàng đi bộ về hướng quan phường, nàng còn có nhiệm vụ Thiên Tôn giao cho trong người, phải kiếm một hỏa dược tác trở về.

Bố cục thành Tây An là bố cục ô vuông điển hình, mỗi ô vuông có một công năng, mà các công tượng của quan phương thành Tây An đều tụ tập trong một ô vuông, nơi đó cũng chính là xưởng của quan phương.

Quản lý nơi này rất nghiêm!

Trong cả ô vuông chỉ có hai cửa ra vào, đều có người trấn thủ.

Hình Hồng Lang chỉ nhìn một cái đã cảm thấy được, muốn đưa "Hỏa dược tác" từ nơi này ra, chỉ e không dễ dàng gì.

Đúng lúc có một luân ban tượng từ trong phường đi ra, Hình Hồng Lang vội vàng đuổi theo, vào trong ngõ nhỏ, trước tiên ném ra một đồng tiền: "Lão huynh, ta muốn hỏi thăm một chuyện."

Luân ban tượng kia nhận tiền, vui mừng: "Đại muội tử có chuyện gì cứ hỏi."

Hình Hồng Lang hạ giọng nói: "Lão nương muốn làm một cây súng bắn chim, muốn tìm một hỏa dược tác hỗ trợ."

Lời này vừa nói ra đã dọa luân ban tượng giật mình, lập tức hiểu được nữ nhân trước mắt này không phải hạng người đứng đắn, xoay người muốn đi. Hình Hồng lang chắn trước mặt hắn, tay trái đặt lên yêu đao, tay phải lại đưa lên một cục bạc vụn.

Ý tứ rất rõ ràng, giúp thì nhận tiền, không giúp thì nhận đao.

Tự mình chọn đi!

Luân ban tượng vội vàng nhận lấy tiền, tỏ rõ thái độ, lúc này mới hạ thấp giọng nói: "Từ khi kinh thành xảy ra một vụ nổ lớn, bên Tây An quản lý hỏa dược vô cùng nghiêm ngặt, không dễ dàng để người khác đụng tới hoả dược... Đại muội tử, việc này của ngươi, chỉ sợ rất khó thành công."

Chương 186: Chết là có thể đi ra

Hình Hồng Lang nhíu mày: "Không để người chạm vào hỏa dược, vậy hỏa dược tác thì sao?"

Luân ban tượng hạ giọng nói: "Hỏa dược tác vẫn có thể tiếp xúc được, chỉ cần trong tay hắn không có hỏa dược, muốn đi ra ngoài dạo phố một vòng không thành vấn đề, nhưng không ra khỏi thành được, mấy năm nay trụ tọa tượng bỏ trốn nhiều lắm, quan phủ sợ hỏa dược tác cũng bỏ trốn, nên trông coi bọn họ vô cùng nghiêm ngặt."

Hình Hồng Lang đã hiểu: "Không chạm vào hỏa dược, ra phường được, không ra khỏi thành, đúng không?"

Luân ban tượng gật đầu: "Đúng vậy!"

"Rất tốt, hiểu rồi." Hình Hồng Lang lại lấy ra một cục bạc vụn đặt trong lòng bàn tay hắn: "Còn muốn kiếm tiền không?"

Luân ban tượng gật mạnh đầu: "Muốn, rất muốn."

Hình Hồng Lang lấy ra một đĩnh bạc tốt năm lượng, quơ quơ trước mặt hắn: "Mời hỏa dược tác từ trong phường ra cho ta gặp mặt, thỏi bạc này chính là của ngươi."

Luân ban tượng vui mừng: "Cái này... chỉ chút việc cỏn con thế thôi mà, sao cho ta nhiều bạc như vậy? Đại muội tử, ngươi đừng có nói chuyện không giữ lời."

Hình Hồng Lang cười nhạt: "Ngươi nhìn lão nương đi, giống người nói không giữ lời sao? Nói cho ngươi biết, phàm là những

kẻ nói không giữ lời đụng phải lão nương, chỉ một đao là đưa đi gặp Diêm Vương gia rồi."

Lời này rất hung hãn, nhưng cũng làm luân ban tượng cảm thấy an tâm: "Được rồi, đại muội tử ngươi đến quán trà trong góc kia chờ một chút, ta đi gọi hỏa dược tác ra uống trà."

Hắn xoay người muốn đi, Hình Hồng Lang đột nhiên gọi hắn lại: "Đúng rồi, ngươi là thợ gì?"

Luân ban tượng có chút xấu hổ gật đầu: "Ta là thợ đèn, loại phế vật không có tác dụng gì."

Hình Hồng Lang hiểu ra: "Ồ? Là người làm đèn."

Vào thời Thịnh Đường, Trường An phồn hoa, trên đường đèn màu rực rỡ, thợ đèn cũng là một loại thợ rất được trọng dụng, có rất nhiều việc có thể làm.

Nhưng tới hiện tại, Trường An đã đổi tên thành Tây An, không còn là dáng vẻ thịnh thế nữa, ngược lại như là mạt thế u ám nặng nề, thợ đèn đã bị bỏ rơi từ lâu.

Hình Hồng Lang thấp giọng nói: "Muốn ra ngoài xông xáo một lần, kiếm nhiều tiền hơn không?"

Thợ đèn lắc đầu: "Ta không có bản lĩnh này."

Hình Hồng Lang lại ném cho hắn một thỏi bạc: "Cầm lấy đi nộp bạc tượng ban mười năm kế tiếp, sau đó đi theo lão nương. Lão nương dẫn ngươi tới một thế giới phồn hoa náo nhiệt, bảo đảm ngươi kiếm đủ."

Người thợ đèn vui mừng: "Đại muội tử, chờ ta ở quán trà, ta đi nộp bạc tượng ban, sau đó mời hỏa dược tác tới, liền theo ngươi đi xông pha một phen."

Hình Hồng Lang đến quán trà, sau đó ngồi xuống, thong thả uống trà chờ đợi.

Chẳng mấy chốc, thợ đèn kia đúng là dẫn theo một nam tử tới, thoạt nhìn khoảng ba mươi mấy tuổi, quần áo rách rưới, mặt mũi nhăn nheo, xem ra đây là hỏa dược tác rồi.

Đến quán trà, hai người tùy tiện tìm một bàn ngồi xuống.

Hỏa dược tác vẻ mặt hiếu kỳ: "Lão ca, ngươi đột nhiên phát tài ở đâu, không ngờ một hơi giao đủ bạc tượng ban 10 năm, chúc mừng ngươi, mười năm kế tiếp, ngươi liền khoái hoạt rồi. Ài, ngươi còn tiền mời ta uống trà nữa, thật lợi hại."

Người thợ đèn buông tay: "Ta dẫn ngươi tới nơi này, là muốn đưa ngươi đi gặp một người."

Hắn vừa dứt lời, Hình Hồng Lang liền "phịch" một tiếng ngồi xuống bên cạnh hai người. Khổ người nàng rất lớn, vừa ngồi xuống suýt nữa làm sụp cả băng ghế. Một tiếng cọt kẹt vang lên, khiến hỏa dược tác sợ quá thiếu chút nữa đã nhảy ra phía sau.

Cho đến khi thấy rõ là một nữ nhân, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Hình Hồng Lang cả người là hơi thở lục lâm, nói chuyện cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng: "Lão huynh là làm hỏa dược đúng không?"

Hỏa dược tác thấy nữ nhân này không phải người bình thường, không đắc tội nổi, vội vàng nói: "Tiểu nhân tên là Từ Đại Phúc, là một hỏa dược tác."

"Cuộc sống thế nào?" Hình Hồng Lang nói: "Ăn đủ no, mặc đủ ấm không?"

Đây là vừa tới đã đâm đao a!

Cả người Từ Đại Phúc cứng đờ, biểu cảm trên mặt rất khổ sở.

"Muốn trốn không?" Hình Hồng Lang nói chuyện rất thẳng thắn: "Mấy năm nay, tình huống trụ tọa tượng chạy trốn rất nghiêm trọng, ngươi có nghĩ tới việc chạy trốn không?"

Từ Đại Phúc lại càng hoảng sợ, trong ánh mắt hiện lên vẻ cảnh giác, cúi đầu nói: "Không muốn trốn, tiểu nhân chưa từng nghĩ chạy trốn, chỉ muốn an ổn làm hỏa dược tác, xuất lực cho quan gia."

Hình Hồng Lang buồn cười, đi lại giang hồ đã lâu, chút xíu biến hóa trên nét mặt như hắn làm sao thoát khỏi hai mắt Hình Hồng Lang. Người này rất rõ ràng muốn chạy trốn, nhưng cũng sẽ không tùy tiện biểu lộ ý nghĩ chân thật với bất cứ ai.

Sợ mình là người của quan phủ, phái tới thăm dò hắn!

Nếu hắn nói muốn chạy trốn, không khéo lập tức bị kéo trở về hành hung.

Hình Hồng Lang: "Không giấu gì ngươi, lão nương không phải người đàng hoàng."

Lời này dọa Từ Đại Phúc nhảy dựng, thợ đèn thật ra cũng bị hoảng sợ, nhưng hắn sớm có suy đoán, trái lại còn tốt hơn Từ Đại Phúc một chút.

Hình Hồng Lang: "Lão nương buôn bán muối lậu, hơn nữa còn đeo đao, là loại chống đối quan phủ."

Cầm đao, chống đối quan phủ, vậy thì không phải là buôn muối lậu bình thường nữa, mà là "Tư thương buôn muối", cái này rất kinh khủng, giết người cũng không chớp mắt.

Hai thợ thủ công bị dọa không nhẹ.

Hình Hồng Lang: "Nói cho các ngươi biết cái này, chỉ là muốn nói, lão nương không phải người của quan phủ, ngươi không cần sợ, có thể nói ra suy nghĩ chân thực của mình."

Từ Đại Phúc là người nhát gan thận trọng, sao có thể dễ tin người như vậy được, người lá gan không nhỏ, không đủ thận trọng, sẽ không làm được công việc hỏa dược tác này, đã sớm bị nổ chết vì sơ suất rồi.

Hắn lắc đầu: "Ta thật sự không muốn trốn."

Hình Hồng Lang: "Được! Hiểu rồi, đi theo ta, mang các ngươi đi xem một việc vui."

Nàng đứng dậy, cất bước rời đi.

Hai thợ thủ công ở đằng sau nhìn nhau một cái, ném cho nhau một ánh mắt hỏi dò, sau đó rụt rè đi theo.

Hình Hồng Lang không nhìn lầm, tuy bọn họ không tin nàng nhưng lại không muốn bỏ qua cơ hội có thể xoay người, kiên trì cũng phải tiếp tục đi theo chuyện này.

Hình Hồng Lang dẫn hai người quẹo trái quẹo phải, chỉ chốc lát sau đã đi tới khu chợ, lại chui vào góc chợ. Ba mươi tám tên bộ hạ của nàng đang ở đây giải quyết nốt số hàng, muối tốt trắng như tuyết đang được bán ra với giá thấp hơn muối quan hai thành.

Hình Hồng Lang đi qua hỏi: "Muối của chúng ta bán tới đâu rồi?"

Một bộ hạ cười nói: "Sắp hết rồi!"

Hình Hồng Lang gật đầu: "Rất tốt."

Nàng quay đầu lại, nói với hai thợ thủ công: "Thấy rồi chứ? Ta đang làm cái gì?"

Hai thợ thủ công lại liếc mắt nhìn nhau lần nữa, Từ Đại Phúc đột nhiên quỳ xuống thẳng tắp: "Xin các vị hảo hán dẫn ta trốn khỏi Tây An, cuộc sống hiện tại, ta cũng không muốn sống thêm một ngày nữa."

Hình Hồng Lang cười khà khà: "Đang chờ câu nói này của ngươi đây."

Từ Đại Phúc: "Cửa thành trông coi rất chặt, tiểu nhân rất khó đi ra ngoài, không biết nữ hảo hán có biện pháp gì tốt hay không?"

"Chết!" Hình Hồng Lang cười khà khà nói: "Chết rồi, là có thể ra được."

Từ Đại Phúc kinh hãi: "Hả?"

Hình Hồng Lang nói: "Trong thành nhiều nạn dân như vậy, muốn tìm một thi thể chết đói không khó, đêm nay bọn ta sẽ giả tạo một vụ cướp bóc giết người, Từ Đại Phúc ngươi bị tặc nhân giết chết ở trong ngõ nhỏ, mặt mũi cũng bị chém nát... Hiểu rõ rồi chứ?"

Từ Đại Phúc bừng tỉnh hiểu ra: "Hiểu, ta đã hiểu rồi."

Chương 187: Không cho phép nói chuyện thanh đao này

Chiều tối hôm đó, trong một ngõ nhỏ ở thành Tây An đã xảy ra án mạng, một nam tử ba mươi mấy tuổi bị người ta chém chết trong hẻm nhỏ.

Hung thủ vô cùng tàn nhẫn, chém trên người khổ chủ mấy chục đao, nhất là khuôn mặt bị chém ác nhất, bị chém nát nhừ.

Người canh phu tuần thành phát hiện thi thể, vội vàng báo quan. Quan phủ không biết thân phận người chết, đành phải kiểm tra dân cư trong thành, tìm kiếm khổ chủ. Cuối cùng nghe nói trong quan phường có một hỏa dược tác tên là Từ Đại Phúc không thấy, vội vàng mời tượng sư tới nhận thi.

Tượng sư nhìn một cái đã nhận ra, thi thể kia mặc quần áo của Từ Đại Phúc, trong túi áo hắn còn móc ra túi tiền Từ Đại Phúc. Đương nhiên, túi tiền trống không...

Thế là khổ chủ đã được xác định, bổ khoái bắt đầu tìm kiếm manh mối, truy bắt hung thủ. Có điều khổ chủ là một hỏa dược tác một nghèo hai trắng, trong nhà vợ con chưa có, bổ khoái cũng lười vì chuyện của hắn mà liều mạng phá án, tuỳ tiện đi cho có trình tự rồi gạch bỏ gạch bỏ.

Cùng lúc ở trong thành chơi trò phá án.

Hình Hồng Lang dẫn theo 38 thuộc hạ, một thợ đèn, một hỏa dược tác, đang chuẩn bị rời khỏi Tây An.

Hai thợ thủ công cũng mặc vào y phục giống như đúc bộ hạ

của nàng, thoạt nhìn giống như một tiểu thương buôn bán xa.

Đoàn người đi xuyên phố qua ngõ, đi về hướng cửa thành.

Cứ đi mãi, Hình Hồng Lang lại đột nhiên nhìn thấy ven đường có một người đang bán một thanh đại khảm đao sống đao dày rất lớn. Thanh đao này dài hơn một đoạn so với đại khảm đao bình thường, không thích hợp cho phần lớn người sử dụng.

Trong đầu Hình Hồng Lang nhanh chóng hiện lên thân thể cao to của Cao Sơ Ngũ.

"Đao này của ngươi bao nhiêu tiền?"

"Ba quan!"

"Ta muốn."

Hình Hồng Lang thương lượng giá cả xong, thanh toán tiền, vác đao lên lưng, lại xoay người, phát hiện 38 thuộc hạ đều đang dùng ánh mắt cổ quái nhìn nàng.

Hình Hồng Lang tức giận: "Các ngươi nhìn cái gì? Lão nương mua đao có gì đẹp mắt? Ánh mắt cổ quái này của các ngươi là có ý gì?"

Lão Chu mở miệng nói: "Lão đại, thanh đao này... đối với ngài, có phải là... quá... quá lớn một chút?"

"Cộp!"

Hình Hồng Lang đập lên đỉnh đầu lão Chu một quyền, khiến hắn ôm đầu ngồi xổm xuống: "Ai nói thêm một câu nào nữa về thanh đao này, ta đánh cho mẫu thân hắn cũng không nhận ra hắn nữa."

Ba mươi tám bộ hạ đồng loạt che miệng lại.

Lão đại da mặt mỏng a, không đùa được, phải im miệng.

Đám người Hình Hồng Lang không chút nguy hiểm đi ra khỏi cửa phủ thành Tây An. Từ Đại Phúc rất sợ bị gặng hỏi, nhưng trên thực tế lão binh canh cửa căn bản không để ý tới hắn.

Mấy ngày gần đây nạn dân quá nhiều, người vào thành ra khỏi thành giống như đi chợ đi chơi, lão binh hoàn toàn không có tâm tình tới kiểm tra thực hư thân phận từng người, chỉ tới hỏi một câu, sau đó nhận một cục bạc vụn từ trong tay Hình Hồng Lang rồi lập tức cho đi.

Từ Đại Phúc lúc này mới phát hiện, chạy trốn không khó như tưởng tượng của hắn.

Thì ra, năng lực của quan phủ đã yếu đến mức này, hoặc có thể nói, quan phủ từ lâu đã không còn bận tâm đến loại người như hắn.

Cả đời này hắn chưa từng rời khỏi phủ Tây An một bước. Vừa bước ra khỏi cổng thành, hắn đã cảm thấy như trời cao mặc chim bay, có một loại khoái cảm được giải thoát. Cảm giác hệt như nửa năm trước, khi thợ rèn Lý Đại đi ra huyện Trừng Thành.

"Đi ra rồi nhưng vẫn chưa an toàn đâu." Hình Hồng Lang cười to: "Khắp nơi Thiểm Tây là tặc, các ngươi cần phải chuẩn bị tư tưởng thật tốt, chúng ta nói không chừng phải một đường giết trở về."

Câu này lại dọa cho hai thợ thủ công hoảng hốt.

Ra khỏi Tây An, trước tiên đi qua Vị Nam, ở đây coi như bình tĩnh, nhưng khi bọn họ đi tới huyện Đại Lệ, sơn đạo phía trước vang lên tiếng trống, một đám sơn tặc nhân số hơn trăm đang chặn ở giữa đường: "Núi này là ta mở, cây này là ta..."

Hình Hồng Lang giương đao gầm lên: "Lão nương là Vĩnh Tế

Hình Hồng Lang, kẻ không sợ chết thì ngăn ở phía trước."

"Vĩnh Tế Hình Hồng Lang!"

Đám sơn tặc vừa nghe cái tên này, liền sợ tới mức lập tức giải tán như chim muông.

"Hừ! Một lũ chuột nhắt." Hình Hồng Lang nói: "Đi thôi, tiếp tục đi."

Hai vị thợ thủ công coi như được mở rộng tầm mắt, nữ nhân này chỉ cần nói tên ra là có thể dọa lui hơn trăm tên tặc nhân, thanh danh trên giang hồ vang như vậy? Cảm giác như ôm được bắp đùi to.

Đi theo nàng, nói không chừng thật sự có thể phát tài.

Đoàn người ngày đi đêm nghỉ, rất nhanh đi qua huyện Đại Lệ, tiếp tục hướng bắc, phía trước chính là biên giới giữa huyện Trừng Thành và huyện Đại Lệ...

Mắt thấy sắp qua cảnh, phía trước lại có một đội quan binh nhảy ra, người cầm đầu chính là tân nhậm tuần kiểm Phương Vô Thượng, cưỡi trên lưng ngựa, thúc ngựa giương thương chỉ vào đám người Hình Hồng Lang nói: "Các ngươi là người thế nào?"

Hình Hồng Lang: "Ta là thương nhân đường."

"Bán đường?" Phương Vô Thượng liếc mắt nhìn: "Ta thấy đám người các ngươi ai cũng đều hung hãn, không giống với buôn đường, mà giống như dân buôn muối."

Câu nói này khiến mọi người giật nảy mình, không ít người đã đặt cánh tay lên trên chuôi đao.

Hình Hồng Lang tiện tay lấy một cái gánh từ trên vai thủ hạ xuống, đưa tới: "Quan gia, chúng tôi mang theo đao kiếm, đó là để

tự vệ, ngài cũng biết bên ngoài không yên ổn. Về phần chúng tôi bán thứ gì, kính xin minh xét, trong gánh này còn thừa ít đường."

Phương Vô Thượng cầm thương gẩy cái gánh lên đưa đến trước mặt, lại thò tay móc lên trong góc giỏ tre một ít hạt màu trắng, bỏ vào trong miệng nếm thử, ngọt...

Hình Hồng Lang lại đưa thêm một thỏi bạc.

"Lấy ra đi." Phương Vô Thượng đẩy bạc của Hình Hồng Lang ra, hừ một tiếng: "Đừng có đánh đồng lão tử với mấy hạng người lừa gạt, tham ô ăn chặn. Lão tử là dựa vào bổn sự đánh thiên hạ."

Dứt lời, nhường đường: "Làm ăn nghiêm chỉnh, đừng có nghĩ xằng làm bậy."

Hình Hồng Lang thu hồi bạc, dẫn theo thủ hạ đi ngang qua.

Phương Vô Thượng ở sau lưng bọn họ lại gào lên: "Nếu có tin tức tặc khấu, lập tức báo lên quan phủ, lão tử sẽ đi giết bọn chúng không còn manh giáp."

Hình Hồng Lang quay đầu lại, nhìn thật sâu Phương Vô Thượng một cái, liền ôm quyền.

Lần này ôm quyền đã nhiều thêm một phần kính ý.

Đoàn người tiếp tục đi về hướng thôn Cao gia.

Lão Chu tiến lên phía trước: "Hình như tân nhiệm tuần kiểm kia là người tốt."

Hình Hồng Lang thấp giọng nói: "Người coi như tốt, chỉ là lỗ mãng quá, loại người này không sống lâu được. Ngươi xem, hắn chỉ kiểm tra một cái gánh của chúng ta, nếm được đường rồi cho đi, nếu kiểm tra thêm hai cái nữa thì sẽ tra ra muối ăn."

Lão Chu gật đầu: "Lão đại nói rất phải, tên này sống không thọ.

Không chết trong tay tặc khấu, thì sẽ chết trong tay quan phủ. Hắc hắc!"

Tiến vào huyện Trừng Thành, mọi người cũng coi như yên lòng.

Tình hình trị an nơi này, thật đúng là tốt hơn nhiều so với các huyện thành khác.

Đây có lẽ chính là chỗ tốt mà thôn Cao gia không ngừng phát lương thực ra bên ngoài thông qua Lương Thế Hiền, chỉ cần dân chúng có ăn thì sẽ không bí quá hóa liều đi làm những chuyện tạo phản mất đầu.

Hình Hồng Lang đã đi rất nhiều, cũng càng ngày càng rõ ràng tình thế thiên hạ.

Thiên Tôn bảo vệ một phương, bảo vệ cho sự bình an vui vẻ của bọn họ, thế nhưng nơi Thiên Tôn không che chở được lại là cảnh tượng như địa ngục.

Đây là điều mà những thôn dân khoái lạc trong thôn Cao gia đó hoàn toàn không tưởng tượng ra được.

Quay đầu lại, nhìn thoáng qua hỏa dược tác đang đi theo trong đội ngũ, nghĩ thầm: Thiên Tôn chỉ tên điểm họ muốn hỏa dược tác, chắc là để... đánh ra ngoài?

Muốn cho sự khoái lạc của thôn Cao gia bao trùm cả thế giới, phải đánh ra ngoài! Quét sạch bách yêu ma quỷ quái trên thế gian này.

Hình Hồng Lang không khỏi siết chặt nắm tay của mình. Nếu Thiên Tôn làm thật, tiểu nữ nguyện cống hiến chút sức chó ngựa.

Chương 188: Bùn tiên nghiên cứu thành công

Sáng sớm, Lý Đạo Huyền đã ngồi trước hộp từ lâu, trên tay cầm một lồng sủi cảo, vừa cầm sủi cảo nhét vào miệng, chợt nghe thấy bên Giếng Thợ vang lên tiếng hoan hô: "Thành công rồi, cuối cùng chúng ta cũng thành công."

Tìm thanh âm nhìn sang, liền thấy ba người tí hon đang hoan hô nhảy nhót ở giữa Giếng Thợ, bộ dạng rất hưng phấn.

Lý Đạo Huyền lấy ra kính lúp, nhìn vào mặt bọn họ một lúc lâu nhưng không nhận ra ba người tí hon này, cũng không thể gọi ra tên.

Đang suy nghĩ có nên gọi Cao Nhất Diệp tới hỏi thử hay không, thì thấy tượng sư Cao Nhất Nhất đi ra, lầu bầu nói với ba người kia: "Sáng sớm, ba người các ngươi kêu cái gì vậy?"

Ba người vẻ mặt hưng phấn: "Tượng sư, chúng tôi thành công rồi, thành công rồi. Lần trước Thiên Tôn giao cho chúng ta cách điều chế bùn tiên, chúng tôi cuối cùng cũng làm được."

Câu nói này làm Lý Đạo Huyền tỉnh ra. Đúng rồi, lần trước Hình Hồng Lang cảm thán nói con đường xi măng rất tốt, nếu trải khắp thiên hạ, rất thuận tiện để họ kinh thương, Lý Đạo Huyền liền lấy ra cách điều chế xi măng, để đám người tí hon tự nghiên cứu, không ngờ bọn họ đã thành công nhanh như vậy.

Được rồi, phương pháp chế tạo xi măng cổ xưa không khó, chỉ cần ba loại tài liệu vôi, đất sét và nước, mình lại trực tiếp cung cấp phương pháp chế tạo, khó trách các người tí hon làm ra nhanh

như vậy.

Cao Nhất Nhất ngạc nhiên: "Bùn tiên đã thành? Để ta xem xem."

Ba người đó là ba thợ ngõa, bưng ra một cái hộp nhỏ, trong hộp chứa xi măng đã đông cứng lại.

Cao Nhất Nhất đưa tay gõ gõ: "Không sai, quả nhiên đã thành công."

Hắn cũng vui mừng, nhưng lại không vui mừng như Lý Đạo Huyền. Bởi vì chịu giới hạn bởi thời đại, hắn còn chưa biết "làm ra một phát minh khoa học" là một chuyện quan trọng đến mức nào.

"Ba người các ngươi đã hoàn thành nhiệm vụ mà Thiên Tôn giao cho, nên trọng thưởng." Cao Nhất Nhất cho thấy quyền hạn của tượng sư: "Chút nữa ta sẽ báo cáo cho Tam quản sự, phát cho các ngươi mỗi người một trăm cân thịt heo."

Ba người thợ ngõa mừng rỡ, một trăm cân thịt heo đối với bọn họ mà nói đã là phần thưởng rất nặng, vô cùng thỏa mãn.

Lý Đạo Huyền trong lòng lại đang suy nghĩ: Cái này không đủ! Mặc dù mình cung cấp phương pháp phối chế, đã giúp bọn họ làm ra được, nhưng ba vị thợ ngõa vẫn xem như làm ra phát minh khoa học trọng đại, cũng không thể chỉ thưởng một trăm cân thịt heo là xong, phải cho bọn họ siêu cấp trọng thưởng, mới có thể tạo ra tấm gương, để cho tất cả thôn dân biết "phát minh sáng tạo có thể thay đổi số phận của mình".

Việc này rất quan trọng!

Khoa học Phương tây trong một khoảng thời gian đột nhiên tăng mạnh, vượt qua phương đông, bởi vì nhà khoa học phương tây rất được coi trọng, một phát minh sáng tạo liền có thể phát tài, sẽ còn đạt được địa vị xã hội tương ứng, được người tôn trọng.

Mà nhà khoa học phương đông phát minh ra đồ vật mới lại không được coi trọng, đừng nói phát tài, thậm chí ngay cả lông cũng không kiếm được một sợi. Tính tích cực nghiên cứu khoa học của hai bên đương nhiên là không giống nhau.

Điều này khiến phương tây hoàn thành giai đoạn vượt qua, trong thời gian rất lâu sau đó, trên hạng mục khoa học kỹ thuật đều vượt xa dẫn đầu.

Xem ra, lại phải động tới vòng trang sức bạc của mình rồi.

Vòng trang sức bạc đã được gỡ xuống một vòng nhỏ, hiện tại còn chưa cắt hết, khi mời Vương tiên sinh đến dạy học cắt xuống hai hạt nhỏ, sau đó lại cắt mấy hạt nhỏ để mua nhà sách, nhưng tiêu hao rất ít, trên vòng trang sức bạc mới chỉ cắt xuống một lỗ hổng rất nhỏ.

Răng rắc ba lần, lại cắt xuống ba hạt bạc rất nhỏ.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới dời tầm mắt đến bên trên vọng lâu: "Nhất Diệp, thức dậy chưa?"

"A! Thiên Tôn gọi ta!" Cao Nhất Diệp từ trong phòng lạch bạch chạy ra, chạy lên sân thượng, ngửa đầu nhìn bầu trời.

Lý Đạo Huyền cảm giác được trên mặt nàng sao lại có hoa văn? Đem hình ảnh camera phóng đại lên, kết quả nhìn thấy vành mắt Cao Nhất Diệp thâm quầng, bộ dạng như thức đêm không ngủ: "Ngươi có chuyện gì thế?"

Cao Nhất Diệp: "Ài, hì hì... tối hôm qua tiểu nữ... thức đêm vẽ tranh."

Lý Đạo Huyền câm nín.

Cao Nhất Diệp: "Sau khi xem xong Dương Gia Tướng mà Thiên Tôn ban thưởng, tiểu nữ cảm thấy nó rất thú vị, sau đó muốn tự

mình vẽ một câu chuyện. Tối hôm qua đốt đèn vẽ tranh, không chú ý vẽ đến sáng luôn."

Lý Đạo Huyền bật cười, thì ra là thế. Chuyện thế này cũng bình thường, mỗi người đều có sở thích của riêng mình, thích vẽ cũng là một sở thích đứng đắn, mình cũng không cần can thiệp quá nhiều.

"Còn có tinh thần làm việc không?"

"Có tinh thần!" Thiếu nữ nhảy nhót, nhảy cho Lý Đạo Huyền xem: "Ngài xem, ta rất có tinh thần, có thể hoàn thành nhiệm vụ Thiên Tôn giao cho ta bất cứ lúc nào."

"Vậy thì được, ở đây có ba quả cầu bạc, ngươi bảo Tam Thập Nhị tới mang đi, lát nữa Cao Nhất Nhất sẽ tới tìm Tam Thập Nhị báo cáo công tác của ba thợ ngõa, bảo Tam Thập Nhị trọng thưởng cho ba thợ ngõa này, đồng thời phong bọn họ làm 'cá nhân tiên tiến trong nghiên cứu khoa học', truyền khắp thôn, sau này nếu có người làm ra phát minh trọng đại, đều sẽ được trọng thưởng."

Cao Nhất Diệp nhớ kỹ, lại lạch bạch chạy xuống lầu, đi tìm Tam Thập Nhị.

Cô bé này đúng là đủ tinh thần.

Trong lòng Lý Đạo Huyền đột nhiên có chút tò mò, cô bé này đang vẽ tranh gì vậy? Có vẻ muốn nhìn lén.

Đừng!

Nhìn lén đồ vật của người khác không phải là thói quen tốt gì.

Chẳng mấy chốc, Cao Nhất Diệp đã truyền lời xong.

Sau khi Tam Thập Nhị đầy đủ "lĩnh hội ý trên", cũng tinh thần tỉnh táo, thông báo tất cả thôn dân, sau khi hoàn thành công tác

hôm nay, lúc chạng vạng tối, đều tới trước đại môn Cao gia bảo, mở đại hội biểu dương.

Hình Hồng Lang dẫn theo Từ Đại Phúc, thợ đèn, còn có ba mươi tám bộ hạ, ngày đi đêm nghỉ, vất vả bôn ba. Đến chạng vạng tối, cuối cùng cũng về tới bên ngoài thôn Cao gia.

Bọn buôn lậu muối cũng đã rất mệt mỏi, nhìn thấy tường bảo Cao Gia bảo xa xa phía trước, không khỏi hoan hô: "Rốt cuộc đến rồi, lại có thể nghỉ ngơi mấy ngày."

Hình Hồng Lang cũng vui vẻ, đưa tay sờ lên thanh đại khảm đao trên lưng, khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng lập tức lại đè xuống, quay đầu nói với hai công tượng: "Đến nơi rồi! Ở đây, tài nghệ của các ngươi nhất định có thể giúp các ngươi phát tài."

Trên đường đi hai vị công tượng đã chứng kiến bản lĩnh của Hình Hồng Lang, đã có sự tín nhiệm nhất định đối với lời nàng nói. Nhưng bọn họ lại không quá tín nhiệm thân phận của mình, chỉ là hai thợ thủ công có thể phát tài thật sao?

Từ Đại Phúc nhìn ra phía trước: "Thôn này thật lớn a!"

Thợ đèn cũng gật đầu: "Nhìn khu nhà này đi, nhân khẩu ít nhất cũng hơn ngàn người."

Nhưng dù sao hai người cũng đều đến từ phủ Tây An, đó là thành thị lớn siêu cấp, đã quen với những cảnh dòng người chen chúc náo nhiệt. Cho dù ở đây có hơn ngàn người, hai người cũng không cảm thấy mình có bao nhiêu cơ hội phát tài.

Một đội công nhân sửa đường đi ngang qua bên cạnh mọi người.

Đám công nhân còn vung tay với Hình Hồng Lang: "Nữ hảo hán lại về rồi à? Ha ha ha, tốt quá! Mấy ngày nay ta lại tích trữ không ít muối, đang đợi ngài trở về lấy đây."

Hình Hồng Lang cười khà khà: "Gần đây bán muối không dễ rồi, tuần kiểm mới tới Phương Vô Thượng kiểm tra rất nghiêm, chuyến tới ta chỉ bán đường mà thôi."

Công nhân kia kinh hãi: "Ôi!"

"Đừng để ý đến hắn, hắn mê tiền tới điên rồi." Một công nhân khác nở nụ cười.

"Nữ hảo hán trở về đúng lúc lắm, Tam quản sự đã thông báo mọi người, chiều tối ngày hôm nay sau khi kết thúc công việc, sẽ mở đại hội biểu dương trước đại môn chủ bảo, ngài vừa lúc có thể tham gia."

Chương 189: Thiên tôn đặc biệt khen thưởng

Hình Hồng Lang lấy làm lạ: "Đại hội biểu dương? Là cái gì?"

Đám công nhân lắc đầu: "Chúng tôi cũng không biết, dù sao đi xem là biết thôi."

"Cái này cũng đúng, đi xem là biết."

Hình Hồng Lang vẫy tay với hai vị công tượng và thuộc hạ sau lưng: "Đi đi đi, đi xem thử nào.".

Đoàn người cùng các công nhân sửa đường đi về phía chủ bảo.

Lúc này trước đại môn chủ bảo đã vô cùng náo nhiệt, người từ thôn làm công và thôn lao động cải tạo qua đây, đứng trước chủ bảo trong ba tầng, ngoài ba tầng.

Khi đám người Hình Hồng Lang đến, căn bản không có chỗ đặt chân cho bọn họ, đành phải đứng bên ngoài, ngẩng đầu ngắm nhìn tường bảo.

Chỉ thấy Tam Thập Nhị đứng trên tường bảo, còn có thánh nữ Cao Nhất Diệp với đôi mắt thâm quầng, rõ ràng là không ngủ ngon, bên cạnh còn có ba người ăn mặc trang phục công tượng, vừa nhìn là biết người thường không phải đại nhân vật gì.

Thợ đèn và Từ Đại Phúc mới đến, không hiểu gì hết, nhìn đám người vui vẻ bên cạnh, trong lòng hoảng hốt: Người trong thôn này là sao? Bên phủ Tây An nạn dân đầy đường, cả tòa thành đều u ám áp lực, cái thôn nhỏ này sao trên mặt người đều mang ý cười, không khí nhiệt liệt, quá khó hiểu.

Bọn họ đưa mắt nhìn quanh, nương ánh nắng chiều, có thể nhìn thấy từng ruộng lúa mạch xung quanh thôn Cao gia, đã sắp đến mùa thu hoạch. Lúa mọc nặng trĩu, hiển nhiên là sắp thu hoạch.

Xem ra là bởi vì nơi này không gặp hạn hán, hoa màu tươi tốt, nên bọn họ mới cười được.

Đúng lúc này, Tam Thập Nhị đứng trên tường giơ tay lên, làm ra một động tác đè xuống phía dưới.

Các thôn dân lập tức hiểu ý, trong nháy mắt ngưng nghị luận, toàn bộ khung cảnh trở nên yên tĩnh.

Từ Đại Phúc và thợ đèn cũng tranh thủ thời gian vểnh tai lên, đề cao cảnh giác, tế bào thần kinh, toàn diện đề phòng, nhìn xem đại hội biểu dương này rốt cuộc là cái quỷ gì.

Tam Thập Nhị gân cổ lớn tiếng nói: "Buổi sáng hôm nay, ba vị thợ ngõa đã làm ra cống hiến to lớn cho thôn Cao gia chúng ta, cuối cùng bọn họ cũng đã điều chế thành công "bùn tiên", từ nay về sau, chúng ta có thể tự mình chế tạo bùn tiên rồi.

Bùn tiên có ý nghĩa gì, các thôn dân Cao gia lại rất rõ ràng, trong số bọn họ có không ít người đều tham dự qua sửa đường, ngay cả Bát Địa Thỏ hiện tại đang nghịch ngợm trong dân đoàn cũng đã từng tham gia đội sửa đường.

Mọi người sững sờ trong giây lát rồi đồng thanh hoan hô: "Chúng ta có thể tự chế tạo bí bảo tiên gia rồi."

"Thật lợi hại!"

Từ Đại Phúc và thợ đèn nghe vậy ngơ ngác: "Bùn tiên là cái gì? Tự chế bí bảo tiên gia gì? Đùa cái gì vậy?"

Tam Thập Nhị nói: "Hiện tại mời ba vị thợ ngõa, đi ra nói vài

câu với mọi người."

Ba thợ ngõa rụt rè đứng đến chủ vị.

Bọn họ đều là thợ thủ công thành thật, bình sinh còn chưa tham gia tràng diện lớn như vậy, nhìn hơn một nghìn thôn dân phía dưới tường bảo, trong lòng như con nai nhảy loạn, có hai người mà ai cũng không dám nói nửa câu, cuối cùng người lá gan lớn hơn đi về phía trước một bước, vừa mở miệng nói, chữ đầu tiên đã cà lăm: "Chào... mọi... khụ..."

Nuốt một ngụm nước miếng, điều chỉnh lại cảm xúc, trở lại: "Chào mọi người! Chúng... tôi... vốn dĩ chỉ là... thợ ngõa rất bình thường, rất nghèo, được Thiên Tôn để mắt, thu lưu chúng tôi ở chỗ này ăn ngon, ngủ say, còn ban cho chúng tôi cách điều chế bùn tiên, chúng tôi dựa theo phương pháp điều chế của Thiên Tôn cho, điều chế ra bùn tiên, thật ra... chúng tôi cũng không có công lao gì, hết thảy đều do Thiên Tôn ban tặng."

Từ Đại Phúc thấp giọng nói: "Là ba thợ ngõa."

Người thợ đèn hạ giọng nói: "Tuy không biết bùn tiên là cái gì, nhưng hình như là một loại bùn rất lợi hại."

Từ Đại Phúc: "Làm ra bùn lợi hại có gì lợi hại? Còn không phải người bên trên tùy tiện gật đầu, tùy tiện cho chút cơm thừa canh cặn, việc này sẽ trôi qua sao?"

Thợ đèn hạ giọng thở dài: "Đúng vậy, năm năm trước ta làm một ngọn đèn rất đẹp, quản sự của Tần vương phủ rất hài lòng, lúc ấy còn khen lên tận trời, sau đó... thưởng cho ta hai mươi đồng tiền."

Từ Đại Phúc than thở: "Ngươi là luân ban tượng, làm việc cho Tần vương phủ còn có thể có tiền thưởng ngoài ngạch, loại trụ tọa tượng như ta, làm ít hay làm nhiều, cũng chỉ có chút tiền công đó."

Lúc này, Cao Nhất Nhất đi lên đài, dẫn theo một đám bang nhàn, khiêng ba chậu thịt heo lớn.

Tam Thập Nhị lớn tiếng nói: "Xét thấy ba vị thợ ngõa làm ra cống hiến trọng đại, do tượng sư Cao Nhất Nhất đích thân ban cho bọn họ 'phần thưởng đặc biệt của Giếng Thợ', mỗi người một trăm cân thịt heo."

"Oa!" Người xem dưới đài kinh hô: "Một trăm cân!"

Con số này thật sự không nhỏ, một trăm cân thịt phải ăn bao lâu chứ, ăn không hết làm thành thịt khô, vậy cũng quá chừng.

Hai người Từ Đại Phúc và thợ đèn nghe mà muốn ghen tị, thôn này tình huống gì? Thợ ngõa phát minh ra một loại bùn dùng tốt, thế mà lại cho một trăm cân thịt? Ông trời ơi! Chúng tôi ở thành phố lớn phồn hoa như Tây An, làm ra mấy thứ đại lão gia vừa lòng, chẳng qua cũng chỉ ban thưởng cho mấy ngụm cơm mà thôi.

Ba cái chậu lớn chứa đầy thịt heo đặt trước mặt ba người.

Ba thợ ngõa hưng phấn xoa xoa tay.

Nhưng vẫn còn chưa hết!

Tam Thập Nhị lại lên tiếng: "Vừa rồi phát chính là 'phần thưởng đặc biệt của Giếng Thợ', kế tiếp, còn phải phát 'phần thưởng đặc biệt của Thiên Tôn', Thiên Tôn lão nhân gia chính miệng nói, phàm là người làm ra cống hiến khoa học trọng đại, phát minh trọng đại cho chúng ta, sau này đều có cơ hội có được giải thưởng này, thưởng cho bọn họ mỗi người một quả cầu bạc."

Keng keng keng, ba quả cầu bạc to bằng đầu người được đưa tới trước mặt ba thợ ngõa, bạc trắng sáng lóa.

Trong nháy mắt, sáng mù tất cả mắt mọi người.

Bà nội cha đây chính là bạc a, bạc trắng bóng, còn chấn động hơn cả thịt heo.

Vừa đưa ra khen thưởng này, tất cả mọi người đều kinh ngạc không hiểu.

Tuy rằng sớm biết thiên tôn coi trọng thợ thủ công, nhưng hiện tại thấy ba người thợ thủ công vốn nghèo khó lập tức đạt được ba quả cầu bạc cực lớn, trong nháy mắt liền trở thành người giàu có siêu cấp, bọn họ giờ mới biết được Thiên Tôn đã coi trọng đến mức nào.

Tam Thập Nhị lớn tiếng nói: "Mọi người đều nhìn thấy rồi, nếu có người làm ra phát minh sáng tạo trọng đại, sẽ có cơ hội có được 'phần thưởng đặc biệt của Thiên Tôn', một phát minh sáng tạo có thể khiến ngươi giàu như Đào Bạch."

- Giải thích,"Đào Bạch" là Đào Chu Công Phạm Lãi và Bạch Khuê, đây là 2 thương nhân thời Tiên Tần. Hết giải thích.

Mọi người không hoan hô nhưng không ít người âm thầm xiết chặt nắm đấm: Hóa ra còn có con đường phát tài như vậy, vậy ta cũng phải nghĩ ra cách thôi.

Từ Đại Phúc và thợ đèn mới tới, kinh ngạc đến mức cằm thiếu chút nữa rớt xuống đất.

Lý Đại trong đám người, yên lặng nhìn lướt qua cái lò xo của mình...

Lò xo của hắn còn chưa nghiên cứu thành công, lò xo tiên gia thật lớn kia của Thiên Tôn, một khi cắt xuống một đoạn đem nung đỏ rèn lại lần nữa sẽ mất đi tính đàn hồi, khiến hắn không thể lý giải, tiến độ dừng hẳn lại.

Có chút tan vỡ, mấy lần muốn đầu hàng.

Nhưng hiện tại thấy thợ ngõa thành công, trong lòng hắn ngược lại dấy lên một ngọn lửa hừng hực, ta phải cố gắng, phải liều mạng, nhất định phải thành công, một khi thành công, cũng không chỉ đơn giản là thoát khỏi tượng tịch, ta cũng nhận được cầu bạc, trở thành đại lão gia càng giàu có hơn mà trước kia không thể với tới...

Cơ hội nghịch thiên cải mệnh ngay trước mặt, nhất định phải nắm thật chặt!

Lý Đại lui ra khỏi đám người, quay về lò rèn của mình, đứng trước bếp lò, lại cầm lên lò xo, nhìn trái nhìn phải, xoay tròn nhìn: Mả cha nó, phải làm sao mới khiến ngươi khôi phục được tính đàn hồi đây?

Chương 190: Cùng đi xem kịch

Đại hội biểu dương kết thúc!

Các bang nhàn hỗ trợ, giúp bọn họ đưa phần thưởng của thợ ngõa về phòng.

Các thôn dân xem náo nhiệt bắt đầu giải tán, ồ, không đúng, cũng không phải giải tán, mà bắt đầu như ong vỡ tổ chạy lên "Khu thương mại Cao gia" trên sườn núi.

Hiện tại thôn Cao gia đã có hình thức ban đầu của "cuộc sống về đêm" rồi.

Sau khi mặt trời lặn, các thôn dân không lập tức ngủ ngay, mà là chạy tới khu thương mại Cao gia xem một vở Thiểm Bắc đạo tình.

Lý Đạo Huyền cũng ra tay, lại thả ngọn đèn màu từ "trên trời" xuống, đặt lên trên sân khấu kịch, bật công tắc, đèn màu lập tức lóe sáng, chiếu rọi "Khu thương mại Cao gia" rực rỡ màu sắc, tựa như một phòng khiêu vũ.

Bạch công tử nhất mã đương tiên, chạy rất nhanh, phải giành chỗ cho mẫu thân, bằng không thì cái vả của mẫu thân không phải giỡn chơi.

Tam Thập Nhị cũng vội vàng nắm tay con gái chạy như điên lên sườn núi.

Rất nhiều thôn dân ùa lên trên sườn núi, chạy càng nhanh càng có thể chiếm được vị trí tốt.

Loại tình cảnh đâm quàng đâm xiên như vậy khiến Từ Đại

Phúc và thợ đèn lại một lần nữa nhìn mà vẻ mặt ngây ngốc: "Thôn này là sao? Trời tối rồi còn chơi thi chạy à? Các ngươi chạy lên sườn núi làm gì vậy?"

Hình Hồng Lang và bọn buôn lậu muối cũng ngơ ngác, lần trước khi họ rời khỏi thôn Cao gia thì Gánh hát Trương gia còn chưa tới, căn bản cũng không biết chuyện này, đứng nguyên tại chỗ không biết nên làm gì, bên người không ngừng có thôn dân chạy qua, dường như bị quái thú đuổi theo vậy.

Hình ảnh này rất thú vị!

Hình Hồng Lang quay đầu nhìn khu thương mại Cao gia lấp lánh đèn năm màu: "Xảy ra chuyện gì?"

Trước mặt có một tráng hán chạy qua, chính là Cao Sơ Ngũ, hắn mở miệng nói với nàng: "A, Hình cô nương trở về rồi, về đúng lúc lắm, đi, chúng ta cùng nhau đi xem kịch."

"Xem kịch?" Trong bụng Hình Hồng Lang mắng thầm: Ngươi trực tiếp mời một nữ tử đi xem kịch như vậy sao? Rốt cuộc ngươi có biết mời nữ tử đi xem kịch là sao không?

Nàng đang nghĩ đông nghĩ tây, Cao Sơ Ngũ đã nắm lấy tay nàng, kéo nàng chạy như điên lên trên núi: "Không kịp rồi, vị trí tốt bị người khác chiếm hết rồi."

Tên kia bước chân rất lớn, một bước có thể bước khoảng cách bằng hai bước người khác. Hình Hồng Lang bị hắn kéo đi, cả người thiếu chút nữa như bị bay lên. Lần này cũng không dám miên man suy nghĩ nữa, vội vàng cất bước đuổi theo, rất sợ bước chân mình chậm sẽ bị hắn kéo bay lên, vậy coi như mất mặt rồi.

Trên giang hồ có ai không biết đại danh Vĩnh Tế Hình Hồng Lang nàng, chỉ có nàng kéo người khác bay, không có đạo lý người khác kéo nàng bay.

Lần này có thành phần đấu khí rồi, Hình Hồng Lang vung hai chân, chạy đi rất nhanh, trong nháy mắt đã chạy tới phía trước Cao Sơ Ngũ.

Cao Sơ Ngũ: "A? Hình cô nương nhanh như vậy sao? Vậy ta không thể thua được."

Hắn cũng dốc toàn lực chạy như điên.

Hai người lần này đều liều mạng, tốc độ đó quả thực đáng sợ, giống như hai chiếc xe lửa tràn đầy động lực, ầm ầm ầm ầm, mang theo một đường khói bụi xông lên sườn núi.

Trong nháy mắt Bạch công tử đang chạy đằng trước đã bị vượt qua, hắn tức giận đến mức nhảy dựng lên: "Tranh chỗ xem kịch mà đến nỗi vậy sao? Ta đáp ứng mẫu thân chiếm một vị trí tốt, sao các ngươi có thể như vậy? Trời ơi, tức chết ta rồi."

Hình Hồng Lang cứ như vậy chạy đi, đám buôn lậu muối đương nhiên phải đuổi theo.

Kết quả hai người Từ Đại Phúc và thợ đèn, thế mà không ai để ý tới.

Hai người mới đến "nơi quái lạ" này, cũng không biết nên làm cái gì, thậm chí không biết tìm chỗ nào ăn cơm, tìm chỗ nào ngủ, đứng chết trân giữa biển người cuộn trào, tay chân luống cuống.

Đứng đực ra một lúc lâu, hai người vẫn quyết định, đuổi theo mọi người.

Dù sao thì mọi người đi đâu, chúng ta đi theo nơi đó, có lẽ sẽ không sai chứ?

Lúc này Lý Đạo Huyền đã treo đèn màu xong, đang xem náo nhiệt, từ tầm nhìn của y có thể thấy rõ ràng chuyển động của các người tí hon, vô số người đã vây quanh phía trước sân khấu,

nhưng có hai người tí hon lại không theo sát dòng người tiến lên trước.

Xa xa đi theo phía sau, không dám tới gần, tựa hồ đang trò chuyện gì.

Lý Đạo Huyền liếc mắt một cái đã nhìn ra hai người này là "người tí hon bên ngoài", bọn họ đeo tay nải, nhìn qua phong trần mệt mỏi, rõ ràng mới đi đường rất xa tới đây, mới đến, không biết quy củ của thôn Cao gia, cho nên có vẻ không hợp nhau.

Y thấy hứng thú, muốn nghe xem bọn họ đang nói cái gì, nhưng trong khu thương mại Cao gia quá ồn ào, những tiếng ồn ào của các người tí hon tụ tập lại, muốn đơn độc nghe người nào đó nói chuyện quả thật không dễ dàng.

Lý Đạo Huyền cầm một cái micro kiểu cúc áo đặt trên con đường bên cạnh hai người.

Hai người Từ Đại Phúc và thợ đèn đang ngây người đứng ở giữa đường trong khu thương mại, đột nhiên nghe thấy bên người tựa hồ có động tĩnh gì, quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy một thứ đen sì kỳ quái tựa vào tường, không thấy cái gì khác.

Hai người chuyển lực chú ý trở lại, nơi này đáng chú ý nhất chính là ánh đèn năm màu không ngừng biến ảo trên sân khấu, thợ đèn từ xa nhìn thấy ngọn đèn quái dị kia, không khỏi thán phục: "Những ngọn đèn này thật là lợi hại, làm sao mà lóe lên được, lại còn chớp lên thay phiên nhau? Ta tuy có thể làm ra ngọn đèn màu, nhưng không thể để nó lóe lên."

Lý Đạo Huyền nghe đến đó, trong lòng ồ lên một tiếng: Người này biết làm đèn à? Thợ đèn sao? Hắc, có chút hữu dụng, thôn Cao gia vừa mới bắt đầu manh nha "sống về đêm", hiện tại hoàn toàn dựa vào đèn ngũ sắc của ta để làm đẹp khu thương mại, mỗi tối ta đều phải treo đèn thì thật phiền phức, nếu trời tối đen các người tí

hon tự đốt đèn, vậy sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Từ Đại Phúc nói: "Chợ này rất kì quái, ngoại trừ một vòng đèn ngũ sắc quanh sân khấu, thì những nơi khác đều không có đèn, tối như mực."

Thợ đèn gật đầu: "Đúng là rất kỳ quái, nếu là ta tới con đường này để sắp xếp bộ đèn, ta sẽ ở đây... nơi này... còn có nơi này... mấy nơi này đều có đèn lồng tô điểm. Còn có nơi này phải treo Khí Tử Phong Đăng, nơi này phải treo đèn màu. Ừm? Oa, nơi này có thanh lâu, cửa thanh lâu này ít nhất phải treo sáu cái đèn màu nha."

Lý Đạo Huyền nghe vậy vui vẻ: "Rất tốt, vô cùng tốt! Xem ra đèn màu của ta cách về hưu không xa rồi.

Đang muốn gọi Cao Nhất Diệp tới truyền lời, đột nhiên phát hiện, Cao Nhất Diệp đang ngồi chung với con gái của Tam Thập Nhị, hai tiểu cô nương rất vui vẻ xem Thiểm Bắc đạo tình.

Nếu giờ gọi nàng tới truyền lời thì sẽ rất đáng thương, không gấp gáp làm gì.

Từ Đại Phúc và thợ đèn đi tới đi lui trong khu thương mại Cao gia, rất nhanh bọn họ liền phát hiện, quảng trường này kỳ thật không có mấy cửa hàng buôn bán, chỉ có một cái tiệm sách, một quán bún gạo đang buôn bán bình thường, những cửa hàng khác đều không có người sử dụng.

Cuối cùng quay tới quay lui, vẫn quay trở lại trước sân khấu.

Đứng ở đằng sau nhóm tội phạm cải tạo, từ xa nhìn sân khấu kịch.

Một vở kịch biểu diễn xong, tiếng hoan hô vang lên bốn phía, các thôn dân lại bắt đầu ném tiền thưởng lên trên khán đài, hai thợ thủ công hết cả hồn, thôn dân nơi này thật có tiền, tiền thưởng

cho rất nhiều a, bạc vụn và tiền đồng giống như mưa rơi xuống đài.

Chỉ thoáng cái, gánh hát đã kiếm đủ.

Từ Đại Phúc không khỏi thấp giọng nói: "Nơi này không bình thường, vừa rồi ba công tượng kiếm điên rồi, hiện tại gánh hát nho nhỏ lại kiếm điên rồi, người nghèo ở đây, hình như sống rất tốt."

Thợ đèn gật mạnh đầu: "Ta cũng cảm thấy vậy."

Chương 191: Ngày mai giao đấu

Thiểm Bắc đạo tình biểu diễn xong, đám người ồn ào bắt đầu ra về.

Hình Hồng Lang suốt ngày bận rộn việc kinh thương, quả thật rất ít khi có thời gian ngồi xem kịch. Vở kịch này nàng xem rất vui, cũng theo mọi người ném thưởng một thỏi bạc nhỏ.

Đợi đến khi kết thúc, ý vẫn còn chưa hết.

Nàng đứng dậy muốn đi, lúc này mới nhớ ra còn có một tên ngốc ngồi bên cạnh, hai người vậy mà thật sự đang ngồi kề nhau xem một vở kịch, giống như đang làm cái kia vậy...

Hình Hồng Lang đột nhiên tức giận: "Lão nương còn chưa đồng ý!"

Cao Sơ Ngũ: "Cô không đồng ý cái gì?"

Hình Hồng Lang: "Hừ!"

Hừ xong, lại nghĩ tới điều gì, trở tay tháo thanh đại khảm đao đeo trên lưng xuống: "Thanh đao này, cảm giác rất hợp với ngươi, cho ngươi dùng đi."

"Ồ?"

Cao Sơ Ngũ mừng rỡ.

Hình Hồng Lang lại tức giận: "Ngươi vui vẻ cái gì đấy? Cây đao này không phải ý như ngươi nghĩ."

Cao Sơ Ngũ: "A? Tôi vừa nghĩ cái gì à?"

Hình Hồng Lang nghẹn lời.

Xấu hổ, xấu hổ một cách quỷ dị.

Vài giây sau, Hình Hồng Lang phát hiện hoàn toàn không cần thiết phải xấu hổ. Tên ngốc này vốn không hiểu sai, cũng không nhìn ra mình đang xấu hổ cái gì, cho nên không cần xấu hổ, nàng hừ một tiếng nói: "Thanh đao này là lần trước ngươi giúp ta, ta cho ngươi để tạ lễ, không có bất cứ ý gì khác, đã hiểu chưa?"

Cao Sơ Ngũ mở miệng: "Hiểu rồi! Nhưng mà tôi không thể nhận."

Hình Hồng Lang trong nháy tức giận tràn đầy: "Vì sao không nhận đồ lão nương đưa?"

Cao Sơ Ngũ: "Tôi tặng sô cô la cho cô, cô cũng không nhận. Cho nên cô tặng tôi thanh đao, tôi cũng không thể nhận."

Hình Hồng Lang bóp bàn tay vang lên răng rắc: "Ngày mai giao đấu, ta thắng ngươi nhận thanh đao này, ta thua ngươi sẽ trả tiền."

Cao Sơ Ngũ giật nảy mình: "Cô không còn thương tích trong người chứ?"

Hình Hồng Lang: "Thương thế của lão nương đã khỏi từ lâu rồi, ngày mai quyết đấu công bằng."

Cao Sơ Ngũ: "Được!"

Hai người đang rất vui vẻ bên này, bên kia, Cao Nhất Diệp xem kịch xong, đang định trở về tiếp tục vẽ truyện tranh của nàng, đột nhiên nghe được Thiên Tôn gọi: "Nhất Diệp!"

Cao Nhất Diệp vội vàng ngẩng đầu lên: "Thiên Tôn có gì phân phó?"

Lý Đạo Huyền: "Đi theo người ra về, trên con đường bên ngoài có hai người mới tới đang mờ mịt không biết phải làm sao, ngươi đi tìm bọn họ trò chuyện."

Cao Nhất Diệp cười nói: "Được, ta đi ngay."

Nàng tung tăng bước qua giữa mọi người đang ra về.

Con gái Tam Thập Nhị năm nay mới 12 tuổi, đi theo sau Cao Nhất Diệp giống như một cái đuôi, cũng nhảy nhót chạy theo, hai nữ hài tử chớp mắt đã chạy đến trước mặt hai công tượng.

Lúc này hai người Từ Đại Phúc và thợ đèn còn đang tội nghiệp nhìn đông ngó tây, muốn tìm thấy Hình Hồng Lang trong đám người, hỏi nàng tiếp theo nên làm cái gì, bọn họ nào biết Hình Hồng Lang đang có ước hẹn với Cao Sơ Ngũ ở phía trước, căn bản là không có ý đi tới đây.

Đang lúc hai người hoang mang lo sợ thì nhìn thấy hai nữ hài tử, người phía trước lớn hơn, đằng sau nhỏ hơn, cười hì hì chạy tới trước mặt hai người.

Nữ hài tử phía trước còn mang đôi mắt thâm quầng, dáng vẻ như đã thức mấy ngày đêm: "Tìm được các ngươi rồi."

Hai thợ công tượng chỉ vào cái mũi của mình: "Cô nương tìm bọn ta à?"

Cao Nhất Diệp ngáp một cái thật to: "Đúng vậy, tìm các ngươi."

Hai công tượng tò mò nhìn nàng, trước tiên đánh giá y phục của nàng, tuy rằng không hoa lệ nhưng là áo bông, tốt hơn nhiều so với áo vải thô của người nghèo, hơn nữa y phục cũng rất sạch sẽ, không dính chút bùn nào, điều này cho thấy nữ hài tử này không cần phải xuống đất làm việc.

Ít nhất cũng là con gái nhà giàu.

Hai người không dám lỗ mãng, vội vàng hành lễ với Cao Nhất Diệp: "Cô nương có gì chỉ giáo?"

Cao Nhất Diệp xoa vành mắt thâm đen: "Trong các ngươi có một thợ đèn?"

Tượng đèn "Ồ" lên một tiếng: "Tiểu nhân chính là thợ đèn, ngài là... làm sao mà biết được?"

"Đương nhiên là Thiên Tôn nói cho ta biết."

Trong lòng hai công tượng đều nghĩ: Thiên Tôn? Chính là Thiên Tôn vừa rồi phát "giải thưởng đặc biệt của thiên tôn" cho ba thợ ngõa vừa rồi sao? Hình như là một đại lão gia vô cùng có tiền, được hắn nhìn trúng, lập tức có thể kiếm thật nhiều tiền.

Nghĩ tới đây, thợ đèn lập tức vui vẻ hẳn lên, ta được chỉ đích danh, ha ha ha, ta được chỉ đích danh, vội vàng làm vẻ mặt lấy lòng: "Cô nương, không biết Thiên Tôn có gì phân phó?"

Cao Nhất Diệp chỉ vào khu thương mại Cao gia: "Ngươi cũng nhìn thấy con đường này hiện tại bộ dáng thế nào rồi chứ? Khắp nơi đều tối như mực, cũng không có ngọn đèn đẹp đẽ gì, Thiên Tôn cần một số lượng lớn đèn, chiếu sáng tất cả nơi đây."

Người thợ đèn tinh thần phấn chấn: Hóa ra là việc này, khà khà khà.

Cao Nhất Diệp nghiêng tai lắng nghe thanh âm trên trời, cười nói: "Thiên Tôn nói rồi, bao ăn ở, ba lượng bạc một tháng, làm đèn cho thôn Cao gia, ngươi yêu cầu gì không?"

Ba lượng bạc!

Người thợ đèn nghe được tiền công, thiếu chút quỳ xuống dập đầu tại chỗ, hắn chỉ là một thợ đèn, ngành nghề chơi tre với giấy bỏ đi, trước kia ăn không đủ no, áo rách quần manh, đã bao giờ

nhìn thấy khoản tiền lớn ba lượng bạc đâu.

Nghe con số này, thậm chí thiếu chút nữa hắn còn không tin vào lỗ tai mình.

Cố móc móc lỗ tai, móc ra một cục ráy tai to, giờ thì cảm giác thính lực của mình thông thấu hơn chút, lại hỏi: "Ba lượng? Thật sự ba lượng?"

Cao Nhất Diệp cười nói: "Còn có thể gạt ngươi sao? Công tượng của thôn Cao gia ta, tiền công không bao giờ thấp, nếu ngươi đồng ý thì lập tức đi tìm Tam quản sự báo cáo."

"Tam quản sự... chính là người lúc trước phát thưởng trên tường bảo?"

"Đúng vậy!"

Người thợ đèn hoan hô một tiếng, nhanh chân chạy về phía chủ bảo, bỏ lại Từ Đại Phúc lúng túng một mình, hắn không biết có nên đuổi theo thợ đèn hay không, hay là ở lại chỗ này tìm Hình Hồng Lang, quả đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Lý Đạo Huyền nhìn thấy bộ dạng băn khoăn bất lực của người này, có chút hứng thú nói: "Nhất Diệp, hỏi xem hắn làm gì."

Cao Nhất Diệp đúng sự thật chuyển lời.

Từ Đại Phúc bị hỏi đến nghề nghiệp, trong lòng có chút hoảng hốt, hắn là trụ tọa tượng, hơn nữa triều đình trông coi hỏa dược tác rất nghiêm ngặt, từ sau khi kinh thành xảy ra vụ nổ lớn, người chơi hỏa dược đều bị quan phủ nhìn chằm chằm, nếu tự báo thân phận ở đây, có khi nào sẽ bị bắt đưa cho quan phủ không?

Chơi hỏa dược khiến hắn dưỡng thành tính cách cẩn thận, thật đúng là không dám tùy tiện tự giới thiệu.

Do dự hồi lâu, hắn chỉ bĩu môi lẩm bẩm nói không nên lời.

Đúng lúc này, Hình Hồng Lang đi tới, còn có Cao Sơ Ngũ đi theo bên cạnh, hai người vừa đi vừa lớn tiếng thương lượng xem ngày mai hẹn giao đấu vào lúc nào.

Đi đến bên cạnh Cao Nhất Diệp và Từ Đại Phúc, Hình Hồng Lang "Ồ" một tiếng, vỗ ót một cái: "A! Từ Đại Phúc, ta bỏ quên mất hai người các ngươi ở đây, thợ đèn đâu? Đi đâu rồi?"

Từ Đại Phúc cười khổ: "Thợ đèn tìm được việc làm rồi, tới chủ bảo tìm Tam quản sự."

Hình Hồng Lang cười: "Ngươi làm mặt khổ qua đó làm gì? Ngươi không cần sợ không tìm được việc làm, ngươi chính là người Thiên Tôn nói rõ cần."

Nàng chuyển hướng sang Cao Nhất Diệp, cười nói: "Thánh Nữ, phiền ngươi báo cho Thiên Tôn một tiếng, người này là hỏa dược tác, ta lấy được từ phủ Tây An."

Lý Đạo Huyền nghe vậy, lập tức vui mừng: Thì ra là hỏa dược tác.

Chương 192: Cục Hỏa Khí thôn Cao Gia

Hỏa dược tác đến đây thật sự khiến Lý Đạo Huyền mừng rỡ vô cùng.

Rốt cuộc, pháo chuẩn bị đã lâu, có thể phát huy được công dụng rồi.

"Nhất Diệp, bảo hắn đến Giếng Thợ, trước tiên báo với Cao Nhất Nhất, theo tiêu chuẩn của công tượng, an bài cho hắn một gian phòng tạm thời, trước hết nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta sẽ sắp xếp công việc cho hắn."

Cao Nhất Diệp đáp lại một tiếng, dẫn Từ Đại Phúc đi về phía chủ bảo.

Từ Đại Phúc có chút thấp thỏm, nhưng thấy đối phương tựa hồ muốn thu lưu mình, trong lòng cũng có chút mong đợi. Vừa rồi thợ đèn nhận được tiền công ba lượng bạc khiến cho hắn hiện tại cũng có lòng tin với mình.

Rất nhanh, đã đến Giếng Thợ.

Ban ngày, Giếng Thợ rất náo nhiệt, đủ loại công tượng đều làm việc trong giếng trời, nhưng hôm nay sắc trời đã tối, đám công tượng đều ngủ hết rồi, chỉ có trong lò rèn vẫn còn ánh lửa, Lý Đại cầm lò xo, ngồi ở bên bếp lò phát sầu.

Hình ảnh này khiến cho Giếng Thợ ít nhiều cũng có chút âm trầm.

Tam Thập Nhị vừa mới tới dẫn theo thợ đèn qua, tượng sư

Cao Nhất Nhất vừa mới an bài xong gian phòng cho thợ đèn, vừa quay đầu, lại nhìn thấy Cao Nhất Diệp dẫn theo một người tới.

Cao Nhất Nhất cười: "Lại thêm một công tượng mới tới à? Vị này chính là?"

Cao Nhất Diệp: "Hỏa dược tác."

Lời này khiến Cao Nhất Nhất giật nảy mình, đồng thời, Lý Đại trong lò rèn cũng đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại.

Cao Nhất Diệp: "Thiên Tôn bảo ông sắp xếp phòng ở tạm thời cho hắn trước."

Cao Nhất Nhất lấy làm lạ: "Tạm thời? Không để cho hắn ở trong Giếng Thợ sao?"

Lý Đại ở bên cạnh lên tiếng: "Đại khái ta có thể đoán được ý nghĩ của Thiên Tôn... đây có lẽ là vì... chuyện vụ nổ ở kinh thành."

Thôn Cao gia bế tắc tin tức, không hiểu vụ nổ ở kinh thành là gì, nhưng thợ rèn trong huyện thành như Lý Đại lại biết, Từ Đại Phúc làm hỏa dược tác càng rõ ràng hơn, trên mặt làm ra vẻ cổ quái: "Nếu ta ở chỗ này chơi hỏa dược, quả thật có chút không thỏa đáng, đây là gia bảo của đại lão gia đúng không? Nếu hỏa dược nổ tung ở đây... vậy thì..."

Lần này Cao Nhất Nhất đã hiểu: "Được rồi, tạm thời tìm một phòng ở tạm đã, sau đó xem Thiên Tôn sắp xếp như thế nào."

Hắn tạm thời an bài hỏa dược tác ở bên cạnh phòng thợ đèn.

Đêm hôm đó, hai công tượng mới đến đều rất hưng phấn, tụ tập với nhau nói chuyện tán gẫu mấy canh giờ, hưng phấn đến mức không ngủ được, cuộc sống mới đã triển khai, mà bọn họ đã mơ hồ cảm thấy, cuộc sống mới này còn sung sướng hơn cả cuộc sống trước đây của bọn họ.

Sáng sớm, Cao Nhất Diệp với đôi mắt gấu mèo gõ cửa phòng của hai vị công tượng, sau đó liền nhìn thấy Từ Đại Phúc cũng đôi mắt gấu mèo.

Hai đôi mắt gấu mèo trừng lên nhìn nhau.

Cao Nhất Diệp: "Chưa ăn bữa sáng đúng không?"

Từ Đại Phúc tội nghiệp khẽ gật đầu, hắn thật ra đã dậy một lúc rồi, thợ đèn đã được tượng sư Cao Nhất Nhất kéo đi sắp xếp công việc rồi, mà hắn có an bài khác, không thể đi theo Cao Nhất Nhất, đói bụng lại không dám ra ngoài tìm người hỏi đồ ăn, đành phải ôm bụng đói chờ đợi.

Cao Nhất Diệp cười: "Ta cũng chưa ăn sáng, gần đây bận rộn quá, mấy ngày rồi chưa nấu cơm, ta dẫn ngươi đi ăn bún gạo, sau đó chờ pháp chỉ của Thiên Tôn."

Từ Đại Phúc hiếu kỳ: "Bún gạo? Là cái gì?"

Rất nhanh, hắn đã được Cao Nhất Diệp dẫn tới "Bún Gạo Tịch Bát" bên trong khu thương mại, mới sáng sớm khách ở đây rất đông, Cao Tịch Bát làm không ngơi tay, bận rộn quay vòng vòng, không ngừng đưa bún xuống nồi, múc bún ra khỏi nồi.

Trưởng thôn, Vương tiên sinh, những người "có tiền lại không muốn tự mình làm", đang chen chúc trong cửa hàng, có người đã có bún gạo để "húp" rồi, có người còn đang chờ bún gạo của mình xuống nồi, trông bộ dạng rất gấp gáp.

Cao Nhất Diệp lấy ra mười đồng tiền, thanh toán hai chén bún gạo, liền bảo Từ Đại Phúc ngồi xuống: "Hình như ngươi cũng chưa có vợ, sau này bận rộn có lẽ cũng không có thời gian tự mình nấu cơm, có thể đến chỗ Tịch Bát thúc ăn bún gạo, thứ này ăn rất ngon, nghe nói là món ăn đặc sản của người phía nam."

Từ Đại Phúc nghĩ thầm: Năm đồng một bát, làm sao ta ăn nổi?

Không dám phách lối như vậy. Sợ là trong phủ Tây An cũng không có bao nhiêu người dám ăn. Nếu là bán một đồng tiền, hoặc là hai đồng tiền, có lẽ còn có một số người sẵn lòng thử xem.

Nhưng thôn này là sao?

Có nhiều người chịu ăn như vậy sao?

Hắn nhìn thấy mọi người chen chúc nhau trong quán, trong đầu tràn đầy nghi hoặc.

Trong lúc hắn và Cao Nhất Diệp húp bún gạo, Lý Đạo Huyền lại đang làm công việc chuẩn bị cho "Cục Hỏa Khí thôn Cao gia".

Cục Hỏa Khí, sau này khẳng định sẽ là bộ môn cực kỳ quan trọng của thôn Cao Gia. Bởi vì y tất nhiên sẽ đào thải phần lớn vũ khí lạnh, để cho toàn bộ thôn dân Cao gia đều dùng tới hỏa khí. Trong Cục Hỏa Khí sẽ chất rất nhiều hỏa dược, tính an toàn của thứ này thật sự không thể bỏ qua.

Không cẩn thận một chút là sẽ dẫn phát "vụ nổ Thiên Khải".

Cho nên Cục Hỏa Khí Cao gia phải cách chủ bảo một khoảng cách nhất định, cũng phải cách xa thôn lao động cải tạo và thôn làm công, tốt nhất là ở trong sơn cốc, tự tạo thành một bố cục, giống như phần lớn căn cứ quân sự tại hậu thế ở trong núi vậy.

Lý Đạo Huyền ấn liên tục vào "Đông Nam Tây Bắc" ở phía trên hộp. Phía tây bắc hai dặm có một sơn cốc nhỏ, trong cốc không có cây cối gì, tất cả đều là đá, đây đúng là một nơi rất tốt.

Lấy ra một tấm cạo kim loại, cạo vài cái ở giữa thôn Cao gia và sơn cốc kia. Một con đường bằng đất vàng cơ bản nhất cứ như vậy đào xong, về sau an bài thôn dân trải xi măng là được.

Sau đó là kiến trúc chủ thể của Cục Hỏa Khí.

Căn cứ quân sự của hậu thế, phần lớn chọn dùng kiến trúc bằng xi măng kiên cố, Lý Đạo Huyền cẩn thận suy nghĩ rồi chạy đến ban công, xách tới một cái chậu đá nhỏ mình dùng để trồng hoa, chậu đá này có hình bầu dục, dài hơn 10 xăng-ti-mét, làm bằng đá rất dày.

Y dùng mũi khoan, khoan bốn cái lỗ lớn bên mép để làm bốn cửa đông nam tây bắc, lại khoan một vòng lỗ nhỏ làm cửa sổ, sau đó đem cái chậu đá này trở tay úp ngược vào trong sơn cốc...

Xong rồi!

Một kiến trúc kiểu lớn, chất liệu hoàn toàn bằng đá cứ như vậy hình thành, chỉ là kiến trúc này có vẻ đơn sơ, bề ngoài trơ trụi, không có bất kỳ trang trí nào.

Như vậy là được rồi, những kiến trúc quân sự phải trụi lủi như vậy mới đúng.

Bên Lý Đạo Huyền vừa mới chuẩn bị sẵn sàng.

Bên kia, Cao Nhất Diệp và Từ Đại Phúc cũng húp bún gạo xong.

Hai người từ trong khu thương mại đi tới, Lý Đạo Huyền cũng vừa lúc chuyển tầm nhìn trở về, bèn cúi đầu phân phó: "Nhất Diệp, dẫn hắn ra khỏi thôn, đi về hướng tây bắc, sẽ nhìn thấy một con đường mới làm, đi thẳng theo con đường này."

Cao Nhất Diệp vội vàng dẫn đường.

Từ Đại Phúc vừa đi lên "con đường đất vàng" liền cảm giác được có gì đó không đúng, con đường này, cảm giác vừa mới làm xong, bùn đất còn tỏa ra cái loại mùi đất vừa mới bốc lên, hai bên đường còn có thể nhìn thấy dấu vết mới vừa bị hất ra.

Hắn là người thận trọng, cũng không dám hỏi, chỉ đi theo Cao

Nhất Diệp.

Đi được hai dặm, phía trước xuất hiện một cái sơn cốc nhỏ, chỉ thấy trong sơn cốc có một kiến trúc bằng đá khổng lồ, trụi lủi, chiếm diện tích rất rộng, quy mô khổng lồ, cơ hồ to bằng nửa Cao gia bảo.

Chương 193: Bánh vẽ của ông chủ

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Từ đại thúc, gian nhà này sau này sẽ do thúc quản."

Từ Đại Phúc nhìn thoáng qua gian nhà đá khổng lồ đến đáng sợ kia, sợ hãi giật mình: "Lớn như vậy... để ta quản sao?"

Lý Đạo Huyền cũng không giải thích, y lấy một quả pháo từ trong số pháo mua hồi tết, dỡ bỏ lớp giấy bên ngoài, đổ ra hỏa dược.

Hỏa dược trong pháo thành phần chủ yếu là lưu huỳnh, bột than, muối nitrat hoặc kali clorat, thật ra cũng chính là hỏa dược đen của Minh triều, cách điều chế hơi khác biệt, rất tiếp cận nhau.

Hỏa dược trong một quả pháo cũng không nhiều, chỉ là một dúm nhỏ, y lột giấy bao lấy hỏa dược ra, rồi đổ vào cửa sổ của "Cục Hỏa Khí".

"Nhất Diệp, dẫn Từ Đại Phúc đi vào xem đi."

Cao Nhất Diệp dẫn theo Từ Đại Phúc đi vào trong "Cục Hỏa Khí", do chậu đá úp ngược lại nên không gian bên trong rất lớn.

Hai người Cao Nhất Diệp và Từ Đại Phúc đi vào trong đó, giống như đi vào một sân vận động vô cùng lớn, đứng ở trong không gian như vậy đưa mắt nhìn xung quanh, sẽ có một loại cảm giác mình rất nhỏ bé.

Từ Đại Phúc vốn là người nhát gan thận trọng, đứng trong căn nhà lớn như vậy hắn không khỏi sợ hãi, run rẩy không biết tay

chân để đâu.

Cao Nhất Diệp chỉ vào đống hỏa dược bên cửa sổ: "Thúc nhìn bên kia."

Từ Đại Phúc nhìn theo hướng ngón tay nàng chỉ: "A? Một đống viên cầu kỳ lạ."

Cao Nhất Diệp gật đầu: "Đó là hỏa dược tiên gia do Thiên Tôn cung cấp, đồ vật của tiên giới đều rất lớn, nhân gian giới chúng ta không thể trực tiếp sử dụng, cho nên cần thúc động thủ, nghiền nát nó ra."

Từ Đại Phúc nghe không hiểu tiên giới là gì, vội vàng đi tới trước đống hỏa dược kia.

Hỏa dược đổ ra từ trong một quả pháo nhỏ, đặt trước mặt hắn là một đống lớn. Từ Đại Phúc đưa tay nhặt lấy một quả cầu nhỏ từ, đặt lên mũi ngửi: "Đây là viên lưu huỳnh... Lại cầm lấy một quả cầu ngửi: "Đây là viên bột than."

"Đá tiêu..."

Hắn rất nhanh thăm dò ra thành phần của đống viên cầu này, vẻ mặt mê man: "Đây thực ra là hỏa dược đã điều phối xong rồi, chỉ là... mỗi viên đều quá lớn, không biết vì sao không mài nhỏ ra rồi mới điều phối."

Cao Nhất Diệp: "Đây chẳng phải là công phu của thúc sao?"

Từ Đại Phúc chấn động tinh thần: Đúng rồi! Nữ hảo hán lôi ta tới đây, không phải là vì để ta làm việc này sao? Ta còn hỏi mới thật ngu ngốc.

Hắn vội vàng hành đại lễ: "Thánh Nữ đại nhân, tiểu nhân đã biết mình nên làm gì, ta sẽ nghiền nhỏ những vật liệu hình tròn của hỏa dược này ra, sau đó lại theo tỉ lệ điều phối thành hỏa

dược."

Cao Nhất Diệp nói: "Thiên Tôn nói một mình thúc không đủ, thúc còn phải có thêm vài đồ đệ, nếu không sản lượng hỏa dược sẽ không đủ. Thúc cũng không cần lo lắng dạy đồ đệ sư phụ sẽ chết đói, sau này sẽ cho thúc làm cục trưởng Cục Hỏa Khí, phụ trách quản lý toàn bộ hỏa dược tác, tiền công còn cao hơn so với tự mình động thủ."

Từ Đại Phúc thầm mừng rỡ: Xem ra Thiên Tôn là đại lão gia rất biết chiếu cố người khác, ngay cả chuyện "dạy đồ đệ sư phụ chết đói" cũng đã suy nghĩ đến, nên nhắc nhở ta trước, còn đồng ý với ta sau này có thể làm cục trưởng, thêm tiền công.

Trong nháy mắt, Từ Đại Phúc cảm giác cả người tràn đầy hăng hái.

Lý Đạo Huyền trong lòng thầm nghĩ: Người cổ đại quá ngây thơ, nếu người hiện đại nghe được hứa hẹn "thăng chức tăng lương", khẳng định là tiến vào trạng thái cảnh giác đầu tiên. Bởi vì... cái đó gọi là "bánh vẽ của ông chủ", ai dám lấy loại bánh này để ăn lót dạ?

Người hiện đại hiện tại đi làm cũng không cần phải ăn cơm nữa, bánh vẽ của ông chủ, dưa chuột của đồng nghiệp tức là buôn dưa chuột nói xấu đồng nghiệp, cá của mình mò tức là hành vi lười biếng, đục nước bèo cò, bảo đảm khiến ngươi ăn no.

Vì không khiến người cổ đại thật thà cảm nhận được ác ý của người hiện đại, thì ta phải làm một ông chủ tốt. Đến lúc đó thật sự phải thăng chức cho hắn, không phải bánh vẽ.

Cao Nhất Diệp: "Hiện tại Cục Hỏa Khí của thúc trống trơn, không có gì hết, ngay cả cửa sổ cũng không có, cần phải mua sắm rất nhiều vật dụng, thúc không cần khách khí, cần cái gì cứ báo cáo với Đàm sư gia, sư gia sẽ ưu tiên đảm bảo cung cấp đủ vật tư

cho Cục Hỏa Khí, còn thúc thì đến thôn làm công tìm thêm mấy học đồ, nhất định phải bảo đảm Cục Hỏa Khí nhanh chóng đi vào hoạt động, thiên tôn chờ hỏa dược rất lâu rồi."

Từ Đại Phúc vội vàng hành đại lễ: "Tiểu nhân đã rõ, nhất định không phụ Thiên Tôn ủy thác."

Sắp xếp xong mọi chuyện, hai người cũng không cần thiết ở lại chỗ này nữa. Trở về chủ bảo, Từ Đại Phúc vội vàng đi tìm Đàm Lập Văn.

Cao Nhất Diệp lại ngáp một cái rõ to, đi về phía vọng lâu.

Xem ra nàng đã vô cùng mệt mỏi, bước đi cũng lảo đảo, đang đi đột nhiên ngủ gật, người bổ nhào suýt nữa ngã xuống, cũng may Lý Đạo Huyền đã sớm cảm giác được trạng thái của nàng không đúng, đã chuẩn bị sẵn sàng, vội vàng thò một ngón trỏ ra đặt ở trước mặt nàng.

Cao Nhất Diệp nhào vào ngón tay Lý Đạo Huyền, liền tỉnh táo lại, nàng kêu một tiếng "ui da", vội vàng dùng hai tay chống trên ngón tay y rồi lui lại hai bước, đứng vững một lần nữa mới nhìn thoáng qua bàn tay của Lý Đạo Huyền thu về, khuôn mặt ửng đỏ: "Đa tạ Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền: "Ngày nào cũng thức đêm vẽ tranh à? Cho nên không chịu nổi?"

Cao Nhất Diệp thấp giọng nói: "Ừm."

Nếu bây giờ Lý Đạo Huyền dựa vào thế này hỏi nàng: "Ngươi rốt cuộc đang vẽ cái gì?" Chắc chắn Cao Nhất Diệp sẽ không giấu giếm, ngoan ngoãn báo cáo lên trên.

Nhưng Lý Đạo Huyền cảm nhận được thiếu nữ không có ý muốn chủ động nói ra, nếu như mình dùng uy nghiêm của Thiên Tôn để hỏi nàng, hình như không được tốt lắm, liền nhịn xuống

câu hỏi kia.

Y chỉ thay đổi phương hướng: "Thành quả thế nào rồi?"

Cao Nhất Diệp hài lòng nở nụ cười: "Sắp hoàn thành rồi, đợi ta vẽ xong sẽ mang ra cho mọi người xem, khiến họ giật mình chơi."

"Hành hạ bản thân như vậy không phải cũng khiến mọi người giật mình sao?" Lý Đạo Huyền cười: "Quả nhiên là nữ hài nghịch ngợm nhất thôn Cao gia."

Cao Nhất Diệp: "Hì hì."

"Được rồi, mau trở lại vọng lâu ngủ một giấc đi."

Cao Nhất Diệp: "Ta không thể ngủ, còn phải chờ giúp thiên tôn hạ pháp chỉ nữa."

"Vậy thì không cần." Lý Đạo Huyền giọng ôn hòa nói: "Nếu như thôn Cao gia không có chỉ thị của ta thì không cách nào vận chuyển, vậy cũng không phải chuyện tốt gì, cho dù một ngày ta không hạ lệnh, thì đã sao? Ngươi cũng đừng mãi thức đêm vẽ tranh, ban ngày vẽ đi, buổi tối lo mà ngủ, ban ngày vẽ tranh, ta đang chờ xem ngươi vẽ ra thứ gì đặc sắc."

"Được... Được rồi!" Cao Nhất Diệp xoa xoa vành mắt thâm quầng: "Vậy ta phải đi ngủ đây, nếu Thiên Tôn có pháp chỉ gì cần ta ban xuống, nhất định phải đánh thức ta."

"Đi đi!"

Thiếu nữ lạch bạch chạy về vọng lâu, ngã nhào trên giường, không đến mấy phút đã ngủ say sưa, tiến vào mộng đẹp.

Lý Đạo Huyền quả thật không có ý định hạ pháp chỉ gì nữa, trước khi thiếu nữ tỉnh ngủ, liền làm một người quan sát đơn thuần đi.

Đang nghĩ tới đây thì thấy trên bãi đất trống trước cửa Cao gia bảo, đám đông thôn dân đang tập trung, chính giữa vòng tròn, Cao Sơ Ngũ và Hình Hồng Lang đang xoa tay, chuẩn bị giao đấu.

Chương 194: Có người ngã xuống khe núi

Giao đấu lại sắp bắt đầu rồi!

Bọn buôn lậu muối rất tự nhiên gia nhập đội ngũ cổ động viên của Hình Hồng Lang, mà các thôn dân Cao gia cũng tự giác trở thành đội cổ động viên của Cao Sơ Ngũ.

Có điều...

Cổ động viên của Cao Sơ Ngũ rõ ràng có một bộ phận tạo phản rồi, không ngờ lại chuyển sang cổ vũ cho Hình Hồng Lang.

Một tên buôn lậu muối liền cảm giác được không đúng, quay đầu nhìn thì thấy đứng ở bên cạnh mình, cổ động giúp lão đại lại là một nữ nhân của thôn Cao gia, nàng còn dắt theo một đứa bé.

Buôn lậu muối lấy làm lạ: "Đại tỷ, ngươi là người của thôn Cao gia mà, sao lại giúp lão đại của chúng tôi, không giúp Cao Sơ Ngũ sao?"

Nữ nhân kia chính là Cao Tam Nương, dắt theo con trai là Cao Tam Oa. Đây là thành viên của 42 người nguyên lão trong thôn Cao gia, nhưng hai mẹ con nàng nói phản thì phản.

Cao Tam Nương cười hì hì nói: "Hình cô nương cũng không phải người ngoài nha. Hiện tại ta xem nó như người một nhà, hai người một nhà đánh nhau, đương nhiên ta phải giúp người càng thuận mắt hơn rồi."

Nói xong, nàng còn rống lên: "Hình cô nương, đánh! Đánh phục tên ngốc Cao Sơ Ngũ đó đi, sau này để hắn biết, nhà phải có nóc."

Mọi người đổ mồ hôi!

Các nam thôn dân cũng ồn ào theo: "Cao Sơ Ngũ, không thể làm mất uy phong của nam nhân, nhất định phải đánh phục nương tử."

Hình Hồng Lang giận dữ: "Ai là nương tử của hắn?"

Mọi người vội vàng bịt miệng lại.

Bạch phu nhân và Bạch công tử cũng đi tới ngoài vòng tròn, Bạch công tử đang định đi về phía Cao Sơ Ngũ thì Bạch phu nhân đột nhiên kéo hắn lại: "Chúng ta đi trợ uy cho Hình cô nương."

Bạch công tử: "Ơ? Nhưng con muốn trợ uy cho Sơ Ngũ ca."

"Bốp!" Bạch phu nhân lại vả cho một cái: "Đồ bất hiếu, muốn chống đối với mẹ ruột của mình sao?"

Bạch công tử rất nghiêm túc suy xét vấn đề này, đột nhiên vả "bốp" cho mình một cái: "Mẫu thân nói đúng, hài nhi bất hiếu, cần phải đánh cho tỉnh táo lại."

Nói xong, hắn lại vả "Bốp" cho mình một cái: "Nhưng sau khi tỉnh táo con vẫn muốn giúp Sơ Ngũ ca, cho nên con lại giúp mẫu thân đánh con một cái, mẫu thân thứ tội, hài nhi đi đây."

Nói xong, hắn chạy về phía đội ngũ cổ động viên của Cao Sơ Ngũ.

Bạch phu nhân: "Ơ? ôi trời ơi, con lớn không nghe lời mẹ. A a a a!"

Trong biển người ba tầng trong ba tầng ngoài.

Giao đấu bắt đầu!

Vẫn là Hình Hồng Lang ra tay trước, Tấn Hồng quyền tam thập

lục bài thủ, vừa ra tay là hung mãnh dị thường, nhưng Cao Sơ Ngũ cũng không phải Ngô Hạ A Mông ngày xưa, Thiểm Tây Quan Trung Hồng Quyền tam thập lục bài thủ sử ra, tuy còn có chút trúc trắc, nhưng dựa vào lực lượng cường đại cùng độ nhanh nhẹn của hắn, lộ quyền pháp này đánh được ra đâu ra đấy.

Hai bộ Hồng Quyền khác nhau không nhiều, chỉ có một vài điểm khác biệt nho nhỏ.

Đánh nhau tựa như sư tỷ và sư đệ luận bàn võ nghệ đồng môn, thật sự khiến người cảnh đẹp ý vui.

Nhưng mà...

Cuối cùng, gừng vẫn là càng già càng cay, sau hai mươi mấy chiêu, quyền pháp của Cao Sơ Ngũ đã loạn, nhưng Hình Hồng Lang vẫn ổn định, bên trong quyền pháp không thấy chút hỗn loạn, nắm lấy sơ hở của Cao Sơ Ngũ, xoát một cái lắc mình tiến lên, một bộ liên kích khiến người không kịp nhìn, từng quyền đánh vào điểm yếu trên người Cao Sơ Ngũ.

Bóng người đột nhiên tách ra, thân thể khổng lồ như con gấu của Cao Sơ Ngũ lại một lần nữa chậm rãi ngã xuống, ầm một tiếng, cát bụi mù mịt.

Hình Hồng Lang vỗ tay một cái, nhận lấy thanh đại khảm đao sống dày từ chỗ thủ hạ, ném về bên cạnh Cao Sơ Ngũ: "Hừ! Nhận lấy đi!"

Mọi người đồng loạt vỗ tay: "Hình cô nương, đánh rất hay."

Các thôn dân Cao gia vừa mới còn đang cổ vũ cho Cao Sơ Ngũ, hiện tại đột nhiên toàn bộ làm phản: "Ha ha ha, Sơ Ngũ lại bị đánh ngã rồi, ha ha ha, cười chết mất! Sau này ở nhà không ngẩng đầu lên được nữa, mỗi ngày đều bị vợ đánh, ha ha ha ha!"

Trịnh Đại Ngưu từ bên ngoài vòng tiến vào, đỡ Cao Sơ Ngũ

dậy.

Bát Địa Thỏ đi tới nhặt đại khảm đao lên, ba người vội vàng rút lui.

Hình Hồng Lang nghe thấy tiếng cười thiện ý của các thôn dân xung quanh, chân chính cảm nhận được, mình ở chỗ này được coi là "người một nhà" rồi, cũng không khỏi có chút vui vẻ, phất tay cười nói với bộ hạ: "Đi, cầm một vò rượu ngũ lương tới đây, hôm nay phải chúc mừng."

Bầu không khí đang vô cùng náo nhiệt, đột nhiên, một thôn dân từ trên sườn núi chạy như điên xuống, lớn tiếng nói: "Không ổn rồi, không ổn rồi, mau tới cứu người."

Mọi người đồng loạt sửng sốt.

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi "ơ" lên một tiếng.

Vẻ mặt thôn dân kia tràn đầy hoảng loạn: "Trương lão ngũ, rơi xuống khe núi rồi, mau tới cứu người."

Mọi người vừa nghe vậy, vội vàng chạy tới bên kia sườn núi.

Thôn dân báo tin chạy ở phía trước, vừa chạy vừa nói.

Thì ra ngay khi các thôn dân xem Cao Sơ Ngũ và Hình Hồng Lang giao đấu, một nhóm thôn dân khác cũng không nhàn rỗi, bọn họ còn đang ở trên sườn núi phía tây bắc, làm một con đường thông tới thôn Trương gia.

Thôn trương gia cách thôn Cao gia mười dặm, cũng là thôn xóm Lý Đạo Huyền đã thu vào tầm nhìn, ở đó đương nhiên cũng có mưa rồi.

Các thôn dân Trương gia đang cố gắng làm một con đường xi măng dẫn tới thôn Trương gia.

Nhưng có một người trung niên tên là Trương Lão Ngũ, khi đào đá mở đường bên cạnh khe núi không cẩn thận trượt ngã, kết quả là rớt xuống khe núi bên cạnh, bị thương không nhẹ, bản thân cũng không còn sức bò lên nữa.

Thôn dân làm việc gần đó không nhiều, những người còn lại không có sức cứu viện, đành phải trở về cầu viện.

Lý Đạo Huyền nghe vậy, vội vàng ấn vài cái vào nút "Tây","Bắc" bên ngoài cái hộp... Đi theo con đường đi thôn Trương gia tìm kiếm, rất nhanh, tầm nhìn của cái hộp đi tới phía trên khe núi.

Liền thấy có một đám thôn dân trên khe núi, đang hướng mặt xuống dưới ồn ào. Quả nhiên nhìn thấy một thôn dân trung niên nằm ở dưới đáy khe núi, cả người bị thương.

Lý Đạo Huyền thò tay xuống dưới, chuẩn bị nhặt Trương Lão Ngũ từ trong khe núi lên như nhặt một con muỗi, động tác này phải thật cẩn thận, nếu như tay dùng sức hơi lớn một chút, sẽ bóp chết người tí hon.

Ngay khi tay y đưa xuống được một nửa, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng ồn ào, một nam nhân theo triền núi trượt xuống, động tác rất nhanh nhẹn, xem ra thân thủ không tệ, thoáng cái trượt đến đáy, đỡ Trương Lão Ngũ dậy. Sau đó lại vác hắn trên lưng, ngửa đầu nhìn về đỉnh khe núi.

Hắn ngẩng đầu lên, Lý Đạo Huyền thấy được mặt của hắn, không ngờ lại nhận ra. Đó là một tội phạm cải tạo, tên là "Chủng Cao Lương", cái tên rất đặc biệt, cho nên Lý Đạo Huyền nhớ rất rõ ràng.

Chủng Cao Lương một tay nâng Trương Lão Ngũ, tay kia nắm chặt dây mây trên sườn núi, gian nan leo lên trên.

Lý Đạo Huyền lặng lẽ đưa tay đỡ sau lưng hắn, nếu hắn bị trượt xuống, dự định đỡ lấy hai người.

Nhưng phạm nhân tên là Chủng Cao Lương này thân thủ cũng không tệ lắm, cõng Trương Lão Ngũ rất vững vàng, không bao lâu sau liền bò lên đỉnh, đưa Trương Lão Ngũ vào tay các thôn dân Trương gia, sau đó nằm trên mặt đất, thở hổn hển từng ngụm.

Chương 195: Khôi phục thân trong sạch

Trương Lão Ngũ bị thương lập tức được các thôn dân đưa về trong thôn, hiện tại trong thôn làm công đã có đại phu, vốn là một lang trung phiêu bạt giang hồ, kết quả đi tới thôn Cao Gia là không chịu đi nữa, kẻ ngu mới đi.

Y thuật của vị đại phu này còn rất lợi hại, hắn dùng phương thức trung y truyền thống để chẩn đoán cho bệnh nhân. Sau khi chẩn đoán ra nguyên nhân bệnh, liền dùng "tiên dược" mà Lý Đạo Huyền cung cấp để đúng bệnh trị liệu, hiệu quả thật đúng là chuẩn chỉnh không sai.

Những bệnh nhẹ vết thương bình thường, ở chỗ hắn đều là thuốc đến bệnh trừ.

Trương Lão Ngũ trải qua khám bệnh, đều là vết thương da thịt, thoa thuốc, tĩnh dưỡng là được rồi, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngay khi những người khác đều quan tâm đến Trương Lão Ngũ, Lý Đạo Huyền lại chú ý đến Chủng Cao Lương.

Vị phạm nhân cải tạo này sau khi thấy Trương Lão Ngũ không có việc gì làm liền thở phào nhẹ nhõm, phủi phủi tay, lại đi về phía công trường của đám tội phạm làm việc, không ai chú ý tới hắn.

Người làm việc tốt luôn dễ dàng bị người khác quên lãng như vậy.

Lý Đạo Huyền khẽ nhíu mày.

Muốn đánh thức Cao Nhất Diệp tới giải quyết việc này...

Đúng lúc này, một bóng người từ xa chạy tới, chính là Tam Thập Nhị. Hắn nghe được thương thế của Trương Lão Ngũ không sao mới tóm lấy một thôn dân thôn Trương gia: "Ai cứu Trương Lão Ngũ từ dưới khe núi lên?"

Thôn dân nói: "À... Hình như là một tội phạm cải tạo, trông rất cao to, về phần rốt cuộc là ai thì ta cũng không thấy rõ."

Tam Thập Nhị nhíu mày: "Ôi trời! Sao lại không thấy rõ cái này?"

Thôn dân: "Lúc đó chỉ để ý tới Trương Lão Ngũ."

Tam Thập Nhị: "Giúp ta hỏi người khác xem, ta cũng hỏi một chút, nhất định phải tra ra rốt cuộc là ai cứu người."

Lý Đạo Huyền khẽ nhếch miệng nở một nụ cười, rất tốt, thì ra vẫn có người nhớ chuyện muốn tìm người làm việc tốt, không tệ không tệ, trong thôn không ngừng thu hút đủ loại nhân tài, không phải là vì bất cứ lúc nào cũng có người đến xử lý các tình huống tương ứng hay sao?

Có thể để Cao Nhất Diệp ngủ thêm một lúc nữa.

Tam Thập Nhị hỏi tới hỏi lui mọi người, cuối cùng cũng hỏi tới cái tên "Chủng Cao Lương", tên này hắn cũng có chút ấn tượng, dù sao thì nó cũng quá đặc sắc.

Hoàng hôn cùng ngày...

Lúc mặt trời chiều ngã về tây, toàn bộ phạm nhân kéo thân thể mỏi mệt về thôn lao động cải tạo. Bọn họ chuẩn bị bỏ công cụ lao động xuống, rửa mặt, nấu cơm, sau đó sẽ đến khu thương mại Cao

gia xem "Thiểm Bắc đạo tình".

Đây chính là niềm an ủi duy nhất sau mỗi ngày làm việc vất vả.

Đáng tiếc bọn họ không có thu nhập, không thể thưởng tiền cho gánh hát, điều này trở thành tiếc nuối lớn nhất của các phạm nhân cải tạo.

Chủng Cao Lương cùng mấy đồng nghiệp khiêng cuốc, vừa trò chuyện vừa đi vào thôn, đang định về nhà nấu cơm, đột nhiên nhìn thấy Tam Thập Nhị, Đàm sư gia, còn có mấy bang nhàn, cùng nhau đi vào thôn lao động cải tạo.

Mấy bang nhàn lớn tiếng gào to: "Tất cả mọi người tập hợp, Tam quản sự có việc trọng đại muốn tuyên bố."

Đám phạm nhân vội vàng chạy tới, Chủng Cao Lương cũng lẫn vào trong đó, bộ dáng muốn hóng chuyện.

Thấy mọi người tụ tập đông đủ, Tam Thập Nhị hắng giọng một cái, lớn tiếng nói: "Hôm nay ta đến đây là muốn nói một đại sự xảy ra vào ban ngày..."

Chỉ chớp mắt, Tam Thập Nhị đã kể tường tận một lần chuyện Trương Lão Ngũ bị thương, Chủng Cao Lương cứu người.

Đám phạm nhân hiện tại chia ra các nơi làm việc, trong đó có không ít người thật sự không biết chuyện xảy ra vào ban ngày, nghe Tam Thập Nhị nói, mọi người mới cùng đẩy Chủng Cao Lương lên phía trước, không ít người còn đang cười mắng: "Cao Lương ca, thì ra ban ngày ngươi làm chuyện tốt như vậy a."

"Cao Lương ca lợi hại a, cõng một người còn có thể leo lên dốc núi."

"Có bản lĩnh."

Được khen ngợi Chủng Cao Lương vui tươi hớn hở, dù sao cũng là người, được người ta khen khẳng định là rất vui vẻ, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Tam quản sự chọn nói ra chuyện vào lúc này, chẳng lẽ là muốn tối nay phát thêm cơm cho ta, phát thêm thịt cho ta chẳng hạn? Vậy thì ngon rồi.

Hắn đang nghĩ tới đây, chợt nghe Tam Thập Nhị tiếng lớn nói: "Chủng Cao Lương không để ý an nguy của bản thân, anh dũng cứu người. Cái gọi là cứu một mạng người, hơn xây bảy cấp phù đồ, là việc đại thiện, có tác dụng làm tấm gương cực kỳ quan trọng. Đại thiện có thể đền bù đại ác, ta căn cứ theo pháp chỉ Thiên Tôn ban bố lần trước vì chỉ dẫn tinh thần, quyết định thi hành giảm hình cho Chủng Cao Lương."

Những lời này vừa nói ra, toàn bộ phạm nhân đồng loạt sửng sốt.

Chủng Cao Lương là người ngốc nhất, hắn còn tưởng rằng mình sẽ được thêm đồ ăn, ăn một bữa là xong chuyện rồi. Không nghĩ tới, Tam quản sự lại chạy đến tuyên bố giảm hình phạt, thật đúng là sung sướng.

Chủng Cao Lương hỏi giọng run run: "Không biết... Có thể giảm bao lâu? Một tháng? Hai tháng?"

Tam Thập Nhị: "Vốn dĩ ngươi còn có nửa năm thi hành án, nhưng một mạng của Trương Lão Ngũ đủ quý giá, dư sức trung hoà thi án nửa năm của ngươi, cho nên, bây giờ ta tuyên bố, Chủng Cao Lương mãn hình được thả, khôi phục thân trong sạch!"

Lời này lọt vào tai, phảng phất như ngũ lôi oanh đỉnh.

Chủng Cao Lương ngây người thời gian 13 lần chớp mắt, sau đó "Oa" một tiếng rống lên: "Ta... ta... ta khôi phục thân trong sạch rồi!"

Đám phạm nhân bên cạnh cùng nhau hoan hô: "Cao Lương ca, chúc mừng khôi phục thân trong sạch."

Chủng Cao Lương còn run rẩy: "Ta... Sau này làm việc, có tiền công rồi sao?"

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Đúng vậy!"

Chủng Cao Lương tiếp tục run rẩy: "Ruộng... ruộng của ta ở thôn Chủng gia... cũng có thể trở về trồng trọt rồi?"

Tam Thập Nhị tiếp tục mỉm cười: "Đúng vậy! Ruộng đó ngươi có thể đi trồng bất cứ lúc nào, Thiên Tôn đã mời Long vương gia làm mưa cho thôn Chủng Gia, cũng đào xong hồ nước dùng để tưới tiêu bên kia, Thiên Tôn thi pháp đổ đầy hồ nước rồi."

Chủng Cao Lương cao vui mừng quá đỗi, đột nhiên vung chân chạy như điên về hướng thôn Chủng gia: "Ta muốn đi nhìn ruộng nhà ta, ha ha ha, ta có thể trồng cao lương rồi, ha ha ha, bây giờ mới tháng ba, vẫn còn kịp, vẫn còn kịp trồng cao lương."

Đám phạm nhân nhìn theo bóng lưng Chủng Cao Lương đi xa, ánh mắt có chút phức tạp, có hâm mộ, có ghen tỵ... Nhưng cuối cùng đều biến thành ước mơ.

Ước mơ đối với tương lai!

Còn nửa năm nữa, chúng ta cũng có thể được tự do giống như Chủng Cao Lương.

Có lẽ không tới nửa năm nữa, chỉ cần chúng ta tích cực làm người tốt, làm việc tốt có lẽ chúng ta cũng có thể giảm hình phạt.

Tam Thập Nhị chuyển sang các phạm nhân còn lại, mỉm cười nói: "Các vị! Ta cũng không cần nhiều lời nữa, vẻ mặt của các ngươi đã nói rõ các ngươi đã suy nghĩ rõ ràng rồi. Thiên tôn nhân thiện, mọi người không nên phụ tấm lòng của lão nhân gia."

Các phạm nhân cùng nhau hướng về không trung hành đại lễ, sau đó nhao nhao lên: "Thiên Tôn, xin ngài xem biểu hiện của ta đi."

"Thiên tôn, sau này tiểu nhân nhất định không phụ kỳ vọng của ngài."

"Đời này, tuyệt đối không làm chuyện xấu nữa."

Lý Đạo Huyền nở nụ cười hoà ái.

Tốt lắm tốt lắm!

Đây mới là ý nghĩa chân chính của lao động cải tạo, mình chưa nói một câu nào, bản thân các người tí hon đã lĩnh hội được điểm này, đó là tiến bộ cực lớn.

Chương 196: Ngươi đi Giang Tây một chuyến

Ngay lúc Chủng Cao Lương vì khôi phục thân trong sạch mà vui mừng khôn xiết, phương Bắc, huyện Thanh Giản.

Một thư sinh tên là Triệu Thắng, đang chong đèn đọc sách ở Thạch Du tự, Triệu Thắng nhiều lần thi không đỗ, vẫn không thể đạt được công danh, không làm quan được, nhưng nhân phẩm của hắn cũng không tệ lắm, hương thân phụ cận phàm là muốn mời hắn viết thư nhà, hỗ trợ đọc bảng cáo thị gì đó, hắn đều sẽ hỗ trợ.

Khi rảnh rỗi, còn kể một vài câu chuyện trên sách cho thôn dân gần đó nghe, rất được dân chúng yêu quý.

Buổi tối hôm nay, hắn đang đọc sách đến say mê ở Thạch Du tự, một tiểu hòa thượng chạy vào, vội vàng nói: "Triệu tiên sinh, chạy mau!"

Triệu Thắng còn đang hoang mang, chưa hiểu mô tê gì.

Tiểu hòa thượng thấp giọng nói: "Quan phủ phái người tới bắt ngươi, có người truyền tin đồn rằng tiên sinh ban đêm đốt đèn ở Cô tự, giống Hoàng Sào tạo binh thư mưu phản như miêu tả trong bình thoại."

Triệu Thắng giật nảy mình: "Sao lại nói vậy?"

Tiểu hòa thượng: "Còn sao trăng gì nữa, chạy mau a, người của quan phủ sắp tới rồi."

Thì ra, tình thế ở huyện Thanh Giản đã rất nguy ngập, Thiểm Tây các nơi đều có người khởi binh làm loạn, quan phủ đang rất

căng thẳng, vừa nghe nói nơi nào có người muốn tạo phản, quan phủ lập tức sẽ xuất động, không hỏi rõ trắng đen sẽ bắt người trở vu oan giá hoạ.

Triệu Thắng nghiến răng, chết tiệt, ta chỉ muốn đọc sách đàng hoàng, lần sau tham gia khoa cử, kim bảng đề danh, làm rạng rỡ tổ tông mà thôi, tại sao lại đối với ta như vậy?

Hắn vội vàng thu dọn một chút sách vở của mình, từ cửa sau Thạch Du tự chạy ra ngoài.

Một đường chạy trốn tới trấn Giải Gia Câu, đám đông nha dịch đuổi theo phía sau.

Triệu Thắng chỉ là loại thư sinh yếu đuối, tay trói gà không chặt, làm sao chạy thoát khỏi nha dịch, mắt thấy là sẽ bị bắt, đột nhiên nghe thấy ngoài dã ngoại vang lên tiếng hô như sấm dậy, đám đông dân chúng đang giơ cuốc xẻng, gậy gộc các thứ giết tới.

"Quan phủ chết tiệt, không được ra tay với Triệu tiên sinh!"

"Triệu tiên sinh là người tốt, các ngươi không phân rõ trắng đen, vu oan người tốt."

"Hôm nay lão tử phản luôn."

"Đập chết đám nha dịch kia."

Đám đông dân chúng ào tới, trong nháy mắt nghiền đám nha dịch thành bột mịn.

Sùng Trinh năm đầu, cuối tháng tư, sáng sớm.

Lý Đại từ lò rèn chạy ra, tay nắm một cái lò xo thật lớn, ngửa mặt lên trời cười nhỏ: "Ha ha ha ha, thành công rồi, ta rốt cuộc thành công rồi, thứ này cuối cùng cũng khôi phục tính đàn hồi rồi, ha ha ha ha, ta thành công rồi."

Lý Đạo Huyền vừa mới thức dậy, đang ngồi bên cạnh hộp ăn xôi khúc, cũng bị Lý Đại hấp dẫn chú ý, vội vàng nhìn sang.

Chỉ thấy Lý Đại hớt hải chạy tới dưới vọng lâu, không dám đi lên, ngửa đầu hét lên với lầu ba: "Thánh nữ đại nhân, ngài thức dậy chưa? Mau xem, mau xem cái này."

Nhìn thấy Cao Nhất Diệp thò đầu ra từ trên ban công.

Lý Đại lập tức đặt lò xo ở giữa hai bàn tay, dùng sức đè vào giữa, lại buông ra, lò xo păng một cái liền bắn ra.

"Nhìn đi, ta thành công rồi, ha ha ha, ta thành công rồi."

Đôi mắt Cao Nhất Diệp không còn thâm quầng nữa, mấy ngày gần đây Lý Đại Huyền tận lực ít gọi nàng, để cho nàng ban ngày có càng nhiều thời gian vẽ tranh, buổi tối có thể thoải mái đi ngủ.

Nàng mỉm cười nhìn Lý Đại biểu diễn xong, mở miệng nói: "Lý Đại thúc, thúc cho ta xem cái này cũng vô dụng a, ta xem không hiểu, cơ mà thúc yên tâm đi, Thiên Tôn đã thấy rồi."

Lý Đại hướng lên bầu trời lớn tiếng nói: "Thiên Tôn, ngài thấy rồi chứ? Ta... ta thành công rồi... Ta đem thứ này nung đỏ, sau đó nhanh chóng bỏ vào nước lạnh, nó liền khôi phục một chút đàn hồi. Mặc dù không đàn hồi như trước, nhưng ít ra sẽ không bị bẹp dí nữa."

Lý Đại Huyền nghĩ thầm: Ngươi trong lúc vô tình phát hiện ra "phương pháp làm lạnh", rất tốt.

Có điều biện pháp của hắn còn rất thô sơ, phương pháp làm lạnh còn có trình tự càng chi tiết hơn. Lý Đại Huyền đã tra ra từ lâu, nhưng không vội vã cho hắn biết, muốn để bản thân hắn suy nghĩ thêm.

"Ngươi biết vì sao sau khi nung đỏ lại bỏ vào nước lạnh cấp

tốc làm lạnh, là có thể khôi phục tính đàn hồi nhất định không?"

"Không... không biết." Lý Đại lắc đầu.

Lý Đại Huyền thầm thở dài: Giống với đại đa số khoa học kỹ thuật thời cổ đại, chỉ biết nó như thế, không biết vì sao như thế.

Ngươi biết nước đun sôi sẽ biến thành khí, nhưng lại không biết khi nước bị làm nóng, nhiệt năng của phân tử nước tăng lên, khiến cho động năng bình quân của phân tử nước tăng lên... Cho nên dù ngươi biết nước sôi sẽ biến thành thể khí, nhưng vẫn không hiểu gì hết.

Ngươi biết sau khi lò xo nung đỏ nhanh chóng làm lạnh sẽ khôi phục đàn hồi, nhưng lại không biết phương pháp làm lạnh sẽ khiến khoảng cách giữa các nguyên tử nhỏ đi, ứng lực bên trong tăng lên, từ đó khiến lò xo khôi phục tính đàn hồi.

Ngươi hiểu, thật ra ngươi lại không hiểu.

Đây là bởi vì cơ sở khoa học thiếu hụt!

Lý Đạo Huyền thấp giọng nói: "Nhất Diệp, đi gọi Mã đạo trưởng tới đây."

Một lát sau, Mã Thiên Chính đi tới, hắn khác với các thôn dân bình thường, vừa nghe nói Thiên Tôn triệu hoán, lập tức mặt mày hớn hở, đến trước vọng lâu, phịch phịch, hành đại lễ cao cấp nhất của Đạo giáo: "Đệ tử Mã Thiên Chính, ở đây nghe lệnh."

Lý Đạo Huyền nói: "Lý Đại, đặt lò xo vào tay Mã đạo trưởng. Ngoài ra, cầm một túi xi măng tới, giao cho Mã đạo trưởng."

Lý Đại vội vàng làm theo.

Mã Thiên Chính cầm một túi xi măng, một cái lò xo, nhìn phải một cái, nhìn trái một cái, nhìn hai đồ vật trong tay mà không hiểu

gì hết: "Không biết thiên tôn có gì phân phó, đệ tử... lĩnh hội không được."

"Có một nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ giao cho ngươi." Lý Đạo Huyền: "Mang theo hai món đồ đó, đến bên trong cổng chào Ngõa Khê, huyện Phụng Tân Giang Tây một chuyến, trong đó có một văn sĩ tên là Tống Ứng Tinh, nhiều lần khoa cử không đỗ, có chút hoài nghi nhân sinh. Sau khi ngươi tìm được hắn, đưa hai thứ đó đặt vào trong tay hắn, trước tiên biểu diễn tính đàn hồi của lò xo cho hắn xem, sau đó lại dạy hắn cách sử dụng xi măng."

Mã Thiên Chính nói: "Chỉ đi Giang Tây một chuyến mà thôi, không làm khó được đệ tử, thực sự không tính là gian khổ, hiện tại đệ tử sẽ xuất phát."

Lý Đạo Huyền: "Ừm, đi đi! Trên đường cẩn thận."

Mã Thiên Chính nói: "Đệ tử dùng tính mạng cũng sẽ bảo vệ tốt hai thần vật này."

Lý Đạo Huyền lắc đầu: "Bảo vệ tốt bản thân, hai thứ này bị mất còn có thể về thôn Cao Gia lấy, mạng của ngươi nếu mất rồi, vậy coi như không còn nữa."

Mã Thiên Chính cảm động đến rơi nước mắt: "Thiên tôn nhân thiện, cái túi da này của đệ tử không đáng nhắc tới."

Hắn tranh thủ thời gian thu dọn hành trang, buộc chặt xà cạp, mang theo lương khô, đem một túi nhỏ xi măng và một cái lò xo cất đi cẩn thận, lúc này mới rời khỏi thôn Cao Gia, đi về hướng Giang Tây.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới chuyển lực chú ý lại trên người Lý Đại, trước tiên thưởng cho hắn một viên ngân cầu, sau đó nói: "Nghiên cứu lò xo của ngươi rất tốt, tiếp theo có thể tiếp tục công phá nan đề kế tiếp rồi. Lúc nghiên cứu hỏa thương kiểu mới, đồng

thời đừng quên mang theo mấy đồ đệ, dạy bọn họ cách làm hoả súng mà ngươi đã biết hiện tại. Chúng ta đã có hoả dược, đã đến lúc làm một nhóm hỏa súng dùng cho quá độ."

Lý Đại vội vàng tuân mệnh, lòng phấn khởi trở về Giếng Thợ.

Đúng vào lúc này, trên quan đạo bên ngoài vang lên tiếng người, Lý Đạo Huyền quay đầu nhìn sang liền thấy huyện lệnh Lương Thế Hiền, tuần kiểm Phương Vô Thượng, còn có đám đông nha dịch và binh sĩ đi theo phía sau.

Quan phủ lại tới chơi.

Chương 197: Vi phụ muốn giết nó không còn manh giáp

Mỗi lần Lương Thế Hiền tới thôn Cao Gia chưa bao giờ có chuyện tốt.

Không phải là tới mượn lương, chính là tới mượn cung.

Lần này hắn tới thôn Cao Gia, trên mặt lại mang theo nụ cười xấu hổ, chỉ nhìn dáng vẻ đó là biết hắn tới lại mượn đồ vật.

Trước tiên Tam Thập Nhị đi lên nghênh đón, Cao Nhất Diệp cũng vội vàng về vọng lâu thay một bộ y phục đoan trang.

Lý Đạo Huyền thì chuẩn bị ghế đẩu và hạt dưa đậu phộng, chuẩn bị hóng chuyện.

Lương Thế Hiền và Tam Thập Nhị vừa gặp nhau chính là một lô một lốc những lời khách sáo, là cái loại khiến người nghe cũng phải chóng mặt, Phương Vô Thượng bên cạnh và Lý Đạo Huyền trên trời cũng làm vẻ mặt chán ghét, nghe mà bực mình.

Mất nửa ngày hai người mới nói đến trọng điểm.

Lương Thế Hiền: "Lần này tới chơi, lại muốn... khụ... mượn một số cung..."

Nói đến đây, chính hắn cũng cảm thấy ngại, xấu hổ đến mức muốn đào một cái lỗ chui vào.

Tam Thập Nhị gật đầu đáp ứng, hỏi ngược lại: "Cường đạo lại tới gây chuyện à?"

Lương Thế Hiền thở dài: "Đúng vậy, lại còn là bạn cũ của chúng ta, Lạc Xuyên Không Dính Bùn."

Tam Thập Nhị: "Ồ, người này bại trận hai lần ở huyện Trừng Thành chúng ta, hắn còn dám tới?"

Lương Thế Hiền: "Cái này phải kể cho mọi người nghe tình thế phương bắc rồi..."

Hắn bắt đầu kể lể với giọng điệu nặng nề.

Thì ra, mấy ngày trước Bạch Thủy Vương Nhị từ huyện Nghi Quân bắc thượng, tiến vào huyện Lạc Xuyên.

Tuần kiểm Lạc Xuyên lập tức suất quân kịch chiến một trận với Vương Nhị, vốn tưởng rằng nắm chắc thắng lợi, lại không ngờ đại bại. Tuần kiểm Lạc Xuyên đại bại, chỉ có thể chật vật lui về huyện thành.

Lần này thì khiến cho toàn bộ huyện Lạc Xuyên triệt để thoát khỏi khống chế của quan phủ.

Vương Nhị muốn đi đâu là đi đó, trực tiếp qua Lạc Xuyên, tiếp tục bắc thượng.

Không Dính Bùn từ núi Hoàng Long chui ra cũng thu được thời cơ thở dốc quý giá, hắn vốn chính là người Lạc Xuyên, tại Lạc Xuyên sở hữu danh vọng rất tốt. Vừa ra khỏi núi, lập tức tụ tập thêm vài cỗ nghĩa quân, thanh thế đại chấn.

Không Dính Bùn lúc này binh hùng tướng mạnh, thủ hạ hãn phỉ như mây, tổng cộng có bảy phân đội.

Đội một Nhãn Tiền Nhi, đội hai Điểm Đăng Tử tức Triệu Thắng, đội ba Lý Tấn Vương, đội bốn Hạt Tử Khối, đội năm Lão Trương Phi, đội sáu Loạn Thế Vương, đội bảy Dạ Bất Thu.

Nghe được Lương Thế Hiền báo ra danh sách này, Lý Đạo Huyền cũng không khỏi thầm than một tiếng: Hiện tại mới bảy đội a? Đợi đến khi đội thứ tám gia nhập, vậy thì toang rồi.

Bởi vì... Đội thứ tám của Không Dính Bùn chính là Lý Tự Thành đại danh đỉnh đỉnh.

Hiện tại hắn tạm thời còn chưa nhập bọn! Đội thứ tám bỏ trống.

Lương Thế Hiền nói tiếp: "Lạc Xuyên Không Dính Bùn này thanh thế càng lúc càng lớn, tại huyện Lạc Xuyên hoành hành ngang ngược, có trong tay bảy đội cường đạo, phân ra nhiều lộ tiến quân, trong đó có hai lộ lại hướng về phía huyện Trừng Thành chúng ta."

Tam Thập Nhị ngạc nhiên: "Tụ lại một chỗ không phải là càng mạnh sao? Vì sao còn phải chia làm nhiều lộ?"

Tuần kiểm Phương Vô Thượng hừ lạnh một tiếng: "Nếu bảy đội cường đạo tụ tập lại, nhân số đạt tới mấy vạn, lương thực cần thiết rất lớn, chúng lại không công vào huyện thành, chỉ ở nông thôn cướp lương, sao chia đủ lương thực cho mấy vạn người? Đương nhiên chỉ có thể phân tán ra cướp đoạt."

Lúc này Tam Thập Nhị mới bừng tỉnh, vẻ mặt khó coi: "Vậy... vậy phân lộ ra cướp lung tung, chẳng phải là... dẫn đến dân chúng càng thêm khó khăn."

Lương Thế Hiền thở dài: "Dân chúng Lạc Xuyên khổ quá! Đáng tiếc bản quan chỉ là huyện lệnh Trừng Thành, chuyện bên Lạc Xuyên cũng không có quyền hỏi đến. Nhưng cường đạo muốn tới huyện Trừng Thành, bản quan phải quản."

Hắn đưa ra một tấm bản đồ của quan phương, vẽ rất cẩn thận, đưa tay chỉ lên trên bản đồ: "Đội một Nhãn Tiền Nhi, dự tính sẽ từ

trấn Phùng Nguyên công qua đây, mà đội hai của Điểm Đăng Tử đã tiến vào núi Hoàng Long, cho nên... chúng rất có khả năng từ Bạch gia bảo đánh qua đây."

Tam Thập Nhị: "Ý của huyện tôn đại nhân là?"

Lương Thế Hiền: "Trấn Phùng Nguyên và Bạch gia bảo, hai lộ đều phải thủ, ý nghĩ của bản quan là như thế này, trấn Phùng Nguyên do bản quan suất lĩnh dân đoàn của huyện thành và trấn Phùng Nguyên ngăn cản. Mà bên phía Bạch gia bảo sẽ do dân đoàn của Bạch gia bảo và thôn Cao Gia cùng nhau ngăn cản."

Phương Vô Thượng bổ sung: "Ta đóng quân ở giữa trấn Phùng Nguyên và Bạch gia bảo, tặc quân đánh bên nào, ta sẽ cứu viện bên đó."

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi gật đầu, kết cấu của chiến lược này vẫn rất hợp thực tế.

Lương Thế Hiền: "Cho nên, bản quan muốn mời thôn Cao Gia phái ra dân đoàn, đến Bạch gia bảo trước, cùng dân đoàn Bạch gia bảo chống đỡ tặc quân. Giáo viên dân đoàn của Bạch gia bảo Bạch Diên là một người lương thiện, bản quan đi tìm hắn nói chuyện, bảo hắn đáp ứng tiếp nhận người của các ngươi tiến vào Bạch gia bảo, chắc hẳn Bạch Diên cũng sẽ nể mặt của bản quan."

Hắn vừa mới nói đến đây liền nghe được tiếng vó ngựa, vài con khoái mã chạy vội mà đến.

Người dẫn đầu bạch y thướt tha, chính là Bạch Diên, còn có vài gia đinh cưỡi ngựa theo sau, trông rất uy phong.

Mới vừa vào phạm vi của thôn Cao Gia, Bạch Diên đã ở trên lưng ngựa hai tay ôm quyền, hướng trên không hành đại lễ một cái bái thiên tôn. Dù sao hắn rất chú ý tới môn "Lễ" này.

Phóng ngựa tới trước bảo, xoay người xuống ngựa, rầm rập

đứng trước mặt Lương Thế Hiền và Tam Thập Nhị.

"Ơ, đây không phải huyện tôn đại nhân sao? Còn có Phương tướng quân!" Bạch Diên lễ nghi cực kỳ chu đáo, vội vàng hành lễ với hai người: "Tại hạ may mắn có thể ngẫu nhiên gặp hai vị ở đây, thật sự là niềm vui khôn xiết a."

Lương Thế Hiền cười: "Bạch tiên sinh, bản quan và Tam quản sự đang nói đến ông, Không Dính Bùn binh chia hai đường, lần thứ hai đột kích, ta muốn mời thôn Cao Gia phái ra dân đoàn, đến Bạch gia bảo trợ ông phòng ngự, đang nói đến đó thì ông đã đến rồi."

Bạch Diên: "Tại hạ cũng vì chuyện này mà đến, thợ săn trong núi truyền đến tin tức, trên núi Hoàng Long lại có tặc quân, cố ý tới thông báo cho thôn Cao Gia một tiếng, hắc."

Nói xong lời cuối cùng, hắn đột nhiên cười khẩy một tiếng, đoạn lấy ra một quyển sách trong túi hành lý từ trên lưng ngựa xuống, chính là [Số Học Tiểu Học Lớp Sáu quyển hạ], lắc lư nó trong tay: "Tiện thể tới thu thập tên nghịch tử tự cao tự đại kia của ta."

Lý Đạo Huyền vừa nhìn động tác của hắn là hiểu ngay, hắn đã học xong toàn bộ 12 quyển [Số Học Tiểu Học], cho nên mới đắc ý đưa ra quyển hạ lớp sáu.

Lương Thế Hiền ngạc nhiên nói: "Đây là sách gì? Nghịch tử của Bạch tiên sinh vì sao phải đến đây thu thập?"

Bạch Diên cười ha ha: "Đây là số học."

Nói xong, hắn lại quay đầu nói với lính gác trên đầu tường: "Nhanh đi gọi nghịch tử của ta qua đây, nói cho nó, vi phụ muốn so số học với nó, lần này nhất định phải giết cho nó không còn manh giáp."

Lương Thế Hiền: "Số học? Thú vị, bản quan cũng am hiểu cái

này."

Bạch Diên lấy làm lạ: "Huyện tôn đại nhân cũng am hiểu? Vậy thì hay rồi, tới tới tới, trước tiên làm đạo đề này. Trĩ thỏ chung một lồng, trên có 35 cái đầu, dưới có 94 cái chân, hỏi số lượng trĩ và thỏ?"

Lương Thế Hiền lập tức bật mode tính toán trong đầu, một đàn gà và một đàn thỏ tung bay trong đầu, 35 cái đầu và 94 cái chân như đèn kéo quân xoay tròn trong đầu, ở giữa có vô số nét vẽ, nối liền giữa đầu và chân của gà thỏ, vẽ thành thân thể của chúng nó, khi cả bức tranh vẽ xong,"Đinh" một tiếng, hình ảnh dừng lại, đồng thời dần dần trở nên rõ ràng.

Ở trong thế giới đó Lương Thế Hiền ấn vào phím tạm dừng, chỉ vào hình ảnh bắt đầu đếm từng con, rốt cuộc đếm rõ ràng: Trên hình ảnh có 23 gà, 12 thỏ.

Lương Thế Hiền kiêu ngạo nói: "Gà 23, thỏ 12."

Chương 198: Số học đại chiến

"Ồ, không nghĩ tới huyện tôn đại nhân cũng là một cao thủ tính toán."

Lương Thế Hiền mỉm cười: "Bản quan sở học hỗn tạp, hơn nữa học đều là kinh thế trị quốc, không phải những kẻ ngâm thơ đối nghịch, không ốm mà rên có thể so sánh."

Không trang bức còn đỡ, vừa trang bức đã kích thích Bạch Diên.

Bạch Diên niết niết quyển số học trên tay, trên người giống như có một luồng đấu khí vô hình bùng lên, hừ hừ, thế mà dám nói mình sở học hỗn tạp? Ngươi có thể tạp cỡ nào? Quân tử lục nghệ ngươi biết được mấy môn?

Nếu là so tứ thư ngũ kinh, mấy thứ ứng thí, Bạch Diên ta khẳng định không so lại quan viên xuất thân khoa cử chân chính, nhưng ngươi không nên ở trước mặt ta khoác lác tính toán, đây chính là tìm chết, hừ hừ, thôi thì thu thập ngươi và nghịch tử của ta luôn một thể.

"Được được được, huyện tôn đại nhân, nếu ngài cũng là cao thủ trong việc này, vậy lát nữa chúng ta cùng nhau tỷ thí, thế nào?

"Có gì không thể?" Lương Thế Hiền cũng phấn chấn, trong một huyện thành nhỏ ở vùng tây bắc hẻo lánh này, bầu không khí học thuật kém xa so với Giang Nam bên kia, Lương Thế Hiền bình thường muốn tìm người có bản lãnh trong bụng giao lưu một chút cũng không được, hiện tại thật vất vả mới có Bạch Diên, thoạt nhìn rất lợi hại, há có lý không tiếp chiêu?

Phương Vô Thượng giận dữ: "Chúng ta không phải đến thảo luận về chiến lược sao? Tại sao các ngươi lại đột nhiên bày trò tính toán rồi?"

Tam Thập Nhị vội vàng từ bên cạnh đi tới, kéo Phương Vô Thượng qua một bên: "Phương tướng quân chớ giận, chuyện ứng phó tặc khấu cứ giao cho tại hạ xử lý là được, tại hạ sẽ đi an bài dân đoàn tiến về Bạch gia bảo, Phương tướng quân chỉ để ý đến nơi trú quân của mình."

Phương Vô Thượng "hừ" một tiếng, thôi được rồi, tặc khấu cũng không phải lập tức tới ngay, tính ra còn phải vài ngày nữa mới có thể áp cảnh. Hắn cũng lười tham gia với mấy văn nhân này, liền mang binh của mình đi về hướng giữa Bạch gia bảo và trấn Phùng Nguyên.

Bên này, Bạch Diên và Lương Thế Hiền cùng nhau đi vào Cao Gia bảo.

Nếu muốn lấy văn kết bạn, đương nhiên là phải tới Giếng Học rồi.

Ngồi trong học đường, nhìn tranh chữ, bàn học, văn chương xung quanh, tâm tình Lương Thế Hiền rất tốt, văn nhân như hắn vẫn rất thích hoàn cảnh như ở Giếng Học, không khỏi trong lòng thoải mái.

"Dạy học tại nhà bố trí cũng ra gì quá nhỉ."

Bạch Diên cười: "Đây cũng không phải là dạy học tại nhà, mà là 'trường công' mở cửa thoải mái, dạy cho toàn bộ hài tử của dân chúng trong thôn. Chỉ cần người sẵn lòng đọc sách biết chữ, đều có thể tới đây đọc sách miễn phí."

Lương Thế Hiền nghe được những lời này ngẩn người, lập tức cảm động: "Việc thiện a, việc đại thiện a. Bản quan sớm biết Lý gia

này là nhà lương thiện, nhưng không nghĩ tới lương thiện đến mức này."

Hai người đang trò chuyện thì Bạch công tử và Bạch phu nhân cũng đã tới.

Đầu tiên là một phen chào hỏi, bỏ qua không đề cập tới.

Bạch công tử vừa nghe nói phụ thân lại muốn so số học với mình, cũng không khỏi tinh thần phấn chấn.

"Phụ thân, từ khi hài nhi đảm nhiệm đại biểu khoa số học, mỗi ngày nghiên cứu số học, thực lực đã tăng mạnh, mặc dù hài nhi kính trọng phụ thân, nhưng môn số học này, cũng không muốn thua phụ thân đâu."

Bạch Diên cười ha ha: "Con cũng chỉ có thể kiêu ngạo hiện tại thôi, lập tức vi phụ sẽ cho con biết, cái gì là 'cha con chung quy là cha con' ."

Lương Thế Hiền bên cạnh hừ một tiếng: "Hai cha con các người không phải đã quên mất bản quan rồi chứ? Có bản quan ở đây, hai cha con các người thua chắc rồi..."

Ba người lại đối chọi gay gắt, ai cũng không nhường ai.

Lý Đạo Huyền mừng rỡ, rót cho mình một ly trà Long Tĩnh, bắt đầu xem kịch.

Bạch Diên tỏ ra rất phóng khoáng: "Xin mời Lương đại nhân ra đề mục trước đi."

Lương Thế Hiền: "Được, bản quan tới trước. Có thửa ruộng ngang 12 bước, dọc 14 bước. Hỏi diện tích ruộng bao nhiêu?"

Hắn vừa mới đọc đề xong, còn chưa nói hết câu.

Cha con Bạch Diên hầu như đồng thời lên tiếng: "168 bước."

Lương Thế Hiền thầm kinh hãi: "Trả lời nhanh như vậy?"

Bạch Diên cười: "Chỉ là phép nhân hai số, Lương huyện lệnh ra đề này, thủ hạ lưu tình rồi."

Bạch công tử cũng cười: "Lương đại nhân, đề này của ngài, ngay cả đứa trẻ tiểu học lớp 2 cũng trả lời được."

Mặc dù Lương Thế Hiền không biết tiểu học lớp 2 là cái gì, nhưng đoán được khẳng định là trình độ rất thấp, trong lòng có chút không phục: "Ồ, vậy các ngươi cũng ra một đề xem."

Bạch Diên cười: "Được, để ta. 12 chia cho 18, hỏi rút gọn còn bao nhiêu?"

Vừa nghe đề, Lương Thế Hiền liền cười: phân số?

Hắc! Muốn dùng phân số đố bản quan, ngươi cũng quá coi thường bản quan rồi đấy.

Để bản quan từ từ nghĩ xem.

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa, lập tức bật mode tính toán trong đầu, [Cửu Chương Toán Thuật], [Chu Bễ Toán Kinh], [Ngũ kinh Số Học], các điển tịch học thuật như đèn kéo quân lướt qua trong đầu, đột nhiên "Đinh" một tiếng, dừng lại phía trên [Cửu Chương Toán Thuật].

Đại quảng điền thuật trong [Cửu Chương Toán Thuật] ghi lại: Mẫu số chia bao nhiêu, tử số cũng theo vậy.

Lương Thế Hiền cười ha ha: "Hai phần ba!"

Nói xong câu đó hắn mới phát hiện, Bạch công tử bên cạnh đã viết ra trên giấy hai phần ba từ lâu. Bạch công tử này thư pháp cũng không tệ lắm.

Lương Thế Hiền kinh hãi: Tiểu hài tử này còn tính nhanh hơn

ta nữa? Sao có thể, bản quan xoay đèn kéo quân không chậm a, đầu óc của tiểu hài tử này sao có thể xoay nhanh hơn cả bản quan?

Bạch công tử cười hì hì: "Hai người đều ra đề rồi, kế tiếp đến ta."

Bạch công tử xoát một cái vẽ ra một vòng tròn trên giấy: "Có một thửa ruộng hình tròn, đường kính 10 trượng, tìm diện tích của thửa ruộng này."

Lương Thế Hiền nghe mà kinh hãi, đề này quá khó, tiểu hài tử này mở miệng ra đề mục đã khó như vậy sao? Đây là khiêu khích đại nhân! Tuyệt đối là khiêu khích đại nhân, bản quan liều mạng với ngươi.

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa lại một lần nữa bật mode tính toán trong đầu, sở học bình sinh, các loại điển tịch số học lại một lần nữa như đèn kéo quân xẹt qua trong đầu, đột nhiên "đinh" một tiếng, ngừng lại phía trên [Cửu Chương Toán Thuật].

Chương phương điền của [Cửu Chương Toán Thuật]: diện tích hình tròn bằng chu kính tương thừa, tứ nhi nhất.

Ý tứ chính là: Lấy chu vi và đường kính hình tròn nhân với nhau, lại chia cho 4, sẽ ra diện tích hình tròn.

Thế nhưng, tiểu hài tử này ra đề chỉ nói đường kính 10 trượng, cũng không nói chu vi là bao nhiêu a?

Lương Thế Hiền lên tiếng: "Đề này của ngươi còn thiếu đúng không? Chu vi của thửa ruộng hình tròn..."

Hắn còn chưa nói hết câu, Bạch Diên bên cạnh đã cười ha ha: "Diện tích của thửa ruộng này là 78,5 trượng bình phương."

Lương Thế Hiền thất kinh.

Vì sao?

Bạch Diên tính ra thế nào? Đề chưa đủ mà, rốt cuộc là tính thế nào?

Lúc này Bạch Diên lại tiếp tục ra đề mục: "Có một cái thùng hình tròn, đường kính mặt đáy là 1 xích, cao 2 thước, tìm thể tích của thùng."

Hắn ngã lăn ra bàn: "Bản quan... thua!"

Bạch công tử cũng biến sắc: "Thể tích hình trụ? Không xong! Cái này... con còn chưa học."

Bạch Diên cười ha ha: "Ta thắng rồi! Ta biết là ta thắng mà! Mười hai quyển Thiên thư trong tay, môn 'Số' trong quân tử lục nghệ, ai có thể địch? Ha ha ha ha!"

Chương 199: Tặng ngươi số sách này

Bạch Diên đại thắng, rốt cục vãn hồi tôn nghiêm của phụ thân, đem con trai dẫm nát dưới chân mình, chí đắc ý mãn, cười ha ha.

Cười xong quay đầu lại, thấy Lương Thế hiền vẻ mặt tha thiết nhìn hắn: "Bạch tiên sinh, vừa rồi ngươi nói 'mười hai quyển thiên thư', không biết là vật gì?"

Bạch Diên đang muốn lấy ra [Số Học Tiểu Học], đột nhiên trong lòng máy động: Không được, đây là thiên thư Thiên Tôn ban cho ta, chưa được Thiên Tôn cho phép, ta không thể tự ý cho người khác."

Hắn đang do dự thì thấy Cao Nhất Diệp đã đứng ở sau lưng Lương Thế Hiền, gật đầu với mình.

Bạch Diên nhìn hiểu rồi, Thiên Tôn thông qua thánh nữ truyền tin cho mình.

Vậy thì không có cái gì phải do dự nữa.

Hắn đột nhiên lấy ra một quyển [Số Học Tiểu Học] và đưa cho Lương Thế Hiền xem: "Huyện tôn đại nhân, quyển sách này là thiên thư thần tiên trên trời ban cho ta, tổng cộng có mười hai quyển, những đề số học vừa rồi đều có tất cả trong mười hai quyển sách này."

Lương Thế Hiền đối với bốn chữ "thần tiên ban cho" kia tự động lựa chọn bỏ qua, hắn là phần tử tri thức,"tử bất ngữ quái lực loạn thần","kính quỷ thần nhi viễn chi", đương nhiên phải giả bộ

không nghe thấy.

Nhưng quyển sách này thì...

Dù gì cũng phải thử xem sao!

Hắn nhận lấy [Số Học Tiểu Học Lớp Một Quyển Thượng], lật xem vài tờ, ngay từ đầu cũng không nhận ra chữ số và ký hiệu Ả Rập, nhưng chuyện này không khó, sau nửa nén hương hắn liền lật cực nhanh, lớp một quyển thượng thoáng cái đã lật xong, tinh thần đại chấn: "Bạch tiên sinh, đây là thần thư a."

Bạch Diên cười: "Đã nói là thần tiên ban cho."

Lương Thế Hiền đáp: "Sách hay như vậy, phải truyền..."

Hắn vốn định nói truyền thụ rộng rãi, đột nhiên giọng nói cứng đờ, từ trạng thái hưng phấn lại biến thành uể oải: "Đáng tiếc, môn tính toán vẫn chưa được đưa vào khoa cử, đại đa số người đọc sách là khinh thường học, cũng chỉ có Thiệu Hưng sư gia của bản quan, có lẽ hắn cảm thấy hứng thú với thứ này."

Bạch Diên liếc nhìn Cao Nhất Diệp, thấy nàng lại gật mạnh đầu với mình, trong lòng có tính toán, đem trọn vẹn mười hai quyển [Số Học Tiểu Học] đưa đến trước mặt Lương Thế Hiền: "Huyện tôn đại nhân, tạm mặc kệ thứ này có đưa vào khoa cử hay không, nếu ngài cảm thấy thứ này hữu dụng, hoặc là người như sư gia dùng được, vậy nhất định sẽ có người học, bộ thiên thư này liền tặng cho ngài, ngài có thể chọn lựa một số người nguyện ý học tập để truyền thụ."

Lương Thế Hiền cảm thấy phấn chấn: "Thần thư như vậy, lại... tặng cho bản quan?"

Bạch Diên: "Sách hay tặng người tri âm, chẳng phải vui hay sao?"

Lương Thế Hiền vui mừng khôn xiết, không cần nữa, vội vàng lật quan bào của mình lên, cẩn thận cuộn lại mười hai quyển sách: "Vậy bản quan từ chối thì bất kính rồi."

Có được thần thư, hắn cũng không còn tâm tình ở đây nữa, nóng lòng trở về lật xem, còn phải về tổ chức dân đoàn thôn binh, trấn thủ Phùng Nguyên trấn.

Lương Thế Hiền hành lễ: "Bạch tiên sinh, nếu ngươi đã quen biết với Lý gia, vậy chuyện cùng phái ra dân đoàn ngăn cản tặc khấu núi Hoàng Long, mọi người tự thương lượng đi nhé, bản quan về huyện thành trước."

Bạch Diên ôm quyền làm lễ.

Lương Thế Hiền rất hài lòng, mang theo thần thư rời đi.

Bạch Diên và Tam Thập Nhị cùng nhau tiễn Lương Thế Hiền rời đi, đợi hắn đi xa, trên mặt Bạch Diên mới lộ ra vẻ cổ quái: "Không ngờ Lương Thế Hiền này lại thích chơi toán học, đại đa số quan viên ta gặp trước kia đều coi toán học là tiểu đạo, không chịu dụng tâm học tập."

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Trong số quan viên mà ta biết, hắn đúng là rất khác biệt, suy nghĩ tỉ mỉ thì, nếu không phải do hắn có điểm khác biệt, thì sao lại ở thời điểm này được an bài tới chỗ này làm quan chứ?"

Bạch Diên thầm kinh hãi, hiểu rồi, lúc Lương Thế Hiền đi nhậm chức, huyện Trừng Thành là cục diện rối rắm thế nào, người mù cũng nhìn ra được, dưới tình huống đó phái hắn ra trận, rõ ràng là Yêm đảng muốn chôn sống hắn.

Khó trách! Khó trách!

Tam Thập Nhị: "Thiên Tôn ban thần thư cho hắn, hẳn là muốn mượn tay hắn, đem học vấn thực dụng của kinh thế trị quốc dạy

cho càng nhiều người hơn."

Đương nhiên Bạch Diên đoán được ý đồ của Thiên Tôn, bèn gật đầu nói: "Đáng tiếc đến hiện tại, người sẵn lòng học tập những tạp học này đã không còn nhiều nữa. Người đọc sách mỗi người đều chỉ biết học tứ thư ngũ kinh, ai nấy cũng học thành kẻ ngốc. Cứ xem tiên hiền của chúng ta, quân tử lục nghệ, mỗi một nghệ đều là bản lĩnh rất thực dụng."

Tam Thập Nhị liếc nhìn hắn, vốn định thổ tào, nhưng cẩn thận suy nghĩ, cũng đúng, quân tử lục nghệ thật sự đều là dùng tài nghệ, hắn nói cũng không sai, lần này không còn thổ tào hắn nữa.

Bạch Diên: "Được rồi, làm xong chính sự rồi, nên xử lý chút chuyện vặt, lần này tại hạ tới thôn Cao gia, lại là đến cầu viện."

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Ngươi nhìn lên trời."

Bạch Diên ngẩng đầu nhìn lên, máy ném đá, xe bắn tên, tên lửa lắp ráp tiên gia, những thứ này lại một lần từ trên trời hạ xuống. Ngoài cửa bảo, Xe Mặt Trời số 3, xe vận tải cỡ lớn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Mặt khác, hơn một trăm dân đoàn của thôn Cao Gia cũng đang chờ xuất phát.

Giáo viên dân đoàn che mặt dẫn đầu, Bạch Diên thoạt nhìn có chút quen mắt, tựa hồ đã gặp ở đâu rồi?

Bạch Diên ngạc nhiên: "Cái này..."

Tam Thập Nhị cười nói: "Mấy tháng gần đây, thôn Cao gia ta cũng đã tổ chức dân đoàn của mình, lần này có thể phái dân đoàn tiếp viện cho Bạch gia bảo rồi. Giáo viên dân đoàn đó là Thiên Tôn chính miệng khâm điểm, Bạch tiên sinh gặp phải vấn đề gì trên chiến tranh, không ngại nghe ý kiến của hắn một chút."

Bạch Diên gật đầu: "Nếu là Thiên Tôn khâm điểm, vậy nhất định là người tài ba, tại hạ gặp phải nan đề gì, nhất định sẽ hỏi hắn."

Trình Húc còn chưa biết mình đang bị người khác bàn tán, vung tay lên chỉ huy dân đoàn làm chuẩn bị trước trận chiến: "Tất cả mọi người mặc áo giáp của mình lên, kiểm tra trang bị, nỏ cầm tay, trường mâu, Yêu đao, tên còn có một gói nhỏ Kim Sang Dược mà Thiên Tôn đặc biệt dặn dò, mang thiếu một thứ, ta phạt hắn chạy quanh Bạch gia bảo hai mươi vòng."

Hơn một trăm dân đoàn, tất cả đều luống cuống tay chân kiểm kê trang bị.

Trừ bọn họ ra, còn có một nhóm phạm nhân đang chuyển vật tư lên Xe Mặt Trời số ba, nỏ cầm tay, mũi tên, trường mâu, áo giáp, bột mì, sữa bột, đường muối dầu, các thứ...

Bạch Diên chỉ nhìn thoáng qua, liền hoảng sợ: "Ôi trời, những vũ khí áo giáp vi phạm lệnh cấm này, cũng chuyển đến Bạch gia bảo sao? Ta có chút..."

Tam Thập Nhị cười nói: "Đừng sợ! Thiên tôn nói, quan phủ không rảnh tới quản chuyện này đâu."

Bạch Diên cẩn thận nghĩ lại, cũng phải, hiện tại quan phủ còn không thu thập kịp đám lưu tặc khắp nơi, làm sao quản được đám dân đoàn dùng trang bị gì chứ?

Còn nhớ loạn giặc Oa năm đó, dân đoàn vùng duyên hải Giang Nam nhao nhao tự mình làm hỏa khí Đằng giáp để nghênh chiến giặc Oa, triều đình lúc đầu còn thu thập mấy tên to gan làm loạn, nhưng sau đó phát hiện không quản được, nên không quản nữa.

Nếu dân chúng vùng duyên hải không võ trang đầy đủ bản thân, không đợi quan sai triều đình đến bắt, bọn họ đã bị đồ đao

của giặc Oa giết sạch rồi. Dưới tình huống như vậy, còn ai quản giáp trụ hỏa khí có trái pháp luật hay không?

Trước tiên dùng áo giáp trang bị phạm pháp võ trang mình đã, giữ được tính mạng, sau đó sẽ từ từ phân tích [Luật Đại Minh] với ngươi.

Triều đình sau khi nghĩ thông suốt, dứt khoát mặc kệ.

Cho đến khi loạn giặc Oa chấm dứt, triều đình mới lại quản, nhưng lúc này, dân gian tư tàng hỏa khí đã là hiện tượng vô cùng phổ biến, triều đình dứt khoát mắt nhắm mắt mở.

Kỳ thật đừng nói cổ đại, cho dù là hiện đại, nếu cương thi giết tới, Lý Đạo Huyền có thể kiếm được khẩu súng sẽ lập tức kiếm một cây, mặc kệ nó có vi phạm pháp luật hay không.

Chương 200: Chúng ta không cướp người tốt

Bạch Diên mang theo một bao [Số Học Sơ Trung], tổng cộng sáu quyển.

Lần này thiên thư ít hơn sáu quyển, nhưng Bạch Diên tiện tay lật một cái, liền phát hiện choáng váng đầu óc, độ khó của sáu quyển này so với mười hai quyển lúc trước không phải chỉ là một tí tẹo, hắn cũng không dám kiêu ngạo nói muốn thêm mấy quyển nữa.

Hắn cẩn thận cất thật kỹ sáu quyển số học đi, nhảy lên ngựa của mình.

Đám gia đinh theo hắn đến cũng nhao nhao xoay người lên ngựa, đi theo bên cạnh Xe Mặt Trời.

Vài chiếc Xe Mặt Trời đồng thời phát động.

Dẫn đầu đương nhiên là Xe Mặt Trời số ba lợi hại nhất, xe vận tải cỡ lớn. Tiếp theo là hai chiếc Xe Mặt Trời công cộng, chuyên chở hơn một trăm binh sĩ dân đoàn.

Đại đội xa mã cùng nhau xuất phát hướng về Bạch gia bảo.

Đoạn đường mới ra khỏi thôn Cao gia cũng không tệ lắm, xe chạy hơi nhanh, nhưng cách thôn Cao gia hơi xa một chút thì đường không tốt lắm, tốc độ của toàn bộ Xe Mặt Trời đều chậm lại đến dưới 30 ki-lô-mét, tiến lên với tốc độ ốc sên.

Bạch Diên nhìn thấy giáo viên dân đoàn che mặt mới tới kia đang ngồi trên đỉnh xe vận tải, hắn nhịn không được mở miệng

hỏi: "Họ Hòa? Hòa giáo viên?"

Trình Húc "Ừm" một tiếng.

Bạch Diên mỉm cười nói: "Hòa giáo viên trước kia đảm nhiệm giáo viên ở thôn nào thế? Tại hạ cảm thấy thân hình của Hòa giáo viên hơi quen quen, lại nhớ không ra đã gặp ở đâu."

Trình Húc: "Ta là người thôn Hòa gia, ở trong một sơn cốc nhỏ phía nam huyện Trừng Thành."

Bạch Diên: "A a, Hòa giáo viên của thôn Hòa gia sao? Ta nhớ ra rồi, chúng ta ở huyện thành đã từng trò truyện qua, ta nhớ rất rõ ràng."

Trình Húc im lặng một hồi, ngươi mà cũng nhớ rõ ràng? Thật rất muốn đấm vào giữa mặt ngươi một quyền.

Bạch Diên: "Lần trước ta đến thôn Cao gia, thôn Cao gia còn chưa có dân đoàn, không nghĩ tới mới mấy tháng, dân đoàn đã phát triển đâu ra đấy, xem ra thực lực của Hòa giáo viên rất mạnh a."

Trình Húc: "Hắc! Chút tài mọn, đều nhờ vật tư phong phú của Thiên Tôn cho, dân đoàn mới có thể làm được tốt như vậy, nếu là trước kia... khụ..."

Gã vội vàng dừng lại!

Điều này chỉ có thể suy nghĩ trong lòng, trước kia triều đình không phát lương, một trăm binh nát trong tay mình, khỏi phải nói huấn luyện có bao nhiêu khó khăn.

Rất nhanh, đã đến Bạch gia bảo.

Bạch Diên phóng ngựa đến trước bảo, lập tức phân phó người của Bạch gia bảo đi ra vận chuyển vật tư, máy ném đá tiên gia, xe

bắn tên vội vàng dựng lên, tên lửa lắp ráp tiên gia cũng vội vàng sai người lắp ghép, cả Bạch gia bảo bắt đầu tiến vào cảnh tượng khí thế ngất trời.

Trình Húc chỉ vào đống thủ nỗ, trường thương, yêu đao trên xe, nói với Bạch Diên: "Những thứ này đều là Thiên Tôn bảo bọn ta chuẩn bị thêm, dân đoàn của ngươi cũng dùng mấy thứ này đi. Sau này áo giáp cũng sẽ có, chẳng qua hiện tại còn chưa đủ số lượng."

Bạch Diên mừng rỡ, vội vàng hướng lên bầu trời vái một cái: "Đa tạ Thiên Tôn."

Các loại binh khí, gạo và muối, phần lớn chuyển vào Bạch gia bảo.

Lần này, có thể nói Bạch gia bảo thanh thế lớn mạnh.

Bạch Diên cũng tràn đầy tự tin, từ khi có được sự che chở của Thiên Tôn, Bạch gia bảo này của hắn nhìn thế nào cũng thấy vững vàng.

Đám tặc tử, phóng ngựa qua đây đi!

Ở chỗ sâu núi Hoàng Long.

Đội trưởng đội thứ hai dưới trướng Không Dính Bùn, Điểm Đăng Tử Triệu Thắng, dẫn theo hơn ba ngàn người, đang gian nan bước đi trong rừng cây.

Triệu Thắng cũng là kẻ xui xẻo, ở Thạch Du tự đốt đèn đọc sách cũng bị vu hãm là muốn tạo phản, toàn bộ nhờ vào hắn ngày thường làm người không tệ, thường xuyên giúp các hương thân, có cơ sở quần chúng tốt đẹp, lúc các nha dịch muốn bắt hắn, đám đông dân chúng đã ùa đến, giết chết nha dịch và cứu hắn.

Tiếp đó mọi người lại đề cử Triệu Thắng lên làm thủ lĩnh, kéo lá cờ làm phản.

Rõ ràng Triệu Thắng chỉ muốn thi khoa cử làm quan, nhưng bởi vậy lại bị "ép lên Lương Sơn", không muốn làm phản tặc cũng không được.

Làm tặc phải có một phỉ hiệu, tránh liên lụy đến tộc nhân.

Bởi vì Triệu Thắng chong đèn bị vu oan tạo phản, vì vậy bèn đặt tên cho mình là "Điểm Đăng Tử".

Các dân chúng cứu hắn, hắn đương nhiên cũng không thể mặc kệ bọn họ, liền dẫn theo 3000 dân chúng huyện Thanh Giản, chạy trốn về phía nam.

Không mất bao lâu, hắn đã hội hợp cùng Không Dính Bùn.

Là "người mới của giới tạo phản", Triệu Thắng cái gì cũng không biết, vừa thấy tiền bối của giới tạo phản, đương nhiên phải lập tức ôm bắp đùi.

Không Dính Bùn thấy có người đọc sách đồng ý gia nhập, không khỏi mừng rỡ, liền sắp xếp Điểm Đăng Tử vào trong đại quân của mình, đảm nhiệm đội trưởng đội thứ hai.

Sau đó Không Dính Bùn chọn dùng chiến lược phân tán xuất kích "đoạt lương", bảy đội trưởng dưới trướng tản ra bảy phương hướng.

Đội trưởng đội một Nhãn Tiền Nhi, đi trấn Phùng Nguyên.

Đội trưởng đội hai Điểm Đăng Tử, đi vào núi Hoàng Long.

Còn năm đội khác thì náo loạn ở bên huyện Lạc Xuyên và huyện Nghi Quân.

Triệu Thắng đi mệt rồi!

Hắn chỉ là thư sinh yếu ớt, cũng không phải là lão đại hãn phỉ gì, trong núi Hoàng Long Sơn đi được hơn mười dặm sơn đạo đã

cảm thấy cả người không xong rồi, đành phải hỏi các hương thân bên cạnh: "Các huynh đệ, chúng ta đã đến đâu rồi?"

"Triền núi phía nam Hoàng Long sơn rồi." Một gã thợ săn hồi báo: "Từ nơi này đi qua, mới đến địa giới huyện Trừng Thành."

Triệu Thắng: "Cuối cùng cũng sắp tiến vào nơi có người ở rồi? Thật là tốt quá, lần này chắc có thể tìm được đồ ăn rồi."

Bên cạnh có một hương thân đi tới, thấp giọng nói: "Triệu tiên sinh, sau khi chúng ta vào huyện Trừng Thành, giống như Không Dính Bùn vậy, gặp người liền cướp sao?"

Vừa nghe hỏi vậy, sắc mặt Triệu Thắng liền sa sầm.

Hắn không muốn cướp!

Hắn không phải hãn phỉ mà là thư sinh, hơn nữa còn là người hiền lành nổi tiếng khắp mười dặm tám thôn quanh huyện Thanh Giản, thường xuyên giúp các hương thân viết thư nhà, đọc bảng cáo thị, giúp đỡ người làm niềm vui, không nhặt của rơi trên đường.

Hắn cũng không hung hãn đến mức gặp người đã muốn cướp.

Nhưng mà...

Những hương thân theo hắn một đường từ huyện Thanh Giản chạy trối tới đây, đã không còn gì để ăn rồi, vậy thì phải làm thế nào?

Hắn phải chịu trách nhiệm đối với những hương thân này!

Triệu Thắng quyết định phát biểu một bài diễn thuyết, chọn một tảng đá cao rồi bò lên trên, nhưng tảng đá này quá lớn, lại trượt xuống, mấy lần bò lên suýt nữa ngã xuống, thật vất vả mới lên được đỉnh tảng đá, trong lòng hắn không khỏi thầm nghĩ: Làm

trùm thổ phỉ cũng không dễ dàng a, chỉ là leo lên chỗ cao, nói với toàn bộ thủ hạ thôi cũng đã cực khổ vậy rồi.

Đứng trên đỉnh tảng đá, hắng giọng một cái: "Các hương thân, ta có câu phải nói với mọi người, hiện tại chúng ta rất đói, không có thức ăn, nhưng chúng ta không thể gặp người liền cướp, đặc biệt là dân chúng nghèo khó trong những thôn nhỏ, họ cũng là người giống chúng ta, sao có thể nhẫn tâm giết chết họ, cướp đồ ăn của bọn họ chứ?"

Mọi người trầm mặc.

Triệu Thắng: "Chúng ta không phải người xấu, chúng ta là người tốt bị người xấu ép tạo phản, cho nên chúng ta không thể đem đồ đao của mình đặt trên người những người tốt khác. Sau khi chúng ta tiến vào huyện Trừng Thành, chỉ cướp của kẻ có tiền xấu xa."

Một dân chúng hỏi: "Làm sao để biết một người có tiền xấu hay không?"

Triệu Thắng ngẩng đầu lên suy nghĩ một hồi lâu, thở dài nói: "Ta sẽ đi nói chuyện với đối phương, nói vài câu, ta có thể nhìn ra đối phương là người tốt hay người xấu."

"Báo!"

Một thợ săn cước trình rất nhanh từ đằng trước quay về: "Triệu tiên sinh, dưới chân núi phía trước chính là huyện Trừng Thành rồi, dưới chân núi có một tòa Bạch gia bảo, thoạt nhìn như là nhà đại hộ."

Chương 201: Tất có hảo báo

"Tặc tới rồi!"

Một thám báo chạy như bay về Bạch gia bảo.

Tên thám báo này tên là Thạch Kiên, một thành viên của dân đoàn thôn Cao Gia, chính là một trong hai người đi theo hai tên buôn muối lậu lão Chu và lão Trương học tập làm thám báo như thế nào.

Trải qua một trận chiến đấu, hiện tại hắn cũng có chút dáng dấp của thám báo rồi.

Trình Húc từ trên tường bảo thò đầu ra: "Nói rõ."

Thạch Kiên vội vàng nói: "Đội trưởng đội thứ hai dưới trướng Không Dính Bùn là Điểm Đăng Tử suất lĩnh ước chừng hai ngàn? Ba ngàn? A, dù sao thì xấp xỉ số người này, đã đến một nơi rất gần chúng ta rồi."

Trình Húc dở khóc dở cười, tên thám báo này vẫn còn non lắm, báo cáo mà nói loạn cào cào, cũng may mình đại khái cũng đoán được vị trí của địch nhân.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên sườn núi, ngay trên khu vực đỉnh núi mà tầm nhìn có thể tới được, nhìn thấy loáng thoáng có vài bóng người.

Bạch Diên đứng ở bên cạnh gã, cũng chỉ vào vị trí tương tự: "Hẳn là ở chỗ này."

"Ừm!" Trình Húc gật đầu.

Bạch Diên cười hắc hắc: "Giống y chang như lộ tuyến lần trước Không Dính Bùn tới đây, đợi bọn chúng xuống núi đến tầm bắn của tên lửa, ta sẽ dùng tên lửa tiên gia đánh cho bọn chúng tanh bành."

Trình Húc không khỏi nhớ tới tình cảnh lần trước tác chiến ở chỗ này, khóe miệng cũng nhếch lên nụ cười, đáng tiếc đã bị khăn che mất.

Gã nhìn chằm chằm vào sườn núi một lúc lâu, trên sườn núi, phía sau cây, phía sau tảng đá, không có chỗ nào có thể nhìn thấy thái nãi nãi. Không có! Hoàn toàn không có!

Lần này thái nãi nãi không tới, ha ha ha, trận chiến này tất thắng.

"Ồ? Có người xuống núi rồi." Bạch Diên nói: "Ngươi xem, chỉ có ba tặc nhân xuống núi thôi."

Trình Húc tập trung nhìn vào. Thật vậy, chỉ có ba tên tặc tử xuống núi, người cầm đầu còn mặc trường sam, bước đi lảo đảo, trông có vẻ không quá quen đi trên sơn đạo, toàn dựa vào hai người bên cạnh dìu đỡ mới có thể miễn cưỡng từ trên sơn đạo trượt xuống.

Bạch Diên và Trình Húc không khỏi liếc nhau một cái, ngạc nhiên nói: "Đây là tình huống gì?"

Tình huống như vậy đương nhiên không thể trực tiếp hô đánh được, tên lửa tiên gia, máy bắn đá, xe bắn tên, tất cả đều an tĩnh, không phát động một cái, mọi người thì trơ mắt nhìn ba tên tặc tử chậm rãi bước đi, nam tử mặc trường sam dẫn đầu còn suýt nữa bị ngã sấp mặt, hai người bên cạnh vội vàng đỡ lấy.

Người kia mới một lần nữa đứng vững, lại tiếp tục đi, rốt cục đi tới dưới Bạch gia bảo. Trình Húc và Bạch Diên dở khóc dở cười:

"Tên này đang diễn trò hả?"

Người mặc trường sam đứng yên trước cửa bảo, ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: "Tại hạ bất tài, cả gan muốn hỏi, nơi này là nhà của vị đại lão gia nào huyện Trừng Thành?"

Bạch Diên thò đầu ra: "Tại hạ họ Bạch, tên một chữ Diên."

Người mặc trường sam kia chắp tay: "Hóa ra là Bạch lão gia của Bạch gia bảo, tại hạ Điểm Đăng Tử, ở đây có lễ."

Mọi người đồng loạt sửng sốt, Điểm Đăng Tử, đây không phải là trùm thổ phỉ sao?

Triệu Thắng báo ra phỉ hiệu, cảm thấy hơi xấu hổ, không dám báo tên mình trước mặt mọi người, lúng túng nói: "Thật xin lỗi, đã quấy rầy Bạch lão gia. Chỉ là phía sau tại hạ có ba ngàn huynh đệ, đã đi rất lâu rồi mới đến chỗ này. Mọi người đều không có cơm ăn, đói sắp không chịu nổi nữa. Từ xa nhìn thấy Bạch gia bảo này, như là gia bảo của đại lão gia rất có thực lực, tại hạ liền cả gan đến đây, xin chút đồ ăn, cứu ba ngàn huynh đệ kia của ta, xin đại lão gia giơ cao đánh khẽ, giúp chúng tôi."

Trình Húc cười hắc hắc một tiếng: "Hắn đang uy hiếp chúng ta đấy. Trước tiên là nói phía sau hắn có ba ngàn huynh đệ, tiếp theo là muốn lương. Nếu chúng ta không cho, thì ba ngàn huynh đệ cùng nhau đánh qua thôi."

Bạch Diên nghĩ kỹ, lại không phải là ý này sao?

Chỉ là...

Người gọi là Điểm Đăng Tử này, giọng điệu có vẻ rất thành khẩn, cũng không phải là loại người cùng hung cực ác uy hiếp người khác.

"Hòa giáo viên, ý của ngươi là không để ý tới hắn?"

"Đương nhiên phải để ý! Còn phải để ý chằm chằm." Trình Húc sờ lên đao bên hông: "Hắn chỉ dẫn theo hai bộ hạ tới đây, lá gan cũng quá lớn, hiện tại ta giết ra ngoài, có thể dễ dàng bắt được hắn. Chỉ cần bắt được trùm thổ phỉ, đám tặc còn lại liền không đáng lo, xem hắn có dám uy hiếp chúng ta đòi lương nữa hay không."

"Không ổn." Bạch Diên lắc đầu nói: "Tại hạ hoài nghi người này căn bản không phải trùm thổ phỉ, mà là trùm thổ phỉ bắt một thư sinh tới làm truyền lời. Nếu chúng ta động thủ với thư sinh này, tặc tử vừa vặn tìm được cái cớ tấn công Bạch gia bảo chúng ta."

Trình Húc: "Ồ? Có lý! Bất quá... Tặc nhân muốn đánh ai, còn cần mượn cớ sao?"

Suy luận bị kẹt ở đây, chưa biết giải quyết sao.

Ngay lúc này, Điểm Đăng Tử ngoài bảo lại lên tiếng: "Bạch lão gia, đừng hiểu lầm lời tại hạ, tại hạ không hề có ý uy hiếp, mà thành tâm thật lòng đến đây xin giúp đỡ, ba ngàn huynh đệ kia của ta đều là người lương thiện, không muốn cướp của bách tính, một đường từ huyện Thanh Giản đến đây, lương khô mang theo đã ăn hết từ lâu, còn ăn cả vỏ cây rễ cỏ, thật sự sắp không cầm cự nổi rồi. Đói quá sẽ biến người thành ma quỷ, cuối cùng sẽ có một ngày, bọn họ dưới sự thúc đẩy của đói khát, sẽ vung đao chém tới dân chúng bình dân khác, đến một ngày đó, tại hạ cũng không cứu được bọn họ rồi... Vẫn xin Bạch lão gia vươn tay viện thủ, cứu giúp bọn họ một lần, hiện tại mọi người còn chưa phạm phải sai lầm lớn, còn cứu được."

Những lời này của hắn cực kì thành khẩn, trong mắt tràn đầy lệ nóng.

Trình Húc không khỏi nhíu mày.

Bạch Diên nghe xong, lại vung tay lên, lớn tiếng nói: "Mở bảo, đưa cho hắn mười thạch lương thực."

Trình Húc: "Ơ? Bạch tiên sinh, hắn đang lừa chúng ta mà, ngươi cũng tin à?"

"Ta thấy người này không giống ác đồ." Bạch Diên nói: "Thà tin là có, không thể tin là không, nếu có Thiên Tôn ở đây, cũng sẽ trước tiên lấy nhân thiện đối đãi, nếu đối phương thật sự là ác đồ, lại lấy binh khí chỉ mặt."

Trình Húc chậc chậc thở dài hai tiếng, gã gặp qua kẻ xấu quá nhiều rồi. Trước lúc ba năm hạn hán, gã đã giao lưu với đủ loại gian manh quỷ quyệt, nếu là kẻ vô lại thì nửa câu cũng không dám tin.

Nhưng nếu Bạch Diên đã lựa chọn tin tưởng đối phương, Trình Húc cũng không lên tiếng ngăn cản, bởi vì câu nói vừa rồi của Bạch Diên "nếu có Thiên Tôn ở đây" làm cho gã nhớ tới tác phong nhân thiện từ trước tới nay của Thiên Tôn.

Không phải chỉ là một chút lương thực thôi sao?

Thiên Tôn luôn luôn cứu người trước rồi mới nói đúng hay sai.

Theo ý nghĩ của Thiên Tôn mà làm là sẽ không sai!

Cửa lớn Bạch gia bảo mở ra, mười thạch lương thực được gánh ra ngoài, đặt trước mặt Điểm Đăng Tử.

Điểm Đăng Tử kinh ngạc không hiểu, hắn cũng không ngờ rằng đối phương cho lương thực sảng khoái như vậy. Hắn chỉ dẫn theo hai người xuống núi, mười thạch lương thực này thậm chí còn không mang về được.

Hắn vội vàng xoay người hướng lên sườn núi vẫy tay: "Mười người tới đây, đừng tới nhiều, tuyệt đối đừng đi xuống nhiều, chỉ

cần mười người thôi! Đến đây đưa những lương thực này về núi."

Trên sườn núi có mười thanh niên trai tráng còn có sức lực đi xuống, gánh mười thạch lương thực lên, nối đuôi nhau đi lên núi.

Đối với 3000 người thì mười thạch lương thực chẳng nhiều chút nào.

Cho dù là ăn tiết kiệm, cũng không ăn được mấy bữa.

Nhưng đang lúc hạn hán, đây đã là một món tài sản khá lớn.

Điểm Đăng Tử quay về Bạch gia bảo vái một cái thật sâu: "Bạch lão gia tất có hảo báo."

Chương 202: Tôi có khi nào ăn nấm

Trong tiếng vó ngựa vang lên, một con khoái mã vọt vào Cao gia bảo.

Trên ngựa là một gia đinh của Bạch gia bảo, hắn xoay người xuống ngựa, đem một bức quân tình cấp báo đưa cho Tam Thập Nhị.

Tam Thập Nhị mở ra xem, thì ra là báo cáo quân tình do Bạch Diên gửi qua đây.

Bên trong kể tường tận chuyện Điểm Đăng Tử đến Bạch gia bảo xin lương thực, còn nói hắn đã tự chủ trương, lấy mười thạch lương thực của Thiên Tôn ban cho đưa cho tặc khấu, về việc này, còn muốn xin chỉ thị của Thiên Tôn, mình làm thỏa đáng hay không.

Trên đài.

Tam Thập Nhị không dám chậm trễ, vội vàng cầm báo cáo quân tình đi tới vọng lâu.

Rất nhanh, Cao Nhất Diệp đã ngừng vẽ tranh, cùng Tam Thập Nhị đứng trên sân thượng lầu ba vọng lâu.

Lý Đạo Huyền vừa lúc đang ở bên cạnh hộp ăn cháo thịt nạc trứng muối, thấy vẻ mặt nghiêm túc cua hai người liền đưa mặt đến trước hộp.

"Thiên Tôn tới rồi!" Cao Nhất Diệp quay đầu nói với Tam Thập Nhị: "Ông mau báo cáo đi."

Tam Thập Nhị đem báo cáo quân tình cẩn thận đọc một lần.

Lý Đạo Huyền nghe xong, ngược lại lại lâm vào trầm tư.

Mở máy tính ra, nhập vào Điểm Đăng Tử Triệu Thắng, tra tìm tư liệu.

Rất nhanh, tư liệu về Triệu Thắng đã có, nhưng tư liệu trong sử sách ghi lại cực ít, chỉ vài câu ít ỏi đã đem sự tích bình sinh của hắn kể xong, bên trong cũng không nói đến Triệu Thắng là người tốt hay là người xấu, chỉ ghi việc hắn bị vu hãm tạo phản, bị ép khởi nghĩa. Hơn nữa, cho dù sách sử viết hắn là người tốt, ngươi dám tin hắn tốt thật không?

Lấy sử đánh giá người, bị người hãm hại một trăm triệu lần cũng thấy không đủ.

Lý Đạo Huyền suy nghĩ ba giây, chọn X, tư liệu lịch sử này không xem cũng được.

Vẫn là trở lại trong hộp đi.

"Tam Thập Nhị, đi gọi mấy tài xế tới đây, vận chuyển thêm chút lương thực cho Bạch gia bảo."

Nghe xong câu này, Tam Thập Nhị cũng không khỏi kinh ngạc: "Lần này Thiên Tôn thái độ khác thường, muốn giúp tặc ư?"

"Cũng không phải giúp tặc, mà là giúp nạn dân."

Lý Đạo Huyền thầm than trong lòng: Nếu Triệu Thắng không nói sai, 3000 người phía sau hắn đều là những người lương thiện, không muốn cướp đoạt dân chúng khác, vậy 3000 người này nhất định phải cứu.

Nếu như hắn lừa Bạch Diên, cũng lừa ta, chỉ là muốn kiếm chút lương thực cho tặc nhân ăn no, có sức lực để đi cướp càng

nhiều dân chúng hơn, sớm muộn gì ta cũng sẽ thưởng cho hắn một chưởng pháp từ trên trời giáng xuống.

Người bình thường sợ bị lừa là vì sau khi bị lừa sẽ phải trả một cái giá rất lớn, cái giá này không phải trên kinh tế, mà chính là trên sinh mệnh, bị lừa một lần sẽ là vết thương chồng chất, thậm chí là mất mạng.

Nhưng Lý Đạo Huyền thì khác, đừng nói mười thạch, cho dù có thêm một trăm thạch lương thực, thì cũng chỉ là việc Lý Đạo Huyền tiện tay bốc một nắm bột mì, không mất mấy đồng tiền của y.

Về mặt kinh tế cơ bản sẽ không bị hao tổn!

Mà trên sinh mệnh càng không thể nào hao tổn được!

Cho nên y không sợ bị lừa.

Trả một chút phí tổn cũng không tính là gì, nếu có thể dùng để thấy rõ một người, hoặc nói là nhìn rõ ba ngàn người, thế thì đáng giá thử một lần.

"Chở thêm hai xe lương thực đi Bạch gia bảo." Lý Đạo Huyền phân phó: "Mặt khác, viết một phong thư cho Bạch Diên, nói với hắn, cố gắng tiếp xúc nhiều với Triệu Thắng, nói chuyện nhiều hơn. Nếu 3000 người kia thật sự đều là dân chúng lương thiện, bất đắc dĩ mới tạo phản, thì đưa họ xuống núi, đưa đến thôn Cao gia, ta sẽ an bài cho họ."

Tam Thập Nhị vội vàng hành một đại lễ: "Thiên Tôn nhân từ."

Lý Đạo Huyền: "Căn dặn Bạch Diên, tâm đề phòng người không thể không có, lúc tiếp xúc với Triệu Thắng, cũng không thể buông lỏng cảnh giác, nếu đối phương đột nhiên trở mặt đánh tới, phải cam đoan mình có đủ thời gian phản ứng, đừng trúng kế của tặc nhân."

Tam Thập Nhị: "Tuân lệnh!"

Tam Thập Nhị vội vàng đi viết thơ.

Lý Đạo Huyền thì nhìn xuống thôn Cao gia, trong lòng thầm cân nhắc.

Nếu như thật sự nuốt cả nhóm của Triệu Thắng vào, đó là trọn vẹn hơn 3000 nhân khẩu, bản thân thôn Cao gia chỉ có hơn 1000 nhân khẩu, nếu đột nhiên thoáng cái có thêm 3000 người ngoại lai, rất dễ dàng tạo thành rắn nuốt voi, tiêu hóa không nổi, phá hủy diện mạo tinh thần hiện tại của thôn Cao gia vất vả lắm mới hình thành.

Xem ra, phải sắp xếp cho những người này một nơi ở khác.

Bọn họ không cần làm nông nghiệp, có thể dùng toàn bộ để làm công, vậy thì không cần an bài ruộng đất cho bọn họ, có thể sắp xếp nơi ở cho bọn họ là một nơi đất đai cằn cỗi cũng không sao cả.

Lý Đạo Huyền lập tức nghĩ đến sơn cốc "thần tiên đánh nhau với yêu quái".

Những ngày gần đây, mỗi đêm y đều mở một canh giờ "thuật chiến đấu quân đội" cho dân đoàn, đã hoàn thành một vòng, Trình Húc đã học xong, kế tiếp chỉ chậm rãi dạy cho những người khác.

Sơn cốc đó cũng có thể lợi dụng được.

Quy hoạch đơn giản một chút, nếu trong sơn cốc đặt nhà nhựa khắp nơi, vậy có thể tiếp nhận 3000 người rất thoải mái.

Sau đó là vấn đề khoảng cách từ nơi ở đến nơi đi làm mỗi ngày của họ.

Sơn cốc cách thôn Cao gia khoảng sáu dặm đường, khoảng

cách này để họ dùng chân đi là không thể được, nhưng dùng Xe Mặt Trời công cộng đưa đón 3000 người đi tới đi lui cũng không phải là cách!

Xem ra phải xuất động phương tiện giao thông càng trâu bò hơn, càng tiên tiến hơn trước mới được.

Thật ra phương tiện giao thông này Lý Đạo Huyền đã lên phương án từ lâu, chỉ là lúc trước nhân khẩu ít, mọi người lại ở tập trung với nhau, nên y không lấy nó ra.

Hiện tại nhân khẩu tăng cao, còn phải phân tán đến một khu vực khác, giữa hai bên chắc chắn sẽ dùng được thứ này.

Lên mạng, truy cập vào taobao, tìm "xe lửa chạy bằng điện mini", chớp mắt hiện ra một đống xe lửa đủ loại kiểu dáng chạy bằng điện.

Lý Đạo Huyền chọn một cái xe lửa mini "có thể tự lắp ráp đường ray", sử dụng "pin AA".

Điểm đặc biệt là đường ray còn có thể mua riêng, đương nhiên là roẹt roẹt mua thêm mấy đơn đường ray nữa, một chiếc xe lửa, cộng thêm đường ray dài 15 mét, bỏ vào Minh Mạt sẽ thành sáu dặm, vừa đủ từ thôn Cao gia đến sơn cốc.

Sau khi đặt xong đơn, còn phải độ lại.

Ngày hôm sau, xe lửa được gửi đến, Lý Đạo Huyền lập tức mang theo xe lửa mini, đi tới cửa hàng đồ chơi của Thái Tâm Tử.

"Lão Thái, tôi lại tới tìm cậu sửa đồ chơi đây."

Lúc này Thái Tâm Tử đang ngồi sau quầy hàng, tay cầm lon nước yến, vừa nhìn thấy Lý Đạo Huyền, lập tức cười đứng lên: "Mấy ngày không gặp rồi, gần đây lại đang bày trò gì vậy?"

Lý Đạo Huyền đưa ra hai cái đầu xe của xe lửa mini: "Tôi đang chơi cái này, cần độ lại."

Thái Tâm Tử vừa nghe độ lại liền cảm thấy tình huống không đúng, trong lòng hoảng hốt: "Cậu lại định sửa sang kiểu quái quỷ gì nữa?"

"Lần này đơn giản thôi, tôi cam đoan." Lý Đạo Huyền cười nói: "Tôi cần thêm điện trở cho hệ thống của động lực của xe lửa này, để khống chế tốc độ của nó mỗi giây 10 xăng-ti-mét thôi."

Thái Tâm Tử nói: "Vấn đề nhỏ, đầu xe lửa cũng rất lớn, rất dễ cải tạo, dễ làm hơn nhiều so với xe năng lượng mặt trời 3 xăng-ti-mét lần trước của cậu."

Lý Đạo Huyền: "Ngoài ra, cũng phải sửa lại công tắc, chuyển công tắc trên đỉnh xe vào bên trong đầu xe, công tắc làm linh hoạt một chút, chỉ cần dùng chút xíu lực là có thể kích hoạt. Đồng thời thêm một bộ phanh, chỉ cần đóng nguồn điện, nó sẽ lập tức kẹp lại bánh xe, rất nhanh giảm tốc độ xe lửa cho đến khi dừng lại."

Thái Tâm Tử liếc xéo: "Sao lần này cải tiến lại đơn giản như vậy? Không chút độ khó nào, chưa ăn nấm à?"

Lý Đạo Huyền buông tay: "Tôi có khi nào ăn nấm đâu?"

Chương 203: Đường ray xe lửa

Sáng sớm hôm sau, mấy chiếc xe tải phụ trách vận chuyển hàng chậm rãi đi về phía Bạch gia bảo.

Mà Lý Đạo Huyền lại bắt đầu chuẩn bị "Lưu Dân cốc" dùng để thu xếp cho nhóm người Điểm Đăng Tử.

Đầu tiên đào một cái hố ở giữa sơn cốc, chôn xuống một cái hộp bằng nhựa, bên trong chứa đầy nước, như vậy trong sơn cốc sẽ có hồ nước rồi.

Tiếp đó ở hai đầu lối ra đặt xuống hai thành bảo bằng nhựa, vừa vặn chặn kín lỗ hổng ở hai bên sơn cốc, bảo vệ trong cốc một cách hoàn mỹ.

Sau đó đặt xuống một loạt căn nhà bằng nhựa ở trong sơn cốc, trải khắp toàn bộ sơn cốc, đương nhiên, vì để cho thể xác và tinh thần của các người tí hon khỏe mạnh, không gian không thể quá kiềm nén được, tại các nút giao thông còn bố trí cây xanh bằng nhựa, khiến cho cả sơn cốc luôn xanh mát như mùa xuân.

Tiếp theo chính là tiết mục quan trọng nhất, bắt đầu trải đường ray.

Đường ray mua từ trên taobao đều là những đoạn ngắn dài hơn 10 xăng-ti-mét, vô cùng linh hoạt, có thể tự do lắp ráp, có đoạn thẳng, có đoạn cong, thậm chí còn có thể lên dốc xuống dốc, chỉ cần ngươi có đủ sức tưởng tượng, có thể bố trí đường ray thành bất kỳ hình dạng gì.

Khi còn bé Lý Đạo Huyền đã muốn chơi trò này rồi, đáng tiếc lúc còn bé y không có tiền.

Mà khi y có tiền mua đồ chơi mà mình muốn nhất khi còn bé, lại phát hiện mình đã trưởng thành rồi, đồ chơi ở trong tay cũng sẽ không còn cảm giác hưng phấn như khi còn bé nữa.

Cuộc đời chính là như thế!

Khi muốn thứ gì, nhất định phải toàn lực đi tranh thủ, nhất thiết đừng nói với mình rằng đợi nó hạ giá rồi sẽ mua, hoặc chờ mình có tiền rồi hãy mua... Bởi vì, ngươi không thể xác định đến khi đó có còn ước mơ nó giống như hiện tại hay không.

Lý Đạo Huyền bắt đầu lắp ráp, đem đường ray không ngừng nối liền lại với nhau, từ cửa "Lưu Dân cốc" nối thẳng đến thôn Cao gia.

Ngay từ đầu xung quanh không có ai, thao tác của y còn chưa có ai thấy.

Nhưng càng đến gần thôn Cao gia, người trông thấy y thao tác càng ngày càng nhiều, các công nhân làm công và các tội phạm cải tạo đang làm việc quanh thôn Cao gia là những người trước tiên thấy được kỳ cảnh này.

Đường ray năm màu sặc sỡ từ trên bầu trời không ngừng hạ xuống mặt đất, nối liền với đường ray trên mặt đất đã làm xong, còn phát ra tiếng "rắc rắc" giòn vang.

Cứ như vậy không ngừng hạ xuống, lắp ráp, hạ xuống, lắp ráp, đường ray năm màu đó không ngừng kéo dài hướng về thôn Cao Gia.

Chỉ cần người còn có đầu óc thì sẽ biết Thiên Tôn lại đang chơi "bí bảo tiên gia" lạ lẫm gì nữa rồi, các công nhân và phạm nhân đều ngừng công việc trong tay, quay đầu lại hóng hớt.

Đường sắt không ngừng đi tới!

Các thôn dân đứng phía trước con đường đường ray kéo dài rất tự giác tránh ra, sau đó liền thấy đường ray tiếp tục trải ra trên mặt đất cách đó không xa.

Xuyên qua bãi đất trống giữa hai ruộng lúa mạch, kéo dài đến cửa thôn Cao gia.

Các thôn dân nhìn một đường ray kỳ quái, thật dài, trên đầu mọi người hiện lên một dãy dấu chấm hỏi.

Tiếp theo, trên bầu trời một chiếc xe cổ quái hạ xuống, rơi vào trên đường ray.

Chiếc xe này còn lớn hơn Xe Mặt Trời công cộng, thậm chí còn lớn hơn so với chiếc Xe Mặt Trời số 3 chở hàng.

Hơn nữa cũng không chỉ một đoạn này, mà là từng đoạn thùng xe treo phía sau đầu xe, treo liên tục hơn mười thùng xe, cuối cùng lại treo thêm một cái đầu xe.

Các thôn dân nhìn mà ngẩn ra, xe có hai cái đầu? Đây là tình huống gì vậy?

Sau đó Cao Nhất Diệp từ trong chủ bảo chạy ra, mỉm cười nói: "Thiên Tôn có lệnh, xe lửa cần hai tài xế, thay phiên điều khiển, tiền công giống như Xe Mặt Trời công cộng, có ai chịu làm không?"

"Ta! Ta! Ta!"

Ngay lập tức một đám người lao ra từ trong thôn làm công, tranh nhau tới giành công việc này.

Thấy số người ứng tuyển đông đảo, sư gia Đàm Lập Văn đành phải đi ra xử lý, trước tiên loại trừ mấy người phản ứng chậm, lại loại bỏ mấy người nhìn qua là không nghiêm túc không cẩn thận, cuối cùng để lại hai người đầu óc linh hoạt phản ứng nhanh.

Hai người này dè dặt đi lên đầu xe lửa.

Cao Nhất Diệp vừa lắng nghe chỉ thị của Lý Đạo Huyền, vừa dạy hai người mở công tắc như thế nào, đóng công tắc thế nào, khi lái xe phải chú ý trên đường ray phía trước có người hoặc là động vật các thứ hay không, và một loạt yếu tố an toàn cơ bản.

Sau khi nói hết, hai tài xế bắt đầu thử lái xe.

Lý Đạo Huyền ngồi bên cạnh hộp, dự định đưa tay vào cứu viện bất cứ lúc nào.

Một tài xế mở công tắc, xe lửa phát ra tiếng "u u", giống như tiếng còi hơi của xe lửa hơi nước, rất dễ nghe, tiếp theo còn phát ra thanh âm "xình xịch, xình xịch"...

Xe thông điện, lấy tốc độ 8 xăng-ti-mét một giây chậm rãi chạy dọc theo đường ray.

Tốc độ này trong mắt Lý Đạo Huyền thoạt nhìn là rất chậm.

Nhưng trong hộp 8 xăng-ti-mét một giây, tại Minh Mạt lại là 16 mét một giây, cũng chính là 57,5 ki-lô-mét một giờ. Tốc độ cũng không tính chậm, xe lửa theo đường ray chạy về phía Lưu Dân cốc.

Hai vị tài xế mới sợ tới mức kêu lên oa oa...

Nhưng cũng chỉ là giật mình mà thôi, một hai phút sau, tâm tình khẩn trương của hai người đã giảm bớt, bọn họ phát hiện chiếc xe này tuy chạy rất nhanh nhưng vẫn chạy dọc theo đường ray chứ không lệch đi, còn rất ổn định, thậm chí còn ổn hơn Xe Mặt Trời công cộng.

Rất nhanh đã nhìn thấy Lưu Dân cốc.

Cao Nhất Diệp cười nói: "Phía trước sắp đến trạm cuối rồi, các ngươi nhìn thấy trạm xe lửa phía trước, thì phải chuẩn bị để dừng

xe."

Hai vị tài xế đáp lại một tiếng, chuẩn bị sẵn sàng dừng xe.

Cao Nhất Diệp ra lệnh một tiếng, hai người vội vàng tắt đi công tắc động lực, xe lửa kêu két một tiếng dừng lại trước sân ga.

"Được rồi!" Cao Nhất Diệp cười nói: "Lúc này, xe lửa bắt đầu thả hành khách lên xuống, hai người các ngươi cũng có thể đi xuống, khóa kỹ cửa đầu tàu bên này, không để cho những người không phận sự đi vào, sau đó các ngươi dùng tốc độ nhanh nhất, di chuyển đến đầu tàu bên kia."

Hai tài xế ngay từ đầu nghe không hiểu gì, nhưng rất nhanh bọn họ liền nghĩ thông suốt, đi tới một đầu xe khác, chẳng phải có thể cho xe dọc theo đường ray trở về sao? Thì ra là thế, khó trách xe lửa kỳ quái này có hai cái đầu.

Hai người và Cao Nhất Diệp cùng chạy đến đầu tàu bên kia.

Sau đó cũng dùng biện pháp giống vậy, khởi động xe lửa, xe lửa lại phát ra tiếng "u u", chạy xình xịch xình xịch.

Hai tài xế cười to: "Thứ gọi là xe lửa này, dùng cũng đơn giản mà."

Cao Nhất Diệp mặt trầm xuống, nghiêm túc nói: "Thiên Tôn nói, thứ này một khi xảy ra tai nạn, tất cả mọi người trong mười toa phía sau đều sẽ có nguy hiểm đến tính mạng. Các ngươi là tài xế, phải cực kỳ cẩn thận, tuyệt đối không thể cho phép bất cứ sai lầm nào. Ghi nhớ không thể cảm thấy nó điều khiển đơn giản thì không chú ý đến tình hình giao thông, nhất định phải tập trung tinh thần, chỉ cần nhìn thấy trên đường ray phía trước có bất cứ vật gì không rõ, thì phải dừng xe lại trước, quan sát rõ ràng lại tiếp tục đi, hiểu chưa?"

Hai tài xế nhanh chóng đáp lời: "Hiểu rồi! Nhưng mà... xe lửa

này rốt cuộc dành cho ai ngồi a? Trong sơn cốc kia căn bản không có ai mà."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Có lẽ, rất nhanh sẽ có người tới thôi."

Chương 204: Quân tử lấy nghĩa làm đầu

Hai tài xế xe lửa bắt đầu luyện tập nhiều lần.

Lý Đạo Huyền yêu cầu họ phải luyện tập cho thuần thục, ở khoảng cách nào đạp phanh thì có thể dừng lại, trong lòng phải hiểu rõ, hơn nữa còn phải quan sát đường đi phía trước một cách nghiêm túc, chỉ cần có biến động nhỏ là lập tức dừng xe.

Đồng thời, còn phải ở trong thôn làm phổ cập giáo dục thường thức, muốn bất kỳ ai không được đứng lại trên đường ray, người làm hư đường ray bắt được sẽ trực tiếp ném vào thôn lao động cải tạo, nếu gây ra sự cố nghiêm trọng làm chết người, phải lấy mạng đền mạng, không được thương lượng.

Mà ngay khi Lý Đạo Huyền chuẩn bị Lưu Dân cốc và xe lửa thì đồng thời...

Bạch gia bảo.

Bạch Diên nghiêm mặt nhìn núi Hoàng Long phía bắc, sau khi mười thạch lương thực được đưa lên, quả nhiên Điểm Đăng Tử không xuống núi làm loạn nữa, 3000 người bắt đầu hạ trại nghỉ ngơi dưới tàng cây trên đỉnh núi.

Bọn họ không tận lực ẩn giấu tung tích của mình, đứng trên tường bảo của Bạch gia bảo là có thể lờ mờ nhìn thấy lưu tặc đang tìm kiếm rau dại, đào rễ cây, lột vỏ cây ở khắp nơi trên đỉnh núi.

Mấy sợi khói bếp bay lên, họ đang dùng lương thực Bạch Diên cho, trộn với rau dại để ăn.

Trình Húc nói: "Những người này không có ý định tấn công Bạch gia bảo."

Bạch Diên gật đầu: "Trước mắt xem ra là không có, nhưng mười thạch lương thực chia cho 3000 người ăn, không được mấy bữa là ăn hết rồi, bọn họ sẽ làm cái gì tiếp thì cũng chưa chắc biết được."

Hai người nói tới đây thì tiếng nổ của Xe Mặt Trời số ba vang lên, hai người quay đầu nhìn sang, một chiếc xe vận tải lại mang theo lượng lớn lương thực đến.

Sau khi tài xế dừng xe lại liền lao vào Bạch gia bảo, lấy ra một bức thư đưa cho Bạch Diên: "Bạch lão gia, đây là thư của Tam quản sự viết cho ngài, nói là chỉ thị của Thiên Tôn."

Bạch Diên phấn chấn, vội vàng phủi bụi trên người, vuốt thẳng quần áo, lúc này mới dùng hai tay cung kính nhận lấy thư, môn "Lễ" này, hắn ta rất coi trọng.

Mở thư ra, chăm chú đọc.

Sau khi xem xong, mặt mày giãn ra: "Thiên Tôn hạ pháp chỉ, bảo chúng ta thử tiếp xúc với đám lưu tặc trên núi, nếu cảm thấy đối phương còn cứu được thì đưa bọn họ xuống núi, Thiên Tôn sẽ bố trí cho họ."

Trình Húc nghe xong lời này, tinh thần cũng không khỏi run lên, nhưng sau đó lập tức lại thấy phân vân: "Tiếp xúc với lưu tặc? Đây chính là... việc hết sức nguy hiểm, nếu phái thủ hạ đi, những người này phần lớn không có kiến thức, không biết nói chuyện, cũng không biết làm việc, chuyện tốt cũng có thể làm thành chuyện xấu, nếu tự mình đi, xâm nhập tặc doanh, vậy thì chính là cửu tử nhất sinh."

Nghĩ tới đây, gã ngẩng đầu nhìn đám lưu tặc trên đỉnh núi, lập

tức liền thấy một thái nãi nãi từ trên đỉnh núi bay lên, bay lên giữa không trung bay lượn...

Bạch Diên quay đầu, phát hiện Hòa giáo viên bên cạnh mặc dù che mặt, nhưng trong ánh mắt rõ ràng lộ ra vẻ sợ hãi, không khỏi cười: "Hòa giáo viên, ngươi ở lại trong Bạch gia bảo, thay ta chỉ huy là được, ta lên núi tiếp xúc với lưu tặc."

Trong lòng Trình Húc cả kinh, Bạch Diên này lại...

Bạch Diên vẻ mặt nghiêm túc nói: "Mấy tháng trước, ta mới tới thôn Cao gia, lần đầu được Thiên Tôn phù hộ, đánh bại Vô Thượng Minh Vương, sau đó Thiên Tôn giao cho ta một nhiệm vụ quang vinh và gian khổ, muốn ta cứu vớt càng nhiều người gặp khó khăn hơn, khiến cuộc sống của họ trở nên tốt đẹp hơn, không còn bị binh đao làm tổn thương. Mà trước mắt đám lưu tặc này cũng không cho thấy hành vi ác độc gì. Nếu thật sự là người lương thiện, loại người mà Thiên Tôn nói tới, phải nên cứu họ."

Bạch Diên ngạo nghễ nói: "Tại hạ luôn tự xưng là quân tử, quân tử dĩ nghĩa vi thượng, tôn hiền nhi dung chúng, gia thiện nhi căng bất năng. Hiện tại đặt ở trước mắt một cơ hội có thể cứu ba ngàn người, quân tử há có thể vì sợ nguy hiểm mà chùn chân?"

Trong lòng Trình Húc thầm than: Ngươi dũng cảm hơn ta.

Bạch Diên phất tay: "Hai người tới đây, cùng ta lên núi."

Hai gia đinh trung thành lập tức đi tới, theo Bạch Diên cùng rời khỏi Bạch gia bảo, đi về phía núi Hoàng Long.

Đi được khoảng mười bước, Trình Húc đột nhiên nằm sấp xuống trên tường bảo, hô to lên với Bạch Diên: "Bạch tiên sinh, tại hạ từng nghe một câu, là 'quân tử bất lập vu nguy tường chi hạ', không biết ngươi thấy thế nào?"

Sắc mặt Bạch Diên cứng đờ, mồ hôi đầm đìa, muốn lui về.

Nhưng hiện tại quay lại, trên mặt mũi có vẻ không ổn, đành phải ưỡn cổ lên, cắn răng tiếp tục hướng về phía trước: "Hừ! Quân tử có ba điều sợ hãi: Sợ thiên mệnh, sợ đại nhân, sợ lời của thánh nhân, không có cái nào sợ tặc nhân hết. Ngươi cứ chờ ở đó đi, tại hạ đi rồi sẽ trở về ngay... mà Hòa giáo viên, ngươi thấy tình huống không ổn, lập tức dẫn người tới cứu ta nha."

Mọi người nghẹn họng.

Bạch Diên cuối cùng vẫn lên núi, từng bước một, cẩn thận từng li từng tí đi về phía tặc doanh.

Hắn chỉ dẫn theo hai thủ hạ, giống như lần trước Điểm Đăng Tử tới Bạch gia bảo vậy, cũng là ba người.

Tặc binh trên đỉnh núi lập tức thông báo cho Điểm Đăng Tử Triệu Thắng.

Lúc này Triệu Thắng vừa mới ăn một bát cháo, lấp một chút vào bụng, đang buồn phiền một đường đi tới lang bạc kỳ hồ. Nghe thủ hạ tấu báo, vội vàng nằm sấp xuống bên núi nhìn xuống, liền thấy Bạch Diên một thân bạch y, đang dẫn theo hai người từ dưới núi đi lên.

Trong lòng hắn thầm kinh hãi: "Đây chẳng phải Bạch lão gia ở Bạch gia bảo à? Sao hắn chỉ dẫn theo hai người lên núi, không sợ chúng ta sao?"

Thủ hạ hơi hoảng hốt: "Hắn tới làm gì?"

Điểm Đăng Tử: "Nếu đối phương chỉ tới ba người, vậy nhất định là muốn nói chuyện với chúng ta, có cái gì phải sợ? Ta đi nói chuyện với hắn."

Hắn cũng sửa sang lại quần áo của mình, lần này một đường đi tới, trường sam đã rách tả tơi, dơ bẩn không chịu nổi, nhưng Điểm Đăng Tử vẫn rất nghiêm túc vuốt phẳng nó, sau đó theo sơn

đạo đi xuống nghênh đón.

Hai bên ở trên sơn đạo đối mặt nhau, Điểm Đăng Tử lập tức vái chào: "Bạch lão gia đại giá quang lâm, tại hạ cảm thấy bồng tất sinh huy."

Vừa nói xong còn có chút xấu hổ, bồng tất sinh huy là từ dùng ở nhà đón khách, nhưng bây giờ hắn làm gì còn nhà?

Nơi hoang sơn dã lĩnh dùng từ này để tiếp đón khách nhân, có phần hơi... liêu trai?

Bạch Diên thì không để bụng cái này, người khác có lễ phép, hắn thì càng phải lễ phép hơn, lập tức trả lại một đại lễ cho Điểm Đăng Tử: "Tại hạ không mời mà tới, làm phiền rồi."

Nhìn xem, ta đối với một tên tặc đều có lễ nghĩa như vậy, môn "Lễ" này trong lục nghệ, phải thêm vào cho ta rồi, ha ha ha.

"Lần này lên núi, là muốn cùng hảo... hán nói chuyện vài câu." Nhìn bộ dáng thư sinh văn nhược của Điểm Đăng Tử, hai chữ "hảo hán" nói có chút chần chừ, ở giữa có một chút trì hoãn rất vi diệu.

Điểm Đăng Tử đương nhiên nghe ra ý trì hoãn trong đó, không khỏi cười ra tiếng: "Ta sao có thể tính là hảo hán gì chứ, ta bất quá chỉ là một thư sinh nghèo kiết xác khêu đèn đọc sách mà thôi, không hiểu sao bị bức lên Lương Sơn, Bạch lão gia gọi ta một tiếng Điểm Đăng Tử là được."

Bạch Diên: "Ồ? Nghe ra thì, huynh đài tựa hồ có nỗi khổ tâm."

Hắn không hỏi câu này còn tốt, vừa hỏi, nhất thời khiến Điểm Đăng Tử rơi lệ đầy mặt, ủy khuất a, thật sự ủy khuất a, ủy khuất này lại không tìm được một người nào giãi bày, thật vất vả mới có một người thoạt nhìn tri thư đạt lễ như Bạch Diên, hắn thật sự nhịn không được muốn kể ra tâm sự.

Chương 205: Ta xuống núi xem thử

Điểm Đăng Tử và Bạch Diên trốn qua một bên, đến một nơi không ai nghe được để lén lút trò chuyện.

Lúc này Điểm Đăng Tử mới khóc lóc kể lể cố sự, tường tận kể cho Bạch Diên nghe chuyện hắn chong đèn đọc sách tại Thạch Du tự huyện Thanh Giản, bị vu hãm muốn tạo binh thư mưu phản.

Bạch Diên nghe xong, cũng không khỏi bật cười.

Đại Minh triều a, thật là... Ài.

Một địa phương quản lý tốt hay xấu quá dựa vào năng lực của quan địa phương. Nếu là gặp phải huyện lệnh như Lương Thế Hiền còn tạm chấp nhận, nếu gặp phải huyện lệnh tiền nhiệm Trừng Thành Trương Diệu Thải, hoặc là cái loại quan bức dân phản như đương nhiệm huyện lệnh Thanh Giản, đó thật sự là tai nạn của dân chúng.

"Huynh đài..." Bạch Diên nói: "Ngươi vốn không phải kẻ ác, không cần phải bí quá hoá liều, làm việc tạo phản mất đầu đó, tại hạ khuyên ngươi một câu, bây giờ quay đầu lại, vẫn còn kịp đấy."

Điểm Đăng Tử liếc mắt nhìn 3000 bộ hạ xa xa, thấp giọng nói: "Tại hạ cũng không sao, nhưng ba ngàn hương thân này... Bọn họ cứu ta từ trong tay bọn nha dịch ác ôn, giết quan sai tạo phản, hiện tại cũng không về được huyện Thanh Giản, ta cũng không thể bỏ rơi bọn họ."

Bạch Diên mỉm cười: "Muốn thu xếp cho bọn họ có gì khó? Chỉ

cần các ngươi có lòng hướng thiện, tại hạ có biện pháp có thể bảo đảm các ngươi bình an."

"Thật sao?" Điểm Đăng Tử vui mừng.

Bạch Diên: "Quân tử bất thất sắc vu nhân, bất thất khẩu vu nhân! Tại hạ chưa bao giờ gạt người."

Thấy vẻ mặt thành khẩn của hắn, Điểm Đăng Tử đã tin bảy tám phần: "Thế thì tốt quá, ta đi thương lượng với các hương thân một chút, xem mọi người nói như thế nào."

Hắn trở lại với các hương thân huyện Thanh Giản, tìm vài người trong thôn có thể nói chuyện, thấp giọng thương lượng: Mọi người nghe ta một lời...

Mấy vị thôn trưởng nghe xong, hai mặt nhìn nhau, có người từ xa liếc nhìn Bạch Diên một cái, thấp giọng nói: "Người này chúng ta không quá quen thuộc, trời mới biết hắn là người tốt hay là người xấu, nếu quan phủ phái tới dụ chúng ta xuống núi, đợi chúng ta đến bình nguyên, quan phủ phục binh chui ra, chúng ta sẽ chết không có chỗ chôn."

Một thôn trưởng khác cũng nói: "Loại hương thân sĩ gia này, tám chín phần mười đều là ác đồ ức hiếp dân lành, nếu chúng ta tin hắn, không khéo là xong đời."

"Đúng vậy a, kẻ có tiền không tốt đẹp gì."

"Nhưng mà chúng ta đã không còn đồ ăn rồi." Lão thôn trưởng của Giải Gia Câu thấp giọng nói: "Mười thạch lương thực hắn đưa cho chúng ta, cũng chỉ đủ cho ba ngàn người chúng ta ăn mấy bữa mà thôi, sau khi ăn xong, chúng ta phải làm thế nào? Đi cướp người giàu? Chúng ta không nhất định thắng được, đi cướp người nghèo? Các vị hạ thủ được sao?"

Lời này vừa nói ra, mọi người nhất thời trầm mặc.

Điểm Đăng Tử: "Chúng ta muốn sống sót, chỉ có thể thử tin tưởng hắn thôi. Các vị hương thân, mọi người ở lại trên núi, ta theo hắn xuống núi, nghe xem rốt cuộc hắn có biện pháp gì thu xếp cho chúng ta không, nếu hắn không đưa ra biện pháp gì thích đáng, vậy thì nhất định là kẻ lừa đảo, đến lúc đó chúng ta đánh Bạch gia bảo cũng không muộn."

Thương nghị xong xuôi.

Điểm Đăng Tử lại trở về trước mặt Bạch Diên: "Bạch lão gia, ngươi nói có cách thu xếp cho chúng ta, tại hạ có thể tận mắt nhìn thấy được không."

Bạch Diên thầm nghĩ: Chỉ cần ngươi chịu xuống núi đi xem, vậy mọi chuyện đều thuận lợi rồi, nhìn thấy pháp lực của Thiên Tôn, không lo ngươi không tin."

Vì vậy tình thế hai bên lại đảo ngược, Bạch Diên an toàn xuống núi, Điểm Đăng Tử thì dẫn theo hai hãn phỉ theo Bạch Diên xuống núi.

Cái này gọi là có qua có lại, ngươi mạo hiểm một lần, ta mạo hiểm một lần.

Trong lòng Điểm Đăng Tử vẫn có chút sợ hãi, nhưng hắn phải mạo hiểm như vậy, thấp thỏm không yên đi theo Bạch Diên, vừa đi đến cửa Bạch gia bảo, liền nghe được Bạch Diên lớn tiếng phân phó với đám gia đinh trong bảo: "Đưa thêm mười thạch lương thực nữa, đặt ở dưới sườn núi Hoàng Long."

Một đội gia đinh gánh lương thực đi ra ngoài, đem gánh chứa lương thực đặt dưới núi Hoàng Long, sau đó vỗ vỗ tay quay trở về.

Điểm Đăng Tử nhìn thấy Bạch Diên có thành ý như vậy, trong lòng cũng thoải mái hơn không ít.

Bạch Diên đi vào trong bảo, nở nụ cười với Trình Húc: "Hòa

giáo viên, tại hạ may mắn không phụ mệnh của Thiên Tôn, thành công mời Điểm Đăng Tử xuống núi, hiện tại dự định dẫn hắn đi thôn Cao gia một chuyến, bên núi Hoàng Long, xin Hòa giáo viên gánh vác nhiều hơn."

Trình Húc ngược lại có chút bội phục Bạch Diên, tên này thật đúng là tiến vào tặc doanh rồi lại bình an trở về, còn lừa cả tặc tù trở về, phần dũng khí này cũng kinh người: "Trước khi Điểm Đăng Tử trở về, tặc quân trên núi hẳn là sẽ không có động tĩnh gì, ngươi yên tâm đi đi."

Bạch Diên mời hai Điểm Đăng Tử và hai thủ hạ của hắn ngồi lên xe ngựa, còn mình thì ngồi vào vị trí phu xe, vung hai tay lên: "Giá!"

Điểm Đăng Tử lấy làm lạ: "Bạch lão gia, ngươi lại tự mình đánh xe? Ta còn tưởng rằng... kẻ có tiền giống ngươi đều có xa phu làm thay chứ."

Bạch Diên cười ha ha: "Môn 'Ngự' trong quân tử lục nghệ này, ta cũng rất chú ý đấy, há có thể nhường cho người khác? Ha ha ha, ngồi cho vững nhé."

Lúc mặt trời chiều ngả về tây, Lý Đạo Huyền đang ngồi trước máy tính tải lên video, lần trước quay cảnh Thiểm Bắc đạo tình y đã cắt xong xuôi, tầm nhìn từ trên cao, kéo gần đến sân khấu, sau đó tập trung vào Gánh hát Trương gia trên sân khấu, xem bọn họ dùng kỹ thuật từ xưa trình diễn điển cố đạo gia, thuận tiện treo bán sân khấu kịch bằng nhựa trong giỏ hàng.

Làm xong video thì chọn vào upload, lúc này món ếch rang muối đã được giao đến.

Tay trái đeo bao tay nhựa dùng một lần, cầm một con ếch gặm ăn một cách thoả thích.

Đột nhiên thấy một chiếc xe ngựa từ ngoài thôn chạy tới, người đánh xe chính là Bạch Diên.

Lý Đạo Huyền chợt nghĩ đến: Xem ra Bạch Diên đã có tiến triển rồi, không tệ nha! Bạch Diên làm việc vẫn là đáng tin cậy, thật muốn mời hắn ăn món ếch rang muối này, đáng tiếc con ếch này của ta mà bỏ vào trong hộp, sợ là có thể trực tiếp hù chết Bạch Diên.

"Nhất Diệp, đi gọi Tam Thập Nhị và Đàm Lập Văn tới đây."

Xe ngựa chạy đến cửa thôn, Bạch Diên dừng xe lại, cười nói: "Được rồi, đến nơi rồi, mời huynh đài ra ngoài."

Rèm xe được vén lên, Điểm Đăng Tử và hai thủ hạ nhảy xuống xe.

Đại gia bảo trước mắt khiến bọn họ hoảng sợ, tường bảo cao tới ba trượng, còn cao hơn so với tường thành huyện thành, có thể thấy được đại lão gia ở đây thân phận phi phàm.

Lại nhìn xung quanh bảo, ruộng lúa mạch bát ngát đã đến mùa thu hoạch, lúa mạch nặng trĩu hạt, vừa nhìn đã khiến người ta khoan khoái.

"Có ruộng lúa mạch!"

"Ruộng lúa tươi tốt quá."

Hai thủ hạ vừa nhìn thấy ruộng lúa thì vui mừng, dù sao bọn họ cũng là nông dân chuyên nghiệp, chỉ nhìn một cái là có thể nhìn ra được ruộng lúa mạch này sinh trưởng cực tốt, đừng nói đang gặp hán hạn, cho dù vào lúc mưa thuận gió hoà, bọn họ cũng chưa từng thấy ruộng lúa trĩu hạt như vậy.

Hai tên thủ hạ nhìn mà đỏ con mắt.

Đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy khắp nơi là thôn dân kết thúc công việc trở về, trong đó có rất nhiều người tay không cầm nông cụ, có thể thấy được họ cũng không phải làm ruộng, điều này làm cho hai người có chút kinh ngạc.

Đúng lúc này, ba người Cao Nhất Diệp, Tam Thập Nhị, Đàm Lập Văn mỉm cười đi tới nghênh đón, Bạch Diên vội vàng giới thiệu: "Vị này là Điểm Đăng Tử, đội trưởng đội hai của Không Dính Bùn, bên này là thánh nữ thôn Cao gia, Tam quản sự, Đàm sư gia."

Chương 206: Phát động xe lửa

Đôi bên chào hỏi xong, chuyển sang chính sự.

Điểm Đăng Tử ôm quyền nói: "Bạch lão gia đưa tại hạ tới đây, nói là có thể thu nhận 3000 hương thân của huyện Thanh Giản sinh sống ở đây, tại hạ liền đến nơi đây nhìn xem."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Thiên Tôn đã có an bài, các ngươi đi theo ta."

Nàng đi trước dẫn đường, Điểm Đăng Tử, Bạch Diên, Tam Thập Nhị, Đàm Lập Văn đi theo phía sau, rất nhanh, đoàn người đi tới "Trạm xe lửa thôn Cao Gia".

Đây là một căn nhà nhỏ bằng nhựa vừa đặt xuống không lâu, màu sắc rực rỡ hết sức đẹp mắt, đương nhiên, bên trong quầy bán vé trống không, chưa có ai bán vé.

Phía trước trạm xe lửa là đường ray trống rỗng, xe lửa vừa lúc không dừng ở đây.

Nhìn đường ray kỳ quái và màu sắc rực rỡ, Điểm Đăng Tử hơi ngây ngốc: "Vị cô nương này, cô dẫn ta tới đây, rốt cuộc là có ý gì?"

Cao Nhất Diệp nói: "Không vội, chờ một chút."

Lần trước Bạch Diên tới thôn Cao gia còn chưa có xe lửa, nhưng hắn đã đoán được đây là tiên vật do Thiên Tôn ban thưởng, nên nhịn xuống cũng không hỏi, kiên nhẫn chờ đợi.

Rất nhanh, nơi xa vang lên "u u" giống như tiếng địch, đây là quy củ Lý Đạo Huyền đặt ra, trước khi xe lửa tiến vào trạm nhất

định phải phát ra tiếng địch nhắc nhở, miễn cho có người đần độn chơi trên đường ray.

Sau tiếng u u chính là thanh âm "xình xịch xình xịch". Một chiếc xe lửa thật lớn đủ mọi màu sắc, kéo theo mười mấy thùng xe đang chạy vào trạm.

Chiếc xe siêu dài, ngay cả người đã có chuẩn bị tâm lý như Bạch Diên cũng nhìn mà há hốc mồm, mãi chưa khép lại được, càng không nói đến Điểm Đăng Tử và hai thủ hạ của hắn.

Ba người nhìn như ba thằng ngốc, là cái loại ngốc đến mức chảy cả nước miếng.

Xe lửa dừng lại trước mặt mọi người, hai tài xế nhảy xuống xe lửa, khóa kỹ cửa xe, sau đó quay sang đám người Cao Nhất Diệp, Tam Thập Nhị hành lễ: "Thánh nữ, Tam quản sự, mọi người chờ xe lửa ở đây à?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Trong thôn có khách đến, Thiên Tôn an bài khách nhân ngồi xe lửa đến Lưu Dân cốc, các ngươi mau chuẩn bị hai tài xế nhanh đến đầu xe lửa bên kia đi, chuẩn bị sẵn sàng để lái xe."

Cao Nhất Diệp nói với ba người Điểm Đăng Tử đang còn đực mặt ra: "Ba vị, mời lên xe đi."

Lúc này Điểm Đăng Tử mới bừng tỉnh: "Cô nương muốn chúng tôi... lên... lên xe này?"

Cao Nhất Diệp cười: "Đúng vậy, thấy chiếc xe đáng yêu như vậy, các ngươi không muốn lên thử một chút sao?"

Điểm Đăng Tử lau mồ hôi lạnh trên trán: "Chiếc xe khổng lồ uy mãnh khủng bố như vậy, ngài lại dùng hai chữ "đáng yêu" để hình dung, có phải... dùng từ sai rồi hay không?"

Cao Nhất Diệp cười ha ha: "Hai chữ đáng yêu là Thiên Tôn chính miệng nói, hắn nói cái này gọi là 'xe lửa đáng yêu', Thiên Tôn đã nói như vậy, ta cũng không dám sửa lời lung tung."

Bọn họ bên này đang trò chuyện vui vẻ, đột nhiên nghe bên cạnh vang lên "phịch phịch", chỉ thấy Bạch Diên nằm rạp trên mặt đất, orz!

Tam Thập Nhị lấy làm lạ: "Bạch tiên sinh, sao đột nhiên ngươi lại quỳ xuống?"

Bạch Diên nằm rạp trên mặt đất, vẻ mặt đau khổ: "Nhìn thấy chiếc xe khổng lồ này, ta mới phát hiện ngự xa chi đạo của mình không đáng nhắc tới, môn "Ngự" trong quân tử lục nghệ của ta, gạch bỏ gạch bỏ."

Mọi người câm nín.

Bạch Diên đột nhiên nhảy dựng lên, vọt tới xe lửa, vừa chạy vừa hô to: "Hai vị tài xế, để tại hạ theo các ngươi học điều khiển cái xe này."

Hắn chạy nhanh như tên trộm, xoát một cái xông lên xe lửa, dính chặt lấy hai tài xế.

Bỏ đi, không thể nói đạo lý với tên không nên thân này được.

Mọi người lên xe, sau đó ngồi xuống trong toa xe.

Ghế nhựa trong toa xe làm vô cùng đơn giản, nhưng đối với đám người Điểm Đăng Tử thì hoàn toàn không bình luận vấn đề gì liên quan đến ghế, ba người đều ghé vào cửa sổ xe, vẻ mặt kinh ngạc nhìn ra ngoài.

Xe lửa phát ra tiếng "u u", xình xịch xình xịch chạy ra khỏi trạm xe lửa Cao gia, hướng về trạm xe lửa Lưu Dân cốc.

Rất nhanh, xe lửa xuyên qua các cánh đồng lúa mạch, bông lúa trĩu nặng nhanh chóng xẹt qua ngoài cửa sổ xe, gió thổi ở trên mặt, khiến người ta cảm giác tinh thần thoải mái.

Điểm Đăng Tử và hai thủ hạ trong nháy mắt liền cảm giác được tâm linh của mình đều bị chiếc xe này làm cho yên bình.

"Hay thật, chiếc xe này thật sự quá tuyệt vời."

"Rốt cuộc đây là nơi thần tiên gì?"

Chẳng mấy chốc, xe lửa một lần nữa phát ra tiếng "u u", đến Lưu Dân cốc rồi.

Xe dừng lại, Cao Nhất Diệp xuống xe trước, Điểm Đăng Tử cảm giác vẫn còn chưa ngồi đủ, còn muốn ngồi thêm một lát, thế nhưng chủ nhà đã xuống xe rồi, bọn họ đành lưu luyến không rời đi xuống.

Diệp Nhất Diệp đưa tay chỉ về phía sơn cốc bên cạnh: "Nhìn bên này, đây là chỗ ở chuẩn bị cho các ngươi."

Điểm Đăng Tử bước nhanh chạy đến cửa cốc, nhìn vào, ngạc nhiên chưa, trong sơn cốc đều là nhà đủ mọi màu sắc, ở giữa còn có hồ nước lớn, có hoa tươi cùng cây cối, hai đầu sơn cốc còn có hai đại thành bảo màu xám, bảo hộ dân cư ở trong đó.

"Nơi tốt như vậy! Trừ việc không có đồng ruộng ra thì không có bất kỳ khuyết điểm gì."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Các ngươi là dân ngoại lai, ruộng đất thực sự khó mà thu xếp được, nhưng không cần lo lắng, Thiên Tôn sẽ sắp xếp một số việc làm cho các ngươi, bảo đảm cuộc sống của các ngươi không cần lo lắng."

Điểm Đăng Tử đã bị khu dân cư trong sơn cốc trước mắt này thuyết phục, nhưng trong lòng hắn còn có chút nghi ngờ: "Ba ngàn

người chúng tôi vừa tới sẽ cần tiêu hao lượng lớn lương thực, không biết quý thôn có..."

Câu phía sau nói ra thật sự mất mặt, hắn do dự mấy giây, cuối cùng thở dài: "Có nhiều lương thực như vậy chia sẻ cho chúng tôi hay không?"

Đúng vậy, bây giờ đang là hạn hán, không phải vấn đề có tiền hay không, mà là có lương thực hay không.

Nếu như không có lương thực, cho dù có nhà đẹp, xe sang, sơn cốc an toàn, tiền công có nhiều đi chăng nữa... Cuối cùng cũng chỉ có con đường chết.

"Chuyện này không cần lo lắng." Cao Nhất Diệp cười nói: "Ngươi vào trong sơn cốc nhìn kiến trúc kho lúa đi."

Điểm Đăng Tử nghe vậy, vội vàng dẫn theo hai thủ hạ chạy vào sơn cốc, rất nhanh đã tìm được một kiến trúc rất dễ thấy, thoạt nhìn giống như một đống cỏ khô thật lớn, mở cửa rồi nhìn vào...

Bên trong chất đầy một kho lương thực!

"Nhiều... nhiều như vậy?"

Điểm Đăng Tử cảm giác đầu óc của mình như bị đập một cái, một kho lương thực này cũng đủ cho 3000 hương thân ăn rất lâu rồi.

Cao Diệp mỉm cười: "Triệu tiên sinh, giờ thì ngài không cần lo lắng rồi chứ?"

"Ơ?" Điểm Đăng Tử thất kinh: "Ta rõ ràng chưa từng giới thiệu ta họ Triệu mà!"

Hắn không muốn liên lụy thân tộc, mai danh ẩn tính, lấy biệt

hiệu Điểm Đăng Tử đi ra giang hồ, chỉ có các hương thân của huyện Thanh Giản biết tên thật của hắn, lại không nghĩ tới thiếu nữ này mở miệng gọi ra ba chữ "Triệu tiên sinh".

Quả thực khiến hắn sợ hãi.

Cao Nhất Diệp: "Triệu Thắng tiên sinh, Thiên Tôn là thần tiên trên trời, biết tên thật của ngươi có gì mà khó hiểu?"

Chương 207: Dạ Bất Thu

Trong khi Điểm Đăng Tử Triệu Thắng "tham quan học tập" tại thôn Cao Gia.

Núi Hoàng Long.

Thủ hạ của Điểm Đăng Tử vừa gánh 10 thạch lương thực từ dưới sườn núi lên, mọi người vui mừng không hiểu: "Bạch lão gia của Bạch gia bảo này là người tốt a."

"Lúc trước ta còn nói kẻ có tiền đều là người xấu, xem ra là ta sai rồi."

"Vấn đề lương thực sau này cũng sẽ ổn thôi."

Các hương thân huyện Thanh Giản hoan hô nhảy nhót.

Đang lúc vui vẻ muốn chết thì một thợ săn nhanh chóng chạy về, hét lớn: "Không hay rồi, sườn núi phía tây lại có một đội ngũ khác, là Dạ Bất Thu của đội thứ bảy."

Nghe được lời hắn nói, các hương thân huyện Thanh Giản lập tức giật nảy mình.

Đội trưởng đội thứ bảy của Không Dính Bùn, Dạ Bất Thu.

Nghe nói là một người rất lợi hại, hắn trước kia là thám báo tinh nhuệ của biên quân Diên Tuy, bởi vì biên quân liên tục không phát quân lương, Dạ Bất Thu liền bỏ trốn khỏi biên quân, chạy đi làm thảo khấu.

Tuy rằng tên này xếp đội thứ bảy, nhưng là nhân vật cực kỳ hung ác, so với sáu đội trước còn tàn nhẫn hơn.

"Kỳ quái, Dạ Bất Thu rõ ràng hướng đi khác với chúng ta, vì sao cũng chạy lên núi Hoàng Long?"

"Hắn chẳng phải là đang tranh với chúng ta hay sao?"

"Không xong rồi, Triệu tiên sinh không ở đây, hắn và Bạch lão gia kia xuống núi, đi tìm đường sống cho chúng ta rồi. Dạ Bất Thu tới vào lúc này, chúng ta ứng đối sao đây?"

Đám hương thân huyện Thanh Giản liền loạn cào cào.

Sau một hồi lâu, mọi người mới đề cử thôn trưởng của trấn Giải Gia Câu tạm thời thay thế Triệu Thắng xử lý chuyện này, tuổi trưởng thôn đã không nhỏ, năm nay đã 52, dáng người gầy còm, hom hem. Ông tới bên sườn núi phía tây, chỉ thấy trên núi có một lá cờ lớn giơ lên, ba chữ Dạ Bất Thu rất chói mắt trên lá cờ, một đội ngũ nhân số chỉ có 1500 người đang theo sơn đạo đi lên trên.

"Quả nhiên là đội bảy!"

"Nhân số của đội bảy không nhiều lắm, nhưng già yếu phụ nữ trẻ em tương đối ít, mạnh hơn so với 3000 người chúng ta."

Trong lòng thôn trưởng của Giải Gia Câu cũng hoảng hốt lắm, nhưng chỉ có thể kiên trì nghênh đón: "Thất đương gia, sao ngài lại tới núi Hoàng Long rồi? Đại đương gia rõ ràng đã an bài xong xuôi, để đội hai chúng tôi đến núi Hoàng Long mà."

Dạ Bất Thu là một hán tử trung niên dũng mãnh, vóc người không thể nói là khôi ngô nhưng lại nhạy bén linh hoạt như báo, mặc trên người một bộ áo giáp biên quân Đại Minh, lưng đeo cung, bên hông dắt đao, vừa nhìn là biết nhân vật không dễ chọc.

"Lão già nhà ngươi có địa vị gì?" Dạ Bất Thu tỏ ra bất mãn: "Nhị đương gia đâu? Sao không ra gặp ta?"

Giải thôn trưởng vội vàng nói: "Nhị đương gia xuống núi tìm

đồ ăn rồi."

Dạ Bất Thu xem như thám báo tinh nhuệ của biên quân, có thể nhìn ra trên đỉnh núi có khoảng gần 3000 người. Đây là toàn bộ binh lực của đội bảy rồi, hắn không khỏi nhíu mày: "Nhị đương gia xuống núi tìm đồ ăn mà không đưa các ngươi đi cùng? Vậy phải tìm thế nào?"

Giải thôn trưởng lúng túng: "Cái này..."

Ông cũng không dám nói Nhị đương gia và hương thân của bản địa qua lại với nhau, nếu nói ra, trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Dạ Bất Thu hừ lạnh một tiếng: "Thôi, ta ở đây chờ hắn trở về."

Giải thôn trưởng hoảng hốt trong lòng, chỉ muốn nhanh chóng tiễn người này đi: "Thất đương gia, ngài có chuyện gì cũng có thể hỏi ta là được, không cần phải chờ Nhị đương gia trở về."

Dạ Bất Thu hừ hai tiếng: "Có gì mà nói với ông chứ?"

Giải thôn trưởng câm nín.

Ánh mắt Dạ Bất Thu quét qua người các thôn dân huyện Thanh Giản, rất nhanh hai mắt sáng ngời, thấy được mười thạch lương thực vừa mới gánh lên núi: "Ồ, đội hai các ngươi giỏi quá nhỉ, lại có mười thạch lương thực đặt ở đây, kiếm được hàng tốt từ nhà địa chủ nào đấy?"

Giải thôn trưởng cười xấu hổ: "À... chúng tôi... cướp của một nhà giàu... Ừm ừm... cướp một kẻ có tiền làm giàu bất nhân."

Dạ Bất Thu nói: "Các ngươi đúng là may mắn, cướp được hàng tốt. Ta đánh liên tục mấy nhà thổ địa chủ mà không cướp được bao nhiêu lương, ôi chao, các huynh đệ của ta đã đói không chịu nổi. Mọi người đi ra tạo phản, đều là huynh đệ, lương thực của

các ngươi, phân chia cho bọn ta một ít cũng được đúng không?"

Giải thôn trưởng đổ mồ hôi: "Chuyện này... Tiểu lão nhi không dám tự tiện quyết định... Vẫn là chờ Nhị đương gia trở về... lại... nói sau đi."

Dạ Bất Thu cũng muốn trở mặt cướp luôn, nhưng hắn suy đi nghĩ lại quyết định không làm ẩu, Nhị đương gia Điểm Đăng Tử là người đọc sách, trong quân khởi nghĩa vốn mù chữ như mây thì rất hiếm, rất được Không Dính Bùn coi trọng, nếu ta cưỡng đoạt của đội hai, sau này không khéo sẽ bị Không Dính Bùn thu thập, bây giờ thực lực của ta còn chưa mạnh, nếu bị một hai ba bốn sáu đội vây công, vậy thì chỉ có một con đường chết.

Vẫn phải đợi Điểm Đăng Tử trở về, nếu hắn không chịu cho ta lương thực, ta lại trở mặt động thủ, nói hắn không để ý tình nghĩa huynh đệ, như vậy chuyện đến tai lão đại, ta cũng có cái để nói.

Hắn cố nhịn không vui, phất tay nói: "Đã như vậy, ta chờ Nhị đương gia."

Hắn dẫn theo người của đội bảy đi tới một rừng cây cách đó không xa, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Giải thôn trưởng thấp thỏm không yên, lui về với các thôn dân huyện Thanh Giản, sau đó gọi một thợ săn tới, thấp giọng phân phó: "Lén lút chui vào bụi cỏ đi xuống núi, đi Bạch gia bảo tìm Triệu tiên sinh... Đem chuyện trên núi nói cho hắn biết."

Bạch Diên đánh xe ngựa, mang theo ba người Điểm Đăng Tử từ thôn Cao gia trở về.

Suốt đường đi Bạch Diên thần thái phấn chấn: "Ha ha ha, điều khiển xe khổng lồ kia không khó chút nào, chỉ cần mở công tắc, nó sẽ tự chạy dọc theo đường ray, tại hạ thoáng cái đã học xong, ha ha ha ha, môn 'Ngự' này, lại thêm vào cho ta."

Điểm Đăng Tử cũng thần thái phấn chấn, từ sau khi bị bức tạo phản, hắn vẫn luôn lo lắng cho tương lai của mình và tương lai của 3000 hương thân, ở trước mắt, hắn và ba ngàn hương thân chỉ có một con đường chết, con đường phía trước mờ mịt, mỗi ngày đều sống trong bàng hoàng lo lắng.

Nhưng vừa rồi, rốt cuộc hắn cũng từ trong sương mù đi ra!

Rốt cuộc đã có tương lai, sương mù tản ra, hiện ra một con đường sống, chỉ cần lớn mật tiến lên thì tất cả mọi người đều có thể sống.

Hai người vui vẻ cùng nhau trở về Bạch gia bảo, còn chưa kịp đứng vững thì một gia đinh đã nhanh chóng tiến lên đón, hớt hải nói: "Lão gia, đại sự không hay rồi, trên núi Hoàng Long lại có một đám cường đạo."

Những lời này khiến Bạch Diên và Điểm Đăng Tử đồng thời giật mình.

Hai người vội vàng vào bảo, đi lên tường bảo, Trình Húc đợi ở chỗ này đã lâu, vừa thấy Bạch Diên liền nói: "Không lâu trước đây, một nhóm tặc quân mới lên núi, tụ họp cùng với nhóm của Điểm Đăng Tử. Nhóm tặc quân mới ước chừng 1500 người, sau khi lên núi cũng chưa có vọng động."

Điểm Đăng Tử hoảng hốt: "Một ngàn năm trăm người, chẳng lẽ là Dạ Bất Thu của đội bảy? Chỉ có nhân số đội bảy tương đối ít."

"Dạ Bất Thu?" Trình Húc nghe được biệt hiệu này, hai mắt không khỏi híp lại, tên này chẳng phải là biệt hiệu của trinh sát trong quân hay sao?

Gã đang nghĩ tới đây, bên ngoài bảo có hai thợ săn lưng đeo cung chạy tới, chạy đến cửa bảo mới ngửa đầu hướng về lính gác kêu to: "Ta là người của Điểm Đăng Tử, mau cho ta vào, ta có việc

muốn báo cáo với đương gia."

Chương 208: Đối thủ của ngươi là ta

Thợ săn được cho vào Bạch gia bảo, nhìn thấy Triệu Thắng mới vội vàng chạy qua.

Hắn quả thật có chút lo lắng Triệu Thắng ở dưới chân núi tao ngộ bất trắc gì đó, nhìn thấy hắn còn nguyên xi đầu đuôi đứng trong Bạch gia bảo cũng thở phào nhẹ nhõm: "Tiên sinh, việc lớn không tốt, việc lớn không tốt."

Triệu Thắng: "Sao vậy?"

Thợ săn nói: "Dạ Bất Thu của đội bảy, đột nhiên dẫn đội từ sườn núi phía tây lên núi Hoàng Long, Giải thôn trưởng đang nói chuyện với hắn, hỏi hắn tới làm gì, hắn cũng không chịu nói, còn nhìn chằm chằm lương thực của Bạch lão gia đưa chúng ta, bảo chúng ta chia cho hắn."

Bạch Diên khẽ nhíu mày.

Trình Húc thì "hừ" một tiếng.

Triệu Thắng cúi đầu, suy nghĩ rồi nói: "Đội bảy vốn không nên lên núi Hoàng Long, đột nhiên chạy tới cùng chúng ta một đường, nhất định là trên đường khác gặp khó khăn. Hắn đến cũng tốt, ta vừa mới đi theo Bạch lão gia, tìm được một chỗ ở tuyệt hảo, có thể để cho chúng ta sống yên phận, không ngại gọi thêm Thất đương gia đi cùng."

Dứt lời, hắn tính rời bảo về núi.

Trình Húc tiến đến chỗ Bạch Diên: "Người này đã tới thôn Cao

gia nhìn qua chưa?"

Bạch Diên gật đầu: "Đã xem, hắn chịu ở lại, Thiên Tôn cũng đã an bài thỏa đáng cho hắn rồi."

Trình Húc đáp: "Ta thấy hắn không sống nổi đến thôn Cao gia đâu."

Bạch Diên cả kinh: "Vì sao?"

Trình Húc: "Dạ Bất Thu đội bảy kia, nghe tên liền biết là nhân vật hung ác."

Bạch Diên nhíu mày: "Ý của ngươi là..."

Trình Húc khẽ gật đầu: "Dạ Bất Thu, là danh xưng của thám báo tinh nhuệ trong quân, làm thám báo, mỗi người đều thông minh lanh lợi, sát phạt quyết đoán, thủ đoạn độc ác. Tên thư sinh yếu nhớt Điểm Đăng Tử này lên núi, mời Dạ Bất Thu xuống núi sống an ổn, ngươi đoán kết quả sẽ như thế nào?"

Bạch Diên: "Vạn nhất Dạ Bất Thu đó cũng đang trông mong cuộc sống an ổn thì sao? Kẻ làm binh cũng mong có ngày giải ngũ về quê chứ."

Trình Húc thấp giọng nói: "Tên đó nếu thật sự tính tình như vậy, sao có thể vừa lên núi đã tìm người huyện Thanh Giản đòi lương thực? Rõ ràng là đồ ba gai, sở dĩ hắn không trở mặt đoạt lương thực ngay, hẳn là sợ Không Dính Bùn thôi! Dù sao cũng không coi Điểm Đăng Tử ra gì."

Bạch Diên suy đi nghĩ lại, không phải vậy sao? Dạ Bất Thu này nếu có chút thân thiện đối với Điểm Đăng Tử thì sẽ không đến đi cùng đường tranh với hắn, càng không mở miệng xin lương thực. Khẳng định là ngay từ đầu hắn đã dự liệu được trong bảy đội của Không Dính Bùn, lấy lộ của Điểm Đăng Tử Triệu Thắng là yếu nhất, cho nên liền đến áp bức đồng bọn yếu thế, thậm chí có chủ ý

nuốt luôn Điểm Đăng Tử.

Dựa theo cách nghĩ như vậy, Điểm Đăng Tử trở về trên núi khuyên Dạ Bất Thu hoàn lương, có thể nói là dữ nhiều lành ít.

Bạch Diên: "Hòa giáo viên, ngươi hình như rất có kinh nghiệm ở phương diện này, ngươi nói xem nên làm gì bây giờ?"

Trình Húc ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi.

Nơi đó có 1500 tặc tử của đội bảy, người cầm đầu hẳn là thám báo tinh nhuệ của biên quân, nếu như mình dẫn dân đoàn và gia đinh của Bạch gia giao thủ lên giao thủ, tỉ lệ thắng không đến hai thành, có tám phần cơ hội sẽ đi gặp Thái nãi nãi.

Nhưng mà Điểm Đăng Tử Triệu Thắng cũng là người phe mình, cho dù 3000 thuộc hạ của hắn đều là ô hợp, nhưng nhiều người như vậy đi theo dân đoàn của mình cùng gia đinh Bạch gia bảo xông lên, tính toán một chút, tỉ lệ thắng chính là mười thành.

Trình Húc cười hắc hắc, tầm mắt lại quét một vòng trên đỉnh núi, đã không nhìn thấy thân ảnh thái nãi nãi nữa.

Trận chiến tất bại, Trình Húc hắn kinh sợ như chó già.

Trận chiến tất thắng, Trình Húc hắn dũng như chiến thần.

Trình Húc trầm giọng nói: "Ta và Triệu Thắng cùng lên núi, ngươi suất lĩnh dân đoàn cùng gia đinh của Bạch gia bảo, thừa dịp bóng đêm lén lút đi theo. Nghe được tiếng la giết trên núi, lập tức xông lên trợ giúp."

Bạch Diên: "Được!"

Hai người thương nghị xong, Trình Húc đi đến bên cạnh Triệu Thắng: "Ta cùng ngươi lên núi, bảo vệ ngươi bình an."

Triệu Thắng quay đầu nhìn lại, trên người giáo viên che mặt

này khoác miên giáp, bên hông đeo đao, vừa nhìn đã biết là nhân vật lợi hại, không khỏi vui mừng: "Làm phiền tráng sĩ rồi."

Lúc này sắc trời đã tối, mặt trời đã sắp xuống núi, trên sườn núi lờ mờ, tầm mắt cũng không thể nhìn xa.

Triệu Thắng, Trình Húc, hai thủ hạ, một thợ săn. Năm người hợp thành một tiểu đội, dọc theo sườn núi nhanh chóng đi lên.

Bạch Diên phía sau thì vung tay lên, dẫn theo dân đoàn thôn binh, lén lút chuồn ra khỏi Bạch gia bảo, cong thắt lưng, mượn đồng ruộng yểm hộ, một đường đi tới chân núi Hoàng Long. Có thể nói hắn rõ như lòng bàn tay về địa hình nơi này, rất nhanh đã tiến vào khe núi, từ một con đường nhỏ bí mật bò lên núi.

Trên sườn núi, Dạ Bất Thu dọn đã chờ tới mức không kiên nhẫn được nữa bèn phái người đến đội hai hỏi mấy lần. Bên này bọn họ nói Nhị đương gia còn chưa trở về, Dạ Bất Thu càng lúc càng nóng nảy.

Đột nhiên nghe được tin tức của thủ hạ: "Điểm Đăng Tử đã trở về!"

Dạ Bất Thu phấn chấn, dặn dò bọn thủ hạ sau lưng vài câu, dẫn theo một đội tâm phúc đi về phía đội hai.

"Ô kìa, Nhị đương gia, ngươi chạy đi đâu tìm lương thực vậy?" Dạ Bất Thu vừa gặp mặt đã bắt đầu giở trò: "Không mang theo mấy người, chỉ có bốn năm thủ hạ đã chạy xuống núi đi lung tung rồi, không sợ bị quan binh hoặc dân đoàn bắt được, áp giải gặp quan sao?"

Điểm Đăng Tử vốn là kẻ ngây thơ, đâu biết tặc nhân đáng sợ đến mức nào, lại không nghe ra đối phương có ý giễu cợt, liền đôn đả nói: "Ta ở dưới chân núi tìm được một chỗ tuyệt hảo, có thôn trang rất giàu có nguyện ý viện thủ giúp chúng ta, cho chúng ta nơi

sống yên ổn, thậm chí còn cung cấp lương thực cho chúng ta. Thất đương gia, ngươi tới thật đúng lúc, theo ta cùng đi thôn ấy, chúng ta có thể sống cuộc sống an ổn rồi."

Dạ Bất Thu làm bộ mặt ngạc nhiên: "Hóa ra ngươi tìm được một thôn trang giàu có à? Nếu bọn họ có thể cung cấp lượng lớn lương thực cho chúng ta, vậy chứng tỏ trong thôn còn cất giữ lương thực rất nhiều, chỗ tốt như vậy, trực tiếp đi cướp là được, tội gì phải ăn nhờ ở đậu?"

Điểm Đăng Tử thầm kinh hãi: "Người ta đối tốt với chúng ta, sao chúng ta có thể đi cướp được."

Dạ Bất Thu: "Ha ha ha ha! Bây giờ là thiên hạ ra sao, Nhị đương gia đừng giả ngu không biết."

Vẻ mặt Điểm Đăng Tử sa sầm, hắn phát hiện mình suy nghĩ quá ngây thơ.

Dạ Bất Thu: "Thôn kia ở đâu?"

Điểm Đăng Tử lắc đầu: "Không thể nói cho ngươi."

Dạ Bất Thu: "Xem ra nhị đương gia là muốn phản bội đại ca Không Dính Bùn rồi."

Điểm Đăng Tử: "Ta không muốn phản bội ai, ta chỉ muốn sống cuộc sống an ổn."

Dạ Bất Thu: "Im miệng, đó chính là phản bội."

Hắn đột nhiên gân cổ lên hét lớn: "Vừa rồi mọi người cũng nghe thấy, đội trưởng đội hai Điểm Đăng Tử có ý phản bội đại ca Không Dính Bùn, Dạ Bất Thu ta đội trưởng đội bảy, hôm nay phải thay trời hành đạo, giúp đại ca loại trừ con sâu làm rầu nồi canh này."

Điểm Đăng Tử: "Ta không phải... Ta không có..."

Hắn còn chưa dứt lời, Dạ Bất Thu đã rút yêu đao ra, chém thẳng tới trước mặt Điểm Đăng Tử.

Một đao này vừa độc vừa nhanh, cho dù là người luyện võ cũng khó né tránh, càng không nói đến thư sinh yếu ớt như Điểm Đăng Tử Triệu Thắng, mắt thấy sắp hồn về địa phủ, Trình Húc vẫn đứng ở phía sau hắn nửa bước đột nhiên vươn tay kéo Điểm Đăng Tử sang bên cạnh, tay kia nhanh chóng rút yêu đao ra, keng một tiếng, đỡ lấy khoái đao của Dạ Bất Thu.

Trình Húc cười hắc hắc: "Đối thủ của ngươi là ta!"

Chương 209: Người này phải diệt khẩu

Song đao hai người vừa chạm liền phát ra tiếng ong ong chói tai, Yêu đao của Dạ Bất Thu bị đánh bật trở lại. Hắn thầm kinh hãi: Trong số bộ hạ của thư sinh yếu nhớt Điểm Đăng Tử này lại có một kẻ khó chơi như thế?

Trình Húc cười hắc hắc một tiếng, đẩy Điểm Đăng Tử ra phía sau rất xa, biến thành gã và Dạ Bất Thu mặt đối mặt: "Dạ Bất Thu của biên quân đúng không? Có chút trình độ, nhưng chung quy chỉ là binh lính mà thôi."

Dạ Bất Thu: "Mẹ nó!"

Hắn tức giận mắng một tiếng, đao trên tay lại vung lên lần nữa, đồng thời gân cổ hét lớn: "Đánh!"

Đội bộ hạ phía sau hắn đồng thời vọt tới phía trước, trong rừng cây phía sau xa xa, 1500 tên thủ hạ cũng cùng nhau hò hét lao ra. Bên hắn đã chuẩn bị xong xuôi để giết chết Điểm Đăng Tử rồi.

Điểm Đăng Tử ngạc nhiên không hiểu, không nghĩ tới cùng là phản tặc, đều là bộ hạ của Không Dính Bùn, Dạ Bất Thu này lại nói đánh là đánh, tuyệt không do dự chút nào. Điều này khiến cho hắn thấy mình có chút ngu xuẩn.

Cũng may mắc dù Điểm Đăng Tử ngây thơ, đám thôn dân huyện Thanh Giản dưới trướng hắn cũng không ngây thơ, trận chiến Giải Gia Câu, chính là đám hương thân này chủ động chạy tới cứu Điểm Đăng Tử ngây thơ. Hiện tại cũng y vậy, căn bản

không cần Điểm Đăng Tử phân phó, Giải thôn trưởng liền hét lớn: "Các hương thân, đánh! Đám người này sớm đã rắp tâm bất lương, chính là muốn cướp mười thạch lương thực của chúng ta."

Tiểu lão đầu gầy còm kia vậy mà vừa la lên, 3000 người huyện Thanh Giản đồng thời lao về phía trước.

Huyện Thanh Giản cũng không phải địa phương ngây thơ gì!

Trong các cuộc khởi nghĩa nông dân Minh Mạt nổ ra, huyện Thanh Giản nho nhỏ đã xuất hiện ba vị đại phản tặc thanh danh hiển hách, một người là Tả Quải Tử đã từng tiến đánh Bạch gia bảo. Mặc dù hắn khởi sự tại Nghi Xuyên, nhưng cũng là người huyện Thanh Giản, vốn tên là Thanh Giản Vương Tử Thuận.

Người thứ hai chính là Điểm Đăng Tử Triệu Thắng, người thứ ba là Lão Hồi Hồi Mã Thủ Ứng, thuộc Cách Tả Ngũ Doanh sau này.

Thanh Giản nhiều hào kiệt, thôn dân cũng gan lớn dám liều.

Ba ngàn thôn dân huyện Thanh Giản xông lên, quả nhiên là khí thế như thác.

Vẫn là câu nói kia, khi Cổ Hoặc Tử đối mặt Cổ Hoặc Tử, đều là nhiệt huyết giang hồ hung hãn không sợ chết. Rút dao ra chém nhau ngươi chết ta sống.

Thanh niên trai tráng đứng đầu tiên của hai bên lập tức lao vào nhau, người già phụ nữ và trẻ em phía sau thì bắt đầu hò hét theo chiến lược.

Trong loạn chiến, Dạ Bất Thu xoát một đao chém tới Trình Húc.

Yêu đao trên tay Trình Húc kéo theo đao của Dạ Bất Thu "cheng" một tiếng sượt qua phiến giáp trên lưng Trình Húc, khiến Dạ Bất Thu lảo đảo suýt nữa té ngã, đồng thời Trình Húc cũng bổ

một đao về phía sườn Dạ Bất Thu. Một chiêu này quả thật đã doạ Dạ Bất Thu giật thót, may mà nhiều năm làm thám báo, hắn luôn chú ý nhạy bén, tuỳ cơ ứng biến, dù cuống cuồng vẫn kịp nằm sấp xuống đất lăn mình, cuối cùng thoát được đao của Trình Húc.

Lăn ra xa vài mét hắn mới xoay người nhảy lên, mặt biến sắc: "Ngươi... của ngươi không phải là kỹ năng giang hồ bình thường."

Kỹ năng giang hồ bình thường so chiêu, rất ít khi lợi dụng "giáp" để tá chiêu, dù sao cả đời họ cũng khó được mặc giáp một lần.

Nhưng người bịt mặt trước mắt lại cố ý lôi đao của mình chém lên giáp của gã, mượn động tác này kéo mình suýt nữa ngã sấp xuống, mà gã có thể giảm bớt động tác né tránh của mình, đổi lấy cơ hội phản kích nhanh hơn.

"Con mẹ nó, ngươi xuất thân từ quân đội nào?" Dạ Bất Thu quát: "Biên quân Duyên Tuy? Trấn quân Cố Nguyên? Hay là tinh nhuệ của Vệ sở nào?"

Trình Húc cười hắc hắc: Lão tử là võ quan có phẩm cấp, tên cứt chó như ngươi mới nghĩ ta chỉ là một binh. Đại gia ta rốt cuộc nhìn chỗ nào giống một binh chứ?

Gã không vội mà công qua, còn muốn chờ Bạch Diên qua đây tiếp viện, nếu đối phương thích nói vậy nói thôi, vừa lúc kéo dài thời gian. Trình Húc dương dương đắc ý nói: "Lão tử họ Hoà, tên Cửu, gặp phải lão tử là ngươi không may, chuẩn bị đi gặp thái nãi nãi của ngươi đi."

Không trang bức còn đỡ, vừa nghe những lời trang bức này, Dạ Bất Thu liền ngẩn người, cả kinh nói: "Chiến thần Trừng Thành, Trình Húc? Ngươi không phải là bị Cẩm Y Vệ giết rồi sao?"

Trình Húc giật mình kinh hãi.

Bà nội cha, chuyện gì đây? Sao mới có một câu nói đã bị người nhìn thấu thân phận rồi? Lão tử rõ ràng đã che mặt, ngay cả tên cũng báo khác, sao lại bị một câu nói nhìn thấu rồi?

Trình Húc hoảng rồi, là cái loại hoảng không biết xử lý làm sao. Thân phận bị lộ phải làm sao? Không khéo chỉ chớp mắt Cẩm Y Vệ đã bao vây thôn Cao Gia, vạn nhất khi đó thiên tôn lão nhân gia vừa lúc đi ra ngoài giao lưu với thần tiên khác, ta liền xong đời.

Người này phải diệt khẩu, không thể để nó chạy thoát.

Gã cũng bất chấp nhiều lời nữa, bước tới một bước dài, vung Yêu đao lên công vào mặt Dạ Bất Thu. Dạ Bất Thu hoảng sợ, vội vàng vung đao nghênh chiến, hai người keng keng keng, đối liền vài đao.

Chỉ chớp mắt Trình Húc chiếm thượng phong.

Nhưng Dạ Bất Thu cũng mặc trên người một bộ miên giáp của biên quân, quả thật không dễ thu thập. Trình Húc vài lần chiếm thượng phong, bắt được kẽ hở, một đao chém trúng đối phương, lại bị giáp của Dạ Bất Thu ngăn cản.

Muốn công kích bộ phận miên giáp không bao trùm tới, nhưng đối phương cũng không để cho gã cơ hội.

Đúng lúc này, bên sườn núi vang lên tiếng hò hét, Bạch Diên rốt cuộc chạy tới. Hắn dẫn theo một đám gia đinh Bạch gia, dân đoàn thôn Cao Gia, dân đoàn Bạch gia bảo, nhân số tới 200 người, hơn nữa tất cả đều là thanh niên trai tráng chiến lực không kém.

Nhất là dân đoàn thôn Cao Gia, hiện tại người người đều có giáp.

Họ vừa mới bò lên trên liền thấy phía trước đã đánh túi bụi. Hai nhóm tặc quân ăn mặc như nhau, đều là áo vải thô, trên người

cũng không có tiêu chí phân biệt, lao vào hỗn chiến thì ai phân được rõ ràng?

Dân đoàn Thôn Cao Gia giơ nỏ lên muốn bắn, dưới loại tình huống này dùng nỏ lung tung, khẳng định sẽ ngộ thương người một nhà.

Bạch Diên vội vã: "Chúng ta phân không rõ địch ta, nên giúp bên nào?"

Hắn còn đang ngỡ ngàng thì Trịnh Đại Ngưu đã lao tới.

Thấy hai người phía trước đang đánh nhau, Trịnh Đại Ngưu vươn hai tay đồng thời nắm cổ áo hai người xách lên, lớn tiếng hỏi: "Các ngươi là bên nào?"

Tay trái trả lời: "Đội hai!"

Tay phải trả lời: "Đội bảy!"

Trịnh Đại Ngưu vung tay phải, bịch một tiếng, đập tên đội bảy ngã xuống đất, đầu đập vào tảng đá, người nọ hai mắt trợn lên, không biết cái gì nữa rồi.

Tên tay trái hít một hơi: May mà ta là đội hai.

Đám người Bạch Diên toát mồ hôi: "Như vậy cũng được sao?"

Trình Húc đột nhiên kêu to lên: "Dưới rừng cây đối diện toàn là người của đội bảy. Các ngươi cứ đánh dưới rừng cây đó, người của huyện Thanh Giản sẽ không công kích chúng ta, ngăn cản các ngươi đều là người của Dạ Bất Thu."

Hắn vừa đánh với Dạ Bất Thu, vừa có thời gian lớn tiếng hạ lệnh, xem ra ưu thế không ít, mặt khác, Dạ Bất Thu lại mệt mỏi chống đỡ, ngay cả mở miệng nói cũng không dám.

Trình Húc cũng không dám để hắn lên tiếng, rất sợ nói toạc ra

thân phận của mình. Một đao nhanh hơn một đao, khiến Dạ Bất Thu trở tay không kịp, chật vật không chịu nổi.

Chương 210: Quyền pháp ma quỷ

Nghe được lời Trình Húc nói, Bạch Diên chấn động, liền nhìn về phía trước, mượn ánh trăng, có thể thấy được dưới tàng cây đối diện có một đám người, là đội hậu bị của đội bảy còn chưa gia nhập chiến đấu. Tất cả đều là người già yếu phụ nữ và trẻ em.

Bạch Diên thoáng cái đã hiểu ý đồ của Trình Húc, công địch chi tất cứu, địch nhân đương nhiên phải quay lại giúp gia nhân của mình, khi đó sẽ che ở trước mặt đều là người của đội bảy, không sai được.

Hắn đưa tay chỉ đám người già phụ nữ và trẻ em: "Đánh nghi binh bên kia."

Dân đoàn thôn Cao Gia tiên phong hét lớn một tiếng, lao tới đội hậu bị của đội bảy.

Bọn họ vừa lao tới đã khiến đội bảy hoảng hốt. Đó là gia nhân của họ, là sự uy hiếp của họ.

Thanh niên trai tráng của đội bảy liền bỏ qua địch nhân đội hai trước mặt, quay đầu lại nghênh đón dân đoàn thôn Cao Gia.

Trong kịch chiến quân đội kiêng kị nhất là đột nhiên tán loạn như vậy, cũng chỉ có tặc quân mới không có quy củ, tràng diện thoáng cái trở nên hỗn loạn.

Hai viên đại tướng Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu của thôn Cao Gia xông lên trước nhất, hai người sức dài vai rộng, thân khoác trọng giáp, thế không thể đỡ.

Một người của đội bảy từ phía bên chạy qua ngăn cản ở phía trước, Cao Sơ Ngũ đảo trường mâu trong tay, hất bay người đó đi thật xa.

Một hãn phỉ dưới trướng Dạ Bất Thu thấy thế liền cầm một cái vung làm thuẫn bài xông lên muốn ngăn cản hai chiêu, nhưng Trịnh Đại Ngưu đâm qua một thương, người đó dùng vung ngăn cản, mũi thương quả thật không thể đâm thủng nắp vung, nhưng lực lượng thật lớn của thương dính nắp vung đập "bịch" một tiếng lên ngực người đó, khiến hắn ngã lăn ra đất.

Một hãn phỉ của đội bảy thấy Trịnh Đại Ngưu không nhìn thấy hắn, từ bên cạnh đâm qua một thương, nhưng trường mâu bằng tre này đâm lên áo giáp của Trịnh Đại Ngưu đương nhiên không có chút tác dụng nào.

Thậm chí Trịnh Đại Ngưu không hề dừng lại, vẫn lao tới trước, răng rắc một tiếng, thương tre bị hắn húc gãy, người cầm thương cũng bị ngã đập mông xuống đất.

Một thôn dân huyện Thanh Giản của đội hai bên cạnh nhảy ra, giơ lên tạ đá đập lên đầu người đó, trong nháy mắt kết thúc hắn.

Lần này tình thế chiến trường trở nên thú vị.

Tặc binh của đội bảy liều mạng xông qua cứu người nhà của mình, dân đoàn thôn Cao Gia thoáng cái như trở thành cục nam châm trên chiến trường, mà người của đội hai lại đuổi theo đội bảy chém.

Chiến trường trở nên hỗn loạn, hoàn toàn không có kết cấu gì.

Bạch Diên thấy chỗ của mình hình như đã thành cục nam châm, tất cả mọi người chạy về phía bên này thì vô cùng hoảng sợ. Hắn cũng không thích trở thành cái đích ngắm, nhưng tại một khắc quyết định đánh nghi binh người già phụ nữ và trẻ em của

đối phương, hắn đã chuẩn bị tư tưởng rồi. Hiện tại nhìn thấy tặc quân tất cả đều không muốn sống lao qua, hắn vội vàng rống lên: "Lui lại sát vào nhau, giơ thương lên."

Dân đoàn thôn Cao Gia trải qua một thời gian huấn luyện, hiện tại phản ứng cũng rất nhanh, đột nhiên lui lại thành một cục, giơ trường thương lên.

Trường thương của họ đều có đầu thương bằng sắt, lợi hại hơn nhiều so với thương tre nhọn của lưu tặc, khi tập trung lại và giơ trường thương lên, quả thật có lực phòng ngự. Đám tặc tử không hề có không hề xông lên, đối với thương trận như vậy là không có cách. Cho dù thỉnh thoảng có người đâm xuyên thương tre vào, cũng bị áo giáp trên người dân đoàn ngăn cản.

Tặc tử đội bảy không làm gì được họ.

Người của đội hai lại nhân cơ hội ở sau lưng đổi bảy quấy rối.

Tam phương hỗn chiến.

Tràng diện này cần gấp một người chỉ huy chân chính!

Bất kể là bên tặc tử hay là bên dân đoàn, đều cần phải có người đứng ra quát lên rốt cuộc nên làm cái gì.

Nhưng Bạch Diên cũng chưa từng thấy qua trường hợp như vậy, kinh nghiệm không đủ. Điểm Đăng Tử lại càng không biết, chỉ ở một bên lo lắng suông.

Chỉ có thể dựa vào Dạ Bất Thu và Trình Húc!

Hai đầu lĩnh này bây giờ còn đang giao đấu.

Trong loạn chiến Trình Húc vừa mới trao đổi một đao với Dạ Bất Thu, cheng một tiếng, đao của Dạ Bất Thu văng ra, đao của Trình Húc lại chém "cạch" lên miên giáp của Dạ Bất Thu, vẫn

không thể xuyên giáp vào được.

Dạ Bất Thu nhếch môi, cười khẩy một tiếng, rốt cuộc tìm được cơ hội thở dốc, đang muốn đả kích một câu, hoặc la lên, nhưng cái miệng của hắn còn chưa kịp mở...

Trình Húc đột nhiên buông lỏng tay ra, để mặc Yêu đao trên tay rớt xuống đất, đồng thời hắn bước dài tới trước, cực nhanh nắm lấy đầu Dạ Bất Thu, hai tay vặn một cái.

Rắc một tiếng, cổ của Dạ Bất Thu bị vặn gãy, thân thể mềm oặt ngã xuống.

"Hừ, may mà lão tử mới học được quyền pháp ma quỷ!"

Thì ra, Trình Húc phát hiện Yêu đao không phá được giáp, dứt khoát vứt bỏ đao, dùng tới thuật chiến đấu quân đội hiện đại học trộm được trên vách núi đá, lần này động tác vặn cổ quả nhiên là sạch sẽ lưu loát, đẹp vô cùng, giết người chỉ trong nháy mắt, giáp hay không gì chứ, còn có thể bảo vệ được cổ hay sao?

Rốt cuộc giết được kẻ biết thân phận chân chính của mình rồi, Trình Húc thở phào nhẹ nhõm, trước mắt toàn bộ thái nãi nãi đều biến mất không còn, an toàn rồi, Cẩm Y Vệ sẽ không tìm tới cửa nữa.

Gã cúi người nhặt đao của mình lên, một đao chặt xuống đầu của Dạ Bất Thu, đoạn giơ cao lên, hét lớn: "Dạ Bất Thu đã chết."

Tiếng hét này vừa xong, đội bảy nhất thời đại loạn.

Cái này không cần người chỉ huy nữa, mọi người cùng nhau hò hét, quay đầu bỏ chạy.

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu bước nhanh tới muốn đuổi theo, Trình Húc quát: "Dừng bước, đừng đuổi, truy kích quân địch trong sơn lâm tối om thế này, không muốn sống nữa sao? Quân

địch không giết các ngươi, bản thân các ngươi cũng có thể ngã xuống khe núi chết mất xác rồi."

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu chợt ngừng lại động tác.

Bên kia, người của đội hai vốn cũng muốn đuổi theo, nhìn thấy người của Bạch gia bảo ngưng lại, họ cũng rất tự nhiên dừng lại theo.

Người của đội bảy hốt hoảng theo sườn núi phía tây chạy xuống núi, không mất bao lâu đã biến mất trong bóng đêm.

Rốt cuộc đã kết thúc.

Trình Húc cười khẩy một tiếng, bước tới chỗ dân đoàn kiểm tra tổn thất, kết quả sau khi kiểm kê, ngoại trừ hai dân binh bị đau chân, còn có vài người bị trầy da, thế mà không có người thương vong.

Lối suy nghĩ "đúc giáp trước" của Lý Đạo Huyền tuy phát rồ và trái với [Luật Đại Minh] nhưng vô cùng có hiệu quả, những cái gì không hiệu quả thì sẽ không trái pháp luật.

Trình Húc cười khà khà hai tiếng, lại đi xem bên Điểm Đăng Tử, người của họ chết không nhiều, chỉ có mấy người, nhưng người bị thương cũng không ít.

Có điều, đi ra ngoài kiếm ăn mà, bị thương hoặc là chết thì cũng trong dự liệu của họ. Thôn dân huyện Thanh Giản nổi tiếng bưu hãn, giỏi chịu đựng, không kêu la, vết thương cũng đã có rồi, có chết hay không thì mặc cho số phận.

Bạch Diên đi tới: "Khiêng người bị thương lên, chúng ta ngay trong đêm xuống núi, trong Bạch gia bảo có linh dược trị thương."

Điểm Đăng Tử mừng rỡ, vội vàng hạ lệnh xuất phát.

Hơn 3000 người tay bồng tay bế, khiêng người bị thương, suốt đêm từ trên núi Hoàng Long đi xuống. Khi đến dưới Bạch gia bảo Điểm Đăng Tử rất tự giác bảo các thủ hạ không vào bảo, chỉ nghỉ ngơi tại khu đất trống ngoài bảo.

Bạch Diên cũng vội vàng lấy ra "Kim Sang Dược Tiên giới" của thiên tôn ban thưởng, bôi lên vết thương cho các thôn dân huyện Thanh Giản, còn phái người đưa tới rất nhiều bánh màn thầu cho họ ăn bổ sung.

Các hương thân của huyện Thanh Giản từ khi giết quan sai cứu Triệu Thắng, sau khi tạo phản khởi sự vẫn là lần đầu tiên nhận được đối đãi quan tâm như vậy, rốt cuộc cảm nhận được hai chữ "an tâm" là gì, trong lòng cảm động, ngoài Bạch gia bảo thút thít mà khóc.

Chương 211: Thiên tôn ý tưởng đột phát

Buổi trưa, trước bàn đặt một nồi lẩu bò kiểu Quảng Đông, Lý Đạo Huyền vừa ăn vừa xem video trên kênh "Mỗi ngày của vương quốc tí hon".

Ngày hôm qua y đem "Thiểm Bắc đạo tình" cắt thành đoạn ngắn rồi tải lên, hôm nay thức dậy vừa xem, chậc, thu hoạch cũng không tệ lắm.

"Phong cách của đạo tình này hơi cũ!"

"Gánh hát này cũng cũ kỹ quá, đượm mùi nhà quê, vì quay video này, tác giả còn chạy tới nông thôn Thiểm Bắc tìm gánh hát rong sao?"

"Muốn quê thành như vậy không dễ dàng a."

"Gánh hát cũ kiểu này, hiện tại rất khó tìm, mời bọn họ biểu diễn hẳn là không tốn bao nhiêu tiền, nhưng phải tìm được bọn họ, chắc phải đi lên nông thôn Thiểm Bắc tìm lâu lắm? Tiền tìm bọn họ còn nhiều hơn so với tiền mời bọn họ biểu diễn."

"Ông mới tới à? Còn chưa biết chơi trội của tác giả này, hắn thích đầu tư khủng! Mỗi lần quay video đều tiêu số tiền lớn làm đặc hiệu, bỏ nhiều tiền thuê diễn viên chuyên nghiệp để diễn."

"Tôi tuyệt đối không hoài nghi hắn bỏ ra rất nhiều tiền đến nông thôn Thiểm Bắc để tìm kiếm, mới tìm ra gánh hát cổ lỗ như vậy."

Tim bay lên liên tục, sân khấu kịch bằng nhựa trong giỏ hàng

cũng bán được không ít, tiện thể còn bán không ít nhà nhựa mini, lại thu được mấy vạn đồng tiền hoa hồng.

Trước kia Lý Đạo Huyền thấy kiếm được tiền còn phải hưng phấn một chút, hiện tại y kiếm được quá nhiều, đã tê liệt rồi, không quá để ý nữa, y tiện tay tắt đi, không xem nữa.

Đúng lúc này, WeChat loé lên.

Mở ra xem, là Thái Tâm Tử gửi tin tới: "Có một triển lãm nghệ thuật điêu khắc, cậu có hứng thú tham gia không?"

Lý Đạo Huyền lấy làm lạ: "Cái gì?"

Thái Tâm Tử nói: "Chính là khách hàng tìm chúng ta đặt hàng tượng Phật mini đó, vừa rồi gửi cho tôi một tin tức, nói là Ma Đô mở một hội triển lãm nghệ thuật điêu khắc, mời nghệ thuật gia điêu khắc các nơi tham gia, có thể tự mang theo tác phẩm đi cho mọi người tham quan, giao lưu ở đó. Ông ta cảm thấy thứ của cậu rất lợi hại, có tư cách triển lãm."

Lý Đạo Huyền cười: "Tôi có thời gian đâu mà chạy đến Thượng Hải."

Thái Tâm Tử: "Cậu cũng không cần tự mình đi, đại sư mà, nên thận trọng một chút, tìm đại một người nào đó mang qua giúp cậu là được."

Lý Đạo Huyền: "Ví dụ như cậu?"

Thái Tâm Tử: "Không sai, chính là tôi! Tôi cũng muốn đi Thượng Hải tham gia một thương hội gần đó. Cậu giúp tôi kiếm không ít tiền, ta giúp cậu một chuyện nhỏ không đáng là gì."

Lúc đầu Lý Đạo Huyền vốn không tính tham gia, ánh mắt đột nhiên đảo qua bàn học của mình, nhìn thấy "Đạo Huyền Thiên Tôn động" đặt ở trên bàn, đây là đạo quán mà khi nhóm thôn dân thứ

hai đến, đã tập hợp sức lực hơn một trăm thôn dân, tập thể xây dựng lên cho y, về sau vì đặt xuống Khách Gia vi ốc đành phải di dời đi, bị hắn "thu lên trên trời."

Trong đạo quán này còn có một bức tượng "Đạo Huyền Thiên tôn", lư hương giá cắm nến, còn có bàn ghế, y còn nghịch ngợm đặt một quyển sách mini [Bính âm Hán ngữ] ở trên bàn.

Thứ này hình như cũng không tệ lắm?

Để ở chỗ này có hơi lãng phí, thôi thì đem nó đi triển lãm, để mọi người cùng xem cho ngạc nhiên chơi.

"Được rồi! Chỗ tôi có một đạo quán nhỏ điêu khắc, cậu giúp tôi đem đến Thượng Hải tham gia triển lãm đi."

"Được, ngày mai tôi sẽ tới lấy."

Tắt WeChat đi, Lý Đạo Huyền lại bưng bát của mình lên, đúng lúc này, một đám người đi vào tầm nhìn của y.

Trình Húc đã trở về, Bạch Diên cũng tới, phía sau còn có rất nhiều dân chúng quần áo tả tơi, mặt mũi xanh xao, tinh thần uể oải.

Hơn ba ngàn người, tràng diện này hơi lớn.

Thôn Cao gia hiện tại mới có quy mô hơn một ngàn người, đột nhiên nhìn thấy nhiều người đến như vậy, không khỏi có chút hoảng sợ.

Các thôn dân trong Cao gia bảo giật nảy mình, không ít người buông công việc trong tay xuống, vẻ mặt cảnh giác nhìn những người này, cho đến khi thấy dân đoàn và Bạch Diên, các thôn dân mới buông lỏng cảnh giác.

Tam Thập Nhị và Cao Nhất Diệp cũng nhanh chóng ra ngoài

đón.

Tam Thập Nhị từ xa đã la hét: "Bạch tiên sinh, ngươi đưa các hương thân của huyện Thanh Giản tới rồi à?"

Bạch Diên cười đáp lại: "Đúng vậy! May mắn không làm nhục mệnh, cuối cùng cũng là làm chút việc cho Thiên Tôn. Sáng sớm 3000 người dân huyện Thanh Giản xuất phát từ Bạch gia bảo, đi được hai canh giờ, hơn ba mươi dặm đường đến đây, tất cả mọi người đều vừa mệt vừa đói. Tam quản sự ngươi xem đi, trước tiên kiếm chút đồ ăn, sau đó lại thu xếp cho mọi người."

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Đồ ăn chúng ta rất đầy đủ, Thiên Tôn ban ân không ít, chỉ là nồi niêu..."

Điểm Đăng Tử chạy lại gần: "Người của chúng tôi tự chuẩn bị không ít nồi rồi."

Tam Thập Nhị: "Nhưng... củi dùng để nấu cơm... trong thời gian ngắn chúng ta cũng không lấy ra được, cây cối phụ cận thôn Cao gia đều chặt hết rồi, muốn chặt củi còn phải đi xa một chút. Chuyện nấu cơm này có thể cần chút thời gian, phải để các hương thân đến từ huyện Thanh Giản trước tiên chịu đói một lúc."

Mọi người bắt đầu trò chuyện.

Lý Đạo Huyền ở trên trời nghe đến đây, cũng không khỏi thầm than: Quả nhiên, thôn nhỏ hơn một ngàn nhân khẩu, muốn tiếp nhận hơn ba ngàn lưu dân, sẽ gặp phải vấn đề các loại vật tư tương ứng đều không đầy đủ, các phương diện đều trắc trở.

Tình trạng này cũng chỉ có thể dựa vào mình mở bàn tay vàng cho bọn họ, đưa bắp đùi mà thôi.

Vừa lúc trên bàn có một nồi lẩu bò, hôm nay để cho các ngươi tí hon mới tới ăn một bữa ngon đi, để cho bọn họ cảm thụ được cái gì gọi là "Sau này ta đi khắp thiên hạ, cũng không tìm được đồ

ngon như vậy".

Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Nhất Diệp! Nói cho mọi người, hôm nay ăn lễ, ngày lễ gọi là "Thiên Tôn đột phát ý tưởng", để cho tất cả mọi người cùng nhau ăn một bữa no nê."

Cao Nhất Diệp vội vàng lớn tiếng truyền pháp chỉ.

Nàng vừa hô lên, các thôn dân Cao gia xung quanh lập tức dừng công việc trong tay lại, vui vẻ chạy tới. Hơn một ngàn người nhanh chóng tập trung đầy đủ, mỗi người đều bày ra bộ dáng thành kính, bái lạy bầu trời, tạ ơn đại ân của Thiên tôn, sau đó cả đám trợn tròn mắt nhìn lên đám mây trên bầu trời.

Chờ xem Thiên Tôn "đột phát ý tưởng" đưa xuống vật gì.

Đám người mới tới thì ngơ ngác, Điểm Đăng Tử thay mặt bọn họ hỏi: "Thiên Tôn là ai? Thiên Tôn đột phát ý tưởng là chuyện kỳ quái gì vậy?"

Bạch Diên cười: "Ngươi cứ chờ xem đi!"

Chỉ thấy tầng mây mở ra, một tảng thịt thật lớn từ trên bầu trời rơi xuống, khi sắp rơi xuống đất, lơ lửng không rơi, trên bầu trời lại hạ xuống một tờ giấy kỳ quái không thấm nước, đặt trên mặt đất, miếng thịt rơi xuống tờ giấy...

Miếng thịt này khác với miếng thịt mà trước đây Thiên Tôn ban cho, trước kia Thiên Tôn ban ân đều là "thịt tươi", ví dụ như thịt gà và thịt heo sống, mọi người phải tự mình chế biến.

Nhưng lần này, Thiên Tôn ban ân lại là một miếng thịt chín, hơn nữa còn tưới nước sốt, cách rất xa đã ngửi thấy mùi tương nồng đậm.

"Nhìn hoa văn giống như thịt bò, chẳng lẽ là... một miếng thịt bò kho lớn?"

Tam Thập Nhị, Bạch Diên, Trình Húc vẫn có chút kiến thức, nhưng miếng thịt bò trước mắt này thoạt nhìn như thịt kho tàu, ngửi mùi vị lại có chút khác biệt, gia vị bên trong càng thêm phong phú hơn, vừa ngửi thì biết mình khẳng định chưa ăn qua.

Chương 212: Bắt đầu cuộc sống mới

"Nhất Diệp, gọi mọi người tới phân chia đi." Lý Đạo Huyền cười nói: "Phần thưởng đặc biệt của Lễ Thiên Tôn đột phát ý tưởng, phải ăn thật vui vẻ."

Y đã nói như vậy rồi, thiếu nữ nghịch ngợm như Cao Nhất Diệp đâu còn cầm lòng được. Nàng là người đầu tiên chạy tới, vốn định cắn một miếng nhưng suy nghĩ một chút, cảm giác như vậy sẽ xấu hổ, nhiều người như vậy phải chia nữa, mình dùng miệng cắn có vẻ không lịch sự.

May mà ở bên cạnh lập tức có thôn dân thông minh đưa lên một cây đao.

Hắn có đao nhưng không dám động thủ trước, loại "ngày lễ lớn" thế này, nhất định phải đợi Thánh Nữ đại nhân động thủ trước.

Diệp Nhất Diệp lấy đao cắt một miếng nhỏ trên tảng thịt bò cực lớn, bỏ vào trong miệng, trong nháy mắt, biểu lộ trên mặt có thể nói là cực kỳ đặc sắc.

Món ăn Quảng Đông có một chỗ tốt chính là khả năng thích nghi mạnh, có thể hợp với dạ dày của đại đa số người Trung Quốc, không bài xích người bên ngoài như kiểu món cay Tứ Xuyên.

Hương vị món lẩu bò Quảng Đông vừa vào miệng quả nhiên là tuyệt vời.

Gia vị phong phú, kích thích hoàn toàn vị giác.

Cao Nhất Diệp ngậm trong miệng một miếng thịt bò to, má phùng lên, vừa nhai vừa nói chuyện, hàm hồ không rõ ràng: "Ngon... ngon nắm... mọi... người... mau tới..."

Thánh Nữ đại nhân đã động thủ, những người khác đương nhiên có thể ăn được rồi.

Các thôn dân Cao gia hoan hô trước, chộp lấy con dao...

Sau đó mấy người thôn Trịnh gia, thôn Chủng gia cũng cầm dao lên...

Cuối cùng ba ngàn người huyện Thanh Giản rốt cuộc từ trong nỗi khiếp sợ "trời giáng thịt" tỉnh táo lại, quản nó ở đâu, mặc kệ Thiên Tôn là vị thần tiên nào, hoang mang trước đó thả qua một bên, lấp đầy bụng rồi nói sau, lập tức cầm lấy dao.

"Này, những người mới, các ngươi đói đã lâu, đừng ăn quá nhiều một lần sẽ tiêu chảy đó." Tam Thập Nhị nhảy cẫng lên la lối.

"Người huyện Thanh Giản chúng tôi mới không yếu ớt như vậy đâu!"

"Này, cái đó thì có liên quan gì đến người ở đâu?"

"Đừng ăn quá no! Yên tâm, bữa sau còn có đồ ăn."

Nhìn xuống dưới từ góc nhìn của Lý Đạo Huyền, hơn bốn ngàn người vây quanh một miếng thịt bò khổng lồ, tựa như một đàn kiến đang dọn đồ ăn, nhìn rất thú vị.

Loại tràng diện này, trước kia dân số không đủ sẽ không thể nhìn thấy.

Quả nhiên, thôn càng phát triển lớn mạnh thì mình mới càng nhìn thấy được nhiều cảnh tượng mới.

Một hộp sủng vật này thật sự là không uổng công nuôi.

Cuồng hoan trong hộp kéo dài nửa canh giờ, các thôn dân trong thôn làm công ăn uống no đủ mới rút lui trước, trở về làm việc của mình. Hiện tại trong thôn Cao Gia làm việc nhiệt tình nhất chính là các thôn dân của thôn làm công, tiếp theo là các phạm nhân cải tạo, họ cũng nhanh chóng trở về làm việc, cố gắng biểu hiện để sớm giảm hình phạt khôi phục thân trong sạch, sau đó tới 42 người tí hon ban đầu của thôn Cao Gia cũng vỗ bụng, thỏa mãn tản bộ cho tiêu.

Chỉ còn lại hơn 3000 người huyện Thanh Giản, sau khi ăn no bụng không biết nên làm gì, mắt to trừng mắt nhỏ, chờ an bài.

Cao Nhất Diệp đi dạo một vòng rồi lại quay về, cười hì hì đứng trước mặt Điểm Đăng Tử: "Triệu tiên sinh, thiên tôn có lệnh, đưa các hương thân của ngươi, trước tiên ngồi xe lửa đi "Lưu Dân cốc" rồi an bài đi."

"Được." Điểm Đăng Tử vội vàng phân phó mọi người: "Mọi người đứng dậy đi, nhìn thấy căn nhà màu sắc rực rỡ bên kia không? Đó gọi là trạm xe lửa, chúng ta sẽ ngồi xe ở đó, đến nhà mới của chúng ta."

Dân chúng Thanh Giản huyện tò mò nhìn qua, thật đúng là chưa nghe nói qua trạm xe lửa bao giờ, thế nhưng nhìn một cái là có thể thấy một chiếc xe cực kỳ to lớn quái dị, giống như một con sâu lông cực lớn, đang yên lặng nằm gần nhà ga.

"Phải lên cái xe kia?"

"Đó thật sự là xe sao? Cảm giác thật giống như một con sâu khổng lồ, muốn ăn thịt người."

Điểm Đăng Tử lớn tiếng nói: "Không phải sợ, đó là xe, không phải sâu yêu quái gì, lên hết đi."

Hắn dẫn đội đi về phía xe lửa.

Lại thấy một người mặc áo trắng, chạy nhanh hơn bọn họ, vung vẩy hai chân, chính là Bạch Diên. Hắn vừa chạy vừa vẫy tay: "Ta lái xe, ta lái xe. Môn "Ngự" này trong quân tử lục nghệ, ta rất sở trường đấy."

Hai tài xế xe lửa toát mồ hôi: "Bạch tiên sinh, ông mới chỉ học thôi mà, không thể lập tức lái xe được, còn phải luyện tập nữa, lần này trên xe chở đầy người, nếu mà xảy ra chuyện, sẽ tử thương thảm trọng đó."

Bạch Diên: "Ặc... Cái này cũng đúng, vậy ta tiếp tục ở trong xe lửa quan sát học tập đi."

Người huyện Thanh Giản xếp hàng lên xe lửa.

Mười hai toa xe, một toa chỉ có thể chứa một trăm người, xe lửa một lần cũng chỉ chở được 1200 người, sức vận tải cũng không đủ.

Phải chở ba lần, mới có thể đưa các thôn dân trong huyện Thanh Giản đến Lưu Dân cốc.

Cũng may một chuyến chỉ có sáu dặm, lấy tốc độ của xe lửa, trong mấy phút ngắn ngủi có thể chạy xong một chuyến, chỉ có hành khách lên xuống sẽ tốn thêm thời gian, vận chuyển thêm vài vòng không thành vấn đề.

Thế là, nhóm đầu tiên 1200 người ngồi lên xe lửa, bắt đầu xuất phát về nhà mới của họ.

U u! Xình xịch xình xịch... .

Trong thanh âm êm tai, chiếc xe lửa dẫn đầu xuyên qua ruộng lúa mạch của thôn Cao Gia.

Hành khách trên xe đồng loạt phát ra thanh âm kinh ngạc "Oa a", ruộng lúa mạch thật tươi tốt, lập tức sẽ bước vào mùa thu

hoạch. Xe lửa xuyên qua sườn núi, dọc theo đường đi một mảnh xanh tươi bát ngát, xung quanh nơi này đều đã từng có mưa, trên đồi núi mọc đầy hoa cỏ dại. Một số hành khách thầm nghĩ trong lòng: Chỗ này đào rau dại chắc dễ lắm, khắp nơi là rau dại mà.

Rễ cỏ cũng ăn không hết, căn bản ăn không hết được.

Rất nhanh, xe lửa đến trạm Lưu Dân cốc, xe dừng lại, Điểm Đăng Tử xuống xe đầu tiên, sau đó lớn tiếng gọi mọi người trong xe phía sau xuống xe.

1200 người lần lượt nhảy từ trên xe lửa xuống, sau đó, bọn họ liền nhìn thấy một thôn trang màu sắc rực rỡ với đầy kiến trúc đủ mọi màu sắc, yên tĩnh giấu mình trong sơn cốc, có loại cảm giác đẹp đẽ như thế gian ngoại đào nguyên.

Oa, đây là nhà mới của chúng ta sao?

"Thật là một nơi xinh đẹp!"

"Thật sự có thể chuyển vào trong này sao?"

Có người đã muốn chạy vào trong sơn cốc.

Điểm Đăng Tử Triệu Thắng lớn tiếng nói: "Không vội, không nên vội, mọi người không thể tự ý chiếm nhà ở, sẽ đánh nhau, chờ người phía sau tới đầy đủ rồi, sẽ do ta và thôn trưởng các thôn thương lượng để phân phối nhà ở."

Các thôn dân vẫn luôn phục hắn, nghe hắn nói vậy thì đều an tĩnh lại, ngồi yên và chờ xe lửa lại chạy về, đưa đợt người thứ hai, thứ ba tới. Sau khi tất cả mọi người đều đến đông đủ rồi, lúc này mọi người mới dựa theo thôn trang của mình mà phân chia khu vực và nhà ở.

Triệu Thắng cùng mấy vị trưởng thôn ngồi lại với nhau, thương lượng người của thôn nào, sẽ ở khu vực nào trong sơn cốc,

sau đó chia khu vực đi vào sơn cốc, bước vào trong các căn nhà màu sắc rực rỡ để ở.

Đây cũng không phải là chuyện đơn giản, ba ngàn người, nhiều người lắm miệng, mỗi gia đình còn có các loại tình huống khác nhau, ầm ĩ cả nửa ngày, cho đến khi mặt trời lặn, mỗi dân chúng huyện Thanh Giản rốt cuộc có được chỗ ở mới của mình.

Mọi người bỏ xuống các vật tuỳ thân mang theo bên người, sau đó đi ra cửa, gặp nhau trên đường phố, mỗi người đều không kiềm chế được mà nở nụ cười, cuộc sống mới sắp bắt đầu, rất rõ ràng, sẽ không kém so với trước kia, sẽ chỉ tốt hơn nhiều.

Chương 213: Ngươi đừng có mà càn quấy

Lý Đạo Huyền ngồi bên cạnh hộp, nhìn đám người tí hon mới tới bận rộn bên trong Lưu Dân cốc. Mới đến nên rất nhiều việc phải làm, tuy có nhà ở rồi, nhưng những thứ khác thì không có gì hết.

Đầu tiên họ phải giải quyết vấn đề ăn cơm, phải tìm đá, đào bùn để làm nhà bếp, còn phải chuẩn bị củi khô, còn có đủ loại xoong nồi bát đũa.

Thứ phải chuẩn bị thật sự quá nhiều, nhưng những bách tính này đều là người nghèo, muốn chuẩn bị những đồ dùng này cũng không phải chuyện dễ dàng.

Phải tranh thủ thời gian tạo công ăn việc làm cho họ, hơn nữa tốt nhất là công việc "tính lương theo ngày", để cho bọn họ mau chóng có được thu nhập, mau chóng sử dụng những thu nhập này đổi thành các loại vật phẩm hằng ngày, để cuộc sống đi vào quỹ đạo.

Lý Đạo Huyền chuyển tầm nhìn về thôn Cao gia, liền thấy đám người Tam Thập Nhị, Bạch Diên, Cao Nhất Diệp, Đàm Lập Văn đang ngồi ở trên sân thượng tầng ba vọng lâu trò chuyện.

Bạch Diên: "Chuyện ở đây xong rồi, ta phải trở về Bạch gia bảo."

Tam Thập Nhị ôm quyền với hắn: "Bạch tiên sinh vất vả rồi."

Bạch Diên cười: "Làm việc cho thiên tôn, đó là vinh hạnh của

ta, đâu có gì mà vất vả."

Hắn hành lễ với tất cả mọi người xong, sau đó rời khỏi thôn Cao gia, đi về phía Bạch gia bảo.

Những người còn lại tiếp tục trò chuyện.

Đàm Lập Văn nói: "Đông ông, người của huyện Thanh Giản đến tới 3000 người, quả thật hơi nhiều, chúng ta phải mau chóng cung cấp công việc cho bọn họ, nếu không chỉ sợ sẽ xảy ra nhiễu loạn, nhưng tại hạ thật sự không biết, trong thời gian ngắn sắp xếp cho bọn họ làm gì mới tốt."

Tam Thập Nhị nhíu mày: "Bọn họ đều là người ngoài, ta cũng hơi..."

Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Đừng coi bọn họ là người ngoài, quên rồi sao, đối với thôn Cao gia, ngươi cũng là người ngoài."

Cao Nhất Diệp nghe được thanh âm của y, chấn động tinh thần, vội vàng thuật lại.

Tam Thập Nhị nghe xong, sắc mặt ửng đỏ: Đúng rồi! Sao ta lại xem người mới tới là người ngoài nhỉ? Kỳ thực, ngoại trừ 42 thôn dân lâu đời nhất của thôn Cao gia, tất cả mọi người ở đây đều được gọi là người ngoài."

Mình thật đúng là có vẻ như.

Hắn ta vội vàng hướng lên trời vái một cái: "Thiên Tôn, ta không có ý đó, chỉ là lo lắng bọn họ quá nhiều người, dưới tình huống mới đến chưa tiếp xúc nhiều, không dám lơ là bọn họ, sợ qua loa tiếp nhận người ngoài, sẽ dẫn đến một số... khụ."

Hắn không nói ra, nhưng Lý Đạo Huyền lại hiểu, lo lắng những người này làm chuyện xấu.

Có ý nghĩ này cũng không lạ.

Đừng nói đến thời đại Minh Mạt này, cho dù lấy hậu thế tư tưởng đã được giải phóng, pháp chế tương đối hoàn thiện, mọi người vẫn ôm một ít cảnh giác và kỳ thị đối với "người bên ngoài", luôn lo lắng người ngoài sẽ phá hủy cuộc sống hài hòa của nơi mình ở.

Biểu hiện lớn nhất ở chỗ quốc gia phát triển rất xa lánh di dân của các quốc gia lạc hậu, biểu hiện trung là người thành phố lớn sẽ kỳ thị người thành phố nhỏ tới làm công, thậm chí nhỏ hơn biểu hiện ở trong một khu vực nhỏ, dân cư khu vực sẽ xa lánh người thuê nhà... loại tâm tính này, tại hiện thế còn chưa có ai có năng lực hoàn toàn bãi bình.

Bởi vì, chuyện người từ bên ngoài sẽ đề cao tần suất phạm tội, đó cũng là một sự thật phải nhìn thẳng vào, chung quy sẽ có một con sâu làm dầu nồi canh, làm giảm đi đánh giá tốt về "người bên ngoài".

Lý Đạo Huyền cũng chỉ có thể tận lực dẫn dắt, thông qua bàn tay vàng của mình để hóa giải sự đề phòng và lo lắng của "dân bản địa" và đối với những người mới tới.

"Yên tâm đi." Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Hơn một ngàn người các ngươi, đối mặt với ba ngàn người mới tới mà cảm thấy sợ hãi và lo lắng, đó cũng là điều có thể hiểu được. Nhưng các ngươi đừng quên ta vẫn luôn ở trên trời nhìn xuống, đừng nói mới tới chỉ là ba ngàn người, cho dù có ba nghìn vạn người mới tới, cũng chẳng có gì phải sợ hãi?"

Tam Thập Nhị nghe vậy, tinh thần chấn động: "Đúng vậy! Chúng ta có Thiên Tôn phù hộ, dù người mới tới có nhiều, chúng ta cũng không cần thiết cảm thấy bất an."

Đàm Lập Văn cũng phấn chấn: Đúng vậy, chúng ta ở đây

ngẩng đầu ba thước có thần linh, ba ngàn người có gì phải sợ? Thật là.

Lý Đạo Huyền: "Ngày mai, tới Lưu Dân Cốc tuyển người đi, các loại ngành nghề đều cần, thợ rèn cần tăng thêm một số, bởi vì Cục Hỏa Khí của chúng ta đã bắt đầu sản xuất hỏa dược rồi. , Chúng ta bắt đầu sản xuất hỏa thương, cần nhiều thợ rèn hơn. Có hỏa thương càng nhiều sẽ cần càng nhiều hỏa dược, cho nên Cục Hỏa Khí cũng cần chiêu mộ càng nhiều học đồ. Nhân khẩu tăng trưởng cần nhiều nồi niêu xoong chảo hơn, thợ gốm làm bát đĩa, thợ mộc cũng cần gia tăng số lượng..."

Tam Thập Nhị cũng lập tức lĩnh ngộ: "Các ngành các nghề, đều phải tuyển người ở Lưu Dân cốc, để người của bọn họ và người của chúng ta sinh hoạt và làm việc cùng với nhau, không bao lâu nữa, bọn họ sẽ biến thành người thôn Cao Gia."

Đúng! Dung hợp hấp thu và đồng hóa, Lý Đạo Huyền thầm khen: Bản lĩnh lớn nhất của dân tộc Trung Hoa chính là năng lực đồng hóa khổng lồ, bất kể là kẻ ngoại lai lợi hại đến đâu, sau khi tiến vào đều sẽ bị đồng hóa, cuối cùng biến thành tù binh của văn minh Trung Hoa, trở thành một trong 56 dân tộc.

Nước Mông Cổ giết vào biến thành dân tộc Mông Cổ, Mãn Thanh giết vào biến thành dân tộc Mãn.

Mặc kệ ngươi lúc trước dữ như quỷ, ác như sói, cuối cùng cũng phải cùng học tập văn hóa Trung Hoa.

Năng lực này, thôn Cao gia cũng nên có được mới đúng!

Đem người tí hon bên ngoài đồng hóa thành người tí hon nhà mình, vậy không phải là được rồi sao?

Mà điểm mấu chốt nhất của đồng hóa, chính là "văn hóa", thôn Cao Gia phải có mị lực của chính mình, để người tí hon mới tới

cảm nhận được bầu không khí ở đây hoàn toàn khác biệt. Cảm nhận được sự vui vẻ khác biệt ở nơi này, bọn họ sẽ chủ động biến mình thành người trong thôn Cao gia.

Trên thực tế, thôn Cao gia hiện tại so với bên ngoài quả thật vui vẻ hơn, càng hạnh phúc hơn, mỗi một người mới đến nơi đây đều sẽ không kìm được bị sinh hoạt nơi đây thuyết phục, muốn dung nhập vào trong đó.

Đây chính là lòng tin lớn nhất hiện tại của thôn Cao gia.

"Không cần sợ hãi, mạnh dạn dung nhập bọn họ vào chính mình."

Lý Đạo Huyền bỏ lại câu nói cuối cùng này, không nói gì nữa, thậm chí đậy nắp lại, khiến cho Cao Nhất Diệp cũng không nhìn thấy y.

Tam Thập Nhị nhìn đám mây trên bầu trời dần dần tản ra, biết là Thiên Tôn đã đi rồi, bèn hướng về phía vài đám mây rải rác vái dài một cái, nghiêm túc nói: "Tại hạ nhất định không làm nhục mệnh."

Cao Nhất Diệp chớp mắt, cười khì một tiếng: "Thiên Tôn đi rồi, chắc chắn là tới chỗ tiên nhân khác."

Ta còn chưa đi mà!

Lý Đạo Huyền cười: Ta còn cách tấm thủy tinh nhìn các ngươi đấy, hơn nữa còn có thể nghe được giọng nói của ngươi, cái nắp không cách âm.

Cao Nhất Diệp lại tiếp tục cười: "Tam quản sự, tôi có một món đồ, muốn mượn nhà sách của ông để in ấn, bán cho các thôn dân xem."

Tam Thập Nhị nhìn vẻ mặt của nàng là biết: "Không phải Thiên

Tôn phân phó?"

"Không phải!" Cao Nhất Diệp cười hì hì, khuôn mặt cười tươi như hoa: "Tôi tự vẽ, mới vừa vẽ xong đây, là một câu chuyện rất lợi hại. Tôi vẫn luôn trốn tránh Thiên Tôn để vẽ, vẽ vất vả lắm đấy."

Nghe nói "trốn tránh Thiên Tôn", vẻ mặt Tam Thập Nhị nghiêm túc hẳn lên: "Thánh Nữ đại nhân, cô đừng có mà càn quấy."

Chương 214: Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma truyện

"Không càn quấy, không càn quấy đâu."

Cao Nhất Diệp ngoài miệng thì nói không càn quấy, nhưng khóe mắt lại láo liên như tặc, dù sao nàng cũng chỉ là một đứa trẻ 15 tuổi, dù cho hơn nửa năm nay luôn được mọi người xem như thánh nữ ủng hộ, nhưng thiên tính nghịch ngợm của nàng vẫn còn đó.

Tam Thập Nhị càng cảm thấy không ổn: "Rốt cuộc cô vẽ cái gì vậy? Còn không thể để Thiên Tôn biết? Tôi nói cho cô biết, mấy thứ càn quấy, nhà sách của tôi không dám in ấn đâu."

Cao Nhất Diệp chu môi: "Cũng không tính quá càn quấy, tuy có chút càn quấy, nhưng đại đa số nội dung vẫn là nghiêm chỉnh."

Tam Thập Nhị cảnh giác: "Lấy ra tôi xem."

Cao Nhất Diệp cười hì hì chạy về nhà, rất nhanh liền cầm một xấp giấy lớn đi ra, mỗi một trang giấy đều vẽ đầy tranh, góc dưới của giấy còn viết chữ số Ả Rập, dùng để ghi rõ đây là trang thứ mấy.

Tam Thập Nhị cầm lấy trang thứ nhất xem, liền sợ hết hồn hết vía, đây không phải là vẽ Đạo Huyền Thiên Tôn sao?

Tuy hắn chưa từng tận mắt trông thấy khuôn mặt của Thiên Tôn, nhưng pho tượng Thiên Tôn ai mà không ngày nào cũng được xem? Thứ đó chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra.

Lý Đạo Huyền ở bên ngoài hộp cũng nhìn thấy, đây không phải

là mặt của ta sao?

Chỉ là vẽ đẹp trai hơn ta 32%, uy nghiêm 3200%, ơ ơ ơ, con nhóc này vẽ mình à, họa công của nàng cũng tiến bộ nhanh đấy.

Tam Thập Nhị sợ hãi nhảy dựng: "Cô... cô không phải là lấy Thiên Tôn ra để càn quấy đấy chứ?"

Cao Nhất Diệp: "Hì hì, tôi cũng không dám lấy Thiên Tôn ra càn quấy, tôi là vẽ câu chuyện Thiên Tôn hàng yêu trừ ma đó chứ."

Tam Thập Nhị nhanh chóng mở trang thứ hai... trang thứ ba...

Lý Đạo Huyền cũng ở bên cạnh nhìn theo.

Lập tức y đã nhìn rõ ràng, đây thật đúng là một câu chuyện hàng yêu trừ ma, đại cương câu chuyện không khác biệt nhiều với những câu chuyện trong các vở kịch Thiểm Bắc đạo tình, dù sao tiểu cô nương cũng không có năng lực sáng tạo quá mạnh, chỉ có thể từ trong các vở kịch đạo tình xem qua rút ra một thế giới quan để dùng.

Câu chuyện kể là, Đạo Huyền Thiên Tôn tiên du tại hạ giới, đi tới một thôn nhỏ, trên núi bên cạnh thôn có một đám sơn tặc hung ác, bọn chúng chạy vào thôn giết người phóng hỏa, cướp bóc lương thực.

Đạo Huyền Thiên Tôn giận dữ, tát bốp một cái, đập một tên sơn tặc thành bánh thịt.

Đập hết sơn tặc, Thiên Tôn lại ban thưởng lương thực, sau đó rời thôn, tiếp tục tiên du.

Không nghĩ tới Thiên Tôn mới vừa đi không bao lâu, trong thôn lại xuất hiện một yêu quái hung ác, hình dáng của con yêu quái này, thoạt nhìn giống như người tôm hùm trong phim Ultraman!

Cô bé này chính là vẽ dựa vào dáng vẻ của người tôm hùm nhân mà.

Người tôm hùm đi vào thôn, làm xằng làm bậy, ăn thịt người làm ác, nhưng lúc này Thiên Tôn không có ở đây, mắt thấy các thôn dân gặp nguy hiểm, đột nhiên có một vị đạo trưởng đến.

Đạo trưởng này rõ ràng là vẽ Mã Thiên Chính, ngay cả cách ăn mặc cũng giống nhau.

Đạo trưởng sử ra đạo thuật đánh với tôm hùm, nhưng cuối cùng vẫn chỉ còn thiếu một chiêu, trường kiếm tuột tay, mắt thấy sắp bị người tôm hùm ăn thịt.

Lúc này, Đạo Huyền Thiên Tôn lại tới, sử ra tiên pháp, bàn tay biến thành khổng lồ, bịch một tiếng, đánh bẹp người tôm hùm trên mặt đất.

Đạo trưởng cảm kích quỳ xuống hành lễ.

Các thôn dân vui vẻ chạy đến, lấy thịt tôm hùm ra, làm thành món cháo tôm thơm ngon. Rất nhiều thôn dân, vây quanh nồi cháo tôm, vừa hát vừa nhảy, còn uống cả rượu Ngũ Lương.

Câu chuyện kết thúc.

Cô bé quả thực là chuyên gia chắp vá cấp 4! Trong một quyển truyện tranh đã chắp vá lại rất nhiều yếu tố kỳ quái.

Lý Đạo Huyền nhìn mà thiếu chút nữa phun cơm.

Sau khi Tam Thập Nhị xem xong vẻ mặt cũng trở nên cực kỳ cổ quái: "Câu... chuyện... chuyện... này".

Cao Nhất Diệp: "Làm sao? Ông cảm thấy câu chuyện này không được sao?"

Tam Thập Nhị lau mồ hôi: "Ta cũng không biết có được hay

không, cảm giác hình như là được, nhưng lại luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng."

Cao Nhất Diệp: "Vậy chính là có thể được rồi? Tam quản sự, ông giúp tôi đi, in ấn quyển sách này ra đi."

Tam Thập Nhị cảm giác áp lực như núi: "Trong này vẽ Thiên Tôn, nếu Thiên Tôn không thích, vậy chẳng phải là? Ta phải... Ta phải xin chỉ thị của Thiên Tôn."

Cao Nhất Diệp: "Đây là kinh hỉ dành cho Thiên Tôn, ông đi xin chỉ thị, hắn sẽ không kinh hỉ nữa rồi."

"Cái này..." Tam Thập Nhị: "Vạn nhất không phải kinh hỉ, là kinh sợ thì sao?"

Cao Nhất Diệp: "Sẽ không đâu, khẳng định Thiên Tôn rất thích xem thứ này, đây là kể chuyện tốt hắn làm, trừ yêu trừ ma mà, làm sao có thể nổi giận được?" Nàng chu cái mỏ lên: "Người ta cũng không vẽ Thiên Tôn thành thần tiên xấu."

Tam Thập Nhị tỉ mỉ suy nghĩ, cũng đúng, nội dung của quyển truyện này mặc dù chắp vá lung tung, nhưng cũng không bôi đen hình tượng của Thiên Tôn lão nhân gia, câu chuyện kể cũng coi như chính phái. Thôi được rồi, thử in ấn một chút đi. Dù sao cũng là yêu cầu của thánh nữ, ở trong thôn này thánh nữ là lớn nhất.

"Vậy thì... ta bảo thợ chạm khắc làm một bản đi..." Tam Thập Nhị nói: "Nói trước nha, cái này không thể in nhiều, in mấy quyển cho cô chơi thôi, tiền công của thợ chạm khắc không thể lấy từ nhà kho, phải chính cô phải phụ trách. Tiền giấy, tiền mực nước đều do cô trả."

Cao Nhất Diệp cười hì hì: "Được rồi, ta có rất nhiều thứ Thiên Tôn cho, tùy tiện lấy xuất ra cho thợ chạm khắc làm tiền công là được rồi."

Kỳ thật dưới lầu của Cao Nhất Diệp là nhà kho. Nàng ta muốn lấy đồ trong kho cũng không ai quản được. Chẳng qua nàng ngoại trừ lấy bông ra, những thứ khác chưa bao giờ đi trộm. Hơn nữa vải nàng ăn trộm, dệt xong cũng giao vào kho của thôn.

Tam Thập Nhị cũng chỉ tùy tiện nói vậy thôi, khía cạnh khác là nhắc nhở Cao Nhất Diệp không nên chơi lớn. Tuy thánh nữ lớn nhất, nhưng thánh nữ dù sao vẫn còn là đứa trẻ, cần phải được người lớn dẫn dắt.

Cao Nhất Diệp cười hì hì đưa chồng giấy kia giao cho Tam Thập Nhị: "Không thể làm hư, tôi chỉ có một phần này thôi đấy."

Tam Thập Nhị gật đầu: "Trong này mỗi trang giấy đều vẽ Thiên Tôn, ai dám làm hỏng chứ?"

Hắn lắc đầu và xuống vọng lâu, đi tới Giếng Thợ.

Thợ chạm khắc và một đám học đồ của hắn đang chơi trò khắc chữ nhàm chán.

Hóa ra mấy ngày gần đây, thợ chạm khắc và các học đồ rất nhàm chán. Bọn họ lần lượt hoàn thành [Bính âm Hán ngữ], [Số Học Tiểu Học], [Số Học Sơ Trung], [Dương Gia Tướng], còn khắc một bản [Vật Lý Sơ Trung], tiếp theo thì không có việc làm, mỗi ngày đều rảnh rỗi.

Rảnh rỗi quá chẳng khác nào "không có tiền công thêm", hơi buồn bực, ước gì Thiên Tôn lại chơi cái gì để in ấn một chút, nhưng Thiên Tôn lo làm lửa xe lửa, tiếp đãi người dân huyện Thanh Giản, tạm thời quên mất sản nghiệp văn hóa này.

Đám thợ chạm khắc đành nhàm chán khắc chữ, luyện tay một chút.

Tam Thập Nhị đi tới trước mặt họ, đưa ra một chồng giấy thật dày trong tay: "Có việc rồi, khắc cái này đi, tiền công sẽ do thánh

nữ trả cho các ngươi."

Thợ chạm khắc và học đồ khác bu tới, vừa cầm giấy lên xem, lập tức giật nảy mình: "Câu... câu chuyện Thiên Tôn hàng yêu trừ ma?"

Tam Thập Nhị thấy bộ dáng bọn họ "kinh ngạc","sợ hãi","muốn cúng bái", trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Ta có nên nói cho bọn họ biết, đây là hành vi xấu của Thánh Nữ đại nhân không?

Thôi kệ! Cái này không cần nói.

Tam Thập Nhị nói: "Không sai, quyển sách này tên là [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma truyện]."

Thợ chạm khắc và học đồ vẻ mặt thành kính, cẩn thận từng li từng tí một cầm xấp giấy lên: "Tam quản sự yên tâm, chúng tôi liều mạng cũng sẽ khắc câu chuyện này một cách hoàn mỹ vô khuyết."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: Các ngươi phải chơi vui vẻ lên.

Chương 215: Ta nhìn lén Vật Lý Sơ Trung

Sáng sớm, trời vừa sáng.

Mọi người của huyện Thanh Diên cũng đã ở trạm xe lửa xếp hàng chờ xe lửa.

Trải qua công việc tuyển người dài đến năm ngày, phần lớn mọi người ở huyện Thanh Giản đã tìm được công việc thuộc về mình. Người có tay nghề được nhận vào Giếng Thợ, không tay nghề thì đi làm bán sức lực sửa đường chặt cây.

Các nữ nhân cũng có việc làm, xe lửa vận chuyển lượng lớn khung cửi và bông vải từ chủ bảo đến, giao đến trong tay các nữ nhân, yêu cầu họ dệt thành vải bông sau đó lại đưa về chủ bảo.

Dưới sự chỉ điểm của Lý Đạo Huyền, Tam Thập Nhị sớm đã bắt đầu dùng biện pháp "phát lương tính theo sản phẩm" cho các nữ nhân, vải bông được dệt càng nhiều, tiền lương cũng càng nhiều.

Sau khi lựa chọn phương thức này, sản lượng vải bông của thôn Cao gia đã tăng vọt về chất. Cho nên, bây giờ lại vận dụng phương thức này ở thôn Lưu Dân.

Ngay cả các các lão nhân cũng tìm được việc làm.

Bởi vì lượng lớn nhân khẩu tràn vào, tạo ra lượng lớn nhu cầu về "giỏ tre","ghế tre", các lão nhân liền đi chặt tre, ngồi ở dưới mái hiên đan đan vót vót, tuy thu nhập kém hơn so với bọn trẻ tuổi một chút, nhưng cũng có thể đổi chút đồ vật.

Duy nhất không có việc gì làm, chính là bọn trẻ.

Lý Đạo Huyền đảo mắt qua, liền thấy trong Lưu Dân cốc khắp nơi đều là trẻ con, ít nhất cũng có hơn bốn trăm đứa, lớn một chút đã biết làm việc nhà, nhưng nhỏ thì chỉ biết chơi đùa lung tung.

Như vậy thì không được!

Nhất định phải cho đám trẻ con này tiếp thu giáo dục.

Nhưng hậu quả xấu của rắn nuốt voi, ở loại địa phương này cũng bắt đầu hiện ra,"Giếng Học" của chủ bảo căn bản không thể chứa được nhiều trẻ con như vậy, cho dù có dung nạp được, một mình Vương tiên sinh cũng không dạy được hơn bốn trăm đứa bé.

Xem ra phải mời nhiều tiên sinh dạy học hơn, còn phải làm thêm một trường học bằng nhựa nữa.

Tiên sinh dạy học có thể bảo Đàm Lập Văn đến huyện thành mời, chỉ cần chịu đập tiền, lừa gạt một vài tiên sinh tới đây hẳn là vấn đề không lớn, còn về trường học thì...

Lại chỉ có thể nhờ cậy người anh em Thái Tâm Tử.

Mở WeChat: "Alo, đang chơi ở đâu vậy?"

Thái Tâm Tử nói: "Tôi còn đang ở Thượng Hải, mới vừa đem đạo quán mini của cậu giao cho người chủ sợ của hội triển lãm nghệ thuật điêu khắc rồi, đối phương nhìn rất kinh diễm, chuyên môn làm cho cậu một hội triển lãm đấy, tôi còn phải tham gia hội giao lưu thương nghiệp nữa..."

Lý Đạo Huyền: "Ồ? Vậy giờ tôi muốn làm một cái mô hình là không làm được rồi?"

Thái Tâm Tử nói: "Cậu nói gì thế, sao lại không làm được, trong cửa hàng của tôi vẫn còn có người ở đó, đưa bản vẽ cho

nhân viên cửa hàng, bảo bọn họ làm là xong rồi, lần này cậu định làm cái gì?"

Lý Đạo Huyền: "Trường học! Tôi muốn làm một mô hình trường học 1 phần 200."

Thái Tâm Tử nói: "Cậu đừng nói với tôi là cậu còn chưa đọc đủ sách, còn muốn làm một cái trường học ở nhà để nhớ lại cuộc đời đi học của mình."

Lý Đạo Huyền nói: "Không sai, tôi muốn sưu tầm một cái trường học. Cậu cứ làm theo trường học cũ của hai chúng ta đi, chính là cái trường trung học Số 32 tôi thấy nó một lần là muốn đốt nó một lần."

Thái Tâm Tử gửi voice qua, bằng giọng quái gở: "Lần này có thêm bánh xe không?"

Lý Đạo Huyền nở nụ cười, cũng dùng voice trả lời: "Tôi sai rồi! Thêm bánh xe hình như không có tác dụng gì, Khách Gia vi ốc lần trước thêm bánh xe là tôi không đúng, đến nay vẫn chưa dùng đến."

"Ai bảo cậu lắm văn." Thái Tâm Tử cười: "Được rồi, tôi nhận đơn này, tôi sẽ bảo nhân viên cửa hàng của tôi làm trường trung học số 32 tỉ lệ 1 phần 200 rồi đưa tới cho cậu, nhưng mà tôi phải nhắc nhở, cậu đừng có mà đốt thật, không khéo đốt cháy cả căn nhà của mình là không ổn đâu."

Lý Đạo Huyền: "Vậy cậu dùng vật liệu chống cháy làm giúp tôi đi."

Thái Tâm Tử nói: "Mẹ nó, quả nhiên, yêu cầu quỷ dị luôn luôn ở cuối cùng chờ mình."

Hai người cười mắng hai câu rồi cắt đứt liên lạc.

Lý Đạo Huyền đã lâu không chú ý tới trường học, lần này đã nhắc nhở y, vội vàng đi xem Giếng Học.

Vừa chuyển qua, đã thấy Bạch công tử đang nghiêm mặt đứng trên bục giảng, đang dạy môn Số Học cho bọn trẻ bên dưới.

Hoá ra Vương tiên sinh đã dạy xong "Tiết Ngữ văn", hiện tại đến phiên Bạch công tử "đại thiên thụ nghệ", dạy tất cả bọn trẻ Số Học.

Lý Đạo Huyền nghe qua loa một lúc, ừm, nội dung bài giảng chính là Số Học Tiểu Học lớp 3 quyển thượng.

Dạy nhanh thật!

Trong trường học của hậu thế, trẻ con cần ba năm mới được học đến chỗ này. Không nghĩ tới Bạch công tử lại dạy học như nhồi cho vịt ăn, mới được nửa năm đã dạy đến chỗ này rồi.

Lại cẩn thận suy nghĩ, đã hiểu được đại khái.

Ít môn học a!

Học sinh tiểu học hiện tại phải học Ngữ văn, số học, mỹ thuật, âm nhạc, thể dục... Sau khi tan học còn phải học thêm, đàn dương cầm, thư pháp, vũ đạo, quyền đạo, trượt băng, bơi lội... thời gian rảnh rất ít.

Nhưng những đứa trẻ cổ đại này hiện tại chỉ có hai môn học, ngữ văn và số học.

Từ sáng đến tối hai môn luôn thay phiên nhau, tiến độ đó không nhanh được sao?

Thành thật mà nói, như vậy không quá hợp lý, tốt cho sự phát triển của bọn trẻ, nhưng ít ra tốt hơn nhiều so với bọn nó lang thang chơi đùa trên đồng ruộng, hoặc là phụ giúp làm việc nhà.

Y đang nghĩ ngợi viển vông, tiết số học của Bạch công tử đã kết thúc, các học sinh bình thường tản đi, nhưng con gái Tam Thập Nhị lại bước tới bên cạnh Bạch công tử, cười hì hì: "Bạch ca ca, bọn họ đi rồi, đến tiết học thêm của hai chúng ta rồi, tiểu học lớp 6 quyển hạ, tiết cuối cùng..."

Bạch công tử gật đầu: "Được, chúng ta cùng nghiên cứu."

Lý Đạo Huyền cười thầm trong lòng: A, còn có chuyện như vậy sao?

Bạch công tử mười ba tuổi rưỡi, Tam tiểu thư tròn mười hai tuổi. Hai đứa trẻ lớn ngồi trên cùng một cái bàn học, mở ra [Số Học Tiểu Học lớp 6 quyển hạ], tiến độ của hai người đã đến điểm cuối cùng rồi.

Tam tiểu thư: "Bạch ca ca, sau khi học xong quyển sách này, chúng ta cũng bắt đầu học [Số Học Sơ Trung] sao?"

Bạch công tử rất nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy! Tiến độ của phụ thân đã nhanh hơn ta rất nhiều, ta phải tranh thủ thời gian đuổi theo, bằng không thì lần sau khi ông ấy đến kiểm tra ta, nhất định sẽ thất vọng."

Tam tiểu thư: "Ta nghe nói Thiên Tôn còn chuẩn bị một quyển sách, tên là [Vật Lý Sơ Trung], quyển sách đó giao cho phụ thân ta bảo quản, Thiên Tôn nói sau khi học xong [Số Học Tiểu Học], không chỉ phải học [Số Học Sơ Trung] còn phải học [Vật Lý Sơ Trung], hai quyển sách cần cùng học, hình như đều rất khó."

Bạch công tử mỉm cười: "Cũng không khó lắm, từ lâu ta đã lén lút xem rồi."

"Hả?" Tam tiểu thư: "Đã xem lén rồi? Không phải bị mắng đấy chứ?"

Bạch công tử nói: "Không đâu! Đọc sách sao có thể bị mắng?

Thánh nữ tỷ tỷ nói, Thiên Tôn rất thích đứa trẻ đọc sách, lần trước lúc ta đi lấy [Số Học Sơ Trung], cũng không thể xem lén được, thật ra là xem ngay trước mặt thánh nữ tỷ tỷ, thánh nữ tỷ tỷ cũng không trách ta. Tỷ ấy còn nói, thiên tôn mong có người mau chóng đọc mấy quyển sách này."

Tam tiểu thư tò mò hỏi: "Bên trong nói gì thế?"

Bạch công tử: "Độ dài, thời gian, âm thanh, độ ấm, ánh sáng, chất lượng, độ dày, chuyển động và lực...".

Hắn nói một hơi dài ra một đống loạn xì ngầu, Tam tiểu thư nghe mà mơ hồ một hồi: "Đây là những thứ gì vậy?"

Chương 216: Đến mùa thu hoạch

Bạch công tử cười khà khà, trên mặt nở nụ cười thần bí: "Ta cũng không nhìn kỹ, lúc đó chỉ là vội vàng nhìn lén thôi, nhưng lúc đó ta chỉ lén nhìn một chút, đã cảm giác được toàn bộ thế giới ở trước mặt ta đã xảy ra biến hóa, hết thảy mọi thứ ta thấy đều không giống với trước kia, hì hì! Quyển sách đó mới thật sự là thần thư Thiên giới. Nó kể lại tất cả ảo diệu của thế gian. Học được quyển sách đó, chúng ta sẽ chân chính vô địch thiên hạ rồi."

Tam tiểu thư vui mừng: "Vậy chúng ta nhanh học xong Số Học Tiểu Học đi, sau đó không cần nhìn lén nữa, có thể quang minh chính đại xem quyển thần thư đó."

Bạch công tử cười hì hì: "Cũng đến tiết cuối cùng rồi, cố lên!"

Lý Đạo Huyền nhìn thấy hai đứa trẻ choai choai này nhiệt tình như vậy, trong lòng cũng rất vui vẻ, trong đầu suy nghĩ một chút, Bạch công tử hẳn là người đầu tiên của cả thôn Cao gia đi vào "vật lý", vậy sau này chức trách "đại biểu môn vật lý" phải thuộc về hắn rồi.

Hắn rất nhanh lại được "đại thiên thụ nghệ", dạy đứa trẻ khác vật lý.

Kể từ đó, trọng trách trên người hắn quá nặng, dù sao cũng là một đứa trẻ mới lớn, vừa dạy vật lý lại dạy số học, sợ hắn sẽ mệt mỏi không chịu được.

Sau này Bạch công tử lên làm "đại biểu môn vật lý" thì phải tìm một "đại biểu môn số học" khác, ánh mắt của y không khỏi rơi

xuống trên người Tam tiểu thư.

Mười hai tuổi, vẫn là một cô bé, liệu có gánh nổi trọng trách này không?

Nữ tử cổ đại, bình thường không muốn xuất đầu lộ diện, cho dù sẵn lòng cũng bị cái gọi là "nữ đức" trói buộc, sẽ bị la mắng.

Để nàng đứng ra làm "lão sư", có thể sẽ tạo thành áp lực rất lớn đối với tiểu cô nương, thế nhưng... nếu như nàng sẵn lòng làm chuyện này, mình sẽ dùng "pháp chỉ" của Thiên Tôn giúp nàng đứng lên, ai dám mắng nàng, thì hạ một pháp chỉ cho toàn thôn giúp nàng mắng lại.

Cứ quyết định như vậy đi!

Lý Đạo Huyền dời mắt khỏi Giếng Học, chuyển ra ngoài thôn.

Đột nhiên nhìn thấy bên ruộng lúa mạch đang rất náo nhiệt, 42 thôn dân cũ của thôn Cao gia, hiện tại có hơn phân nửa đang đứng bên bờ ruộng.

Ngay cả lão thôn trưởng gần đây vẫn luôn thảng bình hưởng phúc, hôm nay cũng chạy đến bên bờ ruộng.

Các thôn dân vây quanh lão thôn trưởng, thấy ông duỗi ra bàn tay khô gầy, sờ sờ lúa mạch, lấy một hạt cho vào miệng nhai, vẻ mặt vui mừng: "Được rồi! Có thể thu hoạch."

Lão thôn trưởng giơ gậy lên, lớn tiếng cười nói: "Ba năm rồi, ba năm rồi, thôn Cao gia chúng ta rốt cục lại trồng ra lương thực rồi, bọn nhỏ, ngày mai bắt đầu gặt lúa mạch."

"Ngày mai bắt đầu, gặt lúa mạch!"

Các thổ dân của thôn Cao gia cùng hoan hô, tiếp theo người của thôn Trịnh Gia cũng bắt đầu hoan hô: "Lúa mạch của thôn

Trịnh Gia chúng ta cũng có thể gặt rồi."

Trung tuần tháng năm năm Sùng Trinh thứ nhất, hai thôn dân đầu tiên được "Thiên Tôn xách cổ Long Vương đến làm mưa", cuối cùng tiến vào mùa thu hoạch.

Bầu không khí hân hoan kia lập tức bao phủ tất cả mọi người.

Nhóm thôn dân thứ hai sau khi được ban thưởng mưa và trồng xuống cao lương cũng không khỏi siết chặt nắm tay: Giờ các ngươi vui vẻ đi, tới mùa thu, khi chúng ta thu hoạch cao lương, lại đến phiên chúng ta vui vẻ.

Mà những nạn dân đường xa mà đến, chỉ làm công, các lưu dân huyện Thanh Giản lại lộ ra ánh mắt hâm mộ, sau khi hâm mộ xong lại tinh thần chấn động: Hiện tại ta làm công cũng có thu nhập, hơn nữa thu nhập cũng không kém so với làm ruộng, có gì mà buồn?

Trong thôn Cao gia này, không có quan phủ bóc lột, chỉ có Thiên Tôn phù hộ. Chúng ta dựa vào đôi tay cần cù, nhất định sẽ sống tốt hơn nhiều.

Sáng sớm ngày hôm sau, người thôn Cao gia và người thôn Trịnh gia bắt đầu thu gặt, nam nữ già trẻ, cùng nhau xông vào ruộng lúa mạch, khom lưng, quơ lưỡi liềm.

Hôm nay Cao Tam Oa trốn học không đến trường, cũng cầm lấy liềm thu hoạch lúa mạch trong ruộng, Vương tiên sinh cầm trên tay một cây thước giết vào ruộng: "Cao Tam Oa, tên khốn kiếp này cút trở về học cho ta."

Cao Tam Oa sợ tới mức kêu oai oái, chạy lung tung trong ruộng lúa mạch, mượn bông lúa mạch cao to để tránh né Vương tiên sinh đuổi giết: "Tiên sinh đừng đánh, con đang làm việc giúp trong nhà mà, nếu lúa mạch gặt quá chậm, bị mưa xối làm hư, thu

hoạch một năm này của nhà con cũng không có đâu."

Vương tiên sinh tức giận đến mức lệch cả râu mép: "Ngươi là đồ đần à? Mấy năm rồi có mưa không? Nếu không phải Thiên Tôn xách Long Vương gia đến, các ngươi trồng được hoa màu không? Còn sợ gì trời mưa? Giao việc cho cha mẹ ngươi đi, mau cút về đi học."

Nói xong, hắn lại chuyển sang Cao Tam Nương: "Tam Nương, quản thúc con trai của cô đi! Lo mà học hành, có học vấn, tương lai sau này có tiền đồ không hơn làm ruộng hả? Bây giờ vì chút việc nhà nông, trì hoãn việc học tập của nó, chính là hại nó."

Cao Tam Nương bị tiên sinh gào lên, sợ quá giật cả mình, vội vàng chạy vào trong ruộng, một tay xách cổ Cao Tam Oa, ném nó cho Vương tiên sinh, sau đó chạy tới chỗ thôn làm công bên kia: "Nhà ta thuê người, hỗ trợ gặt lúa mạch, tiền công thương lượng..."

Bên này vừa náo loạn xong, bên kia, Trình Húc kiểm kê lại dân đoàn, đang đếm thì cảm thấy không thích hợp: "Một trong tam ngốc đâu? Còn tên tân binh Trịnh Cẩu Tử của thôn Trịnh Gia vừa gia nhập kia đâu? Ai biết hai người bọn họ đi đâu rồi?"

Cao Sơ Ngũ giơ tay: "Hòa giáo viên, tam ngốc là ai vậy?"

Bát Địa Thỏ: "Khẳng định là ba người ngu ngốc nhất trong đội rồi, Trịnh Đại Ngưu và Cao Sơ Ngũ khẳng định có trong nhóm, nhưng người thứ ba thì sao? Thông minh như bản thỏ, tất nhiên không phải người thứ ba kia."

Mọi người liếc mắt nhìn Bát Địa Thỏ, không nói lời nào.

Đúng lúc này, Trịnh Đại Ngưu đến, háo hức chạy tới.

Thấy hắn tới, sắc mặt Trình Húc dễ nhìn hơn một chút: "Tam Ngốc cuối cùng cũng đủ, Trịnh Cẩu Tử kia đâu?"

Trịnh Đại Ngưu chạy đến trước mặt, lớn tiếng nói: "Báo cáo giáo viên, Trịnh Cẩu Tử sáng sớm bị cha hắn gọi đi thôn Trịnh gia, thu gặt lúa mạch rồi, ta vì khuyên hắn tới huấn luyện, nên mới trì hoãn thời gian."

Trình Húc giận dữ: "Không báo cáo xin nghỉ với ta, dám không tham gia huấn luyện, tự ý chạy về nhà làm ruộng, quân kỷ có còn hay không? Tất cả mọi người, rẽ phải, cùng nhau chạy, chúng ta đi thôn Trịnh Gia, thu thập tên ngu ngốc kia."

Hơn một trăm dân đoàn, lập tức chạy băng băng, xếp thành một hình con rắn đi về phía thôn Trịnh Gia.

Lúc này Lý Đạo Huyền đang ăn cháo thịt nạc trứng muối, nhìn đến đây, trong lòng thầm nghĩ: Tên ngốc Trịnh Cẩu Tử này, chuyện sai phạm lần này rất lớn, tính chất khác hoàn toàn với việc trốn học của Cao Tam Oa, tuy rằng dân đoàn không được tính là quân chính quy, nhưng sau này cũng phải chuyển thành quân chính quy, không báo cáo đã xin nghỉ rời đội, thật sự là tối kỵ.

Vả lại nhìn xem Trình Húc muốn trừng trị hắn như thế nào.

Y điều chỉnh tầm nhìn của cái hộp đi theo đoàn người Trình Húc. Con đường xi măng sáu dặm, đối với dân đoàn thường xuyên huấn luyện mà nói quả thực không đáng nhắc tới. Không tốn bao nhiêu thời gian, dân đoàn đã đi tới thôn Trịnh Gia.

Mọi người liếc mắt liền nhìn thấy Trịnh Cẩu Tử, tân binh này đang vung liềm trong ruộng, giúp đỡ cha mẹ thu gặt lúa mạch.

Trình Húc giận dữ: "Trịnh Cẩu Tử! Tên khốn kiếp nhà ngươi, tự ý rời đội, phải bị tội gì?"

Hắn rống lên một tiếng, chấn động toàn bộ ruộng đồng.

Tay Trịnh Cẩu Tử cứng đờ, động tác ngừng lại, quay đầu nhìn lại Trình Húc, lập tức giật mình, đánh rơi cả liềm trong tay xuống

đất.

Chương 217: Quân đội vì thiên hạ thương sinh mà chiến

Trịnh Cẩu Tử hai tay ôm đầu, ngồi chồm hổm trên mặt đất phòng bị.

Trình Húc đi vòng quanh hắn: "Phải trừng trị tên cứt chim nhà ngươi sao đây? Chính ngươi nói đi? Là chặt đầu ngươi theo quân pháp hay là theo quân pháp chém đầu ngươi?"

Mọi người lấy làm lạ: "A? Hai lựa chọn này vì sao giống nhau vậy?"

Trình Húc nổi trận lôi đình: "Bởi vì ngươi không được lựa chọn! Không tuân theo quân pháp chỉ có một con đường chết, không có con đường thứ hai để đi. Ngươi tưởng quân đội là trò đùa sao? Hả? là trò đùa sao?"

Người bên cạnh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, có chút sợ hãi, vẫn là lần đầu tiên thấy Hòa giáo viên tức giận như vậy.

Một hồi lâu, mới nghe được Cao Sơ Ngũ nói giọng yếu ớt: "Hòa giáo viên, chúng ta... chúng ta là dân đoàn mà... không phải quân đội."

Trình Húc giận dữ, định đạp cho Cao Sơ Ngũ một cái, nhưng chân giơ lên một nửa lại đột nhiên thu lại, nét mặt cũng hòa hoãn hơn một chút. Không sai, bọn họ quả thật là dân đoàn, không hoàn toàn giống quân chính quy.

Gã thở dài một tiếng: "Chư vị! Chúng ta đúng là đoàn dân, điểm này không sai, nhưng các ngươi nhìn xem áo giáp trên người

mình, nhìn Cục Hỏa Khí thôn Cao gia đang chế tạo cái gì, trên người các ngươi nồng nặc hai chữ 'mưu phản', các ngươi có biết, Thiên Tôn trang bị cho các ngươi thành như vậy, thật sự chỉ để các ngươi tự bảo vệ mình sao?"

Mọi người đồng loạt sửng sốt.

Trình Húc ngẩng đầu lên: "Thôn Cao Gia chúng ta, sớm muộn gì cũng có một ngày, sẽ tạo phản thôi."

Mọi người lại giật mình.

Trình Húc đáp: "Lời này ta sẽ không nói với người bình thường đâu, bởi vì bây giờ nói với bọn họ còn quá sớm, nhưng ta nhất định phải nói cho các ngươi. Vì hiện tại nói cái này cho các ngươi biết cũng đã quá muộn rồi. Khoảnh khắc các ngươi mặc áo giáp vào, đã có giác ngộ này từ lâu rồi mới đúng. Các ngươi không phải là dân đoàn, mà là đội quân chiến đấu vì muôn dân thiên hạ."

Gã đột nhiên đổi thành một khuôn mặt hung ác, quát lớn với mọi người: "Các ngươi xem dáng vẻ bây giờ của mình đi, cà lơ phất phơ, cợt nhả, không có một chút tương lai sẽ chiến đấu vì muôn dân..."

Gã chỉ tay vào Trịnh Cẩu Tử: "Tên phế vật tự vắng mặt huấn luyện!"

Lại đưa tay chỉ vào Cao Sơ Ngũ: "Phế vật trong đầu toàn là nữ nhân!"

Lại đưa tay chỉ vào Trịnh Đại Ngưu: "Phế vật ăn no rồi nằm, không có chút chí tiến thủ!"

Lại đưa tay chỉ vào Bát Địa Thỏ, muốn mắng gì đó, đột nhiên thở dài một tiếng: "Ngươi hết thuốc chữa rồi, có mắng cũng không tỉnh được, khiêng đi, người tiếp theo..."

Bát Địa Thỏ: "Ơ? này này? Vì sao?"

Trình Húc chỉ vào mũi dân đoàn mắng từng người một, lúc này mới thu miệng lại nói: "Các ngươi để tay lên ngực tự hỏi, có hào kiệt nào có thể cứu được thiên hạ này?"

Mọi người nghe vậy thì chỉ biết câm nín.

Trình Húc thở dài một hơi, lại quay về chỗ Trịnh Cẩu Tử, chỉ vào mũi hắn mà nói: "Niệm tình ngươi vừa mới gia nhập dân đoàn, còn chưa biết mình là một quân nhân, ta không theo quân pháp xử trí ngươi, chạy qua chạy lại 50 vòng trên đường xi măng giữa thôn Cao gia và thôn Trịnh gia, nhưng lần sau tái phạm, xử trí theo quân pháp, nhất định chém không tha."

Trịnh Cẩu Tử vội vàng đáp lại một tiếng, ngoan ngoãn chạy ra ngoài.

Trình Húc lại quay đầu, liếc nhìn đám dân đoàn vẫn còn đang ngơ ngẩn, lớn tiếng quát: "Những tên ngu xuẩn các ngươi, hiện tại ta sẽ phạt các ngươi thu gặt lúa mạch giúp thôn dân, con mẹ nó, dùng yêu đao của các ngươi, coi như là luyện đao pháp, lập tức đi làm việc."

Mọi người ngơ ngác hai giây, sau đó hoan hô một tiếng, xông về phía đồng ruộng.

Lý Đạo Huyền nhìn đến đây mới thở phào nhẹ nhõm, thật đúng là sợ Trình Húc đem Trịnh Cẩu Tử "xử lý theo quân pháp". Hiện tại xem ra, Trình Húc vẫn là thu phóng có chừng mực, cuối cùng còn ra lệnh mọi người thu gặt lúa mạch, cũng coi như là hành động của lương tâm.

Tốt lắm, y cũng cảm thấy vui mừng cho các người tí hon của mình, đổi lại nếu tự mình xử lý, chưa chắc đã xử lý tốt hơn Trình Húc.

Đúng lúc này, Lý Đạo Huyền đột nhiên phát hiện, ba chữ "Thôn Cao Gia" ở bên ngoài cái hộp đang lập lòe sáng lên, dường như đang phát ra tín hiệu nào đó.

Y không khỏi "ơ" lên một tiếng, lần đầu tiên phát hiện cái hộp lại có thể lóe lên như vậy, trước kia vì sao không xuất hiện tình huống này?

Đưa tay khẽ ấn lên ba chữ "Thôn Cao Gia" một cái, tầm nhìn nhảy trở về.

Sau đó y nhìn thấy, Cao Nhất Diệp đang gõ chuông trên vọng lâu, nơi đó treo một cái chuông "dùng để cầu nguyện", Cao Nhất Diệp cầm một cái búa đang gõ chuông vang lên.

Lý Đạo Huyền lúc này đã hiểu: Thì ra là thế! Bởi vì bình thường tầm nhìn của mình luôn ở thôn Cao gia, thôn dân muốn tìm mình thì rất dễ dàng, chỉ cần Cao Nhất Diệp ngẩng đầu lên nói chuyện, mình thường đều có thể nghe thấy, cho nên các thôn dân Cao gia rất ít khi gõ chuông.

Lần này y chuyển tầm nhìn sang thôn Trịnh Gia, người của thôn Cao gia bên kia hẳn là đang tìm mình, nhưng tìm không thấy, Cao Nhất Diệp liền gõ cái chuông đã lâu không dùng tới.

Lúc này mới để mình phát hiện, cái hộp còn có chức năng này!

Có người ở một khu vực nào đó kêu gọi mình, chỉ cần gõ chuông, tên của khu vực đó liền sẽ lập tức lóe sáng, rất có nhân tính hóa, về sau tầm nhìn mở rộng, mình quản lý cũng dễ hơn nhiều.

Lý Đạo Huyền ghé mặt lên bầu trời của Cao Nhất Diệp, nhìn xuống nàng: "Nhất Diệp, có chuyện gì gọi ta à?"

Cao Nhất Diệp vui mừng: "A, Thiên Tôn tới rồi! Ta... ta không dám quấy rầy sự yên tĩnh của Thiên Tôn, chuyện nhỏ nhặt không

dám làm ồn ngài... Chỉ là... chuyện lần này là ngài phân phó, cho nên sau khi có kết quả, liền muốn thông báo cho ngài nhìn xem."

Lý Đạo Huyền: "Ồ?"

Cao Nhất Diệp: "Nhóm hỏa dược đen đầu tiên của Cục Hỏa Khí thôn Cao Gia đã điều chế xong rồi, còn có các thợ rèn dưới sự chỉ huy của Lý Đại, đã tạo ra cây Tam Nhãn Thần Súng đầu tiên, Cao Nhất Nhất chuẩn bị mang tất cả thợ rèn ra ngoài thôn để thử bắn hỏa súng. Ta cảm thấy chuyện này nên thông báo cho Thiên Tôn... vừa rồi... gọi Thiên Tôn không có phản ứng, ta mới..."

"Mới gõ chuông đúng không?" Lý Đạo Huyền cười: "Rất tốt, sau này nếu có đại sự quan trọng, đều có thể gọi ta, ngươi không có làm sai."

Cao Nhất Diệp cười vui vẻ, lạch bạch chạy xuống dưới vọng lâu và đi vào Giếng Thợ: "Thiên Tôn tới rồi, Thiên Tôn đã ở trên trời nhìn mọi người, đi thôi, chúng ta đi thử hỏa súng."

Các thợ rèn chấn động, có Thiên Tôn ở trên trời nhìn xuống, không phải tinh thần đã tăng gấp trăm lần sao.

Tượng sư Cao Nhất Nhất hai tay nâng lên một cây hỏa súng.

Một trong những trang bị của quân Minh: Tam Nhãn Thần Súng.

Thật ra chính là ba ống sắt đặt song song với nhau, lúc sử dụng nhét hỏa dược vào, bịt đạn lại, sau đó đốt cháy kíp nổ,"Oanh" một tiếng bắn ra.

Sau khi bắn xong thì hóa thành một cây côn sắt, có thể vung lên đập người.

Loại hỏa súng này theo Lý Đạo Huyền thấy, hàm lượng khoa học kỹ thuật cực thấp, không khác biệt mấy so với rác rưởi, nhưng

ở trong mắt quân Minh, đã là vũ khí lợi hại, uy lực vô cùng, có thể xa có thể gần, viễn trình nổ súng cận chiến đập người không trượt phát nào, quả thực vô địch.

Các thợ rèn cầm lấy "vũ khí tiên tiến" này, vui vẻ chạy ra khỏi chủ bảo, chạy về hướng Cục Hỏa Khí.

Cao Nhất Diệp cũng xen lẫn trong đó, thỉnh thoảng ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời, nhìn thấy đám mây đại biểu cho Thiên Tôn ở ngay trên đỉnh đầu, nàng liền vui vẻ, hai chân vung nhanh hơn.

Chương 218: Cục trưởng Hỏa Khí của ta quá cẩn thận

Con đường từ thôn Cao Gia đến Cục Hỏa Khí có rất nhiều công nhân đang trải xi măng, lần trước Lý Đạo Huyền dùng một tấm kim loại tiện tay cào ra một con đường đất bằng phẳng, tiếp theo Tam Thập Nhị liền an bài một lượng lớn công nhân, bắt đầu hoàn thành con đường này xi măng này.

Hiện tại con đường có một nửa đang trải xi măng, một nửa còn lại vẫn là dáng vẻ ban đầu.

Cao Nhất Diệp và các thợ rèn đi trên nửa con đường còn chưa trải xi măng.

Các công nhân sửa đường vẫy tay với họ: "Các thợ rèn sư phụ đi đâu đấy?"

Cao Nhất Nhất liền cười đáp lại: "Tới Cục Hỏa Khí một chuyến, làm việc Thiên Tôn phân phó."

Các công nhân sửa đường không giấu nổi ánh mắt hâm mộ: "Thật muốn bái vào Giếng Thợ, chờ ta làm xong chỗ này, để dành chút tiền mua đồ dùng trong nhà, ta sẽ đến Giếng Thợ làm học đồ! Sau khi học nghề, có thể thăng cấp thành thợ thủ công rồi."

Người mới tới của huyện Thanh Giản thì không hiểu: "Thợ thủ công không phải là tiện tịch sao? Các ngươi không muốn làm người trong sạch, muốn đi tượng tịch làm gì?"

"Này! Ngươi mới tới không hiểu, người thợ ở đây có đãi ngộ rất tốt trong Cao gia thôn chúng ta."

"Đúng vậy, Thiên Tôn thích thợ thủ công nhất, tiền công của thợ thủ công cao nhất, hơn nữa một khi có phát minh khoa học kỹ thuật quan trọng gì, lập tức liền có thể... cái gì nhỉ? Lần trước Tam quản sự nói ra từ gì?"

"Phú bình Đào Bạch!"

"A đúng đúng đúng, mà ý của từ này là gì?"

"Không biết, dù sao cũng là ý phát tài."

Người của huyện Thanh Giản giờ mới hiểu rõ tình huống của thợ thủ công là thế nào, trong lòng cũng không khỏi thầm nghĩ: Ta hiện tại mới đến, một nghèo hai trắng, chỉ làm công nhân, kiếm chút tiền cho cuộc sống an ổn rồi mới học nghề. Dù sao hiện tại đã không có ruộng, người có nghề nói không chừng bất cứ lúc nào cũng có thể dùng tới.

Các thợ rèn tiếp tục đi về phía trước, con đường hai dặm chớp mắt đã đi qua, phía trước chính là sơn cốc nơi của Cục Hỏa Khí, một cái lu đá khổng lồ bóng loáng úp ngược trong cốc, giống như một cứ điểm quân sự khổng lồ ở hậu thế.

Trên cửa chính còn treo một tấm bảng hiệu, viết: "Cục Hỏa Khí Thôn Cao Gia."

Nơi này là bộ môn mới phát chạm tay có thể bỏng của thôn Cao Gia, bởi vì tiền công cao nhất nên rất nhiều người đều muốn đi vào làm học đồ. Nhưng cục trưởng Từ Đại Phúc chọn người cực kỳ nghiêm ngặt, người có tính nghịch ngợm một chút cũng không cần, chỉ cần người cẩn thận, làm bất cứ việc gì cũng phải suy nghĩ kín kẽ rồi động thủ thì mới tuyển vào làm học đồ.

Cho nên, trong kiến trúc khổng lồ đó hiện tại chỉ có Từ Đại Phúc và mười mấy học đồ.

Mỗi học đồ đi vào, đều phải nghe Từ Đại Phúc kể chuyện xưa,

cũng chính là câu chuyện "vụ nổ kinh thành", nghe đi nghe lại mười lần, có thể đọc thuộc mới cho phép gia nhập Cục Hỏa Khí.

Từ Đại Phúc đặc biệt lấy đá ngăn cách ra một gian phòng để chứa tài liệu Thiên Tôn cho, lại làm một cái phòng để chứa hỏa dược đã được điều chế xong.

Hắn không cho phép bất cứ học đồ nào tới hai gian phòng đó, đều do hắn tự mình quản lý, mỗi lần dùng vật liệu hoặc hỏa dược, đều do chính hắn tự đi lấy.

Các học đồ vốn là người cẩn thận lựa chọn, trước khi nhập môn lại nghe câu chuyện "vụ nổ kinh thành", nên người nào cũng rất cẩn thận, không ai dám đi chạm hỏa dược lung tung.

Cao Nhất Nhất tới cửa Cục Hỏa Khí, lớn tiếng kêu to: "Từ Đại Phúc! Từ cục trưởng, ta tới lấy hỏa dược đây."

Từ Đại Phúc thò đầu ra khỏi cửa, phất tay với mọi người: "Các ngươi lui về phía sau, lui về phía sau, lui xa một chút."

Cao Nhất Nhất lấy làm lạ: "Làm gì vậy?"

Từ Đại Phúc nói: "Chỗ của ta, bên trong toàn là đồ chơi dễ nổ, một đốm lửa là có thể nổ rồi, các ngươi đến đây đông người như vậy, đồ vật mang trên người đã kiểm tra chưa? Có ai mang theo mồi lửa gì đó hay không? Ta không biết rõ! Không thể để các ngươi tới gần."

Cao Nhất Nhất dở khóc dở cười, thôi, lui đi.

Đám người lui ra thật xa.

Thấy họ lùi tới khoảng cách an toàn rồi, Từ Đại Phúc lại hỏi: "Tới lấy hỏa dược đã được Thiên Tôn phê chuẩn chưa? Hỏa dược không phải ai cũng có thể lấy đi tùy tiện, không có Thiên Tôn lên tiếng, bất luận kẻ nào cũng đừng nghĩ tới việc lấy một chỉ hoả

dược nào ở chỗ ta."

"Đương nhiên có Thiên Tôn phê chuẩn." Cao Nhất Nhất nói: "Ngươi xem, Thánh Nữ đại nhân cùng đến với chúng ta mà."

Từ Đại Phúc quay đầu nhìn về phía Cao Nhất Diệp.

Cao Nhất Diệp cười: "Được Thiên Tôn phê chuẩn rồi, thúc xem, đám mây trên trời kia, Thiên Tôn đang đạp mây đi cùng đến xem, thúc cứ yên tâm đi."

Từ Đại Phúc ngẩng đầu nhìn lên trời, nhìn thấy đám mây, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thi lễ với không trung: "Nếu Thiên Tôn đã ở đây, vậy xem ra các ngươi đã được chấp thuận, ta sẽ cho các ngươi ít hỏa dược."

Hắn nhìn Tam Nhãn Thần Súng trong tay Cao Nhất Nhất: "Cho ngươi ba phần là đủ chứ?"

Cao Nhất Nhất dở khóc dở cười: "Này, ngươi chỉ cho chúng tôi hỏa dược bắn một lượt thôi sao? Cho thêm nhiều chút đi, chúng tôi thử nhiều một chút, xem hỏa súng này làm có chắc chắn hay không, có thể bị tạc hay không."

Từ Đại Phúc: "Cho thêm mấy phần cũng được, nhưng ta phải xem các ngươi dùng, ta cho ngươi mười phần, nhất định phải nghe thấy tiếng súng vang mười lần, thiếu một tiếng cũng không được, miễn cho các ngươi cố ý bắn thiếu hai lần, giấu bớt hỏa dược đi. Một khi làm không tốt, thôn Cao gia sẽ nổ tung lên tận trời."

Lý Đạo Huyền thấy hắn cẩn thận đến mức này, không khỏi vui vẻ, cục trưởng Hỏa Khí của ta thật sự là quá cẩn thận đi.

Cao Nhất Nhất cũng bị Từ Đại Phúc này khiến cho bó tay, dở khóc dở cười: "Được được, ngươi nhìn toàn bộ hành trình, có bao nhiêu phần hỏa dược thì nổ bấy nhiêu cái, bớt một tiếng liền cho ngươi một phần, như vậy được chưa?"

"Như vậy còn tạm được." Từ Đại Phúc lui về phía sau, một lát sau, hắn lại chui ra, lần này cầm một cái lọ sứ nhỏ, bên trong chứa đầy bột hoả dược màu đen như cát mịn.

Đây chính là "hỏa dược đen của Minh triều" mà hắn dùng "hỏa dược bánh pháo" của Lý Đạo Huyền cho, sau đó một lần nữa điều chế ra.

"Hỏa dược pháo" mà Lý Đạo Huyền đưa cho có tỉ lệ điều phối khác biệt nhất định với hỏa dược đen dùng để chiến đấu chân chính, nhưng nó để vào hộp liền biến thành "quả cầu to".

Từ Đại Phúc rất dễ dàng có đem đá tiêu, lưu huỳnh, than củi lọc ra, một lần nữa mài thành phấn, sau đó dựa theo cách điều phối hiện đại mà Lý Đạo Huyền đưa cho, theo tỉ lệ điều phối lại lần nữa biến thành hỏa dược đen chân chính.

Uy lực của thứ này nổ tung lớn hơn pháo rất nhiều, tương đối nguy hiểm.

Hắn cẩn thận từng li từng tí đưa cái lọ cho Cao Nhất Nhất: "Ở đây có mười phần, ta muốn nghe mười tiếng vang." Nói xong hắn lại mở ra một cái túi nhỏ, lấy từ bên trong ra một bao ngòi nổ, lấy ra mười sợi đưa cho Cao Nhất Nhất.

Cao Nhất Nhất không nhịn được thổ tào: "Ngòi nổ cũng không cho dư một cái sao?"

Từ Đại Phúc làm vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu: "Không thể dư! Cũng không thể thiếu! Thuốc nổ phải dùng như vậy. Nhiều hơn một chút, đều có thể xảy ra chuyện."

"Được rồi được rồi, ngươi định đoạt."

Cao Nhất Nhất xách cái lọ, dẫn theo nhóm thợ rèn đi tới mảnh đất trống bên cạnh sơn cốc. Từ Đại Phúc cũng chạy vội qua theo, đứng một bên hóng chuyện.

Chương 219: Ta cũng cần lý giải nhân gian khó khăn

Cao Nhất Nhất giơ khẩu Tam Nhãn Thần Súng lên, sau đó bốc một nhúm hoả dược và nhét vào bên trong súng. Từ Đại Phúc bên cạnh vội vàng kêu lên: "Nhiều quá, bớt một chút đi, ôi trời, bớt đi, bớt chút nữa đi..."

Sau vài lần điều chỉnh nhỏ, cuối cùng Cao Nhất Nhất cũng nắm giữ được lượng dùng chính xác, nhét vào trong nòng súng, dùng một cái cây chọc chọc để nén chặt hỏa dược, sau đó lại bỏ đạn vào.

Đạn là đạn bằng chì.

Minh triều thật ra rất thiếu chì, nhưng đối với Lý Đạo Huyền lại là một vấn đề nhỏ, mua trên taobao một dây thép, cắt một đoạn nhỏ bỏ vào, đã đủ cho các thợ rèn làm ra vô số viên đạn rồi.

Sau khi nén chặt viên đạn, lại cắm ngòi nổ vào trong lỗ nhỏ trên ống Tam Nhãn Thần Súng.

Cao Nhất Nhất vẫn còn hơi rung, trước kia chưa từng dùng cái này, chỉ là nghe nói, hắn thật là không dám ở quá gần món đồ chơi này, sau khi đốt ngòi nổ, lập tức cầm cán gỗ của Tam Nhãn Thần Súng lên và đưa nó về trước, vươn ra thật xa, nhắm ngay vách núi phía trước.

Ngòi nổ cháy hết, vang lên một tiếng "đoàng".

Tay Cao Nhất Nhất run lên, thiếu chút nữa bị chấn cho rời khỏi tay.

Khói trắng lượn lờ, mọi người ngơ ngác: "Bắn xong rồi à?"

Một đám người chạy tới vách núi, nhìn kỹ mới tìm được một cái lỗ nhỏ trên vách núi đá, viên đạn chì đã biến dạng dính chặt ở.

"Oa, trên tảng đá bị bắn thành một cái lỗ."

"Hỏa súng quả nhiên lợi hại!"

"Chúng ta thành công rồi, ha ha ha ha."

Lý Đạo Huyền nhìn thấy hỏa súng bắn thử thành công, cũng thấy hài lòng, loại vũ khí Tam Nhãn Thần Súng này y chỉ từng nhìn thấy trong tư liệu trên mạng, đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy, cũng rất thú vị.

Đợi đã!

Uy lực của hoả súng quá lớn, quân Minh hình như trang bị không ít, về sau nếu như đụng phải quân đội cầm hỏa khí, khi ta đưa tay vào bao che khuyết điểm bị kẻ địch bắn cho mấy súng, không khéo sẽ bị trầy da nhỉ?

Xem ra ta phải kiếm cho mình một cái bao tay chắc chắn mới được.

Nghĩ đến là làm, tiện tay mở taobao lên, tìm kiếm "găng tay Vô Cực", lại có thật, còn không đắt, vỏ bên ngoài bằng kim loại chất lượng tốt, chỉ hơn 100 đồng, vội vàng đặt hàng mua một cái.

Lúc này Cao Nhất Nhất lại muốn chuẩn bị bắn thử phát thứ hai, nhưng có vẻ như hắn đã quên lượng dùng của hoả dược, bèn xấu hổ hỏi Từ Đại Phúc: "Lần này ta lấy hoả dược nhiều hay là ít?"

Từ Đại Phúc: "Ít rồi, thêm nữa đi."

Nhìn đến đây, Lý Đạo Huyền cười, lên tiếng: "Nhất Diệp, nói cho Từ Đại Phúc, hoả dược có thể dùng cách "lượng cố định" giao

cho mọi người, không cần lo lắng bọn họ dùng nhiều hoặc ít."

Cao Nhất Diệp nhanh chóng thuật lại.

"Lượng cố định?" Đây là lần đầu tiên Từ Đại Phúc nghe thấy từ này: "Lượng cố định là có ý gì?"

Lý Đạo Huyền: "Ngươi có thể trước tiên dùng giấy, gói lại lượng hỏa dược cần thiết cho 'một phát bắn'. Khi Cao Nhất Nhất lần tới tìm ngươi lấy hoả được để bắn mười phát, ngươi liền đưa cho hắn mười cái gói nhỏ, mỗi lần hắn sử dụng, chỉ cần mở một cái bọc giấy, đổ cả gói hỏa dược vào trong hỏa súng là được rồi, không cần mỗi lần đều hỏi ngươi lượng dùng. Như vậy chẳng những giảm bớt thời gian nhét hoả dược, mà cũng càng thêm an toàn."

Từ Đại Phúc nghe vậy hai mắt sáng ngời: "Cách này rất hay. Ta vẫn luôn lo lắng, hỏa dược này rơi vào tay tam ngốc, không khéo sẽ nhét vào hoả súng lung tung, dùng số lượng quá nhiều, sẽ nổ chết chính bọn họ, phương pháp lượng cố định này của Thiên Tôn thật sự là tốt quá."

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Thật ra hiện tại rất nhiều nơi đã bắt đầu sử dụng lượng cố định rồi, bên Châu Âu đã bắt đầu từ lâu không đề cập tới. Nhật Bản tại thời kì Chiến quốc cũng đã bắt đầu dùng ống trúc để chứa hỏa dược cố định, một ống trúc chứa một phần, lúc cần đổ vào nòng súng là xong, sẽ rút ngắn thời gian nhét vào rất nhiều. Khu vực Giang Nam và biên quân đông bắc của Minh triều, hình như cũng đã sử dụng lượng cố định hỏa dược.

Chẳng qua Từ Đại Phúc là hỏa dược tác phía tây bắc, kỹ thuật tiên tiến bên này tương đối chậm, có lẽ hắn còn chưa biết.

Có điều vấn đề cũng không lớn!

Có Thiên tôn bất công mở bàn tay vàng, đưa bắp đùi to cho các

ngươi, các ngươi chỉ cần ôm là được rồi. À, không được, các người tí hon còn quá nhỏ, ôm đùi cũng không ôm được, chỉ có thể bám lên lông chân...

Lý Đạo Huyền vạch ra một vài phương án "lượng cố định" tường tận cho Từ Đại Phúc, sau đó dứt khoát in ra một phần cách điều chế "hỏa dược đen viên tròn" giao vào tay Từ Đại Phúc, bảo hắn vừa đốc thúc đám học đồ sản xuất hỏa dược đen hiện tại, vừa thử điều phối ra hỏa dược đen viên tròn có uy lực càng cao hơn.

Từ Đại Phúc đạt được "tiên phương", nghe nói phương pháp này có thể chế tạo "hỏa dược Tiên giới", đương nhiên là rất kích động, vội vàng cuộn tờ giấy thật lớn lại, bảo mấy học đồ kéo nó về trong Cục Hỏa Khí, bảo quản thích đáng.

Nghe nói vật này uy lực còn lớn hơn hỏa dược đen, cẩn thận như hắn, tuyệt đối không dám để bất luận kẻ nào chạm vào.

Hồi lâu sau, các thợ rèn cũng đã bắn thử xong mười lần của Tam Nhãn Thần Súng, kết quả liên tục mười lần xạ kích, hỏa súng hoàn hảo không tổn hao gì, cũng không bị tạc nòng.

Các thợ rèn cao hứng bừng bừng trở về chủ bảo, chuẩn bị sản xuất hàng loạt Tam Nhãn Thần Súng.

Lý Đạo Huyền lại lên tiếng phân phó: "Tam nhãn súng không cần tạo quá nhiều, làm đại vài cây chơi, luyện tập kỹ thuật và kiểm tra hỏa dược là được rồi, vũ khí chủ lực sau này, vẫn là hoả súng kiểu mới."

Các thợ rèn vội vàng tuân mệnh.

Cao Nhất Diệp hoàn thành công tác truyền lời, cũng nhẹ nhàng bước trở về chủ bảo.

Lý Đạo Huyền thấy nàng nhảy nhót, tinh thần có vẻ rất tốt, không nhịn được muốn trêu chọc nàng: "Nhất Diệp, mấy ngày gần

đây còn vẽ truyện tranh nữa không?"

"Đang vẽ." Cao Nhất Diệp cười hì hì ngẩng đầu lên: "Tập thứ hai sắp vẽ xong rồi."

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Tập thứ hai của [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma truyện] sao? Tập thứ nhất còn chưa in xong, thế mà ngươi đã sắp hoàn thành tập thứ hai rồi, con nhóc này thật đúng là tích cực."

Ngươi giống như một tác giả nào đó ở khởi điểm vậy, quyển thứ nhất còn chưa đưa lên, bản thảo của quyển thứ hai đã sắp viết xong rồi, ngươi đây là muốn nghịch thiên à?

Chậc! Sao lại thế này, vì sao ta rất muốn xem?

Tuy con nhóc này là chuyên gia chắp vá, nội dung của quyển truyện hoàn toàn chắp vá, nhưng thoạt nhìn rất vui vẻ, Lý Đạo Huyền thật sự có chút tò mò, muốn biết trong tập thứ hai và tập thứ ba nàng sẽ chắp vá những thứ gì.

Chậc chậc, động tác của thợ chạm khắc không nhanh hơn một chút được sao?

Lý Đạo Huyền cố ý trêu chọc nàng: "Không phải là đã vẽ thứ gì đó châm biếm chứ?"

Cao Nhất Diệp: "Ta vẽ là... Ừm, dù sao cũng là đồ tốt."

Lý Đạo Huyền cười: "Vậy đợi khi nó in ra rồi, ta cũng muốn xem thử."

Cao Nhất Diệp: "Hả? Thiên Tôn, ngài đừng xem, ngài đọc sách ở Thiên giới là tốt lắm rồi, những cuốn sách nát ở Nhân Gian giới, ngài đừng xem làm gì."

Lý Đạo Huyền: "Ta cũng cần hiểu rõ nỗi khổ của nhân gian

giới mà."

Cao Nhất Diệp: "Vậy thì... nỗi khổ của nhân gian giới, ngài bấm ngón ngón tay tính toán... liền tính ra rồi..."

Lý Đạo Huyền: "Ta càng thích được tận mắt nhìn thấy."

Cô nhóc mặt đỏ lên, không biết nói gì cho phải, đành cúi đầu vân vê góc áo của mình.

Đúng lúc này, một người chạy tới ngay trước mặt, chính là Điểm Đăng Tử Triệu Thắng, từ xa đã vẫy tay với Cao Nhất Diệp: "Thánh Nữ đại nhân!"

Cao Nhất Diệp chấn động: "Triệu tiên sinh, ngươi tìm ta?"

Triệu Thắng chạy tới, có vẻ rất vội, nhưng rõ ràng hắn đang chạy rất cố sức, lại chạy rất chậm, chạy vài bước đã thở không ra hơi, đến trước mặt Cao Nhất Diệp đã thở phì phò như trâu: "Thánh... Thánh nữ đại... ta... khụ... muốn... xin chỉ thị... mời chỉ..."

Lý Đạo Huyền: "Bảo hắn chậm một chút, thở ổn rồi mới nói chuyện, ta thật sự sợ hắn không thở nổi, khiến bản thân mình bị ngạt chết."

Chương 220: Chúng tôi muốn khai hoang

Triệu Thắng thở hổn hển như trâu, thư sinh yếu ớt này một đường chạy từ xa tới đây, mệt đến tối tăm trời đất, thở hổn hển một hồi lâu mới ổn định: "Phù... Thánh nữ đại nhân, ta tới tìm ngài là có một chuyện muốn báo cáo với Thiên Tôn."

Cao Nhất Diệp: "Ồ? ngươi nói đi, Thiên Tôn đang ở trên đỉnh đầu lắng nghe đó."

Triệu Thắng ngẩng đầu, nhìn thoáng qua đám mây trên bầu trời, vội vàng hành đại lễ bái một cái.

Đến thôn Cao gia cũng đã nhiều ngày, hắn cũng hiểu rõ, trên bầu trời khoảng sáu bảy mươi trượng có thể nhìn thấy một đám mây thấp, đó là Thiên Tôn ở đó, không có mây, chính là Thiên Tôn không có ở đó.

Triệu Thắng hướng về đám mây nói: "Thiên Tôn, tại hạ đã đi xung quanh trên sườn núi bên ngoài Lưu Dân cốc vài ngày, vẫn luôn suy nghĩ đến tương lai của ba ngàn hương thân phải làm thế nào. Tuy Thiên Tôn cung cấp cho bọn họ các loại việc làm, nhưng trong thôn hiện tại có bốn ngàn nhân khẩu, lương thực mỗi ngày cần dùng là một con số vô cùng lớn."

"Những lương thực này bây giờ đều là do Thiên Tôn cho chúng tôi." Triệu Thắng lại hành đại lễ: "Chúng tôi vô cùng cảm tạ sự nhân thiện của Thiên Tôn, nhưng tại hạ cũng đang nghĩ, nếu có một ngày nào đó Thiên Tôn bận chuyện khác, không rảnh để ý tới thôn Cao gia nữa, hơn 4000 người này sẽ ăn gì? Chỉ dựa vào đồng ruộng hiện tại của thôn Cao gia, cho dù có thêm ruộng đất của

mấy thôn xóm xung quanh như thôn Trịnh gia, thôn Vương gia, cũng còn xa mới đủ."

Lý Đạo Huyền ở trong lòng đã thả like cho hắn: Rất tốt! Chuyện suy tính rất có đạo lý, hoặc có thể nói là rất có tính lâu dài.

Triệu Thắng: "Xin Thiên Tôn cho phép chúng tôi khai hoang, khai khẩn ruộng đất mới. Nhất định phải có ruộng đất có thể nuôi sống hơn 4000 người, cái này là sự chuẩn bị cần thiết cho tương lai của tất cả mọi người. Có thêm ruộng đất, Thiên Tôn cũng có thể giảm bớt, hoặc là không cần cho chúng tôi tiên lương nữa, Thiên Tôn cũng có thể tiết kiệm chút khí lực."

Lý Đạo Huyền đang muốn nói: Đúng rồi!

Lại nghe thấy Cao Nhất Diệp tò mò nói: "Triệu tiên sinh, ta đoán thiên tôn khẳng định sẽ đáp ứng các ngươi khai hoang, nhưng mà... đất đai ở huyện Trừng Thành chúng ta... thích hợp khai hoang làm ruộng không có nhiều."

Triệu Thắng tỏ ra xấu hổ: "Đúng vậy, đất đai xung quanh Lưu Dân cốc quả thật hơi cằn cỗi, mọc cỏ dại hoa dại còn được, trồng hoa mầu có vẻ... Nhưng mà... Các hương thân của ta mỗi người đều rất cần cù, chỉ cần có ruộng đất, mặc kệ nó cằn cỗi hay không, mọi người chung quy sẽ nghĩ cách, tìm một vài cây nông nghiệp thích hợp để trồng trọt."

Lý Đạo Huyền kỳ thật đã sớm tra qua tư liệu về huyện Trừng Thành, huyện Trừng Thành thuộc một bộ phận của đất vàng nguyên sinh vùng phía bắc, bề mặt đất vàng là chủ thể.

Đất vàng nguyên sinh, muốn trồng cây nông nghiệp đương nhiên rất khó khăn.

Muốn tìm được mấy khu ruộng đất thích hợp trồng cây nông

nghiệp tại huyện Trừng Thành rất không dễ dàng, chỗ nào thích hợp làm ruộng đã được tiền nhân khai phá từ lâu rồi, tỷ như mấy mảnh ruộng lúa mạch của thôn Cao gia, đó chính là mảnh đất tốt nhất phụ cận, muốn tìm ra mảnh đất thích hợp làm ruộng hơn, nói dễ hơn làm.

Nhưng mà!

Lý Đạo Huyền đã tra ra được, huyện Trừng Thành tại hậu thế có một cây nông nghiệp trụ cột quan trọng, đó chính là: Bắp ngô: Ở hiện đại, diện tích trồng ngô ở huyện Trừng Thành đạt tới 31 vạn mẫu. Mặc kệ đất vàng cằn cỗi cỡ nào, lão tử không nói hai lời sẽ trồng cho ngươi một cây ngô, chỉ cần đảm bảo phân hoá học, sẽ mọc vèo vèo lên cho lão tử.

Lý Đạo Huyền không thể đem hạt ngô giống hiện đại cung cấp cho các người tí hon trong hộp, bởi vì "vật còn sống" khi ra vào cái hộp sẽ bị sức mạnh thần bí xử lý trong nháy mắt. Hạt giống thực vật thuộc về "vật còn sống" nên không thể cho vào được.

Nhưng mà.

Thời kỳ Minh Mạt, ngô đã được truyền vào Thiên Triều, chỉ cần chịu đi tìm là nhất định có thể tìm được.

Nếu Triệu Thắng đã có lòng khai hoang ở trên vùng đất vàng này, Lý Đạo Huyền liền cảm thấy, đây là thời cơ tốt nhất để mở rộng cây ngô.

"Nhất Diệp, có phải Hình Hồng Lang đang chuẩn bị rời thôn, lại muốn đi một chuyến đến Tây An đúng không?"

"Đúng vậy!" Cao Nhất Diệp ngửa đầu nói: "Ngày mai Hình tỷ tỷ sẽ xuất phát."

"Tốt lắm, trước tiên nói cho Triệu Thắng, cho phép bọn họ khai hoang, đất đai xung quanh Lưu Dân cốc, cứ khai phá thành

ruộng đồng đi. Sau đó ngươi đi tìm Hình Hồng Lang, bảo nàng lần tới đi Tây An, tìm kiếm loại cây nông nghiệp tên là "cây ngô", nếu có thể mua được thì mua về với số lượng lớn, động tác phải nhanh, không bao lâu nữa sẽ không mua được thứ này."

Cao Nhất Diệp gật đầu đồng ý: "Triệu tiên sinh, thiên tôn ân chuẩn rồi, đất hoang xung quanh Lưu Dân cốc, các ngươi cố gắng khai khẩn đi."

Triệu Thắng vui mừng, hoan hô một tiếng chạy ra ngoài: "Ta đi báo cho các hương thân."

"Ngươi chạy chậm một chút." Cao Nhất Diệp lớn tiếng nói theo: "Đừng chạy nữa, thở không kịp bây giờ."

Triệu Thắng: "Ta làm được, ta có thể! Thân thể ta rất cường... phù... rất cường tráng... Ai da... , tin tốt như vậy phải nhanh... phù..."

Mới chạy ra hai trăm mét, hai tay hắn đã chống đầu gối, thở phì phò: "Ôi chao mẹ ơi, không được rồi, ta phải... tạm hoãn... mặc dù là tin tốt... nhưng cứ chậm một chút... thông báo chậm một chút đi..."

Cao Nhất Diệp bật cười: "Ha ha ha!"

Lý Đạo Huyền không khỏi mỉm cười: Chỉ bằng tố chất thân thể của tên này, thế mà lại làm trò tạo phản khởi nghĩa, nói ra sẽ có ai tin?

Tối hôm đó, các thôn dân huyện Thanh Giản sau khi làm việc xong về nhà, nhận được tin tức cực tốt, Thiên Tôn ân chuẩn cho bọn họ khai hoang.

Tuy xung quanh Lưu Dân cốc toàn đều là đất vàng cằn cỗi, thế nhưng các thôn dân vẫn rất hưng phấn, bọn họ bây giờ là "lưu dân" không xứng có được đất đai, không nghĩ tới có thể được

Thiên tôn cho phép, khai khẩn đất hoang.

Đây quả thực là ân thưởng lớn lao bằng trời!

Một số các thôn dân chịu khó lập tức khiêng cuốc ra khỏi cốc, mặc dù bọn họ đã làm việc mệt nhọc cả ngày, nhưng vừa nghe nói khai hoang liền có hăng hái, sớm một chút xác định ra một khu đất, khu đất đó không phải là của mình rồi sao?

Ôm ý nghĩ như vậy, đương nhiên là thà sớm đừng trễ, tiên hạ thủ vi cường.

Tuy nhiên, cũng có một số thôn dân biết tính toán, nhất là những người có nghề công tượng, co ngón tay tính toán: "Nếu ta đem toàn bộ thời gian đều dùng để làm công, dựa theo việc hiện tại của ta, tiền công Tam quản sự cho ta một tháng có khoảng ba lượng bạc, một năm chính là 36 lượng bạc."

"Nhưng nếu ta dùng thời gian đi làm ruộng, ở trên vùng đất vàng cằn cỗi này, một năm nhiều lắm chỉ thu hoạch được một hai thạch lương thực, cho dù những năm thiên tai giá lương thực tương đối cao, cũng chỉ thu nhập được mấy lượng bạc.

"Làm công rõ ràng ngon hơn làm ruộng, ta có nghề trong người, không cần thiết phải đi khai hoang làm ruộng, cứ để cho người thích làm ruộng trồng đi, sau này ta muốn làm công cả đời."

Vì vậy, người có chuyên môn công tượng và có chuyên môn nông nghiệp, thái độ đối với chuyện này là khác nhau.

Mọi người từ một điểm xuất phát, đi về các hướng khác nhau, giống như cây phân ra các nhánh, kéo dài ra quỹ tích nhân sinh khác nhau.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hình Hồng Lang dẫn theo thương đội, lại xuất phát đi Tây An.

Lần này nàng không bán muối nữa, có một tuần kiểm Phương Vô Thượng nghiêm túc có trách nhiệm với công việc, khiến cho việc buôn muối của nàng rất khó khăn, còn không bằng bán chút đồ nghiêm chỉnh, bán đường tiên không tốt sao? Tiền kiếm được nhiều hơn bán muối.

Cao Nhất Diệp đưa Hình Hồng Lang đến cửa thôn: "Cây ngô nhất định phải cố gắng mua được, mặt khác, vật hiếm lạ trong thôn Cao Gia không có, phải chú ý mang về, hiện tại thôn rất giàu có, đồ vật kỳ lạ khẳng định đều rất dễ bán. Quan trọng nhất là thợ thủ công, tiên sinh dạy học, các loại nhân tài, có thể lừa gạt thì lừa gạt tới đây, không kể chi phí, đây là nguyên lời của Thiên Tôn."

Hình Hồng Lang cười ha ha: "Yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta."

Chương 221: Bát mì này ăn rất ngon

Ruộng lúa mạch của thôn Cao Gia đã được mùa thu hoạch.

Khi các thôn dân đem lúa mạch gặt trở về lên bàn cân, mới phát hiện sản lượng năm nay cao đến dọa người.

Năm rồi một mẫu ruộng nhiều lắm chỉ thu hoạch được một hai thạch, còn phải là những năm mùa màng tốt mưa thuận gió hoà mới được, nhưng năm nay mỗi mẫu thu hoạch được từ hai đến ba thạch.

Mỗi nhà nhìn kho lúa mạch nhà mình đầy ắp, đều vui mừng đến mức không ngậm miệng lại được.

"Đây nhất định là do kết quả của phân tiên mà Thiên Tôn cung cấp cho chúng ta."

"Đúng vậy, nhất định là công lao phân tiên, dù sao không thể là do ta làm cỏ tốt được."

"Năm nay sau khi dùng phân tiên, đừng nói là hoa mầu lớn nhanh, ngay cả cỏ dại trong ruộng cũng rậm rạp hơn những năm trước. Ta phải không ngừng nhổ cỏ, bằng không sẽ không theo kịp tốc độ phát triển điên cuồng của cỏ dại."

"Thiên Tôn phù hộ."

"Năm ngoái ta ở trong Đạo Huyền Thiên Tôn động cầu nguyện, xin Thiên Tôn phù hộ cho năm nay mưa thuận gió hòa, ngũ cốc được mùa, năm nay quả nhiên thu hoạch phong phú, ta phải hoàn nguyện cho Thiên Tôn mới được."

Hắn vừa nói như vậy, lại có một thôn dân khác lên tiếng: "Đúng rồi! Hơn nửa năm qua, chúng ta được rất nhiều chỗ tốt của Thiên Tôn, còn chưa làm gì cho Thiên Tôn."

"Trước đây những gì chúng ta ăn, tất cả đều do Thiên Tôn ban cho, cũng không thể dùng những thứ Thiên Tôn ban cho để hiếu kính Thiên Tôn. Nhưng lần này chúng ta trồng ra lương thực, chúng ta có thể dùng lương thực chính mình trồng ra để hiếu kính Thiên Tôn rồi."

"Được!"

Toàn bộ thôn dân trong nhà trồng ra lúa mạch, tất cả đều đạt thành nhận thức chung.

"Đã dùng lúa mạch để cung phụng, vậy đương nhiên phải làm mỹ thực truyền thống sở trường của huyện Trừng Thành chúng ta, mì xé rồi."

Đề nghị này lập tức được mọi người đồng ý.

Mì xé là món ăn đặc sản của huyện Trừng Thành, nói đơn giản chính là trong quá trình làm không sử dụng chày cán bột, không dùng dao, không sử dụng hết thảy công cụ, làm mỳ hoàn toàn bằng tay.

Thứ dùng tay làm ra kính dâng cho Thiên Tôn, mới có thể biểu hiện thành ý lớn nhất của bọn họ.

Lão thôn trưởng lên tiếng: "Thiên Tôn là một vị thần tiên khổng lồ, bàn tay của hắn dang ra lớn chừng mười trượng, nếu mì xé của chúng ta cung phụng quá nhỏ, Thiên Tôn không thể hưởng dụng được, vì lẽ đó, chúng ta phải làm ra một bát mì xé khổng lồ mới được."

"Ít nhất phải to như cái ao màu đỏ khi Thiên Tôn cho chúng ta nước Phì Trạch Khoái Lạc."

Phụ thân của Cao Sơ Ngũ nói: "Mỗi nhà chúng ta góp mấy đấu lúa mạch, tập hợp lại, có thể làm ra một bát mì thật lớn."

Phụ thân của Trịnh Đại Ngưu: "Nhưng cái ao mì lớn như vậy, chúng ta không có nồi nấu."

"Tách ra nấu, mỗi nhà chuẩn bị một cái thùng tắm lớn, một thùng chỉ nấu một sợi mỳ lớn, sau đó chúng ta một nhà một sợi mỳ, tập hợp lại với nhau, biến thành một bát mì khổng lồ."

"Biện pháp hay!"

Các thôn dân Cao gia và thôn Trịnh gia lập tức bắt đầu hành động...

Giữa trưa...

Lý Đạo Huyền ngồi trước máy tính, bưng bát bún ốc Quảng Tây, hương vị chua chua của món đậu ve quả thực khó tả.

Ăn rất ngon.

Y đang húp sảng khoảng, đột nhiên phát hiện, trong thôn hình như náo nhiệt một cách kỳ quái. Tất cả thôn dân, tựa hồ đang vội vàng làm cùng một chuyện, đó là tại trong sân nhà mình dựng lên một cái thùng tắm lớn, đun sôi nước.

"Tại sao tất cả đều muốn tắm hết vậy?"

Lý Đạo Huyền cảm thấy một bầu không khí không tầm thường, bèn rời khỏi máy tính, ngồi xuống trước cái hộp, chăm chú xem trò hay.

Vừa đun nước, các thôn dân bắt đầu trộn mỳ, từng bao mì lớn hoà với nước sôi trong bồn, thành một đống mì nhão thật to, các thôn dân muốn trộn đống mì lớn như vậy cũng phải cố hết sức.

Nam nhân trong nhà dùng sức lực toàn thân để trộn mì, đứng

ở trên ghế nặn, nhảy lên nhào nặn, hoặc trước tiên chia ra nặn, nặn xong lại gom với nhau lại nặn tiếp.

Sau khi nhào nặn xong, đem đống mì to tướng này lấy tay kéo dài, kéo dài, kéo dài... kéo một sợi mì dài ít nhất phải hơn 10 xăng-ti-mét...

Bản thân các người tí hon cao không tới 1 xăng-ti-mét, làm ra sợi mì lại dài tới mười mấy xăng-ti-mét, một người là không cầm nổi, còn phải mời thêm mấy người từ thôn làm công tới. Mọi người cùng nhau khiêng sợi mì khổng lồ lên vai, giống như khiêng một con trăn lớn.

Mọi người hô hào, từ từ bỏ sợi mỳ khổng lồ vào thùng gỗ nước sôi.

Cũng không phải nhà nào cũng làm như vậy, tất cả thôn dân trồng được lúa mạch đều đang làm việc này. Tiến độ của bọn họ còn cố ý duy trì đồng bộ, cần phải để cho mỗi một nhà làm ra mỳ phải nấu đồng thời.

Lý Đạo Huyền nhìn mà sững sờ: "Đây là muốn làm cái gì?"

Sợi mì khổng lồ lăn lộn trong thùng gỗ, lão thôn trưởng của thôn Cao Gia phụ trách kiểm soát thời gian, nấu một hồi lâu, lão đầu giương mi lên, lớn tiếng hạ lệnh: "Đến giờ rồi! Mau gom lại."

Thế là, đám đông công nhân được thuê nâng thùng gỗ lên, nhanh chóng tập trung lại ở giữa thôn.

Giữa thôn đã đặt sẵn một cái ao nhựa màu đỏ rất to, không sai, chính là nắp chai nước suối.

Các thôn dân theo thứ tự đổ sợi mỳ đã nấu xong vào trong nắp chai nước suối, một sợi, một sợi, một sợi, lại một sợi...

Chẳng mấy chốc, mấy chục sợi mỳ được đổ vào, trưởng thôn

cầm lấy một chậu gia vị đã chuẩn bị từ trước, có muối có đường còn có chút thực vật kỳ lạ không thể gọi ra tên và đổ vào trong nắp chai, sau đó Cao Sơ Ngũ lên sân khấu, cầm một cây gậy to trộn quấy mạnh trong nắp chai nước suối.

Tới lúc này Lý Đạo Huyền mới hiểu ra, bọn họ đang làm một ao mì to.

Chẳng lẽ?

Không phải ý như ta nghĩ đó chứ?

Y đã đoán đúng!

Sau khi Cao Sơ Ngũ khuấy xong mỳ, toàn bộ thôn dân của thôn Cao Gia, thôn Trịnh Gia, đồng thời hướng lên bầu trời, lớn tiếng nói: "Cảm ơn Thiên Tôn phù hộ, ban cho chúng tôi năm nay được mùa, chúng tôi cung phụng cho Thiên Tôn món mì xé Trừng Thành."

"Thiên Tôn nhân thiện!"

"Vô lượng thọ phúc!"

Các thôn dân cùng hò hét, sau đó đồng thời bái lạy.

Trong lòng Lý Đạo Huyền có một thứ gì đó như bị bắn trúng, chỉ là người tí hon nho nhỏ như vậy, vì sao lại có thể đánh thẳng vào tuyến lệ của ta, khiến ta cảm động như thế chứ?

Y đưa tay ra, đưa tới cái nắp chai nước suối nho nhỏ kia.

Cao Nhất Diệp nhìn thấy, liền hét lớn: "Thiên Tôn đưa tay ra lấy mì rồi, Thiên Tôn tới lấy rồi."

Các thôn dân mừng rỡ, hoan hô: "Thiên Tôn tới lấy cống phẩm rồi."

Bọn họ hân hoan nhảy múa, gào thét, trơ mắt nhìn cái ao lớn màu đỏ bay lên bầu trời, bay vào trong tầng mây, và biến mất không thấy gì nữa.

Lý Đạo Huyền lấy cái nắp chai nước suối ra khỏi hộp, chăm chú quan sát.

Mặc dù các người tí hon đã rất cố gắng, nhưng làm ra mì, lại chỉ có một nửa cái nắp nho nhỏ.

Thật đáng yêu!

Có chút không đành lòng ăn... Nhưng nhất định phải ăn.

Y ngửa cổ lên, đổ mỳ trong nắp chai vào miệng, sợi mì đối với các người tí hon mà nói to như con trăn khổng lồ, nhưng trong miệng Lý Đạo Huyền lại là một sợi mì rất mỏng manh, y không nỡ nuốt mà nhấm nháp, mặc dù không có gia vị phong phú như hiện đại, nhưng bát mỳ này lại ăn rất ngon.

Chương 222: Bán

Ngay khi Lý Đạo Huyền thưởng thức mỳ do các người tí hon cung phụng...

Ma Đô, trên hội triển lãm nghệ thuật điêu khắc mini.

Một nhóm người đang vây quanh đài triển lãm và nghị luận.

Chính giữa đài triển lãm có một đạo quán nho nhỏ, chỉ to bằng nắm tay, bỏ túi đáng yêu.

Một lão phú ông thích sưu tập tác phẩm nghệ thuật điêu khắc mini, đi qua bên cạnh, thấy rất nhiều người tập trung ở đây, không nhịn được bèn chui vào trong: "Các vị đang nhìn cái gì thế? Sao náo nhiệt vậy?"

Phần lớn đám người vây xem đều nhận ra lão già này, nhao nhao chào hỏi: "Lý lão! Ngài cũng đến xem triển lãm sao? Chúng tôi đang xem một tác phẩm rất thú vị, ngài cũng không ngại đến đánh giá đi."

Lý lão cười ha hả nói: "Nhiều người xem như vậy, khẳng định không phải chuyện đùa, ta phải cẩn thận xem cho kỹ mới được."

Ông nhìn lướt qua, chính giữa đài là một đạo quán nhỏ, trên tấm bảng viết "Đạo Huyền Thiên Tôn Động", trong lòng không khỏi suy xét mấy giây: "Đạo Huyền Thiên Tôn này là vị thần tiên nào? Ta chưa từng nghe nói."

Người khác đều cười: "Chúng tôi cũng chưa từng nghe nói qua, chắc là chỉ tiện tay lấy một cái tên thôi, đây không phải chuyện quan trọng, ngài xem kỹ thuật của đạo quán này đi."

Lý lão lại nhìn kỹ, không xem không biết, vừa xem thật đúng là giật mình.

Kỹ thuật của đạo quan này, rất thú vị.

Lý lão kinh hãi nói: "Điêu khắc đá mini bình thường đều dùng cả tảng đá để điêu khắc, nhưng đạo quán này, nó là do nhiều hòn đá nhỏ ráp lại thành nửa dưới, thậm chí còn dùng đá và gỗ nhỏ làm nền. Trời ơi, kỹ thuật... này."

Người bên cạnh cũng nói: "Đúng vậy, nửa trên bằng gỗ cũng không phải điêu khắc thành từ tấm gỗ lớn, mà do rất nhiều tấm gỗ nhỏ ráp lại mà thành, nó sử dụng kỹ thuật cực kỳ phức tạp, quả thực khiến chúng ta nhìn mà hoa mắt."

Lý lão lấy kính lúp ra cẩn thận quan sát: "Xuyên qua cửa sổ còn có thể thấy bên trong có một pho tượng, kỹ thuật của pho tượng này cũng cực kỳ khủng bố, tinh tế, ngay cả sợi tóc cũng làm ra được."

"Bộ bàn ghế, toàn bộ đều được điêu khắc tỉ mỉ, phía trên còn có hoa văn nho nhỏ, tỉ mỉ đến mức làm cho người ta than thở không thôi."

"Mọi người xem, có một thứ thật buồn cười." Lý lão cười: "Trên mặt bàn trong đạo quán, thế mà còn đặt một quyển sách nhỏ, trên bìa viết [Bính âm Hán ngữ] ha ha ha ha, làm tôi cười chết mất."

Ông không nói còn không có người chú ý tới, có người không nhịn được hỏi: "Bộ sách này chắc không thể lật được trang, bên trong mỗi trang đều có chữ viết đó chứ?"

Mọi người cũng không dám đi lật, đây chính là hàng triển lãm trên đài, không có ai sẽ tuỳ tiện động vào đồ vật, nhưng mà nếu dùng kính lúp nhìn kỹ, có thể thấy quyển sách mini kia quả thật là

một quyển sách có nhiều trang giấy sắp thành.

"Quá lợi hại!" Lý lão thở dài: "Tác phẩm này rất tốt, chẳng những kỹ thuật nhất lưu, mà còn lớn mật phóng khoáng, còn mang theo sự nghịch ngợm đặc biệt của người trẻ tuổi, tác giả của tác phẩm này là ai?"

Ông đi một vòng quanh đài triển lãm, liền tìm thấy giới thiệu của tác giả: "Lý Đạo Huyền, giới tính nam, người thành phố Song Khánh, 20 tuổi, nghề nghiệp là thiết kế tự do."

Phía dưới còn có số điện thoại liên hệ, nhưng cũng không phải số điện thoại của Lý Đạo Huyền, mà là người đại diện Thái Tâm Tử.

Lý lão vội vàng bấm số điện thoại liên hệ: "Alo, xin chào, xin hỏi cậu là Thái tiên sinh, người đại diện của đại sư điêu khắc thế hệ mới Lý Đạo Huyền phải không? Tôi muốn hỏi một chút, Đạo Huyền Thiên Tôn động kia của hắn, có bán không."

Thái Tâm Tử nói: "Chúng tôi chỉ triển lãm, cũng không tính bán."

"Không bán?"

Lý lão lập tức cuống lên: "Một ngàn vạn! Tôi ra một ngàn vạn."

Thái Tâm Tử thiếu chút nữa rớt cả cằm xuống đất: "Ngài... ngài chờ chút... tôi tiêu hóa một chút..."

Lý Đạo Huyền đang tiêu hóa gà hồ lô, đây là món ăn nổi tiếng thời Tần, y thật vất vả mới đặt mua được bên ngoài, cầm lấy cái đùi gà, chấm tương ớt, ăn rất vui vẻ.

Hai ngày này trong hộp rất náo nhiệt!

"Khu thương mại Cao gia" trống trải đã lâu, rốt cuộc bắt đầu

toả ra sức sống.

Mà kích phát sức sống này, không hề nghi ngờ là 3000 người huyện Thanh Giản mới tới.

3000 người này mới đến, một nghèo hai trắng, ngoại trừ khoác trên lưng một cái tay nải lúc tạo phản, cùng cái cuốc dùng để làm vũ khí trên tay, cái gì cũng không có.

Mặc dù Lý Đạo Huyền đã sắp xếp chỗ ở cho bọn họ, nhưng trong nhà trống rỗng, chẳng còn thứ gì cả, bọn họ cần phải mua thêm đồ dùng rất nhiều.

Những người Thanh Giản làm công tính lương theo ngày, sau khi hoàn thành công việc ngày hôm đó, lấy được tiền công, liền nhanh dùng tiền công của mình để đổi đồ dùng hằng ngày. Họ đến chỗ thợ mộc đổi chậu gỗ, thùng gỗ, đến chỗ lão nhân đổi giỏ tre, đến nhà kho thôn Cao Gia đổi vải bông, đến Giếng Thợ đổi dao phay...

Bọn họ thường xuyên trao đổi hàng hoá nhiều lần, lập tức khiến một bộ phận người có đầu óc linh hoạt ngửi được cơ hội kinh doanh. Nếu ngươi đã cần những thứ này, ta cần gì phải ngồi ở nhà chờ ngươi đến đổi chứ?

Bên trong "chợ bán thức ăn" đã có một quầy hàng nhỏ, bày bán một đống vật phẩm làm từ tre.

Lão thôn trưởng thôn Cao gia phản ứng đầu tiên, mang theo rất nhiều giỏ tre do mình bện, đi tới khu thương mại Cao gia bán.

Ông vừa mở đầu, rất nhiều lão nhân trong thôn làm công cũng gia nhập, thậm chí lão nhân từ huyện Thanh Giản đến cũng gia nhập, mọi người cùng nhau bán. Vì vậy những thợ thủ công khác cũng hiểu ra, nhao nhao tiến vào chợ mở quầy bán.

Kể từ đó, khu thương mại thôn Cao gia xem như đã hoàn toàn

sống lại. Các người tí hon sau một ngày làm việc thì sẽ vào lúc hoàng hôn, chạy đến khu thương mại Cao Gia đi dạo, dạo qua một vòng các cửa hàng, nhìn xem có thứ mình cần không.

Ngay từ đầu bọn họ dùng vật đổi vật, nhưng rất nhanh phát hiện lấy vật đổi vật quá phiền toái, vẫn là đổi thành tiền giao dịch mới tiện, vì thế đồng tiền và bạc vụn cũng bắt đầu lưu thông...

Những người tí hon có đầu óc nhanh nhạy bắt đầu suy nghĩ mở cửa hàng lớn hơn nữa, để làm buôn bán lớn hơn.

Trong thôn làm công, vị đại phu từng chữa thương cho Trương Lão Ngũ, rất nhanh đã thuê được một y quán trong khu thương mại,"Y Quán Cao Gia" hợp thời mà sinh ra.

Tiếp theo một vị thôn dân mở quán "Mì Xé".

Tượng sư Cao Nhất Nhất dẫn đầu, dùng "thân phận quan phương" của Giếng Thợ, mở một tiệm "Lò Rèn Thôn Doanh", bán đao, liềm, cuốc... các thứ.

Vì vậy khái niệm "Thôn Doanh" cũng nhanh chóng trở nên nở rộ, thợ giấy cũng ra mở một cửa hàng bán giấy, thợ đèn ra mở một cửa hàng bán đèn.

Dưới sự chỉ dẫn của Lý Đạo Huyền, thu nhập của cửa hàng Thôn Doanh đưa vào thôn khố, nhưng sẽ căn cứ doanh thu mà chia cho các thợ thủ công một số lượng nhất định, khiến thu nhập của thợ thủ công lại tăng thêm lần nữa.

Các nữ nhân cũng muốn buôn bán, lại ngại ngùng không muốn xuất đầu lộ diện, trước tiên bọn họ dùng tiền mua bông ở trong thôn khố, dệt thành vải bông, sau đó tập hợp số vải bông này lại và giao cho thánh nữ đại nhân, lấy danh nghĩa của Cao Nhất Diệp mở một "Cửa hàng vải bông Thánh Nữ." Thôn Cao gia nho nhỏ rực rỡ hẳn lên.

Lý Đạo Huyền đang nhìn thích thú thì điện thoại vang lên, vừa mới ấn nút nghe, đối diện liền vang lên tiếng gầm điên cuồng của Thái Tâm Tử: "Đạo quán của cậu, có một lão nhà giàu ra giá một ngàn vạn, trời ơi, có bán không? Rốt cuộc có bán hay không? Bà nội cha, tôi muốn điên luôn rồi."

Lý Đạo Huyền: "Mẹ nó, bán!"

Chương 223: Găng Tay Vô Cực

Tháng bảy, năm Sùng Trinh thứ nhất, kinh thành.

Thiếu niên Chu Do Kiểm đang lật xem tấu chương.

Đại thái giám thân tín Tào Hóa Thuần từ bên cạnh chạy tới, thấp giọng nói: "Khởi bẩm bệ hạ, trải qua hơn nửa năm thanh tẩy, Yêm đảng đã bị quét sạch không còn."

Tào Hóa Thuần vốn là người của Ti lễ thái giám Vương An, lớn lên bên cạnh ngũ hoàng tôn Chu Do Kiểm, rất được Chu Do Kiểm tin tưởng, nhưng về sau bởi vì Ngụy Trung Hiền lộng quyền, đã giết chết Vương An, Tào Hóa Thuần là "người của Vương An" đương nhiên cũng bị liên lụy, bị nhổ tận gốc, sung quân đến Nam Kinh.

Sau khi Chu Do Kiểm leo lên đế vị, liền triệu Tào Hóa Thuần, người lớn lên từ nhỏ với mình trở về.

Hắn và Yêm đảng cũng coi như có thù, hiện tại báo cáo với Chu Do Kiểm chuyện loại bỏ Yêm đảng, ngay cả lông mày cũng nhướng lên trên, tỏ ra có phần hài lòng.

"Tốt lắm, làm rất tốt, sau này không có Yêm đảng lộng quyền nữa, cuối cùng trẫm cũng có thể thoả sức vùng vẫy rồi, xem tấu chương!"

Tâm trạng của Chu Do Kiểm giống như ngồi lên trên máy bay phản lực.

Đã không còn Yêm đảng, ngay cả xem tấu chương hắn cũng thấy hăng hái, muốn hạ chỉ như thế nào thì hạ chỉ, sẽ không còn

đại thái giám nào tới bác bỏ ý chỉ của trẫm nữa, ha ha ha.

Tiện tay lật một cái, vừa lúc lật đến tấu chương của Thiểm Tây tuần án ngự sử Lý Ứng Kỳ, bèn tập trung xem: "Thần từ Phượng Hán Hưng Yên tuần tra qua Diễn Khánh, Bình Lương cho đến Tây An, chỉ thấy năm tháng không mưa, cho đến tận mùa thu, hạn hán nghiêm trọng, lúa mạ chết khô, cỏ xanh cũng không còn, dân chúng lưu lạc khắp nơi.

Mỗi nơi trải qua nạn dân tính bằng trăm, họ đứng ven đường xin cứu tế. Gần đến các nơi Nghi, Lạc tại Duyên An, Hàn Thành tại Tây An, báo cáo gửi về, số lượng giương cờ gõ la, tụ tập làm loạn, lên tới hàng trăm. Cướp giữa ban ngày, người mạnh cướp kẻ yếu, vì đói quá đến mức bí quá hóa liều, chẳng thà đi cướp cầu sống tạm bợ."

Chu Do Kiểm mặt cau có nói: "Tên này lại tới đòi tiền."

Tào Hóa Thuần thấp giọng nói: "Thiểm Tây bên kia, không phát chút tiền bạc qua đó, sợ là không được nữa."

Chu Do Kiểm nghĩ thầm: Nếu như nhịn ăn nhịn mặc, còn có thể chắt chiu được bao nhiêu tiền đây?

Vừa nghĩ đến việc này vừa mở ra một bản tấu chương tiếp theo.

"Kế Môn trú quân bởi vì đói quá biểu tình đòi lương, cướp đốt hỏa dược, qua nhiều mặt xử trí, bắt đầu giải tán."

Tâm tình của Chu Do Kiểm lại giống như ngồi trên tháp rơi tự do.

Thiếu chút nữa buột miệng chửi thề, nhưng thân là đế vương, tu dưỡng vẫn cần phải có, lời nói thô tục phải miễn cưỡng áp chế lại.

Thiểm Tây bên kia đòi tiền, Kế Môn cũng đến đòi tiền?

Trẫm lấy đâu ra nhiều tiền như vậy cho bọn hắn?

Chu Do Kiểm không cần nghĩ ngợi, liền ném tấu chương của Lý Ứng Kỳ sang bên cạnh, không nhìn nữa, trẫm coi như chưa xem qua cái gì hết.

Sáng sớm, Lý Đạo Huyền đã nhận được một đơn hàng chuyển phát nhanh.

"Găng tay Vô Cực" y đặt mua cuối cùng cũng gửi tới, vỏ ngoài hợp kim, sơn màu vàng, bên trên còn khảm mấy "viên đá Vô Cực", đeo ở trên tay, khiến bàn tay y vốn nhỏ nhắn, trở nên khí phách hơn tới 32000%.

Y nhịn không được đeo găng tay lên, làm ra động tác tiêu biểu của Thanos trong phim, nắm tay một cái.

Hắc, nhân loại biến mất một nửa rồi chứ.

"Đinh đông!"

Tiếng chuông cửa nhà vang lên, Lý Đạo Huyền giật mình, bao tay cũng quên cởi ra, thế là chạy ra mở cửa phòng, đứng ngoài cửa là anh bạn chuyển phát nhanh, hắn vốn đang huýt sáo chờ người bên trong ra nhận hàng.

Không ngờ cửa mở ra, đầu tiên vươn ra là một cái găng tay Vô Cực.

Anh bạn chuyển phát nhanh sợ tới mức toàn thân phát lạnh, nhảy về phía sau hai mét, mãi đến khi thấy đằng sau lộ ra khuôn mặt một thanh niên bình thường, lúc này hắn mới thở phào nhẹ nhõm: "Anh trai, cái bao tay của anh muốn hù chết người ta đó."

Lý Đạo Huyền: "A, thật có lỗi, đang chơi."

Anh bạn chuyển phát nhanh đưa tới một cái hộp thật lớn: "Mời ký nhận."

Lý Đạo Huyền vừa mở ra xem, trong hộp là một cái trường học tỷ lệ 1 phần 200, trường trung học Số 32, đúng rồi, nhân viên cửa hàng của Thái Tâm Tử đã làm xong mô hình trường học mình đặt hàng rồi.

Ký xong, nói một câu vất vả rồi với anh bạn chuyển phát nhanh, lúc này mới cầm mô hình trường học và trở về trước hộp.

Chăm chú nhìn thoáng qua ngôi trường, lập tức nhớ lại những năm tháng đau khổ khi mình thi cử, có một loại xúc động rất muốn thiêu hủy nó, ở sâu trong nội tâm vẫn là cảm ơn nó đã dạy cho mình vô số tri thức, nhưng mà biết thì biết, vẫn muốn thiêu hủy nó.

Học tập là cái thứ khiến người ta vừa yêu vừa hận!

Lại nhìn thoáng qua trong hộp, lúc này đang là sáng sớm, trong Giếng Học nho nhỏ đã có rất nhiều trẻ con, còn có rất nhiều đứa trẻ ngồi đến tận bên ngoài Giếng Học, chen đến tận một cái giếng trời khác, thậm chí ngồi đầy mấy cái thông đạo bên ngoài...

Nhưng cho dù như vậy, không gian vẫn không đủ.

Vương tiên sinh đang toát mồ hôi ứng phó với học sinh càng ngày càng nhiều. Còn có bảy tám vị tiên sinh dạy học mới bị Đàm Lập Văn "lừa gạt" đến, cũng ở trong thông đạo và Giếng Học hỗ trợ, đi qua đi lại trò chuyện với các học sinh.

Điểm Đăng Tử Triệu Thắng cũng nằm trong số đó, vị thư sinh này hiện tại đã đứt hẳn tâm tư "khoa cử công danh" rồi, một thân sở học cũng không có chỗ để dùng, dứt khoát dùng làm tiên sinh dạy học, truyền thụ kiến thức cho bọn trẻ.

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Nhất Diệp, đi Giếng Học thông báo

cho mọi người, ta muốn chuẩn bị cho bọn họ một cái trường học, sau này Giếng Học rời ra khỏi chủ bảo, vào trường học mới."

Cao Nhất Diệp vội vàng đi thông báo.

Thế là, toàn bộ tiên sinh dạy học và các học sinh trong Giếng Học đều đi theo Cao Nhất Diệp ra khỏi chủ bảo, đứng ở trên bãi đất trống bên ngoài, vẻ mặt mờ mịt ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Lý Đạo Huyền đã sớm chọn xong vị trí, ngay bên ngoài rừng trúc phía tây nam chủ bảo, nơi đó có một bãi đá vụn, không thể trồng hoa màu, thôi thì dùng để làm trường học đi, trường học bên cạnh rừng trúc nghe cũng rất có ý cảnh.

Y đang định cởi găng tay Vô Cực ra, cầm tấm kim loại để cạo "đất bằng", đột nhiên nhớ tới một chuyện: Trước kia ta đưa tay vào trong hộp mọi người đều không nhìn thấy, hiện tại ta mang găng tay Vô Cực đưa vào, bọn họ có nhìn thấy không?

Không ngại thử một lần!

Dù sao thử cái này ở thôn Cao Gia, mọi người sẽ không bị hù dọa.

Tay phải mang găng tay Vô Cực thò vào trong hộp...

Vương tiên sinh, Điểm Đăng Tử Triệu Thắng, các tiên sinh dạy học mới tới, còn có một đám trẻ con, lúc này đang ngửa đầu nhìn lên bầu trời, đột nhiên nhìn thấy giữa đám mây trên bầu trời, có một bàn tay khổng lồ kim quang lóng lánh vươn ra.

"Oa! Kim Giáp thần nhân."

"Kim giáp lực sĩ!"

"Không, không phải kim giáp lực sĩ gì hết, đó là tay của Thiên Tôn."

"Các ngươi xem, trên tay còn có đá quý năm màu, đủ mọi màu sắc, chính là phong cách của Thiên Tôn, thần tiên khác sẽ không làm trò loè loẹt như vậy đâu."

Lý Đạo Huyền câm nín.

Được rồi, bọn họ có thể nhìn thấy găng tay, thế nhưng ta lại bị phong bình bị hại.

- Giải thích,"phong bình bị hại" là từ ngữ ám chỉ bởi lời đồn hoàn toàn không có căn cứ, khiến nhân vật trong lời đồn bị tổn thất về danh dự, kinh tế. Hết giải thích.

Mặc kệ, bị hại thì bị hại đi, găng tay hoành tráng thế này, các ngươi cứ nhất định phải nói thành loè loẹt, thật là làm lão phu tức chết.

Lý Đạo Huyền giơ tay vỗ một chưởng xuống bãi đá vụn...

Chương 224: Câu chuyện nói về thiên tôn

Ở trong mắt các người tí hon, giữa bầu trời có một bàn tay khổng lồ màu vàng khảm nạm những viên đá quý đủ mọi màu sắc, vỗ "ầm" một tiếng lên trên bãi đá vụn.

Uy lực một vỗ này, quả thực có thể nói là khủng bố.

Mặt đất trong nháy mắt bị đập lõm ra một cái hố to.

Tiếp theo, bàn tay khổng lồ đảo qua trái, quét qua phải, những thứ không bằng phẳng trên mặt đất toàn bộ bị san bằng.

Mọi người đồng thời sợ hãi than: "Thiên Tôn thi pháp! Quá uy vũ."

Sau khi mặt đất được làm bằng, bàn tay kia lại đè xuống, tựa hồ đang đè chặt mặt đất, tiếp theo bàn tay thu về trong tầng mây, khi nó xuất hiện lần nữa đã nâng lên một kiến trúc khổng lồ, từ trên trời chậm rãi hạ xuống.

Đây là một kiến trúc to lớn không hề nhỏ hơn "Cao gia bảo", chiếm diện tích rộng lớn, không chỉ có toà nhà chính, còn có toà nhà bên cạnh, mấy toà nhà vây thành một vòng tròn, ở giữa còn có một cái thao trường thật lớn, giống như trường đua ngựa trong quân doanh dành cho các binh sĩ thao luyện vũ khí.

Nó chậm rãi hạ xuống, hạ xuống bãi đất trống mà bàn tay khổng lồ vừa làm ra, vững vàng đứng vững trên đó, bàn tay còn đè cho kiến trúc chặt xuống, dùng bùn đất lấp đầy một vãi chỗ chênh vênh, sau đó bàn tay lại rút vào trong tầng mây.

Các thôn dân cũ nhìn cũng quen rồi, ngoại trừ thán phục cũng không tỏ vẻ gì thừa thãi. Nhưng Điểm Đăng Tử Triệu Thắng và các tiên sinh dạy học mới tới, người nào người nấy nhìn mà đực mặt ra.

Vài người thậm chí quỳ xuống tại chỗ, ra sức dập đầu về phía bầu trời.

Mãi tới lúc này, Cao Nhất Diệp mới lên tiếng: "Thiên Tôn nói, cái vừa rồi người ban cho chúng ta, tên là 'trường học', là nơi con của chúng ta học tập, các vị tiên sinh, dẫn bọn trẻ vào tham quan một chút."

Mấy người dập đầu vội vàng đứng dậy, dẫn theo bọn trẻ chạy về phía trường học.

Thao trường thật lớn, toà nhà ngay ngắn, đi vào trong toà nhà, từng gian phòng học hình chữ nhật chỉnh tề sáng sủa, các tiên sinh dạy học và các học sinh đều không khỏi vui sướng.

Lúc này Lý Đạo Huyền đột nhiên phát hiện một vấn đề!

Khi các người tí hon di chuyển trong các căn nhà kiểu cũ chỉ có một hai tầng, cho dù bọn họ ở trong nhà thì mình cũng nhìn thấy bọn họ xuyên qua cửa sổ, nhưng toà nhà hiện đại lại không giống như vậy, toà nhà trường học này tới năm tầng, kết cấu nội bộ rất phức tạp.

Khi các người tí hon đi trên hành lang lầu một, hai bên đều là phòng học, Lý Đạo Huyền cho dù qua cửa sổ, cũng chỉ có thể nhìn thấy các người tí hon trong phòng học, lại không nhìn thấy các người tí hon trên hành lang.

Chuyện này cũng có chút phiền phức, nếu như sau này có thêm nhiều kiến trúc như vậy thì rất bất lợi cho việc bảo vệ người tí hon của mình.

Vừa mới nghĩ tới đây, y liền cảm giác cái hộp lấp lóe một tia sáng...

Sau đó, y đột nhiên phát hiện mình lại có thể nhìn xuyên vào trong.

Không, không thể gọi là nhìn xuyên, mà là y có thể điều chỉnh "điểm chú ý" của mình, khi y muốn chú ý đến hành lang dạy học, cái hộp lại sử ra một luồng sức mạnh thần bí, khiến y nhìn thấu vách tường, có thể trực tiếp thấy được các người tí hon trong hành lang, có thể tập trung thính giác rất chuẩn xác, chỉ nghe được âm thanh nơi chú ý này mà thôi.

"Chậc!" Lý Đạo Huyền không nhịn được liếc mắt nhìn chỉ số cứu vớt, sau khi 3000 người của huyện Thanh Giản đến, chỉ số cứu vớt lại tăng thêm không ít, cái hộp lại cho hắn thêm một công năng mới.

Công năng này rất hữu dụng.

Phạm vi sử dụng của nó cũng không giới hạn, nhìn lén... khụ...

Rất rõ ràng, công năng này cần y dùng "tự ràng buộc" để khống chế, phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe, mới là quân tử.

Lý Đạo Huyền tuy không nói nhảm giống như Bạch Diên, nhưng cũng nên tận lực dùng tiêu chuẩn của "quân tử" để yêu cầu bản thân, mới xứng đáng với linh hồn của mình.

Sau khi chuyển lực chú ý vào trong hộp, điều chỉnh điểm chú ý tới hành lang trên lầu trường học...

"Loại phòng học này, một cái tối thiểu có thể chứa 50 học sinh." Vương tiên sinh bấm ngón tay tính toán: Hiện tại chúng ta có hơn 400 học sinh, chỉ cần không đến 10 gian phòng học, là có thể chứa toàn bộ, mà tòa nhà này có năm tầng, mỗi một tầng có mười phòng học, cho dù tăng thêm mấy ngàn học sinh cũng có thể tiếp

nhận, quá lợi hại, trường học của Thiên giới, thật sự làm cho người ta nhìn mà than thở."

Triệu Thắng: "Phù... phù... chỉ là... phải leo cầu thang... hơi mệt... Khụ... cái này... lại có tới năm tầng lầu... thật nhiều cầu thang... hành lang cũng dài... vì sao toà nhà này lớn như vậy..."

Mọi người câm nín.

Vương tiên sinh vỗ vai Triệu Thắng một cái: "Triệu tiên sinh, sau này ngày nào ngươi cũng làm hai bài tập thể dục đi, ta cảm thấy ngươi còn cần thiết hơn bọn trẻ nữa."

Triệu Thắng lau mồ hôi: "Được... tại hạ... khụ khụ... quả thật cần rèn luyện... thân thể..."

Mọi người đổ mồ hôi: "Ngươi cứ nghỉ ngơi cho tốt rồi hẵng nói đi, sợ ngươi không thở nổi."

Vương tiên sinh: "Chúng ta nhanh đến Giếng Thợ một chuyến đi, tìm thợ mộc đặt làm bàn, nhóm đầu tiên đặt trước cho 10 phòng học, 500 bộ bàn ghế, đây cũng không phải là một công việc nhỏ, phải mời tượng sư chủ trì, tạm thời chiêu mộ thêm lượng lớn thợ mộc, học đồ, thậm chí cũng gọi phạm nhân cải tạo tới hỗ trợ, mới có thể nhanh chóng làm cho trường học này phát huy tác dụng."

Lý Đạo Huyền ở trên trời nhìn một đám tiên sinh dạy học đi tới đi lui, trong lòng thầm nghĩ: Rất tốt, nếu mọi người tích cực hành động, trường học sẽ nhanh chóng vận chuyển bình thường, để Vương tiên sinh làm hiệu trưởng, Triệu Thắng... để hắn làm thầy thể dục? Có khi nào ác quá không, ha ha ha ha.

Thôi bỏ đi, thầy thể dục vẫn phải an bài cho người khác, Triệu Thắng làm phó hiệu trưởng là tốt rồi.

Trong đầu y đang đầy ý niệm kiến thiết trường học, chợt thấy

Tam Thập Nhị chạy vào trường học, vừa nhìn trái xem phải, chậc chậc lấy làm lạ, vừa đi đến trước mặt Cao Nhất Diệp, thấp giọng nói: "Thánh nữ, truyện tranh lần trước cô muốn in ấn xuất bản, đã in xong rồi."

Cao Nhất Diệp vui mừng: "Ai da? Được rồi à? Đi nào, dẫn ta đi xem."

Tam Thập Nhị liếc mắt nhìn các tiên sinh dạy học và bọn trẻ đang tham quan trường học, hạ giọng nói: "Cô còn phải truyền lời cho Thiên Tôn, hiện tại đi không thích hợp..."

Lý Đạo Huyền cười thầm trong bụng, dứt khoát lên tiếng: "Nhất Diệp, ta muốn đến nhà bạn chơi, ngươi nói cho mọi người biết, hôm nay đừng tìm ta nữa."

Nói xong, quyết đoán đậy nắp lại, ngay cả Cao Nhất Diệp cũng không nhìn thấy y nữa.

Cao Nhất Diệp nhìn thấy đám mây trên bầu trời tản đi, không khỏi vui mừng: "Thiên Tôn lão nhân gia đến chỗ tiên nhân khác chơi rồi, hôm nay không đến, không cần ta truyền lời, hơn nữa... hì hì... Thiên Tôn không có ở đây, cũng vừa lúc lấy quyển sách kia ra."

Tam Thập Nhị cười lắc đầu, được rồi, thánh nữ càn quấy, không ngờ mình cũng càn quấy theo nàng, không biết khi Thiên Tôn trở về nhìn thấy quyển truyện tranh kỳ quái kia thì sẽ có cảm tưởng ra sao.

Nói chung, thử một lần là biết.

Tam Thập Nhị dẫn theo Cao Nhất Diệp đi về phía nhà sách.

Bên trong nhà sách đã có một chồng 200 quyển truyện tranh, trang bìa màu lam, sợi bông đóng sách, trên bìa có in "Đạo Huyền Thiên Tôn" tướng mạo trang nghiêm, bên cạnh là một hàng chữ to

[Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện].

Chương 225: Ta phải mua quyển sách này

Cao Nhất Diệp cầm "sách mình viết", hài lòng mở ra xem.

Nàng đang xem, Lý Đạo Huyền cũng đang xem.

Sau khi có công năng "chú ý", Lý Đạo Huyền không cần dùng kính lúp nữa, chỉ cần "chú ý" quyển sách kia là lập tức có thể kéo tầm nhìn lại rất gần: Chậc! Quyển sách này in còn tốt hơn cả [Dương Gia Tướng] nữa.

Thì ra thợ chạm khắc khi in ấn quyển sách này đã làm việc với tâm thái vô cùng thành kính, mỗi một dao đều phải điêu khắc tỉ mỉ.

Bản lĩnh hội họa của Cao Nhất Diệp thật ra rất kém, rất nhiều chỗ vẽ không tốt, nhưng cái này không thành vấn đề, công phu hội họa của thợ chạm khắc tốt hơn so với Cao Nhất Diệp không biết bao nhiêu lần, giúp nàng bổ sung là xong việc rồi.

Nàng vẽ sai một nét thì thợ chạm khắc liền giúp nàng bù đắp lại mười nét, nàng vẽ lệch khuôn mặt của Mã đạo trưởng, thợ chạm khắc còn có thể giúp Mã đạo trưởng sửa lại thành khuôn mặt đoan chính, khi in ấn các người thợ cũng dùng thái độ tỉ mỉ nhất để bảo đảm mực không lan ra, không trây trét một chỗ nào.

Công đoạn đóng sách cuối cùng càng không sai lệch một tờ nào. Cao Nhất Diệp lật xem hai cái liền quá đỗi vui mừng: Oa, thật tốt quá, in tốt thật, chúng ta nhanh bắt đầu mở bán quyển sách này đi."

Tam Thập Nhị nói: "Trước khi bán, tôi có một câu phải nói rõ ràng cho cô biết."

Cao Nhất Diệp ngạc nhiên: "Sao thế?"

Tam Thập Nhị nghiêm túc nói: "Nhà sách Cao Gia không phải sở hữu cá nhân của ta, mà là kho thôn của thôn Cao Gia đang chịu trách nhiệm cho việc lỗ lãi, mà quyển [Đạo Huyền Thiên Tôn trừ ma truyện] này làm ra cũng không thông qua pháp chỉ của thiên tôn, cho nên nó không thể lấy kho thôn để làm chi phí."

Cao Nhất Diệp cũng hiểu, lần trước Tam Thập Nhị đã nói với nàng rằng, tiền công của thợ chạm khắc sẽ do nàng chi trả.

Mặc dù trên ý nghĩa tượng trưng nhiều hơn ý nghĩa thực tế, nhưng mình cũng phải tuân thủ quy định đó, bằng không thân là thánh nữ lại mang cái gương xấu, những người khác sẽ lung tung điều động vật tư trong kho thôn, đó cũng không phải chuyện gì tốt.

Cao Nhất Diệp: "Ta hiểu rồi, 200 quyển sách này, vật liệu sử dụng và tiền công của thợ chạm khắc, chi phí tương ứng đều phải do ta phụ trách."

Tam Thập Nhị gật đầu: "Nếu như không bán được một quyển nào, tất cả chi phí của quyển sách này sẽ do cô bù đắp lại cho kho thôn. Nếu như bán hết, liền có thể lấy từ trong tiền bán được bù vào kho thôn, còn lại tiền lợi nhuận chính là phí nhuận bút của cô."

Cao Nhất Diệp: "A, nói cách khác, nếu bán hết, ta có thể kiếm tiền rồi? Cái này gọi là phí nhuận bút sao?"

Tam Thập Nhị cười nói: "Nhà sách bán sách, đều phải cho tác giả phí nhuận bút. Việc này tại khu vực Giang Nam phồn hoa đã là quy củ cố định, chỉ là nơi thôn nhỏ hoang vắng tại Thiểm Bắc này

có rất ít người bán sách, cho nên cô không biết thôi. Nói đơn giản hơn, viết được sách hay, phí nhuận bút sẽ cao, viết sách không hay, phí nhuận bút sẽ thấp, hoặc không có phí nhuận bút. Nếu tự trả tiền in sách giống như cô, bán không tốt còn sẽ bị lỗ nữa."

Lần này Cao Nhất Diệp đã hiểu rồi: "Ta biết rồi!"

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Nghịch ngợm phải tự trả phí in sách, bán không tốt sẽ bị lỗ tiền, điểm này xin thánh nữa phải [ghi nhớ trong lòng]."

Cao Nhất Diệp: "Ta không quan tâm lỗ lãi đâu, được rồi được rồi, đừng thuyết giáo nữa, chúng ta tranh thủ mở bán đi."

Tam Thập Nhị cười lắc đầu: "Được, bắt đầu bán."

Hắn chỉ huy nhân viên nhà sách, đưa 200 bản [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] đến trên giá sách trước cửa nhà sách, lại phái ra hai nhân viên đứng trước cửa nhà sách lớn tiếng quảng cáo: "Nhà sách ra sách mới rồi, ra sách mới rồi."

"Sách mới?" Các thôn dân đang dạo phố bên trong khu thương mại Cao Gia nghe vậy lập tức thấy hứng thú, lập tức bu tới.

Người dẫn đầu chính là lão thôn trưởng Cao Gia.

Hiện tại ông cả ngày ở cửa hàng bán đồ tre trong khu thương mại Cao Gia, gần tiệm sách nên tới cũng rất nhanh.

Nghe nói nhà sách ra sách mới, lão thôn trưởng trong nháy mắt như trẻ ra 40 tuổi, bước vài bước đã tới trước cửa nhà sách, nhao nhao lên: "Có phải là [Dương Gia Tướng] ra tập 3 rồi không? Nhanh lên, ta muốn xem từ lâu rồi."

Hai nhân viên cười nói: "Không phải [Dương Gia Tướng]."

"Hả?" Lão thôn trưởng tỏ ra thất vọng: "Đây là sách gì? Nếu

không hay bằng [Dương Gia Tướng], ta sẽ không mua đâu."

Nhân viên làm bộ mặt cổ quái: "Quyển sách này có hay không, ta không dám nói. Ông cứ tự mình xem đi."

Nói xong, một nhân viên giơ tay lên, đem quyển [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] mở ra cho mọi người xem."

Hiện tại phần lớn những người biết chữ trong thôn đều đang tham quan trường học mới, đâu có ở đây, người ở cửa tiệm toàn là không biết chữ, hàng chữ [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] cũng không có ai biết.

Nhưng tượng thánh Đạo Huyền Thiên Tôn vẽ ở bìa truyện, mọi người nhìn một cái là nhận ra ngay.

"Ơ, đây không phải Thiên Tôn sao?"

"Thật to gán, dám vẽ Thiên Tôn lên sách truyện."

"Làm sao dám?"

Hai nhân viên làm vẻ mặt cổ quái: "Quyển sách này là thánh nữ đại nhân tự tay vẽ, tên sách là [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], hiện tại ta lật vài trang, mọi người tự xem đi."

Hắn vừa nói vừa lật sách ra.

Mọi người chăm chú xem, lập tức liền hiểu ngay. Đạo Huyền Thiên Tôn du ngoạn hạ giới, nhìn thấy một thôn nhỏ nghèo khó, trên núi bên cạnh thôn có sơn tặc, sau đó sơn tặc xuống núi cướp bóc, Thiên Tôn khẽ vươn tay ra, bẹp... đập chết sơn tặc.

Thôn trưởng nhìn đến đây, không khỏi kêu lên "a a a": "Đây... đây là câu chuyện của thôn Cao Gia ta mà, lúc trước lần đầu Thiên Tôn hiển linh, chính là như vậy... lão hủ không có tiên duyên, không nhìn thấy được tay Thiên Tôn, chỉ có đứa bé Nhất Diệp kia

có thể nhìn thấy. Không nghĩ tới... thì ra hình ảnh lúc đó là như thế này... may mắn có Nhất Diệp vẽ lại được chuyện này."

Lão thôn trưởng không chờ được nhân viên cửa hàng lật sách nữa, lập tức lấy ra năm đồng tiền: "Ta mua quyển sách này!"

Thôn dân bên cạnh nghe vậy cũng bừng tỉnh hiểu ra: "Thì ra mua quyển sách này là có thể biết được chuyện Thiên Tôn hiển linh lúc trước."

"Đập nồi bán sắt cũng phải mua."

Cả đám người bắt đầu móc tiền ra, 200 quyển sách chỉ bán xong trong chớp mắt.

Người không mua được đứng trước nhà sách tỏ thái độ: "Có lầm không vậy? Sách quan trọng như vậy mà các ngươi chỉ in ấn chút này thôi?"

"Đúng vậy, đây chính là câu chuyện của Thiên Tôn, phải in nhiều lên chứ?"

Cả đám đông biểu tình khiến bọn nhân viên hoảng hốt, vội vàng mời Tam Thập Nhị đi ra. Tam Nhập Nhị cũng không ngờ cuốn truyện tranh càn quấy của Cao Nhất Diệp, nội dung chắp vá lung tung lại có thể bán tốt như vậy.

Hắn đâu biết được, Cao Nhất Diệp người ta đây là "mượn sức nóng của Thiên Tôn", cổ nhân đâu hiểu được.

Tam Thập Nhị thật sự là trở tay không kịp, đành phải khua tay nói: "Mọi người đừng nóng vội, bản khắc có sẵn rồi, lập tức in ngay đây. Có bản khắc sẽ in rất nhanh, không cần ha ba ngày là có thể in ra rất nhiều rất nhiều... Cam đoan mọi người đều có thể mua được. Mọi người không nên ồn ào."

Chương 226: Như vậy cũng có thể kiếm tiền

Ở bên ngoài hộp, Lý Đạo Huyền nhìn cảnh này chỉ biết cười như điên.

Cao Nhất Diệp lần này sẽ kiếm được nhiều tiền rồi.

Sách bán càng chạy, nàng kiếm được càng nhiều.

Hơn nữa tình huống của nàng có khác biệt, nàng tương đương với "tự trả tiền xuất bản sách", coi như là một khoản đầu tư, tiền lời đầu tư cao hơn nhiều so với tiền lời nhuận bút.

Nói đơn giản thì, chi phí nhuận bút tương đương với bạn viết sách cho khởi điểm tức là trang Qidian, khởi điểm trả cho bạn chi phí viết sách.

Mà tự trả tiền xuất bản sách, cũng tương đương với bạn tự mở cho mình một trang khởi điểm.

Cách thức nào kiếm tiền tốt hơn, không cần nói cũng biết.

Ba ngày sau, đợt in ấn thứ hai 500 quyển sách cũng bị cướp sạch, nhà sách Cao Gia đành phải in thêm đợt thứ ba, lại là 500 quyển, lại bị mua sạch trong nháy mắt.

Sự kiện tranh mua điên cuồng này, mãi cho đến đợt thứ sáu, tổng cộng in ấn 2700 quyển, lúc này mới tuyên cáo chấm dứt, thôn Cao Gia đã làm được "mỗi nhà đều có một, thậm chí là hai quyển", thị trường đã bão hòa, cuối cùng mới bán không được nữa.

Cao Nhất Diệp kiếm một khoản tiền lớn.

Nàng có Thiên tôn nuôi, cầm tiền cũng không có tác dụng gì, suy đi nghĩ lại rồi dứt khoát chạy vào trong Lưu Dân cốc, đem số tiền này phát cho các lão nhân khó khăn nhất.

Vừa làm như vậy, chuyện thánh nữ bán sách kiếm rất nhiều tiền lại chia cho mọi người, trong nháy mắt truyền khắp thôn Cao Gia...

Những người trong thôn am hiểu hội hoạ, trong lòng cũng không khỏi dâng lên ý nghĩ: vẽ một quyển truyện tranh có thể kiếm được rất nhiều tiền, tuy rằng ta không dám vẽ Thiên Tôn, nhưng ta kể câu chuyện khác là được mà, nói không chừng kiếm được một thùng vàng thì sao?

Ngày 10 tháng 7, năm Sùng Trinh thứ nhất, chuyện khai hoang đất vàng phụ cận Lưu Dân cốc rốt cục đạt được thành tích nhất định.

Từng mảng đất vàng bị xới tung lên, sửa sang thành từng ô ruộng hình vuông.

Mọi người không tranh cũng không đoạt, ước định với nhau, đất nhà ai khai hoang thì sẽ thuộc về nhà đó sử dụng.

Các thôn dân huyện Thanh Giản cũng không tham lam, mỗi nhà đều lượng sức mà làm, chỉ khai khẩn hai ba mẫu đất liền thu tay lại. Bọn họ cũng biết, chỉ dựa vào cái cuốc và sức lực của mình thì không thể tham nhiều, bằng không quản lý không xong, cuối cùng còn không nhất định có thu hoạch tốt hơn mảnh ruộng nhỏ.

Tuy nhiên...

Mảnh ruộng này rốt cuộc dùng để trồng cái gì mới tốt đây?

Bọn họ là từ huyện Thanh Giản tạo phản trốn tới đây, đương nhiên không mang theo hạt giống, muốn gieo trồng hoa màu ở mảnh ruộng này thì phải mua hạt giống, điều này cần một khoản

đầu tư xa xỉ, nếu như không suy xét rõ ràng liền tiến hành qua loa, chẳng những thu hoạch không tốt, còn phải mất một khoản tiền hạt giống, khiến họ không khỏi thận trọng hơn.

Sáng sớm Điểm Đăng Tử Triệu Thắng đã tới tìm Cao Nhất Diệp: "Thánh nữ đại nhân, ta có một yêu cầu quá đáng."

Cao Nhất Diệp: "Cái gì thế?"

Triệu Thắng nói: "Người của Lưu Dân cốc chúng tôi đã khai hoang xong, thừa dịp bây giờ mới chỉ là trung tuần tháng bảy, vẫn còn kịp trồng một đợt hoa màu vào cuối mùa xuân, nhưng mà trong lòng mọi người đều không nắm chắc lắm, không biết ngài... có thể hay không... mời Thiên tôn, chỉ điểm cho mọi người một chút?"

"Hóa ra là việc này." Diệp Nhất Diệp chỉ đám mây thấp trên bầu trời: "Thiên Tôn vừa lúc đang ở trên bầu trời, người đã nghe rồi đấy."

Triệu Thắng vội vàng ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt khẩn cầu.

Lý Đạo Huyền đang ăn món sườn que nướng.

Lời Triệu Thắng nói, y đương nhiên đã nghe được, thế nhưng... người mình đang đợi đem hạt giống vẫn chưa trở về, chuyện này làm sao cho phải đây?

Y đang nghĩ tới đây, khóe mắt đột nhiên hơi lệch đi, không khỏi mừng rỡ.

Hình Hồng Lang đã trở về rồi!

Thật đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Lần này nàng mang về cũng không ít người. Ngoại trừ 38 thủ hạ buôn lậu muối của nàng ra, còn có thư sinh nghèo mặc quần áo

văn sĩ, cũng có công tượng nghèo mặc áo vải thô, trùng trùng điệp điệp, một đám người đi theo.

Hơn nữa các thủ hạ của nàng cũng không còn đem gánh không trở về, trong gánh chứa đầy các loại hàng hóa kỳ quái.

Lần trước Lý Đạo Huyền phân phó nàng phải cố gắng mang một số đồ trong thôn không có trở về, quả nhiên nàng cũng không phụ sự ủy thác, nhìn thấy thứ gì trong thôn không có cứ mang về.

Cái gì đồ sứ trấn Cảnh Đức, chén lưu ly từ Tây Vực vận chuyển tới, tơ lụa gấm vóc từ Giang Nam tới, gà, vịt, đao võ sĩ của nước Oa, thậm chí còn có mấy con heo con...

Thậm chí còn có một nắm ớt đỏ.

Tây An không hổ là thành thị lớn nhất khu vực Tây Bắc, quả nhiên là có thể mua được rất nhiều hàng hóa cổ quái, trong đó đối với một người Song Khánh mà nói, thấy quả ớt đỏ quả thật là mắt sáng lên, rất thích thú, xem ra phải tìm thời gian dạy các người tí hon ăn cay rồi. Mặc dù dạy người Thiểm Tây ăn cay quả hơi lạ, nhưng ai bảo Thiên Tôn của các ngươi là người Song Khánh chứ?

Thiên Tôn nhất định phải thay đổi các ngươi!

Đương nhiên, chuyện như vậy cũng không vội, cứ từ từ mà chơi, hiện tại phải nắm bắt trọng điểm.

Thứ hữu dụng nhất mà nàng mang về là một gánh hạt ngô.

Cây ngô truyền vào Trung Quốc vào năm 1951. tại thời Minh Mạt, lại truyền bá đến mười tỉnh là Hà Bắc, Sơn Đông, Hà Nam, Thiểm Tây, Cam Túc, Giang Tô, An Huy, Quảng Đông, Quảng Tây, Quảng Tây, Vân Nam.

Nhưng mà, vẻn vẹn chỉ là "truyền bá", không có nghĩa là trồng với diện tích lớn.

Lý Đạo Huyền không phát hiện ra cây ngô trồng ở thôn Cao gia, thôn Trịnh gia, thôn Chủng gia cùng với hơn mười thôn trang xung quanh, thậm chí huyện Trừng Thành cũng không có ai nhắc đến, nhưng sau khi Hình Hồng Lang đến Tây An, thoáng nghe ngóng tin tức, vẫn là kiếm được nó.

Chỉ là đang thời kỳ hạn hán, giá lương thực cao đến mức dọa người, một đấu ngô đã bán được 800 đồng tiền.

Hình Hồng Lang không quan tâm giá cả, nàng biết Thiên Tôn chỉ rõ muốn thứ gì, không cần để ý giá cả, cứ mua là được, vì vậy mang về đủ một gánh.

Nhìn thấy cái này, Lý Đạo Huyền cũng có lòng tin.

Y cúi đầu, nói với Cao Nhất Diệp: "Nói với Triệu Thắng, bảo các hương thân của huyện Thanh Giản thử trồng ngô, hạt giống ngô đã được Hình Hồng Lang mang về thôn, những hạt giống này có thể phát cho các nông dân của Lưu Dân Cốc sử dụng trước, đợi sau khi thu hoạch sẽ trả tiền hạt giống cho kho thôn."

Triệu Thắng nghe xong, vẻ mặt ngơ ngác: "Cây ngô? Xin lỗi, tại hạ chỉ biết đọc sách, tay chân yếu ớt, ngũ cốc bất phân, ngay cả ngô là cái gì cũng không biết, khiến Thiên Tôn chê cười rồi."

"Không biết cũng rất bình thường, không cần coi thường bản thân." Lý Đạo Huyền lấy ra một tờ tư liệu "bắt đầu trồng ngô từ số 0" đã được in ra, nhẹ nhàng đưa tới trước mặt Triệu Thắng.

Thuận tiện còn kèm theo một phần phân hóa học: "Ngươi là người biết chữ, cho nên ta liền giao phương pháp này cho ngươi, cầm lấy chăm chỉ nghiên cứu, dạy các thôn dân theo cách này trồng ngô, mỗi một bước đều phải nghiêm khắc tuân thủ, tất có hồi báo hậu hĩnh."

Triệu Thắng nhìn tờ giấy to lớn kia, trong lòng mừng rỡ, không

thể nghi ngờ, đây chắc chắn là phương pháp gieo trồng của tiên giới.

Nghe nói ruộng lúa mạch của thôn Cao gia và thôn Trịnh gia thu được nhiều lương thực hơn, toàn bộ nhờ sử dụng phân tiên, hiện tại Thiên Tôn lại đưa phân tiên cho chúng ta, còn tặng kèm diệu pháp của thần tiên làm ruộng, khà khà, vậy nông dân của huyện Thanh Giản ta, chỉ sợ là sắp vươn lên rồi.

Chương 227: Hồng Thừa Trù tới

Triệu Thắng cũng biểu hiện giống như Hình Hồng Lang khi thấy cách điều chế xi măng lần trước, lập tức coi tờ giấy này như tiên phương, nếu đã là tiên phương, đương nhiên phải thận trọng bảo quản.

Vội vàng cuộn tờ giấy lại!

Nhưng sức khoẻ của hắn kém Hình Hồng Lang quá xa.

Mười Triệu Thắng cộng lại cũng không nhất định là đối thủ của Hình Hồng Lang, cuộn giấy vừa to vừa dày, hắn cuốn lên miễn bàn cố sức bao nhiêu, vừa cuốn một đoạn ngắn đã không còn hơi sức, bắt đầu thở hổn hển vài hơi, tay hơi buông lỏng, cuốn giấy lại bắn ra, khiến Triệu Thắng bị té về phía sau.

Hắn ngã phịch một tiếng xuống mặt đất, tiếp theo tờ giấy bao trùm tới, che hắn lại.

Hắn ngọ nguậy ở dưới tờ giấy, chống tờ giấy lồi lên một cục.

"Oa, cứu mạng! Người đâu... cứu mạng..."

Một đám hương thân của huyện Thanh Giản vội vàng chạy tới, cuốn tờ giấy lại, còn có hai người tới đỡ Triệu Thắng lên, vẻ mặt lúng túng quay về bầu trời nói: "Xin lỗi Thiên Tôn, Triệu tiên sinh là người học vấn, không am hiểu làm những chuyện này, về sau giao cho chúng tôi làm là được."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Không sao, các ngươi giúp hắn mang tờ giấy này về là được, nghiêm túc nghiên cứu, nhớ phải làm đúng

từng bước."

Các hương thân vội vàng vẻ mặt thành kính nói: "Chúng tôi sử dụng tiên phương, trồng hoa mầu tiên gia, đương nhiên không dám nhầm lẫn, kính xin Thiên Tôn yên tâm."

Một đám hương thân khiêng tờ giấy chạy trở về Lưu Dân cốc, sau đó trịnh trọng mở tờ giấy ra. Nhưng bọn họ không biết chữ, lúc này liền thấy Triệu Thắng quý giá. Hắn dựa theo nội dung trong tờ giấy, từng câu từng chữ đọc lên cho các hương thân nghe.

Những hương thân này đều là lão nông có kinh nghiệm trồng trọt nông nghiệp cực kỳ phong phú, phương pháp trồng ngô vừa nghe xong là hiểu ngay, chỉ có cách dùng phân hóa học cần bắt đầu lại từ đầu, cũng may người của thôn Cao gia và thôn Trịnh gia đều đã có kinh nghiệm sử dụng phân hóa học, Lý Đạo Huyền phái hai người qua đó rồi dạy cho bọn họ, vậy là xong rồi.

Giải quyết xong chuyện trồng ngô, Lý Đạo Huyền liền thu hồi sự chú ý, lại chuyển sang quả ớt mà Hình Hồng Lang mang về.

Thật ra y cũng có thể trực tiếp cung cấp quả ớt vào trong hộp. Trước kia y không làm như vậy cũng bởi vì hoàn toàn không nghĩ tới, hiện tại Hình Hồng Lang đem thứ này về thôn Cao gia, vậy thì đáng để nghiên cứu.

"Hình Hồng Lang, ngươi lấy số ớt kia ra để ta xem."

Sau khi Cao Nhất Diệp thuật lại, Hình Hồng Lang cũng cảm thấy vui mừng. Nàng mang theo một vật nhỏ trở về, không nghĩ tới lập tức lại được Thiên Tôn coi trọng, xem ra không mang nhầm thứ này. Nàng liền vội vàng lấy ớt đỏ ra, hai tay nâng lên, còn cố gắng nâng cao một chút.

Kỳ thật cũng không cần giơ cao, hiện tại Lý Đạo Huyền có thể sử dụng công năng "chú ý", ngay cả kính lúp cũng không cần, trực

tiếp kéo quả ớt lại gần trước mắt mà nhìn.

Rất tốt, đúng là quả ớt đỏ mà mình quen thuộc. Hơn nữa hình Hồng Lang mang về còn là quả ớt khô.

Điều này cũng không khó lý giải, lúc này ớt mới truyền vào Minh triều không lâu, khu vực Tây Bắc còn phải một thời gian nữa mới có, cho dù là thành phố lớn như Tây An cũng rất khó mua được ớt tươi, chỉ có thể mua được từ phía Nam sau đó phơi khô, lại dùng hình thức "hương liệu" truyền vào Tây An làm ớt. Chỉ vậy đã đủ rồi!

Lý Đạo Huyền "tiên nhan đại duyệt", phân phó: "Chiều tối hôm nay, sau khi tất cả mọi người đều kết thúc công việc sẽ cùng nhau ăn lễ, tên của lễ này gọi là "Lễ hội lẩu Thiên Tôn".

Mọi người nghe vậy sửng sốt, nhưng lập tức nhớ lại "Lễ hội Thiên Tôn đột phát ý tưởng" lần trước, được Thiên tôn ban thưởng lẩu bò, tất cả mọi người đều ăn rất vui vẻ.

"Thật tốt quá, hôm nay lại được ăn lễ rồi!"

"Khẩn trương làm việc lên nào!"

"Sớm làm xong việc hôm nay, sẽ sớm được ăn lễ."

Các thôn dân tràn đầy nhiệt tình...

Lúc mặt trời chiều ngả về tây, các thôn dân đã hoàn thành công việc một ngày và về đến nhà, bình thường đều phải nhanh chóng chuẩn bị cơm tối, nhưng hôm nay không giống, bọn họ sẽ được ăn "lễ hội lẩu Thiên Tôn", đương nhiên là tất cả hành động đều nghe theo chỉ huy.

Các thôn dân dưới sự chỉ huy của Cao Nhất Diệp, mang ra rất nhiều nồi niêu, đặt bên cạnh hồ nước lớn của thôn Cao gia, bắt đầu đun nước.

Cùng lúc đó, lẩu Lý Đạo Huyền đặt mua ngoài cũng được đưa tới, các loại nguyên liệu nấu ăn rực rỡ muôn màu y đều chọn một phần, hiện tại mỗi phần chỉ cắt một miếng nhỏ rồi đưa vào trong hộp.

Các thôn dân chỉ nhìn thấy một miếng thịt gà to rơi từ trên bầu trời xuống, lại đột nhiên hạ xuống một miếng thịt heo to, bao tử, huyết, lòng vịt, giá đỗ, cải trắng, nấm hương...

"Oa!" Không ít thôn dân còn chưa bắt đầu ăn, nước miếng đã chảy ào ào.

Lý Đạo Huyền cười mắng: "Gấp cái gì? Các ngươi còn muốn đảo nồi đấy... đưa mấy thứ này lần lượt vào nồi, cùng nấu với nhau, ớt, tiêu, gừng, tỏi, muối..."

Y liệt kê ra một đống đồ vật, những thứ này các thôn dân phần lớn không có, dù sao đang hạn hán, dân chúng vốn không dư lực để gieo trồng những gia vị này.

Nhưng không sao, thứ mà các thôn dân không có thì Lý Đạo Huyền có, thiếu cái gì thì ban cho bọn họ một chút, để cho bọn họ tự thêm vào trong nồi.

Trong nhất thời, trong thôn mấy trăm cái nồi đều đang nấu lẩu, hương thơm tràn ngập.

Khi nhìn thấy cảnh tượng vui vẻ, Lý Đạo Huyền đột nhiên phát hiện, có biến...

Trên con đường bên cạnh đường xi măng thông từ thôn Cao gia đến thôn Trịnh gia xuất hiện một đội ngũ, đội ngũ rất lớn có la có ngựa, có xe có binh, trùng trùng điệp điệp, ở giữa còn giơ một lá cờ, bên trên viết một chữ "Hồng", bên cạnh có một hàng chữ nhỏ "Thiểm Tây đốc lương đạo."

Lý Đạo Huyền: "Ồ? Đội vận lương của quan phủ à?"

Người dẫn đầu đội vận lương này là một nam tử tráng niên, trên người mặc quan phục chính tứ phẩm, khuôn mặt gầy gò, đôi mắt sáng ngời có thần, vừa thấy đã biết không phải là loại đèn cạn dầu.

Bên cạnh hắn có hơn trăm tên gia đinh, từng tên thân hình cao lớn, ánh mắt sắc bén, thoạt nhìn là đánh đấm rất giỏi.

Lý Đạo Huyền không khỏi thầm nghĩ: đốc lương đạo tứ phẩm áp giải lương thảo, họ Hồng, chẳng lẽ là người mà ta nghĩ tới?

Y đoán không sai, người tới chính là Hồng Thừa Trù sau này nổi danh thiên hạ, mãnh nam xếp hàng đầu thời Minh Mạt, mặc dù là quan văn gầy còm, thế nhưng chiến công dũng mãnh, không mấy võ quan nào sánh bằng hắn.

Mấy ngày trước, Hồng Thừa Trù nhận được mệnh lệnh của tuần phủ Tây An Hồ Diên Yến, muốn hắn gom góp một ít lương thảo đưa đến Tây An, dùng để làm quân lương, đối phó với nạn phản tặc ngày càng dữ dội ở Thiểm Bắc.

Thế là Hồng Thừa Trù xuất phát từ Hàn Thành, qua đường Đồng Quan áp tải lương thảo, chuẩn bị đi qua tuyến đường "huyện Hợp Dương, huyện Trừng Thành, huyện Bồ Thành" tiến vào Tây An.

Ngay từ đầu coi như thuận lợi, nhưng lúc đi vào huyện Hợp Dương, Hồng Thừa Trù nghe nói có cường đạo Phiên Sơn Nguyệt đã tập hợp hơn vạn tặc quân, hoạt động bên ngoài huyện thành Hợp Dương.

Hắn không sợ Phiên Sơn Nguyệt, nhưng cũng không cần thiết mang theo xe lương đi đánh nhau với tặc tử, vậy thì quá ngu xuẩn. Vì thế quyết định không đi qua huyện thành Hợp Dương, trực tiếp xuyên qua hoang thôn dã lĩnh tiến vào huyện Trừng Thành, kết quả, hắn liền đi tới thôn Trịnh gia, sau đó dọc theo quan đạo bên

cạnh đường xi măng và đi tới thôn Cao gia.

Chương 228: Tới tham gia lễ hội lẩu Thiên Tôn

Đi đường đã lâu, lại vì tránh né tặc quân nên thay đổi tuyến đường, không thể đi vào huyện thành Hợp Dương nghỉ ngơi, Hồng Thừa Trù đã vừa mệt lại vừa đói.

Hắn ngồi trên lưng ngựa, dáng vẻ vẫn nghiêm chỉnh không loạn, trên y phục không thấy chút nếp nhăn, trên mặt không có chút mệt mỏi, cả người đoan chính, có vẻ ung dung không vội.

Lúc đi qua thôn Trịnh gia hắn liền kinh ngạc, thôn kia tựa như từng có mưa, xung quanh thôn cỏ mọc um tùm khắp nơi, cây cối cũng căng tràn nhựa sống, ruộng đồng tựa hồ mới thu gặt lúa mạch, còn lưu lại rất nhiều gốc rạ.

Thậm chí trong thôn còn có một hồ nước lớn, bên trong nguyên một hồ nước trong vắt.

Điều này làm cho hắn không hiểu nổi.

Nhưng có nước thì vẫn tốt, Hồng Thừa Trù lệnh cho thủ hạ tới múc một chậu nước sạch, lấy lược chải đầu, rửa mặt, làm cho bản thân tỉnh táo hơn. Hồng Thừa Trù hắn cũng không thể mặt mũi lấm lem như vậy gặp người, bất cứ lúc nào cũng phải giữ nguyên dáng vẻ.

Đi tới cửa tây thôn Trịnh Gia, lại nhìn thấy một con "đường đá" màu xám kỳ quái nằm song song với quan đạo, khiến hắn càng thêm kinh ngạc.

Vì cẩn thận, hắn không đi lên con "đường đá" cổ quái kia, mà

bảo đám bộ hạ tiếp tục đi trên quan đạo, dọc theo quan đạo mà đi. Sau khi đi được sáu dặm thì đã tới thôn Cao gia.

"Phía trước là thôn trang nào? Mau mau báo lên."

Gia đinh phụ trách trinh sát lập tức hồi báo: "Lão gia, phía trước hẳn là thôn Cao Gia, hai năm trước tiểu nhân từng đi ngang qua nơi này, chỉ là một thôn nhỏ mà thôi, không biết vì sao, hiện tại đã biến thành thôn trấn rất lớn."

Hồng Thừa nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi nói: "Những năm gần đây thiên hạ hạn hán, giặc cỏ khắp nơi, khiến dân chúng cũng bị ép chạy nạn khắp nơi, phụ cận nơi này rõ ràng có dấu vết trời mưa, có thể trồng hoa màu, cũng dễ dàng đào được rau dại. Nạn dân đến nơi này, tập trung lại thành một thị trấn lớn, cũng là việc có thể hiểu được, không phải kinh sợ, đừng làm ra vẻ nhà quê như vậy. Nhớ kỹ gia huấn của Hồng gia ta, dáng vẻ, lúc nào cũng phải chú ý tới dáng vẻ của mình, chớ để người khác chê cười."

Gia đinh vội vàng thu lại biểu cảm của mình.

Hồng Thừa Trù lại nói: "Nếu đã có một thị trấn lớn, chúng ta cũng có thể dừng lại nghỉ ngơi một lát, đi thôi."

Đám gia đinh Hồng gia hộ tống đội vận lương, chậm rãi đi vào thôn Cao gia.

Dân đoàn lính gác của thôn Cao gia tên là Thạch Kiên từ xa phát hiện ra đám người này, vội vàng trở về thông báo, sau đó Trình Húc lập tức trốn vào phía sau màn, Tam Thập Nhị thì dẫn theo Cao Nhất Diệp cùng mấy văn nhân đi ra đón.

Đại quan tứ phẩm triều đình, không ai dám khinh thường.

Lý Đạo Huyền cũng lập tức tập trung sự chú ý hơn. Hồng Thừa Trù này quả thật là nghe tiếng đã lâu, nếu như bây giờ mình sử ra "găng tay Vô Cực" là lập tức có thể đập chết tên Hán gian bài danh

đệ nhất trong [Nhị Thần Truyện] này.

Nhưng mà...

Làm như vậy có đúng không?

Hồng Thừa Trù vào mấy chục năm sau mới đầu hàng, đó là chuyện về sau, bây giờ chuyện này còn chưa xảy ra.

Có thể dùng một chuyện còn chưa phát sinh mà đòi đi xét xử một người sao?

Tựa hồ không tốt lắm!

Bên trong điện ảnh Marvel, Deadpool xuyên không trở lại trước thế chiến thứ hai, nhìn thấy nguyên thủ lúc còn nhỏ, cũng không nhân cơ hội làm gì.

Chuyện chưa từng xảy ra, có thể đừng cho nó xảy ra, biện pháp tốt nhất chính là không cho người ta có cơ hội trải qua loại thử thách này.

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài: Hồng Thừa Trù! Có lẽ... Lần này có ta ở đây, sẽ không để ngươi thua trận tụt cả quần nữa, trước tiên ta sẽ không giết ngươi.

Đoàn người Hồng Thừa Trù, vẫn duy trì dáng vẻ đoan chính và đi vào thôn Cao gia.

Tất cả gia đinh Hồng gia, ai nấy tinh thần phấn chấn, khí vũ hiên ngang, nhìn không chớp mắt, mà bản nhân Hồng Thừa Trù càng ưỡn ngực ngẩng đầu, dáng vẻ đường đường.

Bất quá, mặc dù hắn nhìn như mắt không chớp, nhưng trên thực tế tròng mắt lại láo liên như tặc, đang rất nhanh đánh giá thôn Cao gia.

Tường thành cao tới ba trượng, hương thân của thôn này rất

có thực lực, không phải đại hộ bình thường có thể so sánh.

Trong thôn có ruộng lúa mạch từng thu hoạch, khu chợ năm màu rực rỡ...

Xe ngựa kỳ quái nữa?

Trong nháy mắt nhìn thấy chiếc xe lửa to khổng lồ kia, Hồng Thừa Trù thiếu chút nữa không thể duy trì được dáng vẻ của mình, lộ ra vẻ mặt giống như kẻ nhà quê, vội vàng cố khống chế cơ mặt, không để cho chúng có chút vặn vẹo nào.

Không được hoảng, dáng vẻ! Nhất định là trò quỷ của người Tây Dương, người Tây Dương thích nhất làm mấy cái trò có vẻ quái đản này. Bản quan nếu lộ ra vẻ kinh ngạc, nhất định sẽ bị đám người Tây Dương chế giễu.

Đúng lúc này, Tam Thập Nhị tiến lên nghênh đón: "Tại hạ là quản sự của Lý gia trong thôn Cao gia này, tên là Tam Thập Nhị, không có tiếp đón từ xa, thứ tội thứ tội."

Hồng Thừa Trù không nói gì, tự có gia đinh của hắn thay mặt lên tiếng: "Lão gia nhà ta là Thiểm Tây đốc lương đạo Hồng Thừa Trù Hồng lão gia, phụ trách áp giải lương thảo triều đình, dọc đường đi qua nơi đây, dự định ở đây nghỉ ngơi một đêm."

Đây cũng không phải chuyện ngạc nhiên gì!

Lúc đại quan triều đình làm việc công, đi ngang qua nhà đại hộ, muốn tá túc, đó đều là chuyện rất bình thường, đại hộ bình thường đều sẽ chiêu đãi thật tốt, rồi mới đưa tiễn, coi như là biết điều, kết một cái thiện duyên.

Nói không chừng sẽ có một ngày, đại quan này sẽ trở tay để che chở cho ngươi.

Tam Thập Nhị đương nhiên hiểu quy tắc ngầm này, cười nói:

"Hồng đại nhân chịu tới đây làm khách, đương nhiên là hoan nghênh cực kỳ, tại hạ lập tức sắp xếp chỗ ở cho mọi người."

Đúng lúc này, Cao Nhất Diệp tiến đến bên tai Tam Thập Nhị, thấp giọng nói: "Thiên Tôn hạ lệnh, mời Hồng Thừa Trù đi qua ăn lễ, chung vui với mọi người."

Tam Thập Nhị nghe xong, vẫn duy trì nụ cười trên mặt, lập tức tiếp lời: "Đúng rồi, hôm nay thôn chúng tôi vừa vặn cử hành 'lễ hội lẩu Thiên Tôn', Hồng đại nhân nếu không ngại, có thể qua xem một chút."

Trên đỉnh đầu Hồng Thừa Trù từ từ mọc lên một dấu chấm hỏi: "Lễ hội lẩu Thiên Tôn?"

Tam Thập Nhị chỉ tay về bên cạnh hồ nước, Hồng Thừa Trù đưa mắt nhìn theo. Chỉ thấy trên bãi đất trống cạnh hồ nước bày biện mấy trăm cái nồi, đang đun nước. Nước lẩu sôi sùng sục nhìn qua rất hấp dẫn, bên cạnh còn bày rất nhiều bàn, trên mỗi bàn bày rất nhiều nguyên liệu nấu ăn khác nhau.

Có mặn có chay có dưới biển có trên cạn có trên trời...

Đang hạn hán mà thôn này lại có đồ ăn phong phú như vậy?

Có lầm hay không?

Hồng Thừa Trù lập tức tập trung sự chú ý vào bên đó.

Tam Thập Nhị cười: "Các gia đinh đại nhân mang theo và các quân gia cùng áp giải lương thảo, khẳng định vừa đói vừa mệt rồi, sao không qua ăn lễ chung vui, có thịt có rau, ăn một bữa ngon đi?"

Hồng Thừa Trù quay đầu nhìn lại, đám thủ hạ quả thật vừa mệt vừa đói, đang nhìn hơn một trăm cái nồi phía trước, trên mặt mỗi người đều viết hai chữ to "muốn ăn".

"Ừm!"

Hồng Thừa Trù vẫn rất chiếu cố gia đinh của mình, trầm giọng nói: "Đi đi, thận trọng mà tham gia, chú ý dáng vẻ ăn uống, đừng quấy nhiễu bách tính nơi đây."

Trên tay hắn có hơn trăm tên gia đinh, mấy trăm binh sĩ và dân phu vận chuyển lương thực, mọi người đồng thanh hoan hô, lao đến chỗ đống nồi đang sôi trào.

Thế là, lễ hội lẩu Thiên Tôn, chính thức khai mạc!

- Giải thích, Trùng Khánh được xem là nơi khai sinh ra món lẩu, chất lượng món lẩu ở đây nổi tiếng cả thế giới, lẩu Trùng Khánh được xem như đặc sản và là văn hoá ẩm thực địa phương, đặc biệt nước dùng rất cay. Lễ hội Lẩu Trùng Khánh thường xuyên được tổ chức để quảng bá. Hết giải thích.

Chương 229: Vương Nhị làm sao?

Lễ hội lẩu khai mạc, đầu tiên lộ ra tướng ăn khó coi cũng không phải người thôn Cao Gia.

Bởi vì thôn Cao Gia vật tư phong phú, từ lâu đã qua giai đoạn "quỷ đói giành đồ ăn" rồi.

Khó coi chính là đám dân phu áp vận lương thực!

Bọn họ đều là dân nghèo khổ sở, sau khi được quan phủ chiêu binh, từ Hàn Thành một đường đẩy xe lương, đi hơn một trăm dặm đường đến thôn Cao gia, đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, trên đường đi cũng chưa ăn được một bữa ngon lành nào.

Hiện tại nhìn thấy nhiều nguyên liệu nấu ăn màu sắc phong phú, còn có cái nồi đã sôi nước, làm sao còn nhịn được nữa.

Một đám dân phu rụt rè nhìn các thôn dân Cao Gia, không dám xuống tay, nhưng các thôn dân Cao gia sau khi nhìn thấy thánh nữ nháy mắt với bọn họ liền hiểu ý, cùng nở nụ cười, cầm đũa lên gắp thức ăn trên bàn đã chuẩn bị sẵn, cho vào nồi.

Thịt, bao tử, ruột vịt, ngó sen...

Các loại thức ăn lập tức cuộn trào trong nồi, mùi lẩu tràn ngập.

Trong mùi thơm có vị cay cay, nhưng dân phu không chú ý tới.

Đã đói bụng, lại thấy chủ nhân nơi này cho phép, liền nhanh chóng cầm đũa lên gắp một miếng thịt trong nồi, muốn bỏ vào

miệng.

Cao Nhất Diệp vội vàng ngăn cản: "Thể chất của mọi người không giống người trong thôn chúng tôi, tuyệt đối không thể ăn món ăn trong nồi nước màu đỏ, cẩn thận tiêu chảy mất mạng, mọi người chỉ có thể ăn đồ ăn trong nồi canh suông thôi."

Đám dân phu lúc này mới phát hiện, nơi này có hai loại nồi, một loại là nước dùng màu đỏ, một loại là nước dùng màu trắng...

Được nhắc nhở, bọn họ lúc này mới nhớ ra, nước dùng màu đỏ kia ngửi thì có gì đó không đúng, bèn vội vàng lấy đũa gắp đồ ăn đã nấu chín, ném vào trong miệng...

Xì! Nóng quá, nóng quá!

Nhưng thật sảng khoái!

"Mùi vị này thật phong phú, có muối, có dầu, còn có tiêu... gia vị thật là phong phú, quá ngon."

Các dân phu đã bao giờ ăn qua món ngon như vậy, thoáng cái ăn mà nước mắt giàn giụa, tựa như con mèo nhỏ bị vứt bỏ, khi được con người cho ăn, nó vừa ăn vừa khóc.

Binh lính và gia đinh của Hồng Thừa Trù lúc này mới đi lên theo, cùng hưởng dụng, sau đó phát ra tiếng ồ ồ kinh ngạc.

Nếu khách nhân đã bắt đầu thì các thôn dân Cao gia cũng không đợi nữa, bắt đầu ăn thôi!

Hơn 4000 người bu lại vây quanh mấy trăm cái nồi, cùng nhau ăn lẩu.

"Oa, mùi vị của nồi nước màu đỏ này nồng quá."

"Ti! Cay quá cay quá, mùi vị này ta không ăn được, ta phải ăn nồi kia."

"Ồ? Các ngươi ăn không quen sao? Ta cảm thấy vị cay này rất sảng khoái a."

Phần lớn mọi người không quen ăn cay, cũng may Lý Đạo Huyền đã sớm có chuẩn bị, nồi nước dùng màu đỏ cũng không nhiều, cũng chỉ có khoảng mười nồi này thôi, nồi nước dùng suông là chủ lưu, vì vậy phần lớn mọi người đều ăn nồi nước dùng suông, rất ít người ăn cay được ngồi quanh nồi nước dùng đỏ. Họ vừa ăn, vừa phát ra tiếng rít nhè nhẹ mất mặt.

Rất nhanh, thủ hạ của Hồng Thừa Trù liền hoà hợp lại với người của thôn Cao gia, đã không có khác biệt thân phận, tất cả đều biến thành "bạn nhậu" vây quanh một cái nồi.

"Nào nào, huynh đệ ngươi nếm thử miếng thịt này, ăn ngon lắm."

"Mùi vị của huyết rất lạ."

"Nhưng thật sự ăn rất ngon, ha ha ha."

"Nào, bỏ măng này vào nồi đi."

"Hiện tại sắp mùa hè rồi, các ngươi còn có măng để ăn à? Sao vẫn bảo tồn đến bây giờ vậy?"

"Đây là măng Tiên giới, không chọn mùa."

"Ha ha ha, nói láo lừa gạt ta."

Hồng Thừa Trù nhìn thấy các thủ hạ của mình và các thôn dân Cao Gia ăn với nhau rất vui vẻ, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Thứ này thật sự ăn rất ngon, mấu chốt là bầu không khí rất thân thiện, mới cùng ăn một bữa mà bọn họ liền trở nên giống như bạn cũ nhiều năm vậy, kỳ quái, sức cuốn hút thật là kỳ lạ.

Đang nghĩ tới đây, Tam Thập Nhị đi lại gần: "Hồng đại nhân,

chúng tôi đã bày một nồi lẩu thanh tĩnh, ngài cũng dùng bữa đi."

Mặc dù bề ngoài Hồng Thừa Trù dáng vẻ đạo mạo, nhưng trên thực tế cũng vừa mệt vừa đói, hiện tại làm sao nhịn được nữa, liền gật đầu: "Vậy bản quan làm phiền rồi."

Hắn xuống ngựa, theo Tam Thập Nhị đi vào chủ bảo.

Đi tới một cái giếng trời, giữa giếng trời cũng đã bày sẵn nồi, hơn nữa còn là hai cái nồi, một nước dùng suông, một nước dùng đỏ.

Ở chỗ này là mâm đặc biệt, dành cho tầng lớp quản lý của thôn Cao Gia như Cao Nhất Diệp, Tam Thập Nhị, Tam tiểu thư, Đàm Lập Văn, Vương tiên sinh, Bạch phu nhân, Bạch công tử.

Nhìn thấy Hồng Thừa Trù đi tới, mọi người nhao nhao thi lễ.

Hồng Thừa Trù cũng đã quen ứng phó với loại tràng diện này, khi quan trường xã giao cũng thường ăn cơm với những người không quen một bàn, dù sao cũng đều là gia quyến của hương thân đại hộ, không thành vấn đề.

Tiện tay ôm quyền làm lễ, liền ngồi xuống bên cạnh hai cái nồi.

Vừa ngồi xuống, hắn liền nhíu mày.

Trong nồi lẩu bay lên mùi vị cay và mỡ trâu rất nồng, mùi này rất dễ bám vào quần áo, vậy sẽ ảnh hưởng tới dáng vẻ của hắn rồi.

Lần này lại không chuẩn bị quan phục để thay, lỡ như ngày mai xuất phát đi đến Tây An, tuần phủ đại nhân ngửi được trên người hắn có mùi mỡ trâu, vậy thật đúng là xấu hổ hết sức.

Hắn vội vàng ngồi cách nồi lẩu nước dùng đỏ xa một chút, sau

đó cầm lấy đũa, nếm thử miếng thịt vừa được đun xong trong nồi nước dùng suông, lông mày khẽ nhếch lên, ơ? Thứ này, ngon bất ngờ a. Gia vị thật phong phú, một miếng liền có thể nếm được muối, tiêu, gừng, tỏi các loại mùi vị.

Chế biến một nồi nước dùng này, chỉ thêm các loại gia vị thôi đã phải bỏ ra một số tiền lớn.

Lại nghĩ tới, bãi đất trống bên ngoài có tới mấy trăm cái nồi.

Cái này...

Thôn này thực lực ra sao?

Hắn không khỏi giật mình.

Lý Đạo Huyền "chú ý" đến vẻ mặt biến hóa vi diệu của hắn, không khỏi mừng thầm: Bị dọa rồi hả? Hắc hắc!

"Hồng đại nhân, lần này ngài áp giải lương thảo đi Tây An, là tuần phủ đại nhân rốt cuộc tính toán chấn chỉnh nạn phỉ hoạn sao?" Tam Thập Nhị vẫn rất quan tâm điều này: "Không đợi chúng nó 'cướp đến mùa xuân sẽ tự ổn định' nữa hả?"

Hồng Thừa Trù nghe ra mùi trêu chọc trong giọng nói của Tam Thập Nhị, lập tức hiểu được, người này không quen nhìn chính sách của tuần phủ đại nhân, vậy thì thật trùng hợp, bản quan cũng nhìn không quen.

Cùng khen người chưa chắc hăng hái, nhưng nếu cùng mắng chửi người, vậy thì phải thể hiện ra rồi.

Hồng Thừa Trù hừ một tiếng nói: "Hồ Diên Yến kia tuổi già hồ đồ, còn chưa thấy rõ tình thế của Thiểm Tây này, năm ngoái hắn nói 'cướp đến mùa xuân sẽ tự ổn định', nhưng hiện tại mùa xuân đã sắp qua rồi, tặc khấu đâu thấy chút nào muốn tự ổn định? Hừ, ngược lại càng diễn biến dữ dội hơn, ba chữ tự ổn định, thật sự là

buồn cười, đối phó bọn ác tặc này, chung quy phải dùng một chữ diệt."

Tam Thập Nhị nói: "Ồ? Nói cách khác... lần này ngài áp giải lương thảo, là muốn đưa cho tuần phủ đại nhân phát quân lương, để xuất binh trấn áp lưu tặc."

Hồng Thừa Trù gật đầu: "Đúng vậy! Tuần phủ đại nhân hiện tại đã kịp nhận ra, nhất định phải xuất binh trấn áp mới được. Nhất là Bạch Thủy Vương Nhị kia, hiện tại càng lúc càng ác liệt, không xuất binh đối phó, chỉ sợ sẽ đuôi to khó vẫy."

Hai chữ Vương Nhị vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người ở đây đều tinh thần tỉnh táo.

Ngay cả Lý Đạo Huyền cũng rất muốn hỏi một câu: "Vương Nhị hiện tại sao rồi?"

Chương 230: Ý nghĩ của Hồng Thừa Trù

Hồng Thừa Trù bị khơi dậy hứng thú nói chuyện, liền rủ rỉ nói ra.

Thì ra gần đây Vương Nhị cũng không nhàn rỗi.

Từ sau khi rời khỏi huyện Trừng Thành, đầu tiên là tiến vào huyện Nghi Quân, triệu tập 6000 đại quân, công phá huyện thành Nghi Quân, băm đầu tri huyện, đến đoạn này thì mọi người đều biết.

Sau đó, Vương Nhị tiếp tục di chuyển về hướng bắc.

Hắn biết càng gần Tây An thì càng dễ bị quan binh truy sát, muốn an toàn thì phải tiếp tục đi về hướng bắc mới được, vì vậy xuyên qua huyện Nghi Quân tiến vào Lạc Xuyên, ở chỗ này hợp binh với Lạc Xuyên Không Dính Bùn.

Sau một khoảng thời gian ở chung ngắn ngủi, Vương Nhị không coi trọng nhân phẩm của Không Dính Bùn, không muốn cùng chơi với hắn, lại tiếp tục đi về phía Bắc, không lâu đã đến bên ngoài phủ Duyên An.

Hồng Thừa Trù nói: "Khi Vương Nhị chạy tới phủ Duyên An, vừa vặn đụng phải Sấm Vương cũng tạo phản khởi sự."

Lý Đạo Huyền nghe được hai chữ "Sấm Vương" thì khẽ sửng sốt, nhưng lập tức hiểu ra, lúc này vẫn còn hơi sớm, Sấm Vương này cũng không phải là Lý Tự Thành, mà là Sấm Vương đời thứ nhất, An Tắc Cao Nghênh Tường.

Lúc này vẫn là giai đoạn đầu của khởi nghĩa nông dân, Cao Nghênh Tường không muốn liên lụy thân tộc, cho nên không tự báo tên họ, mà lấy biệt hiệu "Sấm Vương" đánh thiên hạ, hai năm sau mới có thể tự bạo tính danh. Cho nên hiện tại ngoài Lý Đạo Huyền ra, không còn ai biết tên thật của hắn ta.

Hồng Thừa Trù tiếp tục nói: "Vương Nhị và An Tắc Sấm Vương hợp binh với nhau, thanh thế đại chấn, tổng binh lực vượt qua một vạn. Nhưng phủ Duyên An là một phủ thành, không phải bọn họ đánh được, hai người vòng qua phủ thành tiếp tục lên phía bắc, không lâu sau đã đến Du Lâm."

Tam Thập Nhị thấp giọng nói: "Khu vực Du Lâm cũng không phải đang có tạo phản đấy chứ?"

Hồng Thừa Trù cười: "Ngươi nói đúng, khu vực Du Lâm cũng đang náo loạn, Tuy Đức Tử Kim Lương, Phủ Cốc Vương Gia Dận, hai người này cũng vừa lúc tạo phản khởi sự, Vương Nhị, Sấm Vương và Vương Gia Dận, Tử Kim Lương hội hợp, bốn tên trùm thổ phỉ tập hợp một chỗ, binh lực nhiều đến mấy vạn, thanh thế to lớn."

Mọi người nghe đến đó, trên mặt đều tỏ ra hoảng sợ.

Bất tri bất giác, tặc quân bên ngoài đã đạt đến mấy vạn rồi sao?

Hồng Thừa Trù: "Vương Gia Dận kia xuất thân biên quân, cung mã thành thạo, còn hiểu cách huấn luyện binh sĩ, chế tạo binh khí. Mà Vương Nhị lại là phản tặc đệ nhất thiên hạ thanh danh hiển hách, hai người gộp lại, một người dùng danh tiếng của mình là có thể mời tới rất nhiều lục lâm hào kiệt gia nhập, một người khác thì dùng thủ đoạn huấn luyện biên quân để huấn luyện phản tặc..."

Nói tới đây, Hồng Thừa Trù lại còn cười ra tiếng: "Cướp đến mùa xuân sẽ tự ổn định! Hắc! Cướp đến mùa xuân sẽ tự ổn định!

Thật sự là cười chết bản quan. Năm ngoái vào lúc này, nếu có ai đi báo cáo tặc nhân làm loạn, tuần phủ đại nhân sẽ không phân rõ trắng đen rõ ràng, đè ra đánh cho một trận, không cho phép nói trên đời này có tặc, ha ha ha, bây giờ thì hay rồi, ngươi không nói, ta không nói, tất cả mọi người đều không nói, sau đó tặc tử cũng đã động một cái là mấy vạn người. Hiện tại không muốn cũng phải nói, ta xem hắn có đau đầu hay không."

Mọi người câm nín.

Hồi lâu, mới nghe được Tam Thập Nhị thở dài: "Loạn tới loạn lui, chung quy là dân chúng chịu khổ, ài. Hồng đại nhân, tại hạ không có kiến thức gì, không biết chuyện phản tặc này, rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể giải quyết?"

Trong lồng ngực Hồng Thừa Trù từ lâu đã chất chứa bao nhiêu nỗi niềm, khổ nỗi không thể nói với ai, hiện tại được người hỏi tới, nghĩ đến ở đây nói cũng không sao, liền dứt khoát tiếp tục chậm rãi nói: "Họa lưu tặc, bắt nguồn từ thiên tai, mà thiên tai này trong thời gian ngắn không nhìn thấy cách giải quyết nào, bởi vậy, chiêu an lưu tặc là vô dụng, cho dù có thể nhất thời xoa dịu, bọn chúng cũng không có lương thực để ăn, sớm muộn gì cũng sẽ phản. Muốn bình tặc loạn này, cuối cùng vẫn phải giết sạch toàn bộ tặc khấu mới được."

Tam Thập Nhị: "Giết sạch, quá mức trái với thiên hoà, có thể cân nhắc lại hay không, nếu có đủ lương thực để ăn, vậy sẽ không cần giết sạch rồi?"

"Đúng vậy! Nếu có đủ lương thực, có thể trấn an được, cũng không cần giết sạch." Hồng Thừa Trù nói: "Nhưng mà thiên hạ hạn hán, lại không thấy chút dấu hiệu nào muốn kết thúc, đi đâu kiếm đủ lương thực? Trừ phi ông trời mở mắt..."

Hắn lắc đầu: "Cho nên, cuối cùng vẫn phải giết sạch mới được."

Ở vị trí của hắn, nhìn không thấy ngoại trừ giết ra, còn có lối ra khác.

Lý Đạo Huyền không khỏi thở dài, tuy y và Minh triều không có quan hệ mật thiết, cũng không định giúp Minh triều. Nhưng nếu đứng trên lập trường Minh triều thì việc tiêu diệt lưu khấu không thể nghi ngờ là tốt nhất, hoặc có thể nói là biện pháp duy nhất để giải quyết.

Những năm cuối Minh triều, có bao nhiêu vị tuần phủ, tổng đốc áp dụng thái độ chiêu an đối với lưu khấu, tỷ như Dương Hạc, Hùng Văn Xán đều chủ trì chiêu an, nhưng không có ngoại lệ đều thất bại.

Vì sao?

Nguyên nhân rất đơn giản, ngươi chiêu an người ta trở về thì phải cung cấp thức ăn, cung cấp ruộng vườn cho người ta, phải giúp người ta có thể sống sót. Nếu không làm được, vậy ngươi chiêu an như thế nào?

Nhưng Minh triều quốc khố eo hẹp, không thể cung cấp đủ thức ăn.

Thiên tai phủ đầu, triều đình nhà Minh cũng không cung cấp được hoàn cảnh để trồng trọt ra lương thực.

Mấy lần chiêu an, cuối cùng đều thất bại, ngược lại bởi vì chiêu an đã cho lưu khấu có cơ hội nghỉ ngơi lấy lại sức, lưu khấu giả bộ tiếp nhận chiêu an, ăn vài bữa của triều đình, nghỉ ngơi trong vài ngày, sau đó lại lập tức phản, lại lần nữa làm náo loạn, bức càng nhiều lương dân làm tặc, tiến thêm một bước phá hư sức sản xuất, làm giảm đi sản lượng lương thực.

Sau khi phá hư sức sản xuất, sản lượng lương thực càng thấp, cuối cùng dẫn tới thiếu hụt lương thực của mấy chục triệu người.

Thiếu hụt lớn như vậy, phải có nhiều người chết đi, những người còn lại mới có đủ thức ăn vượt qua những năm thiên tai.

Cho nên, lúc ấy cách giải quyết duy nhất của triều đình chính là vào thời kỳ đầu tạo phản phải bỏ đi ý nghĩ ngây thơ chiêu an, liều mạng tiêu diệt phản quân, bảo vệ dân chúng không tạo phản, bảo vệ sức sản xuất, mới có thể ngăn cản sự thiếu hụt lương thực mở rộng thêm một bước, về sau mới có thể ít chết đi nhiều người.

Nhưng nếu ngay từ đầu đã tiêu diệt máu tanh thì lại quá tổn thương thiên hòa, ngoại trừ Mãn Thanh, Trương Hiến Trung và số ít tác giả sảng văn trên mạng thì những người khác không làm nổi.

Vì vậy, triều đình nhà Minh chỉ có thể một hồi chiêu an, một hồi lại vây quét, cứ qua lại không quyết giữa chiêu an và tiêu trừ.

May mắn chính là Lý Đạo Huyền có thể đối kháng được thiên tai.

Y không có quan hệt mất thiết với triều đình nhà Minh, y có lòng tin có thể không đi con đường "giết sạch", y có rất nhiều lương thực, hiện tại thiếu khuyết duy nhất của y chỉ là nhân tài có thể quản lý tốt các phương diện sự vụ...

Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Hỏi Hồng Thừa Trù xem, nếu thật sự có người giải quyết được vấn đề lương thực, hắn ta sẽ làm thế nào?"

Cao Nhất Diệp vội vàng lặng lẽ thuật lại bên tai Tam Thập Nhị.

Tam Thập Nhị ổn định lại, trầm giọng nói: "Hồng đại nhân, người đừng trách tại hạ nói nhiều... Tại hạ cả gan muốn hỏi, nếu có người có thể cung cấp đủ thức ăn cho đại nhân..."

Hồng Thừa Trù cười khẩy một tiếng: "Nếu thật sự có đầy đủ thức ăn, vậy thì rất đơn giản, giết sạch mấy tên tặc xấu làm việc

không có chừng mực, nhiều lần nhảy nhọt kia đi, sau đó chiêu an những lương dân bị ép phải đi theo giặc, cung cấp đủ thức ăn, nạn phỉ họa này tự nhiên có thể định."

Nói tới đây, hắn không khỏi thở dài: "Nhưng chung quy chỉ có thể suy nghĩ một chút thôi, đầu tiên, bản quan không lấy ra được nhiều lương thực như vậy. Thứ hai, bản quan chẳng qua chỉ là một tiểu quan tứ phẩm đốc lương đạo, áp giải lương thảo mà thôi. Đại sự bực này, làm gì đến lượt bản quan tới làm chủ? Để mấy lão già ngu dốt tới làm chuyện này, sẽ chỉ làm cho rối tung lên thôi."

Thật ra phương pháp mà hắn nói, chính là biện pháp hiện tại Lý Đạo Huyền đang dùng, y nghĩ thầm: Năng lực của người này rất mạnh, hiện tại vẫn chưa có thành tích gì. Nếu có thể tại trước khi hắn sa đọa đưa hắn vào thôn Cao gia trở thành người tí hon nhà mình, không cho hắn cơ hội sa đọa. Lấy năng lực của người này, nói không chừng có thể có chút tác dụng.

Đáng tiếc...

Loại tứ phẩm đại quan này muốn biến thành nhà mình thực không dễ dàng, tuyệt không phải bản thân hiển linh là có thể khiến hắn cúi đầu bái lạy.

Người quan càng lớn, dục vọng quyền lực cũng càng lớn, thủ đoạn nhỏ cũng càng nhiều.

Nếu mình "hiển linh" với hắn, biểu diễn "găng tay Vô Cực", có lẽ hắn sẽ lập tức cúng bái, biểu hiện thần phục, giả bộ rất ngoan ngoãn. Sau đó vừa đi ra phạm vi tầm nhìn của mình liền chạy thật xa, cả đời không bước vào thôn Cao gia nửa bước.

Loại người như thế thường rất giảo hoạt.

Chỉ có thể tạm thời từ bỏ!

Tùy duyên vậy.

Chương 231: Dáng vẻ của bản quan

"Ài, nói những thứ này cũng vô dụng, không nói nữa." Tâm trạng Hồng Thừa Trù trở nên không tốt lắm: "Thôi ăn đi."

Trong nồi lẩu cuồn cuộn các loại nguyên liệu nấu ăn, hắn dùng đũa gắp mấy thứ ra ăn thử, mọi thứ đều rất hài lòng, không khỏi thán phục, nguyên liệu nấu ăn phong phú, gia vị cũng đầy đủ, cái nồi lẩu nho nhỏ này rất được coi trọng: "Ta xem quý thôn cực kỳ giàu có, không biết gia bảo này là sản nghiệp của gia tộc nào?"

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Lão gia nhà ta họ Lý."

Hồng Thừa Trù: "Gia bảo trong thôn Cao gia, nhưng họ Lý sao? Chậc chậc! Có thực lực, có thực lực a."

Trong lòng thầm nghĩ: Xem ra là một gia tộc cổ xưa lánh đời, không muốn người ngoài biết, cho nên đổi cả tên của thôn đi, Lý gia này quá có thực lực, không thể khinh thường.

Tam Thập Nhị nói: "Chúng ta cũng không có thực lực gì, nói không chừng sau này sẽ còn có lúc cầu cạnh Hồng đại nhân."

Hồng Thừa Trù: "Không dám, không dám."

Hắn tùy tiện nói một câu cho có lệ, còn được hay không thì phải xem sau này có giá trị lợi dụng cho nhau nữa không.

"Được rồi, Hồng đại nhân vẫn luôn ăn nồi nước dùng suông, có muốn thử nồi nước dùng đỏ bên này hay không?" Tam Thập Nhị gắp lên một miếng thịt bò từ trong nồi nước dùng đỏ bỏ vào miệng: "Chậc, ăn ngon, không nghĩ tới ta lại ăn được loại thức ăn

cay xè thế này, trước kia chính ta cũng không biết."

Bạch công tử lại lắc đầu: "Cay khó ăn quá, ta không thích."

Cao Nhất Diệp và Tam tiểu thư cũng nói: "Không thích."

Nhưng Đàm Lập Văn và Bạch phu nhân lại nói: "Chúng tôi cảm thấy ăn rất ngon mà, cay rất có cảm giác."

Bọn họ cứ như vậy mà tranh cãi, ngược lại khiến Hồng Thừa Trù cảm thấy hứng thú, muốn thử xem, nhưng mà lại không muốn dính mùi vị mỡ trâu vào trên y phục, phải cách cái nồi nước đỏ kia rất xa, cánh tay lại duỗi rất dài, với đũa đến xa nhất, dùng đầu đũa nhẹ nhàng gắp một miếng thịt và bỏ vào trong miệng của mình.

"Chậc!"

Cay thật, nhưng mà sảng khoái.

Hồng Thừa Trù lúc này mới phát hiện, mình cũng ăn cay được. Hắn cảm thấy món ăn trong nồi nước đỏ lại càng ngon hơn trong nồi nước suông.

"Hồng đại nhân, qua đây ngồi đi." Tam Thập Nhị ngồi ở bên nồi nước đỏ, ngoắc tay với hắn.

Hồng Thừa Trù lại lắc đầu, ăn ngon thì ăn ngon, ngồi qua đó thì thôi, y phục tuyệt đối không thể bị ám mùi lẩu, không thể phá hủy dáng vẻ của mình!

Hắn tiếp tục duy trì khoảng cách ngồi thật xa, duỗi tay dài tới, chiếc đũa cũng duỗi dài ra gắp một miếng đồ ăn trong nồi canh đỏ, đưa qua cái bàn rồi bỏ vào trong miệng, cơ mặt vì bảo trì dáng vẻ mà không thể lộ vẻ thoải mái, nhưng trong ánh mắt lại không thể che giấu được sảng khoái.

Tam Thập Nhị đột nhiên mở miệng: "Hồng đại nhân, dầu...

dính vào cằm..."

"Hả?" Hồng Thừa Trù kinh hãi, dùng thời gian 0,01 giây, đột nhiên lấy từ trong tay áo ra một tấm gương đồng, soi soi vào gương, đúng rồi, trên cằm dính một vết dầu đỏ, cái này... cái này... cái này... cái này, cái này quá ảnh hưởng tới dáng vẻ của bản quan rồi.

Hắn chỉ dùng thời gian 0,01 giây, chạy tới trước mặt hạ nhân đang đứng ở cửa giếng trời chờ hầu hạ hắn, lấy ra một cái khăn tay, dùng 0,01 giây lau sạch cái cằm, lại dùng 0,01 giây thoắt cái trở về bên cạnh bàn.

Lại dùng 0,01 giây đoan chính ngồi xuống, còn thuận tay vuốt phẳng nếp nhăn trên y phục...

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên, Hồng Thừa Trù hình như chưa từng động đậy qua, nhưng vết dầu trên cằm đã biến mất, y phục cũng được vuốt phẳng.

Hồng Thừa Trù làm ra vẻ chưa từng xảy ra chuyện gì: "Ăn, mọi người tiếp tục ăn đi."

Mọi người câm nín.

Vì sao đột nhiên lại muốn đánh hắn?

Như vậy vấn đề tới rồi, đánh đại quan tứ phẩm của triều đình, sẽ phán mấy năm?

Đêm hôm đó, khách và chủ tận hoan, tất cả mọi người đều vui vẻ mà trải qua lễ hội lẩu, dân trong thôn Cao gia cùng với mấy trăm thủ hạ của Hồng Thừa Trù, có ba phần năm đã thức tỉnh thuộc tính "ăn cay", nhưng có hai phần năm lại tỏ vẻ: Cái thứ ớt này cả đời không đụng tới.

Lý Đạo Huyền cũng không thèm để ý, từ từ mà đến, một ngày

nào đó, các ngươi sẽ mang theo lão bà cùng nhau ăn lẩu ca hát, hướng tới tương lai tươi đẹp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hồng Thừa Trù thức dậy sớm, dẫn theo thủ hạ tạm biệt thôn Cao gia, tiếp tục đi về hướng Tây An.

Chuyến đi này của hắn, hành động tiễu phỉ sẽ oanh oanh liệt chính thức bắt đầu, nhưng mà Lý Đạo Huyền biết bọn họ nhất định sẽ thất bại, căn bản không có khả năng thành công. Hắn chỉ muốn biết lần kế tiếp Hồng Thừa Trù tới là lúc nào, và có thể gạt người tí hon này vào thôn biến thành người tí hon nhà mình hay không.

Tùy duyên vậy!

Thế giới bên ngoài càng loạn hơn, tuần phủ Thiểm Tây Hồ Đình Yến bắt đầu làm việc, phái ra đại quân truy sát lưu khấu, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Thiểm Tây chấn động, quan binh khắp nơi chạy tới chạy lui.

Bạch Diên thỉnh thoảng truyền đến tin tức, quan binh ở một nơi nào đó đánh bại Không Dính Bùn.

Quan binh lại đánh bại Tử Kim Lương ở một nơi nào đó.

Quan binh lại đánh bại Tả Quải Tử ở một nơi nào đó.

Quan binh vô cùng uy phong, mỗi lần chiến tất thắng, cơ hồ không hề bại trận, nhưng mà cũng không có tác dụng gì, mặc dù tặc binh một mực bại trận, binh lực lại không ngừng tăng lên, càng đánh càng nhiều, càng bại càng nhiều...

Khi ở bên ngoài nhốn nháo như một nồi cháo, thôn Cao gia cũng không nhàn rỗi.

Hình Hồng Lang mang gà, vịt, heo con từ Tây An về, tuy không nhiều lắm, nhưng để chúng nó chậm rãi sinh sản, tương lai cũng

rất có hi vọng.

Trước kia các thôn dân không dám nuôi, là bởi vì người cũng nuôi không được, nào dám nuôi những thứ này. Hiện tại có lương thực dư thừa, vậy khẳng định phải nuôi súc vật.

Thế nhưng nuôi gà thì cũng thôi đi, nuôi vịt không khỏi có chút xấu hổ, bởi vì, Cao Tam Nương nuôi hai con vịt con lại nhảy vào hồ nước lớn trong thôn, một đám thôn dân đang liều mạng đuổi vịt lên bờ.

Lão thôn trưởng chỉ vào mũi Cao Tam Nương mắng to: "Đây là nguồn nước duy nhất của chúng ta, mau bắt con vịt thối tha nhà cô ra."

Cao Tam Nương cũng lúng túng không thôi: "Ta lập tức..."

"Được rồi được rồi, đừng ồn nữa." Cao Nhất Diệp cười hì hì chạy tới, quơ hai tay nói: "Mọi người đừng lo lắng, Thiên Tôn nói, vịt thì nhất định phải nuôi, lại ban cho chúng ta một cái hồ nước lớn để chăn vịt, nuôi cá."

Các thôn dân: "Oa! Đến rồi."

Quả nhiên bầu trời lại xuất hiện một cái ao rất lớn, lần này ao nước không còn là chất liệu kỳ quái nữa mà là một cái ao bằng đá, bàn tay khổng lồ vàng óng đủ mọi màu sắc của Thiên Tôn từ trên trời vươn xuống, hai ba động tác đã đào ra một cái hố to trên mặt đất, rồi bỏ cái ao đá vào trong...

Tiếp theo "ngân hà lạc cửu thiên", trong nháy mắt đã lấp đầy cái ao.

Cao Nhất Diệp cười to: "Thiên Tôn nói, cái ao này là bằng đá tự nhiên hoàn toàn, có thể dùng để nuôi cá nuôi vịt, mọi người đừng bắt nạt con vịt nhỏ của Cao Tam Nương nuôi nữa, con vịt nhỏ thật đáng yêu."

Các thôn dân lắc đầu: "Chúng tôi là bị vịt bắt nạt, nó lại tắm trong nguồn nước của chúng ta dùng để uống, có trời mới biết nó có ị ra đó hay không."

Cao Nhất Diệp: "Chẳng phải mọi người cũng từng tắm trong ao đó sao?"

Các thôn dân cười: "Người và vịt sao có thể giống nhau được."

Thôn Cao Gia ngày hôm nay tràn ngập bầu không khí vui vẻ.

Chương 232: Chiến loạn khắp nơi

Tỉnh Thiểm Tây chiến loạn khắp nơi, thiên hạ ầm ầm dậy sóng.

Tháng 8, đội trưởng đội 1 Nhãn Tiền Nhi dưới trướng Không Dính Bùn, dẫn người tiến vào huyện Trừng Thành, quân tiên phong trực chỉ trấn Phùng Nguyên.

Huyện lệnh Trừng Thành Lương Thế Hiền suất lĩnh dân đoàn của huyện thành Trừng Thành và trấn Phùng Nguyên, lần thứ hai tử thủ trấn Phùng Nguyên, ra sức đánh một trận.

Lần này Lương Thế hiền đã chuẩn bị cực kỳ đầy đủ, ngoại trừ có 500 cây cung nhựa mượn của thôn Cao gia, ngoài ra còn tự chế ra mấy trăm cây cung nghiêm chỉnh, gần ngàn dân đoàn tử thủ thành trì, tên bay như mưa.

Tiếp theo tuần kiểm Phương Vô Thượng dẫn quân giết tới, đã đẩy lùi Nhãn Tiền Nhi.

Tháng 9, các tội phạm cải tạo của thôn Cao Gia đến lúc mãn hình phạt, toàn bộ ra tù, bắt đầu một cuộc sống mới. Đồng thời tặc Hợp Dương Phiên Sơn Nguyệt lại lần nữa tiến vào huyện Trừng Thành, quy mô tiến công thôn Tuyền Câu, bị dân đoàn của thôn dân Tuyền Câu và tuần kiểm Phương Vô Thượng đánh lui.

Tháng 10, Nghi Xuyên Tả Quải Tử thế lớn, không còn che giấu thân phận thật của mình nữa, tự báo tên thật là Vương Tử Thuận, người giang hồ xưng là Vương Tả Quải, dẫn 8000 đại quân hoành hành tại huyện Nghi Xuyên, không ngờ gặp phải Thiểm Tây đốc

lương đạo Hồng Thừa Trù, bị binh lính của Hồng gia đánh một trận tơi bời, Vương Tả Quải thảm bại, một lần nữa trốn vào núi Hoàng Long, khiến cho Bạch gia bảo cũng lần nữa tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Ngày 3 tháng 11, hạ chiếu thành viên nội các hội thôi. Các đại thần triều đình liệt Lại bộ tả thị lang là Thành Cơ Mệnh và Lễ bộ hữu thị lang là Tiền Khiêm Ích, đồng thời Trịnh Dĩ Vĩ, Lý Bằng Phương, Tôn Thận Hành, Hà Như Sủng, Tiết Tam Tỉnh, Thịnh Dĩ Hoằng, La Dụ Nghĩa, Vương Vĩnh Quang, Tào Vu Biện, tổng cộng 11 người được hội thôi. Còn Lễ bộ thượng thư Ôn Thể Nhân, thị lang Chu Diên Nho, lấy lý do không được nhân vọng, không ủng hộ. Minh Mạt đại đảng tranh chính thức mở màn...

- Giải thích, hội thôi là hội đồng đề cử và bổ nhiệm. Hết giải thích.

Ba tháng ngắn ngủi, thế giới bên ngoài trở nên hỗn loạn.

Mà thôn Cao gia lại vẫn tràn ngập trong bầu không khí tường hòa, ồ không đúng, không thể nói tường hòa, phải nói thành: Các nông dân Lưu Dân cốc đang nhìn những cây ngô mình bắt đầu từ khai hoang đến khi một nắm phân, một nắm nước tiểu trồng lớn lên, vẻ mặt vừa sợ hãi vừa chờ mong!

Thời gian thu hoạch ngô đã đến.

Thật ra Lý Đạo Huyền cũng có chút khẩn trương, dù sao y cũng là đứa trẻ lớn lên trong thành thị, không phân biệt ngũ cốc, không hiểu chút nào về nông nghiệp, tuy rằng in ra bản "gieo trồng ngô bắt đầu từ số 0" giao hết cho Triệu Thắng, nhưng y cũng không biết phương pháp này có đáng tin, có thể thực hiện hay không.

Nếu chẳng may không thành công, hại dân chúng lãng phí rất nhiều sức lực, đau lòng uất ức, thì kẻ làm Thiên Tôn như y cũng sẽ không vui.

Bây giờ chính là lúc công bố tất cả.

Triệu Thắng tâm tình khẩn trương đi tới trước ruộng ngô rậm rạp.

Những cây ngô thẳng đứng cao khoảng thân người, phía trên kết một trái bắp ngô to tròn, chúng còn được bọc trong lá cây màu xanh, nhìn không rõ bên trong rốt cuộc ra sao.

Nếu như là hoa mầu của các nông dân tự trồng, đã sớm có người vụng trộm lột lá cây ra xem bên trong rốt cuộc là thứ gì, nhưng đây là "tiên lương", dùng "tiên pháp" trồng, Thiên Tôn còn từng hạ lệnh "phải nghiêm ngặt dựa theo cách gieo trồng trên thiên thư viết" để trồng.

Các nông dân thành thật nào dám làm trái pháp chỉ của Thiên Tôn, không dám nhìn lén, hoàn toàn không biết bên trong quả hình thoi kia rốt cuộc mọc ra cái gì.

Mãi tới khi đến thời điểm thu hoạch viết trên "tiên phương", bọn họ mới mời Triệu Thắng tới, do hắn tự tay công bố xem loại "tiên lương" thần kỳ này rốt cuộc là cái gì.

Hô hấp của mọi người đều rất nặng nề.

Ngay cả Lý Đạo Huyền cũng phải đổ mồ hôi hột.

Triệu Thắng dùng cánh tay run rẩy, bắt lấy một bắp ngô, dùng sức bẻ một cái...

Mọi người đồng loạt hoan hô: "Hái được rồi!"

"A!" Triệu Thắng kêu to một tiếng, không bẻ xuống.

Mọi người câm nín.

Triệu Thắng lại dùng sức: "Oa oa oa!"

Vẫn không bẻ ra được.

Triệu Thắng thở hồng hộc: "Phù phù phù! Muốn bẻ thứ này xuống tốn sức quá. Làm nghề nông thì ra mệt như vậy sao? Phù phù... ai tới, giúp tại hạ..."

Mọi người đồng thời ôm mặt, vỗ tay lên mặt mình, phát ra một tiếng "bốp" chỉnh tề.

Tên này bẻ sai chỗ rồi đúng không? Cố gắng bẻ thân ngô làm cái gì?

Cuối cùng vẫn là lão thôn trưởng của Giải Gia Câu ra mặt, lão nhân gia mặc dù gầy ốm, còn chưa đứng đến vai Triệu Thắng, nhưng lại trông tháo vát mạnh mẽ, nắm lấy một bắp ngô, động tác giống như bẻ cổ người khác, răng rắc một tiếng, bẻ nó xuống.

Toàn bộ nông dân của Lưu Dân cốc cùng hoan hô: "Bẻ xuống rồi! Thật tốt quá, rốt cuộc bẻ xuống rồi."

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi siết chặt nắm tay: Hay lắm! Bẻ xuống rồi. Ơ? Chờ một chút, không đúng! Chỉ bẻ xuống bắp ngô thôi mà, mẹ nó cái này có gì mà vui mừng? Đều do Triệu Thắng, làm sai lệch tiết tấu.

Lão thôn trưởng tay chân luống cuống cầm bắp ngô, nhất thời không biết nên làm gì, mấy giây sau mới nhớ ra, muốn lột nó ra xem, lại luống cuống tay chân một lúc, cuối cùng lột lá cây xuống.

Một bắp ngô vàng óng được bày ra trước mặt mọi người, hạt tròn trịa óng ánh mượt mà.

Mọi người thấy vậy sửng sốt: "Thì ra, cái quả mà chúng ta trồng trong bảy tháng chính là nó. Chỉ là nó kết trên một cái cây thôi, không khác gì mấy lúa mạch kết trên bông lúa."

Sau khi nghĩ thông suốt điểm này, mọi người đột nhiên nghĩ ra

điều gì đó, kinh hô lên: "Ai da, loại cây nông nghiệp này, kết một quả thôi đã to như vậy, thế này phải tới mấy lượng?"

Thôn trưởng Giải Gia Câu ước lượng bắp ngô trong tay một chút, vẻ mặt không dám tin: "Một cây như vậy, chí ít hơn nửa cân."

"Ôi trời ơi, một cây đã vượt qua nửa cân?

"Bên trong có lõi, phải lấy ra mới tính."

"Cho dù lấy nó ra, cũng phải gần nửa cân."

"Ôi trời ơi! Sản lượng này lợi hại quá."

"Một cây đã nặng như vậy, một mẫu đất có thể thu bao nhiêu?"

"Ít nhất 500 cân!"

Bọn họ đã quen nhìn bông lúa mạch, nhưng thứ này so sánh với bắp ngô, thật sự là nhỏ hơn quá nhiều, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Các nông dân trung thực, bị sản lượng đáng sợ của cây ngô làm cho sợ hãi.

Chết lặng một hồi, các thôn dân lớn tiếng hoan hô: "Tiên lương! Quá lợi hại! Tiên lương quá lợi hại."

"Trên mảnh đất vàng cằn cỗi, không ngờ chúng ta có thể trồng một mẫu đất được 500 cân lương thực, trời ạ."

"Không phải tiên lương gì, đây là hoa màu của nhân gian giới mà Hình hảo hán mang về từ Tây An. Chúng ta chỉ dùng tiên pháp và phân tiên mà Thiên Tôn cho, mới có thể trồng được tốt như vậy."

"Ồ, đúng đúng đúng! Là công hiệu của tiên pháp và phân tiên."

"Thiên Tôn phù hộ!"

"Thiên Tôn phù hộ!"

Các nông dân trong Lưu Dân cốc hoan hô nhảy nhót, vui vô cùng.

Lý Đạo Huyền cũng nhẹ nhàng thở ra: Làm được rồi! Tốt quá, không để cho các ngươi tí hon nhà mình khổ cực uổng phí. Sau này bọn họ có kinh nghiệm trồng trọt rồi, không ngừng cải tiến phương pháp, nếu thêm trừ sâu, hẳn là còn có thể nâng cao thêm sản lượng.

Đương nhiên, cái đó không gấp được.

Y đang nghĩ tới đây thì nhìn thấy từ trên người các nông dân của Lưu Dân cốc bay lên từng điểm ánh sáng lấp lánh, hòa vào trong hộp, tiếp đó, cái hộp toả ra kim quang, chỉ số cứu vớt lại tăng thêm lần nữa.

Tầm nhìn lại tăng cao, hơn nữa, biên độ tăng lên lần này không hề nhỏ, bởi vì lần này đối với cuộc sống cảm thấy thật hạnh phúc, số lượng nông dân được cứu vớt linh hồn cũng không ít.

Chương 233: Bạch gia bảo tiến vào tầm nhìn

Nếu tầm nhìn tăng cao trên diện rộng, đương nhiên Lý Đạo Huyền phải vội vàng tuần tra phạm vi tầm nhìn mới tăng lên của mình.

Trong lòng y có một nơi bức thiết muốn nhìn một cái, đương nhiên ưu tiên ấn xuống hai nút "Tây","Bắc".

Rất nhanh, tầm nhìn đưa tới một thôn trang mới,"thôn Thạch Khúc", nhưng bên trong đã không còn một bóng người, đây hình như là thôn của Thạch Lão Tứ, lại ấn vào nút hướng tây bắc, lại thêm một cái "Hạ Gia Câu", bên trong cũng không có một bóng người.

Lại tiếp tục ấn...

Ấn ấn, một gia bảo khổng lồ lọt vào tầm nhìn của Lý Đạo Huyền.

Gia bảo hình vuông, rõ ràng trước đây không lâu vừa mới trải qua tu sửa, bố cục có hiềm nghi rõ ràng là sao chép của Khách Gia vi ốc, có bốn vọng lâu cao cao, còn có một vọng lâu mới được dựng lên không lâu.

Trên sân thượng tầng ba vọng lâu, một nam tử bạch y thướt tha, trên tay còn cầm một quyển sách [Số Học Sơ Trung năm nhất quyển hạ], đang dốc sức nghiên cứu, trên bàn còn chất đống giấy viết đã bị bỏ đi.

Bạch Diên, là Bạch Diên!

Lý Đạo Huyền thầm mừng rỡ, cuối cùng cũng có thể nhìn thấy Bạch gia bảo.

Rất muốn đưa tay xuống chọc Bạch Diên một cái, coi như chào hỏi, song nhìn thấy Bạch Diên đang nghiêm túc làm đề số học, nên tạm thời đừng quấy rầy hắn.

Lý Đạo Huyền tiếp tục điều chỉnh tầm nhìn, quan sát tình huống xung quanh Bạch gia bảo.

Sau khi tầm nhìn lướt qua Bạch gia bảo, chỉ có thể di chuyển về hướng bắc hơn một dặm nữa là không dời đi nổi, cũng chỉ vừa mới nhìn thấy chân núi Hoàng Long, trước mắt còn chưa nhìn thấy tình cảnh trên núi.

Lại kéo về, dò xét xung quanh.

Xung quanh Bạch gia bảo là ruộng đất bao la, nhưng tất cả đều khô nứt như những đường vân trên mai rùa. Lại ấn hơi xa một chút, còn có vài thôn trang nhỏ, lấy hình nửa vòng tròn bảo vệ Bạch gia bảo ở chính giữa.

Bố cục này ngược lại khá giống tình huống của thôn Cao Gia bây giờ, chính giữa là Cao gia bảo, sau đó lấy Cao gia bảo làm trung tâm, các thôn trang như Lưu Dân cốc, thôn làm công bao vây xung quanh.

Chỉ là quy mô Bạch gia bảo nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa tất cả ruộng đồng xung quanh Cao gia bảo đều bắt đầu vận chuyển bình thường, nhưng Bạch gia bảo bên này vẫn là một vùng đất vàng.

Lý Đạo Huyền tiện tay di chuyển tầm nhìn, nhìn lướt qua tình hình mấy thôn trang xung quanh Bạch gia bảo, những thôn này hoặc lớn hoặc nhỏ, có cái quy mô hơn trăm người, có cái quy mô chỉ có mấy chục người.

Thôn dân bên trong thoạt nhìn thì tinh thần đã tốt hơn rất

nhiều so với các thôn dân trong các thôn hoang vắng mình tìm thấy lúc trước.

Mặc dù thiên tai vô tình, nhưng tên hài hước Bạch Diên này lại vẫn rất hữu tình. Hạn hán hai năm trước, Bạch Diên vẫn luôn dùng tài lực của mình cứu tế thôn dân xung quanh, về sau Lý Đạo Huyền lại thường xuyên phái xe hàng vận chuyển lương thực đến, không ngừng giúp Bạch Diên cứu tế thôn dân, khiến cho các thôn dân xung quanh Bạch gia bảo miễn cưỡng có thể sống được, cũng không đến mức phải chạy nạn, xem như giữ vững nhân khẩu ở chỗ này.

Lý Đạo Huyền cũng rất hài lòng, nhìn thấy tình trạng của Bạch gia bảo, liền biết mình cho tới nay không nhìn lầm Bạch Diên...

Làm thế nào để cho Bạch gia bảo và các thôn trang xung quanh có một cái lễ gặp mặt đây?

Trời mưa khẳng định sẽ là một ý tưởng rất tốt, nhưng Bạch gia bảo cộng thêm các thôn làng xung quanh, chiếm diện tích rất rộng, mưa của Lý Đạo Huyền là không lo xuể được, mưa bên trái lại mưa bên phải, phải mất bao lâu mới được? Lễ gặp mặt này có vẻ như không làm cho người ta vui vẻ được, chỉ có thể làm một cách lặng lẽ.

Lễ gặp mặt nhất định phải lớn, phải dọa các thôn dân giật mình mới thú vị.

Lý Đạo Huyền tiếp tục di chuyển tầm nhìn của mình, rất nhanh y đã phát hiện một chỗ không bình thường.

Ở chính giữa Bạch gia bảo và các thôn trang kia, có một cái hố lõm rất lớn.

Thật sự rất lớn, nếu như Lý Đạo Huyền đem trung tâm của cái hộp đặt vào giữa cái hố kia, cái hố đó thậm chí có thể bằng cả cái

hộp, cái này không thể gọi là hố, phải nên gọi là hố trời.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, Bạch gia bảo và toàn bộ thôn trang nhỏ xung quanh đều vây quanh cái hố trời này.

Lúc đầu Lý Đạo Huyền không nghĩ ra, thế nhưng sau khi qua mấy giây, cái đèn sau đầu liền sáng lên, đây vốn không phải hố trời gì cả, mà là một cái hồ nước.

Một hồ nước khô cạn thấy đáy!

Người cổ đại rất thích xây thôn xung quanh hồ nước, vừa rồi vậy mà mình không nghĩ tới, thật sự là phản ứng quá chậm.

Bây giờ nghĩ thông suốt điểm này, Lý Đạo Huyền cũng nghĩ ra nên tặng lễ gặp mặt như thế nào cho các thôn dân.

Trước tiên chuẩn bị mấy thùng nước lớn, sau đó đi xuống lầu, tới chỗ hồ nước ở giữa tiểu khu và múc đầy mấy thùng nước, dọa cho cá chép trong hồ chạy tứ phía, suýt nữa bị y múc vào trong thùng.

Thùng đầy nước rất nặng, cố hết sức mới kéo mấy thùng nước vào thang máy, vất vả lắm mới đưa được lên lầu, kéo tới bên hộp.

Đường đường là Thiên Tôn, mang mấy thùng nước lại đổ mồ hôi đầy đầu.

Giờ thì có thể chào hỏi với Bạch Diên rồi.

Lý Đạo Huyền ấn vào chữ "Bạch gia bảo" bên ngoài cái hộp, tầm nhìn liền chuyển tới phía trên Bạch gia bảo, Bạch Diên vẫn còn đang vùi đầu vào làm đề số học.

Lý Đạo Huyền mở nắp hộp ra, cố ý không mang theo găng tay Vô Cực, lấy tay quạt gió vào Bạch Diên...

Một trận gió kỳ quái thổi về phía Bạch Diên. Sấp giấy hắn đặt

trên bàn liền bay lên tứ tung.

"A" Bạch Diên hét lên kinh hãi, nhảy dựng lên: "Đề số học của ta!"

Hắn bước một bước về phía trước, tóm lấy một tờ giấy vừa mới bay lên, tiếp theo lại xoay người quơ một cái, lại bắt lấy một tờ, liên tiếp nhảy lên, soạt soạt soạt, bắt lấy vài tờ giấy, sau đó ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha ha ha, cho dù đột nhiên nổi lên một trận yêu phong, cũng không ngăn được trình số học của Bạch Diên ta tăng mạnh..."

Vừa mới cười tới đây, hắn liền cảm giác không đúng chỗ nào, khoảng không trên đỉnh đầu mình, cách mặt đất sáu bảy mươi trượng, có một đám mây nhỏ lơ lửng, đó không phải chính là đám mây thấp mỗi lần Đạo Huyền Thiên Tôn hiển linh, có thể cùng xuất hiện sao?

Bạch Diên đổ mồ hôi ào ào, vội kêu lên: "Thiên Tôn tới sao? A! Tại hạ quá vô lễ, không ngờ vừa rồi lại nói là yêu phong, môn 'Lễ' này phải gạch bỏ gạch bỏ. Thiên Tôn thứ tội, tại hạ thật sự không nghĩ tới Thiên Tôn sẽ đích thân tới Bạch gia bảo."

Lý Đạo Huyền cười thầm, vốn chính là Thiên Tôn mình già mà không kính, trêu cợt người tí hon. Y liền lấy ra một tờ giấy A4, in lên đó vãi chữ, rồi hướng xuống phía dưới.

Bạch Diên đang chờ Thiên Tôn giáng tội, chỉ thấy trên bầu trời tầng mây tản ra, xuất hiện một tờ giấy khổng lồ, trên đó viết lên mấy chữ: "Triệu tập thôn dân."

Bạch Diên chấn động tinh thần, hiểu rồi, rốt cục Thiên Tôn cũng bay đến Bạch gia bảo, muốn chiếu cố bách tính Bạch gia bảo ta rồi, ha ha ha, quá tốt rồi, Bạch gia bảo ta cuối cùng cũng nhận được Thiên Tôn ưu ái.

Hắn vui mừng quá đỗi, chạy tới sát lan can ban công, quay xuống dưới hét lớn với bọn gia đinh: "Gõ mõ, triệu tập toàn bộ thôn dân, mau mau mau."

Đám gia đinh gõ vang ống trúc treo ở bốn góc Bạch gia bảo, phát ra tiếng "thùng thùng thùng", âm thanh truyền ra ngoài vài dặm, tiếp theo, những thôn khác xung quanh cũng vang lên tiếng "thùng thùng", lượng lớn thôn dân từ trong thôn chạy ra.

Chương 234: Dời núi tạo hồ

Trong tiếng ống trúc "thùng thùng thùng", tất cả các thôn dân đều chạy về phía Bạch gia bảo tập trung.

Bạch gia bảo lúc này cũng không tính an toàn, ngọn núi Hoàng Long bên cạnh đang có tặc Nghi Xuyên của Vương Tả Quải suất lĩnh đóng quân, chỉ là Vương Tả Quải đã bị thua thiệt ở Bạch gia bảo, cho nên nhất thời nửa khắc không dám trở lại.

Nhưng trời biết hắn có tới nữa không, và tới lúc nào.

Bởi vậy, Bạch gia bảo vẫn luôn ở vào "trạng thái chiến bị", Bạch Diên đã sớm nói với các thôn dân, một khi có tình huống khẩn cấp, liền gõ mõ tre vang lên, đưa tin cho thôn trang bên cạnh, thôn trang nghe được tiếng mõ, cũng phải gõ vang mõ theo, sau đó tất cả mọi người tập trung hết về Bạch gia bảo, dựa vào tường bảo của Bạch gia bảo để phòng bị tình huống xảy ra đột nhiên.

Lúc này tiếng mõ vang lên, các thôn dân còn tưởng rằng có chuyện gì, vội vàng mang theo của cải đã chuẩn bị từ trước, dắt theo con gái, cùng nhau chạy tới Bạch gia bảo.

Chỉ chốc lát sau, Bạch gia bảo nho nhỏ đã tập trung mấy trăm người.

Dân đoàn thậm chí còn lấy vũ khí ra, chủ động bò lên tường bảo, có người thậm chí kéo xuống tấm vải đen che trên xe bắn tên, chuẩn bị lắp tên vào.

Bạch Diên thấy thế, vội vàng hô to: "Không phải tặc tử tới, thu vũ khí lại! Là Thiên Tôn muốn mọi người tập hợp."

"Thiên tôn?"

Đám gia đinh của Bạch gia bảo từng thấy Thiên Tôn hiển linh, lập tức vui mừng.

Nhưng càng nhiều thôn dân lại chưa từng tận mắt thấy Thiên Tôn hiển lộ thần tích, bọn họ chỉ biết là lão gia Bạch gia thường xuyên nói Thiên Tôn tốt, Thiên Tôn tuyệt vời, Thiên Tôn nhân từ thế nào, Thiên Tôn là thần tiên tốt, đồ ăn cho bọn họ đều là do Thiên Tôn ban cho.

Ngoài ra, bọn họ cũng không biết quá nhiều.

Bạch Diên hiểu Thiên Tôn, thấy các thôn dân đều đực mặt ra, liền lớn tiếng quát: "Đừng ồn ào nữa, cũng đừng đoán mò, đứng thẳng, trừng to mắt, chuẩn bị nhìn Thiên Tôn hiển linh đi."

Các thôn dân vội vàng nghe theo.

Mấy trăm người buông tay trang nghiêm, tràng diện thật sự rất đẹp.

Lý Đạo Huyền thấy mọi người đều đang ở đây, cũng chuẩn bị bắt đầu hành động, bên này không có Cao Nhất Diệp có thể giúp đỡ truyền lời, cho nên y cũng không nhiều lời, trực tiếp làm luôn.

Y di chuyển tầm nhìn về phía nam Bạch gia bảo, nhắm ngay trung tâm hồ nước, sau đó cố hết sức ôm lên một cái thùng lớn, đưa thùng dựa vào mép hộp, cẩn thận nâng thùng nước lên, đổ vào...

Trong Bạch gia bảo, tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn.

Chỉ thấy đám mây thấp trên bầu trời đột nhiên bay về phía nam, cuối cùng, lơ lửng ở phương nam xa xa.

Bạch Diên tập trung nhìn vào, phía dưới đám mây thấp kia,

không phải là "hồ Mã Đề" cấp nước cho mấy thôn trang xung quanh và Bạch gia bảo sao.

Hồ Mã Đề sinh ra Bạch gia bảo, cũng sinh ra mấy thôn trang xung quanh, là ký thác tinh thần của toàn bộ thôn dân phụ cận. Nhưng cuối năm hạn hán thứ hai, hồ Mã Đề khô cạn, khiến các thôn dân giống như mất đi linh hồn.

Mà hiện tại, Thiên Tôn bay lên trên bầu trời hồ Mã Đề, rốt cuộc là muốn làm gì?

Chẳng lẽ...

Bạch Diên đột nhiên hiểu ra, không nhịn được rống lên: "Thiên Tôn muốn giúp chúng ta khôi phục hồ Mã Đề! Trời ạ, ta đoán ra rồi! Thiên Tôn khẳng định là muốn thi pháp đưa thiên tuyền tới, đổ đầy hồ Mã Đề."

Các thôn dân giật mình.

Khoảnh khắc kế tiếp, chỉ thấy trên bầu trời có một dòng nước khổng lồ chảy ra.

Dòng nước khổng lồ đó, có thể nói là thiên hà treo ngược!

Dâng trào mãnh liệt, so với dòng nước rót đầy hồ nước cho thôn Cao gia kia, hoàn toàn không phải một cấp độ.

Mặc dù Bạch Diên đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng cũng bị dòng nước đáng sợ này làm cho sợ hãi.

Đám gia đinh Bạch gia bảo, tất cả thôn dân xung quanh đều nhìn giống như một tên ngốc.

Dòng nước khủng bố kia ầm ầm từ trên trời đổ xuống, rơi vào đáy hồ Mã Đề khô cạn, trong nháy mắt bắt đầu tích lên nước, tiếp theo dòng nước trên bầu trời tiếp tục mãnh liệt mà đến, không

ngừng rót vào trong hồ.

Mực nước trong hồ càng ngày càng cao.

Tất cả mọi người của Bạch gia bảo đã mất đi khả năng nói chuyện, chỉ đứng chết trân mà nhìn.

Chỉ chốc lát sau, dòng nước kết thúc...

Đáy hồ đã tích nước rất sâu, nhưng cách bờ hồ còn có khoảng cách nhất định, chờ thêm thời gian hơn mười lần chớp mắt, trên bầu trời lại vang lên rào rào, dòng nước khổng lồ lại lần nữa xông ra, tiếp tục rót vào trong hồ.

Các thôn dân tiếp tục ngây ra.

Còn chưa đủ?

Rào rào! Lại thêm một lần.

Lý Đạo Huyền liên tục đổ vào trong hộp mấy thùng nước, cuối cùng, hồ nước được đổ đầy, đường đường là Thiên Tôn, lại nằm vật ra bên cạnh hộp như một con chó lè lưỡi mà thở, không muốn động đậy nữa.

Y bên này mệt muốn chết, bọn gia đinh của Bạch gia bảo trong hộp lại vui vẻ nhảy dựng lên: "Hồ Mã Đề lại đầy rồi!

"Hồ Mã Đề của chúng ta đã sống lại rồi."

"Ha ha ha, thật tốt quá!"

Các thôn dân cũng từ trong khiếp sợ tỉnh lại: "Thì ra... đây. . đây là pháp lực của Thiên Tôn? Dời núi tạo hồ... không gì không thể..."

"Có hồ Mã Đề rồi, cho dù ông trời không thưởng mưa, ta cũng có thể trồng ra hoa màu rồi."

"Cuối cùng chúng ta cũng có thể... hu hu..."

Lúc này, các mương nước đã được đào nhiều năm trước bên ven hồ cũng đã bắt đầu có nước vào, nước hồ dọc theo mương nước chảy tới tất cả ruộng đồng xung quanh, dường như hi vọng đang được ban phát đến khắp các khu vực.

"Mùa đông năm nay ta không cần lo lắng sợ hãi nữa, đầu xuân sang năm, ta lập tức bắt đầu trồng hoa màu."

"Thiên tôn nhân thiện!"

"Thiên Tôn phù hộ!

"Vô lượng thọ phúc!"

Lý Đạo Huyền ghé vào sát hộp lè lưỡi: "Các ngươi thì vui vẻ, nhưng ta liên tục xách mấy thùng nước, còn phải dùng tay nâng thùng nước nặng nề đổ vào trong hộp, còn phải cẩn thận không để đổ lệch ra bên ngoài hồ, mệt chết đi được, ôi chao, nuôi sủng vật thực sự không phải là công việc cho người làm."

Các thôn dân từ trong Bạch gia bảo chạy ra ngoài, vui vẻ nằm nhoài bên hồ, dùng tay hất nước trong hồ, còn có người chạy về nhà, từ trong nhà đẩy ra một cái thuyền gỗ nhỏ, sau đó nhà thứ hai, nhà thứ ba...

Hóa ra, rất nhiều thôn dân trong nhà đều có thuyền, trước đây nước trong sông cạn, họ sợ thuyền sẽ theo mực nước rơi xuống đáy hồ nên đã kéo hết thuyền về nhà. Bây giờ trong hồ lại có nước, đương nhiên là phải đẩy thuyền ra rồi.

Tuy rằng trong hồ hiện tại không có cá, nhưng chẳng mấy chốc sẽ có tôm cá gì đó sinh ra...

"Chỗ có nước, sẽ không hiểu ra sao biến ra cá."

"Không bao lâu nữa chúng ta lại có thể đánh cá kiếm sống."

Các ngư dân mừng như điên, kéo nhau ra chèo thuyền trên hồ Mã Đề, thậm chí còn so ai chèo nhanh hơn. Tuy hiện tại bọn họ vẫn còn nghèo khó, nhưng đã trở nên lạc quan hơn.

"Ha ha ha, ta thắng rồi!"

"Hơn một năm không chèo thuyền, ta đã quên cả cách chèo thuyền rồi."

"Ha ha, ta cũng cứng tay lắm, may mắn, may mắn thắng ngươi thôi."

Bạch Diên từ trong Bạch gia bảo chạy ra, đứng ở bên hồ, ngồi xổm xuống và lấy tay múc nước, hắt về phía trước một cái, đột nhiên nhoẻn miệng cười: "Tốt! thi đấu chèo thuyền đi, ta ra hai lượng bạc, nhà nào nhanh nhất, có thể được hai lượng tiền thưởng."

Đám ngư dân mừng rỡ: "Ha ha, được! Đa tạ Bạch lão gia."

"Tới thôi, đua thuyền nào."

Nhìn dáng vẻ vui mừng khôn xiết của bọn họ, Lý Đạo Huyền đột nhiên phát hiện, tâm trạng của mình cũng trở nên tốt hơn, nỗi vất vả vừa rồi, hình như cũng đáng giá.

Không sai, nuôi sủng vật, không phải dùng để chữa trị cho chính mình sao?

Chương 235: Huyện thành Trừng Thành cũng tiến vào tầm nhìn

Một hồi lâu sau, Lý Đạo Huyền há mồm thở xong, y lấy ra máy xông khí dung, hướng về xung quanh Bạch gia bảo làm mưa, sau đó ngồi xuống trước máy tính, mở taobao lên, tìm cửa hàng lần trước mua xe lửa, gửi một tin nhắn cho chủ shop: "Ông chủ, tôi muốn mua thêm xe lửa và đường ray."

Chủ shop mừng rỡ: "Thân, hoan nghênh ngài trở lại, lần này ngài muốn thứ gì?"

"Vẫn là hai cái đầu tàu, hai trạm xe lửa, sau đó... đường ray à..."

Lý Đạo Huyền nghiêm túc suy nghĩ một chút, khoảng cách giữa Bạch gia bảo đến thôn Cao gia là một đường thẳng, ước chừng ba mươi mấy dặm, nếu như thêm mấy đoạn chỗ ngoặt, vượt núi qua sông, vậy tối thiểu cũng bốn mươi dặm, đổi sang chính là 20000 mét.

Lại chia cho 200 lần, là bằng 100 mét.

Thứ này đương nhiên là mua nhiều không mua ít, có chuẩn bị mới không lo mà.

Lý Đạo Huyền nói: "Đường ray tôi muốn dài 150 mét."

"Phụt!" Chủ shop thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu: "Thân, ngài mua đường ray dài thế này để làm gì? Nhà ngài to như vậy sao?"

Lý Đạo Huyền nói: "Biệt thự của tôi chiếm nửa ngọn núi, sân để cho con tôi chơi đùa cũng to bằng một sân bóng, tôi mua cho con mình một cái xe lửa dài 150 mét thì khó hiểu lắm sao? Chưa từng thấy người giàu à? Ông có bán không vậy? Nếu không tôi đi tìm shop khác."

Chủ shop toát mồ hôi: "Ông chủ đừng nóng giận, làm buôn bán sao có đạo lý không bán, lập tức sẽ chuẩn bị cho ngài. Được rồi, đường ray nếu đã dài như vậy... tôi có kiến nghị mua thêm mấy cái trạm xe lửa, dọc đường còn đặt thêm mấy trạm cũng thú vị mà, bạn nhỏ nhất định sẽ thích lắm."

Lý Đạo Huyền nghĩ tới những thôn trang bị bỏ hoang không người ở giữa thôn Cao gia và Bạch gia bảo, trong lòng rất buồn, mấy thôn làng này về sau sớm muộn gì cũng có người ở: "Ông nói có lý, lại thêm năm trạm ven đường đi."

Chủ shop mừng rỡ: "À, đúng rồi, ngài có cần thêm cầu vượt gì không, kiểu cầu vượt biển, để cho trẻ dựng cầu vượt ở trong sân, đường ray xe lửa xuyên qua trên cầu, woa, trẻ chắc chắn sẽ thích."

"Có lý." Lý Đạo Huyền cũng không biết cầu này có dùng được hay không, dù sao cứ mua trước để dự phòng: "Cho tôi thêm năm cây cầu, có loại có thể tự do lắp ráp thì càng tốt."

Chủ shop mừng rỡ: "Được! Ngài thật sự là quý nhân của ta."

Một loạt đơn hàng đã được đặt xong...

Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: Lát nữa mình còn phải đặt đường ray từ thôn Cao Gia thông đến Bạch gia bảo, đây cũng không phải việc nhỏ, hơn 100 mét đường dài quanh co, ở giữa rất có thể còn cần "làm bằng","dựng cầu", làm ta mệt chết đi được.

Có điều cẩn thận nghĩ lại, kỳ thật chuyện này cũng không phải rất thú vị sao, đây cũng không phải là làm đường ray trong nhà,

mà là mở một tuyến xe lửa trong một thế giới chân chính, khi chơi sẽ có cảm giác thành tựu đặc biệt.

"Thái Tâm Tử, tôi lại muốn cải tạo hai cái xe lửa."

"Được, không thành vấn đề."

"Vậy lát nữa tôi sẽ nhờ shipper giao hàng tới cho cậu."

"Ồ, tiểu tử cậu hiện tại chơi sang dữ, làm gì cũng thuê shipper rồi."

"Ha ha ha, có tiền, thoải mái."

"Ha ha, tôi cũng theo cậu kiếm không ít tiền, bên kia lại tiếp tục đặt hàng điêu khắc mini nữa rồi, tiền hoa hồng cũng dễ kiếm thật."

"Con mẹ nhà cậu mở cửa hàng mô hình, đừng coi mình thành cò rồi."

"Làm gì không phải kiếm tiền sao, không khó coi."

Hai người đang nói tới đây, Thái Tâm Tử đột nhiên nói một câu: "Đúng rồi, sau khi theo cậu kiếm được một ít, thấy cũng đã đủ tiền rồi. Gần đây tôi định kết hôn, em đó quen cũng đã lâu, còn cậu thì sao? Bây giờ cậu là phú ông rồi, sao cũng phải tìm một cô gái tốt một chút đúng không?"

Lý Đạo Huyền cười: "Bớt đi, tôi không muốn đi vào nắm mồ của hôn nhân, tiền tôi để xài một mình không tốt hơn sao?"

Thái Tâm Tử cười: "Cậu thật là... thôi bỏ đi, không nói cái này nữa, cậu vui vẻ là được rồi."

Tắt WeChat đi, Lý Đạo Huyền lại lần nữa đặt sự chú ý vào trong hộp.

Các người tí hon của Bạch gia bảo đang tổ chức đua thuyền trên mặt hồ, ai nấy đều vui vẻ, xem ra trong khoảng thời gian ngắn không cần chiếu cố bọn họ nữa, Bạch Diên sẽ lo được.

Lý Đạo Huyền tỉ mỉ suy nghĩ. Nếu mình đã thấy được Bạch gia bảo, thì trên cơ bản hơn phân nửa có thể thấy được huyện Trừng Thành rồi, lại di chuyển tầm nhìn một chút, nhìn xem nơi khác, nói không chừng còn có thể thu nhiều thôn trang khác vào tầm nhìn.

Từ Bạch gia bảo di chuyển tầm nhìn một đường về phía "Nam", thỉnh thoảng lại ấn vào "Đông" và "Tây", tầm nhìn cứ lắc lư di chuyển về phía nam, cũng không lâu lắm, Lý Đạo Huyền liền thấy được một trấn nhỏ coi như phồn hoa.

Trấn nhỏ này thế mà lại có tường, bức tường nhỏ cao khoảng một trượng, phía trên còn có cả cung binh trấn thủ, trên cổng treo một cái bảng hiệu, trên đó viết ba chữ to "trấn Phùng Nguyên".

Lý Đạo Huyền trong lòng hơi động: Hóa ra đây chính là trấn Phùng Nguyên!

Huyện lệnh Lương Thế Hiền từng ở chỗ này hai lần nghênh chiến tặc quân, trước sau đánh bại Không Dính Bùn, Tả Quải Tử, Nhãn Tiền Nhi... nơi này cũng coi như nơi đầu trận tuyến, có vị trí quan trọng để huyện Trừng Thành đối phó tặc quân, thảo nào trên tường có cung binh tuần tra.

Chỗ này hẳn là đang ở trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Nhìn một chút là được rồi, nơi này đều là "người tí hon bên ngoài", Lý Đạo Huyền không vội động thủ can thiệp.

Ở một địa phương tất cả đều là "người tí hon bên ngoài", nếu như y vươn "Găng tay Vô Cực" ra một cách qua loa, ngoại trừ hù doạ các người tí hon, sợ là không có tác dụng gì tích cực.

Đặt mình trong hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, nếu lúc

mình đang ở nhà chơi game, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một bàn tay khổng lồ màu vàng, dưới tình huống không có Cao Nhất Diệp giải thích, mình có xem bàn tay kia là của vị thần tiên tốt bụng nào đó hay không? Đương nhiên là không , chỉ có thể cảnh giác dè chừng, trước tiên co giò mà chạy rồi nói sau!

Nhân loại đối với "người khổng lồ" không biết, trước tiên sẽ sợ hãi trước rồi mới cân nhắc xem có sùng bái hay không, trước khi không biết phẩm tính của "người khổng lồ", trước tiên chạy tới chỗ an toàn mới là tư duy của đại đa số người bình thường.

Vẫn nên đừng hù dọa dân chúng trấn Phùng Nguyên, đang thiên tai ai cũng sống không dễ dàng, phải dùng cách xử lý ôn hòa để tiếp xúc với những người tí hon này.

Tầm nhìn lướt qua, tiếp tục đi về phía nam.

Ấn ấn ấn...

Phía nam trấn Phùng Nguyên có không ít thôn trang, bên trong đều có người ở, cũng không phải nơi này không có thiên tai, mà là những thôn trang này, đều nằm bên cạnh một "quan đạo" rộng rãi.

Quan đạo này từ huyện thành Trừng Thành đi về hướng bắc, đi qua trấn Phùng Nguyên, lại đi về phía bắc, kéo dài thẳng tới phủ Duyên An, cho nên trên con đường này thương lữ không ít, các thôn dân kinh doanh quán trà, khách sạn, miễn cưỡng cũng có thể kéo dài hơi tàn.

Lý Đạo Huyền thuận theo quan đạo này đi thẳng về phía nam, một huyện thành chiếm diện tích cũng không quá lớn, bên trong đầu người lúc nhúc tiến vào tầm nhìn.

Huyện thành Trừng Thành!

Chuyện này cũng không ngoài ý muốn. Trong dự liệu của y, khoảng cách thôn Cao Gia đến huyện thành gần bằng với khoảng

cách đến Bạch gia bảo, y có thể nhìn thấy Bạch gia bảo, đồng nghĩa là cũng có thể nhìn thấy huyện thành.

Chương 236: Biện pháp nhúng tay vào huyện thành

Lý Đạo Huyền nhìn thấy được huyện thành, nhưng vẫn là ý nghĩ kia, không thể vội vã ra tay.

Trước tiên đặt mình vào vị trí một người quan sát đã.

Ánh mắt từ không trung đảo qua huyện thành.

Chỉ thấy trên đường phố chật hẹp, khắp nơi đều là nạn dân từ các thôn tới, quần áo tả tơi, mặt mày xanh xao.

Số lượng rất nhiều, đảo mắt qua cũng đã lên tới ngàn vạn.

Thời Minh triều, một huyện thành Giang Nam phồn hoa tùy tiện liền có mấy chục vạn người, mà loại huyện thành nhỏ nằm giáp ranh tây bắc như huyện Trừng Thành cũng có thể có bảy tám vạn người.

Những người này bình thường rải rác trong các thôn trang trong huyện, cũng không tụ tập chung một chỗ.

Nhưng một đợt hạn hán, lại đem những huyện dân vốn rải rác ở các nơi bức bách đến huyện thành, khiến cho đường phố huyện thành vốn không rộng lớn, hiện tại càng thêm chen chúc.

Lúc này vừa vặn là giờ cơm, giữa huyện thành đột nhiên vang lên tiếng chuông, nạn dân đang nằm la liệt trên đường vừa nghe âm thanh này, đột nhiên có thêm sức lực, xoay người bò dậy.

"Ăn cơm rồi!"

"Lại đến thời gian phát cháo."

"Có thể ăn cơm rồi."

Trên tất cả con đường đều có dòng người khổng lồ chạy về một hướng.

Ánh mắt Lý Đạo Huyền rất tự nhiên di chuyển theo dòng người, chỉ chốc lát sau đã đi tới trước cửa huyện nha, nơi này đã dựng sẵn một cái bàn. Lương Thế Hiền đang tự mình tọa trấn, giám sát một đám nha dịch và bang nhàn, bưng ra cháo bột mì đã nấu chín.

Các nạn dân dưới tiếng thét của nha dịch xếp thành hàng dài, cầm bát bể, mỗi người nhận một chén cháo bột mì rồi thối lui đến dưới mái hiên cửa hàng bên đường, ăn cháo bột mì mà trong lòng vừa buồn vừa vui.

Lương Thế Hiền cau mày, hắn biết một bát mỳ này không ai ăn được no, nhưng hắn chỉ có thể phát cho mỗi người bấy nhiêu, bởi lương thực trong tay hắn cũng không nhiều.

Những lương thực này đều là hắn mặt dày, đi đại gia tộc "Lý gia" lánh đời của thôn Cao gia xin được.

Mỗi lần vận chuyển 30 xe, không tới mấy ngày sẽ hết sạch, hắn lại mặt dày đi vận chuyển thêm 30 xe...

Cứ như vậy lặp đi lặp lại liên tục, đã mặt dày xin lương thực của Lý gia một năm rồi.

Hắn đã bắt đầu cảm thấy có gì đó kỳ quặc.

Xung quanh Lý gia kia tuy rằng có mưa, có ruộng lúa mạch, nhưng chỉ với chút lương thực từ ruộng lúa mạch trồng ra, làm gì mà đủ cung cấp cho mình.

Lý gia nhất định có thủ đoạn làm ra lương thực kỳ quái nào đó.

Thủ đoạn này vô cùng bí ẩn, khiến cho không ai có thể phát hiện ra thương đội Lý gia vận lương trở về từ tỉnh ngoài, một đội lương cũng chưa từng phát hiện.

Trong lòng hắn có một vạn vấn đề muốn hỏi, nhưng lời đến bên mép đều nuốt trở lại.

Một khi nói ra câu hỏi này, Lý gia có cho lương thực nữa không?

Không có lương thực, những bách tính này nên làm gì bây giờ?

Triều đình sẽ không cho hắn lương thực, chẳng những sẽ không cho, ngược lại có hối thúc hắn thu thuế ngân của huyện Trừng Thành còn thiếu, vậy chẳng phải là muốn giết những bách tính này sao?

Cho dù vì những bách tính này, Lương Thế Hiền hắn cũng chỉ có thể giả câm vờ điếc, cất minh bạch giả hồ đồ, làm bộ hoàn toàn chưa từng hoài nghi Lý gia, giả bộ mình không biết gì hết, làm một tên quan ngốc nghếch mặt dày.

Lý Đạo Huyền dùng công năng "chú ý", nhìn Lương Thế Hiền, từ vẻ mặt của hắn ta đã cảm nhận được sự đồng tình của hắn dành cho những bách tính này, nhưng đồng thời cũng cảm thấy sự bất đắc dĩ trong lòng hắn.

Còn rất muốn giúp đỡ hắn!

Nhưng bây giờ cũng không phải thời cơ tốt để ra tay giúp hắn.

Vẫn là câu nói kia, qua loa vươn tay ra, không phải giúp người, mà là hù dọa người khác.

Y tiếp tục ấn vào Đông Nam Tây Bắc, nhìn trộm toàn cảnh huyện thành.

Đột nhiên, trên con đường lớn phía tây huyện thành, một kiến trúc hoa lệ hấp dẫn sự chú ý của Lý Đạo Huyền.

Miếu Thành Hoàng!

Miếu Thành Hoàng của huyện Trừng Thành, là một di vật văn hoá lịch sử cổ xưa mà lại uy nghiêm.

Hương hỏa trong miếu Thành Hoàng có vẻ hơi ít ỏi.

Dân chúng nghèo a, ngay cả thắp hương cũng không làm được.

Chỉ có thể quỳ gối trước mặt Thành Hoàng dập đầu mấy cái mà thôi.

Lý Đạo Huyền phát hiện, tuy chủ điện của Thành Hoàng không có mấy người, nhưng trong Thiên Điện lại có bảy tám thiện nam tín nữ, đang quỳ gối trên bồ đoàn một cách đoan chính, miệng lẩm bẩm nói gì đó.

Lý Đạo Huyền dùng công năng "chú ý" tới Thiên Điện, tình huống bên trong lập tức sẽ rõ ràng.

Tam phu nhân đã lâu không gặp, đang ngồi nghiêm chỉnh, một đống chai lọ bên cạnh, một đám thiện nam nữ đang thành kính cầu khẩn: "Thiên Tôn phù hộ!"

"Cầu Thiên Tôn bảo vệ con gái ta sớm ngày khỏi bệnh tiêu chảy."

"Thiên Tôn phù hộ, con trai của ta sẽ mau lành viết thương."

Tam phu nhân nghe xong "triệu chứng" của một người, liền mở ra một cái bình, từ bên trong cẩn thận lấy ra một chút thuốc, đưa vào trong tay một lão phụ nhân: "Đây là thần dược do Thiên Tôn

ban thưởng, phương pháp sử dụng là như thế này... Sau khi trở về cẩn thận sử dụng, nếu mạng của con ngươi không tuyệt, tự nhiên khỏi hẳn. Nếu trong số mệnh nó có một kiếp này, Thiên Tôn cũng không cứu được nó."

Lão phu nhân thiên ân vạn tạ, dập đầu lui ra ngoài.

Lý Đạo Huyền nhìn đến đây, hai mắt bỗng sáng ngời.

Có biện pháp rồi...

Biện pháp không dọa sợ dân chúng, lại nhúng tay vào huyện thành.

Hắc hắc!

Trong tựa game [Civilization] không phải đã sớm nói biện pháp rồi sao?

Muốn đưa tay vào thành thị của người khác, lại không muốn xảy ra chiến tranh, biện pháp tốt nhất chính là "văn hóa", chỉ cần "văn hóa" xâm lấn thích hợp, một thành thị của quân địch trong vòng vài phút là có thể biến thành của mình.

Muốn cướp huyện Trừng Thành biến thành "huyện thành nhà mình", biện pháp dùng văn hóa là thỏa đáng nhất, thương tổn đối với dân chúng cũng là nhỏ nhất.

Lý Đạo Huyền đưa tay điểm một cái lên ba chữ "Thôn Cao Gia" phía ngoài hộp, tầm nhìn lập tức trở về trên bầu trời của Cao gia bảo.

Vừa rồi nhìn một vòng huyện thành khổ cực, bây giờ tầm nhìn trở về thôn Cao gia, lập tức cảm thấy bầu không khí hoàn toàn khác biệt.

Hình Hồng Lang và Cao Sơ Ngũ, không ngờ lại đang giao đấu!

Lý Đạo Huyền cũng không biết đây là lần thứ mấy hai người họ giao thủ rồi, dù sao mỗi lần Hình Hồng Lang ra ngoài buôn bán, khi trở về đều phải đánh một trận với Cao Sơ Ngũ.

Đám đông đang bưng bát, vừa ăn cơm tối của mình vừa xem trò vui.

Chỉ thấy Hình Hồng Lang xuất thủ trước, Tấn Hồng Quyền tạo ra tiếng gió vù vù, Cao Sơ Ngũ lập tức xuất ra Quan Trung Hồng Quyền đánh trả, hai người đánh binh binh bốp bốp, chỉ chớp mắt đã qua hơn mười chiêu. Tiếp theo Hình Hồng Lang tạo ra một sơ hở, Cao Sơ Ngũ đánh một quyền vào khoảng không. Hình Hồng Lang đột nhiên áp sát, binh binh binh, hành hung một trận.

Thân thể như thiết tháp của Cao Sơ Ngũ lại đổ xuống lần nữa, ầm một tiếng, làm cát bụi văng tung toé.

Quần chúng vây xem lại lớn tiếng cười: "Ha ha ha, Cao Sơ Ngũ vĩnh viễn đánh không lại Hình Hồng Lang, càng ngày càng không đáng xem, không đáng xem, ha ha ha ha."

Cao Nhất Diệp và Tam Thập Nhị ở trong đám người vỗ tay, lớn tiếng cười.

Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Nhất Diệp, hỏi Tam Thập Nhị, [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] còn có bao nhiêu quyển chưa bán được?"

Câu nói này vừa thốt ra, Cao Nhất Diệp như bị điểm huyệt, lập tức cứng đờ.

Vài giây sau, nàng mới giống như người máy, dùng động tác máy móc không gì sánh được, hơi xoay người lại, cái cổ tựa như không thể chuyển động, mặt hướng lên trời: "À... à... khụ... quyển sách kia... Thiên Tôn... ngài đã biết rồi à?"

Lý Đạo Huyền cố ý làm bộ trầm mặt, nói: "Sao có thể không

biết? Chuyện như thế có qua mắt được ta sao?"

Chương 237: In thêm 2000 quyển

Cao Nhất Diệp nhìn vẻ mặt của Thiên tôn hình như không tốt lắm, quá sợ hãi nói: "Ai nha, ai nha... cái... cái này..."

Đột nhiên, vẻ mặt của thiên tôn thoáng cái chuyển thành mỉm cười: "Được rồi, ta không tức giận, chỉ muốn hỏi còn dư bao nhiêu quyển mà thôi."

Cao Nhất Diệp thở phào một hơi: "Ta biết thiên tôn hiền từ nhất mà."

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Hai từ hiền từ này, nghe có vẻ ta rất già.

Cao Nhất Diệp nhanh chóng tìm được Tam Thập Nhị trong đám người: "Tam quản sự, Thiên Tôn có chuyện muốn hỏi ông."

Tam Thập Nhị: "Ồ? Thiên Tôn có pháp chỉ gì?"

Cao Nhất Diệp: "Hắn muốn hỏi ông, [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] còn lại bao nhiêu quyển chưa bán được."

Vẻ mặt của Tam Thập Nhị lập tức cực kỳ đặc sắc, có một loại cảm giác "A, chuyện này cuối cùng [Sự việc đã bại lộ]", chỉ là không nói ra, nhưng nhìn nét mặt của hắn, sẽ không nhịn được cảm giác được hắn đang nói những lời này.

Vài giây sau, Tam Thập Nhị mới tỉnh lại, ôm quyền hướng lên đám mây trên không trung: "[Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] còn sót lại 332 quyển, tại hạ sẽ đi thiêu hủy ngay, cam đoan đem chúng nó [Đốt thành tro bụi]."

Lý Đạo Huyền: "Bản khắc vẫn còn chứ?"

Tam Thập Nhị vội vàng nói: "Tại hạ cũng sẽ đem cả bản khắc [Đốt thành tro bụi]."

Lý Đạo Huyền: "Vậy thì không cần, những quyển sách này hữu dụng, chỉ là 332 quyển thật sự quá ít, còn cần nhiều hơn. Ngươi lập tức thông báo cho nhà sách, in thêm 2000 quyển, tiền của lần in ấn này, sẽ do thôn khố bỏ ra."

Tam Thập Nhị ngớ ra, quái, Thiên Tôn chẳng những không tiêu hủy sách quái quỷ này, còn muốn in thêm? Mà lại lần này còn không muốn thánh nữ chi tiền, mà là từ thôn khố chi? Điều này nói rõ, Thiên Tôn muốn làm đại sự.

Thế nhưng quyển truyện tranh này đã bão hòa ở thôn Cao gia, gần như mỗi một nhà đều có một hai quyển, không có khả năng bán thêm được.

Hắn thực sự không rõ, nhưng lại không dám hỏi lung tung.

Lý Đạo Huyền: "In xong, sau đó chất lên xe, đưa đến huyện thành Trừng Thành, giao một phần trong đó cho phu nhân của ngươi, do bà ấy xử lý, số còn lại thì chuyển vào nhà sách Trừng Thành, làm một hoạt động đẩy mạnh tiêu thụ, mua một quyển sách tặng hai lạng bột mì, đúng rồi, mỗi người đều có hạn chế mua một quyển."

Tam Thập Nhị: "Hả? ơ ơ?"

Mấy giây sau, hắn đột nhiên hiểu ra, thì ra là như vậy, đây là muốn truyền bá uy danh Thiên Tôn cho nhiều người biết, sau đó tiếp theo muốn làm cái gì, thì không cần nói cũng biết.

"Tại hạ đã hiểu!"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Ta biết ngay ngươi sẽ hiểu nhanh

thôi, đi làm đi."

Tam Thập Nhị hành đại lễ, vội vàng đi về phía nhà sách.

Nhưng Cao Nhất Diệp vẫn còn chưa hiểu.

Nàng còn nháy nháy đôi mắt ngây thơ hồn nhiên, đứng đực ra, hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì, truyện tranh mình vẽ chơi lung tung, hiện tại lại phải dùng tiền trong thôn khố để in thêm, thậm chí còn vận chuyển đến huyện thành.

Oa! Cột tác giả còn viết tên của Cao Nhất Diệp đấy.

"Xong rồi xong rồi, người dân huyện thành nhìn thấy quyển truyện hồ đồ của ta, không phải sẽ cười chết ta sao?" Cao Nhất Diệp: "Ta nghịch ngợm trong thôn là được rồi, lần này nghịch ngợm đến trong huyện luôn. Trời ạ, xong rồi, người cả huyện thành đều biết thôn Cao Gia có một kẻ nghịch ngợm quấy rối, vẽ linh tinh là Cao Nhất Diệp."

Lý Đạo Huyền: "Nhất Diệp, tập thứ hai ngươi vẽ xong chưa?"

"Hả?" Cao Nhất Diệp hốt hoảng: "Còn muốn in thêm tập thứ hai?"

Lý Đạo Huyền: "Đương nhiên phải in chứ, mau lấy bản thảo ra giao cho thợ chạm khắc, rồi in ra tập thứ hai đi, rồi đến tập thứ ba, ngươi cũng phải gấp rút lên."

Cao Nhất Diệp đầu đầy dấu chấm hỏi, nhất thời không dám khẳng định rốt cuộc Thiên Tôn đang nghiêm túc đưa ra yêu cầu hay đang đùa với nàng, vẫn đang choáng váng chưa tỉnh.

Lý Đạo Huyền: "Mau đi đi!"

"A? Được, được!" Cao Nhất Diệp vội vàng nhanh chân bỏ chạy, nhanh như chớp chạy về vọng lâu, cầm lấy bản thảo của tập thứ

hai, lại chạy về phía nhà sách...

Hai chân thiếu nữ chạy thật nhanh, phát ra âm thanh lạch bạch, rất êm tai.

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi mỉm cười, quyển truyện tranh thiếu nữ vẽ linh tinh, nói không chừng sẽ trở thành vũ khí đánh huyện thành có lợi nhất trong lúc này, khóe mắt đột nhiên nhìn thấy một đám trẻ con đang đi về hướng hồ nước, vừa lúc thu hút sự chú ý của Lý Đạo Huyền, hiện tại thời tiết đang tháng 11, bọn trẻ không phải là muốn đi nghịch nước đấy chứ?

Thời tiết này rơi vào trong nước, bò ra rồi kiểu gì cũng phải bệnh nặng.

Hắn vội vàng chuyển "chú ý" qua.

Lúc này mới nhìn rõ ràng, đầu lĩnh bọn trẻ con là Bạch công tử, phía sau còn có Tam tiểu thư và mười mấy đứa trẻ lớn tuổi hơn một chút đi theo.

Đám người đi đến bên cạnh ao, cũng không ngốc nghếch nhảy vào ao nghịch nước.

Bạch công tử cầm thùng, múc một thùng nước từ trong ao ra, đặt trước mặt tất cả bọn trẻ, sau đó nhặt một chiếc lá khô từ dưới đất lên, nhẹ nhàng đặt lên mặt nước: "Mọi người xem."

Chiếc lá khô trôi nổi trên mặt nước...

Bọn trẻ con ngớ ra: "Nhìn cái gì? Lá cây nổi trên mặt nước có gì kỳ quái đâu?"

Bạch công tử: "Này! Mấy tên ngu ngốc các ngươi. Các ngươi chỉ biết lá cây sẽ nổi trên mặt nước, nhưng lại không biết vì sao nó lại nổi lên?"

Hắn loáng cái lấy ra [Vật Lý Sơ Trung], vẻ mặt đắc ý nói: "Trong quyển thiên thư này nói, nước có thể sinh ra một loại lực, gọi là 'lực đẩy', nếu như 'lực đẩy' này lớn hơn 'trọng lực', đồ vật có thể nổi trên mặt nước."

Bọn trẻ vẻ mặt ngỡ ngàng, bất luận là "lực đẩy" hay là "trọng lực", hai từ này đối với bọn chúng mà nói đều quá xa lạ.

Bạch công tử tiếp tục cười hắc hắc: "Các ngươi biết, bỏ một cây gậy vào trong nước, nó sẽ giống như bị gãy."

Bọn trẻ gật đầu.

Bạch công tử cười hắc hắc: "Cái này gọi là 'chiết xạ quang học', trong quyển thiên thư này cũng nói."

Bọn trẻ nhìn về phía "thiên thư" trong tay Bạch công tử, vẻ mặt bối rối.

Bạch công tử tiếp tục: "Còn nữa, ta dạy các ngươi một trò chơi, nhiệt độ cao nước sẽ bốc hơi thành khí, còn những luồng khí mang theo nước bay lên giữa không trung sẽ hình thành mây, khà khà, cho nên mây cũng chính là nước."

Hắn vừa nói tới đây, Bạch phu nhân bên cạnh đột nhiên lao tới, giận dữ: "Chỉ toàn nói bậy, con không thấy đám mây của Thiên Tôn đang ở giữa không trung à? Tất cả đám mây đều là tiên nhân đang thi pháp, lại bị con nói là hơi nước, con khiến ta tức chết rồi, nếu Thiên Tôn nghe được con nói hươu nói vượn, sẽ giáng tội con đấy."

Bạch phu nhân phất tay, một bàn tay bay vù tới.

Trước kia Bạch công tử đều sẽ ngoan ngoãn chịu đòn, nhưng lần này lại khác, hắn lại cúi đầu, thoải mái tránh thoát tuyệt chiêu của mẫu thân, xoay người lại, kiêu ngạo đứng vững: "Mẫu thân, lần này con nói chính là tri thức thiên thư dạy con, Thiên Tôn dạy

con. Con không có sai, không thể ngoan ngoãn chịu đánh, mong mẫu thân thứ lỗi."

Bạch phu nhân: "Hả? A?"

Nàng cúi đầu nhìn tay mình, có chút không dám tin.

Đứa con trai lần đầu tiên tránh đòn của mình...

Nàng đang mờ mịt không biết làm sao, đột nhiên thấy trên bầu trời có một tờ giấy, bên trên viết một hàng chữ to: "Không mù quáng nghe theo trưởng bối! Bạch gia công tử rất giỏi."

Bạch phu nhân mừng rỡ: "Thiên Tôn, Thiên Tôn khen con ta. Ha ha ha, Thiên Tôn khen con trai ta rất giỏi, ha ha ha."

Sau đó nàng gặp người lại nói Thiên Tôn khen con nàng rất giỏi, câu nói này đủ khiến nàng nhắc tới cả đời.

Chương 238: Dũng khí đánh vỡ gông cùm xiềng xiếc

Thiên tôn cũng lên tiếng rồi, Bạch phu nhân tự nhiên thu hồi ý nghĩ giáo huấn con trai, vậy tất nhiên cũng không đánh nữa.

Nàng không nhịn được lôi mình ra khỏi vị trí "trưởng bối", sau đó liền biến thành một người ham học hỏi ngây thơ: "Con à, con nói nước biến thành mây, vi nương tỉ mỉ suy nghĩ, thấy cũng có lý, lúc nước sôi, nước cũng không phải biến thành khí trắng bốc lên sao, khí kia bay lên là biến thành mây, nhưng... còn đám mây của Thiên Tôn thì giải thích thế nào?"

Bạch công tử kiêu ngạo nói: "Không cần giải thích, mây của thiên tôn là mây do thần tiên biến ra, không thể dùng [Vật Lý] để giải thích, mà đám mây bình thường là do hơi nước sau khi bốc hơi biến thành, có thể dùng [Vật Lý] để giải thích, chỉ đơn giản như vậy."

Lúc này Bạch phu nhân mới chợt hiểu ra: "Thì ra là thế, con ta quả nhiên rất thông minh, chao ôi, con nuôi lớn khôn, vi nương đã không sánh bằng con rồi."

Nói tới đây, Bạch phu nhân mặt mày vui vẻ, nàng cũng không phải là Bạch Diên, cũng không lo lắng sẽ bị con trai mình vượt mặt, hoặc là nói, nàng ước gì con trai có thể sớm vượt qua nàng. Dù sao nàng chỉ là nữ tử trong xã hội cũ, có tính hạn chế về thời đại rất nặng. Theo nàng thấy, nữ tử không có tài chính là đức, nhưng con trai lại nhất định phải có tài, mới có thể kế thừa gia nghiệp Bạch gia, cho nên con trai phải nên vượt qua mình.

Mà ngày này, đến càng sớm càng tốt.

Lý Đạo Huyền cũng cảm thấy vô cùng hài lòng với sự trưởng thành của Bạch công tử.

Thế hệ mới của Cao gia thôn đang khỏe mạnh trưởng thành, chờ tới thời điểm người thế hệ Bạch công tử lớn lên, sẽ có rất nhiều khác biệt.

Đến lúc đó mọi người sẽ hiểu được các hiện tượng tự nhiên xảy ra như thế nào, sẽ hiểu được chiết xạ ánh sáng, hiểu tác dụng của lực, sẽ biết trọng lượng, chất lượng, đủ các loại. Người hiện đại xem ra là kiến thức thông thường, nhưng người cổ đại lại cho rằng đây là chuyện thần kỳ.

Hi vọng ngày này sẽ không quá xa.

Lúc này Cao Nhất Diệp cũng từ nhà sách trở về, đang lạch bạch chạy về phía vọng lâu, chuẩn bị tăng tốc cho tập thứ ba của [Đại Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện].

Lý Đạo Huyền gọi nàng lại: "Nhất Diệp, đi chỗ Bạch công tử, ta có chuyện muốn tuyên bố."

Cao Nhất Diệp vội vàng chạy tới, đảm nhiệm quan truyền lời.

"Bạch công tử, ngươi muốn đảm nhiệm 'đại biểu môn Vật Lý' không?"

Vấn đề này vừa hỏi, đương nhiên không hề ngoài ý muốn, Bạch công tử phấn chấn: "Muốn! Thật ra... ta cũng muốn thỉnh cầu Thiên Tôn, bổ nhiệm ta làm đại biểu môn Vật Lý, ta rất thích Vật Lý, càng thích hơn so với Số Học."

Lý Đạo Huyền: "Nhưng ngươi đã đảm nhiệm đại biểu môn Số Học rồi, sau này ngươi tự mình học tập Vật Lý, đồng thời còn phải dạy dỗ các đứa trẻ khác Vật Lý, nếu ngươi còn muốn kiêm nhiệm Số Học... Ta không cảm thấy ngươi có đủ thời gian."

Bạch công tử trầm mặc: "Chuyện này..."

Đây đúng là vấn đề rất cụ thể.

Mặc dù hắn cũng xem như thiên tài, nhưng gần đây đã bắt đầu cảm thấy cật lực.

Thôn Cao gia không còn giống như trước kia chỉ có mười mấy học sinh, từ sau khi các lưu dân huyện Thanh Giản đến, số lượng học sinh trong nháy mắt tăng vọt đến hơn bốn trăm, hơn nữa còn phân tán đến 10 phòng học.

Bạch công tử vừa tự học Số Học, vừa chia ra chạy đến 10 phòng học, dạy bọn trẻ khác Số Học, đồng thời còn phải tự học môn Vật Lý mới, điều này đối với một đứa bé 13 tuổi mà nói, gánh nặng như núi.

Lý Đạo Huyền chuyển sự chú ý lên người Tam tiểu thư ở phía sau: "Tam tiểu thư, Số Học của ngươi học thế nào?"

"Học đến... năm nhất Sơ Trung quyển thượng rồi..." Tam tiểu thư rụt rè nói.

"Sau này ngươi đến đảm nhiệm đại biểu môn Số Học, thay ta truyền thụ môn Số Học, thế nào?"

Vừa nghe câu hỏi này của Lý Đạo Huyền, Tam tiểu thư sợ tới mức rụt rè lui về phía sau, thậm chí còn muốn trốn ra sau lưng Cao Nhất Diệp, nhưng Cao Nhất Diệp hiện đang đại biểu cho Thiên Tôn nói chuyện với nàng, nhất định phải đối mặt với nàng, sao có thể để nàng trốn ra sau lưng.

Nàng liền khẽ vươn tay, kéo Tam tiểu thư ra ngoài: "Thiên Tôn nói chuyện với muội, muội đừng trốn tránh, đứng thẳng lên, thái độ không đoan chính chút nào."

Tam tiểu thư càng sợ hãi, nàng co rúm lại, thẹn thùng nói:

"Ta... ta không phải thái độ... không đoan chính... chỉ là... hơi sợ..."

Tiểu cô nương mới tròn 12 tuổi, có chút mất bình tĩnh cũng là bình thường.

Lý Đạo Huyền cũng không trách nàng: "Nhưng mà trừ ngươi ra, không còn nhân tuyển tốt hơn nữa."

"À?" Tam tiểu thư suy nghĩ cẩn thận, hình như là thật. Trong thôn Cao gia, chỉ có nàng và Bạch công tử tiến độ học tập Số Học là nhanh nhất, đã tiến vào giai đoạn Sơ Trung năm nhất, mà bọn trẻ của những thôn dân khác, bởi vì lý do gia đình, năng lực học tập kém rất nhiều, phần lớn còn kẹt ở Số Học Tiểu Học lớp ba quyển hạ.

Tam tiểu thư: "Ta... ta là... nữ tử... nữ tử không thể..."

"Nói bậy!" Lý Đạo Huyền nói: "Nữ tử sao lại không thể? Nữ tử cũng có thể chống được nữa bầu trời, chỉ cần ngươi dám làm, ngươi muốn làm, ta sẽ bổ nhiệm ngươi làm đại biểu cho môn Số Học, nếu có ai chống đối với ngươi, ta sẽ đi trò chuyện với hắn."

Ai dám trò chuyện với ngài chứ? Ngài chính là thần tiên mà!

Tam tiểu thư cảm thấy hậu đài vô cùng mạnh mẽ đang lấp lánh sáng lên.

Trái tim đang nhảy lên thình thịch, nàng đương nhiên là muốn rồi, tuy rằng từ nhỏ đã bị Trình Chu Lý Học tẩy não, bị nữ đức bẻ cong tiết tấu, nhưng nàng dù sao chỉ là một đứa trẻ, còn chưa định hình như phụ nữ đã thành niên, bị áp bức đến cong thắt lưng.

Nàng còn có dũng khí đột phá truyền thống, đánh vỡ gông cùm xiềng xích.

Tam tiểu thư rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, ngẩng khuôn mặt lên, trên khuôn mặt trắng trẻo của trẻ con, không ngờ lại

mang vẻ nghiêm túc: "Thiên Tôn, ta... Ta nguyện ý làm đại biểu môn Số Học... xin cho ta làm đi."

"Rất tốt!" Lý Đạo Huyền nở nụ cười vui mừng: "Rất tốt, đã như vậy, lát nữa ta sẽ bảo Cao Nhất Diệp đi thông báo cho Vương tiên sinh, sau này có thể thay đổi thời khoá biểu một chút, do ngươi đến dạy các đứa trẻ Số Học. Trước tiên Bạch công tử chuyên tâm nghiên cứu thêm Vật Lý, đợi đến khi có đứa trẻ khác học xong [Số Học Tiểu Học], sẽ lập tức mở môn Vật Lý, để Bạch công tử tới dạy dỗ đứa trẻ khác Vật Lý."

Bạch công tử và Tam tiểu thư hành lễ: "Cẩn tuân pháp chỉ của Thiên tôn!"

Lý Đạo Huyền trong lòng mừng thầm, đây chính là bước quan trọng nhất a.

Được rồi, phải sắp xếp công việc, tạm thời coi như đã an bài xong, cắt ghép video thôi.

Lý Đạo Huyền lấy ra video "các thôn dân liên thủ làm món mì xé" quay lần trước, bắt đầu chỉnh sửa lại.

Đem quá trình mỗi một nhà làm một sợi mỳ, cuối cùng tập trung lại làm một bát mì xé lớn, cắt cắt chỉnh sửa, làm thành một đoạn video ngắn chỉ có một phút.

Phối hợp với tiêu đề: "Thu hoạch xong, các dân chúng của vương quốc tí hon đang làm món ăn đặc sản quê hương Mì Xé..."

Tiêu đề vẫn ba xu như trước, việc học thật sự rất quan trọng. Ôi chao, nghĩ tới đây, không khỏi nhìn thoáng qua Tam Thập Nhị trong hộp.

Chương 239: Ngươi biết sự tích của Thiên Tôn không?

Hai ngày sau, đường ray từ Cao gia thôn dẫn tới Bạch gia bảo rốt cuộc đã hoàn thành, đường ray này đặt ở thế giới hiện thực cũng dài tới 100 mét, thật sự là khá dài.

Lý Đạo Huyền tốn không ít thời gian mới dựng nó lên, dọc theo đường đi có rất nhiều nơi phải dùng mảnh kim loại cạo cho đất bằng phẳng, san bằng con đường, mới có thể làm cho đường ray ít phải rẽ nhiều và gập ghềnh.

Trên đường đi ngang qua hai thôn xóm hoang vắng, Lý Đạo Huyền còn cố ý đặt xuống hai điểm trạm xe lửa. Hai thôn đó hiện tại mặc dù vẫn chưa có người, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ có, đến lúc đó chuyên gia sẽ không nhịn được thán phục, thế giới này lại có người ngồi xe lửa về quê làm ruộng, so với khi bọn họ phát minh ra ô tô về nhà làm ruộng thì cao hơn một cấp bậc.

Đường ray vừa mới đặt tới Bạch gia bảo, Bạch Diên liền vọt ra đầu tiên, mừng rỡ nói: "Thiên Tôn cũng ban cho Bạch gia bảo xe lửa? Quá tuyệt vời, ha ha ha, tài xế xe lửa lần này chắc là phải thuộc về ta chứ?"

Chờ cho xe lửa đặt xuống, Bạch Diên liền không kịp chờ đợi nhảy lên đầu xe lửa.

Xe lửa do một mình hắn lái "thử vận hành", tu tu chạy từ Bạch gia bảo đến thôn Cao gia, sau đó lại kêu tu tu chạy trở lại.

Lộ trình bốn mươi dặm, toàn bộ thời gian xe lửa chạy và ngừng lại tại nhà ga là mất nửa giờ, sau khi Bạch Diên chạy kiểm

tra một chuyến, liền phát hiện mình cũng không có nhiều thời gian mỗi ngày lái chiếc xe lửa này.

Hắn không thể dùng toàn bộ thời gian trên môn "Ngự" này, còn có năm nghệ khác đang đợi hắn, đành bất đắc dĩ buông tha, tự mình dạy hai thôn dân Bạch gia bảo phương pháp lái xe lửa, nhường lại vị trí tài xế.

Ngay khi Bạch gia bảo vì xe lửa đến mà phấn khởi, đồng thời...

Huyện thành Trừng Thành, miếu Thành Hoàng.

Tam phu nhân đang bảo tướng trang nghiêm giảng cho các tín đồ điển tịch đạo gia, đột nhiên nhìn thấy cửa Thiên Điện có một người chui vào, chính là Tam Thập Nhị tướng công nhà mình.

"Ơ?"

Tam phu nhân khẽ ơ một tiếng, nhưng cũng không có động tĩnh gì khác, tiếp tục vẻ mặt bình tĩnh giảng kinh, chỉ hơi tăng nhanh tốc độ nói.

Chỉ chốc lát sau, các tín đồ đã nghe xong, bị nàng đuổi ra ngoài.

Nàng mới bước nhanh đi tới trước mặt Tam Thập Nhị, vui vẻ nói: "Sao tướng công lại đến huyện thành?"

Hai người đã lâu không gặp, cũng có chút nhớ nhung, Tam Thập Nhị nắm lấy tay phu nhân, thấp giọng cười nói: "Ta phụng mệnh thiên tôn, đưa một nhóm sách tới huyện thành, liền tới thăm phu nhân, hắc hắc, đã lâu không gặp, kiểu gì cũng phải có 'tiểu biệt thắng tân hôn' chứ nhỉ?"

Tam phu nhân "xì" một tiếng, ánh mắt dời xuống phía dưới, đảo qua dưới háng Tam Thập Nhị: "Có thể được sao?"

Vừa nghe câu hỏi này, sắc mặt Tam Thập Nhị liền trở nên lúng túng: "Cái này... khụ... còn..."

Tam phu nhân đáp: "Ta đoán được mà! Nếu không được, thì biệt bao lâu nữa cũng sẽ không thắng được tân hôn."

Tam Thập Nhị ngã "phịch" một tiếng xuống đất, không đứng dậy nổi.

Lý Đạo Huyền đang ở trên trời "chú ý", nghe đến đó cũng không khỏi lúng túng, thì ra là thế, khó trách lúc trước khi "Đạo Huyền Thiên Tôn Động" vừa mới xây xong, Tam Thập Nhị muốn một cái nguyện vọng như vậy, khó trách Tam phu nhân thường xuyên ở huyện thành, không muốn quay về thôn Cao gia để thăm trượng phu...

Khó trách... khó trách!

Rất nhiều chi tiết trước kia mình không chú ý đến.

Tên này đã sớm không phải là nam nhân, mà là một vị công công.

Thê thảm thật!

Cùng là nam nhân, sự đồng cảm đột nhiên sinh ra.

Tam phu nhân vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đừng ở đó mà làm trò nữa, không phải đã sớm coi nhẹ rồi sao? Vẫn bàn về chính sự đi, Thiên Tôn có gì phân phó?"

Tam Thập Nhị thoắt cái liền bật dậy, vẻ mặt khôi phục lại bình thường. Cũng đúng, chuyện này đã coi nhẹ từ lâu rồi, lúc phu thê hai người nói chuyện phiếm, hắn thậm chí thỉnh thoảng tự xưng "Tam Thập Nhị công công", mục đích chỉ là tự giễu, thể hiện bản thân rộng lượng.

Hắn lấy ra từ trong tay áo một quyển truyện tranh và đưa tới trong tay Tam phu nhân: "Bà xem quyển sách này đi, Thiên Tôn bảo ta đưa cho bà ba trăm quyển, bây giờ đang chất đống ở bên ngoài, chờ bà sắp xếp."

Tam phu nhân nhận lấy sách xem thử, [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], bên cạnh còn vẽ tượng thánh của thiên tôn, nàng vội vàng trước tiên hành đại lễ một cái, lúc này mới chậm rãi mở sách ra xem.

Vừa xem, lập tức vui mừng: "Sách... sách... sách này... hay nha!"

Tam Thập Nhị hạ giọng nói: "Thiên Tôn bảo ta đưa cho bà 300 quyển, bà tự sắp xếp, mặt khác còn phải in thêm 2000 quyển sách, vài ngày nữa sẽ đưa tới, bỏ vào nhà sách Trừng Thành. Bà cũng biết, nhà sách Trừng Thành thật ra đã được thôn Cao gia mua rồi, bây giờ đang lấy danh nghĩa của Vương tiên sinh, 2000 quyển sách sẽ bán tại nhà sách Trừng Thành."

Tam phu nhân nhíu mày: "Bán được không? Hiện tại là đang hạn hán, dân chúng đều không có cơm ăn, ông còn muốn bọn họ mua sách."

Tam Thập Nhị cười một tiếng: "Thiên Tôn làm sao lại không nghĩ tới cái này? Lão nhân gia người đã có dặn dò từ trước, mua một quyển sách tặng hai lạng bột mì."

Tam phu nhân nghẹn họng.

Lần này Tam phu nhân xem như đã hoàn toàn hiểu được.

"Nếu Thiên Tôn đã an bài cái này, vậy chính là nói, người đã dự định ban phát thần ân xuống huyện thành rồi." Đầu óc Tam phu nhân nảy số rất nhanh: "Thiên tôn nhân thiện, không muốn trực tiếp hiển linh dọa khiếp dân chúng, cho nên trước tiên bảo chúng

ta truyền bá sự tích về Thiên tôn, lan truyền tên tuổi của người, đến khi dân chúng trong huyện thành đều biết tôn hiệu của người, lão nhân gia lại hiển lộ thần thông cũng sẽ không hù dọa bất kỳ ai."

Tam Thập Nhị gật đầu: "Không sai, ta cũng nghĩ vậy."

Tam phu nhân: "Ta hiểu rồi, 300 quyển sách kia ở đâu? Ta lập tức bắt đầu an bài."

Tam Thập Nhị dẫn nàng đi ra, đi tới phòng khách sát vách. 300 cuốn sách chồng chất trên mặt đất làm một đống rất lớn, Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu còn đứng ở bên cạnh đống sách nở nụ cười chất phác với Tam phu nhân.

Tam phu nhân chào hỏi với hai người, rồi chuyển toàn bộ số truyện tranh vào phòng nàng ở...

Sau nửa canh giờ.

Một người nghèo quần áo tả tơi đi đến, quỳ gối trước mặt Tam phu nhân, khóc lóc kể lể nói con trai mình bị sốt cao hai ngày còn chưa tiến triển, cầu xin tiên dược...

Tam phu nhân cứ như thường ngày, ban cho tiên dược, sau đó đột nhiên mở miệng hỏi: "Ngươi có biết, ban cho ngươi tiên dược, là vị thần tiên nào không?"

Người nghèo kia vội vàng dập đầu: "Biết, tiểu nhân biết, là Đạo Huyền Thiên Tôn."

Tam phu nhân: "Vậy ngươi có biết Đạo Huyền Thiên Tôn lão nhân gia đã từng hàng những ma gì, trừ những yêu nào không?"

Người nghèo ngẩn ra, điều này quả thật không biết.

Nếu hỏi hắn chuyện của Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy

Thiên Tôn, Phổ Hiền Chân Nhân, hắn còn có thể nói ra hai câu, thế nhưng Đạo Huyền Thiên Tôn thật sự là... khụ... ít chú ý quá.

Tam phu nhân "hừ" một tiếng nói: "Tâm của ngươi không thành, cho dù cầm tiên dược trở về, cũng không trị khỏi bệnh của con ngươi."

Câu nói này dọa người nghèo thiếu chút hồn cũng rớt mất một nửa, khẩn trương: "Tiểu nhân thành tâm, tiểu nhân thật sự thành tâm, chỉ là cô lậu quả văn, không biết sự tích của Thiên Tôn, là lỗi của tiểu nhân, tiểu nhân nhất định chăm chỉ nghiên cứu kinh thư, nhớ kỹ sự tích của Thiên Tôn..."

Tam phu nhân thấy dẫn dắt đã đủ rồi, chợt từ trong tay áo lấy ra một quyển sách, đưa cho người nghèo kia: "Đây là [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], ngươi cầm về chăm chỉ nghiên cứu, liền biết sự tích của Thiên Tôn."

Chương 240: Hoạt động đẩy mạnh tiêu thụ

Tên Đạo Huyền Thiên Tôn đối với phần lớn cư dân của huyện thành là rất xa lạ, mặc dù đã có một số ít dân chúng xin thuốc từ Tam phu nhân, nghe qua tôn hiệu của Đạo Huyền Thiên Tôn, nhưng cũng chỉ biết tên, không biết đến việc về người này.

Đối với vị thần tiên này rốt cuộc là như thế nào, vẫn là không biết gì cả.

Thế nhưng, mấy ngày gần đây thì lại khác.

Các thiện nam tín nữ của Đạo Huyền Thiên Tôn đã có thể kể được vài câu chuyện về Thiên Tôn rồi.

Chẳng thế, hai thiện nam tín nữ gặp nhau trên đường, liền bắt đầu chào hỏi.

"Này, lão Trương, bệnh của con ngươi tốt chưa?"

"Ổn rồi, nhờ có cư sĩ ban thưởng cho thần dược của Thiên Tôn."

"Ha ha, trước kia ta còn tưởng rằng Đạo Huyền Thiên Tôn tựa như "dược sư", là một thần tiên chỉ biết phát thuốc chứ, mấy ngày gần đây mới nghe từ một vị sư huynh khác, Thiên Tôn lão nhân gia pháp lực cao cường, còn có thể hàng yêu trừ ma."

"Thật là trùng hợp, ta cũng biết việc này, hơn nữa ta còn có một quyển sách." Lão Trương nói xong, liền rút từ trong tay áo ra một quyển truyện tranh, dương dương đắc ý chỉ vào chữ trên bìa: "Biết chữ không? Ta biết ngươi không biết, ha ha, hàng chữ này

gọi là Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện, kể chính là chuyện thiên tôn hàng yêu trừ ma."

"Ồ? Nói ta nghe thử xem."

"Không cần ta phải nói, quyển sách này người không biết chữ cũng có thể đọc." Lão Trương dương dương đắc ý mở cuốn truyện tranh trong tay ra, từng trang từng trang cho đối phương xem: "Nhìn thấy chưa? Tiên pháp của Thiên Tôn, có thể biến bàn tay thành rất lớn, một chưởng vỗ xuống, bẹp, yêu quái liền bẹp dí..."

"Oa, đặc sắc! Rất đặc sắc, cuốn sách này lấy ở đâu vậy? Ta cũng muốn một quyển."

"Cuốn sách này là cư sĩ cho ta, nếu như ngươi muốn thì đi cầu cư sĩ, bà ấy thấy ngươi thành tâm, sẽ tặng ngươi một quyển."

"Vậy ta đi miếu Thành Hoàng một chuyến."

Các nghị luận kiểu như thế, được lưu truyền trong số ít người.

Lúc đầu chỉ là mười mấy người truyền đi, chớp mắt đã có hai ba mươi người truyền đi, về sau, liền có mấy trăm người truyền cho nhau, trong huyện thành nghèo nàn nhất, sinh bệnh xem thường đại phu, một nhóm người mua không nổi thuốc, cũng bắt đầu lan truyền câu chuyện về [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện].

Mấy ngày sau.

Một đội vận tải khổng lồ, đi tới cửa huyện thành Trừng Thành.

Người cầm đầu, chính là Vương tiên sinh tiêu tiền như nước của nhà sách Trừng Thành, lão binh thủ thành nhận ra mặt Vương tiên sinh, vừa thấy hắn liền chạy tới chào hỏi: "Tiên sinh lại về huyện thành rồi à?"

Vương tiên sinh mỉm cười: "Sau khi bàn giao nhà sách, tại hạ liền ra ngoài bận rộn hơn nửa năm. Hiện tại mới có thời gian, trở về lo việc buôn bán của nhà sách, cũng không thể bỏ không mãi như thế được."

Lão binh cảm thấy ngại trong lòng, nghĩ thầm: Vương tiên sinh tuy là người tốt, nhưng lại ngốc quá, thời điểm nào rồi, làm gì còn bán sách được? Nhà sách của ngươi bỏ không cũng tốt, tuy rằng không kiếm được tiền, nhưng cũng không bị lỗ. Một khi ngươi hăng hái muốn bán sách, sợ là mất cả chì lẫn chài. Thời đại này, không sợ thảng bình, chỉ sợ hăng hái quá.

Khởi nghiệp là con đường tắt của phá sản!

Lão binh tiện tay kiểm tra đoàn xe vận chuyển sách một chút, không thành vấn đề, trong xe phía trước chất đầy sách truyện tranh, lại kiểm tra đội xe phía sau, phát hiện trong xe ngựa đều là bột mì trắng tinh.

Nhìn thấy bột mì, lão binh liền không khỏi sờ sờ bụng, nuốt nước bọt một cái: "Vương tiên sinh, ngươi đây là lại muốn đổi nghề làm thương gia sao? Thời đại này, buôn bán lương thực ngược lại có thể kiếm được chút tiền, còn kiếm nhiều tiền hơn so với mở nhà sách."

Vương tiên sinh cười: "Không không không, tại hạ thân là người đọc sách, đương nhiên mở nhà sách là thích hợp hơn, số lương thực này không phải dùng để bán, mà là dùng để làm hoạt động đẩy mạnh tiêu thụ."

Lão binh: "Hoạt động đẩy mạnh tiêu thụ là gì?"

Vương tiên sinh vuốt râu mép mà cười: "Là một từ mới, ý là "hoạt động vì đẩy mạnh lượng tiêu thụ mà tiến hành."

Lão binh lắc đầu, vẫn không hiểu.

Vương tiên sinh mỉm cười: "Chính là như vậy đấy, nếu ngươi mua một quyển sách ở chỗ ta, ta sẽ tặng ngươi hai lượng bột mì. Làm như vậy, sách không phải rất dễ bán sao? Cái này gọi là hoạt động đẩy mạnh tiêu thụ."

Lão binh vừa nghe lời này, há to miệng, cằm thiếu chút nữa rơi xuống đất: "Làm... làm như vậy được sao?"

Vương tiên sinh: "Không được à?"

Lão binh: "Ta mua 50 quyển, không không không, 500 quyển sách."

Vương tiên sinh: "Mỗi người giới hạn mua một quyển."

Lão binh ngẩn người, đột nhiên ngay cả cửa thành cũng bỏ đó, co cẳng chạy về nhà: "Vương tiên sinh, ngươi đợi ở đó, ta đi gọi tất cả mọi người trong nhà tới, mỗi người mua một quyển cũng được chứ?"

Vương tiên sinh cười thầm trong bụng, ngoài miệng lại nói: "Chạy chậm một chút, đừng để ngã."

Lão binh nào dám chậm trễ, chuyện tốt mua sách tặng hai lượng lương thực này, chậm chân làm gì đến lượt? Không thể chậm, phải nhanh! Hắn rõ ràng đã già rồi, nhưng trong nháy mắt lại bộc phát ra tốc độ khinh công, Võ Đang Thê Vân Tung và Lăng Ba Vi Bộ của phái Tiêu Dao ở trước mặt căn bản không đáng nhắc tới, Đấu Khí Hóa Mã cũng chỉ có thể đánh ngang tay với hắn.

Bóng dáng lão binh chỉ thoăn thoắt hai cái, liền biến mất nơi góc đường xa xa.

Vương tiên sinh cười thầm trong bụng: Biện pháp tiêu thụ của Thiên Tôn, thật sự là rất không giảng đạo lý, đánh thẳng vào nhân tính a.

Lần này cửa thành không có người trông coi luôn, chậc!

Đội xe xuyên qua đường cái huyện thành, đi qua giữa các nạn dân quần áo tả tơi. Các nạn dân ngửi thấy mùi bột mì trên xe, nhao nhao gắng gượng lê lết từ góc đường đi tới, nhìn quanh đoàn xe.

Các dân đoàn của thôn Cao Gia hộ tống đoàn xe, thân thể ai cũng cường tráng, nhìn qua đã biết không phải kẻ dễ trêu vào. Đám nạn dân cũng không dám giành giật, đành phải dùng con mắt vô thần nhìn đoàn xe lương thực từ trước mặt đi qua.

Lý Đạo Huyền nhìn cảnh này, trong lòng cũng không khỏi có chút thương cảm.

Y cúi đầu, nói với Cao Nhất Diệp đang xen lẫn trong đoàn xe: "Nhất Diệp, truyền lệnh, bảo người của dân đoàn cố ý làm đổ hai xe lương thực."

Cao Nhất Diệp mang mũ rộng vành, mặc áo tơi, lẫn trong đội ngũ lập tức đứng lên. Đây là lần đầu tiên nàng tới huyện thành, đang ngạc nhiên nhìn xung quanh, lúc nhỏ tràn đầy khát khao với huyện thành. Nhưng lần này đi vào huyện thành, lại cảm thấy nơi này thoạt nhìn rách nát, không khí trầm lặng, kém xa thôn Cao Gia.

Nàng tiến đến bên tai Vương tiên sinh, thấp giọng truyền pháp chỉ của Thiên Tôn.

Vương tiên sinh hiểu ý, đang định truyền pháp chỉ trở lại, đã thấy Bát Địa Thỏ đang phụ trách ở phía sau cùng đoàn xe, đột nhiên rất khoa trương kêu lớn "ôi chao", cỗ xe trên tay dùng lực mạnh va vào xe lương thực của Trịnh Cẩu Tử phía trước.

Hai chiếc xe lương thực đồng thời lật đổ, túi bột mì phía trên rớt xuống.

Trịnh Cẩu Tử còn muốn xoay người che chở túi lương thực,

Bát Địa Thỏ lại kêu lên một tiếng rồi ngã nhào vào người Trịnh Cẩu Tử. Hai người cùng ngã sấp xuống, lăn qua một bên.

Dây buộc của túi bột mì cũng không biết rơi từ lúc nào, túi đổ, bột mì bên trong liền vương vãi trên đường.

Nạn dân bên cạnh vừa nhìn thấy, sao còn nhịn được, lũ lượt xông tới, bốc bột mì trên mặt đất rồi nhanh chân bỏ chạy.

Bát Địa Thỏ huýt sáo một tiếng, cố ý không ngăn cản bọn họ, ngược lại còn kéo Trịnh Cẩu Tử lại, trơ mắt nhìn đám nạn dân hôi của sạch sẽ hai xe lương thực trước mặt.

Vương tiên sinh và Cao Nhất Diệp hơi sửng sốt, đồng thời thấp giọng nói: "Tên này, còn chưa nhận được mệnh lệnh của Thiên Tôn, liền tự ý chủ trương cố ý làm đổ xe lương thực rồi."

Chương 241: Mua sách tặng lương

Lý Đạo Huyền dở khóc dở cười nhìn cảnh trước mắt.

Lương thực của hai chiếc xe đã bị cướp sạch, Bát Địa Thỏ cũng bị binh sĩ khác trong dân đoàn kéo đứng lên.

Có lẽ hắn cũng biết mình làm sai, đầu cúi xuống, hai binh sĩ dân đoàn bên cạnh dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn.

Trịnh Cẩu Tử khẽ đấm hắn một quyền: "Tiểu tử ngươi, lần này hại ta rồi."

Giọng điệu cũng không hung hãn, đấm cũng không mạnh, hắn cũng đoán được Bát Địa Thỏ đang suy nghĩ gì.

Vương tiên sinh và Cao Nhất Diệp đi tới trước mặt hắn, cũng dùng ánh mắt cổ quái nhìn hắn.

Bát Địa Thỏ ngẩng đầu lên: "Vương tiên sinh, thánh nữ đại nhân, bản thỏ phạm sai lầm, vi phạm mệnh lệnh, phạt bản thỏ đi, trừng phạt thế nào bản thỏ cũng có thể chấp nhận."

Vương tiên sinh vẻ mặt cổ quái, cũng không biết nói cái gì cho phải.

Cao Nhất Diệp đã nghe được chỉ thị của Thiên Tôn, cười cổ quái nói: "Được, vậy chém đi."

Bát Địa Thỏ biến sắc: "A? nghiêm trọng như vậy sao?"

Cao Nhất Diệp liếc xéo hắn: "Ngươi không phải đã nói, trừng

phạt gì cũng có thể tiếp nhận sao? Cố ý làm mất quân lương, đây không phải là tội nhỏ."

Bát Địa Thỏ đổ mồ hôi như mưa: "Cái... cái này... cái này... cái này... vừa rồi nhìn dân chúng quá khổ quá... Bản thỏ thật sự nhịn không được..."

Cao Nhất Diệp khẽ thở dài: "Nhưng mà, cho bọn họ hai xe lương thực, có ích lợi gì chứ, cứu được mấy người?"

Bát Địa Thỏ câm nín.

"Cứu người, phải chú ý phương pháp." Cao Nhất Diệp nói: "Hiện tại nói với ngươi những lời này cũng không phải ta nói, mà là nguyên văn của Thiên Tôn. Hiện tại biện pháp nhanh nhất cứu những dân chúng này chính là trước tiên lan truyền rộng rãi uy danh của Thiên Tôn, Thiên Tôn mới thuận tiện đích thân ra tay, ban lương thực cho bọn họ, cũng chỉ có như vậy mới cứu được tất cả dân chúng trong thành, cũng không phải là ngươi giở trò, làm đổ một xe lương thực là được."

Bát Địa Thỏ cúi đầu: "Bản thỏ biết... thế nhưng... không nhịn được...".

Vương tiên sinh lắc đầu: "Khi ngươi làm đổ xe, thật ra Thiên Tôn đã hạ lệnh cho chúng ta làm đổ hai xe lương thực, nhưng còn chưa chờ mệnh lệnh đến, ngươi đã tự tiện làm chủ trước rồi."

Bát Địa Thỏ: "Hả? Ôi chao!"

Vương tiên sinh: "Thiên Tôn lòng dạ từ bi, có lý nào lại không cứu bách tính, ngươi không đợi mệnh lệnh của Thiên Tôn đã tự ý hành động, là cho rằng Thiên Tôn không từ bi, không làm gì cho những nạn dân này sao?"

Bát Địa Thỏ mồ hôi đầm đìa, quỳ phịch xuống đất: "Ta sai rồi."

Lần này ngay cả câu cửa miệng "bản thỏ" cũng không dùng đến, mà dùng chữ "ta", có thể thấy được hắn thật sự không có ý đùa giỡn.

Lý Đạo Huyền mỉm cười, tuy người này luôn to gan lớn mật, thích làm loạn, được xưng là một trong tam ngốc của thôn Cao gia, nhưng quan sát một phen lại phát hiện người này có không ít điểm tốt.

Lần trước khi dạy hắn thuật chiến đấu quân đội, hắn không muốn hưởng thụ một mình, mạo hiểm học không được, cũng phải gọi các đồng đội tới học cùng. Lần này lại mạo hiểm bị phạt nặng, cố ý làm đổ xe lương thực chỉ để giúp nạn dân.

Hắn là một người nguyện ý hy sinh lợi ích của bản thân, để giúp đỡ những người khác.

Loại phẩm chất này là rất đáng quý.

Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Bảo hắn đứng lên đi, khấu trừ quân lương nửa năm của hắn, ngoài ra, sau khi trở về sẽ phạt hắn sao chép một trăm lần ba mục kỷ luật và tám điều chú ý."

Cao Nhất Diệp: "Đứng lên đi..."

Bát Địa Thỏ ủ rũ đứng dậy.

Cao Nhất Diệp liếc mắt nhìn: "Thiên Tôn đã tha thứ cho ngươi, ngươi còn xụ mặt ra?"

Bát Địa Thỏ: "Khấu trừ quân lương cũng không sao, nhưng chép một trăm lần cái kia... quá khó, bản thỏ thà rằng chạy một trăm vòng xung quanh thôn Cao gia còn hơn."

Đối với loại người nửa mù chữ như hắn, viết chữ còn mệt hơn chạy bộ nhiều.

Vương tiên sinh cười mắng: "Cái đó mà tính là nghiêm phạt gì chứ? Ngoan ngoãn tuân thủ pháp chỉ, nếu không cẩn thận Thiên Tôn thật sự chặt đầu ngươi mất."

Bát Địa Thỏ giật nảy mình, không dám lên tiếng.

Sau một hồi sóng gió nho nhỏ, đoàn xe tiếp tục đi về phía trước, không mất bao lâu đã tới nhà sách Trừng Thành, lương thực thì vận chuyển chất đống trong hậu viện, truyện tranh thì chuyển vào tiền sảnh, đặt ở trên giá sách.

Vừa mới chỉnh lý xong, mới bắt đầu bán sách, lão binh canh giữ cửa thành liền dẫn theo vợ, con trai, con dâu, cháu trai, còn có bảy bà cô, tám bà dì, chín đại thẩm, lão Vương hàng xóm, một đám người ồ ạt chạy tới mua sách.

Trước khi mua còn phải xác nhận một câu cuối cùng: "Mua một quyển sách được tặng hai lạng bột mì là thật sao?"

"Đương nhiên là thật!" Vương tiên sinh mỉm cười nói: "Mỗi người chỉ hạn chế mua một quyển thôi."

Trong tiếng ồn ào, người trong nhà lão binh đều xông tới, đến đứa trẻ đang ôm trong ngực cũng coi như một danh ngạch mua một quyển sách.

Một đám người tay trái cầm sách, tay phải cầm túi lương, phấn khởi đi về nhà, đi được nửa đường liền nhịn không được muốn tiện tay lật xem quyển sách này, xem rốt cuộc là quyển sách kỳ quái gì, thế mà còn có thể tặng hai lạng bột mì.

"Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện à! Hình như là câu chuyện thần tiên hàng yêu trừ ma."

"Ngươi từng nghe nói tới Đạo Huyền Thiên Tôn chưa?"

"Chưa!"

"Ta cũng không."

"Hả? Ta thì lại có nghe qua!"

Một người thân thích nghèo nhất lên tiếng: "Mấy ngày trước ta có nghe nói, có một Đạo Huyền Thiên Tôn phát thuốc miễn phí cho người nghèo, ở Thiên điện trong miếu Thành Hoàng, chỉ là gần đây nhà chúng ta không có ai bị bệnh, cho nên ta còn chưa đi."

"Thì ra là như vậy."

"Dù sao cuốn sách này cũng không mất tiền, hơn nữa không cần biết chữ cũng có thể xem, vậy chúng ta cứ cẩn thận xem một chút đi."

"Sách này rõ ràng là mất tiền mà."

"Không không không, sách này là tặng, tiền chúng ta trả là tiền mua bột mì."

"Ha ha ha, bột mì này mua rẻ thật."

Đám người cao hứng, phấn khởi về nhà, hôm nay mua được lương thực với giá thấp, buổi tối rốt cuộc có thể ăn no hơn so với bình thường một chút.

Việc nhà sách Trừng Thành bán lương với giá thấp, à không đúng, là bán sách, rất nhanh liền lan truyền nhanh chóng. Dù sao mỗi người chỉ giới hạn mua một quyển, khẳng định phải kéo bằng hữu thân thích cùng đi nhổ lông cừu. Vì vậy tin tức này tựa như virus lập tức lan truyền khắp huyện thành.

- Giải thích, nhổ lông cừu là ám chỉ hoạt động tranh giành mua đồ khuyến mãi. Hết giải thích.

Bọn họ nào biết, đấu pháp này của Lý Đạo Huyền gọi là chiến thuật "khuyến mãi mua chung", thông qua sức hot của lương thực

hiện tại, kéo càng nhiều người tới nhổ lông cừu, dân chúng sẽ tự phát quảng cáo giúp y.

Đợt đầu tiên 2000 quyển, chỉ mất nửa ngày là bán xong.

Người không mua được cảm thấy vô cùng mất mát, vì không có lông cừu nhổ mà ảo não vạn phần.

Thế nhưng, không qua mấy ngày, lại là 2000 quyển sách cùng một đội lương được đưa đến, rất nhanh, đợt thứ hai 2000 quyển truyện tranh cũng được bán hết...

Quyển truyện tranh kỳ quái này, trong nháy mắt liền trở thành đại tác phẩm bán chạy nhất trong năm.

Mặc dù phần lớn người mua sách là hướng về bột mì, nhưng sách cũng đã cầm về, khó tránh khỏi sẽ mở ra xem một chút, xem là tên đầu đất coi tiền như rác nào lại dùng cách này tặng lương thực cho bọn họ.

Không xem không biết, vừa xem liền ngạc nhiên.

Câu chuyện trong quyển sách này hình như cũng không tệ lắm!

Vậy thì xem đi, dù sao cũng đang hạn hán, làm ruộng là không có khả năng làm ruộng, thương nghiệp cũng ảm đạm, dân chúng cơ hồ không có việc gì làm, có quyển sách lật xem cũng tốt hơn so với nằm không đờ ra.

Chương 242: Lý gia xuất thủ

Huyện thành Trừng Thành, nha môn tri huyện.

Lương Thế Hiền đang cau mày, nhìn hai hán tử dưới đường.

Hai hán tử này vừa mới bị một chủ tiệm đưa đến công đường, cáo trạng bọn họ trộm hai cái màn thầu ở cửa hàng.

Nếu là mấy năm trước loại việc nhỏ như ăn trộm màn thầu, Lương Thế Hiền cũng lười thăng đường, tùy tiện đánh mấy hèo ném ra ngoài là xong.

Nhưng hiện tại lương thực khan hiếm, đấu gạo đã có thể bán được ngàn tiền, hai cái màn thầu chính là một khoản tiền lớn, đánh tùy tiện hai gậy đã không còn thích hợp, chỉ sợ có thể tính thành "tội trộm cắp", mà tội trộm cắp gần như có thể dựa theo 'chặt đầu' để xử trí.

Thế nhưng...

Ăn trộm hai cái màn thầu là mất đầu, thật sự thích hợp sao?

Lương Thế Hiền cảm thấy không thích hợp, nhưng hắn cũng không biết phán vụ án này như thế nào mới là thích hợp, cho nên vô cùng xoắn xuýt.

"Dân càng khổ, trộm càng nhiều, ài!"

Sư gia từ bên cạnh đi tới gần, thấp giọng nói: "Đông ông, không thể kéo dài, nên phán như thế nào, thì phán như thế đó đi."

Lương Thế Hiền cau có: "Vụ án này..."

Hai người đang xoắn xuýt, một văn sĩ từ bên ngoài đi vào. Lương Thế Hiền không biết, một nha dịch bên cạnh lại nhận ra: "A, Vương tiên sinh của nhà sách Trừng Thành."

Vương tiên sinh ôm quyền với Lương Thế Hiền: "Huyện tôn đại nhân, tại hạ là ông chủ của nhà sách Trừng Thành, họ Vương. Trước kia dạy học ở huyện thành, mọi người gọi ta một tiếng Vương tiên sinh, vừa rồi đi ngang qua nơi đây, nhìn thấy huyện tôn đại nhân đang phiền não, có thể để tại hạ nói biện pháp giải quyết không?"

Lương Thế Hiền đang xoắn xuýt, có người đến đưa ra ý kiến, đương nhiên là vô cùng tốt rồi, vội vàng nói: "Vương tiên sinh cứ nói."

Vương tiên sinh nói: "Vì hai cái bánh màn thầu mà giết người, sẽ tổn thương thiên hòa, nhưng nếu không trừng phạt nặng, e rằng khổ chủ không phục..."

Điều hắn nói tới chính là chỗ vướng mắc của Lương Thế Hiền.

Vương tiên sinh: "Sao không xử lý thế này, để tại hạ trả một khoản tiền, thay hai tên tặc tử này hoàn tiền cho khổ chủ, khổ chủ sẽ nguôi giận, còn hai tên tặc tử này thì áp giải vào nhà sách của tại hạ, để bọn họ phụ trách vận chuyển sách, quét dọn vệ sinh, dùng lao động để trả lại hai cái bánh màn thầu kia, coi như phạt tội tặc tử."

Lương Thế Hiền được hắn nhắc nhở nhất thời mừng rỡ: "Kế này rất hay, chỉ là ủy khuất cho tiên sinh."

Vương tiên sinh mỉm cười nói: "Không ủy khuất, không ủy khuất, nhà sách của tại hạ cũng đang cần ít nhân thủ, hai cái màn thầu, thuê hai công nhân làm việc cho tại hạ vài ngày, tại hạ cũng rất là vui vẻ."

Lương Thế Hiền gật đầu: "Vậy thì làm theo cách của tiên sinh đi."

Hắn thoáng cái đã giải quyết được một việc đau đầu, trong lòng cũng rất vui vẻ, phất tay nói với nha dịch bên cạnh: "Đưa hai người này tới nhà sách của tiên sinh, lệnh cho bọn họ phải làm việc cho tốt, nếu có hành vi lười biếng chậm trễ, bắt về chém đầu chó của chúng nó."

Vương tiên sinh hành lễ, thanh toán cho khổ chủ tiền hai cái màn thầu, sau đó thản nhiên mà đi.

Lương Thế Hiền ngẩng đầu lên, khẽ thở dài một hơi: "Vừa rồi biện pháp mà Vương tiên sinh đưa ra thật sự là biện pháp tốt nhất để giải quyết tặc tử, nhưng mà phương pháp này cần có đủ tiền tài, bằng không thì làm sao có thể nuôi được nhiều tặc tử."

Tội phạm của Đại Minh triều, thường thì bị nhốt ở trong ngục giam chờ vấn trảm. Nếu tội không cần trảm, đánh cho mấy chục trượng rồi sung quân vài ngàn dặm. Dù sao cũng không thể giam giữ thời gian dài, bởi vì triều đình cũng không nuôi sống nổi nhiều tội phạm như vậy.

Về điểm này, thật ra Lương Thế Hiền cũng có vài lời phê bình, nhưng hắn cũng vô năng vô lực.

Đúng lúc buồn man mác, Thiệu Hưng sư gia tiến lại gần, thấp giọng nói: "Đúng rồi, nhìn thấy Vương tiên sinh, làm ta nhớ tới một chuyện."

Lương Thế Hiền: "Chuyện gì?"

Thiệu Hưng sư gia hạ giọng nói: "Mấy ngày gần đây, nhà sách Trừng Thành đang bán một quyển truyện tranh cổ quái, giá một đồng tiền, người mua sách có thể được tặng hai lượng bột mì."

Lương Thế Hiền nghe xong lời này sửng sốt, vài giây sau mới

nói: "Một đồng tiền một quyển sách còn có hai lạng bột mì? Đây không phải là đang phát cháo cứu dân sao?"

Thiệu Hưng sư gia hạ giọng nói: "Đúng vậy, không khác gì phát cháo, trong thành có không ít người đạt được chỗ tốt, đều ở sau lưng nói Vương tiên sinh kia là một ông chủ lương thiện. Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, e là phải lỗ sạch của cải, có lẽ chẳng mấy ngày nhà sách sẽ đóng cửa mất thôi."

Lương Thế Hiền thở ra một hơi: "Khuynh hết gia tài, chỉ vì cứu dân sao? Ài, nghe ngươi nói như vậy, bản quan ngược lại cảm thấy hứng thú với quyển sách hắn bán."

Thiệu Hưng sư gia lấy ra từ trong tay áo một quyển sách.

Lương Thế Hiền kinh ngạc: "Ngươi cũng có à?"

Thiệu Hưng sư gia đỏ mặt: "Khiến đông ông chê cười, thê tử của tại hạ cũng đi mua một quyển..."

Lương Thế Hiền ngẩn người, liền hiểu được, một đấu gạo giá ngàn đồng tiền, ngay cả thu nhập của tầng cấp sư gia cũng không gánh nổi.

Dân chúng của huyện Trừng Thành này còn có mấy người mua được lương thực? Cái này làm sao cho phải đây? Ài!

Lương Thế Hiền tâm tình sa sút, nhận lấy sách từ trong tay sư gia, mắt đảo qua trang bìa.

Ơ?

Tượng thánh Đạo Huyền Thiên Tôn trên trang bìa hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Khuôn mặt của thần tiên này, hình như bản quan từng gặp ở nơi nào rồi?

Lại nhìn chữ [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] bên cạnh.

Đạo Huyền Thiên Tôn?

Tên này bản quan cũng có chút ấn tượng.

Phải suy nghĩ thật kỹ!

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa, lập tức bật mode tìm kiếm ký ức, những cảnh tượng bình sinh từng thấy, những trang sách đọc qua, thần Phật đã từng bái, giống như đèn kéo quân lướt qua trong đầu, cuối cùng "đinh" một tiếng, dừng lại trên một gia bảo nguy nga.

Lý gia bảo của thôn Cao Gia, trong từ đường tầng thứ nhất vọng lâu, thờ phụng một bức tượng gia thần, tên của gia thần kia gọi là "Đạo Huyền Thiên Tôn", khuôn mặt pho tượng kia, giống trang bìa trên tay như đúc.

Trong lòng Lương Thế Hiền đã nắm chắc, lại chậm rãi lật sách trong tay, thì ra là một quyển tập tranh vẽ. Hắn lật từng trang từng trang, đọc cực nhanh, câu chuyện trong sách đã hiện ra rõ ràng.

Câu chuyện bên ngoài sách cũng trở nên rõ ràng.

Lương Thế Hiền thấp giọng nói: "Bản quan hiểu rồi."

Thiệu Hưng sư gia lấy làm lạ: "Đông ông hiểu cái gì?"

Lương Thế Hiền nói: "Chỗ dựa phía sau Vương tiên sinh này là Lý gia. Hơn một năm nay, Lý gia vẫn luôn cung cấp lương thực cho bản quan, giao cho bản quan phát cháo cứu dân, nhưng như vậy chỉ là đang giúp bản quan lấy danh tiếng thanh quan, Lý gia lại không kiếm được chút chỗ tốt nào. Hiện tại Lý gia quyết định tự mình đứng ra rồi."

Thiệu Hưng sư gia: "Ơ? Chẳng phải Lý gia hắn là đại gia tộc lánh đời à? kiếm danh tiếng có ích lợi gì? Thanh danh càng vang dội thì chẳng phải là càng không thể ẩn giấu ở phía sau màn sao?"

Lương Thế Hiền nói: "Cho nên bọn họ không tuyên dương Lý gia, mà là đưa ra Lý Đạo Huyền, tôn thất Đường triều, tổ tông, gia thần của Lý gia! Trong lúc phát cháo cứu dân, đồng thời lấy gia thần nhà mình ra trắng trợn truyền bá khắp nơi, vạn nhất câu chuyện này được vẽ ra hoàn mỹ, đưa gia thần đặt vào trong tất cả đạo quán khắp thiên hạ, vậy chẳng phải là làm rạng rỡ tổ tông sao."

Thiệu Hưng sư gia bừng tỉnh hiểu ra: "Thì ra là thế, vẫn là đông ông suy nghĩ chu toàn, tại hạ hoàn toàn không nghĩ đến."

Lương Thế Hiền: "Câu chuyện này vẽ rất linh tinh, không đáng để xem, nhưng Lý gia làm là việc thiện, bịa ra một câu chuyện thần tiên thì có làm sao? Cứ để cho họ tùy tiện biên đi, chỉ cần có thể phát lương cho dân chúng, cho dù đưa cả bản quan vào trong câu chuyện, cũng tùy bọn họ."

Chương 243: Thiên tôn hiển linh

Chạng vạng tối, Cao Nhất Diệp đi trên đường huyện thành.

Những ngày gần đây, nàng vẫn luôn ở trong phòng phía sau nhà sách Trừng Thành.

Cuộc sống ở huyện thành thật không vui vẻ chút nào, nơi này không có ruộng đồng bát ngát, không có bạn chơi lúc nhỏ, không có một hương thân nào trên mặt tươi cười, đối xử hòa ái với người khác.

Đập vào mắt, tất cả đều là những con đường chật hẹp, nhà cửa hôi hám, nạn dân tinh thần uể oải, quan sai sắc mặt nặng nề...

May mà dân đoàn đã để lại một số người ở đây bảo vệ nàng, nên không đến mức không tìm thấy người nói chuyện, nhất là Bát Địa Thỏ, tên này tuy hay nói bậy nhưng cũng là kẻ dễ thân cận.

Cao Nhất Diệp vừa đi, vừa hỏi: "Thỏ gia, Tam phu nhân bên kia chuẩn bị xong chưa?"

Bát Địa Thỏ cười khà khà: "Chuẩn bị xong rồi, Tam phu nhân nói, chỉ cần Thiên Tôn nói một tiếng, bà ấy sẽ lập tức dẫn đội xuất phát."

Cao Nhất Diệp lập tức ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đám mây đại biểu cho Thiên Tôn đang lơ lửng trên không trung sáu bảy mươi trượng, nàng có thể thấy rõ ràng Thiên Tôn đang đứng trong tầng mây khẽ cười với nàng: "Được rồi, đi đi."

Cao Nhất Diệp chấn động: "Thiên Tôn hạ lệnh, có thể hành

động rồi, đi thôi!"

Bát Địa Thỏ nhếch môi lên: "Được."

Hắn xoay người, nói với đội dân đoàn phía sau: "Đi nào."

Trịnh Cẩu Tử ở trong đám người kháng nghị: "Thỏ, vì sao là ngươi chỉ huy?"

Bát Địa Thỏ cười ha ha: "Lúc Hòa giáo viên không ở đây, dân đoàn chính là do bản thỏ gia chỉ huy mà, có gì mà khó hiểu?"

Mọi người: "Không có chuyện này đâu."

Bát Địa Thỏ: "Bản thỏ gia thông minh lanh lợi, đã từng lập đại công vài lần cho thôn Cao gia, là một nhân tuyển của phó đoàn trưởng đấy, không tin các ngươi hỏi Thiên Tôn."

Mọi người cùng ngẩng đầu lên.

Lý Đạo Huyền cười: "Xách hắn lên, ném vào trong cống ven đường đi."

Cao Nhất Diệp cười ha ha, thuật lại pháp chỉ của Thiên Tôn.

Vì vậy các tiểu tử của dân đoàn lập tức xách Bát Địa Thỏ lên, ném vào trong cống ngầm. Ào một tiếng, Bát Địa Thỏ dính đầy nước bẩn, bò ra khỏi mương, nhún vai: "Ai da! Xem ra bản thỏ cần nỗ lực hơn, mới có thể được Thiên Tôn tán thành."

Hắn bị đánh mà còn cười được, bản lĩnh xấu mình làm người vui này, ngược lại cũng không tệ, Lý Đạo Huyền rất thưởng thức điểm này của hắn.

Đoàn người che chở Cao Nhất Diệp, xuyên qua đường phố nạn dân khắp nơi, đi tới trước Thành Hoàng.

Tam phu nhân ở chỗ này chờ đợi đã lâu, ở phía sau nàng là

hơn một trăm thiện nam tín nữ, đều là dân chúng nghèo nhất trong huyện thành, mỗi người quần áo tả tơi, mặt mày xanh xao.

Bọn họ là nhóm thiện nam tín nữ đầu tiên Tam phu nhân phát triển vào năm ngoái, cũng là nhóm người trong huyện Trừng Thành thành kính nhất đối với thần tiên mới tới Đạo Huyền Thiên Tôn.

Sáng sớm hôm nay, bọn họ được Tam phu nhân thông báo, lúc chạng vạng tối đến miếu Thành Hoàng tập hợp, cũng không biết rốt cuộc có chuyện gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn đến tập hợp.

Nhìn thấy Cao Nhất Diệp đến, Tam phu nhân tinh thần phấn chấn: "Đã đến giờ rồi sao?"

"Ừm!" Cao Nhất Diệp gật đầu: "Thiên Tôn nói được rồi."

Tam phu nhân xoay người, nói với hơn một trăm thiện nam tín nữ phía sau: "Mọi người nghe cho kỹ, hôm nay bản cư sĩ triệu tập mọi người tới nơi này, là định đưa mọi người đi yết kiến Đạo Huyền Thiên Tôn, Thiên Tôn lão nhân gia người đáp ứng hiển linh trước mặt mọi người một lần."

Nghe xong lời này, tất cả thiện nam tín nữ đều lộ vẻ mặt mừng như điên.

Tam phu nhân: "Thế nhưng trong huyện thành nhiều người phức tạp, có rất nhiều bách tính không biết Thiên Tôn lão nhân gia, Thiên Tôn nhân thiện, không muốn dọa sợ bọn họ, cho nên muốn mọi người ra khỏi thành, vào rừng cây nhỏ ngoài thành hiển linh cho mọi người xem. Cho nên tất cả mọi người đi thôi."

Nhóm thiện nam tín nữ căn bản không có nghi vấn gì, lập tức ngoan ngoãn đi theo sát.

Phía trước là Cao Nhất Diệp dẫn đường, người của dân đoàn che chở nàng, phía sau Tam phu nhân dẫn theo hơn trăm tín đồ,

nhóm người rầm rộ đi tới cửa thành, trông rất là bắt mắt.

Hai lão binh canh cửa thành vội vàng tới ngăn cản: "Các ngươi đang làm gì vậy? Trời sắp tối rồi, đừng ra khỏi thành đi lung tung, bên ngoài lưu khấu khắp nơi, rất không an toàn."

Tam phu nhân bảo tướng trang nghiêm đứng về phía trước: "Chúng ta được ơn sủng của Đạo Huyền Thiên Tôn, đã có được cơ hội gặp mặt lão nhân gia, Thiên Tôn sẽ làm chỉ thị, hiển thánh cho chúng ta ở trong rừng cây ngoài thành."

Nếu là trước kia nghe thấy lời này, lão binh sợ là sẽ hô to "bắt lấy Bạch Liên yêu nhân", nhưng hai lão binh này cách đây không lâu, cũng đã dẫn theo hàng xóm mua [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], được không ít quà biếu, đã xem qua truyện tranh.

Bọn họ cũng sẽ không coi Tam phu nhân trở thành Bạch Liên yêu nhân, bèn nhường ra cửa thành: "Đi đi, nhưng mà, câu chuyện Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện này... khụ... coi là Bình Thư xem một cái thôi, vui vẻ là được, các ngươi thật sự tin tưởng muốn ra khỏi thành đi tìm sao? Thật là rảnh rỗi..."

Thái độ của hai lão binh, thật ra cũng là thái độ của phần lớn bách tính trong huyện Trừng Thành.

Tân thần không hiểu ở đâu đột nhiên chạy đến đây, bây giờ vẫn chưa được phần lớn dân chúng tín nhiệm, cho dù kiếm được chỗ tốt, kiếm chút lương thực để ăn, bọn họ cũng phải hoài nghi.

Cho nên Lý Đạo Huyền mới không "xuất thủ" qua loa, mà là chậm rãi tham gia, trước tiên bắt đầu từ các tín đồ thành kính nhất,"hiển linh" cho bọn họ xem, dùng cách ôn hòa giành được sự tán thành của dân chúng huyện thành.

Làm người chỉ cần chậm một chút, nhất là nam nhân, quá nhanh sẽ không tốt.

Đoàn người Tam phu nhân ra khỏi thành, Cao Nhất Diệp dẫn đường, rất nhanh đi tới một rừng cây ở thành đông, ở chỗ này quay đầu nhìn lại, huyện thành đã không còn thấy rõ, mặt trời chiều đã xuống núi, khung cảnh hoàn toàn mờ mịt.

Rừng cây khô héo, tất cả cây cối đều không còn lá cây màu xanh, chỉ còn những cành cây khô héo xấu xí vươn lên bầu trời...

Nơi quỷ dị như vậy, thiện nam tín nữ lại không sợ hãi! Ngược lại vẻ mặt thành kính nhìn lên bầu trời: "Thiên Tôn sẽ hiển linh ở nơi này sao?"

Tam phu nhân liếc qua Cao Nhất Diệp, Cao Nhất Diệp gật đầu.

Tam phu nhân đã hiểu, giơ quyển [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] lên, mở ra một tờ, chỉ vào hình ảnh Thiên Tôn dùng một bàn tay khổng lồ đập chết con tôm hùm yêu quái, lớn tiếng nói: "Các vị chú ý, Thiên Tôn lập tức sẽ thi triển tiên pháp này, các ngươi sẽ may mắn được nhìn thấy bàn tay khổng lồ hàng yêu trừ ma của Thiên Tôn."

Đám thiện nam tín nữ mừng rỡ, vội vàng: "Vô lượng thọ phúc".

Sau đó, bọn họ nhìn thấy một cảnh tượng mà khiến bọn họ suốt đời khó quên.

Một bàn tay khổng lồ, từ trong áng mây duỗi ra...

Ở vị trí các ngón tay, còn khảm nạm một loạt bảo thạch màu sắc rực rỡ.

"Oa, truyện tranh là trắng đen, từ trong sách cũng không nhìn thấy tay của Thiên tôn có màu sắc này."

"Ta vẫn cho rằng sẽ giống chúng ta, sẽ là một bàn tay màu thịt, không ngờ lại là một bàn tay màu vàng."

"Thiên Tôn uy vũ!"

Đám thiện nam tín nữ điên cuồng mà gào thét, tiếp theo, bàn tay khổng lồ màu vàng kia từ trong tầng mây thò ra, duỗi ra trước mặt đám thiện nam tín nữ, trong lòng bàn tay có một cái gò bằng bột mì chất thành.

Cao Nhất Diệp mỉm cười nói: "Các ngươi lấy thoải mái, có thể lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, đây là phần thưởng của Thiên Tôn ban cho các ngươi."

Chương 244: Truyền thuyết liên quan đến Thiên Tôn

Các thiện nam tín nữ vui mừng quá đỗi, khi bọn họ nhận được Tam phu nhân thông báo, nói muốn xem thần tiên hiển linh, thật ra trong lòng cũng không quá tin chắc mình có thể thấy được. Dù sao sống từng tuổi này, còn chưa từng chân chính thấy được thần tiên hiển linh.

Nhưng không nghĩ tới, ngày hôm nay không chỉ thật sự thấy được thiên tôn hiển linh, còn có thể được ban thưởng, đó thật sự là nỗi vui mừng ngoài ý muốn.

"Đống... đống bột mì lớn như vậy, thật sự để cho chúng tôi đi lấy?"

"Cầm đi!" Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Thiên tôn nói, có thể cầm bao nhiêu thì cầm bấy nhiêu, đừng tham nhiều, lòng tham không đáy đó chính là tội lớn."

Các thiện nam tín nữ vội vàng tạ ân, hành đại lễ xong mới theo ngón tay của thiên tôn bò lên trên.

Đứng trên bàn tay vàng khổng lồ, khiến bọn họ cảm giác nơm nớp lo sợ, nội tâm sợ hãi vô cùng, có vài người đi một bước hành lễ một cái, tốc độ đi tới không khác gì ốc sên.

Lý Đạo Huyền đặt một tay ở trong hộp, còn phải ngửa bàn tay hướng lên trên bảo trì bất động, động tác này cũng không thoải mái cho lắm, thấy các người tí hon lề mề như vậy, y nhịn không được nói: "Này! Trời sắp tối rồi, đừng lề mề nữa, nhanh cái tay lên."

Các người tí hon vừa nghe vậy: ui da, làm trì hoãn chuyện của Thiên tôn lão nhân gia rồi.

Mọi người vội vàng động tác nhanh hơn, bước một bước dài tới trước đống bột mì.

Khi đi ra không mang theo chai lọ, không biết dùng cái gì để chứa, cũng may hiện tại gần tới mùa đông, mọi người đều mặc rất dày, trên người có mấy bộ y phục. Mỗi người liền cởi ra áo khoác, bốc bốt mì lên, dùng y phục gói lại, tay áo còn có thể buộc lại, liền biến thành một cái túi đựng mì to.

Mỗi người xách một túi bột mì từ trên "thần thủ" của Thiên Tôn nhảy xuống đất, vừa đứng vững, liền thấy bàn tay khổng lồ lại một lần nữa bay lên bầu trời, lui về trong tầng mây, biến mất không thấy.

Nhóm thiện nam tín nữ tựa như gặp một giấc chiêm bao, tất cả nhìn thấy vừa rồi đều không giống thật, nhưng họ thử nhấc nhấc cái "túi bột mì" của mình, bên trong chứa đầy viên bột mì, cái này không thể là giả được.

"Được rồi, trở về đi." Tam cư sĩ vẫn làm bộ mặt thần thánh: "Hôm nay Thiên Tôn đặc biệt khai ân, không những hiển linh ở trước mặt các ngươi, còn ban thưởng cho các ngươi lương thực, sau này các ngươi phải làm thế nào, không cần phải nói nữa đúng không?"

Đương nhiên nhóm thiện nam tín nữ hiểu ngay, sau này sẽ khăng khăng một mực đi theo Thiên Tôn, Thiên Tôn bảo ta đi hướng đông, ta tuyệt đối sẽ không đi hướng tây, Thiên Tôn lại bảo ta hướng tây, ta lập tức tại chỗ quay đầu.

Dù sao vị này chính là chân thần!

Cùng lúc đó, Giang Tây, huyện Phụng Tân, cổng chào Ngõa

Khê.

Tống Ứng Tinh năm nay đã 41 tuổi, đang ngồi trên tảng đá đằng trước cửa nhà, nhìn đám công tượng đằng xa đang xây nhà, đồng thời đang múa bút thành văn trên một trang giấy.

Hắn đang soạn một quyển sách tên là [Thiên Công Khai Vật], trong sách ghi chép tất cả kỹ thuật sản xuất bên trong lĩnh vực nông nghiệp và thủ công nghiệp mà hắn biết.

Phần đang viết trước mắt là về "vữa": Một phần cát sông, hai phần cát vàng, dùng gạo nếp, nước dây đào khỉ trộn đều với nhau, xây nhà sẽ kiên cố, vĩnh viễn không hư, tên là vữa...

Đang viết đến đây, hắn cảm giác được có người đang đứng trước mặt mình, bèn ngẩng đầu nhìn lên, thấy được một đạo sĩ trung niên phong trần mệt mỏi.

Đạo sĩ trung niên chính là Mã Thiên Chính, hắn nhếch môi: "Vô lượng thọ phúc, thí chủ có phải là Tống Ứng Tinh Tống tiên sinh?"

Tống Ứng Tinh: "Kẻ bất tài chính là Tống Ứng Tinh, đạo trưởng có gì chỉ giáo?"

Mã Thiên Chính không nói hai lời, đưa ra một cái lò xo.

Tống Ứng Tinh lập tức chuyển sự chú ý lên cái lò xo. Đây là vật kỳ quái gì? Thép à? Vì sao phải quấn dây thép thành hình dạng từng vòng như vậy?

Vừa nghĩ tới đây, hắn thấy Mã Thiên Chính chập hai tay lại, đè xuống vòng dây thép.

Tống Ứng Tinh hoang mang.

Dấu chấm hỏi vừa mới nhảy lên sau đầu, liền thấy Mã Thiên Chính khẽ buông hai tay ra, cuộn dây thép kia tưng một cái bắn trở

lại.

Tống Ứng Tinh: "Ơ? Thú vị! Rất thú vị! Đây là vật gì? Vì sao lại co dãn như vậy?"

Mã Thiên Chính không giải thích, trên thực tế hắn cũng không có trình độ để giải thích cái thứ này, chỉ yên lặng lấy ra một cái túi xi măng nhỏ, và một tờ giấy, trên đó viết rõ ràng phương pháp sử dụng xi măng.

Hắn đem lò xo, xi măng, giấy, đặt hết vào trong tay Tống Ứng Tinh, sau đó xoay người rời đi, vừa đi còn bỏ lại một câu: "Bần đạo ở nhờ trong ngôi miếu đổ nát phía tây một dặm, nếu như Tống tiên sinh muốn tìm bần đạo, tới ngôi miếu đó là được."

Tống Ứng Tinh ù ù cạc cạc, đạo sĩ này thực sự là một quái nhân, có điều, sự hứng thú đối với quái nhân của hắn còn xa mới bằng đồ vật trong tay, liền bỏ quái đạo sĩ ra sau, cúi đầu nhìn thứ trong tay. Lò xo thực sự khiến hắn yêu thích không buông tay, chỉ trong nháy mắt hắn đã nghĩ tới hơn mười cách dùng đối với cái thứ này, mừng đến nỗi vò đầu bứt tai.

Lại quay đầu nhìn đống bùn kỳ quái kia, liếc nhìn cách sử dụng viết trên tờ giấy,"Ơ", hắn nhìn cách sử dụng xi măng, lại nhìn "phương pháp chế tạo vữa" mình vừa mới viết xong, từ đó cảm giác được mấy chỗ tương tự vi diệu.

Hắn vội vàng nói với gia phó của mình: "Nhanh đi tìm cho ta chút cát sông tới đây, nhanh nhanh."

Huyện thành Trừng Thành, lời đồn liên quan đến Đạo Huyền Thiên Tôn càng ngày càng nhiều.

Đầu đường cuối ngõ, trà quán tửu lâu, bất cứ ở đâu, khi nào đều có người trò chuyện sự tích của Đạo Huyền Thiên Tôn.

"Này, ngươi nghe nói chưa? Lý Cẩu Đản sát vách nhà ta, đã

từng nhìn thấy Đạo Huyền Thiên Tôn hiển linh rồi."

"Vương Lão Thất sát vách nhà ta cũng nói, hắn đã từng gặp được Thiên Tôn."

"Nói láo đúng không? Lão tử từ nhỏ đến lớn nghe nói qua vô số câu chuyện về thần tiên, nhưng chưa thật sự nhìn thấy thần tiên nào hiển linh qua."

"Ta cũng cảm giác họ đang khoác lác, căn bản không thể tin."

"Nhị Oa còn nói, hắn tận mắt nhìn thấy bàn tay khổng lồ của Thiên Tôn, nó còn to hơn cả bàn tay vẽ trong [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện]."

"Bố láo, bố láo hết. Đám thiện nam tín nữ đó, đều bị đạo sĩ lừa gạt mê muội, đem mấy cái chuyện của thần tiên cho tới bây giờ chưa từng xuất hiện, khoác lác như thật. Mẹ nó, nếu trên đời có thần tiên thật, vì sao còn nhiều người cực khổ như vậy?"

"Đạo sĩ người ta vẫn có chuyện để nói, ngươi cực khổ là bởi vì đời trước ngươi tạo nghiệt, ha ha ha ha, không phải vì không có thần tiên, ha ha ha ha."

"Các ngươi nói như vậy là không được rồi! Ta thật sự gặp được thiên tôn, lão nhân gia người còn tặng ta một túi bột mì thiệt to."

"Đúng đúng đúng, bọn ta tin tưởng ngươi, ha ha ha."

"Ngươi không tin đúng không? Hừ! Kệ ngươi đi, người không tin sẽ không có bột mì ăn."

Nghị luận của bọn họ đều rơi vào trong tai Lý Đạo Huyền đang "tuần sát" trên bầu trời, y không khỏi mỉm cười.

Rất tốt, mặc dù vẫn có một số tiếng nói không tin, thế nhưng

người tin tưởng đã càng ngày càng nhiều, cái này gọi là "cơ sở quần chúng".

Đợi đến khi cơ sở quần chúng đã vững chắc rồi, y lại xuất thủ, hiệu quả khẳng định tuyệt hảo.

Đang nghĩ tới đây, đột nhiên phát hiện một con khoái mã chạy vào huyện thành. Kỵ sĩ trên lưng ngựa ăn mặc y phục gia đinh của Lương Thế Hiền, khoái mã chạy như điên trên con đường của huyện thành, người trên lưng ngựa còn lớn tiếng la: "Quân tình khẩn cấp... người không phận sự mau mau nhường đường... quân tình khẩn cấp..."

Chương 245: Cố Nguyên binh biến

Nghe được bốn chữ "quân tình khẩn cấp", ánh mắt Lý Đạo Huyền cũng không khỏi trở nên chăm chú, đuổi theo dịch tốt kia.

Rất nhanh, người đó chạy vào nha môn huyện.

Lương Thế Hiền đang xử lý một đống việc lặt vặt trong đại sảnh, gia đinh xông vào đại đường, vội vàng nói: "Lão gia, đại sự không tốt, đại sự không tốt, Cố Nguyên binh biến, phản quân một đường đánh tới đây..."

"Cái gì?"

Lương Thế Hiền nhảy dựng lên: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Gia đinh kia vội vàng nói: "Biên binh thiếu lương, triều đình nợ quân lương đã tới ba năm, biên quân Cố Nguyên phản rồi. Một bộ phận biên quân gia nhập lưu khấu, còn một bộ phận biên quân biểu tình muốn đòi tiền lương, đã giết tới Tây An."

Lương Thế Hiền bị câu nói này dọa sợ đến mức lông tóc tê dại. Biên quân a, đó chính là biên quân.

Mức độ cường hãn của biên quân căn bản không cùng một cấp độ với lưu khấu.

Thứ này mà náo loạn lên sẽ đáng sợ tới mức nào!

Lương Thế Hiền vội la lên: "Tuần phủ đại nhân nói như thế nào?"

Gia đinh: "Tiểu nhân ở bên Tây An hỏi thăm một chút, tuần phủ Thiểm Tây Hồ Đình Yến và tuần phủ Duyên Tuy Nhạc Hòa Thanh đùn đẩy lẫn nhau, đều nói là trách nhiệm của đối phương, hai tuần phủ đang cãi cọ, hoàn toàn là mặc kệ phản quân."

Lương Thế Hiền và Lý Đạo Huyền câm nín.

Một người ở dưới mặt đất, một người ở trên trời, hai người đều không nói gì.

Thiệu Hưng sư gia từ bên cạnh đi tới, vẻ mặt sợ hãi: "Đông ông, phản quân Cố Nguyên sẽ đánh tới huyện Trừng Thành của chúng ta sao?"

Lương Thế Hiền: "Bản quan phải suy nghĩ kỹ lại chuyện này."

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa, lập tức ở trong đầu bật mode phân tích chiến lược. Vị trí của Cố Nguyên, vị trí của Tây An, vị trí của Trừng Thành, cùng với địa hình, quan đạo ở giữa, ở trong đầu lướt qua như đèn kéo quân, đột nhiên "đinh" một tiếng, đưa ra câu trả lời.

Cố Nguyên ở phía tây bắc của Tây An, Trừng Thành lại ở phía đông bắc Cố Nguyên, ba nơi tạo thành một hình tam giác, nếu như phản quân Cố Nguyên thẳng tiến về phía Tây An, không thể đi qua Trừng Thành được.

Lương Thế Hiền khẽ thở ra: "Yên tâm, phản quân Cố Nguyên sẽ không tới."

Đúng lúc này, một con khoái mã lại vọt vào nha môn huyện, kỵ sĩ cưỡi ngựa động tác nhanh nhẹn, động tác xuống ngựa giống như là đang bay, như nước chảy mây trôi, nhanh chân vọt vào đại sảnh, chính là tuần kiểm Phương Vô Thượng.

Hắn vừa vào đã quát lớn: "Đại sự không hay, Cố Nguyên binh biến, phản quân hướng về phía Tây An."

Lương Thế Hiền: "Phương tướng quân cũng nhận được tin tức rồi?"

Vẻ mặt Phương Vô Thượng nặng nề gật đầu: "Biên quân cũng không phải là lưu khấu, lần này đại sự không ổn rồi, Lương đại nhân, chúng ta phải cân nhắc xem phải làm thế nào để chống cự phản quân."

Lương Thế Hiền: "Phương tướng quân không cần hoảng sợ, vừa rồi bản quan suy tính một chút, phản quân sẽ không đánh tới huyện Trừng Thành, không cần hoảng sợ."

Hắn trình bày một cách đơn giản về lí luận hình tam giác của mình.

Phương Vô Thượng giận dữ: "Lương đại nhân, ngươi còn nhớ tặc Hợp Dương Phiên Sơn Nguyệt không? Lúc trước hắn từ huyện Hợp Dương tiến vào huyện Trừng Thành, ngươi vẽ một đường thẳng giữa hai huyện thành, sau đó liền qua loa nhận định Phiên Sơn Nguyệt sẽ từ thôn Tuyền Câu tiến vào Trừng Thành, kết quả thế nào? Phiên Sơn Nguyệt từ con đường giữa thôn Trịnh Gia, thôn Cao gia đánh vào Trừng Thành, may mà dân đoàn thôn Cao gia chuẩn bị đầy đủ, dùng gỗ lăn đá tảng ngăn cản được Phiên Sơn Nguyệt, nếu không hậu quả khó mà tưởng tượng."

Lương Thế Hiền: "Ài!"

Phương Vô Thượng: "Hừ! Hành quân đánh trận, cũng không phải vẽ vài đường trên bản đồ là được."

Lương Thế Hiền nhất thời không nói gì.

Lúc này Lý Đạo Huyền cũng nảy sinh hứng thú, rút cuộc phản quân Cố Nguyên có thể tới đây hay không? Kiểm tra trên mạng trước đi.

Rất nhanh, y tìm được một câu nói trên baidu: "Cố Nguyên

binh công Kính Dương, Phú Bình..."

Hai địa danh này đối với y mà nói quả thực là không biết gì cả, hoàn toàn không biết ở nơi nào, đành phải mở bản đồ ra, nhập vào Kính Dương, vừa nhìn liền giật nảy mình. Đây chính là nơi rất gần Tây An, hầu như ngay ở ngoài cửa tây bắc thành Tây An.

Lại tra huyện Phú Bình, không khỏi nhíu mày.

Huyện Phú Bình ở phía đông bắc Tây An, ở giữa chỉ cách Trừng Thành một huyện thành, hơn nữa, tên của huyện thành này còn rất nổi danh: Huyện Bạch Thủy.

Không sai, quê quán của Bạch Thủy Vương Nhị.

Trong lòng Lý Đạo Huyền dâng lên một cảm giác không ổn lắm.

Tư liệu lịch sử chỉ ghi lại việc phản quân đánh huyện Phú Bình, nhưng tư liệu có thể tin hoàn toàn sao?

Huyện Phú Bình và Trừng Thành cách nhau gần như thế, phản quân có khả năng hay không, thật ra đã chui vào Trừng Thành rồi, chỉ là vì không gây ầm ĩ quá lớn nên trên tư liệu đã lược bỏ mất đoạn này.

Tư liệu lịch sử về cuộc chiến tranh nông dân Minh Mạt rất hỗn loạn.

Lý Đạo Huyền đưa tầm mắt nhìn sang hậu viện nhà sách Trừng Thành, Cao Nhất Diệp vẫn còn đang ở tạm chỗ này.

Cao Nhất Diệp sống ở chỗ này rất nhàm chán, cả ngày đều không thấy vui vẻ.

Lý Đạo Huyền khẽ nói: "Nhất Diệp, lập tức trở về thôn Cao gia."

Cao Nhất Diệp bỗng nhiên ngửa đầu, mừng rỡ: "Ta có thể trở về sao?"

"Ừm!" Lý Đạo Huyền nói: "Mau trở về báo tin cho Hòa giáo viên, Cố Nguyên binh biến, bảo hắn chỉnh đốn cho tốt dân đoàn, tùy thời chuẩn bị tác chiến."

Cao Nhất Diệp căn bản không biết Cố Nguyên binh biến là chuyện nghiêm trọng cỡ nào, trên mặt không hề có chút sợ hãi mà ngược lại còn vui vẻ: "Ha ha, rốt cục cũng có thể trở về thôn Cao gia rồi."

Nàng rất nhanh chạy ra bên ngoài, Bát Địa Thỏ và nhóm dân đoàn đang luyện quyền bên ngoài, Cao Nhất Diệp chạy ra bảo: "Đi nào, chúng ta về thôn Cao gia thôi."

Bát Địa Thỏ mừng rỡ: "Có thể trở về rồi sao?"

Thì ra, con thỏ này cũng cảm thấy huyện thành không vui.

Đám người tiếp tục chạy ra ngoài, Vương tiên sinh cùng mấy người bạn còn ở bên ngoài bán sách, hai tên ăn trộm bánh màn thầu bị phạt ở chỗ này làm việc cũng ở đây. Cao Nhất Diệp đi tới, thấp giọng nói với Vương tiên sinh hai câu. Vương tiên sinh cũng giật mình, phất tay nói với hai người trộm màn thầu kia: "Được rồi, các ngươi có thể đi, mấy ngày này làm việc, đã bồi thường cho hai cái màn thầu kia rồi."

Hai người vừa nghe nói muốn bọn họ đi, lập tức vẻ mặt nhăn nhó, mặc dù bọn họ bị phạt ở chỗ này làm việc, nhưng nhà sách mỗi ngày đều lo cho bọn họ cơm ăn, lo cơm a, lo cơm a, chuyện quan trọng là phải nói ba lần. Hiện tại đột nhiên muốn bọn họ đi, đâu thể được?

Hai người quỳ phịch xuống đất: "Tiên sinh, đưa chúng tôi đi cùng đi, làm trâu làm ngựa cho ngài cũng được, chỉ xin một bữa

cơm."

Chuyện như vậy người của thôn Cao gia cũng thấy quen rồi!

Trước kia còn vì "có người tới chủ động làm tội phạm cải tạo" mà cảm thấy buồn cười, nhưng hiện tại chỉ cảm thấy chua xót, không cảm thấy buồn cười nữa. Vương tiên sinh đỡ hai người dậy: "Đi, đi theo bọn ta."

Đoàn người vội vàng đi ra ngoài... Rất nhanh đã ra khỏi cửa thành, rời khỏi huyện thành.

Lão binh thủ vệ lập tức chạy về nha môn huyện: "Báo cáo huyện tôn đại nhân, người Lý gia trong nhà sách, tất cả đều đã rời khỏi thành."

Lương Thế Hiền trầm mặt nói: "Người Lý gia nhận được tin tức nhanh thật, bản quan vừa nhận được tin tức, bọn họ cũng nhận được rồi, bản quan còn định tìm bọn họ hỗ trợ đây, kết quả bọn họ cứ như vậy chạy mất... thật là..."

Trong đầu Phương Vô Thượng hiện lên cái bóng Bát Địa Thỏ,"hừ" một tiếng nói: "Lần này sắp tới chính là biên quân. Đám gà đất chó sành của Lý gia, đánh đuổi lưu khấu có lẽ miễn cưỡng dùng được, chống lại biên quân chỉ có một con đường chết, vốn không cần tìm họ giúp đỡ."

Lương Thế Hiền: "Không thể nói vậy được, nhiều người lực lớn mà, ài, hy vọng bọn họ có thể ra tay hỗ trợ."

Chương 246: Trình Húc chỉnh binh

Tin tức Cố Nguyên binh biến rất nhanh liền do Cao Nhất Diệp mang về thôn Cao gia.

Thú vị là, phản ứng của người thôn Cao gia có sự khác biệt giống như giữa Lương Thế Hiền và Phương Vô Thượng, cũng là phản ứng giữa văn và võ.

Đám người Tam Thập Nhị, Đàm Lập Văn, Triệu Thắng sau khi nghe xong, vẻ mặt bình tĩnh: "Chắc phản quân Cố Nguyên sẽ không đến huyện Trừng Thành chúng ta, phương hướng ngược lại mà."

Trình Húc lại đập "bịch" một quyền lên bàn: "Đại sự không ổn, Bát Địa Thỏ, lập tức truyền lệnh của ta, dân đoàn khẩn cấp tập hợp."

Mấy văn nhân lập tức ngẩn ra: "Hở? Hòa giáo viên, phản ứng này của ngươi... Phản quân sẽ đến sao?"

Trình Húc: "Làm sao ta biết phản quân có tới không? Nhưng đánh trận cũng không phải vẽ đường thẳng trên bản đồ, lộ tuyến hành quân sẽ thiên biến vạn hóa, nhỡ đâu quan binh ở trên đường thẳng bố trí một trạm gác nào đó, phản quân sẽ có khả năng đi đường vòng để vòng qua, lại vòng đến huyện Trừng Thành cũng không chừng. Các ngươi đã quên Phiên Sơn Nguyệt hay sao? Hắn ta đi vòng một lộ tuyến quỷ dị, từ sườn núi phía đông của thôn Trịnh Đông bò về chỗ chúng ta đấy."

Các văn nhân giật nảy mình: "Chao ôi, vậy thì nguy rồi, Hòa giáo viên ngươi vội vàng chuẩn bị đi, có cái gì cần chúng tôi phối

hợp không?"

Mặt Trình Húc cau có chạy ra ngoài...

Chỉ chốc lát sau, dân đoàn đã tập hợp xong.

Dân đoàn lúc này có chút khác biệt so với mấy tháng trước, nhân số lại gia tăng không ít.

Sau khi 3000 người của huyện Thanh Giản đến, dân đoàn lại từ các hương dân huyện Thanh Giản chọn lựa ra thanh niên khoẻ mạnh, nội tâm kiên nghị, đưa bọn họ bố trí vào trong dân đoàn.

Chuyện này khiến tổng binh lực của dân đoàn đã tăng vọt lên năm trăm người.

Kỳ thực, đối với một thôn trang hơn 4000 người mà nói, 500 dân đoàn xem như tương đối ít. Thời buổi này, dân đoàn của thôn trang bình thường đều là toàn bộ thanh niên trai tráng đều sẽ gia nhập, một khi có tặc đến xâm phạm, tất cả nam nhân đều sẽ cầm lấy vũ khí.

Nhưng thôn Cao gia cũng không làm như vậy.

Bởi vì Lý Đạo Huyền không để cho bọn họ làm như vậy.

Lý niệm của Lý Đạo Huyền đến từ hậu thế, lý niệm cốt lõi chính là "binh nông tách rời", không giống như Đại Minh triều làm Vệ sở binh, trồng ruộng mấy trăm năm, biến tất cả binh lính đều thành nông dân.

Cho nên dân đoàn thôn Cao Gia vẫn luôn cẩn thận mở rộng, bảo đảm số lượng binh lính sẽ không quá nhiều, sẽ không hút hết sức lao động nam tính trong thôn.

500 người đứng thành năm phương trận nhỏ, trước mỗi trận đều có một tiểu đội trưởng.

Trình Húc dùng phương thức biên chế giống như Minh quân để biên chế dân đoàn, cứ mười người thì thiết lập một tiểu đội trưởng, mười tiểu đội lại thuộc về một đại đội trưởng.

Hiện tại năm đại đội trưởng thôn Cao gia là năm người mà ngay cả Lý Đạo Huyền cũng không thể gọi ra tên, ngược lại là tam ngốc luôn "ghi nhớ trong đầu" thì lại đều không có chức vị, chỉ là ba thân vệ binh trực thuộc Trình Húc mà thôi.

Chuyện này cũng không khó lý giải, cả thôn Cao gia đều không có người kháng nghị. Nếu là tam ngốc lên làm đại đội trưởng, mọi người ngược lại sẽ có ý kiến.

Trình Húc đứng trước mặt 500 người, lớn tiếng nói: "Tiếp theo, các ngươi có khả năng sẽ phải trải qua một trận chiến khó đánh nhất cả đời này, biên quân Cố Nguyên làm phản rồi. Một bộ phận trong số đó đã gia nhập lưu khấu, nói không chừng một ngày nào đó sẽ trà trộn vào trong đội ngũ của Không Dính Bùn đánh tới, còn một bộ phận thì trực tiếp đánh tới thành Tây An. Nói không chừng ngày nào đó sẽ lao tới trước mặt các ngươi."

Mọi người nghẹn họng.

"Đó là biên quân!" Giọng nói của Trình Húc có vẻ lạc đi: "Đó chính là biên quân, con mẹ nó lấy võ nghệ của bản giáo viên, chống lại biên quân tinh nhuệ, một người cũng không đánh được hai, chính các ngươi cân nhắc xem mình có bản lĩnh đánh được mấy tên."

Mọi người đồng loạt hít một ngụm khí lạnh, lấy võ nghệ của Hòa giáo viên cũng không có cách nào lấy một địch hai sao? Vậy biên quân kia sẽ lợi hại bao nhiêu? Chúng ta nếu đối đầu, chỉ sợ...

Cao Sơ Ngũ giơ tay lên: "Ta cảm thấy ta có thể đánh ba người!"

Trịnh Đại Ngưu: "Ngươi có thể đánh được ba người, ta cũng có

thể đánh ba người."

Bát Địa Thỏ cười khà khà: "Ta có thể đánh mười người."

Mọi người câm nín.

Trình Húc đảo cặp mắt trắng dã: "Bát Địa Thỏ, chạy quanh Cao Gia bảo năm vòng."

Bát Địa Thỏ: "Hả? Tại sao chỉ có ta chạy? Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu cũng khoác lác mà, sao không phạt bọn họ?"

Trình Húc giận: "Chỉ có ngươi khoác lác thôi."

Bát Địa Thỏ nghẹn họng.

Vì thế, trong tiếng cười vang, Bát Địa Thỏ bắt đầu chạy.

Bên này tiếp tục phát biểu.

Trình Húc đáp: "Ta chỉ ăn ngay nói thật, với sức chiến đấu bằng cứt chó của các vị, cho dù đụng phải biên quân nhân số so với các ngươi ít hơn một nửa cũng chỉ có đường chết. Nếu đụng phải biên quân đông hơn các ngươi, nửa nén hương cũng không cầm cự được."

Mọi người kinh hãi.

Trình Húc đáp: "May mà, chúng ta có Thiên Tôn chiếu cố."

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, đúng rồi đúng rồi, Hòa giáo viên chỉ biết dọa chúng ta, chúng ta còn có Thiên Tôn chiếu cố cơ mà.

Trình Húc đáp: "Nhưng Thiên Tôn rất bận, thỉnh thoảng cũng phải tới chỗ tiên nhân khác la cà, sẽ không chiếu cố được các ngươi, nếu các ngươi không lo đánh trận cho tốt, sẽ chết."

Mọi người một lần nữa lộ vẻ kinh hãi.

Trình Húc nói: "Không sai, lão tử đang hù dọa các ngươi đấy, hù dọa các ngươi chỉ vì một chuyện, bảo vệ tính mạng của đám ngu xuẩn các ngươi. Đánh trận không phải trò đùa, con mẹ nó đều phải ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của ta, ta bảo xông lên mới có thể xông lên, lúc ta bảo rút lui thì các ngươi nhất định phải lui nhanh hơn cả ta, đã hiểu chưa? Rút lui nhanh hơn ta khẳng định có thể sống sót, bởi vì trình độ chạy trốn của ta rất cao đấy."

Mọi người lớn tiếng đáp: "Tuân lệnh!"

Trình Húc động viên trước cuộc chiến một phen, vừa hù vừa mắng, cuối cùng nói: "Kiểm kê trang bị."

Dân đoàn vội vàng bắt đầu kiểm kê lại trang bị.

Năm trăm người tất cả đều đã có giáp, cái này là nhờ số lượng công tượng của thôn Cao Gia ngày càng nhiều, tiền lương cao sẽ mang đến càng nhiều ngành nghề, rất nhiều dân chúng thân trong sạch tự nguyện gia nhập Giếng Thợ, trở thành học đồ.

Độ khó để chế tạo mảnh giáp không cao, rất nhanh liền có thể học được.

Mà phương diện vải bông, lượng dân số nữ của thôn Cao gia tăng cao, khiến sản lượng vải bông cũng tăng lên trên diện rộng, không chỉ có đủ làm giáp, thậm chí mọi người trong thôn đều có thể dùng giá rất thấp mua được vải bông về làm y phục.

Cho nên tốc độ chế tạo miên giáp của thôn Cao Gia cũng nhanh hơn trước kia không ít, 500 người đều được đầu tư đầy đủ.

Thôn Cao gia không chỉ làm miên giáp, còn làm ra hàng tốt cao cấp hơn, tỷ như Trình Húc cũng đã đổi Sơn Văn giáp. Sơn Văn giáp thoạt nhìn rất lịch lãm, có hiệu quả phòng hộ nhất định, thuộc về thực chiến và nghi thức đều đủ cả, rất thích hợp cho người "làm

quan" như hắn mặc vào.

Mà hai quái vật Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu bởi vì thể trạng cường tráng, có thể mặc giáp càng nặng hơn. Cho nên trên thân hai người bọn họ hầu như đều là thiết giáp, mảnh giáp bọc cả người lại, thoạt nhìn giống như hai người sắt vậy, rất đáng sợ.

Mặt khác, 500 người đều có trường mâu mũi bằng sắt, có nỏ cầm tay, có yêu đao, trang bị rất đầy đủ.

Thú vị nhất là.

Trong thôn còn có đồ chơi do mười mấy thợ rèn luyện tập làm ra, Lý Đạo Huyền cảm thấy rất rác rưởi, nhưng các thôn dân lại cảm thấy vũ khí này rất uy mãnh: đó là Tam Nhãn Thần Súng.

Tóm lại, 500 dân đoàn của thôn Cao Gia võ trang tới tận răng.

Ngoại trừ không có ngựa, tất cả đều rất hoàn mỹ.

Chương 247: Du kích tướng quân Lý Anh tới

Ở trên bầu trời Lý Đạo Huyền lẳng lặng nhìn dân đoàn thôn Cao Gia tiến hành công tác chuẩn bị tác chiến.

Công tác chuẩn bị của Trình Húc không tệ, Lý Đạo Huyền phát hiện mình không cần phải nhúng tay vào quá nhiều, cứ giao cho gã lo là được.

Vẫn nên đặt trọng điểm chú ý vào huyện thành bên kia, thông qua Lương Thế Hiền và Phương Vô Thượng, có thể đạt được tin tức nhanh hơn.

Đưa tay ấn vào bốn chữ "Huyện thành Trừng Thành" một cái, tầm nhìn thoắt cái nhảy tới bên huyện thành.

Vừa trở về, lại thấy được một cảnh tượng thú vị.

Một nhánh quân Minh đang tiến vào huyện thành.

Số lượng nhánh quân Minh này còn không ít, khoảng chừng 1000 người, tất cả đều là quân chính quy, trên người mặc bố giáp tiêu chí của quân Minh, không ít binh sĩ lưng đeo cung nhỏ.

Lương Thế Hiền và Phương Vô Thượng lập tức ra nghênh đón.

Nghe bọn họ chào hỏi một hồi, Lý Đạo Huyền mới nghe ra, người đến là "Du kích tướng quân Lý Anh".

Du kích tướng quân thuộc về "Tạp hào tướng quân", không phải biên chế chính thức, cũng không có phẩm cấp cố định, trên cơ bản chính là bổ nhiệm tạm thời, dùng để ứng phó một số tình

huống khẩn cấp.

Lý Đạo Huyền không cần động não, chỉ cần một chút vỏ bên mép não cũng có thể đoán được, tên này chắc hẳn là được tạm thời bổ nhiệm để giải quyết Cố Nguyên binh biến.

Đương nhiên, dù hắn không có phẩm cấp cố định, nhưng địa vị bình thường dưới tham tướng, đại thể được xem như là võ quan "Tòng tam phẩm", đối với Lương Thế Hiền huyện lệnh thất phẩm và Phương Vô Thượng tuần kiểm cửu phẩm mà nói, đã xem như là chức quan rất lớn rồi.

Lý Anh tỏ vẻ kiêu ngạo của đại quan: "Bản quan phụng mệnh tuần phủ đại nhân, dẫn quân bình định phản quân Cố Nguyên, dọc đường qua huyện Trừng Thành, muốn nghỉ ngơi một đêm ở đây. Nơi này của ngươi có gì ăn ngon, uống ngon tất cả đều lấy ra, một ngàn binh thủ hạ của ta chính là đi tiễu phỉ, chớ để bọn chúng đói bụng."

Lương Thế Hiền: "Hạn hán ba năm, lại thêm Bạch Thủy Vương Nhị làm loạn cướp kho lúa trong huyện, trong huyện khố Trừng Thành đã không có lương thực, xin thứ cho quan hạ không thể cung cấp quân lương cho đại nhân."

Nhìn mặt Lý Anh đã có vẻ tức giận, trong bụng mắng thầm: Quan văn ngông thật đấy, một huyện lệnh nho nhỏ lại dám trái ý hắn, toan nổi cáu thì Phương Vô Thượng bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Lý tướng quân, mạt tướng có một chuyện không rõ, kính xin tướng quân chỉ giáo."

Lý Anh: "Ngươi hỏi đi."

Phương Vô Thượng nói: "Phản quân Cố Nguyên từ Cố Nguyên tiến về Tây An, nếu Lý tướng quân muốn nghênh chiến phản quân, phải nên chọn tuyến đường đi hai huyện Kính Dương, hoặc Phú Bình bắc thượng, vì sao lại dẫn quân đi tới huyện Trừng Thành?

Hay là, Lý tướng quân cố ý tránh mà không chiến? Mang theo thủ hạ, chỉ là đi ra ngoài một vòng, giả bộ cho tuần phủ đại nhân xem hay sao?"

Vừa nghe những lời này, Lý Anh giận dữ: "To gan!"

Lý Đạo Huyền trên bầu trời nghe thấy liền ồ một tiếng, thầm nghĩ: Phương Vô Thượng này, quả nhiên là một mãnh tướng, lời như vậy mà ngươi dám trực tiếp hỏi?

Kỳ thật trong lòng Lương Thế Hiền cũng có ý nghĩ như Lý Đạo Huyền, hắn là quan văn, không hiểu chuyện phương diện chiến lược nhiều, ngay từ đầu còn chưa rõ ràng, nhưng Phương Vô Thượng vừa mới mở miệng, Lương Thế Hiền đã hiểu ngay, trong lòng cũng không khỏi thầm khen Phương Vô Thượng một tiếng, tên tuần kiểm nhà ngươi thật lợi hại, cái gì cũng dám! Nếu như ta nghĩ tới điều này, cũng phải nghĩ qua một lần, cân nhắc xem có nên nói ra hay không.

Người này dũng mà vô mưu a!

Trong nháy mắt, tất cả mọi người ở đây đều nghĩ như vậy.

Lý Anh sắc mặt cực kỳ khó coi, một mặt là bởi vì bị tiểu võ quan cửu phẩm châm chọc mà xấu mặt, thứ hai, hắn đã bị Phương Vô Thượng nói trúng.

Một ngàn binh sĩ dưới trướng hắn, nhìn dáng vẻ có vẻ rất lợi hại, trên thực tế đều là binh lính Vệ sở, bình thường dùng để tiễu trừ phỉ còn được, nếu bắt bọn chúng đi đối phó biên quân, chết kiểu gì cũng không biết.

Lý Anh hơi sợ, muốn tránh chiến.

Thế là sau khi nhận lệnh của tuần phủ Hồ Đình Yến, hắn liền dẫn theo một ngàn binh sĩ này, đi quanh một vòng, tránh đi huyện Kính Dương và Phú Bình, đi vòng quanh, liền vòng đến huyện

Trừng Thành.

Nơi này đã lệch khỏi lộ tuyến có khả năng tiến lên của phản quân nhất, có thể tránh chiến hữu hiệu, đồng thời cũng cách con đường kia không xa, nếu như phản quân không mạnh, hoặc xảy ra biến cố gì khác, hắn cũng kịp chạy tới chiến trường thu thập phản quân.

Có thể nói tiến có thể công, lùi có thể trốn, quả là tuyệt hảo.

Chủ ý thì rất hay, nhưng bị Phương Vô Thượng thẳng thắn nói toạc ra, đương nhiên là phải thẹn quá hóa giận rồi.

"Ngươi chỉ là một tên tuần kiểm cửu phẩm, sao dám đánh rắm trước mặt bổn tướng quân?" Lý Anh giận dữ: "Thần cơ diệu toán, quân trận sách lược của bản tướng quân, một tuần kiểm nho nhỏ như ngươi thì biết cái gì."

Phương Vô Thượng cũng cứng đầu, không chịu thua: "Vậy mạt tướng cả gan tiếp tục hỏi một câu, sách lược của Lý tướng quân là gì? Nhìn thấy phản quân thế lớn liền trốn hướng đông? Nhìn thấy phản quân thế yếu, liền tiến quân hướng tây à? Huyện Trừng Thành thật đúng là một chỗ tiện cho tiến lui."

Lý Anh giận dữ, một tay đặt lên chuôi đao: "Buồn cười! Con mẹ ngươi làm việc cho ai?"

Phương Vô Thượng vẫn cứng cổ: "Mạt tướng ai cũng..."

Lương Thế Hiền bên cạnh đột nhiên cảm giác được điều gì đó.

Không thích hợp!

Giọng điệu của Lý Anh này không bình thường, ta phải suy nghĩ thật kỹ.

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa, lập tức ở trong đầu bật mode

nhân tình rủi ro. Vẻ mặt của Lý Anh, cảm xúc của hắn khi hỏi, hắn đặt tay trên chuôi đao, câu hỏi này của hắn có khả năng đưa đến hậu quả... giống như đèn kéo quân xoay tròn trong đầu, đột nhiên "đinh" một tiếng, khóa chặt vào một khả năng.

Lý Anh dự định ra tay thu thập người, hắn hỏi vấn đề này là tìm hiểu hậu đài của Phương Vô Thượng, nếu hậu đài của Phương Vô Thượng không cứng rắn, Lý Anh sẽ lập tức chém chết hắn tại chỗ.

Một loạt suy nghĩ này diễn ra chỉ trong nháy mắt, khi hắn nghĩ ra đáp án, câu nói "mạt tướng ai cũng" của Phương Vô Thượng còn chưa nói xong, còn thiếu hai chữ cuối cùng mới thốt ra được.

Lương Thế Hiền quyết đoán ho một tiếng, ngắt lời Phương Vô Thượng, cướp lời nói: "Phương tướng quân là bạn của bản quan, chúng tôi đã từng cùng nhau học ở Đông Lâm thư viện, các học sĩ trong thư viện đều vô cùng kính nể bản lĩnh của Phương tướng quân..."

Lý Anh "ơ" một tiếng, tay đặt ở trên chuôi đao dời đi.

Trong bụng thầm mắng: Con mẹ nó, khó trách tên này nói chuyện láo như vậy. Đám chó điên Đông Lâm, lão tử không trêu nổi. Con mẹ nó quái thật đấy, một cửu phẩm tuần kiểm nho nhỏ sao lại ôm được bắp đùi đảng Đông Lâm?

Có điều, hắn nghĩ đi nghĩ lại cũng đã rõ ràng, chức vị tuần kiểm này mặc dù là võ quan cửu phẩm, nhưng kỳ thật trong khung nó thuộc về hệ thống quan văn. Việc này rất phức tạp, mấy chữ cũng không nói rõ ràng được.

Lý Anh hừ một tiếng, thầm nghĩ: Bỏ đi, huyện thành này không dễ đối phó, hai con chó điên Đông Lâm, lão tử ở chỗ này làm cái gì cũng không thoải mái, không khéo lại bị bọn chúng tố cáo, khiến đũng quần dính đầy bùn vàng.

"Được! Các ngươi ngon lắm." Lý Anh hừ một tiếng, quay đầu ngựa, nói với phó tướng phía sau: "Chúng ta đi thôi, thu thập phản quân, đừng ở đây lãng phí thời gian, đám ngu ngốc ở đây chỉ biết nói nhảm, sẽ phá hỏng thần cơ diệu sách của bản tướng quân."

Nhìn đến đây, Lý Đạo Huyền cũng không khỏi chậc lưỡi tán thán: Thú vị rồi, Lương Thế Hiền và Phương Vô Thượng là một đôi văn võ trái ngược nhau, thế mà lại liên thủ một lần, chậc chậc, quan trường đúng là thú vị cực kỳ.

Chương 248: Chúng ta đi đánh đuổi hắn

Lý Đạo Huyền đóng vai người đứng xem một hồi, còn tưởng Lý Anh bị "đảng Đông Lâm nhìn thấu ý đồ tránh chiến", cho dù là giả bộ, cũng phải dẫn quân rời đi, đi vòng về phía tây.

Nhưng y lập tức phát hiện mình vẫn đánh giá quá cao nhân phẩm của tên này.

Sau khi Lý Anh rời huyện thành, vẫn không đi về hướng tây. Hắn nghiêng đầu thoáng suy nghĩ, cười khẩy một tiếng nói: "Chúng ta hướng bắc đến trấn Phùng Nguyên. Trấn Phùng Nguyên cũng là nơi tốt, bắc thông phủ Duyên An, chúng ta ở trấn Phùng Nguyên cũng có thể tiến có thể công, lui có thể thủ, còn có thể rời xa hai con chó điên Đông Lâm."

Phó tướng thấp giọng nói: "Tướng quân, lương thực của chúng ta không còn nhiều, không thể lấy lương thực ở huyện Trừng Thành, vài ngày tiếp theo sẽ không dễ chịu."

Lý Anh: "Hừ, trên đường đi tới trấn Phùng Nguyên đều là quan đạo, hai bên quan đạo có nhiều nhà, cứ thế một đường vừa đi vừa ăn là được."

Phó tướng cười hắc hắc.

Bọn họ thật đúng là dọc theo quan đạo, một đường hướng bắc...

Đi không bao lâu, liền nhìn thấy một quán trà nhỏ ven đường, Lý Anh làm bộ không nhìn thấy, phó tướng lại vung tay lên, một

đội binh sĩ xông vào quán trà, đập phá một trận, nhanh chóng cướp sạch số tiền tài và đồ ăn trong quán vốn không nhiều lắm, ông chủ quán trà ngồi co ro trong phòng run rẩy, căn bản không dám đi ra ngăn cản.

Quan binh tiếp tục hướng bắc, đi không bao lâu, lại một quán trọ nhỏ, phó tướng vung tay lên, lại một đội quan binh xông vào đập phá cướp bóc.

Lý Đạo Huyền lạnh lùng nhìn bọn chúng phá phách suốt đoạn đường này, trong lòng bỗng vô cớ dâng lên một ngọn lửa, nếu ở thôn Cao gia, y đã nhịn không được mà vỗ xuống một chưởng rồi.

Du kích tướng quân Lý Anh này rõ ràng là muốn ăn đòn!

Cho hắn một chưởng coi như thiên phạt?

Không, không thể chuyện gì cũng tự tay làm, chuyện gì các người tí hon có thể tự mình giải quyết thì tận lực giao cho họ.

Hơn nữa tên này là điểm kinh nghiệm biết đi, lấy hắn để các người tí hon của ta kiếm kinh nghiệm chiến đấu đi, cơ hội tác chiến với quan binh chính quy cũng không phải dễ dàng tìm được.

Lý Đạo Huyền hướng về nhóm Lý Anh thổi phù một hơi.

Cuồng phong gào thét, Lý Anh suýt nữa bị thổi ngã xuống đất, bị doạ cho giật mình. Thủ hạ binh sĩ của hắn thì ngã trái ngã phải, không ra hình thù gì.

Lần này không dám tiếp tục cướp đoạt dân chúng nữa, hắn quát: "Nơi này rất kỳ lạ, yêu phong từng trận, cứ thổi vào chúng ta thôi, đi mau, đi trấn Phùng Nguyên."

Quan binh vội vàng mà đi, cũng không dám xằng bậy nữa.

Lý Đạo Huyền bốc một nắm bột mì, ném vào trước mặt ông

chủ quán trà và ông chủ quán trị bị quan binh cướp sạch của cải.

Hai người cũng không biết bột mì từ đâu mà đến, nhưng luôn cảm thấy có thần linh phù hộ, vội vàng cúng bái.

Lý Đạo Huyền đưa ngón tay ấn một cái, tầm nhìn liền trở về thôn Cao gia.

Hiện tại trong thôn Cao gia đang thể hiện ra hai loại tâm tình.

Các thôn dân bình thường vẫn rất hạnh phúc vui vẻ, vẫn làm ruộng, làm việc, đến trường như bình thường... vẫn duy trì vui vẻ.

Mà dân đoàn do Trình Húc dẫn đầu cũng đã tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, chỉnh đốn binh mã, tâm tình dâng cao.

Lý Đạo Huyền tìm kiếm Cao Nhất Diệp ở trong đám người. Thiếu nữ vừa mới từ huyện thành trở về đã tìm lại được trạng thái vui vẻ, đang cùng đám trẻ Cao Tam Oa, Bạch công tử, Tam tiểu thư chơi đùa ở bên đồng ruộng.

Cao Nhất Diệp lớn tiếng hỏi: "Thật sự tìm được quỷ hoả sao?"

Cao Tam Oa nói: "Thật đó! Không lừa tỷ, ngay trên sườn núi ở phía sau. Vừa đến buổi tối, nó sẽ bay ra ngoài, bay tà tà trông hãi lắm."

Tam tiểu thư: "Oa, vậy chúng ta còn qua đó không? Không phải sẽ bị quỷ ăn thịt sao?"

Bạch công tử nói: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, có Thiên Tôn ở đây, sao mà có quỷ được? Ta hoài nghi đó là một hiện tượng vật lý, chỉ có điều ta còn chưa học được."

Bốn đứa trẻ chạy lạch bạch lên trên sườn núi, đi một vòng, không thấy gì hết, ban ngày làm sao tìm được quỷ hoả?

Lý Đạo Huyền thấy họ chơi đủ rồi, lúc này mới lên tiếng:

"Nhất Dệp, đến chỗ Trình Húc, giúp ta truyền một mệnh lệnh."

Cao Nhất Diệp "a" một tiếng nhảy dựng lên: "Được, ta lập tức đi ngay."

"Yên tâm, không nói nhiều đâu, trước lúc trời tối ngươi có thể trở về xem quỷ hoả."

Cao Nhất Diệp: "Thiên Tôn, có quỷ hoả thật sao?"

Lý Đạo Huyền nở nụ cười: "Thật ra quỷ hoả nên gọi là lân hoả, cũng không phải là quỷ, mà là một loại hiện tượng hóa học, ừm, nói như vậy, Bạch công tử và Tam tiểu thư cũng đến lúc nên học [Hoá Học sơ trung] rồi, ngày mai ta sẽ bảo thợ chạm khắc bắt đầu làm quyển sách này."

Cao Nhất Diệp: "Oa, nếu ta nói chuyện này cho Bạch công tử, hắn nhất định sẽ rất vui vẻ."

Lý Đạo Huyền mỉm cười, vẻ mặt hiền từ giống như người cha già.

Tuy nhiên, khi Cao Nhất Diệp chạy đến trước mặt Trình Húc, sắc mặt Lý Đạo Huyền lại thoắt một cái trở nên dữ dằn, như ác long rít gào: "Trình Húc, điểm binh, chuẩn bị đi thu thập một người."

Trình Húc vội vàng chắp tay với không trung một cái: "Muốn đối phó với phản quân Cố Nguyên rồi sao?"

"Không phải!" Lý Đạo Huyền mặt cau có nói: "Đối phó với tướng quân du kích Lý Anh."

Trình Húc ở quan trường lần mò nhiều năm, đối với danh nhân trên quan trường Thiểm Tây này, nhất là người trong danh sách võ tướng gã vẫn phần lớn đều nghe thấy, vừa nghe tên Lý Anh, liền nhíu mày: "Tên này được bổ nhiệm làm tướng quân du kích, đã

đến chỗ chúng ta sao? Hắc, chúng ta phải đi thu thập tên này à? Ta hiểu rồi, ta đã hiểu rồi..."

Lý Đạo Huyền: "Ngươi hiểu cái gì rồi?"

Trình Húc nói: "Lý Anh nổi tiếng quân kỷ bại hoại, đối địch không ra gì, cướp đoạt tiền tài của dân chúng lại là một hảo thủ, chuyện này võ quan Thiểm Tây chúng tôi ít nhiều đều biết, phía quan văn cũng có người tố cáo hắn nhiều lần, nhưng đều bị tuần phủ Thiểm Tây Hồ Đình Yến chặn lại, hắc... tuần phủ đại nhân hẳn là thu không ít chỗ tốt của Lý Anh... Ta từng hoài nghi, Lý Anh này cướp bóc tài sản của dân, có một nửa đã chảy vào túi của tuần phủ đại nhân."

Lý Đạo Huyền cảm thấy cạn lời, nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ.

Trình Húc phấn chấn, hướng về phía dân đoàn rống lên: "Đám phế vật, còn nhớ những lời bản giáo viên nói lần trước với các ngươi không? Thiên Tôn tổ chức các ngươi lại là muốn các ngươi làm gì?"

500 dân đoàn cùng đồng thanh đáp: "Vì thiên hạ thương sinh mà chiến đấu!"

Trình Húc cười khẩy một tiếng: "Được rồi, bây giờ cơ hội của các ngươi đã tới. Du kích tướng quân Lý Anh đi tới huyện Trừng Thành. Tên gọi là Lý Anh này, mặc dù là quan binh, nhưng việc làm lại như thổ phỉ ức hiếp lương dân, cướp đoạt tiền của dân chúng, vừa rồi Thiên Tôn đã hạ xuống pháp chỉ, muốn chúng ta đánh đuổi tên ác ôn Lý Anh này ra khỏi huyện Trừng Thành."

Mọi người hơi sửng sốt, có một số bị sợ hãi.

Trước kia bọn họ đều chiến đấu với tặc nhân, cũng coi là đánh một trận quang minh chính đại, trong lòng không có gánh nặng,

lần này lại phải đánh với quan binh? Hóa ra chúng ta thật sự tạo phản à?

Cái này... cái này...

Bát Địa Thỏ đang bàng hoàng, chợt nghe thấy điều này bèn cười ha hả: "Rốt cuộc, rốt cuộc, bản thỏ gia biết mà, sớm muộn gì chúng ta cũng đánh quan binh, ha ha ha ha, bản thỏ gia ngứa mắt với những quan binh ức hiếp lương dân kia từ lâu rồi. Ha ha ha ha, cuối cùng bản thỏ đã có thể thay trời hành đạo rồi, ha ha ha ha ha."

Hắn đột nhiên rút ra bảo kiếm tổ truyền.

Thanh kiếm đã được mài sáng loáng từ lâu.

Cầm kiếm trong tay, xoát xoát xoát, quơ quơ mấy cái, không có kết cấu gì đáng nói, bởi vì đến nay hắn còn chưa có được một quyển bí tịch kiếm pháp nào, kiếm pháp gì cũng không biết.

Nhưng chuyện này cũng không ngăn được hắn phát huy, giơ trường kiếm lên, ngửa mặt lên trời cười dài: "Ta muốn dùng một chiêu Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm, chém sạch quan binh tà ác."

Bị hắn khơi gợi như vậy, đám dân đoàn vốn đang bàng hoàng, đột nhiên tinh thần rung lên, nhất là những người đến từ huyện Thanh Giản càng rống to lên: "Đúng rồi! Giết sạch những quan binh cứt chó ức hiếp lương dân kia."

Chỉ có Trình Húc kỳ quái thổ tào một câu: "Trong quan binh cũng có người tốt, các ngươi ở chỗ này quần tình sục sôi cái rắm. Con thỏ ngu kia, Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm của ngươi căn bản là một kiếm chém lung tung, con mẹ nó đừng làm ra vẻ rất lợi hại."

Chương 249: Các ngươi là phản quân Cố Nguyên

Trình Húc làm động viên xong, lại bảo toàn bộ dân đoàn kiểm kê trang bị và lương khô.

Gã gọi Cao Nhất Diệp tới, hai người đi vòng qua sườn núi, đi tới một chỗ xung quanh không người, lúc này mới ngẩng đầu lên trời nói: "Thiên Tôn, tiểu nhân có một nghi vấn."

Lý Đạo Huyền nhìn gã kéo Cao Nhất Diệp né tránh mọi người, cũng đã đoán được gã có chuyện muốn hỏi: "Hỏi đi."

Trình Húc cung kính nói: "Hiện tại thôn Cao gia chỉ có hơn 4000 người, cho dù cộng thêm mấy trăm người của Bạch gia bảo thì tổng số người cũng chỉ miễn cưỡng đạt được 5000. lấy thực lực này để trở mặt với triều đình có phải quá sớm không? Cho dù có Thiên Tôn ở trên bầu trời tương trợ, chúng ta có thể thắng được một trận, có thể thắng trăm trận, bách chiến bách thắng, nhưng không có đủ nhân tài có thể dùng để thống trị thiên hạ, đánh xuống thiên hạ này với Thiên Tôn mà nói là rất dễ dàng, nhưng muốn quản tốt thiên hạ này, dựa vào 5000 người chúng ta, lại còn xa mới đủ."

Lý Đạo Huyền cười: "Lẽ nào ngươi cho rằng, bây giờ ta muốn thôn Cao gia tạo phản hay sao?"

Trình Húc: "Ồ? Chẳng lẽ không đúng sao? Du kích tướng quân cũng không phải quan nhỏ, một khi giết chết hắn, thôn Cao gia nhất định sẽ tiến vào sự chú ý của triều đình, sau này còn muốn vui vẻ trốn tránh như thế ngoại đào nguyên, điều đó là rất không khả thi."

Lý Đạo Huyền: "Ai nói là thôn Cao gia làm? Rõ ràng các ngươi là phản quân Cố Nguyên."

Những lời này vừa thốt ra, Trình Húc ngây ngẩn cả người.

Sau vài giây, gã đột nhiên vỗ ót, bừng tỉnh hiểu ra: "Đúng vậy! Trên người ta mặc Sơn Văn giáp, thủ hạ 500 dân đoàn, tất cả đều mặc giáp, tay cầm thủ nỗ, cầm trường thương đầu bằng sắt, eo còn dắt yêu đao, người nào trông cũng giống quan binh, sao ta cứ nhất quyết nói mình đến từ thôn Cao Gia? Đến thời điểm chúng ta công kích Lý Anh, chỉ cần nói mình là phản quân Cố Nguyên là được rồi."

Lý Đạo Huyền nói: "Không sai, chính là như thế, thôn Cao gia chúng ta chỉ là một đám lương dân, làm sao có thể công kích quan binh chứ? Đó đương nhiên là điều không thể nào. Loại chuyện đánh quan binh này, chỉ có biên quân hung hãn không sợ chết mới có thể làm được."

Trình Húc: "Ha ha ha, Thiên Tôn, Thiên Tôn ngài..."

Nửa câu sau gã cố nuốt lại vào bụng: Đúng là thích trêu chọc thế nhân.

Lời này nói ra có chút bất kính, trong lòng tự biết là được rồi.

Từ giọng điệu của Trình Húc, Lý Đạo Huyền đã đoán ra gã muốn nói gì, cũng không khỏi mỉm cười. Ta chính là người nghịch ngợm, không muốn làm loại thần tiên trang bức cứng nhắc.

Trình Húc không còn băn khoăn nữa, ba chân bốn cẳng chạy về phía các dân đoàn: "Tất cả mọi người chuẩn bị một cái khăn, che mặt lại. Nhớ kỹ, lão tử không phải là Hòa giáo viên, các ngươi phải gọi ta là 'lão quỷ đầu Cố Nguyên', hoặc gọi ta Quỷ Thiên Hộ cũng được, hắc hắc hắc..."

Nói đến đây, gã lại đột nhiên có chút đắc ý, lúc trước mình chỉ

là một tên tuần kiểm cửu phẩm, dưới trướng chỉ có một trăm người, không có cửa tấn chức, còn tưởng cả đời này cũng chỉ như vậy, không nghĩ tới sau khi gia nhập thôn Cao Gia, càng làm càng lớn. Hiện tại thuộc hạ có 500 người, đã có thể tự xưng là thiên hộ rồi, nghĩ đến cũng cảm thấy có chút sảng khoái.

Tái ông mất ngựa, sao biết không phải là phúc.

Nhân sinh có đôi khi thổn thức như vậy!

Gã đưa tay chỉ vào Cao Sơ Ngũ: "Ngươi đổi tên thành Đại Ham Tử."

Rồi lại chỉ vào Trịnh Đại Ngưu: "Ngươi gọi là Mãng Ngưu Tử."

Lại chỉ vào Bát Địa Thỏ: "Ngươi... bỏ đi... qua, người kế tiếp!"

Bát Địa Thỏ: "Này? này? Tại sao đến lượt ta lại bỏ qua?"

Hơn 500 người đồng thời liếc mắt nhìn hắn.

Trình Húc lấy ra một tấm bản đồ tự chế, nhìn trái nhìn phải trên bản đồ, lo nghĩ: "Nếu như chúng ta từ hướng thôn Cao Gia chạy tới công kích Lý Anh, sau đó rất dễ dàng bị điều tra ra, cho nên trước tiên phải đi đường núi Hoàng Long, sau đó từ trong núi Hoàng Long chui ra thu thập Lý Anh."

Năm trăm binh sĩ đi đến trạm xe lửa, đợi chuyến xe từ Bạch gia bảo đến thôn Cao Gia.

Hiện tại mỗi ngày Bạch gia bảo và thôn Cao Gia đều sẽ có vài chuyến xe lửa đi lại, chủ yếu là để thuận tiện cho người của Bạch gia bảo đến "Khu thương mại Cao gia" để mua vật tư.

Bên Bạch gia bảo mặc dù đã có nước, hồ Mã Đề cũng đã phục sinh, nhưng vật tư tạm thời còn không phong phú bằng bên thôn Cao Gia, nhất là đồ do các thợ thủ công chế tác, như thái đao,

dụng cụ nông nghiệp, giỏ tre, hũ gốm, vải bông các thứ, bên Bạch gia bảo đều thiếu thốn rất nhiều.

Còn có mấy thợ thủ công của Bạch gia bảo chạy đến thôn Cao Gia "tìm công việc", buổi sáng ngồi xe qua đây, đến tối lại ngồi xe trở về.

Trình Húc dẫn theo đám dân đoàn, im lặng chờ đợi.

"U! Xình xịch xình xịch!"

Một chiếc xe lửa chạy tới nhà ga. Thôn dân Bạch gia bảo trên xe vừa xuống xe đã bị mấy trăm dân đoàn mặc giáp đang đợi ở trạm xe lửa làm giật mình: "Oa, các ngươi muốn làm gì vậy? Dọa chết người ta rồi."

Trình Húc nghiêm mặt nói: "Dân đoàn phụng mệnh Thiên Tôn, chấp hành quân vụ bí mật, các ngươi phải lập tức quên đi đã từng nhìn thấy bọn ta ở đây, nếu để lộ hướng đi của dân đoàn, Thiên Tôn sẽ giáng tội các ngươi."

Câu nói này đã dọa các thôn dân Bạch gia bảo nhảy dựng lên, vội vàng bịt kín miệng, lặng im biến mất.

Đám người Trình Húc thì ngồi xe lửa, rất nhanh liền đi tới Bạch gia bảo.

Bạch Diên nhìn thấy dân đoàn đến, ngược lại cảm thấy ngoài ý muốn, sau khi đơn giản nói chuyện với Trình Húc vài câu liền hiểu rõ tình huống, thấp giọng nói: "Đám bộ hạ của Nghi Xuyên Vương Tả Quải vẫn còn đang hoạt động ở núi Hoàng Long, Hòa giáo viên không được vào núi quá sâu, vừa đi vào liền lập tức theo hướng tây nam ra khỏi núi, như vậy có thể đi lên quan đạo thông tới trấn Phùng Nguyên."

Lý Đạo Huyền ở trên trời nhìn đám người Trình Húc chui vào núi Hoàng Long...

Tầm mắt của y vừa mới mở rộng đến sườn nam núi Hoàng Long, cho nên đoàn người Trình Húc tiến vào trong núi liền thoát ly khỏi tầm nhìn của Lý Đạo Huyền, y cảm giác còn có chút lo lắng, thật sự sợ bọn họ gặp phải Vương Tả Quải ở trong núi.

Cũng may Trình Húc vào núi cũng không sâu, vừa mới vào trong, lập tức bảo mọi người che mặt, lại bôi bùn đất lên áo giáp, khiến bản thân có vẻ phong trần mệt mỏi, tựa như đã đi một đoạn đường rất xa, lại từ một sơn cốc nhỏ ở phía tây nam chui ra, trở lại trong tầm nhìn của Lý Đạo Huyền.

Lần này chui ra, mọi người không còn là dân đoàn nữa.

Trình Húc dựng lên một lá cờ tạm thời làm ra, trông rách nát, trên cờ viết một chữ "Quỷ" thật lớn, Bát Địa Thỏ cũng giơ cao một lá cờ,"trả ta quân lương mồ hôi và máu", đoàn người cứ như vậy hung hăng vô cùng, đi về hướng trấn Phùng Nguyên.

Thám báo Thạch Kiên lợi hại nhất hiện tại của dân đoàn còn dẫn theo mấy người tùy tùng, đi trước hai dặm so với quân chủ lực, do thám ở phía trước.

Cùng lúc đó...

Du kích tướng quân Lý Anh một đường cướp bóc dân chúng tiến vào trấn Phùng Nguyên, đang ngồi trong nhà một hương thân có tiền nhất trong trấn, vừa ăn gà nướng, vừa bắt chéo chân, có vẻ rất thoải mái.

Hương thân kia đứng một bên, trên mặt cười bồi, trong lòng lại đang ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông của Lý Anh.

Hắn bị Lý Anh cướp không ít của cải, vô cùng đau lòng.

Một thám báo từ bên ngoài chạy vào, kinh ngạc nói: "Báo cáo tướng quân, đại sự không ổn, phản quân Cố Nguyên đang kéo tới trấn Phùng Nguyên."

Đùi gà trên tay Lý Anh rơi xuống đất: "Mẹ nó? Ngươi nói cái gì?"

Chương 250: Trả ta quân lương mồ hôi xương máu

Lý Anh hốt hoảng giật mình, một cước đá bay cái đùi gà rơi trên mặt đất: "Vì sao? phản quân Cố Nguyên lại trực tiếp xuất hiện ở huyện Trừng Thành? Chết tiệt! Tính thế nào đi nữa, bọn chúng cũng không nên trực tiếp tới nơi này mà, ít nhất phải tới hai nơi Kính Dương, Phú Bình lượn một vòng mới đúng."

Thám báo thấp giọng nói: "Hình như bọn chúng chui ra từ núi Hoàng Long."

Lý Anh sầm mặt: "Núi Hoàng Long? Cái địa phương chết tiệt này."

Núi Hoàng Long nằm ở giao giới ba huyện, núi cao rừng rậm, từ trước tới nay đều là nơi lưu khấu và phản tặc chiếm cứ, phản quân Cố Nguyên từ hướng phủ Duyên An tiến vào núi Hoàng Long, sau đó từ hướng trấn Phùng Nguyên huyện Trừng Thành chui ra, cũng không phải là không có khả năng này.

"Ngươi có thấy rõ là đám phản quân Cố Nguyên không? Đừng là một đám lưu khấu giả dạng thành phản quân, chạy đến diễu võ dương oai?"

Thám báo thấp giọng nói: "Tiểu nhân thấy rất rõ ràng, phản quân khoảng hơn 500 người, toàn bộ đều mặc giáp, giống giáp của chúng ta, tướng quân cầm đầu còn mặc Sơn Văn giáp... Bọn chúng đều có nỏ, yêu đao, trường mâu, trang bị hoàn mỹ."

Lý Anh: "Bà nội cha nó, 500 biên quân?"

Hắn quay đầu lại nhìn phó tướng, đám bách hộ phía sau, ai nấy cũng vẻ mặt nặng nề.

Ngược lại hương thân cung cấp cho hắn chỗ ăn chỗ ở lại nói một câu: "Chúng ta có trấn Phùng Nguyên có thể dựa thành mà thủ, còn có thể thông báo huyện tôn đại nhân và tuần kiểm Phương tướng quân, mời bọn họ đến viện trợ."

Lý Anh "hừ" một tiếng, trong bụng mắng thầm: Tường trấn này thấp bé có tác dụng cái rắm, biên quân thậm chí không cần phải điều động vũ khí công thành, tùy tiện dựng một cái cầu người cũng có thể leo lên.

Đây chính là biên quân.

Đừng nói 500, chỉ cần 200 là có thể đánh cho 1000 Vệ sở binh của mình chạy trối chết, cho dù hai con chó điên Đông Lâm kia đến cứu viện thì có tác dụng quái gì? Đảng Đông Lâm vốn không biết đánh trận.

Lý Anh đưa tay đẩy hương thân kia ra, làm hắn ngã ngồi xuống đất, lại lớn tiếng nói: "Ra khỏi thành, nghênh chiến phản quân Cố Nguyên."

Câu này là nói cho dân đoàn và hương thân trấn Phùng Nguyên xung quanh nghe.

Sau khi la lối xong, lại nói nhỏ với phó tướng: "Ra khỏi phạm vi của trấn Phùng Nguyên, người trong trấn không nhìn thấy, chúng ta lập tức bỏ chạy."

Trình Húc dẫn quân đi về phía trấn Phùng Nguyên.

Đi tới đi tới, một thám báo của dân đoàn hồi báo: "Giáo viên..."

"Giáo cái đầu của ngươi." Trình Húc lập tức ngắt lời hắn: "Gọi ta là Quỷ Thiên Hộ, hoặc Cố Nguyên lão quỷ đầu."

Thám báo lúng túng một giây, có vẻ vẫn chưa quen, vội vàng sửa lời nói: "Quỷ Thiên Hộ, du kích tướng quân Lý Anh, đã dẫn quân rời khỏi trấn Phùng Nguyên, đang đi về phía chúng ta."

"A?" Trình Húc nghe thế, trong lòng hơi hoảng hốt.

Mặc dù dân đoàn vẫn luôn nỗ lực huấn luyện, ăn uống ngon lành, trang bị cũng tốt, thân thể khoẻ mạnh, khí thế rất đủ, nhưng dù sao vẫn là dân đoàn, còn chưa trải qua khảo nghiệm của cường địch chân chính.

Đối phó với lưu khấu còn đỡ, nhưng với con số 500, đối phó với 1000 quan binh của Lý Anh thì trong lòng Trình Húc thầm tính toán, tỷ lệ chiến thắng không đến ba thành, có bảy thành có thể thấy được thái nãi nãi.

Gã nhất định phải tìm chút đồ vật để bơm hơi cho mình!

Ngẩng đầu nhìn lên trời, hắc, trên không trung sáu bảy mươi trượng có một đám mây thấp, rất tốt, Thiên Tôn đang nhìn ta! Vậy thì không sợ nữa rồi, trong nháy mắt tỉ lệ chiến thắng lại quay về mười thành.

"Không phải sợ!" Trình Húc lớn tiếng cười: "Chỉ là một Lý Anh, chúng ta căn bản không cần sợ."

Gã tiếp tục dẫn quân tiến lên, lại đi một lúc, rất xa phía trước có thể nhìn thấy đội ngũ Lý Anh, lúc này hai quân cách xa nhau tối thiểu còn có một dặm, song phương đều chỉ có thể từ xa nhìn nhau, còn chưa có khả năng giao chiến.

Trình Húc đang chuẩn bị nói mấy lời khích lệ, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Đội ngũ Lý Anh phía trước, đột nhiên bắt đầu nhìn xung quanh, phía đông là một mảnh sơn cốc ngăn trở đường đi, vì thế đội ngũ Lý Anh quay đầu lại, chạy về hướng tây...

Trình Húc cùng dân đoàn phía sau đầu đầy dấu chấm hỏi? hoang mang thật sự.

Cao Sơ Ngũ: "A, còn chưa bắt đầu đánh, sao bọn chúng lại chạy trốn rồi?"

Bát Địa Thỏ: "Ha ha, bị uy phong của bổn đại gia hù dọa chạy mất rồi."

Trình Húc sửng sốt trong nháy mắt, đột nhiên kịp phản ứng: "Đáng chết, ta còn đang sợ bọn chúng, kết quả bọn chúng cũng sợ chúng ta. Bây giờ chúng ta là biên quân cơ mà. Ha ha ha ha, đuổi, đuổi! Đuổi theo bọn chúng đánh."

Dân đoàn hét lớn một tiếng, đuổi theo đội ngũ Lý Anh.

Lúc này Lý Anh cũng đang chửi má nó rồi. Sau khi hắn đi ra khỏi trấn Phùng Nguyên, lúc đầu nghĩ chính là vừa rời khỏi phạm vi của trấn Phùng Nguyên thì lập tức chạy trốn, dù sao cũng không thể chạy trước mặt tất cả mọi người cả trấn được. Bị đám hương thân báo cáo cho huyện lệnh, huyện lệnh mà vạch tội mình thì rất là khó đỡ, cho nên chạy trốn cũng phải tìm một chỗ không người mới được.

Không nghĩ tới giáo viên dân đoàn của trấn Phùng Nguyên không hiểu tình hình, cứ muốn dẫn theo dân đoàn "Trợ trận", giống như cái đuôi bám theo sát đằng sau hắn.

Lần này hắn cảm thấy khó chịu!

Muốn chạy trốn lại không tiện, kiên trì đi một đoạn về hướng bắc, sau đó liền chạm mặt với "biên quân Cố Nguyên".

Lý Anh chỉ nhìn thoáng qua liền xác nhận, phía trước nhất định là quân Minh chính quy, nhìn trang bị chỉnh tề của bọn chúng, tuyệt đối không thể là lưu khấu, người ta còn giơ cao hai lá cờ, một lá viết một chữ "Quỷ", đó là tên hiệu vì không liên lụy đến

thân tộc mà đặt. Một lá cờ khác viết "Trả cho ta quân lương mồ hôi xương máu", đây không phải là phản quân đòi lương đó sao?

Đánh không thắng!

Vệ sở binh tuyệt đối không thể đánh thắng biên quân!

Lý Anh quyết định thật nhanh: "Chạy!"

Lúc này cũng bất chấp phía sau có dân đoàn đi theo hay không, bị nhìn thấy chạy trốn thì nhìn thấy đi, bị quan văn vạch tội thì vạch tội đi, trước mắt chạy trốn rồi nói sau, ít nhất có thể sống lâu hơn vài ngày.

Nhìn về phía đông, sơn cốc, chạy không được, vậy thì chạy về hướng tây thôi.

Một ngàn quân Minh, nhanh chân bỏ chạy.

Bọn họ vừa bỏ chạy, dân đoàn phía sau liền ngẩn ra: "1000 đánh 500 mà, phía sau còn có dân đoàn chúng ta, sao quan binh lại bỏ chạy rồi?"

Giáo viên dân đoàn hít một ngụm khí lạnh, xoát xoát nhanh chóng thối lui ra sau.

Sau đó, bọn họ liền thấy "phản quân Cố Nguyên" hùng hổ đuổi theo, viên tướng lĩnh cầm đầu mặc Sơn Văn giáp, bịt kín phía trước, hét lớn: "Du kích Lý Anh, trốn đi đâu? Trả quân lương đang nợ lại cho bọn ta."

Lý Anh sợ tới mức mất hồn mất vía, vừa trốn vừa hét lớn: "Ngươi muốn đòi lương thì đi Tây An, ngươi đuổi theo ta làm gì."

Trình Húc hô to: "Con mẹ nó, ta nhìn thấy ai thì tìm người đó đòi."

Lý Anh: "Ngươi đừng tới đây."

Trình Húc: "Để lại hết đồ vật đáng giá trên người ngươi."

Lý Anh cũng để lại thật, tháo xuống mũ giáp nặng nề ném xuống đất, bạc mới chèn ép được từ các hương thân trấn Phùng Nguyên cũng ném đi, liều mạng chạy như điên.

Trình Húc cũng thật sự đuổi theo, dù sao Thiên Tôn vẫn còn trên đỉnh đầu, Trình Húc gã khi đánh trận tất thắng thì dũng mãnh như hổ, ngay cả loại chuyện giặc cùng đường đừng đuổi cũng mặc kệ, Thiên Tôn trên đỉnh đầu còn có thể để mình trúng phục kích hay sao? Đuổi!

Đuổi theo đuổi theo, phát hiện mũ giáp của Lý Anh vứt trên mặt đất, thứ này cũng không tệ lắm, nhặt lên treo bên hông, tiếp tục đuổi theo.

Quan binh phía trước, phản quân Cố Nguyên ở phía sau, trong nháy mắt, tất cả đều chạy về phía tây.

Chỉ còn lại giáo viên dân đoàn của trấn Phùng Nguyên, dẫn theo mấy trăm dân binh đứng đó: "Rốt cuộc chúng ta tới đây làm gì?"

Chương 251: Kiếm điểm kinh nghiệm

Lý Đạo Huyền thấy cảnh phía dưới, cũng không khỏi dở khóc dở cười.

Lúc trước y cố ý không ra tay thu thập Lý Anh chính là vì muốn dành cho dân đoàn một cọc gỗ để kiếm điểm kinh nghiệm, nào biết Lý Anh này ngay cả cọc gỗ kiếm kinh nghiệm cũng không xứng làm, còn chưa đánh đã ném khôi giáp bỏ chạy rồi.

Con mẹ nó!

Kế hoạch luyện binh to lớn của lão tử, cứ như vậy mà mất sao?

Các ngươi tí hon của ta, bây giờ vẫn là dã lộ tử chưa trải qua một trận chiến nghiêm chỉnh nào a.

Các ngươi quay lại cho ta.

Lý Đạo Huyền phồng má lên, nhắm ngay đội ngũ của Lý Anh thổi một hơi.

Lý Anh đang dẫn đội chạy như điên, không ngờ đột nhiên gặp phải một cơn gió lớn thổi tới, gió rất lớn, thổi cho các binh lính đi đầu không đứng vững, ngã hết về phía sau, binh sĩ đi theo đằng sau trong nháy mắt bị trượt chân đổ ngả đổ nghiêng.

Tốc độ chạy trốn trong nháy mắt đã chậm lại.

Lý Anh sợ tới mức hồn vía lên mây: "Yêu phong, yêu phong lại tới nữa rồi."

Đội ngũ phía trước rối loạn, đội ngũ phía sau đâu còn chạy kịp, mắt thấy "phản quân Cố Nguyên" phía sau càng đuổi càng gần, mấy tên bách hộ phía sau không đợi Lý Anh hạ lệnh, tự rống to lên: "Xoay người lại, bắn tên."

Mấy bách nhân đội rơi xuống cuối cùng, lập tức xoay người lại, lấy cung cài tên.

Bọn họ cũng không phải quân đội tinh nhuệ gì cả, cung sử dụng là tiểu sao cung, một loại cung mềm uy lực cũng không tính mạnh lắm, một đợt mưa tên bay tới, bắn lên trên miên giáp của dân đoàn, vô lực rơi xuống.

Lúc này Trình Húc cũng hô to: "Đứng đực ra đó làm gì? Nỏ cầm tay của các ngươi là dùng để ngắm hay sao?"

Người của dân đoàn cũng bừng tỉnh, vội vàng dùng nỏ phản kích.

Bọn họ ai cũng có nỏ, còn đội ngũ của Lý Anh lại không phải ai cũng có.

Dưới tình huống hai bên đối xạ, mưa tên của dân đoàn càng có quy mô hiệu quả, một đợt mũi tên bay qua, phốc phốc phốc, bắn trúng người quan binh.

Quan binh tuy cũng có giáp, nhưng bọn họ không phải ai cũng có.

Hơn nữa có một số người mặc bố giáp vẫn chỉ mặc cho có, trên đó không có mấy mảnh giáp.

Trận mưa tên này khiến bọn họ rất khó chịu, không ít người bị mũi tên bắn trúng nơi mảnh giáp không phủ tới, đau đến mức kêu la không ngừng.

Trình Húc tính toán khoảng cách song phương, mắt thấy xa

khoảng sáu bảy trượng, bèn lớn tiếng hô: "Tam Nhãn Thần Súng, châm lửa!"

Mười cây Tam Nhãn Thần Súng trong dân đoàn lập tức châm ngòi nổ.

Thứ này vừa bốc cháy, người bên cạnh sợ quá vội vàng tránh xa một chút, binh sĩ cầm Tam Nhãn Thần Súng cũng vội vàng hai tay cầm vào cán gỗ, cố gắng đưa nó vươn về phía trước, tránh làm tổn thương người một nhà.

Dân đoàn vốn đang đuổi theo địch nhân cũng chậm bước chân, dù sao cũng không có ai dám chạy đến phía trước Tam Nhãn Thần Súng...

Lý Đạo Huyền ở trên bầu trời nhìn thấy một màn buồn cười này, trong bụng cũng cười thầm: Đây chính là chỗ lạc hậu của Tam Nhãn Thần Súng, khi sử dụng rất phiền phức, tầm bắn gần, uy lực chẳng ra sao, còn dễ dàng thương tổn người mình, mấu chốt là... quân địch còn rất dễ tránh!

Cách quân địch không đến 20 mét châm lửa, người ta làm sao không nhìn thấy được?

Quan binh phía trước nhìn thấy phía sau có đốm lửa nhảy lên, đã bắt đầu nghĩ biện pháp rồi.

Vài tên bách hộ rống to lên: "Nằm xuống, nằm xuống, Tam Nhãn Thần Súng."

Các binh lính vội vã lăn trên mặt đất một vòng, nghiêng đầu nhìn về phía sau.

Lúc đối phương chuẩn bị bắn hoả súng, bọn họ không cần vội vã chạy trốn, bởi vì lúc này quân địch cũng sẽ không đuổi tới gần.

"Pằng pằng pằng!"

Tam Nhãn Thần Súng khai hoả, mười cây Tam Nhãn Thần Súng, lần lượt vang lên, một mảnh đạn chì bắn loạn xạ về phía trước, loại hỏa súng này không có độ chính xác gì đáng nói, còn bịp hơn cả Hoạt thang thương, chỉ cần chú ý lựa chọn cánh cửa vận mệnh cho đúng.

Nhưng quan binh đã nằm xuống đất từ lâu, đương nhiên cũng chỉ có thể bắn vào không khí.

Mấy tên bách hộ của quan binh lại hô to lên: "Tam Nhãn Thần Súng bắn xong rồi, tất cả mọi người đứng lên, tiếp tục chạy."

Thật ra không cần họ hạ lệnh, các binh lính đã sớm bò dậy, tiếp tục chạy như điên về phía tây.

Người của dân đoàn lại ngớ người ra, cúi đầu nhìn thoáng qua Tam Nhãn Thần Súng trên tay mình, ngơ ngác nói: "Hỏa súng lợi hại như vậy, bắn hết một đợt, lại không bắn trúng một kẻ địch nào?"

Lý Đạo Huyền thầm cười to: Ha ha ha! Rất thú vị đúng không? Tam Nhãn Thần Súng chính là rác rưởi như vậy đấy, cho các ngươi tự tay thử thì sẽ biết. Trong lịch sử nó chả phát huy được bao nhiêu tác dụng, ngay cả bộ đội tạp nham cũng không sợ thứ này, chứ đừng nói là biên quân và Mãn Thanh.

Lần này coi như có chút hiệu quả luyện binh.

Ít nhất để cho các ngươi tí hon biết được khuyết điểm của Tam Nhãn Thần Súng trong thực chiến.

Người của dân đoàn lúc này cũng không có khả năng lắp đạn thêm cho Tam Nhãn Thần Súng nữa, mười người cầm súng chỉ có thể đem nó làm búa, tiếp tục đuổi theo về phía trước.

Quan binh phía trước tiếp tục trốn, dân đoàn vừa đuổi vừa dùng nỏ bắn. Quan binh rớt lại phía trước cũng thỉnh thoảng xoay

người bắn trả một mũi tên.

Hai bên cứ thế một đuổi một trốn, một đường đánh vô cùng náo nhiệt.

Hai tên ngốc Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu chạy một mạch xông lên đầu đội ngũ. Hai người giáp dày, tên bắn lên trên người vang lên leng keng, không có tác dụng gì, hơn nữa hai người như hai người sắt thoạt nhìn cũng rất dọa người.

Quan binh phía trước quay đầu lại, nhìn thấy hai tên người sắt này liền quá sợ hãi, căn bản không dám giao thủ, vừa trốn vừa nói: "Đừng để hai quái vật kia tới gần, khẳng định là hãn tướng trong biên quân."

Trịnh Đại Ngưu: "Này, đừng chạy, quay lại đánh nhau đi."

Quỷ mới muốn đánh nhau với hắn, nghe thấy hắn hô lên sợ hãi hơn, chạy trốn càng nhanh hơn.

Lý Đạo Huyền thỉnh thoảng ấn lên nút "Tây" trên hộp, để cho tầm nhìn luôn đuổi theo sát nhóm người bọn họ, muốn xem náo nhiệt.

Chạy chạy.

Phía trước đã sắp đến biên giới tầm nhìn của Lý Đạo Huyền rồi.

Trong lòng y bắt đầu do dự, phải ra tay sao?

Nếu không ra tay, nhóm Lý Anh sẽ chạy ra ngoài tầm nhìn mất.

Đang nghĩ tới đây, đột nhiên thấy đội ngũ Lý Anh "ầm" một tiếng, chia thành mấy nhóm, tạo thành hình cánh quạt chia ra chạy.

Hoá ra bọn quan binh cũng rốt cuộc nghĩ tới, nhân số phản quân Cố Nguyên ít hơn, chỉ có 500 người thôi, chắc chắn không có khả năng chia ra truy kích mình, dưới tình huống này đương nhiên là phân tán chạy trốn thì tốt hơn.

Lý Đạo Huyền nhìn trái, lại nhìn phải, lại không tìm được Lý Anh.

Thì ra, tên kia vừa chạy, vừa quăng mũ giáp, vốn áo giáp trên người rất dễ thấy, về sau cởi sạch, trà trộn vào trong đám binh lính, cứ như vậy biến mất không thấy đâu.

Lý Đạo Huyền không khỏi nhếch mép: Trốn như vậy đối với mình cũng không có tác dụng, mặc kệ hắn chia bại quân làm mấy nhóm ra trốn, mình một chưởng là có thể giết toàn bộ, một người cũng chạy không thoát.

Có điều bỏ qua đi!

Thứ rác rưởi nhìn thấy kẻ địch liền chạy trốn có cần tự mình ra tay hay không?

Có thể uy hiếp thôn Cao gia được chút nào sao? Hoàn toàn không có!

Lý Đạo Huyền thu tay lại, ngồi nhìn đám người Lý Anh trốn ra khỏi sát biên giới cái hộp, soạt một cái biến mất không thấy đâu.

Trình Húc cũng đuổi theo ra khỏi cái hộp...

Có điều, khóe mắt Trình Húc vẫn theo dõi đám mây treo trên bầu trời, gã đang đuổi theo thì đột nhiên phát hiện đám mây của Thiên Tôn dừng lại ở bầu trời phía sau, không có đi theo.

Trước mắt Trình Húc xuất hiện bốn thái nãi nãi, trên tay còn cầm quả cầu hoa màu đỏ, ở giữa không trung lắc lắc ương ca, động tác nhịp nhàng, hết sức đẹp mắt.

Trình Húc hét lớn tiếng: "Ngừng! Tất cả mọi người, ngừng truy kích."

Người của dân đoàn lập tức dừng lại, không đuổi nữa.

Cao Sơ Ngũ quay đầu lại: "Giáo... Quỷ Thiên Hộ... Sao chúng ta không đuổi theo?"

Trình Húc nói: "Giặc cùng đường đừng đuổi, đây là trên binh thư đấy, chúng ta đuổi tới đây cũng đã đủ rồi, đám người Lý Anh nhất định sẽ chạy ra huyện Trừng Thành, sẽ không dám trở về nữa, chúng ta cũng nên thu tay lại thôi."

Sau đó liền lui về trong tầm nhìn của Lý Đạo Huyền, thái nãi nãi thoáng cái toàn bộ biến mất không thấy đâu.

Gã lập tức lui nhanh về phía sau, sau thời gian mười ba lần nháy mắt, Trình Húc gã lại phấn chấn: Hắc, lại an toàn rồi.

Chương 252: Ta là hào kiệt muốn cứu vớt thiên hạ

Trình Húc thu binh trở về, lui xuống phía dưới đám mây thấp.

Người của dân đoàn cũng rút về theo, mọi người kiểm kê chiến lợi phẩm trên tay, hắc hắc, thật đúng là không ít.

Quan binh là vừa chạy vừa giảm bớt gánh nặng, thật sự diễn tả bốn chữ ném nón bỏ giáp tới cực hạn.

Trọn bộ Sơn Văn giáp của Lý Anh, hiện tại tất cả đều rơi vào tay của dân đoàn. Mỗi người nhặt được một khối nhỏ, mọi người đem hợp lại biến nó thành một bộ, nâng tới trước mặt Trình Húc: "Quỷ Thiên Hộ, chúng tôi đã thu được áo giáp của đại tướng quân địch, cái này cho ngươi."

Trình Húc cười: "Ta lấy có tác dụng chó gì, bộ trên người ta chế tác cũng không kém so với của hắn, đem về cất đi, đợi khi nào chúng ta có vị tướng lãnh thứ hai thì đưa cho hắn."

Bát Địa Thỏ từ bên cạnh thò đầu ra: "Đó chắc chắn là ta! Đại tướng thỏ gia, không bằng sớm đưa nó cho ta đi."

"Bịch!"

Một quyền của Trình Húc hất văng Bát Địa Thỏ ngã ra đất.

Mọi người kiểm kê chiến lợi phẩm, tất cả thu gom thành một đống, sau đó bỏ trong một bao lớn khiêng đi.

Lúc này, bất luận là quan binh quân Minh, binh Mãn Thanh, hay là binh lưu khấu, thái độ đối với chiến lợi phẩm đều là "Ai

nhặt được thì là của người đó", nhưng dân đoàn thôn Cao gia thì khác. Bọn họ mỗi ngày học "ba điều kỷ luật", trong đó có một cái chính là "tất cả thu hoạch phải sung vào công quỹ", cho nên mọi người cũng không ai nhặt được là của người đó, mà giao cho cùng một nơi thống nhất phân phối.

Chuyện này sẽ khiến dân đoàn trong lúc đánh trận sẽ không xuất hiện hành vi chạy lung tung vì tài vật.

Lý Đạo Huyền ở trên bầu trời nhìn hành động của bọn họ, cũng không khỏi âm thầm gật đầu, rất tốt, thành quả của phương diện giáo dục tư tưởng, cũng bắt đầu chậm rãi hiển hiện.

Y đang nghĩ tới đây thì đột nhiên phát hiện ở phía cuối tầm nhìn xuất hiện một con khoái mã, kỵ sĩ trên ngựa mặc giáp trụ toàn thân, tay cầm trường thương.

Tuần kiểm Trừng Thành Phương Vô Thượng tới rồi!

Thì ra tin tức phản quân Cố Nguyên đến, đã sớm được hương thân của trấn Phùng Nguyên lén phái người báo cáo cho huyện thành rồi.

Lương Thế Hiền và Phương Vô Thượng lập tức đến tiếp viện.

Dân đoàn do huyện lệnh dẫn theo đi chậm hơn, rơi rớt xa xa phía sau.

Nhưng Phương Vô Thượng lại có một con ngựa, tính khí hắn lại nóng nảy, căn bản không đợi người khác đuổi theo, tự mình đơn thương độc mã xông lên.

Nhưng hắn cuối cùng vẫn tới chậm một bước, đội ngũ Lý Anh đã sớm chạy mất dạng, Trình Húc suất lĩnh đám dân đoàn cũng bắt đầu trở về.

Đổi lại là một tên tuần kiểm khôn lanh hơn một chút, tỷ như

Trình Húc, hiện tại khẳng định sẽ không tham gia nữa, nhưng Phương Vô Thượng lại là tên không khôn khéo, vừa nhìn thấy "phản quân Cố Nguyên", lập tức nổi giận gầm lên: "Kẻ phản đồ dám phạm Trừng Thành ta!"

Nói xong, vỗ mông ngựa lao đến.

Lần này cũng khiến Lý Đạo Huyền choáng váng: "Hả? Ngươi cũng dám xông lên?"

Trình Húc thấy vậy cũng ngơ ngác: "Tuần kiểm này thật đúng là không muốn sống nữa sao? Ngươi chỉ là tuần kiểm cửu phẩm nho nhỏ, lĩnh được mấy lượng bạc bổng lộc, có cần liều mạng đến mức này không?"

"Hoà... Quỷ Thiên Hộ, hắn đã giết tới đây, chúng ta làm sao giờ?" Có người hỏi.

Trình Húc "hừ" một tiếng: "Còn làm sao? Cầm lấy trường thương, tụ lại thành một nhóm, mũi thương hướng về phía hắn, cứ thế mà làm."

Người của dân đoàn cũng đã huấn luyện từ lâu, vừa nhận được mệnh lệnh lập tức co vào giữa rồi bày trận. Mấy trăm cây trường thương đồng thời giơ lên, mũi mâu như rừng, như một con nhím khổng lồ.

Có điều lần đầu tiên bọn họ đối mặt với kỵ binh, nhìn thấy chiến mã xông tới cũng hơi sợ thật. Có đến hơn mười cây thương đang run rẩy, chứng tỏ tay người cầm thương cũng không ổn.

Nhưng như vậy đã đủ rồi!

Phương Vô Thượng vọt tới một nửa, đột nhiên thấy đối phương biến trận thành như vậy, cũng không khỏi giật mình, không dám trực tiếp xông qua giống lần trước với tặc Hợp Dương, mà ghìm chiến mã lại, đi vòng quanh quân trận của dân đoàn.

Trình Húc lớn tiếng nói: "Giơ nỏ!"

Người của dân đoàn đồng thời giơ nỏ lên...

Phương Vô Thượng giật mình, không dám đi vòng quanh nữa, ghìm cương ngựa chạy về phía sau.

Trình Húc cũng không hạ lệnh bắn tên, chỉ hô to với bóng lưng của Phương Vô Thượng: "Ta nói này lão huynh, làm lính là vì kiếm miếng cơm ăn, đừng liều mạng quá. Về nghỉ ngơi đi, biên quân Cố Nguyên bọn ta chỉ đòi lương của triều đình thôi, không cướp dân chúng."

Phương Vô Thượng trên lưng ngựa hơi cứng đờ, không dám tin quay đầu lại nhìn Trình Húc một cái, sau đó vỗ mông ngựa, tăng tốc rời đi, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Biên quân quả nhiên lợi hại, quân trận này ta đơn thương độc mã sẽ không phá được, chỉ bằng 100 thủ hạ của ta cũng không có cơ hội. Chỉ mong phản quân này nói được thì làm được, không phạm dân chúng Trừng Thành ta.

Thấy hắn đã đi xa, Trình Húc mới cười khẩy một tiếng: "Chúng ta cướp dân chúng làm gì? Dân chúng huyện Trừng Thành này, có ai giàu có bằng thôn chúng ta không? Cướp của bọn họ còn không bằng cướp của Bát Địa Thỏ."

Người bên cạnh cùng cười: "Đúng vậy, chúng ta đi cướp Bát Địa Thỏ đi."

Bát Địa Thỏ: "Này này này, các ngươi đang nói đề tài đáng sợ gì đó hả? Bản thỏ gia tuyệt đối không giàu có gì đâu, nhà thỏ chỉ bốn bức tường, các ngươi cướp của ta chỉ tốn công vô ích."

Trịnh Cẩu Tử ngạc nhiên nói: "Lương của dân đoàn rất cao mà, sao ngươi có thể không giàu được? Ngay cả người mới như ta cũng để dành không ít tiền."

Bát Địa Thỏ cười ha hả: "Các ngươi thì biết cái gì, bản thỏ gia trọng nghĩa rau cải, tất cả lương bổng đều đưa cho người nghèo của Bạch gia bảo, ha ha ha, tiền tài với ta như cặn bã, tương lai bản thỏ gia phải cứu vớt thiên hạ, lay động càn khôn, sao có thể thèm muốn một chút tiền tài kia chứ."

Mọi người nghe xong không khỏi kinh ngạc...

Chỉ có Trình Húc mắng: "Là trọng nghĩa khinh tài, không phải rau cải, mẹ nó, loại người ngốc nghếch như ngươi sao có mặt mũi ra ngoài khoác lác vậy?"

- Giải thích chữ sơ tài nghĩa là khinh tài, đồng âm với sơ thái nghĩa là rau cải. Hết giải thích.

Cao Sơ Ngũ lầu bầu: "Lúc trước khi mới tới thôn, ngươi còn vì kiếm thêm chút tiền công mà nhảy tới nhảy lui mà."

Bát Địa Thỏ: "A a a, đó là chuyện cũ mà bản thỏ gia không muốn nhắc đến, ai nhắc nữa, sẽ dùng Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm giết người đó diệt khẩu."

Mọi người: ...

Lý Đạo Huyền không khỏi mỉm cười, cái tên Bát Địa Thỏ này luôn có những điểm kỳ quái khiến người ta kinh ngạc.

Đây có lẽ là chỗ lạc thú lớn nhất để nuôi người tí hon.

Có đôi khi, sẽ cảm thấy nhiều điểm thú vị từ trên người họ.

Dân đoàn tiếp tục trở về, chẳng mấy chốc đã đi ngang qua trấn Phùng Nguyên.

Lương Thế Hiền, Phương Vô Thượng, hương thân, dân đoàn, tất cả đều ở trên tường trấn, cảnh giác nhìn nhóm "phản quân Cố Nguyên", rất sợ bọn chúng đột nhiên đánh tới trấn Phùng Nguyên.

Nhưng bọn họ đã quá nhạy cảm rồi!

Nhóm người Trình Húc đi vòng qua bên cạnh trấn, tiếp tục hướng bắc, rất nhanh đã chui vào núi Hoàng Long. Xác nhận thám báo của trấn Phùng Nguyên không có vào núi, mọi người lập tức bỏ khăn bịt mặt, đốt đi hai lá cờ "Quỷ" và "Trả ta quân lương mồ hôi xương máu", sau đó đi vòng qua một sơn cốc ở trong núi, vòng hết nửa đường, lại từ sườn núi phía bắc Bạch gia bảo đi xuống.

Bạch Diên chờ đợi ở đây đã lâu, ôm quyền với mọi người: "Tình huống thế nào?"

Trình Húc chỉ chỉ đám mây thấp trên trời, mặt nở nụ cười: "Có Thiên Tôn chiếu cố, há có đạo lý không mã đáo thành công? Du kích tướng quân Lý Anh, đã bị chúng tôi đuổi ra khỏi huyện Trừng Thành rồi."

Chương 253: Nghiên cứu này không phải do ngươi làm

Ngay lúc dân đoàn lấy Lý Anh kiếm kinh nghiệm, cùng lúc đó, Giang Tây huyện Phụng Tân, cổng chào Ngõa Khê.

Tống Ứng Tinh nhìn "tảng đá" trong tay, lâm vào trầm tư.

Đây là đồ vật do "bùn xám" mấy ngày trước tên đạo sĩ kỳ quái kia cho hắn biến thành.

Hắn dựa theo bản diễn giải mà đạo sĩ cho hắn, trộn đều bùn xám và cát sông với nhau, rồi để đó.

Chờ sau khi nó đông lại, liền biến thành một "tảng đá" kỳ quái.

Tảng đá này rất kiên cố và rắn chắc.

Tống Ứng Tinh cảm giác, thứ đồ chơi này dùng tốt hơn "vữa" nhiều.

Lại lấy cái lò xo đạo sĩ đưa cho hắn ra, đè xuống, quan sát.

Nó tinh một cái bắn ra, vẻ mặt Tống Ứng Tinh càng thêm nghiêm túc.

Nhớ tới lời đạo sĩ lưu lại lần trước, hắn tìm phương hướng lên đường, không lâu sau liền thấy được một ngôi miếu nhỏ đổ nát, đạo sư kỳ quái kia đang nằm ngủ trong miếu.

Tống Ứng Tinh đi tới, ôm quyền nói: "Đạo trưởng, hai thứ ngài tặng ta, ta đã cẩn thận nghiên cứu qua, không biết... chúng nó rốt cuộc là thứ gì, từ đâu đến? Tại hạ đang soạn một quyển sách gọi là

[Thiên công khai vật], trong sách chuyên ghi lại các phương pháp chế tạo những thứ kỳ quái này, nếu Mã đạo trưởng không chê, có thể đem phương pháp chế tạo hai loại kỳ vật này của ngươi dạy cho tại hạ hay không? Tại hạ sẽ ghi vào trong sách, tên đạo trưởng, nhất định lưu danh muôn đời."

Mã Thiên Chính thoắt cái ngồi dậy, xoa xoa đôi mắt nhập nhèm: "Ta cũng không biết, nếu muốn biết phương pháp chế tạo hai thứ này, ngươi phải đi Thiểm Tây huyện Trừng Thành, thôn Cao gia..."

Tống Ứng Tinh: "Hả? Xa như vậy sao?"

Mã Thiên Chính nhếch miệng cười: "Ở đó còn có nhiều đồ vật kỳ lạ cổ quái khác, nếu như có thể nhìn một lần, nói không chừng... hắc hắc..."

Tim Tống Ứng Tinh đánh thịch một cái. Thiểm Tây, nghe đại ca nói bên đó rất loạn, nhưng hắn rất muốn biết phương pháp chế tạo hai đồ vật trước mắt, vô cùng muốn biết.

Giống như có một cái tay, đang gãi gãi vào đáy lòng hắn.

Tống Ứng Tinh do dự nhiều lần, cuối cùng cắn răng nói: " Được, ta đi!"

Mã Thiên Chính mừng rỡ, ha ha, thật tốt quá, cuối cùng ta cũng coi như hoàn thành hơn một nửa pháp chỉ của thiên tôn rồi, kế tiếp chỉ cần hộ tống thư sinh trung niên này đến thôn Cao Gia là được.

Hắn trở tay vỗ vào vỏ kiếm, Thanh Phong Kiếm ba thước bật lên cao.

Hắn ở giữa không trung cầm lấy chuôi kiếm, xoát xoát xoát múa mấy đường kiếm, cười nói: "Nếu Tống tiên sinh đã quyết định, tiểu đạo liền hộ tống tiên sinh đi một đoạn đường này, ha ha

ha ha, mấy bọn đạo chích tầm thường, không thể tới gần tiểu đạo được."

Mặc dù Lý Anh đã bị đuổi ra khỏi huyện Trừng Thành, nhưng mối nguy hiểm của huyện Trừng Thành còn chưa qua đi.

Phản quân Cố Nguyên vẫn có thể quay lại!

Sau khi dân đoàn trở lại thôn Cao Gia, vẫn phải duy trì trạng thái chiến đấu bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, sau khi trải qua một trận chiến với Lý Anh, các binh sĩ của dân đoàn đã tích lũy được một ít kinh nghiệm, nhất là mười tay súng phụ trách Tam Nhãn Thần Súng kia.

Tối hôm đó, Lý Đạo Huyền đang bưng một tô cơm ăn với thịt viên sốt cà chua, chợt nhìn thấy mười hỏa súng binh cầm Tam Nhãn Thần Súng đi vào Giếng Thợ.

Mười người này trông vẻ mặt buồn bã, sau khi đi vào Giếng Thợ, đứng thành một hàng ở trước lò rèn, trầm mặc không nói, giống như mười pho tượng cổ quái.

Động tĩnh này khiến các thợ thủ công giật mình, tượng sư Cao Nhất Nhất vội vàng ra đón: "Chư vị, các ngươi đang làm cái gì vậy?"

Đội trưởng của hỏa súng binh bước về phía trước một bước, động tác rất có lực, dọa Cao Nhất Nhất giật mình, nhưng lời nói của đội trưởng kia lại rất yếu ớt: "Tượng sư... ngài có thể nghĩ biện pháp, biến hỏa súng này... lợi hại hơn một chút được không?"

Cao Nhất Nhất ngạc nhiên: "Hỏa súng này không phải rất lợi hại sao? Lúc chúng ta thử bắn, nó ầm một tiếng, bắn vách núi ra một cái lỗ mà."

Đội trưởng xụ mặt: "Nó bắn trúng kẻ địch thì rất lợi hại, mấu

chốt là bắn không trúng a."

Cao Nhất Nhất: "Sao lại bắn không trúng? Cung tiễn có thể bắn trúng, chắc nó cũng được chứ."

Tên đội trưởng liền tỏ ra đáng thương kể lại những chuyện đã xảy ra trong trận chiến.

Cao Nhất Nhất chăm chú lắng nghe xong, mới ồ một tiếng: "Thì ra là thế... Bắn gần quá thì không chính xác, kẻ địch nhìn thấy đang châm ngòi nổ liền nằm xuống trước... Quân mình cũng không thể thừa dịp quân địch nằm xuống mà áp sát..."

Đội trưởng gật đầu: "Đúng vậy! Có thể tạo ra hỏa súng lợi hại hơn được không? Hiện tại mười hỏa súng binh chúng tôi đều thành trò cười, cầm vũ khí 'lợi hại' nhất lại không có chút tác dụng, sau khi hỏa súng bắn xong, chúng tôi liền biến thành cầm hai cây búa dài, còn không rảnh tay để dùng cung nỏ và vũ khí khác, cầm cái búa trên tay có vẻ ngáo ngơ quá."

Cao Nhất Nhất gãi gãi đầu: "Nhưng ta cũng chỉ biết chế tạo Tam Nhãn Thần Súng, nếu không, ta đi hỏi Lý Đại giúp ngươi xem."

Rất nhanh, Lý Đại được gọi tới, sau khi nghe được lời nói của đội trưởng, trên mặt cũng tỏ ra lúng túng: "Cái đó à, khụ... Tam Nhãn Thần Súng quả thật là hỏa súng rất kém cỏi, lần trước Thiên Tôn cũng đã nói rồi, thứ đó chỉ dùng để chơi một chút thôi, về sau vẫn phải dùng hỏa súng kiểu mới, chỉ là, ta bị mắc kẹt ở hỏa súng kiểu mới này."

Lúc này Lý Đại vừa mới giải quyết xong một cơ quan nhỏ xíu trên lò xo và kim hoả của súng trường Chassepot.

Sau khi giải quyết xong vấn đề lò xo, giải quyết vấn đề kim hoả sẽ đơn giản hơn, bỏ lò xo vào trong một cái ống nhỏ, dùng cơ

quan giữ lại, sau đó kích thích cơ quan lò xo sẽ bắn lên, đập vào kim hoả di chuyển về phía trước...

Hiện tại nghi hoặc lớn nhất của hắn là: Thứ này di chuyển đập vào viên đạn, vì sao đạn sẽ bắn ra chứ? Ngay cả châm lửa cũng không có? sao hỏa dược lại nổ tung được, hỏa dược không nổ thì sao đạn bay ra ngoài được?

Quá khó hiểu.

Thiên Tôn cũng đưa cho hắn bản vẽ viên đạn, vị trí cuối cùng viên đạn ghi một cái "kíp nổ", hắn xem tới xem lui, nghĩ mãi không ra, cho nên đã bị kẹt lại chỗ này.

Bản thân hắn vốn e thẹn, không dám đi nhờ Cao Nhất Diệp hỏi Thiên Tôn, tự mình mày mò suy nghĩ, nhưng nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra.

Mãi đến khi mười hỏa súng binh tìm tới cửa, hắn mới đem những việc này kể lể nói ra.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới biết được, thì ra tiến độ của tên này kẹt ở phía trên "kíp nổ", không khỏi thấy buồn cười. Lý Đại nha, ngươi như vậy gọi là vượt chuyên môn rồi, vấn đề "kíp nổ" này vốn không phải do ngươi đến nghiên cứu, mà nên giao cho cục trưởng Cục Hỏa Khí Từ Đại Phúc nghiên cứu mới đúng, sớm đề xuất là tốt rồi.

Y vội vàng gọi Cao Nhất Diệp tới truyền lời.

Lúc này Lý Đại mới lấy làm lạ nói: "Ơ? Cái này nên giao cho Từ Đại Phúc làm sao?"

"Đúng vậy!" Lý Đạo Huyền ôn hòa nói: "Theo sự phát triển của thời đại, một vũ khí kiểu mới cần kỹ thuật càng ngày càng nhiều, sẽ liên quan tới rất nhiều ngành nghề, không phải chỉ một thợ rèn là có thể hoàn thành, nó cần nhiều loại công tượng, nhiều loại kỹ

thuật phối hợp, ngươi phải nhớ rằng không được có suy nghĩ 'một mình ta hoàn thành toàn bộ', nếu đụng phải thứ không lý giải được, phải đi tìm công tượng của ngành nghề đó tới xử lý."

Chương 254: Kíp nổ do người chế tạo

Sau thời gian nửa nén hương, Lý Đại và Cao Nhất Diệp đi tới cổng Cục Hỏa Khí.

Cục Hỏa Khí không hổ là bộ phận "nóng bỏng tay" của thôn Cao Gia, mỗi ngày đều thay đổi, lúc này mới qua mấy ngày, Cục Hỏa Khí lại có thêm một đội "hộ viện" giữ cửa, mỗi người đều được trang bị yêu đao, bộ dáng rất nghiêm túc.

Đây là yêu cầu của Từ Đại Phúc đưa ra, dùng nguyên văn của hắn để nói chính là: "Trong Cục Hỏa Khí tùy tiện một ngọn lửa cũng sẽ xảy ra cháy nổ, nơi quan trọng như vậy, chỉ dựa vào một mình ta sẽ không canh giữ được, phải có phòng hộ càng hoàn thiện hơn, bằng không mọi người sớm muộn cũng bị bọn trẻ con nghịch ngợm làm nổ tung."

Sau khi nghe xong Tam Thập Nhị cảm thấy có lý, lại thuê một đội hộ viện bên ngoài dân đoàn, chuyên môn phụ trách bảo vệ Cục Hỏa Khí, những người không phận sự không được tới gần.

Đương nhiên, thánh nữ đại nhân rõ ràng không thuộc về "người không phận sự", vừa thấy nàng, tất cả mọi người đều cung kính hành lễ, nàng chính là đại biểu cho Thiên Tôn.

Từ Đại Phúc lập tức từ trong Cục Hỏa Khí ra đón: "Thánh Nữ đại nhân đến rồi, là Thiên Tôn có gì phân phó sao? ặc... Tuy ngài là thánh nữ đại nhân, nhưng ta vẫn muốn nói... Xin ngài có thể lui về sau một chút được không... vạn nhất trên người ngài có hỏa chiết tử..."

Mọi người nghẹn họng.

Thế này thì quá đáng lắm rồi!

Trái lại Cao Nhất Diệp không tức giận, cười hì hì buông tay: "Yên tâm, ta không có hỏa chiết tử, trên người Lý Đại cũng không có. Trước khi đến đây, chúng tôi đều hết sức chú ý, sẽ không gây thêm phiền toái cho thúc đâu."

Nàng vẫn dẫn theo Lý Đại lui lại thật xa, lúc này Từ Đại Phúc mới cẩn thận đi ra, còn đóng cửa lại, mọi người đều không đi vào, đứng bên cạnh đập nước Lộ Thiên nói chuyện, đạo đãi khách này thuộc loại cẩn thận.

Ngay cả Lý Đạo Huyền xem kịch cũng không khỏi buồn cười, người này... cả thánh nữ cũng không nể mặt, may mà ta ở trên trời, nếu ta ở trong hộp, đi tới cổng Cục Hỏa Khí của ngươi, ngươi có ngăn cản hay không? Thật là muốn biết.

Lúc này, Lý Đại bắt đầu kể lể ra vấn đề "kíp nổ" của hắn, tường tận nói ra một lần.

Từ Đại Phúc nghe xong mới tổng kết: "Ngươi nói là, súng này có một lò xo thúc đẩy kim hoả, đập vào viên đạn, sau đó đạn sẽ 'pằng' một cái bắn ra?"

Lý Đại gật đầu: "Ta nghĩ mãi không ra, rốt cuộc làm sao nó làm được?"

Từ Đại Phúc nhặt một cành cây, vẽ một viên đạn thật lớn trên mặt đất, lại dùng đầu cành cây chỉ vào đáy viên đạn: "Chỗ này có một kíp nổ đúng không?"

"Đúng!"

Từ Đại Phúc gần như vừa nghe hiểu ngay: "Rất rõ ràng, thứ gọi là kíp nổ này, là một loại trang bị châm lửa kỳ quái, kim hoả

đụng vào kíp nổ, kíp nổ sẽ lập tức bốc cháy, đốt vào hỏa dược đen phía trước, sau đó hỏa dược đen nổ "đoàng" một cái, đẩy viên đạn phía trước bay ra khỏi nòng súng..."

Nghe hắn nói thế, Lý Đại cũng hiểu ngay: "À, thì ra là thế. Nhưng mà, trên thế giới sẽ có vật như vậy sao? Va chạm là có thể làm cháy hỏa dược?"

Từ Đại Phúc: "Đương nhiên là có rồi, rất nhiều đồ vật khi va chạm vào nhau đều sẽ sinh ra tia lửa, ví dụ như ngươi cầm hai thanh đao chém vào nhau, chỉ cần dùng đủ lực, không phải cũng xuất hiện tia lửa sao?"

Hai mắt Lý Đại sáng ngời.

Từ Đại Phúc: "Còn có đá lấy lửa cũng ma sát sẽ bốc cháy lên, còn có rất rất nhiều đồ vật, ma sát sẽ bốc cháy, bằng không thì sao ta phải sợ mọi người đến Cục Hỏa Khí như vậy? Ta sợ mọi người ở bên trong va chạm cái gì đó sẽ sinh ra tia lửa, khiến mọi người nổ tung lên tận trời."

Lý Đại lại hai mắt sáng ngời: "Ta hiểu rồi, ta chỉ cần đem những thứ ma sát sẽ bốc cháy, làm thành một kíp nổ, bỏ vào dưới đáy viên đạn, sau đó kim hoả va chạm vào, sẽ 'đoàng' một cái, ha ha, thiên tôn quả nhiên không nói sai, việc này phải tới tìm ngươi."

Sắc mặt Từ Đại Phúc lại chìm xuống, lắc đầu: "Lý đại huynh đệ, ngươi nghĩ đơn giản quá rồi. Mặc dù vừa rồi nói mấy thứ ma sát có thể sinh ra tia lửa, nhưng mấy thứ này đều không an toàn, không phải ngươi muốn ma sát là có thể ma sát được. Chỉ lấy hai thanh đao chém vào nhau sinh ra tia lửa làm ví dụ đi, ngươi có thể cam đoan mỗi một lần đối đao đều sẽ sinh ra tia lửa không? Ngươi có thể cam đoan tia lửa to nhỏ thế nào? Ngươi dám cam đoan mỗi một lần làm như vậy đều có thể đốt cháy hỏa dược? Nếu như không thể cam đoan, vậy hỏa súng của ngươi trên chiến trường sẽ không bắn được, hỏa súng binh không phải tìm cái chết vô nghĩa

rồi sao?"

"Cẩn thận, chơi hỏa khí quan trọng nhất chính là cẩn thận!"

Lý Đại lau mồ hôi: "Ặc... cái này... cơ mà..."

Từ Đại Phúc nói: "Ta phải tỉ mỉ ngẫm lại, rốt cuộc có vật gì có thể cam đoan mỗi một lần kim hoả va chạm là có thể sinh ra tia lửa, bảo đảm đốt cháy hỏa dược phía trước, đây cũng không phải một chuyện đơn giản."

Lý Đại: "Vậy việc này liền giao cho ngươi nghiên cứu?"

"Nói nhảm, đương nhiên phải là ta nghiên cứu rồi." Từ Đại Phúc nói: "Nghiên cứu cái này cần phải dùng hỏa dược không ngừng kiểm tra, ngươi cảm thấy ta yên tâm giao hỏa dược cho ngươi sao? Chỗ ở của ngươi là lò rèn, bên trong tia lửa bay tùm lum cả ngày, nếu như đặt một thùng hoả dược trong nhà ngươi, sớm muộn gì cũng làm cả Giếng Thợ nổ tung."

Lý Đại lau mồ hôi: "Cái này... được thôi, vậy ta yên tâm giao cho ngươi rồi, ta tiếp tục trở lại nghiên cứu bộ phận khác."

Lý Đại đi rồi, Cao Nhất Diệp lại không vội đi, vẫn cười hì hì nhìn Từ Đại Phúc.

Từ Đại Phúc đang chuẩn bị trở về Cục Hỏa Khí, đột nhiên phát hiện thánh nữ đại nhân vẫn đang cười nhìn mình, chợt hiểu ra, liền ngẩng đầu nhìn bầu trời, quả nhiên, đám mây thấp đại biểu thiên tôn cũng đang ở đây.

Từ Đại Phúc lập tức hiểu ngay: "Thánh nữ đại nhân, thiên tôn còn có chuyện muốn nói với ta?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Thiên tôn có một đồ vật muốn cho thúc xem."

Từ Đại Phúc chấn động: "Của tiên gia?"

Cao Nhất Diệp: "Không sai, hì hì, thiên tôn nói, đồ vật đó quan hệ đến phương pháp chế tạo kíp nổ, tin tưởng thúc vừa nhìn sẽ hiểu ngay."

Từ Đại Phúc mừng rỡ: "Đa tạ thiên tôn."

Lý Đạo Huyền đưa bàn tay xuống, vì để cho Từ Đại Phúc thấy được, y cố ý đeo găng tay Vô Cực vào. Bàn tay khổng lồ màu vàng chóe đặt ở trước mặt Từ Đại Phúc, khiến vị hỏa dược tác này hưng phấn đến mức toàn thân run rẩy: "A, đây vẫn là lần đầu tiên, thấy được thần thủ của thiên tôn gần như vậy."

Cao Nhất Diệp như một con khỉ bò lên trên bàn tay khổng lồ của Lý Đạo Huyền, ngồi trong lòng bàn tay và quay về Từ Đại Phúc vẫy tay: "Leo lên đi, thiên tôn muốn đưa chúng ta đi xa."

Từ Đại Phúc chấn động trong lòng: "Cái này... ta... ta có thể leo lên sao? Ta có tài đức gì?"

Cao Nhất Diệp cười: "Mau lên đây, thiên tôn không có nhiều thời gian cho thúc lề mề đâu."

Từ Đại Phúc vội vàng dùng cả tay lẫn chân bò lên trên.

Bàn tay khổng lồ từ từ nâng lên, mang theo hai người tí hon bay lên, chỉ chốc lát sau đã đưa hai người đến một đỉnh núi hoang vu cách xa thôn trang.

Lý Đạo Huyền nhẹ nhàng đặt hai người xuống, sau đó từ trong đống pháo hoa của mình lấy ra một quả "Fun Snaps", dùng hai ngón tay nhón lấy và đưa vào trong hộp, lắc lư trước mặt Từ Đại Phúc: "Nhớ cái thứ này, nó chỉ cần va chạm là sẽ nổ tung, hiện tại ta biểu diễn cho ngươi xem."

Chương 255: Nhánh phản quân này không bình thường

Loại pháo Fun Snaps mà Lý Đạo Huyền lấy ra chính là loại pháo hình viên tròn được bao bằng giấy và rất dễ mua được lúc năm mới, đường kính không đến 1 xăng-ti-mét, chiều cao không chênh lệch mấy so với người tí hon.

Đặt ở trước mặt Từ Đại Phúc, cũng chỉ là một quả cầu tròn cao bằng một thân người mà thôi.

Từ Đại Phúc nhìn thoáng qua, lại dùng mũi ngửi, lập tức hiểu được: "A? Một quả cầu hỏa dược lớn vậy sao? Thứ... thứ này mà nổ, uy lực khẳng định rất đáng sợ."

"Uy lực là thứ yếu, mấu chốt là phương thức làm nổ của nó, ngươi phải chú ý xem cẩn thận."

Nói xong, Lý Đạo Huyền ấn hai lần vào nút "Bắc", đưa tầm nhìn cách xa Cao Nhất Diệp và Từ Đại Phúc mấy trăm mét, chọn một bãi đất trống hoang tàn vắng vẻ.

Khoảng cách này chắc chắn không thể nổ lan đến Cao Nhất Diệp và Từ Đại Phúc, nhưng bọn họ đứng trên đỉnh núi có thể nhìn thấy.

Lý Đạo Huyền ném mạnh viên pháo về phía bãi đất trống kia...

Từ Đại Phúc và Cao Nhất Diệp chỉ thấy quả cầu cao bằng người vừa nhìn thấy từ trên trời rơi xuống mặt đất, ngay khi rơi xuống đất,"Ầm" một tiếng nổ tung.

Uy lực của nó quả nhiên đáng sợ tới cực điểm, ánh lửa tận

trời, khói đặc cuồn cuộn, đá vụn bay tứ tung. Tất cả sơn cốc xung quanh đều bị chấn động vang lên ong ong.

Cao Nhất Diệp sợ tới mức kêu lên oai oái, ngã ngồi về phía sau.

Từ Đại Phúc cũng kinh ngạc lui về phía sau hai bước, may mà hai người cách xa, uy lực vụ nổ cũng không đến mức phả tới mặt.

Hồi lâu sau tiếng vang trong sơn cốc do vụ nổ tạo thành mới chậm rãi tiêu tan.

Lý Đạo Huyền chuyển tầm nhìn trở về đỉnh đầu của Cao Nhất Diệp và Từ Đại Phúc: "Thấy rõ chưa?"

Cao Nhất Diệp: "Uy lực lớn thật."

Từ Đại Phúc lại nói: "Không cần châm lửa! Viên hoả dược to tướng này không châm lửa, nó từ trên trời rớt xuống, trong nháy mắt đụng vào mặt đất nó liền nổ tung, phía trên không hề có mồi lửa."

Lý Đạo Huyền khen: "Quan sát rất tỉ mỉ, không sai, thứ này không châm lửa, vậy nó nổ tung thế nào?"

Từ Đại Phúc vốn không nhất định có thể đoán được, nhưng hắn vừa mới trò chuyện với Lý Đại về cách thức "hai thanh đao chém vào nhau, va chạm sinh ra tia lửa", hiện tại thiên tôn tận lực biểu thị cho mình thấy, hắn lập tức liền hiểu ra.

"Viên hỏa dược này ngay khi va vào mặt đất nó liền châm lửa, nó dựa vào va chạm mà châm lửa." Từ Đại Phúc mừng rỡ: "Ta hiểu rồi, ngòi nổ có thể dùng kỹ thuật này, kim hoả trong hỏa súng kiểu mới của Lý Đại... chính là dùng để kích nổ loại ngòi nổ này."

Lý Đạo Huyền rất hài lòng, không sai không sai, người tí hon thật sự rất thông minh.

"Được rồi, xem xong rồi, giờ ta đưa ngươi về Cục Hỏa Khí."

Lý Đạo Huyền lại đưa bàn tay khổng lồ xuống, Cao Nhất Diệp và Từ Đại Phúc bò lên trên lòng bàn tay, thoắt một cái lại về tới trước Cục Hỏa Khí thôn Cao Gia.

Sau khi đưa hai người xuống dưới, Lý Đạo Huyền lại lấy ra một viên pháo Fun Snaps, nhẹ nhàng đặt tới trước mặt Từ Đại Phúc: "Thứ này giao cho ngươi nghiên cứu, chính ngươi mở ra xem, tìm hiểu vì sao khi va chạm nó sẽ nổ tung, sau đó vận dụng kỹ thuật của nó chế tạo thành ngòi nổ."

"Oa!" Từ Đại Phúc la lên: "Thứ vừa chạm vào sẽ nổ tung này không thể đặt trực tiếp ở cửa Cục Hỏa Khí được, quá nguy hiểm, quá nguy hiểm. Vạn nhất tên học đồ ngu ngốc nào chạy qua đây va mạnh vào phía trên, không phải gây ra vụ nổ rồi sao?"

Lý Đạo Huyền: ...

Từ Đại Phúc ngửa đầu nói vội vã: "Thiên tôn, xin ngài đưa tiểu nhân và viên hỏa dược tiên gia này tới một sơn động không người đi, để một mình tiểu nhân thôi, khi hoàn toàn không có người làm phiền sẽ nhẹ nhàng mở nó ra, tháo bỏ cơ quan va chạm dẫn nổ rồi sau đó mới dọn về Cục Hỏa Khí, bằng không thì, nó quá nguy hiểm."

"Ha ha ha, được thôi." Lý Đạo Huyền nở nụ cười: "Cục trưởng Hỏa Khí của ta cẩn thận quá đấy."

Y lại đưa Từ Đại Phúc và viên pháo Fun Snaps đặt vào trong một sơn động nhỏ vắng vẻ, để một mình hắn nghiên cứu...

Giờ thì Cao Nhất Diệp có thể đi làm chuyện của mình rồi, nàng liền tung tăng quay trở về thôn.

Lý Đạo Huyền dò xét một vòng trên bầu trời thôn Cao Gia, Tam Thập Nhị quản lý những việc vặt trong thôn ngay ngắn rõ

ràng, Vương tiên sinh và một đám tiên sinh dạy học cũng chăm sóc bọn trẻ con trong trường học cũng rất tốt.

Trong Lưu Dân cốc, Triệu Thắng thương lượng với các thôn dân từ huyện Thanh Giản lại khai khẩn thêm đất hoang, mở rộng diện tích trồng ngô.

Trình Húc thì dẫn theo dân đoàn chiến thắng trở về, tiếp tục nghiêm túc huấn luyện.

Rất tốt, hiện tại trong thôn đã sở hữu năng lực tự xoay vòng rất mạnh mẽ, cho dù Lý Đạo Huyền trong khoảng thời gian ngắn không chú ý bên này chắc cũng không có vấn đề gì, vẫn phải chú ý tới huyện thành nhiều hơn. Nhiệm vụ trọng điểm trước mắt chính là biến toàn bộ người tí hon bên ngoài ở huyện thành thành người tí hon nhà mình.

Y đưa tay ấn vào nút "Huyện thành Trừng Thành" bên ngoài hộp, tầm nhìn thoắt cái chuyển sang huyện thành.

Trong huyện thành hiện tại chìm trong bầu không khí rất quỷ dị.

Các nạn dân trên đường không còn vẻ mặt thất thần, không khí trầm lặng nữa, mà là đang truyền tay nhau đọc truyện tranh, không sai, là truyện tranh [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện].

Quyển sách này trải qua một đoạn thời gian mua sách tặng bột mì, trên cơ bản đã truyền khắp huyện thành, phần lớn người đều biết sự tích của Đạo Huyền Thiên Tôn. Đương nhiên, không phải phần lới mọi người đều tin.

Khác với sự quan tâm của các nạn dân, trong nha môn huyện, Lương Thế Hiền, Phương Vô Thượng cùng với một số hương thân, phú hộ được họ triệu tập đến, điều họ quan tâm lại là về "phản quân Cố Nguyên".

Phương Vô Thượng mặt xụ ra nói: "Chư vị, du kích tướng quân Lý Anh là tên phế vật, thậm chí không dám giao chiến với phản quân Cố Nguyên, chưa đánh đã trốn trước. Chúng ta vừa mới nhận được tin tức, tên ngu ngốc Lý Anh này sau khi trốn vào huyện Bạch Thủy, đã bị một nhánh phản quân Cố Nguyên khác chặn đầu, bắt sống rồi."

Các hương thân vẻ mặt khó coi: "Lý Anh vẫn chạy không thoát à?"

Lý Đạo Huyền cũng cười: Ta thả hắn một con đường sống, kết quả hắn bị phản quân Cố Nguyên chân chính bắt được rồi? Được thôi, cái này gọi là lưới trời tuy thưa, nhưng khó lọt.

Một vị hương thân từ trấn Phùng Nguyên nói: "Theo ta thấy, phản quân Cố Nguyên này trông cũng rất có quy củ, chỉ đánh Lý Anh, cũng không hạ thủ đối với dân chúng trấn Phùng Nguyên ta, có lẽ chỉ thật sự muốn đòi lương thảo, sau đó sẽ trở về."

Lương Thế Hiền lắc đầu: "Nhánh phản quân Cố Nguyên đi tới trấn Phùng Nguyên nhân số chỉ có 500, hơn nữa là từ trong núi Hoàng Long đi ra, nhưng tình báo chúng ta nhận được lại là phản quân Cố Nguyên còn có 1000 người ở hai nơi Kính Thuỷ, Phú Bình. Cũng có nghĩa là, phản quân Cố Nguyên từ lâu đã tách ra thành nhiều nhóm, đồng thời hoạt động ở một vài nơi. Mấy nhánh phản quân này quân kỷ không có khả năng như nhau, bên không cướp, bên lại muốn cướp, chuyện đó cũng khó nói lắm."

Các hương thân hoảng sợ, lời này có lý.

"Chúng ta vẫn phải làm tốt công tác phòng bị." Tuần kiểm Phương Vô Thượng nói: "Thế nhưng, sau trận đánh ở trấn Phùng Nguyên mọi người cũng nhìn thấy, sức chiến đấu của phản quân Cố Nguyên không phải lưu khấu có thể sánh bằng, đừng nói những thôn binh chúng ta, coi như là quan binh của du kích Lý Anh dẫn đầu, ở trước mặt phản quân Cố Nguyên cũng không chịu nổi một

kích... ôi..."

Chương 256: Chỉ bằng ngươi ? Quan thất phẩm tép riu?

Mặc dù Phương Vô Thượng là mãng tướng, nhưng cũng cảm giác áp lực rất lớn, lần trước hắn đơn thương độc mã muốn xông vào phản quân, kết quả phản quân trong nháy mắt kết làm mâu trận, còn lấy ra mấy trăm cây nỏ hướng về phía hắn, lập tức khiến hắn sợ hãi phải lui lại, coi như cũng dạy cho mãng phu này một khoá: "Thành thật mà nói, hiện tại ta cũng không biết nên làm gì, chúng ta khẳng định là đánh không lại biên quân."

Phương Vô Thượng là người đánh giỏi nhất trong huyện Trừng Thành, hắn đã có ý nghĩ "không có khả năng", những người khác chỉ có thể càng bối rối, cả đám hương thân hai mặt nhìn nhau, không biết nên làm thế nào.

Cuối cùng, chỉ có thể cùng nhau nhìn về phía Lương Thế Hiền!

Ai bảo hắn là huyện lệnh chứ?

Lương Thế Hiền thấy tất cả mọi người nhìn mình, cũng cảm giác áp lực như núi.

Không được, ta phải tỉ mỉ suy nghĩ.

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa, lập tức ở trong đầu bật mode tuyệt xử phùng sinh, trắc trở trước mắt, quân địch cường đại, dân đoàn thôn binh trong huyện, hành sự của phản quân Cố Nguyên... giống như đèn kéo quân lướt qua trong đầu. Đột nhiên "đinh" một tiếng, không ngờ trong một đống đường chết, lại thấy được một con đường sống.

"Phản quân Cố Nguyên!" Lương Thế Hiền nói: "Muốn đối phó biên quân, vậy chỉ có thể dùng biên quân. Nhánh phản quân Cố Nguyên đi ra từ núi Hoàng Long, thoạt nhìn cũng không xấu, bọn họ chỉ đánh lùi Lý Anh, vẫn chưa đụng đến trấn Phùng Nguyên chúng ta, nói rõ nhánh phản quân này có thể giao lưu. Bản quan sẽ đi nói chuyện với bọn họ, nhờ họ trợ giúp huyện Trừng Thành ta, đối kháng phản quân khác, thậm chí còn có thể giúp chúng ta đối kháng lưu khấu."

Mọi người đồng thời sửng sốt: "Còn có thể như vậy?"

Lương Thế Hiền nói: "Vì sao không thể? Biên quân phản loạn chỉ là bởi vì thiếu lương, ở sâu trong nội tâm họ chắc cũng không muốn phản, nói không chừng họ đang chờ cơ hội tiếp nhân chiêu an nữa. Bản quan đi nói chuyện với họ, bảo họ đoái công chuộc tội, chỉ cần họ đồng ý đứng ra thu thập phản quân khác, bản quan sẽ dùng hết sức mình bảo vệ họ không bị triều đình truy cứu. Nếu coi đây là thứ đàm phán, việc này còn có thể nói chuyện được."

Các hương thân nghe xong, ừ nhỉ, đúng rồi!

"Vậy chuyện này cũng chỉ có thể làm phiền huyện tôn đại nhân rồi. Chúng tôi lời nói không đủ phân lượng, phản quân nhất định sẽ không tin tưởng, chỉ có huyện tôn đại nhân đi thì mới có thể nói chuyện được."

Đương nhiên Lương Thế Hiền cũng biết điểm này, Quỷ Thiên Hộ của nhánh phản quân Cố Nguyên trong núi Hoàng Long đó đường đường là võ quan ngũ phẩm, các hương thân không đủ tư cách nói chuyện với hắn. Trong Trừng Thành chỉ có mình là huyện lệnh, đủ tư cách nói chuyện vài câu với võ quan ngũ phẩm.

Lương Thế Hiền hừ một tiếng nói: "Vì dân chúng của huyện Trừng Thành, cho dù bản quan mạo hiểm một chút, có gì mà ngại?"

Phương Vô Thượng cũng lên tiếng: "Ngọn núi kia còn có phản quân của Nghi Xuyên Vương Tả Quải đóng quân, rất nguy hiểm, vạn nhất không tìm được phản quân Cố Nguyên, lại tìm được Vương Tả Quải, vậy thì không ổn, ta phải đi cùng với Lương đại nhân."

"Được, việc này càng sớm càng tốt, chúng ta phải lập tức xuất phát."

Văn võ hai đại lão của huyện Trừng Thành cứ như vậy dắt tay nhau xuất phát, cùng nhau rời khỏi huyện thành, hướng về núi Hoàng Long phía bắc.

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: đây cũng là một cơ hội tốt!

Dân đoàn thôn Cao Gia bởi vì nguyên nhân mặc giáp mà không tiện hoạt động dưới mí mắt của quan phủ, lần trước khi đối phó với tặc Hợp Dương Phiên Sơn Nguyệt chính là như vậy, Phương Vô Thượng vừa tới, dân đoàn phải rút về trong rừng cây, cởi giáp rồi mới đi ra.

Thế nhưng, hiện tại Cố Nguyên binh biến vừa nổ ra, Lương Thế Hiền và Phương Vô Thượng có ý định mượn hơi "phản quân", đó lại là một lý do tốt để dân đoàn thôn Cao Gia mặc giáp, nghênh ngang chạy đến tác chiến.

Rất tốt, tầm nhìn liền trở về thôn Cao Gia, thông báo cho Trình Húc, an bài các thứ...

Sức khoẻ của Lương Thế Hiền so với Điểm Đăng Tử Triệu Thắng rõ ràng tốt hơn rất nhiều.

Lúc này hắn đã leo lên một tảng đá to, chính là tảng đá Triệu Thắng bò lên trên mấy tháng trước khi tạo phản tiến vào núi Hoàng Long.

Triệu Thắng vì bò lên trên tảng đá này nói chuyện với các bộ

hạ mà suýt nữa ngã xuống, trượt xuống hai lần, toát mồ hôi đít vất vả lắm mới bò lên được, nhưng Lương Thế Hiền vén lên quan phục, xoát xoát xoát vài cái liền bò lên trên, không cần tốn nhiều sức.

Đứng ở trên tảng đá, hướng mắt nhìn ra xa. Nhìn quanh một vòng, Lương Thế Hiền hơi thất vọng: "Tìm không thấy phản quân Cố Nguyên, giờ làm sao đây?"

Phương Vô Thượng trầm giọng nói: "Lương đại nhân, phản quân Cố Nguyên kia tốt xấu cũng là biên quân, nếu toàn tâm toàn ý muốn trốn đi thì đâu dễ dàng mà tìm được. Chúng ta đi loanh quanh trong núi là được, họ sẽ tìm được chúng ta."

Lương Thế Hiền: "Ồ, để họ tìm chúng ta sao?"

Phương Vô Thượng: "Đúng vậy! Thám báo của biên quân biệt danh Dạ Bất Thu, hắn muốn phát hiện chúng ta sẽ dễ dàng hơn nhiều so với chúng ta phát hiện hắn."

Hắn vừa dứt lời thì đột nhiên nhướng mày, quay đầu lại, liền thấy trong rừng cây phía sau bỗng đâu có một người chui ra, trên người này mặc Sơn Văn giáp, mặt che khăn đen, khí thế rõ ràng khác biệt với lưu khấu khác, liếc mắt là có thể nhìn ra tới, gã đã từng là mệnh quan triều đình.

Các binh sĩ thủ hạ của Phương Vô Thượng lập tức giơ lên vũ khí, bọn gia đinh và nha dịch của Lương Thế Hiền dẫn theo cũng khẩn trương nuốt nước bọt.

Người chui ra từ trong rừng cây đương nhiên chính là Trình Húc.

"Hắc, các ngươi đang tìm lão tử sao?" Trong giọng nói của Trình Húc có vẻ âm trầm.

Lương Thế Hiền chấn động, cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, bạo

gan nói: "Bản quan là Lương Thế Hiền, huyện lệnh Trừng Thành, lần này vào núi, thật đúng là đến tìm tướng quân."

Trước đó Trình Húc đã từ chỗ thiên tôn biết được mục đích của nhóm người này, nhưng lại giả vờ không biết, giở giọng hách dịch nói: "Triều đình nợ lão tử ba năm quân lương, thân binh dưới trướng lão tử đều đang đói lắm rồi, lão tử và triều đình đã không có gì để mà nói hết, trừ phi thống khoái trả tiền đây."

Lương Thế Hiền tỏ ra xấu hổ: "Cái này à... Vấn đề quân lương... bản quan... có thể thay mặt triều đình... giải thích thế này..."

"Chó đẻ! Giải thích! Tưởng lão tử là đứa trẻ ba tuổi hả?" Trình Húc nói: "Khoản tiền này nếu thật sự có thể giải thích được, lão tử còn có thể tạo phản à?"

Lời này có lý, Lương Thế Hiền hơi xấu hổ: "Ài, tướng quân, ta biết là triều đình phụ các ngươi, thế nhưng tạo phản làm loạn, chung quy không phải làm thật, sau này đại quân triều đình đến, các ngươi... cánh tay chung quy là không vật lại bắp đùi."

Trình Húc làm bộ bị những lời này doạ dẫm, lâm vào trầm mặc.

Lương Thế Hiền vừa nhìn thái độ của gã, cảm thấy có hi vọng, vội vàng tận dụng thời cơ: "Tướng quân, ngươi bởi vì không có lương mà phản, chuyện này có thể xem xét được. Trận đánh ở trấn Phùng Nguyên, tướng quân cũng không làm tổn thương dân chúng, có thể thấy được tướng quân là một người có thiện tâm, không phải là cái loại phản tặc cùng hung cực ác. Hôm nay phản, mặc dù thống khoái, nhưng sau này cả đời treo cái danh phản bội, cũng không dễ nghe, sao không nghe bản quan một lời, quay đầu lại là bờ chứ?"

Trình Húc: "Ngươi nghĩ chiêu an lão tử? Chỉ bằng quan thất

phẩm tép riu như ngươi? Ngươi có thể cho lão tử hứa hẹn gì?"

Lương Thế Hiền chấn động: "Mặc dù bản quan không phải là nhân vật lớn lao gì, nhưng tại hạ ở trong triều cũng có rất nhiều bằng hữu. Dựa vào những bằng hữu này tương trợ, nói không chừng có thể giúp được ngươi."

Chương 257: Chấn hưng ngành du lịch

Trình Húc: "Ồ? Thí dụ?"

Lương Thế Hiền cũng không muốn vác ra "Đông Lâm", nhưng lúc này cũng không có lựa chọn khác, đành phải cất cao giọng nói: "Bản quan từng học tại thư viện Đông Lâm, còn là bạn với các vị đại nho dạy học trong thư viện Đông Lâm."

Trình Húc làm bộ giật mình: "Ngươi... ngươi là người của đảng Đông Lâm?"

"Thư viện Đông Lâm!" Lương Thế Hiền đề cao giọng nói: "Quân tử kết bạn không chia bè phái, bọn ta không phải đảng Đông Lâm gì hết, chỉ ở trong thư viện cùng nhau đàm kinh luận điển, kết giao bằng hữu mà thôi."

Cơ mặt Trình Húc khẽ run lên, may mà có khăn che mặt nên không ai nhìn thấy.

Lúc trước gã bị "gắn cái mác Yêm đảng", bị Cẩm Y Vệ vây công, thiếu chút nữa đã mất mạng, mặc dù xét đến cùng là hoàng đế làm, nhưng hoàng đế cũng là mượn tay của quan văn, đây chẳng khác nào như đảng Đông Lâm làm sao?

Trong nội tâm Trình Húc khá là khó chịu đối với đảng Đông Lâm.

Nhưng con người Lương Thế Hiền này... hình như có chút khác biệt.

Trình Húc cũng không biết có nên giận hắn hay không!

Bỏ đi, trước tiên bỏ xuống ân oán cá nhân, làm tốt nhiệm vụ thiên tôn giao cho.

Trình Húc trầm giọng nói: "Được thôi, lão tử tin tưởng ngươi có hậu đài, nhưng chỉ bằng mấy câu nói của ngươi, không bằng không chứng, lão tử cũng không dám tin ngươi, vạn nhất ngươi gạt ta xuống núi, phía sau bình phong lại có 200 đao phủ thủ lao ra, lão tử chết cũng không biết chết như thế nào."

Lương Thế Hiền dở khóc dở cười, 200 đao phủ thủ phía sau bình phong? Ngươi nghe Bình Thư nhiều quá rồi à? Ta chỉ là một thất phẩm huyện lệnh, đi đâu kiếm 200 đao phủ thủ?

Tuy nhiên, nghe giọng điệu của đối phương đã buông lỏng cảnh giác hơn, điểm này là không hề nghi ngờ.

Lương Thế Hiền chắp tay nói: "Tướng quân cứ yên tâm, bản quan là người rất yêu quý danh tiếng, nếu làm việc lật lọng đó, bản thân bản quan cũng không còn mặt mũi nào gặp mặt các phụ lão hương thân."

"Không nên không nên, không tin được ngươi." Trình Húc: "Nói chung, nói cái gì lão tử cũng sẽ không ngờ nghệch buông vũ khí xuống, ngươi có điều kiện gì cứ nói, lão tử có thể suy nghĩ một chút, nhưng chưa hẳn sẽ đi làm."

"Không cần buông vũ khí." Lương Thế Hiền: "Chỉ là muốn mời tướng quân giúp một việc, nếu có tặc tử tới phạm Trừng Thành ta, tướng quân có thể... hỗ trợ ngăn cản một chút... được không?"

Trình Húc liếc xéo hắn: "Lợi dụng lão tử?"

Lương Thế Hiền: "Ài, cái này không thể gọi là lợi dụng được. Nếu tướng quân có thể giúp Trừng Thành đánh bại lưu khấu, phản quân gì đó, tương lai khi bản quan thay tướng quân cầu tình, chẳng phải càng dễ dàng hơn sao? Đây cũng là... một con đường

sống, ngươi nói xem có phải vậy không?"

Trình Húc làm bộ suy nghĩ một phen, bèn hừ một tiếng, xoay người đi: "Được! Cứ như vậy đi! Các ngươi có thể ở trong Bạch gia bảo dưới chân núi làm một cái chuông, nếu có việc tìm ta thì gõ chuông vang lên, ta sẽ phái người xuống núi đến Bạch gia bảo, tới hỏi ngươi tìm ta có chuyện gì."

Lương Thế Hiền mừng rỡ: "Vậy làm phiền tướng quân rồi."

Trình Húc "hừ" một tiếng rồi xoay người đi, gã cũng không muốn ở chỗ này lâu, bởi vì, thiên tôn lão nhân người cũng không qua đây cùng, trên trời nhìn không thấy đám mây thấp đại biểu của thiên tôn, địa phương này quá nguy hiểm.

Mãi đến khi Trình Húc biến mất ở trong rừng cây, Lương Thế Hiền và Phương Vô Thượng mới liếc nhìn nhau, trao đổi ánh mắt.

Phương Vô Thượng: "Lương đại nhân cảm thấy, người này có thể tin không?"

Lương Thế Hiền thở dài: "Câu cuối cùng của hắn, không dùng hai chữ 'lão tử' nữa, mà đổi thành 'ta', chỉ bằng cái này, ta cảm thấy hắn sẽ giúp chúng ta."

Tên thô lỗ Phương Vô Thượng nghe vậy ngẩn ra: "Chỉ đơn giản như thế?"

Lương Thế Hiền buông tay: "Đi thôi, về huyện thành."

Nhìn đến đây, Lý Đạo Huyền cười hì hì hai tiếng, như vậy coi như là nói chuyện thỏa đáng rồi.

Sau đó mặc kệ là tặc quân hay là phản quân gì đó tới, dân đoàn thôn Cao Gia đều có thể dùng thân phận của "phản quân Cố Nguyên" chạy ra ngoài đánh, không còn phải giấu giếm, suy nghĩ đến chuyện trang bị vũ khí bất hợp pháp nữa.

Đánh xong cùng lắm thì chui vào trong núi Hoàng Long trốn, quan phủ không có cách nào.

Núi Hoàng Long này chính là lên hẳn sách sử!

Trên lịch sử có vài một đại lưu khấu, một khi không chịu nổi quan binh vây quét, liền bỏ chạy vào trong núi Hoàng Long trốn, quan phủ vào núi cũng không tìm được, không có cách nào bắt được họ.

Điều không thoải mái duy nhất chính là hiện tại tầm nhìn còn chưa vào được, mà ngọn núi còn có một Nghi Xuyên Vương Tả Quải đóng giữ, không biết hắn trốn ở đâu.

Lý Đạo Huyền đang suy nghĩ miên man thì đột nhiên điện thoại vang lên, cầm lấy xem là một dãy số xa lạ: "Alo, ai đấy?"

"Xin chào, xin hỏi cậu là Lý Đạo Huyền Lý tiên sinh, tác giả của mỗi ngày của vương quốc tí hon phải không?"

Lý Đạo Huyền nghe được giọng nói của đối phương rất đĩnh đạc, có thể nói mang theo một chút xíu giọng quan, y không khỏi hiếu kỳ: "Ông là?"

"Tôi là Cao cục trưởng của Cục Văn Hoá Du Lịch huyện Trừng Thành." Giọng điệu của đối phương có vẻ rất thành khẩn: "Ở trên mạng tôi có xem video 'Mì xé Trừng Thành' của Lý tiên sinh gửi lên, thật là quá tuyệt vời, dùng góc nhìn đặc biệt trình diễn quá trình làm mì xé Trừng Thành của chúng ta. Cuối cùng, các người tí hon của vương quốc tí hon gom mì mình làm hết lại, chỉ bỏ vừa một cái nắp chai nước suối, ha ha, thực sự là quá có sức tưởng tượng. Hiệu ứng đặc biệt, hiệu quả tuyên truyền quá trọn vẹn."

Lý Đạo Huyền: "A, quá khen quá khen, cuộc điện thoại này rốt cuộc là?"

Cao cục trưởng nói: "Khụ, là như thế này, tôi hy vọng nhận

được cậu trao quyền cho video này, sau đó đưa nó lên mạng để làm tuyên truyền cho huyện Trừng Thành chúng ta. Cứ như vậy, khẳng định sẽ có rất nhiều người yêu mến món mì xé Trừng Thành, đến lúc đó, nói không chừng có thể thành công như món BBQ Truy Bác, nó sẽ mang đến nguồn thu du lịch cho các hương thân của huyện Trừng Thành."

"Thì ra là thế." Lý Đạo Huyền cười nói: "Nếu như có thể trợ giúp ngành du lịch Trừng Thành phát triển, để cho dân chúng thoát nghèo làm giàu, tôi rất cam tâm tình nguyện, trao quyền hoàn toàn miễn phí."

Cao cục trưởng mừng rỡ: "Vậy... vậy thì rất cảm ơn cậu. Rất nhanh tôi sẽ gửi cho cậu hợp đồng trao quyền bản điện tử, chúng ta phải hoàn thành nhanh. Chờ chúng tôi chuẩn bị xong rồi, sẽ mời cậu đến xem kênh TikTok của Cục Văn Hóa và Du Lịch Trừng Thành."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Được, nhất định sẽ tới cổ vũ."

Ngắt điện thoại, hợp đồng điện tử rất nhanh được gửi tới, Lý Đạo Huyền "ký điện tử" tên của mình rồi gửi lại cho đối phương. Y không khỏi mỉm cười, ai có thể nghĩ đến chứ? Người huyện Trừng Thành cổ đại dùng loại phương thức kỳ lạ này trợ giúp người huyện Trừng Thành hiện đại phát triển ngành du lịch, một cuộc triển khai phải nói như mộng ảo.

Tự đáy lòng Lý Đạo Huyền cũng cảm thấy rất vui vì có thể trợ giúp dân chúng huyện Trừng Thành.

Được rồi, tiện thể xem thử kênh TikTok của Cục Văn Hóa và Du Lịch Trừng Thành đi...

Vừa mới mở ra xem, liền thấy ngay Cao cục trưởng xấu hoắc, một người đàn ông trung niên hơn 40 tuổi, đang mặc nữ trang và múa kiếm.

Xoát xoát xoát, kiếm múa lung tung, tư thái không đành lòng nhìn thẳng.

Múa xong còn tạo dáng: "Hoan nghênh tới huyện Trừng Thành thăm quan."

"Phù!"

Đang ăn hoành thánh mà Lý Đạo Huyền thiếu chút nữa phun ra ngoài.

Chương 258: Lý gia lại trở về

Vương tiên sinh và Cao Nhất Diệp lại đưa thêm mấy nghìn quyển sách truyện tới huyện thành Trừng Thành.

Lần này bao gồm 2000 quyển [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] tập 1 và 2000 quyển tập 2. Đi cùng sách còn có đội xe vận chuyển lương thực rất lớn rất dài, chiếc xe đầu tiên chạy vào trong nhà sách rồi mà chiếc cuối cùng còn ở cửa thành.

Đội xe khổng lồ này vừa đến, các dân chúng trong thành liền vui mừng: "Vương tiên sinh lại trở về rồi, Đạo Huyền Thiên Tôn cũng trở về, chúng ta có thể mua được lương thực với giá thấp rồi."

"Tào lao, là mua sách!"

"Đúng vậy, hiện tại ta càng cảm thấy hứng thú hơn với câu chuyện của Đạo Huyền Thiên Tôn lão nhân gia rồi. Chỉ là hai lượng bột mì, căn bản so ra kém với sự kính ngưỡng của ta đối với thiên tôn."

"Ta muốn mua sách!"

"Ta muốn mua bột mì."

Đám đông dân chúng đổ xô về phía nhà sách.

Tam phu nhân trong miếu Thành Hoàng cũng phấn chấn, hắc, Cao Nhất Diệp tới rồi, thiên tôn tự nhiên cũng tới rồi, vậy ta lại có thể đưa các thiện nam tín nữ thành tín nhất đến rừng cây ngoài thành để cho thiên tôn hiển linh cho bọn họ xem rồi.

Thiên tôn hiển linh mới là biện pháp tốt nhất để các thiện nam

tín nữ trở nên một lòng một dạ.

Hơn 100 thiện nam tín nữ lần trước tận mắt nhìn thấy thiên tôn hiển linh, hiện tại đã trở thành đội quân tuyên truyền danh dự, gặp người liền khoe đã từng gặp qua thiên tôn hiển linh, nếu như đối phương không tin họ sẽ tỏ ra tức giận, sắn tay áo còn muốn đánh nhau nữa.

Đương nhiên, hành vi này không phù hợp với dụng ý chính của đạo gia, bình thường Tam phu nhân khuyên họ, phải ôn hoà, phải bình tĩnh, người khác tin thì tin, không tin thì thôi, không cần thiết động thủ. Họ không tin là tổn thất của họ, sẽ không được thiên tôn ban cho bột mì, đáng đời.

Các thiện nam tín nữ cẩn thận nghĩ lại, không phải vậy sao? Vì vậy mọi người liền vui vẻ, cảm giác mình tin tưởng Đạo Huyền Thiên Tôn là một việc rất có cảm giác ưu việt.

Còn có một người cũng vui vẻ, đó chính là huyện lệnh Lương Thế Hiền.

Nhận được thủ hạ thông báo, nghe nói "Lý gia lại trở về huyện thành", Lương Thế Hiền không khỏi thầm nghĩ: Lý gia này tin tức thật là linh thông, ta và Phương tuần kiểm vừa mới nói chuyện thỏa đáng với phản quân Cố Nguyên trong núi xong, Lý gia biết là an toàn rồi liền kéo đội ngũ phát cháo tế dân qua, lại tới để tạo thế cho lão tổ tông gia thần của họ.

Xem ra, bên trong nha dịch bản địa dưới tay mình còn có bên trong đám binh sĩ thủ hạ của Phương tuần kiểm có tai mắt của Lý gia, có thông tin là lập tức có người đến thôn Cao Gia thông tri cho Lý gia.

Loại chuyện này đối với một huyện lệnh mà nói, là một chuyện bất đắc dĩ phải tiếp nhận.

Cái gọi là cường long không đè địa đầu xà, ba năm một nhiệm kỳ, huyện lệnh tới lui như đèn kéo quân, lực lượng sao lớn bằng thân hào bản địa được? Muốn bên cạnh mình không có tai mắt của thân hào là chuyện không có khả năng.

Điểm này không cần thiết phải xoắn xuýt.

Hắn chỉ cần vui mừng vì "Lý gia trở về phát cháo" là được, có một thân hào giúp mình chia sẻ trọng trách cứu tế dân chúng, với hắn mà nói đã là một việc vô cùng hài lòng rồi.

Tuy nhiên...

Có một người không mấy vui vẻ!

Cao Nhất Diệp.

Nàng không thích huyện thành.

Mỗi một lần đi tới huyện thành, nàng giống như một con chim nhỏ mất đi đôi cánh, buồn bã không vui.

Nàng trên đầu đội nón tre, dùng khăn che kín mặt, ngồi trên ban công lầu hai ở hậu viện nhà sách, nhìn các nạn dân chen chúc nhau trên con đường huyện thành, vẻ mặt trông rất khó chịu: "Thiên tôn, có rất nhiều hương thân cực khổ."

Lý Đạo Huyền nhẹ nhàng nói: "Đúng vậy, rất nhiều, ta cũng muốn mau chóng giúp đỡ họ."

Cao Nhất Diệp tội nghiệp gật đầu: "Ta hiểu rồi, ta cũng không phải tới nơi này vô ích, là vì giúp đỡ bọn họ mới đến, không thể bởi vì ta không thích huyện thành liền bỏ mặc dân chúng ở đây không để ý đến."

"Ừm, hiểu điểm này là tốt rồi." Lý Đạo Huyền: "Đi thôi, đến chỗ Tam phu nhân một chuyến, xác định thời gian lần tới đưa các

tín đồ tới rừng cây ngoài thành."

Cao Nhất Diệp ngoan ngoãn ừ một tiếng rồi chạy xuống dưới nhà. Một đội binh sĩ dân đoàn thủ ở trong viện lập tức đưa nàng cùng đi ra ngoài.

Đi tới đại sảnh nhà sách, nhìn thấy nơi đây đang trong một bầu không khí hết sức tưng bừng.

Vương tiên sinh dẫn theo một đám nhân viên đang bán sách không kịp thở, trong đó có hai người chính là hai người trộm bánh màn thầu.

Hai người này sau khi đi thôn Cao Gia một chuyến liền bị chấn động rất lớn, đã quyết định cả đời này sẽ theo sát bước chân của thôn Cao Gia, hiện tại chính là lúc để họ biểu hiện, người nào người nấy làm việc đều rất cố gắng.

Cao Nhất Diệp chào hỏi với mọi người xong liền nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Đi qua các huyện dân tranh mua sách, lại đi qua các nạn dân.

Khi đi qua một căn nhà gỗ hai tầng, đột nhiên có mấy người thò đầu ra từ trong cửa sổ lầu hai, là mấy nữ tử miễn cưỡng được xem có vài phần sắc đẹp, họ vẫy tay với bọn lính dân đoàn phía sau Cao Nhất Diệp: "Ca ca... vào đây chơi đi nào?"

Động tác này khiến bọn lính dân đoàn phía sau xấu hổ.

Có vài người quay lại ném ánh mắt qua, khiến va vào lưng đồng đội phía trước, đội ngũ lập tức trở nên hỗn loạn.

Cao Nhất Diệp kinh ngạc quay đầu lại: "Ơ, làm sao thế? Vì sao mấy tỷ tỷ kia vừa gọi, người phía sau liền rối loạn rồi?"

Trịnh Cẩu Tử đứng gần nàng nhất liền tỏ ra xấu hổ nói:

"Thánh nữ đại nhân, cái đó... không cần để ý đến họ... một đám không có cốt khí..."

Cao Nhất Diệp nghi hoặc: "Rốt cuộc là vì sao? Họ gọi có gì khó hiểu sao?"

Trịnh Cẩu Tử xấu hổ không ngẩng đầu lên được: "Thánh nữ đại nhân, loại chuyện này... khụ... người... người cao quý như ngài... không cần... quản..."

Cao Nhất Diệp mặt lộ vẻ hoang mang và nghi hoặc nhìn bọn họ.

Bọn lính dân đoàn phía sau vội vàng nghiêm chỉnh lại, làm bộ mắt nhìn nhưng tâm không loạn.

Nhưng mấy nữ tử trên lầu làm sao bỏ qua mối làm ăn như vậy, họ nhìn ra được, nhóm người này rất giàu có, mỗi người đều mặc y phục vải bông rất sạch sẽ, tinh thần tỉnh táo, vừa nhìn biết là không phải đói bụng, đây khẳng định là gia đinh của nhà đại hộ, lại còn thuộc loại gia đinh tâm phúc.

Một nữ tử khóc hu hu: "Các ca ca tội nghiệp cho tiểu nữ tử đi, đã lâu rồi chưa được ăn no."

Một nữ tử khác cũng khóc: "Lâu quá không có ai mở hàng rồi, chúng tôi sắp không sống nổi nữa, các ca ca coi như làm một chuyện tốt, đi vào chơi đi."

Các binh sĩ dân đoàn nhất thời không chịu nổi, có vài người không ngăn nổi ánh mắt lại lướt qua.

Cao Nhất Diệp ngẩn cả người: "Rốt cuộc là sao? Vì sao đi vào chơi lại tương đương với cứu bọn họ? Đi vào rốt cuộc là chơi trò gì?"

Trịnh Cẩu Tử hạ giọng: "Thánh nữ đại nhân, nơi này... nơi này

là... kỹ viện... là cái nơi... nơi nữ nhân buôn bán."

"Hả? Ơ ơ?" Cao Nhất Diệp xấu hổ, giờ thì khiến nàng cũng hỗn loạn theo.

Lý Đạo Huyền nhìn thấy bộ dạng không nên thân của đám người này cũng không khỏi lắc đầu: đúng là nhà quê, tuổi trẻ chưa trải sự đời... Đúng lúc này, phía sau đội ngũ đột nhiên vang lên tiếng rống giận: "Lũ hỗn đản, mắt nhìn về phía trước cho ta, lưng ưỡn thẳng, nhanh cái chân lên, quả thật buồn cười, các ngươi như vậy mà đòi làm anh hùng hào kiệt?"

Mọi người nhìn lại, nói chính là Bát Địa Thỏ.

Chương 259: Cho ngươi mấy nữ thư ký

Bát Địa Thỏ làm bộ dạng hết sức nghiêm khắc, kêu gào với người phía trước: "Nhìn các ngươi đi, thân là anh hùng hảo hán muốn cứu vớt thiên hạ, sao có thể bị một câu nói của nữ nhân mà chân bước không vững rồi? Phế vật, toàn bộ đều là phế vật!"

Người phía trước bị hắn mắng như thế cũng tỉnh táo lại, ánh mắt của mọi người trong nháy mắt trở nên trong suốt, ưỡn thẳng thắt lưng, bước đi đều, bao quanh Cao Nhất Diệp, đi qua trước mặt thanh lâu, đầu không quay lại.

Lý Đạo Huyền cười lắc đầu, cũng còn được, người này vào những lúc thế này lại trở nên hữu dụng, người toàn là khuyết điểm nhưng cũng có ưu điểm, là một kẻ rất phức tạp, nhân loại, quả nhiên là sinh vật thú vị.

Đoàn người đi ra được nửa con đường, Lý Đạo Huyền thở dài: "Nhất Diệp, việc này đi xử lý một chút đi..."

Thế là, Cao Nhất Diệp lại đi vòng trở về, nhưng các binh sĩ dân đoàn lại không đi vào theo.

Chỉ có một mình Cao Nhất Diệp đứng ở trước cửa thanh lâu.

Nàng không dám đi vào, bởi vì nơi đó nữ hài tử bình thường là không dám vào, đành phải đứng ở cửa, lớn tiếng nói vọng vào bên trong: "Các ngươi thật sự đói không chịu được sao?"

Một cô nương thanh lâu khóc ròng nói: "Thật sự là chưa ăn gì rồi, chúng tôi đã rất lâu rồi chưa buôn bán được gì."

Một người khác cũng khóc ròng nói: "Không có ân khách tới cửa nữa."

Cao Nhất Diệp: "Biết cầm kỳ thư họa không?"

Mấy cô nương thanh lâu hai mặt nhìn nhau, vài giây sau mới xấu hổ nói: "Đều biết một chút."

Vấn đề này... nghe cũng quá là kỳ khôi rồi phải không? Làm gì có người chạy tới thanh lâu hỏi cô nương có biết những thứ này không? Đây là kỹ năng cơ bản của chúng tôi mà, không biết những thứ này làm sao kiếm ăn thanh lâu? Chỉ có thể làm ở kỹ viện cấp thấp thôi.

Cao Nhất Diệp: "Biết là tốt rồi, đi theo ta."

Một nữ nhân béo tuổi trung niên đẩy cánh cửa lầu một ra, nhìn Cao Nhất Diệp với vẻ mặt cổ quái. Mặc dù Cao Nhất Diệp không mặc y phục tơ lụa, nhưng trên người là y phục vải bông sạch sẽ, cả người đều hiện ra ba chữ to "ta không nghèo".

Nữ nhân béo kia cũng không dám lỗ mãng với Cao Nhất Diệp, lựa lời nói: "Vị tiểu thư này, ta biết ngài là một người thiện tâm, nhưng những cô nương thanh lâu này đều đã bán thân vào thanh lâu, không thể tùy tiện đi với ngài được."

Cao Nhất Diệp nghe Lý Đạo Huyền phân phó liền trả lời: "Bà là tú bà?"

Nữ nhân béo gật đầu: "Đúng vậy."

Cao Nhất Diệp: "Tôi muốn đưa những cô nương ở đây ra, cần bao nhiêu tiền?"

Tú bà ngây cả người: "Họ cũng không phải là cô nương tầm thường, mỗi một người đều biết cầm kỳ thư họa, biết rất nhiều bản lĩnh... là một khoản tiền rất lớn."

Cao Nhất Diệp: "Mười thạch bột mì, đủ chưa?"

Một thạch tương đương với mười đấu, một đấu ngàn tiền.

Mười thạch bột mì chính là một trăm lượng bạc a.

Đang thiên tai, các cô nương thanh lâu vốn là không buôn bán được gì, tú bà không chỉ không thể dùng bọn họ kiếm tiền, còn phải nuôi cho họ đừng chết, do dự một giây cũng là không tôn trọng với giá thị trường: "Bán, hiện tại họ đều là người của ngài rồi."

Mấy cô nương đang đứng bên cửa sổ liền thất thần, thật không nghĩ tới, người sống nặng mấy chục cân, đủ bốn người, cộng lại cũng mấy trăm cân thịt, kết quả chỉ có thể đổi lại mười thạch bột mì.

Sớm biết bản thân bạc mệnh, chỉ là không nghĩ tới bạc đến nước này.

Cao Nhất Diệp: "Tôi phái một người đi cùng mọi người đến nhà sách Trừng Thành, một tay giao người, một tay lĩnh bột mì. Bà cho người chờ ở nhà sách, tôi trở về rồi sẽ sắp xếp cho mọi người."

Tú bà mừng rỡ, vội vàng dẫn bốn cô nương đi theo một dân đoàn đi nhà sách.

Cao Nhất Diệp lại thở dài, tiếp tục dẫn người của dân đoàn đến miếu Thành Hoàng.

Đi tới một con đường an tĩnh không người cách miếu Thành Hoàng một đoạn, Cao Nhất Diệp rốt cuộc nhịn không được, ngẩng đầu lên hỏi: "Thiên tôn, ngài... mua những nữ tử thanh lâu đó lại, là muốn... thưởng cho người của dân đoàn sao?"

"Phù!" Lý Đạo Huyền thiếu chút nữa phun ra bánh trôi nước trong miệng, cô gái nhỏ nghĩ cũng hay thật, cả điểm này cũng dám

nghĩ đến: "Đương nhiên không phải rồi."

"Phù! Không phải là tốt rồi, làm ta sợ muốn chết." Cao Nhất Diệp nói: "Ta còn tưởng rằng, thiên tôn muốn... khụ."

Lý Đạo Huyền ôn hoà nói: "Những nữ tử thanh lâu này, đa số là thân bất do kỷ, bị phụ mẫu bán vào thanh lâu, đều là những nữ nhân số khổ. Từ nhỏ họ học tập cầm kỳ thư họa, thật ra đều có một thân bản lĩnh, bản lĩnh này lại bị lưu lạc phong trần, rất đáng tiếc, còn không bằng thừa dịp giá thị trường của họ không cao, dùng giá thấp mua họ ra, như vậy có thể để cho họ phát huy được tác dụng quan trọng hơn."

Cao Nhất Diệp ngạc nhiên nói: "Tác dụng quan trọng?"

Lý Đạo Huyền: "Ta dự định để họ làm nữ thư ký cho ngươi!"

Cao Nhất Diệp lấy làm lạ: "Hả? Nữ thư ký là cái gì?"

Lý Đạo Huyền cười: "Nữ thư ký tựa như sư gia vậy, là người giúp đỡ đông ông làm việc, chỉ là cách gọi không giống nhau, nếu gọi nữ nhân là 'sư gia' thì rất quái lạ, cho nên chỉ có từ 'nữ thư ký' này thôi."

Cao Nhất Diệp bừng tỉnh hiểu ra: "Thế nhưng, ta cũng không có chuyện gì làm, không cần người khác giúp ta làm việc."

"Không, ngươi cần." Lý Đạo Huyền: " Bên trong [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] tập thứ hai, ngươi vẽ cảnh ta chụp chết Vô Thượng Minh Vương, vẽ cánh tay của Vô Thượng Minh Vương muốn đứt luôn rồi."

Cao Nhất Diệp đỏ mặt: "Ta... hoạ công của ta... còn..."

Lý Đạo Huyền: "Họ biết vẽ, có thể giúp ngươi xử lý loại chuyện này, ngươi chỉ cần suy nghĩ tình tiết là được, hình ảnh cụ thể có thể để họ giúp ngươi chi tiết hoá ra."

Cao Nhất Diệp bừng tỉnh.

Lý Đạo Huyền: "Họ còn có thể viết chữ, có thể giúp ngươi chú thích thêm văn tự trong truyện tranh. Còn có, ngươi dẫn dắt các phụ nữ trong thôn mở một cửa hàng bán vải bông trong khu thương mại Cao gia đúng không?"

Cao Nhất Diệp gật đầu: "Đúng vậy."

"Doanh thu, lợi nhuận các thứ trong cửa hàng, có phải đang rất lộn xộn?"

Vừa hỏi những điều này, Cao Nhất Diệp liền xấu hổ đỏ mặt.

Quả thật, cửa hàng vải bông do các nữ nhân hợp tác làm ra, hiện tại sổ sách đang rất lộn xộn, từ đầu tới giờ chưa lúc nào được rõ ràng.

Lý Đạo Huyền nói: "Trong thôn rất thiếu nữ nhân biết tính toán! Chỉ có một Tam tiểu thư là học hành một chút, nhưng nó có nhiệm vụ quan trọng hơn, không thể đi làm những việc lặt vặt được. Mà mấy nữ tử thanh lâu này lại có thể, sau này họ sẽ có tác dụng rất lớn."

Giờ thì Cao Nhất Diệp đã hiểu.

Thiên tôn luôn suy nghĩ đến những việc càng xa hơn, chỉ có ta là tiểu nữ nhân ở nông thôn không hiểu mà thôi, nói chung, nghe thiên tôn nhất định là không sai.

Lại tỉ mỉ suy nghĩ, cảnh tượng vừa nãy mấy nữ tử kia đứng trên cửa sổ khóc lóc, trong lòng cũng rất không thoải mái, người cực khổ trên thế gian này rất nhiều, có thể cứu được người nào thì hay người ấy.

Ài!

Lý Đạo Huyền: "Sau khi dẫn họ về thôn, đừng cho người khác biết nghề nghiệp của họ, cũng phải nghiêm túc cảnh cáo tất cả những người trong dân đoàn ngày hôm nay, không để họ nói chuyện này ra. Đầu tiên phải tôn trọng bọn họ, rồi mới nhận được sự tôn trọng của họ."

Cao Nhất Diệp vội vàng nói: "Ta hiểu rồi."

Chương 260: Ngươi muốn làm lão bách tính mệt chết sao

Cao Nhất Diệp rất nhanh đi đến miếu Thành Hoàng, thương thảo với Tam phu nhân, thu xếp cho một số thiện nam tín nữ ra khỏi thành xem Đạo Huyền Thiên Tôn hiển linh, tiện thể đưa cho họ một số lương thực.

Đợi đến khi nàng làm việc xong thì là lúc mặt trời sắp lặn.

Trở lại nhà sách, liền thấy bốn cô nương thanh lâu đang vẻ mặt thấp thỏm bất an chờ "chủ tử" mới của họ trở về. Vừa thấy Cao Nhất Diệp, bốn cô nương lập tức cùng nhau tiến lên chào, nhỏ giọng nói: "Nương, chúng con mới đến, không biết quy củ của tiểu nương, xin tiểu nương chỉ bảo nhiều hơn."

Xưng hô này khiến Cao Nhất Diệp giật mình.

Vừa mới tròn 16 tuổi chưa được mấy ngày, đã bị người khác gọi là "nương", bốn người quay về nàng tự xưng nữ nhi, thật sự là dọa người.

Lý Đạo Huyền không khỏi cười ha ha: "Nhất Diệp, họ nghĩ ngươi cũng mở thanh lâu, mua họ về cũng là muốn làm chuyện này."

Lúc này Cao Nhất Diệp mới hiểu, mình bị coi thành tú bà mới rồi, mới... mới 16 tuổi a, đã bị người khác coi thành tú bà rồi, như thế sao mà đỡ được?

Nàng vội vàng xua tay: "Không phải không phải, mọi người hiểu lầm rồi, ta mua mọi người trở về, không phải như mọi người

nghĩ đâu."

Bốn cô nương thanh lâu trong lòng bất an, hỏi dò: "Vậy... ý của nương là?"

Cao Nhất Diệp nhất thời không biết ứng đối thế nào: "Ôi!"

Lý Đạo Huyền nở nụ cười: "Cho họ xem [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], nói là ngươi mời họ về giúp ngươi vẽ, như vậy họ sẽ hiểu được nhanh hơn, sau đó lại từ từ nói cho họ chân tướng."

Giờ thì Cao Nhất Diệp đã hiểu, vội vàng lấy truyện tranh giở ra cho bốn cô nương xem.

Bốn cô nương thanh lâu còn tưởng rằng mình mới thoát khỏi một thanh lâu, lại tiến vào một thanh lâu khác, hiện tại nghe Cao Nhất Diệp nói mới hiểu được, không ngờ còn có người mời mình về vẽ truyện? Điều này cũng quá... lạ lùng rồi nhỉ?

Một cô nương nhịn không được lý nhí hỏi: "Nương, con cả gan hỏi... chúng con... xem như là... hoàn lương rồi à?"

Cao Nhất Diệp chớp chớp mắt: "Lẽ nào các ngươi không muốn hoàn lương sao?"

Bốn cô nương đồng thời sửng sốt, sau đó tất cả rơi nước mắt: "Nằm mơ cũng nghĩ đến, chỉ là không nghĩ tới, giấc mơ ngày hôm nay sẽ biến thành hiện thực."

Lý Đạo Huyền thở dài: "Nhất Diệp, bảo họ thay đồ đi, mặc vào y phục vải bông bình thường, tẩy phấn son, quên hết chuyện trước đây đi."

Bốn cô nương đi vào hậu đường, thay y phục và tẩy trang.

Cao Nhất Diệp lại nhìn bầu trời, vẻ mặt có vẻ khổ sở: "Thiên

tôn, trước khi chưa tới huyện thành, mỗi ngày ta ở trong thôn vui cười, nhìn trong thôn phồn hoa náo nhiệt, đã quên mất bên ngoài thiên hạ đang hạn hán, gần đây liên tục hai lần đi tới huyện thành, mới nhìn được người bên ngoài khốn khổ như vậy... trong lòng của ta thật là khó chịu. Có chuyện gì ta có thể lập tức đi làm được không, ta rất muốn giúp bọn họ."

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài một hơi: "Yên tâm, ngươi đã và đang làm rồi! Hiện tại ngươi đứng ở huyện thành, chính là vì cứu bọn họ."

Cao Nhất Diệp: "Nhưng ta cứ cảm thấy mình làm còn chưa đủ..."

Hai người đang nói đến đó, Lý Đạo Huyền đột nhiên "ơ" một tiếng, điểm "chú ý" chuyển tới cửa nhà sách, liền thấy một người tí hon bên ngoài quen thuộc vừa mới xoay người xuống ngựa ở cửa nhà sách.

Chính là huyện lệnh Lương Thế Hiền!

Lương Thế Hiền lại đến nhà sách.

Lý Đạo Huyền phấn chấn: "Có trò hay xem rồi. Nhất Diệp, ngươi che mặt, đội nón tre vào, đi đến tiền sảnh xem kịch vui đi."

Cao Nhất Diệp vội vàng theo lời hành sự.

Lực chú ý của Lý Đạo Huyền cũng hoàn toàn chuyển tới bên Lương Thế Hiền.

Chỉ thấy Lương Thế Hiền đứng ở cửa nhà sách, ngẩng đầu lên, nhìn bảng hiệu "Nhà sách Trừng Thành", nhìn chằm chằm một hồi lâu.

Lý Đạo Huyền liền hiểu ngay: Người này đã biết nhà sách không bình thường, lấy tài trí thông minh của hắn là có thể đoán

ra hậu trường của nhà sách là "Lý gia", hắn đứng ngẩn ra ở đó, hẳn là còn đang suy nghĩ nên "giao tiếp" với Lý gia thế nào.

Thiệu Hưng sư gia từ phía sau bắt kịp, tiến đến bên tai Lương Thế Hiền, thấp giọng nói: "Đông ông, bây giờ còn chưa đến lúc ngả bài với Lý gia..."

Lương Thế Hiền gật đầu: "Yên tâm, bản quan không dự định ngả bài, chỉ là đến xem thôi."

Nói xong, hắn thở dài sườn sượt, nhìn dân chúng ra vào nhà sách, lĩnh bột mì, lại rất phấn khởi chạy ra, ánh mắt phức tạp: Lý gia quá có thực lực, thật nhiều lương thực, nếu bản quan có nhiều lương thực như vậy, lo gì... Ôi!"

Tâm tình chán hẳn, hắn xoay người lại muốn đi.

Lý Đạo Huyền vốn đang không có ý nghĩ gì, thấy động thái của Lương Thế Hiền, đột nhiên trong đầu có một hình ảnh phong ấn đã lâu chợt sáng lên, đó là khi Lương Thế Hiền lần thứ hai tới thôn Cao Gia, hắn thấy đường xi măng có vẻ rất động tâm, còn hỏi Tam Thập Nhị làm ra đường này thế nào.

Thế nhưng Tam Thập Nhị cảnh cáo hắn một câu: Thiên hạ hạn hán, không thích hợp sửa đường.

Lương Thế Hiền mới bỏ đi ý nghĩ này.

Hình ảnh đó hiện lên trong đầu, đồng thời Lý Đạo Huyền chợt có tính toán: "Nhất Diệp, nhanh đi gọi Vương tiên sinh, đuổi theo gọi huyện lệnh lại, nói là Lý gia ta có một công trình lớn muốn bàn với hắn."

Lương Thế Hiền ủ rũ xoay người rời đi, đi được hai bước, muốn xoay người lên ngựa, đúng lúc này thì Vương tiên sinh trong nhà sách chạy ra, phất tay kêu to: "Huyện tôn đại nhân, xin dừng bước."

Lương Thế Hiền đánh thót một cái: Không xong, bị người của Lý gia thấy rồi. Hiện tại ta rất không muốn ngả bài với họ, sợ bọn họ biết được ta phát giác ra gì đó, sẽ không cho lương nữa.

Thế nhưng đã bị gọi tên rồi, vậy thì tuyệt đối không có đạo lý bỏ chạy. Hắn đành phải xoay người lại, quay về Vương tiên sinh mỉm cười: "Thì ra là Vương tiên sinh của nhà sách Trừng Thành, bản quan đi ngang qua đây, xem vu vơ vậy thôi, cũng không có chuyện gì."

Vương tiên sinh cũng mỉm cười: "Tại hạ có một việc, muốn mời huyện tôn đại nhân hỗ trợ."

Lương Thế Hiền: "Ồ?"

Vương tiên sinh: "Tin tưởng huyện tôn đại nhân đã phát hiện, gần đây tại hạ mặc dù gọi là bán sách, kỳ thật là phát cháo tế dân. Lương thực của tại hạ, đều là lấy từ Lý gia của thôn Cao Gia."

Trong lòng Lương Thế Hiền vang lên hồi trống: Bản quan không bóc trần, nhưng ngươi lại chủ động nói ra? Không xong, đây không phải là muốn chặt đứt lương của ta chứ? Hoặc là, dùng cạn lương thực để áp chế bản quan làm chuyện gì trái với pháp luật?

Trong lòng hắn hoảng loạn!

Vương tiên sinh lại nói: "Huyện thành nhân khẩu rất đông, ta từ thôn Cao Gia vận lương qua đây, hơn 30 dặm đường, xe lương cũng bị gãy mất bao nhiêu cái bánh xe rồi, xa phu vận lương cũng mệt mỏi. Cho nên tại hạ có một chuyện muốn nhờ, có thể thỉnh cầu huyện tôn đại nhân hạ lệnh, làm một con đường xi măng, từ huyện thành đến thôn Cao Gia được không?"

Vừa nghe hắn đề xuất yêu cầu này, Lương Thế Hiền liền ngẩn ra.

Có lầm hay không?

Tình huống gì?

Thiên hạ mấy năm liền hạn hán, dân chúng lầm than, bên ngoài còn có phản quân Cố Nguyên và nhiều nhóm lưu khấu làm loạn, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chiến tranh.

Dưới loại tình huống này ngươi còn muốn làm đường?

Hơn 30 dặm a! Công trình rất lớn.

Ngươi muốn làm dân chúng mệt chết rồi chôn luôn ở trong nền đường sao?

Hắn vừa mới nghĩ tới đây, liền nghe được Vương tiên sinh lên tiếng: "Không phải lao dịch, mà là chọn dùng phương thức thuê công nhân. Công nhân làm đường mỗi ngày phát ba cân bột mì, do Lý gia chi trả."

Lương Thế Hiền không hề nghĩ ngợi, lập tức chốt: "Kế này đại thiện! Làm! Lập tức làm đường, lập tức làm đường."

Chương 261: Một chữ cũng không viết được

Cơ hồ trong nháy mắt Lương Thế Hiền đã hiểu được ý của Lý gia.

Dĩ công đại chẩn!

Trực tiếp phát lương kỳ thật cũng không tốt, bán sách tặng lương cũng không tính biện pháp tốt.

Nhân tính có một mặt "ác", cho nên phàm là dính tới một chữ "tặng", kết quả cuối cùng đều sẽ bất tận như nhân ý.

Nhưng dĩ công đại chẩn lại là một biện pháp tốt.

Trong chớp mắt Lương Thế Hiền có thể phân tích ra một vạn chỗ tốt của dĩ công đại chẩn.

Đương nhiên, loại thao tác này có một khuyết điểm lớn, nó yêu cầu nguồn tài lực vô cùng lớn, điều này lại một lần nữa làm cho Lương Thế Hiền cảm giác được bái phục. Lý gia này thực sự là phú khả địch quốc, ngay cả loại phương pháp phát tiền này cũng có thể nghĩ ra.

Đại phú thương Thẩm Vạn Tam thời Minh sơ không biết có thể so được với Lý gia hay không!

Vương tiên sinh mỉm cười nói: "Một năm trước, khi lần đầu huyện tôn đại nhân thấy đường xi măng đã có ý nghĩ muốn làm rồi phải không? Chỉ là bị Tam quản sự khuyên can."

Lương Thế Hiền nghĩ thầm: Thật là có việc này, thế mà các

ngươi còn có thể nhớ kỹ được việc này. Nếu ta muốn bắt đầu việc này, lại phải xoay đèn kéo quân ở trong đầu nữa.

Vương tiên sinh nói: "Lúc đó điều kiện còn chưa thích hợp, nhưng hiện tại chín muồi rồi. Huyện tôn đại nhân vừa lúc mượn cơ hội này, hoàn thành việc thiện xây cầu sửa đường, đồng thời còn giải quyết kế sinh nhai của dân chúng, nhất cử lưỡng tiện, cớ sao mà không làm?"

Lương Thế Hiền: "Không sai, đúng như như tiên sinh nói, bản quan sẽ lập tức chuẩn bị cho việc này, nhất định phải đem việc này làm cho ổn thoả."

Hắn đã không còn tâm tình úp mở với Vương tiên sinh nữa, xoay người kéo Thiệu Hưng sư gia bỏ chạy: "Còn đứng đó làm gì, lập tức định ra kế hoạch làm đường tường tận đi."

Thiệu Hưng sư gia phấn chấn: "Đông ông yên tâm, việc này giao cho tại hạ đi."

Hai người xoay người lên ngựa, cấp tốc rời đi.

Lúc này Cao Nhất Diệp mới từ phía sau đi bộ ra, đứng ở bên cạnh Vương tiên sinh, cùng hắn nhìn bóng lưng của Lương Thế Hiền đi xa.

Cao Nhất Diệp: "Người này hình như là một quan tốt."

Vương tiên sinh than thở: "Đúng vậy, nếu huyện lệnh Trừng Thành lúc trước là hắn, không phải là Trương Diệu Thải, Vương Nhị kia cũng chưa hẳn sẽ phản, huyện Trừng Thành chúng ta đỡ phải chết bao nhiêu người chứ."

Lý Đạo Huyền lắc đầu, khẽ than: Nào đơn giản như ngươi nghĩ? Cho dù Vương Nhị không phản, cũng sẽ có những kẻ như Trương Tam, Lý Tứ, Bát Địa Thỏ phản... Cho dù Trừng Thành không phản, Thanh Giản, Mễ Chi, Phủ Cốc, Lạc Xuyên, Nghi

Xuyên... mỗi nơi đều sẽ phản.

Minh Mạt khởi nghĩa nông dân này, chung quy là không thể tránh được.

Đại Minh khí số đã tận!

Thần tới cũng không cứu được, cũng chỉ đập đi rồi làm lại.

Kế hoạch làm đường to lớn, bắt đầu khởi động.

Trong những năm đó, muốn làm một con đường dài hơn 30 dặm cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Các công nhân không được trải qua trường lớp đào tạo, không có bất luận máy móc hiện đại nào, không có xe trộn xi măng, xe chở cát lớn.

Phá núi đập đá hoàn toàn dựa vào cái đục, vận chuyển bùn đất hoàn toàn dựa vào vai, trèo đèo lội suối hoàn toàn dựa vào đôi chân.

Dưới tình huống này, làm một con đường dài hơn 30 dặm, phải nói khó như lên trời.

Cũng may đã có sẵn một quan đạo bằng cát vàng, họ cũng không hoàn toàn là khai hoang, chỉ mở thêm một con đường bằng phẳng bên cạnh quan đạo, sau đó trải xi măng lên mà thôi.

Tại cửa nha môn huyện treo "bảng cáo thị tuyển công nhân".

Rất đông nạn dân vây quanh bảng cáo thị: "Trên đó viết cái gì vậy?"

Thư sinh Lương Thế Hiền mời tới đứng bên bảng cáo thị, lớn tiếng đọc lại một lần nội dung bảng cáo thị cho các dân chúng, nhưng sau khi hắn đọc xong, các nạn dân vẫn ngớ ra không biết gì.

Được thôi, bảng cáo thị Lương Thế Hiền viết văn vở quá, cho dù đọc ra dân chúng vẫn nghe không hiểu. Thư sinh đành phải chuyển nó thành bạch thoại, lớn tiếng nói: "Huyện tôn đại nhân nói, hiện tại cần chiêu mộ một số công nhân làm đường, không phải là lao dịch, không phải là lao dịch, không phải là lao dịch, chuyện quan trọng nói ba lần. Chính là lấy phương thức làm công ngắn hạn thuê công nhân, bao ăn, mỗi ngày còn phát thêm ba cân lương thực."

Vừa nghe lời này, các dân chúng trước tiên phải lớn tiếng reo hò.

Thế nhưng...

Thanh âm hoan hô lại mắc ở cổ, thật lâu không ra được.

Quan phủ tuyển công nhân? Cho tiền công?

Bị quan phủ lừa còn ít sao? Triều Minh căn bản là không có uy tín.

Con mẹ nó ai dám tin chứ! Dù cho đương nhiệm huyện tôn đại nhân sẵn có "thanh danh", nhưng mọi người vẫn không quá tin tưởng, đám đông ồ lên một tiếng, muốn giải tán.

Lương Thế Hiền đang trốn trong phòng cách đó không xa, lén nhìn phản ứng của các dân chúng, nhìn đến đây không khỏi khẩn trương, nắm lấy sư gia và quát lên: "Vì sao họ không tin bản quan? Bản quan phát cháo đã một năm rồi, mỗi lần cường đạo tới đều xung phong đi đầu, dẫn dắt dân đoàn tử thủ, chưa bao giờ bạc đãi dân chúng."

Thiệu Hưng sư gia buồn bã nói: "Đông ông, mặc dù ngài là một quan tốt, nhưng không ngăn nổi các quan khác... khụ... ngài xem Lý Anh lần trước... còn có Trương Diệu Thải trước đây..."

Lương Thế Hiền câm nín.

Nên làm cái gì bây giờ?

Bản quan phải tỉ mỉ ngẫm lại.

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa lập tức ở trong đầu bật mode xử lý tình huống khẩn cấp, danh vọng của quan phủ, danh vọng của mình, lòng dân hướng tới, phương pháp có thể dùng để dân chúng tín nhiệm, ở trong đầu giống như đèn kéo quân xoay tròn. Tiếp theo "đinh" một tiếng, ngừng lại trên một tấm bảng hiệu.

Trên bảng hiệu viết bốn chữ to: Nhà sách Trừng Thành.

Có rồi!

Lương Thế Hiền từ chỗ ẩn thân đột nhiên nhảy ra, lớn tiếng nói: "Mọi người không phải sợ, tuyển nhân công làm đường không phải là của triều đình, cho nên mới không xem là lao dịch, lần này là Vương tiên sinh của nhà sách Trừng Thành tuyển người, hắn muốn làm một con đường mới, để thuận tiện cho đoàn xe của hắn vận chuyển sách... toàn bộ lương thực đều do nhà sách phát, quan phủ chỉ có tác dụng giám thị, nếu như nhà sách thiếu tiền công của mọi người, có thể đến quan phủ cáo trạng, bản quan chắc chắn xử trí."

Hắn vừa nói như thế, các dân chúng vốn đang muốn giải tán đột nhiên quay trở lại.

"Thì ra là nhà sách."

"Nói sớm đi, nhà sách phát lương ta sẽ tin."

"Chỉ cần không phải quan phủ, ai tuyển người ta cũng đều dám đi thử, chỉ có quan phủ không dám đi."

"Nhà sách vốn vẫn đang tặng lương mà, chỉ cho mua một quyển sách tặng hai lượng, không đủ ăn lắm. Ta còn tưởng rằng lương thực của nhà sách không nhiều, cho nên không dám tặng

nhiều hơn, thì ra là giữ lại làm việc lớn khác."

"Đúng vậy đúng vậy."

"Vương tiên sinh của nhà sách là một người đại thiện."

"Triều đình thì khác à, trước khi làm thì nói hay lắm, sau khi làm xong liền trở mặt, một đồng cũng không cho ngươi."

"Nhưng Lương đại nhân cũng coi là thanh quan mà."

"Thanh quan có ích lợi gì? Thanh quan chỉ là 'chủ trì nhưng không chủ chi' mà thôi."

"Chủ trì nhưng không chủ chi là cái gì?"

"Chính là ta thừa nhận ta thiếu nợ ngươi, nhưng ta không có tiền trả cho ngươi, dù sao thì cứ nói là phía trên sai, phía trên không cấp tiền, ta chỉ là một tiểu quan thất phẩm cũng bó tay thôi. Nếu chối bỏ như thế thử hỏi ngươi sẽ làm thế nào?"

"Thì ra là thế."

"Cho nên theo nhà sách kiếm ăn mới ổn áp, Vương tiên sinh là người tốt."

Các dân chúng nhao nhao hưởng ứng: "Việc này chúng ta làm, làm ngay và luôn."

Lương Thế Hiền nghe được các dân chúng nghị luận, vẻ mặt xấu hổ, trong lòng cũng không khỏi thầm than: Danh tiếng của quan phủ sao lại biến thành như vậy rồi? Bắt đầu từ lúc nào biến thành như vậy? Ôi! Dân tâm... không ngờ đã như vậy rồi. Đây chính là chuyện rất không ổn!

Dân vô tín bất lập!

Hiện tại dân tâm như thế, Đại Minh ta... nguy rồi.

Lương Thế Hiền đột nhiên cầm lấy bút: Ta phải viết tấu chương, nói cho hoàng thượng hiện tại đã vô cùng nguy cấp rồi. Thế nhưng, ta nên viết như thế nào đây? Viết cái gì mới tốt?

Hắn cầm bút, bất động cả nửa ngày, một chữ cũng không viết được.

Chương 262: Làm cho nơi đây từ từ biến thành thôn Cao Gia

Kế hoạch làm đường chính thức khởi động...

Lượng lớn dân công được bố trí ổn thoả, tiếp theo, lượng lớn xi măng được vận chuyển tới từ thôn Cao Gia, đến cùng xi măng còn có một nhóm công nhân đã thuần thục trong vấn đề trải đường và trộn xi măng.

Những công nhân này vừa đến huyện thành liền trở thành tiểu đội trưởng của đội làm đường, đều tự phụ trách dẫn dắt một nhóm người, bắt đầu từ số 0, hướng dẫn các dân công cách thức làm việc.

Đồng thời, phương pháp phối chế xi măng cũng giao cho Lương Thế Hiền.

Lương Thế Hiền muốn phương pháp này đã lâu!

Trong mắt hắn, xây cầu làm đường chính là một việc tốt danh lưu sử sách, là lợi ích lớn nhất quan địa phương có thể mang đến cho địa phương, phúc lợi của nó thậm chí có thể kéo dài mấy trăm năm.

Nhưng hắn cũng biết, muốn làm một con đường xi măng, lượng xi măng cần nhất định là con số thiên văn, đương nhiên không thể nào vận chuyển toàn bộ từ thôn Cao Gia tới, Lý gia người ta đưa phương pháp phối chế cho hắn, chính là muốn hắn nghĩ cách kiếm thêm xi măng.

Bên huyện thành cũng cần phải lập tức tổ chức thợ thủ công,

dựa theo phương pháp điều chế ra xi măng mới được.

Lương Thế Hiền vội vàng cầm phối phương chạy tới xưởng quan phương, thế nhưng một số ít trụ tọa tượng còn sót lại trong huyện thành thấy phối phương trong tay hắn lại tỏ ra không hề có hứng thú, người nào cũng lười biếng, xem mà rất không nghiêm túc.

Bọn họ không muốn học thứ mới mẻ này! Cũng không cần thiết phải học, bởi vì nghề nghiệp của họ "đã cố định". Cha là thợ rèn, con trai chính là thợ rèn, cha là thợ mộc, con trai chính là thợ mộc. Thợ xi măng lạ hoắc lạ hươ ở đâu mới ra này, ai thích thì làm, dù sao thì ta không làm, làm cũng sẽ không được thêm tiền.

Lý Đạo Huyền nhìn đến đây, cũng không khỏi thầm lắc đầu, đúng rồi, thiếu chút nữa quên là các công tượng bên huyện thành vẫn sống ở tầng thấp nhất của xã hội, vốn không có chút nhiệt tình nào.

Thấy Lương Thế Hiền một mình ở đó quát tới quát lui, các thợ thủ công vẫn chỉ ném ánh mắt thờ ơ đối với huyện tôn đại nhân.

Lý Đạo Huyền buồn cười: Cho ngươi phương pháp phối chế xi măng chính là vì cho ngươi cảm thụ một chút khuyết điểm của chế độ tượng hộ, hiện tại cảm giác được chưa? Hắc hắc hắc.

Nửa canh giờ sau, Lương Thế Hiền ủ rũ trở về nha môn huyện, chán nản ngồi xuống, vẻ mặt ảo não.

Thiệu Hưng sư gia từ bên cạnh đi tới: "Đông ông, ngài làm sao vậy?"

Lương Thế Hiền buồn bã nói: "Các tượng hộ không muốn làm xi măng, nói không biết, cũng không muốn học, còn nói họ đã đời đời định sẵn là thợ gì rồi, công việc không thuộc chuyên môn, họ làm không được. Ta quát bọn họ, họ liền làm ra vẻ 'nếu không

ngươi giết ta đi'."

Thiệu Hưng sư gia cười khổ: "Cái này..."

Lương Thế Hiền: "Theo ý kiến của ngươi, việc này phải giải quyết như thế nào?"

Thiệu Hưng sư gia lắc đầu: "Tại hạ tài sơ học thiển."

Hai người đang nói đến đây, liền nghe được thủ hạ báo cáo: "Vương tiên sinh của nhà sách cầu kiến."

Lương Thế Hiền phấn chấn: "Cho mời!"

Rất nhanh, Vương tiên sinh đi vào, ôm quyền với Lương Thế Hiền: "Huyện tôn đại nhân, nhóm xi măng thứ hai chúng tôi đã vận chuyển từ thôn Cao Gia qua đã đến rồi, thế nhưng... nhóm thứ ba sẽ ít đi rất nhiều, bởi vì thôn Cao Gia nhân khẩu rất ít, nhân lực có thể sử dụng để làm xi măng cũng không nhiều, cho dù toàn lực thúc đẩy, cũng không tạo được bao nhiêu xi măng, cho nên... vẫn cần nhờ huyện tôn đại nhân bên này tạo thêm một chút."

Lương Thế Hiền vừa nghe vậy thì buồn bã nói: "Việc này không ổn rồi! Bên bản quan tạm thời hết cách giải quyết vấn đề chế tạo xi măng. Không khéo kế hoạch làm đường này, chúng ta phải tạm thời gác lại."

Vương tiên sinh đã sớm biết được chuyện này từ chỗ thiên tôn, chỉ là tới chọc Lương Thế Hiền, làm ra vẻ ngạc nhiên lắm: "Ôi, nếu như vậy, kế hoạch dĩ công đại chẩn của chúng ta, chẳng phải là xôi hỏng bỏng không rồi?"

Lương Thế Hiền: "Ôi! Bản quan cũng không biết làm sao bây giờ."

Vương tiên sinh làm bộ suy nghĩ, thật ra trong đầu đang một lần nữa sửa sang lại pháp chỉ của thiên tôn Cao Nhất Diệp thuật

lại cho hắn, sau khi ổn thoả rồi mới cười một tiếng: "Nếu là như vậy, tại hạ có một kế, có thể giải quyết vấn đề xi măng này."

Lương Thế Hiền mừng rỡ: "Tiên sinh có diệu kế gì?"

Vương tiên sinh: "Lý gia ta có thể bỏ vốn, xây một xưởng xi măng Trừng Thành ở bên cạnh huyện thành, dùng nhà máy này làm chủ thể, thông báo tuyển dụng công nhân xi măng với các tượng hộ. Chỉ cần cho họ tiền công đàng hoàng, các tượng hộ lo gì không đi?"

Lương Thế Hiền hơi xấu hổ: "Trong huyện Trừng Thành hầu như đã không còn luân ban tượng nữa rồi, số còn lại đều là trụ tọa tượng, đều là làm việc đúng giờ không thể tùy tiện rời đi, sao có thể đến xưởng xi măng làm công được?"

Vương tiên sinh: "Huyện tôn đại nhân a, ngài chính là người đứng đầu một huyện, nếu như ngài không nhìn chằm chằm các trụ tọa tượng, còn có ai sẽ để ý chứ? Chỉ cần ngài mắt nhắm mắt mở, làm bộ không thấy, các trụ tọa tượng vì kiếm tiền duy trì cuộc sống, vượt qua thiên tai, nhất định sẽ đến xưởng xi măng làm công, dù sao thì... xưởng quan phương gần đây cũng không có việc gì làm đúng không? Giữ lại họ cũng đâu có ích lợi gì?"

Vừa nghe nói vậy, Lương Thế Hiền liền xấu hổ.

Quả thật! Xưởng quan phương cũng không có việc gì làm, các trụ tọa tượng gần đây đều ở trạng thái ăn rồi chờ chết, còn không bằng mắt nhắm mắt mở để cho họ ra ngoài làm công. Nói đến cùng, chế độ tượng hộ cũng rất có vấn đề, mình hà tất phải không khôn khéo như thế? Nếu không làm ra được xi măng, nó sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch dĩ công đại chẩn này.

"Được!" Lương Thế Hiền: "Vậy ai sẽ mở xưởng xi măng? Bản quan thì không làm được, danh tiếng của triều đình không dùng được."

Vương tiên sinh nói: "Tìm đại một hương thân danh tiếng tốt một chút, phía sau màn khống chế hương thân kia đi mở."

Lương Thế Hiền quay đầu, nhìn Thiệu Hưng sư gia.

Sư gia lập tức nói: "Trong lòng tại hạ có một lựa chọn, người này tên là Đằng Dật Phong, vốn là một đốc công, nhà ai muốn làm đình đài giả sơn, xây lầu các gì đó sẽ tìm hắn, hắn lại đi thuê thợ thủ công làm, người này có quan hệ rất tốt với các thợ thủ công, các thợ thủ công đều tin hắn. Bởi vì hạn hán mấy năm liền, người này cũng không có việc làm, hiện tại đang nghĩ biện pháp khắp nơi nữa, bảo hắn tới ra mặt mở một xưởng xi măng, chúng ta ở phía sau màn chi phối, việc này có thể thành."

Lương Thế Hiền gật đầu: "Gọi hắn tới đi, nếu hắn có quan hệ tốt với các thợ thủ công, vậy bảo hắn đứng ra mở xưởng xi măng này."

Sư gia vội vàng đi an bài.

Vương tiên sinh cáo từ đi ra ngoài nha môn huyện, đi vòng qua một con phố, Cao Nhất Diệp đang chờ ở đây, Vương tiên sinh thấp giọng cười nói: "Tại hạ may mắn không làm nhục mệnh, đã hoàn thành pháp chỉ của thiên tôn rồi."

Cao Nhất Diệp cười: "Thiên tôn đã thấy rồi."

Vương tiên sinh: "Lần này chúng ta lại đem một vài phương thức làm việc của thôn Cao Gia tới đây sao?"

Cao Nhất Diệp cười: "Đúng vậy, thiên tôn lão nhân gia đã nói, chúng ta làm như vậy, không mất bao lâu, huyện thành sẽ biến thành dáng dấp như thôn Cao Gia. Đến lúc đó huyện tôn đại nhân nhìn xung quanh, phát hiện huyện thành của hắn đã trở nên khác biệt, nhất định sẽ rất giật mình."

Vương tiên sinh cười ha hả: "Cũng không biết lúc nào huyện

tôn đại nhân mới có thể phát hiện ra huyện thành đã bật chợt trở nên thay đổi rồi, ha ha ha ha."

Chương 263: Nghiên cứu sai đường đi nước bước

Ngay khi Lý Đạo Huyền đang lặng lẽ biến đổi huyện thành, biến thành dáng dấp của thôn Cao Gia, trong một sơn động nhỏ cách thôn Cao Gia mấy dặm.

Cục trưởng Hỏa Khí Từ Đại Phúc, vẻ mặt mệt mỏi từ cửa động đi ra.

Mặc dù cả người thoạt nhìn đã gầy mất mấy cân, nhưng hai mắt lại ánh lên vẻ vui sướng. Vừa đi ra khỏi động, hắn liền giơ hai tay lên, ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha ha, ta thành công rồi, ta rốt cuộc thành công rồi."

Vừa mới nở nụ cười hai tiếng, liền nghe được trên sườn núi phía sau vang lên giọng nói một người đàn ông: "Ngươi thành công cái gì?"

Lần này làm Từ Đại Phúc bị dọa chết khiếp, quay đầu nhìn thì thấy là vị giáo viên dân đoàn che mặt, mới thở phào một hơi: "Hòa giáo viên, ngươi muốn hù chết ta à? Cớ gì lại chạy đến hoang sơn dã lĩnh này hù doạ ta?"

Trình Húc đảo cặp mắt trắng dã: "Ai rảnh mà hù ngươi? Ta dẫn dân đoàn luyện tập hành quân tại vùng núi, ai biết ngươi trốn ở trong sơn động này. Nghiên cứu vật gì vậy, hưng phấn như thế?"

Từ Đại Phúc nhìn về phía sau gã, quả nhiên, dân đoàn ở đây hết, trông người nào người nấy mệt bở hơi tai, đang nghỉ ngơi.

"Hắc!" Từ Đại Phúc: "Thứ ta nghiên cứu, chính là thứ dân đoàn

các ngươi sau này sẽ cần, nói cho các ngươi nghe cũng không sao."

Trình Húc hứng thú: "Ồ, nói nghe thử."

Từ Đại Phúc mở tay ta, trong tay có một viên bi tròn.

Trình Húc không biết cái thứ này, dân đoàn trên sườn núi cũng đều không biết.

Cao Sơ Ngũ há miệng nói: "Là thứ gì ăn ngon sao?"

Trịnh Đại Ngưu: "Trông giống như một viên kẹo."

Cao Sơ Ngũ: "Ta một lần có thể ăn hai viên."

Trịnh Đại Ngưu: "Ngươi có thể ăn hai viên, ta có thể ăn ba viên."

Cao Sơ Ngũ: "Ngươi ăn ba viên, ta có thể ăn bốn viên."

Trình Húc giận quát: "Im miệng, cái này có giống kẹo chỗ nào? Thứ Từ Đại Phúc làm có thể ăn được sao? Nổ tung cho các ngươi rụng hết răng thì có."

Hai người vội vàng im miệng.

Từ Đại Phúc: "Hắc hắc, vừa lúc ta dự định thí nghiệm xem thứ này có tác dụng hay không, các ngươi lui xa một chút."

Trình Húc phất tay, người của dân đoàn liền lui về phía sau một đoạn.

Từ Đại Phúc xác nhận cự ly an toàn rồi, liền ném mạnh viên bi trong tay vào tảng đá phía trước...

Viên bi đó va chạm vào tảng đá,"ầm" một tiếng, liền nổ tung. Uy lực cũng không lớn bao nhiêu, nhưng vụ nổ khiến khói bay mù mịt, giấy bao viên bi vỡ tan bay tán loạn.

Trình Húc và dân đoàn giật nảy mình, co rụt người về phía sau, không ít người ôm đầu ngồi chồm hổm xuống đất.

Hai tên ngốc vừa mới nói muốn ăn kẹo còn lấy tay bưng kín miệng mình, nghĩ thầm: Thứ này ăn vào chắc toang mất.

Từ Đại Phúc cười to: "Ha ha ha ha, thành công rồi, thành công rồi, thứ vừa chạm sẽ kích nổ, rốt cuộc ta chế tạo ra rồi."

Trình Húc dè dặt thò đầu tới nhìn thoáng qua: "Thứ này không châm lửa, chỉ ném ra, đụng vào đồ vật liền nổ tung?"

Từ Đại Phúc dương dương đắc ý: "Không sai, đụng vào sẽ nổ."

Trình Húc: "Mẹ ơi, vậy chẳng phải là quá lợi hại hay sao? Hai quân giao chiến, người bên ta vung tay, mỗi người ném ra một thứ này, không phải sẽ khiến quân địch nổ tung kêu cha gọi mẹ?"

Từ Đại Phúc cũng cười khà khà: "Không sai, hoàn toàn có thể dùng như vậy."

Trình Húc mừng rỡ: "Vậy ngươi còn chờ cái gì? Tạo cho người của ta mỗi người chục viên đi, mỗi viên to một chút, phải to như nắm tay vậy, khi nổ khẳng định rất lợi hại, ha ha ha ha."

Từ Đại Phúc lắc đầu: "Đáng tiếc, cũng không thể dùng như vậy. Ta hỏi ngươi, mười viên bi ném sẽ nổ này, làm sao để đưa nó lên chiến trường?"

Trình Húc: "Treo ở bên hông..."

Gã vừa nói đến đây đột nhiên khựng lại, chợt cảm thấy không ổn lắm.

Treo ở bên hông, khẳng định không đáng tin, nếu thứ này chạm vào sẽ nổ, vạn nhất khi hành quân không cẩn thận ngã xuống, không phải làm nổ tung bản thân rồi?

Trình Húc nhất thời xấu hổ: "Cái này... hình như... quả thật không được."

Từ Đại Phúc gật đầu: "Muốn đưa thứ này lên chiến trường, yêu cầu phải rất cẩn thận, dùng một cái hộp lớn, bên trong chất đầy bông, đặt một viên vào trong bông, như vậy mới có thể vận chuyển lên chiến trường, một hộp chỉ có thể chứa một viên... Lên chiến trường rồi, trước khi lấy nó ra ném, cũng phải cầm cho cẩn thận, binh sĩ cầm thứ này không thể ngã, cũng không thể xảy ra va chạm... giống như cháu dìu ông nội đưa nó đến nơi gần quân địch, lại ném ra..."

Hắn nói đến đây, có chút tiếc nuối: "Như vậy, cũng không thực dụng rồi."

Trình Húc nghe xong cũng gật đầu: quả thật không quá thực dụng.

Nhưng đầu gã lập tức nảy số: "Vậy không cần loại bom rơi một cái sẽ nổ nữa, dùng bom châm lửa đi, ngươi lấy cơ quan của loại bom một chạm này ra, đổi thành một cái ngòi, nửa đường không cần lo lắng nó nổ nữa, binh lính cũng có thể dễ dàng đưa lên chiến trường, châm ngòi nổ sau đó mới ném vào đối phương."

Từ Đại Phúc nghe vậy, buông tay nói: "Đây là thuốc nổ bao mà, triều Tống cũng đã bắt đầu có rồi, nhưng khi sử dụng lại rất bất tiện. Nếu như bom quá lớn, sẽ không ném xa được. Nếu quá nhỏ, mặc dù ném được xa, uy lực lại không lớn, tính thực dụng có hạn."

Trình Húc xoay người, chỉ và Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu: "Ngươi cảm thấy hai tên này, có thể ném được bao xa?"

Hai mắt Từ Đại Phúc sáng ngời: "Ta hiểu rồi, hắc hắc, có hai tên này, thuốc nổ hình như cũng có thể làm được. Ta về trong sơn động đây, ngươi đừng đi theo, còn có người của ngươi, lập tức đưa ra xa một chút, tuyệt đối đừng tới gần."

Trình Húc: "Ai mà thèm vào, bom một chạm của ngươi con mẹ nó quá nguy hiểm, lão tử chết cũng không thèm tới gần sơn động của ngươi."

Dân đoàn vội vàng lui ra rất xa.

Từ Đại Phúc thì ở trong đầu nghĩ tới lời Trình Húc vừa nói, trước tiên hắn đem loại bom một chạm đặt qua một bên, dùng một số hỏa dược đen bình thường bao thành một cục, dùng giấy dầu đen gói thành một quả cầu màu đen, lại gắn thêm cái ngòi nổ, trong đầu mường tượng ra cảnh châm lửa, ném ra, cảm giác hết nước chấm.

Suy nghĩ một chút tính cân đối giữa trọng lượng và uy lực, kích thước của bom không thể lớn cũng không thể nhỏ, tỉ mỉ tính toán, làm thành kích thước một nắm tay là tương đối thích hợp nhất.

Ơ ơ ơ?

Hắn đột nhiên bừng tỉnh, ta rõ ràng là phụng mệnh thiên tôn, nghiên cứu ngòi nổ, sao nghiên cứu nghiên cứu, mục tiêu lại sai lệch rồi?

Huyện Bạch Thủy...

Phản quân Cố Nguyên chân chính đang đóng quân trong một khu rừng cây cách huyện thành hơn 20 dặm, mà du kích tướng quân Lý Anh thì bị trói gô vào một thân cây khô.

Lý Anh cũng là xui xẻo, Lý Đạo Huyền tha hắn không giết, hắn lại cắm đầu cắm cổ chạy tới trước mặt phản quân Cố Nguyên chân chính, sau đó liền bị bắt sống.

Thủ lĩnh phản quân là một gã thiên hộ, võ quan chính ngũ phẩm, tên thật đã giấu đi, đặt cho mình một biệt hiệu là "Bắc Thủy Lang".

Bắc Thủy Lang hằm hằm trừng mắt với Lý Anh, quay đầu nói với phó tướng phía sau: "Xác định chưa? Đi bên nào là tốt nhất?"

Phó tướng thấp giọng nói: "Phía nam cách Tây An không xa, nếu chúng ta thật sự đánh vào Tây An, vậy chỉ có một con đường chết, vẫn là hướng đông mới an toàn hơn. Tên phế vật Lý Anh này từ phía đông qua đây, nếu hắn đã bị chúng ta đánh tan, vậy phía đông khẳng định không có quan binh rồi."

Bắc Thủy Lang gật đầu: "Phía đông huyện Bạch Thủy... huyện Trừng Thành sao? Được, vậy toàn quân nhổ trại, đi huyện Trừng Thành cướp chút quân lương đi."

Chương 264: Thứ này lợi hại

Phía đông huyện thành Trừng Thành, bên cạnh quan đạo, một con đường xi măng mới kéo dài về hướng thôn Cao Gia, lượng lớn dân công dùng các loại công cụ thô sơ đào móc...

Đây là một việc rất vất vả, nhưng các dân công lại làm việc rất vui vẻ.

Bởi vì công việc này "trả lương theo ngày", hơn nữa sẽ thanh toán thật.

Sáng sớm mỗi ngày, mỗi người sẽ nhận một công bài ở "đốc công", sau đó cầm công bài có thể lĩnh cơm ăn, ăn xong liền đến công trường làm việc, nếu như lười biếng bị phát hiện, sẽ bị "đốc công" tịch thu công bài, đuổi ra khỏi đội thi công.

Nếu như làm việc đủ một ngày, công bài còn chưa bị mất, vậy nói rõ không lười biếng, hoặc là lén lút không bị phát hiện, vậy thì cũng có thể.

Khi buổi tối kết thúc công việc, lại dựa vào công bài đi ăn một bữa cơm tối, sau đó trả công bài lại cho đốc công, lĩnh ba cân bột mì về nhà.

Đây là "phương án quản lý công việc tạm thời" mà thôn Cao Gia đã thực thi hơn một năm, do Tam Thập Nhị phát minh, hiệu quả cũng không tệ lắm, quản lý công nhân đơn giản mà hiệu quả.

Trong huyện thành có hơn 8200 người tham gia vào công trình vĩ đại này, hầu như toàn bộ nạn dân chạy đến huyện thành xin ăn đều gia nhập đội thi công.

Trong đó hơn phân nửa phụ trách làm đường, một phần nhỏ vào xưởng xi măng tạo xi măng, phần còn lại thì phụ trách nấu cơm cho hơn 8000 người, về phần "các lão công nhân" từ thôn Cao Gia qua thì rất tự nhiên trở thành "đốc công" .

Đội ngũ mấy nghìn người từ cửa đông huyện thành kéo dài về hướng thôn Cao Gia, đạt tới mấy dặm... Hình ảnh mấy nghìn người cùng nhau vung cuốc xẻng, làm việc khí thế ngất trời, từ trên bầu trời nhìn xuống có thể nói là đồ sộ.

Lý Đạo Huyền dùng một đống camera hướng về đội thi công, sau đó khẽ ấn vào hai nút "Đông","Bắc" bên ngoài hộp, để cho camera hướng về đội thi công khổng lồ này chụp những tấm "không ảnh" từ đầu đến cuối.

Những tấm hình này tìm thời cơ thích hợp chỉnh sửa rồi đăng lên TikTok, khẳng định có thể khiến các khán giả nhìn thích thú.

Đúng lúc này điện thoại vang lên, cầm điện thoại lên nghe thì nhận ra là vị Cao cục trưởng lần trước gọi tới, bảo y trao quyền video tuyên truyền mì xé Trừng Thành.

Cao cục trưởng hiển nhiên rất phấn khởi: "Lý tiên sinh, cảm ơn cậu a, video kia của cậu quay rất tốt, rất nhiều người sau khi xem video xong, đều cảm thấy hứng thú với mì xé Trừng Thành chúng ta, gần đây lượng khách du lịch đã tăng lên không ít."

Lý Đạo Huyền nghe thế cũng rất vui: "Có thể giúp được mọi người thì tốt quá."

Cao cục trưởng: "Chỉ là cậu không nhận tiền thù lao, cảm thấy rất băn khoăn."

Lý Đạo Huyền: "Ha ha, việc nhỏ việc nhỏ, ngay từ đầu tôi đã nói cung cấp miễn phí mà, hy vọng quý huyện làm càng tốt hơn, kéo theo dân chúng địa phương làm giàu được. A, đúng rồi, mấy

ngày hôm trước tôi cũng quay xong một video về miếu Thành Hoàng huyện Trừng Thành, ở trong kênh TikTok của tôi đấy, nếu bên ngài dùng được, có thể trực tiếp tải về dùng, chắc cũng có thể tuyên truyền cho ngành du lịch Trừng Thành."

Cao cục trưởng mừng rỡ: "Vậy thì cám ơn cậu rồi, tôi đi xem ngay đây... ôi chao... Hiệu ứng đặc biệt này làm tốt quá... Trình độ giả cổ này cũng cao nữa... quay video này, tiêu tốn không ít tiền nhỉ."

Lý Đạo Huyền: "Cũng không tốn bao nhiêu, có thể giúp huyện Trừng Thành thì tốt rồi."

Cao cục trưởng luôn mồm cảm ơn, sau đó tải video về chuyển lên trang web của họ.

Lý Đạo Huyền chuyển lực chú ý về trong hộp, vừa mới về liền thấy một tình huống.

Một con khoái mã đang liều mạng chạy về hướng huyện thành: "Quân tình khẩn cấp... quân tình khẩn cấp..."

Lý Đạo Huyền nhướng mày, vội vàng chuyển "chú ý" qua.

Kỵ sĩ đó là gia đinh của Lương Thế Hiền, vừa vào nha môn liền ngã nhào xuống, vội gào lên: "Lão gia, việc lớn không tốt, phản quân Cố Nguyên lần này thật sự tới rồi. Chúng đang xuyên qua huyện Bạch Thủy, hướng về phía huyện Trừng Thành chúng ta."

Lương Thế Hiền thất kinh: "Không phải là nhánh chúng ta đã nói chuyện xong rồi chứ?"

"Không phải." Gia đinh vội la lên: "Nói chuyện với chúng ta là Quỷ Thiên Hộ, hiện tại đang đóng quân ở trong núi Hoàng Long, lần này qua đây chính là một kẻ gọi là Bắc Thuỷ Lang, phản quân đều gọi hắn là 'Lang thiên hộ', người này đánh tan đội ngũ Lý Anh, bắt giữ du kích tướng quân Lý Anh, cướp lương khắp nơi. Huyện

Bạch Thủy bị hắn tai họa không nhẹ, hiện tại hắn đang cướp bóc ở huyện Bạch Thủy, xong rồi sẽ quay về huyện Trừng Thành chúng ta."

Lương Thế Hiền: "Chết tiệt, nhanh đi thông tri Phương tuần kiểm, cùng với dân đoàn các trấn các thôn, bảo bọn họ chuẩn bị tác chiến."

Gia đinh gật đầu, vội vàng lại xoay người lên ngựa, chạy về nơi Phương Vô Thượng đóng quân.

Lương Thế Hiền xoay người, lại quay sang nói với một gia đinh khác: "Lập tức đi Bạch gia bảo gõ chuông, gọi Quỷ Thiên Hộ tới giúp chúng ta, bản quan đã nói chuyện với hắn rồi."

Gia đinh gật đầu, vội vàng chạy đi, xoay người lên một khoái mã, chạy như điên về hướng Bạch gia bảo.

Trong lòng Lương Thế Hiền vô cùng hoảng hốt, biên quân a biên quân, biên quân thật sự tới rồi.

Không được hoảng, chúng ta còn có Quỷ Thiên Hộ, cũng là biên quân, biên quân đối biên quân, còn có dân đoàn thôn binh của chúng ta hỗ trợ, trận này có thể đánh được.

Lý Đạo Huyền thấy cảnh này,"chậc" một tiếng, suy nghĩ nửa giây, lần này không cần Cao Nhất Diệp về thôn thông tri rồi, chắc có lẽ Trình Húc không cần chỉ thị của ta, cũng biết nên làm cái gì.

Y đưa tay ấn vào nút thôn Cao Gia, tầm nhìn nhảy trở về, tìm trong thôn một vòng mà không tìm được Trình Húc và dân đoàn, lại ấn lia lịa lên bốn phương hướng đông nam tây bắc, cuối cùng cũng tìm được.

Trình Húc và dân đoàn lại đang ở trong một vùng núi hoang bên cạnh Cục Hỏa Khí, đứng trước mặt bọn họ còn có cục trưởng Hỏa Khí Từ Đại Phúc.

Từ Đại Phúc đang cầm một quả cầu màu đen to bằng nắm tay, đưa vào trong tay Cao Sơ Ngũ, chỉ vào ngòi nổ bên trên quả cầu: "Nhìn rõ thứ này chưa? Đốt nó, sau đó dùng hết sức ném quả cầu này về phía trước."

Cao Sơ Ngũ há to miệng nói: "Ta mà ném hết sức, có thể ném rất xa rất xa."

Từ Đại Phúc: "Ta khuyên ngươi cố ném xa một chút, gần sẽ nổ chết chính ngươi."

Lời này doạ cho Cao Sơ Ngũ hoảng sợ, vội vàng tháo cả mũ giáp của mình ra, co người vào trong áo giáp, biến thành một người sắt.

"Như vậy cũng được."

"Được, đốt ngòi nổ đi."

Trịnh Đại Ngưu từ bên cạnh chui qua giúp Cao Sơ Ngũ đốt ngòi nổ của quả cầu, sau đó vội vàng che lấy lỗ tai lui về phía sau.

Ngòi nổ bốc cháy.

Đốt được một nửa, Từ Đại Phúc hô lớn: "Có thể ném."

Cao Sơ Ngũ rống to một tiếng, vung cánh tay thật dài và ném mạnh về phía trước.

Quả cầu bay ra ngoài, bay đúng là rất xa, bay tới mấy chục mét, còn xa hơn cả tầm sát thương của Tam Nhãn Thần Súng.

Rơi xuống đất.

"Ầm!"

Một tiếng nổ vang, sơn cốc chấn động, tiếng nổ khổng lồ đó khiến tất cả mọi người sợ hãi run rẩy.

Vài giây sau khói tan đi, Trình Húc là người thứ nhất cười ha hả: "Ha ha ha, thứ này lợi hại, thứ này quá lợi hại, ha ha ha, phối hợp với sức mạnh của hai tên ngốc Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu, quả thật thần cản giết thần, phận cản giết phật."

Chương 265: Làm cho ngươi được rồi

Từ Đại Phúc đảo cặp mắt trắng dã: "Còn thần cản giết thần, phật cản giết phật? Trước khi nói lời kiêu ngạo này, ngẫm lại xem pháp lực của thiên tôn mạnh bao nhiêu?"

Vẻ mặt Trình Húc thoáng cái cứng đơ.

Không xong rồi!

"Thần thần cản giết thần, phật cản giết phật" đó chỉ là một câu ngạn ngữ, cũng chỉ là buột miệng nói ra, lại quên mất thôn Cao Gia có thần linh thật, cũng không như thần linh khác chỉ là một thứ để khoác lác.

Trình Húc vội vàng liếc nhìn lên bầu trời, vừa lúc liếc thấy trên đỉnh đầu mình cách sáu bảy mươi trượng có một đám mây, nói cách khác... vừa lúc Thiên tôn cũng ở đây.

"A!" Trình Húc la toáng lên, vội vàng quỳ xuống: "Thiên tôn, tiểu nhân lỡ mồm, không phải có ý vậy."

Lý Đạo Huyền không nhỏ mọn như vậy, chỉ cười, sau đó lấy ra một tờ giấy A4, mở ra trên bầu trời: "Không sao! Chuẩn bị tác chiến, lần này biên quân thật sự tới rồi."

Trình Húc phấn chấn, biên quân tới thật à.

Gã vội vàng đi kêu gọi dân đoàn, chuẩn bị xuất chinh.

Từ Đại Phúc bên cạnh cũng quỳ phịch xuống theo, quay về bầu trời lớn tiếng nói: "Thiên tôn, tiểu nhân... tiểu nhân phụng mệnh

của ngài, nghiên cứu ngòi nổ, nhưng không biết vì sao, nghiên cứu sai hướng, không hiểu sao tạo ra loại bom vừa ném ra là nổ tung, mời thiên tôn giáng tội."

Hắn im lặng chờ bị phê bình, lại thấy trên bầu trời có một tờ giấy lớn: "Không có tội! Làm tốt lắm! Có thưởng."

Hắn biết chữ nên cũng nhận ra.

Một quả cầu bạc từ trên trời rơi xuống, nằm ở trước mặt hắn.

Từ Đại Phúc tập trung nhìn vào, đây... đây không phải là phần thưởng mà mình và thợ đèn khi mới tới thôn Cao Gia, thấy ba thợ ngõa đạt được sao?

Nó tên là gì nhỉ,"Phần thưởng đặc biệt của Thiên tôn".

Lúc đó có thể nói là bị chấn động rất lớn.

Không nghĩ tới, thứ này cũng có ngày tới lượt mình, ha ha ha.

Từ Đại Phúc thiếu chút nữa muốn ngửa mặt lên trời cười dài, đột nhiên sắc mặt tối sầm, hình như nghĩ tới cái gì, đột nhiên nhảy tới ven đường, bứt một nắm lá cây tới che lên quả cầu bạc, lại nhìn xung quanh, thấy bên cạnh không có ai, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Phù! Tiền tài không thể lộ, để người khác biết được ta có thứ này, vạn nhất cướp của ta thì sao? Phải cẩn thận, tuyệt đối phải cẩn thận, đừng quá kiêu ngạo, trái lại sẽ mất mạng."

Lý Đạo Huyền nghẹn họng.

Từ Đại Phúc lại quay về không trung nói tiếp: "Thật ra tiểu nhân không chỉ tạo ra một quả, thứ này chế tạo rất dễ, tiểu nhân một mạch làm liền mười quả, vừa rồi chỉ lấy ra một quả cho họ dùng thử, nếu thiên tôn cảm thấy thứ này xài được, tiểu nhân sẽ giao hết cho Hòa giáo viên, dùng để đối phó biên quân."

Lý Đạo Huyền giơ giấy ra: "Làm được! Nhanh đi."

Từ Đại Phúc chạy về sơn động, rất nhanh liền xách ra một cái túi to, bên trong toàn là cỏ khô, trong đống cỏ khô có chín quả cầu hỏa dược như vừa rồi, hắn liền giao hết cho Trình Húc: "Hòa giáo viên ngươi kiểm tra đi, tổng cộng có chín quả, lần này xuất chiến, ngươi nhất định phải nghe được chín tiếng nổ, nếu thiếu một tiếng, phải tìm ra ai lén giấu một quả không ném, nhất định phải thu hồi nó về. Vật này không thể để cho binh sĩ dân đoàn giấu giếm, bằng không hậu quả cực kỳ nghiêm trọng."

Trình Húc đưa tay nhận lấy, mừng rỡ: "Thì ra còn có chín quả, hắc hắc hắc, trận này ta thấy không cần thiên tôn xuất thủ rồi, chỉ cần dựa vào chúng ta là có thể đánh cho biên quân kêu cha gọi mẹ."

Từ Đại Phúc: "Này, ta vừa nói gì ngươi nghe rõ chưa? Đừng chỉ lo cười, nhớ kỹ, chín tiếng nổ, nhất định phải nghe được chín tiếng."

Trình Húc: "Con mẹ nó khi đánh trận ai còn rảnh rỗi đếm có mấy tiếng nổ?"

Bên cạnh Cao Sơ Ngũ thò đầu ra: "Ta có thể."

Trình Húc câm nín.

Lý Đạo Huyền lúc này lại mở diễn đàn lịch sử quân sự quen thuộc lên, giấu tên đăng bài: Chào mọi người, tôi lại tới đây, vẫn là vấn đề xuyên về Minh triều. Nếu như tôi xuyên về Minh triều, đã làm ra thuốc nổ dùng hỏa dược đen có thể dùng ngòi nổ, giờ muốn biến nó thành lựu đạn lợi hại hơn thì nên lựa chọn loại nào mới là tốt nhất?

Trả lời 1: Tay ném đạn hạt nhân thế nào? Chỉ cần ném đủ xa, sẽ không nổ tới mình.

Trả lời 2: Thằng trên lượn đi. Ta cũng không hiểu nhiều cái này, lựu đạn cán dài tại Thế chiến thứ Hai có được không? Có đại lão nào nói thử xem?

Trả lời 3: Lựu đạn sử dụng tại Thế chiến thứ Hai có kỹ thuật cực kỳ phức tạp, bên trong có lò xo, có ngòi nổ, các loại chất hóa học, muốn làm ra thứ này tại tại Minh triều? Bạn có nhà máy hóa chất không? Đừng nằm mơ. Kiến nghị đừng suy nghĩ viển vông làm gì, bỏ bi thép vào trong hỏa dược đen, bên ngoài lựu đạn dùng sắt lá mỏng bao lại, phía dưới gắn một cán gỗ trợ lực có thể ném xa một chút, dùng ngòi nổ châm lửa, như vậy là được rồi, muốn thêm công nghệ cao trái lại không thể sản xuất hàng loạt.

Nói xong, hắn còn đính kèm một tấm hình, là chính hắn vẽ, hình chế tạo lựu đạn hỏa dược đen có thể thực hiện tại Minh triều.

Trả lời 4: Ôi đậu má, bài đăng trên đại thần à, lợi hại thế?

Trả lời 5: Trả lời số 3 nói không sai, nhưng cũng không thể vẫn thô sơ như thế, nếu có cơ hội, vẫn phải xây dựng nhà máy hóa chất, lịch sử dù sao cũng phải phát triển hướng về phía trước mà.

Trả lời 6: Nói rất đúng, hóa chất là phải làm, có hóa chất sẽ có tơ đen, để cho các cô nương trên sông Tần Hoài mặc hết vào tơ đen mà khiêu vũ...

Mọi người căm phẫn: "MOD đâu? Tên vô học kia lại tới nữa rồi."

Lý Đạo Huyền cũng mắng ké thằng số 6 vài câu, lại cảm ơn bài trả lời số 3 rồi tải hình kia về, thu nhỏ lại rồi in vào một góc tờ giấy.

Lúc này Từ Đại Phúc đã chuyển giao xong bom với Trình Húc, xoay người muốn đi về, mới đi được hai bước chợt thấy từ trên

bầu trời có một tờ giấy thật lớn bay xuống, phía trên vẽ một thứ rất kỳ lạ, bên cạnh còn có một hàng chữ: "Lưu đạn."

"Ồ?" Từ Đại Phúc chợt hiểu ra, đây là bản vẽ chế tạo "Bom tiên giới" Thiên tôn đưa cho.

Hắn thoắt cái nhảy tới, dùng tốc độ nhanh nhất cuộn tờ giấy kia lại, nhìn xung quanh một phen: "Phù, may quá may quá, chỉ có mình ta nhìn thấy, bản vẽ này nếu để lộ ra, thiên hạ không biết sẽ bị nổ tung thành bộ dáng gì nữa."

Lý Đạo Huyền cười: Người này vẫn là cẩn thận trước sau như một, như vậy cũng tốt, loại lựu đạn này tốt nhất đừng rơi vào tay người khác, nếu như bị người tí hon bên ngoài học được, dùng để ném boom người tí hon nhà mình, vậy chẳng phải là lỗ to rồi?

Từ Đại Phúc trốn vào Cục Hỏa Khí, xem bản vẽ nửa ngày sau đó mới lén lút chạy vào Giếng Thợ, tìm Cao Nhất Nhất: "Tượng sư, ta phụng mệnh thiên tôn, muốn chế tạo vài thứ."

Cao Nhất Nhất nghe được là lệnh của thiên tôn, đương nhiên phải đáp ứng: "Làm gì?"

Từ Đại Phúc: "Viên bi sắt nhỏ, rất nhỏ rất nhỏ là được, còn có sắt lá dạng thế này."

Hắn cũng không đưa bản vẽ Lý Đạo Huyền đưa cho hắn cho Cao Nhất Nhất xem, mà tự mình vẽ một vỏ sắt của lựu đạn, hơn nữa chỉ vẽ vỏ, bên trong hoàn toàn không vẽ.

Cao Nhất Nhất xem xong: "Một cái bình sắt da mỏng nhỏ hơn nắm tay? Làm cái này làm gì, chứa nước hả?"

Từ Đại Phúc: "Dùng làm gì thì không thể nói cho ngươi, dù sao chính là thứ thiên tôn muốn."

Cao Nhất Nhất dở khóc dở cười: "Còn bảo mật với ta nữa?

Được được được, làm cho ngươi, làm cho ngươi là được chứ gì."

Chương 266: Dân tâm chi sở hướng

Trình Húc chỉnh binh xong, dẫn theo dân đoàn lên xe lửa, không bao lâu thì đi tới Bạch gia bảo, sau đó tiến vào núi Hoàng Long, lặng lẽ trốn ở trong đó.

Không quá lâu, Lương Thế Hiền phái người cưỡi ngựa chạy tới, chạy vào Bạch gia bảo muốn cầu Bạch Diên gõ chuông, gọi "Quỷ Thiên Hộ".

Bạch Diên đương nhiên vui vẻ chơi đùa với họ, gõ chuông vang lên coong coong vài tiếng.

Tiếng gõ cũng khiến ba chữ "Bạch gia bảo" bên ngoài hộp của Lý Đạo Huyền cũng lấp loé lên.

Thế là, Trình Húc liền nghênh ngang dẫn "phản quân Cố Nguyên" từ trong ngọn núi đi ra...

Nhóm người diễn kịch đều rất vui vẻ, chỉ có người của Lương Thế Hiền đứng ở đó lo lắng.

Lý Đạo Huyền nhìn thấy bên này họ đã kết nối với nhau xong rồi, liền chuyển tầm nhìn trở về huyện thành.

Huyện thành lúc này dưới chỉ huy của Lương Thế Hiền đã tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu, tất cả dân công đang làm đường ngoài thành cũng về trong huyện thành, lại một lần nữa chen chúc nhau trong những con đường chật hẹp trong huyện thành.

Khắp nơi đều là đầu người lúc nhúc.

Quan binh dưới trướng Phương Vô Thượng, gia đinh, nha dịch, dân đoàn của Lương Thế Hiền, còn có một số thôn binh tự phát gia nhập hỗ trợ thủ thành, tất cả đều đang chuẩn bị vật tư dùng để tác chiến.

Lý Đạo Huyền thấy hình ảnh quân dân một lòng thủ thành này liền nghĩ tới những ghi chép trên sách sử các lộ du khấu đánh huyện thành mà mình từng xem qua.

Giai đoạn đầu của chiến tranh nông dân Minh Mạt, ngoại trừ hai trường hợp Vương Nhị lúc đầu khởi nghĩa đánh lén đắc thủ giết chết Trương Diệu Thải huyện lệnh Trừng Thành, sau đó lại bắc thượng công phá huyện thành Nghi Quân, quân của khởi nghĩa nông dân khác rất ít có ghi lại công phá được huyện thành.

Trên cơ bản đều chỉ có thôn làng tan hoang!

Mãi cho đến năm Sùng Trinh thứ ba, quân khởi nghĩa nông dân có lượng lớn quan binh gia nhập, sức chiến đấu mới được nâng cao trên diện rộng, lúc này mới có một vài ghi chép công phá được huyện thành.

Về phần công phá các loại thành phố lớn như châu thành, phủ thành thì rất nhiều rất nhiều năm sau đó mới thỉnh thoảng xảy ra. Ví dụ như thành Tây An, nằm ở Thiểm Tây nơi khởi nghĩa nông dân nổ ra mãnh liệt nhất, nhưng mãi đến năm Sùng Trinh thứ 16 mới bị Lý Tự Thành công phá, trước đó, vẫn đều ở trong tay triều đình nhà Minh.

Nguyên nhân trong đó, tường thành kiên cố đương nhiên là nhân tố rất quan trọng, một nhân tố quan trọng khác chính là lương dân không muốn tạo phản, sống không nổi ở nông thôn, lợi dụng hình thức "nạn dân" đổ vào các thành trì lớn, theo quân thủ thành cùng nhau chống lại quân của khởi nghĩa nông dân.

Quân khởi nghĩa toàn là mấy vạn, nhưng nạn dân trong thành

cũng toàn là mấy vạn, mấy vạn đánh mấy vạn, ai sợ ai chứ?

Huyện thành Trừng Thành hiện tại chính là như vậy, trên vạn nạn dân cùng nhau hỗ trợ thủ thành, tràng diện đó quả nhiên là náo nhiệt, gỗ lăn đá tảng không mất bao lâu đã chất đầy tường thành, không ít người còn chủ động hỗ trợ vót tên tre...

Phương Vô Thượng đứng ở trên tường thành, nhìn tình cảnh sục sôi ngất trời này cũng không khỏi nghĩ thầm: Quái lạ, lần này dân chúng tích cực tham gia thủ thành thế nhỉ, trước đây khi phản quân của Vương Tả Quải và Không Dính Bùn tới, dân chúng của trấn Phùng Nguyên cũng không tích cực như thế.

Lương Thế Hiền đi tới bên cạnh hắn, nhỏ giọng than: "Nguyên nhân không khó đoán."

Phương Vô Thượng: "Ồ, xin rửa tai lắng nghe."

Lương Thế Hiền: "Những dân chúng này vừa mới có được công việc 'làm đường', mỗi ngày đều có việc làm, có cơm ăn, còn có ba cân bột mì cầm về, chính là lúc thấy được hy vọng cuộc sống, phản quân Cố Nguyên vào lúc này đánh tới, khiến công việc làm đường tạm thời bị gián đoạn, cũng tương đương với cắt đứt kế sinh nhai của họ..."

Phương Vô Thượng bừng tỉnh: "Thì ra là thế!"

Lương Thế Hiền: "Dân dĩ thực vi thiên, ai cướp miếng ăn trong miệng họ, kẻ đó chính là kẻ thù không đội trời chung... Ngược lại, ai cho họ miếng ăn, đó chính là ông trời của họ."

Nói đến đây, ánh mắt của hắn không khỏi đảo qua Vương tiên sinh đứng trên tường trấn đằng xa.

Đứng bên cạnh Vương tiên sinh còn có Cao Nhất Diệp đội nón tre, cùng với một tiểu đội dân đoàn. Mấy người Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử đều hộ vệ bên cạnh Cao Nhất Diệp.

Địa vị của nhóm người này ở trong huyện thành thật đúng là khó lường, lượng lớn nạn dân ở xung quanh bảo vệ Vương tiên sinh và Cao Nhất Diệp ở trong đó, nhìn tư thế kia, ai dám động vào họ, mấy nghìn nạn dân sẽ xông lên nghiền nát kẻ đó ra bã.

Lương Thế Hiền đè thấp giọng nói: "Bản quan hơi lo lắng cho Lý gia này."

Phương Vô Thượng: "Hả? Lý gia có gì mà lo lắng?"

Lương Thế Hiền: "Hiện tại tất cả dân tâm Trừng Thành đều hướng về Lý gia, chỉ sợ cũng không biết thiên tử là ai rồi."

Phương Vô Thượng: "Ý của Lương đại nhân là, Lý gia muốn phản?"

Lương Thế Hiền lắc đầu: "Bản quan cũng không nói họ muốn phản, chỉ là lo lắng..."

Phương Vô Thượng rất nghiêm túc liếc nhìn đám người "Lý gia" kia một cái, vừa lúc thấy được Bát Địa Thỏ chui ra từ phía sau Cao Nhất Diệp, vung kiếm trong tay, hướng về phía dưới tường thành chém vu vơ hai kiếm, rồi cười to: "Phản quân Cố Nguyên cứ đến đây, bản thỏ gia một kiếm giết mười tên."

Phương Vô Thượng lắc đầu: "Lương đại nhân suy nghĩ nhiều rồi, nhân vật như gia đinh của Lý gia, ta một người một ngựa cũng đủ tiêu diệt sạch."

Lương Thế Hiền lo lắng nhìn Phương Vô Thượng một cái, nghĩ thầm: Ngươi không phải là người xấu, nhưng là một mãng phu, nếu không có bản quan cứu ngươi, thiếu chút nữa đã bị du kích Lý Anh giết rồi còn không tự biết. Sau này nếu bản quan điều nhiệm đi, chỉ còn mình ngươi ở đây, còn ai có thể bảo vệ ngươi chu toàn? Ôi! Đáng tiếc! Kiểu người như ngươi là không sống lâu được.

Lý Đạo Huyền ở trên trời nghe được hai người đối thoại, thầm

nghĩ: Lương Thế Hiền đã nhìn ra được chỗ bất thường rồi sao? Cũng đúng! Chỉ có kẻ ngu ngốc mới không nhìn ra thôn Cao Gia quái lạ, phàm là người có một chút trí thông minh sẽ hoài nghi thôn Cao Gia, hoài nghi Lý gia kỳ quái kia.

Tuy nhiên...

Cho ngươi hoài nghi thoải mái.

Cho dù hiện tại ngươi tại chỗ viết tấu chương, đưa cho tuần phủ Thiểm Tây Hồ Đình Yến, nói nơi này có một hương thân có thể muốn tạo phản, chứng cứ vô cùng xác thực, tuần phủ người ta cũng sẽ không thèm để ý tới ngươi, nói không chừng còn sẽ lôi ngươi ra ngoài đánh mấy chục trượng, chứ đừng nói ngươi vốn không có chứng cứ, chỉ là phỏng đoán, hắc hắc hắc.

Lúc này tuần phủ Thiểm Tây Hồ Đình Yến đang múa bút thành văn, bổ sung một số thiếu hụt cho [Hoàng Lâu Tập] của từ nhân Tô Thức triều Tống.

Người già rồi, hay thích chơi hoa chơi cỏ, thơ ca từ phú, bên ngoài cái gì khởi nghĩa nông dân? Cái gì biên quân làm loạn? Cái gì du kích Lý Anh bị phản quân bắt sống? Cái gì phản quân chạy đến huyện Trừng Thành? Ôi trời, toàn là tào lao, không biết không biết, không nhìn thấy không nhìn thấy, hết thảy không nhìn thấy.

Mấy thứ này làm gì thú vị bằng [Hoàng Lâu Tập] của Tô Thức.

"Tới rồi tới rồi, phản quân tới rồi!"

Một con khoái mã chạy vào cửa thành, ở phía sau hắn cửa thành nhanh chóng đóng lại, phát ra tiếng ầm vang, quân dân trong thành đều trở nên khẩn trương.

Chỉ thấy trên vùng đất hoang vu phía tây nam xuất hiện một nhánh quân, là bộ đội quan binh Đại Minh triều đường hoàng, trong đội giơ cao một lá cờ, phía trên viết một chữ "Lang" một cách

qua loa, phía trước đội ngũ còn có mấy con ngựa, ngồi trên ngựa là mấy võ tướng y giáp sáng bóng.

Ồ? Trên một con ngựa còn có một người tóc rối bù đang bị trói!

Mọi người tập trung nhìn vào, đó chính là du kích tướng quân Lý Anh trước đó không lâu tới huyện Trừng Thành chạy hết một vòng, hóng gió thu.

Chương 267: Ta một đường giết tới

Thấy phản quân Cố Nguyên, Lương Thế Hiền có vẻ luống cuống, vội quát lên với gia đinh bên cạnh: "Quỷ Thiên Hộ bên chúng ta đâu? Sao còn chưa tới?"

Gia đinh thấp giọng nói: "Chỗ chúng ta cách Bạch gia bảo mấy chục dặm mà, liên lạc với Quỷ Thiên Hộ phải mất một chút thời gian, Quỷ Thiên Hộ dẫn quân chạy tới phải mất chút thời gian, không nhanh vậy đâu."

Lương Thế Hiền vội: "Vậy phải làm sao đây?"

Trái lại Phương Vô Thượng không vội như thế: "Lương đại nhân, tốt xấu gì chúng ta cũng có một thành trì, còn có trên vạn dân chúng giúp đỡ chúng ta phòng ngự, trước mắt nhánh phản quân nay nhiều lắm 800 người, lấy chút nhân số ấy, muốn đánh hạ huyện thành của chúng ta với nhiều người như vậy cũng không dễ dàng đâu. Quỷ Thiên Hộ khẳng định tới tiếp viện kịp."

Lúc này Lương Thế Hiền mới thoáng yên tâm một chút.

Lúc này phản quân đã tới dưới thành, dẫn đầu là một viên tướng quân mặc trang phục võ tướng cưỡi ngựa, ra khỏi hàng, chính là Bắc Thủy Lang thủ lĩnh phản quân. Hắn không chỉ lấy biệt hiệu, còn che một tấm vải trên mặt, dùng mũ giáp chặn tấm vải lại, chỉ lộ ra đôi mắt lóng lánh.

Phong cách che kín mít này lại rất giống với Trình Húc.

Tên này một người một ngựa đi tới cách cửa huyện thành

không xa, ghìm ngựa lại, sau đó lớn tiếng cười nói: "Lão tử từ Cố Nguyên tới, tên là Bắc Thủy Lang, các ngươi có thể gọi lão tử là Lang thiên hộ, ai là huyện lệnh Trừng Thành này? Gọi hắn đi ra nói chuyện."

Lương Thế Hiền chấn động, bèn đi lên đầu tường: "Bản quan chính là huyện lệnh Trừng Thành, Lương Thế Hiền."

Lang thiên hộ liếc nhìn Lương Thế Hiền, cười khẩy một tiếng: "Lão tử làm lính, không thích lòng vòng, có chuyện nói thẳng luôn. Triều đình thiếu bọn ta quân lương ba năm, ba năm a, các huynh đệ phía sau ta đã sắp không sống nổi rồi. Nếu triều đình không cho, bản thân bọn ta sẽ tự lấy, quan ngân trong huyện khố huyện Trừng Thành của ngươi, lấy hết ra cho lão tử đi, mặt khác, lương thực cũng phải đưa cho ta mấy chục xe, chỉ cần lão tử thoả mãn rồi, sẽ không đánh huyện thành nhỏ bé của ngươi nữa."

Lương Thế Hiền cũng không hoảng, nghĩ thầm: Lang thiên hộ trước mắt nói không chừng giống như Quỷ thiên hộ lần trước, đều là người lòng ngay dạ thẳng, bản quan chỉ bằng miệng lưỡi thuyết phục hắn hàng, đó cũng là một chuyện tốt đẹp.

Hắn hắng giọng một cái: "Lang thiên hộ a, chuyện các ngươi bị nợ quân lương, bản quan cũng rất là đồng tình, thế nhưng tạo phản làm loạn đó là tử tội, sao không buông vũ khí, từ từ mà nói chuyện, bản quan có một số bằng hữu ở Đông Lâm thư viện, có thể giúp các ngươi tranh thủ một chút..."

Hắn còn chưa nói hết câu, Lang thiên hộ đã giận dữ: "Im ngay! Quan văn chó má cái gì cũng không hiểu, chỉ biết gạt người, nợ lương ba năm không trả, có bao nhiêu quan văn đã nói với lão tử những lời như vậy rồi, cuối cùng không có một lạng lương nào phát đến tay các huynh đệ. Lão tử không tin những kẻ chỉ biết múa bút như các ngươi nữa, lương triều đình nợ bọn ta, bọn ta sẽ dựa vào tay của mình cầm về."

Lương Thế Hiền câm nín.

Lang thiên hộ: "Hiện tại lão tử không muốn nói chuyện với bất kỳ ai nữa, con mẹ nó chỉ muốn cướp thôi."

Nói xong, hắn xoay người chỉ vào du kích Lý Anh bị trói gô trên ngựa: "Các ngươi biết tên kia chứ?"

Lương Thế Hiền: "Đương nhiên biết, đó là du kích tướng quân Lý Anh."

Lang thiên hộ: "Khi lão tử cướp lương tại huyện Bạch Thủy, tên cứt chó này dẫn quan binh đánh tới trước mặt ta, hiện tại hắn biến thành như vậy rồi."

Lý Anh: "Oan uổng, Lang tướng quân, mạt tướng không có ý muốn ngăn cản ngài cướp đoạt, mạt tướng thật sự là bị Quỷ thiên hộ truy sát, đi ngang qua chỗ ngài thôi... đi ngang qua mà... Ngài muốn cướp đâu thì cướp, mạt tướng tuyệt đối không có ý muốn phá hư nhã hứng của ngài."

Hắn đường đường tam phẩm du kích, đối với thiên hộ ngũ phẩm tự xưng "mạt tướng", vì mạng sống, trông cũng thật là khó coi.

Lang thiên hộ giận quát: "Bố láo! Trong biên quân Cố Nguyên vốn không có Quỷ thiên hộ nào hết, lúc đó chính là ngươi mai phục ở đó, đột nhiên lao ra muốn đánh lén lão tử, không biết tự lượng sức mình, bị lão tử bắt sống, hiện tại còn muốn nói dối để thoát mạng."

Lý Anh vẻ mặt cầu xin nói: "Người đó cũng muốn bảo vệ cửu tộc, không dám dùng tên thật, cho nên mới dùng cái danh hiệu là Quỷ thiên hộ này mà, tựa như ngài tự xưng là Lang thiên hộ vậy. Ta thật sự bị hắn truy sát rất thảm, vội vội vàng vàng, từ huyện Trừng Thành chạy vào huyện Bạch Thủy, rồi chạy đến trước mặt

ngài, tuyệt đối không phải là muốn phục kích ngài, cho mạt tướng một trăm lá gan, cũng không dám phục kích tướng quân a... Xin tướng quân minh xét."

Lang thiên hộ "hừ" một tiếng: "Câm miệng cho lão tử, nói nữa, băm con chó nhà ngươi."

Lý Anh hoảng sợ, vội vàng câm miệng: Trong bụng lại kêu oan ức không ngừng! Lão tử rõ ràng nói thật, ngươi không tin, chẳng lẽ lão tử bịa chuyện gạt ngươi, ngươi mới hài lòng hay sao?

Lang thiên hộ lại quay đầu nói với Lương Thế Hiền trên tường thành: "Đừng vọng tưởng dùng lời nói dối ổn định lão tử, lão tử một đường từ Cố Nguyên giết qua đây, vong hồn dưới đao không có một nghìn cũng có tám trăm, chọc giận lão tử sẽ giết sạch sẽ nam nữ già trẻ trong huyện Trừng Thành của ngươi."

Khi hắn chưa nói lời này, Lý Đạo Huyền ở trên trời còn đồng tình với hắn. Ba năm không phát lương, có chút tức giận đó là khẳng định.

Nếu tại hậu thế, công ty nào đó ba năm không phát tiền lương cho ngươi, ngươi lấy dao đâm chết ông chủ bất lương, Lý Đạo Huyền khẳng định sẽ vỗ tay tán thưởng ngươi.

Thế nhưng, nghe được hắn nói một đường giết qua đây, vong hồn dưới đao gì đó, Lý Đạo Huyền liền tối sầm mặt lại.

Hắn một đường từ Cố Nguyên đánh đến phụ cận Tây An, phải trải qua bao nhiêu khu vực? Đi qua bao nhiêu thôn trang? Suốt dọc đường giết người cướp của qua đây... tử thương đương nhiên không thể là ông chủ bất lương, tất cả đều là người qua đường vô tội A B C D.

Quả nhiên, không chỉ Lý Đạo Huyền nghĩ tới đây, Lương Thế Hiền trong thành cũng từ vẻ mặt đồng tình biến thành phẫn nộ:

"Vừa rồi ngươi nói cái gì? Ngươi... ngươi... triều đình thiếu nợ ngươi quân lương, ngươi... lại dọc đường giết dân chúng?"

Lang thiên hộ cười nhạt, trong mắt bắn ra vẻ u ám: "Đại Minh thiếu ta bạc, vậy ta sẽ cướp hết trên địa bàn của Đại Minh, có cái gì không đúng?"

Lương Thế Hiền nghẹn họng.

Lý Đạo Huyền thở dài sườn sượt.

Lương Thế Hiền: "Không thể nói lý, không thể nói lý! Ngươi quả thật..."

Hắn còn chưa nói dứt câu, Lang thiên hộ đột nhiên từ trên lưng lấy ra một cây Khai Nguyên cung, kéo cung, cài tên, động tác lưu loát. Từ khi hắn động thủ đến khi tên bay ra, chỉ dùng thời gian nháy mắt, tên đã rời dây cung, bay thẳng tới mặt Lương Thế Hiền.

Lương Thế Hiền không có chút phản ứng nào, tên đã đến trước mặt.

Cũng may Phương Vô Thượng ở ngay bên cạnh hắn, liền cầm lấy một thuẫn bài trên tay gia đinh bên cạnh, ngăn ở trước mặt Lương Thế Hiền.

"Đốc!"

Mũi tên bắn lên thuẫn bài, đuôi tên còn khẽ rung rung.

"Chó chết, chặn rồi à?" Lang thiên hộ thu cung, xoay người đánh ngựa lui lại.

Hắn lui về phía sau, đồng thời Phương Vô Thượng cũng lấy ra đại sao cung, hướng về Lang thiên hộ bắn ra một tên.

Lại thấy Lang thiên hộ như mọc mắt phía sau, một chiêu nép

bên hông ngựa, trong nháy mắt biến mất không thấy, tên sượt qua không trung, nháy mắt kế tiếp hắn lại thoắt cái xoay người ngồi trở lại trên lưng ngựa, đầu không ngoảnh lại, chạy về giữa các bộ hạ của mình.

Chương 268: Quỷ Thiên Hộ và Lang Thiên Hộ

"Chết tiệt!" Phương Vô Thượng thầm mắng: "Tên này cố ý."

Lương Thế Hiền: "Cái gì? Cố ý gì?"

Phương Vô Thượng: "Hắn cố ý chạy tới bắn ngươi một tên, nếu như trúng, thành này cũng sụp đổ, hắn lập tức nhân cơ hội công thành, thành này tất phá. Mà hắn không bắn trúng cũng không để bụng, ngay cả một tên này của ta cũng nằm trong dự liệu của hắn rồi, cố ý dùng một động tác rất lưu loát tránh được, chính là vì giáng đòn phủ đầu, cướp sĩ khí của thủ quân trong thành."

Lương Thế Hiền: "Ơ ơ?"

Vừa rồi trong nháy mắt đó cũng đã giao thủ rồi sao? Ta còn chưa kịp bắt đầu xoay đèn kéo quân nữa mà.

Giờ hắn mới phát hiện, những võ tướng này cũng không ngu.

Chỉ là, đầu óc của họ và đầu óc của mình dùng trên phương hướng khác nhau mà thôi.

Quả nhiên, hiệu quả một chiêu vừa rồi của Lang thiên hộ rất không tệ, phản quân ngoài thành lớn tiếng quát hoan hô, thủ quân trong thành lại tối sầm cả mặt, người người đều đang suy nghĩ: Thì ra đây là biên quân, con mẹ nó lợi hại thật.

Dân đoàn và thôn binh của huyện Trừng Thành đánh qua hai trận với Không Dính Bùn tại trấn Phùng Nguyên, còn đánh qua một trận với Phiên Sơn Nguyệt tại thôn Tuyền Câu, lúc đó họ chỉ cần kéo cung năm màu, bắn loạn xạ về phía lưu khấu là có thể khiến

cho lưu khấu đại loạn, không công tự tan.

Hiện tại người đông thế mạnh, đóng ở thành trì, thật ra trong lòng rất có lòng tin.

Nhưng sau khi nhìn thủ đoạn của Lang thiên hộ, dân đoàn thôn binh trong thành lúc này mới nhớ tới: Quân địch lần này không phải là lưu khấu, là biên quân a!

Bộ đội tinh nhuệ nhất của Đại Minh triều chính là biên quân, quanh năm đóng tại biên cương, tác chiến với dân tộc thiểu số phương bắc, chiến lực của những người này không phải là khoác lác mà có.

Lý Đạo Huyền cũng thầm nghĩ: Người này có vẻ lợi hại! Binh sĩ dưới trướng hắn cũng khẳng định mỗi người là tinh nhuệ, hán tử như Không Dính Bùn và đội trưởng đội bảy Dạ Bất Thu như lần trước, ở trong tay Lang thiên hộ này nói không chừng có thể tùy tiện lấy ra được mấy chục tên.

Chà chà!

Bắt đầu có chút lo lắng cho dân đoàn của ta rồi.

Y vội vàng chuẩn bị sẵn "Găng tay Vô Cực", đặt ở vị trí bên cạnh hộp tiện tay nhất, lát nữa không khéo thật sự phải dùng tới.

Lang thiên hộ lui về trong đội ngũ, giơ tay lên nói: "Chặt đầu của Lý Anh đi."

Lý Anh: "Hả?"

Hắn còn chưa kịp mở miệng cầu xin tha thứ, phía sau liền có một binh sĩ biên quân giơ Yêu đao lên, phốc, đầu người bay lên, máu tươi từ cổ giống như suối phun lên cao, thi thể không đầu của Lý Anh rớt xuống ngựa làm cát bụi mù mịt.

800 phản quân cùng hò hét: "Ngao!"

Trên vạn quân dân trong thành đồng thời bị doạ sợ hãi, sĩ khí bị mất một chút.

Thì ra đây là đang công kích sĩ khí.

Cố ý vào lúc này mới giết Lý Anh, chính là muốn giết gà dọa khỉ, hù dọa quân dân trong thành, làm giảm ý chí chiến đấu của họ.

Lang thiên hộ cười ha hả: "Lập tức mở thành đầu hàng, dâng lên toàn bộ quan ngân trong huyện khố, có thể tha cho các ngươi. Bằng không lúc thành phá, sẽ giết sạch bọn ngươi."

Lương Thế Hiền run rẩy cả người, ngay cả mệnh lệnh cũng không biết hạ thế nào.

Phương Vô Thượng rống to hơn: "Không phải sợ hắn, đừng hoảng loạn... đừng trúng kế của tặc tử..."

Lời như vậy chả có tác dụng mẹ gì, hơn một nghìn nạn dân đều run rẩy.

Có người đã bắt đầu nghĩ đến có cần mở thành đầu hàng hay không, dù sao thì chỉ cần đưa quan ngân ra là được, tổn thất cũng không phải tiền của mình.

"Xem kìa, viện quân của chúng ta tới rồi."

Trên vọng lâu phía đông bắc, đột nhiên có người hô to lên.

Lúc này mọi người đang ở tường thành phía nam, căn bản không nhìn thấy tình huống phía đông bắc, Phương Vô Thượng vội chạy đến bên tường thành phía đông nhìn xem, liền mừng rỡ: "Quỷ thiên hộ tới rồi."

Trình Húc đã kịp thời chạy tới!

Nhưng Phương Vô Thượng tỉ mỉ nhìn thoáng qua quân của Trình Húc, lại nhíu mày, thấp giọng nói: "Không ổn."

Lương Thế Hiền: "Không ổn chỗ nào?"

Phương Vô Thượng: "Quỷ thiên hộ không phải đóng quân trong núi Hoàng Long sao? Sau khi nhận được cầu viện của chúng ta, hắn dẫn quân từ núi Hoàng Long qua đây, toàn quân mặc giáp, đi vội hơn 40 dặm đường, không mất mấy canh giờ, lại không ai có vẻ mệt mỏi, sao làm được điều này?"

Đúng rồi, họ làm điều đó như thế nào?

Họ đâu biết được, trước tiên Trình Húc ở Bạch gia bảo ngồi xe lửa đến thôn Cao Gia, sau đó ở thôn Cao Gia ngồi Xe Mặt Trời công cộng và Xe Mặt Trời vận chuyển hàng hóa, xuất phát về huyện thành.

Từ huyện thành đến thôn Cao Gia đang làm đường, con đường này là "hai đầu cùng làm", có một đội ngũ đang làm từ huyện thành đến thôn Cao Gia, một đội khác lại làm từ thôn Cao Gia đến huyện thành.

Cho nên nếu xuất phát từ thôn Cao Gia, có mấy dặm đường mặc dù còn chưa biến thành đường xi măng, nhưng mặt đường đã được san bằng, Xe Mặt Trời công cộng và Xe Mặt Trời vận chuyển hàng đều có thể chạy dù hơi chậm một chút.

Như vậy đã đưa họ đến một nơi cách huyện thành không xa.

Cuối cùng đoàn người Trình Húc chỉ cần đi bộ một khoảng cách rất ngắn là đến được rừng cây khô ngoài huyện thành phía đông bắc. Gã đã đến từ lâu chỉ là không vội đi ra, nghỉ ngơi ở trong rừng cây, đợi đến khi binh sĩ dân đoàn nghỉ ngơi đủ rồi mới đi ra biểu diễn.

Lần này xuất hiện, khẳng định sẽ làm Phương Vô Thượng và

Lương Thế Hiền giật mình.

Trình Húc cũng biết mình không có khả năng đi vào thành, hiện tại Lương Thế Hiền khẳng định còn chưa hoàn toàn tín nhiệm "Quỷ thiên hộ", hiện tại cho gã vào thành, vạn nhất Quỷ thiên hộ và Lang thiên hộ nội ứng ngoại hợp, vậy chẳng phải là trong nháy mắt phá thành?

Cho nên Trình Húc cũng rất rộng rãi đi vòng qua thành, rất nhanh liền đi tới thành nam, xa xa đối mặt với biên quân của Lang thiên hộ.

Lang thiên hộ ngẩn ra!

Hắn thấy đội quân 500 người này, mỗi người y giáp chỉnh tề, trang bị hoàn mỹ, nếu nói đây không phải là biên quân, chính hắn cũng không tin, thế nhưng, trong biên quân Cố Nguyên làm gì có nhánh quân như thế?

Lang thiên hộ rống lên: "Rốt cuộc ngươi là người phương nào?"

Trình Húc lớn tiếng đáp lại: "Cố Nguyên lão quỷ đầu! Ngươi có thể gọi ta Quỷ thiên hộ."

Lang thiên hộ giận quát: "Láo toét, lão quỷ đầu ở tại Cố Nguyên là lời mắng chửi người, làm gì có ai lại dùng để đặt tên cho mình? Rốt cuộc ngươi là ai?"

Trình Húc đảo cặp mắt trắng dã: "Con mẹ ngươi có bệnh sao? Hiện tại ta hỏi ngươi, ngươi rốt cuộc là ai? Ngươi dám trả lời không? Ngươi có tin ngươi báo ra tên, cửu tộc ở quê nhà đều bị trảm đầu không?"

Lang thiên hộ nghẹn họng.

Lý Đạo Huyền cười to, ha ha ha: Trình độ vả mặt của Trình

Húc này cao thật, Lang thiên hộ sắp phát điên rồi.

Quả nhiên, Lang thiên hộ bắt đầu phát điên, con mẹ nó, Cố Nguyên thiên hộ tạo phản cùng lão tử, sao có chuyện lão tử không biết? Cho dù che mặt, nhưng nhìn thân hình và nghe giọng nói, luôn có thể đoán được một chút chứ, sao tên này lão tử lại không có ấn tượng chút nào?

Trình Húc lớn tiếng nói: "Huyện Trừng Thành này là của lão tử, lão tử còn trông cậy vào huyện lệnh này giúp ta đòi lương của triều đình nữa. Họ Lang, ta khuyên ngươi mau cút đi, đừng có mà không biết điều."

Lang thiên hộ: "Con mẹ nó, đã nói cùng nhau tạo phản, đánh cho triều đình tan nát, tiểu tử ngươi lại đứng về bên phía triều đình, ta khinh thường con chó đẻ nhà ngươi."

Trình Húc thoáng nhìn lên trên bầu trời, đám mây của thiên tôn vẫn còn trên đỉnh đầu, căn bản không cần sợ hãi, gã liền giương giọng cười to: "Nói nhiều cũng vô dụng, tới đánh đi, ai đánh thắng thì người đó là ông nội."

Chương 269: Ném nó ra

Chiến đấu bắt đầu rồi!

800 người của Lang thiên hộ và 500 người của Quỷ thiên hộ tại phía đông nam thành bày ra hai phương trận, chuẩn bị khai chiến.

Người trong thành đều bò hết lên tường thành, bật mode hóng hớt.

Bát Địa Thỏ không thích xem, nhỏ giọng nói với Trịnh Cẩu Tử bên cạnh: "Không xong rồi, trận đánh quan trọng như vậy mà bản thỏ gia lại không được tham gia."

Trịnh Cẩu Tử nói: "Bảo vệ thánh nữ đại nhân là nhiệm vụ quan trọng hơn mà."

Bát Địa Thỏ đương nhiên biết cái này, sự an toàn của thánh nữ đại nhân quan trọng hơn trận chiến ất ơ này rất nhiều, hắn đành phải cúi đầu nhìn thoáng qua thanh trường kiếm của mình, thở dài.

Mà những người còn lại trong thành giống nhau đều đang nghị luận.

"Sắp đánh rồi sắp đánh rồi!"

"Biên quân đấu biên quân, khẳng định rất đặc sắc."

"Đặc sắc cái rắm, chắc phải chuẩn bị ra khỏi thành hỗ trợ, Quỷ thiên hộ tới giúp chúng ta mà."

Trong thành ồn ào, ngoài thành lại hết sức căng thẳng.

Lang thiên hộ là bên tấn công, dù sao cũng là hắn tới cướp tiền mà, hắn chỉ có thể làm bên tấn công. Sau một tiếng ra lệnh, 800 phản quân Cố Nguyên bắt đầu chậm rãi tiến lên trước.

Đội ngũ có kinh nghiệm, trước khi tiến công sẽ không hò hét cái gì liền cùng nhau tiến lên trước, trên người binh sĩ mặc giáp nặng mấy chục cân, nếu như xông lên lung tung, đến giai đoạn "áp sát" sẽ bị lãng phí thể lực.

Các biên quân sẽ không tùy tiện lãng phí thể lực, họ chậm rãi đi về phía trước, mỗi một bước đều cực kỳ ổn định, trận hình không loạn chút nào.

Trình Húc cũng thầm lau mồ hôi, mắng thầm: Không hổ là biên quân, chỉ động tác tiến về phía trước cũng gây cho ta áp lực thật lớn.

Lý Đạo Huyền: Camera, số 1 số 2 số 3, camera HD, camera cận cảnh, mở ra toàn bộ!

Trình Húc hô to: "Chú ý khoảng cách! Không được bắn cung sớm."

Năm phân đội trưởng cũng hô theo: "Chú ý khoảng cách!"

Mười tiểu đội trưởng cũng hô theo: "Không được bắn cung sớm."

Mệnh lệnh một tầng một tầng truyền xuống, bảo đảm quân trận cho dù có rời rạc cũng có thể nghe được mệnh lệnh của Trình Húc.

Hai quân tiếp tục từ từ áp sát...

Đột nhiên, dưới tình huống Bắc Thủy Lang vốn chưa hạ lệnh, một binh sĩ bên phản quân Cố Nguyên kéo cung cài tên, đứng dậy, lấy một góc độ rất đẹp, xoát một cái bắn ra một tên...

Ngay khi hắn bắn tên ra, đồng thời trong lúc đó, vài binh sĩ biên quân đồng thời bắn tên.

Trình Húc: "Ơ? Vào tầm bắn rồi sao?"

Lý Đạo Huyền cũng thầm lấy làm lạ: Lang thiên hộ còn chưa hạ lệnh mà?

Lang thiên hộ khẽ nhếch miệng cười nhạt: Một cung binh thuần thục, cần phải cấp trên hạ lệnh mới bắn cung sao? Chỉ cần quân địch tiến vào tầm bắn, cung binh thuần thục sẽ hiểu được mình nên bắn tên mới đúng.

Thật giống như bàn phím của tác giả mạng, bàn phím thuần thục đều có thể tự mình gõ chữ, hoàn toàn không cần tác giả nhúng tay.

Nhóm cung thủ này dùng chính là ném bắn, tên bay xa hơn so với bình thường, quả nhiên là cách rất xa đã rơi xuống người của dân đoàn.

Người của dân đoàn liền hoảng loạn, vội vàng che mặt, hoặc là những nơi miên giáp không bảo vệ được. Chỉ nghe một loạt âm thanh phốc phốc phốc vang lên, không ít người trúng tên, nhưng cũng không bị thương.

Có người lập tức muốn giơ nỏ cầm tay lên bắn trả.

Trình Húc quát lên: "Đừng bắn lung tung, còn chưa tiến vào tầm bắn."

Tầm bắn của nỏ cầm tay không bằng cung tiễn!

Nhưng dân đoàn lại không thể dùng cung, chỉ có thể dùng nỏ.

Bồi dưỡng ra một cung binh cần tâm huyết và thời gian rất dài, dân đoàn thành lập không lâu, căn bản không thể bồi dưỡng ra

cung binh ưu tú như thế. Lý Đạo Huyền cũng không muốn thành lập cung binh đoàn, bởi vì sớm muộn gì cũng phải vũ trang cho dân đoàn hỏa súng.

Hiện vào lúc này bảo binh sĩ dân đoàn luyện cung thuật, đó hoàn toàn là đang lãng phí thời gian huấn luyện của họ, còn không bằng dùng nỏ quá độ.

Nhưng khuyết điểm của nỏ liền thể hiện ra lúc này.

Bị người bắn không cho một vòng, còn không hoàn thủ được.

Lang thiên hộ trong lòng cười nhạt: Nhóm người này căn bản không giống biên quân, chỉ là trang bị tốt mà thôi, biên quân làm gì dùng nỏ hết? Đây là giả mạo, không hề nghi ngờ, lão tử sẽ đánh cho chúng tơi bời.

Quân trận còn đang tiếp tục tiến về phía trước, cung thủ đã bắn đợt thứ hai.

Một trận mưa tên rơi xuống, lại khiến dân đoàn rối loạn một đợt nhỏ.

Nhưng lúc này rốt cuộc nỏ có thể phản kích rồi. Trình Húc ra lệnh một tiếng, dân đoàn đồng loạt bắn tên, một chùm tên bay về biên quân.

Biên quân cũng tạo nên một đợt hỗn loạn nhỏ, bọn lính đều đang dùng biện pháp của mình để bảo vệ mắt mũi các thứ...

Sau một đợt nỏ tiễn, khoảng cách song phương càng gần hơn.

Trình Húc rống lên: "Châm lửa!"

Mười tên hỏa súng binh, lập tức chuẩn bị châm Tam Nhãn Thần Súng.

Trình Húc đột nhiên đầu nảy số: "Chỉ châm ba cây thôi."

Mười tên hỏa súng binh ngẩn ra, không rõ, thế nhưng mệnh lệnh lớn nhất, ngoan ngoãn làm theo, chỉ có ba người châm lửa, những người khác cầm Tam Nhãn Thần Súng không nhúc nhích.

Thứ này vừa châm, tia lửa toé lên, địch ta đều phải trốn.

Biên quân lập tức la lên: "Tam Nhãn Thần Súng! Con mẹ nó, đối phương có cả thứ này?"

Họ thân là biên quân Cố Nguyên, hiện tại trên tay cũng không có hỏa súng để mà dùng.

Bởi vì sau khi tạo phản đã không còn hậu cần cung ứng hỏa dược, ngòi nổ và đạn chì. Họ tuy có điểu súng nhưng không cách nào sử dụng.

"Nằm sấp xuống, nằm sấp xuống!"

Các biên quân lập tức tại chỗ nằm sấp xuống.

Trình Húc bên này lại cười rất gian xảo, xoay người nói với Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu: "Đem thứ Từ Đại Phúc cho các ngươi, châm lửa rồi ném ra."

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu lập tức theo lời, lấy bom ra.

Binh sĩ vừa mới châm Tam Nhãn súng ở ngay bên cạnh, liền mượn lửa của họ để châm ngòi nổ của bom, ngòi nổ theo ngòi nổ của Tam Nhãn Thần Súng cùng nhau cháy.

Đôi bên lúc này cách nhau khoảng 20 mét, khoảng cách này muốn châm ngòi nổ rất dễ, nhưng muốn nhìn rõ phía sau ngòi nổ của đối phương là Tam Nhãn Thần Súng hay là thứ gì khác thì không dễ dàng.

Các biên quân chỉ nhìn thấy bên đó có ngòi nổ đang cháy, nhưng không nghĩ tới, trong đó không chỉ có ngòi nổ của Tam

Nhãn Thần Súng còn kèm theo đồ vật lạ khác.

Ngòi nổ vừa châm, Cao Sơ Ngũ liền "a" một tiếng: "Không xong rồi Đại Ngưu, ta quên mất ngòi nổ cháy tới chỗ nào ném mới thích hợp rồi."

Trịnh Đại Ngưu: "Ngươi vừa nói như thế, hình như ta cũng quên rồi."

"Vậy làm sao đây?"

Hai tên ngốc đều đực mặt ra.

Trình Húc thất kinh: "Mẹ nó, cháy một nửa rồi, mau ném mau ném, các ngươi muốn nổ chết mình sao?"

Đại ngốc nhị ngốc đều tỉnh lại, hai người bước nhanh tới trước, sau đó đồng thời vung tay về phía trước, hai quả cầu đen thui ném về phía biên quân.

Ngay khi hai người ném ra quả cầu, đồng thời cung tiễn đối diện cũng bắn qua, leng keng leng keng, tất cả đều bị áo giáp dày đến vô lý của hai người ngăn cản rơi xuống.

"Vật gì bay qua thế?"

"Thứ đó còn có ngòi nổ đang cháy nữa?"

Các biên quân đua nhau la lên, lúc này thứ kia đã rơi xuống, hai tên ngốc lực tay vô cùng lớn, ném hai quả cầu bay thẳng đến chính giữa quân trận của biên quân.

Ngòi nổ vừa lúc cháy hết!

"Ầm! Ầm!"

Hai quả bom đồng thời nổ tung.

Chương 270: Thiên tôn lại bao che khuyết điểm

Ầm một tiếng, ánh lửa và đất đá của vụ nổ văng tung toé, sóng nhiệt mãnh liệt, đáng tiếc thuốc nổ này chỉ là tác phẩm nghiên cứu của Từ Đại Phúc, lý niệm lạc hậu, bên trong cũng không có lẫn bi thép, cũng không dùng sắt lá bao quanh, nên không có thứ là "mảnh đạn".

Cũng may cho dù không có mảnh đạn, uy lực của hỏa dược đen cũng rất lớn, người bị bom trực tiếp nổ trúng vẫn sẽ rất thảm.

Hai binh sĩ phản quân tại trung tâm vụ nổ bị bay lên cao, người bên cạnh cũng chịu không nổi, khói đặc cuồn cuộn, cát bụi mù mịt, phản quân bị bao phủ trong khói mù.

Lương Thế Hiền và Phương Vô Thượng trên tường thành thấy vậy đều sửng sốt, dân đoàn, thôn binh, và các dân chúng bình thường lại đồng thời hoan hô: "Thật là lợi hại!"

Bên phía phản quân, trong làn khói mù vang lên tiếng mắng chửi không ngớt.

"Đồ vật quỷ quái gì vậy?"

"Thuốc nổ! Chúng đem thuốc nổ bao thành một quả cầu đen, rồi ném qua đây."

"Con mẹ nó, cũng không tính là thứ lạ lẫm gì, không phải là thuốc nổ bao sao? Nếu như chúng ta còn có hậu cần, cũng có thể ném cái này."

"Vấn đề là hiện tại chúng ta không có hậu cần a."

"Con mẹ nó, hiện tại làm sao đây? Không thể nằm mãi ở đây để người ta ném thuốc nổ chứ?"

Lang thiên hộ đứng ở sau trận, sắc mặt tối tăm, đối phương lại ỷ vào có hai lực sĩ tay to, sức lớn, ném thuốc nổ bao qua đây.

Thuốc nổ bao là thứ cũng không tính lạ lẫm gì, ném không xa, uy lực không đủ, tính thực dụng cũng không lớn. Trên cơ bản biên quân không chơi cái này.

Nhưng hiện tại mình là phản quân, trang bị phụ trợ không đủ, ví dụ như "thuẫn xa" dùng để ngăn cản hỏa súng, trong tay hắn không có một chiếc nào.

Dưới tình huống không có "thuẫn xa" ngăn cản hỏa súng, đối phương vừa đốt Tam Nhãn Thần Súng, bọn lính khẳng định phải nằm sấp xuống hoặc ngồi xổm xuống, tạm thời đình chỉ tiến lên, chờ Tam Nhãn Thần Súng bắn xong mới tiếp tục tiến lên.

Nhưng khi nằm sấp bất động, thuốc nổ bao trên trời rơi xuống phải giải quyết thế nào?

Lang thiên hộ đành phải gầm lên: "Xông lên!"

Còn sáu bảy trượng cuối cùng, nếu bọn lính xông lên, rất nhanh là có thể áp sát.

Nhưng vào lúc này, Trình Húc cũng rống lên: "Bảy cây Tam Nhãn Thần Súng còn lại, châm lửa. Đại Ham Tử, Mãng Ngưu Tử, các ngươi tiếp tục ném bom."

Hai tên ngốc Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu lại tiếp tục móc ra hai quả boom, binh sĩ bên cạnh giúp họ châm ngòi nổ, đồng thời còn châm bảy cây Tam Nhãn Thần Súng khác.

Ngòi nổ đã cháy, nhưng lần này, các phản quân không nhìn thấy ngòi nổ nữa.

Quân trận của họ bị khói bụi của vụ nổ vừa rồi cuốn vào, khung cảnh mù mịt, hơn nữa họ còn đang lo lắng đối phương ném bom qua đây, mặc dù thứ đó uy lực không lớn, nhưng vạn nhất rơi trúng vào đầu mình thì sao?

Con mẹ nó còn không bằng xông lên.

Các phản quân hú lên quái dị, xung phong lên phía trước.

Chúng vừa xông lên, liền trực tiếp chạy vào "phạm vi hiệu quả" của Tam Nhãn Thần Súng, trong phạm vi này, uy lực của Tam Nhãn Thần Súng có thể phát huy rồi.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Bảy cây Tam Nhãn Thần Súng bắn ra 21 viên đạn chì, hãn tốt phản quân xông lên trước tiên bị ngã xuống vài tên tại chỗ, tiếp theo hai tên ngốc lại vung tay lên, lại hai quả boom bay ra, rơi vào trong trận phản quân.

"Ầm! Ầm!"

Hai tiếng nổ, hai luồng khói bụi bay lên, binh sĩ phản quân ở trung tâm vụ nổ văng lên cao, người đứng gần cũng bị ngã trái đổ phải.

Quân trận phản quân càng thêm hỗn loạn.

Quân trận rối loạn cũng không phải là chuyện tốt, lúc này khi hàng đầu tiên muốn lập mâu trận, một bên rối loạn, mâu trận đương nhiên cũng sẽ loạn, mà bên không loạn lại chiếm tiện nghi rất lớn.

Dân đoàn trường mâu san sát, hướng về phía trước giơ lên, khí thế hung hãn.

Phản quân sợ lại bị bom rơi vào, đành phải kiên trì xông lên.

Mâu trận của đôi bên lập tức lao vào nhau.

Lý Đạo Huyền thấy cảnh này cũng không khỏi căng thẳng, phải giúp thôi.

Người tí hon tí hon nhà mình vẫn là một đám thôn binh dân đoàn chưa có kinh nghiệm tác chiến gì, khi chính diện đấu trường mâu trận chắc chắn sẽ thua. Mình để họ đi kiếm kinh nghiệm chiến đấu, chứ không phải để họ đi chịu chết.

Cho nên, khi cần bật bàn tay vàng trợ giúp thì vẫn phải bật.

Y tạm thời không đeo bao tay, liền thò tay vào trong hộp, dùng đầu ngón tay khẽ đụng vào trường mâu trận đang vươn tới trước của phản quân...

Nhìn trường mâu nhỏ xíu như lông trên thân con sâu róm, Lý Đạo Huyền khẽ hẩy ngón tay vào, trường mâu lập tức bị lực của y hất đồng thời ngã sang một bên.

Người của dân đoàn thấy một rừng trường mâu đâm qua, đang hốt hoảng, đột nhiên phát hiện trường mâu của quân địch chếch đi hết.

"Ơ?"

"Ơ con bà ngươi!" Trình Húc rống lên: "Đánh đi."

Người của dân đoàn như trong mộng mới tỉnh, vội vàng cố sức đâm mạnh trường mâu trong tay về trước.

Mũi mâu bằng sắt, lập tức đâm vào người binh sĩ phản quân ở hàng trước, phát ra tiếng "phập phập phập", nếu đâm trúng vào mảnh giáp sẽ không thể đâm xuyên thân thể, nhưng cũng có thể hất quân địch ngã ra đất.

Nếu đâm trúng vị trí mảnh giáp không bao phủ được, sẽ đâm

xuyên vải bông dày, đâm thẳng vào thân thể của đối phương.

Phản quân lớn tiếng kêu la, người hàng trước trong nháy mắt ngã xuống một loạt.

Lang thiên hộ ở phía sau cảnh này, toàn thân tê dại: "Tại sao? Các ngươi đột nhiên chếch trường mâu đi làm gì?"

Không chỉ hắn ngớ ra, người quan chiến trong thành cũng ngẩn ra như vậy.

Ngay cả người không hiểu đánh trận như Lương Thế Hiền cũng ngạc nhiên: "Phản quân Cố Nguyên này còn không biết đánh trận bằng ta nữa, ngay cả ta cũng biết phải hướng mũi trường mâu đâm vào quân địch, tại sao họ lại đột nhiên đồng loạt chếch trường mâu sang bên cạnh?"

Phương Vô Thượng: "Không hiểu!"

Đương nhiên, có một người hiểu rõ, đó chính là Cao Nhất Diệp.

Nàng đang nói với một người bên cạnh: "Vừa rồi thiên tôn xuất thủ, lão nhân gia vươn tay ra, đụng vào trường mâu trận của bên Lang thiên hộ một cái."

"Thì ra là thế!"

Các thiện nam tín nữ bên cạnh nàng mừng rỡ: "Ta đã nói sao phản quân đột nhiên lại ngáo ngơ, thì ra là thiên tôn xuất thủ rồi, thiên tôn uy vũ!"

"Thiên tôn phù hộ!"

Các thiện nam tín nữ lập tức bắt đầu truyền bá ở trong đám người.

"Biết chưa? Vừa rồi trường mâu trận của phản quân đột nhiên

chếch đi, là thiên tôn xuất thủ hẩy đi đấy."

"Bàn tay của thiên tôn vừa rồi duỗi xuống, chỉ là ngài dùng một pháp môn ẩn thân, người thường chúng ta không nhìn thấy."

Tin tức này truyền bá cực nhanh trên tường thành, tốc độ lan truyền nhanh như zombie.

Mà dân đoàn và phản quân hiện tại còn đang đánh rất tưng bừng, mâu trận của song phương đâm vào nhau, Lý Đạo Huyền dùng đầu ngón tay không ngừng quấy rối phản quân.

Một phản quân vừa mới giơ trường mâu lên, đang muốn đâm tới thì cảm giác được có một luồng sức mạnh chạm vào đầu trường mâu của hắn, trường mâu lập tức hạ xuống, dân đoàn binh đối diện nắm lấy cơ hội, một thương đâm ngã phản quân.

Một phản quân bị Lý Đạo Huyền làm rơi trường mâu, vậy mà rút ra Yêu đao còn muốn tái chiến, Lý Đạo Huyền dùng đầu ngón tay khẽ gõ một cái, Yêu đao của người đó cũng tuột tay, dân đoàn đối diện nhân cơ hội đâm tới một thương, lại đánh ngã người này xuống đất. Có y trợ giúp vô sỉ như vậy, chiến đấu đương nhiên sẽ có tư thế nghiêng về một phía!

Dân đoàn chiếm thượng phong rất lớn.

Chương 271: Hỗn chiến

Hai tên Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu lúc này cũng từ trong quân trận phe mình xông ra.

Tam ngốc đều thuộc về "thân binh Hòa giáo viên", cũng không tham dự vào năm Bách nhân đội, cho nên Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu cũng không sắp xếp vào mâu trận hay đội hỏa súng.

Binh sĩ dân đoàn khác kết trận đối địch, Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu lại "đánh thẳng vào trận địa địch", hai người bước nhanh trực tiếp xông thẳng vào trong trận phản quân.

Trong nháy mắt liền có vài thanh trường mâu đâm vào trên người họ.

Nhưng cũng không có tác dụng gì, mảnh giáp trên người cả hai vừa dày vừa nặng, có thể nói biến thái, không khác gì với những tướng quân dũng mãnh trăm trận mà không chết của cổ đại, trường mâu bình thường căn bản đừng nghĩ đâm xuyên, đầu thương bằng sắt đâm vào cũng chỉ vang lên tiếng leng keng.

Trịnh Đại Ngưu vung trường mâu lên, quét vù một cái, hai địch binh phía trước bị hắn quét bay lên cao.

Cao Sơ Ngũ cũng y bài mà làm, trường mâu đảo qua, nhưng không nghĩ tới đối phương cũng có một viên hãn tướng, cũng vung trường mâu quét qua, hai thanh trường mâu "cạch" va vào nhau, sau đó rắc một tiếng, cán mâu bị gãy.

Người đối diện ngẩn ra, trong nháy mắt vứt đoạn mâu, rút Yêu đao ra.

Cao Sơ Ngũ được động tác này của hắn nhắc nhở, cũng lập tức vứt bỏ mâu, trở tay từ trên lưng lấy ra một thanh đại khảm đao sống dày.

Món quà Hình Hồng Lang tặng hắn!

Hãn tướng đối diện nhìn Yêu đao bình thường của mình một cái, lại nhìn đại khảm đao của Cao Sơ Ngũ một cái, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt... bà nội cha... binh khí chênh lệch lớn thế này.

Cao Sơ Ngũ: "Hắc!"

Bước dài một bước về phía trước, chém vù qua một đao.

Uy thế của một đao này thật đáng sợ, người kia không dám dám đón đỡ, vội lui về sau.

Cao Sơ Ngũ vung đại đao, đuổi theo người đó chém lung tung, không chém ngã mục tiêu chính nhưng lại chém ngã một loạt các phản quân khác chặn đường.

Trịnh Đại Ngưu: "Oa, Sơ Ngũ! Tiểu tử ngươi mạnh đấy, ta sắp thua ngươi rồi."

Cao Sơ Ngũ nhếch miệng cười to: "Đao của Hình cô nương tặng ta, quả nhiên dùng tốt."

Trình Húc ở đằng xa phía sau tức giận mắng: "Trên chiến trường đừng nghĩ tới nữ nhân, ngươi sẽ chết rất nhanh."

Lang thiên hộ bắt đầu cảm giác được không bình thường rồi.

Khi còn chưa giao chiến hắn còn không dám khẳng định, nhưng chân chính giao thủ rồi, hắn liền cảm giác được đối phương không phải là biên quân Cố Nguyên, bất kể là độ huấn luyện, trình độ hung hãn, đều thua kém biên quân.

Binh của mình theo lý thuyết phải dễ dàng thủ thắng mới đúng, thế nhưng, sao lao vào nhau lại không hợp lý rồi?

Các binh sĩ thủ hạ khác hẳn sự cường hãn như bình thường, một thương đâm ra bình thường đột nhiên chếch đi, vung đao ra nửa đường lại tuột tay... Hoàn toàn không còn dũng mãnh như bình thường.

Hơn nữa binh sĩ của đối phương cũng rất kỳ quái, mỗi người thân thể cường tráng, khiến người ta vừa nhìn biết ngay nhóm người này bình thường ăn ngon, mặc ấm, sức khoẻ rất tốt, rất giống với "gia đinh binh" mà các đại tướng quân thế tập thường nuôi tư nhân.

Các binh sĩ biên quân dưới trướng mình cũng chỉ chiếm ưu thế ở hai điểm kinh nghiệm tác chiến và gan dạ không sợ chết thôi, trên trang bị và tố chất thân thể thì thua thiệt lớn.

"Con mẹ nó."

Người bình thường dưới loại tình huống này liền sẽ suy nghĩ rút lui, nhưng Lang thiên hộ dù sao cũng là hãn tướng biên quân, bình thường chém giết với dân tộc du mục, há có đạo lý dễ dàng nhận thua rút lui, người nhát gan sẽ không hợp làm trấn thủ biên cương.

Ánh mắt của Lang thiên hộ lập tức tập trung trên người Trình Húc: đám tân binh đối diện, hoàn toàn dựa vào kẻ gọi Quỷ thiên hộ này chỉ huy.

"Giết chết Quỷ thiên hộ, quân địch không chiến tự tan."

Lang thiên hộ vỗ mông ngựa,"giá", dược mã hoành thương, lao tới Trình Húc.

Lúc này hàng trước của hai quân đang va chạm, phản quân và dân đoàn cũng quấn lấy nhau, vị trí của Trình Húc cũng không quá

xa phía sau như các "quan văn lĩnh binh", nói chung vị trí của gã vẫn rất gần phía trước.

Điều này đã tạo cơ hội cho Lang thiên hộ chạm mặt với gã.

Hắn vừa phóng ngựa lên, trong nháy mắt tách khỏi chiến trường hỗn loạn, đảo mắt đã tới trước mặt Trình Húc.

Lang thiên hộ cũng không theo kỹ năng giang hồ trước khi xuất chiêu sẽ không nói mấy lời vô ích như "ăn một mâu của ta", mà không nói hai lời, một thương ngay vào đầu.

Lực chú ý của Trình Húc vẫn còn ở trên quân trận, mỗi một tân binh gã đều phải quan tâm, đột nhiên trong tai nghe được tiếng vó ngựa, quay đầu liền phát hiện trường mâu của Lang thiên hộ đã tới trước mặt.

Gã sợ quá vội nhảy về phía sau, đồng thời rút ra Yêu đao ngăn cản.

"Cheng!"

Một tiếng vang trong trẻo, Trình Húc bị đánh cho lệch cả mũ giáp, may mà không bị thương, nhưng khiến gã giật mình không nhẹ.

Thương của đối phương thật nhanh.

Lúc này ngựa của Lang thiên hộ đã vượt qua người Trình Húc, trong nháy mắt đã qua vài trượng, tiếp theo liền quay đầu, lại lao tới Trình Húc.

Trình Húc trong bụng mắng thầm: Mẹ nó, khi dễ lão tử không ngựa à? Cầm trên tay chỉ là đao chỉ huy, không có thương.

Lần này gã tới đây cũng không dự định đích thân ra trận, chỉ tính điều chỉnh đấu pháp cho dân đoàn, cho nên ngựa cũng không,

thương cũng không, chỉ đứng chỉ huy đánh một trận, hiện tại bị chiến tướng thương kỵ đột kích, nhất thời cảm giác áp lực như núi.

Chỉ nháy mắt, Lang thiên hộ lại tới trước mặt.

Một thương đâm vù thẳng mặt Trình Húc.

Trình Húc lui nhanh về sau, vốn lấy tốc độ của gã là có thể tránh được, nhưng không ngờ phía sau có một binh sĩ dân đoàn đang đưa lưng về Trình Húc, dùng thương đâm phản quân, hắn hoàn toàn không thấy Trình Húc đang lui tới.

Kết quả phía sau lưng Trình Húc va cái cạch một tiếng vào trên người binh sĩ dân đoàn.

Lần này đã chặn đứng sinh lộ của Trình Húc.

Trường mâu của Lang thiên hộ đã trực chỉ mặt Trình Húc.

"Mẹ nó! Lão tử không xong rồi."

Trình Húc mắng thầm một tiếng, trong thời khắc này, gã ngay cả ảo tưởng trong đầu xuất hiện một thái nãi nãi cũng không còn kịp rồi, chỉ có thể chờ chết.

Đúng lúc này, một thanh trường mâu bên cạnh đâm tới, chếch lên trước mặt Trình Húc, keng một tiếng, hai thanh trường mâu đồng thời bật lên trên.

Trình Húc quay đầu nhìn lại: "Ơ?"

Người tới chính là Phương Vô Thượng!

Phương Vô Thượng ở trên tường thành sớm đã đứng ngồi không yên, liền mở cửa thành, dẫn theo 100 binh của hắn đánh ra, hơn nữa phong cách nhất quán của hắn chính là đơn thương độc mã, chạy luôn nhanh hơn bộ hạ, cho nên một trăm binh kia còn ở

xa phía sau, một mình Phương Vô Thượng đã cả người lẫn ngựa lao vào chiến trường.

Ánh mắt của Lang thiên hộ chuyển sang Phương Vô Thượng: Một cửu phẩm tuần kiểm nho nhỏ.

Thiên hộ chính là võ quan ngũ phẩm, hơn nữa là võ quan biên quân, vốn khinh thường một tuần kiểm nho nhỏ, liền một thương quét tới Phương Vô Thượng.

Phương Vô Thượng hoành thương ngăn cản, cheng, thế mà không rơi hạ phong.

Lang thiên hộ: "Ồ?"

Hai người chiến mã sượt qua...

Mỗi người chạy ra xa một đoạn, sau đó xoay ngựa lại, một lần nữa xông về phía đối phương.

Trình Húc: "Chó má, đánh lén lão tử hai thương rồi bỏ chạy đánh với Phương Vô Thượng? Sao lại không lễ phép như thế?"

Ánh mắt gã đảo qua trên mặt đất, tìm thấy một binh sĩ phản quân bị đâm chết nằm trên mặt đất, trong tay binh sĩ còn nắm chặt một cây tiểu sao cung.

Trình Húc cười khẩy một tiếng, nhặt lấy tiểu sao cung, lắp vào một mũi tên.

Lúc này Lang thiên hộ và Phương Vô Thượng đang giục ngựa áp sát, mắt thấy một thương sắp va vào nhau, Trình Húc kéo cung cài tên, nhắm vào mặt Lang thiên hộ, một tên bay vù tới.

Chương 272: Thiên tôn hiển linh trước mặt người cả huyện

Lang thiên hộ đang giục ngựa lao tới, lực chú ý hoàn toàn trên người Phương Vô Thượng.

Đột nhiên nghe được tiếng gió, một mũi tên đã bay tới trước mặt, khiến hắn giật mình kinh hãi, vội vàng ngửa đầu tránh, mũi tên sượt qua chóp mũi hắn, suýt nữa đã bắn trúng giữa mặt hắn.

Hắn quá sợ hãi, đợi đến khi ngẩng đầu lên lần nữa, đã thấy Phương Vô Thượng chạy đến trước mặt, vung trường thương trong tay lên, một thương vào trước ngực Lang thiên hộ.

Giáp dày trên người đã chặn đứng mũi mâu, cũng không tạo thành thương tổn trực tiếp với hắn, nhưng lực của một thương này đã hất bay hắn khỏi lưng ngựa.

Hắn ngã phịch xuống đất, lăn liền vài vòng mới xoay người nhảy dựng lên.

Vừa mới đứng dậy, lại thấy Trình Húc đã lao đến trước mặt.

Lang thiên hộ: "Mẹ nó!"

Cũng chỉ kịp nói ra hai chữ thì đã bị Trình Húc vặn lấy cổ, một tiếng rắc vang lên, cổ đã bị gãy. Hầu như đồng thời, trường mâu của Phương Vô Thượng cũng đâm tới, phốc, lần này xuyên thẳng vào khe giữa mảnh giáp, đâm vào người Lang thiên hộ.

Trình Húc vỗ tay, nhảy ra: "Con mẹ nó, ngươi thiếu chút nữa đã đâm lão tử rồi!"

Phương Vô Thượng: "Ta khống chế được."

Hai người chỉ trao đổi một câu nói như thế liền lập tức tách ra, đều tự làm việc của mình.

Trình Húc lại bắt đầu lớn tiếng nhắc nhở dân đoàn, Phương Vô Thượng thì ghìm ngựa chạy xung quanh phản quân.

Lang thiên hộ vừa chết, phản quân liền mất đi chiến ý.

Các bách hộ đã bắt đầu suy nghĩ đến chạy trốn.

Thế nhưng bên huyện Trừng Thành chiến ý tăng cao, 100 thủ hạ của Phương Vô Thượng khí thế như hồng xông tới. Nhóm người này thật ra là binh của Trình Húc đào tạo, rất được tinh túy của thượng cấp cũ, đụng phải quân địch mạnh, họ liền nhát như chuột, đụng phải quân địch tỏ ra sợ hãi, họ cũng sẽ dũng mãnh như hổ.

Ở phía sau, gia đinh, nha dịch, bang nhàn dưới tay Lương Thế Hiền, các dân đoàn, nạn dân trong thành cũng khí thế tăng cao, mở cửa thành, lớn tiếng hò hét xông ra.

Phản quân vừa nhìn khí thế này, đâu còn tâm tư chống đỡ?

Cũng không cần có người ra lệnh, liền hò hét xoay người bỏ chạy.

Tuy nhiên, lần này Lý Đạo Huyền cũng không để cho bọn họ chạy.

Đội ngũ của Lý Anh lần trước có thể thả chạy là bởi vì đội ngũ Lý Anh tốt xấu xem như là "quan binh", mặc dù họ cũng có thói quen ăn đại hộ, cướp của dân chúng, nhưng còn biết đắn đo mức độ, chí ít sẽ không giết lương dân lung tung, bằng không thì sẽ bị quan văn vạch tội.

Nhưng trước mắt lại là "phản quân", chúng đã không biết cái gì gọi là "mức độ" nữa, từ Cố Nguyên dọc đường giết người cướp của qua đây, đã trở nên hung tàn còn hơn tặc binh.

Lý Đạo Huyền cũng không thể để cho nhóm người này bỏ chạy tứ tán về nông thôn.

Thoáng suy nghĩ, cảm thấy cũng đã đến lúc rồi.

Làm nền lâu như vậy tại huyện thành, đã chôn rất nhiều phục bút, phần lớn người trong huyện thành đã nghe nói qua tên của Đạo Huyền Thiên Tôn rồi, lúc này còn không biểu diễn thì còn tới lúc nào?

Một tiếng răng rắc, đeo vào "Găng tay Vô Cực", mở chốt trên găng tay, mấy viên đá Vô Cực lập tức sáng lên, cả cánh tay phải lấp lánh ánh sáng đủ mọi màu sắc...

Y cúi đầu quay về cái hộp nói: "Nhất Diệp, lớn tiếng tuyên bố, ta sắp ra tay rồi."

Cao Nhất Diệp chấn động, liền lớn tiếng nói với các thiện nam tín nữ bên cạnh: "Thiên tôn muốn ra tay, trừng ác dương thiện rồi."

Các thiện nam tín nữ mừng rỡ, lập tức rống lên: "Thiên tôn muốn ra tay."

Lúc này thiện nam tín nữ đã không ít, mấy trăm người đồng thanh hô to một câu này, thanh chấn vài dặm, trên thành dưới thành, toàn bộ chiến trường, mọi người hầu như đều nghe được tiếng hô của họ.

"Thiên tôn muốn ra tay!"

Lương Thế Hiền đứng trên tường thành "ơ" một tiếng: "Người Lý gia có ý gì?"

Thiệu Hưng sư gia lắc đầu: "Không hiểu!"

Lương Thế Hiền hơi tức giận: "Hiện tại đang đánh trận mà, đang lúc nghiêm túc, lại giở trò thần côn đó ra, đâu có thích hợp? Người ta đang tốt đẹp, đừng tạo thành như Bạch Liên yêu nhân vậy..."

Hắn còn chưa nói hết câu, tầng mây trên bầu trời tách ra, một bàn tay khổng lồ vàng óng tách đám mây, từ trên bầu trời rơi thẳng xuống.

Lương Thế Hiền, Thiệu Hưng sư gia cùng tất mọi người trên thành, dưới thành đều vô cùng thất kinh.

Bàn tay khổng lồ lấp lánh ánh sáng đủ mọi màu sắc, đó là tiêu chí của Thiên tôn, giống như truyền thuyết lưu truyền trên phố...

Các thiện nam tín nữ đã từng gặp qua thiên tôn hiển linh lớn tiếng rống lên: "Xem đi, bàn tay của thiên tôn... Ta đã nói với các ngươi rồi, ta ở trong rừng cây ngoài thành từng thấy thiên tôn hiển linh, các ngươi chết sống không tin, ha ha, hiện tại các ngươi đã tin chưa?"

Bàn tay khổng lồ nhanh chóng hạ xuống!

Một tiếng nổ "ầm", vỗ vào nơi gần trước mặt phản quân.

Đất rung núi chuyển, mấy trăm phản quân còn lại đang chạy trối chết, đột nhiên nhìn thấy bàn tay khổng lồ phía trước chặn đường đi, sau một tiếng nổ ầm, bàn tay giơ lên, trên mặt đất xuất hiện một chưởng ấn khổng lồ rộng hơn 10 trượng, dài hơn 10 trượng.

Chỉ như thế thôi, các phản quân đã sợ hãi đái ra quần.

Họ cũng không phải người của huyện Trừng Thành, chưa xem qua [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], vốn không có chuẩn

bị tâm lý gì hết, hoặc là nói tâm lý tác động, đột nhiên thấy bàn tay khổng lồ như vậy vỗ xuống ở trước mặt, ý nghĩ đầu tiên trong đầu là không có khả năng đem thứ này trở thành "thần tiên", mà trực tiếp xem nó như "yêu ma", không nói tại chỗ sợ đến mức nhồi máu cơ tim thì cũng phải đái ra quần.

Mấy trăm phản quân hai chân mềm oặt, ngã sấp xuống, ngã ngồi, quỳ xuống... Các loại tư thế kỳ quái bày ra trên đất, không ít người đũng quần thấy cả cứt đái.

Lý Đạo Huyền chậm rãi thu tay lại, phân phó: "Bắt hết lại, đoạt lại vũ khí, đưa đi lao động cải tạo!"

Cao Nhất Diệp lớn tiếng thuật lại pháp chỉ, các thiện nam tín nữ hoan hô, chạy về phía phản quân.

Lúc này, dưới huyện thành Trừng Thành bắt đầu rơi vào bầu không khí quỷ dị rồi.

Các thiện nam tín nữ từ lâu đã tin Đạo Huyền Thiên Tôn tồn tại, thậm chí đã từng gặp qua y hiển linh, không hề nghi ngờ là đám người hài lòng nhất, trước đây mặc cho bọn họ nói gãy lưỡi cũng không ai tin, tình huống trong nháy mắt liền xoay chuyển.

Người toàn thành đã tận mắt nhìn thấy thiên tôn hiển linh, các ngươi còn dám không tin? Ha ha ha!

Mà những người bình thường vốn không tin Đạo Huyền Thiên Tôn hiện tại liền nhận được trùng kích rất lớn, tâm tình hiện tại của họ tựa như Bạch Diên lúc mới tới thôn Cao Gia, tận mắt nhìn thấy thiên tôn hiển linh, sau đó thấy người bên cạnh lần lượt quỳ xuống.

Vài giây sau, họ mới dứt bỏ sự thận trọng của mình, theo các thiện nam tín nữ cùng nhau điên cuồng hét lên: "Thiên tôn phù hộ! Thiên tôn phù hộ!"

"Ta tận mắt nhìn thấy thiên tôn rồi!"

"Xin lỗi Thiên tôn, trước đây tiểu nhân bị mỡ heo che lòng, dám hoài nghi sự tồn tại của ngài, tiểu nhân sai rồi, sau này tiểu nhân chính là tử trung của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo."

Trong tiếng hò hét ầm vang, huyện lệnh Trừng Thành Lương Thế Hiền, miệng há thật to, nhìn lên bầu trời, thật lâu một câu nói không nên lời: "Gia thần của Lý gia... không ngờ... là thần thật?"

Chương 273: Ngươi xuống một trận chiến

Lương Thế Hiền ngẩn cả người.

Thiệu Hưng sư gia bên cạnh hắn cũng đứng chết trân.

Hai người cũng không biết ngẩn ra bao lâu, chờ khi họ tỉnh lại, mới phát hiện người bên ngoài đã lột sạch vũ khí áo giáp của mấy trăm phản quân đã sợ hãi vỡ mật.

Có người đang khống chế tình hình, cũng không biết là ai?

Rõ ràng mình là huyện lệnh, chưa hạ một mệnh lệnh nào, vì sao hiện tại mọi người đều vô cùng trật tự, người nào đều lo làm việc của người đó.

Thấy bàn tay khổng lồ như vậy, vì sao cả huyện thành cũng không bị hỗn loạn?

Chẳng phải tất cả mọi người nên hoang mang, chen chúc, giẫm đạp lên nhau bỏ chạy, hỗn loạn chạy lung tung như kiến bò trên chảo nóng mới đúng chứ?

Trong đầu Lương Thế Hiền đang rất loạn, liều mạng bơm hơi cho mình: Không được, ta phải tỉ mỉ ngẫm lại...

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa, lập tức bật mode chữa trị khẩn cấp khi phản ứng quá khích mà bị thương, đám mây trắng tại quê nhà, những lời nói nhỏ nhẹ của người mẹ già, lão Ngưu ở quê, mặt trời chiều dịu dàng, gió đêm mát mẻ... Các loại có thể làm cho tâm linh bình tĩnh tựa như đèn kéo quân xoay chuyển trong đầu, sau đó "đinh" một tiếng ngừng lại trên một bức tranh phong cảnh

thôn dã ấm áp.

Nhìn bức tranh này, hắn liền cảm giác được tâm linh bình tĩnh, đầu óc hỗn loạn cũng dần dần tỉnh táo.

"Khó trách ta vẫn cảm giác không bình thường. Mỗi khu vực của Lý gia có mưa, lương thực dùng không hết, có lượng lớn binh khí, đối mặt với vài lần lưu khấu xâm lấn chưa bao giờ chịu thua... Thì ra, gia thần của Lý gia chân chính tồn tại, hắn vẫn đang thi pháp bảo vệ một khu vực của thôn Cao Gia."

Lương Thế Hiền: "Thì ra là thế... thì ra là thế!"

Thiệu Hưng sư gia chấn động: "Huyện tôn đại nhân, lần trước ngài đem [Số Học Tiểu Học] về đưa cho ta học, thì ra là thiên thư! Ta đã nói sao nó lợi hại như vậy, sau khi học xong, tốc độ tính sổ đã nhanh gấp đôi."

Hai người vừa mới nói đến đây, liền nghe được ngoài thành vang lên tiếng gầm giận dữ, Phương Vô Thượng dược mã hoành thương, lao tới nơi bàn tay khổng lồ vừa rồi vỗ xuống, cả người lẫn ngựa đứng ở giữa dấu bàn tay khổng lồ, ngẩng đầu lên, nhìn đám mây trên bầu trời hét lớn: "Yêu nghiệt phương nào dám phạm Trừng Thành ta? Ngươi xuống đây, bản tướng quân cùng ngươi quyết một trận tử chiến."

Mọi người câm nín.

Lương Thế Hiền hít một hơi lạnh: "Người này chưa xem qua [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] sao?"

Thiệu Hưng sư gia xấu hổ: "Nghe nói Phương tướng quân không thích đọc sách."

Lương Thế Hiền: "Truyện tranh cũng không xem?"

Thiệu Hưng sư gia: "Cái này..."

Lương Thế Hiền ôm mặt: "Cho dù không biết tên tuổi của Đạo Huyền Thiên Tôn, vừa mới nhìn thấy một bàn tay lớn như vậy, thế mà hắn còn dám đi khiêu chiến?"

Thiệu Hưng sư gia toát mồ hôi: "Không biết."

Thật ra Phương Vô Thượng cũng sợ, một chưởng vừa rồi không chỉ khiến phản quân sợ hãi choáng váng, cũng khiến Phương Vô Thượng sợ hãi choáng váng.

Hắn hoàn toàn không biết [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] gì hết, cũng không biết gần đây trong huyện thành dân chúng vẫn đang lưu truyền câu chuyện Đạo Huyền Thiên Tôn, vậy mới nói việc học rất quan trọng, điển hình của cá lọt lưới giáo dục phổ cập.

Chợt thấy một bàn tay khổng lồ hạ xuống, Phương Vô Thượng quả nhiên hồn vía lên mây.

Thế nhưng chờ hắn tỉnh táo lại, ý thức trách nhiệm thủ hộ một phương thổ địa lại từ đáy lòng mọc lên, nghề nghiệp của hắn chính là tuần kiểm cơ mà.

Cái gọi là tuần kiểm chính là bảo đảm trong huyện thành không có bại hoại, bất kể bại hoại đó mạnh mẽ thế nào, tuần kiểm cũng phải tiến lên khiêu chiến.

Nếu như hiện tại 108 cường đạo của Thủy Bạc Lương Sơn ở trong huyện Trừng Thành chiếm núi làm vua, Phương Vô Thượng hắn cũng phải đi khiêu chiến, từ Địa sát tinh đánh tới Thiên cương tinh, mãi đến khi đánh bại và bắt sống 108 cường đạo mới có thể dừng lại.

Hiện tại trong huyện thành xuất hiện một đại yêu quái, hắn là tuần kiểm, phải xông lên.

Đây không phải vấn đề đánh thắng được hay không, mà là

trách nhiệm sở tại, nhất định phải đánh.

Phương Vô Thượng ngửa đầu, rống to: "Yêu quái, ngươi xuống đây..."

Lý Đạo Huyền rất hứng thú nhìn hắn, tên này!

Được thôi, đùa với hắn một lát.

Y vươn một ngón tay từ từ khẽ chọc vào Phương Vô Thượng.

Phương Vô Thượng thấy bàn tay khổng lồ kia lại tới, trong lòng căng thẳng, vung lên trường thương trong tay: "Nha nha nha!"

Một thương đâm mạnh lên đầu ngón tay của Lý Đạo Huyền.

Găng tay Vô Cực chế tạo bằng hợp kim, dày mấy mi-li-mét, ở trong hộp là một tấm hợp kim có độ dày khoảng 1 mét, đừng nói Phương Vô Thượng cầm chính là trường mâu, cho dù hắn cầm ống phóng rocket cũng bó tay chịu thua.

Hắn đâm thương lên, chỉ phát ra một tiếng "đinh" giòn giã.

Phương Vô Thượng cảm giác được sự vô lực của mình, nhưng hắn không thể chịu thua, vung lên trường thương lại đâm vào ngón tay của Lý Đạo Huyền...

Đúng lúc này, một người từ bên cạnh nhảy ra, tại giữa không trung tung một cước đá bay Phương Vô Thượng xuống ngựa, tiếp theo người đó lại tung người đè Phương Vô Thượng trên mặt đất, siết chặt lấy chân hắn, khiến hắn không thể nhúc nhích.

Thủ pháp khoá chặt cố định trong quyền pháp Ma quỷ dùng rất tốt.

Người đến chính là Trình Húc: "Phương tuần kiểm, đừng điên nữa, nếu không phải thiên tôn tốt tính đùa với ngươi, vừa rồi một ngón tay là có thể đè chết ngươi rồi."

Phương Vô Thượng: "Thiên tôn? Ngươi biết yêu ma kia?"

"Đó không phải yêu ma, đó là thần tiên." Trình Húc tức giận mắng: "May mà là thần tiên, mới cho phép một phàm nhân như ngươi vô lễ với ngài như vậy, nếu thực sự là yêu ma, ngươi đã bị giết từ lâu rồi."

Lời này làm cho Phương Vô Thượng tỉnh lại!

Đúng vậy!

Cả người hắn cũng thả lỏng xuống.

Không giãy giụa nữa, Trình Húc cũng sẽ không khoá hắn nữa, buông tay chân ra.

Phương Vô Thượng ngỡ ngàng đứng lên, ngửa đầu nhìn đám mây kỳ quái trên bầu trời: "Đây... đây rốt cuộc là vị thần tiên nào?"

Một thiện nam tín nữ từ bên cạnh chạy tới, nhét vào trong tay hắn một quyển truyện tranh.

Phương Vô Thượng ngẩn mặt ra lật vài tờ, lật lật, mồ hôi liền chảy ròng: "Thì ra là thế... a, thì ra là thế?"

Trình Húc buông tay.

Tên không nên thân này không thể nói đạo lý được, tạm thời không để ý tới hắn.

Trình Húc xoay người đi nói chuyện với dân đoàn.

Trận chiến vừa rồi dân đoàn thôn Cao Gia đã kiếm thêm một mớ điểm kinh nghiệm, tuy nhiên, trận chiến này không hề giống trước đây không có chút thương vong nào, dù cho thiên tôn ở trên trời lén lút hỗ trợ, dân đoàn cũng có mấy chục người bị thương, đều là vết thương của thương và tên.

Mỗi một binh sĩ dân đoàn đều có một túi cứu thương nhỏ, bên trong đó là thuốc tiêu độc và Vân Nam Bạch Dược mà Lý Đạo Huyền đã phát cho họ từ trước.

Các thương binh đều đang tự xử lý vết thương cho mình.

Các binh sĩ không bị thương thì đang nhặt chiến lợi phẩm, quản lý tù binh.

Trận chiến này bên địch tổng cộng có 800 biên quân, trong khi giao chiến bị đánh chết và bị thương hơn 100 người, Lang thiên hộ cũng bị Trình Húc và Phương Vô Thượng giết chết, hơn 600 binh sĩ phản quân còn lại không bị thương, chỉ là sĩ khí triệt để sụp đổ, hồn vía không còn, hiện tại sau khi bị lột hết trang bị, người lạnh run cầm cập, không biết đi đâu về đâu.

Chương 274: Giao những tù binh này cho thôn Cao Gia

Trình Húc đứng trước mặt hơn 600 tù binh kia, cười hắc hắc hai tiếng.

Hơn 600 người lạnh run rẩy, phản kháng là không dám phản kháng rồi, bàn tay khổng lồ đáng sợ trên trời có thể chụp xuống bất cứ lúc nào, họ không hề có dũng khí phản kháng.

Hiện tại chỉ có thể im lặng chờ đợi số phận của mình...

Mưu phản là tử tội, lại còn phải tru cửu tộc, họ biết mình sinh cơ xa vời. Đường sống duy nhất có lẽ là bị bắt đi làm tượng hộ, nhưng cái này không khác gì lắm cái chết, hoặc nói là sống không bằng chết.

Trình Húc vốn định nói: Hiện tại đưa các ngươi đến thôn Cao Gia lao động cải tạo.

Đột nhiên đầu nảy số, không được, hiện tại ta sắm vai là Quỷ thiên hộ mà, chuyện của thôn Cao Gia đâu tới phiên "phản quân Cố Nguyên" như ta xử lý, ta vẫn nên tránh đi thì hơn.

Sau khi cười hai tiếng quái dị, Trình Húc xoay người lại, lớn tiếng nói với huyện lệnh Lương Thế Hiền vừa mới từ trong thành đi ra.

"Lương đại nhân, chuyện ta đáp ứng ngươi xem như làm xong rồi, hiện tại ta phải trở về núi Hoàng Long đây, cục diện rối rắm ở đây giao cho ngươi."

Đầu óc Lương Thế Hiền bây giờ còn rất mơ hồ, hoàn toàn

không chú ý tới lỗi rất lớn là "thần tiên xuất hiện, Quỷ thiên hộ lại tuyệt không sợ", hắn quay về Trình Húc hành đại lễ: "Đa tạ Quỷ thiên hộ, lần này ngươi quả thật đã giúp đại ân, bản quan thay mặt dân chúng của huyện Trừng Thành cảm ơn ngươi, bản quan nói được thì làm được, nhất định sẽ nói giúp ngươi vài câu trên triều đình, giúp ngươi đòi lại số lương còn thiếu, khôi phục quan chức cho ngươi."

Trình Húc cười hắc hắc: "Không dám không dám, đừng hãm hại ta là tốt rồi."

Gã quay về dân đoàn vẫy tay: "Đi thôi! Chúng ta về núi Hoàng Long."

Thế là, dân đoàn rực rỡ rời đi.

Lương Thế Hiền ngỡ ngàng đứng trước mặt hơn 600 tù binh, đầu thì đau, trong bụng thầm nghĩ: Nên xử lý những người này như thế nào? Theo lý thuyết nên áp giải đến Tây An, giao cho tuần phủ đại nhân xử trí, thế nhưng, ta vốn không có đủ binh lực áp giải bọn họ, nếu để Phương Vô Thượng áp giải, thủ hạ của hắn chỉ có trăm người, áp giải hơn 600 biên quân? Đó không phải là trò cười sao? Những biên quân này hiện tại dù sợ mất mật, nhưng qua vài ngày sẽ ổn định lại, đến lúc đó chỉ sợ họ tay không tấc sắt cũng có thể giết chết hơn trăm thủ hạ của Phương Vô Thượng.

Thế nhưng... họ đã đầu hàng rồi, ta cũng không thể hiện tại hạ lệnh giết sạch họ được. Vị kia trên trời... cũng đâu có giết bọn họ.

Nghĩ tới đây, Lương Thế Hiền không khỏi ngẩng đầu, nhìn đám mây thấp trên bầu trời.

Thông minh như hắn, hầu như trong nháy mắt đã phát hiện ra thiên tôn và đám mây kia có liên quan.

Hắn đang xoắn xuýt, lại thấy Vương tiên sinh và nữ nhân thần

bí đội nón tre cùng đi tới bên cạnh hắn.

Vương tiên sinh mỉm cười nói: "Có phải huyện tôn đại nhân đang đau đầu vì 600 tù binh này?"

Lương Thế Hiền: "Đúng vậy! Mặc dù chúng ta ỷ có thần tiên phù hộ, đã đánh bại phản quân, thế nhưng muốn xử trí họ như thế nào, bản quan thật sự là... khụ... có chút..."

Vương tiên sinh: "Còn nhớ hai tên trộm màn thầu không?"

Đương nhiên Lương Thế Hiền nhớ kỹ, loại chuyện này ngay cả hệ thống đèn kéo quân cũng không cần khởi động, hắn vẫn có thể nhớ rõ ràng: "Ý của Vương tiên sinh là?"

Vương tiên sinh mỉm cười nói: "Không cần đưa họ cho triều đình xử lý, đưa hơn 600 người này biến thành 'tội phạm cải tạo' là được rồi, để cho họ dùng lao động trả lại tội nghiệt của mình."

Lương Thế Hiền: "Thế nhưng họ là đại tội mưu phản, phải tru cửu tộc, loại chuyện này cũng có thể dùng lao động cải tạo để giải quyết sao?"

Vương tiên sinh khẽ thở dài: "Thiên tôn vừa mới ra tay, chỉ vỗ vào mặt đất trước mặt họ, không trực tiếp vỗ lên trên đầu họ, vậy đã nói rõ thái độ của thiên tôn rồi... Cái gọi là ông trời còn có đức hiếu sinh, ý của thiên tôn là, những biên quân này chỉ là hạ cấp binh sĩ, rất nhiều chuyện thân bất do dĩ, trách nhiệm của mưu phản, giết người cướp của, phần lớn nằm ở thủ lĩnh của họ, cũng chính là Lang thiên hộ, mà Lang thiên hộ đã đền tội..."

Lương Thế Hiền đã hiểu: "Ông trời còn có đức hiếu sinh, những lời này dùng ở đây, cũng coi như hợp với tình hình."

Vương tiên sinh nói tiếp: "Hiện tại huyện tôn đại nhân có lẽ không có đầy đủ nhân thủ áp giải những phản quân này đi Tây An, nếu phái người đi Tây An thỉnh binh tới áp giải, tuần phủ đại nhân

Hồ Đình Yến không chừng lại giở trò giở quẻ gì nữa."

Lương Thế Hiền cẩn thận nghĩ lại, cũng đúng, tuần phủ Hồ Đình Yến nổi tiếng là một hôn quan, thủ hạ quân kỷ bại hoại, loại người như Lý Anh nhiều không kể xiết, nếu tuần phủ đại nhân phái binh tới Trừng Thành áp giải người, những binh này không khéo lại trắng trợn cướp bóc tại huyện Trừng Thành, trái lại sẽ xảy ra chuyện.

"Ngươi coi như những người này đã chết trong trận chiến vừa rồi đi." Vương tiên sinh: "Viết phong thư cho tuần phủ đại nhân, gửi kèm đầu của Lang thiên hộ, nói là toàn bộ phản quân đã đền tội, như vậy trái lại bớt cho ngươi không ít chuyện."

Lương Thế Hiền cười khổ: "Rõ ràng là nói dối gạt người, vì sao lại cảm giác... đây quả thật là một con đường đi rất tốt chứ?"

Vương tiên sinh thở dài: "Bởi vì... thế đạo này dối gạt người, nếu như ngươi không gạt người, sống chính trực, trái lại sẽ vất vả."

Lương Thế Hiền nghẹn họng.

Vương tiên sinh: "Nếu huyện tôn đại nhân cảm thấy nó phiền phức, những phản quân này cứ giao cho thôn Cao Gia tới xử lý đi."

Lương Thế Hiền: "Vậy... không tốt lắm đâu?"

Vương tiên sinh chỉ chỉ đám mây trên đỉnh đầu: "Thiên tôn sẽ trông bọn họ."

Lương Thế Hiền chấn động.

Lực chú ý lại chuyển tới thiên tôn.

Hắn ngẩng đầu, nhìn thật sâu đám mây thấp trên bầu trời, sau đó ôm quyền, hành đại lễ một cái: "Hạ quan tới huyện Trừng

Thành nhậm chức đã hơn 1 năm, vẫn luôn được thiên tôn trông nom mà không tự biết, hôm nay mới biết thiên tôn vẫn luôn âm thầm tương trợ, thực sự là lấy làm xấu hổ."

Lý Đạo Huyền mỉm cười.

Cao Nhất Diệp ghé đến bên tai Vương tiên sinh, thấp giọng nói hai câu.

Lúc này Vương tiên sinh mới nói với Lương Thế Hiền: "Thiên tôn nói, không cần đa lễ, ngươi là một quan tốt, lòng nghĩ về bách tính, ngài hy vọng ngươi sau này vẫn có thể bảo trì điểm này. Lợi ích của dân chúng phải nên đặt thứ nhất, những cái khác... đều có thể ném ra sau."

Cho tới nay Lương Thế Hiền cũng quả thật đều làm như thế, có thể được thiên tôn tán thành, trong lòng không khỏi mừng thầm.

Lương Thế Hiền lại chuyển lực chú ý sang Vương tiên sinh: "Vậy hiện tại bản quan liền đi thông tri Phương tuần kiểm, bảo hắn áp giải những tù binh này tới thôn Cao Gia, giao cho các ngươi quản lý."

Vương tiên sinh mỉm cười: "Tốt, kế tiếp giao cho chúng tôi đi."

Lương Thế Hiền quay đầu đi về hướng nha môn huyện.

Lý Đạo Huyền nhìn lướt qua, Phương Vô Thượng đã đi tới, dẫn theo hơn trăm binh chuẩn bị áp giải tù binh, từ huyện thành đến thôn Cao Gia chỉ có hơn 30 dặm đường, khoảng cách này rất ngắn, đi nửa ngày thời gian là tới, nhưng 100 người áp giải hơn 600 người vẫn là rất nguy hiểm.

Các thủ hạ của Phương Vô Thượng đều cảm giác áp lực như núi.

Lý Đạo Huyền chuyển tầm nhìn tập trung lên người họ, một đường quản chế những phản quân này, cũng may những phản quân này đều đã sợ hãi vỡ mật, không hề có ý phản kháng, bị Phương Vô Thượng áp giải ngoan ngoãn đi hơn 30 dặm đường, mãi đến khi sẩm tối mới tới thôn Cao Gia. Gia bảo khổng lồ, xe lửa thần kỳ, tù binh phản quân vừa đến thôn Cao Gia đều bị giật mình.

Chương 275: Ngươi làm cai ngục

Thôn Cao Gia đã từng quản lý số lượng lớn phạm nhân cải tạo, nhưng tình huống khi đó khác biệt một chút so với hiện tại.

Phạm nhân trước đây phần lớn là các hương dân đến từ thôn Chủng Gia, thôn Trịnh Gia, và một số thôn trang phụ cận, sau khi Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu chết, họ lập tức mất đi tư tưởng hung hãn, ngoan ngoãn làm chức nghiệp phạm nhân cải tạo rất có tiền đồ này.

Thậm chí Lý Đạo Huyền không hạn chế tự do của họ, trên cơ bản chính là trạng thái mặc kệ, họ cũng ngoan ngoãn không quậy phá kiếm chuyện gì.

Thế nhưng phản quân Cố Nguyên lại khác!

Bản thân họ cũng không phải bách tính bình thường, mà là biên quân có sức chiến đấu dũng mãnh, ở chỗ này không có bạn bè, không có hàng xóm, nhân số cũng đạt tới hơn 600, hơn rất nhiều so với các phạm nhân trước đây.

Phải quản lý nghiêm khắc bọn họ, bằng không rất dễ xảy ra chuyện.

Vậy thì không thể để họ vào ở trong "thôn lao động cải tạo" được, phải tạo ra cho họ một "ngục giam" nghiêm chỉnh.

Từ khi bắt đầu xây dựng vương quốc tí hon, trên taobao nhìn thấy mô hình mini nào là Lý Đạo Huyền mua hết, trong nhà đã chất đống vô số mô hình, lục tung trong đống mô hình một lúc, rất

nhanh tìm được một cái "ngục giam LEGO".

Rất tốt, chính là cái này.

Lúc này Phương Vô Thượng vừa mới áp giải hơn 600 tù binh đến bên ngoài thôn Cao Gia, Tam Thập Nhị dẫn theo Đàm Lập Văn đi ra nghênh đón, nghe Phương Vô Thượng nói những người này là thiên tôn đưa tới lao động cải tạo, Tam Thập Nhị còn đang suy nghĩ phải an bài thế nào.

Bàn tay khổng lồ vàng chóe từ trên bầu trời thò xuống, ở trước mặt Phương Vô Thượng và hơn 600 tù binh đem từng chi tiết lego lắp ráp lại.

Lý Đạo Huyền cố ý lắp ráp trước mặt các tù binh, mượn điều này cũng có thể làm bọn họ kinh sợ, làm giảm khả năng nghĩ xằng làm bậy của họ trong quá trình lao động cải tạo.

Quả nhiên...

Đừng nói các tù binh, ngay cả nhóm người Phương Vô Thượng cũng bị dọa, chỉ thấy bàn tay khổng lồ ráp "lạch cạch" một hồi, chẳng mấy chốc, một kiến trúc rất lớn được dựng lên, kiến trúc này còn có rất nhiều gian phòng, mỗi phòng đều có cửa dạng "song sắt".

Loại cửa này mặc dù không giống hoàn toàn với "nhà lao" của Minh triều, nhưng chỉ cần não chưa bị u là có thể nhận ra đây là "nhà lao".

Sau khi dựng xong, Lý Đạo Huyền quét bàn tay một cái, bên cạnh con đường đang xây từ thôn Cao Gia thông đến huyện thành làm ra một khu đất bằng phẳng rồi đặt kiến trúc ngục giam thật lớn xuống đó.

Tam Thập Nhị liền hiểu ngay: "Phương tướng quân, làm phiền ngươi áp giải bọn tù binh vào trong nhà lao này, sau đó giao cho

chúng tôi."

Phương Vô Thượng còn đang ngẩn người, nhưng các thủ hạ của hắn thì lại tự phát bắt đầu làm việc.

Thì ra, mặc dù Phương Vô Thượng chưa xem qua [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], nhưng bọn thủ hạ của hắn thì đều xem qua rồi, tiếp thu Đạo Huyền Thiên Tôn dễ hơn nhiều so với Phương Vô Thượng, sau khi tận mắt nhìn thấy "thiên tôn thi pháp biến ra thiên lao tiên gia", đương nhiên lập tức áp giải phạm nhân đi vào thôi.

"Đi vào..." Một binh sĩ dùng cán thương đập vào tù binh.

Tù binh kia là một hãn tướng, chính là tên cùng Cao Sơ Ngũ so một thương, kết quả cán thương bị gãy, bị Cao Sơ Ngũ xuất ra đại khảm đao đuổi theo nửa ngày, phỉ hiệu "Lão Nam Phong", tên thật không rõ.

Hắn võ nghệ tinh thông, không chết trên chiến trường, lại bị một chưởng của Lý Đạo Huyền doạ sợ đầu hàng, hiện tại bị lấy hết giáp trụ, trên người chỉ còn lại một bộ áo vải mỏng manh.

Bị tiểu tốt đập cho một thương, Lão Nam Phong liền giận dữ, trừng mắt với tiểu tốt kia.

Ánh mắt này tràn đầy khí thế, tiểu tốt sợ quá tay run lên, không dám đánh cái thứ hai nữa: "Làm gì? Bảo ngươi đi vào đó, bằng không... thiên tôn... sẽ giáng tội ngươi..."

Lão Nam Phong không sợ tiểu tốt nào hết, tay không cũng có thể giết chết hai ba tên kiểu như vậy, nhưng nghe hắn nhắc tới thiên tôn lại thoáng cái co vòi lại, ngẩng đầu nhìn bàn tay khổng lồ còn trên bầu trời chưa thu về, cúi đầu xuống, ngoan ngoãn chui vào ngục giam LEGO.

Các tù binh rất nhanh chui vào trong ngục giam màu xám.

Mặc dù bị bàn tay khổng lồ trên trời hù doạ, nhưng cuộc sống quân ngũ quanh năm suốt tháng của họ vẫn giúp họ duy trì trật tự ngay ngắn, sau khi tiến vào ngục giam tựa như vào một doanh trại, vài người một tổ tìm một phòng giam đi vào, ngay ngắn rõ ràng một cách bất ngờ.

Sau đó, bàn tay khổng lồ trên trời lại đưa xuống, khẽ đóng cánh cửa ngục giam lại, hơn 600 người này toàn bộ bị giam lại.

Lúc này Phương Vô Thượng mới tỉnh táo lại, cơ mặt vì xấu hổ mà run rẩy hai cái, ôm quyền nói: "Nhiệm vụ của mạt tướng đã kết thúc, giờ ta đi về."

Tam Thập Nhị nhìn thấy thiên tôn hiển linh trước mặt Phương Vô Thượng, biết là bên huyện thành khẳng định đã giải quyết rồi, giờ thì cũng không cần giấu giếm gì nữa, mỉm cười nói: "Phương tướng quân đi thong thả, rảnh rỗi trở lại thôn Cao Gia chơi nhé."

Phương Vô Thượng có vẽ thần thờ đưa bộ hạ rời đi.

Kế tiếp, phiền phức liền đến tay Tam Thập Nhị.

Hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua đám mây thấp trên bầu trời, có vẻ muốn xin chỉ thị của thiên tôn, thế nhưng hiện tại Cao Nhất Diệp cũng không ở thôn Cao Gia, mà đang "đi công tác" bên huyện thành, rất rõ ràng, Cao Nhất Diệp bên đó mới là trọng điểm, chuyện kế tiếp thiên tôn muốn làm nhất định là thu xếp tốt cho trên vạn người tại huyện thành.

Chuyện bên thôn Cao Gia phải hoàn toàn dựa vào Tam Thập Nhị rồi.

Tam Thập Nhị phấn chấn, rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, bèn xoay người nói với Đàm Lập Văn: "Ngươi đi tìm Chủng Cao Lương."

Đàm Lập Văn: "Chủng Cao Lương? Được, vừa lúc mùa xuân

sắp tới, ta lập tức tổ chức người đi trồng."

Tam Thập Nhị: "Ta nói chính là tìm người tên Chủng Cao Lương."

Trên đỉnh đầu Đàm Lập Văn từ từ mọc lên một dấu chấm hỏi.

Tam Thập Nhị giơ chân lên muốn đá, nhưng khi đầu ngón chân sắp đá tới đũng quần của Đàm Lập Văn rồi, lại thở dài một hơi, thu chân về: "Ngươi làm sư gia kiểu gì thế hả? Sư gia quan trọng nhất chính là khả năng trí nhớ tốt, đặc biệt là phải nhớ rõ nhân vật quan trọng nhất trong dân chúng. Chủng Cao Lương ngươi cũng không nhớ? Chính là người được giảm hình trong thôn lao động cải tạo, được thả ra sớm nhất đó."

Giờ thì cuối cùng Đàm Lập Văn cũng nghĩ ra.

Hắn vội vàng đi tìm người, chẳng mấy chốc, Chủng Cao Lương được gọi tới.

Vị hán tử tháo vát này đang cuốc đất, đột nhiên được Đàm sư gia gọi tới, tỏ ra hơi sợ hãi, xoa tay nói: "Tam quản sự, ngài tìm ta có chuyện gì?"

Tam Thập Nhị nói: "Trước đây ngươi là thành viên tiêu biểu trong các tội phạm cải tạo, đối với cuộc sống lao động cải tạo, chắc là rất có tâm đắc đúng không?"

Chủng Cao Lương giật mình: "Không có tâm đắc, không có không có, hoàn toàn không có, ta không muốn làm chuyện xấu bị bắt đi cải tạo nữa đâu."

Tam Thập Nhị chỉ vào ngục giam mới xây trước mắt, lại chỉ bàn tay khổng lồ trên bầu trời tạm thời còn chưa thu về: "Thiên tôn vừa rồi thi pháp, tạo ra một nhà lao khổng lồ, bên trong giam giữ hơn 600 phản quân Cố Nguyên, những người này, cần phải quản lý."

Chủng Cao Lương: "Ồ, cái này... có quan hệ gì với ta?"

Tam Thập Nhị: "Ta nghĩ tới nghĩ lui, có một vị trí rất thích hợp ngươi đi làm, đó chính là: Cai ngục."

Từ cai ngục ở hiện đại, thường là chỉ phạm nhân có uy vọng nhất trong số các phạm nhân.

Nhưng cai ngục tại cổ đại lại là người do nha môn chỉ định tới quản nhà tù, tương ứng với giám ngục tại hiện đại.

Chủng Cao Lương há to miệng: "Ta... làm cai ngục? Ta... có bổn sự này sao?"

Chương 276: Bầu không khí đi lên

Tam Thập Nhị cười mắng: "Ngươi ngẩng đầu nhìn bầu trời."

Chủng Cao Lương ngẩng đầu lên, nhìn thấy bàn tay khổng lồ màu vàng trên bầu trời làm một động tác giơ ngón tay cái lên.

Mặc dù không biết đây là ý gì, nhưng cảm giác được, thủ thế này hình như là đang cổ vũ và khẳng định.

Được thôi, thiên tôn cũng tán thành.

Đó chính là an bài của ông trời, ông trời an bài lớn nhất mà.

Chủng Cao Lương đành phải đáp ứng: "Được thôi, vậy ta làm cai ngục vậy, nhưng cao lương trong nhà ta thì làm sao?"

Tam Thập Nhị cười mắng: "Thuê hàng xóm trồng đi."

Chủng Cao Lương toát mồ hôi: "Vậy không phải ta thành địa chủ rồi? Ta không muốn! Địa chủ đều là người xấu."

Tam Thập Nhị cạn lời.

Lý Đạo Huyền cũng cười: Ha ha ha! Người này trông rất dễ thương.

Trên lý luận, cho thuê một mảnh đất chẳng khác nào là địa chủ, thế nhưng, bởi vì chút chuyện nhỏ này mà đối ứng giữa "tốt và xấu", vậy quá ngây thơ rồi.

Tam Thập Nhị đành phải buông tay nói: "Tiền công làm cai

ngục rất cao rất cao, một tháng cho ngươi 5 lượng bạc, ngươi tính xem một năm 12 tháng là bao nhiêu bạc, lại tính mấy mẫu cao lương nhà ngươi có thể thu nhập bao nhiêu?"

Chủng Cao Lương: "12 lần 5 lượng... là bao nhiêu nhỉ? Ngón tay thêm ngón chân cũng không đủ dùng..."

Tam Thập Nhị: "Phốc!"

Lý Đạo Huyền: "Phốc!"

Đúng lúc này, một đứa trẻ chạy qua bên cạnh, chính là Cao Tam Oa, nó cười ha ha nói: "Chủng đại thúc, trước tiên thúc tính 2 lần 5 lượng, chính là 10 lượng rồi, lại tính 12 lượng lại bằng với 6 lần 2 lượng, nói cách khác, 12 lần 5 lượng bằng với 6 lần 10 lượng, giờ thì tính ra rồi chứ?"

Chủng Cao Lương: "6 lần 10 lượng chính là 60 lượng rồi, Tam Oa, ngươi thông minh đấy."

Cao Tam Oa đắc ý: "Ha ha ha ha! Mẹ ta còn nói ta ngu, vốn không biết sự lợi hại của ta."

"Tam Oa!" Từ xa vang lên tiếng gầm lên giận dữ, Cao Tam Nương cầm nan tre xông tới: "Tiên sinh nói con lại trốn học, con qua đây cho ta."

Cao Tam Oa hốt hoảng: "Nương tới rồi, ta phải đi trước."

Nói xong nhanh chân bỏ chạy, Cao Tam Nương cầm nan tre đuổi theo, hai người trong nháy mắt chạy đi xa.

Lý Đạo Huyền mỉm cười: Lớp trẻ của thôn Cao Gia vẫn là rất có tiền đồ.

Lúc này Chủng Cao Lương coi như đã hiểu, thu nhập một năm 60 lượng bạc, đương nhiên là vượt xa thu hoạch cao lương rồi, cao

lương không trồng nữa, cũng không thuê, miễn cho mình biến thành địa chủ, dứt khoát cho hẳn hàng xóm vậy.

"Ta làm cai ngục, vậy phải làm những gì?"

Tam Thập Nhị nói: "Tổ chức tốt những phạm nhân này, nói cho họ phải làm cái gì, có những hi vọng gì. Ngươi đã từng sống ở thôn lao động cải tạo, hẳn là biết các phạm nhân muốn những cái gì?"

Chủng Cao Lương nghiêng đầu suy nghĩ một chút, toét miệng nói: "Hì, cái này thì ta hiểu."

Tam Thập Nhị: "Một mình ngươi khẳng định là không đủ, quản không được 600 người. Ngươi tìm hết những hảo hữu trong thôn lao động cải tạo trước đây lại, thành lập một đội, có thể quản được 600 phạm nhân..."

Chủng Cao Lương giật mình: "Phải chơi lớn như vậy à?"

Tam Thập Nhị ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, sau đó nghiêm túc nói: "Theo đường sắt và đường xi măng của chúng ta không ngừng kéo dài, sau này phạm nhân chỉ sợ sẽ không ngừng tăng thêm, đừng nói 600, cho dù 6000. 6 vạn cũng là có thể. Chủng Cao Lương... vị trí của ngươi, nói không chừng sau này sẽ càng ngày càng quan trọng.

Hai người đang nói đến đây thì Trình Húc đi tới.

Gã dẫn theo dân đoàn đi loanh quanh một vòng, làm bộ như "tiến vào núi Hoàng Long", ở bên ngoài lượn một vòng rồi lại trở về thôn Cao Gia, trốn ở bên ngoài chưa vào, mãi đến khi đội ngũ Phương Vô Thượng đi rồi, gã mới xuất hiện ở trước mặt mọi người.

"Chủng Cao Lương, trước khi đội của ngươi thành lập, người của ta sẽ giúp ngươi quản lý nhà lao trước. Nhóm phản quân Cố

Nguyên này sức chiến đấu bưu hãn, cũng không phải dễ quản đâu."

Chủng Cao Lương mừng rỡ: "Đa tạ Hòa giáo viên."

Nghe đến đó, Lý Đạo Huyền biết là mình không cần quá mức quan tâm nữa, những người này khẳng định có thể quản lý tốt hơn 600 người này, trọng điểm mình phải quan tâm trước mắt chính là bên kia huyện thành.

Tầm nhìn lập tức chuyển sang huyện thành.

Huyện thành Trừng Thành lúc này đang chìm trong ánh mặt trời chiều vàng rực, bóng của tường thành kéo rất dài.

Trận chiến đã qua thời gian nửa ngày nhưng các dân chúng vẫn còn chìm đắm trong hưng phấn, đầu đường cuối ngõ, vô số người đang nghị luận câu chuyện của "Đạo Huyền Thiên Tôn".

Lý Đạo Huyền liền nhìn thấy ngay có người đang ở trên đường bán truyện tranh, tập 1 của [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], khi nhà sách Trừng Thành bán ra quyển này chỉ bán 1 đồng, còn tặng thêm 2 lượng bột mì.

Thế nhưng hiện tại có người cầm nó rao hàng trên đường, lại còn bán tới 10 đồng.

Người đó vừa rao lên hai lần đã được một người có tiền mua, hắn mua xong liền cầm truyện tranh trong tay như bảo bối, đọc rất nghiêm túc, sau khi xem xong còn chưa thoả nguyện, ở trên đường thét to: "Ai có tập hai?"

Tập 2 thật ra đã in rồi, nhưng đợt đầu tiên vận chuyển đến huyện thành chỉ có 2000 quyển, đã bán sạch từ lâu. Hiện tại được các dân chúng cất giấu trong nhà, không ai sẵn lòng đem ra bán nữa.

Kẻ có tiền kia hò hét trên đường nửa ngày nhưng không ai bán cho hắn, đành phải chạy đến nhà sách, gõ cửa kêu to: "Tập 2 bán tiếp lúc nào vậy? Nhanh lên, in chậm quá, ta sẽ báo quan."

Lý Đạo Huyền chuyển "chú ý" đến miếu Thành Hoàng, mới phát hiện ở đây chen chúc trong ba tầng, ngoài ba tầng, toàn là người, nhất là Thiên điện nơi ở của Tam phu nhân, hiện ở bên trong người quỳ rất nhiều.

Các thiện nam tín nữ ban đầu tự nhiên là có mặt toàn bộ, lại thêm rất nhiều người vừa mới trở thành thiện nam tín nữ, khiến Thiên điện nho nhỏ chen chúc nhau chật như nêm cối, người bên ngoài không vào được cũng không dám ồn ào gây rối, tất cả đều ngoan ngoãn xếp hàng đợi ở bên ngoài.

Một người ăn mặc tương đối tốt, đang ở trước mặt Tam phu nhân chậm rãi nói: "Cư sĩ, toàn bộ các thiện nam tín nữ ở đây đều sẵn lòng xuất tiền xuất lực, đúc một pho tượng cho thiên tôn, sau đó sẽ cung phụng ở trong miếu Thành Hoàng, cũng thuận tiện cho mọi người mỗi ngày tới cầu khẩn niệm kinh."

Tam phu nhân mỉm cười nói: "Chuyện này đương nhiên là tốt, nhưng ta chỉ là một người xuất gia, không am hiểu xử lý tục vụ này..."

Người kia lập tức nói: "Loại chuyện này cứ giao cho tại hạ làm là được, tại hạ tên là Đằng Dật Phong, phần lớn các công tượng trong huyện Trừng Thành đều có quan hệ tốt với tại hạ, mượn phúc của thiên tôn, tiểu nhân còn xây một cái xưởng xi măng Trừng Thành, hiện tại xi măng dùng để làm đường đều là do nhà máy này của tại hạ làm ra. Ngài chỉ cần gật đầu, tại hạ liền tổ chức công tượng, làm cho thiên tôn một pho tượng thật lớn."

Tam phu nhân mừng rỡ: "Vậy việc này xin nhờ ngài rồi."

Đằng Dật Phong cũng mừng rỡ: "Đa tạ cư sĩ giao cho tại hạ

công việc quan trọng như vậy, tại hạ nhất định dốc hết sức mình làm ra pho tượng này uy nghiêm hùng tráng nhất."

Lý Đạo Huyền cười lắc đầu: Kỳ quan hại nước a! Các ngươi đừng tạo mấy thứ lung tung, lo làm đường cho ta đi.

Có điều tỉ mỉ suy nghĩ một chút: Làm đường cũng là vì dĩ công đại chẩn, họ muốn làm một pho tượng lớn cũng xem như dùng cho dĩ công đại chẩn, để mặc họ đi.

Chương 277: Thứ này phải thu. Viptruyenfull.com - ebook truyện dịch giá rẻ

Lý Đạo Huyền dò xét một vòng huyện thành xong, cuối cùng tầm nhìn đi tới nha môn huyện.

Lúc này đã là hoàng hôn, Lương Thế Hiền vẫn chưa xong việc, còn ngồi trong nha môn, trong tay là một đống hồ sơ, Thiệu Hưng sư gia của hắn cũng bận túi bụi, chỉnh lý các loại tư liệu thành sách sau đó đưa tới trước mặt hắn.

Lý Đạo Huyền hiếu kỳ nhìn thoáng qua, liền phát hiện Lương Thế Hiền cầm trên tay là một quyển "sổ ghi nợ", phía trên ghi lại ngày nào tháng nào năm nào, hắn mượn của Lý gia thôn Cao Gia bao nhiêu lương thực, lại ngày nào tháng nào năm nào, hắn lại mượn của thôn Cao Gia bao nhiêu lương thực...

Một quyển rất dày!

Tất cả đều là ghi cái này!

Lương Thế Hiền cầm quyển sách, vẻ mặt thổn thức: "Vốn tưởng rằng mình thiếu nợ của một thế gia lánh đời, hiện tại mới biết, không ngờ là lương cứu tế của thần tiên ban cho thế gian, quyển sách này lại trở thành một truyện cười."

Thiệu Hưng sư gia nói: "Thần tiên hẳn cũng không thiếu chút đồ vật ấy, chắc sẽ không bắt chúng ta trả đâu? Dù sao, chúng ta cũng không dùng số lương thực này kiếm lợi, hơn nữa đều phát cho dân chúng."

Lương Thế Hiền gật đầu, hiện tại hắn cũng nghĩ thông suốt rồi, lúc trước mượn lương của Lý gia, Lý gia lại cho lương thực thống khoái như vậy, bảo hắn dùng để phát cháo cứu mệnh, đó đều là thần tiên thương hại thế nhân.

Ơ, chờ một chút!

Lúc đó hình như còn có một chi tiết?

Đúng rồi, lúc đó Tam quản sự nói, không thay mặt dân nộp thuế!

Lúc đó không đem Lý gia làm thần tiên, sẽ không nghĩ sâu sát chuyện này, hiện tại cẩn thận nghĩ lại, đột nhiên cảm giác được tình huống không đúng.

Hắn đè thấp giọng nói: "Sư gia, ta cảm giác được có điểm không thích hợp."

Sư gia ngạc nhiên: "Đông ông mời nói."

Lương Thế Hiền: "Nếu Đạo Huyền Thiên Tôn đã làm mưa, giải tình hình hạn hán của các thôn trang như thôn Cao Gia, thôn Trịnh Gia, thôn Chủng Gia, thôn Vương Gia, khiến cho những thôn trang này đã có thể sản xuất lương thực, nhưng mấy thôn trang này vốn không có ý nộp thuế."

Thiệu Hưng sư gia khựng lại, bút trên tay cũng ngừng lại.

Lương Thế Hiền: "Hiện tại huyện thành gần vạn nạn dân, đều đang làm đường dưới tổ chức của Đạo Huyền Thiên Tôn, mặc dù tiền công cao, nhưng họ cũng không nộp thuế, bản quan nhất thời nửa khắc quên mất chuyện này, chỉ mải vui vẻ vì họ có thể sống sót, hiện tại tỉ mỉ suy nghĩ thì, họ vẫn không nộp thuế, sao không phải là vấn đề lớn? Triều đình... Nếu như triều đình truy cứu xuống, bản quan phải tự giải quyết thế nào?"

Nghe đến đó, Lý Đạo Huyền cũng không khỏi nhếch mép cười: "Ha ha ha, đúng rồi, ta cũng quên mất chuyện này, người làm quan như ngươi còn nhớ rõ."

Cũng đúng, chuyện này mọi người đều dễ quên, chỉ có huyện lệnh sẽ nhớ kỹ.

Bởi vì, nộp thuế là một "chiến tích" lớn nhất của huyện lệnh, nếu như chuyện này được làm tốt, lên chức cũng nhanh, nếu làm không tốt thì, hắc hắc...

Thiệu Hưng sư gia cũng không khỏi sửng sốt, qua vài giây, mới tỏ ra xấu hổ: "Đông ông, vấn đề thuế này... kiến nghị vẫn tiếp tục kéo dài đi."

Lương Thế Hiền: "Năm ngoái bản quan đã kéo dài rồi, năm nay còn kéo nữa?"

Sư gia thấp giọng nói: "Năm ngoái ngài kéo thế nào, năm nay cứ dùng cách đó kéo tiếp, chứ tuyệt đối không thể thu thuế vào lúc này, bằng không chính là nghịch thiên hành sự a. Tiểu nhân nói lời không dễ nghe, hiện tại tiền bạc lương thực trên tay dân chúng đều là của Đạo Huyền Thiên Tôn phát, căn bản không có mấy hạt lương thực là họ trồng ra, vào lúc này ngài thu thuế, cũng không thu thuế của dân chúng, mà là đang thu thuế của Đạo Huyền Thiên Tôn, vạn nhất hắn tức giận, một chưởng chụp xuống, ngài lấy gì mà đỡ? Ngài lại là huyện lệnh huyện Trừng Thành, không thể rời khỏi huyện này, muốn chạy cũng không có chỗ mày chạy."

Lương Thế Hiền: "Ặc, hình như là vậy thật, nhưng thu thuế là chức trách sở tại của bản quan, bản quan đã kéo dài một năm rồi, đã tận tâm tận lực, nếu thiên tôn pháp lực vô biên, lòng có bách tính, thi pháp ra chút lương thực đi, giúp dân chúng bổ sung thuế cho đủ, cũng đỡ phải triều đình mãi để ý đến huyện nhỏ nơi biên hoang của chúng ta, nhớ đến những bách tính nghèo khó này."

Nói đến đây, hắn đột nhiên cảm giác được không đúng chỗ nào, hình như ở chỗ sâu trong ký ức có chi tiết nào đó mà mình đã lãng quên?

Không được! Phải tỉ mỉ ngẫm lại.

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa lập tức ở trong đầu bật mode tìm tòi ký ức, tình cảnh từng gặp qua, những lời từng nói với người khác, mỗi chữ mỗi câu giống như đèn kéo quân lướt qua trong đầu, sau đó "đinh" một tiếng, dừng lại trên một câu nói của Tam Thập Nhị từng nói qua.

"Sau khi nộp lên thì sao? Sẽ rơi vào trong tay ai? Ngươi xác định thuế ngân có thể đưa vào quốc khố toàn bộ không? Cho dù vào quốc khố, cuối cùng có thể dùng vào dân không?"

Rất rõ ràng, thiên tôn không muốn nộp thuế cho triều đình.

Lương Thế Hiền thở dài một tiếng: "Thuế này, quả nhiên vẫn là đừng thu."

Nghe được hắn xoắn xuýt cái này, Lý Đạo Huyền lại nghiêm túc suy nghĩ một vấn đề, cái món thuế này, có nên thu hay không đây?

Nên!

Hiện tại thôn Cao Gia vận hành thật ra là không bình thường, hoàn toàn dựa vào mình không ngừng cung cấp vật tư mới có thể vận chuyển, các thứ trong thôn khố đều là mình cho, cho nên nó không tính là một hệ thống bình thường.

Nhưng nếu như không mình dùng bàn tay vàng, một hệ thống hợp thực tế vận chuyển nhất định phải thu thuế, dùng thuế thu để lấp đầy quốc khố, lại dùng tài chính của quốc khố kiến thiết quốc gia.

Nếu không có quốc khố, muốn làm một con đường ai sẽ bỏ tiền? Lẽ nào hô hào dân chúng góp vốn sao? Nếu làm như vậy, cả thế giới đều sẽ sụp đổ.

Cho nên thuế khẳng định phải thu, song phương thức thu thuế phải thay đổi.

Không thể do người nghèo nộp thuế, mà nên do tầng lớp trung lưu trở lên nộp thuế, mà điều này rất phức tạp.

Bên trong đường đi nước bước rất nhiều!

Lý Đạo Huyền không cảm thấy mình có bản lĩnh vỗ đầu một cái là có thể nghĩ ra một phương án tốt nhất được, xem ra phải tốn chút thời gian, nghiên cứu xem dùng phương thức nào để thu thuế, thu bao nhiêu thuế, người nào phải nộp thuế, làm thành một phương án tường tận.

Đương nhiên, thuế này thu rồi khẳng định không thể nộp lên cho triều đình, phải ở trong huyện khố, sau đó dùng thuế ngân làm giàu cho dân chúng của huyện Trừng Thành, mà đây lại là một luận đề khác, phải làm rõ ràng trước rồi mới động thủ, không thể qua loa.

Trước khi phương án này được định ra, cứ để cho dân chúng huyện vui vẻ thêm đi.

Y chuyển tầm nhìn lại về nhà sách, thấy Cao Nhất Diệp đang ngồi trong thư các, cùng bốn cô nương chuộc ra từ thanh lâu nghiên cứu vẽ tập 3 của [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], nội dung của tập này không ngờ đã vẽ đến huyện thành rồi.

Có bốn cô nương hỗ trợ, trình độ tỉ mỉ của hình ảnh đã được nâng cao không ít, không ngờ vẽ hình ảnh thiên quân vạn mã đánh tới huyện thành, thiên tôn một chưởng chụp xuống, phản quân quỳ xuống đất cầu xin tha thứ...

Lý Đạo Huyền nở nụ cười: Cô gái nhỏ này, nội dung bộ truyện lại theo sát thời sự a.

"Nhất Diệp! Bắt đầu từ ngày mai, ngươi có việc rồi, nói nội dung tập truyện cho bốn cô nương rồi để họ vẽ đi, ngươi giúp ta xử lý một số chuyện, kết hợp với huyện lệnh, chúng ta muốn cải tạo huyện thành."

Cao Nhất Diệp chấn động: "Tuân lệnh!"

Chương 278: Nhà khoa học tới

Tháng giêng năm Sùng Trinh thứ hai, kinh thành, hoàng cung, ngự thư phòng.

Chu Do Kiểm đang chuyên tâm lật xem tấu chương, lông mày nhíu chặt.

Tam biên tổng đốc Thiểm Tây là Võ Chi Vọng tấu lên Cố Nguyên binh biến, binh lính tham gia binh biến cướp của cải trong châu khố Cố Nguyên, tiếp theo chuyển tấn công Kính Dương, Phú Bình, Tam Nguyên, du kích tướng quân Lý Anh cũng bị bắt làm tù binh...

Tâm tình của hắn đang tốt xem tấu chương này liền như ngồi trên tháp rơi tự do.

Đây là tấu chương của tháng 12 năm ngoái, thế nhưng mãi đến tháng giêng hắn mới xem được, bởi vì tấu chương còn tồn đọng thật sự quá nhiều, xem không hết, căn bản xem không hết.

Nhớ tới năng lực xử lý quốc sự của lão tổ tông Chu Nguyên Chương, Chu Do Kiểm không khỏi thấy xấu hổ.

"Biên quân không ngờ cũng phản rồi, nợ lương thời gian dài, quả nhiên là không được." Chu Do Kiểm không khỏi thở dài nói một câu.

Tâm phúc thái giám Tào Hóa Thuần thấp giọng nói: "Vẫn phải nghĩ cách, kiếm chút bạc, bằng không..."

Chu Do Kiểm: "Thế nhưng kiếm bạc ở đâu đây?"

Tào Hóa Thuần chìa tay, đưa lên một bản tấu chương: "Hoàng

thượng không ngại xem bản tấu chương này."

"Ồ?"

Chu Do Kiểm mở tấu chương ra, xem chăm chú, đây là bản tấu chương của Hình khoa cấp sự trung Lưu Mậu trình lên, trong sớ kiến nghị cần nghiêm ngặt chỉnh đốn dịch trạm, phải quy định lại tiêu chuẩn sử dụng dịch trạm, cho rằng trải qua chỉnh đốn, sau khi loại bỏ các loại tệ nạn, kinh phí dịch trạm hàng năm có thể tiết kiệm mấy chục vạn lượng bạc.

Chu Do Kiểm xem xong, hơi nghi hoặc: "Chỉ chỉnh đốn một chút dịch trạm, là có thể tiết kiệm mấy chục vạn lượng bạc hàng năm sao?"

Tào Hóa Thuần thấp giọng nói: "Kinh phí của dịch trạm quả thật rất cao. Quan viên lớn nhỏ dọc đường qua lại thường thường tuỳ tiện bắt chẹt phu mã, cho dù dịch trạm cung cấp vượt quá yêu cầu thực tế, phần dư ra này lại trở thành bạc nhét vào túi riêng... Mà dịch trạm báo cáo số bạc này lên triều đình, cuối cùng biến thành do quốc khố chi."

Chu Do Kiểm nhíu mày: "Vì vậy, bọn người kia cứ như vậy mỗi năm gạt của quốc khố mấy chục vạn lượng?"

Tào Hóa Thuần thấp giọng nói: "Đúng vậy."

Chu Do Kiểm giận dữ: "Buồn cười, đã như vậy, lập tức chỉnh đốn dịch trạm, khống chế thu chi của dịch trạm, không cho phép chúng nó làm bừa như vậy nữa."

Tào Hóa Thuần: "Bệ hạ chớ tức giận, sau khi chỉnh đốn, mấy chục vạn lượng bạc này có thể quay về quốc khố rồi, ngài nên vui mừng mới phải."

Chu Do Kiểm cẩn thận nghĩ lại, đúng rồi, trước đây chưa phát hiện tệ nạn này, tiền không có, nhưng hiện tại nếu phát hiện rồi,

số tiền này sẽ trở lại thôi, sau đó mỗi năm trẫm sẽ có thêm mấy chục vạn bạc để dùng rồi, chẳng phải là đại thiện? Có thể giảm bớt tình trạng tài chính đang giật gấu vá vai.

Nghĩ tới đây, tâm tình của Chu Do Kiểm coi như lại được ngồi trên máy bay phản lực.

Vừa mới hài lòng không tới vài phút...

"Báo! Cấp báo!"

Một thái giám chạy vào ngự thư phòng, trình lên một bức quân tình cấp báo.

Vừa mở ra xem: "Các nơi Lạc Xuyên, Thuần Hóa, Tam Thủy, Lược Dương, Thanh Thủy, Thành Huyện, Hàn Thành, Nghi Quân, Trung Bộ, Thạch Tuyền, Nghi Xuyên, Tuy Đức, Gia Châu, Diệu, Tĩnh Ninh, Đồng Quan, Dương Bình quan, Kim Tỏa quan, lưu tặc khắp nơi..."

Chu Do Kiểm thấy một loạt địa danh này, tâm tình như thể ngồi trên tháp rơi tự do, giận dữ: "Tình huống gì thế này? Viết nhiều địa danh như vậy làm gì? Còn không bằng viết cho trẫm một câu, Duyên Tuy và Thiểm Tây loạn cả rồi."

Tào Hóa Thuần toát mồ hôi.

Chu Do Kiểm giận dữ hét: "Tuần phủ Duyên Tuy Võ Chi Vọng và tuần phủ Thiểm Tây Hồ Đình Yến là bất tài sao?"

Vừa mới hét xong, lại một thái giám từ bên ngoài chạy vào, vội vàng nói: "Báo, tuần phủ Duyên Tuy Võ Chi Vọng ốm chết, cần gấp bổ nhiệm tuần phủ mới."

Chu Do Kiểm giật mình.

Hắn nhíu mày, suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: "Gọi Dương Hạc

tới gặp trẫm."

Huyện thành Trừng Thành, bắt đầu toả ra bầu không khí sôi nổi thịnh vượng.

Từ sau lần Đạo Huyền Thiên Tôn hiển thánh trước mặt toàn bộ dân chúng liền bắt đầu liên tiếp hiển linh, đầu tiên là ở trước mặt toàn bộ dân chúng làm một trận mưa cho huyện Trừng Thành, tiếp theo phái ra người phát ngôn Vương tiên sinh, cùng huyện lệnh bắt đầu trùng chấn các ngành các nghề của huyện thành.

Lộ tuyến phát triển tương tự như thôn Cao Gia, được lợi trước tiên chính là các công tượng trong xưởng quan phương.

Thiên tôn trực tiếp tăng tiền công cho toàn bộ công tượng.

Cái này tuy không hợp tổ chế, thế nhưng Lương Thế Hiền cũng không có ý kiến, lập tức làm theo.

Thật ra những năm cuối Minh triều, các danh sĩ có tri thức đã nhận ra tác hại của chế độ tượng hộ, từ lâu đã có ý cải cách rồi, Lương Thế Hiền chỉ không có năng lực cải cách nó mà thôi, hiện tại có vật tư của thiên tôn ban thưởng làm chỗ dựa, hắn cũng có can đảm hậu đãi tượng hộ.

Đồng thời, thiên tôn phát xuống lượng lớn lương thực, chứa đầy kho lương của huyện thành.

Lương Thế Hiền lập tức mở lương hành của quan phương, bán ra lương thực với giá bình thường không phải năm thiên tai, chỉ dùng thời gian vài ngày ngắn ngủi đã khống chế được giá lương một đấu gạo 1000 tiền, khôi phục lại giá lương trong năm bình thường.

Vì thế, Lương Thế Hiền đã cao hứng một phen, theo nhân sĩ biết chuyện báo lại, Lương Thế Hiền đứng ở hậu viện huyện nha, cười to vài tiếng: "Các lão bách tính, bản quan giúp các ngươi hạ

được giá lương rồi."

Một khi giá lương khôi phục bình thường, dân chúng sẽ không còn dùng toàn bộ thu nhập để mua lương nữa, có thể dư ra mua các vật phẩm khác, vì vậy các ngành các nghề đều một lần nữa ngẩng đầu lên, chậm rãi khôi phục sinh cơ.

Tiệm vải mở cửa, tiệm may cũng mở cửa, quán trà cũng có người vào, đồ sứ cũng bắt đầu có người mua, hàng mỹ nghệ cũng có thể bán được ra ngoài, gánh hát cũng có người xem...

Tốc độ khôi phục sinh cơ của huyện thành, vượt quá dự liệu của mọi người.

Ngay trong bầu không khí náo nhiệt này...

Một đạo sĩ dẫn theo ba người vừa mới đi vào đại môn huyện thành Trừng Thành.

Đạo sĩ là Mã Thiên Chính, mà ba người phía sau chính là Tống Ứng Tinh và hai gia phó của hắn.

Nhóm bốn người đã đi một quãng đường rất xa, vừa mệt vừa đói.

Suốt đường đi cũng không dễ dàng, bốn người vài lần đụng phải nhóm lưu tặc nhỏ, cũng may thế đạo này đạo sĩ vẫn còn xài được. Bọn lưu tặc thấy đạo sĩ cũng ngại cướp đoạt, cho dù thỉnh thoảng có một hai tiểu mao tặc không ra hồn tới làm thật, Mã Thiên Chính sử ra Toàn Chân kiếm pháp cũng gọi là ngăn cản được.

"Tống tiên sinh, đây chính là huyện thành Trừng Thành rồi." Mã Thiên Chính thở dài một hơi: "Đến đây rồi thì cách thôn Cao Gia không xa nữa, chỉ còn hơn 30 dặm đường, ngày hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây một đêm, ngày mai lại xuất phát."

Tống Ứng Tinh đi vào huyện thành, cũng không khỏi thở phào một hơi: "Thật tốt quá! Tại hạ cũng thật sự mệt lắm rồi. Thiểm Tây này đúng là một nơi đáng sợ, khắp nơi thiên tai, khắp nơi là tặc. Chao ôi, nếu không có Mã đạo trưởng chiếu cố, ta cũng không đến đây được."

Mã Thiên Chính: "Đây là việc bần đạo phải làm."

Hai người đang nói đến đây, chợt thấy trên đường cái huyện thành có một đám người đang chậm rãi đi tới, dẫn đầu là hai mẹ con, chính là Bạch công tử và Bạch phu nhân, còn có đốc công Đằng Dật Phong đi theo bên cạnh hai người.

Hắn đang cung kính nói với Bạch công tử: "Bạch công tử, nghe nói ngài có diệu pháp vận chuyển vật nặng, đội làm đường của chúng tôi gặp phải một tảng đá rất lớn, cần dời nó đi từ giữa đường, xin ngài xuất thủ tương trợ."

Chương 279: Tính thế nào?

Bạch công tử cười: "Tảng đá ông muốn vận chuyển, tốt cuộc to thế nào?"

Đằng Dật Phong nói: "Dài khoảng hai trượng, rộng một trượng, cả tảng đá quá lớn, các dân công không xê dịch được, thật đúng là làm khó cho chúng tôi. Chúng tôi lại ngại mời thánh nữ đi làm phiền thiên tôn, nghe đốc công từ thôn Cao Gia qua đây nói là Bạch công tử có cách di chuyển vật nặng."

Bạch công tử cười to: "Ha ha, tảng đá nhỏ như vậy, dùng kiến thức Vật Lý là có thể dễ dàng để ông kéo đi."

Người nói vô tâm, người nghe lại hữu ý.

Tống Ứng Tinh nghe nói như thế liền nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ: Muốn dịch chuyển tảng đá lớn như vậy, ta cũng biết một cách, lấy gỗ chế tạo bánh răng, một cái dựng thẳng, một cái để nằm, hai bánh răng khớp với nhau, dùng trâu kéo bánh răng dựng thẳng xoay tròn, sẽ kéo theo bánh răng để nằm, thì có thể di chuyển được vật nặng.

Nhưng người biết được cách này của ta rất ít, trước mắt một tiểu hài tử chưa mọc lông cũng biết cái này? Vật Lý trong miệng nó nói là cái gì? Mình có cần đi hỏi nó không?

Nghĩ tới đây, Mã đạo trưởng đằng trước liền chạy tới chào hỏi với Bạch công tử và Bạch phu nhân: "A, đây không phải Bạch phu nhân và Bạch công tử sao? Bần đạo có lễ."

Hai mẹ con thấy là Mã đạo trưởng cũng tỏ ra vui mừng: "Mã đạo trưởng, đã lâu không gặp, nghe nói ngươi phụng mệnh của

thiên tôn ra ngoài đi du lịch, giờ về rồi à?"

Mã Thiên Chính mỉm cười: "May mắn không làm nhục mệnh, cuối cùng cũng hoàn thành căn dặn của thiên tôn, ngày mai bần đạo dự định về thôn Cao Gia gặp mặt thiên tôn."

Bạch phu nhân cười chỉ bầu trời: "Hiện tại thiên tôn tới huyện thành rồi, ngươi ngẩng đầu là có thể nhìn thấy."

Mã Thiên Chính thất kinh, vội vàng ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy một đám mây thấp bồng bềnh trên bầu trời, hắn vội vàng phủi bụi trên người, cúi đầu bái: "Đệ tử Mã Thiên Chính, tham kiến thiên tôn."

Đám mây khẽ nhộn nhạo, giống như đáp lại hắn.

Mã Thiên Chính rất phấn khởi: Thiên tôn trả lời ta rồi!

Đang muốn nói thêm cái gì, Tống Ứng Tinh nắm lấy cánh tay hắn: "Mã đạo trưởng, ngài biết vị công tử này à? Thỉnh cầu ngài dẫn tiến cho ta, tại hạ có rất nhiều điều muốn tâm sự với vị công tử này."

Lúc này Mã Thiên Chính mới nghĩ tới trọng điểm, vội vàng kéo Tống Ứng Tinh qua giới thiệu cho Bạch công tử, đồng thời cũng coi như giới thiệu cho thiên tôn: "Vị này chính là Tống Ứng Tinh, Tống tiên sinh, người huyện Phụng Tân Giang Tây."

"Vị này chính là Bạch công tử của Bạch gia bảo."

Lý Đạo Huyền nghe được ba chữ "Tống Ứng Tinh" nhất thời mừng rỡ, tới rồi tới rồi, rốt cuộc tới rồi, ha ha ha, nhà khoa học đệ nhất Minh Mạt, lần này xem như là lừa gạt tới tay rồi, chỉ cần hắn tới trong tầm mắt của mình, khẳng định đừng nghĩ đi nữa. Mình có một vạn biện pháp lừa hắn ở lại.

Rất tốt, trước để cho Bạch công tử giao lưu với Tống Ứng Tinh

đi, mặc dù Bạch công tử vừa mới học tới Vật Lý lớp 2 Sơ Trung, nhưng cũng đủ khiến cho Tống Ứng Tinh mở ra thế giới mới rồi.

Tống Ứng Tinh ôm quyền với Bạch công tử, mặc dù đối phương nhỏ hơn mình tới gần 30 tuổi, nhưng Tống Ứng Tinh vẫn không dám khinh thường: "Vị công tử này, vừa rồi nghe ngươi nói, có thể dùng biện pháp Vật Lý di chuyển tảng đá lớn như vậy, không biết ngươi dự định chọn dùng biện pháp gì?"

Bạch công tử hiếu kỳ quan sát người trung niên đứng trước mắt, thấy vẻ mặt ham học hỏi của ông ta, dường như rất có hứng thú tham thảo học thuật, cũng không khỏi mừng thầm, Vật Lý của hắn học nhanh quá, ở thôn Cao Gia đã không còn ai có thể giao lưu rồi, hiện tại xuất hiện một người thoạt nhìn coi như có hứng thú trò chuyện, còn không vội vàng khoác lác một phen.

Bạch công tử cười hì hì, nói ra tri thức vừa mới học được: "Bánh răng!"

"Quả nhiên là bánh răng sao?" Tống Ứng Tinh mừng rỡ: "Ồ, ý nghĩ của tại hạ cũng là sử dụng bánh răng."

Bạch công tử: "Ồ? Ông cũng hiểu bánh răng? Ông học qua quyển thiên thư Vật Lý rồi?"

Tống Ứng Tinh: "Quyển thiên thư Vật Lý là cái gì?"

Bạch công tử: "Thì ra là chưa học, phù, làm tôi sợ muốn chết, tôi còn tưởng bên ngoài thôn Cao Gia cũng có người biết thiên thư Vật Lý chứ, hì hì."

Tống Ứng Tinh hiếu kỳ: "Không biết quyển thiên thư Vật Lý gọi là cái gì?"

Bạch công tử: "Cái này nói mấy câu cũng khó giải thích, chúng ta vẫn là trước tiên nghiên cứu tảng đá kia đi."

Chẳng mấy chốc đoàn người đi tới công trường ngoài thành, thấy một tảng đá rất lớn nằm ngang giữa đường. Các thôn dân hoặc là dời tảng đá này đi, hoặc là phải làm cong con đường, không hề nghi ngờ, vì thuận tiện cho Xe Mặt Trời công cộng sau này di chuyển thuận lợi, dời tảng đá đi mới là chính giải.

Bạch công tử hỏi: "Nghiên cứu qua tảng đá này nặng bao nhiêu chưa?"

Đằng Dật Phong cung kính hồi đáp: "Chúng tôi không có bản sự ước lượng tảng đá lớn như vậy, không biết trọng lượng của nó."

Tống Ứng Tinh khẽ mỉm cười, thầm nghĩ: Cái này chỉ có thể dùng biện pháp Tào Xung cân voi để cân trọng lượng của tảng đá này thôi... Thế nhưng voi có thể di chuyển, có thể đưa voi lên thuyền, tảng đá này lại không thể đưa nó lên thuyền được, vậy không cân được rồi.

Hắn vừa mới nghĩ tới đây, liền thấy Bạch công tử lấy ra một cái thước mềm dùng để do y phục, đo đường kính của tảng đá kia trước, sau đó lấy ra giấy bút, xoát xoát xoát tính toán một hồi, ngẩng đầu nói: "Khoảng hơn 6 vạn cân."

Tống Ứng Tinh giật minh kinh hãi.

Bạch công tử tiếp tục tính trên giấy, xoát xoát xoát, chẳng mấy chốc lại ngẩng đầu: "Muốn di chuyển tảng đá hơn 6 vạn cân, ít nhất cần phải có bánh răng lớn có đường kính 'ích', lại kết hợp với bánh răng nhỏ có đường kính 'Y'... Ta lại tính toán... Ừm... chắc xấp xỉ con số này, gọi thợ rèn tới đi, dựa theo kích cỡ của ta làm mấy cái bánh răng, chỉ có thể lớn không được nhỏ hơn ta dự tính, bằng không dùng hai con trâu cũng không kéo được, không đủ lực."

"Đem bánh răng chống ở bên cạnh, dùng trâu kéo, bên kia dùng

công nhân cầm gậy đẩy lên, là có thể dịch được tảng đá rồi."

Tống Ứng Tinh thầm kinh hãi: Ta biết dùng bánh răng có thể dịch chuyển được tảng đá, nhưng ta không thể tính ra chính xác cần bánh răng lớn thế nào, dùng mấy con trâu để kéo, chỉ có thể tận lực làm bánh răng lớn một chút, đứa nhỏ này làm sao có thể tính chính xác như vậy?

Không hiểu thì hỏi, Tống Ứng Tinh vội hỏi: "Xin hỏi Bạch công tử, làm sao ngươi có thể tính chuẩn xác khí lực của hai con trâu dùng bánh răng lớn thế nào có thể kéo vật nặng bao nhiêu chứ?"

Bạch công tử cười hì hì: "Chênh lệch giữa đường kính bánh răng lớn và bánh răng nhỏ có thể quyết định số lần lực tăng lên của chúng... Ước lượng lực kéo của hai con trâu, cùng chênh lệch đường kính của hai bánh răng để tính toán... Ôi chao, thứ này tôi dùng miệng cũng khó nói rõ, cho ông một công thức ông tự xem đi."

Hắn cầm lấy bút, viết xoát xoát xoát ra giấy một công thức.

Nhưng Tống Ứng Tinh xem không hiểu, liền đực mặt ra.

Không xong rồi, luôn cho rằng cái gì mình cũng biết, không ngờ đến chỗ này, mới phát hiện thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân a.

"Tại hạ có một yêu cầu quá đáng, quyển... thiên thư Vật Lý kia... không biết có thể cho tại hạ xem được không?" Tống Ứng Tinh hơi đỏ mặt: "Tại hạ có thể trả tiền."

Bạch công tử thì không để bụng trả tiền hay không, chỉ cần có người chịu học, thứ này có thể dạy tuỳ thích, đây là nguyên thoại của thiên tôn, nên sách cứ đưa thôi.

Chương 280: Tống Ứng Tinh du ký

Bạch công tử thò tay vào trong người lấy ra một quyển [Vật Lý Sơ Trung lớp 2 quyển hạ], đặt nó vào tay Tống Ứng Tinh: "Vị đại thúc này, xem ra ông rất có hứng thú với cái này, quyển sách này tặng cho ông đấy. A, không đúng, cấp độ của quyển sách này rất cao, ông không có cơ sở sẽ xem không hiểu đâu, sách cấp nhỏ tôi cũng không đem trên người... Trước khi học Vật Lý phải học hết Số Học trước, bằng không sẽ không hiểu các loại công thức."

Trên người Bạch công tử không thể đem theo nhiều sách được, hắn đành phải chỉ về hướng thôn Cao Gia: "Đại thúc, ông cứ đến thôn Cao Gia một chuyến đi, ở trong thư viện trường học thôn Cao Gia có đủ loại sách, hơn nữa có thể mượn đọc miễn phí."

Tống Ứng Tinh: "Đa tạ tiểu hữu."

Hắn quay đầu nhìn Mã đạo trưởng, lại thấy Mã đạo trưởng sắc mặt ửng hồng, hết bái lại khấu đầu với đám mây trên bầu trời, còn đang kể lại những việc trên đường đi Giang Tây của hắn.

Thì ra, từ sau khi Mã đạo trưởng tìm được chứng cứ "thần tiên chân chính tồn tại", liền cảm thấy hết sức tự hào đối với thân phận đạo sĩ của mình, trước đây giảng kinh cho người ta ít nhiều trong lòng có phần không kiên định, cảm giác mình đang gạt người, nhưng hiện tại không hề còn lo lắng này, chỉ đầy tự tin khi giảng kinh cho người ta.

Trên đường hắn đi Giang Tây tìm kiếm Tống Ứng Tinh đã giảng kinh thuyết pháp cho rất nhiều người, giọng to, trung khí mười phần, cảm giác cả người mình như được sống lại, tràn đầy

năng lượng trước nay chưa từng có.

Một chuyến du lịch này cũng khiến bản thân hắn trưởng thành hơn rất nhiều, thoạt nhìn có vẻ đắc đạo, tiên phong đạo cốt hơn.

Cho nên vừa trở về nhìn thấy thiên tôn, đương nhiên phải vội vàng tạ ân, cảm ơn thiên tôn đã hồi sinh mình.

Nhưng những động tác của hắn trong mắt Tống Ứng Tinh thì lại không khác nào bệnh tâm thần.

Sau khi do dự một hồi, Tống Ứng Tinh quyết định không tìm Mã đạo trưởng dẫn đường nữa, mà tự mình đi, dù sao thì ở đây cách thôn Cao Gia còn hơn 30 dặm đường, có hai gia nô bảo vệ, sẽ không có trắc trở gì.

Tống Ứng Tinh hỏi các dân công phương hướng đi thôn Cao Gia, biết được con đường đang làm dưới chân là đi thông đến đó, liền men theo con đường đó mà đi.

Lý Đạo Huyền nhất định muốn đạt được vị khoa học gia tí hon từ bên ngoài này, lập tức coi hắn là trọng điểm quan tâm, tập trung tầm nhìn lên người Tống Ứng Tinh đi cùng hắn.

Tống Ứng Tinh đi về hướng thôn Cao Gia chưa bao xa liền trông thấy một con đường màu xám, kéo dài về phía trước.

Hắn ngồi xổm xuống, đưa tay sờ lên mặt đường: "Xi măng! Đây là xi măng của Mã đạo trưởng đưa ta xem qua, không nghĩ tới, tại huyện Trừng Thành đã bắt đầu dùng thứ này làm đường rồi, lợi hại, thật sự lợi hại."

Dọc theo đường xi măng đi về phía trước, đi trên con đường cứng rắn lại bằng phẳng này rất thoải mái, đang đi đang đi, Xe Mặt Trời công cộng đi tới, trên xe chở đầy dân phu.

Tống Ứng Tinh giật mình: "Xe quái lạ gì thế?"

Nhưng hắn không điên như Mã đạo trưởng, không có thói quen xấu chặn xe ở giữa đường, Xe Mặt Trời công cộng cũng vèo một cái chạy qua người hắn, đi về hướng công trường...

Tống Ứng Tinh muốn nghiên cứu xe này một chút cũng không có cơ hội, đành phải tiếp tục đi về phía trước.

Càng tới gần thôn Cao Gia, phong cảnh càng trở nên kỳ quái.

Hai bên đường bắt đầu xuất hiện kiến trúc kỳ quái đủ mọi màu sắc, Tống Ứng Tinh cảm giác những kiến trúc này cũng không phải làm từ đá hoặc bùn, ghé sát vào dùng ngón tay bẹo một cái, phát hiện chất liệu của những kiến trúc này rất kỳ lạ.

Không phải sắt không phải vàng cũng không phải gỗ, rốt cuộc là thứ gì?

Bỏ đi, tiếp tục đi tới trước!

Lúc hoàng hôn đã đi tới thôn Cao Gia.

Sắc trời đã tối, nhưng cuộc sống về đêm ở thôn Cao Gia vừa mới bắt đầu, các thôn dân đã hoàn thành công việc một ngày, giơ cuốc xẻng trở về, vừa lúc đi cùng với Tống Ứng Tinh.

Tống Ứng Tinh hỏi: "Các vị hương thân, nơi này có phải là thôn Cao Gia?"

Người vác cuốc liền cười: "Đúng vậy, ở đây chính là thôn Cao Gia, lần đầu tiên tiên sinh tới đây sao?"

Tống Ứng Tinh: "Đúng vậy, lần đầu tiên tới. Tại hạ nghe nói ở đây có một thứ gọi là trường học, ở đó có rất nhiều sách để xem."

Người vác cuốc cười nói: "Trời đã tối rồi, trường cũng đã tan học, tiên sinh muốn đến trường cần phải đợi đến sáng sớm ngày mai."

Tống Ứng Tinh: "Ồ, vậy đêm nay ta nghỉ ở đâu thì được?"

Người vác cuốc chỉ vào khu thương mại Cao gia: "Ở đó có một quán trọ, tiên sinh vào quán trọ nghỉ ngơi là được."

Tống Ứng Tinh theo hướng ngón tay của người đó nhìn sang, liền thấy trên sườn núi có một loạt kiến trúc đủ mọi màu sắc, vừa mới lên đèn.

Hiện tại khu thương mại Cao gia mỗi ngày đến chiều tối đều lên đèn!

Số đèn này là do thợ đèn tới từ Tây An cùng Từ Đại Phúc làm ra.

Đèn màu rực rỡ thắp sáng các ngóc ngách của Khu thương mại Cao Gia, nơi đây lập tức trở nên sáng sủa, ngọn đèn đủ mọi màu sắc hoà lẫn với các kiến trúc bằng nhựa đủ mọi màu sắc, tạo ra một cảm giác như ở trong một phòng khiêu vũ cuồng nhiệt.

Tống Ứng Tinh thấy những kiến trúc kỳ lạ này thì không khỏi ngẩn người: đây có lẽ gọi là nơi xa hoa truỵ lạc.

Hắn kiên trì đi vào khu thương mại...

Phía trước rất ồn ào, nghe người đi qua bên cạnh trò chuyện, hình như là một gánh hát đang diễn kịch.

Tống Ứng Tinh đi theo dòng người tới đó, quả nhiên, trên một sân khấu rất lớn đang biểu diễn Thiểm Bắc đạo tình, người Giang Tây như hắn vẫn là lần đầu tiên xem Thiểm Bắc đạo tình, không khỏi dừng lại xem thêm.

Vở kịch đạo tình này trình diễn [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], gánh hát gần đây vẫn luôn theo đuổi kịch mới, liền đem truyện tranh của Cao Nhất Diệp biên thành vở kịch để diễn.

Chỉ thấy người diễn thôn dân quỳ trên mặt đất khóc lóc, người diễn sơn tặc cầm đao muốn chém xuống, tiếp theo trên đỉnh sân khấu "xoát" một cái hạ xuống một bàn tay khổng lồ làm bằng giấy, chụp sơn tặc kia cái pặc ngã ra đất.

Người diễn sơn tặc kêu "a" thảm thiết, rồi giả chết.

Tiếp theo nhạc khí kiểu như tam huyền tứ hồ vang lên, người diễn thôn dân đứng dậy, không ngờ là một ca sĩ, yểu điệu ca lên sự nhân thiện của Đạo Huyền Thiên Tôn, tặng lương làm mưa mưu phúc lợi cho thôn dân.

Các khán giả dưới đài: "Ca hay lắm!"

Sau đó rất nhiều bạc vụn và tiền thưởng được ném lên đài.

Lần đầu tiên Tống Ứng Tinh xem Thiểm Bắc đạo tình cũng cảm thấy hăng say, cũng mò một đồng tiền rồi ném lên đài.

Hắn xoay người nói với hai gia nô: "Thiểm Tây hạn hán, dân chúng lầm than, một đường chúng ta đi tới đây, thấy khắp nơi là bách tính cực khổ, nhưng không ngờ cuộc sống ở thôn Cao Gia này lại vui vẻ như vậy, chậc!"

Hai gia nô thấp giọng nói: "Trong thôn này khắp nơi là thứ kỳ quái nữa."

Tống Ứng Tinh mỉm cười: "Ta luôn thích những thứ kỳ quái mà."

Vừa mới nói xong, đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng thét to: "Các bằng hữu xem kịch xong, lại ăn một bát bún gạo đi."

Tống Ứng Tinh "ơ" một tiếng, theo tiếng thét nhìn qua, liền thấy một cửa hàng "Bún Gạo Tịch Bát" nằm không xa bên cạnh sân khấu kịch, hắn kinh ngạc nói: "Ta nhìn thấy cái gì đây? một cửa hàng bán bún gạo! Đây không phải thứ phía nam chúng ta mới có

sao?"

Hai gia nô cũng ngẩn ra: "Lão gia, thật sự là cửa hàng bún gạo, gặp quỷ rồi."

Chương 281: Dùng cái gì làm lễ gặp mặt?

Tống Ứng Tinh húp một bát bún gạo, chỉ cảm thấy tinh thần thoải mái.

Suốt cả đường đi chỉ ăn lương khô, ăn đồ ăn phương bắc thì không quen, hiện tại không ngờ có thể ăn được món bún gạo phía nam tại thôn Cao Gia, quả thật cảm động đến rơi nước mắt.

Tâm tình chợt đa sầu đa cảm!

Đúng lúc này, có hai mẹ con đi vào quán bún gạo, chính là Cao Tam Nương và Cao Tam Oa, hai người ngồi xuống bàn bên cạnh Tống Ứng Tinh, gọi hai bát bún gạo.

Cao Tịch Bát bưng cho hai người hai bát đã nấu xong, cũng không trở về quầy hàng mà ngồi bên cạnh Cao Tam Oa nói: "Tam Oa, ngươi tới đúng lúc lắm, giúp Tịch Bát thúc tính xem sổ sách ba ngày nay có tốt hay không?"

Cao Tam Oa cười nói: "Không thành vấn đề."

Cao Tịch Bát cầm tới sổ sách của hắn, bên trong viết hết sức lộn xộn, bản thân hắn không biết chữ, khi viết sổ sách hoàn toàn dựa vào vẽ, bán ra một bát bún gạo thì vẽ một vòng, bán ra hai bát thì vẽ hai vòng, nhập một hạt gạo thì vẽ một hình bầu dục, nhập một bó đũa tre thì gạch mấy cái...

Vừa lấy ra quyển sổ này, Tống Ứng Tinh ngồi ở bên cạnh liền hít một hơi lạnh: Cái này thì làm sao quản lý được rõ ràng?

Lại thấy Cao Tam Oa cầm bút bắt đầu viết mấy phép tính trên

giấy, cộng trừ nhân chia tính toán một lúc, không bao lâu liền cho ra đáp án: "Tịch Bát thúc, mấy ngày gần đây thúc chi 1532 đồng, thu vào 3232 đồng, cũng chính là lời 1700 đồng."

Tống Ứng Tinh kinh hãi.

Hắn lén nhìn vào tờ giấy của Cao Tam Oa trải ra, thấy trên đó viết toàn là ký hiệu nhìn không hiểu.

Tống Ứng Tinh nhíu mày, lúc trước tại huyện thành bị một đứa bé lấn lướt Vật Lý, khiến hắn ngỡ ngàng, hiện tại đi tới thôn Cao Gia lại bị một đứa bé lấn lướt tính toán, lại khiến hắn ngẩn ra.

Thôn Cao Gia này, khiến hắn áp lực như núi!

Sáng sớm hôm sau, Tống Ứng Tinh bị tiếng "U u! Xình xịch xình xịch!" làm giật mình tỉnh giấc, bò dậy khỏi giường trong quán trọ, duỗi người sau đó đẩy ra cửa sổ, liền thấy một chiếc xe rất lớn đủ mọi màu sắc đang chạy về đằng xa.

Tống Ứng Tinh giật mình kinh hãi.

Hai gia nô cũng từ gian phòng bên cạnh đi qua, vẻ mặt kinh hoàng nói: "Lão gia, lão gia, có chiếc xe khổng lồ cổ quái, phát ra âm thanh cổ quái chạy qua bên cạnh, quá kinh khủng."

Tống Ứng Tinh: "Hoảng cái gì? Khẳng định đây là máy móc đặc biệt của thôn Cao Gia chế tạo, chậm rãi nghiên cứu, luôn có thể tìm ra nguyên lý của nó."

Hai gia nô lúc này mới cố gắng trấn định lại.

Tống Ứng Tinh: "Ngày hôm nay ta phải đến trường học bái phỏng một chút, mượn mấy quyển sách về xem, lại không biết mang lễ gặp mặt gì mới thỏa đáng."

Hai gia nô: "Suốt cả hành trình, lộ phí chúng ta cũng dùng rất

nhiều rồi, chắc không lấy ra được lễ vật gì hẳn hoi đâu."

Tống Ứng Tinh nhíu mày.

Ba người đi xuống lầu, Tống Ứng Tinh muốn tìm người hỏi xem đi tới trường học như thế nào, vừa lúc nhìn thấy bên cạnh quán trọ có một tiệm vải liền đi vào, vừa giương mắt nhìn, chưởng quỹ của tiệm vải này không ngờ là một cô gái trẻ tuổi.

Cô gái không thể nói rất đẹp, nhưng có khí chất dịu dàng, rất rõ ràng không phải là nông phụ ở nông thôn, mà là người trải qua giáo dục, nhưng nàng lại không tỏ vẻ ngại ngùng như các tiểu thư quan gia, nhìn thấy Tống Ứng Tinh liền thoải mái chủ động mời chào: "Khách quan có yêu cầu gì? Bản điếm có vải bông tốt nhất, còn có y phục vải bông có sẵn, cũng có thể làm theo vóc người của ngài, giá rất rẻ."

Tống Ứng Tinh thầm nghĩ: Sao nữ tử này cho ta cảm giác giống như cô nương thanh lâu?

Hắn suy đoán đúng rồi, cô nương này chính là một trong bốn cô nương thanh lâu mà Lý Đạo Huyền "bắt đáy" mua được, tên là Xuân Hồng, cái tên tiêu chuẩn của cô nương thanh lâu, phụng mệnh của Cao Nhất Diệp trở về thôn Cao Gia chuyên môn phụ trách kinh doanh tiệm vải.

Tiệm vải này là do toàn bộ nữ tử của thôn Cao Gia hợp tác kinh doanh, trước đây đều là sổ sách lung tung, thế nhưng từ sau khi Xuân Hồng quản lý, việc buôn bán tốt lên, sổ sách cũng trôi chảy, tất cả đều ngay ngắn rõ ràng.

Các phụ nữ trong thôn nhập cây bông tại thôn khố, ở nhà dệt thành vải, lại đưa đến tiệm vải bán ra, hoặc là nhận công việc đặt may trang phục cho khách, thông qua các công việc như vậy thu nhập tăng cao trên diện rộng, khiến cho ở nhà họ có quyền nói chuyện hơn.

Tống Ứng Tinh: "Xin lỗi, ta không phải tới mua quần áo, chỉ muốn hỏi, đi đến trường học thế nào thôi?"

Xuân Hồng mỉm cười: "Trường học à? Ngài đi theo hướng này... bên kia có một kiến trúc năm tầng rất lớn, tường trắng, ngay ngắn nổi bật, đó chính là trường học."

Tống Ứng Tinh: "Đa tạ cô nương."

Hắn xoay người muốn đi, đột nhiên có một nữ nhân đi vào tiệm vải, lại là Cao Tam Nương tối hôm qua gặp mặt ở quán bún gạo.

Phía sau Cao Tam Nương còn có hai công nhân đi theo, khiêng một cái khung cửi đã bị hư hỏng.

Nàng vừa vào cửa tiệm liền nói với Xuân Hồng: "Xuân chưởng quỹ, việc lớn không tốt, khung cửi nhà ta bị hư rồi, ta khiêng nó qua đây, cô xem có thể tìm người sửa giúp ta được không?"

Xuân Hồng mỉm cười: "Cái này đơn giản, ta sẽ đi liên lạc Giếng Thợ, tìm một thợ mộc qua đây..."

Hai người đang nói đến đây, Tống Ứng Tinh đột nhiên đi tới bên cạnh khung cửi, nhìn trái ngó phải, lắc đầu: "Loại khung cửi này đã lạc hậu rồi, không cần phải sửa. Vị tẩu tử này, ta thấy tỷ cũng không giống người thiếu tiền, không bằng tốn chút tiền làm một cái khung cửi mới đi."

"A?" Cao Tam Nương ngẩn người: "Làm mới?"

Tống Ứng Tinh gật đầu: "Loại khung cửi này hiệu suất không cao, bên Giang Nam đã không còn dùng kiểu này nữa rồi, ta sẽ cho tỷ một bản vẽ khung cửi mới, tỷ cầm đi tìm thợ mộc chế tạo."

Nói xong, hắn tại chỗ lấy ra giấy bút, bắt đầu vẽ.

Động tác này thật khiến Cao Tam Nương và Xuân Hồng ngẩn người, đây là đại thần phương nào a? Tại chỗ thiết kế bản vẽ khung cửi? Lợi hại vậy sao? hay là khoác lác?

Nhưng mà Tống Ứng Tinh cũng không phải khoác lác.

Hắn lợi hại thật.

Hắn nhớ rõ ràng mỗi một chi tiết trên khung cửi kiểu mới của Giang Nam, hiện tại muốn vẽ ra vốn không phải việc khó, xoát xoát xoát, không tốn thời gian bao lâu, một khung cửi với kỹ thuật mới nhất của Giang Nam hiện ra trên giấy mồn một.

Chỉ là giấy Tuyên Thành vẽ đồ vật không đủ tỉ mỉ, một số chi tiết không thể hiện được, vẫn phải viết văn tự chú giải, khá phiền phức.

Tống Ứng Tinh thổi khô mực rồi đưa bản vẽ cho Cao Tam Nương: "Tỷ cầm cái này đưa cho thợ mộc xem, nếu thợ mộc có chỗ nào không rõ cứ tới hỏi ta. Sau khi làm xong, nếu như tỷ không biết dùng, cũng có thể tới tìm ta."

Cao Tam Nương hai tay nhận lấy tờ giấy, vẫn còn ngỡ ngàng. Đây là ai? Ta nên tin hay không?

Hiện tại Tống Ứng Tinh ở trong lòng đã tự tin hơn, vừa rồi còn không biết tặng cho trường học cái gì làm lễ gặp mặt, hiện tại biết rồi, ta đem sở học của mình tặng hết cho trường học, giao ra một số tri thức ta biết, mượn một quyển tri thức ta không biết, cứ như vậy cũng coi như lễ thượng vãng lai rồi.

Lần này lưng ưỡn thẳng, khí chất cũng tràn đầy, trường học, đi thôi!

Chương 282: Đều cần Số Học

Không quá lâu, Tống Ứng Tinh đi tới cổng trường học.

Từ cổng nhìn vào, bên trong là thao trường rộng lớn, nhìn thôi cũng khiến người tâm tình thoải mái.

Hắn đang định bước vào, thì nghe được trong môn đình vang lên tiếng gào to: "Ngươi là người phương nào? Tới trường học có chuyện gì?"

- Giải thích, môn đình là cái đình ở trước cổng giống phòng bảo vệ. Hết giải thích.

Tống Ứng Tinh giật mình, quay đầu nhìn thấy một tráng hán đang trừng mắt với hắn.

Thì ra người này là "bảo an" của trường học, Lý Đạo Huyền vẫn rất coi trọng sự an toàn của bọn trẻ nên không mời một lão nhân tới làm bảo an, mà mời một tráng hán, xảy ra chuyện tráng hán có thể gánh được, lão nhân thì không.

Tống Ứng Tinh ôm quyền nói: "Tại hạ Tống Ứng Tinh, người huyện Phụng Tân Giang Tây, tới trường học của thôn Cao Gia, cầu một số tri thức."

Tráng hán: "A? Thì ra là Tống tiên sinh, thiên tôn từng phân phó, Tống tiên sinh tới có thể tùy ý tham quan. Mời ngài vào, toàn bộ phòng học, thư viện trong trường học ngài đều có thể tùy ý ra vào, chỉ là... tốt nhất đừng ra vào phòng học của bọn nhỏ đang học."

Tống Ứng Tinh: "Ồ? Thiên tôn? Là ai?"

Tráng hán cười hắc hắc: "Từ từ ngài sẽ biết."

Tống Ứng Tinh ngớ ra, cẩn thận nghĩ lại, có lẽ là Mã Thiên Chính giở trò quỷ, đạo sĩ hay thích treo bên mép mấy từ như thiên tôn.

Đi vào trường học, Tống Ứng Tinh lập tức bị toà nhà năm tầng làm kinh hãi, kỹ thuật gì đây, có thể xây nên toà nhà cao năm tầng lớn như vậy sao? Kết cấu của toà nhà này không sợ sập sao?

Hắn bước nhanh vào toà nhà, vỗ mạnh vào tường hai cái, lập tức cảm giác được toà nhà này cực kỳ rắn chắc, khó có thể lay động, mấy cái sập gì đó hoàn toàn là suy nghĩ nhiều.

Kỹ thuật kiến trúc này rất cao a! Trở về phải nghiên cứu.

Nâng bước đi tới phòng học đầu tiên...

Đây là phòng học đầu tiên tại lầu một, cửa phòng học còn treo một tấm bảng nhỏ, Lớp 1 1.

Tống Ứng Tinh nhìn vào, một đám trẻ con đang ngồi ngay ngắn, nghe một tiên sinh giảng bài, tiên sinh giảng chính là [Tam Tự kinh] nhập môn đơn giản nhất.

Tống Ứng Tinh gật đầu, nghĩ thầm: Trường học này rất tốt.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, Lớp 1 2, Lớp 1 3, Lớp 1 4... Đều giảng những thứ không khác nhau.

Nhưng khi hắn tới Lớp 1 5, lập tức phát hiện không bình thường, đứng ở trên bục giảng lại là một đứa bé thoạt nhìn chỉ 12 đến 13 tuổi, lại còn là một bé gái.

Bé gái này chính là Tam tiểu thư, phụng mệnh thiên tôn, đại thiên thụ nghệ, dạy bọn trẻ "Số Học" .

Nàng chỉ vào số 5 nói: "Đây là năm, nhớ rõ, năm!"

Bọn nhỏ đồng thanh đọc theo: "Năm!"

Tống Ứng Tinh nhìn lén ngoài cửa thầm nghĩ: Ồ! Ta đã thấy ký hiệu này! Đêm qua, tại quán bún gạo, khi đứa bé kia giúp chưởng quỹ quán bún gạo tính sổ sách, trên giấy có vẽ ký hiệu này, thì ra, ký hiệu này đại biểu là năm sao?

Chân của hắn thoáng cái đi không đặng, cứ đứng ngoài cửa, nghe trộm Tam tiểu thư giảng bài.

Số Học lớp 1 vẫn rất dễ hiểu, nghe không bao lâu hắn liền phân biệt hết toàn bộ chữ số Ả Rập, còn học xong cả phép tính cộng và trừ. Hắn thoáng cái lại nhớ tới những biểu thức số học mà Cao Tam Oa tính trong quán bún gạo đêm qua, lướt qua trong đầu, chợt bừng tỉnh hiểu ra: "Thì ra là thế!"

Cái gọi là [Số Học] này, thì ra là một môn dùng để tính toán rất thuận tiện.

Dùng loại "chữ số Ả Rập" này có thể đem bài toán phức tạp trở nên ngắn gọn, ví dụ như tam thiên nhị bách tam thập nhị thêm tam thập nhị, hiện tại có thể viết thành số 3232 cộng với số 32, vừa xem hiểu ngay, tính toán sẽ rất thuận tiện, đây là thứ tốt, ta phải học.

Tống Ứng Tinh đang học trộm rất hào hứng thì đến giờ giải lao giữa tiết, Tam tiểu thư muốn nghỉ ngơi một lúc lại đi tới lớp khác dạy môn Số Học, nàng cười hì hì: "Tan học rồi!" Nói xong, đi ra phòng học trước.

Các học sinh cũng duỗi người, cả lớp thoáng cái trở nên phân tán.

Tống Ứng Tinh: "Ơ?"

Hắn còn chưa học trộm thoả thích.

Chưa đã, chưa đã chút nào.

Đột nhiên nhớ tới Bạch công tử nói, thư viện, trong trường học này có một thư viện, có thể học được toàn bộ tri thức, không cần phải học trộm từng tiết từng tiết chậm rãi như vậy.

Hắn vội vàng chạy khắp nơi tìm kiếm, lầu một không có, lầu hai cũng không có, lầu ba lầu bốn, cũng không có, Tống Ứng Tinh cất bước chạy lên lầu năm...

Tại cầu thang giữa lầu bốn và lầu năm gặp phải một thư sinh, thư sinh đó chính là Điểm Đăng Tử Triệu Thắng, hắn đang thở hổn hển leo lên cầu thang, nhìn thấy Tống Ứng Tinh chạy như bay qua bên cạnh, thư sinh vội la lên: "Huynh... huynh đài... kéo... kéo ta với... tầng năm... thật sự... bò... không lên nổi..."

Tống Ứng Tinh thấy bộ dạng thư sinh kia như muốn tắt thở, hốt hoảng đỡ lấy hắn, kéo hắn lên tầng năm.

Triệu Thắng: "Phù... đa... đa tạ... huynh đài... tại hạ còn tưởng rằng... sẽ chết... ở tầng bốn rồi..."

Tống Ứng Tinh nghĩ thầm: Ngươi phế vật cỡ nào chứ?

Nhưng lời này cũng chỉ có thể nghĩ thôi, nói ra sẽ không lễ phép, miệng lại hỏi: "Tại hạ đang tìm thư viện, không biết huynh đài có thể chỉ điểm được không?"

Triệu Thắng: "Phía... phía trước... cánh cửa... thứ năm..."

Tống Ứng Tinh: "Đa tạ!"

Hắn nhanh chóng chạy đến thư viện, nhìn vào, từng hàng sách xếp ở trên giá sách, trên giá sách đủ loại sách, cái gì [Tam Tự kinh], [Bách Gia tính], [Luận Ngữ], [Đại Học], [Trung Dung]...

Tống Ứng Tinh không có hứng thú với số sách này, nhanh

chóng lướt qua, trên giá sách hàng thứ hai, rốt cuộc tìm được thứ hắn muốn, [Số Học Tiểu Học], trọn bộ 12 quyển, kế tiếp là [Vật Lý Sơ Trung], trọn bộ đủ 6 quyển [Hoá Học Sơ Trung], lại trọn bộ 6 quyển...

Tống Ứng Tinh cầm lấy Vật Lý mở ra xem, tức khắc mừng rỡ: "Trọng lực... thứ này ta đã sớm cảm giác được rồi, chỉ là không có khái niệm tường tận như vậy... khối lượng, ôi? Không xong rồi, muốn tính khối lượng phải học Số Học. Bánh răng, ở đây giảng đến bánh răng, chết tiệt, lại phải học Số Học... Sức nâng và trọng lượng, ôi? Vẫn phải học Số Học!"

Hắn lật hết một vòng số sách Vật Lý, phát hiện trong mười khoá trình ít nhất chín có quan hệ với Số Học, hắn còn chưa học Số Học, ngay cả các loại ký hiệu cũng xem không rõ ràng.

Tống Ứng Tinh lại tiện tay cầm lấy sách Hoá Học, tiện tay mở ra: Tính chất, biến hóa của vật chất, quá trình biến hóa và hiện tượng... Nhân dân lao động từ triều Thương đã biết chế tạo đồ đồng thau, thời Xuân Thu đã bắt đầu luyện sắt và luyện thép...

Ha ha ha! Rất thú vị! Đây chính là thứ ta muốn học.

Hắn nhìn kỹ...

Ngã phịch ra đất, orz, lại phải học Số Học.

"Cạch cạch cạch!"

Mặt bàn bên cạnh bị người khẽ gõ vang lên, Tống Ứng Tinh ngẩng đầu nhìn, là thư sinh vừa mới vất vả bò lên lầu, hiện tại hình như hắn đã ổn định lại, mỉm cười nhìn Tống Ứng Tinh: "Tống tiên sinh, không cần nhụt chí, thiên tôn nói, mấy thứ này đối với người thường khả năng rất khó, nhưng đối với ngươi thì quá đơn giản, lấy tài trí thông minh của ngươi, học cũng chỉ là chuyện nháy mắt."

Tống Ứng Tinh chợt ngẩng đầu lên: "Ngài là?"

Triệu Thắng: "Tại hạ Triệu Thắng, là phó hiệu trưởng của trường học này."

Chương 283: Bánh xe lịch sử

Tống Ứng Tinh hơi xúc động: "Nhiều sách hay như vậy, tất cả đều để ta xem thoải mái, tại hạ có tài đức gì, mà có được đại ân này."

Triệu Thắng mỉm cười: "Tiên sinh đại tài, số sách này cho tiên sinh xem, mới có thể phát huy ra tác dụng lớn nhất của chúng, không cho ngươi xem, thì cho ai xem chứ?"

Đột nhiên Tống Ứng Tinh nghĩ đến điểm gì: "Ơ ơ? Chẳng lẽ... Mã đạo trưởng chính là các ngươi..."

Triệu Thắng: "Đúng vậy, Mã đạo trưởng chính là thiên tôn phái đi, chuyên môn mời ngươi tới đây, số sách này ngươi cứ xem thoải mái, cũng là ý của thiên tôn, tất cả chi phí ăn ở đi lại ở thôn Cao Gia, ngươi không cần lo lắng, thiên tôn đã sắp xếp xong cả rồi, tiên sinh chỉ cần chuyên tâm nghiên cứu là được."

Tống Ứng Tinh còn chưa hiểu lắm: "Thiên tôn rốt cuộc là ai?"

Triệu Thắng: "Thiên tôn là thần của thôn Cao Gia."

Tống Ứng Tinh còn chưa nhận ra hàm ý những lời này, còn tưởng là một thổ hoàng đế hương thân chứ, bèn ôm quyền: "Vậy thực sự đa tạ thiên tôn rồi, nhưng tại hạ không công mà hưởng lộc, trong lòng bất an, muốn đem sở học trong lòng tại hạ, tặng hết cho trường học."

Triệu Thắng: "Ha ha, đó đương nhiên là quá tốt rồi, thật ra thiên tôn vốn là có một thứ, muốn để Tống tiên sinh dạy cho các thợ rèn trong thôn chúng tôi."

Triệu Thắng: "Điểu súng!"

Tống Ứng Tinh mỉm cười: "Thì ra là điểu súng, phương pháp tạo thứ này cũng không phải quá khó, nếu thiên tôn yêu cầu, tại hạ đương nhiên sẵn lòng dạy các thợ rèn."

Hắn lấy ra giấy bút, xoát xoát, lại vẽ tại chỗ, không mất bao lâu, bản thiết kế điểu súng đều vẽ rõ ràng mỗi một chi tiết.

Triệu Thắng mỉm cười thu hồi bản vẽ, đột nhiên lại lên tiếng: "Thiên tôn có một chuyện muốn tâm sự với ngươi."

Triệu Thắng lấy ra một cái lò xo: "Tống tiên sinh đã gặp qua thứ này rồi đúng không?"

Tống Ứng Tinh gật đầu: "Gặp qua rồi, rất thú vị."

Triệu Thắng nói: "Thiên tôn nói, khi điểu súng bắn ra, cần phải châm ngòi nổ, rất phiền phức, sao không ở ống dẫn lửa lắp một viên đá lửa, bên ống dẫn lửa bố trí một cái cần, khi bắn, bóp cò súng, dưới tác dụng của lò xo, đá lửa đập mạnh vào hỏa môn, bắn ra tia lửa, dẫn cháy hỏa dược... Như vậy, điểu súng có thể bắn ra trong nháy mắt, không cần châm ngòi nữa."

Vừa nghe lời này, Tống Ứng Tinh cứng đờ cả người, vài giây sau mới vỗ đầu một cái: "Thì ra còn có thể làm như vậy, đúng rồi, sau khi có lò xo, có thể làm như vậy."

Triệu Thắng mỉm cười: "Biện pháp dùng lò xo tạo ra kim hoả, thợ rèn Lý Đại trong thôn đã nắm giữ, chỉ cần đem thứ hắn chế tạo sửa chữa thêm, thì có thể biến thành máy đá lửa rồi... Có điều, lò xo hắn làm ra độ co dãn chưa phải tốt lắm, còn cần tiên sinh hỗ trợ cải tiến."

Tống Ứng Tinh: "Cầu dẫn tiến! Ta cần vị thợ rèn này hỗ trợ, làm ra những thứ ta vừa mới nghĩ đến, ha ha ha, ta nghĩ ra rồi, biện pháp biến điểu súng thành Toại phát hoả súng rồi."

- Giải thích, Toại phát là Súng kíp hay súng đá lửa. Hết giải thích.

Lý Đạo Huyền trên bầu trời nở nụ cười vui mừng, rất tốt rất tốt, có một nhà khoa học đỉnh cấp tới đây, quả nhiên khác biệt, vũ khí của dân đoàn thôn Cao Gia lập tức sẽ có bước tiến lớn.

Hiện tại hắn còn chưa bắt đầu học Số Lý Hoá, một khi hắn bắt đầu học, lập tức... càng nhiều đồ vật lung tung beng sợ là đều có thể tạo ra.

Rất tốt, không cần vội, chậm rãi dẫn dắt là được!

Ninh Hạ, Ngân Xuyên, dịch trạm.

Lý Tự Thành đang làm công ở đây, đang cho một con dịch mã ăn cỏ khô, đột nhiên nghe được giọng của dịch thừa: "Hoàng Lai Nhi, ngươi qua đây."

Hoàng Lai Nhi là nhũ danh của Lý Tự Thành.

Nghe gọi, Lý Tự Thành ngoan ngoãn đi tới trước mặt dịch thừa: "Đại nhân, ngài gọi tiểu nhân có chuyện gì?"

Dịch thừa thở dài: "Hoàng thượng hạ lệnh cắt giảm kinh phí dịch trạm, chuyện này chắc ngươi cũng biết?"

Lý Tự Thành trong lòng cảm thấy không ổn: "Biết."

Dịch thừa: "Ngươi là người cơ trí, ta nói đến đây, chắc ngươi cũng hiểu."

Tâm tình Lý Tự Thành nặng nề: "Đại nhân, hoàng thượng cắt giảm kinh phí dịch trạm, là vì tránh để các quan viên đi ngang qua hạch sách, tham ô, đòi dịch trạm phí dụng tiếp đãi cao hơn tiêu chuẩn, chúng ta chỉ cần giảm thiểu cung cấp cho quan viên là được, ngài hà tất phải loại bỏ tiểu nhân?"

Dịch thừa thở dài: "Hoàng thượng nghĩ thì hay lắm, muốn chúng ta giảm chi phí tiếp đãi các quan viên, nhưng trên thực tế, bạc nên cho các quan viên một phần cũng không có thể thiếu! Dưới tình huống như vậy còn muốn tiết kiệm bạc, vậy cũng chỉ có thể cắt giảm dịch tốt rồi."

Lý Tự Thành câm nín.

Dịch thừa: "Ngươi là một người có bản lĩnh, rời khỏi dịch trạm ngươi cũng có thể sống tốt được, nơi này là ba lượng bạc của cá nhân ta đưa cho ngươi, ngươi cầm lấy về quê mưu sinh đi."

Lý Tự Thành thở dài, chắp tay: "Đại nhân cũng khó khăn, bạc này Hoàng Lai Nhi sẽ không nhận, nơi này không lưu người, tự có chỗ lưu người, ta đi đây."

Dịch thừa quay về hắn phất tay: "Hoàng Lai Nhi, sống tốt nhé."

Lý Tự Thành thu dọn mọi thứ xong bước ra ngoài dịch trạm, suy nghĩ một chút, thiên hạ to lớn, nhưng lại không có chỗ cho Lý Tự Thành ta dung thân, mà thôi, vẫn là về quê nhà Mễ Chi vậy.

Năm Sùng Trinh thứ hai, tình hình kinh tế không tốt, Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm vì tiết kiệm tiền, bãi bỏ dịch trạm, đập bể chén cơm của Lý Tự Thành.

Lý Tự Thành biến thành thanh niên thất nghiệp.

Bánh xe lịch sử, bắt đầu cuồn cuộn hướng về trước...

Huyện thành Trừng Thành.

Cao Nhất Diệp đang dẫn theo ba cô nương Hạ Lục, Thu Cúc, Đông Tuyết, vẽ tập 4 của [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], đến tập này, trình độ tỉ mỉ đã có thể đẹp như sách tranh rồi.

Ba cô nương thật không hổ là nữ tử tri thức cổ đại cầm kỳ thư

họa, mọi thứ tinh thông, ở thời đại này, nữ tử tốt mà tạp học so với cô nương thanh lâu quả thực khó tìm. Nhưng học vấn như bọn họ lại chỉ có thể rơi vào thanh lâu, chỉ có thể nói là bi ai của thời đại.

Sau khi được Cao Nhất Diệp chuộc ra, mấy vị cô nương không cần xu nịnh nam nhân nữa, bà chủ mới chỉ bảo họ vẽ vẽ viết viết tính toán, rồi cho bọn họ ăn ngon, mặc ấm.

Họ cảm giác nhận được tôn trọng, tự nhiên cảm động đến rơi nước mắt, ra sức làm việc.

Đúng lúc này, Cao Nhất Diệp đột nhiên nghe được giọng của thiên tôn: "Nhất Diệp!"

Cao Nhất Diệp vội vàng ngẩng đầu: "Thiên tôn có gì phân phó?"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Thợ mộc bên thôn Cao Gia dưới chỉ đạo của Tống Ứng Tinh đã làm ra máy kéo sợi và khung cửi kiểu mới nhất, ta hạ lệnh cho Tam Thập Nhị, bảo hắn mau chóng đưa hai thứ này đến huyện thành."

Cao Nhất Diệp liền hiểu ngay: "Muốn các nữ nhân ở huyện thành cũng tham gia vào kéo sợi và dệt vải?"

"Đúng vậy!" Lý Đạo Huyền nói: "Phụ nữ cũng là sức sản xuất rất quan trọng, nếu như để họ rảnh rỗi ở nhà hết, sẽ rất lãng phí đối với sức sản xuất của xã hội, giờ là lúc điều động toàn bộ nữ tính bên huyện thành. Ngươi dựa theo hình thức của tiệm vải thôn Cao Gia, tại huyện thành cũng mở một tiệm vải, bán cây bông cho các phụ nữ với giá thấp, sau đó thu mua vải bông họ dệt ra dựa theo tiêu chuẩn giá thị trường."

Cao Nhất Diệp đáp: "Tuân lệnh!"

Hai người vừa mới nói đến đây, Hạ Lục đột nhiên lên tiếng:

"Khởi bẩm thiên tôn, nữ tử của huyện thành Trừng Thành có một tuyệt kỹ, có lẽ có thể lọt vào pháp nhãn của ngài."

Lý Đạo Huyền: "Ồ, nói nghe xem."

Chương 284: Di sản văn hóa phi vật thể

Hạ Lục cung kính nói: "Đồ thêu của huyện thành Trừng Thành có thể nói cực kỳ nổi danh, dân gian có rất nhiều nữ tử am hiểu đạo này, tiểu nữ tử cũng biết sơ sơ."

"Ồ?" Lý Đạo Huyền vẫn là lần đầu tiên nghe nói cái này, tiện tay mở máy vi tính lên tìm hiểu, không tra không biết, vừa tra thật đúng là kỳ diệu, thì ra đồ thêu Trừng Thành là một trong các di sản văn hóa phi vật thể, đúng là không phải Hạ Lục khoác lác.

Hạ Lục nói: "Ba năm hạn hán, tất cả nữ tử đều không có tinh thần đi thêu thùa, nhưng hiện tại thiên tôn đã phát đồ ăn, cho mọi người tiền công, mọi người được ăn no, có sức lực, bọn nữ tử lại có thể thêu rồi, thêu thủ công của nữ tử Trừng Thành ta đưa đến thành Tây An bán cho các quan to quý nhân là rất được bọn họ hoan nghênh đấy."

Lý Đạo Huyền mừng rỡ: "Rất tốt, tình báo này ngươi cung cấp rất tốt, sau này có tin tức tương tự vậy có thể trước tiên báo cáo cho ta."

Hạ Lục được thiên tôn khích lệ, cũng không khỏi phấn khởi, dịu dàng cúi đầu.

Lý Đạo Huyền cũng thầm khen, nữ tử thanh lâu quả thật khác với phụ nữ bình thường, phụ nữ bình thường ở thời kỳ này phạm vi hoạt động quá nhỏ, rất nhiều chuyện trong lòng không dám nghĩ đến, nhưng nữ tử thanh lâu lại hiểu rất nhiều chuyện mà nữ tử bình thường không hiểu.

Bắt đáy giá thấp quả nhiên là đúng, lần sau có cơ hội sẽ mua thêm.

"Hạ Lục, chuyện của tiệm vải và thêu thùa giao hết cho ngươi phụ trách." Lý Đạo Huyền nói: "Ngươi đi mở một công ty vải, do ngươi làm bà chủ, bán bông thu vải bông, thu mua đồ thêu của các nữ tử huyện Trừng Thành, sau đó chúng ta thống nhất vận chuyển đến Tây An, thu lấy bạc trên tay các quan to quý nhân."

Hạ Lục mừng rỡ, trước đây chỉ là một nữ tử phong trần, lần này lại có thể làm bà chủ rồi, quả thật số phận thay đổi chóng mặt.

Việc này không nên chậm trễ, hiện tại đi ngay!

Có thiên tôn ở phía sau làm chỗ dựa, Hạ Lục cũng can đảm hơn, bên cạnh nhà sách là một lương hành đã lâu chưa mở bán, Hạ Lục tới gõ cửa, đợi ông chủ đi ra, Hạ Lục liền lấy bạc của Lý Đạo Huyền cho, mua lại lương hành.

Tiếp theo nàng lại chạy đến xưởng quan phương một vòng, thuê thợ thủ công sửa sang lại lương hành, không tốn thời gian hai ngày,"Tiệm vải Thiên tôn" liền thành công khai trương.

Lý Đạo Huyền cũng không nhúng tay, chỉ ủng hộ nàng vật tư.

Nhưng thời đại này nữ tử thanh lâu thật sự rất có năng lực, lại tuyệt không sợ xuất đầu lộ diện, các khâu đều tự mình chuẩn bị, cái miệng lại khéo nói, rất nhanh đều đả thông toàn bộ các khâu cần thiết.

Lý Đạo Huyền ban cho bông chất đầy cả nhà kho của tiệm vải, Hạ Lục bán những cây bông này ra với giá thấp, đồng thời treo biển "thua mua vải bông giá cao", rất nhanh có một số nữ tử trong nhà có máy kéo sợi bông tới mua bông.

Trong nhà không có máy móc sản xuất thì cũng không sao, máy

kéo sợi bông kiểu mới do thợ mộc của thôn Cao Gia chế tạo lập tức sẽ được vận chuyển tới.

Hạ Lục rất nhanh mua lại một đại viện của một nhà giàu, cải tạo nó thành "Xưởng dệt Thiên tôn", bên trong đặt rất nhiều máy kéo sợi, sau đó bắt đầu thử nghiệm thuê nữ công.

Nữ tính thời đó không thích xuất đầu lộ diện, lúc đầu thuê nhân công rất khó khăn.

Nhưng chung quy luôn có những nữ tử gia cảnh nghèo khó, muốn kiếm thêm việc phụ giúp chi phí sinh hoạt, liền mạo hiểm bị mắng tiến vào xưởng dệt, thế là xưởng dệt nho nhỏ này bắt đầu chậm rãi vận hành.

Khi tiệm vải đi vào hoạt động, đồng thời Hạ Lục liền treo lên bảng hiệu "thu mua đồ thêu thùa", hấp dẫn những nữ tử có tay nghề thêu, ở nhà thêu ra sản phẩm sau đó bán cho tiệm vải.

Chiều tối, Lý Đạo Huyền đang ăn mì sợi Lan Châu.

Hạ Lục đột nhiên chạy vào phòng của Cao Nhất Diệp, hai tay trình lên một tấm mã bố: "Thánh nữ đại nhân, ngài xem, đây là mã bố của ta thêu."

Vẫn là lần đầu tiên Lý Đạo Huyền nghe nói đến từ "mã bố" này, cảm thấy hứng thú, vội vàng chuyển "chú ý" tới. Thì ra cái gọi là mã bố, chính là tấm vải trải trên lưng ngựa, dùng để làm trang sức cho ngựa.

Thứ này đương nhiên không dành cho người nghèo, chỉ có quan to quý nhân, phú thương thân hào mới cần dùng đến. Hạ Lục làm cái này, chính là vì dành cho kẻ có tiền ở Tây An.

Trên mã bố thêu một cái đầu cọp, xung quanh đầu cọp còn thêu một vòng tiền đồng, trông rất đại khí mà đẹp đẽ không kém.

Thứ này rất đẹp!

Lý Đạo Huyền đột nhiên đầu nảy số, hình như lại có cách kiếm tiền mới.

Cái này đương nhiên phải làm thành một video rồi.

Trong video đã quay tìm kiếm một hồi, rất nhanh tìm tới đoạn Hạ Lục thêu, đem nó chỉnh sửa, chỉ lấy mấy đoạn ngắn, cuối cùng làm thành một video clip 30 giây, cuối video, y duỗi một cái nhíp xuống vương quốc tí hon, đột nhiên từ trên tay Hạ Lục cắp lấy mã bố trên tay nàng...

Hạ Lục giật mình, nhảy dựng lên muốn cầm mã bố lại, nhưng nàng lập tức rõ ràng là thiên tôn đang đùa với nàng, vì vậy che miệng nở nụ cười.

Đoạn cuối video, Lý Đạo Huyền ở trong thế giới bình thường bắt đầu giới thiệu sản phẩm mã bố nho nhỏ này, công nghệ thêu siêu nhỏ, cả tấm mã bố chỉ dài 3 mi-li-mét, phía trên thêu đầu hổ, còn thêm đồng tiền mini, nhỏ đến mức khó có thể thấy rõ, quả thật là xuất sắc.

Lần này giá cả cũng lười đặt, để cho bản thân người hữu duyên tự nghiên cứu đi.

Làm xong video, ấn vào nút tải lên.

Đột nhiên lại nghĩ tới Cao cục trưởng của Cục Văn Hóa và Du Lịch huyện Trừng Thành, vị cục trưởng kia vì ngành du lịch của huyện Trừng Thành trông có vẻ rất liều mạng, video này cũng cho ông ấy một phần vậy.

Vì vậy, kênh TikTok cá nhân của Lý Đạo Huyền "Mỗi ngày của vương quốc tí hon" và trang web của Cục Văn Hóa và Du Lịch huyện Trừng Thành đều đăng tải đoạn video clip này.

Bên này vừa mới làm xong, vừa quay đầu nhìn vào trong hộp, phát hiện huyện lệnh Lương Thế Hiền dẫn theo Thiệu Hưng sư gia đi tới nhà sách bái phỏng.

Lương Thế Hiền lúc này đã rõ ràng Cao Nhất Diệp cũng không phải đại phu nhân của Lý gia, bởi vì gia chủ của Lý gia căn bản là thần tiên, người gọi là đại phu nhân này thật ra là người truyền lời của thiên tôn tại nhân gian giới, cũng được gọi là thánh nữ.

Loại thánh nữ này bản chất hoàn toàn khác với Bạch Liên thánh nữ.

Bạch Liên thánh nữ chính là gạt người, nhưng Cao Nhất Diệp là thánh nữ có thể thật sự phát ngôn thay thiên tôn, khác biệt của phương diện này phải nắm rõ.

Cho nên khi Lương Thế Hiền có chuyện gì muốn xin chỉ thị của thiên tôn, đều sẽ chạy tới tìm Cao Nhất Diệp truyền lời.

Nhân viên của nhà sách mời Lương Thế Hiền vào hậu viện, Cao Nhất Diệp đi ra đón, hai người ngồi xuống bàn đối diện nhau, Cao Nhất Diệp mới lên tiếng: "Không biết Lương đại nhân có chuyện quan trọng gì?"

Lương Thế Hiền nói: "Hạ quan vừa mới nhận được tin tức, tuần phủ Thiểm Tây Hồ Đình Yến, bị hoàng thượng cách chức rồi."

Lý Đạo Huyền thầm khen hay: Rốt cuộc thanh lý hôn quan này rồi.

Lương Thế Hiền nói: "Hoàng thượng bổ nhiệm Lưu Quảng Sinh làm tuần phủ Thiểm Tây mới, đồng thời còn bổ nhiệm Dương Hạc làm tam biên tổng đốc, phụ trách việc tiễu phỉ của hai nơi Thiểm Tây và Duyên Tuy, lần này, triều đình muốn thật sự quản nạn giặc cướp ở Thiểm Tây này rồi."

Chương 285: Mượn tay của Lương Thế Hiền

Lương Thế Hiền nói: "Trước kia tiễu phỉ, bọn phỉ thường thích qua lại giữa hai tỉnh biên giới, nếu như binh của Thiểm Tây tới đánh, chúng sẽ tiến vào Duyên Tuy, binh của Thiểm Tây sẽ không thể truy kích. Nếu như binh của Duyên Tuy tới đánh, chúng liền tiến vào Thiểm Tây, binh của Duyên Tuy chỉ có thể trơ mắt nhìn..."

"Hiện tại hoàng thượng bổ nhiệm tam biên tổng đốc Dương Hạc, để hắn quản lý Thiểm Tây, Cam Túc, Duyên Tuy, Ninh Hạ, như vậy, cho dù tặc quân có qua lại giữa mấy tỉnh biên giới cũng vô dụng, quan binh có thể cầm thủ lệnh của Dương Hạc, đi qua biên giới truy kích."

Lời giải thích của hắn, Lý Đạo Huyền không cần nghe cũng hiểu, cũng coi như nói cho mấy người Cao Nhất Diệp, Vương tiên sinh, Thu Cúc, Đông Tuyết nghe.

Vương tiên sinh chợt nói: "Thảo nào trước kia triều đình tiễu phỉ bao giờ cũng bó tay, thì ra bọn chúng chỉ cần qua lai biên giới hai tỉnh, lập tức có thể tìm được đường trốn thoát."

Lương Thế Hiền gật đầu: "Cho nên từ sự bổ nhiệm tam biên tổng đốc này có thể biết được, triều đình muốn chơi thật rồi. Vượt qua tỉnh truy kích tặc khấu sợ rằng sẽ trở thành chuyện bình thường, nhưng như vậy, tặc khấu có lẽ sẽ bị quan binh đuổi bắt chạy khắp nơi, huyện Trừng Thành vẫn sẽ bình thường có tặc khấu ghé thăm..."

Cao Nhất Diệp nói: "Ý của Lương đại nhân là?"

Lương Thế Hiền hướng về bầu trời ôm quyền: "Hạ quan muốn xin thiên tôn ban thưởng thêm một số vật tư, dùng để vũ trang và huấn luyện dân đoàn cả huyện, tăng thêm nhân số, đề cao sức chiến đấu của họ, để ứng biến bất cứ tình huống nào."

Lý Đạo Huyền vừa nghe liền cười, ồ? Muốn tăng thêm số lượng dân đoàn?

Việc này đương nhiên là làm được!

Trước đây Lý Đạo Huyền chỉ có 5000 nhân khẩu của thôn Cao Gia, cho nên chỉ cho 500 người làm thoát sản binh, nhưng hiện tại tầm nhìn của y đã đạt tới huyện thành, lại thêm các thôn trấn xung quanh, nhân khẩu trong tầm nhìn đã đạt tới mấy vạn, số lượng thoát sản binh khẳng định cần phải tăng lên.

- Giải thích, thoát sản binh nghĩa là làm lính hoàn toàn, không còn tham gia sản xuất, ngược lại vẫn có chế độ vừa đi lính vừa tham gia sản xuất. Hết giải thích.

Mấy ngày gần đây y đang suy nghĩ dùng hình thức gì để lừa gạt Lương Thế Hiền, không ngờ người này không cần gạ gẫm liền chủ động chạy tới. Có lẽ, Lương Thế Hiền còn tưởng rằng thần tiên như mình sẽ không nhúng tay vào việc "thay đổi quốc gia" của nhân gian giới, cho rằng thiên tôn chỉ tới cứu dân chúng, căn bản không ngờ được thiên tôn này còn có dự định thành lập một quốc gia mới.

Mượn tay của hắn thành lập dân đoàn mới lớn hơn nữa, cũng là một cách khả thi.

Dù sao thì chỉ cần giáo dục tốt tư tưởng của dân đoàn, Lương Thế Hiền kia còn tưởng rằng đang giúp hoàng đế luyện binh, kết quả cuối cùng sẽ chỉ là luyện binh cho thiên tôn.

Lý Đạo Huyền mỉm cười nói: "Thỉnh cầu của ngươi rất có đạo

lý, ta đáp ứng, có thể ban thưởng vật tư. Thế nhưng, dân đoàn của các thôn các trấn phải thiết lập một tổng giáo viên, tổng giáo viên này phải là một người tin cậy, bằng không, để cho một kẻ tham ô hạch sách, lòng tham không đáy làm tổng giáo viên dân đoàn, sẽ tham ô vật tư của ta ban thưởng."

Lương Thế Hiền cẩn thận nghĩ lại, có lý, chức tổng giáo viên dân đoàn này phải lựa chọn một người tin cậy.

Hắn ngẩng đầu lên tới: "Thiên tôn có nhân tuyển thích hợp nào không?"

Lý Đạo Huyền: "Bạch Diên của Bạch gia bảo, người này tự xưng là quân tử, cũng rất có tác phong quân tử, rất được dân chúng xung quanh Bạch gia bảo yêu quý, tặc khấu vài lần xâm chiếm Bạch gia bảo, đều bị Bạch Diên đẩy lùi, người này tài đức đủ cả, là một nhân tuyển làm tổng giáo viên rất thích hợp."

Lương Thế Hiền ngay cả đèn kéo quân cũng không cần xoay, liền nhớ tới Bạch Diên là ai, người này đã từng cùng hắn đại chiến Số Học tại Cao Gia bảo, Lương Thế Hiền lấy thảm bại mà kết thúc...

"Nếu là người này, quả thật đảm đương được chức tổng giáo viên dân đoàn." Lương Thế Hiền gật đầu nói: "Vậy bản quan sẽ triệu tập giáo viên dân đoàn của các thôn các trấn đến huyện thành, mở một đại hội, lấy Bạch Diên làm tổng giáo viên, thảo luận việc mở rộng và vũ trang dân đoàn."

Lý Đạo Huyền thầm cười hắc hắc hai tiếng: vậy đại dân đoàn ta phải không khách khí nhận lấy rồi.

Lương Thế Hiền lại ngửa đầu nói: "Huyện thành dưới sự trông nom của Thiên Tôn, hiện tại trên cơ bản đã khôi phục sinh cơ, nhưng xung quanh còn có rất nhiều thôn trấn vẫn sống rất khổ cực, ví dụ trấn Phùng Nguyên, thôn Tuyền Câu, Thiên Tôn chiếu cố

còn chưa tới, hạ quan cả gan, muốn xuất ra một phần vật tư của Thiên Tôn ban cho đi cứu tế các thông trấn ngoài huyện thành, xin Thiên Tôn ân chuẩn."

Việc này đương nhiên phải chuẩn rồi!

Lý Đạo Huyền: "Chuẩn, mạnh tay đi làm! Vận chuyển đến các thôn trấn này bất tiện, ngươi cũng có thể làm đường, dĩ công đại chẩn, là cách tốt nhất để trợ giúp những thôn trấn này."

Tầm nhìn của Lý Đạo Huyền đã bao trùm hơn phân nửa huyện Trừng Thành, thế nhưng tầm nhìn của y đảo qua, trong rất nhiều thôn trấn còn có người nghèo đang đấu tranh cầu sinh, hơn nữa những người này hoàn toàn không biết Đạo Huyền Thiên Tôn là ai, cũng không biết bên huyện thành đang phát cháo cứu dân...

Tại cổ đại giao thông và lưu truyền tin tức rất không phát triển, rất nhiều người trong thôn cả đời không ra khỏi thôn mười dặm, tin tức lan truyền thật sự quá chậm.

Lý Đạo Huyền cũng không có nhiều thời gian và tinh lực đi hiển linh mỗi một thôn nhỏ, đi đem những bách tính này nhét vào trong hệ thống của mình.

Cho nên...

Đương nhiên lại phải lợi dụng Lương Thế Hiền.

Chỉ cần có thể trải đường xi măng đến các thôn trấn, vậy Xe Mặt Trời công cộng có thể lưu thông đến khắp nơi trong huyện Trừng Thành không còn trở ngại, đến lúc đó tất cả thao tác đều sẽ trở nên đơn giản.

Lương Thế Hiền mừng rỡ, Thiên Tôn thật đúng là dễ nói chuyện, muốn tiền cho tiền, muốn lương cho lương, còn sẵn lòng giúp bách tính xây cầu làm đường, thực sự là Thiên Tôn tốt.

Hắn phấn chấn: "Vậy hạ quan sẽ dốc hết sức mình đi phổ biến việc này, trải đường xi măng đến mỗi một thôn trấn, chỉ cần nghĩ đến thôi, liền cảm giác là một chuyện công tại thiên thu rồi."

Hai ngày sau, sáng sớm.

Bạch Diên dậy thật sớm, bảo nha hoàn mặc quần áo sửa sang cho mình, một bộ bạch y thướt tha, lại đeo trên lưng một cây đại cung, hông giắt một thanh bảo kiếm, phải nói bảnh bao hết nước chấm.

Đã ngoài 40 tuổi còn bảnh bao như thế, khiến hắn khá thoả mãn về bản thân.

Dùng tạo hình này đi đảm nhiệm tổng giáo viên dân đoàn huyện Trừng Thành, chắc có lẽ không xảy ra sự cố gì đâu nhỉ?

Đi ra Bạch gia bảo, thấy trên bầu trời có một đám mây thấp bay tới, xem ra là Thiên Tôn muốn đích thân quan tâm chuyện này.

Bạch Diên phấn chấn, quay về bầu trời hành đại lễ: "Thiên Tôn yên tâm, xem biểu hiện của tại hạ đi."

Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, đi tới trạm xe lửa, xe lửa đang chờ hắn lên.

Bạch Diên lại không chui vào toa xe, mà chỉ bảo gia đinh tâm phúc dắt con ngựa của hắn lên toa xe, còn mình thì trực tiếp đi lên đầu tàu: "Việc lái xe, đương nhiên phải do ta đích thân động thủ."

Hai tài xế xe lửa dở khóc dở cười, đành phải nhường lại vị trí cho hắn.

Bạch Diên cười ha ha: "Xe lửa, xuất phát!"

Tách một cái, mở công tắc...

Xe lửa chạy ra khỏi trạm, Bạch Diên đang hăng hái, đột nhiên,

xe lửa mất đi động lực, hoàn toàn dựa vào quán tính đi tới, giảm tốc độ, giảm tốc độ, mãi đến khi ngừng lại.

"Ơ ơ?" Bạch Diên: "Xảy ra chuyện gì?"

Lý Đạo Huyền thấy cảnh này không khỏi nở nụ cười: "Ôi chao, hết pin rồi, quên thay, ha ha ha ha."

Y lấy ra một tờ giấy A4, in ra, sau đó hướng về trong hộp giở ra: "Bạch Diên, dẫn theo hai tài xế xe lửa, rời khỏi đầu tàu."

Chương 286: Kiểm tra vũ khí mới

Bạch Diên ngẩn mặt ra nhảy xuống xe lửa, hai tài xế cũng đi theo xuống.

Tiếp theo, họ liền nhìn thấy đầu tàu như bị một bàn tay khổng lồ vô hình cầm lên, ở giữa không trung xoay một vòng, lộ ra đáy xe, tiếp theo một cái nắp lớn dời đi, từ bên trong bay ra hai cây trụ kỳ lạ.

Cây trụ này đương nhiên là pin AA!

Lý Đạo Huyền lấy hai viên pin AA ra khỏi hộp, thay hai viên mới, cạch cạch hai tiếng bỏ vào trong bụng xe lửa, đóng nắp lại rồi thả nó xuống.

Xe lại được bố trí xong.

"Hình như được rồi." Bạch Diên thấy đầu tàu và toa xe phía sau đã nối lại một lần nữa, Thiên Tôn hình như cũng không có động tác gì khác, liền dẫn theo hai tài xế xe lửa xe leo lên đầu tàu.

Lần thứ hai mở công tắc, xe lửa bắt đầu chạy lần nữa.

Bạch Diên bừng tỉnh hiểu ra: "Vừa rồi Thiên Tôn tháo xuống hai cột trụ, đó là mấu chốt để 'xe lửa Tiên giới' này có thể chạy được, nếu ta có thể nghiên cứu ra cách chế tạo thứ đó, sẽ không cần Thiên Tôn xuất thủ hỗ trợ nữa, trở về phải tháo nó ra nghiên cứu mới được."

Trên bầu trời xuất hiện một tờ giấy lớn: "Chưa học bò đã lo học chạy."

Bạch Diên vội vàng khom người hành lễ: "Xin lỗi, là tại hạ quá tự đại."

Không mất bao lâu, xe lửa đi tới thôn Cao Gia.

Bạch Diên xuống xe, muốn đổi sang Xe Mặt Trời công cộng đi tới huyện thành.

Trên đường đi từ trạm xe lửa đến bến xe, thấy từ trong Giếng Thợ có một nhóm thợ rèn chạy ra, người dẫn đầu chính là tượng sư Cao Nhất Nhất, còn có Lý Đại, Tống Ứng Tinh đi theo phía sau, trên tay họ cầm một cây hỏa súng kỳ quái, đang chuẩn bị đến Cục Hỏa Khí thôn Cao Gia.

Bạch Diên hiếu kỳ: "Các vị đang chơi trò gì thế?"

Cao Nhất Nhất cười nói: "Bạch tiên sinh, ngươi tới đúng lúc lắm, chúng tôi đang muốn đi kiểm tra hỏa súng mới đây, ngươi muốn đi cùng không?"

Bạch Diên: "Ồ? Hỏa súng kiểu mới? Hắc hắc, ta cũng thấy hứng thú."

Hắn cũng không vội mà đi huyện thành, liền theo các thợ rèn chạy về hướng Cục Hỏa Khí.

Chẳng mấy chốc đã đến Cục Hỏa Khí, Từ Đại Phúc và Trình Húc đang đợi trên bãi đất trống chuyên dùng để kiểm tra hỏa khí ở bên ngoài Cục Hỏa Khí đã lâu.

Bạch Diên vừa nhìn bộ dáng nghiêm túc của mấy người này, liền biết hôm nay là một ngày quan trọng, thứ muốn kiểm tra chỉ sợ không phải chuyện đùa, không khỏi phấn chấn: "Xem ra ngày hôm nay tại hạ không bỏ lỡ một chuyện vui rồi."

Cao Nhất Nhất hai tay đưa ra một cây hỏa súng: "Đây là điểu súng do Tống Ứng Tinh tiên sinh cung cấp bản vẽ chế tạo, tốt hơn

nhiều so với Tam Nhãn Thần Súng, trước tiên thử cái này."

Một hỏa súng binh từ phía sau Trình Húc đi tới, là đội trưởng trước đây của mười người Tam Nhãn Thần Súng binh, hắn nhận lấy điểu súng, tại chỗ ước lượng một chút: "Thứ này nhẹ hơn, nòng súng dài hơn so với Tam Nhãn Thần Súng."

Tống Ứng Tinh ở bên cạnh mỉm cười: "Nòng súng dài, có thể khiến độ chuẩn xác của nó càng cao hơn, không giống bắn bừa như Tam Nhãn Thần Súng, có thể dùng để bắn rơi chim, nên được gọi là điểu súng."

Thứ này, ngay cả thợ rèn Lý Đại lợi hại nhất của thôn Cao Gia cũng không biết làm, lần này cũng đi theo học tập, hắn ở bên cạnh hưng phấn la lên: "Đừng nói chuyện nữa, nhanh bắn thử đi."

Hỏa súng binh nhận lấy túi hỏa dược "lượng cố định" trong tay Từ Đại Phúc, đổ vào nòng súng, lại lấy một cái que chọc chọc vào nòng súng, nén chặt hỏa dược, sau đó lại nhét vào trong một viên đạn chì ba chỉ, lại lấy cái que nén chặt vào, sớm châm ngòi nổ trên hỏa súng, mở hỏa môn, bóp cò súng, ngòi nổ đang cháy bị cơ quan kéo theo, tiến vào trong hỏa môn...

Những thao tác phiền phức này, thoạt nhìn còn chậm hơn nhiều so với tốc độ nhét vào của Tam Nhãn Thần Súng.

Những người thấy qua điểu súng như Trình Húc, Bạch Diên, Từ Đại Phúc thì lại không cảm thấy gì, nhưng các thợ rèn lần đầu tiên thấy thao tác của điểu súng, trong lòng đều đang suy nghĩ: Làm xong mấy động tác này, quân địch chắc cũng ngủ một giấc rồi? Vậy còn đánh trận thế nào?

Họ vừa mới nghĩ tới đây, liền nghe được "đoàng" một tiếng, điểu súng bắn ra.

Trên vách núi đá xa hơn trăm bước bốc lên một nhúm khói

xanh.

Các thợ rèn cùng kinh ngạc không hiểu: "Bắn xa như vậy à?"

"Hắc, xa hơn nhiều Tam Nhãn Thần Súng." Hỏa súng binh bắn thử mừng rỡ: "Tam Nhãn Thần Súng chết tiệt kia chỉ có thể bắn xa sáu bảy trượng, nhưng điểu súng này lại có thể bắn xa trăm bước, trời ơi! Có cái này, hỏa súng binh chúng ta rốt cuộc hữu dụng rồi, ha ha ha, rốt cuộc hữu dụng rồi."

"Nhưng khuyết điểm của nó cũng rất rõ ràng, vừa mở hỏa môn, gặp gió mạnh, ngòi nổ sẽ bị thổi tắt. Một khi bắn xong, kỵ binh quân địch xông tới, lại không tiện dùng làm vũ khí đánh áp sát. Mà áp sát có thể làm ra trúc điểu chủy súng và điểu súng tự đóng hoả môn, nhưng đó chỉ là việc nhất thời, cuối cùng là tốn công."

Tống Ứng Tinh mở miệng than thở: "Vạn Lịch sau ba lần xuất chinh, biên quân Liêu Đông phần lớn đã vứt bỏ điểu súng, chuyển dùng lại Tam Nhãn Thần Súng, đó là bởi vì khuyết điểm phía trên của nó."

Mọi người nghẹn họng.

Đột nhiên Tống Ứng Tinh từ phía sau lấy ra một cây hỏa súng: "Cho nên chúng ta cần phải tiến hành cải tiến điểu súng một chút, đây là Toại phát thương sau khi Thiên Tôn gợi ý, tại hạ một lần nữa thiết kế chế tạo, lấy lò xo đẩy cái kẹp, mang theo đá lửa va chạm lên hoả môn, bắn ra tia lửa, đốt cháy hỏa dược bắn ra, có thể khắc phục khuyết điểm của điểu súng, ta gọi cái này là 'Toại phát hỏa súng'."

Hắn giao Toại phát hỏa súng vào tay hỏa súng binh: "Ngươi thử cái này đi."

Hỏa súng binh làm lại các quy trình vừa rồi một lần, nhét vào

hỏa dược, đạn chì, đến bước cuối cùng sắp bắn ra thì lại hoàn toàn khác biệt, không cần thao tác như châm ngòi nổ, mở hỏa môn, mà trực tiếp giơ hỏa súng lên, nhắm ra xa, bóp cò súng...

"Đoàng!"

"Đoàng!"

Hỏa súng trực tiếp bắn ra, khói mù lượn lờ, trên vách núi đá đằng xa lại bốc lên khói xanh.

Tống Ứng Tinh: "Hắc, thành công rồi!"

Mọi người đồng thời sửng sốt, lập tức mừng rỡ: "Thành công rồi."

"Bóp cò một cái là có thể bắn ra."

"Thật là lợi hại!"

Tống Ứng Tinh cũng rất vui, đối với nhà khoa học như hắn, có thể nghiên cứu thiết kế ra đồ vật mới đó chính là theo đuổi suốt đời.

Kế tiếp chỉ cần chi tiết hoá một chút thiết kế, để cho hỏa súng càng nhẹ hơn, cơ quan kích phát càng ổn thỏa là được.

Có điều...

Hắn không khỏi thở dài: "Chỉ dựa vào cái này, vẫn không ngăn được Kiến Nô, thứ này cho dù thay đổi phương thức kích phát, nhưng vấn đề nạp đạn chậm cũng không giải quyết, thời gian bắn một phát súng thì cũng đủ kỵ binh của Kiến Nô áp sát."

Bạch Diên phấn chấn: "Dùng Tam Đoạn Xạ Kích thuật của Mộc Anh tướng quân phát minh không phải có thể giải quyết vấn đề này rồi sao?"

Tống Ứng Tinh lắc đầu: "Tam Đoạn Xạ Kích mặc dù có thể giải quyết vấn đề tốc độ bắn quá chậm trên mức độ nhất định, thế nhưng Tam Đoạn Xạ Kích cần số lượng hỏa súng rất nhiều, hỏa súng trận yêu cầu càng dày, cần nguồn tài chính lớn mạnh mới có thể duy trì. Hơn nữa Tam Đoạn Xạ Kích yêu cầu độ phối hợp đối với binh sĩ rất cao, độ khó huấn luyện quá lớn, các binh lính bình thường khó có thể làm được. Chiến thuật Tam Đoạn Xạ Kích đó phần lớn chỉ dừng lại trên giấy, dùng cho thực chiến lại rất ít."

Chương 287: Lựu đạn ngòi nổ

Nghe Tống Ứng Tinh nói, mọi người ở đây cũng không khỏi nở nụ cười.

Cần nguồn tài chính lớn mạnh duy trì?

Hắc!

Được thôi, nhà khoa học như ngươi mới tới còn chưa biết "Thiên Tôn phù hộ" là ý gì, chính là vật tư căn bản không phải vấn đề, chúng ta thiếu chỉ là thợ rèn mà thôi, chỉ cần đủ thợ rèn, Toại phát hỏa súng có thể cho ngươi xếp thành núi.

Đương nhiên, vấn đề số lượng thợ rèn không đủ, hiện tại là một vấn đề nghiêm túc.

Số lượng Toại phát hỏa súng trong khoảng thời gian ngắn là không nhiều được, hơn nữa Thiên Tôn nghiêm ngặt khống chế binh lực dân đoàn, không cho phép quá nhiều thanh niên đi đánh trận, cho nên số lượng hỏa súng binh cũng không nhiều được, thôn Cao Gia cần dùng thủ đoạn khác để bù đắp vấn đề khoảng cách hỏa lực.

Đúng lúc này, Từ Đại Phúc lại giơ tay lên: "Hỏa súng kiểu mới của các ngươi kiểm tra xong rồi chứ? Hiện tại nên kiểm tra đồ chơi mới của ta làm rồi."

Các thợ rèn ngạc nhiên: "Ngươi lại có trò gì mới à?"

Từ Đại Phúc: "Chính là vỏ sắt, bi sắt, lần trước các ngươi chế tạo giúp ta..."

Cao Nhất Nhất nhớ lại, Từ Đại Phúc bảo hắn chế tạo một cái

vỏ bằng sắt thoạt nhìn rất giống cái bình, còn chế tạo bi sắt, nhưng hỏi hắn muốn làm cái gì, hắn lại không chịu nói.

Hiện tại rốt cuộc chế tạo ra thành phẩm, có thể công bố đáp án rồi.

Đám thợ rèn đều nghe nói qua việc này, hiện tại lòng đầy hiếu kỳ, trừng to mắt nhìn Từ Đại Phúc, xem rốt cuộc hắn sẽ lấy ra đồ vật gì.

Chỉ thấy Từ Đại Phúc lấy ra một cái hộp, mở nắp hộp, dè dặt lấy ra từ bên trong một cái chày gỗ nhỏ, nửa đoạn trên là hình trụ, chính là cái bình sắt nhỏ các thợ rèn chế tạo, nửa đoạn dưới là cán gỗ, có thể lấy tay cầm.

Lý Đạo Huyền vừa nhìn thứ này liền vui vẻ, đây là lựu đạn điển hình của Thế chiến thứ Hai, mặc dù bên trong không giống, nhưng ít ra ngoại hình chính là của lựu đạn Thế chiến thứ Hai, tìm bất cứ một bộ phim kháng chiến nào, binh lính bên trong sử dụng thứ này rất nhiều.

Cao Nhất Nhất: "Cái chày hả? Không... không thể... cái bình này rỗng mà, không thể dùng để đập người được."

Trong lòng mọi người đều nghĩ: Từ Đại Phúc là một hỏa dược tác, cho nên thứ này nhất định có quan hệ với hỏa dược thôi? Chẳng lẽ, trong cái bình sắt này chứa hỏa dược?

Trình Húc nghĩ tới quả bom đen bọc giấy ném ra lần trước khi tác chiến với phản quân Cố Nguyên, gã giật mình, thứ này chắc không phải là boom dùng để ném người đấy chứ? Có điều, trông nó khác cái lần trước rất nhiều.

Từ Đại Phúc cười hắc hắc: "Không sai, chính là dùng để ném người, nhưng khác lần trước ở chỗ, nó đã thêm một cái cán bằng gỗ, cứ như vậy, khi ném có thể ném được xa hơn."

Trình Húc mừng rỡ: "Có lý, ném càng xa càng dễ dùng."

Từ Đại Phúc nói tiếp: "Bom lần trước còn có khuyết điểm là uy lực không đủ, rơi vào trong quân trận phản quân chỉ có phản quân bị rơi trúng mới bị nổ tung bay lên, người bên cạnh cùng lắm chỉ bị ngã văng ra mà thôi, chỉ có tác dụng quấy rối trận hình, nhưng lần này thì khác rồi..."

"Thiên Tôn bảo ta bỏ thêm vào bên trong rất nhiều bi sắt, khi nó nổ tung, bi sắt sẽ bắn ra xung quanh, hắc hắc hắc... Nó còn có vỏ sắt, khi hỏa dược nổ, vỏ sắt cũng bị vỡ nát, biến thành mảnh nhỏ, cùng bi sắt bay tán loạn..."

Mọi người nghe đến đó, chỉ tưởng tượng ra tình cảnh đó cũng cảm giác được run sợ.

Loại người trực tiếp lên chiến trường như Trình Húc, chỉ cần vừa nghĩ đến quân địch có thứ này, liền cảm giác được trước mặt toàn là thái nãi nãi đang bay lượn.

Từ Đại Phúc: "Được rồi, ta đã giới thiệu xong, vật này do Thiên Tôn đặt tên, gọi là lựu đạn ngòi nổ, hiện tại chúng ta thử xem đi."

Hắn vừa mới nói xong, liền thấy mọi người đồng loạt lui về phía sau, rời thật xa: "Đừng có làm nổ thứ này bên cạnh người bọn ta."

Từ Đại Phúc: "Cao Sơ Ngũ, ngươi qua đây thử xem."

Cao Sơ Ngũ rất nhanh đi tới, đưa tay nhận lấy lựu đạn, cầm trong tay ước lượng một chút rồi nhếch môi cười: "Thứ này, ta ít nhất có thể ném xa 20 trượng."

"Ừm, nhất định phải ném xa như vậy, bằng không khi nó nổ tung, bi sắt sẽ làm bị thương đến người mình." Từ Đại Phúc lấy ra hỏa chiết tử, xoét một cái châm vào ngòi nổ phía trên lựu đạn.

Người vây xem lui về phía sau thật xa.

Cao Sơ Ngũ nhếch môi cười, chạy hai bước về phía trước lấy đà, vung cánh tay ném mạnh...

Lựu đạn mang theo ngòi nổ bay thật xa về phía trước, đúng là bay xa hơn 20 trượng mới rơi xuống,"ầm" một tiếng, lựu đạn nổ tung, khiến một loạt hình rơm trên sân bãi thử nghiệm bị lắc lư.

Mọi người đi qua xem, y phục trên mấy hình rơm xung quanh bị bắn thủng lỗ chỗ, tất cả đều do bi sắt và mảnh sắt nhỏ làm ra.

Trình Húc thấy cảnh này không khỏi chống nạnh cười to: "Ha ha ha, quá lợi hại, thứ này quá lợi hại, lợi hại bất cứ hoả khí nào từng gặp qua, ha ha ha, Từ Đại Phúc, mau làm, làm mạnh lên, chuẩn bị cho mỗi người của ta mười quả, ta có thể từ nơi này một đường đánh vào kinh thành luôn."

Từ Đại Phúc liếc xéo gã: "Đừng ăn nói viển vông, nửa đường mà gặp mưa, toàn quân của ngươi sẽ bị diệt."

Trình Húc câm nín.

Tống Ứng Tinh đột nhiên lấy ra giấy bút: "Thứ này rất hay, ta phải lập tức vẽ nó lại, hắc... bên trong [Thiên Công Khai Vật] của ta có thể ghi thêm một vật kỳ lạ nữa rồi."

Hắn cũng mặc kệ đây là nơi nào, nằm sấp xuống tại chỗ, chổng mông lên bắt đầu vẽ, không mất bao lâu liền vẽ ra ngoại hình của lựu đạn, còn có thêm một đoạn chi chú ở bên cạnh, làm xong cầm giấy lên xem, hết sức hài lòng.

Lý Đạo Huyền thấy các người tí hon lại có đột phá về kỹ thuật cũng rất vui, lần này sức chiến đấu của dân đoàn có thể tăng lên trên diện rộng rồi, lần trước đánh biên quân có thể nói nguy hiểm trùng trùng, mấy lần mình lấy tay hỗ trợ, dân đoàn vẫn bị thương không ít.

Nhưng theo hỏa khí của thôn Cao Gia càng lúc càng tiên tiến, sau đó tận lực ngăn địch ở ngoài tấm bắn, mới có thể giảm thiểu được thương vong cho các người tí hon.

Dù sao, tính mệnh của người tí hon nhà mình đều rất quý giá.

Lúc này, Bạch Diên cũng coi như hóng chuyện xong, nên tiếp tục đi huyện thành, nhưng hắn lại không chịu đi, đưa tay kéo lại Cao Nhất Nhất: "Cao tượng sư, Toại phát thương kiểu mới của các ngươi, sau khi làm xong có thể cho ta một cây được không, để cho ta chơi với."

Cao Nhất Nhất cười: "Bạch tiên sinh, ngài nói gì vậy, ngài và thôn Cao Gia ta là người một nhà, Thiên Tôn khẳng định sẽ phân phối vũ khí kiểu mới này cho dân đoàn Bạch gia bảo của ngươi, Toại phát hỏa súng và lựu đạn này sao lại không có phần của ngươi được."

Bạch Diên mừng rỡ: "Vậy là tốt rồi, lựu đạn thì không sao, nhưng phương thức xạ kích của Toại phát hỏa súng kia ta nhất định phải học được, hắc hắc, ta rất chú ý tới môn 'Xạ' trong quân tử lục nghệ, ta muốn trở thành hỏa súng binh lợi hại nhất."

Mọi người: "Ngươi đường đường bảo chủ Bạch gia bảo, sao nhất định phải muốn làm hỏa súng binh làm gì?"

Chương 288: Có một nhóm quân mã

Cùng lúc đó, núi Hoàng Long.

Núi Hoàng Long nằm ở giao giới giữa ba huyện Lạc Xuyên, Nghi Xuyên, Trừng Thành.

Dưới sườn núi phía bắc núi Hoàng Long đó là địa giới của huyện Nghi Xuyên.

Lúc này sắc trời đã gần tối, một nhánh quan quân bộ đội của Minh triều vừa mới đi tới dưới chân núi.

Nhánh quân này do tổng binh quan Duyên Tuy là Ngô Tự Miễn suất lĩnh tiễu phỉ, phụng mệnh của tuần phủ Duyên Tuy mới nhậm chức Trương Mộng Kình, tới tiêu diệt hãn phỉ Nghi Xuyên Vương Tả Quải đang chiếm cứ ngọn núi Hoàng Long.

Tổng binh là tướng quân không có phẩm cấp, gặp chiến sự, tổng binh sẽ mang ấn xuất chiến, kết thúc sẽ giao nộp lại.

Mặc dù không có phẩm cấp, chức quyền lại cực cao, tương đương với tư lệnh quân khu.

Ngô Tự Miễn là một nam tử trung niên hơn 40 tuổi, tai to mặt lớn, là cái loại trong não cũng muốn chảy mỡ, cả bộ áo giáp trông như sắp bị thịt mỡ của hắn làm rách toạc, chiến mã bị ngồi trên lưng mà thở hổn hển, rất giống với Triệu Thắng vừa mới bò lên cầu thang tầng năm.

Hắn ngẩng đầu liếc nhìn núi Hoàng Long nguy nga, hừ một tiếng nói: "Con mẹ nó, Trương Mộng Kình chết tiệt, tân quan nhậm

chức tam bả hỏa, cứ nhất định phải đốt tới tặc khấu là sao, con mẹ nó mình cũng xui tám kiếp, bị kẻ ngu si này điều đến điều đi tiễu phỉ, núi Hoàng Long này là nơi cho người đi vào sao? Núi cao khe sâu, khe rãnh khắp nơi, lão tử đi vào một vòng, người cũng gầy đi mấy cân mới có thể đi ra."

Tâm phúc gia đinh của hắn từ bên cạnh đi tới, thấp giọng cười nói: "Việc này tuy khổ, thế nhưng Trương Mộng Kình cho quân lương vẫn rất nhiều, chúng ta làm bộ tiễu phỉ thôi, lại nuốt số quân lương này, kiếm một mớ cũng được vậy."

Ngô Tự Miễn cười: "Cũng tiểu tử ngươi hiểu ta, chúng ta đi liều mạng làm cái gì, phí hoài công sức, còn không kiếm được tiền."

Hai người vừa mới nói đến đây, lại thấy một tên bách hộ từ bên ngoài chạy đến, nhìn thấy Ngô Tự Miễn, lập tức quỳ xuống dập đầu: "Tướng quân, tiểu nhân là Lý bách hộ của trấn quân Duyên Tuy, một tiểu nhân vật không đáng nhắc tới, có lẽ ngài không nhớ rõ tiểu nhân."

Ngô Tự Miễn: "Ồ? Ngươi tới tìm bản tướng quân là có chuyện gì báo cáo?"

Lý bách hộ thấp giọng nói: "Tiểu nhân nghe nói, ở chỗ tướng quân có thể dùng tiền mua mệnh, tiểu nhân đã chuẩn bị sẵn tiền bạc..."

Hắn đưa lên một túi bạc lớn, thấp giọng nói: "Tiểu nhân không muốn vào núi tiễu phỉ, sợ chết ở vùng khỉ ho cò gáy này, chỉ cầu dùng số bạc này mua cái mạng nhỏ."

Ngô Tự Miễn đưa tay ước lượng cái túi bạc, rất thoả mãn, gật đầu nói: "Được, ngươi cầm thủ lệnh của ta, mở cửa bắc doanh đi ra ngoài, nói là phụng mệnh của tướng quân đi làm quân vụ bí mật, sau khi rời doanh, tách khỏi mọi người, lặng lẽ đi về nhà,

đừng có mà ở khắp nơi khoe khoang cho bản tướng quân, bằng không, sau đó quân pháp truy cứu, ngươi chỉ có một đường chết."

Lý bách hộ mừng rỡ, vội vàng dập đầu tạ ân, cầm thủ lệnh lủi ra ngoài.

Lý bách hộ mới vừa đi, lại có Trịnh bách hộ, Trương thiên hộ đi tới...

Chẳng mấy chốc, một đám người trốn khỏi quân, những người này còn mang đi không ít bộ hạ, khiến cho sức chiến đấu của quân đội Ngô Tự Miễn giảm đi, tuy nhiên sức chiến đấu tuyệt đối không quan trọng chút nào, thiên lý làm quan chỉ vì tài, kiếm được bạc là ổn, sức chiến đấu ai thích thì cho.

Nhưng hắn còn chưa kiếm đủ, còn phải nghĩ biện pháp kiếm nhiều thêm.

Ngô Tự Miễn nghiêng đầu: "Còn có cách nào có thể kiếm được tiền không? Bay đâu, mau nghĩ ra cho bản tướng quân."

Tâm phúc gia đinh bên cạnh ghé tới nói: "Tướng quân, tuần phủ đại nhân còn chuẩn bị cho chúng ta rất nhiều quân mã, số ngựa này cũng có thể bán đi đổi lấy tiền mà, sau tuần phủ đại nhân hỏi, chúng ta nói là quân mã bị lưu khấu bắn chết rồi, đã đem chôn."

Ngô Tự Miễn mừng rỡ: "Kế này rất diệu! Nhanh đi giúp ta liên lạc người mua. Trước khi tên ngốc quan văn Trương Mộng Kình kia hỏi tới, phải mau chóng bán ra số quân mã này."

Ngày hôm nay Thôn Cao Gia cũng đang chìm trong bầu không khí vui vẻ và tường hòa.

Trước mặt Lý Đạo Huyền đặt một cái bát tô, bên trong là món gà xào cay Thiết Sơn, y ăn vừa cay vừa tê, xuýt xoa luôn mồm.

Trong hộp lại đang tiến hành đại hội "Luận võ kén rể".

Từ lâu đã đếm không nổi đây là lần thứ mấy Cao Sơ Ngũ giao thủ với Hình Hồng Lang, hai người lại là Tấn Hồng Quyền đấu Quan Trung Hồng Quyền, hành hung một trận binh binh bốp bốp, tiếp theo Cao Sơ Ngũ lại một lần nặng nề ngã ra đất, ầm một tiếng, cát bụi tung toé.

Quần chúng vây xem: "Ôi trời, càng lúc càng bất lực rồi."

"Cao Sơ Ngũ, ngươi không thể cố gắng vùng lên một lần sao?"

"Nam nhân của thôn Cao Gia đều cảm thấy nhục vì ngươi."

Hình Hồng Lang cười ha ha, xoa xoa nắm đấm hơi đau nhức đi ra khỏi đám người, đột nhiên bộ hạ lão Chu từ bên ngoài chạy tới, thấp giọng nói: "Lão đại, có một vụ làm ăn rất thơm, đang truyền khắp chợ đen."

Hình Hồng Lang: "Ồ? Vụ gì?"

Lão Chu thấp giọng nói: "Quân mã! Một nhóm quân mã đỉnh cấp, tới 500 con, đang tìm người thu hàng."

Hình Hồng Lang xuỵt một cái: "Có lầm không? 500 quân mã? Đây cũng không phải sinh ý nhỏ, người nào có bản lĩnh lớn như vậy, dám ném hàng tốt như vậy vào chợ đen?"

Lão Chu thấp giọng nói: "Người cung cấp hàng không muốn lộ lai lịch, chỉ nói số hàng này là quân mã triều đình nghiêm chỉnh, có thể nghiệm hàng thoải mái, bảo đảm đều là hảo mã nhất lưu."

Hình Hồng Lang do dự, bà nội cha, vụ làm ăn này nghe thì rất ngon lành, nếu thật sự là quân mã tốt nhất lưu, qua tay cũng phải kiếm ít nhất mấy nghìn lượng bạc, chỉ là, loại hàng này muốn tìm người mua cũng rất vướng tay chân.

Nàng đang do dự!

Lý Đạo Huyền cũng không muốn do dự, thứ này, bà nội cha, ta muốn.

Hiện tại dân đoàn thôn Cao Gia cái gì cũng không thiếu, con mẹ nó chỉ thiếu ngựa.

Lý Đạo Huyền có thể cung cấp các loại vật tư một cách bừa bãi, chỉ có "vật còn sống" là y không cung cấp được, từ lâu y đã nghĩ kiếm cho dân đoàn một số quân mã, nhưng ngặt nỗi không biết kiếm ở đâu.

Hiện tại nghe nói chợ đen có hàng, đâu có đạo lý không hốt?

Hiện tại Cao Nhất Diệp không có ở thôn Cao Gia, đương nhiên phải dùng giấy rồi. Lý Đạo Huyền lấy một tờ giấy, in ra rồi hướng về phía dưới hộp: "Hình Hồng Lang, ta muốn số hàng đó."

Hình Hồng Lang đang do dự, vừa ngẩng đầu nhìn thấy chữ trên bầu trời, liền không còn do dự nữa, vội nói: "Lão Chu, số hàng đó giao dịch ở đâu?"

Lão Chu nói: "Chủ hàng rất có thực lực, nói là ở hai nơi Thiểm Tây, Duyên Tuy có thể giao hàng bất cứ đâu, họ có năng lực đưa quân mã đến bất cứ nơi nào trong hai tỉnh này."

Hình Hồng Lang: "Mẹ nó, quan phủ?"

Lý Đạo Huyền cũng nghĩ thầm: Quan phủ? Cơ mà quan phủ sao có thể đi chợ đen bán ngựa? Trong này ắt có cổ quái.

Đang nghĩ ngợi thì nghe Hình Hồng Lang cười nhạt một tiếng: "Xem ra là tên tham quan nào lén bán quân mã của triều đình rồi, tham quan này khẳng định là đại tướng của quan binh, chí ít cũng phải cấp tổng binh... Vừa nghĩ như vậy, ngoại trừ tổng binh Duyên Tuy Ngô Tự Miễn, thì không còn người nào rồi."

Lý Đạo Huyền cũng bó tay, được thôi, ta lại được dạy cho một khoá, thì ra các tướng quân Minh Mạt còn có thể làm ra trò này, Đại Minh ôi Đại Minh, sao ngươi không vong cho được?

Hình Hồng Lang trầm giọng nói: "Mặc dù chủ hàng nói giao hàng ở đâu cũng được, nhưng chúng ta cũng không thể để hắn đưa hàng tới thôn Cao Gia rồi giao hàng, đó là đang chôn tai hoạ cho mình, chúng ta phải tìm một nơi hẻo lánh, sau khi thu hàng lại lén đưa chiến mã về thôn Cao Gia, ta phải suy nghĩ một chút."

Chương 289: Thôn Độc Trủng phong vân tế hội

"500 con quân mã, là một con số lớn." Hình Hồng Lang đứng trước mặt Trình Húc: "Ta chỉ có 38 thủ hạ, không thể đưa nhiều quân mã như vậy an toàn trở về được, Hòa giáo viên, lần này nhờ ngươi hỗ trợ rồi."

Trình Húc vừa nghe là mệnh lệnh của Thiên Tôn, đương nhiên không chút do dự hỗ trợ: "Không thành vấn đề, ta sẽ đích thân suất lĩnh dân đoàn, hộ tống số quân mã này trở về."

Lần này Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu không nói mấy lời ngốc nghếch khiêng ngựa trở về nữa, hai người giơ tay lên, nở nụ cười rất đắc ý: "Chúng tôi sẽ dẫn ngựa!"

Hình Hồng Lang liền giận dữ: "Hai tên ngốc câm miệng, biết dẫn ngựa có gì mà đắc ý? Các ngươi nói cho ta nghe thử xem, trên thế giới này có ai không biết dẫn ngựa?"

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu đều nghẹn họng.

Trình Húc cười hắc hắc: "Nếu có thể đưa số ngựa này trở về, thôn Cao Gia chúng ta có thể thành lập đội kỵ binh rồi."

Hình Hồng Lang gật đầu: "Thiên Tôn chắc cũng có ý này."

Trình Húc: "Được, vậy việc này chúng ta nhất định phải làm tốt, cô và người bán đã thương lượng địa điểm giao hàng chưa?"

Hình Hồng Lang: "Ta đang suy nghĩ chuyện này, địa điểm giao hàng không thể quá gần, miễn cho thôn Cao Gia tiềm ẩn tai hoạ, nhưng cũng không thể quá xa, bằng không trên đường chúng ta

đưa ngựa trở về cũng không an toàn."

Hai người mở địa đồ ra...

Lý Đạo Huyền cũng nhìn địa đồ theo, sau đó liền nhìn trúng một nơi tốt.

Phía đông nam núi Hoàng Long, thôn Độc Trủng.

Nơi này vừa vặn nằm ở vị trí sát mép tầm nhìn của Lý Đạo Huyền, là nơi y có thể "chiếu cố tới", cách thôn Cao Gia một đường thẳng khoảng 40 dặm đường, là một sơn thôn nhỏ từ lâu đã không còn người ở.

Y đang định in ra cái tên thôn Độc Trủng bỏ vào trong hộp thì thấy Trình Húc và Hình Hồng Lang hầu như đồng thời điểm trúng nơi đây: "Thôn Độc Trủng!"

Hình Hồng Lang: "Nơi đây thuộc về địa giới của núi Hoàng Long, giao dịch với Ngô Tự Miễn ở chỗ này, sau đó có thể nói là một lưu khấu nào đó chiếm giữ ở trong núi mua ngựa, không để cho chúng hoài nghi đến trên đầu thôn Cao Gia."

Trình Húc gật đầu: "Xung quanh địa hình phức tạp, muốn lén lút dắt chiến mã về thôn Cao Gia cũng rất dễ."

Hình Hồng Lang: "Được, vậy ở đây đi."

Trình Húc: "Trước tiên ta dẫn người qua đó nghiên cứu địa hình, thăm dò rõ ràng hết địa hình xung quanh, dẫn dân đoàn trốn ở phụ cận, cô phái người đi liên lạc Ngô Tự Miễn."

Lý Đạo Huyền thì ấn vào ba chữ thôn Độc Trủng bên ngoài hộp một cái, tầm nhìn thoắt một cái nhảy qua đó...

Nơi này là sát mép tầm nhìn của y, là một sơn thôn nhỏ hoang tàn, trong thôn chỉ có hơn mười căn nhà, xem ra trước đây cũng

chỉ có mấy chục nhân khẩu, sau khi hạn hán đổ xuống, thôn Độc Trủng đã biến thành một thôn bỏ không.

Sắc trời đã tối, tổng binh Duyên Tuy Ngô Tự Miễn đang chuẩn bị đi ngủ.

Gia đinh tâm phúc từ bên ngoài chui vào, thấp giọng nói: "Tướng quân, chúng ta đã tìm được người mua rồi."

Ngô Tự Miễn mừng rỡ: "500 chiến mã nhất lưu, bạc cũng không phải một con số nhỏ, ngươi đã tỉ mỉ điều tra thực lực của bên mua chưa?"

Vào lúc mùa màng tốt, một con chiến mã cũng phải 20 lượng bạc, nhưng hiện tại đang hạn hán, không chỉ lưu khấu hoành hành, Kiến Nô tại quan ngoại còn không ngừng rình rập, cho nên giá chiến mã cũng tăng lên khoảng 50 đến 70 lượng.

500 chiến mã, cần khoảng 2500 đến 3500 lượng, đây thật sự không phải con số nhỏ, người mua không có chút thực lực là không dám nhận hàng.

Gia đinh thấp giọng nói: "Người mua cũng không chịu tiết lộ thân phận chân thực của mình, nhưng thuộc hạ nghe khẩu âm với thân hình của đối phương, hẳn là tư thương buôn muối Sơn Tây."

Ngô Tự Miễn nhíu mày, thoáng suy nghĩ một chút: "Tư thương buôn muối Sơn Tây? Hắc! Chắc không phải Vĩnh Tế Hình Hồng Lang đấy chứ? Nếu thật sự là cô ta, cũng có thực lực nuốt trôi số hàng này, vậy giao số hàng này cho cô ta đi."

Gia đinh: "Đối phương nói muốn giao hàng tại thôn Độc Trủng, phía đông nam sườn núi Hoàng Long."

Ngô Tự Miễn lấy ra địa đồ dùng để hành quân xem qua: "Cách chỗ chúng ta cũng không xa, được, cứ đưa hàng đến thôn Độc Trủng."

"Vậy chúng ta cần phải đi qua núi Hoàng Long rồi." Gia đinh thấp giọng nói: "Trong núi này còn có Nghi Xuyên Vương Tả Quải chiếm giữ."

Ngô Tự Miễn cười ha ha: "Lão tử không đi tìm Vương Tả Quải gây phiền phức, hắn phải cảm ơn trời đất rồi, còn dám chủ động đến gây chuyện với lão tử hay sao? Ta khuyên hắn tốt nhất ngoan ngoãn trốn cho kỹ, bằng không tiện tay tiêu diệt hắn luôn, báo công lên triều đình, còn có chút ban thưởng nữa."

Gia đinh cười to: "Tướng quân nói rất phải."

Ngô Tự Miễn: "Phái một người đi báo cáo cho tuần phủ Trương Mộng Kình, nói là bản tướng quân cúc cung tận tụy, đến chết mới thôi, vì tiêu diệt Nghi Xuyên Vương Tả Quải, quyết định làm gương cho binh sĩ, xâm nhập núi Hoàng Long. Hắc hắc... Đồng thời truyền lệnh toàn quân, ngày mai cùng nhổ trại, đi qua núi Hoàng Long, mục tiêu thôn Độc Trủng."

Gia đinh: "Tướng quân thần cơ diệu toán, thiên hạ vô song."

Cùng lúc đó, phía đông núi Hoàng Long, Hàn Thành.

Hơn trăm kỵ binh ăn mặc loạn xà ngầu, trông như tặc đang chạy trối chết.

Phía sau chúng là một đội kỵ binh ăn mặc trang phục gia đinh đang cố gắng đuổi theo.

Chạy trốn đằng trước chính là nữ mã tặc nổi tiếng của huyện Nghi Xuyên, Tạo Oanh.

Mà đuổi theo phía sau chính là gia đinh của đốc lương đạo Thiểm Tây Hồng Thừa Trù.

Tạo Oanh là một nữ mã tặc bưu hãn, tướng mạo thì, khụ... trông cũng tương tự như Hình Hồng Lang.

Nàng vừa dẫn thủ hạ chạy trốn bạt mạng, vừa hùng hổ nói: "Con mẹ nó Hồng Thừa Trù, lão nương cũng chỉ muốn cướp lương thảo của hắn áp giải, hắn liền phái binh đuổi theo ta hơn mười dặm."

Tạo Oanh luôn tự xưng là nghĩa tặc, chỉ cướp của quan to quý nhân, không cướp của bách tính bình dân, bình thường ỷ vào kỵ thuật của mình tinh tuyệt, tới vô ảnh đi vô tung, thường xuyên đánh cướp đội xe của quan phủ. Quà sinh nhật hay quan ngân gì đó, đều là mục tiêu trọng điểm tiến công của nàng.

Lần này nàng chạy đến cướp đội vận lương của quan phương, kết quả áp lương chính là đốc lương đạo Thiểm Tây Hồng Thừa Trù.

Đá trúng tấm sắt rồi.

Tạo Oanh và các bộ hạ của nàng bị gia đinh Hồng gia đánh cho tơi bời một trận, đành phải chạy trối chết, nếu không phải kỵ thuật tinh tuyệt, chạy trốn nhanh, hiện tại chỉ sợ tất cả đều đem chôn rồi.

Chạy trốn đã hơn 10 dặm đường, phía trước chính là sườn núi phía đông núi Hoàng Long.

Thấy núi Hoàng Long, gia đinh Hồng gia phía sau liền không đuổi nữa.

Trong binh pháp có nói, gặp rừng chớ đuổi, thật ra gặp núi cũng không thể đuổi.

Gia đinh Hồng gia ở phía sau hét lớn: "Mã tặc chó đẻ, hôm nay tha các ngươi một con đường sống, sau này nhìn thấy cờ của Hồng gia ta, lập tức lăn xa xa, còn dám tới gây rối, đem các ngươi băm thành 18 khúc."

Tạo Oanh giận dữ, nhưng lúc này tức giận liền gọi là "cuồng

nộ vô năng", sẽ chỉ bị người chế nhạo, nàng giận cũng không chỗ nào phát, chỉ cắm đầu chạy vào núi Hoàng Long, còn không dám vừa vào trong núi liền dừng lại, phải chạy trốn vào núi sâu một chút, bằng không người của Hồng gia sẽ đuổi theo lần nữa, vậy thì việc lớn không tốt.

Đội ngũ của Tạo Oanh đang chạy, phía trước xuất hiện một sơn thôn nhỏ hoang tàn, nàng rốt cuộc có thể dừng lại nghỉ ngơi rồi, liền hỏi thủ hạ: "Hiện tại chúng ta đang ở đâu?"

Một thủ hạ thấp giọng nói: "Núi Hoàng Long, thôn Độc Trủng."

Chương 290: Mọi người đều tới

Mặt trời chiều ngã về tây, ngọn núi in bóng rất dài trên mặt đất.

Lý Đạo Huyền tay trái cầm hamburger, tay phải ấn vào "Đông nam tây bắc" bên ngoài hộp, đang nghiên cứu địa hình phụ cận thôn Độc Trủng.

Đang nghiên cứu thì nhìn thấy một nơi cách phía nam thôn bảy tám dặm, Trình Húc và Hình Hồng Lang dẫn theo đội của mình đang đi tới thôn Độc Trủng.

Lý Đạo Huyền thấy người tí hon nhà mình thì cảm giác rất vui, ngón tay lại ấn vào nút "Bắc", nhìn xem trên đường họ chuẩn bị đi qua có quân địch mai phục, mãnh thú chặn đường gì không.

Bảo mẫu Thiên Tôn, khi bảo vệ tí hon nhà mình cũng có vẻ rất chuyên nghiệp.

Ấn suốt một đường đi tới, cũng không có mãnh thú và phục binh gì, ấn ấn, tầm nhìn lại trở về thôn Độc Trủng.

Đúng lúc này, Lý Đạo Huyền không khỏi "ồ" một tiếng.

Trong thôn Độc Trủng có người!

Hơn nữa rõ ràng không phải là quan binh, xem cách ăn mặc của họ, như là: Mã tặc!

Nhân số khoảng chừng 120 tên, mỗi người đều có ngựa, đương nhiên hiện tại chúng cũng không ngồi trên lưng ngựa, mà đang thả ngựa ăn cỏ ở bên cạnh, người thì ngồi nghỉ ngơi rải rác trên bãi đất trống ở giữa thôn Độc Trủng.

Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: Tình huống gì đây? Đám người này có lai lịch gì?

Thú vị!

Hình như sẽ có điều gì đó rất đặc sắc sắp diễn ra.

Y lại chuyển tầm nhìn liên tục, rất nhanh, một nơi cách phía bắc thôn hơn một dặm thấy một đại đội quan binh không treo cờ, nhưng không hề nghi ngờ, lần này hẳn là Ngô Tự Miễn tới rồi.

Có trò hay xem rồi!

Lý Đạo Huyền đậy nắp hộp lại, để đám mây thấp đại biểu cho mình biến mất không thấy, hoàn toàn tiến vào "mode xem kịch".

Tạo Oanh cùng 120 bộ hạ đã nghỉ ngơi hơn một canh giờ, ăn chút lương khô, cuối cùng tinh thần cũng đầy đủ, bị gia đinh của Hồng Thừa Trù truy sát cũng thật sự khiến họ sợ mất mật.

Không ngờ trong địa giới Thiểm Tây còn có tên quan mạnh như vậy!

Tạo Oanh đứng dậy, phủi bùn đất trên mông: "Được rồi, nghỉ ngơi ổn hết rồi chứ? Đứng dậy chuẩn bị đi thôi."

Các bộ hạ đứng hết dậy, đúng lúc này, một tên mã tặc canh gác tại cửa thôn hớt hải chạy tới: "Thủ lĩnh, thủ lĩnh... phía bắc thôn hơn một dặm xuất hiện một đại đội quan binh, còn dẫn theo lượng lớn chiến mã."

Tạo Oanh cả kinh: "Người của Hồng Thừa Trù lại đuổi theo à?"

Lý Đạo Huyền nghe đến đó lại thấy hiếu kỳ: "Ồ? Thì ra ngươi bị Hồng Thừa Trù truy sát qua đây sao?

Bộ hạ nói: "Không phải là người của họ Hồng, nhưng đối phương cố ý cất cờ, không cho thấy danh hiệu, ta cũng không nhìn

ra là lộ quan binh nào."

Tạo Oanh cười khẩy một tiếng: "Quan binh, cất cờ hành quân? Xem ra nhánh quan binh này cũng không phải làm chuyện nghiêm chỉnh gì, khẳng định muốn làm trò gì không để người khác biết, còn dẫn theo rất nhiều ngựa... Ta hiểu rồi, là tổng binh Duyên Tuy Ngô Tự Miễn, mấy ngày hôm trước có tin tức, hắn đang bán một nhóm chiến mã."

Nghe đến đó, Lý Đạo Huyền không khỏi dở khóc dở cười, Ngô Tự Miễn này nổi danh như vậy sao? Hình Hồng Lang cũng vừa nghe đến bán ngựa thì đoán ngay là hắn, hiện tại nữ mã tặc này cũng vừa nghe nói bán ngựa là lập tức đoán ra hắn.

Tên Ngô Tự Miễn này quả thật vang danh cả hắc bạch lưỡng đạo, thanh danh của ngươi lan xa như thế, thật sự không sợ bị triều đình trị tội sao?

Bộ hạ canh gác thấp giọng nói: "Lão đại, chúng ta cần tách ra không?"

Tạo Oanh: "Ngô Tự Miễn có cái gì mà phải trốn? Hắn cũng không phải Hồng Thừa Trù, nói hắn là một tổng binh, còn không bằng nói là Ngô đại gian thương, chúng ta cứ nói chuyện với hắn vài câu, mua thêm mấy con ngựa của hắn."

Nhóm của Tạo Oanh dứt khoát không đi nữa, chờ ở thôn Độc Trủng.

Chẳng mấy chốc, đại quân của Ngô Tự Miễn đã đi tới.

Người này vẫn rất cẩn thận, bản trận chủ soái không vào, chỉ phái một tiểu đội tiến vào thôn trước, thấy nhóm người Tạo Oanh, gia đinh dẫn đầu cất cao giọng nói: "Ba thêm hai bằng mấy?"

Tạo Oanh nghĩ thầm: So ám hiệu đúng không? May mà lão nương đã quen với ám hiệu của Ngô Tự Miễn từ trước, việc này ở

trên giang hồ cũng không phải bí mật gì, bèn cao giọng trả lời: "Ba mươi hai".

Gia đinh mừng rỡ: "Rất tốt, là người mua."

Tạo Oanh: "Hắc hắc, nghe nói đại nhân có một nhóm quân mã muốn bán."

Gia đinh nói: "Không sai, bớt nói nhảm đi, 500 con ngựa, 3500 nghìn lượng bạc, một tay giao tiền, một tay giao hàng, tướng quân nhà ta làm ăn quan trọng nhất chính là uy tín."

Tạo Oanh: "Giá này hơi cao..."

Hai người bắt đầu bật mode "cò kè mặc cả".

Ở bên ngoài hộp Lý Đạo Huyền trông thấy cảnh này không khỏi dở khóc dở cười: Cái này có vẻ không giảng đạo lý a, nhóm chiến mã này là ta coi trọng trước, ta muốn mà! Vật tư gì ta cũng có thể đưa cho người tí hon, chỉ có vật còn sống là không đưa được, nữ mã tặc nhà ngươi ở đâu nhảy ra? Cướp mối làm ăn à?

Không thể nhẫn được!

Thế nhưng, Lý Đạo Huyền cũng không phải loại người hung tàn đến mức "người khác đoạt mối làm ăn của mình, liền một cái tát chụp chết người ta", dùng lý do như vậy giết người thì quá không có đạo lý, y làm không được.

Não bộ bắt đầu vận chuyển, nghĩ thầm: Ta có cần đưa tay xuống, nâng Hình Hồng Lang bay qua đây, cho tam phương mặc cả tranh đoạt?

Ý nghĩ vừa mới đến đây...

Phía đông bắc thôn lại có người tới!

Hơn nữa lần này người tới còn không ít, nhiều đến mấy ngàn,

ăn mặc cũng rất lộn xộn, có người mặc áo giáp của quan binh, có người mặc áo vải thô rách nát, có người còn mặc cả y phục thương nhân, nhưng không có chút khí chất thương nhân nào, y phục rõ ràng không hợp thân.

Lý Đạo Huyền "ồ" một tiếng, y nhìn ra, người tới lần này treo một lá cờ to, phía trên viết một chữ to: "Vương" .

Nghi Xuyên Vương Tả Quải tới rồi!

Hắn xuất hiện ở chỗ này cũng không khó hiểu, từ khi khởi nghĩa vào năm Sùng Trinh thứ nhất, Vương Tả Quải vẫn luôn hoạt động tại phụ cận núi Hoàng Long.

Trông bộ dạng của Vương Tả Quải đã khác hoàn toàn so với lần đầu tiên đánh Bạch gia bảo, hiện tại thoạt nhìn hắn khí chất càng thêm thâm trầm hơn, y phục mặc trên người cũng đẳng cấp cao hơn không ít, không còn là y phục rách tả tơi, mà là một bộ Sơn Văn giáp của tướng quân, uy vũ bá khí.

Trước đây hắn tạo cho người ta cảm giác chỉ có một mặt hung hãn đơn thuần, nhưng hiện tại trong sự hung hãn lại ẩn chứa một chút khôn ngoan.

Hắn quay đầu hỏi đại tướng tâm phúc Miêu Mỹ bên cạnh: "Ngô Tự Miễn ở phía trước cách đó không xa sao?"

Miêu Mỹ cười hắc hắc: "Đúng vậy! Hắn đang ở thôn Độc Trủng phía trước, hình như đang giao dịch chiến mã với người nào đó ở trong thôn."

Vương Tả Quải nở nụ cười ngạo nghễ: "Ngô Tự Miễn là một phế vật, chút thủ hạ của hắn không đáng nhắc tới, thế nhưng nếu như chúng ta qua loa xông lên, khẳng định hắn sẽ mang theo chiến mã chạy trốn, hai cái chân của chúng ta cũng không đuổi kịp bốn chân đâu."

"Miêu Mỹ, Phi Sơn Hổ, Đại Hồng Lang, các ngươi mỗi người dẫn một nhóm, tách ra xung quanh, cùng bản bộ của ta, từ bốn hướng đông nam tây bắc bao vây thôn Độc Trủng, cần phải giữ 500 chiến mã kia lại."

Chương 291: Ngươi giống như quan

"Đại đương gia, người mua đang giao dịch với Ngô Tự Miễn, hình như là mã tặc nổi tiếng tại Nghi Xuyên, Tạo Oanh."

Vương Tả Quải nghe được hai chữ Tạo Oanh, trong đầu rất nhanh hiện lên khuôn mặt của một nữ hán tử, hắn khẽ "chậc" than một tiếng, quá xấu, không thể nghĩ không thể nghĩ.

"Tạo Oanh luôn tự xưng là nghĩa tặc, chuyên cướp của quan phủ, không cướp của lão bách tính." Vương Tả Quải nói: "Người này luôn khinh thường chúng ta, nói chúng ta ức hiếp lão bách tính, không phải là hảo hán, ta địt con mẹ nó... khụ... mẹ nó chắc cũng không đẹp đẽ gì, thôi bỏ đi, nếu nó đã không xem chúng ta cùng một loại người, chúng ta tự nhiên cũng không thể xem nó cùng một loại người, lát nữa ngựa của nó cũng cướp luôn."

Mấy tên bộ hạ cùng nở nụ cười: "Tuân lệnh!"

Ba tên Miêu Mỹ, Phi Sơn Hổ, Đại Hồng Lang lập tức tản ra.

Chúng hoạt động ở trong núi Hoàng Long đã lâu, rất quen thuộc địa hình nơi này, liền dẫn quân đi vòng qua hai bên, chui hết vào khe núi. Lúc này sắc trời đã tối, người không quen thuộc núi Hoàng Long là không thể phát hiện ra họ.

Không mất bao lâu, đại quân của Vương Tả Quải đã hình thành thế bao vây đối với thôn Độc Trủng.

Nhìn đến đây, Lý Đạo Huyền không khỏi nhíu mày.

Y rất nhanh ấn vào nút "Nam" bên ngoài hộp, lúc này Hình

Hồng Lang và Trình Húc còn đang cách thôn Độc Trủng bốn năm dặm, hai người xem như nhóm tới trễ nhất.

Hiện tại nếu họ tiếp tục đi về trước, lập tức sẽ đụng phải nhóm của Đại Hồng Lang mà Vương Tả Quải phái ra bao vây thôn Độc Trủng.

Lý Đạo Huyền cũng không hy vọng hai người ngờ nghệch đi thẳng vào vòng vây của quân địch, đang định nhắc nhở...

Đúng lúc này, hai thám báo từ trước mặt chạy trở về, một người là lão Chu thủ hạ của Hình Hồng Lang, một người khác chính là Thạch Kiên, thám báo của dân đoàn thôn Cao Gia.

Hai người trở lại trước mặt Hình Hồng Lang và Trình Húc, nhanh chóng báo cáo: "Tình huống phía trước có chút phức tạp, có một nhánh tặc quân đột nhiên chắn ở giữa chúng ta và thôn Độc Trủng... Trời đã tối, thấy không rõ lắm, chúng ta cũng không rõ nhánh tặc quân đó có lai lịch gì, chỉ có thể suy đoán có khả năng là người của Nghi Xuyên Vương Tả Quải."

Lý Đạo Huyền nở nụ cười an tâm, rất tốt, các người tí hon của ta vẫn rất có quy cách, biết phái ra thám báo đi trước thăm dò, sẽ không tùy tiện rơi vào mai phục của người khác, ôi chao, bảo mẫu Thiên Tôn lại suy nghĩ nhiều rồi.

Trình Húc nhíu mày: "Hướng về phía chúng ta?"

"Cũng không phải!" Thạch Kiên nói: "Hình như là tới vì Ngô Tự Miễn."

Trình Húc: "Ồ? Thú vị như thế sao?"

Hắn quay đầu cùng Hình Hồng Lang nhìn nhau một cái.

Hình Hồng Lang cười hắc hắc: "Hòa giáo viên có kế sách gì?"

Trình Húc cũng cười: "Đương nhiên là tọa sơn quan hổ đấu rồi, mặc dù Thiên Tôn không thiếu bạc, nhưng muốn ta cầm hơn 3 vạn lượng bạc cho cái thứ như Ngô Tự Miễn, trong lòng ta ít nhiều cũng không thoải mái, nếu có thể thừa dịp cướp đoạt, làm một phát đen ăn đen... Vậy thì có khi một lượng bạc cũng không cần dùng tới. Ta tiết kiệm bạc cho Thiên Tôn, Thiên Tôn lão nhân gia khẳng định cũng sẽ rất vui."

Hình Hồng Lang: "Hòa giáo viên, cách thức suy nghĩ vấn đề của ngươi, vì sao còn tặc hơn cả tặc nữa?"

Trình Húc: "Ồ, có sao?"

Hình Hồng Lang hừ một tiếng: "Ta nói thẳng, ngươi rất giống quan!"

Trình Húc giật mình: "Này này này, tất cả quan viên thiên hạ đều sẽ đề xuất kháng nghị với cô, cô lại còn nói quan tặc hơn cả tặc."

Hình Hồng Lang: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

Trình Húc: "Ta không phải, ta không có, ta là lương dân, Hòa giáo viên của thôn Hoà gia, Thiên Tôn có thể làm chứng cho ta."

Hình Hồng Lang trợn trắng mắt: "Huyện Trừng Thành vốn không có thôn Hoà gia."

Trình Húc huýt gió một tiếng: "A, cái này à... Ánh trăng đêm nay sáng quá."

Hình Hồng Lang cười lắc đầu: Người này!

Tuy nhiên, nàng cũng không dự định phản đối ý kiến của Trình Húc, mặc dù Thiên Tôn không thiếu tiền, thế nhưng lấy tiền của Thiên Tôn cho tham quan mua ngựa, cứ cảm thấy có vẻ không hợp lý, nếu như có thể tiết kiệm mấy vạn lượng bạc này, để dành cho

lão bách tính cũng tốt mà.

Hình Hồng Lang nói: "Đã như vậy, chúng ta sẽ chơi trò đen ăn đen đi, chỉ là, không biết hiện tại thôn Độc Trủng là tình huống gì, cũng không biết quân địch có bao nhiêu, tình huống ra sao, nếu chúng ta qua loa hành sự, cũng có khả năng bị người ăn luôn."

Trình Húc nhíu mày: "Điều này cũng đúng! Nếu như chắn ở phía trước chúng ta đích thật là Nghi Xuyên Vương Tả Quải, vậy khẳng định hắn càng quen thuộc địa hình núi Hoàng Long hơn chúng ta..."

Gã đang nói đến đây, đột nhiên cảm giác mình đụng phải thứ gì, phịch một cái, ngã ngồi ra đất.

Phía trước rõ ràng không có gì mà!

Trình Húc vội vàng ngẩng đầu lên, liền thấy trên bầu trời có một đám mây thấp.

Giờ thì gã đã hiểu ra: "Ha ha, Thiên Tôn tới hỗ trợ rồi, tay ngài đang ở trước mặt chúng ta, chỉ là chúng ta không nhìn thấy."

Hình Hồng Lang: "Ồ?"

Trên việc "phỏng đoán ý trên" này, Trình Húc chính là tiêu chuẩn quan viên triều đình, liền hiểu ngay ý của Thiên Tôn đưa tay xuống muốn làm gì, vội vàng bò lên tay y.

Hình Hồng Lang thấy động tác của gã cũng hiểu ra: "Đúng rồi, lần trước đánh tặc Hợp Dương Phiên Sơn Nguyệt, Thiên Tôn cũng thò tay xuống, nâng ngươi lên giữa xem địa hình mà... Ôi chao... lần này, ta có thể đi lên không?"

Trình Húc vẫy tay với nàng, cười nói: "Thiên Tôn từ lâu đã không xem cô như người ngoài rồi, nhanh lên đi."

Hình Hồng Lang mừng rỡ, vội vàng đưa tay mò mò phía trước, liền tìm thấy bên mép bàn tay nhìn không thấy kia, sau đó leo lên.

Rất nhanh, hai người đều ngồi xuống lòng bàn tay của Lý Đạo Huyền.

Y nhẹ nhàng nâng bàn tay lên, đưa hai người bay lên giữa không trung...

Mặt trời chiều đã sắp lặn hoàn toàn, sắc trời càng ngày càng tối.

Trong tia sáng lờ mờ cuối cùng, cuối cùng Tạo Oanh cũng bàn xong giá cả với gia đình của Ngô Tự Miễn, 3 vạn 2000 lượng bạc, tuy nhiên, Tạo Oanh là bị gia đình của Hồng Thừa Trù truy sát đến nơi đây, đương nhiên không mang bạc trên người.

Mặc dù nàng đã trả giá xong, nhưng không xuất ra tiền được, trong đầu đang suy nghĩ dùng biện pháp gì để ổn định Ngô Tự Miễn...

Đúng lúc này!

Trong sơn lâm phía đông, đầu tiên vang lên một tiếng trống, tiếp theo một đám người cùng hò hét: "Nghi Xuyên Vương Tả Quải toàn quân đến đây, quan binh nhận lấy cái chết."

Sau tiếng hô, trong sơn lâm một nhánh quân đội ùa ra.

Phía trước đều là hãn tốt mặc áo giáp quan binh!

Thì ra, sau Cố Nguyên binh biến, biên quân theo giặc, quan binh các nơi đều bắt đầu bất ổn, rất nhiều binh sĩ không có lương đều chạy đi gia nhập tặc quân, sau đó dịch trạm lại bãi bỏ dịch tốt, lại thêm một nhóm dịch tốt cũng gia nhập tặc quân.

Vương Tả Quải liền thu nạp rất nhiều quan binh như vậy gia

nhập, khiến cho sức chiến đấu quân đội của hắn vượt xa trước đây, nâng cao trên diện rộng. Hiện tại khi đánh nhau, quân tiên phong của Vương Tả Quải đã là một đội quan binh nghiêm chỉnh rồi.

Nhóm người này vừa nhảy ra đã khiến Ngô Tự Miễn giật thót: "Con mẹ nó, Nghi Xuyên Vương Tả Quải dám đến thật sao? Bay đâu, lập tức bắt nó cho bản tướng quân."

Chương 292: Ngay cả lão nương cũng muốn cướp

"Oa! Đánh nhau rồi."

Trình Húc và Hình Hồng Lang đang lơ lửng giữa không trung xem kịch thấy vậy liền vui vẻ.

Chỉ thấy quân tiên phong của Nghi Xuyên Vương Tả Quải xông lên, quan binh bắt đầu rối loạn.

Ngô Tự Miễn vốn dẫn theo 3000 người đi tiễu phỉ, thế nhưng hắn lấy tiền để cho rất nhiều võ tướng bỏ trốn, những võ tướng này lại mang đi tư binh của mình, khiến cho quân của Ngô Tự Miễn nhân số giảm xuống còn 2000.

Hơn nữa 2000 binh này ý chí chiến đấu thấp, trong đầu toàn là ý nghĩ tránh chiến.

Thấy mấy nghìn tặc quân từ trong rừng cây lao ra, không biết bao nhiêu, thủ hạ của Ngô Tự Miễn liền trở nên luống cuống.

Duy nhất binh gia đinh của Ngô Tự Miễn được gọi là tinh binh cũng không xông tới nghênh địch, mà là bảo vệ sít sao Ngô Tự Miễn.

Trông thấy cảnh này, họ còn dám đánh trận cái rắm!

Tiên phong của Vương Tả Quải chỉ vừa xông lên đã khiến quân trận vòng ngoài của Ngô Tự Miễn trở nên lộn xộn, còn chưa kịp lấy lại tinh thần đã nghe từ bốn phương tám hướng đồng thời vang lên tiếng hò hét: "Nghi Xuyên Miêu Mỹ ở đây!"

"Nghi Xuyên Phi Sơn Hổ cũng ở đây!"

"Nghi Xuyên Đại Hồng Lang cũng ở đây!"

Ba viên đại tướng dưới tay Vương Tả Quải từ ba phương hướng khác nhau xông ra.

Ngô Tự Miễn vừa nhìn: "Mẹ nó, sao xung quanh đều là tặc quân?"

Gia đinh khẩn trương: "Tướng quân, việc lớn không tốt, tặc quân không hiểu sao đã bao vây chúng ta rồi."

Ngô Tự Miễn: "Ngựa đâu? 500 con ngựa tốt của ta đâu? Có thể bán được mấy vạn lượng bạc?"

Gia đinh khẩn trương: "Hiện tại mặc kệ số ngựa này, chạy mau tướng quân."

Một đám gia đinh bảo vệ Ngô Tự Miễn, liều mạng đánh về hướng bắc.

Bên kia, Tạo Oanh cũng không khỏi ngẩn ra.

Nàng vừa mới mới chốt giá xong với gia đinh của Ngô Tự Miễn, bà nội cha nó tự nhiên ở đâu chui ra Nghi Xuyên Vương Tả Quải là sao?

Tạo Oanh nghĩ thầm: Bỏ đi! Cùng lắm thì vụ mua bán này ta không làm nữa. Dù sao thì cũng không mang bạc, chỉ vô ý vớ phải vụ làm ăn này, quan và tặc đánh nhau kệ cha chúng nó, ta lặng lẽ sủi đi là được.

Nàng vội vàng bảo thủ hạ, lên ngựa, rút lui.

Đám mã tặc vốn đều rải rác ở xung quanh thôn ăn cỏ, sau đó người của Ngô Tự Miễn đến, họ cũng đã dắt ngựa trở về, chuẩn bị có thể đánh nhau bất cứ lúc nào, hiện tại vừa nhận được mệnh

lệnh của Tạo Oanh, vội vàng xoay người lên ngựa.

Tạo Oanh vừa mới dự định phóng ngựa chạy đi, một hán tử hung hãn đã đến ngăn cản trước ngựa, nhếch môi cười to: "Nữ nhân ngươi là mã tặc Nghi Xuyên, Tạo Oanh đúng không?"

Tạo Oanh: "Đúng vậy, ngươi là ai?"

Hán tử nhếch miệng cười ha ha: "Lão tử là Nghi Xuyên Đại Hồng Lang, không cần nói nhảm với ngươi làm gì, giao hết ngựa của ngươi ra đi."

Tạo Oanh hơi sửng sốt, lập tức giận dữ: "Ôi địt! Ngay cả lão nương cũng muốn cướp luôn?"

Đại Hồng Lang cười to: "Không phải là muốn, mà đã và đang làm rồi."

Nói xong, hắn giơ một thanh trường thương lên, đâm vù một cái tới Tạo Oanh.

Tạo Oanh rút ra Mã đao ngăn cản, cheng một tiếng hất thương ra, cảm thấy cánh tay tê rần, Đại Hồng Lang này đúng là một tên lực lớn.

Các thủ hạ mã tặc phía sau muốn xông lên, đã thấy lượng lớn tặc binh phía sau Đại Hồng Lang ùa tới, trên tay tất cả đều là trường mâu, một mảng mâu trận được dựng lên, hoàn toàn phong kín con đường phía trước đám mã tặc của Tạo Oanh.

Nàng xoay đầu ngựa, muốn đổi hướng khác, lại thấy bốn phương tám hướng, tất cả đều là người của Vương Tả Quải, tất cả đều cầm trường mâu, hoặc là mộc côn, gậy trúc dài đã vót nhọn...

Nhìn tư thế của chúng, ngay từ đầu đã có âm mưu tới bao vây cướp ngựa!

Chúng phải lấy được 500 con chiến mã của quan binh và ngựa của mình.

"Con mẹ nó." Tạo Oanh miệng mắng một câu, trong lòng lại thầm tính toán: Tình huống không ổn, người của ta ít, chỉ hơn 100, Vương Tả Quải lại rất nhiều, tới hàng vạn, hắn lại từ bốn phương tám hướng bao vây, khiến cho kỵ binh của ta không chạy nổi, ưu thế mất hết.

Lần này làm sao mới ổn đây?

Lúc này, Hình Hồng Lang lại lên tiếng: "Thiên Tôn, chúng ta có thể cứu nữ mã tặc kia."

Lý Đạo Huyền trong đầu có dấu hỏi chấm?

Hình Hồng Lang nhanh chóng giải thích: "Người đó gọi là Tạo Oanh, là mã tặc tung hoành Nghi Xuyên, một hảo hán lục lâm, không làm việc xấu, luôn chỉ chọn quan phủ hạ thủ, chưa bao giờ đánh cướp của lão bách tính, khác biệt hoàn toàn với Vương Tả Quải, ngài xem Vương Tả Quải cũng hạ thủ với cô ta kìa. Cô ta không hiểu sao bị cuốn vào việc này, nếu chết ở đây thì thật là đáng tiếc."

Trình Húc ở bên cạnh nói: "Đội ngũ của Ngô Tự Miễn đã bị Vương Tả Quải đánh chạy rồi, nếu muốn đen ăn đen, hiện tại xuất thủ thật ra là một thời cơ rất tốt, phải thừa dịp đội ngũ của Vương Tả Quải vừa đánh thắng trận xong, còn chưa có trùng chỉnh quân trận liền xuất thủ."

Lý Đạo Huyền từ từ hạ tay xuống, lại thả hai người xuống đằng trước thủ hạ của họ.

Hành động này, chẳng khác nào như bảo họ lập tức hành động!

Hình Hồng Lang mừng rỡ: "Thiên Tôn đồng ý cứu Tạo Oanh

rồi."

Trình Húc: "Thiên Tôn xưa nay luôn nhân thiện, chỉ cần là người tốt đều sẽ vui vẻ đưa tay tương trợ. Đã như vậy, chúng ta cũng không cần thiết đợi nữa, vừa rồi ở trên trời, đã nhìn rõ địa hình xung quanh và phân bố của đại quân Vương Tả Quải rồi chứ?"

Hình Hồng Lang gật đầu: "Đã thấy rõ ràng."

"Vậy thì lên thôi!" Trình Húc nhếch môi, cười hắc hắc không ngừng: "Ném lựu binh, hỏa súng binh! Chuẩn bị hết cho ta."

Sau khi Từ Đại Phúc chế tạo ra "lựu đạn ngòi nổ", lập tức bắt đầu sản xuất số lượng lớn, thợ rèn và các học đồ hỏa dược tác cùng nhau động thủ, đã chế tạo ra 20 quả "lựu đạn ngòi nổ", mà hỏa súng binh thì đã có 10 cây tam nhãn súng, 1 cây Toại phát hỏa súng, 1 cây điểu súng...

Số lượng này không thể nói rất nhiều, nhưng trên trời còn có Thiên Tôn mà, sợ cái quần.

Trình Húc chiến ý tràn đầy, cả thế giới đều không nhìn thấy bóng dáng của thái nãi nãi nào. Gã vung tay lên, cười to: "Tặc quân bốn nhóm, trong đó hai nhóm đang truy kích Ngô Tự Miễn, muốn cướp chiến mã của quan phủ, hai nhóm khác thì đang vây công Tạo Oanh, chúng ta trước phá vây cho Tạo Oanh."

Tạo Oanh đang đi tới đi lui.

Nàng cùng các thủ hạ đều có ngựa, có ngựa chạy sẽ nhanh, nhưng bốn phía đều có mâu trận, nhanh nữa cũng không chạy ra được, chỉ có thể xoay vòng vòng bên trong vòng vây.

Từ góc độ của Lý Đạo Huyền nhìn xuống là có thể thấy được nhóm người của Tạo Oanh không ngừng giục ngựa xoay tròn trong một vòng vây thật lớn.

Mỗi khi nàng xoay một vòng, vòng vây sẽ thắt chặt một vòng, khiến cho không gian hoạt động của nàng cũng lúc càng nhỏ, còn tiếp tục như vậy, sẽ không di chuyển được nữa.

Kết quả cuối cùng khẳng định là bị người dùng trường mâu đâm rớt xuống ngựa...

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi thầm khen: Vương Tả Quải đúng là trưởng thành nhanh thật! Vương Tả Quải trước đây rất đáng yêu, chỉ biết một chiêu, xông lên cho lão tử. Nhưng Vương Tả Quải hiện tại đã hiểu được bao vây tấn công, dùng mâu trận áp chế kỵ binh.

Chậc chậc!

Lòng của Tạo Oanh đã rơi xuống vực sâu, cảm giác lần này nàng sẽ nằm xuống ở đây rồi.

Đúng lúc này, đội ngũ của Trình Húc đã tới.

Dẫn đầu là lựu đạn ngòi nổ của Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu ném ra.

Sau khi trải qua cải tiến mới, người thường cũng có thể ném lựu đạn ngòi nổ ra xa mười mấy trượng, mà hai con quái vật Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu có thể ném xa hai mươi mấy trượng.

Hai quả lựu đạn xẹt qua trời cao, rơi vào trong mâu trận của Đại Hồng Lang.

"Ầm! Ầm!"

Chương 293: Không phải là vô ý cứu ta

Lựu đạn nổ tung.

Lúc này trời đã tối, hai quả lựu đạn nổ tạo ra ánh lửa, trong thế giới tối tăm có vẻ đặc biệt chói mắt.

Ánh lửa bùng lên, đồng thời mảnh đạn và lá sắt vỡ bắn ra bốn phía, người xung quanh nháy mắt ngã gục xuống một mảng.

Có người khi ngã xuống đất đã mất mạng, có người vẫn còn kêu la thảm thiết, có người không dám tin nhìn bụng mình, phía trên có một cái lỗ đang trào ra máu...

"Vật gì vậy?"

"Cái quái gì thế?"

"Có thứ gì chui vào bụng ta, đau quá, đau quá a a..."

Giữa mâu trận của Vương Tả Quải, trong nháy mắt đã bị xé ra hai chỗ thủng rất lớn, còn có người đang giãy giụa lăn lộn trên mặt đất.

Tất cả mọi người bên cạnh đều sợ hãi ngẩn ra.

Tạo Oanh cũng không khỏi ngẩn ra trong nháy mắt: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tiếp theo nàng liền nghe được phía nam vang lên tiếng cười to: "Cố Nguyên lão quỷ đầu cũng tới đây, ha ha ha, các ngươi cướp cái rắm à? Ngựa ở đây, của lão tử hết."

Lần này Tạo Oanh đã hiểu, đen ăn đen tới rồi. Cố Nguyên lão quỷ đầu, con mẹ nó nghe tên biết ngay là biên quân Cố Nguyên a, khẳng định là bộ đội biên quân khi binh biến Cố Nguyên lần trước chạy tới chỗ này.

Nàng phấn chấn: Thật tốt quá, còn tưởng rằng mình chết chắc rồi, không nghĩ tới lại xuất hiện đen ăn đen, ta thừa dịp hỗn loạn, nói không chừng có thể chạy thoát được.

Nàng giơ Mã đao lên, rống to: "Các huynh đệ, chuẩn bị tìm cơ hội xông ra."

Mã tặc phía sau cùng hò hét: "Ngao!"

Vương Tả Quải quan chiến đằng xa, lực chú ý vốn đặt hết lên bộ đội quan binh của Ngô Tự Miễn, hiện tại cũng quay phắt lại bên phía Tạo Oanh: Tiếng nổ mạnh vừa rồi là cái gì vậy? Đội ngũ của Phi Sơn Hổ và Đại Hồng Lang sao rối loạn thế?

Hai quả tạc đạn vừa rồi, làm bị thương nhất chính là Đại Hồng Lang.

Hắn phụ trách "phía nam" của thôn Độc Trủng, cũng chính là phương hướng Trình Húc và Hình Hồng Lang đi tới, cho nên hai quả lựu đạn đều ném vào giữa quân của Đại Hồng Lang, khiến đám thủ hạ của hắn kêu cha gọi mẹ.

Đại Hồng Lang chợt quay đầu lại, rống giận: "Điểu nhân phương nào?"

Trả lời hắn là một tiếng súng của Toại phát thương.

Toại phát thương bắn ra rất tiện, bóp cò một cái là bắn ra, không hề yêu cầu châm lửa.

Một bộ hạ bên cạnh Đại Hồng Lang kêu thảm một tiếng, ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Đại Hồng Lang: "Chó chết, hoả súng?"

Tiếp theo, hắn liền thấy đằng trước có một đám người đi tới, đông đen, bởi vì trời quá tối, từ xa không thấy rõ trang phục trên người, nhưng có thể thấy được trên tay nhóm người này có ngòi nổ đang cháy bắn ra tia lửa.

"Hỏa súng, rất nhiều hỏa súng." Đại Hồng Lang ngã phịch một tiếng ngã lăn ra đất.

Thế nhưng đám bộ hạ của hắn lại không thông minh như thế, họ cũng không phải tinh nhuệ gì, không có kinh nghiệm ứng phó với hỏa súng, ngay cả Tam nhãn thần súng họ cũng chưa từng tiếp xúc qua.

Chỉ nghe một loạt tiếng "đoàng đoàng đoàng đoàng" vang lên, điểu súng và mười cây Tam nhãn thần súng của dân đoàn thôn Cao Gia lần lượt nổ súng...

Bên tặc quân trong nháy mắt ngã xuống một loạt.

Mười hỏa súng binh cầm Tam nhãn thần súng mừng rỡ: "Ha ha ha ha, bắn trúng nhiều thật, con mẹ nó ta từng mất lòng tin đối với Tam nhãn thần súng trên tay mình, không ngờ dùng để đánh tặc binh vẫn rất tốt, ha ha ha."

Trong nháy mắt, các hỏa súng binh lại tràn đầy lòng tin.

"Nạp đạn! Nạp đạn!"

Đội trưởng hỏa súng binh lớn tiếng kêu to.

Tiến vào khâu nạp đạn, các hỏa súng binh thì không sảng khoái nổi nữa, trước tiên họ dùng một cái bàn chải đặc chế để thông nòng súng, lau sạch cặn còn sót lại trong nòng súng của lần nổ súng trước, sau đó mở một gói hoả dược và đổ hỏa dược bên trong vào nòng súng, dùng gậy nén chặt, lại bỏ đạn chì vào, lại nén

chặt...

Một loạt thao tác này không mất hai ba phút là làm không được.

Đại Hồng Lang đứng lên, chỉ tay vào dân đoàn: "Con mẹ nó, xông lên, thừa dịp trước khi hỏa súng của chúng kịp bắn phát thứ hai, tiến lên giết hết bọn chúng trước."

Vừa mới nói xong, lại hai quả cầu đen thui từ trên trời rơi xuống.

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu lại ném đợt thứ hai rồi.

Lựu đạn của họ thì không yêu cầu nạp đạn, chỉ cần lựu đạn còn chưa dùng hết, cánh tay còn có sức ném thì có thể ném suốt.

Hai quả lựu đạn lần thứ hai rơi xuống: "Ầm ầm!"

Lại khiến tặc quân bị nổ tung ngã trái ngã phải.

Đợt thứ nhất khi hai quả lựu đạn nổ, tặc quân còn chưa biết đã xảy ra cái gì, còn ngỡ ngàng, chưa kịp phản ứng, nhưng lần này họ đã tận mắt nhìn thấy, thứ nổ tung này là do đối phương ném ra.

Lựu đạn kèm theo bi sắt và lá sắt vỡ có lực sát thương đối với binh sĩ quá mạnh, tất cả binh sĩ xung quanh điểm nổ tung đều không chết thì bị thương, quả thật kinh khủng.

Đối phương ném ra thứ chỉ to như cái chày lại có thể giết chết nhiều binh sĩ bên ta như vậy?

Thứ này rốt cuộc là đồ vật quỷ gì?

Lần này, sĩ khí của tặc quân nhận được đả kích có thể nói quá lớn.

Nhân loại là sinh vật đối với những thứ không biết thường ôm tâm lý sợ hãi.

Nhất là thứ không biết này còn có thể giết chết rất nhiều người trong nháy mắt.

Vậy càng thêm sợ hãi rồi.

Đội ngũ tặc binh của Đại Hồng Lang đã dao động.

Chúng dù sao cũng là tặc quân, không phải biên quân gì hết, không giống biên quân Cố Nguyên có thể cố chịu thuốc nổ bao của dân đoàn ném ra tiếp tục xông về trước.

Không ít người hai chân run rẩy, không dám xông lên trước nữa, có một số người thì đã bắt đầu lủi ra hai bên.

Về phần mâu trận của họ...

Ơ? Mâu trận vừa nãy quay về Tạo Oanh, hiện tại đã chuyển hết sang bên dân đoàn rồi.

Chờ khi họ nghĩ tới điểm này thì đã muộn.

Loại mã tặc cả đời kỵ binh như Tạo Oanh, am hiểu nhất chính là nắm cơ hội.

Mâu trận của Đại Hồng Lang chuyển đi, đồng thời Mã đao trên tay Tạo Oanh cũng đã chỉ tới nơi này, hét lớn: "Xung phong!"

Nàng xung phong lao tới, vung lên Mã đao trong tay,"phốc", một đao đưa đầu của một mâu binh bay lên cao, máu phọt lên, nhiễm đỏ cả một nửa khuôn mặt hung hãn của nàng.

120 mã tặc phía sau cũng đồng thanh hò hét, điên cuồng xông lên.

Đao quang tung bay, đội ngũ của Đại Hồng Lang trong nháy

mắt bị giết kêu cha gọi mẹ.

Không có mâu trận, bộ binh ở trước mặt kỵ binh chính là yếu đến đáng thương.

Tạo Oanh hầu như trong nháy mắt đã đánh xuyên đội ngũ của Đại Hồng Lang, lao ra.

Lần này nàng lao ra cũng thật sự có chút lo lắng bị nhánh phản quân Cố Nguyên bên ngoài đánh luôn, không ngờ đối phương vừa nhìn thấy nàng liền lập tức tạm thời thu hồi hỏa khí.

Tạo Oanh: "Ơ, không phải họ vô ý cứu chúng ta, mà là ngay từ đầu đã có dự định cứu chúng ta rồi."

Bộ hạ ở bên cạnh quát: "Lão đại, hiện tại không phải là lúc nghiên cứu cái này, trước tiên chạy tới vị trí an toàn đi."

"Được!"

Tạo Oanh đưa tay chỉ về phía sườn núi đằng xa: "Chạy tới sườn núi bên kia đi."

Hơn trăm kỵ binh trong nháy mắt rầm rập chạy ra khỏi vòng chiến, đến sườn núi nhỏ bên cạnh xem kịch.

Đại Hồng Lang giận dữ: "Mẹ nó, vịt đến miệng còn để bay mất, đều do đám biên quân Cố Nguyên chết tiệt này, Hổ ca, Hổ ca, mau tới giúp ta."

Đội ngũ Phi Sơn Hổ vốn đang bên kia bọc đánh Tạo Oanh, lập tức lao tới với tốc độ nhanh chóng.

Chương 294: Có qua có lại

Người của Phi Sơn Hổ đánh tới.

Lại thêm một lượng lớn tặc quân hết sức lộn xộn, trong cảnh hoàng hôn tối om cũng thấy không rõ đến cùng có bao nhiêu, dù sao thì đông đen.

Trình Húc lại không sợ hãi chút nào, cười to: "Tiếp tục ném tạc đạn, hỏa súng đâu? Đợt thứ hai chuẩn bị xong rồi chứ? Đánh Đánh đánh!"

Hai tên ngốc Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu lại cùng vung tay, hai quả lựu đạn lại bay qua, đồng thời trong lúc đó, Toại phát thương, điểu súng, Tam nhãn thần súng đủ loại lại thêm một lần nổ súng.

Âm thanh ầm ầm đoàng đoàng vang loạn cả lên, âm thanh của hỏa khí chấn động sơn lâm.

Đội ngũ Phi Sơn Hổ vừa mới xông qua đã bị đánh cho tối tăm mặt mũi, giống như đội ngũ Đại Hồng Lang, cơ hồ trong nháy mắt sĩ khí tan vỡ.

Sĩ khí của một đám tặc và một đám tặc khác cộng lại cũng không thể bằng hai, mà chỉ sẽ liên lụy lẫn nhau, tốc độ tan vỡ của một đám tặc và hai đám tặc vẫn là như nhau.

Đội ngũ Phi Sơn Hổ cũng kêu lên quái dị, rồi bỏ chạy về phía sau và hai bên.

Phi Sơn Hổ mặt tối sầm lại: "Cái quỷ gì đây?"

Đại Hồng Lang: "Ta cũng không biết! Hỏa khí của đối phương

rất lợi hại, hơn nữa còn là hỏa khí quái lạ chưa từng thấy qua."

"Con mẹ nó, không chống được, mau rút."

Phi Sơn Hổ và Đại Hồng Lang đành phải cùng lui về phía sau.

Chúng vừa lui, phía sau chính là bản đội của Vương Tả Quải cùng với đội ngũ của nhị đương gia Miêu Mỹ.

Người của hai đội này vẫn còn đang đối phó với Ngô Tự Miễn.

Ngô Tự Miễn dưới sự bảo vệ của gia đinh cũng đã chạy rồi, nhưng trấn binh Duyên Tuy hắn để lại vẫn còn đang tác chiến, sĩ khí của các trấn binh thật ra cũng không cao, ngay từ đầu trông có vẻ sắp thua rồi, thế nhưng, bên Trình Húc đột nhiên xuất ra hoả khí, âm thanh ầm ầm đoàng đoàng vang lên liên tục.

Tặc quân nghe âm thanh này thì rất sợ, nhưng quan binh nghe vào tai lại rất thân thiết.

Một thiên hộ ở trong trận rống lên: "Viện quân của chúng ta tới rồi, không phải sợ, viện quân tới rồi, hơn nữa là viện quân tinh nhuệ có mang theo hoả khí, khẳng định là người của tân nhiệm tuần phủ Thiểm Tây Lưu Quảng Sinh."

"Viện quân tới rồi, chúng ta có thể thắng, không phải sợ!"

Bọn quan binh vừa nghe lời này, sĩ khí tăng vọt.

Quan binh vốn đã mạnh hơn tặc binh, mặc dù trong quân của Vương Tả Quải lẫn lộn rất nhiều biên quân và quan binh, nhưng so với quan binh chính quy vẫn kém một bậc, hoàn toàn dựa vào đánh Ngô Tự Miễn đã bỏ chạy, áp chế được binh sĩ quan binh, tặc binh mới có thể chiếm được thượng phong.

Hiện tại sĩ khí của quan binh tăng vọt, tặc binh liền không đánh được nữa.

Trường mâu trận của quan binh một lần nữa thể hiện thần uy, đè về trước một cái, đánh cho đội ngũ của Vương Tả Quải và Miêu Mỹ liên tiếp bại lui.

Vương Tả Quải quay đầu nhìn, Phi Sơn Hổ và Đại Hồng Lang cũng đã lui lại, trong lòng biết không ổn, hắn vội vàng hét lớn: "Nhanh, mang đi số chiến mã vừa mới cướp được, chúng ta lui."

Đại Hồng Lang vừa lúc biết cưỡi ngựa, thoắt một cái xoay người nhảy lên một con chiến mã, mấy tên hãn phỉ dưới trướng hắn cũng xoay người lên ngựa.

Một đàn ngựa thật ra cũng không cần mỗi con ngựa đều có người cưỡi, chỉ cần có mấy con dẫn đầu được người cưỡi xông ra, những con phía sau cũng đuổi theo.

Cho nên chỉ cần mấy người này là đủ rồi, Đại Hồng Lang cùng mấy tên thủ hạ tâm phúc hai chân kẹp lấy bụng ngựa: "Giá, chạy mau!"

Hắn vừa chạy, 500 con chiến mã cùng chạy theo phía sau hắn, chạy về hướng đông bắc.

Trình Húc và Hình Hồng Lang nhìn thấy: "Mẹ nó!"

Hai người đều sốt ruột.

Thế này thì toang rồi, dân đoàn đuổi không kịp, nếu như bị để chúng chạy thoát, chẳng phải là không hoàn thành mệnh lệnh của Thiên Tôn rồi?

Xong đời, từ khi thành lập dân đoàn tới nay, nguy cơ lớn nhất đến rồi.

Rắc một tiếng, Lý Đạo Huyền đeo vào Găng tay Vô Cực, mở chốt, đá vô cực bắt đầu loé lên ánh sáng năm màu, y muốn chuẩn bị xuất thủ rồi.

Nhưng ngay khi y chuẩn bị ra tay, đột nhiên thấy được một cảnh thú vị.

Tạo Oanh vừa mới leo lên một ngọn núi nhỏ xem kịch, đột nhiên vung Mã đao lên, chỉ về hướng Đại Hồng Lang chạy trốn, lớn tiếng nói: "Các huynh đệ, chúng ta đi ngăn cản số chiến mã kia."

Một thủ hạ ở bên cạnh hỏi: "Ơ, vì sao?"

Tạo Oanh: "Phản quân Cố Nguyên đã cứu mạng của chúng ta, đương nhiên chúng ta cũng phải có qua có lại."

Đám thủ hạ bừng tỉnh hiểu ra: "Tuân lệnh!"

Tạo Oanh xung phong xông tới trước.

120 mã tặc phía sau đồng thanh hò hét, quơ Mã đao, đuổi về phía Đại Hồng Lang.

Đây là lúc so mã thuật rồi!

Đại Hồng Lang chỉ là biết cưỡi ngựa, nhưng lại không thể nói là biết mã thuật, nhưng các mã tặc lại đều là lớn lên trên lưng ngựa, kỵ thuật tinh tuyệt, mặc dù kém so với dân tộc thiểu số phương bắc, nhưng tại quan nội, ai cũng là cao thủ mã thuật đỉnh cấp.

Họ vừa xông lên, tốc độ đó so với Đại Hồng Lang không phải một đẳng cấp.

Đại Hồng Lang nghe thấy có tiếng vó ngựa vang dội, quay đầu liền nhìn thấy Tạo Oanh đang hùng hổ xông tới.

Đại Hồng Lang: "Con mẹ nó!"

Hắn vội vàng vung trường thương, đâm tới mặt Tạo Oanh.

Nhưng Tạo Oanh sớm có chuẩn bị, khẽ nghiêng người trên lưng ngựa, dễ dàng tránh đi trường mâu, hai ngựa trong nháy mắt áp sát, Tạo Oanh lộn cổ tay, Mã đao sáng loá vung lên, một đao chém ngang tới Đại Hồng Lang.

Đại Hồng Lang sợ đến mức hồn muốn đăng xuất, người đang trên lưng ngựa không biết trốn thế nào, trong nguy cấp lại nghĩ tới vứt bỏ ngựa. Hắn hú lên một tiếng rồi người lăn xuống ngựa, ngã xuống đất, lăn liền vài vòng.

Tạo Oanh mặc kệ sự sống chết của Đại Hồng Lang, đưa tay đoạt lấy dây cương, dắt con ngựa Đại Hồng Lang vừa cưỡi chạy đi, bộ hạ của nàng cũng xông tới, chém hết mấy bộ hạ của Đại Hồng Lang xuống ngựa và cướp lấy dây cương của họ, dắt đàn ngựa chạy sang bên cạnh.

Lần này thì họ lại có được hiệu quả của con dẫn đầu, hơn 400 chiến mã phía sau đều biến thành chạy theo họ.

Lý Đạo Huyền rất hứng thú nhìn nàng, nghĩ thầm: Nếu như ngươi muốn dắt số ngựa này rời xa chiến trường, thừa dịp hỗn loạn phát tài, vậy thì ta buộc phải đưa tay giữ ngươi lại.

Tuy nhiên, nhân tính hình như không ác như vậy.

Người của dân đoàn hơi khẩn trương, đang do dự xem có nên xuất thủ với những kỵ binh đang chạy tới không, Trình Húc và Hình Hồng Lang lại đồng thời hét lớn: "Ngừng tay, đừng đánh!"

Họ nhìn ra được, Tạo Oanh không có chiến ý.

Lượng lớn chiến mã được dẫn tới trước mặt Trình Húc và Hình Hồng Lang, nàng dừng lại, ném dây cương của ngựa đầu đàn vào trong tay Trình Húc: "Đa tạ ân cứu mạng, trả lại ngươi 500 con ngựa, không ai nợ ai."

Hình Hồng Lang cười ha ha: "Nghi Xuyên Tạo Oanh, quả nhiên

danh bất hư truyền."

Tạo Oanh nhìn chằm chằm Hình Hồng Lang vài giây, đột nhiên nói: "Vĩnh Tế Hình Hồng Lang?"

Hình Hồng Lang cười to: "Chính là lão nương."

Tạo Oanh cười to: "Thảo nào thảo nào, ha ha ha."

Nàng chỉ vào Vương Tả Quải còn đang giao chiến với quan binh: "Chuyện bên kia xử lý thế nào?"

Hình Hồng Lang: "Chiến mã đã tới tay, đương nhiên mặc kệ bọn chúng đi, chúng ta rút lui, thế nào?"

Trình Húc: "Kế này rất hay! Vậy rút lui."

Tạo Oanh: "Ừm, đánh tiếp cũng không có chỗ tốt gì, ta cũng rút."

Nàng quay về Trình Húc và Hình Hồng Lang ôm quyền: "Thanh sơn bất cải, lục thủy trường lưu, chúng ta sau này còn gặp lại."

Vừa mới dứt lời, đột nhiên nghe được tiếng tên vút trên không, một mũi kình tiễn từ phía sau bay tới...

Chương 295: Tới chỗ chúng tôi làm khách đi

Tên phá không mà đến, bắn thẳng tới sau lưng Tạo Oanh.

Thì ra, tên này là Đại Hồng Lang bắn.

Hắn vừa rồi bị Tạo Oanh đánh ngã ngựa, cướp đi chiến mã, trong lòng thẹn quá thành giận, lại sợ hỏa khí của dân đoàn, không dám tới gần, liền ở xa kéo cung cài tên, bắn tới một tên.

Tiễn pháp của hắn cũng không được tốt lắm, bình thường bắn mười chỉ trúng năm, nhưng ngày hôm nay vận khí không tệ, một tiễn này không ngờ bay thẳng tới giữa lưng Tạo Oanh.

Lúc này mặt trời đã sắp hoàn toàn xuống núi, ánh sáng không đủ, tên tới cực nhanh, cơ hồ không ai phát hiện, trong chớp mắt đã đến sau lưng Tạo Oanh, đợi khi nàng nghe được tiếng gió thì đã không kịp né tránh.

Đúng lúc này, một người sắt thật lớn bên cạnh tiếp cận, vươn ra cánh tay to lớn, kéo Tạo Oanh từ trên lưng ngựa xuống.

Tạo Oanh là một nữ tử khôi ngô, thể trạng tương xứng với Hình Hồng Lang, quả thật là mẫu tinh tinh trong nữ tử, hai ba hán tử tầm thường chưa hẳn sẽ kéo được nàng, nhưng lại bị người sắt kia kéo ngã xuống ngựa một cách đơn giản.

Khi ngã xuống một nửa, người sắt kia vươn hai tay ôm ngang lấy nàng.

Một tên bắn lén Đại Hồng Lang tự nhiên bắn vào không khí.

Tạo Oanh hết hồn, trừng mắt với người sắt: "Ngươi là ai?" Nói xong câu đó, lại cảm giác hình như mình không quá lễ phép, người ta thế nhưng đã cứu mạng mình. Nàng vội vàng sửa lời: "Cám ơn."

Người sắt cười hắc hắc: "Trịnh... khụ... Cố Nguyên Mãng Ngưu Tử."

Tạo Oanh nghĩ thầm: Mãng Ngưu Tử? Cái này vừa nghe chính là biệt hiệu, đi ra tạo phản làm loạn, lấy biệt hiệu cũng không có vấn đề, nhưng biệt hiệu của ngươi không khỏi cũng quá tương xứng với thể trạng?

Mãng Ngưu Tử đương nhiên chính là Trịnh Đại Ngưu, hắn đặt Tạo Oanh xuống đất, nhếch miệng cười: "Quỷ thiên hộ, chúng ta đã định rút đi rồi, đối diện còn cầm tên bắn chúng ta, không cho chúng nó chút giáo huấn, trong lòng khó chịu quá."

Trình Húc gật đầu: "Lai nhi bất vãng phi lễ dã, Mãng Ngưu Tử, trả lại cho họ một quả lựu đạn."

"Được!"

Trịnh Đại Ngưu cười ha ha, lấy ra một quả lựu đạn ngòi nổ.

Tạo Oanh hiện tại đang đứng rất gần Trịnh Đại Ngưu, liếc mắt liền nhìn rõ ràng lựu đạn kia, nghĩ thầm: đây là thứ vừa rồi nổ tung rất mạnh sao? Thoạt nhìn cũng không bắt mắt, chỉ là một quả nhỏ xíu vậy thôi...

Nàng đang suy nghĩ thì Trịnh Đại Ngưu đã châm ngòi nổ, đợi nó cháy được một nửa thì bước tới trước một bước, vung mạnh tay, lựu đạn liền bay ra xa.

Tạo Oanh chỉ nhìn động tác bước tới và vung tay của hắn, trong lòng đã giật mình: Quái vật rất mạnh. Thảo nào vừa rồi lão nương bị hắn kéo từ trên lưng ngựa xuống, quái vật thế này, căn bản không thể lấy lực lượng chống lại.

Lựu đạn bay rất xa, bay qua không trông hai mươi mấy trượng mới rơi xuống, ầm một tiếng nổ vang bên cạnh Đại Hồng Lang, thủ hạ của Đại Hồng Lang trong nháy mắt ngã xuống một loạt, nhưng Đại Hồng Lang lại nằm sấp xuống nhanh, kịp nhặt về cho mình một cái mạng.

Tạo Oanh nghĩ thầm: quả nhiên, đây là thứ quái dị vừa rồi nổ tung một cái là có thể giết chết một đống người, thì ra là do người sắt này ném ra, thật là lợi hại.

"Đi thôi!" Trình Húc phất tay.

Dân đoàn chuẩn bị rút đi, thế nhưng người của dân đoàn phần lớn không biết cưỡi ngựa, nhìn ngựa cướp được mà ngớ ra. Ngược lại đám thủ hạ buôn muối lậu của Hình Hồng Lang thì cái gì cũng biết, họ liền xoay người cưỡi lên ngựa vừa mới cướp được, dẫn đầu chạy về hướng nam.

Còn một số ngựa lớn không ai cưỡi thì theo họ chạy về hướng nam, đảo mắt đã biến mất không thấy nữa, dân đoàn thì dùng chân chậm rãi rút lui...

Tạo Oanh cũng muốn đi, nhưng nàng đột nhiên phát hiện, hình như mình không có chỗ nào để đi.

Bắc và tây đều không được, hai hướng này đều sẽ đi xâu vào núi Hoàng Long, núi Hoàng Long hiện tại là địa bàn của Vương Tả Quải.

Hướng đông... không được, người của Hồng Thừa Trù mới từ phía đông truy sát nàng chạy vào núi, nàng cũng không muốn trở về phía đông đi ra ngoài lại đụng phải Hồng Thừa Trù.

Đánh không thắng, tuyệt đối đánh không thắng!

Làm sao bây giờ?

Chỉ có nam thôi!

Nàng quay sang Trình Húc và Hình Hồng Lang: "Xem ra ta cũng phải lui về hướng nam rồi, phía nam là... huyện Trừng Thành phải không?"

Trình Húc hơi do dự, nghĩ thầm: Ta là phản quân Cố Nguyên giả, sau khi trở lại phải đổi thành dân đoàn thôn Cao Gia, nếu làm ở trước mặt nữ mã tặc này, chuyện này sẽ không tiện thao tác.

Gã quay đầu nhìn Hình Hồng Lang, người sau đi sát tới, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: "Tạo Oanh vốn có hiệp danh, sẽ không bán đứng chúng ta, có thể cho cô ta biết chân tướng. Vả lại, dân đoàn thôn Cao Gia không giỏi cưỡi ngựa, sau khi đưa số chiến mã này trở về, muốn sử dụng hết cũng rất khó khăn, còn không bằng nghĩ cách, gạt Tạo Oanh vào thôn Cao Gia chúng ta, người này thiện mã, có cô ta rồi, chiến mã sẽ có tác dụng."

Trình Húc suy nghĩ tỉ mỉ, không phải như vậy sao.

Gã ngẩng đầu nhìn đám mây thấp trên bầu trời, thấy Thiên Tôn không có chút biểu thị nào, hiển nhiên không có ý muốn phản đối.

Nếu Thiên Tôn cũng không có ý kiến, đương nhiên Trình Húc sẽ không có ý kiến.

Gã quay đầu, cười hắc hắc nói với Tạo Oanh: "Tạo đại đương gia, không bằng đến chỗ của chúng tôi làm khách vài ngày?"

Tạo Oanh: "Ta có làm phiền không?"

Trình Húc: "Đương nhiên không thành vấn đề, Tạo đại đương gia đã giúp chúng tôi cướp về 500 con chiến mã, đây chính là ân tình mấy vạn lượng bạc, không báo thì không được, thế nào cũng phải đến chỗ chúng tôi ăn mấy bữa ngon mới được."

Tạo Oanh còn muốn nói mấy lời khách khí như "các ngươi đã cứu ta", đột nhiên nghe được tiếng nuốt nước bọt của bọn thủ hạ phía sau... Đang hạn hán, nghe được bốn chữ "ăn mấy bữa ngon", quả thật lực sát thương đến cực điểm, trong nháy mắt khiến 120 mã tặc nghe mà nước bọt chảy dài.

Cái này thì không thể nào khách khí được rồi, vì bộ hạ, cũng chỉ phải mặt dày đi ké ăn mấy bữa.

"Vậy... làm phiền rồi."

Lý Đạo Huyền ở trên trời cũng thấy vui vẻ, rất tốt, thoáng cái có thêm hơn trăm kỵ binh, nhân tố cản trở lớn nhất trước mắt của thôn Cao Gia chính là phương diện kỵ binh.

Y vốn đang suy nghĩ, sau khi có 500 chiến mã kia rồi, phải làm sao để thành lập đội kỵ binh, huấn luyện một đám người xưa nay không biết cưỡi ngựa thành kỵ binh, chỉ nghĩ thôi cũng khiến đau đầu, hiện tại có biến số Tạo Oanh này rồi, khiến cách nghĩ thành lập đội kỵ binh của y trở nên rõ ràng.

Phải kéo nhóm người này vào thôn, xem ra phải hạ thủ từ ăn.

Từ vẻ mặt của họ là có thể nhìn ra, đám người này đang cần gấp ăn ngon.

Lấy cái gì để chiêu đãi?

Lý Đạo Huyền nhìn cái "Hamburger kiểu Trung Quốc của hãng Tastien" đang cầm trong tay trái, không khỏi lắc đầu, không được, thứ này đẳng cấp quá kém, dùng để lừa gạt... khụ... dùng để mở tiệc chiêu đãi bạn mới rõ ràng không đủ tiêu chuẩn.

Lên trang meituan đặt đồ ăn, tìm xem có món nào sang trọng, vừa ăn ngon lại vừa gây chấn động được không.

Không tìm không biết, vừa tìm quả thật đã tìm được một thứ

thú vị.

Gần đây có một nhà hàng Tần Phong, chuyên bán món ăn Tây An.

Tây An Bát Đại Oản!

Đây chính là thứ tốt, không chỉ đủ sang trọng, còn rất phù hợp với dạ dày người Thiểm Tây, không có thứ gì càng Thiểm Tây hơn so với Tây An Bát Đại Oản rồi, y vội vàng đơn đặt hàng, một giờ sau sẽ giao đến.

- Giải thích, Bát Đại Oản là dùng để thiết yến, mỗi bàn tám người, trên bàn có tám món ăn, đều dùng thống nhất là bát Đại Hải, đặt theo hình bát giác. Gồm các món, tôm càng xanh xào, gà xé om, gạch cua hấp nguyên con, hải sâm viên, thịt kho tàu, canh gà, gà hầm, cá chép sốt tương. Hết giải thích.

Chương 296: Tây An Bát Đại Oản

Tạo Oanh theo Trình Húc, một đường hướng nam.

Dân đoàn đi không thoải mái lắm, dù sao mọi người đều khoác trọng giáp, tốc độ hành quân không nhanh được, khi đi ra khỏi núi Hoàng Long, trời đã tối thui.

Đi đến vùng đất vàng bên ngoài núi, đường đi đã tiện hơn, cước bộ cũng trở nên nhẹ nhàng.

Đám buôn muối lậu đi trước một bước, dẫn theo 500 chiến mã đang chờ ở đây.

Trình Húc la to: "Lên ngựa lên ngựa! Trời đã tối rồi, dùng hai cái giò về được đến nhà không biết lúc nào, lên ngựa hết đi."

Cao Sơ Ngũ: "Nhưng chúng tôi không biết cưỡi."

"Không biết thì leo lên lưng ngựa nằm sấp xuống, ôm lấy cổ ngựa."

Việc này Cao Sơ Ngũ có kinh nghiệm, lúc trước Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu tập kích thôn Cao Gia, Cao Sơ Ngũ đi tìm Bạch Diên cầu viện, chính là ôm cổ ngựa chạy về.

Hiện tại làm lần thứ hai cũng là quen việc dễ làm, liền trèo lên lưng ngựa, ôm lấy cổ ngựa, những người khác cũng học theo hắn, 500 con ngựa còn chưa đủ, phải bảo một số tên buôn muối lậu hai người cưỡi một con, như vậy mới tính là đủ.

500 kỵ lại thêm 120 kỵ của Tạo Oanh, cùng nhau chạy băng

băng về thôn Cao Gia, có chiến mã, khoảng cách dường như cũng kéo gần lại hơn. Từ thôn Độc Trủng đến thôn Cao Gia vốn phải đi hết nửa ngày, hiện tại chỉ cần hơn nửa canh giờ.

Từ xa đã thấy được ánh đèn của Khu thương mại Cao Gia, trông rất rực rỡ muôn màu muôn vẻ.

Tạo Oanh không khỏi "ơ" một tiếng, trời đã tối, phía trước lại có một vùng ánh đèn? Nơi này là núi hoang thôn dã, cũng không phải thành phố lớn gì, cũng có được nơi phồn hoa như vậy sao?

Trình Húc cười nói: "Đó chính là nơi ở của chúng tôi."

Tạo Oanh hiện tại vẫn còn cho rằng Trình Húc là "phản quân Cố Nguyên", nghĩ thầm: Những phản quân này không ngờ đã xây nên một thành trấn ở trong núi, lại còn tạo cho xa hoa truỵ lạc như vậy? Khó trách bọn hắn dám thoải mái mời ta tới làm khách, quả thật có lòng tin, cũng không sợ lộ ra vị trí hang ổ của mình, bởi vì có nhiều lão bách tính cư ngụ ở đây, nếu tin tức dễ lộ ra, từ lâu đã bị những bách tính này tiết lộ ra rồi.

Bách tính không truyền ra tin tức của họ, có thể thấy được những phản quân này rất được dân tâm. Các dân chúng không muốn vì một chút ban thưởng của quan phủ liền bán đứng bọn họ.

Tạo Oanh cũng rất thưởng thức điểm này.

Nàng luôn tự xưng là nghĩa tặc, không hề động tới dân chúng, chỉ cướp của quan to quý nhân, nếu những phản quân Cố Nguyên này rất được dân tâm, nói rõ họ cũng không phải kẻ địch của dân chúng, vậy mình cũng có thể yên tâm lớn mật kết bằng hữu với họ rồi.

Trình Húc cười nói: "Hiện tại chúng ta không thể đến khu thương mại được, mặc giáp trên người qua đó không thích hợp, trước tiên về quân doanh đi."

Tạo Oanh gật đầu: "Nên như vậy."

Theo Trình Húc đi tới binh doanh, nàng vốn tưởng rằng sẽ thấy một binh doanh ngả nghiêng, vừa bẩn vừa lộn xộn, nhưng không ngờ, đập vào mắt là một kiến trúc kiểu pháo đài bằng đá rất to lớn, xa hoa đại khí, chiếm cứ cả một sơn cốc.

Mặc dù hiện tại đã vào đêm, nhưng xung quanh binh doanh đèn sáng khắp nơi, chiếu sáng cả một sơn cốc.

Thì ra...

Sau khi nhân số của dân đoàn mở rộng đến 500 người, không còn thích hợp ở trong Cao Gia bảo nữa, trong bảo chỉ có tổng cộng hơn 200 gian nhà, vốn không chứa nổi dân đoàn, cho nên Lý Đạo Huyền từ lâu đã mở cho họ một căn cứ quân sự mới ở bên ngoài.

Căn cứ này cách Cục Hỏa Khí không xa, cũng dùng "chậu đá" to úp ngược lại mà thành, chậu đá dày tới mấy xăng-ti-mét, sau khi bỏ vào trong hộp, độ dày trở nên vô cùng đáng sợ, đạn hạt nhân cũng chưa hẳn làm vỡ được.

Dùng để làm binh doanh thì quả nhiên vô cùng thích hợp!

Sau khi úp ngược chậu đá lại, Lý Đạo Huyền cũng mặc kệ chi tiết, chỉ để các công tượng xuất thủ, ở bên trong ngăn ra từng phòng nhỏ dành cho các binh sĩ ở, còn ngăn ra kho hàng dùng để chứa binh khí, bên trong thậm chí chất cả lương thực, để phòng ngừa dù tỉ lệ rất nhỏ, khi dân đoàn cần lui vào trong binh doanh tử thủ thì sẽ có lương thực để ăn.

Đương nhiên, loại khả năng này quá nhỏ, số lương thực này trên cơ bản không có khả năng dùng đến.

Trình Húc vừa đến cửa binh doanh liền gọi với vào bên trong: "Binh hậu cần canh giữ đâu? Lập tức bảo nhà bếp tới làm việc... Chao ôi, bọn ta chuyến này ra ngoài mấy chục dặm, tất cả đều đói

muốn chết rồi đây."

Nghe được ăn, Tạo Oanh tỉnh táo lại từ trong chấn động vì "binh doanh quá lớn", nghĩ thầm: đang hạn hán, đồ ăn của các ngươi không biết có đủ hay không... chiêu đãi 120 mã tặc bọn ta ăn cơm, đó cũng không phải một khoản chi phí nhỏ đâu.

Nàng đang nghĩ tới đây, liền thấy bếp trưởng từ trong binh doanh chạy ra, vẻ mặt hưng phấn: "Hòa giáo viên, ngài đã về rồi."

Hòa giáo viên? Tạo Oanh nghe mà ngỡ ngàng: Không phải là Quỷ thiên hộ sao?

Trình Húc thấy vẻ mặt của bếp trưởng vui mừng, không khỏi ngạc nhiên: "Ngươi đang cười cái gì?"

Bếp trưởng cười hắc hắc: "Trước khi ngài về không lâu, Thiên Tôn đã ban thưởng đồ ăn rồi, còn nói ngày hôm nay dân đoàn lập công lớn, cho nên thưởng cho mọi người món ăn đặc biệt."

Trình Húc mừng rỡ: "A? Là món ngon gì?"

Tạo Oanh: "Thiên Tôn?"

Bếp trưởng xoay người, lớn tiếng gọi vào trong binh doanh: "Khiêng đồ ăn Thiên Tôn ban thưởng ra đây..."

Một nhóm nhân viên bếp và hậu cần binh từ trong binh doanh đi ra, trong tay mỗi người đều bưng một chậu to, tám người một tổ, cũng chính là một tổ tám món ăn, mỗi món ăn đều khác nhau.

Tạo Oanh tập trung nhìn vào, liền hít một hơi lạnh: "Gà hầm, thịt hấp bột gạo, thịt heo hầm táo đỏ, chân giò, gà sấy khô, thịt muối, cơm bát bảo... sao... xa hoa thế?"

Thì ra, trên nửa đường bọn họ trở về, đồ ăn Lý Đạo Huyền đặt đã được giao đến, y lấy ra Bát Đại Oản đặt mua, mỗi một bát múc

một miếng nhỏ rồi bỏ vào trong hộp, giao cho nhà bếp.

Sau đó người của nhà bếp sẽ đem "Bát Đại Oản khổng lồ" của Lý Đạo Huyền đưa cho chia làm vài phần, mỗi một phần bỏ vào trong một cái chậu, cứ tám cái chậu làm thành một bộ, chia cho đủ năm bộ.

120 mã tặc phía sau Tạo Oanh lại lần nữa phát ra tiếng nuốt nước bọt.

"Đây là... đây là Tây An Bát Đại Oản phải không?"

"Đúng thật là Bát Đại Oản không sai! Thế nhưng ở đây dùng chậu chứa a."

"Đây là Tây An Bát Đại Bồn!"

"Không phải, hiện tại chúng ta đang sống trong hạn hán sao?"

"Khắp nơi đều là nạn đói, vì sao ở đây làm ra được Bát Đại Oản?"

"Cái gì là nhà có điều kiện?"

Trình Húc thật ra cũng cảm thấy rất là chấn động, vốn đang muốn cảm thán Thiên Tôn hậu thưởng, nghe được tiếng nghị luận phía sau của đám mã tặc, gã biết là không thể vội vã cảm ơn Thiên Tôn rồi.

Thiên Tôn bày ra trận thế này, nói rõ chính là muốn thể hiện uy phong của dân đoàn, chấn trụ người bên ngoài, mình cũng không thể làm yếu đi khí thế của thôn Cao Gia, vậy thì phải cho bọn nhà quê bên ngoài này chấn động thêm một chút mới được.

Trình Húc cũng tạm thời không tạ ân Thiên Tôn nữa, quay đầu, nở nụ cười rất bình tĩnh với Tạo Oanh: "Tám món ăn mà thôi, chúng tôi bình thường đều ăn như vậy."

Tạo Oanh: "Bình thường ăn như vậy?"

Đám mã tặc lộ vẻ kinh hãi.

Trình Húc cười to trong bụng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh: "Mọi người còn sững sờ cái gì? Đói bụng lắm rồi phải không? Cầm bát đũa, ăn cơm thôi!"

Chương 297: Vì sao đá ta?

Tây An Bát Đại Oản xa hoa, đối với Tạo Oanh và 120 thủ hạ của nàng mà nói, tạo thành rung động quả thật là đến trình độ bắn tung toé.

Mọi người tay cầm đũa mà vẫn còn khẽ run run.

"Bao nhiêu năm chưa từng được ăn món ngon như vậy rồi?"

"Ba... bốn năm rồi?"

"Ôi, mùi chân giò... ta muốn khóc quá..."

"Cơm bát bảo này, ngọt quá."

120 hán tử, vừa ăn vừa khóc.

Bên họ đã bắt đầu, nhưng bên dân đoàn lại tuyệt không vội, mọi người cũng không phải chưa thấy qua món ngon,"Lễ hội thiên tôn đột phát ý tưởng" và "Lễ hội lẩu Thiên Tôn", họ đều đã thể nghiệm qua.

Hiện tại Bát Đại Oản này không vội không vội! Đừng tỏ ra chưa trải sự đời.

Nhóm người còn trước tiên về phòng của mình, cởi áo giáp rồi mới đi ra ăn, hơn nữa tướng ăn còn rất nhã nhặn, không tranh giành.

Bọn họ ăn bên này, mấy người đầu lĩnh thì ăn ở một bàn khác.

Trình Húc gắp một miếng thịt hấp bột gạo, mỉm cười nói với Tạo Oanh: "Tạo đại đương gia, thức ăn của chúng tôi ở đây vừa

miệng chứ?"

Tạo Oanh sao có thể nói không được, chỉ than thở: "Thức ăn của các ngươi, đã bao nhiêu năm rồi ta chưa thấy qua. Coi như trong năm bình thường, cũng chỉ quan to quý nhân mới có tư cách được ăn, không ngờ ở đây các ngươi lại cho binh sĩ ăn."

Trình Húc nghĩ thầm: Khoác lác cũng không thể làm quá mức, phải vừa phải, bằng không sau đó sẽ dễ lộ tẩy.

Gã liền cười nói: "À không, chúng tôi cũng không phải ăn thường xuyên, một hai tháng ăn một bữa thôi, hàng ngày cũng ăn bình thường thôi."

Tạo Oanh: "Một hai tháng ăn một bữa cũng rất lợi hại rồi, người thường cả đời cũng không thể ăn một bữa như vậy."

Trình Húc: "Ha ha, cái này à... Chúng tôi huấn luyện cường độ cao, không ăn ngon một chút là không được, đây là nguyên thoại của Thiên Tôn."

Tạo Oanh: "Thiên Tôn là?"

Trình Húc chỉ tay lên trên trời: "Phía trên của chúng tôi..."

Tạo Oanh đã hiểu, phía trên bọn họ còn có đại lão gia.

"Nào, uống rượu."

"Cạn!" Hình Hồng Lang đặt mông ngồi xuống bên cạnh Tạo Oanh, tùy tiện như một nam nhân cầm lấy một bình rượu.

Trình Húc xua tay: "Ta không thể uống, trong quân doanh cấm rượu, quy củ của Thiên Tôn quy định."

Hình Hồng Lang cười: "Ta cũng không phải là quân nhân, ta là thương nhân. Tạo đại đương gia là khách nhân, cũng có thể uống."

Trình Húc cười: "Được, hai người uống đi, ta dùng trà thay rượu."

Tạo Oanh càng ngẩn ra: "Một đấu gạo ngàn tiền, ngươi còn có lương thực ủ rượu?"

Hình Hồng Lang cười to: "Mặc kệ bên ngoài đấu gạo bao nhiêu tiền, không liên quan với chúng tôi ở đây. Thiên Tôn còn đặc biệt thưởng cho Lô Châu Lão Diếu, đầy rồi kìa... không thể đầy... Người lần đầu tiên uống thứ này rất dễ đổ, ta chỉ rót cho ngươi nửa ly nhỏ thôi."

Tạo Oanh nhìn cái ly trước mắt to bằng hạt vừng, giận dữ: "Coi thường ai đấy? Ly quỷ gì nhỏ như vậy? Còn chỉ cho lão nương nửa ly? rót đầy ly đi."

Hình Hồng Lang lườm: "Ngươi đừng thể hiện, trước tiên uống một ly nhỏ thử xem."

Thấy vẻ mặt nàng cổ quái như vậy, Tạo Oanh thật đúng là không dám xằng bậy, liền cầm lấy ly, khẽ nhấp một ngụm, rượu ngon vừa vào miệng, vẻ mặt của nàng lập tức trở nên vô cùng đặc sắc.

"Rượu này... mạnh quá..."

"Ha ha ha!"

Lúc này Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu cũng đi qua, hai tên to xác dắt tay nhau ngồi xuống bàn của "cấp quản lý", chen cho Trình Húc bên cạnh thiếu chút nữa ngã xuống đất.

Gã cũng bó tay hết cách với hai tên ngốc này, đành phải xịch sang bên cạnh, nhường chỗ lại cho hai người.

Cao Sơ Ngũ ngồi xuống kế Hình Hồng Lang, vừa mới ngồi vững liền quay sang nở nụ cười ngây ngô với Hình Hồng Lang:

"Hình cô nương, lúc nào chúng ta đánh thêm trận nữa?"

Hình Hồng Lang "hừ" một tiếng: "Mới bại bởi ta chưa được mấy ngày, luyện thêm đi."

Cao Sơ Ngũ: "Ôi!"

Tạo Oanh cảm thấy khó hiểu: "Hai người so quyền à? Ngươi đánh không lại cô ấy?"

Cao Sơ Ngũ thở dài: "Đúng, đánh không lại Hình cô nương."

Tạo Oanh thấy dáng người to con, khí thế hùng tráng của Cao Sơ Ngũ, nghĩ thầm: Cho dù Hình đại đương gia đánh có giỏi, cũng không thể đánh thắng được mãnh hán bực này mới đúng? Người này đặt ở trong quân, ít nhất cũng là một hãn tướng tiên phong, mặc thêm trọng giáp, cầm trường thương, mười người bình thường cũng không áp sát được.

Nàng vừa mới nghĩ tới đây, Hình Hồng Lang liền ghé sát bên tai nàng, thấp giọng nói: "Người này luận võ với ta, chỉ dùng Hồng Quyền, không dùng chiêu thức khác, cho nên mới luôn đánh không lại ta. Nếu hắn chiêu gì cũng sử ra hết, ta đánh không lại hắn."

Lúc này Tạo Oanh mới bừng tỉnh: "Các ngươi..."

Hình Hồng Lang: "Suỵt!"

Tạo Oanh đã hiểu, ngầm hiểu trong lòng.

Nàng phiêu bạt giang hồ, rất ít nghe được loại cố sự này, trong nhất thời lại có chút cảm động, viền mắt cũng đã ươn ướt: Ngay cả nữ nhân như Vĩnh Tế Hình Hồng Lang cũng có nam nhân yêu, nói không chừng ta cũng có cơ hội?

Không không không, nghĩ cái gì vậy!

Lão nương là mã tặc, một mã tặc hung hãn, không được nghĩ

những chuyện yếu đuối này.

Lúc này Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu đã uống với nhau.

Nghe được giọng của Trịnh Đại Ngưu, lúc này Tạo Oanh mới nhận ra, tên ngốc này chính là người sắt đã kéo mình, né một tên của Đại Hồng Lang, hình như gọi là Cố Nguyên Mãng Ngưu Tử gì đấy?

Tạo Oanh ôm quyền: "Mãng Ngưu Tử, đa tạ ngươi cứu ta."

Trịnh Đại Ngưu cười ha ha không ngừng: "Việc nhỏ việc nhỏ, không đáng nhắc tới."

Hắn nói xong liền cúi đầu, tập trung vào món cơm bát bảo, cầm lấy thìa, một miếng đã làm nửa bát, lại nhếch môi cười ngây ngô: "Loại cơm này ngọt thật, sau này ta lập công, cứ yêu cầu Thiên Tôn thưởng cho ta loại cơm này vậy."

Cao Sơ Ngũ cười: "Đại Ngưu à, trước đây ngươi cầu Thiên Tôn thưởng ngươi nước Phì Trạch Khoái Lạc, uống cái đó mãi, Thiên Tôn nói ngươi uống nhiều sẽ không tốt cho sức khoẻ, bảo ngươi dừng lại, giờ ngươi lại nhìn trúng cái này rồi?"

Trịnh Đại Ngưu: "Cái này chắc xem như khoẻ mạnh đúng không? Đây chính là cơm mà."

Trình Húc cười mắng: "Cái này làm từ gạo nếp, ăn nhiều gạo nếp sẽ đầy bụng, sao Thiên Tôn có thể thưởng cho ngươi nhiều cái này được? Người như ngươi lại không biết kiềm chế, khẳng định sẽ ăn ra bệnh."

Trịnh Đại Ngưu: "Ơ ơ?"

Tạo Oanh thấy hắn như vậy, không khỏi cười thầm: Mãng Ngưu Tử này xem ra không có chút tâm cơ nào, đầu óc đơn thuần đến mức đáng yêu.

Trịnh Đại Ngưu nắm lấy cánh tay Cao Sơ Ngũ: "Bảo vợ ngươi hỗ trợ đi Tây An mua gạo nếp. Chúng ta có đường, có thể tự làm cơm bát bảo đúng không?"

Hình Hồng Lang: "Ta sẽ không giúp việc này, gạo nếp không dễ mua, mua được cũng không dễ vận chuyển, vận tới rồi ngươi ăn sẽ còn hỏng bụng."

Trình Húc: "Hắn chỉ nói bảo vợ của Cao Sơ Ngũ hỗ trợ, cũng có nói cô đâu, sao cô lại nghe vợ của Cao Sơ Ngũ liền tự mình nhảy ra rồi?"

Hình Hồng Lang giật mình.

Sau khi xấu hổ giây lát, Hình Hồng Lang đột nhiên nhảy dựng lên, đạp cho Cao Sơ Ngũ một cái ngã ra đất, sau đó cắm đầu chạy trốn mất.

Cao Sơ Ngũ đứng dậy, vẻ mặt ngỡ ngàng: "Sao lại đột nhiên đá ta?"

Tạo Oanh cười to vài tiếng "ha ha ha", bưng ly rượu trên bàn lên liền đổ vào cổ họng, đổ xong mới nhớ: Không xong, đây không phải loại rượu ta uống trước đây, rượu này rất mạnh, không nên uống một hơi cạn sạch như vậy.

Hiện tại mới nghĩ đến đã chậm, không bao lâu, Tạo Oanh liền ngã gục ra đất, say rồi.

- Giải thích, Lô Châu Lão Diếu: Một loại rượu nổi tiếng của Trung Quốc, rượu này khoảng 52 độ, được sản xuất ở huyện Tứ Xuyên, đặt tên như vậy vì có cả truyền thuyết của nó. Cụ thể là có hai truyền thuyết như sau:

1. Long vương tặng giếng nước.

Truyền thuyết thứ nhất, ngày xưa có lão tiều phu nghèo khó

nhưng rất lương thiện, ngày ngày vào sâu kiếm củi để sinh nhai.

Một hôm, như thường lệ, lão tiều phu vào rừng hái củi, bỗng thấy hai con rắn đen và con rắn trắng đang đánh nhau kịch liệt; con rắn đen thì to khỏe, con rắn trắng thì nhỏ và tỏ ra yếu đuối.

Lão tiều phu động lòng trắc ẩn nghĩ, đúng là mạnh ăn hiếp yếu, liền lấy cái rìu chặt đầu con rắn đen, con rắn trắng được cứu liền trườn đi mất hút,

Đêm hôm ấy, trong giấc ngủ, lão tiều phu thấy hào quang sáng rực cả lều, và được mời đến một cung điện nguy nga.

Một ông lão râu tóc bạc phơ tự xưng là Long Quân niềm nở ra nghinh tiếp, đón vào trong đãi tiệc, tặng cho lão tiều phu một bình rượu ngon và còn chỉ cho ông ra giếng nước dùng để nấu rượu, lão tiều phu rất sung sướng.

Lúc ông lão vùng tỉnh dậy, hình như hương rượu còn phảng phất đâu đó. Sáng ra nhớ đến giấc mộng, ông ta tìm ra được giếng nước và đem về thử nấu rượu, rượu rất ngon, từ đó gọi là Long tuyền tỉnh. Rượu của lão tiều phu nổi tiếng khắp gần xa, sau này là Lô Châu Lão Khúc Diếu tửu.

2. Anh lính nghiện rượu.

Thuyết thứ hai, có một người lính họ Thư, ở Lô Châu, cuối đời nhà Minh, có lần đã đến Lược Dương, Thiểm Tây - Tứ Xuyên vốn là nơi làm rượu.

Anh chàng vốn nghiện rượu nên tìm cách nghiên cứu rượu; sau khi giải ngũ, anh lại tìm đến Lược Dương, lấy giống men, dùng thuốc như đất bùn để ủ giống men; đồng thời lại mời thầy làm rượu giỏi về quê nhà, giúp anh làm men làm rượu và rượu Thư tụ nguyên ra đời.

Lô Châu lão diếu khúc tửu thuần hương nồng, trong và ngọt,

hồi vị lâu dài, uống xong vẫn còn hương.

Theo các nhà nghiên cứu, sở dĩ Lô Châu lão diếu khúc đạt được phong cách trên là có 2 yếu tố :

Thứ nhất, khí hậu Tứ Xuyên rất ôn hòa, độ ẩm của thổ nhưỡng rất lớn, thích hợp cho sự sinh trưởng phát triển của men; cộng thêm kinh nghiệm lâu đời của việc làm men nên gọi là lão diếu.

Thứ hai, nguồn nước được gọi là Long tuyền tỉnh, vị ngọt, toan tính nhẹ, có lợi cho việc đường hóa lên men, có khả năng xúc tiến cho men rượu sinh sôi. Sau này, người ta dùng nguồn nước Đà giang vì nước Đà giang trong, ngọt, ít tạp chất cũng rất thích hợp cho việc làm rượu.

Tương tự, những loại danh tửu vừa nêu, Lô Châu lão diếu khúc tửu cũng được dân chúng Trung Hoa và nhiều nước trên thế giới ưa chuộng.

Hết giải thích.

Chương 298: Có cần ở lại không?

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Tạo Oanh thức dậy, đầu đau như muốn nứt ra.

Tư vị say rượu quả nhiên không dễ chịu, nàng vỗ đầu, mới chợt tỉnh ra: "Ta ở đâu?"

Nàng nhìn xung quanh, phát hiện mình ở trong một căn nhà đá, trong phòng ngoại trừ một cái giường, một cái giá áo, ngoài ra không có gì khác.

Vội vàng đẩy cửa đi ra ngoài, mới phát hiện mình đang ở trong nội bộ binh doanh siêu to khổng lồ của "phản quân Cố Nguyên", trong này toàn là phòng nhỏ theo kiểu ô vuông, cửa phòng chỉnh tề, dọc theo hai bên hành lang kéo dài ra ngoài.

Nàng tiện tay đẩy ra một cánh cửa, liền phát hiện bộ hạ của mình đang ngủ say, miệng chảy nước dãi, tay ôm bụng, trong bộ dạng có vẻ rất hạnh phúc thỏa mãn.

Bộ dạng này, chỉ có mấy con heo khi ăn no mới có.

Nàng xoa xoa cái đầu đau như búa bổ, chậm rãi đi ra binh doanh. Trên bãi đất trống bên ngoài,"Phản quân Cố Nguyên" đang luyện quyền buổi sáng.

Người tự xưng là "Cố Nguyên lão quỷ đầu", lại được người khác gọi là "Hòa giáo viên" đang đứng ở đằng trước đội ngũ, làm mẫu cho hơn 500 người, cùng nhau đánh quyền.

Quyền pháp đó hung ác dị thường, chiêu chiêu đều là móc khóa, cầm nã, bẻ cổ...

Tạo Oanh chỉ nhìn hai lần liền mồ hôi lạnh chảy ròng, nghĩ thầm: Nếu ta đối địch với những người này, bọn họ thình lình sử ra sát chiêu, khả năng ta một chiêu đã xong rồi.

Thấy nàng đã thức dậy, Hòa giáo viên liền vẫy tay với nàng, cười nói: "Tạo đại đương gia, chúng tôi đang tập thể dục buổi sáng, không rảnh trò chuyện với cô, cô dẫn người của mình, đến nhà bếp ăn sáng đi."

Tạo Oanh nghĩ thầm: Tối hôm qua ăn ngon như vậy, bữa sáng hôm nay chắc chỉ cháo loãng hoặc là canh bột mì cho qua bữa thôi nhỉ?

Nàng nhịn không được chạy đến nhà bếp, vừa nhìn, trong bếp đang chuẩn bị toàn là bánh bao thịt, là cái loại bánh bao nhét đầy nhân thịt, mùi thịt thơm ngào ngạt hỗn hợp với mùi bột mì, thậm chí nàng đã tưởng tượng ra bộ dáng hài lòng thoả mãn của đám thủ hạ khi ăn bánh bao.

"Ở đây rốt cuộc là gia đình gì chứ?"

Không được, nàng phải đi ra ngoài xem, nơi này rốt cuộc là tình huống gì.

Nàng đánh thức các bộ hạ, bảo họ nhanh đi ăn bánh bao, còn bản thân nàng thì cầm trên tay hai cái bánh bao, vừa ăn vừa lửng thửng đi ra binh doanh.

Đi ra binh doanh là một tiểu sơn cốc, trước mặt có một con đường màu xám rất cứng bằng phẳng, khiến nàng giật mình, nhưng nàng là mã tặc, không quá thích loại đường vừa cứng vừa chắc thế này, đường này sẽ làm tổn thương móng ngựa.

Cũng may bên cạnh con đường cứng còn để lại một con đường

cát vàng, xem ra người làm đường cũng đã suy nghĩ qua vấn đề này.

Dọc theo con đường đi về phía trước, rất nhanh nàng liền thấy một đại gia bảo khổng lồ, tường bảo cao ba trượng tỏ rõ thực lực hùng hậu của chủ nhân, bên cạnh đại gia bảo này là ruộng đất màu mỡ, kiến trúc đủ mọi màu sắc, xe lửa kêu u u...

Trong thời gian ngắn thấy được quá nhiều đồ vật không thể tiếp nhận, khiến đầu của Tạo Oanh như mất đi chức năng.

Đúng lúc này, một nam tử trung niên đi tới trước mặt nàng, mỉm cười nhìn nàng: "Xin chào Tạo đại đương gia, tại hạ Tam Thập Nhị, là quản sự của thôn Cao Gia này, hoang thôn dã lĩnh như chúng tôi, có thể được quý khách như Tạo đại đương gia ghé chơi, thực sự là [bồng tất sinh huy]."

Tạo Oanh nghĩ thầm: quản sự, đó chính là người lớn nhất ngoại trừ lão gia rồi, người này không thể khinh thường. Chỉ là, khi người này nói ra bốn chữ cuối cùng, vẻ mặt khoa trương của hắn trông rất là gợi đòn.

Nàng ôm quyền: "Tam quản sự! Tôi mới đến, không biết quy củ nơi đây, đi lung tung, xin chớ trách."

Tam Thập Nhị cười nói: "Tạo đại đương gia cảm thấy thôn Cao Gia này thế nào?"

Tạo Oanh: "Giàu có! Mới lạ! Trong thời buổi loạn thế, thật sự là bảo địa hiếm có."

Tam Thập Nhị cười thầm, thử dò xét đã xong. Sáng nay Thiên Tôn đưa cho hắn một tờ giấy, hạ pháp chỉ, bảo hắn nhất định phải giữ Tạo Oanh để lại huấn luyện kỵ binh, Tam Thập Nhị dò xét xong, cảm giác có hi vọng.

"Hạn hán 4 năm." Tam Thập Nhị thở dài một hơi: "Dân chúng

lầm than, bên ngoài tặc khấu khắp nơi, vùng Thiểm Tây này... ôi... quả thật là [Cừu tệ kim tẫn]."

Đầu Tạo Oanh đầy dấu chấm hỏi: "Vừa rồi ngài nói gì?"

Tam Thập Nhị: "À, nói chung ý chính là rất khó khăn."

Tạo Oanh gật đầu: "Đúng vậy, rất khó khăn."

Tam Thập Nhị: "Nghề nghiệp mã tặc rất có tiền đồ này, cũng khó khăn sao?"

Tạo Oanh cười khổ lắc đầu: "Khó khăn, càng ngày càng khó. Trước đây mùa màng tốt, cướp đội vận lương, đội xe sinh nhật của quan phủ, có thể nói là dễ dàng, thế nhưng ba năm hạn hán, đội xe sinh nhật đã không còn, đội vận lương cũng càng khó cướp hơn, triều đình phái đốc lương tới... quả thật không phải là người."

Trong đầu Tam Thập Nhị hiện lên khuôn mặt thon gầy của Thiểm Tây đốc lương đạo Hồng Thừa Trù, nghĩ thầm: Người gầy kia rất lợi hại sao? Không thấy nha. Có điều bỏ đi, đây không phải trọng điểm.

"Nếu càng ngày càng khó cướp được đồ." Tam Thập Nhị mỉm cười nói: "Tạo đại đương gia có từng nghĩ qua, tìm một nơi thế ngoại đào nguyên, dừng chân, sống một cuộc sống an ổn hay không?"

Tạo Oanh thoáng cái đã hiểu, thảo nào người này nói nhảm nửa ngày với mình, thì ra là muốn kéo ta nhập bọn.

Giữa các thế lực lục lâm thôn tính, hấp thu nhau, cũng không tính là chuyện kỳ quái gì.

Trước đây Tạo Oanh cũng từng được người lôi kéo, nhưng cho tới bây giờ nàng chưa từng đáp ứng, bởi vì thế lực lôi kéo nàng thì nàng không nhìn trúng.

Thế nhưng lần này...

Nàng lại không trực tiếp cự tuyệt, nghĩ đến sức chiến đấu cường đại của "phản quân Cố Nguyên" thấy được tại thôn Độc Trủng, còn nghĩ đến đại binh doanh xa hoa mà họ đang ở, Tây An Bát Đại Oản đã ăn.

Nàng đã có một chút tâm động.

Nếu dựa vào thế lực như vậy, mình cùng 120 bộ dạ dưới trướng của mình, sau này cũng có thể có được một cuộc sống tốt rồi.

Tạo Oanh nhịn không được hỏi: "Phản quân Cố Nguyên và Vĩnh Tế Hình Hồng Lang, đều là ông dùng cách này lôi kéo đó sao?"

Tam Thập Nhị nở nụ cười: "Tạo đại đương gia đừng hiểu lầm, tại hạ cho tới bây giờ đều chưa dùng cách gì hết. Hình Hồng Lang là bởi vì thường hay buôn bán với thôn chúng tôi, thường xuyên qua lại nên mới ở lại chỗ này, cô ấy muốn đi đâu thì đi, chúng tôi cũng sẽ không ngăn cản, nhưng hiện tại cô ấy đã xem nơi đây như nhà của mình rồi, đã không muốn rời khỏi."

Tạo Oanh nghĩ thầm: Ồ?

Tam Thập Nhị nói tiếp: "Về phần phản quân Cố Nguyên!"

Hắn nở nụ cười cực kỳ quỷ dị, lộ ra hàm răng hơi ám vàng: "Phản quân Cố Nguyên chân chính đang ở trong nhà lao của thôn chúng tôi cải tạo lao động. Nhánh bộ đội mà cô thấy, đó là thôn binh dân đoàn của thôn Cao Gia."

"Cái gì?" Tạo Oanh ngạc nhiên: "Ông nói những người kia là dân đoàn?"

Tam Thập Nhị mỉm cười rồi bò lên trên chỗ cao: "Tới đây, Tạo

đại đương gia, đến xem phản quân Cố Nguyên chân chính đi."

Tạo Oanh theo hắn bò lên trên chỗ cao, nhìn theo hướng ngón tay hắn chỉ, phía trước có một kiến trúc màu xám, vừa nhìn thì biết chính là nhà lao, bởi vì trong kiến trúc này có rất nhiều cửa dạng lưới kỳ quái, mà có một nhóm hán tử khoẻ mạnh vừa mới thức dậy, từ trong phòng giam đưa mặt ra ngoài... Những hán tử này vừa nhìn biết ngay không phải người thường, đều là người lão luyện, hoặc nói là hung hãn.

Chương 299: Ngục giam thôn Cao Gia

Tam Thập Nhị cười nói: "Đó chính là phản quân Cố Nguyên, mấy ngày trước, họ được Bắc Thủy Lang dẫn đầu, tiến công huyện Trừng Thành, bị dân đoàn của chúng tôi đánh bại và bắt lại, sau đó vẫn luôn nhốt ở đây."

Tạo Oanh há to miệng, thật lâu không khép lại được: "Bắt sống được nhiều biên quân như vậy?"

"Đi thôi, chúng ta đến gần một chút xem." Tam Thập Nhị dẫn nàng đi về hướng ngục giam thôn Cao Gia.

Bên ngoài ngục giam có không ít "ngục tốt" đang tuần tra.

Những ngục tốt này có người là từ trong dân đoàn điều qua, có người thì mới chiêu mộ, có người là trong nhóm phạm nhân cải tạo trước đây, sau khi mãn hình ra tù được mời trở lại làm ngục tốt. Những người này rất hiểu tâm lý của tội phạm cải tạo, khi quản lý cũng thuận buồm xuôi gió.

Cai ngục Chủng Cao Lương, vừa thấy Tam Thập Nhị đến liền vội vàng tiến lên nghênh đón: "Tam quản sự, sao ngài lại có thời gian rảnh đến thăm ngục giam thế này?"

Tam Thập Nhị cũng không nói nhiều, chỉ chỉ bầu trời.

Chủng Cao Lương ngẩng đầu lên, thấy "đám mây Thiên Tôn", lập tức hiểu ngay. Thiên Tôn đang quan tâm chuyện ở đây, đây chính là một cơ hội tốt để báo cáo công tác với Thiên Tôn, bèn vội vàng nói: "Nếu Thiên Tôn đang nhìn, vậy mời hai vị vào."

Hắn vừa đi trước dẫn đường, vừa nói: "Phản quân Cố Nguyên bị nhốt trong ngục giam đã vài ngày rồi, nhưng trong mấy ngày này ta cũng không vội vã để cho họ ra ngoài làm việc... Những người này sức chiến đấu quá mạnh, tùy ý thả ra sợ có khả năng nguy hại đến các thôn dân, cho nên mấy ngày này đang đang tiêu trừ chiến ý của họ."

Tam Thập Nhị gật đầu: "[Lý nên như vậy]."

Tạo Oanh lại thầm nghĩ: Tiêu trừ chiến ý? Cách tiêu trừ thế nào? Đây chính là biên quân, loại quái vật rất nguy hiểm, mã bang của ta mà đụng phải biên quân cũng phải trốn cho xa, ở đây ngươi phải làm thế nào mới có thể khiến cho họ ngoan ngoãn nghe lời chứ?

Chủng Cao Lương đang bàn giao việc với Thiên Tôn, không cần Tạo Oanh hỏi liền trình bày tường tận: "Đầu tiên chính là để cho họ ăn no, ngủ ngon, có được cảm giác an toàn, không cần lo lắng bị chúng ta giết chết, như vậy họ sẽ không nghĩ đến kiếm chuyện chạy trốn nữa."

"Sáng sớm mỗi ngày ta đều phát cho họ lương thực, để chính họ tự nấu, xem đi, hiện tại vừa lúc đến thời gian phát bữa sáng rồi."

Chủng Cao Lương đưa tay chỉ vào một góc ngục giam, thấy một ngục tốt đang đẩy xe đi tới, trong xe chứa đầy bột mì. Ngục tốt mở ra một cánh cửa nhỏ, đẩy xe vào trong lao, khi đi ra đóng kỹ cửa lại, sau đó gọi vào bên trong: "Tới nhận bột mì, tự mình nấu cơm."

Hãn tướng "Lão Nam Phong" có thân phận địa vị cao nhất ở trong lao, hắn vung tay lên, liền có mấy binh sĩ biên quân đi tới nhận lấy xe đẩy, tiếp theo họ bắt đầu nấu cơm trên nhà bếp mà Chủng Cao Lương an bài cho họ.

Có thể được ăn no, đối với nhóm người này thật ra đã là niềm vui ngoài ý muốn rồi.

Vốn tưởng rằng sau khi bị bắt sống sẽ nhận được đãi ngộ không phải người, nhưng không ngờ mỗi ngày đều có thể ăn no, cũng là điều hết sức bất ngờ.

Một số người đang nấu cơm, một số người khác thì lấy ra [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] để xem, đây là Chủng Cao Lương đặc biệt phái người đưa vào ngục giam cho các biên quân xem.

Các biên quân lần trước giao thủ với dân đoàn thôn Cao Gia bị "bàn tay vàng khổng lồ" làm sợ mất mật, còn tưởng rằng đó là bàn tay của yêu ma, nhưng hiện tại đã xem qua [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], họ đã biết mình đá trúng tấm sắt gì rồi.

Tam Thập Nhị thấy cảnh này, không khỏi gật đầu: "Chủng Cao Lương, tiểu tử ngươi cũng hiểu cái này, lợi hại đó."

Chủng Cao Lương cười: "Đây cũng là những gì bản thân ta tự trải qua, lúc trước chúng tôi bị Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu đầu độc, chạy tới đánh thôn Cao Gia, khi thấy được Thiên Tôn hiển linh cũng sợ đến mức đái ra quần, sau đó hoàn toàn dựa vào các thôn dân nói cho chúng tôi biết câu chuyện của Thiên Tôn, chúng tôi mới biến thành người của thôn Cao Gia chân chính, nên cũng phải để cho những phản quân này biết được chuyện của Thiên Tôn."

Tạo Oanh ở bên cạnh nghe vậy ngẩn ra: "Thiên Tôn tới cùng là?"

Tam Thập Nhị lấy ra một quyển [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] từ trong tay áo, nhét vào tay nàng: "Tạo đại đương gia mời xem."

Tạo Oanh tiện tay lật ra xem, mặt ngỡ ngàng: Câu chuyện quái quỷ gì thế này? Bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống? Quá bịp! Truyện tranh của Bạch Liên giáo tuyên truyền sao? Tuy nhiên, nơi này rõ ràng chưa cảm giác được cái loại cuồng nhiệt nghèo đói của Bạch Liên giáo, chỉ có thể cảm giác được cảm giác vui vẻ do giàu có mang đến.

Hình như không phải là tà giáo.

Nàng đang nghĩ tới đây, lại thấy một ngục tốt đứng trên bức tường vây, lớn tiếng đọc cái gì với đám phạm nhân phía dưới. Nghiêng tai lắng nghe, thì ra ngục tốt kia đang giảng đạo lý.

Giảng một số đạo lý đối đãi, cái gì thiện ác, cái gì lão bách tính sống không dễ dàng, họ cũng xem như con cái của lão bách tính, sau đó lại khinh bỉ hành vi cướp đoạt lão bách tính trước đây của họ...

Không ít phạm nhân nghe vậy vẻ mặt tỏ ra xấu hổ, cúi đầu.

Ngục tốt kia giảng đến cuối cùng, lại chuyển sang nói, các ngươi cần lao động trả lại tội nghiệt trước đây, phải nghiêm túc cố gắng cải tạo, phụ lão hương thân của các ngươi còn đang chờ các ngươi trở về, chỉ có rửa hết tội nghiệt, mới có thể được làm người một lần nữa...

Tạo Oanh nghe xong đã hiểu: Cuối cùng là bánh vẽ.

Chủng Cao Lương nói: "Thật ra phương diện giáo dục tư tưởng đã đạt được thành quả nhất định, ta cảm thấy những phạm nhân này đã có thể bắt đầu thử cho họ lao động rồi.

Tam Thập Nhị gật đầu: "Vậy mạnh dạn một chút, thả ra xem sao, dù sao thì ngày hôm nay Thiên Tôn vừa lúc cũng đang xem, cũng không sợ họ làm gì liều lĩnh, cái này gọi là [Không cần phải ngại]."

Chủng Cao Lương gật đầu: "Được, bắt đầu từ ngày hôm nay đi."

Hắn lớn tiếng nói vào trong ngục giam: "Các phạm nhân, các ngươi nghe cho kĩ, ta là cai ngục Chủng Cao Lương, từ hôm nay trở đi, sẽ thả cho các ngươi ra ngoài lao động, làm đường, các ngươi sớm ngày lao động thì càng có thể sớm ngày rửa sạch tội nghiệt, được làm người, nhưng nếu trong quá trình lao động các ngươi lại gây ra chuyện, sẽ kéo dài thời hạn hình phạt, có khi cả đời đều không thể ra khỏi ngục giam này. Bản thân các ngươi nghĩ rõ ràng đi."

Các phạm nhân: "Oa!"

Không ít người mừng rỡ.

Nhưng hãn tướng Lão Nam Phong lại ánh mắt loé lên tinh quang.

Chủng Cao Lương nói: "Được rồi, hiện tại sắp mở cửa lao, công cụ đặt bên ngoài, một người cầm một cái, sau đó dựa theo chỉ thị chạy tới nơi làm đường."

Cửa lao mở ra...

Đám ngục tốt vì ngày hôm nay đã chuẩn bị sẵn rất nhiều công cụ.

Đám phạm nhân mỗi người cầm một cái, ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Khi đến phiên Lão Nam Phong, hắn lại cười khẩy một tiếng, chọn một cái xẻng cán chắc chắn nhất, cầm trong tay, dường như đang cầm một cây búa cán dài, ánh mắt bất định, đi theo các phạm nhân khác chui ra khỏi ngục giam.

Trong nháy mắt đi ra cửa lao, không ít phạm nhân hưng phấn

mà quơ cánh tay: "Bị nhốt mấy ngày rồi, rốt cuộc được ra ngoài."

"Cho dù là làm đường, cũng tốt hơn so với bị nhốt mà."

"Đi đi đi, làm đường, rửa tội nào."

Một số người ngoan ngoãn đi ra.

Nhưng Lão Nam Phong lại khẽ huýt sáo một tiếng, vài tên phạm nhân lặng lẽ đi đến bên cạnh hắn, gom thành một tiểu đội tám người.

Lão Nam Phong thấp giọng nói: "Chuẩn bị chạy trốn bất cứ lúc nào, nghe hiệu lệnh của ta."

Bảy người khác thấp giọng đáp: "Được."

Chương 300: Tám tên tội phạm vượt ngục

Các phạm nhân được một nhóm ngục tốt áp giải đi tới một khu đất hoang.

Chủng Cao Lương lấy ra "bản đồ thi công" xem xét, lớn tiếng nói: "Thôn Cao Gia chúng ta, dự định từ nơi này làm một con đường mới, nối thẳng đến trấn Phùng Nguyên, công việc của các ngươi chính là đào đường theo hướng này, đào đến thẳng trấn Phùng Nguyên."

Các phạm nhân uể oải đáp lại một tiếng, bắt đầu vào việc.

Ánh mắt của Tạo Oanh lại đảo qua đám phạm nhân, nhìn tỉ mỉ một hồi, lại nhìn lướt qua các ngục tốt của thôn Cao Gia, đột nhiên thấp giọng nói: "Nếu như bọn người kia đột nhiên làm loạn, chỉ bằng những ngục tốt này sẽ không ngăn được."

Tam Thập Nhị gật đầu: "Đúng vậy, không ngăn được."

Tạo Oanh: "Vậy mà ông không sợ chút nào sao?"

Tam Thập Nhị ngẩng đầu nhìn thoáng qua đám mây thấp trên bầu trời, mỉm cười: "[Vạn vô nhất thất]."

Tạo Oanh trong đầu hiện lên dấu chấm hỏi?

Vẻ mặt nàng đầy khó hiểu.

Đám phạm nhân đào đào, Tạo Oanh liền phát hiện có tám người động tác không bình thường, họ vừa đào vừa lén lút di chuyển về phía sát bên công trường.

Nàng không khỏi thấp giọng nói: "Tam quản sự, tám người kia, sợ là ông phải phái người tới trông."

Tam Thập Nhị liếc nhìn vị trí của tám người kia, lại ngẩng đầu lên nhìn, đám mây thấp trên bầu trời đã bay tới đỉnh đầu tám người kia, liền cười nói: "Không có việc gì không có việc gì, Tạo đại đương gia không cần lưu ý."

Hai người vừa mới nói đến đây, công trường liền rối loạn.

Lão Nam Phong đột nhiên đứng bật dậy, đẩy ngã ngục tốt đứng gần hắn nhất.

Ngục tốt kia vốn không phải là cao thủ gì, chỉ là một trong những phạm nhân già nhất của thôn Cao Gia, chỉ có chiến lực thôn dân cấp bậc bình thường, đâu là đối thủ của hãn tướng biên quân, bị Lão Nam Phong đẩy một cái liền ngã chúi dụi.

Lão Nam Phong liền vù một cái chạy trốn qua bên người hắn.

Bảy tên thủ hạ phía sau cũng theo hắn chạy như điên.

Tám người ngày đều là kẻ thân thủ mạnh mẽ, tốc độ chạy cực nhanh, đặt ở hiện đại ít nhiều cũng là vận động điền kinh cấp B của quốc gia. Chỉ nháy mắt, tám người đã chạy ra ngoài phạm vi công trường, biến mất phía sau một gò đất nhỏ.

Các ngục tốt khác thậm chí đều chưa có phản ứng...

Vài giây sau mới nghe được ngục tốt bị đẩy ngã hét lớn: "Trời ơi, có phạm nhân chạy trốn rồi."

Tạo Oanh nhịn không được thấp giọng nói: "Tam quản sự, nếu không, tôi dẫn các huynh đệ thúc ngựa, giúp ông đuổi họ trở về?"

Tam Thập Nhị cười lắc đầu: "Đa tạ hảo ý của Tạo đại đương gia, ngài an tâm làm khách, chúng tôi có thể đối phó."

Nói xong, hắn gân cổ hướng về công trường hét lớn: "Đừng nóng vội, đừng lộn xộn! Mọi người đứng im vị trí của mình, tám người kia tự có Thiên Tôn thu thập."

Các ngục tốt hơi sửng sốt, lập tức phát hiện, đám mây thấp trên bầu trời đang trôi theo hướng chạy trốn của tám người kia.

Lần này mọi người đã hiểu.

Các ngục tốt đều nở nụ cười: "Thiên Tôn đang ở đây mà."

"Vậy không có việc gì, để cho họ chạy đi."

"Xem bọn chúng chạy nhanh, hay là thần tiên bay nhanh."

"Ha ha ha ha."

Nhóm của Lão Nam Phong nháy mắt đã chạy xa được mấy trượng, vượt qua sườn núi, nhảy qua một cái mương, chạy thẳng về phương bắc.

Mặc dù họ không rõ lắm địa hình xung quanh, cũng không rõ mình đang ở đâu, nhưng chỉ cần biết mình đang ở huyện Trừng Thành, vậy sẽ biết núi Hoàng Long nhất định là ở phía bắc, chỉ cần chạy vào núi Hoàng Long, vậy thì sẽ không phải sợ nữa.

Lý Đạo Huyền nhìn tám người tí hon chạy trốn vô cùng chật vật, nghĩ thầm: Ta nên dùng cách gì để thu thập các ngươi đây.

Trực tiếp vỗ xuống một chưởng, hù doạ chạy về? Không có ý nghĩa!

Phải nên cho tám tên này chấn động lớn hơn nữa mới được.

Nếu các ngươi thích vượt ngục, ta sẽ để các ngươi thể nghiệm cho đã hai chữ "vượt ngục" này đi.

Lý Đạo Huyền lục tung trong đống đồ chơi mini mình mua về

nhà, rất nhanh, thật sự đã khiến y tìm được một thứ tốt,"lồng Hamster mạo hiểm".

Đây là một cái hộp chu vi nửa thước, bên trong có các loại cơ quan "hung ác", các loại lưỡi dao nhựa xoay tròn, con gián nhựa doạ người, cạm bẫy, hố nước sâu. Khi chơi, thả hamster ở cửa vào, đặt thức ăn ở cửa ra, sau đó hamster sẽ một đường "vượt mọi chông gai","loại bỏ khó khăn", chạy đến điểm cuối để tìm thức ăn.

Lý Đạo Huyền di chuyển tầm nhìn của hộp về hướng bắc, tìm được một bãi đất trống để đặt "lồng Hamster mạo hiểm". Sau khi đặt hộp xuống, dựa theo hướng dẫn, đổ nước, đặt cầu lăn, đặt con gián nhựa, sau đó bỏ pin vào, ấn công tắc...

Chuẩn bị xong xuôi!

Tiếp theo lại chuyển tầm nhìn về tám tên vượt ngục.

Tám người còn đang hớt hải bỏ chạy, vừa chạy còn vừa quay đầu nhìn lại phía sau.

Công trường đã cách rất xa, phía sau không có người đuổi theo.

Lão Nam Phong mừng rỡ: "Hình như chúng ta trốn được rồi!"

Bảy người khác cũng mừng rỡ: "Thật tốt quá, theo Nam Phong ca đúng là ngon, ha ha ha."

Lão Nam Phong cũng có chút đắc ý: "Chỉ là một đám ngục tốt tay mơ đã muốn nhốt Lão Nam Phong ta, đúng là không biết tự lượng sức mình. Lão tử trốn vào núi Hoàng Long rồi, cách xa nơi này, không bao giờ tới cái nơi quỷ quái này nữa."

Một tên bộ hạ thấp giọng nói: "Không báo thù sao?"

Lão Nam Phong: "Báo cái đầu ngươi, Đạo Huyền Thiên Tôn kia

ngươi không thấy sao? Một bàn tay to cỡ nào, sao đánh thắng được? Có thể chạy thoát đã cảm tạ trời đất rồi, ngươi còn muốn báo thù?"

Bộ hạ thấp giọng nói: "Ta cũng không dám báo thù, ta chỉ hỏi thế thôi."

Lão Nam Phong: "Lúc lão tử chạy trốn cũng không dám làm bị thương ngục tốt, chỉ dám đẩy hắn ra, miễn cho đối phương tìm chúng ta báo thù."

Nghe đến đó, Lý Đạo Huyền cũng nở nụ cười: Người này còn hiểu được có chừng mực như vậy. Cơ mà cũng không có tác dụng gì, hiểu đúng mực thế nào cũng phải trở lại lao động cải tạo, hơn nữa trước khi lao động còn phải chịu nghiêm phạt tội vượt ngục! Cho các ngươi cảm thụ đầy đủ sự kinh khủng của Đạo Huyền Thiên Tôn đi.

Y đeo găng tay Vô Cực vào, vù một tiếng, vỗ xuống mặt đất trước mặt tám người.

Tám người đang chạy vội vã, đột nhiên nhìn thấy trên bầu trời phía trước có một bàn tay vàng khổng lồ hạ xuống,"Ầm", vỗ xuống mặt đất trước mặt họ, tình cảnh y như lúc giao chiến bên ngoài huyện thành Trừng Thành không lâu.

"A" Tám người cùng đồng thanh hét lên, ngã ngồi ra đất.

"Toang, trốn không thoát!"

"Bị đuổi theo rồi."

Tám người tỏ vẻ chán nản, trong lòng đều thầm kêu không xong.

Vượt ngục khẳng định không có quả ngon để ăn, cũng may trước khi mình chạy trốn không giết ngục tốt, có lẽ sẽ nhận được

"xử lý khoan hồng"?

Tám người đang nghĩ tới đây, lại thấy bàn tay khổng lồ đưa tới phía sau họ và dựng đứng lên, như một mặt tường ép tới họ.

Lần này tám người quá sợ hãi, vội vàng nhảy lên, chạy như điên về phía trước: "Chạy mau, nó ép về phía chúng ta."

Lý Đạo Huyền điều chỉnh phương hướng bàn tay của mình, lùa tám người như lùa vịt chạy về hướng "lồng mạo hiểm Hamster".

Chương 301: Lồng mạo hiểm hamster

Tám người bị bàn tay khổng lồ của Lý Đạo Huyền lùa, chạy thục mạng, chạy chạy, phía trước xuất hiện một "tòa thành bằng gỗ" rất lớn.

Cái lồng mạo hiểm Hamster bằng gỗ, ở trong mắt tám người không hề nghi ngờ là một tòa mộc thành to lớn.

Tám người bị tòa thành làm giật mình, nhưng bàn tay khổng lồ phía sau không cho họ thời gian suy nghĩ, vẫn còn đang không ngừng ép tới, tám người chỉ có thể chạy tiếp, chạy tiếp, phía trước có một cánh cửa rất lớn.

Cửa cho hamster đi vào, đối với họ mà nói lại là "cánh cửa rất lớn", to lớn giống như cửa thành vậy.

Một tòa thành bằng gỗ cổ quái như vậy đứng ở trước mặt, có một cánh cửa thành cổ quái mở ra, người bình thường nào dám tuỳ tiện đi vào?

Nhưng tám người quay đầu lại nhìn bàn tay khổng lồ vẫn đang ép tới, do dự một giây cũng là không tôn trọng đối với sinh mệnh của mình, liền lao vào cánh cửa kia...

"Ầm!"

Bàn tay khổng lồ vỗ vào trên cửa phía sau họ...

Tám người nhìn lại: "Thật may quá, cánh cửa này đối với chúng ta mà nói là cánh cửa rất lớn, đối với Đạo Huyền Thiên Tôn lại là quá nhỏ, bàn tay khổng lồ của hắn sẽ không vào được!"

Có điều, họ chỉ vui vẻ chưa được hai giây liền phát hiện: "Trên đỉnh đầu không có trần nhà."

"A a, bàn tay khổng lồ của Đạo Huyền Thiên Tôn, chẳng phải còn có thể từ trên bầu trời đánh xuống?"

"Không xong rồi, mau chạy về phía trước!"

Lão Nam Phong xung phong, chạy như điên về phía trước...

Vừa mới chạy đến một thông đạo nhỏ, hắn liền thấy được một cảnh đáng sợ, giữa không trung phía trước treo một thanh búa lớn, loại búa vô cùng lớn, lắc lư qua lại giữa không trung, lắc lư một cách có tiết tấu về hai bên.

"Mẹ nó! Cẩn thận, có cơ quan!" Lão Nam Phong hét lớn: "Mọi người cẩn thận cơ quan."

Bảy người phía sau cũng dừng bước, con đường phía trước đã bị cây búa lắc lư này chắn lại.

"Làm sao bây giờ?"

"Dừng lại ở chỗ này sao?"

"Không... không thể dừng lại... Đạo Huyền Thiên Tôn đáng sợ sẽ truy sát qua đây bất cứ lúc nào..."

"Vậy chỉ có thể xông lên."

"Nhìn rõ ràng khoảng cách của cây búa này..."

"Có khoảng cách thời gian hai hơi thở, xông qua được."

Lão Nam Phong hít một hơi thật sâu, thấy cây búa kia vù một tiếng lắc từ trái qua phải, hắn tiến tới một bước, xoát một cái lao qua, cây búa lại lắc về từ phải qua trái, xẹt qua sau lưng hắn, không chém trúng.

Hắn đã thành công!

Bảy tên bộ hạ phía sau phấn chấn: "Nam Phong ca, chờ chúng tôi với."

Mọi người đều tính toán khoảng cách, từng người từng người vượt qua cây búa.

Cuối cùng tám người đều hữu kinh vô hiểm vượt qua, lại tiếp tục chạy như điên về phía trước, qua một chỗ ngoặt, phía trước là một con dốc rất dài.

"Đây là cơ quan gì?"

Tám người vừa mới nói xong, đột nhiên nghe được phía sau có âm thanh, quay đầu nhìn, một quả cầu sắt màu đen to tướng đang lăn tới họ.

"A a a a!"

"Chạy mau!"

Tám người chạy như ma đuổi tới dưới chân con dốc, quả cầu sắt đang hừng hực khí thế đuổi theo phía sau, tám người dốc ra cả lực bú sữa mẹ, thật vất vả mới chạy tới chân con dốc, lại quẹo vào một cánh cửa nhỏ bên cạnh...

Quả cầu sắt "ầm" một tiếng, đập vào tường phía sau họ.

Tám người nhặt về một mạng, đều thở hồng hộc.

Một bộ hạ tỏ ra thê thảm hỏi: "Nam Phong ca, chúng ta tiến vào nơi cổ quái gì thế này?"

Lão Nam Phong: "Ta không biết, dù sao thì rất đáng sợ, mọi người nhất định phải từng bước cẩn thận, tránh phát động cơ quan kỳ quái nào đó..."

Hắn vừa mới dứt lời, một tên bộ hạ dưới chân trống trơn, thì ra đã hắn giẫm lên một tấm gỗ, tấm gỗ đó xoay tròn, bộ hạ rơi cái vèo xuống, phía dưới có một con gián nhựa khổng lồ, còn chạy bằng điện, hai con mắt loé hồng quang, kêu vo ve tiến về phía người đó.

Bảy người khác đứng sát bên cái lỗ nhìn xuống phía dưới, mặt tối sầm lại.

"Đó là cái gì?"

"Con gián to thế?"

"Khẳng định là gián yêu quái?"

"Xong, Lão Thất bị ăn tươi rồi."

"Chúng ta có thể cứu hắn không?"

"Cứu bằng niềm tin à, cao thế này, chúng ta cả một sợi dây cũng không có..."

"Lão Thất" rơi xuống dưới gào lên: "Mặc kệ tạ, mọi người chạy mau, ta đã sống không được rồi, mọi người chạy mau... Nếu có thể chạy thoát, giúp ta chăm sóc con trai ta..."

Hắn còn chưa nói hết câu, con gián nhựa đã chạy tới trước mặt hắn, Lão Thất kêu lên thảm thiết "A a" rồi té xỉu trên mặt đất.

Lão Nam Phong cắn răng: "Lão Thất xong rồi, chúng ta chạy mau."

Bảy người rưng rưng tiếp tục chạy về phía trước, phía trước có một ngã ba, cũng không biết đi con đường nào là đúng, họ chỉ có thể chia làm ba nhóm. Một người mới vừa đi vào con đường bên trái, con đường đột nhiên lộn một cái, người đó rơi xuống dưới, phía dưới là một cái lưới, hắn bị lưới bắt được, thấy một

con nhện nhựa khổng lồ đang bò tới hắn.

Người đó kêu thảm thiết: "A a a, con nhện tinh... Mọi người chạy mau, chạy mau a... Giúp ta chăm sóc con ta..."

Sáu người còn lại tối sầm mặt, vội vàng thử đi con đường bên phải, rốt cuộc tìm được con đường chính xác. Chợt một người dưới chân trống trơn, đột nhiên rơi xuống một cái ao lớn, đang thầm may mắn mình biết bơi, lại thấy trong nước xuất hiện một con cá mập bằng nhựa siêu to khổng lồ.

Cá mập nhựa...

"A a a a!"

Lão Nam Phong khóc to: "Trời ạ, rốt cuộc đây là nơi quỷ quái gì? Nơi quỷ quái gì đây, chớp mắt đã cướp đi ba hảo huynh đệ của ta."

Bốn người khác đỡ Lão Nam Phong lên, tiếp tục chạy tới trước: "Nam Phong ca, không thể dừng lại, chúng ta phải trốn, tiếp tục trốn, bằng không Đạo Huyền Thiên Tôn sẽ tiếp tục thả yêu quái tới ăn chúng ta."

Vừa mới nói xong câu đó, mặt đường đột nhiên tách ra, hai người đằng trước cùng rơi xuống, phía dưới là không gian tối như mực, hai người kêu a a a thảm thiết vài tiếng rồi im bặt.

Lão Nam Phong chấn động, hiện tại cũng không phải là lúc chán nản, vội vàng xách lên hai huynh đệ còn lại, vù một cái nhảy qua mặt đường bị nứt, tiếp tục chạy tới trước.

Chỉ còn lại ba người!

Nhưng cuối cùng họ cũng chạy tới cửa ra mê cung.

Nhìn cây cối núi non bên ngoài, ba người nhất thời cảm giác

thở dài một hơi, đã chạy ra khỏi thành bảo đáng sợ kia rồi, phù...

Lão Nam Phong quỳ phịch xuống đất: "Nếu biết sẽ mất đi năm huynh đệ, ta thà rằng không trốn, ở công trường đào đất cũng tốt hơn hại chết mọi người."

Vừa mới nói xong câu đó, hắn lại thấy bàn tay vàng khổng lồ tới nữa, lần này không vỗ xuống họ, cũng không ép họ, mà mở rộng trước mặt họ, trong lòng bàn tay là năm huynh đệ đang nằm, không chết, chỉ bị ngất xỉu.

Lý Đạo Huyền đã nhặt lại năm người tí hon "sấm quan thất bại".

Hắc hắc hắc, lồng mạo hiểm hamster cũng không phải chỉ có một con chuột hamster là có thể thành công hoàn thành, nhất tướng công thành vạn cốt khô, phía sau một con chuột hamster thành công tới đích là "núi thây biển máu" của một đàn hamster thất bại.

Thực sự là bi tráng a!

Thấy bàn tay khổng lồ, họ biết mình căn bản chạy không thoát.

Lại nhìn năm huynh đệ trên tay, Lão Nam Phong đã hiểu, vội vàng dập đầu: "Đa tạ ân Thiên Tôn không giết, ta sẽ mang theo tất cả huynh đệ, ngoan ngoãn trở lại lao động cải tạo, cũng không dám chạy trốn nữa."

Chương 302: Hắn thật vui sướng

Trên công trường lao động cải tạo, có gì đó không bình thường.

Bầu không khí hơi lạ!

Sau khi nhóm tám người Lão Nam Phong chạy trốn, các phạm nhân còn lại cũng rục rịch, họ thấy khi nhóm Lão Nam Phong chạy trốn toàn bộ ngục tốt không có động tác gì, thậm chí không đuổi theo, không khỏi thầm nghĩ: Chắc không phải đơn giản chạy thoát như vậy chứ? Nếu như thật dễ dàng như vậy, ta cũng muốn trốn.

Tạo Oanh quanh năm sống ở giang hồ, lập tức cảm nhận được bầu không khí này, bèn nói khẽ: "Tam quản sự, nếu ông không nghĩ cách, sợ rằng hơn 600 người này đều sắp bạo động rồi."

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Không cần lo lắng, [An tâm chớ vội]."

Tạo Oanh thực sự dở khóc dở cười: Cái này mà còn không lo lắng, rốt cuộc phải lúc nào mới lo lắng?

Nàng đang vì bầu không khí càng lúc càng tệ mà lo lắng.

Lại thấy tám người vừa mới chạy trốn hiện tại không ngờ đi trở về, một người trong đó y phục trên người ướt sạch, còn đang nhỏ nước tong tong, bảy người khác vẻ mặt cũng rất khó coi, tái mét, là loại vẻ mặt tựa như vừa mới đi qua bãi tha ma, bị một con cương thi chui ra khỏi mộ đuổi theo suốt năm con đường.

Các phạm nhân khác liền sửng sốt: "Ơ, họ trở về rồi kìa?"

"Không có ai áp giải họ hết."

"Vì sao thoạt nhìn có vẻ rất chán nản?"

"Giống như bị yêu quái rượt vậy."

"Rồi tới công chuyện luôn."

Lão Nam Phong ủ rũ đi tới trước mặt Chủng Cao Lương: "Cai ngục, chúng tôi sai rồi, không chạy nữa."

Chủng Cao Lương ngẩng đầu nhìn đám mây thấp trên bầu trời, không ngoài ý muốn chút nào mấy tên này sẽ ủ rũ trở về, nhếch miệng cười: "Đi lấy công cụ làm việc đi, bởi vì các ngươi đã chạy trốn mấy canh giờ, cho nên ngày hôm nay các ngươi phải làm nhiều hơn những người khác hai canh giờ, hiểu chưa?"

Lão Nam Phong: "Hiểu rồi!"

Hắn cúi đầu, ngoan ngoãn cầm lấy công cụ, bắt đầu ra sức làm việc.

Các phạm nhân khác thì thầm giật mình: đó chính là Lão Nam Phong, một hãn tướng vô cùng tàn nhẫn dưới quyền Lang thiên hộ, kiệt ngạo bất tuân, thậm chí cũng thường hay đối nghịch với Lang thiên hộ, không ngờ lần này lại bị chỉnh cho ngoan như cún? Rốt cuộc hắn đã gặp phải cái gì?

Các phạm nhân vừa làm vừa bu tới bên cạnh tám người này, vừa đào đất vừa hỏi: "Các ngươi chạy trốn rốt cuộc đụng phải chuyện gì vậy?"

"Một tòa thành cơ quan kinh khủng! Ta khuyên ngươi vĩnh viễn đừng đi vào trong đó."

"Đó chắc là nơi Đạo Huyền Thiên Tôn chuyên môn dùng để nghiêm phạt phạm nhân, thật là đáng sợ."

"Dù sao cả đời này ta sẽ không đi vào nữa."

Tam Thập Nhị quay sang Tạo Oanh vẫy tay, cười nói: "Bên này xem ra đã không còn vấn đề gì rồi, chỉ cần thu thập Lão Nam Phong, các phạm nhân khác cũng sẽ không kiếm chuyện nữa."

Tạo Oanh hiếu kỳ không chịu nổi: "Rốt cuộc làm thế nào để trấn trụ hắn? Các ngươi lén giấu một đội kỵ binh ở bên ngoài công trường, từ xa đã đánh Lão Nam Phong một trận rồi thả cho về đúng không?"

Tam Thập Nhị buông tay: "Có lẽ vậy, ha ha ha."

Hắn dẫn theo Tạo Oanh tiếp tục tham quan, nhìn Cao Gia bảo nguy nga, lại dẫn nàng đi ngồi xe lửa, nhìn ruộng ngô bát ngát: "Cô xem, đội ngũ của Điểm Đăng Tử Triệu Thắng ở trong Lưu Dân cốc này, tổng số 3000 người."

Tạo Oanh "Ồ" một tiếng: "Thì ra Điểm Đăng Tử Triệu Thắng ở chỗ này? Giang hồ đồn, Triệu Thắng bị quan phủ bức phản, gia nhập đội quân của Không Dính Bùn, được xếp vào đội hai, sau đó chẳng biết tại sao biến mất, không ngờ lại nhập vào thôn Cao Gia."

Tam Thập Nhị cười: "Cô xem, đó chính là Triệu Thắng!"

Tạo Oanh theo hướng ngón tay hắn chỉ nhìn qua, thấy một thư sinh dang dẫn theo một đám nông phu đi bộ bên bờ ruộng, vừa đi vừa giảng giải cho họ đủ loại "tri thức quan trọng" của trồng cây ngô.

Tạo Oanh làm vẻ mặt cổ quái: "Thư sinh dạy nông dân làm ruộng? Ta không phải nhìn nhầm rồi chứ?"

Tam Thập Nhị cười nói: "Thôn này trồng cây ngô, toàn bộ đều sử dụng tiên pháp của Thiên Tôn phổ biến, mà tiên pháp viết ở trên tiên thư, chỉ có thư sinh mới đọc hiểu, các nông dân không biết chữ, xem không hiểu thôi."

Tạo Oanh câm nín.

Tam Thập Nhị gọi Triệu Thắng: "Triệu tiên sinh! Qua đây làm quen một chút, vị này chính là Nghi Xuyên Tạo Oanh, một thủ lĩnh mã bang rất lợi hại."

Cái gọi là mã bang, chính là cách gọi khéo léo của mã tặc mà thôi, Triệu Thắng ngẩn người, liền hiểu ngay, từ bên ruộng ngô chạy chậm qua đây.

Hắn không chạy còn đỡ, vừa chạy liền không ổn, thở phì phò như đang kéo ống bễ, đi đến trước mặt đã hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều: "Xin chào... Tạo... đại đương... gia... khụ khụ... Tại hạ... Điểm... Điểm... Điểm Đăng Tử... Triệu Thắng..."

Tạo Oanh: "Ngươi chính là đội trưởng đội hai của Không Dính Bùn đại danh đỉnh đỉnh, Điểm Đăng Tử Triệu Thắng?"

Triệu Thắng: "Phù... khụ... đúng vậy... chỉ là... bất tài... không đáng nhắc tới... khụ khụ..."

Tạo Oanh ôm mặt: "Ngươi như vậy, đi ra tạo phản cái gì chứ?"

Triệu Thắng: "Khụ..."

Triệu Thắng: "Khụ... tôi cũng không muốn... không muốn... tạo phản mà! Không biết... vì sao... đột nhiên thì. . Khụ, khụ... được các hương thân của huyện Thanh Giản... bầu làm thủ lĩnh."

Tạo Oanh bó tay rồi. Huyện Thanh Giản, một nơi mạnh thế nào, sinh ra bao nhiêu anh hùng hảo hán, Điểm Đăng Tử Triệu Thắng ngươi đúng thật là ngoài ý muốn trong ngoài ý muốn trong số các anh hùng hảo hán.

Triệu Thắng thở hổn hển một hồi, mới ổn định lại: "Tạo đại đương gia cũng tới gia nhập thôn Cao Gia sao? Chao ôi! Cô tới đây là tìm đúng nơi rồi, cô xem các hương thân của huyện Thanh Giản

chúng tôi, ở đây không chỉ có nhà tốt để ở, có ruộng đất để trồng trọt, còn có không ít người đã tìm được công việc, mỗi ngày ngồi xe lửa đi làm... Cuộc sống của mọi người miễn bàn thoải mái thế nào."

Hắn nở nụ cười: "Khi vừa mới tạo phản, tôi vẫn rất lo lắng, nhưng sau khi đi tới đây, tôi mới phát hiện tôi tạo phản là đúng, nếu như không tạo phản, sao lại rời khỏi quê hương? Nếu như không rời khỏi quê hương, thì sao đến đây được?"

Hắn giơ hai tay lên: "Tới nơi này, là quyết định chính xác nhất trong cuộc đời của 3000 hương thân huyện Thanh Giản chúng tôi, ha ha ha... A, đúng rồi, mời cô ăn bắp ngô."

Hắn lấy ra từ trong tay áo một trái ngô, nhét vào trong tay Tạo Oanh.

Triệu Thắng cười to: "Ngô của người huyện Thanh Giản trồng ngon lắm, ha ha ha. Thất lễ rồi, tôi còn phải thảo luận với các hương thân vấn đề sử dụng phân hóa học một chút."

Hắn lại chạy về hướng ruộng ngô nhanh như chớp.

Tam Thập Nhị kêu to: "Đừng chạy nữa, ngươi đi qua từ từ không tốt sao?"

Triệu Thắng lại bắt đầu thở hổn hển: "Các hương thân... phù... khụ... đợi lâu không tốt..."

Tạo Oanh nghẹn lời. Hắn đã nhìn ra, Triệu Thắng sinh sống ở nơi này rất thoải mái, có thể thoải mái khiến bản thân thành nhếch nhác như vậy, bản thân nó chính là một loại biểu hiện buông lỏng, nói rõ hắn không cần dùng phương thức ngụy trang bản thân để bảo vệ mình.

Lại nghĩ đến Cố Nguyên lão quỷ đầu, Vĩnh Tế Hình Hồng Lang, mấy người này đều là hảo hán vang danh của hắc bạch lưỡng đạo,

nhưng họ sống ở đây đều có vẻ rất thoải mái. Hình Hồng Lang kia thậm chí còn nói chuyện yêu đương rồi.

Trong lòng Tạo Oanh đã bắt đầu dao động.

Chương 303: Thành lập Kỵ Binh doanh

Tạo Oanh đã có chút dao động.

Đang hạn hán, mã tặc quả thật không dễ làm.

Cướp của lão bách tính thì không hạ thủ được, cướp của quan phủ lại càng lúc càng không dễ dàng, ngày hôm qua nàng bị gia đinh của Hồng Thừa Trù rượt truy sát một hồi, quả nhiên khiến trong lòng nàng hơi hoảng, lần đầu tiên cảm thấy lo lắng cho tương lai của nghề mã tặc rất có tiền đồ này.

Nếu lão quỷ đầu, Hình Hồng Lang, Điểm Đăng Tử Triệu Thắng đều có thể sinh sống ở chỗ này rất thoải mái, vậy thì mình... cũng có thể?

Tam Thập Nhị dẫn nàng tham quan xong, để lại một mình nàng đứng đó suy nghĩ một chút, sau đó liền trở về chủ bảo.

Tạo Oanh tiếp tục lang thang một mình trong thôn Cao Gia, đi hết một vòng lại trở về phía trước binh doanh, vừa lúc thấy người của dân đoàn đang xử lý 500 con chiến mã mới cướp về ngày hôm qua.

Xung quanh Thôn Cao Gia vẫn luôn có mưa, cây cỏ mọc rất tốt, ngựa ở chỗ này cũng không lo ăn uống, chúng nó đều đã ăn no nê rồi, đang thỏa mãn vung vẩy cái đuôi.

Cao Sơ Ngũ dắt một con ngựa cao to, đang cười nham nhở với Trịnh Đại Ngưu: "Đại Ngưu, ngày hôm qua ngươi lên ngựa vẫn là ta đỡ lên, tự mình có thể lên được chưa?"

Trịnh Đại Ngưu: "Hừ hừ, lên ngựa có cái gì khó? Xem ta lên cho ngươi xem."

Hắn hai tay giữ lưng ngựa rồi nhảy lên trên, vù một tiếng liền leo lên, động tác vẫn rất nhanh nhẹn.

Có điều...

Cú nhảy này hơi quá, từ bên này ngựa nhảy lên lại lập tức ngã xuống bên kia ngựa, ngã phịch trên mặt đất, thân thể to lớn khiến bụi đất tung toé.

Cao Sơ Ngũ: "Ha ha ha ha! Đại Ngưu, ngươi đúng là ngốc."

Trịnh Đại Ngưu: "Ta không phải ngốc, ngươi nhìn kỹ đây."

Hắn hai tay giữ lưng ngựa, vù một tiếng lại leo lên.

Lần này rốt cuộc ngồi vững rồi, nhưng chiến mã hình như không thích cách hắn leo lên ngựa thô lỗ như thế, rất khó chịu lắc lắc cái mông. Trịnh Đại Ngưu còn chưa kịp giẫm lên bàn đạp đã bị nghiêng người, ngã phịch một tiếng xuống đất.

Ha ha ha ha!

Cao Sơ Ngũ ở bên cạnh cười như điên.

Tạo Oanh lắc đầu, đi qua: "Xem cho kỹ, ta chỉ làm mẫu một lần thôi đấy, lên ngựa phải như vậy."

Một chân trước xỏ vào bàn đạp, sau đó người nhẹ nhàng leo lên, một chân khác ở giữa không trung vẽ ra một đường vòng cung rất đẹp, ngồi vững vàng, con ngựa cũng không tỏ ra kháng cự chút nào, rất nhu thuận phì mũi một cái, tỏ vẻ như rất sẵn sàng để rong ruổi sa trường.

Cao Sơ Ngũ: "Oa, cô nương lợi hại!"

Trịnh Đại Ngưu: "Thì ra là thế."

Trình Húc từ bên cạnh đi ra: "Mã thuật của Tạo đại đương gia quả nhiên rất giỏi."

Tạo Oanh lắc đầu, than thở: "Vẫn còn kém xa người Mông Cổ với Kiến Nô."

Trình Húc: "Chúng ta đừng so với Mông Cổ và Kiến Nô làm gì, cứ so người mình với người mình trước đi, cô hẳn có thể nhìn ra, người của ta còn kém xa lắm."

Tạo Oanh gật đầu.

Trình Húc: "Cho nên thôn Cao Gia chúng tôi, thật sự muốn mời Tạo đại đương gia ở lại đây, sau này đội kỵ binh của thôn Cao Gia mới tính có chút linh hồn được, bằng không... Chỉ dựa vào mấy tên ngốc này, cho dù có ngựa, chúng tôi cũng không thành lập được đội kỵ binh."

Tạo Oanh: "Quý thôn tính toán rất nhiều a."

Trình Húc mỉm cười: "Cũng lớn mà cũng không lớn."

Tạo Oanh: "Giải thích thế nào?"

Trình Húc: "Nói không lớn, là bởi vì thôn Cao Gia chúng tôi cũng không mưu thiên hạ này."

Tạo Oanh: "Vậy lớn thì sao?"

Trình Húc: "Nói lớn thì, chúng tôi mưu chính là cứu vớt toàn bộ thương sinh thiên hạ."

Trong nhất thời Tạo Oanh lại không biết phải mỉa mai thế nào mới tốt, vài giây sau mới trợn trắng mắt: "Ngươi trông rất giống quan, lời hay chỉ nói bằng cái miệng, câu trước còn đường hoàng, câu sau lại lộ ra ý đồ rồi."

Trình Húc cười ha ha: "Lời này ta cũng không nói với người bình thường, cũng chỉ đối với nhân vật như Tạo đại đương gia, nói hay không cô cũng nhìn ra được mà."

Tạo Oanh đã hiểu: Những người này đang mưu phản! Chỉ là phương thức mưu phản của họ hình như rất cao minh, họ trốn ở trong một sơn thôn nhỏ giáp ranh giữa huyện Trừng Thành và huyện Hợp Dương, thành lập thành trấn, làm tốt nông canh, dự trữ lực lượng... Nhưng trên giang hồ lại chỉ nghe nói tên tuổi của Vương Nhị, Sấm Vương, Vương Gia Dận, Không Dính Bùn, Vương Tả Quải, không có nhân vật số 1 thôn Cao Gia này.

Nếu mình không phải đi tới nơi này, thậm chí cũng không biết ở đây đang cất giấu một cỗ lực lượng khổng lồ như vậy.

Chuyện này, Minh sơ có một vị đại lão đã làm.

Xây tường cao, tích lương nhiều, hoãn việc xưng vương.

Tên của ông ta gọi Chu Nguyên Chương!

Tạo Oanh: "Thành thật mà nói, ta quả thật rất muốn gia nhập, nhưng ta tự do tự tại đã quen, không thích bị người tiết chế. Nếu như ta gia nhập, xem như đương gia thứ mấy? Có mấy người sẽ ở trên đầu ta ra lệnh?"

Trình Húc rất nghiêm túc suy nghĩ một chút vấn đề này, buông tay: "Đáng tiếc, chúng tôi không có cách nói đương gia thứ mấy này."

Tạo Oanh trong đầu liền có dấu hỏi nổi lên.

Trình Húc cười nói: "Thôn Cao Gia bắt đầu từ số 0, bách phế đãi hưng, cho nên các bộ môn đều đang trong quá trình bắt đầu thành lập. Ta quản không được Hình Hồng Lang, cũng quản không được Điểm Đăng Tử Triệu Thắng, quản không được Tam quản sự... Đương nhiên, họ cũng không quản được ta, chúng tôi ai làm

chuyện của người đó, chỉ quản khu vực của mình. Nếu Tạo đại đương gia tới đây, khẳng định sẽ quản Kỵ Binh doanh, đó cũng là một bộ môn độc lập, chắc cũng sẽ không có ai quản cô đâu."

Tạo Oanh "Ồ" một tiếng: "Vậy rốt cuộc ai lớn nhất?"

Trình Húc chỉ chỉ bầu trời: "Đương nhiên là Thiên Tôn lớn nhất!"

Tạo Oanh: "Thiên Tôn ở đâu?"

Trình Húc: "Thiên Tôn là một thần tiên, nếu như ngài muốn xuất hiện, thì sẽ xuất hiện, nếu như không muốn xuất hiện, ai cũng không thấy lão nhân gia được. Nếu Tạo đại đương gia nhất định muốn tìm một người quản mình, vậy sau này khẳng định là Thiên Tôn quản cô rồi."

Tạo Oanh ngẩng đầu, nhìn thoáng qua bầu trời.

Bầu trời vạn lý không mây, một màu xanh ngắt.

Lý Đạo Huyền đã đậy nắp hộp lại, cho nên người ở bên trong căn bản không nhìn thấy y, ngay cả đám mây thấp đại biểu cho y cũng đã biến mất.

Tạo Oanh nhịn không được thầm nghĩ: Sau khi tới thôn này đã nghe nhiều lần về Thiên Tôn Thiên Tôn rồi, nhưng vẫn chưa thấy, nói cách khác, thật ra thôn này căn bản là không có người nào quản.

Một nơi tự do rất tốt a!

Tạo Oanh: "Vậy ta có thể ở lại đây được."

Trình Húc cười: "Vô cùng hoan nghênh."

Tạo Oanh: "Kế tiếp, ta phải làm gì?"

Trình Húc: "Ta nghĩ, đầu tiên chắc phải thành lập Kỵ Binh doanh. Ở gần đây, tìm một nơi thích hợp để xây mã trường, quây lại, sau đó Tìm tam quản sự, bảo hắn phái dân công xây dựng khu nhà ở cho kỵ binh. Nếu như Thiên Tôn thấy hứng thú, có lẽ sẽ trực tiếp từ trên trời ban thưởng một khu nhà ở cho cô, nếu như Thiên Tôn không hứng thú, vậy từ từ xây dựng cũng không sao."

"Trước khi Kỵ Binh doanh xây xong, người của cô có thể ở tạm chỗ của ta trước, dù sao thì chúng ta đều là phụ trách đánh trận, đều là người một nhà."

Tạo Oanh: "Kế tiếp chính là chiêu binh mãi mã rồi?"

Trình Húc gật đầu: "Chiêu mộ kỵ binh, chăn nuôi chiến mã, huấn luyện kỵ binh... việc này khẳng định cô sẽ hiểu hơn ta. Ta sẽ không nhiều lời nữa, tất cả vật tư cần thiết, đều có thể tìm Tam quản sự sắp xếp."

Tạo Oanh ôm quyền: "Đa tạ chỉ giáo."

Chương 304: Kế hoạch ám sát

Ngay khi thôn Cao Gia thu nạp Tạo Oanh, bắt đầu thành lập Kỵ Binh doanh, đồng thời lúc đó.

Núi Hoàng Long.

Vương Tả Quải vừa mới đánh một trận với tổng binh Duyên Tuy Ngô Tự Miễn xong, kết quả lưỡng bại câu thương, tổn thất thảm trọng, hắn đang dẫn theo đầu lĩnh của bốn đội dưới quyền, ngồi quanh một cái bàn đá.

"Con mẹ nó chó chết thiệt." Vương Tả Quải sầm mặt lại, khó chịu nói: "Lão tử rõ ràng đã đắc thủ, 500 chiến mã của Ngô Tự Miễn mắt thấy sắp trở thành đồ của lão tử rồi, không biết một đám người chui từ đâu ra, cướp đi con vịt đã đến bên miệng."

Nhị đương gia Miêu Mỹ thấp giọng nói: "Nhóm người kia tới từ phía nam, tên lợi hại nhất là Cố Nguyên lão quỷ đầu, bên cạnh còn có Vĩnh Tế Hình Hồng Lang, Nghi Xuyên Tạo Oanh đi theo, xem ra, đó là một nhóm nghĩa quân thực lực rất mạnh."

Vương Tả Quải sắc mặt khó coi, mặc dù mọi người đều là "nghĩa quân", nhưng hắn cũng không mắng đối phương mấy lời vô ích như "mâu thuẫn nội bộ","đánh người một nhà".

Thiên hạ nghĩa quân tuy nhiều, nhưng không phải là một nhà, công phạt lẫn nhau cũng là việc không khiến người bất ngờ.

Nói đến cùng mọi người đều là tặc sống trên lưỡi đao, đen ăn đen là việc quá bình thường.

Vương Tả Quải mặt cau có suy nghĩ một hồi lâu: "Nếu nhóm

người kia rút về hướng nam, chắc là sẽ đi huyện Trừng Thành?"

"Đúng vậy!" Phi Sơn Hổ nói: "Phía nam hẳn là địa giới huyện Trừng Thành."

Vương Tả Quải: "Cái này khiến ta nhớ lại một chuyện cũ, năm ngoái ta và Không Dính Bùn hợp binh cùng đánh qua huyện Trừng Thành một lần, kết quả chúng ta ở Bạch gia bảo bị vũ khí kỳ quái đánh đuổi... Đến nay ký ức hãy còn mới mẻ."

Hắn là bị tên lửa lắp ráp đánh cho ngã ngựa, chuyện này thật đúng là rất khó quên được, dù sao vũ khí đó thật sự quá kỳ dị.

"Lần này đối phương sử dụng tạc đạn kỳ quái, ném qua liền làm nổ chết một đống người bên phía chúng ta, sẽ không phải là thủ bút từ Bạch gia bảo đấy chứ?"

Vương Tả Quải nghĩ tới cái gì, quay đầu nói với Đại Hồng Lang: "Ngươi đã tra rõ chưa? Những người đột nhiên chết là chết như thế nào?"

Đại Hồng Lang mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay là một viên bi sắt nhỏ hình tròn: "Là cái thứ này, tạc đạn chúng ném ra, khi nổ sẽ có loại bi sắt này bắn khắp bốn phương tám hướng, người trúng không chết sẽ bị thương, quả nhiên rất lợi hại."

Ba người Vương Tả Quải, Miêu Mỹ, Phi Sơn Hổ đều ghé sát tới nhìn, sau khi xem xong lắc đầu: "Thứ này muốn đả thương người, làm sao có thể phòng được? Vũ khí kỳ dị như thế, nhất định đến từ tay Bạch Diên kia."

Đại Hồng Lang gật đầu: "Khẳng định đúng rồi!"

Vẻ mặt Vương Tả Quải trở nên nghiêm túc: "Nói như vậy, sau này mỗi lần chúng ta đánh Bạch gia bảo, chỉ cần chống lại Bạch Diên, thì sẽ phải đối mặt với thứ này?"

Đại Hồng Lang gật đầu: "Không thể dùng lực."

Vương Tả Quải: "Vậy chuyện ta bị người hớt tay trên cướp đi chiến mã, cứ bỏ đi như thế sao?"

Đại Hồng Lang: "Đương nhiên không thể bỏ đi như vậy! Đại ca, chúng ta phải báo mối thù này, bằng không thì hảo hán lục lâm đều sẽ khinh thường chúng ta."

Vương Tả Quải: "Đánh lại không thể đánh được, mối thù này báo thế nào?"

Đại Hồng Lang: "Cải trang lẻn vào bên cạnh Bạch Diên, bảo chủ Bạch gia bảo kia, đột nhiên ám toán, là có thể giết chết hắn rồi."

Vương Tả Quải: "Kế này mặc dù hay, nhưng Bạch gia bảo phòng bị sâm nghiêm, đâu dễ dàng trà trộn vào được?"

Hắn đang nói đến đó, một thám báo bên cạnh báo lại: "Bốn vị đương gia, chúng ta nhận được một tin tức, huyện Trừng Thành đang thành lập đại dân đoàn, nói là muốn tập trung đại dân đoàn mấy nghìn người để phòng bị lưu khấu."

Vương Tả Quải tức giận: "Cái này không phải là muốn nhằm vào ta sao?"

Thám báo: "Nghe nói lần này người phụ trách thành lập đại dân đoàn chính là Bạch Diên, bảo chủ Bạch gia bảo, hiện tại hắn đang ở huyện thành Trừng Thành, triệu tập giáo viên dân đoàn của các thôn các trấn, cùng nhau thương thảo đại kế."

Bóng đèn trên đầu Vương Tả Quải sáng tách lên: "Người này đã rời khỏi Bạch gia bảo, đi huyện thành rồi sao? Hắc hắc hắc, trong huyện thành long xà hỗn tạp, nạn dân rất nhiều, người của chúng ta muốn cải trang trà trộn vào huyện thành sẽ dễ dàng hơn nhiều so với trà trộn vào Bạch gia bảo."

Hắn quay sang Đại Hồng Lang: "Tứ đệ, ngươi lập tức an bài một đội người, phải từng là hảo hán lục lâm, có công phu nổi trội, cải trang thành nạn dân trà trộn vào huyện thành Trừng Thành, dò xét xem tình huống trong huyện thành, nếu tìm được cơ hội tốt, thì tiện thể giết tên gọi là Bạch Diên kia cho ta."

Đại Hồng Lang cười nói: "Đại ca yên tâm, chuyện này giao cho ta đi."

Sáng sớm, Lý Đạo Huyền cũng như mọi buổi sáng bình thường khác.

Y vừa ăn bánh ngọt vừa gặm trứng kho xì dầu, đồng thời xem vương quốc tí hon của mình phát triển thế nào.

Bên thôn Cao Gia khung cảnh an bình, Tạo Oanh vừa tới đã bắt đầu thành lập Kỵ Binh doanh, nhóm kỵ binh đầu tiên tự nhiên là 120 mã tặc mình mang đến.

Những mã tặc này mặc dù mã thuật tinh tuyệt, thế nhưng trang bị tệ hại, ăn uống không được tốt, hiện tại thoạt nhìn khí thế còn rất không đủ.

Nhưng đây không phải vấn đề!

Trong Giếng Thợ rất nhanh đưa ra một số lượng xe đẩy, trên xe có hơn trăm bộ áo giáp, Yêu đao, trường mâu một kiểu, còn có nỏ cầm tay có thể sử dụng đơn giản trên lưng ngựa.

Tuy nhiên...

Tạo Oanh nhìn thoáng qua nỏ cầm tay liền cười: "Vì sao các ngươi lại thích dùng nỏ? Nỏ này nhỏ quá, bắn không xa, dùng thứ này ở trên lưng ngựa cũng không tiện."

Trình Húc xấu hổ: "Dân đoàn của thôn Cao Gia đều từ thôn nông sàng lọc ra, phải huấn luyện từ đầu, trước đây chưa từng

đánh giặc, muốn thuần thục sử dụng cung tiễn thì cần phải có thời gian huấn luyện rất lâu. Thiên Tôn nói, luyện tập dùng cung chỉ đang lãng phí thời gian, sau này sớm muộn gì sẽ đổi hết sang dùng hỏa súng, cho nên trực tiếp bỏ qua cung thuật, vậy đương nhiên chỉ có thể sử dụng nỏ rồi."

Tạo Oanh vốn định mỉa mai ý nghĩ này, nhưng nghĩ lại trận đánh tại thôn Độc Trủng,"hỏa khí" của dân đoàn thôn Cao Gia quả thật rất mạnh, nói không chừng ý nghĩ của Thiên Tôn mới là đúng.

Nàng cũng sẽ không mỉa mai lung tung nữa, mà cười nói: "Được thôi, người của các ngươi dùng nỏ, nhưng người của ta có thể dùng cung, họ biết dùng cung từ lâu rồi, không cần luyện tập nữa, sẽ không lãng phí thời gian huấn luyện."

Vì vậy... nỏ cầm tay phải trả về nơi sản xuất.

Trình Húc cười nói: "Nếu muốn cung, ở chỗ chúng ta quả thật không có mấy cây. Tạo cô nương, cô vào trường học tìm Tống tiên sinh đi, bảo hắn hỗ trợ tạo bản vẽ một cây cung tốt, sau đó cầm bản vẽ đến Giếng Thợ đặt làm là được."

"Trường học? Tống tiên sinh?"

Tạo Oanh liền theo lời đi về phía trường học.

Lý Đạo Huyền cũng thấy hứng thú: Gần đây không quan tâm mấy đến Tống Ứng Tinh, người này đang làm cái gì nhỉ? Đi theo Tạo Oanh cùng xem vậy.

Tạo Oanh đi vào trường học, đi qua hành lang, nhìn bọn trẻ đang đọc theo trong phòng học hai bên, cũng không khỏi thầm giật mình: Sớm biết thôn Cao Gia mưu toan rất lớn, nhưng không ngờ lớn thế này, phải có chí hướng lớn thế nào mới có thể xây một ngôi trường tư có quy mô lớn như vậy? Đây là đang bồi dưỡng nhân tài cho sự nghiệp tạo phản sao?

Lưu khấu khác hoàn toàn không thể so sánh được! không thể so được!

Nàng bước vội bước vàng lên tầng năm, đi tới trước thư viện.

Chương 305: Công năng mới của hộp

Nhìn vào trong thư viện Tạo Oanh liền giật mình, bên trong khắp nơi là giấy viết.

Một nam tử trung niên đang ghé vào trước bàn, trên bàn bày một đống giấy viết.

Bên cạnh còn có một công tử chừng 13 đến 14 tuổi đang tranh luận cái gì với nam tử trung niên kia.

Tạo Oanh nghe được vài câu người đã nổi da gà, cái gì khối lượng, hệ số ma sát, lực ngang, lực dọc... Tất cả đều là từ nghe không hiểu.

Lý Đạo Huyền thì lại nghe ra một chút môn đạo.

Tống Ứng Tinh quả nhiên học rất nhanh, xem ra hắn chỉ tốn thời gian vài ngày đã nắm hết được Số Học Tiểu Học, tiến độ hiện tại là Vật Lý sơ nhất và Hóa Học sơ nhất.

Tiến độ chậm hơn Bạch công tử một chút, nhưng đuổi theo rất nhanh.

Điều này làm cho Bạch công tử cảm giác được áp lực!

Tống Ứng Tinh đang viết ra trên giấy: "Sau khi học được kiến thức, vật thể là do phân tử, nguyên tử cấu thành, ta có thể đoán được vì sao sau khi lò xo nung đỏ cấp tốc làm lạnh là có thể khôi phục tính đàn hồi, nhất định là bởi vì trong quá trình nung đỏ và làm lạnh này đã tạo thành biến hóa về mặt phân tử hoặc là nguyên tử, chỉ là biến hóa này hiện tại chúng ta không thể quan sát được."

Bạch công tử: "Nếu tạo ra một cái kính lúp có lẽ có thể nhìn thấy được? Chúng ta đã học đã qua nguyên lý của kính lúp, tìm một thợ lưu ly chế tạo kính lúp thử xem."

Tống Ứng Tinh lắc đầu: "Khó, quá khó... Thợ lưu ly của chúng ta nhiều lắm chỉ có thể làm ra kính lúp phóng đại gấp hai ba lần, nhưng muốn nhìn thấy phân tử nguyên tử, sợ là phải phóng đại mấy trăm lần, thợ lưu ly không có kỹ thuật tốt như vậy."

Nghe hai người nghị luận đến đây, Lý Đạo Huyền trái lại nghĩ tới, người hiện đại chúng ta khi học các môn như Vật Lý, Hoá Học, Sinh Học cũng sẽ thường xuyên vào giờ thí nghiệm sử dụng "kính hiển vi" mới có thể quan sát được tế bào, vi khuẩn, nguyên tử, phối hợp với sách Vật Lý để cùng nhận thức thế giới.

Thế nhưng các người tí hon nhà mình lại không có điều kiện này, những "dụng cụ thí nghiệm Tiên gia" viết trong "thiên thư", các người tí hon cũng không dám yêu cầu xa vời, muốn tự mình làm ra, nhưng gần như là chuyện không có khả năng.

Không có thí nghiệm thì làm sao được?

Việc này phải giúp các người tí hon!

Mở taobao, tìm kiếm...

"Kính hiển vi mini" dành cho người tí hon là không tồn tại, căn bản không mua được, chỉ có thể mua kính hiển vi độ lớn thích hợp với người bình thường, nhưng đối với người tí hon mà nói cũng là quá lớn.

Song Lý Đạo Huyền lập tức phát hiện, kính hiển vi loại nhỏ khi đặt thẳng đứng hình như cũng chỉ cao hơn một chút so với sân thượng tầng năm của trường học, y có thể đặt kính hiển vi sát với trường học, vậy thì các người tí hon có thể leo lên sân thượng tầng năm, ở trên sân thượng dựng cái khung, vậy là có thể bò lên trên

kính hiển vi rồi quan sát xuống phía dưới.

Mà cái khay đặt "vật được quan sát" trên kính hiển vi thì cao khoảng đến tầng hai.

Các người tí hon có thể từ cửa sổ tầng hai bò ra ngoài, đặt cái gì muốn quan sát lên khay.

Dùng biện pháp tương tự, các người tí hon có thể miễn cưỡng sử dụng các loại dụng cụ thí nghiệm của hiện đại.

Rất tốt, Lý Đạo Huyền đưa hết toàn bộ dụng cụ thí nghiệm của Vật Lý, Hóa Học, Sinh Học vào giỏ hàng, mua toàn bộ.

Lúc này, Tạo Oanh đã lên tiếng: "Xin hỏi... Ai là Tống tiên sinh?"

Tống Ứng Tinh ngẩng đầu lên từ trên đống giấy viết: "Chính là tại hạ."

Tạo Oanh nói: "Hòa giáo viên bảo tôi tới tìm ông, nói là ông có thể hỗ trợ cung cấp bản vẽ chế tạo cung tiễn thích hợp cho kỵ binh sử dụng."

Tống Ứng Tinh: "Ôi chao, lại là chuyện vặt này à, ta suy nghĩ chút... Thích hợp kỵ binh sử dụng, vậy đương nhiên chính là Khai Nguyên cung rồi, kỵ binh của biên quân bình thường đều sử dụng Khai Nguyên cung, thôn Cao Gia còn chưa thể tạo Khai Nguyên cung sao?"

Bạch công tử ở bên cạnh cười lắc đầu: "Không thể! Kỹ thuật của Khai Nguyên cung, ở đây cho tới bây giờ chúng ta chưa từng làm qua, Thiên Tôn trực tiếp bỏ qua toàn bộ kỹ thuật của cung tiễn."

Tống Ứng Tinh: "Được thôi, vậy ta sẽ vẽ một cái."

Hắn lấy ra giấy bút, xoát xoát xoát, chỉ chớp mắt, Khai Nguyên cung đã được vẽ ra, còn chú giải ở bên cạnh rất nhiều, sau đó giao bản vẽ vào tay Tạo Oanh: "Cầm đi."

Nói xong lại vùi đầu vào đống giấy viết.

Tạo Oanh thầm kinh hãi: đây là thần thánh phương nào? Tại chỗ tự tay vẽ ra vũ khí chuẩn của biên quân? Không nói đạo lý như thế sao?

Lý Đạo Huyền nhìn Tạo Oanh ngẩn mặt ra, cũng không khỏi mỉm cười, nghĩ thầm: Khai Nguyên cung này của ngươi cũng vẫn là chơi quá độ thôi, chờ sau khi hỏa súng của chúng ta sản xuất ra số lượng lớn, kỵ binh cũng sẽ phải dùng hoả súng hết...

Long kỵ binh, hỏi ngươi có sợ không.

Đúng lúc này, Lý Đạo Huyền đột nhiên phát hiện, bên ngoài hộp có một hàng chữ đang nhấp nháy, y còn tưởng rằng thôn trang nào đó của mình đang gõ chuông gọi mình nữa, nhìn kỹ mới phát hiện, thì ra là chỉ số cứu vớt trong lúc vô tình đã đạt đến 1500 điểm tròn rồi.

Phía dưới chỉ số cứu vớt xuất hiện một cái nút kỳ quái: "Mở Rộng", đang nhấp nháy, chính là cái nút "Mở rộng" mới xuất hiện này.

"Lại xuất hiện công năng mới? Hắc, mở rộng, không phải là ý như ta nghĩ đấy chứ?"

Lý Đạo Huyền quả thật cảm giác cái hộp nên mở rộng ra một chút.

Cái hộp này chỉ có độ dài hơn hai thước, rộng hơn một thước, chỉ có thể để cho y thấy được một vùng tầm nhìn dài 500 mét, rộng 300 mét, tầm nhìn này thật sự quá nhỏ, theo địa bàn ngày một lớn hơn, càng lúc càng không đủ dùng.

Gần đây y đã cảm giác được,"làm mưa" đã mưa không tới rồi.

Bởi vì y chỉ có thể nhìn trong phạm vi 500 nhân 300, cũng chỉ có thể làm mưa trong khu vực nhỏ như vậy. Thời gian mưa nếu như quá ngắn sẽ không đủ làm ẩm đất đai, chí ít cũng phải cách vài ngày làm mưa mấy tiếng đồng hồ mới được.

Như vậy thì làm sao có thể chiếu cố hết được?

Cho nên y chỉ có thể làm cho mỗi thôn trang một ao nước lớn, để cho bản thân các thôn dân tự đào mương dẫn nước, hiệu quả làm như vậy chung quy là không tốt bằng làm mưa trực tiếp.

Hiện tại cái hộp có thêm công năng "Mở rộng", rõ ràng chính là giúp y giải quyết vấn đề này.

Lý Đạo Huyền mừng như điên, đưa tay muốn ấn vào nút "Mở rộng" kia, thế nhưng thò tay được một nửa đột nhiên y nghĩ tới điều gì, liền ngừng tay lại.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh hộp...

Hiện tại cái hộp đặt trong phòng ngủ của y, bên trái là máy vi tính, bên phải là cái giường, phía trước còn đặt một cái ghế, phía sau đụng vào tường.

Nếu nói không khoa trương chút nào, xung quanh hộp không có chút không gian dư thừa nào, nếu như hiện tại y ấn vào nút "Mở rộng", cái hộp biến to hơn, kết quả không phải là cái hộp bị chật dẫn đến hư hỏng, chính là nhà của y bị hư hỏng.

Đồ đạc hư hỏng vẫn là việc nhỏ, cùng lắm thì tốn tiền mua lại.

Nếu như cái hộp bị hư!

Vậy thì khả năng sẽ rất nhiều.

Bao gồm nhưng không giới hạn trong:

Vương quốc tí hon xảy ra tai hoạ, người tí hon chết sạch.

Vương quốc tí hon và thế giới hiện thực dung hợp, trong thế giới hiện thực khắp nơi là người tí hon Minh triều chạy loạn.

Hai thế giới va chạm xảy ra nổ tung, mọi người chết sạch.

Suy nghĩ một chút liền cảm thấy kinh khủng!

"Không được, phải đổi một nơi khác."

Lý Đạo Huyền nhìn trái nhìn phải, phòng ngủ quá nhỏ, đã không thể thao tác được nữa, xem ra chỉ có thể đi phòng khách, trước tiên dọn dẹp ở giữa phòng khách ra một khu vực trống trải, sau đó kéo cái hộp qua phòng khách.

Chương 306: Kẻ ám sát tới

Kéo cái hộp ra chính giữa phòng khách đã dọn xong, xung quanh dọn ra không gian đầy đủ.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới đưa tay ấn vào nút "Mở rộng".

Một tia sáng rực rỡ sáng lên, chiếu sáng cả cái hộp.

Mắt thường của Lý Đạo Huyền không thể nhìn thẳng vào tia sáng như vậy, đành phải nháy nháy mắt, ngay khi y nhắm mắt mở mắt, cái hộp đã biến to ra...

Chiều dài chiều rộng trực tiếp tăng lên gấp đôi.

Biến thành cái hộp cực lớn dài 5 mét, rộng 3 mét, may mà chiều sâu không đổi, nếu Lý Đạo Huyền ghé vào sát bên hộp, duỗi cánh tay xuống vẫn chạm tới cuối.

Lần này, tầm nhìn của Lý Đạo Huyền cũng mở rộng thành phạm vi cực lớn 1000 mét nhân 600 mét. Toàn bộ Cao Gia bảo, kể cả các thôn trang vệ tinh, Cục Hỏa Khí, ngục giam, binh doanh, Kỵ Binh doanh gì đó xung quanh, đều thoáng cái đưa vào tầm nhìn.

Lần này thực sự là khiến y sảng khoái muốn chết.

Sau khi sảng khoái qua đi, lại phải suy nghĩ một vấn đề hiện thực.

Phòng khách đã chật ních!

Tiếp theo khi chỉ số cứu vớt lại tăng lên, lại có thể "Mở rộng" thì làm thế nào?

Đáp án chỉ có một: Mua nhà mới.

Y vốn chỉ là một nhà thiết kế tự do, dựa vào sáu cái ví tiền mới mua được một căn chung cư ở trong thành phố Song Khánh, đời này chưa từng dám nghĩ tới chuyện mua nhà, nhưng từ khi có cái hộp, làm điêu khắc mini và video đã kiếm không ít tiền, với lại đang suy nghĩ đến hai chữ mua nhà, tuyệt nhiên không giả dối chút nào.

- Giải thích câu Sáu cái ví tiền, câu này nói lên thực trạng của thanh niên Trung Quốc ở quê lên thành phố lập nghiệp, cả đời không được một căn nhà, chỉ có thể lấy tiền của bố mẹ, ông bà nội ngoại hai bên góp lại, mới đủ tiền mua một căn nhà ở thành phố. Hết giải thích.

Sau này cái hộp không khéo còn có thể không ngừng mà mở rộng, mình dứt khoát mua hẳn căn nhà lớn một chút, tốt nhất là có một cái sân vô cùng lớn, đặt cái hộp trong sân là có thể mở rộng tầm nhìn đến mức độ rất lớn rồi.

Muốn không gian lớn, tốt nhất là mua biệt thự.

Trong đầu Lý Đạo Huyền lập tức hiện lên ba chữ to "núi Chiếu Mẫu".

Biệt thự có phong cách nhất trong nội thành Song Khánh trên cơ bản đều ở phụ cận núi Chiếu Mẫu.

Mua nhà không thể nào lên taobao xem được, chỉ có thể tự mình đi một chuyến.

Lý Đạo Huyền dò xét một vòng trên bầu trời thôn Cao Gia, cảm giác an toàn, lại ấn một cái vào huyện thành Trừng Thành, thấy Bạch Diên đang cố gắng thành lập dân đoàn mới, Vương tiên sinh đang hỗ trợ huyện lệnh dĩ công đại chẩn, mà Cao Nhất Diệp và Tam phu nhân đang thống lĩnh các thiện nam tín nữ đúc pho tượng

rất lớn cho Thiên Tôn...

Tất cả thoạt nhìn đều coi như an bình.

Mình rời khỏi một thời gian ngắn, có lẽ sẽ không có việc gì.

Lý Đạo Huyền vội vàng ra cửa, bắt xe, chạy như điên tới công ty môi giới bất động sản lớn nhất phụ cận núi Chiếu Mẫu.

Biệt thự sang trọng có hoa viên có cả ga ra để xe... phải đi xem...

Mặt trời chiều ngã về tây, sắc trời dần dần tối.

Lý Đạo Huyền còn đang đi xem nhà, xác nhận các chi tiết của căn nhà, nên chưa thể về nhà được.

Bạch Diên dẫn theo hai gia đinh, cao hứng bừng bừng về tới nhà sách.

Vừa vặn Cao Nhất Diệp cũng đã trở về, còn có Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử và một đội binh sĩ dân đoàn đi theo phía sau nàng.

Hai người gặp nhau tại cửa nhà sách.

Bạch Diên vội vàng hành đại lễ với Cao Nhất Diệp: "Thánh nữ đại nhân, tại hạ bất tài, hôm nay công việc thành lập đại dân đoàn cũng rất thuận lợi, lại nhận thêm hơn 50 mầm tốt."

Cao Nhất Diệp cười: "Ông nói với ta, ta cũng không hiểu, đợi Thiên Tôn có ở đây thì nói đi."

Bạch Diên: "Ồ?"

Hắn ngẩng đầu nhìn, trên trời không có đám mây thấp, rất rõ ràng Thiên Tôn không ở đây.

Vậy thì không vội báo cáo công tác: "Vậy hôm nay nghỉ ngơi

sớm đi."

Hai người vào nhà sách, đều trở về phòng của mình.

Trong viện chỉ để lại hai gia đinh Bạch gia, cùng hai binh sĩ dân đoàn "canh gác", những người khác đều tự về phòng nghỉ ngơi.

Đúng lúc này...

Bên cạnh bức tường nhà sách, có năm cái đầu lén lút thò ra.

Một người trong đó chính là tứ đương gia của quân Vương Tả Quải, Đại Hồng Lang, bốn tên khác chính là hảo thủ lục lâm hắn mang đến, toàn kẻ liều mạng.

Đám người này hành quân chiến tranh thì tệ hại, thế nhưng mấy việc bắt gà trộm chó trên giang hồ lại sở trường cực kỳ.

Một tên lục lâm hảo thủ thấp giọng nói: "Đây là nơi ở tạm của Bạch gia bảo chủ Bạch Diên, hắc, căn bản không hề có phòng bị, chỉ bốn tên gia đinh thủ trong sân."

Đại Hồng Lang thấp giọng nói: "Vừa rồi nữ nhân kia là sao thế? Bạch Diên gọi cô ta là thánh nữ đại nhân?"

Một lục lâm hảo thủ khác nói: "Ta đã hỏi thăm trong thành, hình như cô ta là thánh nữ trong một cái gọi là Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, hừ, giang hồ thần côn gạt người mà thôi."

Đại Hồng Lang cười khẩy một tiếng: "Đã như vậy, lát nữa giết cô ta và Bạch Diên cùng luôn."

Các lục lâm hảo thủ gật đầu: "Nữ nhân kia xem ra có vài phần sắc đẹp... Hắc hắc hắc hắc..."

Mấy tên này đều phát ra tiếng cười đã hiểu lòng nhau.

Đại Hồng Lang không nhịn được nói: "Sau khi chúng ta thành

sự phải mau chóng rút lui, mấy người các ngươi còn suy nghĩ việc này? Động tác mau lẹ một chút."

Một lục lâm hảo thủ cười hắc hắc: "Yên tâm, mấy tên kia nhanh lắm, cùng lắm 3 giây thôi, chỉ có chúng ta lâu hơn, chí ít nửa canh giờ."

"Địt!" Mấy tên khác cùng mắng.

Đại Hồng Lang tức giận: "Con mẹ nó im miệng hết đi, chuẩn bị hành sự. Mấy người các ngươi lặng lẽ mò qua đó, đồng thời xuất thủ, giết chết bốn tên hộ viện, sau đó trực tiếp chạy vào phòng của Bạch Diên, loạn đao băm chết hắn."

Bốn tên lục lâm hảo thủ gật đầu, lén lút nhảy qua tường, mượn bóng đêm yểm hộ, khom lưng lén lút di chuyển theo chân tường...

Chẳng mấy chốc đã lẻn tới phía sau hai gia đinh Bạch gia và hai lính gác dân đoàn, sau đó đồng thời ra tay...

Bốn người đồng thời ngã xuống, không kịp rên lên một tiếng nào.

Lúc này Đại Hồng Lang mới nhảy qua tường vào trong viện, vẻ mặt đắc ý, đưa tay chỉ vào gian phòng Bạch Diên.

Bốn tên lục lâm hảo thủ gật đầu, lén lút mò qua...

Đúng lúc này, cửa phòng Bạch Diên lại két một tiếng mở ra, từ bên trong đẩy ra, một nam tử trẻ tuổi giắt trường kiếm bên hông từ trong đi ra, chính là Bát Địa Thỏ.

Đại Hồng Lang và bốn tên lục lâm hảo thủ không khỏi sửng sốt.

Bát Địa Thỏ liền cùng họ mắt đối mắt, mặt đối mặt, trừng

nhau.

Thì ra, trước khi Bạch Diên trở về thì Bát Địa Thỏ đã trốn vào phòng Bạch Diên, đợi Bạch Diên đi vào hắn ở bên trong đau khổ van xin, xin Bạch Diên dạy hắn kiếm pháp.

Nhưng Bạch Diên biết kiếm pháp chó đâu, căn bản không thể dạy được.

Bát Địa Thỏ không chịu đi, nói trắng ra gia bảo khẳng định có kiếm pháp tổ truyền các thứ, hai người ở trong phòng cãi nhau nửa ngày, mãi đến khi Bạch Diên tức giận đuổi hắn đi ra, hắn mới đẩy cửa đi ra, kết quả vừa đi ra liền thấy hai gia đinh Bạch gia, hai lính gác dân đoàn té trên mặt đất, năm tên vừa nhìn không phải kẻ lương thiện gì, đang hùng hổ muốn xông tới phòng của Bạch Diên...

"Các ngươi là ai?" Bát Địa Thỏ giận dữ.

Đại Hồng Lang: "Giết hắn!"

Bốn tên lục lâm hảo thủ đồng thời vung Yêu đao chém tới Bát Địa Thỏ.

Bát Địa Thỏ hoảng hồn, ý nghĩ đầu tiên chính là trốn sang bên cạnh, thế nhưng trong đầu hắn chợt nảy số, nếu như ta trốn, lũ tặc tử này sẽ xông vào trong phòng của Bạch tiên sinh, sẽ hại chết hắn.

Không thể trốn!

Phải bảo vệ cánh cửa này.

Cheng!

Bát Địa Thỏ trường kiếm xuất vỏ, không tránh né bốn cây đao đang công tới mình, quét ngang một kiếm thật mạnh tới bốn tên

lục lâm hảo hán đang công tới.

Chương 307: Hạng người bắt gà trộm chó

Bát Địa Thỏ vừa xuất thủ, chính là đấu pháp lấy mạng đổi mạng.

Bốn tên hảo thủ lục lâm đồng thời ngẩn ra, con mẹ nó, liều mạng như thế sao? Vừa xuất trận đã chơi vậy rồi?

Chúng cũng không hứng thú lấy mạng đổi mạng với một tiểu tốt không biết từ đâu chạy tới, đao trên tay bốn người hầu như đồng thời khựng lại, từ đi tới chuyển hướng lui về phía sau, đao trong tay cũng từ công chuyển sang thủ.

"Keng! Keng! Keng! Keng!"

Kiếm của Bát Địa Thỏ liên tục va chạm với Yêu đao của bốn người, phát ra bốn tiếng vang giòn giã.

Nháy mắt kế tiếp, một tên lục lâm hảo hán hoà hoãn lại và chém ngược lại một đao, phập một tiếng chém vào vai Bát Địa Thỏ.

Yêu đao chém vào vai, khẳng định sẽ bị thương nặng, nhưng Bát Địa Thỏ vẫn không có việc gì, y phục trên vai chỉ bị rách, lộ ra mảnh giáp.

Tên lục lâm hảo hán kia ngẩn người: "Tiểu tử này, dưới y phục có giáp."

Bát Địa Thỏ gân cổ hét to lên: "Có người tập kích, người đâu mau tới đây... Trịnh Cẩu Tử... mau ra đây..."

Hắn vừa la lên, bọn Đại Hồng Lang liền sốt ruột: "Mau giết chết hắn."

Yêu đao trên tay bốn lục lâm hảo hán lần thứ hai công tới.

Bát Địa Thỏ vung trường kiếm tổ truyền chém lung tung.

"Cheng cheng!"

Có hai đao bị hắn chặn lại, nhưng hai đao khác không đỡ được, một đao chém trúng giáp không có việc gì, một đao khác chém vào hông Bát Địa Thỏ, vị trí công kích này không có mảnh giáp, y phục bị chém rách, ngay eo có một vết đao thật dài, máu tươi bắn ra.

Bát Địa Thỏ đau đớn hừ một tiếng.

Bị thương, nhưng hắn vẫn đứng ở cửa không lui lại, rống lên: "Người đâu, mau tới đây."

"Két!" Cửa phòng bên cạnh mở ra, Trịnh Cẩu Tử đánh trần xách theo một thanh Yêu đao nhảy ra, đi cùng phía sau là vài binh sĩ dân đoàn cũng không mặc áo.

Lần này Đại Hồng Lang càng vội: "Hai người, đi ngăn cản những người khác."

Bốn tên lục lâm hảo thủ phân ra hai người lao tới bọn Trịnh Cẩu Tử.

Hai người khác tiếp tục vung đao vội vã công kích Bát Địa Thỏ.

Bát Địa Thỏ trái ngăn một đao, phải ngăn một đao, mảnh giáp ngăn một đao, phốc, thân thể ngăn một đao... Nhưng vẫn lỳ lợm không chịu rời khỏi cửa phòng, đảo mắt trên người đã có thêm vài vết đao.

Đại Hồng Lang nóng nảy, cũng rút ra Yêu đao, canh khoảng

cách, chém vù một đao tới Bát Địa Thỏ.

Công kích của hắn lợi hại hơn nhiều so với mấy tên thủ hạ, một đao này quả nhiên uy vũ sinh phong, uy lực cực lớn, hơn nữa chém vào cổ Bát Địa Thỏ, vô cùng hung ác.

Bát Địa Thỏ căn bản không biết né tránh thế nào...

Đúng lúc này, phía sau hắn vang lên một tiếng "vù" dây cung chấn động, một mũi tên bay sượt qua lỗ tai Bát Địa Thỏ, thẳng tới mặt Đại Hồng Lang.

Bạch Diên đã ra tay!

Môn "Xạ" trong quân tử lục nghệ, hắn đúng là rất sở trường.

Nếu Đại Hồng Lang chém một đao vào cổ Bát Địa Thỏ, bản thân cũng sẽ bị một tên này bắn trúng mặt, hắn đành phải thu đao và lướt về phía sau, mũi tên sượt qua mặt hắn, tạo ra một vệt máu trên mặt.

Mặc dù Đại Hồng Lang bị bức lui, nhưng Yêu đao của hai tên hảo thủ lục lâm đã chém phập phập lên người Bát Địa Thỏ.

Bát Địa Thỏ cả người là máu, trên người rất nhiều vết thương bởi đao gây đau nhức, nhưng hắn vẫn đứng ở cửa, không chịu thoái nhượng, hét lớn:

"Cái lũ bắt gà trộm chó... Mơ tưởng vượt qua bên người... bản thỏ..."

Trường kiếm trên tay quơ trái một kiếm, quơ phải một kiếm, chém loạn lung tung.

Đại Hồng Lang giận dữ, còn muốn xông lên.

Bạch Diên tiễn phát một loạt "vù vù vù vù"...

Hắn không giống với Trình Húc, Trình Húc là thuận gió mạnh, nghịch gió co. Nhưng Bạch Diên lại là thuận gió co, nghịch gió mạnh, bình thường bắn tên mười lệch chín, nhưng vào thời khắc nguy cơ này, tiễn thuật của Bạch Diên tựa như được đả thông nhâm đốc nhị mạch, mỗi tên đều tinh chuẩn vô cùng, sượt qua hai bên đầu Bát Địa Thỏ, liên tục bay ra.

Một tên hảo thủ lục lâm thoáng thất thần, liền nghe được "phập" một tiếng, tên bắn trúng bờ vai của hắn, máu tươi bắn ra, hắn ôm vai lui gấp.

Đại Hồng Lang còn muốn xông lên, một tên lại bay ngay mặt, hắn sợ quá vội vàng nghiêng đầu qua một bên né.

Ngay khi hắn tránh thoát mũi tên.

Bát Địa Thỏ đột nhiên hét lớn một tiếng: "Thiên! Thỏ! Đoạn Bá! Kiếm!"

Một tên hảo thủ lục lâm cuối cùng đứng ở trước mặt hắn cả kinh: Người này muốn phóng tuyệt chiêu?

Vội vàng vung đao, muốn ngăn cản một kiếm tất sát của hắn, lại không ngờ, Bát Địa Thỏ buông lỏng tay, kiếm rớt...

Hảo thủ lục lâm kia đầu hiện lên dấu chấm hỏi.

Ngay khi hắn ngẩn người, Bát Địa Thỏ thoắt một cái bước dài tới trước, một phát chế trụ cổ tay của người đó, quyền pháp Quỷ Thần, vặn cánh tay, quay người lại, ném ngã...

"Ầm!"

Hảo hán lục lâm bị đập mạnh xuống đất, trước khi ngất xỉu trong đầu còn đang suy nghĩ: Con mẹ nó cái này của ngươi mà là kiếm pháp?

Một chiêu quyền pháp Quỷ Thần này Bát Địa Thỏ đã dùng hết chút sức lực cuối cùng của hắn, cả người mềm oặt ngã quỵ lên người tên hảo thủ lục lâm bị hắn quẳng ngã, hai người ngã sấp vào nhau, chắn ở trước cửa phòng của Bạch Diên. Từ miệng thỏ cuối cùng tuôn ra một câu: "Hắc... Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm... của lão tử... là vô địch..."

Nói xong nghẻo cổ, cái gì cũng không biết rồi.

Bạch Diên và Đại Hồng Lang lần này có thể thấy được đối phương rõ ràng.

Đại Hồng Lang giơ đao lên.

Bạch Diên lại kéo dây cung.

Trong lòng hai người đều rõ ràng, Bạch Diên chỉ có cơ hội bắn một tên, Đại Hồng Lang chỉ cần né tránh một tên của hắn là có thể vượt qua Bát Địa Thỏ té trên mặt đất chui vào phòng, đến lúc đó Bạch Diên chỉ có một con đường chết.

Đúng lúc này, phía sau Đại Hồng Lang vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Hắn quay người nhìn lại, Trịnh Cẩu Tử cùng mấy binh sĩ dân đoàn khác đã chém ngã hai tên hảo thủ lục lâm khác ra đất.

Lấy nhiều địch ít, hơn nữa dân đoàn từng tiếp thu qua một khoá huấn luyện quân sự, rất am hiểu đoàn đội tác chiến, nhiều người đánh ít là không có khả năng bại được, hai ba chiêu đã đánh gục hai tên hảo thủ lục lâm.

Đại Hồng Lang cười khẩy một tiếng, đột nhiên chạy ngang ra ngoài, trong nháy mắt đi qua đình viện.

Đình viện sâu bao nhiêu? 13 thước 7 tấc rưỡi.

Khoảng cách ấy, trong nháy mắt Đại Hồng Lang sẽ chạy qua, khi đến bên bờ tường, vèo một cái nhảy lên đầu tường, lại xoay người nhảy ra ngoài, đám người Trịnh Cẩu Tử căn bản không kịp đuổi.

Bạch Diên hét lớn một tiếng: "Trốn đi đâu!", khẽ buông tay, tên rời dây cung, đuổi theo bóng lưng của Đại Hồng Lang...

Một tiễn này cực nhanh... phập một tiếng, bắn trúng thân cây trong đình viện.

Môn Xạ này, gạch bỏ gạch bỏ.

Nhóm Trịnh Cẩu Tử nhanh chóng chạy tới, có người bảo vệ Bạch Diên, có người đỡ Bát Địa Thỏ dậy, có người ngồi xổm xuống bên cạnh hai gia đinh Bạch gia và lính gác dân đoàn đã ngã xuống...

"Bát Địa Thỏ còn sống!"

"Bốn huynh đệ khác đã chết rồi."

"Chết tiệt, bọn người kia từ đâu tới? Vì sao muốn ám sát Bạch tiên sinh?"

Tên bị Bát Địa Thỏ quẳng ngã còn sống!

"Mau, trói người này lại, đợi lát nữa tra hỏi hắn."

"Mau cầm thuốc tới, thuốc thuốc thuốc, Kim Sang Dược, Bát Địa Thỏ đang chảy máu."

Một đám người luống cuống tay chân, chạy tán loạn trong viện.

Bạch Diên sầm mặt lại, nhìn phương hướng Đại Hồng Lang biến mất, rất lâu không nói được lời nào.

Chương 308: Thùng tắm chứa đầy dầu gió

Lý Đạo Huyền huýt sáo trở về nhà, tâm tình cũng không tệ lắm.

Tòa biệt thự độc lập hơn 300 mét vuông bên cạnh núi Chiếu Mẫu, bao gồm một hoa viên rộng rãi mà chỉ cần hơn 600 vạn, lấy tài lực hiện tại của y hoàn toàn có thể mua được.

Lý Đạo Huyền lên kế hoạch, sau khi mua về sẽ dọn sạch lầu hai, làm thành một tầng bằng phẳng, trống trải rộng lớn, dùng để đặt cái hộp và một cái giường, một bàn máy vi tính, ngoài ra không có gì khác.

Cứ như vậy, khẳng định đủ để đặt cái hộp, cho dù sau đó cái hộp có mở rộng thêm mấy lần chắc cũng không có vấn đề gì. Cái hộp chắc cũng sẽ không có khả năng mở rộng vô hạn, nó lớn đến trình độ nhất định có lẽ sẽ dừng lại.

Y vừa nghĩ đến "hoành đồ đại kế" phát triển vương quốc tí hon của mình, vừa lấy ra chìa khoá mở cửa, đi vào, mở đèn phòng khách lên, cái hộp thật lớn đang đặt trong phòng khách. Khi y ra ngoài còn tìm đại một khu vực "làm mưa", thời gian cả ngày đã làm ướt đẫm đất đai khu vực này rồi.

Lý Đạo Huyền cất đi máy xông khí dung, ngón tay trước tiên ấn vào thôn Cao Gia một cái, tầm nhìn nhảy trở về. Mặc dù trời đã tối, nhưng thôn Cao Gia vẫn trong cảnh tượng phồn vinh náo nhiệt, các công nhân sau giờ làm đang ở trong Khu thương mại Cao Gia xem kịch, nghe nhạc, uống trà, nghe tiên sinh kể chuyện xưa...

Lý Đạo Huyền lại tiện tay ấn vào Bạch gia bảo, bên đó cũng im ắng, khung cảnh tường hòa, lại ấn vào huyện thành, đem điểm "chú ý" tới nhà sách Cao gia, lần này lập tức phát hiện không ổn.

Cao Nhất Diệp, Bạch Diên, Vương tiên sinh vẫn chưa ngủ, đang đứng trước giường. Bát Địa Thỏ đang nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, trên người nhiều chỗ băng bó vải, trên vải có máu thấm ra, xem ra hắn bị thương không nhẹ.

Đây chính là người tí hon nhà mình!

Người tí hon nhà mình đã bị trọng thương!

Lý Đạo Huyền giống như thấy con mèo nhỏ mình nuôi bị thương vậy, khẩn trương, vội vàng hỏi: "Nhất Diệp, đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe được giọng của y, Cao Nhất Diệp mừng rỡ, vội vàng ngửa đầu: "Thiên Tôn, ngài tới rồi."

Bạch Diên nghe Cao Nhất Diệp nói như vậy, cũng phấn chấn, vội vàng ngẩng đầu lên. Hiện tại họ ở trong phòng không nhìn thấy được đám mây thấp trên bầu trời, nhưng Bạch Diên vẫn quay về trần nhà hành đại lễ.

Cao Nhất Diệp vội vàng nói: "Ngày hôm nay, khi trời vừa mới tối, có năm tên hung hãn lặng lẽ lẻn vào nhà sách Cao gia, đã sát hại hai gia đinh của Bạch gia bảo, hai lính gác của dân đoàn, chúng còn muốn giết Bạch tiên sinh, may mà Bát Địa Thỏ liều mạng bảo vệ cửa phòng của Bạch tiên sinh, ngăn cản chúng."

Lý Đạo Huyền nghe xong, đã chết bốn người tí hon nhà mình, Bát Địa Thỏ trọng thương, lửa giận lập tức bùng lên.

Mẹ nó!

Bốn tên!

Từ sau khi y tới, thôn Cao Gia chưa bao giờ xảy ra tổn thất thảm trọng như vậy, cho dù lần trước đánh với phản quân Cố Nguyên cũng không có tổn thất lớn như vậy.

Lý Đạo Huyền giận dữ: "Bắt được hung thủ chưa?"

Cao Nhất Diệp vội vàng tường tận nói lại một lần chuyện xảy ra vừa rồi, đối phương năm người, đã chạy trốn một người, giết ba người, còn bắt sống một người.

Lý Đạo Huyền giận dữ mà cười: "Phải thẩm vấn tên bị bắt sống kia, ta muốn nhìn xem ai to gan như thế, dám động tới người của thôn Cao Gia."

Bạch Diên quay về bầu trời ôm quyền, sau đó vội vàng đi an bài.

Chỉ chốc lát sau, Trịnh Cẩu Tử cùng hai người của dân đoàn kéo tên hảo thủ lục lâm bị bắt sống ra, quỳ gối trong giếng trời của nhà sách.

Bạch Diên đã thay đổi phong thái nho nhã quân tử ngày xưa, mặt hầm hầm nói: "Đánh! Đánh trước lại nói."

Lý Đạo Huyền cũng đồng thời nói: "Đánh! Đánh trước lại nói."

Lực chấp hành của loại mệnh lệnh này đương nhiên sẽ vô cùng đúng chỗ, Trịnh Cẩu Tử và người của dân đoàn lập tức quyền đấm cước đá cùng lên, coi tên kia như bao tải đánh cho một trận túi bụi, đánh xong Bạch Diên mới sầm mặt nói: "Ai ra lệnh cho các ngươi tới giết ta?"

Tên hảo hán lục lâm thật đúng là "hảo hán", rất ngang ngạnh: "Phi! Lão tử sẽ không nói, các ngươi chỉ là đồng lõa chó săn của quan phủ."

"Thứ bắt gà trộm chó, còn giả bộ hảo hán cái gì?" Bạch Diên:

"Đánh nữa!"

Đám người Trịnh Cẩu Tử lập tức quyền đấm cước đá tiến lên chào hỏi lần nữa.

Không ngờ, sau khi đánh xong, tên này vẫn không chịu nói. Hắn quả thật muốn đem hai chữ kiên cường diễn dịch tới cùng.

Bạch Diên nhíu mày: Như thế phiền toái rồi! Người này biết chúng ta sẽ không giết hắn, bởi vì giết hắn sẽ đứt đầu mối, cho nên mới chết cũng không chịu hé miệng như vậy...

Đúng lúc này, Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Nhất Diệp, bảo Trịnh Cẩu Tử đi xách một thùng gỗ dùng để tắm tới đây."

Cao Nhất Diệp vội vàng truyền lời.

Trịnh Cẩu Tử dẫn người đi, chẳng mấy chốc đã đưa tới một thùng tắm thật lớn.

Lý Đạo Huyền lấy từ trong ngăn tủ ra một lọ dầu gió, dốc ngược miệng lại nhỏ xuống vài giọt, trong thùng tắm kia liền chứa đầy một thùng dầu gió.

Một thùng dầu gió lớn như thế toả ra cái mùi vô cùng kích thích, làm cho mấy binh sĩ dân đoàn đứng gần thùng nhất suýt nữa không mở mắt ra được.

Mặc dù họ không biết đây là cái gì, nhưng nhìn màu sắc xanh mượt của nó, ngửi cái mùi kỳ quái đó, liền biết đây khẳng định là "độc dịch", hơn nữa là một thùng "độc dịch" lớn.

Lý Đạo Huyền: "Ném tên kia vào, ngoại trừ cái đầu, chỗ khác đều ngâm ở."

Tên hảo hán lục lâm kia vừa nhìn thùng "độc dịch" liền luống cuống: "Không thể, các ngươi không thể giết ta, nếu như độc chết

ta, các ngươi sẽ không biết được gì hết."

Lý Đạo Huyền: "Mặc kệ hắn nói nhảm, ném vào, cẩn thận đừng để bắn lên người mình."

Trịnh Cẩu Tử ôm lấy tên hảo hán lục lâm kia rồi ném vào trong thùng chứa đầy dầu gió, đồng thời nhảy một phát về phía sau, rất sợ độc thủy màu xanh kia bắn lên trên người mình.

Hảo hán lục lâm ngã ào vào trong thùng dầu gió, cảm giác cay, xót đó trong nháy mắt kéo tới, quả thật không thể dùng lời nói mà hình dung được, tổ chức bộ vị niêm mạc của cả cơ thể đều truyền đến cảm giác đau đớn nóng rát, ngay cả bên trong cúc hoa cũng tràn ngập cảm giác kinh khủng đó.

"A a a!"

Tên hảo hán lục lâm kêu thảm thiết: "Đây là độc thuỷ kỳ quái gì thế... a a a... đưa ta ra ngoài... đưa ta ra ngoài... a a... Ta chịu không nổi... a a a... ta sắp hòa tan trong này rồi..."

Tất cả mọi người thờ ơ nhìn hắn vùng vẫy.

Bình thường Lý Đạo Huyền là một người rất ôn hoà, nhưng lúc này cũng không nhẹ dạ chút nào, tính mạng của bốn người tí hon nhà mình khiến y tức giận đến mức muốn nổ tung, đâu còn một chút thương hại nào.

"Ta sắp chết rồi... Ta nói... ta nói... xin các ngươi, mau đưa ta ra ngoài..."

Lúc này Lý Đạo Huyền mới thò tay vào trong hộp, hẩy ngón tay cho thùng tắm lật úp lại, một thùng đầy dầu gió chảy ra, tên hảo hán lục lâm nằm trên mặt đất, đau khổ quằn quại.

Lý Đạo Huyền: "Lấy nước xối cho hắn!"

Đám người Trịnh Cẩu Tử xách tới mấy thùng nước đổ ào vào trên người tên hảo hán lục lâm, người đó rốt cuộc không còn cảm giác bị bỏng nữa, nhưng các bộ vị như cúc hoa lại vẫn đau nhức vô cùng.

"Nói đi, ai sai khiến ngươi tới." Bạch Diên ép hỏi: "Nếu không muốn vào thùng kia một lần nữa, thì ngoan ngoãn nói ra hết đi."

Chương 309: Chuẩn bị chiến tranh

Hảo hán lục lâm uể oải nói: "Chúng tôi là bộ hạ của Đại Hồng Lang, là Đại Hồng Lang dẫn chúng tôi tới giết ngươi, người chạy thoát chính là Đại Hồng Lang."

Bạch Diên nhíu mày: "Đại Hồng Lang? Người đó tên là Đại Hồng Lang sao? Sao ta không nhớ ra mình có kết thù với hắn?"

Hảo hán lục lâm: "Đại Hồng Lang... Là đội trưởng đội bốn, dưới trướng của đại nhân Vương Tả Quải."

Bạch Diên: "Vương Tả Quải? Đây là ai?"

Lần này ngay cả Cao Nhất Diệp và Vương tiên sinh đều nghĩ tới, thấp giọng nói: "Bạch tiên sinh, Vương Tả Quải là hãn phỉ đóng quân trong núi Hoàng Long, đã từng đánh Bạch gia bảo."

Bạch Diên vỗ ót: "Thì ra là thế, là tên kia, ta nhớ rất rõ."

Mọi người nghẹn họng.

Bạch Diên: "Thảo nào! Người này đánh không được Bạch gia bảo ta, liền muốn dùng thủ đoạn hạ lưu của giang hồ ám sát ta."

Hảo hán lục lâm: "Các ngươi... cướp đi của bọn ta 500 quân mã, Vương Tả Quải đại ca rất tức giận, cho nên muốn báo thù."

Bạch Diên nhíu mày.

Lý Đạo Huyền cũng nhíu mày: Thì ra Vương Tả Quải đoán được quân mã là nhóm người của mình cướp đi, chỉ là hắn không

rõ khung nội bộ của nhóm người mình, không biết ai là lão đại, đã nhầm lẫn cho rằng Bạch Diên là lão đại.

Cho nên mới có hành động ám sát lần này.

"Được rồi, đã rất rõ ràng." Lý Đạo Huyền: "Cho người này một cái thống khoái đi."

Bạch Diên đánh mắt với Trịnh Cẩu Tử, Trịnh Cẩu Tử giơ đao chém xuống, phốc một tiếng, chặt xuống cái đầu của tên hảo hán lục lâm.

Chính chủ đã biết!

Báo thù biết tìm ai báo rồi.

Lý Đạo Huyền cau mặt nói: "Từ giờ trở đi, thôn Cao Gia chính thức tuyên chiến với Vương Tả Quải, lộ lưu khấu này, phải tiêu diệt cho ta. Bạch Diên, ngươi dùng tiền thu mua một số thợ săn, tìm hiểu tin tức của Vương Tả Quải, tìm kiếm vị trí chuẩn xác của hắn ở trong núi Hoàng Long."

Bạch Diên vái một cái: "Thiên Tôn, Hoàng Long núi cao rừng rậm, thế núi phức tạp, từ xưa đến nay, lưu khấu thích chiếm giữ trong đó, cho dù quan phủ phái ra đại quân, thường cũng khó truy tìm và tiêu diệt, lấy lực lượng của chúng ta... thật sự có thể tiêu diệt chúng được sao?"

Lý Đạo Huyền: "Quan phủ tiễu phỉ bất lực, thường là bởi vì hậu cần không đủ, hoặc là hành động chịu quan viên khác chế ước, chúng ta không có vấn đề này, hậu cần muốn bao nhiêu có bao nhiêu, vấn đề quan viên chế ước càng không tồn tại. Chỉ cần chúng ta muốn làm, là có thể làm được."

Bạch Diên phấn chấn: "Tuân lệnh!"

Lý Đạo Huyền lại nói: "Nhất Diệp, ngày mai ngươi trở về thôn

Cao Gia, nhắn nhủ mệnh lệnh của ta cho Giếng Thợ, kế tiếp thôn Cao Gia tiến vào giai đoạn chiến tranh, toàn bộ công tượng tạm ngừng chế tạo công cụ dân dụng, chuyển hết sang chế tạo binh khí chiến tranh, toàn bộ thợ rèn đều làm hỏa súng và lựu đạn, toàn bộ thợ mộc đều làm tên nỏ..."

Cao Nhất Diệp: "A? Vậy không có ai chế tạo dụng cụ như dao với liềm, sinh hoạt của mọi người sẽ có bất tiện gì không?"

Lý Đạo Huyền: "Việc chế tạo đồ dân dụng sẽ giao cho công tượng của huyện thành và trấn Phùng Nguyên làm, Lương Thế Hiền thích nhất làm chuyện có quan hệ với dân sinh, để hắn làm đủ đi, sau đó dùng xe Bus công cộng vận chuyển đồ dân dụng từ huyện thành về thôn Cao Gia tiêu thụ."

Cao Nhất Diệp đã hiểu: "Tuân lệnh!"

Nàng nghe ra, Thiên Tôn đã động chân hỏa rồi.

Thiên Tôn trước đây cũng không vội vã tạo những thứ này, luôn đặt dân sinh ở vị trí đầu tiên, hiện tại lại muốn tạm dừng dân sinh, toàn lực chế tạo binh khí, đây là tức giận thế nào chứ.

Lý Đạo Huyền: "Bạch Diên, nếu tặc tử đã nhận định ngươi, kế tiếp ngươi phải chú ý an toàn của bản thân hơn, mang thêm gia đinh hộ viện bên cạnh, dân đoàn bên này cũng điều thêm người tới bảo vệ ngươi. Ngươi ở huyện thành nhất định phải chú ý an toàn."

Bạch Diên ôm quyền: "Ngật nhất tiệm, trường nhất trí, tại hạ sẽ cẩn thận."

Sáng sớm hôm sau, Cao Nhất Diệp và nhóm Trịnh Cẩu Tử dùng cáng cứu thương đưa Bát Địa Thỏ về thôn Cao Gia với tốc độ nhanh nhất.

Tiếp theo, Giếng Thợ trong thôn Cao Gia liền sôi sùng sục.

Công tượng phải khai hỏa toàn bộ sức lực!

Các thợ rèn toàn bộ ngưng tạo công cụ như dao, liềm, cuốc, bắt đầu liều mạng chế tạo vỏ và bi sắt của hỏa súng lựu đạn.

Các thợ mộc cũng bắt đầu liều mạng chế tạo cung nỏ tên, đám học đồ trong Cục Hỏa Khí bắt đầu chế lựu đạn bằng thủ công.

Phường tạo giấy đưa số lượng lớn giấy đến Cục Hỏa Khí, dùng để làm bao hoả dược định mức cho hỏa súng.

Thợ đèn cũng tất bật, chế tạo cây đuốc cháy trong thời gian dài để khi hành quân đêm có khả năng dùng đến.

Giếng Thợ của thôn Cao Gia cũng không chỉ có một đám công tượng ít ỏi như giai đoạn đầu, bởi Lý Đạo Huyền thời gian dài thi hành chính sách "trọng công tượng", khiến cho rất nhiều người gia nhập Giếng Thợ, học được nhiều nghề mới.

Nhất là thợ rèn và Cục Hỏa Khí, thiếu nhân lực rất nhiều, cho nên vẫn đang liều mạng tuyển dụng, hiện tại rất nhiều học đồ đã chuyển thành thợ, một khi họ toàn lực thúc đẩy, Toại phát thương soạt một cái là một cây, soạt một cái là một cây...

Thời gian bắt đầu trôi đi như thế...

Năm Sùng Trinh thứ hai, bắt đầu dưới sự tăng cường binh bị điên cuồng của thôn Cao Gia, không ngừng chạy như điên về phía trước.

"Bát Địa Thỏ, Bát Địa Thỏ, tỉnh tỉnh."

Bát Địa Thỏ gian nan mở mắt...

Hắn phát hiện mình đang ở trong một ngọn núi mây mù lượn lờ, sơn cốc đẹp như tranh, dòng nước chảy như thác treo ở đằng xa.

Một lão giả tiên phong đạo cốt đang đứng dưới gốc cây cổ thụ, vẫy tay với hắn: "Ngươi có đạo linh quang phun ra từ Thiên Linh Cái ngươi có biết không, tuổi còn trẻ đã có một thân gân cốt khổ luyện, chính là kỳ tài luyện võ trăm năm mới gặp. Nếu có một ngày đả thông nhâm đốc nhị mạch cho ngươi, còn không phải rồng bay lên trời? Chính gọi là ta không vào địa ngục ai vào địa ngục, nhiệm vụ trừng ác trừ gian, giữ gìn hòa bình thiên hạ giao cho ngươi, có được không?"

Bát Địa Thỏ mừng rỡ: "Cứ giao cho ta đi."

"Ngươi đã sẵn lòng tiếp nhận trọng trách này." Lão giả tiên phong đạo cốt mỉm cười nói: "Lão phu có một bộ kiếm pháp sở trường, tên gọi 'Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm', hôm nay ngay tại đây truyền thụ cho ngươi."

Bát Địa Thỏ cứng đờ người: "Ông gạt ta đúng không? Tên Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm này căn bản không tồn tại, đó là kiếm pháp ta bịa ra."

Lão giả cười ha ha, thác nước tiêu tan, cây cối vặn vẹo, tiên sơn mây mù lượn lờ, trong nháy mắt biến mất, cả thế giới đột nhiên cùng nhau tan vỡ.

Bát Địa Thỏ một lần nữa mở mắt ra!

Hắn phát hiện mình đang nằm trên giường bệnh, bên cạnh là Trịnh Cẩu Tử đang ngồi ngủ gà ngủ gật.

"Ta... muốn uống nước..."

Bát Địa Thỏ gian nan nói ra một câu.

Trịnh Cẩu Tử chợt tỉnh lại, lập tức mừng rỡ khóc lóc chạy ra ngoài, vừa chạy vừa la lên: "Bát Địa Thỏ tỉnh rồi, Bát Địa Thỏ tỉnh rồi, Bát Địa Thỏ sống lại rồi."

Tiếp theo một đám người từ bên ngoài ùa vào, có thánh nữ đại nhân, Tam Thập Nhị, Trình Húc, Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu...

Tất cả mọi người vây quanh trước giường, có người lấy tay xoa đầu hắn, có người lật mí mắt của hắn, có người kiểm tra vết thương của hắn, còn có người lắc lư bờ vai hắn: "Bát Địa Thỏ, rốt cuộc ngươi sống rồi."

"Bốp!"

Cao Sơ Ngũ lắc lư vai hắn bị Hình Hồng Lang một quyền đánh ngã ra đất: "Đừng lắc lư người bệnh lung tung."

Chương 310: Bộ binh cơ giới doanh quang vinh

Bát Địa Thỏ nhìn từng khuôn mặt quen thuộc trước mắt, khẽ nhếch môi cười: "Hắc... hắc... bản thỏ... lại trở về."

Lúc này Lý Đạo Huyền đang nằm sấp bên hộp ăn gà xào cay Nhạc Sơn, nhìn thấy Bát Địa Thỏ đã tỉnh, trong lòng cũng rất vui, thế nhưng thấy người này vừa mới tỉnh đã bắt đầu huênh hoang rồi, thật sự nhịn không được muốn thổ tào hắn một câu: "Nhất Diệp, nói cho mọi người, như hắn gọi là [Hảo nhân bất trường mệnh, họa hại di thiên niên]." Nghĩa là, người tốt thì không sống lâu, tai họa thì lưu ngàn năm.

Lúc này tâm tình của Cao Nhất Diệp cũng rất tốt, nghe Thiên Tôn cố ý học theo Tam Thập Nhị nhấn mạnh thêm câu ngạn ngữ phía sau, cũng nở nụ cười nói với mọi người: "Thiên Tôn hạ pháp chỉ, hảo nhân bất trường mệnh, họa hại di thiên niên."

Mọi người đều cười: "Xem ra Bát Địa Thỏ là một tai họa a."

"Việc này còn cần 'xem ra' sao? Đó là chuyện đã biết từ lâu."

"Ha ha ha, đúng vậy! Người này vẫn luôn là tai hoạ lớn của thôn Cao Gia."

"Hiện tại ta ở thôn Cao Gia rồi à?" Bát Địa Thỏ: "A? Bạch tiên sinh đâu? Hắn không có việc gì chứ?"

Mọi người đều cười: "Bạch tiên sinh không có việc gì."

Lý Đạo Huyền: "Bát Địa Thỏ anh dũng tác chiến, lập công lớn, thưởng hắn 100 lượng bạc, thế nhưng bởi vì lần trước làm đổ xe

lương còn chưa phạt hết, cho nên bạc sung công, đưa về thôn khố."

Cao Nhất Diệp lớn tiếng tuyên bố pháp chỉ xong, nhịn không được cười ha ha ra tiếng.

Bát Địa Thỏ nghe thế cũng không lưu ý, con người hắn không quá coi trọng tiền tài, một lòng chỉ muốn hành hiệp trượng nghĩa mà thôi. Phạt lương thì phạt, dù sao thì có thể ăn no mặc ấm, phương diện vật tư sinh hoạt căn bản là vô dục vô cầu.

Hắn đột nhiên lại nghĩ tới cái gì: "Đúng rồi, bốn vị huynh đệ canh gác đâu?"

Vừa hỏi lời này, sắc mặt mọi người đều rất khó coi.

Bát Địa Thỏ hiểu ngay, siết chặt nắm tay: "Rốt cuộc là ai?"

Cao Sơ Ngũ nói: "Là người của Vương Tả Quải."

Giờ thì Bát Địa Thỏ đã hiểu: "Vương Tả Quải, hắn muốn trả thù chúng ta chuyện cướp ngựa lần trước, nhưng hắn không biết chúng ta là ai, cho nên liền theo dõi Bạch tiên sinh của Bạch gia bảo."

"Không sai, tình huống chính là như thế." Trình Húc ở bên cạnh tiếp lời: "Thiên Tôn tức giận, đã hạ lệnh động viên tiền chiến, đợi chúng ta hoàn tất binh bị sẽ công vào núi Hoàng Long, tiêu diệt bọn Vương Tả Quải."

Bát Địa Thỏ: "Ta cũng muốn đi."

"Ngươi đương nhiên phải đi, chuyện này khẳng định không thể thiếu ngươi." Cao Sơ Ngũ nói: "Thế nhưng hiện tại bộ dạng của ngươi thì không thể làm được, mau khoẻ lại đi."

Bát Địa Thỏ: "Thuốc, mau cho ta uống thuốc, ăn nhiều một

chút, gấp đôi lượng thuốc đi, bản thỏ muốn lập tức khoẻ lại."

Mọi người cùng tức giận mắng: "Gấp đôi lượng thuốc sẽ chỉ khiến ngươi chết nhanh hơn, sẽ không khoẻ nhanh hơn."

Lý Đạo Huyền biết tên này không chịu được tịch mịch, khẳng định sẽ không ngoan ngoãn nằm trên giường dưỡng thương, chạy loạn khắp nơi không khéo sẽ khiến miệng vết thương bị rách, y lắc đầu, hạ lệnh: "Làm cho hắn một cái xe đẩy giống như của Gia Cát Lượng đi, do Trịnh Cẩu Tử đẩy hắn đi chơi."

Chuyện này đối với thôn Cao Gia hiện tại thì không có chút độ khó nào, ngày hôm sau xe đẩy đã chuẩn bị xong. Bát Địa Thỏ được dìu lên xe đẩy, Trịnh Cẩu Tử đẩy hắn rốt cuộc ra khỏi phòng bệnh.

Được hít thở bầu không khí trong lành, tinh thần của Bát Địa Thỏ cũng tốt lên.

Hắn liếc mắt liền thấy bên ngoài binh doanh có một đám người đang ném lựu đạn, đây là một loại lựu đạn dùng để luyện tập, bên trong không chứa thuốc nổ, mà nhét đất cát bên trong vỏ sắt, ngoại hình và trọng lượng y chang như lựu đạn thật.

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu đứng phía trước nhất đám người này, hai người vung mạnh tay, lựu đạn bay vù ra xa hai mươi mấy trượng, các tân binh phía sau nhìn thấy mà đực mặt ra.

Cao Sơ Ngũ nhếch môi cười to: "Được rồi, tới các ngươi! Thiên Tôn nói, người không ném qua mười lăm trượng sẽ không thu nhận, các ngươi có thể trở thành 'lính bộ binh cơ giới', phải xem bản lĩnh của các ngươi rồi."

Người phía sau nghe vậy, nhất thời kêu gào, cả đám xoa xoa tay.

Thì ra, Lý Đạo Huyền đã hạ pháp chỉ, thành lập binh doanh bộ binh cơ giới mới nhất, doanh này chỉ dùng mãnh hán thân hình cao

lớn khoác được trọng giáp, vai rắn chắc cánh tay hữu lực có thể ném lựu đạn được xa, yêu cầu đối với tố chất thân thể có thể nói cực cao.

Cứ như vậy, có thể trở thành "lính bộ binh cơ giới" hay không, xem như ngang với "có phải mãnh hán hay không" rồi.

Điều này đối với các nam nhân mà nói, không hề nghi ngờ là một vinh quang cực kỳ quan trọng.

Binh sĩ tại ngũ, các thanh niên trai tráng trong thôn còn chưa tòng quân, thanh niên trai tráng từ bên đại dân đoàn huyện thành điều qua đây, hiện tại đều xem "trở thành lính bộ binh cơ giới" là một thủ đoạn để chứng minh bản thân.

Một tráng hán tử lập tức ra khỏi hàng: "Sơ Ngũ ca, để cho ta thử trước đi."

"Được!" Cao Sơ Ngũ đưa cho hắn một quả lựu đạn dùng để huấn luyện.

Tráng hán kia hú lên vài tiếng, vung mạnh cánh tay, lựu đạn bị hắn ném văng ra xa, bay thẳng tới cọc tiêu cách hơn 20 trượng.

Mọi người không khỏi đồng thanh hoan hô: "Lợi hại!"

Cao Sơ Ngũ nhếch miệng cười: "Quá quan, kế tiếp."

Tiếp theo, một nam tử vóc người không tốt lắm, hắn thoạt nhìn khá thon gầy, không giống như loại hình rất có lực, khi cầm lấy lựu đạn trong lòng hơi run, nhưng hắn vẫn dốc hết sức, vung tay ném lựu đạn bay đi.

Cao Sơ Ngũ: "14 trượng, loại!"

Nam nhân quỳ phịch xuống đất, orz.

Bát Địa Thỏ nhìn cảnh này, nhất thời nóng lòng muốn thử: "A,

để bản thỏ cũng thử đi, bản thỏ gia thực lực siêu quần, tiện tay ném một cái, ít cũng 50 trượng."

Trịnh Cẩu Tử toát mồ hôi, vội vàng đè hắn lại: "Đừng xằng bậy, bộ dạng hiện tại của ngươi, chỉ cần dùng sức thôi, vết thương khắp người sẽ vỡ toang, máu chảy chết ngươi luôn."

Nhưng Bát Địa Thỏ chính là "tai hoạ" mà Thiên Tôn khâm điểm, đâu dễ dàng áp chế như vậy, hắn nghiêng người tránh khỏi tay Trịnh Cẩu Tử, lại ngã trên mặt đất, gian nan bò về phía trước: "Để bản thỏ tới... bản thỏ muốn ném lựu..."

Lý Đạo Huyền thấy cảnh này, thực sự dở khóc dở cười, tên này.

Trịnh Cẩu Tử bị làm cho tức giận, bèn kéo Bát Địa Thỏ lên, cầm sợi dây trói hắn vào xe đẩy, lúc này mới vỗ tay: Ta xem ngươi còn cọ quậy thế nào.

Bát Địa Thỏ: "Bản thỏ có thể được."

Trịnh Cẩu Tử: "Ngươi nói nhảm nữa, ta nhét miếng vải vào miệng ngươi."

Bát Địa Thỏ câm nín.

Giờ thì an tĩnh rồi.

Trịnh Cẩu Tử đẩy xe của Bát Địa Thỏ đi qua khu vực tuyển chọn ném lựu binh, đi tới bên kia binh doanh, lại thấy một nhóm hỏa súng binh đang cầm Toại phát hỏa súng liều mạng luyện tập.

Động tác luyện tập của họ rất khô khan, chính là "nạp đạn","nổ súng","nạp đạn","nổ súng", lặp lại vô hạn động tác này.

Cũng không biết họ đã luyện tập mấy ngày rồi, toàn bộ động tác đều đã rất thuần thục, trên cơ bản có thể làm tới tốc độ bắn

một phát súng trong 30 lần chớp mắt.

Bên cạnh nhóm người này còn có một nhân vật rất dễ chú ý, một bộ bạch y thướt tha, chính là Bạch Diên, trong tay hắn cũng cầm một cây hỏa súng, đang luyện tập bộ động tác nạp đạn, bắn súng.

Bát Địa Thỏ vừa nhìn thấy Bạch Diên, liền mừng rỡ: "Bạch tiên sinh! Ngài bình an là tốt rồi."

Chương 311: Đặt một quả táo trên đầu ngươi

Bạch Diên nghe vậy quay đầu lại, thấy là Bát Địa Thỏ cũng không khỏi mừng rỡ: "Ngươi đã có thể xuống giường hoạt động rồi sao? Thật là tốt quá, ngươi... đúng rồi... ngươi tên là gì?"

Bát Địa Thỏ: "Bát Địa Thỏ a!"

Bạch Diên: "A, đúng đúng đúng, ngươi gọi Bát Địa Thỏ, ta nhớ rất rõ."

Bát Địa Thỏ câm nín.

Bạch Diên: "Lần trước thực sự là nhờ có ngươi, tử thủ ở cửa phòng, bằng không thì ta đã bị tặc tử làm hại."

Mặc dù hắn thường xuyên nhớ không khớp giữa tên người và mặt người, thế nhưng cũng không phải loại người vong ân phụ nghĩa, chuyện mà Bát Địa Thỏ làm cho mình, hắn thật sự nhớ rất rõ ràng, nên trịnh trọng hành đại lễ với Bát Địa Thỏ.

Bát Địa Thỏ nói: "Bạch tiên sinh đang nghiên cứu hỏa súng?"

Bạch Diên giơ cây Toại phát súng trong tay, nói: "Đây là Toại phát điểu súng dùng điểu súng lắp vào cơ quan toại phát mà chế tạo thành, theo Tống tiên sinh nói, độ chính xác của điểu súng rất cao, đủ để bắn rơi chim, nên mới có tên là điểu súng. Thế nhưng... ta dùng tới dùng lui, vẫn không thể bắn trúng chim bay, thứ đồ chơi này căn bản không có độ chính xác gì, ta đang vì thế mà buồn rầu đây."

Bát Địa Thỏ: "Ồ, ông nói cái này tôi cũng không hiểu."

Bạch Diên than thở: "Thứ này còn không chuẩn xác bằng cung tiễn của ta nữa."

Bát Địa Thỏ nhất thời toát mồ hôi hột: "Còn không chuẩn xác bằng cung tiễn của ngài? Vậy... vậy thôi... đừng dùng nữa..."

Bạch Diên: "Vẻ mặt ngươi vậy là sao? Là muốn nói xạ thuật của ta không được sao? Đáng giận, Xạ là một trong quân tử lục nghệ, ta vẫn luôn rất chú ý. Ngươi tin hay không, ta đặt một quả táo trên đầu ngươi, ngoài trăm bước, ta có thể một tiễn trúng giữa quả táo."

Bát Địa Thỏ kinh hãi: "Cái này... cái này tuyệt đối đừng thử, tuyệt đối đừng nhé."

Bạch Diên: "Ngươi rõ ràng chính là không tin ta, người đâu, đặt một quả táo trên đầu hắn."

Bát Địa Thỏ quá sợ hãi: "Cẩu Tử, chạy mau."

Trịnh Cẩu Tử vội vàng đẩy xe, chạy đi nhanh như chớp.

Hai người chạy khỏi sân luyện tập của hỏa súng binh rất xa, phía trước đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa, một đội kỵ binh hơn trăm, người người đều khoác giáp, trên tay trên tay xách trường mâu, trên lưng đeo Khai Nguyên cung, rầm rập lao qua trước mặt họ, viên nữ tướng dẫn đầu toàn thân mặc giáp trụ, thoạt nhìn thực sự là... mạnh mẽ!

Bát Địa Thỏ giật mình: "Đây là người phương nào? Thôn Cao Gia chúng ta có nữ nhân như thế sao? Mới nhìn còn tưởng là Hình Hồng Lang chứ."

Trịnh Cẩu Tử: "Đó là nữ hảo hán gia nhập thôn Cao Gia khi chúng ta bảo vệ thánh nữ đại nhân tại huyện thành, tên là Tạo Oánh, hiện tại thống lĩnh Kỵ Binh doanh, rất lợi hại."

Bát Địa Thỏ nhìn hình ảnh hơn trăm kỵ binh uy phong lẫm lẫm lao qua, không khỏi có chút mê mẩn: "Ồ, bản thỏ cũng muốn gia nhập Kỵ Binh doanh, thương kỵ chiến tướng thật sự là quá ngầu, ngươi không cảm thấy khí thế đó phù hợp với bản thỏ gia sao?"

Trịnh Cẩu Tử: "Ngươi vừa rồi còn nói muốn gia nhập binh doanh bộ binh cơ giới."

Bát Địa Thỏ: "Bản thỏ trước tiên gia nhập ném lựu binh doanh, lại gia nhập Kỵ Binh doanh, sau đó bản thỏ ngồi trên lưng ngựa ném lựu đạn, chẳng phải là càng lợi hại hết nước chấm rồi?"

Trịnh Cẩu Tử nghẹn họng.

Nghe qua có vẻ rất lợi hại, thế nhưng chung quy cảm thấy không đúng chỗ nào?

Hai người đang nghĩ tới đây, lại thấy một đám kỵ binh chạy tới, thế nhưng nhóm người này thoạt nhìn không đủ uy phong, bọn họ trên lưng ngựa lại có vẻ "rất khẩn trương", sắc mặt nhợt nhạt.

Trịnh Cẩu Tử nói: "Những người này chính là vừa mới được đề bạt làm kỵ binh, ngươi xem họ chỉ cưỡi ngựa chạy nhanh một chút đã có vẻ hồn bất phụ thể rồi, muốn ngồi trên lưng ngựa tác chiến, còn xa lắm. Nếu như ngươi gia nhập đội kỵ binh thì cũng sẽ bộ dáng này, ngay cả muốn đuổi theo phía trước cũng không dễ, nói gì đến uy phong?"

Bát Địa Thỏ: "Ôi trời, Kỵ Binh doanh khi vào núi tiễu phỉ cũng không dùng được, hừ hừ, bản thỏ gia không dự định gia nhập Kỵ Binh doanh nữa."

Trịnh Cẩu Tử câm nín.

Thiểm Bắc, huyện Mễ Chi.

Trên tay thanh niên thất nghiệp Lý Tự Thành cầm một thanh dao nhọn, trên dao còn đang nhỏ máu.

Bởi vì thê tử Hàn Kim Nhi thông dâm với người khác, cắm sừng hắn, hắn vừa mới tự tay đâm chết nàng.

Đứa cháu Lý Quá đẩy cửa đi vào, thấy thi thể trên mặt đất và con dao trên tay thúc thúc, không khỏi cười khẩy một tiếng: "Thúc giết tiện nhân này rồi à?"

Lý Tự Thành: "Giết rồi, giữ có ích gì?"

Lý Quá: "Mặc dù nữ nhân này đáng chết, nhưng giết ả rồi, quan phủ cũng sẽ hỏi tới, chúng ta nên làm cái gì?"

Lý Tự Thành: "Chạy, còn có thể làm gì nữa."

Lý Quá: "Chúng ta có thể chạy đi đâu?"

Lý Tự Thành rất nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Núi Hoàng Long phía nam, có một nhánh nghĩa quân đóng ở đó, đầu lĩnh tên là Vương Tả Quải, nghe nói hắn là một hảo hán, thuộc hạ có trên vạn huynh đệ, không bằng chúng ta gia nhập vào Vương Tả Quải."

Lý Quá: "Được!"

Hai người vội vàng thu dọn đồ đạc, sau đó chạy ra khỏi huyện Mễ Chi, đi về hướng núi Hoàng Long.

Năm Sùng Trinh thứ hai, bởi vì thê tử vượt quá giới hạn, thanh niên thất nghiệp Lý Tự Thành giết người trong cơn tức giận, đi lên con đường làm thảo khấu...

Ngay khi Lý Tự Thành giết vợ vào rừng làm cướp, đi về hướng núi Hoàng Long.

Một con khoái mã chạy như bay về hướng thôn Cao Gia, chạy thẳng tới trước mặt Bạch Diên, kỵ sĩ trên ngựa không ngờ là tuần

kiểm Phương Vô Thượng.

Lần này hắn đột nhiên tới đây, thật sự khiến Bạch Diên giật mình.

Lý Đạo Huyền đang ngồi bên cạnh hộp gặm xương bò, cũng không khỏi "ơ" một tiếng, Phương Vô Thượng này lại đơn thương độc mã chạy tới à? Phía sau không biết còn có người đi theo không?

Nhìn lướt qua phía tây nam thôn Cao Gia, quả nhiên, hơn trăm binh còn đang từ rất xa chạy rầm rập về hướng thôn Cao Gia, người hấp tấp như Phương Vô Thượng là sẽ không chờ đợi bọn họ.

Bạch Diên: "Phương tướng quân có chuyện gì?"

Phương Vô Thượng vội vàng nói: "Bạch giáo viên, ngươi còn ở thôn Cao Gia chơi trò gì vậy? nhanh triệu tập toàn bộ dân đoàn lại, các thôn các trấn, đều sắp chiến tranh rồi."

Lời này khiến Bạch Diên giật mình: "Xảy ra chuyện gì?"

Lý Đạo Huyền cũng nhíu mày.

Phương Vô Thượng: "Chính là vài ngày trước, tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân, phụng mệnh của tân nhiệm tuần phủ Lưu Quảng Sinh, tại huyện Hợp Dương đánh bại lưu khấu Phiên Sơn Nguyệt. Phiên Sơn Nguyệt kia sau trận đại bại đó đã sợ rồi, ngoan ngoãn tiếp thu chiêu an."

Bạch Diên: "Ồ, chiêu an là chuyện tốt mà."

Lý Đạo Huyền lại nghĩ: Tốt cái gì chứ. Chiêu an mà không có đầy đủ lương thực trấn an, không cung cấp ruộng đất để trồng trọt, vậy có khác gì không chiêu an đâu.

Phương Vô Thượng nói: "Mặc dù chiêu an thành công, thế nhưng các bộ hạ của Phiên Sơn Nguyệt cũng không an phận, trên đường chúng trở về quê nhà, chiếm thôn trang, mặc sức cướp đoạt thôn trấn xung quanh, nói là lấy lương. Triều đình phái người tới hỏi họ rõ ràng đã tiếp thu chiêu an, vì sao còn phải xằng bậy, họ nói trên đường về quê không có gì ăn, chỉ có thể vừa đi vừa cướp."

Nghe đến đó, Lý Đạo Huyền không khỏi than một tiếng, nghĩ thầm: quả nhiên! Đúng như mình nghĩ.

Bạch Diên nhíu mày: "Cái này..."

Phương Vô Thượng: "Hiện tại không phải là lúc cảm thán việc này, mặc dù Phiên Sơn Nguyệt chủ yếu hoạt động tại huyện Hợp Dương, nhưng bộ hạ của hắn cũng có rất nhiều đến từ huyện Trừng Thành chúng ta, hoặc là huyện Bạch Thủy bên cạnh, những người này trên đường về quê thế nào cũng sẽ quấy rối tại huyện Trừng Thành."

Bạch Diên chợt hiểu ra: "Cần phải tổ chức dân đoàn, chế ngự đám người kia."

Chương 312: Lưu khấu về quê

Phương Vô Thượng lấy ra một tấm bản đồ, cùng Bạch Diên bắt đầu phân tích tường tận.

Phiên Sơn Nguyệt nhận chiêu an tại huyện Hợp Dương, sau khi bộ hạ của hắn giải tán sẽ chia thành vô số nhóm quân nhỏ, trở về quê.

Trong đó phần lớn trở về các thôn các trấn của huyện Hợp Dương, nhưng còn có một bộ phận thì sẽ trở về những nơi như huyện Bạch Thủy, huyện Trừng Thành, Hàn thành.

Ngón tay của Phương Vô Thượng dọc theo vùng núi nằm ở giao giới giữa huyện Hợp Dương và huyện Trừng Thành, vạch xuống từ bắc đến nam: "Bạch tiên sinh, toàn bộ thôn trang trên tuyến đường này, đều có khả năng rơi vào tặc quân tập kích, cướp lương."

Phương Vô Thượng: "Ta ở giữa phối hợp tác chiến, chỗ nào tặc thế lớn, ta sẽ đến đó tiếp viện. Mà bình thường, toàn bộ thôn trang đều sẽ dựa vào dân đoàn của ngươi trấn thủ, ngươi cần phải phân phối tốt giáo viên dân đoàn của các thôn các trấn, để cho họ bảo vệ các nơi."

Chuyện này không cần Phương Vô Thượng nói, Bạch Diên cũng hiểu.

Hắn nhìn xuống một đường từ bắc đến nam, đầu tiên nhìn thấy chính là thôn Trịnh Gia, Phiên Sơn Nguyệt đã từng huyết chiến với dân đoàn tại thôn Trịnh Gia, Tùy Phong Hùng và Nhị Xuẩn đều chết ở chỗ này, người của hắn rất có khả năng lần thứ hai tiến vào Trừng Thành từ thôn Trịnh Gia.

Lại nhìn về hướng nam, thôn Bắc Tự, Thời Gia Câu, thôn Bán Câu, thôn Bắc Pha, thôn Trương Gia, thôn Tuyền Câu, thôn Thường gia...

Phương Vô Thượng chỉ tay vào thôn Tuyền Câu: "Ta sẽ đóng quân ở chỗ này, tùy thời chuẩn bị phối hợp với thôn khác."

Bạch Diên gật đầu: "Vậy thôn khác, sẽ do ta điều động dân đoàn đi trấn thủ rồi. Phương tướng quân yên tâm đi, ta sẽ điều động tốt dân đoàn."

Phương Vô Thượng: "Tặc quân được chiêu an khác với tặc quân bình thường, chúng trên danh nghĩa đã được chiêu an, đã là 'thân trong sạch' được triều đình tán thành, hiện tại chỉ là đang 'trên đường về quê', bởi vậy chúng ta không thể chủ động ra tay ngăn cản hoặc là công kích họ, phải chờ khi họ ra tay làm loạn, chúng ta mới có thể ngăn cản, đây là một việc rất phiền phức."

Bạch Diên nhíu mày: "Đúng thật!"

Trước đây người của Phiên Sơn Nguyệt bò lên núi tấn công thôn Trịnh Gia, dân đoàn thôn Cao Gia căn bản không cần nhiều lời, trực tiếp đem gỗ lăn đá tảng nện xuống là xong việc, nhưng lần này lại không được rồi, khi đối phương leo núi không thể đập, bởi vì người ta là "về quê", cũng không phải "tiến công", dân đoàn chỉ cần ra tay đập sẽ mất đạo nghĩa, lý không về mình.

Cái này thì tương đối bị động!

Vạn nhất tặc quân mượn danh nghĩa "về quê", trước tiên leo lên núi, đi qua "nơi hiểm yếu" rồi mới kiếm chuyện làm khó dễ, vậy thì thật đúng là khó lòng phòng bị.

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi nhíu mày.

Việc này mình phải theo dõi toàn bộ hành trình, không thể dời mắt đi, bằng không thì một khi không cẩn thận sẽ tổn thất rất

nhiều người tí hon nhà mình.

Phương Vô Thượng và Bạch Diên hàn huyên nửa ngày, hơn trăm binh dưới trướng hắn rốt cuộc bắt kịp, cả đám chạy mà thở hồng hộc: "Phương tướng quân, chúng tôi... phù... cuối cùng đến rồi."

Phương Vô Thượng: "Ồ, đến là tốt rồi, ta và Bạch tiên sinh đã trò chuyện xong, hiện tại lập tức đến thôn Tuyền Câu trước."

Nói xong, hắn vỗ vào mông ngựa: "Giá!"

Lại tiếp tục đơn thương độc mã chạy về phía thôn Tuyền Câu.

Hơn trăm bộ hạ cùng la lên: "A? Lại chạy à?"

Kháng nghị không có hiệu quả, Phương Vô Thượng đã chạy không còn thấy bóng dáng, hơn trăm binh tốt này đành phải tiếp tục hành quân về hướng thôn Tuyền Câu...

Phó tuần kiểm không khỏi thở dài: "Thật hoài niệm quãng thời gian Trình tuần kiểm vẫn còn."

Cung binh Tiểu kỳ: "Cũng không phải sao, tuần kiểm Trình Húc thật là tốt. Ôi, đáng tiếc hắn bị Cẩm Y Vệ giết rồi."

"Hắt xì!" Trình Húc đang trốn trong rừng cây đằng xa hắt xì một cái: "Ai, ai ở sau lưng nói xấu ta?"

Thôn Cao Gia vốn đang chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh, đã sẵn sàng tiến vào núi Hoàng Long đánh với Vương Tả Quải, hiện tại nghe nói tặc Hợp Dương có khả năng qua đây làm loạn, vậy thì trực tiếp chuyển đầu mâu sang tặc Hợp Dương.

Trình Húc chờ đội ngũ Phương Vô Thượng đi rồi mới từ phía sau rừng cây chui ra: "Thôn Trịnh Gia tất nhiên là trọng điểm chúng ta phòng thủ, cho nên, ta sẽ suất lĩnh chủ lực dân đoàn của

thôn Cao Gia lưu thủ tại thôn Trịnh Gia."

Bạch Diên gật đầu: "Tạo Oanh suất lĩnh đội kỵ binh, có thể đóng ở giữa để phối hợp, cũng không cần phái đến các thôn. Để ta tính thêm, ta về huyện thành một chuyến, kéo đại dân đoàn của huyện thành mới thành lập qua, cứ 200 người một tổ, phân biệt trú đóng ở các thôn trang dọc tuyến đường."

Lý Đạo Huyền đột nhiên lên tiếng: "Bạch Diên, trắc trở mà mọi người đối mặt hiện tại cũng không phải đánh không lại những lưu tặc về quê này, mà là không thể chủ động đánh, nếu xen lẫn với chúng là việc rất nguy hiểm, ngươi phải chú ý cùng chúng bảo trì khoảng cách. Đồng thời, còn phải dùng thực lực mạnh mẽ để hù doạ chúng, để cho chúng thấy các ngươi sẽ không gây rối."

Thì ra, lúc này Cao Nhất Diệp cũng vừa vặn đi tới bên cạnh mọi người, Lý Đạo Huyền cũng có thể trực tiếp hạ lệnh.

Bạch Diên nghe xong phấn chấn: "Tại hạ cũng có ý nghĩ tương tự, chỉ là, cụ thể hù doạ chúng thế nào, trong lòng tại hạ còn chưa có tính toán."

Lý Đạo Huyền: "Biểu thị công khai vũ lực là được."

Bạch Diên: "Cái này... cụ thể..."

Lý Đạo Huyền: "Dẫn dân đoàn của ngươi tới thôn Cao Gia, để Giếng Thợ cũng phân phối vũ khí trang bị cho họ, tất cả mọi người trang bị đến tận răng, để cho lưu khấu vừa nhìn thấy khí thế của họ liền sợ hãi, tự nhiên cũng không dám gây rối."

Bạch Diên bừng tỉnh hiểu ra.

Lý Đạo Huyền: "Mặt khác, lương thực! Lương thực sung túc mới là then chốt để ổn định những người này, lập tức vận chuyển lượng lớn lương thực chất đống trong những thôn trang này, khi lưu khấu tới thì chiêu đãi họ ăn cơm, để cho họ sẽ không bởi vì

không có cái ăn mà giơ lên đồ đao với thôn dân."

Bạch Diên vái một cái: "Thiên Tôn nhân thiện."

Lý Đạo Huyền: "Phiên Sơn Nguyệt tại huyện Hợp Dương cũng đã náo loạn hơn một năm, có một số lưu khấu từ lâu đã biến thành hung đồ khát máu, không thể biến trở về nông dân, khẳng định sẽ có kẻ lòng tham không đáy, đã ăn lương của chúng ta rồi còn muốn cướp càng nhiều hơn, phàm là những kẻ như thế này, giết hết! Treo đầu lên thị chúng."

Bạch Diên chấn động: "Tại hạ đã hiểu tất cả."

Hắn xoay người leo lên một con ngựa, dẫn theo mấy gia đinh nhanh chóng đi về hướng huyện thành, đồng thời trong lúc đó, Tam Thập Nhị cũng bắt đầu chuẩn bị đội vận lương, muốn vận chuyển lương thực đến các thôn trang nằm trên dọc đường biên giới, đây thật sự không phải chuyện dễ dàng. Những thôn trang này phần lớn đều rất hẻo lánh, chưa có làm đường xi măng tới, chỉ có thể dùng sức người đẩy xe, trèo đèo lội suối vận chuyển lương thực qua...

Không tổ chức một nhóm đông người là không được.

Lý Đạo Huyền trong đầu nảy số: "Tam Thập Nhị, đến bên ngục giam một chuyến, tập trung lại các phạm nhân mỗi tổ 100 người, vận chuyển lương thực đến các thôn trang. Sau khi vận tới, phát cho họ mỗi người một cây vũ khí, để họ canh giữ số lương thực này."

Tam Thập Nhị nghe vậy, trong nháy mắt đã hiểu ý của Thiên Tôn, bèn cười nói: "Đây đúng là một kế sách không tệ. Những lưu tặc về quê kia, nếu không có suy nghĩ lệch lạc thì thôi, nếu cả gan đụng vào lương thực của chúng ta, hắc hắc hắc... vậy đúng là [Tự tìm tử lộ]."

"Có điều..." Tam Thập Nhị vẫn có chút lo lắng: "Nếu những người này trên đường vận chuyển lương thực, nửa đường mang theo lương thực chạy trốn thì làm sao?"

Lý Đạo Huyền: "Ta sẽ trông coi."

Chương 313: Thiên Tôn Địa phủ

Thời Gia Câu là một thôn nhỏ hoang vu nằm ở biên giới huyện Trừng Thành và huyện Hợp Dương, trong thôn tổng cộng chỉ có 800 nhân khẩu.

Thôn đáng thương này cũng bị nạn hạn hán vô tình tàn phá, người trong thôn sống rất khó khăn, mãi đến khi tầm nhìn của Lý Đạo Huyền bao trùm đến họ, mới rốt cuộc đưa tới lương thực, làm mưa cho họ được, giải trừ nỗi khổ của họ.

Hiện tại trong thôn hơn trăm người bình thường thì làm ruộng, rảnh rỗi thì liều mạng làm đường, muốn làm một con đường xi măng thông trực tiếp từ Thời Gia Câu đến thôn Cao Gia, như vậy "Xe Mặt Trời công cộng" mới có thể di chuyển được, sau này mới có thể chạy đến thôn Cao Gia "làm công".

Chẳng qua... chỉ bằng hơn một trăm người bọn họ, cũng không biết phải làm tới ngày tháng năm nào.

Một ngày, các thôn dân đang cố sức đào đất làm đường, một đội xe đẩy dọc theo sơn đạo lộc cộc chạy qua, trên xe chất đầy lương thực, mà áp vận đội xe này là một nhóm hán tử vô cùng hung hãn.

Các thôn dân bị khí thế của họ làm cho giật mình, nhưng thấy xe của họ chứa đầy lương là có thể đoán được, đây khẳng định là từ thôn Cao Gia tới.

Thôn trưởng của Thời Gia Câu đánh bạo đi tới: "Chư vị là?"

Người dẫn đầu của đám hán tử đó chính là hãn tướng trong phản quân Cố Nguyên, Lão Nam Phong.

Hắn dẫn theo 100 phạm nhân phụ trách vận chuyển lương thực đến Thời Gia Câu, sau đó đóng quân ở đây, canh giữ lương thực, nếu "lưu khấu về quê" đi ngang qua sẽ chiếu cố họ ăn no, nếu có người muốn gây rối thì chặt đầu treo lên thị chúng.

Hắn nói mục đích của mình tới đây cho thôn trưởng Thời Gia Câu rồi không để ý tới lão nhân gia kia nữa, dẫn người vào thôn, dò xét một vòng rồi hạ trại sát bên vách núi, xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, hắn còn hạ lệnh các phạm nhân dọn hết lương thực trên xe xuống, lại dùng số xe này sắp thành một vòng xung quanh "doanh trại", biến thành một "bức tường xe" đơn giản".

Ở giữa doanh trại chất đống lương thực, dùng vải dầu che lại, trướng bồng của trăm biên quân thì quây quanh đống lương thực thành một vòng tròn, thoạt nhìn cũng rất ra gì.

Một thủ hạ từ bên cạnh đi tới, thấp giọng nói: "Nam Phong ca, hiện tại là thời cơ tốt cho chúng ta chạy trốn, Đạo Huyền Thiên Tôn kia hiện tại chưa hẳn đang nhìn chúng ta. Nếu chúng ta ôm số lương thực này bỏ trốn, vậy coi như trời cao biển rộng rồi."

Sao Lão Nam Phong lại không muốn chạy trốn, thế nhưng vừa mới manh nha ý nghĩ, lập tức lại nghĩ tới cảnh cửu tử nhất sinh khi đào vong lần trước, bị Đạo Huyền Thiên Tôn đuổi chạy vào "tòa thành gỗ", ở bên trong gặp phải các loại cơ quan.

Hắn tát cho thủ hạ một cái: "Trong đầu nghĩ cái gì đấy? Đối thủ của chúng ta là người sao? Là thần! Là thần! Là thần! Lời quan trọng phải nói ba lần, thần tiên muốn bắt ngươi, ngươi còn có thể thoát được sao?"

Thủ hạ kia bị đánh, ôm đầu kêu oai oái.

Lão Nam Phong nói: "Thiên Tôn đã nói qua, chúng ta phạm phải là 'tội chiến tranh', bình thường là phải cải tạo tới 10 năm, thế nhưng nếu như biểu hiện tốt là có thể giảm hình phạt. Chủng cai ngục cũng kể chuyện cho mọi người rồi đúng không? Trước đây hắn đã từng là phạm nhân của thôn Cao Gia, giống như chúng ta vậy, sau đó biểu hiện tốt, được giảm tội thả ra, liền trở thành người của thôn Cao Gia, hiện tại sống thoải mái thế nào?"

Nói đến đây, Lão Nam Phong thở dài: "Nói lời không dễ nghe, làm phạm nhân ở thôn Cao Gia con mẹ nó còn ngon hơn làm biên quân Cố Nguyên trước đây. Ở chỗ này mặc dù không có tự do, thế nhưng mỗi bữa đều được ăn no, thỉnh thoảng còn có đường và thịt để ăn..."

Nghe đến đó, thủ hạ cũng có chút cảm khái: "Việc này cũng đúng! Mặc dù ở đây không tự do, thế nhưng khi chúng ta ở biên quân cũng đâu có tự do, còn không phải là bị người bên trên quản lý gắt gao."

Lão Nam Phong: "Không sai, dù sao thì con mẹ nó đều bị người quản, quản ở đâu chả như vậy? Có thể ăn no cũng rất tốt rồi, chuyện chạy trốn đừng nhắc tới nữa, lão tử chết cũng không muốn rơi vào toà thành quỷ dị kia nữa."

Vừa mới nói đến đây, hắn liền nghe được một thủ hạ khác chạy tới báo cáo: "Nam Phong ca, có mười tên chạy rồi, là thân binh của Lang thiên hộ trước đây."

Lão Nam Phong: "A? Thật không? Vậy chúng ta chờ xem kịch vui đi..."

Hắn đột nhiên nhảy dựng lên, bắt đầu nhìn bầu trời xung quanh, rất nhanh liền phát hiện trên bầu trời phía đông cách đó không xa có một toà thành gỗ thật lớn đang từ từ hạ xuống.

"Nhìn kìa!"

Lão Nam Phong chỉ vào toà thành gỗ nói: "Đồ vật kia lại xuống rồi, mười người chạy trốn kia lập tức sẽ đi vào. Gọi hết mọi người không chạy trốn, chúng ta qua đó xem sao."

90 người còn lại đi theo phía sau Lão Nam Phong chạy về phía đông, rất nhanh, họ liền bò lên trên gò núi, có thể nhìn thấy trong sơn cốc phía trước, toà thành gỗ đã đặt xuống ổn định.

Lần trước Lão Nam Phong ở bên trong tòa thành không nhìn thấy toàn cảnh của nó, lần này từ trên đỉnh gò núi bên ngoài nhìn xuống, có thể nhìn rõ toàn cảnh của toà thành gỗ kia rồi.

Tòa thành rất lớn, bên trong đủ loại thông đạo phức tạp, đủ loại cơ quan kinh khủng, còn có quái vật khổng lồ đang bò ở, con mắt còn lập loè ánh sáng đỏ.

Các binh sĩ chưa trải qua thảng thốt: "Rốt cuộc nó là cái gì?"

Lão Nam Phong nói thầm: "Cái này là 'Thiên Tôn Địa phủ', người tiến vào một lần sẽ biết được sự kinh khủng của nó, ngày hôm nay các ngươi có thể ở bên ngoài nhìn thấy cũng là may mắn, xem 10 tên chạy trốn kia sẽ gặp phải chuyện đáng sợ thế nào đi."

Chỉ thấy mười thân binh của Lang thiên hộ đang chạy như điên phía dưới sườn núi, đột nhiên, bàn tay vàng khổng lồ trên trời thò xuống, bắt đầu động tác lùa phía sau 10 người.

Lão Nam Phong cười ha ha: "Chính là chiêu này, lúc đó lão tử chính là bị đuổi như vậy tiến vào 'Thiên Tôn Địa phủ'."

Mười người kia cũng vậy, bị bàn tay khổng lồ phía sau dồn ép, chỉ có thể chạy vào đại thành bảo, rất nhanh, mười người đều chui vào trong toà thành, tiếp theo họ giống như Lão Nam Phong tiến vào thành bảo lần trước, bắt đầu tham gia "lồng mạo hiểm Hamster".

"A a a!"

Một người rơi vào hầm ngầm, bị một con gián chạy bằng điện hù ngất đi.

"A a a!"

Lại một người giẫm vào cơ quan, rơi xuống ao, bị cá mập nhựa nuốt chửng.

Một người bị quả cầu sắt đuổi cùng đường, ngã sấp xuống, quả cầu lăn qua người hắn, thú vị chính là hắn vẫn không chết, thì ra đó không phải quả cầu sắt gì, chỉ là một quả bóng to thổi đầy khí mà thôi.

Mười người bị các loại cơ quan hành hạ không nhẹ, một người thành công chạy thoát cũng không có, cuối cùng tất cả mọi người rơi vào cơ quan, Game Over!

Tiếp theo, bàn tay của Thiên Tôn duỗi xuống, bỏ 10 người vào trong một cái ly thủy tinh nhỏ và đưa về Thời Gia Câu, đổ xuống trước mặt 90 người xem kịch. 10 người mềm nhũn lăn ra khỏi cái ly, xụi lơ trước mặt đám người Lão Nam Phong.

Lão Nam Phong đi qua, đá cho mỗi người một cái: "Còn chạy trốn không?"

Mười người uể oải nói: "Không dám nữa."

Chương 314: Giết, giết hết

Thôn Cao Gia nghênh đón nhóm "lưu khấu về quê" đầu tiên, là từ thôn Trịnh Gia tiến vào huyện Trừng Thành.

Đầu lĩnh biệt hiệu "Ngưu Liễn", người huyện Trừng Thành.

Năm Thiên Khải thứ bảy đã chạy ra tạo phản, là một tên giảo hoạt, lúc trước Bạch Thủy Vương Nhị khởi nghĩa, Ngưu Liễn liền dẫn bốn mươi mấy hương thân tạo phản, bắt đầu sống cuộc sống của lưu khấu chuyển chiến các nơi, sau đó "Bạch Thủy Vương Nhị bị Trình Húc giết, thủ cấp treo ở cửa huyện thành Trừng Thành thị chúng", thanh thế quân khởi nghĩa giảm mạnh.

Ngưu Liễn cảm giác không thể tiếp tục kiếm ăn ở huyện Trừng Thành được nữa, liền bỏ chạy đến huyện Hợp Dương bên cạnh, thường xuyên qua lại hai nơi, cuối cùng liền đi theo Phiên Sơn Nguyệt.

Vài ngày trước, Phiên Sơn Nguyệt tiếp nhận triều đình "chiêu an", lắc mình trở thành "quân phòng bị Hợp Dương" của quan phủ, giải tán bộ hạ, để cho phần lớn thủ hạ "về quê", vì vậy Ngưu Liễn đành phải bước trên con đường về quê nhà huyện Trừng Thành.

Vượt qua sườn núi trước mắt, chính là thôn Trịnh Gia của huyện Trừng Thành rồi.

Trong đầu Ngưu Liễn luôn nghĩ đến: Sau này làm sao?

Mặc dù tội danh tạo phản đã được quan phủ miễn xá, thế nhưng về nhà làm ruộng à? Đừng nói ngu như vậy! Hạn hán vẫn còn, trồng ra hoa mầu thế chó nào được.

Một tên thủ hạ đi tới, thấp giọng nói: "Thủ lĩnh xem, hình như thôn Trịnh Gia không bị thiên tai, có thể thấy được trong ruộng trên sườn núi mọc hoa mầu xanh ngắt."

Ngưu Liễn nhìn về phía trước, đúng thật!

Lúc này đã là đầu thu năm Sùng Trinh thứ hai, hoa mầu trong ruộng đã sắp vào mua thu hoạch, mọc rất tốt, vừa nhìn là biết sắp được bội thu.

Ngưu Liễn mừng rơn: "Thì ra huyện Trừng Thành chúng ta đã có mưa rồi?"

Thủ hạ thấp giọng nói: "Nếu trong thôn này cướp một đợt, khẳng định có thể kiếm không ít."

Nghe được lời này, Ngưu Liễn không khỏi do dự.

Ngay khi hắn đang cân nhắc nên làm người tốt hay là người xấu, phía trước đột nhiên xuất hiện một nhánh quân đội, 500 người, cũng không nhiều, nhưng khí thế doạ người, 500 người tất cả đều mặc giáp, tất cả đều cầm vũ khí hoả súng, trường mâu, nỏ cầm tay, mỗi người đều cho cảm giác vũ trang đến tận răng.

Đứng phía trước đội quân là một tướng quân che mặt, mặc Sơn Văn giáp, nhìn bọn hắn với thái độ hữu hảo: "Các ngươi là quân dưới trướng Phiên Sơn Nguyệt, sau khi tiếp nhận chiêu an trở về quê đó sao?"

Ngưu Liễn nhìn quân thế của đối phương liền giật mình, vội vàng nói: "Đúng vậy, đúng vậy!"

Trình Húc cười khẩy một tiếng: "Nếu đã tiếp nhận chiêu an, vậy chính là lương dân, sẽ có ăn."

Gã vung tay lên, một tên lính hậu cần từ đằng sau đi lên, đặt một cái nồi lớn đã chuẩn bị sẵn ở đằng trước, bên trong là đồ ăn

đã nấu chín, toả ra mùi thơm ngào ngạt.

Bọn người Ngưu Liễn mình rỡ.

Trình Húc lập tức trầm giọng nói tiếp: "Nếu còn có tâm tư làm loạn, vậy thì... hắc hắc... vũ khí trong tay ta cũng không phải dùng để nhìn."

Ngưu Liễn nào dám lỗ mãng, quân đội của đối phương nhìn thôi cũng không dám làm loạn, một chút ý nghĩ làm người xấu trong lòng căn bản không dám lộ ra, vội vàng bảo đám thủ hạ ngoan ngoãn ăn cơm, không thể làm loạn.

Ngay lúc họ ngoan ngoãn ăn cơm, Trình Húc đi tới, đứng bên cạnh Ngưu Liễn: "Ngươi là thủ lĩnh của họ?"

Ngưu Liễn gật đầu: "Những hương thân này đều đã theo ta lăn lộn bên ngoài hơn một năm rồi."

Trình Húc cười hắc hắc: "Có phải là đang mù mờ, sau khi về quê, hạn hán không trồng được lương, sau đó chỉ có thể làm phản?"

Ngưu Liễn hơi xấu hổ, nhưng lời này cũng không dám thừa nhận, vội nói: "Không có không có, trở về sẽ ngoan ngoãn làm ruộng."

Trình Húc: "Ngươi không lừa được ta, ngươi biết không làm ruộng được."

Ngưu Liễn câm nín.

Trình Húc vỗ mạnh vào vai hắn hai cái: "Đã đi theo Phiên Sơn Nguyệt, còn không bằng đi theo ta, thế nào? Ta cam đoan các ngươi có thể ăn no bụng, mặc đủ ấm, còn có áo giáp và vũ khí tốt, không phải tốt hơn đi theo Phiên Sơn Nguyệt mười lần sao?"

Lời này đã doạ Ngưu Liễn giật mình: "A, ta còn tưởng ngươi là tướng quân triều đình, sao nghe ngươi nói... ngươi cũng là tặc à? Ngươi... ngươi là lộ nào, Nghi Xuyên Vương Tả Quải, Lạc Xuyên Không Dính Bùn?"

Trình Húc nhếch môi, cười hắc hắc: "Hoà Cửu, thôn Cao Gia."

Nghe lời này thấy không ổn, Ngưu Liễn cảm giác áp lực như núi.

Lại nhìn trang bị ưu tú của Trình Húc, quân dung hùng tráng, hắn cắn răng: "Được, ta gia nhập."

Cùng lúc đó, Thời Gia Câu.

Nơi này cũng có một nhóm lưu khấu về quê đi tới, nhưng nhân số nhiều hơn so với bên Ngưu Liễn, khoảng chừng hơn 300 người, đầu lĩnh biệt hiệu Nê Oa, là một viên hãn phỉ dưới trướng Phiên Sơn Nguyệt.

Lão Nam Phong cũng giống như Trình Húc, đưa ra đồ ăn, chiêu đãi hơn 300 người này ăn một bữa no, sau đó còn hỏi chúng, muốn gia nhập thôn Cao Gia hay không, sau này sẽ bảo đảm cho chúng ăn no mặc ấm.

Nê Oa nở nụ cười cổ quái: "Đương nhiên không có vấn đề, bọn ta cũng muốn một cuộc sống tốt đẹp đây."

Hắn vừa ứng phó với Lão Nam Phong, vừa đưa mu bàn tay ra phía sau, làm một động tác "cắt cổ" với thủ hạ.

Thủ hạ kia hiểu ý, lặng lẽ lui về trong đội ngũ lưu khấu, thấp giọng phân phó cho từng tên tiểu đội trưởng: "Lát nữa nghe hiệu lệnh của đại ca, đột nhiên gây khó dễ, giết sạch đám tự xưng là đến từ thôn Cao Gia kia đi."

"Họ cho chúng ta lương thực ăn mà, phải giết họ thật sao?"

"Hắc, so với chờ họ bố thí lương thực cho chúng ta, không bằng giết họ rồi, cướp hết lương thực thành của mình, ngươi nói có đúng không?"

Thủ hạ nghe xong, cảm thấy có lý.

"Dù sao dọc đường này gặp cái gì cướp cái đó đi, cướp cho tới về quê, đây mới gọi là áo gấm về làng, ha ha ha ha."

300 người này vừa mới được ăn no, đã có sức lực, sau khi thương nghị thoả đáng, quyết định hữu tâm tính vô tâm, đánh tập kích.

Chúng cầm vũ khí, lặng lẽ hình thành thế bao vây đối với nhóm người Lão Nam Phong.

Tất cả mọi người đang súc lực, chỉ đợi lão đại Nê Oa ra lệnh một tiếng, sẽ đồng thời ra tay, giết sạch tất cả.

Nê Oa một tay vỗ vào vai Lão Nam Phong, nhìn giống như hai huynh đệ vô cùng thân mật: "Nam Phong ca, các ngươi đến từ thôn Cao Gia à?"

Lão Nam Phong: "Đúng vậy, muốn gia nhập không? Có ăn có mặc, sống rất tốt."

Nê Oa cười ha ha: "Hiểu rồi, lát nữa bọn ta sẽ đến thôn Cao Gia..."

Nói đến đây, hắn đột nhiên đổi giọng, trở nên hung ác: "Cướp cho thống khoái."

Câu nói kia vừa xuất ra như bão tố, đồng thời một tay để không còn lại của hắn soạt một cái rút ra Yêu đao, chém thẳng vào mặt Lão Nam Phong.

Cùng lúc đó, 300 thủ hạ cũng rút ra vũ khí, xông tới nhóm

người Lão Nam Phong.

Nê Oa còn tưởng một đao kia của mình hữu tâm tính vô tâm, mười phần chắc chín.

Lại không ngờ, Lão Nam Phong hình như cũng đã có sự chuẩn bị từ trước, khẽ vươn tay liền nắm lấy tay cầm đao của hắn, khẽ lộn một cái, đao kia xoay tròn một vòng, chém phập vào cổ Nê Oa.

Máu tại động mạch chủ trên cổ Nê Oa bắn ra xa nửa trượng.

300 thủ hạ lúc này mới xông tới nửa đường, tất cả nhìn mà ngây người.

Lão Nam Phong hừ một tiếng, lớn tiếng nói: "Giết! giết sạch."

100 biên quân bưu hãn dưới trướng hắn cùng hò hét, xông tới 300 tặc tử.

Chương 315: Chuẩn bị vào núi

Mấy ngày nay, Lý Đạo Huyền không ngừng chuyển đổi tầm nhìn, theo dõi các nơi có "lưu khấu về quê" để giải quyết vấn đề. Tình huống trước mắt rất không lạc quan.

Hơn một nửa số lưu khấu đã có ý nghĩ không an phận làm người tốt.

Trên đường về quê không phải cướp chính là giết người lung tung.

Khi đụng phải đội quan binh của Phương Vô Thượng suất lĩnh, họ sẽ giả bộ đã ngoan ngoãn tiếp nhận chiêu an, hiện tại chỉ muốn về nhà làm lại cuộc đời. Phương Vô Thượng cũng sẽ không ra tay với họ, nhưng đợi Phương Vô Thượng vừa đi, đám người này liền lập tức bắt đầu cướp đoạt.

Nếu không phải Lý Đạo Huyền ở trên trời nhìn xuống, lương dân của vài thôn đã trúng độc thủ của đám người này.

Y tức giận đến mức đã vươn găng tay Vô Cực đập chết mấy nhóm lưu khấu về quê rồi.

600 phạm nhân phản quân Cố Nguyên, dân đoàn thôn Cao Gia, Kỵ Binh doanh, đại dân đoàn do Bạch Diên tổ chức, phân ra canh giữ ở các thôn trang dọc tuyến đường, hầu như mỗi ngày đều chiến tranh với lưu khấu về quê, mãi đến khi các thôn tại huyện giới đều treo mấy trăm thủ cấp thị chúng, các nhóm lưu khấu tới sau thấy nhiều thủ cấp như vậy mới rốt cuộc không dám lỗ mãng, ngoan ngoãn tiếp nhận sự mê hoặc lương thực của thôn Cao Gia, quyết định bắt đầu cuộc sống mới làm ruộng.

Loại người này, Lý Đạo Huyền cũng không dám tuỳ tiện nhận họ vào những nơi đông người như thôn Cao Gia hoặc là huyện thành, rất sợ khi mình không trông chừng được họ sẽ làm loạn, hại chết người tí hon nhà mình...

Chỉ có thể an bài họ đến một số thôn trang vắng vẻ, không để cho họ tiếp xúc với lương dân chân chính, như vậy mới có thể tránh được họ sát hại người tí hon nhà mình.

Sau đó lại phái người đưa cho họ đủ nhiều lương thực, khiến họ cảm giác được sau này không cần đi cướp cũng có thể sống tốt, từ đó mới có thể dần dần khôi phục lại tâm thái của người bình thường.

Trong tay y có lương thực không giới hạn mà xử lý những lưu khấu về quê này còn khó khăn như thế, mà triều đình Đại Minh không có đủ lương thực, độ khó khi xử lý có thể nghĩ.

Bên Lương Thế Hiền rất nhanh liền nhận được tin tức, lưu khấu về quê tại phụ cận đường Đồng Quan, Hàn Thành, trắng trợn làm bậy, sát hại rất nhiều lương dân, khiến bách tính Hàn Thành tiếng oán than dậy đất đối với "chính sách chiêu an".

Sau những vụ việc này, đã chọc giận mãnh nam Hồng Thừa Trù đóng quân tại Hàn Thành.

Hồng Thừa Trù chọn dùng biện pháp thao tác tương tự như Lý Đạo Huyền, bắt được lưu khấu làm loạn là giết, chém xuống thủ cấp treo ở cửa các thôn các trấn, để cho những lưu khấu tới sau nhìn thấy những đầu người này rồi mới quyết định có làm loạn nữa không.

Đáng tiếc chính là, hắn không có lương thực vô hạn như Lý Đạo Huyền, không thể dùng lương thực trấn an, cho dù treo đầy đầu người cũng không khống chế được tràng diện, lưu khấu lúc đầu cũng bị đầu người doạ cho không dám làm loạn, thế nhưng

sau vài ngày đói bụng, vẫn cứ tiếp tục cướp của lão bách tính bình thường.

Vậy chỉ có thể giết tiếp...

Tình cảnh náo loạn này tiếp diễn liên tục mấy ngày, mãi đến khi tặc Hợp Dương "về quê" hết, mới rốt cuộc ngừng lại.

Mùa thu tháng 10, huyện Trừng Thành chào đón một mùa thu hoạch bội thu.

Các thôn các trấn, đều thu hoạch lượng lớn lương thực.

Một loạt thao tác thần kỳ của Đạo Huyền Thiên Tôn như "xách Long Vương làm mưa","đào ao","tạo hồ", rốt cuộc trợ giúp các lão bách tính Trừng Thành chiến thắng hạn hán, khiến cả huyện Trừng Thành đều toả ra sinh cơ bừng bừng.

Mà cùng lúc đó, dân đoàn thôn Cao Gia mở rộng tới 1000 người cũng bắt đầu chuẩn bị vào núi tiễu phỉ, báo thù rửa hận cho bốn người tí hon nhà mình bị ám sát.

Sáng sớm, Cao Nhất Diệp đã đến cửa binh doanh.

Nàng vừa đến, mọi người liền rõ ràng, Thiên Tôn muốn đích thân hỏi đến chuyện này.

Mặc dù đã làm chuẩn bị mấy tháng, nhưng thời gian trôi qua lâu như thế, Lý Đạo Huyền vẫn còn nhớ mối huyết hải thâm cừu của bốn người tí hon nhà mình, biệt hiệu "Thiên Tôn thù dai" này như lại càng khẳng định thêm.

"Nhất Diệp, bảo mọi người báo cáo tình hình binh bị."

Lý Đạo Huyền ra lệnh một tiếng, 1000 dân đoàn thôn Cao Gia liền sắp hàng đứng ngay ngắn trên giáo trường, báo cáo công tác với Thiên Tôn.

Toại phát hỏa súng 300 cây, ném lựu binh 100 người, 600 người còn lại vẫn sử dụng vũ khí lạnh.

Thú vị chính là, Lý Đạo Huyền rõ ràng không đưa ra gợi ý, thế nhưng các thợ rèn của thôn Cao Gia vẫn nghiên cứu ra "lưỡi lê" cho Toại phát hỏa súng, xem ra đầu óc của nhân loại là giống nhau, đến một giai đoạn phát triển của Khoa học Công nghệ nhất định, sẽ tự nhiên mà sinh ra linh cảm cơ hồ giống như nhau.

Sau khi các hỏa súng binh oán giận một lần "quân địch vừa tới gần là súng sẽ không dùng được", các thợ rèn liền bắt đầu vắt hết óc suy nghĩ, cuối cùng đã nghĩ ra, chỉ cần thêm một thanh đao ở phía dưới hỏa súng là được...

Đao này không thể quá to, không thể quá dày, không thể gây trở ngại cho hỏa súng nổ súng, vậy chỉ có thể làm thành hình thức mũi đâm hẹp dài,"lưỡi lê" cứ như vậy đúng dịp mà sinh ra.

Lý Đạo Huyền đảo mắt qua từng dân đoàn, dùng công năng "chú ý" tỉ mỉ quan sát trang bị của họ, cảm giác khá thoả mãn, 1000 binh lính như vậy, chỉ cần không thao tác lộn xộn, thu thập loại người Vương Tả Quải hẳn cũng đủ rồi.

Mà người lĩnh quân như Trình Húc thật đúng là không dễ gì làm ra loại thao tác lộn xộn được, mà rất ổn định. Lý Đạo Huyền rất yên tâm về gã.

"Ta muốn chiếu cố thôn Cao Gia, một khi các ngươi đi vào núi Hoàng Long, ta sẽ không quản các ngươi nữa, phải dưới tình huống không có ta hỗ trợ đánh trận này." Lý Đạo Huyền nói giọng tương đối nghiêm túc: "Đây là tình huống sớm muộn gì các ngươi nhất định phải đối mặt, ta không thể bảo vệ các ngươi cả đời, các ngươi chung quy phải dựa vào lực lượng của chính mình đi đánh trận."

Nghe vậy, dân đoàn hơi hoảng hốt.

Đã quen có Thiên Tôn trên đỉnh đầu hỗ trợ, đột nhiên nghe nói lần này Thiên Tôn không đi theo, trong lòng mọi người ít nhiều cũng có chút lo lắng.

Sĩ khí đã có một chút dao động nhỏ.

Trong lòng Trình Húc nhanh chóng tính toán, khi có Thiên Tôn, tỉ lệ thắng đương nhiên là mười thành, nhưng không có Thiên Tôn thì sao? Đại quân Vương Tả Quải ít nhất trên vạn, trong đó còn lẫn lộn một số biên quân và Vệ sở binh, dịch tốt phản bội của triều đình, sức chiến đấu đã đề cao không ít so với trước đây.

Mình dùng 1000 đánh 1 vạn tên như vậy, mặc dù có hỏa khí trong tay, nhưng cũng không dám nói tất thắng, không khéo bất cẩn để quân địch áp sát, hỏa khí sẽ không thể phát huy, vậy thì có khả năng bị thua, khả năng ít nhất cũng có "hai thành".

Nghĩ tới đây, một thái nãi nãi liền bay qua trên bầu trời phía trước, tư thế bay phiêu nhiên dục tiên, kéo theo mấy chục dải lụa màu, tựa như Hằng Nga tiên tử vậy... A, là thái nãi nãi khi còn trẻ, bộ dạng chắc khoảng độ 20 tuổi.

Đây là ý của "hai thành" sao?

Trình Húc thoáng cái liền cảm thấy một tí áp lực rồi.

Lý Đạo Huyền thấy bộ dạng không biết phấn đấu của họ như thế cũng không khỏi lắc đầu.

Nhưng lần này phải để cho họ đi mạo hiểm như vậy, nhóm dân đoàn này sớm muộn cũng phải đi rèn luyện, cuối cùng có một ngày mình sẽ phải buông tay, buông tay khi đánh Vương Tả Quải dù gì cũng tốt hơn khi buông tay đánh với Mãn Thanh mà?

"Ta muốn mọi người rõ ràng một điểm, tính mệnh của mọi người là ưu tiên nhất." Lý Đạo Huyền nói với các ngươi tí hon bằng giọng điệu nặng nề: "Đừng có vì tiêu diệt một tên giặc mà tuỳ

ý hi sinh bản thân mình, chuyện tiễu phỉ sớm hay muộn một chút cũng không sao, nhưng mạng của các ngươi mất rồi sẽ không còn nữa."

Chương 316: Không cần sợ chúng

Dân đoàn đồng thanh đáp: "Tuân lệnh!"

Trình Húc vừa nghe nói là mệnh lệnh không cần phải chết, cũng thở phào một hơi: Phù! Thật tốt quá, ý chính là nếu có nguy hiểm ta có thể rút, cũng không cần phải một mất một còn với Vương Tả Quải, hắc, tính an toàn tăng mạnh a...

Thái nãi nãi đột nhiên lại trẻ thêm 10 tuổi, biến thành một la lỵ 10 tuổi, không chơi dải lụa nữa, mà rơi xuống mặt đất, cười hi hi chạy khắp sân, còn chạy đến bờ ruộng bắt cá chạch.

La lỵ thái nãi nãi trông rất đáng yêu!

"Được rồi, xuất chinh đi." Cao Nhất Diệp lớn tiếng nói: "Pháp chỉ của Thiên Tôn đã nói xong, tiếp theo là những lời bản thân ta muốn nói, chúc các vị kỳ khai đắc thắng."

Trình Húc phấn chấn: "Xuất phát!"

Một nghìn dân đoàn, bắt đầu nhổ trại, đầu tiên đi tới trạm xe lửa, lên xe lửa đến Bạch gia bảo, sau đó từ vị trí Bạch gia bảo tiến vào núi Hoàng Long.

Họ một khi vào núi, khi trở về sẽ không trong thời gian ngắn.

Núi cao rừng rậm, khe rãnh khắp nơi, muốn ở bên trong tìm được Vương Tả Quải cũng không dễ, tiêu diệt càng khó khăn, cũng không biết khi nào mới có thể trở về.

Hình Hồng Lang đứng trên sườn núi xa xa, ngắm nhìn đại quân

vào núi, một người như bình sắt đứng đầu tiên ở ném lựu doanh chính là Cao Sơ Ngũ, nàng lặng lẽ nhìn bóng lưng của Cao Sơ Ngũ càng đi càng xa.

Bên cạnh đột nhiên vang lên giọng nói của một nữ tử hào phóng: "Hình đại đương gia, nếu lo lắng như thế thì đi cùng đi, sơn lâm chiến chính là sở trường của cô mà."

Hình Hồng Lang nhìn lại, thấy là Tạo Oanh, vội vàng thu lại vẻ mặt tiểu nữ nhi, hừ một tiếng nói: "Ta lo lắng cái gì? Có cái gì mà lo lắng? Ta không lo lắng cho ai hết."

Tạo Oanh cười: "Tên ngốc Cao Sơ Ngũ kia ngu lắm, nếu không trông coi, thật lo lắng hắn sẽ chạy lung tung."

Trong nháy mắt vẻ mặt Hình Hồng Lang có vẻ sốt ruột, lại vội vàng cố gắng kiềm chế: "Hắn cũng không phải Bát Địa Thỏ, mặc dù rất ngu, nhưng cũng rất nghe lệnh, sẽ không chạy lung tung."

Tạo Oanh cười ha ha: "Cô sốt ruột, cô sốt ruột rồi, bảo cô đi cùng đi mà."

Hình Hồng Lang lắc đầu: "Ta không thể đi, chuyện tiễu phỉ thêm một người không nhiều, thiếu mình ta cũng không ít, ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm. Các nữ nhân ở huyện thành đã dệt ra một số lượng hàng, ta phải vận chuyển chúng nó đến Tây An bán cho các quan to quý nhân, Thiên Tôn nói đây là một việc rất quan trọng, quan hệ đến việc giải phóng sức lao động của phụ nữ gì đó, ta nghe cũng không hiểu..."

Tạo Oanh: "Chuyện có quan trọng, cũng không quan trọng bằng tính mạng nam nhân nhà mình, đúng không?"

Hình Hồng Lang trợn trắng mắt: "Tên kia không phải nam nhân nhà ta! Không phải!"

Tạo Oanh cười ha ha: "Đùa thôi, chọc Hình đại đương gia vui

thật."

Hình Hồng Lang bị khi dễ chịu không nổi, vội vàng nói sang chuyện khác: "Cô không phải là thống lĩnh Kỵ Binh doanh sao? Sao lại rảnh rỗi ở chỗ này trò chuyện với ta? Trận này cô không tham gia à?"

"Đương nhiên không tham gia!" Tạo Oanh cười nói: "Ta là kỵ binh mà, vào núi đánh trận không phải là sở trường của kỵ binh. Đừng nói cái này nữa, cứ nói chuyện của Cao Sơ Ngũ đi."

Hình Hồng Lang không đỡ nổi, nhanh chân bỏ chạy.

Tạo Oanh đuổi theo: "Hình đại đương gia, đừng chạy, trước khi xuất chinh Cao Sơ Ngũ có đưa ra hứa hẹn gì không? Thí dụ như đánh trận xong sẽ trở về cưới cô gì đó?"

Hình Hồng Lang đỏ mặt, khẩn trương: "Không có, không có! Sao có thể đưa ra hứa hẹn như vậy được! Cô đừng qua đây, tôi không muốn nói chuyện với cô nữa."

Tạo Oanh: "Ơ kìa, nói chuyện với tôi đi..."

Hình Hồng Lang: "Không nói, không nói, lão nương đường đường lục lâm hảo hán, chưa bao giờ nói chuyện nhi nữ tình trường."

Tạo Oanh: "Lão nương cũng là lục lâm hảo hán, chuyên môn nói chuyện nhi nữ tình trường."

Hai nữ nhân trông như mẫu tinh tinh, nhưng khi nói chuyện con gái, lại một chạy một đuổi, nhanh chóng chạy rất xa.

Núi Hoàng Long, phía đông bắc.

Trong một sơn cốc bí mật, là nơi ẩn náu của một nhánh tặc quân 1 vạn 2000 người.

Quân đội của Nghi Xuyên Vương Tả Quải.

Tổng nhân số mặc dù có 1 vạn 2000. nhưng trên thực tế có tới 6000 là người già yếu, chân chính có thể gọi là binh cũng chỉ hơn 5000.

Hơn 6000 người già yếu kia, chuyện mỗi ngày phải làm cũng chính là đào rễ cỏ, lột vỏ cây, hái quả dại, bắt thỏ, bắt tê tê, bắt chuột...

Hơn 5000 binh có thể chiến kia thường thường chạy đến huyện Nghi Xuyên phía đông bắc núi Hoàng Long giết người cướp của một đợt, tựa như Lương Sơn bạc trong [Thuỷ Hử truyện] vậy, một hồi đánh Chúc Gia trang, một hồi đánh Hộ Gia trang, một hồi đánh Lý Gia trang, đánh thôn trang khắp nơi, cướp bóc lương thực.

Huyện Nghi Xuyên bị chúng tai hoạ khổ không nói nổi, mấy lần xuất binh tiêu diệt, Vương Tả Quải và quan binh trước sau giao tranh hơn mười trận tại các vùng như Diệu Châu, Nghi Châu, Tam Thủy, Hàn Thành, mỗi trận đều đụng phải Hồng Thừa Trù, mỗi trận đều bị Hồng đè đầu hành hung, nhưng mỗi lần hắn đều có thể chạy trốn trước khi quân thế tan tác, thua tới thua lui, vẫn là không chết.

Hồng Thừa Trù cũng rất đau đầu với người này.

Lúc này, Vương Tả Quải đang ngồi trong trướng, tay trái ôm một tiểu tỷ của nhà hương thôn mới cướp về, tay phải thì quơ tới quơ lui, trò chuyện với bọn Miêu Mỹ, Phi Sơn Hổ, Đại Hồng Lang xem tiếp theo nên cướp ở đâu.

Một tặc binh chạy từ bên ngoài vào, đưa tin: "Đại đương gia, Bạch gia bảo của huyện Trừng Thành đột nhiên phái ra một đội quân nhân số 1000 người tiến vào núi Hoàng Long, xem ra, có khả năng tiến về phía chúng ta."

Thì ra, từ khi Vương Tả Quải phái người ám sát Bạch Diên thất bại, hắn vẫn phái người giám thị Bạch gia bảo, tìm cơ hội tiếp theo để ám sát Bạch Diên.

Cho nên dân đoàn vào núi từ Bạch gia bảo, bên hắn lập tức thu được tin tức.

Vương Tả Quải cười nhạt một tiếng: "Xem ra, Bạch gia bảo là muốn đến báo mối thù ám sát rồi đây? Hắc! Chúng cướp quân mã của ta, ta phái người ám sát hắn một lần thì có làm sao? Đây không phải hợp tình hợp lý sao? Hắn có gì mà bất mãn?"

Nhị đương gia Miêu Mỹ bên cạnh cười lạnh nói: "Họ Bạch này quá mức kiêu ngạo rồi chứ? Núi Hoàng Long là địa bàn của chúng ta, ngay cả quan phủ cũng không dám tuỳ tiện đi vào, hắn chỉ có một dân đoàn cũng có lá gan đi vào tìm chúng ta kiếm chuyện? Chỉ có 1000 người thôi, sợ chúng nó cái quần."

Phi Sơn Hổ hơi lo lắng, nhíu mày: "Hỏa khí của chúng hình như rất lợi hại, trận chiến lần trước cướp quân mã của chúng ta, tạc đạn kỳ quái vừa nổ tung, người của chúng ta liền ngã xuống một loạt."

Đại Hồng Lang: "Hỏa khí lợi hại như vậy, hỏa dược tiêu hao cũng không ít, ngay cả quan binh của triều đình cũng không có biện pháp trang bị số lượng lớn, chỉ một Bạch gia bảo của hắn có thể có được bao nhiêu? Lần trước chúng ta chỉ là bị giật mình thôi, lần này đánh lại, ta sợ chó gì."

Vương Tả Quải gật đầu: "Không sai! Hỏa khí lợi hại như vậy không thể làm nhiều được, chúng cũng chỉ có 10 cây hoả súng, mấy quả tạc đạn kỳ quái mà thôi, đánh trong địa bàn của chúng ta thì hoàn toàn không cần sợ. Tìm một chỗ địa hình tốt, làm vòng phục kích, đem người của Bạch gia bảo một lưới bắt hết cho ta, tiếp theo chúng ta sẽ phản công Bạch gia bảo, cướp sạch sẽ Bạch gia bảo luôn."

Mọi người: "Được!"

Đúng lúc này, bên cạnh mọi người vang lên một giọng nói xa lạ: "Các vị đương gia... tại hạ có câu muốn nói."

Mọi người quay đầu nhìn, nói chính là một hán tử mới nhập bọn, tới từ huyện Mễ Chi, biệt hiệu: "Sấm Tướng."

Chương 317: Bắn không trúng chim bay

Sấm Tướng tới từ Mễ Chi, đương nhiên chính là Lý Tự Thành.

Hắn và đứa cháu Lý Quá cùng gia nhập Vương Tả Quải, bởi vì hiểu biết chữ nghĩa, lại thân thủ bất phàm, trải sự đời, vừa đến trong quân của Vương Tả Quải liền được đề bạt lên "cấp quản lý", có thể đi vào đường nghị sự.

Chỉ là hắn và Lý Quá chỉ có hai người, không có thủ hạ, không thể tự thành một quân, không làm được đội trưởng.

Lý Tự Thành vừa nói xong, mấy người Vương Tả Quải, Miêu Mỹ, Phi Sơn Hổ, Đại Hồng Lang đều quay đầu nhìn sang: "Ồ, là Sấm Tướng a! Ngươi có cái gì muốn nói?"

Lý Tự Thành: "Tại hạ gia nhập dưới quyền Vương đại ca cũng một thời gian rồi, thường nghe các binh sĩ nói đến Bạch gia bảo, có mấy vị lão tốt nói, chúng ta đánh thua Bạch gia bảo mấy trận rồi đúng không? Có một lần là bị máy ném đá, xe bắn tên kỳ lạ, còn có tảng đá to kỳ lạ có thể bay rất xa rất xa đập cho thua. Một lần chính là bị tạc đạn kỳ lạ, hơn mười cây hỏa súng đánh cho thua..."

Vương Tả Quải đã khó chịu ra mặt: "Loại chuyện xưa này, đừng nhắc đến nữa."

Lý Tự Thành nghĩ thầm: Nhắc tới đánh trận thua, ngươi đã tỏ vẻ khó chịu rồi? Xem ra khí lượng cũng rất có hạn, kiêu hùng chân chính, phải là tổng kết kinh nghiệm từ trong thất bại, mà không phải là xấu hổ khi nhắc tới thất bại.

Lý Tự Thành: "Tại hạ nói đến việc này, chỉ là muốn nhắc nhở mấy vị đương gia, Bạch gia bảo này rất quỷ dị, sợ rằng không phải là một địa chủ hương thân bình thường, phía sau nó khẳng định có một nguồn lực lượng kỳ quái đang chèo chống, cung cấp đủ loại vũ khí hiếm lạ cho hắn."

Vương Tả Quải: "Còn có thể là lực lượng kỳ quái gì? Quan phủ sao?"

Lý Tự Thành lắc đầu: "Rõ ràng không phải là quan phủ! Quan phủ không có khả năng cung cấp áo giáp và hỏa khí cho dân đoàn sử dụng, phía sau Bạch gia bảo này không chừng là một thế lực còn vô pháp vô thiên hơn cả chúng ta. Nếu chưa thăm dò rõ ràng đã qua loa tiếp chiến, chỉ sợ..."

"Địt, toàn nói mò." Đại Hồng Lang nói: "Thấy ngươi trải sự đời, mới cho ngươi nói chuyện trong quân ta, nhưng ngươi vừa mở mồm đã nói nhảm làm dối loạn quân tâm rồi?"

Lý Tự Thành: "Không phải, tại hạ không có ý đó, chỉ là cảm thấy, chuyện chiến tranh này, thận trọng một chút luôn tốt hơn."

Đại Hồng Lang: "Để làm gì? Chẳng lẽ ta còn phải đi thăm dò xem mười tám đời tổ tông của nhà Bạch Diên, tổ tông đời nào nhà hắn ở sau lưng phù hộ hắn hay sao?"

Lý Tự Thành câm nín.

Vương Tả Quải phất tay, ngăn lại Đại Hồng Lang: "Tứ đệ, đừng ầm ĩ nữa! Sấm Tướng, ngươi cũng đừng nghĩ nhiều quá, thế lực phía sau Bạch gia bảo gì chứ, còn vô pháp vô thiên hơn chúng ta, đó toàn là nói tào lao. Thiên hạ này rộng lớn, còn có hảo hán lục lâm nào liều mạng hơn cả lão tử nữa?"

Lý Tự Thành nghẹn họng.

Vương Tả Quải: "Chỉ cần phái thêm thám báo, làm tốt trinh

sát, sau đó dụ chúng đến vòng phục kích của chúng ta, một kích có thể định thắng bại."

Lý Tự Thành ôm quyền, không nhiều lời nữa.

Hắn mượn cớ đi tiểu, chuồn ra khỏi đại doanh, sau đó kéo đứa cháu Lý Quá tới rừng cây phía sau.

Lý Quá ngạc nhiên: "Thúc, chuyện gì thế?"

Lý Tự Thành: "Thu dọn đồ, chúng ta đi."

Lý Quá hỏi chấm.

Lý Tự Thành nói: "Vương Tả Quải này là kẻ phế vật, không đáng chúng ta dựa vào. Hơn nữa hắn cách cái chết không còn xa, ở đây sẽ chỉ bị hắn liên luỵ thôi."

Lý Quá: "Vậy chúng ta lại đi đâu?"

Lý Tự Thành suy nghĩ một chút: "Chỉ hai thúc cháu ta, chung quy khó thành đại sự, cho dù gia nhập Vương Tả Quải, cũng không được hắn coi trọng. Ta nghĩ tới nghĩ lui, phải có thế lực của mình."

Lý Quá: "Đi đâu xây dựng thế lực?"

Lý Tự Thành: "Trước tiên chúng ta về Mễ Chi, triệu tập phụ lão hương thân ở quê, thành lập một nhánh bộ đội, lại mang theo một đội người đi gia nhập Lạc Xuyên Không Dính Bùn, như vậy sẽ không chỉ là phụ tá có mỗi cái miệng nữa, chí ít cũng có thể trở thành đội trưởng..."

Lý Quá bừng tỉnh hiểu ra: "Nếu làm đội trưởng rồi, quyền nói chuyện sẽ lớn hơn."

Lý Tự Thành cười hắc hắc: "Không sai! Có một đội người của mình rồi, sẽ có cơ sở để đánh thiên hạ, lấy bản lĩnh của thúc cháu ta, lo gì đại sự không thành?"

"Vâng thúc, chúng ta về Mễ Chi đi."

Hai người lén lút rời khỏi quân đội của Vương Tả Quải, tiến vào đường nhỏ trong núi, ngày đêm không nghỉ, đi về hướng quê nhà huyện Mễ Chi...

Lúc đầu dân đoàn mới vào núi, Lý Đạo Huyền còn có thể nhìn thấy họ.

Tầm nhìn của y thật ra đã mở rộng thêm vài dặm về hướng núi Hoàng Long, nhưng núi Hoàng Long chiếm diện tích quá lớn.

Toàn cảnh huyện Trừng Thành cộng thêm huyện Hợp Dương, lại thêm đường Đồng Quan cộng lại cũng không bằng diện tích núi Hoàng Long.

Phạm vi tầm nhìn hiện tại của Lý Đạo Huyền chỉ là một vùng nhỏ phía nam núi Hoàng Long mà thôi.

Y chỉ có thể nhìn theo dân đoàn đi tới sát biên giới tầm nhìn. Trình Húc ngẩng đầu, hành đại lễ với đám mây thấp vẫn đi cùng với họ. Tiếp theo toàn thể dân đoàn đi ra khỏi hộp, biến mất ở ngoài tầm nhìn của Lý Đạo Huyền.

"Đừng chết nha!"

Lý Đạo Huyền chỉ có thể lặng lẽ chúc phúc cho họ.

Sau khi tiễn họ đi, Lý Đạo Huyền chuyển tầm nhìn đi, rất nhanh lại về tới bầu trời Bạch gia bảo.

Chỉ thấy Bạch gia bảo đang trong cảnh tượng náo nhiệt.

Bên hồ Mã Đề, một đám ngư dân đang thu lưới.

Lúc này đã là mùa thu, các nông dân đang thu hoạch hoa mầu, mà các ngư dân lại ở bên hồ, lúc này cũng vào mùa thu hoạch cá tôm. Hàng năm vào thời điểm này, cá tôm cũng bắt đầu to béo rồi.

Hồ Mã Đề là do Lý Đạo Huyền rót nước vào làm ra, bên trong vốn không có cá tôm, thế nhưng chẳng hiểu sao, bản thân nó tự sinh ra cá tôm.

Thời gian một năm, cá còn chưa nhiều, cũng chưa đủ béo, nhưng tôm đã không còn nhỏ.

Mắt lưới của ngư dân rất to, chỉ bắt tôm to, không bắt tôm nhỏ.

Lý Đạo Huyền nhìn thấy trên thuyền của không ít ngư dân đã có mấy sọt lớn đầy ắp tôm sống, chúng còn đang bật nhảy tưng tưng trong sọt.

"Nhanh nhanh nhanh, chuyến xe lửa tiếp theo sắp tới rồi." Một ngư dân xách sọt tôm nhúng xuống nước rồi đưa cho bà nương nhà mình: "Bà cầm lấy cái sọt này, ngồi chuyến xe lửa tiếp theo đến Khu thương mại Cao Gia, nhanh bán đi khi nó còn sống."

Động tác của nữ nhân kia cũng rất nhanh, xách theo đầy sọt tôm chạy tới trạm xe lửa, vừa đến trạm thì xe lửa đã tới rồi, nữ nhân dùng cả tay lẫn chân leo lên xe.

Không chỉ một mình nàng làm như vậy, rất nhiều nữ nhân cũng xách theo sọt tôm.

Chuyến xe lửa tiếp theo liền đưa họ, khởi hành về hướng thôn Cao Gia.

Lấy sức mua hiện tại của thôn Cao Gia, tôm của họ vừa đến khu thương mại, lập tức sẽ bị tranh mua không còn, dù sao cũng là thịt.

Lý Đạo Huyền nở nụ cười hiền từ, y thích nhất là nhìn thấy hình ảnh cuộc sống của các người tí hon đi lên quỹ đạo.

Đúng lúc này, trong tai nghe được một tiếng "đoàng" vang lên.

Vội vàng nhìn theo hướng âm thanh, thấy Bạch Diên đang đứng trong rừng cây bên cạnh Bạch gia bảo, trên tay cầm một cây điểu súng đã được cải tạo thành Toại phát hỏa súng, mắt nhìn chú chim nhỏ trên bầu trời bị kinh hãi bay đi, vẻ mặt thất lạc.

"Ôi, dù ta luyện tập thế nào, vẫn bắn không trúng chim bay."

Vẻ mặt Bạch Diên khổ sở: "Môn Xạ trong quân tử lục nghệ này, ta vẫn phải gạch bỏ gạch bỏ thôi."

Chương 318: Công nghệ rãnh xoắn

Lý Đạo Huyền thấy vẻ mặt thất lạc của Bạch Diên, trong lòng cười thầm: Bắt đầu theo đuổi độ chính xác rồi.

Đây là chuyện tất nhiên!

Từ khi thứ hoả súng này sinh ra, không ít nhà phát minh súng ống vẫn đang cố gắng theo đuổi độ chính xác. Quá trình từ Tam nhãn thần súng biến thành điểu súng thật ra chính là một lần thử nghiệm theo đuổi độ chính xác, lúc đó công tượng dùng "nòng súng dài" để ổn định phương hướng khi đạn ra khỏi nòng, khiến nó trở nên chính xác hơn.

Thế nhưng, Hoạt thang thương có theo đuổi độ chính xác thế nào đi nữa cũng là trò cười, bởi vì bên trong nòng súng nhẵn bóng, khi đạn ra khỏi nòng sẽ bay loạn xạ, điều này ai cũng không thể khống chế.

Muốn để cho viên đạn có thể ổn định bay về phía trước, phải có rãnh xoắn mới được.

Rãnh xoắn cũng không tính là thứ cao cấp tinh vi gì, từ năm 1498. người Đức đã phát minh ra rãnh nòng súng, mà hiện tại đã là năm Sùng Trinh thứ hai, cũng chính là năm 1629. đã qua hơn 100 năm, lấy tay nghề của thời Minh triều cũng đã có thể chế tạo ra rãnh nòng súng rồi, chỉ là làm rãnh xoắn bằng thủ công độ khó tương đối cao, tốn thời gian công sức, rất khó sản xuất số lượng lớn mà thôi.

Nếu kỹ thuật đã cho phép, Lý Đạo Huyền cũng sẽ không phải

lo lắng gì nữa, trực tiếp cho luôn.

Lấy ra tư liệu kỹ thuật về rãnh nòng súng đã chuẩn bị từ trước, sau đó ném xuống đầu Bạch Diên.

Y đưa chính là bản vẽ "rãnh xoắn thẳng" tương đối đơn giản, nó dễ làm hơn nhiều so với "rãnh xoắn đinh ốc", từ dễ đến khó mà.

Bạch Diên đang giơ hỏa súng ngắm một con chim đang bay trên bầu trời, ngắm trái, ngắm phải, ngắm thế nào cũng không hài lòng, đành thở một hơi, tiện tay bắn cái đoàng.

Phát súng này bắn ra, đồng thời tờ giấy của Lý Đạo Huyền ném cũng bay xuống.

Đạn bắn vào tờ giấy, bắn ra một lỗ nhỏ ở giữa tờ giấy.

Bạch Diên hết hồn: "Ôi trời, không xong rồi! Bắn trúng thiên thư Thiên Tôn ban thưởng rồi."

Tờ giấy kia nhẹ nhàng đong đưa, rơi xuống trước mặt hắn. Hắn tập trung nhìn vào, trên giấy vẽ và mô tả về một loại kỹ thuật nâng cao độ chính xác của hỏa súng, thế nhưng, vị trí của "rãnh xoắn" quan trọng nhất lại bị rách một lỗ to, vừa vặn nhìn không thấy mặt cắt của rãnh xoắn.

"A a a!"

Bạch Diên lớn tiếng kêu thảm thiết: "Xong, xong đời rồi. Thiên Tôn ban thưởng cho ta biện pháp nâng cao độ chính xác của hỏa súng, lại bị ta bắn rách, trời ạ, a a! Ta không ngờ đã phá hủy thiên thư, a a!"

Phịch một tiếng, ngã gục trên đất.

Đám gia đinh bên cạnh vội vàng chạy tới, nâng hắn dậy.

Bạch Diên ảo não: "Xong đời, ta không biết làm sao tạ tội đây,

môn Lễ này, gạch bỏ gạch bỏ."

Lý Đạo Huyền cười ha ha, lại in một tờ khác rồi thả xuống.

Lúc này Bạch Diên mới phấn chấn: "Thật tốt quá, thiên thư vẫn còn có phần thứ hai, thì ra phá hủy một phần không quan trọng."

Hắn thôi không còn ảo não, rồi trải tờ giấy thật lớn kia ra, lại bò lên trên cây bên cạnh, nhìn xuống...

Nhìn nửa ngày, không rõ ràng lắm!

Thì ra, bây giờ Bạch Diên vẫn chỉ học tới Số Học, chưa học Vật Lý và Hoá Học, có rất nhiều đạo lý vi diệu dưới tình huống chưa học Vật Lý là rất khó lý giải.

Có điều, xem không hiểu không sao, lập tức hạ lệnh cuộn "thiên thư" lại, dẫn theo một đám gia đinh chạy tới trạm xe lửa, chờ chuyến xe lửa tiếp theo tới rồi đưa cuộn giấy thật lớn vào trong xe lửa, sau đó "xình xịch xình xịch" hướng về trường học thôn Cao Gia.

Trường học của thôn Cao Gia hiện tại trở nên rất huyền ảo.

Bên cạnh toà nhà cao năm tầng có đặt một chiếc kính hiển vi, không ít học sinh bò lên trên tầng năm, lại dựa vào cái khung đã được dựng lên, bò đến mặt trên kính hiển vi rồi nhìn xuống phía dưới, mà người ở tầng hai thì đặt thứ họ muốn quan sát lên khay đặt ở tầng hai.

Ngoại trừ kính hiển vi, trong trường học còn có rất nhiều công cụ thí nghiệm rất to, trên cơ bản đều được đặt cạnh toà nhà, để thuận tiện cho các học sinh bò lên trên mấy tầng lâu để sử dụng.

Những dụng cụ thí nghiệm rất lớn này đã đề cao tốc độ học tập Vật Lý của các học sinh, giúp họ rất nhanh lý giải đối với "Khoa học".

Có điều, Bạch Diên cũng không có hứng thú đối với những thứ này.

Tất cả những việc không thuộc về quân tử lục nghệ, hắn đều không có hứng thú.

Hắn chạy như bay vào toà nhà, lao thẳng tới thư viện.

Tống Ứng Tinh và Bạch công tử vẫn còn đang ở trong thư viện đọc sách chơi đùa.

Bạch Diên vẫy tay với gia đinh đằng sau: "Mau cầm thiên thư tới đây."

Tờ giấy thật lớn được trải ra trước mặt Tống Ứng Tinh và Bạch công tử.

Bạch công tử vừa nhìn đã hiểu: "Thì ra là thế! Thì ra là thế."

Tại lĩnh vực Vật Lý này, từ lâu Bạch Diên đã biết mình không bằng con trai, nhưng đây không phải là "Số", không thuộc phạm vi lục nghệ, hắn cũng không ngại chút nào, chỉ cười hắc hắc hỏi: "Thiên thư này là ý gì?"

Bạch công tử chỉ vào rãnh xoắn nói: "Đây là thứ dùng để ổn định đạn! Đạn chì khá mềm, khi bay ra ngoài nó sẽ bị biến hình dù rất nhỏ, mà bộ phận nó biến hình sẽ khảm vào trong rãnh xoắn, như vậy, ở trong nòng súng nó sẽ không ngừng trượt va chạm, khi ra khỏi nòng cũng sẽ không bay loạn nữa, tựa như bánh xe lửa sẽ chỉ chạy dọc theo đường ray đi tới vậy... Viên đạn cũng sẽ dọc theo rãnh xoắn nòng súng di chuyển... Con cảm thấy chắc là như vậy."

Tống Ứng Tinh bên cạnh cũng gật đầu: "Đúng vậy, rất rõ ràng chính là như vậy. Trình độ Vật Lý của Bạch tiểu hữu thực sự rất tuyệt."

Bạch Diên mừng rỡ: "Ý chính là nói, sau khi làm cái gọi là rãnh xoắn này ở trong nòng súng, viên đạn khi bắn ra là có thể bay thẳng tắp về phía trước, có thể chỉ chỗ nào là bắn chỗ đó?"

Tống Ứng Tinh và Bạch công tử cùng gật đầu: "Đúng vậy!"

Bạch Diên: "Ha ha ha, vậy rốt cuộc phải làm như thế nào?"

Tống Ứng Tinh chỉ vào tờ giấy to: "Trong thiên thư không phải nói rồi sao? Đầu tiên nung đỏ nòng súng, sau đó dùng dao đặc chế, dùng lực cắt mạnh bên trong nòng súng đã nung đỏ... có thể làm ra rãnh xoắn rồi. Chỗ khó nhất và quan trọng nhất trong bước này là khi cắt rãnh xoắn phải dùng lực cho đều và ổn định, không thể cắt lệch rãnh xoắn, bằng không đạn sẽ không thể bay thẳng ra được."

Bạch công tử cười hì hì: "Cho nên tốt nhất không thể lấy tay cắt, nếu thuần dùng tay cắt, rất dễ lệch, dù cho mắt thường nhìn là thẳng rồi, trên thực tế cũng là đã lệch, điểm này chúng ta đã nhìn thấy từ trong kính hiển vi rất nhiều lần."

Tống Ứng Tinh: "Cho nên chúng ta đầu tiên phải làm một cái máy bằng gỗ, tựa như máy kéo sợi bông vậy, ở trên làm ra một thanh trượt thẳng, lại lắp đặt dao cắt vào trong thanh trượt, dùng cái này để bảo trì tính ổn định của dao cắt, là có thể cắt ra được rãnh xoắn thẳng tắp rồi."

Hai người này cùng nhau bày mưu tính kế, không mất vài phút, đã thảo luận ra một phương án rất hoàn mỹ.

Bạch Diên ở bên cạnh nghe mà ngớ ra, rất nhiều thứ nghe mà không hiểu.

Song hắn lại nghe hiểu một việc, đó chính là, cái thứ rãnh nòng súng này rất nhanh là có thể làm ra.

Bạch Diên mừng rỡ, đưa tay vỗ vai Bạch công tử: "Ha ha ha ha, tiểu tử con hiện tại giỏi quá nhỉ, đã có thể giúp được ta rồi. Ha

ha ha, đợi ta già rồi, sẽ giao Bạch gia bảo cho con, cũng không có vấn đề chứ? Ha ha ha ha."

Chương 319: Hễ ra tay phải cắt cái gì đó

Trình Húc dẫn quân đã đi sâu vào núi Hoàng Long.

Thành thật mà nói, suất lĩnh 1000 người vào sâu trong núi tác chiến, đối với Trình Húc cũng là lần đầu tiên. Gã cũng không phải là đại tướng quân thâm niên gì, trước đây chỉ là một cửu phẩm tuần kiểm mà thôi, tại phương diện kinh nghiệm tác chiến cũng không phong phú bao nhiêu.

Nhưng bản tính gã cẩn thận, làm việc luôn dè dặt, rất sợ phạm sai lầm đánh mất tính mạng, đặc điểm này cũng rất thích hợp để tác chiến trong sơn lâm.

Phía trước xuất hiện một sơn cốc.

Trình Húc nhìn lướt qua hai bên vách cốc, liền thấy một đôi thái nãi nãi, một người trên vách núi đá bên trái, một người trên vách núi đá bên phải, quay về gã hát: "Cháu ngoan, vào cốc đi, vào cốc đi, quân địch đang ở trên sườn núi hai bên sơn cốc, ném đá xuống, là cháu có thể tới gặp thái nãi nãi rồi."

Cơ mặt Trình Húc nhảy lên dữ dội, phất tay nói: "Thạch Kiên, ngươi dẫn một đội thám báo lên đỉnh núi bên trái trinh sát. Bát Địa Thỏ, ngươi dẫn một đội thám báo lên trinh sát đỉnh núi bên phải. Những người còn lại hạ trại tại chỗ, ngày mai lại tiếp tục lên đường."

Thạch Kiên hành lễ, nhanh chóng bước đi.

Bát Địa Thỏ lại lầu bầu: "Bản thỏ gia thiên hạ vô địch, lại bị

phái làm thám báo, thực sự là đại tài tiểu dụng a."

Trình Húc tức giận nói: "Thám báo chỉ tinh nhuệ mới làm được thôi."

Bát Địa Thổ mừng rỡ: "Hòa giáo viên, ngươi rốt cuộc thừa nhận ta là tinh nhuệ rồi à? Ha ha ha, nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ chỉ có tinh nhuệ mới có thể làm này, cứ giao cho ta đi, ta nhất định không khiến mọi người thất vọng, chuyện cứu vớt muôn dân thiên hạ, cứ để ta tới làm đi."

Hắn dẫn theo hai thám báo, nhanh chóng chạy lên đỉnh núi bên phải.

Mười đội trưởng bách nhân đội phía sau Trình Húc toát mồ hôi, xấu hổ mà hỏi: "Hòa giáo viên, nhiệm vụ trinh sát quan trọng như vậy, giao cho người này thật sự không thành vấn đề sao?"

Trình Húc: "Yên tâm đi, mặc dù người này cả người khuyết điểm, thế nhưng khi chân chính làm việc cũng không hàm hồ... ặc... có lẽ... có lẽ thôi..."

Mọi người toát mồ hôi: Thì ra ngươi cũng không xác định à?

Cùng lúc đó...

Trên đỉnh núi bên phải, một đội quân vừa mới ẩn núp xong.

Người dẫn đầu chính là Đại Hồng Lang.

Quân Vương Tả Quải đóng quân trong núi Hoàng Long đã lâu, đối với địa hình trong núi có thể nói rõ như lòng bàn tay, quen thuộc hơn nhiều so với Trình Húc mới đến, nhắm mắt lại cũng biết chỗ nào có núi, chỗ nào có khe, chỗ nào có rừng cây.

Đại Hồng Lang cho rằng, nếu mai phục tốt trên đỉnh núi này, rất có khả năng bắt được quân Bạch gia bảo đi ngang qua sơn cốc,

hắn chỉ cần từ trên đỉnh núi ném đá xuống, quân Bạch gia bảo sẽ chết không có chỗ chôn.

Nhưng vừa mới núp xong, thủ hạ thám báo liền tới báo: "Tứ đương gia, quân Bạch gia bảo dừng tại phía nam cách hai dặm, không tiến vào sơn cốc, hình như đang chờ cái gì."

Đại Hồng Lang nhướng mày, lập tức hiểu ngay: "Chúng phái ra thám báo, muốn dò xét rõ ràng rồi mới vào cốc, nếu như để thám báo của chúng nhìn thấy, chúng ta sẽ không thể phục kích nữa... Thám báo của chúng ta đâu? Lập tức xuất động, nửa đường phục kích thám báo của chúng."

Trong quân Đại Hồng Lang cũng chia ra một nhóm nhỏ binh sĩ tinh nhuệ, khom lưng chui vào trong rừng cây, lần mò qua hướng Trình Húc đóng quân.

Núi cao rừng rậm, trong núi Hoàng Long vẫn không thiếu nước, cây cối ở đây phát triển rất tốt, cành lá xanh tươi, che kín cả mặt trời.

Bát Địa Thỏ cùng chín tên chiến hữu, cứ hai người một nhóm, chia làm năm nhóm, tản ra trong một khu vực rộng lớn, cẩn thận lần mò về phía trước.

Cùng nhóm với Bát Địa Thỏ chính là Trịnh Cẩu Tử.

Hai người coi như là lão hữu.

Trịnh Cẩu Tử thấp giọng nói: "Thỏ gia, ngươi có kinh nghiệm làm thám báo không?"

Bát Địa Thỏ: "Hắc! Đương nhiên là... không có."

Trịnh Cẩu Tử còn tưởng rằng hắn muốn nói có chứ, liền tỏ vẻ xấu hổ.

Bát Địa Thỏ: "Thế nhưng ta chuyên môn học qua binh thư, hừ hừ, ta nói với ngươi nhé. Từ xưa đến nay, hai quân chưa chạm mặt, thám báo giao chiến trước! Đôi bên đều sẽ cố gắng áp chế phạm vi điều tra của thám báo quân địch, giết thậm chí bắt giữ thám báo quân địch để thu được tin tức, hai quân đội bên nào mạnh hơn, chỉ cần xem thám báo bên nào lợi hại là hiểu ngay."

Trịnh Cẩu Tử lo lắng nhìn thoáng qua Bát Địa Thỏ: "Vậy bên chúng ta rõ ràng yếu hơn rồi."

Bát Địa Thỏ: "Ngươi có ý gì?"

Trịnh Cẩu Tử: "A, ta không có ý gì."

Hai người vừa mới nói đến đây, Bát Địa Thỏ đột nhiên nằm úp sấp xuống, đồng thời còn kéo theo Trịnh Cẩu Tử.

Trịnh Cẩu Tử đầu có dấu hỏi chấm?

Bát Địa Thỏ hạ giọng, nói với giọng chỉ Trịnh Cẩu Tử mới có thể nghe được: "Phía trước có người đến."

Trịnh Cẩu Tử: "Sao ta không nghe thấy?"

Bát Địa Thỏ dương dương đắc ý nói: "Ngươi là nhân loại, tai nhỏ, ta là thỏ gia, tai dài, âm thanh ta có thể nghe được, ngươi không nghe được."

Trịnh Cẩu Tử nghẹn họng.

Thì ra, lúc trước Bát Địa Thỏ muốn chạy theo bước chân của Vương Nhị tạo phản khởi sự, nhưng Vương Nhị không đuổi kịp, trái lại bởi vì đánh quan sai lưu lạc giang hồ, dựa vào trộm lương thực của địa chủ sống tạm bợ thời gian hơn nửa năm, thời gian nửa năm đó, mấy chuyện trộm gà bắt chó hắn đều làm hết, bình thường nửa đêm canh ba sẽ lẻn vào hậu viện của phú gia đại hộ, trốn tránh gia đinh tuần tra ăn trộm đồ ăn, người này thật đúng là

hiểu phương diện này hơn so với người bình thường.

Hắn vểnh tai lắng nghe: "Phía trước bên trái, có người đi tới."

Trịnh Cẩu Tử cũng không dám thở ra tiếng, chỉ dùng ánh mắt dò hỏi: Làm sao bây giờ?

Bát Địa Thỏ ra hiệu "nghe ta", rồi nằm úp sấp xuống.

Không quá lâu, bên trái phía trước thật sự có hai người đang từ từ mò qua đây.

Thám báo bên Đại Hồng Lang qua đây rồi.

Cũng là hai người một nhóm.

Dè dặt, nhẹ chân nhẹ tay, đi chuyển về hướng quân Trình Húc.

Lỗ tai của hai người cũng kéo cho dài, cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh, không dám có chút sơ suất nào, đáng tiếc chúng cũng không biết, có một con thỏ cái lỗ tai rất dài, thính lực tốt khác thường, nghe được động tĩnh của họ trước một bước, đã sớm mai phục rồi.

Hai người đi vòng qua một cây đại thụ, vượt qua một cái rãnh, đang định vượt qua một bụi cỏ, đột nhiên, một bóng người từ trong bụi cỏ lao ra, vung thanh trường kiếm lập loè ánh bạc, hướng về dưới háng một tên trong đó, phốc một kiếm, chính giữa mệnh căn.

Chặt đứt!

Người nọ kêu thảm thiết một tiếng, ngửa mặt lên trời rồi gục xuống.

Ngã xuống đất còn chưa kịp la lên tiếng thứ hai đã bị Bát Địa Thỏ vung trường kiếm, phốc một kiếm, chém vào cổ người này, lần này kêu thảm không được nữa, nháy mắt xong đời.

Một người khác kinh ngạc quay đầu lại, còn chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì, Trịnh Cẩu Tử cũng nhảy dựng lên, sử ra chiêu thức khoá siết trong quyền pháp Quỷ Thần, một phát chế trụ hắn, khóa chặt cánh tay, khiến hắn không thể động đậy.

Lúc này Bát Địa Thỏ mới dương dương đắc ý nói: "Thế nào? Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm, không ra tay thì thôi, hễ ra tay là phải cắt cái gì đó."

Trịnh Cẩu Tử: "Chỗ ngươi cắt, có phải quá độc ác rồi không?"

Bát Địa Thỏ: "Lão tử chính là tới báo thù! Không độc ác sao được?"

Lúc này Trịnh Cẩu Tử mới chợt nhớ ra, lần ám sát đó, Bát Địa Thỏ cũng là nạn nhân.

Chương 320: Dạ tập

Thám báo chiến trong sơn lâm có thể nói hung hiểm dị thường.

Trình Húc rất lo lắng cho mười tên thám báo mình phái đi.

Trong mười tên thám báo kia, chỉ có Thạch Kiên từng đi theo học một khoá với đám buôn muối lậu, có một số kinh nghiệm cơ bản của thám báo, hắn còn dẫn theo hai ba huynh đệ đi, những người còn lại tất cả đều lần đầu tiên làm thám báo, thật lo lắng bọn họ gặp chuyện không may.

Nhất là Bát Địa Thỏ kia, cũng đừng tấu hài gì trong lúc hành động quan trọng như vậy.

Nhưng mà gã đang rốt ruột, liền thấy bốn thám báo trở về, còn áp giải hai gã tù binh, vẻ mặt đắc ý.

Trình Húc: "Ơ, xem ra bọn gà mờ này chiếm thượng phong rồi."

Bốn thám báo trở lại trước mặt Trình Húc: "Hòa giáo viên, chúng tôi mang về hai tên thám báo của quân địch, hắc hắc."

Trình Húc bắt được từ then chốt "mang về", nói như vậy, nếu họ muốn tranh công khoác lác thì sẽ nói "chúng tôi bắt được hai quân địch", sẽ không nói "mang về" hai quân địch mới đúng.

Trước đây Trình Húc thường hay viết tấu chương báo công, nên hiểu được sâu sắc ảo diệu trong đó.

Gã thấp giọng nói: "Là Thạch Kiên bắt được à?"

"Không phải." Bốn người lắc đầu: "Là Bát Địa Thỏ bắt được,

hắn còn đang ở phía trước, bảo chúng tôi đem tù binh về trước."

"Cái gì?" Trình Húc thất kinh: "Bát Địa Thỏ làm?"

Bốn người cười hắc hắc: "Lỗ tai của Bát Địa Thỏ linh lắm, người này ở trong sơn lâm, cách rất xa là có thể nghe được động tĩnh của đối phương."

Trình Húc bó tay im lặng: Tên này là thỏ thật hay sao?

Cơ mà bỏ đi, hiện tại cũng không phải là lúc tính toán loại chuyện này, hai tên tù binh đặt trước mặt, đương nhiên là phải thẩm vấn cho tốt rồi.

Sau một trận roi da bồi thêm côn bảng dằn vặt, hai tên tù binh liền báo ra hết tình huống trên núi. Đại Hồng Lang dẫn theo đội bốn của Vương Tả Quải, khoảng chừng 1500 người, đang mai phục trên đỉnh núi bên phải phía trước, chỉ chờ người của dân đoàn tiến vào sơn cốc sẽ ném đá xuống.

Trình Húc cười hắc hắc một hồi: "Toàn quân chuẩn bị, đêm nay tập kích con chó Đại Hồng Lang này."

Cổ nhân bởi vì dinh dưỡng không đủ, dẫn đến bệnh quáng gà, rất ít người chơi dạ tập.

Nhưng dân đoàn thôn Cao Gia thì không bị bệnh quáng gà!

Lý Đạo Huyền rất chú ý đến vấn đề ăn uống của dân đoàn, để cho họ ăn ngon, còn chú ý dinh dưỡng cân đối.

Đem viên vitamin nghiền thành bột phấn, sau đó giao cho quân hậu cần trộn vào cơm cho người của dân đoàn ăn.

Đám binh sĩ hiện tại không mấy người bị bệnh quáng gà.

Hơn nữa thám báo chiến đã chiếm được thượng phong, không dạ tập Đại Hồng Lang thì thật xin lỗi với cục diện hiện tại.

Sau khi trời tối hoàn toàn, Trình Húc lén lút dẫn quân xuất phát.

Trên trời có vầng trăng treo cao, thế nhưng rừng cây rậm rạp đã chặn lại ánh trăng, dân đoàn trong rừng cây nhẹ chân nhẹ tay đi tới, lính gác của đội Đại Hồng Lang trên đỉnh núi căn bản không thể phát hiện ra họ.

Trình Húc sờ soạng về phía trước một hồi, liền gặp phải Thạch Kiên đang trên sườn núi.

Trình Húc thấp giọng hỏi: "Tình huống phía trước thế nào?"

Thạch Kiên: "Thám báo quân địch đã bị chúng tôi giết không ít, sợ quá lùi về doanh không dám đi ra nữa rồi.

Trình Húc cười thầm: "Nói cách khác, bên ngoài toàn là của chúng ta rồi?"

Thạch Kiên gật đầu.

Trình Húc: "Bát Địa Thỏ đâu?"

Thạch Kiên chỉ phía trên: "Hắn còn đang ở túc đằng trước, người này thính lực tốt lắm, ở nơi địa hình phức tạp thế này, con mắt không hay bằng lỗ tai đâu, thám báo bên địch căn bản không gần hắn được."

Nói xong, trên mặt hắn lộ vẻ cổ quái: "Chắc hắn không phải là con thỏ tinh đấy chứ?"

Trình Húc cười mắng: "Nếu thật là thỏ tinh, không phải bị Thiên Tôn thu thập từ lâu rồi? Yêu quái còn có thể lừa qua pháp nhãn của Thiên Tôn hay sao?

Thạch Kiên: "Này cũng đúng."

Trình Húc tiếp tục dẫn quân bò lên trên sườn núi, chẳng mấy

chốc, có thể thấy được "doanh trại" của quân Đại Hồng Lang phía trước rồi.

Mà căn bản không thể gọi là doanh trại, chỉ có thể gọi là "một đám tặc khấu lung ta lung tung tụ tập lại nghỉ qua đêm".

Đại Hồng Lang rõ ràng không có bất luận kiến thức về hành quân chiến tranh, dựng trại đóng quân gì hết.

Lưu khấu dã lộ tử chính tông, hơn ngàn người, tùy tiện rải rác trong rừng cây, xung quanh có mấy đội ngũ đang tuần tra canh gác, những người khác thì hoặc nằm hoặc ngồi lung tung trong rừng cây.

Một vài tên thoạt nhìn tựa như "đại hiệp giang hồ", ngồi dựa lưng vào cây, trong lòng ôm một thanh kiếm, trên đầu còn đội nón tre, cái này nếu như bị người xuyên không thấy được, thế nào cũng phải nói cho hắn một câu "Hàn giang cô ảnh, giang hồ cố nhân, gặp nhau hà tất phải từng quen biết".

Trình Húc vừa nhìn đội hình này của tặc quân liền cảm thấy buồn cười.

Gã giơ tay lên, ra hiệu cho dân đoàn phía sau nằm sấp xuống tại chỗ.

Một nghìn người im lặng ở phía sau gã, không phát ra một chút âm thanh nào.

Huấn luyện với mức độ này, dân đoàn miểu sát lưu khấu cả một trăm con phố.

Trình Húc gọi tới mười đội trưởng "Bách nhân đội", thấp giọng phân phó vài câu, sau đó cười hắc hắc, vung tay lên: "Chuẩn bị hành động."

Lúc này, Đại Hồng Lang ngồi dưới một gốc cây to, vẻ mặt rất

khó chịu, thám báo chiến thua rồi, điều này ý nghĩa hắn đã bị "dân đoàn Bạch gia bảo" phát hiện, vậy thì đối phương khẳng định sẽ không ngờ nghệch mà đi qua sơn cốc, cho hắn cơ hội ném đá xuống.

Đại Hồng Lang hùng hổ nói: "Thám báo của chúng ta đều là hảo hán lục lâm đi trên giang hồ đã lâu, sao không đánh lại gia đinh của Bạch gia bảo trong rừng được? Các ngươi đi giang hồ kiểu gì vậy? Hiện tại tình huống bên ngoài doanh trại hoàn toàn mù tịt, ngay cả hiện tại quân Bạch gia bảo đang làm cái gì cũng không tra xét được, các ngươi xem mình phế vật thế nào?"

Tiểu đội trưởng ngồi xung quanh bên người hắn, chỉ ngoan ngoãn bị rầy la, cũng cảm thấy rất mất mặt.

Đánh trận bình thường không được thì cũng có lý do, dù sao mọi người cũng đều là lục lâm, không phải xuất thân quân đội, đánh chính diện thua cũng có cái cớ, nhưng lần này lại bị thua trên phương diện kê minh cẩu đạo sở trường nhất, vậy thì có phần không thể nào nói nổi rồi.

Một tiểu đội trưởng thấp giọng nói: "Đợi rạng sáng ngày mai, chúng ta không cần thủ đoạn gì nữa, trực tiếp đánh Bạch gia bảo con mẹ nó luôn đi."

Đại Hồng Lang trợn trắng mắt: "Đánh cái rắm, đội chúng ta chỉ có 1500 người, người của Bạch gia bảo cũng có 1000 kém không nhiều lắm, đánh chưa hẳn thắng được, phải đợi đại ca, nhị ca, tam ca, từ mấy phương hướng khác tới bao vây, bốn phía đánh một trận với chúng, mới có thể chắc ăn."

Hắn vừa mới nói xong câu đó, đột nhiên nghe được tiếng xé gió, một vật gì đen thui bay qua khu rừng, rơi bịch xuống bên người họ, thứ đen thui đó thoạt nhìn giống như một cái chày, phía trên còn có ngồi nổ đang cháy nhè nhẹ.

Mấy tiểu đội trưởng xung quanh ngạc nhiên nói: "Đây là cái gì?"

Đại Hồng Lang lại không nghĩ ngợi gì, tại chỗ lăn một vòng, chui vào bụi cỏ bên cạnh.

"Ầm!"

Lựu đạn nổ tung!

Bi sắt và mảnh sắt bắn ra tứ tung, mấy tiểu đội trưởng ngay cả đầu óc còn chưa kịp phản ứng gì, mấy người liền bị trúng ngã ra đất.

Đồng thời trong lúc đó, trong rừng cây khắp nơi vang lên tiếng lựu đạn nổ "ầm ầm ầm", chỉ chớp mắt ít nhất nổ mấy chục nơi.

Chương 321: Đại nhân, thời đại đã thay đổi

Đại Hồng Lang vừa mới lăn vào bụi cỏ liền nghe được tiếng nổ mạnh, tiếp theo chính là vài tên tiểu đội trưởng đều ngã xuống, trong bụng hắn mắng thầm: Không xong rồi, là loại mìn kỳ lạ lần trước, vừa nổ tung sẽ giết chết một loạt người xung quanh.

Chết tiệt!

Không nghĩ tới đối phương còn có thứ này.

Có điều, thứ này lợi hại như vậy, khẳng định sẽ không nhiều.

Lần giao chiến trước, đối phương có hai người sắt, mỗi lần cũng chỉ có thể ném ra hai quả, kỳ thật nghĩ kỹ thì cũng không có gì mà sợ. Lão tử đợi thêm một tiếng nổ nữa, sẽ lập tức suất binh giết ngược ra ngoài...

Hắn vừa mới nghĩ tới đây, liền nghe được trong rừng cây khắp nơi vang lên tiếng nổ.

"Ầm!"

"Ầm ầm ầm!"

Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng... mười tiếng... hai tiếng...

Trong rừng cây khắp nơi vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Các tặc binh vốn đang nghỉ ngơi, đâu ngờ trong doanh trại đột nhiên rơi vào trong cơn mưa lựu đạn bạo tạc, đây thực sự là đang ngủ ngon giấc đột nhiên bị đánh, con mẹ nó ai mà đỡ được.

Các "đại hiệp" tựa trên cây, ngủ với tư thế rất bố láo, trước ngực bị bi sắt bắn trúng bụp bụp, người ngã xuống, bị chết không thể chết lại.

Có một số tặc nhân vốn nằm ngủ trong bụi cỏ, diện tích tiếp đạn nhỏ nên không có việc gì. Thế nhưng nghe được không xa vang lên tiếng nổ mạnh, họ phản xạ có điều kiện nắm lấy đao rồi nhảy dựng lên, còn nổi giận mắng: "Quân địch tập kích à?"

"Ầm!"

Lại một quả tạc đạn bay tới nổ vang bên người, trong nháy mắt ngã xuống.

Tặc quân nhất thời tử thương thảm trọng.

Đại Hồng Lang nghe được tiếng nổ vang liên miên không ngừng, thấy xung quanh ánh lửa sáng rực bầu trời, sầm mặt lại: "Nhiều vậy sao? Tạc đạn lợi hại mà chúng không ngờ có nhiều như vậy? Hỏa dược không cần tiền sao? Mẹ nó!"

Lúc này hắn mới phát hiện, thực lực của đối phương quả nhiên là thâm bất khả trắc.

Tên gọi là Sấm Tướng kia có lẽ nói đúng, phía sau Bạch gia bảo còn có thế lực rất đáng sợ đang chống lưng cho chúng, không nên qua loa chạy đến đối địch với Bạch gia bảo.

Trong lúc ngủ gặp tập kích, ngay cả biên quân tinh nhuệ cũng phải nát, càng đừng nói lưu khấu, sau một đợt lựu đạn oanh tạc, chủ lực tặc quân đã choáng váng, không còn chiến ý, phần lớn bắt đầu chạy tán loạn về hướng ngược lại.

Chúng không đứng lên không sao, vừa đứng lên, diện tích tiếp đạn liền lớn hơn.

Trình Húc làm sao bỏ qua cơ hội tốt như vậy, liền rống lên:

"Hỏa súng binh, nổ súng!"

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Một loạt Toại phát thương nổ súng...

Đám tặc quân chạy trốn phía sau trúng đạn, ngã xuống phía trước, trong nháy mắt lại ngã một loạt.

Hỏa súng binh của thôn Cao Gia ngoại trừ mười Tam nhãn thần súng binh ban đầu từng tham gia thực chiến, tất cả đều là tân binh, mặc dù đã cố gắng huấn luyện liễu mấy tháng nhưng vẫn là tân binh.

Sau đợt bắn đầu tiên, đám tân binh vội vàng bắt đầu nạp đạn cho đợt thứ hai.

Lúc này họ mới phát hiện, nạp đạn khi thực chiến thật đúng là khác hoàn toàn so với nạp đạn khi huấn luyện.

Lúc huấn luyện tâm lý ổn định, khi nạp đạn tay sẽ không run. Nhưng khi thực chiến, nghĩ đến địch nhân đang bỏ chạy, nếu như mình nạp đạn xong sớm một chút thì có thể khai hoả được sớm hơn, quân địch sẽ không chạy thoát...

Vừa nghĩ như vậy, động tác nạp đạn sớm đã được dày công tôi luyện, không biết vì sao lại không thuần thục nữa, chân tay lúng túng, một hỏa súng binh cầm bao hỏa dược đổ vào nòng súng không ngờ đổ hụt, đổ hết ra đất.

Một hỏa súng binh khác bên cạnh khi lấy bao hỏa dược ra, tay run run làm rớt bao hỏa dược, hắn vội vàng ngồi xổm xuống để nhặt, kết quả mông cong lên đụng phải đồng đội phía sau, đồng đội kia ngã xuống, lại húc ngã một đồng đội.

Trận hình hỏa súng binh trở nên hỗn loạn.

Trong lòng họ thầm kêu hỏng bét, khẳng định sẽ bị Hòa giáo viên đánh...

Lén nhìn Hòa giáo viên, thấy gã cũng không có ý muốn đánh người.

Trình Húc sao lại đánh họ được, đừng nói một loạt động tác nạp đạn phức tạp của hỏa súng, coi như chuyện đơn giản như kéo cung bắn tên, tân binh lần đầu lên chiến trường đều cũng có khả năng làm lộn xộn, việc này rất bình thường.

Gã lại có thể thấy được nhiều hơn.

Lúc này trong lòng gã còn đang thầm may mắn, may mà những tân binh này lần đầu tiên lên chiến trường thì đụng phải tình huống quân địch đang chạy trốn đưa lưng về phía họ, họ hoảng loạn nhiều lắm chỉ là để quân địch chạy thoát, mà sẽ không bị nguy hiểm cho tính mệnh của mình.

Nếu vừa bắt đầu liền đụng phải kỵ binh Kiến Nô mạnh mẽ xông về phía mình, vậy thì tân binh mới thật sự hoảng như chó, sau khi bắn đợt một, tay run rẩy nửa ngày không nạp được phát thứ hai, cuối cùng hơn phân nửa sẽ vĩnh viễn không thấy được mặt trời ngày mai.

Trình Húc phấn chấn, lớn tiếng cười mắng: "Hoảng cái mẹ gì, quân địch đang bỏ chạy, các ngươi sợ cái rắm, ổn định hết cho lão tử."

Nghe gã nói có ý cười, các hỏa súng binh tinh thần cũng phấn chấn: "Hòa giáo viên không tức giận, đúng rồi, thoải mái hơn, sợ cái quần gì, chúng ta rõ ràng là chiếm thượng phong mà.

Lấy lại bình tĩnh, động tác trên tay lúc này mới trở nên nhanh nhẹn.

Thời gian 30 lần chớp mắt hoàn thành nạp đạn họ vẫn làm

được, chỉ cần không hoảng hốt... không cần hoảng.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Các hỏa súng binh đã bắn đợt thứ hai rồi.

Đám tặc quân đã chạy được thời gian 30 lần chớp mắt, cuối cùng vẫn có không ít tên chạy thoát được, chỉ có số ít chạy chậm lưng bị trúng đạn, ngã xuống.

Trình Húc cũng không đuổi theo, lớn tiếng hạ lệnh: "Được rồi, trường mâu binh từ từ đi tới, thấy tên nào trọng thương trực tiếp cho một thương, giúp nó quy thiên, thấy tên nào bị thương nhẹ và không bị thương thì bắt đi lao động cải tạo."

Mâu trận của dân đoàn bắt đầu đẩy mạnh về phía trước...

Vẫn duy trì trận hình, từ từ đi vào "doanh trại lưu khấu" vừa rồi bị nổ tanh bành, chỉ thấy trong doanh trại cảnh tượng hết sức thê thảm, khắp nơi là thi thể của lưu khấu. Sau khi bị gần trăm quả lựu đạn nổ tung, lại bị Toại phát hỏa thương bắn loạn xạ, có thể nào không thảm sao?

Ngay cả Trình Húc cũng không khỏi thầm than: Hỏa khí thực sự là lợi hại!

Gã chỉ là một tuần kiểm nho nhỏ, trước đây chỉ thấy qua đại chiến vũ khí lạnh, thật sự vẫn chưa tiếp xúc qua hỏa khí quy mô quá lớn, điều này đối với gã mà nói, coi như là mở rộng tầm mắt một lần. Nhìn thấy cảnh tượng thê thảm của tặc quân bị hỏa khí "cày nát", Trình Húc cũng phải nói một tiếng: đại nhân, thời đại đã thay đổi.

Các trường mâu binh nhìn thi thể ngổn ngang trên mặt đất, cũng không khỏi nghị luận: "Trông kinh khủng quá, chúng ta chưa ra tay, mà tặc binh đã bị đánh thành như vậy rồi."

"Cái này... về sau không khéo chúng ta cũng sẽ không phải ra tay nữa nhỉ?"

"Ta cũng muốn làm hỏa súng binh! Bằng không thì muốn lập công cũng không có cơ hội."

Người này vừa dứt lời, trong đống thi thể trên mặt đất đột nhiên một tên "đại hiệp" nhảy ra, vung một thanh "Yển Nguyệt đao" trong tay, thì ra là phía trên cọc gỗ buộc một cây Yêu đao.

Hắn chém một đao vào mặt các mâu binh.

Mâu binh vừa rồi còn đang nói bởi vì thất thần, không kịp phản ứng nên giật mình, nhưng phía sau hắn đã có bóng người nhoáng lên, Trình Húc lách mình tới, nghiêng người chém vào góc chết công kích của Yển Nguyệt đao, Yêu đao trong tay liền đâm vào eo "đại hiệp" kia.

Mũi đao đâm vào từ bụng xuyên qua lưng, đại hiệp kêu thảm thiết một tiếng, phun máu ngã xuống đất.

Trình Húc vỗ tay, chỉ vào trường mâu binh lớn tiếng mắng: "Xốc lại tinh thần hết đi, quét dọn chiến trường rất nguy hiểm, con mẹ nó đừng để thắng trận lại bị mất mạng."

Chương 322: Chuyển đến nhà mới

Thời gian trôi nhanh như chó chạy ngoài đồng...

Trình Húc ở trong núi Hoàng Long, qua vài ngày sẽ phái người truyền về tin tức, nơi nào trong núi đại phá tặc quân Vương Tả Quải, lại ở nơi nào trong núi đại phá tặc quân Vương Tả Quải.

Đánh đâu thắng đó, căn bản không thua được.

Vương Tả Quải bị Trình Húc đánh cho như chuột chạy qua đường, chạy tan tác trong núi Hoàng Long.

Đánh xong đợt này, dân đoàn có thể nói là kiếm đủ điểm kinh nghiệm.

Những hỏa súng binh đáng yêu rất nhanh thì từ tân binh trưởng thành làm hỏa súng binh thuần thục, hiện tại đừng nói quân địch khi đang bỏ chạy, coi như là xông tới trước mặt, họ cũng có thể mặt không đổi sắc mà nạp đạn, động tác thuần thục như mặc quần cởi áo.

Trận chiến này, không chỉ huấn luyện hỏa súng binh, đồng thời còn huấn luyện bộ đội hậu cần.

Bởi vì dân đoàn đi sâu vào núi Hoàng Long tác chiến thời gian dài, công tác hậu cần bắt đầu trở thành vấn đề quan trọng. Tam Thập Nhị, Đàm sư gia phải gánh vác nhiệm vụ vận chuyển lương thực, đạn dược cho dân đoàn.

Đây vẫn là lần đầu tiên thôn Cao Gia làm chuyện này!

Ngay từ đầu còn vướng rất nhiều sai sót, thế nhưng theo thời gian trôi qua, công tác hậu cần cũng bắt đầu trở nên thuần thục...

Lý Đạo Huyền lúc này đang mặc áo lông dày, đứng trên sân thượng lầu hai một toà nhà biệt thự ở tiểu khu 'ích ích ích' núi Chiếu Mẫu thành phố Song Khánh.

Biệt thự y đã tới xem qua mấy lần, rất tốt.

Vị trí riêng biệt, hai tầng, có hoa viên, ga ra xe, thiết bị đều rất mới.

Trên cơ bản mua là có thể dọn vào ở luôn...

A, không đúng, sau khi mua rồi phải phá vỡ bức tường trên lầu hai, biến lầu hai thành một tầng bằng phẳng, sau đó mới thuận tiện cho y đặt cái hộp càng lúc càng "mở rộng" sau này.

Cô gái dẫn hắn đi xem nhà khá xinh đẹp, là cái loại phong tình vạn chủng.

"Tiên sinh, ngài suy nghĩ kỹ chưa? Căn hộ này thuộc dạng cao cấp nhất đấy." Cô gái cố ý dựa sát Lý Đạo Huyền, lấy vai nàng cọ vào vai Lý Đạo Huyền, ý tứ không cần nói rõ phát ra từ mỗi tế bào trên người nàng.

"Nếu như ngài ký hợp đồng chỗ em, giúp em được hoa hồng... em... sẽ báo đáp ngài."

Lý Đạo Huyền cười khì một tiếng: "Được, vậy kí đi."

Cô gái liền mừng rỡ: "Ôi chao, ngài thực sự là khách quý của em."

Lý Đạo Huyền: "Dẫn tôi đi gặp chủ nhà cũ, làm thủ tục sang tên luôn đi."

Cô gái vui vô cùng, liền đưa tay kéo lấy tay Lý Đạo Huyền,

trực tiếp đưa cái ở trước ngực nàng ép vào tay Lý Đạo Huyền, hợp đồng này nếu thành công, hoa hồng cho nàng thật đúng là không ít.

Đương nhiên, tốt nhất chính là có thể gả cho tiểu soái ca có tiền này, làm vợ y, vậy thì tài sản của y không phải có một nửa là của mình rồi sao? Đây mới là con đường phát tài chân chính.

Nàng đang nằm mơ được gả vào nhà hào môn, Lý Đạo Huyền lại thoắt cái tránh người đi, giữ khoảng cách với nàng: "Tiểu tỷ tỷ, tôi rất đứng đắn muốn mua nhà, cô đừng có mà làm như vậy."

Cô gái: "Ơ?"

Lý Đạo Huyền: "Bán nhà lấy hoa hồng, đó là công sức cô dẫn tôi đi xem nhà kiếm được, rất hợp tình hợp lý. Nhưng nếu cô muốn dựa vào bán sắc đẹp, lừa đi một nửa nhân sinh của tôi, chỉ có nằm mơ thôi."

Cô gái cứng đờ người, quả nhiên, kẻ có tiền không dễ lừa gạt như vậy, giấc mơ bay lên đầu cành làm phượng hoàng đành vỡ tan như bọt nước.

Lý Đạo Huyền nói: "Đúng rồi, có một khoản tiền muốn kiếm không?"

Cô gái phấn chấn: Ơ, còn có trò hay à? Xem ra mình xinh đẹp, tiểu soái ca có tiền đổi ý rồi, vẫn dự định cho mình một cơ hội. Mình còn có thể chim sẻ biến thành phượng hoàng, bình tĩnh, không được hoảng, lần này ta có thể thắng.

Lý Đạo Huyền: "Cô làm nghề này, khẳng định quen biết đội thi công uy tín, giúp tôi mời một đội thi công tới đây, phá hết bức tường trên lầu hai, làm thành một tầng bằng phẳng. Cô giúp tôi trông coi hoàn thành việc này, cô sẽ không thiếu hoa hồng đâu."

Cô gái vừa mới dấy lên hy vọng lại bị vỡ tan tành, trong lòng

mãnh liệt thổ tào: a a a. Mỹ nữ đẹp như ta, ngươi không đưa ta về làm lão bà, cùng ngươi chơi 18 tư thế, lại muốn ta giúp ngươi làm giám sát cái gì chứ, a a a, ngươi làm đàn ông có lầm không vậy?

Lý Đạo Huyền: "Thế nào? Không muốn à? Vậy tôi đi tìm người khác."

Cô gái soạt một cái thu hồi ý nghĩ biến thái đầy đầu, vội nói: "Muốn, muốn chứ, khoản tiền hoa hồng này nhất định phải để dành cho tôi đấy."

Lý Đạo Huyền: "Như vậy là được rồi, dựa vào lao động kiếm tiền không tốt sao? Bán nhà thì bán nhà, đừng đem phòng môi giới bất động sản thành nơi môi giới hôn nhân."

Cô gái nghẹn họng.

Rất nhanh, chủ nhà cũ được sắp xếp tới gặp mặt, đôi bên ký xong hợp động, giao tiền cọc, sau đó chính là thủ tục sang tên, một tay giao tiền, một tay giao nhà.

Chuyện này thật đúng là không đơn giản.

Người bình thường không thường xuyên ra khỏi nhà như Lý Đạo Huyền cũng bị hành hạ chạy lung tung các phòng ban, lo liệu các loại thủ tục, ký tên đến nỗi mỏi cả cổ tay, thật vất vả, cuối cùng coi như giao dịch xong chuyển nhượng căn nhà.

Trên ô của chủ căn nhà kia, đã viết tên của Lý Đạo Huyền.

Cô gái bán nhà rất thất vọng, cũng rất muốn viết tên của mình lên ô chủ hộ, nếu như có thể, đừng nói 18 tư thế, coi như là 7 đêm khoái lạc, 30 thế giao hợp của Động Huyền Tử tiên sinh... Nàng đều sẵn lòng.

Đáng tiếc tiểu soái ca căn bản không cho cơ hội, nàng đành phải xốc lại tinh thần đi kiếm tiền mình nên kiếm thôi, giúp Lý

Đạo Huyền mời đội thi công tới, đập hết bức tường trên lầu hai, ghép hết phòng trên lầu hai thành một tầng bằng phẳng...

Thời gian thấm thoát trôi qua...

Tháng 12 đã đến!

Lý Đạo Huyền chuyển nhà.

Đồ dùng còn lại trong nhà để hết cho công ty chuyển nhà đưa qua, chỉ có cái hộp rất lớn kia hơi khó xử lý,"mở rộng" lần trước nó đã biến thành cái hộp siêu to khổng lồ dài năm thước, rộng ba thước, muốn chuyển đi thế nào thật sự khiến Lý Đạo Huyền hao tổn tâm trí.

Không nghĩ tới cái hộp cũng không làm khó y, không ngờ có thêm một nút "thu gọn", Lý Đạo Huyền đưa tay ấn một cái, cái hộp "thu gọn" thành hình dạng nguyên bản, dài 2,5 mét, rộng 1,5 mét, thể tích tương đương với một cái tủ lạnh.

Lý Đạo Huyền dùng vải đen bao cái hộp lại, tìm một công ty vận chuyển hàng, trả phí vận chuyển "hàng dễ vỡ", nói đây là một cái lu lớn, các công nhân liền nhẹ tay, dè đặt đưa cái hộp lên xe tải vận chuyển đến nhà mới, sau đó đặt trên tầng hai trống trải.

Đợi các công nhân đi hết rồi, Lý Đạo Huyền mới đóng toàn bộ cửa sổ lầu hai, kéo hết rèm cửa sổ lại, từ từ kéo tấm vải đen che hộp ra.

Thế giới trong hộp vẫn ổn định!

Cái hộp lắc lư cũng sẽ không ảnh hưởng đến thế giới, sẽ không tạo thành tai hoạ động đất núi lở gì đó. Lý Đạo Huyền lại ấn vào nút "mở rộng" bên ngoài hộp, nó liền mở rộng ra lần nữa, biến thành phạm vi tầm nhìn cực lớn dài năm thước, rộng ba thước.

Lý Đạo Huyền tiện tay ấn vào Bạch gia bảo, thôn Cao Gia, trấn

Phùng Nguyên, huyện thành... Dò xét mấy địa điểm quan trọng nhất trong phạm vi tầm nhìn, thấy mọi người đều bình an vô sự, lại đột nhiên nhìn thấy có một đại đội quan binh đi vào huyện thành Trừng Thành.

Trong quân treo một lá cờ to, phía trên viết một chữ Vương.

Quân của tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân tới rồi.

Chương 323: Lễ hội Thiên Tôn cơm khoai tây thịt sấy

Tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân sinh ra tại danh môn.

Tổ tiên Vương Hữu, là công thần đi theo Minh Thành Tổ Chu Đệ lúc Tĩnh Nan, thụ phong Thanh Viễn Hầu.

Vương Thừa Ân 18 tuổi đã kế thừa chức vị thế tập chỉ huy thiêm sự Tây Ninh vệ, vẫn luôn ở biên cảnh tác chiến với du kỵ binh của dân tộc thiểu số. Mặc dù chưa lập đại công lao kinh thiên động địa gì, nhưng cũng chưa bao giờ phạm phải sai lầm gì, có thể xem như một tướng lĩnh rất ổn định.

So sánh với loại rác rưởi như tổng binh Duyên Tuy Ngô Tự Miễn, hoàn toàn không cùng cấp độ.

Sau khi Dương Hạc lên làm tam biên tổng đốc, vì mau chóng đối phó với quân khởi nghĩa nông dân, liền điều Vương Thừa Ân ra khỏi biên cảnh, bổ nhiệm làm tổng binh Thiểm Tây, để hắn phối hợp với tuần phủ Thiểm Tây Lưu Quảng Sinh, mau chóng giải quyết vấn đề lưu khấu trong cảnh nội Thiểm Tây.

Vương Thừa Ân cũng không phụ kỳ vọng của hắn, vào mấy tháng trước đã đại phá tặc Hợp Dương Phiên Sơn Nguyệt, khiến Phiên Sơn Nguyệt ngoan ngoãn tiếp nhận chiêu an, mới có chuyện "lưu tặc về quê" kia.

Lý Đạo Huyền thấy người này tới huyện thành cũng phải tập trung sự chú ý vào.

Cũng may!

Người này coi như quy củ, cũng không để mặc binh linh quấn nhiễu dân chúng như du kích Lý Anh lần trước, binh sĩ dưới quyền hắn quản hạt cũng không tệ lắm, đóng quân bên ngoài huyện thành, không tiến vào huyện thành lung tung.

Vương Thừa Ân thấy xung quanh huyện thành Trừng Thành có làm vài con đường xi măng, kéo dài về mấy phương hướng xung quanh, cũng không khỏi thầm nghĩ: Huyện Trừng Thành này xảy ra chuyện gì? Đang hạn hán, còn có năng lực làm đường quy mô lớn vậy?

Lương Thế Hiền: "Không biết Vương tướng quân đi tới bản huyện là có chuyện gì?"

Đầu óc đang tơ tưởng thì huyện lệnh Lương Thế Hiền từ trong thành đi ra đón, hai người chào hỏi mấy câu nhàm chán cho xong, mới đi vào chủ đề chính.

Vương Thừa Ân thở dài: "Ta chỉ đi ngang qua nơi này, trời sắp tối rồi, binh sĩ đều đã mệt mỏi, định bụng hạ trại nghỉ ngơi một đêm bên cạnh huyện thành, sáng sớm ngày mai sẽ nhổ trại, tiếp tục hành quân."

Lương Thế Hiền ngạc nhiên: "Tướng quân là muốn đi phía đông?"

"Ừm!" Vương Thừa Ân sắc mặt khó coi: "Muốn đi huyện Hợp Dương phía đông, Phiên Sơn Nguyệt kia lại muốn thu thập rồi."

Lời này khiến Lương Thế Hiền cũng cảnh giác: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Vương Thừa Ân nói: "Ngươi cũng biết, mấy tháng trước, bản tướng quân đánh cho Phiên Sơn Nguyệt một trận, khiến hắn ngoan ngoãn nhận chiêu an, tổng đốc đại nhân cho hắn một chức quan thủ bị Hợp Dương, xem như là ổn định hắn rồi."

Lương Thế Hiền gật đầu: "Việc này hạ quan cũng biết, khi hắn giải tán bộ hạ, đám lưu khấu về quê này cũng mang đến không ít phiền phức cho bản huyện."

Nghe đến đó, Lý Đạo Huyền cũng không khỏi thầm mắng: Ngươi nói có vẻ khách khí quá rồi! Sao lại chỉ là một chút phiền phức, nói phiền toái rất lớn còn nhẹ, làm hại ta liên tục chuyển tầm nhìn, APM thiếu chút nữa luyện đến hơn 300 rồi, sử ra găng tay Vô Cực mấy lần, dân đoàn thôn Cao Gia, phạm nhân, đại dân đoàn của Bạch Diên cũng phải mấy lần ra tay, cuối cùng cũng thu phục đám "lưu khấu về quê" này.

Vương Thừa Ân nói: "Phiên Sơn Nguyệt này mọc cái đuôi, ngoan ngoãn làm thủ bị Hợp Dương mấy tháng, thế nhưng tặc chính là tặc, không được bao lâu, lại bắt đầu chứng nào tật nấy, bỏ mặc bộ hạ dưới trướng mình bắt chẹt hương thân, cướp bóc lương dân, cách thức như tên du kích Lý Anh kia. Huyện lệnh Hợp Dương bị tức muốn chết, báo chuyện này lên Tây An, tuần phủ đại nhân nghe qua cũng rất tức giận."

Lý Đạo Huyền: Thì ra ngươi cũng biết du kích Lý Anh giống tặc sao?

Hắn chỉ ở trên trời thổ tào, Lương Thế Hiền lại trực tiếp ở trước mặt Vương Thừa Ân thổ tào: "Loại người như Du kích Lý Anh, quả thật chính là sỉ nhục của Đại Minh ta! Làm quan làm như tặc tử vậy, Còn có tổng binh Duyên Tuy Ngô Tự Miễn kia, việc đầu cơ trục lợi quân lương quân mã thậm chí truyền đến cả tai của bản quan. Phiên Sơn Nguyệt học theo họ, cũng không ngoài ý liệu của bản quan chút nào, loại tặc tử này phải nên mau chóng bắt giữ xử lí."

Vương Thừa Ân thở dài: "Nói chung, không thể để hắn tiếp tục làm như vậy, cho nên tuần phủ đại nhân mệnh lệnh bản tướng quân đến huyện Hợp Dương trước, bắt giữ Phiên Sơn Nguyệt, áp giải đến Tây An chờ tuần phủ đại nhân xử lý."

Lý Đạo Huyền khinh miệt một tiếng, diễn xuất của Lý Anh, Ngô Tự Miễn, Phiên Sơn Nguyệt không khác nhau lắm, thế nhưng Lý Anh và Ngô Tự Miễn không ai quản, Phiên Sơn Nguyệt này lại "bắt về Tây An", từ nơi này có thể thấy được, mệnh quan triều đình làm chuyện xấu có thể bị truy cứu hay không, không chắc chắn có quan hệ với bọn họ làm chuyện xấu gì, quan trọng nhất là "có hậu trường hay không".

Lý Anh và Ngô Tự Miễn có hậu đài, cho dù làm chuyện xấu cũng không sao cả.

Phiên Sơn Nguyệt này là một tướng tặc được chiêu an, không có hậu trường, cho nên hắn học võ quan triều đình khác làm điều ngang ngược, đương nhiên sẽ bị "bắt giữ xử lí".

Mẹ nó!

Chó đẻ!

Lý Đạo Huyền chỉ muốn mắng chửi.

Lương Thế Hiền thở dài: "Bản quan chỉ có thể chúc Vương tướng quân kỳ khai đắc thắng, có thể mau chóng bắt Phiên Sơn Nguyệt kia về quy án."

Vương Thừa Ân gật đầu, coi như chào hỏi xong với Lương Thế Hiền, sau đó dẫn tâm phúc gia đinh quay trở về doanh trướng, cũng không vào huyện thành quấy rầy.

Lý Đạo Huyền thấy hắn trị quân thanh minh, chính trực công chính, loại võ tướng thế này, tại Minh Mạt hình như cũng không có nhiều lắm.

Tầm nhìn lướt qua bầu trời quân doanh của Vương Thừa Ân, thấy binh sĩ trong quân ăn uống rất kém, cũng chỉ bánh khô miễn cưỡng có thể lấp đầy bụng, ăn một miếng uống một ngụm nước trắng...

Rất thảm!

Nhưng thảm như vậy, còn có thể làm được không phạm lương dân, không bắt chẹt các phú hộ trong huyện Trừng Thành cung cấp đồ ăn thức uống cho họ, vậy nên càng khiến người tâm sinh hảo cảm.

Thôi thì, tặng cho hắn một bữa ăn ngon.

Lý Đạo Huyền thường hay tổ chức lễ hội kỳ quái cho các thôn dân Cao Gia, như "Lễ hội Thiên Tôn đột phát ý tưởng","Lễ hội lẩu Thiên Tôn", lần trước sau khi cho Tạo Oanh ăn Bát Đại Oản, thức ăn dư ra cũng thưởng cho các thôn dân Cao Gia, hưởng một cái "Lễ Bát Đại Oản Thiên Tôn".

Nhưng y còn chưa tổ chức cho trên vạn lão bách tính của huyện thành một cái lễ đàng hoàng.

Suy nghĩ một chút, vậy thì thừa dịp cơ hội này làm đi.

Y chuyển "điểm chú ý" đến trên người Lương Thế Hiền, thấy hắn trở về trong nha môn, liền in một tờ giấy rồi thả xuống trước mặt Lương Thế Hiền: "Nửa giờ sau, ta sẽ cho lão bách tính cả huyện thức ăn ngon, ngươi triệu tập dân phu, chuẩn bị đồ ăn xong, đưa cho quân Vương Thừa Ân một phần đi."

Lương Thế Hiền vội vàng hướng lên không trung hành lễ: "Thiên Tôn nhân thiện!"

Lý Đạo Huyền lấy điện thoại ra và đặt đồ ăn.

Vừa mới chuyển đến khu biệt thự núi Chiếu Mẫu, còn chưa quá quen thuộc dịch vụ bán đồ ăn xung quanh, tiện tay tìm kiếm, ơ, tìm được một cửa hàng "cơm khoai tây thịt sấy Thổ Gia", cơm thơm ngon trộn với khoai tây và thịt sấy thái lựu, nhìn đã muốn ăn rồi.

Thời Minh Mạt, khoai tây là thứ còn chưa phổ biến, phần lớn người tây bắc còn chưa được ăn, vậy để cho mọi người mở mang tầm mắt đi. Tiện thể, coi như thử nghiệm phổ biến khoai tây, để cho mọi người sớm giác ngộ ra nó ăn ngon, sau đó mới chịu đi trồng.

Đặt hàng!

Nửa giờ sau, cơm khoai tây được giao đến.

Lý Đạo Huyền cầm cái thìa, múc một thìa đầy rồi đặt xuống quảng trường đằng trước cửa nha môn huyện.

Các dân phu đã được Lương Thế Hiền bố trí từ trước liền ào lên, dùng các loại dụng cụ đem hạt cơm, khoai tây, thịt sấy cắt thành từng miếng nhỏ, rồi lại một lần nữa trộn chung vào bát, sau đó phát cho mọi người trong huyện thành.

Chương 324: Chấn động kinh sư

Huyện thành Trừng Thành, thoáng cái liền trở nên náo nhiệt.

Lão bách tính nhận được tin tức tất cả đều tụ tập về nha môn.

"Hôm nay diễn ra sự kiện gì vậy?"

"Ngươi còn chưa biết sao? Vừa rồi huyện tôn đại nhân phái người tới thông báo, ngày hôm nay ăn lễ."

"Tết âm lịch còn có hơn mười ngày nữa mới tới mà, ngày hôm nay là lễ gì?"

"Lễ hội Thiên Tôn cơm khoai tây thịt sấy."

"Lễ gì lạ quá vậy?"

"Tên dài nữa."

Lão bách tính ở huyện thành đúng là chưa trải sự đời, nếu như là lão bách tính của thôn Cao Gia hiện tại khẳng định đã đoán ra bảy tám phần rồi, nhưng lão bách tính huyện thành còn chưa biết Thiên Tôn lắm trò thế nào, sau này tiếp xúc nhiều với Thiên Tôn vẫn còn phải chậm rãi học tập thêm.

Gần vạn lão bách tính ùa tới trên quảng trường, lập tức đã ngửi được mùi thơm nồng đậm.

Huyện tôn đại nhân Lương Thế Hiền giống như phát cháo tế dân trước đây, ngồi ở phía sau giám sát mọi hoạt động, phía trước là đám đông nha dịch, bang nhàn, còn có dân phu đang đem hạt

cơm khổng lồ, vật màu vàng kỳ lạ khổng lồ, miếng thịt khổng lồ trong một cái thìa khổng lồ ra băm rồi trộn lại với nhau, sau đó lại đưa cho người xếp hàng đầu tiên.

Người phía trước cầm lấy đũa đưa vào trong miệng, vẻ mặt lập tức trở nên cực kỳ đặc sắc: "A, ngon lắm..."

"Thơm quá!"

"Thịt sấy và cơm đều thơm quá, thứ màu vàng này là cái gì vậy? Ăn ngon lắm."

"Thiên Tôn vừa rồi hạ pháp chỉ, thứ màu vàng này gọi là khoai tây, là một loại cây nông nghiệp rất mới, bảo sau này nếu chúng ta có được hạt giống, nhất định phải trồng nó."

"Ờ, nhưng hạt giống của thứ này lấy ở đâu?"

"Nghe nói Tây An có!"

"Đợi lần tới Hình Hồng Lang thu đồ thêu của chúng ta đưa đến Tây An, lại mua hạt giống khoai tây trở về."

"Hắc, được rồi, ta cũng muốn trồng thử xem, thứ này ăn ngon thật."

Loại chuyện phổ biến cây trồng mới này, biện pháp tốt nhất chính là để cho họ ăn thử, ăn một lần là có thể giải quyết tất cả nghi hoặc.

Lúc này Lương Thế Hiền an bài một nhóm người khác, bắt đầu chuẩn bị đồ ăn cho đội ngũ Vương Thừa Ân.

Đội ngũ Vương Thừa Ân có tới 1500 người, nhân số này muốn ăn cái gì thật đúng là không ít, người của Lương Thế Hiền liều mạng băm băm, đem hạt cơm và những cục to đều băm nhỏ ra, bỏ vào trong một cái thùng to, sau đó để dân phu dùng xe đẩy thùng

cơm đi ra ngoài thành, đi về hướng doanh trại của Vương Thừa Ân.

Vương Thừa Ân vừa nghe được trong huyện thành phát ra tiếng hoan hô kỳ quái, đang không rõ lắm những người này đang giở trò gì, đột nhiên thấy cửa thành mở, lượng lớn xe chạy ra, trên xe chở đầy là thức ăn thơm ngào ngạt.

Điều này làm cho hắn "ơ" một tiếng.

Lương Thế Hiền đi tới trước mặt hắn, mỉm cười: "Tướng quân đường xa mà đến, còn phải đến huyện Hợp Dương tiễu phỉ, gánh nặng đường xa, bách tính bản huyện cảm tạ ơn đức tiễu phỉ của tướng quân, cố ý chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon, khao toàn quân."

Vương Thừa Ân sửng sốt, còn có loại chuyện tốt này?

Quan binh bọn ta đi đến đâu, lão bách tính luôn tránh không kịp, cho nên mình mới hạ lệnh không cho phép tiến vào huyện thành, để tránh làm sợ hãi bách tính trong thành, không nghĩ tới những bách tính này lại còn tặng cơm cho mình, việc này... thật đúng là...

Hơi cảm động!

Lương Thế Hiền: "Ông trời đang nhìn đấy, tướng quân mau nhận lấy đi."

Vương Thừa Ân ôm quyền: "Vậy từ chối thì bất kính rồi."

Hắn ra lệnh một tiếng, 1500 binh sĩ liền bu tới, nhận lấy thùng chứa đầy cơm khoai tây từ trong tay dân phu, chỉ ngửi thôi sắc mặt họ liền thay đổi: "Thơm quá!"

"Đây... đây là cơm trộn thịt băm..."

"Xem kìa, hạt thịt sấy rất to, thịt này mùi thơm thật."

"Còn có thứ gì màu vàng rất lạ, không biết là gì."

Thân binh bưng cho Vương Thừa Ân một bát: "Tướng quân, ngài nếm thử, cơm này thật sự là ngon hết nước chấm."

Vương Thừa Ân cũng không thiếu ăn như binh lính bình thường, mấy thứ thịt khô hắn ăn chán rồi, nhưng vừa ăn vào một miếng cũng kinh ngạc.

Cơm này hương vị quá phong phú, nó chính là kết tinh của công nghệ hậu thế, bên trong bỏ thêm đủ thứ gia vị như muối, bột ngọt, nước cốt gà, chỉ sợ ngay cả đầu bếp làm ra món cơm này cũng không biết được.

- Giải thích, Ý đầy đủ đoạn này lên án thực trạng ở Trung Quốc lạm dụng khoa học công nghệ quá nhiều vào chế tạo thực phẩm, có những gia vị hoàn toàn làm giả bề ngoài giống đáng kinh ngạc. Người Việt Nam ai cũng thể nghiệm được sự lợi hại của Trung Quốc trong vấn đề làm giả thực phẩm. Hết giải thích.

Vương Thừa Ân kinh ngạc nói: "Cơm này ăn ngon quá! Thứ màu vàng này chắc là khoai tây, ta cũng từng ăn ở Tây An, thế nhưng chỉ ăn khoai tây luộc thôi, không nghĩ tới sau khi băm nhỏ ra trộn với cơm lại ngon như vậy... Bên trong lại trộn thêm thịt sấy khô, quả thật hoàn mỹ."

Lương Thế Hiền mỉm cười: "Sau này tướng quân trở về, không ngại bảo các Vệ sở binh cũng trồng khoai tây đi, nếu phương pháp thoả đáng sản lượng sẽ rất cao, cũng có tác dụng rất lớn để giảm bớt nạn đói."

Vương Thừa Ân gật đầu: "Nếu Lương đại nhân cũng nói như vậy, bản tướng quân đương nhiên cũng muốn thử một lần."

Hắn quay đầu, nhìn thấy bộ dạng các binh sĩ ăn rất thoả mãn, không khỏi thở dài: "Lần này xuất chinh, các binh sĩ đói bụng, mỗi

người sĩ khí giảm sút, bản tướng quân còn lo lắng vấn đề tác chiến, không ngờ ở huyện Trừng Thành có thể ăn được một bữa ngon như thế, sĩ khí các binh sĩ cũng tốt hơn, chuyến này đi huyện Hợp Dương, nhất định nhất chiến công thành, bắt Phiên Sơn Nguyệt về Tây An hỏi tội."

Lương Thế Hiền: "Vậy xin nhờ tướng quân rồi."

Hai người vừa mới nói đến đây, đột nhiên nghe được tiếng vó ngựa "cộc cộc" vang lên, một con khoái mã từ hướng tây nam chạy tới như điên, kỵ sĩ trên ngựa vừa chạy vừa rống to: "Thư khẩn tám trăm dặm, thư khẩn tám trăm dặm... tuần phủ Thiểm Tây... có lệnh... mời Vương tổng binh tiếp lệnh..."

Vương Thừa Ân kinh ngạc, lớn tiếng nói: "Bản tướng quân ở đây, ngươi có lệnh gì? Qua đây nói xem."

Kỵ sĩ trên ngựa chạy tới như điên, đến trước mặt Vương Thừa Ân rồi, ngay cả động tác xuống ngựa cũng không thèm làm, cứ thế lăn xuống ngựa, bất chấp đau đớn bò dậy, vội vàng nói: "Ngày 27 tháng 10, Kiến Nô binh phân ba đường, một đường đánh vào Đại An khẩu, tham tướng Chu Trấn tử vong, một đường đánh vào Long Tỉnh quan, một đường đánh Hồng Sơn khẩu, tham tướng Trương An Đức bại trốn, Trương Vạn Xuân hàng, Kế Châu bị vây, tháng 11, kinh sư giới nghiêm..."

"Tháng 11, Hoàng Đài Cát tự mình đốc quân đánh vào Long Quan, lấy Mông Cổ Khách Nhĩ Thấm Đài cát là Bố Nhĩ Cát Đồ làm hướng đạo, phá được Hồng Sơn khẩu. Biệt tướng công phá Đại An khẩu, hội họp tại Tuân Hóa. Tổng binh Sơn Hải quan Triệu Suất Giáo tới viện trợ, chết trận tại Tuân Hóa, toàn quân bị diệt. Tuần phủ Vương Nguyên Nhã, thôi quan Bảo Định Lý Hiến Minh, thôi quan Vĩnh Bình Hà Thiên Cầu, tri huyện Tuân Hóa Từ Trạch, tiền nhiệm tri huyện Vũ Khởi Tiềm, dựa vào thành chống cự, thành phá chết hết."

Nghe những tin tức này, Vương Thừa Ân biến sắc: "Kinh sư nguy hiểm rồi."

Kỵ sĩ nói: "Triều đình hạ lệnh đốc phủ các nơi khẩn cấp cần vương... Tuần phủ đại nhân gọi Vương tổng binh lập tức về Tây An, hội họp với tổng binh bốn trấn khác là Ngô Tự Miễn, Vưu Thế Lộc, Dương Kỳ, Dương Gia Mô, cùng nhau bảo vệ kinh sư."

Vương Thừa Ân thiếu chút nữa đánh rơi bát cơm trên tay: "Nếu như bản tướng quân đi rồi, Hợp Dương Phiên Sơn Nguyệt thì làm sao? Hiện tại tên kia đang giơ cờ hiệu của quan binh, làm xằng làm bậy ở huyện Hợp Dương."

Chương 325: Ngươi đi Thiểm Tây làm sao?

Bầu không khí đang rất vui vẻ vì mọi người được ăn cơm trộn khoai tây thịt khô nhưng bị quân tình khẩn cấp này phá hư hoàn toàn.

Vương Thừa Ân sầm mặt lại, đám người phó tướng, thiên hộ bên cạnh hắn sắc mặt cũng rất khó coi.

"Ta phải lập tức vào kinh cần vương." Vương Thừa Ân là người vẫn rất trung quân ái quốc, trước tiên đã muốn đi rồi, thế nhưng vừa nghĩ đến thủ bị Hợp Dương Phiên Sơn Nguyệt, hắn lại có chút do dự.

Lương Thế Hiền cũng vừa lúc nghĩ đến chuyện tương tự: "Vương tướng quân, ngươi vừa đi, Phiên Sơn Nguyệt không người tiết chế, chẳng phải là càng xằng bậy hơn? Rồi sẽ xuất hiện du kích Lý Anh thứ hai."

Vương Thừa Ân: "Ôi!"

Lương Thế Hiền lại nói tiếp: "Nếu cả tổng binh năm trấn đều vào kinh cần vương, lưu khấu tại địa giới Thiểm Tây thì làm sao? Chẳng phải sẽ càng thêm điên cuồng rồi?"

Vương Thừa Ân: "Ôi!"

Hắn ngoại trừ liên tục "ôi", quả thật không biết nói gì khác.

An tĩnh vài giây, hắn mới nặng nề vỗ vai Lương Thế Hiền: "Bất kể như thế nào, kinh sư đều phải ưu tiên bảo vệ, bản tướng quân phải vào kinh cần vương, Phiên Sơn Nguyệt và tặc khấu Thiểm

Tây này ta không thể để ý tới nữa. Thời gian sau này, cục diện bên Thiểm Tây chỉ sợ sẽ vô cùng hung hiểm, Lương đại nhân bảo trọng nhiều hơn."

Lương Thế Hiền câm nín.

Vương Thừa Ân: "Truyền lệnh toàn quân, lập tức nhổ trại, đi luôn trong đêm, chạy về Tây An."

Hắn vừa truyền mệnh lệnh xuống, các binh sĩ vẫn còn đang ăn cơm cơm khoai tây thịt khô ngon lành, nghe được phải "lập tức nhổ trại", các binh sĩ đâu còn để ý bát cơm trong tay nữa.

Có người vội vàng và vội mấy thìa cơm vào mồm.

Có người nhét vào trong miệng, trên tay còn nắm hai bên, vừa đi vừa ăn.

Có người lấy ra một tấm vải, đổ cơm vào buộc lại, cất vào trong người.

Cơm ngon như vậy, bên trong còn có thịt khô bằm, cũng không biết đến khi nào họ mới có thể được ăn.

Hỗn loạn một hồi, sau đó đội ngũ Vương Thừa Ân lưu luyến không rời lên đường.

Lương Thế Hiền phất tay tiễn đưa họ, một mình đứng trên tường thành nhìn lên bầu trời: "Thiên Tôn, giờ phải làm sao đây? Phiên Sơn Nguyệt không người quản lý, nhất định sẽ càng làm loạn hơn, tổng binh năm trấn toàn bộ vào kinh, Thiểm Tây này càng không người quản, ôi..."

Lý Đạo Huyền cũng thầm than trong lòng: Trên sách lịch sử nói, tam biên tổng đốc Dương Hạc, ngay từ đầu đến Thiểm Tây tam biên là kết hợp tiêu diệt lẫn chiêu an, thế nhưng bởi tổng binh năm trấn vào kinh cần vương, trên tay Dương Hạc đã mất đi một

lượng lớn lực lượng quân sự quan trọng, vô lực tiễu phỉ quy mô lớn, vì vậy tiếp đó phải điều chỉnh sách lược, chọn dùng chính sách toàn diện chiêu an.

Mà chính sách toàn diện chiêu an này thất bại thế nào, chỉ cần nhìn "lưu khấu về quê" lần trước cùng với thủ bị Hợp Dương Phiên Sơn Nguyệt hiện tại là biết.

Thiểm Tây, sẽ càng rối loạn!

Lý Đạo Huyền lấy ra một tờ giấy, giơ lên cho Lương Thế Hiền thấy: "Chiêu mộ dân đoàn, tự mình bảo vệ mình."

Lương Thế Hiền: "Hiểu rồi, phía trên đã không đáng tin cậy, chỉ có thể dựa vào chính mình. Chỉ có thể thành lập càng nhiều dân đoàn, nếu ở huyện khác thành lập quá nhiều dân đoàn sẽ khiến lão bách tính không thể sinh hoạt như bình thường, nhưng huyện Trừng Thành chúng ta có tiên lương, sẽ có được nhiều nam nhân cầm lấy vũ khí."

Hắn vội vàng quay đầu hỏi Thiệu Hưng sư gia: "Tổng giáo viên dân đoàn Bạch Diên hiện tại đang ở đâu?"

Thiệu Hưng sư gia nói: "Bạch tổng giáo viên vài ngày gần đây ở thôn Cao Gia, nơi đó cách huyện Hợp Dương rất gần, có thể hắn dự định tổ chức dân đoàn thôn Cao Gia phòng bị Phiên Sơn Nguyệt."

Lương Thế Hiền: "Không hổ là Bạch tiên sinh, đã sớm có phòng bị rồi. Chuẩn bị ngựa, bản quan muốn đích thân đi thôn Cao Gia một chuyến, cùng Bạch tiên sinh thương lượng kế sách ngăn địch."

Thiệu Hưng sư gia cười nói: "Huyện tôn đại nhân, đi thôn Cao Gia không cần chuẩn bị ngựa nữa rồi."

Lương Thế Hiền đầu có dấu hỏi chấm.

Thiệu Hưng sư gia nói: "Con đường từ huyện thành đến thôn Cao Gia đã hoàn thành, hơn nữa còn làm hai cái, một cái là đường xi măng có thể ngồi xe công cộng, còn một cái là đường ray xe lửa, các thôn dân vừa làm xong, Thiên Tôn tự tay đặt xe xuống nữa, chúng ta muốn đi thôn Cao Gia sẽ thuận tiện hơn, ngồi xe lửa, chỉ chớp mắt là đến rồi."

Lương Thế Hiền: "Ồ, thì ra là thế, bản quan cũng muốn ngồi thử xem xe lửa tiên gia thế nào."

Lương Thế Hiền vội vàng dẫn theo Thiệu Hưng sư gia, mười tên nha dịch đi tới "nhà ga Trừng Thành", nhà ga này xây ở ngoài cửa thành đông bắc huyện thành, đủ mọi màu sắc, là loại kiến trúc theo "phong cách Thiên Tôn" điển hình.

Trong huyện Trừng Thành hiện tại đã có rất nhiều loại kiến trúc theo "phong cách Thiên Tôn" này rồi, phần lớn người dân huyện Trừng Thành không còn cảm giác xa lại với những kiến trúc kỳ quái này nữa, trái lại có một loại cảm giác thấy được chúng nó liền "an tâm".

Bất cứ lúc nào chúng nó cũng đang nhắc nhở cho lão bách tính Trừng Thành: "Các ngươi có Thiên Tôn che chở."

Lương Thế Hiền cũng có tâm tình như vậy, chút hoảng hốt vừa rồi khi nhìn thấy kiến trúc năm màu đã tiêu tan không ít.

Chẳng mấy chốc, xe lửa đi tới.

Đây vẫn là lần đầu tiên Lương Thế Hiền ngồi lên thứ này, có chút kinh sợ, dè dặt lên xe, ngồi xuống vị trí cửa sổ, hắn thò một tay ra ngoài cửa sổ, cảm thụ được cái cảm giác gió thổi trong lòng bàn tay khi chạy với vận tốc 60 ki lô mét trên một giờ, ơ? Cái này... giống như... đang cầm một thứ gì đó rất ghê gớm.

Hơn 30 dặm đường, ngồi trên xe lửa, thực sự chỉ chớp mắt là

đến nơi.

Lương Thế Hiền nhảy xuống xe lửa, lập tức hỏi Bạch Diên ở đâu.

Người qua đường chỉ cho hắn phương hướng của binh doanh thôn Cao Gia, hắn liền dẫn theo bọn nha địch chạy thẳng đến đó.

Cách binh doanh còn rất xa, trong tai đã nghe được một tiếng "đoàng" của hỏa súng vang lên.

Lương Thế Hiền: "Ơ?"

Sắc mặt hắn thoáng cái trở nên cổ quái: "Hỏa súng?"

Thiệu Hưng sư gia bên cạnh gật đầu: "Đúng vậy, là âm thanh của hỏa súng."

"Ôi trời!" Lương Thế Hiền nói: "Không phải chứ? Bạch Diên dám làm ra cả hoả súng rồi? Đây... đây... chính là vật cấm a."

Thiệu Hưng sư gia thấp giọng nói: "Huyện tôn đại nhân, không cần phải ngạc nhiên, bên Thiệu Hưng của ta, năm đó khi xuất hiện giặc Oa quấy phá, mấy nhà có tiền đều làm mấy chục cây hỏa súng, cũng không phải là chuyện rất ghê gớm gì."

Lương Thế Hiền tỉ mỉ nghĩ lại tình cảnh hiện tại của Thiểm Tây, cũng phải.

Hắn tiếp tục đi về phía trước, lại đi vài bước, từ xa phía trước lại vang lên một tiếng "đoàng", tiếp theo, hắn liền cảm giác được trên đỉnh đầu có vật gì rơi xuống, bịch một tiếng, rơi vào quan mạo của hắn, làm mũ hắn bị lệch đi.

Lương Thế Hiền kinh hãi, vội vàng chỉnh mũ cho ngay lại, khi nhìn vào thì thấy là một con chim từ trên bầu trời rơi xuống, vừa vặn rơi vào mũ hắn.

Trên thân chim có máu, xem ra đã chết rồi.

Lương Thế Hiền: "Ơ, là tình huống gì?"

Thiệu Hưng sư gia: "Đây là con chim vừa rồi bị tiếng súng kia bắn rơi, thật là lợi hại, không ngờ có người có thể dùng hỏa súng bắn rơi chim đang bay."

Hắn vừa mới nói đến đây, liền nghe thấy từ đằng xa phía trước có người chạy tới, quần áo thướt tha, chính là Bạch Diên, hắn vừa chạy vừa cười to: "Ha ha ha, ta bắn trúng chim bay rồi, ha ha ha, sau khi nòng súng có rãnh xoắn, hỏa súng quả nhiên chính xác không ít, ha ha ha... ơ?"

Bạch Diên thấy là đoàn người Lương Thế Hiền, xem mặt, hơi quen, nhưng không nhớ tên, nhưng y phục, quan phục thất phẩm huyện lệnh vẫn rất dễ nhận ra.

Hắn vội vàng thu hồi dáng tươi cười, long trọng hành lễ một cái: "Huyện tôn đại nhân, ngọn gió nào đưa ngài tới đây thế?"

Chương 326: Vô pháp vô thiên

Ánh mắt của Lương Thế Hiền lập tức rơi vào cây hỏa súng trong tay Bạch Diên, đó là một cây hỏa súng có nòng súng rất dài, vừa nhìn cơ quan liền cảm giác được nó rất phức tạp.

Lấy dự trữ tri thức khoa học của Lương Thế Hiền, không nhận ra cũng không hiểu.

Hắn chỉ con chim chết trên mặt đất: "Đây là Bạch tiên sinh bắn?"

Bạch Diên vừa nói đến đây liền đắc ý, lại nở nụ cười: "Ha ha ha, đúng vậy, chính là tại hạ bắn, xa trăm bước, tại hạ một súng trúng đích chim bay, ha ha ha, môn Xạ trong quân tử lục nghệ này, cả thiên hạ không còn ai có thể so sánh với tại hạ rồi, ha ha ha ha."

Lương Thế Hiền thầm nghĩ trong lòng: Hình như không đúng chỗ nào thì phải? môn Xạ trong quân tử lục nghệ chỉ đơn thuần tùy tiện cầm một đồ vật để bắn sao?

Ta phải tỉ mỉ ngẫm lại.

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa lập tức ở trong đầu bật mode kiểm tra tư liệu, thư tịch cổ đại, thành ngữ cổ đại, giải thích danh từ cổ đại, giống như đèn kéo quân lướt qua trong đầu, đột nhiên "đinh" một tiếng, ngừng lại trên một cuộn thẻ tre.

[Chu Lễ . Địa Quan Toà Đồ . Bảo Thị], cái gọi là "Xạ", chia làm năm mục: Bạch thỉ, tham liên, diệm chú, tương xích, tỉnh nghi.

Phương diện này không chỉ chủ yếu chú ý đến của kỹ thuật cung tiễn, còn có yêu cầu lễ nghi khi bắn tên.

Cái đó và hỏa súng bắn "đoàng đoàng đoàng" cách nhau cực kỳ xa.

Hắn đang chuẩn bị thổ tào, lại thấy Bạch Diên giơ hỏa súng trong tay lên, tiến hành thuần thục động tác nạp đạn, sau đó giơ súng lên, lại nhắm vào một con chim đang bay trên bầu trời đằng xa.

"Đoàng!"

Một tiếng súng vang lên, con chim kia lại từ trên bầu trời rơi xuống.

Bạch Diên hoan hô một tiếng, nhặt lên con chim lúc trước rơi vào mũ của Lương Thế Hiền, lại nhét vào trong tay Lương Thế Hiền: "Chim vừa mới bắn rơi tặng cho huyện tôn đại nhân, tại hạ đi nhặt con kia."

Nói xong, nhanh chân bỏ chạy, bộ bạch y bị hắn hất ra đằng sau, tay áo thướt tha, trong nháy mắt chạy mất dạng.

Lương Thế Hiền tay trái cầm con chim chết, tay phải vươn tới trước: "Này, đừng chạy! Bản quan tới nói chuyện chính sự với ngươi mà, ngươi muốn chạy đi đâu?"

Hắn vội vàng nhấc vạt áo quan phục lên, nhanh chân đuổi theo, không ngờ hắn còn chạy nhanh lắm, đạp đạp đạp liền đuổi theo Bạch Diên.

Điểm Đăng Tử Triệu Thắng đang từ hướng ngược lại đi tới, vừa đi còn vừa giơ tờ giấy trong tay: "Huyện tôn đại nhân, ngài tới đúng lúc lắm, lưu dân chúng tôi từ huyện Thanh Giản tới, muốn xin ngài chuyển hộ tịch đến Trừng Thành... loại chuyện này đối với ngài mà nói, hẳn là dễ như trở..."

Xoát!

Lương Thế Hiền lướt qua bên người Triệu Thắng, trong nháy mắt chạy rất xa.

Triệu Thắng: "Này, huyện tôn đại nhân chờ tại hạ một chút, tại hạ có chuyện quan trọng muốn nói với ngài..."

Hắn cũng chạy đuổi theo.

Lần này chạy xa đến hơn 200 bước, Bạch Diên nhặt lên con chim đã chết, cười ha ha.

Lương Thế Hiền đuổi theo tới, ôm lấy cánh tay Bạch Diên: "Phù, mệt chết bản quan rồi, ngươi đừng chạy lung tung nữa, bản quan muốn nói chuyện chính sự với ngươi."

Triệu Thắng phía sau cũng đuổi tới: "Phù... huyện... tôn đại... nhân... tại hạ... có chuyện quan... trọng..."

Ba thư sinh tụ lại cùng một chỗ.

Ngươi nói ta nói, mồm năm miệng mười nói một hồi, rốt cuộc đều nói rõ ràng chuyện của ba người.

Yêu cầu của Triệu Thắng quả thật là một việc nhỏ, cũng không khó khăn.

Mặc dù Minh triều quản lý hộ tịch của lão bách tính vô cùng nghiêm ngặt, thế nhưng quan phủ cũng tiến hành qua rất nhiều lần di dời lớn, triều đình đối với việc di chuyển nhân khẩu từng có "Án lệ thao tác cho phù hợp".

Sửa chữa hộ tịch cho lượng lớn "di dân" cũng không phải việc khó, dù sao thì đối với Lương Thế Hiền mà nói không khó.

Mà chuyện của Lương Thế Hiền nói lại tương đối vướng tay chân.

Tổng binh năm trấn vào kinh cần vương, thực lực quân sự của

triều đình tại khu vực tây bắc giảm đi, như vậy, lưu khấu khẳng định sẽ càng thêm hoành hành.

Những nơi cách cách huyện Trừng Thành xa xôi thì thôi, nhưng Phiên Sơn Nguyệt ngay tại huyện Hợp Dương, gần như vậy, đây chính là một phiền toái rất lớn. Hơn nữa bây giờ hắn còn có thân phận quan viên của triều đình, sau khi được chiêu an phong làm "thủ bị Hợp Dương", đối phó người này không thể công khai được.

Bạch Diên nói: "Huyện tôn đại nhân, đối với chuyện của Phiên Sơn Nguyệt, ngài có cái nhìn thế nào?"

Lương Thế Hiền nói: "Bản quan nghĩ mãi cũng không có biện pháp nào tốt. Phiên Sơn Nguyệt là 'thủ bị Hợp Dương', mà bản quan lại là huyện lệnh Trừng Thành, không có quyền đi quản việc của Hợp Dương, Phiên Sơn Nguyệt kia nếu làm loạn trong huyện Hợp Dương, bản quan không nhúng tay vào được, chỉ có thể đề phòng ở nơi giao giới hai huyện, nếu hắn qua đây làm loạn, vào trong huyện Trừng Thành chúng ta, bản quan cũng có thể phái ra tuần kiểm Phương Vô Thượng và dân đoàn giao chiến với hắn, thậm chí giết chết hắn, tiền trảm hậu tấu cũng có thể."

Bạch Diên: "Ý của Lương đại nhân cũng chính là, bảo tại hạ suất lĩnh dân đoàn canh giữ ở nơi giao giới hai huyện, chờ hắn tới?"

Lương Thế Hiền thở dài: "Cũng chỉ có thể như vậy thôi."

Bạch Diên lắc đầu: "Việc này cũng quá... ôi..."

Lương Thế Hiền cũng lắc đầu: "Quả thật quá... ôi..."

Hai người đang than thở, Lý Đạo Huyền lại có ý nghĩ khác, liền lên tiếng: "Nhất Diệp, ngươi đi nói chuyện với hai người kia đi."

Cao Nhất Diệp vội vàng chạy tới bên cạnh hai người: "Thiên

Tôn có lệnh rồi."

Bạch Diên và Lương Thế Hiền đồng thời chấn động.

Cao Nhất Diệp chỉ vào Tuyến thang thương trên tay Bạch Diên: "Bạch tiên sinh, từ lâu Thiên Tôn đã ban thưởng cho ông thần vật, vật ấy có thể ngoài 200 đến 300 bước lấy tính mệnh của địch, sao ông không lợi dụng nó, thay trời hành đạo."

Bạch Diên bừng tỉnh: "Ơ, đúng rồi!"

Lương Thế Hiền vẫn còn ngớ ra: "Có ý gì?"

Bạch Diên cười khẩy một tiếng: "Lương đại nhân, Phiên Sơn Nguyệt kia hiện tại là mệnh quan triều đình, chúng ta không thể công khai chạy đến huyện Hợp Dương thu thập hắn, đúng không?"

Lương Thế Hiền: "Đúng vậy!"

Bạch Diên: "Vậy âm thầm thu thập hắn thì sao, trong rừng cây cách hắn mấy trăm bước, giơ khẩu tiên gia hỏa súng này lên, đoàng một tiếng giết chết hắn, sau đó lập tức chui vào khe núi trốn đi, ai có thể biết là chúng ta làm?"

Lương Thế Hiền: "Này này, làm như vậy... đó chính là ám sát, chẳng phải là quá mức vô pháp vô thiên rồi?"

Bạch Diên: "Vô pháp ta cũng nhận, hai chữ vô thiên này không thể nói được. Đây là pháp chỉ của Thiên Tôn ban xuống, cũng chính là thiên ý, há có thể nói vô thiên?"

Lương Thế Hiền giật mình.

Bạch Diên: "Trước kia khi Phiên Sơn Nguyệt làm tặc, bức ép lương dân, làm xằng làm bậy, hiện tại đã làm mệnh quan triều đình, nhưng vẫn tính chết không đổi, đánh cướp lương dân, cùng một giuộc với tên du kích Lý Anh kia, giết chết người như vậy, là

vì thay trời hành đạo. Thiên Tôn đã hạ pháp chỉ rồi, huyện tôn đại nhân còn có cái gì mà do dự?"

Lương Thế Hiền nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Đúng thật."

Bạch Diên nói: "Lương đại nhân ngươi không thể rời khỏi huyện Trừng Thành, đây là quy củ của ngài thân là huyện lệnh triều đình, nhưng Bạch Diên ta thì không cần tuân thủ quy củ này, hắc hắc hắc, chuyện này, cứ chờ tin tức tốt của ta đi."

Lương Thế Hiền suy nghĩ một hồi, sau đó cũng hiểu rõ ràng.

Thiên đạo cao hay là pháp luật cao?

Nói thế chẳng phải vô ích sao?

Đương nhiên là thiên đạo cao!

Ngay cả hoàng đế cũng còn thấp hơn trời, hoàng đế lại có một cái tên, là "thiên tử", hắn nhìn thấy Thiên Tôn cũng phải gọi ba ba.

Nghe lời Thiên Tôn là chuẩn không sai.

"Người đâu, cầm giấy bút tới đây, bản quan muốn viết một phong thơ cho huyện lệnh Hợp Dương, bảo hắn hỗ trợ phối hợp."

Chương 327: Chảy máu mũi rồi kìa

Lý Đạo Huyền bưng một bát mì khô xào thịt bò, vừa đưa vào miệng vừa đặt điểm "chú ý" lên người Bạch Diên,"đi công tác" theo hắn.

Bạch Diên thân khoác bạch y, lưng đeo một cái hộp dài rất lớn, dẫn theo một đám gia đinh tâm phúc đi qua thôn Tuyền Câu, dọc theo quan đạo về hướng đông, đi tới địa giới huyện Hợp Dương.

Đoạn đường này Lý Đạo Huyền vẫn có tầm nhìn.

Bởi thôn Cao Gia ở vào giao giới giữa huyện Trừng Thành và huyện Hợp Dương, cho nên tầm nhìn của y thật ra đang đồng thời mở rộng về hai huyện Trừng Thành và huyện Hợp Dương.

Từ lâu đã có thể thấy được một khu vực rộng lớn của huyện Hợp Dương, thậm chí có thể thấy được không ít thôn trang và trấn nhỏ, nhưng chỉ một huyện Trừng Thành còn chưa chơi rõ ràng, Lý Đạo Huyền sẽ không vội vã thò tay qua huyện Hợp Dương.

Hiện tại Bạch Diên đi huyện Hợp Dương "công tác", Lý Đạo Huyền cũng đã có một điểm điểm thiết nhập, dứt khoát thừa dịp cơ hội này, bắt đầu "duỗi tay" vào huyện Hợp Dương.

Bạch Diên mới vừa vào địa giới huyện Hợp Dương không bao lâu, một nhóm người đã tiến tới nghênh đón hắn, chính là huyện lệnh Hợp Dương Phùng Tuyển, vị huyện lệnh này tuổi tác cũng không lớn, thoạt nhìn cũng chỉ ngoài 30 tuổi, còn nhỏ hơn Lương Thế Hiền một chút.

Vừa thấy Bạch Diên đến, hắn liền chắp tay làm lễ: "Ngươi chính là Bạch Diên Bạch tiên sinh?"

Bạch Diên vội vàng đáp lễ: "Chính là tại hạ, ngài là Phùng Tuyển Phùng đại nhân, huyện lệnh Hợp Dương đúng không?"

Phùng Tuyển gật đầu than: "Đúng vậy! Bản quan Phùng Tuyển, ôi, gần đây bị tặc tử Phiên Sơn Nguyệt kia làm phiền quá thể, đầu óc sắp không chịu nổi rồi. Vốn nghe nói tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân sắp tới thu thập tên kia, nào biết Kiến Nô nhập quan, tổng binh năm trấn đều phải vào kinh cần vương hết, ta ở đây miễn bàn khó khăn cỡ nào. Nghe Lương huynh nói, Bạch tiên sinh đã thành lập một đại dân đoàn ở huyện Trừng Thành, phát triển rất mạnh, còn từng ngăn cản Phiên Sơn Nguyệt tấn công huyện Trừng Thành, nói ngươi có biện pháp thu thập tên Phiên Sơn Nguyệt kia."

Bạch Diên nở nụ cười tự tin: "Đúng vậy, tại hạ có cách thu thập hắn."

Phùng Tuyển mừng rỡ: "Như vậy thì tốt quá."

Bạch Diên: "Ơ, Phùng đại nhân, ngài chảy máu mũi rồi kìa."

Phùng Tuyển "a" một tiếng, lập tức liền cảm giác được mình chảy máu mũi rồi, đưa tay vuốt mũi một cái, máu mũi bị lem luốc, làm thành một đường màu đỏ dài. Hắn cười khì một tiếng: "Không sao, từ nhỏ bản quan đã có chứng bệnh này, chỉ cần vui vẻ, khổ sở, kích động một chút thôi thì sẽ chảy máu mũi, không đáng ngại, lập tức sẽ ổn thôi."

Bạch Diên câm nín.

Phùng Tuyển: "Không biết Bạch tiên sinh dự định dùng biện pháp gì thu thập Phiên Sơn Nguyệt? Muốn đưa dân đoàn của huyện Trừng Thành qua đây sao?"

Bạch Diên cười: "Không cần! Chỉ cần Phùng đại nhân nói cho ta biết hành tung của Phiên Sơn Nguyệt, khi hắn ra ngoài đánh cướp lương dân, tại hạ có thể trong thiên quân vạn mã lấy tính mệnh của hắn."

Phùng Tuyển giật mình: "Việc này làm thế nào được?"

Bạch Diên cười kiêu ngạo, nhưng cố ý không nói, con người hắn chỉ có điểm này không tốt, hay thích tỏ vẻ trang bức, kích thích hứng thú người khác.

Phùng Tuyển có việc cầu người, chỉ có thể để mặc hắn trang bức: "Bản quan có câu phải nhắc nhở Bạch tiên sinh, mặc dù Phiên Sơn Nguyệt là tên tặc, nhưng trong lần chiêu an trước đã tiếp nhận chức vị thủ bị Hợp Dương, hiện tại ít nhiều cũng là một mệnh quan triều đình, việc ngài ra tay giết hắn, tuyệt đối không để lộ tin tức, bằng không cũng sẽ mang đến phiền phức cho Bạch tiên sinh."

Bạch Diên cười: "Phùng đại nhân cứ an tâm, nếu ngài thật sự lo lắng, đi cùng xem cũng được."

Phùng Tuyển thầm nghĩ: việc giết mệnh quan triều đình, sao ta có thể đến xem được? Nếu như ta có mặt ở hiện trường ám sát, về sau không khéo sẽ bị dính líu vào?

Chẳng qua...

Chuyện này thật sự muốn tận mắt nhìn thấy!

Nếu có cơ hội, vậy nhất định phải xem.

Phùng Tuyển thấp giọng nói: "Hiểu rồi, hiện tại Phiên Sơn Nguyệt đang đóng ở 'Tây Ngưu trang' phía bắc huyện Hợp Dương, mấy thôn trang lân cận đều bị hắn đánh cướp qua, các lão bách tính khổ không nói nổi, ta sẽ phái người dẫn đường. Bạch tiên sinh đi đến phụ cận Tây Ngưu trang chắc là sẽ có cơ hội."

Bạch Diên gật đầu: "Được! Vậy Phùng đại nhân chờ tin tức tốt của ta đi."

Phùng Tuyển phái ra hai tâm phúc, dẫn Bạch Diên đi về hướng Tây Ngưu trang.

Hắn đứng tại chỗ, nhìn đoàn người Bạch Diên biến mất ở đằng xa, trong lòng vẫn rất lo lắng, bèn cắn răng nói với gia đinh tâm phúc: "Lấy y phục dự phòng qua đây, bản quan muốn cải trang đi qua đó xem, dưới trướng Phiên Sơn Nguyệt kia còn có 2000 hãn phỉ, không phải dễ đối phó như vậy. Bạch tiên sinh chỉ dẫn theo không đến 30 người, bản quan lo lắng hắn không biết hắn có thành công hay không."

Gia đinh vội vàng đưa lên y phục cho hắn thay. Hắn vừa thay quần áo, trong đầu vừa nghĩ nếu như giết chết Phiên Sơn Nguyệt rồi, huyện Hợp Dương lập tức có thể an ổn, vừa hài lòng, máu mũi lại xoát một cái chảy xuống.

Gia đinh bên cạnh vội la lên: "Lão gia, máu mũi của ngài nhiễm đỏ y phục rồi."

Phùng Tuyển đưa tay lau, máu mũi lại làm thành một đường dài trên mặt, mỗi bên một đường, trông rất đối xứng, giống như là nghệ thuật hội họa cơ thể người: "Cầm một cái khác tới đây, ôi trời... máu chảy nhiều quá... đầu chóng mặt..."

Cùng lúc đó, núi Hoàng Long.

Trong doanh trại tạm thời của dân đoàn thôn Cao Gia...

Trình Húc mở ống trúc, từ bên trong lấy ra một tờ giấy, vừa trải bằng ra xem sắc mặt liền trầm xuống, Cao Sơ Ngũ bên cạnh không khỏi ngạc nhiên: "Sao thế?"

Trình Húc: "Bên thôn Cao Gia truyền đến tin tức, Kiến Nô nhập quan, tổng binh năm trấn vào kinh cần vương, lượng lớn quan

binh bị rút đi, tặc quân ở hai vùng Thiểm Tây, Duyên Tuy này sẽ càng nổi loạn hơn. Thiên Tôn nói, trước khi Thiểm Tây triệt để đại loạn, muốn chúng ta khẩn trương hành động, mau chóng giết chết Vương Tả Quải, báo thù rửa hận cho bốn huynh đệ đã chết."

Cao Sơ Ngũ: "Ồ, thì ra là thế! Vậy chúng ta khẳng định phải nỗ lực hơn rồi. Đại Ngưu, ngươi nói đúng không?"

Trịnh Đại Ngưu: "A, cơm bát bảo ngọt thật."

Mọi người nghẹn họng.

Trình Húc ném tờ giấy vào cây đuốc huỷ đi, sau đó đứng dậy, mở bản đồ ra.

Qua lại trong núi Hoàng Long đã lâu, địa hình xung quanh từ lâu đã rõ như lòng bàn tay, hơn nữa trên cơ bản gã cũng đã thăm dò qua sơn cốc ẩn thân của Vương Tả Quải.

Trình Húc đưa tay chỉ vào trên sơn cốc: "Chuẩn bị tiến công sào huyệt của Vương Tả Quải, một trận triệt để đánh tan hắn, mới không phụ mệnh lệnh của Thiên Tôn."

Mọi người: "Ngao!"

Trình Húc đột nhiên cảm giác không đúng chỗ nào: "Sao tam ngốc lại thiếu một người rồi?"

Cao Sơ Ngũ: "Không thiếu ta!"

Trịnh Đại Ngưu: "Cũng không thiếu ta!"

Trình Húc trợn trắng mắt: "Biết hai các ngươi ở đây rồi, ta đang hỏi, còn có một người đi đâu rồi?"

Một thân binh tiến lên một bước: "Sáng sớm Bát Địa Thỏ đã theo Thạch Kiên suất lĩnh đội thám báo đi ra ngoài trinh sát rồi. Hắn nói hắn là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, loại chuyện làm thám

báo này hắn là thiên hạ đệ nhất, ngoài hắn ra không ai làm được. Thạch Kiên cũng phải gọi hắn là gia."

Trình Húc dở khóc dở cười: "Người này làm thám báo lập công một lần, hiện tại thích làm thám báo rồi à? Đúng là... bỏ đi, mặc kệ hắn, dù sao thì trước khi tiến công Vương Tả Quải cũng cần rõ ràng xung quanh, chỉ dựa vào Thạch Kiên ta vẫn còn rất lo lắng, thêm một con thỏ tai dài đi đằng trước cũng khiến an tâm hơn."

Chương 328: Nổ chết bọn chúng

Bát Địa Thỏ dọc theo sát rừng cây, chậm rãi bò về phía trước.

Trịnh Cẩu Tử và Thạch Kiên theo sát phía sau hắn khoảng cách nửa thước, hai người đều dè dặt, rất sợ sẽ tạo ra chút âm thanh nào.

Từ sau khi tiến vào trong núi Hoàng Long tiễu phỉ, Bát Địa Thỏ vẫn luôn hành động thám báo, hơn nữa làm cũng không tệ lắm.

Loại người tính cách như hắn bỏ vào đại binh đoàn quả thật không thích hợp, thế nhưng bỏ vào trong đội ngũ thám báo lại chính là như cá gặp nước, rất thuận tiện cho hắn phát huy.

"Phía trước chính là sào huyệt của Vương Tả Quải." Bát Địa Thỏ nhỏ giọng nói: "Thấy không, sơn động phía dưới, người của Vương Tả Quải khẳng định đang ở trong động đó."

Trịnh Cẩu Tử gật đầu: "Có thể thấy được vết tích có người hoạt động qua tại cửa động, hẳn là không sai."

"Gần đây khẳng định có thám báo của tặc quân." Thạch Kiên thấp giọng nói: "Cẩn thận một chút, đừng bị người ta bao vây."

Bát Địa Thỏ cười hắc hắc: "Có hai cái lỗ tai của ta ở đây, không cần lo lắng thám báo tặc quân."

Hắn vừa dứt lời, khi bò qua một cái hốc cây thì đột nhiên phát hiện trong hốc cây đó có một tặc binh đang ngủ, Bát Địa Thỏ bò qua bên người gã, khiến tặc binh kia giật mình tỉnh giấc, người đó trừng to đôi mắt nhập nhèm, nhìn Bát Địa Thỏ.

Bát Địa Thỏ cũng ngẩn ra nhìn hắn.

Ai cũng không ngờ, sẽ tao ngộ đột nhiên như vậy.

Sau ngẩn người trong giây lát, tặc binh kia há miệng muốn la to.

Thạch Kiên lại nhanh chóng lao về phía che miệng người đó lại, cầm một thanh đoản đao đâm vào cổ họng gã.

"Phù!"

Ba người nặng nề mà thở phào một hơi.

Thạch Kiên nói: "Xem đi, nếu như quân địch đang di động, cái lỗ tai của ngươi có thể nghe được, nhưng nếu quân địch ẩn núp không nhúc nhích, ngươi liền không nghe được, cẩn thận một chút đi."

Bát Địa Thỏ coi như một bài học, ngoan ngoãn gật đầu.

Thạch Kiên từ trên vách núi đá thò đầu ra, nhìn xuống toàn bộ sơn cốc, không bỏ xót điểm nào toàn bộ địa hình phụ cận sơn động giấu binh của Vương Tả Quải, cố gắng ghi nhớ, sau đó mới bắt đầu chậm rãi lui về phía sau: "Ta phải trở về phục mệnh với Hòa giáo viên, vẽ địa hình nơi này cho hắn xem."

Bát Địa Thỏ: "Ta tiếp tục ở lại chỗ này, giám thị Vương Tả Quải."

"Được!" Thạch Kiên: "Cẩu Tử đi cùng ngươi, các ngươi cẩn thận một chút."

Hắn chậm rãi lui về phía sau, bò sát đất một cách chậm rãi, sau khi rời khỏi một khoảng cách xa mới tăng tốc độ di chuyển, đi về hướng doanh trại trú binh của Trình Húc.

Bát Địa Thỏ nhìn trái, nhìn phải, tỉ mỉ nghiên cứu nửa ngày,

sau đó đột nhiên đưa tay chỉ vào một cái khe đất bí mật.

"Cẩu Tử, ngươi xem cái khe kia."

Trịnh Cẩu Tử: "Sao thế?"

Bát Địa Thỏ: "Nếu như ta là Vương Tả Quải, dưới tình huống đột nhiên bị tập kích, bị lựu đạn nổ lung tung, khẳng định sẽ chui vào cái khe đó, khom lưng mà trốn. Đó là con đường đào sinh duy nhất có thể sau khi cửa cốc bị chắn."

Trịnh Cẩu Tử: "À ừ, vậy thì sao?"

Bát Địa Thỏ: "Vì vậy, chúng ta đương nhiên núp ở bên cạnh cái khe đó, chờ Vương Tả Quải chui vào tránh, sẽ ra tay giết chết hắn, chẳng phải là lập đại công rồi, hắc hắc."

Trịnh Cẩu Tử: "Này, đừng làm ẩu. Bên người Vương Tả Quải sẽ có hãn phỉ tâm phúc đi theo, hai người chúng ta đánh không lại đâu."

Bát Địa Thỏ: "Bản thỏ gia nhất kiếm quang hàn tứ thập châu, có thể địch vạn quân, lại sợ mấy tên hãn phỉ tâm phúc của hắn? Một kiếm một tên, không trượt phát nào."

Trịnh Cẩu Tử giơ lên nắm đấm to như cái bát: "Không cần chờ quân địch giết ngươi, ta sẽ đánh bẹp ngươi trước, dù sao thì chết trong tay ai không phải là chết?"

Ban đêm, ánh sao lờ mờ.

Trình Húc suất lĩnh dân đoàn, lén lút mò tới bên cạnh sơn cốc.

Vương Tả Quải vì tránh né quan binh đuổi bắt, sơn cốc lựa chọn này đương nhiên cực kỳ bí mật, nhưng nơi càng bí mật lại càng "đóng kín", sơn cốc chỉ có một cửa ra vào, cửa này còn mọc đầy cây mây, muốn từ bên ngoài phát hiện sơn cốc thật không dễ

dàng.

Đám người Trình Húc nằm ở phía xa, cười hắc hắc quái dị: "Thấy mấy tên canh giữ ở cửa sơn cốc chưa? Mấy nỏ thủ qua đó, bắn vào cổ họng chúng, phải khiến chúng không thể phát ra âm thanh."

"Ném lựu binh, bò lên trên hai bên trái phải đỉnh núi, bắt đầu khai chiến thì ném loạn lựu đạn vào trong sơn cốc, khi người của chúng ta vào cốc thì ngừng ném lựu đạn, đừng làm nổ chết người mình."

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu vội vàng lĩnh mệnh, mỗi người dẫn theo 50 ném lựu binh, phân biệt bò lên trên hai bên đỉnh núi.

Trình Húc nói tiếp: "Vẫn là như cũ, sau khi vào cốc, hỏa súng binh bắn một loạt trước, đánh tán sĩ khí quân địch rồi, trường mâu đẩy mạnh về phía trước."

Mọi người: "Tuân lệnh!"

Lúc này Vương Tả Quải đang đắc ý.

Tin tức của hắn cũng không chậm, Kiến Nô nhập quan, hắn cũng đã nhận được tin tức tổng binh năm trấn bị rút đi, và đang ở trong sơn động ngửa mặt lên trời cười to.

"Tổng binh năm trấn đi rồi, khu vực tây bắc này chẳng phải để chúng ta có thể đi ngang rồi? Ha ha ha! Đợi lần tới ta đánh ra ngoài núi, còn có ai có thể ngăn cản ta?"

Miêu Mỹ bên cạnh thấp giọng nói: "Đại ca, bộ đội hỏa khí của Bạch gia bảo kia vẫn còn đang ở trong núi khắp nơi kiếm chuyện với chúng ta. Tam đệ và tứ đệ cũng bị chặn đánh hai đợt, tổn thất rất lớn."

Vương Tả Quải "phi" một tiếng: "Lũ khốn khiếp Bạch gia bảo,

cũng không biết từ đâu làm ra nhiều hỏa khí như vậy, thực sự là phiền muốn chết. Cũng được, sau khi tổng binh năm trấn đi rồi, chúng ta không cần phải co đầu rút cổ ở trong núi nữa, dứt khoát trực tiếp hướng bắc, đi ra núi Hoàng Long, đến huyện Nghi Xuyên chơi một phen, không có tổng binh năm trấn, ai còn có thể làm khó dễ được ta?"

Miêu Mỹ cười to: "Đại ca nói rất phải, hỏa khí của Bạch gia bảo kia có lợi hại, còn có thể đuổi tới huyện Nghi Xuyên đánh chúng ta hay sao? Chúng ta không thể trêu vào, trốn là được rồi."

Vương Tả Quải: "Hừ! Chờ ta tại Nghi Xuyên thu thêm một số bộ hạ, người đông thế mạnh, sẽ trở lại thu thập lũ ngu xuẩn Bạch gia bảo này, đến lúc đó ta không tin chơi không chết hắn."

Hai người vừa mới nói xong câu đó, đột nhiên nghe được bên ngoài vang lên tiếng hét thảm "a", âm thanh này rất vang dội, xuyên qua bầu trời đêm, vang vọng trong sơn cốc tối tăm đặc biệt chói tai.

Thì ra tặc binh giữ cửa sơn cốc bị bắn chết rồi, nhưng người bắn nỏ lệch một chút, không có thể trúng giữa cổ họng, làm cho tên kia kịp kêu thảm một tiếng.

Lần này thì chọc trúng ổ thổ phỉ rồi!

Người của hai bộ Phi Sơn Hổ và Đại Hồng Lang lập tức từ trong sơn động lao ra, người dẫn đầu chính là tứ đương gia Đại Hồng Lang, hắn giận dữ hét: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Hắn không đi ra còn đỡ, trong sơn cốc trống trơn, ném lựu binh cũng sẽ không ném lung tung vào bãi đất trống, nhưng Phi Sơn Hổ và Đại Hồng Lang vừa đi ra, mục tiêu không phải có rồi sao?

Các ném lựu binh đã nằm xuống trên đỉnh núi từ lâu, lập tức

vui vẻ mà đốt ngòi nổ rồi ném mạnh lựu đạn trong tay vào trong sơn cốc.

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Tiếng nổ mạnh liên tục không ngừng mà vang lên.

Vừa nghe âm thanh này Phi Sơn Hổ và Đại Hồng Lang liền sợ mất mật, hai người cũng không phải lần đầu tiên bị thứ này nổ tung.

Quả thật là đã bị nổ ra kinh nghiệm, nghe được âm thanh này liền trước tiên nằm úp sấp xuống, sau đó gân cổ lên hét: "Người của Bạch gia bảo lại tới rồi, con mẹ nó, sao bọn chúng tìm được chúng ta? Rõ ràng chúng ta trốn bí mật như vậy mà?"

"Thám báo trên đỉnh núi hai bên đâu? Thám báo của chúng ta sao không phát hiện ra quân địch tới gần? Mẹ nó! Cứ đơn giản như vậy bị chiếm mất cao điểm rồi?"

"Con mẹ nó, chạy mau, bị nổ tung như vậy, chỉ có con đường chết thôi."

Chương 329: Chết ở trong tay người như vậy?

Trong sơn cốc tràn ngập tiếng la hét kêu cha gọi mẹ.

Lưu khấu trong quân Vương Tả Quải từ lâu đã bị dân đoàn thôn Cao Gia nổ cho như chim sợ cành cong, trước đây tại địa hình bình thường bị nổ cũng sẽ quân lính tan rã, càng đừng nói lần này bị bao vây trong một tiểu sơn cốc.

Chiêu nổ tung này quá mức đáng sợ, bốn phía đều là vách núi, căn bản không thể đi lên, lựu đạn không ngừng rơi xuống, nở hoa trong đám người khắp nơi, cái này đổi là ai thì mới đỡ được?

Đến lúc này, Vương Tả Quải mới bắt đầu hối hận mình đóng quân tại một nơi tệ hại như vậy.

Hắn thật sự chưa từng học qua tri thức về hạ trại.

Võ quan cấp thấp nhất của quân Minh cũng sẽ không phạm phải sai lầm này, bởi vì chế độ võ cử của Minh triều, trước tiên là thi mảng quân lược phương diện như "quản lý","hạ trại", qua cửa quân lược mới có thể thi võ nghệ.

Chỉ biết võ nghệ không biết quân lược, cửa cũng không sờ tới được.

Nhưng loại người cửa cũng không sờ tới được như Vương Tả Quải lại có thể lãnh trên vạn đại quân, coi như hắn đạp trúng đầu ngọn gió của thời đại, con heo cũng có thể bay lên được.

"Ầm!"

"Ầm!"

"Ầm!"

Lựu đạn không ngừng nổ tung, xung quanh khắp nơi là tiếng kêu thảm thiết.

Miêu Mỹ khẩn trương: "Đại ca, làm sao bây giờ?"

Vương Tả Quải đánh trận mặc dù không được, nhưng chạy trốn lại là hảo thủ, trong nháy mắt đã nghĩ đến mình nên làm cái gì, liền rống lên: "Toàn quân xung phong, xông ra cửa cốc."

Sau khi rống hết mệnh lệnh này, lập tức nói với hãn phỉ thân tín bên cạnh: "Chúng ta lui về phía sau, một bên khác sơn cốc có một khe đất nhỏ, đi qua một sơn động nhỏ là có thể chạy ra ngoài cốc."

Bọn hãn phỉ thân tín lập tức hiểu ý, nhị đương gia Miêu Mỹ cũng đã hiểu, quay về bên ngoài hét lớn: "Tam đệ, tứ đệ, xông lên! Ra cửa cốc."

Lúc này Phi Sơn Hổ và Đại Hồng Lang cũng đã bị lựu đạn nổ cho choáng váng, nghe được mệnh lệnh, bộ não đơn giản thoáng suy nghĩ, đúng thật, hiện tại chỉ có lao ra cửa cốc là đường sống duy nhất. Hai người vội vàng quát lên với các thủ hạ tán loạn: "Đừng loạn nữa, hiện tại đường sống duy nhất chính là xông ra."

Phi Sơn Hổ, Đại Hồng Lang, lập tức dẫn người xông ra phía trước.

Đội ngũ của Miêu Mỹ và Vương Tả Quải cũng có lượng lớn tặc binh gia nhập, tập hợp lại cũng tới vài ngàn người, hướng về cửa cốc, bắt đầu xông ra.

Trình Húc đang chờ bọn chúng xông ra, ba trăm hỏa súng binh nhắm vào cửa cốc, chỉ một chữ: "Bắn!"

"Đoàng đoàng đoàng đoàng", tiếng hỏa súng vang lên liên tục không ngừng, hãn phỉ lao ra cửa cốc trong nháy mắt trúng đạn, xụi lơ ngã xuống.

Chúng xông ra như vậy, hoàn toàn không thể xông ra được.

Vương Tả Quải và Miêu Mỹ thừa dịp các bộ hạ xông ra cửa cốc, thu hút sự chú ý của dân đoàn, liền lén lút dẫn theo một trăm hãn phỉ lẻn đến một bên khác sơn cốc, chui vào khe đất, dán sát mặt đất bò qua một lỗ nhỏ, đi tới bên ngoài sơn cốc.

Tiếng nổ và tiếng súng bên này nghe đã nhỏ hơn nhiều.

Vương Tả Quải quay đầu lại nhìn về phía sau, trên vạn đại quân của mình cũng chỉ còn lại một trăm người, tam đệ tứ đệ cũng đã mất, chỉ có nhị đệ Miêu Mỹ đi theo, trong lòng hắn có chút khó chịu, nhưng có thể trốn được một mạng so với cái gì cũng tốt hơn, còn có cơ hội Đông Sơn tái khởi mà.

"Đợi lão tử đi Nghi Xuyên rồi, trùng chấn kỳ cổ, nhất định phải trở về báo thù, Bạch gia bảo, ngươi chờ cho lão tử."

Vương Tả Quải vừa mới nói xong câu đó, liền thấy từ phía sau cái cây phía trước có một cái đầu thò ra, chính là Bát Địa Thỏ, tay phải hắn vung một thanh trường kiếm lập loè ánh bạc, lớn tiếng nói: "Vương Tả Quải, ngươi muốn chạy đi đâu? Bản thỏ gia thần cơ diệu toán, đã sớm biết ngươi sẽ chạy trốn từ nơi này, ha ha ha, ngươi đi không nổi đâu."

Đối phương rõ ràng chỉ có một người, nhưng Vương Tả Quải cũng không cho là như vậy, hắn biết đối phương khẳng định đã mai phục rất nhiều người, bằng không thì không có khả năng nhảy ra chặn đường mình như vậy.

"Không xong, trúng mai phục rồi!"

Vương Tả Quải vội vàng quát: "Xông lên, xông hết lên, giết

chết hắn."

Bọn hãn phỉ thân tín bên cạnh hắn cùng nhau xông lên.

Một trăm hãn phỉ xông tới mình, Bát Địa Thỏ lại không sợ chút nào, tay phải quơ trường kiếm, hét lớn: "Thiên! Thỏ! Đoạn! Bá! Kiếm!"

Người bên kia liền hoảng sợ, còn tưởng rằng hắn có tuyệt chiêu gì lấy một địch trăm chứ, lại thấy tay trái của Bát Địa Thỏ từ phía sau đưa ra, trên tay có một quả lựu đạn, ngòi nổ đang cháy.

Hắn ném lựu đạn về phía trước...

"Ầm!"

Một trăm hãn phỉ đang xông tới trong nháy mắt ngã xuống một loạt.

Người còn lại thật ra chỉ cần xông tới trước mấy chục bước là có thể loạn đao băm chết Bát Địa Thỏ rồi, nhưng chúng lại không chần chừ chút nào mà chạy ra hai bên, đồng thời lủi gấp, không thèm nhìn sang Vương Tả Quải cái nào.

Vương Tả Quải giật mình kinh hãi.

"Hiện tại chỉ còn lại hai tên." Bát Địa Thỏ cười hắc hắc quái dị: "Vương Tả Quải, Miêu Mỹ, hai tên các ngươi chỉ có một đường chết thôi, bản thỏ gia thu thập các ngươi không cần tốn nhiều sức."

Nói xong, hắn nổi giận gầm lên một tiếng, xông tới hai người. Động tác không có chút do dự, bước tiến kiên định, ánh mắt hung ác, trường kiếm trên tay loé ngân quang, xem ra hắn không có chút do dự nào đối với chuyện lấy một địch hai.

Vương Tả Quải và Miêu Mỹ giật mình.

Hai người trong lòng sợ hãi: Tên tự xưng thỏ gia này xem ra là một cao thủ, hai chúng ta cùng tiến lên, không khéo thật sự đánh không lại.

Trong nháy mắt quyết định số phận sinh tử.

Miêu Mỹ đột nhiên nhảy tới phía sau Vương Tả Quải, đạp một cái thật mạnh vào mông Vương Tả Quải, Vương Tả Quải trở tay không kịp ngã chúi dụi tới trước, vừa lúc té vào trước mặt Bát Địa Thỏ.

Một kiếm của Bát Địa Thỏ liền chém xuống, máu tươi bắn tung toé, nhiễm đầy mặt hắn.

Miêu Mỹ lại mượn cơ hội chạy như điên sang bên cạnh.

Đảo mắt đã bỏ chạy ra xa một hai trượng, mắt thấy Bát Địa Thỏ phía sau đã không đuổi kịp, Miêu Mỹ đang mừng, trước mặt lại thoắt cái một người nhảy ra, chính là Trịnh Cẩu Tử.

Hắn vung Yêu đao chém tới Miêu Mỹ.

Miêu Mỹ tiện tay một đao đánh trả, cheng một tiếng, Trịnh Cẩu Tử tuột Yêu đao khỏi tay, hắn sợ quá lăn liền vài vòng: "Thỏ gia, kẻ địch khó chơi, mau tới giúp ta."

Bát Địa Thỏ cười to: "Đối phó chỉ một tên Miêu Mỹ cũng không xong, Cẩu Tử ngươi kém xa quá, xem bản thỏ gia tới thu thập hắn."

Hắn bước dài đuổi tới, vung trường kiếm, chém tới sau lưng Miêu Mỹ một kiếm.

Miêu Mỹ thấy Bát Địa Thỏ tới cũng hoảng, người này vừa nhìn chính là cao thủ, chỉ sợ khó đối phó, Miêu Mỹ ta ngày hôm nay sợ phải nằm xuống chỗ này rồi, mặc kệ, liều mạng.

Hắn trở tay một đao nghênh đón trường kiếm của Bát Địa Thỏ, xuất đao đồng thời đã chuẩn bị sẵn hơn mười loại biến hóa, nghênh đón kiếm pháp biến hóa của đối phương.

Nào ngờ, không có biến hóa!

Bát Địa Thỏ căn bản không biết kiếm pháp, lấy đâu ra biến hóa?

"Cheng!"

Đao kiếm tương giao, trường kiếm của Bát Địa Thỏ tuột tay bay đi.

Miêu Mỹ thuận thế đạp một cái khiến Bát Địa Thỏ ngã ra đất.

"Tên này sao yếu thế? Con mẹ nó!" Miêu Mỹ giận dữ: "Sớm biết vậy ta sẽ không bán đứng đại ca rồi. Một trăm thủ hạ của đại ca cũng không cần phải trốn."

Trong lòng rất hối hận!

Nhưng lúc này hối hận cũng vô dụng, đành phải căm tức chém tới Bát Địa Thỏ một đao.

Một tiếng dây cung vang lên, Trịnh Cẩu Tử bắn qua một mũi tên.

Miêu Mỹ vội vàng nghiêng người tránh đi mũi tên, còn muốn giơ đao chém xuống lại thấy Bát Địa Thỏ bật dậy, nhảy ra rất xa, trốn vào trong một khe đất đằng xa, còn kéo theo Trịnh Cẩu Tử: "Chạy mau, tên này rất lợi hại, chúng ta đánh không lại."

Hai người trong nháy mắt trốn ra xa.

Miêu Mỹ hoành đao bốn phía, trong lòng mê man: Bọn ta không ngờ lại thua trong tay một người như vậy?

Mà thôi! trốn đi!

Hắn bước vội bỏ chạy về hướng huyện Nghi Xuyên.

Chương 330: Việc này không thể nào

Tầm nhìn của Lý Đạo Huyền đang đi theo Bạch Diên...

Bạch Diên đang đi bộ trong huyện Hợp Dương.

Tình huống hiện tại của huyện Hợp Dương phải nói cực kỳ tệ so với huyện Trừng Thành, ở đây không có Thiên Tôn làm mưa, cũng không có Thiên Tôn phát lương, trái lại có một Phiên Sơn Nguyệt khắp nơi đánh cướp giết người phóng hỏa báo hại lão bách tính, từ năm đầu Sùng Trinh vẫn kéo dài tới hiện tại, náo loạn tới gần hai năm.

Trong thời gian hai năm này, huyện Hợp Dương hầu như bị đả kích có tính hủy diệt.

Ba chữ sức sản xuất căn bản không cần nhắc tới, một nửa huyện rơi vào cảnh thối nát, thập thất cửu không, ven đường có thể thấy được xương trắng khắp nơi, chỉ có khu vực phía đông dựa vào bên bờ Hoàng Hà mới coi như có chút sinh cơ, phía tây giáp ranh huyện Trừng Thành thì gần như là tận thế.

Bạch Diên một đường đi tới, một đường cảm thán.

Lý Đạo Huyền một đường nhìn theo, cũng một đường cảm thán.

"Lần này sau khi thành lập liên hệ với huyện lệnh Hợp Dương, cũng nên giúp đỡ lão bách tính bên này rồi." Bạch Diên tự nhủ: "Lương Thế Hiền không tiện đứng ra, nhưng chúng ta đi con đường dân gian, lại rất thuận tiện."

Lý Đạo Huyền gật đầu, lời ấy không sai. Bạch Diên có thể có ý nghĩ này, có thể thấy được trên cách thức giải quyết vấn đề hắn đã bắt đầu đồng bộ với mình rồi.

Cho tới nay phương thức trợ giúp lão bách tính của Lý Đạo Huyền chính là vòng qua quan phủ, tự chủ trương, trừ phi gặp phải vị quan như Lương Thế Hiền, bằng không căn bản không muốn giao tiếp với người của quan phủ.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, Minh đình là không thể cứu được, đại đế quốc này đã mục nát toàn thân, cạo cốt cũng không trị hết, càng đừng nói tu bổ gì.

Còn không bằng đạp đổ rồi lập lại.

Bạch Diên dọc theo quan đạo đất vàng đổ nát đi về hướng bắc. Một đường trải qua Vĩnh Ninh trang, Bắc Vĩnh Ninh trang, Dương thôn... Đi qua một vùng sơn lâm, đi một hồi lâu qua triền núi, phía trước chính là Tây Ngưu trang.

Đến nơi rồi, Lý Đạo Huyền và Bạch Diên mới biết vì sao Phiên Sơn Nguyệt lại lựa chọn đóng quân ở chỗ này.

Thì ra... phía bắc Tây Ngưu trang lại là núi Hoàng Long liên miên nguy nga.

Nơi này là góc phía đông nam núi Hoàng Long, Phiên Sơn Nguyệt đóng quân ở chỗ này, nếu có chút động tĩnh là có thể dẫn người chạy vào trong núi Hoàng Long, lại một lần nữa biến thành lưu khấu tiêu diêu tự tại.

Xem ra hắn cũng biết chuyện mình làm là dối trá, triều đình rất có khả năng sẽ lần nữa phái người tới tiêu diệt hắn, nếu như tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân không bị triệu hồi cần vương, lúc này Phiên Sơn Nguyệt hẳn là đã trốn vào núi Hoàng Long rồi.

Bạch Diên hừ hừ hai tiếng: "Trên đường tới đây, ta còn lo lắng không tìm được nơi bắn lén hắn, kết quả tên này rúc ở dưới chân núi Hoàng Long, ha ha ha, lại cho ta một điểm bắn lén tuyệt hảo, đi, lên núi Hoàng Long."

Hắn dẫn theo gia đinh đi nửa vòng, chui vào trong núi Hoàng Long, tiếp đó bò lên trên lưng chừng núi, trốn vào trong một đống đá, từ trên cao nhìn xuống Tây Ngưu trang dưới chân núi, cười hắc hắc nói: "Được rồi, từ giờ trở đi, chính là chậm rãi đợi cơ hội."

Hắn mở hộp gỗ sau lưng ra, hai tay lấy ra một cây Toại phát điểu súng thật dài từ, vừa thuần thục bắt đầu nạp đạn, vừa cười nói: "Là lúc biểu diễn xạ thuật chân chính rồi."

Hai tên gia đinh mà huyện lệnh Hợp Dương Phùng Tuyển phái tới dẫn đường cho hắn vẻ mặt nghi hoặc nhìn Bạch Diên, trong lòng thầm nghĩ: đây là điểu súng à? Mặc dù tên gọi điểu súng, cũng thường hay có người nói khoác thứ này có thể bắn rơi chim bay, nhưng người đôi chút hiểu biết về nó đều biết, độ chính xác của thứ này phải nói vô cùng thê thảm.

Chẳng lẽ Bạch tiên sinh dự định dùng cái này ám sát Phiên Sơn Nguyệt?

Hai tên gia đinh liếc nhìn xuống Tây Ngưu trang phía dưới sườn núi, quá xa, khoảng cách này sao có thể bắn trúng được? Không được, việc này phải trở lại thông báo cho lão gia.

Hai gia đinh bèn ôm quyền: "Bạch tiên sinh, chúng tôi đưa ngài đến nơi rồi, nên phải trở về phục mệnh với lão gia."

Bạch Diên phất tay: "Đi đi, bảo Phùng đại nhân chờ tin tức tốt."

Hai gia đinh làm vẻ mặt cổ quái, nghĩ thầm: đợi được tin tức tốt mới là lạ.

Từ biệt Bạch Diên, hai người nhanh chóng xuống núi, vòng qua Tây Ngưu trang và chạy tới trên sườn núi bên kia, Phùng Tuyển trong bộ thường phục cũng đã đi tới một bên sườn núi, nhìn thấy hai gia đinh trở về, Phùng Tuyển vội hỏi: "Thế nào? Bạch tiên sinh dự định thu thập Phiên Sơn Nguyệt thế nào?"

Hai gia đinh vẻ mặt xấu hổ nói: "Bạch tiên sinh lấy ra một cây điểu súng, tựa hồ là dự định từ trên núi Hoàng Long một phát bắn chết Phiên Sơn Nguyệt."

Vẻ mặt Phùng Tuyển trong nháy mắt trở nên cực kỳ đặc sắc, là cái loại vẻ mặt "điều này sao có thể".

"Lão gia, máu mũi... máu mũi của ngài..." Một gia đinh vội la lên.

Phùng Tuyển đưa tay vuốt mũi một cái, máu mũi liền vẽ ra một đường hướng xuống dưới, hắn nóng nảy: "Với độ chính xác của điểu súng sao có thể làm được? Hắn làm như vậy sẽ chỉ rút dây động rừng, vạn nhất Phiên Sơn Nguyệt đoán được là chúng ta muốn thu thập hắn, chẳng phải là càng thêm nổi loạn hơn sao? Đánh vào huyện thành cũng có thể."

Hai gia đinh xấu hổ: "Trông bộ dạng của Bạch tiên sinh hình như đã định liệu trước rồi."

Phùng Tuyển: "Làm bậy rồi! Căn bản không thể làm được, không xong rồi, mau dẫn bản quan đi tìm hắn, bản quan muốn ngăn cản hành động vô ích của hắn."

Đúng lúc này...

Đại môn Tây Ngưu trang mở ra, Phiên Sơn Nguyệt cưỡi trên một con ngựa cao to, dương dương đắc ý đi ra, bên cạnh còn có một đám người, kè kè hai bên, thái độ rất phách lối.

Phiên Sơn Nguyệt mặc Sơn Văn giáp, mà nhóm hãn phỉ đi bên

cạnh hắn vẫn mặc y phục lung tung không thống nhất, giơ một lá cờ, phía trên viết một chữ "Trịnh" rất to, góc dưới bên phải còn có một hàng chữ nhỏ "thủ bị Hợp Dương".

Thì ra, tên này tên thật là "Trịnh Phàm Nguyệt", trước đây là lưu khấu, tên đương nhiên không thể nói, nhưng sau khi tiếp nhận triều đình chiêu an, tên có thể lộ ra rồi.

Trước đây đánh cướp lão bách tính còn phải bị dân đoàn ngăn cản, hiện tại lấy thân phận võ quan triều đình đi cướp, dân đoàn cũng không dám động thủ nữa, các hương thân phú hộ chỉ có thể ngoan ngoãn dâng lên tài sản, quả nhiên là rất sung sướng.

Phiên Sơn Nguyệt dương dương đắc ý: "Quân bay, ngày hôm nay đi cướp ở đâu?"

Một tên tâm phúc cười nói: "Trương viên ngoại của Hạ trang, trước đây thường hay tổ chức dân đoàn đối nghịch với chúng ta, trước khi chúng ta được chiêu an đã đánh qua vài trận với chúng ta, cái tên đáng ghét này, ngày hôm nay phải đi gõ hắn một cái."

Phiên Sơn Nguyệt cười to: "Thế thì hay lắm."

Nói đến đây, đột nhiên sắc mặt hắn trầm xuống: "Được rồi, bảo các ngươi hỏi thăm tin tức của Vĩnh Tế Hình Hồng Lang, các ngươi có nghe được chưa? Lão tử còn chưa quên mối thù của lão nhị và lão tam đâu. Hiện tại đã có thân phận quan viên triều đình, giết một kẻ buôn muối lậu như cô ta, chính là danh chính ngôn thuận."

Thủ hạ tâm phúc nói: "Nghe được rồi, gần đây Hình Hồng Lang thường hay hoạt động giữa Tây An và huyện Trừng Thành."

Phiên Sơn Nguyệt "hừ" một tiếng: "Trừng Thành? Lão tử ghét nhất chính là Trừng Thành, ngày nào đó chúng ta lén cởi tấm da này, lén tiến vào Trừng Thành, cướp một lần cho thống khoái..."

Hắn vừa dứt lời.

Trên sườn núi phía xa đột nhiên vang lên một tiếng "đoàng", có khói trắng lượn lờ bay lên.

Âm thanh rất to!

Thế nhưng chỉ nghe được âm thanh, lại không thấy có người ngã xuống.

Phiên Sơn Nguyệt và đám hãn phỉ dưới trướng cùng quay đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh: "Ơ, đó giống như là tiếng hỏa súng? Bên kia có chuyện gì thế?"

Chương 331: Chính là loằng ngoằng như thế

Trong nháy mắt nghe được âm thanh của hỏa súng, Phùng Tuyển liền thầm la lên không ổn rồi: Không xong, người này thật sự dùng hoả súng.

Trên sườn núi xa xa khói trắng lượn lờ, rất rõ ràng, Bạch Diên đã khai hoả ở đó.

Thế nhưng Phùng Tuyển nhìn Tây Ngưu trang phía trước, Phiên Sơn Nguyệt đang ngồi trên lưng ngựa lại chả bị chó gì hết.

Với khoảng cách này hoả súng bắn trúng thế nào được?

Bạch Diên thật đúng là không bắn trúng.

Một phát súng này của hắn mặc dù ngắm rất kỹ, nhưng vẫn bị lệch, đạn bay qua cách đỉnh đầu Phiên Sơn Nguyệt ít nhất hai tấc.

Không chỉ không bắn trúng Phiên Sơn Nguyệt, cũng không bắn trúng hãn phỉ bên cạnh hắn.

Bởi vì Phiên Sơn Nguyệt cưỡi con ngựa cao to, đạn trực tiếp xẹt qua đỉnh đầu đám hãn phỉ, cho nên ai cũng không trúng đạn, thậm chí không ai thấy có đạn bay qua.

Phiên Sơn Nguyệt và đám thủ hạ của hắn cũng không ai hoảng hốt, cả đám còn quay đầu nhìn về hướng Bạch Diên ẩn thân, thậm chí không nghĩ tới có người sẽ ở khoảng cách này ám sát mình.

Phiên Sơn Nguyệt vung roi ngựa lên, chỉ vào nơi bốc khói trắng trên sường núi: "Hai người qua đó xem ở đó đang có trò gì?

Ta nghe âm thanh đó hình như là của hỏa súng, đi xem coi ai rảnh rỗi như thế ở trên núi bắn súng lung tung."

Một hãn phỉ cười nói: "Không phải là vị huynh đệ nào đó của chúng ta chứ, nhặt được một cây Tam nhãn thần súng của quan phủ rồi nghịch trên đó?"

Phiên Sơn Nguyệt cười: "Nếu như vậy càng không thể để hắn nghịch tiếp tục, phải nên cầm tới đưa cho lão tử chơi."

Mọi người cười ha ha: "Đúng vậy, có thứ tốt, phải đưa cho lão đại chơi trước."

Khi bọn chúng trò chuyện đến đây, thời gian 30 lần chớp mắt đã tới.

Bạch Diên đã nạp đạn xong.

Xoát một cái giơ hỏa súng lên, lần thứ hai nhắm vào Phiên Sơn Nguyệt.

Phùng Tuyển bên kia đang vội, bèn quát gia đinh: "Nhanh nhanh nhanh, nhanh đi ngăn cản Bạch tiên sinh, bảo hắn đừng làm loạn nữa, như vậy là không có khả năng giết được Phiên Sơn Nguyệt, hiện tại Phiên Sơn Nguyệt còn chưa có cảnh giác, nếu khiến hắn cảnh giác rồi, sẽ phiền phức..."

"Đoàng!"

Tiếng súng thứ hai vang lên.

Giữa mặt Phiên Sơn Nguyệt đột nhiên xuất hiện một lỗ máu, không kịp hừ một tiếng liền từ trên lưng ngựa ngã xuống đất, làm bụi đất bay tung toé.

Đám hãn phỉ vừa thấy vậy, nhất thời kinh hãi: "Lão đại! Lão đại!"

"Có người ám toán lão đại rồi!"

Đến lúc này, lũ ngu xuẩn không hề có tính cảnh giác nào mới biết người chơi hoả súng trên sườn núi là tới ám sát Phiên Sơn Nguyệt.

Phùng Tuyển mừng rỡ: "Ha ha ha ha, trúng rồi! Trúng rồi! Bạch tiên sinh hảo súng pháp."

Gia đinh bên cạnh cũng mừng rỡ: "Lão gia, máu mũi, máu mũi."

Phùng Tuyển hưng phấn đến mức máu mũi tuôn ra, nhưng lần này hắn cũng lười đi lau, chỉ giậm chân cười như điên: "Ha ha ha, trúng rồi, đồ chó chết Phiên Sơn Nguyệt cuối cùng bị thu thập rồi, ha ha ha ha."

Gia đinh toát mồ hôi: "Lão gia, máu mũi của ngài, phun như suối kìa."

Phùng Tuyển: "Ơ, thật không? Nhiều như vậy sao? Ôi trời... Thảo nào bản quan cảm giác choáng váng..." Nói xong gục về phía sau.

"Lão gia! Lão gia!" Mấy gia đinh vội vàng đỡ lấy Phùng Tuyển, khiêng hắn lên rồi bỏ chạy.

Phùng Tuyển: "Mau truyền mệnh lệnh của bản quan, gọi dân đoàn của mấy thôn trang bên cạnh qua đây, thừa dịp Phiên Sơn Nguyệt đã chết, lũ tặc vô thủ, nhân cơ hội tiêu diệt toàn bộ đám người này, đầu choáng quá..."

Bọn gia đinh vội: "Lão gia đừng kích động nữa, mau bình phục tâm tình."

Bên kia...

Bạch Diên một thương đắc thủ, mặc dù đã giết Phiên Sơn Nguyệt nhưng cũng không phải rất thoả mãn, lắc đầu: "Phát súng thứ hai mới trúng, ôi, môn Xạ này, phải gạch bỏ một nửa thôi."

Gia đinh: "Lão gia, chạy mau, thủ hạ của Phiên Sơn Nguyệt xông tới rồi."

Nơi hắn tập kích Phiên Sơn Nguyệt cách cửa Tây Ngưu trang chỉ có hơn 200 bước, một khi bộ hạ của Phiên Sơn Nguyệt xông qua, vậy thì sẽ khá nguy hiểm.

Cũng may cự ly theo đường thẳng mặc dù gần, đối phương còn phải bò lên sườn núi mới có thể tới chỗ hắn.

Địa hình tựa như Song Khánh, từ nhà ga Lý Tử Bá đi đến Văn Sang hai xưởng, dùng Gaode map hướng dẫn chỉ cách có 190 mét, nhưng đi đường thì phải 40 phút, chính là loằng ngoằng như thế.

Người của Phiên Sơn Nguyệt đã bắt đầu leo núi.

Bạch Diên trên sườn núi lại tuyệt không hoảng, hắn thu hồi hỏa súng rồi đứng dậy, bạch y thướt tha, đem hai chữ trang bức phát huy tới cực điểm, mới tiêu sái xoay người: "Chúng ta đi!"

Hắn vừa mới xoay người lại, liền nghe được phía sau có tiếng dây cung chấn động vang lên, không biết bao nhiêu tặc tử, ở dưới sườn núi kéo cung cài tên, bắn loạn về hướng Bạch Diên.

Lần này không dám trang bức nữa, Bạch Diên liền chạy ba chân bốn cẳng, bọn gia đinh phía sau lấy ra thuẫn bài bảo vệ hắn, chạy như điên về trong núi Hoàng Long.

Lý Đạo Huyền nhìn cũng buồn cười, cũng không thể để cho người tí hon nhà mình bị thương, bèn vươn tay, ở phía sau Bạch Diên giúp hắn ngăn cản tên.

Tặc tử lập tức phát hiện, tên chúng bắn về hướng Bạch Diên

tựa như bắn trúng một bức tường vô hình, ở giữa không trung vô lực rơi xuống, lại không tổn thương đến một sợi lông của Bạch Diên.

Lũ tặc kinh hãi, cùng nhau la toáng lên: "Đã xảy ra cái gì? Tên bắn không trúng người đó, trời ạ, tên kia khẳng định là một yêu quái."

Thấy yêu quái bạch y kia đã rút vào trong núi Hoàng Long, lũ tặc không dám đuổi theo, vội vàng lui về, sau đó vây quanh thi thể của Phiên Sơn Nguyệt, cả đám mù mờ, không biết phải nên làm gì.

Đang hoang mang, đột nhiên nghe được tiếng la hét như sấm dậy.

Trương viên ngoại của Hạ trang, Lý thôn trưởng của thôn Nam Thái, Dương Đại Tráng của Dương thôn...

Người của mấy dân đoàn cùng nhau bao vây tới.

Phía sau dân đoàn, huyện lệnh Hợp Dương Phùng Tuyển tự mình áp trận, hai đường máu mũi, tựa như hai con hồng long, hắn dùng tay chấm máu mũi vẽ cho vẻ mặt mình trở nên hung ác, lớn tiếng nói: "Lũ tặc tử các ngươi, ức hiếp lương dân, hôm nay sẽ khiến các ngươi chết không có chỗ chôn."

Thủ hạ của Phiên Sơn Nguyệt hốt hoảng, vội vàng biện giải: "Chúng tôi đã được chiêu an, hiện tại cũng là mệnh quan triều đình, các ngươi dám?"

Phùng Tuyển lớn tiếng nói: "Bản quan có cái gì không dám? Tuần phủ đại nhân có lệnh, các ngươi là phản quân, lấy thủ cấp của các ngươi đi Tây An thị chúng có thưởng, mọi người, lên."

Tuần kiểm Hợp Dương, gia đinh Phùng gia, nha dịch, bang nhàn, dân đoàn, còn có rất nhiều lão bách tính đã bị Phiên Sơn Nguyệt tai họa hơn một năm cùng nhau xông lên.

Đã không còn Phiên Sơn Nguyệt thống lĩnh, bọn tặc tử quân tâm đã mất, căn bản không có ý giao chiến, bị dân đoàn sở hữu ưu thế nhân số bao vây, lập tức quân lính tan rã. Lão bách tính bình thường bị chúng đánh cướp khi dễ, hiện tại báo thù là tuyệt không nương tay, cuốc không ngừng bổ vào đầu bọn tặc tử.

Không mất bao lâu, đội ngũ Phiên Sơn Nguyệt liền toàn quân bị diệt, bị giết không sót một tên.

Không có ngộ sát!

Bởi vì những người lòng còn thiện niệm, từ lần trước "về quê" đã trở về quê cũ, bắt đầu lại cuộc sống làm nông dân, hiện tại còn đi theo Phiên Sơn Nguyệt không có ai là người tốt, chết cũng là đáng đời.

Trên bầu trời Lý Đạo Huyền nhìn cảnh này, trong lòng cũng cảm thấy vui mừng thay cho các lão bách tính Hợp Dương, rất tốt, tặc khấu náo loạn huyện Hợp Dương đã hơn một năm lần này rốt cuộc dẹp yên rồi, giờ là lúc bắt đầu kiến thiết, phát triển kinh tế.

Chương 332: Đội lão bát tới

Huyện Lạc Xuyên.

Đội trưởng bảy đội dưới trướng Không Dính Bùn đang hội họp với nhau.

Từ sau khi đội trưởng đội hai Điểm Đăng Tử và đội trưởng đội bảy Dạ Bất Thu nội chiến, người hai đội đều tan tác, Không Dính Bùn lại lần nữa đề bạt hai vị đội trưởng, hiện tại vẫn là bảy đội người.

Phân biệt là: Đội một Nhãn Tiền Nhi, đội hai Song Sí Hổ, đội ba Lý Tấn Vương, đội bốn Hạt Tử Khối, đội năm Lão Trương Phi, đội sáu Loạn Thế Vương, đội bảy Tử Kim Long.

Thanh thế lớn, tại huyện Lạc Xuyên quả thật có thể đi ngang.

Trước đó không lâu, lúc Dương Hạc vừa mới nhậm chức, tổng binh năm trấn đều đồng loạt tiễu phỉ, Không Dính Bùn cũng phải mọc đuôi làm người vài ngày, thế nhưng rất nhanh Kiến Nô nhập quan, tổng binh năm trấn cùng nhau vào kinh cần vương, khu vực tây bắc này không có quan binh, còn ai có thể làm gì Không Dính Bùn hắn?

Hắn đang kiểm kê đại quân, dương dương đắc ý thì một bộ hạ báo lại: "Đại đương gia, có một nhóm nghĩa quân nhỏ, đang ở ngoài doanh cầu kiến, muốn tới gia nhập vào chúng ta."

"Một nhóm nhỏ?" Không Dính Bùn nhíu mày: "Tới cùng bao nhiêu người?"

Bộ hạ: "Không được một nghìn người."

Không Dính Bùn khinh miệt một tiếng: "Không được một nghìn người? Vậy có lợi gì?"

Bộ hạ thấp giọng nói: "Một nghìn người này lại giống nhau, họ đều là thanh niên trai tráng, không có người già yếu liên lụy, khí thế rất đủ, không phải là hạng người dễ có được."

Lời này khiến Không Dính Bùn "ồ" một tiếng: "Tất cả đều là thanh niên trai tráng? Vậy thì cũng thú vị, ừm, ta tự mình đi xem thử."

Không Dính Bùn ra ngoài doanh nghênh đón, liền thấy một nam nhân, vừa nhìn đã biết là dạng người hung ác.

"Tại hạ Mễ Chi Sấm Tướng." Nam nhân kia chính là Lý Tự Thành, hắn ôm quyền với Không Dính Bùn: "Nghe nói Không Dính Bùn đại ca đang chiêu nạp hiền tài, cùng mưu đại sự, tại hạ liền dẫn theo các hương thân cùng quê, đến đây tìm nơi nương tựa."

"Mễ Chi Sấm Tướng?" Không Dính Bùn cũng nghe nói qua Mễ Chi, người Mễ Chi mười theo giặc hết bảy, thôn làng bỏ không, người người tham gia phản loạn không ngần ngại.

Hắn nhìn sang chưa đến 1000 bộ hạ phía sau Sấm Tướng, không nhìn không biết, vừa nhìn giật mình, mặc dù chỉ có mấy trăm người, nhưng mỗi người vẻ mặt kiên nghị, ánh mắt hung ác, vừa nhìn đã biết không phải hạng người dễ chọc.

Khi đánh trận, lực lượng của không đến ngàn người này phát huy ra, chỉ sợ không dưới bốn năm ngàn người của đội năm.

Không Dính Bùn liền nở nụ cười: "Sấm Tướng huynh đệ, ta vừa nhìn đã biết ngươi là một thiết hán tử, người của đội ngươi, mỗi người cũng bưu hãn, ngươi muốn tới đây, đương nhiên ta hoan nghênh rồi."

"Hiện ở chỗ ta đã có bảy đội trưởng, trước hết ủy khuất Sấm

Tướng huynh đệ làm đội trưởng đội tám đi, sau này ta sẽ gọi ngươi một tiếng bát đệ, thế nào?"

Lý Tự Thành ôm quyền: "Đại ca!"

Năm Sùng Trinh thứ ba, Lý Tự Thành suất lĩnh một đội đồng hương Mễ Chi, gia nhập vào dưới trướng Không Dính Bùn, trở thành đội trưởng đội tám, sau đó chính là đội lão Bát đại danh đỉnh đỉnh, lại có tên là Phụng Thiên Xương Nghĩa doanh, một trong những đội ngũ hung ác nhất thiên hạ!

Trong thôn Cao Gia, quang cảnh trang nghiêm.

Trình Húc từ trong núi Hoàng Long đã trở về, còn mang về thủ cấp của ba tên Vương Tả Quải, Phi Sơn Hổ, Đại Hồng Lang, ở giữa thôn Cao Gia bày một tế đài, đặt trên đó linh bài của bốn vị "liệt sĩ".

Cao Nhất Diệp mặc một bộ bạch y, đứng trên tế đài đảm nhiệm lãnh tụ tinh thần.

Bạch Diên tự mình lên đài, đặt thủ cấp của ba tên trùm thổ phỉ phía trước linh bài. Bốn người này là vì hắn mà chết, hắn đương nhiên phải đối đãi một cách long trọng.

Sau một hồi tế điện, anh linh của bốn vị liệt sĩ đã được an ủi.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới lên tiếng: "Hiện tại ta tuyên bố, mối thù của thôn Cao Gia đã được báo, từ hôm nay trở đi, giải trừ 'trạng thái khẩn cấp', hoạt động của Giếng Thợ khôi phục bình thường."

Các thôn dân đồng thời đáp lại một tiếng, sau đó đều tự trở về vị trí cũ, một lần nữa bắt đầu công tác.

Trên công trường xa xa, Lão Nam Phong cùng một đám phạm nhân từ xa nhìn tình cảnh bên này, vẻ mặt cực kỳ phức tạp.

Một phạm nhân biên quân nói: "Chết có bốn người, xem họ long trọng thành kiểu gì thế kia, trên biên cảnh chúng ta đánh một trận phải chết bao nhiêu? Cũng chưa bao giờ giống như họ vậy."

Lão Nam Phong hừ một tiếng: "Ngươi biết cái gì, chỉ có đối xử tử tế với người chết, mới khiến người còn sống cảm nhận được mình được coi trọng thế nào, khi chiến tranh mới có thể lấy mạng đi liều."

Phạm nhân: "Ồ?"

Lão Nam Phong: "Tự ngươi nghĩ thử coi, nếu ngươi chết rồi có được hậu đãi như vậy, khi chiến tranh ngươi còn có thể sợ hãi rụt rè, không dám xông lên sao?"

Phạm nhân: "Hiểu rồi."

Lão Nam Phong: "Hiểu là tốt rồi, khẩn trương làm việc đi."

Đúng lúc này Chủng Cao Lương đi tới: "Lão Nam Phong, ta có chút chuyện muốn bàn với ngươi."

Lão Nam Phong vừa thấy là "cai ngục" tới, vội vàng tỏ thái độ đoan chính: "Cai ngục đại nhân, không biết có chuyện gì chỉ giáo?"

Chủng Cao Lương nói: "Dân đoàn của chúng ta đánh thắng trận, vừa rồi chắc các ngươi cũng thấy được."

Lão Nam Phong: "Thấy, cái đó có quan hệ gì với phạm nhân chúng tôi?"

Chủng Cao Lương: "Đội ngũ của Vương Tả Quải tới một vạn người, chúng ta cũng không hung tàn đến mức tiêu diệt sạch, trận chiến này số tội phạm bắt về tới hơn 7000 người, trong đó 5000 người là người già, phụ nữ và trẻ em, toàn bộ phải ném hết vào trong ngục giam, làm tội phạm cải tạo."

Lão Nam Phong nghe được những lời này liền ngẩn người: "Lũ rác rưởi này giữ lại làm cái gì? Không bằng giết sạch đi."

"Thái độ của Thiên Tôn đối với lưu khấu cũng giống như thái độ đối với các ngươi lúc trước, kẻ cầm đầu phải giết, kẻ đi theo thì phạt lao động cải tạo một thời gian, xem có thể cứu giúp được không." Chủng Cao Lương lườm hắn: "Nhất là người già, phụ nữ, trẻ em, đều là cuốn theo giặc, họ không có đủ năng lực đánh cướp giết người, đa số thân bất do kỷ, nếu như ngay cả họ chúng ta cũng giết, nếu hung tàn như vậy, bây giờ các ngươi còn có thể sống không?"

Lão Nam Phong xấu hổ cười: "Điều này cũng đúng."

Chủng Cao Lương: "Cho nên, ngục giam này lập tức phải mở rộng thêm, sẽ biến thành một ngục giam cực lớn có thể chứa được vạn người."

Lão Nam Phong đoán được cái gì: "Ý của cai ngục là, bảo ta hỗ trợ giữ gìn trật tự ngục giam?"

Chủng Cao Lương: "Đúng vậy, đây cũng là ý của Thiên Tôn, ngươi nhìn trên trời."

Lão Nam Phong vừa ngẩng đầu lên, thấy một đám mây thấp đã trôi đến đỉnh đầu mình, thánh nữ Cao Nhất Diệp chuyên môn phát ngôn thay Thiên Tôn cũng đi tới trước mặt hắn, mặt nở nụ cười: "Lão Nam Phong, ngươi cũng cải tạo lao động thời gian không ít rồi, Thiên Tôn thấy ngươi coi như cơ linh, hơn nữa từng ở trong quân đội, ít nhiều cũng hiểu được hai chữ quy củ là gì, cho nên, nhiệm vụ quang vinh lại gian khổ này phải giao cho ngươi rồi."

Lão Nam Phong vội vàng hành lễ: "Thiên Tôn cứ phân phó."

Cao Nhất Diệp: "Sau này Chủng cai ngục quản chính là 'bên ngoài' toàn bộ ngục giam, mà ngươi, thì phụ trách 'bên trong' ngục

giam, để người của ngươi ở trong ngục giam duy trì trật tự, quan sát trong số 7000 người kia có người lòng mang ý xấu hay không, nếu có người muốn chạy trốn, hoặc là gây rối, ngươi sớm thông báo cho Chủng cai ngục, coi như là ngươi lập công, đối với ngươi sẽ có lợi cho việc giảm hình phạt sau này."

Lão Nam Phong đã hiểu, liền nở nụ cười: "Yên tâm, chuyện này cứ giao cho các huynh đệ của ta đi. Mọi người đều muốn sớm ngày mãn hình ra tù, sau đó làm việc dưới trướng Quỷ thiên hộ nữa."

Chương 333: Có phải chỗ ngươi có một bến tàu?

Ngục giam mở rộng, nơi ban đầu đã không còn dùng được.

Nhưng lúc này tầm nhìn của Lý Đạo Huyền lại mở rộng không ít, đã có thể thấy được một phần nhỏ của núi Hoàng Long rồi, liền dứt khoát xây dựng ngục giam mới ở trong núi Hoàng Long vậy.

Hơn 7000 tù binh được Trình Húc áp giải đi tới một sơn cốc trong núi Hoàng Long, vừa nhìn xuống sơn cốc phía dưới, bọn tù binh liền sắc mặt khó coi.

Sơn cốc này, không phải giống với sơn cốc họ bị dân đoàn đánh bại hay sao? Chẳng qua cửa ra có tới hai nơi mà thôi.

Nghĩ tới lựa chọn đóng quân ở trong cốc thế này, thật là ngu xuẩn hết nói.

Trình Húc lớn tiếng nói: "Mọi người xem cho kỹ đi, Thiên Tôn muốn biến sơn cốc này thành nhà tù của các ngươi. Mở to mắt ra mà xem, cái gì gọi là thiên uy."

Bọn tù binh cảm thấy mù mờ khó hiểu.

Đúng lúc này, hai bàn tay khổng lồ màu vàng từ trên bầu trời duỗi xuống...

Phía trên còn toả ra ánh sáng đủ mọi màu sắc.

Trong nháy mắt khi thứ này xuất hiện, không ít tù binh sợ hãi trực tiếp ngất đi.

Trước đây Lý Đạo Huyền đối với lão bách tính của huyện thành Trừng Thành có thể nói là dịu dàng, trước khi chưa có làm nền, tuyệt đối không đưa tay hù doạ người khác, thế nhưng đối với những tù binh này thì lại không như vậy.

Muốn chính là hù dọa bọn họ!

Phải cho họ sợ hãi để sau này không dám làm loạn, mới có thể tiết kiệm không ít tâm sức, để tránh khi người tí hon nhà mình quản lý bọn người kia sẽ bị họ làm tổn thương.

Bàn tay khổng lồ cầm lên một tảng đá rất to, ầm một tiếng, đập xuống một cửa ra sơn cốc, khoá kín cửa cốc đó, tiếp theo lại xoát xoát đào ra một cái hố to, rồi ào ào một dòng thiên hà chảy xuống, đổ đầy nước vào hố to đó, biến thành một hồ nước.

Hơn 7000 tù binh sợ hãi mặt không còn chút máu, đây là thần uy gì? Dời núi lấp biển sao?

Bàn tay khổng lồ lại cầm lên một tảng đá to cùng lượng lớn phù sa, ầm ầm lại chặn kín một cửa cốc, chẳng mấy chốc, mấy cửa ra trong sơn cốc đều bị chặn kín, chỉ để lại một cửa ra nhỏ rất hẹp.

Tiếp theo bàn tay khổng lồ lại từ trên bầu trời thả xuống một cánh cửa siêu to, ầm một tiếng lắp vào cửa ra nhỏ kia, cả sơn cốc liền biến thành một nhà tù khổng lồ đóng kín.

Bàn tay cuối cùng còn đặt xuống hai thành bảo nhỏ, đặt ở hai bên cánh cửa.

"Vào đi! Thời gian mấy năm về sau, các ngươi sẽ phải sống ở trong này."

Các phạm nhân kinh sợ, ngoan ngoãn chui vào sơn cốc.

Lão Nam Phong dẫn theo hơn 600 phạm nhân biên quân cũng đi vào theo, xen lẫn với hơn 7000 người kia. Đây thật ra là một

chuyện rất nguy hiểm, nhưng Lão Nam Phong lại tuyệt không sợ, trái lại cảm giác rất hưng phấn.

Trên mặt nở nụ cười cổ quái: Bọn người kia tốt nhất là loạn một chút, lão tử ra tay quật ngã mấy tên cầm đầu là lập công rồi, vậy có thể sớm ra tù, các ngươi càng không tuân thủ quy củ, lão tử ra tù càng nhanh, ha ha ha ha.

Lý Đạo Huyền nhìn số người này ngoan ngoãn bị giam vào trong sơn cốc, lại nhìn khu vực núi Hoàng Long trước mắt mình có thể thấy được, trong lòng cũng thầm tính toán lại.

Địa giới núi Hoàng Long là một nơi tốt!

Núi cao rừng sâu, hơn nữa bốn phương thông suốt.

Ra khỏi núi, hướng tây chính là huyện Lạc Xuyên, hướng bắc là huyện Nghi Xuyên, hướng đông là Hàn Thành, hướng nam thì có thể thông hướng huyện Bạch Thủy, huyện Trừng Thành, huyện Hợp Dương...

Khu vực tốt như vậy, nếu không lấy đó làm căn cứ cách mạng thì thật sự có chút không sáng suốt. Hiện tại vấn đề duy nhất chính là tầm nhìn của mình còn chưa thể bao trùm toàn bộ núi Hoàng Long, chỉ có thể nhìn thấy một khu vực nhỏ phía nam núi Hoàng Long.

Nhưng khu vực nhỏ cũng coi như có thể bắt đầu thành lập căn cứ cách mạng rồi.

Vừa lúc có hơn 7000 phạm nhân này, để cho họ ở trong núi liều mạng đào móc, xây dựng nên căn cứ địa.

Y ấn vào thôn Cao Gia chuyển tầm nhìn trở lại, bảo Cao Nhất Diệp thông báo cho Tam Thập Nhị đưa ra quy hoạch tỉ mỉ một chút...

Đúng lúc này, một đội ngũ từ phía đông tiến vào thôn Cao Gia.

Lý Đạo Huyền "ơ" một tiếng, chuyển sự chú ý qua đó, đội người đó không ngờ nhìn hơi quen mắt, người dẫn đầu mặc quan phục huyện lệnh, hình như đã gặp qua ở đâu.

Tỉ mỉ nghĩ lại, huyện lệnh Hợp Dương, Phùng Tuyển!

Phùng Tuyển dẫn theo một đại đội, còn mang theo thủ cấp của Phiên Sơn Nguyệt, tiến vào huyện Trừng Thành từ thôn Trịnh Gia, hắn dự định đi qua huyện Trừng Thành, đi Tây An báo cáo công tác với tuần phủ đại nhân.

Không nghĩ tới sau khi tiến vào huyện Trừng Thành, dọc đường đi tới, không ngờ khắp nơi là cây cối mọc um tùm, ruộng đất khắp nơi trồng hoa mầu và hoa dại cỏ dại, thoạt nhìn không bị ảnh hưởng chút nào của nạn hạn hán.

Khi đi tới thôn Cao Gia càng thấy được một thôn lớn phồn hoa náo nhiệt, khiến hắn giật mình không nhẹ, nhất thời không biết nói gì, chỉ có máu mũi lặng yên chảy xuống.

Đang lúc bàng hoàng lại nhìn thấy một người quen ở thôn Cao Gia, hắn vội vàng lớn tiếng chào hỏi: "Bạch tiên sinh, ôi trời, đây không phải Bạch tiên sinh sao? Thật tốt quá, có thể được gặp Bạch tiên sinh ở đây thật sự là tốt quá."

Phùng Tuyển liền chạy vèo tới trước mặt Bạch Diên: "Mấy ngày trước, Bạch tiên sinh giúp ta tiêu diệt đám người Phiên Sơn Nguyệt, ngươi coi..." Hắn giơ lên cái hộp chứa thủ cấp của Phiên Sơn Nguyệt, cười nói: "Huyện Hợp Dương rốt cuộc bình định được tên quan này rồi, bản quan đang định đi Tây An một chuyến, tự mình đưa thủ cấp của người này đến tận tay tuần phủ đại nhân."

Bạch Diên mỉm cười: "Có thể giúp được Phùng đại nhân, là vinh hạnh của tại hạ."

Phùng Tuyển nhìn trái phải trước sau một vòng: "Thôn này..."

Bạch Diên cười nói: "Đây là thôn Cao Gia, cho tới nay vẫn luôn nhận được Đạo Huyền Thiên Tôn che chở, các lão bách tính an cư lạc nghiệp, sống rất vui vẻ ở chỗ này. Phùng đại nhân yên tâm, huyện Hợp Dương của ngươi bên đó rất nhanh cũng sẽ nhận được đãi ngộ như thế."

Phùng Tuyển đực mặt ra, không hiểu hắn đang nói gì.

Đúng lúc này, Cao Nhất Diệp vừa mới tham gia tế điện xong, còn mặc một bộ bạch y đi tới trước mặt hai người.

Bạch Diên vừa nhìn thấy thánh nữ tới, biết khẳng định là Thiên Tôn có lời muốn nói, vội vàng hành lễ với Cao Nhất Diệp rồi lui qua một bên, nhường lại Cao Nhất Diệp đứng ở chủ vị, đối diện với Phùng Tuyển.

Phùng Tuyển không rõ cho lắm, Bạch tiên sinh lui qua một bên để một nữ nhân tới nói chuyện với ta là có ý gì?

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Xin chào Phùng đại nhân, tiểu nữ tử Cao Nhất Diệp, là đại phu nhân của danh môn vọng tộc Lý thị nơi đây."

Phùng Tuyển liếc mắt nhìn gia bảo đằng xa, liền hiểu ngay: "Phu nhân không biết có gì chỉ bảo?"

Cao Nhất Diệp: "Lý lão gia nhà ta muốn hỏi ngài một việc, huyện Hợp Dương nằm sát bên Hoàng Hà, có phải có một bến tàu nổi tiếng, tên là bến tàu Hiệp Xuyên đúng không?"

Phùng Tuyển gật đầu: "Quả thật có bến tàu này! Là một trong các bến tàu quan trọng nhất của huyện Hợp Dương chúng tôi thông thương với bên ngoài. Khi mùa màng tốt, thương thuyền các nơi tụ tập tại bến tàu Hiệp Xuyên, giao dịch đủ loại hàng hóa."

Nghe đến đó, Lý Đạo Huyền không khỏi mừng rỡ: quả nhiên, huyện Hợp Dương có bến tàu Hiệp Xuyên, thật tốt quá! Đáng tiếc tầm nhìn hiện tại của ta chỉ có thể nhìn thấy một nửa huyện Hợp Dương, mà bến tàu ở ngoài cùng phía đông, tạm thời còn chưa nhìn thấy, nhưng chỉ cần tăng lên chỉ số cứu vớt, ta có thể đưa tay vào Hoàng Hà rồi, đến lúc đó... Hắc hắc."

Trong đầu y đã có rất nhiều thuyền nhựa đang trôi lềnh bềnh trên Hoàng Hà.

Chương 334: Trước tiên làm ra thuyền

Trong đầu Lý Đạo Huyền toàn là hình ảnh người tí hon lái thuyền, đang nghĩ vui vẻ thì nghe được Phùng Tuyển lắc đầu than thở: "Mặc dù chỗ chúng tôi có bến tàu Hiệp Xuyên, nhưng gần một năm nay, bến tàu Hiệp Xuyên gần như bỏ hoang rồi."

Lý Đạo Huyền ngạc nhiên: "Bỏ hoang? Có một bến tàu như thế, các thương nhân hẳn sẽ nắm lấy cơ hội, từ nơi Giang Nam giàu có và đông đúc vận chuyển lương thực qua đây bán mới đúng, bán một thuyền chẳng phải có thể kiếm được một khoản tiền lớn rồi sao? Vì sao lại bỏ hoang."

Cao Nhất Diệp cũng cảm thấy hiếu kỳ, vội vàng thuật lại.

Phùng Tuyển than thở: "Phu nhân có điều không biết, năm ngoái tuần phủ Thiểm Tây vẫn là Hồ Đình Yến, tuần phủ Duyên Tuy vẫn là Võ Chi Vọng, hai người tấu lên trên lưu khấu làm loạn, tiếp theo Võ Chi Vọng bệnh chết, Hồ Đình Yến bị cách chức, hoàng thượng bổ nhiệm Dương Hạc tới làm tam biên tổng đốc, đồng thời trong lúc đó... Triều đình hạ lệnh không cho phép vận lương nhập Thiểm, bởi vậy, các thương nhân cũng không tới nữa, ngoại trừ lương thực, hiện tại hàng hoá khác đều không ai cần, như vậy, bến tàu Hiệp Xuyên đã rất lâu rồi không có thương thuyền qua lại."

Lý Đạo Huyền: "Mẹ nó!"

Cao Nhất Diệp cũng kinh ngạc, không đợi Lý Đạo Huyền lên tiếng, nàng liền không đợi được mà hỏi: "Vì sao? Rõ ràng đang hạn hán, vì sao triều đình không cho phép lương thực nhập Thiểm?"

Phùng Tuyển than thở: "Phòng khấu!"

Cao Nhất Diệp: "Phòng khấu thì có quan hệ gì với không cho phép vận lương nhập Thiểm?"

Phùng Tuyển nói: "Lương thực nhập Thiểm, sẽ được chia ra bán đến tay các lão bách tính, thế nhưng lập tức lão bách tính sẽ bị lưu khấu cướp đoạt, cuối cùng những lương thực này sẽ rơi vào trong tay lưu khấu, chỉ bổ cho lưu khấu, cho bọn chúng ăn rồi sẽ có sức lực tạo phản."

Hắn thấy vẻ mặt của Cao Nhất Diệp và Bạch Diên đều rất khó coi, vội vàng giải thích: "Đây là... người bên trên nói, không phải là bản quan nói. Quan viên thân tại Thiểm Tây như bản quan, đương nhiên rõ ràng đây là đầu bị ván cửa của hoàng cung kẹp mới có thể nghĩ ra."

Lý Đạo Huyền cùng Cao Nhất Diệp câm nín.

Hai người nhất thời không nói gì.

Ngược lại là Bạch Diên nhìn quen thao tác bẩn thỉu của triều đình nên hiện tại cũng có vẻ không giật mình, nhún vai nói: "Chỉ cần lưu khấu không cướp được lương thực sẽ chết đói hết, sẽ không tạo phản, rất hợp logic, bội phục bội phục."

Phùng Tuyển cười khổ: "Đây không phải chuyện một quan thất phẩm tép riu như bản quan có thể giải quyết được, hai vị chê cười rồi."

Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Huyện Hợp Dương, phải giúp!"

Y đã lên tiếng, đương nhiên Cao Nhất Diệp hiểu ngay: "Phùng đại nhân, thôn Cao Gia chúng tôi sẽ không để ý xuất ra một phần sức lực cứu tế lão bách tính của huyện Hợp Dương."

Vừa nghe lời này, Phùng Tuyển nhất thời mừng rỡ: "Thật

chứ?"

Cao Nhất Diệp: "Ồ, máu mũi? Phùng đại nhân, ngài đột nhiên chảy máu mũi rồi kìa."

Phùng Tuyển đưa tay vuốt lên mũi, máu mũi soạt một cái làm một đường ngang, tựa như khuôn mặt hắn bị cắt thành hai nửa, nhưng hắn hoàn toàn không thèm để ý, trái lại nhanh chóng bình tĩnh và hỏi ngược lại: "Các ngươi cho bản quan lương, bản quan sẽ cho các ngươi cái gì?"

Sau khi mừng rỡ, nháy mắt hắn đã hiểu ra trao đổi lợi ích mới là chính, người này cũng không phải bị máu mũi chảy cho làm hư đầu óc.

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Chúng tôi không cần thức ăn, chỉ cần Phùng đại nhân hạ một chính lệnh, xây dựng mấy con đường là được, quy củ giống như bên huyện Trừng Thành chúng tôi."

Phùng Tuyển "ơ" một tiếng, lập tức hiểu được, chuyện huyện Trừng Thành bên cạnh rầm rộ làm đường từ lâu hắn cũng đã nghe nói, chỉ là không biết quy mô bên này lớn thế nào mà thôi, hiện tại nghe Cao Nhất Diệp nói làm đường, lập tức hiểu ra.

Hắn nghĩ thầm: Thảo nào đang trong thời kỳ hạn hán mà huyện lệnh Trừng Thành còn có bản lĩnh làm đường, thì ra là được thôn Cao Gia ủng hộ, vận chuyển lương thực cho bên đó.

Nếu Lương Thế Hiền dám làm, Phùng Tuyển hắn đương nhiên cũng dám làm.

Xây cầu làm đường, vốn chính là việc đại thiện, nếu như việc này cũng đắn đo trước sau không dám hạ thủ, vậy còn làm huyện lệnh cái gì?

Phùng Tuyển nói: "Bản quan đương nhiên không có vấn đề!"

Cao Nhất Diệp: "Vậy chốt nhé, Phùng đại nhân trước tiên đến Tây An lo việc của mình, đợi ngài từ Tây An trở về, khi trở về huyện Hợp Dương không ngại tới thôn Cao Gia chúng tôi một chuyến, đến lúc đó chúng ta sẽ thương lượng chi tiết việc làm đường."

Phùng Tuyển: "Được!"

Trong nháy mắt tâm tình hắn trở nên tốt hơn, hơn một năm nay hắn không chỉ bị Phiên Sơn Nguyệt quấy rối, nhưng lại không được triều đình trợ giúp, thậm chí phía trên trực tiếp chặt đứt thương lộ của hắn, không cho phép vận lương đến, chặt đứt hoàn toàn hy vọng của huyện Hợp Dương, hiện tại đột nhiên có người chủ động muốn giúp mình, quả nhiên là mừng như bắt được vàng.

"Đúng rồi!" Bạch Diên cười nói: "Nếu Phùng đại nhân muốn đi Tây An, có thể ngồi xe lửa của chúng tôi một đoạn, có thể tiết kiệm cho ngài không ít thời gian."

Phùng Tuyển: "Ồ, xe lửa là gì? Xe đốt lửa sao?"

Bạch Diên cười: "Ngài ngồi rồi sẽ biết."

Vài phút sau...

Phùng Tuyển đã ngồi lên chuyến xe lửa từ thôn Cao Gia đến huyện thành Trừng Thành, sau tiếng còi xe inh ỏi, xe lửa chở hắn lấy tốc độ 60 ki lô mét trên một giờ chạy băng băng về hướng huyện thành.

Lần đầu tiên Phùng Tuyển được ngồi phương tiện giao thông kỳ hoa như vậy, hắn chỉ biết hưng phấn, thét chói tai... Máu mũi lại chảy ồ ồ, kết quả mất máu quá nhiều, choáng đầu ngã xuống...

Sau khi đến huyện thành, gia đinh của hắn vất vả lắm mới cứu tỉnh hắn được.

Mà lúc này Lý Đạo Huyền đã bắt đầu nghiên cứu thuyền rồi.

Mặc dù Hoàng Hà còn chưa tiến vào tầm nhìn, nhưng đã là chuyện sớm muộn, thuyền phải làm ra sớm một bước.

Y cầm lấy điện thoại gọi cho ông bạn cũ Thái Tâm Tử.

"Alo, lão Thái à, đã lâu rồi tôi không tìm cậu làm cái gì, lần này muốn làm mấy thứ dễ thương, cano, thuyền mô hình, phải là thuyền trên sông, không phải là trên biển nha."

Thái Tâm Tử cười: "Thuyền mô hình à? Ở đây tôi cái gì cũng có, còn cần cái gì nữa không? Cứ trực tiếp tới chỗ tôi cầm hai cái không phải được rồi sao?"

Lý Đạo Huyền: "Tôi không muốn loại thuyền mô hình điều khiển từ xa bình thường, tôi muốn loại thuyền mô hình có thể 'điều khiển' ở bên trong thuyền, phải là thuyền trên sông, thuyền trên sông, thuyền trên sông, chuyện quan trọng nói ba lần."

Thái Tâm Tử đã hiểu: "Lại ăn nấm rồi? Tôi còn nhớ Xe Mặt Trời quỷ dị của cậu nữa, xe to như đốt ngón tay, cậu còn muốn làm hệ thống phanh và hệ thống chuyển hướng nữa, lão tử thực sự là phục cậu rồi. Lần này cậu còn muốn làm thuyền? Được thôi, lần này cậu lại muốn hệ thống gì?"

Lý Đạo Huyền: "Hệ thống chuyển hướng khẳng định phải có, hệ thống động lực khẳng định cũng phải có, biến hình..."

Y vừa nói ra hai chữ biến hình, Thái Tâm Tử liền quát lên: "Hai cái trước có thể, hai chữ biến hình này tuyệt đối không thể có, tuyệt đối không thể có. Mà ném hết nấm của cậu đi, đừng có mà ăn nữa, sẽ chết, cậu sẽ chết đấy."

Lý Đạo Huyền: "Đừng nhanh cự tuyệt như vậy mà, thuyền to như vậy, muốn làm thành giống Transformers rất dễ đúng không? Đồ chơi trong thành phố toàn là Transformers."

Thái Tâm Tử: "Biến hình đương nhiên dễ, nhưng sau khi biến hình, cậu khẳng định còn muốn điều khiển. Tôi nói cho cậu biết, điều khiển là không có khả năng, giả thiết cái gì dùng tinh thần lực và hai sợi ăng ten điều khiển để thao túng người máy như trong [Gundam] là không thể nào. Trừ phi bộ não của Elon Musk khai phát thành công, bằng không tuyệt đối không thể. Nếu như không thể điều khiển, chỉ biến hình thôi chả có tác dụng mẹ gì."

Chương 335: Các ngươi có thể làm công việc kỹ thuật

Lý Đạo Huyền tỉ mỉ suy nghĩ: "Được thôi, biến hình không cần, thế nhưng hệ thống động lực và hệ thống chuyển hướng cậu phải giúp tôi làm tốt một chút."

Nghe y nói không cần biến hình nữa, Thái Tâm Tử thở phào một hơi, tên này ăn nấm độc tính lần này không nghiêm trọng, còn có thể cứu được.

Lý Đạo Huyền lại tỉ mỉ suy nghĩ, Xe Mặt Trời, xe lửa trước đây, bởi vì sử dụng có tính hạn chế rất lớn, hơn nữa thể tích của bản thân đồ chơi cũng rất nhỏ, y sẽ không suy nghĩ đến việc lắp đặt vũ khí ở bên trên, thế nhưng thuyền thì khác biệt.

Thuyền có thể làm to hơn.

Trên thuyền cực lớn ráp thêm vũ khí cỡ lớn liền trở thành việc đương nhiên.

"Lão Thái, tôi còn muốn lắp thêm một số vũ khí trên thuyền mô hình."

"Đó khẳng định phải lắp rồi." Thái Tâm Tử nói: "Các loại hạm pháo mấy trăm ly đều sẽ bố trí hết trên thuyền của cậu, còn có ngư lôi, bệ bắn tên lửa gì đó, cậu muốn cái gì cũng có."

Lý Đạo Huyền: "Tôi nói không phải vũ khí để xem, là muốn vũ khí có thể phóng ra được."

Thái Tâm Tử: "Phốc! Vừa mới còn tưởng cậu ăn nấm độc tính không nặng, hiện tại xem ra là tôi sai rồi, cậu nhanh lên giường

nghỉ ngơi đi, tôi giúp cậu gọi xe cứu thương, cậu phải gắng chịu đựng."

Nghe hắn nói như vậy, bản thân Lý Đạo Huyền cũng thấy buồn cười, quả thật, là mình chưa nói rõ ràng, dễ dẫn tới Thái Tâm Tử thổ tào.

"Tôi nói chính là một số vũ khí tính chất đồ chơi thôi." Lý Đạo Huyền: "Thí dụ, ở đầu thuyền lắp một khẩu pháo đồ chơi có thể bắn ra hạt châu nhỏ bằng nhựa, chắc là được đúng không?"

Thái Tâm Tử: "À, cái này thì dễ, tôi mua trên taobao một khẩu pháo bắn đạn nhựa rồi lắp trên thuyền, cũng không mất bao nhiêu thời gian, chỉ là... làm như vậy, thuyền của cậu có phải quá biến thái rồi không?"

Lý Đạo Huyền: "Tôi thích đồ chơi biến thái vậy đấy."

Thái Tâm Tử: "Được thôi, đây chính là cậu nói, tôi còn có thể lắp thêm một cái bật lửa trên đầu thuyền, làm thành thuyền phun lửa, ấn chốt một cái là có thể phun ra lửa."

Lý Đạo Huyền: "Cái này cũng được, thêm đi thêm đi."

Thái Tâm Tử thở dài một tiếng: "Rõ ràng tôi chỉ làm đồ chơi cao cấp, vì sao mỗi lần làm đồ cho cậu, đều sẽ hướng tới mấy chi tiết thấp kém rồi?"

Cắt điện thoại, Thái Tâm Tử bắt đầu đi làm thuyền mô hình.

Trong lòng Lý Đạo Huyền lại đang suy nghĩ, chỉ dựa vào mình cung cấp vũ khí đồ chơi vậy khẳng định là không được, phải để cho bản thân các người tí hon tự chế tạo vũ khí cho con thuyền của mình, mà vào thời đại Minh Mạt, vũ khí sử dụng ở trên thuyền đương nhiên chính là "Hồng Di đại pháo" rồi.

Lý Đạo Huyền chuyển tầm nhìn về chủ bảo của Cao Gia bảo,

đi tìm Cao Nhất Diệp giúp mình truyền lời.

Tuy nhiên vừa nhìn xuống, Cao Nhất Diệp lại không có ở trong vọng lâu.

Cô nhóc này chạy đi đâu rồi?

Lý Đạo Huyền bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Không tìm không biết, vừa tìm thật đúng là kỳ diệu. Phạm vi tầm nhìn hiện tại của hộp là 1000 mét nhân 600 mét, hơn nữa trong khung phạm vi này thôn Cao Gia chính là nơi náo nhiệt phồn hoa nhất, ở đây nhân khẩu đông đúc, sức sống của các người tí hon rất mạnh, nam nữa chạy loạn khắp hộp, y muốn tìm một người riêng biệt quả thật không dễ dàng.

Xem ra muốn tìm một người tí hon, còn phải có kỹ xảo.

Phải nghĩ cho kỹ!

Nếu Cao Nhất Diệp không ở trong vọng lâu, thường sẽ đi đâu?

Tiệm vải trong Khu thương mại Cao Gia?

Lý Đạo Huyền thoáng cái nghĩ tới khả năng này, chuyển công năng "chú ý" đến tiệm vải, hắc, thật đúng là đã tìm được.

Cao Nhất Diệp đang cùng một đám nữ tử nói chuyện với nhau ở trong tiệm vải.

Nhóm nữ tử này phần lớn là thôn phụ bình thường, là cái loại cả đời đại môn không ra nhị môn không bước, ánh mắt kiến thức đều rất có hạn.

Khi Lý Đạo Huyền chuyển "chú ý" tới, vừa lúc nghe được một thôn phụ đang cười: "Thánh nữ đại nhân, còn có Xuân Hồng cô nương, nhờ có hai người mở tiệm vải này, ta dựa vào may vá đồ cũng kiếm không ít tiền, tên nam nhân cộc lốc nhà ta, hiện tại còn

không kiếm tiền bằng ta nữa. Trước đây cãi nhau toàn là nói dựa vào hắn nuôi, bộ dáng rất coi thường người khác, hiện tại cãi nhau cũng không dám nói lời này nữa, ha ha."

Một nữ nhân khác cũng cười: "Tên nhà ta cũng vậy, hắc, lúc đầu còn nói không cho phép ta tham gia cái gì hết, nói nữ nhân nên ở nhà hầu hạ tốt trượng phu là được, ngày đó ta lấy ra một nắm bạc vụn, nói là may đồ kiếm, vẻ mặt của hắn... ha ha ha..."

Phụ nhân khác đều nở nụ cười: "Nhà của ta cũng vậy!"

"Ta cũng vậy."

"Ha ha ha!"

"Sau khi có tiền, thái độ của hắn đối với ta rõ ràng đã khác trước."

Họ cười rất đắc ý, ba cô nương thanh lâu lại không hùa theo bọn họ, mặc dù họ có năng lực hơn so với những thôn phụ này, nhưng họ lại không có dũng khí ngẩng đầu lên như những nữ nhân bình thường, ở sâu trong nội tâm vẫn mang theo chút tự ti mặc cảm, ở trên "đại hội quyền lợi phụ nữ ngẩng đầu" này, họ có vẻ ngại ngùng ngoài ý muốn.

Cao Nhất Diệp cười: "Mọi người có ý nghĩ như vậy thì tốt rồi, mấy ngày hôm trước khi ta nói chuyện với Thiên Tôn, lão nhân gia còn nói với ta, nữ nhân cũng có thể gánh nửa bầu trời, chúng ta làm nữ nhân không thể hoàn toàn rúc ở trong nhà, phải nên dũng cảm ra khỏi nhà, cũng phải xuất ra sức lực của mình. Cái này gọi là cái gì... Ơ, gọi là gì? Ta quên rồi."

Lý Đạo Huyền cười: "Là giải phóng sức sản xuất của phụ nữ."

"A, đúng đúng đúng, giải phóng sức sản xuất của phụ nữ." Cao Nhất Diệp vừa nói xong câu này, mới ý thức được Thiên Tôn đã tới, mặt khẽ đỏ lên: "A, Thiên Tôn, ngài bắt đầu nghe từ lúc nào

đấy?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười nói: "Cũng chỉ vài câu trước thôi."

Cao Nhất Diệp có chút xấu hổ: "Đám nữ nhân chúng tôi trốn ở chỗ này nói chuyện, nói xấu nam nhân... hình như không tốt lắm?"

Lý Đạo Huyền: "Không sao, ta không cảm thấy các ngươi đang nói xấu nam nhân, những gì mọi người nói đều rất bình thường. Cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, địa vị giữa nam nữ, thật ra chính là 'có thể kiếm tiền hay không' quyết định, nếu như các ngươi kiếm tiền nhiều hơn nam nhân nhà mình, có thể nuôi cả nhà, ngồi đến trên đầu họ đái ỉa cũng không có vấn đề gì, cũng giống như khi họ nuôi cả nhà, ngồi trên đầu các ngươi tác uy tác phúc vậy."

Các nữ nhân vẫn là lần đầu tiên nghe được cách nói "cơ sở kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng" này, cảm thấy mới mẻ, nhưng cẩn thận nghĩ lại, chuyện trên thế giới cũng không phải chính là như vậy sao?

Lý Đạo Huyền: "Bởi vì quanh năm diễn ra nào là chiến tranh, lưu khấu tạo phản, dân đoàn tác chiến, thật ra nam giới của các thôn các trấn số lượng càng ngày càng ít, nữ giới chiếm càng ngày càng nhiều, dưới tình huống như vậy, sức sản xuất xã hội thật ra không đủ, vào những lúc thế này nữ giới các ngươi nên dũng cảm đứng ra, làm một số công việc kỹ thuật không quá yêu cầu thể trạng, như vậy, không chỉ có thể đề cao địa vị xã hội của mọi người, cũng có thể tăng cường sức sản xuất của thôn Cao Gia chúng ta."

Các nữ nhân lấy làm lạ: "Ơ, ngoại trừ dệt vải và may quần áo, chúng tôi còn có thể làm những việc kỹ thuật khác sao?"

Lý Đạo Huyền hướng dẫn từng bước: "Thí dụ tạo giấy, làm đèn, dùng giấy gói hoả dược, điêu khắc, in ấn sách... Thật ra có rất

nhiều công việc các ngươi có thể làm, hơn nữa cũng không kém hơn so với nam nhân, các ngươi phải có lòng tin đối với bản thân, dũng cảm một chút, đi ra khỏi nhà, đến Giếng Thợ báo danh làm học đồ, nói không chừng một ngày nào đó, mỗi người các ngươi kiếm tiền sẽ không kém hơn nam nhân."

Chương 336: Muốn phát minh cái gì

Giải phóng sức sản xuất của phụ nữ là khẳng định phải làm!

Bởi vì chiến tranh khiến cho lượng lớn nam giới giảm bớt, nếu như nữ nhân không ra ngoài làm việc, sức sản xuất xã hội sẽ rất khó khôi phục nhanh được, điểm này không riêng gì Minh Mạt, cận hiện đại cũng như nhau.

Sau khi giải phóng, trong nước vì tăng cường sức sản xuất, cũng không phải hô lên khẩu hiệu tương tự "phụ nữ có thể gánh nữa bầu trời" sao?

Lý Đạo Huyền biết, Đại Minh hiện tại dựa vào mình có bàn tay vàng cấp lương cấp vật chất, vấn đề sức sản xuất cũng đảm bảo, nếu như một ngày nào đó bởi vì ngoài ý muốn, mình ngừng tay không giúp nữa, thế giới trong hộp vừa mới trải qua chiến tranh phải cần nam nữ cùng đi ra cố gắng khôi phục sức sản xuất.

Chỉ dựa vào nam nhân là khẳng định không đủ! Sau khi đại chiến loạn, có thể còn thừa lại bao nhiêu nam nhân?

Cho nên hiện tại y sớm một chút ném ra canh gà, chôn một hạt giống "giải phóng tư tưởng" trong lòng các nữ nhân, việc này cũng là cần thiết, cho họ chút thời gian, từ từ trưởng thành.

"Nhất Diệp, ngươi tới đây."

Cao Nhất Diệp biết muốn mình truyền lời rồi, vội vàng chạy ra ngoài tiệm vải, theo chỉ thị của Lý Đạo Huyền đi tới trường học, trực tiếp lên năm tầng và đi tới thư viện.

Bầu không khí trong thư viện vẫn hỗn loạn như trước đây, khắp nơi là giấy viết ngổn ngang.

Có điều ngày hôm nay Bạch công tử không ở đây, chỉ có một mình Tống Ứng Tinh.

Hiện tại Bạch công tử đã sắp bắt đầu dạy môn "Vật Lý" cho bọn trẻ, một nhóm trẻ tiến độ học tập nhanh, đã học xong [Số Học Tiểu Học], hiện tại đã bước vào trình độ "sơ trung", cũng có thể bắt đầu học tập [Vật Lý], đương nhiên Bạch công tử sẽ không thể mỗi ngày cùng với Tống Ứng Tinh ở trong thư viện làm mấy đồ kỳ quái nữa.

Khi Cao Nhất Diệp đi vào thư viện, Tống Ứng Tinh đang chổng mông quỳ trên mặt đất, viết viết vẽ vẽ gì đó trên một tờ giấy rất lớn.

Lý Đạo Huyền tập trung nhìn vào, thì ra hắn đang vẽ chính là "xe lửa chạy bằng điện".

"Cái này không khoa học!" Tống Ứng Tinh vừa vẽ vừa lắc đầu: "Thứ này tuyệt đối không khoa học, nó căn bản không thể chạy được, khối lượng của nó sẽ khiến cho bản thân giải thể, sao có thể chạy được?"

Lý Đạo Huyền cười: "Nói cho Tống tiên sinh, đó là tiên pháp của ta biến ra, không tuân thủ Vật Lý."

Cao Nhất Diệp lên tiếng thuật lại.

Tống Ứng Tinh "a" một tiếng, nhảy dựng lên khỏi mặt đất: "Thánh nữ đại nhân, ngài đến đây lúc nào?"

Cao Nhất Diệp: "Tới một hồi lâu rồi, Thiên Tôn cũng tới một hồi lâu rồi, thấy ông đang vẽ nên không quấy rầy."

Tống Ứng Tinh tỏ ra xấu hổ: "Khụ... Ta cảm thấy rất hứng thú

đối với chiếc xe lửa chạy bằng điện này, đáng tiếc... Nó căn bản không phải là học Vật Lý có thể làm ra được."

Cao Nhất Diệp cười: "Thiên Tôn là thần tiên mà, thần tiên tuân theo chính là 'Thần lý', không phải là 'Vật Lý" ."

Giải thích này max điểm!

Tống Ứng Tinh cũng không xoắn xuýt lấy chuyện này: "Thiên Tôn tìm ta có chuyện gì?"

Lý Đạo Huyền: "Ngươi có biết phương pháp chế tạo Hồng Di đại pháo không?"

Tống Ứng Tinh ngẩn người: "Cái này thì biết, có điều... Thôn chúng ta tạo cái này làm gì? Đây chính là hỏa khí chỉ có thể sử dụng khi đại quy mô tác chiến, hoặc là khi chiến tranh công thành, nếu chúng ta chỉ đánh đuổi lưu khấu, có hỏa súng và lựu đạn là đủ rồi."

Lý Đạo Huyền: "Tạo chơi thôi, mặc kệ có dùng tới hay không, tạo chơi nghiên cứu kỹ thuật cũng tốt."

Lời này nói ra chó cũng không tin, thế nhưng Tống Ứng Tinh lại không hề hoài nghi, bởi vì chính hắn cũng thích tạo ra mấy thứ linh tinh để nghịch.

Hắn liền lấy ra một tờ giấy, cầm lấy bút, xoát xoát xoát, không tốn thời gian bao lâu đã vẽ ra trên giấy phương pháp chế tạo Hồng Di đại pháo.

Lý Đạo Huyền cũng không biết nói gì, Cao Nhất Diệp lại không khỏi chậc lưỡi tán thán: "Tống tiên sinh, rốt cuộc ông biết bao nhiêu thứ kỳ quái? Vì sao mỗi một lần tìm ông, ông đều có thể vẽ ra được?"

Tống Ứng Tinh nói: "Vẽ ra những thứ này cũng không tính là

bản lĩnh gì, những thứ này đều là người khác phát minh, ta chỉ là đem những phát minh đó sao chép lại, tuyệt đối không lợi hại, nếu ta có thể tự mình phát minh ra một số thứ thú vị gì đó, ôi..."

Nói đến đây, hắn có chút ảo não: "Hiện tại ta rất muốn phát minh nhất chính là xe lửa, nếu như có thể dùng lực lượng phàm nhân của chúng ta làm ra xe lửa của Thiên Tôn dùng tiên pháp biến ra thì tốt biết bao. Đáng tiếc chính là, ta không nghĩ ra bất cứ biện pháp nào có thể kéo đi cái xe to như vậy."

Nghe hắn nói như vậy, trong đầu Lý Đạo Huyền lại nảy số, ngươi đang suy nghĩ cái này sao?

Cái này đối với Minh Mạt mà nói, quả thật hơi sớm một chút.

Lấy kỹ thuật và sức sản xuất của Minh Mạt, đừng nói làm ra xe lửa, cho dù có xe lửa, vật liệu làm đường ray cũng không thể giải quyết, chỉ bằng kỹ thuật khai thác quặng của Minh triều, phải khai thác ra bao nhiêu sắt mới trải ra được đường sắt thật dài?

Cũng may có mình ở đây! Ném đại mấy cục sắt vào là đủ cho họ trải đường sắt từ Australia đến Maldives.

Xe lửa hơi nước hiện tại cũng có đủ kỹ thuật để chế tạo rồi, thế nhưng nếu mình trực tiếp cho bản vẽ, Tống Ứng Tinh lại trở thành "sao chép" một lần mà không phải là "phát minh" của hắn, như vậy là rất không tốt đối với sự dẫn dắt khoa học.

Thôi thì cho hắn một cái hạt nhân, đồ vật khác để tự bản thân hắn suy nghĩ vậy.

Lý Đạo Huyền tìm kiếm trong đống đồ chơi của mình một hồi, rất nhanh tìm được một thứ thú vị,"máy hơi nước Mini", thứ này mua từ taobao, cũng chỉ mấy chục đồng, cao chỉ mấy xăng-ti-mét.

Y dứt khoát đem thứ này đặt trên sân thượng toà nhà dạy học: "Nhất Diệp, dẫn Tống tiên sinh lên sân thượng, cho hắn xem một

thứ."

Tống Ứng Tinh theo lời leo lên trên sân thượng, liền thấy ngay một thứ máy móc thật lớn, phía trên còn lắp một cái ống chứa nước, bánh xe kỳ lạ...

Lý Đạo Huyền ngay ở trước mặt hắn đổ nước vào trong ống nước, sau đó châm lửa đốt cháy cồn phía dưới ống nước.

Ánh lửa bốc lên nấu sôi nước trong ống, không bao lâu, nước sôi trào, hơi nước dọc theo ống bay ra, kéo theo bánh xe, bánh xe bắt đầu xoay tròn một cách điên cuồng.

Lý Đạo Huyền mỉm cười nói: "Nhìn hiểu chưa?"

Tống Ứng Tinh nhìn mà như si như say: "Hình như ta đã hiểu, hiểu rồi... Đây là trong Vật Lý có nói, nước khi bị đun sôi biến thành thể khí, thể khí bởi vì bị áp súc trong không gian rất nhỏ, cho nên nó sản sinh ra lực lượng rất lớn, thúc đẩy bánh xe kia xoay tròn."

"Không sai!" Lý Đạo Huyền: "Đây là máy hơi nước, nguyên lý của nó rất đơn giản, ngươi vừa nhìn sẽ hiểu ngay, nếu sử dụng máy hơi nước có thể kéo theo bánh xe, mà bánh xe thì ngươi đã học qua nguyên lý của bánh răng rồi, dùng bánh răng kéo theo bánh răng, có thể phóng đại lực mấy lần."

Tống Ứng Tinh dường như đã hiểu ra cái gì: "Ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, ha ha ha, lần này ta hiểu rồi, chỉ cần hơi nước đủ nhiều, bánh xe đủ nhiều, ta có thể kéo theo vật vô cùng nặng."

Lý Đạo Huyền: "Không sai, nỗ lực nghiên cứu đi. Lấy tài trí thông minh của ngươi, thử xem có thể dùng nguyên lý này phát minh ra thứ gì đó hay không."

Chương 337: Đỗ Văn Hoán trong cơn tức giận

Phủ Duyên An!

Tam biên tổng đốc Dương Hạc, suất lĩnh một nhánh đại quân đi tới dưới phủ thành Duyên An.

Nhánh quân phía sau hắn cũng không đơn giản, đại tướng lĩnh quân tên là Đỗ Văn Hoán, thiện kỵ xạ, tinh binh pháp, kiêm thông [Tả thị Xuân Thu], nói đến chư tử bách gia, thơ công lục triều, Sơ Đường đa thể. Tác phẩm có [Thái hà động tập], [Ngũ nhạc chí khái], [xan hà mạn bút], [Lục thao quảng nghĩa], [Thái hà tập tuyển], [bát khê tập], [Thao vũ toàn tập], vân vân.

Là một vị văn võ toàn tài.

Trong năm Vạn Lịch, Đỗ Văn Hoán từng nhiều lần đánh bại bộ lạc Mông Cổ, sau đó tại Trùng Khánh bình định phản loạn Xa Sùng Minh, đánh một trận trung lập đại công.

Là một mãnh nhân muốn năng lực có năng lực, muốn chiến công có chiến lực.

Lần này Dương Hạc đi tới tây bắc, khi chủ trì đại cục bình định lưu khấu thì Đỗ Văn Hoán vừa lúc cáo ốm tĩnh dưỡng ở nhà, lại bị Dương Hạc mời xuống núi, chuyên môn tới tiễu phỉ.

Hai người một đường từ biên giới bắc bộ đuổi theo một cỗ lưu khấu Vương Gia Dận rất lớn, đuổi đuổi liền đuổi tới phủ Duyên An.

Tới dưới phủ thành Duyên An, trên đường đi chỉ thấy quang

cảnh hoang vu, Dương Hạc cũng không khỏi thở dài: "Hạn hán bốn năm, không có thu hoạch, vận chuyển cũng không, quân đói dân đói, quá nửa theo giặc..."

Cái nhìn của Đỗ Văn Hoán lại khác với vị tổng đốc này, hắn thấp giọng nói: "Dương đại nhân, chúng ta một đường qua đây, vài huyện thành đã bị Vương Gia Dận công phá, những huyện thành này đã không còn tường thành, ngài có phát hiện không?"

Dương Hạc: "A? Đúng vậy, vì sao không có tường thành?"

Đỗ Văn Hoán: "Huyện thành vốn là có tường thành, nhưng sau khi bị Vương Gia Dận công phá đánh cướp, tặc tử khi rút lui đã đập đổ tường thành."

Trên đỉnh đầu Dương Hạc từ từ nhảy lên một dấu chấm hỏi?

Đỗ Văn Hoán: "Tường thành lợi cho phòng thủ, khi tặc tử rút lui phá hư tường thành, là vì thuận tiện cho lần sau tới cướp nữa."

Dương Hạc: "Thực sự là buồn cười, chúng ta phải mau chóng đuổi theo Vương Gia Dận, bắt ngay tên cuồng đồ vô pháp vô thiên này."

Hắn vừa mới nói đến đây, một con khoái mã chạy vội đến, kỵ sĩ trên ngựa vừa đến trước mặt liền lăn xuống ngựa, cấp báo: "Sau khi Vương Gia Dận đánh hạ Hoàng Phủ, Thanh Thủy, Mộc Qua, lại công chiếm Phủ Cốc. Tặc thủ Thần Nhất Nguyên đã công chiếm mấy thành bảo Tân An, Ninh Tắc, Liễu Thụ Giản. Đệ đệ Thần Nhất Khôi của Thần Nhất Nguyên lại vây công Khánh Dương, đánh hạ Hợp Thủy..."

Vừa nghe đến hai chữ Ninh Tắc, Đỗ Văn Hoán liền sầm mặt lại, người run rẩy: "Ninh Tắc, Ninh Tắc là nhà của ta!"

Người báo tin thấp giọng nói: "Tộc nhân của Đỗ tướng quân... hầu như... bị Thần Nhất Nguyên giết sạch rồi."

Đỗ Văn Hoán giận dữ!

Dương Hạc nghe lời này cũng không khỏi nhíu mày: "Chúng ta đang ở bên này truy kích Vương Gia Dận, nhưng bên kia Thần Nhất Nguyên lại nổi dậy, Không Dính Bùn bên Lạc Xuyên cũng nổi loạn rất dữ dội, sau khi tổng binh năm trấn vào kinh cần vương, chỉ bằng binh lực hiện tại của chúng ta, căn bản không có biện pháp tiêu diệt hết những lưu khấu này."

Đỗ Văn Hoán đang tức giận!

Dương Hạc: "Chuyện tới hôm nay, xem ra chỉ có thể toàn lực chiêu an rồi."

Đỗ Văn Hoán đang tức giận!

Dương Hạc: "Truyền mệnh lệnh của ta, thủ bị, tri phủ, huyện lệnh các nơi đều tận lực trấn an lưu khấu, hứa hẹn quan to lộc hậu, chiêu hàng bọn hắn, ta sẽ tự tay phát công văn miễn tử cho chúng, tìm cách thu xếp cho chúng."

Đỗ Văn Hoán đang trong cơn giận, lớn tiếng nói: "Dương đại nhân, vừa rồi ngươi không nghe sao? Tặc tử giết tộc nhân ta, ngươi lại còn muốn chiêu an bọn người kia? Còn phát công văn miễn tử cho chúng? Người Đỗ gia ta, tất cả đều chết vô ích hay sao?"

Dương Hạc: "Thế nhưng tổng binh năm trấn không ở đây, trên tay chúng ta cũng không cũng đủ binh lực, lúc này muốn bình định lưu khấu, chỉ có an ủi thôi."

Đỗ Văn Hoán đang trong cơn giận: "Được được được, tổng đốc đại nhân ngươi muốn an ủi thì tự đi mà an ủi, bản thân mạt tướng sẽ một mất một còn với tặc tử, báo thù rửa hận cho tộc nhân của ta."

Nói xong, Đỗ Văn Hoán xoay người đi.

Gia đinh thân binh dưới trướng hắn lập tức đuổi theo, trong nháy mắt, tinh binh lương tướng theo Đỗ Văn Hoán đi hết một đám, mặc cho Dương Hạc gọi thế nào những người này cũng không trở về, không hề cho Dương Hạc mặt mũi.

Bên cạnh Dương Hạc chỉ còn lại một đám lính tôm tướng cua, run lẩy bẩy trong gió lạnh.

Huyện lệnh Hợp Dương Phùng Tuyển sau khi đi một vòng tại Tây An lại quay trở về thôn Cao Gia.

Mặc dù từ huyện Trừng Thành trở lại huyện Hợp Dương khoảng cách gần nhất hẳn là đi thôn Tuyền Câu, thế nhưng giữa hai nơi cũng không nhất định đường thẳng là nhanh nhất, mà là "có xe lửa nhanh nhất" .

Cho nên đi vòng qua thôn Cao Gia một vòng trái lại là đường tắt thông đến huyện Hợp Dương.

Tam Thập Nhị, Bạch Diên, Cao Nhất Diệp đi ra đón Phùng Tuyển vào thôn, mọi người ngồi ở trong phòng khách nghị sự của Cao Gia bảo.

"Bản quan giao đầu của Phiên Sơn Nguyệt cho tuần phủ đại nhân, tuần phủ đại nhân rất hài lòng." Phùng Tuyển miệng thì nói hài lòng, nhưng vẻ mặt lại rất nặng nề, không thấy hài lòng chút nào.

Tam Thập Nhị và Bạch Diên vừa nhìn là biết lại có biến số gì, không khỏi thấp giọng hỏi: "Sao thế, vẻ mặt ngươi khó coi như vậy?"

Phùng Tuyển than thở: "Thật vất vả thu thập Phiên Sơn Nguyệt, hơn nữa ta cũng nhận được trợ giúp của mọi người, nói cấp cho huyện Hợp Dương lương thực, bản quan nên cao hứng mới phải, nhưng lần này đi Tây An, lại nghe được một tin tức rất

không tốt."

Mọi người hiện lên dấu hỏi chấm trong đầu.

Phùng Tuyển: "Phủ Cốc Vương Gia Dận làm loạn rất kinh khủng, mấy ngày trước, hắn bắt đầu dọc theo Hoàng Hà đi về hướng nam, người này còn có cả đội thuyền, không ngờ phái ra đội thuyền công kích huyện Hà Khúc Sơn Tây đối diện Hoàng Hà."

Mọi người giật mình kinh hãi.

Ở ngoài hộp Lý Đạo Huyền nghe đến đó cũng hơi nhíu mày, nghĩ thầm: đây là muốn hoạ đến Sơn Tây rồi? Ừm, thời gian cũng đến rồi, mặc dù khởi nghĩa nông dân Minh Mạt bạo phát tại Thiểm Tây, nhưng không đến mấy năm liền chuyển đến địa giới Sơn Tây, sau khi hoạ đến Sơn Tây không nhẹ lại chuyển hướng Lưỡng Hồ và Tứ Xuyên, cuối cùng làm tê liệt cả nửa Đại Minh.

Vẻ mặt Phùng Tuyển khó coi: "Tổng binh Sơn Tây Vương Quốc Lương ở trên đầu thành huyện Hà Khúc dựng lên đại pháo Tây Dương oanh kích đội thuyền lưu khấu, cuối cùng cũng chặn lại sự tiến công của Vương Gia Dận."

Tam Thập Nhị không biết chiến sự, nghe đến đó nhịn không được hỏi: "Tặc tử đánh Hà Khúc, cách huyện Hợp Dương còn xa lắm, Phùng đại nhân thật sự không cần phải lo lắng, cái này gọi là [buồn lo vô cớ]."

Bạch Diên: "Tam quản sự, việc này ngươi có điều không biết, hành quân trên đất bằng và hành quân trên sông tốc độ hoàn toàn khác nhau, ngày hôm nay tặc tử công Hà Khúc, ngày mai là có thể đánh tới bến tàu Hiệp Xuyên của huyện Hợp Dương rồi."

Tam Thập Nhị: "Hả?"

Bạch Diên lấy ra một cây quạt, soạt một cái vung ra, vẻ mặt cổ quái: "Cái này gọi là [Thiên lý Giang Lăng nhất nhật hoàn]." Giang

Lăng nghìn dặm một ngày về.

Tam Thập Nhị che mặt: "Bạch tiên sinh, ngươi nói như vậy, ta rất muốn đánh ngươi đó."

Bạch Diên: "Ồ, thì ra ngươi cũng biết như vậy rất gợi đòn sao? Vừa rồi ta chỉ là học theo bộ dạng của ngươi thôi."

Tam Thập Nhị câm nín.

Phùng Tuyển mặt mày đăm chiêu nói: "Bạch tiên sinh nói rất phải, Phủ Cốc Vương Gia Dận kia nếu đã có đội thuyền, như vậy bất cứ lúc nào cũng có thể đánh tới bến tàu Hiệp Xuyên, mà huyện Hợp Dương ta mới bị Phiên Sơn Nguyệt tai họa qua, còn chưa thể nghỉ ngơi lấy lại sức, nếu Vương Gia Dận lập tức lại đánh tới, bản quan không có đại pháo Tây Dương của tổng binh Sơn Tây, cũng không có dân đoàn lợi hại canh giữ, thật sự không biết nên làm gì, ôi..."

Chương 338: Đội thuyền sắp tới

Sự lo lắng của Phùng Tuyển đương nhiên là có đạo lý.

Lý Đạo Huyền lại đang thầm nghĩ: Lưu khấu khác với quan binh, sẽ không lần lượt đánh từng thành trì một, mà là đi tới đi lui đánh tùm lum hết. Trên đất liền đi không thông thì sẽ đi đường sông, đánh lén khắp nơi cũng không khó hiểu.

Nếu tầm nhìn của mình đến được bến tàu Hiệp Xuyên thì cũng có thể lập tức đặt xuống thuyền mô hình thu thập đội thuyền của tặc quân rồi, thế nhưng hiện tại tầm nhìn còn kém một chút, việc này tương đối khó xử.

Phải nhanh chóng cứu vớt lão bách tính của huyện Hợp Dương!

Chỉ cần để cho số đông lão bách tính của huyện Hợp Dương cảm giác được hạnh phúc vui vẻ, tăng lên "chỉ số cứu vớt", vậy thì tầm nhìn của mình không phải có thể thấy được bến tàu Hiệp Xuyên rồi sao?

"Nhất Diệp, nói cho Tam Thập Nhị, thôn chúng ta lập tức toàn lực ủng hộ cứu tế huyện Hợp Dương, toàn lực ủng hộ! Lập tức để cho huyện Hợp Dương bắt đầu dĩ công đại chẩn, đồng thời, ta cũng sẽ lập tức làm mưa cho huyện Hợp Dương."

Cao Nhất Diệp lặng lẽ thuật lại bên tai Tam Thập Nhị pháp chỉ của Lý Đạo Huyền.

Tam Thập Nhị phấn chấn: "Phùng đại nhân, lần trước chúng ta đã nói qua chuyện cứu tế huyện Hợp Dương, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức bắt đầu đi, thế nhưng, ngài nên biết,

thăng mễ ân, đấu mễ cừu, nếu như chúng ta trực tiếp đưa lương thực cho lão bách tính của huyện Hợp Dương, đó cũng không phải chuyện tốt, cho nên... cần phải lấy hình thức tiền công đưa cho họ."

- Giải thích câu "thăng mễ ân, đấu mễ cừu" nghĩa là "Một thăng gạo dưỡng ân nhân, một đấu gạo dưỡng cừu nhân". Nếu cứu một người ở thời điểm chết đói, cho họ một thăng gạo - tức là bằng 1 phần 10 đấu gạo, họ sẽ coi ngươi trở thành ân nhân. Tuy nhiên, nếu ngươi tiếp tục cho họ 1 đấu gạo, họ sẽ muốn ngươi cho họ thêm nữa. Nếu một ngày nào đó, đột nhiên bởi vì nguyên nhân khác mà ngươi không giúp đỡ, đối phương sẽ ghi hận ngươi, và nhớ hận cả đời.

Phùng Tuyển gật đầu: "Như vậy rất tốt, lần trước Bạch tiên sinh cũng đã nói qua với bản quan, chúng ta cứ làm hai con đường đi. Một từ thôn Tuyền Câu nối thẳng đến huyện thành Hợp Dương, một từ nơi này, cũng chính là thôn Cao Gia thông đến thôn Dương... Ta sẽ tổ chức đại lượng dân công làm hai con đường này, mà lương cứu tế của các ngươi cho thì thông qua phương thức tiền công phát cho các dân công. Để ta suy nghĩ xem, mỗi ngày cho công nhân ăn nửa no, chắc hẳn họ sẽ làm việc rất nhiệt tình."

Tam Thập Nhị cười lắc đầu: "Ăn nửa no lấy sức đâu làm làm việc? Phải ăn no đầy đủ! Nhưng còn phải phát tiền công thêm, mỗi ngày ba cân bột mì tiền công, phải phát đúng thời gian quy định."

Phùng Tuyển: "A?"

Ngay từ đầu khi hắn nghe nói phương án "dĩ công đại chẩn" này, còn tưởng rằng chỉ giống như phát cháo tế dân, để các công nhân làm việc là có thể miễn cưỡng ăn no chứ, nào ngờ thôn Cao Gia lại còn nói muốn cho đủ no, mỗi ngày còn phát ba cân bột mì tiền làm công, việc này cũng quá... quá vượt mong đợi rồi!

Phùng Tuyển lại chảy xuống máu mũi, hắn đưa tay vuốt mũi

một cái, máu mũi ở trên mặt vẽ ra hai đường cong, tựa như đang cười.

Phùng Tuyển: "Việc này có thật không?"

Tam Thập Nhị: "[Thiên chân vạn xác]."

Phùng Tuyển mừng rỡ: "Vậy thì tốt quá."

Bạch Diên cũng đứng dậy theo: "Công việc dĩ công đại chẩn một khi đưa ra, toàn bộ thanh niên trai tráng đều sẽ tham gia, khiến cho dân đoàn trong huyện của ngươi giải tán, nhưng đội thuyền của Vương Gia Dận sẽ đánh qua bất cứ lúc nào, khi hắn đánh qua, nếu như dân đoàn của ngươi đang đào bới làm đường, vậy thì huyện Hợp Dương nguy hiểm rồi."

Vừa nghe lời này, sắc mặt Phùng Tuyển liền trở nên khó coi: "Đúng rồi, vậy phải làm sao đây? Ta không thể hạ lệnh cho dân đoàn không được phép làm đường, chặn tài lộ người như giết phụ mẫu, không cần chờ lưu khấu đánh qua, dân đoàn sẽ phản trước rồi."

Bạch Diên mỉm cười: "Cho nên dân đoàn của ngươi phải nghiên cứu lại phương thức tổ chức."

Phùng Tuyển hiện lên dấu hỏi chấm trên đầu.

Bạch Diên nói: "Phát tiền công cho dân đoàn, để cho họ chuyên tâm làm tốt nghề nghiệp dân đoàn rất có tiền đồ đó đi, đừng nghĩ đến đi làm việc khác. Tiền công của dân đoàn này cũng sẽ do thôn Cao Gia tới phát là được, cam đoan thu nhập của họ còn cao hơn tiền công làm đường, cứ như vậy, họ có thể an tâm phòng tặc rồi."

Phùng Tuyển vừa nghe vậy, cảm thấy kế này rất tốt.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, đột nhiên cảm giác được không đúng chỗ nào, máu mũi lại ào ra. hắn đưa tay vuốt mặt một cái, máu

mũi cong xuống phía dưới, khiến vẻ mặt của hắn có chút cổ quái, hắn trầm giọng nói: "Nếu là dân công thì cũng thôi, nhưng dân đoàn này do thôn Cao Gia các ngươi tới phát cho tiền công nuôi, cứ cảm thấy không đúng chỗ nào?"

Bạch Diên buông tay: "Phùng đại nhân nghĩ nhiều rồi, dân đoàn không phải do các hương thân phú hộ các nơi nuôi sao? Nó vốn không phải do quan phủ nuôi mà. Cho dù không do thôn Cao Gia ta xuất tiền, cũng sẽ do Trương viên ngoại, Lý viên ngoại, Vương viên ngoại, Trịnh viên ngoại nào đó dùng tiền nuôi... Việc này còn có thể xảy ra vấn đề gì không tốt hay sao?"

Phùng Tuyển nghe vậy, hình như cảm giác lại có chút đạo lý.

Trái nghĩ cảm giác không đúng, phải nghĩ lại cảm thấy hợp lý.

Trên thực tế, dân đoàn mặc dù có chút khác với gia đinh, nhưng cũng không phải rất lớn, nó chính là "bộ đội dân gian" mà các hương thân dựa vào tài lực của mình nuôi, tính chất không khác nhiều lắm với lính đánh thuê, ai trả thù lao thì sẽ nghe người đó.

Nếu như rơi vào trong tay hương thân bình thường, nó chính là một nguồn lực lượng quan trọng để bảo vệ địa phương.

Nếu rơi vào trong tay người cố tình làm chuyện tạo phản, nó lại không khác nhiều so với lưu khấu.

Phùng Tuyển tỉ mỉ suy nghĩ một chút: Hiện tại huyện Hợp Dương ta cũng có rất nhiều hương thân phú hộ nuôi vài nhóm dân đoàn, trước đó không lâu chính là dựa vào họ giết chết dư nghiệt của Phiên Sơn Nguyệt, cho dù thôn Cao Gia rắp tâm hại người, cũng không thể nào trực tiếp cướp đi dân đoàn từ trong tay các hương thân này được.

Các ngươi muốn nuôi dân đoàn thì nuôi đi, cùng lắm thì chính

là so tài lực với các hương thân bản địa Hợp Dương, cũng sẽ không hình thành uy hiếp lớn bao nhiêu.

Hình như bản quan cũng không cần thiết phải lo lắng đến phương diện này.

Nói chung, trước mắt Thiểm Tây đang rất hỗn loạn, triều đình lại không hỏi không quản, bản quan cũng chỉ có thể dựa vào chính mình nghĩ cách tự cứu, cho dù dùng chút thủ đoạn phi thường thì cũng là đương nhiên.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, hắn không xoắn xuýt chuyện này nữa.

"Được, cứ làm như vậy đi!"

Phùng Tuyển làm huyện lệnh gật đầu một cái, sự tình sẽ dễ xử lý.

Cao Nhất Diệp mỉm cười nói: "Nếu chuyện làm đường đã chốt rồi, vậy chỉ còn lại một việc cuối cùng. Thôn Cao Gia ta sẽ khai đàn làm phép, mời Long vương gia tới làm mưa cho huyện Hợp Dương, để các nông dân của huyện Hợp Dương cũng nhận được một số lợi ích thực tế."

Nàng vừa nói vậy, Phùng Tuyển liền ngẩn ra: "Khai đàn làm phép? Mời Long vương gia làm mưa? Đây là muốn làm cái gì? Nếu muốn chơi trò của tà giáo, bản quan sẽ không đáp ứng."

Đây đương nhiên là Lý Đạo Huyền cố ý muốn Cao Nhất Diệp nói như vậy.

Y vốn có thể áp dụng biện pháp giống như xâm nhập lão bách tính huyện Trừng Thành, trước tiên dùng truyện tranh thẩm thấu, lại phái ra đạo sĩ, Tam phu nhân, thiện nam tín nữ gì đó, tiến hành các bước dàn trải, cuối cùng lại hiển linh thu phục toàn bộ bách tính.

Nhưng làm vậy thì chậm quá!

Đội thuyền của Vương Gia Dận sẽ đến bất cứ lúc nào, Lý Đạo Huyền nóng lòng muốn thấy bến tàu Hiệp Xuyên, nóng lòng đưa tay vào Hoàng Hà, lần này không thể thong dong như thế, dứt khoát thô bạo một chút, đi lộ tuyến thần côn luôn.

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Phùng đại nhân, ngài yên tâm, chúng tôi không phải tà giáo gì đâu. Mã Thiên Chính Mã đạo trưởng của Toàn Chân Long Môn phái đang ở trong thôn chúng tôi, chỉ cần mời Mã đạo trưởng đi huyện Hợp Dương một chuyến, khai đàn làm phép, là có thể mời Long vương gia tới làm mưa, ngài xem thôn chúng tôi đi, không bị hạn hán, đó là do Long vương gia làm mưa xuống."

Chương 339: Mã đạo trưởng biết cầu mưa

Phùng Tuyển đối với chuyện "làm mưa" là nửa chữ cũng không tin.

Thế nhưng nghe nói không phải là tà giáo, mà là đạo sĩ của Toàn Chân Long Môn phái, hắn cũng không bài xích như vậy.

Toàn Chân Long Môn phái là do đạo sĩ Khâu Xử Cơ nổi tiếng sáng lập vào cuối thời Tống đầu thời Nguyên, mọi người đều rất quen thuộc Khâu Xử Cơ, việc này không cần phải nói. Mà chưởng giáo Vương Thường Nguyệt chân nhân của Toàn Chân Long Môn phái thế hệ này cũng là đạo sĩ vô cùng nổi danh.

Lúc đó đạo giáo suy sụp, rất nhiều đạo sĩ đều không thủ thanh quy, chỉ muốn lừa gạt tiền, thì Vương Thường Nguyệt lại nói: "Chính ngươi cũng không thể y giáo phụng hành, lại muốn khuyên người y giáo phụng hành trước, ai chịu tín phục chứ?"

Vì vậy hắn đưa ra khẩu hiệu "trước độ mình", muốn các đệ tử của Toàn Chân Long Môn phái rời xa bàng môn tả đạo, dĩ chính huyền phong, chấn hưng giáo môn.

Chuyện này rất nổi tiếng, Phùng Tuyển cũng biết đến.

Hắn nhịn không được mở miệng hỏi: "Có đạo trưởng của Toàn Chân Long Môn phái ở đây sao?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười nói với bang nhàn bên cạnh: "Đi mời Mã đạo trưởng tới."

Chẳng mấy chốc, Mã Thiên Chính tới.

Phùng Tuyển nhìn đạo sĩ này với ánh mắt nghi hoặc.

Mã Thiên Chính lại tuyệt không luống cuống, hắn hành tẩu giang hồ đã nhiều năm, tầm tiên vấn đạo, người gặp qua quá nhiều, việc trải qua cũng nhiều hơn cả đời của phần lớn người khác.

Hắn cũng đã từng mê man, nhưng từ khi tận mắt nhìn thấy Đạo Huyền Thiên Tôn hiển linh, đối với đạo của mình tu hành hắn không còn dao động nữa.

Tựa như lời trong bài ca kia: "Những cặp tình nhân trên con đường Paterson, đang phô bày những niềm hãnh diện trên gương mặt", người hãnh diện, sẽ mang đến cảm giác đầu tiên cho người khác là hoàn toàn khác biệt.

Cả người đều tản ra một loại hào quang của sự tự tin!

Mã Thiên Chính mỉm cười, chắp tay với Phùng Tuyển: "Vô lượng thọ phúc! Tiểu đạo Mã Thiên Chính, chính là đệ tử của Vương Thường Nguyệt Vương chân nhân, Toàn Chân Long Môn phái, ra mắt đại nhân."

Phùng Tuyển nghe được cái tên Vương Thường Nguyệt cũng không khỏi nghiêm nghị, nghĩ thầm: Vương chân nhân luôn ràng buộc môn nhân đệ tử, rời xa oai môn tà đạo, phải "độ mình", đệ tử của Vương chân nhân kia hẳn là đáng tin.

Ngay ấn tượng ban đầu hắn đã có hảo cảm với Mã Thiên Chính rồi, liền nói: "Mã đạo trưởng, vừa rồi bản quan nghe nói, ngươi có bản lĩnh khai đàn làm phép cầu mưa, không biết có phải thật không?"

Mã Thiên Chính cười thầm: Có Thiên Tôn ở đây, việc này còn không phải là một bữa ăn sáng?

Nhưng hắn biểu hiện ra lại không thể nói như vậy!

Loại sự tình này, nói càng nhiều, người khác càng không tin, ngươi càng hàm hồ, người khác trái lại nói không chừng sẽ tin, loại tâm lý này rất phổ biến, nhưng hắn làm đạo sĩ đã lâu, cũng thấy rất nhiều.

Trên mặt hắn tỏ vẻ cổ quái, thở dài nói: "Phùng đại nhân, ngài xem trọng tiểu đạo quá rồi, quả thật tiểu đạo biết pháp môn khai đàn làm phép cầu mưa, thế nhưng có thể cầu được mưa hay không, cũng không phải tiểu đạo có thể quyết định."

Phùng Tuyển: "Vậy do cái gì định?"

Mã Thiên Chính: "Đương nhiên là do thiên định!"

Hắn đưa tay chỉ bầu trời, vừa lúc chỉ vào đám mây thấp của Lý Đạo Huyền, làm bộ nói với Phùng Tuyển: "Tiểu đạo chỉ là một phàm nhân bé nhỏ không đáng kể 'cầu' ông trời ban mưa, lời thỉnh cầu của tiểu nhân, ông trời sau khi nghe được có đáp ứng hay không, đó cũng không dễ nói, nếu ông trời cảm thương cho lòng thành của ta, thưởng ta mấy giọt mưa, thì đó chính là tạo hóa của tiểu đạo, nếu ông trời không muốn để ý tới tiểu đạo, đó chính là phúc duyên của tiểu đạo không đủ, cũng không thể tránh được."

Quả nhiên, hắn nói theo kiểu không hết ý lại không thực.

Trong lòng Phùng Tuyển trái lại tin tưởng hơn, thầm nghĩ: vậy mới đúng chứ! Nếu như ngươi nói ngươi khẳng định có thể cầu được mưa, bản quan tuyệt đối sẽ không tin. Nhưng ngươi nói có khả năng được, có khả năng không được, đây mới là diện mạo thần côn.

Phùng Tuyển không thích loại thần côn này.

Thế nhưng, thân là một mệnh quan triều đình, cái cần phải học nhất chính là giao tiếp với thế lực các phương, đối với đại quan bên trên phải hiểu được xu nịnh và thỏa hiệp, đối với lão

bách tính cũng phải hiểu được đạo lý cây gậy và củ cà rốt, khi tất yếu thậm chí phải hãm hại lừa gạt.

Phùng Tuyển thầm nghĩ: Hạn hán bốn năm, rất nhiều lão bách tính không thể sống nổi nữa, suốt ngày nghĩ tới chuyện tạo phản. Nếu kiếm một đạo sĩ làm pháp sự cầu mưa gì đó, là có thể lừa được các lão bách tính trong khoảng thời gian ngắn mỗi ngày nhìn chằm chằm ông trời có làm mưa không, cũng sẽ không nghĩ đến chuyện tạo phản nữa, vậy chẳng phải là đại thiện rồi?

Nghĩ tới đây, Phùng Tuyển đã có tính toán: "Mã đạo trưởng, nếu ngươi biết pháp môn cầu mưa, bất kể nó có được hay không, trước tiên cứ cầu đi cái đã. Mời ngươi lập tức lên đường, đến huyện Hợp Dương, giúp lão bách tính của huyện Hợp Dương một lần đi."

Mã Thiên Chính: "Nếu Phùng đại nhân đã nói như vậy, tiểu đạo đương nhiên sẽ dốc toàn lực."

Nếu thương nghị đã định, vậy không có gì phải nói thêm nữa, trong lòng Phùng Tuyển cũng đang rất gấp, bất kể là làm mưa hay là dĩ công đại chẩn, bảo chứng tiền công của dân đoàn, đây đều là chuyện cần phải lập tức đi làm, bằng không Vương Gia Dận đánh tới, huyện Hợp Dương sẽ xong đời.

Hắn cũng không dám ở thôn Cao Gia lâu nữa, bèn ôm quyền, vội vàng cáo lui.

Mã Thiên Chính ngẩng đầu lên, hành lễ một cái thật sâu với đám mây thấp trên bầu trời: "Đệ tử bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Nói xong, đuổi theo Phùng Tuyển phiêu nhiên rời đi.

Xe lương của thôn Cao Gia lại lũ lượt chạy ra.

Thông qua hai con đường tiến vào huyện Hợp Dương.

Một là đi thôn Tuyền Câu, nơi đó có quan đạo của triều đình, đi lên coi như thông thuận.

Mà một con đường khác, chính là đi qua hướng đông thôn Trịnh Gia, vượt qua một sườn dốc hiểm trở, tiếp tục hướng tây, không cần bao lâu là có thể đến được thôn Dương của huyện Hợp Dương.

Sườn dốc mặc dù hiểm trở, nhưng đối với người của thôn Cao Gia mà nói lại tuyệt không hiểm trở.

Đã lâu không ra tay, lần này Lý Đạo Huyền lại phải ra tay rồi, y lấy ra một tấm cạo kim loại, trên sườn dốc năm đó Phiên Sơn Nguyệt leo lên bị gỗ lăn đá tảng đập đầy đầu, xoát xoát cạo một hồi.

Không mất bao lâu, ngay trên sườn núi làm thành một con đường vòng quanh núi hình chữ S rất đẹp, sơn đạo này có 18 chỗ ngoặt...

Dân công của thôn Cao Gia đẩy xe vận lương dọc theo đường núi hình chữ S Lý Đạo Huyền vừa mới cạo ra, dễ dàng tiến vào cảnh nội huyện Hợp Dương, thẳng đến thôn Dương.

Lượng lớn lương thực đưa đến, đương nhiên khiến các lão bách tính huyện Hợp Dương mừng rỡ như điên. Họ ở hai bên đường chào mừng người của thôn Cao Gia đến.

Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử là "người phụ trách" áp vận của đội xe lương này.

Hai người suất lĩnh một Bách nhân đội đi qua dòng người huyện Hợp Dương, ánh mắt Bát Địa Thỏ đảo qua những người Hợp Dương đáng thương, chỉ thấy họ người nào người nấy sắc mặt vàng vọt, thân hình ốm yếu, y sam rách nát, hai mắt vô thần, quả thật không thể so sánh nổi với tinh thần diện mạo của người

thôn Cao Gia.

Trong lòng không khỏi có chút khổ sở.

Trịnh Cẩu Tử đi bên cạnh hắn, hai tay làm ra động tác cầm nã bên trong "Quyền pháp Quỷ Thần", bộ dạng như chuẩn bị đập ra bất cứ lúc nào.

Bát Địa Thỏ lườm hắn: "Cẩu Tử, ngươi làm gì đấy? Chuẩn bị cầm nã ai?"

Trịnh Cẩu Tử cũng lườm lại: "Đương nhiên là ngươi! Nếu ngươi có nữa ý nghĩ lật xe lương gì đó, trong nháy mắt ngươi ra tay, ta sẽ ra tay bắt ngươi lại."

Bát Địa Thỏ giang tay ra: "Được rồi, Cẩu Tử, yên tâm đi! Chuyện lần trước đã dạy ta, cứu người không thể lỗ mãng, mà phải có kế hoạch, có đại cục. Ra tay lỗ mãng qua loa, chỉ có thể cứu được vài người trước mắt, thậm chí còn có thể khiến cho hỗn loạn, nhưng nắm giữ tốt đại cục, có thể hành động trong âm thầm, bất tri bất giác sẽ cứu được càng nhiều người hơn."

Nói đến đây, hắn nghiêm trang tổng kết: "Bát Địa Thỏ ta đã trưởng thành rồi, xin gọi ta là..."

Trịnh Cẩu Tử: "Anh hùng Bát Địa Thỏ?"

Bát Địa Thỏ: "Bát Địa Thỏ siêu to!"

"Phốc!" Trịnh Cẩu Tử: "Con mẹ nó chỉ tăng thể trọng thôi sao?"

Chương 340: Cầu Đạo Huyền Thiên Tôn ban mưa

Ngay khi Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử áp vận lương đến huyện Hợp Dương, đồng thời...

Mã Thiên Chính mặc một bộ đạo bào tinh tươm, đeo một cây Thanh Phong kiếm sáng như tuyết, đứng ở giữa thôn Dương.

Phía tây thôn Dương là sườn núi liên miên, nối thẳng thôn Trịnh Gia của huyện Trừng Thành, mà ở phía đông thôn Dương lại là một vùng bằng phẳng.

Một khu vực đất bằng hiếm có thích hợp để làm ruộng, là nơi sản sinh lương thực chủ yếu của cả huyện Hợp Dương.

Nhưng mà hạn hán bốn năm liền, vùng bình nguyên này hiện tại đã...

Huyện lệnh Hợp Dương Phùng Tuyển dẫn theo huyện thừa, chủ bạc đứng ở bên cạnh Mã Thiên Chính, giới thiệu cho hắn: "Nơi sản sinh lương thực quan trọng nhất của huyện Hợp Dương chúng tôi, chính là vùng bình nguyên nằm giữa núi trước mắt, nó nam giáp huyện thành Hợp Dương, bắc hướng Tây Ngưu trang, tây tới thôn Dương, đông là thôn Mạnh Trang, nam bắc khoảng chừng hơn 30 dặm, đông tây 15 dặm... Chỉ cần khu vực này có mưa, lão bách tính của cả huyện Hợp Dương đều có thể ăn no bụng."

Lúc hắn đang nói thì Lý Đạo Huyền cũng đang tính toán.

Sau khi hộp tạo cảnh của y trải qua một lần "mở rộng", hiện tại có thể thấy được phạm vi 1000 mét nhân 600 mét, nếu cung

cấp mưa cho khu vực sản sinh lương thực quan trọng nhất của huyện Hợp Dương này, xem ra chí ít cũng phải chia làm 30 lần.

Tương đối phiền toái!

Thế nhưng có thể cứu mạng của mấy vạn lão bách tính, phiền phức một chút cũng là đáng để làm.

Khi hộp mở rộng, y cũng đã suy nghĩ nó sẽ phát triển đến tình trạng như ngày hôm nay, cho nên đã sớm chuẩn bị sẵn nhiều máy xông khí dung hơn, lần này đưa hẳn ra bốn cái.

Thứ nhất bỏ trong đầu rồng màu xanh lam, cái thứ hai bỏ trong đầu rồng màu đỏ, cái thứ ba bỏ trong đầu rồng màu vàng, cái thứ tư bỏ trong đầu rồng màu xanh da trời...

Mã Thiên Chính thấy trên đỉnh đầu có một đám mây thấp đang bay, biết là Thiên Tôn đang nhìn, tâm lý cũng rất vững, tuyệt không hoảng chút nào. Trước đây khi chưa xác định thần tiên có tồn tại hay không, hắn đã có thể lừa bịp người, càng đừng nói hiện tại đã xác định thần tiên tồn tại.

Vung phất trần trong tay một cái, ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại, bộ dạng như "đang cảm thụ cái gì", hồi lâu sau hắn mới cúi đầu, mở mắt ra, tư thái thản nhiên nói: "Bần đạo vừa mới cảm thụ một chút thiên địa linh khí nơi đây, cảm thấy nơi đây địa linh nhân kiệt, là một nơi rất tốt, hơn nữa đại gian đại ác đã trừ, trong thiên địa một mảnh thanh minh, lúc này, chính là thời gian tốt nhất để cầu mưa."

Mấy tên quan một chữ cũng không tin, nhưng nha dịch dưới trướng họ còn có các lão bách tính cùng đến xem náo nhiệt, nghe Mã Thiên Chính nói vậy liền mừng rỡ: "Có thật không?"

Mã Thiên Chính: "Thật! Bần đạo lừa các ngươi có lợi ích gì?"

Hắn làm bộ bấm ngón tay tính toán: "Trước đây hẳn là do ác

nhân như Phiên Sơn Nguyệt ở huyện Hợp Dương chọc phá khiến người người oán trách, nếu 'thiên nộ', đương nhiên trời sẽ không mưa. Hiện tại Phiên Sơn Nguyệt đã chết, nơi đây không còn ác nhân quấy phá, bần đạo khai đàn làm phép, đem chuyện ác nhân đã trừ ở đây báo cho Thiên Tôn biết, Thiên Tôn sẽ mời Long vương gia tới làm mưa."

Mấy tên quan vẫn một chữ cũng không tin, nhưng người phía dưới lại mừng rỡ: "Vậy thỉnh cầu đạo trưởng, khẩn trương khai đàn làm phép đi."

Phùng Tuyển nhìn các lão bách tính bị lừa đến mức tin sái cổ, nghĩ thầm: đạo sĩ này chưa hẳn có thể cầu mưa được, thế nhưng giúp ta trấn an những lão bách tính này cũng là chuyện không tệ. Nghe những lời hắn nói, sau này còn có ai dám học theo Phiên Sơn Nguyệt tạo phản nữa. Hắc hắc! Hay lắm! Mời đạo sĩ này tới là đúng.

Mã Thiên Chính chọn một sân phơi gạo trong thôn, ở giữa sân đặt một cái bàn, sau đó mở cái túi mang theo bên người, lấy ra một pho tượng nhỏ cao khoảng mấy chục xăng-ti-mét và đặt ở giữa bàn.

Pho tượng đó chính là pho tượng của Lý Đạo Huyền, đương nhiên, so với bản thân y đẹp trai hơn 32%, uy nghiêm hơn 3200%, điểm này là không đổi.

Hắn vừa đặt pho tượng ra, các lão bách tính vây xem liền ngẩn ra: "Này là ai?"

"Không phải là Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn."

"Cũng không phải Từ Hàng chân nhân!"

"Chưa thấy qua thần tiên nào như thế."

Mã Thiên Chính quát lớn: "Im lặng! Đây là Đạo Huyền Thiên Tôn! Các ngươi không nhận ra chân tiên, chớ có vô lễ."

Quần chúng vây xem bị hắn quát như thế, cũng không dám nghị luận nữa, nghĩ thầm: Đạo trưởng người ta đã nói đây là Đạo Huyền Thiên Tôn, thần tiên mà chúng ta biết khẳng định không nhiều bằng đạo trưởng, ngoan ngoãn nghe là được.

Mã Thiên Chính đặt pho tượng xuống xong, cung kính hành lễ mấy cái, người Phùng Tuyển an bài lập tức đưa lên tế phẩm.

Đang hạn hán, muốn tìm tế phẩm hẳn hoi một chút cũng không dễ, vẫn phải dựa vào Trương viên ngoại của Hạ trang đưa tới một con gà trống lớn.

Trương viên ngoại là giáo viên dân đoàn của Hạ trang, hiện tại hắn cũng chen chúc trong đám người, thờ ơ nhìn tất cả. Hắn cũng không quá tin tưởng đạo sĩ có thể cầu được mưa, thế nhưng nguyên tắc của hắn là "thần phật có thể không tin, nhưng không thể không kính".

Dù sao thì ta không tin lời nói của thần côn, nhưng tế phẩm ta cũng có thể cho, một con gà ta cũng không phải không cho nổi.

Ngay trước mắt bao người, Mã Thiên Chính lấy ra một lá bùa vàng, viết viết vẽ vẽ ở bên trên, trong nháy mắt liền vẽ ra một lá bùa mà quần chúng vây xem đều không biết, bản thân Mã Thiên Chính cũng không biết, ngay cả Đạo Huyền Thiên Tôn cũng hoàn toàn không nhận ra.

Hắn dùng mũi kiếm khều lá bùa lên, sau đó đốt cháy.

Lá bùa "phừng" một tiếng, nháy mắt đã cháy sạch, tốc độ rất nhanh khiến người khác giật mình.

Lý Đạo Huyền liếc mắt là có thể nhìn ra, hắn bôi một vật liệu Hóa Học đặc biệt lên trên lá bùa, cho nên mới có thể cháy nhanh

như vậy, nhưng lão bách tính không biết, lập tức có người kêu to: "Hay!"

"Đạo trưởng có pháp lực."

Mã Thiên Chính bắt đầu múa kiếm, một cây Thanh Phong ba thước múa lên đẹp như hoa, miệng thì lẩm bẩm, chợt đâm một kiếm, lại đâm thủng một lá bùa, lớn tiếng nói: "Trong lá bùa này, chính là tội nghiệt của Phiên Sơn Nguyệt."

Hắn lấy ra hồ lô, uống một ngụm "rượu", rồi phun vào lá bùa.

Lá bùa kia đột nhiên hiện ra một "người tí hon màu đỏ".

Các lão bách tính vây xem kinh ngạc: "Trời đất quỷ thần ơi! Thật, trên lá bùa có một người tí hon màu đỏ."

"Đó là quỷ hồn của Phiên Sơn Nguyệt à?"

"Hắn bị bắt vào lá bùa rồi."

Mã Thiên Chính vung kiếm chém một nhát, lá bùa bị chém làm đôi, người trên giấy cũng bị chém làm đôi.

Quần chúng vây xem lớn tiếng la to: "Tốt!"

"Đã chém quỷ hồn của Phiên Sơn Nguyệt rồi."

"Cho tên bại hoại này cả đời không được siêu sinh."

"Này, huynh đệ, siêu sinh hình như là cách nói của phật giáo, vị này chính là đạo trưởng mà."

"Dốt, đạo giáo cũng có [Siêu Sinh Chú], cũng có thể siêu sinh."

Mã Thiên Chính trảm "Quỷ hồn của Phiên Sơn Nguyệt" rồi, sau đó ngẩng đầu lên, hướng về bầu trời lớn tiếng đọc cáo văn, đoạn cáo văn này vừa khó nghe vừa dài, mọi người nghe nửa ngày cuối

cùng cũng hiểu, đại khái là: Bần đạo giết tên bại hoại Phiên Sơn Nguyệt này rồi, huyện Hợp Dương đã không còn bại hoại, tất cả mọi người còn lại là lương dân, xin Đạo Huyền Thiên Tôn ban ân, phù hộ những lương dân này đi."

Mã Thiên Chính hai gối quỳ phịch xuống đất, hai tay cầm một nén hương, khấu đầu một cái: "Cầu Đạo Huyền Thiên Tôn ban mưa."

Chương 341: Tứ hải long vương tất cả đều tới

Màn trình diễn này của Mã Thiên Chính có thể nói là làm nguyên bộ.

Ngay cả Lý Đạo Huyền chưa từng nghĩ tên này lại có nhiều trình tự như vậy, đã sớm không nhịn được, hiện tại nhìn thấy Mã Thiên Chính quỳ xuống, mình cũng đến lúc hành động rồi.

Cạch cạch cạch cạch, cắm bốn ổ cắm bốn máy xông khí dung vào ổ, đổ nước vào, bắt đầu chỉnh...

Lúc này, xung quanh sân phơi của thôn Dương đã người đông nghìn nghịt.

Rất nhiều lão bách tính vây quanh, trong ba tầng ngoài ba tầng, ở giữa là đám người huyện lệnh Phùng Tuyển, huyện thừa, chủ bạc, họ cũng đã sớm không đợi được nữa.

Huyện thừa càng nhịn không được thổ tào ra tiếng: "Thần côn này diễn y như thật, chỉ làm trò như vậy là có thể làm mưa được sao? Dù sao ta vẫn không tin."

Phùng Tuyển thấp giọng nói: "Bản quan cũng không tin, thế nhưng hắn diễn như vậy, lão bách tính có được hi vọng cũng là tốt, trở về tuyên truyền một chút, nói là mưa này có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, lão bách tính cứ trông mong, cũng sẽ không tạo phản nữa."

Hai người vừa mới nói đến đây, liền nghe được các lão bách tính ồ lên: "Nhìn kìa!"

"Mau nhìn bầu trời!"

"Đám mây đang tách ra hai bên."

"Oa, có vật gì từ tầng mây chui ra."

Nghe được lão bách tính nghị luận, đám người Phùng Tuyển vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu cao khoảng 60 đến 70 trượng có một đám mây kỳ quái, đám mây đó đang tách ra hai bên, từ trong tầng mây một cái đầu rồng màu xanh da trời thò ra, mở cái miệng to tướng phun ra mưa bụi như sương mù.

Phùng Tuyển hít một hơi lạnh: "Thật sự tới sao? Đó là... Long vương!"

Huyện thừa cũng điên cuồng rống lên: "Mau nhìn, ở xa... bầu trời ở xa..."

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay huyện thừa chỉ, từ trên bầu trời xa xa lại xuất hiện một đám mây, mây tách ra, lại một đầu rồng thò ra, lần này đầu rồng là màu đỏ.

Tiếp theo lại một đám mây, đầu rồng màu xanh lam thò ra, tiếp nữa, lại là một đầu rồng màu vàng.

Bốn đầu rồng, trên bầu trời xung quanh thôn Dương đồng thời mở ra cái miệng to tướng, cùng phun ra mưa bụi.

Trong nháy mắt, mưa bụi đầy trời rơi xuống, phương viên hai dặm xung quanh thôn Dương đều bao phủ trong cơn mưa.

Phùng Tuyển há hốc miệng, ngơ ngác nhìn bầu trời, nhất thời không biết nói gì.

Huyện thừa: "Huyện tôn đại nhân, ngài... chảy máu mũi rồi kìa."

Phùng Tuyển đưa tay vuốt một cái, máu mũi kéo tới khoé miệng sau đó lại cong lên trên, giống như hắn đang há miệng cười to.

"Thật sự mời được Long vương gia tới làm mưa!"

"Lại còn mời bốn cái."

"Tứ hải long vương đều tới a."

Các lão bách tính hoan hô như sấm dậy: "Đa tạ ông trời!"

Mã Thiên Chính giận dữ: "Sai rồi, không phải là ông trời, là Đạo Huyền Thiên Tôn, các ngươi tạ sai thần tiên, cẩn thận Thiên Tôn không làm mưa nữa."

Nửa câu sau lực sát thương rất mạnh, các lão bách tính bị doạ sợ hãi, vội vàng đổi giọng: "Đa tạ Đạo Huyền Thiên Tôn!"

"Thiên Tôn phù hộ!"

"Mặt mũi của Đạo Huyền Thiên Tôn thật lớn, tứ hải long vương mời tới hết."

Mã Thiên Chính nghĩ thầm: đó cũng không phải là dựa vào mặt mũi mới tới được, mà là lấy tay xách cổ lôi tới, Thiên Tôn lợi hại thế nào, sau này các ngươi sẽ hiểu.

Lúc này cả thôn Dương đều đã điên cuồng!

Lượng lớn lương thực vừa mới vận chuyển đến, hiện tại lại có Thiên Tôn làm mưa.

Trong lòng các lão bách tính đã bắt đầu tính toán, mình làm công trước, kiếm được tiền công rồi, dùng tiền công cho người nhà ăn no bụng đã, sau đó đợi đến mùa gieo trồng thì sẽ trồng lương thực, vừa làm công vừa chiếu cố ruộng đất nhà mình.

Nửa năm sau đến mùa thu hoạch, là có thể khôi phục cuộc sống trước kia rồi.

Nghĩ tới đây, lão bách tính không khỏi hoa chân múa tay vui sướng, vừa nhảy vừa la hét trong cơn mưa bụi.

Giáo viên dân đoàn Trương viên ngoại của Hạ trang cũng kinh ngạc há to miệng nhìn bầu trời, hắn dâng lên một con gà làm tế phẩm, vốn không dự định có thu hoạch gì, ai ngờ trời mưa thật.

Con gà này con mẹ nó quá đáng giá rồi!

Trong đầu đang đầy là ý nghĩ trọng chấn gia phong, Bạch Diên trong bộ bạch y thướt tha đã đi đến trước mặt Trương viên ngoại.

Trương viên ngoại: "Ngài là?"

Bạch Diên mỉm cười: "Tại hạ là giáo viên đại dân đoàn huyện Trừng Thành, Bạch Diên."

Trương viên ngoại: "À, thì ra là ngài. Đại danh của Bạch giáo viên tại hạ đã nghe từ lâu, nghe nói ngài tại huyện Trừng Thành đánh bại Vô Thượng Minh Vương, Bạch Thủy Vương Nhị, Vương Tả Quải, Không Dính Bùn... Mấy ngày hôm trước ngài còn ngoài mấy trăm bước dùng hỏa súng ám sát Phiên Sơn Nguyệt. Nếu không có ngài, huyện Hợp Dương ta sẽ không trừ được đại gian kia, cũng không mời được Thiên Tôn làm mưa."

Bạch Diên âm thầm đắc ý, biểu hiện ra lại mặt không biến sắc, lấy quạt ra, trên mặt quạt là hai chữ to "quân tử". Hắn dùng quạt che khuất nửa bên miệng mình, thấp giọng nói: "Trương viên ngoại có nghe nói tới, đại lưu khấu Vương Gia Dận có thể đánh qua bên này bất cứ lúc nào."

Trương viên ngoại tỏ vẻ lo lắng: "Có nghe nói, nghe nói dưới tay Vương Gia Dận kia đã có gần năm vạn lưu khấu, thanh thế lớn, đã tiêu diệt nhiều thành trì phương bắc, ôi."

Bạch Diên chỉ vào mấy tên quan huyện lệnh Hợp Dương Phùng Tuyển và tuần kiểm Hợp Dương đằng xa, thấp giọng nói: "Trương viên ngoại, ngài cảm thấy dựa vào đám quan viên triều đình kia có chống được Vương Gia Dận không?"

Trương viên ngoại lắc đầu: "Dựa vào họ, bọn buôn muối lậu cũng chưa hẳn ngăn cản được."

Bạch Diên gật đầu: "Anh hùng có cái nhìn giống nhau a! Muốn chống lại tặc khấu, cuối cùng vẫn phải dựa vào bản thân chúng ta tổ chức dân đoàn, ta nghe nói dân đoàn của Trương viên ngoại tổ chức rất lợi hại, khi tiêu diệt dư nghiệt Phiên Sơn Nguyệt đã lập đại công."

Trương viên ngoại: "Ôi, ta chỉ làm mấy việc bé nhỏ không đáng kể, không tính là gì, so với Bạch giáo viên ngoài mấy trăm bước một súng giết chết Phiên Sơn Nguyệt, căn bản không đáng nhắc tới."

Bạch Diên: "Ta cũng không nói mấy lời thừa thãi này nữa. Trương viên ngoại, dân đoàn của Trừng Thành ta và Hợp Dương phải nên liên hợp lại chống tặc khấu mới được, bằng không, khi nhóm lưu khấu lớn đến, toàn là mấy vạn, dân đoàn chúng ta lại chỉ có mấy trăm người, thủ một thôn một trấn, là sẽ bị lưu khấu lần lượt đánh bại."

Lời này có lý!

Dân đoàn của Trương viên ngoại chỉ có 400 người, chút nhân số ấy, khi đối phó Phiên Sơn Nguyệt đã không có cách, mãi đến khi Phiên Sơn Nguyệt bị giết, tặc quân sĩ khí tan vỡ, hắn mới cùng dân đoàn của mấy thôn trang khác cùng nhau bao vây, cuối cùng cũng tiêu diệt được Phiên Sơn Nguyệt.

Từ lâu Trương viên ngoại đã cảm giác được bản thân vô lực.

Hiện tại nghe Bạch Diên nói như thế, đương nhiên là không mưu mà hợp.

Bạch Diên nói tiếp: "Quan binh tiễu phỉ, không thể rời khỏi vùng quản hạt của mình, ví dụ tuần kiểm Trừng Thành sẽ không thể chạy đến huyện Hợp Dương tiễu phỉ, thế nhưng dân đoàn của chúng ta lại không có hạn chế này, tùy ý xuyên châu qua huyện, đánh xong lại trở về nguyên quán là được. Cho nên, huyện Hợp Dương nếu gặp nạn, dân đoàn của Trừng Thành ta có thể qua đây hỗ trợ. Nếu Trừng Thành gặp nạn, dân đoàn của huyện Hợp Dương cũng có thể qua đây hỗ trợ, chúng ta tự do tự tại nhiều hơn so với quan binh."

Trương viên ngoại mừng rỡ: "Lý nên như vậy! Dân đoàn của hai huyện chúng ta kết làm dân đoàn huynh đệ, sau này cùng nhau trông coi, sức chiến đấu có thể tăng mạnh. Nếu Bạch giáo viên không chê, liền gọi ta một tiếng Trương đệ, ta gọi ngươi một tiếng Bạch huynh, sau này cứ theo Bạch huynh kiếm ăn."

Chương 342: Vương Gia Dận muốn tới

Bạch Diên đã sớm nói chuyện dân đoàn với Phùng Tuyển, Phùng Tuyển cũng đã sớm đáp ứng thôn Cao Gia bỏ vốn nuôi dân đoàn của huyện Hợp Dương.

Hiện tại đã giải quyết xong Trương viên ngoại, phía sau càng đơn giản hơn.

"Trương đệ." Bạch Diên đè thấp giọng nói: "Sau khi đệ trở về, liền bắt đầu chiêu mộ rộng rãi dân đoàn đi, lương thực, binh khí mà những dân đoàn này cần, thôn Cao Gia ta đều có thể cung cấp cho đệ, trước tiên phát triển đội ngũ lớn lên, sau này chúng ta mới thuận tiện liên thủ cùng nhau đối phó những nhóm lưu khấu lớn."

Trương viên ngoại gật mạnh đầu: "Nghe Bạch huynh, lát nữa ta sẽ lập tức bắt đầu làm cái này, huynh đệ còn quen rất nhiều giáo viên dân đoàn của các thôn các trấn trong huyện Hợp Dương, sẽ gọi họ tới gặp mặt với Bạch huynh, sau này chúng ta sẽ thống nhất hành động dưới sự chỉ huy của Bạch huynh."

Bạch Diên cười thầm, biểu hiện ra lại không chút dao động, chắp tay nói: "Chỉ cần đồng lòng, tại hạ có lòng tin ngăn cản Phủ Cốc Vương Gia Dận kia."

Trương viên ngoại: "Vậy tất cả đều dựa vào Bạch huynh rồi."

Phủ Cốc Vương Gia Dận vừa gặp chuyện xui xẻo!

Là thủ lĩnh quân khởi nghĩa nông dân xuất thân biên quân, Vương Gia Dận vừa bắt đầu liền cực kỳ thuận lợi, hắn triệu tập

một bộ phận biên quân làm thành viên nòng cốt của mình, sau đó lại được sự ủng hộ của lượng lớn nạn dân, thanh thế tăng vọt, trước sau tuyển nhận hai viên đại tướng là An Tắc Sấm Vương tức là Cao Nghênh Tường, Tử Kim Lương tức là Vương Tự Dụng.

Tiếp theo Bạch Thủy Vương Nhị từ vùng Du Lâm bắc thượng, lại hội họp với Vương Gia Dận.

Bằng vào tên tuổi thiên hạ đệ nhất phản tặc này của Bạch Thủy Vương Nhị, rất nhiều lục lâm hảo hán tới gia nhập, khiến cho quân thế của Vương Gia Dận đại chấn, đến đầu năm Sùng Trinh thứ ba, tổng binh lực đã đột phá năm vạn.

Vương Gia Dận dẫn theo năm vạn đại quân, cảm giác hơi phiêu, ngay cả tên giả cũng không dùng, liền dùng tên thật Vương Gia Dận, chính là kiêu ngạo như thế.

Hắn một trận công phá huyện thành Phủ Cốc, mở kho thóc chiếm lương, sau đó đẩy ngã tường thành, san bằng huyện Phủ Cốc, tiếp theo công phá Hoàng Phủ Xuyên bảo, cũng đẩy ngã tường bảo, san thành bình địa...

Dù sao thì những nơi đi qua, toàn bộ san thành bình địa.

Phá hoại chung quy dễ hơn so với xây dựng, thành trì bị hắn đẩy ngã tường, muốn xây tường thành lên thì rất khó, tốn thời gian tốn công sức, còn phải xuất động vô số dân phu, trong mấy năm cũng đừng nghĩ làm xong, trong thời gian mấy năm nữa, hắn có thể trở lại cướp bất cứ lúc nào.

Thành trì không có tường thành bảo vệ, vậy không khác gì đất bằng.

Chiêu này hắn học được của người Mông Cổ khi hắn còn làm biên quân, rất hữu dụng.

Đoạn thời gian này làm loạn rất sảng khoái.

Đánh đâu thắng đó, khiến hắn đã quên mình chỉ là một lưu khấu.

Hắn còn đâu ra đấy phái ra thuỷ quân, vượt qua Hoàng Hà công kích huyện thành Hà Khúc Sơn Tây, làm ra chuyện "vượt sông công thành chiến" mà ngay cả quân chính quy cũng không dám dễ dàng đi thử.

Hành động này đương nhiên muốn bị đánh!

Tổng binh Sơn Tây cũng ngứa mắt hắn, trên tường thành huyện thành dựng lên đại pháo Tây Dương, đánh cho thuỷ quân của Vương Gia Dận kêu cha gọi mẹ, lại lui về Thiểm Tây.

Vương Gia Dận không phục, liền dọc theo Hoàng Hà bắt đầu đi về hướng nam, dự định tiến vào núi Hoàng Long, sau đó lấy núi Hoàng Long làm căn cứ địa để có thể tùy ý công kích phủ Duyên An và mấy huyện thành xung quanh.

Tính toán thì rất hay, nhưng muốn đi vào núi Hoàng Long trước hết phải đi thông qua huyện Nghi Xuyên.

Ngay khi hắn nghênh ngang dẫn năm vạn đại quân "đi qua huyện Nghi Xuyên", lại gặp một nam nhân: đốc lương đạo Thiểm Tây Hồng Thừa Trù.

Nếu đổi lại là Vương Tả Quải ở đây sẽ nói cho hắn, gặp phải Hồng Thừa Trù thì nhanh chuồn đi.

Đáng tiếc Vương Tả Quải đã chết, không có người nói cho Vương Gia Dận chuyện này.

Vương Gia Dận hoàn toàn không để vào mắt Hồng Thừa Trù chỉ dẫn theo mấy trăm gia đinh và hơn ngàn dân đoàn, suất lĩnh năm vạn đại quân xông thẳng tới Hồng Thừa Trù...

Sau đó...

Hiện tại Vương Gia Dận đang trốn trong một làng chài nhỏ bên cạnh Hoàng Hà, bên người là một đám bộ hạ đầy bụi đất, bộ dạng chật vật.

Đệ đệ của vợ hắn, tiểu cữu tử Trương Lập Vị trên mặt toàn là bụi đất, uống một ngụm nước vừa mới lấy từ Hoàng Hà, phun ra một cái rồi mắng: "Con mẹ nó khó uống quá."

Vương Gia Dận: "Nước trong sông đừng uống trực tiếp, sẽ tiêu chảy, đun sôi rồi uống."

Trương Lập Vị: "Hiện tại làm gì có tâm tình đun nước, con mẹ nó Hồng Thừa Trù, đó là quái vật gì vậy? Năm vạn đại quân chúng ta tiến lên, hắn vẫn còn không sợ? lại còn dẫn 2000 người xông qua chúng ta, con mẹ nó còn đánh bại chúng ta nữa."

Huynh đệ đồng tộc của Vương Gia Dận là Vương Quốc Trung lên tiếng: "Đại ca, Hồng Thừa Trù kia chỉ là một quan văn, nhưng mạnh đến nỗi không nói đạo lý, huyện Nghi Xuyên này chỉ sợ chúng ta không qua được rồi, căn bản không vào được núi Hoàng Long."

Vương Gia Dận gật đầu, hắn cũng không nghĩ ra, năm vạn đánh hai nghìn a, bên mình còn có biên quân làm thành viên hạch tâm, thế mà thua? Thật sự nghĩ không ra.

Càng không rõ, càng không thể lại đi khiêu khích.

Thất bại là mẹ thành công, đây là bởi vì sau khi thất bại tổng kết ra kinh nghiệm, nhưng thua cũng không biết thua thế nào, vậy nói rõ đẳng cấp của đôi bên kém quá xa, căn bản không có kinh nghiệm có thể tổng kết.

Đánh lại trận nữa, khẳng định cũng vẫn là thua.

Đúng lúc này, trên mặt sông một đội thuyền đi tới, phần lớn là thuyền đánh cá loại nhỏ, một số ít là thương thuyền cỡ trung, trên

đầu thương thuyền đi đằng trước có một tráng hán, chính là Bạch Thủy Vương Nhị đã lâu không gặp.

Vương Nhị lúc này và Vương Nhị lúc mới tạo phản đã như hai người. Trên mặt vẻ phong sương nhiều hơn, đầy thổn thức, duy nhất không thay đổi là ánh mắt của hắn, vẫn kiên định, vẫn tràn ngập nhiệt tình và dũng cảm.

Vương Nhị nhảy xuống thuyền, chạy tới chỗ Vương Gia Dận: "Đại ca, sao ngươi trở về rồi?"

Vương Gia Dận vẻ mặt ảo não: "Không qua được huyện Nghi Xuyên, bị đốc lương đạo Thiểm Tây Hồng Thừa Trù đánh trở về."

Vương Nhị: "Ồ, họ Hồng lợi hại như vậy sao?"

Vương Gia Dận: "Vô cùng lợi hại! Huyện Nghi Xuyên này sợ là chúng ta không qua được, không vào được núi Hoàng Long."

Vương Nhị: "Vậy không vào cũng được, chúng ta vẫn là đi Sơn Tây đi."

Thật ra hắn đúng là không hy vọng đám người này tiến vào núi Hoàng Long, bởi vì phía nam núi Hoàng Long chính là huyện Bạch Thủy và huyện Trừng Thành, hơi nơi này, đối với Vương Nhị mà nói có ý nghĩa rất đặc biệt, một nơi là quê nhà của hắn, một nơi thì hắn nương tựa vào khi khởi sự tạo phản.

Hắn biết thủ hạ của Vương Gia Dận toàn là một đám lưu khấu, giết người cướp của đối với bọn người kia mà nói như ăn cơm uống nước, một khi chúng tiến vào núi Hoàng Long, rất khó bảo đảm chúng sẽ không đi tai hoạ huyện Bạch Thủy và huyện Trừng Thành.

Trương Lập Vị lên tiếng: "Sơn Tây nào dễ đi như vậy? Tổng binh Sơn Tây kia ngay cả đại pháo Tây Dương cũng xách ra rồi, bên Thiểm Tây này tổng binh năm trấn đều vào kinh cần vương,

vẫn là Thiểm Tây dễ kiếm ăn hơn, chúng ta vẫn phải nghĩ cách tiến vào núi Hoàng Long đi."

Vương Quốc Trung lên tiếng: "Ta cũng có một cách."

Vương Gia Dận: "Ồ?"

Vương Quốc Trung nói: "Đi đường thuỷ, dọc theo Hoàng Hà hướng nam đến bến tàu Hiệp Xuyên của huyện Hợp Dương, chúng ta đến đó rồi lên đất liền, từ huyện Hợp Dương đi về hướng tây, đi qua huyện Trừng Thành là có thể tiến vào núi Hoàng Long rồi."

Vương Nhị mắng thầm: Mẹ nó!

Vương Gia Dận: "Kế này rất hay, cứ như vậy đi."

Vương Nhị vội vàng lên tiếng: "Đội thuyền của chúng ta không đủ cho năm vạn người cùng nhau hành động, đại ca không ngại suất lĩnh chủ lực trú đóng ở chỗ này vài ngày, để ta dẫn một nhóm đi trước dò đường."

Chương 343: Ta một súng là hắn nghẻo củ tỏi

Tầm nhìn của Lý Đạo Huyền đang nhanh chóng mở rộng.

Sau khi làm một trận mưa tại huyện Hợp Dương, lại vận chuyển lượng lớn lương thực đi vào, khiến cho lão bách tính của huyện Hợp Dương cảm thấy an tâm, lượng lớn điểm sáng bay lên, chỉ số cứu vớt tăng lên vèo vèo.

Đúng như phát hiện trước đây của y, cứu vớt mạng người đạt được điểm cứu vớt rất ít, nhưng cứu vớt cuộc sống của mọi người, sẽ có thể đạt được lượng lớn điểm cứu vớt.

Lão bách tính thông qua làm công nhận được lương thực, lại thấy tứ hải long vương làm mưa, cho bọn họ hy vọng sống, chỉ số cứu vớt còn không tăng lên vèo vèo sao?

Rất nhanh, tầm nhìn phía bắc hướng về trong núi Hoàng Long của Lý Đạo Huyền lại mở rộng không ít, tầm nhìn phía tây đã vượt qua huyện thành Trừng Thành, có thể thấy được "hầm Nghiêu Đầu" ở phía tây, rất nhanh là có thể thấy được huyện Bạch Thủy rồi.

Mà tầm nhìn phía đông đã bao phủ huyện thành Hợp Dương ở trong đó, đồng thời tiếp tục mở rộng về hướng đông, tiếp cận Hoàng Hà.

Lý Đạo Huyền cả ngày ấn vào "Đông nam tây bắc" bên trên hộp, muốn mau chóng thấy được Hoàng Hà, nhưng mà vội cũng vô dụng, chỉ số cứu vớt không tới chính là không tới, thật giống như Số Học không biết chính là không biết.

Thật vất vả, trong tầm nhìn của y đã tìm được một con sông nhỏ tên là Hạ Đảng, sông này chảy vào Hoàng Hà, thế nhưng, bởi vì hạn hán mấy năm liền, nước trong sông Hạ Đảng đã hầu như khô cạn, chỉ còn lại chút nước cuối cùng ở đáy sông.

Thuyền mô hình của Lý Đạo Huyền quá lớn, không thể di chuyển trong một chút nước đó được.

Được thôi, ngay cả ý nghĩ sông nhỏ hòa vào Hoàng Hà cũng tan biến, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ tầm nhìn mở rộng.

Sắc trời dần tối!

Ba người Phùng Tuyển, Bạch Diên, Trương viên ngoại đứng ở bến tàu Hiệp Xuyên, nhìn dòng sông Hoàng Hà cuồn cuộn trước mặt.

Mặc dù thiên hạ hạn hán, các loại sông nhỏ đều khô cạn, nhưng Hoàng Hà vẫn rộng trên hai dặm, nước sông cuồn cuộn chảy về hướng đông, uy thế vô cùng.

Bởi vì quan hệ đến tốc độ chảy, phần lớn những nơi tại thượng du Hoàng Hà không thích hợp làm bến tàu, nhưng bến tàu Hiệp Xuyên ở đây có một vịnh nước đọng nhỏ, nhìn qua tựa như túi dạ dày của nhân loại, nước tại nơi này tương đối bình ổn, vì vậy ở đây liền trở thành bến tàu Hiệp Xuyên nổi tiếng.

Ngày mùa tốt, rất nhiều thuyền bè từ hạ du chạy tới, vận chuyển lương thực và các loại đồ tốt của Giang Nam phồn hoa đến nơi đây, tạo phúc cho lão bách tính của huyện Hợp Dương.

Phùng Tuyển chỉ vào bến tàu cũ nát: "Xem đi, hiện tại trên bến tàu không còn mấy chiếc thuyền rồi."

Bạch Diên gật đầu, trên bến tàu chỉ có thể nhìn thấy mấy thuyền đánh cá loại nhỏ, thương thuyền là không thấy một cái nào, thật sự có vẻ hiu quạnh.

Phùng Tuyển chỉ vào địa hình xung quanh, sau đó nhíu mày: "Vịnh nước này thế nước rất chậm, rất thích hợp thuỷ quân của lưu khấu lên đất liền, nếu thuỷ quân của Vương Gia Dận qua đây, đúng là một việc tương đối phiền phức. Hai vị giáo viên, có diệu kế gì không?"

Trương viên ngoại lắc đầu: "Cái này ta cũng không hiểu, vẫn là Bạch huynh nói đi."

Bạch Diên phấn chấn, trước khi tới đây Thiên Tôn đã có phân phó, cho nên hắn cũng tuyệt không hoảng, bèn chỉ vào khu đất trống trên bến tàu: "Chúng ta có thể điều lượng lớn dân phu, trên khu đất trống này dựng một thành bảo nhỏ, cho một nhóm dân đoàn trú đóng trong bảo, cấp cho hoả pháo, hỏa súng, cung tiễn, gỗ lăn, đá tảng... đem cả bến tàu đều thiết lập trong tầm bắn của thành bảo, tặc quân sẽ không dễ dàng lên đất liền."

"Xây một thành bảo trên đất bằng, nói dễ vậy sao?" Phùng Tuyển: "Cần lượng đá rất nhiều, chỉ phá núi đào đá thôi cũng tốn không ít thời gian, xây dựng lên cũng là một công việc không phải dễ."

Bạch Diên mỉm cười: "Phùng đại nhân suy nghĩ nhiều rồi, thôn Cao Gia chúng tôi sở hữu một loại kỳ vật, tên là xi măng, lần trước ngài đến thôn Cao Gia cũng nhìn thấy rồi đấy? Xi măng có thể dùng làm đường, cũng có thể dùng để xây nhà, công tượng của thôn Cao Gia đã sở hữu kinh nghiệm dùng xi măng xây nhà rất phong phú, chỉ cần điều vài công tượng qua đây, chỉ đạo dân phu của huyện Hợp Dương khởi công, không cần mấy ngày sẽ có thể xây lên một toà thành bảo bằng xi măng ở chỗ này rồi."

Phùng Tuyển mừng rỡ, song hắn lại lập tức nhíu mày: "Cho dù giải quyết việc xây thành bảo rồi, hoả pháo hỏa súng gì đó cũng khó có thể giải quyết, bản quan cũng không phải là tổng binh Sơn Tây, trong tay không có hoả pháo Tây Dương a."

Bạch Diên: "Cái này à... giao cho tại hạ nghĩ cách đi."

Phùng Tuyển thầm nghĩ: Ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào? Cái này cũng phải nghĩ cách? A, ta hiểu rồi, ngươi khẳng định có giao tình với tân nhiệm tuần phủ Thiểm Tây Lưu Quảng Sinh, có thể đến phủ Tây An bên kia mượn hoả pháo Tây Dương.

Nghĩ tới đây, Phùng Tuyển thoáng cái an lòng hơn, nếu Bạch Diên thật sự có thể mượn hoả pháo từ bên Tây An, vậy nhân mạch trong quan trường của người này đáng sợ thế nào? Có một người như thế giúp huyện Hợp Dương, vậy huyện Hợp Dương ổn rồi.

Bạch Diên: "Nói chung, trước khi thành bảo hoàn thành, hoả pháo và hỏa súng được điều đến, chúng ta chỉ có thể dùng nhân lực bảo vệ bến tàu này. Trương đệ, huyện Hợp Dương này dù sao cũng là địa bàn của các ngươi, nơi này trước tiên chỉ có thể tạm thời dùng người của ngươi phòng thủ thôi."

Trương viên ngoại ôm quyền: "Bạch huynh yên tâm, giờ ta sẽ đưa bốn trăm dân đoàn qua, tạm thời đóng giữ ở đây."

Trương viên ngoại vội vã rời đi.

Phùng Tuyển cũng nói: "Chuyện ở đây nhờ các ngươi rồi, bản quan về huyện thành trước, xử lý tạp vụ."

Bạch Diên: "Phùng đại nhân cứ tự nhiên."

Phùng Tuyển cũng rời khỏi.

Trên bến tàu Hiệp Xuyên cũng chỉ còn lại Bạch Diên và một đám gia đinh của hắn.

Hắn chắp hai tay sau lưng đứng bên bờ Hoàng Hà, trên mặt nở nụ cười khó hiểu.

Một gia đinh thấp giọng hỏi: "Lão gia, vì sao ngài cười?"

Bạch Diên cười hắc hắc: "Ta đang suy nghĩ, ý của Thiên Tôn rõ ràng là muốn cứu vớt khắp thiên hạ, mà Hoàng Hà này lại có thể thông nửa thiên hạ, bến tàu Hiệp Xuyên này, sau này nhất định là nơi xuất phát để chúng ta cứu vớt thiên hạ thương sinh."

Gia đinh: "Ặc, lão gia có phải nghĩ quá xa rồi không?"

Đang nói đến đó, một gia đinh đang đứng chỗ cao canh gác đột nhiên la lên: "Lão gia, không tốt, trên mặt sông phía bắc xuất hiện đội thuyền rất lớn."

Lời này khiến cho Bạch Diên giật mình: "Vương Gia Dận tới rồi? Nhanh như vậy? Không xong rồi, chúng ta chưa kịp bố trí gì hết."

Hắn vội vàng đi lên chỗ cao, nhìn ra xa mặt sông hướng bắc, quả nhiên, một nhóm thuyền đánh cá, ở giữa còn có một vài thương thuyền đang đi tới bến tàu Hiệp Xuyên.

Gia đinh: "Làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm gì?" Bạch Diên nói: "Chỉ bằng vài người chúng ta là không thể ngăn cản lưu khấu lên đất liền, nhanh rút lui, đi về mang binh của chúng ta tới."

Hắn chỉ dẫn theo 30 gia đinh bên người, căn bản không có khả năng đánh một trận với lưu khấu, liền vội vàng chạy về hướng tây, cách xa bờ sông.

Chạy được một đoạn, hắn lại đột nhiên nghĩ tới cái gì, cười khẩy một tiếng, dừng bước.

Gia đinh: "Sao lão gia không chạy nữa?"

Bạch Diên: "Mặc dù chúng ta không thể chính diện tác chiến, thế nhưng trốn ở xa, cơ hội bắn lén một phát vẫn phải có, ta ở trên bờ nhắm vào đội thuyền trên sông, trước khi tặc tù lên bờ, ta một

súng cho hắn nghẻo củ tỏi, nói không chừng chúng sẽ sợ hãi, không dám lên bờ nữa."

Chương 344: Thuyền mô hình làm xong rồi

Bạch Diên một lần nữa về tới bên bờ, ở nơi cách bờ sông mấy trăm bước, tìm một hố đất nhỏ và nằm vào trong đó.

Đáng thương cho bộ bạch y trên người hắn, vừa nằm xuống biến thành màu vàng rồi.

Lấy ra toại phát Tuyến thang thương, nạp đạn, nén hoả dược, phải một hồi mới thông được.

Khi hắn đã chuẩn bị xong, đội thuyền cũng đã đến sát bên bến tàu Hiệp Xuyên.

Mấy chiếc thuyền đánh cá ban đầu trên bến tàu sớm đã bỏ trốn mất dạng, đội thuyền của tặc quân đã tiếp cận bờ.

Ánh mắt của Bạch Diên lập tức đảo quanh đội thuyền một vòng, muốn tìm kiếm "Kỳ Hạm".

Lập tức tìm được, trên một thương thuyền cỡ trung có treo một lá cờ rách rưới, trên cờ viết một chữ Vương, bị gió sông thổi bay phất phới.

"Hắc, Vương Gia Dận tự mình tới rồi sao?" Bạch Diên hưng phấn, nếu ở chỗ này một phát súng diệt Vương Gia Dận, vậy thì tặc quân khẳng định đại loạn, không chừng có thể hù doạ bọn chúng khóc.

Hắn lại nhìn chăm chú... vẻ mặt tức khắc trở nên cổ quái.

Người đứng trên thuyền rất quen mắt, hình như đã gặp qua ở

đâu? Thế nhưng, mình khẳng định chưa từng gặp qua Vương Gia Dận, vậy thì khó hiểu quá.

Đúng lúc này, một gia đinh bên cạnh hắn thấp giọng nói: "Ồ, đó không phải là Bạch Thủy Vương Nhị sao? Lúc huyện Trừng Thành đại loạn ta từng gặp qua hắn một lần."

Bạch Diên đột nhiên nghĩ tới: "Đúng đúng, là Bạch Thủy Vương Nhị, ta từng gặp hắn một lần ở thôn Cao Gia, ta nhớ rất rõ ràng."

Hắn suy nghĩ một chút, liền thu hỏa súng trong tay lại.

Gia đinh: Ơ, lão gia, sao ngài thu súng rồi? Không giết Vương Nhị sao?"

Lúc trước khi Bạch Diên tiếp viện Cao Gia bảo, ngăn cản Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo, hắn chỉ đơn thương độc mã chạy đến thôn Cao Gia hỗ trợ, gia đinh của hắn đều không đi theo, sau đó Vương Nhị vì không liên lụy thôn Cao Gia mới nói dối là hắn đánh thôn Cao Gia thất bại, mới bị trọng thương, cho nên người bên ngoài cũng không biết Vương Nhị và thôn Cao Gia có một đoạn ân oán, ngay cả bọn gia đinh Bạch gia cũng không biết chuyện của Vương Nhị.

Bạch Diên khẽ thở dài một hơi: "Vương Nhị là một hảo hán chân chính, không hỏi nguyên do đã một súng bắn chết hắn, ta làm không được, trước tiên nhìn tình huống đi."

Chỉ thấy đội thuyền của lưu khấu tấp lại gần bờ bến tàu, nhưng không lên bờ, hình như Vương Nhị quát lên với chúng vài câu, cả đội thuyền đều ngoan ngoãn chờ ở bên bờ.

Vương Nhị chỉ dẫn theo một nhóm người nhỏ, không đến mười người, từ trên thuyền nhảy xuống.

Trước tiên dè dặt nhìn xung quanh một chút, sau đó mới chạy

vội về phía tây.

Bạch Diên nhìn đến đây, mơ hồ đoán được cái gì, hắn cũng không nằm trong hố đất nữa, hai tay chống đất, bật người cái vèo đứng dậy.

Vương Nhị vừa đi vội, vừa cảnh giác xung quanh, nào ngờ phía trước cách đó không xa có một người thoắt cái nhảy ra, khiến hắn giật mình, liền soạt một cái rút đao bên hông ra, nhưng khi hắn nhìn rõ người trước mắt lại khẽ sửng sốt: "Ơ, Bạch tiên sinh của Bạch gia bảo?"

Bạch Diên mỉm cười, lấy ra cây quạt, soạt một cái vung ra, lộ ra hai chữ "quân tử": "Chính là tại hạ."

Vương Nhị ngẩn người xong, liền mừng rỡ: "Ta đang muốn về thôn Cao Gia, không ngờ có thể gặp được Bạch tiên sinh ở đây, thực sự là niềm vui ngoài ý muốn."

Hắn cũng không quên, lúc trước bị Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo phản bội, đâm hắn bị thương ở trong sơn động, là Bạch Diên dẫn người suốt đêm đi vài dặm sơn đạo mới cứu hắn ra trị thương, chuyện cũ vẫn rõ mồn một, khiến hắn không khỏi thổn thức.

Bạch Diên: "Vương hảo hán, lúc trước ngươi chọn rời khỏi thôn Cao Gia, đi ra ngoài lang bạt thiên hạ, mọi người cũng tôn trọng ý kiến của ngươi, để ngươi đi, hôm nay lại dẫn theo người của Vương Gia Dận trở về, lại là cớ gì?"

Vương Nhị: "Ta đang muốn trở về nói chuyện này, có thể gặp được Bạch tiên sinh ở đây thật sự tốt quá, xin Bạch tiên sinh đưa ta về thôn Cao Gia một chuyến đi."

Bạch Diên: "Được, vậy ngươi đi theo ta."

Chạng vạng, chuông cửa bị ấn vang lên liên tục.

Đang giờ cơm, Lý Đạo Huyền tay trái bưng một bát mì xào, đôi đũa ngậm vào trong miệng, dùng tay phải kéo cửa ra.

Ngoài cửa lại là Thái Tâm Tử đứng đó, vẻ mặt tươi cười: "Này, Đạo Huyền, thuyền mô hình mà cậu nhờ tôi làm, chiếc đầu tiên đã làm xong rồi, tôi cố ý đưa qua đây, thuận tiện đến thăm nhà mới của cậu luôn."

Lý Đạo Huyền cười: "Một cái biệt thự rách mà thôi, cũng không có gì đẹp."

"Chậc, biệt thự riêng biệt 300 mét vuông, cậu còn nói không đẹp?" Thái Tâm Tử nhìn trước nhìn sau, miệng không ngừng chậc chậc tán thưởng, nhìn hết lầu một, nhưng khi hắn muốn lên lầu hai lại bị Lý Đạo Huyền nắm lấy kéo lại: "Lầu hai không thể lên."

Thái Tâm Tử làm vẻ mặt "tôi hiểu rồi", đè thấp giọng nói: "Dẫn gái về, không cho tôi lên xem?"

Lý Đạo Huyền trợn trắng mắt: "Không sai, 15 cô gái không mặc quần áo đang ở trên lầu hai mở đại hội thoát y, nếu cậu đi lên nhìn thấy chỗ không nên nhìn trên người họ, tôi sẽ ghen, muốn móc mắt của cậu ra."

Thái Tâm Tử cười to: "Nói láo cũng không biết nói, trong nhà thật sự có 15 cô gái sao cậu phải ăn mì gói, cậu cầm một con tôm hùm ra mở cửa thì tôi sẽ tin."

Lý Đạo Huyền câm nín.

Thái Tâm Tử: "Được rồi được rồi, làm huynh đệ quan trọng nhất chính là tôn trọng bí mật của đối phương, tôi không lên lầu hai nữa, biệt thự cũng xem xong rồi, cậu xem thuyền của tôi làm đi."

Hắn mở ra cái hộp mang đến, từ bên trong lấy ra một chiếc thuyền mô hình dài chừng 15 xăng-ti-mét.

Ứng với yêu cầu của Lý Đạo Huyền, chiếc thuyền này chỉ làm bằng lá sắt dày, cơ cấu chỉnh thể vô cùng rắn chắc, chất lượng quả nhiên là nhất lưu. Chỉ là vì phòng ngừa ánh nắng, trên boong và trên lâu thuyền có trải một lớp vật liệu tổ hợp.

Bề ngoài thuyền theo phong cách cổ xưa của lâu thuyền trên sông, trên sắt lá có sơn giả gỗ, khiến nó thoạt nhìn rất giống một con thuyền gỗ.

Lâu thuyền này có ba tầng, có một loại nghệ thuật của lâu thuyền Trung Quốc thời xưa, trên mái còn có các lỗ xạ kích nhỏ, đứng trên lâu thuyền có thể bắn tên, bắn hỏa súng xuống phía dưới, rất có phong cách.

Đầu thuyền có hạm thủ pháo, đuôi thuyền có hạm vĩ pháo, hai bên mạn thuyền cũng có hai hàng pháo, nhưng đều là pháo giả, dù sao Thái Tâm Tử không có khả năng làm ra hai hàng pháo thật, coi như là đại pháo mini làm thành thật cũng không được.

Lần trước nói làm pháo bắn ra hạt châu nhựa, Thái Tâm Tử không thể thành công gắn vào, bởi vì thuyền này dài chỉ 15 xăng-ti-mét, pháo bắn hạt châu nhựa đã dài tới 8 đến 9 xăng-ti-mét, đặt trên boong sẽ ảnh hưởng đến lâu thuyền, cuối cùng vẫn là huỷ bỏ.

Còn có ý nghĩ dùng bật lửa làm pháo cũng không thực tế, bởi vì quá dễ thiêu trúng mình.

Lý Đạo Huyền đếm đếm, một bên sườn có năm khẩu pháo, cộng thêm hạm thủ pháo và hạm vĩ pháo, tổng cộng 12 khẩu.

Số lượng pháo cũng không nhiều!

Dù sao nó chỉ là một con thuyền mô hình dài 15 xăng-ti-mét.

Nếu bỏ vào trong thế giới Minh Mạt, cũng chính là dài 30 mét.

Lý Đạo Huyền thầm tính toán, 30 mét chẳng khác nào dài như

"Thuyền buồm lớn Tây Ban Nha" thời kỳ đầu, sau đó kỹ thuật chế tạo thuyền buồm lớn Tây Ban Nha được không ngừng nâng cao, sau khi kỹ thuật thành thục, phổ biến dài tới hơn 50 mét.

Nói cách khác, chiếc thuyền này của mình cũng không to bằng thuyền buồm lớn Tây Ban Nha.

Đặt trên biển, đây là một con thuyền rất nhỏ.

Nhưng đặt trên Hoàng Hà, nó lại là một quái vật khổng lồ.

Thuyền sông không cần thiết phải làm lớn quá, như vậy là tốt rồi, nếu muốn nói nó có khuyết điểm gì, thì chính là nó không được sơn theo kiểu "phong cách Thiên Tôn" đủ mọi màu sắc.

Chương 345: Ý nghĩ của Cao Nhất Diệp

Khoang đáy thuyền là nơi đặt pin, dùng để cung cấp động lực cho cả con thuyền mô hình.

Phía trên cao nhất lâu thuyền thì đặt tấm pin năng lượng mặt trời, thông qua bộ mạch điện ổn áp giấu trong vách tường lâu thuyền, đi dây nối với pin ở khoang đáy, có thể nạp điện cho pin.

Đương nhiên, hiệu suất nạp điện năng lượng mặt trời tương đối thấp, nạp điện rất chậm.

Khi nó di chuyển sẽ tụt điện, chỉ có khi dừng lại hẳn, lượng điện mới có thể tăng lên.

Nhưng cho dù như vậy cũng khá tốt rồi.

Thái Tâm Tử chỉ vào "bánh lái" trên đầu thuyền, cười nói: "Xoay cái này xem."

Lý Đạo Huyền dùng ngón tay nhẹ nhàng động vào "bánh lái", thấy đuôi thuyền cũng xoay tròn theo.

"Xem đi, khống chế phương hướng cũng hoàn mỹ."

Thái Tâm Tử cười hắc hắc: "Đồ chơi có thể tích này, làm mấy thứ này quá dễ, ha ha ha."

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi thầm khen, thuyền này dài 15 xăng-ti-mét, thể tích cũng đủ lớn, Thái Tâm Tử đã có thể đem nó chơi ra hoa, mà trước đây xe năng lượng mặt trời vẫn là quá nhỏ, nhỏ đến mức căn bản không thể làm gì nhiều với nó.

"Thuyền này làm tốt lắm." Lý Đạo Huyền vỗ vai Thái Tâm Tử: "Hắc hắc, lão Thái, cứ theo đẳng cấp của thuyền này, về làm thêm 10 cái nhé."

Thái Tâm Tử: "Nếu sưu tập, một cái là đủ rồi, cậu muốn 10 cái làm gì?"

Lý Đạo Huyền: "Cậu xem hoa viên trong biệt thự của tôi, bên trong có một hồ nước nhỏ, tôi cần số thuyền này làm một trận thuyền lớn bên trong hồ nước, chơi trò hải chiến."

Thái Tâm Tử: "Già đầu rồi còn chơi mấy trò trẻ con, cuối cùng tôi cũng hiểu sao cậu không tìm bạn gái rồi, cậu căn bản chưa trưởng thành. Cậu phải học tôi đây này, đã thoát khỏi mấy trò chơi ấu trĩ, toàn tâm toàn ý, ôm lấy ái tình, ái tình mới là chất xúc tác để đàn ông trưởng thành."

Lý Đạo Huyền: "Cái này của tôi gọi là vĩnh viễn không già, tự do tự tại. Của cậu gọi là đi vào nấm mồ của hôn nhân, đời này coi như bỏ."

Hai người đốp chát vài câu, đột nhiên Lý Đạo Huyền cảm giác không đúng chỗ nào, không xong, phong cách ta cãi nhau với Thái Tâm Tử, sao thấy giống giống tình huống của hai người Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu cãi nhau?

Y vội vàng mở nhóm bạn học cao trung ra, lên tiếng nói vào bên trong: "Các vị, có một vấn đề, hơn mười năm rồi, tôi vẫn muốn hỏi, thời cao trung, mọi người đặt biệt hiệu cho tôi và Thái Tâm Tử là gì?"

Trưởng lớp: "Đại ngốc nhị ngốc."

Lý Đạo Huyền ngã phịch xuống đất, orz.

Thái Tâm Tử đi rồi, Lý Đạo Huyền tay trái bưng dĩa mì xào đã nguội, tay phải cầm thuyền mô hình, đi tới bên cạnh cái hộp trên

lầu hai.

Ngồi xuống bên cạnh hộp, y thầm nghĩ: Thuyền đã xong rồi, nhưng pháo trên thuyền đều là giả, vậy thì không được, phải mau chóng bảo các người tí hon tự chế tạo pháo, thay hết pháo giả trên thuyền thành pháo thật.

Y phải quan tâm xem tiến độ "Hồng Di đại pháo" của thôn Cao Gia thế nào rồi.

Bắt đầu tìm kiếm Cao Nhất Diệp!

Vọng lâu? Không có!

Tiệm vải? Cũng không có.

Tìm một vòng, không ngờ lại ở trong "thanh lâu" của Khu thương mại Cao Gia tìm được Cao Nhất Diệp, nàng còn dẫn theo hai vị cô nương Thu Cúc và Đông Tuyết, ba người cùng nhau tản bộ bên trong "thanh lâu".

Điều này khiến Lý Đạo Huyền giật mình: "Nhất Diệp, các ngươi làm gì trong thanh lâu đấy?"

"A? Thiên Tôn tới rồi!" Cao Nhất Diệp ngẩng đầu lên, mặt tươi cười: "Chúng tôi đang nghiên cứu thanh lâu này, chắc là có thể sử dụng để làm vào việc khác."

Lý Đạo Huyền: "Kiến trúc này nên gạch bỏ từ sớm rồi."

Cao Nhất Diệp: "Thu Cúc và Đông Tuyết cũng nói, nên huỷ nó đi, thế nhưng ta cảm thấy, kiến trúc này chỉ là một vật chết, chỉ đơn thuần là một căn nhà mà thôi, tựa như một cây đao, dùng để thái rau chính là đao tốt, dùng để giết người chính là đao xấu, bản thân đao không sai, sai chính là người dùng nó."

Lý Đạo Huyền: "Ồ, con bé này cũng hiểu triết học rồi."

Cao Nhất Diệp đỏ mặt: "Thiên Tôn chê cười người ta."

Lý Đạo Huyền cười ha ha: "Được thôi, ngươi dự định dùng nó làm chuyện tốt gì?"

Cao Nhất Diệp: "Dạy các nữ nhân kỹ năng."

Lý Đạo Huyền lấy làm lạ: "Không phải có trường học rồi sao?"

Cao Nhất Diệp: "Ta nói không phải là học cái loại kỹ năng Ngữ văn, Số Học, Vật Lý, Hóa Học, là mấy môn kỹ năng dệt, thêu, cắt y phục, nấu nướng..."

Lý Đạo Huyền giờ đã hiểu: Thì ra con bé này nói chính là trường dạy nghề.

Cao Nhất Diệp nói: "Trong thôn chúng ta có rất nhiều nữ nhân thông qua kỹ năng kiếm được tiền rồi, thế nhưng còn có rất nhiều nữ nhân chưa biết gì hết, hiện tại họ cũng rất vội, có nhiều người đến tìm ta, nói muốn học kỹ năng, thế nhưng mấy kỹ năng bên trên thì không học được trong Giếng Thợ."

Lý Đạo Huyền hiểu được.

Tư tưởng phụ nữ của thôn Cao Gia quả thật bắt đầu giải phóng rồi, họ đã phát hiện, biết được kỹ năng riêng là có thể kiếm được tiền, có thể cải thiện địa vị gia đình của mình, muốn học tập một vài thứ, thế nhưng Giếng Thợ cũng do nam nhân chủ đạo, kỹ năng trong đó chủ yếu là mấy nghề như rèn với nghề mộc...

Những nghề thích hợp với nữ nhân như may vá, thêu thùa thì trong Giếng Thợ hoàn toàn không có.

Họ muốn học những kỹ năng này, chỉ có thể tự mình đi tìm hàng xóm hoặc là học của tỷ muội, quá bất tiện, cho nên Cao Nhất Diệp mới nghĩ tới cải tạo thanh lâu thành trường dạy nghề cho nữ tử.

Lý Đạo Huyền nói: "Nhất Diệp, ý nghĩ này của ngươi rất tốt, song cũng không cần thiết dùng thanh lâu tới làm, kiến trúc thanh lâu này đại biểu cho một vài ý nghĩa không tốt, sẽ ảnh hưởng đến tính tích cực học tập của họ, cho nên... vẫn phải xây một trường dạy nghề kỹ năng chân chính cho các nữ tử."

Cao Nhất Diệp: "Ôi, chuyên môn xây một trường dạy nghề kỹ năng cho nữ nhân? Cái này... coi trọng chúng tôi như vậy sao?"

Hai cô nương thanh lâu cũng ngẩn ra, đã sớm biết Thiên Tôn rất chiếu cố đối với nữ nhân, còn chuộc thân cho họ, cứu họ thoát khỏi khổ hải, nhưng không nghĩ tới, Thiên Tôn sẽ chiếu cố nữ nhân đến tình trạng này, chuyên môn ban thưởng một trường học lớn dành cho nữ tử, đây là đem địa vị của nữ nhân đặt ngang hàng với nam nhân rồi.

Thật ra Lý Đạo Huyền là muốn xây một trường dạy nghề không phân nam nữ, không chỉ bao gồm những kỹ năng thích hợp với nữ nhân, cũng chuyển cả mấy nghề thợ rèn, thợ mộc thích hợp nam nhân vào đó, làm thành một trường dạy nghề kỹ năng tổng hợp siêu lớn.

Thế nhưng, suy nghĩ đến nữ nhân thời đại này muốn ra khỏi cửa cũng không dễ dàng, ngay từ đầu đã làm trường nghề hỗn hợp, sợ rằng mở rộng lên sẽ có một vài chỗ không thuận, vậy cứ trước tiên làm một trường nghề cho nữ tử đi, nếu trong trường học toàn là nữ tử, rất dễ xoá bỏ đi nỗi lo lắng của họ, giúp họ dũng cảm đi vào học tập.

Học thành xuất sơn, thay đổi tân sinh.

Lý Đạo Huyền: "Chuyện trường nghề ta sẽ đi làm, các ngươi cũng đừng đi loanh quanh trong thanh lâu nữa, đến Giếng Thợ một chuyến đi, ta muốn xem tiến độ Hồng Di đại pháo của chúng ta thế nào rồi."

Cao Nhất Diệp ngoan ngoãn đáp lại một tiếng, sau đó đi về hướng Giếng Thợ, Thu Cúc và Đông Tuyết theo ở phía sau.

Chẳng mấy chốc đã đi đến Giếng Thợ.

Cao Nhất Diệp vừa vào Giếng Thợ, liền ý nghĩa Thiên Tôn có điều muốn hỏi, các công tượng trong Giếng Thợ trong nháy mắt tiến vào trạng thái "lãnh đạo tới thị sát", tất cả đều bộ dạng nghiêm chỉnh, những người vốn đang lười biếng hiện tại cũng trở nên chăm chỉ hơn.

Chương 346: Vương Nhị trở về

Cao Nhất Diệp đi tới lò rèn.

Nơi đây bầu không khí sục sôi ngất trời, đứng ở ngoài cửa là có thể cảm giác được sức nóng khổng lồ...

Nàng cũng không dám xông vào lung tung, sợ xảy ra chuyện gì, liền đứng ở cửa gọi với vào bên trong: "Lý Đại, Cao Nhất Nhất, hai người có ở đây không?"

Lý Đại và Cao Nhất Nhất rất nhanh từ bên trong đi ra.

"Thiên Tôn bảo ta tới hỏi các ngươi, tiến độ của Hồng Di đại pháo thế nào rồi?"

Cao Nhất Nhất tỏ ra xấu hổ: "Cái này... khụ..."

Lý Đạo Huyền đã nhìn ra, cái này khẳng định đụng phải vấn đề rồi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Cao Nhất Nhất nói: "Công nghệ chế tạo đại pháo quá phức tạp, chúng tôi dùng rất nhiều ngày, cũng chưa làm ra một khẩu nào."

Lý Đạo Huyền: "A!"

Y hiểu rồi!

Thời đó đúc một khẩu đại pháo cũng không phải đơn giản, chỉ chế tạo ống pháo cũng đã yêu cầu rất nhiều công đoạn.

Bởi vì pháo sắt dễ tạc nòng, cho nên bên trong tư liệu Tống Ứng Tinh cho có viết cần kim loại hỗn hợp sắt đồng, được cho là một loại "hợp kim" .

Thời đó, khả năng sản xuất chế tạo "hợp kim" độ khó có thể nghĩ, các công tượng phải đem sắt và đồng án theo tỉ lệ hỗn hợp nhất định, cần đem sắt và đồng nung cùng nhau, chỉ công đoạn này đã tốn rất nhiều thời gian.

Sau đó các thợ rèn còn phải làm một cái khuôn cát, hoặc là khuôn bùn, khuôn làm xong chậm rãi hong khô, hoặc dùng than lửa nung đỏ từ từ, chỉ thời gian làm khuôn cũng mất ít nhất ba tháng...

Hơn nữa một cái khuôn bùn chỉ có thể đúc một khẩu pháo.

Chu kỳ chế tạo này nghe thôi cũng khiến người đau đầu.

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Nếu để các ngươi làm vậy, mấy tháng mới có thể cho ra được một khẩu pháo, mà con thuyền kia của ta cần hai mươi khẩu. Thái Tâm Tử lại làm thêm thuyền mô hình cho ta rồi, không bao lâu nữa, ta phải cần tới trên trăm khẩu pháo.

Để các ngươi làm chậm chạp như vậy, ta phải đợi tới ngày tháng năm nào?

Lý Đạo Huyền thầm suy nghĩ một chút, các thợ rèn chỉ cần biết kỹ thuật tạo pháo là được, quá trình đúc họng pháo vừa tốn thời gian lại buồn chán cũng không cần thiết chính họ động thủ, để ta tới cung cấp ống pháo cho họ vậy.

Trên Taobao khẳng định không thể trực tiếp mua được ống pháo!

Vậy thì mua vật thay thế nào tốt?

Lý Đạo Huyền tìm kiếm trên taobao, không tìm không biết, vừa tìm thật sự xuất hiện, trên taobao có bán một thứ gọi là "ống thép siêu nhỏ", chất liệu bằng thép không rỉ 304, có thể làm ra đủ loại cỡ.

Đường kính vòng ngoài thấp nhất có thể làm được 0,2 mi-li-mét, độ dày thấp nhất có thể làm được 0,08 mi-li-mét, ống thép lớn hơn cỡ này trên cơ bản có thể đặt làm tuỳ ý. Đương nhiên, không thể đặt làm quá to, bởi vì to đến trình độ nhất định thì có khả năng dùng để "chế tạo nòng súng", vậy người bán ống thép và người mua ống thép đều sẽ phải giẫm lên máy may.

Nếu như chỉ đặt làm ống thép rất nhỏ, có thể đặt thoải mái, không lo giẫm lên máy may.

Lý Đạo Huyền vội vàng chat riêng với chủ shop: "Tôi muốn đặt một số ống thép nhỏ, bên ông có hàng chứ?"

Chủ shop: "Thân, đương nhiên là có hàng, hàng có sẵn và hàng đặt, đều nhận hết."

Lý Đạo Huyền: "Hắc hắc, vậy được rồi, trước tiên đặt hàng ống thép nhỏ dài 15 mi-li-mét, đường kính bên trong 0,6 mi-li-mét, một đầu hở, một đầu bịt kín, đầu bịn kín làm một lỗ nhỏ... Ừm, nói như vậy có chút trừu tượng, nói chung chính là có cấu tạo giống như ống đại pháo cổ đại, ông xem hình ảnh Hồng Di đại pháo trên baidu, theo kiểu dáng đó làm ống thép là được rồi, chỉ cần cấu tạo giống, không yêu cầu ngoại hình giống."

Chủ shop hơi khó hiểu: "Làm ống thép thành hình dáng cấu tạo của đại pháo cổ đại? Thân, yêu cầu của ngài hơi khó hiểu, đây là dùng để làm gì? Tôi không thể hiểu được."

Lý Đạo Huyền: "Tôi tăng thêm tiền! Gấp đôi!"

Chủ shop: "Thân! Ngài không kỳ quái chút nào, quá đẹp trai, tôi hoàn toàn lý giải tạo hình ngài muốn, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!"

Buổi trưa ngày hôm sau...

Giếng Thợ!

Cao Nhất Diệp lại dẫn theo hai thư ký đi tới Giếng Thợ.

Ngày hôm qua khi nàng tới, các thợ rèn không thể cho Thiên Tôn một tiến độ thoả mãn, trong lòng đang thấp thỏm lo âu, rất sợ Cao Nhất Diệp tới để hối thúc, nhưng không ngờ Cao Nhất Diệp cười nói: "Thiên Tôn có lệnh, các ngươi tạm thời không cần tốn thời gian trên ống pháo nữa, Thiên Tôn sẽ ban cho các ngươi một nhóm ống pháo tiên giới."

"Ống pháo tiên giới?" Các thợ rèn ngẩn ra: "Thì ra khi thần tiên đánh trận cũng dùng đại pháo sao?"

Lý Đạo Huyền câm nín.

Cao Nhất Diệp cũng ngẩn ra, lập tức cười ha ha: "Thần tiên đương nhiên là dùng tiên pháp đánh trận, thế nhưng trên trời không chỉ có thần tiên, còn có thiên binh thiên tướng mà, thiên binh cũng cần vũ khí."

Các thợ rèn lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra: "Đúng rồi, thiên binh cũng phải đánh trận."

Cao Nhất Diệp ngẩng đầu: "Mọi người xem đi."

Lý Đạo Huyền lấy tay bốc một nắm ống thép mini mà anh bạn chuyển phát nhanh mới giao tới, chậm rãi thả xuống, số ống thép này tất cả đều chỉ dài 15 mi-li-mét, đường kính bên trong 0,6 mi-li-mét, vừa vặn to bằng Hồng Di đại pháo.

Hắn vừa đặt thứ này vào trong Giếng Thợ, các công tượng nhìn mà choáng váng.

"Cái... cái này nhẵn bóng quá?"

"Sáng nữa, còn sáng hơn cả gương."

"Ống pháo thật đẹp."

"Thật không hổ là ống pháo tiên gia."

"Nhanh, nhanh đẩy thứ này vào trong Giếng Thợ, có cái này rồi, chúng ta lập tức có thể làm ra đại pháo."

Các thợ rèn hưng phấn gào to, thấy Thiên Tôn đưa xuống một đống ống pháo tiên gia như ngọn núi vậy, bà nội cha có thể làm ra được bao nhiêu khẩu đại pháo đây? Quá sảng khoái!

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Thuyền này của ta rất nhanh có thể lắp đầy pháo rồi chứ?

Đang nghĩ tới đây, đột nhiên nhìn thấy một đám người vội vã đi vào thôn Cao Gia, người dẫn đầu chính là Bạch Diên, còn có một đám gia đinh đi theo sau, và khoảng mười hán tử mặc y phục rách rưới, đám hán tử kia đội nón tre, cúi đầu, Lý Đạo Huyền từ trên bầu trời nhìn xuống không thấy khuôn mặt.

Y đành phải sử ra công năng "chú ý", lần này tầm nhìn không chỉ có thể bao quát, mà có thể xoay tròn 360 độ cự ly gần nhìn đám người kia, lúc này mới nhìn thấy hai khuôn mặt quen thuộc, một người là Bạch Thủy Vương Nhị, còn có một người là thủ hạ thân tín của Vương Nhị, tên là Bạch Miêu, mấy gương mặt khác đều không quen, có lẽ đều là người của thôn Vương Gia năm đó theo Vương Nhị rời đi.

Lý Đạo Huyền thầm kinh ngạc: ơ? Vương Nhị lại trở về rồi?

A!

Hiểu rồi!

Khẳng định là Vương Gia Dận sắp tới!

Lúc này đoàn người Bạch Diên vừa mới đi vào thôn Cao Gia, đang bước vội về phía chủ bảo, nhóm Vương Nhị phía sau thì vẻ mặt hiếu kỳ giống như bảo bảo, nhìn thôn Cao Gia đã lâu không

thấy, giống như Alice lạc vào Xứ sở thần tiên, hoặc là Lưu mỗ mỗ tiến đại quan viên. Đây là một cảnh trong "Hồng lâu mộng" của Tào Tuyết Cần, ý chỉ như người nhà quê lên tỉnh, thứ gì cũng mới lạ đẹp đẽ.

Đủ thứ hiếm lạ cổ quái, nhóm Vương Nhị nhìn mà hoa cả mắt, họ cũng không nghĩ tới, xa nhà hơn hai năm, trở về thấy huyện Trừng Thành đã biến thành như vậy rồi.

Vương Nhị không khỏi thở dài: "Rốt cuộc làm sao làm được điều này?"

Bạch Diên: "Chuyện khiến ngươi thán phục còn nhiều, hiện tại không phải là lúc xem những thứ này, chúng ta đi chủ bảo gặp Tam Thập Nhị và thánh nữ."

Lý Đạo Huyền cũng cúi đầu nói về trong Giếng Thợ: "Nhất Diệp, nhanh đi phòng nghị sự, gọi Tam Thập Nhị chuẩn bị nói chuyện đại sự."

Chương 347: Ngũ tước lục yến

Cao Nhất Diệp, Tam Thập Nhị, Bạch Diên, Vương Nhị, Bạch Miêu, ngồi xuống xung quanh bàn.

Năm người hai mặt nhìn nhau, đều có chút thổn thức.

Vương Nhị: "Năm đó ta được các vị chiếu cố rất nhiều, thời gian mấy năm nay phiêu bạt bên ngoài, luôn lo lắng các vị hiện tại có tốt không, không nghĩ tới thôn Cao Gia hiện tại đã biến thành quy mô như vậy, thực sự khiến người thán phục."

Tam Thập Nhị nói: "Chúng tôi bình thường cũng hay nghe nói tới sự tích của Vương hảo hán, nghe nói ngươi năm đó sau khi rời khỏi huyện Trừng Thành, trước phá huyện thành Nghi Quân, sau đó hướng bắc, đánh bại tuần kiểm Lạc Xuyên, tiếp theo đi qua Lạc Xuyên, tới địa khu Du Lâm, hợp binh với đám người Vương Gia Dận, Sấm Vương, Tử Kim Lương, tại khu vực Thiểm Bắc và Duyên Tuy [Công vô bất khắc]."

Vương Nhị cười khổ lắc đầu: "Làm loạn khắp thiên hạ, thật sự không tính lợi hại gì, lúc trước ta khởi sự tạo phản, chỉ là vì giúp các hương thân đòi lại công bằng. Sau đó mang theo hùng tâm tráng chí, muốn đi ra ngoài cứu vớt càng nhiều lão bách tính, đáng tiếc... Mấy năm nay lang thang tứ phương, không cứu được ai, nhưng hình như lại hại rất nhiều người, ta cảm giác... Ôi..."

Mọi người nghẹn họng.

Lý Đạo Huyền khẽ nhếch miệng: Ngươi phát hiện rồi sao? Ừm, phát hiện là được rồi!

Vương Nhị là một anh hùng hảo hán có lý tưởng, hoặc là nói

có mộng tưởng, nhưng ánh mắt kiến thức của hắn có hạn, năm đó hắn cho rằng dựa vào một bầu nhiệt huyết, ra ngoài giết chết tham quan ô lại, đánh cho triều đình loạn tùng phèo lên, giết sạch bọn có tiền làm giàu bất nhân, đem tiền của người giàu chia cho người nghèo, là có thể cứu được bách tính...

Cho nên khi đó thôn Cao Gia không giữ hắn lại!

Nhưng trải qua thời gian hơn hai năm này, hắn dùng hai mắt của mình thấy một vài thứ, thông qua sự đấu tranh của mình, cảm nhận được một vài thứ.

Hắn có lẽ đã không còn ngây thơ như vậy nữa!

Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Cảm giác được cái gì? Nói ra nghe xem."

Hắn vừa lên tiếng, liền biến thành Cao Nhất Diệp lên tiếng, nàng mở to đôi mắt ngây thơ nhìn Vương Nhị, lập lại một lần những lời của Lý Đạo Huyền, thế nhưng, trải qua nàng lặp lại, giọng điệu này liền hoàn toàn thay đổi.

Lý Đạo Huyền chỉ dùng một loại giọng điệu "gợi mở" để nói chuyện, nhưng Cao Nhất Diệp khi thuật những lời này lại biến thành giọng điệu "dò hỏi", bởi vì ánh mắt kiến thức của nàng còn chưa rộng mở, đến nay nơi đi xa nhất mới chỉ là huyện thành.

Nàng thật sự muốn biết, ở bên ngoài rốt cuộc Vương Nhị thấy được những gì.

Vương Nhị nhìn đôi mắt trong suốt không bị ô nhiễm của Cao Nhất Diệp, thở dài một hơi: "Tạo phản giống như ta, hình như không cứu được người, mà sẽ chỉ hại người. Hơn nữa, đám lục lâm hảo hán ta quen biết, hình như mỗi người cũng không phải đều là hảo hán..."

"Họ giết người không nương tay như quan binh! Khi họ cướp

đoạt còn hung tàn hơn quan phủ thu thuế! Quan phủ ăn thịt người chỉ là ví von, nhưng họ ăn thịt người lại là sự thật..."

Vương Nhị nói đến đây, ánh mắt đã có chút không bình thường.

Lý Đạo Huyền khẽ than: Ngươi rốt cuộc phát hiện ra rồi?

Vương Nhị: "Thời gian gần đây, ta thường hoài nghi hành động lúc trước của mình, mãi đến khi lần này ta trở lại thôn Cao Gia, nhìn thấy cảnh tượng nơi đây phồn hoa náo nhiệt, lão bách tính an cư lạc nghiệp, ta càng thêm xác định, mình đã sai rồi... Nếu như các hương thân của thôn Vương Gia không cùng ta bắc thượng, mà ở lại chỗ này, chắc họ sẽ có được cuộc sống rất hạnh phúc."

Nói xong lời cuối cùng, hắn tỏ ra hơi buồn rầu.

Bạch Miêu ở bên cạnh vội nói: "Đại ca đừng nói như vậy, cho dù huynh đưa ra quyết định thế nào, bọn ta đều sẽ theo, chỉ có theo huynh mới là hạnh phúc nhất, điểm này, mọi người đều tin tưởng vững chắc."

Vương Nhị: "Thế nhưng ngươi xem ở đây... Người của thôn Chủng Gia và thôn Trịnh Gia, hiện tại sống cuộc sống cơm no áo ấm, tốt hơn nhiều so với chúng ta. Vừa rồi ta ở ngoài thôn nhìn thấy Chủng Cao Lương, lúc trước hắn theo Trịnh Quang Đạo, cùng chúng ta làm loạn thì chán nản thế nào, hiện tại quần áo sạch sẽ, tinh thần đầy đủ, đâu còn bộ dáng chán nản nữa? Ngươi xem đám thuộc hạ của Vương Gia Dận, Sấm Vương, Tử Kim Lương, có ai được như vậy không?"

Bạch Miêu câm nín.

Lý Đạo Huyền: "Hiện tại quay đầu lại còn không muộn! Vương Nhị, nếu đã trở về thì đừng đi nữa, ở lại đi. Thôn Cao Gia hiện tại cũng không phải thôn Cao Gia lúc trước rồi, lúc trước khi ngươi

muốn đi, rất nhiều thôn dân đều hy vọng ngươi đi, bởi vì họ sợ bị ngươi liên lụy, sợ quan phủ chạy tới tiễu phỉ, kéo thôn Cao Gia vào vũng bùn, nhưng hiện tại đã không còn ai sợ hãi nữa."

Cao Nhất Diệp thuật lại hết những lời này, Bạch Diên liền nở nụ cười theo: "Không sai! Lúc trước khi ngươi quyết định muốn đi hay ở lại, tại hạ cũng không muốn xen vào chuyện này, rất sợ dính dáng với phản tặc, khiến bản thân không đen không trắng, nhưng hôm nay đã không còn vấn đề này nữa. Thôn Cao Gia ta đã thu lưu không ít phản tặc, hắc hắc hắc... Cái gì phản quân Cố Nguyên, buôn muối lậu, mã tặc, loại người nào cũng có, ai cũng không sợ."

Nghe họ nói như vậy, Vương Nhị hơi kinh hãi: "A?"

Hắn nhìn một vòng mấy người ngồi bên cạnh bàn xung quanh, ánh mắt cuối cùng tập trung trên người Tam Thập Nhị: "Tam sư gia, hiện tại quý thôn ngay cả phản quân Cố Nguyên cũng dám nhận? Rốt cuộc ta là phản tặc, hay các ngươi là phản tặc?"

Tam Thập Nhị giang tay: "Cái này gọi là [Ngũ tước lục yến]."

Vương Nhị không khỏi ngẩn ra: "Từ này là ý gì?"

Cao Nhất Diệp cũng ngẩn ra: "Có ý gì?"

Lý Đạo Huyền cũng ngẩn ra: "Mẹ nó, ta lại mù chữ sao?"

Bạch Diên đột nhiên vẩy cây quạt, lộ ra hai chữ "quân tử" trên mặt quạt, hừ hừ nói: "Tam Thập Nhị, ngươi lại dùng thành ngữ linh tinh, ngũ tước lục yến là thành ngữ bên trong [Cửu Chương Toán Thuật - phương trình], dùng để hình dung nặng nhẹ của hai đồ vật gần như nhau, là từ dùng trong Số Học, không thích hợp dùng ở chỗ này. Cũng may ta rất xem trọng môn nghệ 'Số' này, không thì thật đúng là cũng bị ngươi hù rồi."

Tam Thập Nhị cũng ngẩn ra: "Thì ra từ này đến từ Cửu Chương Toán Thuật sao? Ôi chao, ta cũng không biết nữa."

Mọi người câm nín.

Tam Thập Nhị cười hắc hắc: "Vậy không quan trọng nữa, nắm lấy trọng điểm. Vương hảo hán cùng chúng ta đều là phản tặc, vậy cũng không phải là nặng nhẹ gần như nhau sau?"

Thế là người cả bàn nở nụ cười.

Vương Nhị: "Thảo nào năm đó mọi người dám thu lưu ta, thì ra bắt đầu từ khi đó, các ngươi cũng đã không để quan phủ vào mắt rồi."

Tam Thập Nhị nói: "Vương hảo hán, hiện tại cơ cấu của chúng ta cực kỳ lớn, không chỉ khu vực thôn Cao Gia này là địa bàn của chúng ta, hầu như toàn bộ huyện Trừng Thành đều đang trong khống chế của chúng ta, trước mắt đang mưu đồ huyện Hợp Dương, cho nên ngươi mới có thể gặp được Bạch tiên sinh tại bến tàu Hiệp Xuyên, hơn nữa chúng ta còn đang mưu đồ núi Hoàng Long, chuẩn bị xây dựng một căn cứ ở trong núi, nếu ngươi đã trở về, núi Hoàng Long chính là nơi thích hợp cho ngươi đóng quân."

Vương Nhị nghe được rất tâm động.

Cục diện của thôn Cao Gia này tốt hơn nhiều so với nhóm người Vương Gia Dận, Sấm Vương, Tử Kim Lương kia.

Bạch Miêu: "Đại ca, chúng ta cứ ở lại đi."

Vương Nhị gật đầu: "Được, ở lại."

Hắn vừa nói lời này, mọi người đều vui mừng.

Nhưng mà Vương Nhị lập tức lại đổi giọng: "Nhưng ta không thể cứ trực tiếp ở lại như vậy, như vậy đối với mấy vị huynh đệ Vương Gia Dận, Sấm Vương, Tử Kim Lương mà nói không khác gì phản bội. Ta phải trở lại gặp mặt họ một lần, khuyên họ cũng cùng tới đây, nếu họ không chịu tới, ta cũng phải nói tiếng từ biệt

với họ, giao hết các huynh đệ trong đội của ta cho họ nếu mọi người sẵn lòng đi theo."

Chương 348: Tinh thần hiệp nghĩa không thể không có

Nghe Vương Nhị nói lời này, mọi người không khỏi kinh hãi.

Bạch Miêu: "Đại ca, làm như vậy quá nguy hiểm, huynh đã quên Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu lúc trước rồi sao? Nếu như chúng ta muốn đi, cứ trực tiếp đi là được, trở lại nói với họ trái lại không hay."

Vương Nhị: "Người khác làm người không quy củ, ta liền không quy củ theo họ sao? Chuyện của Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu, mặc dù khiến người đau khổ, nhưng quy củ làm người, tinh thần hiệp nghĩa, ta vẫn phải tuân thủ. Nếu như ta ra đi không từ biệt với đám người Vương Gia Dận, đó chính là ta không nói tình nghĩa huynh đệ, khác với Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo chỉ là 50 bước so 100 bước."

Mọi người nhất thời câm nín.

Có phải ngươi ngốc đúng không?

Vài người thiếu chút nữa nói những lời này ra khỏi miệng.

Nhưng Lý Đạo Huyền cũng không thổ tào hắn, trái lại có phần cảm thán.

Hiệp nghĩa thật ra không sai!

Có sai chính là người cảm thấy hiệp nghĩa là sai?

Từ hiệp nghĩa này, từ lúc nào bắt đầu bị cười nhạo rồi?

Không nhớ rõ!

Chỉ biết là tất cả mọi người càng lúc càng ích kỷ, luôn đặt lợi ích của bản thân ở đầu tiên, nhưng đã quên rất nhiều đạo lý làm người, đã quên đi tinh thần 'tuy thiên vạn nhân ngô vãng dã', đã quên có vài thứ, cho dù phải trả giá bằng sinh mệnh cũng phải đi làm.

- Giải thích, câu 'tuy thiên vạn nhân ngô vãng dã' là của Mạnh Tử, nghĩa là vì đại nghĩa, dù đương đầu muôn vạn người, ta vẫn cứ xông tới. Hết giải thích.

Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Để hắn đi, nhưng bảo hắn chú ý an toàn, đừng để xảy ra chuyện như lần Chủng Quang Đạo và Trịnh Ngạn Phu đánh lén hắn."

Cao Nhất Diệp nói ra những lời của y, Tam Thập Nhị và Bạch Diên cũng không nói gì nữa, hai người cùng nhau gật đầu: "Được thôi, Vương hảo hán, vậy ngươi đi đi!"

Vương Nhị ôm quyền: "Đa tạ các vị huynh đệ ủng hộ."

Nói xong, hắn lại sầm mặt, nghiêm túc nói: "Mục tiêu hiện tại của Vương Gia Dận là muốn tiến vào chiếm giữ núi Hoàng Long để làm căn cứ địa, nhưng khi hắn trải qua huyện Nghi Xuyên gặp phải Hồng Thừa Trù, năm vạn đại quân không ngờ không đánh lại không đến 2000 dân đoàn của Hồng Thừa Trù, sau khi bị giáo huấn, hắn đã không dám đi huyện Nghi Xuyên tiến vào núi Hoàng Long nữa, tất phải đi bến tàu Hiệp Xuyên để lên đất liền, lại từ con đường huyện Hợp Dương, huyện Trừng Thành tiến vào núi Hoàng Long..."

Bạch Diên tiếp lời: "Nói cách khác, mặc kệ ngươi có thoát ly đội ngũ của Vương Gia Dận hay không, hắn đều nhất định tấn công bến tàu Hiệp Xuyên, tiến vào huyện Hợp Dương và huyện Trừng Thành?"

Vương Nhị gật đầu: "Đúng vậy! Ta sớm nói chuyện này cho các vị, nếu như ta có thể khuyên được Vương Gia Dận tới gia nhập thôn Cao Gia, đương nhiên là tốt nhất. Nhưng nếu như sau khi ta đi không thể trở về nữa, các vị cần phải chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, nghênh đón năm vạn đại quân dưới trướng hắn tiến công, không thể khinh thường."

Bạch Diên gật đầu: "Vậy chúc Vương hảo hán có thể bình an trở về."

Vương Nhị ôm quyền, bước ra khỏi thôn Cao Gia, lại nhanh chóng đi qua huyện Hợp Dương, đến bến tàu Hiệp Xuyên rồi, lúc này đội thuyền vẫn còn đang chờ hắn ở bến tàu. Hắn để lại các thôn dân thôn Vương Gia tử trung với hắn nhất ở trên bờ, dẫn đội thuyền, dự định trở về phương Bắc đi gặp Vương Gia Dận.

Bạch Miêu cũng nhảy lên thuyền theo.

Vương Nhị quay đầu quát: "Bạch Miêu, ngươi ở lại với mọi người thôn Vương Gia đi, một mình ta trở lại là được."

Bạch Miêu: "Như vậy sao được? Ta muốn đi cùng đại ca."

Vương Nhị: "Có các ngươi kéo chân sau, khi ta muốn chạy trốn cũng khó thoát."

Bạch Miêu sửng sốt, liền hiểu ra, hắn ôm quyền không đi theo nữa. Trở lại bên bờ, dẫn theo chưa đến một trăm thôn dân cũ của thôn Vương gia ở lại bến tàu.

Vương Nhị dẫn theo một đám bộ hạ theo hắn sau này, ngược dòng hướng lên trên.

Con thuyền rẽ sóng, vượt qua Hàn Thành, lại đi qua Nghi Xuyên, tiếp tục hướng bắc, đến tận vịnh Thanh Thủy thuộc Duyên Xuyên, bên bờ xuất hiện một làng chài nhỏ hoang tàn, có thể nhìn thấy lượng lớn lưu khấu trong thôn, hoặc ngồi hoặc nằm, trông rất

uể oải.

Tìm được Vương Gia Dận rồi...

Vương Nhị nhảy xuống thuyền, đi vào làng chài.

Trong thôn hoang tàn đổ nát, những năm gần đây, nơi Vương Nhị đi qua, những nơi nhìn thấy đều là cảnh tượng như vậy, khiến hắn còn tưởng rằng cả thế giới đều là cái dạng này, nhưng lần này đi thôn Cao Gia, hắn mới biết Thiểm Tây thật ra vẫn còn nơi để lão bách tính có thể an cư lạc nghiệp.

Thiên hạ này, không phải tất cả đều hoang tàn!

Thiên hạ này vẫn có hi vọng!

Khắp nơi lưu vong đánh cướp, cũng không thể tạo ra hoàn cảnh sống tốt đẹp, chí ít không thể tạo ra nơi hạnh phúc như thôn Cao Gia.

Vương Nhị bước từng bước chân kiên định, đi vào lều của Vương Gia Dận.

Trong trướng bồng có không ít người!

Ngoại trừ Vương Gia Dận, còn có vài đầu lĩnh đang ở đây. Trương Lập Vị em vợ của Vương Gia Dận, mấy đồng hương Vương Quốc Trung, Tử Kim Lương, Sấm Vương, tất cả đều ở trong lều, xem ra đang thương lượng chuyện quan trọng gì.

Vương Nhị đảo tầm mắt qua, phát hiện trong trướng bồng có thêm hai gương mặt mới.

Hai tên tướng mạo hung hãn, một thân sát khí, thoạt nhìn không phải hạng dễ chọc.

Hai người kia vừa thấy Vương Nhị, cũng không dám lỗ mãng, đồng thời hành lễ, một người nói: "Ta gọi Nam doanh Bát Đại

Vương, ra mắt Vương Nhị đại ca."

Tên còn lại nói: "Tại hạ Tây doanh Bát Đại Vương, ngưỡng mộ đại danh của Bạch Thủy Vương Nhị đã lâu, hôm nay vừa gặp, quả nhiên diện mạo bất phàm."

Vương Nhị phát hiện, Nam doanh Bát Đại Vương tự xưng "ta", mà Tây doanh Bát Đại Vương tự xưng "tại hạ", chỉ một vấn đề xưng hô như thế đã biểu hiện ra một chút khác biệt vi diệu, Nam doanh Bát Đại Vương xem ra là một tặc ngốc bình thường, mà Tây doanh Bát Đại Vương này hình như một kẻ vải thô quần thủng.

Vương Gia Dận cười giới thiệu: "Vương huynh đệ trở về rất đúng lúc, hai vị Bát Đại Vương này đều là anh hùng hảo hán mới khởi sự, tới nương tựa vào chúng ta."

Vương Nhị chắp tay hoàn lễ.

Ánh mắt trước tiên đảo qua Nam doanh Bát Đại Vương, người sau tiếp xúc với ánh mắt của hắn, lập tức cúi đầu tránh đi, không dám nhìn thẳng.

Ánh mắt Vương Nhị lại đảo qua Tây doanh Bát Đại Vương, nhưng người này tuyệt không luống cuống, mỉm cười với hắn, ánh mắt va chạm không thoái nhượng chút nào.

Vương Nhị nghĩ thầm: Người này là một nhân vật.

Tây doanh Bát Đại Vương cũng đang thầm nghĩ: Bạch Thủy Vương Nhị nổi danh thiên hạ, quả nhiên là hảo hán, người này nếu có thể để ta sử dụng, tuyệt đối là mãnh tướng nhất lưu dám xông pha chiến đấu, hơn nữa người này rất coi trọng quy củ giang hồ, vĩnh viễn không cần lo lắng hắn phản bội mình.

Vương Gia Dận: "Vương Nhị huynh đệ, lần này ngươi theo Hoàng Hà nam hạ, thu hoạch thế nào?"

Vương Nhị: "Ta đang muốn nói chuyện này với đại ca."

Hắn làm người quang minh lỗi lạc, cũng không cần tránh người khác lén lút nói chuyện, mà ngay trước mặt một đám người trong lều, trực tiếp nói với Vương Gia Dận: "Huyện Trừng Thành tại hạ phát động khởi nghĩa, có một nhóm anh hùng hảo hán, hình như là phản quân Cố Nguyên, họ đã chiếm mấy thôn trang, hơn phân nửa huyện thành, thậm chí đã chiếm một bộ phận núi Hoàng Long, ta thấy họ quản lý những nơi đó rất tốt, lão bách tính cùng với họ, sinh sống rất vui vẻ..."

Hắn cố ý che giấu tên thôn Cao Gia, chỉ mơ hồ không nói rõ.

Đây cũng là Trịnh Ngạn Phu và Chủng Quang Đạo đã dạy hắn!

Tâm hại người không thể có, nhưng tâm phòng bị người không thể không có, không thể tùy ý nói ra tên thôn Cao Gia, để tránh chọc tai hoạ cho thôn Cao Gia, nói thành phản quân Cố Nguyên thì không sao.

Vương Nhị nói ra một số kiến thức đi đường của mình, hiện tại phản quân Cố Nguyên phát triển tốt thế nào, lão bách tính sống vui vẻ ra sao, cuối cùng nói: "Vương đại ca, không bằng chúng ta gia nhập bọn họ hết đi, tốt hơn nhiều so với giết người cướp của, chạy trốn khắp nơi như hiện tại."

Chương 349: Sớm có chuẩn bị

Vương Nhị nói xong, trong trướng bồng lâm vào trầm mặc.

Bầu không khí có chút quỷ dị!

Nhưng tình huống này cũng không có vượt quá dự liệu của Vương Nhị, hắn biết nói ra lời này khẳng định sẽ có hiệu quả như vậy, Vương Gia Dận cần suy nghĩ, hơn nữa thời gian suy nghĩ sẽ không quá ngắn.

Vương Nhị ôm quyền: "Lời của ta đã nói xong, về nghỉ ngơi trước, các vị huynh đệ không ngại suy nghĩ nghiêm túc một chút chuyện này."

Nói xong, hắn lui ra khỏi lều, về với các bộ hạ trong doanh của mình, tìm một góc trải y phục nằm xuống nghỉ ngơi.

Vương Nhị đi được một lúc lâu, Vương Gia Dận mới lên tiếng: "Các vị huynh đệ, nói chuyện hết đi, các ngươi nghĩ như thế nào?"

Sấm Vương và Tử Kim Lương liếc mắt nhìn nhau, hai người không nói gì.

Trương Lập Vị em vợ của Vương Gia Dận lên tiếng: "Vương Nhị đã không một lòng với chúng ta rồi."

Đồng tộc Vương Quốc Trung cũng lên tiếng: "Chúng ta bảo hắn đi phía nam mở con đường từ bến tàu Hiệp Xuyên thông đến núi Hoàng Long, hắn đi một vòng rồi trở về, đường thì chưa thông, nhưng lại đi tìm phản quân Cố Nguyên gì đấy... Hừ! Ý của hắn chính là, chúng ta không có bản lĩnh như phản quân Cố Nguyên nên mới đi nghe lời bên kia, có đúng vậy không?"

Sắc mặt Vương Gia Dận trầm xuống.

Trương Lập Vị: "Ta thấy, nên giết hắn đi, bằng không thì hắn yêu ngôn hoặc chúng, loạn quân tâm chúng ta, có thể vì hắn đi theo phản quân Cố Nguyên, có rất nhiều người bởi vì hắn mới đến gia nhập chúng ta, rồi cũng sẽ đi theo hắn."

Vương Quốc Trung: "Ta tán thành."

Vương Gia Dận mặt cau có, chuyển sang hai người Sấm Vương và Tử Kim Lương: "Hai vị, các ngươi nhận định thế nào?"

Hai người vốn dự định đánh bài chuồn, đột nhiên bị hỏi tới, Sấm Vương lên tiếng: "Ta cảm thấy, làm đại sự vẫn phải có chút độ lượng mới được. Nếu Vương Nhị cảm thấy phản quân Cố Nguyên tốt hơn, cứ để hắn đi bên phản quân Cố Nguyên là được, chúng ta cũng không cần thiết phải giết chết hắn, làm vậy có vẻ quá mất nghĩa khí giang hồ."

Tử Kim Lương cũng lên tiếng: "Ta đồng ý với cái nhìn của Sấm Vương huynh đệ, mặc dù chúng ta tụ lại ở chỗ này cùng nhau hành động, nhưng không phải là một tấm sắt, mọi người đều mang theo doanh của người đó, ai cũng không lệ thuộc ai, nếu chúng ta bởi vì Vương Nhị muốn đi mà giết chết hắn, vậy các đầu lĩnh khác sẽ nghĩ gì? Mãn Thiên Tinh, Thượng Thiên Long, Vương Lão Hổ, Độc Hành Lang, Hác Lâm Am, Lưu Lục... Nếu họ nhìn thấy Vương Nhị bị giết, đều sẽ mất đoàn kết."

Nghe những lời này, vẻ mặt Vương Gia Dận càng ngưng trọng hơn.

Tử Kim Lương nói có lý!

Mặc dù mọi người đều phụng Vương Gia Dận làm đại ca, nhưng mỗi một thủ lĩnh nghĩa quân đều dẫn theo phụ lão hương thân của mình tới gia nhập, mỗi người đều tự thành một doanh

trại, ai lại không có thành viên nòng cốt?

Một khi giết Vương Nhị, chỉ sợ trong lòng đầu lĩnh các lộ đều sẽ nghĩ: Sau này khi ta muốn tách ra, chắc đại ca cũng sẽ giết ta?

Nếu xảy ra chuyện này, đại quân sẽ sụp đổ toàn bộ.

Còn không bằng phóng khoáng một chút, thả Vương Nhị rời đi, trời cao biển rộng, sau này giang hồ gặp lại, nói không chừng vẫn là huynh đệ.

Vương Gia Dận lên tiếng: "Được thôi! Vậy chuyện này nghị định như thế, nếu Vương Nhị muốn gia nhập phản quân Cố Nguyên thì cứ tuỳ hắn, chúng ta không ngăn cản, thành toàn nghĩa khí huynh đệ, để tránh xảy ra mâu thuẫn, trên giang hồ sẽ nói chúng ta không có lòng bao dung người."

Trương Lập Vị khẩn trương: "Tỷ phu, không được lòng dạ đàn bà."

Vương Quốc Trung cũng nói: "Giết tốt hơn, tuyệt hậu hoạn, giết gà dọa khỉ."

Vương Gia Dận: "Các ngươi không cần nói thêm nữa, ta ý đã quyết, ra ngoài hết đi."

Trương Lập Vị và Vương Quốc Trung phẫn nộ đi ra ngoài.

Đi ra ngoài cửa, Trương Lập Vị thấp giọng nói: "Vương huynh đệ, ngươi cũng cảm thấy Vương Nhị đáng chết sao? Để cho người này chạy, sau này nhất định sẽ tranh đoạt địa bàn với chúng ta."

Vương Quốc Trung gật đầu: "Chúng ta dứt khoát sau lưng đại ca, một đao giết Vương Nhị kia đi, sau đại ca có hỏi, người thì đã giết, hắn cũng không thể nói gì hơn, chung quy không thể vì một người chết mà trở mặt với người sống. Ngươi là em vợ của hắn, ta là đồng tộc của hắn, hắn không thể làm gì chúng ta đâu."

Trương Lập Vị cười hắc hắc: "Ta có dẫn theo mấy thân tín, mỗi người đều dũng mãnh."

Vương Quốc Trung: "Ta cũng dẫn theo mấy thân tín tới, chúng ta cùng nhau hành động."

Hai người vội vàng trở lại triệu tập nhân thủ, vì không khiến người khác chú ý, mỗi người chỉ dẫn theo ba đến năm người, hợp lại không đến mười người, làm bộ dò xét các doanh, mò đến bên cạnh doanh trại của Vương Nhị.

Chỉ thấy Vương Nhị quấn y phục nằm nghiêng trong góc một đoạn tường bị đổ.

Hai người nháy mắt, thủ hạ thân tín cùng nhào tới Vương Nhị...

Mấy thanh Yêu đao đồng thời chém lên người Vương Nhị.

Nhưng chúng vừa chém đao xuống lai nghe được tiếng "leng keng" của lưỡi dao chém lên tảng đá, tập trung nhìn vào, nằm trên mặt đất căn bản không phải Vương Nhị, mà là y phục của Vương Nhị bọc mấy tảng đá to.

Bản thân Vương Nhị từ lâu chẳng biết đã đi đâu.

Trương Lập Vị: "Chó chết!"

Vương Quốc Trung: "Người này đã sớm có chuẩn bị rồi."

Xa xa phía sau thân cây xuất hiện nửa gương mặt của Tây doanh Bát Đại Vương, thì ra hắn vẫn luôn đi theo phía sau hai người, lén lút hóng chuyện, thấy họ bị Vương Nhị đùa giỡn không khỏi thấp giọng cười nói: "Hai tên ngu xuẩn, thành sự không đủ, bại sự có thừa, dưới tay Vương Gia Dận có hai tên này phá đám, sớm muộn gì cũng bị họ hại chết."

Hắn vốn dự định gia nhập quân Vương Gia Dận cùng nhau hành động, nhưng trải qua chuyện này, cảm giác cũng không cần thiết ở lại đây nữa, còn không bằng mình đơn độc đánh thiên hạ.

Tây doanh Bát Đại Vương lén lút chuồn ra khỏi doanh trại của Vương Gia Dận, dẫn theo người của mình đi về hướng bắc.

Trương viên ngoại suất lĩnh dân đoàn huyện Hợp Dương đi tới bến tàu Hiệp Xuyên, trông thấy Bạch Diên đang đứng cùng một đám người ăn mặc rách rưới ở cạnh bến tàu.

Nhóm người này tự nhiên là Bạch Miêu và thôn dân thôn Vương Gia.

Họ đã chờ ở chỗ này một ngày rồi, không thấy Vương Nhị quay lại, trong lòng biết Vương Nhị đã xảy ra chuyện, nhưng Vương Nhị đã mang đi toàn bộ đội thuyền, hơn nữa không cho phép họ đi cùng, ngoại trừ chờ đợi Bạch Miêu cũng không còn cách nào khác.

Nhóm người vô cùng lo lắng, vò đầu bứt tai chờ đợi.

Trương viên ngoại nhìn thấy nhóm người này người hình thù kỳ quái, không giống người tốt, trong lòng cũng thầm tính toán, bèn tiến lên: "Bạch huynh, những người này là?"

Bạch Diên quay đầu lại: "Trương đệ tới rồi à? Không sao, những người này là lão bách tính của thôn Vương Gia huyện Trừng Thành ta, họ lưu vong bên ngoài hơn hai năm, mới trở về hai hôm nay."

Trương viên ngoại nghe nói như thế thì ngẩn người: Lưu vong bên ngoài hơn hai năm? Lưu vong kiểu gì thế? sẽ không là... khụ...

Bạch Diên: "Trương đệ không cần suy nghĩ nhiều, họ đều là người tốt, nếu người của đệ tới rồi, vậy nhanh xây một cái trại tạm thời bên cạnh bến tàu đi. Chúng ta trước tiên dùng gỗ dựng

trại, đợi dân phu tới rồi lại điều dân phu dùng xi măng xây một thành bảo, bến tàu Hiệp Xuyên này sẽ không còn lo nữa."

Việc này đương nhiên phải nhanh chóng đi làm!

Trương viên ngoại vội vàng hạ lệnh dân đoàn chặt cây, trước tiên dựng lên một hàng rào gỗ ở bên bến tàu, có một tường gỗ cũng có được chút lực phòng ngự mà.

Bạch Miêu thấy thế, vội vàng nói với một trăm thôn dân Vương Gia: "Mọi người cũng hành động đi, giúp đỡ huyện Hợp Dương cùng dựng hàng rào."

Chương 350: Mì dao gọt Tam Trì

Hơn hai năm nay các thôn dân của thôn Vương Gia vẫn luôn theo Vương Nhị vào Nam ra Bắc, dưới sự ràng buộc của Vương Nhị họ cũng không làm mấy việc giết người phóng hỏa, gian dâm bắt người cướp của gì, thế nhưng họ đã thấy rất nhiều.

Đại quân lưu khấu mặc kệ đi tới đâu, đều là hỗn loạn không ra thể thống gì, chỉ có phá hư, không có xây dựng.

Chúng sẽ đẩy ngã tường rào của thôn, sẽ san bằng gia bảo của hương thân địa chủ thành bình địa, sẽ đẩy ngã tường thành của huyện thành, phá đi tất cả công sự phòng hộ, mới thuận tiện cho lần tới mình trở lại đánh cướp.

Hiện tại nghe nói muốn xây dựng, hơn trăm người còn chưa có phản ứng.

Bạch Miêu lớn tiếng nói: "Còn đực mặt ra đó làm gì? Ý của Vương Nhị đại ca muốn chúng ta sau này hoàn lương, một lần nữa làm người tốt, làm việc hết đi, người tốt nào không làm việc?"

Nhóm người lúc này mới kịp phản ứng, uể oải đáp lại một tiếng, bắt đầu làm việc.

Họ thiếu dụng cụ đốn củi, đành phải giao công việc chặt cây cho người của Trương viên ngoại, họ thì ở bên cạnh làm việc vặt, phụ trách khuân vác cây, khiêng đá, coi như cũng giúp được một tay.

Bạch Diên thấy nhóm người này bắt đầu lao động rồi, trong

lòng cũng có phần an ủi, thầm nghĩ: đám người của thôn Vương Gia này vẫn luôn đi theo Vương Nhị, học không ít quy củ làm người, quả thật tốt hơn nhiều so với đám "lưu khấu về quê" khác.

Lúc trước nhóm "lưu khấu về quê" dưới trướng của Phiên Sơn Nguyệt phải tốn thời gian rất lâu mới từ từ khôi phục lại trạng thái tinh thần của người bình thường.

Bận rộn một hồi sau.

Một thôn dân của thôn Vương Gia khiêng một thân cây đi tới, đột nhiên người mềm oặt suýt nữa ngã sấp xuống, hắn gian nan thả thân cây nặng nề xuống, sờ vào cái bụng của mình, tỏ ra xấu hổ: "Miêu ca, ta đói quá, không có sức mà làm."

"Ta cũng đói."

"Người không còn hơi sức."

Các thôn dân thôn Vương Gia lang bạc kỳ hồ, rất ít khi được ăn no.

Mặc dù họ chạy loạn khắp nơi, đánh cướp của đại hộ làm giàu bất nhân khắp nơi, thậm chí từng công phá vài huyện thành, cướp lương thực của huyện khố, thế nhưng, số lương thực này cũng không có tác dụng bao nhiêu.

Đại quân của Vương Gia Dận dù sao cũng hơn năm vạn, cướp lương thực của một nhà giàu đại hộ còn chưa đủ mọi người chia ăn hai ngày. Chỉ có cướp huyện thành, lấy được khố lương của quan phủ mới có thể ăn nhiều vài ngày.

Nhưng lương thực trong huyện khố cũng không phải tự nhiên mà có, là cần lão bách tính nộp thuế mới có, lão bách tính đều bị họ lôi theo đi cướp thập thất cửu không rồi, đâu còn ai nộp thuế nữa?

Cho nên lương thực trong huyện khố chỉ có thể cướp một lần, khi cướp lần thứ hai cũng chẳng còn gì.

Họ không thể ở lâu một chỗ được, phải liên tục di chuyển.

Khu vực Duyên Tuy đã bị họ cướp ngay cả sợi lông cũng không còn mà cướp, nên mới sẽ bắt đầu dọc theo Hoàng Hà di chuyển về hướng nam.

Bạch Diên thấy bộ dáng tội nghiệp của họ, cũng không khỏi thầm lắc đầu, ngẩng đầu nhìn sắc trời, tính thời gian một chút rồi lên tiếng: "Đừng lo lắng, đồ ăn sẽ lập tức được đưa tới."

Quả nhiên, nói lương thực, lương thực liền đến.

Huyện lệnh Hợp Dương Phùng Tuyển tự mình dẫn theo một đội ngũ chạy tới, nhân số đội ngũ này trên ngàn người, hơn một nửa trong đó là dân phu chiêu mộ ở huyện thành, Phùng Tuyển học cách của thôn Cao Gia dĩ công đại chẩn, dùng tiền công ba cân bột mì một ngày chiêu mộ dân phu tới bến tàu Hiệp Xuyên xây dựng thành bảo bằng xi măng.

Tiền công này vừa đưa ra, đương nhiên là vô số người hưởng ứng, chỉ vài phút đã có ngàn người tụ tập, tiếp theo họ lại đợi lương thực và xi măng từ thôn Cao Gia vận chuyển tới, Phùng Tuyển liền tự mình dẫn theo một nghìn người này đẩy xe lương và xi măng chạy đến bến tàu Hiệp Xuyên.

Bạch Diên và Phùng Tuyển đi đến một nơi, nhỏ giọng hàn huyên vài câu, nói rõ tình huống nơi này.

Phùng Tuyển liền vung tay lên: "Ăn cơm trước, ăn no rồi làm việc."

Hậu cần trong đội ngũ công trình lập tức bắt đầu chôn nồi nấu cơm!

Dựng lên bếp xong, múc nước từ Hoàng Hà lên, nước trong Hoàng Hà hơi vàng, nhưng vấn đề không lớn, hiện tại có nước là tốt lắm rồi, đâu quản nó vàng hay không, sôi lên chính là nước sạch.

Lấy ra bột mì từ xe lương nặn thành nắm mì, tiếp theo lấy dao gọt!

Thì ra, huyện Hợp Dương có một món ăn đặc sản, là mì dao gọt Tam Trì, dao gọt mì dùng dao phẳng, mì gọt ra có độ dày đều, tiêu chuẩn rất cao.

Việc này chỉ có người thôn Tam Trì có thể làm, vì vậy các đầu bếp tới từ thôn Tam Trì đứng thành một hàng, một đầu bếp hướng về một cái nồi lớn, tay trái nắm mì, tay phải dao, mì gọt xuống trực tiếp rơi vào trong nồi, tràng diện rất phô trương.

Người thôn Vương Gia thấy cảnh này đều ngẩn ra: "Đang hạn hán mà, các ngươi còn cả bột mì, còn có cả tâm tình làm mì dao gọt?"

Đầu bếp của thôn Tam Trì nghe vậy liền quay đầu lại, nhếch môi nở nụ cười: "Không lâu chúng tôi vẫn còn rất nghèo, cực kỳ thê thảm nữa, đều nhờ có người của thôn Cao Gia huyện Trừng Thành qua đây giúp đỡ chúng tôi."

"Đúng vậy đúng vậy!" Một đầu bếp khác quay đầu nói: "Tay nghề gọt mì này của ta đã gác lại hơn ba năm rồi, may nhờ có người của thôn Cao Gia đến, vận chuyển đến rất nhiều bột mì cho chúng tôi. Mấy ngày gần đây, mỗi ngày ta đều gọt mì, ha ha ha, tài nghệ bị quên lại sống lại rồi."

Hắn vừa nói chuyện vừa gọt mì, rõ ràng đã phân tâm, thế nhưng mì gọt ra vẫn rất đều nhau, đúng thật là lợi hại. Xem ra môn công phu này đã khắc sâu vào trong nội tâm. Gọt mì đã không dựa vào đầu óc, dựa vào là ký ức cơ thể.

Người của thôn Vương Gia thầm thất kinh, đột nhiên nhớ lại hơn hai năm trước, đêm trước họ tạo phản khởi nghĩa, Vương Nhị đại ca dẫn theo họ đến thôn Cao Gia trộm nước, gánh một thùng nước đi sau đó quay người lại, phát hiện phía sau có một đống mì to như ngọn núi nhỏ.

Lẽ nào, bắt đầu từ khi đó, thôn Cao Gia đã không thiếu cái ăn rồi?

Nếu như lúc trước chúng ta không rời đi, mà ở lại thôn Cao Gia, có lẽ cũng đã sống rất hạnh phúc rồi nhỉ? Lần này Vương Nhị đại ca muốn chúng ta ở lại, không theo Vương Gia Dận kiếm ăn nữa, hắn đã nhìn ra kế tiếp nên đi theo con đường nào.

Ôi, thật hy vọng Vương Nhị đại ca có thể bình an trở về.

Lúc này, bát mì đầu tiên đã nấu xong, Phùng Tuyển nháy mắt, đầu bếp đưa bát mì đầu tiên cho Bạch Diên, Bạch Diên lại cười ha ha một tiếng, tiện tay đưa cho Bạch Miêu, Bạch Miêu chỉ móc lên một sợi mì đưa vào trong miệng, rồi truyền cái bát đưa cho một thôn dân Vương Gia khác...

Mỗi người một sợi mì!

Đưa vào miệng tỉ mỉ nhấm nuốt...

Mì rất thơm, ăn rất ngon, trăm cảm xúc lẫn lộn, đủ mọi tư vị.

"Ăn mì nào!"

"Đều tới ăn mì đi."

Một bát tiếp một bát mì Tam Trì ra khỏi nồi, một bát tiếp một bát truyền đến trong tay từng người thôn Vương Gia, đợi hơn trăm người này đều bưng bát hết rồi, các dân công của huyện Hợp Dương cũng bắt đầu được phân phát.

Trên công trường bến tàu, hơn ngàn người bưng bát mì ăn ngon lành, vẻ mặt mỗi người đều tràn đầy hạnh phúc và thỏa mãn.

"Ăn xong rồi làm việc thôi!"

"Làm việc ra sức một chút."

"Đúng vậy, ra sức một chút, nếu như không xây được một thành bảo tốt ở đây ngăn cản lưu khấu, để cho chúng lên bờ, cuộc sống ấm no chúng ta thật vất vả mới có được sẽ bị huỷ."

Chương 351: Mỏ than của huyện Hợp Dương

Các thôn dân của thôn Vương Gia nghe các dân công huyện Hợp Dương nói, mới mới phát hiện hai chữ "lưu khấu" này ở trong cảm nhận các lão bách tính bình thường lại khiến người ta không thích như thế.

Để cho lưu khấu lên đất liền ở chỗ này, chẳng khác nào sẽ huỷ đi cuộc sống an bình mà họ vừa mới đạt được!

Thì ra, chuyện chúng ta vẫn làm đều là như thế này sao?

Bạch Miêu cắn răng, rống lên: "Người thôn Vương Gia làm việc ra sức một chút, phải ra sức hơn người khác mới được."

Mọi người: "Được!"

Ăn no rồi, có sức rồi, bắt đầu làm việc.

Đám người hò hét dự định khởi công, đột nhiên nhìn thấy từ trong đám người có một người đội mũ xanh lam nhảy ra, người đó là "công nhân kỹ thuật" từ thôn Cao Gia tới, chuyên môn phụ trách dạy công nhân mới "làm sao sử dụng xi măng".

Hắn đẩy tới một cái xe chứa nón tre trông giống như mũ giáp, còn nhuộm thành màu vàng, đưa cho người của thôn Vương Gia: "Các ngươi đội màu vàng."

Thôn dân Vương gia đầu đầy dấu hỏi chấm?

Công nhân kỹ thuật kia cười nói: "Công nhân bình thường đội mũ vàng, công nhân kỹ thuật đội mũ xanh, Bạch Diên tiên sinh và

Phùng đại nhân đội mũ trắng. Đây là Thiên Tôn phân phó, phải tuân thủ quy định trên công trường.

Thôn dân Vương gia ngẩn mặt ra, nhưng nếu là quy củ vậy thì phải tuân thủ rồi. Từng người đội mũ màu vàng lên, ơ, mà phải nói, mũ này thật đúng là rắn chắc, cảm giác giống như mũ giáp, có lực phòng ngự rất mạnh.

Mũ xanh lớn tiếng nói: "Các mũ vàng qua đây, ta dạy các ngươi làm sao trộn xi măng... đi đến bờ sông đào cát, gánh mấy thùng nước lên..."

"Đổ xi măng vào, cát. . trộn lên... đúng rồi... trộn mạnh lên..."

Cả công trường lập tức khí thế ngất trời.

Hai đội công trình xây thành bảo xi măng và dựng tường trại gỗ đồng thời tiến hành. Tường gỗ thật dài, dọc theo sát bên bến tàu Hiệp Xuyên kéo dài ra ngoài, trước tiên dùng tường gỗ bao lại toàn bộ bến tàu, thành bảo xi măng phía sau tường gỗ thì đang bắt đầu xây lên từng chút một.

Sáng sớm, vừa mới thức dậy, Lý Đạo Huyền tay trái cầm bánh dứa vừa mới được giao tới, tay phải thì ấn vào chữ "Huyện thành Hợp Dương" bên ngoài hộp, tầm nhìn liền nhảy tới bầu trời huyện thành, bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu huyện thành Hợp Dương vừa mới tiến vào tầm nhìn không lâu.

Huyện thành Hợp Dương có sự khác biệt rất rõ ràng so với huyện thành Trừng Thành.

Cửa hàng trong huyện thành nhiều hơn bên Trừng Thành, hiện tại mặc dù phần lớn đã đóng cửa, nhưng trước đây chúng nó đã từng huy hoàng, sau đó một khi thuyền vận của bến tàu Hiệp Xuyên khôi phục, những cửa hàng này khẳng định sẽ một lần nữa trở lại huy hoàng.

Trong thành còn có rất nhiều quán ăn, có thể thấy được quán ăn vặt khắp nơi, xem ra người trong thành này rất ham ăn.

Lý Đạo Huyền duỗi tay phải đến trước máy vi tính, nhập vào huyện Hợp Dương để tra tìm, lúc này mới biết, huyện thành nho nhỏ này không ngờ được xưng là "danh thành mỹ thực sinh thái Hoàng Hà Trung Quốc".

Chậc chậc, loại huyện thành này ta thích!

Thiên Tôn ham ăn ngoài đột nhiên cảm thấy bánh dứa trong tay không ngon nữa.

Trong thành có một quán mì nhỏ, treo tấm biển "Mì dao gọt Tam Trì" đổ xiêu vẹo, xem ra quán mì này đã lâu không mở cửa, nhưng tầm nhìn của Lý Đạo Huyền chuyển qua mới phát hiện ông chủ đang quét dọn vệ sinh, xem ra chuẩn bị khai trương rồi.

Ờ, đã có bột mì, quán mì phải bắt đầu kinh doanh cũng đúng.

Ông chủ quét dọn một hồi lâu, sau đó đặt một bếp lò trước cửa, trên bếp đặt một cái nồi lớn, trong bếp đã có than, bắt đầu nấu nước.

Lý Đạo Huyền đột nhiên phát hiện một chi tiết, ông chủ này dùng than đá tuyệt không tiếc? Bỏ rất nhiều vào trong bếp, kiểu như than đá không đáng giá vậy.

Nơi này khẳng định có mỏ than!

Chỉ có người sản xuất ra được mới dùng than đá theo kiểu thoải mái như vậy.

Y vội vàng mở baidu tra tìm, không tìm không biết, vừa tìm quả nhiên phát hiện, thì ra huyện Hợp Dương từ xưa đã sản xuất than, mỏ than ở đây không chỉ phẩm chất tốt, còn nằm rất cạn, lấy kỹ thuật của cổ nhân là có thể khai thác một cách dễ dàng.

Hơn nữa, mỏ than cách huyện thành không đến mười dặm, ngay giữa hai nơi thung lũng Kim Thủy và thôn Vương phía tây huyện thành, hơi nơi này cũng đều năm trong phạm vi tầm nhìn của Lý Đạo Huyền rồi, chỉ là y không "quan tâm" qua hai nơi này, không chú ý tới mỏ than.

Hiện trong lòng đã có tính toán, đương nhiên phải dời qua đó nhìn xem.

Tầm nhìn chuyển qua thung lũng Kim Thủy...

Nơi đây cách huyện Hợp Dương rất gần, trong một khe núi phía tây bắc huyện thành, có một quan đạo nhỏ ngoằn ngoèo thông đến thung lũng này, trong thung lũng không có thôn trấn, chỉ có một số túp lều, lão bách tính sống trong lều này toàn thân đen thui như than.

Cuộc sống của họ rõ ràng rất khổ, là người nghèo sống dưới tầng dưới chót nhất của xã hội, nhưng thú vị chính là, nạn hạn hán cũng không ảnh hưởng quá lớn đối với họ như các ngành nghề khác.

Họ khai thác than, mặc kệ hạn hán hay không, bao giờ cũng có người cần. Chẳng qua khai thác than đá vào thời kỳ hạn hán sẽ đổi được ít lương thực hơn mà thôi.

Bên ngoài thung lũng hạn hán bốn năm, các nông dân bị bức hết thành phản tặc rồi, nhưng những người đào than này lại vẫn sống như xưa... Ăn không đủ no cũng không đói chết.

Lý Đạo Huyền mừng thầm, đây là mỏ than tốt!

Nơi này rất đáng để đầu tư khai thác, những người đào than đáng thương chờ phát tài đi.

Tầm nhìn chuyển về thôn Cao Gia...

Vừa mới chuyển về, liền nhìn thấy trên bầu trời "trường học Thôn Cao Gia" bốc lên khói đen cuồn cuộn, che khuất cả bầu trời trường học.

Lý Đạo Huyền quá hoảng sợ, trường học cháy à? Sẽ không phải là mình phóng hoả chứ? Mình vẫn luôn muốn phóng hoả đốt cháy trường trung học Số 32...

Không đúng không đúng, không phải ta phóng hoả! Là một phần tử xã hội nghiêm chỉnh tam quan đoan chính, tham gia bảo hiểm đầy đủ, sao có thể làm việc phóng hỏa được?

Hơn nữa ngôi trường trung học Số 32 trong hộp làm theo yêu cầu dùng vật liệu chống cháy, cơ bản không thể cháy được.

Lý Đạo Huyền lấy tay quạt một cái, trong hộp lập tức xuất hiện một cơn gió, thổi bay đi khói đen bao phủ bầu trời trường học.

Y còn chưa kịp nhìn chăm chú xem đã xảy ra chuyện gì, liền nghe được các người tí hon trong hộp hoan hô: "Thiên Tôn tới rồi, Thiên Tôn thi pháp thổi khói đen đi rồi."

Lý Đạo Huyền sử dụng công năng "chú ý" nhìn xuống, có một đám người tí hon đứng trên sân thượng trường học, người nào cũng bụi bặm đầy người, giống như miếng thịt khô bị khói hun qua, Cao Nhất Diệp, Tống Ứng Tinh, Bạch công tử, Tam tiểu thư cũng ở trong đó, còn có lượng lớn nam nữ học sinh, các bé gái cũng bị khói hun khuôn mặt đen thui.

Lý Đạo Huyền không biết nên khóc hay cười: "Các ngươi ở chỗ này làm cái gì?"

Cao Nhất Diệp: "Khởi bẩm Thiên Tôn, Tống tiên sinh và Bạch công tử đưa các học sinh thí nghiệm dùng sức của máy hơi nước kéo tảng đá, hắn gắn bánh răng và ròng rọc lên trên vòng lăn của

máy hơi nước, nối với cả xích sắt, sau đó dùng xích sắt quấn vào một tảng đá to, mở máy hơi nước, nó kéo theo rất nhiều bánh xe, kéo tảng đá lên đến tận tầng năm."

Lý Đạo Huyền cúi đầu nhìn, quả nhiên, một tảng đá rất to thật đúng là bị đám người này kéo lên sân thượng tầng năm.

Lần trước y đưa cho Tống Ứng Tinh một cái "Máy hơi nước Mini" để nghiên cứu, máy hơi nước đó đặt trên sân thượng, cho nên họ làm thí nghiệm cũng ngay ở trên sân thượng.

"Ừm, thì ra là thế, thế nhưng các ngươi chơi máy hơi nước cũng bình thường thôi, sao lại làm ra khói đen lớn như vậy?"

Chương 352: Phương pháp ứng dụng máy hơi nước

Lý Đạo Huyền vừa hỏi, các người tí hon liền xấu hổ cúi đầu.

Bạch công tử giải thích: "Thiên Tôn, 'máy hơi nước' ngài ban thưởng cho chúng tôi quá lớn, chúng tôi muốn đốt cháy nó thì cần rất nhiều nhiên liệu, vừa rồi khi làm thí nghiệm nhiên liệu không đủ, mọi người liền tìm tất cả những gì có thể cháy ném vào đốt... kết quả cháy cho khói đen đầy trời."

Lý Đạo Huyền vừa nghe liền hiểu được.

Lúc đầu y cung cấp cho các người tí hon một "bình cồn chịu nhiệt", trong bình chứa hơn một nửa cồn, cho rằng có thể sử dụng thời gian không ngắn.

Nhưng y đã đánh giá thấp độ điên cuồng nghiên cứu của hai người Tống Ứng Tinh và Bạch công tử, hai người này không mất vài ngày đã dùng hết số cồn, kế tiếp còn muốn làm thí nghiệm thì làm sao?

Tống Ứng Tinh không có thói quen xấu chuyện nào cũng đều cầu Thiên Tôn, vì vậy liền tự mình chuẩn bị nhiên liệu cháy, gỗ, than đá, cỏ khô... nói chung chuẩn bị đủ loại nhiên liệu tạp nham.

Thứ đó trong mắt Lý Đạo Huyền là một máy hơi nước mini, nhưng đối với các người tí hon mà nói lại là một bộ máy siêu to khổng lồ, muốn đốt cháy một máy móc lớn như vậy thì cần rất nhiều nhiên liệu.

Nhiên liệu không đủ đương nhiên phải đốt những thứ linh tinh

khác rồi! Đốt cho khắp bầu trời là khói đen cũng không kỳ quái.

Từ xưa đến nay nhà khoa học hay thích làm mấy việc điên khùng, việc này cũng không thể tránh khỏi.

Họ không làm ra mấy việc điên khùng, thế giới sẽ không có tiến bộ.

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Lý Đạo Huyền không khỏi cười ha ha: "Không cháy là tốt rồi, thế nào, máy hơi nước chơi vui không?"

Tống Ứng Tinh hưng phấn trả lời: "Sao lại chỉ là chơi vui, quả thật chính là thần kỳ, chỉ cần dùng sức của nước sôi là có thể kéo lên tảng đá to như thế, sức mạnh của thứ này quả thật có thể lật đổ toàn bộ thiên hạ."

"Ừm!" Lý Đạo Huyền: "Ta thấy các ngươi chơi trên cơ bản đã hiểu rồi, chỉ cần dùng bánh răng thay đổi phương hướng của lực, là có thể chuyển đổi lực của nước sôi thành đủ mọi loại lực, do đó kéo theo đủ loại máy móc. Thế nào, ngươi trước hết nghĩ đến dùng để kéo theo cái gì chưa?"

Tống Ứng Tinh tỉ mỉ suy nghĩ một hồi: "Ta nghĩ đến chính là, kéo theo các loại chuyển động nặng nề gì đó, có thể dùng để múc nước từ trong giếng, đẩy cối xay, tinh luyện kim loại, dệt... phàm là những nơi cần máy móc chuyển động, đều có thể dùng tới máy hơi nước."

Lý Đạo Huyền gật đầu, rất tuyệt.

Y lại chuyển hướng Bạch công tử: "Bạch công tử, ngươi lại nghĩ tới cái gì?"

Bạch công tử cười hắc hắc, đưa tay chỉ xe lửa chạy bằng điện đằng xa: "Chiếc xe khổng lồ kỳ quái kia, là Thiên Tôn dùng thần lực biến ra, động lực dùng cũng là pin. Ta vẫn rất khó hiểu vì sao nó rõ ràng không đốt lửa, lại được Thiên Tôn gọi là 'xe lửa', mãi

đến khi ta nhìn thấy máy hơi nước mới hiểu được, máy hơi nước này chính là phương án tốt nhất để cung cấp động lực cho xe lửa. Đặt một máy hơi nước ở trước xe, đốt lửa cung cấp động lực, kéo xe khổng lồ vô cùng kia chạy, cho nên, Thiên Tôn mới cố ý đặt tên là 'xe lửa', chữ lửa này chính là nhắc nhở cho ta, điểm hóa ta hướng về phương hướng đó nghiên cứu."

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Ngươi lợi hại! Điều này cũng có thể giải thích thông được? Đầu nảy số nhanh thật.

Bạch công tử hưng phấn cười ha hả: "Chúng tôi là phàm nhân, không thể như Thiên Tôn biến ra động lực kỳ quái lái chiếc xe khổng lồ như vậy, nhưng máy hơi nước này chính là thứ tốt ban cho phàm nhân chúng ta để tạo ra cự lực thông thiên, chỉ cần vận dụng cho tốt, dời núi lấp biển chúng ta cũng có thể làm được."

"Rất tốt!" Lý Đạo Huyền khen một câu: "Phương hướng rất tốt, cứ nghiên cứu như vậy đi. Đem máy hơi nước khổng lồ này thu nhỏ lại, lấy tài trí thông minh của ngươi, thu nhỏ nó lại để bỏ vào trong xe lửa hẳn là không khó, sau đó cứ thoả thích phát huy đi."

Nói xong, Lý Đạo Huyền cũng không khỏi thầm khen Bạch công tử một tiếng, mặc dù Tống Ứng Tinh lợi hại, nhưng dù sao đã lớn tuổi, ý nghĩ thiên mã hành không không đủ, thế nhưng Bạch công tử còn trẻ, gan lớn, dám nghĩ, máy hơi nước dùng trên xe lửa, điểm này hắn nghĩ đến trước cả Tống Ứng Tinh.

Đây có lẽ chính là ưu thế của thanh niên!

"Bạch công tử, sức tưởng tượng và sức sáng tạo của ngươi đều rất tuyệt, phải nỗ lực duy trì."

"Oa, Thiên Tôn khen con ta sức tưởng tượng và sức sáng tạo rất tuyệt." Bạch phu nhân không biết từ đâu nhảy ra, mừng rỡ, cầm lấy một người bên cạnh liền lắc lư một hồi: "Thiên Tôn khen con ta, Thiên Tôn lại khen con ta rồi, ha ha ha..."

Sau này Bạch phu nhân gặp người thì nói khoác Thiên Tôn khen con mình sức tưởng tượng và sức sáng tạo rất tuyệt, những lời này cũng khoác lác cả một đời.

Bạch công tử cảm tạ Thiên Tôn xong, lập tức lại tỏ ra xấu hổ: "Có điều... chúng ta muốn di chuyển xe lửa hơi nước thì cần rất nhiều nhiên liệu, xe lửa chạy một vòng chỉ sợ phải dùng rất nhiều than đá. Đây là một chuyện rất đau đầu, nếu như không có nhiên liệu Thiên Tôn ban thưởng, chúng ta cũng chỉ có thể sử dụng than đá, củi để đốt, đốt củi hiệu quả không tốt lắm, mà than đá mặc dù tốt, thôn Cao Gia chúng ta lại không có bao nhiêu."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Vậy thì thật trùng hợp, về chuyện than đá vừa lúc ta muốn tìm các ngươi nói chuyện. Nhất Diệp, ngươi lập tức xuất phát, gọi Tam Thập Nhị cùng đi một chuyến đến huyện Hợp Dương, chúng ta muốn đi huyện Hợp Dương kiếm than đá."

Cao Nhất Diệp ngoan ngoãn đáp lại một tiếng, nhấc chân liền chạy xuống dưới lầu.

Thu Cúc và Đông Tuyết đi theo phía sau nàng, vội la lên: "Thánh nữ đại nhân, mặt ngài còn chưa rửa, mặt vẫn còn lấm lem."

Cao Nhất Diệp: "Ôi, mặt ta rất bẩn sao?"

Thu Cúc: "Ngài nhìn ta đi."

Cao Nhất Diệp quay đầu, vừa nhìn thấy liền bật cười: "Thu Cúc, mặt ngươi toàn là bụi than."

Thu Cúc: "Thánh nữ đại nhân, ngài cũng vậy."

"A? Ta cũng vậy sao?" Cao Nhất Diệp hơi hoảng: "Không xong rồi, vừa rồi chẳng phải là Thiên Tôn thấy được bộ dáng rất xấu của ta rồi?"

Đông Tuyết gật đầu: "Thấy rồi."

Cao Nhất Diệp ngã nhào xuống đất, orz.

"Nhanh đi rửa mặt, đừng ở chỗ này làm trò nữa."

Hai vị cô nương Thu Đông kéo Cao Nhất Diệp dậy, chạy vội đi, chớp mắt liền chui vào vọng lâu...

Đến lúc này Lý Đạo Huyền sẽ không "chú ý" nàng nữa, vội vàng chuyển điểm "chú ý" qua nơi khác, một lát sau mới quay lại nhìn.

Cao Nhất Diệp từ vọng lâu đi ra, đã rửa mặt sạch sẽ, tắm rửa thay y phục, mặc vào bộ y phục đoan trang long trọng, thể hiện ra đầy đủ khí chất của "Lý gia đại phu nhân".

Cô bé đã làm thánh nữ ba năm, lại thêm mấy năm nay đọc sách biết chữ, học tập tri thức, xem tiểu thuyết nghe Bình Thư xem kịch, còn trải qua không ít chuyện...

Tri thức sẽ mang đến khí chất, từ nội tại rửa sạch một người.

Nàng mặc vào y phục đẹp, khi bày ra dáng dấp đoan trang đã có dáng dấp của một phu nhân nhà giàu rồi, không còn giống như trước đây, chỉ có thể ngồi không thể mở miệng nói.

Nàng vừa chuẩn bị lên đường, dân đoàn thôn Cao Gia cũng phải lập tức lên đường theo.

An toàn của thánh nữ cũng không phải nói giỡn.

Đội hộ vệ cũng phải lập tức đuổi kịp, Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử lập tức dẫn theo một Bách nhân đội đi theo bên người Cao Nhất Diệp, Cao Nhất Diệp cùng hai vị cô nương Thu Đông leo lên xe ngựa, Tam Thập Nhị thì cưỡi trên một con ngựa cao to, đội hộ vệ đi theo bên cạnh, đoàn người đi về hướng huyện thành Hợp

Dương.

Chương 353: Chúng tôi tới đào quặng

Từ thôn Cao Gia xuất phát, trước tiên đi một đoạn đường xi măng đến thôn Trịnh Gia, kế tiếp cũng chỉ có đường vòng quanh núi hình chữ S do Lý Đạo Huyền dùng kim loại tấm cạo ra rồi, theo con đường này xuống núi thì mới đến cảnh nội huyện Hợp Dương.

Dọc theo đường đất tiếp tục hướng đông, chính là thôn Dương của huyện Hợp Dương.

Thôn Dương đã có lượng lớn dân phu đang nhận tiền công và làm đường cho thôn Cao Gia, nơi đây cũng đang trong bầu không khí sục sôi ngất trời.

Cao Nhất Diệp thấy cảnh này cũng rất cao hứng: "Lão bách tính của huyện Hợp Dương cũng như lão bách tính của huyện Trừng Thành chúng ta, có việc làm, có cơm ăn, Thiên Tôn tới đâu, tất cả mọi người có thể an cư lạc nghiệp."

Thu Cúc nói: "Cũng không phải sao, Thiên Tôn thực sự là người tốt, a không đúng, là vị thần tiên tốt."

Đông Tuyết nói: "Nếu không có Thiên Tôn tương trợ, chúng ta vẫn còn là người số khổ trong thanh lâu, hôm nay nghĩ đến, dường như đã có mấy đời."

Cao Nhất Diệp đưa tay qua, cầm tay hai vị cô nương: "Yên tâm, cuộc sống đó đã qua rồi."

Hai vị cô nương gật đầu.

Đội người họ thật ra rất chói mắt, hơn trăm dân đoàn trang bị

đến tận răng hộ vệ ở bên cạnh, ở giữa có một chiếc xe lớn, màn xe xốc lên một chút là có thể nhìn thấy một tiểu mỹ nhân ở trong xe đang nhìn ra xung quanh ngoài cửa sổ.

Các dân công làm đường của huyện Hợp Dương nhịn không được liền thấp giọng nghị luận hai câu.

"Đây là gia quyến của vị đại lão gia nào nhỉ?"

"Ôi giời, vậy mà ngươi cũng không biết? Đó là thánh nữ của Đạo Huyền Thiên Tôn."

"Đạo Huyền Thiên Tôn là ai?"

"Ngươi quên rồi à? Lần trước cầu mưa, Mã Thiên Chính đạo trưởng cầu mưa ai?"

"A! Ta nhớ ra rồi, là vị đại thần tiên đã mời tứ hải long vương tới làm mưa."

"Nhớ ra là được rồi, uống nước đừng quên người đào giếng, chỗ chúng ta có thể có mưa, hoàn toàn là dựa vào Đạo Huyền Thiên Tôn lão nhân gia người mời tứ hải long vương tới."

"Chúng ta có công việc mỗi ngày ba cân bột mì tiền công này, cũng là nhờ Đạo Huyền Thiên Tôn."

"Phải cung kính đối với thánh nữ một chút!"

Các dân công vừa nghị luận, tin tức bắt đầu lan truyền như bay, những nơi xe đi qua, dân công hai bên đường đều quỳ xuống bái lạy. Họ không có biện pháp trực tiếp cảm ơn thần tiên, hiện tại trông thấy thánh nữ đại biểu cho thần tiên kia tới, đương nhiên phải biểu thị.

Thu Cúc nhìn ra ngoài cửa sổ xe trông thấy, bèn quay đầu lại nói: "Thánh nữ đại nhân, các lão bách tính đều hành lễ với xe của

chúng ta."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Thiên Tôn tốt thế nào, tự bản thân họ đã cảm nhận được rồi, thật hy vọng lão bách tính khắp thiên hạ đều có một ngày như thế."

Đi qua thôn Dương, đội ngũ vòng qua hướng đông nam, đi qua khu vực bằng phẳng nhất của huyện Hợp Dương, khu vực này đều đã được Lý Đạo Huyền luân phiên làm mưa qua, các nông dân đang bận rộn trên ruộng đồng.

Lúc này đã là mùa xuân năm Sùng Trinh thứ ba, chính là thời tiết để xuân canh.

Thiên Tôn có thể kịp thời làm mưa cho họ vào lúc này, quả nhiên khiến mọi người mừng rỡ như điên, các nông dân liều mạng cuốc đất làm luống, lại trồng hoa màu xuống, cả vùng đồng bằng bắt đầu hiện ra cảnh tượng tươi tốt phồn vinh.

Từ thôn Dương đến huyện Hợp Dương khoảng cách hơn 20 dặm, địa thế bằng phẳng, đội ngũ chỉ đi hơn một canh giờ, trước khi họ tới cũng không phái người sớm thông báo, cho nên huyện lệnh Hợp Dương Phùng Tuyển căn bản không biết họ muốn tới, không có chuẩn bị nghênh tiếp.

Hai lão binh thủ cửa thành chợt thấy một đội dân đoàn trang bị đến tận răng đi tới bị giật mình, thiếu chút nữa gõ la cảnh báo.

Cũng may lão bách tính nhận được tin tức trước một bước chạy vào, rống lên với lão binh thủ vệ: "Đó là thánh nữ của Đạo Huyền Thiên Tôn, là Đạo Huyền Thiên Tôn giúp chúng ta làm mưa đấy."

Lúc này lão binh mới buông xuống cây dùi chuẩn bị gõ vào la, mở cửa thành, nhiệt liệt hoan nghênh.

Nha dịch nhanh chóng chạy đi báo tin cho Phùng Tuyển, người

sau cũng vội vàng mặc quan phục, đoan chính quan mạo, lúc này đi ra nghênh đón.

Vừa thấy Cao Nhất Diệp, Phùng Tuyển liền ngẩn người, vị cô nương này lần trước có gặp qua mà, tự xưng là Lý gia đại phu nhân, lần này lại biến thành thánh nữ của Đạo Huyền Thiên Tôn rồi.

Tuy nhiên hắn cũng không ngốc, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, Đạo Huyền Thiên Tôn vốn tên là Lý Đạo Huyền, mà thánh nữ này chắc là đem mình trở thành nữ nhân của thần, cho nên liền tự xưng Lý phu nhân, việc này cũng không phải khó giải thích.

Nói chung, đây là người nói chuyện của thôn Cao Gia, phải coi trọng là được rồi, mặc kệ nàng thánh nữ hay không thánh nữ, coi như xem nàng là thôn trưởng thôn Cao Gia cũng sẽ không sai.

Phùng Tuyển đoan chính chào hỏi xong, mới nói: "Lý phu nhân, Tam quản sự, hai vị đại giá quang lâm, không biết có gì chỉ giáo."

Hiện tại Cao Nhất Diệp nói chuyện với huyện lệnh đã không cần Tam Thập Nhị hỗ trợ truyền lời rồi, tự có một luồng khí chất đại phu nhân hiện ra: "Lần này chúng tôi tới huyện Hợp Dương, là muốn đến khai thác mỏ than."

"Ồ, khai thác mỏ?"

Yêu cầu này khiến Phùng Tuyển cảm thấy bất ngờ.

"Đúng vậy, khai thác mỏ." Cao Nhất Diệp mỉm cười nói: "Chúng tôi muốn thầu mỏ than thung lũng Kim Thủy."

Vẻ mặt Phùng Tuyển thoáng cái trở nên xấu hổ.

Đại Minh triều từ khi khai quốc tới nay, đó là cấm cá nhân đào quặng, thậm chí xảy rất nhiều chuyện thợ mỏ một mình lấy quặng rồi tạo phản giao chiến với quan binh.

Nhưng đến trung kỳ Minh triều, triều đình đã thả lỏng kiểm soát đối với tư nhân khai khoáng, đến năm Sùng Trinh đã không quản nổi nữa, xung quanh kinh thành, các nơi Giang Nam, Sơn Tây, đều bắt đầu xuất hiện cá nhân đào quặng. Chính họ tự đào một cái hầm, sau đó giao lên một phần tư quặng lấy được xem như thuế, triều đình cũng liền thoải mái lấy tiền, giao mỏ than cho ông chủ bên ngoài kinh doanh, đây cũng coi như một trong các hiện tượng tư bản chủ nghĩa nảy sinh vào những năm cuối Minh triều.

Đương nhiên, ngoài miệng nói một phần tư, trên thực tế nộp lên cũng không phải một phần tư, bởi vì lúc đó thiếu một biện pháp thống kê đáng tin, tư nhân đào được bao nhiêu than đá, quan phủ đâu thể xác định rõ ràng được?

Cho nên, cuối cùng nộp lên bao nhiêu thuế thì phải xem ông chủ mỏ than bàn bạc với quan viên chủ quản thế nào, nếu hậu trường của ông chủ cứng, thuế này tự nhiên ít, thậm chí không cần nộp.

Dưới tiền đề này, các phú thương của khu vực Giang Nam cấu kết với quan viên, hầu như thoát được toàn bộ thuế quặng, khiến cho triều đình cơ bản không thu được tiền.

Chuyện này ầm ĩ đến cuối cùng, một vị đại lão ngang trời xuất thế, đó chính là Ngụy Trung Hiền.

Vị cửu thiên tuế này mặc dù xuất ra rất nhiều hôn chiêu, nhưng cũng xuất ra một thần chiêu, đó chính là thu thuế kinh doanh mỏ than của các quan viên khu vực Giang Nam, không cho phép họ tham ô phạm pháp nữa, buộc họ nhả ra một phần lợi ích riêng giao cho triều đình.

Hành động này cũng cơ hồ đã đắc tội toàn bộ quan văn khu vực Giang Nam...

Phùng Tuyển nghĩ tới đây, máu mũi ào ào chảy ra!

Cao Nhất Diệp giật mình: "Phùng đại nhân, máu mũi của ngài."

"A?" Phùng Tuyển đưa tay vuốt mạnh trên mũi một cái, máu mũi vẽ ra trên mặt một hình cuộn sóng, có thể thấy được khi hắn vuốt tay đang rất run rẩy.

Hắn nói với giọng điệu cứng ngắc: "Lý phu nhân muốn tới thầu mỏ than thung lũng Kim Thủy của huyện Hợp Dương ta sao? Chuyện này... chỉ sợ... bản quan không ngại nói thẳng, từ khi Ngụy Trung Hiền chết, chính sách mới của triều đình chế định đối với thuế quặng có chút... khụ... quặng này có chút không dễ thao tác."

Chương 354: Ngươi có thể duy trì bao lâu?

Lý Đạo Huyền vừa nghe giọng điệu của hắn liền hiểu ngay.

Ngụy Trung Hiền đã bị ngã!

Mà chính sách Ngụy Trung Hiền để lại, hiện tại đương nhiên phải lật đổ, nhất là chính sách này liên quan đến lợi ích của tập đoàn quan văn.

Thuế quặng chính là một trong số đó.

Quan văn Giang Nam không muốn nộp thuế này, muốn đút tiền vào trong túi riêng của mình, họ khẳng định sẽ đưa ra chính sách từ xưa "sĩ phu không cần nộp thuế".

Mà làm như thế, mỏ than trước đây họ nhận thầu toàn bộ sẽ biến thành sản nghiệp cá nhân của họ, tất cả đều không cần nộp thuế.

Đây điển hình thuộc về "tài nguyên quốc gia bị cá nhân xâm chiếm", chỉ cần người hơi có chút ánh mắt kiến thức, hoặc có một chút tinh thần trọng nghĩa, sẽ biết làm như vậy là không hợp lý, kết quả tiếp tục làm như vậy sẽ là một đàn chuột đục khoét cả quốc gia.

Phùng Tuyển xem ra thuộc về loại người "có chút ánh mắt kiến thức, cũng có một chút tinh thần trọng nghĩa", hắn không muốn "tài nguyên quốc gia bị xâm chiếm", không hy vọng thôn Cao Gia sau khi chiếm mỏ than Kim Thủy sẽ mượn danh nghĩa một quan viên nào đó "quỷ ký" mỏ than, sau đó thuận thế nuốt cả mỏ than.

- Giải thích,"quỷ ký" ở đây là một loại phương pháp mượn danh nghĩa người khác để trốn thuế. Hết giải thích.

Việc này hắn không làm được!

Lý Đạo Huyền nở nụ cười, Phùng Tuyển này vậy mà rất thú vị.

Hắn không trách Phùng Tuyển có sự đề phòng đối với thôn Cao Gia, trái lại cảm thấy ở vị trí của hắn có đề phòng như vậy mới là một quan tốt, nếu hoàn toàn không lưỡng lự, vui mừng giao mỏ than cho thôn Cao Gia, vậy nói rõ hắn là một hôn quan, mình trái lại không thể giữ hắn lại, để tránh một con sâu làm rầu nồi canh của mình.

Hắn càng muốn bảo vệ mỏ than, không giao cho thôn Cao Gia, trái lại Lý Đạo Huyền càng để mắt người này, muốn thu vào dưới trướng. Ngày hôm nay hắn có thể liều mạng bảo vệ tài nguyên quốc gia của "triều đình cũ", sau này mới có thể liều mạng bảo vệ tài nguyên quốc gia của "triều đình mới".

Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Phùng đại nhân là lo lắng thôn Cao Gia sẽ cướp mỏ than của huyện Hợp Dương?"

Phùng Tuyển nghe được "Lý phu nhân" hỏi như thế, vẻ mặt cũng không khỏi trở nên nghiêm túc: "Lý phu nhân, thôn Cao Gia có ân đối với huyện Hợp Dương ta, bản quan biết việc này, nhưng mỏ than này không dám tùy ý giao do cá nhân nhận thầu, đường đi nước bước trong này thật sự rất nhiều...

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Như vậy đi, chúng ta định một lời quân tử, thôn Cao Gia chúng tôi đào than một ngày tại thung lũng Kim Thủy, sẽ xuất ra lương thực cứu tế lão bách tính huyện Hợp Dương một ngày không ràng buộc, thế nào?"

Vừa nghe lời này, Phùng Tuyển thầm giật mình.

Thôn Cao Gia xuất chiêu rồi!

Đào than một ngày cho một ngày lương, nghĩ ngược lại chính là, nếu như không cho họ đào than, họ liền cắt đứt trợ giúp lương thực cho huyện Hợp Dương.

Trời ạ!

Đây điển hình là một tay bánh mì một tay đao, nhận hay không nhận?

Phùng Tuyển nhíu mày thật sâu...

Huyện Hợp Dương hiện tại không thể hết lương thực, vừa hết lương là lão bách tính cả huyện sẽ đói bụng. Mì Tam Trì cũng đừng nghĩ được ăn tiếp, ôi trời, sao ta lại nghĩ tới mì dao gọt? Nắm lấy trọng điểm!

Lão bách tính một khi không có ăn, Phiên Sơn Nguyệt thứ hai, Phiên Sơn Nguyệt thứ ba đều sẽ lần lượt xuất hiện, cuộc sống bình an mà lão bách tính Hợp Dương không dễ dàng có được, sẽ một lần nữa bị phá hư.

Vừa nghĩ như vậy, nếu như có thể sử dụng mỏ than Kim Thủy để đổi lấy lão bách tính cả huyện có cơm ăn, điều đó cũng không thiệt thòi.

Vụ này có lẽ thôn Cao Gia kiếm lợi lớn, nhưng lão bách tính của huyện Hợp Dương ta tuyệt đối không thiệt thòi.

Tài nguyên quốc gia mặc dù có nguy hiểm bị thất thoát, nhưng tài nguyên quốc gia lẽ nào không phải dùng để đảm bảo sinh hoạt cho lão bách tính sao?

Nên!

Vẻ mặt Phùng Tuyển cũng trở nên trịnh trọng và nghiêm túc, liền đoan chính nói: "Được, vậy bản quan liền định một lời quân tử với các ngươi, các ngươi viện trợ lương thực cho huyện Hợp

Dương một ngày, thì có thể đào than tại thung lũng Kim Thủy một ngày, mặc kệ phía triều đình trở lực lớn thế nào, đều sẽ do bản quan gánh chịu."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: Tên này rất tốt, cứ như vậy đi.

Thật ra bất kể Phùng Tuyển có cho mỏ than hay không, Lý Đạo Huyền đều sẽ cứu viện lão bách tính Hợp Dương, đổi lại một góc độ khác, bất kể hắn có cho mỏ than hay không, Lý Đạo Huyền cũng sẽ đi đào.

Phùng Tuyển chỉ có sức lực một người tí hon, sẽ không ngăn được Lý Đạo Huyền là một "Thiên Tôn khổng lồ".

Y chỉ đùa giỡn một chút với người tí hon này mà thôi.

Kết quả trò đùa còn rất tốt!

Không khiến y thất vọng.

Lý Đạo Huyền mỉm cười nói: "Nếu chúng ta đã chốt, vậy bên ta sẽ đi quản lý mỏ than thung lũng Kim Thủy, Phùng đại nhân đi cùng hay là đưa cho một thủ lệnh để ta đem cho các công nhân ở mỏ than xem?"

Phùng Tuyển: "Bản quan đi cùng các ngươi!"

Hắn thật đúng là muốn nhìn xem, nhóm người của thôn Cao Gia này sẽ làm gì với mỏ than của mình.

Thế là, đội ngũ của Cao Nhất Diệp bắt đầu đi về hướng thung lũng Kim Thủy.

Phùng Tuyển cũng ngồi lên ngựa, dẫn theo sư gia và nha dịch cùng xuất phát.

Cao Nhất Diệp thì ngồi lên xe ngựa, nên không tiện nói chuyện với Phùng Tuyển ngồi trên lưng ngựa.

Cũng chỉ có Tam Thập Nhị cưỡi ngựa, sóng vai đi cùng với Phùng Tuyển, hai người còn rất hợp ý giao lưu với nhau.

Tam Thập Nhị mỉm cười nói: "Phùng đại nhân thật đúng là [Thanh phong tuấn tiết]."

Phùng Tuyển nói: "Quá khen, bản quan cũng không có bản lĩnh gì, mấy năm nay bị Phiên Sơn Nguyệt làm loạn khiến cả huyện hoang tàn, đau thương, thẹn với các phụ lão hương thân."

Tam Thập Nhị hiếu kỳ: "Huyện Hợp Dương hiện tại còn có bao nhiêu lão bách tính?"

Phùng Tuyển nói: "Thời điểm Phiên Sơn Nguyệt làm loạn, bản quan thật sự không biết có bao nhiêu người, ngược lại mấy ngày gần đây, người của thôn Cao Gia qua đây phát lương, rất nhiều người trốn đi đã chạy về làm công, điều này đã thuận tiện cho bản quan thống kê. Trước mắt bản quan thống kê được nhân khẩu trên hồ sơ có 8 vạn 3 nghìn 232 người, dự đoán còn có khoảng 1 vạn người trốn ở nơi vắng vẻ, chưa được bản quan thống kê vào."

Tam Thập Nhị thầm khen: Người này vẫn có chút bản lĩnh, chỉ mới vài ngày đã thống kê được nhân khẩu rõ ràng rồi.

Phùng Tuyển nói tiếp: "Hiện tại bản quan chỉ có một điểm lo lắng, đó chính là hơn tám vạn nhân khẩu đã thống kê ra này, mỗi ngày mức độ thấp nhất cũng phải tiêu hao bốn năm nghìn cân lương thực, nếu muốn ăn no thì cần tám vạn cân lương thực, hơn nữa quý thôn còn để cho họ làm công, mỗi ngày trả cho mỗi công nhân ba cân lương thực tiền công. Nếu ba vạn người đi làm công, đó chính là mỗi ngày phát sinh thêm chín ngàn cân lương thực..."

Phùng Tuyển nói: "Tổng cộng mỗi ngày thấp nhất phải tiêu hao 13 ngàn cân lương thực, con số này cũng không ít."

Hắn nhìn vào mắt Tam Thập Nhị, vẻ mặt nghiêm túc hỏi thăm:

"Không biết quý thôn rốt cuộc có thể duy trì được mấy ngày?"

Tam Thập Nhị vừa nghe liền buồn cười, nghĩ thầm: Thiên Tôn tiện tay thả xuống một nắm bột mì, tám vạn nhân khẩu của ngươi bao ăn no.

Tuy nhiên, cũng không thể nói như vậy.

Hắn làm vẻ mặt khó xử, nhăn mày, lo lắng nói: "Mỗi ngày 13 nghìn cân sao? Cứ để ta [Tính toán tỉ mỉ] lại."

Hắn cố ý gập ngón tay tính toán.

Phùng Tuyển thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc, có vẻ rất khó xử, trong lòng cũng có chút lo lắng, thầm nghĩ: vẻ mặt của Tam quản sự vì sao nặng nề như vậy? Là bởi vì sau khi nghe được nhân khẩu của huyện Hợp Dương ta, cảm giác được áp lực rồi sao? Trời ạ! Ngươi tuyệt đối đừng nói không duy trì được lâu, nạn hạn hán này không biết còn phải kéo dài bao lâu, xin thôn Cao Gia phải duy trì được.

Đang nghĩ tới đây, Tam Thập Nhị vươn ba ngón tay ra: "Chúng ta chỉ có thể duy trì lâu như vậy."

Phùng Tuyển thất kinh: "Ba ngày?"

Chương 355: Người đào than

Tam Thập Nhị thấy vẻ mặt thất kinh của Phùng Tuyển, trong lòng cười thầm. Vị huyện lệnh này còn chưa biết thần lực của Đạo Huyền Thiên Tôn mênh mông dường nào, thực sự là hoàn toàn không biết gì về thực lực của thôn Cao Gia ta, cũng được, đùa với ngươi chút vậy.

Hắn vươn ra ba ngón tay và lắc đầu với Phùng Tuyển: "Đương nhiên không có khả năng chỉ ba ngày, ngươi cũng quá coi thường thôn ta rồi."

Phùng Tuyển: "Vậy... ba mươi ngày?"

Tam Thập Nhị tiếp tục lắc đầu: "Không chỉ vậy!"

Phùng Tuyển: "Ba tháng?"

Tam Thập Nhị cười: "Vì sao Phùng đại nhân luôn nghĩ đến nhỏ mọn như vậy, không thể lớn mật một chút, nghĩ nhiều một chút?"

Phùng Tuyển hít vào một hơi thật sâu, hỏi dò: "Không phải là... ba năm chứ?"

Tam Thập Nhị cười ha ha: "[Tam sinh tam thế]."

Phùng Tuyển hoang mang. Nói thật thì, hắn không quá tin lời này.

Tam Thập Nhị cũng biết hắn sẽ không tin, mỉm cười nói: "Thật ra Phùng đại nhân cũng không cần suy nghĩ nhiều, huyện Hợp Dương hiện tại đã có tứ hải long vương làm mưa, lúc này lại đang vào vụ xuân, đã trồng được cây nông nghiệp rồi, căn bản không cần tam sinh tam thế lâu như vậy, chỉ cần thời gian nửa năm,

lương thực huyện Hợp Dương sản xuất ra có thể giúp cho các lão bách tính sống sót rồi, đến lúc đó, cần gì thôn Cao Gia ta cứu tế các ngươi nữa?"

Phùng Tuyển gật đầu, lời này cũng có lý.

Trong khi nói chuyện thì đã đến thung lũng Kim Thủy.

Nơi này cách huyện thành rất gần. Vừa đi vừa nói chuyện, sau khi đi ra khỏi huyện thành là đến một sườn núi nhỏ, tiếp đó tiến vào thung lũng, chỉ một chút là đến nơi.

Đến nơi gần mỏ than, cả thung lũng đều biến thành màu đen, hai bên vách núi đều là khoáng thạch màu đen, quan đạo dưới chân vốn là màu vàng hiện tại cũng biến thành màu đen như mực, đây có lẽ bởi vì trên quan đạo này thời gian dài vận chuyển than đá, bụi than rơi xuống khiến nhiễm đen cả quan đạo.

Phía trước xuất hiện một loạt túp lều, là loại lều cỏ sập xệ dùng cành cây và cỏ khô dựng thành, bên cạnh những túp lều này là một loạt mỏ than lộ thiên. Một nhóm người đen thui như than đá đang làm việc ở.

Hoàn cảnh ở đây thì không tốt lắm, Phùng Tuyển có chút lo lắng nhìn thoáng qua xe ngựa của Cao Nhất Diệp, nghĩ thầm: vị đại phu nhân này sẽ không ghét bỏ nơi này dơ bẩn chứ?

Vừa mới nghĩ tới đây, liền thấy màn xe mở ra, Cao Nhất Diệp từ trong xe nhảy xuống, trên mặt không thấy gì là ghét bỏ, trái lại vẻ mặt hưng phấn, cất bước chạy về hướng đám người đào than: "Oa, thì ra mỏ than là như vậy?"

Nàng còn hỏi một người đào than đen thui trong đó: "Đại thúc, than đá là làm ra thế nào? Là sau khi đào lên cục đá màu đen, lại dùng kỹ thuật đặc biệt làm ra sao?"

Người đào than kia thấy có một "nữ nhân có tiền" chạy tới đặt

câu hỏi thì giật mình, cũng không biết đối phương có thân phận gì, nói chung là không dám đắc tội, vội vàng cung kính trả lời: "Khởi bẩm phu nhân, than đá đào từ dưới đất lên chính là than đá, không cần dùng kỹ thuật gì khác."

"Ồ, đơn giản như vậy sao? Vậy ta cũng có thể đào rồi?"

Nàng ngồi xổm xuống, nhặt lên một cục than đá to như nắm tay trên mặt đất, cầm trong tay thưởng thức, đảo mắt đã khiến hai tay đen thui, tay áo cũng bị nhiễm đen: "Khi còn bé cảm thấy thứ này rất quý, căn bản không dùng nổi, không ngờ đào từ dưới đất lên là có thể dùng luôn, ha ha, ta muốn đào hai cục về nhà chơi."

Người đào than kia toát mồ hôi: "Phu nhân... cục trên tay ngài, là ta đào."

"Biết rồi, không cướp của ngươi đâu." Cao Nhất Diệp trả lại cục than đá trong tay cho người đó, nhìn trái nhìn phải, thấy một cây cuốc nằm bên cạnh không ai dùng, nàng nhanh chóng chạy tới và cầm lấy: "Cái này của ai? Cho ta mượn dùng trước nhé."

Cây cuốc này là của một người đào than đang nghỉ ngơi, hắn đâu dám cự tuyệt yêu cầu của kẻ có tiền, đành phải uể oải đáp ứng: "Mời phu nhân sử dụng thoải mái."

Cao Nhất Diệp cầm cuốc nhảy vào hầm, cuốc một cái thật mạnh xuống tảng đá to đen thui, chỉ nghe "keng" một tiếng, cây cuốc bật ngược lại, Cao Nhất Diệp liền ngã ngồi ra đất, bộ váy cũng bị nhiễm đen không ra hình dạng.

Nàng xoa xoa hai tay bị chấn cho tê dại: "Oa, đào cái này cũng không đơn giản."

Người đào than cười khổ: "Phu nhân, vừa rồi ngài đào không phải là than đá, chỉ là một tảng đá màu đen cứng ngắc, thật ra than đá không cứng như thế."

Cao Nhất Diệp cạn lời.

Hai thư ký Thu Cúc và Đông Tuyết nhanh chóng chạy tới, nâng Cao Nhất Diệp dậy rồi kéo nàng ra xe: "Phu nhân bị bẩn rồi, mau vào trong xe, chúng tôi dọn dẹp cho ngài."

Ba nữ nhân trong chớp mắt lại trở về trong xe.

Phùng Tuyển nhìn mà sững sờ, tình huống gì đây? Lý gia đại phu nhân, thánh nữ đại nhân này, thì ra cũng là một người nghịch ngợm.

Tam Thập Nhị: "Khụ! Phùng đại nhân không cần lưu ý, đại phu nhân nhà ta dù sao vẫn là một tiểu cô nương."

Phùng Tuyển: "Khụ! Quả thật! Tiểu cô nương hoạt bát một chút cũng rất tốt."

Hắn phấn chấn, ngày hôm nay tới nơi này là để làm chính sự, bèn bước vài bước tới trước, đứng đến phía trước hầm mỏ, lớn tiếng nói với tất cả người đào than: "Tất cả mọi người nghe cho kĩ, bản quan tuyên bố, từ hôm nay trở đi, mỏ than Kim Thủy không còn do quản lý quan phủ nữa, sẽ giao cho Lý gia của thôn Cao Gia thầu sử dụng, vị cô nương vừa rồi chính là đại phu nhân của Lý gia, người bên cạnh ta là Tam quản sự của Lý gia, không phải là bài danh đệ tam, mà là hắn họ Tam, sau này các ngươi nghe mệnh lệnh của họ mà làm việc, đã hiểu chưa?"

Những người đào than đồng loạt hành lễ, động tác có vẻ cứng ngắc.

Đối với họ, đào than cho quan phủ hay đào than cho đại lão gia nào đó cũng không khác gì nhau, dù sao thì đều là khổ, làm việc cho ai không phải cũng khổ như nhau sao?

Phùng Tuyển: "Được rồi, hiện tại để Tam quản sự sẽ nói mấy câu với mọi người."

Hắn lui sang một bên, nhường lại chủ vị.

Tam Thập Nhị mỉm cười đi tới vị trí vừa rồi của Phùng Tuyển, nhìn lướt qua toàn bộ người đào than, thấy bộ dạng nặng nề của đám người này, hắn cũng không lưu ý, nhiều năm làm sư gia khiến cho hắn hiểu rõ, khi giao tiếp với nhân dân lao động tầng dưới chót thì chuyện quan trọng nhất là cái gì.

Trực tiếp ném ra quả boom!

Tam Thập Nhị nói: "Sau này các ngươi làm việc cho Lý gia ta, chính là một phần tử của Lý gia ta, Lý gia chưa bao giờ bạc đãi công nhân, cho nên, ta tuyên bố, bắt đầu từ tháng này, tiền công mỗi tháng của các ngươi nâng lên ba lượng bạc."

Lời này vừa ra khỏi miệng, tất cả những người đào than đồng thời cứng đờ, giống như trong nháy mắt bị người đồng thời điểm trúng huyệt đạo của họ, khiến cho họ không thể nhúc nhích.

Thật ra không riêng gì họ, ngay cả Phùng Tuyển bên cạnh cũng cứng đờ: Ba lượng bạc? Lý gia điên mất rồi? Những người đào than này là nô công thuộc tầng dưới chót nhất của xã hội, đều là tiện tịch lúc trước tổ tông đánh bại, bị bắt tới làm công việc này, mà ngươi hiện tại lại trực tiếp cho tiền công mỗi tháng ba lượng bạc, thu nhập này quả thật bằng với lão bách tính của huyện giàu có như Giang Nam.

Không ngờ, cái này còn chưa hết!

Tam Thập Nhị lại bổ sung một câu: "Được rồi, không chỉ có tiền công, còn bao ăn."

Lúc này người đào than mới giật mình la lên: "A a a a!"

Chương 356: Người này không bắt được

Những người đào than thực sự là cả đời cũng không nghe nói qua loại chuyện tốt này, không chỉ bao ăn, còn có thêm ba lượng bạc tiền công, con mẹ nó cái này đâu phải là đào than? Thu nhập vượt qua cả anh bán dầu trong huyện thành rồi.

Ông chủ mới tới này không phải đang gạt chúng ta đấy chứ?

Một người đào than bạo gan đi về phía trước một bước: "Quản sự lão gia, vừa rồi ngài nói... không phải là thật chứ? Chúng tôi... chúng tôi không chịu nổi lừa gạt đâu."

Tam quản sự: "Nếu như ta có nửa câu nói dối, để cho ta sinh ra con trai không có lỗ đít."

Các người đào than mừng rỡ: "Thề độc như vậy, khẳng định là sự thật rồi."

Lý Đạo Huyền nghe đến đó, liền cắn một miếng bánh dứa: "Người này căn bản là không có khả năng sinh ra con trai nữa nhỉ? Lời thề này mặc dù có chút chân thành, nhưng không nhiều lắm."

Tuy nhiên, ngoại trừ Lý Đạo Huyền và Tam phu nhân thì không còn người khác biết Tam Thập Nhị từ lâu đã là một công công rồi. Các người đào than đối với lời thề độc này của hắn là tin tưởng không nghi ngờ, cả đám người cùng đồng thanh hoan hô: "Thật tốt quá! Đông ông mới thật tốt quá."

"Đông ông mới là người lương thiện."

Phùng Tuyển ở bên cạnh tấm tắc than: Có tiền chính là tốt,

vừa đến liền dùng tiền đập, trong nháy mắt biến những người đào than này từ trạng thái tê liệt biến thành trạng thái mặt mày hồng hào. Chỉ cần Lý gia không nói láo, thật sự có thể thực hiện tiền công ba lượng bạc, độ trung thành của những người đào than này đối với Lý gia lập tức có thể đầy tràn, sau này nếu như ta muốn thu hồi mỏ than về quan phủ quản lý, những người đào than này chỉ sợ muốn tạo phản.

Nghĩ tới đây, trong lòng hơi hoảng.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, nếu Lý gia đối xử với người đào than nghèo khổ còn hào phóng như vậy, nhất định sẽ không keo kiệt nộp một chút thuế được? Chỉ cần họ đồng ý nộp thuế, vậy mỏ than vẫn ở trong tay họ cũng không quan trọng nữa, không tính là tài nguyên quốc gia bị xâm chiếm.

Lần này đã bình thường trở lại!

Lúc này Cao Nhất Diệp lại từ trong xe nhảy ra, hai tay bẩn thỉu đã được Thu Cúc lau sạch, chỗ ống tay áo nhiễm đen cũng được Đông Tuyết lộn lại cho nàng không nhìn thấy nữa, chỉ là váy bị bẩn không có cách nào xử lý, vẫn là màu đen.

Nàng đi ra khỏi xe, chỉ về quan đạo chật hẹp từ huyện thành thông đến thung lũng Kim Thủy: "Phùng đại nhân, Thiên Tôn muốn mở rộng con đường này, làm thành con đường xi măng bằng phẳng, còn thỉnh cầu ngài dán cáo thị, chiêu mộ thêm một số dân công để mau chóng hoàn thành con đường xi măng này, từ nơi này thông đến huyện thành cũng chỉ bốn năm dặm đường, chắc không mất bao nhiêu ngày đâu?"

Phùng Tuyển: "Chỉ cần tiền công hợp lý, dân phu không thành vấn đề."

Cao Nhất Diệp gật đầu, lại nhìn về phía mảnh túp lều của các công nhân đào than: "Thiên Tôn nói, ở đây không được! Một chút

gió táp mưa sa cũng không chịu nổi, nếu mắc mưa, các công nhân sẽ bị bệnh vậy đáng thương biết bao? Triệu tập các dân công tới đây, phải xây cho các công nhân đào than một khu nhà ở, phải là nhà xi măng ngăn nắp sạch sẽ."

Phùng Tuyển lại nói: "Chỉ cần tiền công hợp lý..."

Cao Nhất Diệp lại chuyển sang các thợ mỏ: "Các ngươi khi đào than phải chú ý an toàn, lát nữa Thiên Tôn sẽ an bài người đưa tới nón bảo hộ, đồng phục an toàn, bao tay vải bông, dụng cụ đào mỏ càng tốt hơn cho mọi người, mùa hè sẽ phát đồ uống mát lạnh cho mọi người..."

Nàng liên tiếp đưa ra một đống phúc lợi, toàn bộ người đào than nghe mà đầu đầy dấu chấm hỏi, chúng ta vẫn là người đào than ở tầng thấp nhất của xã hội sao?

Cao Nhất Diệp: "Sau này đừng tự xưng là người đào than nữa, phải gọi mình là công nhân mỏ than! Nào, cùng hát với ta: Choòng cuốc trong tay ta vào hầm sâu, lấp lánh than đen trong ánh lửa reo..."

Thu Cúc và Đông Tuyết cũng lấy từ trong xe ngựa ra hai cái trống con, cùng nhau phụ hoạ cho Cao Nhất Diệp.

Những người đào than vừa nghe, chợt cảm thấy lời hát rất hay, cảm giác rất có sức lực, bà chủ cũng đã lên tiếng rồi, vậy hát theo chắc cũng không sai đâu.

Trên trăm người đào than cùng hát theo Cao Nhất Diệp: "Ta bạt núi cao, ta mở hầm sâu, khơi dòng suối than cho tổ quốc mạnh giàu. Đường ta đi chói ngời vinh quang, nhịp khoan ta rung chuyển gương than, như đoàn chiến binh phấn khởi lên đường..."

Phùng Tuyển: "Bài hát này là sao? Vì sao ngay cả bản quan cũng cảm thấy muốn hát theo? Rõ ràng bản quan không phải là

công nhân."

Tam Thập Nhị cười ha ha, kéo lấy tay Phùng Tuyển: "Phùng đại nhân, chúng ta cũng đừng ở đây nữa, về huyện thành uống rượu đi. Chỗ ta có một vò rượu ngũ lương tốt nhất."

Phùng Tuyển phấn chấn: "Rượu ngũ lương là rượu gì? Bản quan lại chưa từng nghe nói qua."

Tam Thập Nhị tỏ ra thần bí: "Rất thơm, hắc hắc, uống rồi ngài sẽ hiểu."

Phùng Tuyển mừng rỡ: "Ồ, vậy bản quan phải thử một chút."

Kinh thành, ngự thư phòng.

Sùng Trinh hoàng đế thanh niên Chu Do Kiểm vẫn như ngày xưa, đang phê duyệt tấu chương.

Năm nay đã là năm thứ ba từ khi hắn đăng cơ, Chu Do Kiểm lại dường như đã đăng cơ 30 năm, cả người không còn hăng hái, không còn nhuệ khí, giống như trên người bị đeo gông xiềng nặng nề, trông có vẻ uể oải chán chường.

Tiện tay cầm lấy một phần tấu chương lật xem, là bên Thiểm Tây gửi tới, nói là đốc lương đạo Thiểm Tây Hồng Thừa Trù ở hai nơi Hàn Thành, Nghi Xuyên đánh bại tặc quân, trước sau liên tục đánh bại Vương Tả Quải, Trương Thuật Thánh, Cơ Tam Nhi, Vương Hổ, Tiểu Hồng Lang, Nhất Trượng Thanh, Lược Địa Hổ, Hỗn Giang Long, Vương Gia Dận...

Chu Do Kiểm phấn chấn, tâm tình giống như lại được ngồi trên máy bay phản lực.

"Đốc lương đạo Hồng Thừa Trù này là người thế nào? Vì sao lợi hại như vậy?"

Đại thái giám Tào Hóa Thuần ở bên cạnh thấp giọng nói: "Người này là tiến sĩ năm Vạn Lịch thứ 44, ban đầu thụ chức chủ sự Thanh lại ti Hình bộ Giang Tây, từng làm viên ngoại lang, lang trung, tại Hình bộ đảm nhiệm sáu năm. Năm Thiên Khải thứ hai, thăng chức đề học thiêm sự Chiết Giang, tài trí hơn người, được coi là nhân tài, rất được triều đình coi trọng, hai năm sau thăng chức Thừa tuyên bố chính tả tham nghị Lưỡng Chiết. Năm Thiên Khải thứ bảy thăng làm đốc lương tham chính Thiểm Tây."

Chu Do Kiểm: "Người này thăng quan nhanh như vậy?"

Tào Hóa Thuần thấp giọng nói: "Người này có thực học."

Chu Do Kiểm gật đầu, lại nhìn thoáng qua chiến công của người này, trong lòng cũng thầm than, bên Thiểm Tây coi như nát bét, nhưng người này vẫn đánh đâu thắng đó, xem ra thật đúng là có chút bản lĩnh, văn võ toàn tài a.

Trong lòng đang suy nghĩ nên ban thưởng gì cho hắn, đột nhiên có một tiểu thái giám chạy vào, vội la lên: "Bệ hạ, việc lớn không tốt, tuần phủ Duyên Tuy Trương Mộng Kình đột nhiên chết rồi."

Chu Do Kiểm: "Hả? Xảy ra chuyện gì? Hắn không phải đang bình thường sao?"

Thái giám vẻ mặt đau khổ nói: "Trương Mộng Kình là bị tức chết, mấy tháng trước, tổng binh năm trấn vào kinh cần vương, tổng binh Duyên Tuy Ngô Tự Miễn dưới trướng Trương Mộng Kình cắt xén lương, bắt chẹt bạc của quân sĩ không muốn tòng quân, bán trộm quân mã, sau khi Trương Mộng Kình biết được, buồn giận mà chết."

Chu Do Kiểm nhất thời giận dữ, tâm tình đang tốt lại tựa như ngồi lên tháp rơi tự do.

"Buồn cười! Tùy hứng làm bậy như vậy, lập tức bắt giữ xử lí cho trẫm."

Tào Hóa Thuần thấp giọng nói: "Bắt không được, bệ hạ, quân cần vương vốn đã có hai bộ bất ngờ làm phản rồi, nếu lúc này lại hạ lệnh bắt Ngô Tự Miễn, hắn tự biết hẳn phải chết, sẽ bất cứ giá nào làm loạn, đó chính là lộ cần vương thứ ba làm phản, ảnh hưởng rất không tốt..."

Chu Do Kiểm ôm ngực, cảm giác thở không nổi, thiếu chút nữa giống như Trương Mộng Kình bị tức đến quy thiên.

Qua một hồi lâu hắn hoà hoãn lại, trầm giọng nói: "Bổ nhiệm Hồng Thừa Trù làm tuần phủ Duyên Tuy, tiếp nhận vị trí của Trương Mộng Kình, đợi sau khi Kiến Nô lui quân sẽ bắt Ngô Tự Miễn cho trẫm xử lý."

Chương 357: Bến tàu Hiệp Xuyên sắp khai chiến

Tầm nhìn của Lý Đạo Huyền theo ba người Cao Nhất Diệp, Tam Thập Nhị, Phùng Tuyển cùng nhau tiến vào huyện thành Hợp Dương, Phùng Tuyển bày tiệc rượu chiêu đãi hai người. Ba người đang ăn uống vui vẻ đột nhiên một con khoái mã chạy vào huyện nha, kỵ sĩ trên ngựa bạch y thướt tha, chính là Bạch Diên.

Tại tiền sảnh hắn không tìm thấy Phùng Tuyển, liền trực tiếp chạy đến hậu viện, lao thẳng tới bên cạnh tiệc rượu: "Phùng đại nhân, việc lớn không tốt, ta phải đến xác thực tin tức, đội thuyền của Vương Gia Dận rất nhanh sẽ đánh tới bến tàu Hiệp Xuyên rồi."

Đôi đũa trên tay Phùng Tuyển rơi cạch xuống đất, máu mũi thoáng cái chảy xuống.

"Tóm lại, xin Phùng đại nhân mau chóng triệu tập dân đoàn các thôn các trấn, chạy tới bến tàu Hiệp Xuyên đi." Bạch Diên nói: "Ta cũng phải đi thông báo cho dân đoàn huyện Trừng Thành qua đây trợ chiến."

Phùng Tuyển vung vạt áo rồi chạy ra ngoài, chỉ ném lại một câu: "Được, bản quan lập tức triệu tập dân đoàn, bên Trừng Thành thì nhờ Bạch tiên sinh vậy."

Bạch Diên thấy Cao Nhất Diệp và Tam Thập Nhị cũng ở đây, có vẻ hơi bất ngờ: "Ơ, hai người cũng vừa lúc ở huyện thành Hợp Dương sao?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Ừm, Thiên Tôn cũng ở đây."

Bạch Diên mừng rỡ, vội vàng ngẩng đầu hướng lên bầu trời: "Khởi bẩm Thiên Tôn, Bạch Thủy Vương Nhị đã bình an trở về, hiện tại đang ở bến tàu Hiệp Xuyên."

Lý Đạo Huyền nghe nói thế cũng thầm vui mừng, rất tốt, Vương Nhị trong mắt y cũng coi như nửa người tí hon nhà mình rồi, bình an thì tốt nhất.

Bạch Diên nhanh chóng nói: "Nhưng hắn cũng không phải dễ dàng trở về, hắn đi thuyết phục Vương Gia Dận gia nhập thôn Cao Gia nhưng đã thất bại. Vương Gia Dận không chịu tới. Em vợ hắn là Trương Lập Vị và đồng tộc Vương Quốc Trung còn muốn giết Vương Nhị, may mà Vương Nhị sớm có chuẩn bị, dùng kế kim thiền thoát xác trộm một con thuyền nhỏ rồi dùng tốc độ nhanh nhất trốn thoát, một canh giờ trước đã về đến bến tàu Hiệp Xuyên."

Lý Đạo Huyền nói: "Nếu Vương Nhị khuyên bảo thất bại, Vương Gia Dận kia khẳng định sẽ giữ nguyên kế hoạch đánh bến tàu Hiệp Xuyên, nói cách khác, không bao lâu nữa, thuỷ quân của Vương Gia Dận sẽ xuôi dòng đến đây."

Bạch Diên: "Đúng vậy! Cho nên tại hạ đang định về thôn Cao Gia, báo tin cho Hòa giáo viên tới tương trợ."

"Ừm, ngươi không cần trở về." Lý Đạo Huyền: "Vừa đi vừa về quá lãng phí thời gian, để ta gọi Hòa giáo viên qua đây."

Bạch Diên ôm quyền: "Đa tạ Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Bến tàu Hiệp Xuyên còn chưa nhét vào tầm nhìn, trận này ta lại không thể nhìn thấy, không thể ra tay bảo vệ người tí hon nhà mình, vạn nhất xảy ra tổn thương, lại phải đau lòng nửa ngày.

Phải cho các người tí hon một vài thủ đoạn tự bảo vệ mình ổn

thỏa mới được.

Trong đầu đột nhiên nhớ tới, lần trước đội thuyền của Vương Gia Dận đánh huyện Hà Khúc Sơn Tây, bị tổng binh Sơn Tây lấy đại pháo Tây Dương bắn phải lui về, đây cũng là một cách để phòng ngự đội thuyền rất tốt, pháo đài bến tàu, áp chế đối với đội thuyền là tương đối hiệu quả.

Lần trước đưa cho Giếng Thợ của thôn Cao Gia một số ống thép siêu nhỏ, cũng không biết họ đã làm ra đại pháo chưa, thời gian vẫn chưa qua mấy ngày, cảm giác vẫn hơi cấp bách.

Ngón tay Lý Đạo Huyền ấn lên "thôn Cao Gia", tầm nhìn đột nhiên quay trở lại, đầu tiên chuyển tầm nhìn qua gần khu vực binh doanh.

Tầm nhìn hiện tại của y rất rộng, tầm nhìn khổng lồ dài 1000 mét, rộng 600 mét, có thể đem đồng thời đưa ba doanh trại binh doanh, Cục Hỏa Khí, Kỵ Binh doanh vào tầm nhìn.

Lý Đạo Huyền cũng không nói lời thừa, trực tiếp in ra một tờ giấy và giơ lên bầu trời: "Toàn quân xuất kích, tiếp viện bến tàu Hiệp Xuyên."

Người của ba doanh lập tức hành động.

Xuất phát trước tiên là Tạo Oanh, động tác của Kỵ Binh doanh rất nhanh, vừa nói đi, lập tức có hơn trăm kỵ xông ra ngoài, đó là 120 mã tặc nòng cốt của nàng. Hiện tại tất cả đều chuyển thành kỵ binh tinh nhuệ. Sau đó tới các kỵ binh mới thu nhận, vừa xoay người lên ngựa là vội vã đuổi theo sát, cũng không biết có thể đuổi kịp đội phía trước hay không.

Tiếp theo chính là người của Trình Húc, dùng tốc độ nhanh nhất thu thập hành trang rồi chạy đến Cục Hỏa Khí lĩnh đạn dược, vội vàng xuất phát. Họ là bộ binh, tốc độ hành quân đương nhiên

không theo kịp kỵ binh, một đường này muốn chạy tới bến tàu Hiệp Xuyên thì nhanh nhất cũng phải thời gian một ngày.

Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: phải mau chóng hoàn thành đường xi măng, như vậy chí ít có thể dùng Xe Mặt Trời vận binh.

Nhìn thấy kỵ binh bộ binh đều đã xuất phát, lúc này Lý Đạo Huyền mới chuyển tầm nhìn đến Giếng Thợ.

Vừa mới tới, liền thấy trong Giếng Thợ bày hai khẩu "đại pháo Inox".

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, các thợ rèn đã tạo ra được hai khẩu pháo.

Cẩn thận nghĩ lại thì cũng hiểu, chỗ khó chân chính của đúc pháo chính là ống pháo, mà Lý Đạo Huyền đã cung cấp cho họ lượng lớn ống thép nhỏ, số ống thép đang đặt chủ shop làm cũng bịt một bên, chuẩn bị sẵn hỏa môn, trên cơ bản đến tay là ống pháo có thể dùng rồi.

Các thợ rèn cần làm chỉ là thêm một vài chi tiết cho ống pháo, ví dụ lắp thêm một đôi bánh xe, hỏa môn phải có nắp che, thêm tay vịn các thứ, thêm đạn pháo thích hợp lòng pháo và hỏa dược bao định mức...

Những công việc này dễ hơn nhiều so với đúc ống pháo, lấy sức sản xuất hiện tại của thôn Cao Gia đó không phải là chuyện trong một vài ngày sao?

Chỉ là, thứ này vừa mới làm ra, còn chưa có pháo binh học tập sử dụng thế nào.

Mặc kệ, trực tiếp lấy luôn đi.

Lý Đạo Huyền không muốn làm người tí hon sợ, thế là đeo vào Găng tay Vô Cực, duỗi bàn tay vàng lóng lánh về phía Giếng Thợ.

Tay kia thì không đeo bao tay mới thuận tiện thao tác.

Các công tượng thấy "tay Thiên Tôn" đưa tới, liền hoan hô: "Thiên Tôn đưa tay xuống rồi, muốn lấy cái gì?"

Lý Đạo Huyền dùng tay không đeo bao tay, nhẹ nhàng mà nhón khẩu đại pháo lên rồi đặt vào lòng bàn tay đeo bao tay, trong mắt các các người tí hon chính là "bản thân đại pháo tự bay lên, rơi vào lòng bàn tay Thiên Tôn", Thiên Tôn lão tiên, pháp lực vô biên.

Y lại nhón lên giá chứa đạn pháo, lại đặt vào trong lòng bàn tay.

Sau đó bàn tay di chuyển ngang tới cửa Cục Hỏa Khí.

Không chờ y phân phó, cục trưởng Hỏa Khí Từ Đại Phúc đã dẫn theo một nhóm hỏa dược tác chạy đến, đặt "bao hoả dược định mức" dùng cho đại pháo lên bàn tay Thiên Tôn.

Tất cả đều hiểu ý không cần nói rõ.

Lý Đạo Huyền đưa tay ra ngoài hộp, các người tí hon liền thấy bàn tay khổng lồ vàng chóe nâng hai khẩu đại pháo và đạn dược bay lên tầng mây, biến mất không thấy.

Tiếp theo, Lý Đạo Huyền lại ấn vào "Huyện thành Hợp Dương" trên hộp.

Tầm nhìn lại chuyển về bầu trời huyện thành Hợp Dương.

Lúc này Bạch Diên đang chuẩn bị trở về bến tàu Hiệp Xuyên, Cao Nhất Diệp đang nói với hắn: "Bạch tiên sinh, dân đoàn đã phái 100 người bảo vệ ta, nếu tình hình khẩn cấp, ông cứ mang 100 người này cùng đi. Họ là dân đoàn chính quy của thôn Cao Gia chúng ta, sức chiến đấu cao hơn nhiều so với dân đoàn huyện Hợp Dương, trong đó còn có Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử, sức chiến

đấu của hai người này... ặc... nếu bỏ đi hai người họ, sức chiến đấu của đội ngũ vẫn rất mạnh."

Bạch Diên: "Vậy sao được? Bến tàu Hiệp Xuyên không thủ được cùng lắm chúng ta lui thủ huyện thành, không phải là chuyện to tát gì. Thế nhưng an toàn của thánh nữ vẫn là ưu tiên nhất, 100 binh sĩ kia ta không thể mang đi."

Chương 358: Đại pháo chính là hỏa súng siêu to

Cao Nhất Diệp: "Ta có Thiên Tôn chăm sóc, sao có thể không an toàn được?"

Bạch Diên: "Thiên Tôn lão nhân gia ngài cũng bề bộn nhiều việc."

Hai người đang nói đến đây, Lý Đạo Huyền liền lên tiếng: "Nhất Diệp, nói cho Bạch Diên, viện quân của thôn Cao Gia đang trên đường đến đây, mặt khác, Giếng Thợ đã làm ra hai khẩu đại pháo, ta đã đem qua đây, chuẩn bị giao cho hắn."

Cao Nhất Diệp mừng rỡ: "Bạch tiên sinh, Thiên Tôn tới rồi..."

Bạch Diên nghe xong cũng mừng rỡ: "Viện quân tới thì tốt rồi, về phần đại pháo, không thể trực tiếp đưa cho ta được. Lão bách tính bên huyện Hợp Dương tạm thời còn chưa biết tường tận sự tích về Thiên Tôn, trực tiếp đưa bàn tay khổng lồ từ trên bầu trời xuống sẽ làm lão bách tính trong huyện thành sợ hãi.

Lý Đạo Huyền: "Đúng vậy, không thể làm họ sợ hãi, cho nên ngươi cần ra ngoài thành, đến một chỗ không người ta sẽ thả đại pháo xuống."

Bạch Diên: "Được!"

Hắn và Cao Nhất Diệp vội vàng dẫn theo hơn trăm dân đoàn chạy ra ngoài thành. Người không có sức chiến đấu như Tam Thập Nhị cũng chạy ra hóng hớt. Đoàn người chạy ra xa ngoài thành, nhìn trái nhìn phải không có người, ở chỗ này chắc sẽ không làm

lão bách tính sợ hãi rồi.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới thả xuống hai khẩu đại pháo inox.

Hai khẩu đại pháo này rất nặng, lại thêm một cái giá chứa đạn pháo cũng rất nặng, còn có vài bao hỏa dược, thứ này giao vào tay dân đoàn cũng là một chuyện phiền toái.

Hơn trăm dân đoàn lập tức bắt đầu hành động, dùng hơn mười người đẩy kéo đại pháo, mấy người ôm đạn pháo, mấy người dè dặt khiêng bao hỏa dược, lại lần nữa trở về huyện thành.

Mọi người vừa đến cửa huyện thành lại thấy huyện lệnh Hợp Dương Phùng Tuyển cũng trở về, phía sau còn có gia đinh, nha dịch, đại đội dân đoàn đi theo, hắn dùng tốc độ nhanh nhất cũng tổ chức lại dân đoàn của các thôn các trấn huyện Hợp Dương.

Đôi bên gặp nhau ở cửa thành, Phùng Tuyển từ xa nhìn thấy dân đoàn đang kéo hai khẩu đại pháo, không khỏi giật mình: "Ôi trời, Bạch tiên sinh, ngươi lấy đại pháo từ đâu vậy?"

Bạch Diên cười hắc hắc: "Lần trước tại hạ không phải đã nói sao? Việc đại pháo cứ giao cho ta nghĩ cách."

Phùng Tuyển cẩn thận nghĩ lại, thật giống như có việc này, lúc đó nghe Bạch Diên nói có thể làm ra đại pháo hắn còn lấy làm kinh hãi, không ngờ người này thật sự có thể làm ra thứ này ư? Quá lợi hại, hậu trường của người này không biết cứng thế nào, không khéo tuần phủ đại nhân cũng phải nể mặt hắn.

Tuy nhiên...

Tuy nhiên.

Màu sắc của đại pháo này có hơi cổ quái.

Đại pháo Tây Dương mà Phùng Tuyển nhìn thấy trước đây đều

đen thui, hoặc là hai màu xanh đen của đồng sắt hỗn hợp, sao khẩu đại pháo trước mắt này lại lóng lánh ánh bạc? Chất liệu cổ quái gì làm ra thế này?

Bạch Diên: "Phùng đại nhân, hiện tại không phải là lúc bới móc chuyện đại pháo? Chúng ta phải mau chóng đưa đại pháo và dân đoàn đến bến tàu Hiệp Xuyên mới là chính sự."

Phùng Tuyển phấn chấn: "Cũng phải! Chúng ta khẩn trương xuất phát."

Dân đoàn bên hắn nhân số đông đảo, còn có cả mấy con trâu ngựa la, làm mấy con trâu là có thể kéo hai khẩu đại pháo di chuyển rồi, đạn pháo và bao hỏa dược đều có thể đặt trên xe ngựa xe trâu kéo đi, cũng tiết kiệm không ít nhân lực.

Một đám người chuẩn bị di chuyển về phía đông nam.

Bạch Diên quay đầu lại, nói với Cao Nhất Diệp và Tam Thập Nhị: "Hai người ở lại huyện Hợp Dương đi, không cần tự mình chạy đến nơi chiến tranh để mạo hiểm."

Hai người cũng biết mình ở trên chiến trường không có tác dụng gì, cũng không phản đối. Cao Nhất Diệp nói: "Một trăm dân đoàn hộ vệ của ta xin nhất định phải mang đi, đây cũng là ý của Thiên Tôn."

Bạch Diên nghe nói là ý của Thiên Tôn cũng không phản đối nữa: "Vậy thánh nữ đại nhân cẩn thận nhiều hơn."

Bạch Diên và trăm dân đoàn thôn Cao Gia cộng thêm 1500 dân đoàn huyện Hợp Dương do Phùng Tuyển mang theo, trùng trùng điệp điệp đi về hướng bến tàu Hiệp Xuyên.

Từ huyện thành đến bến tàu Hiệp Xuyên, theo đường thẳng cũng khoảng hơn 30 dặm, phải thời gian nửa ngày mới có thể chạy tới.

Trong lòng Phùng Tuyển vẫn có chút lo lắng, hắn không có chút lòng tin nào đối với số dân đoàn trong tay mình. Vương Gia Dận kia có tới năm vạn bộ hạ, trận này đánh thế nào? Trong lòng hoàn toàn không nắm chắc.

Bạch Diên cười lên tiếng: "Phùng đại nhân không cần khẩn trương, ngài xem, chúng ta có hai khẩu đại pháo cơ mà. Cứ theo tổng binh Sơn Tây kia, đặt đại pháo trên bến tàu, bắn cho đội thuyền của Vương Gia Dận mấy quả pháo, bắn chìm mấy chiếc thuyền của hắn là tặc tử này sẽ tự lui thôi."

Nghe hắn nói như vậy, Phùng Tuyển cũng thoáng yên lòng hơn: "Bạch tiên sinh nói rất phải, chúng ta có hai khẩu đại pháo mà."

Nói đến đây, hắn đột nhiên cảm giác có chỗ nào không thích hợp.

"Bạch tiên sinh, ta thấy những người bên cạnh ngươi, hình như là đám hộ vệ đi bên cạnh thánh nữ phải không, trong những người này, có ai biết dùng đại pháo không?"

Bạch Diên: "Ặc!"

Phùng Tuyển: "Ngươi kiếm được đại pháo, lại không mượn luôn pháo binh?"

Bạch Diên: "Cái này à..."

Phùng Tuyển nhìn vẻ mặt của hắn biết là không ổn: "Bạch tiên sinh a, chỉ có đại pháo, không có pháo binh, vậy có lợi gì? Xong xong! Xong đời."

Bạch Diên vung tay lên: "Đừng hoảng! Đại pháo chẳng qua là hỏa súng siêu to mà thôi, phương pháp sử dụng khẳng định không khác gì hoả súng, tại hạ tinh thông hỏa súng, ngoài trăm bước là có thể dùng hỏa súng bắn chết Phiên Sơn Nguyệt rồi, há có đạo lý

không biết dùng đại pháo?"

Phùng Tuyển câm nín.

Bạch Diên nói: "Dù sao thì hỏa súng cũng là bắn, đại pháo cũng là bắn, đều là xạ thuật, mà môn Xạ trong quân tử lục nghệ này tại hạ vẫn luôn chú ý. Đừng lo lắng, tại hạ sẽ đích thân điều khiển đại pháo, nhất định sẽ bắn cho đội thuyền của Vương Gia Dận đái ra quần."

Phùng Tuyển không nói được một lời, chỉ yên lặng chảy xuống hai hàng máu mũi.

Bạch Diên: "Vì sao Phùng đại nhân đột nhiên chảy máu mũi? Ngươi không phải chỉ khi tâm tình lên xuống mới có thể chảy sao?"

Phùng Tuyển: "Tâm tình hiện tại của bản quan đang đặc biệt lên xuống a! Có ai nghe những lời ngươi vừa nói mà không lên xuống được sao? Có sao? Có sao? Có sao?"

Bạch Diên nghẹn lời.

Hai người vừa hành quân vừa trò chuyện, thời gian nửa ngày nhoáng cái trôi qua, đã đến bến tàu Hiệp Xuyên.

Lúc này, bên cạnh bến tàu tòa thành xi măng vừa mới bắt đầu xây, muốn xây xong thì còn lâu.

Được cái cũng đã dựng lên một bức tường gỗ thật dài, nó chỉ dùng từng thân cây đặt song song đóng sâu xuống dưới nền đất mà thành, trên đầu tường đã không kịp làm ra không gian dành cho thủ quân đi lại, cũng chỉ là một bức tường đơn độc, làm thành hình nửa cung tròn, bao vây bờ nước của bến tàu vào trong đó.

Trông giống như bức tường dài ở thác nước Hồ Khẩu tại Hoàng Hà ở hiện đại vậy, dùng tường vây bao lại bộ phận Hồ Khẩu không cho du khách nhìn thấy.

Trương viên ngoại của Hạ trang dẫn theo 400 dân đoàn đang đóng ở phía sau tường vây.

Mặt khác còn có Bạch Thủy Vương Nhị, Bạch Miêu, cùng với 100 thôn dân Vương gia đóng ở bên cạnh.

Tiếp theo chính là lượng lớn dân công, nhân số hơn một nghìn, có người đang phụ trách làm đường, có người đang phụ trách xây thành bảo xi măng, cảnh tượng ở bến tàu trông rất náo nhiệt.

Người của Phùng Tuyển và Bạch Diên vừa đến, bên cạnh bến tàu liền tề tụ 4000 người, quy mô rất lớn, bên cạnh bến tàu nho nhỏ dòng người đông đen, đầu người chi chít.

Chương 359: Không thể dùng đám ô hợp hình dung bản thỏ

Trông thấy bên cạnh bến tàu có nhiều người như vậy, Bạch Diên liền nở nụ cười: "Phùng đại nhân, ngài xem, bên chúng ta thoáng cái có thêm hơn 3000 người rồi, nhân số cũng không ít."

Phùng Tuyển: "Chúng ta đây là hơn 3000 quân ô hợp, mà Vương Gia Dận có 5 vạn quân ô hợp!"

"Này, nói ai là quân ô hợp đấy?" Bát Địa Thỏ đi theo phía sau Bạch Diên tỏ ra không vui. Hắn vốn là hộ vệ của Cao Nhất Diệp, thế nhưng Cao Nhất Diệp giao hắn cho Bạch Diên, hắn liền một đường đi theo tới bến tàu Hiệp Xuyên, vốn vẫn khép mình đi theo phía sau Bạch Diên, cũng không gây sự gì, thế nhưng hiện tại đột nhiên nghe được Phùng Tuyển nói họ là đám ô hợp, đâu chịu được?

Bát Địa Thỏ bước tới trước một bước, nói lầm bầm: "Phùng đại nhân, mặc dù ngài là một đại nhân vật, nhưng cũng đừng coi thường dân đoàn của thôn Cao Gia ta, đệ nhất cao thủ dân đoàn thôn Cao Gia, người giang hồ xưng Bát Địa Thỏ, võ nghệ cao cường, nhất kiếm quang hàn tứ thập châu, dùng bốn chữ đội quân ô hợp hình dung ta, chẳng phải là quá thất lễ sao?"

Nhìn thái độ tràn đầy tự tin, giọng điệu kiêu ngạo, ngông nghênh đứng ra, cũng khiến Phùng Tuyển "ơ" một tiếng, từ đầu đến chân quan sát Bát Địa Thỏ một phen, cảm giác người này hình như, hình như, có lẽ, khả năng có chút lợi hại nhỉ?

Phùng Tuyển hai tay ôm quyền, làm lễ một cái: "Xin lỗi, vừa rồi là bản quan nói lỡ, không biết Thỏ anh hùng đối với tình thế

trước mắt, có nhận định gì?"

Bạch Diên nghe hắn hỏi như thế, trong bụng nghĩ thầm: Không xong, Bát Địa Thỏ sắp hiện nguyên hình rồi.

Bát Địa Thỏ nhìn thấy người đứng đầu một huyện cũng phải "khiêm tốn học hỏi" đối với mình, nhất thời cảm giác có chút đắc ý, lỗ mũi nghếch lên trời, ngẩng đầu lên nói: "Phùng đại nhân, ngài tính toán số lượng quân địch sai rồi, Vương Gia Dận vốn không có năm vạn người."

Phùng Tuyển: "Nhân số này là quân tình chính thức của triều đình gửi tới báo cho, sao lại sai được?"

Bát Địa Thỏ nói: "Nếu như đánh trận ở trên đất bằng, họ Vương có lẽ có thể tới 5 vạn người, nhưng hắn theo Hoàng Hà tới công bến tàu của chúng ta, sẽ không thể tới năm vạn được, hắn có thể tới bao nhiêu người, quyết định bởi hắn có bao nhiêu thuyền."

Phùng Tuyển nghe vậy, hơi sửng sốt, lập tức mừng rỡ: "Thỏ anh hùng nói có lý, ha ha ha, Vương Gia Dận không tới được năm vạn người. Hắn không thể có nhiều thuyền như vậy, đi thuyền trên Hoàng Hà này vốn trắc trở, thuyền đánh cá và thương thuyền thường không nhiều lắm, dù cho hắn một đường đi cướp cũng không thể nào sở hữu đội thuyền có thể chuyên chở năm vạn người, nhiều lắm hắn chỉ có thể phái một đội quân tiên phong qua đây tra xét thôi."

Bát Địa Thỏ đắc ý: "Không sai! Người tới đây sẽ không quá một vạn. Chúng ta có hơn 3000. dựa vào mộc trại bờ sông phòng ngự, đối phương lên đất liền tác chiến ít nhất phải có số người gấp năm lần chúng ta, cũng chính là ít nhất phải có 1500 người mới có thể công được, sao chúng ta có thể thua nhỉ?"

Phùng Tuyển nghĩ thầm: Người tự xưng Bát Địa Thỏ trước mắt này vẫn có chút ý nghĩ, một phen phân tích có lý có chứng, cũng

không phải là bắn tên không đích.

"Ha ha ha!" Phùng Tuyển cười to: "Như vậy, bản quan sẽ không hoảng nữa."

Hắn vừa mới nói xong câu đó, liền nghe được hơn ngàn dân phu đang làm đường và xây thành bảo xi măng đánh trống reo hò, có người hô lớn: "Sắp đánh trận à?"

"Dân đoàn tới nhiều như vậy, khẳng định sắp đánh trận rồi sao?"

"Là lưu khấu sắp tới rồi ư?"

"Oa!"

"Vậy ta phải đi thôi."

"Ta cũng muốn đi, ta cũng không muốn đánh trận."

Sau một hồi ồn ào, hơn ngàn dân phu đột nhiên đổ xô bỏ chạy về hướng tây bắc, trong nháy mắt chạy sạch.

Chỉ để lại hơn ngàn dân đoàn của huyện Hợp Dương, cùng với một trăm người của Vương Nhị, một trăm người của Bạch Diên, cộng lại mới đủ hai nghìn.

Phùng Tuyển lau mồ hôi: "Chúng ta còn lại 2000 người, Thỏ anh hùng, vừa rồi ngươi nói, đối phương gấp năm lần chúng ta mới có thể công lên? Vậy... một vạn người chẳng phải là vừa đủ năm lần rồi?"

Bát Địa Thỏ cũng mồ hôi đầy đầu chảy xuống.

Bạch Diên nhịn không được cười ha hả, con thỏ này, lại lòi cái đuôi ra rồi.

"Đừng loạn nữa, lắp pháo!"

Bạch Diên vung tay lên: "Dựng hai khẩu pháo của chúng ta lên, miệng pháo hướng về Hoàng Hà."

Người của dân đoàn lập tức hành động.

Lúc này, từ xa vang lên tiếng vó ngựa vang dội, 300 kỵ binh từ hướng tây bắc chạy băng băng tới, dẫn đầu là một viên nữ tướng, tướng tá cao to, giống như một mẫu tinh tinh đang cưỡi ngựa, chính là Tạo Oanh đã tới, cách còn xa nàng đã lớn tiếng kêu lên: Bạch tiên sinh, bến tàu không sao chứ? Ta phụng mệnh Thiên Tôn đến đây tiếp viện. Bộ binh của Hòa giáo viên còn phải mấy canh giờ nữa mới đến được."

Bạch Diên quay đầu nhìn, mừng rỡ: "Tạo đoàn luyện, ngươi tới đúng lúc, đội thuyền của Vương Gia Dận còn chưa tới."

Phùng Tuyển vừa nhìn, phe mình lại tới nhiều kỵ binh như vậy, trong lòng cũng không khỏi thất kinh: Thôn Cao Gia lợi hại như vậy sao? Có thể điều đến đội kỵ binh?

Tạo Oanh lớn tiếng nói: "Người của ta không thích hợp thủ bến tàu, ta chạy dọc theo hướng bắc bờ tây Hoàng Hà một đoạn nhìn xem sao."

Bạch Diên: "Được! Việc trinh sát nhờ vào Tạo đoàn luyện rồi."

Tạo Oanh ở trên lưng ngựa ôm quyền, ghìm chiến mã, dọc theo Hoàng Hà đi về hướng bắc, 300 kỵ đuổi theo phía sau như gió, trong nháy mắt đã đi xa.

Phùng Tuyển nhịn không được hỏi: "Thôn Cao Gia các ngươi còn có cả kỵ binh cơ à? Vị nữ anh hùng kia là ai?"

Bạch Diên mỉm cười nói: "Đó là Tạo đoàn luyện của thôn Cao Gia ta, chuyên môn phụ trách huấn luyện kỵ binh. Ngươi xem kỵ thuật của nàng rất tốt đó."

Phùng Tuyển nhịn không được nói: "Huyện Trừng Thành cũng không phải nơi sinh ra ngựa, các ngươi lấy đâu nhiều chiến mã như vậy?"

Bạch Diên cười hắc hắc: "Mua!"

Phùng Tuyển: "Mấy trăm chiến mã, khoản tiền đó chắc rất lớn."

Bạch Diên lấy quạt ra, vẩy một cái, lộ ra hai chữ quân tử trên mặt, dùng cây quạt che khuất nửa bên mặt mình, rất trang bức nói: "Lý gia rất giàu."

Phùng Tuyển cạn lời.

Đây không phải rất giàu được, đây là phú khả địch quốc mới đúng?

Không biết vì sao, cảm giác mình càng lúc càng có lòng tin rồi, Phùng Tuyển nghĩ thầm: dựa vào một cây đại thụ lớn như vậy, nói không chừng có thể ngăn cản được Vương Gia Dận, được, không sợ nữa, binh tới tướng ngăn, nước lên đập chặn, sợ cái rắm.

Phùng Tuyển vội vàng chỉ huy người của dân đoàn dựng lên một cái giá phía sau tường mộc trại, làm một cái bệ để có thể leo lên bắn tên, bằng không một hàng tường gỗ mỏng manh ngoại trừ che đậy tầm mắt thì không có bất cứ tác dụng gì.

Mấy giáo viên dân đoàn đều chạy tới chạy lui, đi khắp nơi phân công và an bài công việc.

Bạch Diên thì đi tới bên cạnh Bạch Thủy Vương Nhị: "Người của ngươi, chỉ sợ không thích hợp tham chiến. Vừa mới thoát ly khỏi Vương Gia Dận đã lập tức ở chỗ này khai chiến với hắn, sợ rằng có phần mất nghĩa khí giang hồ."

Vương Nhị lắc đầu: "Ta đã nghĩa khí với hắn rồi, nhưng em vợ

Trương Lập Vị và đồng tộc Vương Quốc Trung của hắn muốn giết ta, bắt đầu từ một khắc đó, người không nghĩa khí không phải ta, mà là hắn, người của ta không có gì không thể tham chiến. Huyện Trừng Thành cũng là gia hương của thôn Vương Gia ta, vì thủ hộ gia hương của mình mà chiến, bất luận đến đâu, cũng đều không sai."

Chương 360: Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện tập năm

Bạch Diên thấp giọng nói: "Không chỉ vấn đề này, nếu như người của Vương Gia Dận khi giao chiến nhận ra ngươi, tức giận mắng vài câu 'Vương Nhị ngươi vì sao đối nghịch với ta', bên chúng ta sẽ không biết có bao nhiêu người nghe ra tên của ngươi, chỉ sợ không thích hợp."

Vương Nhị đột nhiên tỉnh ra, mình chính là thiên hạ đệ nhất đại phản tặc, đi tới đâu cũng là đối tượng quan phủ trọng điểm tiêu diệt, sau này nếu mình muốn gia nhập thôn Cao Gia, khẳng định phải mai danh ẩn tích, không thể mang đến phiền hà cho thôn Cao Gia mới phải.

Nếu như để cho hơn ngàn người của huyện Hợp Dương này nghe được tên của mình, tin tức nói không chừng sẽ lọt ra, phiền phức phía sau sẽ rất nhiều.

Vương Nhị lấy tấm vải bịt mặt mình lại, lại duỗi tay ra: "Cho ta một cái mũ vàng."

Bạch Diên: "Hình như ngươi phải đội mũ trắng."

Vương Nhị: "Mũ trắng đều là người có học vấn đội, mũ xanh cũng là người có tay nghề đội, người như ta đội mũ vàng là được rồi."

Bạch Diên cẩn thận nghĩ lại, hình như cũng đúng, vậy chỉ có thể ủy khuất Vương Nhị đội mũ vàng rồi.

Hắn đội mũ vàng che mặt, lại bảo hơn trăm thôn dân thôn

Vương Gia dưới trướng hắn đều đội mũ vàng che mặt, như vậy, trông giống như các dân công bình thường trong khi làm việc sợ bụi bặm bay vào miệng mũi.

Lúc này Trương viên ngoại cũng đang chỉnh đốn cho dân đoàn huyện Hợp Dương, trang bị của họ kém xa so với dân đoàn thôn Cao Gia mới tới, hoàn toàn đều không có giáp, vũ khí cũng lung tung không ra hệ thống, vừa lúc trông thấy số mũ vàng mà một ngàn dân công vừa rồi chạy trốn để lại.

Mũ này rất chắc chắn, dùng để làm mũ giáp chắc được.

Vì vậy dân đoàn huyện Hợp Dương đều nhặt mũ vàng lên đội vào. Đám người này cũng không mặc áo giáp mà là đủ loại trang phục, đội mũ vàng đứng xen lẫn với nhóm người của Vương Nhị, căn bản không phân biệt được.

Lúc này Vương Nhị mới yên lòng, khẳng định sẽ không bị nhận ra rồi.

Tầm nhìn của Lý Đạo Huyền không tới được bến tàu Hiệp Xuyên, đành phải đặt trên bầu trời huyện thành Hợp Dương.

Trong huyện thành Hợp Dương đang xảy ra một chút hỗn loạn nhỏ.

Nghe nói có lưu khấu muốn tới tấn công, các lão bách tính ngay cả lưu khấu sắp tới là ai cũng không biết liền trở nên hoảng hốt, trên đường khắp nơi là dòng người tán loạn.

"Nghe nói chưa? Huyện tôn đại nhân dẫn theo dân đoàn đến bến tàu Hiệp Xuyên rồi."

"Nghe nói có một nhóm lưu khấu lớn sẽ lên đất liền từ chỗ đó."

"Biết là ai không?"

"Không biết, hình như họ Vương, thế nhưng nghe nói còn lợi hại hơn cả Phiên Sơn Nguyệt."

"Mẹ ơi, nguy rồi."

"Vì sao phải đến bến tàu Hiệp Xuyên ngăn cản? Huyện tôn đại nhân nên bảo vệ tốt huyện thành mới đúng."

"Ngươi tào lao, chỉ thủ huyện thành, bên ngoài thì bỏ à? Nếu như có thể bảo vệ Hiệp Xuyên, là có thể bảo vệ cả huyện Hợp Dương rồi."

Trên đường người la người hét, tranh cãi ầm ĩ.

Họ dùng phương thức ân cần thăm hỏi tổ tông đối phương để giao lưu một chút tình báo, sau đó đều chạy đến phía đông nam huyện thành, từ đây nhìn ra hướng Hiệp Xuyên đằng xa.

Từ xa nhìn như vậy chả có tác dụng chó gì, bến tàu Hiệp Xuyên cách huyện thành hơn 30 dặm thì sao có thể thấy được? Cũng chỉ ngờ nghệch nhìn cho tốn công vô ích mà thôi.

Bốn người Cao Nhất Diệp, Tam Thập Nhị, Thu Cúc, Đông Tuyết đi qua dòng người hỗn loạn, bốn người này đều không có sức chiến đấu, đi qua dòng người hỗn loạn còn cảm giác rất nguy hiểm, nhưng một đám mây thấp bay trên đỉnh đầu cũng khiến bốn người cảm giác được an tâm phần nào.

Cao Nhất Diệp nói: "Người ở đây còn chưa biết trên trời có Thiên Tôn phù hộ, nghe nói lưu khấu tới là hoảng loạn, nếu ở thôn Cao Gia chúng ta sẽ không như vậy."

Tam Thập Nhị nói: "Cho nên truyện tranh, kịch đạo tình của chúng ta phải mau chóng an bài qua đây, là lúc để cho tên tuổi của Thiên Tôn lan truyền khắp huyện Hợp Dương rồi."

Nói đến đây, Tam Thập Nhị liền nghĩ tới cái gì: "Thánh nữ đại

nhân, [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] của ngài đến tập mấy rồi?"

Cao Nhất Diệp cười hì hì: "Đang vẽ tập năm rồi!"

Tam Thập Nhị cũng không khỏi hiếu kỳ: "Tập này nói cái gì?"

Cao Nhất Diệp: "Tập này kể Hằng Nga tiên tử yêu Thiên Tôn, thế nhưng Thiên Bồng Nguyên Soái ghen tị, liền chạy đến đùa giỡn Hằng Nga tiên tử, Thiên Tôn giận dữ, đánh bại Thiên Bồng Nguyên Soái, chộp hắn giao cho Ngọc Đế, Ngọc Đế liền giáng Thiên Bồng Nguyên Soái xuống hạ giới, biến thành Trư Bát Giới..."

"Phốc!" Tam Thập Nhị thiếu chút nữa phun ra ngụm nước trà trong miệng.

Lý Đạo Huyền ở bên ngoài hộp đang cầm một cái bánh kem trên tay ăn, nghe nói như thế cũng ngẩn ra, cải biên [Tây Du Ký] à? Xen lẫn tình tiết kỳ quái vào trong [Tây Du Ký], tác phẩm đồng nhân kinh khủng gì đây? Y không nhịn được tay khẽ dùng sức làm bóp nát cái bánh kem, khiến cái bánh bị nát từ trên bầu trời rơi xuống...

"Không xong!" Lý Đạo Huyền vội vàng đưa tay chộp lấy cái bánh, thế nhưng y cũng không phải thần thật sự, chỉ có tốc độ của một phàm nhân, không bắt được cái bánh rơi xuống, chỉ bắt được một miếng to, nhưng mảnh vụn bánh vẫn rơi vào trong hộp.

Một lão bách của tính huyện Hợp Dương đang chạy loạn trên đường, đột nhiên cảm giác được có vật gì rơi bịch vào đầu, hình như một đống bông đập vào.

"Ai ném đồ vào ta?" Hắn ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy trên bầu trời xuất hiện rất nhiều viên cầu kỳ quái, có to có nhỏ, như mưa rơi xuống, phô thiên cái địa.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Trên trời có thứ gì đó kỳ quái đang rơi xuống."

"Cẩn thận đầu!"

Có người ôm đầu trốn vào trong nhà.

Nhưng có người bị đập sau đó phát hiện không đau, cũng không né tránh nữa, ngờ nghệch ngẩng đầu nhìn.

Thứ trên trời rơi xuống rất mềm, rơi vào đầu người sẽ không bị thương, rơi xuống nóc nhà cũng không làm hư nhà, thể tích của nó rõ ràng không tỉ lệ thuận với trọng lượng, có một số thậm chí còn có tính đàn hồi.

Chúng nó rơi khắp nơi, trong nháy mắt rơi xuống khắp thành.

Lão bách tính cả thành đều ngẩn ra.

Chỉ có mấy người Cao Nhất Diệp, Tam Thập Nhị thì không cảm thấy giật mình, bốn người ngửa đầu nhìn bầu trời nói: "Thiên Tôn đang thi pháp."

Các lão bách tính trước đây chưa thấy qua bánh kem, thế nhưng, ở đây là huyện Hợp Dương!

Danh thành mỹ thực sinh thái Hoàng Hà của Trung Quốc!

Lão bách tính ở đây sở trường nhất chính là ăn!

Họ chỉ dùng thời gian nháy mắt đã liên hệ đồ vật kỳ quái từ trên trời rơi xuống với chữ "Ăn".

Có người nói: "Thoạt nhìn giống như làm từ bột mì!"

"Ta ngửi được mùi ngọt rất nồng đậm."

"Bên trong còn có hương vị trứng gà."

"Nghĩ nhiều như vậy gì? Nếm thử chẳng phải sẽ biết rồi."

Có người to gan lớn mật, cũng mặc kệ có độc hay không, nhặt lên một miếng liền bỏ vào trong miệng, trong nháy mắt vẻ mặt của hắn liền thay đổi, dùng động tác hổ nhào lao tới, ôm chặt mấy miếng bánh kem dưới thân, làm vẻ mặt "ai tranh với ta sẽ giết người đó".

Nhiều nơi trong thành đều có loại người dũng cảm ăn thử này, sau khi ăn vào một miếng thì không nói hai lời, ngồi xổm xuống bắt đầu điên cuồng nhặt lên.

Động tác như vậy có tính truyền nhiễm rất mạnh, rất nhanh, cả huyện thành hầu như tất cả mọi người đều đang nhặt vụn bánh kem.

Chương 361: Hậu Nghệ và Thiên Tôn ai lợi hại hơn?

Cao Nhất Diệp nhìn lão bách tính đang tranh cướp vụn bánh kem trên đường khắp nơi, giang tay nói: "Thiên Tôn đang cho các lão bách tính huyện Hợp Dương ăn lễ rồi."

Tam Thập Nhị: "Lần này sẽ là lễ gì nhỉ?"

Thu Cúc: "Ta đoán lần này là 'Lễ hội Thiên Tôn tâm huyết dâng trào' ."

Đông Tuyết: "Ta cảm thấy nên gọi là 'Lễ hội bánh trứng Thiên Tôn' ."

Lý Đạo Huyền không biết nên khóc hay cười: "Không, lần này là 'Lễ hội Thiên Tôn sợ hãi' ."

Nghe được y nói, Cao Nhất Diệp vội vàng ngẩng đầu: "A? Thiên Tôn tới rồi, vì sao lễ này được gọi là lễ hội sợ hãi?"

Lý Đạo Huyền: "Bị [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện tập năm] của ngươi làm sợ hãi."

Cao Nhất Diệp đỏ mặt: "Ơ, Thiên Tôn không thích tình tiết như vậy sao? Hằng Nga tiên tử yêu ngài, tốt mà."

Lý Đạo Huyền: "Hằng Nga là thê tử của Hậu Nghệ ngươi biết không? Thê tử của người khác chạy tới yêu ta, đây là mở đầu đáng sợ thế nào? Không cần chờ Thiên Bồng Nguyên Soái giết tới, Hậu Nghệ đã xách cung tìm ta liều mạng rồi."

Cao Nhất Diệp thất kinh: "Ôi, Hằng Nga tiên tử lại là thê tử

của Hậu Nghệ sao? Chuyện này không ai nói cho ta biết."

Lý Đạo Huyền ôm mặt.

Ba người Tam Thập Nhị, Thu Cúc, Đông Tuyết bên cạnh cũng đồng thời ôm mặt.

Lý Đạo Huyền: "Viết truyện có thể thiên mã hành không, nhưng cố gắng tự mình sáng tác nội dung, đừng làm loạn câu chuyện của người khác, bằng không thì sẽ rất dễ xảy ra chuyện xấu hổ."

Cao Nhất Diệp tội nghiệp cúi đầu: "Biết rồi! Ta sai rồi."

Lý Đạo Huyền: "Ừ, biết sai là tốt rồi, nội dung tập này sửa lại đi."

Cao Nhất Diệp vội vàng tuân mệnh, Thu Cúc và Đông Tuyết cũng cùng nhau hành lễ: "Tuân lệnh!"

Hai người họ cũng dính dáng trong đó.

Đúng lúc này, Cao Nhất Diệp đột nhiên lại lên tiếng hỏi: "Thiên Tôn, nếu Hậu Nghệ đấu với ngài, ngài có thể đánh thắng hắn không?"

Lý Đạo Huyền: "Hậu Nghệ coi như là ADC tầm xa, thân thể rất yếu, năng lực một đấu một yếu, bất cứ một tướng dạng đột kích nào cũng có thể miểu sát hắn, ừ, chính là như thế."

- Giải thích, đây là đang nói Hậu Nghệ trong game Vương Giả Vinh Diệu. Hết giải thích.

Cao Nhất Diệp đỏ ửng mặt: Oa, thì ra Thiên Tôn còn lợi hại hơn cả Hậu Nghệ, vậy coi như cướp được Hằng Nga tiên tử rồi. Có điều, đoạn này sửa cũng được, nếu như hắn thật sự cặp với Hằng Nga tiên tử, trong lòng ta sẽ có chút...

Lý Đạo Huyền: "Vẻ mặt ngươi không bình thường, lại đang suy nghĩ cái gì?"

Cao Nhất Diệp: "Không có không có, ta lập tức trở về sửa tập năm."

Bên này họ đang đùa giỡn.

Bên kia, lão bách tính cả thành đang dùng tốc độ nhanh nhất "tranh nhau vụn bánh kem", không ít người tranh được vài miếng, thỏa mãn ôm vào trong nhà.

Tranh hết trên mặt đất, lực chú ý của mọi người liền chuyển tới trên nóc nhà, có không ít người đã bò lên các nóc nhà, nhặt các mảnh vụn bánh kem rơi trên đó.

Có một nhóm người, ở trong một hẻm nhỏ phát hiện một mảnh vụn bánh kem rất lớn to như giả sơn, nhóm người này còn phân công hợp tác, phái người canh giữ hai đầu con hẻm, sau đó hò hét nhau phân chia miếng bánh lớn bên trong con hẻm.

Sau một hồi tranh nhau kết thúc, con đường sạch sẽ, khắp thành còn lưu lại hương vị ngọt ngào của bánh kem.

Các lão bách tính sau khi bảo vệ được thức ăn rồi, đầu óc mới bắt đầu tỉnh táo.

"Bánh trứng ngon như vậy từ đâu tới?"

"Từ trên trời rớt xuống!"

"Thế nhưng trên trời vì sao rớt xuống bánh trứng?"

"Ngươi hỏi ta, sao ta biết, ta chỉ biết bánh trứng ăn rất ngon."...

Ngay khi các lão bách tính nghị luận ầm ĩ, cái trống ở cửa nha môn huyện bị người gõ vang lên inh ỏi, lượng lớn lão bách tính vội vàng đổ về nha môn huyện, chen chúc trên quảng trường trước

nha môn.

Chỉ thấy Mã Thiên Chính Mã đạo trưởng đang cầm dùi trống, dùng vũ đạo kỳ quái đánh trống, đợi cho xung quanh nhiều người rồi, Mã Thiên Chính mới buông dùi trống, xoay người lại đối mặt mọi người và cười to: "Các ngươi có biết, bánh trứng vừa rồi từ đâu tới không?"

Các lão bách tính lắc đầu, điều này đương nhiên không biết rồi.

Mã Thiên Chính: "Là Đạo Huyền Thiên Tôn ban cho các ngươi, ý của Thiên Tôn lão nhân gia chính là, mặc dù tặc khấu sắp tới, thế nhưng các ngươi không cần lo lắng, có Thiên Tôn lão nhân gia chiếu cố nơi này, các ngươi chỉ cần ăn ngon ngủ ngon là được, căn bản không cần lo lắng chuyện lưu khấu."

Các lão bách tính ngẩn người, một hồi sau, không biết là ai hoan hô một tiếng, tiếp theo, lượng lớn người cùng đồng thanh hoan hô, tiếng hoan hô rất nhanh truyền khắp cả huyện thành, khiến tất cả mọi người đều chìm đắm trong vui sướng.

Mã Thiên Chính hồi tưởng lại phong cách của Thiên Tôn, lớn tiếng nói: "Ngày hôm nay chính là 'lễ hội bánh trứng Thiên Tôn', mọi người ăn bánh trứng thả cửa đi."

"Được ăn lễ rồi!"

"Ăn bánh trứng rồi."

"Sợ lưu khấu cái rắm."

"Ăn thôi..."

"Nói đi cũng phải nói lại, sau khi ta ăn bánh trứng này vài miếng, cảm giác ta cũng làm ra được, thật sự, cho ta trứng gà, bột mì, đường, con men, ta nhất định có thể làm ra."

"Đừng ngáo, đang hạn hán, đào đâu ra những nguyên liệu này."

Lý Đạo Huyền nghe được tiếng nghị luận của họ, lòng thầm vui: Những nguyên liệu này, thôn Cao Gia đều có hết.

Từ khi vấn đề lương thực được giải quyết, thôn Cao Gia đã bắt đầu chăn nuôi gia cầm và gia súc, Cao Tam Nương nuôi đàn vịt con, hiện tại đã biến thành một đàn rất lớn rồi.

Trong Khu thương mại Cao Gia còn có người mua vịt của Cao Tam Nương nuôi rồi biến chúng thành món vịt kho, mở một cửa hàng thịt vịt kho, hiện tại buôn bán rất tốt.

Ngoài ra, gà, heo, bò các thứ, thôn Cao Gia cũng đã có không ít.

Xem ra, đến lúc có thể dẫn đạo một chút thông thương giữa hai huyện rồi.

Hàng hoá giữa thôn Cao Gia và huyện Trừng Thành có thể bán đến huyện Hợp Dương, mà hàng hoá đặc sắc bên huyện Hợp Dương có thể bán đến thôn Cao Gia và huyện Trừng Thành, để cho các lão bách tính tiến hành trao đổi tài nguyên và giao lưu kỹ thuật.

Đi lại càng nhiều, cảm tình càng sâu.

Không phải mới vừa có người tự xưng ăn qua là có thể làm ra bánh kem sao? Nếu như vận chuyển trứng gà, con men, đường qua đây, nói không chừng hắn thật sự có thể làm ra bánh kem, sau đó lại đem bánh kem bán trở lại cho thôn Cao Gia.

Phát huy ra đầy đủ uy lực của danh thành mỹ thực sinh thái Hoàng Hà của Trung Quốc, phát triển văn hóa mỹ thực của họ.

Để cho nhóm người thôn Cao Gia vừa mới áo cơm không lo, nhưng còn chưa ăn qua bao nhiêu của ngon vật lạ, được mở mang

thêm nụ vị giác.

"Tam Thập Nhị, sau khi ngươi trở lại thôn Cao Gia, tổ chức một thương đội nhỏ, vận chuyển một số trứng gà, đường, con men, vải vóc, cây bông từ thôn Cao Gia đến huyện thành Hợp Dương, bán cho lão bách tính bên này."

Lúc này Cao Nhất Diệp còn đang ở cùng với Tam Thập Nhị, nàng liền thuật lại pháp chỉ của Thiên Tôn, Tam Thập Nhị lập tức hội ý:

"Thôn Cao Gia trải qua mấy năm phát triển, chủng loại hàng hoá đã rất phong phú, mà bên huyện Hợp Dương tạm thời chỉ có một số bột mì do Thiên Tôn ban cho, họ còn cần các loại đồ dùng sinh hoạt khác, mới có thể khiến cuộc sống trở nên phong phú."

Mấy thứ này Thiên Tôn cũng có thể trực tiếp ban cho huyện Hợp Dương nhưng cũng không trực tiếp ban thưởng, mà bảo Tam Thập Nhị "bán" từ thôn Cao Gia qua đây, đương nhiên trong nháy mắt hắn đã hiểu được đạo lý trong đó.

Giữa hai nơi phải đi lại nhiều hơn, đi lại càng nhiều, cảm tình càng sâu.

Chương 362: Người tới họ Bạch

Ngày hôm sau, buổi sáng.

Bến tàu Hiệp Xuyên.

Trong tiếng vó ngựa ầm vang, đội ngũ Tạo Oanh theo bờ tây Hoàng Hà chạy về, vừa chạy vừa rống lên: "Thuỷ quân của Vương Gia Dận tới rồi!"

Nàng vừa la lên, bến tàu Hiệp Xuyên đang an tĩnh lập tức trở nên náo nhiệt.

Dân đoàn trên bến tàu đã chờ một ngày lập tức trở nên khẩn trương, tất cả mọi người nuốt một ngụm nước bọt.

Bạch Diên đứng trên một tiễn lâu mới tạm thời dựng lên, hô to với Tạo Oanh phía dưới: "Khoảng chừng bao lâu sẽ đến?"

Tạo Oanh: "Tốc độ của đội thuyền không chậm hơn ngựa, chúng tôi vừa đến, họ cũng sẽ đến ngay thôi."

Bạch Diên: "Tới bao nhiêu người?"

Tạo Oanh lắc đầu: "Ta không biết thông qua quy mô của đội thuyền để phán đoán nhân số, không có kinh nghiệm mặt này. Nếu như đối phương cưỡi ngựa, ta liếc mắt là có thể đếm ra bao nhiêu ky."

Bạch Diên gật đầu: "Cô vất vả rồi."

Tạo Oanh: "Người của ta có thể xuống ngựa hỗ trợ ngươi thủ bến tàu."

Bạch Diên lắc đầu, cười nói: "Kỵ binh quý giá cũng không thể dùng như vậy được, Tạo đoàn luyện, ngài dẫn đội kỵ binh lui về phía sau một dặm, nếu tường mộc trại của chúng ta bị công phá, cô lại dẫn đội kỵ binh tới thu thập bọn chúng."

Tạo Oanh: "Được thôi!"

Nàng cũng biết, thôn Cao Gia luyện ra mấy trăm kỵ binh này cũng không dễ dàng, những tân binh hầu như bắt đầu từ số 0 học tập cưỡi ngựa, chịu không biết bao nhiêu khổ cực mới từ bộ binh biến thành kỵ binh tàm tạm, nếu để họ xuống ngựa đi thủ bến tàu, quả thực là có chút lãng phí.

Mình vẫn nên lui lại, xem như đạo bảo hiểm thứ hai tốt hơn.

"Vậy thì Bạch tiên sinh, ngươi cẩn thận đấy."

Tạo Oanh phóng ngựa lui về hướng tây bắc một dặm, lui tới khoảng cách để kỵ binh có thể xông qua.

Bạch Diên thì quay đầu nhìn về phía mặt sông phía bắc...

Nhìn không xa được.

Hắn sờ tay vào ngực, lấy ra một cái ống sắt thật dài.

Đây là bảo bối Bạch công tử tặng cho phụ thân, tên gọi là "Kính viễn vọng", là Bạch công tử phát minh ra sau khi học bài "quang học" của môn Vật Lý. Hắn mời thợ rèn trong Giếng Thợ chế tạo ra ống sắt, sau đó mời một vị thợ lưu ly do Hình Hồng Lang lừa gạt về từ Tây An làm ra hai tấm thấu kính, cuối cùng hợp lại, biến thành "Kính viễn vọng" đơn giản này.

Chế tác còn rất đơn giản, tỉ lệ phóng đại cũng không lớn.

Thế nhưng khẳng định nhìn xa hơn so với mắt thường.

Bạch Diên cầm lấy kính viễn vọng nhìn lại, hắc, giờ đã nhìn

thấy, một đội thuyền khổng lồ xuất hiện trên mặt sông hướng bắc, dẫn đầu là vài chiếc thương thuyền cỡ trung, phía sau còn có lượng lớn thuyền đánh cá nhỏ đi theo.

Bé nhất chính là một cái thuyền nhỏ, to một chút cũng có thể chứa mấy chục người.

Trùng trùng điệp điệp chiếm một khu vực mặt sông rất lớn.

Nước sông Hoàng Hà chảy xiết, chèo thuyền ở đây cũng không dễ, nhưng trong lưu khấu không thiếu người đánh cá làm thảo khấu cả đời bên cạnh Hoàng Hà, những người này chống thuyền cũng khiến đội thuyền có thể đi trên Hoàng Hà như giẫm trên đất bằng.

Trên chiếc thuyền dẫn đầu có treo một lá cờ, trên đó viết một chữ "Bạch".

Bạch Diên xoay người, cười nói với Vương Nhị đứng bên cạnh hắn: "Vương Nhị huynh, xem ra người suất lĩnh đội thuyền tới đánh chúng ta là ngươi, đó là lá cờ chữ Bạch của Bạch Thủy Vương Nhị."

Vương Nhị: "Ta họ Vương, cờ của ta là chữ Vương."

Bạch Diên: "A, vậy chính là Bạch Miêu thủ hạ của ngươi, hắn dẫn kẻ địch đến đánh chúng ta rồi."

Vương Nhị: "Bạch Miêu đang ở ngay phía dưới chúng ta, đội mũ vàng."

Bạch Diên thấy Vương Nhị không theo kịp câu chuyện cười của mình, đành phải buông tay: "Vương hảo hán, ngươi thiếu cảm giác hài hước quá."

Vương Nhị dở khóc dở cười, được thôi, quả thật mình thiếu cảm giác hài hước, rất nhiều năm qua cũng không cười được mấy

lần.

Trên một tiễn lâu khác, Phùng Tuyển cũng duỗi dài cái cổ nhìn ra mặt sông, nhưng hắn không có kính viễn vọng, không thấy rõ như Bạch Diên, chỉ thấy bóng thuyền cũng không nhìn thấy lá cờ trên đó, đành phải quay đầu qua tiễn lâu của Bạch Diên mà rống lên: "Bạch tiên sinh, ngươi thấy rõ là tặc tử nào đánh tới đây không?"

Bạch Diên: "Chỉ nhìn thấy một lá cờ chữ Bạch, xem ra là bản thân ta tấn công chính mình rồi."

Phùng Tuyển cười ha ha: "Lúc này rồi Bạch tiên sinh còn có tâm tình nói đùa, cũng khiến bản quan an tâm không ít."

Bạch Diên quay đầu nói khẽ với Vương Nhị: "Ngươi xem, người khác nghe đều hiểu câu truyện cười của ta."

Phùng Tuyển lớn tiếng nói: "Nếu là lá cờ chữ Bạch, vậy người tới chắc là Bạch Ngọc Trụ, một đại tướng dưới trướng Vương Gia Dận."

Bạch Diên: "Ồ, ta lại chưa từng nghe nói qua."

Vương Nhị thấp giọng nói: "Bạch Ngọc Trụ là một rất kẻ trung dung, năng lực cũng không nổi bật, không tính lợi hại, nhưng cũng không ngu, địa vị ở trong quân Vương Gia Dận chỉ sau Tử Kim Lương, mặc dù vị trí rất cao, nhưng thường khiến người khác không cảm giác được sự có mặt của hắn, là một kẻ ném vào trong đoàn người là rất dễ bị lãng quên."

Bạch Diên nghe vậy, hừ một tiếng nói: "Đều là họ Bạch, hắn dễ bị người lãng quên, mà tại hạ lại quang mang vạn trượng, hắn thực sự làm mất mặt người họ Bạch ta."

Vương Nhị: "Hắn cũng không phải họ Bạch, Bạch Ngọc Trụ chỉ là một biệt hiệu."

Bạch Diên cạn lời.

An tĩnh quỷ dị tiếp tục năm giây.

Bạch Diên mở bàn tay ra, lòng bàn tay hướng lên trời, quay về Vương Nhị nói: "Lần này ngươi trở về thôn Cao Gia, là chuyên môn tới thổ tào sao?"

Vương Nhị đầu đầy dấu chấm hỏi?

Phùng Tuyển lớn tiếng nói: "Bạch tiên sinh, ngươi còn đang trò chuyện gì trên tiễn lâu vậy? Đội thuyền của lưu khấu tới rất nhanh, mau nghĩ cách đi."

Bạch Diên phấn chấn: "Tốt! Mọi người không được lộn xộn, đứng im ở vị trí đã an bài đi. Dân đoàn thôn Cao Gia, theo ta qua đây."

Hắn nhanh chóng bò xuống tiễn lâu, dân đoàn của thôn Cao Gia liền bu tới.

Bạch Diên dẫn theo một trăm người thôn Cao Gia, đi tới phía trước hai khẩu đại pháo inox.

Hai khẩu đại pháo đã dùng bệ đài cố định sẵn từ lâu, miệng pháo chỉ chếch vào Hoàng Hà, mà trên mặt sông, đội thuyền của Bạch Ngọc Trụ đang nhanh chóng tới gần.

Bạch Diên: "Cầm bao hỏa dược tới!"

Bát Địa Thỏ hai tay đưa lên cho hắn một bao hỏa dược lớn.

Bạch Diên tựa như đang nạp đạn cho hoả súng, đổ hết một bao hỏa dược vào trong lòng pháo, tiếp theo lấy ra cây gậy đã chuẩn bị sẵn trước đó và đâm vào miệng pháo nhằm nén chặt hỏa dược.

"Cầm đạn pháo tới!"

Một binh sĩ dân đoàn cao to bên cạnh hai tay đưa lên một quả đạn pháo.

Bạch Diên đưa tay nhận lấy, chợt cả người liền ngã chúi xuống dưới, đạn pháo rơi xuống đất, phát ra một tiếng "bịch", suýt nữa đập vào chân hắn.

Bạch Diên biến sắc: "Nặng như vậy?"

"Một quả cầu sắt đặc có thể không nặng sao?" Vương Nhị cúi xuống, hai tay ôm lấy đạn pháo, giúp đỡ Bạch Diên nhét vào trong ống pháo.

Bạch Diên lại cầm gậy chọc vào, đẩy đạn pháo xuống dưới đáy, nén chặt cùng với hỏa dược.

Hắn cười hắc hắc một tiếng rồi đi tới phía sau đại pháo, xốc lên tấm che trên hỏa môn, lại đem một sợi ngòi nổ bỏ vào trong hỏa môn, đặt sát vào hỏa dược, sau đó lại che lại cẩn thận.

"Đã xong!" Bạch Diên dương dương đắc ý nói: "Đại pháo chắc là sử dụng như thế, cũng không khác gì hỏa súng."

Một loạt thao tác của hắn trông vẫn rất tốt!

Hai khẩu Hồng Di đại pháo này cùng với hỏa súng nòng trơn đường kính lớn thời Minh triều có nguyên lý giống nhau như đúc, phương pháp sử dụng cũng không có khác biệt.

Chương 363: Rõ ràng không trúng

Đội thuyền càng ngày càng gần.

Đại pháo bên Bạch Diên cũng đã nạp đạn sẵn sàng, hắn đi vòng tới phía sau đại pháo, ngắm trái ngắm phải, bắt đầu điều chỉnh góc ngắm của ống pháo.

Vương Nhị nhịn không được nói: "Trực tiếp đánh vậy sao? Không nói vài câu với chúng trước à? Đây hình như không hợp quy củ giang hồ."

Bạch Diên: "Nói thì phải tới gần, nếu để chúng đưa thuyền tới sát bến tàu, đại pháo của chúng ta còn tác dụng gì nữa? Còn không bằng đừng thủ bến tàu Hiệp Xuyên này, cứ để mặc cho chúng thoải mái lên đất liền luôn đi."

Vương Nhị câm nín.

Lời này có lý.

Vương Nhị phát hiện, một khi dùng tới vũ khí nóng thì sẽ không thể để cho quân địch tới gần, vậy thì loại chuyện trước khi chiến kêu gọi đầu hàng căn bản là không có khả năng.

Chiến trường hình như không phải là nơi nói chuyện quy củ giang hồ!

Mà thôi! Khi em vợ và đồng tộc của Vương Gia Dận muốn giết ta cũng đâu có nói quy củ giang hồ với ta.

Vương Nhị không nói nữa.

Bạch Diên cười hắc hắc, nhận lấy cây đuốc từ trong tay Bát Địa Thỏ, sau đó châm vào ngòi nổ trên khẩu đại pháo.

Ngòi nổ đang cháy, lực chú ý của mọi người đều đặt lên trên đại pháo.

Bạch Diên và các dân đoàn thôn Cao Gia yên lặng lui lại một chút, còn dùng hai tay bịt kín lỗ tai mình.

Họ đã gặp qua hỏa súng khai hoả, một chút hỏa dược đã có thể phát ra tiếng vang rất lớn, bắn ra uy lực cực mạnh, lần này Hồng Di đại pháo dài đến một trượng, đường kính cũng to hơn hỏa súng không biết bao nhiêu lần, kích thước quả cầu bên trong so với đạn chì mà hỏa súng dùng cũng không phải cùng một cấp độ.

Khi thứ này phát nổ sẽ có uy lực lớn thế nào?

Quả thật không dám nghĩ!

Cho nên họ lui ra xa, lại lui ra xa, che kín lỗ tai không dám lỏng chút nào.

Bạch Diên bưng lỗ tai nhìn thấy, một số dân đoàn của huyện Hợp Dương bên cạnh lại không che lỗ tai, hắn vội vàng hét lên với họ: "Lui xa một chút, che kín lỗ tai lại."

Người của dân đoàn bị hắn quát mới tỉnh hồn, vì vậy tất cả mọi người đều che lỗ tai lại.

Tiếp theo, ngòi nổ cháy hết!

"Ầm!"

Một tiếng nổ, quả thật là kinh thiên động địa, Hồng Di đại pháo chấn động mạnh, miệng pháo phun ra ngọn lửa mạnh, đẩy quả cầu sắt bay ra ngoài, đồng thời bản thân ống pháo cũng nhảy

dựng lên, phun ra một luồng khói mù khổng lồ.

Ngay cả bệ đá đặt ống pháo lên cũng bị lệch đi không ít.

Mặc dù mọi người đã che kín lỗ tai, nhưng âm thanh thông qua kẽ ngón tay truyền đến vẫn đinh tai nhức óc.

"Uy lực thật lớn!"

"Đáng sợ!"

Dân đoàn lần đầu tiên kiến thức uy lực của đại pháo, tất cả đều sợ đến mức ngẩn ra.

Lực chú ý của Bạch Diên lại trên đội thuyền quân địch, hắn muốn nhìn xem đại pháo mình đã ngắm nghía như vậy, điều chỉnh nửa ngày, có thể một kích trúng mục tiêu hay không.

Nhưng mà...

Cũng không thể!

Trên mặt sông xa xa, đột nhiên một cột nước bắn cao lên, cột nước cách thuyền gần nhất cũng xa tới một trượng.

Bắn lệch rồi.

Bạch Diên hét thảm một tiếng, hai tay ôm đầu: "Môn Xạ này, gạch bỏ gạch bỏ."

Tuy nhiên, mặc dù một pháo này không trực tiếp trúng mục tiêu, nhưng khiến người của Bạch Ngọc Trụ đồng loạt giật mình.

Có người ở trên thuyền hô to: "Không xong, đối phương có pháo!"

"Không ngờ một huyện Hợp Dương nho nhỏ cũng có pháo?

"Khẳng định không phải là pháo của huyện lệnh, là Tây An điều qua thôi?"

"Tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân sao? Không, không có khả năng, Vương Thừa Ân vào kinh cần vương rồi."

"Vậy là ai bắn pháo?"

"Vương Thừa Ân không ở đây, cũng có khả năng là tuần phủ Thiểm Tây đích thân tới."

Trên thuyền tiếng la hét dồn dập.

Bọn lưu khấu hơi hoảng!

Cũng không trách bọn chúng hoảng được, bởi vì không lâu trước đó chúng đã bị đại pháo giáo huấn qua.

Ngay mấy hôm trước, Vương Gia Dận phái chúng "vượt sông công thành", đánh vào huyện Hà Khúc Sơn Tây, lúc đó chúng cũng là như thế, chèo thuyền, ca hát, còn tưởng rằng huyện thành nho nhỏ mình nhất định sẽ lấy được dễ như trở bàn tay.

Ai ngờ tổng binh Sơn Tây Vương Quốc Lương ở trên tường thành huyện thành dựng lên đại pháo, bắn một hồi vào đội thuyền, khiến chúng sợ đái cả ra quần.

Chuyện bị pháo oanh tạc lần trước dường như vẫn đang ở lần trước đó.

Ký ức hãy còn mới mẻ!

Hiện tại đột nhiên lọt vào pháo kích, khiến chúng nghĩ tới nỗi sợ hãi bị đại pháo chi phối.

"Bạch đại ca, đối phương có pháo!"

"Chúng ta làm sao bây giờ?"

Trên kỳ hạm của Bạch Ngọc Trụ, một đám hãn phỉ cũng hoảng hốt, vây quanh Bạch Ngọc Trụ hỏi dồn dập.

Bạch Ngọc Trụ là loại người thực lực không nổi bật, thế nhưng khuyết điểm cũng không lớn, gặp phải loại chuyện này cũng không tính hoảng loạn, trầm ngâm vài giây: "Không phải sợ, đối phương chỉ bắn một pháo, nói không chừng chúng chỉ có một khẩu pháo thôi?"

Hắn vừa dứt lời.

Trên bến tàu xa xa lại vang lên "ầm" một tiếng, pháo thứ hai tới rồi.

Lần này, Bạch Diên cũng không bắn chuẩn hơn, pháo nòng trơn là không thể ngắm chuẩn được, nhưng lần này vận khí của hắn tốt hơn lần trước, chỉ nghe một tiếng "rào" vang lên, bên cạnh rất gần một chiếc thuyền đánh cá nhỏ có một cột nước vọt lên.

Nước trên Hoàng Hà rất xiết, chèo thuyền vốn không dễ, nơi cách thuyền gần như thế đột nhiên bị pháo bắn vào, cột nước vọt lên, dòng nước tự nhiên cũng kịch liệt chấn động, thuyền lớn một chút còn đỡ, cũng chịu được, nhưng đây chỉ là một thuyền đánh cá nhỏ, bị nhoáng lên một cái suýt nữa bị lật.

Trên thuyền có mười lưu khấu và một người chèo thuyền, người chèo thuyền kia quanh năm kiếm ăn ở trên thuyền, chút lắc lư ấy với hắn mà nói không hề áp lực, nhưng mười lưu khấu lại không được.

Thuyền nhoáng lên, bảy lưu khấu ngã xuống nước.

Người phương bắc phần lớn không biết bơi, vừa rơi xuống nước liền hoảng loạn, oa oa uống vài ngụm nước Hoàng Hà, tay chân đạp liên tục.

Người chèo thuyền vội vàng duỗi mái chèo tới để đón, không

ngờ người trong nước đưa tay nắm được kéo mạnh một cái, kéo cả người chèo thuyền cùng xuống nước.

Thuyền mất khống chế, chạy loạn về phía trước, ầm một tiếng va vào một chiếc thuyền đánh cá nhỏ khác, dẫn đến chiếc thứ hai cũng nhoáng lên, lại là ba tên lưu khấu ngã xuống nước.

Thuyền bên cạnh vội vàng đi tới cứu, chính giữa đội thuyền lập tức trở nên hỗn loạn.

Bạch Ngọc Trụ: "Con mẹ nó!"

Cùng lúc đó, Bạch Diên lại đang vui mừng: "Ha ha ha ha, trúng rồi, trúng rồi, lần này ta bắn trúng rồi, môn Xạ này, lại thêm về."

Vương Nhị: "Rõ ràng không trúng, là tự chúng rối loạn."

Bạch Diên làm bộ không nghe thấy, xoát một cái nhảy tới bên cạnh đại pháo, cười to: "Nhanh nạp đạn tiếp."

Nhưng hắn la xong, liền phát hiện không thích hợp.

Hai khẩu đại pháo sau khi bắn ra một lần đều đã bị xê dịch, miệng pháo không còn hướng về nơi mình vừa ngắm nữa, phải trở lại vị trí cũ mới được, nhưng thứ này rất nặng, muốn trở về vị trí cũ thì rất phiền phức, cần nhiều người cùng khiêng.

Đám người Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử ùa tới, chuẩn bị chỉnh đại pháo lại vị trí cũ, nhưng tay của một binh sĩ dân đoàn vừa mới chạm vào liền "ui da" kêu to, thụt tay về: "Nóng quá!"

Bạch Diên lập tức hiểu ra: "Hỏa dược bên trong thứ này rất nhiều, trong nháy mắt phát nổ sinh ra nhiệt lượng cực lớn, nung nóng cả ống pháo, hạ nhiệt độ, cần phải hạ nhiệt độ cho nó trước, mau mau mau, cầm nước tới hắt vào."

Trong trại đã chuẩn bị sẵn rất nhiều nước, có người xách

thùng nước tới đổ vào đại pháo, có tiếng xèo xèo vang lên, ống pháo nóng đến nỗi làm nước bốc hơi không ít, có thể thấy được thứ này nóng thế nào.

Bạch Diên lại la lên: "Hạ nhiệt được rồi, mau trở lại vị trí cũ! Cầm bàn chải dọn dẹp cặn bã bên trong lòng pháo, đúng rồi, cầm thêm vải cột vào cây gậy, phải duỗi vào bên trong lòng pháo lau khô nước, bằng không thì không thể dùng tiếp."

Bên cạnh pháo đài vô cùng hỗn loạn.

Chương 364: Thưởng than đăng lục chiến

Lúc này Bạch Diên mới phát hiện, thứ đại pháo này và hỏa súng mặc dù nguyên lý phóng ra như nhau, nhưng khi sử dụng thì không quá giống nhau lắm.

Hỏa súng một người là có thể chơi được, nhưng đại pháo thì một đám người còn không chơi được.

Trong lòng hắn đã bắt đầu yên lặng tính toán, xem ra một khẩu đại pháo chí ít phải cần một tổ pháo binh, có người phụ trách nạp đạn, có phụ trách ngắm và châm lửa, có phụ trách dọn dẹp lòng pháo và trở lại vị trí cũ, dưới tình huống chưa thuần thục sẽ như như bây giờ, một đám bu quanh rối cả lên.

Nếu thuần thục rồi, ít nhất cũng phải bốn năm người mới có thể thao tác một khẩu pháo.

Được, sau đó cứ dựa theo năm người một tổ huấn luyện pháo binh.

Mọi người rối loạn một hồi, chí ít cũng mất thời gian 132 lần chớp mắt, rốt cuộc nạp đạn xong cho đại pháo, miệng pháo cũng một lần nữa nhắm vào đội thuyền của lưu khấu trên mặt sông.

Trong thời gian 132 lần chớp mắt này, đội thuyền của lưu khấu đã tiếp cận không ít. Dòng nước Hoàng Hà vốn chảy xiết, đội thuyền xuôi dòng xuống nên tới rất nhanh, hơn nữa sau khi bọn lưu khấu bị bắn hai pháo đã đẩy nhanh tốc độ xông tới, quả nhiên là nhanh như điện thiểm.

Bạch Diên biết, hai khẩu đại pháo chỉ có cơ hội bắn ra một lần nữa.

Hắn lớn tiếng la lên: "Châm lửa! Người còn lại, chuẩn bị tác chiến. Cung tiễn, nỏ thủ..."

"Ầm Ầm!"

Hai khẩu đại pháo lần thứ hai khai hoả, lần này cách tặc quân gần hơn, một khẩu đại pháo vận khí tốt đã bắn trúng một thương thuyền cỡ trung, trên thuyền bị bắn ra một lỗ to, vụn gỗ bay tán loạn, mấy chục tên lưu khấu phải nhảy xuống sông.

Một pháo lại bắn lệch, chỉ khiến lưu khấu hỗn loạn một hồi.

Nhưng cùng lúc đó, lượng lớn thuyền đã lao tới cạnh bến tàu.

Thưởng than đăng lục chiến, sắp bắt đầu.

Con thuyền chạy nhanh nhất đã cập vào bãi cát bến tàu Hiệp Xuyên.

Một đám hãn phỉ xông lên bờ.

"Bắn cung!"

Phùng Tuyển rống to hơn, tiếng hô vừa ra đồng thời phát hiện máu mũi của mình cũng chảy xuống, hắn đưa tay vuốt một cái, máu mũi trên mặt bị vuốt thành hình mũi tên: "Bắn cung bắn cung!"

Dân đoàn huyện Hợp Dương kéo dây cung.

Cung của họ rất lẫn lộn, có đại sao cung, có tiểu sao cung, cũng có cung săn, cung nhẹ bình thường... đủ loại đồng loạt bắn về phía đám hãn phỉ vừa mới lên bờ.

Đám hãn phỉ kia thế mà không sợ, lấy ra thuẫn bài, người co

lại phía sau thuẫn, chỉ nghe một loạt âm thanh đốc đốc đốc đốc vang lên, trên thuẫn bài cắm không ít mũi tên, hãn phỉ bị thương lại không có mấy.

Bạch Diên lập tức đã nhìn ra: "Biên quân! Những người này là biên quân làm phản."

Bản thân Vương Gia Dận chính là xuất thân biên quân, dưới trướng hắn cũng có lượng lớn phản quân, thực lực mạnh mẽ, cho nên hắn mới có thể trở thành lão đại của các lộ hãn phỉ trong năm đầu Sùng Trinh, đánh đâu thắng đó, đây cũng không phải khoác lác, mà có thực lực thật sự.

Nếu để cho đám biên quân này ổn định trên bờ, phía sau sẽ có lưu khấu không ngừng lên đất liền.

Phùng Tuyển khẩn trương: "Dùng cung tiễn rất khó đối phó với chúng."

"Hừ, biên quân thì thế nào?" Bạch Diên lôi ra hỏa súng nòng xoắn của mình, tiện tay ngắm vào tên hãn phỉ đầu tiên, nhìn bộ dạng kẻ đó cũng giống một bách hộ biên quân, hoặc là đội trưởng gì đó, là một nhân vật chủ chốt.

"Đoàng", một tiếng súng vang lên, khuôn mặt người đó nở hoa, ngã xuống bờ cát.

Biên quân bên cạnh kinh hãi: "Đối diện không chỉ có pháo, còn có hỏa súng!"

"Sao bắn chuẩn thế nhỉ? Bắn trúng mặt đội trưởng."

"Con mẹ nó, chắc gặp may."

"Đứng im, không phải sợ."

Có người rống lên.

Bạch Diên vừa nạp đạn vừa quay sang rống lên với Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử: "Các ngươi có mang lựu đạn không?"

Bát Địa Thỏ lắc đầu: "Không, lần này chúng tôi là phụng mệnh bảo vệ thánh nữ đại nhân, cho nên không mang theo lựu đạn."

"Chết tiệt, vậy vẫn phải đợi Hòa giáo viên mang chủ lực tới."

Bạch Diên tiếp tục nạp đạn, ánh mắt đảo qua bãi cát.

Sau khi tên đội trưởng kia bị giết, đám hãn phỉ hơi giảm chút sĩ khí, nhưng không hổ là biên quân, thủ chắc bãi cát ngăn cản tên, không hề lui bước. Chúng còn thỉnh thoảng bắn trả vài tên, hoàn toàn bắn vào tường mộc trại cao lớn.

Phía sau lại thêm ba chiếc thuyền đồng thời xông lên bãi cát, lưu khấu trên thuyền không ngừng nhảy lên bờ.

Đám người Bát Địa Thỏ giơ nỏ bắn loạn xạ vào đám vừa mới lên bờ. Không ít lưu khấu trúng tên ngã xuống, có người còn chưa kịp rời thuyền đã ngã xuống sông, làm bọt nước bắn lên tung toé.

Nhưng càng nhiều đội thuyền hơn cũng đang tiếp cận.

Phùng Tuyển từ trên tường trại thò đầu ra nhìn, đúng lúc một tên lưu khấu bắn tên qua, tên "phập" một tiếng bắn trúng đầu Phùng Tuyển, khiến hắn quá sợ hãi, nhưng không cảm thấy đau đớn.

Lúc này mới nhớ trên đầu mình đang đội mũ trắng, mũ này chỉ dùng cây mây đan thành, tựa như mũ giáp của Đằng giáp binh, lực phòng ngự cũng tương đối xuất sắc.

"Bắn cung, tiếp tục bắn cung, đừng bắn biên quân cầm thuẫn bài nữa." Phùng Tuyển rống to: "Bắn mấy thuyền này, bắn bọn đang chèo thuyền qua."

Tên như mưa bay về phía đội thuyền.

Lưu khấu vừa giơ thuẫn bài, nắp vung, ván gỗ, thậm chí áo bông dày, dùng mấy thứ này đỡ tên, vừa nhanh chóng chèo thuyền về phía bờ cát. Hiệu quả đả kích của tên đối với chúng cũng không tốt lắm.

Bạch Diên không khỏi nghĩ tới hai ba năm trước đây, lần đầu tiên Không Dính Bùn đánh trấn Phùng Nguyên, Lương Thế Hiền tìm thôn Cao Gia mượn mấy trăm cây cung màu sắc rực rỡ, bắn ra một đợt tên ngả nghiêng không có uy lực gì đã khiến đội ngũ Không Dính Bùn lòng sinh sợ hãi, chỉ muốn chạy trốn.

Thế nhưng vật đổi sao dời! Lưu khấu hôm nay đã trưởng thành, không phải tùy tiện bắn vài đợt tên là có thể ngăn cản.

Bạch Diên cũng không khỏi thầm than: Bên ta cũng không có quá nhiều ưu thế, chỉ bằng dân đoàn của huyện Hợp Dương, bến tàu này không dễ thủ.

Ngay khi hắn đang tính toán nên làm cái gì.

Trên mũ giáp Bát Địa Thỏ cắm một mũi tên, khom lưng chạy tới bên cạnh đại pháo, hướng sang Bạch Diên nói: "Bạch tiên sinh, quân địch đã tới gần, đại pháo của chúng ta không dùng được đúng không?"

Bạch Diên: "Đúng vậy, không dùng được rồi."

"Vậy thì thuốc nổ bao, bản thỏ mượn dùng một chút." Bát Địa Thỏ cầm một bao hoả dược mà đại pháo dùng, chọc ngòi nổ vào lại châm ngòi nổ, sau đó ném mạnh vào bờ cát, thuốc nổ bao liền lăn tới dưới chân đám biên quân đang giơ thuẫn bài.

Đám biên quân nhất thời đều câm nín.

Bạch Diên: "Ơ, còn có thể như vậy?"

Ngòi nổ cháy hết!

"Ầm!"

Bao hỏa dược nổ tung.

Trong bao hỏa dược cũng không lẫn bi sắt, cũng không bao bằng lá sắt, không phải là lựu đạn, cho nên lực sát thương của nó rất có hạn, nhưng nó nổ tung ở dưới chân đám biên quân lại đủ để quấy rầy trận hình của biên quân.

Bụi mù cuồn cuộn dâng lên, biên quân rơi vào hỗn loạn, thuẫn bài đều nghiêng ngả.

Người của dân đoàn nhân cơ hội xả một đợt tên, bắn vào nơi khói mù bay lên, chỉ nghe trong khói mò vang lên một loạt tiếng kêu thảm thiết, có người từ khói mù lao ra, trên người còn cắm vài mũi tên, có người thì lui về phía sau, ngã tủm xuống sông Hoàng Hà.

Bát Địa Thỏ ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha ha ha! Quả nhiên, chỉ có dựa vào bản thỏ gia mới có thể mở ra cục diện."

Chương 365: Có người đi vòng qua đây

Cách làm của Bát Địa Thỏ quả thật đã khiến người của dân đoàn mở mang đầu óc.

Đám người Trịnh Cẩu Tử cũng vội vàng xách lên thuốc nổ bao, cắm ngòi nổ vào là đốt, cháy được một nửa liền ném đại về hướng bờ sông, chỉ nghe tiếng nổ ầm ầm không ngừng vang lên, tặc quân trên bờ sông bị nổ cho kêu cha gọi mẹ.

Vụ nổ gây ra tổn thương cũng không lớn, nhưng tác dụng chấn động của nó thì đủ lớn, đội thuyền của tặc binh cũng nhất thời nửa khắc không dám cặp bờ, đám biên quân lúc trước liều mạng xông lên bờ giờ thành có một mình, bị nổ với bị cung tiễn bắn một hồi đã không ngăn được, đành phải lui về phía sau, ngâm nửa người trong nước, có người thậm chí sau khi lui xuống sông, hai tay bám trên mạn thuyền, chỉ có đầu thò ra trên mặt nước, dùng thuẫn bài bảo vệ, bộ vị khác hoàn toàn chìm trong nước.

Thế tiến công của tặc binh bị đình trệ ngắn ngủi.

Bạch Diên thấy cảnh này cũng không khỏi thầm than.

Binh sĩ bình thường theo khuôn phép cũ là sẽ không nghĩ tới lấy bao hỏa dược mà đạn pháo dùng ném ra, cũng chỉ có người hay thích phá phách như Bát Địa Thỏ mới có ý nghĩ linh hoạt như thế.

Người này thường hay vào những lúc thế này phát huy ra tác dụng ngoài ý muốn.

Đang nghĩ tới đây, gia đinh bên cạnh đưa điểu súng nòng xoắn tới: "Lão gia, hỏa súng của ngài nạp đạn xong rồi."

Hỏa súng binh này của Bạch Diên cũng là độc nhất trên thế giới. Hỏa súng binh khác đều là mình nổ súng mình nạp đạn, nhưng hắn lại tiến hoá thành nổ súng xong lại đưa cho gia đinh nạp đạn, không cần tự mình động thủ.

Bạch Diên cười hắc hắc nhận lấy hỏa súng, nhắm vào đầu một tên đội trưởng biên quân đang ngâm mình trong nước, đoàng, bắn xong lại tiêu sái đưa hỏa súng trong tay cho gia đinh: "Nạp đạn."

Gia đinh: "Lão gia, phát vừa rồi không bắn trúng. Môn Xạ này có gần gạch bỏ không?"

Bạch Diên trợn trắng mắt: "Ta giả vờ làm động tác xoay người để lừa ngươi, ngươi còn phải nói cho ta biết?"

Gia đinh nhất thời nghẹn họng.

Mọi người vừa mới trò chuyện đến đây, đột nhiên nghe được Phùng Tuyển đang đứng trên tiễn lâu chỗ cao rống lên: "Không ổn, nhìn phía bắc, nhìn phía bắc."

Bạch Diên nghe vậy quay đầu lại nhìn về hướng bắc, liền thấy một đám lưu khấu đang leo lên khu bờ sông không có tường trại cũng không có dân đoàn đóng giữ. Đoạn bờ sông đó toàn là vách núi đá, phía dưới dòng nước lại chảy xiết, không thích hợp để leo lên đất liền, cho nên dân đoàn cũng không thủ, không ngờ lưu khấu lại lợi dụng để leo lên.

Thì ra Bạch Ngọc Trụ cũng không ngốc, trong khi đánh bến tàu Hiệp Xuyên, đồng thời hắn cũng phái một đội hãn phỉ giỏi leo trèo tiến lên đất liền từ phía bờ sông sát vách núi xa xa phía bắc, sau đó mạo hiểm bò lên vách núi đá.

Hãn phỉ bò lên như vậy đương nhiên sẽ không nhiều, hơn nữa

cũng không mang theo được binh khí tốt gì, trên người cũng không thể mặc giáp, tất cả đều khinh trang, cầm đao, cùng lắm cõng theo một tấm thuẫn da nhỏ, hoặc là cái vung.

Dùng nhóm bộ đội khinh trang như vậy tập kích quân Minh hoặc là quân Thanh chính quy là chả có tác dụng chó gì, nhưng lại đả kích rất lớn đối với sĩ khí của dân đoàn huyện Hợp Dương.

Trình độ huấn luyện của dân đoàn huyện Hợp Dương kém xa dân đoàn thôn Cao Gia cả vạn dặm, nếu dựa vào tường trại đã xây xong cạnh bến tàu để phòng thủ thì còn có thể đánh một trận hẳn hoi, một khi phát hiện quân địch đột phá công sự phòng ngự của bên mình, từ phía khác lên đất liền, trong lòng lập tức hoảng hốt.

Trận hình rối loạn!

Rất nhiều binh sĩ dân đoàn không biết mặt mình nên hướng về bên nào, là quay về bờ sông, hay là quay về nhóm hãn phí vừa mới bò lên trên bờ.

Tên bắn về phía bờ sông rõ ràng đã giảm bớt, áp lực với tặc quân liền giảm bớt, lượng lớn thuyền lại một lần nữa xông về bên bờ, lưu khấu giơ thuẫn bài và nắp nồi lại nhảy tới bờ sông.

Phùng Tuyển khẩn trương: "Bạch tiên sinh, mau nghĩ cách."

Bạch Diên cười hắc hắc, đột nhiên vung quạt: "Phùng đại nhân chớ vội."

Hắn vừa dứt lời, tiếng vó ngựa ầm ầm vang lên, Kỵ Binh doanh ở phía sau cách một dặm xem kịch nãy giờ đã khởi động.

Tạo Oanh xung phong đi đầu.

Tạo Oanh hiện tại đã sở hữu trang bị hoàn toàn khác xa với Tạo Oanh lúc mới gia nhập thôn Cao Gia, trên người nàng khoác Sơn Văn giáp, thoạt nhìn uy phong hiển hách, lưng đeo Khai

Nguyên cung, tay cầm một cây trường thương, tay trái nắm dây cương, tay phải cầm thương, dáng dấp phóng ngựa như bay thật sự là oai phong hết nước chấm.

Đáng tiếc sử dụng từ hình dung với nàng chỉ có thể dùng "oai phong", không thể dùng "đẹp", dù sao cũng có chút tiếc nuối.

"Đuổi chúng nó về dưới sông đi!" Tạo Oanh hét lớn một tiếng, xông tới đám hãn phỉ khinh trang.

Đám hãn phỉ nghe được tiếng vó ngựa, quay đầu nhìn liền sợ đến mức hồn phi phách tán, 300 kỵ binh xông tới họ... Con mẹ nó... chuyện gì xảy ra? Huyện Hợp Dương nho nhỏ vậy mà vừa có đại pháo, lại có tạc đạn, còn có kỵ binh? Địa phương quỷ quái gì thế?

Kỵ binh lao nhanh như gió, trong đầu đám hãn phỉ cũng chỉ vừa mới xuất hiện ý nghĩ như thế thì Tạo Oanh đã đến trước mặt, vung trường thương đâm tới một tên hãn phỉ đầu tiên, phốc một tiếng, xuyên tim.

Các thuộc hạ cũ phía sau nàng mã thuật tinh tuyệt, cũng tới rất nhanh, tiếp theo liền một thương...

Chợt có bộ hạ kêu to: "Không xong, trường thương của ta tuột tay rồi."

Thì ra, sau khi hắn một thương đâm vào người hãn phỉ, thương xuyên người nên chưa kịp rút về, mà chiến mã tốc độ xung phong rất nhanh, sẽ không cho hắn thời gian chậm rãi thu thương, mã thế vẫn hướng về trước, trường thương của người đó liền tuột tay.

Tạo Oanh quay đầu lại, tức giận mắng: "Làm cái gì vậy?"

Bộ hạ xấu hổ nói: "Đã quen dùng đao, đây vẫn là lần đầu tiên dùng thương thực chiến, không cẩn thận một cái là tuột tay." Nói

xong, xoát một tiếng rút ra Yêu đao trắng sáng, hắn vẫn càng thích dùng đao hơn.

Tạo Oanh nghẹn lời.

Dùng tới đao, vậy không khác gì mã tặc bình thường rồi, đã không còn uy lực của kỵ binh xung phong dùng trường mâu từ xa gây đột tử đối phương. Tạo Oanh giận dữ nói: "Trở lại luyện thêm cho ta một vạn lần."

Mặc dù xảy ra một chút gián đoạn, thế nhưng ưu thế của kỵ binh đối với bộ binh khinh trang vẫn là quá lớn. Kỵ Binh doanh tựa như cơn gió thổi qua đám lưu khấu, trường thương Yêu đao đâm chém loạn một trận, giết cho lũ hãn phỉ kêu cha gọi mẹ.

Số hãn phỉ bò lên trên núi vốn không nhiều, nhân số còn không bằng kỵ binh, hoàn toàn nhìn không thấy một chút cơ hội lật kèo nào.

Số hãn phỉ còn sót lại gào khóc lại nhảy xuống dưới vách núi.

Phía dưới là Hoàng Hà cuồn cuộn, nhảy xuống sông ào một tiếng, bọt nước bắn lên tung toé, một hồi lâu mới ngoi đầu lên mặt nước, các lưu khấu trên mặt sông vội vàng chèo thuyền qua cứu viện.

Tạo Oanh ghìm ngựa đứng im trên vách núi, bên người 120 mã tặc cũng dàn hàng đứng bên vách núi, dược mã hoành thương, nhìn đám lưu khấu dưới vách núi mà cười nhạo.

Cười vài tiếng, đột nhiên nàng cảm giác có gì đó không đúng, hình như người hơi thiếu?

Chợt quay đầu lại, phía sau mấy trượng còn có 180 kỵ binh đứng đó. Không phải là đám mã tặc thuộc hạ cũ của Tạo Oanh, mà là tân binh mới chiêu mộ sau khi đến thôn Cao Gia, họ không tiến đến sát vách núi mà rụt rè đứng ở đó, muốn đi qua lại không dám

qua.

Tạo Oanh chất vấn: "Các ngươi làm cái gì? Đánh thắng trận rồi, cùng qua đây cười nhạo tặc quân."

Đám người kia vẻ mặt xấu hổ nói: "Mã thuật của chúng tôi còn chưa tốt lắm, sợ đứng gần vách núi quá, vạn nhất chiến mã không nghe lời, mang theo chúng tôi nhảy xuống thì làm sao?"

Tạo Oanh tức giận: "Phế vật, sau khi trở về ăn ngủ cũng phải trên lưng ngựa luôn cho ta."

Chương 366: Ta chính là toàn tài

Bạch Ngọc Trụ đứng trên một thương thuyền cỡ trung, ngẩng đầu nhìn đội kỵ binh phía trên vách núi, lông mày nhíu chặt.

Vốn tưởng rằng đánh một huyện thành nho nhỏ, xông đại lên là có thể lấy được, ai ngờ tại bờ sông gặp phải đại pháo, thuốc nổ luân phiên dạy dỗ, phái binh vòng sau lại bị kỵ binh người ta đánh cho chạy về.

Lần này, thật đúng là khiến hắn trở tay không kịp.

"Con mẹ nó, huyện Hợp Dương nho nhỏ này nhất định muốn lão tử mất mặt đúng không?" Bạch Ngọc Trụ giận dữ: "Lão tử cũng không tin ngươi có nhiều hỏa dược như vậy, có thể nổ mãi không hết, ngày hôm nay không phá bến tàu nho nhỏ này của ngươi là không được."

Hắn quay sang phân phó dưới trướng: "Bảo mọi người tạm thời nghỉ ngơi một chút, áp chế tâm tình do thất bại vừa rồi đi. Đợi sĩ khí khôi phục rồi sẽ xông lên tiếp. Đợt tiếp theo toàn bộ đội thuyền sẽ cùng xông lên cập sát bến tàu, thuyền phía sau cũng không cần cặp bờ, dùng thuyền phía trước làm bàn đạp, trực tiếp xông lên bờ."

Các lưu khấu đáp lại một tiếng, tạm thời đình chỉ thế tiến công, thuyền vốn đã xông lên bến tàu hiện tại cũng kéo trở về hướng thượng du một số.

Những nơi khác trên thượng du Hoàng Hà, thuyền hầu như không có khả năng nổi trên mặt sông không bị trôi đi, nhưng nơi

này có một vịnh nước đọng giống như túi dạ dày cho phép rất nhiều thuyền có thể đậu ở trên mặt sông nghỉ ngơi, chỉ sẽ chậm rãi trôi nhẹ về phía sau, sau khi trôi một đoạn người chèo thuyền chỉ cần chèo vài cái là đưa thuyền trở lại chỗ cũ ổn định.

Đôi bên cứ như thế một trên bờ, một trên mặt nước, tạm thời ổn định cục diện.

Phùng Tuyển cau mày: "Tặc tử sao dám, kiêu ngạo như vậy đậu trên mặt sông không đi, thực sự là khi quan phủ ta không người sao?"

Bạch Diên nhún vai: "Quan phủ quả thật không người mà! Tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân đang ở kinh sư cần vương rồi."

Phùng Tuyển xấu hổ cười: "Bạch tiên sinh, nếu tặc tử dừng không đi, vậy khẳng định là đang nghỉ ngơi, chờ đợt tiến công tiếp theo, đại pháo của ngươi đâu? Thừa dịp cơ hội này bắn cho chúng mấy pháo, khiến chúng cũng không thể nghỉ ngơi được."

Bạch Diên buông tay: "Dùng hết thuốc nổ bao rồi."

Máu mũi Phùng Tuyển yên lặng chảy xuống: "Sao lại thế? Đại pháo mới bắn mấy phát đã hết thuốc nổ rồi?"

Bạch Diên: "Thuốc nổ bao bị bọn Bát Địa Thỏ ném hết rồi, ném thì hết nhanh hơn pháo bắn, chỉ chớp mắt là hết sạch. Ôi trời, hại ta muốn luyện tập xạ thuật một chút cũng không được."

Phùng Tuyển nghẹn lời.

Giờ thì tương đối xấu hổ.

Phùng Tuyển khẩn trương: "Vậy lần kế tặc tử tiến công, bên ta không còn hoả dược thì làm sao ngăn cản?"

Bạch Diên nhìn thoáng qua hướng tây bắc, cười nói: "Đợt tiếp theo, không cần chúng ta ngăn cản nữa."

"Dân đoàn Thôn Cao Gia đến rồi!"

Bạch Diên cười to: "Phùng đại nhân, cho dân đoàn của ngươi lui xuống nghỉ ngơi đi, kế tiếp xem thôn Cao Gia đánh thế nào."

Dân đoàn thôn Cao Gia đã chạy đến, viên đại tướng dẫn đầu mặc Sơn Văn giáp, còn che mặt, chính là Trình Húc, phía sau là 1500 binh sĩ, trong đó 500 hỏa súng binh, 200 ném lựu binh, 800 người còn lại là binh sĩ vũ khí lạnh truyền thống.

Đây vẫn là lần đầu tiên Vương Nhị nhìn thấy chiến lực chân chính của thôn Cao Gia, vừa nhìn quy mô này nhất thời sửng sốt, thầm kinh hãi, đồng thời cũng vui vẻ, thôn Cao Gia mạnh như vậy?

Về phần Phùng Tuyển, chỉ nhìn thoáng qua nhánh bộ đội này, hắn đã cảm giác được da đầu tê dại.

Trong số này binh sĩ mặc giáp và cầm hỏa khí hơi nhiều thì phải?

Nếu như chỉ có số ít người mặc giáp, cầm hỏa khí, còn có thể lý giải là "lão bách tính vì nghênh chiến lưu khấu mà tự phát chuẩn bị vũ khí", đó là một loại hành vi tự bảo vệ mình, triều đình mắt nhắm mắt mở cũng cho qua, nhưng số lượng nhiều đến nước này...

Phùng Tuyển đưa tay chấm máu mũi, cũng không biết nên vẽ gì trên mặt, đành phải tiện tay xoa xoa, vẽ mình thành cái mặt hoa.

Sau khi vẽ xong, hắn cắn răng một cái, lớn tiếng hạ lệnh: "Dân đoàn huyện Hợp Dương, tạm thời lui ra nghỉ ngơi, giao bến tàu Hiệp Xuyên cho dân đoàn thôn Cao Gia phòng ngự."

Trình Húc đã đến gần, vung tay lên, căn bản không cần hạ thêm mệnh lệnh gì nữa, dân đoàn thôn Cao Gia dưới chỉ huy của mỗi đội trưởng Bách nhân đội, bắt đầu tìm kiếm vị trí thích hợp cho mình.

Hỏa súng binh không leo lên chỗ cao, mà xếp thành đội ngũ chỉnh tề, tập kết ở phía sau tường trại.

Ném lựu binh và cung tiễn thủ thì bò lên trên tiễn lâu và tường trại.

Thú vị chính là, mười hỏa súng binh của thôn Cao Gia sử dụng Tam nhãn súng sớm nhất lại không gia nhập đội ngũ hỏa súng binh mà là cầm mười cây điểu súng, theo cung tiễn thủ cùng bò lên trên tiễn lâu.

Bạch Diên nhìn thấy cảnh này thì hiếu kỳ hỏi: "Hòa giáo viên, mười hỏa súng binh kia không vào đội ngũ à?"

Trình Húc cười hắc hắc: "Họ dùng đều là hỏa súng đã khắc rãnh xoắn."

Bạch Diên bừng tỉnh hiểu ra.

Dùng hoả súng có nòng xoắn, vậy độ chính xác khi bắn sẽ rất cao, không cần thiết xen lẫn với các Hoạt thang thương binh xếp hàng chơi trò xử bắn, họ hoàn toàn có thể tự do phát huy như cung tiễn thủ.

Bạch Diên cười: "Vậy sau đó họ phải tự thành một doanh, phải đặt cho họ một cái tên mới mới được."

Trình Húc mỉm cười: "Thiên Tôn đã đặt cho họ một cái tên rất hay rồi, gọi là tán binh."

Bạch Diên: "Tán binh? Vậy ý chẳng phải là quân lính tản mạn? Đây chính là một nghĩa xấu a."

Trình Húc: "Tại hạ cũng đề xuất với Thiên Tôn, nhưng Thiên Tôn nói theo sự phát triển của thủ đoạn chiến tranh, sau này tán binh sẽ không còn là nghĩa xấu nữa, gọi như vậy sẽ không sai."

Bạch Diên tỉ mỉ suy nghĩ một chút, gật đầu: "Quả thật, nếu như toàn bộ hỏa súng đều có rãnh xoắn, vấn đề nạp đạn lại được giải quyết, tầm bắn giữa hai bên địch ta càng ngày càng xa, vậy đấu pháp chiến tranh khẳng định sẽ khác với hiện tại, đại phương trận gì đó sẽ trở nên càng lúc càng đần, toàn bộ binh sĩ đều sẽ biến thành tán binh."

Dù sao thì Thiên Tôn nói khẳng định là đúng!

Bạch Diên cũng không xoắn xuýt vấn đề này nữa, chỉ là có chút cô đơn, thoáng cái có thêm mười tán binh, vậy "Xạ" thuật cao thủ như mình có thể ngoài trăm bước một phát bắn bể đầu chó của quân địch có vẻ không còn nổi bật nữa.

Hai chữ "nổi bật" mặc dù không thuộc quân tử lục nghệ, nhưng Bạch Diên cũng rất chú ý.

Trình Húc bò lên trên tiễn lâu, nhìn lướt qua mặt sông, thấy trên bờ sông có không ít thi thể lưu khấu, biết là tình huống hiện tại thế nào, liền cười nói: "Xem ra tặc khấu đã công một đợt rồi, bị các ngươi đánh lùi, hiện tại đang nghỉ ngơi, tích súc lực lượng đánh đợt thứ hai."

Bạch Diên gật đầu: "Nếu Hòa giáo viên tới rồi, vậy đợt thứ hai này tại hạ chỉ đứng xem náo nhiệt thôi."

Trình Húc cười buông tay: "Thật ra ta cũng là tới xem náo nhiệt."

Trình Húc nói: "Từ khi dùng tới lượng lớn hỏa khí rồi, ta cũng chỉ trước khi khai chiến hạ mệnh lệnh, sau khi khai chiến ta cũng không còn tác dụng gì, ngoại trừ xem kịch cũng không cần làm gì

hết, các binh sĩ đều dựa theo trình tự khi huấn luyện mà tự động tác chiến."

Bạch Diên nghẹn lời.

Trình Húc cười cũng kéo Bạch Diên lên tiễn lâu: "Lên đây, Bạch tiên sinh cũng cùng lên đây xem kịch đi, chúng ta tới đánh một trận không cần chỉ huy."

Bạch Diên lấy ra điểu súng nòng xoắn: "Hừ hừ, tại hạ không giống, cho dù không tham dự chỉ huy, tại hạ cũng có thể dùng 'Xạ' để tiếp viện binh sĩ của ta, ta chính là toàn tài, toàn tài, ha ha ha."

Vương Nhị cũng yên lặng đi theo lên tiễn lâu, nghiêm túc nhìn về phía trước.

Chương 367: Xông lên bờ

Bạch Ngọc Trụ chợt mở hai mắt: "Nghỉ ngơi xong rồi! Truyền lệnh toàn quân, chuẩn bị tiến công."

Vài tên thủ hạ thân tín của hắn lập tức hành động, truyền đi mệnh lệnh.

Truyền đạt mệnh lệnh giữa thuyền và thuyền thật ra là một chuyện rất phiền phức, nếu như là hải quân, thông thường sẽ cần phất cờ hiệu.

Nhưng thuỷ quân của Bạch Ngọc Trụ không có vấn đề này, tất cả thuyền của lưu khấu đều dính sát vào nhau, giữa thuyền lớn thuyền nhỏ chỉ có khoảng cách rất nhỏ, gân cổ hét lên là xong việc.

"Chuẩn bị làm việc!"

"Công bến tàu."

"Bạch lão đại hạ lệnh, lát nữa tất cả thuyền trực tiếp lao thẳng tới bên bờ, không cập sát bờ cũng không sao, trực tiếp dùng thuyền phía trước làm bàn đạp là có thể xông lên bờ."

"Giết chết huyện lệnh Hợp Dương không biết sống chết."

"Băm hắn và dân đoàn đối nghịch với chúng ta cho chó ăn."

"Cho chó ăn thì lãng phí quá, giữ lại để mình ăn đi, ha ha ha ha."

Đám lưu khấu vừa hành động vừa tỏ vẻ hùng hổ, đợt thất bại vừa rồi khiến trong lòng chúng đang nghẹn một bụng tức.

Từ khi chúng theo Vương Gia Dận tạo phản khởi sự tới nay, chỉ chỉ bị bại hai lần, một là ở huyện Hà Khúc bị tổng binh Sơn Tây Vương Quốc Lương cầm đại pháo Tây Dương bắn cho chạy trối chết, một lần khác chính là tại huyện Nghi Xuyên bị Hồng Thừa Trù không hiểu sao đánh tan, ngoài ra, thật đúng là chưa phải chịu qua tư vị thất bại.

Thắng càng nhiều, càng không thể chấp nhận thất bại!

Cho nên một khi chịu chút ngăn trở, chúng sẽ càng phẫn nộ.

Toàn bộ đội thuyền đều bắt đầu hoạt động, người chèo thuyền đã sẵn sàng chèo cho mạnh nhằm về phía bến tàu, các binh sĩ cũng bắt đầu chỉnh đốn trang bị. Vừa rồi đánh đợt một chúng đã nhìn ra, thủ đoạn tiến công chủ yếu của thủ quân vẫn là cung tiễn.

Thuốc nổ bao cũng chỉ nổ vang một phát thôi, ngoại trừ hù dọa người, thật ra không có uy lực gì.

Chỉ cần mình dựng thẳng thuẫn bài sẽ không sợ nữa, không có thuẫn bài thì giơ chăn bông dày cũng có thể ngăn cản tên, hoàn toàn không cần sợ.

Đám dân đoàn rác rưởi này một khi bị chúng ta áp sát, cung tiễn vô dụng rồi, chẳng qua là một đám ô hợp, sẽ dễ dàng bị đánh tan thôi.

"Chuẩn bị tiến công."

"Nghe hiệu lệnh của ta!"

Bạch Ngọc Trụ lớn tiếng hạ lệnh: "Toàn quân xung phong."

Tất cả thuyền trên mặt sông ngoại trừ "kỳ hạm" của Bạch Ngọc Trụ đều tiến về phía trước, hình ảnh đó thật sự có tác dụng hù doạ người, nếu như hiện tại canh giữ ở bên tường trại là dân đoàn huyện Hợp Dương, chỉ sợ nhìn hình ảnh này cũng sợ phát khóc.

Nhưng hiện tại đã đổi thành dân đoàn thôn Cao Gia, tình huống sẽ khác biệt.

Phùng Tuyển từ trên tiễn lâu nhìn xuống, mặc dù dân đoàn thôn Cao Gia cũng có một phần nhỏ tỏ ra hoảng sợ, nhưng phần lớn người vẫn không có động tác gì.

Trong số 1500 người này chỉ có 500 là tân binh, 1000 người khác đều là lão binh đã từng tham gia "tiễu phỉ núi Hoàng Long", đã được rèn luyện khi giao chiến với Vương Tả Quải.

Hoàn toàn không có động tác!

Một đội trưởng lớn tiếng nói: "Chuẩn bị đẩy ngã tường trại."

Phùng Tuyển: "Hả? sao lại phải đẩy ngã tường trại? Không có tường trại lấy cái gì thủ?"

Bạch Diên cười: "Tường trại chỉ có một lớp, phía trên quá chật, sẽ gây trở ngại cho hỏa súng binh luân phiên xạ kích, cho nên cần phải đẩy ngã. Yên tâm đi, binh của chúng tôi không cần tường trại cũng có thể thủ được chỗ này."

Phùng Tuyển câm nín.

Đợt thuyền đầu tiên chạy tới bên bờ, đám hãn phỉ lần lượt nhảy xuống thuyền, giơ thuẫn bài lên, cầm lấy nắp nồi che, còn có người giơ ván gỗ... đủ loại pháp môn ngăn cản tên được chúng biểu diễn vô cùng nhuần nhuyễn.

Thuyền phía sau chen chúc bên cạnh thuyền phía trước, lập tức tập trung mấy tầng thuyền bên bờ, che kín một khu vực lớn mặt sông, đám lưu khấu từ thuyền phía sau nhảy lên thuyền phía trước, lại nhảy lên bờ, động tác trông rất linh hoạt, quả thật tựa như bách hầu qua sông.

Các dân đoàn thôn Cao Gia đứng trên tiễn lâu giơ nỏ lên, xoát

xoát xoát bắn một đợt mưa tên về phía chúng.

Chuyện thú vị đã xảy ra, bộ đội được trang bị vũ khí lạnh trong dân đoàn thôn Cao Gia chỉ có 800 người, số lượng ít hơn nhiều so với dân đoàn huyện Hợp Dương, thế nhưng, tên họ bắn ra còn nhiều hơn 1000 dân đoàn huyện Hợp Dương.

Đây đương nhiên là bởi vì dân đoàn huyện Hợp Dương cơ bản không làm được mỗi người một cây cung, trang bị của họ quá hỗn loạn, tên bắn ra không đâu vào đâu.

Nhưng dân đoàn thôn Cao Gia lại là mỗi người một cây nỏ, hơn nữa đều làm từ thợ mộc trong Giếng Thợ thôn Cao Gia, tài liệu có Thiên Tôn cung cấp, khi chế tạo không tính toán chi phí, có thể nói mỗi cây đều chất lượng cao, uy lực của tên bắn ra mạnh hơn nhiều so với cung của dân đoàn huyện Hợp Dương.

Lưu khấu đỡ mưa tên như vậy lên đất liền, miễn bàn khó chịu thế nào.

Có người không cầm vững thuẫn bài, bị tên bắn trúng chân, hắn kêu thảm một tiếng và thuẫn bài bị lệch đi, tiếp theo chính là phốc phốc phốc, ngực trúng liền vài tên, kêu thảm lăn ra đất.

Có người giơ chăn bông đi tới, chỉ nghe thấy trên chăn bông vang lên tiếng tên phốc phốc, cũng không biết bị bắn bao nhiêu tên, hắn không dám giơ chăn lên nhìn đường phía trước, kết quả đạp vào khe hở giữa hai cái thuyền, ngã xuống sông Hoàng Hà.

Trong khoảnh khắc, lưu khấu ngã xuống một loạt.

Tuy nhiên, lần này chúng đã quyết tâm muốn xông lên "giáo huấn dân đoàn không biết sống chết", không chịu dễ dàng lùi bước. Đám biên quân đã lên bờ giữ vững thuẫn bài, đỡ cơn mưa tên chậm rãi đi tới. Trên người chúng còn mặc áo giáp vải, cho dù thỉnh thoảng trúng một tên thì vấn đề cũng không lớn.

Cố gắng tiến lên, thật đúng là có chút uy lực.

Phía sau còn có một nhóm Vệ sở binh làm phản đuổi theo, theo sau nữa là lưu khấu.

Ba đẳng cấp, tầng thứ rõ ràng.

Rất nhanh, số người này vẫn đứng vững vàng dưới mưa tên.

Tên cầm đầu biên quân cười to: "Chúng không ném thuốc nổ bao rồi, khẳng định đã dùng hết."

"Đi tới!"

"Giữ vững thuẫn trận, đi tới."

Đúng lúc này, đột nhiên chúng nghe được một tiếng nổ "ầm", tường trại gỗ đột nhiên ngã xuống, bụi bay đầy trời, che khuất một khoảng tầm nhìn lớn.

Đám lưu khấu ngẩn người chốc lát, đột nhiên mừng rỡ: "Ha ha ha, tường trại của chúng tự ngã rồi."

Bạch Ngọc Trụ: "Trời cũng giúp ta, khẳng định là lúc dựng tường trại đã ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu, không châm cọc gỗ cho sâu, tiến công, công vào nơi tường trại đã ngã xuống."

Đám lưu khấu hoan hô, gào lên, xông về phía tường trại ngã xuống.

Đúng lúc này...

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Âm thanh hoả súng vang lên, ngay chỗ tường trại ngã xuống, trong bụi bặm khắp trời không nhìn thấy gì, mấy trăm cây hỏa súng liên tục không ngừng mà vang lên.

Hoạt thang thương không cần nhằm, chỉ cần hướng về một phương hướng đại thể xếp hàng bắn đại là được, cho nên cát bụi không ảnh hưởng chút nào tới họ, đạn bay qua cát vàng khắp bầu trời, hướng về số lưu khấu xông qua trước "hành hung" một đợt.

Uy lực của đạn không cùng cấp bậc với cung tiễn.

Binh sĩ cầm thiết thuẫn bài trên tay còn có thể ngăn cản một chút, nhưng lưu khấu cầm nắp nồi thì không có vận khí tốt như vậy, đạn chì bắn vào trên nắp nồi sẽ dễ dàng xuyên thủng, lưu khấu phía sau kêu thảm thiết một tiếng, ôm chỗ trúng đạn và ngã xuống.

Chương 368: Chạy trốn cũng quá nhanh

Bọn lưu khấu kinh hãi: "Hỏa súng, hơn nữa rất nhiều hỏa súng."

Hàng biên quân đầu tiên bị một đợt hỏa súng này bắn cho thê thảm nhất, nhưng những biên quân này cũng phản ứng nhanh nhất, vừa phát hiện đối diện có rất nhiều hỏa súng, chiến hữu bên người lại ngã xuống, chúng càng thêm cẩn thận sử dụng thuẫn bài trong tay, nhất là thuẫn bài bằng sắt, thứ này vẫn có thể ngăn được hỏa súng, thế nhưng cần phải lui cả người về phía sau thuẫn, không để thò ra một chút nào.

Thu nhỏ lại diện tích tiếp đạn, chậm rãi đi tới.

Đám Vệ sở binh và lưu khấu phía sau đang la hét luôn mồm, nhưng một vòng hỏa súng bắn đồng loạt còn không đến mức đánh tan sĩ khí của chúng, vẫn còn có thể kiên trì tiếp tục đi tới, có người còn rống lên: "Không phải sợ, một huyện thành nhỏ thì có được bao nhiêu hỏa súng? Chúng đã bắt hết một đợt vừa rồi, hết lực rồi! Chúng ta tiến lên là thắng."

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Đợt hỏa súng thứ hai vang lên.

Hỏa súng binh của thôn Cao Gia bởi độ huấn luyện không đủ, cho nên hiện tại cũng không dùng đấu pháp tam đoạn thức xạ kích, mà là chọn dùng lưỡng đoạn thức xạ kích, vòng thứ nhất chỉ có 250 cây hỏa súng khai hoả, sau khi bắn xong sẽ có giãn cách hơn mười lần chớp mắt thì đợt thứ hai mới khai hoả.

Trong nháy mắt lưu khấu lại ngã xuống một loạt!

Phùng Tuyển đứng ở trên cao có thể nhìn thấy rõ ràng một loạt lưu khấu tựa như hoa mầu bị liềm vung qua, ào ào ngã xuống, uy lực của hỏa súng quy mô lớn bắn đồng loạt thật là đáng sợ.

Trong lòng hắn nhịn không được thầm nghĩ: đừng nói lưu khấu, cho dù tới là quan binh cũng không đỡ nổi dân đoàn thôn Cao Gia bắn phá như vậy, quá lợi hại! Quá lợi hại! Đây chỉ là dân đoàn của một thôn trang thôi sao? Đây rõ ràng phải là Thần cơ doanh.

Nhưng đây vẫn còn chưa hết, lại đến phiên ném lựu binh ra tay.

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu xoay tròn cánh tay, đồng thời ném ra lựu đạn ngòi nổ trong tay, bộ đội ném lựu binh đã mở rộng đến 200 người, cũng theo đội trưởng cùng ném ra lựu đạn.

Trong nháy mắt, chày gỗ khắp bầu trời bay về phía bãi cát.

Đồ chơi này là cái gì?

Quần chúng vây xem không mấy người nhìn rõ.

Trước mắt người có thể nhìn ra thứ này ngoại trừ người của thôn Cao Gia cũng chỉ có đám thủ hạ của Vương Tả Quải, nhưng những người này ngoại trừ Miêu Mỹ và một số hãn phỉ đã chạy thoát, những người khác hiện tại đều đang lao động cải tạo trong núi Hoàng Long, làm nghề nghiệp rất có tiền đồ đó.

Kế tiếp, chính là lúc lựu đạn kinh khủng cày rồi.

Ầm!

Quả lựu đạn đầu tiên nổ tung, là Cao Sơ Ngũ ném, vừa chuẩn lại vừa xa, rơi thẳng vào chính giữa quân trận của lưu khấu. Nó

vừa nổ tung, mấy chục lưu khấu xung quanh cùng lúc hự một tiếng, mềm oặt ngã xuống đất.

Tiếp theo đến phiên Trịnh Đại Ngưu ném, ầm, lại là một nhóm lưu khấu ngã xuống.

Chỉ thấy trong đại quân lưu khấu, phàm là nơi lựu đạn rơi xuống, người xung quanh một vòng đều sẽ ngã xuống, rõ ràng người không bị vụ nổ cuốn vào cũng ngã xuống, hoàn toàn không biết rốt cuộc họ bị thứ gì giết chết.

Một vòng nổ tung như thế, trực tiếp khiến lưu khấu hoang mang, ngỡ ngàng, không biết vì đâu.

Bạch Ngọc Trụ ở trên kỳ hạm đằng xa cũng ngẩn người: "Rốt cuộc đó là thứ gì?"

"Vì sao nó vừa nổ tung, người xung quanh ngã hết?"

"Rốt cuộc là vũ khí gì?"

"A a a, thật là đáng sợ."

Trong quân lưu khấu vang lên tiếng kêu cha gọi mẹ không dứt.

"Đoàng!" Tán binh lại nổ súng, một tiểu đầu mục trong tặc quân kêu thảm ngã xuống, đến chết cũng không biết là ai giết.

"Đoàng!" Lại một tiểu đầu mục ngã xuống.

Độ chính xác của Tuyến thang thương đối với bọn tiểu đầu mục thích ăn mặc như đại hiệp mà nói, quả thật chính là ác mộng.

Biên quân và Vệ sở binh đứng đầu tiên cũng không muốn tiếp tục đi tới nữa, gào khóc lui lại phía sau, chúng vừa lui lại, lưu khấu phía sau tự nhiên cũng không dám tiến lên nữa, lập tức binh bại như núi đổ.

Đám lưu khấu nhảy hết lên thuyền...

"Đoàng đoàng đoàng!"

Hỏa súng lại khai hoả.

Đám lưu khấu khi bỏ chạy để lại tấm lưng kêu thảm ngã vào trong nước, bị Hoàng Hà nuốt chửng, người may mắn nhặt về một mạng thì chật vật liều mạng lên thuyền chèo ra giữa sông, mãi đến khi trốn đến bên kỳ hạm của Bạch Ngọc Trụ, xác nhận ở đây không nằm trong tầm bắn của hỏa súng và tạc đạn kỳ quái kia nữa chúng mới dừng lại.

Một đợt xung phong như thế, bên lưu khấu ít nhất bỏ lại mấy trăm thi thể.

Bạch Ngọc Trụ hít một hơi lạnh: "Chúng ta thật sự đang đánh một huyện thành sao?"

Tiểu đầu mục trốn được về nhảy lên kỳ hạm của hắn, miệng la to: "Bạch lão đại, lui đi, ở đây chúng ta đánh không được, thủ quân ở đây còn mạnh hơn cả tổng binh Sơn Tây Vương Quốc Lương, Vương Quốc Lương chỉ có mấy khẩu pháo, trăm cây hỏa súng mà thôi, ở đây... ở đây quả thật kinh khủng, không rõ chúng có bao nhiêu thực lực."

"Lui đi! Bạch lão đại, ở đây chúng ta thật sự không đánh được."

"Ở đây còn mạnh hơn cả Hồng Thừa Trù nữa, ta thà quay về đánh huyện Nghi Xuyên."

"Ta thà đi đánh huyện Hà Khúc."

Đám hãn phỉ dưới trướng đã mất chiến ý, chỉ muốn chạy trốn.

Bạch Ngọc Trụ thấy thế cũng biết chuyện này bó tay rồi, dù

sao thì chúng ta là lưu khấu, chuyện chạy trốn đã làm không ít, cũng không thấy mất mặt bao nhiêu.

"Lui lại!"

"Chạy về hướng bắc."

Mệnh lệnh truyền đi, toàn bộ thuyền lớn thuyền nhỏ cùng liều mạng mà chèo, đám lưu khấu chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi quỷ quái này nên chèo thuyền rất nhanh, các đại hiệp thậm chí dùng đao kiếm của mình làm mái chèo, liều mạng quạt vào trong nước.

Thế là, Bạch Ngọc Trụ dẫn theo đám lưu khấu bị đánh tơi bời lui trở về hướng bắc, không bao lâu liền biến mất trên mặt sông phương bắc.

Bạch Diên cầm kính viễn vọng, nhìn theo đội thuyền của lưu khấu đi xa, mãi đến khi không nhìn thấy nữa mới ngả tay nói: "Ui chao, chạy rồi!"

Trình Húc giật lấy kính viễn vọng từ trong tay hắn nhìn: "Đúng thật, chạy nhanh lắm, người của ta mới tới còn chưa đánh đã."

Bạch Diên: "Còn muốn đánh đã ghiền à? Hỏa dược không mất tiền sao?"

Trình Húc cười hắc hắc không ngừng: "Cái này thì ngươi không biết rồi. Không lâu Thiên Tôn còn nói với ta, hỏa súng binh của chúng ta cần cơ hội thực chiến để rèn luyện, đừng nghĩ đến việc tiết kiệm hoả dược, nếu như tất cả hỏa súng binh đều vì tiết kiệm mà biến thành tân binh, tương lai đụng độ kỵ binh của Kiến Nô thì làm sao mà đánh."

Bạch Diên "ơ" một tiếng: "Kiến Nô? Chúng ta cách Kiến Nô xa lắc, có cần thiết đem Kiến Nô dùng làm quân địch giả không?"

Trình Húc: "Nếu Thiên Tôn đã nói như vậy... vậy thì vẫn phải suy nghĩ một chút về việc này. Trong lời của Thiên Tôn lão nhân gia bao hàm thiên cơ, ngươi cũng đừng coi thường."

Lời này có lý, Bạch Diên vội vàng hướng về bầu trời vái một cái.

Tuy nhiên trên bầu trời cũng không có đám mây thấp của Thiên Tôn, xem ra Thiên Tôn lão nhân gia vốn không quan tâm tới trận chiến trước mắt.

Không sai!

Thiên Tôn lúc này đang đi dạo phố với Cao Nhất Diệp, Cao Nhất Diệp đi trên mặt đất, Thiên Tôn bay trên trời, cùng nhau đi chơi huyện Hợp Dương. Nơi đây là danh thành mỹ thực sinh thái Hoàng Hà của Trung Quốc, đồ ăn đặc sắc có rất nhiều, Cao Nhất Diệp đang đi thì phát hiện một quán ăn kỳ quái gọi là "Thủy Tiên Hợp Hợp".

Chương 369: Sao không đến thôn Cao Gia mở quán

Cao Nhất Diệp đứng ở trước quán ăn "Thủy Tiên Hợp Hợp", ngẩng đầu nhìn bảng hiệu: "Chao ôi, hai chữ này vậy mà ta không biết."

Thu Cúc bên cạnh thấp giọng nói: "Hai chữ đó là thủy tiên."

Cao Nhất Diệp: "Ta nói chính là hai chữ sau."

Đông Tuyết vội vàng bổ sung: "Hai chữ đó là hợp hợp."

Cao Nhất Diệp: "Như vậy vấn đề tới rồi, Thủy Tiên Hợp Hợp là cái gì?"

Hai cô nương Thu Đông cùng lắc đầu: "Không biết."

Đừng nói họ không biết, Thiên Tôn cũng không biết, ngẩn mặt ra ở trên trời mà nhìn, nghĩ thầm: đây là cái quỷ gì? Vì sao ta chưa từng ăn, thậm chí chưa nghe nói qua?

Y vội vàng mở meituan bán đồ ăn tìm Thủy Tiên Hợp Hợp, tìm không thấy, thành phố Song Khánh vậy mà không bán.

Cái này khiến người không phục lắm, phải ăn cho biết.

Lý Đạo Huyền hạ lệnh: "Nhất Diệp, vào quán, ăn!"

Cao Nhất Diệp sờ bụng: "Thế nhưng ta vừa mới ăn một bát mì dao gọt Tam Trì rồi, lại ăn nửa bát mì Hợp Dương, còn gặm nửa cái bánh thịt dê... ta ăn no lắm rồi. Ôi, đi dạo phố ở huyện Hợp Dương thật là đáng sợ, không để ý cái là ăn quá nhiều."

Lý Đạo Huyền: "Ơ? ngươi ăn nhiều như vậy sao?"

Cao Nhất Diệp: "Ngài không phải vẫn ở trên trời nhìn sao?"

Lý Đạo Huyền nhất thời không biết nói gì.

Được thôi, dọc theo đường đi chỉ lo nhìn thiếu nữ cười tươi đáng yêu, không chú ý tới suốt dọc đường nàng ăn luôn mồm, đáng sợ, đáng sợ.

Y đang muốn nói "ăn không được thì thôi", không ngờ Cao Nhất Diệp sờ sờ cái bụng hơi nhô ra, cười hì một tiếng: "Có lẽ còn chịu được, Thu Cúc, ngươi giúp ta ăn một nửa được không?"

Thu Cúc ủy khuất nói: "Vừa rồi thịt dê hồ bột ta đã giúp ngài ăn một nửa rồi."

Cao Nhất Diệp đành phải chuyển sang Đông Tuyết, người sau cũng tỏ ra khó xử: "Mì Hợp Dương vừa rồi ta cũng giúp ngài ăn một nửa bát."

Cao Nhất Diệp nhún vai: "Hai người sức ăn kém thế, sao hai người đều chỉ ăn được một nửa."

Thu Cúc và Đông Tuyết thấp giọng nói: "Từ nhỏ đã được dạy như vậy rồi... Chỉ có thể ăn lửng dạ, tuyệt đối không thể để béo."

Cao Nhất Diệp không hiểu, Lý Đạo Huyền nghe lại hiểu, trong lòng cảm thấy khổ thay cho họ, thở dài: "Vào đi, sau này ăn no một chút, đừng ăn lửng dạ thì ngừng, béo cũng không sao, ở chỗ ta, sẽ không ai chú ý các ngươi béo đâu."

Y vừa nói như thế, Cao Nhất Diệp mới rốt cuộc hiểu ra, xấu hổ nói: "Đi vào ăn đi, Thiên Tôn bảo hai người sau này cứ ăn thoải mái, béo cũng không ai ghét."

Hai người Thu Đông mừng rỡ: "Đa tạ Thiên Tôn."

Lúc này ba người mới đi vào cửa hàng "Thủy Tiên Hợp Hợp": "Ông chủ, Thủy Tiên Hợp Hợp của ông là cái gì vậy?"

Ông chủ thấy là ba nữ tử ăn mặc rất "có đẳng cấp" đi vào, người dẫn đầu chải tóc phụ nhân, rất rõ ràng là phu nhân nhà đại hộ dẫn theo hai đại nha hoàn ra ngoài dạo phố, vội vàng tươi cười tiến tới chào hỏi: "Vị phu nhân này, Thủy Tiên Hợp Hợp là món ăn đặc sản của huyện Hợp Dương chúng tôi, dùng bột kiều mạch ép mà thành, khi trộn mì thì thêm hạt ngải, hoặc trộn với nước đá xanh nung đỏ, mì trộn ra sẽ thành sợi, có tính dai, sau khi đun sôi trong nồi lập tức trụng vào trong nước lạnh, nên tên gọi là Thủy Tiên Hợp Hợp."

Cao Nhất Diệp nghe vậy nước bọt chảy ròng.

Lý Đạo Huyền cũng nghe mà nước bọt chảy ròng.

"Cho một bát!"

Hai người hầu như đồng thời lên tiếng.

Nói xong sau đó, Cao Nhất Diệp mới ngẩng đầu lên: "Ôi, Thiên Tôn, ngài là nói ta gọi một bát, hay là bản thân ngài cũng gọi một bát?"

Lý Đạo Huyền: "Khụ! Khụ! Đương nhiên là bảo ngươi gọi một bát, ta ngao du ngũ hồ tứ hải, món ngon gì mà chưa ăn? Ai mà thèm."

Vừa nói, ngón tay nhanh chóng tìm tòi trên điện thoại, trên meituan không có, trên douyin không có, trên "no rồi sao" cũng không có, tất cả phần mềm bán đồ ăn đều không mua được, muốn tức giận rồi.

Rốt cuộc, vẫn là taobao vạn năng cứu y, trên taobao không ngờ có bán hợp hợp, đáng tiếc cũng không phải Thủy Tiên Hợp Hợp của Hợp Dương, mà là Thuần Hóa hợp hợp, hơn 20 đồng mua

được sáu hộp, cũng rẻ.

Ôi, ăn tạm vậy, đặt hàng, thêm tiền, để chủ shop giao hoả tốc.

Chẳng mấy chốc, chủ quán đã làm xong Thủy Tiên Hợp Hợp, bưng lên bàn.

Cao Nhất Diệp nếm thử một miếng, liền mừng rỡ: "Ngon lắm."

Hai cô nương Thu Đông cũng nếm thử, vẻ mặt cũng tỏ ra thích thú.

Lý Đạo Huyền thấy vẻ mặt của họ biết là thứ này không tệ, cười nói: "Nhất Diệp, ngươi không ngại hỏi xem chủ quán buôn bán có được không, thử dụ hắn."

Cao Nhất Diệp nghe vậy liền gọi chủ quán: "Chưởng quỹ, Thủy Tiên Hợp Hợp này của ông rất ngon, sao ta thấy trong quán không có mấy người? buôn bán không tốt sao?"

Ông chủ thở dài một hơi: "Mấy năm nay không sống nổi, đang hạn hán mà, hai năm trước ta vốn không kiếm được mì kiều mạch, mãi đến khi người của thôn Cao Gia đến và phát bột mì khắp nơi, mọi người có ăn rồi, có một số người trong nhà còn tồn mì kiều mạch cũng đồng ý bán ra với giá ổn định, lúc này ta mới mua được một chút, đem về làm Thủy Tiên Hợp Hợp, nhưng bây giờ mọi người chỉ cầu ăn no thôi, không cầu ăn ngon, nghề này của ta thực sự là... một lời khó nói hết a."

Lý Đạo Huyền đã hiểu, hiện tại huyện Hợp Dương vừa mới bắt đầu phát lương, muốn khôi phục đến bầu không khí như những năm bình thường thì còn lâu lắm.

Hiện tại các lão bách tính có chút tài sản đều cất giữ không dám dùng, phải chờ tới khi họ không còn lo lắng cho cuộc sống tương lai nữa thì họ mới có thể bỏ được đem tiền ra cho mỹ thực.

Bằng không thì, thà rằng mình ở nhà lấy bột mì làm chút đồ ăn đơn giản.

Lý Đạo Huyền cười nói: "Mời hắn đến thôn Cao Gia mở quán đi."

Cao Nhất Diệp mỉm cười nói: "Chưởng quỹ, món này của ông rất ngon, sao không đến thôn Cao Gia mở quán ăn? Trong khu thương mại Cao Gia hiện tại còn có mấy cửa hàng bỏ không, ba tháng đầu còn thực thi miễn tiền thuê, ông đến thôn Cao Gia mở một quán ăn bán Thủy Tiên Hợp Hợp, ta bảo đảm ông đắt khách."

Ông chủ "ơ" một tiếng: "Thôn Cao Gia dễ bán lắm sao?"

Cao Nhất Diệp: "Đương nhiên rồi, người ở thôn Cao Gia sống rất thoải mái, giàu có, hiện tại đã không còn 'ăn no là được', mà là muốn 'ăn ngon mới được'. Nếu ông không tin, không ngại ngày nào đó qua xem thử."

Ông chủ nghe vậy tim đã đập thình thịch.

Nếu thôn Cao Gia cách rất xa, cần phải rời xa nơi chôn rau cắt rốn, hắn khẳng định không muốn, nhưng thôn Cao Gia gần mà, ngay nơi giao giới giữa huyện Hợp Dương và Trừng Thành, cũng chỉ mấy chục dặm, hơn nữa bây giờ còn đang làm đường, một khi thông đường rồi, qua lại sẽ rất nhanh.

Nếu tại nơi gần như vậy xông xáo một lần, cũng coi như chuyện không đáng ngại.

Ông chủ cười tươi nói: "Đa tạ chủ ý của ngài, vậy ngày nào đó ta đóng cửa nghỉ ngơi, sẽ đến thôn Cao Gia nhìn xem, nếu bên đó buôn bán tốt, ta sẽ chuyển qua đó thử xem."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Ông đi xem sẽ biết thôi."

Hai người đang nói đến đó thì một con khoái mã chạy vào

trong thành, kỵ sĩ trên ngựa là một nha dịch, vừa chạy vừa la to:

"Tin tức tốt, tin tức tốt! Tặc quân của đại lưu khấu Vương Gia Dận bị dân đoàn của chúng ta liên thủ với dân đoàn thôn Cao Gia ngăn chặn tại bến tàu Hiệp Xuyên, bọn lưu khấu đã trốn đi rồi."

Chương 370: Đừng quấy nhiễu dân

Tin tức lưu khấu bị đẩy lùi vừa truyền đi, cả huyện thành nhất thời tiếng hoan hô như sấm.

Các lão bách tính từ trong nhà chạy ra, hoan hô nhảy múa trên đường.

Không ít người bu tới nha dịch truyền tin tức kia.

Nha dịch ngồi trên lưng ngựa lớn tiếng nói: "Trận đánh ngày hôm nay thật đúng là sảng khoái, bọn lưu khấu lên bờ đứng chưa vững đã bị đuổi xuống sông, ha ha ha, dân đoàn thôn Cao Gia kia..."

Hắn tía lia kể chuyện một hồi, kể lại trận chiến xảy ra trên bến tàu Hiệp Xuyên sống động như thật.

Cao Nhất Diệp và hai cô nương Thu Đông không có hứng thú quá lớn đối với đánh trận, vẫn còn đang ngồi trong quán ăn "Thủy Tiên Hợp Hợp", cũng không muốn đi hóng chuyện, nhưng Lý Đạo Huyền lại chuyển "chú ý" qua đó, nghe nha dịch kia thêm mắm thêm muối nói nửa ngày.

Lần này cũng nghe rõ ràng những gì trải qua ở trận đánh bến tàu Hiệp Xuyên.

Rất tốt, xem ra người tí hon nhà mình cùng lắm chỉ bị bắn mấy tên, không có thương vong lớn, có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Thiên Tôn bao che khuyết điểm không muốn nhìn thấy nhất chính là người tí hon nhà mình chết.

Y chính là dạng người nuôi con chó con mèo mà bị chết cũng sẽ khóc nửa ngày.

"Nhất Diệp, xem ra huyện Hợp Dương tạm thời an toàn rồi." Lý Đạo Huyền trông rất hài lòng phân phó: "Lúc trước ta bảo ngươi và Tam Thập Nhị đi an bài việc liên quan đến dân sinh, có thể lập tức bắt đầu phổ biến rồi."

Cao Nhất Diệp buông bát trong tay xuống: "Được!"

Lý Đạo Huyền tập trung nhìn vào,"Thủy Tiên Hợp Hợp" trong bát nàng đã ăn hết rồi, ngay cả nước cũng húp sạch.

"Ui! Ngươi không phải mới vừa nói đã ăn no rồi, muốn hai vị cô nương Thu Đông giúp ngươi ăn một chút sao?"

Cao Nhất Diệp: "Nhưng mà Thủy Tiên Hợp Hợp này ăn rất ngon, ta phát hiện mình có thể nuốt được."

Lý Đạo Huyền nghẹn lời.

Đây rốt cuộc là dạng người gì chứ.

Chờ một chút, có người nói nữ sinh hiện đại đều có hai dạ dày, một cái dùng để ăn bữa chính, người cái dùng để ăn quà. Vậy nữ sinh cổ đại chắc cũng có hai dạ dày, một cái dùng để ăn món ăn bình thường, một cái khác dùng để ăn món ngon vật lạ.

Nữ sinh thật đúng là sinh vật thần kỳ!

Trong huyện thành náo nhiệt vui mừng một hồi, sau đó về đến huyện thành trước là Kỵ Binh doanh do Tạo Oanh suất lĩnh, cùng với dân đoàn thôn Cao Gia của Trình Húc suất lĩnh, họ muốn trở về thôn Cao Gia, nhưng khi về cũng không cần vội như khi tiếp viện, cho nên sẽ không để cho kỵ binh chạy trước, bộ binh chậm rãi theo sau, liền hội hợp cùng nhau đi về.

Cũng không đi vòng qua thành mà trực tiếp chui vào trong huyện thành, chuẩn bị nghỉ ngơi ở chỗ này, sau đó sẽ tiếp tục trở về thôn Cao Gia.

Dân đoàn quy mô 1500 người vẫn là rất lớn, sau khi tiến vào huyện thành Trình Húc liền lớn tiếng nói: : "Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử, các ngươi dẫn theo 100 hộ vệ binh của thánh nữ đại nhân đi theo ta, chúng ta đi hội hợp với thánh nữ đại nhân."

Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử vội vàng tuân mệnh.

Trình Húc quay đầu, nói với Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu và các binh sĩ dân đoàn còn lại: "Giải tán ngay tại chỗ, đều tự mình nghỉ ngơi, sau một canh giờ tập kết ngoài cửa thành lại tiếp tục lên đường, nhớ kỹ, không được quấy nhiễu dân. Thiên Tôn rất bảo vệ lão bách tính, nếu như các ngươi làm ra hành vi ức hiếp lương dân như quan binh, vậy thì chuẩn bị làm tội phạm cải tạo đi."

Cao Sơ Ngũ há miệng cười to: "Làm gì có, mỗi ngày chúng tôi đều học ba điều kỷ luật tám mục chú ý cơ mà, sao dám đi khi dễ lão bách tính."

Trịnh Đại Ngưu cũng toét miệng cười: "Khi dễ người mệt lắm, còn phải vung nắm đấm, không bằng tìm một chỗ ăn thứ gì ngon."

Tất cả mọi người đều cười.

Thế là, người của dân đoàn lũ lượt giải tán.

Tạo Oanh thấy dân đoàn giải tán, Kỵ Binh doanh của nàng xem ra cũng nên thả lỏng nghỉ ngơi, cũng phất tay nói: "Kỵ Binh doanh nghỉ ngơi một canh giờ, đừng quấy nhiễu dân."

Các kỵ binh đáp lại một tiếng, cũng đều tự tản ra, họ có thêm một con ngựa, không dễ đi lại như bộ binh, khi đi dạo phố còn phải một tay dắt ngựa, đi lại cũng bất tiện.

Nhưng họ có thêm một con ngựa lại giống như có thêm một tượng trưng cho thân phận, thế đạo này người có ngựa là người bình thường không dám trêu vào, họ dắt ngựa đi lại, người đi đường đều phải nhường đường.

Tạo Oanh nhíu mày, có chút lo lắng mấy tên này sẽ quấy nhiễu dân, đối với 180 tân binh mới tuyển lại rất yên tâm, biết họ khẳng định sẽ không quấy nhiễu dân, nhưng 120 thuộc hạ cũ của mình lại không như vậy.

Suy nghĩ chốc lát rồi nàng đè thấp giọng nói với Trình Húc:

"Thay ta vấn an thánh nữ đại nhân, ta phải đi dạo trong thành để ý mấy tên thuộc hạ cũ của ta, họ xuất thân mã tặc, không khéo sẽ quấy nhiễu dân, ta phải nhìn chằm chằm mới không xảy ra chuyện."

Trình Húc cười nói: "Được, Tạo giáo viên nên để ý tới họ. Thiên Tôn bình thường nhân từ ôn hòa, nhưng một khi đụng tới chuyện ức hiếp lương dân sẽ lửa giận tận trời. Ta đã từng nhìn thấy hắn đưa tay vỗ chết 'lưu khấu về quê' ức hiếp lương dân rồi, tuyệt không khoan dung."

Tạo Oanh gật đầu: "Ở thôn Cao Gia một thời gian, ta cũng đại thể rõ ràng tính tình của Thiên Tôn rồi, hơn nữa hiện tại bọn ta cũng không còn là tặc nữa, mà là quân đội nghiêm chỉnh, cũng không thể giống như trước vậy được."

Trình Húc gật đầu, cười khẩy một tiếng: "Trước đây lão tử rất nhiều thói hư tật xấu, đến thôn Cao Gia rồi đã thay đổi hoàn toàn, ngay cả báo cáo láo chiến công lão tử sở trường nhất cũng..."

Tạo Oanh: "Báo cáo láo chiến công?"

Trình Húc tự biết lỡ mồm, vội vàng im miệng, cười ha ha cho qua.

Tạo Oanh thấy gã che mặt suốt, đã sớm đoán được thân phận gã cổ quái, cũng không nói ra, chỉ cười ôm quyền rồi xoay người xuống ngựa, một tay dắt ngựa, bắt đầu đi dạo trong huyện thành...

Trình Húc cười cười, dẫn theo đám người Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử đi vào nha môn. Cao Nhất Diệp và Tam Thập Nhị cũng đang chờ ở trong nha môn, Bát Địa Thỏ dương dương đắc ý: "Thánh nữ đại nhân, đội hộ vệ của ngài đã về rồi, kế tiếp sự an toàn của ngài cứ giao cho bản thỏ thiên hạ vô địch đi."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Người truyền tin nói, các ngươi thắng rất gọn gàng, lưu loát, còn nói ngươi đem bao hỏa dược đại pháo dùng thành lựu đạn mà ném, phá hủy trận hình của lưu khấu, đã lập công lớn."

Bát Địa Thỏ ngửa đầu cười ha ha, cười đến lỗ mũi đều hướng lên trời: "Bản thỏ xuất mã, vạn quân chớ địch."

Hắn vừa cười là không ai để ý tới hắn nữa. Tam Thập Nhị đi tới trước mặt Trình Húc, cười nói: "Lần này Vương Gia Dận bại, chắc là sợ hãi vỡ mật rồi, trong thời gian ngắn sẽ không trở lại nữa chứ?"

Trình Húc gật đầu: "Ta xem chắc hắn sẽ không tới nữa. Ven bờ Hoàng Hà cũng không chỉ chỗ chúng ta có thể đánh, nếu Vương Gia Dận không bị ngáo khẳng định sẽ chọn nơi khác để lên bờ."

Tam Thập Nhị nói: "Vậy là tốt rồi, người của ngươi một canh giờ sau sẽ trở về thôn Cao Gia đúng không? Dẫn ta về cùng đi, Thiên Tôn giao cho rất nhiều việc về phương diện kinh tế, ta cũng phải nhanh một chút trở lại chuẩn bị. Thời gian kế tiếp, trọng điểm của chúng ta hẳn là huyện Hợp Dương rồi."

Trình Húc gật đầu: "Huyện Hợp Dương có bến tàu Hiệp Xuyên, phương diện vận tải tiện lợi hơn thôn Cao Gia chúng ta nhiều, kế tiếp huyện Hợp Dương khẳng định sẽ là trọng tâm của chúng ta."

Gã đè thấp giọng, tiến đến sát bên tai Tam Thập Nhị và nói: "Huyện lệnh Hợp Dương Phùng Tuyển, trước mắt còn chưa tính là người một nhà với chúng ta, sợ rằng còn cần... hắc."

Tam Thập Nhị gật đầu: "Hiểu rồi, người này, từ từ mà lên kế hoạch."

Chương 371: Cần một trục nhân

Lý Đạo Huyền cầm một ly cafe latte hương hoa lài ở trên bầu trời nhìn xuống huyện thành Hợp Dương, có vẻ khẩn trương, rất sợ các người tí hon dân đoàn nhà mình khi dễ lão bách tính của huyện Hợp Dương.

Đây vẫn là lần đầu tiên dân đoàn thôn Cao Gia đi tới một "thành trấn của người tí hon bên ngoài ở", ở chỗ này rất dễ xảy ra việc "ỷ thế hiếp người".

Đây là một sự khảo nghiệm về phong thái tinh thần trọng đại lần đầu tiên mà dân đoàn thôn Cao Gia đối mặt.

Y biết mình là một người bao che khuyết điểm, nếu như người tí hon nhà mình khi dễ người tí hon bên ngoài, y nên làm cái gì mới tốt? Dung túng khẳng định là không thể dung túng, nhưng nếu phải trừng phạt thì có hơi không nỡ.

Rất xoắn xuýt.

Đến lúc này, y coi như là cảm nhận được một cách sâu sắc trên thế giới này vì sao lại sinh ra hủ bại, vì sao lại có thái giám lộng quyền, vì sao lại có gian thần quấy phá...

Đây đều là có nguồn gốc bởi "lãnh đạo tối cao" thiên vị đối với "người trong nhà".

Có thiên vị sẽ có ngoại lệ, có ngoại lệ sẽ dẫn đế pháp kỷ tan vỡ.

Ngươi biết rõ như vậy không đúng, nhưng khi người trong nhà

ở trước mặt ngươi khóc lóc đòi thắt cổ, có mấy người có thể chịu được chứ?

Người thân ngươi trộm nhà hàng xóm 1000 đồng, ngươi thật sự nhẫn tâm gọi điện thoại báo cảnh sát sao?

Người anh em thân thiết nhất của ngươi xách đao chém người, ngươi bắt hắn đưa về đồn công an hay là cho hắn một khoản lộ phí để hắn có thể mua vé tàu chạy trốn?

Có lẽ ngươi có thể dễ dàng đánh ra dòng chữ "ta giúp pháp lý" trên internet, để biểu thị rằng mình là một người trọng chính nghĩa, nhưng thật sự khi đến phiên ngươi lựa chọn... nó sẽ khó hơn nhiều so với cào phím.

Lý Đạo Huyền yên lặng suy nghĩ vấn đề này, xem ra, thành lập một "cơ cấu chấp pháp" là một việc rất cần thiết, ta không làm được quản lý bàn tay sắt, vậy để một người làm được giúp ta quản lý...

Thừa dịp hiện tại thế lực của mình còn chưa lớn, thành lập "cơ cấu chấp pháp" còn kịp.

Nhưng người chấp pháp này do ai đảm đương?

Người này phải rất trục mới được! Tức là phải rất cổ hủ.

Phải đặt pháp lý trước nhân tình, phải xem chính nghĩa nặng hơn tất cả. Vì quán triệt chính nghĩa, thậm chí có thể bật lại mình, sửa chữa cái "thiên vị và ngoại lệ" của mình, giống như Ngụy Chinh nổi tiếng của Đường triều, có can đảm nói thẳng ra sai lầm của hoàng đế.

Trong số người tí hon của mình có một người như thế không?

Đầu óc vừa miên man suy nghĩ, vừa chờ đợi lo lắng nhìn người tí hon hoạt động.

Cũng may, tư tưởng giáo dục chính trị thời gian dài đã khiến các binh sĩ dân đoàn của thôn Cao Gia có vẻ rất quy củ, một đội binh sĩ đi tới trước một quán ăn vặt, mỉm cười chào hỏi chủ quán: "Chưởng quỹ, mì dao gọt Tam Trì này của ngươi bao nhiêu tiền một bát?"

Chưởng quỹ thấy họ mặc áo giáp, hơi sợ hãi, nhút nhát nói: "Mười văn."

Các binh sĩ: "Oa, đắt thế à?"

"Một bát mì xé trong thôn Cao Gia chúng tôi có ba văn tiền thôi."

"Ta nghĩ, chắc do giá lương ở đây đắt hơn."

"Ân huệ của Thiên Tôn vừa mới đến huyện thành này, lương thực ở đây còn chưa nhiều như thôn Cao Gia chúng ta."

"A, như vậy vừa nghĩ cũng hợp lý rồi."

"Cho một bát!"

"Ta cũng một bát."

Trong lòng chưởng quỹ hơi hoảng, đám người này gọi năm bát, chính là 50 đồng tiền, nếu như lát nữa họ không trả tiền, vậy ta chẳng phải mất máu rồi?

Thế nhưng nhìn thoáng qua áo giáp và binh khí của họ, chưởng quỹ lại không dám nói "tiểu điếm không bán cho các ngươi", đành phải kiên trì đi gọt mì.

Cũng may hắn suy nghĩ nhiều, đám người này cũng không đợi chưởng quỹ gọt mì xong đã cầm một cục bạc vụn, trị giá khoảng 50 văn, đặt nó trước mặt chưởng quỹ: "Ngươi gọt nhanh lên, chúng tôi đói bụng lắm rồi."

Chưởng quỹ mừng rỡ, vội vàng đem bạc bỏ vào trong ngăn kéo, động tác gọt mì cũng nhanh hơn không ít, tâm tình cũng tốt.

Tình hình giống vậy diễn ra các nơi trong huyện thành Hợp Dương, hơn ngàn dân đoàn thôn Cao Gia cộng thêm ba trăm Kỵ Binh doanh, thoáng cái đã khiến mấy đường phố trên huyện thành trở nên náo nhiệt.

Người thôn Cao Gia rất giàu, mà dân đoàn và Kỵ Binh doanh còn giàu hơn một chút so với lão bách tính bình thường, họ chính là làm công việc muốn rơi đầu, Thiên Tôn phát tiền công cho họ không ít hơn công nhân bình thường.

Sức mua của họ đúng là rất mạnh.

Trong quán mì dao gọt rất nhanh ngồi đầy người, trong quán mì Hợp Dương cũng ngồi đầy người, trong quán Thủy Tiên Hợp Hợp càng chi chít đầu người...

Các thương gia trong huyện Hợp Dương vui như hoa nở.

Lần này được dịp buôn bán thật sảng khoái.

Điều duy nhất khiến họ cảm thấy khó chịu chính là, họ thường hay nghe được từ trong miệng những thực khách này những lời lẽ khinh thường khiến họ rất tức giận, ví dụ một binh sĩ ăn Thủy Tiên Hợp Hợp, vừa ăn vừa nói: "Ôi dời, huyện Hợp Dương này đúng là một nơi nghèo đói."

Một người bên cạnh tiếp lời nói: "Đúng là nghèo quá, so sánh với thôn Cao Gia chúng ta quả thật không cùng một đẳng cấp."

Chưởng quỹ nghe nói như thế tức giận đến mức thổi râu mép, dám khinh người Hợp Dương ta nghèo? Lão tử cho một cái muôi vào đâu ngươi bây giờ? A... đối phương lại đeo cung lại cầm đao, thôi bỏ đi.

Tuy nhiên hắn nghĩ lại, nghĩ tới lần trước ba cô nương tới quán ăn Thủy Tiên Hợp Hợp, họ cũng khuyên mình đến thôn Cao Gia mở một quán ăn Thủy Tiên Hợp Hợp, nói rằng người bên đó rất có tiền, ở đó sẽ kiếm càng nhiều hơn.

Chưởng quỹ nhìn lướt qua người thôn Cao Gia ngồi đầy trong quán, nghĩ thầm: Những người này thoạt nhìn hình như thật sự rất có tiền, lúc trước khi ba cô nương nói với ta, ta cũng chỉ tùy tiện ứng phó hai câu, nhưng hiện tại xem ra, thôn Cao Gia thật sự đáng để đi một chuyến.

Cùng lúc đó...

Trong một cửa hàng thịt dê hồ bột phía thành đông, cảnh tượng cũng rất náo nhiệt.

Thịt dê hồ bột là một món ăn ngon vào thời Nguyên triều, khi người Mông Cổ đánh vào huyện Hợp Dương thì lưu truyền lại, nước dùng đậm đà, mùi vị ngon, khuyết điểm duy nhất là phải dùng đến thịt dê, hơi đắt.

Đang hạn hán, có mấy nhà nuôi được dê?

Lại thêm Phiên Sơn Nguyệt náo loạn mấy năm, hiện tại trong huyện Hợp Dương muốn tìm một con dê sống cũng không dễ dàng, đông gia phía sau màn của quán ăn này là Trương viên ngoại của Hạ trang, cho nên mới kiếm ra được chút thịt dê, mở quán ăn thịt dê hồ bột như thế, bình thường khách tới quán ăn cũng đều là nhân vật có máu mặt trong huyện Hợp Dương.

Thế nhưng, ngày hôm nay trong cửa quán ăn thịt dê hồ bột có một bàn là binh sĩ dân đoàn của thôn Cao Gia, người dẫn đầu chính là Trịnh Đại Ngưu, hắn dẫn theo năm binh sĩ ném lựu doanh, nghênh ngang đi vào quán ăn.

Chưởng quỹ thấy họ là một đám đại đầu binh, còn tưởng rằng

họ không có tiền ăn, ai ngờ hắn vừa báo giá được coi là "giá trên trời", liền nghe Trịnh Đại Ngưu cười ha ha: "Quán ăn này có thịt dê cơ à, oa, ngạc nhiên đấy. Các huynh đệ ngồi xuống hết đi, ngày hôm nay ta mời khách, chưởng quỹ, cho sáu bát thịt dê hồ bột... Nhiều thịt dê một chút, không cần hồ bột."

Chưởng quỹ nghe xong thì thấy hoang mang.

Sáu đại đầu binh cùng nhau ngồi xuống quanh bàn, một người trong đó lên tiếng: "Đại Ngưu ca, ngài nói không cần hồ bột, hình như có chút không đúng a? Hồ bột mới là trọng điểm, thịt dê chỉ là thêm vào thôi."

Trịnh Đại Ngưu: "Ơ, là như thế sao?"

Chưởng quỹ dở khóc dở cười: "Đúng vậy, trong một bát thịt dê hồ bột chỉ có vài miếng thịt dê, chủ yếu là ăn hồ bột."

Chương 372: Ta mời khách

Trịnh Đại Ngưu chép miệng: "Hồ bột ăn có gì ngon? Không phải là bột mì sao? Ta không muốn ăn hồ bột, ta muốn ăn thịt dê."

Chưởng quỹ dở khóc dở cười: "Nhưng ta cũng không thể cho ngài một bát thịt dê đầy được, như vậy tiểu điếm sẽ lỗ vốn."

Năm binh khác cũng cùng cười: "Đại Ngưu ca, đừng phá nữa, chưởng quỹ người ta sẽ bị thiệt thòi."

Những lời cười đùa của họ, vừa lúc làm kinh động Tạo Oanh đi ngang qua quán ăn.

Tạo Oanh nghe được trong điếm ồn ào, ghé mắt nhìn, thấy đang làm ồn cũng không phải kỵ binh nhà mình trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, kế tiếp đứng xem với tâm tình hóng chuyện.

Trịnh Đại Ngưu ngớ ra: "Nhiều thịt dê hơn, không cho hồ bột sẽ thiệt thòi sao?"

Chưởng quỹ vẻ mặt đau khổ: "Khẳng định sẽ thiệt lớn, thịt dê rất đắt tiền, vào mùa màng tốt, chỗ chúng tôi một cân thịt dê khoảng 80 văn, mà hiện tại đang hạn hán, một cân thịt dê đã tăng lên 800 văn. Mấy ngày nay thôn Cao Gia đưa tới cho chúng tôi rất nhiều bột mì, giá thịt dê mới giảm xuống còn 400 văn một cân... Trong một bát thịt dê hồ bột ta cho thêm mấy miếng thịt dê, một bát này phải bán 50 văn, nếu như cho thêm vài miếng thịt dê, ta sẽ lỗ sạch cả vốn rồi."

Trịnh Đại Ngưu nghệch mặt, quay đầu hỏi ném lựu binh hai bên: "Ơ, 400 văn tiền là mấy lượng bạc?"

Người bên cạnh cười nói: "Bốn chỉ."

Trịnh Đại Ngưu gãi đầu: "Bốn chỉ bạc tới cùng là bao nhiêu?"

Người bên cạnh nghẹn họng.

Không thể dùng phương thức bình thường giao lưu với tên ngốc này được.

Một ném lựu binh sờ tay vào ngực, lấy ra một cục bạc vụn rất nhỏ, đặt lên trên bàn: "Đại Ngưu ca ngươi xem, một cục bạc này chính là bốn chỉ bạc."

Trịnh Đại Ngưu dùng hai ngón tay nhón cục bạc vụn kia lên, híp một con mắt nhìn nửa ngày: "Ồ, thì ra một cân thịt dê cũng chỉ bằng một cục bạc nhỏ như vậy, làm ta giật mình, ta nghe con số 400 này, còn tưởng là rất nhiều nữa."

Trịnh Đại Ngưu sờ tay vào ngực, lấy ra một thỏi bạc to, vỗ cạch lên bàn một cái, đúng là một thỏi rất to, ít nhất năm lượng, vỗ bàn nói: "Chưởng quỹ, ngươi cầm thỏi bạc này đi, được bao nhiêu cân thịt dê thì ngươi đưa, cũng đừng đưa hồ bột vào cho đủ số!"

Mọi người câm nín.

Chưởng quỹ cũng ngẩn người: Đây là khí phách tiêu tiền của đại đầu binh sao? Nếu không phải trên người ngươi còn mặc đồ binh sĩ, ta còn tưởng rằng ngươi là một đại quan nữa.

Một ném lựu binh thấp giọng nói: "Đại Ngưu ca, ngài có tiền cũng không thể xài lung tung, một khoản tiền lớn như vậy, đủ mua một nha hoàn đẹp rồi, cũng không thể chỉ mời chúng tôi ăn một bữa như vậy."

Trịnh Đại Ngưu cười ha ha: "Mua nha hoàn? Ngươi không sợ Thiên Tôn cho ngươi một chưởng sao. Với lại, cho dù Thiên Tôn

cho mua, ta cũng không cần nha hoàn, đâu có ăn được. Ta chỉ cần ăn cho sướng thôi, cái khác thì mặc kệ."

"Xì!" Ngoài cửa vang lên tiếng cười một nữ tử.

Mọi người nghe tiếng nhìn lại, mới phát hiện Tạo Oanh đang dắt ngựa đứng ở cửa quán, cũng không biết đứng đó nghe bao lâu rồi, mãi đến khi nàng cười ra tiếng tới, mọi người mới phát hiện ra nàng.

Trịnh Đại Ngưu vẫy tay với Tạo Oanh: "Tạo giáo viên, người thấy đều có phần, cùng ăn thịt dê đi, ta mời khách."

Tạo Oanh cười ha ha một tiếng rồi đi vào, đại mã kim đao ngồi xuống bên cạnh Trịnh Đại Ngưu, cười nói: "Vừa rồi ngươi nói ngươi không cần nha hoàn? Vì sao?"

Trịnh Đại Ngưu: "Không ăn được."

Tạo Oanh nở nụ cười cổ quái: "Đối với nam nhân mà nói, nha hoàn cũng có thể ăn."

Trịnh Đại Ngưu lắc đầu: "Không cần không cần, ta không ăn thịt người."

Tạo Oanh giờ xác định rồi, người này đích thật là không hiểu loại đùa giỡn này, trái lại cảm thấy thú vị: "Đại Ngưu, ngươi là thôn dân cũ của thôn Cao Gia đúng không?"

Trịnh Đại Ngưu cười ha ha: "Đúng vậy, ta tới rất sớm, ngoại trừ 42 người đầu tiên của thôn Cao Gia, thì phải tính tới người của thôn Vương Gia, thôn Chủng Gia, thôn Trịnh Gia ta, khi đó thôn Cao Gia xây cửa thành, ta cũng từng tham dự mà. Ta còn chặt cây cho thợ điêu khắc đúc tượng, ta còn từng làm tài xế Xe Mặt Trời công cộng, ha ha ha, đã là chuyện của nhiều năm trước rồi."

Tạo Oanh: "Khó trách ngươi có tiền như thế, khi đó Thiên Tôn

ban thưởng rất nhiều mà, thỏi bạc lớn giống như vậy, ngươi khẳng định còn có rất nhiều, cho nên mới tiêu tiền như nước như thế đúng không?"

Trịnh Đại Ngưu: "Nhiều? Không nhiều lắm, ta cũng chỉ có một thỏi đó thôi, vừa mới dùng hết rồi, hiện tại ta không có tiền rồi, ha ha ha ha."

Mọi người vẻ mặt đều rất đặc sắc.

Năm ném lựu binh được hắn mời khách tức khắc vẻ mặt xấu hổ, nói nửa ngày, hoá ra Đại Ngưu ca còn nghèo hơn cả bọn hắn? Trong nhà họ cũng không chỉ có một thỏi bạc này, không ngờ người nghèo nhất lại là người đang mời khách sao?

Tạo Oanh lấy làm lạ: "Tiền của ngươi đâu, tiền đi đâu hết rồi?"

Trịnh Đại Ngưu sờ sờ bụng, nhếch môi: "Ăn!"

Mọi người chỉ biết câm nín.

Lúc này chưởng quỹ đã chuẩn bị xong một mâm thịt dê, đặt cái cạch ở trước mặt họ. Trịnh Đại Ngưu cũng không cần đũa, trực tiếp đưa tay cầm một miếng thịt dê đưa vào miệng: "Oa, ngon, ngon lắm."

"Đừng ăn trực tiếp như vậy, ngươi phải chấm gia vị."

"Này! Nước canh rơi vào y phục rồi kìa."

Tạo Oanh nhìn bộ dạng hắn như vậy, không khỏi mừng rỡ, là một hảo hán rất hào sảng.

Nàng không phải loại cô nương yểu điệu, không thích loại nam nhân văn nhược thư sinh, trái lại tương đối thưởng thức loại hán tử hào sảng đại khí như Trịnh Đại Ngưu, thấy hắn ăn thoải mái như vậy nàng cũng đưa tay cầm thịt dê và đưa vào trong miệng:

"Ha ha ha, ăn miếng to, thực sự là thống khoái."

Trịnh Đại Ngưu: "Ha ha ha, Tạo giáo viên cũng là một người thống khoái, nào, ăn nhiều một chút."

Hắn tay phải cầm thịt dê, tay trái lại tùy ý khoác lên vai Tạo Oanh.

Năm ném lựu binh khác lại đồng thời lộ vẻ mặt cổ quái, nghĩ thầm: Mặc dù Tạo giáo viên thoạt nhìn như tinh tinh, tinh tinh khó phân đực cái, thế nhưng mọi người vẫn biết nàng là nữ, ngươi khoác vai như vậy, nàng mắng cho phi lễ, chẳng phải là không hay rồi.

Có điều, họ đã suy nghĩ nhiều. Tạo Oanh căn bản không để bụng, chỉ cười to nói: "Đại Ngưu, ngươi rất hợp khẩu vị của ta, nào cạn một chén."

"Oa, chúng ta đang chấp hành nhiệm vụ, không thể uống rượu mà, mặc dù ta ngu, cũng biết cái này."

"Không phải là rượu, là trà."

"Vậy thì được."

Hai người cạn một cái, sau đó đổ hết cả chén trà to vào miệng, động tác hai người há to miệng ngửa đầu uống trà, quả nhiên khiến người giật mình.

Tạo Oanh vừa ăn thịt dê, vừa cười hỏi: "Ta nói Đại Ngưu, ngươi xài hết tiền rồi, không dự định cưới vợ sao?"

Trịnh Đại Ngưu cười ha ha không ngừng: "Không có cô nương ta thích, cũng không có cô nương thích ta."

Tạo Oanh: "Hảo hán như ngươi vậy mà không có nữ nhân thích sao? Nữ nhân mù hết rồi sao?"

Năm ném lựu binh toát mồ hôi lạnh, nghĩ thầm: Tạo giáo viên, ánh mắt của ngươi mù mới đúng? Tên ngốc Đại Ngưu này, Thiên Tôn ban cho biệt hiệu "đồ ngốc", còn xài hết tiền rồi, ai để ý chứ?

Chương 373: Ngươi đang uy hiếp bản quan

Trịnh Đại Ngưu cũng tự mình hiểu lấy, cười tươi nói: "Ta là một tên ngốc mà, đâu có cô nương sẽ thích tên ngốc chứ?"

Tạo Oanh: "Ngốc mới không có nhiều tâm nhãn, không như người thông minh miệng toàn lời nói dối, đâu phải không tốt?"

Trịnh Đại Ngưu cười sung sướng, lại gặm thịt dê.

Tạo Oanh đưa tay ôm lấy cổ hắn, kéo hắn lại gần mình, đầu hai người rất gần nhau, nàng thấp giọng nói: "Ta biết một cô nương không ghét người ngốc, ngươi có muốn nói chuyện với cô ấy một chút không, thử một lần, nói không chừng các ngươi có hi vọng."

Trịnh Đại Ngưu: "A? Tạo giáo viên vậy mà quen cô nương thích người ngốc?"

Tạo Oanh: "Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt."

Trịnh Đại Ngưu quét trước mắt một vòng, trong quán ăn tổng cộng chỉ có tám người, ngoại trừ mình, năm ném lựu binh, Tạo Oanh, cũng chỉ có chưởng quỹ rồi, hai mắt hắn liền tập trung trên người chưởng quỹ, giọng thảng thốt: "Thì ra chưởng quỹ là nữ giả nam trang?"

"Ợ!"

Năm ném lựu binh đồng thời bị nghẹn thịt dê, vội vàng đấm mạnh vào ngực mình.

Tạo Oanh kêu hự một tiếng, ngã ra đất.

Chưởng quỹ chảy mồ hôi lạnh sủi gấp, không dám tới gần nữa.

Trịnh Đại Ngưu chỉ vào chưởng quỹ đã "chạy trốn": "Xem đi, cô ấy không thích người ngốc, chúng ta không thành đôi được."

Lý Đạo Huyền vẫn đang ở bên ngoài hộp nhìn lén cũng chỉ biết ôm mặt, mặc niệm.

Bến tàu Hiệp Xuyên.

Dân đoàn và Kỵ Binh doanh của thôn Cao Gia đánh xong liền rút đi, không dây dưa chút nào.

Nhưng dân đoàn huyện Hợp Dương lại không thể đi vội vã, họ còn phải dọn dẹp chiến trường, thu gom thi thể lưu khấu ở trên bờ, cởi y phục trên người chúng ra, cướp lại binh khí của chúng, sau đó đào một cái hố chôn hết thi thể trần truồng xuống.

Phùng Tuyển còn muốn gọi dân công đã chạy tứ tán trở về, cho họ đội mũ vàng để họ tiếp tục xây thành bảo xi măng bên cạnh bến tàu.

Một đống việc còn cần giải quyết.

Sau khi làm xong còn phải an bài dân đoàn trường kỳ đóng quân tại bến tàu này, để tránh lưu khấu lại lặng lẽ phái một đội thuyền lên đất liền. Mặc dù mọi người cũng biết khả năng này rất thấp, nhưng không thể không phòng bị.

Mệt!

Phiền lòng!

Vương Nhị và các thôn dân Vương gia cũng không theo dân đoàn và Kỵ Binh doanh bỏ chạy trước tiên, họ cũng ở lại bến tàu

hỗ trợ, giúp đỡ dân đoàn huyện Hợp Dương cùng chôn thi thể lưu khấu, họ cảm thấy mình phải có trách nhiệm này.

Vương Nhị có chút thổn thức, chỉ vào một thi thể và nói với Bạch Diên: "Người kia, mấy ngày trước còn xưng huynh gọi đệ với ta, hôm nay lại ở chỗ này liều sống liều chết."

Bạch Diên soạt một cái vung quạt, lộ ra hai chữ quân tử, vốn định nói cái gì lại đột nhiên thở dài, thu cậy quạt lại, không nói gì.

Vương Nhị nhìn người của thôn Vương Gia hỗ trợ chôn hết thi thể của lưu khấu xong rồi, lúc này mới phất tay, dẫn người của thôn Vương Gia đi về hướng tây bắc.

Bạch Diên hướng về bóng lưng của hắn hô to: "Kiểm soát người của ngươi, trên đường về quê đừng giết người cướp của."

Vương Nhị giơ tay lên: "Coi Vương Nhị ta là dạng người gì? Nếu như ai giết người cướp của, dù là thân huynh đệ của ta, ta cũng sẽ chặt cái đầu chó của nó." Nói xong, cũng không quay đầu lại nghênh ngang mà đi, các thôn dân thôn Vương Gia cũng cùng đi xa.

Bạch Diên im lặng đứng đó, không đi, hắn biết Phùng Tuyển khẳng định có rất nhiều điều muốn nói.

Quả nhiên, không bao lâu, Phùng Tuyển liền chạy đến bên cạnh hắn.

"Bạch tiên sinh, chiến lực của dân đoàn thôn Cao Gia thật sự có chút ngoài ý liệu của bản quan." Trong giọng nói của Phùng Tuyển có mùi vị cổ quái: "Nhiều hỏa súng, nhiều áo giáp như vậy, còn có đại pháo cùng với tạc đạn cổ quái, các ngươi đây là đang..."

Bạch Diên cười hắc hắc, vung quạt ra: "Chúng tôi đương nhiên là vì tự bảo vệ mình."

Phùng Tuyển: "Tự bảo vệ mình như vậy, có phải có chút... có chút hơi quá rồi không?"

Bạch Diên nhún vai: "Phùng đại nhân, theo ngài thấy, nếu bên ta không vũ trang bản thân như vậy, và Vương Gia Dận kia thật sự dẫn năm vạn đại quân công tới đây, chúng ta nên làm thế nào? Lấy trang bị dân đoàn như thường lệ, thật sự ngăn cản được năm vạn lưu khấu sao?"

Vẻ mặt Phùng Tuyển hơi nặng nề: "Không ngăn được! Nhưng... cũng không thể dùng thủ đoạn tương tự như mưu phản đi ngăn cản."

Bạch Diên vỗ nhẹ vào vai hắn, thấm thía nói: "Phùng đại nhân, nếu không ngăn được Vương Gia Dận, ngươi dự định lấy thân tuẫn quốc sao?"

"Không sai!" Vẻ mặt của Phùng Tuyển có vẻ rất kiên quyết, lần này vậy mà không chảy máu mũi, hiển nhiên tâm tình của hắn tuyệt không kích động, thậm chí không có chút phập phồng, bình thản như đang nói một chuyện đương nhiên: "Lấy thân tuẫn quốc, bản quan không có chút do dự."

Bạch Diên cười hắc hắc hai tiếng: "Phùng đại nhân là vị quan tốt yêu nước thương dân, thế nhưng, chuyện ngài có thể làm được không có nghĩa là đại biểu người khác cũng có thể làm được, luôn có một số người như vậy, họ cũng không muốn chết một cách không rõ ràng, ví dụ như tại hạ sẽ không muốn, thôn dân của thôn Cao Gia cũng không muốn, chúng ta không muốn chết, đương nhiên phải phản kháng, nếu như lấy thủ đoạn như thường lệ phản kháng không thắng được, chúng ta phải không tiếc sử dụng một số thủ đoạn không theo lẽ thường."

Vẻ mặt Phùng Tuyển trở nên nghiêm túc: "Đây là mưu phản, phải tru cửu tộc."

Bạch Diên: "Dù sao thì lưu khấu tới cũng diệt cửu tộc ta, nếu như triều đình cũng muốn tru cửu tộc chúng ta, vậy chúng ta cũng chỉ có thể dứt khoát xem triều đình và lưu khấu cùng một giuộc với nhau."

Vừa nói ra lời này, quả nhiên khiến Phùng Tuyển giật mình kinh hãi.

Đây chính là phát ngôn đại nghịch bất đạo cỡ nào, nói ra từ trong miệng Bạch Diên như phiên phiên quân tử thật đúng là rất doạ người.

Bạch Diên chợt đổi giọng: "Nếu triều đình không coi bọn ta trở thành mưu phản, không tru cửu tộc của bọn ta, vậy bọn ta vẫn là lương dân tốt giữ quy củ."

Phùng Tuyển đã hiểu, ý của Bạch Diên chính là nếu bản quan đem chuyện của thôn Cao Gia báo cáo lên triều đình, thôn Cao Gia sẽ phản, nếu không báo lên triều đình, thôn Cao Gia vẫn là lương dân, thôn Cao Gia phản hay không phản, hiện tại hoàn toàn xem thái độ của Phùng Tuyển hắn.

Đây là phát ngôn thổ tả cỡ nào chứ.

Hai mắt hắn hơi nheo lại: "Bạch tiên sinh, ngươi đây là đang uy hiếp bản quan."

Bạch Diên cười ha ha một tiếng, thu cây quạt lại: "Trị loạn thế này, nếu không muốn uổng phí tính mạng, coi như là quân tử cũng phải dùng một chút thủ đoạn phi thường. Phùng đại nhân, ngài xem lo liệu đi."

Nói xong, hắn xoay người lại, gia đinh phía sau dắt qua một con tuấn mã, Bạch Diên xoay người lên ngựa, bạch y thướt tha, oai phong hết nước chấm, hai chân kẹp lấy bụng ngựa, chiến mã vèo một cái xông ra ngoài, nháy mắt đã đi xa.

Gia đinh Bạch gia thét lên một tiếng, cũng đuổi theo sát.

Phùng Tuyển nhìn bóng lưng của họ, thật lâu không nói được lời nào.

Qua một hồi lâu, gia đinh thân tín của hắn mới từ bên cạnh đi tới, thấp giọng nói: "Lão gia, máu mũi của ngài..."

Phùng Tuyển đưa tay vuốt, máu mũi lại được vuốt sạch sẽ, không để lại chút dấu vết nào trên mặt.

Gia đinh thấp giọng nói: "Người này quá mức cuồng vọng, vừa rồi nên hạ lệnh hắn bắt lại, chỉ cần bắt giữ thủ lĩnh, tặc tử khác tự nhiên không dám làm loạn."

Phùng Tuyển lắc đầu: "Ngươi còn chưa nhìn ra sao? Thủ lĩnh chân chính của thôn Cao Gia căn bản không phải hắn, Lý phu nhân, Tam quản sự, Tạo giáo viên, Hòa giáo viên kia, mỗi người đều là thủ lĩnh, người nào lớn nhất? Bắt Bạch Diên sẽ chỉ ép thôn Cao Gia tạo phản, ôi, thôn Cao Gia này... bản quan nên làm gì đây?"

Chương 374: Trở về là tốt rồi

Khi Phùng Tuyển quét dọn xong chiến trường, cũng an bài dân công, lần thứ hai trở lại huyện thành Hợp Dương thì đã qua thời gian một ngày. Trở lại trong thành, mới phát hiện trong huyện thành tràn ngập hương vị ngọt không bình thường, hình như là mùi của bánh trứng.

Mỗi một lão bách tính đều vui sướng.

Bên đường, mỗi một cửa hàng, ông chủ quán ăn đều vẻ mặt tươi cười, giống như đang ăn tết.

Hắn đang buồn bực, nhìn thấy các lão bách tính vui vẻ như thế không khỏi kinh ngạc, bầu không khí này khiến hắn cảm giác được rất không ăn khớp, tiện tay giữ lại một người bán hàng rong đi ngang qua: "Vì sao trong thành thơm như vậy?"

Người bán hàng rong giật mình, vội vàng hành lễ: "Khởi bẩm huyện tôn đại nhân, trong thời gian hai ngày ngài tiễu phỉ tại bến tàu Hiệp Xuyên, huyện thành đột nhiên trời làm mưa bánh trứng, bánh trứng rơi khắp thành. Theo Mã đạo trưởng nói, đây là đồ ăn Đạo Huyền Thiên Tôn ban cho chúng tôi, còn ăn một ngày 'lễ bánh trứng Thiên Tôn', cho nên trong thành mới tràn ngập hương vị ngọt này."

Phùng Tuyển: "Gì? Trời làm mưa bánh trứng?"

Hắn còn tưởng rằng người bán hàng rong này ăn no bị điên rồi, không ngờ một bang nhàn của nha môn bên cạnh cũng đi sát tới, cười tươi nói: "Ta nhặt được hai cân bánh trứng về nhà, hắc, có thể ăn được mấy ngày."

Phùng Tuyển ngẩn người: "Cho nên người trên đường đều đang cười chính là bởi vì bánh trứng này?"

"Cũng không phải." Người bán hàng rong rất hài lòng nói: "Là bởi vì mọi người đều buôn bán tốt."

Phùng Tuyển hoang mang không hiểu gì.

Người bán hàng rong nói: "Ngày hôm qua người của dân đoàn thôn Cao Gia chiến thắng trở về, đi ngang qua huyện thành chúng ta và dừng lại chỗ này một canh giờ. Họ rất có tiền, mỗi binh sĩ đều rất có tiền, đi trên đường cái gì cũng mua, số hàng tiểu nhân chuẩn bị ngày hôm qua trong khoảnh khắc đã bị họ mua hết. Các hàng quán trên đường bán rất tốt, ngày hôm qua là một ngày bán tốt nhất trong mấy năm trở lại đây."

Phùng Tuyển khẽ híp mắt: "Mua? Không cướp sao?"

Người bán hàng rong cười nói: "Những binh sĩ này thoạt nhìn rất dữ, nhưng trên thực tế lại rất quy củ, mỗi người đều rất dễ nói chuyện, không hề dựa vào nắm đấm của mình nói chuyện."

Trong lòng Phùng Tuyển hơi phức tạp, nhất thời không biết biểu đạt như thế nào.

Dân đoàn thôn Cao Gia này, còn quy củ hơn cả lưu khấu và quan binh sao?

Lưu khấu khốn nạn thì không cần phải nói, còn bên quan binh, coi như là tinh binh giữ quy củ nhất cũng khó tránh khỏi có một số tình huống bắt chẹt, mua đồ không trả tiền, càng đừng nói loại võ bỉ rác rưởi như Ngô Tự Miễn, Lý Anh.

Không nghĩ tới dân đoàn thôn Cao Gia còn có thể làm được việc không xâm phạm chút nào.

Thật sự là khiến hắn có chút bất ngờ.

Từ sau lần nói chuyện với Bạch Diên ngày hôm qua, hắn vẫn đang do dự có nên đem chuyện của dân đoàn thôn Cao Gia viết một phong tấu chương tường tận và trình lên, hiện tại nghe người bán hàng rong và bang nhàn nói, chuyện này phải tạm thời suy nghĩ rõ ràng, trước tiên khoan hãy viết tấu chương.

Thế nhưng, tấu chương không viết, có chuyện lại nhất định phải đi làm một lần.

Phùng Tuyển trở lại nha môn huyện, cởi quan phục, thay thường phục, ăn mặc giống như một thương nhân, dẫn theo một đội gia đinh thân tín ra ngoài huyện thành, ra roi thúc ngựa, chạy về hướng huyện thành Trừng Thành.

Hắn phải đi gặp Lương Thế Hiền!

Bạch Thủy Vương Nhị dẫn theo một trăm thôn dân Vương gia rốt cuộc về tới quê nhà.

Trông thấy hồ nước bên ngoài Cao Gia bảo, một trăm thôn dân phía sau ít nhất có một nửa số người rơi lệ đầy mặt: "Duyên phận cùng thôn Cao Gia chính là bắt đầu từ hồ nước này, năm đó Vương Nhị đại ca dẫn theo chúng ta tới thôn Cao Gia trộm nước... lại được tặng bột mì."

Tam Thập Nhị dẫn theo ban quản lý của thôn Cao Gia mỉm cười đi ra nghênh đón, ở phía sau họ còn có lượng lớn thôn dân của thôn Chủng Gia, thôn Trịnh Gia, thôn Vương Gia, trong đó có hơn một nửa là nhóm phạm nhân đầu tiên năm đó.

Hai bên cầm tay, mắt đẫm lệ nhìn nhau, nhưng lại không nói được một lời.

"Mọi người đều đã trở về! Trở về là tốt rồi." Tam Thập Nhị cười nói: "Vương hảo hán, ruộng đất hiện tại của thôn Vương Gia đều đã được làm mưa, thậm chí đã được gieo trồng, ngươi và

người của ngươi chỉ cần đi làm thủ tục là có thể được lĩnh ruộng đất, rất nhanh là có thể [an cư lập nghiệp]."

Vương Nhị hơi xấu hổ quay đầu lại nhìn một trăm thôn dân Vương gia phía sau, trải qua mấy năm trăn trở, tác chiến với quan binh khắp nơi, sớm cũng đã...

Hắn lắc đầu, than thở: "Ruộng đất thì bỏ đi, nhiều năm như vậy, khẳng định ruộng đất đã có những người khác đang trồng trọt rồi. Bọn ta vừa về, lại đi tranh quyền sở hữu những ruộng đất này trái lại không đẹp. Để cho họ gia nhập dân đoàn đi! Những người này làm ruộng là làm không được rồi, đánh trận có thể còn được, chí ít họ nhìn tên bay qua mắt sẽ không nháy một cái."

Lời này cũng có lý.

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Được!"

Vương Nhị lại nói: "Trên đầu ta treo cái danh thiên hạ đệ nhất phản tặc, nếu cứ lấy diện mạo vốn có gặp người khác, sợ rằng sẽ mang tai hoạ cho thôn Cao Gia, ta dự định sẽ đổi tên, gọi là Vương Lão Hổ, ngươi cảm thấy tên này thế nào?"

Tam Thập Nhị: "Phốc!"

Vương Nhị trong đầu hiện lên dấu hỏi chấm?

Tam Thập Nhị lắc đầu: "Thủ đoạn đặt tên của các ngươi, Thiên Tôn đã thổ tào qua mấy lần rồi, không thể đặt cái tên có sáng ý một chút sao?"

Vương Nhị: "Tên này không phải rất tốt sao, Thiên Tôn là?"

Tam Thập Nhị nhún vai: "Ở chỗ này một thời gian là sẽ biết thôi, năm đó tặng các ngươi bột mì chính là Thiên Tôn, lão nhân gia người vẫn đang nhìn ngươi đấy."

Vương Nhị kinh hãi, ngẩng đầu, nhưng không nhìn thấy gì.

"Người làm, trời nhìn, Thiên Tôn vẫn đang nhìn." Tam Thập Nhị: "Chuyện Vương hảo hán làm không phụ trời đất chứng giám, Thiên Tôn đều nhìn trong mắt, cho nên trong thôn Cao Gia vẫn luôn để dành một vị trí cho Vương hảo hán."

Mặc dù Vương Nhị không biết Thiên Tôn là ai, nhưng cảm giác được ý trong lời nói của Tam Thập Nhị, bèn quay về bầu trời ôm quyền: "Vương Nhị được Thiên Tôn để mắt rồi."

Tam Thập Nhị: "Trước tiên Vương hảo hán dẫn người của mình đến binh doanh đi. Ngươi xem, bên kia chính là binh doanh, Hòa giáo viên đợi đã lâu, hắn sẽ an bài vị trí cho người của ngươi trong binh doanh."

Vương Nhị: "Tại bến tàu Hiệp Xuyên ta đã được chứng kiến thủ đoạn của Hòa giáo viên rồi, quả nhiên là lợi hại, lần này qua đó, nhất định phải theo hắn học tập."

Hắn dẫn theo thôn dân Vương gia bước về hướng binh doanh, mà Trình Húc cũng đã chờ ở cửa binh doanh đã lâu, nhìn khăn che mặt trên mặt Vương Nhị, Trình Húc cũng chỉ khăn che mặt của mình, sau đó cười ha ha.

Vương Nhị lập tức hiểu ý: "Ngươi cũng vậy?"

Trình Húc: "Ta cũng vậy!"

Hai người ôm quyền, tất cả đều hiểu ý nhau.

Bên kia.

Phùng Tuyển dẫn theo một đám gia đinh khép mình đi vào trong huyện Trừng Thành, vốn là dự định trực tiếp đi bái phỏng Lương Thế Hiền, nhưng không ngờ đến nha môn huyện lại nghe được người trông cửa nói, huyện tôn đại nhân đi miếu Thành

Hoàng rồi.

Phùng Tuyển lại dẫn theo gia đinh, một đường tìm tới miếu Thành Hoàng.

Cách miếu còn có một con đường, từ xa đã thấy trong miếu có một pho tượng to lớn vô cùng, pho tượng đó còn cao hơn cả toà miếu, từ một đống kiến trúc thấp bé vươn cả nửa thân thể lên bầu trời, phía trên dát một lớp bột vàng, dưới ánh mặt trời lập loè phát sáng, bảo tướng trang nghiêm.

Chương 375: Đã hết ba năm nhiệm kỳ

Phùng Tuyển từ xa thấy được pho tượng màu vàng liền bị giật mình: Có lầm không vậy? Bản quan cũng không phải chưa từng tới huyện Trừng Thành, trước đây đâu có pho tượng lớn như vậy, đây là mới hoàn thành?

Hắn vội vàng gọi lại một người qua đường: "Huyện Trừng Thành các ngươi khi nào chui ra một pho tượng như vậy?"

Lúc này hắn không mặc quan phục, bộ thường phục trên người trông giống như một thương nhân, người qua đường kia nghe hắn nói mới biết là người bên ngoài tới, tức khắc trợn trắng mắt, nhìn hắn như đồ nhà quê: "Đó là tượng thánh Đạo Huyền Thiên Tôn, do toàn bộ kẻ có tiền trong huyện thành cùng nhau góp tiền xây dựng lên, mới xây xong chưa được hai ngày."

Phùng Tuyển chợt nhớ ra, cái tên Đạo Huyền Thiên Tôn này hắn đã nghe qua, Mã Thiên Chính Mã đạo trưởng khi cầu mưa không phải tự xưng cầu mưa với Thiên Tôn này sao? Còn nói tứ hải long vương đều là Thiên Tôn xách cổ lôi tới.

Người qua đường ra vẻ kiêu ngạo nói: "Tượng thánh Thiên Tôn này rất đẹp đúng không? Các ngành các nghề huyện ta xuất động hơn một nghìn người, xây gần hai năm mới xong đấy."

Phùng Tuyển "ơ" một tiếng, hơn một nghìn người xây gần hai năm? Có lầm hay không? Đang hạn hán mà, các ngươi làm loại chuyện này không sợ chết đói sao? Không đúng, chờ một chút! Ta một đường qua đây, huyện Trừng Thành nhìn thấy có vẻ như không hề chịu ảnh hưởng bởi hạn hán.

Hắn thấp giọng hỏi: "Đạo Huyền Thiên Tôn có làm mưa tại huyện Trừng Thành sao? Cho nên các ngươi mới xây pho tượng này cho hắn?"

Người qua đường cười: "Đâu chỉ làm mưa, Thiên Tôn còn tự mình ra tay, giúp chúng ta đánh bại phản quân Cố Nguyên nữa."

"Tự mình ra tay?" Phùng Tuyển hết hồn: "Tự mình ra tay thế nào?"

Người qua đường vén tay áo lên, làm động tác một chưởng từ trên trời giáng xuống, trong miệng còn phối âm: "Phản quân các ngươi, còn chưa chịu chết?"

"Nhìn đi, cứ như vậy, từ trong tầng mây một chưởng chụp xuống. Tay của Thiên Tôn rộng tới vài chục trượng, ầm một tiếng đất rung núi chuyển, phản quân Cố Nguyên sợ đến đái ra quần, ha ha ha."

Phùng Tuyển nghe xong, yên lặng ở trong lòng dán lên đầu người qua đường này cái nhãn "có bệnh", lại ôm quyền nói: "Đa tạ huynh đài chỉ giáo."

Nói xong vội vàng rời đi.

Gia đinh đi tới thấp giọng nói: "Lão gia, người kia nói không phải thật chứ?"

Phùng Tuyển: "Tên đó điên rồi, chúng ta cứ trực tiếp đi hỏi Lương Thế Hiền đi."

Có một pho tượng màu vàng khổng lồ dẫn đường, họ cũng không cần hỏi đường nữa, cứ bước nhanh về hướng pho tượng là được. Không mất bao lâu đã đến miếu Thành Hoàng.

Cửa miếu còn treo tấm biển "Miếu Thành Hoàng", cũng không đổi thành "Đạo Huyền Thiên Tôn động", đây đương nhiên đến từ

pháp chỉ của Lý Đạo Huyền, y không cho phép các người tí hon thay đổi biển hiệu của miếu Thành Hoàng, bởi vì miếu Thành Hoàng này trong mắt y kiến trúc tiêu biểu của huyện Trừng Thành, là di vật văn hóa lịch sử, tại hậu thế còn là một địa điểm du lịch, cũng không thể bởi vì sự nhố nhăng của y mà đổi tên, như vậy có chút không đẹp.

Bố cục trong miếu Thành Hoàng cũng không có thay đổi gì, cung phụng trong chủ điện vẫn là Thành Hoàng, pho tượng kim thân khổng lồ của Lý Đạo Huyền nằm trên bãi đất trống mới mở mang ở phía sau miếu.

Phùng Tuyển đi hơn nửa ngày mới tới dưới chân pho tượng.

Lập tức hắn liền trông thấy Lương Thế Hiền đang đứng dưới chân pho tượng, hai tay đang cầm một nén hương, rất đoan chính mà dâng hương cho tượng thánh Đạo Huyền Thiên Tôn.

Phùng Tuyển thầm kinh hãi: Lương đại nhân cũng làm những thứ này?

Chỉ thấy Lương Thế Hiền dâng hương xong, tự tay cầm lấy dùi trống, gõ liên tục vào cái chuông bên cạnh, tiếng chuông du dương, vang vọng tận trời.

Lúc này Lý Đạo Huyền đang ăn Thuần Hoá hợp hợp, vào mấy phút đồng hồ trước, Thuần Hóa hợp hợp y mua trên taobao đã được giao đến.

Y vội múc cho mình một bát, bưng trên tay, vừa ăn vừa cảm thán không phải là Thủy Tiên Hợp Hợp của huyện Hợp Dương, nên có chút tiếc nuối.

Nhìn thấy chữ "Huyện thành Trừng Thành" trên hộp lấp loé, y liền tiện tay ấn vào nút, tầm nhìn chuyển qua liền trông thấy Lương Thế Hiền vừa mới dâng hương xong, đang hướng về pho

tượng của mình thấp giọng nói cái gì.

Tiếng nói của hắn rất nhỏ, nhưng Lý Đạo Huyền chỉ cần mở công năng "chú ý" là có thể nghe được rõ ràng.

"Khởi bẩm Thiên Tôn, hạ quan đảm nhiệm chức tri huyện tại huyện Trừng Thành đã đủ ba năm, phải hồi kinh thuật chức, điều nhiệm đến nơi khác."

Trong giọng nói của Lương Thế Hiền có vẻ tiêu điều: "Trong ba năm hạ quan ở huyện Trừng Thành nhờ có Thiên Tôn chiếu cố, tặng tiền tặng lương, trợ giúp hạ quan cứu tế bách tính, hôm nay hạ quan phải đi rồi, thiên hạ mênh mông, cũng không biết sẽ đi hướng nào, không có Thiên Tôn tương trợ, cũng không biết còn có thể làm được một vị quan tốt nữa không, ôi..."

Lương Thế Hiền tới huyện Trừng Thành làm tri huyện vào cuối năm Thiên Khải thứ bảy, mang đến cùng hắn nhậm chức còn có tin tử của Thiên Khải hoàng đế. Chỉ chớp mắt, thời gian ba năm đã trôi qua như thoi đưa, Minh triều quan địa phương ba năm một nhiệm kỳ, nhiệm kỳ của hắn đã hết, phải hồi kinh thuật chức, sau đó điều đến nơi khác.

Lý Đạo Huyền nghe được những lời thủ thỉ của hắn, mới đột nhiên kịp phản ứng.

Đây đối với huyện Trừng Thành mà nói, là một đại sự đủ để thay đổi tất cả, khó trách hắn mạo hiểm "quấy rối thanh tĩnh của Thiên Tôn" cũng phải gõ chuông.

Lương Thế Hiền lẩm bẩm: "Sau khi hạ quan điều nhiệm, người thay thế cũng không biết là thanh quan hay là tham quan, nếu là thanh quan, vậy tự nhiên là tốt nhất, nếu là một tham quan tới, chỉ có thể cầu Thiên Tôn lão nhân gia ngài thi triển thần thông, trừng trị tham quan, bảo vệ bách tính."

Giọng điệu như giao phó hậu sự của hắn, nghe qua rất thảm.

Lý Đạo Huyền nhíu mày lắng nghe, trong lòng cũng đang tính toán, Lương Thế Hiền này nói chung vẫn là rất tốt, nếu thay đổi một tham quan tới, ta nhất định phải ra tay đập chết, nhưng quan viên cấp bậc huyện lệnh này chết triều đình khẳng định sẽ vô cùng coi trọng, đến lúc đó làm ầm ĩ lên cũng rất phiền phức.

Đang nghĩ tới đây, y lại thấy Phùng Tuyển đi tới, ở phía sau cười gọi Lương Thế Hiền: "Lương huynh, ngươi nói thầm gì với pho tượng vậy?"

Lương Thế Hiền nói rất nhỏ, chỉ có hắn và Lý Đạo Huyền nghe được, cũng không muốn nói cho người khác nghe, cho nên Phùng Tuyển không nghe được một chữ nào, còn tưởng rằng hắn đang cầu nguyện gì với pho tượng thần tiên.

Nghe tiếng gọi, Lương Thế Hiền liền giật mình, quay đầu lại mới phát hiện là hậu bối của mình tới, Phùng Tuyển.

Phùng Tuyển nhỏ hơn Lương Thế Hiền vài tuổi, ở trong thư viện Đông Lâm coi như là hậu bối.

Hai người đều là học sinh nghe giảng bài trong thư viện Đông Lâm, cũng chính là đồng môn, trong quan trường tại Minh triều, loại quan hệ đồng môn này cực kỳ vững chắc, quan trường kéo bè kết phái, trên cơ bản đều khởi nguồn từ quan hệ sư đồ và đồng môn.

Lương Thế Hiền hơi bất ngờ: "Ơ, sao Phùng huynh tới đây?"

Phùng Tuyển nói: "Có mấy chuyện quan trọng muốn nói với Lương huynh."

Lương Thế Hiền nhìn hắn mặc thường phục, lại nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, biết là sự việc không nhỏ, thấp giọng nói: "Phùng huynh đi theo ta, chúng ta tìm một nơi an tĩnh."

Lần này Lý Đạo Huyền cũng thấy được Phùng Tuyển, thầm nghĩ: Tri huyện Hợp Dương này mặc thường phục chạy đến huyện Trừng Thành, chuyện này xem chừng thú vị, người này trên cơ bản có thể gọi là tự tiện rời cương vị, có thể định tội.

Xem ra thật đúng là có chuyện quan trọng muốn nói.

Chương 376: Ta có cách để ngươi không điều đi

Lương Thế Hiền dẫn theo Phùng Tuyển đi rồi, bên cạnh bức tượng Đạo Huyền Thiên Tôn có một con đường mòn vắng vẻ, hai bên đường đều là rừng cây, đi dọc theo con đường đá hình vòng cung, đi một vòng, hai người đã đi đến phía sau bức tượng Thiên Tôn.

Ở chỗ này có một hồ nước nhỏ, còn có thể nhìn thấy rất nhiều nòng nọc đang bơi trong hồ, bên đường có một bàn đá, bốn cái ghế đá.

Hai người liền ngồi xuống chỗ này.

Bọn gia đinh tản ra xa, canh giữ xung quanh.

Lương Thế Hiền nhìn hai bên một vòng, mới nói: "Ở đây không cần lo lắng có người nghe trộm, tượng Thiên Tôn ở ngay bên cạnh chúng ta, cũng không có ai dám giở trò gì ở chỗ này. Phùng huynh có việc gì cứ nói."

Phùng Tuyển nhìn thoáng qua bóng lưng của bức tượng Thiên Tôn trông như một ngọn núi nhỏ, cũng không khỏi cảm thấy líu lưỡi. Hắn lấy lại bình tĩnh, lúc này mới thấp giọng nói: "Lương huynh, chúng ta đều là đồng môn tại thư viện Đông Lâm, ta tin vào con người của huynh, mới dám cả gan hỏi, nếu như có chỗ nào đắc tội, xin Lương huynh lượng thứ..."

Lương Thế Hiền: "Rốt cuộc là chuyện gì?"

Phùng Tuyển: "Mấy ngày trước, đại tướng Bạch Ngọc Trụ dưới

trưởng Vương Gia Dận dẫn trên vạn lưu khấu đánh vào bến tàu Hiệp Xuyên của huyện Hợp Dương ta, ta đương nhiên không ngăn cản được, kết quả bảo chủ Bạch gia bảo Bạch Diên của quý huyện dẫn dân đoàn tới viện trợ..."

Lương Thế Hiền: "Ta biết Bạch Diên này, phiên phiên quân tử, văn võ song toàn, ta đã giao hết dân đoàn của huyện Trừng Thành cho hắn rồi, hắn làm gì tại bến tàu Hiệp Xuyên?"

Phùng Tuyển: "Hắn không ngờ điều đến 500 hỏa súng binh, 300 kỵ binh, còn có mấy trăm binh sĩ ném tạc đạn kỳ lạ, hơn nữa những binh sĩ này mỗi người mặc giáp, quả thật không khác gì mưu phản."

Nghe đến đó Lý Đạo Huyền cũng buồn cười, khẽ nhếch miệng: Thì ra ngươi nói cái này, được thôi, ta cũng biết dân đoàn thôn Cao Gia sớm muộn gì cũng bị quan phủ chú ý tới, vả lại muốn xem sẽ phát triển thành tình huống gì thôi.

Lương Thế Hiền: "Ơ?"

Phùng Tuyển thấy vẻ mặt hắn cổ quái, tưởng không biết chuyện, cũng "ơ" theo một tiếng: "Lương huynh không biết?"

Lương Thế Hiền lắc đầu: "Ta biết họ có giáp, cũng biết có mấy cây hỏa súng, nhưng 500 hỏa súng và hơn ngàn áo giáp thì vẫn là lần đầu bản quan nghe nói."

Nói đến đây, Lương Thế Hiền đột nhiên nghĩ tới cái gì, vội hỏi: "Những người này có đúng là đến từ thôn Cao Gia không?"

Phùng Tuyển: "Đúng vậy, họ tự xưng dân đoàn thôn Cao Gia!"

Lương Thế Hiền mơ hồ đã hiểu ra cái gì: "Lý gia... Lý gia giúp đỡ, không... không phải là Lý gia... là Thiên Tôn giúp đỡ."

Hắn đưa tay chỉ vào bức tượng Thiên Tôn bên cạnh: "Là binh

của Thiên Tôn."

"Ặc?" Phùng Tuyển ngẩn ra: "Binh của Thiên Tôn là sao? Thiên Tôn không phải là một thần tiên sao? Sao còn có binh?"

Lương Thế Hiền: "Mặc dù Thiên Tôn là một thần tiên, nhưng là một thần tiên sẽ hiển linh, còn có thể trực tiếp ra tay thưởng thiện phạt ác, bình thường ngài sẽ ban cho phàm nhân lương thực, các loại thần vật..."

Phùng Tuyển chợt nghĩ tới: Có một lần mình đến Tây An trình lên thủ cấp của Phiên Sơn Nguyệt, khi đi ngang qua thôn Cao Gia có ngồi lên chiếc xe lửa kỳ lạ, chẳng lẽ, đồ vật đó chính là cái gọi là thần vật?

"Thiên Tôn là... thần thật sự?"

"Nói nhảm!" Lương Thế Hiền nói: "Không phải vấn đề thần thật hay là thần giả? Tự huynh nghĩ xem, ngoại trừ thần tiên, ai có bản lĩnh làm cho một thôn trang nhỏ nào như thôn Cao Gia, làm ra 500 cây hỏa súng, hơn ngàn áo giáp?"

Phùng Tuyển tỉ mỉ nghĩ lại, không phải vậy sao?

Một thôn có thể có bao nhiêu tài lực?

Đừng nói 500 cây hỏa súng, 5 cây cũng là trò cười.

Trong nhất thời Phùng Tuyển đã tin hơn phân nửa. Hắn cũng từng thấy qua Thiên Tôn "mời" tứ hải long vương tới làm mưa, muốn tiếp thu việc này rất dễ, thế nhưng, tiếp thu thần tiên dễ, tiếp thu 500 cây hỏa súng cùng hơn ngàn áo giáp thì lại không dễ.

Phùng Tuyển thấp giọng nói: "Lương huynh, mấy thứ này mặc dù là của thần tiên, nhưng sau khi có nhiều như vậy, công dụng của nó sẽ thay đổi, Lý gia của thôn Cao Gia kia sở hữu hỏa khí áo giáp lực lượng còn mạnh hơn cả Vương Gia Dận, chẳng phải là có

tiền vốn để tạo phản làm loạn rồi? Nếu họ học theo lưu khấu, làm việc mưu phản, vậy thì phải giải quyết thế nào?"

Lương Thế Hiền: "Mưu phản? Này... Phùng huynh, huynh suy nghĩ nhiều rồi? Làm gì có thần tiên tạo phản phàm nhân? Đường đường là một thần, mưu phản làm hoàng thượng sao? Mặc dù chúng ta xưng là hoàng thượng, nhưng thật ra hắn lại gọi là thiên tử, thần tiên đi làm thiên tử, vậy không phải là hạ mình làm bậc con rồi?"

Phùng Tuyển nhất thời nghẹn họng.

Hình như đạo lý quả thật là đạo lý này.

Vẻ mặt Phùng Tuyển ngỡ ngàng.

Nhíu mày suy nghĩ một hồi, Phùng Tuyển lại thấp giọng nói: "Lương huynh, mặc dù thần tiên không có khả năng tham dự đoạt hoàng vị, nhưng có mấy thứ thần tiên ban thưởng rơi vào trong tay phàm nhân, thì khó đảm bảo phàm nhân không có dị tâm. Trong số mấy người Bạch Diên, Hòa giáo viên, Tạo giáo viên của thôn Cao Gia, nếu có một người có dị tâm, muốn lấy số vũ khí thần tiên ban cho đi tạo phản, chúng ta phải làm sao?"

Lương Thế Hiền: "Người làm, trời nhìn, ngẩng đầu ba thước có thần linh, những gì thần tiên ban thưởng, tự nhiên có thần tiên trông coi, nếu như phàm nhân có dị tâm, thần tiên tự nhiên sẽ giáng trừng phạt."

Phùng Tuyển: "Lời này không dễ nói! Thần tiên cũng có lúc ngủ gật, Thanh ngưu của Thái Thượng Lão Quân cũng có lúc trốn xuống hạ giới làm hại nhân gian."

Lương Thế Hiền: "Ồ?"

Hắn nói vậy cũng có lý!

Thật ra không chỉ Lương Thế Hiền cảm thấy có lý, ngay cả Lý Đạo Huyền cũng cảm thấy có lý.

Theo tầm nhìn của y càng lúc càng lớn, đúng thật y không thể quản lý được nhiều thôn, nhiều trấn. Hiện tại chỉ có ba nơi lớn là thôn Cao Gia, huyện thành Trừng Thành, huyện thành Hợp Dương, y chuyển tới chuyển lui cũng cảm thấy mệt, về phần các nơi như trấn Phùng Nguyên, Bạch gia bảo, thôn Tuyền Câu thì đã không biết bao lâu rồi chưa chuyển qua nhìn xem?

Hơn nữa mới đây y còn đang suy nghĩ cần một người tới giúp y "chấp pháp", hiện tại Phùng Tuyển nhắc tới việc này, y cũng bắt đầu coi trọng hơn.

Phùng Tuyển: "Chúng ta không có bản lĩnh quản thần tiên, nhưng nhất định phải quản tốt những phàm nhân dưới trướng thần tiên. Lương đại nhân, thôn Cao Gia dưới quản lý của huyện Trừng Thành huynh, chuyện này, ta cũng không có cách nào vượt ranh giới quản được, chỉ có thể dựa vào huynh nghĩ cách rồi."

Lương Thế Hiền tỏ ra xấu hổ: "Phùng huynh, chuyện này, ta chắc là không quản được rồi."

Phùng Tuyển: "Vì sao?"

Lương Thế Hiền thở dài: "Nhiệm kỳ ba năm của ta đến rồi."

"A?" Phùng Tuyển hiểu được: "Lương huynh đến nơi đây đã ba năm rồi à, ôi... Ta chỉ mới hơn một năm..."

Lương Thế Hiền: "Ta vừa rồi thắp hương gõ chuông, chính là đang bẩm báo chuyện này cho Đạo Huyền Thiên Tôn, sau đó sẽ lập tức vào kinh, sau khi thuật chức sẽ chờ sắp xếp khác."

Phùng Tuyển thấy vẻ mặt hắn hình như có chút đau khổ cùng tiếc nuối, biết là Lương Thế Hiền không nỡ đi, tròng mắt láo liên, sau đó mới thấp giọng nói: "Lương huynh, ta có một cách, có thể

khiến huynh không bị điều đi."

Lương Thế Hiền lấy làm lạ: "Ồ, sao có thể? Làm quan nhiệm kỳ ba năm, đến ba năm là nhất định phải điều đi, còn có cách nào có thể không bị điều đi sao?"

Chương 377: Phong kỷ ủy thôn Cao Gia

Phùng Tuyển cười nói: "Lấy khả năng của huynh, sao lại không biết tri huyện có thể liên nhiệm, chỉ là chuyện quan hệ đến bản thân sẽ không thể bình tĩnh suy nghĩ. Huynh hít sâu một hơi, lại tỉ mỉ suy nghĩ, khi chúng ta uống rượu trò chuyện tại thư viện Đông Lâm, đã có người nói đến... tri huyện có nhiệm kỳ dài nhất của Đại Minh ta..."

Hắn vừa nói như thế đã khiến Lương Thế Hiền hơi giật mình, thật có chuyện như thế sao?

Phải nghĩ cho kỹ!

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa lập tức bật mode hồi tưởng ký ức, những lần nói chuyện với các hảo hữu, kỳ văn dị sự đã nghe qua, nhân vật phong lưu thế gian, giống như đèn kéo quân xoay tròn trong đầu hắn, sau đó "đinh" một tiếng, dừng lại trên một cái tên.

Bạch Chỉnh, tự Tư Tề, sinh ra tại huyện Phong Nhuận phủ Thuận Thiên, năm Vĩnh Lạc thứ 12 đảm nhiệm tri huyện Hoa Dung, hắn am hiểu dân tình, liêm khiết làm theo việc công, gặp đại sự sẽ thương nghị với huyện nhân sau đó mới làm, rất được bách tính kính trọng, sau khi đảm nhiệm tri huyện Hoa Dung 12 năm là thăng chức đồng tri Từ Châu, huyện dân không muốn hắn đi, phái đại biểu vào kinh thành thỉnh cầu lưu nhiệm, thế là Lại bộ cải nhiệm hắn làm đồng tri phủ Vũ Xương Hồ Quảng đạo, vẫn kiêm nhiệm tri huyện Hoa Dung 10 năm.

Tổng cộng tại nhiệm 21 năm, là tri huyện tại nhiệm thời gian

dài nhất trên lịch sử Minh triều.

Nghĩ tới đây, hai mắt Lương Thế Hiền không khỏi sáng ngời: "Đúng vậy, còn có cách này, nếu như tại hạ mời một số hương thân huyện dân, cùng viết một phong thư yêu cầu triều đình giữ ta liên nhiệm, có lẽ có thể đảm nhiệm thêm huyện lệnh Trừng Thành mấy năm cũng chưa biết, chỉ là... không biết các hương thân huyện dân bản địa có sẵn lòng viết thư yêu cầu này không, ài."

Hắn không quá có lòng tin đối với bản thân.

Phùng Tuyển thấp giọng nói: "Lương huynh quản lý huyện Trừng Thành tốt như vậy, lão bách tính an cư lạc nghiệp, ta thấy họ đều kính trọng Lương huynh, muốn viết một phong thư yêu cầu như thế hẳn là không khó. Chúng ta lại thỉnh cầu một số lão hữu tại thư viện Đông Lâm cùng xuất lực, việc này thậm chí không cần đến tai hoàng thượng, đến Lại bộ một vòng là có thể giải quyết."

Lương Thế Hiền tỏ ra xấu hổ: "Chỉ một việc nhỏ lưu nhiệm lại làm phiền các hảo hữu của thư viện Đông Lâm, chỉ sợ không quá thỏa đáng."

"Việc nhỏ? Đây cũng không phải việc nhỏ." Phùng Tuyển thấp giọng nói: "Lương huynh, con người huynh quá đơn thuần, điều động quan viên là một chuyện rất lớn, há có thể là việc nhỏ? Đừng nói huynh muốn lưu nhiệm, cho dù huynh muốn bò lên trên một hai cấp, các lão hữu bên trên cũng rất sẵn lòng giúp việc này."

Lương Thế Hiền lần này đã hiểu, đây không phải cái gọi là kèo bè kết phái sao? Năm đó Yêm đảng chính là làm như thế, hiện tại thế mà...

Phùng Tuyển thấy hắn có vẻ xem thường cách làm như vậy, trong lòng cũng không khỏi thầm nghĩ: Lương huynh chính trực hơn ta, không muốn dùng quan hệ.

Nhưng ở đây không thể thiếu Lương huynh, hắn ở Trừng Thành, ta làm huyện lệnh Hợp Dương mới có thể cảm giác an tâm được, nếu hắn bị điều đi, vị trí huyện lệnh Hợp Dương này của ta sẽ ngồi không yên, lúc nào cũng phải lo lắng thôn Cao Gia tạo phản đánh vào huyện Hợp Dương, ta lấy mạng mà ngăn cản bộ đội hỏa khí đáng sợ của thôn Cao Gia sao?

Nghĩ tới đây, Phùng Tuyển đành phải ôm thêm việc: "Lương huynh, ta xem như vậy đi, huynh trước hết đừng về kinh thuật chức nữa, cứ kéo dài, việc này giao cho ta, ta lập tức viết một phong thư, giúp ngươi lo liệu việc lưu nhiệm này."

Lương Thế Hiền thật sự không muốn vận dụng quan hệ, nhưng hắn lại muốn làm tri huyện Trừng Thành tiếp, nhất thời có chút xoắn xuýt, là phải tuân theo đạo lý làm người của mình, hay là lựa chọn một con đường tốt hơn cho nhân sinh của mình đây?

Trái lo phải nghĩ, cuối cùng thở dài một tiếng: "Vậy xin nhờ Phùng huynh rồi."

Lý Đạo Huyền nhìn đến đây cũng khẽ thở dài một hơi: Nếu Lương Thế Hiền có thể lưu nhiệm, đó đương nhiên là việc tốt, nhưng dùng cái cách dựa vào đảng Đông Lâm nâng đỡ, kèo bè kết phái, thật sự là cảm giác là lạ.

Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ.

Cùng lúc đó, một nam tử kéo theo một xe ván gỗ vừa mới đi vào thôn Cao Gia.

Nếu Cao Nhất Diệp có ở đây liền có thể nhận ra, nam tử này chính là ông chủ quán "Thủy Tiên Hợp Hợp" của huyện Hợp Dương.

Trên xe hắn kéo chất đầy đồ dùng cần thiết cho việc buôn bán của hắn, như nồi, muôi, bát đũa các loại.

Ông chủ rốt cuộc hạ quyết tâm, muốn tới thôn Cao Gia thử buôn bán thế nào.

Từ khi Cao Nhất Diệp đưa ra kiến nghị cho hắn, dân đoàn thôn Cao Gia lại tiêu tiền rất mạnh tay tại quán của hắn, sau khi Cao Nhất Diệp và dân đoàn lần lượt rời đi, huyện Hợp Dương lại khôi phục vắng vẻ như bình thường.

Dù sao kinh tế của huyện Hợp Dương khôi phục còn cần thời gian, việc kinh doanh quán ăn của hắn lại khôi phục trạng thái vắng vẻ, một ngày không kiếm được mấy đồng, điều này làm cho hắn cảm thấy rất lo lắng, vì vậy cắn răng một cái, tới thôn Cao Gia đi.

Kéo xe đi mấy chục dặm đường, thật sự có chút hơi mệt.

Chủ quán ngồi ở cửa thôn thở hồng hộc, thôn Cao Gia trước mắt khiến hắn hơi lo sợ, nơi đây là đường xi măng bằng phẳng, xung quanh là gia bảo nguy nga, khắp nơi là nhà cửa "theo kiểu Thiên Tôn" đủ mọi màu sắc cùng với nhà bằng xi măng mới xây lên.

Quy mô khổng lồ đó, nói thành trấn cũng còn nhỏ, đã bắt đầu tiếp cận với "châu thành" hoặc là "phủ thành" rồi.

Ông chủ phát hiện mình như một nhà quê vào thành, tất cả thấy được đều rất mới mẻ.

Trong lòng rất lo, ta có thể đứng vững ở đây được sao?

Đang bàng hoàng thì một nhóm thanh niên đi tới, trên cánh tay họ còn đeo một phù hiệu, phía trên viết ba chữ "Phong kỷ ủy" .

Ông chủ không hiểu cái gì gọi là "Phong kỷ ủy", nhưng vừa nhìn loại người này biết là không trêu chọc được, vội vàng cười bồi rồi muốn tránh né.

Nhưng đã không tránh được, Phong kỷ ủy chính là đang đi về phía hắn.

Dẫn đầu là một trung niên nam tử, hắn nhếch miệng cười với ông chủ quán, chỉ vào xe đẩy của hắn: "Ngươi từ bên ngoài tới à? Đến thôn Cao Gia chúng tôi kiếm ăn?"

Ông chủ vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, không biết... ngài... đây là?"

Trung niên nam tử cười nói: "Ta gọi Trương Lão Ngũ, là người phụ trách của 'Uỷ ban Phong kỷ' thôn Cao Gia, khụ, thật ra Tam quản sự vốn là lấy cho bọn ta cái tên đại đội thôn quản, thế nhưng không biết vì sao, Thiên Tôn không thích cái từ 'thôn quản' này, hạ pháp chỉ đổi thành Uỷ ban Phong kỷ, tên gọi tắt 'Phong kỷ ủy' ."

Ông chủ vẫn không biết đó là tổ chức gì, đành phải tiếp tục cười làm lành: "Xin chào hội trưởng..."

Trương Lão Ngũ nói: "Ngươi tên gì? Từ đâu tới đây? Muốn tới thôn Cao Gia làm cái gì? Đơn giản đăng ký đi, sau khi đăng ký là có thể hưởng thụ lương cứu tế bảo đảm cho sinh hoạt thấp nhất, thế nhưng lương cứu tế chỉ có thể bảo đảm ngươi ăn no, không lo đói, nhưng không thể cho ngươi phát tài, cho nên phải lao động mới có thể làm giàu."

Ông chủ vội vàng tự giới thiệu: "Ta tên Lưu Do, từ huyện Hợp Dương tới đây, dự định tới thôn Cao Gia buôn bán, mở một quán ăn bán Thủy Tiên Hợp Hợp ."

Trương Lão Ngũ: "Ồ, Thủy Tiên Hợp Hợp là cái gì? Trước đây chưa từng ăn qua."

Lưu Do vội vàng giới thiệu tường tận món ăn của quán mình.

Giới thiệu xong đã thấy cả nhóm người của "Phong kỷ ủy" đã chảy nước miếng: " Oa, Lưu Do tiên sinh, ngươi còn chờ gì nữa?

Nhanh đi mở quán ăn đi, mau mau mau, chúng tôi dẫn ngươi đến Khu thương mại Cao Gia, tìm một mặt bằng, lập tức mở quán."

- Giải thích, Hồ Quảng đạo là một cơ cấu, một trong 15 đạo thuộc Đô Sát viện. Hết giải thích.

Chương 378: Cái đó và tặng không có gì khác nhau

Lưu Do được nhóm người của Phong kỷ ủy dẫn chạy về hướng Khu thương mại Cao Gia, còn có vài người giúp hắn đẩy xe.

Vốn Lưu Do đang vừa mệt lại buồn ngủ, đã kéo xe không nổi nữa rồi, được nhóm người này đẩy xe giúp cũng trở nên thoải mái hơn, chỉ chớp mắt đã chạy vào trong Khu thương mại Cao Gia.

Kiến trúc bằng nhựa đủ mọi màu sắc, lại thêm đèn nhiều màu, càng phụ trợ thêm vẻ phồn hoa náo nhiệt của Khu thương mại Cao Gia, vượt xa mấy khu phố thương nghiệp trong huyện thành Hợp Dương. Lưu Do nhìn thấy mà xuýt xoa không ngớt, biểu hiện ra rõ rệt nhất diện mạo của Lưu mỗ mỗ tiến đại quan viên.

Hàng quán ở đây có thể nói là rực rỡ muôn màu, cái gì cũng bán, hàng hoá cực kỳ phong phú, Lưu Do nhìn mà hoa cả mắt, lại không dám đi hỏi giá.

Có người gọi: "Trương đội trưởng, chỗ nào còn có mặt bằng bỏ không?"

Trương Lão Ngũ suy nghĩ một chút: "Mặt bằng tốt chắc bị chiếm hết rồi, hiện tại muốn tìm vị trí tốt cũng không dễ dàng."

Một Phong kỷ ủy viên nói: "Thanh lâu thế nào? Thanh lâu vẫn đang bỏ không."

Trương Lão Ngũ: "Vị trí của thanh lâu cũng rất tốt, là vị trí tốt nhất ở trung tâm khu thương mại, cứ bỏ không mãi cũng không được, dứt khoát dùng để mở quán ăn đi."

Nghe đến đó, Lưu Do ngẩn ra: "Cái gì?"

Trương Lão Ngũ: "Bởi vì Thiên Tôn không cho phép kinh doanh nghề này, nên thanh lâu vẫn bỏ không, ngươi không để bụng thì mở Thủy Tiên Hợp Hợp tại thanh lâu đi?"

Lưu Do toát mồ hôi: "Để bụng, đặc biệt để bụng."

Trương Lão Ngũ: "Không tốn tiền thuê, sử dụng miễn phí."

Lưu Do: "Tuyệt không để bụng, nó có gì đâu, đổi bảng hiệu không phải dùng được rồi sao?"

Mọi người đều trầm mặc không biết nói gì.

Vì vậy việc này quyết định như thế. Trương Lão Ngũ dẫn theo Lưu Do đi nửa vòng quanh Khu thương mại Cao Gia rồi mới tới phía trước thanh lâu. Đây là một kiến trúc rất lớn, không gian lầu một rất rộng rãi, có thể đặt rất nhiều bàn, nhưng lại không chỉ có lầu một, trên lầu hai còn có rất nhiều phòng nhỏ.

Không gian lớn như vậy thế mà cho mình thuê miễn phí, Lưu Do rất vui mừng, sau đó lầu một sẽ đặt hết bàn vuông, lầu hai thì... tạm thời làm chỗ ở của mình, phòng còn dư thì làm kho chứa hàng.

Vấn đề duy nhất chính là bảng hiệu không dễ coi cho lắm, bảng hiệu ba chữ "Di Hồng Viện" treo trên cửa cảm giác có chút là lạ. Bên cạnh có một câu đối, vế trên "Sinh ý hưng long sàng bản hưởng", vế dưới "Tài nguyên nghiễm tể khố đái tùng", nhìn câu đối này mà da đầu Lưu Do tê dại.

- Giải thích, vế đôi trên dịch là: "Mua may bán đắt ván giường vang, tiền vào như nước đai quần lỏng." Hết giải thích.

Muốn xé nó xuống, nhưng xé không đặng.

Thì ra câu đối này cũng là một bộ phận của ngôi nhà này, là trực tiếp làm vào mặt trên ngôi nhà, căn bản không phải dán lên.

Tuy nhiên Trương Lão Ngũ có cách, hắn chạy đến cửa hàng giấy xin một bức câu đối trống trở về sau đó dán đè lên câu đối trước cửa thanh lâu, lần này đã không còn nhìn ra khí tức của thanh lâu nữa rồi.

"Câu đối bỏ không nhìn nó lạ lắm." Một Phong kỷ ủy viên thấp giọng nói: "Chúng ta có phải là nên viết gì đó lên trên không?"

Lưu Do lắc đầu: "Ta chỉ biết mấy chữ đơn giản, tự mình không viết được chữ."

Các Phong kỷ ủy viên sôi nổi lắc đầu: "Không xong, chúng tôi cũng không biết viết chữ."

Lưu Do: "Hay vẽ đại cái gì đó lên trên?"

Trương Lão Ngũ đột nhiên cười hắc hắc: "Ta đi tìm một vị tiên sinh tới hỗ trợ."

Lưu Do lấy làm lạ: "Tiên sinh biết đọc sách viết chữ người nào cũng kiêu ngạo, làm gì có ai chịu giúp người bán hàng rong như ta viết chữ? Nếu phải bỏ tiền đi mời, ta cũng không có nhiều tiền đâu."

Trương Lão Ngũ cười hắc hắc: "Ngươi cứ chờ ở đây, miễn phí."

Hắn ba chân bốn cẳng chớp mắt đã chạy mất tích.

Mọi người im lặng đợi một hồi mới thấy Trương Lão Ngũ quay lại, phía sau còn có một nam tử mặc y phục thư sinh đi theo, chính là Điểm Đăng Tử Triệu Thắng.

Vị thư sinh này trước đây tại huyện Thanh Giản thích nhất

chính là giúp các hương thân viết thư nhà, câu đối các thứ, chưa bao giờ thu phí, bởi vậy rất được lão bách tính huyện Thanh Giản yêu quý, mới có thể phụng hắn làm đầu lĩnh tạo phản khởi nghĩa.

Triệu Thắng thở hồng hộc: "Trương Lão Ngũ, các ngươi... muốn... phù... viết cái gì... vậy..."

Lưu Do thấy hắn thở không ra hơi, rất giật mình, vị tiên sinh này đừng có mà tắt thở ngã ngửa ra đây nhé.

Cũng may Triệu Thắng thở hổn hển một hồi mới bình phục lại, giọng nói cũng bình thường hơn: "Muốn viết cái gì? Ngươi cứ mô tả cho ta?"

Lưu Do vội vàng tường tận miêu tả lại món ăn Thủy Tiên Hợp Hợp, Triệu Thắng nghe xong, trong bụng nháy mắt liền có chút ý nghĩ, liền đề bút trên câu đối viết mấy hàng chữ to.

Vế trên: "Thiên điều hợp hợp tăng phúc thọ". Ngàn sợi hợp hợp tăng phúc thọ.

Vế dưới: "Nhất oản hương thang noãn mộng hồn". Một bát nước canh ấm tâm hồn.

Hoành phi: "Thủy Tiên Hợp Hợp" .

Lưu Do mừng rỡ: "Tiên sinh đại tài a, mặc dù ta mù chữ, nghe hai câu này cũng cảm thấy rất hân hoan."

Triệu Thắng cười ha ha: "Năm đó ta còn định khảo thủ công danh nữa mà, đọc không biết bao nhiêu sách, không có chút tài hoa sao được?"

Lưu Do nghe hắn nói hai chữ "năm đó" liền cảm thấy cổ quái: "Trông tiên sinh tuổi không lớn lắm, còn có thể đi thi mà, sao trông có vẻ năm đó muốn thi, hiện tại lại không dự định tái khảo nữa rồi?"

Triệu Thắng cười to: "Thật sự thi đỗ công danh rồi, lại không biết làm quan ở đâu, làm gì sung sướng bằng sống ở thôn Cao Gia chứ?"

Lưu Do nghĩ thầm: Sinh sống ở chỗ này còn thoải mái hơn làm quan sao? Ta không tin!

Có điều tỉ mỉ nghĩ lại, người của thôn Cao Gia này thực sự rất tốt, rõ ràng là ta muốn mở quán ăn, họ lại nhiệt tình hỗ trợ như thế, cả đám người vây quanh lấy kẻ nhà quê như ta, loại bầu không khí này là không cảm thụ được ở địa phương khác.

Vừa mới nghĩ tới đây, lại thấy đám người vừa rồi giúp hắn đều đã đi hết vào trong nhà và mang ra một cái bàn nhựa, họ ngồi xuống xung quanh bàn, mở to mắt nhìn hắn.

Lưu Do đầu đầy dấu chấm hỏi?

Triệu Thắng: "Ngươi nhanh mở quán ăn đi, chúng tôi còn chờ ăn Thủy Tiên Hợp Hợp."

Lưu Do tỏ vẻ xấu hổ: "Còn sớm mà, ta còn phải làm bàn bếp, mua vật liệu làm Thủy Tiên Hợp Hợp, ta thậm chí còn chưa nghĩ tới một bát Thủy Tiên Hợp Hợp nên bán bao nhiêu tiền."

Triệu Thắng: "Vậy còn lo nói chuyện gì nữa, mau đi làm đi."

Lưu Do đã nhìn ra, đám người này là nhất định phải ăn được Thủy Tiên Hợp Hợp của mình, ngày hôm nay không ăn được là sẽ không đi.

Được thôi, vội vàng đi chuẩn bị.

Dọn hết các loại dụng cụ nấu nướng trên xe đẩy của mình xuống, cầm mấy tảng đá tạm thời làm một cái bếp, trên xe đẩy có than đá hắn mang từ huyện Hợp Dương qua, vội vàng nhét vào trong bếp rồi nhóm lửa.

Tiếp theo chính là bột mì quan trọng nhất.

Triệu Thắng: "Ngay ở góc đường này có một 'Cửa hiệu lương thực Thôn Doanh Thôn Cao Gia', ngươi tới đó mua mì, rất rẻ."

Lưu Do vội vàng chạy tới, trong lòng ít nhiều có chút thấp thỏm, đang hạn hán giá lương cũng không thấp, cũng không biết bên thôn Cao Gia giá lương bao nhiêu.

Hắn dè dặt hỏi: "Có bột mì kiều mạch không?"

Điếm tiểu nhị cười nói: "Có đây!"

Lưu Do: "Bao nhiêu tiền một cân?"

Điếm tiểu nhị: "Bảy văn."

Lưu Do hít một hơi lạnh: "Rẻ vậy à? Cái đó và tặng không có gì khác nhau?"

Chương 379: Con mẹ nó ta phát tài rồi

Điếm tiểu nhị nở nụ cười: "Khác với tặng không mà, ở thôn Cao Gia chúng tôi, nếu làm mấy công việc đơn thuần bán sức khoẻ như làm đường không cần kỹ thuật, một ngày chỉ kiếm được ba cân bột mì, nhưng chỗ này một cân bột mì giá trị bảy văn tiền, chính ngươi tính xem, cái này có phải tặng không hay không?"

Lưu Do tính qua loa, liền giật mình: Nói cách khác, tiền làm việc cả ngày chỉ 21 văn? làm cả tháng mới kiếm được 610 văn, cũng chính là sáu chỉ bạc.

Nói như vậy, làm việc bán sức khoẻ ở đây căn bản không kiếm được tiền!

Lại suy nghĩ đến tình huống hiện tại của huyện Hợp Dương, từ khi huyện Hợp Dương đạt được viện trợ của thôn Cao Gia, tiền công của các công nhân làm đường cũng chỉ trên cơ sở bảo đảm ăn no, một ngày ba cân bột mì tiền công.

Trước đây hắn lấy giá lương của huyện Hợp Dương để tính, cảm thấy tiền công của công nhân làm đường rất cao, nhưng lấy giá lương của thôn Cao Gia để tính thì lại thấp đến đáng sợ.

Lưu Do nhịn không được hỏi thêm một câu: "Thế ở chỗ này làm công việc gì mới kiếm được tiền?"

Điếm tiểu nhị cười: "Làm công tượng! Công tượng kỹ thuật cao, một tháng tiền công ba lượng bạc là không thiếu được."

Lưu Do kinh hãi: "Ba lượng!"

Đây thật đúng là bị kinh hãi.

Điếm tiểu nhị vểnh chân cười: "Ở chỗ này, có kỹ thuật là có thể phát tài."

Lưu Do nghĩ thầm: Ta có kỹ thuật làm Thủy Tiên Hợp Hợp, cũng có thể xem như kỹ thuật rồi nhỉ? Mặc kệ, nhanh trở lại bắt tay vào làm thôi.

Hắn vừa đi về vừa tính toán mình nên bán một bát Thủy Tiên Hợp Hợp bao nhiêu tiền.

Lúc ở huyện Hợp Dương hắn bán 10 văn tiền một bát, thế nhưng bột mì ở Hợp Dương đắt, khiến cho chi phí của một bát Thủy Tiên Hợp Hợp hầu như toàn bộ trên bột mì, lợi nhuận rất ít, bán một bát còn chưa lãi đến 1 văn, nhiều lắm chỉ có lợi nhuận nửa văn.

Nửa văn đó tương đương với hắn lấy công làm lãi.

Nhưng ở chỗ này bột mì rẻ như vậy, bảy văn tiền một cân, một bát Thủy Tiên Hợp Hợp nhiều lắm chỉ cần dùng đến hai lượng bột mì, chi phí mới hơn một văn, lại tính thêm chi phí than đá và gia vị, một bát Thủy Tiên Hợp Hợp hắn chỉ cần bán ba văn tiền là có thể lãi được 1 văn.

Nghĩ tới đây hắn thoáng giật mình.

Đi trở về cửa hàng, hắn vừa nhào mì vừa nghĩ chuyện này, hồn vía cứ lên mây.

Triệu Thắng cười hỏi: "Chưởng quỹ, Thủy Tiên Hợp Hợp của ngươi dự định bán mấy văn một bát? Nghĩ rõ ràng chưa?"

Lưu Do ngơ ngác nói: "Còn chưa nghĩ ra, các ngươi cảm thấy... ta nên bán bao nhiêu?"

Triệu Thắng: "Bán năm văn chắc cũng được?"

Trương Lão Ngũ gật đầu: "Năm văn cũng ổn đấy."

Mấy Phong kỷ ủy viên khác cũng cười: "Ừ, hợp lý."

Lưu Do giật mình, nghĩ thầm: Năm văn? Vậy ta bán một bát chẳng phải có thể lãi ba văn rồi, đây không phải muốn phát tài rồi sao?

Hắn có chút dè dặt mà hỏi: "Năm văn có phải đắt quá rồi không?"

Triệu Thắng cười nói: "Trên con đường này, có một quán bán bún gạo phía nam, là Cao Tịch Bát mở, bún gạo hắn bán chính là năm văn một bát. Món ăn của ngươi chắc cũng không thua bún gạo đúng không? Cứ bán năm văn tiền một bát đi, đối chọi với Cao Tịch Bát, cướp khách của hắn, cho hắn tức chết, ha ha ha."

Lưu Do có chút không tự tin: "Ta chỉ là kẻ ngoại lai... đối nghịch tranh khách với người địa phương, người ta gọi 500 anh em đồng hương tới, thể nào cũng đập nát quán của ta."

Triệu Thắng cười: "Suy nghĩ nhiều rồi, ở thôn Cao Gia, ai dám làm loại chuyện ức hiệp người khác này? Là muốn đi lao động cải tạo hay sao?"

Tất cả mọi người cười: "Ha ha ha, không ai muốn đi lao động cải tạo."

Lưu Do: "Vậy ta định giá năm văn rồi?"

Triệu Thắng: "Lớn mật một chút, nói to năm văn này ra. Được, ta tới giúp ngươi."

Hắn chạy ra cửa, hướng về dòng người lui tới bên ngoài mà hét lớn: "Quán ăn Hợp Dương mới khai trương, Thuỷ Tiên Hợp

Hợp, năm văn một bát, chỉ năm văn một bát."

Sau tiếng hô, lập tức trên đường có một lão đầu trước tiên nhìn qua.

Lão nhân này chính là lão thôn trưởng thôn Cao Gia, tài lực hùng hậu, là kiểu người giàu sau một đêm nhưng không có chỗ tiêu tiền, vừa nghe nói có món ăn mới, mặc kệ là chủng loại gì, trước tiên chiếm một cái hố rồi nói.

Lão thôn trưởng đi vào quán ăn, ngồi phịch xuống ghế: "Chưởng quỹ, cho ta một bát."

Cao Tịch Bát trong quán ăn đằng xa thò đầu ra: "Oa, thôn trưởng, ngày hôm nay bỏ quán của ta rồi?"

Lão thôn trưởng cười: "Mỗi ngày ăn bún gạo của ngươi, ta không ngán sao?"

Cao Tịch Bát: "Ờ, cũng phải, bản thân ta cũng còn cảm thấy ngán, được, ngày hôm nay đóng cửa, ta cũng muốn đi nếm thử món ăn mới."

Người này nói đóng cửa là đóng cửa, ầm một tiếng đóng lại quán ăn Bún Gạo Tịch Bát, sau đó cũng đi theo vào quán ăn Thủy Tiên Hợp Hợp, ngồi phịch xuống bên cạnh lão thôn trưởng, vỗ bàn nói: "Ta cũng muốn một bát."

Lần này lại doạ sợ Lưu Do: "Ơ, sao lại thế này?"

"Sao hả?" Cao Tịch Bát: "Không bán cho cùng nghề sao?"

Lưu Do toát mồ hôi: "Không phải là không bán, chỉ là... cảm giác... trong lòng hơi lo lắng..."

Hắn không lo lắng mới lạ, Bún Gạo Tịch Bát vừa đóng cửa, những người muốn đến ăn bún gạo sẽ không tìm được nơi để ăn

cơm, quán vịt kho bên cạnh lại quá đắt, quán cá tôm tươi của người từ Bạch gia bảo tới mở cũng không rẻ, không phải mỗi ngày có thể ăn được, vì vậy tròng mắt láo liên, liền tập trung vào quán ăn Thủy Tiên Hợp Hợp mới khai trương.

Không ngừng có người vào quán, không ngừng có người ngồi xuống.

May mà nơi này dùng thanh lâu sửa thành, mặt bằng rộng rãi hơn nhiều so với các quán ăn thông thường, có thể chứa được không ít người, lầu một chật ních, chẳng mấy chốc ngay cả phòng trên lầu hai cũng ngồi kín người.

Chỉ ăn vặt mà thôi, thế mà lại đi vào trong phòng như đi đại tửu lâu, thật là có chút xấu hổ.

Những người ở hai tầng lầu, lầu trên lầu dưới, đều đang đợi Lưu Do nấu hợp hợp.

Lưu Do hết sức lo lắng, liều mạng nhào mì, liều mạng nấu, liều mạng múc...

Lần này làm khổ hắn quá thể.

Bận rộn liên tục chạy tới chạy lui, mãi đến khi mặt trời hoàn toàn xuống núi, Khu thương mại Cao Gia đã lên đèn, cuộc sống về đêm đã bắt đầu, các thực khách đều đã ăn no và vuốt cái bụng thỏa mãn rời đi, khách trong quán mới giảm bớt.

Lúc này Lưu Do mới rốt cuộc xong việc, ngồi xuống phía sau quầy hàng và nặng nề thở dài một hơi, xoa cái thắt lưng nhức mỏi: "Mệt chết ta, thiếu chút nữa gãy mất thắt lưng của ta rồi."

Ở cửa có bóng người nhoáng lên, Cao Nhất Diệp và hai vị cô nương Thu Đông đi vào, nhìn thấy Lưu Do, Cao Nhất Diệp nở nụ cười ôn hoà: "Chưởng quỹ, tôi nghe nói ông thật sự tới thôn Cao Gia mở quán ăn, cố ý đến thăm ông đây."

Lưu Do vội vàng đứng dậy, hành lễ: "Nhờ có cô nương chỉ điểm."

Cao Nhất Diệp: "Thế nào, hôm nay buôn bán được không?"

Lưu Do: "À, vừa rồi bận rộn không kịp thở, cũng chưa tính, để ta tính xem buôn bán thế nào."

Hắn kéo ra ngăn kéo quầy hàng và nhìn vào, nhất thời hít một hơi lạnh, trong ngăn kéo chất đầy đồng tiền.

Chỉ một ngày!

Một ngày a!

Lưu Do hét lên: "Ta phát tài rồi, ta phát tài rồi, ha ha, sau này ta phải đổi biệt hiệu, gọi là giàu đến chảy mỡ."

Chương 380: Chúng ta chính là nhà giàu mới nổi

Quán ăn Thủy Tiên Hợp Hợp của Lưu Do kiếm tiền một cách điên cuồng.

Mấy ngày liền, thôn dân Cao Gia đến xếp hàng chờ được ăn món ngon, bán chạy không biết dùng từ gì hình dung.

Tuy nhiên, buôn bán tốt cũng tạo thành một vấn đề nhỏ.

Than đá Lưu Do dùng để nấu Thủy Tiên Hợp Hợp là chính hắn dùng xe đẩy đưa tới, ngay cả dụng cụ cũng đem từ huyện Hợp Dương qua, xe đẩy tay thì chở được bao nhiêu than đá chứ? Đảo mắt cũng đã dùng hết.

Hiện tại hắn chỉ có thể mua củi của "người đốn củi" trong thôn Cao Gia.

Mọi người đều biết hiệu suất đun nấu của cũi gỗ kém xa so với than đá, cứ như vậy, liền tạo thành giá thành của một bát Thủy Tiên Hợp Hợp được nâng lên...

Lưu Do bắt đầu nhớ tới than đá giá rẻ của huyện Hợp Dương.

Suy nghĩ một chút, hắn liền quyết định về huyện Hợp Dương một chuyến.

Lần này hắn tới thôn Cao Gia chỉ qua đây một mình dò đường, vợ con vẫn còn đang ở trong căn nhà sập xệ tại huyện Hợp Dương, dự định là nếu việc buôn bán Thủy Tiên Hợp Hợp bên thôn Cao Gia không tốt hắn sẽ lại một mình chất đồ đạc lên xe kéo về nhà, ngược lại nếu như làm ăn tốt sẽ đón vợ con cùng qua đó.

Hiện tại dò đường thành công, quả thật thôn Cao Gia là một nơi có thể phát tài, vậy còn do dự gì nữa, khẳng định phải trở về đón vợ con rồi.

Cũng là thừa dịp cơ hội này, kéo thêm một xe than đá qua đây.

Vì vậy hắn tạm thời đóng cửa quán ăn, thu dọn chút hành lý dự định về nhà, đã đi ra đến cửa rồi, đột nhiên trong đầu nảy số: "Không đúng! Ta chỉ trở về đưa than đá tới thôi là không khôn ngoan, giá lương bên này đang rẻ, bảy đồng tiền một cân, vì sao ta không đưa một chút trở về? Vừa kéo lương đến huyện Hợp Dương, lại từ huyện Hợp Dương kéo than đá qua bên này, tuyệt đối có thể kiếm được."

Nghĩ đến là làm!

Mấy ngày nay Lưu Do cũng buôn bán lời không ít tiền, trước tiên đổi hết sang bạc cho tiện mang theo, sau đó đi tới "Lương hành Thôn Doanh" của thôn Cao Gia, dùng một nửa số tiền lời trong mấy ngày nay mua lương thực chất đầy ba xe bò.

Tiếp theo chính là thuê xa phu.

Trước đây thôn Cao Gia không có loại hình xa phu, nhưng sau khi đã thông đến huyện thành Trừng Thành rồi liền có rất nhiều xa phu từ huyện thành chạy đến thôn Cao Gia kiếm sống, bình thường họ sẽ tiếp nhận công việc vận lương của thôn Cao Gia, phụ trách vận chuyển lương cứu tế của Thiên Tôn phát xuống đưa đến các thôn trang nhỏ trong huyện Trừng Thành và ngục giam trong núi Hoàng Long.

Lưu Do vừa mới thuê được ba xa phu, cũng đã chốt được giá, liền thấy một trung niên nam tử thoạt nhìn rất giống đại quan cũng tới thuê xa phu, hơn nữa còn rất mạnh tay, một lần thuê tới mười mấy xa phu.

Lưu Do không khỏi thấp giọng hỏi bọn xa phu: "Người đó là ai vậy? Xem ra là một đại nhân vật?"

Bọn xa phu thấp giọng nói: "Đó là người lớn nhất sau thánh nữ của thôn Cao Gia, là Tam Thập Nhị, mọi người đều gọi hắn Tam quản sự! Phụ trách quản lý tất cả chính vụ của thôn Cao Gia."

Lưu Do giật mình: đây chẳng phải tương đương với huyện lệnh của thôn Cao Gia rồi sao?

Hắn đang lẩm bẩm thì Tam Thập Nhị lại đi về hướng Lưu Do, cười chào hỏi: "Ồ, vị này không phải là chưởng quỹ của quán ăn Thủy Tiên Hợp Hợp, một món đặc sản của huyện Hợp Dương sao? Ngày hôm nay ngươi không bán à, sao lại chạy tới đây?"

Lưu Do kinh hãi, nhân vật lớn như vậy thế mà nhận ra mình, vội vàng cung kính nói: "Hồi Tam quản sự, tiểu nhân phải về huyện Hợp Dương một chuyến để đón vợ con cùng đến thôn Cao Gia sinh sống."

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Đón vợ con tới à, rất tốt! Ơ, mà ngươi đón vợ con thuê một xe ngựa là được rồi, thuê chi ba chiếc xe bò chở hàng? Ngươi cái này gọi là [Phương bính viên tạc]."

Lưu Do nghe vào tai câu thành ngữ không hiểu gì hết, mắt lại nhìn thấy vẻ mặt đầy trang bức cổ quái của Tam Thập Nhị, rất muốn cho hắn một đấm, thế nhưng đối phương là một đại nhân vật, cũng không dám đánh, đành phải giải thích: "Tiểu nhân dự tính, giá lương thực bên thôn Cao Gia rẻ, giá lương thực bên huyện Hợp Dương cao, cho nên dự định đầu cơ trục lợi chút lương thực, kéo lương bên này qua, bên kia lại kéo chút than đá về."

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Ý nghĩ không sai! Rất tốt! Có ý nghĩ giống như ta, ngươi xem, mấy chục chiếc xe này ta thuê đều là dùng để làm cái này."

Câu nói này đã khiến Lưu Do kinh hãi.

Giựt mối làm ăn tới rồi, hơn nữa là bị bắt ngay hiện trường. Không đúng, phải nghĩ ngược lại, là ta giựt mối làm ăn của đại lão gia, hắn có thể dưới cơn tức giận, kêu người tới đánh ta hay không?

Lưu Do hơi sợ hãi.

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Chớ sợ! Huyện Hợp Dương hơn tám vạn nhân khẩu, mấy chục xe này của ta bõ bèn gì? Không cướp hết sinh ý của ngươi đâu. Ngươi khẩn trương mà xuất phát, tới trước ta còn có thể sang tay được giá tốt hơn, cái này gọi là [Trứ nhân tiên tiên]."

Lưu Do: "Ơ?"

Không nghĩ tới, mình giành mối làm ăn của đại lão gia, đại lão gia không chỉ không tức giận, trái lại còn đưa ra kiến nghị, người thôn Cao Gia này từ trên xuống dưới thật sự đều tốt cả.

Lưu Do hành lễ với Tam Thập Nhị sau đó vội vàng dẫn theo ba vị xa phu xuất phát, vận chuyển ba xe lương thực tăng tốc trở lại huyện thành Hợp Dương, về đến là gõ cửa nhà mình.

Cửa mở, vợ của Lưu Do từ bên trong đi ra: "A Do, cuối cùng ông cũng về rồi, ông đi mấy ngày không có tin tức gì, mỗi ngày tôi và con đều rất lo lắng..."

Lưu Do vẻ mặt phấn khởi: "Hắc hắc hắc, thôn Cao Gia thực sự là nơi tốt, nhà chúng ta phát tài rồi, lần này tôi về là muốn đón bà đến thôn Cao Gia cùng hưởng phước đây."

"Chúng ta chỉ buôn bán nhỏ, làm gì mà phát tài được?" Lưu phu nhân lắc đầu: "Chỉ cần người bình an, chính là hưởng phước rồi."

Lưu Do: "Bà xem phía sau tôi đây, chỉ mấy ngày, tôi đã buôn bán lời nhiều như vậy."

Lưu phu nhân nhìn ra phía sau hắn, trên con đường phía sau Lưu Do có ba chiếc xe bò, trên xe chất đống túi bột mì.

Cái này khiến Lưu phu nhân kinh hãi không nhẹ: "Tất... tất cả... đều là của nhà mình sao?"

Lưu Do dương dương đắc ý: "Đúng, tất cả đều là của nhà mình."

Huyện Hợp Dương lúc này đã có không ít lương thực, nhưng thôn Cao Gia vẫn tiếp tục không ngừng vận lương đến huyện Hợp Dương để trả tiền công một ngày ba cân bột mì cho các công nhân làm đường, nhưng ngay cả như vậy, lương thực vẫn thiếu hụt rất lớn, giá lương vẫn ở mức cao.

Ba xe bột mì, cái này ở huyện Hợp Dương chính là một khoản tiền lớn!

Hạnh phúc tới quá mức đột nhiên, Lưu phu nhân ôi chao một tiếng, tay ôm trán, có vẻ choáng váng.

"Chúng ta bán hết số lương thực này đi, lại đi mua ba xe than đá kéo về thôn Cao Gia, sau đó tôi nấu Thủy Tiên Hợp Hợp, bà giúp tôi đón khách, quán ăn của phu thê chúng ta sẽ tha hồ kiếm tiền." Lưu Do hưng phấn chà xát hai tay: "Sau đó tôi gọi là giàu đến chảy mỡ, bà chính là phu nhân của giàu đến chảy mỡ, ha ha ha ha."

Lưu phu nhân dở khóc dở cười: "Biệt hiệu này có phải hơi giống với nhà giàu mới nổi rồi không? Có vẻ khó nghe quá."

Lưu Do: "Chúng ta chính là nhà giàu mới nổi a, thân là nhà giàu mới nổi, lấy một cái tên cho giống nhà giàu mới nổi có cái gì không đúng? Lẽ nào thân là nhà giàu mới nổi cứ nhất định phải đi

giả vờ làm một quân tử hay sao? Như vậy mới càng buồn cười đấy."

"Cái này..."

Chương 381: Mỏ than thung lũng Kim Thủy

Lưu Do bán hết ba xe bột mì cho lương trang trong thành, cầm về một khoản bạc, lại thuê một chiếc xe ngựa chở vợ con.

Một chiếc xe ngựa, ba chiếc xe bò đi ra ngoài huyện thành Hợp Dương, chậm rãi chạy tới mỏ than thung lũng Kim Thủy.

Khi hắn chạy tới, vừa lúc Lý Đạo Huyền đang vừa bóc tôm nướng sa tế vừa nhìn quá trình xây dựng mỏ than Kim Thủy.

Lần trước Cao Nhất Diệp và Tam Thập Nhị tới mỏ than Kim Thủy một vòng, sau khi chốt vấn đề "tư doanh" của mỏ than với Phùng Tuyển, mỏ than này liền trở thành đối tượng quan tâm trọng điểm của Lý Đạo Huyền.

Dù sao mỏ than là ba ba của cách mạng công nghiệp, không có ba ba sẽ không có con trai, cách mạng công nghiệp sẽ không thể phát triển. Mà cách mạng công nghiệp lại là ba ba của xã hội hiện đại, không có cách mạng công nghiệp, hình thái ý thức của xã hội nông nghiệp sẽ rất khó phát sinh thay đổi có tính căn bản.

Mã đại thần từng nói,"Nội dung và hình thức phải đi đôi với nhau", chính thể tiên tiến, cần phải đi đôi với sức sản xuất tiên tiến, nếu như sức sản xuất không được, chính thể sẽ phát triển không được. Nếu như chính thể bị cản trở, sức sản xuất cũng sẽ không thể phát triển.

Hiện tại Lý Đạo Huyền có thể dựa vào bàn tay vàng của mình làm bừa, trợ giúp thôn Cao Gia ổn định "trào lưu tư tưởng mới", nhưng một khi y xảy ra điều gì ngoài ý muốn, hoặc là chết già, sẽ

mất đi sức sản xuất của bàn tay vàng, toàn bộ ý thức mới đều sẽ tan vỡ theo.

Việc cấp bách là phải đề cao trình độ sản xuất của bản thân các người tí hon.

Ba đội công trình đang bận rộn trong mỏ than, một đội toàn là người huyện Hợp Dương, phụ trách công việc làm đường đơn giản nhất.

Đội thứ hai cũng là từ huyện Hợp Dương điều đến, nhưng trong đó có mấy công nhân kỹ thuật của thôn Cao Gia đội mũ xanh, phụ trách chỉ dẫn các mũ vàng xây dựng nhà xi măng. Nhà xi măng này chính là khu nhà ở tập thể của các công nhân mỏ than, hiện tại vừa mới bắt đầu xây được mấy ngày, nhưng đã có thể thấy được nó chiếm một diện tích rất lớn, rất hoành tráng.

Đội thứ ba thì lợi hại hơn, toàn bộ là mũ xanh từ thôn Cao Gia qua, bên trong còn có một vị công tử trẻ tuổi đội mũ trắng, vị công tử này một bộ bạch y, chính là Bạch công tử.

Bạch công tử sắp tròn 17 tuổi, tướng mạo đường đường, tuấn tú lịch sự, ở thời đại này đã có thể tự đảm đương một phía. Hắn đang viết viết vẽ vẽ trên một tấm bản vẽ, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn hầm than, sau đó lại viết viết trên giấy.

Trên bản vẽ của hắn là một đường ray kéo dài từ bên ngoài hầm than đến bên trong hầm than, trên đường ray còn có một chiếc xe đẩy, trên xe nối liền với xích sắt, xích sắt thì kéo dài ra ngoài, bên ngoài có một bộ tổ hợp ròng rọc.

Lúc này đã vẽ tương đối rồi, hắn quay về bầu trời giơ bản vẽ lên: "Mời Thiên Tôn xem qua, bản vẽ này của tại hạ thế nào?"

Lý Đạo Huyền gõ phím lạch cạch, máy in bắt đầu làm việc, chẳng mấy chốc, y liền xuất ra tờ giấy: "Có được hay không đừng

hỏi ta, phải thử nghiệm, thực tiễn mới có thể đưa ra câu trả lời chính xác."

Bạch công tử vội vàng hành đại lễ: "Thiên Tôn dạy bảo rất phải."

Nói xong hắn giao bản vẽ cho một mũ lam bên cạnh: "Lập tức khởi công, dựa theo bản vẽ này chế tạo xe đẩy than, đợi cái này làm xong, ta sẽ kiểm tra nó có khả dụng hay không, một khi đồ vật này hoàn thành, các công nhân mỏ than không cần vất vả đưa than từ đáy hầm lên trên nữa."

Một nhóm mũ lam cầm bản vẽ nhìn vài lần, sau đó lại trò chuyện với mũ vàng, cả mỏ than trở nên rất náo nhiệt.

Trong bầu không khí sục sôi ngất trời này, Lưu Do đã đi tới.

Xe ngựa và xe bò của hắn đều đứng ở bên cạnh mỏ than, Lưu Do hơi hoảng khi thò đầu nhìn thoáng qua công trường sục sôi ngất trời này. Đây vẫn là mỏ than thung lũng Kim Thủy mà mình biết đó sao? Sao lại biến thành như vậy rồi?

Một công nhân mỏ than đen thui đi tới: "Vị viên ngoại này, ngài tới cần gì?"

Lưu Do được người gọi là viên ngoại thì ngẩn ra, tỉ mỉ suy nghĩ mới hiểu được, hắn dẫn theo xe ngựa xe bò, trên người lại ăn mặc sạch sẽ, ở trong mắt người nghèo hắn đã là người thuộc đẳng cấp "viên ngoại" rồi.

Hắn phấn chấn, có chút đắc ý: "Ta tới mua than đá, ở đây các ngươi làm thành như vậy, còn bán than đá nữa không?"

"Bán, đương nhiên bán." Công nhân mỏ than lập tức hưng phấn, quay đầu hô to: "Đội trưởng, đội trưởng, có người tới mua than đá."

Chẳng mấy chốc, người phụ trách của mỏ than Kim Thủy đi tới.

Cũng không phải lãnh đạo từ thôn Cao Gia tới, mà là đốc công ban đầu của mỏ than Kim Thủy, vị đốc công này trước đây là bang nhàn của quan phủ, thay quan phủ huyện Hợp Dương quản lý mỏ than, lĩnh cũng là tiền công của quan phủ phát, nhưng quan phủ đào đâu ra tiền mà phát? Ngay cả quân lương của biên quân còn thiếu thì còn có thể trông chờ vào họ phát tiền công cho công nhân mỏ than hay sao?

Cho nên mỏ than Kim Thủy trong thời gian rất dài đều dựa vào chính mình lén lún bán than đá để thay thế tiền công mà quan phủ phải nên phát.

Phùng Tuyển biết việc này, nhưng hắn không thể quản, bởi vì hắn cũng không có tiền để mà phát, chỉ có thể mắt nhắm mắt mở dung túng cho người đào than tự mình nuôi sống mình.

Hiện tại mỏ than được thôn Cao Gia tiếp quản, Tam Thập Nhị đã phát tiền công cho họ. Họ rất quý trọng khoản tiền công cao không dễ có được này, sợ thất nghiệp, nên không còn lén lút bán than đá nữa, mà ghi lại số tiền bán than đá vào trong sổ sách sau đó nộp lên cho thôn Cao Gia, thôn Cao Gia sẽ phát cho họ một số bạc nhất định coi như là "trích phần trăm" .

Điều này khiến họ trở nên nhiệt tình với công việc hơn! Lợi nhuận nhiều họ mới được phần trăm nhiều mà.

Đốc công đứng đến trước mặt Lưu Do: "Ngươi mua than đá à?"

Lưu Do gật đầu: "Ba xe."

Đốc công mừng rỡ, người này vừa đến liền mua ba xe, chúng ta sẽ có được một khoản hoa hồng không nhỏ.

Lưu Do: "Về giá..."

Đốc công nói: "Giá không thay đổi, vẫn như trước kia, một lần ngươi mua ba xe, mua nhiều ta sẽ giảm giá cho ngươi một chút cũng được."

Lần này đến phiên Lưu Do mừng rỡ: "Được, đầy xe đầy xe, cho ba xe đầy."

Các công nhân mỏ than lập tức hành động, vai gánh tay khiêng, rất nhanh đưa tới lượng lớn than đá, chất đầy ba chiếc xe đẩy của Lưu Do.

Lưu Do vui như mở cờ trong bụng, vận chuyển số than đá này về thôn Cao Gia dùng để đun nước nấu Thủy Tiên Hợp Hợp thì sẽ nấu được bao nhiêu bát? Như vậy chi phí của Thủy Tiên Hợp Hợp sẽ giảm mạnh, cuộc sống sau này sẽ tốt đẹp.

Hắn đang suy nghĩ trên mây thì trông thấy một đội xe khổng lồ đi tới, là đội xe của Tam Thập Nhị phái tới, hơn mười chiếc, liên miên kéo dài hơn trăm trượng, làm chật cứng cả sơn đạo chật hẹp.

Lưu phu nhân từ trong xe ngựa thò đầu ra hỏi: "A Do, nhiều xe như vậy, tất cả đều tới chở than đá về thôn Cao Gia sao? Thôn nào dùng hết nhiều than đá như vậy?"

Lưu Do cười nói: "Bà đến thôn Cao Gia rồi sẽ biết, nơi đó căn bản không phải là một thôn nhỏ, gọi là 'thành Cao Gia' cũng không quá đáng. Giếng Thợ ở đó cả ngày đều đốt, bốc lên khói đen. Trường đại học ở đó có rất nhiều học sinh học tập ở, con của chúng ta cũng có thể đi học ở trong đó. Khu thương mại Cao Gia ở đó trông rất xa hoa rực rỡ, là nơi tốt nhất mà ta từng thấy."

Chương 382: Mời tiên sinh chỉ điểm

Lưu Do đưa vợ con và ba xe than đá đi tới thôn Cao Gia.

Nếu như mặt bằng quán hắn nhỏ quá đúng là không thể chứa được ba xe than đá, cũng may quán ăn của hắn vốn là một thanh lâu nên không gian rất lớn, ba xe than đá đều được đưa vào một nhã gian chất đống trong đó, khiến căn phòng đang đẹp biến thành đen thui.

Ngay khi hắn vận chuyển than đá, Lưu phu nhân thì dẫn theo con trai của họ chậm rãi bước trong "cái thôn" mới lạ này.

Nàng phát hiện trượng phu cũng không khoác lác, quy mô ở đây quả thực không chỉ là một thôn, hoàn toàn có thể xưng là thành, thậm chí còn phồn hoa náo nhiệt hơn cả huyện thành Hợp Dương mấy lần.

Đi trên đường, nhìn đủ loại hàng hoá rực rỡ muôn màu khiến nàng hoa cả mắt.

Ven đường có một lão bà bà đang bán củ cải, 8 đồng một cân. Nàng nghĩ đến hiện tại trượng phu kiếm được rất nhiều tiền rồi nên ăn chút củ cải cũng không tính là gì, liền vội vàng mua một cân, bảo con trai hỗ trợ xách theo.

Đi vài bước, ven đường lại có một lão bà bà bán rau cải trắng, 10 đồng một cân, hạn hán ba năm liền, đã biết bao lâu rồi nàng chưa được ăn cải trắng, lại vội vàng mua một cân, lại bảo con trai hỗ trợ xách theo.

Lại đi về phía trước mấy bước, thấy một tiệm vải đang bán áo bông, một chiếc áo bông có thêu hoa dày bán năm lượng bạc, thật ra cũng không đắt, giá này bình thường. Áo bông vốn chỉ có thiếu gia tiểu thư của nhà địa chủ mới mặc nổi, nhà bình thường mùa đông chỉ có thể khoác áo vải bố mà lạnh run cầm cập.

Huống chi hiện tại đang vào hạn hán, vốn không ai trồng bông, giá vải bông từ lâu đã mất khống chế, không ngờ áo bông trong thôn Cao Gia vẫn chỉ năm lượng bạc là có thể mua được.

Trong bụng nàng đang nói rẻ, nhưng lại không dám mua, nàng nghĩ đợi đến khi trượng phu buôn bán kiếm thêm ít tiền thì mới dám mua áo bông, người lớn như mình cũng không cần, mua cho con trai một bộ vậy.

Đúng lúc này trên đường có một đám trẻ con đi tới.

Đều là những đứa trẻ khoảng 10 tuổi, chúng vừa đi còn vừa đọc thơ chơi đùa, có đứa nói: "Ngày hôm nay ta học được một bài thơ mới, của Lý Bạch thi nhân Đường triều viết, sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương... ơ, phía sau là cái gì nhỉ?"

Đứa bên cạnh liền cười: "Ha ha ha! Ta cũng học rồi, sừ hòa nhật đương ngọ."

Lưu phu nhân thấy bọn trẻ này cũng chỉ chạc tuổi con mình, nhưng chúng nó đứa nào cũng có thể đọc thơ, trong lòng có chút ước ao: ôi, con ta còn chưa đi đọc sách biết chữ nữa, hiện tại trong nhà cũng kiếm được tiền rồi, cũng nên đưa hài tử đến trường.

Nghĩ tới đây, nàng vội vàng hỏi một bà bà bán đồ ăn bên cạnh: "Xin hỏi, trong thôn Cao Gia có trường tư không?"

Lão bà bà nhếch môi cười, lộ ra hàm răng còn sót cũng không nhiều: "Thôn Cao Gia không có trường tư, thế nhưng có trường

học, tất cả bọn trẻ đều được miễn phí đến trường."

"Cái gì? Miễn phí đến trường?" Lưu phu nhân giật mình: "Không cần học phí?"

"Không cần!"

Giờ thì Lưu phu nhân đã không thể ngồi yên, sau khi hỏi rõ phương hướng liền kéo tay con trai chạy như điên về phía trường học.

Bảo an trường học đang ngủ gật ở cửa, Lưu phu nhân vội vàng chạy tới hỏi hắn: "Nghe nói ở đây đến trường không cần học phí?"

Bảo an bị nàng quát to nên tỉnh lại, lập tức nhếch miệng nở nụ cười. Từ khi trường học thôn Cao Gia thành lập tới nay, người như Lưu phu nhân bảo an đã thấy quá nhiều, mỗi lần có di dân tới thôn Cao Gia, mà trong nhà này vừa lúc có trẻ con, tình cảnh như vậy đều phải trình diễn một lần.

Cho nên bảo an có thể nói đã quá quen với loại chuyện này, mở mồm cái là như súng máy bắn ra một tràng: "Toà nhà dạy học, tầng năm, phòng hiệu trưởng, báo danh ở chỗ hiệu trưởng Vương tiên sinh, sau đó căn cứ vào trình độ học tập hiện tại của đứa trẻ sẽ phân phối đến các lớp, đến thư viện tầng năm nhận sách giáo khoa, sau đó đến lớp học báo tin..."

Nói hết câu liền phất tay: "Đi đi!"

Lưu phu nhân vểnh tai nghe, nữ nhân là rất khó hiểu, ngươi nói chuyện khác với nàng, bình thường vài ba câu là họ đã quên phéng rồi, ngay cả góc đường phía trước rẽ trái hay rẽ phải cũng có thể nhớ sai, nhưng khi ngươi nói với họ chuyện về con cái, trong nháy mắt họ như tiểu vũ trụ bạo phát, Năng lượng thần linh trải rộng toàn thân, bá vương bá khí toả khắp bầu trời, sẽ không bỏ sót một chi tiết nào của câu chuyện.

Những lời của bảo an tuy nói nhanh như điện nhưng Lưu phu nhân vẫn có thể nhớ rõ từng chữ một, nàng liền kéo tay con trai chạy vèo đi, cho dù là tầng năm khu nhà dạy học chớp mắt đã lên tới, như gió chạy vào phòng làm việc của hiệu trưởng, lại ba la bô lô đối đáp một hồi với Vương tiên sinh mới coi như báo danh hoàn tất, tiếp theo lại giống như xuyên tường lao vào thư viện sát vách, khi chạy còn sinh ra cuồng phong, khiến tài liệu nghiên cứu của Tống Ứng Tinh bay tung toé khắp bầu trời.

Tống Ứng Tinh sợ quá la lên: "Nhân sĩ phương nào, đừng có chạy lung tung trong thư viện."

Vừa nói xong câu này Lưu phu nhân đã nhận xong tài liệu, lại thoắt một cái chạy đến lớp 1 5, giao con trai cho tiên sinh chủ nhiệm lớp, cung kính nói với tiên sinh: "Tiên sinh, con ta chậm chạp, sau này làm phiền tiên sinh rồi, nếu nó có chỗ nào không nghe lời, tiên sinh cứ đánh thật mạnh."

Đứa bé tay trái còn cầm một cân củ cải, tay phải cầm một cân cải trắng, vẻ mặt thẫn thờ chưa hiểu gì.

Lưu phu nhân xoát một cái đổi củ cải trắng trong tay nó thành [Ngữ Văn Tiểu Học], [Số Học Tiểu Học], lại đạp cho nó một cái vào trong phòng học.

Tiên sinh chỉ biết trầm mặc khi thấy vậy.

Lưu phu nhân: "Xin nhờ tiên sinh! Ngày lễ ngày tết, ta sẽ đem quà tới thăm tiên sinh. Con à, nhất định phải chăm chỉ đọc sách, tương lai mới có thể làm quan lớn."

Sau đó Lưu phu nhân lại nói: "Đắc tội rồi, xuẩn phụ cáo từ trước."

Nói xong mượt mà lui ra.

Nàng đang định tăng tốc rời đi, tiên sinh đột nhiên lên tiếng:

"Phu nhân chậm đã!"

Tiên sinh khẽ thở dài: "Kế tiếp ta muốn nói chính là pháp chỉ của Thiên Tôn, bà nhất định phải nghe kỹ."

Lưu phu nhân quay lại đầy nghi hoặc.

Tiên sinh nói: "Bà biết vì sao, bọn trẻ đều không thích nói chuyện tâm sự với người lớn, giao lưu cái nhìn của mình không?"

Vẻ mặt Lưu phu nhân trở nên nghiêm túc: "Không biết, mời tiên sinh chỉ điểm."

Tiên sinh nói: "Khi trẻ nói, vịt nướng này ăn ngon, các phụ huynh lúc nào cũng nói "vậy con phải chăm chỉ học, trưởng thành mới mua được vịt nướng này. ', khi trẻ nói, bộ đồ kia rất đẹp, các phụ huynh lúc nào cũng nói 'vậy con phải chăm chỉ học, trưởng thành mới mua được đồ đẹp', khi trẻ nói làm đại quan thật uy phong, các phụ huynh sẽ nói 'vậy con phải chăm chỉ học, tương lai mới có thể làm đại quan'..."

Nói đến đây, tiên sinh ngừng lại, mỉm cười: "Đã hiểu chưa?"

Lưu phu nhân "A" liễu một tiếng, mồ hôi như mưa rơi xuống.

Tiên sinh: "Thiên Tôn nói, đọc sách rất quan trọng, nhưng cũng không quan trọng đến mức bà dùng thái độ như vậy đối đãi với nó, xin tôn trọng hơn thế giới nhiều màu sắc này."

"Ta sẽ dạy dỗ tốt con trai của bà, làm một tiên sinh tốt." Tiên sinh nói: "Cũng xin bà làm một mẫu thân tốt."

Lưu phu nhân cung kính hành lễ một cái, lúc này mới đi ra trường học.

Chương 383: Qua sông nhập Sơn Tây

Lưu phu nhân đi ra trường học, tinh thần hơi hoảng hốt.

Lời nói vừa rồi của tiên sinh còn văng vẳng bên tai, nàng không khỏi nghĩ lại: Có phải mình quá khẩn trương đối với chuyện đưa con đến trường rồi không? Ừ, chắc là không đúng, cho nên tiên sinh mới có thể nói với ta như vậy.

Sau này khi nói chuyện với con trai phải cẩn thận một chút mới được.

Nàng vừa miên man suy nghĩ, vừa đi về phía trước mà không có mục tiêu, ngay cả mình đang đi về hướng nào cũng không chú ý, đang đi, đột nhiên nghe được bên tai có tiếng cười của nữ nhân mới đột nhiên tỉnh lại.

Sau đó phát hiện mình đang đứng trước một kiến trúc tương tự với trường học.

Bố cục của kiến trúc này rất giống với trường học của thôn Cao Gia vừa mới nhìn thấy, thế nhưng quy mô của nó hơi nhỏ hơn, không có nhiều phòng học với tầng lầu bằng.

Quái lạ nhất chính là trong kiến trúc này không có nam nhân, nam hài, có thể nói tất cả sinh vật là nam tính, ngay cả một con muỗi vừa mới bay qua trước mặt nàng cũng là con cái, bởi vì nó hút máu của Lưu phu nhân nên đã bại lộ giới tính.

Lưu phu nhân ngỡ ngàng: đây là nơi nào?

Hai phụ nữ trung niên đi qua bên cạnh nàng, vừa đi còn vừa

thảo luận việc dệt vải: "Ngươi nghe nói chưa? Tống tiên sinh nghiên cứu ra một loại máy hơi nước loại nhỏ gì đó, gắn nó lên máy kéo sợi, máy hơi nước đó có thể không ngừng đẩy cần xoay tròn, sau đó máy kéo sợi là tự dệt được, thật là đáng sợ."

"Ồ, vậy chúng ta học dệt còn có tác dụng gì? Học xong vứt xó à?"

"Không phải vậy, mặc dù do máy móc thúc đẩy máy kéo sợi xoay tròn, nhưng chỉ không cần chúng ta mãi chuyển động cái cần trên máy kéo sợi mà thôi, công việc kéo chỉ, thu chỉ vẫn phải do chúng ta làm, học dệt vẫn hữu dụng."

"A, thì ra là thế, thật là khiến ta sợ muốn chết."

Lưu phu nhân nghe vậy cũng ngẩn ra, vội vàng kéo hai nữ nhân kia hỏi: "Hai vị đại tỷ, nơi này dùng để làm gì vậy?"

Hai nữ nhân vừa nghe nàng hỏi biết ngay là người mới tới, cười nói: "Nơi này là trường dạy nghề chuyên môn cho nữ tử."

Lưu phu nhân: "A? Chuyên môn dạy nữ tử?"

Hai nữ nhân cười: "Đúng vậy, một nơi rất tốt, ở đây dạy chúng ta dệt, cắt may y phục, nấu nướng, thêu... Có những bản lĩnh này rồi, chúng ta cũng có thể kiếm rất nhiều tiền."

Lưu phu nhân: "Ơ, còn có chuyện tốt như vậy sao? Ta... ta cũng có thể tới học không? Ta vẫn luôn muốn học cách may vá, để may cho con ta một bộ xiêm y tốt."

Hai nữ nhân cười: "Ánh mắt đặt ra xa một chút, đừng nghĩ đến chỉ làm cho con trai mình, nếu ngươi học nghề xong là có thể tiếp nhận công việc nhận đặt may đồ, mỗi đơn hàng có thể kiếm được mấy chục văn đấy."

"Ôi?"

Lưu phu nhân đã bị "mấy chục văn" đả động.

Hai nữ nhân kéo nàng đi tới lớp may vá, lúc này lớp may vá vừa lúc đang học, lão sư đảm nhiệm môn học này chính là Cao Tam Nương, một trong 42 nguyên lão của thôn Cao Gia, một cao thủ trong may y phục.

Nàng đứng trên bục giảng, cầm trên tay một bộ y phục, đang chỉ điểm cho các học sinh dưới đài: "Mọi người nhìn đây... khi may y phục, ở chỗ này nhất định phải để lại rộng nửa tấc, tuyệt đối không thể làm quá nhỏ, bằng không, người ta vừa mặc vào y phục của ngươi làm, toạc... y phục sẽ bị rách đường may ngay."

Các nữ sinh vội vàng ghi nhớ.

Những nữ sinh này có người rất nhỏ, có người lớn trên 50, nhỏ chỉ khoảng 10 tuổi, tất cả đều đang dụng tâm học tập.

Lưu phu nhân thấy vậy rất muốn đi vào học, nhưng lại xấu hổ.

Hai nữ nhân đưa nàng tới đưa tay đẩy nàng vào, đặt lên trên ghế ngồi, sau đó phủi tay nghênh ngang rời đi.

Lưu phu nhân hơi sợ, lại thấy Cao Tam Nương gật đầu với nàng, không hề có ý đuổi đi, trái lại còn tỏ ý rõ "hoan nghênh" .

Lúc này nàng mới yên tâm, nghiêm túc lắng nghe giảng bài.

Huyện Phủ Cốc...

Toàn bộ tường thành của huyện Phủ Cốc đã bị đẩy ngã, huyện thành giống như một quả trứng gà không có vỏ, run rẩy trong gió lạnh, lượng lớn tặc quân đi lại giữa các phố lớn ngõ nhỏ ở trong thành.

Một đội tặc binh gõ cửa một hộ gia đình, ở trong này là một ông lão, ông ta yên lặng ném toàn bộ tài sản có trong nhà ra ngoài

cửa...

Tặc binh nhặt đồ đạc lên, khóe miệng khẽ nhếch nụ cười, ông lão kia còn tưởng rằng mình đã tránh được một kiếp, nhưng không ngờ mới xoay người, tặc binh đã chém vào lưng ông ta một đao.

Trước khi chết, ông còn nghe được tiếng cười đầy kiêu ngạo: "Lão già vô dụng, nhìn mà ngứa mắt."

"Ha ha ha, ta cũng vậy."

Vương Gia Dận an vị trong nha môn nằm ở trung tâm huyện thành Phủ Cốc, thi thể huyện lệnh Phủ Cốc đang nằm bên chân hắn, nhưng trông vẻ mặt hắn lại không thấy chút nụ cười nào.

Thuỷ quân đánh bến tàu Hiệp Xuyên thất bại, Vương Nhị cũng không biết tung tích.

Kế hoạch hắn dẫn quân hướng nam tiến vào chiếm giữ núi Hoàng Long đã tan biến, đành phải hồi mã thương đánh về huyện thành Phủ Cốc.

Thế nhưng quan binh cũng đuổi theo.

Tuần phủ Sơn Tây Tống Thống Ân đích thân dẫn quân đóng tại huyện Bảo Đức đối diện Hoàng Hà, chặn đứng lộ tuyến tiến quân Sơn Tây của hắn.

Mà đại tướng Đỗ Văn Hoán dưới quyền tam biên tổng đốc Dương Hạc đang dẫn quân đóng tại bên ngoài huyện Phủ Cốc, chuẩn bị đánh vào để lấy cái đầu chó của hắn bất cứ lúc nào.

Binh lực trong tay Đỗ Văn Hoán không nhiều lắm, gần 2000 người.

Nhưng 2000 người này tại trận chiến Sơn Thần đường đã đánh cho Vương Gia Dận tơi bời, chật vật không chịu nổi.

Thì ra, trong 2000 người này có lẫn gần trăm quái vật: gia đinh binh của Hồng Thừa Trù.

Sau khi Hồng Thừa Trù lên làm tuần phủ Duyên Tuy thì đã có quyền lực điều động quan binh trong tay, vừa lúc gặp phải Đỗ Văn Hoán gào khóc muốn báo thù cho tộc nhân, thề giết toàn bộ tặc khấu, Hồng Thừa Trù dùng gia đinh binh của mình làm nòng cốt, lại chỉnh hợp hơn ngàn Vệ sở binh và giao cho Đỗ Văn Hoán, mệnh lệnh hắn dẫn binh đi thu thập Vương Gia Dận.

Sau khi tộc nhân bị chết hết, Đỗ Văn Hoán vẫn luôn trong trạng thái tức giận, khắp nơi ra sức tiễu phỉ, đuổi giết Vương Gia Dận khổ không nói nổi, hiện tại Đỗ Văn Hoán lại chạy tới huyện Phủ Cốc rồi.

Vương Gia Dận cảm giác áp lực như núi.

"Trá hàng đi!" Tử Kim Lương đi sát tới khuyên giải: "Tam biên tổng đốc Dương Hạc đang chủ trương chiêu an, đại quân năm vạn người của chúng ta quy mô không nhỏ, triều đình cũng không quá sẵn lòng chính diện liều mạng với chúng ta, chỉ cần chúng ta chịu đầu hàng nhận chiêu an, Dương Hạc khẳng định sẽ chấp nhận, sau đó chúng ta mượn danh nghĩa chiêu an rồi khiến quan binh lơ là, lại vượt qua Hoàng Hà đánh vào Sơn Tây."

Vương Gia Dận tỉ mỉ suy nghĩ một chút: "Được, cứ làm như vậy đi."

Thế là một lá thư đầu hàng được đưa đến trong tay tuần phủ Sơn Tây Tống Thống Ân, lại thông qua hắn chuyển đến tay Dương Hạc.

Dương Hạc tức khắc mừng rỡ, phái người truyền lệnh: "Vương Gia Dận nguyện ý thay đổi rồi, muốn trở lại làm người, chúng ta phải cho hắn một cơ hội."

Đỗ Văn Hoán trong cơn tức giận: "Tặc tử giết tộc nhân của ta, ta không chấp nhận."

Dương Hạc: "Lấy đại cục làm trọng!"

Hai người đang dùng thư tín cãi nhau, chợt nghe được tin tức, Vương Gia Dận thừa dịp Dương Hạc cầm chân Đỗ Văn Hoán đã đột nhiên vượt qua Hoàng Hà đánh vào huyện Hà Khúc Sơn Tây, Vương Khả Quý nội ứng trong huyện hỗ trợ mở cửa thành. Tổng binh Sơn Tây Vương Đại Lương lại một lần nữa dựng lên đại pháo Tây Dương muốn đánh đuổi Vương Gia Dận trở lại, nhưng không ngờ đại pháo Tây Dương đột nhiên tạc nòng, khiến trận địa pháo binh phe mình nổ tan tành...

Huyện Hà Khúc rơi vào tay giặc!

Tiếp theo các lộ nghĩa quân cùng nhau hưởng ứng, lần lượt qua sông.

Năm Sùng Trinh thứ ba, quân khởi nghĩa lộ phía đông là Vương Gia Dận, Tử Kim Lương, Sấm Vương, La Nhữ Tài, tây doanh Bát Đại Vương - Trương Hiến Trung, Lão Hồi Hồi - Mã Thủ Ứng, Không Dính Bùn, Sấm Tướng Lý Tự Thành, Hạt Tử Khối, dẫn binh qua sông tiến vào Sơn Tây.

Chương 384: Việc thích hợp cho hắn làm

Năm Sùng Trinh thứ ba, mùa thu.

Lý Đạo Huyền vừa gặm vịt bó xôi, vừa suy nghĩ có cần mua thêm quần mặc cho mùa thu hay không, chợt thấy trong hộp có một con khoái mã đang chạy vội về hướng huyện thành.

Tầm nhìn trong hộp đang tập trung tại huyện thành Trừng Thành, y đang quan sát tình hình sau vụ thu, độ phồn vinh của huyện thành...

Kết quả trông thấy một con khoái mã chạy như bay vào huyện thành Trừng Thành, mang đến cho Lương Thế Hiền công văn bổ nhiệm của triều đình.

Thú vị chính là, công văn có hai phần.

Một phần là khen Lương Thế Hiền, nói hắn quản lý huyện thành tốt, rất được bách tính kính yêu, các hương thân và bách tính của huyện Trừng Thành liên hợp thượng thư xin cho hắn lưu nhiệm, bởi vậy, triều đình vốn dự định cho hắn quan thăng ba cấp đành phải từ bỏ ý nghĩ, hiện tại quyết định để hắn tiếp tục lưu nhiệm chức tri huyện huyện Trừng Thành.

Một phần khác là mắng Lương Thế Hiền, nói hắn đã nhậm chức ba năm rồi mà chưa thu được một lượng bạc thuế ngân nào, quả thật chính là sỉ nhục của Đại Minh triều, chưa từng có bất kể một huyện lệnh nào có chiến tích kém hơn hắn, hắn đã sắp xác lập kỷ lục của lịch sử Đại Minh, chỉ bằng trình độ thu thuế này của hắn, cả đời cũng đừng nghĩ thăng quan phát tài, sẽ để hắn tiếp tục

làm chức huyện lệnh.

Hai phần công văn cùng đặt ở trước mặt Lương Thế Hiền, hắn nhìn mà dở khóc dở cười.

Lý Đạo Huyền cũng nhìn mà dở khóc dở cười, quan trường của Đại Minh triều này... thực sự là... ôi!

"Phùng huynh đã giúp ta một đại ân, ta đã giữ được vị trí này rồi." Lương Thế Hiền quay sang than với Phương Vô Thượng bên cạnh: "Nhìn từ hai phần công văn này, những chuyện bản quan đã làm tại vị trí này, nếu xử lý đúng chính là quan thăng ba cấp, xử lý không tốt chính là giáng làm thứ dân. Nếu như lúc này vẫn là Yêm đảng lộng quyền, bản quan đã xong đời rồi, nhưng lúc này vừa vặn là các bằng hữu của thư viện Đông Lâm có tiếng nói ở trong triều, cho nên... ôi."

Phương Vô Thượng "hừ" một tiếng, tỏ ra xem thường: "Cho nên ta rất ghét đám quan văn như các ngươi, làm chuyện đều không cần mặt mũi. Công chính là công, sai chính là sai, làm gì có đạo lý dựa vào cái miệng là có thể tuỳ ý an bài ưu khuyết điểm để quan thăng ba cấp và giáng làm thứ dân?"

Lương Thế Hiền cười khổ: "Đúng vậy, bản quan cũng cảm thấy như vậy không tốt lắm, nói đi cũng phải nói lại, Phương tướng quân, nếu do ngươi an bài, ngươi sẽ quyết định thế nào?"

Phương Vô Thượng ngẩn người, suy nghĩ một hồi lâu mới lên tiếng: "Lập công phải thưởng, sai lầm phải phạt, thưởng phạt bù cho nhau, không thăng quan cũng không giáng quan, tiếp tục vẫn giữ lại làm huyện lệnh."

Lương Thế Hiền trầm mặc.

"Ặc!" Lý Đạo Huyền đang ăn vịt thiếu chút nữa bị nghẹn, nhịn không được thổ tào: "Cái đó và hai tờ công văn phía trước có gì

khác nhau?"

Đáng tiếc Cao Nhất Diệp không ở chỗ này, không thể giúp y thổ tào được.

Tảng đá lớn trong lòng Lương Thế Hiền cũng rơi xuống, tinh thần phấn chấn: "Nếu bản quan lưu nhiệm rồi, vậy có thể tiếp tục mưu đồ cho huyện Trừng Thành. Phương tướng quân, bản quan có chuyện muốn nói với ngươi."

Phương Vô Thượng: "Mời nói."

Lương Thế Hiền nói: "Huyện lệnh Hợp Dương Phùng Tuyển Phùng đại nhân, vừa mới đến tìm ta, đề cập một việc rất đáng sợ."

Hắn kể lại một lần phiên trò chuyện riêng giữa hắn và Phùng Tuyển.

"Thiên Tôn là vị thần tiên, thần tiên sẽ không làm trò âm mưu tạo phản, nhưng binh khí Thiên Tôn ban thưởng lại rơi vào trong tay phàm nhân." Nói đến đây, vẻ mặt Lương Thế Hiền trở nên nặng nề: "Phàm nhân sẽ động phàm tâm, thôn Cao Gia càng ngày càng lớn mạnh, mấy người nắm trọng quyền trong tay đó, nếu có ý nghĩ sai lệch... hậu quả thiết tưởng không chịu nổi."

Phương Vô Thượng nghe được kinh hãi: "Nói thế cũng có lý."

"Đúng không? Phương tướng quân cũng cảm thấy có lý thì tốt rồi." Lương Thế Hiền nói: "Nếu bản quan phải điều nhiệm nơi khác, chuyện này cũng không tới phiên bản quan quản, nhưng nếu lưu nhiệm rồi, bản quan nhất định phải quản chuyện này."

Phương Vô Thượng: "Lương đại nhân nói chuyện này cho ta nghe, là dự định bảo ta làm cái gì?"

Lương Thế Hiền: "Ngươi là một người dũng cảm, dù kẻ địch có mạnh thế nào ngươi cũng dám khiêu chiến, bản quan còn nhớ

dáng dấp ngươi xách theo trường mâu đâm tới bàn tay khổng lồ của Thiên Tôn. Bản quan vẫn đang suy nghĩ, nếu như có một người, can đảm không sợ bất luận cường quyền gì, quán triệt chính nghĩa của mình, người đó nhất định là ngươi."

Phương Vô Thượng nghe thấy thế thì lập tức có cảm giác không ổn.

Ngay sau đó, Lương Thế Hiền lại tiếp lời: "Bản quan hy vọng ngươi có thể đứng ra, phụ trách trông chừng nhóm người đó của thôn Cao Gia, nếu họ làm ra việc vị phạm kỷ cương, ngươi liền..."

Phương Vô Thượng tặc lưỡi, mặc dù hắn dũng cảm nhưng cũng không phải kẻ ngu, nhiệm vụ này thật đúng là hơi nặng.

Nếu Hòa giáo viên muốn thu thập mình, mấy trăm cây hỏa súng cùng hướng về mình, mình lấy gì mà đỡ?

Nếu Bạch Diên muốn giết mình, từ xa cho mình một viên đạn, mình lấy gì mà đỡ?

Nếu Tam Thập Nhị muốn giết mình, ra lệnh một tiếng, cả thôn Cao Gia sẽ đều là kẻ địch của mình, cái này càng lấy gì mà đỡ?

Phương Vô Thượng cảm giác áp lực như núi.

Hắn nhất thời không biết nên làm gì, thế nhưng, trái lo phải nghĩ, một lúc lâu sau hắn đột nhiên như nghĩ thông suốt, chợt ngẩng đầu lên: "Lương đại nhân, kỳ thật chuyện này, không cần ngươi giao phó, ta là tuần kiểm Trừng Thành, chức trách của ta là chịu trách nhiệm truy bắt toàn bộ đạo phỉ của huyện Trừng Thành, giữ gìn bình an cho huyện Trừng Thành, nếu những người này làm điều phi pháp, người thứ nhất đứng ra nhất định là ta. Ta sẽ dùng thêm thời gian ở thôn Cao Gia, rảnh rỗi sẽ chú ý hơn, đề phòng họ làm điều phi pháp."

Nghe đến đó, Lý Đạo Huyền nhếch miệng cười khẽ.

Từ lần trước dân đoàn thôn Cao Gia tiến vào huyện Hợp Dương y đã cảm giác được rất vướng tay chân, nếu người tí hon nhà mình khi dễ người tí hon bên ngoài, y không biết mình có hạ thủ trừng trị được không, lúc đó đang suy nghĩ đi đâu tìm một người tới giữ gìn pháp kỷ đây.

Hiện tại đã tìm được!

Phương Vô Thượng chính là một người rất phù hợp.

Người này chỉ sợ là đệ nhất trục nhân của huyện Trừng Thành, là cái loại trục không hiểu vì sao.

Vấn đề duy nhất là người này nói nghiêm ngặt thì vẫn là người của Minh triều, hắn vẫn còn đặt mình ở trên chức vị "tuần kiểm", còn chưa coi mình trở thành người của thôn Cao Gia, cho nên khi hắn xử lý người "làm điều phi pháp" là khẳng định sẽ đứng ở góc độ của Minh triều để xử lý, mà không phải đứng ở góc độ của thôn Cao Gia để xử lý.

Sự khác biệt này rất nhỏ, kết quả tạo thành khả năng lại một trời một vực.

Hắc, thử cho hắn thêm một tầng thân phận vậy.

Lý Đạo Huyền ấn vào nút "Thôn Cao Gia", tầm nhìn thoắt cái chuyển sang bầu trời thôn Cao Gia, thấy Cao Nhất Diệp đang nằm ở trước bàn, vẽ tập năm [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện].

Tình tiết sau khi thay đổi đã trở nên bình thường rồi, biến thành Thiên Tôn giúp đỡ lão bách tính của huyện Hợp Dương thi pháp làm mưa, tứ hải long vương không chịu, kết quả bị Thiên Tôn hành hung một trận...

Lý Đạo Huyền cười gọi nàng: "Nhất Diệp, Nhất Diệp, Phương Vô Thượng rất nhanh sẽ đến thôn Cao Gia chúng ta chơi, lần này hắn qua đây ta muốn an bài cho hắn một công việc mới."

Cao Nhất Diệp: "Thiên Tôn cứ việc phân phó."

Lý Đạo Huyền nói: "Chờ hắn tới rồi, ngươi gọi hắn tới nói chuyện."

Chương 385: Phương Vô Thượng tới

Phương Vô Thượng rất ít khi thôn Cao Gia.

Hắn là một người luôn bận rộn với công việc, cả ngày tất bật tại huyện Trừng Thành, khắp nơi truy bắt đạo phỉ.

Đương nhiên, từ sau khi Thiên Tôn hiển thánh tại huyện thành, các lão bách tính đã có ăn có mặc, còn làm đạo phỉ gì nữa? Kẻ ngu mới đi làm đạo phỉ tại nơi trên đầu có thần linh, không sợ bị một chưởng sao?

Vì vậy công việc của Phương Vô Thượng trở nên nhàn hơn.

Hiện tại hắn dành nhiều thời gian để đi lại khu vực biên giới huyện thành, ví dụ lần trước Phiên Sơn Nguyệt nhận chiêu an, các lưu khấu về quê, Phương Vô Thượng đóng quân tại thôn Tuyền Câu, sau đó nghe nói thuỷ quân của Vương Gia Dận đánh vào Hiệp Xuyên, hắn lại đóng quân ở thôn Tuyền Câu.

Trước đó không lâu, hắn nghe nói các lộ lưu khấu vượt qua Hoàng Hà đông tiến Sơn Tây, rất có khả năng Không Dính Bùn sẽ dẫn quân đi qua huyện Trừng Thành, vì vậy hắn lại chạy đến đóng quân tại trấn Phùng Nguyên nằm sát phía tây bắc huyện Trừng Thành, phòng bị Không Dính Bùn.

Hắn cứ di chuyển tới lui như vậy, không có một ngày yên tĩnh.

Mãi đến khi lưu khấu phụ cận đều chạy đến Sơn Tây, địa giới Thiểm Tây mới tạm thời được an tĩnh, rốt cuộc hắn mới có được thời gian rảnh rỗi.

Hôm nay khí trời tốt, trời trong nắng ấm...

Phương Vô Thượng cưỡi ngựa tới thôn Cao Gia dò xét, lời của Lương Thế Hiền nói với hắn còn văng vẳng bên tai, hắn quyết định sau này sẽ lui tới thôn Cao Gia nhiều hơn, phòng bị nhóm người của thôn Cao Gia có trong tay binh khí lương thảo của Thiên Tôn ban ân chạy đi làm việc phi pháp.

Phương Vô Thượng mới vừa vào thôn liền gặp phải Hình Hồng Lang đang dẫn theo một thương đội vừa mới thu hoạch của các quan to quý nhân tại Tây An trở về, Hình Hồng Lang đang đi về hướng thôn Cao Gia, mắt thấy sắp vào thôn.

Phương Vô Thượng từ phía sau chạy lên, phóng ngựa đi ngang qua bên người Hình Hồng Lang.

Hình Hồng Lang lên tiếng: "Ồ, đây không phải tuần kiểm Trừng Thành, Phương Vô Thượng Phương tướng quân sao?"

Phương Vô Thượng nghe có người chào hỏi mình, vội dừng chiến mã, quay đầu lại nhìn thoáng qua Hình Hồng Lang, trông hơi quen, nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Ơ, ta đã từng gặp ngươi, ngươi là người buôn đường lại trông rất giống tư thương buôn muối."

Hình Hồng Lang cười thầm: đến bây giờ còn tưởng ta buôn đường? Ngươi cũng dễ gạt thật.

Nàng cười hắc hắc hai tiếng: "Hiện tại ta không chỉ bán đường, ngươi xem, ta còn bán đồ thêu, bán đao kiếm, bán các loại gia vị, rượu ngon của Thiên Tôn ban thưởng... còn từ Tây An mang về các loại hàng hoá mới lạ. Phương tướng quân có cần xem cây Oa đao này không, cây đao võ sĩ Oa quốc hàng tốt nhất, năm lượng bạc."

Thứ này thật đúng là khiến Phương Vô Thượng hơi tâm động.

Mặc dù Oa đao không phải quá thích hợp trên chiến trường,

nhưng nó chế tác tinh xảo, dùng để làm vật trang sức cũng không tệ. Thời Minh triều rất nhiều kẻ có tiền đều thích sưu tầm Oa đao, thậm chí rất nhiều người đọc sách ra ngoài cũng sẽ đeo một thanh Oa đao bên hông, chém người thì không thể dùng tới, chỉ có dùng làm trang sức mới có thể miễn cưỡng duy trì cuộc sống...

Phương Vô Thượng xoay người xuống ngựa, đứng đến trước mặt Hình Hồng Lang: "Để ta xem Oa đao, nếu như tốt thật ta sẽ mua."

Hắn vừa xuống ngựa, một trăm binh sĩ phía sau rốt cuộc cũng đuổi theo, ở phía sau thở hồng hộc: "Phương tướng quân... đợi chúng tôi với..."

Thì ra người này lại là một người cưỡi ngựa chạy trước, chưa bao giờ có thói quen đi cùng với bộ hạ.

Hình Hồng Lang từ trong kệ hàng lấy ra đao võ sĩ Oa quốc và đưa cho Phương Vô Thượng, người sau cầm đao trên tay thưởng thức, chân cũng không dừng lại, vẫn còn đang đi về phía trước: "Đừng dừng lại, vừa đi vừa nói chuyện."

Hình Hồng Lang nghĩ thầm: Người này thật đúng là tính cách không thể dừng lại, nhịn không được liền muốn thổ tào hắn: "Phương tướng quân thoạt nhìn rất rảnh nhỉ, sao hả, gần đây không đi bắt buôn muối lậu nữa sao?"

Phương Vô Thượng khẽ than: "Đang binh hoang mã loạn, làm gì còn buôn muối lậu hoạt động? Bên Sơn Tây đã cấm vận lương nhập Thiểm, ngay cả lương thực cũng không cho vào, muối vào thì có ích lợi gì? Nghe nói buôn muối lậu nổi danh nhất tại Sơn Tây đã biến mất nhiều năm không còn đi lại tại Sơn Tây nữa rồi... Hiện tại ta muốn bắt cũng không biết đi đâu."

Hình Hồng Lang có ý định trêu cợt hắn, bèn cười hắc hắc một tiếng: "Ta nói với ngươi, thôn Cao Gia có một buôn muối lậu rất

lớn, ngươi có thể bắt hắn."

Phương Vô Thượng tỏ vẻ giận dữ: "Ai?"

Hình Hồng Lang đưa tay chỉ lên đám mây thấp bồng bềnh trên bầu trời: "Ngươi xem, thần tới rồi, chính là Thiên Tôn, hắn phát cho tất cả mọi người của huyện Trừng Thành rất nhiều muối, đây không phải là buôn muối lậu lớn nhất sao?"

Phương Vô Thượng nghẹn họng.

Cái này nếu xét từ trên đạo lý, hình như quả thật vậy.

Phương Vô Thượng nhất thời có cảm giác vô lực "A, ta nên bắt hắn, thế nhưng đánh không lại", tuy nhiên, hắn chỉ là trục, cũng không ngốc, thoáng suy nghĩ liền tỉnh ngay: "Ngươi nói vậy không đúng rồi. Thiên Tôn là ban ân muối cho phàm nhân, hắn cũng không lấy tiền từ chỗ phàm nhân chúng ta, cái này là ban thưởng không ràng buộc, cũng không phải buôn bán, sao có thể nói thành buôn muối lậu được? Không thích hợp không thích hợp!"

Vừa lúc Lý Đạo Huyền chuyển tầm nhìn qua đây, nghe thế thiếu chút nữa cười ra tiếng, người này thú vị.

Hình Hồng Lang có ý định chỉnh hắn, sao lại để hắn qua cửa được, nói tiếp: "Thế nhưng sau khi Thiên Tôn ban thưởng muối tiên, các thôn dân sẽ đem bán, ngươi xem, trong Khu thương mại Cao Gia có một cửa hàng muối Thôn Doanh, bên trong đang bán muối do Thiên Tôn ban thưởng, ta kiến nghị ngài bắt Tam Thập Nhị bắt lại."

Cái này nếu xét từ trên đạo lý, hình như quả thật vậy.

Phương Vô Thượng lại bắt đầu xoắn xuýt, nên hay không nên bắt đây?

Vắt óc suy nghĩ một hồi lâu, hắn mới lên tiếng: "Nên bắt,

không sai, ta nên bắt Tam Thập Nhị lại."

Hắn thật vất vả mới nghĩ ra cách làm này, Hình Hồng Lang lại đột nhiên nói: "Đúng rồi, hiệu muối của quan phủ huyện Trừng Thành đã không còn muối để bán rồi, Lương đại nhân bảo hiệu muối của quan phủ đến thôn Cao Gia để nhập hàng, cho nên... Lương đại nhân coi như là một thành viên buôn muối lậu, ngươi cũng nên bắt cả Lương đại nhân."

Đúng rồi!

Việc này Lương đại nhân làm không đúng, nên bắt.

Thế nhưng...

Không đúng, Lương đại nhân đứng đầu một huyện sao có thể là buôn muối lậu?

Đầu óc trong nháy mắt không đủ dùng, đang rất rối loạn.

Hình Hồng Lang trêu cợt thành công, không khỏi cười ha ha.

Lý Đạo Huyền cũng thấy vui vẻ: "Nhất Diệp, Phương Vô Thượng tới rồi, gọi hắn tới vọng lâu nói chuyện đi."

Đầu Phương Vô Thượng đầy dấu chấm hỏi, vẫn đang nghĩ đến vấn đề muối lậu của Lương đại nhân, người cứ ngờ nghệch, ngay cả đao võ sĩ Oa quốc cầm trên tay cũng không có tâm tình thưởng thức, Hình Hồng Lang hỏi hắn có cần không, Phương Vô Thượng trong trạng thái thất thần lấy ra năm lượng bạc thanh toán, bản thân cũng không biết mình đã mua đao rồi.

Mãi đến khi hắn đi vào thôn Cao Gia, đứng ở cửa thôn, nghe được Cao Nhất Diệp gọi hắn: "Phương tướng quân, có rảnh trò chuyện mấy câu không?"

Lúc này Phương Vô Thượng mới bừng tỉnh: "A? Người bán

đường vừa rồi đâu? Oa đao của cô ta còn ở chỗ mình, ta còn chưa trả tiền nữa."

Phó tuần kiểm phía sau đi tới gần: "Tướng quân, ngươi đã trả tiền rồi."

Phương Vô Thượng: "Hả? Ta trả lúc nào?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Phương tướng quân mời."

Phương Vô Thượng lại vội vàng ngờ nghệch đi theo.

Binh dưới trướng hắn thấy lão đại không quản họ nữa rồi, nhất thời hoan hô: "Đến Khu thương mại Cao Gia chơi đi, ở đó còn vui hơn cả huyện thành."

Chương 386: Tuần kiểm thôn Cao Gia

Phương Vô Thượng đi theo phía sau Cao Nhất Diệp tiến vào Cao Gia bảo.

Cao Gia bảo đã đặt ở chỗ này cũng thời gian mấy năm rồi, không còn mới tinh như khi vừa mới đặt xuống nữa, trên tường bảo đã bắt đầu lưu lại vết tích của năm tháng, gỗ ép ở một số nơi đã bắt đầu bị mài mòn và biến dạng.

Trên tường khắp nơi có thể thấy được vết bẩn và vẽ bậy của trẻ con.

Còn có một đề Số Học Cao Tam Oa viết trên tường: 3 cộng 2 bằng 32.

Trong bảo có mấy chỗ còn mọc ra cỏ và rêu xanh, rõ ràng trên mặt đất chỉ có một bãi bùn rất nhỏ.

Nhưng cũ kỹ như vậy không chỉ không khiến Cao Gia bảo có vẻ xấu xí, trái lại khiến nó càng biểu hiện ra một loại uy nghiêm.

Một loại cảm giác tang thương và hùng vĩ chỉ có dựa vào tích lũy thời gian mới có thể sinh ra.

Cao Nhất Diệp dẫn theo Phương Vô Thượng đi vào vọng lâu.

Khi đi qua từ đường tại lầu một, Phương Vô Thượng cũng không khỏi quay về tượng thánh Đạo Huyền Thiên Tôn xá một cái, nói một tiếng đắc tội mới dám đi qua bên cạnh, đi lên lầu ba rồi lại đến sân thượng.

Thu Cúc và Đông Tuyết dâng lên trà thơm cho hắn.

Phương Vô Thượng thấy Cao Nhất Diệp ngồi đoan chính xuống đối diện bàn, nàng đã thay đổi dáng dấp của tiểu cô nương hoạt bát ngày đó thành một đại phụ nhân đoan trang, biết khẳng định là muốn nói chuyện chính sự.

Hắn cũng vội vàng ném Oa đao sang một bên, hai tay đỡ đầu gối, đoan chính ngồi xuống: "Không biết thánh nữ đại nhân có gì chỉ giáo?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Không phải ta có chuyện muốn nói với ngươi, mà là Thiên Tôn có chuyện muốn nói với ngươi."

Những lời này dọa cho Phương Vô Thượng giật mình, vội vàng ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Chỉ thấy trên không sáu bảy mươi trượng có một đám mây thấp đang trôi nổi, khi Phương Vô Thượng ngẩng đầu lên đám mây đó khẽ bồng bềnh, hình như đang chào hỏi hắn.

Phương Vô Thượng lại vội vàng hành lễ một cái.

Cao Nhất Diệp: "Thiên Tôn là thần tiên, chuyện trên nhân thế không có gì ngài không biết, chỉ có ngài không muốn biết, hoặc là lười đi biết."

Phương Vô Thượng: "Khụ, điều đó đương nhiên."

Cao Nhất Diệp chợt đổi giọng: "Cho nên, chuyện ngày đó giữa ngươi và Lương đại nhân, thật ra Thiên Tôn cũng biết."

Câu nói này doạ Phương Vô Thượng kinh hãi, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Cao Nhất Diệp: "Đừng sợ, Thiên Tôn không có ý trách tội các ngươi."

"Phù!" Lúc này Phương Vô Thượng mới thở phào nhẹ nhõm.

Cao Nhất Diệp: "Thiên Tôn không chỉ không tức giận, trái lại khích lệ các ngươi, cảm thấy việc các ngươi suy nghĩ rất có đạo lý."

Phương Vô Thượng mừng rỡ: "Có thật không?"

Cao Nhất Diệp nói: "Thiên Tôn là một vị thần tiên, đương nhiên ngài sẽ không thèm tranh quyền của thế tục phàm trần, tựa như trong nhà có đàn kiến đánh nhau, ai làm vua kiến đối với ngài có quan trọng sao? Không, hoàn toàn không quan trọng."

Phương Vô Thượng: "Lời này rất có lý."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Thế nhưng Thiên Tôn cũng cảm thấy, nếu như trong phàm nhân có một số người nghịch ngợm gây sự, hãm hại lừa gạt người khác, âm mưu ám toán, dùng thủ đoạn bất chính, không hợp pháp, thậm chí có thể nói tán tận lương tâm, phá hư an bình, đó chính là chuyện Thiên Tôn rất không muốn thấy."

Phương Vô Thượng nghiêm mặt, trở nên nghiêm túc, hắn biết sắp tới chính đề rồi.

Cao Nhất Diệp: "Thôn Cao Gia lúc này thiếu một vị chấp pháp giả chính trực."

Phương Vô Thượng: "Ồ?"

Cao Nhất Diệp nói: "Thiên Tôn nói, quyền lực không có chế ước nhất định sẽ đi hướng hủ bại. Đưa một ví dụ, nếu như hiện tại ta đi xuống lầu, đến thôn khố tại lầu hai, muốn lấy cái gì thì lấy cái đó, không có bất kỳ ai sẽ quản ta, đây là bởi vì trên người ta sở hữu 'quyền lực tuyệt đối' của Thiên Tôn giao cho ta, như vậy sẽ khiến ta chậm rãi đánh mất bản thân, trở nên muốn làm gì thì làm, làm tất cả những việc mình muốn, căn bản không để bụng

việc đó có trái với pháp luật hay không."

Phương Vô Thượng thầm kinh hãi: Thánh nữ vậy mà lấy bản thân làm ví dụ?

Cao Nhất Diệp: "Ngoại trừ ta, thôn Cao Gia còn có rất nhiều người hưởng thụ quyền lực như vậy, ví dụ Tam Thập Nhị, Bạch Diên, Hòa giáo viên... Họ đều đang sở hữu quyền lực tuyệt đối trong đoàn thể nhỏ mà họ lãnh đạo. Bây giờ còn sớm, họ vẫn là người tốt, nhưng nếu như tình huống tiếp tục như vậy, quyền lực trong tay họ sẽ càng lúc càng lớn, cuối cùng sẽ biến đổi thành bộ dáng gì nữa, vậy không dễ nói rồi."

Phương Vô Thượng thầm nghĩ: đây là chuyện mà ta nói với Lương đại nhân, những người này cầm trong tay lương thực và hỏa khí của Thiên Tôn ban thưởng cho họ, một khi làm ác, vậy sẽ cực kỳ đáng sợ.

Cao Nhất Diệp: "Nếu như họ làm sai, Thiên Tôn có thể trừng trị bọn họ, thế nhưng Thiên Tôn bề bộn nhiều việc, ngài cũng không có thời gian mỗi ngày nhìn chằm chằm vào một đám phàm nhân, cho nên Thiên Tôn bảo ta tìm ngươi, muốn giao cho ngươi một nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ."

Phương Vô Thượng vừa nghe liền hiểu ngay, muốn mình làm chấp pháp giả.

Hắn vội vàng nghiêm trang nói: "Thiên Tôn yên tâm, cho dù ngài không tìm ta tới đây nói chuyện này, Phương Vô Thượng ta cũng là tuần kiểm Trừng Thành, có chức trách trong người, nhất định sẽ quản lý tất cả trong huyện Trừng Thành, nếu như ai vi phạm pháp lệnh, nhất định sẽ bắt giữ xử lí."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Chỉ là tuần kiểm Trừng Thành thì không đủ."

Phương Vô Thượng: "Không đủ?"

Cao Nhất Diệp: "Ngươi còn phải tới thôn Cao Gia kiêm nhiệm thêm tuần kiểm thôn Cao Gia mới được, bằng không sẽ không quản được đám người kia."

Vừa nghe thế hai mắt Phương Vô Thượng liền toả sáng: "Nếu đã có tuần kiểm Trừng Thành, vì sao còn muốn có tuần kiểm thôn Cao Gia? Chẳng lẽ, thôn Cao Gia không thuộc về Trừng Thành? Là muốn kéo lá cờ tạo phản, tự thành một quốc gia hay sao?"

Khi nói lời này, khí thế trên người hắn thoáng cái liền bay lên, giống như chuẩn bị nhảy lên tác chiến bất cứ lúc nào.

Thu Cúc và Đông Tuyết bên cạnh cũng bị giật mình.

Nhưng Cao Nhất Diệp lại tuyệt không hoảng, Thiên Tôn đang trên đỉnh đầu, vẫn đang nói chuyện với nàng, bảo nàng truyền lời, nàng sẽ không sợ. Cao Nhất Diệp thản nhiên nói: "Phương tướng quân đừng hiểu lầm, thôn Cao Gia cũng không phải tự thành một quốc gia."

Phương Vô Thượng: "Vậy vì sao phải có tuần kiểm thôn Cao Gia?"

Cao Nhất Diệp: "Mấy ngày trước, thôn Cao Gia đã từng phái ra dân đoàn đến huyện Hợp Dương trợ giúp dân đoàn huyện Hợp Dương đối kháng với phản tặc Vương Gia Dận, việc này chắc Phương tướng quân cũng có nghe qua?"

Phương Vô Thượng gật đầu: "Đúng vậy! Ta có nghe nói."

Cao Nhất Diệp: "Vậy ta nói cho Phương tướng quân một giả thiết, chỉ là giả thiết, giả thiết dân đoàn thôn Cao Gia trên nửa đường đến huyện Hợp Dương tiếp viện cướp một thôn trang của huyện Hợp Dương, giết lão bách tính trong thôn, Phương tướng quân quản được sao?"

Phương Vô Thượng đang muốn nói "đương nhiên quản được", nhưng lời này đến bên mép đột nhiên khựng lại, chuyện của huyện Hợp Dương không thuộc Phương Vô Thượng hắn quản.

Hắn còn nhớ rõ trước đây tại sơn thôn bên cạnh thôn Trịnh Gia ngăn chặn Phiên Sơn Nguyệt tiến công, nhưng không thể truy kích, bởi vì hắn chỉ là tuần kiểm Trừng Thành, không phải là tuần kiểm Hợp Dương, hắn không có tư cách chạy đến huyện Hợp Dương bắt người.

Vừa nghĩ tới đây, hắn liền xấu hổ.

Cao Nhất Diệp: "Thôn Cao Gia ta là một tổ chức dân gian, nếu là tổ chức dân gian thì có tự do rất lớn, có thể tùy ý chạy tới chạy lui, lần trước đến huyện Hợp Dương, lần sau nói không chừng sẽ đến huyện Nghi Xuyên, còn có khả năng đi Tây An, đi Sơn Tây, đi khắp thiên hạ. Mà chức vị tuần kiểm Trừng Thành của Phương tướng quân chỉ có thể quản một vùng Trừng Thành, chẳng phải là theo không kịp bước tiến của chúng tôi? Cho nên ngươi vẫn phải có một chức vị trong thôn chúng tôi, nên là tuần kiểm thôn Cao Gia."

Chương 387: Hoàng Hà tiến vào tầm nhìn

Phương Vô Thượng bị lái xoay vòng vòng.

Nhưng lái tới lái lui, hình như lại cảm giác Cao Nhất Diệp nói có đạo lý.

Quả thật, người của thôn Cao Gia chỉ cần nắm được tuyến đường là có thể hợp lý hợp pháp đi khắp nơi thiên hạ, mà mình một tuần kiểm Trừng Thành chỉ có thể quản Trừng Thành, có phần không theo kịp bước tiến của họ.

Nếu chuyện xảy ra ở nơi khác thì phải do quan viên nơi đó quản, quan viên này chưa hẳn sẽ quản được, ví dụ huyện lệnh Hợp Dương Phùng Tuyển muốn nhúng tay vào không được, cũng không dám quản quân đội có trong tay mấy trăm hoả súng, cho nên hắn mới có thể chạy đến huyện Trừng Thành tìm Lương Thế Hiền, mời Lương Thế Hiền đưa ra chủ ý.

Cao Nhất Diệp thấy hắn trầm tư, cười nói: "Phương tướng quân, chẳng lẽ, ngươi cũng chỉ dự định quản chuyện xảy ra trong huyện Trừng Thành thôi, nếu chuyện ở bên ngoài huyện, ngươi mặc kệ hồng thuỷ ngập trời, cũng không thèm để ý?"

Phương Vô Thượng vội vàng nói: "Không phải! Ta không phải cái loại người chỉ quét tuyết trước cửa nhà mình, lần trước ta cũng rất muốn truy kích Phiên Sơn Nguyệt, bất đắc dĩ không vào được huyện Hợp Dương, đành phải thôi, ôi... Nếu như ta là tổng binh Thiểm Tây, lúc đó sẽ dẫn quân đánh vào Hợp Dương, chém cái đầu chó của Phiên Sơn Nguyệt rồi."

Cao Nhất Diệp: "Vậy không phải được rồi sao? Nếu Phương tướng quân làm tuần kiểm thôn Cao Gia rồi, sau này cho dù người của thôn Cao Gia ra ngoài huyện Trừng Thành, ở bên ngoài làm chuyện xấu, ngươi cũng có tư cách bắt giữ xử lí bọn họ. Ngươi không phải là sợ sau khi họ có vũ khí của Thiên Tôn ban cho sẽ làm một số việc không hợp pháp sao? Lúc này chính là cơ hội tốt nhất để ngươi giữ gìn chính đạo nhân gian."

Phương Vô Thượng cắn răng: "Được, việc này ta làm."

Người này cuối cùng vẫn bị lừa.

Lý Đạo Huyền nở nụ cười: đầu óc của võ tướng vẫn là đơn giản, ngoan cố muốn giữ gìn chính đạo, nhưng không chú ý tới đây là hắn đã lên thuyền giặc.

Sau đó nếu thôn Cao Gia thật sự mưu phản, Phương Vô Thượng hắn cũng biến thành "quan lớn trong phản tặc", điểm này hắn lại không hề nghĩ tới.

Cái này nếu đổi thành Lương Thế Hiền và Phùng Tuyển, khẳng định có thể kịp nhận ra.

Phương Vô Thượng chẳng biết tại sao lĩnh một cái chức vụ "tuần kiểm Thôn Cao Gia" , chẳng biết tại sao được "thông báo toàn thôn", tiếp theo chẳng biết tại sao lại được Thiên Tôn "đích thân hiển linh", ở trước mặt mọi người ban cho hắn một thanh "thần kiếm", là cái loại thượng trảm hôn quân, hạ trảm nịnh thần, và tuyên bố với người toàn thôn công việc của hắn.

Phương Vô Thượng đầu nửa tỉnh nửa mê tiếp nhận công việc này, trên đường về nhà, thắt lưng bên phải còn treo một thanh "thần kiếm", thắt lưng bên trái còn treo một thanh đao võ sĩ Oa quốc mới mua, cả người trông có vẻ như còn chưa nắm bắt được phương hướng.

Đang đi, đột nhiên nghĩ tới cái gì: "Cũng không biết thanh thần kiếm này có sắc bén không."

Hắn tay trái gỡ xuống đao võ sĩ Oa quốc, tay phải gỡ xuống thần kiếm, rồi va chạm mạnh vào nhau.

Chỉ nghe rắc một tiếng, đao võ sĩ Oa quốc bị chém thành hai đoạn.

"A! Năm lượng bạc của ta."

Cuối thu, huyện Hợp Dương truyền đến một tin tức tốt.

Huyện Hợp Dương được mùa!

Có điều, cái gọi là được mùa của họ rơi vào trong tai người thôn Cao Gia thì chỉ đánh giá bằng tiếng cười: "Được mùa cái gì chứ, cơ bản chỉ là thu hoạch trong năm bình thường thôi."

"Đúng vậy, một mẫu mới thu hoạch được một hai thạch lương, cũng dám nói được mùa, họ không biết được mùa chân chính là cái gì rồi."

"Ở bên thôn Cao Gia chúng ta, một mẫu không thu ba bốn thạch lương cũng thấy xấu hổ nói mình biết làm ruộng."

"Bởi vì chỗ chúng ta có phân tiên, huyện Hợp Dương không có thôi."

Lý Đạo Huyền nghe được các người tí hon nghị luận thì mới nhớ một việc, mình chỉ làm mưa cho huyện Hợp Dương, nhưng không đưa phân hoá học cho họ.

Tuy nhiên, đây thật ra là chuyện nhỏ, xử lý cũng đơn giản.

Y phân phó vào trong hộp vài câu, Cao Nhất Diệp liền đi tìm Điểm Đăng Tử Triệu Thắng, thế là, một đội "giao lưu kỹ thuật nông nghiệp" của các lão nông dân thôn Cao Gia do Triệu Thắng

dẫn đầu liền xuất phát.

Tầm nhìn của Lý Đạo Huyền di chuyển theo Triệu Thắng, đoàn người ngồi lên Xe Mặt Trời công cộng chạy về hướng huyện thành Hợp Dương, trải qua phát triển trong khoảng thời gian này, đường xi măng từ thôn Cao Gia nối thẳng đến huyện thành Hợp Dương đã thông xe toàn tuyến.

Xe công cộng đi qua khu vực của huyện Hợp Dương, có thể thấy được trên ruộng hai bên đường là các lão bách tính đang hân hoan thu gặt lương thực.

Đây vẫn là lần đầu tiên huyện Hợp Dương được mùa sau bốn năm liền hạn hán, mặc dù họ còn chưa có phân hóa học, chỉ có thể trồng ra lương thực như những năm bình thường, nhưng họ đã rất thoả mãn rồi.

Khi chiếc xe chạy ngang qua, các nông dân đều không nhịn được ngừng công việc trong tay, quay về chiếc xe hành lễ: "Đa tạ Thiên Tôn, tất cả là nhờ vào Thiên Tôn mời Long vương gia tới làm mưa..."

Lý Đạo Huyền trông thấy trên người những người nông dân này thỉnh thoảng bay lên một điểm sáng, những điểm sáng này đều hội tụ về bốn vách của cái hộp, suy nghĩ thoáng qua, vội vàng nhìn vào chỉ số cứu vớt, mới phát hiện, bất tri bất giác, chỉ số này đã tăng lên một khoảng lớn.

Hiện tại đại thể y đã hiểu được thông qua giá trị của chỉ số tăng lên để phán đoán tầm nhìn sẽ tăng thêm bao nhiêu ki-lô-mét, chỉ số cứu vớt mới tăng lên này, tính sơ sơ trong đầu thì bán kính tầm nhìn mở rộng khoảng hơn 30 dặm.

Trong lòng Lý Đạo Huyền chợt động, Ồ, chờ đã! Từ huyện thành Hợp Dương đến bến tàu Hiệp Xuyên không phải chính là lộ trình hơn 30 dặm hay sao?

Trước đây tầm nhìn của y vừa mới đến huyện thành Hợp Dương, mà lần này mở rộng thêm, trên lý luận cũng là có thể thấy được bến tàu Hiệp Xuyên rồi.

Lý Đạo Huyền mừng rỡ, không nhìn theo Triệu Thắng nữa mà tay ấn mạnh vào hai nút đông và nam, tầm nhìn không ngừng di chuyển về hướng đông nam. Sau một hồi ấn lia lịa, rốt cuộc, một tòa thành xi măng xuất hiện ở trong tầm mắt của y trước tiên.

Tiếp theo tầm nhìn lại vụt qua bên cạnh: Hoàng Hà!

Rốt cuộc Hoàng Hà đã tiến vào tầm nhìn.

Nhìn thấy đầu tiên chính là một loạt con thuyền bên bến tàu, tất cả đều là thuyền đánh cá nhỏ dài mấy mét, không có một con thuyền lớn hẳn hoi nào.

Tiếp theo tầm nhìn tiếp tục di chuyển qua phải...

Sông Hoàng Hà cuồn cuộn bắt đầu chiếm lấy tầm nhìn của Lý Đạo Huyền.

Kích thước hiện tại của cái hộp là 5 nhân 3 mét, tầm nhìn có thể thấy được cũng chính là phạm vi 1000 nhân 600 mét, mà độ rộng mặt sông Hoàng Hà tại đoạn bến tàu Hiệp Xuyên này vừa lúc hơn ngàn mét.

Lý Đạo Huyền ấn vào nút "Đông" cho đến khi không đi được nữa, nhìn vào rương toàn là nước sông đục ngầu, sóng chạy cuồn cuộn.

Loại cảm giác này rất kỳ quái, tựa như trong phòng mình có một con sông vậy, nhìn nước sông đang chảy qua phòng khách, luôn có chút ý nghĩ muốn ngâm thơ.

Quân bất kiến, hoàng hà chi thủy thiên thượng lai a!

Lý Đạo Huyền khẽ nhếch miệng: "Cuối cùng, có thể nhìn thấy Hoàng Hà rồi, thuyền mô hình ta đã làm xong cũng có thể thả vào trong hộp."

Tuy nhiên...

Trực tiếp thả vào bên trong thì không có ý nghĩa, phải có người tí hon biết lái mới được.

Cho nên, trước tiên y còn phải điều người tí hon nhà mình đến bến tàu.

Đang suy nghĩ chuyển tầm nhìn trở về tìm người tí hon nhà mình, lại thấy phía trên thành bảo ở bến tàu Hiệp Xuyên xuất hiện một bóng người quen thuộc, một bộ bạch y thướt tha, lưng ưỡn thẳng tắp, tư thế đứng cực kỳ trang bức, chính là Bạch Diên.

Đi bên cạnh hắn còn có Trương viên ngoại, giáo viên dân đoàn của Hạ trang huyện Hợp Dương, hai người đứng trên tường bảo, chắp tay sau đít, nhìn mặt sông Hoàng Hà và trò chuyện với nhau.

Trương viên ngoại: "Bạch tiên sinh, số binh khí chất lượng tốt đó của ngài, có thể kiếm cho dân đoàn của huyện Hợp Dương chúng tôi một ít được không?"

Chương 388: Lần này vậy mà không phải là màu Thiên Tôn

"Binh khí chất lượng tốt" trong lời Trương viên ngoại nói đương nhiên không phải chỉ là mấy cái cung tiễn, nỏ cầm tay, trường mâu.

Hắn chỉ chính là hỏa khí!

"Trên thành bảo bến tàu Hiệp Xuyên này có đặt thêm mấy khẩu pháo thì tốt biết bao." Trương viên ngoại xoa xoa hai tay, vẻ mặt hưng phấn: "Lại kết hợp thêm cỡ trăm hỏa súng binh, ta dám cam đoan, lần sau lưu khấu tới xâm phạm, căn bản không cần Bạch huynh ra tay, huynh đệ ta có thể đánh cho bọn chúng chạy trối chết rồi."

Bạch Diên lấy ra cây quạt, xoát một cái mở ra, lộ ra hai chữ quân tử, cười hắc hắc: "Muốn hỏa khí à?"

Trương viên ngoại: "Muốn, rất muốn."

Bạch Diên: "Chuyện này ta muốn cũng không giúp được."

Trương viên ngoại giật mình: "Bạch huynh cũng không giúp được? Bạch huynh tại thôn Cao Gia chính là nhân vật phong lưu số một số hai."

Bạch Diên cười ha ha: "Chuyện hỏa khí là do Thiên Tôn quyết định."

Trương viên ngoại cạn lời.

Bạch Diên nói: "Nguyên thoại của Thiên Tôn là như thế này:

Hỏa khí là hung khí, từ ngày nó sinh ra, chính là vì để giết chết kẻ địch càng có hiệu quả hơn, loại đồ vật này rơi vào trong tay người lương thiện thì có thể cứu vớt thương sinh linh, nhưng rơi vào trong tay người tà ác, lại có thể hủy diệt toàn bộ thiên hạ."

Trương viên ngoại nghe xong thì cảm thấy rất có đạo lý.

Bạch Diên: "Cho nên tiền đề để sử dụng hỏa khí, chính là đức."

Trương viên ngoại mơ hồ đã hiểu cái gì: "Ta đã hiểu, chính là Bạch huynh muốn người của ta nghiêm túc học tập ba điều kỷ luật, tám mục chú ý đúng không?"

Bạch Diên mỉm cười: "Đúng vậy! Người của ngươi mới vừa mới bắt đầu học cái này, hiện tại đã muốn có được hoả khí thì còn sớm lắm, chờ đến khi mỗi người trong bọn họ đều làm tốt ba điều kỷ luật, tám mục chú ý rồi, không còn là một đám ô hợp nữa, mà là đội quân con em của lão bách tính, thôn Cao Gia tự nhiên sẽ đưa tới rất nhiều hỏa khí."

Trương viên ngoại vội vàng nói: "Có một mục tiêu cũng dễ xử lý. Bạch huynh cứ chờ đi, tiểu đệ nhất định sẽ dạy dỗ tốt mọi người trong dân đoàn."

Hai người đang nói đến đây!

Đột nhiên Bạch Diên cảm giác được không đúng chỗ nào, chợt ngẩng đầu lên, liền phát hiện có một đám mây thấp đang di chuyển trên đỉnh đầu, hắn tức khắc mừng rỡ: "A? Thiên Tôn tới rồi!"

Trương viên ngoại nghe vậy lấy làm lạ: "Ở đâu? không thấy gì?"

Bạch Diên quay về bầu trời hành lễ: "Không ngờ Thiên Tôn lại đến bến tàu Hiệp Xuyên này, tại hạ không hề chú ý tới, lễ nghi không chu toàn, môn Lễ này, gạch bỏ gạch bỏ."

Tầng mây trên bầu trời tách ra, hiện ra một tờ giấy: "Không sao, ta chỉ tuỳ ý tới xem thôi."

Trang giấy này vừa xuất hiện, Trương viên ngoại cũng nhìn thấy, quả nhiên bị doạ cho giật mình, không ngờ Thiên Tôn thật đúng là hiển linh ở trên đỉnh đầu, hiển chữ trên trời, thật đáng sợ, hắn vội vàng quỳ xuống.

Bạch Diên: "Đứng dậy đi, Thiên Tôn không thích người khác quỳ tới quỳ lui, lãng phí rất nhiều thời gian trên lễ nghi, lão nhân gia ngài bề bộn nhiều việc, nói chuyện với lão nhân gia ngài là phải lời ít mà ý nhiều, đừng chiếm dụng thời gian."

Trương viên ngoại liền ngoan ngoãn đứng lên.

Bạch Diên: "Khởi bẩm Thiên Tôn, dựa theo phân phó của ngài, bình thường tới bến tàu Hiệp Xuyên đốc thúc các công nhân xây dựng thành bảo. Vào mười ngày trước, tòa thành xi măng đã hoàn thành, hiện tại dân đoàn của huyện Hợp Dương đã vào ở trong bảo, sau này cũng sẽ đóng quân thời gian dài tại nơi này để phòng ngừa lưu khấu. Tại hạ còn điều lão binh từ thôn Cao Gia qua đây, mỗi ngày dạy họ ba điều kỷ luật, tám mục chú ý, sau khi đề cao tố chất của họ lại sẽ bố trí binh khí cho họ."

Lý Đạo Huyền lộ ra tờ giấy: "Làm rất tốt, có ngươi ở đây, ta yên tâm."

Được Thiên Tôn khích lệ, cho dù là loại phần tử trí thức như Bạch Diên cũng hài lòng nửa ngày, mặt nở nụ cười.

Lý Đạo Huyền: "Nếu đã có căn cứ tại bờ Hoàng Hà rồi, vậy ta sẽ ban thưởng cho các ngươi một con thuyền tốt."

"Thuyền?" Trương viên ngoại lấy làm lạ: "Thiên Tôn muốn ban thưởng thuyền đánh cá cho chúng ta để bắt cá sao?"

Cũng khó trách hắn nghĩ như vậy, những gì Thiên Tôn ban cho

huyện Hợp Dương nói chung đều có quan hệ tới sức sản xuất, nào là bột mì, làm đường, hiện tại Thiên Tôn nói muốn ban thưởng thuyền, trước tiên Trương viên ngoại đã nghĩ đến thuyền đánh cá rồi.

Ánh mắt của Bạch Diên lại đảo qua mấy chiếc thuyền đánh cá nhỏ sập xệ đang đậu trên bến tàu, nghĩ thầm: Thuyền đánh cá ở đây cũng có, mặc dù hơi cũ, nhưng để duy trì cuộc sống của các ngư dân là khẳng định cũng đủ rồi, hạn hán mấy năm liền, cũng không hạn đến trên người ngư dân trên Hoàng Hà, họ không lo về sinh hoạt.

Thiên Tôn lại nói muốn ban thưởng thuyền? Kỳ quái!

Chẳng lẽ, cũng không phải thuyền đánh cá, mà là chiến thuyền?

Bạch Diên thoáng cái kích động.

Chỉ thấy tầng mây mở ra, một con thuyền khổng lồ từ trên bầu trời từ từ hạ xuống.

Thứ lần này hạ xuống to hơn bất cứ đồ vật nào trước đây Thiên Tôn ban thưởng, một con thuyền rất lớn.

Mặc dù còn rất cao, nhưng Bạch Diên nhìn một cái là thấy ngay, chiếc thuyền này dài ít nhất mười trượng, thuyền với độ dài này ở trên sông, quả thật có thể coi là to không đối thủ.

Nó từ trên bầu trời từ từ hạ xuống, Trương viên ngoại và các dân đoàn của huyện Hợp Dương trông thấy mà choáng váng, các ngư dân trên bến tàu càng kinh hãi quát lên: "Vật gì vậy? Oa, thuyền, một con thuyền rất lớn từ trên trời hạ xuống."

"Là Thiên Tôn đang thi pháp sao?"

"Uỳnh!"

Thuyền đặt xuống trên mặt sông, uỳnh một tiếng đẩy văng ra lượng nước lớn, sóng cả nhộn nhạo. Lý Đạo Huyền dùng bàn tay khổng lồ đeo vào găng tay khẽ đẩy con thuyền cho nó trôi tới dựa sát vào bến tàu Hiệp Xuyên.

Mấy chiếc thuyền đánh cá nhỏ ban đầu trên bến tàu bị sóng nước đánh vào lắc lư liên tục, người đánh cá trên thuyền cũng không bị ngã xuống. Họ cả đời kiếm ăn trên Hoàng Hà nên đã quen với dòng nước tùy hứng của Hoàng Hà, muốn hất bọn họ ra khỏi thuyền cũng không phải một chuyện dễ dàng.

Nhóm người này hiện tại cũng há to miệng, vẻ mặt ngỡ ngàng.

Xuất hiện trước mắt là một con thuyền khổng lồ dài mười trượng, độ dài của bể bơi dưới lầu nhà Lý Đạo Huyền mới mua cũng chỉ dài 25 mét, mà chiếc thuyền này còn dài hơn hồ bơi một đoạn, vậy nó lớn thế nào có thể nghĩ.

Các ngư dân ngẩng đầu nhìn lâu thuyền cao to nguy nga, nhìn hơn mười khẩu đại pháo phản chiếu ánh mặt trời, thiếu điều muốn quỳ lạy luôn rồi.

Miệng Trương viên ngoại há to đến mức có thể nhét vào một quả trứng vịt, hắn vừa mới còn xin Bạch Diên lắp cho bến tàu Hiệp Xuyên mấy khẩu đại pháo, nào biết có một con thuyền từ trên trời bay xuống, trên thuyền có hơn mười khẩu pháo...

Nếu như hắn biết số pháo này đều là giả dùng để trang trí, không biết có thể tức chết hay không.

Tất cả mọi người lộ ra vẻ mặt cảm động, kích động, chỉ có vẻ mặt Bạch Diên vẫn là lạ, nghiêng đầu, hình như đang suy nghĩ cái gì, một hồi lâu sau mới lên tiếng với giọng điệu cổ quái: "Lần này thuyền Thiên Tôn ban cho không bình thường."

Trương viên ngoại: "Không bình thường chỗ nào? Một con

thuyền rất to, rất lợi hại, huynh còn cảm giác chỗ nào không bình thường?"

Bạch Diên nghiêm trang nói: "Chiếc thuyền này vậy mà là vân gỗ, quá khó hiểu. Vì sao không phải là 'màu Thiên Tôn' đủ mọi màu sắc? Chiếc thuyền này vốn không phải là phong cách của Thiên Tôn, chẳng lẽ, Thiên Tôn là ám chỉ chúng ta cái gì?"

Lý Đạo Huyền cùng Trương viên ngoại đều trầm mặc.

Bóng đèn trên đỉnh đầu Bạch Diên tách cái sáng lên: "Tại hạ hiểu rồi, lần này Thiên Tôn chỉ cho chúng ta một cái mô hình, để tự bản thân chúng ta đem nó sơn thành năm màu, để biểu thị sự kính trọng đối với ngài."

Chương 389: Thử lái thuyền mới

Lý Đạo Huyền cũng bị những lời giải thích này của hắn làm cho bật cười, thuyền lần này bởi vì không phải làm bằng nhựa mà là bằng sắt lá, phía trên còn phủ một lớp gỗ ép tổng hợp dùng để chống nắng, cho nên vì mỹ quan ắt phải sơn lại một lần nữa.

Mà Thái Tâm Tử vì làm thuyền mô hình có mỹ quan giả cổ nên sơn cho nó vân gỗ, sau khi sơn xong thì nhìn qua rất giống với lâu thuyền cổ đại.

Ai ngờ màu sắc bình thường này ở trong mắt người tí hon trái lại không bình thường.

"Lên thuyền, đến phòng thuyền trưởng."

Lý Đạo Huyền lộ ra tờ giấy.

Bạch Diên vội vàng thu hồi ý nghĩ linh tinh, dẫn theo một đám người đi tới bên thuyền.

Mặc dù là thuyền trên sông cũng không có mép thuyền quá cao như thuyền biển, nhưng mép thuyền này đối với các người tí hon mà nói vẫn là rất cao, muốn lên thuyền là phải dùng tư thế rất gai mắt để mà bò lên.

Bạch Diên am hiểu trang bức, không am hiểu sử dụng tư thế gai mắt, cho nên đứng khựng ở bên mép thuyền...

Một gia đinh ở bên cạnh hô to: "Lão gia, chỗ này có một cái thang."

Bạch Diên tập trung nhìn vào, bên mạn thuyền còn có một cái thang nhỏ kéo dài đến trên boong, có thể thấy được khi làm con thuyền đã được suy nghĩ đến các chi tiết nhỏ, quả nhiên là rất đỉnh.

Giờ thì Bạch Diên đã leo lên được, tiêu sái bò lên thuyền, lại dùng tốc độ nhanh nhất chui vào phòng thuyền trưởng, vừa thấy cái bánh lái hình tròn, không cần suy nghĩ hắn liền biết cái này dùng để khống chế phương hướng, lại nhìn bên cạnh thấy có một cái công tắc quen thuộc làm giống y chang như công tắc của xe lửa.

"Thứ này không phải vừa nhìn là rõ ràng lái thế nào rồi sao?" Bạch Diên nở nụ cười: "Chỉ cần trước tiên ấn vào công tắc này, thuyền sẽ chạy về phía trước, sau đó chuyển động bánh lái là có thể khống chế phương hướng, khi muốn dừng lại ấn vào công tắc là được."

Trương viên ngoại lấy làm lạ: "Có thể điều khiển đơn giản như vậy sao? Không cần cánh buồm và chèo à?"

Bạch Diên: "Hắc hắc, những gì Thiên Tôn ban thưởng đều là như thế! Sử dụng chính là động lực tiên gia, phàm nhân sao có thể hiểu được?"

Tại phương diện này Trương viên ngoại cũng không dám đưa ra hoài nghi, thế nhưng, hắn là người lớn lên bên bờ Hoàng Hà, vẫn hiểu một chút về khoản lái thuyền này: "Cho dù nó dùng động lực tiên gia, không cần buồm và mái chèo, nhưng thuyền lớn như vậy, khi chuyển hướng hoặc là cặp bờ sẽ rất trắc trở, nhất thiết không thể ấn công tắc liên tục được."

Bạch Diên đã đặt tay lên công tắc, nghe hắn nói vậy cũng thận trọng hơn, lại thu tay về: "Cũng đúng, ta cũng không quá am hiểu lái thuyền, dù sao cái này cũng không thuộc về quân tử lục nghệ."

Một gia đinh phía sau hắn đứng dậy: "Lão gia, ta biết một chút bản lĩnh chèo thuyền."

Thì ra, bên cạnh Bạch gia bảo chính là hồ Mã Đề, gia đinh Bạch gia đa số lớn lên bên hồ, đều biết bơi, hầu như mỗi người đều có thể điều khiển được thuyền.

Thế nhưng thuyền lớn như vậy thì chưa từng ai lái qua, hiện tại họ cũng chỉ có thể nói thử một chút, cũng không dám nói lập tức là biết ngay.

Bạch Diên phấn chấn: "Được, tất cả gia đinh biết chèo thuyền đều chuẩn bị đi, chúng ta sẽ thử điều khiển con thuyền này. Trương đệ, bên huyện Hợp Dương của ngươi cũng có rất nhiều ngư dân cả đời lớn lên trên Hoàng Hà đúng không? Gọi họ lên thuyền hết đi, phải cùng nhau thử điều khiển con thuyền này, nếu thuyền này có thể sử dụng được thì sợ gì bọn lưu khấu trên sông tới nữa?"

Trương viên ngoại mừng rỡ: "Bạch huynh nói rất phải."

Hắn vội vàng quay sang rống lên với các ngư dân trên thuyền đánh cá bên cạnh bến tàu: "Ai bơi giỏi, lái thuyền giỏi lên thuyền hết đi, đưa ra chủ ý cho Bạch tiên sinh."

Đám ngư dân kia đã sớm muốn đi lên thuyền tìm hiểu xem sao, vừa nghe nói vậy làm gì có đạo lý không tích cực, mười mấy ngư dân cùng nhau lên thuyền, chạy tới chạy lui trên boong, hết sờ chỗ này lại sờ chỗ kia, biểu hiện hết sức ngạc nhiên.

Lý Đạo Huyền cũng nghiêm túc nhìn chiếc thuyền, một tay luôn đặt trên bốn nút "đông nam tây bắc" bên ngoài hộp.

Hoàng Hà quá rộng, chiếm hết toàn bộ tầm nhìn cái hộp của y.

Hộp rộng chừng 5 mét, nếu như thuyền chạy đến giữa hộp, Lý Đạo Huyền đưa tay cũng không thể với tới, nếu như thuyền bị lật,

rất có khả năng y sẽ không kịp cứu viện người tí hon rơi xuống nước. Cho nên luôn phải đặt tay trên bốn nút "đông nam tây bắc", điều chỉnh tầm nhìn khi có thể nhằm giữ cho thuyền luôn chạy bên mép hộp, như thế mới có thể đưa tay xuống hỗ trợ.

Người trong hộp ngoài hộp đều có vẻ khẩn trương.

Trong tâm tình khẩn trương này, Bạch Diên cạch một cái ấn vào công tắc khởi động.

Mô tơ kéo theo đinh ốc xoay tròn, đuôi thuyền lập tức nổi lên bọt nước trắng xoá. Một ngư dân đứng ở đuôi thuyền hét lớn: "Phía sau đuôi thuyền này có một đồ vật đang xoay tròn, nó đẩy thuyền của chúng ta tiến lên."

"Còn có loại thuyền này?"

"Cho nên mới gọi là tiên thuyền."

"Oa, mau quẹo trái! Sớm quẹo trái một chút, bằng không thì dòng nước Hoàng Hà đẩy, sẽ không kịp quay đầu khi tới hòn đá ngầm phía trước." Lão thuyền phu đã quen với thuỷ văn của Hoàng Hà la lên.

Bạch Diên hết sức chăm chú khống chế bánh lái, mới bắt đầu đã khẩn trương toát mồ hôi, thế nhưng sau khi qua vài phút hắn đã trấn định hơn, bánh lái ở trong tay xoay tròn rất nhanh chóng, cười to: "Thứ này khi khống chế đơn giản hơn so với ta tưởng tượng, ha ha ha, hơn nữa thứ này tự do hơn so với lái xe lửa, xe lửa chỉ có thể chạy dọc theo đường ray, nhưng tiên thuyền này có thể chạy tuỳ ý trên Hoàng Hà."

Một ngư dân nhảy lên trên boong: "Thuyền này tốt hơn nhiều so với thuyền đánh cá của chúng ta, vừa ổn định lại vừa nhanh, nếu như ta ở trên thuyền này tung một mẻ lưới, bắt cá cũng sẽ thuận lợi hơn so với trên thuyền đánh cá nhỏ."

"Đúng là suy nghĩ của người nghèo, có thuyền lớn như vậy còn nghĩ tới bắt cá? Dùng thuyền lớn vận chuyển một thuyền lương thực đưa đến nơi một đấu gạo giá một ngàn chỉ bạc như Thiểm Bắc để bán, không phải phát tài rồi sao, không kiếm tiền nhanh hơn so với ngươi bắt cá à?"

"Tào lao, nơi đó chúng ta có thể đi sao? Có mạng kiếm mà không có mạng để xài, nửa đường lưu khấu không chém chết ngươi."

"Trước đây chúng ta yếu mới sợ lưu khấu, có thuyền lớn như vậy, chúng ta sẽ mạnh hơn, sợ gì lưu khấu nữa? Đi đâu buôn bán mà không được? Coi như thuỷ quân của quan phủ ta cũng không sợ."

"Oa, không thể nói vậy được à, ngươi nói vậy không khác gì mưu phản."

Các ngư dân cười ha ha.

Bạch Diên sau một hồi lái thử đã đưa thuyền trở lại bến tàu Hiệp Xuyên, ngư dân quăng xuống một sợi dây thừng dài quấn vào cọc gỗ trên bến tàu, thế nhưng hắn nhìn cái thuyền khổng lồ, lại nhìn cọc gỗ nhỏ thường dùng để buộc thuyền đánh cá, liền la lên: "Thuyền lớn này không phải một sợi dây có thể buộc được, vạn nhất đêm khuya bị dòng nước đẩy đi thì làm sao?"

"Mỏ neo! Cần mỏ neo!" Một lão ngư dân lớn tiếng nói: "Thuyền lớn của quan phủ đều dùng mỏ neo sắt bốn móng, trên chiếc thuyền này của chúng ta khẳng định cũng có, mau tìm xem."

Rất nhanh, họ tìm được một cái mỏ neo rất lớn, có một cái giá chuyên dùng để gác nó ở đuôi thuyền, ấn vào cơ quan một cái, mỏ neo liền rơi ùm xuống nước, cố định lại con thuyền.

Các ngư dân liền hoan hô: "Thành công! Chúng ta biết sử dụng

thuyền này rồi."

Chương 390: Họ thu hoạch rất nhiều lương

Giữa biết dùng và có thể sử dụng thuần thục cách xa nhau vạn dặm.

Lý Đạo Huyền biết trong khoảng thời gian ngắn là họ còn chưa chơi nổi chiếc thuyền này, hơn nữa, đại pháo trên thuyền này đều là đồ giả, còn cần từ Giếng Thợ thôn Cao Gia điều đến đại pháo inox, sau đó ráp từng khẩu lên thuyền.

Đối với cổ nhân mà nói, công trình này cũng không nhỏ!

Ít nhất còn phải làm khổ vài ngày nữa mới có thể chân chính đi vào sử dụng.

Hiển nhiên Bạch Diên cũng biết điểm này, hắn xoay người nói với Trương viên ngoại: "Trương đệ, hiện tại chúng ta cần chọn ra một nhóm thuyền viên, chuyên dùng để điều khiển chiếc tiên thuyền này, Bạch gia bảo ta sinh ra bên cạnh hồ Mã Đề, ngư dân trong thôn trang xung quanh trấn không ít, ta dự định chọn một số ngư dân của Bạch gia bảo làm thuyền viên, mà bên huyện Hợp Dương của đệ cũng có không ít ngư dân quanh năm mưu sinh trên Hoàng Hà, những người này đệ cũng chọn ra một vài người gia nhập vào thuyền viên."

Trương viên ngoại thấp giọng nói: "Các ngư dân không gia nhập dân đoàn, còn chưa học qua ba điều kỷ luật tám mục chú ý, để cho họ trực tiếp lên thuyền, chỉ sợ không ổn."

Bạch Diên gật đầu: "Vậy khẳng định là không ổn, nhưng Hoàng Hà thuỷ lưu phức tạp, nếu không có ngư dân giỏi quen thuộc tình

huống thuỷ văn ở trên thuyền, không khéo sẽ xảy ra việc lớn, cho nên cũng chỉ có thể trước tiên để cho họ lên thuyền, đồng thời sẽ dạy cho họ ba điều kỷ luật tám mục chú ý."

Nói đến đây, vẻ mặt Bạch Diên trở nên nghiêm túc: "Nhất định phải chọn người cẩn thận, nếu để cho gian tế trà trộn lên tiên thuyền, ở trên thuyền làm loạn, làm lật tiên thuyền, Thiên Tôn khẳng định sẽ tức giận."

Mấy chữ "Thiên Tôn tức giận" này doạ cho Trương viên ngoại kinh hãi, cái gọi là thần tiên giận dữ, long trời lở đất, nếu Thiên Tôn tức giận, trách tội mình không lựa chọn người tốt, giận chó đánh mèo lên đầu mình vậy thì toang rồi.

Trương viên ngoại xem qua [Tây Du Ký], bên trong có một tình tiết, trong trấn Phượng Tiên có một đôi phu thê cãi nhau, đã ném đi bàn thờ tế tự thượng thiên, đắc tội Ngọc Hoàng đại đế, kết quả Ngọc Đế ngừng làm mưa cho trấn Phượng Tiên, phải đợi đến khi gà mổ hết núi gạo, chó liếm hết núi bột mì, ngọn đèn đốt gãy khoá vàng mới làm mưa cho trấn Phượng Tiên. Trấn Phượng Tiên hạn hán ba năm, người chết đói khắp nơi, thi cốt như núi, mãi đến khi nhóm Đường Tăng đến mới rốt cuộc hóa giải đoạn ân oán này.

Việc này nếu như người hiện đại nghe được nhất định sẽ mắng Ngọc Hoàng đại đế là một người lòng dạ hẹp hòi, làm việc tàn nhẫn vô tình, là đế rác rưởi cứt chó, không xứng thống lĩnh thiên hạ, cho dù hắn là thần tiên cũng phải tìm mấy "thí thần giả" tới bắt hắn băm cho chó ăn.

Nhưng cổ nhân cũng không dám đi trách Ngọc Hoàng đại đế không tốt, chỉ dám tự trách mình không kính trọng thần tiên.

Trương viên ngoại nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ thầm: Làm gì cũng không thể đi trêu chọc thần tiên tức giận, bằng không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Hắn hướng về đám mây thấp trên bầu trời hành đại lễ: "Thiên Tôn ngài yên tâm, tiểu nhân nhất định

tận tâm tận lực lựa chọn thuyền viên, tuyệt đối không gây thêm phiền phức cho lão gia nhân ngài."

Bạch Diên và Trương viên ngoại phái trọng binh nghiêm ngặt bảo vệ "tiên thuyền" đậu ở bên cạnh bến tàu, Trương viên ngoại bắt đầu tìm kiếm ngư dân phẩm đức ưu tú, mà Bạch Diên thì giục ngựa chạy về Giếng Thợ thôn Cao Gia trước, thông báo cho Tam Thập Nhị an bài người đổi đại pháo trên thuyền thành hàng thật, xong lại về hồ Mã Đề Bạch gia bảo tìm các ngư dân đã theo Thiên Tôn lăn lộn rất nhiều năm.

Huyện Hợp Dương, Dương trang.

Một đám nông phu đang đốt cuống rạ trong ruộng.

Đốt cuống rạ ở hiện đại là một công việc đã bị ngăn cấm, nhưng ở thời đại này nó vẫn là thủ đoạn chủ yếu giúp các nông dân tăng độ phì nhiêu cho đất và tiêu diệt sâu bệnh.

Vừa nhìn cuống rạ cháy, các nông phu vừa nói chuyện: "Lão Dương, năm nay nhà các ngươi thu hoạch bao nhiêu lương?"

Lão Dương lắc đầu: "Hai mẫu đất, bốn thạch lương."

"Oa, cũng không ít, sao ngươi còn lắc đầu?"

Lão Dương thở dài: "Thôn Cao Gia người ta, một mẫu đất có thể thu hoạch bốn thạch, ta hai mẫu mới được bốn thạch thì có gì mà đắc ý?"

"Khoác lác đúng không?"

"Khoác lác cái rắm!" Lão Dương nói: "Các ngươi đều biết thợ rèn tiểu Dương trong thôn đúng không? Hắn có tay nghề thợ rèn nên đến thôn Cao Gia làm công kiếm rất nhiều tiền, mấy ngày hôm trước tiểu Dương về thôn thăm người thân, chính miệng nói, thôn Cao Gia một mẫu thu bốn thạch."

"Oa!"

Lần này các nông dân của Dương trang đã không thể bình tĩnh: "Họ dùng cách gì vậy?"

Lão Dương: "Nghe nói chỉ dùng phân tiên do Thiên Tôn ban thưởng, phân tiên đó lợi hại hơn phân chuồng của chúng ta rất nhiều, gọi là cái gì... khoa học tạo ra, dù sao thì ta cũng không hiểu nhiều, cũng chỉ nhớ có từ như thế."

Một nông phu nói: "Vậy chúng ta cũng đến thôn Cao Gia mua phân tiên đi."

Lão Dương: "Chỉ có phân tiên cũng vô dụng, còn phải biết cách sử dụng, chúng ta làm ruộng cả đời, còn không rõ đạo lý không thể dùng lung tung sao? Nếu như ngươi không rõ phân tiên dùng như thế nào mà đã dùng cho đất lung tung, một khi làm cháy gốc, một hạt cũng không còn."

Lời này có lý!

Lão nông phu cũng biết, không dùng phân bón không sao, nhiều lắm chỉ thu hoạch kém một chút. Nhưng nếu dùng sai, vậy hoa mầu cả ruộng sẽ chết sạch, dẫn đến một hạt cũng không có mà thu.

Một nông phu lại nói: "Vậy chúng ta đến thôn Cao Gia học đi."

Lão Dương: "Chỉ sợ người ta không chịu dạy."

Mọi người thở dài, cũng phải, ai lại dạy cho người khác kỹ thuật áp đáy hòm của mình chứ?

"Khẩn trương đốt hết cuống rạ đi, thừa dịp mùa đông còn chưa tới, chúng ta còn có thể trồng thêm ít rau cải."

Các nông dân đáp lại một tiếng, đang định ai làm việc nấy.

Đúng lúc này, một chiếc Xe Mặt Trời công cộng từ trên đường xi măng bên ngoài Dương trang chạy tới, có khoảng 10 người nhảy từ trên xe xuống, phần lớn đều là nông phu, mặc dù họ ăn mặc y phục vải bông sạch sẽ nhưng nhìn từ màu da và ánh mắt khi nhìn về ruộng đồng của họ là có thể biết họ là nông phu không thể giả được.

Trong số nông phu này có một thư sinh ngoài 30, dáng dấp thoạt nhìn rất nho nhã, yếu ớt, được đám nông phu quây xung quanh, thoạt nhìn như là đầu lĩnh.

Các nông dân Dương trang tỏ ra hiếu kỳ: Tổ hợp kỳ quái gì tới đây thế này? Sao một thư sinh lại dẫn một đám nông phu tới đây?

Đám khách không mời mà đến kéo từ trên xe xuống mấy bao lớn, trên bao có viết chữ, nhưng các nông dân của Dương trang đều không biết chữ, nên không biết trong bao có cái gì.

Đám nông phu kia dò xét hoàn cảnh xung quanh một vòng, rất nhanh liền phát hiện ra các nông dân Dương trang đang tụ tập với nhau, họ liền khiêng bao và chạy chậm tới.

Thư sinh kia cũng chạy theo, chạy không được mấy bước bỗng nhiên hai tay đỡ đầu gối, thở vù vù: "Chậm... chậm một chút... ta... không theo kịp..."

Các nông phu dừng lại chờ hắn thở một hồi lại chạy tiếp, chỉ mấy bờ ruộng ngắn ngủi, đám người này cũng phải chạy một hồi lâu, cuối cùng cũng đi tới trước mặt các nông phu Dương trang.

Thư sinh kia: "Phù... phù... các... các ngươi là nông phu của Dương trang đúng không? Chúng... phù... chúng tôi từ... thôn Cao Gia... qua đây, ta tên... Triệu Thắng... Mọi người đều gọi ta Triệu tiên sinh..."

Lão Dương lập tức giật mình: "Triệu tiên sinh khoan hãy nói

trước, ngồi một lát đi... Mọi người từ thôn Cao Gia tới à? Không biết mọi người tới Dương trang có chuyện gì?"

Chương 391: Phổ biến kỹ thuật mới

Triệu Thắng mất lúc lâu mới bình ổn được hô hấp, nói: "Những hán tử phía sau ta đây là nông phu của thôn Cao Gia ta, họ sử dụng phân tiên làm ruộng, đã có kinh nghiệm hai ba năm rồi, phương pháp sử dụng phân tiên đã đến mức lô hỏa thuần thanh."

Nghe những lời hắn vừa nói, các nông dân của Dương trang liền kinh hãi, vừa nãy họ còn đang thảo luận việc phân tiên, không ngờ nhân vật chủ chốt của thôn Cao Gia tới rồi.

Lần này, họ đã rõ ràng chữ viết trên mấy cái bao kia là gì rồi, khẳng định là hai chữ "phân tiên" a, đó là mấy bao phân tiên rất to.

Ánh mắt của các nông phu Dương trang nhìn về phía mấy cái bao lập tức trở nên nóng bỏng.

Lão Dương hình như đã hiểu cái gì, cố lấy dũng khí: "Ta hiểu rồi, các ngươi tới Dương trang là chào bán phân tiên đúng không? Thế nhưng, cho dù chúng tôi có được phân tiên cũng không dám dùng bậy, trừ phi, có người có thể dạy cho chúng tôi cách dùng nó thế nào."

Triệu Thắng mỉm cười: "Việc này thì thật trùng hợp, ta chính là tới dạy mọi người cách dùng phân tiên này như thế nào."

Vừa nghe nói vậy, các nông phu Dương trang vui mừng quá đỗi, vài người thiếu chút nữa đã hoan hô thành tiếng.

Lão Dương tỏ vẻ nghiêm túc nói: "Học phí chắc cũng sẽ không rẻ nhỉ? Chúng tôi trả nổi không?"

Vừa hỏi vậy, các nông dân Dương trang lại không hoan hô nổi nữa, họ đều là nông dân nghèo mà thôi, hơn nữa vừa mới trải qua ba năm hạn hán, trong nhà từ lâu đã không còn tiền, làm gì trả nổi học phí?

"Học phí?" Triệu Thắng nở nụ cười: "Các ngươi cũng quá coi thường Triệu Thắng ta rồi, có thời gian các ngươi có thể đến huyện Thanh Giản hỏi thăm xem Triệu tiên sinh ta giúp các hương thân làm việc lúc nào thu tiền chưa? Ha ha ha!"

Nói xong, hắn lại chỉ vào mấy bao phân tiên kia: "Ngay cả mấy bao phân tiên này cũng không cần tiền, tặng không cho các ngươi dùng thử, nếu cảm thấy dùng tốt, vụ xuân năm sau hãy suy nghĩ đến chuyện mua. Rất nhanh Thôn Cao Gia sẽ phái người qua đây, xây một 'Xã cung ứng phân hóa học' ở trong huyện thành Hợp Dương, đến lúc đó các ngươi có thể mua nó ở trong huyện Hợp Dương rồi."

Các nông phu Dương trang mừng rỡ.

Triệu Thắng vỗ cái mông đứng dậy: "Được rồi, ta nghỉ ngơi xong rồi, nói cũng không thở gấp nữa, ha ha ha, hiện tại sẽ dạy các ngươi sử dụng phân tiên thế nào."

Các nông phu Dương trang phấn khởi: "Mời tiên sinh chỉ giáo."

Triệu Thắng chạy chậm về hướng thửa ruộng của một nông phu, vừa chạy vừa nói: "Bắt đầu từ thửa ruộng này trước đi... phù... ôi chao... phù..."

Các nông phu thấy vậy thì đều không biết phải nói gì.

Núi Hoàng Long, cốc ngục giam.

Cả sơn cốc, tựa như một ngục giam tự nhiên bao vây hơn bảy ngàn phạm nhân ở trong đó. Các phạm nhân nam trẻ khoẻ sẽ đúng giờ bị áp giải ra ngoài, tham gia vào một số công việc nặng nhọc,

ví dụ làm một con đường thông từ ngục giam núi Hoàng Long đến Bạch gia bảo, lại ví dụ xây một phong hoả đài bằng xi măng trên đỉnh núi cao nhất phụ cận.

Nhưng phạm nhân nam như vậy cũng không nhiều.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, thanh niên là chủ lực tác chiến của lưu khấu lại bị thương tổn rất lớn, trong chiến đấu với dân đoàn thôn Cao Gia không ít thanh niên đã bị đội hoả súng xếp hàng bắn chết.

Còn lại lấy người già phụ nữ và trẻ em chiếm đa số.

Nhóm người này không làm được việc nặng nhọc, thôn Cao Gia đành phải vận chuyển tới một số máy kéo sợi bông và cây bông để cho họ có thể làm được công việc dệt vải.

Buổi trưa hôm nay, cửa ngục giam đột nhiên trở nên náo nhiệt.

Một đại đội dân đoàn thôn Cao Gia đến, đi cùng họ còn có lượng lớn xe vận chuyển tới mấy máy móc kỳ lạ.

Mấy cái máy này được đưa đến trong ngục giam chuyên dụng của các người già, phụ nữ và trẻ em và đặt trong nhà xưởng trước đây họ dệt vải, vì đặt mấy cái máy này, ngay cả máy kéo sợi bông cũng bị dỡ bỏ đi không ít.

Tiếp theo, dưới an bài của cai ngục Chủng Cao Lương, lượng lớn phạm nhân ở đây cùng nhau đi tới nhà xưởng tham quan học tập những cái máy kỳ lạ này.

Đi theo máy còn có "công trình sư" tới từ Giếng Thợ thôn Cao Gia, người này ăn mặc một bộ vải bông sạch sẽ, tóc chải rất mượt, thoạt nhìn là một người rất có thân phận đẳng cấp.

Công trình sư lớn tiếng nói: "Kế tiếp, sẽ cho mọi người xem 'máy kéo sợi hơi nước' và 'máy dệt vải hơi nước' kiểu mới nhất."

Các phạm nhân hai mặt nhìn nhau, không hiểu gì hết.

Công trình sư bắt đầu biểu thị: "Ở chỗ này cho vào than đá, ở chỗ này rót vào nước... Được rồi, kế tiếp cho nhìn rõ."

Máy khởi động, máy đun nước vang lên ùng ục.

Cái máy thật lớn đó tự mình hoạt động, dệt bông soạt soạt thành từng sợi.

Các phạm nhân giật mình thảng thốt: "Oa! Lợi hại."

Tiếp theo, công trình sư lại đem sợi vừa mới dệt ra treo lên máy dệt vải, chỉ thấy hơi nước vang lên, máy dệt tự mình vận chuyển, chẳng mấy chốc, đã dệt lượng lớn sợi tơ thành vải bông.

"Nhìn rõ rồi chứ?" Công trình sư tỏ vẻ đắc ý: "Biết cái này ý nghĩa là gì không?"

Một phạm nhân nữ trẻ tuổi đến từ Nghi Xuyên tại chỗ bật khóc: "Hu hu... biết rồi... tôi hiểu rồi..."

Công trình sư thấy có người hiểu nhanh như vậy, còn cảm động đến rơi nước mắt, cũng không khỏi mừng thầm, nói với giọng điệu cổ vũ: "Hiểu là tốt rồi, ngươi nói cho mọi người, ngươi đã hiểu cái gì?"

Phạm nhân nữ khóc nói: "Tôi đã hiểu, có máy dệt này, ngục giam không cần chúng tôi nữa, có thể giết sạch tất cả chúng tôi rồi, như vậy còn có thể tiết kiệm rất nhiều lương thực."

Các phạm nhân bên cạnh đều kinh hoảng thất sắc, không ít người còn bật khóc.

Công trình sư: "Phốc!" thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu.

Lực liên tưởng phong phú như thế sao?

Công trình sư tức giận la lên: "Ngươi vậy mà nói hiểu hả, thôn Cao Gia ta có cần tiết kiệm chút lương của các ngươi sao? Bọn ta là quỷ thiếu lương đến mức phải giết người sao? Đừng coi bọn ta như lưu khấu."

Mọi người: "Vậy chúng tôi nên hiểu cái gì?"

Công trình sư tức giận mà cười: "Ha ha! Lão tử thực sự bị các ngươi làm tức chết rồi, ha ha! Máy này đại biểu cho hiệu suất kéo sợi nhanh hơn, hiệu suất dệt vải nhanh hơn, hiểu chưa? Người thường cũng có thể mặc được y phục vải bông, hiểu chưa? Coi như đám phạm nhân các ngươi cũng có thể mặc được y phục làm từ vải bông rồi, hiểu chưa? Hiểu chưa? Phù... thực sự là tức chết lão tử."

Mọi người trong đầu hiện lên dấu chấm hỏi?

Công trình sư: "Nói chuyện tiến bộ kỹ thuật với các ngươi thực sự là đàn gảy tai trâu."

Cai ngục Chủng Cao Lương từ bên cạnh đi tới, thấp giọng cười nói: "Đừng chấp nhặt với họ nữa, những người này đầu óc rất chậm, để tự họ suy nghĩ là rất không thực tế, chỉ có thể trực tiếp hạ mệnh lệnh cho họ thôi."

Công trình sư đành phải vung tay lên hạ lệnh: "Loại máy kéo sợi và máy dệt vải kiểu mới nhất này đã bắt đầu sản xuất hàng loạt, không mất bao lâu, tất cả máy kiểu cũ trong ngục giam sẽ phải dẹp bỏ, tất cả các ngươi đều bắt đầu học tập cách sử dụng máy mới, mấy người một tổ, sau khi học xong sẽ dùng máy mới để kéo sợi, hiểu chưa?"

Các phạm nhân vừa nghe vậy, thì ra không giết chúng ta, thật tốt quá, vội vàng đáp: "Hiểu rồi."

Chương 392: Kẻ ám sát tới đột nhiên

Những người già phụ nữ và trẻ em học xong cách sử dụng máy mới, bắt đầu lần lượt lui ra.

Chủng Cao Lương kéo lấy tay của công trình sư, cười nói: "Đã tới đây rồi đừng về gấp quá, ăn một bữa cơm chỗ ta rồi lại đi, vật tư ở trong núi mặc dù không phong phú bằng thôn Cao Gia, nhưng có thể ăn được thịt thú rừng rất tươi ngon hắc hắc hắc... Ngày hôm nay mới bắt được một con rắn."

Công trình sư mừng rỡ: "Có thịt rắn ăn à? Vậy ta phải làm phiền rồi."

Nghe đến đó Lý Đạo Huyền cũng ứa cả nước bọt, vội vàng lên meituan tìm đặt mua, nhưng tìm không có! Không mua được thịt rắn, a a a!

Con mẹ nó, gần đây người tí hon ăn càng ngày càng ngon, đã bắt đầu áp chế Thiên Tôn y rồi, khiến người vô cùng không phục.

Lý Đạo Huyền cay cú ngồi xuống góc tường.

Đúng lúc này, trong số những người ùa ra cửa có một nữ tử trẻ tuổi, hình như bị dòng người đẩy một cái, không đứng vững nên bị ngã văng ra khỏi dòng người.

Ngục tốt đứng bên cạnh vội vàng đưa tay muốn đỡ lấy nàng, nhưng thấy nàng là một cô nương trẻ tuổi nên bàn tay đưa ra một nửa lại thụt về, không dám trực tiếp đỡ lấy.

Cô nương thoáng cái nhào vào giữa hai ngục tốt, ngã xuống

đất, vừa lúc ngã tới dưới chân Chủng Cao Lương và công trình sư.

Chủng Cao Lương đang nghĩ có nên đỡ lấy nàng ta hay không, đột nhiên thấy nàng hai tay chống trên mặt đất, xoát một cái nhảy bật dậy, lấy ra từ trong tay áo một mảnh sứ vỡ rồi đâm mạnh vào cổ Chủng Cao Lương.

Lần này sự việc xảy ra quá bất ngờ, không ai kịp phản ứng.

Chủng Cao Lương hoàn toàn ngây dại!

Ngục tốt bên cạnh cũng không kịp phản ứng, không ai tới cứu viện kịp.

Công trình sư thì sức chiến đấu còn không bằng phế thải, hoàn toàn không có năng lực hỗ trợ.

Lý Đạo Huyền đang lướt mạng tìm thịt rắn, lực chú ý hoàn toàn không ở trong hộp.

Mắt thấy Chủng Cao Lương sẽ phải máu văng năm thước, đột nhiên có bóng người nhoáng lên, Lão Nam Phong chạy ra từ trong đống phạm nhân, từ phía sau đưa tay nắm lấy cánh tay của nữ tử và kéo mạnh về sau, mảnh sứ trong tay nữ tử không đâm tới được, bị treo giữa không trung.

Tiếp theo Lão Nam Phong gạt chân một cái, nữ tử liền ngã sấp xuống đất, hắn lại quỳ xuống một gối, dùng đầu gối của mình đè xuống lưng của nữ nhân, dựa vào thể trọng của hắn, áp chế nữ nhân không thể nhúc nhích được.

Lúc này, người bên cạnh mới kịp phản ứng, các ngục tốt rút ra Yêu đao, chỉ chớp mắt, trên cổ nữ nhân đã gác lên năm thanh đao.

Lão Nam Phong vỗ tay đứng dậy: "Hắc, đã sớm phát hiện nữ nhân này không bình thường rồi, lúc ăn cơm lén lút giấu mảnh sứ vỡ, ta còn tưởng nó dùng để đánh nhau ở trong ngục, không ngờ

lại dùng để ám sát cai ngục, lần này lão tử lập công lớn, sợ là sẽ được giảm hình phạt mấy năm, ha ha ha ha."

Lúc này Chủng Cao Lương mới từ kinh ngạc tỉnh hồn lại, cảm giác cái cổ mình rất lạnh, đưa tay sờ vào, không bị thương, sợ quá la toáng lên: "Vừa rồi ta đã đi qua quỷ môn quan một vòng."

Lúc này Lý Đạo Huyền cũng nhìn qua, trong lòng cũng nghĩ mà sợ: ôi mẹ ơi, nữ nhân này thật là hung ác, vừa rồi thiếu chút nữa hại chết một người tí hon nhà mình quan trọng rồi, đây cũng không phải người tí hon nhà mình bình thường, là người tí hon lão tử biết tên, càng được mình thích hơn so với người tí hon bình thường, nếu chết thật, lão tử chắc sẽ đau khổ muốn chết.

Y vội vàng lấy ra găng tay Vô Cực, thò tay vào hộp, ngón tay thật lớn điểm một cái trên mặt đất trước mặt nữ nhân...

Một tờ giấy được thả xuống: "Tra, điều tra rõ ràng chuyện của nữ nhân này."

Mọi người đều trông thấy, ngay cả Thiên Tôn cũng đích thân hỏi tới việc này, có thể thấy được độ coi trọng.

Đao gác trên cổ nữ nhân, vừa nãy năm cây hiện tại thoắt cái biến thành mười cây.

Chủng Cao Lương cau mặt: "Vì sao muốn giết ta? Ta đâu có đối với các ngươi không tốt? Mỗi bữa đều cho các ngươi ăn no, cũng không để các ngươi chịu lạnh, có cần thiết phải lấy mạng của ta không?"

Nữ nhân kia trong một khắc ra tay thì tự biết hẳn phải chết, cũng không nghĩ tới có cơ hội sống sót, cho nên hiện tại vẫn tỏ ra kiên cường: "Ta muốn giết chính là người của thôn Cao Gia, ngươi là quan lớn nhất trong số những người thôn Cao Gia ta có thể tiếp xúc được, cho nên liền giết ngươi."

Chủng Cao Lương cùng Mọi người trong đầu đều hiện lên dấu chấm hỏi?

Lý Đạo Huyền cũng ngẩn ra.

Nữ nhân: "Thân ca ca của ta bị người của thôn Cao Gia các ngươi dùng hỏa súng bắn chết."

Giờ thì mọi người đã hiểu.

Thì ra là thế!

Trong số các phạm nhân có người thân bị thôn Cao Gia bắn chết cũng không ít, thanh niên trong nhà của những người già phụ nữ và trẻ em ở đây trên cơ bản đều là hãn phỉ trong quân Vương Tả Quải. Không chỉ có nữ nhân này như thế, trong số các phạm nhân phía sau nàng, tám chín phần mười đều là như vậy.

Động cơ giết người xem ra đã tìm được, cũng không cần thiết triển khai phân tích gì thêm.

Lý Đạo Huyền khẽ thở ra một hơi.

Các ngục tốt nhìn sang Chủng Cao Lương, muốn nghe hắn nói như thế nào.

Chủng Cao Lương cũng không phải đại nhân vật gì, chỉ là cai ngục từ một nông phu "vượt cấp" biến thành, không có kinh nghiệm gì để xử lý loại chuyện này, vẻ mặt lúng túng tìm xem có ai không có thể dạy mình nên làm cái gì.

Tìm nửa ngày cũng không có ai đưa ra ý kiến cho hắn, trái lại Lão Nam Phong trầm giọng nói: "Người như thế, thường là phải giết, giết một doạ trăm."

Chủng Cao Lương "ôi" một tiếng: "Phải giết sao?"

Lão Nam Phong gật đầu: "Nếu là biên quân, bắt được gia

quyến của quân địch như vậy, sẽ chém ngay không cần phải nhăn mày." Nói xong, mặt tỏ vẻ cổ quái, từ đầu đến chân quan sát đối phương một chút, là một cô nương trẻ tuổi, vì vậy sửa lời nói: "Trước khi chém, nói không chừng còn có thể... hắc."

Tiếng hắc này trông rất doạ người.

Nữ nhân kia rõ ràng đã chuẩn bị phải chết, nhưng nghe một tiếng hắc này cũng hiểu được trước khi chết có thể gặp phải một số chuyện còn đáng sợ hơn cái chết, lần này thật sự đã bị sợ hãi.

Sắc mặt nàng trở nên tái nhợt!

Trong đầu bắt đầu suy nghĩ, trên cổ ta hiện tại có mười thanh đao, chỉ cần ta cố vuốt mạnh trên lưỡi đao một cái là có thể đi theo ca ca rồi, sẽ không bị chúng làm ô nhục.

Thế nhưng, chuyện như vậy nghĩ thì dễ, thật sự đi làm lại không dễ chút nào.

Người không bị chứng trầm cảm là rất khó tự mình giết mình, cho dù dưới tiền đề biết rõ hẳn phải chết, muốn chủ động đi tìm chết cũng phải có được dũng khí rất lớn.

Chủng Cao Lương nghe được Lão Nam Phong nói câu đó thì mặt ngớ ra.

Đổi lại người khác không chừng đã nghe kiến nghị của Lão Nam Phong rồi, nhưng Chủng Cao Lương thì không, lúc trước sau khi hắn lên làm cai ngục, ruộng trong nhà cũng không đem cho thuê, vì hắn không muốn mình trở thành địa chủ đáng ghét, cho nên đem ruộng nhà mình cho hàng xóm mượn miễn phí hết.

Hắn chính là một người như thế!

Không hạ được mệnh lệnh giết người.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn bầu trời: "Thiên Tôn, nữ nhân này, rốt cuộc ta nên làm cái gì?"

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài một hơi, lộ ra một tờ giấy: "Trói nữ nhân này lại, áp giải đến thôn Cao Gia, giao cho Cao Nhất Diệp."

Chương 393: Người này rất hung tàn

Nữ nhân bị trói gô lại, vì phòng ngừa nàng lần thứ hai nổi cơn đả thương người, lần này kiểm tra nàng ta từ đầu đến chân một lần, ngay cả "hung khí" là một hòn đá nhỏ cũng không để lại cho nàng.

Hai tay trói chặt, nửa người trên như một cái bánh chưng.

Sau đó các ngục tốt ném nàng lên trên xe vận chuyển máy dệt vải hơi nước, lại phái mấy người trông chừng nàng.

Sau đó một đường áp giải nàng về Cao Gia bảo.

Trở lại trong bảo, loại phạm nhân "hung tàn" như nàng cũng phải nghiêm túc đối đãi, huống chi phải dẫn nàng đi gặp thánh nữ đại nhân thì càng phải nghiêm ngặt làm tốt công tác bảo an, vì vậy công trình sư lại đi binh doanh một chuyến, mời hai vị "cao thủ" Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử đã làm hộ vệ cho thánh nữ thời gian dài tới áp giải nàng.

Thế là, Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử, một trái một phải áp giải nữ nhân bị trói như cái bánh trưng đi vào Cao Gia bảo.

Nữ nhân nhìn thoáng qua Trịnh Cẩu Tử, cảm giác người này miễn cưỡng coi như một người đứng đắn, nhưng Bát Địa Thỏ bên cạnh lại thấy thế nào cũng không giống người tốt, cả người đều lộ rõ bản tính cà lơ phất phơ.

Trong lòng cũng hơi hoảng: Vì sao họ lại giao ta cho một kẻ như vậy? Người này muốn mang ta đi đâu? Không xong, vừa rồi ta

nên quả quyết vuốt đao vào cổ chết quách cho xong, hiện tại rơi vào trong tay kẻ như vậy, chuyện ta không muốn trải qua nhất nói không chừng sẽ phải trải qua một lần rồi.

Đang nghĩ tới đây, Bát Địa Thỏ lại lên tiếng: "Nữ nhân này thế mà dám ám sát Chủng cai ngục, thực sự là tội ác tày trời, may mà lúc đó lão tử không ở hiện trường, nếu có, hừ, nhất định phải cho ngươi nếm thử đại bảo kiếm của bản thỏ gia."

Đây là ô ngôn uế ngữ thế nào chứ, trong lòng nữ nhân càng kinh hãi: Không xong rồi! Người này quả nhiên là sắc quỷ không biết xấu hổ, vừa mở miệng chính là lời nói không biết xấu hổ như thế. Ta rơi vào trong tay hắn, chỉ sợ là muốn sống không được, muốn chết không xong."

Bát Địa Thỏ: "Nhìn cái gì vậy? Ngươi còn dám trừng ta? Lão tử hận nhất người như ngươi, tin hay không lão tử hiện tại xử lý ngươi luôn?"

Nữ nhân giật mình kinh hãi.

Lý Đạo Huyền cười thầm: Bát Địa Thỏ này đã tới thôn Cao Gia bao nhiêu năm rồi, vẫn miệng hay nói lóng. Giết thì giết đi, không nên nói thành xử lý, lời này nghe vào tai nữ nhân đáng sợ thế nào chứ.

Y đột nhiên nhớ tới khi Bát Địa Thỏ mới tới, rõ ràng là muốn "gia nhập dân đoàn", lại cứ nói thành "nhập bọn", khiến Trình Húc rất tức giận.

Khi nói chuyện bình thường, vui vẻ dùng từ lóng còn được, nhưng nói với nữ nhân lại có thể có ý nghĩa khác.

Nữ tử kia cắn răng: "Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Bát Địa Thỏ: "Bản thỏ gia chưa bao giờ sợ quỷ."

Hắn đi ngay ngồi thẳng, bình sinh không làm chuyện đuối lý, làm gì sợ quỷ gõ cửa?

Nhưng hắn lại không biết nói chuyện cho đàng hoàng, một câu trang bức ra khỏi miệng lập tức liền biến vị: "Bản thỏ gia dương khí rất mạnh, nữ quỷ tới chỉ có thể quỳ gối trước bảo kiếm của bản thỏ gia."

Lý Đạo Huyền cùng Trịnh Cẩu Tử đều câm nín.

Nữ tử trẻ tuổi thì vô cùng sợ hãi.

Vậy còn tiếp tục nói chuyện thế nào nữa?

Nữ tử trẻ tuổi cắn môi dưới, không nói gì.

Không có nữ nhân nào thích nói chuyện với lưu manh.

Đoàn người trầm mặc đi vào vọng lâu... .

Khi đi qua từ đường, ánh mắt của nữ nhân hơi dừng lại chốc lát trên tượng thánh Đạo Huyền Thiên Tôn, sau đó quay đầu đi, dù sao thì đều phải chết, nàng sẽ không cúi đầu với thần tiên của thôn Cao Gia.

Rất nhanh, ba người đã lên vọng lâu.

Lên sân thượng, Cao Nhất Diệp đang chờ ở chỗ này, Thu Cúc và Đông Tuyết thì ngồi ngay ngắn phía sau nàng, Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử đặt nữ nhân ngồi xuống đất đối diện với Cao Nhất Diệp, sau đó hai người họ cũng bảo vệ hai bên Cao Nhất Diệp, phòng ngừa nữ nhân đột nhiên nhảy lên làm tổn thương thánh nữ.

Bày xong tư thế này, nữ thân lại thầm nghĩ: Xem ra vừa rồi là ta suy nghĩ nhiều, vậy mà là một nữ nhân, chắc sẽ không để cho kẻ tự xưng là thỏ gia kia ô nhục ta.

Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Họ gì tên gì, ca cô là ai? Ở trong quân

Vương Tả Quải đã bao nhiêu năm? Đảm nhiệm chức vị gì? Nhất nhất nói rõ ràng đi."

Nữ nhân nghe được Cao Nhất Diệp dò hỏi, liền đánh liều: "Tên họ không thể nói, ta còn có cửu tộc, ngươi có thể gọi ta Nhất Trượng Thanh. Ca ta tên hiệu Tiểu Nhạc Phi, dưới trướng Vương Tả Quải chỉ là một tiểu nhân vật không bắt mắt."

Bát Địa Thỏ ngạc nhiên: "Gì? Nhất Trượng Thanh? Tên điềm xấu như thế, đây không phải tên của Hỗ Tam Nương trong Thuỷ Hử truyện sao? Chết cha chết mẹ lại chết ca, cuối cùng còn gả cho một tên lùn."

Nữ nhân tức giận: "Mù chữ! Nhất Trượng Thanh vốn là thê tử của Mã Cao đại tướng Bắc Tống, sau khi Mã Cao chết gả cho đại tướng Trương Dụng thủ hạ của Nhạc Phi, chỉ là bị tác giả của [Thuỷ Hử truyện] mượn dùng tên hiệu này viết thành Hỗ Tam Nương mà thôi."

Bát Địa Thỏ: "Ồ, còn có loại chuyện này à?"

Lý Đạo Huyền: "Ơ, còn có loại chuyện này à?"

Được thôi, ngay cả Thiên Tôn cũng mù chữ, nên không thể trách Bát Địa Thỏ.

"Xem ra cô còn học qua chút tri thức, không phải là não ngắn." Lý Đạo Huyền: "Ca cô Tiểu Nhạc Phi chết trong chiến đấu giữa bọn ta và Vương Tả Quải?"

Nhất Trượng Thanh cắn răng: "Đúng vậy! Cho nên ta muốn lấy mạng đổi mạng một đại nhân vật của thôn Cao Gia, coi như báo thù cho ca ta."

Lý Đạo Huyền: "Cô báo thù như vậy có chút thiệt thòi nha, hai người đổi một người."

Nhất Trượng Thanh đã phát hiện, nói chuyện với nàng cũng không phải Cao Nhất Diệp mà là Đạo Huyền Thiên Tôn, Thiên Tôn kia ở trên trời nói, nữ tử trước mắt nghiêm túc lắng nghe, sau đó thuật lại cho nàng nghe.

Nghĩ đến mình đang nói chuyện với một thần tiên, không ngờ nàng lại cảm thấy có chút kích động. Loại tâm tình tuyệt đối không nên xuất hiện này vậy mà đã xuất hiện, khiến cho nàng hơi thất vọng: "Thiệt thòi cũng phải đổi, bằng không thì sao báo được mối thù của ca ta."

Lý Đạo Huyền: "Hiện tại là thôn Cao Gia cùng nhà cô 0 đổi 1, nếu như cộng thêm cô chính là 1 đổi 2, kết quả cũng chỉ nhà cô thiệt thòi, nếu như cô không đổi, nhà cô cũng chỉ thiệt một người, hơn nữa cô còn có thể sống, nghĩ như vậy, hình như không đổi lại càng lợi hơn."

Nhất Trượng Thanh: "Mặc dù ngươi là thần tiên, ta cũng không muốn vào lúc này nói giỡn với ngươi, muốn giết cứ giết, muốn xử sao xử, dù sao từ lâu ta đã không muốn sống."

"Không, cô muốn sống." Lý Đạo Huyền: "Nếu cô thật sự không muốn sống, khi mười thanh đao gác trên cổ, cô đã quả quyết lao vào lưỡi đao chết rồi, còn hà tất bị bọn ta trói thành bánh chưng áp giải tới áp giải lui? Nhìn cô hiện tại, nếu như người của thôn Cao Gia muốn làm chuyện gì càng quá đáng hơn, ngay cả tự sát cô cũng không làm được."

Nhất Trượng Thanh: "Ta còn có thể cắn lưỡi tự sát."

Lý Đạo Huyền: "Cắn lưỡi sẽ không chết, sẽ chỉ rất đau, đau đến bất tỉnh đi, sau đó lưỡi mất máu nhiều quá chặn khí quản mới có thể dẫn đến cái chết, nói cách khác, khi cô cắn lưỡi nếu bên cạnh có người giúp cô làm sạch máu, phòng ngừa khí quản bị tắc, cô sẽ không phải chết."

Nhất Trượng Thanh câm nín.

Lý Đạo Huyền: "Đến lúc đó lưỡi rất đau, chết lại không được, ngay cả mắng chửi người cũng không thể mắng, bị kẻ địch dằn vặt tới dằn vặt lui, chẳng phải là càng thêm khó chịu? Cô xem, người bên cạnh cô gọi là Bát Địa Thỏ, hắn cực kỳ hung tàn, trẻ con nghe được tên hắn là không dám khóc đêm, cô thật sự không sợ rơi vào trong tay hắn sao?"

Chương 394: Ngươi giết ta đi

Những lời của Lý Đạo Huyền quả thật đã khiến Nhất Trượng Thanh hoảng sợ, không khỏi quay đầu nhìn Bát Địa Thỏ.

Bát Địa Thỏ nhếch miệng: "Đúng vậy, bản thỏ gia rất dữ. Giết cỡ 180 người, ta không thèm nhăn mày một cái. Nhất là chuyên giết phụ nữ trẻ em, một đao một người một đao một người..."

Cao Nhất Diệp ngạc nhiên: "Kế tiếp chính là lời bản thân ta muốn nói, không phải là lời của Thiên Tôn. Bát Địa Thỏ, ngươi giết phụ nữ trẻ em lúc nào? Hơn nữa binh khí sở trường của ngươi không phải là kiếm sao? Lúc nào biến thành đao rồi?"

Bát Địa Thỏ: "Này này, thánh nữ đại nhân, thời điểm mấu chốt đừng có mà thổ tào ta nha."

Mọi người cạn lời.

Nhất Trượng Thanh: "Ơ?"

Mới vừa rồi nàng còn sợ Bát Địa Thỏ muốn chết, đột nhiên nghe được hai người trước mặt đùa giỡn, trong nháy mắt ngẩn ra, đứng hình hồi lâu mới nói: "Các ngươi trói ta đưa tới đây, lại cố ý nói những lời này hù ta, rốt cuộc có ý gì?"

"Được thôi!" Lý Đạo Huyền nói: "Thật ra cũng không có ý gì khác, cô đại biểu cho các phạm nhân có nam nhân trong nhà bị chúng tôi giết chết, một đại biểu điển hình, người như cô ở trong doanh lao động cải tạo là rất nhiều. Ta nghĩ, trong đó có ít nhất một nửa số người có nam nhân trong nhà chết trong tay thôn Cao Gia, đây là một chuyện phải giải quyết. Cho nên, ta mới đưa cô tới nói chuyện, muốn xử một điển hình như cô trước."

Nhất Trượng Thanh cắn răng: "Không sai, người như ta còn có rất nhiều, sớm muộn gì họ cũng sẽ cầm lấy vũ khí và giết hết các ngươi, báo thù cho nam nhân trong nhà."

Lý Đạo Huyền: "Đừng tưởng rằng cô nói như vậy, thôn Cao Gia sẽ bởi vì giết ca cô mà xin lỗi cô, ca cô vì sao lại chết, chắc hẳn cô càng rõ ràng hơn chúng tôi, cô chỉ không muốn thừa nhận mà thôi."

Nhất Trượng Thanh câm nín.

Lý Đạo Huyền: "Tôi hỏi cô nhé, ca cô có giết người phóng hỏa không? Gian dâm cướp của không? Có cầm vũ khí trong tay chỉ vào lão bách tính bình thường tay trói gà không chặt không? Khi hắn làm việc này, cô với tư cách là một nữ tử, tâm tình ngay lúc đó thế nào? Cô có từng khuyên ca ca mình không nên động thủ không? Cô có cảm thấy đau lòng vì hành vi của ca ca mình không? Hay là, ca ca cô giết người cướp được đồ ăn đưa vào bụng mình, cô thậm chí bởi vậy cảm giác rất vui vẻ?"

Vừa nghe lời này, trong nháy mắt Nhất Trượng Thanh cứng đờ.

Không sai!

Mấy vấn đề này, quả thật tồn tại.

Nhất Trượng Thanh là một nữ tử, không thể ngăn cản nam nhân trong nhà đi làm một số chuyện, địa vị của nữ tử quá thấp, huynh trưởng như cha, ca ca muốn muốn giết người cướp của, làm muội muội căn bản không quản được, cũng không nói được.

Nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn ca ca theo tặc quân của Vương Tả Quải làm ác khắp nơi.

Hơn nữa, ca ca cướp được thức ăn còn cho nàng no bụng, vừa nghĩ vậy, liền cảm giác rất cổ quái.

Lý Đạo Huyền: "Khi ca cô làm chuyện xấu khắp nơi, người nhà có người bị giết, nếu như hiện tại tìm tới cửa, muốn giết cô, cùng cô đồng quy vu tận, cô cảm thấy thế nào?"

Nhất Trượng Thanh không nói.

Lý Đạo Huyền: "Được thôi, thật ra cô biết vấn đề sở tại, thế nhưng cô tiêu chuẩn kép, ca cô có thể giết người, nhưng người khác giết ca cô không được, bởi vì ca cô cung cấp bát cơm cho cô, đúng không?"

Nhất Trượng Thanh toát mồ hôi hột, ánh mắt phức tạp.

Lý Đạo Huyền dùng công năng "chú ý" quan sát tỉ mỉ vẻ mặt của nàng, nếu như nàng có vẻ mặt không để sự sống chết của người khác ở trong lòng một chút nào, liền hạ lệnh đem nàng xử tử.

Tuy nhiên, vẻ mặt Nhất Trượng Thanh rõ ràng có phần hối hận, hình như lời nói vừa rồi của Lý Đạo Huyền đã có tác dụng.

"Ta... ta biết... ta biết ca ta làm chuyện xấu, ta cũng từng khuyên hắn đừng làm, nhưng hắn không nghe ta, nhưng ta không phải bởi vì ca ca cướp thức ăn cho ta mà vui vẻ, ta rất khó chịu, luôn nằm ác mộng, ta biết huynh muội ta như vậy là không đúng, sớm muộn gì sẽ bị ông trời thu thập..."

Lý Đạo Huyền: "Ồ, thì ra cô biết à? Vậy tôi hỏi cô, tôi có tính là ông trời không?"

Nhất Trượng Thanh giật mình kinh hãi.

Giờ thì đứng hình rồi!

Lý Đạo Huyền: "Vấn đề dần dần rõ ràng rồi, đúng không? Người làm xằng làm bậy, chung quy là sẽ bị ông trời thu thập. Cách thức ông trời thu thập một người có rất nhiều, bao gồm bị

lưu khấu khác giết chết, bị triều đình tiễu phỉ, bước đi ngã chết, ăn cơm nghẹn chết, uống nước sặc chết... lại hoặc là bị dân đoàn của thôn Cao Gia giết chết!"

"Hắn trốn không thoát một kiếp này, bởi vì hắn không phải là người tốt, chỉ có người tốt mới có hảo báo, kẻ xấu sao có thể được chết già?"

Nhất Trượng Thanh bắt đầu cảm thấy dao động rồi, nàng hiểu, thật ra nàng hiểu hết. Nàng chỉ là bị cừu hận che mắt, nhưng hiện tại bị Lý Đạo Huyền nói như vậy, nàng mới kịp nhận ra, ca ca khó thoát khỏi thiên đạo trừng phạt.

Mà thiên đạo... hiện tại đang nói chuyện với nàng!

Rất xấu hổ!

Lý Đạo Huyền lại nói: "Dân đoàn thôn Cao Gia là ta phái đi, ca cô chính là ta bảo người thu thập, cô muốn báo thù, chỉ giết người của thôn Cao Gia là không có tác dụng, cô phải nghịch thiên mà đi mới đúng. Nào lại đây, cô tới giết ta báo thù cho ca cô đi."

Y vừa nói, vừa thò tay vào trong hộp.

Bàn tay khổng lồ đeo găng tay Vô Cực đặt ở trước mặt Nhất Trượng Thanh, chỉ một đốt ngón tay thôi cũng đã to hơn cả người Nhất Trượng Thanh rồi.

"Bát Địa Thỏ! Cởi dây trói trên người cô ta ra đi, để cho cô ta tới giết ta thử xem."

Bát Địa Thỏ nghe vậy lập tức nghe lệnh tiến lên, cởi ra dây thừng trên người Nhất Trượng Thanh, còn tiện tay đưa cho nàng một cây đao.

Sau đó hắn nhanh chóng lui lại đến trước mặt Cao Nhất Diệp, chắn Cao Nhất Diệp ở phía sau, phòng ngừa nữ nhân này nổi cơn

đả thương người.

Lý Đạo Huyền có lời khen cho động tác nhỏ này của hắn.

Nhất Trượng Thanh nhận lấy đao, nhìn bàn tay khổng lồ thông thiên trước mắt, toàn thân run rẩy.

Nàng không ngốc, không cần thử cũng biết, thanh đao này trong tay không có tác dụng chó gì, chém không nổi, hoàn toàn chém không nổi.

Thần tiên bảo nàng giết y, nói rõ chính là đang đùa giỡn với nàng.

Lý Đạo Huyền: "Không động thủ giết ta sao?"

Nhất Trượng Thanh chảy nước mắt: "Sao ta có thể giết được ông trời? Ta không có bản lĩnh này."

Bát Địa Thỏ ở bên cạnh cười hắc một tiếng: "Vốn không thể làm được mà, nghịch thiên hành sự, ai có thể làm được?"

Cao Nhất Diệp cũng khẽ than một tiếng: "Lời này là bản thân ta nói, không phải là Thiên Tôn nói. Nhất Trượng Thanh cô nương, sở dĩ ca cô chết, chính là bởi vì hắn nghịch thiên hành sự, rước lấy thiên đạo nghiêm phạt, mà cô cùng với những người già phụ nữ và trẻ em bị bắt tới, có thể thấy được cô cũng không trực tiếp tham dự chiến tranh của các lưu khấu, tội ác cô phạm phải chỉ là hưởng thụ chiến lợi phẩm mà ca cô đem về, hiện tại cô hà tất vì cái chết của một kẻ xấu mà tăng thêm tội nghiệt cho mình chứ?"

Nhất Trượng Thanh vô lực khóc: "Các ngươi nói đúng, ta hưởng thụ thức ăn mà ca ta làm ác mang về, ta đã không thể quay đầu."

Lý Đạo Huyền: "Cái này thì cô nói sai rồi, ở trong thế giới của ta. Chỉ cần phạm không phải là tử tội, sẽ không có kiểu không thể

quay đầu. Ở chỗ ta cũng không có kiểu giết cả. Có người phạm tội, sẽ không tru cửu tộc, cũng sẽ không tru tam tộc."

Nhất Trượng Thanh câm nín.

Lý Đạo Huyền: "Những gì nên nói với cô đã nói hết, hiện tại tuyên bố, ý kiến xử lý cuối cùng việc cô ám sát cai ngục."

Dừng một chút, y đổi sang giọng điệu càng thêm uy nghiêm: "Nhất Trượng Thanh, ám sát cai ngục Chủng Cao Lương, bởi vì bị người ngăn cản không thể ám sát thành công. Phạm vào tội danh 'cố ý giết người chưa thành', theo luật phải phán xử từ ba đến mười năm tù. Bởi vì cô ám sát chính là người ta thiên vị, tình tiết nghiêm trọng, bản quan toà phán theo hình thức nặng nhất, cũng chính là... kéo dài hình phạt 10 năm cho cô, hiểu chưa?"

Nhất Trượng Thanh kinh ngạc ngẩng đầu lên, nàng còn tưởng rằng sau khi mình bị giáo huấn một phen sẽ bị xử tử, thậm chí trước khi xử tử khả năng còn bị lăng nhục, nhưng không ngờ kết quả cuối cùng chỉ là kéo dài hình phạt lao động cải tạo 10 năm.

"Trở về đi." Lý Đạo Huyền: "Sau khi trở lại ngục giam thử nghĩ lại xem những lời ta nói với cô hôm nay, lại nghĩ xem sau này cô nên định hướng cho cuộc sống của mình thế nào. Cải tạo lao động cho tốt, nói không chừng còn có thể giảm tội sớm được thả ra, trở lại làm người. Ca cô đã chết, cô muốn học theo ca mình hay là sống để chuộc tội về những chuyện ác mà ca cô đã làm, nó đều trong một ý niệm của cô. Lần sau tái phạm, nhất định chém không tha."

Chương 395: Có mắt không nhìn thấy Thái Sơn

Nhất Trượng Thanh lại bị áp giải đến ngục giam.

Một phen náo loạn của nàng xem như đã cảnh tỉnh cho Chủng Cao Lương, kế tiếp vấn đề an toàn của ngục giam phải càng thêm coi trọng. Quản lý đối với các phạm nhân phải càng thêm nghiêm ngặt và cẩn thận hơn, coi như đối với người già phụ nữ và trẻ em cũng không thể phớt lờ.

Vì vậy, ngục giam lại đặt ra tiêu chuẩn an toàn mới và chế độ quản lý càng thêm chuẩn mực hơn.

Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử phụ trách toàn bộ hành trình của việc này đã về tới binh doanh, Bát Địa Thỏ rất phấn khởi nói: "Cẩu tử! Ngày hôm nay chúng ta lại làm được một việc hiệp nghĩa."

Trịnh Cẩu Tử trợn trắng mắt: "Làm gì có? Rõ ràng không làm gì hết, ngươi đừng ra vẻ đã lập công lớn như vậy."

Bát Địa Thỏ: "Hừ hừ, ngươi còn chưa biết sao? Việc công đức chúng ta vừa mới làm không nhỏ đâu."

Trịnh Cẩu Tử lấy làm lạ: "Không phải là việc nhỏ của một nữ nhân thôi sao? Nói đến việc này, ta lại cảm thấy khó hiểu, sao Thiên Tôn phải tốn công nói chuyện với nữ nhân kia lâu như vậy? Như Lão Nam Phong nói, giết phắt không phải xong việc rồi sao?"

Bát Địa Thỏ: "Việc này ngươi không hiểu rồi? Nữ nhân kia đại biểu không chỉ một mình cô ta, mà là toàn bộ gia quyến của lưu khấu, hơn nữa không chỉ có bảy ngàn người đó, sau này chúng ta

còn có thể đánh bại lưu khấu, thậm chí đánh bại quan binh, chúng ta còn có thể giết rất nhiều tặc binh, quan binh, binh Mông Cổ, binh Kiến Nô... Mà gia quyến của những binh sĩ này rất nhiều đều sẽ như nữ nhân kia, trở thành cừu nhân của chúng ta, những người này thậm chí có thể có trăm vạn, nghìn vạn, nhét đầy cả ngục giam khắp thiên hạ, lẽ nào giết sạch toàn bộ những người này sao? Khó mà làm được, cho nên, công tâm mới là thượng sách."

"Thái độ của Thiên Tôn đối với nữ nhân này chính là đã định ra phương án xử lý những cừu nhân này ra sao, chúng ta chỉ cần chiếu theo phương án này mà chấp hành là được rồi."

Những lời của Bát Địa Thỏ đã giúp Trịnh Cẩu Tử hiểu ra vấn đề.

Thì ra là thế!

Bát Địa Thỏ nói: "Sau khi nữ nhân kia trở lại ngục giam, sẽ suy nghĩ cẩn thận đạo lý mà cô ta nghe được từ trong miệng Thiên Tôn hôm nay, sau đó sẽ truyền đi khắp ngục giam, để cho tất cả phạm nhân đều phải nghĩ kỹ, họ có nên thù hận chúng ta hay không và nên dùng cách thức gì để đối mặt với cuộc sống sau này."

Hắn dương dương đắc ý đưa ra tổng kết: "Cho nên, vừa rồi thật ra Thiên Tôn cũng không chỉ đối mặt với một mình nữ nhân kia, mà là ngàn vạn phạm nhân sau này. Bây giờ ngươi còn cảm thấy đó là một việc nhỏ sao?"

Trịnh Cẩu Tử bừng tỉnh hiểu ra: "Thảo nào."

Bát Địa Thỏ: "Bản thỏ gia cơ trí, thiên hạ ít người có thể địch."

Hắn nói rất đắc ý, phía trước là góc tường, lực chú ý của hắn không ở trên bước đi, kết quả vừa quẹo qua, bịch một cái va vào một người, người này là Vương Nhị.

Vừa lúc đụng phải Vương Nhị, Bạch Miêu và các thôn dân thôn Vương Gia vừa mới học xong "môn tư tưởng" ra về, đi ra từ "phòng văn hoá", đang định đi tới luyện binh trường.

Vương Nhị che mặt, đã đổi tên thành Vương Lão Hổ, mới gia nhập dân đoàn thôn Cao Gia chưa được mấy tháng, vẫn luôn khép mình hành sự nên không quá nổi trội, bởi vì hắn biết những người dưới trướng mình đã lang bạt mấy năm ở bên ngoài, cần phải thu tâm trước.

Cho nên hiện tại hắn cũng không dám mang những người này ra ngoài dạo chơi, mà mỗi ngày dẫn theo họ học môn tư tưởng, học ba điều kỷ luật tám mục chú ý, trước khi chưa nhuần nhuyễn mấy thứ này là sẽ không ra ngoài doanh.

Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử vừa nói chuyện vừa rẽ qua góc tường, bịch một tiếng va vào người Vương Nhị đi đằng trước, Bát Địa Thỏ cảm giác mình như va phải một bức tường, người ngửa ra sau, ngã phịch mông xuống đất.

Vương Nhị vội vàng đưa tay đỡ lấy: "Ai da, vị huynh đệ này, xin lỗi nhé, không chú ý chỗ rẽ có người, bị thương không?"

Bát Địa Thỏ thờ ơ như không: "Đương nhiên không có! Bản thỏ gia cũng không phải người giấy, sao có thể va một cái là bị thương."

Hắn vỗ mông đứng lên, lại thấy Trịnh Cẩu Tử bên cạnh đang che miệng cười trộm.

Bát Địa Thỏ: "Ngươi đang cười cái gì?"

Nếu những người khác hỏi như vậy, khẳng định Trịnh Cẩu Tử sẽ nói dối mình không cười cái gì hết, nhưng hắn và Bát Địa Thỏ đã là bạn bè, bạn bè nói chuyện đương nhiên sẽ không khách khí. Hắn cười ha ha nói: "Ta đang cười ngươi, luyện võ lâu như vậy

vẫn là gà con, khẽ chạm cái đã ngã, ha ha ha, người giấy."

Bát Địa Thỏ tức giận.

Cái này không thể nhịn.

Bát Địa Thỏ quay sang Vương Nhị: "Ta nhớ kỹ ngươi, ngươi là người Bạch tiên sinh mang về từ huyện Hợp Dương, trong trận đánh tại Hiệp Xuyên ngươi dẫn 100 dân đoàn thôn binh, đội mũ vàng đánh trận."

Vương Nhị nhiều năm lưu lạc bên ngoài, trải qua nhiều sóng to gió lớn, khiến hắn tự nhiên sinh ra một khí chất trầm ổn, giọng nói có vẻ rất bình tĩnh và đáng tin: "Đúng vậy, ta là Vương Lão Hổ, Bạch tiên sinh giới thiệu nhập đoàn, bây giờ vẫn là một tân binh, có chỗ nào không hiểu, xin ngươi chỉ giáo nhiều hơn."

Bát Địa Thỏ: "Nhận ra bản thỏ gia không?"

Vương Nhị ôm quyền: "Đương nhiên nhận ra, ngươi là Bát Địa Thỏ, mọi người đều gọi ngươi một tiếng thỏ gia, tại trận đánh bến tàu Hiệp Xuyên, thỏ gia ném thuốc nổ bao của đại pháo đã phá hủy thuẫn trận của biên quân, làm cho huynh đệ rất bội phục."

Bát Địa Thỏ cười ha ha, người này rất thức thời, vừa mở miệng đã khen bổn đại gia giỏi, chuyện va chạm vừa nãy thôi không chấp nhặt với hắn nữa, thế nhưng, mặt mũi là vẫn phải tìm về.

Bát Địa Thỏ: "Va chạm vừa rồi, không phải là bản thỏ gia yếu ớt, là bản thỏ gia thất thần không chú ý. Hiện tại chúng ta đụng lại đi, để cho ngươi biết sự lợi hại của bản thỏ gia."

Hắn vừa nói vậy, Bạch Miêu phía sau Vương Nhị đã có phần không vui, người hướng tới trước muốn đứng ra.

Vương Nhị lại như có mắt từ sau lưng, trở tay ấn vào vai Bạch

Miêu một cái, bảo hắn đừng lộn xộn.

Mấy năm nay hắn cũng không phải sống vô ích, đã tiếp xúc qua đủ loại người, nhất là trong quân lưu khấu,"giang hồ đại hiệp" đủ loại hình. Quái nhân như Bát Địa Thỏ hắn cũng thấy nhiều, chấp nhặt với Bát Địa Thỏ vậy coi như thua, bèn mỉm cười nói: "Đụng lại thì không cần đâu, con người của ta quá yếu, vừa rồi khi rẽ ta mải đi về phía trước, mà thỏ gia ngài lại đang quay sang nói chuyện với Trịnh Cẩu Tử huynh đệ, đụng như vậy khẳng định là ngươi có hại, nếu chúng ta đều đi về phía trước, khẳng định là ta sẽ bị ngã."

Bát Địa Thỏ: "Ha ha, huynh đệ ngươi thực sự là nói dễ nghe, ta thích ngươi, sau này có ai khi dễ ngươi, ngươi cứ báo ra tên của thỏ gia."

Nói xong, hắn còn thò tay lấy ra 50 đồng tiền, đây là "tiền thưởng đặc biệt" có được do vừa rồi áp giải Nhất Trượng Thanh, không nhiều lắm, cũng chỉ 50 văn tiền. Hắn đặt hết một nắm tiền vào trong tay Vương Nhị, sau đó hớn hở xoay người rời đi.

Trịnh Cẩu Tử vẻ mặt cổ quái đi theo sau.

Đi được một đoạn đường, Bát Địa Thỏ đột nhiên nghĩ tới cái gì: "Cẩu Tử, quái lạ, vừa rồi người đó đọc ra tên của ta không thấy lạ, dù sao bản thỏ gia danh dương tứ hải, anh hùng khắp thiên hạ kính ngưỡng bản thỏ, đó cũng không lạ, nhưng vì sao hắn lại đọc ra tên của ngươi."

Trịnh Cẩu Tử: "Trước đây trong mấy thôn của ta, hắn chính là anh hùng hảo hán rất nổi tiếng, mọi người đều được hắn giúp đỡ, ngay cả đại ca trong thôn ta cũng phải gọi hắn một tiếng đại ca, ta còn từng theo hắn ra ngoài đánh lộn, hắn biết ta có gì mà lạ đâu?"

Chương 396: Không đủ kiềm

Bát Địa Thỏ bắt đầu cảm giác được không đúng: "Ồ, không đúng nha, hắn không phải là người Bạch tiên sinh gọi tới từ huyện Hợp Dương sao? sao lại bảo vệ thôn Trịnh Gia các ngươi?"

Trịnh Cẩu Tử: "Hắn là người thôn Vương Gia."

Bát Địa Thỏ bắt đầu toát mồ hôi: "Thôn Vương Gia? Sẽ không phải là thôn Vương Gia kia chứ?"

Trịnh Cẩu Tử: "Chính là thôn Vương Gia kia!"

Bát Địa Thỏ: "Đại ca trong thôn ngươi cũng phải gọi hắn một tiếng đại ca? Ngươi là người thôn Trịnh Gia, đại ca trong thôn ngươi là Trịnh Ngạn Phu phải không? Hắn là đại ca của Trịnh Ngạn Phu, đến từ thôn Vương Gia... A a a a! Chẳng lẽ, hắn là Bạch Thủy Vương Nhị?"

Trịnh Cẩu Tử: "Hắc hắc, thỏ gia, mặc dù ngươi ngu, thế nhưng không ngốc."

Bát Địa Thỏ kêu lên thảm thiết, bỗng nhiên quay đầu bỏ chạy về hướng Vương Nhị.

Lúc trước Bát Địa Thỏ đánh quan sai, rời khỏi thôn, dùng tên giả Bát Địa Thỏ đi ra "hành hiệp trượng nghĩa" chính là vì đuổi theo bước chân của Vương Nhị.

Nhưng không ngờ, sẽ tại nơi này, gặp lại theo cách này.

Bát Địa Thỏ vẻ mặt xấu hổ, nhanh chóng chạy tới trước mặt Vương Nhị, quỳ xuống liền vái lạy: "Vương đại ca, tha thứ cho ta kẻ ngu xuẩn có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, vừa rồi đắc tội

ngài, xin ngài đánh cho ta một trận đi."

Nghe hắn nói như thế, Vương Nhị biết là hắn đã nhìn ra thân phận thật của mình rồi, mỉm cười lắc đầu và đỡ hắn dậy: "Đừng như vậy! Thân phận của ta không thể rêu rao khắp nơi, bằng không thì sẽ mang đến phiền phức cho thôn Cao Gia."

Bát Địa Thỏ lại càng hoảng sợ, vội vàng nhìn trái nhìn phải rồi đứng lên không dám hành đại lễ nữa, lại quay đầu nhìn Vương Nhị, vẻ mặt rất ngưỡng mộ, rất muốn bưng trà đưa nước cho Vương Nhị, đáng tiếc hiện tại trên tay hắn không trà cũng không nước, muốn hiến một chút ân cần cũng không làm được.

"Ta... ta..." Bát Địa Thỏ: "Khi đó ta rời khỏi thôn, chính là muốn đi theo Vương đại ca đánh thiên hạ! Đến bây giờ, ý nghĩ này vẫn không đổi."

Vương Nhị lắc đầu, giọng nói buồn man mác: "Đánh thiên hạ gì chứ? Ý nghĩ đó của ta đều là sai. Thỏ gia, ngươi phải quý trọng hiện tại, ở đây, mới là thiên hạ chân chính."

Ở đây, mới là thiên hạ chân chính.

Những lời này khiến Bát Địa Thỏ tỉnh cả người.

Đúng vậy, mặc dù mấy năm nay chưa từng lăn lộn với Vương Nhị đại ca mà mình ngưỡng mộ, thế nhưng theo Thiên Tôn cũng rất tốt, ở chỗ này không có tham quan ỷ thế hiếp người, không có địa chủ ức hiếp lương dân, không có ác tặc giết người như cỏ rác...

Ở chỗ này hắn đã làm không ít chuyện, đã hiện thức hoá mộng tưởng chính nghĩa mộc mạc của mình!

Vương Nhị vỗ lên vai hắn: "Thật hy vọng ta có thể là ngươi."

Nói xong, hắn đi ngang qua người Bát Địa Thỏ, biến mất ở

đằng xa.

Bát Địa Thỏ quay đầu đi, nhìn bóng lưng Vương Nhị, thật lâu không thể dời đi ánh mắt.

Đột nhiên, Bạch Miêu từ phía sau đi tới, cố ý va vào Bát Địa Thỏ.

"Bịch!"

Bát Địa Thỏ lại ngã đập mông xuống đất.

Bạch Miêu cười ha ha một tiếng, rồi theo Vương Nhị rời đi.

Bát Địa Thỏ ngồi trên mặt đất hồi lâu, đột nhiên nhếch miệng nở nụ cười, hết rồi, thế là hết rồi.

Mộng tưởng theo Vương Nhị, đã tiêu tan thành mây khói.

Suy đoán của Bát Địa Thỏ là đúng!

Sau khi Nhất Trượng Thanh trở lại ngục giam, tất cả phạm nhân liền đổ xô tới: "Cô nương, sau khi cô bị họ bắt đi, họ có dụng hình với cô không?"

"Họ có khi dễ cô hay không?"

Những phạm nhân này ít hoặc nhiều đều có nam nhân chết trong tay dân đoàn thôn Cao Gia, cho nên đối với chuyện Nhất Trượng Thanh làm trong lòng họ đều âm thầm tán thưởng, thấy nàng bị bắt đi cho nên rất lo lắng cho sự an nguy của nàng.

Nàng là một cô nương trẻ tuổi, nữ tử như vậy khi phạm tội, thường sẽ gặp cảnh bi thảm hơn nhiều so với nam nhân.

Nhất Trượng Thanh trông thấy ánh mắt thân thiết của họ, không khỏi khẽ thở dài một hơi: "Đa tạ các vị, ta không sao, thôn Cao Gia không làm gì ta hết, chỉ là tăng thêm hình phạt 10 năm

cho ta."

Nhất Trượng Thanh hai tay ôm đầu: "Ta đã nói chuyện với thần tiên... lời nói của thần tiên hình như rất có đạo lý, hiện tại trong đầu ta rất loạn..."

Các phạm nhân hai mặt nhìn nhau, vài giây sau mới nói: "Cô nương, cô nói lại lời nói của thần tiên cho chúng tôi nghe đi."

Hạt giống Lý Đạo Huyền trồng vào doanh lao động cải tạo bắt đầu lặng yên sinh trưởng...

Sáng sớm, Lý Đạo Huyền đang ăn Long sao thủ, lại thấy một người đang cố đập mạnh vào cửa Cao Gia bảo, là một nữ nhân, Xuân Hồng.

Xuân Hồng là người đầu tiên trong bốn nữ thư ký được phái ra ngoài làm việc, quản lý tiệm vải thôn Cao Gia, một sản nghiệp hoàn toàn do các nữ nhân khống chế.

Đừng xem nó chỉ là một cửa hàng nhỏ trong Khu thương mại Cao Gia, nhưng cửa hàng này lại tác động đến hầu như toàn bộ nữ tính của thôn Cao Gia, những nữ tính này lại có thể ảnh hưởng nam tính trong nhà, cho nên thực lực của tiệm vải thôn Cao Gia sâu không lường được.

Xuân Hồng từ một cô gái đáng thương lưu lạc phong trần thoắt cái biến mình trở thành lãnh đạo một bộ môn thực quyền, nhân sinh có thể nói đã triệt để thay đổi.

Hiện tại nàng rửa sạch phấn son, cũng không mặc y phục có tính dụ hoặc nữa, mà chỉ mặc bố y không có gì đặc biệt, trong nét thanh tú có chứa sự chín chắn, trông lại có vẻ càng đoan trang hơn.

Nàng như vậy đương nhiên cũng dẫn tới một số người theo đuổi, nhưng nàng tự biết không xứng, cho nên không có tiếp xúc

nhiều với họ, chỉ sống đơn sơ khép mình.

Bởi vậy Lý Đạo Huyền đã lâu chưa từng quan tâm đến nàng, hiện tại thấy nàng vội vã đập cửa bảo như vậy cũng thấy rất bất ngờ.

Lính gác trên tường bảo vội vàng mở cửa cho nàng đi vào.

Xuân Hồng liền một đường chạy chậm vào phòng nghị sự.

Lúc này, Tam Thập Nhị đang họp với một số sư gia, ngay từ đầu một mình hắn đã quản toàn bộ mọi chuyện của thôn Cao Gia, sau đó càng ngày càng nhiều việc nên mới có Đàm Lập Văn, nhưng sau nữa một mình Đàm Lập Văn lại không đủ, thế là Đàm Lập Văn lại mời thêm một đống sư gia.

Bộ môn hành chính của thôn Cao Gia đã không phải một hai người mà là một nhóm người, hiện tại nhóm người này cũng có phân công, quản lý một khu vực của mình, người quản thương nghiệp, người quản nông nghiệp, người quản làm đường...

Hiện tại Tam Thập Nhị bận rộn hơn Lương Thế Hiền nhiều.

Bởi vì Lương Thế Hiền chỉ quản huyện Trừng Thành "truyền thống", ngoại trừ nông nghiệp cũng không còn gì khác. Nhưng Tam Thập Nhị quản lại là thôn Cao Gia "tân hưng", đủ loại các thứ mới lạ, Thiên Tôn còn thường cho hắn thêm vài cái mới mẻ, khiến hắn vài ngày cũng không mò mẫm ra được.

Vậy nên, cái thứ mới mẻ lại tới nữa rồi!

Xuân Hồng chạy đến trước mặt Tam Thập Nhị, vội vàng nói: "Tam quản sự, việc lớn không tốt."

Tam Thập Nhị: "Sao nữa? Tiệm vải của cô có lưu manh vô lại tới quấy rối sao?"

Xuân Hồng: "Không phải loại việc nhỏ này đâu."

Tam Thập Nhị: "Một tiệm vải thì còn có chuyện gì khác?"

Xuân Hồng: "Không đủ kiềm!"

Tam Thập Nhị ngớ ra: "Kiềm?"

Xuân Hồng: "Đúng vậy, kiềm!"

Tam Thập Nhị lấy làm lạ: "Tiệm vải đó của ngươi thì dùng kiềm làm cái gì?"

Đàm Lập Văn và mấy sư gia khác cũng ngạc nhiên: "Đúng rồi! Các ngươi dùng kiềm làm gì?"

Xuân Hồng dở khóc dở cười: "Một đám đại lão gia, không ai hiểu kéo sợi, trong quá trình kéo sợi cần dùng rất nhiều kiềm. Trước đây mọi người dệt vải thủ công, dệt chậm nên kiềm đủ dùng, thế nhưng hiện tại máy hơi nước vừa ra đời, tốc độ nhanh đến nỗi không giảng đạo lý, kiềm trong thôn chúng ta đã bị đứt hàng rồi."

Chương 397: Nhà máy hóa chất đầu tiên

Tam Thập Nhị và các sư gia nghe mà ngẩn mặt ra.

Trái lại Lý Đạo Huyền thì cười, thì ra là thế, đây cũng chính là một trong các dấu hiệu của cách mạng công nghiệp bắt đầu.

Bởi công cụ sản xuất tiên tiến, thúc đẩy ngành công nghiệp dệt vải phát triển, dẫn tới các ngành nghề đi đôi không theo kịp, vì vậy nó sẽ thúc đẩy các ngành các nghề cùng nhau tiến về phía trước.

Rất thú vị, bật mode xem kịch! Quá tuyệt vời.

Lý Đạo Huyền vừa ăn Long sao thủ vừa nhìn chuyện vui.

Xuân Hồng giải thích quá trình kéo sợi một hồi, cuối cùng Tam Thập Nhị và các sư gia đã hiểu kéo sợi cần dùng đến rất nhiều kiềm.

Tam Thập Nhị: "Một người đến Giếng Thợ một chuyến, gọi thợ kiềm của chúng ta tới."

Chẳng mấy chốc, thợ kiềm tới.

Trước đây thôn Cao Gia còn chưa có năng lực tự mình sản xuất kiềm, kiếm mà các phụ nhân dùng đều mua từ huyện thành, sau đó Hình Hồng Lang bỏ chút tiền lừa gạt được một vị thợ kiềm từ Tây An về đây, thôn Cao Gia mới có năng lực tạo kiềm.

Thợ kiềm này đột nhiên bị gọi vào phòng nghị sự, trong lòng hơi hoảng. Đám người Tam Thập Nhị Đàm Lập Văn đối với một thợ kiềm nho nhỏ mà nói là một nhân vật đẳng cấp còn cao hơn

huyện lệnh một bậc, thậm chí gần bằng tri phủ Tây An. Hắn dè dặt hỏi: "Tam quản sự, không biết ngài gọi tiểu nhân tới nơi này, là có chuyện gì?"

Tam Thập Nhị: "Nghe nói kiềm của thôn chúng ta không đủ dùng?"

Thợ kiềm tỏ ra xấu hổ: "Đúng vậy, thiếu rất nghiêm trọng, mỗi ngày đều có phụ nhân giục tiểu nhân làm nhiều một chút."

Tam Thập Nhị: "Các phụ nhân cần kiềm dệt vải, ngươi tạo thêm cho họ một chút đi, thông báo cho tượng sư, tăng thêm chút tiền công."

Thợ kiềm mặt như đưa đám: "Đây không phải vấn đề tiền công hay không, mà là tiểu nhân cho dù ba đầu sáu tay, lại thêm mấy chục học đồ cũng không đủ."

Tam Thập Nhị mặt nghệt ra.

Thợ kiềm: "Máy hơi nước vừa ra đời, máy kéo sợi liền chạy ào ào a, làm việc liên tục cả ngày, tiểu nhân đâu thể so được với tốc độ của máy hơi nước? Phương pháp tạo kiềm hiện tại tiểu nhân dùng là đem cây ngải và cỏ liễu cùng bỏ vào hầm ngâm, sau đó đem phơi khô, khô rồi lại xối nước vào trên mặt là có thể tạo ra một phần kiềm, ngài chỉ cần tưởng tượng quá trình này trong đầu là biết được nó chậm thế nào."

Tam Thập Nhị suy nghĩ, đúng vậy, phương pháp này nghe qua gần giống như làm dấm chua hay làm rượu, cần thời gian lên men: "Vậy phải làm sao đây? Ngươi có quen thợ kiềm nào ở Tây An không? Đi kiếm thêm mấy người. Nếu không làm thêm mấy hồ kiềm?"

Thợ kiềm lắc đầu, lắc như đánh trống: "Chút tài năng ấy của tiểu nhân, cả đời cũng không theo kịp tốc độ của máy hơi nước.

Huống chi máy hơi nước sẽ càng ngày càng nhiều, đám thợ rèn kia quả thật giống như gia súc, chế tạo máy kéo sợi hơi nước liên tục, hết cái này đến cái khác, cứ thêm một cái thì nhu cầu đối với kiềm lại càng thêm một phần, trừ phi tiểu nhân biết tiên thuật, bằng không sẽ bị đám gia súc kia chơi chết."

Lý Đạo Huyền: Ha ha ha! Tác phường thủ công, lĩnh hội sự đáng sợ của cách mạng công nghiệp rồi chứ.

Tam Thập Nhị: "Dù sao cũng phải đưa ra cách chứ?"

Thợ kiềm lắc đầu: "Tiểu nhân không có bất cứ một cách nào hết."

Xuân Hồng: "Ôi, vậy chẳng phải xong rồi?"

Cả đám người hai mặt nhìn nhau.

Lý Đạo Huyền thầm buồn cười: vào lúc này, các ngươi nên nghĩ đến nhờ trường học hỗ trợ mới đúng, vậy phải xem các ngươi có nghĩ đến hay không.

Đúng lúc này, cửa phòng nghị sự mở ra, người đi vào là Tam tiểu thư, trên tay nàng còn cầm một bát canh ngân nhĩ, mỉm cười đưa cho Tam Thập Nhị: "Phụ thân, uống canh ngân nhĩ đi."

Năm nay Tam tiểu thư cũng đã 16 tuổi, trổ mã rất duyên dáng yêu kiều.

Nàng không giống với các tiểu thư khuê các bình thường, không phải mỗi ngày đều trốn trong phòng, mà thường hay xuất đầu lộ diện trong trường học.

Nàng ngoài việc giảng dạy Số Học cho đám trẻ, đồng thời còn tự học các loại giáo trình sơ trung, trước mắt đã học hết kiến thức sơ trung, đã bắt đầu tiến vào kiến thức cao trung rồi.

Tam Thập Nhị đăm chiêu nhận lấy bát canh, khẽ nhấp một ngụm, trên mặt nở nụ cười: "Ngọt lắm, nữ nhi ngoan nấu rất ngon, bát canh này quả thật chính là [Cam chỉ phì nùng]."

Tam tiểu thư mỉm cười: "Phụ thân đang sầu cái gì? Sao mặt mày khó coi thế."

Tam Thập Nhị chỉ vào Xuân Hồng: "Xuân chưởng quỹ vừa nói, không đủ kiềm, ta gọi thợ kiềm tới hỏi, hắn nói sản xuất không kịp."

"Ồ, kiềm à?" Tam tiểu thư nở nụ cười: "Chỉ là Natri Hidroxit thôi mà! Cái này không tính khó lắm, chỉ là quy trình hơi nhiều, cần vài loại nguyên liệu Hóa Học... Chủ yếu là dung dịch Natri cacbonat với vôi..."

Nàng bô lô ba la liền nói ra một vòng phương pháp chế tạo Natri Hidroxit, chỉ là, tất cả mọi người đều ngẩn mặt ra, đều không hiểu lời nàng nói.

Ngay cả làm Thiên Tôn như Lý Đạo Huyền đã trả lại hết kiến thức Hóa Học trung học cho thầy cô, sau khi nghe xong cũng ngẩn ra, ở trong đầu xin lỗi thầy cô Hóa Học một hồi mới miễn cưỡng hiểu một chút.

Người hiện đại học rất tạp, lại còn không có cơ hội ứng dụng những gì học được cho nên qua mấy năm là rất dễ quên sạch.

Đáng mừng chính là, bọn trẻ trong thôn Cao Gia lại không có vấn đề này!

Hiện tại chúng chỉ học Số Lý Hoá, quả nhiên mọi thứ đều hữu dụng.

Lý Đạo Huyền khẽ nhếch miệng: Rất tốt! Thế hệ trẻ của thôn Cao Gia học xong kiến thức Số Lý Hoá của hiện đại là bắt đầu lần lượt leo lên sân khấu rồi. Sau Bạch công tử, Tam tiểu thư cũng bắt

đầu phát huy tác dụng, kế tiếp, sẽ có càng nhiều đứa trẻ khác bắt đầu đứng ra.

Kế tiếp chắc không phải là Cao Tam Oa chứ?

Cao Tam Oa suốt ngày cúp học, 3 cộng 2 bằng 32, thật sự sẽ đứng ra sao?

Lý Đạo Huyền cảm giác áp lực như núi.

Tam Thập Nhị: "Mọi người nghe rồi chứ? Nữ nhi ngoan của ta đã dạy cho mọi người biện pháp làm ra kiềm số lượng lớn rồi, nhất là ngươi, thợ kiềm, ngươi còn không nhanh đi làm?"

Thợ kiềm toát mồ hôi: "Cái này... tiểu nhân nghe không hiểu gì hết. Cái gì Natri cacbonat, Natri Hidroxit, hoàn toàn không biết là cái gì."

Tam tiểu thư cười: "Natri Hidroxit chính là xút, Natri cacbonat chính là soda."

Lần này thợ kiềm đã hiểu một chút, hai loại kiềm này hắn đều biết làm, chỉ là làm hơi chậm mà thôi. Hắn đem nguyên liệu chế tạo hai loại kiềm này lướt qua trong đầu, lại thêm trình tự vừa rồi Tam tiểu thư nói, cuối cùng cũng hiểu, thế nhưng chỉ hiểu trình tự, cũng không hiểu nguyên lý.

Tam tiểu thư mỉm cười: "Nguyên lý cụ thể, thật ra mọi người không cần hiểu, giống như mọi người làm xi măng vậy, trước tiên xây một xưởng tạo kiềm, sau đó chuẩn bị đầy đủ máy móc và nguyên liệu cần thiết trong quy trình ta vừa nói, sau đó bắt đầu sản xuất là được. Trong quá trình chế tạo, chỉ cần nắm giữ một số thao tác cơ bản là được."

Không sai, nhà máy hóa chất tại xã hội hiện đại, cũng không phải mỗi người đều hiểu nguyên lý Hóa Học, nhân viên thao tác thực tế cụ thể thật ra căn bản không cần phải hiểu nguyên lý, chỉ

cần dựa theo quy trình của kỹ thuật viên đưa ra mà thao tác là được.

Phương án do nhà hóa học đưa ra, máy móc do Tống Ứng Tinh chế tạo, vật liệu do thợ mỏ cung cấp, nhà máy hóa chất do công nhân vận hành... Một nhà máy hóa chất cận đại yêu cầu một dây chuyền rất lớn vận hành, tuyệt đối không thể một thợ kiềm mà giải quyết được.

Lý Đạo Huyền tặng cho Tam tiểu thư một lời khen.

Đối với phương án của nữ nhi mình, đương nhiên Tam Thập Nhị cực lực ủng hộ, không nói hai lời lập tức duyệt, nhà máy hóa chất tạo kiềm đầu tiên của thôn Cao Gia, cũng là nhà máy hóa chất đầu tiên trên thế giới đã sinh ra...

Chương 398: Thử nghiệm tiên thuyền

Ngay khi nhà máy hóa chất bắt đầu chuẩn bị, đồng thời...

Bến tàu Hiệp Xuyên!

Chiếc thuyền đã tháo xuống pháo giả và lắp lên pháo thật, rốt cuộc hoàn thành quá trình lắp đặt.

Thân thuyền làm bằng sắt lá và ốp thêm gỗ ép, phía trên sơn văn gỗ, mười hai khẩu đại pháo làm từ ống thép inox siêu nhỏ, kéo dài dọc hai bên thân thuyền, thoạt nhìn rất uy vũ khí phách.

Bạch Diên đích thân chọn ra tám mươi thuyền viên đến từ Bạch gia bảo cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, mặt khác còn có 20 ngư dân đến từ Hiệp Xuyên cũng lên thuyền, xem như "thuỷ binh thực tập" được giữ lại trên thuyền.

Thật ra 20 "thuỷ binh thực tập" này càng quen thuộc tình huống thuỷ văn của Hoàng Hà hơn, nhưng họ còn chưa học đủ "môn Tư tưởng" cho nên tạm thời còn chưa thể chuyển chính thức.

Toàn bộ thuyền viên cộng lại là một trăm người.

Nhân số có vẻ hơi mỏng!

Nhưng như vậy đã đủ rồi.

Thời đó, đại thuyền buồm Tây Ban Nha cũng dài 30 mét, bình thường cũng chỉ có khoảng 90 thuỷ binh ở trên thuyền, chỉ khi có chiến tranh mới cần dùng đại thuyền buồm tới vận binh, mới có thể nhồi nhét trong khoang thuyền 500 binh sĩ.

Bạch Diên hăng hái: "Tiên thuyền của chúng ta ngày hôm nay sẽ bắt đầu thử nghiệm. Các vị thuyền viên, tiên thuyền này là bảo vật Thiên Tôn ban thưởng cho thế gian, ngày hôm nay các ngươi phải đưa nó chạy ra xa vạn lý, nhất định phải cẩn thận, đừng làm nó bị lật..."

Một thuyền viên nhỏ giọng nói thầm: "Làm gì tới vạn lý, chúng ta chỉ chạy đến bến tàu Cổ Độ Hoàng Hà thuộc Vĩnh Tế Sơn Tây rồi quay về, qua lại cũng chỉ 200 hải lý..."

Bạch Diên: "Hả? ngươi đang nói thầm cái gì?"

Thuyền viên kia vội vàng nghiêm: "Báo cáo, ta không nói gì hết."

Bạch Diên hừ một tiếng: "Ngày hôm nay có một vị nhân vật quan trọng muốn theo tiên thuyền của chúng ta cùng ra khơi, nào, mọi người vỗ tay hoan nghênh."

Các thuyền viên ngớ mặt, không hiểu kiểu gì, nhưng lãnh đạo bảo vỗ tay nên đành vỗ tay.

Sau đó họ liền trông thấy một nữ nhân cao lớn thô kệch, tướng mạo còn cường tráng hơn cả nam tử bình thường đi lên boong thuyền, chính là Vĩnh Tế Hình Hồng Lang.

Hình Hồng Lang ôm quyền với các thuyền viên: "Các vị huynh đệ, Vĩnh Tế là quê nhà của ta, nghe nói bên Sơn Tây hiện tại bị lưu khấu quấy phá rất ác liệt, ta rất lo lắng cho quê hương của mình, cho nên lần này thử nghiệm tiên thuyền lựa chọn bến tàu Cổ Độ Vĩnh Tế, ta đành mặt dày đi theo, còn mang theo rất nhiều lương thực, lần này phải dựa vào bản lĩnh của các vị huynh đệ rồi."

Bên bờ đã xuất hiện các thủ hạ buôn muối lậu của nàng, hơn 40 hán tử bảo vệ 10 xe lương, trên xe chất đầy lương thực, từng xe một đang di chuyển lên thuyền.

Các thuỷ binh vừa nhìn liền rõ ràng, nàng đang muốn đi về cứu tế quê hương của mình.

Mấy tháng trước, Vương Gia Dận bất lực trong việc đánh bến tàu Hiệp Xuyên nên đành phải vòng lại đánh huyện Hà Khúc Sơn Tây, đại pháo của tổng binh Sơn Tây tạc nòng, không ngăn được Vương Gia Dận, bị hắn chiếm mất Hà Khúc, tiếp theo lưu khấu còn lại quy mô lớn nhập Tấn, toàn bộ chạy đến Sơn Tây gây hoạ, nghe nói hiện tại bên Sơn Tây quần ma loạn vũ, vô cùng nguy hiểm.

Hình Hồng Lang lo lắng cho các hương thân tại quê nhà, việc này cũng không khó hiểu.

Các thuỷ binh ôm quyền: "Hình cô nương yên tâm, cứ giao cho chúng tôi."

Một thuỷ binh của Bạch gia bảo thấp giọng cười nói: "Không thể gọi là Hình cô nương rồi, lập tức sẽ là phu nhân."

Một thuỷ binh khác: "Ơ, cô ấy và Cao Sơ Ngũ sắp thành thân rồi à?"

"Nhanh thôi, nghe nói hôn lễ đã và đang chuẩn bị."

"Cặp đôi này quen nhau lâu lắm rồi, đều do Cao Sơ Ngũ không biết phấn đấu, mãi không thắng được Hình cô nương, mãi đến khi không lâu trước đây Hình cô nương cố ý nhường, Cao Sơ Ngũ rốt cuộc mới thắng được."

Người bên cạnh cùng gật đầu: "Thì ra là thế."

Hình Hồng Lang đột nhiên đỏ mặt: "Này, ta nghe được rồi! Các ngươi đang nói nhảm cái gì đấy? Không phải lão nương cố ý nhường, đánh không lại Cao Sơ Ngũ là thật, hắn ỷ vào vũ lực ép ta gả cho hắn, ta đánh không lại hắn, sợ hắn đánh ta, đành phải gả cho hắn, tình huống chính là như thế."

Bạch Diên: "Ồ, thì ra là thế! Vậy Cao Sơ Ngũ kia phạm vào tội lớn cưỡng đoạt dân nữ rồi, Thiên Tôn rất không muốn thấy chính là cái này. Phạm vào tội này, chỉ có một con đường chết thôi."

Nói xong, hắn ngửa đầu hướng về đám mây thấp trên bầu trời mà nói: "Thiên Tôn, ngài nói có đúng không?"

Lý Đạo Huyền soạt một cái lộ ra một tờ giấy: "Kẻ cưỡng đoạt dân nữ, trảm!"

Bạch Diên: "Xem đi, Thiên Tôn đã nói, trảm. Chúng ta trở về sẽ thông báo cho Phương Vô Thượng, trảm Cao Sơ Ngũ."

Hình Hồng Lang trông thấy cả Thiên Tôn đã hiện pháp chỉ rồi, vội quá la toáng lên: "Sai rồi! Sai rồi! Hắn không cưỡng đoạt dân nữ, vừa rồi là ta nói bậy, là ta nhường, ta cố ý thua, ta muốn gả cho hắn. Thiên Tôn đừng tưởng thật, phạt ta, phạt ta nói không lựa lời, nói xấu Cao Sơ Ngũ."

"Ha ha ha ha!"

Lý Đạo Huyền và Bạch Diên cùng nhau cười ha hả, một người ở trên trời cười, một người ở trên thuyền cười, tiếp theo các thuỷ binh cũng đều bật cười, ngay cả đám buôn muối lậu dưới trướng Hình Hồng Lang cũng đều cười.

Mặt của Hình Hồng Lang đỏ đến mức muốn nhỏ ra máu...

Nàng đành phải lôi đám thủ hạ của mình ra trút giận: "Các ngươi cười cái rắm à? Mau đưa lương thực lên thuyền, chúng ta xuất phát."

Đám thủ hạ ngưng cười rồi đẩy xe lương lên thuyền, đưa hết xuống khoang thuyền phía dưới, vì phòng ngừa lương thực bị nước vào, còn lấy giấy dầu bao lại cẩn thận, xử lý rất ổn thoả.

Bạch Diên phất tay: "Tại cảnh nội Sơn Tây, tất cả cẩn thận

hành sự."

Hình Hồng Lang và các thuỷ binh đáp lễ lại, thuyền trưởng ấn vào công tắc, xoay bánh lái, con thuyền bắt đầu chậm rãi di chuyển, rời khỏi vịnh nước đọng tại bến tàu Hiệp Xuyên...

Con thuyền bắt đầu xuôi dòng!

Lý Đạo Huyền ấn vào nút bên ngoài hộp để điều chỉnh tầm nhìn chạy theo con thuyền mô hình, ngay từ đầu con thuyền còn có thể ở trong tầm nhìn của y, thế nhưng rất nhanh, Lý Đạo Huyền ấn vào nút "Nam" thế nào đi nữa cũng không thể di chuyển được tầm nhìn.

Con thuyền đã đụng vào vách thủy tinh của cái hộp, soạt một cái xuyên qua rồi biến mất không thấy nữa.

Lý Đạo Huyền chỉ có thể ở trong lòng yên lặng chúc phúc cho họ.

Người tí hon nhà mình tuyệt đối đừng chết!

Hình Hồng Lang trở về còn phải thành thân với Cao Sơ Ngũ nữa.

Nghĩ tới đây, Lý Đạo Huyền như bị đứng hình, không ổn, loại tình huống "trở về là thành thân" này, không phải là một chi tiết máu chó điển hình sao?

Mẹ nó, có chi tiết này, chẳng phải là Hình Hồng Lang sẽ gặp nguy hiểm rồi?

Không xong, không nên để cho nàng ta đi.

Sơn Tây, Vĩnh Tế!

Vĩnh Tế là một địa phương rất nhỏ, thuộc về Bồ Châu.

Lúc này còn chưa thiết lập huyện, là một địa phương cùng loại với "Trấn" thuộc quản hạt của Bồ Châu, mãi đến khi Minh triều diệt vong, Mãn Thanh nhập chủ, mới thăng Bồ Châu làm phủ Bồ Châu, mà trấn nhỏ Vĩnh Tế này cũng được thăng cấp làm huyện Vĩnh Tế.

Thời nhà Minh, Bồ Châu là một trong 33 đô thị phát triển nhất về công thương nghiệp cả nước đặt song song với Tịnh Châu, Bình Dương, nơi đây thương nhân như mây, dựa vào bến tàu Cổ Độ, đem hàng hoá từ nam bắc phân phát đến các nơi.

Nhưng mà bến tàu Cổ Độ vào lúc này lại đang rơi vào chiến tranh.

Một nhánh dân đoàn do các nhà công thương nghiệp và ngư dân, nông dân cấu thành đang co cụm trong bến tàu, dựa vào bờ tường rào thấp bé cố thủ, mà một nhánh tặc quân nhân số đạt tới mấy nghìn người đang khởi xướng tiến công mãnh liệt...

Chương 399: Vĩnh Tế Hình Hồng Lang đã trở về

Nhánh tặc quân vây công bến tàu Cổ Độ chính là Không Dính Bùn, bạn cũ của thôn Cao Gia.

Tuy nhiên cũng không phải bản thân Không Dính Bùn, mà là đội trưởng đội năm dưới trướng Không Dính Bùn, Lão Trương Phi. Sau khi Không Dính Bùn đưa người theo Vương Gia Dận cùng nhau tiến vào Sơn Tây, tám đại đội dưới trướng vẫn như trước đây đều tự hành động, bình thường sẽ không hội hợp lại với nhau.

Đội năm này dọc theo bờ đông Hoàng Hà một đường hướng nam thì đi tới Bồ Châu, thấy thành Bồ Châu rất lớn, tường thành cũng cao.

Chúng không dám đánh, liền đi vòng quanh Châu Thành, sau đó trông thấy một bến tàu coi như rất tốt.

Lão Trương Phi liền ra lệnh một tiếng, bắt đầu vây công bến tàu Cổ Độ.

Lão Trương Phi người cũng như tên, trông hơi già, năm nay đã gần 50, da hơi đen, mặt đầy râu, bề ngoài có vẻ thô kệch. Đây cũng là nguyên nhân hắn tự lấy tên cho mình là Lão Trương Phi.

Tặc quân dưới trướng nói nhiều không nhiều, nói ít cũng không ít, 3000 người.

Nhân số này đối với một bến tàu nho nhỏ mà nói thì tương đối nhiều.

Các nhà công thương nghiệp, ngư dân, nông dân trên bến tàu

vội vàng cầm lấy vũ khí, ra sức chống lại.

Nói đến cũng thú vị, trên bến tàu này lấy số lượng các nhà công thương nghiệp là nhiều nhất, mà thương nhân cần phải vào Nam ra Bắc, cho nên thường mang theo vũ trang nhẹ, mỗi thương nhân đều có trong tay một số lượng tùy tùng, gia đinh gì đó, tựa như Hình Hồng Lang có 42 thủ hạ buôn muối lậu vậy.

Sức chiến đấu của những người này rất mạnh, thường hay giao chiến với các lộ phỉ đạo, nên lợi hại hơn nhiều so với các nông dân thông thường.

Cho nên dù nhân số ít hơn, họ vẫn có thể chống lại Lão Trương Phi một thời gian rất lâu.

Điều này làm cho Lão Trương Phi rất tức giận, muốn phát điên! Hắn lệnh cho thủ hạ càng phải công mãnh liệt hơn.

Lúc này, trên bến tàu có một người nam tử trung niên mặc y phục thương nhân, vóc người hơi béo, vẻ mặt đượm buồn, tên của hắn là "Thiết Điểu Phi", là một biệt hiệu, không phải tên thật.

Bởi vì hắn cũng không phải thương nhân nghiêm chỉnh gì, mà là một tư thương buôn muối.

Từ xưa Sơn Tây Bồ Châu có rất nhiều tư thương buôn muối, bởi vì đây là nơi sản xuất muối rất quan trọng tại đất liền, còn có một bộ cổ văn là [Tử Bất Ngữ . Bồ Châu diêm kiêu], chuyên môn nói về cố sự của tư thương buôn muối Bồ Châu.

Đương nhiên, bên trong cũng không nhắc tới đại danh của Vĩnh Tế Hình Hồng Lang, bởi vì nàng do tác giả bịa ra.

Trong tay Thiết Điểu Phi có 20 tay chân, hiện tại đã chết hai, bị thương sáu, 12 người còn lại vẫn lành lặn, đang ở bên tường rào liều mạng bắn tên về phía tặc quân.

Nhưng Thiết Điểu Phi biết, họ sẽ không ngăn được.

Tặc quân rất nhiều, tới 3000 người, bài trừ người già và phụ nữ trẻ em cũng có hơn ngàn người có thể đánh, nhưng trên bến tàu nho nhỏ này chỉ vẻn vẹn mấy trăm người, bị giết chỉ là vấn đề thời gian.

Phía sau chính là Hoàng Hà cuồn cuộn, bên bến tàu vốn có một số thuyền đánh cá, thế nhưng tặc khấu vừa tới, số thuyền này liền bị người khác cướp để bỏ chạy, khiến cho những người ở lại muốn chạy trốn cũng không có cửa.

Chỉ còn một con đường tử chiến đến cùng.

Thiết Điểu Phi quay sang rống lên với các bộ hạ: "Giết giết, cố sức giết, chúng ta chết cũng phải giết thêm mấy tên gỡ vốn."

Mười hai bộ hạ liều mạng bắn tên về phía tặc quân, nhưng tặc tử vẫn càng ngày càng áp sát.

Nhưng vào lúc này, một bộ hạ bị thương nằm ở bên chân Thiết Điểu Phi yếu ớt nói: "Đội trưởng... đội trưởng... mau nhìn trên sông..."

Thiết Điểu Phi: "Bên này tặc tử sắp xông lên bến tàu rồi, ta không rảnh nhìn trên sông."

Bộ hạ dùng hết sức lực toàn thân rống lên: "Nhìn... trên sông đi..."

Lúc này Thiết Điểu Phi mới cảm giác được không bình thường, vội vàng quay đầu lại thoáng nhìn trên sông.

Phía bắc mặt sông đằng xa có một con thuyền đang chạy tới, hiện tại cách còn rất xa, nhưng xa như vậy cũng đã thấy được bóng dáng con thuyền, nói rõ nó rất lớn.

Lại nhìn kỹ thì trên thuyền còn có cả lâu thuyền, thoạt nhìn rất giống lâu thuyền của thủy sư quan binh.

"Thủy sư của triều đình?" Thiết Điểu Phi mừng rỡ: "Thủy sư tới tiễu phỉ rồi."

Hắn vừa nói xong liền cảm thấy không đúng chỗ nào.

Cho dù thủy sư của triều đình muốn tới thì chỉ có thể tới từ phía đông nam, sao có thể tới từ phía bắc?

Không không không, tới từ hướng nào cũng không phải trọng điểm, lão tử là tư thương buôn muối, cũng là bại hoại triều đình muốn bắt đi chém đầu, cao hứng không nổi.

Phía trước lưu khấu, phía sau quan binh, hiện tại lão tử thế nào cũng là chết.

Cùng lúc đó, Hình Hồng Lang trên đầu thuyền cũng đã nhìn về bến tàu Cổ Độ từ xa, nàng khác với Thiết Điểu Phi, không chỉ có thể sử dụng con mắt nhìn, còn có thể dùng kính viễn vọng để nhìn.

Nàng lấy từ trong người ra một cái kính viễn vọng một mắt, vừa nhìn về bến tàu Cổ Độ liền sầm mặt lại: "Không tốt, lưu khấu đang đánh bến tàu Cổ Độ."

Bộ hạ lão Chu bên cạnh đi tới: "Chết tiệt, lưu khấu thật sự đến quê nhà chúng ta làm loạn rồi, bến tàu Cổ Độ đó chính là nơi chúng ta khởi nghiệp."

Hình Hồng Lang gật đầu: "Đúng vậy! Con mẹ nó trên bến tàu ta còn nhìn thấy một người quen cũ thường hay đoạt mối làm ăn với chúng ta."

Lão Chu: "Cướp mối làm ăn? A! Thiết Điểu Phi!"

Hình Hồng Lang cười hắc hắc hai tiếng: "Chính là tên khốn

Thiết Điểu Phi kia, con mẹ nó thường hay chơi trò ép giá hại lão nương mất bao nhiêu tiền."

Lão Chu cười ha ha: "Vậy giờ làm gì đây? Để hắn bị lưu khấu giết chết sao?"

Hình Hồng Lang cốc đầu cho lão Chu một cái: "Câm miệng! Vĩnh Tế Hình Hồng Lang ta là người như vậy sao? Mặc dù tên này thường hay hãm hại chúng ta, nhưng tốt xấu cũng là cùng nghề cùng quê, giang hồ đồng đạo gặp nạn, há lại có lý ngồi yên? Huống chi trên bến tàu còn có rất nhiều bạn cũ của chúng ta nữa."

Lão Chu: "Vậy phải chơi!"

Hình Hồng Lang quay đầu nhìn sang các thuỷ binh của Bạch gia bảo: "Các huynh đệ của Bạch gia bảo, chuẩn bị khai chiến. Bến tàu Cổ Độ cần được cứu viện."

Các thuyền viên lập tức cười ha ha: "Được!"

"Các pháo binh mau mau hành động."

"Ta còn tưởng rằng lần thử nghiệm này không có cơ hội chơi đại pháo, không ngờ cơ hội tới nhanh như vậy."

"Luyện tập với bia ngắm làm gì sảng khoái bằng nã pháo vào người thật."

"Oa, ta nói này huynh đệ, ý nghĩ này của ngươi đáng sợ quá."

Các thuỷ binh của Bạch gia bảo vừa đùa giỡn nhau vừa nhanh chóng ào xuống khoang thuyền, chuẩn bị nã pháo.

Những thuỷ binh này đã trải qua thời gian huấn luyện rất lâu, đã có thể thuần thục nạp đạn pháo, nhắm và xạ kích, thế nhưng, luyện tập và thực chiến dù sao vẫn là hai việc khác nhau, vừa nghe nói muốn đánh lưu khấu, đám người này lập tức sai lầm chồng

chất, tình cảnh rất rối loạn.

"Mẹ nó, đừng loạn, đừng loạn." Thuyền trưởng là một gia đinh thân tín của Bạch Diên, trải qua thực chiến nhiều nhất, hắn lớn tiếng quát: "Đừng đồng thời nạp vào hai bên mép thuyền, các ngươi bị ngáo hả? Trước tiên nạp một bên thôi, chỉ có đại pháo bên mép thuyền phía đông mới có thể khai pháo, trước tiên nạp vào phía đông."

Các pháo binh bừng tỉnh, vội vàng ào tới bên mép thuyền phía đông. Con thuyền cũng bị họ làm cho khẽ lung lay, những người còn lại sợ quá phải chạy qua mép thuyền bên kia để cho nó thăng bằng lại.

20 ngư dân "thuỷ binh thực tập" của huyện Hợp Dương hiện tại sợ run lên, không biết mình nên trốn đi đâu.

Thuyền trưởng lại quay sang bọn họ quát: "Run cái rắm à? Nỏ phát cho các ngươi đâu? Mau lấy ra, lắp tên lên, chuẩn bị bắn bất cứ lúc nào."

Mà 42 tên buôn muối lậu dưới trướng Hình Hồng Lang thì đều đặt tay lên Yêu đao, vẻ mặt nghiêm túc nhìn trên bờ, chuẩn bị sẵn sàng để nhảy lên bờ đi chém người.

Chương 400: Lão nương cứu ngươi một mạng

Thiết Điểu Phi đã ôm lòng phải chết!

Đúng lúc này, con thuyền từ xa đã nã pháo.

"Uỳnh!"

Một tiếng pháo vang, thanh chấn vài dặm.

Đám lưu khấu đang công thành như bị đứng hình, dân đoàn thủ hộ bến tàu cũng đứng hình.

Tất cả mọi người bị tiếng đại pháo làm cho run sợ.

Sau đó họ liền thấy được, một quả cầu sắt vượt qua trời cao, rơi vào trong quân lưu khấu...

Không trực tiếp rơi vào tiền tuyến, bởi vì pháo nòng trơn quá không đáng tin, thuỷ binh trên thuyền sợ ngộ thương người tốt cho nên ngắm vào đoạn giữa của đại quân lưu khấu, như vậy mới có thể bảo đảm đạn pháo sẽ không bay đến trên đỉnh đầu dân đoàn.

Viên đạn pháo này bắn cũng không chuẩn, pháo nóng trơn dùng để bắn mục tiêu hình người thì tương đương với đại pháo bắn muỗi, không chuẩn được.

Đạn pháo không đập trúng người nào hết, chỉ đập ra một cái hố to trên mặt đất, đất đá bắn tung toé, khiến lưu khấu xung quanh sợ quá đều run rẩy.

Tiếp theo...

"Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh!"

Đại pháo vang lên liên tiếp!

Một bên mạn thuyền có năm khẩu pháo, năm khẩu đại pháo bắn ra liên tục, lại thêm bốn quả đạn pháo bay tới, mà lần này chúng sẽ không sai lệch nữa, một quả đạn pháo bắn trúng vào nơi tặc nhân dày đặc nhất, bịch một phát đập chết một người, lại lăn thêm một đoạn đập nát chân hai tên lưu khấu.

Rõ ràng chỉ là đụng vào chân, nhưng nó mang theo động năng quá lớn, lại thông qua xương cốt truyền lại, khiến hai người kia bị chết tươi.

Ba viên đạn pháo khác cũng rơi vào chỗ nhiều người, lập tức khiến cho lưu khấu la hét kinh hoàng.

Lão Trương Phi ở phía sau áp trận nhìn thấy cảnh này không khỏi thất kinh: "Không xong, thủy sư của triều đình tới rồi. Con mẹ nó, sao thủy sư lại đến từ thượng du Hoàng Hà nhỉ?"

Các hãn phỉ đang mãnh công bến tàu ở đằng trước cũng cho rằng là thủy sư của triều đình tới, đều kinh hãi. Mặc dù trong hãn phỉ cũng đã có biên quân và Vệ sở binh, nhưng hiện tại họ đối mặt với quan binh chính quy vẫn thua nhiều thắng ít, rất ít khi giành được chiến thắng.

Đối với họ mà nói, quan binh vẫn là cao không thể với.

Thế tiến công thoáng cái bị trì hoãn.

Mười hai tên buôn muối lậu hung hãn dưới trướng Thiết Điểu Phi lập tức nắm lấy cơ hội, xoát xoát xoát mấy đao chém chết mấy tên lưu khấu đã leo qua tường rào, đồng thời rống lên: "Mọi người cố thủ, cố gắng cố thủ."

Đám lưu khấu hoảng loạn một hồi, cũng không biết nên tiếp

tục tiến công hay là nên chạy trốn.

Rất nhiều người quay đầu sang nhìn soái kỳ của Lão Trương Phi...

Muốn nghe xem lão đại là muốn gõ trống tiếp tục tiến quân hay là muốn gõ la lui binh.

Nhưng không ngờ hiện tại Lão Trương Phi cũng ngẩn mặt ra, nhất thời do dự, không biết nên làm cái gì.

Chúng vừa do dự như thế, đã cho nhóm người Hình Hồng Lang thời gian.

Con thuyền kia mặc dù rất to, nhưng tới rất nhanh, không mất bao lâu đã chạy được vài trăm bước, trên mặt sông còn quay đầu, vòng mạn thuyền bên kia lại.

Chỉ nghe trên thuyền vang lên năm tiếng "uỳnh uỳnh uỳnh", lại là năm tiếng pháo vang!

Năm viên đạn pháo đồng thời bay vào tặc quân, lại đập cho lưu khấu kêu cha gọi mẹ.

Hơn nữa, cự ly mấy trăm bước này Tuyến thang thương cũng có thể phát huy tác dụng, thuỷ binh của Bạch gia bảo kế thừa truyền thống tốt đẹp của gia chủ, giờ khắc này không ai là chiến đấu một mình. Một tiếng "đoàng" vang lên, một hãn phỉ đầu nở hoa và ngã xuống.

"Đoàng!"

Lại một tiếng súng vang lên, lại một hãn phỉ ngã xuống.

Súng bắn tỉa không như đại pháo không dám bắn vào phía trước nhất, họ rất có lòng tin đối với độ chính xác của hỏa súng trên tay mình, không sợ ngộ thương, chỉ bắn hãn phỉ ở trước nhất.

Mấy tên đầu mục hãn phỉ đã sắp đánh vào bến tàu liên tục trúng đạn.

Lần này, sĩ khí xem như sụp đổ hoàn toàn.

Lão Trương Phi thấy tình thế không ổn, vội vàng rống lên: "Lui, lui lui!"

Tặc quân bắt đầu gõ la...

Đại quân lưu khấu đã bị đại pháo làm sợ hãi, lập tức rút lui như thủy triều.

Mọi người trên bến tàu cùng nhau hoan hô.

"Ta còn tưởng rằng chết chắc rồi chứ, không ngờ thủy sư của triều đình đã tới."

"Thật tốt quá, được cứu rồi."

"Triều đình vẫn rất mạnh, vừa tới là đại pháo hỏa súng ngay, quá mạnh."

Người bình thường rất vui vẻ.

Nhưng Thiết Điểu Phi thì không mấy vui vẻ.

Bình thường trông thấy thủy sư của triều đình, ngoài mấy dặm hắn đã bắt đầu sủi rồi, nhưng lần này không sủi được, hắn cũng không thể bỏ chạy theo lưu khấu.

Đừng thấy lưu khấu đã lui, hiện tại hắn cũng không dám đi ra bến tàu nửa bước.

Nhưng ở lại bến tàu cũng rất không hay, lát nữa thủy sư của triều đình cập bến, tra hỏi những người trên bến tàu một phen, tư thương buôn muối như mình chỉ có một đường chết.

Mười hai thủ hạ còn lành lặn của Thiết Điểu Phi liền bu tới: "Đội trưởng, làm sao đây?"

Thiết Điểu Phi cắn răng nói: "Còn có thể làm cái gì? Lát nữa nếu như quan binh qua loa sơ suất, coi chúng ta thành dân đoàn bình thường thì tốt, vậy thì vạn sự đại cát, nếu điều tra ra chuyện của chúng ta, vậy chỉ có thể liều mạng với họ thôi."

Mọi người câm nín.

Thiết Điểu Phi: "Cứ xem ánh mắt của ta mà hành sự."

Thế là, cả đám buôn muối lậu đều lo lắng nhìn chiếc thuyền đáng sợ trên mặt sông, chỉ thấy nó chậm rãi cập vào bờ bến tàu, trên mép thuyền xuất hiện khuôn mặt một nữ nhân, chỉ là nữ nhân này tướng mạo thô kệch, có khí khái của một nam tử hán đại trượng phu.

Nữ nhân vẫy tay với Thiết Điểu Phi, cười to: "Thiết Điểu Phi, tên cứt chó nhà ngươi, trước đây không phải hay thích cướp mối làm ăn của lão nương lắm sao? Sao bây giờ còn cần lão nương tới cứu ngươi?"

Thiết Điểu Phi: "A? Vĩnh Tế Hình Hồng Lang?"

Hình Hồng Lang cười ha ha: "Không sai, chính là lão nương."

Thiết Điểu Phi tỏ ra xấu hổ: "Thuyền này..."

Hình Hồng Lang lười giải thích về con thuyền này, cũng không thích hợp giải thích ở trước mặt nhiều người như vậy trên bến tàu, nếu truyền ra sẽ gây thêm phiền toái cho thôn Cao Gia, cho nên nàng dứt khoát nhét thứ này trên đầu mình, bèn cười nói: "Thuyền này là lão nương buôn muối kiếm được, thế nào? Lợi hại không?"

Thiết Điểu Phi: "Tào lao, bán bao nhiêu muối mới có thể kiếm

được một con thuyền lợi hại như vậy?"

Hình Hồng Lang: "Hiện tại là lúc ngươi hỏi cái này sao? Lão nương đã cứu mạng ngươi, ngươi nên nói như thế nào?"

Thiết Điểu Phi tỏ vẻ xấu hổ, nhưng quy củ lục lâm không thể phớt lờ, làm người không thể quá qua loa. Hắn vội vàng nghiêm nghị, quay sang hành lễ với Hình Hồng Lang: "Hà Đông Thiết Điểu Phi, hôm nay chịu ơn cứu mạng của Vĩnh Tế Hình Hồng Lang, từ nay về sau, Thiết Điểu Phi ta không còn đoạt mối làm ăn với Hình Hồng Lang nữa, nếu Hình Hồng Lang có gì cần đến Thiết Điểu Phi ta, chỉ cần một câu nói, núi đao biển lửa, không chối từ."

Hình Hồng Lang cười ha ha: "Lúc này mới giống nói chuyện. Không uổng công lão nương cứu ngươi một mạng, con người ngươi tuy trong chuyện làm ăn rất đáng ghét, nhưng vẫn hiểu quy củ lục lâm, tốt hơn nhiều so với đám tặc ngốc làm việc không chút quy củ kia."

Thiết Điểu Phi xấu hổ muốn tìm cái lỗ để chui vào.

Ánh mắt của Hình Hồng Lang đảo qua trên bến tàu, thấy mấy trăm người trên bến tàu đều vết thương chồng chất, chật vật không chịu nổi, trong đó có không ít người là gương mặt cũ từng làm ăn qua với nàng, chỉ đảo ánh mắt qua trong lòng đã cảm thấy khó chịu.

Nàng vội vàng nói với các thủ hạ: "Lấy Kim Sang Dược ra trị thương cho họ."

Chương 401: Tình huống Sơn Tây

Hình Hồng Lang dẫn theo 42 thủ hạ xuống thuyền sau đó trị thương cho người trên bến tàu, nhưng 100 thuỷ binh trên thuyền lại không xuống, vẫn ở lại trên thuyền. Trước khi họ ra khơi, Lý Đạo Huyền thông qua Bạch Diên đã hạ nghiêm lệnh cho họ, lần này là thử nghiệm không phải đi ra gây sóng gió, vì an toàn, không vạn bất đắc dĩ không được rời thuyền.

Các thuỷ binh đương nhiên là phải tuân thủ nghiêm ngặt pháp chỉ của Thiên Tôn, ngoan ngoãn tập trung lại trên thuyền, vì phòng ngừa trên bờ có người đột nhiên xông lên thuyền, họ còn cố ý đưa thuyền rời xa bờ khoảng cách hơn một trượng, từ xa nhìn tình cảnh thê thảm trên bến tàu.

Trên bến tàu khắp nơi là người chết, có dân đoàn thôn binh chết trận khi chống lại lưu khấu, cũng có lưu khấu hãn phỉ bị chém chết khi xông lên bến tàu, có người nằm nửa người trên tường rào, một cây trường mâu cắm trên người, cũng có người chìm nửa người trên sông, còn có vài mũi tên cắm trên lưng.

Các thuỷ binh mà Bạch gia bảo chiêu mộ tới mấy năm nay thủ hồ Mã Đề, sống bình an đã quen, hầu như không thấy qua thế giới bên ngoài, hiện tại chứng kiến thảm trạng trên bến tàu mới giật mình phát giác không ngờ thế giới bên ngoài lại điên cuồng và tàn khốc như vậy.

Trong lòng cũng không khỏi thầm nghĩ: May mà chỗ chúng ta có Thiên Tôn phù hộ, cuộc sống hạnh phúc có được không dễ dàng, phải càng liều mạng giữ gìn nó mới được.

Phần lý giải môn làm văn của những học sinh tiểu học này vẫn là max điểm.

Hình Hồng Lang đem một lọ Kim Sang Dược mà Thiên Tôn ban đưa vào tay Thiết Điểu Phi, người sau nhìn nhìn bình thuốc trong tay: "Đây là cái gì?"

"Vân Nam Bạch Dược, trị kim sang rất tốt."

Thiết Điểu Phi: "Thuốc trị thương? Vậy bao nhiêu tiền một lọ? Báo giá đi."

Hình Hồng Lang tức điên: "Thủ hạ của ngươi đang đau lăn lộn đầy đất, ngươi còn suy nghĩ bao nhiêu tiền?"

Thiết Điểu Phi tỏ vẻ xấu hổ: "Thói quen thương nghiệp, khụ, thói quen thương nghiệp mà."

Hình Hồng Lang: "Không thu tiền của ngươi, mau trị thương cho mọi người đi."

Thiết Điểu Phi: "Ôi, không lấy tiền thì ngại lắm? Thân huynh đệ cũng phải rõ ràng, thuốc này cô cứ báo giá đi, ta mới dám dùng."

Hình Hồng Lang đoạt phắt bình thuốc lại, lại một tay đẩy hắn ra, sau đó tự mình động thủ thoa thuốc cho thủ hạ của Thiết Điểu Phi, 42 thủ hạ của nàng cũng tản ra và băng bó vết thương cho những người trên bến tàu.

Ở đây không ít người nhận ra Hình Hồng Lang, có vài người còn chào hỏi nàng: "Đa tạ Hình đại đương gia."

"Đã lâu không gặp, Hình đại đương gia vẫn hào sảng như thế."

"Mấy năm nay cô chạy đi đâu? Sao không tới Bồ Châu mua muối nữa?"

Người của Hình Hồng Lang cũng không giải thích, buôn muối lậu hiểu nhất là đạo lý giữ miệng, đâu có đạo lý bại lộ cái ổ hiện tại của mình ra, không hề đề cập tới chuyện của thôn Cao Gia, chỉ cắm đầu thoa thuốc, trị liệu cho đám người này.

Trên bến tàu chậm rãi an tĩnh lại, người không bị thương đã bắt đầu yên lặng thu dọn thi thể, vẫn trình tự như trước kia, trước tiên quét sạch rồi đem chôn.

Hình Hồng Lang vẫy tay với Thiết Điểu Phi, đưa hắn qua một bên rồi thấp giọng hỏi: "Bên Sơn Tây này làm trò gì đấy? Ta vừa trở về đã thấy cảnh này, lưu khấu làm loạn dữ như thế sao?"

Thiết Điểu Phi nặng nề gật đầu: "Rất dữ!"

Hình Hồng Lang: "Ngươi nói tường tận cho ta."

Thiết Điểu Phi: "Tình báo quan trọng này, đưa ra giá đi?"

Hình Hồng Lang giơ lên nắm đấm to như cái bát.

Thiết Điểu Phi vội vàng nói: "Tình báo này tìm đại một người nghe xong là biết thôi, cho nên không đáng giá, khụ... Chuyện bên Sơn Tây, phải nói từ Vương Gia Dận, ôi trời..."

Hình Hồng Lang vừa nghe, lại là Vương Gia Dận, trong lòng cũng không khỏi thầm mắng: Tên này giỏi làm loạn thật.

Thiết Điểu Phi: "Sau khi Vương Gia Dận công phá huyện Hà Khúc tiến vào chiếm giữ Sơn Tây, thủ hạ binh hùng tướng mạnh, bộ chúng trực hệ của bản thân hắn đã vượt quá 3 vạn người, hơn nữa thủ lĩnh tặc quân theo hắn cùng từ Thiểm Tây tiến vào Sơn Tây đã đạt trên trăm, nếu như những người này đều hưởng ứng mệnh lệnh của hắn, thậm chí hắn có thể điều động tới 35 vạn binh lực."

Hình Hồng Lang: "Chó thật!"

Thiết Điểu Phi: "Người này thấy mình có nhiều người như vậy liền phiêu, tại huyện Hà Khúc tự phong làm vương, hiệu 'Hoành Thiên Nhất Tự vương', cũng làm công thự rất đàng hoàng, phong Tử Kim Lương Vương Tự Dụng làm tả thừa tướng kiêm quân sư, Bạch Ngọc Trụ làm hữu thừa tướng, Vương Quốc Trung làm thân quân thị vệ trưởng... Phái hơn trăm lộ tặc quân dưới trướng hắn rải rác về các nơi trong cảnh nội Sơn Tây, nhất là ven bờ Hoàng Hà, bị hắn quấy rối nặng nhất."

Hình Hồng Lang nhíu mày: "Tự phong làm vương? Hắc, người này chán sống rồi! Nếu như hắn không xưng vương, triều đình có lẽ vẫn còn mắt nhắm mắt mở, mà vừa xưng vương, chẳng phải là sẽ chết nhanh hơn."

Thiết Điểu Phi: "Đúng như vậy, bằng hữu trong bạch đạo của ta đều đang lan truyền, nói triều đình muốn điều trọng binh thu thập hắn rồi, buồn cười hắn còn không biết sống chết, còn mỗi ngày uống rượu mua vui trong huyện Hà Khúc."

Hình Hồng Lang: "Người này chết chắc rồi, không đề cập tới cũng được, tình huống hiện tại bên Sơn Tây thế nào?"

Thiết Điểu Phi: "Tình huống tệ lắm, ài... Đúng rồi, chỗ ta có một tấu chương cướp được của dịch trạm triều đình, cô có cần xem không?"

Hình Hồng Lang đưa tay chuẩn bị nhận lấy, đột nhiên nghĩ tới tính cách của tên Thiết Điểu Phi này, hừ một tiếng nói: "Ngươi không có khả năng vô duyên vô cớ cướp tấu chương của triều đình, cướp thứ này khẳng định là tính bán lấy tiền đúng không? Báo giá đi!"

Thiết Điểu Phi xấu hổ cười: "Vậy ta báo giá, một lọ Kim Sang Dược đi."

Hình Hồng Lang ngẩn người, cười: "Tính tiểu tử ngươi thức

thời."

Nàng nhận lấy tấu chương và mở ra xem: "Vùng Tấn từ năm đầu Thiên Khải không năm nào không thiên tai, mà năm ngoái càng trầm trọng hơn. Từ Thấm Dương cho đến huyện Dương Thành, tặc dựng cờ khởi nghĩa tính bằng vạn, người bị ép tạo phản năm sáu phần mười. Đến nỗi Thượng Đảng, sông Phần, đâu đâu cũng thấy. Muốn trừ nạn giặc cướp, trước tiên phải an ủi bần dân."

Hình Hồng Lang nhanh chóng xem xong, tỏ vẻ kinh ngạc: "Người Sơn Tây theo giặc đã năm sáu phần mười rồi?"

Thiết Điểu Phi gật đầu: "Ngoại trừ những đại thành đại trấn có thể kể ra, nông dân ở các nông thôn đều bị lưu khấu bức ép chạy phân nửa... Họ không theo tặc cũng không sống được, tặc tử vừa đến, đồ đao đặt lên cổ, không theo tặc thì phải như bến tàu Cổ Độ chúng ta, liều mạng..."

Hình Hồng Lang thở sâu một hơi dài: "Người viết bài tấu chương này vẫn rất có kiến thức, hắn biết 'muốn trừ nạn giặc cướp, trước tiên phải an ủi bần dân', ý nghĩ này là then chốt trong then chốt, có điều, ngươi cướp phong tấu chương này rồi, nó chẳng phải sẽ không đến được tay hoàng đế? Triều đình còn cứu tế thế nào được? Ngươi thật là!"

Chương 402: Báo một cái giá đi

Thiết Điểu Phi nhún vai: "Hình đại đương gia yên tâm đi, phong tấu chương này là ta sao chép lại, nguyên văn ta không cũng không dám động, để hắn đưa đến triều đình rồi. Hà Đông Thiết Điểu Phi ta cũng là người Sơn Tây, cũng không muốn chặt đứt một đường sinh cơ của người Sơn Tây."

Hình Hồng Lang giơ lên nắm đấm lại thả xuống, miệng than thở: "Mà thôi, cho dù phong tấu chương này được đưa tới, triều đình cũng không quá có khả năng phát lương cứu tế cho Sơn Tây. Bên Thiểm Tây loạn nhiều năm như vậy cũng chưa thấy triều đình có hành động cứu tế gì, Sơn Tây thì càng khỏi phải nói."

Thiết Điểu Phi nhíu mày: "Nếu triều đình không cứu... vậy..."

Hình Hồng Lang: "Triều đình không cứu, vậy tự cứu thôi, con mẹ ngươi cũng là tư thương buôn muối, làm gì giữ quy củ của triều đình định ra, hiện tại sao lại trông mong triều đình tới rồi?"

Thiết Điểu Phi dở khóc dở cười: "Hình đại đương gia, đây chính là chuyện quan hệ đến mấy trăm vạn người Sơn Tây a, Thiết Điểu Phi ta có tài đức gì mà cứu được? Cô xem, nếu vừa rồi cô không đến, ta đã bị lưu khấu chém chết bên cạnh bến tàu này rồi. Với thực lực này của ta thì cứu được ai? Loại chuyện này đương nhiên chỉ có thể dựa vào triều đình."

"Lực không đủ sẽ không xuất lực sao?" Hình Hồng Lang hừ một tiếng: "Một người không đủ sức thì hai người, hai người không đủ thì tìm càng nhiều người, chỉ cần người chịu ra sức một phần cho quê hương chúng ta đủ nhiều, Sơn Tây này tự nhiên có thể cứu được."

Thiết Điểu Phi: "Nói lời dễ nghe thì đơn giản, nhưng thật sự đi làm..."

Hình Hồng Lang quay đầu, lớn tiếng nói với 42 bộ hạ của nàng: "Đi lên thuyền đẩy xe lương xuống đây."

Thiết Điểu Phi: "Gì? Lương?"

Vừa nghe đến từ lương này, hai mắt Thiết Điểu Phi tựa như tia chớp, loé lên hào quang của đồng tiền.

Bộ hạ của Hình Hồng Lang trở về thuyền và dựng lên một tấm gỗ dài, sau đó từ trên thuyền đẩy xuống hơn mười xe lương thực, đặt hết ở bên bãi sông.

Số xe lương này vừa đặt xuống, tất cả mọi người trên bến tàu đều ném ánh mắt qua nhìn chăm chú, trong mắt thiếu chút nữa có cánh tay vươn ra.

Hình Hồng Lang: "Sơn Tây này, lão nương cứu định rồi."

Thiết Điểu Phi: "Số lương này, giá thế nào?"

Hình Hồng Lang đá cho hắn một phát ngã xuống sông: "Mẹ nó! Mở miệng chính là hỏi giá."

Thiết Điểu Phi từ trong nước thò đầu ra: "Hình đại đương gia, lần này đánh ta không có đạo lý rồi, thứ này cô đừng nói là tặng không cho ta, ta cũng không dám nhận, cô cứ báo giá đi, huynh đệ ta mới dám nhận lấy."

Nói đến đây, hắn quay đầu nói với các người quen cũ của Hình Hồng Lang, các nhà công thương nghiệp trên bến tàu: "Mọi người nói đúng không?"

Ý kiến của đám người kia vậy mà nhất trí một cách thần kỳ, cùng nhau gật đầu: "Đúng vậy!"

Hình Hồng Lang cẩn thận nghĩ lại, cũng đúng, lợi ích thu tiền vượt xa không thu tiền: "Thiết Điểu Phi, ngươi báo giá đi."

Thiết Điểu Phi: "400 văn một đấu! Thế nào?"

1 thạch là hơn 100 cân, 1 thạch bằng 10 đấu, cũng tức là nói 1 đấu khoảng hơn 10 cân, giá này của Thiết Điểu Phi cơ bản tương đương với hơn 30 văn tiền 1 cân.

Hình Hồng Lang nhanh chóng tính toán trong đầu, Thiết Điểu Phi dám nhận với cái giá này, nói rõ giá lương của Sơn Tây đã lên ít nhất 700 đến 800 văn một đấu rồi, mặc dù còn kém một chút so với cái giá 1000 văn tiền một đấu của Thiểm Tây thế nhưng cũng không kém quá nhiều, có thể thấy được nạn hạn hán bên Sơn Tây cũng rất nghiêm trọng.

Lại thêm chính sách đà điểu cho tới nay của triều đình, khi Thiểm Tây bị tặc làm loạn, họ liền cấm vận lương thực nhập Thiểm, vậy hiện tại Sơn Tây bị tặc làm loạn, khẳng định quan phủ lại cấm vận lương thực vào Sơn Tây, nếu tiếp tục làm như thế, khẳng định lương thực còn phải tăng giá.

Trên con đường so thê thảm, nhân dân Sơn Tây sắp đuổi kịp nhân dân Thiểm Tây rồi!

Giá lương bán lẻ hiện tại của Thôn Cao Gia là 7 văn một cân, so với nhân dân Sơn Tây mà nói thực sự là hạnh phúc gấp mấy lần.

Hình Hồng Lang trợn trắng mắt: "Thiết Điểu Phi, thời khắc quan trọng này, buôn bán có thể kiếm ít một chút được không?"

"Được, đương nhiên là được." Thiết Điểu Phi nói: "Vừa rồi Hình đại đương gia đã cứu mạng của ta, ta lãi ít một chút đương nhiên không thành vấn đề, như vậy đi, ta thu 600 văn một đấu."

Âm lượng của Hình Hồng Lang đề cao thêm tám độ: "Ta nói lãi

ít, không phải là bảo ngươi nâng cao giá thu vào, là bảo ngươi giảm giá bán ra cho lão bách tính."

Thiết Điểu Phi hơi sửng sốt, rốt cuộc hiểu được. Hắn thở dài, hành một đại lễ với Hình Hồng Lang: "Hình đại đương gia, cùng là tư thương buôn muối, khí lượng của ta thực sự là kém cô quá xa. Ta hiểu rồi, hàng mà Hình đại đương gia cho ta, ta đều bán với giá 600 văn một đấu cho lão bách tính."

"Như vậy còn được." Hình Hồng Lang biết, 600 văn một đấu vẫn rất đắt, tính sơ sơ giá bán lẻ sẽ khoảng 50 văn một cân, lão bách tính muốn ăn lương như vậy vẫn rất khó, nhưng hiện tại nàng cũng không có khả năng trực tiếp bán với giá của thôn Cao Gia.

Bán giá quá thấp sẽ chỉ bị một người mua vào số lượng lớn, sau đó trữ hàng hoặc là qua tay đầu cơ trục lợi vô số lần, cuối cùng đến tay lão bách tính vẫn sẽ là một giá trên trời.

Chỉ có đưa giá đến một vị trí hơi thấp so với giá thị trường mới có thể bảo đảm không có người trữ hàng và đầu cơ trục lợi nhiều lần, để cho càng nhiều người có thể mua được.

Hình Hồng Lang nói: "Ngươi biết vì sao ta lại giao hàng cho ngươi không?"

Thiết Điểu Phi hơi sửng sốt, suy nghĩ một hồi mới chợt hiểu ra: "Ta có năng lực vận chuyển hàng đến các nơi."

Hình Hồng Lang: "Không sai! Nếu bên ngoài loạn lạc, thương nhân bình thường là không có cách nào vận chuyển hàng, hiện tại chỉ có thể dựa vào người như ngươi, ngươi tránh đi một số lưu khấu chủ lực là có thể đưa số hàng này đến các thôn các trấn, trực tiếp bán đến tay lão bách tính. Ngươi có thể kiếm một chút, nhưng đừng kiếm quá nhiều, coi như góp chút sức lực cứu quê hương của mình."

Thiết Điểu Phi tỏ vẻ xấu hổ: "Trước đây trốn tránh quan binh bán muối, hiện tại phải trốn tránh lưu khấu bán lương, thực sự là, ài..."

Hình Hồng Lang cầm hai xe lương, ngay tại chỗ bán cho các nhà công thương nghiệp, ngư dân, nông dân trên bến tàu, số còn lại thì giao hết cho Thiết Điểu Phi: "Bán hết mau chóng trở về bến tàu, ta lại nghĩ cách kiếm chút lương tới, sau này chúng ta sẽ liên hệ giao hàng tại bến tàu này, cố gắng bán lương nhiều một chút cho Sơn Tây. Triều đình không cứu tế dân nghèo, chúng ta phải cứu."

Thiết Điểu Phi ôm quyền: "Được!"

Thấy nhóm người Hình Hồng Lang dự định trở về thuyền, ánh mắt của hắn liền đuổi theo chiếc thuyền lớn kia, nhìn trái nhìn phải, nhìn thế nào cũng thích: "Hình đại đương gia, chiếc thuyền này của ngài báo giá đi."

Hình Hồng Lang giơ lên nắm đấm to như cái bát.

Chủ pháo trên đầu thuyền đều chuyển qua nhắm vào hắn.

Thiết Điểu Phi sợ hết hồn, vội vàng co rụt lại né tránh.

Mắt thấy thuyền sắp khởi hành, Hình Hồng Lang lại nghĩ tới cái gì, quay đầu la lên với Thiết Điểu Phi: "Lần sau khi liên hệ, mang theo muối, ta cần muối, rất nhiều muối."

Thì ra, trước khi nàng xuất hành, Tam Thập Nhị từng đặc biệt đến tìm nàng, bảo nàng hỗ trợ đưa chút muối trở về, muối là một trong các nguyên liệu quan trọng để điều chế kiềm, mà Sơn Tây Bồ Châu là quê hương của buôn muối lậu, lần này Hình Hồng Lang tới đây còn mang trọng trách đả thông con đường mua nguyên liệu hóa chất.

Thiết Điểu Phi cười: "Như vậy mới đúng chứ, chúng ta phải

bán muối, thế mới phù hợp với thân phận vốn có. Chỉ bán lương thì tính gì tư thương buôn muối? khiến ta một dạo cho rằng thiếu chút nữa mình sắp trở thành bạch đạo rồi."

Nói xong, hắn đột nhiên lại nghĩ tới gì, gân cổ lên hướng về con thuyền mà hét lớn: "Hình đại đương gia, muối cô cần, tốt xấu báo giá đi chứ!"

Chương 403: Lại cho một con thuyền chở hàng

Lý Đạo Huyền đang ăn món cá xào khô thì thuyền đã trở về.

Thấy các người tí hon nhà mình trên thuyền trông vẫn còn vui sướng, Lý Đạo Huyền cũng thở phào nhẹ nhõm, mỗi lần người tí hon nhà mình rời khỏi tầm nhìn ra ngoài rong chơi, bảo mẫu Thiên Tôn như y đều vô cùng lo lắng, nhìn thấy họ còn sống trở về thực sự là tốt đẹp hơn tất cả.

Có điều, nhìn vẻ mặt của Hình Hồng Lang rõ ràng không tốt lắm.

Đúng lúc này Bạch Diên dẫn đầu đi lên nghênh đón: "Hình đại đương gia, chúc mừng bình an trở về, lần này thử nghiệm tiên thuyền coi như thành công rồi đúng không? Trên đường có đụng phải trở ngại gì không? Tôi thấy vẻ mặt của cô..."

Hình Hồng Lang thở dài: "Tình huống Sơn Tây rất tệ."

Bạch Diên hỏi chấm?

Hai người liền đứng ở bên bến tàu nói về chuyện xảy ra bên Sơn Tây, lần này Lý Đạo Huyền cũng nghe được rõ ràng.

Thì ra Vương Gia Dận đã xưng vương, thực sự là không biết sống chết, thân là một người Minh triều, chẳng lẽ không biết cố sự của Minh Thái Tổ sao?

Quảng tích lương, hoãn xưng vương, không làm chim đầu đàn mới là vương đạo chân chính.

Có chút thực lực liền vội vã xưng vương, sau đó uống rượu hưởng lạc, chỉ có thể biểu hiện ra bản chất dế nhũi, thảo nào thứ này không sống được lâu, chỉ là không biết sau khi có biến số là mình, lịch sử có thể phát triển theo lẻ thường hay không.

Hình Hồng Lang nói: "Bạch tiên sinh, ta dự định mau chóng trở về thôn Cao Gia."

Bạch Diên: "Ui, vội vã trở lại thành thân với Cao Sơ Ngũ à?"

Hình Hồng Lang thoáng cái liền đỏ mặt: "Không phải! Ta đâu có vội, ta là bị ép gả cho hắn, hiện tại ta ước gì không quay về, như vậy sẽ không bị hắn bức bách nữa."

Bạch Diên: "Còn nói như vậy? Cẩn thận Thiên Tôn lại nói muốn chém hắn."

Lời này dọa Hình Hồng Lang giật mình, vội vàng ngẩng đầu quay về bầu trời hành đại lễ: "Thiên Tôn đừng tưởng thật, nhất thiết đừng lấy Sơ Ngũ khai đao."

Nói xong, nàng mới bổ sung: "Ta muốn mau chóng trở lại thôn Cao Gia thương lượng với Tam quản sự, xem có thể xin thêm chút lương thực được không, dùng để cứu tế Sơn Tây... khụ... dùng để đổi muối với Sơn Tây."

Lý Đạo Huyền nghe được nàng đổi giọng, trong lòng cũng thầm than: Cứu tế thì cứu tế đi, ngươi cũng không sai, không cần phải đổi sang nói đổi muối, ta có thể lý giải!

Huống chi, đổi muối cũng quả thật rất cần thiết.

Nhà máy hóa chất của thôn Cao Gia đã bắt đầu xây dựng, một khi hoàn thành sẽ cần số lượng lớn muối để chế tạo kiềm, tốc độ chế kiềm công nghiệp so với chế kiềm thủ công là hai việc khác nhau, đến lúc đó nhu cầu về muối cũng sẽ tăng mạnh.

Đến lúc đó thôn Cao Gia khẳng định lại phải thiếu muối.

Đương nhiên, bất luận là kiềm hay muối, Lý Đạo Huyền đều có thể trực tiếp "ban thưởng" .

Nhưng cứ trực tiếp ban thưởng như thế cũng không tốt, mạng lưới chuỗi ngành nghề vẫn hy vọng các người tí hon có thể tự mình đả thông.

Giờ là lúc giúp đỡ Sơn Tây, để cho người Sơn Tây liều mạng mở hồ làm muối.

Hình Hồng Lang vội vã đi về phía thôn Cao Gia.

Lý Đạo Huyền lại không chuyển tầm nhìn qua mà là mở tủ mô hình của mình, tìm kiếm bên trong một hồi, lấy ra một con thuyền khác y đã đặt Thái Tâm Tử làm cho.

Đây là một con thuyền vận tải trên sông, độ dài nhỏ hơn một chút so với chiếc chiến hạm đầu tiên, bố cục đơn giản, không có lâu thuyền cùng đại pháo, tại đầu thuyền chỉ có một phòng điều khiển nhỏ, bên trong lắp đặt công tắc và bánh lái.

Mặc dù nhỏ hơn chiến thuyền, nhưng bởi vì không có đại pháo và lâu thuyền, trọng lượng của nó lại nhẹ hơn chiến thuyền rất nhiều, bởi vậy năng lực trọng tải lại tốt hơn chiến thuyền nhiều, loại thuyền đơn giản trong hiện thực khi chất hàng hoá bên trên sẽ không bị lật, một lần có thể vận chuyển được lượng lớn hàng hóa.

Lý Đạo Huyền cũng lười đánh chữ với giao phó cho Bạch Diên, trực tiếp thả chiếc thuyền hàng này vào trong hộp.

Lúc này các thuỷ binh trên chiến thuyền vừa mới thả mỏ neo, đang duỗi người, dự định về đất liền nghỉ ngơi. Bạch Diên cũng nhìn theo Hình Hồng Lang rời đi, đang ngồi trên Hiệp Xuyên bảo suy nghĩ vấn đề bên Sơn Tây.

Đột nhiên, họ liền trông thấy tầng mây trên bầu trời tách ra, lại là một con thuyền khổng lồ từ trên bầu trời từ từ hạ xuống.

Bạch Diên: "Thiên Tôn lại ban thưởng tiên thuyền rồi!"

Các thuỷ binh mừng rỡ: "Thuyền mới thuyền mới."

Tuy nhiên khi thuyền rơi xuống trên mặt nước, mọi người lại đồng thời ngẩn người: "Ơ, không có lâu thuyền, cũng không có đại pháo?"

"Đây hình như là chiếc thuyền đánh cá?"

"Ngáo à? Khi nào gặp qua thuyền đánh cá to như vậy chưa? Đây là một con thuyền chở hàng."

"Thế nhưng, thuyền hàng có cần thiết làm to như vậy không?"

Bạch Diên thoáng cái đã hiểu: "Vận chuyển hàng hóa bình thường đương nhiên không cần thuyền lớn như vậy, nhưng sau này chúng ta phải cứu tế Sơn Tây, cần vận chuyển qua đó lượng lớn lương thực. Sơn Tây mấy trăm vạn nhân khẩu mà, không dùng thuyền hàng lớn thì làm sao cứu được? Huống chi không chỉ Sơn Tây, còn có Hà Nam, Hà Bắc... Còn có không biết bao nhiêu lão bách tính cực khổ đang chờ chúng ta thay trời hành đạo, thuyền lớn như vậy là rất cần thiết."

Giờ thì các thuỷ binh đã hiểu.

Bạch Diên cười to: "Được rồi, lại phải bắt đầu chiêu mộ nhóm thứ hai, lần này chiêu mộ không phải là thuỷ binh chiến đấu, mà là binh hậu cần, các vị phụ lão hương thân, muốn việc nhẹ lương cao lại sợ ra chiến trường thì có thể tích cực báo danh binh hậu cần nhé."

Câu nói này vừa ném ra, hiệu quả lập tức thấy rõ.

Nhất là các ngư dân sinh sống bên cạnh bến tàu Hợp Dương, vừa nghe nói có lương cao lại không cần ra chiến trường, còn không vội vàng xông lên?

Lý Đạo Huyền nhìn Bạch Diên phái người lên thuyền hàng, bắt đầu thử lái con thuyền mới này, mình thì đưa tay vào chuẩn bị sẵn sàng cứu người bất cứ lúc nào, chờ họ sử dụng thông thạo thuyền hàng rồi lúc này mới chuyển tầm nhìn trở về thôn Cao Gia.

Lúc này Hình Hồng Lang còn chưa trở về.

Lý Đạo Huyền đang định đi tìm Cao Nhất Diệp, bảo nàng truyền lời rằng mình muốn ban thưởng lượng lớn lương thực để cứu tế Sơn Tây, đột nhiên vừa đảo mắt thấy ngay một người quen thuộc, Cao Tam Oa.

Chỉ thấy trên tay nó ôm một sấp giấy dày, đang thập thò phía dưới vọng lâu, bộ dạng hình như muốn lên vọng lâu nhưng lại không dám lên.

Lý Đạo Huyền thầm lấy làm lạ: ồ? Thằng nhóc này muốn làm gì?

Lúc này Cao Tam Oa đã không còn nhỏ nữa, năm Thiên Khải thứ bảy còn là thằng nhóc ác còn chưa hiểu chuyện hay quấy phá, trải qua hơn ba năm trưởng thành, cầm bính âm thay thế chữ Hán, trốn học, ăn măng xào thịt...

Tất cả những chuyện mà mọi đứa trẻ hầu như đều trải qua lúc nhỏ đã được nó bổ sung hoàn chỉnh, sau đó cũng chậm rãi trưởng thành, năm nay đã tròn 16 tuổi.

Chỉ là, bản sắc lén la lén lút của tên này vẫn còn, trông bộ dạng vụng trộm phía dưới vọng lâu của nó quả thực buồn cười.

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Thằng bé này mặc dù hơi nghịch ngợm, nhưng không phải cái loại trẻ con thích làm ác, chắc không

phải tới trộm gì đó trong thôn khố đâu? Vậy rốt cuộc nó tới làm gì?

Đang nghĩ tới đây thì phía sau Cao Tam Oa có một người đột nhiên đi tới, chính là Tam Thập Nhị, hắn tóm lấy gáy Cao Tam Oa, lớn tiếng nói: "Này! Cao Tam Oa, ngươi lấp ló dưới vọng lâu làm cái gì? Hay là muốn vẽ râu lên tượng thánh của Thiên Tôn? Ta nói với ngươi, chuyện khác có thể làm bậy, nhưng nếu vẽ bậy lên tượng thánh Thiên Tôn, đó chính là tội ác tày trời."

Chương 404: Cao Tam Oa trưởng thành

Cao Tam Oa bị Tam Thập Nhị làm cho sợ hãi, sợ đến mức cả người nhảy dựng lên.

Cái đầu va cộp một cái vào cằm Tam Thập Nhị.

Tam Thập Nhị ôm cằm ngồi chồm hổm xuống, Cao Tam Oa cũng ôm đầu ngồi chồm hổm, hai người đều rên rỉ, đau đến nửa ngày nói không ra lời.

Hồi lâu mới hết đau.

Cao Tam Oa xoa xoa đầu: "Oa, Tam quản sự, ông xem ta là người như thế nào? Sao ta có thể vẽ bậy lên tượng thánh Thiên Tôn được? Ta có hồ đồ cũng biết loại chuyện này không thể làm, thậm chí chưa từng nghĩ tới, ngược lại chắc ông có ý nghĩ như vậy đúng không?"

Tam Thập Nhị lúng túng: "Ta không có!"

Cao Tam Oa: "Ông khẳng định có nghĩ đến!"

Tam Thập Nhị gằn lên: "Cũng không có!"

Mắt thấy không gạt được, Tam Thập Nhị vội vàng nói sang chuyện khác: "Tiểu tử ngươi tới nơi này rốt cuộc muốn làm gì?"

Cao Tam Oa thấy cũng không gạt được, đành phải ngả bài: "Ta... vẽ một quyển truyện tranh... muốn tìm Nhất Diệp tỷ tỷ, để tỷ ấy hỗ trợ một chút tiền in ấn."

"Ồ?" Tam Thập Nhị lấy làm lạ.

"Ồ?" Lý Đạo Huyền cũng lấy làm lạ.

Cao Tam Oa nói: "Lần trước Nhất Diệp tỷ tỷ xuất bản [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] không phải là tự mình dùng tiền sao? Ta cũng muốn xuất bản một quyển sách do tự mình vẽ, thế nhưng phụ mẫu ta không trả tiền, đành phải đến tìm Nhất Diệp tỷ tỷ."

Tam Thập Nhị tức giận nói: "Tiểu tử ngươi lúc nào thích chơi trò này rồi?"

Cao Tam Oa: "Vẫn luôn thích mà! Dù sao thì ta học hành không tốt, nhất là lên đến lớp cao, bắt đầu học Số Lý Hoá cao trung, ta hoàn toàn không hiểu gì hết, cho nên tranh thủ lúc đi học vẽ một quyển truyện tranh."

Lý Đạo Huyền cười: Tên này, rất có phong phạm của ta năm đó. Mặc dù ta sơ trung vẫn còn được, thế nhưng đến cao trung là hoàn toàn không hiểu Số Lý Hóa rồi, thật vất vả dựa vào copy bài thi mới tốt nghiệp được cao trung, sau đó đi con đường thiết kế mỹ thuật, cuối cùng trở thành nhà thiết kế tự do.

Tam Thập Nhị nghe xong, thoáng suy nghĩ nửa giây liền thở dài: "Cũng không phải mọi đứa trẻ đều thích hợp học tập, những đứa như ngươi vẫn có... ài..."

Hắn đưa tay ra: "Ngươi vẽ cái gì? Đưa ta nhìn xem."

Cao Tam Oa cảnh giác bảo vệ bản thảo của mình: "Ông sẽ không cho một mồi lửa đốt của ta đi chứ? Ta chỉ có một bản này."

Tam Thập Nhị không biết nên khóc hay cười: "Ta cũng không phải mẹ ngươi, sẽ không hạn chế sở thích của ngươi."

Cao Tam Oa suy nghĩ, điều này cũng đúng, liền dè dặt đưa bản

thảo ra.

Tam Thập Nhị mở ra xem, Lý Đạo Huyền cũng vội vàng dùng "chú ý" kéo sát hình ảnh lại nhìn kỹ.

Thì ra Cao Tam Oa vẽ là một câu chuyện đánh đánh giết giết, đại ý là nói về một đứa trẻ xuất gia làm đạo sĩ, bái sư học nghệ, nhưng bởi vì tư chất bình thường, bị sư phụ khinh bỉ, tạo hình sư phụ này trông hơi giống Mã Thiên Chính.

Cũng phải, đời này Cao Tam Oa gặp qua đạo sĩ phỏng chừng cũng chỉ một mình Mã Thiên Chính, cho nên tạo hình chỉ có thể tham khảo Mã Thiên Chính.

Mã Thiên Chính, a không đúng, là sư phụ của hắn không chịu dạy dỗ đứa bé này Toàn Chân kiếm pháp đàng hoàng, đứa bé bị sư huynh muội đồng môn khi dễ, tạo hình của các sư huynh đệ đồng môn này trông hơi giống Bạch công tử và Tam tiểu thư...

Hai người này rõ ràng là bạn tốt của Cao Tam Oa, bình thường cùng nhau phá phách, hiện tại lại bị hoạch định trong sách làm nhân vật phản diện rồi.

Bạch công tử và Tam tiểu thư, a không đúng, là Bạch sư huynh và Tam sư muội dẫn theo sư huynh đệ khác cùng nhau khi dễ diễn viên, diễn viên giận dữ, ném ra một câu danh ngôn: "30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây, ta sớm muộn gì có một ngày sẽ cho các ngươi biết sự lợi hại của ta."

Hắn vậy mà thêm vào truyện tranh một số đối bạch!

Lý Đạo Huyền hít một hơi lạnh: "Bà nội cha, tiểu tử này xuyên không sao? Vậy mà biết câu này?"

Lúc này Tam Thập Nhị nở nụ cười: "30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây, những lời này là hình dung đoạn Hoàng Hà giữa Thiểm Tây và Sơn Tây, bởi vì thường xuyên thay đổi dòng chảy, cho nên

một thôn trang có đôi khi nằm phía đông con sông, có đôi khi lại nằm phía tây con sông... Những lời này là người huyện Hợp Dương truyền tới đúng không? Tiểu tử ngươi vậy mà dùng cả câu ngạn ngữ này vào trong sách, cũng không tệ lắm, trong bụng cũng không phải hoàn toàn không có chữ."

Lý Đạo Huyền: "Ồ? Thì ra những lời này xuất xứ từ đây? A a a! Ta lại mù chữ rồi."

Diễn viên trong sách bắt đầu tức giận phấn đấu, liều mạng luyện kiếm, cuối cùng kiếm pháp đại thành, không chỉ đánh bại Bạch sư huynh và Tam sư muội, thậm chí ngay cả sư phụ Mã đạo trưởng cũng không phải đối thủ của hắn, cuối cùng hắn nghệ thành xuống núi, trường kiếm thiên hạ, trở thành một đời đại hiệp.

Lý Đạo Huyền: "Không ngờ là phế vật lưu! Quá lợi hại! Tiểu tử ngươi vậy mà tại tại Minh triều đã phát minh ra phế vật lưu, muốn bay a."

Tam Thập Nhị xem xong bản thảo, thật lâu không nói gì, qua hồi lâu hắn đột nhiên lên tiếng: "Quyển sách này không cần tìm thánh nữ đại nhân cho ngươi tiền xuất bản, ta bảo nhà sách xuất bản cho ngươi."

"Cái gì?" Cao Tam Oa mừng rỡ: "Có thật không? Tam quản sự, ngài cũng đừng lừa gạt trẻ con."

Tam Thập Nhị lườm nó: "Ngươi đã đủ 16 tuổi, đã không còn trẻ con nữa, ta xem ngươi thành người lớn cho nên muốn nói chuyện vấn đề xuất bản quyển sách này với ngươi. Quyển sách này do nhà sách bỏ vốn in ấn, lợi nhuận đạt được sẽ chia năm năm với ngươi, ngươi có chịu không?"

Cao Tam Oa mừng rỡ: "Chỉ cần có thể xuất bản, ta không cần chia cũng được, ta rất muốn thấy sách của mình được in ra."

Tam Thập Nhị hừ một tiếng: "Hiện tại ngươi nghĩ như vậy, nhưng khi nó bán chạy, kiếm được nhiều tiền, ngươi sẽ cảm thấy, nhà sách không chia tiền cho ngươi là hãm hại ngươi, ngươi sẽ ghi hận nhà sách. Cho nên, trước tiên phải nói rõ quy tắc phân chia, đó mới là phương thức xử lý sự việc của người trưởng thành."

Dù sao Cao Tam Oa còn nhỏ, đạo lý như vậy vẫn không hiểu nhiều, thế nhưng hiểu là Tam Thập Nhị chịu giúp nó xuất bản, liền hoan hô một tiếng nhảy dựng lên: "Ui da, cứ theo ông hết đi, nhanh giúp ta xuất bản, nhanh lên, ta muốn cầm sách do mình viết ra đi khoe khoang với phụ mẫu rồi."

Tam Thập Nhị cười lắc đầu, cầm bản thảo đi vào nhà sách, an bài thợ chạm khắc và thợ in ấn tới xử lý quyển sách này.

Lý Đạo Huyền nhìn toàn bộ chuyện này, trong lòng trái lại khẽ động: Hướng phát triển này rất tốt!

Trước mắt nhà sách thôn Cao Gia in ấn đều là các loại sách giáo khoa Ngữ văn, Số Học, Vật Lý, Hóa Học do mình cung cấp, cùng với các tác phẩm truyện tranh [Dương Gia Tướng], [Tam Quốc Diễn Nghĩa], [Thuỷ Hử truyện], một tác phẩm nguyên sang duy nhất chính là [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] của Cao Nhất Diệp, nhưng tác phẩm này tính tuyên truyền quá nặng, thật ra cũng không xem như một câu chuyện hay.

Hiện tại với bộ tác phẩm nguyên sang của Cao Tam Oa được đưa ra, nói không chừng có thể tạo nên một phong trào mới, tiện đà tạo nên sự phát triển của "truyện tranh" hoặc là "tranh châm biếm" cũng không chừng, đây là một phương hướng nghệ thuật rất đáng để phát triển.

Hắc, phải xem tác phẩm của Cao Tam Oa có thể kéo theo bầu không khí hay không.

Được rồi, việc vặt đã xem xong, nên tìm trọng điểm rồi, Cao

Nhất Diệp đâu?

Con bé Cao Nhất Diệp này chạy đi đâu rồi?

Chương 405: Bại hoại cưỡng đoạt dân nữ

Trong thôn Cao Gia phồn hoa náo nhiệt tìm một người tí hon quả nhiên là tìm lú cả đầu.

Lý Đạo Huyền tìm tìm, tìm hơn nửa ngày, rốt cuộc mới tìm được.

Con bé Cao Nhất Diệp này vậy mà đang nghịch ngợm ở cửa thôn.

Tại cửa thôn thôn Cao Gia, bên cạnh con đường xi măng nối liền thôn Trịnh Gia, có một bóng người cao lớn uy vũ đang ngồi đó, là Cao Sơ Ngũ.

Người này tựa như một hòn vọng phu, nhìn về phía đông xa xa...

Cao Nhất Diệp rón ra rón rén đi tới phía sau Cao Sơ Ngũ, áp sát lỗ tai hắn la to một tiếng "oa".

Cao Sơ Ngũ sợ hãi kêu lên trời ơi, người ngã xuống bên cạnh, bên cạnh đường xi măng là một rãnh thoát nước sâu chừng mấy chục xăng-ti-mét. Khi Thiên Tôn làm mưa, nước sẽ từ trên đường xi măng tràn ra và thông qua những rãnh thoát nước này chảy đi.

Cao Sơ Ngũ lăn vào trong rãnh, khiến người đầy bùn.

Hắn từ trong rãnh ngồi dậy, người nhếch nhác kêu lên: "Ai? Ai làm ta sợ?"

Cao Nhất Diệp cười ra tiếng: "Sơ Ngũ ca, là ta!"

Cao Sơ Ngũ: "Ôi trời, là Nhất Diệp à, sao muội 18 tuổi rồi còn nghịch ngợm như thế."

Cao Nhất Diệp cười: "Sơ Ngũ ca, huynh ở chỗ này chờ Hình tỷ tỷ à?"

Cao Sơ Ngũ gật đầu: "Đúng vậy! Hồng Lang nói mượn cơ hội thử nghiệm tiên thuyền về quê xem sao, thuận tiện vận chuyển chút lương thực qua đó, đợi xong chuyến này cô ấy trở về sẽ thành thân với ta, hắc hắc hắc."

"Hồng Lang? Xưng hô thân thiết quá nhỉ, trước đây không phải đều gọi Hình cô nương sao?" Cao Nhất Diệp cười nói: "Hiện tại thăng cấp thành Hồng Lang rồi à?"

Cao Sơ Ngũ há hốc miệng cười: "Gọi nương tử nhà mình, đương nhiên phải thân thiết một chút."

Cao Nhất Diệp cười: "Huynh vội vã cưới Hình tỷ tỷ như thế sao? Từ sáng đến tối trông chờ ở trên con đường này, nhìn mãi sắp thành tảng đá rồi."

Cao Sơ Ngũ: "Cái này đổi là ai không vội chứ?"

Cao Nhất Diệp cười: "Đại Ngưu ca khẳng định sẽ không vội."

Cao Sơ Ngũ khinh bỉ một tiếng: "Tên ngốc Đại Ngưu kia chỉ biết ăn thôi."

"Ai đang nói ta ngốc?" Trên sườn núi cách đó không xa lại xuất hiện bóng dáng của Trịnh Đại Ngưu, hắn vội vàng bước tới trước mặt Cao Sơ Ngũ: "Hà, ta biết ngay là tiểu tử ngươi, ngươi chỉ biết đến nữ nhân, đâu biết sự tuyệt vời của ăn uống."

Hắn vừa dứt lời, xa xa vang lên tiếng nói của Tạo Oanh: "Đại Ngưu, Đại Ngưu, tới đây, ta mời ngươi ăn thịt thỏ kho."

"Oa!" Trịnh Đại Ngưu mừng rỡ: "Thật ư? Cô mời khách sao?"

Tạo Oanh cười: "Đương nhiên là ta mời khách, biết trên người ngươi không có tiền."

Trịnh Đại Ngưu: "Ta tới đây."

Hắn chạy qua đó nhanh như chớp. Tạo Oanh như một nam nhân khoác lấy vai Trịnh Đại Ngưu, chẳng hề để ý mà lôi kéo hắn, hai người vai sóng vai, đẩy đẩy kéo kéo, khoảnh khắc đã đi xa.

Cao Nhất Diệp nhún vai: "Sơ Ngũ ca, huynh nên học Đại Ngưu ca người ta, hắn cũng không chủ động theo đuổi nữ nhân, nữ nhân lại cầm đồ ăn ngon lừa hắn, cao minh hơn huynh nhiều."

Cao Sơ Ngũ: "Cái này... có thể như nhau sao? Tạo Oanh tướng tá như nam nhân, không có nam nhân thích cô ấy, cũng chỉ có thể cọc đi tìm trâu thôi. Nhưng Hồng Lang nhà ta chính là mỹ nữ số một thiên hạ."

"Phốc!"

Cao Nhất Diệp thiếu chút nữa phun máu.

"Phốc!"

Lý Đạo Huyền cũng thiếu chút nữa phun máu.

Đúng lúc này, một chiếc Xe Mặt Trời công cộng chạy tới, trên xe chở đầy người, một nữ tử tướng tá rất giống nam nhân thò đầu ra từ cửa sổ xe, quay về Cao Sơ Ngũ phất tay: "Sơ Ngũ, ta đã về rồi."

Cao Sơ Ngũ mừng rỡ: "Hồng Lang đã về rồi!"

Xe Mặt Trời công cộng dừng ở "trạm Thôn Cao Gia", Hình Hồng Lang xoát một cái nhảy xuống xe, 42 bộ hạ phía sau cũng lần lượt xuống xe, nhưng họ vừa xuống xe liền lủi ra xa, căn bản

không dám tới gần lão đại nhà mình.

Hình Hồng Lang mỉm cười đi về hướng Cao Sơ Ngũ.

Cao Sơ Ngũ mỉm cười tiến lên nghênh đón.

Khi giữa hai người còn khoảng cách một thước, Cao Sơ Ngũ đột nhiên vươn hai tay về phía trước: "Hồng Lang!"

Hình Hồng Lang cũng vươn hai tay về phía trước: "Sơ Ngũ!"

Hai người vẫn duy trì động tác quỷ dị này khoảng chừng một giây, sau đó đồng thời bước tới trước một bước, bịch một tiếng ôm chặt vào nhau.

Cao Nhất Diệp, Đám buôn muối lậu cùng Tài xế xe công cộng đều há hốc mồm mà nhìn.

Lý Đạo Huyền: "A a a a, hai người này phát minh ra chiêu này lúc nào vậy? Cay mắt quá!"

Cao Nhất Diệp nghe được y nói mới ngẩng đầu lên: "A? Thiên Tôn tới rồi? Ngài đến đây lúc nào?"

Lý Đạo Huyền: "Ta đến nhầm thời điểm, thấy hình ảnh quá cay mắt, ta phải đi rửa mắt."

Cao Nhất Diệp toát mồ hôi lạnh: "Ta cũng không nghĩ tới họ đã như vậy rồi."

Cao Sơ Ngũ và Hình Hồng Lang ôm nhau khoảng chừng một phút đồng hồ mới chậm rãi tách ra, nắm tay nhau, cười rất vui vẻ hạnh phúc.

Cao Sơ Ngũ: "Hồng Lang, lần này muội về quê, tình hình thế nào?"

Nụ cười trên mặt Hình Hồng Lang chợt phai nhạt đi, mặt cau

có nói: "Rất không ổn, ta muốn đi tìm Tam Thập Nhị và thánh nữ đại nhân nói chuyện..."

Cao Nhất Diệp xen vào: "Muốn tìm ta nói chuyện gì đấy?"

Hình Hồng Lang toát mồ hôi: "Ơ, Thánh nữ đại nhân cũng ở đây à?"

Cao Nhất Diệp cười xấu hổ: "Đúng vậy, ta ở đây! Xin lỗi, ta ở đây! Hai người tiếp tục, không cần để ý tới ta."

"A a a!" Hình Hồng Lang thoắt cái hất tay Cao Sơ Ngũ ra, luống cuống giải thích: "Không phải, không phải như vừa rồi đâu. Vừa rồi Cao Sơ Ngũ ôm tới ta, ta liều mạng né tránh, nhưng động tác của hắn quá nhanh, ta không tránh kịp, bị hắn cậy mạnh ôm lấy, ta giãy giụa một phút đồng hồ mới thoát được. Hắn lại kéo tay của ta không chịu buông, ta liều mạng phản kháng, thật vất vả mới thoát được."

"Đúng vậy, quả thật như thế: "Cao Nhất Diệp nói: "Ta có thể chứng minh, lời tỷ nói đều là thật. Thiên Tôn ở trên trời cũng trông thấy."

Hình Hồng Lang: "Thiên Tôn cũng ở đây?"

Lý Đạo Huyền lắc lư người, đám mây thấp trên trời cũng lắc lư theo y.

Hình Hồng Lang: "A, xong, ta xong rồi! Chuyện mất mặt như thế bị Thiên Tôn trông thấy, ta chết quách cho xong."

Lý Đạo Huyền không biết nên khóc hay cười: da mặt mỏng như thế thì đừng chơi trò ôm ấp với Cao Sơ Ngũ tại nơi công cộng.

Hình Hồng Lang: "Ta phải đi gặp Tam quản sự, nói chuyện với hắn về việc Sơn Tây, sau đó thỉnh cầu một đợt lương."

"Ừm!" Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Chuyện này rất quan trọng, nhanh chóng giải quyết, có điều..."

Y chợt đổi giọng: "Chuyện này mặc dù rất quan trọng, nhưng cũng không quan trọng bằng hôn nhân đại sự của ngươi, không quét một phòng, dùng cái gì quét thiên hạ, không làm cho cuộc sống của mình hạnh phúc, làm sao có thể giúp mọi người Sơn Tây an cư lạc nghiệp? Dù sao thì Thiết Điểu Phi phải bán hết mười xe lương thực của ngươi rồi mới về bến tàu, trong mấy ngày này, các ngươi vẫn là thành thân trước đi."

Cao Sơ Ngũ mừng rỡ: "Ngay cả Thiên Tôn cũng lên tiếng rồi, Hồng Lang, chúng ta mau thành thân đi, sau khi thành thân, muội sẽ không cần xấu hổ nữa."

Khuôn mặt Hình Hồng Lang thoắt cái đỏ như máu: "Ai xấu hổ chứ? Ta không có xấu hổ! Không cần thành thân với ngươi, ngươi là bại hoại cưỡng đoạt dân nữ."

Cao Sơ Ngũ hắc hắc: "Muội đã nói như vậy rồi, vậy ta cướp thật đây."

Hắn liền ôm Hình Hồng Lang dậy rồi bỏ chạy về hướng Cao Gia bảo, vừa chạy còn vừa hô to: "Mọi người chú ý, ta cướp một nương tử về nhà, ha ha ha, ngày mai chính thức thành thân, huynh đệ rảnh rỗi đều tới xem lễ."

Thôn Cao Gia ồ một miếng, trong nháy mắt trở nên hân hoan.

Chương 406: Nhường quá đáng

Cao Sơ Ngũ và Hình Hồng Lang sắp thành hôn.

Tin tức này như một cơn gió, trong nháy mắt quét sạch cả thôn Cao Gia.

Chức vị của Cao Sơ Ngũ mặc dù không cao, chỉ là doanh trưởng ném lựu doanh, nhưng hắn là một trong 42 người tí hon nguyên thuỷ của thôn Cao Gia, mỗi một bước chân phát triển của thôn Cao Gia đều có cái bóng của Cao Sơ Ngũ.

Mời Tam Thập Nhị, xây cửa thành, đánh Vô Thượng Minh Vương, xây Đạo Huyền Thiên Tôn động, đánh Chủng Quang Đạo Trịnh Ngạn Phu, lái Xe Mặt Trời công cộng, phát triển nông nghiệp, kiến thiết dân đoàn...

Công lao hắn lập đã đếm không hết.

Hắn đạt được ban thưởng cũng nhiều đến mức không thể nhớ rõ.

Hơn nữa hắn không giống với Trịnh Đại Ngưu, Trịnh Đại Ngưu đạt được ban thưởng là ăn, không giữ lại chút nào. Cao Sơ Ngũ lại đem toàn bộ ban thưởng của mình cho phụ mẫu giữ hộ, giữ lại dùng để cưới vợ.

Nuôi quân nghìn ngày, dụng binh nhất thời.

Hiện tại chính là lúc hắn cưới vợ, nên phải lấy ra toàn bộ ban thưởng rồi.

Trước một ngày chính thức thành thân phải bắt đầu chuẩn bị, mâm cỗ 500 bàn, chỉ nữ nhân được mời tới nấu ăn đã có 200

người, mọi người cùng nhau động thủ chuẩn bị món ăn và các loại băng rôn, giấy đỏ, bố trí phòng tân hôn cho ngày hôm sau, bận rộn tới mức trời đất quay cuồng, Cao gia chủ bảo ồn ào suốt cả đêm, căn bản không dừng được.

Giờ lành ngày hôm sau, Cao Sơ Ngũ liền dẫn phụ rể là các huynh đệ trong dân đoàn như Trịnh Đại Ngưu, Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử xuất phát đi đón dâu.

Đón dâu đương nhiên phải có xe!

Chiếc xe thì do hai người tân lang và phụ rể tự mình lái, Xe Mặt Trời số 1, chiếc xe số 1 lâu đời nhất, Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu cũng là hai tài xê lâu đời nhất của Xe Mặt Trời.

Chiếc xe vừa khởi động, không ít lão thôn dân liền cảm động đến chảy nước mắt, hồi tưởng lại những năm tháng ngày xưa, trong lòng không khỏi cảm khái, lão thôn trưởng chỉ vào xe mà than thở: "Lúc trước khi Thiên Tôn ban thưởng chiếc xe này, thôn Cao Gia chúng ta vẫn chỉ nhỏ xíu như vậy... nhỏ như vậy... Ngay cả đường xi măng thông đến thôn Trịnh Gia còn chưa làm xong... Hai tên ngốc lần đầu tiên lái chiếc xe này còn xém chút nữa đụng vào bức tường của ngục giam năm màu."

Chủng Cao Lương cố gắng vội vã trở về từ ngục giam núi Hoàng Long nhếch môi cười: "Lúc đó ta còn đang lao động cải tạo trong lao, ha ha ha ha, trông thấy Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu lái xe đụng qua, ta sợ quá. Hiện tại mỗi ngày ta kể chuyện ta năm đó của ta cho hơn 7000 phạm nhân nghe, bảo họ phải biểu hiện cho tốt, tranh thủ giảm hình phạt, khi ra ngoài cũng có thể an cư lạc nghiệp như ta."

Lão thôn trưởng cười: "Hơn 7000 phạm nhân đó hiện tại thế nào rồi?"

Chủng Cao Lương: "Sau khi họ nghe Nhất Trượng Thanh thuật

lại lời của Thiên Tôn, cuối cùng cũng hiểu vì sao nam nhân nhà mình lại bị chết, đó là bởi vì làm chuyện xấu bị trời phạt, vậy nên không có gì để mà cừu hận nữa, dù sao cũng không thể thách thức ông trời được mà? Họ cũng hiểu vì sao mình lại bị nhốt trong ngục giam, đó là bởi vì tiêu thụ tài sản biết rõ là do người khác phạm tội mà có, xem như là tòng phạm, cho nên mới sẽ có một kiếp này, đây là khảo nghiệm ông trời cho bọn họ, hiện tại họ rất ngoan ngoãn phục tùng an bài của ông trời."

Lão thôn trưởng cười: "Vậy thì tốt."

Lúc này Xe Mặt Trời số 1 đã khởi động, hai tên ngốc hăng hái: "Đi đón dâu thôi."

Mành che nắng chỉ giật lại một chút xíu, để cho xe đón dâu chậm rãi đi tới, bởi vì khoảng cách đón dâu thật sự quá gần, căn nhà bằng nhựa của Hình Hồng Lang nằm ở bên cạnh Khu thương mại Cao Gia, rất gần.

Nếu xe chạy nhanh quá, vừa khởi động thì đã đến nơi, vậy thì bầu không khí không cháy nổi.

Nhưng cho dù chạy có chậm, đội ngũ rước dâu vẫn rất nhanh đến trước cửa nhà Hình Hồng Lang.

Cửa đang đóng chặt!

Cao Sơ Ngũ gõ cửa.

Phía sau cửa vang lên tiếng nói của Tạo Oanh: "Không có tiền lì xì không mở cửa."

Đội rước dâu nhà trai hít một hơi lạnh: "Không ổn, Tạo đoàn luyện đang giữ cửa, ngày hôm nay cửa này sợ là không dễ mở."

Bát Địa Thỏ lớn tiếng nói: "Oa, Tạo đoàn luyện, sao cô lại chạy tới giữ cửa cho nhà gái rồi."

Phía sau cửa truyền đến tiếng cười to của Tạo Oanh: "Ngày hôm nay lão nương là phù dâu, muốn mở cửa này, phải phát lì xì cho mấy trăm huynh đệ Kỵ Binh doanh của ta."

Bát Địa Thỏ: "Oa, các ngươi ăn cướp à? Không phát không phát, xem ra chúng ta phải xông vào rồi."

"Lại đây, xông vào xem." Tạo Oanh cười to: "Để xem Kỵ Binh doanh bọn ta có sợ các ngươi không?"

Bát Địa Thỏ hô to: "Các huynh đệ, cầm chắc đao..."

Một câu của hắn còn chưa hô xong, một nắm đấm bên cạnh vung tới, bịch một tiếng, đánh Bát Địa Thỏ ngã ra đất.

Trình Húc che mặt chui ra: "Cầm cái rắm, ngươi thật muốn va chạm với Kỵ Binh doanh sao? Ngu xuẩn! Những nơi thế này, cần phải dùng trí."

Tạo Oanh cười to: "Dùng trí? Tạo Oanh ta cũng không dễ trúng kế đâu, không thấy tiền lì xì, cửa này tuyệt đối sẽ không mở."

Trình Húc: "Đây là cô nói đấy nhé! Người đâu, trói Trịnh Đại Ngưu lại thành bánh chưng, ném vào ao nuôi vịt trong thôn, khi nào Tạo Oanh mở cửa thì mới vớt Trịnh Đại Ngưu lên.

"Cạch!" Cửa từ bên trong mở ra, Tạo Oanh thoắt cái nhảy ra và che ở trước mặt Trịnh Đại Ngưu, lớn tiếng nói: "Các ngươi đừng khi dễ người thành thật."

Trình Húc cười to: "Cửa mở rồi, dân đoàn, xông vào!"

Bát Địa Thỏ xung phong đi đầu, xông về phía đại trạch, quá hưng phấn không chú ý dưới chân bị vấp phải cạnh cửa ngã sấp mặt, ném lựu doanh phía sau ùa lên, cơn mưa chân giẫm lên người hắn.

Mãi đến khi người chạy qua hết rồi, mới thấy Trịnh Cẩu Tử ngồi xổm xuống, chọc chọc vào Bát Địa Thỏ nằm trên mặt đất: "Thỏ gia, còn sống không?"

Bát Địa Thỏ thoắt cái nhảy dựng lên, cười ha ha: "Bản thỏ gia gọi là gì Bát Địa Thỏ! Vừa rồi động tác nằm sấp trên mặt đất chính là tuyệt học bình sinh của ta, tên là 'Bát Địa', khi ta thi triển một chiêu tuyệt học này làm sao có thể bị giẫm chết được?"

Trịnh Cẩu Tử yên lặng giơ lên nắm đấm, đối phó với con thỏ này, quả nhiên phải dùng đánh.

Hai người ồn ào ở cửa, nhưng những người khác đã xông vào khuê phòng của Hình Hồng Lang rồi. Mặc dù gian phòng này có một chữ "khuê" nhưng thật ra không khác gì phòng của bọn nam nhân, bên trong không thấy thứ gì liên quan đến may vá, trên tường còn treo đao kiếm.

Hình Hồng Lang vốn đang đỏ mặt ngồi chờ, đột nhiên thấy bạn nhà trai xông vào, Cao Sơ Ngũ cười xớn xác: "Hồng Lang, ta tới cưới muội đây."

Hình Hồng Lang vừa thấy nhiều người như vậy, nhất thời luống cuống: "Ta không lấy chồng đâu!"

Cao Sơ Ngũ biết vợ nhà mình lại xấu hổ rồi, Hình Hồng Lang tại phương diện khác thì thoải mái, nhưng trên việc nam nữ lại ngại ngùng hơn cả tiểu nữ nhân, vào lúc này phải càng thêm chủ động mới được.

Hắn vén tay áo lên: "Vậy cô dâu này ta phải cướp rồi."

Hình Hồng Lang đột nhiên giở ra Tấn Hồng Quyền thủ thế: "Tới đây!"

Cao Sơ Ngũ cũng bày ra tư thế của Quan Trung Hồng Quyền: "Tới nè!"

Hai người một người mặc đại hồng bào của tân nương, một người mặc trạng nguyên phục của tân lang, cứ như vậy xông vào nhau, khiến đoàn nhà trai nhà gái đều sợ hãi đứng dán vào tường.

Tuy nhiên...

Trận chiến đấu này bắt đầu nhanh, kết thúc cũng nhanh, mới một chiêu, Hình Hồng Lang đã bị Cao Sơ Ngũ chế phục, vác trên vai: "Đi thôi! Cướp cô dâu kết thúc! Đi về!"

Đằng trai: "Chao ôi! Hình đại đương gia lại nhường rồi."

Lý Đạo Huyền cũng cười: "Ha ha ha, nhường thế này cũng hơi quá đáng."

Chương 407: Tất cả mọi người đều vui

Cao Sơ Ngũ một chiêu "đánh bại" Hình Hồng Lang, vác nàng chạy ra ngoài, thân thích nhà trai ủng hộ hắn đều chạy vù ra bên ngoài.

Bát Địa Thỏ vừa mới đứng vững ở đại môn, lời trang bức mới nói một câu, Cao Sơ Ngũ tựa như một đầu tàu lao tới.

Ở trong thôn Cao Gia, người chính diện va chạm có thể thắng Cao Sơ Ngũ là chưa có một người nào, coi như Trịnh Đại Ngưu cũng chỉ có thể hoà nhau.

Bát Địa Thỏ có tài đức gì, chống lại cú va chạm của Cao Sơ Ngũ?

Bịch một tiếng, thỏ gia lại nằm sấp mặt.

Thế là một đám người lại giẫm lên người hắn mà chạy qua, ùa về phía Xe Mặt Trời. Cao Sơ Ngũ đặt Hình Hồng Lang lên xe, lập tức bảo: "Đại Ngưu, lái xe đi."

Trịnh Đại Ngưu vội vàng lên xe, Tạo Oanh làm phù dâu cũng nhảy lên theo, rõ ràng là phù dâu, không biết vì sao cứ mãi đi bên cạnh phụ rể, rốt cuộc đây là phụ đúng người hay phụ sai người?

Xe Mặt Trời chạy về hướng chủ bảo.

Trịnh Cẩu Tử lại ngồi chồm hổm xuống, chọc chọc vào Bát Địa Thỏ trên mặt đất: "Còn sống không?"

Bát Địa Thỏ thoắt cái nhảy dựng lên: "Mau mau mau, đuổi theo

đội xe, bằng không khi tiệc bắt đầu chúng ta sẽ không có vị trí tốt."

Trịnh Cẩu Tử: "Mẹ nó, ta giống như một thằng ngốc khi lo lắng ngươi bị thương."

Hai người nhanh chân chạy đuổi theo Xe Mặt Trời, một đám người nhao nhao trở lại trước chủ bảo, hơn 500 bàn, cho nên cũng không bày trong bảo mà là bày trên bãi đất trống phía trước chủ bảo, toàn bộ cư dân thôn Cao Gia đều có thể tới chia vui bất cứ lúc nào.

Điểm Đăng Tử Triệu Thắng cố ý vội vã trở về từ huyện Hợp Dương đang dạy mọi người nói lời cát tường, một người tới hắn sẽ dạy nói một câu, người đó nghe xong liền chạy đến trước mặt Cao Sơ Ngũ, lớn tiếng nói: "La cổ huyên thiên kiệu lâm môn, ngũ sắc thải bằng tiếp tân nhân."

Tức là "Chiêng trống vang trời kiệu tới nhà, cổng chào ngũ sắc đón tân nhân."

Triệu Thắng lại dạy người kế tiếp, người nọ nghe xong lại chạy đến trước mặt Cao Sơ Ngũ, lớn tiếng nói: "Yết khai kiệu liêm hỉ liên liên, song thủ sam xuất ngọc thiên tiên." Tức là "Vạch rèm kiệu niềm vui tới, hai tay đỡ nàng tiên nữ."

Nói xong, hai người đều cảm giác không đúng chỗ nào, quay đầu nhìn Triệu Thắng: "Triệu tiên sinh, tân nương không ngồi kiệu, là ngồi xe tới."

Triệu Thắng chỉ biết nín lặng không nói gì.

Trên đài chủ bảo, Bạch Diên từ bến tàu Hiệp Xuyên vội vã trở về là người chủ hôn ngày hôm nay, đây là vị trí hắn nhiệt liệt yêu cầu, liều mạng tranh thủ được, bởi vì hôn lễ cũng là "Lễ", môn "Lễ" trong quân tử lục nghệ là hắn rất coi trọng.

Thấy đôi tân nhân được đẩy lên, Bạch Diên vẻ mặt trang

nghiêm: "Nhất bái thiên địa..."

Bình thường khi mọi người bái thiên địa cũng chỉ cúi chào xem như tượng trưng, nhưng tại thôn Cao Gia, bước bái thiên này thì không thể qua loa, mọi người ngẩng đầu nhìn lên trời trông thấy đám mây thấp của Thiên Tôn đang bay ở đó.

Hai tân nhân đoan chính hành đại lễ với Thiên Tôn.

Lý Đạo Huyền mặt mày rạng rỡ, cười nói: "Mọi người đều có quà tặng, vậy ta cũng có một phần quà tặng cho mọi người, lát nữa mọi người sẽ chia ra ăn."

Y đưa tay ra, trên bàn tay khổng lồ màu vàng nâng một bánh kem "sáu tầng", từ từ đặt xuống, trên bánh kem còn dùng bơ phun lên hàng chữ: "Chúc Cao Sơ Ngũ và Hình Hồng Lang bạch đầu giai lão."

Đây chính là bánh kem y đã đặt từ sáng sớm, hàng chữ thì đặc biệt dặn nhân viên cửa hàng viết vào.

Bánh kem sáu tầng đường kính 15 xăng-ti-mét, đối với các người tí hon chính là một cái bánh khổng lồ đường kính 30 mét, phía trên phủ bơ năm màu, đó chính là thứ tốt họ đều chưa từng thấy qua, cả đám nhất thời nhìn mà ngây người.

"Không hổ là Cao Sơ Ngũ, vừa thành thân Thiên Tôn còn tặng quà."

"Thiên Tôn thiên vị Cao Sơ Ngũ quá nhỉ."

Cái mũi Trịnh Đại Ngưu giật giật: "Vừa ngửi đã biết là thứ tốt, không xong rồi, muốn ăn quá."

Đừng động thủ! Bạch Diên dùng ánh mắt cảnh cáo hắn: Hôn lễ còn chưa kết thúc, trước khi chưa báo khai tiệc ai cũng không thể ăn. Bằng không chính là rối loạn lễ pháp, chữ Lễ này, mơ tưởng

gạch bỏ của ta.

Trịnh Đại Ngưu không dám động.

Nhưng Tạo Oanh lại thừa dịp tất cả mọi người không chú ý đã lén đến bên cạnh bánh kem, xoay lưng lại, trở tay bẹo một nắm bơ trên cái bánh kem, lại lén chuồn đến bên cạnh Trịnh Đại Ngưu: "Này, cho ngươi ăn."

Trịnh Đại Ngưu mừng rỡ, nhoằng nhoằng đã đớp sạch: "Ăn ngon quá, ôi... trên tay cô còn kìa, đừng lãng phí."

Hắn nắm lấy tay Tạo Oanh và liếm!

Tạo Oanh mừng thầm: Bắt được dạ dày nam nhân là bắt được lòng nam nhân, liếm tay ta rồi, động tác này thân mật thế nào chứ, ngày ta và hắn thành thân cũng không xa rồi, hắc hắc hắc.

Nàng đè thấp giọng nói: "Đại Ngưu! Ngươi xem, nếu người Thiên Tôn coi trọng thành thân, Thiên Tôn sẽ ban thưởng bánh trứng Thiên giới này thêm, nếu ngươi muốn ăn nữa, có phải hay không cũng nên..."

Bóng đèn trên đỉnh đầu Trịnh Đại Ngưu sáng lên: "Ta hiểu rồi! Chúng ta đi bảo lão thôn trưởng, Cao Tịch Bát, Cao Tam Nương, Cao Tam Oa... cũng thành thân một lần nữa đi."

Tạo Oanh: "Phốc!"

Hai người ở bên này lén lút liếm bánh kem trên tay, bên kia, thiên địa cao đường đều đã bái xong, Bạch Diên lớn tiếng nói: "Phu thê giao bái!"

Cao Sơ Ngũ và Hình Hồng Lang quay đầu lại, bái nhau...

Phu thê thông thường giao bái đều rất hài hoà.

Nhưng đôi phu thê này đều tướng tá cao to, cao hơn người

bình thường không chỉ một cái đầu, họ vừa cúi xuống, đỉnh đầu "cốp" một cái đụng vào nhau.

Hai người cùng ngã ngửa về phía sau.

Mọi người cười vang: "Ha ha ha ha!"

Tình cảnh nháy mắt đổ vỡ.

Bạch Diên sầm mặt: "Đến bước cuối cùng rồi hai người còn gạch bỏ chữ Lễ của ta? Ôi! Muốn thủ hộ quân tử chi đạo, gian nan thế nào chứ."

Bạch Diên thở dài xoay người, bộ bạch y theo động tác xoay người của hắn mà xoay tròn, để lại cho mọi người một bóng lưng ngạo nghễ hết nước chấm. Mặc dù quân tử chi đạo không thể thủ hộ thành công, nhưng trang bức chi đạo hắn vẫn giữ được ổn thoả.

Cao Sơ Ngũ bò dậy: "Hồng Lang, chúng ta lễ thành rồi, hiện tại đã là phu thê chính thức, muội không cần phải xấu hổ nữa."

Hình Hồng Lang vươn hai tay ra phía trước: "Sơ Ngũ!"

Cao Sơ Ngũ cũng vươn hai tay ra phía trước: "Hồng Lang!"

Hai người "bộp" một phát ôm chặt lấy nhau.

"Buổi lễ kết thúc, bắt đầu ăn."

500 bàn cùng nhau khai tiệc, tràng diện quá đồ sộ.

Đám người tí hon càng cảm thấy hứng thú với bánh ngọt hơn, tất cả vây quanh cái bánh kem, họ nhìn cái bánh kem khổng lồ đường kính mười trượng mà ngỡ ngàng, thậm chí không biết bắt đầu ăn từ đâu.

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Cái bánh này ở thế giới của ta ít

nhất cũng phải bốn năm người mới có thể ăn hết. Tất cả mọi người của thôn Cao Gia ăn thả cửa cũng chỉ có thể ăn được một miếng rất nhỏ, đặt hết ở đây thì có vẻ quá lãng phí, thôi thì ta cũng chia cho người các nơi khác một phần, để cho tất cả mọi người cùng nhau vui vẻ đi.

Y lấy ra một con dao và luồn vào hộp, trước mặt các người tí hon cắt xuống mấy nhát, chia bánh kem thành vài miếng.

Để lại cho thôn Cao Gia một miếng lớn nhất, sau đó cầm mấy miếng khác, chuyển tầm nhìn, huyện thành Trừng Thành, huyện thành Hợp Dương, trấn Phùng Nguyên, bến tàu Hiệp Xuyên, thôn Tuyền Câu, Dương trang...

Cuối cùng thậm chí lấy ra một miếng nhỏ đặt ở trong ngục giam núi Hoàng Long.

Mọi người, ngày hôm nay đều vui vẻ đi!

Chương 408: Lão Nam Phong ra tù

Ngục giam núi Hoàng Long vào sáng sớm có vẻ âm u lạnh lẽo.

Ở đây dù sao cũng là trong núi, cao hơn mặt biển, nhiệt độ không khí thấp.

Lão Nam Phong đã dậy từ sớm, đang chạy bộ ở thao trường, hơn 600 binh sĩ phản quân Cố Nguyên dưới trướng hắn cũng chạy theo phía sau.

Họ là phản quân Cố Nguyên phát động vào cuối năm đầu Sùng Trinh tức là Công Nguyên năm 1628. khi đánh tới huyện Trừng Thành rơi vào khoảng đầu năm Sùng Trinh thứ hai, mà hiện tại, đã là cuối năm Sùng Trinh thứ ba rồi.

Những biên quân này đã cải tạo được gần hai năm.

Nhưng trong thời gian hai năm này họ cũng không ngừng huấn luyện, sáng sớm mỗi ngày Lão Nam Phong đều sẽ tổ chức mọi người thức dậy sớm, xếp hàng trên thao trường và chạy bộ, cầm trường mâu không khí luyện tập đâm chọc, sau đó chia cặp luyện tập đánh vật với nhau.

Một thuộc hạ cũ từng lén hỏi hắn: "Chúng ta bị giam trong ngục rồi, vì sao còn phải huấn luyện?"

Lúc đó Lão Nam Phong đạp cho bộ hạ kia một cái: "Chúng ta đâu có bị giết, chỉ đang đi lao động cải tạo thôi, sẽ có một ngày được thả ra, đến khi ra ngoài ngươi làm ruộng cũng không biết, công việc gì cũng không biết làm, nếu như ngay cả đánh trận cũng

không biết, vậy ra ngoài còn có tác dụng chó gì? Người không có tác dụng chỉ có thể đi làm tặc, sau đó bị Thiên Tôn đập một phát chết tươi."

Những lời này khiến tất cả phản quân Cố Nguyên đều tỉnh ra, từ đó không dám ý kiến nữa, ngoan ngoãn dưới sự tổ chức của Lão Nam Phong không ngừng huấn luyện cơ sở thêm.

Mặc dù hơi lạnh, nhưng Lão Nam Phong vẫn chạy đổ mồ hôi đầu. Sau khi đưa đi cải tạo, có thể ăn no, thậm chí thường xuyên được ăn thịt, khiến hắn và các bộ hạ thể trạng càng khoẻ mạnh hơn so với khi làm biên quân, hiện tại cường độ huấn luyện còn cao hơn so với khi biên quân trước đây, thật sự là một chuyện rất ly kỳ.

Đúng lúc này, Chủng Cao Lương xuất hiện ở trên bức tường bên cạnh thao trường, hướng về Lão Nam Phong vẫy tay.

Lão Nam Phong quay đầu nói: "Trần bách hộ, thay ta chỉ huy huấn luyện!"

Một bách hộ họ Trần lập tức tiếp lệnh: "Tuân lệnh!"

Lão Nam Phong liền đi tới bên cạnh tường vây, ngẩng đầu lên nhìn Chủng Cao Lương: "Chủng cai ngục có gì phân phó?"

Chủng Cao Lương vẫy tay với hắn: "Bức tường này thật ra ngươi có thể leo lên được đúng không? Thử trèo qua xem."

Lão Nam Phong lắc đầu: "Không lên được không lên được, ta không có bản lĩnh đó."

Chủng Cao Lương cười: "Ngươi gạt được người khác, không gạt được Thiên Tôn, có một lần ban đêm ngươi trèo qua tường, nhưng không bỏ trốn, lại trèo trở về. Tất cả Thiên Tôn đều nhìn trong mắt."

Những lời này doạ Lão Nam Phong giật thót!

Hắn nào biết, bình thường buổi tối trước khi đi ngủ Lý Đạo Huyền sẽ chuyển tầm nhìn qua ngục giam núi Hoàng Long, hướng camera vào hộp, thay y giám thị ngục giam nơi dễ xảy ra chuyện không may nhất, kết quả có một buổi tối camera soi được Lão Nam Phong leo tường đi ra ngoài, thậm chí còn dọc theo vách núi bò ra ngoài sơn cốc, nhưng hắn ngồi một hồi trên đỉnh núi lại trở về.

Chủng Cao Lương: "Đi lên đi, có việc muốn nói với ngươi."

Lão Nam Phong gật đầu, không giả bộ nữa, đành phải ngả bài.

Hắn lui lại vài bước, sau đó chợt tăng tốc xông tới bức tường, chân giẫm lên tường vận lực và nhảy mạnh lên, hai tay đã vịn lấy đầu tường, lại kéo lại chống, lưu loát leo lên trên.

Chủng Cao Lương: "Chà chà, quá lợi hại! Mười ta cũng đánh không lại ngươi."

Lão Nam Phong lắc đầu: "Một trăm ta cũng không đủ hỏa khí đánh."

Chủng Cao Lương: "Lần này gọi ngươi đi ra nói chuyện, là ý của Thiên Tôn."

Lão Nam Phong phấn chấn: "Thiên Tôn có pháp chỉ gì?"

Chủng Cao Lương: "Thiên Tôn nói, trong thời gian hai năm ngươi lao động cải tạo, biểu hiện rất tốt, trợ giúp ngục giam vài lần bắt được người vượt ngục, còn vài lần dẹp loạn phân tranh trong ngục giam, quan trọng nhất là đã cứu ta một mạng."

Nói đến đây, Chủng Cao Lương há hốc miệng: "Thiên Tôn nói, chỉ chuyện cứu ta một mạng đã đủ cho ngươi giảm tội ra tù rồi, cho nên... ngươi được tự do."

Lão Nam Phong mừng rỡ!

Chủng Cao Lương: "Ngươi có thể tự do lựa chọn muốn đi, hay là muốn ở lại thôn Cao Gia."

Cái này có gì mà lựa chọn?

Lão Nam Phong hầu như không hề nghĩ ngợi gì đáp ngay: "Ta muốn ở lại, thân võ nghệ này đã không thể bán cho nhà đế vương nữa rồi, ta phải làm việc cho Thiên Tôn."

Người của thời đại này đều là "Tập được văn võ nghệ, bán cho nhà đế vương", nhưng người như Lão Nam Phong đời này không muốn làm công cho hoàng đế nữa, với hắn mà nói, trước mắt ở đây chính là lối ra tốt nhất.

Chủng Cao Lương mỉm cười: "Vậy là tốt rồi, Thiên Tôn nói, nếu như ngươi chịu ở lại, hiện tại liền khởi hành đến thôn Cao Gia, Cao Gia bảo, phòng nghị sự, có một nhiệm vụ vinh quang mà gian khổ cần ngươi tham dự."

Lão Nam Phong mừng rỡ, người như hắn không sợ có nhiệm vụ, chỉ sợ không có nhiệm vụ ăn không ngồi rồi. Hiện tại nghe nói lập tức có việc làm, lập tức tinh thần trở nên tỉnh táo: "Vậy ta đi đây!"

Hắn nằm sấp lên bờ tường, quay về các bộ hạ còn đang huấn luyện trên thao trường hô to: "Các huynh đệ, lão tử được Thiên Tôn đặc xá rồi, hiện tại phải đi giúp Thiên Tôn làm việc. Sau khi ta đi, các ngươi không được thư giãn, phải nghe theo Trần bách hộ tiếp tục huấn luyện cho tốt, biểu hiện cho tốt, lão tử sẽ đến đưa các ngươi ra ngoài."

Hơn 600 phản quân Cố Nguyên cùng nhau đáp lại: "Tuân lệnh!"

"Rất tốt! Con mẹ nó như vậy đi."

Lão Nam Phong cũng không về phòng giam, dù sao cũng không có hành lý để mà thu dọn. Hắn bước nhanh chân ra ngoài ngục giam, ở cửa vậy mà có người đưa cho hắn một con ngựa, hắn gật đầu, xoay người lên ngựa, phóng ngựa hướng về thôn Cao Gia.

Mặc dù bị nhốt trong ngục giam hai năm, nhưng hắn cũng không xa lạ gì về thôn Cao Gia, bởi vì các phạm nhân bình thường đều phải làm mấy công việc linh tinh như làm đường, xây nhà, vận chuyển vật nặng, đào khoáng.

Trước đây khi hắn làm việc từ xa trông thấy thôn Cao Gia phồn hoa, nhất là Cao Gia bảo nguy nga tráng lệ, đã sớm biết rõ thực lực nơi đây, có thể nói là sâu không lường được, có thể cống hiến cho Cao Gia bảo, điều đó hơn quá xa làm phản quân lưu phỉ...

Chiến mã đi ngang qua Bạch gia bảo, hắn thấy trạm xe lửa, nhưng không có hứng thú đi tới, mình có ngựa còn ngồi xe lửa làm gì? Hừ! chiếc xe này làm gì chạy nhanh bằng ngựa của ta?

Hắn kẹp lấy bụng ngựa, chớp mắt đã ném xe lửa lại phía sau.

Thế nhưng chiến mã cũng không thể duy trì tốc độ cao nhất thời gian dài, chỉ chốc lát ngựa đã mệt, tốc độ chậm đi, xe lửa vang lên u u vượt qua hắn.

Lão Nam Phong: "Mẹ nó, biết thế cả người lẫn ngựa cùng lên xe lửa."

May mà phía trước không xa có một trạm xe lửa ven đường.

Mấy năm trước, xe lửa sẽ không dừng lại ở trạm xe lửa ven đường, bởi vì thôn trang bên cạnh trạm nhỏ từ lâu đã không còn người ở, thế nhưng trải qua thời gian mấy năm phát triển, thôn Cao Gia vì sử dụng ruộng đất triệt để đã phái đội ngũ nông nghiệp chuyên môn tới những thôn này trồng ngô, cho nên xe lửa khi tới những trạm nửa đường cũng phải dừng lại.

Khi Lão Nam Phong chạy tới trạm trên đường, xe lửa vừa lúc muốn chạy, hắn vội vàng cả người lẫn ngựa xông lên xe, lúc này mới rốt cuộc thở phào một hơi.

Xe lửa lấy tốc độ 60 ki lô mét một giờ mang theo Lão Nam Phong chạy về hướng cuộc sống mới trong mộng tưởng.

Chương 409: Kéo cờ hiệu của ta

Lão Nam Phong chạy tới chủ bảo Cao Gia bảo, lập tức đã được người mời vào phòng khách nghị sự.

Đi vào, liền trông thấy một đám đại nhân vật đang vẻ mặt nghiêm túc nghị sự.

Hắn chỉ nhận ra thánh nữ, Tam Thập Nhị, Trình Húc, những người khác đều không nhận ra, cũng không dám lỗ mãng, liền ngoan ngoãn ngồi xuống phía sau Trình Húc, trước tiên vểnh tai nghe là được rồi.

Tam Thập Nhị lên tiếng: "Chúng ta cần chế kiềm, mà chế kiềm lại cần rất nhiều muối, nếu Sơn Tây Bồ Châu là trọng địa sản xuất muối, vậy chúng ta phải kiếm muối từ trọng địa trở về, đã là một bước nhất định phải đi, bằng không cho dù xây được nhà máy hóa chất, cũng thiếu muối để mà khởi công."

Xuân Hồng nhịn không được liền hỏi một câu: "Trước đây không phải Thiên Tôn từng ban thưởng cho chúng ta rất nhiều muối sao? lại xin..."

Tam Thập Nhị ngắt lời nàng: "Không phải chuyện gì cũng xin Thiên Tôn trước tiên, chỉ khi bản thân chúng ta không giải quyết được mới có thể đi xin Thiên Tôn, muối là thứ trước đây chúng ta không giải quyết được, Thiên Tôn mới ban thưởng cho chúng ta, nhưng hiện tại bản thân chúng ta đã có năng lực giải quyết rồi, phải tự mình đi giải quyết."

Trình Húc lên tiếng: "Đúng vậy! Nếu chúng ta còn chưa có

thuyền, không mò tới được bến tàu Cổ Độ, xin Thiên Tôn ban thưởng muối cũng hợp tình hợp lý, nhưng hiện tại chúng ta có thể mò tới Bồ Châu mà còn xin Thiên Tôn ban thưởng muối, vậy quả thật là không biết tốt xấu."

Tam Thập Nhị chuyển sang Hình Hồng Lang: "Hình cô nương, cô tương đối quen thuộc tình huống bên Sơn Tây, phiền cô nói xem, muốn kiếm muối từ bên kia rốt cuộc phải làm theo bước nào?"

Sau tân hôn, Hình Hồng Lang tóc buộc phụ nhân kế ngồi ở đó, vẻ mặt hồng hào, hình như trên thế giới không có chuyện gì không vui, người nào nào cũng tràn trề sức sống: "Thật ra, muối cũng không phải Bồ Châu sản xuất, là do đạo Hà Đông sản xuất, cũng chính là quê hương của Hà Đông Thiết Điểu Phi kia."

- Giải thích, đạo là đơn vị hành chính đời Đường, tương đương với tỉnh ngày nay. Ở thời nhà Thanh, đạo là đơn vị dưới tỉnh. Hết giải thích.

Hình Hồng Lang nói tiếp: "Thời đại thượng cổ, hoàng đế chiến Xi Vưu, nơi Xi Vưu thân đầu bị phân giải hình thành một cái hồ lớn, gọi là Giải Trì, mà trong hồ đó sinh ra rất nhiều muối. Mọi người vì làm muối mà tụ tập sinh sống bên cạnh hồ Giải Trì, vì vậy hình thành một thành thị lớn, cũng chính là đạo Hà Đông hiện tại."

Người trong phòng đều biểu thị tiếp thu kiến thức này.

Lý Đạo Huyền cũng ở trên bầu trời gật đầu: Vốn mù chữ lại học được tri thức mới.

Hình Hồng Lang nói: "Từ xưa đến nay quan phủ quản lý muối rất nghiêm, bởi vậy cho đóng trọng binh tại đạo Hà Đông, bảo vệ Giải Trì, do quan phủ quản lý việc sản xuất và tiêu thụ muối."

Nói đến đây, nàng nhếch môi nở nụ cười: "Thế nhưng Giải Trì rất lớn, dài hơn 40 dặm, khu vực lớn như vậy, quan phủ đóng chút binh đâu trông coi được? Thợ muối của quan phủ cuộc sống rất vất vả, tất cả đều bị muối họ làm ra đều bị quan phủ cướp đi, chỉ phát cho họ tí xíu tiền công, ngay cả duy trì cuộc sống cũng rất khó khăn, bởi vậy các thợ muối luôn tìm cách lén bán muối ra ngoài..."

Tam Thập Nhị nói: "Hiểu rồi, cho nên buôn muối lậu của Bồ Châu đều chạy đến Giải Trì mua muối từ trong tay thợ muối? Bởi vậy mới sinh ra buôn muối lậu Bồ Châu nổi tiếng."

Hình Hồng Lang: "Đúng vậy! Bởi vì Bồ Châu cách không xa phía tây đạo Hà Đông, cách Giải Trì rất gần, cho nên Bồ Châu liền trở thành trạm trung chuyển của các thợ muối, lượng lớn buôn muối lậu tập trung ở đây, tìm kiếm cơ hội, chạy đến bên cạnh Giải Trì lén tiếp xúc với thợ muối, sau khi mua được muối lập tức trở về bến tàu Cổ Độ, thông qua thuyền vận chuyển bán muối đến khắp nơi nam bắc."

Nói đến đây, Hình Hồng Lang nhếch môi nở nụ cười: "Một địa phương nhỏ như Vĩnh Tế của ta, mười thôn dân đã có chín người từng buôn muối lậu rồi."

Mọi người cùng nhau cười lắc đầu: "Đừng để Phương Vô Thượng đến thôn của cô, bằng không thì toàn bộ đều phải bắt về lao động cải tạo."

Buổi trò chuyện ngày hôm nay, mọi người thật đúng là không dám để cho Phương Vô Thượng biết.

Tam Thập Nhị nói: "Hình cô nương... khụ... Hình phu nhân đã nói rõ rồi, nếu như chúng ta muốn số lượng lớn muối để chế kiềm, ít nhất cần phải một đội người tiến vào Bồ Châu, đứng vững gót chân ở đó, mới có thể không ngừng đưa muối trở về. Đương nhiên, tốt nhất chính là có thể tiến vào Giải Trì, song... nghe Hình phu nhân nói, Giải Trì có trọng binh quan phủ trú đóng, hiện tại muốn

cướp đi Giải Trì chỉ sợ không thích hợp."

Trình Húc gật đầu: "Nếu như hiện tại chúng ta xuất binh cướp Giải Trì, tương đương với chặt đứt nguồn cung ứng muối của triều đình, vậy không khác gì với tuyên bố tạo phản, lại ngu xuẩn như Vương Gia Dận xưng vương. Quảng tích lương, hoãn xưng vương mới là vương đạo mới là chân chính."

Bạch Diên tiếp lời: "Cho nên hiện tại chúng ta không nên quang minh chính đại cướp Giải Trì, nhưng phái ra một tiểu đội đến liên lạc với các thợ muối ở Giải Trì, để cho họ sau này bán muối lậu cho chúng ta, điều đó hoàn toàn làm được."

Hình Hồng Lang nhếch miệng cười: "Đây là sở trường của ta rồi."

Tam Thập Nhị: "Ừm, chuyện này phải dựa vào Hình phu nhân dẫn đầu, cô mò đến bên cạnh Giải Trì đi, liên lạc với các thợ muối. Thế nhưng, chỉ dựa vào đội của cô, vận chuyển chút ít muối còn được, nếu muốn số lượng lớn thì làm không được. Hiện tại Sơn Tây cũng không an bình, khắp nơi là lưu khấu làm loạn, khi cô vận chuyển muối ít còn có thể linh hoạt lẩn tránh lưu khấu và quan binh, một khi vận chuyển muối nhiều, mấy chục chiếc xe muối xếp thành hàng dài, không thể bảo đảm mỗi lần đều có thể tránh được lưu khấu và quan binh."

Hình Hồng Lang gật đầu: "Đó là một vấn đề."

Tam Thập Nhị chuyển sang Trình Húc và Tạo Oanh: "Lúc này, phải dựa vào Hòa giáo viên và Tạo giáo viên rồi."

Tạo Oanh nhíu mày nói: "Chúng ta vừa ra tay, tên tuổi của dân đoàn thôn Cao Gia chẳng phải sẽ lộ ra rồi? Triều đình biết được, thôn Cao Gia vậy mà phái ra đội kỵ binh và đội hỏa súng bảo vệ muối lậu, đó cũng tương đương với nói rõ tạo phản."

Trình Húc cười hắc hắc: "Tạo giáo viên, việc này cô đã nghĩ sai rồi, việc này sao có thể là thôn Cao Gia ra tay chứ? Thôn Cao Gia chúng ta căn bản không biết gì! Chuyện này đương nhiên là lưu khấu làm rồi, hiện tại Sơn Tây khắp nơi là lưu khấu, đột nhiên có thêm một nhóm lưu khấu có kỵ binh, có hỏa súng binh, buôn muối lậu số lượng lớn, điều đó cũng đâu khó hiểu?"

Hình Hồng Lang nở nụ cười: "Phương pháp này rất thỏa đáng, dứt khoát kéo cờ hiệu của ta đi, dù sao thì Vĩnh Tế Hình Hồng Lang ta tại Sơn Tây cũng là tư thương buôn muối vang danh, ta cũng không có cửu tộc để mà tru. Cứ nói ta tạo phản, mang theo lượng lớn kỵ binh, hỏa súng binh trắng trợn buôn muối lậu, triều đình cũng sẽ không hoài nghi đến thôn Cao Gia, cùng lắm trở thành một lưu khấu tương đối hung hãn trong số hơn trăm đầu mục dưới trướng Vương Gia Dận mà thôi."

Nói xong lời cuối cùng, nàng cười hắc hắc: "Nói không chừng Vương Gia Dận cũng sẽ coi ta như người một nhà, cũng sẽ không cướp xe muối của ta nữa chứ."

Lý Đạo Huyền tặng một lời khen: xử lý như vậy cũng không sai!

Tam Thập Nhị: "Ngụy trang thành lưu khấu, vậy cũng được, thế nhưng... Hình phu nhân, cô nên chú ý, chúng ta chỉ là lưu khấu ngụy trang, cũng không phải lưu khấu thật sự, đừng thật sự chơi trò giết người cướp của."

Hình Hồng Lang cười ha ha: "Yên tâm đi! Loại chuyện này ta làm không được."

Tạo Oanh: "Hắc hắc, vậy ta sẽ theo chị em tốt cùng đến Sơn Tây chơi vậy."

Trình Húc quay sang hỏi Tạo Oanh: "Tạo đoàn luyện, Kỵ Binh doanh của cô vẫn chưa đầy biên chế đúng không? Còn dư bao

nhiêu chiến mã bỏ không?"

Tạo Oanh: "Còn 300 con bỏ không."

Trình Húc gật đầu: "Vậy ta sẽ phái 300 binh của ta đi theo cô, họ cưỡi ngựa lên đường theo mọi người, khi cần tác chiến sẽ xuống ngựa dàn trận."

Chương 410: Ai thống lĩnh nhánh bộ đội này?

Trình Húc vừa dứt lời, Cao Sơ Ngũ đột nhiên giơ tay lên: "Ta đi!"

Hắn và Hình Hồng Lang mới tân hôn, thê tử lập tức muốn đi Sơn Tây xa xôi, hắn làm trượng phu muốn tham dự cũng hợp tình hợp lý.

Trình Húc gật đầu: "Đi đi, ngươi mang 50 ném lựu binh đi. Ta còn an bài 150 hỏa súng binh, 100 mâu binh đi cùng các ngươi."

Hắn vừa nói an bài xong, mọi người ở đây đều tỏ vẻ cổ quái.

Rất rõ ràng, mọi người đều nghĩ tới một việc, đó chính là 300 bộ binh này rốt cuộc do ai chỉ huy? Cao Sơ Ngũ thì khẳng định không cần suy nghĩ, hắn dẫn theo 50 ném lựu binh không đem não ném lựu đạn còn được, bảo hắn thống lĩnh bộ binh doanh, khẳng định sẽ dẫn mọi người đi xuống rãnh nước hết.

Trình Húc khẳng định là không thể tự mình đi được, gã còn phải thống lĩnh càng nhiều dân đoàn hơn, trấn thủ đại bản doanh thôn Cao Gia này, há có thể tùy ý chạy đến Sơn Tây dạo chơi.

Bạch Diên khẳng định cũng không thể đi, hắn chính là phiên phiên quân tử, đi đóng vai lưu khấu cũng sẽ không giống như người ta, có lưu khấu nào suốt ngày bạch y thướt tha, treo quân tử lục nghệ bên mép?

Còn có Vương Nhị, nhưng gần đây Vương Nhị vẫn còn đang bổ túc "môn Tư tưởng", hiện tại hắn cùng với 100 thôn dân ngay

cả ba điều kỷ luật tám mục chú ý còn chưa học xong, thả đi Sơn Tây để cho bọn họ phỉ tính tái phát thì không được.

Còn có người nào có năng lực chỉ huy gánh vác được cục diện.

Trình Húc thấy vẻ mặt họ cổ quái, nở nụ cười: "Ta biết các ngươi đang suy nghĩ cái gì, hắc, nhân tuyển phái đi Sơn Tây, thật ra Thiên Tôn đã lựa chọn sẵn rồi."

Trình Húc quay đầu, vẫy tay và nói với Lão Nam Phong đang an tĩnh nghe hồi lâu phía sau gã: "Lão Nam Phong, ngươi tới nói vài câu đi."

Lão Nam Phong bị điểm danh, nhất thời phấn chấn, đứng lên, ôm quyền nói: "Mạt tướng nguyện đi."

Câu nói cổ quái của hắn "mạt tướng nguyện đi", đột nhiên xuất hiện ở nơi nói tiếng địa phương như thôn Cao Gia có vẻ đặc biệt đột ngột, nhưng cũng chính loại đột ngột này khiến mọi người tỉnh ra: đúng rồi, người này là một võ quan chính quy triều đình mà! Hơn nữa là hãn tướng biên quân, mặc dù không biết trước đây hắn là ai, thân phận gì, nhưng rõ ràng là võ quan chỉ nhỏ hơn thiên hộ một chút, chức quan cũng không nhỏ.

Tam Thập Nhị: "Hắc! Cái này gọi là [Nhân tận kỳ tài]."

Trình Húc cười nói với Lão Nam Phong: "Vào lúc này Thiên Tôn đặc xá ngươi ra tù, có lẽ cũng tính đến ngươi thích hợp nhất cho chiến dịch này, tuy nhiên, ngươi cũng đừng vọng tưởng vừa tới là trở thành thủ lĩnh. Ta không khách khí nói luôn, ta còn chưa dám hoàn toàn tin tưởng ngươi, cho nên, lần này xuất chinh Sơn Tây, ta bổ nhiệm Cao Sơ Ngũ làm đội trưởng, mà ngươi là phó đội trưởng, hiểu chưa?"

Hắn vừa an bài như vậy, trong lòng mọi người không khỏi thầm hô tuyệt.

Ngay cả Lý Đạo Huyền cũng bấm khen một cái, rất rõ ràng, an bài Cao Sơ Ngũ thành đội trưởng, ý nghĩa tượng trưng là chiếm đa số, khi hành động thì tên ngốc Cao Sơ Ngũ này chắc là cái gì cũng không biết, đều phải hỏi ý kiến của phó đội trưởng Lão Nam Phong.

Nhưng nếu Lão Nam Phong có một số mệnh lệnh phát rồ không phù hợp với giá trị quan hạch tâm của thôn Cao Gia, bao gồm giới hạn cả trong giết người cướp của, vậy Cao Sơ Ngũ có thể dùng quyền hạn đội trưởng cho một phiếu phủ định hắn.

An bài như vậy thật sự thỏa đáng.

Lão Nam Phong cũng là kiếm ăn tại thể chế, vừa nghe liền hiểu ngay an bài này, ôm quyền nói: "Mạt tướng lĩnh mệnh."

"Được rồi, đi binh doanh một chuyến đi." Trình Húc cười nói: "Lĩnh một bộ trang bị của thôn Cao Gia chúng ta mặc vào, lấy ra khí thế thu thập người Mông Cổ tại biên quân năm đó của ngươi, để cho bọn ta thấy được sự lợi hại của biên quân Cố Nguyên đi."

Lão Nam Phong cười hắc hắc hai tiếng: "Ta có thể trước tiên đến Khu thương mại Cao Gia ăn mấy bữa thật ngon không? Chạng vạng hôm nay ta cũng muốn nghe một chút kịch Thiểm Bắc đạo tình."

Mọi người lại đồng thời sửng sốt, Trình Húc lấy ra mấy cục bạc vụn đặt vào trong tay hắn, cười nói: "Đi đi! Ngày mai mới chính thức xuất chinh, ngày hôm nay ngươi muốn chơi thế nào thì chơi, ngoại trừ không thể uống rượu, cái khác thoải mái."

Lão Nam Phong mừng rỡ: "Ha ha ha, trấn thủ biên cương Cố Nguyên rất nhiều năm, vừa trở về lại bị nhốt trong ngục giam hai năm, mỗi ngày ta đều nghĩ đến cuộc sống xa hoa trụy lạc, ha ha ha, Khu thương mại Cao Gia, ta tới đây."

Hắn nhanh chân bỏ chạy ra ngoài.

Lúc trước mọi người cảm thấy buồn cười, nhưng cẩn thận nghĩ lại câu nói cuối cùng của hắn, không biết vì sao, đột nhiên cảm giác rất khó chịu.

Đúng vậy!

Phản quân Cố Nguyên, trước khi chưa làm phản thật ra đều là hảo nam nhi trấn thủ biên cương vì nước, nếu không có họ, người Mông Cổ có thể tùy ý đánh vào Trung Nguyên, khiến cho long trời lở đất, cuộc sống yên ổn mỗi ngày của bách tính Trung Nguyên đều là biên quân mang đến.

Họ ở biên cảnh không có gì để hưởng thụ, mỗi ngày sống trong cái lạnh giá, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, bảo vệ thiên hạ này, nhưng không ai biết được nỗi khổ của họ.

Nếu không phải ba năm không nhận được quân lương, sao họ lại phản loạn chứ?

Tam Thập Nhị thở thật dài: "Những biên quân này thật ra đều rất đáng thương, nếu không, thả hết các biên quân khác trong ngục giam luôn đi?"

"Ngươi lại nữa rồi! Tam quản sự cái khác đều tốt, chỉ là quá mềm lòng." Bạch Diên soạt một cái vung quạt, lộ ra hai chữ quân tử: "Biên quân họ mặc dù khổ, nhưng sau khi phản loạn đã vung đao vào lương dân, từ bắc tới nam, một đường cướp giết, gây nên bao nhiêu gia đình ly tán? Mặc dù là nghe mệnh lệnh của thủ lĩnh phản quân Bắc Thủy Lang, nhưng họ đi theo cũng vẫn phải trả tội nghiệt, nên cải tạo thì vẫn phải cải tạo."

Tam Thập Nhị gật đầu: "Ôi! Cũng phải! Thiên hạ này..."

Thiên hạ này luôn bức người tốt thành bại hoại!

May mà có Thiên Tôn, là ngài vẫn luôn nghĩ cách biến bại hoại trở về người tốt.

"Được rồi, mọi người đều có nhiệm vụ riêng của mình."

Tam Thập Nhị lấy lại tinh thần: "Mọi người hãy dốc hết sức mình đi, tranh thủ sớm ngày đem thiên hạ này [Lập lại trật tự]."

Nói xong, hắn phất tay hạ lệnh: "Đàm Lập Văn, an bài đội vận lương, vận lương thực từ trong thôn khố chúng ta đưa đến bến tàu Hiệp Xuyên."

Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Lần này không cần động thôn khố."

Tam Thập Nhị nghe được Cao Nhất Diệp thuật lại mới ngạc nhiên nói: "Lần này không động?"

Lý Đạo Huyền: "Sơn Tây có mấy trăm vạn người, nếu muốn trợ giúp toàn bộ người Sơn Tây ăn no, nhu cầu lương thực sẽ cực lớn, nếu cứ từ thôn khố thôn Cao Gia vận chuyển đến bến tàu Hiệp Xuyên lại vận chuyển đến Sơn Tây thì quá tốn thời gian tốn công sức, chút nhân lực của thôn Cao Gia đâu đủ? Mỗi ngày vận chuyển lương thực thôi cũng không cần làm việc gì khác nữa, lần này sẽ do ta trực tiếp ban thưởng lương thực đến bến tàu Hiệp Xuyên."

Tam Thập Nhị: "Thiên Tôn nhân thiện."

Đã không có phiền toái vì vận lương, vậy công việc sẽ giảm bớt nhiều.

Lý Đạo Huyền lại nói: "Còn có chuyện khác, sau này thuyền của chúng ta sẽ càng ngày càng nhiều, mỗi lần ta ban thưởng một con thuyền mới, các ngươi đều phải lắp pháo cho nó, vận chuyển đại pháo từ Giếng Thợ thôn Cao Gia đến bến tàu Hiệp Xuyên cũng là một việc rất khó khăn, cho nên... tới lúc xây một xưởng đại pháo nằm lân cận bến tàu Hiệp Xuyên rồi."

Tam Thập Nhị bừng tỉnh: "Đúng là như vậy, vậy ta sẽ đi an bài."

Hắn đột nhiên suy một ra ba: "Nếu sau này địa bàn của chúng ta càng lúc càng lớn, cái gì cũng từ thôn Cao Gia vận chuyển đi khẳng định là không được, con đường sẽ càng ngày càng xa. Xem ra, các địa phương đều phải đi tổ chức rồi."

Lý Đạo Huyền cười thầm: đúng vậy! Căn cứ chính đã ổn, vậy phải bắt đầu mở mỏ thứ hai, mỏ thứ ba rồi.

Chương 411: Đón người cả nhà đến

Bến tàu Hiệp Xuyên nho nhỏ trở nên đặc biệt náo nhiệt.

300 bộ binh, 300 kỵ binh của thôn Cao Gia, tất cả đều chen chúc bên ngoài bến tàu nho nhỏ này.

Dân đoàn huyện Hợp Dương bên trong Hiệp Xuyên bảo trước tiên cúi đầu nhìn binh khí sứt mẻ của mình, lại nhìn dân đoàn thôn Cao Gia trang bị đến tận răng, ánh mắt lộ ra ước ao và đố kị...

Trương viên ngoại đi qua bên người họ, đè thấp giọng nói: "Mọi người đừng nóng vội! Bạch giáo viên đã đồng ý với ta, mọi người chỉ cần học tốt một khoá tư tưởng, sau đó sẽ phân phối cho chúng ta trang bị như dân đoàn thôn Cao Gia."

Dân đoàn Hợp Dương mừng rỡ.

Đúng lúc này, tầng mây trên bầu trời mở ra, bàn tay khổng lồ màu vàng của Thiên Tôn từ trên bầu trời thò xuống, đặt trên bến tàu một ngọn núi bột mì.

Bạch Diên ra lệnh một tiếng, bọn dân phu đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước ùa lên, bỏ hết số bột mì đó vào bao, sau đó khiêng lên thuyền hàng.

Thuyền hàng với thiết kế đơn giản dùng để chuyên chở hàng hoá, cả ngọn núi bột mì dọn hết lên cũng không cảm thấy chật chội, chỉ có mép thuyền bị chìm xuống dưới một chút. Không gian còn thừa cũng đủ chở thêm một số người.

Hình Hồng Lang dẫn theo người của nàng lên thuyền hàng,

canh giữ ở mọi nơi trên thuyền, đồng thời một chiếc chiến thuyền khác cũng bắt đầu cho người tiến lên, ngoại trừ 100 thuyền viên ban đầu, lại có thêm mấy trăm binh sĩ dân đoàn, chất đầy cả khoang thuyền và trên boong.

Lý Đạo Huyền nhìn thoáng qua, 300 kỵ binh và 300 bộ binh, chiến thuyền không thể một lần chở hết được, chỉ dựa vào lực vận tải của hai chiếc thuyền này vẫn còn kém một chút, xem ra, còn phải thả thêm một con thuyền hàng dùng để chở nhân mã.

Tay thò xuống, lại một con thuyền hàng được thả vào trong hộp.

Người trên bến tàu vừa nhìn thấy, lập tức hoan hô: "Thiên Tôn lại ban thưởng chúng ta tiên thuyền rồi."

Chỉ có mình Bạch Diên tỏ vẻ xấu hổ: "Thiên Tôn, tốc độ ban thưởng tiên thuyền của ngài nhanh quá, tại hạ không kịp bồi dưỡng thuyền viên rồi."

Đương nhiên Lý Đạo Huyền cũng biết điểm này, tuy nhiên thuyền hàng lái cũng đơn giản, cũng không cần lắp pháo, không cần bồi dưỡng thuỷ binh, hắn biết Bạch Diên khẳng định có thể giải quyết được.

Quả nhiên, Bạch Diên rất nhanh tìm ra một người để khống chế chiếc thuyền vừa mới ban thưởng này. Khi hắn đào tạo người điều khiển con thuyền hàng thì cũng để những người khác ở bên cạnh "thực tập", bởi vậy muốn có thêm một người lái thuyền mới cũng không tính việc khó.

Sau khi có thêm một con thuyền việc vận tải sẽ đơn giản hơn, chiến thuyền chở người, mà ngựa của Kỵ Binh doanh thì leo lên thuyền hàng mới, chỉ cho một số người quản lý ngựa. Ba chiếc thuyền sắp xếp xong, cuối cùng cũng chở hết được toàn bộ đội ngũ.

Tiếp theo thuỷ quân thôn Cao Gia liền chính thức ra khơi, tiến về bến tàu Cổ Độ Sơn Tây.

Dân đoàn huyện Hợp Dương vừa mới nhìn theo ba chiếc thuyền đi xa, đột nhiên trông thấy hướng tây bắc có một đội ngũ còn khổng lồ so với dân đoàn thôn Cao Gia đang đi tới, nhân số đội ngũ này vượt quá 2000. lượng lớn trâu ngựa, lôi kéo lượng lớn vật tư, đi đầu tiên là một chiếc xe ngựa, màn xe mở ra, có thể thấy được khuôn mặt thanh tú của một nữ tử trẻ tuổi.

Cao Nhất Diệp tới!

Đây vẫn là lần đầu tiên trong đời Cao Nhất Diệp đi tới bên bờ Hoàng Hà, xe ngựa mới vừa dừng lại trên bến tàu, nàng thoắt cái đã nhảy xuống: "Oa, sông lớn thật."

Thu Cúc và Đông Tuyết bám theo phía sau, họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng Hà, trong mắt cũng đầy vẻ mừng rỡ và ngưỡng mộ.

Bạch Diên từ bên cạnh đi lên nghênh đón, mỉm cười nói: "Không nghĩ tới thánh nữ đại nhân sẽ đích thân tới nơi này, xây một tác phường có cần thiết để ngài đi một chuyến không?"

Cao Nhất Diệp cười hì hì: "Thật ra không cần đến ta, thế nhưng ta muốn đến xem Hoàng Hà, liền sống chết đòi đi theo đội ngũ cùng tới đây."

Nàng xoay người lại chỉ đội xe lớn phía sau, người trong đội đã bắt đầu dỡ hàng xuống, họ theo xe chuyển tới lượng lớn xi măng, một nhóm mũ lam vừa đến nơi liền bắt đầu quy hoạch, họ vẽ một đường cong thật dài trên mặt đất, làm cột mốc cho vị trí đại thể của xưởng rèn.

Dân đoàn huyện Hợp Dương ở trong Hiệp Xuyên bảo nhìn hết cảnh này, không khỏi nghị luận: "Mỗi lần thôn Cao Gia đều như

vậy, vừa động thủ là mấy nghìn dân phu, làm quy mô lớn thật."

"Dù sao có Thiên Tôn nâng đỡ, căn bản không cần suy nghĩ đến vấn đề tiền công."

"Họ xây cái gì ở đây vậy?"

Trương viên ngoại từ bên cạnh đi tới: "Ta nghe Bạch huynh nói, thôn Cao Gia muốn xây một xưởng rèn ở chỗ này, chủ yếu là chế tạo đại pháo, thuận tiện cho việc lắp đặt lên thuyền."

Hợp Dương dân đoàn: "Oa? Tạo đại pháo? Lợi hại thật! Vậy họ làm đại pháo xong, cũng sẽ chuyển lên Hiệp Xuyên bảo chúng ta đúng không? Vậy chúng ta cũng có thể chơi pháo rồi."

Trương viên ngoại cười mắng: "Đồ vật đó dùng để chơi sao? Phải có lưu khấu từ trên sông đánh tới thì mới được dùng tới, theo ta thấy, tốt nhất là cả đời cũng đừng có cơ hội dùng đến."

Họ đang trò chuyện vui vẻ thì lại trông thấy có một nhóm người ra roi thúc ngựa đi tới bến tàu, người dẫn đầu chính là huyện lệnh Hợp Dương, Phùng Tuyển.

Vị huyện lệnh này vừa đến nơi lập tức xoay người xuống ngựa, nhanh chóng chạy tới trước mặt Cao Nhất Diệp: "Thánh nữ cô nương, các ngươi đang làm cái gì ở đây vậy?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Như Phùng đại nhân thấy, chúng tôi đang xây xưởng rèn."

Phùng Tuyển: "Ta nghe người ta nói, xưởng rèn của các ngươi không phải bình thường, là muốn làm một cái xưởng tạo đại pháo?"

Cao Nhất Diệp gật đầu: "Đúng vậy! Thiên Tôn nói, vận chuyển đại pháo từ thôn Cao Gia qua đây quá phiền phức, vì thuận tiện, muốn ở chỗ này xây một xưởng đại pháo. Vì thế, các thợ rèn thôn

Cao Gia chúng tôi còn ầm ĩ một hồi, mọi người đều không muốn qua đây, họ đành phải rút thăm, thợ rèn phải tới nơi này còn đau lòng khóc quá trời nữa."

Phùng Tuyển toát mồ hôi, trong lòng thầm kêu không ổn: Trước đây đám người này tạo pháo ở thôn Cao Gia còn thuộc huyện Trừng Thành quản, là phiền phức của Lương Thế Hiền, nhưng hiện tại chạy đến Hợp Dương tạo pháo, đó chính là trách nhiệm của mình, cái này không khác gì đã giẫm một chân lên con đường mưu phản tru cửu tộc rồi.

Nhưng hắn vẫn biết, mình không quản được.

Nhìn các mũ vàng được thuê tới đây hỗ trợ thôn Cao Gia xây xưởng rèn, vẻ mặt hài lòng đang đào móc. Đó đều là dân phu của huyện Hợp Dương, họ chỉ trông chờ vào khoản tiền công này nuôi sống gia đình, nếu như mình mở miệng cấm xây, không chỉ đắc tội thôn Cao Gia, còn có thể đắc tội lão bách tính Hợp Dương.

Việc này làm thế nào cho phải đây?

Cao Nhất Diệp chỉ bầu trời: "Phùng đại nhân! Yên tâm đi, Thiên Tôn ở trên trời nhìn đấy."

Phùng Tuyển nhìn lên trời, một đám mây đang trôi trên đỉnh đầu, hắn vội vàng quay về bầu trời lạy dài một cái: "Khởi bẩm Thiên Tôn, ngài vì bảo hộ lão bách tính, ban thưởng cho họ kiên thuyền lợi pháo, hạ quan hiểu hết, thế nhưng làm như vậy, triều đình nhất định sẽ chú ý tới, cuối cùng trách tội xuống đều là hạ quan không đúng, hạ quan sẽ bị tội tru cả nhà, việc này phải làm sao? Xin Thiên Tôn khai ân, cho hạ quan một con đường sống."

Lý Đạo Huyền nở nụ cười, hiện tại Phùng Tuyển này trực tiếp cầu ta luôn rồi. Có lẽ hắn cũng biết, trực tiếp cầu ta là biện pháp giải quyết tốt nhất, nó hữu dụng hơn nhiều so với giở mấy trò âm mưu vô dụng.

"Nhất Diệp, nói cho Phùng Tuyển, đưa già trẻ cả nhà đến huyện Hợp Dương đi, không ai có thể tru cửu tộc của hắn được nữa."

Chương 412: Một câu nói cho ngươi nhận sai

Phùng Tuyển nghe Cao Nhất Diệp thuật lại, cả người cứng đờ.

Lý Đạo Huyền cười nói: "Ta ở phía trên, không cần giữ quy củ phía dưới của các ngươi, cho nên ta mới mặc kệ triều đình vui hay không. Ta cũng biết như vậy sẽ mang đến cho ngươi rắc rối, cho nên ngươi cứ đón hết gia quyến đến đây, ta sẽ bảo vệ họ chu toàn."

Phùng Tuyển thở dài, máu mũi cũng chậm rãi chảy xuống. Ngay cả tâm tình đi lau hắn cũng không có, chỉ quay về bầu trời ôm quyền, lại quay đầu nói với tuần kiểm Hợp Dương phía sau: "Lời Thiên Tôn vừa nói, ngươi cũng nghe rồi chứ?"

Tuần kiểm Hợp Dương gật đầu.

Phùng Tuyển: "Hai ta hiện tại là châu chấu trên một chiếc thuyền, một khi sự việc bại lộ, hai chúng ta đều là tội mưu phản, cho nên kế hoạch trước mắt, chỉ có giấu giếm triều đình mới là thượng sách, trở về ngươi mang binh của mình đến đóng trong Hiệp Xuyên bảo đi, lộ ra cờ hiệu của ngươi, thể hiện ra Hiệp Xuyên bảo này và xưởng rèn đều nằm trong tay quan phủ chúng ta khống chế. Nếu có tướng quân đi ngang qua thấy được, ngươi cứ nói là huyện Hợp Dương chúng ta phụng mật lệnh hoàng thượng, chế tạo đại pháo và chiến thuyền để ứng phó tặc khấu, chỉ cần đối phương không đi hỏi hoàng thượng thì sẽ không biết thật giả."

Tuần kiểm Hợp Dương hai mắt sáng ngời: "Đây cũng là biện pháp tốt."

Phùng Tuyển: "Nếu như có người thật sự đi hỏi hoàng thượng, vậy chúng ta chờ chết đi."

Tuần kiểm Hợp Dương thấp giọng nói: "Cũng chưa hẳn sẽ chết, không phải Thiên Tôn nói rồi sao? Đón gia quyến tới đây, hắn sẽ che chở chúng ta bình an."

Vẻ mặt Phùng Tuyển như đưa đám: "Khi cần Thiên Tôn bảo vệ thì đã là phản tặc thật rồi. Ài, đi một bước tính một bước vậy."

Tâm tình hắn đang rất kém, đột nhiên thấy Cao Nhất Diệp đi bộ tới, quay về hắn vẫy tay: "Phùng đại nhân, ta vẫn là lần đầu tiên tới bờ Hoàng Hà, sông lớn như vậy, bên trong khẳng định có rất nhiều cá đúng không?"

Phùng Tuyển gật đầu: "Đương nhiên rồi!"

Cao Nhất Diệp cười hì hì: "Cá này ăn ngon không?"

Phùng Tuyển dở khóc dở cười: "Nơi đây phổ biến một loại cá đặc biệt, tên là cá quả Hiệp Xuyên, chất thịt ngon, nổi tiếng với công hiệu bồi dưỡng bổ huyết."

Cao Nhất Diệp nghe mà chảy nước miếng.

Lý Đạo Huyền cũng chảy nước miếng theo.

Phùng Tuyển vừa nhìn vẻ mặt của Cao Nhất Diệp, biết là mình nên làm thế nào, liền phân phó nha dịch bên cạnh: "Đến nhà ngư dân hỏi xem ai có cá quả Hiệp Xuyên, mua mấy con về đây."

Nha dịch vội vàng rời đi, chẳng mấy chốc đã xách về bốn con cá quả Hiệp Xuyên, đây là một loại cá thân đen, thon dài, nhìn qua cũng thấy ăn ngon.

Vì giữ cho nó còn sống nên đều bỏ trong thùng nước, nha dịch kia xách có vẻ rất vất vả, nhưng hắn vẫn không để bang nhàn hỗ

trợ mà cứ muốn tự mình xách, như vậy mới có thể hiến ân cần với huyện lệnh đại nhân và thánh nữ đại nhân.

Phùng Tuyển: "Thánh nữ cô nương, cá tới rồi. Ngài theo ta cùng về huyện thành đi, ở bờ sông cũng không có đầu bếp giỏi, làm lung tung sẽ làm hư nó, chỉ có đầu bếp trong huyện thành mới có thể làm ra được mĩ vị."

Cao Nhất Diệp: "Vậy làm phiền rồi, hắc hắc."

Nàng dẫn theo hai cô nương Thu Đông lại thêm Bát Địa Thỏ Trịnh Cẩu Tử và đội hộ vệ 100 người theo Phùng Tuyển đi vào huyện thành.

Cao Nhất Diệp giờ thì có thể ăn được cá quả Hiệp Xuyên, Lý Đạo Huyền thì vẫn chưa có tin tức.

Y cũng lười lên mạng tìm kiếm, không dùng đầu óc cũng biết khẳng định sẽ không ăn được món này ở thành phố Song Khánh, đành phải thất vọng nhìn vào trong hộp, buồn bã nghĩ: Mẹ nọ tầm nhìn của ta không nên chạy đến huyện Hợp Dương, danh thành văn hóa ẩm thức Trung Hoa này, mỗi ngày một món ăn mới lạ, quả thật chính là muốn mạng của ta.

Bỏ đi, Lý Đạo Huyền mở ứng dụng đặt đồ ăn, đặt trước món canh chua cá sẽ giao tới vào giờ cơm tối, an ủi một chút tâm linh bị thương của mình...

Chạng vạng, canh chua cá của Lý Đạo Huyền đã được giao đến, y cầm lấy đũa đang định ăn, mà đám người Cao Nhất Diệp cũng vừa lúc đi vào huyện thành Hiệp Xuyên.

Nha dịch xách thùng cá chạy đầu tiên, hắn phải nhanh một chút đưa cá đến nhà bếp, bảo đầu bếp mau chóng nấu cho xong mới có thể giành được niềm vui của hai vị đại nhân vật, cho nên hai cái giò vặn hết tốc lực, vừa chạy còn vừa cẩn thận để ý đến

bốn con cá trong thùng nước, rất sợ chúng nó chưa đến được nhà bếp đã tắt thở.

Nam nhân quá nhanh thật ra không tốt, dễ bị ghét bỏ.

Nha dịch chạy quá nhanh, ba giây đã xuyên qua một con phố, tại góc đường bịch một phát va phải một hán tử ngăm đen, người đó sợ quá la toáng lên nhưng không có việc gì, nha dịch lại mất thăng bằng ngã phịch xuống đất.

Thùng bị đổ, nước chảy khắp nơi, bốn con cả giãy đành đạch trên mặt đất.

Nha dịch hoảng quá thoắt cái nhảy dựng lên, tay chân luống cuống nhặt cá lại.

Hán tử ngăm đen bị hắn đụng phải lúc này cũng thấy rõ đã xảy ra cái gì, cũng vội vàng hỗ trợ nhặt cá, hai người vất vả hồi lâu mới đưa bốn con cá trở về trong thùng. Nha dịch chạy ào vào cửa hàng bên cạnh, múc vội mấy muôi nước đổ vào thùng, trông thấy bốn con cá trong thùng hình như không sao cả mới rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Lý Đạo Huyền thấy cảnh này không khỏi thầm buồn cười, trông bộ dạng khẩn trương của ngươi kìa, lấy lòng đại lão mặc dù là đạo sinh tồn của tiểu nhân vật nhưng cũng không cần làm thành như vậy mà, quá mức thì chỉ khiến sự việc trở nên buồn cười.

Sau khi giữ được cá, nha dịch không còn luống cuống nữa, tức giận tóm lấy hán tử ngăm đen kia, cả giận nói: "Thiếu chút nữa ngươi làm chết cá tiên của ta rồi, nếu cá này chết, ngươi có chịu trách nhiệm được không?"

Hán tử ngăm đen thấy người trước mắt là một nha dịch, đại thể cũng đoán được cá đó dùng để làm gì, khinh miệt nói: "Khẳng định là cá tặng cho huyện lệnh đúng không? Hoảng không ra thể

thống gì, Rõ ràng là ngươi đụng phải ta, tự mình ngã, ta có lòng tốt giúp ngươi nhặt cá, ngươi còn muốn ném trách nhiệm cho ta hay sao?"

Nha dịch quát: "To gan!"

Hắn hơi tức giận, người trước mắt này thật to gan, biết ta là nha dịch, biết ta tặng cá cho huyện tôn đại nhân mà hắn còn dám nói như vậy?

Nha dịch cả giận nói: "Ngươi làm ở đâu?"

Hán tử ngăm đen kiêu ngạo mà nói: "Mỏ than thung lũng Kim Thủy!"

Nha dịch nghe xong thì nín lặng.

Lý Đạo Huyền: "Hà! Thì ra là thế."

Nha dịch ngẩn ra ít nhất thời gian 20 lần chớp mắt, nửa ngày mới kịp phản ứng, thảo nào người này kiêu ngạo như vậy, thì ra là công nhân mỏ than Kim Thủy.

Từ sau khi mỏ than được thôn Cao Gia "nhận thầu", đã thoát khỏi cai quản của quan phủ, thuộc về xí nghiệp tư doanh của thôn Cao Gia, hiện tại người làm việc đào than tại mỏ than Kim Thủy có thu nhập rất cao.

Hơn nữa những người này mỗi ngày còn hát cái gì "công nhân chúng ta anh dũng kiên cường", có một loại cảm giác tự hào "Thế giới mới do chúng ta khai sáng", đương nhiên cũng sẽ không để trong mắt một nha dịch nho nhỏ như hắn.

Nha dịch hừ lạnh một tiếng: "Ỷ vào bản thân có hậu đài, lá gan to tận trời nhỉ."

Công nhân mỏ than nói: "Ta không phải ỷ vào có hậu đài, mà

là ỷ vào ta có lý, là ngươi đụng phải ta, cũng không phải ta đụng phải ngươi, ngươi tức giận gì với ta? Ta còn không nổi cáu với ngươi thì thôi!"

Nha dịch: "Muốn phân rõ phải trái đúng không? Tin hay không ta không cần phân rõ phải trái với ngươi, chỉ cần một câu nói là khiến ngươi cúi đầu nhận sai?"

Công nhân mỏ than kiêu ngạo mà nói: "Không thể! Tuyệt đối không thể!"

Nha dịch: "Đây là cá mà thánh nữ đại nhân thôn Cao Gia muốn ăn."

Công nhân mỏ than nháy mắt luống cuống: "Ta sai rồi, nhanh, nhanh đưa cá đến nhà bếp đi, nhanh đi, đừng để chúng nó chết."

Chương 413: Hình như là ngu ngốc

Bến tàu Cổ Độ.

Thiết Điểu Phi ngồi trong một gian nhà cỏ sập xệ bên cạnh bến tàu, phía sau chất đầy túi muối, mỗi túi đều cố ý làm to như đầu người, loại túi này rất thuận tiện cho một người mang theo, có thể bảo đảm đám buôn muối lậu dưới trướng hắn mỗi người vác trên lưng một bao còn có thể bước đi như bay, tránh né quan binh đuổi bắt.

Số muối này là buổi chiều ngày hôm qua hắn mới vận chuyển tới.

Quả thực không dễ dàng!

Sơn Tây quá hỗn loạn.

Sau lần trước Lão Trương Phi đánh bến tàu Cổ Độ bị Hình Hồng Lang dùng đại pháo bắn cho chạy, hắn cũng không chạy xa mà vẫn lảng vảng ở phụ cận Bồ Châu và đạo Hà Đông, trong thôn lân cận có thể thấy được lưu khấu khắp nơi.

Có lúc một nhóm lớn, mấy trăm đến nghìn người, có lúc một nhóm nhỏ, mấy chục đến trăm người, phân tán đến các thôn trang giết người cướp của, bức ép lương dân.

Thiết Điểu Phi trốn tránh nhóm lưu khấu lớn, thịt nhóm lưu khấu nhỏ, đem lương thực mà Hình Hồng Lang giao cho hắn bán hết cho lão bách tính của đạo Hà Đông, sau đó lại lẩn đến bên Giải Trì mua một số lượng lớn muối rồi trở về bến tàu Cổ Độ, ở chỗ

này chờ Hình Hồng Lang trở lại.

Một công nhân bến tàu từ bên ngoài đi vào, hành lễ với Thiết Điểu Phi: "Thiết đại đương gia, chỗ ngài còn lương thực không? Ta còn muốn mua một chút."

Thiết Điểu Phi lắc đầu: "Hết rồi! Bên cạnh ta chỉ còn lại khẩu phần lương thực cho vài ngày thôi, số khác bán hết rồi."

Công nhân bến tàu tỏ vẻ đau khổ: "Vậy thì chết rồi, lão bà của ta đang mang thai. Lúc này mà đứt lương thì biết làm sao."

Thiết Điểu Phi: "Chờ một chút đi, Hình đại đương gia nói còn có thể vận lương tới."

Công nhân bến tàu thấp giọng nói: "Hiện tại Thiểm Tây và Sơn Tây đều đang hạn hán, cho dù Hình đại đương gia có ba đầu sáu tay cũng khó kiếm được nhiều lương?"

Thiết Điểu Phi cau mày: "Ài! Nói chung, không thể hoàn toàn trông chờ vào Hình đại đương gia tới cứu mệnh, tự mình cũng phải nghĩ biện pháp cứu lấy mình, xuống sông mò cá đi!"

Công nhân bến tàu thở dài, đoạn xoay người đi ra ngoài.

Thiết Điểu Phi cũng đi theo ra khỏi nhà củ, nhìn về hướng bên cạnh bến tàu, lượng lớn các nhà công thương nghiệp, ngư dân, nông dân đang gia cố hàng rào bến tàu Cổ Độ, họ tận lực tìm về cây gỗ to một chút rồi đóng chúng nó xuống đất...

Tuy nhiên những người này đều đói bụng quá, không có sức lực, cho nên thân gỗ họ kiếm về không tính quá lớn, loại cả cây đại thụ là họ không có sức đi chặt, chặt xuống rồi cũng không có sức đưa về, cho nên khẳng định xây tường rào không cao nổi.

Thiết Điểu Phi nghĩ thầm: Lần tiếp theo Lão Trương Phi trở lại đánh bến tàu Cổ Độ, ở đây khẳng định sẽ không ngăn được.

Ôi!

Hình đại đương gia, chừng nào cô mới có thể trở lại đây?

Đúng lúc này, một công nhân vận chuyển phụ trách quan sát tình hình bên cạnh bến tàu rống lên: "Tới rồi tới rồi, mặt sông có thuyền đi tới."

Thiết Điểu Phi phấn chấn: "Tới rồi? Thật tốt quá! Là thuyền của Hình đại đương gia phải không?"

"Không... không dám khẳng định... lần này tới hẳn ba chiếc!"

"Ba chiếc?"

Thiết Điểu Phi ngẩn người, vội vàng bò lên chỗ cao rồi nhìn ra mặt sông đằng xa.

Chỉ thấy trên mặt sông phía bắc xuất hiện ba chiếc thuyền lớn, bây giờ còn xa nên thấy không rõ lắm, nhưng trên nhìn từ phương hướng là có thể đoán được, tám chín phần mười là Hình Hồng Lang tới rồi, bởi vì thuỷ quân trên Hoàng Hà cũng không có thuyền lớn như vậy.

Ba chiếc thuyền chậm rãi đến gần, đã thấy rõ, một con thuyền trong đó phía trên có rất nhiều ống pháo, thoạt nhìn rất bắt mắt, đó không phải là chiếc chiến thuyền lần trước của Hình Hồng Lang đó sao?

Lần này trên thuyền còn treo một lá cờ, phía trên có một chữ "Lang".

Hai chiếc thuyền khác hơi kỳ lạ, là một con thuyền kiểu dáng rất đơn giản, trên một cái toàn là chiến mã, sợ là có tới trên trăm con. Trên cái còn lại thì tựa hồ là hàng hóa, phía trên phủ vải dầu, mặc dù bị vải che không nhìn thấy, thế nhưng có thể đoán được chắc là lương thực.

Thiết Điểu Phi phấn chấn: "Hình đại đương gia tới rồi."

Rất nhiều người trên bến tàu đều bu tới bên bờ, quay về mặt sông hoan hô: "Hình đại đương gia!"

"Vĩnh Tế Hình Hồng Lang!"

Người càng nghèo càng la cố sức, bởi vì họ đã cạn lương thực rồi.

Nhất là công nhân bến tàu có lão bà mang thai, nhìn ba chiếc thuyền trên mặt sông mà tựa như thấy được cứu tinh, la vài tiếng nước mắt đã chảy ròng: "Lần này vợ con ta được cứu rồi."

Hình Hồng Lang đứng ở trên thuyền hàng, nhìn đoàn người hoan hô bên bờ, khẽ thở dài: "Phụ lão hương thân ở quê hiện tại khổ quá."

Cao Sơ Ngũ đang trên một chiếc thuyền khác, thò đầu ra nhìn tình hình trên bờ, không khỏi kinh ngạc: "Nương tử của ta ở bên này uy tín quá nhỉ."

Một ném lựu binh đi tới cười nói: "Doanh trưởng, lần này xem như ngài về quê của phu nhân, bái phỏng thê tộc đó, nên xốc lại tinh thần, bằng không bị sẽ bị người khác chê cười, kể cả Hình phu nhân cũng bị mất mặt."

Cao Sơ Ngũ nghe vậy cũng cảm thấy đúng. Đây chính là con rể ngốc đưa phu nhân về nhà mẹ đẻ, bái phỏng thê tộc, vào những lúc thế này không thể để xảy ra chuyện rớt mắc xích gì đó, bằng không sẽ bị thê tộc khinh thường.

Cao Sơ Ngũ vuốt vuốt mái tóc của mình: "Bộ dạng ta thế này được không?"

Ném lựu binh: "Doanh trưởng uy vũ khí phách!"

Cao Sơ Ngũ: "Ha ha ha! Vậy là tốt rồi! Để cho người ở quê phu nhân ta thấy, cô gia của họ là một hảo hán."

Cao Sơ Ngũ dứt khoát đứng hẳn lên mũi thuyền, bộ dáng ngạo nghễ, để cho gió sông thổi vào mái tóc hắn bay phần phật về phía sau đầu, thân thể cao to uy mãnh của hắn ngạo nghễ đứng đón gió...

Người bên bờ nhìn thấy, trên chiến thuyền đối diện có một hán tử hào phóng, mày rậm mắt to, lưng hùm vai gấu, đứng ở đầu thuyền nhìn thư thiên thần, thật đúng là bị dáng vẻ của hắn hù doạ.

Ném lựu binh kêu lên: "Doanh trưởng, nam nhân đón gió phải phanh ngực ra mới càng trông giống hảo hán."

Cao Sơ Ngũ: "A? Là như thế này sao?"

Hai tay hắn nắm lấy y sam của mình vạch ra hai bên, vốn tưởng rằng tiện tay xé một cái y phục sẽ rách, lộ ra hai khối cơ ngực của hắn, nào ngờ vải bông này dệt rất tốt, rất chắc chắn, hắn tiện tay xé một cái muốn thể hiện, không dùng đến sức mạnh, kết quả không xé được y phục, trái lại dùng sức sai chỗ.

Cả người lắc lư, không đứng vững, từ trên thuyền rớt xuống.

May mà hắn thuộc loại quái vật dị loại môn tự nhiên 0 điểm, thể dục 100 điểm, trong nháy mắt ngã xuống đã kịp phản ứng, đưa tay nắm lấy mép thuyền, cả người treo bên ngoài đầu thuyền.

Hắn cũng không biết bơi, nếu như rơi xuống sông thì xong đời, vội vàng chật vật không chịu nổi bò lên trên, bị hoảng loạn nên động tác xấu xí hết chỗ nói.

Người trên bờ trông thấy thì rất hiếu kỳ và buồn cười.

"Người đó làm gì thế?"

"Bị ngáo hả?"

"Hình như là tên ngốc!"

Cao Sơ Ngũ bò lên trên mép thuyền ngồi xuống, vẻ mặt ảo não: "Toang rồi! Toang thật rồi, thể nào cũng bị thê tộc khinh thường."

Ba chiếc thuyền lần lượt cặp bờ.

Hình Hồng Lang là người thứ nhất nhảy lên bờ.

Nàng vừa hiện diện, người trên bờ đồng thời sửng sốt, bọn họ đã nhìn ra, Hình Hồng Lang đã chải tóc "phụ nhân kế", điều này biểu thị nàng đã lập gia đình, rõ ràng mấy ngày trước khi nàng tới đây còn chưa búi tóc kiểu này.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi, vậy mà nàng đã lập gia đình!

Người trên bến tàu: "Ơ, có lầm không vậy?"

Chương 414: Ngươi tới dẫn đường

Thiết Điểu Phi đi đến trước mặt Hình Hồng Lang nghênh đón, ôm quyền: "Hình lão đại, cuối cùng cũng chờ được cô đến rồi, lần này thứ cô mang đến, hình như hơi nhiều nhỉ."

Ánh mắt hắn chuyển tới ba chiếc thuyền!

Chỉ thấy người trên ba chiếc thuyền đều đang đi xuống, trên chiếc thuyền có phủ vải dầu chỉ có một đám buôn muối lậu đi xuống, mà trên chiến thuyền thì có rất nhiều binh đi xuống, họ có áo giáp, có trường mâu, có Yêu đao, có nỏ cầm tay, còn có không ít người cầm hỏa súng. Chỉ trang bị này đã tốt hơn so với quan binh không chỉ một cấp bậc.

Còn có một con thuyền thì đang cho ngựa đi xuống!

Số ngựa này sau khi xuống thuyền liền có một binh lính xoay người cưỡi lên, động tác lưu loát tự nhiên, vừa nhìn chính là kỵ binh có tố chất huấn luyện.

Thiết Điểu Phi thầm kinh hãi: đội hình xa hoa gì thế này? Thứ mà một buôn muối lậu nên có sao?

Chỉ thấy Cao Sơ Ngũ gục đầu đi tới, Hình Hồng Lang một tay kéo hắn đứng bên cạnh, mỉm cười nói: "Đây là trượng phu ta, người giang hồ gọi là Đại Ham Tử, là hảo hán có tiếng bên Thiểm Tây."

Thiết Điểu Phi nghĩ thầm: Có tiếng? Ta cũng không nghe thấy tên tuổi của hắn, chỉ nghe qua đám người Vương Gia Thắng, Tử

Kim Lương, Bạch Ngọc Trụ, Sấm Vương, Không Dính Bùn, Vương Tả Quải, Đại Ham Tử này từ đâu chui ra?

Hình Hồng Lang hừ một tiếng: "Thế nào? Khinh thường trượng phu ta?"

Thiết Điểu Phi vội vàng nghiêm nghị: "Không dám không dám, vị Đại Ham Tử này, vừa nhìn chính là một hảo hán tử nhất đẳng."

Cao Sơ Ngũ nhếch miệng cười với hắn: "Con người ngươi thật hay, nói lời thật là dễ nghe."

Thiết Điểu Phi nghĩ thầm: Thảo nào tên là Đại Ham Tử, người này ngay cả lời khách sáo cũng không hiểu.

Hắn tiến đến bên tai Hình Hồng Lang, thấp giọng nói: "Hình lão đại, cô đây là..."

Hình Hồng Lang: "Như ngươi thấy, lão nương cũng phản rồi! Thuộc hạ của trượng phu ta vừa lúc có mấy trăm huynh đệ, sẽ giúp ta. Hiện tại ta có thuyền, có binh, còn có lương, hắc hắc hắc, lần này trở về, là để diệt mấy tên khốn khiếp khi dễ người quê hương ta."

Câu này vừa ra khỏi miệng, trên bến tàu vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi.

"Hay!"

"Hình đại đương gia tới là chỗ dựa cho chúng ta rồi."

"Bọn lưu khấu chó đẻ đó hại chúng ta thê thảm, Hình đại đương gia làm chủ cho chúng ta đi."

"Hình đại đương gia, ta đói quá."

Nghe những tiếng nói hỗn loạn này, Hình Hồng Lang không nói hai lời, phất tay nói: "Bắt đầu xuống hàng."

Vải dầu trên thuyền hàng bị xốc lên, bên trong toàn là bột mì chứa trong những bao lớn, chất đầy cả con thuyền. Một gã buôn muối lậu khiêng một bao bột mì xuống, ở bên bờ mở miệng bao ra, mọi người đồng loạt nhìn vào.

Mặc dù đã sớm đoán được sẽ là lương thực, nhưng khi tận mắt nhìn thấy vẫn bị giật mình.

"Trong bao toàn là lương a?"

"Tất cả bao trên thuyền đều vậy sao?"

"Trời ơi, cả thuyền này được bao nhiêu cân?"

"Ông trời ơi, lương thực cả thuyền này đủ cho người mấy trấn ăn no."

Thiết Điểu Phi nhìn mà cả người mơ màng: "Hình lão đại, rốt cuộc cô kiếm ở đâu ra nhiều lương thực như vậy?"

Hình Hồng Lang cười hắc hắc: "Đây là ông trời ban cho."

Thiết Điểu Phi không tin cái gì ông trời ban cho, nghĩ thầm: Hình Hồng Lang không chịu nói, điều này cũng không khó hiểu, có con đường nhập hàng tốt như vậy, đổi là ta cũng không nói, một mình lũng đoạn nguồn cung cấp mới có thể kiếm được nhiều.

"Hình lão đại, không cần nói lời vô ích, số lương này... báo cái giá đi."

Câu hỏi của Thiết Điểu Phi cũng là câu hỏi của tất cả mọi người trên bến tàu, mọi người suy nghĩ đến túi tiền hơi cạn của mình, nghĩ thầm: Lần trước Hình lão đại vận tới lương thực bán cho chúng ta với giá 400 văn một đấu, lần này chắc cũng không tăng giá đâu nhỉ?

Họ vừa mới nghĩ tới đây, liền nghe được Hình Hồng Lang lớn

tiếng nói: "Lần này hàng nhiều, 200 văn một đấu!"

Mọi người mừng rỡ.

Lúc này giá lương của Sơn Tây đã tăng vọt đến 800 văn một đấu, hơn nữa rất nhiều nơi còn không có mà mua, không nghĩ tới Hình Hồng Lang vừa đến, trực tiếp đẩy giá xuống 200 văn, đây quả thật không phải là buôn bán, mà là đang làm từ thiện.

Vô số người bu tới: "Cho ta hai đấu!"

"Ta muốn năm cân."

"Hai mươi cân."

Người trên bến tàu ồ ạt còn hơn cái chợ.

Thiết Điểu Phi lại không vội, hắn khác với những kiểu mua lắt nhắt thế này, nếu hắn muốn lấy hàng là chỉ một lần hơn mười xe. Hắn cười khẩy một tiếng: "Hình lão đại, cô làm vậy khiến ta... nếu ta cầm hàng chỗ cô rồi, cũng ngại không thể bán được giá cao."

Hình Hồng Lang: "Nói nhảm, khẳng định không thể bán cao, nhìn thấy thuyền hàng phía sau ta không? Lão nương cũng không chỉ có một con thuyền này, còn có cái thứ hai, thứ ba, thứ tư... Muốn bao nhiêu lương có bao nhiêu lương."

Nàng cũng cười khẩy một tiếng: "Lần này lão nương trở về Sơn Tây, chính là chuyên môn tới ép giá lương, con mẹ nó tên nào dám tích lương nâng giá, lão nương sẽ đập cho hắn phải phá sản bán cả quần lót."

Thiết Điểu Phi hít một hơi lạnh: "Có nhiều như vậy sao? Vậy chuyến hàng tiếp theo, chỉ sợ giá còn có thể thấp hơn nữa sao?"

Hình Hồng Lang cười: "Không sai! Mục tiêu cuối cùng của lão nương là ép giá trở lại giá trong năm bình thường."

Thiết Điểu Phi nghĩ thầm: giá trong năm bình thường, cũng chính là bảy văn tiền một cân.

Trong nháy mắt, Thiết Điểu Phi đã thay đổi cách nghĩ, lương này hắn vẫn là không nên bán, dù sao hắn vốn chính là tư thương buôn muối, bán lương không đúng chuyên môn, loại tiền đen tối thế này không nên kiếm, đỡ phải cuối cùng trở thành đối tượng đả kích của Hình Hồng Lang.

"Thôi ta bán muối vậy." Thiết Điểu Phi cười nói: "Lần trước Hình đại đương gia nói cần muối, tại hạ may mắn không làm nhục mệnh, đã kiếm cho cô không ít."

Hắn dẫn theo Hình Hồng Lang đi tới bên ngôi nhà cỏ, kéo cửa chỉ vào.

Hình Hồng Lang liếc nhìn vào, túi muối to như đầu người, ước chừng khoảng ba bốn chục túi, số muối này đối với lão bách tính bình thường mà nói cũng không ít, người cả trấn cũng phải ăn gần một năm mới hết, thế nhưng đối với công nghiệp chế kiềm của thôn Cao Gia thì chút muối đó không đáng kể.

Nàng chỉ vào thuyền lớn phía sau: "Ngươi xem thuyền của ta, chở mấy túi muối của ngươi có phải không thích hợp quá không? Ngươi chỉ có chút xíu khả năng ấy thôi à? Không thể đem muối chất đầy thuyền này của ta được sao?"

Thiết Điểu Phi: "Đùa à? Chất đầy muối thuyền to như vậy? Bao nhiêu người phải ăn bao nhiêu năm mới có thể ăn hết?"

Hình Hồng Lang: "Ngươi mặc kệ ta ăn mấy năm đi, dù sao thì ta muốn càng nhiều muối hơn, chút này không đủ, ta vẫn phải tự mình đến Giải Trì một chuyến."

Thiết Điểu Phi nhìn đội quân phía sau Hình Hồng Lang, đè thấp giọng nói: "Hình lão đại, cô dự định một đường đánh tới Giải

Trì sao? Trong đạo Hà Đông có quân chính quy của triều đình trú đóng, thật muốn đánh qua đó cướp muối, sự việc sẽ xôn xao rất lớn."

"Ta cũng đâu ngu, đương nhiên sẽ không đánh trực tiếp."

Hình Hồng Lang nói: "Trú quân của triều đình nằm phía bắc Giải Trì, ta dự định vòng qua phía nam Giải Trì, tại nơi đó liên lạc với các thợ muối, chuyên môn làm muối cho ta. Mấy năm nay ta không buôn muối, cách thức bên đó không quen, ngươi giúp ta dẫn đường đi, giúp ta thông con đường nhập muối này rồi, không thể thiếu lợi ích của ngươi."

Thiết Điểu Phi: "Hắc hắc hắc, ta quen phía nam Giải Trì, có điều... chuyện dẫn đường này, cô báo cái giá đi."

Chương 415: Ngươi nghiêm túc?

Hình Hồng Lang và Thiết Điểu Phi chốt xong chuyện dẫn đường, nhưng chuyện này cũng không phải nói xong là lập tức sẽ xuất phát, còn chưa vội, chỉ số lượng lớn lương thực trên thuyền hàng muốn đưa xuống cũng là một việc không nhỏ.

Mặc dù Cao Sơ Ngũ ngốc, thế nhưng lại rất quen thuộc quy củ làm việc của thôn Cao Gia, hắn gân cổ lên, hô to với các công nhân trên bến tàu Cổ Độ: "Các huynh đệ, qua đây hỗ trợ dỡ hàng, đưa hết số lương thực này từ trên thuyền xuống, tìm một nơi khô ráo chất đống ở đó, cho mỗi người tiền công ba cân bột mì."

Câu này hiệu quả đến đáng sợ.

Các công nhân bến tàu hú lên rồi lập tức tập trung tới, ngay cả một số ngư dân và nông dân cũng qua theo, trong nháy mắt biến thành công nhân bến tàu. Dù sao thì có sức khoẻ đâu phải làm không, có thể kiếm ba cân bột mì thì cớ sao mà không làm.

Lên thuyền vác bao, rời thuyền, đến nơi người của dân đoàn chỉ định đặt bao bột mì xuống, ai nấy đều phấn khởi nở nụ cười.

Lão Nam Phong đứng lên chỗ cao, nhìn địa thế xung quanh một vòng, sau đó tiến đến bên cạnh Cao Sơ Ngũ, thấp giọng nói: "Bến tàu này sau này sẽ có người của chúng ta trường kỳ đóng quân, làm một cứ điểm để vận lương từ Thiểm Tây qua đây, lại từ bên này vận muối trở lại. Đây là một địa điểm chiến lược cực kỳ quan trọng phải tổ chức tốt. Chỉ dựa vào vài hàng rào tre là không được, phải để cho các công nhân ở đây ăn cơm no, có sức khoẻ, để cho họ giúp chúng ta dựng một công sự phòng ngự đơn giản, còn

có nhà gỗ cho mấy trăm người của chúng ta ở cũng phải dựng lên."

Cao Sơ Ngũ cười: "Được đấy."

Lão Nam Phong thấy hắn đồng ý rồi, lập tức xoay người ra lệnh, thế là lập tức có binh sĩ dân đoàn chạy ngoài rồi bắt chuyện với công nhân đang chuyển hàng: "Mọi người ngày hôm nay chuyển hàng xong, cầm tiền công về nhà ăn cho no, ngủ cho say, ngày mai trở lại, chúng tôi muốn dựng một mộc trại ở chỗ này, mọi người bỏ công, chúng tôi bao mọi người ăn no, một ngày lại trả thêm tiền công ba cân bột mì."

Công việc này làm gì có người không thích làm, các công nhân bến tàu mừng rỡ: "Được!"

Lão Nam Phong đi tới đi lui dọc theo bến tàu, thỉnh thoảng vạch một đường thẳng trên mặt đất: "Ở đây... phải xây một tiễn lâu, ít nhất cao ba trượng!"

Đi về phía trước vài bước: "Cửa tường trại làm ở chỗ này..."

"Đối diện cửa lại dựng một tiễn lâu."

Chẳng mấy chốc, hắn đã vẽ ra một cái mộc trại thật lớn bên cạnh bến tàu. Trại này một bên đối diện sông, một bên bao quanh bởi tường trại, thoạt nhìn cũng rất ra gì.

"Người của bến tàu Cổ Độ quá ít." Lão Nam Phong trở lại phía trước Cao Sơ Ngũ, lắc đầu nói: "Các nhà công thương nghiệp, ngư dân, nông dân, cộng hết lại cũng chỉ mấy trăm người, còn không nhiều bằng binh sĩ của chúng ta, muốn xây dựng lên hàng rào này, nhân lực thiếu rất nghiêm trọng."

Cao Sơ Ngũ: "Binh sĩ của chúng ta có thể xây mà."

Lão Nam Phong lắc đầu: "Chúng ta cũng không phải cái loại đại quân mấy vạn người, kỵ bộ binh gom lại cũng chỉ mấy trăm

người. Nếu như tất cả đều đưa đi xây hàng rào, khi các binh sĩ mệt muốn chết mà lưu khấu đột nhiên đột kích, vậy thì sẽ rất nguy hiểm."

Cao Sơ Ngũ vẫn vẻ mặt ngây thơ: "Vậy thì làm sao đây?"

Lão Nam Phong chỉ Hình Hồng Lang: "Bảo phu nhân của ngươi nghĩ biện pháp, cô ấy là địa đầu xà ở đây, khẳng định có thể kiếm được người."

Cao Sơ Ngũ xớn xác chạy về phía Hình Hồng Lang.

Lúc này Hình Hồng Lang đang nghiên cứu chuyện lén lút mò tới phía nam Giải Trì với Thiết Điểu Phi để liên lạc với các thợ muối, đột nhiên thấy Cao Sơ Ngũ chạy tới rồi đứng im ở khoảng cách nửa trượng trước mặt nàng, vươn hai tay ra phía trước: "Hồng Lang!"

Hình Hồng Lang nháy mắt xoay người lại, cũng vươn hai tay ra: "Sơ Ngũ!"

Hai người "binh" một tiếng ôm chặt lấy nhau.

Hình Hồng Lang: "Sơ Ngũ, huynh đến tìm muội, có gì muốn nói à?"

Thiết Điểu Phi toát mồ hôi lạnh: Đáng sợ! Không ngờ Hình lão đại lại có một mặt nữ tử như vậy, đáng sợ a! Còn đáng sợ hơn cả bị lưu khấu đánh tới.

Cao Sơ Ngũ gật đầu: "Chúng ta phải xây ở bến tàu này một cái hàng rào, thế nhưng nhân lực không đủ."

Hình Hồng Lang gật đầu, cũng hiểu: "Muội biết rồi! Muội sẽ đi một vòng mười dặm tám thôn xung quanh để tìm một số người qua đây."

Xung quanh bến tàu Cổ Độ này thật ra cũng chính là Vĩnh Tế!

Lúc này Vĩnh Tế là một trấn trực thuộc Bồ Châu, phải đến Thanh triều mới có thể thăng cấp làm huyện, nhưng lúc này nó đã vô cùng phồn hoa náo nhiệt, nhân khẩu đông đúc, khoảng cách đến huyện thành cũng tương đương với khoảng cách từ bến tàu Hiệp Xuyên đến huyện thành Hợp Dương.

Trung tâm trấn cách bến tàu Cổ Độ cũng không xa, tính đường thẳng là hơn 30 dặm, cũng gần bằng khoảng cách từ thôn Cao Gia đến huyện thành Trừng Thành.

Nơi đây cũng là quê hương của Hình Hồng Lang.

Hình Hồng Lang xoay người ngồi lên một con tuấn mã, Tạo Oanh từ bên cạnh đi tới: "Ta dẫn 50 kỵ binh đi cùng cô."

"Được!"

Hai nữ nhân hào phóng cùng nhau quay đầu lại, quay về đám người Cao Sơ Ngũ cười nói: "Mọi người canh giữ bến tàu nhé, chúng tôi đi ra ngoài một vòng sẽ trở về."

Cao Sơ Ngũ phất tay: "Chú ý an toàn!"

Hai nữ nhân dẫn theo 50 kỵ lướt đi như gió.

Họ mới vừa đi, một đoàn thương nhân lấy Thiết Điểu Phi dẫn đầu thoắt cái vây lấy Cao Sơ Ngũ, nhìn hắn với ánh mắt cổ quái.

Cao Sơ Ngũ hơi hoảng: "Các ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

Thiết Điểu Phi: "Đại Ham Tử huynh đệ, ngươi... thật sự thành thân với Hình lão đại rồi?"

Cao Sơ Ngũ nhếch miệng: "Thì ra là việc này, còn giả được sao?"

Thiết Điểu Phi: "Nếu như ngươi bị uy hiếp thì nháy mắt mấy cái."

Cao Sơ Ngũ vội vàng trừng hai con mắt lớn hơn.

Con mắt trừng to như chuông đồng, bắn ra tia sáng... trí tuệ!

Mọi người: "Oa, không chớp mắt, thành thân thật rồi."

Thiết Điểu Phi: "Vô lý thật, huynh đệ, rốt cuộc ngươi coi trọng Hình lão đại điểm nào?"

Cao Sơ Ngũ: "Đẹp! Cô ấy là nữ nhân đẹp nhất thiên hạ."

"Phốc!"

Mọi người toát mồ hôi.

Thiết Điểu Phi lau mồ hôi lạnh trên trán: "Huynh đệ, ngươi không sao chứ?"

Cao Sơ Ngũ: "Trông ta giống như có bị sao lắm à?"

Thiết Điểu Phi: "Ngươi có phải là đánh không lại, bị cô ấy dùng nắm đấm uy hiếp ép cưới đúng không?"

Cao Sơ Ngũ nhếch môi nở nụ cười: "Cô ấy là bị ta đánh ngã mới gả, ngày thành thân cô ấy còn trách ta cưỡng đoạt dân nữ nữa mà."

Mọi người giật mình cả kinh.

Đám người trong nháy mắt tụ lại với nhau, thấp giọng nói: "Ông bạn này hình như là nghiêm túc."

Ông trời ơi! Thủ đoạn của người này cao minh thế nào? Cưỡng đoạt dân nữ vậy mà cướp đến trên đầu Hình lão đại.

"Đánh thắng được Hình lão đại, vậy công phu của hắn khẳng định rất cao."

"Không không không, việc này rất khó nói, không khéo chính là Hình lão đại cố ý nhường, bằng không thì, sau này tìm đâu ra một người nam nhân chịu cưới mình?"

"Vậy hắn khẳng định là ở rể rồi! Khẳng định!"

Thiết Điểu Phi lại quay đầu nói với Cao Sơ Ngũ: "Huynh đệ, ngươi ở rể Hình gia sao?"

Cao Sơ Ngũ nhếch miệng cười: "Ở rể? Đâu phải! Ta cũng là con một ba đời đơn truyền, khẳng định không thể ở rể nha, ta và Hồng Lang đã bàn bạc rồi, con trai theo họ ta, nhà và ruộng đất của ta, đều phải truyền cho con trai."

Mọi người ôm đầu: "Hoàn toàn không thể lý giải, không thể lý giải."

Chương 416: Phổ Cứu tự

Hình Hồng Lang và Tạo Oanh dẫn theo 50 kỵ binh chạy như bay về hướng đông.

Muốn tìm người đến bến tàu làm việc, đương nhiên trước tiên phải về quê nhà là thỏa đáng nhất, nàng tại quê nhà có đủ cơ sở quần chúng, có thể nói nhất hô bá ứng, kiếm một số công nhân hỗ trợ xây hàng rào bến tàu thì không khó.

Hơn nữa quê của nàng cũng không xa, nằm ở ngoài mười dặm phía đông bến tàu Cổ Độ, cưỡi chiến mã, chỉ chốc lát đã đến nơi.

"Qua sông Thúc phía trước chính là Tôn gia trang rồi." Hình Hồng Lang cười: "Ta họ Hình, nhưng lại lớn lên ở Tôn gia trang, trong thôn trang ta đã không còn người thân, chỉ có một số hàng xóm thôi."

Tạo Oanh lấy làm lạ: "Vì sao?"

Hình Hồng Lang: "Bởi vì ta là con gái của buôn muối lậu, cha ta cũng chính là một người buôn muối lậu vào Nam ra Bắc chạy loạn khắp nơi, gặp được mẫu thân ta ở Tôn gia trang, nhưng ông ấy cũng không vì mẫu thân ta mà ở lại, vẫn tiếp tục chạy khắp nơi, mãi đến khi ta trưởng thành, mẫu thân bệnh chết, ông ấy mới đưa ta theo bên cạnh, lại dẫn ta tiếp tục bán muối lậu."

Tạo Oanh cười: "Thì ra là thế, cũng gần giống như ta, ta cũng là mã tặc tổ truyền."

Hai người cùng nhau cười.

Lúc này phía trước đã có thể thấy được Tôn gia trang, nhưng

mà mới nhìn qua, sắc mặt Hình Hồng Lang liền trầm xuống, rất rõ ràng Tôn gia trang đã trải qua một trường kiếp nạn, tường rào trong thôn đổ ngã đổ nghiêng, có vài căn nhà tranh bị thiêu hủy, trên vách tường có thể thấy được vết đao.

Nàng vội vàng kẹp chặt bụng ngựa, chạy vào thôn với tốc độ nhanh nhất.

Trong thôn có một số thi thể nằm trên mặt đất, vết máu còn chưa khô, xem ra người hành hung mới đi không bao lâu.

Tạo Oanh cảm giác được tâm tình của Hình Hồng Lang không đúng, vội vàng đè thấp giọng nói: "Hình đại đương gia, nén bi thương..."

"Yên tâm, mấy cảnh này, mặc dù khó chịu, ta còn chưa đến mức làm gì." Vẻ mặt Hình Hồng Lang khó coi, nhưng tâm tình lại tương đối ổn định, dù sao nàng đi lại giang hồ nhiều năm, gặp qua vô số thương vong, buôn muối lậu từng chết dưới tay nàng cũng không ít, cũng không phải nhìn thấy mấy người hàng xóm chết là phát điên.

Càng vào lúc này, ý nghĩ của nàng trái lại càng thêm rõ ràng, nhanh chóng chạy một vòng trong thôn, nói: "Trong thôn hơn trăm nhân khẩu, nhưng chỉ có không đến mười thi thể, nói rõ đa số hương thân đã bỏ chạy rồi..."

Tạo Oanh vừa nghe nói vậy lập tức phất tay với các thủ hạ: "Tản ra, tìm manh mối."

Các mã tặc đều am hiểu truy tung, chẳng mấy chốc, một gã thủ hạ hồi báo: "Người trong thôn đi về hướng bắc, lưu khấu cũng đuổi theo họ hướng bắc."

Hình Hồng Lang khẽ chau mày: "Bắc? Ta biết rồi! Phổ Cứu tự! Họ trốn về hướng Phổ Cứu tự."

Tạo Oanh gọi tới một thủ hạ và phân phó: "Ngươi nhanh chóng chạy về bến tàu gọi chủ lực của chúng ta đến đây, trực tiếp tập trung tại Phổ Cứu tự."

Thủ hạ kia ôm quyền, giục ngựa chạy về hướng bến tàu.

Hình Hồng Lang và Tạo Oanh thì suất lĩnh 49 kỵ binh còn lại chạy về hướng Phổ Cứu tự...

Phổ Cứu tự nằm ở phía tây không xa Vĩnh Tế, bắt đầu xây vào Đường triều, tường đỏ ngói đen, trông rất trang nghiêm.

Ở đây địa thế cao lớn, tầm nhìn rộng rãi, cũng là một địa phương tốt dễ thủ khó công.

Phổ Cứu tự lúc này đông nghẹt lão bách tính, đều là thôn dân từ các thôn trang mười dặm tám thôn xung quanh tới đây trốn.

Người già và phụ nữ trẻ em run rẩy ở góc tường, thanh niên trai tráng thì cầm lấy vũ khí canh giữ ở cạnh tường ngôi tự. Các hòa thượng trong tự cũng không phải dễ chọc, cầm lấy tiêu côn, cùng các lão bách tính phòng thủ.

Ngoài tự, một đội quân lưu khấu nhân số vượt qua ngàn người đang leo lên sườn dốc bên ngoài tự, các thôn dân trong tự lập tức dùng cung săn bắn xuống phía dưới, nắp nồi và thuẫn bài mà bọn lưu khấu giơ lên bị bắn phát ra tiếng đốc đốc.

Nhưng rất rõ ràng, cung săn của các thôn dân là rất khó ngăn cản được lưu khấu.

Lưu khấu lúc này đã bao gồm cả biên quân, Vệ sở binh, dịch tốt, sức chiến đấu đã được tăng cao, mặc dù còn đánh không lại quân Minh nhưng đối phó thôn dân bình thường thì không cần tốn nhiều sức.

Chúng hoàn toàn coi thường cơn mưa tên thưa thớt của thôn

dân, dễ dàng bò lên trên sườn dốc, đi tới phía dưới bức tường ngôi tự.

Trúc mâu trên đầu tường đâm xuống, lưu khấu phía dưới cũng dùng trúc mâu đâm lại, không ngại chút nào, các thôn dân không chiếm được tiện nghi, trái lại bị lưu khấu đâm bị thương mấy người, ngã trở về trong tự.

Một hãn phỉ dễ dàng leo qua bức tường đỏ ngôi tự, song hắn còn chưa kịp đứng vững đã thấy một hòa thượng cầm tiêu côn lao tới, hãn phỉ vung qua một đao, tiêu côn trong tay hòa thượng xoay chuyển, côn thuật vậy mà rất cao, một chiêu liên hoàn bịch bịch bịch đánh vào trên người hãn phỉ.

Hãn phỉ kêu thảm thiết vài tiếng, ngã xuống.

Các thôn dân bên cạnh cũng ào lên, một cái cuốc vào đầu hãn phỉ, đánh cho hắn vỡ đầu.

Côn tăng lắc đầu: "A mễ thâu phật! Thiện tể thiện tể! Bần tăng dùng gậy không dùng đao thương, chính là vì không sát sinh, các ngươi giúp bần tăng sát sinh lại không nháy mắt một cái, đây không tính bần tăng phá giới đúng không?"

Côn tăng này mặc dù lợi hại, nhưng một mình hắn cũng không tạo được tác dụng quá lớn, tường tự các nơi đều báo nguy, mọi nơi đều có lưu khấu sắp trèo vào...

Mắt thấy sắp thủ không được...

Côn tăng cũng không khỏi thở dài: "A mễ thâu phật! Thiểm trai thiểm trai! Một kiếp này, sợ là không thoát khỏi."

Đúng lúc này, thợ săn bắn tên trên nóc nhà tự đột nhiên kêu to lên: "Có kỵ binh tới, là giúp chúng ta, họ đang giết lưu khấu, mọi người cố chịu đựng, có kỵ binh tới cứu chúng ta rồi."

Trong tự còn có người đang nhìn ra xa, vội vàng nhìn ra phía xa...

Quả nhiên!

Phía sau cái mông lưu khấu có một đội kỵ binh đang đánh tới, nhân số không nhiều lắm, cũng chỉ khoảng 50 kỵ, nhưng 50 kỵ này lại vô cùng hung hãn, dám xông thẳng vào đội quân lưu khấu hơn ngàn người, trông rất hùng hổ, uy phong hiển hách.

Các lão bách tính trong tự nhất thời sĩ khí đại chấn: "Mọi người cố gắng nào!"

Hình Hồng Lang và Tạo Oanh tới rồi!

Vừa đến, không nói hai lời, trực tiếp xông vào lưu khấu.

Đây cũng không phải là xông lung tung.

Lưu khấu đang đánh Phổ Cứu tự, toàn bộ hãn phỉ tinh nhuệ đều đã đánh tới phía dưới tường tự, mà ở phía sau chính là bản trận của tặc tù, chỉ có tặc tù và một đám hãn phỉ thân tín, nhân số cũng không nhiều, đây chính là cơ hội tốt để đột kích tặc tù.

Cho nên Tạo Oanh không nói hai lời, trực tiếp dẫn theo quân xông tới: "Kỵ binh, xung phong!"

Nàng vừa xông lên liền khiến tặc tù ngẩn ra.

Tặc tù này tên là "Tiểu Trương Bao", là nghĩa tử của Lão Trương Phi, đội trưởng đội năm dưới trướng Không Dính Bùn, từ sau lần trước hắn theo nghĩa phụ cùng bị Hình Hồng Lang dùng pháo đánh chạy tại bến tàu Cổ Độ, thì vẫn luôn cướp đoạt ở vùng lân cận.

Tên này đang vui vẻ ở phía sau trận nhìn các thủ hạ công ngôi tự, ai ngờ ở phía sau có một đội kỵ binh từ đâu nhảy ra.

Đang hấp tấp, Tiểu Trương Bao giật một cây trường thương, dẫn theo mấy chục bộ hạ xoay người lại nghênh địch.

Tốc độ chiến mã cực nhanh, nói đến là đến, thoáng cái đã đến trước mặt Tiểu Trương Bao, Tạo Oanh giơ tay "phốc" một tiếng một thương đâm xuyên ngực một hãn phỉ, hơn nữa trường thương cực kỳ linh hoạt, vừa chạm là thu, lại vạch một đường đâm tới trán Tiểu Trương Bao.

Tiểu Trương Bao quá sợ hãi, đối mặt với chiến mã hắn ngớ mặt ra, cũng không biết nên đánh thế nào, bèn lộn người lăn qua bên cạnh, rất hung hiểm né được một thương này của Tạo Oanh.

Chương 417: Dám báo tên họ không?

Hình Hồng Lang cũng theo đội kỵ binh cùng xông lên trước, nhưng nàng lập tức phát hiện, khi kỵ binh này tác chiến hình như nàng cũng phát huy được tác dụng gì.

Nàng chỉ là biết cưỡi ngựa, cũng không phải "biết cưỡi ngựa đánh trận".

Tạo Oanh phía trước một thương chọc ngã một hãn phỉ, nhưng Hình Hồng Lang tay rút ra Yêu đao lại phát hiện mình không biết khi trên ngựa lao nhanh thì chém người thế nào, căn bản không ra sức được.

Quả nhiên, thuật nghiệp có chuyên công!

Mẹ nó, lão nương dứt khoát xuống ngựa luôn vậy.

Hình Hồng Lang chống hai tay trên lưng ngựa, người nhảy dựng lên.

Từ trên ngựa đang lao nhanh nhảy xuống là rất nguy hiểm, nhưng nàng tuyệt không sợ hãi, rơi xuống đất bịch một tiếng, lăn liền mấy vòng mới triệt tiêu được lực, tiếp theo một chiêu Lý ngư đả đĩnh nhảy dựng lên.

Vừa mới đứng dậy, liền phát hiện tặc tù cũng đang lăn lộn, đồng thời đứng dậy cùng mình, sau đó hai người đối mặt nhau.

Tiểu Trương Bao và Hình Hồng Lang cứ như vậy đối diện.

"Con mẹ nó, một nữ nhân." Tiểu Trương Bao nổi giận gầm lên

một tiếng, trường mâu trong tay đâm thẳng mặt Hình Hồng Lang.

Hình Hồng Lang hơi nghiêng người, sượt qua mũi thương, bước dài một bước tiến vào vòng trong, với cự ly này trường mâu không dễ sử dụng, Tiểu Trương Bao quả đoán vứt mâu, đưa tay rút ra Yêu đao.

Hai người lấy đao đối đao, keng keng keng, đảo mắt đã vượt qua ba năm chiêu.

Nhưng trong thời gian ba năm chiêu này, bộ hạ của Tiểu Trương Bao không may rồi, Tạo Oanh cùng các bộ hạ mã tặc của nàng như một cơn gió thổi qua bản trận của Tiểu Trương Bao, nỏ, trường mâu, Mã đao luân phiên oanh tạc, bản trận của Tiểu Trương Bao trong nháy mắt không còn một ai đứng vững.

Có người tức giận rống lên: "Phía trước mau trở lại... a..."

Một cây trường thương xuyên qua ngực hắn.

Đám lưu khấu đằng trước vừa nhìn thấy, bản trận phía sau không ngờ bị kỵ binh đột kích, lập tức đại loạn, lượng lớn lưu khấu bắt đầu chạy về phía sau, mà đám hãn phỉ đầu tiên đã đánh tới dưới tường ngôi tự thì chỉ chăm chú tiến công, chúng còn đang tại tuyến đầu đối mặt với trúc mâu và nông cụ của các thôn dân, không rảnh quay đầu nhìn phía sau, căn bản không biết phía sau đã xảy ra cái gì.

Quân lưu khấu thoáng cái chia làm hai đoạn.

Nửa đoạn hướng về trước, nửa đoạn hướng về sau.

Nửa đoạn hướng về trước mãi đến khi nghe được người đoạn sau cùng hò hét, mới biết rốt cuộc đã xảy ra cái gì, quay đầu nhìn liền thấy Yêu đao trong tay Hình Hồng Lang đã để trên cổ Tiểu Trương Bao, máu đã văng xa nửa trượng...

"Hống!"

Sau tiếng rống, lưu khấu rối loạn, tất cả mọi người bắt đầu lộn xộn chạy về phía sau.

Tạo Oanh vội la lên: "Hồng Lang, nhanh lên ngựa! chúng trở về rồi, cô dưới ngựa dễ bị vây."

Vừa rồi sau khi Hình Hồng Lang nhảy xuống ngựa, chiến mã kia cũng rất có linh tính xoay một vòng, lại chạy về nơi cách nàng không xa, nàng vội vàng trở mình lên ngựa, cùng Tạo Oanh lại phóng ngựa chạy ra xa.

Lượng lớn lưu khấu ào ào chạy về, có người ngồi xổm bên thi thể Tiểu Trương Bao, hô to: "Không hay, thiếu đương gia bị người giết rồi."

"Nhanh đi thông báo cho đại đương gia."

"Con mẹ nó, kỵ binh từ đâu tới?"

"Đuổi theo, báo thù cho thiếu đương gia."

Một đám người hung dữ nhao nhao lên, nhưng muốn lấy hai cái giò đuổi theo chiến mã thì hoàn toàn là suy nghĩ nhiều, Tạo Oanh và Hình Hồng Lang nháy mắt đã bỏ chạy ra xa mấy chục trượng, ngay cả cung tiễn cũng không hỏi thăm họ được, càng đừng nói xe hai cẳng.

Đội kỵ binh chạy đến ngoài mấy chục trượng thì dừng lại, không chạy nữa, từ xa nhìn đám lưu khấu.

Bọn lưu khấu đành phải hướng về phía đội kỵ binh mà chửi: "Lũ khốn khiếp từ đâu tới, có ngon báo tên họ ra?"

Hình Hồng Lang lớn tiếng nói: "Lão nương đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Vĩnh Tế Hình Hồng Lang, ghi nhớ tên của lão

nương."

"Vĩnh Tế Hình Hồng Lang?"

"Ta nghe qua cái tên này, tư thương buôn muối phụ cận."

"Con mẹ nó, tư thương buôn muối sao lại ra tay với chúng ta? Mọi người đều đối nghịch với triều đình, phải cùng nhau tạo phản đánh triều đình mới đúng chứ."

Hình Hồng Lang nói: "Đây là địa bàn của lão nương, ai ở chỗ này giết người cướp của, lão nương sẽ băm mười tám đời tổ tông nhà nó."

Một hãn phỉ ôm thi thể Tiểu Trương Bao, tức giận chửi lại: "Nữ nhân thúi nhà ngươi, bớt ở đây ra vẻ, chỉ là một tư thương buôn muối mà thôi, ỷ vào thuộc hạ có mấy chục con ngựa thì dám kiêu ngạo? Con mẹ ngươi có ngon đừng dùng ngựa bỏ chạy, lão tử bảo đảm sẽ đem ngươi bầm thây vạn đoạn."

Người này vừa mới la xong, liền phát hiện phía tây có thêm lượng lớn kỵ binh lao tới, chính là chủ lực Kỵ Binh doanh của Tạo Oanh đã tới. Họ không tìm được Phổ Cứu tự ở đâu, cho nên mời Thiết Điểu Phi dẫn đường.

Thiết Điểu Phi mặc y phục thương nhân, cưỡi ngựa chạy đầu tiên, phía sau 250 kỵ binh cùng chạy theo, thanh thế rất lớn, khiến Thiết Điểu Phi đang chạy đằng trước cảm thấy vô cùng uy phong, thần thái cũng đặc biệt kiêu ngạo.

Đến nơi, hắn chạy đến trước mặt Hình Hồng Lang, cười to nói: "Dẫn theo nhiều kỵ binh như vậy thực sự quá uy phong, ôi chao, ta cũng muốn kiếm một đội kỵ binh, các ngươi tới cùng kiếm ở đâu nhiều ngựa như vậy? Có thể bán cho ta một ít được không? Cho cái giá đi."

Không ai để ý đến hắn!

Những kỵ binh này vừa đến nơi liền chạy tới phía sau Tạo Oanh, không còn tạo thanh thế cho Thiết Điểu Phi nữa.

Hãn phỉ vừa rồi còn nói muốn đem Hình Hồng Lang bầm thây vạn đoạn, vừa thấy bên này lại có thêm mấy trăm kỵ binh, mặt sầm lại, lời trang bức không nói nổi nữa, vội vàng dẫn theo tặc binh khác cùng lui về hướng bắc.

Tạo Oanh cười nhạt: "Trang bức xong rồi bỏ chạy? Đâu có dễ dàng như vậy. Hình đại đương gia, cô đi Phổ Cứu tự tìm các lão hương thân của mình tâm sự đi, ta đi chơi với đám xuẩn tặc này."

Hình Hồng Lang ôm quyền: "Được!"

Tạo Oanh kẹp lấy bụng ngựa, đuổi về hướng đám lưu khấu lui lại: "Kỵ Binh doanh, đuổi theo, chúng ta phải chơi với đám xe hai cẳng này một chút."

Phía sau ba trăm kỵ binh nhao nhao đồng ý, cùng đuổi theo.

Lúc này Hình Hồng Lang mới quay sang Thiết Điểu Phi vẫy tay: "Đi, chúng ta đi Phổ Cứu tự."

Thiết Điểu Phi nhún vai: "Ta dẫn đường cho các kỵ binh mà chưa được chút lợi ích nào, Hình đại đương gia, ít nhất cô cũng phải báo cái giá ta dẫn đường đi chứ?"

Hình Hồng Lang: "Hai chữ Hà Đông phía trước Hà Đông Thiết Điểu Phi của ngươi bỏ không à? Giúp phụ lão hương thân Hà Đông một việc nhỏ cũng phải báo giá?"

Thiết Điểu Phi nói thầm: "Ít nhất cũng cho một văn tiền chứ."

Hình Hồng Lang dở khóc dở cười, lấy ra một đồng tiền, đoạn bắn một cái xoay tròn giữa không trung, Thiết Điểu Phi chụp vào tay, cười to: "Được, thù lao đã nhận được rồi, đi thôi, Phổ Cứu tự."

Hai người chậm rãi đi tới trước Phổ Cứu tự.

Tình cảnh vừa rồi người trong Phổ Cứu tự từ trên cao nhìn xuống đều nhìn trong mắt, biết hai vị này là người một nhà nên đã mở cửa tự từ lâu.

Một đám người của Tôn gia trang sớm đã ào ra khỏi cửa: "Là Hình Hồng Lang! Là Hình Hồng Lang của Tôn gia trang chúng ta!"

"Hồng Lang a, mấy năm không gặp ngươi rồi."

"Mấy năm nay ngươi chạy đi đâu?"

"Lần này ngươi tới đúng lúc lắm, nếu không có ngươi, chúng ta xong hết rồi."

Người trong tự ngoại trừ Tôn gia trang còn có rất nhiều người từ thôn trang khác tới, đứng ở xa khẽ nói nhỏ: "Cô gái này là ai vậy? Có vẻ như rất quen thuộc với người của Tôn gia trang."

"Là một tư thương buôn muối, ngươi không nghe nói qua sao? Người kiếm ăn gần đây đều nghe nói đến cô ta."

"Ta cũng đâu có ra ngoài làm ăn, ta chỉ biết làm ruộng thôi."

Chương 418: Ép buộc thiện ý

Hình Hồng Lang và người của Tôn gia trang giao lưu vài câu đơn giản, sau đó chuyển sang chủ đề chính, hiện tại cũng không lúc tổ chức đại hội hương thân gặp nhau. Nàng nhìn lướt qua tình huống của Phổ Cứu tự, cơ bản có thể nhìn ra được, những lão bách tính trong tự đến từ mười dặm tám thôn xung quanh.

Xem ra xung quanh có rất nhiều thôn trang bị lưu khấu đến cướp, các lão bách tính chỉ có thể tập trung lại tại Phổ Cứu tự.

Đưa hết số người này đến bến tàu Cổ Độ làm việc cũng không tệ, thế nhưng, muốn giao lưu với nhiều người như vậy cũng rất phiền phức, trong đó khẳng định sẽ có người không tín nhiệm mình, vẫn phải tìm đến một người có thể nói chuyện.

Hình Hồng Lang hỏi: "Trong Phổ Cứu tự này, hiện tại ai định đoạt?"

"A mễ thâu phật." Một hòa thượng trung niên cầm tiêu côn đi tới trước mặt Hình Hồng Lang: "Bần tăng pháp hiệu Chiến Tăng, có chuyện gì nữ thí chủ có thể nói với bần tăng."

"Chiến Tăng?" Hình Hồng Lang: "Pháp hiệu này..."

Hòa thượng tỏ vẻ xấu hổ: "Khi bần tăng còn trẻ lòng dạ nóng nảy, thích đánh đánh giết giết, bởi vậy dùng pháp hiệu Chiến Tăng, hiện tại tuổi tác đã cao, cố tình bỏ, nhưng mọi người đều đã gọi quen, không đổi được."

Hình Hồng Lang: "Được thôi, Chiến Tăng đại sư, các hương thân trong tự, hiện tại đều nghe ông nói đúng không?"

Chiến Tăng thở dài: "Các hương thân gặp nạn, hiện tại hoang mang lo sợ, rất cần có người dẫn dắt, bần tăng đành phải mặt dày ra lệnh... Thiện tể thiện tể!"

Hình Hồng Lang: "Hiện tại trong tự có bao nhiêu người?"

Chiến Tăng: "Khoảng chừng tám chín trăm người."

Hình Hồng Lang: "Tự này của ông, nuôi được nhiều người như vậy sao?"

Chiến Tăng tỏ vẻ xấu hổ: "Đương nhiên là không nuôi nổi."

Hình Hồng Lang: "Vậy đại sư dự định làm thế nào?"

Chiến Tăng: "Chuyện này bần tăng còn chưa nghĩ tới, các hương thân đột nhiên từ bốn phương tám hướng đổ về, chân trước vừa đến, chân sau tặc binh đã theo tới, bần tăng chỉ nghĩ làm sao ngăn cản tặc quân, hoàn toàn quên mất vấn đề cơm ăn... Nữ thí chủ vừa hỏi, thật đúng là..."

Trên cái đầu trọc của hắn toát mồ hôi, tám chín trăm người a, ăn cái gì đây?

Không xong!

Đừng có mà ở trong tự của ta xảy ra thảm kịch ăn thịt người gì đó nha? Vậy thì thật sự "Thiện tể thiện tể" rồi.

Hình Hồng Lang nói: "Chiến Tăng đại sư, phiền ông giúp tôi nói với các hương thân, tôi có cách nuôi sống họ. Hiện tại bến tàu Cổ Độ cần lượng lớn công nhân để vận chuyển lương thực cùng dựng một cái mộc trại, người chịu đi làm việc được bao ăn no, mỗi ngày còn có tiền công ba cân bột mì."

Vừa nghe lời này, hai mắt Chiến Tăng lập tức sáng lên.

Tuy nhiên, hắn lập tức lại nghĩ tới điểm gì, hai tay hợp thành

chữ thập: "A mễ thâu phật! Thiện tể thiện tể! Nữ thí chủ, phương án này của ngài mặc dù tốt, nhưng người già và phụ nữ trẻ em trong nhà không có nam đinh thì làm sao? Họ không làm được công việc vận chuyển và xây dựng trại đâu."

"Người trong nhà không có nam đinh thì phụ trách nấu cơm cho các công nhân." Hình Hồng Lang: "Nấu cơm mỗi ngày cũng được bao ăn no."

Chiến Tăng khẽ nhếch mày: "Việc này không thể nói chơi được, tám chín trăm người này đều vừa sợ vừa đói vừa mệt, nếu không có được cơm ăn, đi không mười dặm đường, đối với họ mà nói chính là một việc rất gian nan. Còn có, nếu cô đã có nhiều lương thực như vậy, nói không chừng lưu khấu cũng sẽ có chủ ý với cô, chẳng phải là rất nguy hiểm?"

Hình Hồng Lang: "Vĩnh Tế Hình Hồng Lang ta cũng coi như tư thương buôn muối nổi danh trên giang hồ, nói một là một, nói hai là hai. Bên cạnh bến tàu có lượng lớn lương thực, lo cho tám chín trăm người ngày ăn tuyệt đối không có vấn đề, ta thậm chí còn có dư lương thực để bán ra. Về phần vấn đề an toàn, trên bến tàu còn có binh của ta, có thể ngăn cản tặc khấu."

Chiến Tăng tỏ vẻ nghiêm túc: "Nữ thí chủ là tư thương buôn muối, thủ hạ của cô đương nhiên sẽ không phải là quan binh đúng không?"

Hình Hồng Lang: "Quan binh có đáng tin bằng ta không?"

Chiến Tăng: "Những lão bách tính này chính là bởi vì không muốn theo tặc, nên mới trốn vào trong tự của bần tăng, nếu đến nơi của cô, coi như là đi theo tặc rồi, vậy biết phải làm thế nào?"

Hình Hồng Lang: "Tặc bình thường sẽ không lo cơm, còn ép họ ra ngoài cướp bóc. Mà ta lo cơm, không cần hai tay họ phải nhiễm máu, chỉ cần làm việc là được, họ khẳng định sẽ chịu."

Chiến Tăng: "Tương lai khi quan binh tới tiêu diệt cô, những bách tính này làm thế nào?"

Hình Hồng Lang: "Triều đình luôn chỉ tiêu diệt kẻ đầu sỏ, người đi theo không truy cứu, chỉ cần quan binh giết được ta, những lão bách tính này là có thể trở về quê hương, không có việc gì."

Chiến Tăng nhìn chằm chằm vào đôi mắt của nàng vài giây: "Bần tăng nhận thức người vô số, nhìn bộ dạng của nữ thí chủ, không giống nói dối, được thôi, vậy tin cô một lần, giờ bần tăng sẽ đi tuyên truyền lời nói của cô."

Hắn triệu tập các hương thân lại và nói cho họ biết.

Có vị hòa thượng hỗ trợ truyền lời, hiệu quả đương nhiên ngoài mong đợi. Có lẽ họ không tin tưởng Hình Hồng Lang, nhưng muốn tin tưởng đại sư của Phổ Cứu tự thực sự là không quá dễ dàng, rất nhanh, bầu không khí trong tự đều thay đổi.

Các lão bách tính vừa mới trải qua cảnh cửa nát nhà tan lại một lần nữa có được tinh thần, chuẩn bị xuất phát đến bến tàu Cổ Độ.

Bên ngoài loạn lạc, muốn đi ra ngoài thì thật sự cần dũng khí nhất định.

Các lão bách tính đứng trước cửa tự sợ hãi rụt rè nhìn xung quanh, muốn xem còn có lưu khấu mai phục bên ngoài hay không.

Cũng may không có!

Đội kỵ binh của Tạo Oanh từ phía bắc trở về, cười to: "Lũ tặc kia bị ta đuổi đi xa rồi, ta đuổi theo phía sau bắn tên, bắn cho chúng tè ra quần."

Các lão bách tính thở phào nhẹ nhõm.

Chiến Tăng cõng một cái túi nhỏ, tay cầm một cây tiêu côn, lớn tiếng nói: "Đi hết đi, không có sức cũng phải đi, vứt bỏ ngôi tự, mau chóng đi tới bến tàu Cổ Độ."

Đoàn người bắt đầu lên đường.

Chỉ cần số đông người đi, số ít người trong lòng còn có chút không quá cam tâm tình nguyện "làm công cho tư thương buôn muối" Cũng không dám ở lại trong tự, chỉ có thể đi theo.

Đây thật ra cũng là một loại ép buộc!

Chiến Tăng hiểu làm như vậy không tốt lắm, nhưng ép buộc thiện ý luôn luôn tốt hơn ép buộc ác ý. So với để cho những lão bách tính này bị lưu khấu bức ép chạy trốn, còn không bằng để cho họ bị tư thương buôn muối bức ép chạy trốn cho xong.

Các lão bách tính đi rất chậm, kỵ binh của Tạo Oanh tản ra, bảo vệ hai bên đội ngũ, mọi người chậm rãi tiến về phía trước.

May mắn chính là, dọc theo đường đi cũng không gặp phải lưu khấu nữa.

Mười dặm đường, người già và phụ nữ trẻ em phải đi đủ một hai canh giờ, mãi đến khi chạng vạng mọi người bụng đói đến mức kêu ùng ục, rốt cuộc thấy được một vùng nhà tranh sập xệ ở gần bến tàu Cổ Độ.

Cùng với...

Một con thuyền rất lớn!

Một chiếc chiến thuyền, một chiếc thuyền hàng.

Còn có một con thuyền hàng bởi vì không chở lương thực, chỉ chở đội kỵ binh của Tạo Oanh, sau khi kỵ binh rời thuyền thì bỏ không, cho nên nó đã trở về bến tàu Hiệp Xuyên từ sớm.

Chiến Tăng vừa thấy chiếc pháo thuyền thật lớn kia, trong lòng thất kinh: Chỉ là tư thương buôn muối mà lại có thực lực mạnh mẽ như thế? Không, đây khẳng định không chỉ là tư thương buôn muối, phía sau người này nhất định còn có thế lực khác, chỉ là đẩy tư thương buôn muối ra ngoài mặt làm ngụy trang mà thôi.

Mà cái nhìn của các lão bách tính thì khác với Chiến Tăng, bọn họ thấy chính là bao lương, vô số bao lương, chất đầy thuyền hàng, còn có một đám công nhân đang dỡ hàng trên thuyền hàng, họ hiển nhiên đã làm rất lâu nhưng trên thuyền còn có một nửa số lương thực còn chưa được chuyển xuống.

Sau một hồi hoang mang, tám chín trăm lão bách tính cùng đồng thanh hoan hô.

Chương 419: Tăng thuế

Năm Sùng Trinh thứ ba tức Công Nguyên năm 1630. kinh thành, ngự thư phòng.

Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm đang lật xem tấu chương.

Một phong tấu chương từ Sơn Tây đưa tới khiến hắn chú ý: "Vùng Tấn bắt đầu từ năm đầu Thiên Khải, không năm nào không thiên tai, mà năm ngoái càng..."

Phong tấu chương này chính là cái không lâu Thiết Điểu Phi đưa cho Hình Hồng Lang xem, Thiết Điểu Phi quả thật chỉ sao chép lại một phần, cũng không thật sự cướp đi nó, bởi vậy nó vẫn rơi vào trong tay Chu Do Kiểm.

Tâm tình Chu Do Kiểm giống như đang ngồi trên tháp rơi tự do.

"Đòi tiền, lại tìm trẫm đòi tiền, một câu cuối cùng 'muốn trừ nạn giặc cướp, trước tiên phải an ủi bần dân', chính là muốn trẫm lấy tiền ra đây mà?"

Đại thái giám Tào Hóa Thuần thấp giọng nói: "Họ đều nhìn chằm chằm vào quốc khố của hoàng thượng đó."

"Hừ!" Chu Do Kiểm: "Trẫm lấy đâu ra nhiều quốc khố như vậy cho bọn hắn? Chức trách của những quan viên này là gì? Không phải là giúp trẫm quản lý tốt địa phương sao? Hiện tại địa phương rối loạn, họ không xuất lực cho tốt, lại đến tìm trẫm đòi tiền? Đừng hòng!"

Hắn tiện tay ném tấu chương của Sơn Tây vào góc tường, mắt

không thấy tâm không phiền.

Lại cầm một phần tấu chương tiếp theo, tập trung nhìn vào, phong tấu chương này là Hộ bộ thượng thư Tất Tự Nghiêm trình lên, tấu chương nói, bởi vì "thu chi không đủ", thượng sớ mười hai chuyện, xin hoàng thượng tăng thuế quan.

Chu Do Kiểm mỉm cười: "Nhìn đi, cái này nói đúng, bảo trẫm tăng thuế, có điều, loại chuyện tăng thuế này cũng không dễ tăng, thiên hạ lão bách tính đều là con của trẫm, hiện giờ bách tính rất vất vả, cũng không thể tăng thuế nữa."

Vừa nói ra lời này, vừa lúc bị Binh bộ thượng thư Lương Đình Đống mới đi vào ngự thư phòng nghe được, Lương Đình Đống lập tức nói: "Nguyên nhân dân nghèo, đều bởi vì quan tham. Sau khi diệt trừ quan tham, lại tăng thuế ruộng, bách tính sẽ đồng ý."

Chu Do Kiểm: "A? Vậy Lương ái khanh cảm thấy, từ khi trẫm đăng cơ tới nay, tham quan có còn tồn tại được không?"

Lương Đình Đống vội vàng nói: "Sau khi bệ hạ đăng cơ, dọn sạch Yêm đảng, đã quét sạch tham quan ô lại, hôm nay quan trường trong sạch, chính là cơ hội tốt tăng thuế."

Tâm tình Chu Do Kiểm tốt giống như ngồi trên máy bay phản lực.

Vì vậy, chuyện tăng thuế cứ định ra như thế!

Vừa mới phát xuống thánh chỉ này, Hữu thị lang Chu Sĩ Phác của Hộ bộ quản lý thuế lại tới, thuế má các nơi trải qua nhiều lần thúc giục vẫn chưa có vận chuyển đến bộ.

Chu Do Kiểm lại đề bút viết: "Hộ bộ đưa ra thời hạn các phủ tra xét nguyên nhân khất nợ. Nhất nhất vạch tội, trừng phạt không tha, nếu quá hạn còn chưa tìm ra, trừng trị toàn thể."

Viết xong, Chu Do Kiểm khá hài lòng, trình độ trị quốc của trẫm vẫn có thể, khoản tăng thuế này chỉ cần làm được chu đáo, mấy trăm vạn lượng bạc tùy tiện vào tay, chiến sự Liêu Đông cũng không cần lo, ha ha ha ha!

Vào giờ cơm trưa, Lý Đạo Huyền đang ăn ngỗng kho Vinh Xương, miệng gặm lấy gặm để cái cánh, hai tay toàn là dầu.

Tầm nhìn trong hộp đang dừng trên một khu đất trống phía đông huyện Bạch Thủy, y đang làm mưa phùn vào trong hộp.

Lần trước mở rộng tầm nhìn có thể thấy được Hoàng Hà, huyện Bạch Thủy đã có một nửa diện tích lọt vào trong tầm nhìn của y, nhưng do bận bịu kinh doanh bến tàu Hiệp Xuyên, chưa rảnh để ý tới huyện Bạch Thủy, hiện tại bên bến tàu Hiệp Xuyên đã an bài xong, liền bắt đầu lén làm mưa cho huyện Bạch Thủy, lại phái người qua đó bán sách, một bộ công tâm đang tiến hành theo quy trình.

Đúng lúc này, ba chữ "Thôn Cao Gia" trên hộp đột nhiên nhấp nháy, điều này nói rõ, trong thôn Cao Gia đang có người gõ chuông kêu gọi y.

Việc này không quá hợp lẽ thường.

Người thôn Cao Gia luôn sợ làm phiền Thiên Tôn, cho nên cố gắng sống bằng sức mình, rất ít khi gọi y. Lý Đạo Huyền biết khẳng định là chuyện quan trọng, vội vàng cầm giấy ăn lau dầu mỡ trên tay đi, lại ấn vào ba chữ "Thôn Cao Gia" một cái.

Tầm nhìn xoát một cái trở về bầu trời vọng lâu.

Chỉ thấy Cao Nhất Diệp đang gõ chuông, mà huyện lệnh Trừng Thành Lương Thế Hiền và huyện lệnh Hợp Dương Phùng Tuyển đều đang đứng phía sau Cao Nhất Diệp, vẻ mặt rất vội vã.

Lý Đạo Huyền chuyển tầm nhìn về hơi vội, ngay cả bốn đầu

rồng làm mưa cũng quên thu lại, kết quả tầm nhìn vừa trở về liền biến thành bốn đầu rồng quay về bầu trời thôn Cao Gia phun mưa.

Các thôn dân Cao Gia cười ha ha: "Trời mưa rồi!" sau đó trốn hết vào dưới mái hiên.

Cao Nhất Diệp cười hì hì, về phòng lấy dù, nàng biết Thiên Tôn sẽ không để ý mình dùng dù.

Nhưng Lương Thế Hiền và Phùng Tuyển là tới cầu kiến Thiên Tôn, hiện tại Thiên Tôn tới rồi, hai người họ sao có thể lập tức trốn đi? Nếu làm như vậy động tác vị miễn quá bất kính, hai người đành phải đứng im, để mặc mưa xối trên người.

Lương Thế Hiền còn đỡ, không có phản ứng gì, ướt thì ướt.

Vẻ mặt Phùng Tuyển cung kính, tròng mắt lại láo liên, hiển nhiên là đang nghĩ dùng cách gì để che mưa.

Từ chi tiết nhỏ này Lý Đạo Huyền đã nhìn ra, đầu Lương Thế Hiền so ra cứng hơn, mà thủ đoạn xử thế của Phùng Tuyển lại linh hoạt hơn.

Y tiện tay thu đầu rồng lại, ngừng cơn mưa: "Có chuyện quan trọng gì?"

Cao Nhất Diệp buông dù xuống: "Thiên Tôn hỏi hai người đó."

Lương Thế Hiền và Phùng Tuyển liếc mắt nhìn nhau, tinh thần chấn động. Lương Thế Hiền lên tiếng, ôm quyền nói: "Khởi bẩm Thiên Tôn, triều đình bắt đầu mặc kệ phải trái rồi, đang hạn hán mà lại tăng thuế, mỗi mẫu đất trên cơ sở ban đầu tăng thêm ba ly thuế ngân."

Lý Đạo Huyền thiếu chút nữa buột miệng chửi, nghĩ đến Cao Nhất Diệp còn đang ở dưới nghe, đừng để con bé này học được lời thô tục, đành phải cố nhịn xuống.

Lương Thế Hiền nói: "Mắt thấy lưu khấu đi Sơn Tây, Thiểm Tây rốt cuộc có thể thở dốc một hơi, nhưng không ngờ người bên trên lại làm càn như vậy, lần này chỉ sợ... ài..."

Phùng Tuyển tiếp lời: "Mặc dù hai huyện Trừng Thành và Hợp Dương có Thiên Tôn làm mưa, coi như là vượt qua thiên tai, nhưng huyện thành khác lần này khó khăn rồi."

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: được thôi! Lại có nhiều người muốn theo giặc rồi. Tuy nhiên chuyện này không tạo thành ảnh hưởng trực tiếp gì đối với hai vị huyện lệnh mới phải, hiện tại Trừng Thành và Hợp Dương căn bản vẫn không nộp thuế, đang chơi trò khất nợ, tăng thuế hay không hai ngươi sợ cái gì?

Y vừa mới nghĩ tới đây, Lương Thế Hiền lại nói: "Huyện Trừng Thành chúng ta khất nợ thuế ngân đã đến ba năm rồi. Huyện Hợp Dương cũng kéo dài hai năm, hiện tại Hộ bộ buộc các phủ tra hỏi nguyên nhân khất nợ."

Nói đến đây, hắn tỏ ra xấu hổ: "Tuần phủ đại nhân đã phái người đến, hỏi huyện Trừng Thành và huyện Hợp Dương vì sao thuế má vẫn mãi kéo dài, không đưa ra được nguyên nhân hẳn hoi, thì sẽ trị tội chúng tôi."

Chương 420: Thiên cơ không được tiết lộ

Lý Đạo Huyền đã hiểu, lần này hai vị huyện lệnh tới là muốn thảo luận vấn đề "thu thuế" với mình.

Huyện Trừng Thành từ sau khi Trương Diệu Thải chết vào năm Thiên Khải thứ bảy thì vẫn không thu thuế nữa.

Sau khi Lương Thế Hiền đi nhậm chức vẫn lợi dụng sự hỗ trợ của đảng Đông Lâm, dùng chính là một cái Kéo Tự quyết, Phùng Tuyển cũng kéo cùng.

Hai người đều đang mắt cọp thay mắt ngựa với triều đình, nhưng lúc này triều đình hỏi tới, còn dùng từ "nếu quá hạn không tra rõ, trừng trị toàn thể", đây là muốn nặng tay đòi thuế đang nợ rồi.

Mắt cọp này còn có thể tiếp tục thay nữa không?

Trong lòng hai vị huyện lệnh rất hoảng.

Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: đây cũng là một vấn đề! Nếu triều đình chơi thật, nhất định sẽ bắt giữ xử lý hai huyện lệnh này, mà ta khẳng định là phải bảo vệ họ, một khi làm ầm ĩ, nói không chừng triều đình sẽ phái binh tới đánh ta.

Đương nhiên Lý Đạo Huyền không sợ triều đình tới đánh, mấy cái tát là có thể diệt sạch quân Minh.

Thế nhưng giết sạch quân Minh thì có ích lợi gì?

Không có!

Không có bất cứ ích lợi gì.

Lượng lớn quân Minh bị tiêu hao ở chỗ này sẽ khiến cục diện cả thiên hạ càng thêm mất khống chế, càng nhiều lão bách tính bị lưu khấu làm hại, đông bắc Kiến Nô cũng có khả năng đánh vào Trung Nguyên, tạo thành cảnh sinh linh đồ thán càng thêm đáng sợ.

Bây giờ còn chưa phải lúc trực tiếp ngả bài với Minh triều.

Vậy phải làm như thế nào mới bảo đảm hai vị huyện lệnh không bị xử lý?

Y tuyệt đối không thể cầm tiền đi ra hỗ trợ nộp thuế, bởi vì thuế ngân rơi vào trong tay triều đình căn bản không thể dùng vào dân, phần lớn đều sẽ bị tham quan gây tổn thất, tiền của y một đồng cũng không muốn cho những tham quan này.

Thành thật mà nói, việc này quả thật không dễ xử lý.

Vậy phải giải quyết hòa bình như thế nào?

Lý Đạo Huyền đột nhiên nghĩ đến cái gì: "Tuần phủ Thiểm Tây đương nhiệm là ai tới?"

Lương Thế Hiền cung kính nói: "Lưu Quảng Sinh."

Lý Đạo Huyền đưa ba chữ Lưu Quảng Sinh vào trong máy vi tính và tìm kiếm...

Chẳng mấy chốc, sự tích bình sinh của người này liền tra ra ngọn ngành.

Đương nhiên,"lấy sử đánh giá người" là tối kỵ, từ trên sách sử muốn nhìn ra tính cách và nhân phẩm của một người là không quá có khả năng, nhưng trong sách sử có một số sự kiện lớn xem như dữ liệu quan trọng có thể tham khảo... Ví dụ... Lưu Quảng Sinh lập

tức sẽ từ nhiệm.

Nguyên nhân từ nhiệm của người này cũng rất đơn giản.

Chính là bởi vì lần giục thuế này.

Triều đình muốn hắn nộp lên thuế Thiểm Tây đang nợ, Lưu Quảng Sinh nộp được mới sợ. Thiểm Tây nát thế nào, không ai rõ ràng bằng hắn, muốn hắn nộp thuế không bằng giết hắn cho xong, vì vậy Lưu Quảng Sinh dứt khoát bỏ xuống trọng trách bỏ trốn.

Nhìn đến đây, Lý Đạo Huyền cũng không khỏi nở nụ cười, lịch sử Minh Mạt này, thực sự là...

Y quay về trong hộp nói: "Chuyện nộp thuế các ngươi không cần lo lắng."

Hai vị huyện lệnh không khỏi ngẩn ra: "Không cần lo lắng? Chuyện... chuyện này đã lửa xém lông mày rồi."

Lý Đạo Huyền nói: "Yên tâm đi, muốn đốt lông mày cũng không phải đốt lông mày của các ngươi, cứ yên tâm lớn mật kéo dài, tuần phủ hỏi các ngươi vì sao nợ thuế, các ngươi trực tiếp buông xuôi, nói cho hắn không có chính là không có, muốn thuế không có, muốn mạng có một cái.

Hai vị huyện lệnh: "Như vậy thật sự có thể sao?"

Lý Đạo Huyền: "Ta nói có thể được là có thể được, đây là thiên cơ, thiên cơ không được tiết lộ, các ngươi cứ nghe theo là được."

Mấy lời nói nhảm như thiên cơ không được tiết lộ, nếu như là một đạo sĩ nói với hai huyện lệnh, họ chắc chắn đã gọi nha dịch "bắt thần côn này lại".

Thế nhưng những lời này từ miệng Thiên Tôn nói ra, cảm giác lại hoàn toàn khác biệt.

Hai người nhìn nhau một cái, gật đầu, cũng yên lòng hơn: "Vậy hạ quan sẽ đi làm như thế."

Hai người cũng không vội mà về nha môn, ngay tại Cao Gia bảo mượn giấy bút, đề bút viết một đống lời thừa, phía trước nói một số nguyên nhân khách quan, cái gì ba năm hạn hán, cái gì lưu khấu tàn sát bừa bãi, dù sao thì toàn là nguỵ biện, cả bài không trực tiếp oán hận, nhưng cả bài đều hiện rõ chín chữ to: "Muốn thuế không có, muốn mạng có một cái."

Phái thân tín đem phong thư này hoả tốc đưa đến Tây An, giao cho tuần phủ đại nhân Lưu Quảng Sinh xem qua, sau đó hai người đều tự về nhà, kê cao gối mà ngủ, chờ xem "thiên cơ" rốt cuộc là cơ thế nào.

Mấy ngày sau, tin tức truyền đến.

Tuần phủ Thiểm Tây Lưu Quảng Sinh thượng thư lên triều đình, biểu thị không nộp được thuế, phía trước là một loạt lý do khách quan, không khác lắm hai huyện lệnh viết, cả bài tấu chương không có nữa chữ oán hận hoàng đế, thế nhưng cả bài đều hiện rõ chín chữ to: "Muốn thuế không có, muốn mạng có một cái."

Chu Do Kiểm giận dữ, còn chưa kịp nổi giận thì thấy câu cuối cùng của Lưu Quảng Sinh nói là: "Ta không làm nữa."

Đường đường tuần phủ đại quan một tỉnh, trực tiếp từ quan dưỡng bệnh rồi.

Tân nhiệm tuần phủ Vương Thuận Hành đi nhậm chức, nhưng hắn mới tới cũng vô lực xoay chuyển trời đất, chỉ có tiếp tục thượng tấu, thỉnh cầu: "Miễn thuế năm đầu, năm hai Sùng Trinh còn thiếu và năm ba, phần còn thiếu tìm cách khác bổ sung."

Chu Do Kiểm vừa nhìn trực tiếp há hốc mồm, mỗi tuần phủ đều chơi trò như vậy?

Xong rồi xong rồi!

Dù gì cũng không thể lại đổi một tuần phủ nữa qua đó?

Trẫm nhịn!

Vì vậy, phần thuế còn thiếu này lại tiếp tục kéo dài.

Hai vị huyện lệnh thế mới biết, cái gọi là thiên cơ thì ra là phát triển như vậy, Thiên Tôn quả nhiên là vị thần tiên pháp lực cao cường, trước biết 500 năm, sau biết 500 năm, ở giữa còn biết 500 năm.

Bến tàu Cổ Độ.

Tường trại đã xây xong, bao quanh bến tàu Cổ Độ một vòng, kín mít cả bến tàu, ba tiễn lâu cao cao hình tam giác che chở bến tàu.

Thủy trại bến tàu này xây rất lớn, khi Lão Nam Phong quy hoạch trại này chính là lấy quy mô của quân trại để quy hoạch, có thể chứa ba nghìn người, hiện ở bên trong chỉ có 300 kỵ binh, 300 bộ binh, cộng thêm hơn nghìn lão bách tính, hoàn toàn dư dả.

Không chỉ có đủ không gian, thậm chí còn phân chia khu vực.

Kỵ binh một khu, bộ doanh một khu, các lão bách tính một khu, kho hàng tích trữ lương thực một khu, giữa bốn khu có cửa, phái người canh gác, không có lệnh bài của Cao Sơ Ngũ, bất kỳ ai cũng không được phép tùy ý vượt khu.

Chỉ bằng thủ đoạn dựng trại đóng quân này của hắn đã trực tiếp miểu sát mọi người trong thôn Cao Gia, Trình Húc cũng khẳng định không bằng.

Tuy nhiên.

Vấn đề xuất hiện!

Cao Sơ Ngũ căn bản không có lệnh bài.

Tất cả đều là dã lộ tử, đào đâu ra lệnh bài?

Vì vậy, Hình Hồng Lang đang cầm một miếng gỗ tốt nhất, dùng dao nhỏ tước, tự tay làm lệnh bài cho trượng phu nhà mình.

Lão Nam Phong đang đi dạo phía sau tường trại vừa mới hoàn thành, hắn đưa tay gọi một dân phu tới, chỉ vào một vị trí trên mặt tường trại: "Ở chỗ này đào một cái lỗ, xuyên qua cái lỗ có thể thấy được bên ngoài, lại làm thêm một tấm che nhỏ, che cái lỗ đó lại."

Dân phu lấy làm lạ: "Ông chủ, làm như vậy để làm gì?"

Lão Nam Phong hừ một tiếng: "Gọi ta là tướng quân, đừng gọi ta ông chủ."

Dân phu vội vàng đổi giọng: "Tướng quân, vì sao phải đào một cái lỗ lại còn làm tấm che? Đây không phải phí công sức sao?"

Lão Nam Phong nói: "Đây là lỗ xạ kích của hỏa súng, ngươi biết cái gì, một vòng xung quanh tường trại đều phải làm lỗ xạ kích. Bình thường dùng tấm che đậy lại, khi cần bắn sẽ lật tấm che lên, thò hỏa súng ra bắn."

Chương 421: Không có việc làm thì làm sao

Bọn dân phu nhận lệnh, vội vàng bắt đầu đục lỗ trên tường trại, bận rộn mà vui.

Theo trại đã sắp hoàn thành, trong lòng các lão bách tính từ Phổ Cứu tự qua đây lại bắt đầu thấp thỏm bất an.

Sau khi hết việc làm dựng trại, không biết có còn việc làm nữa không?

Nếu lão đại tư thương buôn muối nói một câu: "Được rồi, các ngươi có thể đi."

Vậy sau này phải sinh sống thế nào?

Trong phân khu dành cho các lão bách tính bình thường tập trung, bắt đầu tràn ngập bầu không khí bất an, lượng lớn lão bách tính chạy tới bên cạnh Chiến Tăng, cố nén bình tĩnh, nói ra những lo lắng trong lòng.

Chiến Tăng gật đầu: "Hiểu rồi, bần tăng sẽ đi tìm Hình đại đương gia hỏi thử xem."

Hắn từ khu ở tập trung của lão bách tính đi về hướng bộ binh doanh.

Khi đi qua cửa giữa hai khu vực, một đội binh sĩ giữ cửa ngăn cản ở chỗ này: "Lệnh bài!"

Chiến Tăng: "Không phải lệnh bài còn chưa làm xong sao?"

Các binh sĩ lúng túng: "Đúng là có việc này."

Chiến Tăng: "Bần tăng có chuyện quan trọng, muốn nói với Hình đại đương gia."

Các binh sĩ biết hòa thượng này là người nói chuyện của các lão bách tính, liền hỗ trợ thông báo một tiếng, chẳng mấy chốc binh sĩ trở lại báo: "Chiến Tăng đại sư, ngài có thể đi qua."

Chiến Tăng gật đầu, thầm nghĩ: Nhóm người này trong miệng tự xưng là tư thương buôn muối, trên thực tế hành sự lại rất có kết cấu, quân kỷ còn tốt hơn cả quan binh, nếu nhóm người này thật sự chỉ là một đám tư thương buôn muối, bần tăng sẽ móc cặp mắt này cho chó ăn.

Hắn được binh sĩ dẫn tới "phòng khách nghị sự" của bộ binh doanh, cái gọi là phòng khách nghị sự này thật ra chính là một căn nhà gỗ lớn dùng thân cây tạm thời dựng lên, thủ lĩnh Hình Hồng Lang trên danh nghĩa của đội quân này thì đang nghị sự cùng bộ hạ khác ở chỗ này.

Nhưng trên thực tế, thủ lĩnh của đội quân này là Cao Sơ Ngũ. Mặc dù hắn chỉ biết gật đầu nói "Tốt lắm, cứ làm như vậy", nhưng nếu hắn không gật đầu, ai cũng không thể xằng bậy.

Chiến Tăng đi tới cửa phòng khách nghị sự, thấy Hình Hồng Lang đang đẽo một khúc gỗ thành một tấm thẻ bài, ở trên mặt khắc hai chữ "Sơ Ngũ", nhìn trái nhìn phải có vẻ rất thích, còn đem lệnh bài áp lên mặt...

Chiến Tăng: "Khụ! Hình đại đương gia."

"A!" Hình Hồng Lang giật mình, chợt nhảy dựng lên: "Vừa rồi... cái kia... Ta chỉ là thích miếng gỗ này, cho nên kìm lòng không đậu cạ cạ lên mặt, ta không phải cạ hai chữ kia đâu."

Chiến Tăng: "A Mễ Thâu Phật! Thiện tể thiện tể! Bần tăng

không nhìn thấy gì hết."

Hình Hồng Lang: "Vậy còn được, ông tìm đến ta có chuyện quan trọng gì sao?"

Chiến Tăng nói ra lo lắng của các lão bách tính, thấp giọng nói: "Hiện tại mọi người rất lo lắng không có việc làm, không có ai lo cơm. Ngài cũng biết, hiện ở bên ngoài thiên hạ hạn hán, loạn lạc, lưu khấu khắp nơi, thiên tai nhân họa chồng chất, cuộc sống của các lão bách tính rất khó khăn. Vốn mọi người vẫn luôn khó khăn cũng không sao, nhưng ở chỗ này làm việc được mấy ngày công, có người lo cơm còn phát ba cân bột mì mỗi ngày, những ngày lành tháng tốt mới qua được hai ngày lại sắp phải kết thúc, trong lòng họ rất bất an."

Hình Hồng Lang nở nụ cười: "Thì ra là loại chuyện này, nói cho mọi người không cần lo lắng, việc sẽ không làm hết được."

Chiến Tăng: "Hả?"

Hình Hồng Lang nói: "Nếu trại dựng xong, vững vàng rồi, đương nhiên chúng ta phải tranh thủ cải thiện cuộc sống hơn. Kế tiếp bước thứ hai chính là ở trong khu vực sinh sống của lão bách tính, xây xưởng rèn, xưởng mộc, xưởng bột... Dù sao thì giống như một bến tàu trấn nhỏ bình thường, có cái gì xây hết cái đó, có cái gì cần làm thì làm hết."

Vừa nghe vậy, Chiến Tăng thầm nghĩ: Các ngươi đây là muốn biến bến tàu Cổ Độ thành một trấn nhỏ thủ công nghiệp? Dã tâm lớn như vậy sao? Đây càng không giống như chuyện tư thương buôn muối nên làm, ngươi nói ngươi là quan địa phương cảm giác sẽ càng giống hơn đấy.

Hình Hồng Lang: "Ông trở lại thông báo cho các lão bách tính đi, để họ xem nơi đây như là nhà của mình mà xây dựng, các loại nhà cửa, xưởng thợ, chợ búa, đều có thể xây thoải mái, tiền công

của công nhân vẫn đều trả theo ba cân bột mì một ngày."

"Nhưng cũng không thể để cho bọn họ xây lung tung được." Chiến Tăng dở khóc dở cười nói: "Hai người dân nếu xây nhà cùng một chỗ, cũng sẽ vì chuyện tranh giành đất mà đánh nhau."

Hình Hồng Lang cẩn thận nghĩ lại, quả thật vậy, xây dựng thành trấn là cần có quy hoạch, không thể ném cho thôn dân tự mình tiến hành, bằng không cuối cùng khẳng định sẽ tạo thành nhà liền nhà, ở giữa không có một cái khe nào để mà đi...

Không ổn!

Chuyện quy hoạch kiến thiết này mình không biết, khẳng định Tạo Oanh cũng không biết, Cao Sơ Ngũ càng không cần nói, Lão Nam Phong có lẽ cũng hơi quá sức? Lần này tới Sơn Tây toàn là võ tướng, không có một văn nhân nào.

Hình Hồng Lang tỏ ra xấu hổ: "Chiến Tăng đại sư, một khi bắt đầu làm những cái này, ta có phần quản không nổi rồi. Xem ra, phải tìm một người đọc sách tới hỗ trợ thôi. Ông có quen người đọc sách nào biết quy hoạch xây dựng thành trấn không? Trước đây đã từng làm sư gia là tốt nhất."

Chiến Tăng dở khóc dở cười: "Làm gì có người đọc sách nào chịu làm việc cho tư thương buôn muối?"

"Điều này cũng đúng." Hình Hồng Lang nói: "Mà thôi, việc này ta sẽ đi tìm người giải quyết, ông cứ để vậy đi không cần xen vào. Nói cho các lão bách tính an tâm chớ vội, rất nhanh sẽ có việc làm, không cần làm việc mấy ngày ta cũng sẽ lo cơm cho họ. Được rồi, bảo các thương nhân trong lão bách tính đều tới gặp ta."

Bến tàu Cổ Độ vốn chính là một nơi các nhà công thương nghiệp tụ tập, nơi này có rất nhiều thương nhân nhỏ, trong đó bán muối lậu chiếm đa số, bán lung tung mấy thứ khác cũng có.

Hình Hồng Lang đưa lệnh bài đã điêu khắc xong cho Chiến Tăng: "Đưa lệnh bài này cho các thương nhân, họ cầm cái này, tới chủ doanh nghị sự sẽ không cần thông báo nữa."

Chiến Tăng nhận lấy chiêu bài, nhìn một chút, tỉnh bơ hỏi: "Lệnh bài này là của Hình đại đương gia đúng không?"

Hình Hồng Lang: "Đúng vậy, sao thế?"

Chiến Tăng: "Nếu là lệnh bài của ngài, phía trên phải khắc chữ Lang chứ, vì sao lại khắc Sơ Ngũ?"

Hình Hồng Lang trầm mặc.

Vài giây sau, mặt nàng thoắt cái đỏ lên, có cần giết hòa thượng này diệt khẩu không? Nhưng đột nhiên lại nghĩ đến, ta và Sơ Ngũ đã thành thân rồi, còn xấu hổ cái rắm à? Vì vậy bình tĩnh trở lại: "Ta là nữ nhân rất truyền thống, xuất giá tòng phu, cho nên trượng phu ta mới là đại đương gia chân chính của đội quân này, khắc tên của hắn thì có vấn đề gì?"

Chiến Tăng cười thầm: Ngươi cố mà biện minh đi, ha ha ha.

Hắn chắp tay thành chữ thập: "A Mễ Thâu Phật! Vậy bần tăng đi về trước."

Sau khi Chiến Tăng đi xa, Hình Hồng Lang vẫy tay gọi binh sĩ thủ vệ tới, sau đó lấy từ trong túi ao ra một cái lệnh bài giống như đúc, thấp giọng nói với họ: "Các ngươi nhìn đây, lệnh bài ta điêu khắc tại vị trí này, cố ý đục ra một cái lỗ nhỏ, nhìn từ cái lỗ nhỏ còn có thể thấy được bên trong có hai vết đao nghiêng nghiêng... Chỉ cần là lệnh bài ta điêu khắc đều sẽ có cái lỗ và vết đao như vậy."

Binh sĩ thủ vệ đực mặt ra: "Hình phu nhân, ngài làm như vậy để làm gì?"

Chương 422: Không cần lo lắng lương thực

Hình Hồng Lang cười hắc một tiếng: "Nếu có người tự tìm một miếng gỗ khắc hai chữ Sơ Ngũ đã muốn trà trộn vào đại doanh của chúng ta, các ngươi liền... Hắc hắc, đã hiểu chưa?"

Binh sĩ thủ vệ lúc này mới bừng tỉnh, thì ra là phòng bị giả tạo! Không hổ là Hình lão đại kinh nghiệm giang hồ đã lâu, mấy trò mèo trên giang hồ này thật sự là lợi hại.

Sau khi Chiến Tăng trở lại không lâu thì các thương nhân cũng đã tới.

Nhân số còn không ít, tới mười mấy người, đều là những người quanh năm đi lại trên bến tàu.

Hình Hồng Lang: "Chư vị, trại của chúng ta đã dựng xong, coi như đã đứng vững gót chân, kế tiếp, ta chuẩn bị đưa tay ra bên ngoài, lần này gọi mọi người tới đây, là vì chuyện lương thực."

Mười mấy thương nhân đã sớm đoán được muốn họ làm cái gì, ôm quyền nói: "Hình đại đương gia là muốn chúng tôi bán lương phải không?"

"Đúng vậy!"

Hình Hồng Lang nói: "Ta không phải thương nhân nghiêm chỉnh, không thể thoải mái vận lương vào trong thành Bồ Châu, thế nhưng mọi người lại có thể. Số hàng này, ta bán cho mọi người với giá 200 văn một đấu, bán bao nhiêu thì tự bản thân các ngươi xử lý. Các ngươi đưa số lương này đến thành Bồ Châu, hoặc

là đạo Hà Đông, dù sao thì phải xem mọi người phát huy thế nào... Tóm lại, đưa nó đến tay các lão bách tính bình thường."

Các thương nhân thấp giọng nói: "Không thể vào cửa hàng bán lẻ, đúng không?"

"Đúng vậy! Số lương này, đừng đưa vào cửa hàng." Hình Hồng Lang cười hắc một tiếng: "Vừa vào cửa hàng, không biết giá tăng bao nhiêu lần mới đến được tay lão bách tính."

Các thương nhân đương nhiên hiểu đạo lý này, ôm quyền: "Hình đại đương gia yên tâm đi, chuyện này giao cho chúng tôi được rồi."

"Chỉ là..." Một thương nhân thấp giọng nói: "Chúng tôi vận chuyển lượng lớn lương thực vào thành Bồ Châu và đạo Hà Đông, tồn lương trên bến tàu chẳng phải sẽ ít đi, mỗi ngày ở đây ngài còn phải lo cơm cho mỗi lão bách tính, còn phải trả công cho họ ba cân bột mì, tiêu hao rất lớn. Mỗi ngày phải tiêu hao mấy nghìn cân lương thực, chúng tôi lại vận lương ra bên ngoài, lão bách tính trên bến tàu nhìn tồn lương ít đi, trong lòng sẽ bất an."

Hình Hồng Lang cười khẩy một tiếng: "Chuyện này mọi người không cần lo lắng, ta tự có cách giải quyết."

Các thương nhân cũng không nhiều lời nữa, mỗi người dựa theo năng lực kinh doanh của mình mua một lượng lương thực ở chỗ Hình Hồng Lang, vai vác xe chở, thậm chí thuê cả dân phu, đủ loại thủ đoạn, xuất phát về hướng thành Bồ Châu. Tạo Oanh dẫn theo kỵ binh ra ngoài trại bảo vệ cho những thương nhân này, mãi đến khi đưa họ vào thành Bồ Châu mới trở về.

Lần này họ đưa đi không ít lương thực, quả thật đã khiến tồn lương trên bến tàu giảm đi.

Bọn dân phu tập trung trên bến tàu lại bắt đầu lo lắng...

"Ngươi thấy chưa? Buổi sáng có rất nhiều thương nhân vào kho đem đi lượng lớn lương thực rồi."

"Ta không chỉ thấy, còn giúp đóng hàng nữa mà, thương nhân cho ta 20 văn tiền trả công vận chuyển."

"Mỗi ngày chúng ta dùng hết mấy nghìn cân lương thực, hiện tại lại đưa đi nhiều như vậy, trời ạ, lương thực còn lại còn đủ chúng ta ăn mấy ngày không?"

"Tồn lương trong trại còn không ít, chất đống như một ngọn núi, nhưng một ngày mấy nghìn cân không dùng được một tháng đâu."

"Làm sao bây giờ? Làm như vậy, cho dù Hình đại đương gia cũng không duy trì nổi đâu?"

Các lão bách tính nghị luận sôi nổi, ngay khi trong lòng họ lo sợ...

Có người la lên: "Mau nhìn kìa, thuyền đã trở về! Thuyền của Hình đại đương gia đã trở về."

Thì ra, chiếc chiến hạm và hai chiếc thuyền hàng sau khi dỡ hàng xuống, hai ngày trước đã rời khỏi bến tàu Cổ Độ và trở về bến tàu Hiệp Xuyên, không ngờ hiện tại chúng nó đã trở về.

Lần này trở về, không ngờ lại có thêm một con thuyền hàng nữa, biến thành đội hình một chiến thuyền, ba thuyền hàng.

"Thuyền lại có thêm à?"

Thuyền hàng lớn như thế, có hai cái đã kinh khủng lắm rồi, Hình đại đương gia vậy mà có ba cái?

"Oa, phía trên ba chiếc thuyền đều phủ vải dầu đen, bên trong vải dầu chắc không phải toàn là lương thực đấy chứ?"

"Khẳng định là lương thực rồi! Bằng không thì làm sao Hình đại đương gia dám đưa lương thực lúc trước cho các thương nhân chuyển đi."

"Rốt cuộc chúng nó tới nơi nào để chở lương thực qua đây?"

"Là đi Giang Nam phồn hoa sao?"

"Mặc kệ nó đi đâu lấy lương, coi như là lấy lương từ âm tào địa phủ, chỉ cần ta có thể ăn no, ta cũng gọi nương hết."

Ba chiếc thuyền hàng chậm rãi cập bờ, theo thuyền tới lại là lượng lớn lương thực.

Bọn dân phu thấy cảnh này hưng phấn la hét liên tục, nỗi sợ hãi vừa rồi bởi vì lương thực không đủ hiện tại đã biến mất không còn.

Chẳng mấy chốc, bên chủ doanh đã phái người qua đây: "Hiện tại cần một nhóm công nhân vận chuyển lương thực trên ba chiếc thuyền hàng xuống, vẫn quy định cũ, tiền công ba cân bột mì một ngày."

"Ta ta ta!"

Các lão bách tính lập tức ào lên, rất vui vẻ mà làm việc.

Hình Hồng Lang lại đi tìm thuyền trưởng của chiếc chiến thuyền kia, thấp giọng kể ra việc bến tàu cần kiến thiết thế nhưng không có người quy hoạch...

Thuyền trưởng gật đầu: "Ta sẽ mau chóng đem chuyện này về, trong thôn sẽ bố trí người xử lý. Đúng rồi, Hòa giáo viên và Bạch tiên sinh đều bảo ta chuyển lời cho cô, thôn Cao Gia đã bắt đầu mưu đồ ba nơi huyện Bạch Thủy, Hàn Thành, huyện Đại Lệ, căn cứ trong núi Hoàng Long đang mở rộng, hiện tại tốc độ rất nhanh, nhân lực không đủ, không thể tăng thêm binh lực cho cô được

nữa, nhìn tình huống bên cô, khả năng cần phải chiêu mộ thêm một số binh sĩ tại Sơn Tây."

Lão Nam Phong đứng phía sau Hình Hồng Lang thầm kinh hãi: "Huyện Bạch Thủy và huyện Đại Lệ cũng ổn thôi, Hàn Thành không dễ động a..."

Địa phương Hàn Thành này thuộc về đạo Đồng Quan, Đồng Châu, phủ Tây An.

Mà đơn vị hành chính "đạo" này khác với huyện, châu, phủ, ba cái sau đều là đơn vị hành chính bình thường.

Nhưng "đạo" vào thời Minh triều lại có ý nghĩa có chứa quân khu!

Ví dụ đạo Hà Đông, cai quản Giải Trì là trọng địa sản xuất muối lớn nhất khu vực Trung Nguyên, triều đình đóng trọng binh tại đạo Hà Đông.

Lại ví dụ đạo Đồng Quan thuộc Hàn Thành, nó là tuyến đường chính đi ngang qua nội địa Trung Nguyên, nối liền Trường An Lạc Dương, thuộc về yếu địa chiến lược quan trọng nhất, triều đình tuyệt đối không cho phép người nào cướp đoạt. Chỉ cần có lưu khấu dám có chủ ý với Hàn Thành, sẽ phái mãnh nhân tới thủ.

Vương Tả Quải đã từng hai lần đánh Hàn Thành, đều bị mãnh nhân đánh lùi, mãnh nhân này chính là Hồng Thừa Trù.

Thuyền trưởng cười nói với Lão Nam Phong: "Tướng quân yên tâm đi, mấy năm nay ngài lao động cải tạo, còn chưa quá lý giải thủ đoạn của thôn Cao Gia chúng ta, biện pháp chúng ta động Hàn Thành cũng không phải chính diện đánh qua, mà là sẽ các loại thủ đoạn... Ôi, thật ra, cho dù thật sự chính diện đánh tới, có Thiên Tôn ra tay, cũng không thành vấn đề."

Lão Nam Phong ôm quyền, không nói gì.

Thuyền trưởng nói: "So với Hàn Thành, Giải Trì đạo Hà Đông các ngươi muốn động vào sẽ càng khó hơn, bên Sơn Tây quá xa, hiện tại Thiên Tôn lão nhân gia không rảnh tự mình đến Sơn Tây hỗ trợ, các ngươi hành động dưới tình huống không có Thiên Tôn phù hộ, nhất định phải cẩn thận, đây là nguyên văn của Thiên Tôn lão nhân gia."

Chương 423: Hảo hảo canh gác

Thuyền trưởng giao chỉ lệnh của Thiên Tôn xong cũng không có gì nói nữa, yên lặng chờ các dân công vận chuyển lương thực, lương thực của ba thuyền hàng lớn mà, cho dù mấy trăm dân phu cùng động thủ cũng phải vận chuyển thời gian rất lâu.

Hắn lại phải ở lại đây thêm hai ba ngày mới có thể trở về.

Bốn người Hình Hồng Lang, Cao Sơ Ngũ, Tạo Oanh, Lão Nam Phong thì tập trung lại với nhau.

"Bên thôn Cao Gia đã chuẩn bị tiến vào Hàn Thành của đạo Đồng Quan rồi." Hình Hồng Lang nói: "Mà động tác bên chúng ta cũng không thể quá chậm, để tránh người trong nhà nhìn chê cười. Hiện tại trại của chúng ta đã ổn định, phái các thương nhân đến Bồ Châu trước một bước cũng đi rồi, kế tiếp, nên ra tay với Giải Trì, mau chóng đưa muối trở về mới là chính đạo."

Lão Nam Phong không nói lời thừa nhiều, chỉ ôm quyền: "Mạt tướng sẵn sàng."

Tạo Oanh: "Lần này đi cũng không phải là đánh trận, mà là tiếp xúc với các thợ muối tại bờ Giải Trì, tướng quân Lão Nam Phong không cần phải đi, ngươi ở lại thủ trại đi, bảo đảm bến tàu Cổ Độ của chúng ta an toàn là trên hết."

Lão Nam Phong gật đầu, không yêu cầu thêm nữa.

Hình Hồng Lang nói: "Bên trong thành Hà Đông, có lượng lớn quan binh trú đóng, cho nên chúng ta chỉ có thể lén lút đến bờ nam Giải Trì trước, chuyện này dùng đến nhân thủ không nhiều, ta sẽ dẫn Thiết Điểu Phi đi cùng, Tạo giáo viên dẫn theo chút kỵ binh

hành động cùng chúng ta là được. Ta thấy như vậy, Tạo giáo viên vẫn là mang 50 kỵ đi cùng chúng ta, kỵ binh còn lại giao cho Lão Nam Phong tướng quân tạm thời quản lý."

"Được!" Tạo Oanh quay sang nhìn Lão Nam Phong: "Tướng quân chắc cũng biết chỉ huy kỵ binh chứ?"

Lão Nam Phong bật cười một tiếng: "Mạt tướng đương nhiên biết! Ta từng là biên quân, nào có đạo lý không biết dùng kỵ binh?"

Điều này cũng đúng, nếu là tướng quân Vệ sở binh của Giang Nam, có lẽ không biết dùng kỵ binh, nhưng biên quân không có đạo lý không hiểu kỵ binh.

Mọi người đều thầm nghĩ: Có người như Lão Nam Phong trong đội, quả thật rất an tâm.

"Chuyện này quyết định như thế đi!"

Hai nam nhân Cao Sơ Ngũ và Lão Nam Phong ở lại thủ trại.

Hai nữ nhân Hình Hồng Lang và Tạo Oanh lại phụ trách xuất kích.

Giờ khắc này, nữ nhân thật sự là gánh nửa bầu trời, thậm chí còn nhiều hơn một chút.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi ăn sáng xong, Hình Hồng Lang và Tạo Oanh lại thêm Thiết Điểu Phi dẫn theo 50 kỵ binh, 42 buôn muối lậu dưới trướng Hình Hồng Lang, 18 buôn muối lậu dưới trướng Thiết Điểu Phi, nhóm hơn trăm người, tất cả đều cưỡi ngựa, ra khỏi bến tàu Cổ Độ chạy như bay về hướng Giải Trì.

Nhưng mà.

Ngay khi họ vừa mới rời khỏi không lâu, trong rừng cây phía bắc bến tàu Cổ Độ có hai cái đầu thò ra, đây là hai tên thám báo

biên quân tinh nhuệ, lại gọi Dạ Bất Thu, là tinh binh thuộc biên cảnh Cố Nguyên, khi Cố Nguyên binh biến không theo Lang thiên hộ cùng đánh Trừng Thành bị Thiên Tôn thu thập, mà gia nhập phản quân của Không Dính Bùn.

Được đưa về đội năm của Không Dính Bùn, bộ hạ của Lão Trương Phi.

Một tên thám báo thấp giọng nói: "Thấy chưa? Hình Hồng Lang đi rồi!"

Một tên thám báo khác gật đầu: "Nhìn phương hướng, chắc chúng đi Giải Trì, Giải Trì cách nơi này trên trăm dặm, xuất phát lúc sáng sớm, cưỡi ngựa, lại thêm thời gian thượng nghỉ ngơi ăn cơm, đến Giải Trì khẳng định đã làm đêm khuya, chuyến này đi khẳng định là kiếm muối lậu."

"Hắc, đi lần này, không hai ba ngày là không về được."

"Nếu Hình Hồng Lang không ở đây, cái trại ở bờ sông này không khó đánh."

"Không sai! Chúng đã giết thiếu đương gia, thù này không báo không được. Chúng ta nhanh trở lại báo tin cho lão đại, thừa dịp Hình Hồng Lang không ở đây, lật tung cái ổ của nó."

"Này, đừng quên thuyền trên sông, thuyền đó bắn pháo thật là đáng sợ."

"Không có việc gì, chúng ta ở đây canh mấy ngày rồi, thuyền đó dỡ hàng xong sẽ đi. Chúng ta báo tin cho đại đương gia, khi đại đương gia suất binh tới thì thuyền kia chắc cũng dỡ hàng xong đi rồi. Đến lúc đó thuyền không ở đây, Hình Hồng Lang cũng không ở đây, cái trại này dễ dàng có thể đánh hạ."

Hai người thương lượng xong xuôi, vội vàng lủi về hướng bắc...

Hình Hồng Lang vừa đi, trong trại chỉ còn lại một mình Lão Nam Phong là có trí thông minh.

Cao Sơ Ngũ là không thể trông cậy vào, tên ngốc này đang hỗ trợ bọn dân phu vận chuyển lương thực từ trên thuyền xuống, vừa chuyển vừa cố ý tiếp cận với người của Tôn gia trang: "Hì, các ngươi là người cùng quê Hồng Lang sao? Có thể nói cho ta chuyện của Hồng Lang khi còn bé không?"

"Cái gì? Khi... khi còn bé cô ấy cũng đái dầm? Oa, Hồng Lang nhà ta cũng có khi kém như vậy sao?"

"Ngươi... ngươi nói bậy! Hồng Lang rõ ràng là mỹ nữ."

Cao Sơ Ngũ và người của Tôn gia trang ầm ĩ trong tiếng cười nói vui vẻ.

Lão Nam Phong liếc mắt nhìn hắn, lắc đầu, chấn chỉnh lại tinh thần, ở đây chỉ có thể dựa vào ta, ta cũng không thể tuột xích được, thật vất vả mới có chỗ dựa Thiên Tôn này, không còn là biên quân nữa, được trở về thế giới Trung Nguyên phồn hoa, cuộc sống tốt đẹp mới được mấy ngày, ta cũng không thể chết ở chỗ này.

Lão Nam Phong leo lên tiễn lâu mới dựng, nhìn ra xa bốn phía...

Đột nhiên, bên cạnh rừng cây nơi xa nhất trong tầm mắt có vật gì khẽ lay động.

Khoảng cách này mắt thường không thể thấy rõ!

Không sao, thôn Cao Gia có công nghệ cao!

Hắn rút từ thắt lưng ra một cái kính viễn vọng rồi nhìn về hướng trong rừng cây.

Giờ thì đã thấy rõ, lay động trong rừng cây chính là hai hán tử

điêu luyện, giống như là biên quân, nhưng lại rất giống biên quân Cố Nguyên, hình như mình cũng có chút ấn tượng với hai khuôn mặt này...

Lão Nam Phong trong lòng khẽ động: Nếu quả thật là binh của Cố Nguyên, bây giờ còn tự do tại ngoại thì khẳng định là gia nhập lưu khấu rồi, mà lưu khấu binh Cố Nguyên có thể gia nhập đương nhiên là lưu khấu Thiểm Tây, Lạc Xuyên Không Dính Bùn khả năng là lớn nhất.

Lão Nam Phong đưa kính viễn vọng cho hai lính gác bên cạnh: "Chú ý phương hướng này, thường xuyên dùng kính viễn vọng trông coi, nếu như ta sở liệu không sai, không tới hai ngày, tặc quân sẽ từ hướng này đánh tới."

Hai lính gác giật mình: "Hả?"

Lão Nam Phong: "Sợ cái rắm à? Chúng ta có trại, có kỵ binh, có hỏa súng, còn có hạm pháo, trận này tất thắng. Chỉ xem cách thắng thế nào, muốn đại thắng hay là tiểu thắng mà thôi, không phải các ngươi rất muốn chơi kính viễn vọng sao? Hai ngày này chơi cho đã đi."

Hai lính gác mừng rỡ: "Tuân lệnh!"

Hai người nhận lấy kính viễn vọng, yêu thích không buông tay, hết nhìn đông tới nhìn tây, miệng thỉnh thoảng lại "oa" một tiếng.

"Nhìn kia, ven sông phía nam có một đại cô nương đang giặt quần áo, cô nương này trông cũng ngon, cái mông to lắm."

Lão Nam Phong biến sắc, một tay giật lấy kính viễn vọng: "Mẹ nó! Bảo các ngươi nhìn phía Bắc, các ngươi nhìn cái gì vậy?"

Hai lính gác toát mồ hôi: "Tướng quân, chúng ta không dám nữa."

"Đã nói cho các ngươi rồi, trong hai ngày này tặc quân sẽ đến, hai ngày này không thể hết nhìn đông tới nhìn tây, phải để ý phía bắc cho ta." Lão Nam Phong vẻ mặt nghiêm túc nói, đột nhiên đổi giọng: "Nhưng hiện tại thám báo quân địch mới vừa đi, trở lại thông báo cho chủ lực qua đây còn cần thời gian, ở giữa chí ít cũng có mấy canh giờ là an toàn, hắc hắc... Đại cô nương ở đâu? Mau chỉ cho bản tướng quân xem."

Hai lính gác câm nín.

Chương 424: Báo cái giá đi

Lão Nam Phong dùng kính viễn vọng nhìn lén đại cô nương giặt quần áo vài lần, sau đó mới thoả mãn, cực kỳ thoả mãn, vừa hát vừa đi xuống tiễn lâu, nhìn vẻ mặt rất hài lòng.

Vừa lúc gặp phải Chiến Tăng dẫn theo một đám dân phu còn đang móc lỗ xạ kích trên tường trại.

Nhìn thấy bộ dạng hớn hở của Lão Nam Phong, Chiến Tăng mỉm cười nói: "Tướng quân tâm tình rất tốt, xem ra xung quanh không có gì vấn đề gì rồi."

Lão Nam Phong cười hì hì nói: "Vừa mới mới phát hiện thám báo của tặc quân, chúng lập tức sẽ công qua đây thôi."

Chiến Tăng cùng dân phu đục lỗ bên cạnh nghe xong thì giật mình.

Cả đám người đều lấy ánh mắt cổ quái nhìn Lão Nam Phong, nghĩ thầm: Tặc quân sắp công qua đây rồi, ngươi còn cười vui vẻ như thế? Bộ dạng còn rất hài lòng nữa? Người này rốt cuộc có chỗ nào không thích hợp?

Lão Nam Phong tươi cười nói: "Ôi, Trung Nguyên thật tốt, bờ sông cũng có đại cô nương đẹp giặt y phục, lúc ở phương Bắc... khụ..."

Hắn vội vàng ngừng lại, nghiêm mặt nói: "Móc lỗ xạ kích, động tác nhanh lên một chút, trong vòng một ngày, phải móc hết lỗ xạ kích còn lại, bằng không khi tặc quân công qua đây, hỏa súng binh của bên ta không có chỗ mà bắn đâu."

Hắn vừa dứt lời, động tác của bọn dân phu liền nhanh hơn gấp ba.

Con mẹ nó không dám nhanh hơn sao? Nếu như không ngăn được lưu khấu, bọn họ cũng khó thoát khỏi cái chết.

Chiến Tăng thở dài, nắm chặt tiêu côn của mình: "A Mễ Thâu Phật! Thiện tể thiện tể!"

Lão Nam Phong liếc hắn: "Đại sư, ta nhìn thân hình của ngươi là biết, ngươi là một người luyện võ, công phu rất tốt, hơn phân nửa ta đánh không lại ngươi, Cao Sơ Ngũ cũng chưa hẳn là đối thủ của ngươi. Hơn nữa sát khí trên người rất mạnh, lúc còn trẻ chắc làm không ít việc giết người phóng hỏa đúng không?"

Chiến Tăng chắp hai tay thành chữ thập: "Chuyện trước đây, bần tăng đã quên rồi."

Lão Nam Phong cười hắc hắc: "Vì cứu những lão bách tính này, khẳng định ngươi cũng phải xuất thủ, thế nào, có cần đổi tiêu côn không, ta kiếm cho ngươi một cây đại đao, vừa nhìn ngươi chính là hảo thủ dùng đao."

Chiến Tăng lắc đầu: "Đao là thứ sát nghiệt quá nặng, bần tăng dùng tiêu côn được rồi. Côn thuật là 'Thần võ bất sát chi thuật', bần tăng không muốn giết người nữa."

Lão Nam Phong cười một tiếng: "Bốn chữ thần võ bất sát này, đâu có dễ làm? Theo ta thấy, giết một người mà cứu hai người, cũng là đại công đức, đại sư nghĩ thế nào?"

Chiến Tăng lắc đầu: "Một người không giết, lại cứu hai người, chẳng phải càng tốt hơn?"

Lão Nam Phong cười to: "Đại sư, ngươi vậy gọi là lòng tham!"

Chiến Tăng: "Trên loại chuyện này, tham một chút không có gì

không tốt."

Lão Nam Phong lắc đầu, xoay người rời đi, chẳng mấy chốc liền đi tới phía trước chiến thuyền, thuyền trưởng vẫn còn đang ngồi ở đầu thuyền, buồn chán nhìn bọn dân phu di chuyển hàng hóa trên thuyền hàng.

Lão Nam Phong vẫy tay với hắn, cười nói: "Huynh đệ, buồn quá hả?"

Thuyền trưởng cười: "Đúng vậy, chỉ huy chiến thuyền lợi hại như vậy, nhưng lại không có cơ hội ra tay, hơi buồn."

Lão Nam Phong: "Lập tức sẽ không còn buồn nữa rồi, tặc tử sắp tới đây."

Những lời này làm cho thuyền trưởng phấn chấn: "Hắc, vậy ta..."

Lão Nam Phong: "Ta phải mời ngươi trốn trước đã."

Thuyền trưởng khẩn trương: "Vì sao? Thật vất vả mới có cơ hội ra tay."

Lão Nam Phong nói: "Nếu thuyền của ngươi đậu ở đây, tặc tử sẽ không ra tay."

Những lời này làm cho thuyền trưởng tỉnh ra, đúng vậy, con thuyền mười hai khẩu pháo của mình ở đây, lưu khấu nào dám động?

Lão Nam Phong cười không ngừng: "Đội thuyền bình thường dỡ hàng, sau khi dỡ xong, ngươi phải dẫn đội về bến tàu Hiệp Xuyên đúng không? Mời ngươi đi về hướng bắc vài dặm, sau khi nhìn không thấy Cổ Độ bến tàu, tìm một chỗ dòng nước chậm chờ ở đó, nhìn thấy bến tàu Cổ Độ bốc lên khói đặc, ngươi lại dẫn theo đội thuyền trở về."

Thuyền trưởng hiểu ngay: "Ha ha ha, thì ra là thế, đa tạ Lão Nam Phong tướng quân."

Sắc trời đã tối đen, may mà trên trời có một vầng trăng chiếu rọi trên Giải Trì, khiến bên bờ Giải Trì trải một màu xám bạc, mắt thường cũng có thể miễn cưỡng nhìn được sự vật.

Đám người Hình Hồng Lang, Tạo Oanh, Thiết Điểu Phi xuống ngựa tại nơi cách Giải Trì còn có một dặm, người của Tạo Oanh ở lại, đem ngựa giấu ở trong rừng cây.

Hình Hồng Lang, Thiết Điểu Phi thì dẫn theo các buôn muối lậu tiếp tục đi tới.

Họ thay bằng hắc y hết, hoà thành một thể với bóng đêm, mắt thường khó mà nhận biết.

Thiết Điểu Phi từ xa chỉ vào thành trì thật lớn bên bờ bắc Giải Trì: "Nhìn đi! Thành Hà Đông, diêm khóa ti của triều đình ở trong đó, ở đây mọi nơi mọi chỗ đều có một nghìn quan binh đóng giữ, mặc kệ lưu khấu bên ngoài làm loạn thế nào, một nghìn quan binh này không hề động, chỉ thủ chặt Giải Trì."

Hình Hồng Lang gật đầu.

Hai người dẫn theo người đi vòng về phía bờ nam Giải Trì.

Giải Trì dài hơn 40 dặm, rộng 4 dặm, chỉ cần vòng đến bờ nam sẽ không dễ dàng bị quan phủ phát hiện nữa, các tư thương buôn muối cũng thường chỉ liên lạc với các thợ muối tại bờ nam để lén kiếm chút muối lậu.

Hai người bí mật đi trong bóng đêm, phía trước xuất hiện một thôn trang, xung quanh thôn trang đều là hồ muối, liên tiếp nhau, trải dài một vùng, vây quanh hồ muối là những tường gỗ cao to, những tường gỗ này hầu như bao vây toàn bộ thôn trang và hồ muối xung quanh ở.

Trên tường gỗ có một cánh cửa, trên cửa đang mở ra một cửa sổ nhỏ, từ cửa sổ nhìn vào trong, phía sau cửa có hai quan binh đang canh giữ.

Hình Hồng Lang thấp giọng nói: "Mấy năm nay ta không chạy muối, ta cũng không nhận ra hai tên lính này rồi."

Thiết Điểu Phi cười hắc hắc: "Yên tâm, ta biết họ."

Hắn từ trong rừng cây chạy ra ngoài, mỉm cười đi về hướng hai quan binh kia.

Quan binh cảm giác được trong bóng tối có người tới gần, tay đặt lên đao: "Là ai? Trọng địa muối quan, không được tới gần."

"Là ta, Thiết Điểu Phi!"

Hai tên lính lập tức nở nụ cười: "Thì ra là Thiết đại đương gia."

Thiết Điểu Phi cười hắc hắc lấy ra một thỏi bạc, từ cửa sổ đưa vào trong, rất nhanh cửa mở ra, hai quan binh thấp giọng nói: "Lần này cho nhiều thế, Thiết đại đương gia muốn chơi lớn à?"

Thiết Điểu Phi: "Đúng vậy, chơi cực kỳ lớn, xem các ngươi có sợ không."

Hai tên lính cười: "Vậy phải xem chơi lớn thế nào."

Thiết Điểu Phi: "Ta muốn lấy toàn bộ muối trong thôn này."

Hai quan binh nhìn nhau một cái, hơi hoang mang: Lấy hết? Điên rồi sao?

Tuy nhiên ở đây chỉ là một trong rất nhiều thôn xung quanh Giải Trì mà thôi, cho dù lấy muối của cả thôn đi, ảnh hưởng đối với triều đình cũng không lớn, thôn khác vẫn còn sản xuất muối mà.

Cũng không phải không dám chơi, chẳng qua, bằng vào hai người họ khẳng định là không dám chơi.

"Việc này phải thông báo cho cấp trên."

Một tên lính nói: "Chí ít phải được diêm khóa ti gật đầu, chúng ta mới dám hỗ trợ."

Thiết Điểu Phi: "Cần Diêm Khóa Ti gật đầu, cần bao nhiêu tiền? Báo giá đi."

Tên lính kia thấp giọng nói: "Chí ít phải... 100 lượng, không, 200 lượng."

"Được! 200 lượng thì 200 lượng." Thiết Điểu Phi lấy ra một túi bạc nén đã chuẩn bị sẵn: "Các ngươi thông báo đi, ta chờ ở chỗ này."

Hai tên lính gật đầu, một tên trong đó tiếp tục canh giữ ở cửa thôn, một tên khác thì cầm túi bạc chạy vào trong thôn, chẳng mấy chốc, quan binh tiểu đội trưởng trong thôn đều thức dậy, sau khi nhìn thấy nén bạc to tướng vội vàng tìm một con thuyền bơi qua Giải Trì, đi về hướng thành Hà Đông đối diện.

Chương 425: Muốn tự mình kiếm tiền không?

Diêm khóa ti đạo Hà Đông, lúc này mới vừa đi ngủ không lâu.

Đột nhiên nghe được hạ nhân báo lại, nói rằng đội trưởng binh tốt trong thôn muối đối diện cầu kiến, lập tức phấn chấn, cơn buồn ngủ không còn nữa.

Diêm khóa ti ngồi lâu tại vị trí này, đương nhiên cũng biết các tư thương buôn muối vào đêm hôm khuya khoắt lén chạy đến bờ nam Giải Trì là để kiếm muối.

Thường họ sẽ cho thủ binh chút tiền để mở cửa, sau đó mua mấy trăm cân muối rồi bỏ chạy.

Nhưng nếu như tư thương buôn muối muốn chơi lớn một chút, thủ binh đối diện cũng không dám xằng bậy, sẽ chạy tới để gặp mình, lúc này sẽ không còn là chuyện mấy đồng bạc lẻ nữa, mà là có một khoản tiền lớn, muốn làm việc lớn.

Cho nên nửa đêm có người gọi mình dậy, đó chính là muốn phát tài, muốn không vui cũng rất khó.

Diêm khóa ti khoác áo rồi đi đến gian ngoài, đội trưởng thủ binh đi vào và trình lên một cái túi.

Diêm khóa ti lấy tay xách lên là biết, khoảng 200 lượng bạc.

Trong lòng lập tức mừng rỡ!

"Tư thương buôn muối lớn tới sao?" Diêm khóa ti cười nói: "Hắn muốn bao nhiêu hàng?"

Đội trưởng thủ binh thấp giọng nói: "Hắn muốn muối của cả thôn Phùng gia."

"Ui!" Diêm khóa ti nở nụ cười: "Chơi lớn thật, tên này rất có thực lực đấy."

Đội trưởng thủ binh gật đầu: "Là chỗ quen biết của chúng ta, ngài cũng gặp qua rồi, tên là Thiết Điểu Phi."

Diêm khóa ti: "Thiết Điểu Phi? Không nhớ."

Đội trưởng thủ binh nói với giọng điệu cổ quái: "Báo cái giá đi."

Diêm khóa ti: "A, nhớ rồi, thì ra là tên kia. Ta nhớ tên đó làm ăn cũng không tính lớn, hiện tại nuốt được hàng của cả thôn sao?"

Đội trưởng thủ binh: "Nuốt được hay không thì không biết, nhưng hắn quả thật đã đưa 200 lượng bạc."

Diêm khóa ti gật đầu: "Được rồi, nể mặt 200 lượng bạc này, ta mặc kệ hắn làm gì, muối của cả thôn Phùng gia bán hết cho hắn đi, ta sẽ tấu lên trên nói thôn Phùng gia gặp hoả hoạn, đang xây dựng lại, không có muối nộp lên là xong việc."

Đội trưởng thủ binh: "Được."

Hắn nói được nhưng cũng không lui ra ngoài, ánh mắt mong mỏi nhìn diêm khóa ti.

Diêm khóa ti đưa tay vào trong túi bạc, lấy ra mấy thỏi bạc, ước chừng khoảng 50 lượng ném vào trong tay đội trưởng thủ binh: "Chia số bạc này cho các huynh đệ trong thôn Phùng gia đi, việc này đừng để lộ ra ngoài."

Đội trưởng thủ binh mừng rỡ, vội vàng cầm bạc lui ra ngoài, lại tìm một con thuyền nhỏ trở lại thôn Phùng gia.

Hắn vừa đi vừa về cũng phải tốn hết tám dặm đường sông, quả thật đã nán lại không ít thời gian, chờ khi hắn lại nhìn thấy Thiết Điểu Phi thì đã quá nửa đêm rồi: "Thiết đại đương gia, mọi chuyện đã thành, diêm khóa ti đã gật đầu. Muối trong thôn Phùng gia này sẽ bán hết cho ngươi, tuy nhiên... ngươi hiểu mà, 200 lượng đó chỉ là lấy tư cách mua muối, muốn mang số muối đó đi còn phải trả thêm một khoản tiền."

Thiết Điểu Phi cười: "Báo cái giá đi."

Đội trưởng thủ binh vươn hai ngón tay ra: "20 văn tiền một cân."

Thiết Điểu Phi: "Chốt! Bên ngươi cũng bảo các thợ muối trong thôn vận chuyển hết muối ra đi. Ta sẽ trả thêm một khoản phí vận chuyển để họ giúp ta vận chuyển đến Bồ Châu."

Vào những năm bình thường, tại nơi sản xuất muối như Giải Trì, muối có thể bán với giá thấp nhất bốn văn một cân, mà không phải ở nơi sản xuất muối là bán với giá khoảng bảy văn tiền một cân.

Nhưng đang hạn hán lại thêm chiến loạn thì khác hoàn toàn, nơi sản sinh ra muối cũng phải bán với giá 30 văn tiền một cân, nếu không phải nơi sản sinh muối, thậm chí có thể đạt tới 80 văn tiền một cân, giá tăng vô cùng thái quá.

Nhưng Thiết Điểu Phi không để bụng, hắn nói chuyện xong với đội trưởng thủ binh kia lập tức trở về trong rừng cây, nói với Hình Hồng Lang một tiếng, thế là 42 thủ hạ của Hình Hồng Lang cộng thêm 18 thủ hạ của Thiết Điểu Phi cùng chui ra từ trong rừng cây, thủ ở cửa thôn.

Rất nhanh, thủ binh liền tổ chức các thợ muối vận chuyển từng xe từng xe muối lậu từ trong Phùng gia ra ngoài, đôi bên lại chốt xong giá vận chuyển số muối này đến bến tàu Cổ Độ Bồ Châu,

các thợ muối rất hài lòng đẩy xe xuất phát.

Bộ hạ của Hình Hồng Lang và Thiết Điểu Phi thì đi theo sát hai bên đoàn xe để bảo vệ.

Mãi đến giờ phút này, thoạt nhìn thì không khác gì với giao dịch muối lậu bình thường.

Các thủ binh cũng không suy nghĩ nhiều, cười phất tay, đưa bọn họ rời đi.

Đợi đến khi đội ngũ vận muối đi ra khỏi tầm mắt của quan binh...

Trong rừng cây đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa, Tạo Oanh dẫn theo 50 kỵ binh cộng thêm mấy chục con ngựa trống, rầm rập lao ra.

Lần này làm các thợ muối đang vận chuyển muối giật mình hoảng sợ.

Tuy nhiên các kỵ binh cũng không làm gì họ, chỉ giao ngựa cho người của Hình Hồng Lang và Thiết Điểu Phi, hai nhóm người cùng nhau xoay người lên ngựa, biến thành "không phải buôn muối lậu bình thường".

Các thợ muối nhìn đám buôn muối lậu cưỡi ngựa, thoạt nhìn rất hùng hổ này, thầm nghĩ: Ngày hôm nay Thiết đại đương gia không bình thường, trước đây chưa từng xuất hiện với thế trận như vậy, hôm nay sao biến thành vậy rồi?

Đúng lúc này, Hình Hồng Lang mới lên tiếng nói với họ: "Các huynh đệ thợ muối, ngày hôm nay ta mua muối trên tay các ngươi, cuối cùng tiền có thể rơi vào trong túi của các ngươi tới cùng là bao nhiêu?"

Các thợ muối nhìn nhau, thấp giọng nói: "Hai văn tiền một

cân."

Hình Hồng Lang cười nhạt: "Giá thật sự ta trả chính là 20 văn một cân."

Các thợ muối cạn lời.

Hình Hồng Lang cười hắc hắc: "Quan phủ bịp các ngươi quá độc ác, có hứng thú bỏ qua quan phủ hay không, ta trực tiếp mua của các ngươi, ta có thể trả mười văn một cân."

Nói thế chẳng phải vô ích sao? Thu được gấp năm lần ai lại không muốn?

Các thợ muối đồng thanh đáp: "Đương nhiên muốn."

Hình Hồng Lang: "Muốn thì đơn giản, có gan chạy ra khỏi thôn Phùng gia hay không, tại nơi quan phủ không nhìn thấy đào một vùng hồ muối khác, làm ra muối lậu đều bán hết cho ta?"

Các thợ muối vừa nghe lời này, hơi hoang mang: "Sao... sao dám làm như vậy? Bị quan phủ phát hiện, chỉ có con đường chết."

Hình Hồng Lang: "Không phải sợ! Giải Trì lớn như vậy, dài hơn 40 dặm, rộng 4 dặm, tìm một góc quan phủ không nhìn thấy bên cạnh hồ, lén đào một vùng hồ muối, bên cạnh hồ chỉ cần có cỏ tranh cao che đậy, không đi tới gần là sẽ không nhìn thấy. Sau đó dẫn nước vào hồ, thoải mái phơi muối, mỗi một đồng kiếm được đều sẽ thuộc về bản thân các ngươi, chẳng phải tốt hơn bây giờ sao?"

Thợ muối: "Làm như vậy, chúng tôi đều sẽ trở thành hắc hộ."

Hắc hộ có nghĩa là không có hộ khẩu.

Hình Hồng Lang nói: "Tình huống bên ngoài thế nào, các ngươi không biết sao? Sơn Tây lưu khấu khắp nơi, năm sáu phần mười

lương dân đều theo tặc rồi, họ cũng đều thành hắc hộ, có ai sợ đâu?"

Các thợ muối vừa nghe vậy, cảm thấy cũng đúng.

Một thợ muối nói: "Muốn lén mở hồ muối bên bờ Giải Trì mà không bị quan phủ phát hiện là rất khó, nhưng phía tây Giải Trì có một hồ gọi là Tiêu Trì, muối làm ra hơi đắng, không ngon bằng muối ở Giải Trì, cho nên quan phủ chưa bao giờ hỏi đến, nếu như lén đào hồ ở bên Tiêu Trì, cũng không sợ triều đình tuần tra."

Hắn cắn răng nói: "Nếu Thiết đại đương gia và vị. . nữ đương gia này chịu bảo vệ cái mạng chó của ta, ta dám chạy ra khỏi thôn Phùng gia làm lưu dân, chạy đến bên bờ Tiêu Trì dựng lều cỏ ở, đào hồ làm muối cho các ngươi, chỉ sợ muối đó vị đắng khiến các vị không thích."

Hình Hồng Lang nhếch miệng cười, thôn Cao Gia cần muối chủ yếu là vì chế kiềm, sợ đắng cái gì? Dù sao thì cũng không phải người ăn. Nàng cười hắc hắc nói: "Được! Vậy làm bên bờ Tiêu Trì đi."

Họ vừa nói như thế đã khiến các thợ muối khác có thêm dũng khí, lại có vài thợ muối lên tiếng: "Chúng tôi cũng muốn đi."

Chương 426: Quá xa xỉ

Các thợ muối đẩy xe chứa đầy muối đi rất chậm, chỉ đi vài dặm đường trời cũng đã sắp sáng.

Mọi người đều mệt mỏi, dự định tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Các thợ muối liền chủ động dẫn đường, dẫn Hình Hồng Lang và Thiết Điểu Phi đi đường vòng về hướng tây bắc, đi tới một cái hồ nhỏ hơn nhiều so với Giải Trì, độ dài chỉ hơn mười dặm, nơi hẹp nhất cũng chỉ rộng hai dặm.

Nơi đây chính là Tiêu Trì.

Từ xưa đến nay, muối sản xuất từ Tiêu Trì phẩm chất không cao bằng Giải Trì, vị hơi đắng.

Cho dù quan phủ hay là dân gian cũng không ai làm muối ở đây, lại bởi vì nước hồ chứa hàm lượng kim loại nặng vượt mức, trong nước không có cá, bên cạnh hồ không có một làng chài nào, xung quanh Tiêu Trì rất hoang vu vắng vẻ.

Hình Hồng Lang vừa nhìn nơi này liền thích ngay!

Nơi này cách xa quan đạo, không có bóng người, cũng ý nghĩa không dễ dàng bị quan phủ và lưu khấu tập kích quấy rối, có thể trốn tránh lặng lẽ phát triển.

Mặc dù hơi hoang vu, nhưng đây không phải vấn đề.

Nàng ở thôn Cao Gia đã lâu, tư duy phương thức cũng là tư duy phương thức của thôn Cao Gia, đất hoang không đáng sợ, chỉ cần điều một số dân công qua đây, trả tiền công hợp lý, không mất bao nhiêu thời gian là có thể biến vùng đất hoang thành một thôn

trang náo nhiệt, loại kiến thiết từ không đến có này là Thiên Tôn rất thích nhìn thấy.

Thiên Tôn thích nhất mọi người xây dựng, mỗi khi xây ra một đồ vật mới mẻ, Thiên Tôn đều sẽ rất hài lòng.

Hồ muối cũng được coi là đồ vật mới mẻ nhỉ?

Bến tàu Cổ Độ vào sáng sớm!

Các lão bách tính vừa thức dậy liền vội vàng đi tới chỗ ba chiếc thuyền hàng để dỡ hàng...

Họ rất thích công việc dỡ hàng này! Không chỉ bởi vì ông chủ bao cơm, còn có tiền công ba cân bột mì, càng quan trọng là, khi họ chuyển lương thực từ trên thuyền xuống và đặt trong kho hàng bến tàu, họ sẽ cảm thấy an tâm.

Hạn hán mấy năm, đói đến sợ luôn, luôn sống trong cảnh ăn bữa hôm lo bữa mai. Không chỉ lo lắng cho mình cạn lương thực, còn phải lo lắng cho ông chủ cạn lương thực.

Mà hiện tại, thấy ông chủ có thực lực mạnh mẽ như vậy, há lại có lý không vui?

Các công nhân cố gắng làm việc, đồng thời người già và phụ nữ trẻ em cũng đang bận rộn. Vào ngày hôm trước, họ múc nước trong sông Hoàng Hà đổ vào trong thùng gỗ, sáng sớm ngày hôm sau khi thức dậy, phù sa trong nước đã lắng xuống, lúc này đã có thể múc nước từ tầng trên ra, dùng để nấu nước nấu cháo.

Mặc dù chỉ có một loại nguyên liệu nấu ăn đơn điệu này, nhưng có thể ăn được no, đã là ông trời ban ân rồi.

Một người phụ nữ khôn khéo nhào bột mì xong, sau đó kéo dài nó, quấn tròn lại, làm thành hình dạng cái bánh quai chèo, lại bỏ vào trong nồi nấu...

Trong nồi cũng không phải dầu, chỉ là nước, bánh quai chèo cần dầu chiên.

Lão nhân bên cạnh nhịn không được cười mắng: "Cô đang làm trò gì đấy? Nặn bánh quai chèo để làm gì?"

Phụ nhân cười xấu hổ: "Nhiều năm rồi chưa được ăn bánh quai chèo, rất muốn ăn, thế nhưng không có dầu cũng không ăn được, chỉ làm hình dáng thôi, cho đỡ buồn."

Lão nhân cười: "Cũng đúng, coi như nồi nước này là dầu đi, chúng ta đem nước nấu mì thành bánh quai chèo, ăn cũng ngon như nhau."

Phụ nhân: "Ôi, thật hy vọng hạn hán mau kết thúc, chúng ta có thể trồng chút cải dầu lấy hạt ép dầu cải... chiên mấy cái bánh quai chèo ăn cho ngon."

Họ vừa mới nói đến đây, liền nghe được các công nhân đang dọn hàng bên thuyền hàng đột nhiên hoan hô.

Lão nhân ngạc nhiên: "Ồ, bên kia xảy ra chuyện gì?"

Phụ nhân cũng thả vắt mì trong tay xuống, đứng lên nhìn sang bên thuyền hàng.

Chỉ thấy từ trên thuyền hàng có một hán tử nhảy xuống, trên tay ôm một cái bình to, kinh hỉ hô lớn: "Mọi người xem, thì ra có một con thuyền hàng chở bình dầu, ta ngửi thấy, trong này toàn là dầu hạt cải, một bình dầu rất to."

Những người khác vang lên tiếng ồn ào.

Tiếp theo lại một công nhân nhảy xuống thuyền, trên vai gánh hai gánh thịt khô, vẻ mặt hắn không thể tin được hét lên: "Mọi người xem ta từ trên thuyền chuyển xuống cái gì, thịt a, thịt khô, rất thơm."

Người bên cạnh lại ồn ào.

Không chỉ là bọn họ, các công nhân khác cũng lần lượt phát hiện, hàng hóa lần này đã không chỉ có bột mì, chỉ có hai thuyền rưỡi bột mì, còn có nửa chiếc thuyền là chở đường, rau dưa, mỡ heo, dầu hạt cải, thịt khô, thịt bò khô, thịt gà khô...

Khi mấy thứ này được chuyển từ trên thuyền xuống, con mắt các lão bách tính Sơn Tây đều đăm đăm.

Có lầm hay không?

Mấy thuyền lớn lương thực đã là thực lực không hiểu nổi, vậy mà Hình đại đương gia còn có thể đưa tới những thứ này?

Thực lực này đáng sợ cỡ nào?

Một công nhân hưng phấn lao tới trước mặt Chiến Tăng, cười to nói: "Đại sư, đại sư mau nhìn xem, một miếng thịt bò khô rất to, thơm lắm, ông ngửi thử coi..."

"Phanh!" Chiến Tăng đập cho người đó một côn ngã ra đất, mắng: "Bần tăng là hòa thượng, ngươi cầm thịt qua cho bần tăng ngửi là có ý gì?"

Người đó đứng lên, vẻ mặt xấu hổ: "A, ta quên mất."

Mặc dù Chiến Tăng không ăn thịt, lại biết nhiều thịt như vậy đại biểu cho thực lực rất mạnh. Hắn từ xa liếc nhìn thuyền hàng, lại nhìn Lão Nam Phong đang bình tĩnh chỉ đạo đằng xa, thầm nghĩ: Nếu đám người này thật sự là buôn muối lậu, bần tăng sẽ hái đầu xuống cho bọn chúng làm cầu đá. Buôn muối lậu Hình Hồng Lang chỉ là ngụy trang chúng đẩy ra bên ngoài, điểm này càng lúc càng rõ ràng, chỉ là không biết rốt cuộc chúng đang mưu đồ cái gì.

Ài! Mặc kệ họ mưu đồ cái gì, chỉ cần không hại người, mà là đang cứu người, vậy còn hơn xây bảy cấp Phù đồ rồi.

Lúc này, Lão Nam Phong từ trên thuyền ôm một bình dầu cải xuống, đi tới trước mặt phụ nhân nặn bánh quai chèo kia, đặt bình dầu vào trong tay nàng, cười nói: "Vừa rồi từ xa ta thấy hình như cô biết làm bánh quai chèo đúng không?"

Phụ nhân vội vàng gật đầu: "Quân gia, tiểu nữ tử sinh ra tại thôn Vĩnh Ninh thuộc xã Trương Doanh, ở nơi đó cả thôn chúng tôi đều biết làm bánh quai chèo."

Lão Nam Phong mừng rỡ: "Vậy còn chờ gì nữa, bình dầu này giao cho cô, nhanh chiên ra bánh quai chèo đi, con mẹ nó, lão tử muốn ăn bánh quai chèo đã rất nhiều năm rồi."

Phụ nhân: "Quân gia cũng rất nhiều năm chưa ăn bánh quai chèo rồi sao? Ôi chao, tiểu nữ tử đã 4 năm rồi chưa được ăn đây."

Lão Nam Phong cười: "Mới 4 năm, tính cái rắm, lão tử sắp 10 năm rồi chưa được ăn đây này."

Phụ nhân cạn lời.

Lão Nam Phong vẻ mặt buồn bực: "Rời khỏi Trung Nguyên phồn hoa này sắp 10 năm rồi... Ngay cả nằm mơ lão tử cũng muốn... khụ... ta nói những lời này với cô làm gì? Nhanh làm bánh quai chèo đi."

Phụ nhân vội vàng động thủ, một lần nữa bắc một cái nồi, trong nồi đổ vào dầu hạt cải.

Nửa nồi dầu a! Quá xa xỉ!

Phụ nhân hơi khẩn trương, nồi này nếu không cẩn thận bị đổ, chém đầu mình cũng không đủ đền. Người bên cạnh hiển nhiên cũng có ý nghĩ như vậy, tất cả đều trốn ra xa, rất sợ mình tay chân vụng về đụng đổ cái nồi.

Bị phỏng vẫn là việc nhỏ, lãng phí nửa nồi dầu tuyệt đối là tử

tội! Tử tội!

Dầu sôi sùng sục.

Phụ nhân dùng tay run run kéo dài nắm mì, xoay tròn, cuốn thành hình dạng bánh quai chèo, sau đó thả vào trong nồi, xèo...

Mùi thơm có thể giết người trong nháy mắt tràn ngập, âm thanh nuốt nước miếng của Lão Nam Phong cách mấy trượng cũng có thể nghe được rõ ràng.

Chương 427: Trọng điểm là gáo phân sao?

Chẳng mấy chốc, trên bến tàu đã có không ít người ăn được bánh quai chèo.

Giòn, cắn một miếng vang lên tiếng rốp rốp.

Thứ này nếu bị Thiên Tôn tham ăn thấy được, chắc sẽ không đến mức khiến cho Thiên Tôn phát điên, người hiện đại trên cơ bản đều đã miễn dịch với thứ bánh quai chèo này, nhưng thứ này đối với những người sống trong cảnh hạn hán, ăn được một miếng thì đã rất thỏa mãn rồi.

Lão Nam Phong vừa ăn bánh vừa nhìn bầu trời, rơi lệ đầy mặt: "Ôi, thế giới Trung Nguyên phồn hoa của ta, bao nhiêu là thứ tốt."

Đang tức cảnh sinh tình.

Ba chiếc thuyền hàng đã dỡ hết hàng xong, trên tay thuyền trưởng của chiến thuyền cũng cầm một cái bánh quai chèo vừa mới chiên xong, quay về Lão Nam Phong phất tay, ném một ánh mắt, sau đó lớn tiếng hạ lệnh: "Chuẩn bị xuất phát, về nhà thôi."

Chiến thuyền và thuyền hàng đều rời khỏi bờ, hướng về thượng du.

Lão Nam Phong phấn chấn, nhét cả cái bánh quai chèo đem trong tay vào trong miệng, nhai rôm rốp, đồng thời nhanh chóng bò lên trên tiễn lâu cao nhất.

Hai lính gác trên tiễn lâu đang cầm kính viễn vọng nhìn xung quanh trong rừng cây xa xa, Lão Nam Phong thấp giọng nói: "Thấy

gì chưa?"

"Thấy rồi." Lính gác thấp giọng nói: "Vừa rồi thuyền của chúng ta vừa mới rời khỏi bờ, có một người lủi ra từ trong rừng cây, sau đó thúc ngựa chạy về hướng bắc."

Lão Nam Phong giống như tổng tài bá đạo, cười rất gian: "Rất tốt, rất tốt!"

Hắn nhanh chóng bò xuống tiễn lâu, tiện tay tóm lấy một binh sĩ dân đoàn, cười nói: "Chuẩn bị tác chiến, bảo nhóm hỏa súng binh chuẩn bĩ sẵn sàng, mỗi người thủ một lỗ xạ kích."

Tường trại bằng gỗ chỉ có một lớp, trên đầu tường không có không gian cho người đứng, cho nên phương thức phòng ngự khác với phòng ngự tường thành, không thể ở trên đầu tường chuẩn bị gỗ lăn đá tảng, trường mâu binh của phe mình cũng không thể leo lên tường thành phòng ngự.

Nhưng loại tường một lớp này có thể đục lỗ, rất có lợi cho hỏa súng binh trốn và ngắm bắn.

Các binh sĩ mỗi người đều có một vị trí riêng, rất nhanh đã chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu.

Lão Nam Phong dẫn theo hơn 200 kỵ binh Tạo Oanh để lại, chuyển tới trước một cánh cửa bên hông trại, cười nói: "Các ngươi chờ ở chỗ này, không có mệnh lệnh của bản tướng quân là không được lộn xộn."

Các kỵ binh: "Tuân lệnh!"

Các binh sĩ bắt đầu động như thế, trong trại liền tràn ngập bầu không khí khẩn trương, các lão bách tính lập tức liền phát hiện dị thường, bắt đầu thấp giọng nghị luận: "Thấy gì chưa? Họ đang chuẩn bị chiến tranh."

"Sắp đánh rồi sao?"

"Khẳng định là lưu khấu tới rồi nhỉ?"

"Trời ơi, vậy chúng ta phải làm sao đây? Thuyền đại pháo của chúng ta vừa mới rời đi, lưu khấu lập tức sẽ tới? Đám lưu khấu này cố ý chờ thuyền đại pháo của chúng ta đi sao?"

"Không có thuyền đại pháo, những buôn muối lậu này chỉ có mấy trăm binh, có thể đánh thắng mấy nghìn lưu khấu không?"

Các lão bách tính trong lòng vô cùng hoang mang, rất nhiều người chạy tới bên cạnh Chiến Tăng, chờ hắn quyết định.

Chiến Tăng thở dài: "Mọi người cầm vũ khí lên, gậy gộc, cuốc xẻng, bừa cào, nắp nồi, gáo phân, có cái gì cầm cái đó, mấy ngày nay mọi người đều được ăn no, đã có sức lực, tạp binh bên lưu khấu cũng không mạnh hơn mọi người đâu, không phải sợ."

"Đại sư, vũ khí khác chúng tôi đều có, gáo phân thì chúng tôi lại không có."

Trên cái đầu trọc của Chiến Tăng nổi hai sợi gân xanh: "Trọng điểm những lời bần tăng vừa nói là gáo phân sao? Các ngươi có thể nắm lấy trọng điểm được không vậy?"

Đại quân của Lão Trương Phi tới rồi!

Vẫn là kiểu cách cũ, vừa tới chính là mấy nghìn người.

Người này lần trước đánh bến tàu Cổ Độ bị chiến thuyền nã đại pháo một trận, Tuyến thang thương binh trên thuyền còn bắn chết vài đầu mục hãn phỉ, khiến cho hắn bị tổn thất không nhỏ, trận chiến Phổ Cứu tự còn tổn thất nghĩa tử Tiểu Trương Bao của hắn.

Thế nhưng.

Lần này tới đây nhân số của người này lại càng nhiều hơn.

Đây coi như một đặc sắc điển hình của chiến tranh nông dân Minh Mạt, trong giai đoạn đầu, đại quân lưu khấu hầu như là đánh đâu thua đó, thế nhưng càng thua người càng nhiều, mặc kệ quan binh đánh họ thế nào, họ đều có thể càng ngày càng nhiều.

Mới tháng trước đánh cho chúng một trận tơi bời, tháng sau hắn lại có thêm một nghìn người!

Ngươi có tin không?

Lão Nam Phong miệng ngậm một lá cỏ, vẻ mặt xem thường nhìn tặc quân càng đi càng gần, cũng lười thổ tào.

Cao Sơ Ngũ lại lắc đầu, phát ngôn theo tư duy đúng chuẩn của thôn Cao Gia: "Bọn người kia lại ép buộc lão bách tính của các thôn trang xung quanh rồi."

"Thôn trang ngoài thành Bồ Châu, chắc cũng không tìm được bao nhiêu người sống nữa rồi." Lão Nam Phong nói: "Xung quanh bị bọn chúng quét hết vòng này vòng khác, người sống nếu không phải trốn vào thành Bồ Châu thì chính là trốn vào Phổ Cứu tự, sau đó đến chỗ của chúng ta."

Nói đến đây, Lão Nam Phong nhếch miệng cười: "Cao tướng quân, ngươi biết điều này ý nghĩa là gì không?"

Cao Sơ Ngũ: "Hắc? Thử ta hả? Đừng tưởng ta ngu, nếu ta nghĩ kỹ càng, ta cũng sẽ đạt được đáp án chính xác."

Hắn bắt đầu động não!

"Tách!"

Bóng đèn trên đầu sáng lên, có rồi. Cao Sơ Ngũ cười nói: "Việc này ý nghĩa chúng ta lái Xe Mặt Trời bên ngoài thành Bồ Châu sẽ

không đâm chết người qua đường nữa, có thể thoải mái tăng tốc."

Lão Nam Phong cùng các Binh sĩ bên cạnh đều nghẹn họng.

An tĩnh, an tĩnh một cách quỷ dị.

Một hồi lâu Lão Nam Phong mới ôm ngực nói: "Ý nghĩa đám người Lão Trương Phi này nếu không đánh thành Bồ Châu sẽ không có gì mà cướp nữa, phải rời khỏi khu vực này, đi tai hoạ khu vực tiếp theo."

Cao Sơ Ngũ: "Ôi, vậy sao được? Không thể để cho chúng đi tai họa những người khác."

Lão Nam Phong cười một tiếng: "Vậy phải ở chỗ này giết Lão Trương Phi."

Cao Sơ Ngũ siết chặt nắm tay: "Được! Giết hắn."

"Giết chúng nó!" Cùng lúc đó, trong đội quân càng càng lúc càng tiếp cận ngoài trại, tặc tù Lão Trương Phi cũng đang lớn tiếng ra lệnh: "Đám buôn muối lậu trong trại này đã giết Tiểu Trương Bao con ta, ta muốn đám buôn muối lậu kia muốn sống không được, muốn chết không xong."

"Thuyền đại pháo của đối phương đã rời khỏi! Bản thân Hình Hồng Lang cũng không có mặt, đám buôn muối lậu lưu thủ trong trại như rắn mất đầu, chỉ là một đám ô hợp thôi."

Lão Trương Phi hét lớn: "Chúng tiểu nhân ra sức một chút cho ta, đánh hạ cái trại này, ba thuyền lương thực kia sẽ thuộc hết về chúng ta."

"Hú hú, lương thực!"

Nếu nói báo thù cho Tiểu Trương Bao, đám tặc quân sẽ không có nhiều hứng thú, nhưng nếu nói cướp lương thực thì chúng sẽ có

tinh thần hơn nhiều.

Cả ba thuyền lương thực lớn sẽ có ý nghĩa gì?

Phát tài! Tự do lương thực!

Không ít lưu khấu mắt đỏ lòm.

Lão Trương Phi thấy sĩ khí tăng vọt, trong lòng cũng không khỏi cười thầm, rất tốt, có khí thế như vậy, trận này ổn rồi, mặc dù đối phương không có pháo thuyền, nhưng hỏa súng vẫn có một ít, thứ đó khi bắn vang lên đoàng đoàng, sẽ tạo thành tổn thương rất lớn đối với sĩ khí.

Nhưng hắn dùng lương thực kích động bộ hạ, khiến đám lưu khấu này đều tiến vào hình thức cướp lương điên cuồng, đến lúc đó đả kích của hỏa súng đối với họ sẽ giảm bớt rất nhiều.

Chỉ cần tất cả bộ hạ đều liều mạng không sợ chết, công phá một trại gỗ thôi sẽ không gặp bao nhiêu khó khăn.

"Lấy tấm ván gỗ chúng ta đã chuẩn bị sẵn ra đây."

Lão Trương Phi ra lệnh một tiếng, đám tặc binh lấy ra rất nhiều tấm ván gỗ dày, thứ này ít nhất dày một tấc rưỡi, rất nặng, tặc binh phải một người cầm một tấm ván gỗ cũng rất vất vả, nhưng thứ này dùng để ngăn cản đạn của hỏa súng lại rất hiệu quả.

Chương 428: Nổ súng

Mấy năm nay Lão Trương Phi tạo phản cũng không làm không, từ năm đầu Sùng Trinh đã theo Không Dính Bùn khởi nghĩa tạo phản, đến bây giờ đã là hơn ba năm cuộc đời quân lữ rồi, khi tác chiến với quan binh và dân đoàn các nơi cũng đã tích lũy rất nhiều kinh nghiệm tác chiến phong phú.

Hiện tại hắn đã rất rõ ràng uy lực của loại vũ khí như Tam nhãn thần súng và điểu súng.

Những hỏa súng này tỉ lệ trúng đích cực thấp, hơn nữa uy lực cũng không cao, khoảng cách ngoài 30 trượng trên cơ bản không thể nào bắn xuyên tấm ván gỗ dày một tấc.

Đương nhiên, khoảng cách càng gần, khả năng đạn chì xuyên qua ván gỗ cũng càng lớn.

Khi đến khoảng cách khoảng mười trượng, ván gỗ dày một tấc liền có nguy hiểm bị bắn xuyên.

Cho nên, hắn bảo các hãn phỉ chế tạo loại ván gỗ dày một tấc rưỡi này.

Độ dày của nó tương tự như cái thớt vừa dày vừa to, lại còn rất nặng, một tay về cơ bản không thể nào cầm được, phải hai tay đỡ, mép ván gỗ để sát trên mặt đất, chậm rãi đẩy về phía trước, cho dù tiến vào khoảng cách mười trượng, Tam nhãn thần súng và điểu súng cũng không thể bắn xuyên được loại ván gỗ dày như vậy.

Các hãn phỉ có thể dựa vào loại ván gỗ này đi tới khoảng cách đủ gần trước mặt bên địch.

Chỉ cần áp sát từ bốn đến năm trượng, các tặc binh có thể bỏ ván gỗ đi, bước dài lẻn tới bên cạnh tường trại bằng gỗ.

Mà tường trại này rất mỏng, chỉ có một lớp, trên đầu tường không thể cho người đứng, cho nên trên đầu tường sẽ không có người thủ, các tặc binh có thể dễ dàng leo lên, chỉ cần công phá bức tường trại này, phe mình sở hữu ưu thế về nhân số liền thắng chắc.

"Không cần nói nhảm với người trong trại nữa, trực tiếp tiến công." Lão Trương Phi vung tay lên: "Chúng ta rất gấp, phải trước khi Hình Hồng Lang trở về san cái trại này thành bình địa."

Đại quân tặc khấu chỉ thoáng chỉnh đốn trận hình một chút tại nơi khoảng cách hai lần tên bắn là khoảng 260 bước, rồi bắt đầu ép về phía trại, lưu phỉ đi đầu tiên thì giơ ván gỗ lên, cố gắng đẩy chúng nó chậm rãi tiến về phía trước.

Chúng vừa tiến lên, khiến lão bách tính trong trại vô cùng hoang mang lo sợ.

Lượng lớn bách tính từ Phổ Cứu tự qua đây đã bắt đầu khóc la, người già và phụ nữ trẻ em tập trung lại, người run rẩy, các thanh niên trai tráng cũng đầu đầy mồ hôi, nắm thật chặt nông cụ trong tay.

Lại nghe thấy Lão Nam Phong ở trên tiễn lâu cao cao cười ha hả: "Ai nhát gan cũng đừng leo lên tường nhìn, thành thật trốn trong nhà gỗ đi, không nhìn sẽ không sợ."

"Không nhìn sẽ càng sợ a."

Tiễn lâu chỉ có ba cái, hiện tại trên ba tiễn lâu đều tập trung không ít cung tiễn thủ chen chúc nhau, nhưng không gian tiễn lâu có hạn, cung tiễn thủ trên đó gom lại một chỗ cũng chỉ 20 người, bọn họ lấy ra Khai Nguyên cung, ước lượng khoảng cách đã đủ,

liền bắn vèo vèo về phía tặc quân phía dưới.

Cung tiễn bắn từ trên cao có thể dễ dàng lướt qua ván gỗ giơ lên ở đằng trước và rơi xuống đầu tặc binh phía sau.

Nhưng các tặc binh cũng có chuẩn bị, người phía sau không có ván gỗ để dùng, lại có bì thuẫn mộc thuẫn, nắp nồi các loại giơ lên, ngăn cản tên thưa thớt từ trên tiễn lâu bắn xuống, có phần nhẹ nhõm.

Có mấy tặc binh thiếu kiên nhẫn còn kéo cung hướng về tiễn lâu bắn trả, thế nhưng lấy chỗ thấp bắn lên chỗ cao, tầm bắn rõ ràng còn kém một đoạn, mà cung của chúng dùng cũng không bằng Khai Nguyên cung của dân đoàn thôn Cao Gia, tên bay đến nửa đường liền yếu ớt rớt xuống, bắn lên trên tường trại, phát ra âm thanh "đốc đốc".

Hỏa súng binh phía sau tường trại cũng ước lượng khoảng cách, đã nhịn không được muốn ra tay cùng lúc, không ít người đã lật tấm che lỗ xạ kích lên, đưa mắt nhìn xung quanh ra phía bên ngoài.

Lão Nam Phong lại lớn tiếng kêu lên: "Hỏa súng binh ổn định, khoảng cách này không thể bắn xuyên thuẫn dày của bọn chúng, đừng tuỳ tiện lãng phí đạn."

Hỏa súng binh đành phải cố gắng ổn định.

Các tặc binh tiếp tục đẩy mạnh về phía trước, đi rất thoải mái, không mất thời gian bao lâu chúng đã tiến vào khoảng cách 20 trượng...

Đến cự ly này, đối diện vẫn chỉ có vài mũi tên thưa thớt bay tới, quả thực khiến chúng cảm thấy rất buồn cười, Lão Trương Phi cũng không khỏi cười ha hả: "Ha ha ha, Hình Hồng Lang không ở đây, binh còn lại trong trại này toàn là phế vật, căn bản không biết

nên đánh thế nào, chúng ta đã đến khoảng cách này mà bọn chúng chưa dám bắn một phát đạn nào. Chúng tiểu nhân, xốc lại tinh thần, lương thực trong trại rất nhanh là của chúng ta rồi."

Đúng lúc này, Lão Nam Phong nói với các cung thủ trên tiễn lâu: "Đi xuống đi, nên thay người rồi."

Các cung thủ gật đầu, nhanh chóng đi xuống tiễn lâu, tiếp theo, Cao Sơ Ngũ dẫn theo 20 ném lựu binh leo lên trên.

Cao Sơ Ngũ: "Khoảng cách này đã đủ rồi, đã tiến vào tầm ném của ném lựu binh."

Lão Nam Phong cười hắc hắc: "Ừm, Phong hoả đài, châm lửa."

Chính giữa trại, một đống lửa đã chuẩn bị từ trước được đốt lên, một luồng khói đặc bay lên cao...

Trên mặt sông phía bắc, thuyền trưởng chiến thuyền đã đợi từ lâu lập tức mừng rỡ: "Chiến thuyền xuất phát, quay về bến tàu Cổ Độ."

Lão Nam Phong cười hắc hắc: "Cao tướng quân, ta chuẩn bị dẫn Kỵ Binh doanh đánh ra ngoài, bên này phải xem ngươi rồi."

Cao Sơ Ngũ nhếch môi cười: "Ta sẽ đánh số còn lại."

"Được!"

Lão Nam Phong cũng nhanh chóng leo xuống tiễn lâu, xoay người leo lên một con chiến mã và chạy tới cửa hông trại, ở chỗ này, hơn 200 kỵ binh đã chờ rất lâu ở đây rồi. Lão Nam Phong dược mã hoành thương, đứng ở phía trước nhất các kỵ binh cười nói: "Đừng hoảng hốt, để Cao tướng quân đánh trước một lúc đi."

Ra tay trước đương nhiên là Cao Sơ Ngũ.

Hắn là nam nhân trong ném lựu doanh có thể ném lựu đạn bay

xa nhất trong thôn Cao Gia, khi man lực bạo phát, có thể ném tới khoảng cách khoảng 80 mét.

Nhưng ném lựu binh bình thường là còn xa mới bằng Cao Sơ Ngũ, phần lớn chỉ ném xa khoảng 20 trượng.

Cho nên Lão Nam Phong mới đợi tặc quân tiến vào 20 trượng mới đổi hết cung tiễn thủ trên tiễn lâu thành ném lựu binh.

Cao Sơ Ngũ vừa ném...

20 ném lựu binh đã leo lên trên tiễn lâu liền cùng nhau châm ngòi nổ.

"Oa, trên tiễn lâu chật quá, ta không có không gian chạy lấy đà, ném không xa được."

"Vậy ít nhất cũng phải ném 17 đến 18 trượng chứ?"

"Mẹ nó, ngòi nổ cũng châm rồi, không ném cũng phải ném."

"Mau ném đi, bằng không thì nổ chết cả mình bây giờ."

Trên tiễn lâu nho nhỏ tiếng cười mắng um sùm, 20 lựu đạn ngòi nổ đuổi theo lựu đạn của Cao Sơ Ngũ ném ra đồng thời bay ra ngoài.

Lúc này tặc binh đang tiến lên rất hăng hái...

Hỏa súng mà mình đề phòng cũng không nổ súng, đám buôn muối lậu đang run rẩy trong trại, họ cảm giác mình đã thắng chắc rồi.

Ai ngờ đúng lúc này, một đống quả cầu màu đen từ trên trời rơi xuống phía sau bức tường ván gỗ.

Các hãn phỉ đầu óc không phải quá nhanh nhạy quay đầu nhìn thoáng qua quả cầu đen trên mặt đất, khi trong đầu còn đang suy

nghĩ "đây là cái gì", ngòi nổ trên quả cầu đúng lúc cháy hết,"ầm" một tiếng, quả cầu nổ tung.

Mảnh đạn mắt thường khó mà nhìn thấy trong nháy mắt đánh ngã toàn bộ một vòng hãn phỉ xung quanh xuống đất.

Có một số người trước khi chết thậm chí không kịp phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Mà đám tặc binh cầm ván gỗ cũng không khỏi ngã trái đổ phải, bức tường ván gỗ trong nháy mắt liền rối loạn.

Các hỏa súng binh vừa nhìn thấy cảnh này, ngay cả mệnh lệnh cũng không cần chờ, liền kéo lên tấm che, thò điểu súng ra ngoài từ lỗ xạ kích, nhắm vào tặc quân và nổ súng!

Chương 429: Tư thương buôn muối Hà Bình ăn thịt người

Ván gỗ vừa đổ xuống, hỏa súng binh đã có thể bắn thoải mái không còn kiêng kỵ gì nữa.

Trên tường trại một loạt tấm che được lật lên, lộ ra trên trăm lỗ xạ kích, một trăm hỏa súng binh đều thò điểu súng của mình ra ngoài.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Khói trắng bốc lên một loạt, hỏa súng đã khai hoả.

Hỏa súng của họ vẫn lấy Hoạt thang thương là chủ, bởi vì chế tạo rãnh nòng súng đối với thôn Cao Gia vẫn là một chuyện khó khăn, chế tạo thủ công, tốc độ rất chậm, Tuyến thang thương binh hiện tại phân phối vẫn còn chưa nhiều.

Hơn nữa Tuyến thang thương còn tồn tại một vấn đề lớn đó là "nạp đạn rất chậm", tốc độ còn chậm hơn cả Hoạt thang thương hai ba lần, khi đối phó với quân lưu khấu với số lượng khổng lồ, tốc độ nạp đạn của Tuyến thang thương vẫn còn không theo kịp, cho nên thôn Cao Gia vẫn lấy Hoạt thang thương là chủ lực.

Một trăm cây Hoạt thang thương cùng nhau nổ súng, viên đạn bay tùm lum, cánh cửa vận mệnh sẽ lựa chọn ngẫu nhiên những tên xui xẻo để nhận lấy những viên đạn chì này, mà bức tường ván gỗ trải qua bị lựu đạn phá hư đã vô lực bảo vệ những tên xui xẻo này.

Trong nháy mắt, hàng trước hãn phỉ ngã xuống một loạt.

Hiện tại kịch bản người thôn Cao Gia dùng ném lựu binh phá hư bức tường thuẫn sau đó đổi thành hỏa súng binh công kích đã thuận buồm xuôi gió.

Sau một vòng công kích, các hỏa súng binh lập tức bắt đầu nạp đạn.

Nếu những binh sĩ này đối mặt với tặc binh xông thẳng tới mặt, họ có thể còn có chút hoảng loạn, thế nhưng hiện tại họ trốn phía sau tường trại, chỉ cách một cái lỗ xạ kích mà bắn, tường trại tạo cho họ cảm giác rất an toàn, hoàn toàn không hãi sợ cung tiễn của hãn phỉ bắn trả.

Dưới tình huống an tâm này, tâm lý sẽ tương đối ổn định, tốc độ nạp đạn cũng sẽ ổn định hơn, thao tác dựa theo tốc độ như khi huấn luyện, chỉ 30 giây hoàn thành một bộ động tác nạp đạn, lông mày cũng không nhăn một cái...

Mà cùng lúc đó, bên phía tặc binh cũng không nhàn rỗi.

Chúng sớm đã chuẩn bị tâm lý đối với việc trong trại có hoả súng, mặc dù bị quả cầu đen không hiểu kiểu gì khiến chúng trở tay không kịp, thế nhưng sau một vòng hỏa súng oanh tạc cũng không làm cho chúng sợ hãi.

Hai chữ "lương thực" mà Lão Trương Phi động viên trước khi đánh, hiện tại đang hừng hực thiêu đốt trong đầu trong lòng họ, đã thiêu hủy lý trí của họ.

Một đám hãn phỉ dứt khoát ném đi ván gỗ trong tay, cái thứ vừa dày lại vừa nặng này ảnh hưởng tới họ phát huy, còn cần cái chó gì. Sau khi ném xuống, người nhẹ hẳn ra, khoảng cách chỉ còn lại chưa tới mười trượng, liền cắm đầu lao tới.

Khoảng cách này chỉ cần dốc hết sức chạy, không phải là chuyện 20 lần chớp mắt hay sao?

Lượng lớn hãn phỉ hú lên rồi lao tới.

Lần này, tốc độ đã phân cấp bậc.

Biên quân và Vệ sở binh khoác giáp trên người lao tới tương đối chậm, ngược lại những tạp binh bình thường không có giáp lại nhanh hơn, cũng chỉ mười lần chớp mắt đã có người lao tới phía dưới tường trại và sát bên cửa trại...

Mà lúc này, phát thứ hai của các hỏa súng binh còn chưa nạp đạn xong...

Một hãn phỉ va mạnh vào cửa mộc trại, muốn dựa vào thể trọng của mình phá tan cửa, thế nhưng cửa trại làm từ những thân cây to buộc thành đâu có dễ dàng phá vỡ như vậy, người đó cố sức va chạm, cửa trại chỉ hơi lắc lư.

Giữa hai thân cây có một cái khe, một cây trường mâu đột nhiên thò ra, đâm phập một tiếng trên người hãn phỉ, hãn phỉ kêu một tiếng rồi ngã xuống.

"Cửa trại không dễ phá! Phía trên có lỗ, trường mâu sẽ thò ra ngoài."

Có người kêu to: "Leo tường."

Trên đầu tường không có thủ binh, leo tường cũng là một việc rất dễ, một đám hãn phỉ khinh trang lập tức bắt đầu leo lên tường trại, nhưng lúc này, thời gian 30 giây đã tới, lỗ xạ kích trên tường lại mở tấm che lên, điểu súng từ bên trong thò ra, cự ly xạ kích hầu như là số 0, đoàng đoàng đoàng đoàng!

Âm thanh lẫn lộn, các hãn phỉ lao tới dưới tường trại lập tức ngã xuống một loạt.

Sau đợt bắn này, các hỏa súng binh đã không còn cơ hội để nạp đạn nữa.

Toàn bộ hỏa súng binh đều lui về phía sau, rời khỏi vị trí phía sau tường trại.

Trường mâu binh vẫn rảnh rỗi đến phát chán lúc này lại thế chỗ vào, giơ lên nỏ cầm tay đã kéo dây sẵn, nhắm ngay đầu tường.

Một hãn phỉ vừa mới leo lên đầu tường liền nghe được âm thanh dây cung chấn động, một mũi tên phập một tiếng bắn giữa khuôn mặt hắn, hãn phỉ kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống.

Nhưng rất nhanh lại một tặc binh khác bò lên đầu tường.

Tên này còn rất thông minh, vừa mới bò lên lập tức cúi đầu xuống, mấy mũi tên sượt qua đầu hắn, lúc này hắn mới ngẩng đầu lên, cười lớn một tiếng rồi nhảy xuống.

Hai chân vừa mới chạm đất, ít nhất ba cây trường mâu đồng thời đâm vào trên người hắn.

Các kỵ binh ở bên hông trại thấy tình hình chiến đấu bên này trông rất khẩn cấp, mấy kỵ binh hơi hoảng hốt: "Tướng quân, chúng ta có cần đi hỗ trợ không?"

Lão Nam Phong lắc đầu: "Kỵ Binh doanh chờ thêm, đừng động!"

Chỉ thấy các vị trí bên tường trại đều có tặc nhân thò đầu ra.

Lúc này ném lựu binh cũng không dùng được rồi, khoảng cách này ném lựu đạn sẽ chỉ ngộ thương người một nhà, Cao Sơ Ngũ rống lên một tiếng, từ trên tiễn lâu trượt xuống, sau đó tháo xuống từ trên lưng thanh đại khảm đao sống dày mà Hình Hồng Lang tặng cho hắn, một đao quét ngang, trong nháy mắt đã chém một hãn phỉ thành hai đoạn.

Một bên khác, bên tường khu vực của lão bách tính cũng có hãn phỉ leo qua tường.

Bên này một đám lão bách tính, cầm nông cụ, chần chừ không dám lên.

Chiến Tăng khẽ quát một tiếng liền xông lên, tiêu côn trong tay múa kêu vù vù, ánh côn chớp động, hai hãn phỉ vừa mới tới còn chưa rõ ràng đã xảy ra cái gì, đã bị một trận loạn côn đập ngã ra đất.

Chiến Tăng: "A Mễ Thâu Phật! Các ngươi đừng..."

Hắn còn chưa nói hết câu, lão bách tính phía sau cũng ào lên, cuốc xẻng bừa cào đập túi bụi, hai hãn phỉ bị đánh thành thịt vụn.

Chiến Tăng: "Các ngươi lại... Bần tăng từ lâu đã phóng hạ đồ đao, không sát sinh, hai cái mạng này chắc không tính là bần tăng giết phải không?"

"Đại sư, đừng xoắn xuýt nữa... tặc qua nữa kìa."

Một nông phu hét lớn.

Chiến Tăng quay đầu qua, vừa lúc trông thấy một hãn phỉ bò lên trên tường trại và ném một thanh phi đao về phía hắn, đây cũng không biết là kỹ năng giang hồ gì, trên chiến trường mà con chơi ném phi đao. Chiến Tăng vội vàng nghiêng đầu tránh đi, nhưng vẫn chậm một chút, phi đao sượt qua mặt hắn, khẽ cắt ra một vết thương.

Chiến Tăng đưa tay sờ lên mặt, máu dính đầy tay.

"A! Thấy máu rồi." Hai tiểu hòa thượng từ Phổ Cứu tự qua đây kinh hô: "Không ổn, Chiến Tăng đại sư thấy máu rồi, người một nhà xung quanh mau tránh ra, rời khỏi bên cạnh đại sư ngoài ba trượng."

Chỉ thấy vẻ mặt Chiến Tăng trong nháy mắt thay đổi, từ một cao tăng hòa ái dễ gần trong nháy mắt biến thành một la hán hung

thần ác sát.

Hai con mắt cũng biến thành đỏ như máu, cả người toả ra sát khí nồng đậm, giống như một cuồng ma khát máu mới được thả ra từ Địa phủ: "Ai? Con mẹ nó đứa nào dám làm đổ máu của lão tử? Chưa từng nghe qua tên của lão tử sao? Tư thương buôn muối Hà Bình ăn thịt người, khi lão tử giết người như cỏ rác, đám nhóc con các ngươi còn chưa sinh ra đâu."

Hà Bình vung lên tiêu côn, binh một tiếng đập một hãn phỉ vỡ cả đầu, lại xoay người, tiêu côn dùng giống như trường thương, mũi côn phập một tiếng đâm trúng cổ họng một hãn phỉ, vang lên tiếng xương cổ vỡ vụn...

Chương 430: Chiến Tăng và Hà Bình

Hà Bình vung tiêu côn, đại khai sát giới phía sau tường trại.

Trên tay chỉ là một cây gậy, không phải lưỡi đao sắc bén, thế nhưng tuyệt không ảnh hưởng hiệu suất giết người của hắn, một gậy bể đầu, lại một gậy chọc đứt cổ họng đối thủ, một gậy chọc hạ âm...

Mỗi một chiêu đều có thể nói hung mãnh âm hiểm, chiêu chiêu đều là sát thủ.

Liên tục bảy tám hãn phỉ leo qua tường đều bị hắn một hai chiêu đánh trúng yếu hại, bị chết không thể chết lại.

Lão bách tính phía sau kinh hãi không nhẹ!

Không nghĩ tới Chiến Tăng đại sư luôn hoà ái dễ gần, sau khi biến thân thành Hà Bình lại phát điên trở nên kinh khủng như vậy.

Có người la lên: "Hà Bình? Không phải là... Hà Bình kia chứ?"

"Tư thương buôn muối ăn thịt người, Hà Bình!"

"Trời ơi."

"Nghe nói mỗi bữa cơm hắn đều phải ăn một người."

"Thiệt hay giả? Bà nội cha!"

Trong khi nói mấy câu, toàn bộ hãn phỉ leo qua trường đã bị Hà Bình giết sạch, bên người là khoảng mười cỗ thi thể nằm ngổn

ngang, máu và não đổ đầy đất, nhất thời nửa khắc không ai dám công tới nữa. Lúc này đầu óc Hà Bình mới tỉnh táo lại, tròng mắt từ trạng thái sung huyết chậm rãi khôi phục lại màu sắc trắng đen rõ ràng.

Hắn nghiêng đầu nhìn người bên cạnh: "Vừa rồi đã xảy ra cái gì? Hình như bần tăng bị bất tỉnh một lúc, ở đây đảo mắt đã chết nhiều người như vậy rồi? Các ngươi không thể như vậy! Chúng ta phải ôm lòng từ bi, cho dù đối phương là tặc, chúng ta cũng phải lấy cảm hóa là chủ, A Mễ Thâu Phật! Thiện tể thiện tể!"

Mọi người cạn lời.

"Hình như hiện tại hắn lại biến thành Chiến Tăng đại sư rồi."

Hai tiểu hòa thượng la lên: "Đại sư, lại có tặc tử leo qua kìa."

Chiến Tăng chợt quay đầu lại, thấy một đầu mục hãn phỉ lại leo qua tường nhảy xuống, tay hắn vung tiêu côn lên, chỉ dùng hai ba chiêu đã quật ngã hãn phỉ kia ra đất, một cước giẫm lên: "Thí chủ phóng hạ đồ đao..."

Một câu còn chưa nói hết, nông dân bên cạnh lao tới cùng cái cuốc, đập đầu của đầu mục hãn phỉ nát nhừ.

Chiến Tăng: "Sát nghiệt này, không tính là ta tạo đúng không?"

Mọi người lau mồ hôi lạnh: "Không tính, không tính!"

"Mau tới bên này, bên này không ngăn được rồi."

Có người kêu to, chỗ tường bên kia đã có bảy tám hãn phỉ leo vào, mà lão bách tính cầm nông cụ là không ngăn được, bị hãn phỉ đuổi chạy khắp nơi.

Chiến Tăng thoắt cái vọt qua: "Phóng hạ đồ đao đi!"

Hắn vung tiêu côn, một người ngăn cản bảy hãn phỉ, không

muốn sát sinh nên côn trong tay không thi triển được, không chịu dùng một sát chiêu nào, trong nháy mắt đã rơi xuống hạ phong, bị hãn phỉ công kích cực kỳ nguy hiểm.

Một tiểu hòa thượng la to: "Đại sư, trên mặt ngươi chảy máu rồi kìa."

Chiến Tăng đang vội vàng cũng đưa tay lên mặt sờ một cái, máu đầy tay: "Hả?"

Tròng mắt hắn đột nhiên lại biến thành màu đỏ: "Ai? Con mẹ nó đứa nào dám làm đổ máu của lão tử? Chưa từng nghe qua tên tuổi của tư thương buôn muối ăn thịt người Hà Bình sao?"

Hà Bình xuất thủ, không có một chiêu là thủ hạ lưu tình, chiêu chiêu đều là sát thủ. Hắn một côn đánh bể đầu một hãn phỉ, lại trở tay một côn đâm lủng mắt một hãn phỉ, đâm cho người đó bay cả tròng mắt ra ngoài, quá kinh khủng.

Bóng côn chớp động một hồi, bảy tám hãn phỉ đều ngã xuống.

Trong khoảng thời gian ngắn không ai công hắn nữa, tròng mắt lại chuyển sang màu sắc bình thường. Chiến Tăng nhìn trái ngó phải: "Chậc, quá hung tàn, các ngươi giết người rơi cả tròng mắt ra đất, phần tội nghiệt này cũng quá lớn, A Mễ Thâu Phật! Thiện tể thiện tể! Bần tăng phải niệm kinh giúp các ngươi hóa giải phần nhân quả này..."

Người của Kỵ Binh doanh đến bây giờ còn chưa ra tay, cả đám người hoảng hốt trong lòng không yên, liên tục quay đầu nhìn sang bên tường trại: "Tướng quân, tường trại báo nguy, chúng ta còn chưa xuất kích sao?"

"Không vội!"

Lão Nam Phong: "Thoạt nhìn rất nguy hiểm, trên thực tế không có vấn đề gì. Tặc tử bò qua bên này tường cũng không nhiều,

người của chúng ta vẫn còn đứng vững.

Phần tâm tính này, người thôn Cao Gia thật sự kém xa.

Người thôn Cao Gia trước đây khi đánh trận, vừa ra tay đều sẽ giở hết bài ra. Đây vẫn là lần đầu tiên đụng phải người lĩnh quân như hắn, có kỵ binh tốt như vậy lại áp chế không xuất thủ, khiến đám kỵ binh không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Lão Nam Phong: "Chờ một chút!"

Hắn tiếp tục đợi, bản trận của tặc quân lại bắt đầu tiến lên trước.

Thấy bên tường trại đánh rất kịch liệt, mà hỏa súng và lựu đạn cũng không dùng nữa, Lão Trương Phi cũng cảm giác đến lúc rồi, chủ lực của mình đã có thể đẩy lên toàn bộ.

Tuổi tác của hắn không nhỏ, không phải là loại đầu lĩnh suất lĩnh hãn phỉ xông pha chiến đấu, mà là đầu lĩnh thích chỉ huy ở phía sau, khi khai chiến sẽ đứng ở vị trí phía sau cùng, nếu như phía trước đánh thua, hắn cũng rất dễ có thể trốn thoát.

Chỉ khi đã xác nhận ưu thế đại chiến rồi, hắn mới có thể dẫn bản trận áp sát tới trước.

Cẩn thận như vậy, khiến hắn có thể lăn lộn ba năm tại Minh Mạt loạn thế còn chưa chết, mấy lần bị quan quân đánh bại, hắn đều có thể tìm đường đào thoát được.

Mà hiện tại, thấy hãn phỉ dưới trướng không ngừng leo qua tường trại, hắn liền cảm giác được đã nắm chắc thắng lợi, bản trận của mình cũng nên lên rồi, bằng không thì, người của tiền trận sẽ cướp sạch lương thực, thân binh của mình sẽ không được chia bao nhiêu lương, điều đó cũng không vui.

"Tiến về trước!"

Đại đội tặc binh áp sát về phía trước...

Đúng lúc này, Lão Nam Phong phấn chấn: "Kỵ Binh doanh, chuẩn bị xuất kích, hai tên canh cửa chú ý, ta bảo mở cửa, ngươi liền kéo cửa ra."

Các kỵ binh phấn chấn!

Cùng lúc đó, trên mặt sông có một chiếc thuyền lớn đang chạy như bay tới.

Thuyền đại pháo tới rồi!

Thuyền trưởng là gia đinh của Bạch gia bảo, cũng là một người già chuyện, rất có phong phạm của Bạch gia. Hắn tự tay điều chỉnh đại pháo ở mũi thuyền xong, nhắm ngay bản trận của Lão Trương Phi, cười to: "Ta theo lão gia học môn Xạ này, ta cũng được một phần sáu của quân tử rồi."

"Khai hỏa!"

Thuỷ binh trên thuyền cùng rống lên.

Năm khẩu đại pháo bên mép trái chiến hạm cộng thêm đại pháo ở mũi thuyền, đồng thời khai hoả...

"Oanh oanh oanh oanh!"

Đại pháo nổ vang.

Đội ngũ Lão Trương Phi vừa mới dẫn theo bản đội bắt đầu tiến về trước, lập tức trở thành đối tượng đại pháo trọng điểm nhắm vào, dù sao tặc khấu phía trước đã bò lên tường trại, đại pháo cũng không dám hướng về người một nhà, mà đội hình của Lão Trương Phi lại chỉnh tề từ phía sau tiến lên, người lại đứng dày đặc, chính là đối tượng dễ khi dễ.

Đạn pháo rơi xuống bản trận của Lão Trương Phi, đập cho

máu thịt văng tung toé, quân trận lập tức rối loạn.

Lão Trương Phi ngẩn ra.

Hắn rõ ràng phái người nhìn chiến thuyền rời đi, biến mất trên mặt sông cách xa vài dặm, hắn mới bắt đầu tiến công a, chiến thuyền này không ngờ trở về nhanh như vậy? Điều này không thể nào! Ít nhất phải vài ngày sau mới quay lại.

"Mẹ nó, trúng kế rồi."

Lão Trương Phi kịp phản ứng, đối phương đang chơi hắn, cột khói đen bốc lên trước khi khai chiến chắc là tín hiệu gọi chiến thuyền quay lại.

Thuyền vừa trở về, đại pháo liền khai hoả liên tục không ngừng, trên thuyền còn có hỏa súng thủ kỳ quái, có thể trong mấy trăm bước chính xác hạ gục đầu mục hãn phỉ dưới trướng hắn, thật sự là lợi hại cực kỳ.

Hai thứ này đả kích đối với sĩ khí là cực lớn.

Người bị đạn pháo đập chết cũng không nhiều, thế nhưng sĩ khí bị dao động lại vượt xa nhân số tử thương.

Chương 431: Thiên Tôn thưởng đặc biệt

Thế tiến công của Lão Trương Phi trong nháy mắt bị trì hoãn.

Tặc binh tại bản trận bắt đầu do dự không tiến, tặc binh công trại đằng trước nghe được tiếng pháo cũng luống cuống, thế tiến công càng thêm hỗn loạn, động tác trèo tường cũng chậm lại.

Hãn phỉ đã công vào trại không được phía sau hỗ trợ thoáng cái biến thành đơn độc, rất nhanh đã bị dân đoàn diệt sạch bên trong tường trại.

Lão Trương Phi thầm kêu không ổn.

Đúng lúc này, một bên trại phía trước có cánh cửa lại mở ra, tiếp theo, một đội kỵ binh từ trong cửa lao ra, viên đại tướng dẫn đầu mặc Sơn Văn giáp, tay xách theo một thanh trường thương, phóng ngựa lao nhanh.

Chỉ nhìn động tác và khí thế của đại tướng này đã khiến cho người ta có cảm giác "ta là quan binh", người trong thể chế và người ngoài thể chế trên khí chất là hoàn toàn khác biệt, tuyệt đối không phải là lưu khấu trong dã lộ tử có thể làm giả được.

Lão Trương Phi thất kinh: "Không xong! Trại này là kế sách của quan binh, chúng ta đã trúng mai phục của quan binh rồi."

Hắn khẽ động ý nghĩ này, trận này đã không cần phải đánh nữa.

Lão Nam Phong dẫn hơn 200 kỵ binh hùng hổ lao tới.

Tuy nhiên, phong cách tiên phong của hắn lại hoàn toàn khác biệt với Tạo Oanh.

Mặc dù Tạo Oanh gia nhập thôn Cao Gia đã lâu, nhưng đấu pháp phong cách vẫn thiên hướng mã tặc, đó chính là không nói một lời chỉ xông tới, trường thương đâm xong là rút Mã đao chém lung tung, chủ trương chính là một cái khí phách.

Nhưng Lão Nam Phong thời gian dài là biên quân Cố Nguyên tác chiến với người Mông Cổ, bất tri bất giác đã bị ảnh hưởng bởi phong cách của khinh kỵ Mông Cổ.

Đội kỵ binh vừa mới xông ra, Lão Nam Phong liền hét lớn: "Con mẹ nó đừng có vừa ra trận liền cầm thương, thương con mẹ các người à, Khai Nguyên cung của các ngươi dùng để trang trí sao?"

Sau tiếng quát, mấy chục kỵ binh vội vàng treo thương lên bên bụng ngựa, từ trên lưng tháo xuống Khai Nguyên cung, nhưng còn hơn một trăm kỵ binh lại không có cung, mà lấy ra nỏ cầm tay...

Rất rõ ràng, dùng cung là mã tặc trước đây, dùng nỏ lại là kỵ binh mới chiêu mộ từ trong huyện Trừng Thành.

Lão Nam Phong rống lên: "Tiến lên, tiến vào tầm bắn thì bắn tên, bắn xong chạy vòng quanh bọn chúng, lại tiếp tục bắn tên, hiểu chưa?"

Các kỵ binh đáp lại rồi hú lên một tiếng.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh, kỵ binh chỉ chớp mắt đã tiến vào tầm bắn, các kỵ binh quay về đại quân lưu khấu phía trước, xoát xoát xoát bắn ra một đợt loạn tiễn...

Trên lưng ngựa bắn cung, thật đúng là rất khảo nghiệm kỹ thuật, hoàn toàn dựa vào hai chân kẹp lấy bụng ngựa để ổn định thân thể, khi kéo cung rất dễ không ra sức được, mấy chục mã tặc

dùng Khai Nguyên cung bắn ra tên xiêu vẹo, hiệu quả tương đối không tốt.

Lão Nam Phong thầm nghĩ: Trời ơi! Không được rồi, kỵ binh của chúng ta không dùng được chiến thuật của khinh kỵ Mông Cổ, dù sao người Mông Cổ là lớn lên trên lưng ngựa.

Nhưng hắn vừa mới nghĩ tới đây, liền phát hiện đám gà con của thôn Cao Gia dùng nỏ bắn ra tên hiệu quả rất không tệ, tên nỏ khi bắn ra không cần lấy cánh tay duy trì sức kéo, sẽ không bị ảnh hưởng bởi mã thuật, vẫn rất có lực.

Lão Nam Phong mừng rỡ: Ha ha ha! Dùng nỏ còn có chỗ tốt này.

Các tặc binh vừa mới bị đại pháo đánh cho lú cả đầu, hiện tại lại bị kỵ binh loạn tiễn bắn cho một trận, kêu thảm không ngớt. Lão Trương Phi thở hổn hển quát lên: "Ổn định, đừng sợ, đừng loạn."

Nhưng hắn quát một hồi không có chút tác dụng chó gì, sĩ khí của tặc binh không thể so được với quân chính quy, một khi ngược gió, muốn lật kèo thực sự là khó như lên trời.

Các kỵ binh bắn tên xong, lại theo lệnh của Lão Nam Phong đi vòng qua bên cạnh, vừa chạy vừa lắp tên mới cho nỏ cầm tay.

Đợi phần lớn người đã lắp tên xong, Lão Nam Phong quay đầu ngựa, lại lao tới đám lưu khấu.

Chiến thuật của khinh kỵ Mông Cổ đã từng quét ngang Âu Á không phải là khoác lác. Khi họ tiến công không ngừng bắn tên vào ngươi, khi chạy vòng quanh ngươi còn không ngừng bắn tên, đợi ngươi tức giận đuổi theo hắn liền quay đầu bỏ chạy, vừa chạy còn vừa quay đầu lại bắn tên, ngươi không đuổi dừng lại, họ lại quay đầu xông tới ngươi bắn tên...

Bao nhiêu quân đội vô địch đã ngã xuống dưới cung tiễn của khinh kỵ Mông Cổ!

Lúc đó duy nhất có thể khiến khinh kỵ Mông Cổ cảm thấy hơi khó xử lý một chút chỉ có nỗ trận của quân Tống.

Thế nhưng...

Lão Trương Phi không có nỗ trận.

Lưu khấu luôn chỉ không ngừng lưu động, chúng không có hậu cần, không có tác phường quân sự, không có cái thứ gọi là nỗ, số cung tiễn có hạn đều tranh thủ thời gian làm trong quá trình chạy trốn khắp nơi.

Đối mặt với đội kỵ binh vây quanh mình bắn tên như phát điên này, hoàn toàn không biết nên làm cái gì.

Không tới chốc lát sau.

Toang!

Lão Trương Phi không cầm cự nổi nữa.

Các tặc binh bắt đầu chạy trốn khắp nơi, không muốn đứng một chỗ làm bia ngắm cho kỵ binh nữa, mặc cho Lão Trương Phi kêu gào thế nào, đám tặc binh cũng không muốn trở về.

Có người chui vào rừng cây, có người chui vào khe đất, có người chạy như điên về phương bắc không có mục đích, dù sao thì đi đâu cũng được, chính là không trở lại liệt trận.

Người bên cạnh Lão Trương Phi càng ngày càng ít.

Hắn vừa nhìn nhân số bên cạnh, biết là không ổn rồi.

Quả nhiên!

Lão Nam Phong đâu bỏ qua cơ hội tốt như vậy, treo cung trong tay lên lưng, ghìm ngựa quay đầu lại, rút ra trường thương phía dưới: "Các huynh đệ, cất cung nỏ đi, đổi lại thương, hắc hắc hắc, giết cho thống khoái."

Các kỵ binh: "Hú hú!"

Lão Nam Phong rống to: "Xông lên, ai cướp được gì thuộc về người đó."

Câu nói này của hắn chính là biên quân thường dùng để cổ vũ sĩ khí, chỉ cần nói cho binh sĩ ai cướp được chiến lợi phẩm thì thuộc về người đó, các binh sĩ sẽ liều mạng tiến công, hung hãn không sợ chết, thế nhưng, câu này ở thôn Cao Gia thì không thể thực hiện được.

Một kỵ binh xấu hổ, hét lớn: "Tướng quân, trong quân kỷ của thôn chúng ta có quy định, tất cả thu hoạch phải sung vào công quỹ."

Lão Nam Phong nghẹn họng.

Cái này rất xấu hổ!

Hắn đành phải đổi giọng: "Xông lên, lập đại công, Thiên Tôn sẽ có thưởng đặc biệt."

Lần này được rồi!

Thiên Tôn thưởng đặc biệt mới chân chính là vương đạo.

Thiên Tôn thường sẽ ban thưởng một số phần thưởng rất đặc biệt, bao gồm sô cô la sữa Dove, nước Phì Trạch Khoái Lạc, kem MIXUE, bim bim, kẹo lạc, rau câu, bánh pudding, bánh gạo...

Sẽ thưởng cái gì thì phải xem lúc đó y đang ăn cái gì.

Mà người được ban thưởng tựa như mở hộp ngẫu nhiên, bất

chợt mở ra một thứ gì đó vô cùng hiếm lạ là có thể bán được rất nhiều tiền.

Con mắt các kỵ binh đột nhiên biến thành Thiên Tôn sắc năm màu!

"Vì phần thưởng đặc biệt của Thiên Tôn, xông lên!"

"Xung phong xung phong! Ta muốn lập đại công."

"Bim bim, ta tới đây."

"Bánh pudding mới là vương đạo."

Toàn bộ đội kỵ binh giống như đang thiêu đốt, một luồng đấu khí do đồ ăn vặt hình thành bao vây họ ở trong đó, sức chiến đấu được 'búp' 32%.

Lão Nam Phong xung phong đi đầu, lao tới Lão Trương Phi.

Bọn tặc binh trông thấy kỵ binh lao tới, quả nhiên sợ đến đái ra quần, hú một tiếng quân trận tán loạn còn nhanh hơn.

Lão Nam Phong thậm chí không phí một chút sức lực nào đã lao tới trước mặt Lão Trương Phi.

Hắn vung trường thương lên: "Tặc tù đừng chạy, bản tướng quân đặc biệt tới lấy cái đầu chó của ngươi."

Chương 432: Không ai tranh công

Lão Trương Phi nhìn người trước mắt, biết là khó chơi.

Con mẹ nó đây tuyệt đối là tướng lĩnh trong quan binh, không sai được, chỉ bằng bộ Sơn Văn giáp mặc trên người rất quy củ, động tác mã thuật tiêu chuẩn chỉ có trải qua trường kỳ huấn luyện mới có được, động tác quơ trường thương rất đẹp...

"Con mẹ nó, quan binh giả dạng thành tư thương buôn muối tới lừa lão tử." Lão Trương Phi biến phẫn nộ thành chiến lực, xoát một cái rút ra vũ khí của mình, một cây Trượng Bát Xà Mâu, hắn cũng kẹp lấy bụng ngựa, xông tới Lão Nam Phong.

Lão Nam Phong vừa nhìn vũ khí của hắn liền buồn cười: Xà mâu? Sao ngươi không đi diễn kịch đi? Xà mâu là thứ người kể chuyện bịa đặt, Trương Phi chân chính không dùng xà mâu đâu, thứ này ngoại trừ đẹp, còn có tác dụng chó gì? Lưu khấu hay thích làm liều, vì ứng với cái tên, cho nên cố ý chế tạo hay sao?

Hai người đều có ngựa, tiếp cận cực nhanh.

Hai ngựa gặp nhau, xà mâu của Lão Trương Phi đặc biệt dài, Trượng Bát Xà Mâu mà, một mâu đâm qua, uy phong lẫy lừng, Lão Nam Phong chỉ là trường thương hai trượng bình thường, so độ dài tương đối có hại.

Nhưng trường thương trên tay hắn khẽ gạt một cái, xà mâu của Lão Trương Phi liền lệch qua một bên.

Chỉ một chiêu như thế, hai ngựa đã bắt đầu sượt qua nhau, lập

tức hai người cách gần nhau, tay để không của Lão Nam Phong xoát một cái rút ra Yêu đao, một đao đâm vào bụng Lão Trương Phi...

Hắn cũng không rút đao về, mà là thả tay vứt đao, để mặc chiến mã vượt qua lao băng băng tới trước, chạy được mấy trượng mới ghìm cương xoay đầu ngựa lại, liền thấy Lão Trương Phi nghiêng người, từ trên lưng ngựa chậm rãi trượt xuống, ngã phịch một tiếng trên mặt đất.

"Ui! Đồ gà con, còn dám gọi Trương Phi?" Lão Nam Phong cười mắng: "Chút thực lực này, phải gọi là Lão Kim Toàn."

Kẻ cầm đầu vừa bị diệt, người còn lại đều loạn.

Lần này lưu khấu trốn còn nhanh hơn, hỗn loạn bỏ chạy về bốn phương tám hướng.

Lần này nếu như rơi vào trong tầm nhìn của Lý Đạo Huyền, y khẳng định sẽ ra mặt dùng bàn tay khổng lồ ngăn cản những kẻ chạy tứ tán này lại, ném hết vào doanh lao động cải tạo.

Thế nhưng Lý Đạo Huyền còn chưa thể bận tâm đến bên Sơn Tây, dân đoàn ở bên này nhân thủ cũng có hạn, không thể đi bắt nhiều tù binh như vậy, chỉ có thể giặc cùng đường đừng đuổi, mặc cho chúng trốn đi.

Lão Nam Phong đắc thắng về trại.

Lúc này bên trại cũng đã giành được toàn thắng, bắt đầu từ lúc chiến thuyền xuất hiện, chiến ý của bọn lưu khấu cũng đã sụp đổ, tường trại rất nhanh liền ổn định, lưu khấu công vào trại bị diệt toàn bộ, mà những kẻ bên ngoài trại cũng không cố leo tường tiến công nữa, phân tán trốn đi. Cao Sơ Ngũ hạ lệnh mở cửa trại, nghênh đón các kỵ binh trở về.

Trên mũi thương của Lão Nam Phong còn khều một cái lỗ tai

của Lão Trương Phi, dương dương đắc ý trở về trại, ngửa mặt lên trời cười to: "Nhìn đây, lỗ tai của tặc tù, lão tử đã tự tay giết chết tặc tù, không cầu quan thăng ba cấp, chỉ cầu điều nhiệm trở lại thế giới phồn hoa, đừng để lão tử đi biên cương nữa."

"Oa, cái lỗ tai buồn nôn quá, mau ném đi." Cao Sơ Ngũ toát mồ hôi: "Máu chảy đầm đìa, đừng đem về doanh trại."

Lão Nam Phong: "Đây chính là chứng minh cho chiến công của ta, buồn nôn chỗ nào? Đẹp thế mà."

Cao Sơ Ngũ lắc đầu: "Việc này ghi nhớ là được, không cần dùng cái lỗ tai để chứng minh."

Lão Nam Phong nghĩ thầm: đó là ngươi không biết quan trường hắc ám, tiểu nhân vật vừa lập công, đại tướng quân bên trên đã muốn cướp ngay rồi... Năm đó sử quan đã ghi chép lại trên sách, nói rằng Chính Đức hoàng đế tự tay chém chết một tên lính bên địch, cũng không biết là công lao của tên xui xẻo nào bị hoàng đế chiếm mất.

Hắn nghĩ tới đây, đột nhiên nghĩ tới, mình phải học cách đối nhân xử thế mới được, vội vàng tiến đến bên tai Cao Sơ Ngũ, thấp giọng nói: "Cao tướng quân, khi chúng ta báo lên trên, nói là ngươi cùng ta liên thủ giết Lão Trương Phi, thế nào?"

Cao Sơ Ngũ nghe vậy ngẩn mặt ra: "Đây không phải báo cáo láo sao? Rõ ràng là một mình ngươi giết."

Lão Nam Phong: "Sao có thể báo như vậy được? Cái này phải nói là chúng ta liên thủ giết."

"Không nên không nên." Cao Sơ Ngũ nhếch môi cười ngây ngô: "Người này yếu nhớt, ta một quyền có thể đập chết ba bốn tên, nếu như nói thành chúng ta liên thủ giết, vậy chẳng phải là nói thành hai chúng ta đều rất yếu rồi? Ha ha ha! Là ngươi giết chính

là ngươi giết, ta không thèm đưa vào."

Lão Nam Phong thầm nghĩ: Ngươi vậy mà không chia công lao với thủ hạ sao? Ui! Người này... người này khờ thật, hay là thôn Cao Gia không thịnh hành cái khoản này?

Hắn nghĩ không rõ, vì sao thôn Cao Gia lại không thịnh hành cái này?

Suy nghĩ trong giây lát rồi đột nhiên một câu nói nhảy vào trong lòng: "Ngẩng đầu ba thước có thần linh."

Lão Nam Phong chợt hiểu ra: Thôn Cao Gia có thần tiên ở trên trời nhìn, ai dám nói láo tranh công của thủ hạ chứ? Thần tiên há lại có lý không biết gì?

Trong thôn Cao Gia, nói một là một, nói hai là hai, những hành vi xấu xa trong quân lữ trước đây là tuyệt đối không thể có, bằng không, Thiên Tôn tức giận, vậy thì còn đáng sợ hơn cả hoàng đế tức giận.

Nghĩ thông suốt điểm này, đột nhiên cảm thấy toàn thân thoải mái.

Nếu bằng bản lĩnh lập công lao, ta có sợ qua ai?

Hắn gỡ xuống cái lỗ tai treo trên mũi thương, không cần dùng cái này để chứng minh gì nữa, không ai dám trái lương tâm nói Lão Trương Phi không phải là mình giết. Hắn vung tay một cái, ném cái lỗ tai vào trong Hoàng Hà cuồn cuộn.

Một con cá thật lớn từ giữa sông nhảy lên, há miệng nuốt vào cái lỗ tai, lại lặn vào trong đáy sông...

Lão Nam Phong quay về Hoàng Hà, cười ha ha.

Cười cười, chiến thuyền đã chạy tới, thuyền trưởng chau mày

quay về hắn vẫy tay: "Lão Nam Phong tướng quân, ta mới bắn một đợt pháo, tặc quân đã tan vỡ rồi, ta chơi chưa vui lắm."

Lão Nam Phong cười to: "Yên tâm, sau này ngươi khẳng định còn phải đánh thủy sư của triều đình, còn có thuyền thật lớn của người Tây Dương nữa, từ ngoài vạn dặm chạy tới cho ngươi đánh, đến lúc đó ngươi tha hồ mà chơi."

Lý Đạo Huyền đang gặm gà quay mật ong, mùi thơm nức mũi, ăn rất sảng khoái.

Tầm nhìn của y hiện tại trọng điểm tập trung tại bến tàu Hiệp Xuyên, bởi vì bến tàu Hiệp Xuyên gần đây rất nhiều việc, không chỉ trợ giúp hậu cần đối với "quân viễn chinh Sơn Tây", đồng thời còn phải xây dựng một xưởng rèn thật lớn tại bến tàu Hiệp Xuyên.

Công việc xây dựng xưởng đã tiến hành được hơn một nửa.

Lượng lớn mũ lam và mũ vàng cùng nhau động thủ, xưởng rèn làm từ xi măng mang theo một loại vẻ đẹp hình học bao phủ bởi màu xám mịt mờ.

Thật ra kiến trúc xi măng có phần không quá phù hợp với thẩm mỹ của người phương đông!

Thời đó người phương đông vẫn lấy "tinh tế" làm nét đẹp, kiến trúc phương đông chú ý chính là màu sắc tươi đẹp, trang trí lộng lẫy, lầu cao mái cong, lấy nghệ thuật tinh tế làm nét đẹp.

Mà kiến trúc làm từ xi măng lại không cách nào thể hiện ra mấy thứ này, chỉ có thể biểu hiện ra "vẻ đẹp hình học", cũng chính là thẩm mỹ học của kiểu dáng Âu Tây.

Một người hiện đại tập hợp thẩm mỹ của đông nam tây bắc vào một thể như Lý Đạo Huyền cũng không quá để bụng, nhưng người cổ đại đối với nhà xi măng thật lớn đầu tiên là cảm thán một tiếng "quá lớn quá kiên cố", sau đó chỉ lắc đầu nói một câu:

"Quá xấu quá cồng kềnh."

Hiện tại Bạch Diên là đang thổ tào!

Hắn bạch y thướt tha, đứng ngạo nghễ tại bờ sông, phe phẩy cây quạt: "Xưởng này hơi xấu một chút, hơi xấu một chút."

Đang trang bức, trên mặt sông xuất hiện bóng thuyền, chiến thuyền đã trở về.

Bạch Diên phấn chấn: "Tin tức bên Sơn Tây đã về rồi."

Chương 433: Cần tìm một người văn hoá

Tin tức bên Sơn Tây không chỉ Bạch Diên muốn nghe, Lý Đạo Huyền cũng muốn nghe, vội vàng nhét cái cánh gà vào miệng, vừa nhai vừa nghe thuyền trưởng báo cáo.

Thuyền trưởng tường tận kể lại cho Bạch Diên nghe việc xảy ra tại bến tàu Cổ Độ.

Lý Đạo Huyền ở trên trời cũng nghe rõ ràng.

Bạch Diên: "Rất tốt, đội trưởng đội năm dưới trướng Không Dính Bùn đã chết ở trong tay chúng ta rồi. Không Dính Bùn này quả thật là bạn cũ của chúng ta, từ năm đầu Sùng Trinh đánh đến bây giờ. Chậc, đột nhiên nhớ lại, năm đó ta lấy tên lửa của Thiên Tôn ban thưởng đánh cho Không Dính Bùn và Vương Tả Quải kêu cha gọi mẹ, ha ha ha ha."

Lý Đạo Huyền nghe hắn nói như vậy, trong đầu cũng không khỏi hiện lên hồi ức, Không Dính Bùn thật đúng là bạn cũ, đánh qua rất nhiều trận, đội trưởng đội bảy Dạ Bất Thu dưới trướng hắn là Trình Húc giết, đội trưởng đội hai Điểm Đăng Tử là thôn Cao Gia bắt cóc, hiện tại đội trưởng đội năm Lão Trương Phi lại ngã xuống trong tay Lão Nam Phong, tình cảm này càng kết càng lớn, ha ha."

Thuyền trưởng lại nói tiếp: "Khi ta trở về bến tàu, Hình đại đương gia đến Giải Trì kiếm muối còn chưa trở về, nhưng trước khi cô ấy đi đã đưa về một yêu cầu, nói là khu cư dân của bến tàu Cổ Độ cần quy hoạch, không thể để cho các lão bách tính tự ý xây nhà, bằng không thì sau này sẽ trở nên rất loạn. Thế nhưng lần

này đi Sơn Tây toàn là người thô lỗ, không ai biết làm việc này, cần thôn Cao Gia phái ra văn nhân đi làm."

Lý Đạo Huyền vừa nghe nói vậy, có lý.

Quy hoạch thành thị, đó là một khâu rất quan trọng.

Trước đây thôn Cao Gia cũng không quy hoạch tốt, tự mình đông một búa, tây một gậy đập lung tung, cũng may mình sở hữu năng lực "di sơn đảo hải", tuỳ ý đưa tay là có thể chỉnh được vấn đề quy hoạch sai.

Thế nhưng bên Sơn Tây lại không thể làm ẩu như thế nữa.

Mình là nhà thiết kế hình như cũng nên làm chút việc gì đó, ôi chao, hơn ba năm rồi còn chưa mở phần mềm đồ hoạ lên, khụ khụ... Ba ngày không luyện ngượng tay, thiết kế phức tạp sợ là cũng không biết rồi, thế nhưng thiết kế quy hoạch một khu dân cư cho bến đò cổ đại thì không phải là vấn đề lớn.

Do tự mình tới thiết kế, sau đó giao công việc cho một người có văn hóa qua đó dẫn dắt mọi người làm...

Thuyền trưởng báo cáo xong, đi về trên thuyền nghỉ ngơi...

Bạch Diên liền vung tay lên, lớn tiếng hạ lệnh: "Các hậu cần binh bắt đầu hành động, quân viễn chinh Sơn Tây vừa mới đánh một trận, đã tiêu hao không ít đạn dược, chúng ta cần phải vận chuyển thêm qua đó cho họ một nhóm hỏa dược và đạn chì, lại cho họ thêm mấy thuyền lương thực... Đúng rồi, còn có giấm chua! Thiên Tôn đã ban thưởng giấm chua, lão nhân gia ngài còn nói, tại Sơn Tây, người là sắt, mặt là thép, một bữa không có giấm chua sẽ bị chết đói. Nếu thời gian dài không được ăn dấm chua, người Sơn Tây sẽ tạo phản."

Nói đến đây, hắn đột nhiên ngẩn người: ơ, lần này người Sơn Tây có năm sáu phần mười theo giặc rồi, chắc không phải bởi vì

không được ăn giấm chua đó chứ? Thật đáng sợ nha thật đáng sợ, quả nhiên là thời gian dài không ăn giấm sẽ tạo phản.

Bạch Diên quay về các công nhân phất tay: "Chuyển qua đó nhiều dấm chua một chút!"

Bến tàu Hiệp Xuyên lại tất bật với công việc...

Lý Đạo Huyền cũng công việc lu bù, mở máy vi tính, khởi động phần mềm thiết kế đồ hoạ đã lâu chưa đụng tới, bắt đầu quy hoạch.

Lấy điều kiện kỹ thuật của Minh triều, nhà cao tầng là đừng vọng tưởng, nhà xi măng có thể xây hai ba tầng là tốt lắm rồi, lại xây cao nữa sợ sẽ thành nhà nguy hiểm, hơn nữa hệ thống thoát nước dưới đất của thành thị cũng không cần, không có năng lực xây loại cống thoát nước như của Ninja rùa thì làm cống ngầm thoát nước bình thường là được rồi.

Vừa nghĩ như thế, thiết kế liền đơn giản hơn.

Xoát xoát xoát kéo mấy đường đã vẽ ra kết cấu tổng thể của một trấn nhỏ hình vuông, ở giữa để mấy con đường rộng rãi, tiếp theo án tỉ lệ cắt thành từng khu dân cư...

Không bao lâu đã vẽ xong!

Sau đó in nó lên một tờ giấy nhỏ và giao đến tay Bạch Diên.

Bạch Diên hành đại lễ rồi nhận lấy tờ giấy, lại cuốn nó thành một cuộn giấy to.

Chuyện thiết kế coi như là hoàn thành, việc này dễ, nhưng muốn phái một người có văn hoá qua đó quản lý bến tàu Cổ Độ thì lại trở thành chuyện phiền toái.

Người văn hoá trong thôn Cao Gia... người văn hoá...

Lý Đạo Huyền đưa tay ấn vào chữ "Thôn Cao Gia" bên ngoài hộp, tầm nhìn chuyển trở về.

Vừa trở về, liền trông thấy một người văn hoá, Điểm Đăng Tử Triệu Thắng.

Hắn đang đi ra từ trong Cao gia chủ bảo, trên tay còn cầm một thỏi bạc.

Đây là tiền thưởng ngoại phái mà hắn nhận được.

Thì ra, gần đây Điểm Đăng Tử Triệu Thắng vẫn "ngoại phái" tại huyện Hợp Dương, phụ trách dạy các lão bách tính huyện Hợp Dương sử dụng phân hóa học và trồng cây nông nghiệp kiểu mới.

"Ngoại phái" như vậy đương nhiên cần phát tiền công, trong thôn khố phát cho hắn một thỏi bạc xem như tiền thưởng ngoại phái, vừa lúc phát vào ngày hôm nay.

Triệu Thắng cầm bạc, vui tươi hớn hở chạy qua Khu thương mại Cao Gia.

Lý Đạo Huyền vừa thấy hắn chạy, biết là không ổn.

Quả nhiên, người này chạy lên sườn dốc gần Khu thương mại Cao Gia lập tức thở hổn hển.

Thở hổn hển một hồi lâu không dám chạy nữa, bước đi chậm rãi, đi một hồi lâu mới tới cửa y quán.

Trong y quan có một lão trung y đang ngồi, Triệu Thắng hai tay dâng lên tiền thưởng mình mới nhận được: "Đại phu, tại hạ lại tới rồi."

Lão trung y cười lắc đầu, đưa tay bắt mạch cho hắn: "Triệu tiên sinh, ta đã nói không cần bạc của ngươi, ngươi làm việc cho các dân làng chưa bao giờ thu bạc, sao ta dám thu của ngươi chứ?

Câu đối trước cửa y quán của ta cũng là ngươi hỗ trợ miễn phí viết ra."

Triệu Thắng: "Ông xem bệnh có thể không thu bạc của ta, thế nhưng số thảo dược này là phải thu phí, thảo dược đó ông mua từ người hái thuốc, ông cũng phải tốn bạc mới có thể vào tay, tại hạ không thể dùng không của ông được."

Lão trung y đành phải nhận bạc: "Triệu tiên sinh, bệnh dễ thở dốc này của ngươi là hen suyễn, là một loại bệnh mãn tính, nó không phải tùy tiện dùng một đơn thuốc là có thể trị khỏi được, chỉ có thể lấy điều dưỡng là chủ."

Triệu Thắng ngoan ngoãn gật đầu.

Lão trung y xoát xoát xoát viết ra một phương thuốc, đưa vào tay Triệu Thắng: "Theo phương bốc thuốc, uống mỗi ngày, tuyệt đối không được gián đoạn."

Triệu Thắng mở giấy ra xem: Không biết một chữ nào.

Hắn ngã ngửa ra đất: "Đại phu, vì sao mỗi lần tại hạ xem mấy thứ ông viết, đều cảm thấy mình giống như một người mù chữ vậy?"

Lão trung y: "Ta viết rất rõ ràng mà, có chữ nào người không biết?"

Triệu Thắng chỉ vào hai chữ nói: "Đây là gì?"

Lão trung y: "Ma hoàng!"

Triệu Thắng toát mồ hôi lạnh: "Hai chữ ma hoàng ông viết ra vì sao lại như thế này?"

Lại chỉ vào hai chữ khác: "Đây lại là gì?"

Lão trung y: "Hạnh nhân."

Triệu Thắng kinh hãi: "Ông không nói chúng nó là hạnh nhân, cả đời tại hạ cũng không biết được, nhưng ông lại vừa nói, giống như thật đúng là hai chữ hạnh nhân vậy?"

Hắn hai tay nắm lấy phương thuốc, 45 độ nhìn lên trời xanh: "Ông trời ơi! Vì sao? Chữ viết của thầy thuốc lại khó đọc như vậy?"

Lý Đạo Huyền lộ ra một tờ giấy: "Vấn đề này ta cũng muốn biết."

Chương 434: Dựng một tấm gương

Triệu Thắng đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào bầu trời nói: "Nhìn đi, Thiên Tôn cũng đang thổ tào ông kìa."

Lão trung y tỏ vẻ xấu hổ: "Thiên Tôn thứ tội, sau này tiểu nhân sẽ viết chữ rõ ràng một chút."

Ông ta xoát xoát xoát lại viết hai chữ: "Lần này viết rõ ràng rồi chứ?"

Lý Đạo Huyền và Triệu Thắng tập trung nhìn vào, cùng hoang mang, rốt cuộc viết cái gì?

Lão trung y vẻ mặt đắc ý: "Đây là viết hai chữ cam thảo, ta đã viết cực kỳ ngay ngắn rồi."

Triệu Thắng cùng Lý Đạo Huyền đều câm nín.

Không thể nói đạo lý với lão trung y không nên thân này, Triệu Thắng cầm phương thuốc xem không hiểu mà ngẩn mặt ra, đi bốc thuốc dưới sự trợ giúp của đồng tử, gói trong một cái bao to rồi đi ra y quán.

Lý Đạo Huyền vốn chỉ hóng chuyện, thế nhưng thấy được Triệu Thắng, trong lòng đã có ý nghĩ, đi Sơn Tây tọa trấn bến tàu Cổ Độ, Triệu Thắng có lẽ là nhân tuyển thích hợp nhất.

Văn nhân bình thường phần lớn đều tay chân yếu ớt, không phân biệt ngũ cốc.

Hơn nữa lá gan rất nhỏ!

Ví dụ như Vương hiệu trưởng của trường học, lá gan không lớn, nếu hoạt động tại địa phương như huyện thành Trừng Thành, thôn Cao Gia, hắn coi như có chút dũng khí, dù sao có Thiên Tôn trên đỉnh đầu bảo hộ. Nhưng nếu như đi địa phương Sơn Tây, khả năng Vương hiệu trưởng mỗi ngày rụt rè không dám ra khỏi cửa.

Còn có Tam Thập Nhị, Đàm Lập Văn, ít nhiều cũng có chút sợ sệt.

Nhưng Triệu Thắng thì khác!

Hắn đã từng tạo phản, mặc dù là bị ép, nhưng cũng từng dẫn dắt ba nghìn phản quân, từ huyện Thanh Giản lặn lội đi tới thôn Cao Gia, những việc gian nan bôn ba trải qua rất nhiều.

Mặc dù hắn sức khoẻ không tốt, nhưng dũng khí cũng không nhỏ.

Hơn nữa người này phẩm tính cũng coi như không tệ, là một người có thể đưa ra ngoài tầm nhìn của mình, yên tâm mà giao "tính mạng của lão bách tính" cho hắn.

"Được, dứt khoát lựa chọn hắn vậy, chỉ là bệnh hen suyễn của người này... Ôi, bệnh tình thì phải giải quyết thôi."

Lý Đạo Huyền bắt đầu tìm kiếm Cao Nhất Diệp, chuẩn bị bảo nàng hỗ trợ truyền lời.

Tuy nhiên...

Vừa tìm lại không tìm thấy.

Thôn Cao Gia rộng lớn, khắp nơi là người tí hon, tìm một Cao Nhất Diệp quả nhiên là khó càng thêm khó. Đến lúc này, Lý Đạo Huyền đột nhiên hiểu ra, vì sao người của tôn giáo lại thích ăn mặc quái dị, bởi vì họ ăn mặc càng cổ quái, thần linh càng dễ từ trên cao nhìn cái nhận ra họ ngay.

Tỷ như hồng y đại chủ giáo, vừa ném vào trong đám người, bộ hồng y đó chói mắt thế nào, muốn tìm không ra cũng khó.

Lý Đạo Huyền vừa suy nghĩ viển vông, vừa cẩn thận tìm kiếm, rốt cuộc tìm được bóng dáng của Cao Nhất Diệp ở trong Khu thương mại Cao Gia.

Nàng vậy mà đang ở trong nhà sách, đọc sách!

Hơn nữa cũng không phải xem quyển [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] của nàng vẽ, mà là một quyển truyện tranh tên là [Đạp Phá Thiên Khung], tên sách này có vẻ cổ quái, Lý Đạo Huyền tập trung nhìn vào, thì ra chính là bản "phế vật lưu" lần trước Cao Tam Oa đưa ra, thì ra hiện tại đã in ấn xong rồi.

Cao Nhất Diệp có vẻ xem rất chăm chú, giữa đôi lông mày đáng yêu hơi nhíu lại, cả người đã tiến vào trong câu chuyện. Nàng xem khi thì khẩn trương, khi thì sảng khoái, nhìn thấy tên phế vật trong câu chuyện bị người khinh thường rốt cuộc xoay người, đánh bại toàn bộ kẻ địch, Cao Nhất Diệp nhịn không được hài lòng cười ha hả.

Lý Đạo Huyền di chuyển "chú ý" về bên cạnh, liền phát hiện trong nhà sách còn có rất nhiều người đang xem quyển sách này, vẻ mặt mỗi người đều rất nghiêm túc.

Không riêng gì nhà sách, khắp nơi trong Khu thương mại Cao Gia đều có người đang xem quyển sách này.

Các khách hàng bên trong quán trà, tửu quán, quán Bún Gạo Tịch Bát, Thủy Tiên Hợp Hợp, vịt kho... vừa ăn uống, vừa thảo luận câu chuyện trong cuốn truyện tranh này.

Có một người trung niên cầm cuốn sách trong tay, nói với một đứa bé bên cạnh: "Tiểu huynh đệ, ngươi là học sinh trong trường học đúng không? Biết chữ không? Giúp ta xem câu này là có ý gì,

ui da, trong cuốn truyện tranh này có chữ viết, đối với loại người mù chữ như ta mà nói thực sự là quá không hữu nghị."

Đứa bé kia tỉ mỉ nhìn một chút: "30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây, ngươi đừng coi thường ta, ta sẽ trở nên lợi hại..."

"Oa!" Người trung niên: "Thì ra là câu nói như vậy, nghe qua có vẻ thật hả giận."

"Quả nhiên, trong sách vẫn phải có chữ nổi, câu chuyện mới càng đặc sắc."

Lý Đạo Huyền quét một vòng trên đường, sau đó liền vui vẻ: Hot rồi! Tiểu tử Cao Tam Oa này hot rồi, lần này chỉ sợ sẽ kiếm không ít."

Hắn còn nhớ rõ, Tam Thập Nhị và Cao Tam Oa từng ước định, tiền kiếm được từ quyển sách này sẽ chia năm năm, một nửa vào túi nhà sách, một nửa còn lại sẽ giao cho Cao Tam Oa.

Dựa theo tình huống mình trông thấy vừa rồi, quyển sách này ít nhất đã bản ra mấy nghìn quyển.

Mỗi một quyển tính là Cao Tam Oa có thể chia được 10 văn tiền đi, lần này cũng có thể được chia mấy vạn đồng tiền rồi.

Hơn nữa còn chưa hết, khẳng định quyển sách này còn có thể bán được càng nhiều hơn!

Lão bách tính của huyện Trừng Thành, huyện Hợp Dương khẳng định cũng sẽ mua.

Vừa nghĩ như vậy, tên Cao Tam Oa này sợ là sẽ phải bị tiền đè chết rồi.

Lý Đạo Huyền trong lòng rất vui: Rất tốt! Đã dựng lên một tấm gương "tác giả nào đó kiếm rất nhiều tiền", để càng nhiều người

hơn nhìn thấy, mọi người có thể học theo Cao Tam Oa, đầu tư vào sáng tác, theo đó văn học nghệ thuật, nghệ thuật manga mới có thể trăm hoa đua nở. Y rất chờ mong có thể sớm nhìn thấy một ngày này.

Hình Hồng Lang dẫn theo một nhóm thợ muối kéo lê thân thể uể oải đi về hướng bến tàu Cổ Độ.

Một vị thợ muối đi đường vừa mệt vừa khát, hắn lau mồ hôi trên mặt, trong lòng rất hoang mang, vị nữ tử họ Hình này thoạt nhìn hào sảng đại khí, nhưng hứa hẹn của nàng thật sự tốt quá, các thợ muối thật ra không quá tin tưởng.

Con người mà, bị ức hiếp quá lâu, sẽ không tin vào những thứ tốt đẹp nữa.

Bị quan phủ áp bách quá lâu, bán hai văn tiền một cân muối quá lâu, cũng sẽ không thể tin được có người có thể thu mua với giá mười văn tiền một cân.

Loại tâm tính này cũng không kỳ quái!

Có một vị thợ muối nhịn không được lên tiếng: "Hình đại đương gia, Thiết đại đương gia, chúng ta đã đi hơn trăm dặm rồi, rốt cuộc bao lâu nữa mới đến? Số hàng này vận chuyển xa như vậy, chỗ tiền công..."

Hình Hồng Lang quay đầu, cười nói: "Về tiền công ngươi yên tâm, một dặm đường ta tính tiền công nửa cân bột mì, thế nào?"

Thợ muối kia thầm nghĩ, một dặm đường nửa cân, một trăm dặm chính là 50 cân, cho ta nhiều bột mì như vậy sao?

Vậy thì... sung sướng quá, nhưng chuyện càng sảng khoái, ta càng không dám tin a.

Họ đang thấp thỏm bất an trong lòng, Hình Hồng Lang cười

nói: "Đến rồi!"

Các thợ muối ngẩng đầu lên nhìn, phía trước chính là bờ Hoàng Hà. Họ rất quen nơi này, bến tàu Cổ Độ mà, trước đây cũng từng giúp các tư thương buôn muối vận chuyển muối đến nơi này, chỉ là, bến tàu Cổ Độ hiện tại biến hóa quá lớn, bờ sông lại xuất hiện một cái trại gỗ rất lớn, bên trong trại còn dựng lên mấy tiễn lâu.

Phản ứng đầu tiên của các thợ muối chính là: Có quan binh đóng quân!

Chỉ có nơi quan binh đóng quân mới có thể xây dựng trại và làm ra chính quy như thế, lưu khấu và buôn muối lậu thì sẽ không làm những thứ này.

Điều này làm cho các thợ muối càng hoảng sợ, xong rồi, nếu như bị quan binh bắt được, chúng ta thật đúng là không dễ giải thích, dù sao không thể nói là diêm khóa ti đại nhân thả chúng ta ra?

Khẳng định diêm khóa ti đại nhân sẽ không nhận.

Chương 435: Quyết định của các thợ muối

Hình Hồng Lang nở nụ cười: "Đừng sợ, tiếp tục đi tới, trại đó là của bọn ta."

"Cái gì?" Các thợ muối lại càng hoảng sợ: "Là của các ngươi? Cái này... bán chút muối lậu mà thôi, có cần thiết làm lớn như vậy không?"

Hình Hồng Lang cười hắc hắc, cũng lười giải thích, tiếp tục dẫn đội đi tới.

Lúc này xung quanh trại còn đang tiến hành công tác thanh lý hậu chiến tranh, từ trong trại khiêng ra vài thi thể, có một thi thể còn lòi cả tròng mắt ra ngoài.

Hình Hồng Lang nhíu mày, quay sang hỏi lính gác trên tiễn lâu: "Khi ta đi đã xảy ra chuyện gì?"

Lính gác cười trả lời: "Hình đại đương gia, ngài đã về rồi, không lâu Lão Trương Phi đội năm của Không Dính Bùn đã tới đánh trại của chúng ta, những người chết này đều là bộ hạ của Lão Trương Phi."

Hình Hồng Lang gật đầu.

Các thợ muối nghe nói như thế đều thầm tặc lưỡi: Thì ra là lưu khấu đánh tới đây, có lầm không? Lưu khấu vừa đến, thường thường chính là vài nghìn đến vạn người a, vậy mà bị buôn muối lậu đánh bại? Hình đại đương gia này thật đáng sợ.

Ở trong mắt họ, hình tượng của Hình Hồng Lang bắt đầu trở

nên kinh khủng...

Đúng lúc này, cửa trại mở ra, Cao Sơ Ngũ xoát một cái nhảy ra, quay về Hình Hồng Lang mở ra hai cánh tay: "Hồng Lang!"

Hình Hồng Lang cũng mở ra hai cánh tay: "Sơ Ngũ!"

Hai người bính một tiếng ôm chằm lấy nhau.

Các thợ muối mắt nhìn trân trối.

Hình tượng thương nhân muối đáng sợ vừa rồi của Hình Hồng Lang trong nháy mắt nổ tung thành từng mảnh, ghép lại cũng không được.

"Các ngươi là thợ muối đúng không? Mau kéo hết xe muối vào trại." Lão Nam Phong từ xa cười nói: "Đừng nhìn cặp đó, nhìn nhiều họ sẽ không được tự nhiên."

Các thợ muối nghĩ thầm: ôm nhau ở cửa trại không coi ai ra gì, làm gì có chút cảm giác "nhiều người sẽ không tự nhiên"?

Tuy nhiên lời này là không dám nói, chỉ đành ngoan ngoãn làm việc.

Lượng lớn xe muối được đẩy vào trong trại, dưới chỉ dẫn của dân đoàn đi tới khu kho hàng, các thợ muối xách túi muối trên xe xuống đưa vào khu vực đã chỉ định trong kho hàng, vừa dọn, con mắt của họ vừa quét tới quét lui bên trong kho hàng, không nhìn không biết, vừa nhìn giật mình, ở đây chất đống lương thực, quả nhiên là lương thực xếp thành núi.

Tạo Oanh gọi Cao Sơ Ngũ: "Này, đừng mãi ôm nhau thân thiết nữa, làm chính sự đi, vợ ngươi đồng ý trả tiền công vận chuyển cho những thợ muối này 50 cân bột mì, ngươi an bài người phát cho họ đi, họ trông mong mãi kìa."

Lúc này Cao Sơ Ngũ mới buông Hình Hồng Lang ra, hớn hở quay đầu lại, nói với một tên lính phía sau: "Đi, an bài một đội người, chia lương cho bọn họ."

Tên lính kia vội vàng rời đi.

Chẳng mấy chốc, một đội binh sĩ đi tới khu kho hàng, lấy bột mì từ trong bao lương ra, cân đủ 50 cân rồi dùng bao đựng vào, lại đưa cho lần lượt từng thợ muối.

50 cân bột mì cũng không nhẹ, muốn cõng số bột mì này về nhà cũng phải tốn không ít công sức, thế nhưng các thợ muối đâu ngại nó nặng? Còn sợ nó nhẹ nữa.

Cả đám vui sướng hò hét.

Một thợ muối già ngoài 50 tuổi ôm bao bột mì cảm động khóc rống: "Lúc làm công cho quan phủ, phải làm bao nhiêu việc mới có thể đạt được nhiều bột mì như vậy a. Ta quyết định rồi, không trở về thôn nữa, ta muốn làm việc cho Hình đại đương gia, ta cũng muốn đến bên Tiêu Trì làm muối."

Các thợ muối lúc trước còn có nghi ngờ, hiện tại cũng không còn ý nghĩ nào khác nữa, chỉ chờ về đến nhà sẽ mang vợ con lén chuồn ra khỏi thôn muối, không bao giờ trở về nữa, sau đó trốn đến bên Tiêu Trì làm muối cho thương nhân muối lậu, đó mới là lối ra tốt đẹp nhất.

Người thợ muối già đang hai mắt đẫm lệ, đột nhiên nhìn thấy một hòa thượng trung niên từ bên ngoài đi qua, thoạt nhìn khuôn mặt của hòa thượng hơi quen, ông chợt nhớ tới một người, thất kinh, liền lao ra ngoài cửa rồi tóm lại y sam của hòa thượng.

Hòa thượng quay đầu lại: "A Mễ Thâu Phật! Thiện tể thiện tể! Thí chủ kéo ta làm gì?"

Người thợ muối già run rẩy: "Ngươi là... thương nhân muối ăn

thịt người, tung hoành Bồ Châu 20 năm trước, Hà Bình Hà đại đương gia? Tiểu nhân từng bán muối cho ngài, ngài còn nhớ rõ tiểu nhân không? Triệu Tiểu Hắc, thôn nam Giải Trì... lúc đó có một quan binh muốn giết ta, ngài liền giết mười ba quan binh, cứu mạng của tiểu nhân."

Hòa thượng cười lắc đầu, hai tay hợp thành chữ thập: "Thí chủ nhận sai người rồi, bần tăng pháp hiệu Chiến Tăng, xuất gia tại Phổ Cứu tự, sao có thể là thương nhân muối ăn thịt người chứ, ngươi xem bộ tăng bào của bần tăng. Bần tăng là hòa thượng, không tạo sát nghiệt."

Người thợ muối già: "Ôi, không phải sao? Xin lỗi, ta nhận sai người."

Chiến Tăng mỉm cười gật đầu, vẻ mặt hiền từ.

Người thợ muối già: "Ôi, đại sư hòa ái dễ gần như vậy, vậy khẳng định không phải là Hà Bình rồi, là ta nhận sai."

Tiểu hòa thượng bên cạnh và các công nhân bên cạnh lau mồ hôi lạnh, nghĩ thầm: Không không không, ngươi không nhận sai, chỉ là người này còn chưa thấy máu.

Hình Hồng Lang âm thầm hạ một mệnh lệnh cho người của dân đoàn, người của dân đoàn cũng có ý không đi quản thúc các thợ muối này, để cho họ tự do đi khắp nơi trong trại.

Các thợ muối đang đi nhìn thấy, mấy trăm con chiến mã đang ăn cỏ khô.

Lại chuyển qua chỗ khác nhìn thấy, trên trăm hỏa súng binh đang bảo dưỡng hỏa súng của họ.

Lại chuyển tới bên này nhìn thấy, mấy trăm người già và phụ nữ trẻ em đang nấu cơm.

Lại chuyển tới bờ sông nhìn thấy, mấy trăm công nhân đang xây dựng một bến tàu gỗ tại bờ sông.

Nơi này quả nhiên là quá kỳ lạ.

Đâu giống cái ổ của buôn muối lậu? Hoàn toàn chính là doanh trại tạm thời của quan binh, hơn nữa còn quản lý tốt hơn cả quan binh.

Quan binh chỉ biết ức hiếp dân công, bộ dạng lúc nào cũng hung dữ sai sử bọn dân phu chạy tới chạy lui, nhưng binh lính trong trại này mỗi người vẻ mặt hòa ái, thỉnh thoảng cũng giúp đỡ các lão bách tính làm chút việc nhỏ.

Còn có thể nói rất khách khí: "Không cần đa lễ, cha mẹ của chúng tôi cũng là lão bách tính bình thường, chúng tôi đều là lính của lão bách tính."

Ngươi nghe xem, lời này dễ nghe biết bao nhiêu, nó hoàn toàn khác với những lời nôn ra từ trong miệng chó của quan binh.

Sau khi các thợ muối xem xong một vòng, họ càng thêm xác định đi theo Hình đại đương gia kiếm ăn, không sai được, ở chỗ này mới có thể an cư lạc nghiệp.

Một đám thợ muối tụ tập lại, thương lượng một hồi, cuối cùng phái ra một người đội trưởng đi tới trước mặt Hình Hồng Lang: "Hình đại đương gia, chúng tôi vừa thương lượng xong, quyết định sau này sẽ theo ngài kiếm ăn."

Hình Hồng Lang mỉm cười: "Hoan nghênh!"

Thợ muối nói: "Chúng tôi đang suy nghĩ, ngài phát cho chúng tôi 50 cân lương thực, nếu vác về thôn muối, không khéo sẽ không vác về được, sẽ bị quan phủ cắt xén đi chín thành, cho nên chúng tôi muốn gửi 50 cân lương thực ở chỗ này trước, chúng tôi trở về thôn nói với vợ con, sau đó thỉnh cầu Hình đại đương gia dùng

chút tiền mua chuộc thủ binh, để cho chúng tôi chuồn ra ngoài... Sau này sẽ đào hồ làm muối bên cạnh Tiêu Trì."

Hình Hồng Lang: "Tốt! Quân tử nhất ngôn, chuyện này chốt như thế đi, ta sẽ phái một đội kỵ binh hộ tống các ngươi về thôn, sau đó bảo Thiết Điểu Phi dùng tiền mua chuộc thủ binh, các ngươi liền thoả thích trốn ra ngoài. Sau này làm muối cho ta, nhất định sẽ không bạc đãi các ngươi."

Chương 436: Triệu Thắng đi công tác xa

Hình Hồng Lang nói được thì làm được, liền phái ra kỵ binh, hộ tống các thợ muối về thôn.

Tiếp theo Thiết Điểu Phi dùng tiền mua chuộc mấy binh sĩ thủ cửa thôn, mấy binh sĩ vào buổi tối "ngủ gật", chờ khi họ tỉnh lại mới phát hiện các thợ muối trong thôn đã tay bế tay bồng chạy thoát bảy tám phần, cả thôn chỉ còn lại hai người.

Công tượng là dạng người bởi tiền công thấp, cuộc sống rất khổ, trong thời kỳ Minh triều còn tồn tại vẫn luôn ở trong trạng thái không ngừng lưu vong, cho nên thợ muối cả thôn chạy trốn hết thật ra cũng không tính chuyện ngạc nhiên gì.

Diêm khóa ti căn bản không coi vào đâu, chỉ cần báo lên trên một câu, thôn nào đó có bao nhiêu thợ muối chạy trốn, việc này liền xong.

Các thợ muối rất nhanh bỏ chạy đến bên bờ Tiêu Trì hoang vu vắng vẻ, ở chỗ này họ một lần nữa dựng lên nhà tranh, ăn lương thực Hình Hồng Lang đưa tới cho họ, một lần nữa đào ruộng muối, dẫn nước trong hồ Tiêu Trì vào ruộng, rất phấn khởi mà bắt đầu làm muối.

Nếu Lão Trương Phi còn hoạt động tại phụ cận, họ xây thôn xóm tại vùng hoang vu như vậy thật ra là một việc tương đối nguy hiểm, một khi bị lưu khấu phát hiện chính là một con đường chết, nhưng Lão Trương Phi đã bị giết chết tại bến tàu Cổ Độ, số lưu khấu còn lại đã trốn về hướng bắc tìm kiếm bản đội của Không Dính Bùn rồi, những thợ muối này trốn ở bên cạnh Tiêu Trì thật ra

lại tương đối an toàn.

Bến tàu Cổ Độ vào sáng sớm, các lão bách tính cần cù đã thức dậy.

Người già và phụ nữ đang tất bật nấu cơm cho mọi người, thanh niên trai tráng lại ngồi ở bờ sông không có việc gì làm.

"Ôi, đã vài ngày không có việc làm rồi."

"Trong lòng lại bắt đầu lo lắng không yên."

"Thuyền hàng đã đi vài ngày rồi, chắc cũng sắp trở về." Một công nhân bến tàu lên tiếng: "Đợi thuyền hàng trở về, chúng ta lại có thể làm vận chuyển rồi."

Hiện tại điều trông mong duy nhất của họ chính là thuyền hàng nhanh trở về, để có thể tạo ra công việc vận chuyển hàng hóa cho họ.

Nhân dân lao động cổ đại, một khi không có công việc sẽ sợ hãi còn có thể sống sót hay không, đây thật đúng là một việc rất khiến người ta khổ sở, cho dù là đến hiện đại cũng có rất nhiều người vẫn duy trì phần mộc mạc này.

"Tới rồi tới rồi!"

Một nông dân chỉ vào mặt sông phía bắc, lớn tiếng la lên: "Thuyền hàng lại tới rồi."

Quả nhiên, chiếc chiến thuyền lại dẫn theo ba chiếc thuyền hàng đến rồi.

Lão bách tính trên bến tàu lập tức lớn tiếng hoan hô, rất nhiều người lao tới bên bờ, vai sóng vai đứng chen nhau, điên cuồng hướng về mặt sông vẫy tay.

"Lại có việc rồi!"

"Ít nhất có thể chuyển ba ngày, có thể kiếm chín cân bột mì đấy."

Trong sự chờ đợi của mọi người, thuyền lớn cặp bờ, thú vị chính là, lần này trên đầu thuyền còn có một thư sinh nho nhã, ăn mặc văn sĩ bào, khoác một cái bao nhỏ sau lưng, còn đang ngâm thơ: "Quân khán độ khẩu đào sa xử, độ khước nhân gian đa thiểu nhân."

Đám người Cao Sơ Ngũ, Hình Hồng Lang, Tạo Oanh, Lão Nam Phong ra đến bờ sông nghênh đón, quay về thư sinh kia cười nói: "Ồ, đây không phải Triệu tiên sinh sao? Sao ngươi lại tới đây?"

Người đến chính là Điểm Đăng Tử Triệu Thắng: "Thiên Tôn nói, ta là một thư sinh gan lớn, cho nên phái ta tới Sơn Tây công tác, phụ trách quản lý công việc xây dựng bến tàu Cổ Độ."

Hình Hồng Lang cười: "Cũng phải, chuyện này chỉ thích hợp với Triệu tiên sinh, những văn nhân khác trong thôn còn thiếu dũng khí nhiều lắm."

Triệu Thắng thở dài một hơi: "Ta cũng không muốn gan lớn như vậy, đều là bị ép."

Lúc này đã có thuỷ binh thả một cây thang xuống sát bên mép thuyền, Triệu Thắng dọc theo thang từ trên thuyền leo xuống, chỉ hoạt động như thế hắn đã bắt đầu thở: "Ta... mang theo... bản đồ quy hoạch... bến tàu... phù... Cổ Độ... Thiên Tôn tự tay vẽ..."

Mấy vị đầu lĩnh hoảng hốt: "Tiên sinh sức khoẻ không tốt lắm, phải chạy tới Sơn Tây, đã làm khó ngươi rồi."

Triệu Thắng ổn định hô hấp: "Không có việc gì, ta có thuốc, có... thuốc..."

Hắn lấy ra phương thuốc, giơ lên trước mặt mọi người, cười hắc hắc: "Đại phu nói, cái này là [Định suyễn thang] chỉ cần dùng

thời gian dài... ta sẽ ổn..."

Cao Sơ Ngũ không biết chữ cũng không sao, Hình Hồng Lang, Tạo Oanh, Lão Nam Phong đều là người biết chữ, ba người tập trung nhìn vào phương thuốc kia, nhất thời thất kinh: "Viết cái quỷ gì vậy? không hiểu gì."

Vẫn là nhìn bản đồ bến tàu của Thiên Tôn thiết kế đi!

Mọi người lấy bản đồ quy hoạch bến tàu ra xem, thật không hổ là bản đồ từ tiên giới do Thiên Tôn ban thưởng, tinh tế tỉ mỉ, mỗi một nét bút đều rõ ràng, theo bản đồ này mà xây dựng, khẳng định không sai được.

"Thiên Tôn còn vẽ nhà xi măng nữa." Cao Sơ Ngũ chỉ vào bản đồ quy hoạch: "Thế nhưng tại Sơn Tây chúng ta không có xi măng."

Triệu Thắng cười: "Cái này không cần lo lắng, ta còn dẫn theo mấy mũ lam qua đây, sẽ dạy người bên này chế tạo xi măng, Thiên Tôn nói, xi măng không thích hợp tích trữ và vận chuyển, sau này bước chân của chúng ta đến đâu, sẽ xây xưởng xi măng ở nơi đó."

Mọi người: "Thì ra là thế."

Triệu Thắng: "Cũng không biết nhân lực tại bến tàu Cổ Độ có đủ nhiều để làm việc này hay không?"

Hình Hồng Lang cười chỉ vào một đám lão bách tính đang thò đầu duỗi cổ nhìn qua bên này: "Ngươi xem, những người đó đang ngóng có việc làm, ngóng quá sắp thành ngỗng rồi. Triệu tiên sinh, chuyện xây xưởng xi măng của ngươi chỉ cần lên tiếng, không biết sẽ có bao nhiêu người xung phong nhận việc."

Triệu Thắng cười: "Vậy thì dễ làm rồi, ta qua đó nói chuyện với họ."

Hắn kéo vạt áo văn sĩ bào, dự định chạy qua đó.

Mọi người toát mồ hôi, nói gấp: "Đừng chạy, sức khoẻ bản thân mình thế nào ngươi còn không rõ sao? Từ từ đi qua thôi."

Triệu Thắng: "Thế nhưng ta vội mà."

Mọi người câm nín.

Người bị suyễn lại còn nóng vội, cái này sao mà chịu được?

Hình Hồng Lang ra hiệu một cái, hai công nhân kỹ thuật mũ lam từ trên thuyền nhảy xuống, họ chuyên môn tới dạy người Sơn Tây làm xi măng. Hai người mũ lam một trái một phải bế Triệu Thắng lên, tựa như một kẻ đã làm chuyện xấu phải ném vào doanh lao động cải tạo.

Triệu Thắng: "Này này này, như vậy không tốt lắm đâu, thả ta xuống đi."

Hai mũ lam bước đi như bay, bế Triệu Thắng nhanh chóng chạy tới chỗ lão bách tính...

Rất nhanh, các lão bách tính liền phát ra tiếng hoan hô: "Có việc làm rồi!"

"Công nhân của xi măng này tính ta một phần."

"Ta sẽ đi đào vôi!"

"Ta biết chỗ nào có đất sét, chúng ta đi đào."

"Vẫn ba cân bột mì một ngày sao?"

"Cái gì, sau khi học xong cách làm xi măng, tiền công sẽ tăng đến tiêu chuẩn của công tượng? Tiền công của tiêu chuẩn công tượng cao hơn công nhân vận chuyển? Oa, ta muốn học cái này!"

Chẳng mấy chốc, bến tàu Cổ Độ liền biến thành "hình thức Thôn Cao Gia", xây dựng rầm rộ...

Mà Triệu Thắng sau khi đã an bài tất cả mới lén lút đi tới bên cạnh Lão Nam Phong, thấp giọng nói: "Thiên Tôn đã biết chuyện ngươi lập công lớn, muốn thưởng cho ngươi. Ngài nói, ngươi hình như rất thích thế giới phồn hoa."

Lão Nam Phong gật mạnh đầu: "Trấn thủ biên cương nhiều năm, hiện tại ta chỉ thích khói lửa nhân gian."

Triệu Thắng vẫy tay với hắn: "Ngươi đi theo ta, trong khoang thuyền có một phần thưởng đặc biệt dành cho ngươi, Thiên Tôn đã tự tay đặt ở."

Chương 437: Cơ hội thẩm thấu quân Minh

Lão Nam Phong nghe nói mình có phần thưởng đặc biệt, đương nhiên sung sướng đến phát điên, đuổi theo sát Triệu Thắng chui vào khoang thuyền, chỉ thấy trong khoang thuyền có đặt một thứ hình vuông rất kỳ quái.

Đây là một cái Smartwatch!

Lý Đạo Huyền cố ý mua từ trên taobao, xuất phẩm từ Huaqiangbei, chỉ mất hơn 100 đồng, nhưng lại có màn hình H D, trông sang trọng hơn hẳn mấy đồng hồ trẻ em bình thường.

- Giải thích, Huaqiangbei là một tiểu khu của Thâm Quyến, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc, một trong những khu bán lẻ đáng chú ý của Thâm Quyến; có chợ bán buôn đồ điện tử lớn nhất thế giới. Hết giải thích.

Độ phân giải màn hình của nó cho dù phóng to nhỏ 200 lần cũng vẫn có thể xem được.

Mặt ngoài đồng hồ dài rộng khoảng mấy xăng-ti-mét, đối với các người tí hon trong hộp, nó to hơn người khoảng một cái đầu.

Lão Nam Phong đứng phía trước "màn hình khổng lồ", vẻ mặt ngỡ ngàng: "Cái này rốt cuộc là cái gì?

"Nhìn cho rõ, ta chỉ làm mẫu một lần thôi." Triệu Thắng đứng đến phía trước đồng hồ, đưa tay vuốt trên màn hình một cái, màn hình tối om trong nháy mắt sáng lên.

Lão Nam Phong: "Oa? Tiên kính?"

Triệu Thắng lại tiếp tục lấy tay vuốt, vuốt trái lại vuốt phải, rất nhanh liền tìm được nút "phát video", bên trong có mấy chục đoạn video, hắn tiện tay lựa trong đó một đoạn, video bắt đầu phát.

Đây là video ca nhạc [Love Love Love] của thiếu nam sát thủ Thái Y Lâm.

Trên màn hình vừa phát video, con mắt của Lão Nam Phong liền nhìn đăm đăm: "Tiên nữ đang khiêu vũ! Oa, tiên nữ này ăn mặc mát mẻ quá, tay và chân đều lộ ra ngoài."

Triệu Thắng che mắt: "Thứ này tại hạ sẽ không xem, phi lễ chớ nhìn, tại hạ đi trước, ngươi xem thong thả."

Lão Nam Phong cảm động đến rơi nước mắt: "Thiên Tôn dùng tiên kính phát cho ta xem tiên nữ của tiên giới ca múa, ha ha ha, cái này... còn lợi hại hơn cả ca múa của Giang Nam phồn hoa."

"Này, xem ít thôi nha." Khi Triệu Thắng đi ra khoang thuyền nhịn không được long trọng cảnh cáo một câu: "Thứ này chỉ có thể sử dụng một hai canh giờ, rồi phải đưa nó trở về để Thiên Tôn bổ sung tiên lực cho nó."

"Một hai canh giờ sao?" Lão Nam Phong xoa xoa nước bọt không kìm được chảy xuống: "Được rồi được rồi, một hai canh giờ này ta sẽ xem hết mấy chục tiên nữ ca múa trong tiên kính."

Triệu Thắng cười lắc đầu rồi đi ra khoang thuyền, một khắc cuối cùng trước khi đóng cửa lại còn nghe được Lão Nam Phong ở bên trong hát theo với ngũ âm không được đầy đủ: "Có một chút ái muội, len lén vui vẻ một mình..."

Ngay khi bên Sơn Tây bắt đầu lén lút phát triển, đồng thời lực chú ý của Lý Đạo Huyền cũng đã chuyển tới Hàn Thành, đạo Đồng Quan Đồng Châu, phủ Tây An, Bố chính sử ti Thiểm Tây.

Mục tiêu tiến công trọng điểm kế tiếp của thôn Cao Gia chính là Hàn Thành.

Phía trước nói qua,"đạo" chính là chỉ quân khu. Đạo Đồng Quan là yếu địa chiến lược liên tiếp Trường An và Lạc Dương, mà Hàn Thành xem như thành thị cực kỳ quan trọng trong đạo Đồng Quan, có địa vị hết sức quan trọng.

Triều đình có trọng binh đóng ở chỗ này.

Mỗi một lần lưu khấu nỗ lực nhúng chàm Hàn Thành, triều đình đều cực kỳ coi trọng, phái ra Hồng Thừa Trù từng vài lần đánh cho Vương Tả Quải tơi bời, còn từng đánh bại Vương Gia Dận.

Tuy nhiên, từ sau khi Hồng Thừa Trù tấn chức làm tuần phủ Duyên Tuy, Hàn Thành không thuộc hắn quản nữa, nơi này thuộc Thiểm Tây quản, tổng binh Duyên Tuy không thể duỗi tay vào đây, vượt khu chấp pháp là tối kỵ, nhẹ thì rớt mũ ô sa, nặng thì rơi đầu.

Không có mãnh nhân quản thì làm sao đây? Lại điều một mãnh nhân khác qua đây!

Lúc này trong Hàn Thành có 1500 quân Minh trú đóng, tướng lĩnh quân chính là tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân mới từ kinh thành trở về không lâu.

Lúc này tầm nhìn của Lý Đạo Huyền đã bao trùm Hàn Thành, đem công năng chú ý tập trung trong đại trướng ở binh doanh Hàn Thành, có thể nhìn thấy Vương Thừa Ân đang cau mày, vẻ mặt khó chịu.

Vị võ tướng này đối với Lý Đạo Huyền coi như là lần thứ hai gặp mặt, lần trước nhìn thấy hắn tại huyện Trừng Thành, khi đó hắn đang dẫn quân dự định đi tiêu diệt Phiên Sơn Nguyệt, kết quả

bởi vì kinh sư báo nguy, Vương Thừa Ân đành phải khẩn cấp thu quân về Tây An, hội hợp với tổng binh bốn trấn khác, cùng đi kinh thành.

Chuyến đi này hết thời gian hơn nửa năm, mãi đến khi Kiến Nô lui binh mới rốt cuộc được điều trở về, vừa trở về liền nghe nói lưu khấu Thiểm Tây phần lớn đã tiến vào cảnh nội Sơn Tây, chỉ còn lại hai huynh đệ Thần Nhất Khôi Thần Nhất Nguyên đang làm loạn tại Thiểm Bắc.

Vương Thừa Ân liền dẫn quân đi tới Hàn Thành, đồng thời đóng quân tại nơi này.

Ở chỗ này có thể bảo vệ bờ tây Hoàng Hà, phòng ngừa tặc quân Sơn Tây lại đột nhiên qua sông trở lại Thiểm Tây.

Đây là nhiệm vụ cực kỳ quan trọng, hắn rất coi trọng.

Thế nhưng, hắn thiếu lương! Cũng thiếu bạc!

Hậu cần hầu như hoàn toàn không có, binh sĩ không chỉ không có ăn, hơn nữa hỏa dược, đạn chì dùng cho hỏa súng đều rất thiếu thốn, hắn cũng không biết những binh sĩ vừa đói lại vừa bị đau lòng của mình khi đối mặt lưu khấu có thể phát huy ra chiến lực lớn thế nào.

Lý Đạo Huyền vừa mới chuyển "chú ý" đến trên người Vương Thừa Ân liền nghe được hắn hỏi tâm phúc bên cạnh: "Lương thực của chúng ta còn duy trì được bao nhiêu ngày?"

Tâm phúc kia thấp giọng nói: "Nếu ăn tiết kiệm, bảo các binh sĩ chỉ ăn lửng dạ, chắc có thể duy trì được năm ngày."

Vương Thừa Ân thở dài một tiếng: "Lửng dạ cũng chỉ có thể duy trì năm ngày? Vậy thì còn đánh thế nào? Lưu khấu vừa tới, tất cả mọi người sẽ ném trọng trách chạy trốn thôi."

Tâm phúc thấp giọng nói: "Tướng quân khác với những tướng quân khác, chưa bao giờ để mặc binh cướp của dân, lương thực của chúng ta, ôi..."

Vương Thừa Ân nhíu mày: "Mượn huyện lệnh của mấy huyện thành bên cạnh đi."

Tâm phúc thấp giọng nói: "Phía bắc Hàn Thành là huyện Nghi Xuyên, đó là Duyên Tuy quản, không thuộc về Thiểm Tây, khẳng định sẽ không giúp chúng ta. Mà phía nam là huyện Hợp Dương, ngài cũng biết... trước đây huyện Hợp Dương xảy ra phỉ hoạn, trước khi chúng ta được điều đi kinh thành, tặc Hợp Dương Phiên Sơn Nguyệt còn đang gây hoạ khắp nơi, huyện lệnh Phùng Tuyển kia lúc đó sứt đầu mẻ trán, vài lần viết thơ cầu tuần phủ đại nhân hỗ trợ, trước đó không lâu còn thượng thư nói không nộp được thuế, cần thuế không có, cần mạng có một cái, chúng ta đi tìm hắn dễ gì mượn được lương?"

Vương Thừa Ân nghe nói vậy, không khỏi cười khổ.

Quả thật, chuyện này hắn cũng nghe nói, huyện lệnh của hai huyện Trừng Thành và Hợp Dương đều thượng thư cho tuần phủ đại nhân nói không nộp được thuế, chơi xỏ lá lại chơi vô cùng kiêu ngạo.

Kết quả tuần phủ đại nhân Lưu Quảng Sinh cũng cùng giở trò xỏ lá theo, tuần phủ Vương Thuận mới tới tiếp tục chơi xỏ lá, chơi đến nỗi ngay cả hoàng thượng cũng bó tay, đành phải hạ chỉ miễn thuế, việc này ầm ĩ toàn bộ người Thiểm Tây đều biết...

Mình có tài đức gì, có thể đi mượn lương được của hai huyện lệnh vô lại như vậy?

Ơ?

Chờ một chút!

Có chỗ nào không hợp lý?

Vương Thừa Ân đột nhiên lên tiếng: "Ngươi còn nhớ rõ không? Buổi tối trước một ngày chúng ta gấp rút tiếp viện kinh sư, tại huyện Trừng Thành nhận được chiêu đãi rất nhiệt tình, huyện lệnh Trừng Thành Lương Thế Hiền còn tặng cho chúng ta cơm thịt khô trộn khoai tây, tất cả binh sĩ đều ăn rất ngon."

Tâm phúc chợt tỉnh ra: "Ơ, đúng rồi! Thuộc hạ cũng ăn rất ngon, như vậy xem ra, họ cũng không thiếu lương a."

Vương Thừa Ân: "Sao đến lúc nộp thuế, họ lại giở trò?"

Chuyện này có vẻ cổ quái.

Tâm phúc: "Nếu không, thuộc hạ đi huyện Trừng Thành xem sao? Nói không chừng có thể mượn được chút lương ở đó, giải mối nguy cấp của chúng ta."

Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: Chuyện thú vị tới rồi! Đây có thể là một cơ hội tốt để ta thẩm thấu quân Minh.

Chương 438: An bài những người này vào

Thiên hạ rất lớn!

Vô cùng lớn!

Chỉ dựa vào chút nhân thủ ấy của thôn Cao Gia, từ từ mở rộng, không biết ngày tháng năm nào mới có thể mở rộng ra khắp thiên hạ, cho nên, hấp thu và dung hợp lực lượng khác là điều cực kỳ cần thiết.

Lý Đạo Huyền sớm đã chuẩn bị tư tưởng hấp thu các phương thế lực, chỉ là, người muốn hấp thu phải là người đứng đắn y để ý mới được.

Những kẻ như Vương Tả Quải, Không Dính Bùn, Phiên Sơn Nguyệt, du kích Lý Anh, tổng binh Duyên Tuy Ngô Tự Miễn là tuyệt đối không cần.

Nhưng người như Triệu Thắng, Vương Nhị, Hình Hồng Lang, tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân là hoàn toàn có thể thu nạp vào trong đội ngũ của mình.

Lý Đạo Huyền thầm tính toán một chút, liền có chủ ý.

Tầm nhìn chuyển về thôn Cao Gia, lần này tìm Cao Nhất Diệp thì dễ.

Lần trước tìm Cao Nhất Diệp nửa ngày tìm không được, sau đó y liền nhắn nhủ ý chỉ, bảo Cao Nhất Diệp mặc bạch y đặc biệt dễ thấy, vì để phân biệt với trang bức phạm Bạch Diên, phía trên bạch y của Cao Nhất Diệp còn thêu rất nhiều mảnh màu đỏ.

Vừa làm như thế, dù cho người tí hon đông đảo, Lý Đạo Huyền cũng có thể dễ dàng phát hiện ra Cao Nhất Diệp bạch y thướt tha trong số ngàn vạn người.

Cao Nhất Diệp đang đứng trong một cửa hàng "bánh trứng Thiên Tôn" mới khai trương, chờ mua bánh, hơn nữa không chỉ một mình nàng đợi, rất nhiều rất nhiều người đang đợi, đội ngũ xếp hàng thật dài, Cao Nhất Diệp xếp hàng ở đầu tiên.

Bởi vì không ai dám tranh vị trí với nàng.

Lý Đạo Huyền vừa nhìn tên cửa hàng này liền ngẩn ra: "Cửa hàng bánh trứng Thiên Tôn?" Dám dùng tên của ta treo ở phía trước để quảng cáo? Vì sao?

Vừa tỉ mỉ chú ý một chút thì đã hiểu!

Cửa hàng này làm là bánh kem, chính là lần trước tại huyện Hợp Dương mình không cẩn thận bóp nát một cái bánh kem, khiến huyện Hợp Dương đổ một cơn bưa bánh kem, được người của huyện Hợp Dương gọi là "bánh trứng".

Thứ này lọt vào danh thành mỹ thực, đương nhiên là lập tức được danh thành mỹ thực trọng điểm nghiên cứu.

Đầu bếp lợi hại chân chính chỉ cần đưa đồ ăn vào trong miệng là có thể liệt kê ra rõ ràng ngươi dùng những nguyên liệu gì, kế tiếp chính là nghiên cứu phối hợp tỉ lệ, nghiên cứu ra cách làm cụ thể mà thôi.

Mà hiện tại, rõ ràng có người nghiên cứu thành công rồi.

Người này cũng thông minh, lập tức mở cửa hàng này ở trong Khu thương mại Cao Gia, lão bách tính ở đây có nhiều hơn, sức mua càng tốt hơn. Nhìn đi, cửa hàng bánh trứng này đã phải xếp hàng thật dài...

Y lại tăng thêm mức độ cống hiến cho sự phồn vinh của Khu thương mại Cao Gia!

Lý Đạo Huyền cười đợi Cao Nhất Diệp mua xong ba phần bánh trứng, cho hai vị cô nương Thu Đông mỗi người một phần, ba người dùng hai tay cầm bánh gặm ăn, mặt nở nụ cười ngọt ngào. Bánh kem đúng là thứ có lực sát thương cao đối với nữ nhân.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới lên tiếng: "Nhất Diệp!"

"A? Thiên Tôn tới rồi." Cao Nhất Diệp ngửa đầu, trên khuôn mặt tràn đầy nụ cười, theo kết cấu được càng lúc càng lớn, Thiên Tôn cũng bình thường không ở bầu trời thôn Cao Gia nữa, không còn thường xuyên nhìn thấy đám mây thấp quen thuộc trên đỉnh đầu, trong lòng cảm thấy trống trải.

Hiện tại nghe được tiếng nói của Thiên Tôn, tâm tình nàng trong nháy mắt căng tràn: "Ngài tới rồi."

Lý Đạo Huyền cười: "Nhìn hồi lâu rồi, nhìn ngươi xếp hàng mua bánh trứng đấy."

"A? Sao Thiên Tôn không gọi ta sớm hơn?"

Ngươi chưa ăn được bánh trứng lại bảo ngươi đi, không phải là rất đáng thương sao?

Những lời này chỉ nghĩ ở trong lòng, cũng không nói ra.

Lý Đạo Huyền bỏ qua ý nghĩ của mình, mỉm cười nói: "Tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân lập tức sẽ phái người tới huyện Trừng Thành mượn lương, chắc hắn sẽ đi tìm Lương Thế Hiền mượn lương, nhưng lương của Lương Thế Hiền đều là chúng ta cho, hắn nhất định sẽ tìm đến ngươi."

Cao Nhất Diệp: "Ta hiểu rồi, đưa cho hắn lương thực."

"Không! Không cho." Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Sao có thể cho người không liên quan gì mượn như vậy, trừ phi... Hắn chịu ký vào hiệp nghị chịu khổ..."

Cao Nhất Diệp là người ngây thơ, nghe không hiểu.

Thế nhưng hai vị cô nương Thu Đông trước đây phiêu bạt phong trần, khi các thương nhân nói chuyện làm ăn cũng thường hay ngồi kế bên, bàng thính qua rất nhiều việc cùng loại, vừa nghe liền hiểu ngay ý của Thiên Tôn. Hai người tiến đến bên tai Cao Nhất Diệp thấp giọng nói: "Ý của Thiên Tôn là, muốn bắt lấy mạch máu của Vương Thừa Ân, buộc hắn thỏa hiệp với chúng ta."

Cao Nhất Diệp: "Ôi, đây... đây không phải chuyện người xấu mới làm sao?"

Thu Cúc nói: "Cái này cũng chưa hẳn, người tốt cũng sẽ dùng thủ đoạn như vậy để khống chế người xấu mà."

Đông Tuyết cũng nói: "Đúng vậy, các thương nhân bình thường đều sẽ làm như vậy, chỉ là vì bảo đảm người khác sẽ không hại mình."

Giờ thì Cao Nhất Diệp đã hiểu: "Vậy chúng ta muốn Vương Thừa Ân thỏa hiệp với chúng ta chuyện gì?"

Lý Đạo Huyền: "Cũng không cần hắn làm cái gì, hắn một nghèo hai trắng, trong tay không lương không bạc, còn chịu triều đình tiết chế, thật ra việc hắn có thể làm cho chúng ta không nhiều lắm, chỉ cần buộc hắn lên chiến thuyền của thôn Cao Gia, biến hắn thành người một nhà với chúng ta, là cái loại phân không rõ là được."

Cao Nhất Diệp: "Việc này phải làm như thế nào?"

Lý Đạo Huyền cười hắc hắc: "Bảo hắn dành ra mấy vị trí trong quân đội, đưa người của thôn Cao Gia chúng ta vào nắm giữ chức

vị quan trọng trong đội ngũ của hắn."

Thu Cúc và Đông Tuyết che miệng cười khẽ: "Ui da, có đôi khi Thiên Tôn thật xấu quá."

Cao Nhất Diệp vẫn không hiểu nhiều phải làm như thế nào, thế nhưng thấy Thu Cúc và Đông Tuyết đều đã hiểu, cũng sẽ không rụt rè nữa, đến lúc đó giao cho hai vị thư ký đi nói là được rồi.

Nàng ngẩng đầu lên: "Ta hiểu rồi, vậy chúng ta hiện tại khởi hành, đến huyện thành Trừng Thành."

Từ thôn Cao Gia đến huyện thành Trừng Thành có thể ngồi xe lửa thì tốc độ là nhanh nhất, tiếng còi vang lên, 30 dặm đường chỉ chớp mắt là tới.

Cao Nhất Diệp, hai vị cô nương Thu Đông cộng thêm ngự dụng hộ vệ của họ là Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử, một trăm hộ vệ, lại một lần nữa đứng trong huyện thành Trừng Thành.

Đã lâu không tới huyện thành, Cao Nhất Diệp giờ mới phát hiện, trong miếu Thành Hoàng đã có bức tượng thánh Đạo Huyền Thiên Tôn thật lớn đứng sừng sững, kim thân siêu to khổng lồ, ban phát sự uy nghiêm của Thiên Tôn đến mỗi tấc đất trong huyện thành.

Nàng là thánh nữ ăn mặc y phục màu trắng vừa xuất hiện trên đầu đường, lập tức hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều người, không ít người quay về nàng bái lạy: "Thánh nữ đại nhân!"

Hai bên đường, tất cả đều là lão bách tính bày tỏ hoan nghênh.

Huyện lệnh Lương Thế Hiền cũng lập tức đi ra nghênh đón, vẻ mặt tươi cười: "Sao thánh nữ đại nhân lại tới huyện thành rồi? Cũng không sớm thông báo cho hạ quan biết, để hạ quan ra trạm xe lửa xin đợi đại giá."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Thiên Tôn phân phó một việc, bảo ta đặc biệt thuật lại pháp chỉ cho ngươi."

Lương Thế Hiền vội vàng nghiêm nghị.

Cao Nhất Diệp: "Không bao lâu nữa tâm phúc của tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân sẽ đến tìm ngươi mượn lương, ngươi chỉ cần như vậy..."

Lương Thế Hiền vừa nghe, Ồ, ơ, hả?

Nghe mà hoang mang.

Thiên Tôn vậy mà muốn sắp xếp người của thôn Cao Gia tiến vào quân đội nhậm chức? Ý này là gì? Sẽ không là... ặc.

Sợ quá!

Không được! Chuyện này, ta phải tỉ mỉ ngẫm lại.

Chương 439: Thù này phải báo

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa lập tức ở trong đầu bật mode suy luận.

Ý nghĩ của Thiên Tôn, ý nghĩ của thánh nữ đại nhân, tình huống của thôn Cao Gia, sự cố nhân tình, các loại khả năng giống như thế giới thụ ở trong đầu không ngừng mà phân chia cành lá, kéo dài ra phía trước...

Sau đó đinh một tiếng, ngừng lại trên một kết quả.

Thiên Tôn là thần tiên, không có khả năng tham dự chuyện của nhân gian giới.

Nhất định là thánh nữ đang giả truyền pháp chỉ rồi? Nàng muốn mượn pháp chỉ của Thiên Tôn đưa bạn chơi từ nhỏ của mình là những thanh niên trong thôn Cao Gia, sắp xếp họ vào trong quân đội triều đình, trước tiên kiếm chút chiến công, sau này thuận lý thành chương kiếm một chức quan.

Đúng, nhất định là như vậy!

Ở trong quan trường Lương Thế Hiền cũng coi như lăn lộn không ít năm, chuyện xấu xa gì chưa thấy qua? Trong quan trường Đại Minh kẻ làm liều quá nhiều, đủ loại thủ đoạn ngưu quỷ xà thần, khiến hắn từ lâu đã lãnh đạm đối với những loại chuyện này.

Trước đây còn tưởng rằng thôn Cao Gia không có loại chuyện này chứ, hiện tại xem ra, chao ôi, nhân tính ơi nhân tính, ngay cả thánh nữ cũng không thoát được mặt ác của nhân tính.

Lương Thế Hiền thở một hơi thật dài: "Được rồi! Vậy bản

quan sẽ làm theo."

Hắn không trực tiếp bóc mẽ chuyện Cao Nhất Diệp giả truyền pháp chỉ, trong lòng chỉ đang suy nghĩ: Nếu như chỉ sắp xếp mấy người thân bằng hảo hữu đi kiếm một chức quan, đó cũng không tính việc xấu gì to lớn lắm. Ta cũng không cần thiết vì loại chuyện này mà bất hoà với thánh nữ.

Địa vị của thánh nữ ở trong cảm nhận của Thiên Tôn chắc cũng tương tự như Ngụy Trung Hiền bên cạnh Chu Do Hiệu, người như thế là không ai đấu ngã được, mình đừng làm đầu sắt.

Đợi sau này khi dâng hương cho Thiên Tôn lại lén nói việc này cho Thiên Tôn cũng được. Nhưng, chỉ một chuyện nhỏ như vậy, cho dù mình nói cho Thiên Tôn, ngài cũng sẽ không làm gì thánh nữ cả.

Chuyện trong cuộc sống nói chung là như vậy.

Chuyện của thần tiên giới, cũng sẽ không khác biệt nhiều lắm.

Nếu thần tiên không bao che khuyết điểm, trong Tây Du Ký sẽ không có nhiều yêu quái kỳ lạ như vậy.

Lương Thế Hiền sửa sang một chút tâm tình, trở lại nha môn, im lặng chờ đợi.

Chạng vạng cùng ngày, một con khoái mã tới đây, tâm phúc của tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân đã đến, vừa mở miệng chính là mượn lương.

Lương Thế Hiền sớm có chuẩn bị, tuyệt không hoảng, chỉ mỉm cười nói: "Vương tướng quân là một tướng quân tốt, huyện Trừng Thành chúng tôi nguyện ý góp sức tương trợ, có điều... trong huyện chúng tôi có mấy người thanh niên, là cái loại rất có tiền đồ, muốn theo Vương tướng quân đi ra ngoài đánh trận, học chút bản lĩnh, cũng không biết..."

"Không thành vấn đề!" Tâm phúc không hề nghĩ ngợi đáp ứng luôn, hắn cũng hiểu đạo lí đối nhân xử thế này, người ta giúp ngươi giải quyết vấn đề lớn, lại tiện thể nhét vào vài người làm thủ hạ của ngươi kiếm chút quân công, đây không phải chuyện rất bình thường sao? Nếu như cái này cũng không đáp ứng, vậy còn mượn lương cái chó gì.

Lương Thế Hiền: "Ta sẽ lập tức tổ chức dân phu đưa lương tới Hàn Thành, xin Vương tướng quân chờ đợi."

Tâm phúc không nghĩ tới dăm ba câu là có thể chốt xong chuyện mượn lương, quả nhiên là vui mừng quá đỗi, thiên ân vạn tạ với Lương Thế Hiền, sau đó vội vàng phi ngựa trở về Hàn Thành báo cáo.

Binh doanh thôn Cao Gia, Trình Húc ngồi đối diện với Vương Nhị. Hai người bịt mặt, đều không nhìn thấy khuôn mặt của đối phương, nhưng trên thực tế, Trình Húc biết người trước mắt là Vương Nhị, Vương Nhị lại không biết đối diện là Trình Húc.

"Thiên Tôn nói, muốn xếp mấy người của mình vào trong quân Vương Thừa Ân, từ trong nội bộ từng chút một, biến tổng binh Thiểm Tây thành người của chúng ta." Trình Húc chỉ vào khăn che mặt của mình: "Ta không có khả năng đi rồi, ngươi cũng không quá thích hợp, đúng không?"

Vương Nhị gật đầu: "Ta không đi được."

Trình Húc: "Bên ta chỉ tuyển ra một người Thạch Kiên, bên ngươi còn có nhân tuyển tốt nào không? Phải tuyệt đối là hảo hán tử không thể bị quan phủ hủ hóa. Hơn nữa phải đủ cơ linh, biết ăn nói, có thể lây nhiễm bọn quan binh thành Thiên Tôn sắc của chúng ta."

"Đủ mọi màu sắc tuyệt không đẹp." Vương Nhị thổ tào một cái, mới thấp giọng nói: "Thủ hạ Bạch Miêu của ta có thể đi, hắn tuyệt

đối không thể bị quan phủ thu mua."

Trình Húc: "Ồ, hắn đã từng tạo phản phải không? Không bị quan phủ ghi vào trong hồ sơ sao?"

Vương Nhị cười lắc đầu: "Yên tâm, hắn luôn khép mình, chưa từng làm ra chuyện gì nổi bật trong tặc quân, hơn nữa tên thật của hắn vẫn không ai biết, hiện tại từ thôn Cao Gia đi ra ngoài, ai cũng không biết hắn đã từng tạo phản, sẽ chỉ cho rằng hắn là một lương dân của thôn Cao Gia."

Trình Húc: "Chốt! Vậy phái ra Thạch Kiên và Bạch Miêu, nói đi cũng phải nói lại, tên thật của Bạch Miêu rốt cuộc là gì?"

Vương Nhị: "Vương Tiểu Hoa."

"Phốc!" Trình Húc không nhịn được phun ra một ngụm trà: "Tên đáng yêu như thế sao? Cái này chắc là đem tên của bé gái ném vào đầu bé trai rồi?"

Vương Nhị nhún vai: "Bản thân hắn cũng rất buồn, nhưng tên là cha mẹ đặt, dù sao không thể đối nghịch với cha mẹ mà?"

Lý Đạo Huyền nghe mà cũng toát mồ hôi lạnh, Vương Tiểu Hoa a! Trời ạ! Tên này, cũng may bố mẹ mình suy nghĩ cũng bình thường.

Huyện thành Hà Khúc, nha môn huyện.

A, không đúng, hiện ở chỗ này phải gọi là vương phủ!

Hoành Thiên Nhất Tự vương, vương phủ của Vương Gia Dận.

Vương Gia Dận vừa mới uống hai ngụm rượu, ôm thê tử Trương thị của mình, hai mắt mê ly, bộ dạng như muốn làm một nháy.

Trương thị này chính là tỷ tỷ của Trương Lập Vị, người lần

trước muốn giết Vương Nhị.

Nàng sinh ra tại thôn Nghiêu Mão, là con gái của Trương Mậu Tu một vọng tộc địa phương.

Được Vương Gia Dận cưới về đã nửa năm.

Tháng sáu năm Sùng Trinh thứ ba, Vương Gia Dận dẫn quân đánh hạ Hoàng Phủ bảo, đại quân tiến vào thôn Nghiêu Mão, Trương Mậu Tu một vọng tộc địa phương mắt thấy sắp bị đại quân lưu khấu chiếm giữ, đành phải dâng ra con gái của mình. Cứ như vậy Trương thị ủy khuất vô cùng gả cho một đầu lĩnh thổ phỉ, mà toàn tộc Trương gia mặc dù miễn tử, nhưng đều bị bức ép gia nhập trong quân Vương Gia Dận.

Tất cả gia tài của Trương gia đều biến thành quân lương của Vương Gia Dận, Trương thị chịu nhục, dùng thân thể của mình lấy lòng Vương Gia Dận mới có thể giữ được tính mệnh già trẻ cả nhà, đệ đệ nàng Trương Lập Vị còn phải giả bộ làm một bộ hạ trung tâm cho Vương Gia Dận.

Vương Gia Dận còn tưởng rằng người thê tử này rất ngưỡng mộ mình nữa.

"Ái phi, ta đã xưng vương, hiện tại nàng đã là vương phi rồi. Qua mấy năm nữa, chờ ta thịt nốt tiểu thất phu Chu Do Kiểm kia, đăng cơ xưng đế, đến lúc đó nàng liền trở thành hoàng hậu."

Trương thị đành phải xấu hổ cười: "Tiện thiếp thực sự quá cao hứng."

Vương Gia Dận dương dương đắc ý: "Ta đã có trong tay 35 vạn đại quân..."

Đang khoác lác thì bên ngoài có một thân tín chạy vào, lớn tiếng đưa tin: "Đại vương, Không Dính Bùn cầu kiến."

Không Dính Bùn chính là đại lưu khấu, thủ hạ binh hùng tướng mạnh. Vương Gia Dận cũng phải cho hắn vài phần mặt mũi, bèn phất tay nói: "Mời hắn vào."

Chẳng mấy chốc, Không Dính Bùn đi vào, ôm quyền, sau vài câu xàm ba láp cho có lễ tiết, lập tức đổi giọng nói: "Đại vương, lần này ta tới tìm ngươi, là muốn ngươi làm chủ cho ta."

Vương Gia Dận: "Ồ, sao thế?"

Không Dính Bùn: "Thương nhân muối Sơn Tây Hình Hồng Lang đã giết Lão Trương Phi, đội trưởng đội năm dưới trướng ta, hiện tại con chó đó còn chiếm giữ tại bến tàu Cổ Độ, thù này phải báo, nhưng theo thủ hạ của ta hồi báo, tên đó có thuyền, có pháo, có hỏa súng, còn có một trại, thật sự khó đối phó, ta muốn mời đại vương cử thêm mấy đội người đến giúp ta."

Chương 440: Lẫn vào thể chế

Vương Gia Dận nghe vậy, mặt ngẩn ra: "Một thương nhân muối, có thuyền, có pháo, có hỏa súng, còn xây một trại lớn? Kiêu ngạo như thế sao?"

Không Dính Bùn: "Thật sự là kiêu ngạo! Cũng không biết nó lấy tự tin từ đâu. Chơi lớn như vậy, không sợ quan phủ tiêu diệt sao? Ngay cả người của ta cũng đánh."

Vương Gia Dận rất nghiêm túc suy nghĩ vài giây: "Không Dính Bùn huynh đệ, việc này ngươi đừng vội, để ta suy nghĩ kỹ càng, sẽ mau chóng cho ngươi câu trả lời."

Không Dính Bùn ôm quyền đi ra.

Vương Gia Dận thầm nghĩ: Thủ hạ của Không Dính Bùn chết liên quan gì ta, giúp hắn báo thù sẽ chỉ lãng phí binh lực, dù sao thì giữa những thủ hạ này đánh tới đánh lui lẫn nhau cũng không phải chuyện ngạc nhiên gì, ta tội gì phải lội xuống vũng nước đục này. Trái lại thương nhân muối tên Hình Hồng Lang này cũng thú vị, dám xây cả trại, có đại pháo hỏa súng còn có thuyền, thoạt nhìn rất có thực lực.

Cái gọi là kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, thương nhân muối cũng là đối nghịch với triều đình, rất có khả năng thu nhận thành người một nhà.

Nếu như có thể lôi kéo loại người có thực lực này tiến vào đội ngũ của ta, đương nhiên hữu dụng hơn nhiều loại dã lộ tử như Không Dính Bùn.

Nghĩ tới đây, hắn đã có tính toán, vội vàng phái ra tâm phúc,

bảo hắn dọc theo bờ đông Hoàng Hà nam hạ, đến bến tàu Cổ Độ mời chào Hình Hồng Lang gia nhập đại quân phản loạn của hắn.

Hàn Thành, Lý Đạo Huyền đang bưng một bát Lương Bì, tầm nhìn theo đại đội vận lương của thôn Cao Gia, đi cùng đợt lương thực này còn có Thạch Kiên và Bạch Miêu.

Thạch Kiên đang cợt nhả nói với Bạch Miêu: "Vương Tiểu Hoa!"

Bạch Miêu tức: "Đừng gọi tên này của ta, ngươi biết rõ phỉ hiệu Bạch Miêu của ta, gọi ta Bạch Miêu là được rồi."

Thạch Kiên: "Vậy thì không được rồi, chúng ta lập tức sẽ đến Hàn Thành, gọi phỉ hiệu của ngươi vạn nhất bị người ta nghe được, sẽ gặp phải phiền phức."

Bạch Miêu câm nín.

Việc này rất bất đắc dĩ, Thạch Kiên lại gọi: "Vương Tiểu Hoa!"

Bạch Miêu: "Không có việc gì đừng gọi ta được không?"

Thạch Kiên cười đến mức ngả nghiêng: "Không được, Vương Tiểu Hoa, ha ha ha ha, ta nhịn không được liền muốn gọi ngươi."

Trên trán Bạch Miêu ba ba ba nổi lên vài sợi gân xanh.

Đúng lúc này, một đoàn người từ cửa thành Hàn Thành đi ra nghênh đón, người dẫn đầu chính là tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân.

Nháy mắt Thạch Kiên và Bạch Miêu không ầm ĩ nữa, vẻ mặt hai người lập tức khôi phục nghiêm túc.

Vương Thừa Ân bước nhanh tới, nhìn thoáng qua xe lương, vui vô cùng: "Đa tạ huyện Trừng Thành đã viện thủ cho bản tướng quân, phần ân tình này, Vương Thừa Ân không dám quên."

Tâm phúc của hắn chỉ chỉ vào Thạch Kiên và Bạch Miêu, Vương Thừa Ân lập tức hiểu ra, hai người này, chính là người mà huyện lệnh Trừng Thành muốn nhét vào trong quân ta kiếm chiến công.

Chuyện này chỉ cần kiếm ăn trong thể chế là không có khả năng tránh được, chung quy sẽ có đồng liêu an bài con cháu mình vào trong bộ môn của ngươi ăn không ngồi rồi. Mặc dù Vương Thừa Ân xem như một tướng quân chính trực, nhưng loại chuyện này cũng không thể ngoại lệ, gật đầu nói: "Hai vị sau này góp sức trong quân của ta đi, chỗ ta cũng không có vị trí cao gì cho hai vị, tạm thời để cho hai vị làm bách tổng trước đi, thế nào?"

Cái gọi là bách tổng, cũng chính là quản một trăm người ở trong quân, ý tương tự như bách hộ.

Trong quân hắn vốn không thiếu bách tổng, toàn bộ binh sĩ đều đã thuộc về bách tổng của mình quản rồi. Nói cách khác, hắn cho hai người "không hàm", trên danh nghĩa có thể quản một trăm binh, trên thực tế dưới quyền lại không có một binh nào.

Kiếm quân công mà, treo không hàm cũng không kỳ quái.

Thạch Kiên và Bạch Miêu đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng lơ đễnh, ôm quyền: "Đa tạ tướng quân, chúng tôi nhất định làm việc tốt."

Chào hỏi xong, hai người coi như chính thức trà trộn vào thể chế.

Lĩnh thẻ bài, phân phối doanh trướng, sau đó vui vẻ đi về hướng doanh trướng của mình.

Đi chưa được hai bước, phía trước có một người chặn đường, một hán tử tháo vát thoạt nhìn cũng đánh rất giỏi, cả người là sát khí, dưới đao chỉ sợ đã giết qua vô số hãn phỉ, người này vừa mở

miệng cũng rất không khách khí: "Lão tử họ Mã, huynh đệ của ta đều gọi ta một tiếng Mã bách tổng. Trước tiên nói rõ, lão tử là một đao một kiếm đánh ra bách tổng, không giống với loại dựa vào quan hệ, đi cửa sau như các ngươi. Ta cũng ghét nhất là loại người sống tạm bợ như các ngươi, sau này bớt lảng vảng trước mặt lão tử, hiểu chưa?"

Gã vừa mở miệng, Thạch Kiên và Bạch Miêu liền bật cười.

Cũng phải, loại tình huống này cũng trong dự liệu của Thiên Tôn, hơn nữa Thiên Tôn đã chuẩn bị sẵn biện pháp thu thập những người như thế.

Hai người họ tới trong quân Vương Thừa Ân cũng không phải kiếm chuyện đánh nhau, mà là tới thẩm thấu... Cái gọi là thẩm thấu, đương nhiên là công tâm là trên hết.

Mà việc công tâm này, đương nhiên là...

Dùng tiền đập là thượng sách!

Thạch Kiên mỉm cười đi tới Mã bách tổng, vừa đi vừa cười: "Mã đại ca, một thân công phu khổ luyện của ngươi, ta vừa nhìn đã thích rồi, sao huynh đệ dám lảng vảng trước mặt ngươi chứ? Huynh đệ kính ngươi còn không kịp. Ngươi xem, ở đây huynh đệ có chuẩn bị một chút lễ gặp mặt, ngươi đừng chê, nhận lấy trước đi, lát nữa huynh đệ sẽ đưa cho ngươi một chút đặc sản quê hương."

Hắn vừa nói, vừa nhét một thỏi bạc vào trong tay Mã bách hộ.

Mã bách hộ sửng sốt, còn chưa kịp phản ứng thì phát hiện trong lòng bàn tay đang nắm một thỏi bạc to, ít nhất năm lượng, con mẹ nó cái này...

Quan binh của Vương Thừa Ân đã lâu rồi không nhận được lương và bạc, nghèo đến nỗi không ra hình thù gì rồi, đột nhiên

thoáng cái có người nhét cho ngươi năm lượng bạc, ngươi nói ngươi có muốn gọi ba ba không?

Vẻ mặt Mã bách hộ thoáng cái liền thay đổi, vừa mới còn hung thần ác sát, trong nháy mắt trở nên hòa ái dễ gần: "Ôi, hai vị huynh đệ, vừa rồi ta..."

Gã có vẻ ngượng ngùng: "Vừa rồi huynh đệ ta nói chuyện không dễ nghe, đều là đánh rắm thôi, đồng ngôn vô kỵ, hai vị huynh đệ đừng để ở trong lòng, sau này hai vị huynh đệ có chuyện gì, cứ tìm lão Mã ta."

Lúc này Bạch Miêu cũng đi tới một vị bách hộ khác, lật tay lên, một thỏi bạc thật lớn cũng được đưa qua: "Huynh đệ, chúng tôi mới đến, đêm nay chuẩn bị tiệc rượu, mời mọi người đến ăn một bữa nhé, được chứ? Tất cả huynh đệ ở đây đều có phần, người thấy có phần."

Người bên cạnh nói: "Chúng ta đang trong quân doanh, không uống rượu được."

Bạch Miêu: "Không có việc gì không có việc gì, lấy trà thay rượu, ăn thịt nhiều là được."

Ăn thịt!

Hai chữ này trong nháy mắt khiến một đám binh khốn khổ bên cạnh con mắt đăm đăm.

Thạch Kiên và Bạch Miêu chắp tay nói với những người xung quanh: "Các huynh đệ yên tâm, có hai người chúng tôi tới đây rồi, sau này tuyệt đối không để mọi người đói bụng. Đêm nay hai huynh đệ chúng tôi xuất tiền, đi tửu lâu tốt nhất trong Hàn Thành ăn một bữa đi."

"Tửu lâu cũng không có lương thực mà bán đâu."

"Không sao, chúng tôi tự mang theo lương thực, trả tiền công cho đầu bếp, bảo hắn hỗ trợ làm món ăn không phải là xong rồi?"

"Được!"

"Hay lắm!"

Một đám đại đầu binh sung sướng nhảy cẫng lên, hai vị dựa quan hệ mới tới này thật con mẹ nó biết làm người a, dựa quan hệ vậy sau này càng nhiều càng tốt.

Thạch Kiên và Bạch Miêu liếc mắt nhìn nhau, nghĩ thầm: đã thành! Có Thiên Tôn làm chỗ dựa, muốn biến những người này thành người một nhà, thực sự là không cần tốn nhiều sức, cầm tiền đập là xong việc.

Chương 441: Công nhân bên ngoài

Bến tàu Cổ Độ.

Triệu Thắng dẫn theo một đám công nhân đang kẻ đường trên mặt đất.

Họ sắp xếp đá cuội chỉnh tề trên mặt đất, tạo thành từng đường đá cuội thật dài, dùng nó bao quanh lấy hình dáng đại thể của quảng trường.

Triệu Thắng vừa làm vừa nhìn "bản đồ thiết kế Thiên Tôn" trong tay, lớn tiếng nói: "Ở đây, xây một văn phòng trấn vụ, sau này trấn trưởng quản lý trấn sẽ làm việc ở chỗ này."

Các công nhân vội vàng làm ký hiệu ở giữa một khu vực đá cuội trên mặt đất, biểu thị muốn ở chỗ này xây cái gì.

"Ở đây, xây thành cửa hàng... Thương nhân có thể ở chỗ này buôn bán."

"Ở đây, xây nhà ở..."

Triệu Thắng vừa nói vừa bước đi, không bao lâu, cả người đã bắt đầu không được, tiếng phù phù bắt đầu xen lẫn trong tiếng nói chuyện.

Một tiểu hậu sinh tới từ huyện Thanh Giản chạy tới, trong tay còn cầm một cái bát, trong bát chứa đầy nước thuốc Đông y, tản ra mùi vị vừa thơm vừa đắng: "Tiên sinh, định suyễn thang của ngài sắc xong rồi."

Triệu Thắng bưng bát thuốc uống một ngụm, vị đắng khiến hắn nhíu chặt lông mày.

Khi hắn nghỉ ngơi, những người khác cũng không thể làm gì, còn phải đợi nghe hắn chỉ thị nữa, nghiêm trọng ảnh hưởng đến hiệu suất công việc.

Đang khổ não, đột nhiên từ bên cạnh có hai lão nông phu chạy tới, họ còn khiêng một cái kiệu mềm làm từ tre, cười ha ha nói: "Triệu tiên sinh, mời ngài ngồi vào trên này đi, chúng tôi khiêng ngài đi, ngài sẽ không mệt mỏi nữa."

Triệu Thắng: "Ôi, như vậy sao được?"

Hai lão nông nói: "Ngài là đại ân nhân của chúng tôi, không biết làm sao để báo đáp ngài mới tốt, ngài để chúng tôi góp chút sức cho ngài đi."

Họ đã nói như vậy, Triệu Thắng cũng không tiện khách khí nữa, ngoan ngoãn ngồi lên trên kiệu, lần này thì cảm giác lập tức trở nên khác biệt. Hai lão nông phu khiêng Triệu Thắng bước đi như bay, muốn đi tới đâu xem lập tức chạy tới nơi đó.

Xoát xoát chạy tới bên này công trường xem, xoát xoát chạy tới bên kia công trường xem.

Triệu Thắng vốn là người có tính nóng vội, bởi vì bệnh suyễn nên hạn chế năng lực hành động của hắn, hiện tại không cần lo lắng nữa, thoáng cái cảm giác năng lực làm việc của mình tăng lên mấy lần, khắp nơi trên công trường bến tàu đều để lại bóng dáng của hắn...

"Đúng rồi, ngày hôm qua ta nghe nói xưởng xi măng thiếu đá vôi, hiện tại vấn đề đã giải quyết chưa?" Triệu Thắng quay đầu hỏi hai tiểu hòa thượng.

Hai tiểu hòa thượng vừa mới tiếp nhận công việc, chính là lúc

muốn biểu hiện, vội vàng nói: "Tôn Căn Bình của Tôn gia trang dẫn theo hơn một trăm người đã tìm được đá vôi trên một gò núi nhỏ ở phía bắc hai dặm, ngày hôm nay họ đang tổ chức đội xe tới nơi đó vận chuyển về."

Triệu Thắng mỉm cười: "Vậy thì tốt."

Hai người vừa mới nói đến đây, đột nhiên nghe được tiếng la ầm ĩ truyền đến từ bên ngoài trại, là các công nhân đào đá vôi. Họ vẻ mặt hoảng hốt chạy về, xe vận chuyển đá vôi của họ cũng ném đi đâu rồi.

Triệu Thắng: "Ơ?"

Chiến Tăng bước nhanh tới, vội hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Tôn Căn Bình chạy đầu tiên tỏ vẻ xấu hổ: "Chúng tôi đào được đá vôi rồi, đã chất đầy xe, đang định vận chuyển về, đột nhiên có một đám lưu khấu chạy đến, chúng tôi sợ quá đành phải bỏ xe chạy về."

Vẻ mặt Chiến Tăng hầm hầm: "Lưu khấu từ đâu tới?"

Triệu Thắng cũng nói: "Ôi, vậy sao được? Ta đi tìm Tạo đại đương gia, phái kỵ binh cướp xe đá vôi đó của chúng ta về."

Cả đám người vội vàng hành động...

Trong nháy mắt doanh trại trở nên náo nhiệt, Kỵ Binh doanh dưới trướng Tạo Oanh đều khẩn trương tập hợp, xoay người lên ngựa.

Nhưng mà đúng lúc này, lính gác trên tiễn lâu đột nhiên la to: "Bên ngoài trại có người đến, mọi người nhìn hướng bắc, phía bắc xuất hiện một đội xe."

Mấy đầu lĩnh leo lên trên tiễn lâu, vừa nhìn về phía bắc liền

kinh ngạc, một nhóm người ăn mặc lung tung, thoạt nhìn rất giống lưu khấu đang đẩy xe đá vôi đi về hướng bến tàu Cổ Độ.

Lần này, kỵ binh cũng tạm thời không cần xuất kích nữa, mọi người đều yên lặng xem biến hoá.

Chỉ thấy đám người kia đến bên ngoài trại liền dừng lại, hán tử dẫn đầu giơ hai tay, không mang theo vũ khí nào đi tới, lớn tiếng quay về trại la lên: "Hảo hán, đừng bắn cung! Chúng tôi không phải tới đánh các ngươi, chuyện vừa rồi là hiểu lầm, chúng tôi không cướp xe đá vôi của các ngươi. Các ngươi xem đi, chúng tôi giúp các người chất đầy đá vôi lên xe rồi đẩy về đây."

Người trong trại hai mặt nhìn nhau, vài giây sau Hình Hồng Lang mới lớn tiếng nói: "Lão nương là Vĩnh Tế Hình Hồng Lang, các ngươi là ai?"

"Chúng tôi là nông dân huyện Lâm Y phía bắc, cô nghe khẩu âm Sơn Tây này của tôi đi." Người dẫn đầu nói: "Mấy ngày trước, chúng tôi bị người của Lão Trương Phi đánh cướp, còn ép chúng tôi gia nhập phản quân của chúng, theo chúng cùng đi tới phụ cận nơi này... còn... còn đánh trại của các người. Thế nhưng chúng tôi không xông lên đầu tiên, chúng tôi núp phía sau... căn bản không lên chiến trường, vừa khai chiến chúng tôi đã bỏ chạy rồi."

Nghe đến đó, người trong trại đồng thời sửng sốt.

Cũng phải, lời này có thể tin tưởng!

Lần đó người dám xông lên đánh trại trước tiên, tám chín phần mười đều biến thành thi thể rồi, không phải chết dưới lựu đạn chính là chết dưới hoả súng, bằng không chính là bị Hà Bình thiện tể thiện tể...

Nông dân kia lớn tiếng nói: "Chúng tôi không muốn theo giặc, chúng tôi bị chúng lấy đao ép buộc đi theo, sau khi thấy các người

giết Lão Trương Phi rồi, chúng tôi cũng không dám đến gia nhập các người. Thế nhưng, thế nhưng mấy ngày này chúng tôi vẫn trốn ở phụ cận nhìn lén, các người không giống với tặc khác, mọi người đang xây dựng trại, lại cho công việc làm..."

Hắn nói đến đây, tất cả mọi người trong trại đã hiểu, đây là tới gia nhập vào phe mình.

Chiến Tăng hai tay hợp thành chữ thập: "A Mễ Thâu Phật! Ác hành sẽ khiến người sợ mà rời xa, thiện hành sẽ hấp dẫn mọi người tới gần, những người này là bị thiện hành của Hình đại đương gia hấp dẫn mà đến. Bần tăng cảm thấy họ có thể tin tưởng."

Hình Hồng Lang cũng nghe ra khẩu âm Sơn Tây của đám người kia, nếu không phải từ Thiểm Tây qua đây, vậy khẳng định chính là lão bách tính bản địa Sơn Tây bị ép buộc rồi: "Có thể tin tưởng, nhưng không thể hoàn toàn tin tưởng, ta xem như vậy đi, tạm thời không để cho họ vào trại, để tránh họ nửa đêm phóng hỏa, nội ứng ngoại hợp. Cứ để cho họ ở ngoài trại giúp chúng ta đào đá vôi vận chuyển về đây, vẫn phát tiền công cho họ như bình thường là được."

Lão Nam Phong, Tạo Oanh đều cùng gật đầu, cảm thấy phương án này thích hợp.

Cao Sơ Ngũ nhếch miệng: "Được đấy!"

Hắn là tổng đại tướng "quân viễn chinh" Sơn Tây, hắn nói được đấy, chuyện này cũng xác định rồi.

Hình Hồng Lang thò đầu ra từ trên tường trại, lớn tiếng nói: "Hiểu rồi, sau này các ngươi không muốn làm tặc nữa, đúng không?"

Nông phu bên ngoài nói: "Chúng tôi vốn không phải là tặc."

"Được! Vậy thì dễ xử lý." Hình Hồng Lang: "Vậy chúng tôi sẽ giữ mọi người lại làm việc, công việc của mọi người chính là đào đá vôi, sau đó đưa đến trại, mỗi ngày sẽ trả cho mọi người ba cân bột mì."

Người bên ngoài hoan hô: "Thật tốt quá! Có ăn rồi."

Chương 442: Thiên Tôn, có người mắng ngài

Nhóm công nhân đào đá vôi này xuất hiện, đồng thời nói chuyện thỏa đáng, việc này đã tạo ra một ý nghĩ mới cho các vị trong trại.

Triệu Thắng nói: "Chư vị, tại hạ cảm thấy, mở rộng công nhân ngoài trại, sẽ đưa tới các loại vật tư cho chúng ta, đó cũng là một phương pháp rất tốt. Các loại vật liệu đá, gỗ cần thiết để xây dựng trại đều có thể để công nhân bên ngoài đưa tới, người của chúng ta sẽ giảm bớt mạo hiểm khi ra ngoài trại, cũng có thể chậm rãi tiếp nhận những người bên ngoài gia nhập vào chúng ta."

"Đúng vậy!" Tạo Oanh: "Nhất là những người chúng ta còn chưa tiếp xúc qua, không dám tin tưởng. Dùng loại phương pháp này tiếp xúc là tốt nhất, tiếp xúc thời gian dài rồi, vững tin phẩm tính của đối phương, lại nghênh đón họ vào trại."

Mọi người đều gật đầu tán thành.

Chốc lát sau, cửa trại mở ra, dưới sự bảo vệ của đại đội kỵ bộ binh, từ trong trại chuyển ra một số lương thực, sau đó phát cho các lão bách tính huyện Lâm Y đẩy xe đá vôi qua đây.

Nhóm người này tại huyện Lâm Y bị ép buộc, trăn trở cả trăm dặm, hiện tại thật vất vả mới có thể được ăn uống một bữa đàng hoàng, kích động muốn khóc, con mắt đỏ hoe, thậm chí không kịp trở về, ngay bên ngoài trại bắc nồi nấu mì...

Người trong trại nhìn bộ dáng thảm thương bên ngoài trại, trong lòng cũng không khỏi buồn bã.

Không ít lão bách tính từ Phổ Cứu tự qua đây trong lòng đều đang suy nghĩ: May mà chúng ta còn chưa bị tặc tử ép buộc, đã được Hình đại đương gia cứu đưa tới bến tàu Cổ Độ, ở trong trại không cần lo lắng về sinh hoạt. Nếu như lúc trước chậm một bước, Phổ Cứu tự bị công phá, chúng ta cũng đi theo tặc nhân rồi, kết quả hiện tại chắc cũng giống như những người đó thôi.

Nghĩ tới đây, không khỏi sợ hãi.

Ngay khi tất cả mọi người mở "đại hội tưởng nhớ", đồng thời một con khoái mã từ phía bắc chạy tới.

Ngồi trên lưng ngựa là một hán tử giỏi giang, đến phía trước trại, hán tử hiển nhiên không nghĩ tới sẽ có một nhóm người nấu cơm ở chỗ này, ngẩn người một hồi, song người ngẩn ngựa cũng không ngẩn, trong nháy mắt khoái mã băng qua chỗ nhóm người nấu cơm và đi tới phía dưới tường trại.

Gã ôm quyền nói với người trên trại: "Nơi này là thủy trại của Vĩnh Tế Hình Hồng Lang, Hình đại đương gia sao?"

Hình Hồng Lang lớn tiếng nói: "Ta chính là Vĩnh Tế Hình Hồng Lang, ngươi là người phương nào? Tới đây có chuyện gì?"

Hán tử kia mỉm cười: "Tại hạ là sứ quan dưới trướng Hoành Thiên Nhất Tự vương, Vương Gia Dận."

Gã báo danh tự rất kiêu ngạo lớn tiếng, có phần tự hào, nhưng tên này vừa báo ra, trong nháy mắt người trong trại nhăn mày, những nạn dân đang nấu cơm bên ngoài thì xiết chặt nắm tay, trong bụng mắng thầm: Chó chết! Đây không phải là cấp trên của cấp trên của Lão Trương Phi sao? Chính là thủ phạm hãm hại chúng ta, con chó này còn dám tới?

Mấy vị lãnh đạo ở trong trại liếc nhìn nhau, đều thầm cười nhạt.

Triệu Thắng thấp giọng nói: "Cái loại phỉ khí khó trừ còn học người xưng vương, người đứng đắn xưng vương ai lại tự xưng Hoành Thiên Nhất Tự vương a? Tự xưng Tần Vương, Yên vương, Lỗ vương gì đó nghe còn được. Hoành Thiên Nhất Tự vương vừa nghe chính là phỉ hiệu. Người này còn tự xưng sứ quan gì chứ, thổ phỉ đào đâu ra sứ quan."

Mấy người khác đều cười, ngay cả Chiến Tăng cũng không nhịn được lắc đầu: "A Mễ Thâu Phật! Cái này người ta nói chính là ngô không ra ngô, khoai không ra khoai, tuyệt không giống một sứ quan nghiêm chỉnh."

Mọi người nghĩ thầm: Hòa thượng ngươi ngay cả A di đà phật cũng không phát âm chuẩn, tuyệt không giống một hòa thượng nghiêm chỉnh, còn dám thổ tào người khác không giống sứ quan nghiêm chỉnh?

Hình Hồng Lang thấp giọng nói: "Đừng cười nữa! Đối phương nếu làm ra vẻ phái sứ quan tới, đó chính là muốn nói, chúng ta cũng phải tuân thủ một số quy củ giang hồ, khi cần nói đàng hoàng thì vẫn phải nói."

Lời này có lý!

Mọi người cũng không cười nữa, thờ ơ mà nhìn.

Hình Hồng Lang lại lớn tiếng nói: "Mở cửa trại, mời sứ quan đi vào."

Cửa trại mở ra...

Sứ quan kia dắt ngựa từ từ đi vào, trước khi tới đây, gã còn tưởng rằng thủy trại của thương nhân muối khẳng định lộn xộn như đám đay rối, sẽ nhìn không ra hồn, không ngờ đi vào trong trại vừa nhìn, lập tức sợ hãi hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy trại ngăn nắp, quy củ, tất cả đều ngay ngắn rõ ràng.

Binh sĩ trong trại mỗi người trang bị hoàn mỹ, đang đi thì có binh sĩ đeo hỏa súng nhếch miệng cười với gã, lộ ra hàm răng trắng.

Tinh thần diện mạo của các binh sĩ này đều rất tốt, bộ dạng mỗi người đều được ăn no ngủ đủ, so với quân lưu khấu bình thường mặt mày xanh xao hoàn toàn là trên trời dưới đất.

Sứ quan bắt đầu cảm giác được áp lực như núi.

Đi vào trung quân, nơi này có một căn nhà gỗ, tại cửa treo ba chữ to Phòng Nghị Sự. Đám người Hình Hồng Lang mời gã đi vào trong.

Sứ quan vừa vào căn phòng này, liền cảm giác được hình như có cặp mắt đang trừng nhìn mình.

Gã tập trung nhìn vào, tại chủ vị chính giữa phòng nghị sự này lại đặt một bức tượng thần nặn từ bùn, là một pho tượng thần tiên rất trẻ tuổi, thoạt nhìn rất anh tuấn uy nghiêm, trên người mặc đạo bào, một tay cầm bảo kiếm, tay kia cầm phất trần.

Sứ quan không khỏi ngạc nhiên: "Vị này chính là..."

"Đạo Huyền Thiên Tôn." Hình Hồng Lang mỉm cười: "Là thần tiên phù hộ chúng tôi."

Sứ quan nghĩ thầm: Mò đâu ra tà thần này? Các ngươi cùng một kiểu với Bạch Liên giáo hay sao?

Có điều, lời này gã chỉ dám thổ tào trong bụng, không dám nói ra.

Gã làm bộ cung kính bái lạy với tượng Đạo Huyền Thiên Tôn, trong bụng thầm mắng: ông thần đần độn.

Cùng lúc đó...

Lý Đạo Huyền đang chỉnh tầm nhìn về Hàn Thành, nhìn Thạch

Kiên và Bạch Miêu mở tiệc chiêu đãi một nhóm quan binh, hai người đóng giả thành cái loại phú nhị đại tuổi ít bạc nhiều, đến quân đội kiếm chút quân công, không có gì khác, chỉ có xa xỉ, mời cơm, chỉ cần liều mạng mời cơm, liều mạng thu mua nhân tâm là được rồi.

Y đang coi chăm chú, đột nhiên cảm giác được ngoài vách hộp chợt loé sáng, thầm thấy kỳ lạ: Có người gõ chuông gọi ta hay sao?

Đảo mắt nhìn qua, lại thấy trên hộp không ngờ hiếm thấy nhảy ra một hàng chữ: "Ngoài phạm vi tầm nhìn có người chửi ngươi, phụ cận có thể lấy pho tượng làm vật dẫn, muốn đồng cảm với nó không? Có hay không?"

Lý Đạo Huyền: "Ơ, tình huống gì đây?"

Loại chuyện này, người chỉ số thông minh bình thường thoáng suy nghĩ liền lập tức hiểu ngay.

Trong lòng Lý Đạo Huyền đột nhiên kích động, đồng cảm với tượng thần sao?

Chuyện này ta thật ra từng nghe nói tới!

Tượng thần là thứ khi thiết kế ra không chỉ để mọi người có một mục tiêu để thắp hương cúng bái, mà là một cái cầu nối thần linh dùng để "kết nối nhân gian giới".

Tuy nhiên, cái hộp này rất kỳ cục a, cần phải có người mắng ta, nó mới cho ta cơ hội kết nối qua đó sao?

Kệ nó đi, thử một lần coi sao!

Ngón tay Lý Đạo Huyền ấn lên chữ "Có"...

Trong nháy mắt, cả người y dường như tiến vào đường hầm thời gian, phi hành trong vô số tia sáng ngang dọc đan xen, tiếp

theo xoát một cái, đường hầm thời gian xung quanh liền biến mất.

Y thấy mình đang ngồi trong một căn phòng gỗ, trước mặt đặt một cái bàn to, một nhóm người ngồi thành một vòng tròn bên cạnh bàn, Cao Sơ Ngũ, Hình Hồng Lang, Tạo Oanh, Lão Nam Phong, Triệu Thắng, còn có một đại hòa thượng không nhận ra, một hán tử thoạt nhìn rất giỏi giang.

Ơ? Ở đây khẳng định là Sơn Tây!

Chương 443: Thiên Tôn động kìa

Lý Đạo Huyền mất một giây mới nhìn rõ hoàn cảnh vị trí trước mắt mình.

Trong lòng không khỏi mừng rỡ, ha ha ha! Rốt cuộc có thể chơi cùng các người tí hon của ta trong một thế giới rồi.

Không đúng!

Chờ một chút, có chỗ nào không hợp lý.

Y muốn động, không động được.

Ánh mắt đảo qua xuống phía dưới, mới phát hiện cánh tay và thân thể của mình dính vào nhau, như cả một cục bùn vậy.

Không chỉ cánh tay không thể động, chân cũng không thể động, cả cục bùn và thân thể cùng một khối với nhau.

Kỹ thuật sử dụng của pho tượng này quá tệ hại!

Y đang thổ tào kỹ thuật của pho tượng, đột nhiên nghe được Cao Sơ Ngũ lên tiếng: "Ơ, mọi người có phát hiện không, tròng mắt của Thiên Tôn vừa rồi đảo một vòng."

Hình Hồng Lang vội vàng quay đầu qua nhìn, lắc đầu: "Không có! Thiên Tôn căn bản không động mà."

Lão Nam Phong nói: "Đây chỉ là pho tượng của Thiên Tôn, cũng không phải bản tôn Thiên Tôn, sao có thể động được? Thiên Tôn thật muốn động, một cái tát xuống, toàn bộ bến tàu cũng bị

đập bẹp."

Tạo Oanh: "Đúng vậy! Sơ Ngũ, ngươi cũng đừng nói mò."

Cao Sơ Ngũ gãi gãi đầu: "Ơ kìa, vừa rồi nó động thật mà."

Lý Đạo Huyền thấy cảnh này không khỏi vui vẻ, nghĩ thầm: xem ra mặc dù thân thể không thể động, nhưng tròng mắt có thể chuyển động, nói không chừng nếu môi có thể động, vậy còn có thể nói được.

Thật muốn thử xem!

Nhưng nếu hiện tại ta thử nói thì sẽ không vui, càng loại tình huống trước mắt càng không thể động, chỉ muốn xem Cao Sơ Ngũ bị người khinh bỉ.

Y vội vàng đem ánh mắt của mình tập trung vào phía trước, tròng mắt không động đậy tí nào.

Mọi người nhìn chằm chằm vào pho tượng vài lần, không nhìn thấy nó động, vì vậy càng khinh bỉ Cao Sơ Ngũ một trận, một lần nữa trở về chính đề.

Hình Hồng Lang quay sang ôm quyền với sứ quan kia: "Vương Gia Dận Vương lão đại, chúng tôi cửu ngưỡng đại danh, không biết hắn phái ngươi tới đây có gì chỉ bảo?"

Lý Đạo Huyền thoáng nghe qua đã hiểu, thì ra hán tử này có khả năng cao là sứ quan Vương Gia Dận phái tới, vừa rồi mắng ta hơn phân nửa là tên này.

Hiện tại người duy nhất trong phòng không biết là ai cũng chỉ có hòa thượng trung niên kia, hòa thượng này thoạt nhìn mặt mũi hiền lành, xem ra là một cao tăng đắc đạo.

Sứ quan ôm quyền: "Đại danh của Vĩnh Tế Hình Hồng Lang,

vương gia cũng ngưỡng mộ đã lâu. Lần này vương gia phái ta tới đây, chủ yếu là vì chuyện của Không Dính Bùn."

Vừa nghe ba chữ Không Dính Bùn, mọi người trong phòng đều khẽ nhếch lông mày.

Cao Sơ Ngũ: "A? Vừa rồi Thiên Tôn cũng khẽ nhếch lông mày."

Hình Hồng Lang tiến đến bên tai hắn thấp giọng nói: "Sơ Ngũ, hiện tại đừng nói cái này nữa, bằng không thì người của Vương Gia Dận sẽ nhìn ra huynh là đồ ngốc, sẽ khinh thường huynh."

Cao Sơ Ngũ câm nín.

Lý Đạo Huyền như một đứa trẻ nghịch ngợm trêu chọc người lớn, cười thầm không ngớt.

Sứ quan tiếp tục: "Vương gia nghe nói đội trưởng đội năm Lão Trương Phi dưới trướng Không Dính Bùn có một chút va chạm với Hình đại đương gia, Hình đại đương gia không cẩn thận lỡ tay giết chết Lão Trương Phi."

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Ngươi nói cũng thật dễ nghe, nói thành "không cẩn thận lỡ tay giết chết", xem ra ngươi tới là muốn làm người hoà giải.

Sứ quan: "Chúng ta đều là người trên giang hồ, đều là lục lâm hảo hán dũng cảm đứng ra phản kháng quan phủ, thỉnh thoảng có hai lộ nhân mã bởi vì một số ma sát nhỏ mà va chạm, trên giang hồ đó cũng là chuyện thường, thế nhưng, chúng ta không nên lầm lẫn địch nhân chân chính là ai."

Nói đến đây, sứ quan làm ra vẻ mặt rực rỡ vĩ đại: "Kẻ địch của chúng ta chính là hoàng đế lão nhi và tham quan ô lại ức hiếp lương dân, không nên đấu tranh nội bộ lẫn nhau mới phải. Cho nên, vương gia bảo ta tới gặp mặt Hình đại đương gia, là muốn hoà giải cho Hình đại đương gia và Không Dính Bùn."

Hình Hồng Lang nhếch mép cười cổ quái: "Việc này cũng không nhọc vương gia lo lắng, Vĩnh Tế Hình Hồng Lang ta cũng không phải người vô cớ sinh sự, chỉ cần Không Dính Bùn không đến kiếm chuyện với ta, ta cũng sẽ không chủ động đi đánh hắn. Nói đến cùng, đánh hắn có lợi ích gì đâu? Trên người ngươi có thể rơi ra vàng hay sao?"

"Ha ha ha!" Cao Sơ Ngũ nở nụ cười: "Đúng vậy, đánh hắn cũng không rơi ra cái gì."

Hắn cười xong, đột nhiên a một tiếng, lại duỗi tay chỉ vào pho tượng: "Khéo miệng Thiên Tôn vừa rồi hơi vểnh lên."

Mọi người cạn lời.

Lần này thậm chí không ai để ý tới hắn nữa.

Sứ quan: "Hình đại đương gia, ngài không chủ động đi đánh Không Dính Bùn, đó đương nhiên là tốt nhất. Thế nhưng Không Dính Bùn đã bị chết thủ hạ, không chịu từ bỏ ý đồ, rất có khả năng sẽ trở lại gây phiền toái với Hình đại đương gia."

Hình Hồng Lang: "Hừ, tới thì tới đi, sợ hắn sao."

Sứ quan: "Vương gia cũng biết Hình đại đương gia là nữ trung hào kiệt, không phải người sợ chuyện, khẳng định không sợ Không Dính Bùn trở lại, thế nhưng, cái gọi là oan gia nên giải không nên kết, đều là lục lâm hảo hán nếu đánh nhau sẽ làm cho quan phủ chê cười, cho nên vương gia vẫn là hy vọng có thể giải mối thù hận này."

Hình Hồng Lang: "Rốt cuộc ngươi muốn nói cái gì? Thống khoái nói rõ ràng một lần luôn đi."

Sứ quan: "Ý của vương gia là, Hình đại đương gia cũng gia nhập bọn ta, chỉ cần ngài cũng gia nhập, trở thành một trong liên minh, vậy tự nhiên chính là người một nhà rồi, đến lúc đó vương

gia cũng có lý do khuyên bảo Không Dính Bùn thu tay lại, mọi người cùng hòa khí, cùng nhau đối phó quan binh, chẳng phải là mọi người đều vui."

Mọi người câm nín.

Nói nửa ngày, Vương Gia Dận muốn chiếm đoạt cỗ thế lực của chúng ta?

Khẩu vị thật lớn, tỉnh ngủ chưa vậy?

Mọi người đều cười thầm trong bụng.

Hình Hồng Lang hừ một tiếng, đang muốn bảo sứ quan cút đi.

Đột nhiên, tượng Đạo Huyền Thiên Tôn ngồi bên cạnh đã mở miệng...

Lý Đạo Huyền muốn nói, y đoán được Hình Hồng Lang muốn cự tuyệt, thậm chí có khả năng trực tiếp tuyên bố khai chiến với Vương Gia Dận, thế nhưng Lý Đạo Huyền biết đây cũng không phải cách giải quyết tối ưu, nếu như lịch sử không có biến động quá lớn, hai tên Không Dính Bùn và Vương Gia Dận sẽ sống không được lâu, lúc này không nên chính diện va chạm với họ.

Ngồi đợi chúng chết không tốt hơn sao?

Hà tất phải mạo hiểm lấy tính mạng người tí hon nhà mình chiến tranh với chúng?

Cho nên Lý Đạo Huyền dự định mở miệng can thiệp một chút, cũng muốn thử nghiệm pho tượng đất này rốt cuộc có thể nói chuyện được không.

Y vừa mở miệng, liền cảm giác được đất cát trong miệng đang rơi xuống...

Cái đầu làm bằng bùn, miệng là một cái khe trên phôi bùn,

không động còn đỡ, vừa động một cái đất cát không ngừng rơi xuống.

Lý Đạo Huyền: "Chậm!"

Y vừa mở miệng, thật đúng là nói ra lời, nhưng cũng không phải giọng nói của bản thân mình, mà là cái loại âm thanh nặng nề, khàn khàn, tựa như tiếng nói của Hắc Sơn lão yêu trong phim.

Đây có lẽ là vấn đề dây thanh của người bùn.

Tất cả mọi người trong phòng nghị sự đều bị giật mình, mọi người đồng thời quay đầu nhìn về phía bức tượng.

"Xem đi, xem đi, ta đã nói Thiên Tôn vừa rồi động mà." Cao Sơ Ngũ la lên: "Hiện tại Thiên Tôn còn nói nữa."

Hắn còn đang ngốc nghếch nhao nhao lên, Hình Hồng Lang gạt chân một cái, Cao Sơ Ngũ ngã phịch xuống đất. Hình Hồng Lang cũng vội vàng theo đó hành đại lễ bái lạy: "Bái kiến Thiên Tôn."

Mấy người Tạo Oanh, Lão Nam Phong, Triệu Thắng cũng kịp phản ứng, đồng thời vái: "Bái kiến Thiên Tôn."

Chương 444: Chức năng mới, đồng cảm

Vài người đồng thời bái lạy, khiến Chiến Tăng và sứ quan nhìn mà ngẩn mặt ra. Hai người cũng không biết Thiên Tôn là gì, cũng không biết họ đang bái cái quái gì.

Chiến Tăng một tay đặt ở bên cạnh tiêu côn, cảnh giác nhìn pho tượng đất trước mắt.

Pho tượng này cũng không lớn, chỉ cao hơn một chút so với một người bình thường, nó được mang theo "quân viễn chinh Sơn Tây của thôn Cao Gia", dùng để cổ vũ sĩ khí cho mọi người.

Vài lần trước tới căn phòng này Chiến Tăng cũng từng nhìn thấy, nhưng hắn cũng không lưu ý, không coi nó vào đâu, ai ngờ thứ này hiện tại còn biết nói, quả nhiên là hù chết hòa thượng rồi.

Bên kia, sứ quan càng sợ muốn đứng tim, không dám nói nửa câu.

Lý Đạo Huyền nói một chữ, sau khi phát hiện mình có thể nói, cũng rất cao hứng, nói tiếp: "Sứ quan, vừa rồi ngươi nói rất hay, mọi người đều phản kháng chính sách tàn bạo của triều đình, vì lão bách tính mà chiến, đương nhiên không nên đấu tranh nội bộ. Đấu như vậy rất không tốt, sẽ chỉ làm lợi địch hại ta, ta thay Hình Hồng Lang đáp ứng yêu cầu của các ngươi, sau này Hình Hồng Lang coi như là một phần tử của quân khởi nghĩa."

Nghe những lời này, người trong phòng đều thẫn thờ.

Bọn người Hình Hồng Lang biết Thiên Tôn ghét nhất là đám

lưu khấu càn quấy xằng bậy, trước đây còn đại chiến một trận với Bạch Ngọc Trụ dưới trướng Vương Gia Dận tại bến tàu Hiệp Xuyên, hiện tại lại nguyện ý gia nhập? Quá khó hiểu!

Thế nhưng khó hiểu thì khó hiểu, họ hoàn toàn không nghĩ tới muốn đưa ra ý kiến phản đối, ngoan ngoãn nghe là được rồi, thần tiên làm việc tất có thâm ý, làm phàm nhân phải suy nghĩ thêm, không thể vội vã nghi vấn thần tiên.

Chiến Tăng cũng ngẩn ra, tình huống gì đây?

Đương trường người cao hứng duy nhất chính là sứ quan. Gã đã nhìn ra, tượng đất này ở đây là lớn nhất, còn lớn Hình Hồng Lang, lời nó nói khẳng định đáng tin. Mục đích đi sứ của mình đã đạt được, hắc hắc, trở lại có thể lĩnh thưởng rồi.

Chỉ là...

Tượng đất này cảm giác quá kinh dị, phải nhanh chóng chuồn đi.

Sứ quan vội vàng ôm quyền: "Vậy tại hạ cáo từ trước."

Gã bước đi như bỏ chạy, rất sợ chạy chậm bị tượng đất ăn tươi.

Vừa mới chạy tới cửa, liền nghe được tượng đất nói: "Lúc trước ngươi ở trong lòng chửi ta, có đúng không?"

Vừa nghe hỏi những lời này, chân sứ quan như bị đóng đinh... Sợ đến mức toàn thân run rẩy! Làm sao tượng đất này biết được? Trời ạ! Nó là yêu quái sao? Là cái loại có thể độc tâm?

Lý Đạo Huyền: "Yên tâm, ta không tức giận, nếu như hiện tại ngươi bị ngã sấp mặt."

Y vừa dứt lời, sứ quan vội vàng cố sức ngã ra đất, là cái loại

nằm úp sấp xuống, khuôn mặt chấm đất, thật thảm hại, ngã xong gã đứng lên: "Như vậy... được rồi chứ?"

"Được rồi, ngươi đi đi!"

Lúc này Sứ quan mới thở phào nhẹ nhõm, chật vật không chịu nổi chạy đi.

Lúc này lực chú ý của Lý Đạo Huyền mới chuyển tới những người còn lại trong phòng, các người tí hon nhà mình bây giờ còn bị vây trong trạng thái "cúng bái", chỉ có hòa thượng trung niên vẫn duy trì trạng thái đề phòng.

Lý Đạo Huyền cũng không để ý tới hòa thượng kia, nói với người tí hon nhà mình: "Được rồi, không cần đa lễ, ngồi xuống nói chuyện đi."

Mọi người vội vàng ngồi xuống, vẻ mặt cung kính nhìn y.

Đây vẫn là lần đầu tiên họ có thể trực tiếp đối thoại với Thiên Tôn, trước đây đều thông qua thánh nữ, hoặc là thông qua tờ giấy Thiên Tôn đưa cho xem, lại hoặc là bàn tay vàng khổng lồ của Thiên Tôn từ trên bầu trời thò xuống...

Mức độ tương tác rất có hạn!

Nhưng lần này Thiên Tôn ngay ở trước mặt, còn có thể nói trực tiếp, khiến họ cảm giác được toàn thân đều hưng phấn không hiểu, trong lòng có một loại tâm tình máu đang chảy như điên, không gì làm không được.

Lý Đạo Huyền: "Các ngươi khẳng định đang rất khó hiểu, vì sao ta phải bảo các ngươi gia nhập tặc quân của Vương Gia Dận."

Lúc này mọi người mới tỉnh ra, đúng rồi, vì sao chứ?

Lý Đạo Huyền mỉm cười, vừa cười, cái miệng đất nứt ra hai

bên, vết nứt trên bức tượng vang lên rắc rắc, cả khuôn mặt đều nứt ra một nửa, dọa mọi người giật thót.

"Thiên cơ! Thiên cơ không được tiết lộ." Lý Đạo Huyền nói: "Các ngươi không cần phải xen vào hai tên Vương Gia Dận và Không Dính Bùn đó. Trong khoảng thời gian ngắn chỉ cần ổn định chúng, không để cho chúng công qua đây, như vậy chúng sẽ vĩnh viễn không tấn công qua đây."

Mọi người vội vàng nói: "Tuân lệnh!"

"Các vị nhất định phải ghi nhớ." Lý Đạo Huyền: "Mục đích của chúng ta thủy chung chỉ có một, chính là để cho lão bách tính thiên hạ đều an cư lạc nghiệp, phàm là kẻ vi phạm chủ chương này, bất luận là ai, đều là kẻ địch của chúng ta..."

Nói đến đây, y phát hiện tượng đất này đã không kiên trì nổi.

Khi y nói cái miệng mở ra khép lại, đất trên tượng rơi xuống lộp bộp, kết cấu cường độ đã không thể duy trì, sau đó ầm một tiếng, nửa bên mặt bức tượng bị sụp xuống.

Lý Đạo Huyền cảm giác cảnh vật bên cạnh trong nháy mắt không rõ nữa, đã biến thành tinh không hắc ám, vô số lưu quang tan vỡ, bên người nhanh chóng biến ảo, lui về phía sau tiêu tán, cuối cùng đột nhiên khôi phục bình thường. Y lại trở về bên trong bản thể của mình, ngồi trên lầu hai căn biệt thự, bên cạnh cái hộp.

Vừa rồi tiến vào trong hộp chỉ một thời gian ngắn, lại giống như đang nằm mơ vậy, mang theo chút chân thực, lại có chút hư ảo.

"Bà nội cha! Chức năng mới của cái hộp hay quá."

Lý Đạo Huyền vội vàng tìm kiếm bên ngoài hộp, tìm trái tìm phải, rốt cuộc y đã tìm được. Phía dưới cái nút "Đông Nam Tây Bắc Trung" của cái hộp hiện tại có thêm một cái nút "đồng cảm".

Thông qua sự kiện vừa rồi, Lý Đạo Huyền có thể xác định một việc,"đồng cảm" chỉ cần có dẫn dắt là được, không cần tầm nhìn của mình chạy đến chỗ đó, mà dẫn dắt đó chính là pho tượng của mình.

Nơi nào có pho tượng, trên lý luận chắc đều có thể đồng cảm nhỉ?

Nghĩ đến liền thử một lần.

Lý Đạo Huyền đưa tay ấn lên nút "đồng cảm", trong nháy mắt vừa ấn xuống mới nhớ: ôi trời, mình còn chưa chỉ định đồng cảm pho tượng nào mà?

Trong nháy mắt này, cái đầu tiên hiện lên trong đầu y là kim thân vô cùng lớn tại huyện Trừng Thành...

Ý nghĩ này vừa loé lên, đã xong.

Y cảm giác mình đã lọt vào không gian vũ trụ tối tăm, xung quanh có vô số ngôi sao và tia sáng đang bay ngược về phía sau, tiếp theo cảnh vật bên người từ trạng thái mông lung biến thành rõ ràng, xoát một cái, tầm nhìn của y trở nên rõ ràng.

Tầm nhìn đang từ trên cao nhìn xuống!

Có một loại cảm giác Ultraman đứng bên trong Đông Kinh, nhà cửa xung quanh đều thấp hơn mình một cái đầu.

Tròng mắt chuyển động, phát hiện mình đang ở phía sau miếu Thành Hoàng của huyện Trừng Thành, thân thể là một tảng đá siêu to khổng lồ, còn phủ một lớp phấn vàng, khiến cho mình thoạt nhìn kim quang lóng lánh.

Muốn hoạt động tay chân một chút, nhưng Lý Đạo Huyền lại không lộn xộn qua loa, vừa rồi y tại bên Sơn Tây nói mấy câu, kết quả tượng đất bởi vì không chịu nổi mà đổ vỡ, y cũng không muốn

làm hư kim thân to lớn này.

Đây chính là kỳ quan của hơn một nghìn người tí hon, tiêu tốn vô số tâm huyết mới hoàn thành.

Thời điểm xây kỳ quan này mặc dù tổn hại quốc gia, thế nhưng xây xong lại hủy đi cũng rất lãng phí.

Y bảo trì bất động, ngồi im, bảo tướng trang nghiêm.

Đột nhiên phát hiện, phía dưới mình đang có một người tí hon đang lảm nhảm nói cái gì, tròng mắt chuyển xuống phía dưới, thấy rõ, là Lương Thế Hiền.

Chương 445: Đây cũng không phải đại sự gì

Lương Thế Hiền đang quay về kim thân vô cùng lớn của Thiên Tôn mà nói nhỏ: "Thiên Tôn ơi, hạ quan không phải là đang nói xấu thánh nữ. Hạ quan chỉ là cảm thấy chuyện này phải nên báo cáo với ngài. Thánh nữ không ngờ giả truyền pháp chỉ, muốn hạ quan đưa hai người vào trong quân đội của Vương Thừa Ân, hai người đó hình như là phú nhị đại trong thôn Cao Gia, chắc là có quan hệ rất tốt với thánh nữ đại nhân. Thánh nữ mượn tay của bản quan kiếm quân công cho hai người này, tương lai khẳng định sẽ kiếm một chức quan bò lên trên..."

Nghe đến đó, Lý Đạo Huyền suýt nữa cười ra tiếng, cố nhịn xuống, nhịn xuống, tượng đá lớn như vậy, cười ra tiếng không khéo sẽ bị vỡ.

Lương Thế Hiền: "Mặc dù việc này cũng không phải đại sự gì, trong triều đình loại chuyện này có rất nhiều, nhưng hạ quan vẫn cảm thấy, việc này phải nói cho ngài một tiếng, nếu như hiện tại ngài không nghe được, cũng không thể trách hạ quan chưa nói."

Lý Đạo Huyền tiếp tục duy trì bất động, chỉ trong lòng nghĩ: Con người Lương Thế Hiền này không tệ, sau này thành lập quốc gia mới, người này có thể trọng dụng, chỉ bằng điểm "chính trực" này đã nên trọng dụng rồi.

Lương Thế Hiền kể lể một hồi, Thiệu Hưng sư gia từ bên cạnh chạy tới: "Huyện tôn đại nhân, các công nhân phát hiện lượng lớn quặng sắt tại Nghiêu Đầu trấn, muốn hỏi ngài nên làm gì?"

Lương Thế Hiền: "Đào thôi, có thể làm gì nữa? Ta nói với

ngươi, Thiên Tôn thích nhất là đào, xây, đào, xây... Quặng sắt này mặc dù thôn Cao Gia có rất nhiều, nhưng đây đều là Thiên Tôn từ trên trời ban thưởng, sắt chúng ta tự mình sản xuất còn rất ít, nếu phát hiện ra quặng sắt, vậy đào đi! Các công nhân đang không có việc gì làm điều hết đi đào quặng sắt, ra sức đào là được."

Thiệu Hưng sư gia: "Nhưng chúng ta cũng không có nhiều người để sử dụng. Từ khi Thiên Tôn làm mưa, rất nhiều nông dân về nhà làm ruộng rồi, nạn dân trong huyện thành rõ ràng đã giảm đi một nửa."

Lương Thế Hiền tròng mắt láo liên: "Đi huyện Bạch Thủy phía tây và huyện Đại Lệ phía nam xem, hai nơi này thần ân của Thiên Tôn còn chưa phủ tới, bên đó còn đang hạn hán, dụ dỗ vài câu là nông dân bên đó sẽ qua huyện chúng ta hết thôi. Bản quan lại lo liệu hộ tịch cho họ, mọi chuyện thế là xong."

Thiệu Hưng sư gia: "Trộm nhân khẩu chỉ sợ không tốt lắm đâu, hai vị huyện thái gia sát vách sợ giận quá sẽ qua đây đánh người."

Lương Thế Hiền hừ một tiếng: "Họ không nuôi nổi người sống cuối cùng khẳng định tạo phản, bản quan lừa những người có khả năng tạo phản đó qua đây nuôi sống hộ cho, coi như là cầm tài miễn tai cho họ, có vấn đề gì? Ầm ĩ đến tai tuần phủ đại nhân, cũng là bản quan chiếm lý."

Thiệu Hưng sư gia cười hắc hắc: "Huyện tôn đại nhân nói có lý."

Hắn vội vàng rời đi.

Lương Thế Hiền quay đầu, bái lạy với kim thân của Lý Đạo Huyền: "Đa tạ Thiên Tôn, có ngài ở phía sau làm chỗ dựa, hạ quan mới dám tiếp nhận nạn dân, cứu vớt vô số lê dân bách tính, hạ quan mới không làm hổ thẹn nhiều năm đọc sách thánh hiền như thế."

Lý Đạo Huyền thầm than: giải trừ đồng cảm!

Trong nháy mắt, lưu quang ảo ảnh, y lại trở về bên ngoài hộp, sau đó đưa tay bốc một nắm bột mì, thả xuống trước mặt Lương Thế Hiền.

Không nói một chữ, Lương Thế Hiền liền hiểu ý của y. Thiên Tôn cổ vũ hành động của hắn, lại cho hắn thêm một số lương, cứ thoả thích trộm hết lão bách tính các huyện thành xung quanh qua đây mà nuôi.

"Hạ quan nhất định không làm nhục mệnh."

Cùng lúc đó, Sơn Tây, Cổ Độ bến tàu.

Cao Sơ Ngũ, Hình Hồng Lang, Tạo Oanh, Lão Nam Phong, Triệu Thắng, cộng thêm Chiến Tăng đang ngẩn mặt ra, sáu người cùng vây quanh trước mặt tượng thánh Thiên Tôn "đã bị sụp đổ một nửa", đưa mắt nhìn nhau.

Hình Hồng Lang toát mồ hôi: "Pho tượng này là thợ điêu khắc nào làm? Đánh hắn 50 gậy đi, khuôn mặt của Thiên Tôn bị lở mất một nửa rồi."

Cao Sơ Ngũ: "Để ta đánh!"

"Ngươi đừng đi, ngươi đánh 50 gậy là có thể đánh chết tươi người ta rồi." Tạo Oanh vội vàng nói: "Hơn nữa đây cũng chưa hẳn là sai lầm của thợ điêu khắc, có lẽ là pho tượng này quá nhỏ, không tiếp nhận được pháp lực cuồn cuộn của Thiên Tôn, không chứa được, pháp lực đã làm nó bị phá hủy."

Vừa nói như vậy, mọi người cũng bừng tỉnh hiểu ra: "Thì ra là thế, có lý."

Lão Nam Phong như ở trong mộng mới tỉnh tát cho mình một cái: "A? Không xong rồi, vừa rồi khi Thiên Tôn tới, mạt tướng quá

mức giật mình, đã quên hỏi Thiên Tôn tên của tiên nữ hát trong tiên kính rồi, a a a."

Triệu Thắng: "Ngươi chỉ có chút tiền đồ như thế sao!"

Lão Nam Phong: "Ngươi đi biên cương, bên cạnh toàn là đực rựa, tại nơi khổ hàn gặm bánh mì 10 năm, khi trở về xem coi ai không có tiền đồ hơn."

Triệu Thắng câm nín.

Chiến Tăng: "A Mễ Thâu Phật! Làm phiền các vị một chút, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra cái gì?"

Hình Hồng Lang: "Vừa rồi Đạo Huyền Thiên Tôn giáng lâm."

Chiến Tăng: "Đạo Huyền Thiên Tôn là?"

Hình Hồng Lang: "Như ông thấy, một vị thần tiên. A, đúng rồi, là thần tiên của đạo giáo, ông là hòa thượng của phật giáo sẽ không biết, không nhận ra cũng không khó hiểu."

Chiến Tăng: "Thiện tể thiện tể! Từ Hàng chân nhân của Đạo giáo, bần tăng cũng biết, ngài chính là Quan Âm Bồ Tát của phật giáo ta, tiến vào đạo giáo làm nội ứng, nằm gai nếm mật, chỉ vì có một ngày lén cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một muộn côn."

Mọi người hít một hơi lạnh: ông là hoà thượng kiểu gì thế? Nói xấu Quan Âm Bồ Tát như thế mà được sao? A, đúng rồi, ông vốn là một thương nhân muối, không giỏi phật pháp là bình thường.

Cao Sơ Ngũ nhếch môi: "Các vị, hiện tại không phải lúc nói cái này mà? Chúng ta nhanh đi tìm thợ điêu khắc làm lại tượng thánh Thiên Tôn đi, Thiên Tôn thiếu nửa khuôn mặt này, mọi người nhìn mà trong lòng không hoảng hốt sao?"

Mọi người bị một tên ngốc nhắc nhở, mới đột nhiên nhớ tới, phải mau chóng làm lại pho tượng Thiên Tôn, như vậy mọi người mới yên lòng được.

"Nhanh đi hỏi xem lão bách tính nào có bản lĩnh điêu khắc."

"Nơi này có rất nhiều nhà công thương nghiệp mà? Người có tay nghề khẳng định rất nhiều."

"Đúng đúng đúng, nhanh đi tìm."

"Trả tiền công cho hắn! Thêm tiền, thêm tiền sẽ khắc nhanh hơn."

"Trong tay ai có [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], cầm ra cho công tượng dựa vào hình ảnh trong đó điêu khắc, bằng không thì thợ bên Sơn Tây sẽ không biết tướng mạo của Thiên Tôn."

Đám người luống cuống, bao nhiêu việc phải làm.

Chiến Tăng nhìn thoáng qua pho tượng đã bị bể một nửa, xác nhận đây không phải có người ăn mặc y phục bằng bùn để gạt người, lúc này mới thở dài một hơi. Hắn khoanh chân ngồi xuống đằng trước bức tượng Đạo Huyền Thiên Tôn bị bể, hai tay hợp thành chữ thập: "Phiêu bạt hơn nửa đời người, không ngờ lại gặp được thần tiên chân chính, hơn nữa lại là đạo giáo... Thiên Tôn, bần tăng là hòa thượng của phật giáo tìm đến ngài là thần tiên của đạo giáo nói chuyện, thích hợp không?"

"Khi còn trẻ bần tăng giết người vô số, hai tay nhiễm đầy máu tanh, đến trung niên mới hoàn toàn tỉnh ngộ, phóng hạ đồ đao làm lại từ đầu, không biết người như bần tăng, ông trời còn cho cơ hội không?"

Pho tượng vỡ vụn kia đương nhiên sẽ không nói!

Chiến Tăng: "Ngài không nói lời nào, ta coi như ngài cam chịu rồi. Bần tăng khẳng định có thể rửa sạch tội nghiệt, trở thành người tốt, có được kết cục tốt, đúng không?"

Pho tượng vẫn không nói lời nào.

Chiến Tăng đột nhiên hai mắt đổ lệ: "Tự mình gạt mình, cũng không gạt được, người như bần tăng, sau khi chết khẳng định sẽ vĩnh viễn không được siêu sinh."

Chương 446: Cậu gọi xe cứu thương sớm đi

Sáng sớm, Lý Đạo Huyền gọi vào điện thoại của Thái Tâm Tử.

"Alo, lão Thái à, tôi lại có việc muốn tìm cậu đặt hàng đây."

Thái Tâm Tử cười: "Chơi chán thuyền mô hình rồi sao? Lần này lại muốn chơi cái gì?"

Lý Đạo Huyền: "Tôi muốn đặt cái thứ này, chính là... có thể sống động giống như người thật, miệng có thể mở ra đóng lại, tròng mắt có thể chuyển động, tay chân cũng có thể tự do hoạt động, chất liệu tốt nhất là có thể vô hạn tiếp cận với người thật, a, đúng rồi, cái đó gọi là gì nhỉ, tôi nhớ ra rồi, gọi 'chất liệu silicon'."

Bên kia điện thoại an tĩnh, Thái Tâm Tử vậy mà nửa ngày không nói chuyện.

Lý Đạo Huyền: "Alo? Làm sao thế? Tín hiệu không tốt sao?"

Thái Tâm Tử thở dài: "Ông bạn, cậu vẫn nên đi tìm bạn gái đi, chơi búp bê nhiều tổn hại sức khỏe lắm."

"Phốc!" Lý Đạo Huyền: "Đậu xanh cậu nghĩ đi đâu vậy?"

Thái Tâm Tử: "Tôi chính là nghĩ cho sức khoẻ và tinh thần của cậu. Cậu chỉ nghĩ tới nó đẹp, thuận tiện, có thể giúp cậu giải quyết nỗi cô đơn bất cứ lúc nào, nhưng không nghĩ tới tác dụng phụ của nó, huynh đệ, thận trọng a."

Trên nắm tay Lý Đạo Huyền đã nổi ra ba sợi gân xanh: "Ông đây muốn làm đồ chơi nghiêm chỉnh, không phải là thứ như cậu

nghĩ đâu."

Thái Tâm Tử: "Tôi biết, cái này cũng coi như đồ chơi nghiêm chỉnh, chúng ta không thể kỳ thị người có nhu cầu đối với đồ vật này, dù sao cũng tốt hơn nhiều so với ra ngoài tìm gái... Nói đi, cậu muốn làm đầu của nữ minh tinh nào? Tôi sẽ cố gắng giúp cậu làm giống thật, cậu cũng đừng nói với tôi là muốn làm khuôn mặt của hoa khôi trường nhị trung Số 32 của chúng ta nhé, như vậy có vẻ không tốt lắm... Hoa khôi người ta hiện tại đã lập gia đình sinh con, là mẹ của hai đứa con rồi, nếu như cậu làm hoa khôi giả dùng để... khụ... quá không đạo đức, làm anh em tôi cũng không giúp được."

"Dừng!"

Lý Đạo Huyền không biết nên khóc hay cười nói: "Tôi muốn làm khuôn mặt của mình."

Thái Tâm Tử hít một hơi lạnh: "Cái gì? Tự mình chơi mình? Huynh đệ, hà tất biến thái như vậy? Không có bạn gái thời gian dài, quả nhiên sẽ dẫn đến nhân tính vặn vẹo sao?"

Thật không thể nói đạo lý với tên vô tích sự này.

Lý Đạo Huyền: "Người mô phỏng tôi muốn chỉ cần cao ba bốn xăng-ti-mét là được rồi, không phải cái loại có tác dụng biến thái như cậu nghĩ đâu."

Thái Tâm Tử lần thứ hai hít một hơi lạnh: "Ngắn như thế sao?"

Lý Đạo Huyền trầm mặc.

Thái Tâm Tử: "Làm sao vậy? Huynh đệ sao không nói gì?"

Lý Đạo Huyền: "Cậu chờ ở nhà đi, 15 phút sau tôi sẽ đến, đánh cho cậu một trận, tốt nhất là cậu nên gọi xe cứu thương trước đi."

Một ngày sau!

Lý Đạo Huyền nhận được một búp bê cao khoảng 4 xăng-ti-mét, chất liệu silicon.

Loại chất liệu này quả thật gần tiếp cận với da thịt của nhân loại, nhìn từ xa hoàn toàn là da nhân loại, chỉ sờ vào mới có thể cảm giác có chút khác biệt với da nhân loại.

Độ cao 4 xăng-ti-mét có một chỗ tốt, chính là Thái Tâm Tử đã có thể tiến hành một số gia công rất tỉ mỉ với nó, ví dụ, bên trong búp bê thêm vào khung xương kim loại, các đốt ngón tay còn có thể tự do hoạt động.

Loại khung xương này đối với người thường là rất khó làm, nhưng đối với Thái Tâm Tử làm mô hình thời gian dài thì chỉ là một bữa ăn sáng.

Thái Tâm Tử còn làm khuôn mặt của búp bê thành khuôn mặt của Lý Đạo Huyền, có điều... Làm khung xương cho người tí hon cao 4 xăng-ti-mét coi như đơn giản, làm mặt thì lại quá khó. Thái Tâm Tử lại không có trình độ điêu khắc mini, khuôn mặt này làm rất thô, ngũ quan không rõ ràng, căn bản không đẹp.

Nhưng đây không phải là vấn đề, Lý Đạo Huyền gỡ đầu nó xuống và giao cho Cao Nhất Diệp, bảo nàng an bài thợ điêu khắc khuôn mặt của nó lại một lần nữa, làm thành mặt mình là được.

Ngoại trừ búp bê cao 4 xăng-ti-mét này, Lý Đạo Huyền còn lấy từ chỗ Thái Tâm Tử một miếng silicon nhỏ, dài rộng cao khoảng 1 xăng-ti-mét, cũng giao nó cho Cao Nhất Diệp, bảo nàng an bài thợ điêu khắc làm thêm một pho tượng với tỉ lệ như vậy.

Một lớn một nhỏ, hai pho tượng đồng thời khởi công.

Tết âm lịch năm Sùng Trinh thứ 4 đã tới.

Lại là một năm mới đến!

Thôn Cao Gia hôm nay đã không phải thôn Cao Gia năm Thiên Khải thứ bảy có thể so sánh nổi, ngày xưa chỉ 42 thôn dân, run rẩy dưới đao của sơn tặc, hôm nay nhân khẩu đã gần vạn, căn bản không thể gọi là thôn, mà sắp được gọi là thành rồi.

Trung tâm trên thực tế của huyện Trừng Thành đã không còn là huyện thành mà Lương Thế Hiền tọa trấn nữa, mà là thôn Cao Gia do Tam Thập Nhị tọa trấn.

Thế nhưng, quái sự thú vị đã xảy ra.

Thôn Cao Gia vào tết âm lịch lại quạnh quẽ hơn nhiều so với bình thường.

Những công nhân đến từ các thôn các trấn cũng không ở lại thôn Cao Gia ăn tết, mà là khăn gói, đem theo tiền bạc kiếm được cả năm trời mua đồ tết, sau đó ngồi trên xe lửa, vui vẻ trở về quê.

Quê hương của những người này cũng không thể nói là xa, chỉ là các thôn nhỏ xung quanh, vì vậy, thôn nhỏ xung quanh đều trở nên náo nhiệt, đèn hồng lụa đỏ giăng khắp nơi, thôn Cao Gia thì bị vắng vẻ ở chính giữa.

Đương nhiên, cũng có người không về quê.

Ví dụ Tống Ứng Tinh sẽ không về, một lần về quê hắn phải đi đường hết mấy tháng. Trong thời kỳ loạn lạc này, đi mấy tháng về quê ở Giang Tây đó là muốn chết, còn không bằng ở lại thôn Cao Gia làm thêm mấy thứ kỳ quái.

Tuy nhiên, hắn đang ở trong Giếng Thợ chỉ huy các công tượng trực tết duy tu một máy kéo sợi bông chạy bằng hơi nước, đột nhiên cảm giác không đúng chỗ nào.

"Bạch tiểu hữu, cậu không trở về Bạch gia bảo đón tết sao?"

"Không về!" Bạch công tử cười hắc hắc không ngừng: "Xe lửa hơi nước của tôi lập tức sẽ vận hành thử rồi, thời khắc quan trọng như vậy, tôi cũng không muốn lãng phí thời gian trên mấy việc nhân tình."

Tống Ứng Tinh mỉm cười: "Thì ra là thế, hắc, tôi cũng rất cảm thấy hứng thú với cái xe đó của cậu."

Nói đến đây, ánh mắt hai người không nhịn được nhẹ nhàng xuyên qua bên ngoài cửa sổ, ngoài thôn, ngay bên cạnh chiếc xe lửa đủ mọi màu sắc của Thiên Tôn hiện tại có đặt thêm một đầu tàu xe lửa đen thui, trông rất đần độn.

Luận vẻ ngoài, so với xe lửa chạy bằng điện của Thiên Tôn cách xa vạn dặm, chế tác cũng cực kỳ thô sơ, nhưng nó hoàn toàn không dùng linh kiện do Lý Đạo Huyền trực tiếp cung cấp, toàn bộ linh kiện đều do các thợ rèn tí hon từng búa gõ ra.

Đây là một chiếc xe lửa chân chính tuân theo Vật Lý, mà không phải là tuân theo "thần lực"!

Dưới chân nó đã trải đường ray, đương nhiên, giai đoạn thí nghiệm đường ray cũng không quá dài, đường ray thí nghiệm chỉ dài không đến một dặm.

Tống Ứng Tinh: "Xe này của cậu, còn bao lâu có thể vận hành thử?"

Bạch công tử: "Hắc hắc, tối đa năm ngày! Hiện tại đã bước vào giai đoạn kiểm tra cuối cùng rồi." Nói xong, hắn quay đầu hỏi một thợ rèn: "Cửa khoang điều khiển, năm ngày ông có thể làm xong không?"

Thợ rèn kia nói: "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Tống Ứng Tinh toát mồ hôi: "Cửa còn chưa làm?"

Bạch công tử ngượng ngùng nói: "Trước tiên hoàn thành công năng hạch tâm, cửa gì đó thì để sau, đúng rồi, ống khói hình như cũng chưa làm xong, hiện tại khói đen khi đốt than đá bay lung tung, người còn bị hun thành ống khói."

Tống Ứng Tinh cạn lời.

Hắn ôm mặt: Thế mà ta còn rất chờ mong chứ, xem ra thời gian năm ngày căn bản làm không xong a.

Chương 447: Tham kiến Thiên Tôn

Hai người đang nói đến đó, liền nghe được trong Giếng Thợ vang lên một tiếng hoan hô: "Chúng ta rốt cuộc hoàn thành rồi, ha ha ha ha."

Tống Ứng Tinh và Bạch công tử cùng nhau theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy hai người thợ điêu khắc từ trong phòng lao ra, hai người còn khiêng một pho tượng thiên tôn có tỉ lệ bằng thân người.

Tượng thiên tôn này theo yêu cầu của Thiên Tôn, điêu khắc theo "tư thế đứng".

Thân cao khoảng 1 mét 8, vóc người không mập không gầy, rất tiêu chuẩn, trên người mặc đạo bào, tay phải kiếm, tay trái phất trần, khuôn mặt đó điêu khắc vô cùng tinh tế, phàm là người thôn Cao Gia vừa nhìn thấy khuôn mặt này là có thể nhận ra đây là Thiên Tôn.

Dù sao người thôn Cao Gia ai không xem qua [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], khuôn mặt vừa đẹp trai vừa uy nghiêm của Thiên Tôn họ đã nhìn hết năm này qua năm khác.

Tống Ứng Tinh hiếu kỳ hỏi: "Hai vị đại sư, các ngươi lại điêu khắc thêm một bức tượng thiên tôn nữa à? Cái này muốn đặt ở đâu? Ở đâu lại xây mới Thiên Tôn động sao?"

Hai vị thợ điêu khắc cười lắc đầu: "Đây là vật liệu tiên giới do Thiên Tôn tự mình ban xuống, hạ pháp chỉ bảo chúng tôi điêu khắc, chúng tôi cũng không biết cái này muốn đặt ở đâu, dù sao thì cứ theo pháp chỉ điêu khắc ra là sẽ không sai."

"Vật liệu tiên giới?" Những lời này khiến Tống Ứng Tinh cảm thấy hứng thú. Hắn là một người đặc biệt hiếu kỳ, là cái loại vật liệu hiếm lạ gì cũng muốn kiểm tra. Vật liệu "nhựa" mà Thiên Tôn ban thưởng vẫn luôn khiến Tống Ứng Tinh cảm thấy vô cùng hứng thú, đáng tiếc chưa nghiên cứu ra được.

Lần này lại nghe đến vật liệu tiên giới, nào có đạo lý không đến giúp vui. - ebook truyện giá rẻ

Đi tới gần, trước tiên nói một câu "đắc tội rồi", sau đó đưa tay sờ vào pho tượng, nhẹ nhàng sờ vào mép đạo bào.

Không sờ không biết, vừa sờ lập tức kinh ngạc.

Tống Ứng Tinh: "A? Quả nhiên là vật liệu tiên giới, quá kỳ quái, sờ vào cảm giác rất giống da thịt."

Hai thợ điêu khắc cười nói: "Còn sao nữa, thứ này khi hai chúng tôi vừa sờ vào cũng giật mình, trước đây chưa từng chạm qua, nhất thời nửa khắc thậm chí không biết nên khắc nó thế nào, nghiên cứu hồi lâu mới rõ ràng, phải dùng dao nhỏ tước từng chút một, thật vất vả mới tước nó thành hình dạng của Thiên Tôn."

Tống Ứng Tinh không khỏi cảm thán: "Đồ vật của tiên giới, thực sự là khiến người than thở."

Hắn vừa mới nói xong câu đó, đột nhiên nhìn thấy tròng mắt của pho tượng kia đảo một vòng.

Tống Ứng Tinh giật mình,"ôi trời" một tiếng ngã người về phía sau.

Lại thấy pho tượng vươn tay ra đỡ lấy Tống Ứng Tinh.

Mọi người đều thất kinh.

Lần này may mà ở thôn Cao Gia, nếu như ở nơi khác, người

bên cạnh có thể trực tiếp bị hù chết.

Nhưng nếu ở thôn Cao Gia sẽ phát triển theo hướng hoàn toàn khác biệt.

Mọi người ngẩn ra chốc lát, đồng thời kịp phản ứng, đồng loạt bái lạy: "Tham kiến Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền vừa mới dùng công năng "đồng cảm" chui vào trong thân thể pho tượng, lúc này còn đang thích nghi với thân thể này, vừa rồi đỡ lấy Tống Ứng Tinh, y liền cảm giác được hai tay mình hơi yếu ớt...

Cũng phải!

Người silicon này là các người tí hon làm, dùng một miếng silicon khoảng 1 xăng-ti-mét điêu khắc thành, bên trong không có khung xương, cho nên kết cấu của nó cũng không chắc, cả người silicon thật ra đều mềm nhũn.

Thế nhưng vấn đề không lớn, chí ít nó linh hoạt hơn nhiều so với tượng đất.

Lý Đạo Huyền nhếch môi, mỉm cười: "Không cần đa lễ."

Âm thanh từ trong miệng người silicon nói ra cũng không phải tiếng nói của bản thân Lý Đạo Huyền, cũng mang theo một loại cảm giác uy nghiêm hùng hậu, giống như tiếng vang phát ra từ thiên địa cộng hưởng.

Lý Đạo Huyền chuyển sang hai thợ điêu khắc: "Khắc tốt lắm!"

Hai thợ điêu khắc được khích lệ, không khỏi mừng rỡ, kích động đến mức nói không nên lời.

Ngược lại Bạch công tử còn có thể trấn định, ôm quyền nói: "Thiên Tôn giáng lâm trên thân pho tượng, là tới hạ giới du

ngoạn?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Đúng vậy, xuống chơi một chút, các ngươi không cần để ý tới ta, mỗi người làm chuyện của mình đi, ta chơi xong sẽ trở về bên trên."

Thiên Tôn đã hạ pháp chỉ rồi, mọi người đương nhiên không dám có ý kiến, thế nhưng muốn cho họ "không để ý tới y", việc này căn bản không thể làm được.

Ánh mắt mọi người vẫn không nhịn được dừng lại trên người Lý Đạo Huyền.

Trong bụng thầm nghĩ: Lần đầu tiên thấy được Thiên Tôn biến nhỏ đi đứng bên người chúng ta, áp lực này thật lớn.

Lúc này Lý Đạo Huyền còn đang nghiên cứu thân thể của mình.

Lắc lắc tay phải, phát hiện trên bàn tay có nắm một thanh kiếm, không vứt đi được, thì ra thanh kiếm này cùng tay là "một thể", hơn nữa là kiếm silicon khắc thành, mềm nhũn căn bản không có tác dụng chó gì.

Y vẫy tay với thợ điêu khắc: "Lấy thanh kiếm này ra, không thuận tiện chút nào."

Thợ điêu khắc toát mồ hôi: "Nếu lấy ra, ngón tay cần phải khắc lại lần nữa."

Lý Đạo Huyền tìm một cái ghế dựa bằng tre ở bên cạnh ngồi xuống, vươn tay phải ra: "Ừm, khắc lại đi."

Thợ điêu khắc toát mồ hôi, cái này... ý là làm tại chỗ luôn sao? Trời ạ!

Hắn dè dặt bước qua, lấy dao tước từng chút từng chút một,

tách ra thanh kiếm và ngón tay của Lý Đạo Huyền, vừa tước vừa rụt rè hỏi: "Thiên Tôn, tiểu nhân động dao như vậy, đầu ngón tay của ngài có đau không?"

Lý Đạo Huyền: "Không đau đâu, yên tâm đi."

Y còn duỗi ra cả bàn tay kia: "Lấy cả phất trần xuống đi, không thuận tiện chút nào."

Thế là một thợ điêu khắc khác cũng đi tới, ở bên tay trái của y, nhẹ nhàng tước vào nơi liên tiếp giữa phất trần và bàn tay.

Hai thợ điêu khắc đầu đầy mồ hôi, dè dặt chậm rãi tước từng dao từng dao, cuối cùng cũng tháo xuống thanh kiếm và phất trần, mặt bàn tay tiếp xúc thanh kiếm và phất trần cần phải một lần nữa chạm khắc và mài lại, biến thành hình dạng bàn tay, động tác của hai người đều rất nhẹ nhàng.

Lý Đạo Huyền ngồi ở giữa hai người, hai bên đều có người đang sửa bàn tay mình, y không khỏi thầm nghĩ: Ơ, hiện tại loại cảm giác này của ta, chẳng lẽ chính là cảm giác con gái làm móng tay trong tiệm Nail?

Y ngang nhiên ngồi giữa Giếng Thợ làm móng tay, ảnh hưởng tạo ra rất lớn.

Rất nhanh, mọi người trong Giếng Thợ đều chạy đến hành lễ với y, còn có người chạy ra ngoài báo tin cho Cao Nhất Diệp, thế là một lát sau, Cao Nhất Diệp nghe tiếng mà đến, nàng chạy như bay, tiếng bước chân lạch bạch từ xa đến gần, Thu Cúc và Đông Tuyết liều mạng cũng không đuổi kịp nàng.

"Thiên Tôn!" Cao Nhất Diệp gọi to, trong mắt đã có lệ, xông tới liền cúi đầu bái.

Lý Đạo Huyền vội vàng nói: "Đừng có mà người nào qua đây cũng hành lễ, phiền phức quá, như bình thường cho dễ nói

chuyện."

Cao Nhất Diệp đứng dậy, hai mắt lén lút nhìn y.

Đây vẫn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Thiên Tôn to ngang mình, cảm giác này thân thiết và chân thực hơn nhiều so với khuôn mặt khổng lồ trên bầu trời, độ mô phỏng của chất liệu silicon vô cùng cao, khiến nàng cảm giác được Thiên Tôn như rành rành đứng ở trước mặt mình.

Loại cảm giác này, thật là quá...

Trái tim đập bịch bịch như nai con nhảy loạn.

Tuy nhiên, khi nàng thấy hai bàn tay của Thiên Tôn dưới con dao của thợ điêu khắc đang chậm rãi thành hình, nàng mới nhớ ra, Thiên Tôn trước mắt cuối cùng không phải là người chân chính, chỉ là ý chí lực của thần linh bám vào một pho tượng mà thôi, một chút ý nghĩ kỳ lạ mới vừa mọc lên trong lòng đành phải áp chế xuống.

Chương 448: Vấn đề độ kín khí

Cao Nhất Diệp chậm rãi đi tới vị trí khoảng nửa bước phía sau Lý Đạo Huyền, đứng im đó, bộ dạng giống như hai nữ thư ký Thu Đông bình thường đứng phía sau nàng.

Kế tiếp, Tam Thập Nhị, Đàm Lập Văn và những người công tác tại chủ bảo đều nghe tiếng mà đến, một lát sau, Trình Húc, Vương Nhị và những người ngoài chủ bảo cũng đều chạy tới. Trong Giếng Thợ nho nhỏ kín người hết chỗ, tất cả đều vây quanh Lý Đạo Huyền, thanh thế thật sự rất lớn.

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Ta ngồi ở chỗ này sửa móng tay, kết quả nhiều người như vậy tới xem, khiến người ta cảm giác rất không được tự nhiên.

Y đang muốn thổ tào một chút, để bọn người kia giải tán.

Lại thấy cục trưởng Cục Hỏa Khí Từ Đại Phúc chui ra từ trong đám người, người này động tác bước đi vô cùng cẩn thận, nhìn trái nhìn phải, bộ dạng như sắp đi vào long đàm hổ huyệt.

Lý Đạo Huyền cười nói với hắn: "Từ Đại Phúc, ngươi làm gì phải cẩn thận như vậy?"

Từ Đại Phúc: "Khải bẩm Thiên Tôn, mặc dù nơi này có Thiên Tôn phù hộ, nhưng dù sao cũng là nơi chế tạo binh khí như đao thương, hỏa súng, khắp nơi đều có hung khí. Nếu tiểu nhân không cẩn thận, vạn nhất hấp tấp đụng phải cái gì không nên đụng, cái búa rơi xuống cũng sẽ đập chết ta."

Mọi người trầm mặc.

Không thể nói đạo lý với tên uống nước cũng sợ bị sặc chết này được, Lý Đạo Huyền: "Ngươi chui ra từ trong đám người là có việc muốn nói phải không?"

Từ Đại Phúc vẻ mặt hưng phấn lấy ra một quả cầu nhỏ từ trong lòng, hai tay nâng lên: "Kíp nổ, tiểu nhân rốt cuộc đã làm thành công, dùng loại hỏa dược kỳ lạ rơi một cái sẽ nổ của Thiên Tôn đưa cho ta, nhiều lần điều phối, rốt cuộc, hắc hắc hắc, đã làm ra thứ đặt ở trong nòng súng, kim hoả va chạm một cái là sẽ kích nổ."

Hắn vừa nói ra lời này, tất cả những người chơi kỹ thuật đều chuyển lực chú ý qua, nhìn vào vật đang nằm trong lòng bàn tay hắn.

Một thứ rất nhỏ, chỉ to bằng móng tay, hơn nữa cũng không tròn hoàn toàn, mà là hình dạng một cái bánh.

Lý Đạo Huyền vừa nhìn thứ này, trong lòng đã nghĩ: đây là một cục nhỏ dưới cùng của "viên đạn", súng hiện đại khi bóp cò súng, lò xo đẩy kim hoả đập vào đáy viên đạn, cũng chính là đập vào phía trên kíp nổ này.

Kíp nổ bị va chạm sẽ cháy, châm hỏa dược, đoàng, đạn sẽ bị đẩy bay đi.

Lý Đạo Huyền còn đang suy nghĩ những vấn đề kỹ thuật này trong lòng, lại thấy Lý Đại cầm ra một cây hỏa súng từ trong lò rèn.

Đây là súng trường nạp hậu lúc đầu Lý Đạo Huyền giao cho hắn chế tạo khi lần đầu tiên nhìn thấy hắn, cũng là súng trường Chassepot. Sau khi giải quyết vấn đề lò xo rồi, muốn chế tạo ra cây hỏa súng này thật ra cũng đã không khó, chỗ khó ngay ở viên đạn.

Hiện tại vấn đề kíp nổ đã giải quyết, cũng tương đương với

vấn đề viên đạn cũng đã giải quyết.

Từ Đại Phúc đối chiếu một chút nòng súng của súng trường Chassepot, đoạn lấy ra một tờ giấy, bắt đầu tại chỗ chế tạo viên đạn.

Súng trường nạp hậu lúc đầu đều sử dụng "đạn bao giấy", trên cơ bản đều chế tạo thuần thủ công, đầu đạn rất to, to hơn đạn đồng không chỉ hai lần.

Đoạn đầu tiên của viên đạn là đạn chì nhỏ, ở giữa là hỏa dược đen, sau cùng là kíp nổ, sắp xếp ba đoạn này xong thì dùng giấy cuộn lại, nén chặt, cuối cùng biến thành một viên đạn hình thoi.

Lý Đại mở nòng súng, bỏ viên đạn Từ Đại Phúc vừa mới gói xong vào trong nòng súng, toàn bộ quá trình chỉ dùng vài giây, rút gọn hơn nhiều so với động tác nạp đạn phức tạp của súng trường nạp đạn trước.

Sau đó hắn cầm lấy súng, nhắm vào bên Giếng Thợ, nơi đó có một bia ngắm đặt trên tường.

Bóp cò súng, một âm thanh đoàng vang lên, giữa bia ngắm xuất hiện một cái lỗ to.

Các văn viên ở đây không nhìn ra cái gì, thế nhưng Trình Húc, Vương Nhị lại đột nhiên vỗ tay: "Thứ tốt, thứ tốt a, tốc độ nạp đạn của thứ này nhanh hơn hỏa súng bình thường không biết bao nhiêu lần, quá lợi hại."

Vương Nhị: "Hỏa súng có khắc rãnh xoắn bởi vì tốc độ nạp đạn quá chậm, khoảng cách công kích quá xa, khiến chúng ta không dám trang bị số lượng lớn cho dân đoàn, chỉ có thể để cho số ít người sử dụng, bộ đội chủ lực vẫn là dùng Hoạt thang thương để bảo đảm tốc độ bắn. Về sau một khi dùng loại hỏa súng có thể nạp đạn vào phía sau này, sẽ không cần lo lắng súng rãnh xoắn bị ảnh

hưởng bởi vấn đề nạp đạn nữa."

Trình Húc gật đầu: "Nói cách khác, toàn bộ Hoạt thang thương của chúng ta có thể chậm rãi đào thải, toàn bộ đổi thành loại Tuyến thang thương nạp hậu này."

Trong đầu hai người lập tức hiện ra một số chiến thuật mới...

Tuy nhiên, Tống Ứng Tinh cách đó không xa lại lên tiếng: "Ta thấy, súng này có một vấn đề rất lớn."

Mọi người đầu đều nổi lên dấu hỏi chấm mà nhìn hắn.

Hai mắt Lý Đạo Huyền sáng ngời: Ồ, ngươi đã nhìn ra?

Tống Ứng Tinh nói: "Phần đuôi của súng này bởi vì có cơ quan phức tạp, kim hoả, lò xo, thanh trượt, một đống thứ, khiến độ kín khí phần đuôi của nó không tốt lắm, lực va đập sinh ra khi hỏa dược nổ sẽ lọt ra từ khe của các loại cơ quan... Cứ như vậy, lực đẩy về phía trước của nó cũng sẽ yếu đi, mọi người không chú ý tới sao? Vừa rồi uy lực một phát kia, yếu hơn so với súng nòng xoắn nạp đạn trước."

Hắn vừa nói như thế, mọi người mới bừng tỉnh hiểu ra, quả thật, uy lực viên đạn vừa rồi thấp hơn so với súng nòng xoắn, chỉ cần nhìn bia ngắm kia là có thể nhìn ra.

Tống Ứng Tinh thở dài nói: "Vấn đề này, thật ra cũng là vấn đề máy hơi nước của ta đụng phải trước mắt. Bởi độ kín khí không tốt, hơi nước làm ra cũng sẽ thoát ra ngoài từ các khe máy móc, lãng phí không ít lực. Nếu có thể triệt để giải quyết vấn đề độ kín khí, vậy uy lực của cây hỏa súng này mới có thể vượt qua súng nạp đạn trước, hiệu suất của máy hơi nước cũng được nâng cao."

Lý Đạo Huyền thầm khen: Không hổ là Tống Ứng Tinh, ánh mắt này rất lợi hại. Có điều, ngươi căn bản không có biện pháp giải quyết độ kín khí, lấy kỹ thuật vật liệu học của thời đại Minh

triều là sẽ không làm được.

Y vừa mới nghĩ tới đây, lại thấy vẻ mặt Tống Ứng Tinh trở nên cổ quái: "Vừa rồi ta thật ra phát hiện một loại vật liệu, có thể giải quyết vấn đề độ kín khí."

Mọi người: "Nói ra nghe thử xem."

Tống Ứng Tinh đưa tay chỉ vào Lý Đạo Huyền: "Dùng vật liệu pho tượng của Thiên Tôn."

Mọi người: "Phốc!"

Thì ra, vừa rồi Tống Ứng Tinh đưa tay sờ vào pho tượng của Lý Đạo Huyền, lúc đó trong đầu hắn đã nảy ra ý nghĩ này. Vật liệu pho tượng của Thiên Tôn hình như rất thuận lợi dùng để giải quyết vấn đề độ kín khí, tại mấy khe cơ quan then chốt, nhét vào loại vật liệu mềm nhũn này...

"To gan!"

Ít nhất có bảy người đồng thời phản ứng với Tống Ứng Tinh: "Trong đầu ông lại có suy nghĩ lệch lạc gì vậy? Muốn cắt nát pho tượng của Thiên Tôn để nhét vào khe máy móc sao? Đây là đại nghịch bất đạo thế nào?"

Lý Đạo Huyền nở nụ cười: "Ha ha ha! Mọi người đừng kích động như vậy, Tống Ứng Tinh là nhà khoa học, chỉ suy nghĩ vấn đề kỹ thuật, không suy nghĩ đến vấn đề khác, mọi người đừng nghiêm trọng hoá vấn đề như vậy."

Y cười nói với Tống Ứng Tinh: "So với vật liệu pho tượng này của ta, thật ra còn có một loại vật liệu càng thích hợp dùng để giải quyết độ kín khí của máy hơi nước và súng nạp hậu, đáng tiếc trình độ Hóa Học của các ngươi còn chưa nghiên cứu đến trình độ đó, trước hết ta sẽ cho mọi người một ít."

Nói xong câu đó, trong nháy mắt, ý thức của y đã trở về bản thể bên ngoài hộp, đoạn đưa tay cầm lấy cao su đã chuẩn bị sẵn rồi thả xuống vào trong hộp.

Chương 449: Đi chơi

Cao su!

Đây chính là một trong các phát minh vô cùng vĩ đại của thời cận đại.

Lý Đạo Huyền biết, lấy trình độ Khoa học Công nghệ trước mắt của thôn Cao Gia, muốn nghiên cứu ra cao su vẫn còn sớm 10 vạn 8000 năm, cho nên cứ để mình trực tiếp đưa bọn họ một ít, để cho bọn họ trong quá trình sử dụng chậm rãi suy nghĩ làm ra thứ này như thế nào đi.

Bàn tay bên ngoài hộp của y thả cao su xuống, khi thu bàn tay về lại lập tức phát động "đồng cảm", ý thức đột nhiên đi tới trên người pho tượng silicon.

Hầu như làm liền mạch không chút gián đoạn.

Lý Đạo Huyền giơ tay chỉ vào miếng cao su thật lớn mình mới thả xuống: "Đi sờ cái đó thử xem."

Tống Ứng Tinh đi ra phía trước, sờ vào miếng cao su đen thui, nét mặt cổ quái: "Ơ, thứ này còn mềm hơn nhựa, lại cứng hơn pho tượng Thiên Tôn, cái này hình như thật sự rất thích hợp dùng để giải quyết vấn đề độ kín khí."

Lúc này, hai thợ điêu khắc đã tu sửa xong ngón tay, đồng thanh nói: "Thiên Tôn, việc của chúng tôi đã xong, ngài xem ngón tay đã được chưa?"

Lý Đạo Huyền cúi đầu nhìn, rất tốt, hai tay hiện tại đã bình thường, có năm ngón. Y thử giật giật, năm ngón đều có thể hoạt

động, chỉ là ngón tay silicon hơi mềm, không có sức như ngón tay chân chính.

Điều này cũng không có cách nào, nếu như không dùng chất liệu mềm mà dùng chất liệu cứng, các khớp xương cũng không thể theo tâm ý của mình mà động.

Có được cũng phải có mất thôi!

Y đứng dậy: "Được rồi, các vị nên làm gì thì làm cái đó đi, ta muốn ra ngoài đi dạo, mọi người đừng đi theo."

Mọi người toát mồ hôi, nghĩ thầm: Thiên Tôn hạ phàm, chuyện thứ nhất chính là đi dạo sao?

Cũng phải, loại chuyện này ở trong truyền thuyết thần thoại cũng không phải chưa nghe nói qua, có người nói có một thần tiên gọi là Tế Công thích nhất chính là di đạo khắp nơi thế gian, Thiên Tôn xem ra cũng giống với Tế Công.

Mọi người đành phải giải tán!

Nhưng có một người lại không đồng ý làm theo, Cao Nhất Diệp, nàng nhìn Lý Đạo Huyền với ánh mắt tội nghiệp: "Thiên Tôn, ta có thể đi theo không?"

Lý Đạo Huyền không trả lời.

Bỏ đi, để Cao Nhất Diệp đi theo vậy, y cười: "Nhất Diệp à, đi dạo cùng đi."

Cao Nhất Diệp mừng rỡ.

Thế là, Lý Đạo Huyền đi trước, Cao Nhất Diệp đi sau nửa bước chân, hai người một trước một sau đi ra Cao gia chủ bảo.

Thân thể Silicon từ đầu đến chân đều mềm nhũn, khống chế thân thể như vậy bước đi thật đúng là cần thời gian để làm quen.

Lý Đạo Huyền vừa đi vừa suy nghĩ: Có cần gọi các công tượng mở thân thể này ra, bỏ khung xương bằng thép vào, rồi lại khép silicon vào? Lấy kỹ thuật hiện tại muốn làm ra khung xương linh hoạt hẳn là tương đối trắc trở?

Đang suy nghĩ viển vông, cánh tay vung lên lại đụng phải tay Cao Nhất Diệp.

Con bé lập tức "A" một tiếng, phản ứng rất lớn, nhưng không trốn sang bên cạnh mà vẫn tiếp tục đi theo y, khoảng cách không hề thay đổi.

Hai người đi ra Cao Gia bảo khoảng mười mét, phía trước có một phụ nữ trung niên đi tới, chính là Cao Tam Nương, từ xa nàng thấy thánh nữ đi cùng một người nam nhân, trong bụng đang nghi hoặc, khi đến gần tập trung nhìn vào liền giật mình, quỳ phịch xuống đất: "Dân nữ bái kiến Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền: "Đứng lên đi."

Cao Tam Nương vội vàng lui ra xa, vẻ mặt kinh ngạc và kính ngưỡng nhìn Lý Đạo Huyền và Cao Nhất Diệp chậm rãi đi xa, một hồi lâu nàng mới hớt hải la lên: "Thiên Tôn hạ phàm rồi!"

Lý Đạo Huyền lại tiếp tục đi về phía trước, đi không bao lâu, phía trước lại có một đám thôn dân chặn đầu. Nhóm người này vừa nhìn thấy Lý Đạo Huyền lập tức giật mình thảng thốt, sau đó phịch phịch phịch toàn bộ quỳ bái hết.

Lý Đạo Huyền lại đành phải nói: "Đứng lên, đừng đa lễ như vậy."

Một đường qua các con phố hẻm nhỏ, đi đến đâu, người nhìn thấy y đều biểu hiện như nhau.

Lý Đạo Huyền không biết nên khóc hay cười, thở dài nói: "Xem ra ta không thích hợp xuống đây đi dạo, suốt đường đi, mọi người

đều bái bái, quả thật là ảnh hưởng đến xã hội hài hòa."

Cao Nhất Diệp cười khúc khích một tiếng, tiếp theo thấp giọng nói: "Bởi vì Thiên Tôn lần đầu tiên hạ phàm, nếu như thường xuyên hạ phàm, mọi người nhìn thấy ngài sẽ không như vậy nữa."

Lý Đạo Huyền cười lắc đầu, y làm ra pho tượng cái này, lại nghiên cứu vấn đề hạ phàm, cũng không phải vì không có việc gì mà đi dạo trong thôn Cao Gia, thôn Cao Gia ở trong tầm nhìn của y là ở giữa trung tâm, ở bên ngoài hộp y vẫn luôn quan tâm nơi đây, mỗi thân cây ngọn cỏ ở đây y thật ra đều rất quen thuộc. Lần này xuống chỉ là vì thay đổi một góc nhìn khác, mới mẻ hơn, sau đó sẽ không cần thiết hạ phàm ở chỗ này nữa.

Tác dụng chân chính của pho tượng này vẫn là đặt ra bên ngoài tầm nhìn, đi Sơn Tây, thậm chí đi những địa phương xa hơn, nhìn những nơi mình bình thường không nhìn thấy.

Thế nhưng trông thấy bộ dạng này của Cao Nhất Diệp, y trái lại phải suy nghĩ vấn đề này một lần nữa. Có lẽ... nên làm thêm mấy pho tượng như vậy, để lại một cái bên thôn Cao Gia, lúc rảnh rỗi xuống đây đi chơi với Cao Nhất Diệp.

"Nhất Diệp, chúng ta đi leo núi đi."

"Được được!"

Năm Sùng Trinh thứ tư, tức là Công Nguyên năm 1631. tháng giêng. Tại kinh thành.

Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm ngồi ngay ngắn trên long ỷ, văn võ bá quan phân loại hai bên.

Người không ít, ăn mặc cũng rất trang nghiêm, thương nghị cũng là quốc sự, vốn là nơi tất cả mọi người tinh thần phấn chấn. Thế nhưng, Chu Do Kiểm ngồi trên long ỷ có vẻ chán chường, văn võ bá quan thể hiện ra tinh khí thần cũng có chút buồn bã, khiến

cho trên dưới triều đình đều có vẻ u ám áp lực, thiếu hoàn toàn cái loại khí thế hăng hái tiến lên của một đế quốc lúc đầu.

Không lâu trước đó, tin tức bên Sơn Tây đã được tấu lên, Vương Gia Dận xưng vương, dưới trướng hơn trăm đầu lĩnh, 35 vạn đại quân, làm cho Chu Do Kiểm cùng toàn bộ văn võ bá quan đều bị muộn côn vào đầu, kinh hãi không nhẹ.

35 vạn a!

Tâm tình của Chu Do Kiểm giống như ngồi trên tháp rơi tự do.

Trong lòng nhịn không được thầm nghĩ: Quân đội của tên trùm thổ phỉ này còn nhiều hơn cả trẫm, nếu trẫm có nhiều binh lực như vậy để dùng, Kiến Nô đã bị nghiền xương thành tro bụi rồi.

Hắn suy nghĩ hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Chư khanh, phỉ hoạn tại Tần Tấn càng ngày càng nghiêm trọng, rốt cuộc phải làm sao?"

Tham chính Thiểm Tây Lưu Gia Ngộ đứng dậy: "Bệ hạ, thần mới từ bên Thiểm Tây qua đây, mang theo một phong thư do tam biên tổng đốc Dương Hạc viết gửi bệ hạ, mời bệ hạ cho phép thần đọc tại triều đình."

Chu Do Kiểm: "Ngươi đọc đi!"

Lưu Gia Ngộ hành lễ, lấy ra thư từ trong lòng, lớn tiếng đọc: "Đạo tặc bùng phát, nguyên nhân chính là do nạn đói đạt đến đỉnh điểm, dân chúng lầm than. Nếu muốn tiêu diệt, tiền lương tiền thưởng chi phí vô số kể, nhiều lần tiêu diệt mà vẫn chưa thể bình định, cứ giải tán là lại trở lại. Cần phải cứu tế dân, để dân có thể sống qua ngày, sau đó mới thật sự gọi là giải tán. Sau khi giải tán, còn phải bố trí công việc, phải cung cấp trâu giống, hồi phục lại nông nghiệp. Như thế tặc sẽ vui vẻ, không có tâm làm loạn, tự nhiên nghe theo chiêu an. Chiêu an đã định, không cần phải tiêu

diệt. Mà muốn làm việc nào, tất phải tốn chi phí. Huống hồ, chi phí tiêu diệt, vàng bạc một đi không quay lại, vả lại giết nhiều người, tổn thương hoà khí. Mà chi phí chiêu an, tiền bạc rơi vào dân, sống một người sẽ được tính mệnh một người, tặc ngừng dân an, lợi vô cùng."

Chương 450: Tặc tử tội ác chồng chất

Chu Do Kiểm cẩn thận nghe xong, đã hiểu, ý của Dương Hạc là: Nếu dùng tiền tiêu diệt tặc, tiền xài rồi sẽ không còn, nhưng lại giết không ít người, sẽ tổn thương thiên hòa. Nếu chiêu an tặc tử, mặc dù cũng tiêu tiền, thế nhưng dân vẫn còn, còn có thể tiếp tục trưng thu thuế má, thu lại tiền về.

Cảm giác có chút đạo lý!

Hắn đang nghĩ tới đây, liền nghe được văn võ quan viên đồng thời nói: "Chiêu an là trên hết!"

Chu Do Kiểm nhìn thấy, văn võ quan viên tất cả đều tán thành chiêu an, xem ra chiêu an quả thật là biện pháp tốt nhất, không có một trong.

Hắn khụ một tiếng, rồi nói: "Tặc khấu cũng là con ta, cần phải chiêu an. Thế nhưng Dương ái khanh ở trong thư cũng nói, nếu muốn chiêu an, cần phải cung cấp ruộng đất, cho trâu giống, hồi phục nông nghiệp, cái này cần một khoản tiền lớn... Tiền này từ đâu ra?"

Vừa thốt ra lời này, hắn chợt cảm thấy không ổn.

Không xong, vào tròng rồi!

Quả nhiên, một quan văn lập tức tiến lên một bước: "Bệ hạ, quốc khố không còn bạc, kế duy nhất hiện nay, chỉ có thể dùng quốc khố của bệ hạ."

Tiếp theo quan văn thứ hai lại tiến lên một bước: "Xin hoàng

thượng vận dụng quốc khố."

Quan văn thứ ba: "Xin hoàng thượng vận dụng quốc khố."

"Quốc khố! Quốc khố! Quốc khố!"

Hai chữ này giống như tấu thành dạ khúc của Chopin, quanh quẩn trong đại điện.

Chu Do Kiểm mặt mày sa sầm, nhưng hiện tại đã rơi vào thế cưỡi trên lưng cọp. Vừa rồi hắn đã nói "tặc khấu cũng là con ta, cần phải chiêu an", dù sao không thể lập tức giở mặt nói đám tiện dân này không phải là con ta có phải không?

Hết cách rồi, cố chịu vậy, tiền áp đáy hòm vẫn phải có.

Chu Do Kiểm ngự bút vung lên: "Thiểm Tây nhiều lần báo nạn đói, dân chúng không có việc làm, thậm chí bị ép theo giặc. Ai mà không phải con, trẫm đều rất thương xót. Nay đặc biệt phát mười vạn kim, mệnh ngự sử lên đường, theo thứ tự cứu tế những nơi bị thiên tai. Vẫn hiểu dụ ngu dân, dù đã bị ép buộc ngộ nhập tặc đảng, nếu như đồng ý quy chính, tức là lương dân, đều được cứu giúp."

Ngự sử Ngô Sân tiếp nhận nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ này, mang theo mười vạn lượng bạc áp đáy hòm của Chu Do Kiểm xuất phát, đến Tần Tấn, chiêu an lưu tặc...

Phải rồi, tặc khác đều có thể chiêu an, có một không được, đó chính là Vương Gia Dận đã xưng vương, Chu Do Kiểm chính miệng hạ chỉ: đánh hắn tới chết!

Mấy ngày sau.

Ngoài phủ Duyên An, trong rừng cây.

Miêu Mỹ dẫn theo mấy chục hãn phỉ trốn ở trong rừng, nhìn

phủ thành rách nát trước mắt.

Từ sau trận chiến núi Hoàng Long, Vương Tả Quải bị Trình Húc suất lĩnh dân đoàn thôn Cao Gia đánh tan, sau đó Miêu Mỹ vẫn dẫn theo mấy chục hãn phỉ cuối cùng trốn đi, cướp bóc ở vùng phụ cận phủ Duyên An, không chuyện ác nào không làm.

Quân đội nhỏ, nhân số ít, đã không thể đánh phủ thành, châu thành, huyện thành, thậm chí hương thân đại viện lớn một chút cũng không dám đi chọc.

Nhưng nhân số ít cũng có ưu thế của nhân số ít, đó chính là linh hoạt, đa dạng, dễ chạy trốn.

Trước đây Vương Tả Quải dẫn mấy nghìn người cũng không dám tiến vào huyện Nghi Xuyên, bởi vì đi vào một lần sẽ bị Hồng Thừa Trù bắt được hành hung một lần, nhưng hiện tại Miêu Mỹ chỉ có mấy chục người, ngược lại dám đi, đội ngũ nhỏ, mục tiêu thì nhỏ, nhảy nhót dưới mí mắt đốc lương đạo Hồng Thừa Trù không có vấn đề gì, Hồng Thừa Trù có thể đánh bại đại quân, nhưng không bắt được nhóm lưu tặc nhỏ.

Miêu Mỹ hoạt động tại vùng phụ cận huyện Nghi Xuyên và phủ Duyên An mấy tháng, sau đó nghe được một tin tức lớn, Hồng Thừa Trù từ một đốc lương đạo nho nhỏ thăng làm tuần phủ Duyên Tuy.

Việc này khiến hắn lấy làm kinh hãi.

Trước đây người này chỉ là một đốc lương đạo, không có tư cách chỉ huy quan binh chính quy triều đình, chỉ bằng mấy trăm gia đinh và dân đoàn trong tay là có thể đánh cho quân khởi nghĩa đi ngang qua chạy trối chết, đừng nói một vạn người của Vương Tả Quải, ngay cả năm vạn đại quân của Vương Gia Dận cũng bị Hồng Thừa Trù tiện tay xử lý.

Hiện tại hắn đã lên làm tuần phủ một tỉnh, vậy thì nguy mất.

Cảm giác của Miêu Mỹ là đúng.

Hồng Thừa Trù vừa lên làm tuần phủ Duyên Tuy, lập tức ném tên tổng binh Duyên Tuy Ngô Tự Miễn trộm bán quân mã, không có tác dụng chó gì vào đống rác, đưa Đỗ Văn Hoán lên làm tổng binh Duyên Tuy, đồng thời còn mời ra hai mãnh nam Tào Văn Chiếu, Hạ Nhân Long.

Tổ ba người Đỗ Văn Hoán, Tào Văn Chiếu, Hạ Nhân Long dẫn dắt quan binh, bắt đầu điên cuồng tiễu phỉ, đánh cho lưu khấu vùng phụ cận Duyên Tuy tè ra quần, hoảng sợ một ngày cũng không yên.

Cũng may ba người này chỉ là người, không phải là thần, vẫn không có cách nào bắt được nhóm lưu khấu nhỏ. Mấy tháng nay, mặc dù Miêu Mỹ sống trong lo lắng, nhưng vẫn chưa bị tóm, vài lần bị quân tiễu phỉ truy kích vẫn thoát được một cách thần kỳ.

Nhưng làm như vậy, hắn đã rất lâu rồi không cướp được lương thực, toàn bộ bộ hạ vừa mệt vừa đói, sắp không chịu được.

Đúng lúc này, một hãn phỉ gọi là Miêu Đăng Vân, một nhân vật lịch sử có thật từ ngoài bìa rừng chạy đến, quay về Miêu Mỹ thấp giọng nói: "Đại ca, có một tin tức tốt. Tam biên tổng đốc Dương Hạc, tuyên bố lệnh chiêu an, chỉ cần nguyện ý đầu hàng, lập tức chuyện cũ sẽ bỏ qua, còn phát lương, cấp ruộng, trâu giống."

Miêu Mỹ: "Có thật không?"

Miêu Đăng Vân gật đầu: "Thật! Tuần phủ một tỉnh yết bảng, còn có thể giả được sao? Có người nói phía sau còn có thánh chỉ ủng hộ, quân vô hí ngôn, đây cũng không phải trò đùa."

Miêu Mỹ suy nghĩ kỹ càng, cười nói: "Được, chúng ta hàng đi! Lừa gạt lương thực và trâu giống của triều đình tới tay, ăn no mấy

bữa cái đã, nghỉ ngơi lấy lại sức, đợi mọi người tĩnh dưỡng đủ rồi, có sức lực, lại phản con mẹ nó tiếp."

Miêu Đăng Vân cười hắc hắc: "Vậy ta đi đến phủ Duyên An một chuyến, đi gặp Hồng Thừa Trù, nói chúng ta nguyện ý hàng."

Rất nhanh, Miêu Đăng Vân liền đi tới phủ Duyên An, sau khi nói rõ ý đồ đến, Hồng Thừa Trù "cùng hung cực ác" kia lập tức trở nên khách khí: "Thì ra Miêu hảo hán chịu thay đổi làm ngươi rồi sao? Vậy thực sự là đáng mừng, bản quan lập tức an bài tiệc rượu, đón gió tẩy trần cho Miêu hảo hán."

Miêu Đăng Vân thấy vị mãnh nam ngày xưa vừa nghe tin đã khiến họ sợ vỡ mật, hiện tại lại khách khí như vậy, trong lòng cũng không khỏi âm thầm đắc ý: Hắc! Ngươi lợi hại thế nào cũng chỉ là một tuần phủ, vẫn phải nghe lời của tam biên tổng đốc Dương Hạc. Dương Hạc nói muốn chiêu an, ngươi cũng chỉ có thể nghe, sau này ngươi còn có thể làm gì được bọn ta? Ha ha ha ha!

Vài ngày sau!

Yến hội của Hồng Thừa Trù đã được an bài,"hàng nhân tửu" cũng dọn xong.

Miêu Mỹ, Miêu Đăng Vân, dẫn theo 20 hãn phỉ cuối cùng của hắn ngẩng đầu ưỡn ngực đi vào phủ Duyên An, nghênh ngang đi tới tiệc rượu, bưng lên ly rượu, uống một hơi cạn sạch "hàng nhân tửu".

Hắn đang nhìn quanh đầy tự hào...

Đột nhiên!

Hạ Nhân Long lao vào yến hội, rắc một tiếng giơ đao chém xuống đầu của Miêu Mỹ, Miêu Mỹ một thân võ nghệ, dưới tay của Hạ Nhân Long lại một chiêu cũng chưa xài được.

Đồng thời phục binh lao ra bốn phía!

Quan binh từ bốn phương tám hướng ào ra, băm toàn bộ thủ hạ của Miêu Mỹ thành thịt nát.

Đợi tất cả an tĩnh rồi, Hồng Thừa Trù mới thò đầu ra từ trong rừng cây xa xa, liếc mắt nhìn tràng diện phía trước máu me bê bết, cũng không đi qua, nhiều máu như vậy làm dơ y phục thì không được.

Hắn chỉ liếc nhìn từ xa: "Hừ! Một đám tặc tử tội ác chồng chất, cho dù tiếp nhận đầu hàng cũng là giả hàng, muốn lừa gạt lương thực và trâu giống của triều đình ăn no bụng, sau đó lại phản, đúng không? Mấy trò trẻ con này lừa được Dương Hạc, làm gì lừa được Hồng Thừa Trù ta."

Chương 451: Đây cũng không phải trò đùa

Chạng vạng, Thạch Kiên và Bạch Miêu đang dẫn theo một nhóm quan binh đi tuần trên đường cái ở Hàn Thành.

Hai người rõ ràng là "dựa quan hệ" mới đến, nhưng hiện tại nghiễm nhiên đã trở thành hai "đại đầu mục" trong quân, mấy vị bách hộ cùng cấp với họ hiện tại đều trở thành tiểu đệ của hai người rồi.

Thậm chí "bả tổng" cấp bậc cao hơn họ một cấp, quản lý 400 binh sĩ cũng cúi đầu khom lưng đối với hai người, thủ trưởng phải nghe lời thuộc hạ.

Hết cách, ai bảo trong tay họ có lương chứ.

Thế đạo này có tiền chưa hẳn đại gia, có lương nhất định là đại gia.

Trong quân thiếu lương thiếu bạc đã lâu, từ tướng quân cho tới tiểu tốt, tất cả đều đói bụng, mỗi ngày ngóng trông triều đình phát lương bổng, dưới tình huống như vậy, có hai huynh đệ tới đây mỗi ngày mời ăn cơm, con mẹ nó ai dám đắc tội?

Ví dụ như hiện tại, hai người lại mời ăn cơm, dẫn theo một nhóm quan binh vây quanh một cửa hàng làm bánh nướng.

Tiệm bánh nướng kia đã đóng cửa hơn một năm, bởi vì không mua được bột mì, không mở cửa bán được, ông chủ cả ngày nằm nhà chờ chết, không nghĩ tới ngày hôm nay bị một nhóm quân gia bao vây, hắn sợ quá cả người run rẩy.

Thạch Kiên mỉm cười vung tay lên với bọn quan binh bên cạnh: "Này, các ngươi làm vẻ mặt hung thần ác sát làm cái gì? Đừng dọa ông chủ, chúng ta đều là con cái của lão bách tính, là lão bách tính sinh chúng ta nuôi chúng ta, phải khách khí với lão bách tính một chút."

Bọn quan binh cười ngượng ngùng: "Thạch bách tổng nói rất phải."

Bọn quan binh vội vàng cố gắng nở nụ cười hoà ái với ông chủ quán.

Lý Đạo Huyền ở bên ngoài hộp thấy cảnh này trong bụng cười thầm, rất tốt, Thạch Kiên và Bạch Miêu đang ngầm thay đổi những quan binh này, chỉ cần thường xuyên nhắc mãi những lời này bên tai quan binh, hiểu chi dĩ tình, động chi dĩ lợi, dần dần là có thể thay đổi tâm tính và cách đối nhân xử thế của họ.

Thạch Kiên mỉm cười nói với ông chủ quán: "Ta nghe nói bánh nướng ngươi làm là bánh nướng vừng Hàn Thành, là nhất tuyệt bản địa, xa gần nghe tiếng, cho nên cố ý dẫn các huynh đệ tới nếm thử, yên tâm, chúng tôi sẽ trả tiền."

Bánh thịt bò trong tay Lý Đạo Huyền chớp mắt không còn ngon nữa: "Cay thế nhờ, lại là món ăn đặc sản? A a a a! Hiện tại ta thấy món ăn đặc sản là bực."

Ông chủ quán bánh nướng vẻ mặt đau khổ nói: "Bánh nướng của tiểu nhân làm quả thật nổi tiếng, nhưng mấy năm nay thiên hạ hạn hán, giá lương tăng cao, chút bột mì tiểu nhân mua về chỉ đủ bản thân sống tạm, căn bản không thể mở cửa kinh doanh nữa rồi."

Thạch Kiên nở nụ cười: "Lão bách tính gặp khó khăn, người làm lính như bọn ta đương nhiên sẽ giúp đỡ ngươi rồi, đừng lo lắng, ngươi xem đây là cái gì?"

Hắn cởi túi vải từ trên lưng xuống, đưa vào trong tay ông chủ quán.

Ông chủ vừa nhận lấy túi liền ngửi được mùi của bột mì, trong lòng đoán ra bảy tám phần, mở túi ra xem, quả nhiên, bên trong là hơn nửa túi bột mì.

Thạch Kiên nói: "Ngươi giúp bọn ta làm số bột mì này thành bánh nướng, ta trả công cho ngươi mỗi cái bánh nướng ba văn tiền, thế nào?"

Ông chủ lập tức mừng rỡ: "Được, đương nhiên được, quân gia, ngài thật đúng là người tốt."

Thạch Kiên cười: "Đây là việc bọn ta nên làm, người làm lính nên bảo gia vi quốc, giúp đỡ lão bách tính, các ngươi nói có đúng không?"

Câu nói cuối cùng chính là nói với bọn quan binh phía sau.

Đám quan binh kia sao có thể không nể mặt kim chủ ba ba, vội vàng tiếp lời: "Đúng!"

Thạch Kiên và Bạch Miêu liếc nhau, trong bụng đều thầm đắc ý: Bước giáo dục tư tưởng đối với quan binh của chúng ta coi như thành công rồi, trở lại khẳng định Thiên Tôn sẽ trọng thưởng chúng ta.

Đáng tiếc họ cũng không biết, Lý Đạo Huyền đang ở bên ngoài hộp nổi cáu: "Bánh nướng vừng đặc sản Hàn Thành, các ngươi được ăn rồi, nhưng ta thì không, trở lại xem ta thu thập các ngươi thế nào."

Chẳng mấy chốc, Thạch Kiên, Bạch Miêu cùng một nhóm quan binh tất cả đều được gặm bánh nướng, Mã bách tổng vừa gặm còn vừa nói lầm bầm: "Ôi, thơm, thật là thơm... Con mẹ nó, mấy năm nay triều đình nợ lương, lão tử không được ăn mấy bữa ngon, nhờ

có Thạch bách tổng và Vương bách tổng, mấy ngày gần đây mới là cuộc sống của con người."

Gã không nói ba chữ Vương bách tổng còn đỡ, vừa nói ba chữ này Thạch Kiên liền nhịn không được quay đầu sang cười nói với Bạch Miêu: "Vương Tiểu Hoa!"

Bạch Miêu vừa nghe tên này, trong nháy mắt xù lông lên, tựa như một con mèo con tiến vào trạng thái chiến đấu, lông toàn thân dựng hết lên: "Con mẹ nó, đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng tên thật của lão tử, gọi ta..."

Đang muốn nói gọi ta "Bạch Miêu", nhưng cẩn thận nghĩ lại, phỉ hiệu này cũng không thể lấy ra ở trong đội ngũ quan binh, đành phải cố thu về, suýt nữa nghẹn ra nội thương.

Thạch Kiên cười ha ha, đắc ý lắm.

Quan binh bên cạnh đều cười theo, mọi người đang cười khoái chí, chợt thấy trên đường có một tiểu tốt chạy tới rồi rống lên: "Các vị bách tổng, khẩn cấp xuất chinh, mau mau về doanh."

Những lời này làm cho mọi người sửng sốt, khẩn cấp xuất chinh?

Lý Đạo Huyền cũng hiếu kỳ: ồ, muốn làm gì? Tiễu phỉ sao?

Y gặm bánh thịt bò nhìn đám người Thạch Kiên, Bạch Miêu vừa gặp bánh nướng vừng vừa chạy về quân doanh, chỉ thấy tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân đã toàn thân quân trang, ngồi ngay ngắn trong doanh trại, lượng lớn quân quan và binh sĩ đang chạy tới chạy lui trong doanh, luống cuống chỉnh quân.

Thạch Kiên và Bạch Miêu trong tay không có binh sĩ, chỉ treo chức suông, cho nên cũng không có việc gì để làm, dứt khoát chạy đến bên cạnh Vương Thừa Ân, đứng cùng với thân binh của hắn.

Chẳng mấy chốc, chỉnh quân hoàn tất.

1500 tinh binh dưới trướng tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân toàn bộ xếp hàng, còn có 3500 Vệ sở binh như tạp binh, cộng lại tổng binh lực năm nghìn, thanh thế không nhỏ.

Lý Đạo Huyền từ trên bầu trời nhìn xuống, y từng thấy mấy nghìn lưu khấu, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ đội quan binh với quy mô khổng lồ như vậy, tiêu chuẩn của quan binh và lưu khấu quả nhiên là một trời một vực, mặc dù 3500 Vệ sở binh kia hơi tệ một chút, nhưng ít nhất Thiếu Bố giáp vẫn phải có.

Mà 1500 tinh binh phía trước thật đúng là ra đâu ra đấy, y giáp sáng bóng, binh khí cũng đầy đủ.

Kỵ binh, hỏa súng binh, đao thuẫn binh, trường mâu binh các loại đều phối hợp vô cùng phong phú, các loại vũ khí trang bị cũng cần có đều có.

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Trận này xem ra không nhỏ.

Thấy mọi người đã đến đông đủ, Vương Thừa Ân gân cổ, lớn tiếng nói: "Tặc tù Vương Gia Dận, đại nghịch bất đạo, tự phong làm vương, xây dựng công sở, trong mắt không có thánh thượng, tội đáng tru..."

Lý Đạo Huyền: "Ui! Đây là muốn hạ thủ với Vương Gia Dận rồi."

Vương Thừa Ân nói: "Binh bộ lấy Đỗ Văn Hoán làm đại tướng quân, cô sơn phó tướng Tào Văn Chiếu cùng hiệp trợ, đề đốc bốn trấn Tấn, Thiểm, Lâm, Ninh, đưa binh bao vây Hà Khúc, tiêu diệt tặc tử Vương Gia Dận, các ngươi theo bản tướng quân, lập tức lên đường, vượt qua Hoàng Hà, tiến vào Sơn Tây."

Nghe đến đó. Lý Đạo Huyền không khỏi lắc đầu: xem đi, cái gọi là súng bắn chim đầu đàn, thái độ của triều đình đối với lưu

khấu vẫn là phân vân giữa tiêu diệt và chiêu an, nhưng ngươi tuyệt đối không thể xưng vương, một khi xưng vương, triều đình sẽ chơi thật, đây cũng không phải trò đùa nữa rồi.

Chương 452: Tuyệt đối không làm được

Vương Thừa Ân một câu "lập tức lên đường", đại quân liền bắt đầu hành động, tiến về hướng Hàn Thành Long Môn Cổ Độ.

Long Môn Cổ Độ là bến đò quan trọng nhất tại thượng du Hoàng Hà.

Cổ ngữ "cả nhảy Long Môn", chính là bắt nguồn từ nơi này.

Thời Xuân Thu Chiến quốc, Tần Quốc chính là từ nơi này vượt qua Hoàng Hà, tiến đánh Tấn quốc, bắt giữ Tấn Huệ Công.

Đường Cao Tổ Lý Uyên cũng từng trong năm Đại Nghiệp nhà Tuỳ, từ Long Môn Cổ Độ vượt qua Hoàng Hà, thẳng tiến Quan Trung.

Một người khác cùng thời không, Lý Tự Thành cũng từ nơi này đông độ đánh vào U Yến, lật đổ Đại Minh triều.

Tầm nhìn của Lý Đạo Huyền theo Thạch Kiên và Bạch Miêu đến Long Môn Cổ Độ, y cảm thấy rất hứng thú, muốn nhìn xem địa phương cá nhảy Long Môn, yếu điểm chiến lược nổi tiếng thiên cổ này rốt cuộc là bộ dáng gì, giống như cái hộp mang theo y du lịch.

Nhưng mà, đúng lúc này y nghe được trinh sát hồi báo: "Phía trước chính là Long Môn Cổ Độ.", và phát hiện tầm nhìn của cái hộp không thể nào di chuyển được nữa.

Ranh giới tầm nhìn rồi!

Lý Đạo Huyền: "Mẹ nó, chuyến du lịch của ta."

Chỉ thấy năm nghìn quan binh xếp thành đội ngũ thật dài đi tới mép hộp, một người tiếp một người đi qua vách tường thủy tinh, biến mất bên ngoài hộp. Thạch Kiên và Bạch Miêu rất nhanh cũng theo trung quân của Vương Thừa Ân đi qua vách hộp, biến mất không thấy nữa.

Lý Đạo Huyền vươn hai tay về phía trước, lòng bàn tay hướng lên trời, năm ngón tay mở ra: "A a a, chuyến du lịch trong hộp của ta."

Chuyến đi hiếm thấy quan trọng như vậy lại không đi được, đây là muốn người ta tức chết mà.

Chờ một chút, không được hoảng, nghĩ cách.

Lý Đạo Huyền chợt nhớ ra, trên đai lưng của Thạch Kiên có treo một con búp bê Đạo Huyền Thiên Tôn làm bằng vải, chỉ to bằng bàn tay, một sản phẩm thủ công do các nữ nhân của huyện Trừng Thành thêu, di sản văn hóa phi vật thể mà.

Khi Thạch Kiên rời khỏi thôn Cao Gia đã trịnh trọng đeo lên, với mong muốn phù hộ hắn.

Đồ vật này có thể đồng cảm được hay không nhỉ?

Nghĩ đến thử luôn...

Lý Đạo Huyền đưa ngón tay ấn vào nút "đồng cảm".

Trong nháy mắt, lưu quang ảo ảnh!

Cảnh vật trước mắt trở nên rõ ràng, Lý Đạo Huyền phát hiện mình đang treo trên đai lưng của Thạch Kiên, có một sợi dây treo y lên, lắc lư giữa không trung.

Thạch Kiên ngồi trên lưng ngựa, khi ngựa di chuyển lắc lư rất lớn, cho nên Lý Đạo Huyền cũng lắc lư theo, cảm thấy rất chóng

mặt. Vì sao búp bê vải cũng sẽ chóng mặt chứ?

Không đúng, không phải là búp bê vải chóng mặt, mà là bản thể mình đang chóng mặt, bởi vì cảnh vật trong ánh mắt của búp bê vải thấy được đang lắc lư, tầm nhìn này lại truyền về bản thể của mình, bản thể cũng thấy được cảnh vật lắc lư, cho nên liền chóng mặt.

Y vội vàng vươn tay ra, muốn nắm lấy sợi dây trên đỉnh đầu và giữ cho nó ổn định.

Nhưng y vừa đưa tay ra mới phát hiện, hai tay của mình vừa ngắn vừa tròn, còn không có năm ngón, tay của búp bê vải mà, chỉ may hai cái cục tròn mà thôi, rất giống với tay của Doraemon.

Con mẹ nó, tay này căn bản không thể nắm sợi dây được!

Được thôi, xuất tuyệt chiêu.

Lý Đạo Huyền sử ra "tay không chộp dao", hai tay vải hợp lại ở giữa, phốc, vỗ vào sợi dây, hai tay hai chân cùng sử dụng bám vào sợi dây leo lên trên, chẳng mấy chốc bò đến mép giáp váy của Thạch Kiên, tại nơi đó tìm một mảnh giáp nhô lên rồi ngồi xuống.

Giờ thì ít lắc lư rồi, không còn chóng mặt nữa.

Nhìn trái nhìn phải, phát hiện con dao găm của Thạch Kiên giấu trong đai lưng, liền ghé sát vào, làm sợi dây treo y sượt qua chủy thủ để cắt đứt nó.

Giờ thì không còn gì ràng buộc y nữa rồi.

Hai tay y cầm lấy mảnh giáp trên người Thạch Kiên tiếp tục leo lên trên, chẳng mấy chốc đã bò lên giáp vai của Thạch Kiên và ngồi xuống.

Bản thân Thạch Kiên không hề phát hiện, nhưng Bạch Miêu

bên cạnh hắn lại giật mình: "Ôi, ôi, Thạch Kiên! Thạch Kiên!"

Thạch Kiên: "Vương Tiểu Hoa, gì thế?"

Bạch Miêu toát mồ hôi: "Hiện tại không phải là lúc lấy tên của ta làm trò, mau nhìn trên vai ngươi."

Thạch Kiên quay đầu qua, mới phát hiện Thiên Tôn vải đang ngồi trên giáp vai mình.

Cái này quá đỗi giật mình.

Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Đừng ngạc nhiên, im lặng, ngắm cảnh."

Thạch Kiên cùng Bạch Miêu đều nín lặng.

Hai người đứng hình hồi lâu, cuối cùng cũng tiêu hóa sửng sốt khi thấy "Thiên Tôn phụ thân búp bê vải", đầu óc cũng thông thuận.

Lúc này Thạch Kiên mới thấp giọng nói: "Thiên Tôn là tới hạ pháp chỉ cho chúng tôi?"

Lý Đạo Huyền: "Ta tới chơi."

Thạch Kiên trầm mặc.

Được thôi, Thiên Tôn du hí nhân gian à!

Rất nhanh, mọi người đi tới Long Môn Cổ Độ.

Lý Đạo Huyền nhìn một hồi, còn tưởng rằng nơi này hoành tráng lắm chứ, kết quả chỉ là một địa phương tương đối hẹp tại thượng du Hoàng Hà, đường sông chỉ rộng 120 mét, đồng thời hai bên bờ có bãi cát, thuận tiện để thuyền bỏ neo.

Lý Đạo Huyền mắng thầm: Lại bị lừa! Quả nhiên mỗi cái danh

thắng cổ tích đều là bịp. Tùy tiện quây một ngọn núi thì dám nói là khu du lịch 4A, trên núi thêm một cái miếu thì biến thành 5A, a a a a.

Năm nghìn đại quân muốn qua sông, mặc dù lòng sông chỉ rộng hơn 120 mét nhưng cũng rất khó, trước tiên phái người vượt qua bên kia sông, trên mặt sông kéo mấy sợi dây thừng thật dài, sau đó dựa vào mấy sợi dây thừng này làm cầu nổi...

Lý Đạo Huyền nhìn một lát đã cảm thấy buồn ngủ dữ dội, quá không thú vị, thu hồi đồng cảm, trước tiên đi chỗ khác chơi, một lát nữa sẽ trở lại...

Sơn Tây, huyện Hà Tân.

Không Dính Bùn suất lĩnh đại quân vừa mới công phá huyện thành Hà Tân.

Huyện thành Hà Tân lại có tên là huyện Long Môn, bởi vì nằm kế bên Long Môn Cổ Độ mà có tiếng, trước đây vẫn là quận Long Môn, huyện Long Môn, mãi đến triều Tống mới đổi tên là Hà Tân.

Đáng tiếc danh thành lịch sử này cũng không thể thoát khỏi lưu khấu làm hại.

Hiện ở trong thành khắp nơi là thi thể, lượng lớn lưu khấu đang lập nhóm giết người cướp của ở trong thành, còn có bộ phận tặc binh thì đang phá hư tường thành của huyện thành Hà Tân, đẩy ngã từng đoạn từng đoạn tường thành vốn không tính cao to nguy nga.

Đây là chiến lược từ trước đến nay của lưu khấu, đánh hạ một thành liền san bằng tường thành ở đó, phá hư lực phòng ngự, đê thuận tiện cho lần sau trở lại tiếp tục cướp đoạt.

Không Dính Bùn ngồi trong nha môn huyện, an vị trên ghế của đại lão gia tri huyện, mà tri huyện Hà Tân thì đã biến thành thi thể

nằm ở trước mặt hắn.

Đại tướng Song Sí Hổ dưới trướng hắn từ bên ngoài bước vào, ôm quyền: "Đại đương gia, nha dịch, bang nhàn, dân đoàn bên trong huyện thành Hà Tân đã bị giết sạch, hiện tại mọi người đang tìm lương thực."

Không Dính Bùn gật đầu: "Ở đây cách Vĩnh Tế Hình Hồng Lang không xa rồi chứ?"

"Không xa!" Song Sí Hổ nói: "Hướng nam 200 dặm chính là Vĩnh Tế, Hình Hồng Lang kia đóng quân tại bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ, tại nơi đó xây một mộc trại để canh giữ."

Không Dính Bùn hừ lạnh một tiếng: "Được, cướp Hà Tân xong, chúng ta tiếp tục xuất phát về hướng nam, đến bến tàu Cổ Độ một chuyến."

Song Sí Hổ đè thấp giọng nói: "Đại đương gia, Vĩnh Tế Hình Hồng Lang kia đã gia nhập vào Vương Gia Dận, được xếp vào một trong 36 doanh rồi, hiện tại nếu chúng ta đi tìm nó phiền phức, chính là không nể mặt Vương Gia Dận đại ca."

Không Dính Bùn: "Ta nể mặt hắn làm chó gì, chọc giận lão tử, ngay cả Vương Gia Dận cũng thịt luôn."

Hai người đang nói đến đây, đội trưởng đội tám Lý Tự Thành từ bên ngoài đi vào, nhanh chóng nói: "Đại đương gia, chuyện vừa nói tuyệt đối không làm được."

Chương 453: Chúng ta sợ quan phủ lắm sao?

Lý Tự Thành vừa lên tiếng, Không Dính Bùn liền không vui: "Có cái gì mà không làm được? Ngươi cứ nói xem."

Lý Tự Thành: "Thực lực của Hình Hồng Lang kia vô cùng cổ quái, rõ ràng chỉ là một thương nhân muối, không biết vì sao có thuyền có pháo có hỏa súng, chẳng lẽ ngài không cho rằng thực lực của nó tới một cách khó hiểu sao? Phía sau nữ nhân kia có thần bí thế lực chống lưng. Thuộc hạ hoài nghi cô ta hoàn toàn không phải là thương nhân muối, chắc là quan binh ngụy trang thành thương nhân muối, đào hố cho chúng ta nhảy vào."

Không Dính Bùn: "Là quan phủ thì thế nào? Chúng ta sợ quan phủ lắm sao?"

Lý Tự Thành: "Ta chưa nói cô ta là quan phủ, ta nói chính là quan binh. Chúng ta không sợ quan phủ, thế nhưng sợ quan binh."

Không Dính Bùn: "Quan binh có cái gì mà sợ? Hừ, một đám ô hợp! Chúng ta từ Thiểm Tây tiến vào Sơn Tây tới nay, hoành hành vô kỵ, cũng chưa thấy quan binh làm gì chúng ta hết, tổng binh Sơn Tây Vương Quốc Lương kia là một tên phế vật, hiện tại nhìn thấy chúng ta cũng chỉ biết trốn thôi."

Hai người đang nói đến đó, một thám báo chạy vào: "Đại đương gia, bát đương gia, quan binh tới rồi, tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân đã vượt qua Long Môn Cổ Độ, đang hướng về phía chúng ta."

Không Dính Bùn cười nhạt một tiếng: "Bạn cũ Vương Thừa Ân

của chúng ta sao? Lúc tại Thiểm Tây được hắn 'chiếu cố' không ít, không nghĩ tới người này âm hồn bất tán, lại chạy đến Sơn Tây rồi."

Lý Tự Thành nhíu chặt lông mày.

Không Dính Bùn cười to: "Trước đây ta sợ Vương Thừa Ân, nhưng hiện tại cũng không sợ hắn nữa, Vương Thừa Ân hắn đi kinh thành một vòng rồi trở về, tấc công chưa lập, triều đình không phát lương bổng cho hắn, binh lính của hắn chỉ sợ không người nào được ăn no. Ha ha ha, bên ta hiện tại năm vạn người, thủ hạ của hắn mấy nghìn binh đói bụng, ưu thế rõ ràng ở ta."

Lý Tự Thành trong lòng lộp bộp một tiếng, thầm kêu không ổn: phiêu rồi, người này cũng phiêu rồi! Tại sao ta dựa vào Vương Tả Quải, hắn liền phiêu, lại dựa vào Không Dính Bùn, tên này cũng phiêu?

Không được, người này cũng không đáng đi theo, ta lại phải đi tìm một lão đại tư duy bình thường khác kiếm ăn mới được.

Lý Tự Thành ôm quyền, lui ra ngoài.

Đứa cháu Lý Quá còn đang chờ ở bên ngoài, Lý Tự Thành kéo Lý Quá lại: "Chúng ta phải phân rõ ranh giới với Không Dính Bùn rồi."

Lý Quá: "Hả, vì sao?"

Lý Tự Thành: "Người này cũng sắp chết rồi, tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân vượt qua Hoàng Hà, đã tới Sơn Tây, chúng ta phải đi nhanh lên, đi chậm một chút sợ là đi không được."

Lý Quá lấy làm lạ: "Vương Thừa Ân rất lợi hại sao? Tại sao phải sợ hắn như thế?"

Lý Tự Thành: "Hắn lợi hại hay không ta không biết, nhưng ta

biết hắn vượt qua Hoàng Hà, sự tình đã rất không đơn giản rồi."

Lý Quá hoang mang: "Thúc, tới cùng vì sao? Thúc dạy ta đi."

Lý Tự Thành: "Võ quan của triều đình là không thể tùy ý rời khỏi khu trực thuộc tự mình, Vương Thừa Ân thân là tổng binh Thiểm Tây, mang binh tiến vào Sơn Tây một bước cũng là tội lớn mưu phản, nhưng hiện tại hắn đã qua đây rồi, vậy nói rõ một việc... là Binh bộ điều hắn qua đây."

"Binh bộ điều hắn qua đây làm gì? Đạo lý còn không đơn giản sao?" Lý Tự Thành cười lạnh nói: "Vương Gia Dận xưng vương, đã giẫm lên cái đuôi của triều đình rồi, triều đình nhất định phải tiêu diệt hắn, đã điều toàn bộ binh có thể điều đến Sơn Tây, bố trí một vòng vây thật lớn, muốn bắt Vương Gia Dận tế cờ."

Nghe đến đó Lý Quá mới bừng tỉnh hiểu ra: "Nói cách khác, chạy chậm sẽ phải chôn cùng với Vương Gia Dận rồi."

Lý Tự Thành gật đầu: "Đi đi đi, chúng ta phải đi nhanh."

Hai người vội vã rời khỏi, chẳng mấy chốc, cả đội lão Bát một đường theo hắn từ Mễ Chi tới đây xếp hàng xong, đoàn người lặng lẽ rời khỏi quân doanh của Không Dính Bùn, đi về hướng bắc...

Khi lần thứ hai Lý Đạo Huyền "đồng cảm" đến trên người búp bê vải, đã là mấy canh giờ sau, đội ngũ của Vương Thừa Ân đã dựng cầu nổi xong, vượt qua Hoàng Hà, rốt cuộc tiến vào vào Sơn Tây.

Y ngồi trên đầu vai của Thạch Kiên, quay đầu lại nhìn thoáng qua Long Môn Cổ Độ phía sau, nhịn không được lần thứ hai thổ tào: Sẽ không bao giờ đi du lịch phong cảnh nữa.

Đúng lúc này, phía trước một kỵ thám báo chạy vội mà đến, đến trước mặt Vương Thừa Ân mới lớn tiếng báo cáo: "Báo! Đã phát hiện chủ lực lưu khấu Không Dính Bùn, nhân số khoảng hơn

bốn vạn, đang chiếm giữ trong huyện thành Hà Tân."

Khóe mắt Vương Thừa Ân loé lên lãnh ý: "Huyện thành Hà Tân bị bọn chúng chà đạp rồi?"

"Đúng vậy, huyện thành Hà Tân đã bị công phá, huyện lệnh đã chết, quân dân trong thành tử thương vô số, máu chảy thành sông, tường thành cũng bị bọn chúng đẩy ngã."

Vừa nói ra câu này, mọi người đều tức giận.

Lý Đạo Huyền ngồi trên giáp vai Thạch Kiên cũng không khỏi căm giận xiết chặt nắm tay, không đúng, búp bê vải không có nắm tay, y chỉ có thể niết niết cục tay như của Doraemon.

Vương Thừa Ân: "Nếu chúng có tường thành cố thủ, còn có chút không dễ xử lý, nhưng chính bọn chúng đẩy ngã tường thành, vậy không có gì lo lắng nữa, truyền lệnh toàn quân, lập tức đến huyện thành Hà Tân."

Đại quân lên đường, tăng tốc hành quân.

3500 Vệ sở binh không biết đào từ đâu ra đều là rác rưởi, vừa nghe nói sắp đánh trận đã bắt đầu hoảng loạn, bước tiến hành quân cũng không còn ổn định. Thế nhưng 1500 tinh binh bản bộ của Vương Thừa Ân lại tinh thần phấn chấn, hành quân như bay, không mất thời gian bao lâu, phía trước đã có thể thấy được huyện thành Hà Tân rồi.

Huyện thành đã không có tường thành, tựa như một quả quýt bị lột vỏ, chỉ có thể tùy ý con ruồi đậu lung tung, lượng lớn tặc binh chính là con ruồi và đang bu quanh huyện thành.

Vương Thừa Ân giơ mã tiên vung về phía trước: "Đánh tan bọn chúng!"

Quan binh không nói một câu nhảm nhí nào, trực tiếp đánh

tới.

Không Dính Bùn vậy mà không sợ, năm vạn tặc binh mới được ăn no ở trong huyện thành đánh năm nghìn quan binh đói bụng, ưu thế tại ta, không nghĩ ra làm sao có thể thua được, trực tiếp F2A một cái, xông về phía Vương Thừa Ân.

Thạch Kiên và Bạch Miêu đồng thời cầm lấy vũ khí, muốn theo quan binh cùng tiến lên.

Lại nghe Vương Thừa Ân trầm giọng nói: "Bản trận đừng lộn xộn."

Hắn vừa nói câu này, Thạch Kiên và Bạch Miêu liền đứng im... Đúng rồi, mặc dù hai người trên danh nghĩa là bách tổng, nhưng trên thực tế vị trí lại như thân binh của Vương Thừa Ân, đều ở lại bản trận hậu phương, chỉ có thể cùng với Vương Thừa Ân ở phía sau quan chiến, không thể tự ý xông lên.

Lý Đạo Huyền làm búp bê vải, cũng chỉ có thể cùng ở lại hậu phương quan chiến.

Thật ra đây vẫn là lần đầu tiên y thấy được quan binh tác chiến một cách nghiêm chỉnh, đó cũng là một cơ hội để học tập.

Chỉ thấy đao thuẫn binh của quan binh chậm rãi ép tới trước, trong khe đao thuẫn thò ra lượng lớn trường mâu, hậu phương cung tiễn thủ kéo cung cài tên, xả một đợt mưa tên về phía tặc binh.

Đôi bên mưa tên đáp trả lẫn nhau, nhưng quan binh có đao thuẫn binh ở phía trước che chở, tên của tặc binh hiệu quả không lớn, nhưng tên của quan binh lại tạo thành hỗn loạn đối với trận hình tặc binh, đôi bên càng lúc càng áp sát, đến khoảng cách bảy tám trượng, chính giữa quan binh đột nhiên mấy chục cây Tam nhãn thần súng thò ra, đoàng đoàng đoàng bắn loạn một hồi, khiến

tặc binh lại hỗn loạn.

Tiếp theo hai bên cánh có hai đội kỵ binh đột nhiên lao ra, mặc dù nhân số không nhiều, cũng chỉ mỗi bên một trăm kỵ, nhưng hai đội kỵ binh này như hai cánh cùng bay, trong nháy mắt khiến tặc binh lại trở nên hỗn loạn. Ngay khi chúng loạn không ra đầu đuôi gì, phương trận của quan binh đã áp sát, trường mâu đâm loạn một hồi, trong nháy mắt tặc binh tử thương vô số.

Vương Thừa Ân tay trái nắm lấy dây cương chiến mã, tay phải chộp lấy trường mâu, lớn tiếng nói: "Bản trận, hiện tại xông lên!"

Nói xong, xung phong đi đầu, lao tới tặc quân.

Thạch Kiên và Bạch Miêu liếc mắt nhìn nhau, gật đầu, cũng theo xông ra ngoài.

Búp bê vải Thiên Tôn ở trên giáp vai của Thạch Kiên làm động tác pose dáng, vung tay về phía trước: "Xông lên!"

Dưới chân không đứng vững, suýt nữa ngã xuống.

Chương 454: Xe lửa hơi nước của Bạch công tử

Không mất bao lâu, Không Dính Bùn ưu thế tại ta đã bị đánh cho đầu đầy là bao, chật vật không chịu nổi trốn về hước bắc.

Năm vạn tặc binh chả là cái đinh gì, ngay cả cọng lông của Vương Thừa Ân còn chưa đụng vào đã bị đánh cho chạy không kịp, ngoại trừ chạy trốn không có bất cứ biện pháp nào.

Đáng tiếc chính là, tặc thế quá lớn, Vương Thừa Ân lấy ít đánh nhiều dù có thể thắng, nhưng không thể giữ Không Dính Bùn lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản đội của Không Dính Bùn bỏ trốn mất dạng.

Huyện thành Hà Tân xem như giành lại một lần nữa.

Nhưng mà, giành lại chỉ là một vùng phế tích thi thể khắp nơi.

Trong thành lão bách tính đã bị giết hại ba bốn thành, bị ép buộc gia nhập tặc quân hai thành, lương dân còn lại chưa được một nửa nhân khẩu.

Hơn nữa những người sống sót này trong nhà không còn của cải gì, hai mắt thẫn thờ ngồi trong thành bị thiêu hủy, nhìn từng căn nhà bốc lên khói đen bên cạnh, nước mắt đã khô không còn gì mà chảy nữa rồi.

Vương Thừa Ân sắc mặt sa sầm đi qua từng con hẻm nhỏ phố to trong thành, mãi đến khi đi vào nha môn huyện, ngồi xuống ghế tri huyện hắn mới thở một hơi dài: "Lại là như thế này... có khác gì thành trì bị Kiến Nô công phá đâu?"

Thạch Kiên nhịn không được thấp giọng hỏi: "Kiến Nô công thành cũng như vậy sao?"

"Đúng vậy!" Vương Thừa Ân nói: "Mấy tháng trước ta đi kinh thành cần vương, khi đi qua thôn trấn bị Kiến Nô công phá, tình cảnh nhìn thấy cũng tương tự vậy. Kiến Nô mỗi lần phá một thành, tất đồ thành ba ngày, giết cho thi thể ngổn ngang, cướp đi tất cả của cải. Những lưu khấu này không khác gì dã nhân của dị tộc."

Thạch Kiên trầm mặc.

Vương Thừa Ân thở dài: "Lão bách tính của huyện thành Hà Tân hiện tại rất khó để tiếp tục sống, bản tướng quân chỉ có thể thay họ viết một phong thơ cho triều đình, xin phía trên phát chút thuế ruộng để cứu tế các lão bách tính ở đây."

Lý Đạo Huyền nghe vậy cũng không nhịn được nhíu chặt lông mày, không cần dùng não cũng có thể nghĩ đến, phong thư này viết cho có thôi, triều đình không thể cho lão bách tính Hà Tân một đồng tiền cứu tế nào.

Y hạ giọng, nói bên tai Thạch Kiên: "Nói cho hắn, thôn Cao Gia chúng ta xuất lương để cứu, bảo hắn giao Long Môn Cổ Độ cho chúng ta sử dụng."

Thạch Kiên nghe được tiếng nói rất nhỏ bên tai, tinh thần chấn động, có pháp chỉ của Thiên Tôn vậy thì dễ làm rồi. Hắn ôm quyền: "Vương tướng quân, huyện Trừng Thành của ta còn có chút tồn lương, có thể thông qua bến tàu của huyện Hợp Dương vận chuyển lương thực đến Long Môn Cổ Độ, trợ giúp lão bách tính ở đây vượt qua khó khăn."

Vương Thừa Ân nghe nói như thế cũng chấn động, song hắn lập tức lại tỏ ra lo lắng: "Các ngươi đã cho bản tướng quân mượn lượng lớn lương thực, nếu lại cứu tế các lão bách tính trong huyện

thành Hà Tân, chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng đúng không?"

Thạch Kiên: "Khó khăn khẳng định là có, nhưng chúng tôi không sợ khó khăn, cứu một mạng người còn hơn xây bảy cấp Phù đồ. Chúng tôi sẽ kêu gọi sự hợp lực của cả địa phương."

Vương Thừa Ân gật đầu: "Được rồi! Việc này nhờ các ngươi vậy."

Thạch Kiên ôm quyền: "Thuộc hạ cả gan, thỉnh cầu tọa trấn Long Môn Cổ Độ, tự mình giám sát áp vận lương thảo."

Vương Thừa Ân không phải quan văn, cũng không hứng thú nhúng tay vào mấy chuyện tương quan tới dân sinh này nhiều, nghe được Thạch Kiên thỉnh cầu, trong bụng thầm nghĩ: Hai người dựa quan hệ được Lương Thế Hiền xếp trong quân ta kiếm chiến công này, sau khi trải qua một trận đại chiến chắc cũng sợ chết rồi, không dám ra tiền tuyến nữa, muốn ở lại phía sau làm hậu cần.

Mà thôi, việc này cũng không phải không được! Nếu người ta chết, sau này ta cũng không dễ mặt dày tìm Lương Thế Hiền mượn lương, để hắn ở phía sau làm hậu cần, ta đi trước đánh ra chiến công chia cho hắn một chút, giúp hắn sau này thăng quan cũng được.

Nghĩ tới đây, Vương Thừa Ân không nhiều lời nữa, phất tay nói: "Được, cứ an bài vậy đi, ta phái một trăm Vệ sở binh theo ngươi đóng ở Long Môn Cổ Độ, bảo đảm tuyến vận lương an toàn."

Thạch Kiên mừng rỡ: "Đa tạ tướng quân."

Hắn ôm quyền, kéo Bạch Miêu rời khỏi phòng nghị sự, hai người đi tới chỗ không người sau trướng, lúc này Thạch Kiên mới nói: "Vương Tiểu Hoa, ta phải tạm thời ở lại Long Môn Cổ Độ rồi, cứu tế nạn dân ở đây rồi sau đó mới đi theo, ngươi tiếp tục theo

Vương Thừa Ân kiếm ăn đi."

Bạch Miêu cười hắc hắc: "Được, phía trước cứ giao cho ta."

Thạch Kiên tựa vai mình sát vào vai Bạch Miêu, búp bê vải Thiên Tôn ngồi trên giáp vai của hắn liền đứng dậy, dô một tiếng nhảy lên giáp vai của Bạch Miêu, lại cười hì hì ngồi xuống.

Bạch Miêu kích động: Thiên Tôn tới phù hộ cho ta rồi.

Thạch Kiên quay về búp bê vải hành đại lễ, lúc này mới xoay người đi ra ngoài, chào hỏi với một trăm Vệ sở binh mà Vương Thừa Ân phái cho hắn, sau đó đi về Long Môn Cổ Độ.

Bạch Miêu một lần nữa trở về phòng nghị sự, đứng đến bên cạnh Vương Thừa Ân.

Vương Thừa Ân nhếch mắt, liếc nhìn Bạch Miêu, ngạc nhiên nói: "Thạch Kiên giao búp bê của hắn cho ngươi rồi?"

Bạch Miêu mỉm cười: "Đúng vậy! Đây là bùa hộ mệnh của hắn, hắn giao cho ta, phù hộ ta lên chiến trường được bình an."

Vương Thừa Ân lắc đầu, dựa quan hệ mà cũng kỳ lạ, còn cần nhờ búp bê vải an ủi bản thân, đúng đồ là nhát gan. Các tướng lĩnh dưới trướng ta lên chiến trường liều sống liều chết, có ai dựa vào loại đồ vật này phù hộ đâu?

Cùng lúc đó, thôn Cao Gia, nhà ga số 2.

Phát minh trọng đại nhất trong đời của Bạch công tử, xe lửa hơi nước, rốt cuộc sắp bắt đầu vận hành thử rồi.

Đường ray thật dài bắt đầu từ thôn Cao Gia trải đến Lưu Dân cốc, khoảng cách giống như tuyến đường ray đầu tiên Lý Đạo Huyền trải xuống lúc trước, sáu dặm.

Khoảng cách này đối với người cổ đại mà nói cũng không gần,

vì trải xong đường ray dài sáu dặm này, Bạch công tử đã phí khí lực rất lớn.

Bởi vì tính chất của nó thuộc về "thử nghiệm", cho nên Tam Thập Nhị cũng không ủng hộ hắn hết mình, không xuất nhiều tiền từ trong thôn khố, cũng không mướn lượng lớn dân công.

Chỉ dựa theo "hỗ trợ chi phí thích hợp đối với nhân viên nghiên cứu khoa học" mà trước đây Thiên Tôn quy định để phân phối một ít "kinh phí nghiên cứu".

Bạch công tử cầm "kinh phí nghiên cứu" tội nghiệp này thuê ba thợ rèn, một trăm dân công, ngay bên cạnh đường ray xe lửa chạy bằng điện của Thiên Tôn mở ra một đường ray mới.

Chỉ đường ray sáu dặm này cũng phải mất nửa năm mới làm xong.

Đương nhiên, con đường này coi như đơn giản, chân chính khó khăn chính là chiếc xe bằng sắt thật lớn nằm trên đường ray.

Vì hoàn thành cái thứ này, chỉ sắt đã dùng tới mấy chục nghìn cân.

Về phần kỹ thuật của đầu tàu này sử dụng, tập hợp tất cả kiến thức Vật Lý trong trường học thôn Cao Gia vào một thân, kỹ thuật dùng trong đó nhiều không kể xiết, máy hơi nước, bánh răng, trục bánh đà, đòn bẩy...

Bạch công tử còn trẻ, vì làm ra đầu tàu này thiếu chút nữa hói cả đầu, hiện tại, rốt cuộc đến thời điểm nghiệm chứng nó có đi được không.

Khẩn trương!

Thật là siêu cấp khẩn trương!

Những người đến đây xem thí nghiệm cũng nhiều không kể xiết, ngay cả huyện lệnh Trừng Thành Lương Thế Hiền và huyện lệnh Hợp Dương Phùng Tuyển đều được mời đến đây xem náo nhiệt. Bạch Diên cũng cố ý vội vã từ bến tàu Hiệp Xuyên trở về để chứng kiến phát minh siêu cấp của con trai mình.

Bạch phu nhân thì dùng tiền mời một nhóm cô nương, chuẩn bị sẵn sàng để trợ uy.

Chương 455: Yêu cầu đại lượng nhân lực

"Chuẩn bị châm lửa!"

Bạch công tử còn trẻ nhưng mang theo sự tự tin, khiến cả người có vẻ rất có tinh khí thần.

Bạch phu nhân từ xa nhìn hắn, trong lòng cũng thấy kiêu ngạo vì con trai mình, bắt đầu từ ngày nó tránh cái bạt tai của nàng, đã nhiều năm qua Bạch phu nhân không còn đánh hắn nữa, con trai đã lớn, người làm mẹ sẽ không thể tiếp tục dùng bàn tay để giáo dục nữa.

Bạch phu nhân hiện tại càng nhiều là đặt bản thân mình vào vị trí thấp hơn so với con trai, chung quy luôn cảm thấy con trai hiểu biết nhiều hơn mình, càng có thể thấy rõ phương hướng của tương lai hơn mình, nàng đã từ một "người soi sáng" biến thành một người đi theo.

Mà khi Lý Đạo Huyền ở bên ngoài hộp nhìn Bạch công tử, suy nghĩ lại là "lớp trẻ là tương lai của Thôn Cao Gia".

Lớp già giới hạn bởi nhận được giáo dục từ nhỏ không đủ, đã định trước họ có "hạn chế tính phong kiến" cực lớn, nhưng lớp trẻ nói không chừng có thể nhảy ra khỏi dàn giáo, thu được tân sinh, tương lai là của bọn họ.

Máy hơi nước trên xe lửa đã châm lửa!

Hai công nhân phụ trách thêm than đá cởi y phục, lộ ra nửa thân trên khoẻ khoắn, dùng xẻng xúc than đá rồi đổ vào trong nồi

hơi.

"U!"

"U!"

Tiếng còi của xe lửa phát ra tiếng vang, đây không phải tiếng kèn mô phỏng của xe lửa chạy bằng điện, mà là tiếng còi hơi chân chính. Âm thanh này vừa vang lên, chịu xúc động nhất không phải là các người tí hon, mà là vị Thiên Tôn Lý Đạo Huyền.

Khi còn bé, bà của Lý Đạo Huyền sống ở thôn Hoàng Giác Thụ thuộc khu Bắc Bội thành phố Song Khánh, cạnh thôn có một đường sắt cũ, xe lửa vận chuyển than thường xuyên hò hét chạy ngang qua nhà, khi đó mỗi lần y đến nhà bà chơi đều sẽ nghe được tiếng còi hơi của xe lửa chân chính.

Đáng tiếc năm tháng không buông tha người, bà qua đời, cả thôn Hoàng Giác Thụ di dời, xe lửa cũng bị đào thải, đường sắt bị bỏ hoang.

Sau khi lớn lên, y toàn ngồi đường sắt nhẹ hoặc là tàu cao tốc, cũng không biết bao nhiêu năm chưa từng nghe qua tiếng còi hơi chân chính rồi, xe lửa chạy bằng điện trong cảnh khu cũng chỉ là tiếng còi hơi mô phỏng, nghe rất giả.

Hôm nay nghe được tiếng còi hơi chân chính, âm thanh hùng hậu đó, không khỏi khiến y hai mắt nhoà lệ.

Xe lửa di chuyển!

"Di chuyển rồi!"

"Nó thật sự di chuyển rồi."

Các quần chúng vây xem kích động la lên: "Cái xe bằng sắt to vậy mà, nặng mấy chục nghìn cân, thế mà chỉ dùng sức của nước

sôi là có thể kéo di chuyển."

Bạch phu nhân điên cuồng la lên: "Con ta thành công rồi, ha ha ha, con ta thành công rồi... Các cô nương, la lên đi."

Các cô nương nàng dùng tiền thuê tới cùng nhau vung vẩy hoa giấy năm màu: "Bạch công tử uy vũ!"

"Bạch công tử khí phách!"

"Phát minh của Bạch công tử quá hay."

Bạch công tử tỏ vẻ không thích nhìn các cô nương kia, nhịn không được thổ tào: "Làm trò gì đấy? Ném giấy khắp nơi, lát nữa quét dọn không phiền sao?"

Xe lửa bắt đầu tăng tốc, dọc theo đường ray ầm ầm tiến về phía trước, tốc độ của nó chậm hơn nhiều so với xe lửa chạy bằng điện của Lý Đạo Huyền đặt xuống, cũng giống như chiếc xe lửa đầu tiên trên lịch sử vậy, chạy rất chậm, chỉ có tốc độ 8 ki lô mét một giờ.

Nhưng như thế đã đủ rồi, chỉ cần nó di chuyển, điều đó chứng tỏ nhân loại đã bước vào một kỷ nguyên mới.

Lý Đạo Huyền vui mừng quá đỗi, cầm lấy vòng vàng đã chuẩn bị từ trước, rắc một tiếng tháo xuống một vòng nhỏ, đoạn đưa tay thả nó xuống trước mặt Bạch công tử.

Mọi người trong hộp đều nhìn thấy, Thiên Tôn đã xuất thủ rồi.

Bàn tay vàng khổng lồ cầm một cái vòng vàng thả xuống, không cần não cũng có thể nghĩ đến, cái vòng kia là vàng ròng rồi, mẹ ơi, một cái vòng vàng cao nửa người, thế thì phải bao nhiêu lượng vàng?

Cao Nhất Diệp lớn tiếng nói: "Thiên Tôn có lệnh, Bạch công tử

đã có phát minh trọng đại có ích với toàn nhân loại, trọng thưởng một vòng vàng, mời mọi người lấy Bạch công tử làm gương, sau này làm ra càng nhiều phát minh vĩ đại trên các các ngành các nghề."

Mọi người: "Chúc mừng Bạch công tử!"

Cao Nhất Diệp lại chuyển sang Tam Thập Nhị: "Thiên Tôn có lệnh, từ hôm nay trở đi, thôn Cao Gia tiến vào hình thức đẩy mạnh xây dựng đường sắt, đẩy mạnh thuê công nhân, đẩy mạnh làm đường sắt, phải liên kết toàn bộ địa điểm quan trọng của chúng ta bằng đường sắt. Nhất là bến tàu Hiệp Xuyên, sau này sẽ là trọng địa vận chuyển hàng hóa, phải mau chóng làm cho hai nơi thông hành xe lửa. Về phần xe lửa mà lão nhân gia ban cho, sẽ lần lượt thu hồi, sau này không còn cung cấp cho phàm nhân sử dụng nữa."

Nghe nói xe lửa tiên gia sắp thu hồi, mọi người cũng có chút thổn thức.

Điều này cũng sớm nằm trong dự liệu của mọi người, nhất là những người có chút văn hóa, như đám người Tam Thập Nhị, Bạch Diên, Lương Thế Hiền, từ lâu họ đã suy nghĩ đến vấn đề này rồi. Mặc dù đồ vật của tiên giới tốt, nhưng chung quy là tiên vật, không phải thứ phàm nhân nên dùng, sớm muộn gì sẽ có một ngày thu về trên trời. Thiên Tôn nhân từ, đã cung cấp cho chúng ta dùng mấy năm, bản thân chúng ta cũng nên cố gắng, sớm ngày làm ra đồ vật có thể thay thế những tiên vật này mới phải.

Rất nhanh, ba người Lương Thế Hiền, Tam Thập Nhị, Phùng Tuyển tập trung lại với nhau.

Lương Thế Hiền: "Ba người chúng ta phải thương lượng xem, đoạn đường sắt nào do ai tới phụ trách."

Phùng Tuyển lau máu mũi do vừa rồi xe lửa di chuyển mà bị chảy: "Nhân lực trong tay bản quan cũng không nhiều, trước tiên

dùng để trải đoạn từ huyện thành Hợp Dương đến bến tàu Hiệp Xuyên đi, 30 dặm."

Tam Thập Nhị thoáng suy nghĩ rồi cười nói: "Người bên thôn Cao Gia chúng tôi càng ngày càng ít người chịu làm loại công việc nặng nhọc trải đường sắt này rồi. Ta cũng không kiếm ra được nhiều nhân thủ để làm chuyện này, nên sẽ do ta phụ trách trải đoạn đường từ thôn Cao Gia đến huyện thành Hợp Dương đi."

Lương Thế Hiền: "Vậy bản quan sẽ phụ trách đoạn đường từ huyện thành Trừng Thành đến thôn Cao Gia, nhân lực trên tay ta cũng không quá nhiều."

Hiện tại trên tay mọi người đều thiếu công nhân!

Đó là một vấn đề rất nghiêm túc.

Bất kể là thôn Cao Gia hay là huyện thành Trừng Thành, huyện thành Hợp Dương, hiện tại đều đang xây dựng rầm rộ, mấy năm nay càng không ngừng mở rộng, khắp nơi đều phải dùng người, vấn đề họ đối mặt đã không còn vật tư không đủ, mà là nhân khẩu nghiêm trọng không đủ.

Tam Thập Nhị liếc mắt nhìn: "Lương đại nhân, mấy ngày trước đó không phải ngài vẫn đang trộm nhâu khẩu của huyện Bạch Thủy và huyện Đại Lệ sao? Cũng không biết ngươi đã trộm được bao nhiêu công nhân rồi?"

Lương Thế Hiền có chút xấu hổ gãi đầu: "Nhân khẩu quả thật đã kiếm không ít, thế nhưng trấn Nghiêu Đầu bên ta đã phát hiện lượng lớn quặng sắt, người trộm từ huyện Bạch Thủy tới đều phải đi đào quặng sắt hết rồi, người dùng đào quặng sắt cũng tương đối nhiều."

Nghe hắn nói đào quặng sắt, mọi người cũng không dám thổ tào nữa, người ở đây trong lòng vừa mới còn đang tính toán trải

đoạn đường sắt vài trăm dặm thì cần bao nhiêu sắt, nếu như không cần Thiên Tôn cung cấp sắt nữa mà do mọi người tự lực cánh sinh, vậy quặng sắt cũng cực kỳ quan trọng.

Mấy vị lãnh đạo không khỏi thở dài một tiếng: "Trước đây cảm thấy nhân khẩu nhiều quá, không nuôi nổi, hiện tại cảm thấy nhân khẩu quá ít, không đủ dùng, cái này thật đúng là..."

Cao Tam Oa ở bên cạnh thò đầu ra: "30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây!"

Mọi người: "Đừng có thay ngạn ngữ lung tung."

Chương 456: Hoá trang thành Tế Công

Năm Sùng Trinh thứ tư, tức là năm 1. 631, triều đình triệu tập quan quân có Xuyên binh, Tần binh, Tấn binh, hơn hai vạn người, tổng cộng 19 doanh trại, quân quan cấp bậc từ tham tướng tới tổng đốc 16 người, bày ra một thế trận thật lớn bao vây xung quanh đội ngũ của Vương Gia Dận đang chiếm giữ tại Hà Khúc.

Mà ngoại trừ Vương Gia Dận, lưu khấu còn lại triều đình vẫn lấy chiêu an là chủ.

Ngự sử Ngô Sân mang theo 10 vạn lượng bạc của Chu Do Kiểm đập nồi bán sắt mới có đến Thiểm Tây, cùng quan phủ huyện chiêu an cứu trợ.

Cùng lúc đó, bên thôn Cao Gia lại đang bởi vì nhân khẩu mà đau đầu.

"Khởi bẩm Thiên Tôn." Lương Thế Hiền ở trong huyện thành Trừng Thành quay về bức tượng Thiên Tôn màu vàng báo cáo: "Hạ quan thật vất vả mới dụ dỗ một số lão bách tính từ huyện Bạch Thủy qua đây, muốn dựa vào họ truyền miệng với nhau, còn có thể đưa càng nhiều công nhân tới, không ngờ sau khi ngự sử Ngô Sân tới, thiết lập một điểm phát cháo trong huyện thành Bạch Thủy, các lão bách tính vốn sống không nổi trong huyện Bạch Thủy hiện tại đều đã chạy đến huyện thành để tiếp nhận cứu tế, không muốn tới huyện Trừng Thành nữa rồi."

"Khởi bẩm Thiên Tôn." Phùng Tuyển cũng ở trong huyện thành báo cáo: "Lão bách tính huyện Đại Lệ đã có cơm ăn, không muốn đổi chỗ ở nữa, hạ quan đã nghĩ hết biện pháp, họ cũng không chịu

qua đây."

Lý Đạo Huyền thông qua đồng cảm thu thập tin tức các nơi, đợt này triều đình dùng vàng thật bạc thật nện xuống, thật đúng là đã tạo ra hiệu quả dựng sào thấy bóng. Cảnh nội Thiểm Tây đã tạm thời ổn định, huyện thành xung quanh đều cho thấy được cục diện yên ổn.

Mà nhân dân lao động là rất dễ thỏa mãn, chỉ cần không bị đói chết là họ sẽ không quá sẵn lòng rời xa nơi chôn rau cắt rốn, cũng không phải có thu nhập càng cao hơn thì nhất định có thể đả động được họ.

Quân bất kiến, coi như đến hiện đại, rất nhiều nông dân trong núi cũng không muốn vào thành phố lớn làm công, cho dù biết rõ thu nhập trong thành phố lớn có thể cao hơn mấy lần, họ vẫn muốn ở trong núi bán mặt cho đất bán lưng cho trời.

Cái này gọi là "trong lòng có quê hương", không phải dễ dàng có thể dao động.

Vậy thì phải làm sao?

Khi Lý Đạo Huyền đang suy nghĩ vấn đề này thì một tín sứ nhanh chóng chạy tới chỗ bức tượng, đoạn nói với Lương Thế Hiền: "Huyện tôn đại nhân, ngự sử Ngô Sân tới rồi, mang đến lượng lớn bạc và lương thực, nói là tới huyện Trừng Thành chúng ta cứu tế, trấn an lương dân, mời huyện tôn đại nhân đi nghênh tiếp thiên sứ."

Vừa nghe tin tức này, Lương Thế Hiền liền ngây cả người: "Cứu tế?"

Phải thôi, hai chữ cứu tế lọt vào tai người huyện Trừng Thành cảm giác có chút là lạ.

Chúng ta không đi cứu người khác thì thôi, người này còn

muốn tới cứu chúng ta.

Lương Thế Hiền vội vàng quay đầu bái lạy với tượng Thiên Tôn: "Thiên Tôn, hạ quan xin cáo lui trước, đi nghênh đón thiên sứ."

Lý Đạo Huyền thầm vui vẻ: Việc này thú vị rồi, ta đang suy nghĩ nhân khẩu kiếm thế nào, ngự sử Ngô Sân này nói không chừng có thể mang đến rất nhiều nhân khẩu cho ta, thế nhưng, Lương Thế Hiền cũng không biết hướng đi kế tiếp của lịch sử, hơn nữa đạo lí đối nhân xử thế là điểm yếu của hắn, chuyện này có lẽ vẫn phải để ta nhúng tay.

Dù sao cũng là đi chơi mà.

Phải chơi thế nào mới vui nhất đây?

Lý Đạo Huyền sử ra "đồng cảm", Thiên Tôn silicon ngồi trong từ đường trên vọng lâu Cao Gia bảo xoát một cái ngồi dậy.

Trong từ đường vốn chỉ có một bức tượng thiên tôn bằng bùn, từ khi có phiên bản silicon rồi, ở đây liền đổi sang cung phụng phiên bản silicon, hơn nữa còn có rất nhiều tượng.

Lý Đạo Huyền vì thuận tiện cho tương lai mình đồng cảm đã thả rất nhiều tượng si-li-côn to 1 xăng-ti-mét vào đó, mấy thợ điêu khắc mỗi ngày đều đang làm cái thứ này, đã điêu khắc ra rất nhiều tượng thiên tôn silicon rồi.

Những người silicon này trải qua các công tượng tỉ mỉ xử lý, đã làm tới trình độ giống như đúc, nếu không nhìn kỹ sẽ cảm thấy rất giống với người thật.

Lý Đạo Huyền chọn đại một người silicon để phụ thân, y thoắt cái ngồi dậy, khiến Tam Thập Nhị và Cao Nhất Diệp đang dâng hương trong từ đường bị giật mình. Khi hai người nhận ra vội vàng hành lễ: "Tham kiến Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền cười: "Ta muốn du lịch nhân gian, các ngươi nhanh đi giúp ta tìm một bộ tăng bào, là cái loại rách rưới, còn có một chuỗi phật châu, một hồ lô rượu cũ, lại thêm một cái quạt hương bồ cũ."

Tam Thập Nhị toát mồ hôi: "Muốn... muốn mấy thứ đó làm gì?"

Cao Nhất Diệp thì lại tròng mắt láo liên, cười hì hì: "A, đây không phải trang phục của Tế Công hòa thượng sao? Năm ngoái có một gánh hát tới đây, còn diễn một vở Tế Công hòa thượng nữa, Thiên Tôn muốn giả trang thành Tế Công sao?"

Lý Đạo Huyền cười: "Đúng, Quan Âm Bồ Tát cũng có thể đến đạo giáo nằm vùng, ta cũng có thể đến phật giáo nằm vùng mà, ta giả trang thành Tế Công hòa thượng, thình lình cho Phật tổ một muộn côn thì sao?"

Tam Thập Nhị kinh hãi, cả người run rẩy.

Cao Nhất Diệp lại vỗ tay cười nói: "Hay lắm hay lắm."

Tam Thập Nhị nghĩ thầm: Thiên Tôn vẫn ham chơi như trước kia, còn nhớ trước đây khi vừa tới thôn Cao Gia đã chứng kiến Thiên Tôn trêu cợt người khác rồi. Trời ơi, Thiên Tôn nói như vậy hơn phân nửa là nói giỡn rồi, cũng không phải thật sự muốn đánh muộn côn Như Lai.

Hắn vội vàng chạy đến chỗ gánh hát để mượn tăng bào của Tế Công hòa thượng mà họ dùng để diễn kịch.

Trên người Lý Đạo Huyền vốn mặc đạo bào, đạo bào đó không thể chia cách với thân thể y được, vì nó điêu khắc cùng với nhau, cho nên cũng không cởi ra, trực tiếp khoác tăng bào lên người, tay trái xách một hồ lô rượu, tay phải cầm quạt hương bồ, trên đầu còn đội tăng mạo cũ kỹ, lại làm cho khuôn mặt hơi lem luốc.

Y cầm quạt khẽ phe phẩy, cố ý làm giọng quái gở hát: "Giày ta

rách, nón ta rách, áo cà sa trên người ta rách... Ngươi cười ta, hắn cười ta, ta vả cho một cái..."

Thoạt nhìn có chút ý vị của Tế Công rồi.

Cải trang hoàn thành, Lý Đạo Huyền chuẩn bị đi huyện thành.

Thân thể của y là silicon, cũng không phải người sống chân chính, cho nên muốn từ chỗ này đi đến một chỗ khác thì rất đơn giản, Xe Mặt Trời hay xe lửa gì đó cũng không cần ngồi.

Trước tiên giải trừ đồng cảm, đưa ý thức trở lại bản thể bên ngoài hộp, lại vươn tay, không đeo bao tay, nắm lấy thân thể silicon của mình đưa lên cao...

Ngoại trừ Cao Nhất Diệp, người khác chỉ chỉ có thể nhìn thấy Thiên Tôn trước mặt bay lên tới, lơ lửng ở giữa không trung...

Hơn nữa lần này bay lên là lơ lửng trên bầu trời Cao Gia bảo, vô số người thôn Cao Gia xung quanh thấy được cảnh này: "A, Thiên Tôn bay lên rồi, nhìn kìa, đang bay trên vọng lâu Cao Gia bảo."

"Sao Thiên Tôn còn mặc tăng bào?"

"Chẳng lẽ là muốn đi ra ngoài trêu chọc hòa thượng?"

Cao Tịch Bát: "Ha ha ha, Thiên Tôn vẫn hay thích trêu chọc người khác mà, ngươi không biết lúc trước Thiên Tôn chất đầy gạo khổng lồ trong nhà Cao Nhất Diệp, Cao Nhất Diệp vừa mở cửa, suýt nữa bị gào nhấn chìm."

Ngay khi mọi người nghị luận sôi nổi, Lý Đạo Huyền dùng tay kia ấn vào ba chữ "huyện Trừng Thành" bên ngoài hộp.

Tầm nhìn trong hộp "xoát" một cái nhảy tới huyện Trừng Thành.

Mà Thiên Tôn silicon lơ lửng trên bầu trời Cao Gia bảo cũng đột nhiên biến mất ở giữa không trung.

Mọi người: "Oa! Thiên Tôn dùng tiên pháp, trong nháy mắt biến mất rồi."

Chương 457: Thuấn di

Huyện thừa, chủ bạc, nha dịch, bang nhàn của huyện Trừng Thành do Lương Thế Hiền dẫn đầu trùng trùng điệp điệp hơn trăm người, tại nơi giao giới giữa huyện Bạch Thủy và huyện Trừng Thành cung kính chờ đợi.

Chỉ thấy phía trước đoàn người trùng trùng điệp điệp đi qua huyện giới, đi vào địa phận của huyện Trừng Thành.

Người dẫn đầu ăn mặc bào phục quan văn, vẻ mặt tự hào, phía sau hắn là lượng lớn gia đinh, quan binh, cùng với một đội vận chuyển khổng lồ.

Ngự sử Ngô Sân phụ trách cứu tế đã tới.

Hiện tại Ngô Sân chính là thiên sứ, thay trời cứu tế, mang theo mười vạn lượng bạc, đương nhiên là rất uy phong.

Hắn chính là người được mong mỏi nhất của cả Thiểm Tây hiện tại, nên đi đường nhất định phải nghênh ngang.

Vừa thấy Lương Thế Hiền, lỗ mũi của hắn liền hếch lên đến tận trời.

Lương Thế Hiền vội vàng hành đại lễ, đối mặt thiên sứ, đầu tiên phải lấy lễ tiết bái kiến hoàng thượng tới bái, bái xong hoàng thượng, lúc này mới có thể nói chuyện một cách bình thường: "Hạ quan Lương Thế Hiền, cung nghênh thiên sứ."

Ngô Sân trang bức đủ rồi, lúc này mới thản nhiên lên tiếng: "Bản quan mang thiên ân mà đến, cứu tế lão bách tính của huyện Trừng Thành, các ngươi... ơ?"

Hắn muốn nói bình thường, đương nhiên tầm nhìn phải đặt ngang, không thể hếch mũi lên, nhưng bởi vậy liền phát hiện huyện Trừng Thành phía trước tại sao một màu xanh mượt? Phóng nhãn phạm vi vài dặm phía trước, tiếng chim hương hoa, thực vật tươi tốt, tình cảnh này đâu có giống chút nào bị thiên tai?

Ngô Sân hít một hơi lạnh: "Nơi này... vì sao như vậy?"

Lương Thế Hiền liếc mắt liền nhận ra hắn kinh ngạc vì cái gì, mỉm cười: "Bản huyện được Đạo..."

Hắn vốn định nói được Đạo Huyền Thiên Tôn phù hộ, nhưng cẩn thận nghĩ lại, thiên sứ cũng không biết Đạo Huyền Thiên Tôn là ai, ta giải thích nửa ngày chưa hẳn có thể nói rõ, nói không chừng trái lại bị thiên sứ coi thành tà giáo, vậy thì không hay, còn không bằng lập lờ những chỗ then chốt, bớt chút phiền phức cho mình, cũng bớt chút phiền phức cho huyện Trừng Thành.

Lương Thế Hiền sửa lời nói: "Bản huyện nhận được thần tiên chiếu cố, có long vương làm mưa."

Ngô Sân giật mình kinh hãi.

Những lời nói nhảm bực này, đầu óc không nghĩ tới, trực tiếp không nhìn, hơn phân nửa là huyện thành này vận khí tốt, hoặc là nguyên nhân địa hình gì đó, dẫn đến không bị hạn hán mà thôi.

"Xem ra, chỗ ngươi không cần bản quan cứu a." Ngô Sân trang bức không thành, có chút mất mát. Một đường qua đây, hắn mang theo tiền lương, không quản đi tới huyện thành nào đều thấy mọi người nhìn hắn với ánh mắt mong mỏi, lấy lòng hắn, muốn hưởng thêm một chút tiền lương từ chỗ hắn, để hắn hưởng thụ cái loại sảng khoái "đại quyền nơi tay", ta muốn giúp ai thì giúp người đó, trang bức mười thành đủ mười, nhưng ở chỗ này lại thất bại, khiến hắn vô cùng mất mát.

Lương Thế Hiền mỉm cười nói: "Đúng vậy, bản huyện cũng không cần cứu tế, thiên sứ không ngại đem tiền lương có hạn tới địa phương khác đi, cứu tế những lão bách tính chịu nạn nặng hơn. Cũng như câu 'lá lành đùm lá rách, lá rách đùm lá tả tơi'."

Ngô Sân nói: "Vậy bản quan sẽ đi qua huyện Trừng Thành, trực tiếp tới huyện Hợp Dương cứu tế vậy."

Lương Thế Hiền nghĩ thầm: Hợp Dương cũng không cần ngươi cứu a, có điều, ta không cần phải nói lời này, ngươi đi huyện Hợp Dương rồi, Phùng Tuyển sẽ nói với ngươi.

Hắn hiện tại chỉ muốn mau chóng tống cổ Ngô Sân đi, đừng lượn lờ ở đây nữa.

Đúng lúc này, trong bụi cỏ bên cạnh quan đạo đột nhiên vang lên tiếng nói lười biếng: "A... ngủ ngon quá..."

"Người nào?" Hộ vệ của Ngô Sân xoát xoát xoát rút ra Yêu đao.

Chỉ nghe thấy trong bụi cỏ vang lên tiếng sột soạt, tiếp theo bụi cỏ tách ra, một hòa thượng y quan không chỉnh tề từ bên trong chui ra, tăng bào rất bẩn, mũ rách rưới, tăng hài cũng rách, tay trái cầm hồ lô, tay phải cầm quạt hương bồ.

Nhóm người Lương Thế Hiền mỗi ngày nhìn kim thân Đạo Huyền Thiên Tôn khổng lồ trong huyện thành, đâu có lý không nhận ra khuôn mặt của y, vừa nhìn, ơ? Hòa thượng này không phải là Đạo Huyền Thiên Tôn sao? Thế nhưng, ngài mặc tăng bào, không ai dám nhận.

Cho nên nhóm Lương Thế Hiền toàn bộ ngây người.

Mà người bên Ngô Sân thấy tạo hình của Lý Đạo Huyền cũng ngẩn người: đây không phải Tế Công hòa thượng sao? Không không không, Tế Công hòa thượng chỉ là một truyền thuyết, không thể có thật, người này chỉ là một hòa thượng trẻ tuổi ăn mặc rất

giống với Tế Công hòa thượng mà thôi.

Các hộ vệ tay không rời khỏi chuôi đao, vẫn duy trì đề phòng.

Lại thấy hòa thượng lôi thôi này đỡ tăng mạo, phe phẩy cây quạt trong tay, cây quạt vốn rách rưới, vốn không tạo ra chút gió gì, bộ dạng y lại có vẻ rất hưởng thụ, vẻ mặt cợt nhả, quay về Ngô Sân vẫy tay: "Ngô Sân, người Hưng Hóa Giang Tô, năm Vạn Lịch thứ 41 đỗ tiến sĩ, năm Thiên Khải thứ hai, bởi vì nhiều lần thượng biểu chống đối với Yêm đảng, bị Ngụy Trung Hiền tước tịch cách chức, bãi quan về quê, mãi đến hai năm gần đây mới khôi phục chức vị... chậc chậc..."

Nghe những lời này, mọi người đều kinh hãi.

Đao trong tay hộ vệ xoát một cái giơ lên: "To gan!"

Bản thân Ngô Sân cũng giật mình, thanh thiên bạch nhật có một hòa thượng chui ra từ bụi cỏ ven đường, vừa mở miệng có thể gọi ra tên của mình, nói cuộc đời sự tích của mình, còn không doạ người sao?

Tuyệt đối không thể là một hòa thượng bình thường.

"Bắt!" Ngô Sân trầm giọng nói: "Phải sống, tỉ mỉ thẩm vấn nó là gian tế phương nào."

Các hộ vệ thoắt cái ùa lên bao vây lấy Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền cười ha ha một tiếng, lui về phía sau, lại chui vào trong bụi cỏ.

Các hộ vệ đều đuổi theo vào bụi cỏ, thế nhưng tất cả đều vồ hụt, hòa thượng kia vừa vào bụi cỏ vậy mà không thấy đâu nữa.

Nháy mắt kế tiếp họ mới phát hiện ra, hòa thượng kia lại đang ngồi trên một thân cây xa xa, mỉm cười nhìn bọn họ.

Khoảng cách xa như vậy, sao trong nháy mắt y đã bay qua đó được?

Các hộ vệ hoang mang, thế nhưng mặc kệ, tiếp tục tiến lên.

Hòa thượng nhảy xuống dưới tàng cây, lại chui vào bụi cỏ.

Đợi các hộ vệ chạy tới nhào vào, trong bụi cỏ lại không có người, hòa thượng lại xuất hiện trên một thân cây từ xa khác.

Mọi người đều trầm mặc.

Họ không có khả năng bắt được người silicon của Lý Đạo Huyền, bởi vì Lý Đạo Huyền lấy tay cầm người silicon di chuyển trong hộp, tốc độ phất tay của nhân loại có thể đạt tới mỗi giây năm thước, trong mắt người trong hộp, cũng chính là một giây có thể di chuyển 1000 mét, chẳng khác nào hai dặm ở cổ đại.

Lý Đạo Huyền cầm người silicon di chuyển, tương đương với người silicon di chuyển với tốc độ hai dặm 1 giây, ở trong mắt các người tí hon chẳng khác nào như thuấn di.

Không khác gì tiên pháp.

Tay cầm Yêu đao của các hộ vệ đã khẽ run lên.

Ngô Sân cũng nhìn ngây người.

Nháy mắt kế tiếp, hòa thượng kia còn bay lên.

Lơ lửng trên độ cao ba bốn trượng giữa không trung, chậm rãi phi hành, bay thẳng đến trước mặt Ngô Sân mới chậm rãi rơi xuống đất, đứng im, lại phe phẩy cây quạt: "Ngô Sân, còn bắt ta nữa không?"

Còn bắt cái rắm à, đám người ngơ ngác nhìn Lý Đạo Huyền, cả người khẽ run run.

Một hộ vệ quát lên: "Yêu tăng phương nào..."

Chữ phía sau còn chưa nó hết, hộ vệ bên cạnh vội vàng bịt lấy miệng gã, ghé vào lỗ tai thấp giọng nói: "Chưa hẳn là yêu tăng, cũng có khả năng là thánh tăng a, Tế... Tế Công hòa thượng đó."

Chương 458: Thì ra là vì cái này

Ngô Sân lấy lại bình tĩnh, không được hoảng, gần đây mặc dù bản quan có chút đắc ý vênh váo, nhưng bình sinh không làm chuyện đuối lý, sẽ không sợ quỷ gõ cửa, nếu đối phương là yêu ma quỷ quái cũng không động được một thân chính khí của ta, nếu đối phương thực sự là Tế Công, vậy càng không có gì phải sợ, thiện thần chẳng lẽ còn làm khó dễ người tốt hay sao?

Ngô Sân lên tiếng: "Ngươi... đại sư rốt cuộc là ai? Có gì chỉ giáo?"

"Ta là ai không quan trọng." Lý Đạo Huyền phe phẩy cây quạt: "Ta là tới cho ngươi một chỉ điểm nho nhỏ."

Ngô Sân: "Mời nói."

Lý Đạo Huyền: "Có phải ngươi cảm thấy, trong túi mình có mười vạn lượng, rất sảng khoái hay không?"

Lời này nói trúng rồi... Ngô Sân thật sự cảm thấy rất sảng khoái, có một loại cảm giác tự hào ta có thể cứu cả Thiểm Tây.

Hắn xấu hổ cười: "Số tiền lương bản quan mang theo chính là của hoàng thượng phát xuống cứu tế nạn dân, bản quan kinh sợ, thề phải đem chúng nó trợ giúp bách tính Thiểm Tây vượt qua khó khăn." dù sao thì hắn sẽ không thừa nhận bản thân hơi phiêu.

Lý Đạo Huyền cười hắc hắc không ngừng: "Chút tiền như thế đã muốn vượt qua khó khăn? Nào, ta tính toán thử cho ngươi thấy, để xem mười vạn lượng bạc của ngươi rốt cuộc cứu được bao

nhiêu người. Giả thiết ngươi cho một lão bách tính một lượng, vậy mười vạn lượng bạc chỉ đủ chia cho mười vạn người, mà hiện tại Thiểm Tây một đấu bột mì giá rơi vào khoảng 700 đến 1000 văn, bản thân ngươi tính xem, một lượng bạc có thể mua được mấy đấu bột mì?"

Ngô Sân thầm tính toán, lập tức đã tính ra, một lượng bạc chỉ có thể mua một đấu rưỡi bột mì, chưa tới 20 cân.

Lý Đạo Huyền cười: "Chút lương ấy, ăn được bao lâu?"

Ngô Sân đã toát mồ hôi: "Nếu như độn thêm rau dại, chút lương ấy nhiều lắm có thể duy trì... 50 ngày!"

Lý Đạo Huyền cười mà không nói, chỉ nhún vai.

Lúc này Lương Thế Hiền cũng nhận ra, Thiên Tôn giả trang mình thành một hòa thượng là để đùa giỡn với thiên sứ, vậy thì đương nhiên hạ quan phải phối hợp rồi.

Hắn vội vàng tiến lên một bước, chắp tay nói: "Thiên sứ, hạ quan cả gan nói một câu, mười vạn lượng bạc này ngài còn không thể chia hết cho nạn dân, trong đó có một bộ phận cần để thu xếp cho lưu khấu được chiêu an. Hoàng thượng không phải đã hạ chỉ sao? Thu xếp ruộng đồng, trâu giống cho lưu khấu..."

Ngô Sân có chút choáng váng.

Mụ nội nó, vừa nghĩ như vậy, mười vạn lượng đừng nói cứu người, mua mấy trăm con trâu là hết rồi, còn thu xếp ruộng đồng hạt giống cái chó gì nữa.

Ngô Sân cảm giác áp lực như núi.

Rõ ràng vừa rồi còn cảm thấy mình rất lợi hại, vì sao hiện tại đột nhiên cảm thấy mình chả là cái đinh gì nữa rồi?

Lý Đạo Huyền nói tiếp: "Ngô Sân, ngươi ở lâu trong triều đình, không biết nỗi khổ của nhân gian hay sao? Ngươi biết lưu khấu sau khi được chiêu an, nếu không thu xếp họ cho tốt, họ sẽ làm ra những chuyện gì không?"

Ngô Sân: "Mời chỉ giáo!"

Lý Đạo Huyền: "Lưu tặc sau khi được chiêu an sẽ về quê, mang danh nghĩa của quan chiếm cứ các thôn quan trọng, thả mặc cướp bóc thôn xóm xung quanh, dân đều xưng là 'quan tặc' ."

Ngô Sân càng hoảng sợ, chuyển sang hỏi Lương Thế Hiền: "Có thật không?"

Phương Vô Thượng phía sau Lương Thế Hiền chợt đứng dậy, lớn tiếng nói: "Đương nhiên là thật! Tặc tù Phiên Sơn Nguyệt của huyện Hợp Dương đã từng như thế, sau khi hắn nhận chiêu an, bộ chúng giải tán về quê, suốt dọc đường giết người cướp của, quấy phá lão bách tính huyện Hợp Dương tiếng oán than dậy đất. Mạt tướng suất binh, ngăn cản lưu tặc về quê ở nơi giao giới giữa huyện Hợp Dương và huyện Trừng Thành, giao chiến hơn mấy tháng mới bình định được. Nếu thiên sứ không tin, có thể hỏi huyện lệnh Hợp Dương Phùng Tuyển."

Ngô Sân hoang mang.

Lần này hắn đã luống cuống, nếu mình mang theo mười vạn lượng quốc khố của hoàng thượng mà không hoàn thành công việc, sau khi trở lại thể nào cũng bị hoàng thượng trị tội?

"Đại sư, vậy theo ý kiến của ngươi, bản quan phải làm thế nào?"

Lý Đạo Huyền lắc đầu: "Không cứu được không cứu được, trở về đi."

Ngô Sân: "Không thể không cứu a."

Lý Đạo Huyền tiếp tục lắc đầu: "Tìm Chu Do Kiểm đòi thêm bạc đi."

Y gọi thẳng Chu Do Kiểm, nhưng bởi vì một phen biểu diễn bay tới bay lui vừa rồi, người trước mắt không ai nói y to gan nữa, thậm chí cảm thấy y gọi thẳng tên Chu Do Kiểm mới tương đối thích hợp. Ngô Sân lắc đầu: "Hoàng thượng khẳng định sẽ không xuất thêm quốc khố nữa."

Lý Đạo Huyền: "Vậy không cứu được rồi."

Nói xong, y phe phẩy cây quạt, cả người đột nhiên bay lên, trên bầu trời còn vang lên tiếng ca cổ quái của y: "Giày ta rách, nón ta rách, áo cà sa trên người ta rách..."

Tiếng ca nháy mắt đã xa vài dặm, biến mất không thấy nữa.

Mọi người ngơ ngác nhìn y bay đi, nhất thời nửa khắc nói không nên lời.

Qua một hồi lâu Ngô Sân mới bừng tỉnh: "Thần tăng xuất hiện ở chỗ này là vì đánh thức bản quan, biện pháp cứu tế hiện tại đã không còn tác dụng, bản quan phải nghĩ biện pháp tốt hơn, thế nhưng, dùng biện pháp gì mới tốt đây?"

Mặc kệ đi!

Trước tiên viết phong thư tìm hoàng thượng đòi tiền đi, hắn cho hay không là một chuyện, mình xin hay không là một chuyện khác. Nếu như mình không xin, sau đó không cứu tế được, trách nhiệm chính là của mình. Nếu như mình xin rồi, hoàng thượng không cho, vậy sau đó trách nhiệm không cứu tế được chính là của hoàng thượng.

Hoàng thượng ngài gánh được trách nhiệm, mình chỉ là một quan nhỏ thì sao mà gánh nổi.

Ngô Sân lập tức đề bút viết: "Thần mang theo mười vạn kim, tính toán một kim một người, vậy chỉ có thể cứu tế mười vạn người, mà đấu gạo bảy tiền, cũng chỉ có thể sống 50 ngày. Hoàng thượng nên xem lại mười vạn kim trước đó có đủ không? Không thì nên sớm bổ sung, dù biết quốc khố không còn đủ sức."

Sau khi viết xong, hắn nhét phong thư này vào tay thân tín: "Nhanh chóng đưa về kinh thành."

Thân tín đánh ngựa phi đi như bay.

Vẻ mặt Ngô Sân hơi khó coi, lúc này thật sự hơi tức giận.

Tuy nhiên hắn có thể thi đến tiến sĩ, cũng không phải kẻ ngu si, thậm chí thông minh hơn đa số người. Sau khi sợ hãi chốc lát, hắn đột nhiên nghĩ tới cái gì, ánh mắt đảo qua vùng đất đai màu mỡ của huyện Trừng Thành.

Ngô Sân quay đầu nói với Lương Thế Hiền: "Lương đại nhân, huyện Trừng Thành này của ngươi nếu không bị thiên tai, cây cối phát triển, vậy chắc là có thể nhét thêm một chút lão bách tính đúng không?"

Lương Thế Hiền vừa nghe lời này, hai mắt sáng ngời, rốt cuộc đã hiểu an bài của Thiên Tôn, thì ra là thế. Thiên Tôn chạy đến giả trang hòa thượng đùa giỡn thiên sứ một phen, lúc trước ta còn chưa rõ lắm ý đó là gì, thì ra là làm nền cho lần cuối cùng này.

Vì để cho Ngô Sân đưa nhân khẩu qua đây.

Ngô Sân khác với quan viên bình thường, hắn là thiên sứ, trực tiếp phụ trách toàn bộ Thiểm Tây, quyền hành trong tay rất lớn, hắn cũng không như mình chỉ có thể trộm chút nạn dân từ lân cận qua đây, mà là có thể dùng danh nghĩa "thiên sứ", điều nạn dân từ bất cứ nơi nào trong tỉnh Thiểm Tây đến huyện Trừng Thành.

Đây quả thật không khác gì trúng số.

Huyện Trừng Thành không nhận món quà này, đó chính là đồ ngốc.

Lương Thế Hiền chắp tay, đứng nghiêm nghị: "Huyện Trừng Thành còn có dư lực, sẽ hỗ trợ thiên sứ tiếp nhận nạn dân cần cứu trợ, hạ quan cũng nguyện ý vì nạn dân mà dốc toàn lực, thiên sứ cứ việc an bài."

Ngô Sân trong lòng ổn định hơn, thầm nghĩ: đã như vậy, thuế ruộng trong tay ta có thể tiết kiệm được một khoản, chỉ trả chút ít lộ phí an bài các nạn dân đến huyện Trừng Thành, nơi này có đất để làm ruộng, có lương thực để ăn, có thể giúp bản quan chia sẻ không ít áp lực.

Chương 459: Căn bản không đủ xài

Ngô Sân cũng không tiếp tục đi về phía trước nữa, trực tiếp theo đường cũ trở về huyện Bạch Thủy.

Hắn để lại một chút lương thực tại huyện Bạch Thủy cho huyện lệnh Bạch Thủy phát cháo cứu dân, nhưng hiện tại cháo này cũng không cần phát rồi, trực tiếp an bài những lão bách tính đã sống không nổi này: "Tất cả đều đến huyện Trừng Thành bên cạnh đi."

Đương nhiên, những lão bách tính bình thường này còn chưa phải trọng điểm.

Trọng điểm chân chính... là lưu khấu!

Trong lòng Ngô Sân đã có tính toán, địa phương an trí lưu khấu tốt nhất có lẽ là huyện Trừng Thành rồi, chỉ có tại nơi đó mới có thể cho lưu khấu về quê có cơm ăn, có ruộng trồng, sau này mới sẽ không tạo phản làm loạn lần nữa.

Phủ Duyên An.

Hồng Thừa Trù đang giết người.

Hắn vừa mới giết một tên lưu khấu Lưu Lục, cùng với hơn 200 thủ hạ tâm phúc của Lưu Lục. Trên mặt đất bữa tiệc tiếp nhận đầu hàng toàn là máu tươi, mắt Lưu Lục còn đang trừng to, có vẻ như không chịu nhắm mắt.

Hạ Nhân Long dùng chân hẩy lên, thi thể lộn trở lại, mặt hướng xuống dưới, không còn nhìn thấy tròng mắt của hắn nữa,

hình ảnh mới thoáng hài hòa hơn.

Hồng Thừa Trù vẫn đứng ở rất xa, không muốn để cho máu me dính lên quan phục của hắn.

Hạ Nhân Long bước tới, thấp giọng nói: "Tuần phủ đại nhân, tặc tù đã trảm, ba nghìn người theo tặc bên ngoài thì làm thế nào?"

Hồng Thừa Trù bắt đầu chần chừ.

Hắn là một người sát phạt quả đoán, đối với tặc tù có thể làm được "ác tức trảm" không chút do dự, thế nhưng, đối với người theo giặc, ngay cả hắn cũng hạ thủ tàn nhẫn được.

Bởi vì đây cũng không phải chuyện giết mấy trăm người, mà là ba nghìn người.

"Giết hết những người này sẽ tổn thương thiên hòa, không giết, bản quan cũng không thể thu xếp cho họ."

Hồng Thừa Trù ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, lâm vào trầm tư.

Trong hoảng hốt hắn nghĩ tới mấy năm trước, khi mình vẫn là đốc lương đạo Thiểm Tây, đi ngang qua huyện Trừng Thành, thôn Cao Gia giàu có, khi đó từng có người hỏi mình một vấn đề, những lưu khấu này rốt cuộc nên làm cái gì?

Lúc đó đáp án hắn đưa ra, chỉ là một chữ giết.

Chuyện cho tới bây giờ, hắn giết tặc tù không nương tay, nhưng người theo giặc thì phải làm sao? Ai có thể dạy hắn?

Đang bàng hoàng, một thân tín chạy tới đưa tin: "Ngự sử Ngô Sân tới."

Hồng Thừa Trù phấn chấn: "Vậy thì tốt, trong tay Ngô Sân có tiền."

Hai người gặp mặt, lời khách khí thừa thãi lược bớt một vạn chữ, chuyển sang chính đề.

Hồng Thừa Trù nói: "Bản quan vừa rồi đã giết tặc tù Lưu Lục, nhưng ba nghìn người dưới trướng hắn bây giờ còn ở bên ngoài chờ xử lý, bản quan không thể tiếp tục giết những người này được nữa, Ngô ngự sử, xin ngươi lấy ra hai vạn lượng bạc từ trong quốc khố hoàng thượng cho, thu xếp cho ba nghìn người này đi."

Vừa nghe lời này, Ngô Sân liền sợ hãi: "Chỉ ba nghìn người, ngươi liền đòi hai vạn lượng bạc để thu xếp? Công phu sư tử ngoạm sao?"

Hồng Thừa Trù: "Nhiều quá hả? Không nhiều đâu! Ruộng đất, nông cụ, hạt giống, trâu cày, cùng với lương thực cho họ ăn mấy tháng cho đến khi thu hoạch được lương thực, mấy thứ này cộng hết lại, hai vạn lượng sợ là còn không đủ."

Ngô Sân nghe vậy thì tê dại cả da đầu, may mà có huyện Trừng Thành ở sau lưng làm chỗ dựa cho hắn, bằng không chỉ một lần lên tiếng này của Hồng Thừa Trù, đã có thể cho hắn một đao nặng nề rồi.

"Bạc, bản quan không thể cho, nhưng ba nghìn lưu tặc này, bản quan có thể thu xếp."

Hồng Thừa Trù: "Ồ, ngươi thu xếp bằng cách nào?"

Ngô Sân hơi đắc ý: "Huyện Trừng Thành không chịu hạn hán, có thể thay bản quan phân ưu giải nạn, thu xếp cho một số nạn dân và những người theo giặc."

"Huyện Trừng Thành a!" Vừa rồi Hồng Thừa Trù còn nghĩ tới huyện Trừng Thành, thôn Cao Gia như một vệt sáng trong những năm thiên tai này, còn có "lễ hội lẩu Thiên Tôn" thú vị kia nữa, hiện tại lại nghe nói đến cái tên này, hắn cũng không khỏi sửng

sốt: "Huyện Trừng Thành nuốt trôi sao?"

Ngô Sân: "Nuốt không được cũng phải nuốt! Nếu quan địa phương cũng không muốn phân ưu cho thánh thượng, thiên hạ này làm sao được an bình?"

Hồng Thừa Trù hai mắt híp lại: "Hạ Nhân Long."

Hạ Nhân Long tiến lên một bước: "Có mạt tướng."

Hồng Thừa Trù: "Ngươi tự mình dẫn binh, áp giải 3000 người theo giặc kia đến huyện Trừng Thành, giao cho huyện lệnh Trừng Thành, bản quan muốn nhìn xem, huyện Trừng Thành có biện pháp nào thu xếp 3000 người này."

Hạ Nhân Long tỏ vẻ xấu hổ: "Mạt tướng mang binh của Duyên Tuy, không thể vào Thiểm Tây mà."

Ngô Sân: "Không sao, có bản quan ở đây, ngươi đi qua tỉnh giới cũng không sao."

Hạ Nhân Long ôm quyền: "Vậy mạt tướng sẽ đi ngay."

Hắn điểm một nghìn nhân mã, áp giải ba nghìn lưu khấu đã bị tước vũ khí xuất phát về hướng đông nam, chui vào núi Hoàng Long, dọc theo sơn đạo gồ ghề đi về hướng huyện Trừng Thành.

Ngô Sân cũng định đi, vừa mới nhấc chân lên, Hồng Thừa Trù liền lên tiếng: "Ngô đại nhân đừng vội đi."

Hồng Thừa Trù tiếp tục nói: "Bản quan còn cần hai vạn lượng bạc."

Thanh âm của Ngô Sân trong nháy mắt đề cao tám độ: "Cái gì? Không phải bản quan đã giúp ngươi giải quyết vấn đề của 3000 người kia rồi sao? Ngươi còn muốn hai vạn lượng bạc làm cái gì?"

Hồng Thừa Trù than thở: "Quan binh Duyên Tuy bị nợ lương

bổng đã mấy năm, nếu không phát chút lương bổng cho họ, họ cũng muốn phản rồi, những người này mà phản còn lợi hai hơn nhiều so với lưu khấu. Nếu Ngô đại nhân tiếc rẻ số ngân lượng đó, qua vài ngày nữa trở lại, sẽ thấy bên này còn loạn hơn cả trước khi ngươi tới."

Ngô Sân câm nín.

Đường đường tiến sĩ, người đọc sách đỉnh cấp của Đại Minh, hiện tại rất muốn chửi thề, một câu "con mẹ nó" đã đến bên mép, thật vất vả mới nuốt xuống, giữ lại sự thể diện tối thiểu.

"Bạc này, bản quan cho."

Ngô Sân thở dài một hơi: "Mười vạn lượng quả nhiên không đủ xài, căn bản là không đủ xài a."

Hạ Nhân Long dẫn một nghìn binh sĩ, chậm rãi đi tới trong núi Hoàng Long.

Hắn là võ tiến sĩ trong năm Vạn Lịch, khác với những võ tướng bình thường, võ tướng bình thường lĩnh binh, tướng lĩnh đều dưới sự bảo vệ của đám thân binh ở lại trong quân.

Mà võ tiến sĩ Hạ Nhân Long lại thích cưỡi ngựa đi đằng trước đội ngũ, đương nhiên, hắn khác với tên Phương Vô Thượng thích bỏ qua bộ hạ chạy trước, hắn vẫn phải đợi đi cùng bộ hạ, chỉ là hắn sẽ đứng ở vị trí đằng trước.

Khi đánh trận, hắn cũng không thích trốn ở phía sau chỉ huy, mà thích xung phong đi đầu, xông lên đầu tiên chém người.

Cho nên hắn lại có một biệt hiệu, là Hạ điên.

Hạ điên đi mãi đã có vẻ không nhịn được: "Chúng ta còn bao lâu mới đến huyện Trừng Thành?"

"Sắp rồi!" Một bộ hạ lên tiếng: "Vượt qua hai đỉnh núi nữa là có thể đến Bạch gia bảo của huyện Trừng Thành."

Hạ điên: "A!"

Bộ hạ: "Tướng quân, hành quân trong núi, rất dễ trúng tặc quân phục kích, ngài đừng có đi đằng trước nữa, lui đến trung quân sẽ an toàn hơn."

Hạ điên nói lầm bầm: "Phục kích? Hừ! Có phục kích càng tốt, bản tướng quân đi đằng trước mới có thể trước tiên giết vào trong phục binh, đánh cho bọn chúng tơi bời luôn."

Hắn vừa nói xong câu này, trong rừng cây phía trước đột nhiên có một nhánh quân chui ra, cùng hắn trừng mắt nhìn nhau, nhánh quân đội này rõ ràng không phải là quan binh của triều đình, trên người không mặc áo giáp theo kiểu của quân Minh, mà mặc y phục vải bông bình thường.

Hạ điên gầm lên một tiếng: "Có lưu khấu! Hừ, bản tướng quân đi đánh cho chúng tơi bời đây."

Chương 460: Nơi này là cốc Cải Tạo

Nhánh quân đội chui ra từ trong rừng cây chính là dân đoàn thôn Cao Gia.

Người phụ trách lĩnh quân chính là Trình Húc.

Họ phụng mệnh của Thiên Tôn tới nơi này giao tiếp với quan binh, thu nhận 3000 người theo giặc.

Bởi vì muốn tới gặp quan binh, mọi người tự nhiên không mặc giáp, cũng không cầm hỏa súng, tất cả đều y phục vải bông cộng thêm vũ khí lạnh, biến mình trở thành dáng dấp như một dân đoàn.

Thấy phía trước có quan binh đi tới, Trình Húc liền từ sau rừng cây đi ra, dự định trò chuyện vài câu với đối phương, ai ngờ một câu còn chưa nói, đại tướng lĩnh quân đối diện đã gầm lên rồi trực tiếp phóng ngựa lao tới.

Bà nội cha!

Tên ngốc nào ở đâu tới?

Trình Húc cũng sợ thế đạo này rồi, không biết vì sao, gã đi đâu cũng đụng phải tên ngốc, quả thật là phát điên.

Hạ điên giục ngựa chỉ chớp mắt đã xông tới trước mặt Trình Húc, thậm chí Trình Húc cũng không kịp giải thích mình là dân đoàn, trường thương của Hạ điên đã điểm tới.

Lực lượng của một thương này rất lớn, biến hóa rất đa dạng,

một thương đâm tới, kéo theo hơn hơn mười đóa thương hoa, tựa như mười mấy thái nãi nãi gào thét bay về phía Trình Húc.

Trình Húc thoáng cái đổ mồ hôi lạnh, xoát một cái rút ra Yêu đao và giơ lên trên ngăn cản.

"Cheng!"

Yêu đao suýt nữa tuột tay, đối phương người cao ngựa lớn, với thế kẹp chiến mã xông lên, một thương này thật sự không phải Trình Húc dùng đao là có thể hóa giải được, chấn cho cổ tay gã tê dại, người đành phải dựa thế lộn về phía sau vài vòng.

Hạ điên: "Ồ, trong lưu khấu còn có hảo thủ như vậy?"

Trình Húc trong bụng lại đang thầm nghĩ: Con mẹ nó! Võ tiến sĩ mạnh quá! Ta ngăn cản hắn không được mấy chiêu.

Tập được văn võ nghệ, bán cho nhà đế vương, võ tiến sĩ chính là một trong những nam nhân có võ nghệ mạnh nhất thiên hạ. Đây thật sự không phải tùy tiện người nào cũng có thể ngăn cản được, dù cho Trình Húc cũng là hạng người võ nghệ cao cường cũng không phải đối thủ của Hạ điên.

Hạ điên một thương chiếm ưu thế, thương thế trong tay biến đổi, lại một thương kéo tới.

Nhưng lúc này, một cây búa từ bên cạnh bổ tới, cạch một tiếng, cán búa va chạm với cán thương, lực lượng khổng lồ va chạm, búa rõ ràng có ưu thế so với thương, trường thương của Hạ điên bị đẩy ra.

Hắn tập trung nhìn vào, ra tay chính là một mãng hán nhìn như thiết tháp, tướng tá cao lớn, uy phong hiển hách, chính là Trịnh Đại Ngưu.

Tới gặp quan binh, Trịnh Đại Ngưu cũng không mặc giáp, chỉ

lén giấu trong túi áo mấy quả lựu đạn, cũng không tiện lấy ra dùng, vì vậy liền cầm búa, uy của một búa này làm cho cổ tay của Hạ điên cũng bị chấn cho tê dại.

Hắn thu hồi trường thương, đánh ngựa chạy một vòng tròn, dừng lại ở xa lúc này mới lớn tiếng chất vấn: "Lộ phản tặc nào, hãy xưng tên ra!"

"Phản tặc cái con mẹ ngươi." Trịnh Đại Ngưu giận dữ: "Lão tử là lương dân."

Hạ điên: "Con mẹ ngươi nhìn chỗ nào giống lương dân?"

Trịnh Đại Ngưu: "Từ đầu đến chân."

Hạ điên: "Từ đầu đến chân? Ta chỉ nhìn thấy một chữ ngu."

Mọi người nhất thời trầm mặc.

"Hiểu lầm, hiểu lầm, đừng động thủ!"

Trong rừng cây đằng xa, Phương Vô Thượng thong dong đi tới. Hắn xuất phát từ huyện thành Trừng Thành, trước tiên chạy tới thôn Cao Gia rồi lại chạy tới Bạch gia bảo, sau đó mới vào núi, đương nhiên chậm hơn một chút so với nhóm người Trình Húc.

May mà tính hắn nóng vội, chạy rất nhanh, rõ ràng ở xa nhưng chỉ tới hơi muộn một chút. Hắn phóng ngựa xông qua, lớn tiếng la lên: "Tuần kiểm Trừng Thành Phương Vô Thượng, phụng mệnh đến đây tiếp ứng 3000 hàng tặc, những người này là dân đoàn của huyện Trừng Thành ta."

Hạ điên liếc nhìn Phương Vô Thượng, thấy hắn một thân áo giáp, ăn mặc quy củ, lúc này trông mới ra hồn, nói giọng khinh bỉ: "Ngươi làm tuần kiểm mà chậm quá đi, lại còn để dân đoàn đi trước."

Nếu là những người khác, chắc cũng nhịn, nhưng Phương Vô Thượng là một tên đầu sắt, chưa bao giờ biết làm mấy chuyện xử sự nhân tình, vừa nghe vậy lập tức nói lại: "Hạ tướng quân, rõ ràng là ngươi không có đạo lý, gặp người ta chưa nói một câu đã đánh rồi, sao lại trách mạt tướng?"

Hạ điên tức: "Đang thời điểm loạn lạc, trong sơn lâm gặp phải phục binh, ta không đánh, lẽ nào đi qua dập đầu hai cái?"

Phương Vô Thượng: "Chí ít cũng phải hỏi hai câu trước chứ."

Đôi bên vừa tới đã ầm ĩ, trên cổ đã nổi cả gân xanh.

Lần này Trình Húc và Trịnh Đại Ngưu trái lại không tức giận, chỉ cười nhìn đầu sắt lẫy với đại quan, tuần kiểm nho nhỏ Phương Vô Thượng, thực sự là ai cũng không sợ.

Hai người cãi nửa ngày, chắc là đã mệt, rốt cuộc trở lại chính đề.

Hạ Nhân Long: "3000 hàng tặc này giao cho các ngươi, bản thân các ngươi nghĩ cách đi, nếu như họ lại phản nữa, đó chính là trách nhiệm của các ngươi, không liên quan gì đến binh Duyên Tuy bọn ta."

"Yên tâm, không phản được." Trình Húc cười hắc hắc: "Giao cho chúng tôi, Hạ tướng quân cứ an tâm là được."

Hạ Nhân Long có chút hiếu kỳ: Bọn người này có cách nào trông coi nhiều hàng tặc như vậy chứ? Ta cũng không ngại đi qua đó nhìn thử xem.

Hắn giao 3000 hàng tặc cho Phương Vô Thượng và Trình Húc, cũng không vội rời đi, lấy danh nghĩa hộ tống dẫn theo 1000 người đi theo bên cạnh.

Chỉ thấy Phương Vô Thượng và Trình Húc rẽ trái rẽ phải trong

sơn lâm, cuối cùng đi đến phía trước một sơn cốc. Cửa cốc xây hai toà thành bảo màu xám, trên bảo có lượng lớn cung tiễn thủ.

Các binh sĩ đuổi 3000 hàng tặc đó vào trong sơn cốc: "Đi vào! Đi vào!"

3000 hàng tặc tâm lý hoảng hốt, nhưng tặc tù của chúng đã chết, như rắn mất đầu, tạm thời không dám phản kháng, đành phải ngoan ngoãn chui vào trong sơn cốc.

Vừa vào trong, trước mắt là một nơi rộng lớn trông như một thôn trang, xây dựng rất nhiều nhà, nhìn thấy có người mới tới, mấy nghìn người từ trong nhà ào ra, nhìn những người mới tới bằng ánh mắt cổ quái.

3000 hàng tặc ngẩn ra: "Đây là nơi nào?"

Hạ điên cũng ngẩn người: "Có làm không? Trong núi Hoàng Long lại có một nơi như vậy? Trông canh gác nghiêm ngặt như vậy, chẳng lẽ muốn biến cả sơn cốc thành một nhà tù khổng lồ?"

Phương Vô Thượng gật đầu: "Đúng vậy, nơi này là nhà tù! Là nơi huyện Trừng Thành chúng tôi chuyên môn dùng để giam giữ người xấu. Trước mắt trong này đang giam giữ hơn 7000 người, đa số đều là lưu khấu, hơn nữa ngày hôm nay có thêm 3000 người, lần này sợ là trên vạn người rồi."

Hạ điên hít một hơi lạnh: "Ôi, nhiều lưu khấu tụ lại một chỗ như vậy, các ngươi không họ lần thứ hai làm loạn sao? Một vạn người cùng nhau từ trong tù lao ra, điều đó rất là đáng sợ, có lẽ phân tán quản lý mới là thượng sách."

Phương Vô Thượng cười nói: "Yên tâm đi, người vào đây rồi, rất ít người còn muốn làm loạn nữa, hiện tại đều đang ngoan ngoãn học tập làm sao để làm người trở lại nữa."

Hai người đang trò chuyện, một hàng tặc mới tới lại nhận ra

một phạm nhân là người quen, lớn tiếng nói: "Tề Thành, sao ngươi lại ở đây? Không phải ngươi theo Vương Tả Quải kiếm ăn sao?"

"Ơ, Trần Nhị Cẩu à, không phải ngươi theo Lưu Lục kiếm ăn sao?" Phạm nhân gọi là Tề Thành vẻ mặt đau khổ nói: "Vương Tả Quải bị giết chết rồi, ta cũng bị bắt giữ, vẫn luôn cải tạo lao động ở chỗ này. Nếu ngươi cũng tới đây, vậy khẳng định Lưu Lục cũng đã bị giết rồi."

Chương 461: Để mặc họ đi

Trần Nhị Cẩu nói: "Đúng vậy, Lưu Lục đại ca bị tuần phủ Duyên Tuy Hồng Thừa Trù giết rồi, ta liền... vừa rồi ngươi nói gì? Vì sao gọi là cải tạo lao động? Chúng ta không phải được thu xếp đến đây làm ruộng, làm người lại từ đầu sao?"

Tề Thành lắc đầu: "Chưa rửa hết tội giết người cướp của trước đây, sao có thể dễ dàng được làm ruộng, làm người lại từ đầu được? Trước đây chúng ta đều phạm vào sai lầm, hiện tại phải dùng lao động để hoàn lại, vô lượng thọ phúc."

Trần Nhị Cẩu hơi hoang mang, ở trong trí nhớ của hắn, Tề Thành là một hãn phỉ a, khi tác chiến với các quan binh luôn dũng mãnh vô cùng, đều lao lên đầu tiên, hiện tại sao lại mở miệng nói cái giọng này? Cuối cùng còn thêm vô lượng thọ phúc là cái quỷ gì? Học đạo sĩ gạt người sao?

Có điều, hắn vẫn từ trong mớ hỗn độn đó nghe ra một ý: "Chúng ta đã bị lừa, quan phủ cũng không phải thu xếp cho chúng ta, mà nhốt chúng ta ở chỗ này? Nơi này là một nhà tù khổng lồ?"

Tề Thành: "Đúng vậy!"

Trần Nhị Cẩu đã hơi phẫn nộ, đè thấp giọng nói: "Quan phủ thiết yến lừa gạt giết đại ca Lưu Lục của bọn ta, lấy danh nghĩa chiêu an tước vũ khí của bọn ta, còn không thu xếp cho bọn ta, mà nhốt bọn ta vào nhà tù. Thật là quá đáng giận."

Tề Thành: "Vô lượng thọ phúc! Nhị cẩu huynh đệ, ngươi đừng nóng giận, bị nhốt trong nhà tù này, thật ra còn thoải mái hơn so với thu xếp cho ngươi."

Trần Nhị Cẩu hỏi chấm?

Tề Thành nói: "Nếu chịu thu xếp, bản thân phải làm ruộng như trước, ngươi cũng biết đang hạn hán làm ruộng sẽ khó khăn thế nào phải không? Nếu làm ruộng dễ, chúng ta hà tất phải tạo phản?"

Trần Nhị Cẩu: "Có khó khăn, dù gì cũng tốt hơn so với bị nhốt trong tù mà?"

Trong mắt hắn, bị nhốt trong tù chính là mỗi ngày đều bị nhốt trong một căn phòng nhỏ hẹp hôi thối, ăn không đủ no, mỗi ngày bị ngục tốt đánh, cuộc sống còn không bằng một con chó.

Tề Thành nói: "Ngồi tù ở đây, mặc dù kém một chút tiêu dao khoái hoạt ở bên ngoài, nhưng ít ra có cơm ăn, không phải đói, hơn nữa, chỉ cần ngươi cố gắng lao động, rửa sạch tội nghiệt của mình, cuối cùng là có thể làm lại từ đầu, vô lượng thọ phúc."

Trần Nhị Cẩu nghe mấy lời văn thần côn của hắn, trong lòng liền bực bội.

"Bỏ đi bỏ đi, ta không hỏi nữa, ngươi ở chỗ này cũng lâu rồi phải không? Mang ta đi loanh quanh xem, ta cũng muốn xem ở chỗ này là thế nào."

Những đoạn nói chuyện tương tự giữa Trần Nhị Cẩu và Tề Thành xảy ra khắp nơi trong doanh trại cải tạo, bởi vì lưu khấu có "tính lưu động" rất mạnh, lúc tụ lúc phân, cho nên bộ hạ của Lưu Lục và Vương Tả Quải không ít người có quen biết với nhau.

Lấy cũ dẫn mới, 7000 phạm nhân cũ rất nhanh đã ổn định 3000 con người mới.

Hạ điên đứng trên tiễn lâu trong doanh cải tạo, thấy 3000 người kia không gây sự, ngoan ngoãn bị 7000 "tù nhân" cũ trấn an, trong lòng cảm thấy kinh ngạc: "Nơi này của ngươi thật thú vị,

hơn 3000 hàng tặc đến đây, bản tướng quân còn tưởng rằng các ngươi phải vất vả một hồi chứ, không ngờ ném họ vào lao rồi lại mặc kệ họ, họ đã bị tù nhân cũ áp chế rồi."

Chủng Cao Lương từ bên cạnh chui ra, mỉm cười nói: "Cũng không phải mặc kệ, mà là không cần thiết vội vã làm gì, trước tiên để cho họ làm quen hoàn cảnh, kế tiếp chúng tôi sẽ thu xếp công việc cho họ, còn phải đi học nữa."

Chuyện thu xếp công việc Hạ điên đã thấy ngay, một đám nữ công từ trong một căn phòng lớn đi ra, trên tay cầm vải vừa mới dệt xong, đưa vào trong một căn phòng khác cách đó không xa, mà trong một căn phòng khác cũng có nữ nhân đi ra, trên tay cầm vải đã nhuộm xong.

Hạ điên nhìn là hiểu, căn phòng đầu tiên dùng để dệt vải, phòng thứ hai dùng để nhuộm vải, những nữ hàng tặc vậy mà đang làm những công việc này.

Cách đó không xa còn có một căn phòng, một đám lão nhân đang kéo cây tre đi vào, còn có lão nhân từ bên trong chui ra, cầm trên tay giỏ tre vừa mới làm xong.

Xem ra căn phòng này là nơi cho các lão nhân đan đồ tre.

Trên cơ bản Hạ điên đã đoán được ý nghĩa tồn tại của nhà tù khổng lồ này, có điều, Hạ điên còn chưa hiểu: "Đi học là sao?"

Chủng Cao Lương nói: "Giảng đạo lý làm người cho họ, làm chuyện xấu sẽ bị báo ứng, làm việc thiện sẽ nhận được chỗ tốt."

Hạ điên cạn lời.

Loại chuyện này, vừa nghe cũng rất phức tạp, Hạ điên không thích tham dự vào, thậm chí chuyện tiếp theo cũng không muốn nhìn nữa. Hắn gật đầu nói: "Được rồi, bên huyện Trừng Thành các ngươi làm gì thì làm đi, dù sao thì những hàng tặc này bên Duyên

Tuy của ta nhìn cũng đau đầu, mặc kệ các ngươi làm gì thì làm, cho dù giết hết cũng không liên quan đến bản tướng quân. Bản tướng quân phải về Duyên An phục mệnh với tuần phủ đại nhân đây."

Hạ điên dẫn quân trở về, khi tới áp giải 3000 người đi rất chậm, khi về lại nhẹ nhàng, không mất thời gian mấy ngày đã xuyên qua núi Hoàng Long, về tới phủ Duyên An, tiếp đó vội vàng báo cáo với Hồng Thừa Trù: "Tuần phủ đại nhân, mạt tướng đã giao 3000 người cho huyện Trừng Thành, bởi vì hiếu kỳ mới theo qua đó xem họ xử trí những lưu tặc này thế nào. Không ngờ, huyện Trừng Thành đã xây một sơn cốc lớn trong núi Hoàng Long, đã giam giữ 7000 hàng tặc ở trong đó, 3000 người của chúng ta đưa tới cũng nhốt vào, trong đó đã nhốt trên vạn người rồi."

Hồng Thừa Trù nghe vậy không khỏi sửng sốt: "Thì ra giam giữ như thế sao?"

Thật ra Đại Minh triều rất ít khi giam giữ một số lượng lớn phạm nhân, bởi vì giam giữ phạm nhân là cần phải cho ăn, tiêu hao đó không hề nhỏ. Cho nên ngục giam bình thường chỉ dùng để nhốt hình phạm, hơn nữa đều nhốt không được mấy ngày sẽ lôi ra ngoài chém.

Hồng Thừa Trù nhịn không được lại hỏi: "Giam giữ nhiều người như vậy, họ nuôi sống thế nào được?"

Hạ điên nói: "Mạt tướng trông thấy các phụ nữ thì làm dệt vải, nhuộm vải, mà lão nhân thì đan đồ tre nứa..."

Lần này Hồng Thừa Trù chợt hiểu ra: "Thì ra là thế! Công nhân miễn phí sao? Hắc, thật đúng là..."

Lúc này, địa khu Giang Nam đã bắt đầu nảy sinh chủ nghĩa tư bản, một số ngành nghề thủ công nghiệp như xưởng dệt, xưởng nhuộm vải đã bắt đầu phát triển mạnh, những nơi này đã bắt đầu

mướn nữ công, bóc lột giá trị lao động của họ.

Mà Hồng Thừa Trù sinh ra tại Phúc Kiến Tuyền Châu nên biết rất tường tận văn hoá và cách thức của khu vực Giang Nam.

Miệng hắn khẽ nhếch lên nụ cười cổ quái: "Trong huyện Trừng Thành có cao nhân a, hắn không tốn một văn tiền hốt hết số hàng tặc chúng ta vất vả mới bắt được, biến thành công nhân miễn phí dệt vải kéo sợi cho hắn, những công nhân miễn phí không cần trả tiền công, chỉ cần để cho họ miễn cưỡng không đói chết là được, là có thể liên tục dệt vải và kiếm tiền cho hắn."

Hạ điên: "Ôi, thì ra là thế! Đáng giận."

Hồng Thừa Trù: "Cũng không có gì đáng giận, những hàng tặc này ở trong tay chúng ta cũng đau đầu, hoàn toàn không biết thu xếp cho họ thế nào mới tốt, đã có người tiếp nhận, vậy kệ hắn đi, hắn kiếm tiền của hắn cũng không sao, chỉ cần có thể giúp chúng ta giải quyết mối hoạ lưu khấu, kiếm bao nhiêu thì kệ hắn."

Nói đến đây, hắn chợt đổi giọng: "Sau này chúng ta giết tặc tù rồi, người theo giặc không dễ xử lý cứ nhét hết qua bên huyện Trừng Thành, để cho họ dệt vải đi, ta cũng muốn nhìn xem huyện Trừng Thành rốt cuộc nuốt trôi được bao nhiêu người."

Chương 462: Phạm nhân mới

Trần Nhị Cẩu đi theo phía sau Tề Thành, đang thăm thú "nhà tù".

Hắn lập tức kinh ngạc phát hiện, điều kiện sinh hoạt ở đây không hề kém!

Cái nhà tù mà Tề Thành đang ở là một gian 4 người, bên trong có bốn cái chiếu cho bốn người nằm ngủ, thú vị chính là, bên cạnh chỗ họ nằm đều đặt y phục dùng để thay, còn là y phục vải bông, không phải vải bố.

Bà nội cha nó, đây quả thật là...

Trần Nhị Cẩu bị phát hiện này làm cho sửng sốt, coi như nông dân trong năm bình thường cũng chỉ mặc áo đay, làm gì mặc nổi áo bông, thậm chí cả nhà chỉ có một bộ áo đay hẳn hoi, ai ra ngoài mới mặc.

Thế quái nào phạm nhân ở đây được mặc áo bông, còn có hai cái để thay đổi?

Con mẹ nó cái này có lầm không vậy?

Trần Nhị Cẩu nhịn không được liền thổ tào: "Áo bông các ngươi lấy ở đâu vậy?"

Tề Thành: "Là Thiên Tôn phát cho bọn ta."

Trần Nhị Cẩu: "Thiên Tôn?"

Tề Thành xoay người, bái lạy với một tờ giấy dán trên tường.

Thì ra, trên vách tường nhà tù dán một tranh vẽ Đạo Huyền Thiên Tôn, đây là nhà sách thôn Cao Gia thống nhất in ấn và phân phát đến các nơi. Địa phương trọng điểm "cải tạo tư tưởng" như ngục giam đương nhiên là trọng điểm để đưa vào, hầu như mỗi một nhà tù đều dán một cái trên tường.

Tề Thành nói: "Nhị cẩu, vị này chính là Đạo Huyền Thiên Tôn, ngài là một vị thần tiên trừng ác dương thiện, đối với người tà ác sẽ hạ thiên phạt, đối với người lương thiện sẽ phù hộ... Hiện tại chúng ta ăn mặc đều là của Đạo Huyền Thiên Tôn cho."

Trần Nhị Cẩu làm gì chịu tin, chỉ coi như hắn đang nói bậy.

Tuy nhiên, đúng lúc này hắn đột nhiên cảm giác được tròng mắt của Đạo Huyền Thiên Tôn trên tranh vẽ hình như khẽ động.

"Oa!" Trần Nhị Cẩu giật mình đánh thót: "Tề Thành huynh đệ... tròng mắt của hắn mới đảo."

Tề Thành: "Vô lượng thọ phúc, cái này có gì mà kì quái?"

Hắn lại còn tỏ ra cao hứng nói: "Trước đây khi ta nghiệp chướng nặng nề, con mắt của Thiên Tôn chưa hề động, gần đây ta cố gắng lao động, cố gắng cải tạo, tội nghiệt của ta đã càng lúc càng nhẹ, Thiên Tôn sẽ thỉnh thoảng đến nhìn ta một lần, điều này nói rõ sự thay đổi của ta Thiên Tôn đều nhìn trong mắt."

Hắn cũng không biết, gần đây Thiên Tôn mới có công năng "đồng cảm" này, trước đây căn bản không có!

Trần Nhị Cẩu vẫn còn đang trong trạng thái hoảng sợ, tim đập loạn, nhưng khi nhìn chăm chú vào, tròng mắt của Thiên Tôn lại không nhúc nhích nữa, hắn cũng không biết vừa rồi mình nhìn thấy là thật hay giả, chỉ có thể tạm thời bỏ qua một bên.

Nhưng đến lúc này, hắn cũng không dám bất kính đối với Thiên Tôn nữa!

Thần phật có thể không tin, nhưng không thể bất kính.

"Cốc cốc cốc cốc..."

Trên bầu trời ngục giam đột nhiên vang lên âm thanh cây gậy đánh vào ống tre rỗng.

Trần Nhị Cẩu vừa nghe âm thanh này, suy nghĩ đầu tiên trong đầu chính là "sắp đánh trận rồi".

Thì ra, mỗi khi lưu khấu đột kích, dân đoàn của các thôn các trấn nhỏ thường thường dùng cách gõ vào ống tre rỗng để cảnh báo, tiếng ống tre vang lên, dân đoàn trong thôn sẽ lập tức cầm lấy nông cụ chuẩn bị tác chiến.

Mà Trần Nhị Cẩu là lưu khấu, cho nên mỗi lần hắn nghe âm thanh này liền ý nghĩa "đối phương đang chống lại", cũng chính là sắp đánh trận rồi.

Hắn la lên một tiếng, phản xạ có điều kiện muốn cầm lấy vũ khí, mới nhớ tới hiện tại mình là tù nhân, căn bản không có vũ khí để dùng.

Tề Thành ở bên cạnh hắn hai mắt lại sáng ngời, vui vẻ nói: "Đến giờ ăn cơm rồi, đi đi, chúng ta đi ăn cơm."

Trần Nhị Cẩu: "Hả?"

Hắn sờ sờ cái bụng mình, cũng phải, thật sự hơi đói bụng. Sau khi đầu hàng quan phủ tại Duyên An, quan phủ chỉ tượng trưng phát cho họ mấy miếng lương khô cho có, liền dẫn họ đi tới núi Hoàng Long. Khi tới nơi này, suốt dọc đường chỉ gặm lương khô đó, muốn nói không đói bụng thì đó đều là gạt người.

Trần Nhị Cẩu: "Ở đây cho cơm ăn?"

"Đương nhiên cho mà." Tề Thành: "Bằng không thì ta chết đói

từ lâu rồi."

"Cũng phải."

Trần Nhị Cẩu cũng không xem trọng bữa cơm này, nghĩ thầm: Cùng lắm cho vài ngụm cháo loãng, ăn không đủ no cũng không đói chết thôi.

Hắn đi theo Tề Thành về hướng nhà ăn, chỉ thấy trong các nhà giam đều có người chui ra, có người cũ cũng có người mới tới, trùng trùng điệp điệp trên vạn người đi về hướng nhà ăn, đến cửa, những phạm nhân này tự giác xếp thành một hàng dài.

Hắn và Tề Thành tới cũng nhanh, cho nên cũng được xếp vào vị trí tương đối gần, lại nhìn xung quanh, có thể thấy lượng lớn phụ nhân đang khiêng đủ loại nồi to nồi nhỏ.

Trần Nhị Cẩu không cần dùng mắt cũng có thể đoán được trong những nồi đó là cháo loãng giống như nước mũi, ăn không đủ no, tuyệt đối ăn không đủ no.

Không nghĩ tới, khi hắn xếp hàng đến đằng trước, vừa nhìn thì thấy trong nồi toàn là bánh màn thầu trắng tinh, nguyên một nồi bánh màn thầu.

Trần Nhị Cẩu thất kinh, cả người cứng đờ, đây... đây là đồ ăn của thiếu gia nhà địa chủ mà? Người thường ăn đều là bánh độn khoai sắn, làm gì được trắng mịn như thế?

Tề Thành vừa nhìn thấy bánh màn thầu này, hình như đã hiểu hiểu cái gì: "Ngày hôm nay xem ra cần phải làm công việc tốn sức, cho nên bên trên cho chúng ta ăn ngon một chút."

Nữ nhân múc cơm nói: "Không sai! Vừa rồi ta nghe trộm được cai ngục nói, ngày hôm nay cần các nam nhân đi ra ngoài làm việc nặng, hình như là phải trải đường sắt gì đó, nghe nói muốn vận chuyển cây cối và sắt rất nặng, cho nên ngày hôm nay cho mọi

người ăn ngon một chút mới có sức."

Nàng cầm lấy hai cái bánh màn thầu kín đáo đưa cho Tề Thành, lại vẫy tay với Trần Nhị Cẩu: "Qua đây nhận bánh đi, ngươi phát ngốc cái gì đấy?"

Trần Nhị Cẩu hoang mang: "Cái này cho ta thật sao?"

Nữ nhân: "Còn có thể giả sao? Nghe nói ngày hôm nay có 3000 người mới tới, ngươi chính là một trong số đó sao? Mới tới không hiểu quy củ, bánh này không chỉ thật, ăn không đủ no còn có thể quay lại lấy thêm, thế nhưng không thể lãng phí, không thể lấy nhiều, nếu lãng phí lương thực bị phát hiện, ngày mai sẽ phạt ngươi bị đói."

Trần Nhị Cẩu cảm giác mình như một người nhà quê không có kiến thức, đang bị người địa phương cười nhạo, điều này làm cho hắn hơi tức giận, nhưng người ta đã đem hai cánh bánh màn thầu trắng tinh đặt ở trước mặt, cái đầu cao quý của hắn cũng phải cúi xuống, ngoan ngoãn đưa tay nhận lấy bánh, còn phải ngoan ngoãn bổ sung thêm một câu: "Cảm ơn đại tỷ, hai cái ta ăn không đủ no, cho ta thêm một cái đi."

Nữ nhân kia quả thật lại đưa thêm cho hắn một cái.

Hắn mỗi tay cầm một cái, trong miệng còn cắn một cái, không biết vì sao, cảm giác bỗng dưng muốn khóc.

"Ăn nhanh lên một chút!"

Chủng Cao Lương xuất hiện ở trên tường vây đằng xa, lượng lớn ngục tốt vây quanh hắn, hiện tại cách thức bảo an của ngục giam đã có tiến bộ so với trước đây, nhất là ngày hôm nay có thêm 3000 phạm nhân mới tới, các ngục tốt phải tăng cường bảo an gấp đôi.

Trình Húc cùng một nghìn dân đoàn cũng chưa đi, còn đang

giúp Chủng Cao Lương bao vây ngục giam.

Chủng Cao Lương lớn tiếng nói: "Ăn nhanh lên một chút, trong thời gian một nén hương phải ăn xong, sau đó toàn bộ nam thanh niên ra ngoài đại môn ngục giam tập hợp, công việc ngày hôm nay của các ngươi là trải đường sắt, yên tâm, công việc này dù mệt nhưng thoải mái hơn nhiều so với đánh trận."

Chương 463: Đoán đúng có thưởng

Trần Nhị Cẩu ăn no rồi, có sức lực, lại cùng Tề Thành đi tới cửa ngục giam, thấy lượng lớn nam thanh niên đã tập trung ở chỗ này rồi.

Hắn đột nhiên phát hiện ra một chỗ thú vị.

Trong ngục giam mặc dù ban đầu có 7000 người, nhưng nam thanh niên chỉ có hơn 2000 người, nói cách khác có 5000 người là người già và phụ nữ trẻ em.

Mà hàng tặc mới tới mặc dù chỉ có 3000 người, nhưng nam thanh niên trong đó lại chiếm một nửa, cũng là 1500 người.

Trần Nhị Cẩu xem như một lưu khấu già dặn, đương nhiên liếc mắt là có thể nhìn ra ý nghĩa của việc này.

Ý nghĩa của việc này, 7000 người kia là thua trận bị bắt giữ, rất nhiều nam thanh niên đã bị chết trận, cho nên tỉ lệ mới kỳ quái như thế.

Mà nhóm người của mình là "được chiêu an" nên trực tiếp đầu hàng, chỉ có đầu lĩnh và các thân tín của hắn bị giết, đa số nam thanh niên cũng không bị chết trận, cho nên còn có thể chiếm 50% so với người già và phụ nữ trẻ em.

Nam thanh niên của hai nhóm người cộng lại gần 4000 người, đã có thể xem như một nguồn sức mạnh tương đối khổng lồ.

Đứng đầu tiên trong số các tội phạm cải tạo là một nam tử rõ ràng cũng là tù nhân, nhưng nam tử này lại có vẻ rất uy phong, có

một cảm giác hắn là lão đại vậy. Người này leo lên trên một cái đài, đoạn rống lên với gần 4000 phạm nhân phía sau: "Các lão nhân thì không cần nói, 1500 người mới tới, các ngươi còn chưa biết lão tử là ai đúng không?"

"Lão tử họ Trần, ở trong biên quân Cố Nguyên đảm nhiệm bách hộ, mọi người đều gọi ta một tiếng Trần bách hộ, khi tướng quân Lão Nam Phong ra tù, đã giao phó nơi này cho lão tử."

"Đám phế vật mới tới, trước tiên lão tử nói lời khó nghe trước, các ngươi ở trong mắt lão tử, mỗi người đều là công lao, nhất là những kẻ thích gây rối, khi dễ bạn tù, các ngươi cứ việc làm loạn, chỉ cần bị lão tử bắt được, chỉ một chữ, đánh!"

"Đánh các ngươi, lão tử còn có thể có công, nói không chừng có thể sớm ra tù một chút." Nói đến đây, khóe miệng Trần bách hộ khẽ nhếch lên nở nụ cười: "Cho nên, lão tử rất thích đánh chết mấy kẻ thích làm loạn."

Nghe đến đó, Trần Nhị Cẩu không khỏi bật cười, nói khẽ với Tề Thành: "Đây là một kẻ thích làm lão đại trong tù."

Tề Thành: "Không phải là thích làm lão đại, hắn chính là lão đại."

Trần Nhị Cẩu: "Hắn không sợ có người càng đánh giỏi hơn hắn sao, đánh cho hắn thấy bà luôn."

Tề Thành: "Trước đây có một người đánh giỏi hơn hắn, nhưng người này đã ra tù, hiện tại là Trần bách hộ làm lão đại, ngươi tốt nhất chớ chọc hắn."

Trần Nhị Cẩu: "Ta không đánh giỏi, ta không trêu chọc hắn, nhưng trong quân của Lưu Lục bọn ta cũng không phải không có hảo thủ a, hắc, nếu ta không đoán sai, lập tức sẽ có người đứng ra thôi."

Hắn vừa dứt lời, trong đội ngũ hàng tặc mới tới thật sự có một hán tử to khoẻ đi ra, là cái loại tay to chân to, thoạt nhìn không dễ chọc: "Trần bách hộ đúng không? Muốn ở trước mặt những người mới tới như bọn ta lập uy đúng không? Hắc, vậy thì trùng hợp, lão tử cũng muốn lập uy trước mặt đám người cũ các ngươi."

Tên tay to chân to cũng đi lên đài, lớn tiếng nói: "Lão tử họ Ngô, trước đây trong quân gọi lão tử một tiếng Ngô bách hộ."

Trần bách hộ cười: "Trước đây kiếm ăn ở đâu?"

Ngô bách hộ nói: "Ninh Hạ!"

Trần bách hộ: "Ồ, biên quân Ninh Hạ à."

Ngô bách hộ kiêu ngạo nói: "Lão tử cũng không sợ biên quân Cố Nguyên các ngươi."

Nếu như vậy, không có gì không dám nữa.

Hai người vén tay áo lên, chuẩn bị đánh nhau.

Họ vừa ầm ĩ, các ngục tốt cũng đều ném ánh mắt qua, có ngục tốt mới tới muốn đến can thiệp, nhưng lão ngục tốt lại đưa tay ngăn cản, cười nói: "Để cho họ đánh đi, trong ngục giam là nhất định phải đánh ra một lão đại, hiện tại nếu chúng ta ngăn cản, trái lại sẽ khiến họ phân chia thành hai nhóm, sau đó vẫn sẽ đấu. Nếu để mặc cho họ đánh, đánh ra thắng bại, sau này trái lại dễ quản lý."

Tân ngục tốt lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra: Thì ra là thế.

Hai người đang trò chuyện, đột nhiên nhìn thấy Hòa giáo viên dân đoàn che mặt vội vã chạy lên tường vây, hai tay còn bưng một tượng gỗ Thiên Tôn nho nhỏ.

Các ngục tốt ngẩn người: "Hòa giáo viên, ngươi đây là?"

Trình Húc nói: "Mau mau nhường lại vị trí quan chiến tốt nhất, Thiên Tôn muốn xem chuyện vui."

Mọi người: "!!"

Trình Húc hai tay dè dặt đặt bức tượng gỗ Thiên Tôn vào vị trí quan chiến tốt nhất trên tường vây, tròng mắt của tượng gỗ Thiên Tôn còn đang đảo láo liên, cái miệng mở ra nói chuyện như người gỗ Lỗ Ban, âm thanh của tượng gỗ Thiên Tôn khi nói khác với silicon, mang theo âm điệu như đàn sáo, du dương kéo dài: "Hiện tại bắt đầu trò chơi đoán đúng có thưởng, bên nào đoán đúng ai thắng ai thua, sẽ cùng hưởng một hộp Thạch rau câu trái cây."

Thạch rau câu trái cây là "mỹ thực tiên giới hi hữu" mà Thiên Tôn rất ít ban thưởng, nếu như có thể vào tay, cho dù mình không ăn, đem ra bán cũng được một khoản tiền, lần trước Thiên Tôn ban thưởng thạch rau câu trái cây đã bị các thương nhân bán đến Tây An, quản sự của Tần vương phủ đã bỏ số tiền lớn để mua nó.

Vị thôn dân bán thạch rau câu đó một đêm lên hương!

Thứ tốt thế này, đương nhiên nhất định phải lấy.

Trình Húc là người thứ nhất mở miệng: "Ta đoán Cố Nguyên Trần bách hộ thắng!"

Phương Vô Thượng: "Ta cũng đoán Trần bách hộ."

Chủng Cao Lương: "Trần bách hộ!"

Các ngục tốt "Chúng ta ủng hộ Trần bách hộ."

Các binh sĩ dân đoàn sĩ: "Toàn bộ Trần bách hộ."

"Tất cả các ngươi đều đoán Trần bách hộ? Vậy cho dù thắng rồi cũng không chia được bao nhiêu a, người chia nhiều quá, vào lúc này phải xuất kỳ trí thắng, sau khi thắng mới có thể độc hưởng

chiến lợi phẩm." Trịnh Đại Ngưu nói: "Ta đoán Ninh Hạ Ngô bách hộ thắng, một khi đoán đúng, tất cả thạch rau câu đều là của ta."

Tượng gỗ Thiên Tôn cười to: "Được được, phải chơi như vậy mới thú vị, tất cả đều đặt cược một bên tuyệt khôn thú vị."

Mọi người đều đoán xong!

Phía dưới cũng bắt đầu.

Trần bách hộ và Ngô bách hộ lao vào nhau "binh binh binh" một trận quyền cước, hai người đều xuất thân biên quân, đều là bách hộ, võ nghệ cũng không kém nhau nhiều, thế nhưng Trần bách hộ đi tới thôn Cao Gia đã lâu, mấy năm qua ăn ngon, ngủ say, rèn luyện tốt, tố chất thân thể đã vượt xa Ngô bách hộ vốn luôn phải sống rày đây mai đó bên ngoài.

Không tới mười chiêu, chân Trần bách hộ gạt một cái, Ngô bách hộ té ngã xuống đất, bị Trần bách hộ đấm cho một hồi, đánh thành đầu heo, lần này chịu phục rồi, ngoan ngoãn nhận thua, lui xuống vũ đài.

Người xem kịch trên tường đa số đoán là Trần bách hộ nên trúng thưởng, nhất thời hoan hô, chỉ có một mình Trịnh Đại Ngưu kêu thảm một tiếng, ôm đầu ngã xuống đất: "Ta xong! Hết ăn rồi."

Lúc này các phạm nhân đã phân ra ai là lão đại, bên Chủng Cao Lương cũng lập tức hành động, cho người của dân đoàn và ngục tốt áp giải 4000 phạm nhân đi ra ngoài cốc Cải Tạo.

Đi ra ngoài không xa chính là Bạch gia bảo.

Công việc của họ chính là xây dựng đường sắt từ Bạch gia bảo đến thôn Cao Gia...

Các phạm nhân mới tới trông thấy một chiếc xe lửa chạy bằng điện rất lớn kéo từng chiếc từng chiếc xe chở vật liệu làm đường

gào thét chạy tới, chiếc xe khổng lồ năm màu đáng sợ này khiến họ đều sợ hãi không nói ra lời.

Chương 464: Ta đến phía nam xem sao

Huyện Hà Khúc!

Hiện tại Lý Đạo Huyền là một Thiên Tôn búp bê vải, đang ngồi trên giáp vai của Bạch Miêu nhìn về hướng cô thành phía bắc.

Huyện thành Hà Khúc đã trở thành một tòa cô thành.

Hơn hai vạn quan binh làm thành 19 doanh trại liên tiếp nhau, như một hình tròn bao vây Hà Khúc vào trong, từ bốn phương tám hướng chặt đứt liên hệ giữa Vương Gia Dận với bên ngoài.

Đây là kết quả xưng vương!

Vương Gia Dận tự hào sở hữu 35 vạn đại quân, nhưng lúc này sẵn lòng ở lại bên cạnh hắn lại chỉ có khoảng 10 vạn mà thôi.

Lưu khấu dù sao chỉ là lưu khấu, ngươi bảo họ nói nghĩa khí giang hồ, nói đoàn kết sẽ có sức mạnh, nói một nắm đũa càng khó bẻ gãy hơn một chiếc đũa? Đó đều là tào lao, nếu như họ nghe hiểu được những đạo lý này thì đã không phải chỉ là lưu khấu rồi.

Bạch Miêu có chút thổn thức: "Thiên Tôn, không lâu, ta và Vương Nhị đại ca còn là một bọn với bọn người Vương Gia Dận nữa, hiện tại thấy hắn bị quan binh bao vây trùng trùng, trong nội tâm vẫn là có chút... Ài..."

Lý Đạo Huyền duỗi ra cục tay như Doraemon của mình vỗ vỗ trên mặt Bạch Miêu, nhưng không nói gì.

Người này tựa như một Cổ Hoặc Tử đã chậu vàng rửa tay đi

lên chính đạo rồi, hiện tại thấy bọn côn đồ từng cùng mình quậy phá khi còn trẻ sắp bị cảnh sát bắt, vị miễn có chút thổn thức, nhưng không cần an ủi.

Tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân dẫn theo một nhóm bộ hạ đi tới, đưa tay chỉ vào cô thành phía trước, lớn tiếng nói: "Thuẫn xa ta bảo các ngươi chế tạo đâu? Đã làm mấy chiếc rồi?"

Một bộ hạ chạy qua, lớn tiếng nói: "Đã có năm chiếc rồi."

Bộ hạ kia như tranh công chạy đi, chẳng mấy chốc, một đám quan binh đẩy năm chiếc thuẫn xa tới.

Đây vẫn là lần đầu tiên Bạch Miêu nhìn thấy thuẫn xa, chỉ thấy nó tựa như một vách tường gỗ rất lớn, phía dưới lắp bốn cái bánh xe, khi tác chiến các binh sĩ ở phía sau chậm rãi đẩy nó tiến về phía trước, cung tiễn hỏa súng của bên địch đều sẽ bị bức tường lớn ngăn cản, không thể gây thương tổn được các binh sĩ phía sau.

Trong đầu hắn đã tưởng tượng ra, khi năm chiếc thuẫn xa chạy song song đẩy về phía trước, binh sĩ trong phương viên mấy trượng đều sẽ được bảo vệ. Giả như mình là phe phòng thủ, thấy thuẫn xa to như thế xông qua, quả thật không biết nên làm cái gì.

Bạch Miêu thấp giọng nói: "Thiên Tôn, thuẫn xa này hình như rất khắc chế hỏa súng binh của chúng ta."

Lý Đạo Huyền cười: "Đại pháo!"

Y chỉ nói hai chữ đại pháo, không nói nhiều.

Bạch Miêu chợt hiểu ra. Cái gì hoả súng không lay động nổi, đại pháo thì có thể. Một pháo bắn lên tường gỗ dày, trong nháy mắt là có thể đánh ngã nó.

Tuy nhiên đúng lúc này, Vương Thừa Ân lại lớn tiếng nói:

"Tổng binh Thiểm Tây Vương Quốc Lương lần trước bại bởi Vương Gia Dận, bị hắn đoạt đi hai khẩu đại pháo Tây Dương, hiện tại đang đặt trong huyện Hà Khúc, chỉ dựa vào thuẫn xa là không qua được."

Hắn vừa nói như thế, Bạch Miêu liền ngẩn ra: "Vương Gia Dận cũng có pháo sao? Vậy thì phải làm sao?"

Lý Đạo Huyền: "Pháo đấu pháo!"

Quả nhiên, Vương Thừa Ân quay sang bộ hạ kia nói: "Ta bảo các ngươi đi tìm quan viên bản địa điều đại pháo tới? Đã tới chưa?"

Bộ hạ gật đầu nói: "Lập tức sẽ tới! Tuần phủ Sơn Tây điều cho chúng ta bốn khẩu đại pháo Tây Dương qua đây. . . có thể đấu với đại pháo của tặc tử rồi."

Vương Thừa Ân: "Rất tốt! Dùng đại pháo che chở thuẫn xa của chúng ta tiến về phía trước."

Lúc này Bạch Miêu hình như đã hiểu cái gì, thấp giọng nói: "Thiên Tôn, xem ra khi đánh trận còn phải suy nghĩ vòng đến sau trận quân địch, phá hư pháo trận của đối phương, lúc này thích hợp dùng kỵ binh, có đúng không?"

Búp bê vải của Lý Đạo Huyền khẽ gật đầu.

Bạch Miêu: "Hắc, hình như ta càng lúc càng hiểu đánh trận thế nào rồi."

Hắn vừa mới đắc ý xong, liền nghe được Vương Thừa Ân phân phó: "Cắm mấy hàng cự mã ở đây, bảo vệ hai bên, cung nỗ thủ phía sau cự mã, đặt đại pháo Tây Dương bên trên điều cho chúng ta ở giữa hai hàng cự mã."

Bạch Miêu: ". . ."

Hắn đột nhiên phát hiện, chút trí tuệ chiến tranh này của mình, quan binh người ta chỉ sợ đã sớm chơi chán rồi.

"Vậy phải làm sao?"

Lý Đạo Huyền: "Cho nên chiến tranh không phải là trò khôn vặt, mà là tài lực, pháo trận bốn khẩu đại pháo của đối phương ngươi phá không được? Không sao, xếp 50 khẩu đại pháo cùng hắn đấu là được. Chiến lược chiến thuật, chỉ huy tung hoành, chỉ có thể thêu hoa trên gấm, chân chính thắng bại, nói đến cùng vẫn là do quốc lực quyết định. Mà quốc lực đến phát minh của các nhà khoa học, đến từ sự lao động của lão bách tính, cũng không phải dựa vào cướp đoạt mà có."

Bạch Miêu nghe được cái hiểu cái không, nhưng hắn cũng hiểu một việc, Thiên Tôn đang khinh bỉ những kẻ chỉ biết cướp đoạt, không biết sáng tạo.

Hắn thấp giọng hỏi: "Thiên Tôn, lần này có phải Vương Gia Dận chết chắc rồi không?"

Lý Đạo Huyền giơ tay lên, định bụng bấm ngón tay tính toán, a! Cục tay vải không có ngón tay, không bấm ngón tay được! Trang bức cũng không làm được nguyên bộ.

Bỏ đi, không trang nữa, nói thẳng vậy: "Lần này không chết được."

Bạch Miêu lấy làm lạ, nhưng hắn đã lăn lộn nhiều năm, cũng không phải đồ đần, chỉ tỉ mỉ suy nghĩ là đã hiểu: "Mặc dù có quan binh có ưu thế, nhưng chỉ có hơn hai vạn người, chút nhân số ấy muốn đánh bại Vương Gia Dận thì dễ, muốn vây chết Vương Gia Dận lại không được. Hơn hai vạn người tạo thành một vòng tròn vây quanh huyện thành, khắp nơi là sơ hở, chỉ cần Vương Gia Dận không ngốc, nhất định sẽ tập trung mười vạn binh lực trong tay vào một điểm, đột phá vòng vây."

Lý Đạo Huyền thấy người này đã trưởng thành, trong lòng có phần vui mừng, rất tốt rất tốt: "Thủ hạ hãn phỉ của hắn có thể đột phá xông ra được, nhưng người già và phụ nữ trẻ em lại không đi được, chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận thêm một nhóm hàng tặc nữa đi."

Bạch Miêu đã hiểu: "Tuân lệnh!"

"Được rồi, tranh thủ lập công." Lý Đạo Huyền đột nhiên cười ra tiếng: "Thăng chức của ngươi lên, đến quân Minh làm một chức quan thử coi."

Bạch Miêu: "Hả, ta? Thật đi làm quan?"

"Thật!" Lý Đạo Huyền: "Làm đại quan rồi, là có thể nuôi tư binh. . ."

Bạch Miêu bừng tỉnh hiểu ra, nuôi tư binh, đó không phải để làm ra dân đoàn thôn Cao Gia sao? Như vậy là có thể cho dân đoàn thôn Cao Gia danh chính ngôn thuận trực tiếp trà trộn vào quan binh.

Thiên Tôn lại đang trêu đùa phàm nhân rồi.

Phàm nhân như ta muốn lập đại công nên lập thế nào chứ?

Bạch Miêu bắt đầu do dự.

"Nam!"

Lý Đạo Huyền chỉ nói một chữ, không nói nữa.

Bạch Miêu lại giống như đã hiểu cái gì, chấn động, đi tới trước mặt Vương Thừa Ân, ôm quyền nói: "Tướng quân, thuộc hạ muốn đi phía nam nhìn xem."

Huyện thành Hà Khúc rõ ràng tại phía bắc, hắn lại nói muốn đi phía nam.

Vương Thừa Ân nghĩ thầm: Người này sợ chết, muốn tránh chiến rồi.

Bạch Miêu lấy lý do "phú nhị đại tới kiếm quân công" tiến vào đội ngũ của Vương Thừa Ân, trong mắt họ Vương, đây hoàn toàn là một kẻ sống tạm bợ, sợ chết tránh chiến, điều đó cũng không kỳ quái.

Đối phương là người mà kim chủ ba ba Lương Thế Hiền cho mình lương thảo đề cử, mặc dù Vương Thừa Ân không quen nhìn, nhưng cũng chỉ có thể nuông chiều, hắn thở dài: "Đi phía nam trốn đi! Ừm... đi lặng lẽ thôi, đừng gây ra động tĩnh lớn, rối loạn quân tâm ta."

Bạch Miêu hành lễ, một mình đi về hướng nam, chuồn ra khỏi binh doanh. Khi đến một sơn cốc phía nam, tìm được một chỗ nhất định phải trải qua tuyệt hảo, hắn trốn vào chỗ tối, lấy ra một cây điểu súng.

Cây súng này nhìn bề ngoài không khác gì điểu súng của bọn quan binh dùng, nhưng bên trong nó có khắc rãnh, là một cây điểu súng có rãnh xoắn, chỉ bằng điểm này nó đã lợi hại hơn điểu súng của bọn quan binh rất nhiều.

Hắn đặt cây điểu súng trước mặt, an tĩnh chờ đợi...

Chương 465: Mạt tướng Vương Tiểu Hoa

Trận chiến huyện thành Hà Khúc đã bắt đầu.

Đại pháo vang lên một tiếng, hoàng kim vạn lượng.

Đại pháo quan binh điều toàn bộ từ Sơn Tây đến, bắt đầu nã về phía huyện thành Hà Khúc.

Mà quân Vương Gia Dận trong huyện thành Hà Khúc chỉ có hai khẩu đại pháo Tây Dương, đạn pháo và hỏa dược cũng cướp từ chỗ tổng binh Sơn Tây Vương Quốc Lương, số lượng cũng không nhiều.

Kết quả đấu pháo không cần nói cũng rõ!

Vương Gia Dận bị đánh được thiếu chút nữa sinh hoạt không thể tự gánh vác.

Sĩ khí tặc quân bị dao động nghiêm trọng.

Cả huyện thành Hà Khúc đều chìm trong bầu không khí "A, chúng ta sắp xong rồi".

Loại bầu không khí này vừa khơi dậy, quan binh liền rất dễ phân hoá tặc tù.

Ban đêm cùng ngày, quan binh phái ra gian tế lén mò vào trong thành, liên lạc tặc tù trong thành, không mất bao lâu đã móc nối với đồng tộc của Vương Gia Dận là Vương Quốc Trung, hứa sẽ cho quan to lộc hậu.

Quả nhiên Vương Quốc Trung không phụ kỳ vọng của quan binh, ngày hôm sau trong khi giao chiến, hắn đã lén mở đông môn...

Mãnh tướng của triều đình là Tào Văn Chiếu lập tức khua quân tấn công, từ đông môn đánh vào trong thành.

Tặc khấu trong thành nhất thời đại loạn!

Bọn Tử Kim Lương (Vương Tự Dụng), Bạch Ngọc Trụ, Sấm Tướng (Cao Nghênh Tường), tây doanh Bát Đại Vương (Trương Hiến Trung), Không Dính Bùn đều tự suất lĩnh nhân mã bản bộ hướng về bốn phương tám hướng đột phá vòng vây.

Chúng vừa đột phá, quan binh cũng rối loạn theo.

Dù sao hơn hai vạn người bao vây mười vạn người, muốn ngăn cản đối phương đột phá thì sao mà làm được? Trên tấm lưới bao vây khắp nơi là lỗ thủng, bị các hãn phỉ xông vào, quan binh cũng trở nên hỗn loạn.

Vương Gia Dận thừa dịp hỗn loạn, dưới sự bảo vệ của tâm phúc bộ hạ Hắc Sát Thần đột phá về phía nam, chạy ra khỏi vòng vây...

Bạch Miêu ở trong rừng cây im lặng đợi một ngày, đói bụng thì gặm vài miếng lương khô, lại tiếp tục chờ đợi, phía bắc truyền đến tiếng đại pháo ầm ầm, thiên quân vạn mã hò hét, hắn rất muốn đi xem náo nhiệt, nhưng nghĩ đến lần này mình hành động là Thiên Tôn "điểm hóa", hắn cũng không dám lộn xộn nữa, tiếp tục giữ vững cương vị của mình.

Cũng không biết đợi bao lâu.

Trong sơn cốc đột nhiên xuất hiện một nhánh tàn quân.

Ngay cả cờ hiệu cũng vứt, hỗn loạn đi qua cốc.

Bạch Miêu bởi vì đến sớm, trốn rất kỹ, nhánh quân kia lại đang tâm hoảng ý loạn, căn bản không chú ý tới trong đống đá bên cạnh sơn cốc có một người đang ẩn núp.

Hắn thầm vui trong lòng, cơ hội tới rồi! Thiên Tôn nói nam, quả nhiên tàn quân sẽ đi về hướng nam.

Hắn nhẹ nhàng lắp đạn dược cho điểu súng, lại nhẹ nhàng thò họng súng từ trong đống đá ra ngoài, nhắm về hướng đáy cốc...

Tàn quân không ngừng đi qua đáy cốc, không ít người thậm chí Bạch Miêu có thể gọi ra tên.

Cuối cùng, một khuôn mặt quen thuộc rơi vào mi mắt của hắn.

Vương Gia Dận tới rồi!

Bạch Miêu nhắm nòng súng ngay đầu của hắn.

Trong lòng mặc niệm: Thiên linh linh! Địa linh linh! Thiên Tôn phù hộ!

Ngón tay dùng lực, bóp cò súng.

Trong nháy mắt đó, bộ hạ tâm phúc Hắc Sát Thần bên cạnh Vương Gia Dận đột nhiên bước vội một bước, thật trùng hợp che trước mặt Vương Gia Dận.

"Đoàng!"

Trên đầu Hắc Sát Thần xuất hiện một lỗ máu, ngã xuống.

Vương Gia Dận đã thành chim sợ cành cong, hét lớn: "Nơi này có phục binh của quan binh, chạy mau!"

Thủ hạ hai bên cùng nhau tới vây hắn ở chính giữa bảo vệ, tàn quân liều mạng chạy về hướng nam, lao ra sơn cốc, biến mất ở đằng xa.

Bạch Miêu: "Mụ nội nó!"

Hắn nhìn tàn quân chạy xa, lúc này mới chậm rãi chui ra từ chỗ ẩn thân, đi đến đáy cốc, cõng thi thể của Hắc Sát Thần đi về doanh trại của Vương Thừa Ân.

Đại tướng quân Đỗ Văn Hoán đang ngồi ngay ngắn trong huyện nha Hà Khúc.

Nha môn của huyện thành nho nhỏ này đã bị Vương Gia Dận cải tạo thành "vương cung" .

Cái ghế huyện lệnh Hà Khúc bình thường hay ngồi hiện tại đã bị đổi thành một cái ghế dựa lớn da hổ, trên đầu vốn treo bảng hiệu bốn chữ "minh kính cao huyền", cũng bị đổi thành chữ "Hoành Thiên Nhất Tự Vương", trong phòng treo rất nhiều tơ lụa cướp đoạt được, khắp nơi là khí tức lụi bại.

Thấy cảnh này, Đỗ Văn Hoán liền tức giận: "Chỉ là một tặc tù, xưng vương cái gì? Nhìn cái gọi là vương cung này đi, không khác gì cái nhà của bọn nhà giàu mới nổi. Bay đâu, còn chưa bắt được Vương Gia Dận sao?"

Tào Văn Chiếu ôm quyền: "Vương Gia Dận chạy thoát rồi, không cản được."

Đỗ Văn Hoán trong cơn tức giận: "Tử Kim Lương đâu?"

"Trốn rồi!"

Đỗ Văn Hoán đang vô cùng tức giận: "Bạch Ngọc Trụ đâu?"

"Trốn rồi!"

Đỗ Văn Hoán vô cùng tức giận: "Sấm Vương đâu?"

"Vẫn trốn rồi!"

"Oa nha nha nha!" Đỗ Văn Hoán cầm lấy cái cốc trên bàn và ném mạnh ra ngoài: "Vì sao tất cả đều trốn thoát? Một nhân vật quan trọng nào cũng không bắt được? Bảo ta làm sao ăn nói với cấp trên?"

Tào Văn Chiếu chỉ có thể nhún vai: "Quân ta tổng số chỉ hơn hai vạn người, tặc quân tổng số hơn mười vạn người, bao vây đã rất miễn cưỡng rồi, đối phương muốn đột phá vòng vây, chúng ta không cản được."

Đỗ Văn Hoán: "Tức chết ta rồi, tức chết. . ."

"Báo!"

Một binh sĩ ôm quyền nói: "Tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân tới, có tin mừng."

Đỗ Văn Hoán trong cơn tức giận: "Có thể có tin mừng gì chứ? Ta ở đây toàn là nghe tin xấu."

Binh sĩ: "Vương Thừa Ân giết chết một viên đại tướng của lưu khấu."

Vừa nghe câu nói này, tâm tình của Đỗ Văn Hoán trong nháy mắt tốt hơn không ít, từ vô cùng tức giận biến thành thoáng có chút tức giận: "Cho hắn vào."

Rất nhanh, Vương Thừa Ân bước nhanh đi vào, phía sau còn có Bạch Miêu đi theo, Bạch Miêu khiêng trên vai một thi thể.

Người ở đây thậm chí cũng không cần hắn báo cáo, liếc mắt liền nhận ra thi thể này là ai: "Ồ, là Hắc Sát Thần! Hãn phỉ tâm phúc dưới trướng Vương Gia Dận."

Đỗ Văn Hoán nguôi giận không ít: "Bắt Hắc Sát Thần, báo cáo lên cấp trên ta cũng có lời để mà nói, không tệ không tệ, Vương Thừa Ân, lần này ngươi lập công lớn rồi."

Vương Thừa Ân ôm quyền nói: "Hắc Sát Thần là tiểu tướng này dưới trướng của ta bắt."

Thế là, lực chú ý của đám người liền chuyển tới trên người Bạch Miêu.

Một hán tử tháo vát, mặc một bộ áo giáp đoan chính, trên vai còn đặt một búp bê vải, búp bê vải này chỉ có khuôn mặt thêu còn tạm được, phần thân lại làm rất qua loa, tay còn là một cục vải... khụ...

Đỗ Văn Hoán: "Ngươi là người phương nào? Hãy xưng tên ra."

Bạch Miêu không thích nhất là báo tên, nhưng lúc này không báo cũng không được, hơn nữa tuyệt đối không thể báo phỉ hiệu, hắn đành phải ủy khuất nói: "Mạt tướng Vương Tiểu Hoa, nhân sĩ Trừng Thành Thiểm Tây, dưới trướng Vương tướng quân đảm nhiệm chức bách tổng."

"Vương Tiểu Hoa?"

Tên này làm cho tất cả mọi người ngẩn ra, nghĩ thầm: Cha mẹ ngươi đặt tên cho ngươi thế nào? Khó trách ngươi thích chơi búp bê vải, ôi, người cũng như tên, người cũng như tên a.

Mặc dù là một kẻ khiến người khác rất muốn thổ tào, nhưng dù sao người ta đã lập công lớn, công lao này không thưởng cũng không được.

Đỗ Văn Hoán nói: "Vương Tiểu Hoa, ngươi bắt một tặc tù quan trọng, đã lập công lớn, bản tướng quân sẽ báo cáo lên triều đình, thăng ngươi làm bả tổng, sau này người cần không ngừng cố gắng, xuất lực vì triều đình, hiểu chưa?"

Bạch Miêu thầm nghĩ: Bả tổng, đó chính là có thể quản 440 chiến binh rồi.

Ha ha ha, có thể kéo từ dân đoàn thôn Cao Gia 440 người qua đây.

Bạch Miêu vội vã nói: "Mạt tướng tuân lệnh!"

Chương 466: Chỉ có 240 người

Vương Tiểu Hoa giết Hắc Sát Thần, lập công lên chức.

Nhưng công lao này chỉ trực tiếp tiêu hóa ở trong nội bộ quân đội.

Khi chân chính báo công với hoàng thượng cũng không phải có chuyện như vậy rồi.

Tấu sẽ viết thành "Dưới sự chỉ huy anh minh của Đỗ Văn Hoán, tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân xung phong đi đầu, tự tay lấy đầu của phản tặc Hắc Sát Thần".

Vương Thừa Ân có công, Đỗ Văn Hoán cũng có công, hai người này đều có thể nổi bật trong mắt vua, người duy nhất hoàng thượng sẽ không biết chính là Vương Tiểu Hoa.

Cũng may Bạch Miêu cũng không để bụng cái này!

Hắn chính là phản tặc cấp nguyên tổ chính tông, trợ thủ thân tín của Bạch Thủy Vương Nhị, nhân vật có tính tiêu chí của khởi nghĩa nông dân Minh Mạt, nếu bàn về điểm "tinh thần tạo phản" này, hắn còn kiên định hơn không ít nguyên lão trong thôn Cao Gia, tuyệt đối sẽ không thật tâm muốn bò lên cao trên quan trường.

Và là nhân tuyển tốt nhất để "đánh vào nội bộ quân địch".

Thấy các vị đại tướng quân đã bắt đầu thương lượng cho công đoạn tiếp theo, Bạch Miêu liền lui tới góc nhà, nói giọng rất nhỏ: "Thiên Tôn, ta đã trở thành bả tổng rồi, có thể chỉ huy 440 chiến binh, kế tiếp chính là đưa người nhà đến đây, thay đi Vệ sở binh,

có đúng không?"

Lý Đạo Huyền rất nghiêm túc suy nghĩ một chút vấn đề này, nghĩ thầm: Thời Minh Mạt, cuộc sống của các Vệ sở binh rất khổ, vốn đã trải qua cuộc sống ăn không đủ no. Nếu như thay hết Vệ sở binh của triều đình, vậy thì họ sẽ thất nghiệp, khả năng gia nhập lưu khấu sẽ rất lớn.

Đây cũng không phải chuyện tốt gì!

Nếu vừa thu hút lưu khấu cải tạo, vừa bức người thành lưu khấu, vậy thôn Cao Gia cũng chẳng thể nói là chính nghĩa gì nữa.

"Những người này phải giữ lại." Búp bê vải Thiên Tôn mở miệng: "Người mình phải tới, Vệ sở binh cũng phải nuôi, hai tay đều phải nắm, hai tay đều phải cứng."

"Hả?" Bạch Miêu ngẩn người: "Như vậy chẳng phải sẽ vượt quá số người quy định rồi? Có khi nào bởi vậy mà bị triều đình coi thành mưu phản, kế hoạch lẫn vào quan binh của chúng ta sẽ không thể thực hiện được."

Trên mặt búp bê vải hiện lên ý cười cổ quái: "Sẽ không! Ngươi đợi xem đi."

Bạch Miêu: "???"

Không mất bao lâu, Bạch Miêu đã hiểu.

440 vệ sở binh Vương Thừa Ân phân phối cho hắn, khi họ đến tìm hắn báo cáo, hắn đếm tỉ mỉ, đếm từng cái đầu, vậy mà chỉ có 240 người.

Đội ngũ 240 người, lại chỉ có bốn bách hộ, dưới trướng mỗi bách hộ chỉ hơn 50 người.

Bạch Miêu toát mồ hôi: "Vì sao lại như vậy? Không phải là 440

người sao?"

Một bách hộ họ Triệu tiến lên một bước, vẻ mặt cổ quái, dùng vẻ mặt nhìn Bạch Miêu như nhìn gà con: "Vương tướng quân, nhân số của chúng ta không có vấn đề mà."

Bạch Miêu: "Không có vấn đề chỗ nào? Là ta không biết đếm, hay là các ngươi không biết đếm? Bốn bách hộ, mỗi người phải nên thống lĩnh 110 người, bốn các ngươi cộng lại phải là 440 người, vì sao ở đây chỉ có 240?"

Triệu bách hộ tiến đến bên tai hắn, thấp giọng nói: "Tổ của chúng ta, nhiều năm trước bắt đầu vẫn là 240 người rồi, mỗi một đời bả tổng đều duy trì con số này. Vậy thì quân lương dư ra của 200 người này đều là của tướng quân ngài a, nếu như chúng tôi thật sự dẫn theo 440 người đến, ngài sẽ không lấy được quân lương dư ra."

Bạch Miêu: "Phốc!"

Triệu bách hộ thầm nghĩ: "Vị tướng quân này xem ra thật sự là một người mới, ngay cả quy củ cũ trong quân cũng không hiểu, gặp loại chuyện này mà còn làm vẻ mặt ghét bỏ như vậy. Nếu là bình thường, không phải nên tỏ vẻ sảng khoái sao? Quân lương của 200 người cơ mà, cầm ăn thì sung sướng biết bao."

Bạch Miêu giờ đã hiểu "sẽ không vượt số" mà Thiên Tôn nói là có ý gì. Ý của Thiên Tôn là phải giữ lại 240 người này, chỉ kéo từ thôn Cao Gia qua 200 người.

Hắn hừ một tiếng nói: "Ta hiểu rồi! Thảo nào sức chiến đấu của vệ sở binh như cứt chó vậy, thì ra nhân số toàn là không đủ, bên ngoài thì xưng là quân đội một vạn đại quân, thật ra chỉ có hơn 6000 người đúng không?"

Triệu bách hộ nhỏ giọng nói: "Hơn 6000 người là nói nhiều rồi

đấy, nói hơn 5000 người chính là tướng quân có lương tâm rồi."

Bạch Miêu nhịn không được thổ tào: "Đám đại tướng quân này không sợ khi đánh trận đánh không thắng sao?"

Búp bê vải Thiên Tôn ghé vào lỗ tai hắn nhỏ giọng cười nói: "Vậy thì không đâu! Các đại tướng quân đều nuôi tư binh mà, họ dùng quân lương của 200 người kia nuôi cho mình một nhóm liều mạng làm gia đinh, khi đánh trận gia đinh phía trước, vệ sở binh ở phía sau."

Lúc này Bạch Miêu mới bừng tỉnh hiểu ra: "Ta đã hiểu, người của thôn Cao Gia qua đây, liền nói thành tư binh gia đinh của ta."

Hắn chỉnh đốn xong đám binh rác rưởi của mình, sau đó một lần nữa trở về phòng nghị sự.

Chỉ thấy một đám đại tướng quân đang thương nghị chiến lược kế tiếp.

Một thám báo đang đứng giữa phòng, lớn tiếng báo cáo: "Bản đội của Vương Gia Dận đã trốn về phía nam, bây giờ còn theo hắn chỉ có đội ngũ của hai người Tử Kim Lương, Bạch Ngọc Trụ, tổng binh lực chỉ còn năm sáu vạn người."

"Về phần bọn Sấm Vương (Cao Nghênh Tường), tây doanh Bát Đại Vương (Trương Hiến Trung), Lão Hồi Hồi (Mã Thủ Ứng), Tào Tháo (La Nhữ Tài) thì đều đã thoát ly bản đội của Vương Gia Dận, tản ra khắp nơi rồi."

Đỗ Văn Hoán khẽ trầm ngâm vài giây, mới lên tiếng: "Binh lực của chúng ta không đủ để phân tán truy kích các nhóm lưu khấu. Dù sao thì hoàng thượng chỉ cần đầu của Vương Gia Dận, lưu khấu còn lại đều có thể chiêu an, trước mắt chúng ta chỉ tập trung đánh Vương Gia Dận là được."

Chúng tướng ôm quyền: "Tuân lệnh!"

Nếu đã định ra chiến lược này rồi, chư vị tướng quân liền biết nên thao tác thế nào, dù sao cứ đuổi về hướng nam, chỗ khác đều coi như không thấy.

Đỗ Văn Hoán lại nói: "Khi bọn Vương Gia Dận đột phá vòng vây, trong huyện thành Hà Khúc để lại hơn 3 vạn người già và phụ nữ trẻ em của lưu khấu, không thể theo các thanh niên lưu khấu cùng thoát ly, hiện tại những người này đang ở trong thành, giờ phải làm thế nào đây?"

Vừa hỏi ra vấn đề này, mọi người lập tức đau đầu.

Là quân nhân, thật ra ý nghĩ của những người này không khác nhau lắm, đó chính là một chữ: giết!

Thế nhưng bọn họ lại không ngốc, nếu người nào nói ra chữ "giết" ra khỏi miệng đầu tiên, mà những người khác làm theo, sau chuyện này quan văn của phái chủ chiêu an khẳng định sẽ hắt hết nước bẩn lên người mở miệng đầu tiên đó, phun nước bọt cũng sẽ phun chết ngươi.

Việc này khó làm!

Đối với quan văn mà nói cũng là khó làm, càng đừng nói các võ quan năng lực hành chính chậm chạp.

Búp bê vải Thiên Tôn dùng cục tay vải khẽ đấm vào mặt Bạch Miêu một cái, thấp giọng nói: "Đề nghị, giao cho ngự sử Ngô Sân."

Bạch Miêu bừng tỉnh, vội vàng tiến lên một bước, ôm quyền nói: "Mạt tướng có cách."

Hắn vừa ra mặt, các võ tướng nhất thời mừng rỡ, tốt, rốt cuộc có người muốn làm chim đầu đàn, mục tiêu cũng nổi sau đó tới rồi.

Mặc dù đại tướng quân Đỗ Văn Hoán vẫn còn đang trong cơn

tức giận, nhưng hiếm khi nặn ra nụ cười, loại vẻ mặt vừa giận vừa cười này thật không biết hắn thể hiện ra thế nào: "Vương bả tổng, ngươi nói xem có cách gì hay?"

Hắn vừa mở miệng hỏi, toàn bộ võ tướng bên cạnh đều trong lòng phụ hoạ: Giết! Mau nói giết sạch! Mau nói giết sạch đi! Ngươi dám nói, Bọn ta liền dám làm!

Bạch Miêu nói: "Ngự sử Ngô Sân không phải mang theo mười vạn lượng bạc để chiêu an lưu khấu hay sao? Chúng ta bắt ba vạn gia quyến của lưu khấu, theo lý nên giao cho Ngô Sân xử trí."

Chương 467: Giờ thì an lòng rồi

Bạch Miêu vừa đề xuất ra ý kiến này, các võ quan đồng thời ngẩn người: Nhân tài a.

Vừa rồi mọi người đều nghĩ đến ném nồi cho một người trong đó cõng, không ngờ Vương bả tổng trước mắt này càng thêm ưu tú, chỉ một thao tác trực tiếp ném nồi đến trên người ngự sử Ngô Sân, người ở đây ai cũng không cần cõng rồi.

Đây mới chân chính là đại sư ném nồi.

Tiểu thừa ném nồi chỉ ném cho người một nhà, mà trung thừa là ném cho ngoại nhân không liên quan, thượng thừa chính là ném cho kẻ thù chính trị của mình.

Đối với tập đoàn võ quan mà nói, ném nồi cho quan văn, đó mới là thượng thừa chân chính.

Đại tướng quân Đỗ Văn Hoán giơ ngón tay cái lên: "Cao!"

Cô sơn phó tướng Tào Văn Chiếu cũng không khỏi gật đầu: "Thật sự là cao!"

Tổng binh Sơn Tây Vương Quốc Lương: "Vương bả tổng, ngươi đại tài a, chỉ làm một bả tổng thực sự là ủy khuất ngươi rồi."

Tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân: "Này, Vương Quốc Lương, ngươi nói vậy là có ý gì? Muốn dụ dỗ thủ hạ của ta hay sao?"

Vương Quốc Lương: "Không dám không dám, chỉ là muốn nhắc nhở ngươi một câu, nhân tài tốt như vậy, ngươi đừng khuất tài,

nhanh thăng người ta làm thiên tổng đi."

Vương Thừa Ân dở khóc dở cười: "Nếu như hắn lập công nữa, ta khẳng định sẽ thăng."

Lần này các võ tướng đều hài lòng, Đỗ Văn Hoán lập tức viết thơ, gọi Ngô Sân đến đây xử trí gia quyến của những lưu khấu, sau đó để lại 2000 người tại huyện Hà Khúc để quản lý những gia quyến này, chư tướng còn lại thì lập tức lên đường, truy kích Vương Gia Dận.

-

Huyện Hà Tân, Long Môn Cổ Độ.

Thạch Kiên dẫn theo một trăm vệ sở binh, đóng tại bên cạnh bãi cát Cổ Độ.

Một trăm vệ sở binh này là do Vương Thừa Ân phân phối cho hắn, không có sức chiến đấu gì, trên cơ bản chính là loại rác rưởi yếu nhất, hơn nữa, chẳng qua được xưng một trăm, trên thực tế chỉ có hơn 50 người.

Hơn 50 người này không có ý chí chiến đấu gì, căn bản không muốn đuổi bắt lưu khấu, có thể được giữ lại đóng ở Long Môn Cổ Độ đối với họ mà nói cũng là một chuyện rất tốt rồi, cho nên vô cùng nghe lời Thạch Kiên, rất sợ mình đắc tội với Thạch Kiên lại bị điều đi tiền tuyến đánh trận.

Họ đã theo Thạch Kiên được vài ngày, sau đó liền phát hiện vị lão đại này làm người hoà ái, không có kiểu cách, luôn hoà mình với thuộc hạ, còn rất thích kể chuyện xưa cho bọn họ nghe.

Ví dụ như hiện tại, hơn 50 vệ sở binh ngồi ở bờ sông, vừa hóng gió sông, vừa nghe Thạch Kiên kể một câu chuyện về một binh sĩ trợ giúp lão bách tính, sau đó được lão bách tính kính yêu rồi gả con gái cho binh sĩ.

Câu chuyện này nghe qua giả quá giả!

Đổi là một người hiện đại đến nghe, lập tức có thể chỉ ra mười mấy BUG, nhưng các người cổ đại chất phác làm gì kiến thức qua nhiều bài vở tuyên truyền bịp bợm như vậy của hiện đại? Nếu cho họ một cái điện thoại, bọn họ lập tức sẽ bị lừa bán thận hết.

Hơn 50 đại đầu binh nghe được như si như say, sau khi nghe xong còn lắc đầu thở dài: "Thật tốt a! Thành thật mà nói, chúng tôi cũng không phải muốn làm người xấu, nếu như có thể giúp người khác, ai lại không muốn giúp chứ? Thế nhưng chúng tôi cũng một nghèo hai trắng, không có gì hết, muốn giúp cũng không giúp được."

Thạch Kiên: "Yên tâm, lập tức các ngươi sẽ có sức mạnh giúp đỡ người khác."

Các đại đầu binh: "???"

"Nhìn trên mặt sông đi!"

Thạch Kiên đưa ngón tay chỉ, các đại đầu binh quay đầu lại nhìn liền thấy có một con thuyền hàng lớn đang từ trên mặt sông chậm rãi chạy tới, trên đầu thuyền có một nam tử, giang hay tai, trên người mặc đạo bào, gió sông thổi tung góc áo của hắn, có vẻ tiên phong đạo cốt. . .

Thạch Kiên thấy cảnh này cũng không khỏi hoảng sợ: Trời ơi, đặt tượng Thiên Tôn ở đầu thuyền sao?

Búp bê vải trên tay hắn đã đưa cho Bạch Miêu, cho nên bên hắn đã nhiều ngày không thể liên hệ với Thiên Tôn rồi, hiện tại đột nhiên thấy một pho tượng Thiên Tôn to bằng thân người, còn đặt ở trên đầu thuyền làm hạm thủ, cũng không khỏi ngẩn ra.

Hắn vội bước dài tới bờ sông nghênh đón, con thuyền kia còn chưa cặp bờ, hắn liền vội vàng bái lạy với pho tượng: "Tham kiến

Thiên Tôn."

Con mắt của pho tượng đột nhiên khẽ động: "Không cần đa lễ! Ta chỉ đứng trên đầu thuyền tưởng tượng một chút cảm giác của tàu Titanic. Đáng tiếc đáng tiếc, một người không thể hiện được, thiếu người phối hợp cảm giác không đủ."

Thạch Kiên: "???"

Nghe không hiểu! Tuy nhiên không có gì đáng kể, thần tiên nói phàm nhân nghe không hiểu cũng bình thường, cái này gọi là phỏng đoán không ra thiên cơ, dù sao không phải mỗi người đều có thể phỏng đoán được thiên cơ.

Thiên Tôn Titanic nói: "Chuyển lương thực trên thuyền đi! Mau chóng cứu trợ lão bách tính huyện Hà Tân."

Thạch Kiên vội ôm quyền: "Tuân lệnh."

Hắn vội vàng quay sang lớn tiếng nói với hơn 50 vệ sở binh kia: "Mau tới dọn lương thực, một người đến huyện thành Hà Tân gọi nạn dân trong thành tới hỗ trợ, nói cho bọn họ, bao cơm ăn, mỗi ngày còn phát tiền công ba cân bột mì."

Các vệ sở binh ngẩn người, lập tức mừng rỡ, một binh lớn tiếng hỏi: "Thạch bách tổng, chúng tôi cũng có tiền công giống như nạn dân sao? Ta... ta đã lâu không nhận được quân lương rồi, nồi nhà ta đã lâu lắm chưa dùng tới. Ta cũng muốn kiếm ba cân bột mì này."

Một đám binh bên cạnh đồng thanh nói: "Chúng tôi cũng muốn kiếm."

Thạch Kiên cười mắng: "Đợi nạn dân tới rồi, các ngươi phải duy trì trật tự, sao có thể đi dọn lương? Yên tâm, duy trì trật tự cũng trả tiền công."

Các vệ sở binh mừng rỡ.

Bên họ đang vui sướng chạy đi làm việc, Titanic Thiên Tôn lại lên tiếng: "Thạch Kiên, nhóm Vương Gia Dận đã đột phá vòng vây quan binh tại huyện Hà Khúc, đang nam hạ, không cần mấy ngày sẽ đến phủ Bình Dương (huyện Lâm Phần Sơn Tây ngày nay)."

Thạch Kiên nghe được cả kinh: "Phủ Bình Dương? Chẳng phải là cách huyện Hà Tân rất gần?"

Huyện Hà Tân là một trong những huyện thành vệ tinh của phủ Bình Dương, vị trí địa lý của nó tựa như một huyện thành nhỏ bên cạnh phủ Tây An, một khi tặc quân đánh tới phủ Bình Dương, không cần dùng não cũng có thể nghĩ đến chúng sẽ lần thứ hai đi tới Hà Tân.

Thạch Kiên vội la lên: "Hà Tân không lâu mới bị Không Dính Bùn giết người cướp của một phen, đã đẩy ngã tường thành, các lão bách tính bị tổn thương rất nặng, nếu như lưu khấu trở lại một lần... vậy thật đúng là. . ."

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài một hơi: "Cái này phải xem bản lĩnh của ngươi rồi, sơ tán đi, khuyên nhủ hay lừa gạt gì cũng được, thậm chí dùng đao thương gác ở trên cổ họ cũng được, lừa gạt lão bách tính trong huyện thành Hà Tân đi hết đi, tốt nhất là chuyển đến phụ cận Long Môn Cổ Độ, học theo bến tàu Hoàng Hà Cổ Độ, ở chỗ này xây dựng mộc trại."

Thạch Kiên bừng tỉnh hiểu ra: "Như vậy, lưu khấu đến huyện thành Hà Tân sẽ gặp cảnh vườn không nhà trống, mà bên này của ta có quan binh, xây dựng thủy trại danh chính ngôn thuận, trở lực sẽ nhỏ hơn so với bên Hình Hồng Lang xây trại."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: Tiểu tử này rất thông minh, vậy là tốt rồi, chuyện bên này có thể giao cho hắn.

Y không nói, tròng mắt cũng không đảo, pho tượng vẫn duy trì tư thế giang hai tay, đón gió ở đầu thuyền, bộ dạng đẹp trai hết nước chấm.

Thạch Kiên cảm giác được Thiên Tôn đã về trên trời rồi, pho tượng trước mắt lại biến trở về pho tượng không có sinh mệnh.

Hắn thầm nghĩ: Búp bê vải ta mang theo bên người dùng để hộ thân đã đưa cho Bạch Miêu rồi, hại ta trong tay không có một pho tượng Thiên Tôn nào, rất không yên lòng.

Thiên Tôn đắc tội chớ trách.

Thạch Kiên nhảy lên thuyền, cõng pho tượng Thiên Tôn trên lưng đưa lên bến tàu, lại đặt trên một tảng đá cao bên cạnh Long Môn Cổ Độ...

Hắn đặt xong, vỗ tay, bên người có tượng thiên tôn, giờ mới được an lòng!

Chương 468: Thiên thư mới

Lý Đạo Huyền từ trên người Titanic Thiên Tôn thu hồi "đồng cảm", shipper vừa vặn giao cơm tới cho y, là món sườn nướng.

Tay trái cầm một miếng sườn, tay phải ấn vào trên hộp, tùy ý di chuyển tầm nhìn, dò xét "địa bàn của mình".

Địa bàn càng lúc càng lớn!

Bến tàu Cổ Độ bên Hình Hồng Lang đang không ngừng mà bán lương ra ngoài, mua muối, khiến cho "ơn trạch" của Thiên Tôn không ngừng ban phát ra xung quanh, người cứu được càng ngày càng nhiều, đồng thời trong lúc đó, ngự sử Ngô Sân cũng đang liều mạng nhét người vào thôn Cao Gia...

Mấy ngày gần đây, chỉ số cứu vớt tăng trưởng cực kỳ nhanh.

Tầm nhìn lại kéo dài ra xung quanh mấy chục dặm.

Huyện Bạch Thủy gần như đã hoàn toàn tiến vào tầm nhìn của y rồi, huyện Đại Lệ cũng đã có thể thấy được hơn một nửa, núi Hoàng Long phía bắc cũng có một hơn một nửa tiến vào tầm nhìn.

Tầm nhìn nhanh chóng mở rộng, khiến cho Lý Đạo Huyền liên tục hạ vài pháp chỉ cho Tam Thập Nhị, bảo hắn bắt đầu vận chuyển lương thực và [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] đến huyện Bạch Thủy và huyện Đại Lệ, bắt đầu tiến hành tô điểm cho hai địa phương này.

Mã đạo trưởng và Tam phu nhân cũng cùng nhau xuất kích, một người đến huyện Bạch Thủy, một người đến huyện Đại Lệ, mục đích truyền bá giáo lí...

Điều này khiến cho các "quan văn" của thôn Cao Gia vội vàng muốn chết, Tam Thập Nhị, Đàm Lập Văn không ngừng điều động vật tư, không chỉ phải vận đến bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ và Long Môn Cổ Độ, còn phải vận chuyển đến huyện Bạch Thủy và huyện Đại Lệ, điều này không hề nghi ngờ đã mang đến áp lực cực lớn cho "hệ thống hậu cần" của thôn Cao Gia.

Các công nhân cả ngày đều chuyển lương thực, quả thật không thể ngừng nghỉ.

Lý Đạo Huyền gặm sườn nướng, ánh mắt đảo qua đội vận lương thật dài đi ra từ thôn Cao Gia, trong bụng thầm nghĩ: Số lượng công nhân vận chuyển rõ ràng ít hơn so với trước đây rồi.

Không sai!

"Cu li" của thôn Cao Gia đã càng ngày càng ít đi.

Phần lớn lão bách tính đã bắt đầu chuyển thành công nhân kỹ thuật, không muốn làm công việc vận chuyển không có trí tuệ nữa, cái này khiến cho "hệ thống hậu cần" của thôn Cao Gia thêm một bước gặp phải đả kích.

Áp lực như núi!

Đúng lúc này, đột nhiên Lý Đạo Huyền nghe được trong Giếng Thợ truyền đến âm thanh ầm ĩ, người tí hon đang cãi nhau, âm thanh quá nhỏ, hỗn loạn nghe không rõ, y vội vàng chuyển "chú ý" vào Giếng Thợ.

Vừa mới chuyển qua, liền nghe được Lý Đại đang tức giận la lối: "Có lầm hay không? Ta và Từ Đại Phúc phối hợp, thật vất vả mới làm ra súng trường nạp hậu Chassepot, các ngươi lại đem hết thợ rèn đi, hiện tại không còn mấy thợ rèn để chế tạo hoả súng rồi, làm như thế, làm sao có thể mau chóng thay hoả súng mới cho tất cả mọi người?"

Bạch công tử cũng đang ở trong Giếng Thợ, vẻ mặt bất mãn: "Bên ta cũng muốn chế tạo đầu tàu thật lớn, còn muốn chế tạo đường sắt, cần thợ rèn rất nhiều, các người lại kéo hết thợ rèn đi, bên ta thiếu người a."

Cao Nhất Nhất: "Mọi người đừng ồn nữa, đừng ồn nữa, bên ta cũng không đủ thợ rèn đây, bọn ta còn phải chế tạo đại pháo, còn phải làm dao, liềm, cuốc, chảo cho lão bách tính bình thường... Mũi tên sắt, đầu thương sắt... a a a... bên ta mới thiếu người nè được chưa?"

Lý Đại: "Ta mặc kệ, súng trường Chassepot của ta là pháp chỉ Thiên Tôn đã hạ xuống vào năm Thiên Khải thứ bảy rồi, yêu cầu đẩy mạnh chế tạo. Lời nói của Thiên Tôn là lớn nhất, các ngươi phải ưu tiên phân phối thợ rèn cho ta."

Bạch công tử: "Xe lửa của ta cũng là pháp chỉ của Thiên Tôn, phải thông hành đến mỗi thành thị, bản thân các ngươi nhìn xem, Thiên Tôn pháp chỉ đó."

Cao Nhất Nhất: "Đại pháo bên ta, ống pháo cũng là Thiên Tôn ban thưởng mà, đây không phải Thiên Tôn pháp chỉ là cái gì? Đừng tưởng chỉ các ngươi mới quan trọng."

"Thiên Tôn là bên ta!"

"Thiên Tôn rõ ràng là giúp ta nói chuyện."

"Này, cái này của ta chính là Thiên Tôn tự tay làm."

Đám người cãi nhau túi bụi.

Lý Đạo Huyền: "..."

Bà nội cha nó!

Thiếu người, vẫn là thiếu người a!

Việc này cũng không khó hiểu, năm đó Châu Âu cũng từng xuất hiện vấn đề nhân lực không đủ, hơn nữa vấn đề này đối với nơi nhân khẩu vốn rất thưa thớt như Châu Âu là hoàn toàn khó giải, không giống thôn Cao Gia còn có thể thu nạp nạn dân từ nơi khác.

Muốn giải quyết vấn đề này, người Châu Âu cũng đưa ra đáp án, đó chính là "nâng cao hiệu suất chế tạo".

Năm 1798 người Mỹ đã áp dụng nguyên lý trao đổi năng lượng vào trong ngành công nghiệp vũ khí để chế tạo linh kiện súng trường hàng loạt, đã nâng cao hiệu suất công việc rất lớn.

Có thể tham khảo điều này!

Lý Đạo Huyền cũng không nói nhiều, trực tiếp lên mạng tìm mấy bản tài liệu trình bày liên quan đến "tiêu chuẩn hoá","chế tạo sản lượng lớn", chuyển sang phồn thể, lại in ra sau đó ném lên sân thượng trường học thôn Cao Gia.

Lúc này Tống Ứng Tinh đang ổ chỗ này suy nghĩ đủ thứ chuyện, không biết máy móc này có ý nghĩa gì, đột nhiên nhìn thấy trời giáng một quyển sách, dày cộp rất nhiều trang.

Hắn biết là Thiên Tôn lại cho thiên thư rồi!

Thiên thư mà, đương nhiên phải xem trước tiên, hắn vội vàng bò lên quyển sách, sử ra lực bú sữa mẹ mở ra trang đầu tiên...

"Ơ? Thì ra là thế... thì ra đem từng linh kiện đều tiêu chuẩn hoá, sau khi làm ra khuôn sẽ thống nhất đúc theo khuôn, chế tạo sản lượng lớn, một cây hỏa súng sẽ không nhất định do một thợ rèn chế tạo từ đầu tới cuối, có thể một thợ rèn chỉ chế tạo một linh kiện, cuối cùng do một người lắp ráp lại, cứ như vậy, tốc độ khẳng định sẽ nâng cao rất lớn... Còn có thể như vậy sao?"

Tống Ứng Tinh mừng rỡ: "Cái này quá lợi hại! Thiên thư quả

nhiên chính là thiên thư."

Lý Đạo Huyền thấy Tống Ứng Tinh đang liều mạng nghiên cứu bản thiên thư kia, cũng tạm thời không cần phải xen vào bên này nữa, ba chữ "tiêu chuẩn hoá" này nói đến thì đơn giản, khi làm mới khó khăn. Khẳng định Tống Ứng Tinh còn cần rất nhiều thời gian mới có thể bắt đầu thử nghiệm áp dụng.

Trước đó, còn có một trình tự cũng cực kỳ quan trọng.

Đó chính là vấn đề "bồi dưỡng thợ rèn".

Giếng Thợ vẫn luôn lấy phương thức "thợ cũ kèm học đồ" để bồi dưỡng thợ rèn mới, nhưng theo tiến trình công nghiệp hoá vừa ra đời, phương thức bồi dưỡng con người mới như vậy là rõ ràng không được, không được a.

Là lúc đưa ra một phương thức bồi dưỡng nhân tài khác rồi.

Đào tạo ngành cơ khí nhà nào mạnh, Sơn Đông Tế Nam tìm Lam Tường. (trường Kỹ thuật Lanxiang)

Trước đây thôn Cao Gia chỉ có trường dạy nghề cho nữ, toàn dạy các công việc dệt vải, nấu ăn, hiện tại cũng nên lấy ra trường kỹ thuật công nghiệp rồi.

A, đúng rồi, còn có một thứ rất quan trọng, thiếu chút nữa mình đã quên.

Học viện quân sự!

Trong đầu Lý Đạo Huyền nhanh chóng hiện ra một cái đầu trọc, hết cách rồi, chỉ cần nghĩ đến trường quân sự, sẽ rất khó không nghĩ đến cái đầu trọc này, y vội vàng lắc đầu, xua tan hình ảnh đầu trọc trong đầu đi.

Tư duy trở lại thôn Cao Gia.

Hiện tại trong thôn không hề có nhân vật thích hợp làm hiệu trưởng học viện quân sự, mấy võ tướng chính quy có hạn của thôn Cao Gia đều quá "nhỏ", Trình Húc, Phương Vô Thượng, Lão Nam Phong, chức quan trước kia của họ cũng không cao, để cho chính bản thân họ đánh trận cũng không đánh được trận lớn, để hệ thống tri thức dạy người khác hành quân đánh trận chỉ sợ lực bất tòng tâm...

Nếu như có thể kiếm được một võ tướng xuất thân thế gia, thuộc làu binh thư, tri thức chiến trường phong phú đến làm hiệu trưởng học viện quân sự, đó mới là vương đạo.

Đáng tiếc chính là, người như thế phải kiếm ở đâu đây?

Chương 469: Cao Phiêu

Mặc dù tiêu chuẩn hoá và mở thêm trường học có thể giải quyết vấn đề nhân thủ, nhưng cái này đều là nước xa không cứu được lửa gần, nhìn từ trước mắt, biện pháp giải quyết vấn đề nhân lực không đủ nhanh nhất vẫn là điên cuồng thu hút người bên ngoài và lưu khẩu.

Lý Đạo Huyền biết, công tác trọng điểm kế tiếp của mình phải đặt trên phương diện tăng trưởng nhân khẩu.

Ngục giam là một điểm rất quan trọng, ngục giam có thể lấy tốc độ càng nhanh hơn cải tạo tội phạm thành lương dân, nó quan hệ đến việc tăng trưởng nhân lực của thôn Cao Gia.

Nhưng ngục giam cần thời gian để chuyển hóa, phương pháp có thể bổ sung nhân lực trước tiên vẫn là thu hút "lương dân" từ bên ngoài.

Lương dân đưa qua đây là có thể dùng ngay, không cần cải tạo.

Thế nhưng, tìm lương dân thật sự rất khó.

Y đang suy nghĩ vấn đề này, đột nhiên nhìn thấy một người mặc y phục vải bông bình thường đi vào Cao gia chủ bảo, đi tới trước mặt Tam Thập Nhị, hai tay trình lên một sấp giấy dày: "Tam quản sự, tiểu nhân vẽ một câu chuyện, mời ngài xem qua, xem có thể xuất bản in ấn được không."

Tam Thập Nhị: "Ồ, ngươi là... Thạch Lão Tứ, ta nhớ kỹ ngươi!"

Tên Thạch Lão Tứ này Lý Đạo Huyền cũng có một chút ấn

tượng, nghe qua ở đâu rồi nhỉ? Suy nghĩ tỉ mỉ, đột nhiên thoáng cái nghĩ tới, cái ngày Bát Địa Thỏ vừa tới thôn, chính là Thạch Lão Tứ này mang theo quà tết muốn đến Giếng Thợ bái sư học nghệ, trên đường bị năm người đánh hôn mê, cướp đồ của hắn, sau đó Bát Địa Thỏ dẫn người đi bắt mấy tên kia về.

Lý Đạo Huyền còn tưởng rằng người này sau đó sẽ làm thợ rèn chứ, không ngờ hiện tại còn vẽ truyện?

Hiển nhiên Tam Thập Nhị cũng rất bất ngờ: "Thạch Lão Tứ, mấy năm nay, rốt cuộc ngươi làm cái gì? Lúc thì thấy ngươi học rèn, lúc thì thấy ngươi học làm mộc, lúc thì thấy ngươi học nấu ăn... Hiện tại sao lại học vẽ rồi? Ngươi cái này gọi là [Cả thèm chóng chán]."

Thạch Lão Tứ tỏ ra xấu hổ: "Con người của ta cũng không biết là sao nữa, học nghề nào cũng không ra hồn, làm công việc gì cũng không được lâu... Mấy ngày trước, ta nghe nói Cao Tam Oa vẽ một quyển truyện tranh bán được rất tốt, thoáng cái đã phát tài, ta liền... lại muốn học vẽ, dù sao thì... công việc vẽ tranh này, hình như mù chữ cũng có thể làm."

Tam Thập Nhị dở khóc dở cười: "Mặc dù mù chữ có thể vẽ, nhưng nghĩ ra câu chuyện thì không đơn giản, mở đầu chuyển tiếp, tốc độ tiết tấu, áp lực bạo phát của câu chuyện, chỗ nào cũng là học vấn, mù chữ muốn xử lý tốt những việc này, phải nói là [Khó như lên trời]."

Thạch Lão Tứ xấu hổ nói: "Ta... dù sao thì ta chỉ vẽ mấy chuyện thường ngày thôi."

Tam Thập Nhị: "Mà thôi, để ta xem trước."

Hắn tập trung nhìn vào, quyển sách trên tay có cái tên rất lạ là [Cao Phiêu].

Ở trên trời Lý Đạo Huyền phốc một tiếng, thiếu chút nữa cười ra tiếng, Cao Phiêu? Cái này rất thú vị, chắc không phải cùng một ý tứ với Bắc Phiêu đấy chứ?

Tam Thập Nhị: "Cao Phiêu là ý gì?"

Thạch Lão Tứ: "Chính là phiêu bạt tại thôn Cao Gia."

Tam Thập Nhị cảm giác được áp lực: "Nhìn cái tên, sao ta cảm giác quyển sách này của ngươi là một quyển rác rưởi?"

Thạch Lão Tứ: "Đừng, đừng chưa xem nội dung đã vội nói là rác rưởi, ta sẽ khóc, sẽ khóc thật đấy."

Tam Thập Nhị miễn cưỡng mở quyển sách ra xem, quyển sách này kể một câu chuyện về một người nghèo tên là Thạch Tứ, bởi vì sống không nổi, khắp nơi xin cơm, một cơ duyên xảo hợp nghe nói có một địa phương gọi là thôn Cao Gia thu lưu nạn dân, hắn liền rời khỏi quê nhà, đi một quãng đường rất xa tới thôn Cao Gia.

Ở chỗ này vậy mà có người phát cháo cứu dân, nhưng càng quan trọng là nơi này có việc làm, Thạch Tứ bắt đầu cố gắng làm công, nhưng hắn không có lòng kiên trì, làm cái gì cũng khó, vẫn không thể kiếm được nhiều tiền. Bạn bè bên cạnh từng người trở thành thợ rèn, thợ mộc, thậm chí hỏa dược tác, mỗi người đều kiếm rất nhiều tiền và trở nên giàu có.

Chỉ có Thạch Tứ vẫn không được.

Rốt cuộc có một ngày, hắn đã tìm được một công việc thích hợp với mình, đó chính là làm một thợ quét vôi, ta là một người thợ quét vôi, bản lĩnh quét vôi rất cao...

Trong công việc mình yêu thích Thạch Tứ đã tìm được cảm giác thành tựu, rốt cuộc kiếm được tiền, ở nhà cao, có vợ, còn sinh một đứa con gái.

Câu chuyện kết thúc!

Tam Thập Nhị: "Phốc! Câu chuyện quá bình thường, hoàn toàn chính là một cuốn sổ thu chi, không nên không nên, câu chuyện này của ngươi ta không thể in, không có chút điểm sáng nào."

Thạch Tứ: "Ơ?"

Nhìn đến đây, Lý Đạo Huyền lại cười: Thú vị!

Quyển sách này mặc dù quả thật có chút bình thường, cố sự thiếu cao trào, nhưng nó có một chỗ tốt, chính là từ rất nhiều chi tiết miêu tả ra cuộc sống của một tiểu nhân vật tại thôn Cao Gia.

Ví dụ Thạch Tứ đi tới thôn Cao Gia, ăn lương cứu tế, ngủ lều của nạn dân, tám người chen chúc một gian.

Sau đó làm công ngắn hạn, làm đường, vào ở KTX cho công nhân, theo thợ rèn học nghề, thử qua các loại công việc, ngồi xe lửa đi làm, mệt mỏi lại đến Khu thương mại Cao Gia ăn bún gạo, xem kịch, có tiền lương sẽ mua một miếng đường hoặc là một miếng thịt. . .

Nó từ một góc độ rất bình thường, rất tiếp cận với lão bách tính miêu tả một câu chuyện về một phàm nhân.

Nó miêu tả hoàn cảnh của thôn Cao Gia vô cùng triệt để! Tỉ mỉ đến mức khiến người sợ hãi.

Lý Đạo Huyền cũng không biết quyển sách này có thể bán chạy hay không, nếu như do thôn khố bỏ vốn in ấn mà bán không tốt sẽ khiến thôn khố thiệt hại, thế nhưng... nếu vạn nhất quyển sách này thành công, nói không chừng có thể trở thành sổ tay tuyên truyền của thôn Cao Gia.

Vậy nó sẽ càng thích hợp hơn so với bản [Đạp phá thiên khung] để miêu tả cho người bên ngoài biết hình dạng hiện tại của

thôn Cao Gia.

Lý Đạo Huyền cười chuyển tầm nhìn sang vọng lâu: "Nhất Diệp, Nhất Diệp, đi ra làm việc."

Cao Nhất Diệp đang buồn chán, nghe được Lý Đạo Huyền gọi lập tức mừng rỡ, liền nhảy lên sân thượng: "A, Thiên Tôn, ngài tìm ta? Ta còn tưởng rằng, sau khi ngài hóa thân hạ phàm, không còn cần ta nữa rồi."

Nói xong lời cuối cùng, cô bé có chút buồn bã.

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Sao có thể không có việc gì là hạ phàm chơi rồi, ta cũng rất nhiều việc mà, ví dụ như hiện nay đang bận rộn lắm đây."

"Bận ăn sườn nướng à?" Cô bé có thể nhìn thấy được y mà, dù cho y ở bên ngoài hộp, tầm nhìn của cô bé cũng có thể xuyên qua hộp nhìn thấy y.

Lý Đạo Huyền: ". . ."

Cái này thì xấu hổ quá, song không có gì đáng kể, chỉ cần da mặt đủ dày thì không có gì kiêng kỵ.

"Nhất Diệp, nắm lấy trọng điểm!"

"Vâng, Thiên Tôn!"

"Ngươi đến chỗ Tam Thập Nhị một chuyến, ở đó có một người tên là Thạch Lão Tứ, mới vẽ một quyển truyện tranh là [Cao Phiêu], nội dung câu chuyện tương đối bình thường, Tam Thập Nhị không đồng ý xuất bản, thế nhưng ta cảm thấy quyển sách này cũng không phải hoàn toàn không có tiềm lực, chúng ta nên ủng hộ văn hóa nghệ thuật để nó trăm hoa đua nở, không thể chỉ vẽ sảng văn, cũng phải có một số tác phẩm tiếp địa khí(*), cho nên... Ngươi đi nói cho Tam Thập Nhị một tiếng, quyển sách này sẽ

không dùng thôn khố xuất tiền in ấn, do thánh nữ ngươi xuất tiền in ấn, ngươi tự chịu trách nhiệm lời lỗ."

Cao Nhất Diệp: "A a, thì ra là thế! Vậy ta sẽ đi ngay."

-

(*)Chỉ những tác phẩm nghệ thuật thân thiện đại chúng, tiếp cận với sinh hoạt bình thường của nhân dân lao động, phản ánh nguyện vọng của nhân dân.

Chương 470: Tặng quyển sách này

Tự chịu trách nhiệm in ấn, Cao Nhất Diệp cũng có kinh nghiệm, [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] chính là nàng tự chịu trách nhiệm mà, không ngờ lại kiếm bộn, khiến cho nàng đạt được một khoản tiền, đang chất đầy nhà.

Thế nhưng tiền đối với nàng không có tác dụng.

Trong nhà chất đầy tiền trái lại đã chiếm dụng không gian hoạt động của nàng, khiến cho nàng trong một khoảng thời gian dài chỉ có thể đứng ở trên sân thượng, nhìn ra phương xa, như vậy mới không bị đồng tiền làm phiền.

Cao Nhất Diệp nhận được pháp chỉ, thoáng cái có tinh thần.

Thì ra Thiên Tôn vẫn luôn cần ta, ha ha, bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng, hoạt bát đi xuống vọng lâu, xuyên qua những con hẻm nhỏ trông đã có cảm giác của năm tháng tại chủ bảo, binh, trước mặt liền đụng phải Thạch Lão Tứ vừa mới từ trong nhà Tam Thập Nhị đi ra.

Thạch Lão Tứ từ trên mặt đất đứng lên, thấy bản thảo của mình tung toé dưới đất, nhất thời nóng nảy la toáng lên, khóe mắt còn ngấn lệ: "Sách của ta vẽ... hu hu... Tam quản sự chướng mắt, không cho cơ hội xuất bản... Bây giờ còn vung vãi ra đất... ta chọc ai cơ chứ."

Cao Nhất Diệp xoa xoa bờ vai hơi đau nhức, bò dậy: "Ôi trời, Thạch Lão Tứ, may mà ta tới cũng nhanh, ngươi còn chưa đi xa, đi theo ta, ta giúp ngươi giải quyết việc xuất bản."

Thạch Lão Tứ chợt ngẩng đầu lên: "Hả?"

Hạnh phúc tới quá đột nhiên!

Đổi lại một người khác, Thạch Lão Tứ chưa hẳn sẽ tin, thế nhưng lời nói của thánh nữ đại nhân nói thì độ tin tưởng lại rất cao.

Thạch Lão Tứ thoắt cái nhảy dựng lên: "Có thật không?"

"Thật!" Cao Nhất Diệp chỉ lên trời: "Thiên Tôn lão nhân gia đã hạ pháp chỉ bảo ta giúp ngươi."

Thạch Lão Tứ mừng rỡ, quỳ phịch xuống đất, quay về bầu trời rống to: "Đa tạ Thiên Tôn."

"Mau nhặt hết giấy tờ lên."

"A, được được."

Cao Nhất Diệp giúp đỡ Thạch Lão Tứ nhặt giấy tờ lên, cầm chắc rồi lúc này mới đi vào trong nhà Tam Thập Nhị: "Tam quản sự, ta tới đây."

"A? Thánh nữ đại nhân!" Tam Thập Nhị vội vàng tiến lên nghênh đón: "Ơ, Thạch Lão Tứ, ngươi còn chưa đi?"

Thạch Lão Tứ: "Ta không đi nữa, thánh nữ đại nhân nói sẽ giúp ta xuất bản sách."

Trên đỉnh đầu Tam Thập Nhị chậm rãi nhảy lên một dấu chấm hỏi: "?"

Cao Nhất Diệp nghe được giọng nói của Lý Đạo Huyền từ trên bầu trời truyền đến, lúc này mới cười nói: "Nghe nói Tam quản sự không quá thích quyển sách này của Thạch Lão Tứ, thế nhưng, ông không thích, ta lại thích, cho nên ta muốn thử xem."

Tam Thập Nhị: "???"

Cao Nhất Diệp: "Quyển sách này sẽ do ta bỏ tiền in ấn, giấy, thợ và tiền công cho thợ tất cả đều do ta tới phụ trách, chi phí vận chuyển phát sinh khi tiêu thụ hậu kỳ cũng đều do ta tới phụ trách, mà lợi nhuận thu được sẽ do ta và Thạch Lão Tứ chia năm năm, sẽ không để cho thôn khố chịu thiệt."

Tam Thập Nhị hoang mang: "Vì sao? Thánh nữ đại nhân, cô đã xem quyển sách này của hắn chưa? Một quyển sách rất là bình thường, bên trong không có đánh giết, cũng không có yêu hận tình thù, không có nhân vật phản diện nhảy ra giẫm lên mặt nhân vật chính, diễn viên cũng không bạo phát thực lực đánh mặt nhân vật phản diện... Nói chung, từ đầu tới cuối, chỉ lộ ra một chữ - bình."

"Cái gọi là văn tự khán sơn bất hỉ bình(*), những câu chuyện rất bình như vậy, nhất định bán không chạy."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Ta biết cái này! Thế nhưng, văn hóa nghệ thuật phải trăm hoa đua nở mới có thể phát triển mà, vì nền văn hóa nghệ thuật của thôn Cao Gia ta, ta quyết định xuất tiền."

Tam Thập Nhị thầm nghĩ: Thánh nữ đại nhân hay thích nghịch ngợm gây sự, ngài nói muốn bỏ vốn thì ta tin, nhưng cái loại đạo lý phát triển văn hóa nghệ thuật gì đấy, khẳng định thánh nữ đại nhân sẽ không hiểu, vậy những lời này sao ngài nghĩ ra được?

A? Ta đã hiểu!

Đây là Thiên Tôn dạy.

Tam Thập Nhị vội nói: "Hiểu rồi, nếu thánh nữ đại nhân bỏ tiền, vậy bên ta sẽ in quyển sách này, dù sao thì cũng không phiêu lưu mà."

Cao Nhất Diệp cười: "Không chỉ in, kế tiếp còn phải miễn phí đưa đến khắp nơi, huyện Bạch Thủy, huyện Đại Lệ, Hàn Thành,

bến tàu Long Môn Cổ Độ, bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ, hiện tại những nơi chúng ta có thể vận chuyển tới, đều phải chuyển quyển sách này tới, đi cùng với [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], nửa bán nửa tặng giao đến tay các lão bách tính."

Tam Thập Nhị lấy làm lạ: [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] là vì để cho người bên ngoài nhận thức Thiên Tôn, sách này ta hiểu nửa bán nửa tặng, nhưng bản [Cao Phiêu] này chỉ kể chuyện trong nhà ngoài ngõ, sinh hoạt bình thường, tại sao cũng phải nửa bán nửa tặng? Tuyên truyền cái này có tác dụng gì?

Cao Nhất Diệp cười hì hì: "Tam quản sự, xem ra ông không hiểu lắm."

Tam Thập Nhị ngẩng đầu quay về bầu trời: "Thiên Tôn, tiểu nhân thật sự không rõ."

Cao Nhất Diệp: "Không rõ không sao, Thiên Tôn nói, cái này của ông gọi là [Tính hạn chế của thời đại], đợi đi, rồi ông sẽ hiểu rõ."

Tam Thập Nhị dở khóc dở cười: "Từ tính hạn chế của thời đại này ta cũng không rõ a."

Cao Nhất Diệp: "Được rồi được rồi, nhanh đi làm đi."

Tam Thập Nhị ôm quyển, vội vàng đi an bài thợ chạm khắc.

Mặc dù hắn không hiểu nhiều, nhưng hắn lại hiểu, quyển sách này rất quan trọng, nửa bán nửa tặng, có thể thấy được tầm quan trọng của nó có thể so với [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], vậy đương nhiên phải lập tức khởi công, lập tức khắc bản, lập tức in ấn, lập tức giải quyết, cấp ưu tiên thậm chí vượt lên trên cả toàn bộ sách giáo khoa.

Lập tức phái thêm thợ chạm khắc, đồng thời điêu khắc mười mấy trang.

Cố gắng lấy tốc độ nhanh nhất giải quyết nó xong.

Gió thổi qua bầu trời Hàn Thành, mang mùi phù sa của Hoàng Hà tiến vào trong thành.

Sinh hoạt của lão bách tính Hàn Thành đang dần dần được cải thiện.

Không lâu, một đội vận lương từ bên huyện Hợp Dương tới, bắt đầu tiêu thụ lượng lớn lương thực với giá thấp, a, không đúng, là bán sách với giá thấp, kèm tặng lương.

Các lão bách tính Hàn Thành đương nhiên lập tức tranh mua một phen, mỗi nhà đều rất vừa ý với [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], câu chuyện này mặc dù có chút quỷ bí, thế nhưng cũng không khó xem, mọi người rất thích xem, nhìn thấy Thiên Tôn xuất thủ đập chết sơn tặc, còn có thể lớn tiếng bảo hay nữa.

Gánh hát trong thành cũng khẩn cấp biên đạo kịch mới, trình diễn câu chuyện về Đạo Huyền Thiên Tôn, tất cả mọi người trong huyện thành đều đang nghị luận.

Nhưng ngày hôm nay, đoàn xe vận lương kia lại bắt đầu giở quẻ rồi.

Bọn họ thế mà chuyển tới một quyển sách mới, tên gọi là [Cao Phiêu].

Vẫn giống như trước đây, mua sách tặng lương.

Sách này có hay hay không đã không quan trọng, mua là được rồi.

Thế là, phố lớn ngõ nhỏ, người người trong tay đều cầm một quyển [Cao Phiêu], mở ra xem thôi, ơ? Câu chuyện lần này hình như có chút không bình thường.

Câu chuyện sinh hoạt bình thường này thì có gì hay?

Ngay từ đầu, họ là nghĩ như vậy, thế nhưng, sau khi xem vài lần, đã có người nhìn ra ý vị.

"Mọi người xem đi, nhân vật chính trong câu chuyện này vừa đến thôn Cao Gia liền đã có đồ ăn, có chỗ ngủ rồi, mặc dù tám người một gian, nhưng cũng tốt hơn so với uống gió nằm sương mà."

"Hắn qua bên kia làm đường, một ngày chỉ kiếm được một túi bột mì nhỏ thôi."

"Thôn Cao Gia có xe chuyên chở lớn như vậy sao, người thường cũng có thể ngồi."

"Xem kìa, bạn của Thạch Tứ đã làm thợ rèn, thoáng cái phát tài rồi, ta cũng làm thợ rèn, nếu ta đến thôn Cao Gia, có phải cũng có thể phát tài không nhỉ?"

Chương 471: Xâm lược văn hóa

Các lão bách tính Hàn Thành cầm truyện tranh nghị luận sôi nổi.

Truyện tranh kể chuyện là thông qua hình ảnh, hình ảnh có thể bày ra các mặt của thôn Cao Gia một cách rất trực quan, không cần độc giả tưởng tượng ra hình ảnh ở trong đầu, họ có thể thấy được phòng ốc san sát, Khu thương mại Cao Gia phồn hoa, các loại mỹ thực.

Còn có thể nhận ra muốn nhận được tất cả những thứ này cũng không khó khăn, chỉ cần nỗ lực lao động là có thể nhận được thù lao một cách công bằng.

"Ta có chút muốn đến thôn Cao Gia xem sao, dù sao thì ở Hàn Thành ta cũng chỉ là một tên phế vật vô dụng."

"Ta chí ít lợi hại hơn nhân vật chính trong [Cao Phiêu] này, hắn căn bản không biết gì hết."

"Ta biết làm bánh nướng vừng Hàn Thành, nếu như ta đến Khu thương mại Cao Gia, mở một quán bánh nướng vừng ở đó, nói không chừng có thể phát tài."

"Ở đó còn có thần linh phù hộ nữa, Đạo Huyền Thiên Tôn!"

"Mấy thứ thần linh ta không để bụng, nếu chỉ cần nỗ lực lao động là có thể nhận được thành quả, sẽ không bị người khác cướp đi, cho dù không có thần linh, ta cũng có thể phát tài được."

Nghị luận tương tự như vậy càng ngày càng sôi nổi.

Hàn Thành là một địa phương cũng rất nghèo, Vương Tả Quải

hai lần đánh Hàn Thành, từ lâu đã cướp sạch bách các thôn trang chung quanh Hàn Thành, rất nhiều nạn dân từ trong thôn chạy trốn đến Hàn Thành đã ở trạng thái rời xa quê hương.

Nếu đã xa quê, vậy ngại gì đi càng xa hơn một chút chứ?

Ngay khi họ manh nha suy nghĩ này...

Đội vận lương từ bên huyện Hợp Dương lại tới.

Lượng lớn lương thực vận chuyển qua đây, đồng thời một nam tử ăn mặc như thương nhân đứng ở giữa chợ bán thức ăn Hàn Thành, lớn tiếng nói: "Ta tên Đàm Lập Văn, đến từ Thôn quản hội thôn Cao Gia, hiện tại thôn Cao Gia đang tuyển lượng lớn công nhân, chức vị tuyển dụng như sau: Thợ rèn, không hạn chế nhân số; thợ mộc, không hạn chế nhân số; thợ chạm khắc, năm người; thợ đèn, hai người; thợ in nhuộm, 20 người. . . công nhân lao động phổ thông, không hạn chế nhân số."

Hắn balabala đọc ra một đống chức vị, các lão bách tính Hàn Thành nghe mà sửng sốt, nghĩ thầm: Thôn Cao Gia này tuyển dụng nhiều thế sao? Quả thật chính là người nào cũng lấy.

Ta cũng coi như phù hợp yêu cầu!

Sau khi có phát hiện này, một đám người ùa tới vây quanh Đàm Lập Văn, mồm năm miệng mười hỏi thăm: "Tiền công của thợ rèn tính thế nào?"

"Ta biết làm đèn, tiền công rốt cuộc bao nhiêu?"

"Lao động phổ thông thì sao?"

Một đám người vô cùng kích động, còn vội hơn cả khi đưa vợ đi đẻ, vợ trong phòng sinh còn mình đang ở ngoài chờ đợi.

Đàm Lập Văn cũng không nói ra chi tiết từng công việc, mà lấy

ra một tờ giấy thật lớn, sau đó dán lên trên tường bên cạnh.

Nếu việc này đặt ở hậu thế, quản lý đô thị nhất định sẽ bắt người dán quảng cáo sai quy định này lại, song những năm nay còn chưa có vấn đề phương diện này, quảng cáo cứ dán thoải mái.

Một đám người vây quanh tờ giấy quảng cáo, nghiêm túc tìm hiểu...

Tờ giấy quảng cáo này vậy mà không phải văn tự, mà là tranh vẽ.

Đầu tiên vẽ một thợ rèn, đang đập cái gì, phía sau vẽ ba thỏi bạc.

Mọi người vừa nhìn thì đã hiểu, tiền công ba lượng bạc!

Tiếp theo vẽ một thợ mộc đang cưa gỗ, phía sau cũng vẽ ba thỏi bạc. . . .

Cuối cùng vẽ một người đang khiêng đồ, vừa nhìn chính là dân cu li, phía sau vẽ ba đống bột mì nhỏ, cái này cũng chính là ba cân bột mì rồi.

Theo tờ quảng cáo này, từ trên xuống dưới nhìn lần lượt.

Mọi người hiểu một đạo lý, người biết kỹ thuật chuyên môn là có thể kiếm được nhiều tiền, kỹ thuật không đủ, vậy thì làm bán sức khoẻ, chỉ kiếm tiền lẻ, chỉ cần là người, là có thể kiếm tiền.

Đàm Lập Văn lớn tiếng nói: "Xe vận lương của chúng tôi sau khi tháo dỡ lương thực xong sẽ trở về thôn Cao Gia, có ai muốn đến thôn Cao Gia làm công thì có thể đi cùng chúng tôi."

Những lời này, mới là lực sát thương chân chính!

Đối với các lão bách tính thật thà, cả đời chưa bao giờ đi xa, muốn xa nhà đến một nơi rất xa, điều họ khó để vượt qua nhất đó

chính là "đối mặt với sợ hãi không biết", nhưng nếu có một người nguyện ý dẫn dắt họ đi, họ sẽ có được dũng khí đó.

"Ta đi!"

"Ta đi với các ngươi."

"Ta cũng đi."

Trong nhất thời, dân tình ồ ạt.

Đàm Lập Văn khẽ nhếch miệng nở nụ cười, quả nhiên, Thiên Tôn nói đúng, muốn một đám người hoàn toàn không biết gì về thôn Cao Gia đáp ứng đến thôn làm công là rất khó, nhưng nếu trước tiên dùng [Cao Phiêu] để làm chăn đệm, để cho họ biết hoàn cảnh của thôn Cao Gia rồi mới trở lại lôi kéo người, hiệu quả nhất định sẽ đạt được.

Thiên Tôn nói cái này là "xâm lược văn hóa".

Ngay từ đầu Đàm Lập Văn không hiểu, hiện tại thì đã hiểu. Từ trên văn hóa trực tiếp bắt các lão bách tính Hàn Thành làm tù binh, vậy kế tiếp chỉ cần nói mấy câu, họ sẽ đi theo ngươi.

Lúc này mới chân chính gọi là bất chiến nhi khuất nhân chi binh. (không đánh cũng khiến địch đầu hàng)

Sáng sớm hôm sau, đội vận lương bắt đầu trở về.

Bọn dân phu từ thôn Cao Gia tới thúc xe lương không, xuất phát về hướng nam.

Mà lượng lớn các nạn dân Hàn Thành cũng bao lớn bao nhỏ trên vai, bên trong là toàn bộ tài sản của mình, tay bế tay bồng, theo đội vận lương xuất phát về hướng tương lai mờ mịt.

Đi rất lâu rất lâu, đi ra khỏi huyện Hàn Thành, tiến vào cảnh nội huyện Hợp Dương.

Họ vừa đến đây liền phát hiện ra điểm khác biệt, ở đây vậy mà một màu xanh ngát, khắp nơi đều trồng hoa mầu, tựa như không hề chịu qua hạn hán vậy.

Trong ruộng có thể nhìn thấy nông phu đang ca hát, bên quan đạo, mấy lão nông ngồi cạnh nhau vừa nói chuyện phiếm, vừa mỉm cười nhìn "đội ngũ di dân khổng lồ" bọn họ.

Đàm Lập Văn cũng trò chuyện với lão nông phu: "Các hương thân, năm nay tình hình hoa mầu thế nào rồi?"

Các lão nông cười: "Nhờ có thôn Cao Gia các ngươi, cung cấp phân bón cho chúng tôi, còn phái Triệu tiên sinh tới dạy chúng tôi cách sử dụng, năm ngoái chúng tôi đã dựa vào phân tiên thu hoạch không ít, năm nay càng có lòng tin hơn, ngài xem, ta đã thuộc làu cả phương pháp phân phối phân tiên rồi đây, ha ha ha, nói đến đã lâu không gặp Triệu tiên sinh rồi, hiện tại hắn có khoẻ không?"

Đàm Lập Văn cười: "Triệu tiên sinh đi Sơn Tây rồi, giúp lão bách tính bên đó."

Các lão nông thở dài: "Triệu tiên sinh thực sự là người tốt a, giúp Hợp Dương xong lại đến giúp Sơn Tây, chao ôi, thật hy vọng Triệu tiên sinh người tốt có hảo báo, nhanh trị được bệnh suyễn."

"Ùng ục ùng ục!" Triệu Thắng đang ở bến tàu Cổ Độ giám sát xây dựng trấn, đã uống xong một chén to "định suyễn thang" mà tuỳ tùng sắc cho hắn, đắng lòi cả mắt, hắn tội nghiệp quay sang nói với tùy tùng: "Khi ngươi sắc thuốc này, không thể cho thêm tí đường sao?"

Búp bê vải Thiên Tôn ngồi trên vai tùy tùng nói lầm bầm: "Ăn nhiều đường không tốt, sẽ béo phì, béo phì sẽ càng khiến hệ hô hấp thêm gánh nặng, làm bệnh suyễn của ngươi nặng hơn, bản Thiên Tôn chính mồm hạ pháp chỉ, không thể cho ngươi ăn nhiều đường."

Triệu Thắng kêu thảm: "A a a! Thiên Tôn ơi, mặc dù tại hạ rất cảm động vì ngài đã chiếu cố một phàm nhân nho nhỏ như tại hạ, nhưng ân trọng thế này tại hạ không nhận nổi đâu, cho tại hạ thêm chút đường vào thuốc đi."

Búp bê vải Thiên Tôn không để ý tới hắn làm nũng, hừ một tiếng, lại mềm oặt xuống.

Chương 472: Lần đầu tiên lão tử đóng giả người xấu

Huyện thành Hà Tân!

Thạch Kiên đang dẫn theo hơn 50 vệ sở binh chạy lung tung khắp thành, liều mạng la lên: "Các hương thân, mau theo chúng tôi đi khỏi đây, rời khỏi huyện thành Hà Tân, đến Long Môn Cổ Độ, bọn Vương Gia Dận rất nhanh sẽ tới đây, mọi người mau chóng rút lui..."

Titanic Thiên Tôn cũng theo họ chạy tới chạy lui khắp huyện Hà Tân.

Trước đây Lý Đạo Huyền vẫn cho rằng mình là một trạch nam, nhưng y không ngờ chính là, từ sau khi có thể "đồng cảm" pho tượng, y lại trở nên nghịch ngợm, thích chạy ra ngoài đi khắp nơi.

Có lẽ, mỗi một trạch nam đều không phải trạch chân chính, chỉ là ở bên ngoài chưa tìm được đồ chơi, cho nên mới trạch ở nhà mà thôi, một khi đã tìm được bên ngoài có cái gì đó chơi vui hơn ở trong nhà, họ sẽ chạy đi ngay.

Titanic Thiên Tôn chế bằng chất liệu silicon, nếu không nhìn kỹ sẽ không khác gì người thật, lại khoác lên người một bộ y phục bình thường thì càng giống người thật. Y ở trong thành chạy loạn khắp nơi cũng không đến mức bị người ta coi thành yêu quái.

Ngay từ đầu y lấy tâm tình du lịch tới chơi, nhưng sau khi tiến vào huyện thành Hà Tân, nhìn thấy con đường bị Không Dính Bùn tàn phá bừa bãi, y không khỏi khó chịu, khắp nơi đều là nhà cửa bị thiêu hủy, khắp nơi đều là lão bách tính đói khát.

Đa số lão bách tính khi nghe được Thạch Kiên la lên đều vội vàng thu dọn hành lý rồi chạy ra ngoài thành, ngoài thành có người tổ chức cho họ lui về hướng Long Môn Cổ Độ, sau đó sẽ thu xếp cho họ xây dựng thủy trại để bảo vệ bản thân mình.

Thế nhưng, một bộ phận nhỏ lão bách tính lại không muốn rời xa. Họ ngồi trong phế tích, hai mắt vô thần, không khí trầm lặng.

Họ không biết sau khi chạy ra ngoài sẽ có ý nghĩa gì, bị lưu khấu giết chết và chết đói có gì khác nhau đâu?

Lý Đạo Huyền đi tới bên cạnh Thạch Kiên, thấp giọng phân phó hai câu.

Thạch Kiên một lần nữa hạ lệnh, bảo các thủ hạ binh sĩ sửa lại thuyết từ, lại một lần nữa chạy khắp toàn thành và hét lên: "Mọi người đến Long Môn Cổ Độ, có thể ăn lương cứu tế, mỗi ngày đều có thể ăn no, nếu như nguyện ý tham gia xây dựng thủy trại tại bến tàu, mỗi ngày còn có thể nhận được tiền công."

Vừa la lên như thế, các nạn dân hai mắt thẫn thờ cuối cùng cũng thoáng có tinh thần, nếu có cơm ăn, có việc làm, vậy cũng có thể chạy trốn một lần, dù sao cũng tốt hơn so với bị lưu khấu giết.

Thế là, lại có một bộ phận thôn dân rút lui khỏi huyện thành Hà Tân.

Thế nhưng, cuối cùng vẫn có một nhóm phần tử không chịu đi!

Họ không tin quan phủ! Càng không tin quan binh.

Những lời rêu rao của các bộ hạ của Thạch Kiên, họ không tin một chữ nào.

"Quan binh sẽ hảo tâm phát lương cứu tế cho chúng ta? Không thể nào."

"Làm việc xây trại cho quan binh còn có tiền công? Nằm mơ đi!"

Gặp phải những thành phần thế này phải làm sao đây?

Thạch Kiên muốn phát điên!

Hơn 50 vệ sở binh kia cũng ngỡ ngàng, họ thật đúng là không am hiểu làm công tác quần chúng, đụng phải thành phần ngoan cố như vậy cũng bó tay.

Một đám quan binh đi về bên cạnh Thạch Kiên và Titanic Thiên Tôn, thấp giọng nghị luận: "Làm sao đây? Trong thành còn có hơn 500 người không chịu đi, những người này nói cái gì cũng không tin chúng ta, thà tin tưởng lưu khấu sẽ không tới."

Một quan binh nhịn không được nói: "Thạch bách tổng, chúng ta dứt khoát mặc kệ họ đi, trực tiếp rút thôi."

"Binh!" Thạch Kiên một quyền đánh ngã người này ra đất: "Con mẹ nó, sao có thể mặc kệ được? Những người này ngoan cố như vậy là do bản thân quan binh sai, vì trước đây quan binh không có danh tiếng tốt, trên thế giới mới xuất hiện loại ngoan cố này. Hiện tại ngươi còn muốn vứt bỏ họ? Như vậy sao được?"

Quan binh bị đánh bụm mặt đứng lên, không dám nói tiếp nữa.

Một quan binh khác nói: "Thế nhưng họ không chịu đi, chúng ta nên làm cái gì?"

Đám người ngẩn ra, không biết làm sao.

Thạch Kiên cũng hoang mang, đành phải quay đầu nhìn Titanic Thiên Tôn.

Titanic Thiên Tôn bò lên trên nóc một toà nhà còn chưa bị

thiêu hủy, từ trên cao nhìn xuống, nhìn lướt qua toàn cảnh huyện thành đã bị thiêu hủy phân nửa, nghĩ thầm: Thành này đã bị hủy, cho dù lưu khấu không tới, lão bách tính cũng rất khó sinh sống ở chỗ này, trừ phi dọn dẹp toàn bộ sau đó xây dựng lại.

Dưới loại tình huống này, 500 người kia là phải di chuyển.

Y cúi đầu nói với Thạch Kiên: "Truyền thuyết về Phi Lai Phong, các ngươi nghe qua chưa?"

Bọn quan binh gật đầu: "Nghe qua! Tế Công đại sư biết có một ngọn núi sắp bay tới, liền bảo lão bách tính rút lui khỏi thôn, nhưng các lão bách tính không chịu, Tế Công đại sư phải vào trong thôn cướp một cô nương, sau đó cõng nàng bỏ chạy, các thôn dân đuổi ra khỏi thôn, ngọn núi liền rơi xuống, đập bẹp cả thôn."

Lý Đạo Huyền: "Nghe qua là tốt rồi, thời kì phi thường, có thể dùng thủ đoạn phi thường, cho dù thủ đoạn thoạt nhìn hơi xấu, nhưng kết quả tốt là được."

Thạch Kiên hai mắt sáng ngời: "Ta hiểu rồi, vậy ta đi cướp cô nương, để cho người nhà của họ đuổi theo ta."

Lý Đạo Huyền câm nín.

Người này là muốn mượn cơ hội cướp cô nương để thỏa mãn sở thích kỳ quái đến phát rồ sao?

Lý Đạo Huyền trợn trắng mắt: "Ngoại trừ cướp cô nương, ngươi không nghĩ ra được gì khác sao? Các ngươi là quan binh, hung tàn một chút, lấy ra một mặt quan binh phát rồ không giảng đạo lý đi."

Thạch Kiên "a" một tiếng, rốt cuộc hiểu được, đúng rồi, hiện tại chúng ta là quan binh mà, quan binh chính là rất xấu.

Hắn dẫn theo hơn 50 người còn lại làm vẻ mặt hung thần ác

sát, đi tới trước mặt đám bách tính còn sót lại, ra vẻ tàn bạo nói: "Đi đến Long Môn Cổ Độ hết cho lão tử, ai không đi, lão tử sẽ chém nó, lấy thủ cấp của nó coi thành tặc tù giao nộp lên."

Vừa nói ra những lời này, hiệu quả đe dọa trong nháy mắt đạt được.

500 người còn lại cũng không dám ngoan cố nữa, vội vàng ra khỏi thành, đi về hướng Long Môn Cổ Độ.

Tổng số nạn dân tới từ huyện thành Hà Tân vượt quá một vạn, đội ngũ khổng lồ, tay bế tay bồng, khóc lóc inh ỏi, bôn ba mấy chục dặm đường, thật vất vả đi tới Long Môn Cổ Độ, bọn họ còn tưởng rằng tới nơi đây sẽ trải qua cuộc sống vô cùng khó khăn.

Nhưng không ngờ, trên bến tàu Cổ Độ có một con thuyền hàng rất lớn đậu ở đó, một số công nhân đang ở chỗ này không ngừng chuyển lương thực từ trên thuyền xuống, một người thoạt nhìn như đốc công hét lên với các nạn dân: "Các ngươi còn ngây ra đó làm gì? Qua đây hỗ trợ chuyển lương thực xuống đi, sẽ bao các ngươi ăn cơm."

Vừa nghe bao cơm, do dự một giây cũng là không tôn trọng đối với nạn hạn hán.

Các nạn dân lập tức đổ xô tới.

Trên bến tàu lập tức trình diễn một bầu không khí sục sôi ngất trời, các người già và phụ nữ trẻ em bắt đầu tại chỗ làm cơm cho một vạn người, mà các thanh niên lập tức bắt đầu di chuyển.

Làm một hồi, đến tận cuối cùng, 500 người ngoan cố không tình nguyện bị "áp giải" qua đây cũng đến.

Họ vốn tưởng rằng mình là bị quan binh "ép buộc" tới đây, khẳng định sẽ sống không bằng chết, nhưng không ngờ, vừa đến bến tàu đã nhìn thấy cảnh tượng lao động khí thế ngất trời, các

người già và phụ nữ thì đang xách từng cái nồi bay ra mùi bột mì thơm nức mũi.

500 người ngoan cố: "Ơ, lần này quan binh không gạt người sao?"

Lúc này Thạch Kiên mới thu hồi vẻ mặt hung thần ác sát, dở khóc dở cười nói: "Vì cứu đám người ngoan cố các ngươi, lão tử lần đầu tiên trong đời sắm vai người xấu đấy, mẹ nó..."

Chương 473: Chúng ta là giúp lão bách tính

Ngay khi lão bách tính huyện Hà Tân được chuyển đi...

Đại quân lưu khấu của Vương Gia Dận đi qua phủ Thái Nguyên, phủ Phần Châu nay là thành phố Phần Dương Sơn Tây, phủ Lộ An nay là thành phố Trường Trị Sơn Tây, Trạch Châu nay là thành phố Tấn Thành Sơn Tây, tiến vào lưu vực Thấm Hà.

Mấy ngày sau, bộ chúng Vương Gia Dận hơn một vạn người thoát ly khỏi chủ đội, đi về hướng tây, hướng thẳng tới phủ Bình Dương.

Mà khoảng cách đường thẳng giữa phủ Bình Dương và huyện thành Hà Tân chỉ hơn trăm dặm.

Trong tiếng vó ngựa lộc cộc, một con khoái mã đang phóng nhanh.

Kỵ sĩ trên ngựa là tín sứ của quan binh! Hắn đến đây thông báo quân tình, không ngờ khi chạy đến huyện thành Hà Tân, phát hiện trong huyện thành không một bóng người.

Thật sự là không có một người nào! Giống như quỷ thành.

Mặc dù tín sứ đã sớm biết huyện lệnh, huyện thừa, nha dịch của Hà Tân đều bị Không Dính Bùn giết sạch rồi, huyện thành Hà Tân trên thực tế đã thoát ly khỏi nắm giữ của quan phủ, thế nhưng cũng không nghĩ tới ở đây sẽ biến thành một cái không thành, không ngờ ngay cả một lão bách tính cũng không có.

Tín sứ hoảng sợ, không rõ lắm, song cũng mặc kệ, tiếp tục

chạy tới trước truyền lệnh, ra roi thúc ngựa thêm một hồi, đi tới bến tàu Long Môn Cổ Độ.

Đến nơi đây, tín sứ không khỏi giật mình.

Ở đây có rất nhiều người, ngàn vạn, đang chặt cây đốn củi, vận chuyển đá tảng, dựng một thủy trại rất lớn, trên trại có một lá cờ đang bay phấp phới, phía trên viết một chữ "Thạch".

Khi ánh mắt đầu tiên của tín sứ trông thấy hình ảnh này, còn tưởng rằng là đầu lĩnh Thạch Diệu Vũ dưới trướng Vương Gia Dận đã chiếm lấy nơi này rồi, khi nhìn kỹ mới phát hiện đóng quân ở chỗ này chính là quan binh, cung tiễn thủ đứng trên tiễn lâu đều là trang phục vệ sở binh chính tông.

Lại nghĩ thêm, lưu khấu chỉ biết phá hư, không biết kiến thiết, sao có thể xây một cái trại được? Ở đây nhất định là trại của quan binh không thể nghi ngờ.

Tín sứ vội vàng chạy đến trước trại, lớn tiếng hét to: "Trại này là của vị tướng quân nào đang đồn trú?"

Lính gác trả lời: "Bách tổng Thạch Kiên, dưới trướng tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân."

Vừa nghe lời này, hai tròng mắt tín sứ suýt nữa lòi ra: "Cái gì? Bách tổng?"

Hắn muốn buột miệng chửi một câu tào lao, trại to như thế, trên vạn người tụ tập ở chỗ này vậy mà chỉ một bách tổng đang quản? Hơn nữa chỉ là bách tổng ngươi dựng cờ làm chó gì vậy.

Tới cùng có sai sót gì không?

Tín sứ: "Thạch bách tổng đâu? Mời hắn đi ra nói chuyện."

Thạch Kiên rất nhanh liền đi ra nghênh đón.

Tín sứ vừa thấy hắn liền vội vàng nói: "Ngươi có bao nhiêu binh lực?"

Thạch Kiên: "Ta là bách tổng, ngươi cảm thấy ta có bao nhiêu binh lực?"

Tín sứ nghẹn lời.

Phải thôi, cái này rất xấu hổ!

Tín sứ vốn không định hỏi vấn đề ngu xuẩn này, nhưng trông thấy trại này lớn như vậy, lại nhiều lão bách tính, thoạt nhìn còn rất lợi hại, còn tưởng rằng ở đây binh hùng tướng mạnh, kết quả vừa hỏi, đối phương lại cụp đuôi trốn tránh rồi.

Tín sứ đành phải nói: "Ta là người của tham tướng Lý Hoài, hơn vạn người dưới trướng Vương Gia Dận đang chuẩn bị tiến công phủ Bình Dương, Lý tướng quân phụng mệnh đóng ở Bình Dương, nhưng trong tay Lý tướng quân chỉ có 800 binh, chỉ sợ không ngăn được tặc tử, mời các tướng quân xung quanh trên tay có binh, mau chóng đến phủ Bình Dương tiếp viện."

800 binh? Lý Đạo Huyền trốn ở bên cạnh nghe trộm, trong bụng thầm nghĩ: quan binh lợi hại quá nhỉ, 800 đánh một vạn của Vương Gia Dận, ưu thế tại quan binh mà.

Nhưng y lại lập tức nghĩ đến, không đúng: Nếu ta động ý nghĩ ưu thế tại quan binh, vậy quan binh khẳng định sẽ thua.

Cái này gọi là "định luật ưu thế tại ta"!

Thạch Kiên nói với tín sứ: "Xin lỗi nhé, ta chỉ là một bách tổng bé nhỏ không đáng kể, thủ hạ chỉ có hơn 50 binh, khụ... ngươi hiểu mà... ta còn phải bảo vệ rất nhiều lão bách tính ở đây. Bên Lý tướng quân ta không đi được, chỉ có thể cầu phúc cho hắn thôi."

Tín sứ thở dài, cũng không cưỡng cầu. Hắn cũng biết, cầu viện

không phải dễ như vậy, bách tổng của Long Môn Cổ Độ nhỏ xíu này quả thật không lấy ra được chiến lực gì, việc này cũng không khó hiểu.

Hắn chỉ có thể trước khi rời đi ném lại một câu: "Phủ Bình Dương cách nơi này hơn trăm dặm, nếu Lý tướng quân chiến bại, tặc khấu tất sẽ tới Long Môn Cổ Độ, đến lúc đó tất cả các ngươi cũng chỉ một con đường chết."

Nói xong, hắn cũng không quay đầu lại, đánh ngựa lại chạy đi tìm viện quân khác.

Đợi hắn đi rồi, Thạch Kiên mới tiến đến trước mặt Lý Đạo Huyền, thấp giọng nói: "Thiên Tôn, phải làm sao đây? Chúng ta có nên đi tiếp viện một chút hay không?"

Tròng mắt silicon của Lý Đạo Huyền xoay một vòng, rất nghiêm túc suy nghĩ 0. 01 giây: "Giúp!"

Thạch Kiên: "Hả? Giúp quan phủ thật sao?"

"Chúng ta không phải là giúp quan phủ, mà là đang giúp bách tính." Lý Đạo Huyền trầm giọng nói: "Phủ Bình Dương chính là phủ thành, không phải là huyện thành, lão bách tính bên trong nhiều hơn mấy lần trong huyện thành, có thể đông tới mười vạn. Nếu bị tặc quân công phá, chỉ sợ là máu chảy thành sông."

Thạch Kiên lấy làm kinh hãi: "A, cũng phải."

Ý thức của Lý Đạo Huyền thoáng chuyển qua, lập tức biết được bố trí của bộ đội vận tải nhà mình, thấp giọng nói: "Yên tâm, viện quân của dân đoàn Cao gia lập tức sẽ đến, có nhánh viện quân này, chắc chúng ta cũng giúp được lão bách tính của phủ Bình Dương."

Thạch Kiên ngạc nhiên nói: "Dân đoàn sắp tới sao?"

Lý Đạo Huyền: "Hai trăm người sắp tới."

Thạch Kiên có chút hiếu kỳ, không biết vì sao phải điều hai trăm người đến, thế nhưng không cần bao lâu hắn đã hiểu.

Đại pháo chiến hạm tới rồi, hai trăm dân đoàn thôn Cao Gia theo thuyền vận chuyển tới, trong đó một trăm người là thôn dân cũ của thôn Vương Gia do Vương Nhị dẫn đầu.

Lần này Vương Nhị xuất sơn, đương nhiên là đi làm "tư binh" cho Bạch Miêu.

Sau này nhánh bộ đội "quan binh" kia, ngoài mặt do Bạch Miêu chỉ huy, trên thực tế sẽ biến thành thiên hạ đệ nhất phản tặc Vương Nhị chỉ huy, cái này gọi là đánh vào nội bộ quân địch!

Đương nhiên, nếu Vương Nhị còn che mặt sẽ có vẻ chướng mắt quá, cho nên hiện tại hắn đã bỏ đi khăn che mặt, cố ý đổi kiểu tóc rất trái với trào lưu, dùng tóc mái che nửa bên mặt giống như Iori Yagami, lại thêm khuôn mặt đầy râu, râu mép và tóc mái nối liền với nhau, khiến hắn trông tựa như một dã nhân.

Tạo hình này cũng không ai nhìn ra được là Vương Nhị.

Thạch Kiên thế mới biết Bạch Miêu đã lập công tại tiền tuyến, đã thăng làm bả tổng, có thể mang 440 chiến binh rồi, hắn cười hắc hắc hai tiếng: "Vậy ta mang binh của Bạch Miêu đi cứu viện Lý Hoài, cũng lập đại công, không khéo ta cũng có thể thăng làm bả tổng."

"Ừm, đi đi!"

Lý Đạo Huyền cũng hy vọng thế lực của mình có thể đan xen vào trong quan binh, đây là việc trăm lợi mà không một hại: "Tuy nhiên các ngươi cũng phải cẩn thận, vũ khí các ngươi mang theo là điểu súng nòng trơn của thôn Cao Gia đã bắt đầu đào thải, thứ này cũng không mạnh, nhất định phải cẩn thận sử dụng, bảo đảm an

toàn."

Thạch Kiên: "Tuân lệnh!"

Vương Nhị: "Thiên Tôn yên tâm."

Thạch Kiên để hơn 50 vệ sở binh ở lại bến tàu Cổ Độ, để cho họ bảo vệ các nạn dân từ huyện thành Hà Tân qua đây, bản thân hắn thì cùng Vương Nhị dẫn theo 200 dân đoàn chuẩn bị xuất phát.

Trước khi đi, Thạch Kiên còn nhịn không được nói với Vương Nhị một câu: "Vương Lão Hổ huynh đệ, trước khi ngươi xuất chinh có mang theo tượng thiên tôn không? Búp bê của ta đưa cho Bạch Miêu rồi, từ sau đó vẫn luôn cảm thấy không an lòng, không có Thiên Tôn phù hộ, cảm giác ăn cơm cũng không ngon."

Vương Nhị chỉ vào ngực: "Ngươi xem, ở chỗ này đây."

Thì ra, trước ngực hắn có thêu một tượng thiên tôn, tròng mắt còn đang xoay vòng vòng.

Thạch Kiên mừng rỡ: "Sau này y phục của ta cũng phải thêu một tượng thánh Thiên Tôn, bảo vệ ta bình an."

Chương 474: Phục kích

Phía nam phủ thành Bình Dương, cách 20 dặm, Tôn Gia câu.

Tham tướng Lý Hoài đang chật vật bỏ chạy.

Không lâu trước đó, hắn đã đánh một trận với quân của Vương Gia Dận.

Tới phủ Bình Dương cũng không phải bản bộ Vương Gia Dận, mà là một phân đội do Nam doanh Bát Đại Vương dẫn đầu, tổng nhân số một vạn, không có người già yếu, hầu như tất cả đều là binh có thể đánh trận.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, khi đột phá vòng vây của quan binh, tất cả người già yếu đã bị bỏ lại huyện Hà Khúc, hiện tại ngự sử Ngô Sân đang đẩy ba vạn người này đến thôn Cao Gia.

Thôn Cao Gia lại sắp nghênh đón một đợt phạm nhân rất có tiền đồ nữa rồi!

Mà bên lưu khấu đã không còn người già yếu cản trở, cũng không cần phải đợi bộ đội hậu cần, thoáng cái liền trở nên linh hoạt. Trước đây một ngày chỉ có thể di chuyển 30 dặm, hiện tại một ngày dễ dàng chạy bảy tám chục dặm, thậm chí trên trăm dặm, dễ dàng có thể hoàn thành "kỳ tích quân sự" hành quân trăm dặm.

Trong tay tham tướng Lý Hoài chỉ có 800 binh sĩ, còn không tính tinh binh, đụng phải một vạn lưu khấu do thanh niên trai tráng cấu thành, căn bản không thể nào đánh nổi, nháy mắt đã bị đánh cho sinh hoạt không thể tự gánh vác, ngoại trừ chật vật chạy trốn thì không dám nghĩ đến việc gì khác.

"Đi qua Tôn Gia câu, lại chạy 20 dặm là có thể trở lại phủ Bình Dương rồi, chạy mau đi." Các bộ hạ của Lý Hoài vừa hét to vừa chạy như điên về phía trước, chen chúc nhau đi qua Tôn Gia câu chật hẹp.

Hắn cũng không biết, tại cửa ra phía bắc Tôn Gia câu, Vương Nhị, Thạch Kiên, dẫn theo 200 binh sĩ dân đoàn đã mai phục sẵn rồi.

200 người bày trận hình túi tiền, bao lấy cửa ra Tôn Gia câu.

200 khẩu Hoạt thang thương nhắm ngay cửa câu.

Người của dân đoàn im lặng chờ đợi.

Chỉ nghe âm thanh ồn ào càng ngày càng gần, rất nhanh, cửa câu có bóng người nhoáng lên, tham tướng Lý Hoài tóc tai bù xù, dẫn theo mấy trăm bại binh chật vật chạy ra, vừa chạy còn vừa quay đầu lại nhìn về phía sau một cái với ánh mắt kinh hoàng, lại quay đầu liều mạng bỏ chạy.

Vài trăm thước phía sau họ là Nam doanh Bát Đại Vương vẻ mặt dữ tợn, thoạt nhìn cũng rất hung ác đang dẫn quân đuổi theo, vừa đuổi còn vừa cười ha ha: "Đồ quan binh chó đẻ nhát chết, đừng chạy, quay lại đánh đi! Ha ha ha."

"Đợi lão tử bắt được ngươi, lại công phá phủ Bình Dương, sẽ giết sạch lũ chó đẻ các ngươi."

Gã vừa đuổi vừa lớn tiếng đe dọa, thật không hổ là tặc tù, người bình thường là không thể làm được việc hoang tưởng như thế.

Lý Hoài cũng xui xẻo, thủ hạ chỉ có 800 người, còn chưa đủ số, phải đối mặt với tên biến thái như Nam doanh Bát Đại Vương, hai cái giò vung lên như Phong hỏa luân, lao ra cửa Tôn Gia câu, phía trước là một rừng cây. Hắn không chút suy nghĩ, liền dẫn

theo mấy hộ vệ thân tín chạy vào trong rừng.

Vốn định mượn rừng cây che đậy để dễ bề chạy trốn, nhưng không ngờ vừa mới vào rừng, hai bên liền có mấy người chui ra, đẩy hắn và các hộ vệ ngã ra đất.

Trong lòng Lý Hoài vang lên tiếng trống cảnh báo, thầm nghĩ: Không xong, đã trúng lưu phục kích của lưu khấu, lần này chết chắc rồi.

Tuy nhiên hắn lập tức liền nghe được bên tai vang lên giọng nói của một người trẻ tuổi nhưng trầm ổn: "Lý tướng quân, đừng sợ, ta là quan binh, tới tiếp viện ngươi."

Lý Hoài: "A!"

Hắn nhìn chăm chú vào, lúc này mới phát hiện, nhóm người đẩy ngã mình đều là trang phục quan binh, y giáp sáng bóng, không giống lưu khấu đều là dã lộ tử ăn mặc lung ta lung tung, lần này đã an tâm hơn: "Ngươi là lộ nào?"

Người thanh niên kia nói: "Ta gọi là Thạch Kiên, bách tổng dưới trướng tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân."

Lý Hoài đầu tiên là thở phào nhẹ nhõm, nhưng lập tức lại khẩn trương: "Bách tổng? Vậy ngươi cũng chỉ một trăm binh thôi."

"Yên tâm! Ta đang giúp tổng binh đại nhân vận binh, cho nên trên tay ta không chỉ có một trăm người."

Lý Hoài mừng rỡ: "Vậy ngươi có bao nhiêu?"

Thạch Kiên: "Hai trăm người."

Lý Hoài: "Phốc!"

Hai trăm người có tác dụng chó gì.

Hắn thiếu chút nữa đã rống lên những lời này.

Thạch Kiên lại cười nói: "Lý tướng quân đừng lo lắng, ngươi bảo người của ngươi dừng lại chờ ở trong rừng cây này đi, sau đó xem bọn ta biểu diễn."

Nghe hắn nói chắc nịch như thế, bộ dáng có vẻ nắm chắc thắng lợi, Lý Hoài cũng có chút bán tín bán nghi, người này thật có biện pháp sao? Nhưng hai trăm người thì có biện pháp nào? Ôi trời, hiện tại không có thời gian nghĩ nhiều như vậy, nếu như ta thật sự một đường trốn về phủ Bình Dương, sau đó cũng sẽ bị khiển trách, nếu như có thể ở chỗ này ngăn cản lưu khấu, như vậy khi tấu lên cũng sẽ không quá khó coi.

Lý Hoài cắn răng, được!

Lúc này phía sau còn có người đang đuổi theo, chỉ không bao lâu nữa là sẽ đuổi kịp, Lý Hoài đâu có biện pháp nào nói với người của mình, chỉ có thể cắm lá cờ của mình xuống, không để soái kỳ tiếp tục chật vật chạy về phía trước nữa.

Một bộ phận binh sĩ còn đang chạy về trước, không thấy soái kỳ, nhưng có một bộ phận binh sĩ tự nhiên tập trung lại bên cạnh soái kỳ.

Đương nhiên, lưu khấu cũng xông về hướng soái kỳ!

Từ rất xa Nam doanh Bát Đại Vương đã nhìn thấy, soái kỳ của Lý Hoài dừng ở trong một rừng cây, không chạy nữa, lá cờ thò ra từ trên ngọn cây, có không ít quan binh đang tập trung về hướng đó.

Gã không khỏi cười ha hả: "Lý Hoài, không chạy nữa sao? Còn muốn ở trong rừng cây cùng ta quyết một trận tử chiến hay sao? Ha ha ha, gia gia ngươi tới lấy cái mạng chó của ngươi đây."

Các lưu khấu bước nhanh hơn, lao về hướng rừng cây.

Đương nhiên, chúng cũng không ngốc hoàn toàn, vẫn hiểu đạo lý trong rừng cây dễ có phục binh, chạy về phía rừng cây nhưng đồng thời chúng cũng đã chuẩn bị tư tưởng sẽ có phục binh đột nhiên lao ra.

Kết quả...

Trong rừng cây cũng không có người lao ra, chỉ có một mảnh đạn bắn ra.

"Bắn!"

Vương Nhị ra lệnh một tiếng, dân đoàn thôn Cao Gia bắt đầu khai hoả!

Dẫn đầu nổ súng chỉ có một trăm người.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Tiếng súng vang lên đì đùng, lưu khấu xông vào đầu tiên nhất thời ngã mười mấy tên.

Nam doanh Bát Đại Vương ngẩn người, lập tức cười to: "Ta tưởng Lý Hoài có kế sách gì đặc biệt hơn người chứ, kết quả chỉ là trăm cây hỏa súng?"

Mắt thường của gã mặc dù không nhìn thấy hỏa súng binh trốn ở đâu, nhưng chỉ nghe âm thanh là có thể phán đoán đại khái ra được, đối phương cũng chỉ khoảng trăm cây hỏa súng, tiếng súng thưa thớt cũng rất rõ ràng.

"Không phải sợ... xông lên!"

Nam doanh Bát Đại Vương vừa mới nói xong lời này, đoàng đoàng đoàng đoàng, đợt thứ hai khai hoả.

Lại là một trăm cây hỏa súng vang lên, lưu khấu lại ngã xuống một mảng.

Cửa ra Tôn Gia câu vốn không tính rộng rãi, lưu khấu có thể đồng thời lao ra cũng không tính quá nhiều, sau hai đợt nổ súng, lưu khấu lao tới đã ngã xuống không ít, khí thế thoáng cái yếu đi rất nhiều.

Lưu khấu phía sau lập tức bắt đầu hoang mang!

Ngay trong khoảng thời gian ngắn chúng ngẩn người, dân đoàn thôn Cao Gia đang điên cuồng nạp đạn.

Một trăm hỏa súng binh khai hoả vòng đầu tiên đã dùng thời gian ngắn ngủi chưa đến 30 giây hoàn thành nạp đạn, lại giơ hỏa súng lên lần nữa.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Lại là một trăm cây hỏa súng vang lên...

Chương 475: Lưỡng đoạn xạ kích pháp

Dân đoàn Thôn Cao Gia hiện tại ứng dụng chiến pháp là Lưỡng Đoạn Xạ Kích.

Một trăm hỏa súng binh bắn xong, sau đó lui ra phía sau nạp đạn, một trăm người còn lại tiến lên, bắn xong lại lui ra phía sau, một trăm người đầu tiên lại tiến lên trước.

Tốc độ luân chuyển của Lưỡng Đoạn Xạ Kích pháp chậm hơn một chút so với Tam Đoạn Xạ Kích pháp, khoảng cách bắn dài hơn, thế nhưng, Lưỡng Đoạn Xạ Kích pháp lại dễ huấn luyện thành công hơn.

Mặc dù Tam Đoạn Xạ Kích pháp được thổi phồng rất lợi hại, nhưng thực tế huấn luyện lại khó khăn trùng trùng.

Điểm này, cũng là Lý Đạo Huyền phát hiện ra khi dạy dân đoàn Tam Đoạn Xạ Kích.

Muốn cho toàn bộ hỏa súng binh chia làm ba hàng, chuyển đổi theo trình tự nạp đạn và bắn không loạn chút nào, độ khó của nó vượt xa trước đây y tưởng tượng.

Trước đây y xem lịch sử xuyên không, các diễn viên huấn luyện tùy tiện là Tam Đoạn Xạ Kích liền thành hình, thế nhưng khi bản thân huấn luyện thực tế mới phát hiện binh sĩ dân đoàn căn bản không làm được lưu loát ba đoạn chuyển đổi, kiểu gì cũng sẽ loạn, một người loạn liền ảnh hưởng một mảng, một mảng người rối loạn liền triệt để tan vỡ.

Hơn nữa thôn Cao Gia luôn nằm trong trạng thái "mở rộng nhanh chóng", trong dân đoàn không ngừng có người mới gia nhập, vừa mới huấn luyện lão binh xếp hàng xong, lập tức lại có tân binh vào, dưới tình huống không ngừng mở rộng này, cố mà làm Tam Đoạn Xạ Kích sẽ chỉ là một trò cười.

Cho nên thôn Cao Gia liền chọn dùng hình thức Lưỡng Đoạn Xạ Kích.

Đây vẫn là lần đầu tiên Lưỡng Đoạn Xạ Kích thực chiến.

Các binh sĩ hơi hoảng, nhưng làm vẫn rất tốt, bởi vì có rừng cây yểm hộ, các binh sĩ không cần trực tiếp đối mặt với kẻ địch hung ác xông tới, hơn nữa trận hình làm thành hình cái túi, điều này cũng khiến khi họ nạp đạn không dễ dàng bị loạn.

Một trăm hỏa súng binh bắn xong, lập tức lại đổi sang một trăm hỏa súng binh bắn, sau đó lập tức lại đổi...

Khoảng cách hơn mười giây một vòng.

Tốc độ như vậy cũng đủ để bắn cho lưu khấu đầu đầy dấu chấm hỏi.

"Mẹ nó, trong rừng cây rốt cuộc có bao nhiêu hỏa súng binh?"

"Không chỉ một trăm người!"

"Cũng không chỉ hai trăm người a."

"500, ít nhất 500."

"Chúng bắn liên tục, mẹ nó, còn đang bắn."

Bọn lưu khấu luống cuống!

Hỏa súng binh trong rừng cây rốt cuộc có bao nhiêu trở thành một câu đố.

Chúng chỉ có thể nghe được âm thanh đoàng đoàng đoàng không dứt bên tai, trong rừng cây bên này vang lên một tiếng, bên kia vang lên một tiếng, bên này toé ánh lửa, bên kia bốc khói trắng, đạn liên tục không ngừng bắn về phía cửa Tôn Gia câu.

Lưu khấu lao ra cửa câu bị bắn cho kêu cha gọi mẹ, đầu óc mờ mịt.

Thật ra không chỉ bọn họ mờ mịt, Lý Hoài cũng mờ mịt.

Hắn vừa mới còn hoài nghi hai trăm người của Thạch bách tổng này có thể đánh được không, hiện tại hắn đã miệng chữ O mắt chữ A rồi, dường như có thể nhét được một quả trứng gà vào.

Hắn từng thấy điểu súng, không phải là trang bị hiếm lạ gì!

Nhưng một bách tổng dưới trướng tổng binh Thiểm Tây có thể đưa ra được hai trăm cây điểu súng đã rất ngạc nhiên rồi, hơn nữa, 200 hỏa súng binh này bắn ra hiệu quả như 500 hỏa súng binh, càng là điều hắn không dám tưởng tượng.

Một vạn hãn phỉ bị bắn chất đống ở cửa câu, hiện tại phía sau không dám xông ra nữa, phía trước cũng đã lùi về.

Binh sĩ của quân Lý Hoài thoắt cái đã tổ chức lại.

Quan binh vừa nãy còn bỏ chạy tứ tán, hiện tại tất cả đều tập trung về bên cạnh quân kỳ chữ "Lý", không mất bao lâu, 800 người của Lý Hoài đã sống lại với đầy máu đầy trạng thái.

A không đúng, không đầy máu, đã chết trận bảy tám chục người rồi.

Cũng không đầy trạng thái, không ít người vừa rồi chật vật chạy trốn, hiện tại hai tay trống trơn như một nông dân rồi.

Lý Hoài nhìn lướt qua bộ hạ của mình, liền có cảm giác vô lực

thật sâu, cái lũ rác rưởi này, con mẹ nó, hiện tại cho dù tập kết lại cũng không thể nào đánh được nữa.

Hắn không khỏi nổi giận mắng: "Mũ giáp của các ngươi đâu? Trường mâu đâu? Mất hết rồi sao? Chó, một đám cứt chó."

Đang mắng hăng, Vương Nhị bên cạnh lấy làm lạ hỏi: "Lý tướng quân, mũ giáp của ngươi đâu?"

Lý Hoài trầm mặc.

Được thôi, lỡ mất mặt rồi, không ngại mất thêm một chút. Lý Hoài quay đầu, ôm quyền với Vương Nhị và Thạch Kiên, vẻ mặt khẩn cầu: "Hai vị, giúp ta thủ phủ Bình Dương đi, nếu phủ thành này bị mất, sinh linh đồ thán a..."

Vương Nhị nói giọng châm chọc: "Chỉ sợ ngươi lưu ý không phải là sinh linh đồ thán, mà là mất mũ ô sa phải không?"

Lý Hoài câm nín.

Đứng hình!

Vài giây sau Lý Hoài mới tức: "Ngươi chỉ là một tiểu binh, nhiều lần chống đối bản tướng quân, con mẹ ngươi rốt cuộc đảm nhiệm chức vị gì ở trong quân? Thổ tào đại tướng sao?"

Vương Nhị vốn định bật lại hắn vài câu, đột nhiên nghĩ tới thân phận hiện tại của mình cùng với nhiệm vụ phải hoàn thành, bỏ đi, không chấp nhặt với người này, hắn hừ một tiếng, lười tiếp tục thổ tào.

Tượng thiên tôn thêu trước ngực Vương Nhị lại nhếch môi, cười rất khoái chí.

Lý Hoài xoa xoa mắt: Thứ này thêu trước ngực hình như đang nhếch miệng cười?

Hắn nhìn chăm chú vào, hình thêu kia không cười nữa.

"Vừa rồi là ảo giác của bản tướng quân sao?"

Thạch Kiên lên tiếng: "Lý tướng quân, mặc dù người của ngươi không còn trang bị, nhưng vẫn còn cái miệng mà, vẫn còn hữu dụng."

Lý Hoài: "Miệng có ích lợi gì?"

Thạch Kiên: "Mọi người la lên theo ta."

Hắn gân cổ quay về bên ngoài hét lớn: "Ha ha ha ha, lũ lưu khấu ngu xuẩn, các ngươi đã trúng kế của bản tướng quân rồi, phục binh của bản tướng quân vừa ra, bảo đảm các ngươi sẽ chết không có chỗ chôn."

Nghe những lời này, Lý Hoài bừng tỉnh hiểu ra, vội vàng la theo.

Mấy trăm binh dưới trướng hắn cũng vội vàng cùng mở miệng la lên.

Mấy trăm người cùng la lên, xen lẫn với tiếng hỏa súng bắn, âm thanh này rơi vào trong tai lưu khấu bên ngoài lại khiến chúng vô cùng kinh hãi.

Nam doanh Bát Đại Vương hét lớn: "Chết tiệt, thì ra Lý Hoài cố ý thua chúng ta, làm bộ chạy trốn, dẫn chúng ta rơi vào vòng phục kích. Chúng tiểu nhân, chúng ta đã trúng kế của quan binh rồi, mau rút đi."

Đám lưu khấu vốn đã bị hỏa súng bắn ra liên tục làm cho hoảng sợ, hiện tại vừa nghe trúng kế, muốn lui lại, đương nhiên là nguyện ý 100%, cùng nhau hú lên rồi xoay người bỏ chạy.

Chẳng mấy chốc, tặc khấu chạy sạch, chúng thoát ra từ cửa

nam Tôn Gia câu, chạy về đằng xa rồi.

Lần này đã an toàn.

Lý Hoài toàn thân uể oải ngồi phịch xuống đất, không đi nổi nữa, cũng chạy không nổi nữa.

Mấy trăm binh tay không tấc sắt dưới trướng hắn cũng đều ngồi phịch xuống đất.

Vương Nhị liếc nhìn quan binh không ra hình thù gì, vẻ mặt tỏ ra ghét bỏ, rất muốn thổ tào, nhưng đành nhẫn nhịn. Đúng lúc này, hắn nghe được hình thêu Thiên Tôn ở trước ngực mình cười hắc hắc, nhỏ giọng nói: "Quân đội phải nên là cột sống của một quốc gia, ngươi coi, hiện tại sống lưng của Đại Minh triều là bộ dạng gì?"

Vương Nhị: "Hả? Thiên Tôn tới trên người ta rồi! Đám quan binh của Đại Minh, quả thật tệ không chịu được."

Lý Đạo Huyền nói: "Vương Nhị, ngươi thấy lưu khấu, so với quan binh thì thế nào?"

Vương Nhị rất nghiêm túc suy nghĩ vài giây, mới than thở: "Lưu khấu còn không bằng quan binh."

Lý Đạo Huyền: "Cho nên, bọn chúng ai cũng không giữ được thiên hạ này!"

Vương Nhị phấn chấn: "Tại hạ đã hiểu! Thiên hạ này, vẫn phải dựa vào chúng ta."

Chương 476: Để nhánh đội ngũ này lại

Thạch Kiên và Vương Nhị suất lĩnh hai trăm hỏa súng binh tiến vào phủ Bình Dương.

Hình thêu Thiên Tôn cũng theo Vương Nhị cùng tiến vào Bình Dương.

Nơi đây tại hậu thế tên là Lâm Phần, chính là một trong những nơi khởi nguyên của văn minh Trung Hoa, lịch sử lâu đời. Lý Đạo Huyền vừa vào thành đã lập tức hưng phấn, du lịch thôi, lần này tới là danh thành lịch sử chân chính, nhất định không thể là một nơi giả phong cảnh rồi chứ?

"Phốc!"

May mà y chỉ là một người thêu, căn bản không có máu, bằng không lần này xác định sẽ phun máu.

Trong phủ Bình Dương căn bản không có phong cảnh gì hết, lịch sử lâu đời gì đó hoàn toàn không nhìn thấy, chỉ có thể nhìn thấy nhà cửa đổ nát khắp nơi, lượng lớn nạn dân chen chúc nhau trong thành, cửa hàng ven đường hầu như đã đóng hết cửa.

Tri phủ Bình Dương dẫn theo lượng lớn nha dịch, bang nhàn, dân đoàn canh giữ ở trong thành, vẻ mặt sợ hãi và buồn lo, vừa thấy đám người Lý Hoài trở về, hắn lập tức cong đít chạy tới, vội hỏi: "Lý tướng quân, tình hình chiến đấu thế..."

Vừa mới hỏi ra khỏi miệng, liền thấy Lý Hoài tóc tai bù xù, mũ giáp cũng không biết đã ném đi đâu, binh sĩ phía sau hắn phần lớn

cũng bị nhếch nhác, hai tay trống trơn, không ra thể thống gì.

Sắc mặt tri phủ Bình Dương sa sầm, nghĩ thầm: xong rồi, xong rồi, phủ Bình Dương xong rồi, bản quan xem ra phải cùng tồn vong với thành rồi.

Hắn đang nghĩ tới đây, Lý Hoài chỉ vào Thạch Kiên bên cạnh: "Vị này chính là mãnh tướng dưới trướng tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân, Thạch Kiên, Thạch bách tổng, trận chiến này hoàn toàn dựa vào Thạch bách tổng, là hắn ra sức tác chiến và đã đẩy lùi đại quân lưu khấu."

Tri phủ Bình Dương: "Gì? Bách tổng?"

Đối với một tri phủ mà nói, bách tổng thực sự là một võ quan nhỏ còn không bằng hạt vừng, trong bụng thầm nghĩ: Một bách tổng mà đánh thắng một vạn lưu khấu? Sao có thể làm được? Chắc không phải Lý Hoài này bịp ta chứ?

Không đúng!

Tri phủ Bình Dương lập tức nghĩ đến, hắn không có khả năng lừa bịp ta, với bản tỉnh của những võ bỉ này, công lao của tiểu võ quan sẽ bị đại võ quan cướp đi hết, Lý Hoài hẳn là sẽ tự biên tự diễn kể lể, nhưng hiện tại hắn không tự mình khoác lác, mà nói bách hộ này đã đánh bại tặc quân, vậy nói rõ bách hộ này vô cùng lợi hại, Lý Hoài bị thủ đoạn của hắn làm cho sợ hãi, không dám cướp công của hắn.

Tri phủ Bình Dương cũng không khỏi coi trọng Thạch Kiên hơn, ôm quyền: "Bản quan Đậu Văn Đạt, đa tạ Thạch tướng quân tiếp viện. Mặc dù tặc tử tạm thời rút lui, nhưng rất nhanh sẽ trở lại, phủ Bình Dương vẫn phải dựa vào Thạch tướng quân."

Thạch Kiên nói: "Ta chỉ là một bách tổng nho nhỏ, giúp đồng liêu trong quân ta vận binh, đi ngang qua mà thôi. . ."

Lý Hoài tiến đến bên tai Đậu Văn Đạt, thấp giọng nói: "Trên tay Thạch bách tổng có 200 hỏa súng binh, nhưng cũng không phải của hắn, mà là gia đinh binh của một bả tổng nào đó, hắn chỉ hỗ trợ vận binh, đi ngang qua nơi đây, tình cờ gặp được thôi, nghe ý tứ của hắn, hắn lập tức sẽ phải rời đi rồi."

Đậu Văn Đạt giật mình: 200 hỏa súng binh? Gia đinh của võ tướng này có tài lực như thế sao? Đây chính là bắp đùi to a! Rời đi? Vậy sao được? Lúc này phủ Bình Dương vô binh khả thủ, chỉ có một tham tướng Lý Hoài phế vật, không đánh lại ai thì sao có thể thủ được? Thật vất vả mới có một bắp đùi to tới đây, há có thể để cho chạy?

Nhưng binh của đối phương cũng không phải quan binh chính quy của triều đình, mà là gia đinh binh của bả tổng nào đó, việc này sẽ rất khó xử lý, không có lý do gì giữ binh của người khác lại được.

Não bộ của Đậu Văn Đạt nhanh chóng vận chuyển, giữ lại gia đinh khẳng định không thể được, nhưng kéo võ tướng sở hữu những gia đinh này qua đây thì lại hoàn toàn làm được.

Hắn vội vàng thấp giọng nói: "Vị bả tổng này tên họ là gì, làm quan ở đâu?"

Lý Hoài: "Dưới trướng tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân, Vương Tiểu Hoa, Vương bả tổng."

Đậu Văn Đạt: "Biết là ai thì đơn giản rồi."

Hắn lập tức nói với thân tín bên cạnh: "Nhanh cầm giấy bút tới đây."

Rất nhanh, giấy bút đưa đến, Đậu Văn Đạt đề bút bắt đầu khóc lóc, nói rằng phủ Bình Dương bị tặc quân bao vây, vô cùng nguy hiểm, quân binh trong thành khả năng sẽ bị thân đầu hai nơi bất

cứ lúc nào, may mà được Thạch bách tổng và Vương bả tổng trợ giúp, mới may mắn bảo vệ được, hiện tại tặc quân chưa lui, sẽ trở lại bất cứ lúc nào. Phủ Bình Dương ta biết triều đình binh lực không đủ, cũng không dám cầu đại quân tới chi viện, chỉ cầu tam biên tổng đốc Dương đại nhân điều một bả tổng nho nhỏ đến phủ Bình Dương hiệp lực phòng thủ, tâm nguyện như vậy đủ rồi.

Hắn giao phong thư này thân tín: "Hoả tốc, đưa đến chỗ tổng đốc đại nhân."

Tín sứ xuất phát, Đậu Văn Đạt cũng không thể nhàn rỗi, mỉm cười nói với Thạch Kiên: "Thạch tướng quân vận binh vất vả rồi, nếu đã tới phủ Bình Dương thì cũng đừng vội đi, ở chỗ này nghỉ ngơi vài ba ngày đi, lại tiếp tục lên đường cũng không muộn."

Thạch Kiên: "Quân tình khẩn cấp, ta phải mau chóng vận binh đến chỗ Vương bả tổng."

Đậu Văn Đạt: "Vương bả tổng thân ở trong đại quân, vô cùng an toàn, 200 binh này với hắn có hay không đều không quan trọng, vội trong nhất thời cũng vô dụng."

Hai người bàn bạc một phen, hình thêu Thiên Tôn ở ngực Vương Nhị thấy thú vị, thoáng động não, y thầm nghĩ: để 200 binh này ở lại thật ra cũng không tệ, phủ Bình Dương này tiếp nối nam bắc, cũng là yếu địa giao thông quan trọng, ta để lại ở chỗ này một số người, nói không chừng tương lai sẽ phát huy công dụng. Dù sao thì nhìn từ lịch sử, chiến lược bao vây tiêu diệt Vương Gia Dận của quan binh đã sắp kết thúc, Bạch Miêu tiếp tục ở lại bên cạnh Vương Thừa Ân cũng không kiếm thêm được chiến công gì rồi.

Y thấp giọng phân phó hai câu, Vương Nhị nghe được, liền đến bên cạnh Thạch Kiên, đè thấp giọng nói: "Thiên Tôn có lệnh. . ."

Thạch Kiên nghe xong lập tức thay đổi thái độ, cười nói với Đậu Văn Đạt: "Đã như vậy, ta ở chỗ này làm phiền rồi."

200 binh sĩ tạm thời đóng trại trong phủ Bình Dương, Đậu Văn Đạt thiết yến dụ họ ở lại, rất sợ đám người đánh giỏi này sẽ chạy mất.

Mà bên kia, tín sứ giục ngựa đã tìm được tam biên tổng đốc Dương Hạc.

Dương Hạc vừa xem, nguy cơ của phủ Bình Dương khiến hắn giật thót, lại xem tiếp, tri phủ Bình Dương chỉ cầu một bả tổng mang 400 người tới trú đóng, yêu cầu này cũng không quá phận, vội vàng hạ lệnh, thông báo đại quân, phái Vương Tiểu Hoa Vương bả tổng đến phủ Bình Dương.

Vài ngày sau, Bạch Miêu dẫn 240 vệ binh của hắn đi tới phủ Bình Dương hội hợp với Thạch Kiên, Thạch Kiên giao 200 hỏa súng binh cho Bạch Miêu, đương nhiên, tình huống chân thực là giao nhánh quân đội này vào tay Vương Nhị, trên danh nghĩa Bạch Miêu là bả tổng, trên thực tế mới là Vương Nhị.

Họ đóng quân tại phủ Bình Dương.

Đậu Văn Đạt lập tức phát hiện một việc rất ngạc nhiên, quan binh khác thường sẽ có một số hành động bẩn thỉu ức hiếp lương dân, nhưng người dưới trướng Vương bả tổng này lại rất tự hạn chế, nhất là 200 gia đinh kia, không chỉ làm người quy củ, chưa bao giờ ức hiếp lương dân, thậm chí còn bình thường giúp lão bách tính làm chút chuyện.

240 vệ sở binh kia thì có một số hành động tệ hơn, thỉnh thoảng mua đồ vật không trả tiền, nhưng rất nhanh sẽ bị Vương bả tổng thu thập, đánh cho một trận, ngoan ngoãn chịu đòn nhận tội, nộp tiền bồi thường cho lão bách tính...

Đậu Văn Đạt nhìn thấy họ có quân kỷ như thế, trong lòng nhịn không được thầm nghĩ: Loạn lưu khấu Sơn Tây cũng không biết tiếp diễn đến khi nào, nếu như có được nhánh đội ngũ có quân kỷ

này trường kỳ đóng ở Bình Dương, chẳng phải là rất tuyệt?

Bản quan từ từ nghĩ cách vậy!

Chương 477: Con rối Thiên Tôn

Sau khi có binh lực của Bạch Miêu, phủ Bình Dương quả nhiên đã ổn định.

200 hoả súng binh đóng ở trong phủ thành có tường thành cao to, lực phòng ngự đó thật đúng là không phải khoác lác, Nam doanh Bát Đại Vương hai lần đánh phủ Bình Dương đều bị hỏa súng binh trên tường thành đẩy lùi.

Tham tướng Lý Hoài vốn chỉ là gà con, nhưng sau khi có hỏa súng binh làm chỗ dựa, lập tức trở nên dũng cảm, một khi tặc binh bị hỏa súng binh đánh tan sĩ khí, Lý Hoài liền lập tức mở cửa thành dẫn người đánh ra ngoài, đuổi cho Nam doanh Bát Đại Vương sợ chết khiếp.

Sau khi thủ vững mấy ngày, tuần phủ Sơn Tây Tống Thống Ân tự mình suất lĩnh đại quân tiếp viện, một đợt đánh tan chủ lực của Nam doanh Bát Đại Vương, phủ Bình Dương rốt cuộc an bình.

Tuy nhiên, mặc dù tặc đã lui, tuần phủ Tống Thống Ân và tri phủ Đậu Văn Đạt lại gây lộn.

Đậu Văn Đạt chỉ là một tri phủ nho nhỏ, đối mặt với tuần phủ lại không yếu đi khí thế chút nào, lớn tiếng nói: "Tuần phủ đại nhân, xin ngươi đưa binh Sơn Tây đi hết đi, phủ thành Bình Dương ta chỉ cần có Vương bả tổng Thiểm Tây thủ là được rồi.

"Đậu Văn Đạt!" Tuần phủ Sơn Tây Tống Thống Ân tức giận: "Phủ Bình Dương này là phủ thành do Sơn Tây ta quản lý, do binh Sơn Tây thủ có vấn đề gì? Ngươi nhất quyết muốn binh Thiểm Tây đóng ở chỗ này là có dụng ý gì?"

Đậu Văn Đạt cũng bực: "Hạ quan từ khi nhậm chức tới nay, mọi việc tận tuỵ, tuy phủ Bình Dương dưới sự quản lý của tại hạ không dám nói phồn hoa bao nhiêu, nhưng cũng miễn cưỡng chịu được trong những năm thiên tai, tuy là lão bách tính khó khăn, nhưng cũng sống được, không ngờ đại quân của tuần phủ đại nhân vừa đến, trái lại khiến cho phủ Bình Dương của hạ quan gà chó không yên, chỉ mấy ngày ngắn ngủi, binh dưới trướng tuần phủ đại nhân đã hại chết bao nhiêu lão bách tính của ta rồi?"

"Cái này..."

Tống Thống Ân lúng túng.

Thật ra Tống Thống Ân coi như là một quan tốt, hắn là tiến sĩ vào năm Vạn Lịch thứ 38, học thức tu dưỡng đều là nhất lưu, trước đây khi còn là một tiểu tri phủ đã nổi tiếng nhờ thanh liêm, chưa bao giờ nhận hối lộ lộ, thường xuyên đuổi người tặng lễ ra ngoài cửa.

Trong năm Thiên Khải đã từng tổ chức lão bách tính chống lũ, giải quyết phản loạn Bạch Liên giáo, rất được bách tính kính yêu, năm Sùng Trinh thứ hai được thăng làm tuần phủ Sơn Tây.

Hắn là một người có năng lực thực sự, cũng là quan địa phương thanh liêm chính trực.

Nhưng lần này lưu khấu nhập Tấn quy mô lớn, Sơn Tây đại loạn, lưu khấu hoành hành, Tống Thống Ân dẫn theo quan binh trấn áp khắp nơi nên rất mệt mỏi, đâu còn để ý đến quân kỷ của quan binh, hơn nữa quân kỷ là thứ cũng không phải một mình hắn trong khoảng thời gian ngắn là có thể ổn định được.

Binh Sơn Tây trên đường bình định cũng tai họa không ít lão bách tính bình thường, khiến hắn rất đau đầu.

Hiện tại bị Đậu Văn Đạt ngay mặt chỉ trích, trên mặt mũi thật

sự không nhịn được.

Tống Thống Ân đành phải giảm âm lượng, than thở: "Những võ bỉ này thật sự không có chút quy củ nào, nhưng lúc này thiên hạ đại loạn, các võ bĩ cũng kiêu ngạo theo, đủ loại không nghe điều lệnh, không phục chỉ huy, bản quan cũng hết cách với họ, chỉ có thể đợi sau khi lưu khấu bình định rồi, thượng thư Binh bộ, trị tội những võ bĩ này."

Đậu Văn Đạt: "Đó là nói sau! Nhưng binh Sơn Tây đã tai họa bản phủ, đó là chuyện trước mắt, dù sao thì hạ quan chịu không nổi bọn người kia, phải đuổi bọn chúng đi."

Tống Thống Ân tỏ ra hiếu kỳ: "Vậy binh Thiểm Tây sẽ không có mấy vấn đề này sao?"

Đậu Văn Đạt: "Binh của Vương bả tổng người ta quy củ lắm, ngươi xem, ngươi xem đi..."

Hắn mở cửa sổ ra, hai người từ cửa sổ lầu hai nha môn tri phủ nhìn ra ngoài, vừa lúc trông thấy một binh sĩ của dân đoàn thôn Cao Gia đang giúp một ông lão gánh đồ, trong gánh đó chắc là toàn bộ gia sản của ông lão, toàn là xoong chảo sứt mẻ, thoạt nhìn rất nặng, dân đoàn binh chỉ mỉm cười gánh đồ đưa ông lão từ từ đi xa...

Đậu Văn Đạt: "Đây mới là việc quan binh nên làm."

Tống Thống Ân: ". . ."

Sao có thể làm được điều này? Thiếu chút nữa Tống Thống Ân nhảy dựng lên.

Ảo giác, nhất định là ảo giác.

Đậu Văn Đạt: "Tuần phủ đại nhân, năm đó ngài cũng từng làm tri phủ, chắc ngài cũng có thể lý giải tâm tình hiện tại của hạ

quan, mong rằng tuần phủ đại nhân tương tâm bỉ tâm." (đặt mình trong hoàn cảnh người khác)

Tống Thống Ân thở dài: "Thôi thôi, bản quan sẽ mang binh Sơn Tây đi, tham tướng Lý Hoài ta cũng mang đi, phủ Bình Dương này phải dựa vào 400 binh Thiểm Tây trú đóng rồi."

Đậu Văn Đạt mừng rỡ: "Đa tạ tuần phủ đại nhân."

Hai người cãi nhau xong cũng đạt thành nhận thức chung, Tống Thống Ân dẫn theo toàn bộ binh Sơn Tây ra khỏi thành, đi về hướng đông, tiếp tục truy kích Vương Gia Dận. Lúc này bộ đội chủ lực của Vương Gia Dận đã tập trung đến huyện Thấm Thủy, tổng binh lực còn 16 vạn người.

Quan binh vẫn phải toàn lực chống đỡ như trước mới có thể thu thập được.

Mà Tống Thống Ân vừa đi, phủ Bình Dương chỉ còn lại 400 binh Thiểm Tây, và đã rơi vào tay Vương Nhị! -

Bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ.

Đám người Hình Hồng Lang, Cao Sơ Ngũ, Triệu Thắng, Tạo Oanh, Lão Nam Phong, Chiến Tăng đang vây quanh một bức tượng Đạo Huyền Thiên Tôn mới tinh.

Lần trước Lý Đạo Huyền "đồng cảm" qua đây, đã huỷ hoại bức tượng Đạo Huyền Thiên Tôn bằng bùn khắc, ngay cả nửa bên mặt cũng bị rớt xuống, khiến mọi người rất hoảng sợ. Sau khi thương lượng bàn bạc, mọi người lần này làm lại bức tượng thiên tôn phải rắn chắc, phải linh hoạt, phải đẳng cấp đại khí mới được.

Họ vội vàng tìm người có tay nghề tại bến tàu Cổ Độ, kết quả họ thật sự đã tìm được. Trên bến tàu Cổ Độ có rất nhiều nhà công thương nghiệp, chữ "công" này cũng không phải cho không, trong đó có một "thợ làm rối" đến từ Hiếu Nghĩa Sơn Tây.

Vừa hỏi mới biết, múa rối Hiếu Nghĩa Sơn Tây lúc này đã vô cùng phát triển, con rối ở đây thần thái linh hoạt sinh động, cơ quan tinh xảo, quả thật có thể nói là thần kỹ.

Vì vậy mấy vị lãnh đạo vội vàng bỏ số tiền lớn, mời thợ rối chế tạo một con rối Thiên Tôn.

Đây chính là một công việc đòi hỏi sự tỉ mỉ, không chỉ làm khuôn mặt cho giống, còn phải làm các bộ vị khớp xương trên thân thể cũng linh hoạt, thậm chí ngay cả miệng cũng có thể đóng mở, sử dụng "kỹ thuật điều khiển sợi dây" là có thể làm cho con rối này nhẹ nhàng nhảy múa, quả thật vô cùng kì diệu.

Thứ này một khi làm cũng mất rất nhiều ngày, mãi cho tới hôm nay rốt cuộc mới làm xong.

Đám người vây quanh con rối, nhìn trái ngó phải, Cao Sơ Ngũ: "Ừm, khuôn mặt này khắc cũng không tệ lắm, chỉ là cái miệng sao lại hình vuông thế này?"

Hình Hồng Lang: "Đây là để cho miệng có thể cử động, cho nên là một khối hình vuông, huynh xem, chỉ cần kéo sợi chỉ này, miệng có thể mở ra đóng lại."

Cao Sơ Ngũ đưa tay kéo sợi chỉ kia, nhưng hắn còn chưa kịp động vào, con rối Thiên Tôn kia đã động trước, cái miệng mở ra đóng lại nói chuyện: "Hắc! Bên này có thể tới chơi rồi."

Mọi người: "!"

Sửng sốt chỉ ngắn ngủi, mọi người cùng nhau hành lễ: "Tham kiến Thiên Tôn."

Con rối Thiên Tôn đứng lên, các khớp trên thân thể đều giãy giụa một cách kỳ dị, thoạt nhìn có chút buồn cười, thế nhưng không ai cười y, bởi vì... nếu con rối được người điều khiển hoạt động mới gọi buồn cười. Nếu được thần điều khiển hoạt động lại

là thần tích!

Lý Đạo Huyền mở miệng, phát ra âm thanh cốc cốc. Y phát hiện, vật liệu mình dùng "đồng cảm" khác nhau, giọng nói phát ra cũng khác nhau, khi con rối Thiên Tôn này nói mang theo cảm giác như đọc khoái bản: "Mọi người phải cẩn thận, cẩn thận Vương Gia Dận, hắn đang ở Thấm Thủy, cách nơi này 200 dặm."

Nói xong, y tương đối thoả mãn với trình độ đọc khoái bản của mình.

-

Khoái bản: Một loại hình nghệ thuật truyền thống hát nói của Trung Quốc, tương tự vè của Việt Nam, hơi giống với đọc rap.

Chương 478: Cứu được là nhất định phải cứu

Mấy vị đầu lĩnh vừa nghe nhất thời cả kinh: "Chủ lực của Vương Gia Dận đã đến huyện Thấm Thủy rồi?"

Huyện Thấm Thủy cách bến tàu Cổ Độ quả thật đã không xa.

Hơn nữa, lưu khấu cũng không phải tổ chức rất chặt chẽ, khi bộ đội chủ lực của Vương Gia Dận đến chỗ nào, thường thường ý nghĩa bộ hạ sẽ tản ra mấy trăm dặm xung quanh, ví dụ như Tử Kim Lương, Sấm Vương, Lão Hồi Hồi, Tào Tháo, Nam doanh Bát Đại Vương, tây doanh Bát Đại Vương...

Quân của những người này thường sẽ không hành động chung với chủ lực của Vương Gia Dận, nhưng cũng không cách hắn quá xa, mấy chục vạn lưu khấu trải dài phương viên phạm vi mấy trăm dặm.

Hình Hồng Lang lấy ra địa đồ, vừa xem sắc mặt liền khó coi: "Tiêu Trì của chúng ta gặp nguy hiểm."

Tiêu Trì cũng không có trú quân, chỉ có một nhóm thợ muối đang lén lút xây một thôn muối ở đó để phơi muối, bởi Tiêu Trì vị trí hẻo lánh, trước đến giờ quan phủ không quản đến, cũng không cần lo lắng bị quan phủ phát hiện, thế nhưng lưu khấu tới thì lại khác. - ebook truyện giá rẻ

Lưu khấu thích nhất chui vào những nơi hoang tàn vắng vẻ để tránh quan binh, rất dễ phát hiện ra thôn Tiêu Trì, thợ muối ở đó có thể không an toàn.

"Chúng ta không thể bỏ thợ muối." Triệu Thắng nói: "Hiện tại xưởng tạo kiềm của thôn Cao Gia đang có nhu cầu muối rất cao, việc cung ứng muối không thể dừng được, cho nên thợ muối không thể rút, nhưng dưới tình huống nguy cơ như thế còn phải để thợ muối ở lại Tiêu Trì, họ cũng rất dễ xảy ra chuyện."

Tạo Oanh lên tiếng: "Trước tiên ta dẫn đội qua đó, để Kỵ Binh doanh tạm thời đóng quân tại thôn muối, bảo vệ cho các thợ muối, nếu nhóm lưu khấu nhỏ ta có thể tiêu diệt, nếu nhóm lớn thì ta sẽ đưa các thợ muối lên ngựa bỏ chạy."

"Kế này rất hay!" Hình Hồng Lang: "Vậy nhờ cô rồi, ta cũng sẽ suất lĩnh bộ binh qua đó sau."

Tạo Oanh ôm quyền rồi đi ra khỏi doanh, mang theo ba trăm kỵ binh như gió chạy về phía Tiêu Trì. Đang chạy, đột nhiên cảm giác không đúng chỗ nào, tại sao khi chiến mã chạy vẫn nghe được âm thanh cốc cốc?

Quay đầu nhìn lại, con rối Thiên Tôn vậy mà đang ngồi trên đuôi ngựa, nhấp nhô theo chiến mã chạy, là mảnh gỗ trên thân con rối Thiên Tôn phát ra tiếng cốc cốc.

Tạo Oanh giật mình: "Ôi trời, Thiên Tôn, ngài lên ngựa lúc nào thế?"

Lý Đạo Huyền: "Ngay lúc ngươi lên ngựa."

Tạo Oanh: "Ngài phát ra tiếng sớm một chút đi, tuyệt đối tiểu nữ tử sẽ không để ngài ngồi trên mông ngựa, sẽ để ngài ngồi đằng trước, nhất định sẽ ôm chặt lấy ngài."

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Chính là không muốn để cho mẫu tinh tinh ôm ta vào lòng, ta mới cố ý ngồi trên mông ngựa đó. Chính ngươi nghĩ xem, một con mẫu tinh tinh to tướng ôm lấy một con rối, bức tranh này đẹp lắm sao?

Câu chuyện kinh khủng là gì?

Có điều lời này nói ra sẽ đả thương người thế nào, khẳng định Lý Đạo Huyền sẽ không nói thẳng, chỉ thản nhiên nói: "Ta thích ngồi ở đây, ngươi không cần xen vào ta."

Tạo Oanh hơi khó xử: "Ngài đi theo ta rồi, bến tàu Cổ Độ sẽ không còn pho tượng của ngài nữa, không có Thiên Tôn phù hộ, mọi người sẽ không an lòng."

Lý Đạo Huyền: "Không có việc gì, họ sẽ làm thêm cái khác."

Tạo Oanh gật đầu, không nói nữa, chỉ thúc ngựa lên đường.

Có Thiên Tôn ngồi ở sau lưng, khiến cho nàng cảm giác hơi khẩn trương, đồng thời cũng cảm giác được trách nhiệm của mình trở nên nặng nề hơn.

Suốt đường đi vội, một lúc lâu sau mới đến Tiêu Trì.

Trải qua hơn tháng tiến hành, thôn muối bên bờ Tiêu Trì đã có quy mô ban đầu, ở đây đã xây rất nhiều nhà tranh, đào được một số hồ muối, còn dựng xung quanh thôn một hàng rào tre, miễn cưỡng coi như có năng lực phòng ngự nhất định.

Hiện tại muối của các thợ muối làm ra đều trực tiếp do thôn Cao Gia thu mua, với giá là 10 văn một cân, cao hơn năm lần so với cái giá 2 văn một cân của quan phủ cho họ, không cần tiền cũng có thể trực tiếp dùng lương thực để trả.

Làm như thế đã khiến cho các thợ muối làm việc tràn đầy nhiệt tình hơn.

Nhìn thấy đội kỵ binh của Tạo Oanh đến, các thợ muối lập tức vây quanh, mồm năm miệng mười chào hỏi nàng: "Tạo đại đương gia lại tới rồi."

"Tạo đại đương gia hảo!"

"Oa, sao lần này có nhiều kỵ binh tới đây vậy? Đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Có phải quan phủ sắp tới rồi không?"

Các thợ muối hơi hoảng loạn, trông thấy nhiều kỵ binh như vậy, kẻ ngốc cũng biết khẳng định đã xảy ra chuyện rồi.

Tạo Oanh thấy các thợ muối trước mắt coi như bình an, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm: "Các ngươi không có việc gì là tốt rồi, đại quân Vương Gia Dận đã đến huyện Thấm Thủy, cách nơi này 200 dặm, Hình đại đương gia lo lắng cho an toàn của mọi người nên bảo ta chạy đến bên này chiếu cố các ngươi."

Các thợ muối nghe vậy, trong lòng có phần cảm động: "Có Hình đại đương gia chiếu cố, thực sự là phúc khí tu luyện mấy đời mấy đời của chúng tôi, ở đây chúng tôi có ngài chiếu cố khẳng định không có việc gì, điều cần lo lắng nhất có lẽ là các huynh đệ thợ muối vẫn còn ở lại Giải Trì chưa qua đây, Giải Trì đó là một mục tiêu lớn mà."

Tạo Oanh nghe vậy cũng thoáng cả kinh, thầm nghĩ: điều này cũng phải, tuy là đạo Hà Đông bên cạnh Giải Trì có quan binh trú đóng, thế nhưng sức chiến đấu của chút quan binh trong tay diêm khóa ti không đáng nhắc tới, nếu Vương Gia Dận muốn thu thập bọn họ, chỉ sợ không cần tốn nhiều sức.

Lại suy nghĩ kỹ càng, chắc lưu khấu cũng rất thiếu muối, không khéo chúng thật sự sẽ cướp Giải Trì một đợt.

Vậy phải làm sao đây?

Ngay khi nàng đang do dự, con rối Thiên Tôn đột nhiên lên tiếng: "Phái thám báo, đến bờ Giải Trì nhìn chằm chằm, nếu như quan binh của đạo Hà Đông không dùng được, các thợ muối có

khả năng ngộ hại, chúng ta phải viện thủ tương trợ. Chỉ cần lão bách tính chúng ta có năng lực cứu được, thì sẽ không thể khoanh tay đứng nhìn."

Tạo Oanh phấn chấn: "Cẩn tuân pháp chỉ."

Rất nhanh, thám báo được an bài xong, Giải Trì rất lớn, một thám báo sẽ không để ý được, cho nên đã xuất động một tổ thám báo nhỏ, đủ mười người, đều là lão mã tặc, cung mã thành thạo, còn rất cơ linh, mặc vào trang phục vũ khí nhẹ nhàng, sau đó tiến về Giải Trì. Khi đến bên cạnh hồ, Giải Trì dài đến mấy chục dặm thoạt nhìn bề ngoài coi như an bình, tạm thời chưa có lưu khấu làm loạn, các thám báo phân tán ra, tản ra khắp các nơi bên Giải Trì...

Cùng lúc đó, đạo Hà Đông.

Thiết Điểu Phi đang dẫn theo 18 hạ của mình đi nghênh ngang trong binh doanh ở đạo Hà Đông.

Rõ ràng là một thương nhân muối, nhưng lại có thể đi dạo trong binh doanh của quan binh. Hơn nữa bọn quan binh đối với hắn còn rất khách khí, nhìn thấy hắn đều sẽ ôm quyền: "Chào Thiết đại đương gia!"

"Gần đây Thiết đại đương gia phát tài ở đâu đấy?"

"Lần sau tới mua muối, nhớ chia cho huynh đệ ta chút lãi nhé."

Thiết Điểu Phi ôm quyền làm lễ hết với những người này, trên mặt toàn là nụ cười dối trá: "Yên tâm yên tâm, huynh đệ ta có một miếng ăn, nhất định không thể thiếu của mọi người."

Bọn quan binh đều cười.

Thiết Điểu Phi lại ở trong lòng khinh miệt, thầm mắng: Một lũ tham lam.

Hắn đi vào nơi ở của diêm khóa ti, diêm khóa ti đang ngồi ngay ngắn trên ghế, nhìn thấy Thiết Điểu Phi đi vào tựa như thấy một thỏi bạc thật to, mặt nở nụ cười: "Ui, Thiết tiên sinh tới rồi, lần này tới gặp bản quan là có chuyện gì muốn nói sao?"

Chương 479: Một trong bát đại Tấn thương

Thiết Điểu Phi cười hắc hắc không ngừng, đầu tiên trình lên một khay bạc nhỏ.

Diêm khóa ti đảo mắt qua, chỉ biết đây ít nhất 50 lượng bạc ròng, trong lòng mừng thầm, lễ gặp mặt cũng không nhỏ, xem ra lần này làm ăn chắc lớn.

Hắn mỉm cười nói: "Nói đi, muốn cái gì?"

Thiết Điểu Phi: "Lần này tại hạ đến đây, là muốn đại nhân thả thêm muối của một thôn cho tại hạ."

Diêm khóa ti cố ý làm ra bộ mặt cau có: "Lần trước bán muối một thôn cho ngươi, kết quả ngươi lại nuôi thợ muối cho mập, đám người này trong tay có tiền rồi, không nghe ta nữa, nửa đêm canh ba chạy trốn hết, khiến thôn trống trơn không còn một ai, hại bên ta giảm sản lượng không ít."

Thiết Điểu Phi cười thầm: Thợ muối là bị bọn ta lừa đi làm muối lậu rồi, ngươi còn tưởng rằng họ chỉ là chạy thoát, ha ha ha. Lần này lại tới gạt thợ muối một thôn của ngươi, ngươi còn tưởng rằng ta chỉ tới mua muối.

Trong bụng thì cười, ngoài mặt thì không thể cười, Thiết Điểu Phi nói: "Thợ muối chạy trốn cũng không thể trách tại hạ được, đại nhân trả cho họ tiền công quá ít. Ta có hỏi qua, họ chỉ nhận được 2 văn một cân, ta cho ngài tới 20 văn một cân cơ mà, ngài chia cho họ thêm một ít tiền họ cũng sẽ không chạy rồi."

Diêm khóa ti cười mắng: "Ngươi cho ta là thương nhân, còn phải dùng tiền nuôi thủ hạ hay sao? Những công tượng này cũng không phải bộ hạ của bản bộ, chỉ là con chó của bản quan, có cục xương cho gặm đã tốt lắm rồi, còn muốn ăn thịt?"

Thiết Điểu Phi mắng thầm: Chó!

Trên mặt lại cười: "Được rồi được rồi, chuyện của những công tượng này không quan trọng, đại nhân, muối bên ta yêu cầu là thật, ngài lại cho muối của một thôn, được không?"

Diêm khóa ti lắc đầu: "Thiết tiên sinh a, ta rất muốn cho ngươi thêm một thôn muối, nhưng lần này không được, có vị đại thương nhân đang đặt hàng với ta, thợ muối trốn nhiều quá, hàng bên ta cũng bắt đầu không cung cấp đủ rồi, phải ứng phó hàng cho vị thương nhân này trước."

Thiết Điểu Phi: "Ta có thể trả thêm tiền, đại nhân báo cái giá đi."

Diêm khóa ti lắc đầu: "Trả thêm tiền cũng không được, vị thương nhân này không phải là thương nhân bình thường... là thương nhân cung cấp hàng cho biên quân do triều đình phê chuẩn, trong tay họ có diêm dẫn, phải ưu tiên cung cấp muối cho họ."

Hắn vừa nói như thế, Thiết Điểu Phi lập tức hiểu được.

Tấn thương!

Hoàng đế khai quốc của Minh triều Chu Nguyên Chương thiết lập chín biên trấn tại biên cảnh, những biên quân này yêu cầu cung ứng vật tư, nhưng năng lực cung ứng của triều đình có hạn, vì vậy liền có "Khai trung pháp", triều đình để cho một số thương nhân có thực lực chuyển vận vật tư cho biên quân, sau đó triều đình phát "diêm dẫn" cho những thương nhân này, các thương

nhân sau khi lấy được "diêm dẫn" là có thể đến Giải Trì, đạo Hà Đông, Sơn Tây, tìm đến diêm khóa ti lấy muối quan và cầm đi bán lấy tiền.

Bởi vậy liền sinh ra thứ gọi là "Tấn thương".

Loại thương nhân muối như Thiết Điểu Phi so thực lực với Tấn thương có thể nói trên trời dưới đất, một ngón tay của Tấn thương là có thể đè chết tài lực của Thiết Điểu Phi.

Thiết Điểu Phi mắng thầm: Con mẹ nó, tại sao ngay lúc mấu chốt này Tấn thương lại chạy tới tranh hàng với ta? Bên ta không hoàn thành pháp chỉ của Thiên Tôn, đó chính là đắc tội với thần tiên rồi?

Hắn còn muốn tranh cãi hai câu, lại thấy một nam tử ăn mặc y phục thương nhân đi vào, khí tức thương nhân trên người nam tử này quả thật như từ trên người phả ra.

Diêm khoá ti cũng không có giới thiệu, bởi vì Thiết Điểu Phi là không thể lộ ra ánh sáng, đương nhiên không cần thiết giới thiệu cho hắn.

Nhưng Thiết Điểu Phi lại liếc mắt liền nhận ra, người đến là Hoàng Vân Phát, một trong bát đại Tấn thương nổi tiếng của Sơn Tây.

Người này làm ăn rất lớn, muối, trà, đồ sắt, các loại chế phẩm thủ công, thứ nào cũng bán, thế nhưng giang hồ đồn đãi, người này đem rất nhiều vật tư bán cho quan ngoại, đưa cho Kiến Nô. . .

Tuy nhiên đây chỉ là giang hồ đồn đãi, chưa ai bắt được nhược điểm của gã.

Thiết Điểu Phi biết bản thân đấu không lại người này, đành phải ôm quyền với diêm khóa ti sau đó lui ra.

Một tâm phúc tiến lên nghênh đón: "Lão đại, làm sao đây?"

Thiết Điểu Phi: "Lương Phan! Chúng ta về bến tàu Cổ Độ, đi cầu Thiên Tôn, chỉ có dựa vào Thiên Tôn thi pháp thì chúng ta mới có tư cách so tài lực tranh sinh ý với Hoàng Vân Phát."

Hai người nói đến đây rồi dự định rời đi, nhưng không ngờ đúng lúc này, trên tường thành phía đông vang lên tiếng cảnh báo bum bum bum, một con khoái mã xông vào cửa thành đạo Hà Đông, lớn tiếng kêu lên: "Lưu khấu tới rồi, lưu khấu tới rồi, lưu khấu tới cướp muối."

Lần này đã doạ Thiết Điểu Phi hoảng sợ.

Hăn muốn chạy nhưng lại biết chạy vào lúc này là sẽ không lấy được tình báo gì, vẫn là phải ở lại chỗ này mới có thể tra xét được càng nhiều thứ.

Chỉ thấy bọn quan binh của đạo Hà Đông lập tức hành động, mỗi người tay cầm vũ khí.

Thiết Điểu Phi bò lên tường thành nhìn về hướng đông, phía đông đầu người lúc nhúc đang chạy tới, trong đám người có giơ một lá cờ: "Sấm".

Hắn thầm giật mình: "Là Sấm Vương, đại tướng dưới trướng Vương Gia Dận. Người này trong số nhiều thủ hạ của Vương Gia Dận xếp hạng thứ ba, thực lực rất mạnh, đạo Hà Đông chỉ sợ xong rồi."

Chỉ thấy phía trước Sấm quân là lượng lớn quan binh và thợ muối đang liều mạng chạy trốn, lao về phía thành trì đạo Hà Đông. Thì ra, Sấm quân đến đây, trú quân và lão bách tính ở các thôn muối bên cạnh hồ đều vội vàng bỏ hết gia viên của mình tụ tập đến đạo Hà Đông, cho nên tràng diện có vẻ hết sức hỗn loạn.

Diêm khóa ti vội vã từ dinh thự chạy ra, vừa chạy còn vừa đội

mũ giáp vào: "Lưu khấu tới sao? Mẹ nó, đạo Hà Đông cũng không phải huyện thành bình thường, chúng cũng dám đến?"

Hắn còn ỷ vào mình là "quân khu", cho rằng lưu khấu không dám tới phạm chứ, lên tường thành vừa nhìn mới giật mình, bên ngoài đầu người chi chít, không thể đếm rõ có bao nhiêu.

Lần này, diêm khóa ti sợ đến nước thiếu chút nữa đái ra quần.

Tấn thương Hoàng Vân Phát cũng đi ra theo, lại có vẻ không hoảng chút nào, liếc Sấm quân bên ngoài một cái, gã cười lạnh nói: "Một đám ô hợp mà thôi, đại nhân không cần kinh hoảng, đợi người của ta đánh ra ngoài trước, ngài lại khua quân đánh lén, đánh một trận là thắng."

Diêm khóa ti: "???"

Hoàng Vân Phát xoay người nói với tâm phúc phía sau: "Đưa đội hộ vệ của chúng ta ra ngoài chơi với bọn lưu khấu đi."

Gã vừa đưa ra mệnh lệnh, lượng lớn hộ vệ bắt đầu hành động.

Diêm khóa ti và Thiết Điểu Phi cũng kìm lòng không đậu nhìn về phía đội hộ vệ của gã, chỉ thấy đội hộ vệ của thương nhân này vậy mà là một đội kỵ binh y giáp sáng bóng, trong đó có một tiểu đội thoạt nhìn ngưu cao mã đại, tướng mạo bên ngoài hình như không phải là nhân sĩ Trung Nguyên. . .

Thiết Điểu Phi thầm cả kinh, thấp giọng nói: "Tiểu đội kia chắc không phải Kiến Nô binh chứ? Nghe nói người này có cấu kết với Kiến Nô."

Bộ hạ bên cạnh thấp giọng nói: "Chỉ nhìn bên ngoài suy đoán, hắn khẳng định sẽ chết cũng không nhận, sẽ chỉ nói những người này là mục dân biên cảnh phía bắc."

"Xông lên!"

Bộ hạ của Hoàng Vân Phát hò hét lao ra khỏi thành, kỵ binh móng ngựa tung bay, một đám người thế đi như gió, tiểu đội dẫn đầu càng dũng mãnh tuyệt luân, trường thương mã đao trong tay quét ngang một trận, đánh cho quân lưu khấu xông tới đằng trước chạy trối chết.

Diêm khóa ti vừa nhìn: Mẹ ơi, thủ hạ của Hoàng Vân Phát này mạnh vậy sao? Vậy còn chờ cái gì?

Hắn cũng vội vàng hô to: "Xông lên!"

Quan binh trong thành lập tức ào ra, đánh cho quân Sấm Vương chật vật rút lui.

-

Diêm dẫn: Một loại tương tự như ngân phiếu, thương nhân phải trả tiền cho triều đình để có được diêm dẫn, khi đó mới có thể hợp pháp tiêu thụ muối. Sử dụng sớm nhất vào đời Bắc Tống, Nam Tống.

Chương 480: Bần tăng đi khuyên bảo hắn

Quân Sấm Vương bị đánh cho tơi bời, chật vật rút lui.

Quan binh và Hoàng Vân Phát đắc thắng trở về.

Hoàng Vân Phát kia thắng được một trận, ngoài mặt cũng không thấy vui vẻ gì, tựa như làm một chuyện rất bình thường, căn bản không đặt ở trong lòng. Gã chỉ thản nhiên nói: "Được rồi, lưu khấu đã lui, đại nhân, chúng ta vẫn nói tới vấn đề muối đi."

Diêm khóa ti cười to: "Thủ hạ của Hoàng tiên sinh thật đúng là mỗi người dũng cảm tuyệt luân a."

Hoàng Vân Phát "ừm" một tiếng, cũng không nhiều lời, lại cùng diêm khóa ti đi vào trong dinh thự, thấp giọng trò chuyện.

Thiết Điểu Phi bị thực lực của Hoàng Vân Phát kia làm cho sợ hãi, cũng không muốn ở chỗ này này lâu, vội vàng ra khỏi đạo Hà Đông sau đó đi về hướng tây.

Đi không được bao xa, trong rừng cây đột nhiên có một thám báo chui ra, quay về hắn ôm quyền: "Thiết đại đương gia."

Thiết Điểu Phi liếc mắt nhận ra, đây là Kỵ Binh doanh dưới quyền Hình đại đương gia, vội vàng nói: "Ồ, huynh đệ, sao ngươi lại ở chỗ này?"

Thám báo nói: "Thiên Tôn hạ lệnh, bảo chúng tôi tới trạm gác Giải Trì dò xét, nếu thợ muối có nguy hiểm, chúng tôi sẽ tới cứu người."

Thiết Điểu Phi: "Chuyện xảy ra vừa rồi, các ngươi thấy chứ?"

Vẻ mặt thám báo nặng nề: "Có thấy."

Thiết Điểu Phi: "Ừm, vậy chúng ta cùng nhau trở về, nhanh chóng báo cáo cho Thiên Tôn."

Các thám báo vẫn để lại mấy người ở lại bờ Giải Trì tiếp tục dò xét, phân ra mấy kỵ cùng Thiết Điểu Phi nhanh chóng chạy về thôn muối Tiêu Trì, Tạo Oanh chờ đợi ở chỗ này đã lâu, lại thêm Hình Hồng Lang cũng dẫn đội bộ binh tới, trong thôn muối Tiêu Trì nho nhỏ tập trung 300 bộ binh, 300 kỵ binh, trông rất náo nhiệt.

Mọi người nghe xong Thiết Điểu Phi kể lại, vẻ mặt ai cũng tỏ ra cổ quái.

Ngay cả con rối Thiên Tôn cũng nhíu mày, hai sợi lông mi làm từ lông cáo cũng nhăn chặt lại.

Hình Hồng Lang nói: "Thực lực của Hoàng Vân Phát mạnh như vậy sao? Còn đánh giỏi hơn quan binh nữa?"

Thiết Điểu Phi gật đầu: "Đúng vậy, nhất là tiểu đội kỵ binh phía trước của họ, con mẹ nó lợi hại lắm, cung mã thành thạo... Gì nhỉ, Tạo đại đương gia, ta nói ngài đừng nóng giận, kỵ binh của Hoàng Vân Phát còn lợi hại hơn thủ hạ của ngài nữa."

Tạo Oanh tức: "Vớ vẩn, kỵ binh của lão nương chính là xuất thân mã tặc, chuyên môn cướp của thương nhân, sao lại kém một thương nhân được?"

"Đừng ồn ào." Con rối Thiên Tôn lên tiếng, Tạo Oanh hoảng sợ, vội vàng im lặng.

Con rối Thiên Tôn khẽ thở dài: "Tạo Oanh, đừng có mà không phục, Thiết Điểu Phi chắc sẽ không nói bậy, kỵ binh của ngươi là

đánh không lại kỵ binh của hắn, bởi vì... kỵ binh này, khẳng định là tinh kỵ Kiến Nô."

Câu nói này doạ mọi người giật mình: "Khẳng định sao?"

Nếu những người khác nói thì họ chưa hẳn tin, thế nhưng lời nói của Thiên Tôn ai lại không tin chứ? Tạo Oanh vừa nghe nói đó là tinh kỵ Kiến Nô, lập tức cũng không dám cậy mạnh nữa.

Con rối Thiên Tôn chậm rãi nói: "Bát đại Tấn thương, mỗi tên đều là giặc bán nước, họ trường kỳ bán vật tư ra quan ngoại, bổ sung vật tư cho Kiến Nô, đồng thời còn đem tình báo của quan nội, bố trí của quan binh cũng đưa cho Kiến Nô, cho nên, trong số thủ hạ của Hoàng Vân Phát có lẫn kỵ binh Kiến Nô cũng không kỳ quái. Đội kỵ binh này có lẽ là do Kiến Nô đặc biệt phái qua đây bảo vệ Hoàng Vân Phát, bảo đảm hắn có thể đưa vật tư và tình báo đến trong tay Kiến Nô. Cũng có lẽ là hắn dùng tiền thuê ở quan ngoại, dù sao thì lai lịch bất chính là được rồi."

Mọi người: "!!!"

Phía sau còn có một nửa Lý Đạo Huyền sẽ không nói, những Tấn thương này cuối cùng thành công bán đi Đại Minh, sau khi Mãn Thanh nhập quan còn phong Bát đại Tấn thương làm Bát đại hoàng thương, sau đó Bát đại hoàng thương này huy hoàng đủ 200 năm, cuối cùng suy sụp theo sự sụp đổ của Mãn Thanh.

Nếu phân tích khách quan, Hán gian như Ngô Tam Quế trình độ còn kém hơn bát đại Tấn thương một đoạn, bởi vì Ngô Tam Quế là dưới tình huống người nhà bị Lý Tự Thành làm nhục, cho đội nón xanh mới bán nước trở thành Hán gian, mà bát đại Tấn thương là ngay từ đầu trực tiếp bán nước làm Hán gian rồi.

Một người là ngoại lực bức bách, một người là tự phát tự giác.

Một người là vì phụ thân và vợ, một người là vì kiếm tiền.

Một người là hiện tại tạm thời còn chưa trở thành Hán gian, một người hiện tại đã là Hán gian.

Mặc dù mọi người đều là Hán gian, nhưng chênh lệch vẫn phải có.

Con rối Thiên Tôn sắc mặt khó coi, đương nhiên, con rối là nhìn không ra vẻ mặt gì, nhưng y cố ý đưa mặt tới dưới bóng râm của ánh sáng mặt trời là sẽ bị đen rồi: "Các vị, chúng ta phải giết người rồi."

Vừa nghe lời này, mọi người đều kinh hãi.

Người gia nhập thôn Cao Gia sớm nhất cũng từng thấy Thiên Tôn giết người, một chưởng đập chết sơn tặc, lại một chưởng đập chết Vô Thượng Minh Vương, thống khoái vô cùng, nhưng người gia nhập sau lại chưa từng thấy Thiên Tôn giết người, bởi vì về sau Lý Đạo Huyền đã rất ít khi đưa ra quyết định "giết" này.

Mọi người đều cảm thấy y quá nhân từ, yêu mến thương sinh, hiện tại từ trong miệng y nghe được hai chữ "giết người" lại không khỏi sợ hãi.

Con rối Thiên Tôn: "Đừng để Hoàng Vân Phát sống rời khỏi đạo Hà Đông, đừng cho hắn cơ hội chuyển vật tư cho Kiến Nô, phải ở chỗ này giết hắn."

Y vừa thốt ra lời này, đó chính là Thiên Tôn pháp chỉ rồi.

Tất cả mọi người phải tập trung toàn bộ lực lượng để hoàn thành.

Mọi người cùng ôm quyền, nghiêm túc đáp: "Cẩn tuân pháp chỉ."

Thiết Điểu Phi: "Ta lại trở về đạo Hà Đông đi, lợi dụng quan hệ giữa ta và diêm khóa ti, giám thị hắn ở bên trong đạo Hà Đông, tìm

hiểu tiếp theo hắn muốn đi đâu."

Tạo Oanh: "Ta lại phái thêm thám báo ra ngoài, phòng ngừa người này chạy trốn."

Lão Nam Phong thì lấy ra một tấm địa đồ, mở ra bắt đầu nghiên cứu làm sao mới có thể bảo đảm không cho người này chạy thoát.

Đôi phu thê Hình Hồng Lang và Cao Sơ Ngũ thì lặng lẽ chạy đi kiểm kê trang bị, chuẩn bị tác chiến.

Chỉ còn lại một mình Chiến Tăng hình như có ý kiến khác, song chưởng hợp thành chữ thập: "A Mễ Thâu Phật, thiện tể thiện tể! Thiên Tôn, tiểu tăng cảm thấy, giết người không tốt, sẽ tổn thương thiên hòa, cho dù đối phương đại gian đại ác, chúng ta cũng có thể trước tiên giảng đạo lý cho hắn biết, nói không chừng có thể thuyết phục được thì sao? Bần tăng dự định đi gặp Hoàng Vân Phát, khuyên hắn phóng hạ đồ đao, cải tà quy chính, đừng làm Hán gian nữa..."

Hắn còn chưa nói hết câu, Thiết Điểu Phi đột nhiên quay về mọi người trừng mắt nhìn, ra hiệu mấy cái, nói: "Ta cảm thấy đại sư nói có đạo lý, đối với loại gian tặc bán nước này, chúng ta nên nói đạo lý trước, nói không thông mới động đao binh, nếu như ngay từ đầu đã xuất động quân đội, trực tiếp chiến tranh, sẽ hao tài tốn của, trái lại không hay."

Mọi người cùng ngẩn ra, không rõ trong hồ lô hắn bán thuốc gì.

Thiết Điểu Phi nháy mắt liên tục, thậm chí còn quay về Lý Đạo Huyền nháy mắt, trước tiên dùng ngón tay chỉ Chiến Tăng, lại lén làm động tác cắt.

Lý Đạo Huyền cũng hiểu được, thầm buồn cười: à, thì ra là ý

này, được, đây cũng là một cách, đem đại sát khí thả ở bên người quân địch, không nhất định phải sử dụng, nhưng có thể trở thành một bước bảo hiểm. Là bản thân Chiến Tăng muốn đi, cũng không thể trách người khác lợi dụng hắn mà?

Hình như rất vui! Không được, ta cũng phải đi.

Nghĩ tới đây, cái miệng của tượng gỗ Thiên Tôn hoạt động cộp cộp, tựa như con rối kinh khủng đánh khoái bản: "Chiến Tăng nói có đạo lý, mọi người cũng phải nói quy củ. Thuận tiện mang ta theo, ta cũng cảm hóa hắn vài câu."

Chương 481: Chúng ta đi khuyên nhủ hắn

Nếu Thiên Tôn đã lên tiếng rồi, những người khác đương nhiên không có ý kiến: "Được, vậy để Chiến Tăng đại sư đi khuyên hắn hướng thiện trước đi, chúng ta ở bên ngoài cũng chuẩn bị sẵn sàng, nếu như Chiến Tăng đại sư khuyên hắn không được, chúng ta lại thịt hắn."

Chiến Tăng thấy mọi người đáp ứng trước tiên phân rõ phải trái, nhất thời mừng rỡ: "Ta biết Thiên Tôn và mọi người đều là người nhân từ."

Thiết Điểu Phi nói: "Đại sư, ngươi là cao tăng, ta là thương nhân muối, chúng ta không tiện hành động cùng nhau, để tránh làm tổn hại danh tiếng của ngươi, chúng ta nên tách ra hai nhóm tiến vào đạo thành Hà Đông."

Chiến Tăng gật đầu.

Không cần thiết để cho kẻ địch biết hắn và Thiết Điểu Phi là một phe, tách ra hành động càng thêm thuận tiện hơn, dù sao thì hắn là cao tăng nổi tiếng trong Phổ Cứu tự, có thể nghênh ngang đi tới đạo Hà Đông, liền cầm lấy tiêu côn, trực tiếp xuất phát.

Thiết Điểu Phi thì cầm một cái túi màu đen, nói một tiếng đắc tội rồi đem con rối Thiên Tôn bỏ vào túi, mang theo y cùng nhau vào thành.

Con rối này mặc dù cao bằng nửa người, nhưng cũng không nặng, bởi vì tay chân đều là bằng gỗ rất nhỏ, bỏ vào túi cũng không nặng. Hắn bỏ vào cẩn thận rồi, một tay khoác lên vai, tựa

như khoác một bao muối lậu, rất dễ dàng.

Có điều Lý Đạo Huyền ở trong túi không nhìn thấy bên ngoài, vậy rất không sảng khoái, liền lấy đầu ngón tay khẽ đâm một cái, túi vải bố không quá chắc chắn đã bị y đâm ra một cái lỗ nhỏ, như vậy có thể thấy được bên ngoài rồi.

Thiết Điểu Phi dẫn theo thủ hạ và con rối Thiên Tôn đi tới cửa đạo thành Hà Đông, rõ ràng chỉ là thương nhân muối nhưng thủ thành binh lại nở nụ cười thân thiện với hắn, như nghênh đón thần tài vào thành, ngay cả thuế vào thành cũng không đòi hắn trả, trái lại lương dân muốn vào thành thì phải nộp thuế vào thành đủ mới có thể cho đi.

Con rối Thiên Tôn trốn ở trong túi đi theo vào đạo Hà Đông, thông qua lỗ trên túi quan sát thành thị nổi tiếng này.

Ở đây chính là Vận Thành Sơn Tây nổi tiếng hậu thế, một chữ "Vận" đã nói ra mấu chốt của toà thành thị này, đó chính là "Thương", trong thành có thể nói thương nhân tập trung, lượng lớn Tấn thương giao dịch muối, trà, lương thực, quân mã ở nơi này, sau đó vận chuyển đến cho biên quân tại biên cảnh bắc bộ.

Phần lớn thương nhân trong đó là tốt, có họ đảm bảo cung ứng vật tư cho biên quân thì mới có sự an bình mấy trăm năm của biên phòng Đại Minh triều, nhưng trong đó cũng lẫn vào không ít Hán gian như bát đại Tấn thương...

Đi qua khu thương nhân, tiến vào một con phố bên hông, tình huống nơi này thì khó coi hơn. Các thợ muối bị Sấm quân ép tiến vào trong thành đang co ro ở góc đường cuối hẻm, trốn trong góc nhà âm u, vẻ mặt sợ hãi nhìn ra bên ngoài.

Lý Đạo Huyền thở dài, Thiết Điểu Phi lập tức hiểu ý, cầm lấy một nắm bạc vụn, đi qua con hẻm, cho thợ muối mỗi người một thỏi bạc nhỏ, sau đó tiến đến bên tai họ, thấp giọng nói: "Muốn có

đường sống thì chạy ra khỏi đạo Hà Đông, đi về hướng tây, sẽ có người tiếp ứng các ngươi..."

Các thợ muối sửng sốt, nhìn bạc trong tay, lại ngẩng đầu thì nhìn thấy đoàn người Thiết Điểu Phi đã đi xa rồi.

Các thợ muối suy nghĩ đến tình cảnh hiện tại, ra khỏi thành cảm thấy rất nguy hiểm, mặc dù Sấm tặc bị đánh lùi nhất thời, nhưng còn có khả năng trở lại, thôn muối rất nguy hiểm, đạo Hà Đông cũng rất nguy hiểm.

Đi về hướng tây sao? Nếu có người tiếp ứng nói không chừng có thể thử xem, vị viên ngoại này thoạt nhìn như là người tốt.

Dù sao thì hiện ở bên ngoài rất loạn, mình trốn thành công khả năng cũng rất lớn, sau đó diêm khóa ti cũng sẽ chỉ cho rằng mình bị Sấm tặc giết rồi, sẽ không tới đuổi bắt mình, đây là một cơ hội chạy trốn tuyệt hảo.

Cơ hội thoát khỏi tượng tịch chính là vào lúc này.

Các thợ muối tương đối dũng cảm liền quyết định xuất phát.

Thiết Điểu Phi thì lại một lần nữa trở lại trước cửa dinh thự của diêm khóa ti.

Hắn ở chỗ này cũng là người quen, a , không đúng, là thần tài quen, chỉ cần đưa bái thiếp lên, gia đinh của diêm khóa ti liền mời hắn đi vào, an bài tiểu viện cho người của hắn nghỉ ngơi.

Bọn thủ hạ buôn muối lậu của Thiết Điểu Phi lập tức hành động, tìm hiểu một hồi sau đó trở về báo cáo: "Hoàng Vân Phát kia đang ở trong viện bên cạnh chúng ta, hắc hắc hắc. Chiến Tăng đại sư đã đến trước chúng ta, cũng ở trong một tiểu viên khác sát vách."

Thiết Điểu Phi cười: "Cao tăng tốt thật, đạo Hà Đông vào thoải

mái, dinh thự của diêm khóa ti cũng có thể vào thoải mái làm khách, chúng ta còn phải dùng tiền mới có thể đi vào."

Hắn vừa mới thổ tào xong, liền cảm giác trên tường viện có bóng người loé lên. Chiến Tăng vậy mà leo qua tường vào đây, rơi xuống đất hai tay hợp thành chữ thập: "A Mễ Thâu Phật! Thiện tể thiện tể! Nếu thí chủ cảm thấy làm cao tăng rất thuận tiện, sao không chậu vàng rửa tay, cùng theo bần tăng tu luyện phật pháp chứ?"

Thiết Điểu Phi chỉ vào cái túi sau lưng mình, chứa bên trong là con rối Thiên Tôn. Hắn nhún vai nói: "Cho dù ta muốn xuất gia, cũng là theo Thiên Tôn kiếm ăn, làm đạo sĩ."

Chiến Tăng: "A Mễ Thâu Phật! Ngươi thật là không hiểu ý chí của Thiên Tôn, ngài không ngại chúng ta là phật hay là đạo, ngươi xem ngài cũng không hề có ý ghét bỏ bần tăng."

Thiết Điểu Phi: "Được rồi, hiện tại chúng ta xem như là trà trộn vào thành công, do ta đi tiếp xúc với Hoàng Vân Phát trước, hay là đại sư trước?"

Chiến Tăng: "Đương nhiên là bần tăng đi nói chuyện trước, khuyên hắn hướng thiện. Nếu bần tăng khuyên không được, thí chủ lại đi cũng không sao."

Yêu cầu này của hắn đương nhiên không ai phản đối, mặc dù mọi người cũng biết khẳng định hắn sẽ thất bại, thế nhưng hắn cũng sẽ không có nguy hiểm tới tính mạng, Hoàng Vân Phát có xấu cũng không đến mức động thủ với một hòa thượng ở ngay trong dinh thự của diêm khóa ti, nên cứ để mặc hắn đi.

Nửa canh giờ sau Chiến Tăng ủ rũ quay về: "Bần tăng khuyên hắn đừng tiếp tục buôn bán với Kiến Nô, hắn căn bản không thừa nhận, một mực chắc chắn không có. Về phần lời khuyên của bần tăng, hắn hoàn toàn không nghe lọt tai."

Thiết Điểu Phi cười: "Có lẽ ở đây nhiều người, nên hắn ngại không dám thừa nhận bản thân là Hán gian thôi. Đợi ra khỏi thành, ít người rồi đại sư lại đi khuyên nhủ. Nếu thật sự khuyên không được, chúng ta lại xuất thủ giết chết hắn."

Chiến Tăng: "Thiện tể thiện tể!"

Thiết Điểu Phi: "Nếu đại sư không thành công, vậy đến ta rồi. Ta sẽ đi xác định xem hắn rời khỏi thành khi nào, đi con đường nào, người của chúng ta sẽ nửa đường ngăn cản hắn, nếu không xác định được việc này, một khi hắn ra khỏi thành rồi, kỵ binh Kiến Nô sẽ bảo vệ hắn như gió bắc thượng, chúng ta chưa hẳn ngăn lại được."

Chiến Tăng: "Vậy phải làm sao mới xác định được?"

Thiết Điểu Phi cười hắc hắc: "Thật ra không khó, nói chuyện làm ăn với hắn là được."

Chiến Tăng: ". . ."

Thiết Điểu Phi: "Đại sư cứ xem ta đi."

Hắn sửa sang lại y sam, khiến cho bản thân rất có khí chất thương nhân, lúc này mới mỉm cười đi về phía tiểu viện sát vách. Lý Đạo Huyền phát hiện, hình như mình không thể xem tiếp trò vui này rồi, cảm thấy rất khó chịu, vội vàng chui ra khỏi cái túi.

Y chạy đến bên cạnh tường viện giữa hai gian viện tử, trên tường là cây mây, dây thường xuân bò đầy, còn có một số lỗ nhỏ, thoạt nhìn cũng có một số năm rồi.

Lý Đạo Huyền cũng không biết con rối có sức lực để bò lên trên không, nghĩ thầm: đây cũng là một cơ hội để kiểm tra năng lực hoạt động của "đồng cảm", thử xem vậy.

Y vươn hai tay ra nắm lấy cây mây, tay của con rối rất tinh

xảo, có cả năng lực nắm bắt, lại dùng hai cái chân giẫm lên lỗ tường, ơ? Ổn định rồi này! Rất tốt, năng lực hoạt động của người rối này đại thể cũng tương đương với năng lực hoạt động của bản thân Lý Đạo Huyền khi thu nhỏ tỉ lệ lại, cho nên mới gọi là "đồng cảm" mà, chỉ là các khớp xương không linh hoạt như người thật, động tác thoạt nhìn tương đối cứng ngắc.

Y dùng động tác cứng ngắc liền cộp cộp bò lên trên đầu tường.

Chương 482: Mưu kế của Thiết Điểu Phi

Lý Đạo Huyền lén lút thò đầu ra từ đầu tường, trong viện đối diện có một đám hộ vệ đang nói chuyện phiếm, nói chính là giọng Sơn Tây. Mặt khác còn có một đám nam tử mười mấy người thoạt nhìn hung ác hơn nhiều so với người bình thường, hình thể cũng cao to hơn, ngồi ở một bên không nói gì.

Nhóm người này chắc là kỵ binh Kiến Nô, chúng ở Trung Nguyên không tiện mở miệng nói chuyện, cho nên đều giả bộ thành bộ dạng câm điếc.

Chúng rõ ràng có vẻ cảnh giác hơn so với nhóm người nói giọng Sơn Tây, con mắt luôn dò xét khắp nơi, trong đó một người "ơ" một tiếng, ánh mắt tập trung trên người Lý Đạo Huyền, vỗ vỗ đồng bạn bên cạnh rồi chỉ vào Lý Đạo Huyền.

Thế là mười mấy người đều bu lại.

Lý Đạo Huyền lập tức đình chỉ toàn bộ động tác, bất động trên đầu tường. Cái này gọi là, chúng ta đều là con rối, không thể nói chuyện không thể động.

Đám người kia bu lại xem Lý Đạo Huyền, nhìn ra đây là một con rối cao nửa người, cũng không để ở trong lòng, lại trở về một góc tiểu viện và ngồi xuống. Về phần vì sao đầu tường lại có một con rối họ cũng không rõ, coi như đó là một món trang sức kỳ quái của người Hán.

Lý Đạo Huyền thầm buồn cười, chơi vui.

Rất nhanh, cửa viện vang lên tiếng gõ cửa, một hộ vệ nói giọng Sơn Tây đi ra mở cửa, thấy là Thiết Điểu Phi đứng ở cửa mới ôm quyền nói: "Tại hạ Thiết Điểu Phi, là người buôn muối, ngưỡng mộ đại danh của Hoàng Vân Phát Hoàng viên ngoại đã lâu, đặc biệt tới bái phỏng, có vài chuyện làm ăn muốn bàn bạc."

Hộ vệ nghe nói có chuyện làm ăn, cũng không dám chậm trễ, vội vàng vào nhà thông báo, rất nhanh, Hoàng Vân Phát đi ra.

Hoàng Vân Phát liếc mắt liền nhận ra Thiết Điểu Phi.

Dù sao không lâu còn gặp nhau trong đại sảnh của diêm khóa ti, biết hắn là một thương nhân muối, là cái loại không tính quá lớn, thủ hạ gần 20 người, có chút thực lực nhưng không nhiều.

Đối với tiểu nhân vật như vậy Hoàng Vân Phát cũng không cần quá khách khí, thản nhiên hỏi: "Thì ra là Thiết Điểu Phi, ngươi tới gặp tại hạ, có gì chỉ bảo?"

Thiết Điểu Phi làm ra vẻ thần bí, nhìn chung quanh, giống như đang xác nhận phụ cận không có những người khác, sau đó mới tiến lên một bước, ôm quyền nói: "Hoàng viên ngoại, tại hạ là tới nương tựa vào ngài."

"Cái gì?" Hoàng Vân Phát ngẩn người.

Con rối Thiên Tôn nằm trên đầu tường cũng buồn cười: Thì ra là thế, chiêu này của Thiết Điểu Phi rất cao.

Thiết Điểu Phi nói tiếp: "Trước đây tại hạ làm chút sinh ý muối vận, thế nhưng ngài cũng biết, muối vận càng ngày càng khó chạy, khắp nơi Sơn Tây là lưu khấu, các thợ muối cũng bị đánh cho trốn vào trong đạo thành Hà Đông, lần này ta qua đây, hai tay trống không, một cân muối cũng không mua được."

Chuyện này Hoàng Vân Phát cũng biết.

Gã cầm diêm dẫn đến tìm diêm khóa ti lấy hàng, diêm khóa ti liền đưa hết cho gã số hàng vốn dự định bán cho buôn muối lậu.

Thiết Điểu Phi: "Sinh ý chạy muối vận của tại hạ chỉ sợ không làm nổi nữa rồi, hiện tại đang khẩn cấp nghiên cứu ra một phương pháp mới. Nghe nói Hoàng viên ngoại làm ăn ở bắc cương rất thông thuận, còn làm rất lớn, tại hạ muốn đi theo Hoàng viên ngoại kiếm ăn."

Hoàng Vân Phát liếc xéo hắn: "Ngươi muốn theo ta kiếm ăn? Nhưng ta dựa vào cái gì phải dẫn ngươi kiếm ăn? Sinh ý ở bắc cương cũng không dễ làm, ta vô duyên vô cớ mang ngươi đi tìm đường làm ăn, quay đầu ngươi liền bỏ qua ta, tự mình ăn mảnh."

Đây là nan đề then chốt rồi.

Vấn đề này không giải quyết thì không dễ làm.

Thiết Điểu Phi đè thấp giọng nói: "Ta có cách, có thể giới thiệu giúp ngài một nguồn cung cấp điểu súng."

Vừa nghe lời này, con mắt Hoàng Vân Phát liền híp lại: "Điểu súng? Số lượng quá ít cũng không có ý nghĩa gì."

Thiết Điểu Phi cười hắc hắc: "Đương nhiên không phải ít, có rất nhiều, mấy trăm cây! Hơn nữa sau đó còn có thể không ngừng chế tạo."

Vẻ mặt Hoàng Vân Phát bắt đầu trở nên nghiêm túc: "Ngươi biết gạt ta có hậu quả gì không? Dù ngươi chạy trốn tới đâu, ta cũng có thể lấy cái đầu chó của một kẻ buôn muối lậu như ngươi."

Thiết Điểu Phi cũng làm vẻ mặt nghiêm túc: "Hoàng viên ngoại, ta là thành tâm thành ý muốn kiếm ăn với ngài, há có thể lừa ngài? Không dối gạt ngài, ta ở bên Sơn Tây tìm được một thôn nhỏ bỏ hoang, trong thôn tụ tập lượng lớn thợ rèn chạy thoát ra từ xưởng quan phủ, họ trốn trong thâm sơn kéo dài hơi tàn, bởi vì tại

hạ cung cấp muối cho họ vài lần, liền kết giao bằng hữu, họ giúp thủ hạ của tại hạ chế tạo rất nhiều binh khí. Ngài xem, thanh yêu đao trên người ta chính là do họ làm... Họ còn biết chế tạo điểu súng, hơn nữa đã chế tạo mấy trăm cây, đang tìm người mua ở chợ đen."

Hoàng Vân Phát nghe được bán tín bán nghi, chuyện này cũng không phải không có khả năng xảy ra. Công tượng của Đại Minh triều rất khổ, nhiều năm qua vẫn xảy ra việc công tượng chạy trốn, sau khi thợ rèn chạy trốn số lượng lớn thì vẫn trốn ở hoang vắng, khả năng này là có.

Hơn nữa, một khi các công tượng chạy trốn liền trở thành lưu dân, không có ruộng đất, cũng không dám đi lại khắp nơi, cuộc sống đương nhiên sẽ rất khổ, dưới tình huống như vậy, hợp tác làm ăn, lén lút bán binh khí với thương nhân muối, khả năng này là có.

Hoàng Vân Phát thời gian dài lén lút bán vật tư cho Kiến Nô, mà Kiến Nô lại tương đối cảm thấy hứng thú đối với điểu súng, đã từng vài lần đề cập qua với gã, muốn gã kiếm một ít từ Đại Minh về.

Thế nhưng, chuyện này rất khó xử lý.

Bởi vì điểu súng của bản thân Đại Minh cũng không nhiều.

Lúc này Đại Minh triều nguồn tài chính sụp đổ, nghèo lắm rồi, ngay cả quân lương của quan binh cũng không phát nổi, quan phủ đâu còn thực lực quy mô chế tạo điểu súng? Một chút điểu súng có hạn đều đã vũ trang cho vài đội quân như Thần cơ doanh, thiết kỵ Quan Ninh.

Hoàng Vân Phát không thể nào lấy được điểu súng từ trong tay tham quan.

Về phần dân gian thì càng không cần nói, thứ mà quan phủ không có tiền để làm, dân gian có thể tự chế được bao nhiêu? Lác đác mấy cây là không có ý nghĩa, phải có số lượng, có số lượng mới có tác dụng.

Dù cho Tấn thương có thần thông quảng đại bao nhiêu đi nữa, cũng không kiếm được bao nhiêu điểu súng để bán cho Kiến Nô.

Lời của Thiết Điểu Phi đã khiến cho tim Hoàng Vân Phát đập thình thịch.

Nghe những lời này, điểm đáng hoài nghi chân chính chỉ có một, đó chính là những thợ rèn bỏ trốn này, lấy đâu ra nhiều sắt để mà chế tạo mấy trăm cây điểu súng như vậy?

Ngay khi hắn suy nghĩ những thứ này, Thiết Điểu Phi lại cười hắc hắc: "Ta không chỉ bán muối, còn bán sắt, hiện tại những thợ rèn này đều dựa vào ta che chở, chỉ cần ta nói một câu, họ có thể bán hết điểu súng cho Hoàng viên ngoại, yêu cầu của ta cũng không cao, Hoàng viên ngoại dẫn ta ra quan ngoại chạy hàng vài lần, giới thiệu cho ta mấy người ở quan ngoại để làm ăn, chỉ vậy thôi."

Cuối cùng một chút nghi ngờ của Hoàng Vân Phát cũng tiêu tán, đương nhiên, người như gã tuyệt đối không thể dễ dàng tin tưởng người khác, cho dù loại bỏ nghi hoặc, cũng không có nghĩa cứ như vậy đi tin Thiết Điểu Phi, gã còn phải làm một xác nhận cuối cùng: "Ngươi nói họ có mấy trăm cây điểu súng, vậy lấy ra cho ta xem đi, ta thấy được hàng, sẽ tin tưởng lời ngươi nói."

Thiết Điểu Phi: "Việc nhỏ thôi! Hoàng viên ngoại, ngài chớ vội bắc thượng, trước tiên ở lại đạo Hà Đông này vài ngày, ta sẽ đem số điểu súng đó cho ngài xem."

Hoàng Vân Phát lại tỏ ra hoài nghi: "Mấy trăm cây điểu súng cũng không nhẹ, ngươi chỉ có mười mấy người, phải làm sao để

vận chuyển qua đây cho ta xem?"

Thiết Điểu Phi cười hắc hắc nói: "Thuyền!"

Chương 483: Điểu súng, rất nhiều điểu súng

Thiết Điểu Phi cáo từ, về tới tiểu viện của mình.

Hắn mới vừa đi, vẻ mặt của Hoàng Vân Phát liền trở nên nghiêm túc hơn, thoạt nhìn có chút âm u, một thủ hạ bên cạnh đi tới: "Lão gia, lời của người này cũng không biết có thể tin được không, thuộc hạ cứ cảm thấy, mấy trăm cây điểu súng đối với một đám thợ rèn bỏ trốn mà nói, đó là một thứ không thể làm ra được."

Hoàng Vân Phát thấp giọng nói: "Ta cũng không dễ tin hắn, vả lại cứ xem hắn giở trò gì, chờ hắn đem điểu súng tới rồi, ngươi đi giúp ta nghiệm hàng. Trước khi hàng chưa kiểm tra rõ, ta sẽ không dễ dàng tin hắn, để tránh trúng quỷ kế của hắn."

Lý Đạo Huyền nghe được toàn bộ quá trình họ thương lượng, trong lòng cũng không khỏi vui vẻ, Thiết Điểu Phi này thật đúng là có chút cơ trí, phải thôi, cơ trí loại trình độ này, đối với thương nhân muối chắc hẳn cũng là một việc diễn ra thường xuyên.

Thương nhân muối cũng là một loại thương nhân, hắn đương nhiên rõ ràng những gì Tấn thương mong muốn nhất.

Dùng đúng mồi câu, mới có thể câu được con cá lớn.

Thiết Điểu Phi trở lại trong viện, quay sang nói với một thủ hạ: "Hoả tốc trở lại, thông báo..."

"Không cần." Con rối Thiên Tôn đột nhiên lên tiếng: "Bến tàu Hiệp Xuyên lập tức sẽ biết việc này, bên kia rất nhanh sẽ phái thuyền qua đây, ngươi đi ước định địa điểm xem hàng với Hoàng

Vân Phát đi."

Cùng lúc đó, huyện Hợp Dương, bến tàu Hiệp Xuyên.

Trong vịnh nước đọng hình dạ dày, một đống thuyền đang chen chúc ở đây.

Theo "thuyền trưởng" và "thuyền viên" do Bạch Diên bồi dưỡng ra càng ngày càng nhiều, thuyền mô hình Lý Đạo Huyền thả xuống cũng càng ngày càng nhiều, thuyền pháo đã có vài chiếc, thuyền hàng cũng có vài chiếc, mặt khác còn có vài chiếc thuyền cỡ trung.

Lúc này Bạch Diên, Bạch công tử, đang nghiên cứu một con thuyền buôn Thiên Tôn mới thả xuống mấy ngày, chiếc thuyền buôn này ở thế giới hiện thực dài 8 cm.

Lý Đạo Huyền không lắp đặt mấy thứ như mô-tơ điện, pin ở, chỉ bỏ vào một cái thùng rỗng.

Nhưng chỉ một cái thùng rỗng như thế, bỏ vào trong hộp lại biến thành dài 16 mét, đối với các người tí hon mà nói đã là thuyền cỡ trung rồi.

Bạch công tử nhìn tỉ mỉ một vòng từ đầu thuyền đến đuôi thuyền, sau đó quay đầu nói với Bạch Diên: "Phụ thân đại nhân, không gian của con thuyền này cũng đủ lớn, con nghĩ có thể nghĩ cách đặt máy hơi nước lên con thuyền này."

Bạch Diên mừng rỡ: "Vậy thật tốt quá, Thiên Tôn không lắp động lực tiên giới cho con thuyền này, ta đang lo làm sao xử lý nó đây, dù gì cũng không thể phái một đám thuyền viên chèo nó được, nếu có thể lắp máy hơi nước lên, vậy thì tốt quá."

Hai người đang nói đến đây đột nhiên nghe được các binh sĩ dân đoàn bên cạnh bến tàu kinh hô, tiếp theo, khắp nơi đều có người hô to: "Tham kiến Thiên Tôn."

Hai người vội vàng quay đầu lại, liền thấy Thiên Tôn silicon đặt ở trong Hiệp Xuyên bảo đã đi ra, vừa đi còn vừa phất tay với các binh sĩ dân đoàn hành lễ với y: "Mọi người vất vả rồi."

Bạch Diên và Bạch công tử lập tức kịp phản ứng. Thiên Tôn xuất hiện như vậy khẳng định là có việc muốn phân phó.

Lý Đạo Huyền không có sức đi tới trước mặt hai người: "Dùng một con thuyền bình thường, là cái loại dùng sức người chèo, chất lên 250 cây điểu súng nòng trơn, sau đó đưa đến bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ."

Bạch Diên vội nói: "Cẩn tuân pháp chỉ!"

Sau khi nhận mệnh lệnh, Bạch công tử mới hiếu kỳ hỏi: "Vì sao cần sức người chéo chứ? Dùng tiên thuyền đưa đi chẳng phải là nhanh hơn?"

Bạch Diên cũng hỏi: "Là muốn tăng chiến lực cho bọn Cao Sơ Ngũ sao? Có cần đưa thêm một số điểu súng nòng xoắn cho họ không, súng trường Chassepot của chúng ta hiện tại đã chế tạo được một số, cũng có thể cung cấp cho bọn Cao Sơ Ngũ chiến đấu ở tiền tuyến..."

Lý Đạo Huyền: "Không cần cái này, chỉ đưa hỏa súng nòng trơn kiểu cũ nhất qua đó là được, không cần đưa đạn dược."

Bạch Diên ngẩn ra.

Tuy nhiên pháp chỉ chính là pháp chỉ, nghe không hiểu cũng phải làm theo.

Vừa lúc trước mắt có một con thuyền cỡ trung còn chưa có hệ thống động lực, dứt khoát dùng nó để vận chuyển hàng đi. Các công nhân lập tức hành động, chuyển từ trong xưởng đúc pháo lượng lớn điểu súng nòng trơn lên con thuyền trống rỗng kia.

250 khẩu điểu súng thực sự là một đống rất to, giống như một ngọn núi nhỏ.

Bạch Diên lại phái mấy chục thuỷ binh đi lên, dùng cách cổ xưa chèo nó đi.

Loại cách thức chèo thuyền này, trong mắt các thuỷ binh của thôn Cao Gia vốn đã quen với "tiên thuyền" quả thật chỉ có một chữ -quê mùa.

Thế nhưng Thiên Tôn cũng đã hạ lệnh, quê thì quê thôi.

Vì hộ tống con thuyền quê mùa cần sức người chèo đi này, Bạch Diên còn phải phái ra ba chiếc thuyền pháo, đội hình siêu xa hoa với 36 khẩu đại pháo theo chiếc thuyền đó hướng về bến tàu Vĩnh Tế...

Ba ngày sau!

Đạo Hà Đông.

Thiết Điểu Phi đứng đến trước mặt Hoàng Vân Phát: "Hoàng viên ngoại, hỏa súng mà ngươi muốn ta đã sai người vận chuyển tới rồi, đủ 250 khẩu, có điều, lượng hỏa súng lớn như vậy không thể lộ ra ngoài được, nếu vận chuyển tới đạo Hà Đông, khẳng định quan binh sẽ cướp lấy, tại hạ còn phải gánh thêm tội mưu phản, xét nhà mất đầu."

Hoàng Vân Phát sớm có chuẩn bị, gã đâu dễ bị lừa gạt đến một nơi kỳ quái nào, bèn phất tay, một thủ hạ tâm phúc đi ra.

Thiết Điểu Phi: "Vậy mời vị huynh đệ này theo ta đi một chuyến đến bến đò Đại Vũ."

Bến đò Đại Vũ là một bến đò tại Hoàng Hà cách đạo Hà Đông gần nhất, là một nơi xung yếu của giao thông đường thuỷ, chuyển thư tin và vận chuyển muối các triều đại đều phải đi qua nơi này,

tàu thuyền nối đuôi nhau, thương nhân không dứt, chỉ cần người kinh thương tại Sơn Tây thì không ai không biết bến đò này.

Trên thực tế bến đò này cũng nằm trong tay quan phủ khống chế.

Nghe nói muốn cho gã xem mấy trăm cây hỏa súng tại bến đò do quan phủ khống chế, vẻ mặt Hoàng Vân Phát có vẻ là lạ.

Thiết Điểu Phi đã nhìn ra vẻ nghi hoặc của gã, thấp giọng cười nói: "Thuyền đó của ta đương nhiên không thể cặp bờ tại bến đò Đại Vũ, chỉ có thể đậu ở một nơi cách bến đò Đại Vũ rất xa, chúng ta sẽ leo lên thuyền nhỏ tại bến đò Đại Vũ, rồi đi trên sông xem hàng của ta."

Hắn càng làm phức tạp như thế, trái lại Hoàng Vân Phát càng tin, đây chính là thứ không thể lộ ra ngoài, nên làm như vậy mới phải. Gã quay sang gật đầu với thủ hạ: "Ngươi đi đi, xem cho kỹ."

Thiết Điểu Phi dẫn theo tên bộ hạ kia ra khỏi đạo Hà Đông, cưỡi ngựa chạy băng băng về hướng nam, tốn không ít thời gian mới đi tới bến đò Đại Vũ.

Tại nơi giao thông quan trọng thế này, đương nhiên Hoàng Vân Phát đã sớm an bài thuyền của mình, Thiết Điểu Phi lên thuyền do người của gã an bài, sau đó ngược dòng hướng về thượng du Hoàng Hà, đi hơn mười dặm lúc này mới nhìn thấy một con thuyền cỡ trung dài đến năm trượng trên mặt sông.

Thiết Điểu Phi chỉ vào con thuyền kia: "Đến rồi! Dựa sát vào nó."

Bộ hạ của Hoàng Vân Phát cho thuyền chậm rãi dựa sát vào con thuyền lớn này, chỉ thấy trên thuyền có một nhóm người có nước da màu cổ đồng do phơi nắng, vừa nhìn chính là loại người kiếm ăn trên sông nước, họ cầm mái chèo, nhìn mình với ánh mắt

cổ quái.

Bộ hạ của Hoàng Vân Phát có chút sợ hãi, nhưng hắn tự nghĩ mình là một tiểu nhân vật, Thiết Điểu Phi cũng không có khả năng phí công sức lừa gạt giết một người như hắn, liền kiên trì lên thuyền, sau đó xốc lên một tấm vải mỡ lợn trên thuyền và nhìn vào, nhất thời cả kinh ngây người: "Điểu súng, thật nhiều điểu súng. . ."

Chương 484: Trò đùa dai của con rối Thiên Tôn

Sắc trời đã tối.

Người xưa mặt trời mọc thức dậy, mặt trời lặn đi nghỉ, trong đạo Hà Đông đã an tĩnh.

Chỉ có thể nghe được tiếng rao du dương lại cổ quái của phu canh: "Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa..."

Lý Đạo Huyền còn chưa ngủ.

Nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức, mẹ nó mới 10 giờ 30, sớm như vậy, người hiện đại sao có thể đi ngủ được?

Ít nhất còn có một giờ có thể đi chơi!

Hiện tại Khu thương mại Cao Gia đã bắt đầu có cuộc sống về đêm, buổi tối chính là thời gian để các thôn dân thôn Cao Gia xem kịch, nghe hát, đạt được thỏa mãn về tinh thần sau một ngày làm việc, nếu Lý Đạo Huyền chuyển tầm nhìn qua đó là cũng có thể thấy được một số việc vui.

Thế nhưng mỗi ngày nhìn những việc này cũng chán, thỉnh thoảng cũng phải tìm chút việc vui khác.

Nghĩ nghĩ, vẫn là đến đạo Hà Đông lượn vậy.

Y phát động "đồng cảm", xoát một cái lại đi tới trong thân thể con rối Thiên Tôn. Tròng mắt đảo vài vòng, thầm nghĩ: dù sao thì không có việc gì làm, đi nghe trộm Hoàng Vân Phát và các bộ hạ nói gì vậy, không khéo có thể nghe trộm được tình báo quan trọng.

Hai tay y nắm lấy cây mây, lén lút bò qua tường.

Không ngoài dự đoán, vừa mới leo qua tường liền phát hiện hai tên bộ hạ của Hoàng Vân Phát đang tuần tra trong viện.

Y vội vàng dừng lại động tác, nhưng bởi dừng lại như thế nên thân thể mất thăng bằng, rất tự nhiên từ trên đầu tường rơi xuống.

"Rầm", tiếng gỗ va chạm mặt đất.

Hai tên bộ hạ tuần tra giật mình, tập trung nhìn vào, thì ra là con rối rơi từ trên đầu tường xuống, lúc ban ngày họ cũng từng thấy con rối này nằm trên đầu tường, hiện tại thấy nó rớt xuống rồi, còn tưởng rằng là gió thổi, hoặc là con mèo hoang nào đó đụng nó rơi xuống.

Một tên trong đó còn cằn nhằn: "Con mẹ nó giật cả mình, đột nhiên thứ này rơi xuống."

Tên còn lại thấp giọng nói: "Khuôn mặt của con rối này làm giống thật quá nhỉ, một con rối có cần thiết làm khuôn mặt giống thật như thế không?"

Người trước nói: "Không biết, dù sao ta cứ cảm thấy thứ này rất quỷ dị."

"Chúng ta vẫn là cách xa nó một chút đi."

Hai người thậm chí cũng không dám đưa tay chạm vào con rối, tiếp tục đi về phía trước tuần tra.

Chờ chúng đi xa rồi, con rối Thiên Tôn mới run tay run chân lộp cộp bò dậy, cái cổ xoay tròn quỷ dị, nghĩ thầm: Hình như ta trong lúc vô ý đã mở khoá một trò chơi mới rồi.

Trò chơi này không thể dùng trong địa bàn của mình, thế nhưng sử dụng với đám Hán gian thì lại không có áp lực tâm lý...

Y mở cái miệng gỗ, cười cộp cộp hai tiếng, sau đó cố ý an vị tại chỗ, bất động.

Hai tên bộ hạ tuần tra vừa rồi đi quanh nơi ở của Hoàng Vân Phát một vòng, lại quay về, đèn lồng trong tay hai người tản ra ánh sáng heo hắt, đột nhiên, người đi đằng trước cứng đờ: "Ngươi xem, con rối này..."

Người bên cạnh vừa nhìn, nhất thời toàn thân tê dại: "Con... con rối này sao lại ngồi dậy rồi? Vừa rồi nó rõ ràng là từ trên tường rớt xuống, nằm trên mặt đất mà."

"Đúng vậy... tại sao hiện tại biến thành ngồi rồi?"

Hai tên bộ hạ lần này toàn thân nổi da gà, cả người luống cuống.

"Không không không, nhất định là chúng ta nhớ lầm."

"Chúng ta không nhớ lầm đâu."

"Vậy chính là vừa rồi chúng ta tuần tra qua đó, có người tới đây, đỡ con rối này ngồi dậy."

"Mẹ nó, vậy chẳng phải là có thích khách tiến vào rồi?"

Hai người hốt hoảng, vội vàng chạy tới gian phòng của Hoàng Vân Phát, ầm một tiếng phá cửa xông vào.

Trong phòng lập tức vang lên tiếng binh khí ra khỏi vỏ, tiếng người ngã sấp xuống, tiếp theo là tiếng chửi của Hoàng Vân Phát: "Khuya khoắt nổi điên cái gì vậy? Xông vào phòng ta làm gì? Con mẹ nó ta còn tưởng rằng các ngươi là thích khách chứ, đao cũng rút rồi, kết quả các ngươi lao tới trước mặt ta là quỳ xuống, phát bệnh rồi sao?"

Giọng của hai người vang lên theo đó: "Chúng tôi tưởng là có

thích khách lẻn vào ám sát ngài, cho nên..."

Hoàng Vân Phát: "Trừ hai ngươi ra, không có ai vào đây hết."

Hai người xấu hổ khúm núm: "Bên ngoài có một con rối, nó cử động, cho nên..."

Hoàng Vân Phát: "Mang ta đi xem."

Họ vừa ồn ào như thế, rất nhiều người trong nhà đều thức dậy, ngay cả mười mấy người nghi là kỵ binh Kiến Nô cũng thức dậy theo, một đám người đều đi về hướng Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền đâu có ngu mà ngồi yên chờ chúng tới, đã đứng dậy chui vào bụi hoa trong hoa viên, lại nằm sát mặt đất bò một đoạn, lợi dụng đám người bỏ đi y chui vào gian phòng của Hoàng Vân Phát, rất vất vả theo cây cột bò lên trên xà nhà, nắm một sợi dây thừng treo ngược mình lại.

Bên ngoài vẫn vang lên tiếng ồn ào, hiển nhiên chúng không tìm được con rối, hai tuần tra binh kia bị Hoàng Vân Phát mắng cho một trận: "Khốn khiếp, hơn nửa đêm nổi điên, ở đây làm gì có con rối nào?"

"Có thật mà..." Hai người ủy khuất thiếu chút nữa bật khóc.

Nhưng giải thích vô dụng, Hoàng Vân Phát ra lệnh, các hộ vệ khác quyền cước một trận, đánh cho hai người vô cùng thê thảm.

Lúc này nhóm người mới giải tán, ai về phòng nấy.

Tâm tình Hoàng Vân Phát rất kém, lầm bầm đi về phòng, lại rống lên với bên ngoài: "Mở to con mắt một chút đi."

Đám người bên ngoài đáp lại: "Tuân lệnh!"

Hoàng Vân Phát đóng cửa lại, vừa quay người lại chợt thấy một con rối đang treo ngược trong phòng mình, trên mặt nở nụ

cuòi quỷ dị nhìn gã.

Đêm hôm khuya khoắt thấy cảnh này, ai mà không sợ?

"A a a!"

Hoàng Vân Phát hét thảm thiết, lui nhanh về phía sau, rầm một tiếng đụng nát một cánh cửa gỗ hơi mỏng, trở mình ngã ra ngoài, rơi vào hoa viên.

Mấy đội tuần tra bên ngoài cùng chạy tới, bảo vệ lấy gã.

Nơi này là hậu viện dinh thự của diêm khóa ti, tiếng la to như vậy, cả binh của diêm khóa ti cũng bị kinh động, toàn bộ hậu viện nhất thời xôn xao.

Lý Đạo Huyền cười không ngậm được mồm, lại từ trên xà nhà tụt xuống, sau đó nằm xuống dưới gầm giường của Hoàng Vân Phát.

Bên ngoài vang lên giọng thảng thốt của Hoàng Vân Phát: "Con rối, con rối đang ở trong phòng ta, treo ngược trên xà nhà."

"Rầm!"

Có người phá cửa xông vào, trên tay còn cầm đèn lồng. Họ tiến vào nhìn quanh, trong phòng làm gì có con rối nào? Trên xà nhà cũng trống trơn, cái gì cũng không nhìn thấy.

"Không có! Lão gia, trên xà nhà không có người rối."

"Sao có thể không có? Ta tận mắt nhìn thấy."

Hoàng Vân Phát giọng hổn hển: "Con rối kia khả năng là giả, nói không chừng là một người lùn đóng giả, mau đi tìm, khả năng nó còn trốn trong phòng."

Đám người lục tung trong phòng, rốt cuộc có người đã tìm

được, lớn tiếng kêu lên: "Dưới giường, con rối nằm ở dưới giường."

Có người vươn tay xuống dưới giường kéo ra, vang lên tiếng lộp cộp, thật sự kéo ra từ dưới giường một con rối cao nửa người.

"Là một con rối chân chính!"

"Không phải người đóng giả."

"Vậy có người điều khiển nó." Hoàng Vân Phát lớn tiếng la: "Mau đi tìm, xem có người nào dùng vật như sợi tơ không, trốn ở một nơi bí mật gần đây điều khiển con rối này."

Chương 485: Kính quỷ thần nhi viễn chi

Rất nhiều người bắt đầu lục tung tìm kiếm, có người sờ tới sờ lui trên người con rối Thiên Tôn, muốn tìm ra sợi tơ điều khiển con rối.

Có người thì bò lên trên xà nhà, tìm kiếm bên trên có thợ điều khiển rối trốn không.

Còn có người tìm kiếm khắp nơi trong viện, trong bụi hoa, trên tường vây.

Cả phủ đệ của diêm khóa ti trở nên náo loạn, lượng lớn quan binh chạy vào, bao vây toàn bộ thiên viện chật như nêm cối.

Bộ dạng này thật giống như đang chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng mà, họ tìm kiếm đã định trước là phí công, lúc lâu sau họ rốt cuộc xác định: "Con rối này không có người điều khiển, nó thậm chí cũng không có nối dây, không thể có người điều khiển được."

"Vậy nó vào bằng cách nào?"

Có người nói: "Không biết, hoàn toàn chưa thấy qua đồ vật này."

"Ban ngày ta từng thấy nó, lúc đó nó nằm sấp trên bờ tường."

"Bên đó là viện tử của Thiết Điểu Phi phải không? Chẳng lẽ là Thiết Điểu Phi đang điều khiển con rối này."

"Thế nhưng Thiết Điểu Phi và bộ hạ của hắn căn bản không ở chỗ này, họ dẫn theo người của chúng ta đi xem hàng rồi, còn chưa trở về."

"Không thể là Thiết Điểu Phi làm, người của hắn cũng rời khỏi hết rồi, còn có thể cách mấy chục dặm điều khiển thứ quỷ dị này sao?"

"Vậy rốt cuộc làm thế nào?"

"Không phải là tự bản thân nó vào chứ?"

Cũng không biết là ai nói một câu như thế, tất cả mọi người cảm giác được toàn thân nổi da gà.

Hoàng Vân Phát sợ đến mức tóc gáy dựng ngược cả lên, hắn nhìn người rối kia thật sâu, nhìn nửa ngày, cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

"Có cần đốt cháy nó không?" Một bộ hạ hỏi.

"Đừng..." Hầu như mọi người đồng thời la lên: "Đừng đốt lung tung, không khéo đốt thành ra cái gì đáng sợ hơn."

"Quỷ thần có thể không tin, nhưng không thể không kính a!"

"Ngươi không đốt nó, nói không chừng nó còn chưa làm gì ngươi, chỉ đùa ngươi thôi, nếu như ngươi đốt nó, đắc tội nó rồi, không khéo sẽ biến thành đại sự."

Trong lòng Hoàng Vân Phát cũng có ý nghĩ như vậy, không đốt được.

Cổ nhân nói, kính quỷ thần nhi viễn chi!

Gã vội vàng lên tiếng: "Mời con rối này ra khỏi thành đi, đưa đi xa vào."

Gã cũng không dám nói ném ra ngoài, chỉ dám "mời" ra ngoài.

Thế là, hai tên bộ hạ dè dặt khiêng con rối lên, một đám người bảo vệ xung quanh, suốt đêm đưa con rối đến một rừng cây nhỏ ngoài thành, đặt nó trong rừng cây rồi, lại bái lạy, miệng lẩm bẩm: "Ông rối, xin ngài đừng nhớ thương chúng tôi nữa."

Xoay người bỏ chạy, dường như rất sợ bị nó đuổi theo.

Chờ bọn chúng đi xa rồi, Lý Đạo Huyền mới vỗ cái mông, bò lên, cười: "Thế mà cũng làm các ngươi sợ vỡ mật? Ha ha ha!"

Tuy nhiên trải qua lần này, coi như Lý Đạo Huyền đã thử ra độ khó khi ám sát một đại nhân vật tại cổ đại, trong phim võ hiệp bất cứ một người võ nghệ cao cường nào cũng có thể tiến vào trong nhà đại nhân vật, tiếp đó ám sát mục tiêu.

Nhưng trong lịch sử hiện thực, quan viên võ tướng là rất hiếm khi bị ám sát.

Vì sao?

Việc lần này có thể nói rõ điểm này.

Sát thủ rất khó tiếp cận mục tiêu, cho dù tiếp cận rồi, người ta la lên lập tức sẽ có vô số hộ vệ và binh sĩ tới bao vây, nghĩ muốn ám sát nói dễ vậy sao?

Đùa giỡn một chút là được, vẫn phải đợi Thiết Điểu Phi trở về.

Mụ nội nó, bị người ném vào rừng cây ngoài thành, phải đi trở lại mệt mỏi quá.

Lý Đạo Huyền bước hai cái chân bằng gỗ lộp cộp đi về phía thành trì đạo Hà Đông, ôi, cửa thành và tường thành đều có bảo vệ, không vào được.

Tuy nhiên không sao!

Y cố ý đi nghênh ngang một vòng bên cạnh rừng cây ngoài thành, rất nhanh, có một thám báo thủ hạ của Tạo Oanh từ trong rừng cây chui ra, hành đại lễ một cái với y: "Tham kiến Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền nở nụ cười: "Tới đúng lúc lắm, ngươi đem ta ném mạnh cho vào thành đi."

Thám báo kia nghe vậy ngẩn mặt ra: "Hả?"

Vẻ mặt là dấu chấm hỏi, nghe không hiểu đây là ý gì, nhưng Thiên Tôn pháp chỉ phải tuân thủ.

Hai tay thám báo nắm lấy cánh tay con rối, cầm xoay mạnh giống như ném một bao cát lớn, đoạn vung một cái, Thiên Tôn bay bay, như con chuồn chuồn bay về phía bầu trời xanh thẳm...

Rầm một tiếng, lại rơi vào trong thành.

Bị ngã rất mạnh nhưng không đau, con rối là không biết đau.

Con rối Thiên Tôn lại run tay run chân đi về hướng dinh thự của diêm khóa ti.

Lần này y ngả bài, không giả bộ nữa, liền nghênh ngang đi về phía đại môn.

Dinh thự của diêm khóa ti vừa mới ồn ào một trận, hiện tại tất cả binh sĩ đều đang có tinh thần, một đội binh lính trực đêm ở đại môn đang thảo luận chuyện xảy ra vừa rồi.

Đột nhiên, âm thanh lộp cộp từ xa đến gần.

Một binh sĩ hét thảm, chỉ vào cuối con phố: "Các ngươi nhìn kìa... Con rối vừa ném đi, nó lại trở về."

Binh sĩ khác quay đầu lại nhìn, quả nhiên, con rối kia tay chân mảnh khảnh, bước những bước đi quỷ dị lại không linh hoạt, mỗi bước đi còn phát ra âm thanh lộp cộp do gỗ va đập vào nhau, trên

con đường vào ban đêm, cứ như vậy từng bước một đi tới.

"A a a a!"

"Ma quỷ."

"Cứu mạng a."

Các binh sĩ lập tức trở nên hỗn loạn...

Con rối Thiên Tôn phát ra tiếng cười "lộp cộp", môi trên môi dưới do hai miếng gỗ làm thành va chạm vào nhau, tiếng cười vang vọng trên con đường tối tăm, thật sự khiến người ta mất hồn: "Hoàng Vân Phát... Hoàng Vân Phát..."

Có người nhanh chóng báo tin cho Hoàng Vân Phát: "Lão gia, không tốt, người rối lại trở về rồi, đang đi tới đại môn dinh thự, còn gọi tên của ngài."

Hoàng Vân Phát: "A a a a!"

Lần này thật sự sợ đến mức hồn bất phụ thể rồi, gã thật sự không biết con rối quỷ này vì sao cứ quấn lấy mình, thật sự quá mức dọa người, không thể suy nghĩ.

Song, con rối Thiên Tôn cuối cùng không đi vào dinh thự, y biết người khi bị sợ hãi đến mức tận cùng nói không chừng sẽ phản kích mà không quan tâm điều gì, đến lúc đó thật sự đốt mất thân thể con rối này của mình, vậy sẽ lãng phí công sức lao động vất vả của thợ rối.

Y lung lay vài cái trên đường, sau đó quẹo sang một con hẻm nhỏ bên cạnh, biến mất không thấy nữa.

Binh sĩ thủ vệ lúc này mới thở phào một hơi, Hoàng Vân Phát sau khi nghe nói cũng thở phào một hơi.

Tuy nhiên, một hơi này cũng thở rồi, đêm nay ngủ được hay

không thì vẫn là một câu chuyện khác.

Sáng sớm hôm sau...

Chiến Tăng đại sư vừa mới thức dậy, liền nghe được tiếng đập cửa vang lên, mở cửa ra liền thấy là Hoàng Vân Phát đích thân tới đây, đôi mắt gấu mèo, khuôn mặt tiều tụy: "Đại sư, không biết ngài... có biết... thuật hàng yêu trừ ma không?"

Chiến Tăng vừa nghe liền buồn cười, tối hôm qua trong dinh thự hỗn loạn như vậy, hắn đương nhiên biết đã xảy ra cái gì, cũng đã sớm đoán được là Thiên Tôn đang trêu đùa người này, chỉ không ngờ kết quả là sáng sớm người này đã chạy tới tìm mình xin giúp đỡ.

Chiến Tăng: "A Mễ Thâu Phật! Hoàng thí chủ là muốn đuổi người rối kia đi?"

Hoàng Vân Phát: "Người rối kia thật đáng sợ, đại sư cứu ta!"

Chương 486: Ky binh nhát chết của Trung Nguyên, có gì mà sợ

Chương 486: Ky binh nhát chết của Trung Nguyên, có gì mà sợ

Khi Thiết Điểu Phi và thủ hạ của Hoàng Vân Phát cùng trở lại đạo thành Hà Đông thì gặp được một hình ảnh kỳ quái.

Hoàng Vân Phát vẻ mặt sợ hãi ngồi ở giữa nhà, Chiến Tăng đại sư khoanh chân ngồi trước mặt gã, tay trái cầm phật châu, tay phải dựng thẳng trước ngực, trong miệng vẫn lẩm bẩm mấy loại chú ngữ kỳ quái "A Mễ Thâu Phật" gì đó.

Thiết Điểu Phi không khỏi lấy làm lạ: Lần trước khi ta đi, Chiến Tăng đại sư còn ủ rũ, nói rằng Hoàng Vân Phát này không chịu nghe lời hắn, hiện tại sao thành như vậy rồi?

Tuy nhiên không sao, đây không phải trọng điểm.

Bộ hạ của Hoàng Vân Phát đi tới, ghé vào lỗ tai gã thấp giọng nói: "Lão gia, ta đi theo Thiết Điểu Phi xem rồi, hắn thật sự có một số hàng ở trên Hoàng Hà, tất cả đều là điểu súng phẩm chất nhất lưu, mấy trăm cây."

Hoàng Vân Phát mừng rỡ, sự sợ hãi đối với người rối thoáng cái bị hơi tiền xua tan: "Có phát hiện ra chỗ nào khả nghỉ không?"

Bộ hạ thấp giọng nói: "Không phát hiện chỗ khả nghỉ nào, những điểu súng này không có đạn dược, xem ra đúng như lời Thiết Điểu Phi nói, chỉ là một đám thợ rèn bỏ trốn chế tạo hỏa súng, họ thậm chí không có cách nào kiếm được hỏa dược và đạn chì."

Hoàng Vân Phát mừng như điên, nếu bán số hàng này cho Kiến Nô sẽ kiếm được bao nhiêu tiền a? Quan trọng nhất, nếu như có được đường dây này, về sau có thể mua được điểu súng không ngừng từ trên tay những thợ rèn bỏ trốn này, đầu cơ trục lợi cho Kiến Nô, đó mới thật sự là tài nguyên cuồn cuộn, núi vàng núi bạc cũng không ngăn được.

Bán cái gì có thể kiếm được càng nhiều hơn so với súng đạn?

Không có!

Trong nháy mắt, gã cảm thấy diêm dẫn trong tay mình cũng không còn thơm nữa rồi.

Gã quay đầu nhìn sang Thiết Điểu Phi, ánh mắt lộ ra ý thưởng thức: "Thiết Điểu Phi, ta rất thích hàng của ngươi."

Thiết Điểu Phi cười hắc hắc: "Ngài thích là tốt rồi, ngài xem, số hàng này, ngài báo cái giá đi."

Hoàng Vân Phát đưa tay lấy ra diêm dẫn từ trong tay áo của mình, đặt cho ngươi? Mặt khác, cũng có thể giới thiệu cho ngươi làm quen với bằng hữu tại quan ngoại của ta."

Thiết Điểu Phi vội vàng làm ra vẻ mừng rỡ: "Đa tạ Hoàng viên ngoại dẫn dắt."

Hoàng Vân Phát: "Giao hàng ở đâu?"

Thiết Điểu Phi: "Trên sông..."

"Không được." Hoàng Vân Phát lập tức ngắt lời hắn: "Không thể giao hàng trên mặt sông, quá không an toàn. Ta xem như vậy đi, thôn Chu Thanh, cách sáu dặm phía tây bến đò Đại Vũ."

Thiết Điểu Phi vừa nghe đã hiểu, bên cạnh Hoàng Vân Phát có ky binh Kiến Nô bảo vệ, cho nên gã càng thêm tự tin đối với sức

chiến đấu của mình trên đất bằng, không muốn giao dịch trên mặt sông.

Đáng tiếc!

Bên bến tàu Hiệp Xuyên đã phái ba chiếc thuyền đại pháo qua đây, chính là dự định đánh đổ Hoàng Vân Phát trên mặt sông, tiễn gã xuống Hoàng Hà cho cá ăn, nhưng người này cảnh giác như vậy, xem ra ba chiếc thuyền đại pháo kia chắc không phải sử dụng đến rồi.

Lúc này phải lừa gã mới được, Thiết Điểu Phi đành phải nói: "Được, giao hàng tại thôn Chu Thanh."

Hai người thương lượng xong, Thiết Điểu Phi lại phải lần thứ hai ra khỏi thành, đi "an bài giao hàng", cho nên sẽ mất đi quản chế đối với Hoàng Vân Phát, hắn đành phải quay sang nháy mắt ra hiệu cho Chiến Tăng đại sư. Chiến Tăng cụp hai hàng lông mày xuống, thoạt nhìn như không thấy gì hết, trên thực tế lại nhanh chóng dương dương lông mày lên, xem như là đáp lại.

Lúc này Thiết Điểu Phi mới yên tâm lớn mật xoay người đi ra ngoài.

Ra khỏi dinh thự của diêm khóa tỉ, khi đi qua một con hẻm nhỏ, đột nhiên từ trong hẻm có một con rối cao nửa người chui ra.

Thiết Điểu Phi: "A, tham kiến Thiên Tôn!"

Con rối Thiên Tôn cười lộp cộp, cũng không nói nhiều.

Bộ hạ của Thiết Điểu Phi hiểu ý, vội vàng lấy ra một túi đen cho bản thân con rối Thiên Tôn chui vào, đoàn người vội vã đi về hướng ngoài thành, rất nhanh họ về tới Tiêu Trì. Đám người Hình Hồng Lang, Cao Sơ Ngũ, Tạo Oanh, Lão Nam Phong chờ ở chỗ này đã lâu, nghe Thiết Điểu Phi thuật lại sự việc, tất cả mọi người cười hắc hắc: "Được, thôn Chu Thanh, chúng ta đến đó bày Long Môn

yến, cho Hoàng Vân Phát và đám Kiến Nô cảm nhận một chút sự nhiệt tình của chúng ta đi." Thôn Chu Thanh.

Thôn Chu Thanh là một thôn trang bình nguyên điển hình, xung quanh có thể nói là vùng đất bằng phẳng.

Ngày mùa tốt, trên bình nguyên toàn là cây nông nghiệp mọc từng mảng lớn, nhưng hiện tại đang hạn hán, không có cây nông nghiệp, chỉ có toàn là ruộng đồng khô cạn bỏ hoang.

Đây là một địa phương tốt để phóng ngựa chạy băng băng.

Hoàng Vân Phát lựa chọn giao hàng ở chỗ này, chính là bởi vì nơi này đủ bằng phẳng.

Địa phương bằng phẳng lợi cho ky binh tác chiến, lại không lợi cho mai phục.

Các bộ hạ của Hoàng Vân Phát đẩy theo rất nhiều xe đi tới thôn Chu Thanh.

Ky binh Kiến Nô cực kỳ cẩn thận, trước khi vào thôn trước hết phái ra trinh ky, dò xét rõ ràng mấy dặm xung quanh thôn Chu Thanh, bảo đảm ở đây không có phục binh, bản đội của Hoàng Vân Phát mới chậm rãi đi tới.

Thiết Điểu Phi dẫn theo mấy chục người chờ ở chỗ này đã lâu, ở trên xe trước mặt họ chất đầy điểu súng.

Hoàng Vân Phát cũng không tiếp cận ngay, mà phái ra bộ hạ đi qua, nghiệm hàng trước, bảo đảm số điểu súng này đều là hàng thật, lúc này mới hài lòng vung tay lên: "Tốt, bọn ta nhận số hàng này."

Điểu Phi mỉm cười: "Đã như vậy, ta cáo từ trước, cầm diêm dẫn của ngài cho đi lấy chút muối, kiếm một khoản, sau đó trở lại tìm Hoàng viên ngoại, dẫn ta đi quan ngoại buôn bán."

Hoàng Vân Phát: "Không dám không dám!"

Thiết Điểu Phi ném xuống hơn 200 cây điểu súng, nghênh ngang mà đi.

Trước khi hắn rời đi, Hoàng Vân Phát vẫn luôn duy trì cảnh giác, mãi đến khi Thiết Điểu Phi thật sự đi xa rồi, gã mới mỉm cười nói: "Xem ra người này không giở thủ đoạn gì, thật sự bán điểu súng cho ta, hắc hắc hắc, lần này lãi to rồi, chúng tiểu nhân, lập tức chuyển hàng."

Thủ hạ của gã lập tức ào lên, chuyển hơn 200 cây điểu súng lên xe của mình.

Đang chuyển, một bộ hạ đột nhiên lấy ra một tờ giấy từ trong đống điểu súng, giơ cao lên, ngạc nhiên nói: "Ơ, bên trong điểu súng có một tờ giấy này, trên tờ giấy có viết chữ, ta không biết chữ." Gã cầm lấy tờ giấy kia, tập trung nhìn vào, phía trên viết: "Ngày chết của ngươi đã đến."

Hoàng Vân Phát cả kinh: "Trúng kế?"

Đúng lúc này, vẻ mặt các ky binh Kiến Nô thoáng cái thay đổi, chúng nghe được tiếng vó ngựa quen thuộc, hơn nữa là âm thanh lượng lớn chiến mã cùng chạy.

"Có đội ky binh tới, từ ba phương hướng."

Một tên Kiến Nô biết nói tiếng Hán nhao nhao lên.

Hoàng Vân Phát lại kinh hãi, chỉ thấy ba hướng đông tây bắc mỗi bên xuất hiện 100 ky binh, xếp hàng ngang, giống như đang xếp thành hình một cái túi thật lớn, phong kín cả ba phương hướng, chỉ để lại hướng nam.

Mà phía nam là Hoàng Hà cuộn trào!

Hoàng Vân Phát: "Con mẹ nó, Thiết Điểu Phi này thiết kế hãm hại lão tử, những ky binh này có lai lịch gì? Hắn chỉ là buôn muối lậu làm sao có được nhiều ky binh như vậy?"

Một bộ hạ la lên: "Có lẽ là quan phủ, quan phủ đã biết chúng ta đưa vật tư cho người của quan ngoại, cho nên muốn thu thập chúng ta."

Hoàng Vân Phát: "Chó thật! Nghĩ cách xông ra."

Kiến Nô binh biết nói tiếng Hán kia đột nhiên cười hắc hắc: "Những ky binh nhát chết của Trung Nguyên này thì có gì mà sợ? Chúng ta một người có thể đánh mười người! Hoàng tiên sinh, ngươi cứ đi cùng bọn ta, chúng ta lựa chọn một hướng, trực tiếp đột phá vòng vây của chúng là được."

Chương 487: Đại sư, ta cải tà quy chính

Chương 487: Đại sư, ta cải tà quy chính

Ky binh Kiến Nô lên tiếng, cũng khiến Hoàng Vân Phát thoáng an lòng hơn.

Đúng vậy!

Bên cạnh ta có tỉnh ky quan ngoại cường đại vô cùng, những người này chính là từ nhỏ lớn lên trên lưng ngựa, lợi hại hơn nhiều so với ky binh của Trung Nguyên, mã thuật không cùng một đẳng cấp, sức chiến đấu trên lưng ngựa cũng có thể nói là một trời một vực.

Kẻ địch tuy nhiều, nhưng vì bao vây đã tản ra thành hình cái bao lớn, vậy bên mình chỉ cần tập trung tỉnh ky tại một điểm, như mũi dao mở ra cái túi, liền xông ra thôi.

Chỉ cần lao ra khỏi vòng vây rồi chạy, ky binh Trung Nguyên tuyệt đối không đuổi kịp bọn ta.

Chiến mã Hoàng Vân Phát ngồi trên cũng là ngựa tốt đỉnh cấp đến từ quan ngoại, chỉ cần có thể chạy, gã tin tưởng chiến mã của phục binh tuyệt đối không đuổi kịp mình.

"Được, không phải sợ!"

"Chuẩn bị đột phá."

Ngay khi các ky binh Kiến Nô nóng lòng muốn thử, chuẩn bị xung phong, lại nhìn thấy 300 ky binh từ bên ngoài bao vây tới đột

nhiên đồng thời xoay người xuống ngựa, đáp xuống mặt đất.

Hành động này khiến chúng đồng thời sửng sốt, không rõ nguyên do.

Kế tiếp, 300 ky binh cùng nhau trở tay, từ trên lưng lấy xuống một cây hỏa súng...

Hoàng Vân Phát nhìn mà ngẩn ra.

Các ky binh Kiến Nô lại bị giật mình: Hả? Thì ra đối phương căn bản không phải ky binh, mà là... hỏa súng binh cưỡi ngựa chạy tới?

Trong nháy mắt, 300 ky binh biến thành 300 hỏa súng binh, triển khai trận hình thành một cái túi lớn, nhắm ngay nhóm người Hoàng Vân Phát ở chính giữa.

Ky binh Kiến Nô có kinh nghiệm tác chiến với biên quân rất phong phú, thấy cảnh trước mắt, trong lòng mới rốt cuộc luống cuống, chúng không sợ ky binh của Trung Nguyên, thế nhưng lại sợ hỏa súng binh của Trung Nguyên, hiện tại bị người bao vây như vậy, làm sao bây giờ?

Cầu xin tha thứ là không có khả năng rồi, kế sách hiện nay, chỉ có một, xông lên.

Ky binh Kiến Nô hú vang rồi phóng ngựa xông tới trước, liều chết xung phong.

Thế là chúng đã chết thật!

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Hỏa súng khai hoả, dân đoàn thôn Cao Gia dù là Hoạt thang thương hay là Tuyến thang thương, tất cả đều chọn dùng kỹ thuật Toại phát, căn bản không cần đốt ngòi nổ, nói khai hoả liền khai

hoả, bóp cò súng một cái là bắn.

Mấy trăm miếng đạn chì bay về phía mấy chục ky Kiến Nô, không một chút lo lắng nào.

Ky binh Kiến Nô trong nháy mắt cả người lẫn ngựa đều bị bắn thành cái sàng.

Thi thể mất đi sinh mệnh từ lưng ngựa ngã xuống.

Tạo Oanh từ xa nhìn thấy cảnh này, không khỏi thở dài một tiếng: "Lãng phí ngựa tốt, lãng phí ngựa tốt a, có lẽ nên để Ky Binh doanh của ta lên giết chết Kiến Nô trên lưng ngựa, là có thể đoạt lấy số ngựa này rồi."

Lão Nam Phong ở bên cạnh nhún vai nói: "Vừa mới cô cũng thấy động tác xung phong của những Kiến Nô này rồi đấy, còn chưa nhìn ra sao? Chúng lợi hại hơn nhiều so với ky binh của cô, thật muốn ky đối ky, không khéo thật sự sẽ bị chúng phá tan vòng vây, nói không chừng chúng ta còn có thể có huynh đệ chết trận, vẫn là dùng hỏa súng bắn là an toàn nhất."

Tạo Oanh gật đầu: "Cũng phải, so với mấy chục con ngựa, vẫn là mạng của các huynh đệ càng quan trọng hơn. Cầm hỏa súng bắn giết Kiến Nô, càng thêm an toàn ổn thỏa."

Ky binh Kiến Nô ngã xuống, gia đỉnh binh dưới trướng Hoàng Vân Phát thì không có tác dụng gì rồi.

Chúng càng thêm không chống lại được hỏa súng trận cường đại.

Chúng biết mình xong đời rồi!

Hoàng Vân Phát trốn trong đám hộ vệ, đột nhiên cười lớn tiếng: "Ha ha ha, các ngươi đừng đắc ý... Các ngươi cho rằng mình thắng rồi? Không, căn bản không có! Lão tử căn bản không phải

Hoàng Vân Phát, chỉ là thế thân của Hoàng Vân Phát, ha ha ha ha... Các ngươi không giết được hắn."

Mọi người: "1!"

"Mẹ nó!" Thiết Điểu Phi thò đầu ra từ phía sau sườn núi đằng xa, kinh ngạc nói: "Láu cá thế sao?" Con rối Thiên Tôn cũng không khỏi ngẩn người: "Nhượng tử đạn phi?"

Trong rừng cây ngoài mấy dặm, Hoàng Vân Phát chân chính đang cầm một cái kính viễn vọng Tây Dương nhìn về tình huống bên này, hừ lạnh một tiếng nói: "Ta biết ngay mà, chuyện này khắp nơi là quỷ dị, may mà ta có phòng bị, đáng tiếc là sau đó không còn thế thân để dùng nữa, ta phải càng thêm cẩn thận hành sự."

Gã thu hồi kính viễn vọng, xoay người, nói với mười tên hộ vệ thân tín giữ lại bên cạnh: "Chúng ta đi. Trước tiên về đến nơi an toàn, sau đó tổ chức nhân thủ, kéo theo các mỉnh hữu Tấn thương, bắt tên Thiết Điểu Phi này lại tra khảo cẩn thận, xem rốt cuộc là thế lực nào ở sau lưng đối nghịch với ta."

Gã vừa mới quay người lại, liền nghe được phía sau không xa vang lên một tiếng phật hiệu: "A Mễ Thâu Phật, thiện tể thiện tể! Hoàng thí chủ, ngươi xem, nếu như ngươi làm chuyện xấu, sẽ có người muốn lấy tính mạng của ngươi, lần này mặc dù ngươi có thể chạy trốn, nhưng lần sau thì sao? lần sau nữa thì sao? Ài! Chỉ có bình sinh không làm chuyện đuối lý, nửa đêm mới không sợ quỷ gõ cửa. Nghe bần tăng khuyên một câu, quay đầu lại đi. Chỉ cần ngươi thật tâm hối cải, hiện tại những người muốn giết ngươi, tương lai nói không chừng đều là bằng hữu của ngươi."

Hoàng Vân Phát hơi nheo mắt lại: "Chiến Tăng đại sư, ngươi đang theo dõi ta?"

Chiến Tăng nói: "Ta chỉ đang đi theo một thí chủ đã đánh mất bản thân."

Hoàng Vân Phát: "Ta không muốn giết người xuất gia, ngươi cút ra xa một chút."

Chiến Tăng: "A Mễ Thâu Phật! Quay đầu lại đi."

"Con mẹ nó, bảo ngươi cút ngươi nghe không vậy?" Một tên thủ hạ xông tới, vung yêu đao chém vào đầu Chiến Tăng một đao.

Nhưng Chiến Tăng đâu dễ dàng đối phó như vậy, tiêu côn trong tay vung lên, thủ hạ kia ngã sấp mặt.

Hoàng Vân Phát thầm kinh hãi: Hòa thượng này thân thủ giỏi như vậy sao? Có vấn đề!

Một khi gã sinh nghỉ, vậy mặc kệ đối phương có phải người xuất gia hay không, giết là không sai, bèn phất tay nói: "Lên, thịt hắn."

Mười tên hộ vệ còn lại đều xông lên.

Mười người đánh một, ưu thế tại ta.

Chiến Tăng chỉ mét câv tiêu ân. hơn nữa hắn còn không muốn diết người, nhất định phải coi trọng "Thần võ bất sát chỉ thuật", đâu chống đỡ được mười tên hộ vệ luân phiên tiến công, không đến mấy hiệp, Chiến Tăng đã bị đánh cho luống cuống tay chân, chật vật lui về phía sau.

Thí chủ, quay đầu lại đi!" Chiến Tăng vội gọi: "Hiện tại phóng hạ đồ đao, còn kịp."

Hoàng Vân Phát: "Mau giết hắn, nghe hắn nói chỉ tổ bực mình."

Một tên hộ vệ hăm hở quét một đao về phía Chiến Tăng, Chiến Tăng đang tránh một đao khác, thật sự không tránh kịp một đao phía sau này, phập một tiếng, trên cánh tay bị vạch ra một miệng

máu.

Hắn trong lúc vội vàng cúi đầu nhìn...

Hai mắt đột nhiên đỏ lên!

"Ai? Con mẹ nó đứa nào, dám làm lão tử đổ máu? Chưa nghe nói qua tên tuổi của thương nhân muối Hà Bình ăn thịt người sao?"

Hoàng Vân Phát cùng Các hộ vệ thấy vậy thì đầu đầy dấu chấm hỏi?

Chiến Tăng vẻ mặt hòa ái biến mất không thấy, hiện tại họ đối mặt là Hà Bình vẻ mặt sát khí, Hà Bình vung tiêu côn trong tay, phốc một tiếng, đâm trúng huyệt Thái Dương của một tên hộ vệ, hộ vệ hét thảm một tiếng rồi ngã xuống...

Tiếp theo một vùng côn ảnh tung bay, hộ vệ cứ một tên tiếp một tên kêu thảm ngã xuống, cơ hồ mỗi một tên đều bị một côn đánh vào nơi yếu hại chết ngay!

Không đến chốc lát, chỉ còn lại một mình Hoàng Vân Phát.

Gã sợ đến mức toàn thân run rẩy: "Ngươi... ngươi... Chiến Tăng đại sư... ta... ta phóng hạ đồ đao rồi, hiện tại ta cải tà quy chính, lập tức, lập tức... ta sẽ không bán đồ... cho Kiến Nô nữa."

"Chiến Tăng? Ai là Chiến Tăng?" Hà Bình nhếch miệng, cười dữ tợn nói: "Lão tử gọi là Hà Bình, ngươi cải tà quy chính hay không liên quan gì đến lão tử?"

Hắn đập vù một côn vào đỉnh đầu Hoàng Vân Phát...

Màu trắng màu đỏ bắn đầy đất.

Chương 488: Sử Khả Pháp tới

Chương 488: Sử Khả Pháp tới

Ngự sử Ngô Sân đang đau đầu.

Đau thấy tía má luôn!

Ba vạn gia quyến của lưu khấu hiện tại đang chen chúc nhau bên trong huyện thành Hà Khúc nho nhỏ.

Mặc dù hắn biết rõ nói như vậy không nên, nhưng vẫn ở trong lòng thầm mắng một câu: Đồ chó đẻ Vương Gia Dận, khi đột phá vòng vây cũng không mang gia quyến theo, vứt ở chỗ này làm cái gì? Vợ con của lưu khấu, ta nuôi thay ngươi sao?

Trong nháy mắt, trong lòng ngay cả quan văn như hắn cũng thoáng hiện lên ý nghĩ như quan võ: Giết sạch tốt nhất!

Tuy nhiên ý nghĩ như vậy đối với văn nhân từng đọc "sách thánh hiền" mà nói, đó là suy nghĩ tuyệt đối không nên có, sau khi bóp chết mặt u ám của mình, một lần nữa khôi phục mặt quang minh, hắn nhíu mày: Phải thu xếp cho những người này.

Hơn nữa, những người này còn không thể thu xếp tại Sơn Tây.

Những người này đều là người Thiểm Tây, nếu như hắn mở miệng nói thu xếp tại Sơn Tây, tuần phủ Sơn Tây Tống Thống Ân khẳng định sẽ không thích, không thích sẽ không dễ phối hợp, đến lúc đó tùy tiện tìm một sơn cốc ném ba vạn người này vào đó, không cho ăn, không cấp ruộng đất, mặc cho họ tự sinh tự diệt, không tới mấy ngày, những người này lại sẽ phản thôi.

Mặc dù họ không có thanh niên, tất cả đều là người già và phụ

nữ trẻ em, nhưng một đám lão nhân và phụ nhân cầm cuốc tạo phản, đó không phải càng thể hiện ra triều đình vô đạo sao? Đến lúc đó lại tới giết tiếp? giết cho máu chảy thành sông, đưa lên thủ cấp của ba vạn người, hoàng thượng tức giận, không khéo sẽ chém đầu của ngự sử Ngô Sân hắn.

Không có biện pháp, chỉ có thể chuyển về Thiểm Tây!

Vừa nghĩ đến chuyển về Thiểm Tây, hắn liền nghĩ tới Tế Công hòa thượng, nghĩ tới huyện Trừng Thành.

"Ôi, cũng không biết ba vạn người này huyện Trừng Thành có chịu nhận không."

"Báo!"

Một tên thủ hạ tiến đến, lớn tiếng báo cáo: "Đại nhân, Thôi quan Thiểm Tây Sử Khả Pháp cầu kiến." Rất nhanh, Sử Khả Pháp bước nhanh vào.

Sử Khả Pháp năm nay 29 tuổi, đang độ tuổi hùng tâm tráng chí gây dựng sự nghiệp, chức quan hiện tại là thôi quan của Thiểm Tây Tây An, cái gọi là thôi quan, chủ yếu chính là chủ quản hình danh, lo việc lễ nghi.

Có điều từ khi hắn nhận chức chưa làm qua công tác nghiêm chỉnh nào của thôi quan, mà vẫn luôn phụ trách cứu tế dân.

Chịu thôi, không cứu tế không được a!

Nếu như không cứu tế, dân sẽ phạm tội, đến lúc đó công việc của thôi quan sẽ làm không xuể.

Cho nên phải cứu tế trước khi dân phạm tội, phòng hoạn để không xảy ra, vậy sẽ không cần làm công việc của thôi quan, lúc này mới gọi là thôi quan chân chính, cũng giống như cao thủ kiếm thuật chân chính trong tay không có kiếm vậy.

Ngô Sân vừa nhìn thấy Sử Khả Pháp, tựa như thấy được người thân, nước mắt ngắn nước mắt dài: "Sử huynh tới thật đúng lúc, cần phải đưa những gia quyến của lưu khấu chạy từ Thiểm Tây tới Sơn Tây này về Thiểm Tây để an trí, dọc theo đường đi cần dùng một số bạc, mà người phụ trách chuyện này nếu nảy lên tham niệm, sẽ đút hết số bạc này vào túi của mình, ba vạn người này nhất định sẽ lại tạo phản, bản quan chỉ có thể giao nhiệm vụ này cho ngươi, mới có thể tâm an."

Sử Khả Pháp vẻ mặt tự tin cùng thong dong, trong ánh mắt cũng mang theo kiên định: "Ngô đại nhân yên tâm, nếu hạ quan tham một đồng tiền cứu tế, kiếp sau đầu thai làm tảng đá trải đường đi, bị vạn dân giẫm đạp."

Ngô Sân: "Ta chỉ có tin ngươi thôi."

Hắn vung tay lên, thủ hạ xách ra một cái rương: "Ngươi dùng số bạc này, đưa ba vạn người này về Thiểm Tây đi, giao họ đến tay huyện lệnh Trừng Thành Lương Thế Hiền."

Sử Khả Pháp vừa nhìn vào trong rương, trong lòng hít một hơi lạnh: "Ngô đại nhân, nếu như ta không nhìn lầm, ở đây nhiều lắm chỉ có ba nghìn lượng bạc, làm sao hạ quan có thể sử dụng chút bạc ấy để thu xếp cho ba vạn người được."

Ngô Sân: "Đây chỉ là lộ phí, xài trên đường."

Sử Khả Pháp: "Chỉ là lộ phí? Sau khi đến huyện Trừng Thành, hạ quan có thể không quản nữa sao?"

Ngô Sân gật đầu: "Không cần quản nữa, cũng quản không được rồi, ài." Vẻ mặt hắn buồn bã: "Bản quan mang theo mười vạn lượng bạc nhập Thiểm, vừa đến Thiểm Tây đã bị Hồng Thừa Trù đòi hai vạn lượng để trả tiền quân lương đang nợ, trong tay chỉ còn lại tám vạn, đông cứu, tây cứu, hiện bạc trong tay còn không đủ năm vạn, ba nghìn lượng này, cũng là bản quan cắn răng mới

có thể đưa cho ngươi."

Sử Khả Pháp giật mình.

Ngô Sân bước nhanh tới, nắm lấy tay Sử Khả Pháp: "Ngoại trừ ngươi, ta không tin được những người khác, họ đều sẽ tham bạc, chỉ có ngươi mới đáng giá tin cậy."

Sử Khả Pháp phấn chấn: "Hiểu rồi, Ngô đại nhân yên tâm giao cho ta đi, cho dù năng lực của hạ quan không cao, nhưng cũng chắc chắn nỗ lực để làm."

Rất nhanh, Sử Khả Pháp mang theo một nghìn quan binh, ba vạn người già phụ nữ, bước lên con đường tiến về huyện Trừng Thành.

Từ Hà Khúc đến huyện Trừng Thành, biện pháp nhanh nhất phải là đi thuyền.

Thế nhưng thượng du Hoàng Hà dòng nước chảy xiết, đi thuyền không dễ, vận lực của triều đình ở chỗ này không đủ, căn bản không thể điều tới đủ số thuyền vận chuyển ba vạn người. Sử Khả Pháp đành phải đi đường bộ, tới Thái Nguyên trước, sau đó từ Thái Nguyên đến phủ Bình Dương, lại từ phủ Bình Dương đến phủ Hà Tân, thông qua Long Môn Cổ Độ vượt qua Hoàng Hà, lại đi qua huyện Hàn Thành, huyện Hợp Dương tiến vào Trừng Thành.

Tổng chiều dài của con đường này đủ tới ngàn dặm!

Sử Khả Pháp biết rất khó, nhưng hắn không sợ, mặc dù hắn yếu, nhưng chưa bao giờ lùi bước.

Vài ngày sau, hắn đã đưa người tới phủ Thái Nguyên.

Lương thực mang theo khi xuất phát đã ăn sạch rồi, ba vạn người đói đến mức gào khóc, rất nhiều người đã đi không nổi, tâm tình sụp đổ hoàn toàn, nếu không cho họ ăn cái gì, chỉ sợ sẽ xảy ra

chuyện.

Sử Khả Pháp đành phải tiến vào phủ Thái Nguyên mua lương.

Vào thành hỏi lương hành của quan phủ, giá lương một đấu 800 văn tiền.

Sử Khả Pháp lập tức cảm thấy đau đầu.

Tính toán như vậy, ba nghìn lượng bạc chỉ đủ mua khoảng năm nghìn cân lương thực, thế thì sao mà đủ cho ba vạn người đi một nghìn dặm đường đây? Hết cách rồi, kiên trì làm thôi.

Trước tiên Sử Khả Pháp mặc cả với lương hành, lấy ra quan uy, ép giá lương xuống còn 700 văn một đấu, sau đó lại lấy ra 1500 lượng bạc mua hơn hai vạn cân lương thực, trước tiên để cho ba vạn người ăn một bữa lửng dạ, ngăn cản tâm tình bạo động của họ, sau đó tiếp tục dẫn theo họ đi về hướng nam.

Dọc theo đường đi đào rễ cỏ, móc rau dại, lột vỏ cây, trộn mấy thứ này cùng với lương thực vào nấu chung, cố gắng tiết kiệm nhất, gian nan bôn ba một phen lại đi được vài trăm dặm đường.

Hơn hai vạn cân lương thực kia đã tiêu hao hết sạch.

Một thuộc hạ báo lại: "Đại nhân, lương thực của chúng ta cạn rồi, phải tìm một nơi mua lương thôi."

Sử Khả Pháp nhíu mày thật chặt: "Thành trì phía trước phải đi qua là cái nào?"

Thuộc hạ báo: "Phủ Bình Dương."

"Phủ Bình Dương sao?" Sử Khả Pháp lập tức nhớ tới, không lâu còn thấy qua một tin báo quân tình, nói phủ Bình Dương bị Nam doanh Bát Đại Vương suất lĩnh một vạn tặc quân tiến công, tham tướng Lý Hoài chiến bại, suýt nữa phá thành, sau đó được Thạch

bách tổng dưới trướng tổng binh Thiểm Tây tiếp viện, mới may mắn bảo vệ được, bởi vậy Thạch bách tổng cũng lên chức bả tổng.

Sử Khả Pháp thở dài: "Không lâu phủ Bình Dương mới bị tặc tử đánh qua, chỉ sợ giá lương cũng sẽ không rẻ, ôi... phải làm sao mới tốt đây."

Chương 489: Hạ quan lãng phí rồi

Chương 489: Hạ quan lãng phí rồi

Sử Khả Pháp không dám để cho ba vạn gia quyến lưu khấu kia vào thành, sợ sẽ khiến cho phủ thành lộn xộn, bèn để họ ở ngoài thành, bản thân hắn thì y phục đơn giản dẫn theo một tiểu đội gia đỉnh đi vào phủ Bình Dương.

Tri phủ Bình Dương Đậu Văn Đạt nhìn thấy ngoài thành có nhiều người tới như vậy, đương nhiên cũng phải tới hỏi, sớm đã đến cửa thành nghênh đón.

Chức quan của Sử Khả Pháp thấp hơn Đậu Văn Đạt, hành đại lễ xong hắn ngoan ngoãn báo cáo: "Hạ quan phụng mệnh của thiên sứ Ngô Sân Ngô đại nhân, áp giải ba vạn hàng tặc, từ phủ Hà Khúc đến huyện Trừng Thành, trải qua quý địa, phải làm phiền ở đây một phen."

Đậu Văn Đạt: "Chỉ cần họ không làm loạn thì cũng không sao. Nếu dám làm xằng làm bậy, phủ Bình Dương ta cũng có thủ đoạn trị bọn họ."

Nói xong, hắn chỉ vào một võ quan đứng bên cạnh, giới thiệu: "Vị này chính là ái tướng dưới trướng tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân tướng quân, Vương Tiểu Hoa, Vương bả tổng, hiện tại phủ Bình Dương hoàn toàn dựa vào Vương bả tổng trấn thủ."

"Vương Tiểu Hoa?" Sử Khả Pháp ở trong lòng âm thầm thổ tào gia trưởng nào đặt tên cho hài tử không may này, lại quay sang Bạch Miêu chắp tay: "Vương bả tổng vất vả rồi."

Bạch Miêu ủy khuất muốn chết, mỗi một lần được người ta giới thiệu tên đều có cảm giác muốn từ trên tường thành nhảy xuống. Hắn ôm quyền hoàn lễ, cũng không nhiều lời, chỉ thò đầu ra từ trên tường thành, nhìn thoáng qua ba vạn gia quyến của lưu khấu đang đồn trú ở ngoài thành, trong lòng yên lặng tính toán. Thiên Tôn thấy nhiều người như vậy, khẳng định rất hài lòng, mặc dù không có thanh niên, thế nhưng lão nhân có thể lôi đi làm đồ tre nứa, làm đồ từ hạt đậu, nữ nhân có thể làm may mặc, in ấn đóng sách, trẻ con có thể đưa vào học đường trong ngục giam...

Hắn đang nghĩ ngợi, Sử Khả Pháp mở miệng hỏi: "Đội ngũ của hạ quan hết lương rồi."

Hắn vừa mở miệng, Đậu Văn Đạt liền cướp lời: "Phủ Bình Dương cũng không còn lương, hết rồi."

Sử Khả Pháp dở khóc dở cười: "Không lấy không! Hạ quan có bạc, dùng tiền mua."

"AI!" Vẻ mặt Đậu Văn Đạt lúc này mới giãn ra: "Mua thì không thành vấn đề. âi chan. bản nauan nên eớm nah# đến mới nhải Si đai nhân là na e0 Ngô đại nhân phái tới, trên tay khẳng định có bạc cứu tế của hoàng thượng phát, mười vạn lượng cơ mà, ha ha ha..."

Sử Khả Pháp thầm nghĩ: Người người đều biết Ngô đại nhân mang theo mười vạn lượng, nhưng không mấy người biết Ngô đại nhân sắp chết đói rồi, Ngô đại nhân đáng thương a.

Hắn "khụ" một tiếng: "Không biết giá lương hiện tại của phủ Bình Dương là..."

Đậu Văn Đạt nhún vai: "Giá lương của chúng tôi ở đây cũng không rẻ."

Sử Khả Pháp căng thẳng.

Chỉ thấy Đậu Văn Đạt vươn ra ba ngón tay: "Một đấu 300 văn."

"Cái gì?" Sử Khả Pháp thất kinh: "300 văn?"

Hắn mới từ Thái Nguyên qua, bên kia chính là 800 văn, hắn nói sùi cả bọt mép còn ném ra cả quan uy, thật vất vả mới chốt được giá 700, ai ngờ vừa đến Bình Dương, trong nháy mắt đã giảm thành 300 rồi, con mẹ nó cái này...

"Đậu đại nhân, vì sao ở đây lại rẻ như vậy?"

Đậu Văn Đạt lại chỉ Bạch Miêu: "Nhờ có Tiểu Hoa..."

"Phốc!" Bạch Miêu thiếu chút nữa hộc máu, vội vàng nói: "Xin gọi ta là Vương bả tổng."

Đậu Văn Đạt mắt điếc tai ngơ: "Tiểu Hoa sinh ra trong gia đình giàu có, trưởng bối trong nhà hắn vì ủng hộ sự nghiệp của hắn, đã chuyển từ Thiểm Tây tới lượng lớn lương thực và bán cho bản quan với giá thấp, ha ha ha, phủ Bình Dương này của bản quan thoáng cái liền ổn định."

Bạch Miêu trán nổi cả gân xanh: "Xin gọi ta là Vương bả tổng."

Sử Khả Pháp cũng lười nghe hai người điên này chọc nhau, hắn chỉ nhớ kỹ một điều, đó chính là giá lương của phủ Bình Dương rất thấp, không khỏi vui mừng quá đối, bèn xoay người nói với tùy tùng: "Mau mau, cầm hết bạc còn lại của chúng ta tới đây, mua hết thành lương thực."

Hắn đã dùng 1500 lượng bạc tại phủ Thái Nguyên, hiện ở trong tay chỉ còn lại 1500 lượng, lần này không cần suy nghĩ, tất tay toàn bộ.

Lần tất tay này đã hốt về năm sáu vạn cân lương thực, Sử Khả Pháp rất là hưng phấn, ha ha ha, dựa vào số lương thực này, khẳng định ta có thể duy trì cho đến huyện Trừng Thành rồi, ha ha

ha, khẳng định duy trì được rồi.

Hắn lại để cho ba vạn người ăn một bữa no, sau đó tạm biệt Đậu Văn Đạt và Bạch Miêu, tiếp tục đi về hướng nam, năm vạn cân lương thực giá nhiệt tình.

Cứ đi như thế.

Mấy ngày sau đã đến huyện Hà Tân.

Phía trước xuất hiện một phế tích, đó là huyện thành Hà Tân, tường thành bị đạp đổ, nhà cửa bị thiêu hủy hơn nửa, bên trong ngay cả bóng người cũng không thấy, Sử Khả Pháp nhìn mà không khỏi buồn bã rơi lệ: "Hà Tân thực sự thảm quá, hiện tại bản quan có lương, nếu trong huyện Hà Tân gặp nạn dân, bản quan cũng có thể cứu tế một chút. Đáng tiếc, ở đây đã không còn một người nào."

"Ôi, tiếp tục đi tới."

Đến huyện Hà Tân, cũng ý nghĩa cách Long Môn Cổ Độ đã không xa, mà qua Long Môn Cổ Độ thì về tới cảnh nội Thiểm Tây.

Sử Khả Pháp phấn chấn, giục đội ngũ mau chóng đi tới.

Không mất bao lâu, họ liền đi tới Long Môn Cổ Độ.

Sử Khả Pháp còn tưởng rằng ở đây chỉ là một bến đò nhỏ rất bình thường, lại không ngờ, đến nơi mới thấy, ở đây đã xây nên một thủy thành vô cùng khổng lồ, trong thành nhân khẩu trên vạn, vô cùng náo nhiệt.

"Ồ, thì ra lão bách tính trong huyện thành Hà Tân đều tới đây hết cả rồi."

Sử Khả Pháp phấn chấn, vội vàng đi tới dưới thành.

Đóng ở thủy thành này chính là Thạch Kiên, Thạch bách tổng,

người này Sử Khả Pháp đã từng nhìn thấy trong tin tức quan phương, đã giải vây cho phủ thành Bình Dương, a không đúng, hiện tại đã là bả tổng, phải gọi Thạch bả tổng rồi.

Sử Khả Pháp rất vui vẻ chào hỏi với Thạch Kiên: "Nghe nói Thạch tướng quân đánh lui Nam doanh Bát Đại Vương, lấy binh lực 200 đẩy lùi một vạn tặc khấu, chiến công dũng mãnh, quả thật là tấm hương của võ tướng."

Thạch Kiên nói: "Đâu có đâu có, đều là công lao của tham tướng Lý Hoài."

Sử Khả Pháp: "Cũng chỉ có quan trong kinh thành mới có thể tin tưởng là công lao của tham tướng Lý Hoài, những người ở Tần Tấn như chúng ta, có ai mà không biết chân tướng?"

Thạch Kiên đành phải mỉm cười: "Quá khen quá khen."

Sử Khả Pháp liếc mắt nhìn thành Long Môn Cổ Độ đầu người chỉ chít, thấp giọng nói: "Thạch tướng quân thu nhận nhiều nạn dân như vậy, vấn đề lương thực có giải quyết được không? Bản quan giới thiệu cho ngươi một Thạch Kiên cười: "Ôi trời, 300 văn? Đắt quá! Giá lương tại Long Môn Cổ Độ của ta chỉ 150 văn một đấu."

"Cái gì?" Sử Khả Pháp thất kinh: "150 văn?"

"Đúng vậy! 150 văn."

Sử Khả Pháp: "Phốc!"

Người ngã gục ra sau.

Gia đỉnh bên cạnh vội vàng đỡ lấy: "Lão gia, lão gia, ngài làm sao vậy?"

Sử Khả Pháp đấm ngực giậm chân: "Vì sao ta lại tiêu hết ngân

lượng tại phủ Bình Dương chứ? Phải nên để lại 1000 lượng đến đây mua lương mới đúng. Ngô đại nhân, hạ quan đã lãng phí ngân lượng của ngài rồi, hạ quan đã lãng phí rồi... Hạ quan quả thật chính là một phế vật... Ngài thật vất vả mới chắt bóp được chút ngân lượng cho hạ quan..."

Chương 490: Chuẩn bị bắc một cây cầu

Chương 490: Chuẩn bị bắc một cây cầu

Trên một tảng đá to bên cạnh Long Môn Cổ Độ, Titanic Thiên Tôn đang giang hai tay, cảm nhận ánh mặt trời dịu dàng mà ấm áp.

Lượng lớn lão bách tính từ huyện Hà Tân qua đây đang cầu nguyện phía trước tượng thiên tôn, đều là những nguyện vọng rất mộc mạc, ví dụ sang năm mưa thuận gió hoà, lưu khấu đừng trở lại, trong nhà có năm con vịt trời cầu sinh con trai, trong nhà đã sinh năm con trai cầu sinh một con gái...

Đúng lúc này, tròng mắt Thiên Tôn chuyển động, sống lại rồi!

Tượng thiên tôn vừa sống lại, động tác đầu tiên chính là thả hai tay đang giang ra xuống, thuận tiện thổ tào: "Cũng không biết là pho tượng do tên nào thiết kế, cứ muốn hai tay thiết kế thành hình dạng giang ra, có mệt hay không vậy?"

Y vừa sống lại, các lão bách tính đang cầu nguyện phía trước rất là cảm động: "Thiên Tôn phủ xuống rồi!"

"Cuối cùng ta cũng nhìn thấy Thiên Tôn phủ xuống rồi."

"Oa, Thiên Tôn!"

"Thiên Tôn!"

Lý Đạo Huyền đành phải giơ lên hai tay silicon vừa mới thả xuống: "Yên tĩnh!"

Các lão bách tính lập tức im lặng.

Lý Đạo Huyền nói: "Ta đi thăm thú xung quanh thôi, mọi người yên tĩnh đi, đừng hù tên quan mới tới."

Các lão bách tính vội vàng đáp lại rồi lui ra.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới chuyển tầm mắt về phía Sử Khả Pháp vẫn còn đang ở bên ngoài Long Môn Cổ Độ, đang tổ chức cho ba vạn hàng tặc chuẩn bị qua sông.

Trong đầu từ từ chạy qua tư liệu về Sử Khả Pháp...

Sử Khả Pháp, danh tướng, anh hùng dân tộc kháng Thanh, thế nhưng, mặc dù hắn có vầng sáng của danh tướng và anh hùng trên người, lại gần như không đánh thắng một trận nào, thua liên tục, thua đến cuối cùng diệt vong cùng Đại Minh.

Năng lực của hắn rất có hạn, thậm chí có thể nói rất yếu, nhưng trên khí tiết hắn lại không thua một ai.

1/3 Chứng Kv S#"“ có chút cdiếng hắn. "Ta biết ta rất yếu, nhưng ta phải chiến đấu ở chỗ này."

Sử Khả Pháp chính là một người như thế.

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài một hơi, đi tới bên cạnh bến tàu và ngồi xuống.

Nhóm nạn dân đầu tiên Sử Khả Pháp tổ chức qua sông rất nhanh đi tới bên bờ, ở đây đã chuẩn bị sẵn xích sắt thật dài và bè nổi dùng để qua sông. Quan binh nối bè nổi sát lại nhau, sau đó dùng xích sắt để kéo là có thể rất nhanh đưa người vượt sông.

Thế nhưng đi trên bè nổi vẫn rất khó khăn, lắc lư rất mạnh, một khi không cẩn thận sẽ có khả năng rơi xuống sông, trong quân đội đều là thanh niên, dùng loại bè nổi hành quân qua sông cũng

không có vấn đề, nhưng ba vạn nạn dân này đều là người già và phụ nữ trẻ em, năng lực hành động rất hạn chế.

Có một số người đi trên đất bằng còn không vững, càng đừng nói để họ đi cầu nổi. Đội ngũ hàng tặc do dự tại bờ sông, chậm chạp không thể qua sông.

Sử Khả Pháp lo lắng nhìn tất cả, cũng không biết nên làm cái gì.

Thạch Kiên từ xa nhìn thoáng qua Thiên Tôn đang ngồi cạnh bến tàu, nghĩ thầm: Thiên Tôn đột nhiên phủ xuống, còn ngồi ở đó nhìn lão bách tính qua sông, rốt cuộc có dụng ý gì? Chẳng lẽ Thiên Tôn dự định ra tay hỗ trợ?

Hắn đã đoán đúng!

Lần này Lý Đạo Huyền tới Long Môn thật sự dự định tới để hỗ trợ.

Mấy ngày gần đây, theo các người tí hon viễn chinh Sơn Tây được đẩy mạnh, không ngừng trợ giúp các nạn dân Sơn Tây, chỉ số cứu vớt của cái hộp tăng trưởng cực kỳ nhanh, tầm nhìn của cái hộp cũng mở rộng cực kỳ nhanh, tầm nhìn trên thực tế của Lý Đạo Huyền đã mở rộng đến Long Môn Cổ Độ rồi.

Mà nơi này là một địa điểm đáng để thao tác.

Bởi vì... đường sông hẹp!

Đoạn đường sông tại Long Môn Cổ Độ, nơi hẹp nhất chỉ rộng 120 mét.

Ở trong hộp của Lý Đạo Huyền, cũng chính là rộng 60 xăng-ti-mét.

Y hoàn toàn có thể trợ giúp các người tí hon bắc cầu.

Hơn nữa, cầu cũng có sẵn, đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Lúc trước khi y mua xe lửa chạy bằng điện, chủ shop đó đã dụ y mua mấy cây cầu, từ sau khi Lý Đạo Huyền mua mấy cây cầu này thì vẫn chưa tìm đ ước cd hôi sử duna.- Thật ra tầm nhìn của y có thể thấy được khúc rộng nhất của Hoàng Hà, trong đó có vài nơi đều có thể bắc cầu, thế nhưng y vẫn đang do dự xem có nên làm ra mấy thứ biến thái và siêu phàm hay không, hay là hy vọng tận lực không can thiệp vào thế giới của các người tí hon.

Thế nhưng lần này, trông thấy mấy vạn người già và phụ nữ trẻ em muốn qua sông... bất kể dùng thuyền chở hay là dùng cầu nổi đều sẽ là một chuyện vô cùng khó khăn, làm không tốt sẽ có lão nhân hoặc đứa trẻ nào đó trượt chân, khi đó chính là một mạng người.

Cho nên, y sẽ không do dự nữa, biến thái thì biến thái đi, siêu phàm thì siêu phàm đi, làm sự việc khoa trương còn tốt hơn nhìn người già và trẻ nhỏ chết đuối trong Hoàng Hà.

Người tí hon chưa đến 1 xăng-ti-mét, nếu rơi xuống sông y đưa tay chưa hẳn sẽ vớt kịp, sóng nước đánh tới không khéo sẽ không còn rồi.

Được, quyết định, bắc cầu!

Titanic Thiên Tôn ngồi bên cạnh bến tàu đột nhiên đứng lên, xa xa quay về Thạch Kiên vẫy tay.

Thạch Kiên lập tức cong đít chạy tới: "Thiên Tôn, ngài có gì phân phó?"

Sử Khả Pháp từ xa trông thấy, một người ăn mặc kỳ quái quay về Thạch Kiên vẫy tay, người sau lại lập tức hạ mình chạy qua, còn bày ra dáng vẻ cung kính nói chuyện với người đó, cũng không khỏi lấy làm lạ.

Lý Đạo Huyền nói: "Ngươi nói với mọi người một tiếng, đứng cách xa hai bên bờ sông một chút, ta sẽ bắc một cây cầu trên sông, không phải là cầu nổi, là cầu chân chính."

"Hả?" Thạch Kiên ngẩn người.

Con sông 120 mét đối với Lý Đạo Huyền mà nói là rất chật, thế nhưng đối với cổ nhân như Thạch Kiên lại là rất rộng, căn bản không thể bắc một cây cầu trên con sông thế này được.

Thế nhưng, Thiên Tôn nói muốn bắc cầu, hắn chỉ hơi sửng sốt rồi lập tức tiếp thu, xoay người lớn tiếng hạ lệnh: "Mọi người rời khỏi hai bờ sông, tránh xa một chút, Thiên Tôn muốn thi pháp dựng cầu."

Lời vừa thốt ra, binh sĩ từ thôn Cao Gia qua đây lui nhanh nhất.

Trong nháy mắt chạy rất xa, họ đều biết, khi Thiên Tôn ban thưởng đồ vật trận thế rất lớn, toàn là đất rung núi chuyển, đứng gần quá sẽ rất dọa người.

Tuy nhiên các nạn dân tới từ huyện thành Hà Tân còn rất khù khờ, khâng biết đã vảy ra cái dì vẻ mặt mờ mit: "Thiên Tân sắn ban thi#ởng cầu à? Chúng tôi chỉ biết Thiên Tôn ban thưởng lương thực, Thiên Tôn còn có thể bắc cầu sao?"

Thạch Kiên tức giận mắng: "Còn đứng đực ra đó làm gì? Lui ra xa chút!"

Binh sĩ dưới trướng hắn bắt đầu tất bật, tại bờ sông đuổi những tên đầu sắt đứng im mãi không lùi, những người Sử Khả Pháp mang đến đều trong hàng ngũ bị đuổi.

Sử Khả Pháp ngẩn người, đi tới nói với Thạch Kiên: "Thạch tướng quân, ngươi làm cái gì đấy? Người của ta đang muốn đi cầu nổi qua sông, ngươi đuổi họ đi hết làm gì?"

Thạch Kiên: "Cầu nổi có tác dụng chó gì, Thiên Tôn hạ pháp chỉ, lập tức sẽ ban thưởng một cây cầu chân chính."

Sử Khả Pháp: "Gì? Thiên Tôn?"

Titanic Thiên Tôn quay về hắn nở nụ cười quỷ dị, không phải là Lý Đạo Huyền cố ý làm ra vẻ quỷ dị, mà là người silicon dù sao không cũng phải người thật, khi nó mô phỏng vẻ mặt của người thật, vẻ mặt đó có vẻ rất khô khan, thoạt nhìn cũng rất quỷ dị.

Lực chú ý của Sử Khả Pháp liền chuyển tới trên người y: "Ngươi chính là Thiên Tôn?"

Chương 491: Làm cầu

Chương 491: Làm cầu

Hiện tại trong lòng Sử Khả Pháp ít hoặc nhiều dâng lên một chút cảnh giác.

Hai chữ "Thiên Tôn" này thì không thể đi con đường đứng đắn được, hơn nữa người trước mắt ăn mặc y phục như "thần tiên", vẻ mặt cứng ngắc cổ quái, cảm giác rất quỷ dị, chung quy cảm thấy cùng một loại với mấy trò của Bạch Liên tà giáo.

Nếu quả thật là tà giáo, bả tổng gọi Thạch Kiên này khẳng định cũng là một thành viên của tà giáo.

Long Môn Cổ Độ này sẽ rất nguy hiểm rồi.

Sử Khả Pháp có một loại cảm giác thân hãm ổ tặc, trong lòng hơi hoảng, nếu như một lời không hợp, không khéo Long Môn Cổ Độ này chính là nơi táng thân của mình.

Lý Đạo Huyền quay về Sử Khả Pháp nhếch miệng cười, khuôn mặt silicon khi cười lên thực sự là siêu đáng sợ: "Sử Khả Pháp, ngươi còn rất nổi danh, ta biết ngươi."

Sử Khả Pháp trong lòng hơi sợ hãi: "Bản quan chẳng qua là một thôi quan nho nhỏ, chưa nói tới nổi danh gì."

Lý Đạo Huyền nhếch miệng: "Ngươi là bách hộ Cẩm Y Vệ thế tập, thi đậu tiến sĩ năm đầu Sùng Trinh, lại có một thân phận là quan văn."

Sử Khả Pháp giật mình.

Bị một người không nhận ra gọi thẳng ra hai tầng thân phận của mình, thật đúng là doạ hắn giật mình, người thường biết hắn là quan văn cũng không quái lạ, dù sao kết quả của cuộc thi khoa cử là phải đăng bảng thông cáo thiên hạ. Chuyện hắn thi đậu tiến sĩ thiên hạ vô số người biết, tuyệt không kỳ quái.

Nhưng chuyện hắn là bách hộ Cẩm Y Vệ thế tập, người biết lại không có bao nhiêu.

Trong nháy mắt Sử Khả Pháp hạ thấp giọng nói: "Sao... sao ngươi biết? Việc này chính là tuyệt mật, chớ tiết lộ."

Lý Đạo Huyền nhanh chóng làm thao tác chuyển đổi, đưa ý thức trở lại trên bản thể ngoài hộp, sử ra công năng "chú ý", đặt điểm chú ý lên người Sử Khả Pháp, công năng "chú ý" này có thể xuyên tường, đương nhiên cũng có thể xuyên quần áo, dường như máy quét đảo qua trên người Sử Khả Pháp, lập tức phát hiện ra thư mật được giấu trong tay áo hắn, ngay cả nội dung trong thư viết gì cũng có thể quét rõ ràng... Lại chuyển đổi trở lại trên người Titanic Thiên Tôn: "Ngươi rõ ràng là một thôi quan, chủ chưởng hình danh, lại được triều đình phái ra chủ trì công tác cứu tế, không hợp với công tác bản chức của ngươi, thật ra là vì thuận tiện ngươi thu thập tình báo đúng không? Đem hướng đi của lưu khấu, hướng đi của nạn dân, hướng đi của quan viên các nơi, đều báo cáo với triều đình. Đây là tuyệt kỹ sở trường của Cẩm Y Vệ."

Sử Khả Pháp đổ mồ hôi ào ào, sao, sao lại bị hắn biết cả rồi? Rốt cuộc làm sao biết được?

Lý Đạo Huyền giơ ngón tay chỉ vào ống tay áo trái của hắn: "Trong tay áo ngươi có giấu một bức thư mật, bên trong viết những gì ngươi mắt thấy tai nghe một đường đi tới, nhất là thay đổi giá lương thực, đã khiến ngươi sinh ra lòng cảnh giác, ở bên trong ngươi đã báo cáo lên hoàng đế, càng tới gần huyện Trừng Thành, giá lương càng thấp... Ngươi dự định thâm nhập huyện Trừng Thành điều tra việc này, điều tra rõ nguồn gốc lương thực

của huyện Trừng Thành."

Sử Khả Pháp nghe vậy thì vẻ mặt âm trầm.

Tay hắn thoắt cái đặt lên chuôi đao...

Vì không bại lộ thân phận Cẩm Y Vệ của mình, hắn không tiện đeo Tú Xuân đao, cho nên đeo một cây đao võ sĩ Oa quốc, đao này đối với văn nhân bình thường là trang sức phẩm, nhưng đối với hắn lại để sử dụng thay cho Tú Xuân đao.

Giọng Sử Khả Pháp trầm xuống: "Ngươi thoải mái nói ra chuyện này, là dự định không cho bản quan sống rời khỏi nơi này sao?"

Lý Đạo Huyền nhún vai: "Ta đâu có hung tàn như thế? Càng không phải loại người cùng hung cực ác, không lưu lại đường sống, ta bình thường sẽ không giết ai. Huống chỉ mặc dù năng lực cá nhân của ngươi hơi yếu, nhưng phương diện phẩm đức cũng không có vấn đề."

Sử Khả Pháp giật mình.

Lý Đạo Huyền quay sang trừng mắt nhìn hắn: "Kế tiếp chuyện ngươi muốn xem có lẽ sẽ khiến ngươi giật mình, không biết sau khi ngươi xem xong còn có thể tiếp tục viết vào thư mật hay không... Ta rất hiếu kỳ. Xem cho kỹ, đừng chớp mắt..."

Sử Khả Pháp thật đúng là không dự định chớp mắt, tay hắn đặt trên chuôi đao, con mắt tập trung vào mỗi một động tác nhỏ của Lý Đạo Huyền. Nếu như y đột nhiên động thủ, Sử Khả Pháp cũng không dự định thúc thủ chịu trói, liều mạng cũng phải xông ra Long Môn Cổ Độ.

Đúng lúc này... "Thiên Tôn động thủ rồi."

"Oa, tới rồi tới rồi."

Sử Khả Pháp vội vàng ngẩng đầu nhìn lên trên, chỉ thấy tầng mây tách ra, một bàn tay vàng khổng lồ từ trên bầu trời thò xuống, bàn tay này rộng mấy chục trượng, vô cùng khổng lồ, lòng bàn tay mở ra có thể chứa mấy trăm người đứng. Sử Khả Pháp sợ đến mức toàn thân run rẩy. Tay đặt trên chuôi đao cũng vô ý thức buông lỏng ra...

Mấy trăm dân đoàn thôn Cao Gia trên bến tàu hoan hô nhảy nhót. Họ đã lâu không thấy bàn tay vàng của Thiên Tôn rồi, hiện tại thấy được thứ này, quả nhiên là vui mừng khôn xiết, sĩ khí trong nháy mắt tràn đầy.

Mà các nạn dân từ huyện thành Hà Tân qua đây, trong mấy ngày gần đây khi xây dựng bến tàu cũng đã nghe qua rất nhiều "chuyện có quan hệ với Thiên Tôn", lúc trước còn có một số người bán tín bán nghi, hiện tại khi thấy bàn tay khổng lồ này, trong nháy mắt mọi người đều quỳ lạy, giống như lão bách tính của huyện thành Trừng Thành khi lần đầu tiên thấy nó vậy.

Mà ba vạn hàng tặc lại không được, họ căn bản chưa nghe nói qua chuyện nào về Thiên Tôn, đột nhiên nhìn thấy một bàn tay khổng lồ, không biết là thần hay là yêu, họ sợ đến mức liên tục thét lên chói tai, đám người rơi vào hỗn loạn.

Bàn tay đó thò xuống trên sườn dốc bờ đông Hoàng Hà, vỗ bịch bịch ba cái xuống mặt đất, khiến đất rung núi chuyển, lão bách tính xung quanh sợ quá liên tục lui về phía sau, Sử Khả Pháp cũng suýt nữa đứng không vững, lắc lư hai cái.

Rất nhanh, mặt đất bờ sông bị "vỗ chặt", bàn tay khổng lồ lại thò đến bờ đối diện, vỗ bịch bịch lên mặt đất hai cái, vỗ cho đất được nén chặt.

Sử Khả Pháp nhìn đã hiểu, đây là xác định vị trí của "cây cầu". Nơi được nén chặt hai bên bờ sông chính là nơi muốn đặt trụ cầu.

Bàn tay khổng lồ lùi về ngoài tầng mây, qua thời gian hơn mười lần chớp mắt nó lại tới, lần này, nó còn cầm theo một cây cầu thật lớn...

Là một cây cầu dài đến mấy chục trượng, rộng bốn năm trượng, rực rỡ năm màu!

"Rầm!"

Một tiếng nổ, cây cầu hạ xuống, vắt ngang con sông, trụ cầu hai bên cắm sâu vào vị trí vừa rồi bàn tay khổng lồ đã nén chặt.

Tiếp theo bàn tay còn cầm lấy cây cầu lay hai cái, hình như đang xác định nó đã ổn định hay chưa, còn bốc thêm một nắm đất đá nén xuống vị trí nữa, mới thu vào trong bầu trời.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi chưa đến nửa nén hương.

Trên Hoàng Hà tự dưng có thêm một cây cầu năm màu, dài đến mấy chục trượng.

Nó uy vũ vắt ngang trước mặt mọi người như vậy, khiến cho họ còn cho rằng vừa rồi mình đang nằm mơ...

"Sử Khả Pháp! Sử Khả Pháp!"

Sử Khả Pháp nghe được có người đang gọi tên mình, chợt tỉnh lại, mới phát hiện là người gọi "Thiên Tôn" đang gọi hắn, trên mặt vẫn nở nụ cười cổ quái: "Đi thôi, hai người chúng ta bước lên cầu, có người qua trước, các lão bách tính mới dám đi."

Sử Khả Pháp tỉnh cả người: "Hả? Được..."

Chương 492: Cầu Long Môn Hoàng Hà

Chương 492: Cầu Long Môn Hoàng Hà

Lý Đạo Huyền và Sử Khả Pháp dẫn đầu đi lên cầu Long Môn.

Bởi mặt đất hai bên cầu chỉ là Lý Đạo Huyền lấy bàn tay nén chặt lại một cách đơn giản, cũng không làm đường, cầu vượt, bậc thang gì đó cho đồng bộ, nếu đi lên thật sự hơi tốn sức.

Sử Khả Pháp một tay vén lên vạt áo quan bào của mình, gian nan bò lên trên dốc, góc áo bào đã bám không ít bụi, có vẻ chật vật, thế nhưng ở sâu trong nội tâm lại có một chút hưng phấn.

Một cây cầu thật lớn!

Bước lên trên cây cầu này đi hai bước, chắc hẳn sẽ cảm thấy rất sảng khoái nhỉ?

Quả nhiên, trong nháy mắt khi hắn leo lên cầu, đứng trên mặt nhìn xuống phía dưới, cảm giác quả nhiên là sảng khoái hết nước chấm, nước sông Hoàng Hà cuộn trào mãnh liệt chảy qua cách dưới chân mấy trượng, người đứng bên bờ sông thoạt nhìn trở nên rất nhỏ, gió sông thổi vù vù, khiến quan phục của hắn bị hất tung lên.

Thật ra đừng nói hắn, cho dù là người hiện đại thỉnh thoảng đi trên cây cầu lớn một lần cũng sẽ cảm thấy sảng khoái, một cổ nhân sao có thể chống lại loại cảm giác này?

"A, cây câu này! Cây cầu này thực sự quá tuyệt vời."

Sử Khả Pháp kích động nói: "Từ nay về sau, lạch trời biến thành đường cái. Giao thông giữa hai nơi Sơn Tây và Thiểm Tây có thể trở nên càng thuận lợi rồi."

Hắn là quan văn, không để ý đến hình tượng chạy khắp trên mặt cầu, chạy một vòng, lại chạy về đến bên cạnh Lý Đạo Huyền, hai tay chỉ vào lan can cầu, quay sang Lý Đạo Huyền và nói: "Ngươi không phải phàm nhân, ngươi là thần tiên?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Thật ra, ta vẫn luôn tránh quan phủ làm việc , tận lực không cho quan phủ biết sự tồn tại của ta."

Vừa nghe lời này, vẻ mặt Sử Khả Pháp thoáng cái trở nên nghiêm túc, hắn lập tức đã nghe hiểu ý trong lời nói của Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền: "Vậy vì sao, ta sẽ ở trước mặt một Cẩm Y Vệ như ngươi bại lộ sự tồn tại của mình chứ? Theo lý thuyết, càng thấy Cẩm Y Vệ, ta càng nên giấu giếm mới đúng."

Sử Khả Pháp vẻ mặt cung kính, chắp tay làm lễ: "Giải thích thế nào?" và trẻ em: "Bởi vì những người này muốn qua sông."

Sử Khả Pháp nín lặng.

Lý Đạo Huyền: "Họ không phải là thanh tráng niên, là già yếu, họ không thể thoải mái vượt qua Hoàng Hà trên cầu nổi lung lay. Ta dám khẳng định, khi họ từ Thiểm Tây qua sông đến Sơn Tây cũng đã trải qua một lần cực khổ, không biết bao nhiêu người ngã xuống sông mà chết, mà hiện tại, họ lại phải trải qua một lần cực khổ như vậy."

Sử Khả Pháp chợt hiểu ra: "Cho dù Thiên Tôn bại lộ sự tồn tại của mình, cũng không muốn nhìn thấy những người này trượt chân rơi xuống sông mà chết. Thiên Tôn nhân từ!"

Lý Đạo Huyền: "Trời nhân từ với người, người có thể đối với

đồng bào của mình nhân từ một chút hay không?" Chăm sóc tốt những người này đi, bình an đưa họ đến huyện Trừng Thành, sau đó, lại dùng ánh mắt của ngươi nhìn cho kỹ huyện Trừng Thành, đến lúc đó lại suy nghĩ một chút, lá thư mật trong tay ngươi có cần trình lên hay không."

Nói xong, Lý Đạo Huyền cũng không để ý tới hắn nữa, đi tới dưới cầu, cầm lấy mấy sợi dây vải chắc chắn từ chỗ Thạch Kiên, xoắn chúng nó lại biến thành một sợi dây thừng lớn.

Y cột một đầu dây thừng lên trụ cầu, một đầu khác thì cột vào eo mình.

Mọi người không hiểu, rất muốn hỏi Thiên Tôn đang làm gì, thế nhưng thần tiên làm việc, phàm nhân sao có thể tùy tiện hỏi?

Chỉ thấy sau khi Thiên Tôn buộc chắc sợi dây rồi, đột nhiên bay qua lan can cầu, rơi xuống Hoàng Hà.

Lần này khiến mọi người sợ hãi, mấy vạn ánh mắt cùng trơ ra nhìn Thiên Tôn "rơi tự do","trên cao rơi xuống", còn ở giữa không trung phát ra tiếng la oai oái quỷ dị.

Mắt thấy Thiên Tôn sắp rơi xuống nước, sợi dây chợt căng ra kéo y lại, lực đàn hồi kéo lên, lại hạ xuống, sau vài lần, Thiên Tôn treo lơ lửng trên mặt nước ở vị trí cách hai trượng, cười ha ha: "Thạch Kiên, kéo ta lên."

Thạch Kiên dẫn theo một đám binh sĩ dân đoàn vội vàng lên cầu kéo sợi dây thừng, để đưa Thiên Tôn lên: "Thiên Tôn, rốt cuộc ngài đây là..."

Lý Đạo Huyền cười hắc hắc: "Cái này gọi là nhảy bungy! Là một loại vận động cực hạn của người bên trên rất thích, ngoại trừ rất nguy hiểm, dễ chết ra, không có khuyết điểm khác."

Mọi người nghe xong thì chỉ biết im lặng.

Moi naHưồi nahe không hiểu nhảv bunav đì đi đá. thế nhing va rồi Thiên Tôn nhảy trông bộ dạng hình như rất kích động. Thiên Tôn cũng thích vận động, mọi người đương nhiên phải noi theo.

Cái này gọi là [Trên làm dưới theo].

Thạch Kiên không nói hai lời, cũng buộc sợi dây vào eo mình, sau khi xác định quấn chắc rồi cũng nhảy xuống dưới cầu, giữa không trung vang lên tiếng kêu thảm thiết "a a a a" của hắn.

Kế tiếp, binh sĩ dân đoàn dũng cảm, không đúng, phải là các binh sĩ dân đoàn không làm việc đàng hoàng một người tiếp một người lao vào chơi.

Ngay khi mọi người chơi nhảy bungy hết sức sôi động, Sử Khả Pháp cũng bắt đầu tổ chức ba vạn người qua cầu, các lão nhân đi đứng bất tiện, khi vừa mới nhìn thấy cầu nổi trong lòng còn đang suy nghĩ, không khéo mình sẽ chết ở chỗ này, nhưng hiện tại đi lên cây cầu rộng rãi lại thoải mái rồi, đón gió sông thổi sảng khoái, tâm tình thoáng cái trở nên tốt đẹp.

"Qua cây cầu này là trở về Thiểm Tây rồi."

"Sắp về nhà rồi."

"Chúng ta là tù binh, trở về Thiểm Tây, đãi ngộ sẽ không được như lương dân."

"Ài, mặc kệ đi, đi thôi, đi một bước tính một bước."

"Chí ít còn có thể về đến nhà là tốt lắm rồi."

Đúng lúc này, đầu cầu chợt vang lên tiếng nhạc, thì ra, cây cầu nhựa này còn có công năng phát nhạc, chẳng qua nhạc bên trong toàn là nhạc thiếu nhi.

Lý Đạo Huyền đành phải đổi một bài hát khác.

"Bao nhiêu năm theo dòng đời đua chen, phiêu bạt chốn phồn hoa cát bụi, đôi khi cánh cò xưa lạc vào giấc mơ tôi. Nước qua cầu thời gian trôi mau, nơi bền lâu là nơi lắng sâu, thiếu quê hương ta về ta về đâu?..."

Mọi người thất kinh: "Nhạc ở đâu vang lên?"

"Âm thanh phô thiên cái địa!"

"Đây là tiên nhân đang hát phải không?"

"Đang khuyên chúng ta quay đầu lại."

"Không biết vì sao, ta nghe liền chảy nước mắt..."

"Hu hu hư..."

"Bố đứa bé đột phá vòng vây ở huyện thành Hà Khúc, cũng không biết hiện tại có còn sống không? Thật hy vọng hắn có thể cùng chúng ta "Hắn bỏ lại cô nhi quả phụ hai người tự mình chạy theo Vương Gia Dận rồi. Cô cũng đừng nhớ tới hắn nữa, quên hắn đi."

Sử Khả Pháp thở dài, muốn nói cái gì, lại không biết nói gì mới tốt.

Hắn dẫn theo đoàn người đi tới phía tây cây cầu, quay đầu lại nhìn, thấy Thiên Tôn đứng ở phía đông cây cầu, cũng không đi qua theo, từ xa phất tay với họ.

Sử Khả Pháp quay về Thiên Tôn vái thật dài, đưa tay sờ vào thư mật trong tay áo, nghĩ thầm: Không vội gửi bức thư này đi, ta phải đi huyện Trừng Thành, dùng hai mắt ta nhìn xem sao mới được.

Chương 493: Tính không sai

Chương 493: Tính không sai

Sau khi qua cầu Long Môn, rất nhanh là đến huyện Hàn Thành, đạo Đồng Quan.

Là trọng trấn quân sự, yếu đạo giao thông, ở đây vẫn được triều đình nắm giữ trong tay.

Sử Khả Pháp cố ý chạy đến lương hành hỏi giá lương. Không ngoài sở liệu của hắn, cách huyện Trừng Thành càng gần, giá lương càng thấp, giá lương ở đây đã giảm đến 120 văn một đấu, chỉ cao hơn một chút so với những năm không thiên tai.

Hiệu quả trực tiếp mà giá lương giảm xuống mang đến chính là bách nghiệp trong thành khôi phục, trên đường lại trở nên phồn hoa một lần nữa, công nghiệp và thương nghiệp cũng bắt đầu khôi phục, trên mặt lão bách tính lại tươi cười trở lại.

Sử Khả Pháp tùy tiện đi vài bước trên đường liền thấy trong quán trà ven đường có một tiên sinh kể chuyện đang kể chuyện xưa: "Chuyện kể rằng Thạch Tứ kia, đến thôn Cao Gia huyện Trừng Thành, làm việc nặng vài ngày, kiếm được chút tiền, nghĩ thầm, nếu cứ làm việc bán sức khoẻ thế này sao có thể phát tài được? Phải đi học nghề, liền gom góp một bao bột mì, hai lạng thịt khô, muốn đi tìm thợ rèn bái sư học nghệ, nào ngờ hắn mới vừa đi ra khỏi cửa, đến bên rừng trúc, cảm thấy gáy đau đớn, đã bị người đánh hôn mê..."

Nghe đến đó Sử Khả Pháp cũng cảm thấy hứng thú, không khỏi nghỉ chân muốn biết phần sau.

Tiên sinh kể chuyện lại thu cây quạt lại: "Muốn biết phần sau thế nào, cứ nghe hạ hồi phân giải."

Sử Khả Pháp tức giận: "Kể tiếp đi! Tốt không học, học dừng chương?"

"Quan gia đừng nóng giận, uống một ngụm trà." Điếm tiểu nhị dâng lên cho hắn một chén trà thơm.

Sử Khả Pháp bưng lên thuận miệng uống một ngụm, vẻ mặt nhất thời cứng đờ. Lão bách tính bình thường có lẽ uống không ra được, nhưng hắn một ngụm là có thể nếm ra, trà này vậy mà là Vũ Tiền Long Tỉnh nhất phẩm, có lầm hay không? Cho dù tại nơi Tô Hàng giàu có, loại Vũ Tiền Long Tỉnh phẩm chất này cũng không phải quán trà ven đường có thể cung cấp được.

Chỉ có quan to quý nhân mới có thể hưởng thụ.

Tại Hàn Thành này, không ngờ một quán trà nhỏ ven đường đã rót cho Sử Khả Pháp: "Trà này ngươi mua ở đâu?"

Điếm tiểu nhị vừa cười vừa nói: "Đệ đệ của chưởng quỹ mang về, hắn làm tiên sinh dạy học trong trường học ở thôn Cao Gia huyện Trừng Thành, có người nói trà này là quà thăm hỏi đặc biệt của tiên sinh dạy học, Thiên Tôn tự tay ban thưởng. Hắn cũng không thích uống trà, liền phái người đưa về cho chưởng quỹ, chưởng quỹ cũng không thích trà, liền dứt khoát lấy ra đãi khách."

Nghe được hai chữ Thiên Tôn, trong nháy mắt Sử Khả Pháp đã hiểu. Trà phẩm chất này tính là gì? Ngay cả cầu lớn ở Hoàng Hà Thiên Tôn cũng có thể trực tiếp ban thưởng một cây.

Hắn vỗ vai điếm tiểu nhị: "Nói cho chưởng quỹ nhà ngươi, trà này tại Giang Nam cũng không dễ mua được, rất quý, đừng đem ra mời người uống lung tung."

Điếm tiểu nhị: "A? Là trà ngon như vậy sao?"

Có lần gián đoạn này, tiên sinh kể chuyện đã chạy rồi, Sử Khả Pháp không thể nghe được phần sau câu chuyện nữa, có vẻ khá thất lạc: "Câu chuyện tiên sinh kia kể, phần sau là thế nào?"

Điếm tiểu nhị cười: "Câu chuyện hắn kể là [Cao Phiêu], thật ra người Hàn Thành phần lớn đều xem qua truyện tranh rồi, chỉ là nghe thêm tiên sinh kể chuyện thêm mắm thêm muối giảng lại một lần cho có chuyện để nghe thôi, nếu quan gia có hứng thú, có thể đi mua bản truyện tranh xem."

Sử Khả Pháp: "Nhà sách ở đâu?"

Điếm tiểu nhị: "Góc đường phía trước kìa."

Sử Khả Pháp đến nhà sách, chỉ thấy ở đây bày đầy sách, trong đó phân nửa là các loại tác phẩm văn tự hắn quen thuộc, cái gì Tứ Thư Ngũ Kinh Tam Quốc Thủy Hử, nhưng một nửa số còn lại cũng rất kỳ lạ, cái gì [Ngữ văn], [Số Học], [Vật Lý], [Hóa Học], chỉ nhìn tên đã không hiểu hai quyển đầu, còn cái gì [Vật Lý], [Hóa Học] phía sau quả thật khiến cho Sử Khả Pháp ngẩn mặt ra.

Ngoại trừ mấy thứ này, còn có một đống truyện tranh, cái tên [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] này thoáng cái hấp dẫn sự chú ý của hắn, nghĩ đến chuyện Thiên Tôn ban thưởng cầu, hắn bất chấp tất cả, trước tiên mua trọn sáu quyển rồi bảo tùy tùng cầm.

Lại đi về trước, [Dương Gia Tướng], [Nhạc Phi truyện], [Tam Quốc Diễn Nghĩa], các loại truyện tranh bắt đầu xuất hiện, còn có bản [Cao Phiêu] hắn muốn mua cũng nằm trong số đó.

Sử Khả Pháp coi như là một người kẻ có tiền, liền mặc kệ, mua sạch, mua hết, tất cả bảo tùy tùng cầm lấy.

Vốn là hắn tới mua [Cao Phiêu], muốn xem tiếp câu truyện sau khi Thạch Tứ bị người đánh ngất, nào ngờ tới nơi này lại mua

thêm một đống sách. Mà quyển hắn cảm thấy hứng thú nhất không ngờ là [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], vì vậy vừa đi vừa lật xem quyển sách này.

Không bao lâu, đội ngũ ra khỏi Hàn Thành, hướng về huyện Hợp Dương.

Sử Khả Pháp ngay trên lưng ngựa lật xem truyện tranh, liên tiếp sáu quyển, sau khi xem hết cuối cùng cũng có chút hiểu rõ đối với "Thiên Tôn".

Trong lòng cũng không khỏi thất kinh: Thì ra người ta gặp ở bến đò Long Môn chính là vị Thiên Tôn trong sách này, ngài tại nhân gian hiển thánh nói chuyện với ta.

"Đại nhân, hoa mầu trong ruộng đồng ở huyện Hợp Dương mọc rất tốt, là cái loại tốt không bình thường."

Tùy tùng thấy hắn xem sách xong rồi liền vội vàng báo cáo với hắn.

Sử Khả Pháp gập sách lại, ngẩng đầu nhìn xung quanh, ruộng đồng xung quanh thật đúng là mọc rất tốt, khiến người ta vừa nhìn là biết năm nay nhất định là được bội thu, hơn nữa là cái loại thu hoạch nhiều hơn hơn năm trước mấy lần.

Nếu chưa xem [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], hiện tại hắn khẳng định sẽ thất kinh, nhưng sau khi xem sách, trong lòng đã hiểu rõ, thản nhiên nói: "Đây là bởi vì Thiên Tôn ban thưởng phân tiên cho các nông dân nơi đây, hoa mầu chỉ cần tưới phân tiên, thu hoạch sẽ tăng gấp mấy lần, ừm, tập 3 của bộ sách này có nói, các ngươi xem đi."

Tùy tùng nhận lấy sách lật xem vài cái mới bừng tỉnh hiểu ra.

Sử Khả Pháp đưa tay lấy ra thư mật từ trong tay áo, nhìn vào đoạn mình viết: Báo cáo "Giá lương thấp đến mức không bình

thường", khẽ thở dài: "Huyện Trừng Thành và huyện Hợp Dương vào trong năm Thiên Khải nhân khẩu hai huyện cộng lại khoảng từ 16 đến 20 vạn người, cũng tức là nói, nếu như không xảy ra hạn hán, sản lượng lương thực của hai nơi này vốn có thể nuôi sống khoảng 20 vạn người. Mà hiện tại, sản lượng lương thực đã gấp mấy lần so với trong năm bình thường, lương thực của hai huyện này đã đủ nuôi sống 40 vạn người! Nếu như khai khẩn thêm một số đất hoang, vậy nuôi sống 50 vạn người cũng không thành vấn đề."

Sử Khả Pháp: "Lúc trước ta còn viết thư mật, hoài nghỉ lương thực ở đây vì sao rẻ như vậy, vì sao có thể tiếp nhận lượng lớn nạn dân? Tính toán như bây giờ, tiếp nhận chút nạn dân ấy quả thật không tính là gì, cho dù Thiên Tân không ra †av: Chỉ da vào lưng thư ©Ủ1a đằng ruâng eản sinh ra là có thể gánh vác được mấy chục vạn nạn dân, đừng nói Thiên Tôn còn thường xuyên ban thưởng một số vật tư."

Sử Khả Pháp tính không sail

Từ sau khi Lý Đạo Huyền làm mưa cho huyện Trừng Thành, cung cấp phân hóa học, lương thực y ban thưởng đã bắt đầu tận lực giảm thiểu, để cho hai huyện này học được tự cấp tự túc. Các lão bách tính cần cù cũng không cô phụ sự kỳ vọng của y, từ lâu cũng đã thực hiện được việc tự mình trồng lương thực nuôi sống bản thân, số còn dư là có thể lấy ra bán cho thôn khố.

Lại do Tam Thập Nhị điều ra từ trong thôn khố, phân phối cho các phạm nhân cải tạo.

Mà hiện tại lương thực của Lý Đạo Huyền ban thưởng đại bộ phận đã trực tiếp chuyển đến Sơn Tây.

Chương 494: Gì? Nấu nước sôi?

Chương 494: Gì? Nấu nước sôi?

Rất nhanh, Sử Khả Pháp liền đi tới huyện thành Hợp Dương.

Huyện lệnh Hợp Dương Phùng Tuyển ra khỏi thành nghênh đón, đôi bên chào hỏi xong, câu đầu tiên của Sử Khả Pháp chính là hỏi: "Giá lương nơi đây thế nào?"

Phùng Tuyển bị hỏi cho cứng đờ, nhưng lập tức kịp phản ứng, trả lời: "80 văn tiền một đấu."

Sử Khả Pháp: "Quả nhiên, 80 văn rồi sao? Giá này đã như trong năm bình thường rồi. Sản lượng lương thực tăng gấp đôi, nhưng giá lương cũng chỉ như trong năm bình thường, cũng không giảm, chính là bởi vì vận chuyển ra bên ngoài, cùng với tiếp nhận lượng lớn nạn dân, đúng không?"

Phùng Tuyển bị người ta nói một tràng như tát nước vào mặt, trong lòng hơi kinh hãi, thầm nghĩ: Vị thôi quan tới từ Tây An này vừa mở miệng chính là giọng điệu đang làm điều tra, chắc không phải đã hoài nghỉ ta rồi chứ? Không xong không xong, ta thật vất vả lừa trên gạt dưới mới bưng bít đến bây giờ, nếu triều đình khả nghi, phái quân trấn áp, ta liền... A, không được hoảng! Không được hoảng! Gia quyến của mình đã đón qua đây hết rồi, cùng lắm thì trốn ở phía sau bàn tay vàng khổng lồ của Thiên Tôn.

Sử Khả Pháp: "Phùng đại nhân? Sao ngươi lại chảy máu mũi?"

Phùng Tuyển đưa tay vuốt một cái, xoát, máu mũi lau sạch sẽ: "Không sao không sao, bệnh vặt của hạ quan từ bé thôi, không đáng ngại."

Hai người đang trò chuyện đến đây thì có tiếng còi hơi vang lên u u u, một chiếc xe bằng sắt vô cùng lớn xình xịch xình xịch đi tới ngoài cửa huyện thành Hợp Dương.

Sử Khả Pháp giật mình: "Cái gì vậy?"

Phùng Tuyển: "Đó là xe lửa từ thôn Cao Gia huyện Trừng Thành đến huyện Hợp Dương, ngài tới thật đúng lúc, xe lửa này vừa mới thông xe ngày hôm qua thôi. Ôi chao, hai nơi chúng tôi làm ra đường ray này thật đúng là không dễ dàng. Đã xuất động mấy vạn dân công, liều mạng làm hết mấy tháng đấy."

Sử Khả Pháp ngẩn mặt ra, cái gì xe lửa, cái gì đường ray, đều nghe không hiểu.

Phùng Tuyển: "Đại nhân muốn đưa ba vạn người này từ huyện Hợp Dương đến thôn Cao Gia sao? Hơn 40 dặm đường, cũng không thể nói quá xa, họ cũng đi bộ được, nhưng Sử đại nhân không ngại ngồi xe lửa qua đó, tiết kiệm chút thời gian, còn có thể từ trong số ba vạn người này chọn ra kéo chân sau của đại đội ngũ."

Sử Khả Pháp: "Cái gì? Một lần có thể vận chuyển 1000 người? Đây... đây chẳng lẽ là tiên xa do Thiên Tôn ban thưởng sao?"

Phùng Tuyển nghe được từ trong miệng hắn phun ra hai chữ Thiên Tôn thì trong lòng lại buông lỏng hơn, thì ra ngươi cũng biết Thiên Tôn à? Ta còn sợ ngươi sau khi biết lại coi ta thành yêu nhân Bạch Liên, nếu ngươi đã biết, vậy ta sẽ không sợ nữa.

Hắn phấn chấn: "Trước đây Thiên Tôn từng ban thưởng tiên xa, tiên xa đó một canh giờ có thể chạy 240 dặm. Nhưng sau đó, Bạch công tử của thôn Cao Gia đã nghiên cứu ra xe lửa hơi nước, phàm nhân chúng ta nhân cũng có thể làm ra rồi, chỉ là xe lửa hơi nước do là phàm nhân chế tạo phải chậm hơn một chút so với tiên xa, một canh giờ chỉ có thể chạy 60 dặm, từ nơi này đến thôn Cao

Gia phải cần hơn nửa canh giờ mới có thể chạy đến."

Sử Khả Pháp lần này cả kinh không nhẹ, xe vận chuyển 1000 người, một canh giờ chạy 60 dặm, đây là đồ vật đáng sợ thế nào? Vậy mà còn không phải là thần tiên ban cho, mà là phàm nhân cũng có thể tạo ra?

"Đồ vật này, bản quan phải thử một chút." Sử Khả Pháp phấn chấn: "Như vậy đi, bản quan theo chiếc xe lửa đầu tiên đến thôn Cao Gia, lại chọn ra 1000 người đi chậm nhất cùng ngồi xe qua đó. 2 vạn 9000 người còn lại sẽ để binh lính của ta áp giải họ từ từ đi qua."

Phùng Tuyển chắp tay.

Rất nhanh, Sử Khả Pháp leo lên xe lửa.

Chiếc xe lửa này chính là xe lửa hơi nước đầu tiên do Bạch công tử chế tạo, ban đầu chỉ có thể chạy với tốc độ 8 ki-lô-mét một giờ, nhưng sau khi kiểm tra vận hành, Bạch công tử đã bắt đầu không ngừng tiến hành ưu hoá cho nó, không ngừng đề cao hiệu suất của máy hơi nước, cùng với hiệu suất truyền lực của trục truyền lực, hiện tại nó đã có thể chạy với tốc độ 15 ki-lô-mét một giờ rồi.

Mà đường ray của nó cũng mới chia thành mấy đoạn rồi đồng thời nối lại, một bên làm từ thôn Cao Gia đến huyện thành Hợp Dương, một bên làm từ huyện thành Hợp Dương đến thôn Cao Gia, hôm qua hai đường ray mới nối liền, vừa mới thông xe.

Quá trình thi công đường sắt cũng khiến cho các thợ rèn của thôn Cao Gia lần đầu tiên cảm nhận được cái gì là "tiêu chuẩn hoá", bởi vì đường ray là phải tiêu chuẩn hoá, nếu như một cái to, một cái nhỏ, thì sẽ không thể ghép lại được với nhau.

Vì thế Tống Ứng Tinh dẫn theo các công tượng thông minh

thống nhất kícđh thước thơ rèn của thôn Cao Gia cùng toàn hbê †hơ rèn của huvên Hơn Dương cùng đề cử ra một cây thước đo, đặt tiêu chuẩn cho nó là một thước, sau đó mọi người lại lấy tiêu chuẩn này để thống nhất chế tạo đường ray.

Tài liệu kỹ thuật "tiêu chuẩn hoá" lần trước Thiên Tôn phát cứ như vậy được áp dụng vào thực tế, đơn vị đo lường một thước này bắt đầu xem như đơn vị chiều dài mới của thôn Cao Gia và huyện Hợp Dương, toàn bộ công tượng, dù là thợ rèn, thợ mộc... đều bắt đầu dùng tiêu chuẩn này để chế tạo đồ vật.

Tiêu chuẩn hoá khiến cho hiệu suất của toàn bộ công việc bắt đầu đề thăng.

Tốc độ sản xuất súng trường nạp hậu thoáng cái bắt đầu nhanh hơn.

Đương nhiên, việc này Sử Khả Pháp cũng không biết, hắn chỉ biết là 1000 người chen nhau lên chiếc xe quái dị này, sau đó chiếc xe kêu một tiếng, xình xịch xình xịch bắt đầu chạy.

Xe lớn như vậy, chở nhiều người như vậy, vậy mà nó thật sự có thể chạy được, không dùng bò kéo, cũng không dùng ngựa kéo, chỉ dùng một cái đầu xe đen thui kéo.

Sử Khả Pháp cảm giác được kinh ngạc không hiểu, đồng thời thói quen "dò hỏi tình báo" của nghề nghiệp Cẩm Y Vệ giao cho cũng khiến hắn không thể kiềm chế, nhịn không được liền từ "thùng xe chở khách" đi về hướng đầu tàu phía trước nhất.

Hắn là một đại quan, vốn phải ngồi ở thùng xe đầu tiên, cho nên đi tới phía trước thùng xe, kéo lại cánh cửa là có thể thấy được đầu tàu rồi.

Giữa hai thùng xe dùng móc sắt giữ lấy, tốc độ xe 15 ki-lô-mét, không nhanh, dưới tốc độ này hắn hoàn toàn lo được, vì vậy bạo

gạn nhảy lên móc sắt rồi nhảy lên đầu tàu, lại mở cửa ra chui vào bên trong đầu tàu.

Đi vào, hắn liền cảm giác được một luồng hơi nóng phả vào mặt.

Hai trung niên nam tử để trần đang cầm xẻng xúc than đá đổ vào trong một cái bếp lò rất lớn, hai người đổ mồ hôi như tắm, cả người đen thui, chỉ có một đôi mắt sáng long lanh.

Sử Khả Pháp: "À, cái xe này, là đốt than đá để chạy hả?"

Hai công nhân xúc than vốn muốn phát hỏa, tức giận mắng cái người "trái luật" tiến vào thùng xe này, nhưng thấy hắn ăn mặc quan phục, cũng không dám mắng, chỉ cùng nhau nói: "Không phải nhân viên không được tùy ý vào đầu tàu, ở đây nguy hiểm, mau đi ra."

Sử Khả Pháp: "Bản quan chỉ nhìn xíu thôi, nhìn xong sẽ đi."

Hai câng nhân xvúc than dở khóc dở cười: "Cái này có dì mà Yyem2 Thứ này chính là nấu nước sôi, sau đó hơi nước đổ vào cơ quan, cơ quan kéo theo bánh xe xoay tròn, chỉ đơn giản như vậy."

Sử Khả Pháp: "Gì? Nấu nước sôi?"

Ánh mắt hắn theo cái ống phía trên bếp lò một đường nhìn qua, không được, hoàn toàn nhìn không rõ, đây rốt cuộc là cái thứ đáng sợ gì?

Chương 495: Sử đại nhân biết Trình Húc không?

Chương 495: Sử đại nhân biết Trình Húc không?

Xe lửa mang theo hiếu kỳ bảo bảo Sử Khả Pháp một đường chạy u u u, đi qua mấy thôn trấn của huyện Hợp Dương, xuyên qua cảnh nội huyện Trừng Thành, lại đi qua thôn Trịnh Gia, cuối cùng đi tới nhà ga thôn Cao Gia.

Dọc theo đường đi Sử Khả Pháp thấy được toàn là khung cảnh một màu xanh tươi, chính như hắn sở liệu, đồng ruộng của hai địa phương huyện Hợp Dương và huyện Trừng Thành cũng không chịu ảnh hưởng bởi nạn hạn hán, đã khôi phục sản xuất hoàn toàn, hơn nữa đều phát triển rất tốt, sản lượng khẳng định sẽ gấp bội trước đây.

Hắn còn thông qua cửa sổ xe thấy được một số nông dân đang khai khẩn đất hoang.

Đất vàng vốn cằằn cỗi được họ khai hoang thành từng vùng đất ruộng, một số nơi đã khai khẩn tốt đã bắt đầu trồng cây ngô, Sử Khả Pháp nhận ra loại cây nông nghiệp này, phụ cận Tây An cũng có, chỉ là không nghĩ tới bên huyện Trừng Thành cũng trồng nhiều như vậy, thực sự là liên miên trong tầm mắt, trên vùng đất vàng khắp nơi đều trồng ngô.

Liếc mắt nhìn qua, sản lượng lương thực ít nhất cũng có thể hơn mười vạn cân, những nơi mắt nhìn không thấy còn có bao nhiêu thì không dám tưởng tượng.

"Thảo nào, thảo nào!"

Sử Khả Pháp nhịn không được thở dài: "Có thêm ba vạn nạn dân tới đây, nơi này cũng nuốt trôi được."

Rốt cuộc, xe lửa đến trạm, nhà ga số 2 thôn Cao Gia.

Sử Khả Pháp vừa mới từ trên xe nhảy xuống đã thấy một nữ tử còn trẻ ăn mặc bạch y, trên y phục còn thêu viền đỏ, thoạt nhìn hoa quý đại khí, rõ ràng là nhân vật không phải một tầng cấp với nữ nhân bình thường.

Bên người nàng còn có một đám người, có người ăn mặc như văn nhân, cũng có người như quân nhân, còn có võ quan che mặt...

Trận thế này khiến Sử Khả Pháp giật mình: "Ôi, đợi ta sao?"

Nữ tử kia mỉm cười: "Chúng tôi đang đợi Sử đại nhân, cũng đồng thời là đợi một nghìn này."

Sử Khả Pháp: "Không biết cô là?"

Nữ tử mỉm cười: "Tôi là Cao Nhất Diệp, là thánh nữ của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, là người truyền lời tại thế gian của Thiên Tôn... có điều gần đây Thiên Tôn thường xuyên xuống hạ giới chơi, tôi truyền lời hay không ©ñna không auá auan †trond rồi" Sử Khả Pháp giật mình.

Hắn thoáng kinh ngạc, nhưng lập tức liền nghĩ thông: "Xin chào thánh nữ cô nương, tôi ở Long Môn Cổ Độ gặp được Thiên Tôn hạ phàm, ngài còn tự tay ban thưởng một cây cầu bắc ngang qua sông Hoàng Hà, khiến cho lạch trời biến thành đường cái, mọi người đều có thể bình an qua cầu, thực sự là một việc thiện lớn lao."

Nữ tử mỉm cười: "Ừm, chúng tôi đã biết chuyện này, ngài xem, bên kia có một màn hình, đang phát sự kiện này đấy."

Sử Khả Pháp "ơ" một tiếng, theo hướng ngón tay của nữ tử

nhìn qua. Một tấm "tiên kính" thật lớn đang đứng trên mặt đất, rất nhiều lão bách tính đang vây quanh tiên kính xem náo nhiệt, trên "tiên kính" kia đang phát một đoạn video, cũng chính là hình ảnh bàn tay khổng lồ màu vàng đặt cây cầu xuống.

Thì ra sau khi Lý Đạo Huyền rêu rao làm cầu xong mới cắt ra đoạn video lúc đó rồi cầm về cho các lão bách tính của thôn Cao Gia nhìn xem chuyện vui.

Có người đang chỉ vào màn hình kêu to: "Nhìn kìa, Thiên Tôn từ trên cầu nhảy xuống, có sợi dây kéo lấy ngài."

"Oa, hình như trò này có vẻ rất vui."

"Ta cũng muốn chơi."

"Cái này chỉ sợ không dễ chơi đâu, nếu như sợi dây bị đứt thì làm sao?"

"Vậy thì rơi xuống Hoàng Hà thôi! Còn có thể làm gì?"

"Sơi dây đó dùng vài lần đã phải đổi một cái mới rồi? Cảm giác quá nguy hiểm."

"Đứt thì đổi cái mới!"

Mọi người câm nín.

Sử Khả Pháp ở trong tiên kính thật lớn còn thấy cả mình trong đó, giống như một tên nhà quê mới vào thành, kích động chạy tới chạy lui trên mặt cầu, còn nhắm mắt lại làm ra vẻ sảng khoái khi bị gió sông thổi vào.

Cao Nhất Diệp: "Nhìn kìa, thông qua tấm tiên kính này, chúng ta đã biết được Sử đại nhân mấy ngày rồi. Những gia quyến của lưu khấu này xin Sử đại nhân giao cho chúng tôi quản lý đi, trước tiên ngài cứ đi nghỉ ngơi, sau đó thôn Cao Gia này tuỳ ngài tham

quan. Thiên Tôn nói, ngài là bách hộ Cẩm Y Vệ, có chức trách trinh sát tình báo, báo cáo cho hoàng đế trong người, cho nên ngài muốn dò hỏi tình báo gì cứ thoải mái, thế nhưng khi báo cáo những tin tình báo này lên trên. Thiên Tôn kiến nghi noài phải nahữ rõ ràng lại báo cáo, để tránh..."

Sử Khả Pháp căng thẳng: "Để tránh cái gì?"

Cao Nhất Diệp cười lắc đầu: "Đối với phương thức xử thế, tập tính của hoàng đế và triều đình, khẳng định Sử đại nhân rõ ràng hơn so với chúng tôi, cái nào có thể báo cáo, cái nào không thể báo cáo, sau khi báo cáo sẽ có hậu quả gì, chỉ cần Sử đại nhân thoáng suy nghĩ một chút, khẳng định sẽ rõ ràng. Thiên Tôn nói, bảo chúng tôi đừng can thiệp, để bản thân ngài suy nghĩ thêm, để tránh báo cáo sai một tình báo, sẽ mang đến cho triều đình và hoàng đế phiền phức không cần thiết."

Trong nháy mắt, từ trong những lời này Sử Khả Pháp đã nắm lấy được then chốt, nữ nhân nói này chính là "để tránh mang đến cho triều đình và hoàng đế phiền phức không cần thiết", mà không phải nói "mang đến cho thôn Cao Gia phiền phức không cần thiết".

Chỉ khác mấy chữ, hoặc là nói khác biệt tân ngữ, nhưng ý của cả câu và khả năng ẩn chứa phía sau lại một trời một vực.

Sử Khả Pháp không khỏi hít một hơi lạnh: Nữ nhân này đang uy hiếp ta!

Bị uy hiếp rất tức giận!

Thế nhưng nghĩ đến cảnh tượng bàn tay vàng khổng lồ kia bắc cầu uy phong vô cùng, không biết vì sao hắn đột nhiên không tức giận.

Tức giận không thể giải quyết vấn đề, người yếu tức giận, gọi là "cuồng nộ vô năng".

Sử Khả Pháp ta sẽ không phải là loại người chỉ biết cuồng nộ vô năng!

Đối mặt với kẻ địch cường đại, Sử Khả Pháp ta có thể...

Ơ?

Có thể làm gì?

Có thể nghĩ biện pháp gì?

Sử Khả Pháp vắt hết óc suy nghĩ, đột nhiên phát hiện trán trắng xoá.

Không nghĩ ra được, đối mặt với bàn tay khổng lồ đáng sợ của Thiên Tôn kia, chuyện duy nhất có thể làm chính là lấy thân tuẫn quốc.

Đương nhiên, hắn cũng không sợ lấy thân tuẫn quốc!

Nếu như không có Thiên Tôn nhúng tay vào nhân gian, vài chục năm Sau một ngày nào đó, hắn sẽ suất quân tử thủ Dương Châu, lực kháng quân Thanh, tử chiến không lùi, cuối cùng lấy thân tuẫn quốc.

Hắn không phải người sợ chết. phiền phức không cần thiết".

Sử Khả Pháp ngẩng đầu lên, làm ra vẻ mặt nghiêm túc: "Được, bản quan sẽ xem cho kỹ ở đây, chuyện nào sẽ đăng báo triều đình, chuyện nào không báo, bản quan sẽ suy tính một phen."

Hắn vừa mới nói xong câu đó, một võ tướng che mặt rất chói mắt bên cạnh quay về hắn cười hắc hắc: "Sử đại nhân, nếu ngươi là bách hộ Cẩm Y Vệ, vẫn còn nhậm chức tại Tây An, vậy chắc ngươi biết tên tuổi của tuần kiểm Trừng Thành Trình Húc chứ?"

Sử Khả Pháp nhíu mày: "Đương nhiên biết, người này thích việc lớn hám công to, nói dối quân tình, bị Cẩm Y Vệ ta giết lâu

rồi."

Võ tướng che mặt cười hắc hắc nói: "Có hay không một loại khả năng, hắn cũng không phải vì nói dối quân tình bị giết, mà là bởi vì năm đó hắn từng ôm bắp đùi của Yêm đảng, nên bị định tính thành Yêm đảng, cho nên mới bị giết? Bằng không thì, khắp thiên hạ nhiều võ tướng hảo đại hỉ công, nói dối quân tình như vậy lại không có việc gì, nhưng chỉ hắn lại bị giết?"

Sử Khả Pháp chợt cả kinh, cả người cứng đờ, qua hồi lâu hắn mới thở dài: "Việc đảng tranh, bản quan cũng... Ài, bản quan cũng không có cách nào."

Chương 496: Hữu nhục tư văn

Chương 496: Hữu nhục tư văn

Trình Húc hỏi xong vấn đề liền lui xuống, gã biết bộ dạng che mắt của mình là rất đáng chú ý, nếu nói nhiều lời vô ích với Sử Khả Pháp, không khéo sẽ bại lộ thân phận, thái nãi nãi lại đi ra.

Chỉ nói một câu như thế, phát tiết một chút oán khí trong lòng mấy năm nay là được rồi.

Làm người đừng quá buông thả, đừng đánh mất cuộc sống an nhàn hiện tại.

Sử Khả Pháp cũng không đi hoài nghỉ loại vấn đề như một người bịt mặt sẽ là ai. Năm đó Trình Húc bị núi lở bao phủ, một nhóm Cẩm Y Vệ đã từng nhìn thấy tận mắt, hắn cũng không có khả năng nghĩ đến Trình Húc bây giờ còn sống, còn có thể đứng ở trước mặt mình nói chuyện.

Hắn chỉ bị câu hỏi kia khiến cho có chút xấu hổi

Sự hỗn loạn trên triều đình, nhân sĩ tri thức nào nhìn không ra? Thế nhưng nhìn ra cũng vô dụng, hắn vô lực đi thay đổi cái gì.

Vẫn là ổn định tâm tình, đi tham quan xem địa phương kỳ quái này đi.

Rất nhanh, hắn liền mê thất trong từng khu nhà ở, khu thương mại phồn hoa, trường học sạch sẽ ngăn nắp...

Tất cả của thôn Cao Gia hắn nhìn như rơi vào trong mộng.

Ở đây chẳng lẽ là đào hoa nguyên hay sao?

Không đúng, đào hoa nguyên là tị thế, mà địa phương này là nhập thế.

Tất cả ở đây đều tràn ngập khí tức của phố phường, nó không thoát ly thế tục, mà vô hạn tiếp cận với sinh hoạt của lão bách tính, cũng không giấu trong núi, mà vẫn duy trì liên hệ cùng với huyện thành xung quanh.

Sử Khả Pháp di tới đi tới, đột nhiên đi tới trước một căn nhà xỉ măng mới xây, mặc dù hắn không hiểu xi măng, nhưng cũng có thể nhìn ra những căn nhà này là mới xây, trông rất ngay ngắn, mới mẻ.

Cả khu nhà được bao quanh bởi một bức tường thấp, một bên tường hướng nam chừa lại một cánh cửa, trên cửa treo bảng hiệu: "Trường dạy nghề kỹ thuật Thôn Cao Gia."

Kiến trúc khác dù có mới mẻ, hắn cũng có thể hiểu được, chỉ có "trường dạy nghề kỹ thuật" này Sử Khả Pháp lại không thể hiểu rõ.

Không hiểu được thì đi vào nhìn thôi!

Sử Khả Pháp cất bước đi vào trong trường học. vang lên âm thanh búa đập vào đồ vật "leng keng leng keng", hắn hiếu kỳ đi tới cửa sổ và nhìn vào, chỉ thấy bố cục bên trong hơi giống học đường, phía trước có một bục giảng, trên bục giảng có một người tương tự như lão sư đang đứng đó.

Phía dưới là một đám người ngồi xếp hàng, bộ dạng như đang nghe lão sư giảng bài.

Thế nhưng, tất cả lão sư và học sinh trong phòng đều là hán tử cao lớn thô kệch, vừa nhìn chính là cái loại nửa chữ cũng không biết, thô lỗ không thể thô hơn.

Sử Khả Pháp "ơ" một tiếng, hứng thú càng cao hơn, cho tới bây

giờ chưa nghe nói qua thô lỗ giảng bài, phía dưới một đám thô lỗ nghe giảng bài, đây quả thật là phá vỡ nhận thức.

Chỉ thấy trước mặt lão sư trên bục giảng còn bày nguyên bộ công cụ rèn sắt, một cái bếp lò còn đang cháy và một miếng sắt đã được nung đỏ.

Lão sư cầm lấy búa: "Mọi người xem đây, động tác đập búa phải như vậy..."

Hắn cầm lấy búa,"cheng" một tiếng gõ lên miếng sắt đang nung đỏ.

Đây là âm thanh Sử Khả Pháp vừa mới nghe được.

Lão sư vận búa như bay, gõ leng keng leng keng một hồi, chẳng mấy chốc, miếng sắt nung đỏ đã biến thành hình dáng giống một con dao.

Lão sư cười nói: "Thấy rồi chứ? Cứ gõ búa như vậy, phôi một con dao đã hiện ra, kế tiếp lại sửa một chút, mài cho nó thêm sắc bén, nó có thể dùng để thái rau rồi."

"Khi các ngươi nghe giảng bài nghiêm túc một chút, con mẹ nó, một đám không có tỉnh thần, nhìn không ra thể thống gì, các ngươi như vậy học được kỹ thuật rèn sao? Không có nghề, các ngươi cũng chỉ có thể đi đào đường, gánh đất, một ngày cũng chỉ có tiền công ba cân bột mì, hiện tại một cân bột mì chỉ bán 7 văn tiền, một ngày kiếm được 21 mốt văn tiền, cho lũ lười các ngươi nghèo chết luôn."

Các học viên nghe vậy tỏ vẻ rụt rè, tướng tá bọn họ thoạt nhìn mỗi người đều là hán tử thiết tháp, cơ bụng tám múi, hình tượng khuôn mặt đỏ lên trông thật đẹp, Sử Khả Pháp không dám nhìn, che khuôn mặt lui ra.

Lui ra xa, xua tan hình ảnh đáng sợ vừa mới nhìn thấy kia, Sử

Khả Pháp mới thở ổn định, nghĩ thầm: gian phòng học vừa rồi là đang dạy các học sinh nghề rèn sắt, quá không hợp thói thường. Ở bên triều đình căn bản không có người chịu làm công tượng, nhưng ở chỗ này lại có người không ngại chạy đến trường học làm công tượng, quá không hợp thói Có điều, hắn từng xem qua [Cao Phiêu], trong đầu chợt hiện lên hình ảnh bên trong [Cao Phiêu], bạn bè của Thạch Tứ học thành nghề rèn, một tháng kiếm ba lượng bạc, hắn thoáng cái bình thường trở lại.

Tại thôn Cao Gia, có nghề công tượng chẳng khác nào một tháng tiền công ba lượng bạc, cái này đổi là ai không muốn làm công tượng chứ?

Nghĩ nghĩ, hắn lại đi tới gian phòng thứ hai.

Ở đây vẫn là một đám thô lỗ, đang nghe một lão sư thô lỗ giảng bài, chẳng qua lần này người giảng lại biến thành thợ mộc, lão sư thô lỗ kia cầm một lưỡi bào đang bào khúc gỗ, trong phòng học bụi gỗ bay khắp nơi.

Lão sư vừa bào khúc gỗ vừa cười: "Gần đây nhân khẩu trong thôn tăng trưởng rất nhanh, nhu cầu gia cụ rất lớn, bàn ghế, giá sách tủ quần áo, mọi thứ đều có thể bán giá tốt, các ngươi nghiêm túc theo lão tử học đi, lão tử sẽ dẫn bọn ngươi phát tài."

Sử Khả Pháp lắc đầu: Hình tượng này mà làm lão sư, mở mồm cái là lão tử, hữu nhục tư văn, hữu nhục tư văn a.

Hắn tiếp tục đi về phía sau...

Ở đây còn có dạy may, dạy khắc gỗ, dạy in ấn, dạy tạo giấy, dạy tạo ngọc lưu ly, dạy chế đường, dạy chế muối, dạy xào rau... Có một số nghề nhiều học viên, khắp phòng đều là học viên, có nghề lại ít học viên, lão sư và học sinh cộng lại cũng chỉ lẻ loi dăm ba lính tôm tướng cua.

Hắn vừa đi vừa xem, vừa xé toang nhận thức của mình.

Đi tới một phòng học cuối cùng, hình ảnh ở đây đột nhiên trở nên không thích hợp.

Đứng trên bục giảng lại là một phiên phiên công tử ăn mặc bạch y, vừa nhìn là biết không phải loại thô lỗ, là cái loại cậu ấm thế gia.

Hắn cũng không phải thao tác mấy việc thực tế của công tượng, mà là viết viết trên bảng đen: "Chư vị xem cho kỹ, ứng dụng của máy hơi nước trong các thiết bị hiện có tại thôn Cao Gia chúng ta..."

Hắn lấy ra một tờ giấy to, dùng nam châm dính chặt lên bảng đen, trên tờ giấy vẽ một bộ máy hơi nước, nhóm bánh răng, trục truyền lực các thứ, những thứ này Sử Khả Pháp hoàn toàn xem không hiểu, cảm giác như đang nhìn thiên thư.

Thế nhưng, nhìn bộ dạng đám học sinh trong phòng học lại đều nhìn hiểu cả, có một người còn giơ tay lên hỏi: "Bạch công tử, cái thứ ngài vẽ, chính là bánh răng và trục truyền lực trong xe lửa hơi nước phải không?"

Bạch công tử gật đầu: "Đúng vậy! Hiện tại bộ thiết bị này rất quý giá, chỉ eá Cao Nhất Nhất và mê! eế ít thơ rèn mới biết làm hiên †ai ho đã thăng chức làm kỹ sư cao cấp, nhận được tiền công của kỹ sư rồi." Một học viên hiếu kỳ mà hỏi: "Tiền công của kỹ sư là bao nhiêu?" Bạch công tử: "50 lượng bạc một tháng." Sử Khả Pháp: "Mẹ nó! Hữu nhục tư văn, hữu nhục tư văn." Có nghĩa là: "Chỉ người tri thức làm ra những chuyện không phù hợp với thân phận của mình."

Chương 497: Lôi đình mưa móc, đều là thiên ân

Chương 497: Lôi đình mưa móc, đều là thiên ân

Trong phòng học, một đám học sinh nghe vậy nhất thời đỏ cả mắt: "Chúng ta nhất định học cho tốt, tranh thủ sớm ngày học cách làm ra mấy đồ vật này, thăng chức làm kỹ sư cao cấp."

Bạch công tử gật đầu: "Được, mọi người có nhiệt tình là tốt rồi, ta tin tưởng kỹ thuật rèn của các vị đang ngồi đây đều là nhất lưu. Hiện tại mọi người cần bổ sung chính là tri thức lý luận của bộ hệ thống này, lại đây, cùng xem với ta, máy hơi nước là một bộ thiết bị này làm sao kéo di chuyển..."

Bạch công tử nói ra một vòng nguyên lý vận hành của máy hơi nước.

Sử Khả Pháp đứng ở ngoài cửa sổ nghe trộm, nghe nửa ngày, vậy mà hoàn toàn không hiểu gì, không biết đang nghe là cái gì, khiến hắn cảm giác được thất bại chính là, đám học viên trong phòng thoạt nhìn rất thô lỗ lại nghe hiểu được.

Cái này rất không hợp thói thường!

Điều này khiến cho Sử Khả Pháp lần đầu tiên cảm giác được mình giống như một phế vật, còn không hiểu nhiều hơn một đám thô lỗ.

Lảo đảo đi ra khỏi trường kỹ thuật dạy nghề, Sử Khả Pháp ngơ ngác, cảm giác như không rõ mình đang ở phương nào. Thế nhưng có một điểm hắn hiểu rõ, học viện kỹ thuật dạy nghề này có thể

trong khoảng thời gian ngắn bồi dưỡng ra lượng lớn công tượng kỹ thuật.

Mà nếu đưa những công tượng này vào trong sản xuất, sẽ mang đến sức sản xuất rất lớn.

Mới đi ra từ trong trường học, liền đụng phải thánh nữ Cao Nhất Diệp ngay trước mặt.

Cao Nhất Diệp quay sang mỉm cười với hắn: "Sử đại nhân cảm thấy, trường kỹ thuật dạy nghề này thế nào?"

Sử Khả Pháp: "Hết sức thực dụng, nếu có thể toàn diện mở rộng tại Đại Minh ta... chắc chắn..."

Nói đến đây, hắn đột nhiên sửng sốt, tiếp theo vẻ mặt thoáng cái trở nên ảm đạm.

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Sử đại nhân xem ra đã nghĩ tới, thứ này không thể toàn diện mở rộng."

"Đúng vậy!"

Sử Khả Pháp ủ rũ nói: "Công tượng địa vị cực thấp, phải bán vợ bán Cao Nhất Diệp thấy hắn đều rõ ràng tất cả, trong bụng thầm nghĩ: Thiên Tôn nói đúng, người thông minh trên triều đình thật ra rất nhiều, rất nhiều chuyện, người trong triều đình đều có thể nghĩ đến được, chỉ là họ bị hạn chế bởi các loại điều kiện nên không làm được.

Đúng lúc này, nàng nghe được một giọng nói đến từ trên trời: "Nhất Diệp, giảng cho hắn một tiết tư tưởng chính trị đi, giống như ngươi giảng cho bọn trẻ trên lớp học vậy."

Thì ra, hiện tại mỗi ngày Cao Nhất Diệp cầm tư liệu của Thiên Tôn cho, đang học tập về phương diện "tư tưởng chính trị", vừa học vừa phụ trách tiết chính trị trong trường học thôn Cao Gia,

còn phải dạy tư tưởng cho dân đoàn.

Hiện tại Thiên Tôn bảo nàng giảng cho Sử Khả Pháp, nàng không khỏi phấn chấn.

Trên mặt nở nụ cười giả trân đặc hữu của lão sư: "Sử đại nhân, ngài có phát hiện ra một việc không? Sức sản xuất tiên tiến, nhất định phải có chế độ chính trị tiên tiến phù hợp, nếu chế độ chính trị đã lạc hậu, sẽ kéo chân sau của sức sản xuất."

Sử Khả Pháp: "A? Giải thích thế nào?"

Cao Nhất Diệp: "Vừa rồi vấn đề công tượng không phải đã giải thích sao? Chế độ công tượng hiện có của Đại Minh triều đã kéo chân sau của sức sản xuất. Địa vị công tượng thấp, thu nhập thấp, mọi người đều không muốn làm công tượng, vậy thì số lượng công tượng sẽ không nhiều, kỹ thuật cũng không thể đạt được truyền thừa cùng thăng hoa. Đây là chế độ chính trị lạc hậu tạo thành hạn chế đối với sức sản xuất."

Sử Khả Pháp: "AI"

Lần này tựa như bạo kích, khiến cho Sử Khả Pháp cả người cứng đờ, nửa ngày nói không ra lời, hắn chính là trung thần của Đại Minh triều, không cho phép người khác nói Đại Minh không tốt dù một chút, thế nhưng lời trước mắt căn bản vô lực phản kích.

Không được hoảng, cứ nghe ta nguy biện!

Sử Khả Pháp phấn chấn, xuất ra tư thế khẩu chiến quần thần: "Triều đình có thể thay đổi, đề cao địa vị công tượng, nâng cao tiền công của họ, chuyện này trở lại bản quan sẽ đề xuất... Chỉ một chuyện nhỏ như thế, sao lại phát triển lên tới chế độ chính trị rồi?"

"Thật là việc nhỏ sao? Thật sự đề xuất là có thể thay đổi được sao?" Cao Nhất Diệp cười nói: "Hiện tại triều đình là bộ dáng gì,

chắc hẳn Sử đại nhân còn rõ ràng hơn ta. Chỉ một chuyện nhỏ như thế, cần phải tranh luận bao nhiêu? Cuối cùng có thể được chứng thực hav không? Như vây còn không liên quan đến chế độ chính trị sao?"

"AI" Sử Khả Pháp lại bị bạo kích.

Không được hoảng, ta là trung thần Đại Minh, ta nên biện giải cho triều đình, cứ nghe ta nguy biện!

Sử Khả Pháp đổi lại một góc độ xuất kích: "Nếu quá nhiều người trở thành công tượng, nông dân sẽ giảm đi, sản lượng lương thực sẽ giảm xuống, sẽ không thể nuôi sống nhiều công tượng như vậy. Cách vận hành này của quý thôn, chưa hẳn thích hợp cho cả thiên hạ."

Cao Nhất Diệp: "Sử đại nhân cảm thấy, sản lượng lương thực của chúng tôi ở đây vì sao có thể nuôi càng nhiều công tượng hơn?"

Sử Khả Pháp hừ một tiếng nói: "Đó là bởi vì nơi này các ngươi có Thiên Tôn chăm sóc, có lợi nhờ phân tiên, khiến sản lượng lương thực của các ngươi ở đây cao gấp đôi những nơi khác. Địa phương khác, hai nông dân mới có thể nuôi sống một công tượng, mà các ngươi ở đây, một nông dân là có thể nuôi sống một công tượng, tự nhiên có thể ra sức bồi dưỡng công tượng. Đây là thủ đoạn tiên gia, không phải phàm nhân đủ khả năng, dùng thủ đoạn tiên gia để công kích chế độ triều đình, buồn cười."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Cái này thì ngài sai rồi, phân tiên ngay từ đầu quả thật là Thiên Tôn ban thưởng, nhưng hiện tại, thôn Cao Gia chúng tôi đã có thể tự làm ra phân tiên rồi."

"Cái gì?" Sử Khả Pháp giật mình: "Tự làm ra phân tiên?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Nhà máy phân hóa học của chúng

tôi, trong lúc vô ý đã chế tạo ra Acid sulfuric, dùng Acid sulfuric xử lý Phosphat, từ đó đã chế thành phân hóa học... Mặc dù hiệu quả kém phân tiên một chút, nhưng cũng có thể đề cao chất lượng của đồng ruộng trên diện rộng."

Sử Khả Pháp nghe vậy thì chỉ biết im lặng.

Cao Nhất Diệp nói: "Làm ra phân hóa học chính là công tượng! Thứ công tượng làm ra, khiến cho đồng ruộng tăng sản lượng, mà đồng ruộng tăng sản lượng có thể nuôi sống càng nhiều công tượng hơn."

"AI" Sử Khả Pháp lại bị bạo kích.

Thật ra, mặc dù hắn cứng miệng, nhưng trong lòng cũng biết: Chế độ chính trị của Đại Minh từ lâu đã kéo chân sau của sức sản xuất, chỉ một chế độ phiên vương phân phong đã tạo thành đả kích có tính hủy diệt đối với kinh tế Đại Minh triều.

Điểm này, rất nhiều quan văn đều biết!

Mọi người luân phiên thượng thư, muốn hoàng đế giảm bớt ân huệ đối với nhiên vưởna. nhưng bản thân hoànn đế chính là hoàna tâ"^ đưững nhiên phải ra sức bảo vệ hoàng tộc, sau khi Tần Vương tiền nhiệm chết, vấn đề vị trí Tần Vương này do ai tới kế thừa đã ầm ï khiến cho hoàng đế và tập đoàn quan văn lục đục với nhau, hoàng đế muốn vội vàng phong một Tần Vương mới, mà các quan văn muốn kéo dài, để tránh triều đình lại cho Tần Vương mới một đống lợi ích, liên lụy đến quốc khố.

Vì vậy vị trí Tần Vương vẫn treo mà không quyết, triều đình đang rất lộn xộn, đến nay còn chưa có được kết quả.

Sử Khả Pháp cảm giác được áp lực như núi.

Đấu miệng lưỡi toàn diện rơi vào hạ phong thì phải làm sao? Không được hoảng, cứ nghe ta nguy biện!

Sử Khả Pháp xuất ra tỉnh khí thần cuối cùng: "Đừng có nói kiểu như thôn Cao Gia này không phải là một bộ phận của Đại Minh triều ta vậy, các ngươi ở đây cũng là Đại Minh, ngày hôm nay các ngươi có được cuộc sống như vậy, cũng là ân huệ của triều đình. Cái gọi là lôi đình mưa móc, đều là thiên ân! ."

Cao Nhất Diệp trừng mắt nhìn, cười đến càng tươi hơn, trong nụ cười còn mang theo cảm giác tự hào và kiêu ngạo: "Sử đại nhân nói rất đúng, đều là thiên ân!"

"Đều là thiên ân!" Sử Khả Pháp thuật lại những lời này một lần, đột nhiên cảm giác không đúng chỗ nào, thiên mà nàng nói, cùng thiên của ta nói, hình như không phải là một thiên?

Chương 498: Phụ nữ có thể gánh nửa bầu trời

Chương 498: Phụ nữ có thể gánh nửa bầu trời

Đấu võ mồm với Cao Nhất Diệp bị thua, Sử Khả Pháp mang theo tâm tình thất bại đi vào Khu thương mại Cao Gia.

Hả?

Phía trước có một kiến trúc tương tự thanh lâu!

Sử Khả Pháp nghĩ thầm: Lúc này chỉ có thể đi tìm một thanh quan hát một khúc cho ta nghe, mới có thể trấn an trái tim bị thương này.

Hắn lảo đảo đi tới cửa thanh lâu, tập trung nhìn vào, mới phát hiện ở đây căn bản không phải thanh lâu gì cả, mà là một quán ăn làm Thuỷ Tiên Hợp Hợp. Không đúng, không chỉ có bán Thuỷ Tiên Hợp Hợp, quán ăn này còn bán cả mì, bún gạo, rau xào, đủ loại món ăn vặt, rất phong phú.

Điều kỳ quái nhất chính là, đầu bếp của quán ăn này có hai người, một nam một nữ!

Nam thì đang phụ trách làm Thuỷ Tiên Hợp Hợp, nữ thì lại làm nhiều hơn, đủ loại công việc lặt vặt là nữ nhân làm. Nàng cũng không sợ xuất đầu lộ diện, quấn chặt thắt lưng, buộc một cái khăn đội đầu, tất bật trong quán, thỉnh thoảng còn bắt chuyện với khách nhân.

Sử Khả Pháp lấy làm kinh ngạc, quay sang hỏi nam nhân kia: "Trong quán của các ngươi, vậy mà là một nữ nhân làm chủ bếp?"

Nam nhân cười: "Đúng, vợ của tôi đấy lợi hại không? Ha ha ha!"

Sử Khả Pháp: "Tình huống thế nào?"

Nam nhân cười: "Chúng tôi từ huyện Hợp Dương qua đây, vốn chỉ có mình tôi làm Thuỷ Tiên Hợp Hợp, nhưng vợ tôi đến trường dạy nghề cho nữ học một thân bản lĩnh nấu ăn, sau khi trở về thương lượng với tôi. Mặt tiền cửa hàng này của tôi quá lớn, nếu chỉ bán Thuỷ Tiên Hợp Hợp thì thật sự có hơi lãng phí, nên dứt khoát cũng đem dùng bản lĩnh của cô ấy học được, tất cả gian phòng lầu trên lầu dưới đều sử dụng, các loại món ăn đều có thể làm, hắc hắc, hiện tại nhà tôi đã trở thành quán ăn lớn nhất thôn Cao Gia rồi."

Sử Khả Pháp: "Ôi? Thế nhưng, để nữ nhân xuất đầu lộ diện đi ra làm những việc này, chẳng lẽ không bị người chỉ trích sao?"

Nam nhân vừa cười: "Chỉ trích? Chỉ cái quỷ gì? Tại thôn Cao Gia, nữ tử có thể gánh nửa bầu trời, ngoại trừ những việc nặng nhọc, trong các ngành các nghề đã bắt đầu có nữ nhân, nhất là công việc kéo sợi, đã hoàn toàn bị nữ nhân chiếm rồi, nam nhân còn không nhúng tay vào được."

S1 Khả Phán điâ† mình: Hắn đột nhiên lại nghĩ tới vấn đề sức sản xuất vừa rồi tranh luận với thánh nữ, nếu như thôn Cao Gia cũng đem cả nữ nhân để động viên sản xuất, tại các ngành các nghề đều đưa vào lượng lớn nữ nhân, vậy chẳng phải sức sản xuất sẽ càng tăng thêm một cấp độ?

Hắn chợt nghĩ tới ba vạn người già và phụ nữ trẻ em đưa tới thôn Cao Gia, đột nhiên rất muốn biết, những người này sẽ được thu xếp thế nào, liền vội vàng nâng bước chân chạy về hướng Cao gia chủ bảo.

Chẳng mấy chốc, hắn lại đi tới trước mặt Cao Nhất Diệp:

"Thánh nữ cô nương, tôi muốn đi xem ba vạn gia quyến lưu khấu mà tôi đưa tới."

Cao Nhất Diệp cười: "Sử đại nhân tới vừa lúc, ta cũng muốn đi thăm họ đây."

Thì ra, một nghìn người lúc trước theo Sử Khả Pháp ngồi xe lửa đưa tới thôn Cao Gia, đã trực tiếp được xe lửa đưa đi Bạch gia bảo, sau đó chờ đợi ở đó, sau đó 2 vạn 9000 người cũng đến, tiếp tục đưa họ tới Bạch gia bảo.

Sử Khả Pháp đã ngẩn ngơ lượn quanh thôn Cao Gia hết ba ngày, mà ba vạn người kia hiện tại đã được đưa hết đến phụ cận Bạch gia bảo, chờ thu xếp cho họ vào lao động cải tạo sau cùng.

Hiện trường thu xếp các tội phạm cải tạo với quy mô lớn như vậy, Cao Nhất Diệp cần phải trình diện, đi an bài "công tác giáo dục tư tưởng", các phạm nhân không chỉ lao động, còn phải cải tạo, giáo dục tư tưởng là cực kỳ quan trọng.

Cao Nhất Diệp: "Sử đại nhân, cùng đi đi."

Sử Khả Pháp: "Được!"

Hai người đi tới trạm xe lửa phía bắc thôn Cao Gia, ở chỗ này lên xe lửa đi tới Bạch gia bảo.

Đến nơi, mới phát hiện ba vạn lưu khấu đã dưới sự an bài của dân đoàn thôn Cao Gia chuẩn bị tiến vào núi Hoàng Long rồi.

"Phải vào núi Hoàng Long?" Sử Khả Pháp bị giật mình: "Trong núi này là nơi cho người ở sao? Núi Hoàng Long luôn là nơi lưu khấu tụ tập."

Cao Nhất Diệp: "Sử đại nhân yên tâm đi, lưu khấu chiếm giữ trong núi Hoàng Long đã sớm bị đuổi đi, hiện ở trong núi rất an toàn, chúng tôi ở trong núi xây dựng ngục giam rất lớn, bên trong

đang nhốt một vạn lưu khấu, chuyện này ngự sử Ngô Sân, tổng đốc Duyên Tuy Hồng Thừa Trù đều biết."

Nghe nói có hai đại quan cũng biết, Sử Khả Pháp liền yên lòng, được, vậy ta cũng muốn vào xem.

Môêt† nhìn bê ha của St Khả Phán cùng dân đoàn thôn Cao Gia án điải ba vạn người tiến vào núi Hoàng Long. Những người này ngay từ đầu nghe nói phải vào núi, còn tưởng rằng con đường sẽ rất khó đi, không khéo lại cửu tử nhất sinh.

Nhưng đi vào mới phát hiện, trong núi còn làm đường xi măng rất bằng phẳng, độ dốc cũng không cao, còn là đi quanh núi mà lên, người già và phụ nữ trẻ em đi lên cũng hoàn toàn không có vấn đề.

Họ chính là từ huyện Hà Khúc Sơn Tây thiên lý xa xôi tới đây, con đường gập ghềnh cỡ nào chưa thấy qua? Không nghĩ tới đi vào núi Hoàng Long nổi tiếng lịch đại ác tặc chiếm giữ lại đi trên con đường đẹp như vậy, khiến ai cũng ngỡ ngàng.

Sử Khả Pháp cũng ngẩn ra, tại nơi núi cao nước độc này làm đường đẹp như vậy làm gì? Các ngươi lẽ nào ngay cả nơi hoang vu như núi Hoàng Long cũng dự định xây dựng sao?

Hắn quả thật đã đoán đúng!

Muốn xây thật!

Đại đội ba vạn người đi tới trước một sơn cốc, lập tức bị cảnh tượng trong sơn cốc khiến cho kinh ngạc đến ngây người, trong sơn cốc nho nhỏ vậy mà xây dựng rất nhiều nhà xưởng, mặc dù họ nhìn không thấy cảnh tượng, nhưng có thể thấy được trên bãi đất trống bên ngoài có lượng lớn vải vóc được vận chuyển lui tới, lượng lớn vải vóc vừa mới nhuộm xong còn treo phơi nắng trên giá...

Cả sơn cốc như một vùng biển của vải!

Không ít người cả đời chưa thấy qua nhiều vải vóc cùng phơi nắng như vậy.

Một chiếc xe bò từ trong sơn cốc chạy chậm ra, trên xe bò chở toàn là vải bông đỉnh cấp, dệt rất đẹp, mỗi một đường may đầu rất đều.

Một nữ nhân am hiểu dệt vải nhịn không được đưa tay sờ lên đống vải trên xe, liền phát ra âm thanh kinh ngạc: "Không có khả năng đan ra vải như vậy được, mỗi một mũi kim đường chỉ đều đặn, làm sao làm được?"

Xa phu cười mắng: "Này này, đừng sờ lung tung, đã rửa tay chưa? Sờ bẩn sẽ không dễ bán đâu. Chờ ngươi đi vào doanh Cải Tạo rồi sẽ cho ngươi sờ chán, đến lúc đó mỗi ngày đều phải sờ."

Nữ nhân câm nín.

Xa phu vừa cười nói: "Vải này không phải là người đan, là máy đan đấy, cho nên đan rất đều, ngươi đi vào sẽ biết, này này, phía trước nhường đường nào, bị bò đụng vào không ai chịu trách nhiệm đâu đấy."

Thế đan này naười đi đường cĩng không dám không nhường ve: Moi người đi ở giữa đường đều né tránh, xe bò kéo một xe vải vóc đi về hướng nhà ga Bạch gia bảo bên ngoài núi.

Nữ nhân thông minh một chút nghĩ tới cái gì, liền hỏi dân đoàn áp giải họ không ngớt: "Chúng tôi bị áp giải đến trong sơn cốc này để dệt vải sao?"

"Không, sơn cốc này chứa đầy người rồi."

Binh sĩ dân đoàn cười nói: "Thiên Tôn lập tức sẽ chuẩn bị sơn cốc mới cho mọi người."

Vừa nghe đến hai chữ Thiên Tôn, ba vạn người liền nghĩ tới chuyện Thiên Tôn ban thưởng cây cầu tại Long Môn Cổ Độ, trong nhất thời, hai loại tâm tình sợ hãi và kính nể đồng thời mọc lên.

Chương 499: Bản quan làm được

Chương 499: Bản quan làm được

Tất cả mọi người cung kính chờ xem Thiên Tôn thu xếp nơi ở cho họ như thế nào.

Chỉ thấy Cao Nhất Diệp giơ hai tay lên, lớn tiếng nói: "Thiên Tôn tới rồi!"

Theo nàng vừa dứt lời, trên bầu trời tầng mây tách ra, hai bàn tay vàng khổng lồ cùng thò xuống, trên một tay còn cầm một miếng sắt thật lớn, nó dùng tấm sắt cạo trên mặt đất, liền xuất hiện một con đường thông đến cửa một sơn cốc khác bên cạnh.

Tiếp theo, bàn tay vỗ vào trong sơn cốc, ầm một tiếng, mặt đất trong cốc bị một chưởng này vỗ bằng phẳng, chỉ trong nháy mắt như thế, lại một sơn cốc thích hợp cho người ở đã hoàn thành.

Thế nhưng rất rõ ràng, Thiên Tôn còn chưa hài lòng!

Có thể là cảm thấy tiểu sơn cốc mới mở không đủ cho ba vạn người ở, họ cần không chỉ là không gian để ở, còn cần không gian để xây nhà xưởng in nhuộm và kéo sợi.

Vì vậy bàn tay khổng lồ lại hướng sang một sơn cốc khác bên cạnh, vỗ ầm một cái làm mặt đất trong sơn cốc kia cũng bằng phẳng, tiếp theo miếng kim loại lại cạo trên mặt đất, lại một con đường kéo dài qua đây.

Tiếp tục thao tác này...

Chẳng mấy chốc, ba sơn cốc mới thiết lập thành công, cộng với sơn cốc lúc trước liền biến thành bốn sơn cốc, bốn con đường hội tụ lại, giống như tạo hình của cỏ bốn lá may mắn.

Vì phòng ngừa bọn họ chạy trốn, hoặc là phòng ngừa dã thú quấy nhiễu, trên bầu trời lại có tường thành năm màu liên tiếp hạ xuống, chẳng mấy chốc, bốn sơn cốc đều bị vây quanh bởi tường thành năm màu, tạo thành một "thành Cải Tạo" thật lớn.

Phen thao tác này không chỉ khiến ba vạn người già và phụ nữ trẻ em mới tới trông thấy, ngay cả một vạn lưu khấu đã cải tạo trước kia cũng nhìn thấy.

Uy năng kinh thiên động địa này mọi người trông thấy mà lạnh run.

Cho dù người vốn có chút tâm tư chạy trốn hiện tại cũng bị dọa đến nỗi không còn tâm tư gì nữa.

Cuối cùng, Thiên Tôn còn từ trên bầu trời thả xuống một thành bảo đủ mọi màu sắc, đứng sừng sững ở vị trí chính giữa do bốn con đường từ bốn ©a sơn ©ếc hôi tu lai môêt chỗ. Cao Nhất Diệp bò lên trên đỉnh thành bảo, lớn tiếng nói: "Thiên Tôn thưởng thiện phạt ác, người làm ác sẽ căn cứ vào mức độ làm ác của người đó mà dành cho nghiêm phạt. Những người làm nhiều việc ác, theo lý nên xử tử, đều đã gặp thiên phạt. Mà hiện tại các ngươi sở dĩ còn có thể sống, nhìn thấy tất cả trước mắt, đó là bởi vì việc ác các ngươi làm còn chưa đủ mức độ phải chết..."

"Thiên Tôn nhân từ, tha các ngươi một mạng, các ngươi phải nên tận tâm tận lực, cố gắng lao động, dùng lao động của mình rửa sạch tội nghiệt, ngày lao động cải tạo kết thúc, chính là lúc các ngươi có được cuộc sống mới."

Đám phản quân Cố Nguyên dưới trướng Lão Nam Phong trước hết hưởng ứng: "Chúng tôi nhất định thay đổi triệt để, làm người

lại từ đầu."

Có bọn họ đi đầu, các phạm nhân khác cũng nhao nhao lên: "Làm người lại từ đầu!"

Có khúc tô điểm này, ba vạn người mới tới thoáng cái tâm tình ổn định lại, ngoan ngoãn dưới sự an bài của dân đoàn chia làm tam nhóm người tự đi vào một sơn cốc, thu xếp vào bên trong ở.

Thiên Tôn lại ban thưởng một đống căn nhà nhựa để sử dụng tạm thời, sau này sẽ từ từ thay bằng phiên bản xi măng, đây là nói sau.

Sử Khả Pháp thấy ba vạn người khiến mình vô cùng đau đầu này lại trong khoảng thời gian ngắn bị "ân uy tịnh thi" giải quyết, trong lòng cũng không khỏi thầm tặc lưỡi, ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, nội tâm vô cùng phức tạp.

Lúc này Cao Nhất Diệp đã dẫn theo lượng lớn binh sĩ dân đoàn thâm nhập vào trong quần chúng nhân dân để triển khai công tác cơ sở, Sử Khả Pháp cũng không tìm được ai nói chuyện, có chút phiền muộn mang theo một nghìn người của hắn ủ rũ đi trở về.

Đang đi, một bộ hạ lại cả kinh kêu lên: "Nhìn trên bầu trời phía trước."

Sử Khả Pháp ngẩng đầu nhìn: Thiên Tôn bay tới rồi!

Đương nhiên, Thiên Tôn sẽ không biết bay, đây là dưới tình huống Lý Đạo Huyền không đeo găng tay lấy tay nâng một pho tượng silicon Thiên Tôn bay qua đây, người khác không nhìn thấy tay y, nên cũng cho là silicon Thiên Tôn đang bay.

Nó bay đến phía trước Sử Khả Pháp không xa, chậm rãi rơi xuống đất, sau khi đứng vững mới thu bàn tay không nhìn thấy về trên trời, đồng cảm mở ra, vẻ mặt silicon Thiên Tôn thoáng cái liền giật giật quỷ dị, nhếch môi, lộ ra nụ cười cứng ngắc lại quỷ dị: "Sử

Khả Pháp, chúng ta lại gặp mặt." Thiên Tôn!"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Thế nào, những gì thấy ở đây, thú vị chứ?"

Sử Khả Pháp thở dài một tiếng: "Những nơi Thiên Tôn ban ân, khiến cho hạ quan được mở rộng tầm mắt. Thiên Tôn pháp lực vô biên như thế, vì sao không ban ân này khắp thiên hạ chứ?"

Lý Đạo Huyền: "Thiên hạ này là của các ngươi, hay là của ta? Bản thân các ngươi không lo làm cho tốt, lẽ nào tất cả đều muốn ta quan tâm sao? Ta thích cho thì cho, không thích cho, ngươi không xin được!"

Sử Khả Pháp trầm mặc.

Lời này có lý, Sử Khả Pháp vội vàng lại hành lễ: "Là hạ quan lỗ mãng rồi."

Lý Đạo Huyền đột nhiên lại nhếch miệng cười: "Có điều, ta đã cho ngươi rất nhiều thứ."

Sử Khả Pháp hỏi chấm?

Lý Đạo Huyền đưa tay chỉ vào đầu y: "Ta đem bọn nó, bỏ vào trong chỗ này của ngươi rồi."

Sử Khả Pháp vốn không cảm thấy gì, bị y chỉ tay như vậy, đột nhiên cảm thấy đầu mình hơi ngứa, ơ, hình như thật sự có thứ gì chui vào trong đầu rồi?

Hắn cẩn thận nghĩ lại những gì mình chứng kiến ở thôn Cao Gia, hình như đã hiểu cái gì, vội vàng lại hành thêm đại lễ: "Hạ quan đã hiểu."

"Ừm, đã hiểu là tốt rồi!"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Ta vẫn là câu nói kia, tất cả những gì

ngươi thấy được, nghe được ở đây, đều có thể tùy ý báo cáo cho triều đình, đây là chức trách của Cẩm Y Vệ, ta không trách ngươi, tuy nhiên, ngươi phải nghĩ rõ ràng cái nào có thể báo, cái nào không thể, bằng không... khẳng định triều đình sẽ có một số phiền phức không cần thiết."

Nói xong, Lý Đạo Huyền xoát một cái bay lên, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Sử Khả Pháp quay về bầu trời lại thi lễ, tiễn Thiên Tôn rời đi, sau đó thu hồi ánh mắt, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng nặng nề.

Tất cả những gì chứng kiến ở đây, mặc dù có rất nhiều chỗ xem không hiểu, nhưng đều khiến hắn cảm thấy rất chấn động.

Trong đầu dường như cũng nở hoa, toát ra rất nhiều ý nghĩ linh ta linh tỉnh.

Phải chỉnh lý lai. Hắn rốt cuộc quyết định, không báo cáo chuyện của Thiên Tôn, để tránh triều đình coi nơi đây thành Bạch Liên tà giáo, rồi sẽ phái người tới tiêu diệt, vậy chỉ có đi tìm tử lộ thôi.

Về vấn đề sản lượng lương thực ở đây vì sao thấp như thế, thật ra có thể báo cáo, thánh nữ cô nương nói phàm nhân đã có thể làm ra phân tiên rồi, mình đến Khu thương mại Cao Gia mua một bao phân tiên rồi cầm về nộp lên cho triều đình, nói đây là thứ do công tượng của thôn Cao Gia nghiên cứu ra, để cho triều đình phỏng chế và mở rộng.

Một khi sản lượng lương thực của Đại Minh triểu ta tăng lên, vậy chẳng phải là đại thiện?

Chỉ cần lương thực đủ rồi, sẽ không có vấn đề không giải quyết được.

Đại Minh triều trung hưng, sắp tới.

Sử Khả Pháp phấn chấn, bản quan còn trẻ, bản quan sẽ làm được.

Chương 500: Đi bắt lính

Chương 500: Đi bắt lính

Năm Sùng Trinh thứ tư, tức Công Nguyên năm 1631. tháng năm.

Vĩnh Tế, bến tàu Cổ Độ.

Con rối Thiên Tôn đang ngồi bên bờ Hoàng Hà, dùng đôi chân nhỏ như que tre đá bọt nước đùa nghịch.

Bản thân y ngồi trong nhà ở thành phố Song Khánh nhưng có thể sử dụng "đồng cảm" để hưởng thụ sảng khoái khi ngồi ở bờ sông nghịch nước, con rối Thiên Tôn cảm nhận được gió, nhục thân y cũng có thể cảm nhận được, con rối Thiên Tôn quét vào nước, nhục thân y dường như cũng quét được.

Cái này quá sảng khoái, quả thật là trò chơi tốt nhất của trạch nam!

Đang sảng khoái muốn chết thì trên tháp canh của thủy trại có lính gác lớn tiếng kêu lên: "Có một con khoái mã đang chạy tới, a? Ta nhận ra người đó, là sứ quan dưới trướng Vương Gia Dận."

Con rối Thiên Tôn "a" một tiếng, quay đầu lại, chỉ thấy đám người Hình Hồng Lang, Cao Sơ Ngũ, Lão Nam Phong, Tạo Oanh đều từ trong phòng chạy ra, tất cả tập trung qua phòng khách nghị sự.

Rất rõ ràng, chuẩn bị bắt đầu tranh cãi với sứ quan!

Con rối của Lý Đạo Huyền bấm ngón tay tính toán, đồng thời chuyển đến máy vi tính bên ngoài, nhập vào baidu thời gian này,

lại thêm ba chữ Vương Gia Dận để tìm kiếm, nhanh chóng nhìn tư liệu một lần lại chuyển đến trên người con rối Thiên Tôn, khóe miệng hơi nhếch lên: "Hắc, ta tính ra rồi, thì ra là thế!"

Đôi chân gỗ cất bước, phát ra tiếng lộp cộp có tiết tấu đi về hướng phòng nghị sự.

Một lát sau, trong phòng nghị sự, nhóm đầu lĩnh của "quân viễn chỉnh" Sơn Tây đối mặt với sứ quan, bắt đầu nói chuyện.

Lần trước sứ quan tới nơi này bị tượng bùn Thiên Tôn dọa cho chết khiếp, còn dùng mặt mình đập xuống đất mới cho đi, lần này hắn vừa vào trướng bồng liền dè dặt nhìn quanh, không phát hiện ra tượng bùn Thiên Tôn, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên...

Hắn vừa mới thở xong một hơi, liền phát hiện ra một con rối Thiên Tôn ngồi trên bàn bên cạnh, dùng vẻ mặt quỷ dị như cười như không nhìn hắn.

Con mẹ nó dọa người quá! Sứ quan cũng không dám nhiều lời, ôm quyền: "Hình đại đương gia, vương gia bảo ta tới báo cho ngài một tiếng. Hắn kế hoạch tập hợp lực lượng tứ phương, một lần công phá Tấn thành. Hiện tại đã tập kết 16 vạn đại quân. Hình đại đương gia cũng là một thành viên quân ta, vẫn xin suất lĩnh quân đội của cô gia nhập đại quân của vương gia, cùng nhau công thành. Sau khi thành phá, luận công ban thưởng, quyết không bạc đãi Hình đại đương gia."

Trước tiên Hình Hồng Lang đã muốn cự tuyệt, nàng đâu có thích giúp lưu khấu công thành, thành phá sẽ chỉ hại khổ lão bách tính Tấn thành, chẳng qua lần trước Thiên Tôn đã đáp ứng gia nhập đại quân Vương Gia Dận, nàng hiện tại trên danh nghĩa cũng là một thành viên lưu khấu, nếu cự tuyệt không đi, vị miễn sẽ dẫn tới một số lời không hay.

Đang do dự thì con rối Thiên Tôn lại lên tiếng: "Được!"

Trong lòng mọi người đồng thời: ơ?

Có điều họ chỉ trong lòng khó hiểu, ngoài mặt sẽ không để lộ ra. Thiên Tôn đã lên tiếng, mọi người liền lập tức nghe theo là được. Hình Hồng Lang quay về sứ quan ôm quyền: "Được, vậy bọn ta cũng đi. Xin thông tri vương gia, ta sẽ lập tức dẫn quân tới hỗ trợ."

Sứ quan cũng mừng rỡ, không ngờ vừa nói đã thông rồi.

Nhánh "quân khởi nghĩa" này của Hình Hồng Lang vẫn nằm ngoài sự khống chế của Vương Gia Dận, trên cơ bản chưa từng nghe qua điều lệnh của Vương Gia Dận, chỉ coi như một thành viên của trận doanh Vương Gia Dận trên danh nghĩa. Trước khi sứ quan xuất phát còn tưởng rằng rất khó đả thông, không ngờ mình vừa mở miệng đối phương liền đáp ứng, thực sự là đủ bất ngờ.

Sứ quan rất hài lòng cáo từ rời đi.

Đợi hắn đi rồi, mấy vị đầu lĩnh mới cùng nhau quay đầu hành lễ với con rối Thiên Tôn: "Thiên Tôn, an bài của ngài lần này là?"

Con rối Thiên Tôn lên tiếng, hai miếng gỗ đập vào nhau đọc khoái bản: "Bấm ngón tay tính toán, Gia Dận sắp chết rồi, bộ hạ tán loạn, Tấn thành đại loạn."

Mọi người liếc mắt nhìn nhau, lập tức hiểu được.

Lão Nam Phong nói: "Thiên Tôn nói Vương Gia Dận sắp chết, đây là đang tiết lộ thiên cơ cho chúng ta nghe. Đã như vậy, chúng ta làm bộ qua đó giúp Vương Gia Dận, mang binh đến nơi cách hắn không xa không gần xem kịch, sau khi quan binh đi ra giết chết hắn, lúc lưu khấu dưới tay hắn tán loạn, chúng ta nhân cơ hội thu nạp một nhóm lưu khấu, bắt chúng trở về làm cải †ao. Như vâv viVYa có thể bảo vê lăn bách tính xiuina auanh. ©lñng có thể

tăng thêm cho doanh Cải Tạo của chúng ta một nhóm lao động thanh tráng niên, đưa họ trở về hội hợp với người nhà mình đi. Ha ha ha ha, người thân của họ thất lạc tại huyện Hà Khúc, gặp nhau tại doanh Cải Tạo, người một nhà đều biến thành phạm nhân cải tạo, người một nhà đều phải chỉnh tầ."

Nói xong lời cuối cùng, Lão Nam Phong bộc phát ác ý, cười có vẻ rất âm hiểm.

Hình Hồng Lang không khỏi trợn trắng mắt: "Lão Nam Phong, ngươi học ở đâu mấy lời không đứng đắn này vậy?"

Lão Nam Phong: "Thiên Tôn dạy ta đó!"

Mọi người nghe xong đều câm nín.

Mọi người ngoài miệng không dám nói, trong lòng lại toát mồ hôi: "Thiên Tôn toàn dạy cho Lão Nam Phong mấy thứ gì đâu không vậy?"

"Tóm lại! Xuất phát đi." Hình Hồng Lang nói: "Làm bộ trợ giúp Vương Gia Dận, qua đó bắt đầu xem kịch, sau đó bắt lính."

Cao Sơ Ngũ: "Lần này chắc vui lắm đây."

Mọi người vội vàng chỉnh quân xuất phát, trong trại để lại nhóm "dân đoàn mới" mà họ mộ binh ở bên Sơn Tây để lưu thủ, những "dân đoàn mới" này còn đang tiếp thu giáo dục tư tưởng, cho nên chỉ dùng vũ khí lạnh bình thường, tiến thủ không đủ, thế nhưng phòng thủ một cái mộc trại thì vấn đề không lớn, lại thêm Triệu Thắng và Chiến Tăng ở lại đây, nếu thật sự gặp phải khó khăn, Thiên Tôn sẽ gọi tới chiến hạm từ bến tàu Hiệp Xuyên, an toàn của trại không lo.

Cho nên bốn đại tướng Cao Sơ Ngũ, Hình Hồng Lang, Tạo Oanh, Lão Nam Phong cùng xuất phát, suất lĩnh 300 ky, 300 bộ binh, cùng nhau đến Tấn thành.

Nhánh bộ đội của họ khi đi ngang qua đạo Hà Đông, trực tiếp giơ lên lá cờ chữ "Hình", quan binh trong đạo thành Hà Đồng thấy là một nhóm "lưu khấu" y giáp sáng bóng, căn bản không dám ra khỏi thành nghênh chiến, chỉ sợ hãi trốn phía sau tường thành đạo Hà Đông.

Sau khi qua đạo Hà Đông, mọi người chọn đi theo con đường giáp ranh huyện thành, một đường không quấy nhiễu dân, không mất thời gian bao lâu liền đi tới phụ cận huyện Dương Thành thuộc quản hạt Tấn thành.

Từ chỗ sứ quan biết được, đại quân của Vương Gia Dận liền đóng quân tại núi Tích Thành thuộc huyện Dương Thành.

Đoàn người Hình Hồng Lang đi tới phụ cận trại Xích Hồng cách núi Tích Thành khoảng 40 dặm, Lão Nam Phong liền lớn tiếng kêu lên: "Chúng Mọi người không hiểu: "Ở đây còn rất xa."

Lão Nam Phong lắc đầu nói: "Không xa nữa! Mọi người đừng quên, Thiên Tôn nói Vương Gia Dận sắp chết, đây cũng tức là nói, Vương Gia Dận rất nhanh sẽ bị quan binh đuổi theo. Mà quan binh khi truy kích lưu khấu thường đều sẽ hạ trại cách quân lưu khấu 20 dặm, hoặc là 30 dặm. Chúng ta tiếp tục tiến lên không khéo sẽ đụng phải quan binh, cho nên chúng ta dừng lại cách khoảng 40 dặm, như vậy là an toàn nhất. Nếu tiếp tục tiến lên, hóng chuyện có khả năng hóng tới đầu mình luôn."

Vì vậy, nhóm Hình Hồng Lang hạ trại ngay trại Xích Hồng, phái ra thám báo tiến về phía trước dè dặt tra xét, không tra không biết, vừa tra quả thật đúng như Lão Nam Phong nói.

Cô sơn phó tướng Tào Văn Chiếu suất lĩnh 3000 thiết ky Quan Ninh đang đóng quân phía trước hơn 10 dặm, đã nhìn chằm chằm vào quân Vương Gia Dận, chỉ là binh trong tay Tào Văn Chiếu quá ít, không trước tiên khởi xướng tiến công đối với núi Tích Thành mà thôi.

Mọi người không khỏi than thở: "Có Lão Nam Phong ở trong đội ngũ, thật đúng là an tâm."

Chương 501: Ý nghĩ của Trương Lập Vị

Chương 501: Ý nghĩ của Trương Lập Vị

Trong quân Hình Hồng Lang phái ra lượng lớn thám báo rải về phía trước.

Quân Tào Văn Chiếu đóng ở phía trước cũng phái ra thám báo, trên núi Tích Thành phía trước, quân Vương Gia Dận cũng rải lượng lớn thám báo.

Trong huyện Dương Thành nho nhỏ khắp nơi đều là tiểu đội thám báo đang hoạt động.

Những thám báo này thỉnh thoảng gặp nhau, phóng ngựa lao tới đối phương, bắn mấy tên, trêu chọc nhau, đều cho thấy thủ đoạn, làm giảm vòng trinh sát của đối phương.

Làm như thế, sự đối lập về năng lực giữa thám báo và thám báo liền thể hiện ra.

Rất rõ ràng, năng lực thám báo của quân Tào Văn Chiếu là mạnh nhất, trước ngăn sau chiếm, bức ép thám báo của quân Vương Gia Dận và Hình Hồng Lang lui rất xa.

Thám báo do Hình Hồng Lang phái ra phải đi một vòng rất lớn mới có thể vòng qua phạm vi thám báo của Tào Văn Chiếu, tiếp cận dưới chân núi Tích Thành.

Lão Nam Phong tự mình đảm nhiệm thám báo, chạy đến dưới chân núi Tích Thành, sau khi nhìn thế núi một hồi không khỏi ngẩn người.

Núi Tích Thành cao chót vót, dễ thủ khó công, trên núi các nơi hiểm yếu đều có mãnh tướng trong quân lưu khấu canh gác, tổng binh lực đúng như lời của sứ quan, đông tới 16 vạn người, trên sườn núi chỉ chít đầu người.

Mà Tào Văn Chiếu dưới chân núi chỉ có 3000 thiết ky Quan Ninh.

Ba nghìn so với 16 vạn dễ thủ khó công!

Trận này, nhìn sao cũng không cảm thấy Tào Văn Chiếu có thể thắng, trừ phi quan binh lại điều bộ đội khác đến, bao vây trùng trùng núi Tích Thành như bao vây huyện thành Hà Khúc vậy, thế thì mới có thể đánh được.

Thế nhưng, Thiên Tôn lại nói Vương Gia Dận sắp chết.

Lời của Thiên Tôn không thể không tin, việc này hơi khó hiểu.

Mà thôi, xem kịch xem kịch! Nhìn sẽ biết.

Thánh Vương Bình, ngọn núi cao nhất của núi Tích Thành cao 1889. 5 mét so với mặt biển, núi cao rừng sâu, dốc đứng khó lên, bản trận của Vương Gia Dận đóng quân tại chỗ cao Thánh Vương Bình, từ trên nhìn xuống, dễ thủ khó công.

Mà lưu khấu khác dưới trướng hắn thì phân tán tại sườn núi, tạo thành thế vòng tròn, tổng binh lực cao tới 16 vạn người, đã làm chuẩn bị muốn đánh Tấn Thành.

Phủ Trạch Châu, huyện Tấn Thành, huyện Dương Thành, tri phủ và huyện lệnh ba nơi đều đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, tổ chức dân đoàn, chuẩn bị cùng lưu khấu liều một cái cá chết lưới rách.

Nơi cao nhất đỉnh núi, trước một vách núi tránh gió là soái trướng của Vương Gia Dận.

Vương Gia Dận khoác một tấm da bạch hổ, ăn mặc trông rất tuấn tú rất phong cách, ngồi ở thủ vị, cánh tay trái còn ôm lão bà Trương thị tự mình đoạt về: "Chư vị, vừa rồi trinh sát báo lại, Tào Văn Chiếu lại đuổi qua đây, suất lĩnh 3000 thiết ky Quan Ninh, đóng quân ở vùng dã ngoại dưới chân núi cách hơn 20 dặm."

Tả thừa tướng Tử Kim Lương không nói gì, vẻ mặt âu lo.

Hữu thừa tướng Bạch Ngọc Trụ lại mở miệng cười nói: "Hắn chỉ có 3000 người, nếu không có quan binh khác giúp hắn, căn bản không có cách nào làm gì chúng ta."

Vương Gia Dận gật đầu: "Ừm, Tào Văn Chiếu tuy dũng, nhân số quá ít, chúng ta cũng không cần lưu ý, kế hoạch đánh huyện Dương Thành, huyện Tấn Thành, phủ Trạch Châu không đổi, lương thực của chúng ta sắp ăn hết rồi, nếu không đánh thêm mấy thành, thì sẽ không nuôi nổi binh sĩ."

Cậu em vợ Trương Lập Vị ngồi cách đó không xa nhìn thoáng qua tỷ tỷ Trương thị hắn bằng ánh mắt phức tạp, lúc này mới ngẩng đầu nói với Vương Gia Dận: "Tỷ phu, Hình Hồng Lang cũng tới rồi, đóng quân tại trại Xích Hồng cách khoảng 40 dặm phía sau Tào Văn Chiếu, từ xa phối hợp với chúng ta."

Vừa nghe ba chữ Hình Hồng Lang, vẻ mặt Không Dính Bùn ngồi phía dưới liền khó coi, hừ lạnh một tiếng: "Cô ta tới cũng vô dụng, bị Tào Văn Chiếu ngăn cản ở chính giữa, cô ta sẽ không qua được."

Sấm Vương Cao Nghênh Tường lắc đầu: "Không Dính Bùn, ngươi còn để bụng chuyện của Lão Trương Phi sao? Bỏ đi, oan gia nên giải không nên kết, mọi người đều phản kháng triều đình, đều là bằng hữu."

Không Dính Bùn: "Lúc trước khi cô ta giết Lão Trương Phi bộ hạ của ta, có nghĩ tới mọi người đều phản kháng triều đình

không?"

Sấm Vương nói: "Vĩnh Tế là quê hương của Hình Hồng Lang, Lão nhau, chắc chỉ là hiểu lầm. Ví dụ như Hình Hồng Lang không nói tiếng nào liền mang binh đánh tới Lạc Xuyên quê hương của ngươi, ngươi cũng sẽ tức giận như vậy thôi."

Không Dính Bùn: "Hừ!"

Chuyện của Hình Hồng Lang họ tạm thời không cãi nữa. Vương Gia Dận nói: "Mọi người thương lượng xem đánh huyện Dương Thành và huyện Tấn Thành thế nào đi, ta mệt quá, đi nghỉ ngơi trước."

Nói xong, hắn ôm lấy eo Trương thị, thấp giọng cười nói: "Ái thê, đi vào uống mấy ly với ta đi, hắc hắc hắc..."

Trương thị nở nụ cười xấu hổ, có chút không tình nguyện theo hắn đi vào trong doanh trướng phía sau.

Trương Lập Vị nhìn vẻ mặt tỷ tỷ, trong lòng vô cùng khó chịu, nhưng hắn cũng không làm được cái gì, đành phải rầu rĩ không vui đi ra đại trướng, ngồi xuống bên vách núi, hóng gió núi cao 1889. 5 mét so với mặt biển.

Đúng lúc này, một tên lính cấp thấp vừa tuần tra, vừa đi đến bên cạnh hắn.

Trương Lập Vị vốn không lưu ý một người chỉ là lính tuần tra, nhưng tên lính này khi đi tới bên cạnh hắn lại đột nhiên đứng im, hạ giọng, nhanh chóng nói: "Trương tướng quân, hình như ngài có chút bất mãn đối với hành động của Vương đại đương gia, đang bất bình vì tao ngộ của Trương gia ngài."

Trương Lập Vị chợt cả kinh, quay đầu lại, trừng mắt nhìn tên lính tuần tra kia.

Tên lính tuần tra nở nụ cười cổ quái: "Nghiêu Mão Trương thị vốn là vọng tộc địa phương, bởi vì Vương Gia Dận bức bách, bất đắc dĩ dâng ra Trương thị gả cho Vương Gia Dận, Trương tướng quân cũng bị ép buộc tiến vào trong quân, thân bất do dĩ..."

Trương Lập Vị sầm mặt lại: "Rốt cuộc ngươi là người phương nào?"

Tiểu binh kia thấp giọng nói: "Ta hiệu lực cho Tào Văn Chiếu Tào tướng quân."

Trong nháy mắt, trong đầu Trương Lập Vị hiện lên một ý nghĩ, rút đao chém hắn, lập công, khẳng định Vương Gia Dận sẽ trọng thưởng ta, thế nhưng, hắn trọng thưởng ta thì có lợi ích gì? Ta chỉ từ một tiểu thổ phỉ đầu mục biến thành một đại thổ phỉ đầu mục, vẫn là thổ phi.

Nhưng nếu như hợp tác với người trước mặt này, giúp Tào Văn Chiếu lập công, vậy ta có thể từ một đầu lĩnh thổ phỉ biến thành người trong quan phủ, làm cho Nghiêu Mão Trương thị một lần nữa khôi phục thành vọng tộc. Tay Trương Lập Vị dời khỏi chuôi đao.

Tên lính tuần tra kia cũng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm nghĩ: đã thành!

Trương Lập Vị hít vào một hơi thật sâu: "Nói đi, Tào tướng quân muốn ta làm gì?"

Tên lính tuần tra thấp giọng nói: "Liên lạc với những người có chí không muốn chỉ làm lưu khấu trong quân, tìm cách khởi sự. Lại lợi dụng quan hệ của tỷ tỷ ngươi lẻn vào trong trướng Vương Gia Dận giết chết hắn, sau đó phóng hỏa tạo ra hỗn loạn. Tào tướng quân thấy trên núi có khói lửa bốc lên sẽ dẫn quân đánh lên núi, quét sạch lưu khấu, khi đó ngươi lập đại công, triều đình tất có phong thưởng, khôi phục danh vọng của Nghiêu Mão Trương

thị là việc trước mắt."

Nghe xong lời này, vẻ mặt Trương Lập Vị âm tình bất định, việc này không dễ làm, một khi không cẩn thận sẽ rơi đầu, nhưng hiện tại hắn theo Vương Gia Dận tạo phản, làm cũng là chuyện rơi đầu, hai bên đều rơi đầu, thì phải xem bên nào rơi càng đáng giá hơn.

Cái gọi là cầu phú quý trong nguy hiểm, nhân cơ hội trước mắt, nói không chừng thật có thể làm cho Trương thị bay lên trời.

Sau khi suy nghĩ nửa ngày, Trương Lập Vị ngẩng đầu lên: "Được, phiền ngươi nghĩ cách thông báo cho Tào tướng quân dưới chân núi, chuyện này, Trương Lập Vị ta làm."

Chương 502: Họ sẽ không hạ phàm tắm

Chương 502: Họ sẽ không hạ phàm tắm

Ngày hôm sau, Trương thị ở trên giường hầu hạ Vương Gia Dận một phen, khiến hắn ba hồn rớt cả sáu phách, một lúc lâu cũng sụi lơ trên giường không thể nhúc nhích, sảng khoái đến mức không thể hít thở.

Trương thị tiến đến bên tai hắn, giọng nhẹ nhàng mà nhõng nhẽo: "Vương gia, vương gia, đệ đệ Trương Lập Vị của tiện thiếp, vị trí ở trong quân của ngài đang thấp quá, hắn là cậu em vợ của ngài mà, ngươi cũng không cho hắn làm đại quan, ngươi rõ ràng chính là không sủng ái tiện thiếp."

Vương Gia Dận vừa mới sảng khoái xong, nam nhân vào lúc này chỉ số thông mỉnh gần như bằng không, bị mỹ nữ làm nũng như vậy ai mà chịu được, liền hàm hồ đáp lại: "Được, thăng cho hắn, thăng thăng thăng."

Trương thị lại nói: "Ta vừa muốn đệ đệ thăng quan, lại sợ hắn chết trận, ta xem như vậy đi, ngài thăng hắn làm chỉ huy trước trướng của ngài, mỗi ngày canh giữ ở bên cạnh ngài, như vậy là an toàn nhất."

Vương Gia Dận cười: "Đây chỉ là một việc nhỏ, được, vậy bắt đầu từ ngày mai, Trương Lập Vị sẽ là chỉ huy trước trướng của ta."

Chỉ huy trước trướng, trên cơ bản tương đương với "đội trưởng thân vệ", chức vị này vừa đến tay, cái đầu của Vương Gia Dận cũng đã giao vào tay Trương Lập Vị rồi -

Mùng 2 tháng 6 năm Sùng Trinh thứ 4 (Công Nguyên năm 1631).

Trại Xích Hồng, trong soái trướng của quân Hình Hồng Lang, đám người Hình Hồng Lang, Cao Sơ Ngữ, Tạo Oanh, Lão Nam Phong đang buồn chán chơi "mạt trượt", đây là trò chơi mới Thiên Tôn dạy cho họ, dùng cây tre cắt thành từng khúc sau đó điêu khắc mà thành, khi không có việc gì gõ vào nhau cũng rất thú vị.

Họ ở chỗ xa nhìn núi Tích Thành đã vài ngày, nhưng quân Vương Gia Dận không hề động, quân Tào Văn Chiếu cũng không hề động, họ buồn chán quá chỉ có thể chơi mạt chược.

Đúng lúc này, con rối Thiên Tôn nằm bẹp một bên, không hề có động tĩnh gì, đột nhiên lộp cộp đứng lên.

Bốn người đang chơi mạt chược đồng thời ngừng động tác trong tay, đồng thời xoay người lại, quay về con rối Thiên Tôn hành đại lễ: "Tham kiến Thiên Tôn."

Con rối Thiên Tôn cười hắc hắc, hai miếng gổ ở miệng gõ lộp cộp vào nhau: "Đêm nay có việc xảy ra, sợ rằng Vương Gia Dận khó thoát khỏi cái trường nhặt bảo đi."

Bốn người mừng rỡ, đồng thời nhảy dựng lên.

Ba người Hình Hồng Lang, Tạo Oanh, Cao Sơ Ngũ đều hướng về phía trang bị của mình, chỉ có Lão Nam Phong lấy ra một cái túi, mở miệng túi ra rồi đặt bên cạnh bàn, sau đó dùng tay ở trên bàn gạt một cái bỏ hết mạt trượt vào trong túi, cất đi: "Đi đánh trận các ngươi đừng cuống cuồng như thế, đánh không được đâu, mạt trượt là thứ tốt ở thế giới phồn hoa, phải cất đi."

Hắn cất mạt trượt xong, lúc này mới bắt đầu mặc giáp, đeo dao, động tác của hắn lại nhanh chóng, quanh năm trấn thủ biên cương, khiến hắn nhắm mắt lại cũng có thể mặc giáp nhanh hơn

so với bọn Cao Sơ Ngũ, đi sau mà tới trước, còn khoác giáp xong trước cả ba người kia.

Lúc xoay người lên ngựa, Lão Nam Phong lại còn lẩm nhẩm bài hát của "tiên giới" : "Làm cho ta ngắm thêm nàng vội vàng qua chốc lát, như thanh âm chứa bao lời gọi mời trong khúc hát..."

Hát hai câu, hắn còn tạm ngưng lại, quay sang cười mắng đám người Cao Sơ Ngũ: "Sao động tác của mấy người chậm thế hả?"

Mắng xong, lại tiếp tục hát: "Liêu xiêu ta xuyến xao rạo rực khát khao trông mong, dịu dàng lại gần nhau hơn dang tay ôm em vào lòng..."

Mấy người khác thấy bộ dạng hắn thoải mái như thế, cũng không khỏi âm thầm kính nể, trước khi lên chiến trường còn có thể thoải mái như hắn, cả thôn Cao Gia cũng tìm không ra mấy người. Tổng giáo viên dân đoàn Hòa Cửu, mỗi lần ra chiến trường đều đặc biệt khẩn trương, khắp nơi tìm kiếm thái nãi nãi của hắn, đâu có tùy ý như Lão Nam Phong.

Đúng lúc này, một thám báo từ ngoài trướng chạy vào, lớn tiếng báo cáo: "Quân Tào Văn Chiếu đã động rồi, đang chỉnh quân, xem ra là muốn công lên núi rồi. Ơ, các vị thủ lĩnh, đã chuẩn bị xong hết rồi sao?"

Lão Nam Phong cười ha ha: "Thiên Tôn quả nhiên lợi hại, bấm ngón tay tính toán, cái gì cũng biết, nếu Tào Văn Chiếu đã động, vậy Vương Gia Dận đã chết rồi, đi nào, thời điểm chúng ta đục nước béo cò đã đến..."

300 ky binh đi trước, bộ binh đuổi theo.

Phía trước không ngừng truyền đến trinh sát báo tin, quân Tào Văn Chiếu đang hành động...

Dù sao thì Tào Văn Chiếu đi về phía trước, mọi người liền đi

về phía trước theo, ở giữa thủy chung vẫn duy trì khoảng cách mấy dặm.

Đang đi, phía trước rất xa đã có thể thấy được núi Tích Thành rồi.

Lúc nàv sắc trời đã tối. núi Tích Thành đã biến thành mêt naon núi đen thui, tựa như cái bóng vậy, đứng sừng sững trong bóng tối thăm thẳm.

Quân Tào Văn Chiếu bất động đợi dưới chân núi, sẵn sàng chuẩn bị tiến công bất cứ lúc nào.

Quân Hình Hồng Lang tự nhiên cũng không động, an tĩnh chờ đợi.

Đợi đến nửa đêm, trăng sáng sao thưa.

Đột nhiên, trên đỉnh núi "bùng" lên một ngọn lửa dữ dội, tiếp theo, trên đỉnh núi có mấy trăm người cùng rống lên: "Đã chém đầu Vương Gia Dận, đã chém đầu Vương Gia Dận... ."

Tào Văn Chiếu mừng rỡ: "Tiến công!"

Ba nghìn thiết ky Quan Ninh lập tức xông lên núi Tích Thành.

Thấy cảnh này, đám người Hình Hồng Lang phía sau cũng không khỏi sửng sốt: "Rốt cuộc trên đỉnh núi đã xảy ra chuyện gì?"

Con rối Thiên Tôn cười hắc hắc đánh khoái bản: "Cưỡng đoạt dân nữ chôn tai hoạ ngầm, chỉ huy trước trướng là em vợ, thừa dịp hắn say rượu lấy thủ cấp, ác giả ác báo."

Mọi người nghe vậy sửng sốt, tỉ mỉ suy nghĩ bốn câu này mới chợt hiểu ra.

Ba cặp mắt thoắt cái đồng thời nhìn về phía Lão Nam Phong.

Lão Nam Phong gãi gãi đầu: "Làm gì thế? Các người nhìn ta như vậy làm gì?"

Cao Sơ Ngũ: "Lão Nam Phong, cảm giác ngươi rất có khả năng nối bước theo Vương Gia Dận, ngươi lúc nào cũng tỏ ra thèm nhỏ dãi đối với mỹ nữ, không khéo ngày nào đó, ngươi cưỡng đoạt một dân nữ, sau đó ác giả ác báo."

Lão Nam Phong nghiêm mặt: "Hắc hắc, điểm này các ngươi sai rồi, Lão Nam Phong ta quả thật thích mỹ nữ, nhưng cũng không thích nữ tử của thế gian, trong lòng ta, hiện tại chỉ có tiên nữ của thiên giới."

Mọi người: ".. ."

Lão Nam Phong: "Có cho ta một trăm lá gan, cũng không dám cưỡng đoạt tiên nữ a."

Hình Hồng Lang gật đầu: "Cũng phải!"

Tạo Oanh cũng gật đầu: "Tán thành."

Chỉ có Cao Sơ Ngũ cười toét miệng: "Mặc dù không thể cướp tiên nữa, thế nhưng có thể trộm y phục của tiên nữ mà. Hình như Ngưu Lang chính là trộm y phục của tiên nữ mà thành chuyện tốt." Ngũ, ngươi quả thật là một thiên tài, ta sẽ tìm một hồ nước trong núi canh ở đó xem."

Mọi người: "11!"

Hình Hồng Lang liền đạp cho Cao Sơ Ngũ một cái ngã xuống đất: "Ngươi dạy hắn cái quỷ gì vậy? Hắn sẽ đi làm thật đấy."

Cao Sơ Ngũ: "Ôi, loại chuyện này thật sự sẽ có người đi làm sao?"

Hình Hồng Lang: "Những người khác thì không, thế nhưng Lão

Nam Phong lại rất có khả năng a."

Con rối Thiên Tôn đang nhìn tình cảnh bên này, cười đến mức cả thân thể bằng gỗ vang lên lộp cộp: "Mọi người yên tâm đi, những tiên nữ đó sẽ không hạ phàm tắm đâu. Lão Nam Phong không đợi được họ, càng đừng nghĩ trộm được y phục."

Lão Nam Phong: "Hả, họ thật sự sẽ không hạ phàm tắm sao?"

Con rối Thiên Tôn gật đầu: "Sẽ không! Chưa bao giờ làm. Trên đó cũng không phải không có chỗ tắm, tại sao cứ phải xuống đây tắm chứ?"

Lão Nam Phong thất vọng ngã phịch xuống đất, orz.

Chương 503: Vĩnh Tế Hình Hồng Lang ở đây

Chương 503: Vĩnh Tế Hình Hồng Lang ở đây

Ở dưới chân núi, mọi người tâm tình thoải mái nói chuyện phiếm, nhưng trên núi lại chìm trong biển lửa, tiếng kêu thảm thiết liên tục.

Thì ra, tối ngày 2 tháng 6, Trương thị lại một phen ôn tồn, lừa gạt Vương Gia Dận uống say đến nỗi không còn biết gì, sau đó chỉ huy trước trướng của hắn Trương Lập Vị liền đi vào, trước tiên dùng thân phận "chỉ huy" đuổi hộ vệ khác ra ngoài, sau đó lấy dao ra dễ dàng cắt lấy thủ cấp của Vương Gia Dận.

Hắn sớm đã ước định với một số tâm phúc theo hắn phản loạn, thủ cấp của Vương Gia Dận vừa đến tay, lập tức dẫn quân bắt đầu phóng hỏa.

Bản trận trên đỉnh núi lập tức khói lửa tận trời, rơi vào hỗn loạn.

Trương Lập Vị suất lĩnh thân binh của mình chạy loạn trong biển lửa, nhìn thấy người trung với Vương Gia Dận đi tới, trước tiên làm bộ cùng một bọn tiếp cận, sau đó đột nhiên chính là một đao.

Làm như thế, bản trận Vương Gia Dận sẽ loạn thành thế nào có thể nghĩ.

Trương Lập Vị lại tổ chức mấy trăm binh sĩ cùng hô to: "Vương Gia Dận đã bị chém đầu."

Tiếng la này đỉnh tai nhức óc, vang vọng trên khắp núi Tích Thành.

Từ đỉnh núi đến chân núi, mười sáu vạn người đều nghe rõ ràng.

Tào Văn Chiếu suất lĩnh ba nghìn thiết ky Quan Ninh lập tức nắm lấy cơ hội này, bắt đầu công lên núi.

Lần này có thể nói "nội ứng ngoại hợp", trong bóng tối, đỉnh núi và chân núi đồng thời đánh tới sườn núi, các bộ tặc quân đóng quân trên sườn núi còn chưa rõ đông nam tây bắc, còn chưa bắt đầu đánh, sĩ khí đã triệt để tan vỡ.

Không Dính Bùn từ lâu đã bất mãn đối với Vương Gia Dận, lúc này đương nhiên sẽ không làm mấy chuyện ngu xuẩn như "hồi cứu soái doanh", hắn quyết định thật nhanh, lập tức rút lui, dù sao thì Tào Văn Chiếu chỉ có 3000 người, căn bản không thể bao vây được núi Tích Thành, hắn tùy tiện tìm một sơn đạo, dễ dàng liền dẫn người chạy thoát.

Kế tiếp, các bộ quân lưu khấu đều bắt đầu tự tìm sinh lộ, hữu thừa tướng Bạch Ngọc Trụ dứt khoát đầu hàng quân Tào Văn Chiếu, tả thừa tướng Tử Kim Lương liều mạng ép buộc bộ hạ, tập trung thành một đường đột phá vòng vây.

Đám nauời Sấm Vương Nam doanh Bát Đai VƯưởna. Tâv doanh Bát Đai Vương, Tào Tháo (La Nhữ Tài), Lão Hồi Hồi (Mã Thủ Ứng) cũng đều tự tìm một phương hướng để đột phá vòng vây, rất nhiều lưu khấu trong bóng đêm không tìm được đầu mục của mình, chỉ có thể chạy loạn khắp nơi, chọn đại một hướng rồi chạy xuống dưới chân núi -

Dưới chân núi Tích Thành phía nam, Lão Nam Phong khẽ híp mắt lại: "Tới rồi! Chuẩn bị bắt lính."

Tạo Oanh cười: "Không thể dùng bắt, phải dùng lừa gạt."

Hình Hồng Lang gật đầu: "Giơ cờ của chúng la lên."

"Xoát!"

Một lá cờ viết chữ "Hình" giương cao lên trong bóng đêm, bên cạnh lá cờ còn cố ý đốt rất nhiều đuốc, khiến cho lá cờ này trong bóng đêm có vẻ hết sức chói mắt.

300 ky binh cùng 300 bộ binh cùng la to: "Vĩnh Tế Hình Hồng Lang ở đây! Các huynh đệ cùng đường mau mau tới đây."

Cao Sơ Ngũ khờ khạo hỏi: "Gọi như vậy, có thể gọi quan binh qua không?"

"Sẽ không." Lão Nam Phong cười nói: "Hiện tại Tào Văn Chiếu chỉ muốn mau chóng đánh lên đỉnh núi, tận mắt nhìn thấy thủ cấp của Vương Gia Dận, sống chết của tặc tù khác hắn sẽ không để ở trong lòng, mấy thể loại đại đầu mục như Tử Kim Lương, Sấm Vương hắn làm gì có thời gian đi quản, lại làm sao quản nổi thế lực của một thương nhân muối nho nhỏ như chúng ta?"

Cao Sơ Ngũ: "À à!"

Chính như Lão Nam Phong sở liệu, 600 người họ ở chỗ này cùng hô to, âm thanh đó rất lớn, dù cho trên núi đang đánh kịch liệt, Tào Văn Chiếu cũng nghe được rõ ràng. Hắn quay đầu nhìn thoáng qua dưới chân núi, sau đó nháy mắt lại vứt đến sau đầu, hắn làm gì có thời gian đi quản một Vĩnh Tế Hình Hồng Lang nho nhỏ?

Thương nhân muối này trong mắt triều đình uy hiếp không lớn, chưa làm qua chuyện khác người gì, thuộc về đối tượng "có thể chiêu an", không cần thiết cố gắng tiêu diệt.

Ba nghìn thiết ky Quan Ninh tiếp tục xông lên đỉnh núi, dọc

theo đường đi chặt xuống đầu của vô số lưu khấu, các lưu khấu sợ đến mức căn bản không dám ngăn cản trên sơn đạo, đành phải trốn vào rừng cây, hoặc là men theo sườn núi lăn xuống dưới.

Chật vật không chịu nổi, trong hỗn loạn, không biết bao nhiêu lưu khấu tìm không thấy lão đại nhà mình rồi. Thiên hạ mênh mông, không tìm thấy lão đại thì phải sống thế nào?

Ngay lúc mê man họ nghe được tiếng hô hoán của "Vĩnh Tế Hình Hồng Lang", đó cũng là một chỉ nhánh trong quân khởi nghĩa của ta, ta đi nương tựa vào Hình lão đại, cô ấy khẳng định sẽ tạm thời thu lưu ta.

Các lưu khấu rời khỏi đội đều chạy tới đội ngũ Hình Hồng Lang.

Chỉ nửa buổi tối, Hình Hồng Lang đã thu nạp năm nghìn tàn quân.

Trong những tàn quân này còn lẫn một tiểu đầu mục trong lưu khấu, tên là Thôi Sơn Hổ, bên cạnh hắn còn có một trăm bộ hạ, chạy trốn tới bên cạnh Hình Hồng Lang, sau khi ổn định một chút tâm tình, người này liền bày ra tư thế "ta cũng là lão đại", có hạ có binh, tự nhiên sẽ có tính tự giác của lão đại.

Thôi Sơn Hổ đỉnh đạc đi tới bên cạnh Hình Hồng Lang: "Hình đại đương gia, hiện tại chúng ta lại có năm nghìn binh lực rồi, trở lên núi cứu viện Vương lão đại khẳng định là không được, ngài nói xem, sau này có kế hoạch gì không? Huynh đệ Thôi Sơn Hổ ta nhất định sẽ dốc hết sức hiệp trợ ngươi."

Hình Hồng Lang cười hắc một tiếng: "Đi, về Vĩnh Tế trước."

Thôi Sơn Hổ ngạc nhiên: "Quay về Vĩnh Tế? Chúng ta không đi tìm bọn người Tử Kim Lương, Sấm Vương, Nam doanh Bát Đại Vương, tây doanh Bát Đại Vương, Tào Tháo, Lão Hồi Hồi trước

sao?"

Hình Hồng Lang: "Trong bóng đêm, họ chạy tứ tung, trong khoảng thời gian ngắn làm sao xác định được họ đã đi đâu? Chúng ta về Vĩnh Tế trước, sau khi ổn định rồi lại tìm kiếm bọn họ."

Thôi Sơn Hổ nghĩ thầm: điều này cũng đúng! Đi một bước nhìn một bước vậy.

Hắn cũng không đưa ra ý kiến nữa, theo quân Hình Hồng Lang cùng nhau "trốn" về Vĩnh Tế, năm nghìn tàn quân, tất cả đều là thanh niên, hành động theo quân Hình Hồng Lang, toàn bộ đội ngũ lộn xộn, không hề có kết cấu gì.

Con rối Thiên Tôn ngồi trên vai Cao Sơ Ngũ, vẻ mặt bất thiện nhìn đám lưu khấu bị lừa gạt tới.

Cao Sơ Ngũ đè thấp giọng nói: "Thiên Tôn, những người này không có chút quân kỷ nào, ngài xem, nhóm người bên kia, khi hành quân còn uống rượu, vừa đi vừa uống, ta rất muốn cho bọn họ hai đấm."

Con rối Thiên Tôn: "Ừm!"

Cao Sơ Ngũ lại nói: "Đám bên đó cũng rất quá đáng, ta vừa mới nhìn thấyv khi ha đi aua mêt khui dân cứ đi vào mêt vàng. khi đi ra tranda †av cồn cầm một ngọn đèn cũ, may mà trong thôn đó không có người, bằng không thì khẳng định chúng sẽ cưỡng đoạt tài sản trong thôn trang đó."

Con rối Thiên Tôn: "Nhớ kỹ khuôn mặt của những người đó đi, sau khi ném vào doanh Cải Tạo sẽ giao cho đám thuộc hạ cũ của Lão Nam Phong đập cho một trận."

Cao Sơ Ngũ: "Ổ, thì ra còn có thể như vậy. Hắc, ta đã hiểu, cho tụi này làm đường, cho làm đường hết, bắt chúng làm những việc nặng nhọc nhất."

"Đúng, làm việc nặng nhọc nhất!" Hình Hồng Lang cũng phụ hoạ một câu.

Lão Nam Phong ở bên cạnh thấp giọng nói: "Số lượng đám người này cũng nhiều lắm, chúng ta chỉ có 600 trăm người, có thể trấn trụ được chúng không? Phải làm sao mới có thể an toàn tước vũ khí của chúng, để cho chúng ngoan ngoãn đầu hàng đi lao động cải tạo nhỉ? Nếu như thao tác không tốt, không khéo sẽ khiến cho địa bàn của chúng ta thối nát hết."

Con rối Thiên Tôn cười hắc hắc: "Trở lại bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ, lại tước vũ khí của chúng."

Chương 504: Không nghe lời nghiền thành thịt nát

Chương 504: Không nghe lời nghiền thành thịt nát

Lý Đạo Huyền định ra nơi tước đoạt vũ khí của đám người này tại bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ, đó đương nhiên là có nguyên nhân.

Nguyên nhân này cũng rất đơn giản: Bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ đã tiến vào tầm nhìn của y.

Khoảng cách đường thẳng từ thôn Cao Gia đến Long Môn Cổ Độ là 65 km, mà khoảng cách đến bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ chỉ có 57 km.

Khi Lý Đạo Huyền đặt xuống cầu Hoàng Hà tại Long Môn Cổ Độ, đồng thời bến tàu Vĩnh Tế sớm đã tiến vào tầm nhìn, có thể trực tiếp thò tay xuống, chỉ là hiện tại địa bàn của y quá lớn, không lo được hết, cho nên mới không nhúng tay vào Vĩnh Tế Cổ Độ mà thôi.

Các người tí hon vẫn còn chưa biết.

Nhưng bây giờ là lúc để cho họ biết.

Y chỉ cần lên tiếng, các người tí hon nhà mình sẽ có lòng tin, mang theo 5000 tặc khấu chậm rãi đi về hướng bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ.

Vì không để cho đám người này quấy nhiễu dân, Hình Hồng Lang cố ý nói muốn "tránh né quan binh", dẫn theo họ đi qua những nơi hoang tàn vắng vẻ, dọc theo đường đi cũng không để cho đám người này quấy nhiễu bất kể một lương dân nào.

Cứ thế đi, phía trước đã thấy được bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ.

Con rối Thiên Tôn cười hắc một tiếng: "Không cần giả vờ với đám người này nữa, mọi người có thể kiêu ngạo một chút."

Mấy người tí hon nhà mình liền phấn chấn.

Lúc này, trong đám lưu khấu, đầu mục Thôi Sơn Hổ kia cũng bắt đầu có tinh thần, đi đường đã lâu, cách xa núi Tích Thành, hắn đã quên hết nỗi sợ hãi, tỉnh lại từ trạng thái thẫn thờ do bị Tào Văn Chiếu đánh, thể hiện ra ta là đại ca, đưa tay chỉ về thủy trại đằng xa phía trước, cười to nói: "Mọi người xem, phía trước có một thủy trại lớn, ta thấy có vẻ như có rất nhiều hoạt động ở, ở đây còn sợ không có tiền sao? Có thể cướp tha hồ rồi."

"Cướp con mẹ ngươi!" Hình Hồng Lang tức giận: "Đó là trại của lão nương."

Thôi Sơn Hổ: "Ồ, Hình đại đương gia, ngươi chỉ là thương nhân muối, còn xây cả thủy trại trú đóng? Đây... đây không phải rất dễ bị quan binh vây công sao?" tốt đẹp thì không làm, cứ muốn xưng vương tại huyện Hà Khúc, trú đóng ở huyện thành, nên mới bị quan phủ nhìn chằm chằm rồi kéo tới đánh, kết quả là đã chết.

Lúc này, 600 dân đoàn của thôn Cao Gia đã lặng yên không một tiếng động kéo lại khoảng cách nhỏ với 5000 người kia, đây là chuyện vẫn đang lặng lẽ tiến hành sau khi Thiên Tôn ra lệnh, bởi vì lưu khấu hành quân rất rời rạc, chúng cũng cũng không phát hiện điểm này.

Lúc này thủy trại đã rất gần, tất cả mọi người đã đi tới bãi đất trống bên ngoài tường trại.

Hình Hồng Lang đột nhiên xoay người lại, giơ tay lên, 300 ky binh, 300 bộ binh dưới trướng, đồng thời nghỉ chân, dừng lại không di chuyển nữa.

Hành động này đã khiến Thôi Sơn Hổ cùng với 5000 người kia giật mình, cho nên có người đã dưới chân cứng đơ, Thôi Sơn Hổ nhanh chóng kéo lại khoảng cách với Hình Hồng Lang, lui về giữa các thủ hạ của mình, để cho 100 thủ hạ cuối cùng của hắn bảo vệ hắn ở chính giữa, rồi gân cổ quát lên: "Hình đại đương gia, ngươi đang làm cái gì?"

Hình Hồng Lang lớn tiếng nói: "Thôi Sơn Hổ, ngươi không phải vừa mới hỏi ta, xây trại không sợ bị quan binh đánh sao? Ta rất khẳng định nói cho ngươi, không sợ!"

Thôi Sơn Hổ cả kinh: "Chẳng lẽ, ngươi cũng đã sớm nương tựa vào quan binh rồi?"

Hình Hồng Lang cười to: "Vĩnh Tế Hình Hồng Lang ta nương tựa vào quan binh? Miệng ngươi ngoại trừ nôn ra cứt, còn có thể nói ra lời nào tốt đẹp được không?"

Thôi Sơn Hổ: "Vậy ngươi có ý gì?"

5000 lưu khấu rải rác kia lén lút tụ tập về phía sau Thôi Sơn Hổ.

Hình Hồng Lang lớn tiếng nói: "Hiện tại ta sẽ nói cho các ngươi, biện pháp tốt không bị quan phủ vây công, đó chính là..."..

Âm thanh kéo dài, mãi đến khi mọi người đều duỗi cổ tới, nàng mới lớn tiếng nói: "Đừng giết người cướp của nữa, đừng làm chuyện xấu nữa, làm người tốt đi, làm người lại từ đầu."

Thôi Sơn Hổ: "Gì?"

Hắn xoa xoa cái lỗ tai, có chút hoài nghỉ mình nghe lầm: "ĐM, Hình Hồng Lang, con mẹ ngươi tốt xấu là một thương nhân muối, tại sao đột nhiên lại thốt ra mấy câu nói nhảm của đám hòa thượng vậy?"

Trên †ram ác thuỷ trai thà ra cái đầu của Chiến Tănœ- "A Mễ Thâu Phật! Ngươi hình dung thiện ý của hòa thượng như vậy, bần tăng rất không vui đâu."

"Im miệng!" Thôi Sơn Hồ: "Hòa thượng ngu xuẩn ở đâu chui ra, có tin lão tử thịt ngươi không?"

Chiến Tăng: "Thiện tể thiện tể!"

Hắn là hòa thượng, hắn không tranh với người, cho nên bị người uy hiếp hắn cũng không đáp trả, chỉ yên lặng thiện tể hai câu.

Hình Hồng Lang nối tiếp câu chuyện, lớn tiếng nói: "Ta tiếp ứng các ngươi dưới chân núi Tích Thành, không phải là để các ngươi tiếp tục giết người cướp của, mà là muốn đám ngu xuẩn các ngươi buông vũ khí xuống, cải tà quy chính. Lão nương biết mỗi người các ngươi đều là đồ liều mạng, sẽ không dễ dàng nghe lời người khác nói, thế nhưng, lão nương cảnh cáo các ngươi, lão nương còn liều mạng hơn cả các ngươi. Từ nay về sau, các ngươi đều phải ngoan ngoãn nghe con mẹ nó lời, nếu ai dám nói nửa chữ không, lão nương mời Thiên Tôn ra, nghiền nó thành thịt nát."

Cao Sơ Ngũ ở bên cạnh thấp giọng nói: "Oa, nương tử của ta đột nhiên hung dữ quá vậy."

Lão Nam Phong thấp giọng cười: "Đối với những người này, phải dữ, nếu như ngươi nho nhã lễ phép giảng đạo lý với chúng, chúng liền rút đao ra chém ngươi luôn, ngươi chỉ hung dữ hơn bọn chúng, thì mới trấn trụ được chúng."

"Ha ha ha ha!" Thôi Sơn Hổ cười ha hả: "Hình Hồng Lang, người còn ở chỗ này giả bộ cái gì? Chút binh lực trên tay ngươi, chỉ là mấy trăm binh tôm tướng tép, còn dám uy hiếp lão tử? Ngươi trợn to mắt mà xem, 5000 người này hiện tại chịu nghe ngươi, hay là chịu nghe ta?"

Hắn vừa cười, hơn trăm thủ hạ tử trung phía sau đều bước tới trước một bước, bày ra bộ dạng hung ác, 5000 người rải rác không có lão đại kia cũng chịu hắn xúi giục, cũng quát lên vài tiếng với Hình Hồng Lang.

Thôi Sơn Hổ: "Lão tử không chỉ sẽ không cải tà quy chính, còn muốn bắt ngươi khai đao, hiện tại sẽ thịt luôn nữ nhân xấu xí nhà ngươi, sau đó cướp sạch sẽ thủy trại của ngươi, ha ha ha ha, các huynh đệ, theo ta làm một trận không?"

Hơn trăm thủ hạ của hắn giành trước mở miệng: "Theo!"

Năm nghìn người bắt đầu do dự, theo hay là không theo đây? Hơi muốn theo...

Ngay khi họ còn đang suy nghĩ.

Hình Hồng Lang cười nhạt một tiếng: "Tốt, Thôi Sơn Hổ, ngươi có thể Thôi Sơn Hổ: "Ô, ta cũng muốn nhìn xem ngươi giết..."

Chữ "ta" cuối cùng còn chưa ra khỏi miệng, tầng mây trên đỉnh đầu đột nhiên thoáng cái tách ra, một bàn tay vàng khổng lồ mang theo thế sấm sét ầm ầm hạ xuống.

"Bồng!"

Một bàn tay khổng lồ vỗ vào đỉnh đầu Thôi Sơn Hổ, kể cả hơn trăm bộ hạ tử trung bên cạnh hắn, toàn bộ bị bao trùm ở trong đó.

Đất rung núi chuyển.

Bàn tay lại xoát một cái thu về trên bầu trời.

Trên mặt đất chỉ còn lại một bãi thịt vụn.

5000 lưu khấu phía sau sợ đến mức gào thét lên, có người trong nháy mắt ướt cả đũng quần, có người ngay cả cứt cũng chui ra, bốc mùi!

Người phía trước nhất đội ngũ liên tục lui về phía sau, người phía sau thì quay đầu bỏ chạy.

Nhưng họ đâu thể chạy thoát được, bàn tay khổng lồ lần thứ hai thò xuống, ầm một tiếng, vỗ vào trên đường họ chạy trốn.

Nhóm người này biết chạy không thoát, hai chân mềm oặt, quỳ gối trên mặt đất.

Chương 505: Ân uy tịnh thi

Chương 505: Ân uy tịnh thi

Bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống này, đừng nói lưu khấu sợ hãi ngu người, ngay cả không ít binh sĩ dân đoàn thôn Cao Gia cũng hoảng Sợ, trong lòng đều đang suy nghĩ: Chúng ta chỉ nhìn thấy một chưởng này ở bên trong [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], không ngờ ngày hôm nay lại tận mắt nhìn thấy.

Các lão bách tính trên bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ cũng nhìn mà hoảng sợ.

Không ít người đều âm thầm nhắc nhở bản thân: Sau này ta tuyệt đối đừng làm chuyện xấu, làm chuyện xấu Thiên Tôn giáng xuống thần phạt, một chưởng như thế ai mà đỡ được?

Năm nghìn lưu khấu vừa mới còn ồn ào, hiện tại đã triệt để an tĩnh.

Trong tĩnh lặng, lại vang lên giọng nói của Hình Hồng Lang: "Ài, lão nương vẫn thích nhìn thấy bộ dạng kiệt ngạo bất tuân vừa rồi của các ngươi hơn."

Năm nghìn lưu khấu run rẩy, còn kiệt ngạo cái rắm.

Dưới tình huống như vậy còn chơi kiệt ngạo, chỉ có thể gọi là đần độn không biết trời cao đất rộng.

Hình Hồng Lang: "Ném hết vũ khí của các ngươi xuống trước sườn núi bên cạnh đi."

Năm nghìn lưu khấu nào dám không nghe, bây giờ còn giữ lại vũ khí có tác dụng chó gì nữa, vũ khí nào có thể đánh được bàn

tay vàng khổng lồ kia? Tất cả mọi người hành động, vội vàng ném hết vũ khí của mình xuống bên sườn núi.

Thú vị chính là, người khác đều đang ném vũ khí, có một số người lại ngồi dưới đất không đứng lên, không tham gia vào hoạt động ném vũ khí, trông thấy ánh mắt của Hình Hồng Lang nhìn mình chằm chằm, những người đó sợ đến bật khóc, vội vàng biện giải: "Hình đại đương gia, không phải chúng tôi không nghe lời cô nói, chỉ là hai chân bị đơ luôn rồi, đứng không đứng dậy nổi, cô cho chúng tôi thêm một chút thời gian, hai chân cử động được rồi sẽ đi ném ngay... hu hu... chân này... chân này của ta sao lại không nghe sai bảo nữa rồi?"

"Chúng tôi rất nghe lời, đừng giết chúng tôi, đừng gọi tới bàn tay to tới nữa."

"Cái gì chúng tôi cũng nghe cô hết."

Hình Hồng Lang vẻ mặt lãnh đạm nhìn mấy người kia, cũng không nói muốn giết họ, cũng không nói muốn buông tha cho họ, khiến mấy người kia sợ quá nước mắt giàn giụa, càng sợ hãi hơn, càng sợ hai chân càng đơ, càng đơ càng không đứng dậy nổi.

Qua một hồi lâu, Hình Hồng Lang cảm thấy chơi đủ rồi, mới dời ánh mắt đi, mấy người kia thở phào nhẹ nhõm, thoáng cái cảm giác hai chân có thể động rồi, vội vàng chạy đến bên sườn núi, ném hết cung tiễn, đao thương các thứ đi, trên người ngay cả một số đồ vật cứng cũng không dám lưu, rất sợ bị hiểu lầm thành vũ khí.

Lão Nam Phong nói với Cao Sơ Ngũ: "Xem đi, vợ ngươi hù doạ đám người kia ghê gớm cỡ nào, ha ha ha, không hổ là thương nhân muối từng làm lục lâm, cô ấy hiểu làm sao thu thập đám tặc ngốc này hơn ngươi nhiều."

Cao Sơ Ngũ: "Vợ ta thật là lợi hại."

Lão Nam Phong ôm lấy bờ vai hắn: "Ngươi làm sao cưới được một cô vợ lợi hại như vậy? Thứ cho ta nói thẳng, ngươi kém xa cô ấy, không xứng đôi chút nào."

Cao Sơ Ngũ: "A, không phải là đánh thắng nàng thì có thể lấy được nàng sao?"

Lão Nam Phong: ".. ."

Lúc này, năm nghìn lưu khấu đã bị tước hết vũ khí, lột giáp trụ, chỉ để cho bọn họ mặc áo vải thô, hai tay trống không, cũng không để cho họ đi vào trại, liền để cho họ ngồi chờ bên cạnh một đoạn Hoàng Hà bên ngoài trại.

Đám người này cũng biết mình sẽ gặp phải dạng mệnh lệnh gì, nhưng không quản cái gì cũng tốt hơn so với bị bàn tay khổng lồ đập chết, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi.

Chẳng mấy chốc, trên mặt sông có ba chiếc thuyền pháo thật lớn chạy tới, trên mỗi một chiếc thuyền đều có 12 khẩu đại pháo lóng lánh ánh bạc, đám lưu khấu trông thấy mà trong lòng hoảng hốt: Hình Hồng Lang này rốt cuộc là người thế nào? Tại sao có thể kiếm đâu ra ba chiếc thuyền đại pháo?

Đại pháo trên ba chiếc thuyền chỉ vào lưu khấu, tiếp theo, lượng lớn thuyền hàng đi tới, cập vào bờ, ổn định rồi Hình Hồng Lang mới sầm mặt nói: "Cút lên thuyền đi."

Đám người ngoan ngoãn bước lên thuyền.

Chen chúc nhau, một con thuyền là có thể chứa được mấy trăm người, hơn mười chiếc thuyền hàng, chứa đầy 5000 lưu khấu, ba chiếc chiến hạm đại pháo áp giải ở bên cạnh, đội thuyền bắt đầu nghịch lưu mà đi, chạy về Cũng không biết qua bao lâu, phía trước xuất hiện một bến tàu.

Một lưu khấu đột nhiên lớn tiếng la lên: "A, bến tàu Hiệp

Xuyên? Hơn một năm trước, Bạch Ngọc Trụ lão đại dẫn dắt chúng ta từng đánh bến tàu này, chúng ta bị lượng lớn hỏa súng và tạc đạn kỳ lạ đẩy lùi."

Hắn vừa la lên như thế, trong lưu khấu lại có rất nhiều người la theo: "Ta cũng từng tham gia trận chiến ấy."

"Ta cũng vậy!"

"Thì ra là thuyền từ bến tàu Hiệp Xuyên tới."

"Hình đại đương gia sao lại cấu kết với nơi này?"

Ngay khi họ nghị luận sôi nổi, trên Hiệp Xuyên bảo bên bờ, Bạch Diên trong bộ bạch y đã xuất hiện. Chiêu này của hắn thật sự là quá đáng chú ý, vừa đứng ra, không ít lưu khấu đều nhận ra hắn: "A, năm đó giáo viên dân đoàn đánh bại chúng ta tại bến tàu Hiệp Xuyên chính là người này, một bộ bạch y, ta tuyệt đối sẽ không nhìn lầm."

Chỉ thấy Bạch Diên nhận lấy một cái ống loa vỏ ngoài bằng sắt từ trong tay thủ hạ bên cạnh, quay về đội thuyền trên mặt sông và lớn tiếng nói: "Chư vị, hoan nghênh tới làm phạm nhân cải tạo! Tại hạ Bạch Diên, bảo chủ đương nhiệm Bạch gia bảo, tổng giáo viên dân đoàn huyện Trừng Thành, kiêm đề đốc thuỷ quân thôn Cao Gia..."

Hắn báo ra một tràng danh hiệu, ngông nghênh kéo đầy, còn dùng tay để không lấy ra một cây quạt, vung ra xoạt một cái, hiện ra hai chữ quân tử phía trên, lúc này mới nói tiếp: "Các ngươi sẽ lên đất liền ở chỗ này, sau đó đi bộ mấy chục dặm đến ngục giam núi Hoàng Long, tại hạ khuyên mọi người đừng làm ra bất cứ hành động mù quáng gì, Thiên Tôn đang ở trên trời nhìn mọi người đấy."

Đám lưu khấu nghe không hiểu Thiên Tôn, nhưng nghe nói

"trên trời", họ lại nhịn không được ngẩng đầu nhìn bầu trời, không nhìn không biết, vừa nhìn liền giật mình, trên bầu trời tầng mây tách ra, bàn tay khổng lồ đang lơ lửng phía dưới tầng mây, hiện tại xem ra không có ý muốn vỗ xuống, thế nhưng... .

Theo lời của bạch y nhân này nói, họ vừa nghĩ liền rõ ràng, mình mà có chút hành động thiếu suy nghĩ, bàn tay này sẽ vỗ xuống.

Mọi người đương nhiên trong nháy mắt trở nên rất ngoan rất nghe lời.

Nhưng Bạch Diên không giống với Hình Hồng Lang, hắn không phải là người chỉ biết hù dọa người khác, còn phải biết lừa, ân uy tịnh thi mới là thủ đoạn của thượng vị giả, điểm này khi hắn quản lý Bạch gia bảo đã được tôi luyện ra, hoàn toàn khác với loại dã lộ tử như Hình Hồng Lang. huyện Hà Khúc, đa số mọi người đã thất lạc gia quyến phải không? Các ngươi có nhớ cha mẹ, vợ con của mình không?"

Vừa hỏi những lời này, vẻ mặt không ít người tỏ ra buồn bã.

Người không phải cây cỏ, sao có thể vô tình!

Coi như là lưu khấu hung tàn nhất thì cũng có điểm yếu.

Lúc trước họ ném đi điểm yếu để chạy trốn, chính là đánh cược triều đình không dám đại quy mô tàn sát mấy vạn người trong một lần, cũng không phải thật sự có thể làm ra việc tuyệt tình tuyệt nghĩa.

Bạch Diên: "Vợ con của của các ngươi, đã được bọn ta tiếp nhận rồi, hiện tại đang được thu xếp trong sơn cốc tại núi Hoàng Long, nếu các ngươi ngoan ngoãn nghe lời là có thể đoàn tụ với vợ con, nếu muốn làm một số việc nào đó không hợp pháp, vậy. .. hắc...

Hắn cố ý một câu nói không hết, để tự bản thân các lưu khấu đi nghĩ.

Đám lưu khấu này sao có thể không nghĩ ra, lời này vừa vào tai liền lập tức nghĩ đến: "Nếu như chúng ta không nghe lời của họ, họ sẽ giết vợ con chúng ta, a!"

Loại chuyện này thôn Cao Gia tuyệt đối không làm được, Thiên Tôn không cho phép tàn sát người già và phụ nữ trẻ em, nhưng đám lưu khấu không biết, còn tưởng rằng Bạch Diên sẽ làm được, lần này thực sự sợ hãi không nhẹ, càng thêm không dám làm bậy.

Chương 506: 108 vị tướng thôn Cao Gia

Chương 506: 108 vị tướng thôn Cao Gia

Có bàn tay khổng lồ hù dọa, có hỏa súng của binh sĩ dân đoàn hù dọa, còn có Bạch Diên lấy vợ con của họ để hù doạ, dưới mấy tầng áp chế, năm nghìn lưu khấu càng thêm không dám xằng bậy, ngoan ngoãn nghe lời, di chuyển theo chỉ thị của thôn Cao Gia.

Họ đi qua huyện Hợp Dương ruộng đồng tươi tốt, lại đi qua thôn Cao Gia cảnh tượng phồn vinh, đang kinh ngạc vì sự giàu có như vậy ở nơi đây, sau đó cuối cùng đến cốc Cải Tạo trong núi Hoàng Long.

Vì vậy, đại hội nhận thân "cảm động lòng người" lại bắt đầu.

"A, cha của đứa bé, rốt cuộc ông đến rồi."

"Vợ ơi, nàng và con trai có khỏe không?"

"Ngươi là đồ bất hiếu, dám bỏ lại lão nương ở huyện thành Hà Khúc, một mình chạy theo Vương Gia Dận, ngươi quỳ xuống cho lão nương, ngày hôm nay phải đánh gãy chân ngươi."

Trong sơn cốc rơi vào hỗn loạn, có người cảm động gặp lại, cũng có người bị mẹ già cầm gậy đuổi, sau một hồi náo loạn, mất đủ một canh giờ mới bình tĩnh trở lại.

Đợi cho đến khi cảm giác kinh hỉ qua đi, đám người này mới quan sát kỹ tình huống trước mắt.

Sơn cốc rất lớn, bên trong có rất nhiều căn nhà màu sắc rực rỡ,

điều kiện ăn ở cũng không tệ lắm.

Cha mẹ vợ con của họ tới đây trước một bước cũng không có bị ngược đãi, trái lại mỗi ngày đều có ăn, có thể lấp đầy bụng, có điều, ngoại trừ trẻ con, tất cả mọi người nhất định phải làm việc, một bộ phận nữ nhân đại khái đều được an bài thao tác một loại máy móc kỳ lạ, tên gọi là "máy kéo sợi bông hơi nước", họ sử dụng loại máy móc kỳ lạ này biến cây bông thành vải bông tốt nhất với số lượng lớn, sau đó lại vận chuyển ra ngoài.

Còn có một bộ phận nữ nhân thì phụ trách đóng sách, họ đem từng sấp giấy dùng tương hồ quẹt lên gáy sách, sau đó dùng mặt bìa bao lại, lại dùng sợi bông cố định sách lại, đặt qua một bên, đợi tương hồ khô rồi lại bỏ vào xe đưa ra ngoài.

Các lão nhân không làm được dệt vải thì được an bài đi rửa rau, nấu cơm, hoặc là làm xa phu vận chuyển vải vóc, làm đồ tre nứa, chế tạo cho mọi người các dụng cụ cần thiết cho sinh hoạt.

Kỳ lạ nhất là thu xếp cho bọn trẻ!

Cấc Cải Tan nàv không naờ càn †ao điều kiên cho hon trẻ đi hoc. Trời ạ, không ngờ là đi học!

Con mẹ nó đây là đãi ngộ tù nhân nên có sao?

Các lưu khấu thấy con mình được ngồi trong học đường ngăn nắp sạch sẽ đọc [Tam Tự Kinh], [Bách Gia Tính], [Số Học Tiểu Học], một khắc đó, thậm chí có chút hoài nghi hai mắt của mình, nhìn lầm rồi sao? Đây nhất định là nhìn lầm rồi?

"Nơi này không bình thường."

Một lưu khấu nhịn không được lẩm bẩm: "Coi như là quan phủ, cũng không có khả năng an trí điều kiện tốt như vậy cho chúng ta."

Hắn nhìn thoáng qua tường vây năm màu cao to xung quanh sơn cốc, trên đầu tường là binh sĩ tuần tra cầm hỏa súng: "Ngoại trừ không có tự do, những cái khác đều như trong mơ."

"Này, mới tới!" Trong đám người có người gọi hắn: "Ngươi qua đây."

Lưu khấu này theo tiếng nhìn lại, một người thoạt nhìn không giống với phạm nhân bình thường, phía sau còn một đám tiểu đệ đi theo, đang vẫy tay với hắn.

Lưu khấu nghĩ thầm: Người này vừa nhìn chính là lão đại ở đây, đắc tội không nổi.

Hắn vội vàng cúi đầu đi qua: "Vị đại ca này đạ, tìm ta có việc à?"

Lão đại kia nhếch miệng cười: "Lão tử xuất thân từ biên quân Cố Nguyên, mọi người đều gọi ta Trần bách hộ, ở nơi này là lão tử định đoạt, đám người mới tới như các ngươi đều phải ngoan ngoãn nghe lời lão tử, hiểu chưa? Nếu chưa hiểu, bộ hạ của ta sẽ dùng nắm đấm cho ngươi hiểu."

Lưu khấu lại càng hoảng sợ, vội vàng cúi đầu: "Trần lão đại, tiểu nhân tên là Lưu Bát Vạn, sau này tiểu nhân sẽ lăn lộn với ngài."

Trần bách hộ cười: "Tiểu tử cơ linh đấy, gọi lão đại nhanh lắm, được, không có chuyện của ngươi nữa."

Lưu Bát Vạn hành lễ, xoay người muốn đi, đột nhiên lại nghĩ tới cái gì, quay đầu nói với Trần bách hộ: "Lão đại, tiểu nhân có một chuyện không rõ, thật sự không hỏi là không thoải mái."

Trần bách hộ: "Ngươi hỏi đi."

Lưu Bát Vạn: "Ở đây không phải là nhà giam sao? Sao lại cho

con cái của chúng tôi đi học, dạy chúng nó đọc sách viết chữ? Cái này... Thật sự khiến tiểu nhân không hiểu được."

Trần bách hộ cười ha ha: "Đạo lý này đạ còn không đơn giản sao? Đám người các ngươi, dù nam nữ lão ấu, sau đó đều sẽ làm việc cho Thiên Tôn, Đã như vậy, đương nhiên là năng lực làm việc càng mạnh càng tốt, cho con cái các người đọc sách nhiều một chút, tương lai lớn lên mới có thể xuất lực nhiều hơn cho Thiên Tôn."

Lưu Bát Vạn nghe vậy thầm cả kinh: Nơi này suy nghĩ lâu dài vậy sao, ngay cả chuyện sau này thế hệ con cái của mình lớn lên cũng suy nghĩ đến sao? Cái này... cái này thì mạnh hơn nhiều so với lão đại trước đây của mình, lão đại trước đây chỉ suy nghĩ ngày mai ăn cái gì, thỉnh thoảng hắn suy nghĩ xa hơn một chút thì chính là suy nghĩ ngày kia ăn cái gì, khi hắn như con diều hâu nhìn xa trông rộng thì sẽ cân nhắc ngày kia ăn cái gì.

Lưu Bát Vạn thấp giọng nói: "Lão đại, ở đây không phải là địa bàn của quan phủ chứ?"

Trần bách hộ: "Nói nhảm, đương nhiên không phải là của quan phủ, quan phủ có tốt như vậy sao?"

Lưu Bát Vạn: "Vậy nơi này là địa bàn của Hình Hồng Lang Hình đại đương gia?"

Trần bách hộ cười ha ha: "Hình đại đương gia chỉ là một tiểu đầu mục ở đây, đại đầu mục chân chính ở đây là Thiên Tôn, dưới Thiên Tôn còn có Thiên Cương 36 tinh, Địa Sát 72 tỉnh, hợp lại tổng cộng là 108 vị tướng thôn Cao Gia."

Lưu Bát Vạn bị hù cho sửng sốt: "Lợi... lợi hại như vậy sao? Một Hình Hồng Lang trong đó cũng đã rất nổi tiếng rồi, 107 người khác đều là lão đại nào a?"

Trần bách hộ: "Ta cũng không biết hết, chỉ biết là trong đó có Cố Nguyên Lão Quỷ Đầu, Cố Nguyên Lão Nam Phong, Thanh Giản Điểm Đăng Tử."

Hai người đằng trước Lưu Bát Vạn không biết, nhưng vừa báo cái tên Điểm Đăng Tử, Lưu Bát Vạn liền giật mình: "Người này ta biết, một lão đại rất lợi hại."

"Lợi hại cái rắm." Trần bách hộ nói: "Ở chỗ này, hắn không có tí số má nào."

"Hắt xì!" Triệu Thắng đang ở bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ chỉ xây dựng thiết thủy trại, chợt hắt xì một cái thật to: "Ai ở sau lưng nói xấu ta thế?"

Lưu Bát Vạn hỏi: "Còn người khác thì sao?"

Trần bách hộ: "Lão tử giống ngươi là tù nhân, làm gì gọi ra hết đầu lĩnh được, cái này đừng hỏi lão tử, sau này chậm rãi chính ngươi sẽ biết."

Các phạm nhân mới tới rất nhanh được các phạm nhân cũ dẫn đường, sáng sớm hôm sau, họ đều được áp giải gia nhập đại quân làm đường. Thoáng cái có 5000 thanh niên lao động gia nhập, nhân lực của doanh Cải Tạo thôn Cao Gia trở nên cực kỳ dồi dào.

Bởi phạm nhân bị quản lý càng nghiêm hơn, không giống các công nhân bình thường muốn làm việc thì làm việc, không muốn làm thì có thể xin nghỉ hoặc là từ chức, hơn nữa phạm nhân cũng không thể chọn công việc, việc nặng nhọc đến mấy cũng phải làm, lười biếng sẽ bị Trần bách hộ và phạm nhân cũ đánh cho một trận.

Kể từ đó, hiệu quả công việc trong doanh Cải Tạo được đề thăng quả thật có thể nói là kinh khủng.

Ngay cả đội quân danh dự xây dựng lợi hại nhất của thôn Cao Gia, hiệu quả công việc so ra cũng kém hơn doanh Cải Tạo. Bầu

trời doanh Cải Tạo cả ngày đều vang vọng tiếng hát của đám người này: "Đời tôi công nhân cầu đường, khi bạn say giấc mộng yêu thương, từng nhịp chân sẽ đi muôn hướng, làm đẹp thêm cho những con đường."

Chương 507: Tặng ngươi phân hóa học

Chương 507: Tặng ngươi phân hóa học

Tỉnh Thiểm Tây, phủ Tây An, tuần phủ nha môn.

Tuần phủ Thiểm Tây Vương Thuận Hành đang mặt mày cau có lật xem tình báo các nơi gửi tới.

Tin tức tốt không nhiều!

Chính sách chiêu an của tam biên tổng đốc Dương Hạc có thể nói tương đối thất bại.

Từ sau khi chủ lực lưu khấu vượt qua Hoàng Hà tiến vào Sơn Tây, nhóm lưu khấu lớn nhất ở lại cảnh nội Thiểm Tây chính là hai huynh đệ Thần Nhất Khôi, Thần Nhất Nguyên của lộ phản quân phía bắc rồi.

Dương Hạc phái tri châu Ninh Châu là Chu Nhật Cường đến chiêu an.

Sau khi Thần Nhất Khôi đồng ý, mùng 9 tháng 3 phái hơn 60 người có đại tiểu đầu mục như Tôn Kế Nghiệp, Như Thành Danh dẫn người tới Ninh Châu tiếp thu chiêu an, đồng thời đưa về Hợp Thủy. Dương Hạc vì khoa trương chuyện này, lệnh Chu Nhật Cường đặt Long đình trên thành lâu, hướng dẫn đầu mục quỳ lạy trước Long đình, hô vạn tuế, sau đó đến dinh thự bái kiến Dương Hạc, lại cùng đến miếu Quan Đế tuyên thệ.

Trải qua một phen biểu diễn như thế, xem như là đạt thành hiệp nghị chiêu an. Ngày 16, Thần Nhất Khôi tự mình đến Ninh

Châu gặp tổng đốc. Dương Hạc thể hiện thái độ ân uy tịnh thi, trước tiên quở trách Thần Nhất Khôi đã phạm vào mười tội danh, sau đó tuyên cáo đặc xá, trao tặng Thần Nhất Khôi chức quan thủ bị, lại phát văn thư cho thuộc hạ và giải tán đuổi về quê.

Sau khi Thần Nhất Khôi tiếp nhận chiêu an, đám người Thượng Thiên Long, Vương Lão Hổ, Độc Hành Lang, Hách Lâm Am cũng đều đầu hàng, tiếp nhận chiêu an.

Cảnh nội Thiểm Tây một độ phơi bày vẻ ngoài an bình giả tạo.

Nhưng an bình như thế này đã định trước là vô dụng, khi lưu khấu tiếp nhận chiêu an còn ngoan ngoãn, vừa đến đoạn "về quê" lại là đủ loại chuyện xấu xa liên tiếp xuất hiện, giết người phóng hỏa cướp đoạt, khiến cho mười dặm tám thôn tiếng oán than dậy đất.

Dương Hạc dốc hết sức, miễn cưỡng duy trì tình hình chiêu an đối với Thần Nhất Khôi, thế nhưng, chỗ khác lại không duy trì được, quân Lý Lão Sài, Độc Hành Lang mới tiếp nhận chiêu an trước đó không lâu lần thứ hai phản loạn, công chiếm huyện Trung Bộ (nay là huyện Hoàng Lăng Thiểm Tây) Chính cái gọi là "đợt này chưa bình, đợt khác lại nổi lên", kế sách của Dương Hạc đã trở thành cục diện rối rắm không thể giải quyết.

Tuần phủ Thiểm Tây Vương Thuận Hành xem xong tình báo, thở dài một tiếng: "Việc này giải quyết thế nào đây?"

Đúng lúc này, bộ hạ tiến vào báo cáo: "Thôi quan Tây An Sử Khả Pháp cầu kiến,"

Vương Thuận Hành: "A? Sử thôi quan sao? Mời hắn vào."

Rất nhanh, Sử Khả Pháp đi vào, thú vị chính là, khi hắn vào, trong tay trái cầm nắm bông lúa mì, tay phải xách một túi vải bố bẩn thỉu, hai thứ này không tương xứng chút nào với bộ quan

phục của hắn.

Vương Thuận Hành: "Sử thôi quan, ngươi đây là?"

Sử Khả Pháp vẻ mặt đỏ lên vì hưng phấn: "Tuần phủ đại nhân ngài xem, nắm bông lúa mì này, có thể nhìn ra cái gì không?"

Vương Thuận Hành nhìn chăm chú, một hồi lâu mới nói: "Nó làm sao?"

Sử Khả Pháp: ".. "

Được thôi, tuần phủ đại nhân ở triều đình lâu, không quá hiểu về cây nông nghiệp, hắn đành phải trực tiếp nói: "Những bông lúa mì phát triển rất tốt, chỉ nhìn bề ngoài, đủ biết sản lượng năm nay của nó nhất định có thể tăng gấp bội."

"AI" Vương Thuận Hành giờ đã hiểu: "Sản lượng lương thực tăng gấp đôi sao? Đây cũng là một việc rất tốt."

Sử Khả Pháp tiếp tục hưng phấn nói: "Túi vải trên tay hạ quan chính là then chốt để sản lượng lương thực tăng gấp đôi, tên của nó là phân hóa học, có người nói chỉ dùng cái gì Acid sulfuric xử lý khoáng gì đó làm ra, hạ quan cũng không nhớ rõ lắm, nói chung, có công tượng sẽ biết làm ra thế nào, dùng loại phân hóa học này, lúa mì sẽ phát triển như nắm lúa mì trong tay ta vậy."

Vương Thuận Hành nghe vậy cũng không khỏi "ơ" một tiếng, có chút tâm động: "Vật này lợi hại như vậy sao? Theo lý nên đẩy mạnh mở rộng mới phải. Nhanh chóng triệu tập công tượng, chế tạo số lượng lớn đi."

Sử Khả Pháp mừng rỡ: "Tuần phủ đại nhân đáp ứng rồi?"

Vương Thuận Hành đột nhiên cảm giác không đúng chỗ nào, chợt vỗ trán: "Chờ một chút, làm thứ này cần lượng lớn công tượng đúng không? Công tượng phải trả tiền công? Khi chế ra còn

cần cái gì Acid sulfuric cùng khoáng thạch gì nữa? Đào khoáng là cần thợ mỏ, cũng cần trả tiền công."

Sử Khả Pháp: ".. ” nông dân sử dụng, ngay từ đầu khẳng định họ sẽ không tin cái này, cho nên ngay từ đầu phải cung cấp miễn phí cho họ, đợi họ làm thử ra hiệu quả mới có thể bán cho họ, nói cách khác, vừa mới bắt đầu cũng cần đưa vào rất nhiều tiền."

Sử Khả Pháp thở một hơi thật dài: "Đúng vậy."

Vương Thuận Hành giang tay ra: "Bản quan không có tiền!"

Sử Khả Pháp: "Chúng ta thượng thư triều đình, xin hoàng thượng phát. . "

Vương Thuận Hành không cần suy nghĩ liền lắc đầu nói: "Không thể! Thiểm Tây chúng ta dây dưa thuế má đã lâu không nộp lên, mỗi lần hoàng thượng tìm chúng ta đòi thuế, bản quan đều lấy cớ không có, không thu được, đòi tiền không có, chỉ có cái mạng. Ngươi nói xem, dưới tình huống này, chúng ta đi hỏi tiền, hoàng thượng sẽ nói thế nào?"

Sử Khả Pháp không nói gì, nửa ngày mới ủ rũ nói: "Có lẽ thái độ của hoàng thượng cũng là đòi tiền không có, chỉ có cái mạng."

Vương Thuận Hành: "Không sai, chính là như vậy."

Sử Khả Pháp cắn răng: "Lẽ nào, cơ hội tăng sản lượng lương thực gấp đôi tốt như vậy, chúng ta không nên liều mạng nắm lấy sao?"

Vương Thuận Hành: "Bản quan xem như tuần phủ một tỉnh, khẳng định càng muốn làm tốt nông sản tại khu vực của mình hơn thôi quan, thế nhưng... thật sự là không có cách nào."

Đúng lúc này, bên ngoài lại có một bộ hạ chạy vào: "Huyện lệnh Trừng Thành Lương Thế Hiền đưa tới một phong thư, mời

tuần phủ đại nhân xem qua."

Vương Thuận Hành "ầ" một tiếng: "Huyện lệnh Trừng Thành? Cầm lên xem."

Sử Khả Pháp phấn chấn, hắn chính là mới từ huyện Trừng Thành qua đây, những gì tai nghe mắt thấy tại huyện Trừng Thành, cả đời này hắn sẽ không quên, đối với thư của Lương Thế Hiền đưa tới, hắn càng cảm thấy hứng thú hơn so với Vương Thuận Hành.

Rất nhanh, thư được đưa tới.

Vương Thuận Hành mở ra xem, Sử Khả Pháp ở bên cạnh thò cổ nhìn lén, không nhìn không biết, vừa nhìn hai người đều ngẩn ra, lá thư này vậy mà tới để tặng đồ.

Lương Thế Hiền ở trong thư biểu thị, huyện Trừng Thành cũng là một phần tử của Thiểm Tây, không đành lòng thấy lão bách tính Thiểm Tây sống lang thana. cuêc sếng vất và nauvên ý miễn nhí ©unda cấn mêt lưỡng lớn phân hóa học cho Thiểm Tây, còn có thể phái tới giáo sư chỉ đạo, dạy các lão bách tính không bị thiên tai cách sử dụng.

Đương nhiên, miễn phí cung cấp này chỉ giới hạn trong năm nay, xem như là dùng thử, nếu như hiệu quả tốt, còn muốn dùng, vậy thì sang năm... khụ... Phải chính họ bỏ tiền ra mua.

Vương Thuận Hành và Sử Khả Pháp đâu hiểu được chiêu trò của hậu thế trước khi bán đồ trang điểm phải tặng dùng thử trước, hai người thấy vậy còn khen huyện lệnh Trừng Thành làm người quá tốt, không ngờ nguyện ý miễn phí biếu tặng phân hóa học.

Sử Khả Pháp: "Tuần phủ đại nhân, đây là cơ hội tốt trời ban! Chúng ta lập tức nhận lấy số phân hóa học này, giao cho các nông

dân không chịu thiên tai sử dụng, sản lượng lương thực của Thiểm Tây chúng ta nhất định tăng mạnh, nói không chừng có thể giảm bớt một chút loạn lưu khấu."

Vương Thuận Hành cũng phấn chấn: "Đại thiện! Sử thôi quan, dù sao ngươi mới từ bên kia trở về, vậy phiền ngươi lại qua bên đó một chuyến, chuyển số phân hóa học đó về đi."

Sử Khả Pháp chắp tay: "Hạ quan nhất định làm thoả đáng việc này."

Chương 508: Vương Quốc Trung sắp đánh qua đây

Chương 508: Vương Quốc Trung sắp đánh qua đây

Tháng bảy, năm Sùng Trinh thứ 4.

Bắt đầu vào hạ, nhiệt độ không khí càng ngày càng tăng, gió sông vốn đang mát mẻ, hiện tại cũng kéo theo một luồng khô nóng.

Con rối Thiên Tôn đang nghịch ngợm bên bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ, nó dùng bàn tay gỗ nắm lấy cục đá chơi lia nước.

Đột nhiên, một con khoái mã chạy như bay vào thủy trại, ky sĩ trên ngựa còn chưa xuống ngựa liền lớn tiếng la lên: "Xảy ra đại sự rồi, xảy ra đại sự rồi, Vương Quốc Trung được triều đình bổ nhiệm làm phó tướng Bồ Châu... Ít ngày nữa sẽ nhậm chức."

Hắn vừa la lên, thật giống như một cục đá làm nổi lên hàng ngàn tầng sóng, các lão bách tính trong doanh trại đều bị giật mình, đám người Hình Hồng Lang, Tạo Oanh, Lão Nam Phong cũng đều kinh hãi, tất cả đều chạy về hướng phòng nghị sự.

Chỉ có Cao Sơ Ngũ còn ngờ nghệch đứng ở bờ sông, cầm một cục đá nhỏ học động tác vung tay của con rối Thiên Tôn, hòn đá lủi trên mặt sông nhảy lên ba lần.

Hắn vỗ tay cười to: "Ha ha, Thiên Tôn, ta lia nước được ba cái."

Lý Đạo Huyền cười: "Nhanh đi phòng nghị sự kìa."

Cao Sơ Ngũ: "Hả? Vì sao?"

Lý Đạo Huyền: "Xem ra, Vương Quốc Trung sắp đánh qua đây rồi."

Cao Sơ Ngũ: "Hả? hả?"

Lần này Cao Sơ Ngũ mới bừng tỉnh, Vĩnh Tế ngay tại Bồ Châu, bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ này chính là thuộc về Bồ Châu quản, nếu Vương Quốc Trung được bổ nhiệm làm phó tướng Bồ Châu, vậy đương nhiên lập tức sẽ tới đây.

Hắn vội vàng cầm con rối Thiên Tôn đặt lên trên vai, rồi chạy vắt giò lên cổ về hướng phòng nghị sự, chờ khi hắn đến, mới phát hiện mấy đầu lĩnh khác đã có vẻ đang họp rồi.

Hình Hồng Lang: "Vương Quốc Trung đã phản bội Vương Gia Dận, nương tựa vào Tào Văn Chiếu, được bổ nhiệm làm phó tướng Bồ Châu, lập tức sẽ đi nhậm chức. Mọi người cũng biết, thành Bồ Châu cách bến tàu Cổ Độ của chúng ta không đến 30 dặm đường, sau khi Vương Quốc Trung đến Bồ Châu đóng quân, không có khả năng không chú ý đến chúng ta, hắn có khả năng công qua đây bất cứ lúc nào."

Tạo Oanh: "Theo tín sứ nói, dưới trướng Vương Quốc Trung có khoảng quân và vệ sở binh. Sức chiến đấu của nhóm người này không kém, một khi nhìn chằm chằm vào thủy trại của chúng ta, sẽ tạo thành một số phiền phức cho chúng ta."

Hình Hồng Lang: "Trong thành Bồ Châu có nhà sách của chúng ta, còn có rất nhiều thương nhân cung cấp các loại vật tư cho chúng ta, mặt khác, muối chúng ta vận chuyển từ Tiêu Trì qua đây cũng phải đi qua Bồ Châu, một khi Vương Quốc Trung thắt chặt nơi đó, chúng ta sẽ rất khó chịu."

Cao Sơ Ngũ ngồi ở bên cạnh, nghe mà ngẩn ra: "Ôi, một kẻ phản bội tới thôi mà phiền phức như thế sao? Vậy giết chết hắn không phải xong rồi?"

Lão Nam Phong khẽ vỗ vào vai Cao Sơ Ngũ: "Giết chết hắn không khó, thế nhưng chúng ta luôn trốn ở bờ sông giao giới giữa Sơn Tây và Thiểm Tây, khép mình hành sự, chính là không muốn làm náo động như Vương Gia Dận, khiến triều đình coi trọng, nếu chúng ta ra tay giết chết Vương Quốc Trung, vậy khép mình không được rồi."

Lúc này Cao Sơ Ngũ mới hiểu được, không phải mọi người đánh không lại, mà là đánh sẽ chọc tổ ong vò vẽ, khiến cho quan binh vây công, rất phiền phức.

Người cả phòng bắt đầu xoắn xuýt, vào lúc này, thật hy vọng Thiên Tôn giúp bọn họ quyết định.

Mà Thiên Tôn lúc này lại đang ở bên ngoài hộp tra tư liệu.

Vừa tra tư liệu thì quả thật vậy, trên lịch sử, sau khi Vương Gia Dận bị giết, Vương Quốc Trung liền được bổ nhiệm làm phó tướng Bồ Châu, điểm này cũng giống như lịch sử thật.

Mà Vương Quốc Trung này sau khi có chức quan, lập tức xem bản thân trở thành quan binh chân chính, thậm chí còn ra sức hơn cả quan binh, liều mạng trấn áp lưu khấu, lấy lòng triều đình,"từ đó trở thành đao phủ phản cách mạng trấn áp quân khởi nghĩa nông dân", mãi đến mấy năm sau đó, đứa cháu Lý Quá của Lý Tự Thành đánh bại hắn, bắt trảm tại thành Tuy Đức.

Người này nếu có ghi chép "phản bội" vậy thì dễ xử lý, thừa dịp khi hắn phản bội giết chết hắn là được, nhưng người này thật đúng là từ đó về sau toàn tâm toàn ý làm quan binh, không "phản bội" nữa, vậy nên không dễ giải quyết.

Lý Đạo Huyền phải suy nghĩ một phương thức thoả đáng hơn!

"Có rồi!"

Con rối Thiên Tôn rốt cuộc lên tiếng: "Phái người đi gặp

Dương Hạc, nói là Hình Hồng Lang đã thay đổi, nguyện ý tiếp nhận triều đình chiêu an, chúng ta đánh bại Vương Quốc Trung là được."

Đám người Hình Hồng Lang vừa nghe vậy: "Ơ?"

Lão Nam Phong cười ha ha: "Thiên Tôn thực sự là thích trêu cợt thế nhân. Chiêu này rất cao, quả thật tính toán rất chuẩn tính cách của triều đình."

Hình Hồng Lang: "Được rồi, chúng ta nhanh chóng hành động đi."

Tam biên tổng đốc Dương Hạc, hiện tại đầu đang to như cái đấu.

Cục diện của Thiểm Tây và Sơn Tây càng ngày càng loạn, chính sách chiêu an của hắn hầu như hoàn toàn chết sạch, lưu khấu nhận chiêu an các nơi, ngày hôm nay chiêu an, ngày mai lại phản bội, náo loạn khắp nơi đều không an bình.

Hắn cố gắng lắm mới lừa được Thần Nhất Khôi, nhưng hiện tại mắt thấy Thần Nhất Khôi cũng bắt đầu có chút dao động, cũng không biết còn có thể lừa được bao lâu, nói không chừng ngày nào đó lại muốn phản.

Đầu đau má ơi luôn!

"Báo!"

Một bộ hạ chạy vào đưa tin: "Bên ngoài có một hán tử cầu kiến, tự xưng là tín sứ dưới trướng Vĩnh Tế Hình Hồng Lang."

"Vĩnh Tế Hình Hồng Lang?" Dương Hạc ở trong đầu đảo một vòng tư liệu mới nhớ tới: "A, một thương nhân muối nhỏ, thuộc hạ chỉ có mấy trăm khấu, có người nói cô ta trú đóng ở bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ, chưa bao giờ chơi trò công thành nhổ trại, giết người

cướp của, xem như một kẻ khôn khéo, cho nên triều đình vẫn chưa phái binh đi tiêu diệt cô ta. Cô ta phái người tới gặp bản đốc là làm gì?"

Bộ hạ thấp giọng nói: "Nói rất khách khí, có khả năng là tới xin chiêu an."

Lời này vừa vào tai, Dương Hạc chấn động: "Chủ động xin chiên an? Ha ha, đây chính là chuyện tốt, chuyện tốt! Cũng giúp bản đốc bớt lo hơn không ít."

Nghĩ tới đây, Dương Hạc vội vàng nói: "Mau mau gọi hắn đi vào."

Chẳng mấy chốc, người của Hình Hồng Lang đi vào, là một hán tử nhanh nhẹn, chính là buôn muối lậu lão Chu quanh năm theo nàng vào Nam ra Bắc, hắn quay về Dương Hạc ôm quyền: "Tổng đốc đại nhân, Hình lão đại nhà ta muốn cải tà quy chính, kiếm một chức quan, tương lai làm rạng rỡ tổ tông."

Dương Hạc nở nụ cười ôn hoà: "Nếu Hình đại đương gia bằng lòng cải không đồng ý? Bay đâu, chúng ta đi Vĩnh Tế một chuyến."

Nói xong, hắn lại bổ sung: "Đi thông báo cho ngự sử Ngô Sân, bảo hắn mang chút tiền lương qua đây. . ."

"Việc này không cần." Lão Chu ôm quyền cười nói: "Hình lão đại nhà ta bán muối lậu nhiều năm, cũng có không ít tích trữ, tự mình có thể nuôi sống mình, không cần cứu tế của triều đình, bạc của ngự sử Ngô Sân cứ để dùng cho những nơi cần dùng hơn đi."

Dương Hạc lần nữa mừng rỡ: Chiêu an lưu khấu khác chỉ hạng mục thu xếp thôi cũng khiến hắn vô cùng đau đầu, nhưng Hình Hồng Lang này ngay cả bạc thu xếp cũng không cần, thật sự là quá bớt lo.

"Được!"

Dương Hạc cười nói: "Vậy chúng ta nhanh đi chuẩn bị tiệc rượu."

Chương 509: Viện quân đến từ thôn Cao Gia

Chương 509: Viện quân đến từ thôn Cao Gia

Ngay khi lão Chu đi gặp Dương Hạc, đồng thời...

Một con thuyền vận binh thật lớn chậm rãi cập bên bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ.

Một tráng hán từ trên thuyền nhảy xuống, chính là Trịnh Đại Ngưu. Hắn phụng mệnh của Thiên Tôn suất lĩnh mấy trăm dân đoàn thôn Cao Gia qua đây tiếp viện bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ, chuẩn bị giết Vương Quốc Trung.

Hắn hai chân vừa mới chạm đất, liền thấy Tạo Oanh từ trước mặt chạy tới,"bính" một quyền nện lên vai Trịnh Đại Ngưu: "Này! Đại Ngưu, thực sự đã lâu không gặp rồi nhỉ."

Trịnh Đại Ngưu nhếch môi, cười cộc lốc: "Tạo giáo viên, đã lâu không gặp."

Tạo Oanh cười rất vui vẻ: "Có nhớ ta không?"

Trịnh Đại Ngưu: "Hắc hắc, đương nhiên nhớ rồi!"

Tạo Oanh mừng rỡ.

Trịnh Đại Ngưu nói tiếp: "Chỉ có cô thường xuyên mời ta ăn đồ ngon, sau khi cô đi rồi, ta chưa từng được ăn ngon."

Tạo Oanh: "Cũng chỉ nhớ đến ta cái này thôi?"

Trịnh Đại Ngưu: "A? Còn muốn nhớ cái gì khác?"

Tạo Oanh: "Rốt cuộc ta là gì của ngươi?"

Trịnh Đại Ngưu: "Là một người tốt mời ta ăn vặt."

Tạo Oanh: "Phốc!"

Người bên cạnh mồ hôi lạnh chảy rầm rầm.

Con rối Thiên Tôn mở miệng, nửa ngày không biết nói gì mới hay, đành phải khép miệng lại, phát ra âm thanh lộp cộp.

Tạo Oanh tức giận lui qua một bên, sinh ra hờn dỗi ba giây, lại đột nhiên phấn chấn, không tức giận nữa, đã sớm biết Đại Ngưu là người như thế rồi, chuyện tới bây giờ có cái gì mà tức giận? Loại người thành thật thế này mới không dễ dàng hoa tâm.

Nàng đưa tay lấy từ trong túi ra một cái cái bánh quai chèo thật lớn, đặt vào tay Trịnh Đại Ngưu, cười nói: "Đây là bánh quai chèo đặc sắc của thôn Vĩnh Ninh, xã Trương Doanh, Sơn Tây, ta đặc biệt để lại một cái cho ngươi."

Trịnh Đại Ngưu mừng rỡ: "A, ta biết mà, Tạo giáo viên đối với ta tốt nhất."

Tạo Oanh cười hì hì: "Ta có phải nữ nhân đối với ngươi tốt nhất hay không?"

Trịnh Đại Ngưu: "Không phải!"

Trên trán Tạo Oanh xoạt một cái gân xanh nổi lên: "Ai? Còn có ai dám tranh với lão nương đối tốt với ngươi? Lão nương vừa mới trong lòng còn khen ngươi không hoa tâm."

Trịnh Đại Ngưu: "Mẹ ta."

Gân xanh trên trán Tạo Oanh trong nháy mắt lại biến mất

không thấy nữa, vẻ mặt khôi phục lại tươi cười: "Ôi chao, thì ra là bá mẫu, hì hì..."

Trịnh Đại Ngưu mở to miệng, rắc một tiếng liền cắn mất một nửa bánh quai chèo, nhét hết vào miệng, má phùng lên, phát ra tiếng rôm rốp.

Lúc này Hình Hồng Lang và Cao Sơ Ngũ cũng đi tới, Hình Hồng Lang cố ý đợi Tạo Oanh và Trịnh Đại Ngưu nói chuyện vài câu rồi mới tới quấy rầy họ: "Đại Ngưu, ngươi dẫn theo bao nhiêu binh lực qua đây?"

Trịnh Đại Ngưu cười ha ha: "500 hỏa súng binh, 50 ném lựu binh."

Cao Sơ Ngũ nhếch miệng: "Vậy một trăm ném lựu binh sớm nhất của chúng ta, lần này tập trung đông đủ rồi."

Đại ngốc nhị ngốc nhìn nhau cười, đột nhiên cảm thấy không đúng chỗ nào, tam ngốc đâu?"

Cao Sơ Ngũ nhịn không được hỏi: "Bát Địa Thỏ đâu? Náo nhiệt như vậy, hắn không đến xem sao?"

Trịnh Đại Ngưu chỉ vào mạn thuyền phía sau: "Hắn tới rồi, đang say tàu kìa."

Mọi người nhìn lên thuyền, Bát Địa Thỏ đang nằm úp sấp trên mạn thuyền, quay xuống Hoàng Hà "huệ","huệ", nôn rối tinh rối mù.

Này. ..

Lần này ngay cả con rối Thiên Tôn cũng nhịn không được cười lộp cộp: "Tên này vậy mà còn say tàu?"

Bát Địa Thỏ từ xa quay về mọi người vẫy tay, lại uể oải tiếp

tục nằm xuống mạn thuyền: "Ai tới... đỡ bản thỏ gia... rời thuyền di..."

Cao Sơ Ngũ cười: "Bạn nối khố Trịnh Cẩu Tử của ngươi đâu? Hắn không đỡ ngươi sao?"

Bát Địa Thỏ: "Hắn... phải lưu thủ... bảo vệ... thánh nữ... huệ..."

Mấy binh sĩ dân đoàn đi lên thuyền dìu Bát Địa Thỏ xuống, người này Mọi người đặt Bát Địa Thỏ lên một tảng đá to tại bờ sông, để hắn tắm gió sông một hồi, hồi lâu sau hắn mới thoải mái một chút, nhưng tên này vừa có chút ánh mặt trời liền rực rỡ, lập tức bắt đầu phóng túng, thoắt cái nhảy dựng lên, cười to: "Sơn Tây, thỏ đại gia của các ngươi tới rồi đây. Chỉ cần bổn đại gia vừa đến, nhất định cứu vạn dân trong nước lửa, các ngươi cứ yên tâm đi, ha ha ha."

Trên bến tàu có một tiểu cô nương đang giặt quần áo quay đầu lại nói: "Mẹ, người đó giống như thủ hạ của Hình đại đương gia phải không? Mẹ nói thủ hạ của Hình đại đương gia đều là người tốt mà, sao người kia trông ngốc quá vậy?"

Nữ nhân bên cạnh vội vàng kéo lại nàng: "Trong người tốt cũng sẽ có kẻ ngốc mà, đừng nhìn nữa, loại người này nhìn nhiều mình cũng sẽ ngốc theo đấy."

"A a! Vậy con không nhìn nữa."

Bát Địa Thỏ còn chưa biết đã phong bình thụ hại, hai tay chống nạnh, hướng sang khu vực các lão bách tính đang ở cười to: "Mọi người có cái gì khó khăn, cứ đến tìm thỏ gia, bản thỏ gia không có chuyện gì không giải quyết được, chỉ bằng một cây Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm này..."

Hắn chợt rút kiếm ra, kết quả trường kiếm vô ý tuột tay, văng lên trên tảng đá, lại "keng" bật lên tảng đá rồi rơi xuống sông.

Bát Địa Thỏ giật bắn người: "Không xong, bảo kiếm tổ truyền!"

Hắn thoắt cái nhảy ào xuống sông.

"A a a, bản thỏ gia không biết bơi, người đâu mau tới đây, ai tới cứu bản thỏ gia... ."

Một đám người bên cạnh cười mắng: "Chỗ đó nước rất cạn!"

Bát Địa Thỏ: "Hả?"

Hai chân hắn đụng phải đáy nước, xoát một cái đứng lên, nước sông chỉ tới thắt lưng, vừa rồi hắn vậy mà vùng vẫy nửa ngày trong nước chỉ sâu tới thắt lưng. Hắn xấu hổ cười, khom người xuống lục lọi ở trong nước một hồi, rốt cuộc đã tìm được kiếm của mình, hắn nhặt lên, lau sạch sau đó bỏ vào trong vỏ kiếm.

Các nữ nhân giặt quần áo tại bờ sông vội vàng quay đầu đi: "Người này thật sự không thể nhìn nữa, nhìn nhiều sẽ ngốc theo đấy."

Bát Địa Thỏ hậm hực trở lại bên cạnh mọi người: "Xuất sư bất lợi rồi! Bản thỏ gia bát tự không hợp với thuỷ tự, thỏ không thích thủy, chắc là không có vấn đề chứ?"

Moi người aâ† đầu: "Không có vấn đề! Nhưng ngươi là tham mưu của nhánh viện quân này, đến Sơn Tây không trước tiên báo cáo công tác mà lại đi tấu hài, vấn đề cũng rất lớn."

Bát Địa Thỏ: ".. ."

Trình Húc biết Trịnh Đại Ngưu rất ngốc, không biết gì hết, cho nên bộ đội viện quân 500 người lần này mặc dù danh nghĩa lấy Trịnh Đại Ngưu là đội trưởng, nhưng đã bổ nhiệm Bát Địa Thỏ làm tham mưu, chuyện quan trọng đều giao cho cho Bát Địa Thỏ.

Bát Địa Thỏ bị thổ tào, vội vàng trở về chính đề: "Lần này đưa 500 hỏa súng binh qua đây, trong đó có 200 người sử dụng chính là súng trường Chassepot. Hòa giáo viên nói, đây là lần đầu tiên họ tham gia thực chiến, mặc dù huấn luyện đã lâu, nhưng thực chiến và huấn luyện hoàn toàn là hai việc khác nhau, hy vọng họ có thể trong lần chiến đấu này đối phó với Vương Quốc Trung, tích lũy kinh nghiệm. Cũng mời các vị tướng quân tiền tuyến, dựa vào trận chiến này lý giải hơn ưu điểm và nhược điểm của súng trường Chassepot, sau này lấy đó làm trung tâm, sáng tạo ra chiến thuật càng ưu tú hơn."

Con rối Thiên Tôn nghe đến đó liền phấn chấn, hắc, súng trường nạp hậu rốt cuộc bắt đầu thực chiến rồi sao? Mặc dù chỉ có 200 cây, còn không nhiều, nhưng chỉ đối phó với một Vương Quốc Trung nho nhỏ, khẳng định là đủ rồi, hắc hắc hắc.

Chương 510: Hai nén hương bắn cho phá sản

Chương 510: Hai nén hương bắn cho phá sản

200 binh súng trường Chassepot, rất nhanh xếp hàng ngay ngắn trên bờ cát ngay tại bờ sông.

Lý Đạo Huyền vào năm Thiên Khải thứ 7 đã thả vào trong hộp bản vẽ của súng trường Chassepot, cho tới bây giờ đã là mùa hè năm Sùng Trinh thứ 4, tròn 5 năm trôi qua.

Lúc trước Lý Đại nói dùng hai năm mới có thể làm ra cây súng này, mà trên thực tế đã tốn tròn 5 năm, rốt cuộc đã đưa cây súng này lên trên chiến trường.

Có thể thấy được nhánh bộ đội này đứng ở đây, con rối Thiên Tôn thật ra cũng rất hài lòng.

Hình Hồng Lang nhịn không được hỏi: "Các ngươi có thể trong thời gian bao lâu bắn ra một phát?"

Một đội trưởng hỏa súng binh tiến lên một bước, lớn tiếng hồi đáp: "Báo cáo, chúng tôi có thể làm được mười lần chớp mắt một phát."

Hình Hồng Lang hiếu kỳ hỏi: "Mười lần chớp mắt rốt cuộc là bao lâu?"

Cao Sơ Ngũ: "Vợ à chớ vội, hiện tại ta liền thử một lần."

Hắn thật đúng là bắt đầu chớp mắt...

Hình Hồng Lang: "A, Sơ Ngũ, huynh đối với ta thật tốt."

Cao Sơ Ngũ: "Hồng Lang!"

Hai người "binh" một tiếng ôm chầm vào nhau.

Người bên cạnh: ".. ."

Con rối Thiên Tôn ở bên cạnh lắc đầu: "Bắn mấy vòng cho mọi người xem."

Các binh sĩ thấy Thiên Tôn cũng lên tiếng rồi, vội vàng đáp: "Tuân lệnh!"

Rất nhanh, các binh sĩ dựng lên bia ngắm, đặt ra xa hơn 200 bước.

Khoảng cách này cũng làm cho đám người Hình Hồng Lang sáng ngời hai mắt: "Khoảng cách này, là Tuyến thang thương phải không?"

Bát Địa Thỏ cười hắc hắc: "Đúng vậy! Toàn bộ súng trường Chassepot là Tuyến thang thương, ở khoảng cách mấy trăm bước có độ chính xác rất tốt, thế nhưng... ở khoảng cách xa như vậy, muốn bắn trúng quân địch yêu cầu thương pháp rất tốt, những lính mới này đa số không được, càng đừng hy vọng họ ngắm bắn tướng địch, chỉ có bản thỏ. .. hắc hắc... ." Hắn nói có vẻ dương dương tự đắc, người bên cạnh nhịn không được lại hỏi: "Thỏ gia, thương pháp của ngươi rất tốt sao?"

Bát Địa Thỏ: "Không, bản thỏ gia càng kém hơn."

Mọi người: "Phốc! Vậy ngươi dương dương đắc ý ra vẻ 'Chỉ có bản thỏ' làm gì?"

Bát Địa Thỏ: "Chỉ có bản thỏ gia sở trường chỉ dùng kiếm, không giống với tất cả mọi người."

Mọi người: ".. ”"

Phải thôi, đó chính là không có sở trường rồi.

Hai trăm súng trường binh, chuẩn bị hoàn tất, sắp bắt đầu bắn thử.

Lý Đạo Huyền lập tức chuyển đến bên ngoài hộp, chuẩn bị sẵn sàng đồng hồ bấm giây.

"Khai hoả!"

Bát Địa Thỏ ra lệnh một tiếng, hai trăm hỏa súng binh khai hoả.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Sau một loạt tiếng sung vang lên, hai trăm người đồng thời bắt đầu nạp đạn, họ dùng tốc độ cực nhanh mở ra nòng súng phía sau, đổ ra cặn lần bắn trước, sau đó lấy ra một viên đạn từ trong bao đạn rồi bỏ vào, đóng nắp lại, rắc một tiếng nén chặt.

Lại giơ cánh tay lên, đoàng đoàng đoàng đoàng, đợt thứ hai lại tới.

Đồng hồ bấm giây trong tay Lý Đạo Huyền dừng lại trên con số 10 giây.

Con số này thật sự khiến Lý Đạo Huyền mừng thầm, nhanh thật! Cái này tương đương với một phút đồng hồ có thể bắn sáu phát.

Hai trăm hỏa súng binh, một phút đồng hồ là có thể bắn ra 1200 phát đạn.

Với tốc độ bắn này, ở thời đại này, trên cơ bản là vô địch rồi.

Dân tộc thảo nguyên có thể đi ca đi múa được rồi.

Khoan đã!

Chờ một chút!

Còn chưa hẳn đâu.

Một phút đồng hồ 1200 phát đạn cũng không chỉ ý nghĩa hỏa lực mạnh, đồng thời còn ý nghĩa áp lực tiếp tế của hậu cần lớn.

Mặc dù vật tư của Lý Đạo Huyền gần như vô hạn, nhưng y chỉ có thể cung cấp đạn, nguyên vật liệu y ném vào cần các người tí hon gia công thêm, hỏa dược của pháo cũng phải phối hợp tỉ lệ một lần nữa thì mới có thể chế thành từng viên hỏa dược đen, chì cũng phải hòa tan một lần nữa chế tạo thành viên đạn. Pháo Fun Snaps cũng phải điều phối một lần nữa, mới có thể làm thành kíp nổ.

Các người tí hon còn cần tự mình tạo giấy, lại đem ba thứ kíp nổ, hỏa dược đen, đạn chì bao lại, cuối cùng mới có thể chế tạo thành đạn.

Tiền tuyến một phút đồng hồ 1200 phát đạn, mặc dù bắn sảng khoái nhưng phía sau một phút đồng hồ này, cần bao nhiêu người, bao nhiêu công việc mới có thể chèo chống nổi? Đây cũng không phải thời đại công nghiệp, dây chuyền sản xuất mở rộng, đạn tự động từ trong dây chuyền sản xuất nhảy ra.

Toàn bộ quy trình sản xuất, hầu như tất cả đều là nhân công.

Con rối Thiên Tôn vội vàng quát lên: "Dừng!"

Hai trăm hỏa súng binh đồng loạt ngừng tay, nhưng chỉ trong thời gian mấy ý nghĩ ngắn ngủi như thế, họ đã tiêu hao hơn 400 viên đạn.

Lý Đạo Huyền không cảm giác được kim tiền đang thiêu đốt, nhưng cảm giác được nhân khẩu của mình đang thiêu đốt. ...

Tiếc nuối!

"Tiêu hao đạn nhanh quá." Lão Nam Phong cũng phát hiện ra điểm này: "Bát Địa Thỏ, các ngươi mang theo bao nhiêu đạn?"

Bát Địa Thỏ cười hắc hắc: "Không nhiều lắm, cũng chỉ mấy vạn viên thôi! Thứ này chế tạo cũng phiền phức lắm, hiện tại lượng lớn thợ rèn, thợ hỏa dược, thợ giấy đã đưa vào làm công việc gói đạn này, trong thôn còn mời lượng lớn nữ công tới gói đạn."

Nói đến đây, Bát Địa Thỏ có chút tiếc nuối: "Đáng tiếc không dám dùng nữ nhân của doanh Cải Tạo chế tạo đạn, phẩm tính của họ còn chưa thể tín nhiệm, hiện tại không dám giao mấy thứ nguy hiểm như hỏa dược vào tay họ, toàn bộ nữ công chế tạo đạn, đều phải trải qua khảo sát thời gian dài, người tin được mới được làm, cho nên đã hạn chế sản lượng."

Lão Nam Phong gật đầu: "Đây là chắc chắn rồi. Nói như vậy, súng trường Chassepot mặc dù rất lợi hại, nhưng chúng ta lại không thể sử dụng qua loa, bằng không, chỉ trong thời gian hai nén hương ngắn ngủi, là có thể bắn táng gia bại sản thôn Cao Gia rồi."

Triệu Thắng từ bên cạnh thò đầu ra: "Cũng không thể do thôn Cao Gia chế tạo hết được, ở bên bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ cũng phải xây xưởng công binh mới, phải bổ sung đạn kịp thời cho tiền tuyến, bằng không thì tất cả Lời này có lý!

Trong lòng mọi người đều mọc lên một loại cảm giác "gánh nặng đường xa".

Mặc dù Thôn Cao Gia lớn mạnh, nhưng thiên hạ lớn hơn nữa.

Muốn đạp bình thiên hạ, cứu vớt toàn bộ thế nhân, thực sự là không thể xem thường được.

Triệu Thắng: "Tại hạ theo thuyền trở về thôn Cao Gia một

chuyến, qua đó điều một số công tượng cao cấp giỏi kỹ thuật qua đây, lấy bọn họ làm nòng cốt, thành lập một xưởng mới ở bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ."

Nói xong, hắn vén áo đã muốn chạy lên thuyền.

Nhưng hắn còn chưa cất bước, bên cạnh đã có hai dân phu chạy ra, đem hắn khiêng lên kiệu ghế: "Tiên sinh đừng chạy, ngươi lại quên cứ chạy là thở sao, muốn đi đường phải để chúng tôi khiêng."

Triệu Thắng: "Khụ, vậy làm phiền các ngươi rồi."

Hai dân phu khiêng kiệu nhanh chóng chạy lên thuyền.

Hình Hồng Lang nhún vai: "Được rồi! Các văn nhân phụ trách hậu cần đều đang cố gắng, những người ở tiền tuyến như chúng ta cũng phải cố gắng hơn mới được, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu đi."

Bát Địa Thỏ từ bên cạnh thò đầu ra: "Cơ mà, lần này chúng ta cần phải đối phó rốt cuộc là ai?"

Cao Sơ Ngũ gãi đầu giới thiệu cho hắn: "Là một kẻ gọi là Vương Quốc Trung, hắn bán đứng Vương Gia Dận, kiếm một chức quan." Hắn kể cho Bát Địa Thỏ nghe nguyên nhân cái chết của Vương Gia Dận một cách tường tận.

Bát Địa Thỏ: "Oa, mặc dù Vương Gia Dận cũng không phải thứ tốt gì, nhưng cũng không thể nói bán đứng là bán được. Vương đại ca người ta lúc trước rời khỏi Vương Gia Dận, đã..."

Nói đến đây, hắn chợt tỉnh ra, vội vàng dừng lại.

Việc này không thể nói ra được! Vương Nhị tại thôn Cao Gia chính là một việc tuyệt mật, không mấy người biết.

"Hừ!" Bát Địa Thỏ nói: "Bản thỏ gia muốn thay trời hành đạo,

giết loại tiểu nhân Vương Quốc Trung này."

Chương 511: Xưởng đạn Vĩnh Tế

Chương 511: Xưởng đạn Vĩnh Tế

Triệu Thắng trở về thôn Cao Gia một chuyến, khi hắn lại theo thuyền qua đây có mang theo một số người.

Một người trong đó lại là cục trưởng Cục Hỏa Khí thôn Cao Gia, Từ Đại Phúc.

Thì ra, nghe nói bên bến tàu Vĩnh Tế muốn xây một cái "xưởng đạn tiền tuyến", chuyên môn dùng để bổ sung đạn dược cho dân đoàn viễn chinh Sơn Tây, Từ Đại Phúc liền hoảng sợ: "Xưởng đạn, vậy có rất nhiều hỏa dược phải chuyển đến rồi, vậy sẽ nguy hiểm thế nào? Không được, không thể tùy tiện phái một học đồ qua đó làm được, sẽ nổ! Thứ này phải để ta tự mình đi xem."

Lúc này Cục Hỏa Khí thôn Cao Gia dưới sự quản lý trong mấy năm nay của hắn đã ngay ngắn rõ ràng, phương diện an toàn là xuất sắc nhất, cho dù bản thân hắn không có mặt, mấy đồ đệ của hắn cũng có thể dựa theo qui định mà quản lý hỏa dược một cách thoả đáng.

Nhưng như vậy hắn vẫn còn lo lắng, lại nhiều lần căn dặn mới dám rời khỏi, còn dẫn theo một đám cốt cán kỹ thuật, đi theo Triệu Thắng cùng tới Vĩnh Tế.

Xưởng đạn cũng không khó làm, bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ trải qua phát triển thời gian dài từ lâu đã bắt đầu khởi công xây dựng nhà xi măng, các mũ lam đến trước một bước cũng sớm đã đào tạo ra một đám đồ đệ mũ vàng biết nghịch xi măng rồi.

Triệu Thắng ra lệnh một tiếng, xây một nhà xưởng bằng xi măng là không quá khó khăn.

Chỗ chân chính khó khăn nằm ở "công nhân".

Từ Đại Phúc nói: "Công nhân có thể được phép đụng vào hỏa dược phải trải qua thời gian khảo sát rất lâu, là người phẩm tính tuyệt đối không có vấn đề thì mới được, hơn nữa tốt nhất là nữ công. Nữ nhân cẩn thận, chịu được cô đơn vì thời gian dài ở trong nhà làm một công việc khô khan lặp đi lặp lại, không giống nam nhân đầu óc không yên được lúc nào cũng muốn chạy ra ngoài đánh thiên hạ, bên Vĩnh Tế Cổ Độ có người như vậy không?"

Triệu Thắng tỉ mỉ nghĩ nghĩ: "Người như vậy cũng có."

Bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ cũng đã phát triển thời gian hơn một năm, vào năm Sùng Trinh thứ 3 khi lưu khấu Thiểm Tây quy mô tiến vào Sơn Tây, đồng thời Hình Hồng Lang cũng đi thuyền tới bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ, lúc đó nơayv †ai bến †àu †ân †runda 1000 lão bách tính làm viêc: Theo thời gian trôi qua, ở đây lại thu hút lão bách tính từ mấy huyện thành chung quanh đến, thậm chí ngay cả lão bách tính của thành Bồ Châu cũng có rất nhiều người tới bến tàu Cổ Độ làm công.

Khu dân cư mà lão bách tính đang ở hiện tại đã trên hai ba ngàn người.

Hai ba ngàn người này thường là nam nhân làm công cho thôn Cao Gia, nữ nhân thì phụ trách nấu cơm tại công trường, trong đó còn có một nữ nhân biết làm bánh quai chèo, Lão Nam Phong rất thích ăn...

Tiền công nấu cơm rất thấp, thậm chí không có tiền công, chỉ bao cơm bọn họ, nhưng các nữ nhân cũng không một câu oán hận, ngoan ngoãn làm loại công việc thù lao cực thấp này. Dù sao mấy nghìn năm qua họ đều sống như vậy.

Triệu Thắng: "Chúng ta có thể tuyển nhận nhóm nữ nhân đến bến tàu sớm nhất nấu cơm cho chúng ta để vào xưởng đạn, một năm nay họ tận tuy nấu cơm, đã trải qua thời gian khảo nghiệm, có thể vào xưởng đạn, sau đó lại tuyển thêm một nhóm nữ nhân nấu cơm khác từ huyện thành bên ngoài."

Từ Đại Phúc: "Vậy không thành vấn đề."

Thế là, đại hội tuyển dụng nữ công chính thức bắt đầu.

Tại ngã tư đường nằm giữa khu dân cư bến tàu Cổ Độ có treo một cáo thị, viết rằng "Thông báo tuyển dụng công nhân, nam nữ không giới hạn, làm công việc có tính chất bảo mật rất cao, tiền công đãi ngộ tương tự công nhân kỹ thuật khác... ."

Triệu Thắng còn phái ra một bộ hạ biết chữ đứng ở bên cạnh cáo thị đọc cho những người không biết chữ nghe.

Vừa bắt đầu chuyện này, bến tàu lập tức trở nên náo nhiệt.

Các nam nhân thấy cáo thị này không khỏi lâm vào trầm tư: vậy mà nam nữ không hạn chế? Nói cách khác công việc này nữ nhân cũng có thể làm? Có lầm hay không! Nữ nhân dựa vào cái gì làm công việc như nam nhân bọn ta? Thoạt nhìn tiền công cũng là như nhau.

Từ bên trong truyện tranh [Cao Phiêu], họ cũng biết thôn Cao Gia đã có rất nhiều ngành nghề đang sử dụng nữ công, thế nhưng không nghĩ tới bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ cũng nghênh đón ngày này.

Mà các nữ nhân ở Vĩnh Tế Cổ Độ trông thấy cáo thị này không khỏi mừng rỡ.

"Oa, các tỷ muội mau xem kìa, công việc này nam nữ đều có thể làm, thu nhập giống như công nhân nữa, trước đây chúng ta làm công việc nấu cơm tiền công rất ít, nếu có thể làm việc này, thu nhập có thể như nam Trong nhất thời, người báo danh tấp

nập, trên bến tàu tổng nhân khẩu mới chỉ hơn 2000 người, nhưng báo dạnh lại vượt quá 800 người, trong đó nam nữ mỗi bên một nửa.

Những người này khi đến nơi báo danh liền trông thấy Từ Đại Phúc vẻ mặt bình tĩnh ngồi trên đài "đại hội tuyển dụng", tay cầm một ống loa vỏ sắt quay xuống nói với mọi người bên dưới bằng giọng điệu nghiêm túc: "Người tới báo danh làm công việc mới nghe cho kỹ, ta phải dùng lời khó nghe nói cho mọi người biết trước, làm công việc mới này, quanh năm không thể nhìn thấy mặt trời, ở trong một căn phòng khô ráo thời gian dài, làm một động tác lặp đi lặp lại nhàm chán..."

Hắn thốt ra lời này, một số nam nhân đã bắt đầu nửa đường bỏ cuộc, loại công việc ở trong phòng thời gian dài này là các nam nhân không thích đâu.

Hảo nam nhỉ chí tại tứ phương, há có thể ở mãi trong phòng nhỏ?

Có điều, các nữ nhân nghe xong lại không hề có phản ứng, đối với nữ tính của thời đại này mà nói, ở trong phòng mãi chẳng phải là đại thiện, mưa không đến mặt nắng không đến đầu? Lão nương hoàn toàn ở được.

Từ Đại Phúc tiếp tục: "Làm công việc này còn cần cẩn thận, yêu cầu ngón tay khéo léo, làm những việc rất nhỏ nhặt.

Hắn lấy ra một tờ giấy bao đạn, biểu diễn cho người dưới đài xem: "Thấy chưa? Chỉ to như thế thôi, bên trong phải gói ba thứ đồ vật, còn khó khăn hơn cả gói bánh chưng, gói từ sáng đến khuya..."

Nói ra lời này, lại một nhóm nam nhân đánh trống rút lui.

Các nữ nhân vẫn không có phản ứng: "Chỉ vậy thôi? Thế thì

đơn giản hơn nhiều so với may vá thêu thùa."

Từ Đại Phúc cuối cùng bổ sung một câu: "Làm công việc này còn nhất định phải bảo mật, quy trình công việc, nội dung công việc, phương pháp chế tạo là không được truyền ra ngoài, nghiêm cấm tám chuyện."

Vừa nói những lời này, các nam nhân phấn chấn, các nữ nhân kinh hãi: Không cho tám chuyện? Vậy... vậy làm sao cho hết ngày?

Từ Đại Phúc: "Chỉ là không thể tám nội dung công việc, thế nhưng ngươi có thể tám chuyện trong nhà đồng nghiệp ngươi sinh con trai hay là con gái, đồng nghiệp ngươi nửa đêm nói mớ yêu thầm Trịnh Đại Ngưu thôn bên cạnh, còn có đồng nghiệp ngươi có tư thông gì đó với lão Trương hàng xóm, đều không cần bảo mật, có thể tám chuyện thoả thích."

Trịnh Đại Ngưu đang hóng chuyện cũng bị trúng đạn: "Oa? Ta kháng nghị! Vì sao lấy tên của ta làm ví dụ?" Làm như Đại Ngưu đào hoa lắm vậy? Hắn không phải người như thế."

Từ Đại Phúc quay sang trợn trắng mắt với Trịnh Đại Ngưu và Tạo Oanh, trực tiếp không nhìn.

Lúc này các nữ nhân trước sau tới báo danh đã hài lòng: "Hoàn toàn không có vấn đề, chúng tôi báo danh! Báo danh!"

Lượng lớn nữ nhân hăng hái báo danh, chẳng mấy chốc, đã tuyển nhận bốn trăm nữ công, hai trăm nam công.

Xưởng đạn Vĩnh Tế, có thể bắt đầu hoạt động.

Chương 512: Vương Quốc Trung tới thật rồi

Chương 512: Vương Quốc Trung tới thật rồi

Xưởng đạn thành lập, đồng thời một nhóm công nhân vận chuyển và nấu cơm ở bến tàu Vĩnh Tế đã chuyển sang làm công nhân của xưởng công binh. Công nhân bên ngoài trong nháy mắt giảm bớt rất nhiều, vì bổ sung số lượng, mọi người đương nhiên lại đánh chủ ý tới nhân khẩu của các huyện thành chung quanh.

Thành Bồ Châu, cách bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ 30 dặm.

Vị trí ở đây chính là "thành phố Vĩnh Tế" tại hậu thế, lúc này công thương nghiệp đã cực kỳ phát triển, buôn muối lậu khắp nơi, trong thành mười nhà thì ít nhất chín nhà từng có qua lại với buôn muối lậu, lão bách tính toàn thành luôn chạy giữa "hắc" và "bạch".

Loại thương nhân muối như Thiết Điểu Phi, đi trên đường tại thành Bồ Châu ít hoặc nhiều có một chút cảm giác như cá gặp nước. Ven đường đôi khi sẽ có người chào hỏi với hắn: "Thiết đại đương gia, hôm nay sao rảnh rỗi tới Bồ Châu dạo phố thế? Lại có vụ làm ăn lớn nào à?"

Thiết Điểu Phi quay đầu nhìn, người nói chuyện với hắn nếu như cũng là muối buôn, hắn liền lấy ra diêm dẫn cướp từ Hoàng Vân Phát, giơ giơ lên, cười không ngớt: "Lão tử có một tấm diêm dẫn của quan phương, có thể lãnh hàng một vạn cân, thế nào? Chút buôn bán nhỏ ngươi nghỉ cho khoẻ, qua đây theo ta kiếm ăn."

Mấy đồng nghiệp nhìn mà đỏ cả mắt! Thật sự có người đang suy nghĩ có nên cùng hắn lăn lộn hay không.

Nếu như người chào hỏi Thiết Điểu Phi là lão bách tính bản địa Bồ Châu, câu trả lời của hắn sẽ khác, nở nụ cười thần bí: "Ta tới tuyển người, ngươi có quen người nào tâm tư tỉ mỉ, muốn kiếm tiền không? Nam nữ không hạn chế, ta dẫn bọn hắn đi phát tài."

Cùng lúc đó, bên kia thành Bồ Châu, Chiến Tăng cầm một cây tiêu côn, đi ngang qua khu nhà cũ nơi người nghèo cư trú.

Dân ở đây cuộc sống cực kỳ kém, nhất là trong năm hạn hán, càng tệ hơn.

Tuy nhiên, gần một năm nay, cuộc sống của họ đã bắt đầu có cải thiện, điều đó đương nhiên là bởi vì lượng lớn lương thực từ thôn Cao Gia vận chuyển tới, không ngừng vận chuyển từ bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ về thành Bồ Châu. Giá lương không ngừng giảm xuống, mặc dù vẫn cao hơn một chút so với trong năm bình thường, những những người dân nghèo đã có thể ăn được rồi.

Thấy là "ao †ăng đắc đao" của Phổ Cứu †ử tới: Người dân đầu hành lễ vấn an với hắn, trên thế giới này có một chân lý mãi mãi không thay đổi, đó là người càng nghèo thì càng tin phật tin đạo.

Nguyên nhân vì nhân loại khi năng lực của mình không thể thay đổi số phận, thường sẽ đi cầu thần linh trợ giúp bản thân thay đổi số phận.

Đốt một cây hương một đồng tiền liền có được nguyện vọng kiếm một vạn lượng bạc, so với làm khó bản thân, không bằng làm khó Phật tổ.

"Đại sư, nhà của ta nghèo quá, cầu ngài chỉ điểm sai lầm, cho một con đường phát tài đi."

"Đại sư, gần đây ta hai lần đi Phổ Cứu tự đều không gặp ngài, hiện tại ngài đi đâu rồi?"

Các thiện nam tín nữ đều chào hỏi với hắn.

Chiến Tăng chắp tay thành chữ thập: "A Mễ Thâu Phật! Lần này bần tăng tới đây, chính là vội tới chỉ điểm sai lầm cho các thí chủ. Phía tây cách nơi đây 30 dặm có một bến tàu Cổ Độ, đang tuyển công nhân vận chuyển, nữ công nấu cơm số lượng lớn, nếu các ngươi muốn kiếm chút tiền lẻ, ăn no bụng, không ngại đến đó thử xem."

Thiết Điểu Phi và Chiến Tăng một người đi hắc đạo, một người đi bạch đạo, vừa đưa ra quảng cáo này, lão bách tính hắc bạch lưỡng đạo đều lập tức nhận được tin tức, một bộ phận nhỏ bắt đầu hành động, xuất phát hướng về bến tàu Cổ Độ.

Công tác quần chúng của hai người làm rất đẹp...

Đột nhiên, cửa thành đông vang lên tiếng ồn ào, có người băng qua hẻm qua phố chạy tới, lớn tiếng hét lên: "Quan binh tới rồi, quan binh tới rồi."

Bồ Châu là một châu thành nho nhỏ, bình thường không có quan binh đóng quân, vừa nghe nói quan binh tới, không ít lão bách tính đều bị kích động chạy tới cửa đông nhìn xem.

Thiết Điểu Phi và Chiến Tăng cũng từ hai phương hướng trong thành đồng thời chạy về hướng đông môn, hai người gặp nhau trong đám người, cũng không chào hỏi, chỉ nháy mắt ra hiệu, làm bộ không biết nhau.

Tri châu Bồ Châu đến cửa thành nghênh đón, ngoài thành xuất hiện một lá cờ, càng ngày càng gần, trên viết một chữ "Vương", chính là Vương Quốc Trung đã tới, phía sau 3000 binh sĩ, sát khí tràn đầy.

Rất nhanh, Vương Quốc Trung để chủ lực ở ngoài thành, bên người chỉ dẫn theo 100 hộ vệ đi vào thành, đứng ở trước mặt tri châu, ở đây lược bớt một tỷ chữ lời thừa hai người gặp mặt chào hỏi, trực tiếp đi vào chủ đề chính. Vương Quốc Trung nhếch

miệng cười nói: "Trước đây bản tướng quân nhầm đường lỡ bước, may là dừng cương trước bờ vực, thay đổi kịp lúc, lại được triều đình khai ân, phong bản tướng quân làm phó tướng Bồ Châu, sau này bản tướng quân sẽ trú đóng tại Bồ Châu thời gian dài, mong tri châu đại nhân chiếu cố nhiều hơn."

Tri châu Bồ Thành họ Thu, tên Thiên Phiên, ôm quyền với Vương Quốc Trung, vẻ mặt cũng không tốt lắm. Thì ra, Thu tri châu đã nhận được tin tức, sau khi Vương Quốc Trung tiến vào địa giới Bồ Châu, dọc theo đường đi đều là giết người cướp của qua đây, đã tai họa vài thôn trang.

Người trước mắt mặc dù trên danh nghĩa đã là quan binh, nhưng trên hành vi lại là lưu khấu, nhưng Thu Thiên Phiên không cách nào làm gì người trước mắt. Nếu hắn quả thật là lưu khấu, Thu Thiên Phiên có thể tổ chức dân đoàn đối kháng, nhưng hiện tại hắn là một võ quan, Thu Thiên Phiên lại không thể đối kháng, chỉ có thể viết tấu chương cáo trạng với triều đình.

Sau khi tấu chương này viết rồi gửi lên, không biết có tác dụng chó gì không.

Thu Thiên Phiên đành phải nói xéo: "Tướng quân đóng quân tại Bồ Châu, bản quan cũng không cần lo lắng lưu khấu làm hại hương dân nữa rồi, thực sự là đáng mừng."

"Nơi đây có cái gì đạo phỉ, lưu khấu các loại không?" Vương Quốc Trung nóng lòng lập công, vừa đến địa phương liền lập tức muốn bắt đầu luôn. Từ xưa đến nay, loại hàng tướng như hắn, luôn muốn mau chóng giết một số lưu khấu khác, giao nộp đầu danh trạng, lập chiến công để biểu thị trung tâm, cho triều đình xem thái độ của hắn.

Thu Thiên Phiên trong bụng thầm mắng: Ngươi chính là lưu khấu.

Đáng tiếc lời này không thể nói, đành phải lạnh tanh nói: "Mấy tháng trước, Lão Trương Phi bộ hạ Không Dính Bùn chạy đến thành Bồ Châu chúng ta náo loạn một trận, từ đó về sau, không còn lưu khấu làm loạn nữa."

"Đã hết rồi?" Vương Quốc Trung đâu chịu tin: "Lời tri châu ngươi nói, thật là khó tin."

Thu Thiên Phiên: "Bản quan nói đều là thật."

Vương Quốc Trung: "Bản tướng quân thụ phong phó tướng Bồ Châu, sau này sẽ phải trú đóng ở đây lâu dài, cũng không phải tướng quân qua đường. Thu đại nhân, ngài cảm thấy lời nói dối trình độ này, thật có thể giấu diếm được bản tướng quân sao?"

Vẻ mặt Thu Thiên Phiên trầm xuống. Vương Gia Dận, đã biết bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ của Bồ Châu có một lưu khấu lớn, tên là Vĩnh Tế Hình Hồng Lang, Thu đại nhân lại không hề đề cập tới người này, chẳng lẽ, Thu đại nhân đã thông đồng với Vĩnh Tế Hình Hồng Lang kia rồi? Hoặc là, nhận hối lộ của nó, đã trở thành chỗ dựa cho lưu khấu rồi sao?"

Lời này hắn nói rất nặng, vẻ mặt Thu Thiên Phiên càng thêm xấu xí: "Mặc dù Vĩnh Tế Hình Hồng Lang chiếm giữ Cổ Độ, nhưng chưa từng làm việc thương thiên hại lý, tuy có tên tuổi thương nhân muối, nhưng chưa làm việc hung tàn. Vương tướng quân vừa đến, trái lại khiến cho vài thôn trang biến thành hoang tàn, ngươi còn muốn lấy cô ấy khai đao, chính là không muốn thấy Bồ Châu được an bình, phải náo loạn một chút mới được sao?"

Vương Quốc Trung hừ một tiếng: "Bồ Châu này cho tới nay thương nhân muối hoành hành xem ra không phải là không có đạo lý, việc Thu đại nhân bao che thương nhân muối hôm nay, chắc chắn bản tướng quân sẽ báo lên triều đình, đến lúc đó, cũng không biết cái mũ ô sa này của Thu đại nhân còn giữ được không, hừ, chúng ta đi."

Hắn dẫn theo bộ hạ, xoay người lại ra khỏi thành, trở về binh doanh bên ngoài thành.

Thu Thiên Phiên thở dài: Ngươi biết cái gì! Thương nhân muối ở Bồ Thành này là vấn đề lịch sử rồi, lão bách tính nơi đây tám chín phần mười tham gia vào buôn muối lậu, chỉ cần không thương thiên hại lý, lịch đại quan địa phương đều là mắt nhắm mắt mở. Trái lại là ngươi, còn đáng ghét hơn thương nhân muối gấp trăm lần, chính ngươi không tự cảm thấy sao?

"Àjm

Thu Thiên Phiên ngửa mặt lên trời thở dài, không biết nói cái gì cho phải.

Chương 513: Bảo ngươi bắn mặt ngươi lại bắn mũ

Chương 513: Bảo ngươi bắn mặt ngươi lại bắn mũ

Thiết Điểu Phi và Chiến Tăng lặng lẽ nhìn Vương Quốc Trung biểu diễn xong, nghĩ thầm: Tới rồi! Nên tới luôn luôn sẽ tới. May mà chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm, người được phái đi tìm Dương Hạc "xin" chiêu an, chắc là cũng đã đến nơi mấy ngày rồi.

Mà Dương Hạc chắc cũng đang trên đường tới nơi đây!

Dương Hạc là tam biên tổng đốc, muốn đi đâu cũng không dễ dàng, trên đường đi khẳng định ghé chỗ này ghé chỗ kia, chờ hắn đi tới Vĩnh Tế còn cần một khoảng thời gian, mà chút thời gian ấy dùng để phân thắng bại với Vương Quốc Trung đi.

Hai người cũng không ở lại trong thành Bồ Châu, lập tức nhanh chóng chạy về bến tàu.

Lúc này trên bến tàu khắp nơi là cảnh tượng kiến thiết khí thế ngất trời, lượng lớn công nhân đang xây dựng xưởng đạn, nhà xưởng này phải dùng xi măng xây, hơn nữa phải cách khu dân cư bình thường xa một chút, để tránh xảy ra ngoài ý muốn nổ chết bình dân, cho nên xưởng đạn rời xa bến tàu thủy trại, xây trên một sườn núi hoang cách xa thủy trại.

"Chưa được quan địa phương cho phép tự ý khai hoang xây nhà", chỉ hành động vô pháp vô thiên này đã bị bắt lại đánh 50 côn, nhưng tri châu Bồ Châu căn bản không tới quản, đám người Hình Hồng Lang xây cũng là đương nhiên.

Đang xây nhà, đồng thời Từ Đại Phúc cũng điều một nhóm nòng cốt kỹ thuật từ thôn Cao Gia qua đây, họ đang ở trong một gian phòng tạm thời chiếm dụng, dạy các công nhân vừa mới tuyển dụng cách làm sao đem vật liệu của Thiên Tôn ban thưởng chia ra, nghiền nát, phối hợp một lần nữa, chế tạo hỏa dược, gói đạn. ..

Với tính tình của Từ Đại Phúc, những người này ít nhất cũng phải vất vả học tập mười ngày nửa tháng, nhất là việc liên quan đến an toàn thì phải học tới mức thuộc nằm lòng, mới có thể để cho họ tiếp nhận công việc.

Thiết Điểu Phi và Chiến Tăng vừa về đến trại, lập tức chạy tới phòng nghị sự: "Vương Quốc Trung đã đến Bồ Châu rồi."

Hai người tường tận kể cho mọi người nghe chuyện thấy được ở cửa thành.

Mọi người an tĩnh nghe xong cũng không biểu thị gì, đã sớm chuẩn bị cho việc này, muốn tới thì tới đi.

Chạng vạng cùng ngày... Một con khoái mã nhanh chóng chạy tới trước thủy trại.

Ky sĩ trên ngựa chính là sứ giả Vương Quốc Trung phái tới, mấy ngày trước vị sứ giả này vẫn chỉ là một tiểu đầu mục lưu khấu biết được mấy chữ, biết nói chuyện một chút, hiện tại đã biến hóa trở thành sứ giả của triều đình rồi.

Tiểu nhân vật một khi đắc chí, thích nhất trang bức.

Nhân vật càng nhỏ, rác rưởi càng hèn mọn, sau khi phát đạt càng thích lên mặt.

Sứ giả này chính là như vậy.

Đến trước thủy trại, gã lạnh lùng nhìn lướt qua, nhìn không

thấy bao nhiêu binh sĩ, chỉ có thể nhìn thấy tường trại làm bằng gỗ, mấy nghìn lão bách tính đang công việc sinh hoạt, trên tháp canh thưa thớt mấy lính gác.

Trong lòng sứ giả nhanh chóng ước lượng một chút chiến lực của thương nhân muối này, trong bụng cười thầm: Hình Hồng Lang này cũng chỉ đến thế thôi, nhìn quy mô của trại này, nhiều lắm mấy nghìn người, trong đó còn có một nửa là người già và phụ nữ trẻ em, chân chính có thể chiến chỉ sợ không đến hai nghìn.

Đặt vào trong tay Vương Gia Dận, nhiều lắm cũng chỉ là một tiểu tiểu đầu mục, ngay cả đại đầu mục cũng không làm được.

Tuy nhiên, sứ giả cũng không ngốc, gã từng nghe nói qua Hình Hồng Lang đánh bại Lão Trương Phi, nhìn từ điểm này, Hình Hồng Lang cũng có một chút sức chiến đấu, không phải hoàn toàn là món ăn.

Sứ giả đứng ở cửa thủy trại, lỗ mũi hếch lên, lớn tiếng nói: "Người trong trại, đi ra nói chuyện."

Rất nhanh, Hình Hồng Lang xuất hiện trên tường trại.

Tường trại trước đây chỉ là một tầng trụ gỗ hơi mỏng, người không thể đứng trên đầu tường, thế nhưng trải qua thời gian hơn một năm mở rộng, hiện tại phía trên tường trại đã dựng giá và tấm ván, đã cho phép người đứng lên trên tường trại rồi.

Hình Hồng Lang đứng ở bên trên, dùng vẻ mặt cổ quái nhìn tín sứ, biết rõ cố hỏi: "Ngươi là người phương nào?"

Tín sứ vẻ mặt kiêu ngạo: "Ta là bộ hạ Vương Quốc Trung, Vương tướng quân, phó tướng Bồ Châu, hôm nay tới đây là khuyên ngươi một câu, lập tức buông vũ khí, giải tán thủ hạ, đến dưới trướng Vương tướng quân chịu đòn nhận tội, Vương tướng

quân có lẽ sẽ khai ân, tha cho ngươi không chết cũng không chừng."

Hình Hằng Lang cười thầm. Theo lý thuyết, hiện tại nàng chỉ cần nói "bọn ta đã xin chiêu an với tam biên tổng đốc Dương Hạc, Dương Hạc đang trên đường chạy tới đây bày tiệc rượu", nói ra lời này, lập tức có thể giải quyết mối phiền phức này.

Thế nhưng, Hình Hồng Lang không nói!

Bởi vì mọi người cũng không hy vọng Vương Quốc Trung đóng quân tại Bồ Châu, về sau người này khẳng định sẽ khuếch trương liên tục tạo thành phiền phức cho thôn Cao Gia, hơn nữa với loại bán đứng đồng tộc như Vương Quốc Trung, không có nghĩa khí, còn tai họa hương dân, cũng luôn bị người trong lục lâm khinh thường, cho dù hắn muốn nương nhờ thôn Cao Gia, thôn Cao Gia cũng không thèm.

Dưới loại tình huống này, phân thắng bại là khó tránh khỏi.

Hình Hồng Lang liếc xéo, nhìn thoáng qua con rối Thiên Tôn đang ngồi trên vai Cao Sơ Ngũ, Thiên Tôn quay về nàng giơ ngón tay cái lên. Động tác dựng thẳng ngón cái làm bằng khúc gỗ lên trông vô cùng quỷ dị, còn đồng thời phát ra tiếng lộp cộp.

Hình Hồng Lang trong lòng đã có tính toán, quay đầu nói vọng ra bên ngoài cửa trại: "Tên nhà ngươi, nói năng kiêu ngạo quá nhỉ."

Sứ giả cực kỳ kiêu ngạo: "Ta là quan, ngươi là tặc, ta nói với ngươi như vậy thì có làm sao? Ngươi còn muốn ta quỳ xuống dập đầu với ngươi hay sao?"

Hình Hồng Lang: "Đây chính là ngươi nói."

Sứ giả nghe ra bất thiện từ trong giọng nói của nàng, trong lòng cũng hơi hoảng, nghĩ thầm: đây dù sao cũng là doanh trại của nó, ta ở chỗ này dễ ăn thiệt thòi trước mắt.

Nghĩ tới đây, cũng có chút sợ hãi, rất sợ Hình Hồng Lang liều lĩnh phái người đi ra chém mình, nghĩ tới đây, cả người lẫn ngựa lui về phía sau, kiểu như chuẩn bị chạy bất cứ lúc nào, dùng tướng nhát chết nhất, nói lời trang bức nhất: "Ngươi muốn thế nào? Ngươi còn dám đụng đến ta hay sao? Trú quân của Vương tướng quân cách nơi này không đến 30 dặm, ngươi đụng đến một ngón tay của ta thử xem? Ai chết biết liền!"

"Đoàng!"

Một tiếng hỏa súng khẽ vang lên, trên tường trại khói trắng lượn lờ, sứ giả cảm giác được cái mũ của mình đột nhiên bay lên, bay rất xa. Gã kinh ngạc quay đầu nhìn lại, mới phát hiện trên mũ có một cái lỗ rất to...

"Có người dùng hỏa súng bắn rớt mũ của ta?"

Lần này thật đúng là doạ sứ giả giật mình. Hỏa súng này bắn chuẩn quá vậy? Mặc dù hiện tại mình cách trại rất gần, khoảng cách cũng chỉ mấy thế nhưng chuẩn xác đến mức bắn rơi mũ, không bắn trúng đầu thì không dễ chút nào.

Độ khó này không hề thua với "mù mắt ném phi tiêu","lấy ngực đập đá tảng","đi xe trên dây thép".

Quả thật thần hồ kỳ kỹ a!

Đối phương có loại thần kỹ này trong người, thật sự đáng sợ.

Trong lòng hoảng như cún, nhưng sứ giả dù sao cũng xuất thân hãn phỉ, cổ còn rất cứng, giận dữ hét: "Được được được, các ngươi chờ đó cho lão tử. Đại quân của Vương tướng quân ít ngày nữa sẽ tới, các ngươi chờ chết đi."

Sứ giả đánh ngựa chạy về hướng thành Bồ Châu.

Chờ cho gã đi xa, trên tường trại mới vang lên tiếng mắng của

Lão Nam Phong: "Bà nội cha, ta bảo ngươi bắn giữa mặt hắn mà, ngươi lại đi bắn trúng mũ? Sát nhân lập uy cũng không làm được."

Một hỏa súng binh ôm đầu nhận sai: "Ta rõ ràng ngắm giữa khuôn mặt hắn, không biết vì sao lại bắn trúng mũ."

Lão Nam Phong nhảy dựng lên mắng: "Đều tại ngươi bình thường không chịu tập luyện cho tốt."

Con rối Thiên Tôn cười lộp cộp: "Đừng mắng hắn nữa! Hai nước giao binh không chém sứ giả mà, tên này vốn cũng không đáng chết, không sao không sao."

Chương 514: Có đôi khi cũng phải đi nhầm đường

Chương 514: Có đôi khi cũng phải đi nhầm đường

Sứ giả đi rồi, liền ý nghĩa quân đội sắp tới.

Mọi người bắt đầu chuẩn bị tác chiến!

Lão Nam Phong lại đi tới trước mặt phu thê Cao Sơ Ngũ và Hình Hồng Lang, cười nói: "Cao tướng quân, hiện tại chúng ta cũng có thể phái ra một sứ giả."

Cao Sơ Ngũ hiếu kỳ nói: "Cũng phái người đến trước doanh Vương Quốc Trung trêu ngươi sao? Nếu nói như vậy, ta đề cử Bát Địa Thỏ."

Lão Nam Phong lắc đầu: "Phái sứ giả đi gặp Dương Hạc."

Cao Sơ Ngũ: "2"

Hình Hồng Lang: "?"

Hai phu thê đều không rõ, Lão Nam Phong lại cười hắc hắc nói: "Dương Hạc đã trên đường tới chỗ chúng ta chiêu an, mà Vương Quốc Trung cũng không biết, vừa rồi ngài cũng cố ý không nói cho hắn, rõ ràng chỉ cần nói mình đã được chiêu an, Vương Quốc Trung sẽ không đánh qua đây, nhưng chúng ta không nói, sau này mâu thuẫn, chúng ta không chiếm lý."

Thiết Điểu Phi bên cạnh thò đầu ra: "Không chiếm lý thì không chiếm lý thôi, tại sao chúng ta cứ nhất định phải để quan phủ cảm thấy chúng ta chiếm lý?"

Lão Nam Phong cười nói: "Đây không chỉ liên quan đến quan phủ, cũng quan hệ đến danh tiếng của 'Hình đại đương gia' trong mắt khắp thiên hạ, nếu làm việc không nghĩa khí, thiên hạ ai có thể phục ngươi? Sau này lại thu nạp thủ hạ, ai sẽ đến nương nhờ? Biến thành loại rác rưởi phản bội đại ca nổi tiếng thiên hạ như Vương Quốc Trung, cho dù chúng ta cùng Vương Gia Dận là địch, cũng sẽ khinh thường Vương Quốc Trung."

Lời này nói có lý!

Hình Hồng Lang coi như là lục lâm hảo hán cổ hủ, đối với hai chữ "danh tiếng" thật ra là rất lưu ý, lục lâm hảo hán đầu có thể đứt, máu có thể chảy, hai chữ nghĩa khí tuyệt đối không thể mất, làm việc phải chú ý nghĩa lý.

Nếu làm việc không chiếm lý, bị lục lâm hảo hán khác cô lập là chuyện thường có.

Hình Hồng Lang: "Phái ra sứ giả là có thể giải quyết vấn đề này?"

Lão Nam Phong gật đầu: "Chúng ta phái một sứ giả đi gặp Dương nói cho hắn, nói chúng ta đã được chiêu an rồi, Dương Hạc đại nhân đang trên đường tới đây, thế nhưng Vương Quốc Trung không nghe, vẫn muốn đánh chúng ta, là bởi vì hắn muốn xa lánh chúng ta, không muốn cho chúng ta gia nhập quan binh sau đó đoạt vị trí của hắn."

Hình Hồng Lang hai mắt sáng ngời: "Làm như vậy, sau này đổ hết trách nhiệm cho Vương Quốc Trung. Dương Hạc hơn phân nửa sẽ tin tưởng chúng ta, bởi vì chúng ta đã sớm phái ra sứ giả liên lạc với hắn, đã sớm tỏ ý bằng lòng tiếp nhận chiêu an, cho nên Dương Hạc khẳng định sẽ không tin tưởng chúng ta muốn đánh với Vương Quốc Trung, vậy thì sẽ là Vương Quốc Trung cố ý gây sự rồi."

Lão Nam Phong cười hắc hắc: "Đúng vậy! Lấy tính nết của đám quan viên triều đình, họ rất dễ tin tưởng lời nói của chúng ta, trái lại sẽ không tin tưởng Vương Quốc Trung. Sau đó Dương Hạc khẳng định cũng sẽ báo cáo lên chuyện này, tất cả mọi người trong thiên hạ sẽ cho rằng là Vương Quốc Trung không nói lý. Hắn là người ngay cả đại ca Vương Gia Dận cũng sẽ bán đứng, không nói lý cũng rất bình thường, thiên hạ sẽ không ai tin tưởng hắn."

Hình Hồng Lang: "Hắc hắc hắc, kế này tuyệt vời."

Cao Sơ Ngũ nghe đến đó, không khỏi "a" một tiếng: "Đây không phải gạt người sao?"

Lão Nam Phong: "Không chỉ là gạt người, còn là ác nhân cáo trạng trước, cực kỳ xấu."

Cao Sơ Ngũ: "Oa, chuyện xấu như thế, chúng ta phải làm sao?"

Lão Nam Phong nhún vai: "Chúng ta đối phó là người xấu, sử dụng thủ đoạn xấu một chút không có vấn đề gì mà?"

Cao Sơ Ngũ: "Thế nhưng. . . thế nhưng... “"

Hắn có chút nghĩ không thông, quay đầu hỏi Chiến Tăng bên cạnh: "Đại sư, ngài cảm thấy gạt người như vậy là đúng hay sai?"

"A Mễ Thâu Phật." Chiến Tăng cũng thở dài một tiếng: "Tiêu chuẩn phân xét hành vi thiện ác của ngã phật, không chỉ nhìn khổ nhạc hiện tại trước mặt, càng phải xem nó có hữu ích với tương lai sau này hay không... Nếu như ở chỗ này lừa người, lại có ích đối với thiên hạ, vậy đó chính là chuyện đúng đắn. Nếu như ở chỗ này không gạt người, nhưng dẫn đến hậu quả ác liệt, vậy không thể nói là từ bi."

Cao Sơ Ngũ: "2? 2?"

Nếu Cao Sơ Ngũ có thể nghe hiểu cái này, vậy không phải là

Cao Sơ Ngũ rồi. ngài cảm thấy chúng ta nên gạt người sao?"

Con rối Thiên Tôn thở dài một hơi: "Có đôi khi, phải đi con đường sai lầm, mới có thể đến được điểm cuối chính xác."

Cao Sơ Ngũ: "Oa! Lần này ta nghe hiểu rồi, đạo giáo giảng đạo lý, dễ hiểu hơn so với phật giáo giảng đạo lý."

Chiến Tăng: "A Mễ Thâu Phật, đây không phải vấn đề đạo giáo phật giáo, là bần tăng tu hành còn thấp, học thức không đủ, không hiểu đạo lý bằng Thiên Tôn."

Lão Nam Phong: "Ngươi trước tiên niệm đúng A di đà phật đi rồi trở lại nói tu hành của mình."

Chiến Tăng: "Thiện tể thiện tể!"

Lão Nam Phong đột nhiên nhảy ra thật xa: "Đừng nói với ta những lời này, nghe mà trong lòng ngứa ngáy."

Chiến Tăng: "2 2?"

Cười đùa xong thì tín sứ đã xuất phát, hướng về con đường Dương Hạc đi tới, ngược hướng nghênh đón, chuẩn bị giữa đường chặn lại Dương Hạc, ác nhân cáo trạng trước một phen.

Mà cùng lúc đó...

Sứ giả của Vương Quốc Trung đã về tới binh doanh, báo cáo lại thái độ của Hình Hồng Lang cho Vương Quốc Trung biết.

Vương Quốc Trung vốn không hy vọng Hình Hồng Lang đầu hàng, phái một sứ giả qua đó chỉ là đi cho có lệ một lần mà thôi, sau đó là có thể danh chính ngôn thuận động thủ rồi. Hắn nhếch môi, nở nụ cười hung ác độc địa: "Nữ nhân Hình Hồng Lang kia rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, vậy đừng trách chúng ta không khách khí, chỉnh quân, chuẩn bị xuất chỉnh."

Sứ giả: "Hỏa khí của Hình Hồng Lang rất lợi hại, cách mấy trượng vậy mà có thể chuẩn xác bắn rơi mũ của ta, nghe nói lúc trước Lão Trương Phi cũng bị thua dưới hỏa khí của nó, việc này phải có phòng bị."

Vương Quốc Trung gật đầu: "Cái này không sao, cái gọi là hỏa khí chẳng qua chỉ là mấy khẩu hỏa súng mà thôi, lúc tác chiến với quan binh ta cũng đã học một chiêu làm sao phòng ngự hỏa súng, đó chính là thuẫn xa. Hắc hắc, hiện tại chúng ta là quan binh rồi, không cần phải chạy trốn như bình thường nữa, cho nên chúng ta cũng có thể có được khí giới hạng nặng, bảo tri châu Bồ Châu điều dân phu cho chúng ta, suốt đêm chế tạo thuẫn xa, thứ đó cũng không khó làm, lại thêm người của chúng ta tham gia vào, trong vòng ba ngày phải tạo mười lăm chiếc ra cho ta." Đêm đã khuya, thủy trại Vĩnh Tế đã tiến vào mộng đẹp.

Một người nghèo mặc y phục vải bố chạy tới ngoài tường trại.

Lính gác trên trạm canh lập tức phát hiện ra vị khách không mời mà đến này, liền kéo cung tiễn, đồng thời lớn tiếng quát hỏi: "Người tới là người phương nào?"

Người nghèo kia lớn tiếng kêu lên: "Hảo hán đừng bắn cung, ta là một thợ mộc trong thành Bồ Châu, chạng vạng từ trong thành trốn tới đây, đã chạy 30 dặm đường rồi, thật vất vả mới đến được đây."

Lính gác: "Hả?"

Người đó lớn tiếng nói: "Tiểu nhân từng chịu ân huệ của Hình đại đương gia và Thiết đại đương gia, cho nên có chuyện phải tới thông báo cho mọi người một tiếng. Phó tướng Bồ Châu Vương Quốc Trung mới tới kia, ngày hôm nay đã chiêu mộ các công tượng trong châu thành, suốt đêm chế tạo thuẫn xa, máy ném đá cho hắn, chỉ sợ là dùng để đánh thủy trại."

Lính gác: "I"

Người nghèo kia nói: "Lời của tiểu nhân đã truyền xong, giờ ta về thành Bồ Châu, các ngươi tuyệt đối đừng đánh thua đấy, tiểu nhân hoàn toàn dựa vào các ngươi kiếm miếng cơm ăn."

Nói xong, người đó xoay người muốn di.

Lính gác: "Ngươi chờ một chút!"

Hắn lấy ra một thỏi bạc rồi ném xuống: "Có chút tiền ngươi dùng trước đi, đợi trận này đánh xong, ngươi lại tới nơi này, còn có phần thưởng càng nhiều hơn."

Chương 515: Hỗ trợ Cheat

Chương 515: Hỗ trợ Cheat

Chuyện thú vị đã xảy ra!

Lão bách tính chạy tới báo tin cho thủy trại hành động của quan binh lại không chỉ một người. Sau khi thợ mộc kia rời khỏi, ngay trong đêm lại có vài người chạy tới trại, tất cả đều là lão bách tính từ huyện thành chạy qua, chạy 30 dặm đường cũng muốn báo tin cho thủy trại chuẩn bị sẵn sàng.

Thì ra những lão bách tính này hoặc là đã ăn lương thực giá rẻ của thôn Cao Gia, hoặc là đang hỗ trợ vận chuyển muối từ bên Tiêu Trì qua, còn có người thậm chí từng làm công ở thủy trại, hoặc là bạn bè người nhà của họ đang làm công tại thủy trại.

Thương nhân muối như Hình Hồng Lang đóng quân tại Vĩnh Tế Cổ Độ, không chỉ không mang đến phiền phức cho lão bách tính Bồ Châu, trái lại đã mang đến cho họ một cuộc sống tốt đẹp hơn, đã thấy được tương lai.

Cái này khiến cho không một lão bách tính nào hy vọng Hình Hồng Lang bị đánh bại.

Đây là một lần, không có một trong, phát ra từ sâu trong nội tâm, các lão bách tính hy vọng nhất lưu khấu có thể đánh bại quan binh.

Trong đại sảnh nghị sự của thôn Cao Gia, mấy vị nhân vật thủ lĩnh đang ngồi cùng với nhau.

Hình Hồng Lang: "Vương Quốc Trung đã biến thành quan binh,

hơn nữa hắn còn học quan phủ làm thuẫn xa, chư vị cảm thấy, việc này phải giải quyết thế nào?"

"Đại pháo, bắn chết con mẹ nó." Lão Nam Phong cười nói: "Chỉ cần pháo hạm của chúng ta khai hỏa, số thuẫn xa của hắn chẳng có tác dụng chó gì nữa."

"Pháo hạm mục tiêu quá lớn, ở trên sông lại không có vật che chắn, chưa khai hoả cũng đã bị thám báo quân địch chú ý. Vương Quốc Trung vừa thấy chúng ta có nhiều pháo như vậy, chắc chắn sẽ không dám tới công. Hắn chỉ cần trốn vào trong thành Bồ Châu, chúng ta sẽ không dễ xử lý, dù gì cũng không thể công thành phải không? Hình Hồng Lang nói: "Nếu như chúng ta vừa đến biểu thị với Dương Hạc tiếp thu chiêu an, vừa công thành, đó chính là hành vi rất ngu ngốc."

Lão Nam Phong: "Chuyển đại pháo vào trong trại, dựng phía sau tường trại, trên tường đào ra một loạt miệng pháo là được."

Phương án này hay, mọi người ngay tại chỗ nhất trí đồng ý.

Đúng lúc này, Bát Địa Thỏ vẫn không mở miệng đột nhiên lên tiếng: "Mọi người có phải đã quên một việc rồi không? Chúng ta muốn đánh thắng Vương Quốc Trung rất đơn giản, căn bản không cần thiết phải thương lượng gì hết. Chân chính vướng tay chân chính là làm sao mới có thể không để hắn chạy trốn."

Mọi người: "Ồ?"

Bát Địa Thỏ: "Trước đây Vương Quốc Trung là đầu mục lưu khấu theo Vương Gia Dận kiếm ăn, am hiểu nhất là cái gì? Cũng không phải đánh trận, mà là khả năng chạy trốn! Quan binh bao vây tiêu trừ bọn chúng nhiều như vậy lần, chúng thua tới thua lui, lại vẫn không chết. Có thể thấy được chạy trốn nhanh thế nào. Đại pháo bên chúng ta vừa khai hoả, đánh đổ thuẫn xa của hắn, tiếp theo hỏa súng và lựu đạn cùng tiến lên, chẳng mấy chốc Vương

Quốc Trung đã bỏ chạy không thấy bóng dáng rồi."

Tạo Oanh: "Ta dẫn Ky Binh doanh đuổi theo."

Bát Địa Thỏ cười hắc hắc: "Trong thiết ky Quan Ninh không có ky binh sao? Tại sao cũng không đuổi kịp bọn chúng?"

Trong nháy mắt Tạo Oanh không nói gì, phải thôi, trong thiết ky Quan Ninh sao có thể không có ky binh, hơn nữa tố chất của ky binh thiết ky Quan Ninh rõ ràng mạnh hơn thuộc hạ của Tạo Oanh, người ta đều không làm gì được lưu khấu, mình dựa vào cái gì?"

Mọi người nhìn Bát Địa Thỏ, dường như lại mở ra thế giới mới: "Thỏ gia, chỉ số thông minh của ngươi lại đột nhiên tăng cao rồi."

Bát Địa Thỏ: "Bản thỏ gia vẫn luôn rất thông minh mà, là các ngươi đã hiểu sai bản thỏ thôi."

Ồn ào một hồi như thế, mọi người đã bắt đầu cảm thấy hơi đau đầu.

Không sai, đánh bại Vương Quốc Trung chẳng qua là chuyện trở bàn tay, nhưng muốn giết hắn lại không dễ dàng. Nếu như bị người này trốn về thành Bồ Châu, mọi người lại bất tiện đi công thành, không giết được hắn, đợi Dương Hạc đến, mọi người sẽ phải "được chiêu an", tiếp nhận chức quan của triều đình, kế tiếp thì càng không thể giết hắn rồi.

Sau đó cùng tên Vương Quốc Trung này "đồng điện vi thần", mọi người cách xa nhau 30 dặm đóng quân nhìn nhau, chẳng phải là khá buồn nôn.

"Phải giết chết hắn!" Lão Nam Phong là người hiểu quan trường nhất: "Nếu như không giết chết Vương Quốc Trung, sau khi chúng ta được chiêu an đại khái sẽ được bổ nhiệm làm 'thủ bị Vĩnh

Tế, mà Vương Quốc Trung tiếp tục làm 'phó tướng Bồ Châu' của hắn, chức vị sẽ ở trên chúng ta, sẽ rất buồn nôn. Nhưng nếu như không còn người như tên Vương Quốc Trung này, vâv Hình đị/ %ng đia đai khái eã tiến nhân vi trí eÙa Vương Quốc Truna đước phong làm 'phó tướng Bồ Châu', đến lúc đó phụ cận Bồ Châu sẽ không có võ tướng chức vị cao hơn chúng ta nữa, vậy thành trì cũng tương đương với biến thành của chúng ta rồi."

Một đám không hiểu quan trường còn không biết giết hay không giết Vương Quốc Trung sẽ có khác nhau lớn như vậy, hiện tại nghe rồi mới phát hiện: ơ, người này thật đúng là phải giết chết. Không quản là nói từ nghĩa lý giang hồ hay là vì sự phát triển sau này của thôn Cao Gia, đều phải đá bay hòn đá chặn đường này đi.

"Ha ha ha, vẫn là bản thỏ gia thông minh nhất, vừa mở miệng liền chỉ ra then chốt của vấn đề." Bát Địa Thỏ dương dương đắc ý, nói tiếp: "Mọi người tiếp tục nghe diệu kế của bản thỏ gia đi. Chúng ta sớm một bước mai phục một nhánh quân ở phía sau Vương Quốc Trung, đánh bọc hậu hắn."

Mọi người lắc đầu: "Quả nhiên, sự cơ trí của thỏ gia chỉ là phù dung sớm nở tối tàn."

Bát Địa Thỏ: "2??"

Lão Nam Phong nói: "Ngươi coi thám báo của người ta là vô dụng à? Muốn đánh bọc hậu thì đánh bọc hậu? Muốn vòng sau thì vòng sau? Còn sớm mai phục ở phía sau? Xem [Tam Quốc Diễn Nghĩa] quá nhiều rồi phải không?"

Bát Địa Thỏ: "Ơ, Cho dù không phải là [Tam Quốc Diễn Nghĩa], chỉ nhìn sách sử, cũng có không ít ví dụ đánh bọc hậu mà."

Lão Nam Phong: "Vậy cũng không phải dựa vào mai phục một tiểu đội ở phía sau quân địch là hoàn thành bọc đánh, mà phải dựa

vào chiến lược để hoàn thành. Mà giữa bến tàu Cổ Độ và thành Bồ Châu chỉ có khoảng cách 30 dặm. Chủ lực của Vương Quốc Trung cũng không cần ra khỏi thành, thám báo đi một vòng cũng đã mở rộng đến trên đầu chúng ta rồi, ngươi còn muốn thần không biết quỷ không hay phái ra một đại đội đi bọc đánh?"

Bát Địa Thỏ: "Ôi, Vậy dùng Tuyến thang thương binh, cự ly xa ngắm bắn hắn, trực tiếp giết chết hắn."

Lần này tất cả mọi người lắc đầu: "Loại người am hiểu chạy trốn như hắn, khi đánh trận dễ gì mà đứng ở phía trước? Vị trí đứng của hắn khẳng định ở sát phía sau, trên cơ bản sẽ ở hậu phương xa xa chiến trận, Tuyến thang thương binh của chúng ta không có tầm bắn xa như vậy được."

Mọi người bắt đầu đau đầu, xoắn xuýt.

Lý Đạo Huyền thấy họ nghiêm túc suy nghĩ, vốn không muốn xen vào phá hư sức sáng tạo của họ, thế nhưng tỉ mỉ suy nghĩ, có một số tư tưởng chiến thuật vẫn eớm môêt chút dc mình †rivc tiến auán thâu cho ho sẽ †ng đối tốt hơn, bởi vì lần mò ra những tư tưởng chiến thuật này cần rất nhiều mạng người, là dựa vào dùng mạng người liên tục chất lên, mới được nhân loại lĩnh ngộ ra.

Lý Đạo Huyền cũng không hy vọng người tí hon nhà mình lấy sinh mệnh của binh sĩ để đi đổi chiến thuật.

Vì vậy, con rối Thiên Tôn "lộp cộp" một tiếng, từ trên đầu vai Cao Sơ Ngũ nhảy xuống, đáp xuống trên bàn phòng khách nghị sự.

Tầng lãnh đạo ngồi quanh bàn một vòng đồng thời cả kinh, vội vàng hành lễ: "Thiên Tôn, hiện tại đã khuya rồi, ngài còn chưa nghỉ ngơi sao?"

Lý Đạo Huyền trong bụng cười thầm: Chỉ mới canh ba, người hiện đại canh ba còn đang chui trong chăn nghịch điện thoại, ta

đang nghịch cái hộp thì có gì khó hiểu?

Con rối Thiên Tôn hoạt động lộp cộp vài cái, sau đó lên tiếng: "Hố tán binh!"

Chương 516: Hố tán binh

Chương 516: Hố tán binh

Y đột nhiên thốt ra ba chữ "Hố tán binh", mọi người nghe mà ngẩn ra, không rõ nguyên do.

Lý Đạo Huyền biết vì sao họ ngẩn người, bởi vì thời đại Minh triều này,"Hố tán binh" này còn chưa phát minh ra.

"Hố tán binh" ở trên lịch sử là theo sự xuất hiện của Tuyến thang thương mà tán binh cùng xuất hiện theo.

Bởi tán binh không cần liệt trận quy mô lớn, không yêu cầu mặt đất bằng phẳng thích hợp liệt trận. Khi các tán binh hành động theo nhóm nhỏ, vì bí mật cũng vì tránh né hoả lực của quân địch, sẽ đào một hố nhỏ trên mặt đất, trốn ở trong đó mà bắn.

Hố này liền được gọi là hố tán binh.

Thật ra thôn Cao Gia đã có tán binh, nhưng bởi vì cơ hội thực chiến của tán binh thôn Cao Gia còn chưa nhiều, nghiên cứu và phát triển trên lý luận chiến thuật cũng theo đó tương đối thong thả, dựa vào bản thân mấy vị anh hùng tí hon nghĩ đến thứ này, chỉ sợ còn cần mấy chục trận thực chiến.

Mà trong mấy chục trận thực chiến này, không khéo sẽ bởi vì không lĩnh ngộ ra "hố tán binh" mà tạo thành một số thương vong.

Lý Đạo Huyền không muốn người tí hon nhà mình dùng sinh mệnh để đổi lấy lĩnh ngộ chiến thuật, cũng chỉ có thể trợ giúp họ nhảy qua quá trình lĨnh ngộ này: "Các ngươi ở hai bên bãi đất trống bên ngoài thủy trại, ước lượng ra phạm vi chủ chiến trường,

dọc theo sát biên giới hai bên phạm vi này, lại kéo dài ra phía ngoài một hai trăm bước, trên mặt đất đào ra mấy hố nhỏ có thể trốn năm sáu người, trước khi khai chiến để binh sĩ của chúng ta mai phục ở trong đó."

Con rối Thiên Tôn vừa mới nói xong, hình như Lão Nam Phong đã hiểu ra cái gì, lông mi giương lên: "Đào hố hai bên chiến trường, giấu hỏa súng binh ở trong đó, dùng để ngắm bắn đại tướng đối phương, ý nghĩ này thật ra rất tuyệt."

Tạo Oanh nói: "Nhưng cái này rất dễ bị đối phương phát hiện. Thám báo của họ khẳng định sẽ trước tiên đến chiến trường trinh sát, phát hiện hai bên chiến trường có một số hố đất, bên trong còn có binh của chúng ta, họ sẽ không thể không đề phòng."

Hình Hồng Lang: "Đây chỉ là việc nhỏ, trên hố đặt tấm ván gỗ, phía trên trải đầy cây cỏ là sẽ bí mật. Nếu rời xa chủ chiến trường 200 bước, thám bán cfñna sẽ không tra vyé† quá †ỉ mỉ cưỡi naưa ào aua thôi sẽ nhìn không thấy vết ngụy trang trên mặt đất."

Cao Sơ Ngũ toét miệng nói: "Mấy hỏa súng binh mai phục ở trong hố, sau khi bắn xong chẳng phải là rất nguy hiểm?"

Lời này có lý!

Mọi người lập tức liền nghĩ tới, sau khi năm sáu hỏa súng binh này khai hoả, cho dù thành công bắn lén Vương Quốc Trung, cũng sẽ bị bộ hạ của Vương Quốc Trung vây công mà chết.

Trong lòng họ không khỏi có chút hiếu kỳ: Thiên Tôn vẫn luôn nhân từ nhất, quan tâm nhất là an toàn của mọi người, sao lại phái ra một tiểu đội đi chịu chết để bắn lén tướng địch chứ? Loại an bài này, không phải là phong cách của Thiên Tôn.

Ngay khi họ còn đang nghỉ hoặc, con rối Thiên Tôn lại lên tiếng: "Lại không bảo các ngươi chỉ đào một cái hố, đào nhiều một

chút, đào một đống vào, rải rác trong một khu vực lớn."

"Ô?" Vẫn là Lão Nam Phong phản ứng nhanh nhất, trong nháy mắt hiểu được: "Thì ra là thế, cũng không phải mai phục một đội ám sát tướng địch, mà là mai phục một nhánh quân, từ mặt bên bắn quân địch, đây cũng là một biện pháp tốt."

Mấy người bên cạnh cũng lần lượt hiểu được.

Chỉ có hai tên ngốc Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu còn có chút không rõ, Trịnh Đại Ngưu nhấc tay: "Như vậy thuận tiện đánh trận sao?"

Lão Nam Phong cười hắc hắc: "Ta cũng không biết ta đoán đúng ý của Thiên Tôn hay không, cứ thử đoán mò một chút đi. Chiến tranh trước kia, đều là thương thuẫn cung binh bình thường, khi tiến công nhất định phải xếp thành phương trận, không thành trận sẽ không có sức chiến đấu. Mà Tuyến thang thương binh của chúng ta không cần liệt trận, chỉ có Hoạt thang thương binh mới yêu cầu liệt trận, cho nên chúng ta chính diện có thể dùng Hoạt thang thương binh liệt trận thủ trại, mà Tuyến thang thương binh có thể trốn trong hố, lấy trận hình rời rạc hoặc là nói không cần trận hình là có thể nghênh địch. Chỉ cần đào hố, đặt ván gỗ lên, lại phủ cây cỏ, thám báo quân địch rất khó phát hiện ra họ, đợi đến khi chính diện đại pháo khai hoả, Hoạt thang thương binh bắt đầu công kích quân địch, Tuyến thang thương binh ở hai bên cũng thò đầu ra từ trong hố, trước tiên ngoài mấy trăm bước bắn chết Vương Quốc Trung, lại bắn loạn vào chính giữa chiến trường, số tặc còn lại chỉ có một con đường chết."

Lần này ngay cả Trịnh Đại Ngưu cũng có thể nghe hiểu: "Từ bên cạnh thò đầu ra, quay về quân địch khai hoả, vậy thì đánh cho quân địch ngớ người rồi, ha ha ha ha." Mấy người biết đánh trận nghe vậy đều mừng rỡ.

Thì ra tán binh là có thể dùng như vậy!

Hơn nữa quân địch còn không thể sao chép chiến thuật "hố tán binh" này, bởi vì quân địch phải liệt trận mới có thể phát huy ra sức chiến đấu của quân đội, không liệt trận chính là một đống cát rời rạc, họ không thể đào hố và lấy hố đấu với hố.

Lão Nam Phong phấn chấn, lấy ra giấy bút, trên giấy vẽ ra địa đồ của thuỷ trại, sau đó thoáng tính toán một chút, cho dù lấy ra 3000 người bày quân trận thì cần phải chiếm cứ phạm vi rộng lớn cỡ nào.

Hắn ở hai bên trái phải phạm vi này, khoảng cách chừng 120 bước, vẽ hai đường thẳng thật dài, đưa tay gõ gõ vào hai đường thẳng này: "Ngay ở mép hai đường thẳng này đào 'hố tán binh', sau khi đào xong, binh sĩ trốn vào đó, đặt ván gỗ, lại trải cỏ lên. Vương Quốc Trung nhất định không thể đề phòng."

Con người, sẽ chỉ đề phòng những gì mình hiểu rõ, không để phòng được những gì mình còn chưa hiểu.

Cho dù Vương Quốc Trung có thông minh một vạn lần, cũng không ngờ được quân địch sẽ không liệt quân trận, mà giấu binh lính ở trong từng cái hố.

"Đào hầm trong đêm đi!" Hình Hồng Lang đứng lên tới: "Đào hầm ban ngày dễ bị thám báo quân địch cách mấy dặm nhìn thấy, chúng ta nửa đêm hành động, thần không biết quỷ không hay, Vương Quốc Trung nhất định mắc lừa."

Hai tên Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu vừa nghe đến đào hầm, trong nháy mắt tỉnh thần tỉnh táo: "Làm việc khác hai chúng tôi không được, việc nặng nhọc thì không thể thiếu chúng tôi rồi, chúng tôi mang hai đội người đi đào."

"Chậm đất"

Bát Địa Thỏ đột nhiên đứng dậy: "Đào hầm, các ngươi không

chuyên nghiệp, vẫn là phải bản thỏ gia xuất mã."

Mọi người: "Ngươi lại am hiểu cái này?"

Bát Địa Thỏ: "Các ngươi cho rằng, chữ thỏ trong cái tên bản thỏ gia này là để cho có sao?"

Mọi người: "Mấy chuyện tào lao này có gì mà kiêu ngạo."

Vì vậy, nguyệt hắc phong cao...

Bát Địa Thỏ tự mình suất lĩnh một đại đội binh sĩ, cầm xẻng công binh ra, ngoài khoảng cách 120 bước bắt đầu điên cuồng đào hố.

Bên trong chiến trường nho nhỏ đào đào móc móc, phía trên mặt hố nho nhỏ đặt lên tấm ván gỗ, phía trên ván gỗ lại trồng lên loài hoa dễ thương.

Đào đến lúc trời gần sáng, mọi người liền vội vàng đậy kỹ hố đất lại, quay về thủy trại nghỉ ngơi, buổi tối ngày hôm sau lại phái người tới, tiếp tục đào.

Cùng lúc đó...

Thuyền hàng từ bến tàu Hiệp Xuyên đi tới, đưa tới cho thủy trại vài khẩu đại pháo, đây đương nhiên không phải tháo từ trên thuyền xuống, pháo trên thuyền lắp xong lại tháo xuống vậy thì cũng quá ngu xuẩn.

Số đại pháo này là xưởng đúc pháo Hiệp Xuyên mới chế tạo thành.

Hơn nữa, chúng nó cũng không phải làm thành từ ống thép siêu nhỏ do Lý Đạo Huyền đưa xuống, mà hoàn toàn do bản thân các thợ rèn tí hon chế thành, do Tống Ứng Tinh cung cấp bản vẽ cùng phương pháp chế tạo, thoạt nhìn đen thùi lùi, rất thô sơ, khó

coi hơn nhiều so với đại pháo inox.

Chương 517: Thuẫn xa tới rồi

Chương 517: Thuẫn xa tới rồi

Thời gian ba ngày thoáng cái trôi qua.

Ngoài thành Bồ Châu.

Vương Quốc Trung nhìn 15 chiếc thuẫn xa xếp thành hàng ngang trước mắt, còn có bốn cái máy ném đá, bốn cái xe đụng, trong lòng có phần thoả mãn.

"Nhìn đi, đây là lợi ích khi trở thành quan binh." Vương Quốc Trung chỉ vào những khí giới cỡ lớn mới tỉnh này, không khỏi chí đắc ý mãn: "Trước đây lão tử theo Vương Gia Dận kiếm ăn, đã thấy quan binh cầm những thứ này đánh lão tử, hiện tại bản thân lão tử đã thành quan binh rồi, có thể điều động dân phu, chế tạo khí giới cỡ lớn, sau đó cầm đánh người khác, quá sảng khoái, ha ha ha ha."

Một tên bộ hạ đi tới gần, cười hắc hắc: "Chúng tôi theo Vương tướng quân kiếm ăn, cũng coi như thơm lây, có những khí giới cỡ lớn này, đánh thủy trại nho nhỏ của loại buôn muối lậu tép riu như Hình Hồng Lang kia, đương nhiên là dễ như trở bàn tay."

Ha ha ha!" Vương Quốc Trung vỗ vai bộ hạ: "Nói rất đúng! Truyền lệnh toàn quân, lên đường."

Quân Vương Quốc Trung bắt đầu hành động, 3000 hãn phỉ, mang theo một đống khí giới công thành, bắt đầu tiến quân hướng về thủy trại Vĩnh Tế Cổ Độ.

Tri châu Bồ Châu Thu Thiên Phiên đứng ở trên đầu thành, nhìn

theo nhánh quân đội này xuất phát, trong lòng cũng không khỏi thở dài một tiếng: Ngươi vô duyên vô cớ cứ đòi đi đánh Hình Hồng Lang, nếu như chọc giận cô ta, trước tiên giết chết ngươi, lại phản công đến thành Bồ Châu, không may lại là ta, ài... Hy vọng mọi chuyện đừng đi quá xa.

"Tới rồi! Quân Vương Quốc Trung bắt đầu hành động rồi."

Thám báo nhanh chóng báo cáo lên.

Tin tức này vừa đến, cả bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ cũng bắt đầu hành động. Tạo Oanh tự mình suất lĩnh lượng lớn ky binh từ trong thủy trại xông ra ngoài, ở bên ngoài tìm kiếm thám báo của Vương Quốc Trung.

Một trận thám báo chiến kịch liệt khai hỏa trước tiên.

Thám báo hai bên đầu tiên dùng những từ ngữ văn minh lễ phép thân thương như "Dit mẹ ngươi","Dit em gái ngươi","chơi chết tổ tông mười tám đời nhà ngươi" để ân cần thăm hỏi đối phương, sau đó xách cung tiễn, mã đao, bắt đầu truy đuổi chiến. Số lượng thám báo của Vương Quốc Trung đương nhiên không thể so được với toàn bộ Ky Binh doanh của Tạo Oanh, 300 ky binh ở bên ngoài rượt chém một hồi, không mất bao lâu đã đuổi hết thám báo của quân Vương Quốc Trung ra xa hơn mười dặm.

Xác thực xung quanh đã không có thám báo hành động, 200 Hỏa thương binh Chassepot cùng với 100 Tuyến thang thương binh mang theo lương khô cùng túi nước ra khỏi thành, chia làm năm đến sáu người một tổ, đi tới bên những cái hố đã đào sẵn trước đó hai bên chiến trường.

Họ xốc lên thảm cỏ và ván gỗ phủ trên mặt hố rồi nhảy vào trong hố, sau đó lại che hố lại, thảm cỏ trở về vị trí cũ.

Năm sáu binh co lại trong một hố tán binh, yên tĩnh chờ đợi.

Đợi thẳng đến chạng vạng.

Sắc trời đã sắp tối đen, quân Vương Quốc Trung mới chậm rãi đi tới bên ngoài thủy trại cách 10 dặm.

Hắn mang theo khí giới công thành cồng kềnh, cả ngày mới đi được 20 dặm.

Sắc trời tối đen nên không tiện công thành, Vương Quốc Trung đành phải tạm thời hạ trại bên ngoài cách 10 dặm. Hắn xuất thân từ lưu khấu, cũng chưa học qua tri thức hành quân nghiêm chỉnh gì, hạ trại linh tỉnh, cái này nếu như gặp phải quân địch dạ tập, chỉ sợ sẽ khiến thương vong thảm trọng.

Thế nhưng mặc dù dạ tập địch doanh dễ thành công, nhưng cũng bị tướng địch thừa dịp trời tối chạy trốn, thôn Cao Gia không muốn đả thảo kinh xà, nên đêm hôm đó cũng không tập kích hắn.

Chỉ là khổ cho những binh sĩ đã trốn vào hố tán binh, họ đành phải qua đêm trong hố, lấy ra lương khô ăn đỡ đói, lại mở túi nước uống hai ngụm, cuối cùng dựa vào vách hố mà ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau...

Tiếng kèn u u vang lên, quân Vương Quốc Trung bắt đầu chuẩn bị công trại.

Vẫn là sứ giả kia, lại thêm một lần chạy tới cổng thủy trại: "Hình Hồng Lang, cho ngươi một cơ hội nhận chiêu an cuối cùng!"

Hình Hồng Lang hừ một tiếng: "Trở lại nói cho Vương Quốc Trung, cái loại ngay cả đại ca đồng tộc của mình cũng phản bội, thiên hạ ai dám tin? Chịu hắn chiêu an? không có cửa!"

Cùng lúc đó, tam biên tổng đốc Dương Hạc đang tới Vĩnh Tế Cổ Độ chuẩn bị bàv "hàn nhân tu" đt nhiên nửa đường aăn nhải mêt tín eứ. Tín sứ kia vừa nhìn thấy hắn liền oà khóc: "Dương đại

nhân, Dương đại nhân, tôi là thủ hạ của Vĩnh Tế Hình Hồng Lang, chúng tôi bị người ta khi dễ rồi."

Dương Hạc "ơ" một tiếng: "Trước tiên ngươi phải bình tĩnh, không được hoảng, nói cho bản quan nghe xem nào."

Tín sứ khóc to: "Chúng tôi đóng quân tại bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ, chờ Dương đại nhân đến chiêu an chúng tôi, không ngờ, phó tướng Bồ Châu mới nhậm chức Vương Quốc Trung kia, vừa mới nhậm chức liền muốn thu thập chúng tôi. Chúng tôi cố gắng giải thích, nói đã chuẩn bị đầu hàng, nhận chiêu an với Dương đại nhân rồi, thế nhưng Vương Quốc Trung căn bản không để ý, hắn cứ đòi đánh chúng tôi."

Dương Hạc giận dữ: "Vì sao? Rõ ràng các ngươi cũng muốn chiêu an, sau này sẽ đồng điện vi thần, vì sao hắn còn muốn đánh các ngươi?"

Tín sứ: "Không biết a! Hay là... có lẽ trước đây chúng tôi không nghe Vương Gia Dận điều khiển, Vương Quốc Trung còn ghi hận trong lòng cũng nên."

Dương Hạc nhíu mày, hơi nghĩ nghĩ, hình như đã hiểu cái gì: Khẳng định là hai tên đầu sỏ này trước đây có thù cũ, sau khi Vương Quốc Trung được chiêu an trở thành quan binh, liền lấy đầu lĩnh lưu khấu có thù cũ để khai đao, vừa có thể giết cừu nhân, còn có thể khoe thành tích với triều đình, có thể nói nhất cử lưỡng tiện!

Đúng rồi, nhất định là như vậy!

Loại sự tình này ở trong quan trường, quá thông con mẹ nó thường.

Dương Hạc vội vàng nói với các thủ hạ: "Mau mau mau, bảo xe ngựa đi nhanh một chút, bản quan muốn khẩn trương tới bến tàu

Cổ Độ. .

"Thuẫn xa phía trước, từ từ tiến lên."

Lần đầu tiên Vương Quốc Trung chơi khí giới cỡ lớn mà quan binh mới có thể chơi, thật đúng là chí đắc ý mãn, lại vung tay lên: "Máy ném đá cũng đi theo."

Đám binh sĩ dưới trướng hắn cả người phỉ khí, tạm thời còn chưa có chút khí tức quan binh gì, lập tức đẩy thuẫn xa thật lớn bắt đầu tiếp cận thủy trại.

Mười lăm chiếc thuẫn xa xếp hàng chữ nhất, phía dưới là tường gỗ dày có bánh xe, song song đỉ tới, giống như một bức tường thật lớn tiến lên phía trước.

Đây quả thật là biện pháp tốt để đối phó hỏa súng binh!

Hữn nữa. biên nhán này ti#na đối thâng duna. Bất luận là Đại Minh, Châu Âu, hay là Nhật Bản chiến quốc, đều không hẹn mà cùng phát triển ra loại "công nghệ cao" như thuẫn xa này để đối phó hỏa súng binh, chỉ có thể nói trí tuệ của nhân loại là rất giống nhau.

Tuy nhiên, các hỏa súng binh của thôn Cao Gia thấy loại đồ vật này lại vẻ mặt bình tĩnh, căn bản không có chút sợ hãi, không ít người quay đầu đi, nhìn về phía năm tổ pháo binh trốn phía sau tường trại.

Các pháo binh giơ tay lên, quay về các hỏa súng binh phất tay, làm một thủ thế vô cùng tiêu sái, biểu thị "Yên tâm, giao cho chúng tôi".

"Đừng vội vã xuất thủ!" Lão Nam Phong lớn tiếng nói: "Pháo binh không được nóng lòng xuất thủ, tầm bắn của các ngươi quá xa, hỏa súng binh theo không kịp, đừng có mà quân địch vừa tiến vào tầm bắn thì các ngươi nã pháo. Chờ cho ta, chờ đến khoảng

cách hỏa súng binh cũng có thể xuất thủ thì các ngươi hãy đánh."

Các pháo binh đồng thanh đáp: "Tuân lệnh!"

Các pháo binh cố chịu hai tay ngứa ngáy của mình, bắt đầu mong chờ quân địch mau chóng tiến vào tầm bắn của mình.

Mà bên Vương Quốc Trung thấy được chính là, trong thủy trại của Hình Hồng Lang im ắng, toàn bộ binh sĩ đầu trong trạng thái "nhìn thuẫn xa chỉ có thể trơ mắt ếch".

Tâm tình không khỏi tốt hơn: "Ha ha ha ha, Hình Hồng Lang thấy được thuẫn xa của ta, chỉ biết há hốc mồm, cô ta há hốc mồm, hiện tại cô ta khẳng định đang suy nghĩ nên chạy trốn thế nào."

Chương 518: Không đến mười phút

Chương 518: Không đến mười phút

Quân Vương Quốc Trung không ngừng tiến về phía trước.

Chúng vốn là lưu khấu, hiện tại sở hữu khí giới công thành cỡ lớn, cảm giác sung sướng trong lòng quả thật không thể dùng lời nói mà hình dung được.

Khi đẩy thuẫn xa tiến lên, cảm giác tự hào thiếu chút nữa muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Quả thật muốn hát vang một bài!

"Ngươi có hỏa súng binh ngon lắm sao? Tới đánh ta đi!"

Có điều, hiển nhiên tin tức của chúng không đến nơi đến chốn, nếu có dư đảng của Lão Trương Phi nói cho chúng biết, trong tay Hình Hồng Lang còn có đại pháo, chúng khẳng định sẽ không tự tin như thế.

Nhưng bộ hạ của Lão Trương Phi là tìm Không Dính Bùn báo cáo, mà Không Dính Bùn bởi vì chuyện Vương Gia Dận "thu nhận" Hình Hồng Lang, vẫn luôn bất mãn đối với Vương Gia Dận, loại chuyện quan trọng này đương nhiên sẽ không nói cho chúng biết.

Rất nhanh, thuẫn xa đã tiến vào tầm bắn của Tuyến thang thương binh, một số Tuyến thang thương binh bắt đầu nóng lòng muốn thử, nhưng Lão Nam Phong lập tức lại rống lên: "Không nên động thủ, chúng còn chưa tiến vào tầm bắn của Hoạt thang thương binh, còn phải chờ thêm một chút."

Đợi như vậy quả thật khiến người sốt ruột!

Nếu như không phải dân đoàn thôn Cao Gia đã trải qua "huấn luyện tính phục tùng" thời gian dài, thấy được quân địch càng ngày càng gần, không ít binh sĩ sợ là nhịn không được khai hoả rồi.

Đúng lúc này, máy ném đá của Vương Quốc Trung cũng đã tiến vào phạm vi tầm bắn, không nhiều lắm, bốn cái, chúng nó ngừng lại ở khoảng cách cách mấy trăm bước. Một đám lưu khấu binh bắt đầu bận rộn, kéo xuống gân bò thắt chặt lại, sau đó bê tảng đá lên, chuẩn bị bỏ vào trong cái muôi ở đầu cái cần.

Nhìn đến đây, Lão Nam Phong biết, không thể đợi nữa rồi.

Đợi nữa người ta sẽ ném tảng đá vào đầu mình, vậy có thể sẽ có thương vong rồi, Thiên Tôn không thích nhất chính là nhìn thấy thương vong.

"Pháo binh, khai hoả!" che lỗ xạ kích trên tường trại, thò ống pháo đen thui ra ngoài, sau đó châm ngòi nổ đã chuẩn bị sẵn sàng...

Vương Quốc Trung lúc này đang nhìn máy ném đá của mình nhét vào đạn dược mà phấn khởi trong lòng, đợi không kịp muốn nhìn thấy cái cảnh tảng đá to đập bể nát bức tường mộc trại.

Nhưng mà, tảng đá còn chưa kịp chuyển vào trong cái cần, liền nghe được mấy tiếng nổ "ầm ầm ầm" liên tục vang lên...

"Pháo!"

Vương Quốc Trung vừa nghe âm thanh này liền giật nảy mình.

Hắn vội vàng nhìn về hướng tiền tuyến, chỉ thấy thuẫn xa đẩy lên đằng trước "răng rắc" vỡ vụn, một viên đạn sắt đen thui từ vị trí thuẫn xa nghiền nát tiếp tục bay tới trước, đập cho các binh sĩ ở

phía sau ngã trái ngã phải.

Tiếp theo lại một quả, lại một quả...

Chỉ thời gian chớp mắt, năm chiếc thuẫn xa đã bị phá huỷ!

Tường gỗ siêu to do mười lăm chiếc thuẫn xa cấu thành, thoáng cái bị phá ra năm lỗ hổng thật lớn, không thể bảo vệ binh sĩ phía sau nữa.

"Hỏa súng binh! Khai hoải!"

Mấy vị chỉ huy của dân đoàn thôn Cao Gia hầu như đồng thời rống lên.

Lỗ xạ kích trên tường trại đồng thời mở ra, mấy trăm nòng súng đen thui thò ra.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Khói trắng bốc lên nghi ngút, đạn như mưa bắn về lỗ hổng chỗ thuẫn xa bị đổ nát, tặc binh phía sau thuẫn xa nhất thời tử thương thảm trọng, người còn sống kêu gào rồi trốn vào phía sau thuẫn xa bên cạnh.

Vương Quốc Trung nhìn cảnh này, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Đối diện không ngờ có đại pháo?

Nhưng không chỉ một khẩu, nghe tiếng vang vừa rồi, lại có tới hơn năm khẩu, mẹ nó, đây mà tính là lưu khấu sao? Khi đó ta theo Vương Gia Dận kiếm ăn, một siêu cấp đầu sỏ như hắn thống lĩnh 36 vạn đại quân mà cũng chỉ cướp được hai khẩu đại pháo từ chỗ Vương Quốc Lương.

Một thương nhân muối nhỏ xíu như Hình Hồng Lang, đào đâu ra tới năm khẩu?

Bà nội cha nó!

Trong nháy mắt, trong đầu Vương Quốc Trung toàn là ý nghĩ sợ hãi, cuối cùng lại chỉ biến thành một chữ: "Trốn!" Quanh năm suốt tháng làm lưu khấu, khiến hắn tích lũy được kinh nghiệm đánh trận phong phú.

Chỉ cần trong nháy mắt giao thủ, hắn có thể phán đoán ra bên kia có thể thắng! Mấy năm trong quá khứ, hắn chưa một lần phán đoán sai, bởi vì mỗi lần kết quả đều như nhau: "Ta sẽ thua".

Đã như vậy, đương nhiên phải nhanh chóng trốn đi rồi.

Vương Quốc Trung phát huy ra truyền thống tốt đẹp của đầu mục lưu khấu, kéo dây cương ngựa, dự định rút lui trước.

Nhưng mà ngay trong nháy mắt này. ..

Mặt đất hai bên chiến trường đột nhiên có mấy tấm che được xốc lên, bùn đất thoáng cái bay rào rào đầy trời, xuất hiện mấy chục hố đất, trong từng hố là năm sáu binh sĩ chui đầu lên, họ đồng thời giơ lên hỏa súng.

Một dấu chấm than thật lớn chui lên trên đỉnh đầu Vương Quốc Trung.

Hắn còn chưa có kịp nghĩ điều gì, hỏa súng binh hai bên đã đồng thời khai hoả.

Đoàng đoàng đoàng đoàng!

Mục tiêu công kích hàng đầu của các hỏa súng binh chính là Vương Quốc Trung.

Hai trăm Hỏa thương binh Chassepot, một trăm Tuyến thang thương binh, đều đang bắn hắn, cho dù trong số những người này không có một thần thương thủ thì cũng không có gì mà lo lắng.

Vương Quốc Trung cả người lẫn ngựa, trong nháy mắt đã bị bắn thành cái sàng.

Trong bản trận Vương Quốc Trung lập tức trở nên hỗn loạn.

Có người la lên: "Lão đại chết rồi!"

"Con mẹ nó, là tướng quân, không phải lão đại."

"Tướng quân và lão đại bây giờ có khác nhau chỗ nào? Người đã chết rồi!"

"ĐM, những hỏa súng binh này là mai phục đánh chúng ta."

Một số trong nháy mắt sợ mất mật, đã có ý hàng, nhưng còn có một số kẻ cùng hung cực ác, cho dù biết rõ lão đại đã chết nhưng còn chưa dự định buông vũ khí, móc dao liền lao tới hố đất bên cạnh chiến trường.

Bát Địa Thỏ từ trong một cái hố thò đầu ra, la lên: "Hiện tại bắt đầu, tự do bắn!"

Các hỏa súng binh lập tức bắt đầu bật mode bắn tự do, súng trường quân, tốc độ nạp đạn thực tế lại nhân nhân nhỉ dị, có người tốc độ nhanh, vài giây đã nạp xong, đoàng một phát, lại co đầu vào trong hố.

Lúc này người chậm mới vừa nạp xong, cũng giơ tay đoàng một phát súng, sau đó lùi về trong hố.

Trong một vùng "hố tán binh", đầu của binh sĩ dân đoàn lúc lên lúc xuống, giống như đang chơi đập chuột, một hồi trong hố này một người thò ra bắn một súng, một hồi trong hố khác lại một người thò ra bắn một súng.

Khói trắng lượn lờ, đạn chì bay tung toé.

Chẳng mấy chốc, địch binh còn có ý phản kháng đã toàn bộ

ngã xuống đất.

Địch binh còn lại không chỉ không dám phản kháng, thậm chí ngay cả chạy trốn cũng không dám, họ biết mình ba mặt bị vây, nếu muốn chạy trốn chỉ có thể cắm đầu chạy về hướng đông, phải đi qua giáp công của hỏa súng binh hai bên.

Vậy thì sao có thể chạy thoát ra ngoài được?

Còn không bằng dứt khoát đầu hàng cho xong!

Lượng lớn địch binh quỳ rạp trên mặt đất, vứt đi vũ khí và lớn tiếng la lên: "Chúng tôi đầu hàng! Hàng rồi! Mọi người đều đi ra tạo phản, chúng tôi chỉ là nhất thời bị ma quỷ ám ảnh mới có thể hàng quan binh, xin Hình đại đương gia nể mặt chúng ta đã từng cùng nhau tạo phản mà tha cho chúng tôi một mạng."

"Ngừng bắn!"

Hình Hồng Lang ra lệnh một tiếng, dân đoàn không bắn nữa.

Lý Đạo Huyền vẫn đang quan chiến bên ngoài hộp cũng vội vàng dừng đồng hồ bấm giây, tập trung nhìn vào: Trận này, từ lúc khai hoả khẩu đại pháo đầu tiên, đánh tới khi kết thúc, chỉ dùng không đến 10 phút

Phải thôi, thời đại tác chiến chuẩn bị sẵn sàng vài ngày, thực chiến 10 phút, rốt cuộc đã đến.

Chương 519: Tam biên tổng đốc Dương Hạc đến

Chương 519: Tam biên tổng đốc Dương Hạc đến

Mùi khói thuốc súng do đại pháo và hỏa súng bắn ra còn chưa tan đi, trên chiến trường vẫn tràn ngập bụi bặm, lượng lớn địch binh đã bị bắt tước vũ khí, hai tay ôm đầu ngồi ở một bên.

Một đám trẻ con đang chạy tới chạy lui trên chiến trường để tìm kiếm đạn chì nằm ở giữa bụi cỏ, phía dưới tảng đá, và trong bùn đất.

Hình Hồng Lang vừa mới phát ra mệnh lệnh, tìm về một viên đạn chì sẽ trả hai văn tiền cho bọn trẻ, cho nên hiện tại bọn trẻ rất là nhiệt tình.

Đừng nói trẻ con, rất nhiều lão bách tính thành niên cũng gia nhập đội ngũ tìm kiếm đạn chì, chỉ là người trưởng thành như thế sẽ ít hơn. Người có chút sức khoẻ hiện tại đều đi làm mấy công việc như đào hố, chôn thi thể, tiền công bên đó càng cao hơn.

"Báo cáo!" Một tiểu đội trưởng chạy tới báo cáo với Hình Hồng Lang: "Vương Quốc Trung đã bị chém đầu, mặt khác có hơn 200 hãn phỉ chết trận, tù binh hơn 2700 người."

Hình Hồng Lang gật đầu: "Dựa theo phương pháp xử lý lưu khấu thanh tráng niên lần trước, đưa toàn bộ số người này đến doanh Cải Tạo."

Tiểu đội trưởng: "Tuân lệnh!"

Hình Hồng Lang hạ mệnh lệnh xong, lại thoáng có chút lo

lắng: "Trận này, ngay cả một tù binh chúng ta cũng không trả lại cho triều đình, tất cả đều đưa đến thôn Cao Gia, cũng tương đương với giết chết toàn bộ. Cũng không biết sau khi Dương Hạc đến đây, việc này có thể xử lý một cách hoàn mỹ được không."

Lão Nam Phong từ bên cạnh thò đầu ra, cười nói: "Hình đại đương gia, cô vẫn là không quá hiểu rõ triều đình, loại hàng tướng vừa mới từ lưu khấu đầu hàng đến quan binh như Vương Quốc Trung, triều đình căn bản không thèm để ý đến sự sống chết của hắn, hơn nữa 3000 binh dưới trướng hắn đối với triều đình mà nói không chỉ không có tác dụng, trái lại là một gánh nặng, triều đình không chỉ phải đề phòng Vương Quốc Trung phản loạn lần nữa, còn phải phát lương cho người của hắn, sẽ phải hao tổn một khoản tiền thật lớn. Cho nên, sau khi triều đình nghe nói Vương Quốc Trung bị chúng ta giết chết, không chỉ không tức giận, trái lại càng vui mừng hơn mới phải."

Hình Hồng Lang: "..."

Lão Nam Phong: "Đương nhiên, ngầm vui mừng vô dụng, ngoài mặt phải đưa ra lý do giải thích, bằng không triều đình vẫn phải điều tra, lúc này viêc chúng †a sớm nhái người đi †ìm Dung Hac ác nhân cáo trang trước có thể phát huy tác dụng rồi."

Lần này Hình Hồng Lang mới triệt để hiểu được: Thì ra là thế.

"Được, thừa dịp Dương Hạc chưa đến, giấu hết tất cả đại pháo của chúng ta đi, hỏa súng cũng giấu đi một phần, chỉ để lại một ít điểu súng nòng trơn cho Dương Hạc thấy là được."

Hình Hồng Lang lại quay sang vẫy tay với Bát Địa Thỏ: "Thỏ gia, thỏ gia ngươi qua đây."

Bát Địa Thỏ cười hắc hắc chạy tới: "Sao nào? Tẩu tử có gì phân phó?"

Hình Hồng Lang nói: "Dương Hạc sắp tới, Sơ Ngũ, Đại Ngưu, Lão Nam Phong đều phải trốn đi, không thích hợp đi cùng ta gặp Dương Hạc, thế nhưng ngươi rất thích hợp, ngươi đi cùng ta nghênh đón, uống hàng nhân tửu."

Bát Địa Thỏ "ơ" một tiếng, vẫn chưa hiểu ra: "Vì sao họ không thích hợp?"

Hình Hồng Lang: "Vị quan binh trên người Lão Nam Phong thì không cần giải thích rồi. Mấy người Sơ Ngũ, Đại Ngưu, Tạo Oanh ở thôn Cao Gia thời gian quá dài, trên người thiếu một loại khí chất, ừm... một loại khí chất đặc biệt."

Bát Địa Thỏ mừng rỡ: "Ui, ý của tẩu tử là, khí chất mà bọn họ thiếu, trên người ta có?"

Hình Hồng Lang gật đầu: "Đúng vậy!"

Bát Địa Thỏ vui vẻ nói: "Ta đã hiểu, tẩu tử nói chính là loại khí chất hào hiệp hành tẩu giang hồ."

Hình Hồng Lang: "Người chưa trải sự đời, lại ngu xuẩn lại thích giả bộ, loại khí chất đặc biệt này, ta quả thật không tìm được từ thích hợp để nói, dù sao thì rất giống một tên tặc mới từ trong núi đi ra là được rồi."

Bát Địa Thỏ: "..."

Vài ngày sau, Dương Hạc tới!

Hắn không phải là từ phía bắc qua đây, mà là tới phủ Tây An trước, sau đó từ Tây An hướng đông, qua Vị Nam, Hoa Âm, Hoa Sơn, đến thẳng Đồng Quan, sau đó tại Đồng Quan lên thuyền, vượt qua Hoàng Hà, đến góc tây nam tỉnh Sơn Tây, ở chỗ này đi về hướng bắc mấy chục dặm.

Hắn không trực tiếp đi bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ, mà trước tiên

tiến vào thành Bồ Châu.

Tam biên tổng đốc chính là quan to siêu cấp, còn to hơn cả tuần phủ một tỉnh, chỉ tùy tùng cũng hơn một nghìn người. Hắn vừa đến, đã doạ tri Dương Hạc vừa vào thành Bồ Châu liền cảm giác được không đúng chỗ nào.

Lão bách tính ở đây thoạt nhìn không hề thảm như các địa phương khác, nơi đây rõ ràng cũng gặp hạn hán mà, cũng không thấy thảm trạng người chết đói khắp nơi trên đất.

Dương Hạc: "Thu tri châu, ngươi quản lý Bồ Châu cũng không tệ lắm nhỉ."

Thu Thiên Phiên vội vàng hành lễ: "Xưa giờ Bồ Châu lấy công thương nghiệp là chủ, trong những năm hạn hán này, mặc dù chịu một số ảnh hưởng, nhưng vẫn tốt hơn một chút so với địa phương lấy nông nghiệp là chủ."

Dương Hạc gật đầu, chợt đổi giọng: "Trên đường bản quan tới đây, nghe nói Hình Hồng Lang đóng quân tại Vĩnh Tế và phó tướng Bồ Châu Vương Quốc Trung vừa mới đến đây, hình như có chút. . ."

Hắn vừa thốt ra lời này, trên mặt Thu Thiên Phiên liền lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Loại đại quan như Dương Hạc, con đường nhận được tin tức chính là những quan cấp thấp này, vừa thấy vẻ mặt của hắn, biết ngay là có chuyện, bèn nâng chung trà lên chờ nghe hắn nói.

Thu Thiên Phiên than thở: "Vĩnh Tế Hình Hồng Lang, đóng quân tại bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ, thật ra đã nhiều năm rồi. Năm Sùng Trinh thứ ba, khi lượng lớn tặc khấu đều nhập Thiểm, Hình Hồng Lang đã đi tới Vĩnh Tế Cổ Độ, tại nơi đó xây dựng một thủy trại..."

Sau khi Dương Hạc nghe xong,"ồ" một tiếng: "Tới một năm rồi sao? Vì sao không thông báo lên trên?"

Thu Thiên Phiên dở khóc dở cười nói: "Sao lại có chuyện hạ quan không thông báo? Việc này báo lên toàn không có kết quả. Tuần phủ đại nhân Sơn Tây và tổng binh Sơn Tây đều vội vàng truy kích Vương Gia Dận khắp nơi, đối với những lưu khấu còn lại đều là bỏ mặc không quản."

Dương Hạc: "Vậy, trong một năm cô ta ở đây..."

Thu Thiên Phiên than thở: "Hình Hồng Lang tới đây một năm, không chỉ không quấy rầy lương dân, trái lại đã giải quyết không ít khó khăn cho lão bách tính. Cô ta đánh bại quân Lão Trương Phi giết người cướp của ở chỗ này, còn không biết chuyển từ đâu tới rất nhiều lương thực, cứu tế không ít nạn dân, thuê mướn một số lão bách tính giúp cô ta xây dựng thủy trại, còn phát tiền công cho những lão bách tính này."

Dương Hạc: "!" Dương Hạc nhịn không được liền muốn thổ tào: "Đây rốt cuộc có phải lưu khấu hay không?"

Thu Thiên Phiên nói: "Thật ra cô ta cũng không tính là lưu khấu, chỉ có thể xem như một kẻ buôn muối lậu. Dương đại nhân, ngài có lẽ không hiểu nhiều lắm về Bồ Châu của ta. Từ xưa đến nay thành Bồ Châu là nơi buôn muối lậu tập trung, mặc dù có một số kẻ cùng hung cực ác, giết người phóng hỏa cái gì cũng làm, nhưng đa số buôn muối lậu trong nội tâm vẫn là một thương nhân."

Nói đến đây, Thu Thiên Phiên đưa ra tổng kết: "Hình Hồng Lang là lấy thái độ của một thương nhân mướn công nhân, xây dựng thủy trại, thoạt nhìn có chút giống như tự bảo vệ mình trong thiên hạ lưu khấu hoành hành mà thôi."

Dương Hạc nghe hắn nói như vậy, quả thật có chút hoài nghỉ

tri châu này đã nhận tiền của Hình Hồng Lang, cho nên mới nói tốt giúp nàng.

Tuy nhiên... Hắn cũng chưa từng nghe nói Hình Hồng Lang làm chuyện xấu gì, cho nên lời nói của Thu tri châu nói không chừng cũng có thể tin được.

Dương Hạc chợt đổi giọng: "Vương Quốc Trung thì sao? Sau khi hắn tới..."

Chương 520: Hắn bị Hình Hồng Lang giết rồi

Chương 520: Hắn bị Hình Hồng Lang giết rồi

Dương Hạc nhắc đến Vương Quốc Trung, Thu Thiên Phiên liền tỏ vẻ xem thường: "Ta nhổ vào, loại tặc côn đồ này."

Dương Hạc: "A? Hắn đã làm gì trêu chọc Thu tri châu không vui như thế?"

Thu Thiên Phiên phiền muộn nói: "Vương Quốc Trung này vừa đến Bồ Châu là không có chuyện nào tốt. Hắn được chiêu an tại huyện Dương Thành, sau khi triều đình cho hắn chức phó tướng Bồ Châu, hắn từ phía đông mà tới... dọc theo đường đi giết người cướp của, không khác gì hành vi của lưu khấu. Mà lưu khấu tới, hạ quan còn có thể tổ chức thôn binh chống lại, loại hàng tướng như Vương Quốc Trung tới, ngay cả danh nghĩa tổ chức thôn binh chống lại hạ quan cũng không tìm được."

Hắn căm giận nói: "Nếu Dương đại nhân có rảnh rỗi đến vùng nông thôn phía đông Bồ Châu của ta một chuyến là biết, nơi đó vốn đang tốt đẹp, ngay cả khi Lão Trương Phi tới cũng không bị lan đến, nhưng Vương Quốc Trung vừa đến, vài thôn đã bị đốt cháy tan hoang."

Dương Hạc: "!"

Phải thôi, loại chuyện này, Dương Hạc cũng không phải lần đầu tiên nghe nói. Lưu khấu mà hắn từng đi chiêu an có rất nhiều nhóm đều làm qua việc này, xưng hô "quan tặc" này cũng không phải là nói không.

Quan tặc sau khi được chiêu an, có đôi khi còn đáng sợ hơn cả lưu khấu.

Bởi vì các lão bách tính có thể vũ trang chống lại lưu khấu, nhưng không thể vũ trang chống lại quan tặc, bằng không trên danh nghĩa các lão bách tính liền biến thành tặc rồi.

Chuyện này hiện tại đã tranh cãi ầm ĩ trên triều đình, rất nhiều người lấy chuyện này buộc tội Dương Hạc. Thật ra hắn đã mơ hồ cảm giác được, cuộc đời chính trị của mình sợ rằng sắp xảy ra vấn đề rồi.

Thu Thiên Phiên căm giận nói: "Hình Hồng Lang ở chỗ này hơn một năm chưa từng gây chuyện, Vương Quốc Trung vừa đến đã quậy phá vài thôn trang, sau đó người này đến thành Bồ Châu, chuyện thứ nhất chính là rêu rao muốn đi đánh thủy trại của Hình Hồng Lang."

Dương Hạc trong lòng nao nao: việc này cũng ăn khớp với tin tức ta nhận được.

Thu Thiên Phiên: "Hắn đi gây sự không nói, còn muốn hạ quan xuất lực cho hắn, buộc hạ quan chiêu mộ dân phu, chế tạo khí giới công thành phách cướp bóc, đành phải tổ chức một nhóm dân công chế tạo khí giới công thành cho hắn, khiến cho những dân công này tiếng oán than dậy đất."

Dương Hạc: "Ài!"

Đúng lúc này, một nam tử trung niên phía sau Dương Hạc đứng ra, cả giận hừ một tiếng: "Phụ thân, con đã sớm nói rồi, những lưu khấu này thật sự không đáng chiêu an, nên tiêu diệt sạch toàn bộ."

Người trung niên này là con trai của Dương Hạc, tên là Dương Tự Xương, năm nay 43 tuổi, đã không còn trẻ nữa. Hiện tại chức

quan của hắn là Bá Châu binh bị đạo, vốn phải công tác ở Bá Châu Hà Bắc, nhưng gần đây nghe nói trên triều đình có những lời bàn luận không đúng về phụ thân hắn, có chút lo lắng, nên xin nghỉ một thời gian, nghìn dặm xa xôi chạy về đi theo bên cạnh Dương Hạc.

Hắn cũng không quá đồng ý sách lược "chiêu an" của phụ thân, mà là tư tưởng của phái "chủ tiêu diệt", cho rằng lưu khấu phải nên giết sạch!

Hiện tại nghe nói đến những hành vi này của Vương Quốc Trung, hắn đương nhiên là nhịn không được muốn đi ra nói hai câu.

Dương Hạc: "Tiêu diệt tiêu diệt tiêu diệt! Ngươi chỉ biết tiêu diệt! Tiếu phỉ cần phải có binh, binh tìm đâu ra?"

Dương Tự Xương vẫn cứng cổ: "Chúng ta có thể trước tiên cùng Kiến Nô giả ý nghị hòa, để cho chiến sự bên Liêu Đông hoà hoãn một chút, như vậy có thể điều tinh binh Liêu Đông về Trung Nguyên, dùng tốc độ nhanh nhất lấy thế lôi đình vạn quân quét sạch toàn bộ lưu khấu, lại triệu tinh binh Liêu Đông về, khi đó lại cùng Kiến Nô từ từ đánh cũng không muộn."

Dương Hạc trợn trắng mắt: "Nói thì dễ, khi làm cũng không dễ dàng đâu. Con tưởng Kiến Nô ăn cứt lớn lên hả, không có đầu óc? Con nói nghị hòa chúng sẽ nghị hoà, khi con muốn từ từ đánh chúng sẽ ngoan ngoãn phối hợp với con từ từ đánh? Con tin không, con vừa mới nghị hoà xong, vừa rút tỉnh binh Liêu Đông đi, Kiến Nô lập tức xé rách đàm phán, công vào quan."

Dương Tự Xương: "Cái này... ."

Dương Hạc nói tiếp: "Tốc độ nhanh nhất quét sạch lưu khấu? Cha hỏi con, nếu lưu khấu trốn vào trong núi Hoàng Long, con có cách nào tốc chiến tốc thắng?"

Dương Tự Xương: "10 mặt giăng lưới, bao vây núi Hoàng Long! Lại thu lưới vào giữa."

Dương Hạc cười nhạt: "Vậy núi Lục Bàn, Tần Lĩnh, Kỳ Liên, Lữ Lương, Dương Tự Xương: "..."

Thu Thiên Phiên bên cạnh cũng nhịn không được tặc lưỡi. Hắn không muốn nghe hai cha con tranh cãi ngu xuẩn như vậy nữa, vội vàng nói sang chuyện khác: "Hai vị đại nhân, đừng cãi nhau nữa! Vẫn nói về Vương Quốc Trung đi."

Dương Hạc "a" một tiếng, thôi cãi nhau với con trai, kéo về hiện thực: "Được rồi, Vương Quốc Trung kia bảo ngươi chiêu mộ dân công, chế tạo binh khí công thành, kế tiếp thì sao?"

Thu Thiên Phiên: "Kế tiếp hắn muốn đi đánh Hình Hồng Lang rồi, sau đó. .. Phốc, ha ha ha. .. Hắn bị Hình Hồng Lang giết chết rồi."

Người này đường đường một tri châu, khi nói chính sự lại còn bật cười, lần này thật đúng là đã lập trường rõ ràng, kẻ ngốc cũng có thể nghe ra hắn ghét Vương Quốc Trung, hoàn toàn đứng ở bên Hình Hồng Lang.

Cha con Dương Hạc không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Vài giây sau, Dương Hạc mới chậm chạp lên tiếng: "Vương Quốc Trung đã bị giết rồi?"

"Ừm!" Thu Thiên Phiên nói: "Trong thành này của ta, có rất nhiều bách tính đang làm việc kiếm miếng cơm ăn ở bến tàu Cổ Độ, họ từ bên kia truyền lại tin tức, mấy ngày trước, Vương Quốc Trung đánh tới bên cạnh thủy trại, bị Hình Hồng Lang thoải mái thu thập. Tàn quân của Vương Quốc Trung cũng toàn bộ đầu hàng Hình Hồng Lang."

Dương Tự Xương dở khóc dở cười: "Quân Vương Quốc Trung

hiện tại đã xem như quan binh, họ bại bởi lưu khấu lại còn đầu hàng lưu khấu? Vậy chẳng phải là lại hàng trở lại?"

Dương Hạc lại nói: "Không sao, Hình Hồng Lang đã sớm phái ra sứ giả xin chiêu an với chúng ta rồi. Hiện tại quân của Vương Quốc Trung nhập vào quân của Hình Hồng Lang, cũng không phải vấn đề ghê gớm gì, chỉ cần lại chiêu an Hình Hồng Lang, không phải được rồi sao?"

Dương Tự Xương gật đầu: "Điều này cũng đúng."

Dương Hạc quay sang nói với Thu Thiên Phiên: "Nếu bến tàu Cổ Độ đó có người của ngươi làm công, vậy bảo những người làm công này truyền lời đi, nói cho Hình Hồng Lang, bản quan đã đến thành Bồ Châu, nếu như cô ta thật tình muốn hàng, liền tới thành Bồ Châu gặp bản quan. Bản quan sẽ lại ở chỗ này bày hàng nhân tửu, đợi cô ta tới uống."

Thu Thiên Phiên chắp tay làm lễ sau đó lui ra ngoài, vội vàng gọi người đến bến tàu Cổ Độ truyền tin -

Lý Đạo Huyền dọc theo đường đi nhìn hơn 2000 hàng tốt của quân đường không làm trò liều lĩnh gì tổn thương người tí hon nhà mình, lúc này mới lại chuyển tầm nhìn đến bến tàu Cổ Độ.

Y vừa chuyển qua đó, liền trông thấy sứ giả của Thu Thiên Phiên phái tới đang nói chuyện với đám người Hình Hồng Lang, thông báo cho họ Dương Hạc đã đến, đang ở trong châu thành bày hàng nhân tửu.

Đương nhiên Hình Hồng Lang đáp ứng cái một, chiêu an thì chiêu an, dù sao thì đây cũng là một khâu trong kế hoạch của Thiên Tôn, thông qua chiêu an, để cho quân Hình Hồng Lang cũng đánh vào nội bộ triều đình, thôn Cao Gia liền có ba nhóm của Tiểu Hoa, Thạch Kiên, Hình Hồng Lang đã đánh vào nội bộ triều đình, phạm vi khống chế cũng sẽ lớn hơn nữa, sau này hành sự cũng

càng thêm thuận tiện.

Chỉ là, Cao Sơ Ngũ có chút lo lắng: "Vạn nhất Dương Hạc mai phục dưới trướng 200 đao phủ thủ, như Hồng Thừa Trù kia sát hàng thì làm sao?"

"Không sao!" Con rối Thiên Tôn đã mở miệng: "Ta cũng đi theo cùng."

Chương 521: Chiêu an

Chương 521: Chiêu an

Hiện tại tầm nhìn của Lý Đạo Huyền đã lấy thôn Cao Gia làm trung tâm, phạm vi bán kính khoảng 65 km, không xa không gần, vừa vặn bao phủ thành Bồ Châu.

Thành thị này đối với thôn Cao Gia là rất quan trọng!

Là một điểm thiết nhập rất tốt để thôn Cao Gia mở rộng hướng về Sơn Tây.

Trước mắt tại Sơn Tây thôn Cao Gia xem như đã vươn ra ba móng vuốt, một là bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ của nhóm Hình Hồng Lang, một là bến tàu Long Môn Cổ Độ cộng thêm cầu Hoàng Hà của nhóm Thạch Kiên, còn một cái là phủ Bình Dương của nhóm Vương Tiểu Hoa.

Bởi vì phủ Bình Dương quá xa, hơn nữa trong phủ thành nhiều đại lão, Vương Tiểu Hoa chỉ là một bả tổng nho nhỏ, chuyện có thể làm tại nơi đó rất có hạn, còn có khả năng bị điều đi bất cứ lúc nào, cho nên phủ Bình Dương còn chưa tính là địa bàn của thôn Cao Gia.

Mà Long Môn Cổ Độ cũng có vấn đề tương tự, Thạch Kiên cũng chỉ là một bả tổng, vẫn thuộc về quản hạt của tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân, có khả năng bị điều đi bất cứ lúc nào.

So với hai người trước, bên Hình Hồng Lang tương đối ổn hơn.

Nàng là "xuất thân lưu khấu", triều đình sẽ không tuỳ tiện điều đến điều đi, sau khi chiêu an sẽ chỉ cho nàng một chức quan đại

loại như "thủ bị nào đó", an bài cho nàng tại một nơi nào đó, chỉ cần nàng không chạy lung tung, triều đình đã cảm tạ trời đất rồi. Thậm chí nàng làm hại quê hương, triều đình cũng sẽ mắt nhắm mắt mở, cùng lắm chỉ có mấy quan văn chạy đến buộc tội nàng một chút thôi.

Cho nên, nếu Hình Hồng Lang có thể được an bài tại Bồ Châu, vậy ý nghĩa Bồ Châu đã nhập vào bản đồ thôn Cao Gia rồi, sẽ an ổn hơn nhiều so với địa bàn của Vương Tiểu Hoa và Thạch Kiên chiếm cứ.

Lúc này, một tiểu đội do Hình Hồng Lang, Bát Địa Thỏ, còn có 12 ky binh cấu thành đang trên đường đến thành Bồ Châu.

Con rối Thiên Tôn ngồi ở trên vai Bát Địa Thỏ, quay sang Hình Hồng Lang bên cạnh nói: "Cố gắng tranh thủ để được an bài tại Bồ Châu, nếu như có thể trở thành thủ bị Bồ Châu là tốt nhất."

Hình Hồng Lang ở trên lưng ngựa không tiện hành đại lễ, đành phải ôm quyền: "Tuân lệnh!"

Đoàn người cho ngựa chạy nhanh hơn một chút, 30 dặm đường thoáng cái vượt qua.

Phía trước chính là thành Bồ Châu.

Chỉ thấy trên đầu thành Bồ Châu dải lụa tung bay, lượng lớn quan binh chính quy y giáp sáng bóng đang canh giữ trên đầu tường, còn có một đại tướng đứng ở đầu thành.

Đại tướng này còn là người quen.

Chính là Hạ Nhân Long, Hạ điên, đã từng mang 3000 hàng tặc đưa cho thôn Cao Gia.

Lần này hắn suất lĩnh 1000 quan binh là tới bảo vệ tam biên tổng đốc Dương Hạc.

Trông thấy Hạ điên, Bát Địa Thỏ nhịn không được thấp giọng lẩm bẩm: "Hồng Thừa Trù bày hàng nhân tửu, trên tiệc rượu giết Miêu Mỹ và Lưu Lục, có người nói chính là Hạ Nhân Long động thủ."

Hình Hồng Lang thấp giọng nói: "Đúng vậy! Chuyện này đã truyền khắp trên giang hồ."

Bát Địa Thỏ: "Oa, ta cảm thấy áp lực thật lớn, một lát nữa khi chúng ta uống hàng nhân tửu, Hạ Nhân Long sẽ không đột nhiên lao tới chém chết chúng ta chứ?"

Con rối Thiên Tôn cười lộp cộp: "Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm của ngươi đâu? Nếu hắn thật sự đánh tới, ngươi một kiếm thịt hắn!"

Bát Địa Thỏ xấu hổ nở nụ cười, cố giữ thể diện: "Nhất định rồi... Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm... của... của bản thỏ, thiên hạ vô địch, dưới kiếm không chém hạng người vô danh, loại võ tiến sĩ nổi danh thiên hạ như Hạ điên, nên phải do ta giết chết."

Khi nói xong lời cuối cùng, sắc mặt đã tái mét.

Kiếm pháp của mình bản thân hắn rõ ràng nhất, đánh thắng võ tiến sĩ? Nằm mơ cũng chưa dám.

"Ha ha ha, thỏ nhát chết." Con rối Thiên Tôn cười đến mức khớp gỗ toàn thân vang lên cộp cộp: "Có ta đi chung ngươi còn sợ cái gì?"

Bát Địa Thỏ: "Thiên Tôn chỉ là phụ thân một con rối, sức chiến đấu của con rối này cảm giác rất không đáng tin a."

Hình Hồng Lang cười mắng: "Ngươi nhìn bầu trời đi."

Bát Địa Thỏ ngẩng đầu nhìn, trên bầu trời có một đám mây thấp đang bay ngay trên đỉnh đầu.

Lần này, tinh thần đại chấn: "Thì ra bản tôn Thiên Tôn cũng tới rồi." Hạ điên trên đầu thành rõ ràng ánh mắt bất thiện, hừ một tiếng nói: "Mở cửa thành."

Cửa thành từ từ mở rộng, Hình Hồng Lang và Bát Địa Thỏ xoay người xuống ngựa, dắt ngựa đi vào thành, lại thấy Hạ điên cũng đang từ cầu thang bên cạnh cửa thành đi xuống, nhìn hai người với vẻ mặt cổ quái, khóe miệng hơi co lại: "Vĩnh Tế Hình Hồng Lang, tam biên tổng đốc Dương đại nhân chờ cô đã lâu, đi theo ta."

Hình Hồng Lang ôm quyền: "Được tổng đốc đại nhân để mắt, đích thân tới bày hàng nhân tửu cho dân nữ, dân nữ thật không dám nhận."

Bát Địa Thỏ chép miệng, môi trề ra, nhỏ giọng nói: "Vừa giao tiếp với người làm quan là miệng toàn lời nói khách sáo, phiền thật."

Hắn nhỏ giọng thổ tào, Hạ điên không nghe được, thế nhưng nhìn vẻ mặt của hắn có vẻ xem thường, bèn hừ một tiếng nói: "Vị hảo hán này là ai thế?"

Hình Hồng Lang: "Đây là đại tướng thủ hạ của ta, Bát Địa Thỏ."

"Tên này nghe qua rất có tinh thần, chỉ là cái mùi kia." Trong giọng nói của Hạ điên rõ ràng mang theo ý cười nhạo, ánh mắt lại đảo qua vỏ kiếm treo bên hông Bát Địa Thỏ thì càng buồn cười, kiếm ở trên chiến trường có tác dụng chó gì, mang đao còn tốt hơn, lưu khấu chỉ toàn làm mấy thứ vẽ vời không thực dụng.

Bát Địa Thỏ cảm giác được bị khinh thường, tức tối: "Ngươi liếc bảo kiếm tổ truyền của ta, sau đó khóe miệng nhếch lên là có ý gì? Khinh thường kiếm pháp của bản thỏ gia sao?"

Hạ Nhân Long cười ha ha, cười xong sắc mặt trầm xuống: "Hôm nay tới chiêu an các ngươi chính là Dương Hạc Dương đại nhân, nếu đổi thành Hồng đại nhân, ta đã rút kiếm chém cái đầu thỏ của ngươi rồi. Các ngươi tốt nhất là thật tình chiêu an, nếu còn nghĩ tới làm phản, ta sẽ để cho ngươi biết kiếm pháp của ngươi có hữu dụng hay không."

Hai người đấu võ mồm một phen, tuyệt không khách khí, thế nhưng vừa vặn đạt thành hiệu quả khi mang theo Bát Địa Thỏ tới đây.

Thỏ gia là kẻ thích hợp nhất ở trường hợp này khi biểu hiện ra "Ta uy hiếp không lớn","Ta là một xuẩn tặc","Không cần thiết phải đề phòng ta", rất dễ khiến cho đối phương xem thường.

Bản lĩnh này của hắn ở thôn Cao Gia là độc nhất!

Người khác học cũng không học được.

Hạ điên ở phía trước dẫn đường, nhóm Hình Hồng Lang đi theo, rất nhanh, họ liền đi tới bãi đất trống phía trước nha môn tri châu, ở đây đang số tế phẩm.

Các quan viên trong đó có tam biên tổng đốc Dương Hạc, tri châu Bồ Châu Thu Thiên Phiên đã chờ ở sau đài.

Vừa thấy Hình Hồng Lang đến, Dương Hạc đã có chút hài lòng, nếu tặc tù sẵn lòng chỉ mang vài người như thế vào thành, đó cũng là việc vô cùng mạo hiểm, một lời không hợp liền có khả năng bị 200 đao phủ thủ chém dưới trướng, cái này đủ nói rõ đối phương rất thành khẩn tiếp nhận chiêu an.

Đôi bên vội vàng lễ gặp mặt xong, mấy lời khách khí và lời dưa thừa nói một ức chữ, ở đây toàn bộ lược bớt không đề cập tới, lại tới uống rượu, tế thiên gì gì đó lại vội vàng hết một ức chữ, toàn bộ làm xong, rốt cuộc đến khâu an bài kích động nhân tâm.

Đến lúc này, trên mặt Dương Hạc mới tỏ ra khó xử: "Hình tướng quân, nếu ngươi tiếp nhận chiêu an, cũng chính là một viên đại tướng của triều đình, chỉ là... nơi an bài sau này của ngươi, bản quan còn chưa suy nghĩ rõ ràng, ngươi cũng biết, lúc này... quốc khố có một chút khó khăn..."

Chương 522: Đưa bọn họ đi làm công nhân hết

Chương 522: Đưa bọn họ đi làm công nhân hết

Lí do thoái thác của Dương Hạc cũng sớm nằm trong dự liệu của mọi người, cũng đã sớm suy nghĩ kĩ càng cách thức ứng đối.

Hình Hồng Lang mỉm cười chắp tay: "Dương đại nhân, mạt tướng cả gan có một yêu cầu nhỏ..."

Dương Hạc nhíu mày thật chặt, lưu khấu được chiêu an khẳng định sẽ đưa ra yêu cầu, cũng không biết cô ta sẽ nói ra yêu cầu gì, cũng không biết mình đáp ứng được không.

Hình Hồng Lang nói: "Trên giang hồ người người đều biết Hình Hồng Lang ta xuất thân từ Vĩnh Tế, nếu ta đã làm quan triều đình, đương nhiên muốn áo gấm về nhà. Xin triều đình ban thưởng ta chức vị thủ bị Bồ Châu, sau này ta sẽ dẫn quân thủ hộ một phương gia hương an bình, chẳng phải càng hay?"

Yêu cầu này cũng không khiến người bất ngờ!

Chức quan này có thể cho, thế nhưng, phó tướng Bồ Châu mới an bài không vài ngày đã bị ngươi giết rồi, ngươi lập tức đòi làm thủ bị Bồ Châu, chuyện này thế nào cũng cảm thấy là lạ.

Chẳng lẽ, ngươi giết hắn, chính là vì cướp vị trí của hắn?

Ý nghĩ này xoay quanh trong đầu Dương Hạc.

Đúng lúc này, Hình Hồng Lang lại nói: "Đại nhân cũng biết, trước đây ta chỉ là thương nhân muối, bản lĩnh buôn bán còn có

thể, tất cả người của ta đều dựa vào buôn bán để nuôi sống bản thân, không cần bạc an bài của triều đình cấp."

Vừa nói ra lời này, Dương Hạc liền mừng rỡ.

Chút ý nghĩ vừa nãy trong nháy mắt bị xua tan. Con mẹ nó, mặc kệ ngươi có phải giết Vương Quốc Trung cướp vị trí hay không, chỉ cần ngươi không tìm ta đòi tiền, tất cả đều dễ nói.

Dương Hạc không nói hai lời: "Được, cứ quyết định như vậy đi."

Hắn chính là tam biên tổng đốc, quyền hành rất lớn, bổ nhiệm một thủ bị nho nhỏ cũng không cần thương lượng với người nào, trực tiếp vung bút lên, chuyện này hoàn thành như vậy.

Hắn còn muốn nói thêm vài câu khen ngợi, đột nhiên, một con khoái mã chạy ào vào thành, ky sĩ trên ngựa chật vật không chịu nổi, hoảng hốt tựa như mẹ ruột bị chết vậy, đến trước mặt Dương Hạc là lăn xuống ngựa, lớn tiếng la lên: "Dương đại nhân, đại sự không ổn, đại sự không ổn, Thần Nhất Khôi làm nhản rầ¡i đã câng chiếm huvyên thành Ninh Tắc " Dương Hạc cả kinh, Thần Nhất Khôi là một trong những nhánh lưu khấu mạnh nhất ở lại Thiểm Tây không qua sông tiến vào Sơn Tây, không chỉ binh lực nhiều, còn có biên quân làm nòng cốt, sức chiến đấu rất mạnh. Hắn vẫn luôn cố gắng duy trì trấn an đối với nhánh lưu khấu này, nhưng không ngờ mình mới rời khỏi không bao lâu, tên này lại làm phản rồi. Hắn chỉ thở dài một hơi: "Hắn lại làm loạn cái gì?"

"Không biết, tóm lại... huyện thành Ninh Tắc đã bị chiếm." Ky sĩ nhanh chóng nói: "Xin Dương đại nhân lập tức điều binh, bằng không rất nhiều nơi sẽ bị tàn phá."

Dương Hạc: "Đỗ Văn Hoán đâu? Hiện giờ hắn đang ở đâu?"

Gia đỉnh bên cạnh đi tới gần, thấp giọng nói: "Dương đại nhân,

lần đó Thần Nhất Khôi giết sạch tộc nhân của Đỗ Văn Hoán, ngài lại muốn chiêu an Thần Nhất Khôi, đã chọc tức Đỗ Văn Hoán, hiện tại hắn căn bản không nghe mệnh lệnh của ngài nữa, không điều động được hắn."

Dương Hạc: "..."

An tĩnh quỷ dị, vài giây sau, Dương Hạc: "Tào Văn Chiếu đâu? Hiện giờ hắn đang ở đâu?"

Một bộ hạ tiến lên một bước: "Báo, Tào Văn Chiếu đang truy sát tàn quân của Vương Gia Dận, ngay ở phụ cận Tấn Dương."

Dương Hạc: "Bảo hắn trước tiên đừng đuổi nữa, dù sao thì Vương Gia Dận đã chết, tàn quân cũng không đủ gây sợ hãi, thả cho đám lính tôm tướng cua đó một con đường sống, bảo hắn lập tức trở về Thiểm Tây, thu thập Thần Nhất Khôi."

Bộ hạ hành lễ, vội vàng rời đi.

Dương Hạc quay sang Hình Hồng Lang than: "Hình tướng quân, chuyện vừa rồi, cô cũng nghe rồi đó, ài! Đây thật sự là... Cô tuyệt đối đừng học Thần Nhất Khôi kia, thay đổi thất thường, chỉ cần cô an tâm nương nhờ triều đình, triều đình nhất định sẽ không bạc đãi cô. Bản quan phải nhanh chóng trở về Thiểm Tây đi xử lý chuyện của Thần Nhất Khôi rồi, cáo từ trước, những việc sau đó, cô và tri châu Bồ Châu thương lượng tiếp đi."

Nói xong, Dương Hạc vội vàng lên đường, dẫn theo Hạ Nhân Long mau chóng chạy về Thiểm Bắc.

Hình Hồng Lang và Bát Địa Thỏ liếc nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì mới tốt.

Nhưng trái lại tri châu Bồ Châu Thu Thiên Phiên đi tới gần, quay về Hình Hồng Lang ôm quyền: "Hình tướng quân, sau này hai người chúng ta một văn một võ, quản lý nơi đây, xin Hình tướng

quân chiếu cố nhiều hơn." lần so với Vương Quốc Trung, quả thật có thể gọi là vẻ mặt ôn hoà.

Cái này gọi là gì?

Chủng qua đắc qua, chủng đậu đắc đậu.

Làm việc tốt, làm người tốt, thái độ của người khác đối với ngươi tự nhiên cũng sẽ tốt.

Mà có một số người cách làm người có vấn đề, đi tới đâu cũng cảm giác được thái độ của người khác đối với hắn không tốt. Vì sao? Bởi vì hắn cũng chỉ xứng nhận được ác ngữ tương hướng của người khác.

Hình Hồng Lang quay sang Thu tri châu ôm quyền: "Vậy chúng ta phải chiếu cố nhiều hơn rồi."

Thu tri châu lập tức đổi giọng, đè thấp giọng nói: "Thật ra bản quan cũng phái người hỏi thăm rồi, Hình tướng quân thế mà làm xưởng dệt tại bến tàu, chao ôi, bến tàu đó của cô được mấy người? Không bằng vào trong thành Bồ Châu làm một cái xưởng dệt đi, trong thành nhân khẩu nhiều, cô thuê công nhân cũng dễ."

Hình Hồng Lang cười hì hì: "Thu đại nhân, đây chính là ông nói, tôi thật sự sẽ qua đây mở xưởng dệt à."

Thu tri châu cười hắc hắc: "Tới đi, tới nhanh đi, bản quan nhìn những nạn dân này mà nhức đầu, tốt nhất là cô đưa hết họ vào xưởng của mình đi."

Hình Hồng Lang đè thấp giọng nói: "Lão nương dã tâm rất lớn, còn muốn xây xưởng xi măng, xưởng phân hóa học, đào khoáng, đúc gang, xưởng mộc, xưởng gốm sứ... Dù sao thì ông cũng biết, trước đây lão nương là thương nhân muối, thích nhất chính là kiếm tiền, lão nương hận không thể gom hết tiền trong thiên hạ vào trong túi mình, tốt nhất là lão bách tính cả thành đều tới làm

công hết cho lão nương."

Thu tri châu nghe vậy mừng rỡ: "Như vậy rất tốt, như vậy rất tốt, cô liều mạng xây đi, cứ xây thoải mái, đào núi đào khoáng gì đó cứ làm tuỳ thích, bản quan ở đây bảo đảm tất cả đều duyệt cho cô. Dù sao thì thời buổi này không trồng ra lương thực, tất cả lão bách tính đều không có việc làm, mỗi người đều dõi mắt trông chờ bản quan phát cháo cho họ, bản quan còn cái rắm ý mà phát. Cô lôi hết bọn họ đi làm công đi, chỉ cần có thể trả được tiền công, bản quan giơ hai tay hai chân hoan nghênh."

Hình Hồng Lang: "Hắc hắc hắc!"

Thu tri châu: "Hắc hắc hắc!"

Hai người chỉ chớp mắt như thế liền đạt thành hiệp nghị biến tất cả nạn dân đều thành người làm công, đáng thương các lão bách tính Bồ Châu ma trảo tới bọn họ...

Tuy nhiên, khi họ bị bóng ma này bắt lấy, không chỉ không cảm giác được đau khổ, trái lại còn cảm thấy rất phấn khởi.

Bởi vì, cho dù chủ nghĩa tư bản có muôn vàn chỗ không phải, nhưng vẫn mạnh hơn một chút so với chủ nghĩa phong kiến.

Cùng lúc đó, nam bộ Tấn Dương, núi Thần Nông.

Lý Tự Thành suất lĩnh đội lão Bát từ Mễ Chỉ theo hắn đi ra đánh thiên hạ, đang liều mạng chạy trốn.

Hắn vừa mới bị bại trận rất thảm liệt!

Đội Lão Bát mặc dù dũng mãnh tàn nhẫn, thế nhưng đụng phải thiết ky Quan Ninh do Tào Văn Chiếu suất lĩnh thì chỉ có nước bị treo lên đánh.

Tào Văn Chiếu một trận liền phá tan đội lão Bát, đánh cho Lý

Tự Thành bỏ mũ giáp mà chạy, chỉ có thể chạy trốn vào núi Thần Nông, mà Tào Văn Chiếu còn ở phía sau tiếp tục truy kích, căn bản không dự định buông tha hắn.

Chương 523: Vải bông Bồ Châu

Chương 523: Vải bông Bồ Châu

Lý Tự Thành dẫn đội bò lên trên một sườn núi nhỏ, thật sự bò không nổi nữa rồi, tất cả bộ hạ đều mệt đến nỗi thở không ra hơi.

Sau khi Vương Gia Dận chết, đại quân lưu khấu tan tác, phân tán khắp nơi, quan binh khắp nơi truy kích và tiêu diệt, Tào Văn Chiếu chọn đại một mục tiêu rồi bắt đầu đuổi tới cùng, kết quả Lý Tự Thành vận khí không tốt, không biết vì sao lại bị Tào Văn Chiếu chọn trúng.

Tào Văn Chiếu đánh cho Lý Tự Thành chỉ biết đường mà chạy, không lo được đi cướp của lão bách tính, lương thực bắt đầu eo hẹp.

Không có lương thực, sẽ không có sức lực, ngay cả chạy trốn cũng càng lúc càng khó.

Hắn biết, còn tiếp tục bị đuổi như vậy, hắn sẽ không chống cự nổi nữa.

Nhìn quân Tào Văn Chiếu ở dưới chân núi đang dự định vào núi, Lý Tự Thành không khỏi than thở: "Không nghĩ tới Lý Tự Thành ta vậy mà lại chết ở chỗ này."

Đúng lúc này, phía sau quân Tào Văn Chiếu đột nhiên có một tín sứ chạy vội tới, tín sứ kia chạy ào vào chủ doanh của Tào Văn Chiếu, không bao lâu, quân Tào Văn Chiếu liền ngừng bước tiến, không vào núi nữa, quay đầu... rời núi!

Lý Tự Thành: "Ơ, đã xảy ra chuyện gì?"

Đứa cháu Lý Quá của hắn từ bên cạnh thò đầu ra, mừng rỡ nói: "Thúc, Tào Văn Chiếu rút rồi, thật tốt quá, chúng ta được cứu rồi, ha ha ha, Tào Văn Chiếu hắn rút rồi."

Mọi người trong đội lão Bát mừng rỡ, ở trên đỉnh núi vui quá mà khóc, thậm chí có người nhịn không được bắt đầu nhảy múa, nhảy vài cái nhưng bởi vì chưa được ăn no, phịch một cái ngã xuống đất.

Lý Tự Thành nhìn theo Tào Văn Chiếu đi xa, thở dài nói: "Chắc là một lộ nghĩa quân khác gây ra đại loạn, Tào Văn Chiếu vội vã đi thu thập người có uy hiếp lớn hơn... Cái gọi là súng bắn chim đầu đàn, ai càng loạn, người đó sẽ trở thành trọng điểm công kích của quan binh. Sau này đội lão Bát chúng ta nhất định phải ghi nhớ kỹ, khép mình hành sự, đừng khiêu khích quan binh chú ý." -

"Mưa rồi! Trời mưa rồi!"

Trong thành Bồ Châu, một nông dân chạy như điên vào cửa thành, điên cuồng mà hét lên với các nạn dân trong thành: "Mưa rồi, phía tây trời mưa rồi."

Nghe tiếng la, lượng lớn nạn dân chấn động, nhưng chấn động qua đi, càng nhiều người hơn lại không tin: "Sao có thể được?"

Nạn hạn hán đã quá lâu, khiến lão bách tính cũng không dám tin tưởng thế giới này còn mưa.

Có điều, người nông dân thứ hai đi vào, người nông dân thứ ba đi vào...

Càng không ngừng có người chạy vào thành, rống lên: "Phía tây trời mưa rồi!"

Lần này không cho phép mọi người không tin nữa.

Lượng lớn nạn dân đang ăn xin trong thành bắt đầu đổ về phía

cửa thành phía tây.

Ở đây phải nhắc đến một chút cây nông nghiệp đặc sản của Bồ Châu: Cây bông!

[Bồ Châu Phủ Chí] ghi lại: "Tuế vô lâm lạo, cập Hà Thủy sở bại, tắc đại thu ôn nhứ."

Nói chính là chỉ cần năm nào được mùa thì cây bông nơi đây sẽ được bội thu.

Tiếc nuối chính là, từ khi hạn hạn kéo tới, ở đây đã rất lâu rất lâu không thu hoạch được cây bông rồi, hiện tại mưa vừa đến, các nông dân hoan hô nhảy nhót, không ít người chạy như điên về trong nhà, cũng mặc kệ hiện tại có phải thời kỳ thích hợp gieo trồng hay không, trước tiên chạy ào xuống ruộng, dùng cuốc cuốc hai cái cũng tốt.

Đúng lúc này, nông dân liền trông thấy hai cu li tay chân lanh lẹ khiêng một chiếc kiệu, ngồi phía trên ghế là một người mặc trang phục văn sĩ. Phía sau họ còn có một đám người đi theo, đang đẩy mấy cái xe, trên xe còn phủ vải dầu chống mưa.

Đoàn người này tắm mưa, dọc theo bờ ruộng đi tới.

Các nông dân bên ruộng bông ngừng tay, nông dân như bọn họ, vừa nhìn thấy người mặc áo văn sĩ, được người khiêng đi, chỉ biết đó là "đại lão gia", không trêu chọc được.

Khi đại lão gia đi ngang qua, họ tốt nhất là ngoan ngoãn khoanh tay đứng trang nghiêm, nếu như biểu hiện không đủ cung kính, bị lão gia sai gia nô đánh chết khiếp là cũng có khả năng. Tình huống tốt nhất chính là đại lão gia vội vàng đi ngang qua, đi càng xa càng tốt, đừng tới để ý tới bọn họ là tốt nhất. nửa là sẽ gặp chuyện không may.

Nhưng mà...

Sợ cái gì tới cái đó!

Kiệu của đại lão gia thật sự dừng ở trước mặt họ.

Các nông dân trồng bông sợ giật mình, run rẩy: "Lão gia... có... có chuyện gì?"

"Đại lão gia" mở miệng nói, giọng điệu còn rất ôn hòa: "Mặc dù ta ngồi kiệu, nhưng cũng không phải vì ta là lão gia mới ngồi kiệu. Ta bởi vì sức khoẻ kém, có bệnh suyễn, bước đi nhiều sẽ thở không nổi, cho nên hai vị đại ca hảo tâm này mới khiêng ta đi. Các ngươi đừng gọi ta lão gia, ta gọi Triệu Thắng, các ngươi gọi ta Triệu tiên sinh là được."

Các nông dân đâu chịu tin, đây khẳng định là một đại lão gia, nhưng cho dù đại lão gia nói dối thì cũng phải nghe, vội vàng nói: "Triệu tiên sinh!"

Triệu Thắng: "Ta nghe Hình tướng quân nói, ở chỗ các ngươi cây bông rất phát triển? Các ngươi đang làm đất, cũng là ruộng bông."

Các nông dân vội vàng trả lời: "Đúng vậy."

Triệu Thắng ngẩng đầu nhìn bầu trời: "Hiện tại đã là mùa thu rồi, lúc này gieo bông có thể được sao?"

Các nông dân tội nghiệp lắc đầu: "Mùa trồng bông tốt nhất chính tháng tư, hiện tại trời mới mưa, khẳng định là trồng không được bông, chúng tôi cũng chỉ nhìn thấy trời mưa nên sướng quá, đi ra tiện tay cuốc mấy cái."

Triệu Thắng gật đầu, mặc dù hắn là thư sinh, nhưng tri thức tương quan đến làm ruộng cũng rất phong phú. Đây là ưu thế của thư sinh nghèo, hơn nữa những năm gần đây hắn vẫn luôn hỗ trợ nông dân các nơi làm ruộng, tri thức chuyên nghiệp phương diện này liền càng nhiều.

Triệu Thắng nở nụ cười: "Mọi người nghe qua một bài hát thiếu nhỉ chưa? Mùa đông cải tạo đất, năm sau lại trồng bông, đông nhàn lại tưới tiêu, trồng bông không tốn sức, vụ đông thêm tưới nước, sâu ít sản lượng cao."

Các nông dân đều ngẩn ra: "Chưa từng nghe qua bài hát này, thế nhưng việc nói bên trong ít nhiều cũng biết một chút."

Triệu Thắng lại gật đầu, các nông dân có kinh nghiệm làm ruộng của mình, đây là khẳng định. Thế nhưng kinh nghiệm của các nông dân thường thường không được hệ thống, họ làm hoàn toàn bằng kinh nghiệm, làm như vậy cũng không khoa học. người trồng cây bông năm sau rất tốt..."

Các nông dân trồng bông: "..."

Không quá tin tưởng lắm.

Triệu Thắng cười nói: "Như vậy đi, ta và mọi người ký một khế ước, mọi người theo phương pháp của ta nói trồng cây bông, nếu như thu hoạch bông sang năm không bằng trong năm bình thường của mọi người, ta sẽ bỏ tiền bồi thường, nếu như thu hoạch của mọi người vượt trong năm bình thường, bông mọi người trồng ra chỉ có thể bán toàn bộ cho ta. Đương nhiên, giá ta thu mua là công bằng, sẽ thu theo tiêu chuẩn giá thị trường."

Vừa nghe phương án này, hình như còn được lợi.

Các nông dân thoáng động não một chút, liền phát hiện, phương án này đối với mình chỉ có lợi mà không có hại. Nếu như thất bại đã có hắn bồi thường, nếu như thành công, mình có thể trồng ra được nhiều bông hơn, kiếm nhiều tiền hơn, vả lại không cần lo lắng vì vấn đề tiêu thụ bông nữa.

Thế nhưng, phải làm gì mới có thể tin được người này chứ? Vạn nhất hắn gạt chúng ta?

Họ đang nghĩ tới đây, liền nghe được Triệu Thắng mỉm cười nói: "Chúng ta đến Phổ Cứu tự, sẽ do Chiến Tăng đại sư bảo đảm, ký khế ước trước mặt Phật tổ, thế nào?"

Lần này các nông dân không cần suy nghĩ: "Được!"

Chương 524: Cao Nhất Diệp tới

Chương 524: Cao Nhất Diệp tới

Có cao tăng của Phổ Cứu tự bảo đảm, công việc phát triển của Triệu Thắng trở nên đơn giản hơn nhiều, không cần thời gian mấy ngày, rất nhiều nông dân trồng bông dã ký khế ước với Triệu Thắng.

Sau đó, một màn "phong trào nông nghiệp mới" liền được triển khai.

Chăm sóc ruộng đất, làm đồng, tưới tiêu, bón phân, cho vụ đông.

Toàn bộ nông thôn phía tây thành Bồ Châu đều trình diễn cảnh tượng vui sướng.

Tiếc nuối chính là, nông thôn phía đông lại không được.

Tầm nhìn của Thiên Tôn còn chưa mở đến bên này, bên này vẫn chưa thấy một giọt mưa.

Các nông dân trồng bông phía đông thấy được cảnh tượng phía tây, cảm giác nội tâm phải chịu bạo kích một vạn điểm. Tuy nhiên, họ cũng không biết chính là, sau khi các nông dân phía tây thành Bồ Thành nhận được cứu vớt, vô số điểm sáng từ trên người họ bay lên, từ từ đổ vào trong hộp, vì vậy tầm nhìn của cái hộp lại từ từ bắt đầu mở rộng.

Không mất bao lâu, phía đông cũng tiến vào tầm nhìn của Lý Đạo Huyền.

Tứ hải long vương, tới!

Cứ như vậy, toàn bộ Bồ Châu, đều bắt đầu hưởng thụ được ân huệ của Thiên Tôn, nước mưa tới, đại địa sinh cơ bừng bừng, các nông dân trồng bông lòng đầy nhiệt tình, bắt đầu ra sức chuẩn bị.

Đúng lúc này. ...

Đại chiến thuyền của thôn Cao Gia đã cập bờ tại bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ, Cao Nhất Diệp trong bộ bạch y, còn đeo các loại trang sức quý giá, thoạt nhìn ung dung lộng lẫy, từ trên thuyền nhảy xuống, đặt chân lên thổ địa Sơn Tây.

Đi thuyền cùng nàng còn có hai vị cô nương Thu Cúc, Đông Tuyết vẫn luôn theo bên cạnh, cùng với Trịnh Cẩu Tử chịu trách nhiệm làm hộ vệ cho nàng.

Đoàn người vừa mới rời thuyền, đã thấy Bát Địa Thỏ thình lình ở đâu nhảy ra, cười ha ha: "Cẩu Tử, Cẩu Tử, ngươi rốt cuộc tới rồi, không có ngươi, ta cứ cảm thấy thiếu thiếu cái gì."

Trịnh Cẩu Tử tức giận nói: "Trước tiên chào hỏi thánh nữ đại nhân đi."

Cao Nhất Diệp cười hì hì: "Chao ôi, không cần chú ý như thế, ta cũng không phải người để ý."

Bát Địa Thỏ: "Cẩu Tử ngươi xem, thánh nữ đại nhân người ta không để bụng đâu."

Trịnh Cẩu Tử cũng cười theo.

Bát Địa Thỏ: "Cơ mà, lần này thánh nữ đại nhân tới Sơn Tây là làm cái gì?"

Cao Nhất Diệp chu miệng nói: "Thiên Tôn nói, thành Bồ Châu nổi tiếng sản lượng bông dồi dào, là nơi sản sinh bông vô cùng nổi tiếng của khu vực Trung Nguyên, chúng ta phải nắm chặt tài nguyên bông bên này, thành lập một căn cứ bông quy mô lớn,

đồng thời cũng chuyển nguyên ngành công nghiệp kéo sợi qua đây."

Bát Địa Thỏ: "A, thôn Cao Gia không phải chưa bao giờ thiếu cây bông sao? Bông bên trong thôn khố dùng thế nào cũng không hết được."

Nghe được mấy chữ thôn khố này, khuôn mặt Cao Nhất Diệp hơi đỏ lên! Thiên Tôn vẫn biết nàng đang trộm bông của thôn khố, hơn nữa theo trình độ quản lý vật tư của thôn khố càng ngày càng cao, toàn bộ vật phẩm ra vào thôn khố đều thống kê càng lúc càng tường tận, Tam Thập Nhị và Đàm Lập Văn cũng phát hiện nàng đang trộm bông.

Thế nhưng mọi người biết thì biết, cũng không trách nàng.

Tam Thập Nhị sẽ lén báo cáo cho Thiên Tôn số lượng bông thiếu hụt của thôn khố, mà Thiên Tôn sẽ lén ban thưởng một số bông để bổ sung vào phần Cao Nhất Diệp trộm đi, để tránh sổ sách của thôn khố không khớp.

Mọi người cùng nhau cố sức nuông chiều nàng!

Việc này thật đúng là có chút xấu hổ.

Thu Cúc đứng phía sau nàng lại nhếch mày, quay sang Bát Địa Thỏ mắng: "Bông trong thôn khố đều là Thiên Tôn ban cho, xưa nay chúng ta toàn dựa vào bông của Thiên Tôn ban cho để làm kéo sợi, điều đó rất không bền vững. Thiên Tôn nói, sau này bông của chúng ta phải làm được tự cấp tự túc, đừng để lão nhân gia hắn ngài lại phải bận tâm thả bông trên trời xuống nữa, cho nên Bồ Châu này cực kỳ quan trọng."

Bát Địa Thỏ thè lưỡi: "Thì ra là thế, cho nên thánh nữ đại nhân qua đây để phát triển ngành trồng bông và kéo sợi sao?"

Cao Nhất Diệp cười: "Không phải là ta làm, ta không biết mấy

cái này. Là Thu Cúc tới phụ trách, lần này ta đi cùng cô ấy qua đây thôi."

Tứ đại thư ký lúc trước mua trong huyện thành Trừng Thành, Xuân Hồng hiện tại ở tiệm vải thôn Cao Gia, phụ trách tổ chức và hỗ trợ các nữ nhân kinh doanh tiêm vải cùna với các nỨ nhân làm ra rất nhiều! eản nahiên lớn.

Hạ Vũ thì ở huyện thành Trừng Thành, tổ chức các nữ nhân phát triển ngành thêu Trừng Thành, dùng các sản phẩm thêu tuyệt đẹp để thu bạc của các quan to quý nhân Tây An.

Hiện tại Thu Cúc cũng muốn đi ra tự đảm đương một phía.

Cao Nhất Diệp từ lâu đã trở thành bằng hữu với bốn vị thư ký, Thu Cúc muốn đi ra quản lý một phương sự nghiệp, nàng sao lại không tới cổ vũ chứ.

Trịnh Cẩu Tử cười nói với hắn: "Nếu thánh nữ đại nhân đã tới rồi, ngươi cũng nên về đội, tiếp tục làm hộ vệ cho thánh nữ đại nhân đi, lại đây, hai huynh đệ chúng ta tiếp tục."

Bát Địa Thỏ cười ha ha một tiếng, đã đứng đến bên cạnh Trịnh Cẩu Tử, hai người một trái một phải bảo vệ phía sau Cao Nhất Diệp cách một bước.

Vì vậy, Cao Nhất Diệp phía trước, hai vị cô nương như nha hoàn đỉi theo, phía sau nữa là một trăm hộ vệ vũ trang hạng nặng, tư thế này đi trên đường phố, còn đáng sợ hơn cả trận thế của Triệu Thắng.

Người khác thấy Triệu Thắng còn tưởng rằng hắn là đại lão gia ở nông thôn, ngồi kiệu mà, đẳng cấp cũng chỉ tương đương với lão gia ở nông thôn.

Mà thấy điệu bộ này của Cao Nhất Diệp, lại sẽ cảm thấy nàng là phu nhân của đại quan, tuyệt đối không phải là một tiểu quan

hương thân bình thường có thể so được.

Khi nàng dẫn theo đại đội ngũ đi tới thành Bồ Châu, tri châu Thu Thiên Phiên cũng bị làm cho giật mình, nghe được một bộ hạ báo lại, nói có nữ nhân số 1 như thế đã tới, Thu Thiên Phiên vội vàng từ trong nha môn tri châu chạy ra, trước tiên trốn ở xa quan sát một lát, sau đó liền không hiểu ra sao: "Nữ nhân này là thần thánh phương nào, từ đâu đột nhiên chạy đến? Tên thủ hạ phế vật của Hình Hồng Lang, gọi là Thỏ gì đó, sao lại chạy đi làm hộ vệ cho nữ nhân này rồi? Hắn theo Hình Hồng Lang chiêu an, hiện tại coi như là võ quan triều đình, làm hộ vệ cho một nữ nhân còn ra thể thống gì?"

Bộ hạ thấp giọng nói: "Nếu nữ nhân này là thê tử của vị quan nào càng lớn hơn, vậy thuyết phục rồi. Nhìn điệu bộ này của cô ta, ít nhất cũng phải là nhị phẩm cáo mệnh của triều đình, không, nhất phẩm cáo mệnh. .

Thu Thiên Phiên cẩn thận nghĩ lại, chắc là đúng rồi? Kiểu gì cũng là một cáo mệnh?

Hắn vội vàng sửa sang lại quan phục của mình, từ chỗ ẩn thân đi tới châu Bồ Châu Thu Thiên Phiên, không biết phu nhân ngài. . ."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Tiểu nữ tử Lũng Tây Lý thị."

"Lũng Tây Lý thị?"

Bốn chữ này hù cho Thu Thiên Phiên giật mình, không thể nào? Không phải là Lý thị kia chứ? Lý thị còn có hậu nhân? Không có khả năng a! Thế nhưng nhìn điệu bộ này của nàng, tuyệt không khoa trương.

Thu Thiên Phiên dời ánh mắt lên người Bát Địa Thỏ, muốn nghe giải thích.

Bát Địa Thỏ cười: "Lý thị vẫn luôn làm ăn với Hình đại đương

gia nhà ta... a... xin lỗi, là Hình tướng quân, là mối làm ăn quan trọng tại Thiểm Tây của chúng tôi, lần này cô ấy tới Bồ Châu chỉ là giải sầu, thuận tiện làm chút sinh ý. Hình tướng quân liền mệnh lệnh bản tướng quân đi cùng."

Thu Thiên Phiên bừng tỉnh: "Thì ra là thế."

Bát Địa Thỏ nói tiếp: "Tri châu đại nhân không phải nói, để cho Hình tướng quân nhà ta làm đủ loại nhà xưởng, làm sinh ý nhiều lên, tuyển dụng nạn dân nhiều lên sao? Việc này, phải hoàn toàn dựa vào trên người Thiểm Tây Lý thị rồi."

Giờ thì Thu Thiên Phiên đã hiểu: Nói nửa ngảy, là thần tài tới rồi.

Chương 525: Xưởng của ông bán cho tôi đi

Chương 525: Xưởng của ông bán cho tôi đi

Thu Thiên Phiên dứt khoát ngay cả công việc của mình cũng mặc kệ, dù sao thì công việc của hắn chính là làm tốt dân sinh Bồ Châu, mà thần tài chính là dân sinh, cho nên ở cùng thần tài, liền tương đương với làm công việc bản chức.

Thu Thiên Phiên đi bên cạnh Cao Nhất Diệp, vừa đi còn vừa cười giới thiệu cho nàng: "Mời Lý phu nhân xem, xưởng kéo sợi bên kia là xưởng tốt nhất của Bồ Châu chúng tôi, bên trong có hơn 50 máy kéo sợi bông, không thua xưởng bên Giang Nam. Chẳng qua, khụ... Hai năm nay không có bông để khởi công, đã tạm thời bỏ hoang, nhưng máy kéo sợi bông bên trong vẫn còn, sang năm có bông rồi, chủ xưởng chỉ cần vệ sinh máy kéo một chút là có thể khởi công rồi."

Cao Nhất Diệp mỉm cười gật đầu, đi theo Thu Thiên Phiên cùng tiến vào xưởng tham quan.

Chủ xưởng cười bồi đứng ở một bên, mấy năm không khởi công, chủ xưởng thật ra đã gần tới biên giới phá sản, cuộc sống cũng rất khó khăn, thoạt nhìn dường như đã già đi mười tuổi.

Nhưng đối mặt tri châu đại nhân, cùng với quý phu nhân không biết không biết từ đâu tới nhưng vừa nhìn đã biết là nhà có tiền, hắn cũng không dám có chút chậm trễ, cố gắng nặn ra nụ cười.

Đang cười hớn hở, liền nghe được Cao Nhất Diệp lên tiếng:

"Máy kéo sợi của xưởng này lạc hậu quá rồi, kỹ thuật lạc hậu một đời, hiệu suất không được."

Chủ xưởng nụ cười cứng đờ: "..."

Cao Nhất Diệp quay đầu nói với chủ xưởng: "Xưởng thế này có bao nhiêu nhà? Toàn thành tổng cộng có bao nhiêu máy kéo sợi bông?"

Chủ xưởng: "Quy mô lớn như vậy, chỉ có một nhà ta, nhà khác máy kéo sợi ít hơn của ta, toàn bộ xưởng cộng lại, cũng chỉ sáu bảy trăm máy kéo sợi bông thôi."

Cao Nhất Diệp lại hỏi: "Sáu bảy trăm máy này, vào mua thu hoạch bông, có đáp ứng được không?"

Chủ xưởng xấu hổ nói: "Mỗi mùa thu hoạch hằng năm có chút xử lý không kịp, nhưng nếu không phải mùa thu hoạch, chỉ là trong năm bình thường, sáu bảy trăm máy là đủ rồi."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Đại thúc, tôi thấy xưởng kéo sợi này của ông kinh doanh cũng không tốt lắm, dứt khoát bán cho tôi đi. Mặc dù hiện tư sang năm mới có thể gieo bông năm đầu, còn phải hơn nửa năm nữa mới có thể thu hoạch, nói cách khác, xưởng này của ông còn phải bỏ không tới một năm nữa."

Lời này có lý, vả lại tri châu đại nhân đang ở bên cạnh chứng kiến, cũng không cần sợ đụng phải lừa đảo, chủ xưởng cũng không do dự nhiều, lập tức gật đầu: "Được!"

Vì vậy đôi bên lập tức viết chứng từ, giao bạc, chỉ nháy mắt xưởng kéo sợi đã đổi chủ, đông gia hiện tại đã thành Thu Cúc.

Thu Thiên Phiên ở bên cạnh nhìn, nghĩ thầm: Lý phu nhân này rất có phong thái, mua xưởng dệt lớn như vậy, trên khế ước lại không hề để tên mình, mà là để tên của nha hoàn Thu Cúc. Bởi vậy có thể thấy được, Lý gia sản nghiệp cực lớn, đây chỉ là một xưởng

kéo sợi cũng không xứng viết xuống tên của nàng, chỉ dùng tên một nha hoàn quản lý là đủ rồi.

Chủ xưởng cầm bạc rời đi.

Cao Nhất Diệp liền cười nói với Thu Cúc: "Giờ thì, ngươi dừng chân ở bên này rồi. Sau này không ở bên cạnh ta nữa, ta sẽ rất nhớ ngươi."

Thu Cúc cũng có chút buồn bã: "Ta cũng sẽ nhớ ngài, may mà có Đông Tuyết còn đi cùng ngài."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Hiện tại ngươi có một xưởng kéo sợi rồi, dự định làm sao?"

Thu Cúc cười hì hì: "Ta muốn trước tiên tính toán một chút hiệu suất của loại máy kéo sợi bông lạc hậu này, lại dùng máy kéo sợi bông tiên tiến của chúng ta để tính toán một chút, sau đó có thể tính ra, khi sản lượng bông ở đây sang năm tăng gấp đôi, thì cần bao nhiêu máy kéo sợi bông kiểu mới để có thể bảo đảm xử lý bình thường. Sau đó thừa dịp trước khi năm tới đến, tìm các thợ mộc đặt làm thêm cho đủ máy kéo sợi kiểu mới."

Thu Thiên Phiên trong lòng hiếu kỳ: ổ? Cô ta tính toán dựa theo sản lượng bông tăng gấp đôi? Lấy đâu tự tin sang năm ở đây sản lượng bông sẽ tăng gấp đôi chứ?

Hắn nghĩ thầm: Ta phải mở miệng khuyên nhủ hai tiểu cô nương này, đừng mù quáng đầu tư, quá lãng phí tiền.

Đang muốn mở miệng thì...

Liền nghe được Đông Tuyết cười nói: "Tam tỷ muốn ở đâu đặt máy kéo sợi bông kiểu mới? Nếu như đặt bên Thiểm Tây, thì phải dùng thuyền chở qua đây, rất phiền phức."

Thu Cúc: "Việc này còn không đơn giản? Trở về đưa mấy sư

phó thợ mộc cao cấp qua đây, cũng mở một xưởng mộc thật lớn bên thành Bồ bông kiểu mới cứ ở bên cạnh chế tạo thôi."

Nghe đến đó, trong lòng Thu Thiên Phiên nao nao: Họ còn muốn làm nguyên một xưởng mộc, vậy bản quan có cần khuyên bảo họ không đây?

Đang do dự.

Thu Cúc nói: "Ít nhất phải có được một hai trăm thợ mộc, sau này chúng ta còn phải làm rất nhiều thứ."

Đông Tuyết: "Ừ, tiền công trả cho họ cao một chút, để cho họ tăng cường làm việc, còn phải chuẩn bị lượng lớn công nhân vận chuyển, chặt cây nữa. Làm máy kéo sợi cũng không chỉ cần gỗ, bên trong cũng có không ít linh kiện bằng sắt, còn phải thuê một vài thợ rèn tới làm linh kiện."

Vừa nghe nói như thế, Thu Thiên Phiên không nói nữa.

Xưởng kéo sợi này của họ, sẽ kéo theo bao nhiêu sản nghiệp tương quan chứ? Chuyện có ơn đối với lão bách tính bản địa, hắn là quan phụ mẫu bản địa đương nhiên không thể làm rối lên. Được thôi, tiểu cô nương, các người liều mạng đầu tư đi, các người bị lỗ tiền hay không, bản quan cũng không để ý, trước tiên lo cho lão bách tính mới là đạo lý.

Hắn đang nghĩ tới đây, bên ngoài đột nhiên có một nha dịch chạy vào, hét lớn: "Tri châu đại nhân, việc lớn không tốt, núi Kê Quan Thủy Dục khẩu đã xảy ra sự cố, cửa hầm đã bị đổ, có người nói bên trong có hơn 50 thợ mỏ chưa kịp chạy ra."

Những lời này khiến Thu Thiên Phiên giật mình: "Ôi trời, mau tổ chức dân phu, đào đất đưa họ ra."

Thủy Dục khẩu núi Kê Quan, là nơi sản sinh quặng sắt quan trọng nhất của Bồ Châu, ở chỗ này có quặng sắt ở tầng thấp của

bề mặt trái đất chất lượng rất tốt.

Đương nhiên, thứ này đối với bề mặt trái đất mà nói rất thấp, đối với nhân loại mà nói cũng không thấp, quan phủ kinh doanh quặng sắt này chỉ có đào, đào cả mấy trăm năm, đã sớm đào tới chỗ sâu trong lòng đất rồi.

Thứ này một khi sụp đổ, hậu quả hết sức nghiêm trọng, cho dù hiện đại, thợ mỏ bên trong cũng là cửu tử nhất sinh, mà ở cổ đại, đó chính là thập tử linh sinh.

Mặc dù Thu Thiên Phiên miệng nói rồi tổ chức người đào, nhưng trong lòng đã coi những thợ mỏ này thành người chết rồi.

Nghe đến đó, Cao Nhất Diệp cũng không khỏi nhíu mày. Đúng lúc này, nàng nghe được từ vị trí xương quai xanh mình truyền đến giọng nói rất nhỏ của Thiên Tôn: "Chúng ta đi cứu người."

Can Nhất Diên eúi đầu nhìn Thiên Tên thêu trên v nhục chỗ vi1ng quai xanh rồi gật đầu, sau đó ngẩng đầu nói với Thu Thiên Phiên: "Tri châu đại nhân, Thủy Dục khẩu núi Kê Quan ở đâu? Tôi muốn đi xem, xem có thể giúp chút sức lực cứu mấy thợ mỏ không?"

Thu Thiên Phiên lắc đầu nói: "Nếu mỏ sắt đã sụp đổ, phụ cận sẽ rất nguy hiểm. Lý phu nhân vẫn là đừng tới nơi nguy hiểm đó."

Cao Nhất Diệp chỉ vào một trăm hộ vệ phía sau mình: "Ta ở đây có không ít nhân thủ, nói không chừng có thể giúp được."

Chương 526: Tránh ra, chúng tôi tới cứu

Chương 526: Tránh ra, chúng tôi tới cứu

Thu Thiên Phiên nhìn quý phu nhân này không nghe khuyên bảo, cứ đòi đi đến nơi nguy hiểm khỉ ho cò gáy đó. Hắn cũng sẽ không khuyên nhiều, tiện tay chỉ phương hướng: "Quặng sắt Thủy Dục khẩu núi Kê Quan cách thành cũng không xa, nằm ở ngoài năm dặm phía tây nam, ra khỏi cửa thành nam sau đó dọc theo quan đạo đất vàng đi năm dặm, trèo lên một sườn núi là đến."

Hắn chỉ phương hướng xong, vội vàng về nha môn tri châu, gọi sư gia tổ chức dân phu một lần nữa đào lên mỏ sắt. Không chỉ là vì cứu người, cũng là vì mỏ sắt sau này còn có thể tiếp tục khai thác, đây chính là mỏ sắt của quan phủ, không thể sụp rồi sẽ không quản.

Cao Nhất Diệp thì vội vàng đi ra xưởng kéo sợi, bên ngoài sớm có hộ vệ chuẩn bị sẵn xe ngựa cho nàng. Ba nữ nhân chui vào xe ngựa, hơn một trăm hộ vệ thì tất cả đều có ngựa, họ cùng nhau xoay người lên ngựa đi theo ra ngoài, đoàn người hướng về mỏ sắt Thủy Dục khẩu núi Kê Quan.

Khoảng cách năm dặm thoáng cái đã qua, lại trèo lên một sườn núi cũng không tính cao. Đến nửa đường, nơi này có một thôn khoáng nhỏ, trong thôn bụi khắp bầu trời, rất nhiều bóng người đang chạy loạn trong bụi như con ruồi không đầu, khắp nơi có người đang khóc la.

Đoàn người Cao Nhất Diệp mới vừa vào thôn, đã bị bao phủ bởi bụi bặm, tầm nhìn căn bản không thể xa được. Chỉ có thể nhìn

thấy thỉnh thoảng có thôn dân mặt mày xanh xao, đang trong tình trạng hoảng loạn chạy qua.

Bát Địa Thỏ đưa tay bắt lấy một thôn dân, lớn tiếng nói: "Không thấy rõ cái gì hết, ở đây rốt cuộc các ngươi bị làm sao vậy?"

Thôn dân kia nói: "Là sườn núi bị sụp kéo tới bụi. Hầm mỏ, hầm mỏ bị chôn vùi rồi, bên trong còn có mấy chục người chưa đi ra."

Bát Địa Thỏ: "Này, không nhìn thấy cái gì hết thì sao mà làm?"

Cao Nhất Diệp: "Đừng nóng vội, Thiên Tôn sắp ra tay rồi! Bảo mọi người nắm lấy những thứ bên cạnh, đừng để bị gió thổi bay."

Các binh sĩ dân đoàn lập tức hiểu ngay, một trăm người đồng thời hô to: "Các hương thân, nắm chặt cây cối bên cạnh, đừng để bị gió to thổi đi."

Lão bách tính tán loạn trong bụi và đang rơi vào hoảng loạn, lúc này cần gấp có người chỉ huy, vừa nghe được có người hô to, liền không hề nghĩ ngợi liền làm theo.

Có người ôm lấy cây bên cạnh, có người ôm lấy cột nhà, có người Ngay sau đó, trên bầu trời một trận cuồng phong thổi tới, bụi bao phủ khắp thôn trong nháy mắt bị thổi không còn một mảnh, tầm nhìn thoáng cái trở nên rõ ràng.

Những người khác cũng không chú ý tới, chỉ có Cao Nhất Diệp vẫn ngẩng đầu nhìn bầu trời. Nàng nhìn thấy, Thiên Tôn cầm một Thiên Tôn cầm một cây quạt siêu to khổng lồ, ở trên bầu trời quạt một cái... Đó chẳng lẽ chính là Quạt Ba Tiêu trong truyền thuyết?

Không không không, khẳng định không phải quạt ba tiêu, tạo hình cây quạt này của Thiên Tôn khá kỳ lạ, phía trên còn vẽ một con quái vật màu vàng, bên cạnh viết ba chữ "Pikachu", cũng

không biết là ý gì. Chẳng lẽ, cây quạt pháp bảo này có tên là "Pikachu".

Lúc này các thôn dân mới nhìn thấy có một đám người tiến vào thôn, dẫn đầu là ba cô nương, vừa nhìn chính là phu nhân và nha hoàn của nhà giàu, phía sau trên trăm hộ vệ, mỗi người trang bị chỉnh tề, vũ trang đến tận răng.

Đoàn người này nhìn qua rất có thực lực, cũng rất khiến người an tâm.

Các lão bách tính vội vàng chạy tới, vây quanh đám người Cao Nhất Diệp, mồm năm miệng mười nói: "Phu nhân cứu mạng!"

"Hầm mỏ bị chôn vùi rồi."

"Rất nhiều người bị nhốt ở."

"Cứu cứu nam nhân của ta đi..."

Cao Nhất Diệp: "Hầm mỏ ở đâu?"

Các thôn dân vội vàng dẫn đường, đoàn người rất nhanh đi tới bên cạnh sườn núi, nơi này có một cái hố to không biết đã đào mấy trăm năm, trên vách hố có một cái động, nhưng cửa động đã bị lượng lớn đất đá bịt kín.

Mọi người không khỏi ngẩng đầu nhìn thoáng qua bên trên, những đất đá này chắc là từ trên sườn núi đổ xuống, cũng không phải từ bên trong động tràn ra, cho nên đất đá chỉ che kín cửa động, nói cách khác, người trong động còn có thể cứu được.

Một đám thôn dân đã xông lên, bắt đầu đào móc đất đá.

Bát Địa Thỏ lớn tiếng nói: "Chúng ta cũng đi hỗ trợ, đào hết đất đá này ra là có thể cứu người ở bên trong ra rồi, mọi người mau động thủ đi."

Trịnh Cẩu Tử lắc đầu: "Đất đá này sụp đổ quá nhiều, dày không biết bao nhiêu, một trăm người chúng ta cộng thêm thôn dân cũng không đến hai trăm người, dựa vào sức người muốn dọn hết số đất đá này đi, phải tốn bao nhiêu thời aian2 Đấn lúc đó người t†trona đông đã chết từ lâu rầ¡" Bát Địa Thỏ: "Vậy phát huy ra sở trường của bản thỏ gia, bản thỏ gia đào một cái lỗ chui vào, lại đón người ở bên trong ra ngoài."

Trịnh Cẩu Tử: "Đừng nói lời ngu ngốc, đất đá này đổ xuống rất rời rạc, không thể nào đào một lỗ nhỏ để chui vào, ngươi cũng sẽ bị chôn sống."

Bát Địa Thỏ: "Trời ơi... Vậy phải làm sao đây?"

Tiểu Thiên Tôn trên xương quai xanh của Cao Nhất Diệp lên tiếng: "Sơ tán lão bách tính, bảo họ đừng dọn nữa, lui ra xa hết đi."

Nghe được Thiên Tôn nói như vậy, người của dân đoàn phấn chấn: "Thiên Tôn muốn đích thân xuất thủ rồi!"

Mọi người vội vàng quát lên với các thôn dân đang vận chuyển đất đá: "Lui ra hết đi, lui ra hết đi, bỏ đi không dọn nữa."

Các thôn dân: "Sao có thể không dọn? Bên trong còn có người mà?"

"Ca của ta còn ở."

"Nam nhân của ta còn ở."

Cao Nhất Diệp: "Mọi người lui hết đi, chúng ta mới thuận tiện cứu bọn họ."

Tướng mạo nàng xinh đẹp, khí chất lại hiển lành, làm cho người ta có một loại cảm giác đặc biệt an tâm, các lão bách tính không muốn tin tưởng binh sĩ dân đoàn, nhưng sẵn lòng tin tưởng Cao Nhất Diệp, liền buông việc trong tay và lui về phía sau.

"Lại xa chút nữa!" Cao Nhất Diệp: "Tất cả đều rời xa 30 mét... không, hơn mười trượng!"

Hiện tại Thôn Cao Gia đã bắt đầu dùng "mét" làm đơn vị chiều dài, nhưng người ngoài thôn còn chưa biết cái gì "mét", đành phải đổi dùng trượng.

Các thôn dân có chút không rõ tình huống, nghĩ thầm: Cho dù chê chúng ta cản trở, cũng không cần lui xa như vậy chứ? Chúng ta đứng gần một chút, còn có thể hỗ trợ bất cứ lúc nào.

"Lui lại! Lui lại!" Cao Nhất Diệp không quản bọn họ nghỉ hoặc hay làm gì, tiếp tục giục các thôn dân lui về phía sau, mãi đến khi họ rời xa hơn 30 mét, lúc này Cao Nhất Diệp mới cúi đầu nói với hình thêu Thiên Tôn: "Được rồi."

"Ừm!"

Hình thêu Thiên Tôn kết thúc đồng cảm, xoát một cái trở về bản thể bên ngoài hộp.

Nhìn xuống trana hôn. đếno đất đá to tướng ở trona mắt các naười tí hon không biết phải dọn bao nhiêu ngày mới có thể đào hết, đối với Lý Đạo Huyền mà nói tựa như một đống giả sơn giả thạch trong chậu hoa mà thôi.

Y chạy lên sân thượng, cầm một cái xẻng nhỏ xuống.

Đây là loại xẻng nhỏ làm vườn, chuyên dùng để trồng hoa trên sân thượng, chỉ to bằng một bàn tay, cầm nó trở về trước cái hộp.

Lúc này, các thôn dân đang rất sốt ruột, họ đã lui 30 mét, vốn tưởng rằng là dọn ra chỗ trống cho các thủ hạ của "quý phu nhân", hơn một trăm binh sĩ kia sẽ bắt đầu dọn tảng đá móc đất ra, nhưng không ngờ, đám người kia vẫn đứng im, bộ dạng như chỉ định xem náo nhiệt.

Các thôn dân: "2? 2"

Ngay khi trong lòng họ tràn đầy nghỉ hoặc, tất cả một trăm binh sĩ kia đều ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời, trong miệng còn phát ra tiếng hoan hô "Oa oa""Tới rồi tới rồi".

Các thôn dân cũng nhịn không được cùng ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời...

Chương 527: Là thần tiên đã cứu chúng ta

Chương 527: Là thần tiên đã cứu chúng ta

Các thôn dân lập tức thấy được một cảnh tượng suốt đời khó quên.

Trên bầu trời tầng mây tách ra, tiếp đó một cái xẻng khổng lồ thò xuống.

Cái xẻng dài rộng hơn mười trượng, hàn mang lóng lánh, phản xạ ánh sáng mặt trời rất loá mắt, nó thò ra từ trong tầng mây, phía sau lại xuất hiện một bàn tay màu vàng khổng lồ, bàn tay đó cầm lấy cán gỗ của cái xẻng, và rồi với xuống...

Cái xẻng xúc một cái trên đống đất đá to như ngọn núi nhỏ trước cửa hầm mỏ.

Đống đất đá to như ngọn núi đã bị xúc đi.

Nó còn không thu hồi số đất đá này lên trời, mà chọn một hố trũng ở bên cạnh rồi đổ vào, còn dùng sống xẻng nén chặt lại.

Cái hố vốn phải khiến các thôn dân đi vòng một đoạn đường rất lớn, cứ như vậy bị lấp thành bằng phẳng.

Các thôn dân: "A a a! Đây là thủ đoạn gì của thần tiên vậy?"

Cái xẻng tiếp tục làm việc, xúc bên này xúc bên kia, rất nhanh, đống đất đá chất cao như ngọn núi bị xúc đi hết, mọi người rốt cuộc có thể thấy được cửa vào hầm mỏ.

Nhưng lối vào này cũng bị cát đá che kín, xem ra cát đá đổ xuống cũng tràn vào bên trong hàm mỏ một đoạn.

Lại thấy cái xẻng kia thu về trên trời, bay vào tầng mây, biến mất không thấy nữa, sau thời gian vài chớp mắt, tầng mây một lần nữa tách ra, bàn tay vàng khổng lồ lại thò xuống, nó vươn một ngón trỏ thò vào trong hầm mỏ, dùng ngón tay khẽ gẩy gẩy, liền hất đi một đống cát đá, lại khẽ gầẩy gẩy...

Đã thông!

Ngón tay thu về, một cửa hầm mỏ tối om xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Các thôn dân ngoài khiếp sợ liền cùng nhau hoan hô.

Tuy nhiên, bọn họ cũng không biết, hơn 50 người sống sót trong động hiện tại đang rơi vào trạng thái sợ đến chết khiếp.

Vừa rồi họ đang tự cứu mình, cầm các loại công cụ đào khoáng đào móc ra hướng bên ngoài động, đang đào, liền cảm giác được đất rung núi chuyển, bên ngoài hình như có vật gì cũng đang đào, hơn nữa tạo ra động tĩnh vô cùng kinh khủng.

Họ không biết đã xảy ra cái gì, vì tự cứu, chỉ có thể mượn chút ánh sáng của ngọn đèn tiếp tục liều mạng đào ra phía ngoài.

Đang đào, đột nhiên cảm giác được cát đá phía trước động đậy, các thợ mỏ sợ quá liên tục lui về phía sau, cách xa cửa động một chút, sau đó họ liền thấy được một ngón tay thật lớn thò vào, đâm cát đá ở trước mặt ra một cái động lớn, lộ ra nửa đoạn ngón tay, nó còn cong lại, móc móc...

Hầm mỏ thoáng cái đã được móc thông...

Nhưng hơn 50 thợ mỏ lại sợ đến mức hồn bất phụ thể, ở trong động kêu thảm thiết.

Như vậy vấn đề tới rồi!

Nếu như ngươi ở trong động dưới mặt đất liều mạng đào ra phía ngoài, đang đào, đột nhiên từ bên ngoài có một ngón tay khổng lồ thò vào, giúp ngươi móc xuyên qua một chút khoảng cách cuối cùng, sau đó nó lui ra ngoài, để lại một cái động thông lên mặt đất, ngươi dám đi theo ra ngoài không?

Người khác có dám hay không họ không biết, nhưng 50 thợ mỏ này lại rất rõ ràng, bản thân không dám.

Bên ngoài khẳng định có một con quái vật khổng lồ, họ đâu còn dám đi ra ngoài?

Một đám mang theo đũng quần vì sợ mà đái cả ra, nhìn ra phía ngoài động, nhìn trái nhìn phải, nhưng vẫn không có nổi dũng khí đi ra ngoài.

Cũng không biết cách bao lâu, đột nhiên cửa động xuất hiện một bóng người.

Các thợ mỏ tập trung nhìn vào: "A, thôn trưởng?"

Phía sau thôn trưởng lại xuất hiện vài bóng người, có nam có nữ, thò đầu vào trong động nhìn quanh. Nhưng bọn họ ở ngoài sáng, trong động tối, từ nơi có ánh sáng nhìn vào nơi tối tăm, không thấy rõ cái gì hết.

Các thợ mỏ lại có thể thấy rõ ngoài động, có người hét lớn: "Vợ ơi!"

"Nhị đệ!"

"Mẹ!"

Họ đã nhận ra người thân của mình, lần này rốt cuộc không sợ nữa, liền hò reo rồi chạy ra bên ngoài động.

Tràng diện gặp lại người thân sau tai nạn, luôn luôn đặc biệt cảm đông. Các thôn dân và thợ mỏ ở cửa động thâm tình ôm nhau, khóc nước mắt ngắn nước mắt dài.

Hồi lâu sau, tràng diện mới an tĩnh lại.

Lúc này các thợ mỏ mới hỏi: "Vừa nãy xảy ra chuyện gì? Chúng tôi thấy có một ngón tay khổng lồ thò vào, đó khẳng định là ảo giác của chúng tôi phải không?"

"Không phải, đó là thần tiên! Thần tiên trên trời đang cứu các ngươi." Lão thôn trưởng kích động thổi bay cả râu mép: "Là vị phu nhân bên ngoài, mời thần tiên tới tương trợ."

"Thần tiên?" Các thợ mỏ hai mặt nhìn nhau.

Lúc này họ mới phát hiện, trong thôn có thêm một nhóm người, dẫn đầu chính là một nữ tử ăn mặc cao quý, vừa nhìn chính là đại nhân vật, tóc búi phụ nhân kế, phía sau nàng là hai đại nha hoàn, một trăm hộ vệ đi theo, chỉ nhìn tràng diện này, đã biết là người mình không thể trêu vào.

Mặc dù không quá rõ ràng đã xảy ra cái gì, thế nhưng thấy quý phu nhân, trước tiên bái lạy rồi nói tiếp.

Các thợ mỏ chạy qua, quay về Cao Nhất Diệp hành đại lễ, dập đầu: "Đa tạ ân cứu mạng của phu nhân."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Đứng lên hết đi! Cứu các ngươi không phải là ta, là Đạo Huyền Thiên Tôn."

Các thợ mỏ không hiểu, Cao Nhất Diệp cũng không vội mà giải thích, dù sao thì không bao lâu nữa, lượng lớn truyện tranh của thôn Cao Gia sẽ được chuyển tới, một khi thế tiến công văn hóa bắt đầu, những người này lập tức sẽ biết cái gì gọi là Đạo Huyền Thiên Tôn, hiện tại không cần thiết xách lỗ tai họ lên mà dạy.

Nàng cười dịu dàng: "Sau này mọi người đào quặng, nhất định phải chú ý an toàn, sườn núi như thế này, nhất định phải làm tốt dự phòng về phương diện đất lở, tuyệt đối không để xảy ra chuyện như vậy nữa."

Các thợ mỏ vội vàng đáp ứng.

Lúc này một thôn dân từ vách núi chạy qua, la lên: "Tri châu đại lão gia qua đây rồi."

Mọi người tiến đến bên vách núi, vừa nhìn xuống phía dưới thì thấy Thu Thiên Phiên đã tới, còn mang theo lượng lớn dân phu, chuẩn bị tới đào động cứu người.

Tại Minh Mạt loạn thế này, quan còn biết cứu người coi như là quan tốt. vào trong thôn, tập trung nhìn vào: "Ơ, hầm mỏ đã đào xong rồi?"

Các thôn dân chỉ lên bầu trời: "Khởi bẩm tri châu đại nhân, vừa rồi, vị phu nhân này mời thần tiên tới, thần tiên tự mình động thủ, móc vài cái đã xong rồi."

Thu Thiên Phiên: "..."

Lời này bảo hắn tin thế nào được?

Hắn thà rằng tin ngày mai mình thăng làm các lão, cũng không tin thần tiên gì đó động thủ đào thông hầm mỏ. Mấy ngày hôm trước các nông dân trồng bông nói tứ hải long vương chạy tới làm mưa, hắn cũng căn bản không tin, ông trời muốn mưa, đó là ông trời ban ân, nhưng bọn họ cứ nói là ông trời lấy tay xách cổ long vương tới làm mưa, vậy hoàn toàn là nói mò rồi.

Nhìn Cao Nhất Diệp vài lần thật sâu, hắn mới tìm ra được một lời giải thích, khẳng định là hầm mỏ bị chôn vùi không sâu, một trăm hộ vệ thủ hạ của Lý phu nhân cộng thêm thôn dân cùng nhau đào, cho nên rất nhanh đã đào thông được hầm mỏ.

Thôi được! Nói chung cứu người là được rồi, cứu thế nào thì không cần phải xen vào.

Thu Thiên Phiên thở phào nhẹ nhõm: "Mặc dù một chuyến tay không, nhưng bản quan tuyệt không khó chịu chút nào, trái lại rất vui, loại chuyện này đi không luôn tốt hơn so với phải dùng sức."

Đúng lúc này, đám thợ mỏ vừa mới sống sót sau tai nạn kia lại đột nhiên bu xung quanh Thu Thiên Phiên, đồng loạt quỳ xuống đất: "Tri châu đại nhân, lúc nào ngài phát tiền công cho chúng tôi?"

Cao Nhất Diệp: "Ơ?"

Hình thêu Thiên Tôn: "Ơ?"

Chương 528: Trung tâm Thế giới

Chương 528: Trung tâm Thế giới

Một đám thợ mỏ, làm thành một hình nửa cung tròn thật lớn quỳ trước mặt Thu Thiên Phiên, tràng diện này có chút khó coi, hoặc là nói, có chút xấu hổ.

Vẻ mặt Thu Thiên Phiên cũng tràn đầy xấu hổ: "Tiền công cái này... khụ... chuyện này à... là thế này, gần đây triều đình lo việc tiễu phỉ, thu thập lưu khấu, vậy nên... Ài... bản quan thật sự không phát tiền công được."

Các thợ mỏ vẻ mặt cầu xin: "Tri châu đại nhân, nếu triều đình không phát tiền công cho chúng tôi, chúng tôi sẽ bị chết đói, vậy còn không bằng bị chôn chết ở trong hầm mỏ cho xong, chí ít bị chết nhanh hơn, sẽ không bị khó chịu."

Thu Thiên Phiên trầm mặc.

Việc này thu xếp thế nào?

Quá khó thu xếp!

Làm quan địa phương của Đại Minh triều, thật sự quá khó khăn.

Đầu Thu Thiên Phiên lập tức to như cái đấu.

Hình thêu Thiên Tôn lại cười hắc một tiếng: "Nhất Diệp, ngươi hiểu mà."

Cao Nhất Diệp làm thánh nữ nhiều năm như vậy, vẫn luôn giúp đỡ truyền lời, cho nên rất quen thuộc phong cách làm việc của Thiên Tôn, hiện tại thậm chí không cần Lý Đạo Huyền nói tỉ mỉ thì nàng cũng đã hiểu, liền mỉm cười đi qua: "Thu đại nhân, mọi người đây là... không phát được tiền công sao?"

Thu Thiên Phiên xấu hổ đến mức muốn tìm cái lỗ chui vào: "Bản quan đã nghĩ hết biện pháp, nhưng châu khố đã trống rỗng, ngay cả thuế ngân năm ngoái cũng thật vất vả đập nồi bán sắt mới gom đủ, đến năm nay, bản quan thật sự không cầm ra được bạc nữa rồi. Thuế nộp lên cho triều đình, tiền công cho quan phường và hầm mỏ, bản quan đều..."

Nói xong lời cuối cùng, giang hai tay ra, tư thế này như đang nói: Chịu nợ không trả, đòi tiền không có, muốn mạng có một cái.

Các thợ mỏ nghe vậy, vẻ mặt càng thảm hại hơn, có vài người không khỏi nắm thật chặt cái cuốc trong tay, rất rõ ràng, một cây rơm cuối cùng đè chết lạc đà sắp đến rồi.

Cao Nhất Diệp: "Thu đại nhân, nếu triều đình gặp phải khó khăn, những người giàu trước như chúng tôi, cũng có thể đi ra hỗ trợ giúp mọi naười ©ùnad làm điàu. nhân ru điäi nan cho triều đình mới phải âng yxem thế này được không? Tiền công của những thợ mỏ này, sẽ do Lý gia tôi phát thay."

Các thợ mỏ vừa nghe lời này, lập tức mừng rỡ: đây là nữ Bồ Tát từ đâu tới, đã cứu chúng ta từ trong hầm mỏ ra, còn muốn phát tiền cho chúng ta nữa? Bồ Tát sống a!

Thu Thiên Phiên vừa nghe xong cũng không khỏi mừng rỡ, nhưng hắn cũng không phải là thợ mỏ đầu óc đơn giản, sau khi vui mừng trong nháy mắt lại lập tức nhận ra: "Cô muốn cái gì?"

Cao Nhất Diệp: "Chúng tôi cũng không muốn gì khác, chỉ muốn quyền khai thác mỏ sắt này."

Thu Thiên Phiên lập tức hiểu được: Cá nhân nhận thầu quặng sắt.

Đây cũng không phải chuyện hiếm lạ, nhất là tại phía bắc Sơn Tây, bên đó mỏ than nhỏ khắp nơi, đâu đâu cũng là tiểu lão bản đào than, có người hợp pháp, có người không hợp pháp, có người nhận thầu từ trong tay quan phủ, có người thì tự mình tìm một chỗ bí mật tự đào, căn bản không báo cáo với quan phủ.

Thu Thiên Phiên cũng không cần suy nghĩ nhiều, liền gật đầu nói: "Được!"

Cao Nhất Diệp trong lòng thật ra có hơi hiếu kỳ: Thú vị, tri châu này đáp ứng rất sảng khoái, lúc trước khi thôn Cao Gia làm mỏ than tại huyện Hợp Dương còn phải dây dưa mãi với tri huyện Phùng Tuyển, nhưng Thu Thiên Phiên này lại không đưa ra điều kiện gì, trực tiếp đáp ứng.

Đây có lẽ chính là giác ngộ tiên tiến của người quản lý một thành thị lấy công thương nghiệp là chủ.

Thu Thiên Phiên nói: "Lý phu nhân, bản quan biết Lý gia thực lực hùng hậu, cho tới nay đều thông qua Hình tướng quân vận chuyển lượng lớn lương thực đến Bồ Châu, hôm nay Bồ Châu ta có được cục diện an ổn như vậy, cũng hoàn toàn dựa vào nỗ lực của Lý gia và Hình tướng quân để đổi lấy, cho nên bản quan cũng không nói nhiều, các người cố gắng bảo đảm lão bách tính Bồ Châu ta an bình, cho họ có cơm no, đừng để họ tạo phản, chuyện khác bản quan đều có thể nhắm con mắt, mở con mắt."

Cao Nhất Diệp đã hiểu: Sơn Tây đại loạn, 36 vạn lưu khấu rải rác khắp nơi, đã doạ sợ quan địa phương. Hiện tại họ sợ nhất là có người tạo phản, cái khác đều thành thứ yếu.

Cho nên là quan địa phương, bọn họ chỉ hy vọng có người có thể giúp họ trấn an lão bách tính, không cho lão bách tính làm

loạn, vậy vạn sự đại cát. cần, đương nhiên là mọi người đều vui.

Chạng vạng, thành Bồ Châu, binh doanh.

Lão Nam Phong cởi Sơn Văn giáp, ăn mặc thường phục, dẫn theo mấy binh sĩ dân đoàn thân cận, tươi cười đi ra binh doanh, tiến về khu náo nhiệt, vừa đi còn vừa hát: "Không thể nào bay ra được, thế giới phồn hoa..."

Mấy binh sĩ dân đoàn bên cạnh đều cười: "Nam Phong đại ca, ngươi vừa mới ra khỏi binh doanh đã bắt đầu như vậy rồi?"

Lão Nam Phong cười ha ha: "Chắc các ngươi không biết Bồ Châu này là địa phương nào? Ở đây cổ xưng Bồ Phản, là nơi bắt nguồn của văn minh Trung Hoa, trong [Sử Ký] có ghi nơi đây là 'Trung tâm Thế giới"! Là quê hương của các danh nhân như Liễu Tông Nguyên một trong Đường Tống bát đại gia, Đại Lịch thập tài tử Lư Luân, Cảnh Húy, thi nhân Vương Duy, Nhiếp Di Trung và nhà bình luận thơ ca Tư Không Đồ, 'mõ Bồ Châu' và 'Hình ý lục hợp quyền' đều bắt nguồn từ nơi này."

Các binh sĩ dân đoàn giật mình: "Ai u? Còn có thuyết pháp này?"

Lão Nam Phong nói: "Hiện tại lão tử dẫn bọn ngươi đi dạo chơi Trung tâm Thế giới, cảm nhận sự phồn hoa của thế giới phồn hoa này, ha ha ha ha."

Binh sĩ dân đoàn cũng vui vẻ: "Theo Nam Phong ca, đi trải nghiệm thôi."

"Đáng tiếc không thể uống rượu." Lão Nam Phong nói: "Ôi chao, nếu có thể uống rượu thì tốt biết mấy."

Một binh sĩ lấy ra một túi nước rồi đưa tới: "Thiên Tôn nói, khi xuất chinh không thể uống rượu, thế nhưng có thể uống cái này."

Lão Nam Phong nhận lấy, vừa ngửi lại ngửi ra vị rượu, mặc dù không thơm bằng rượu nhưng cũng nồng đậm, rất mê người: "Đây là rượu gạo? Uống cái này thật sự không trái với quân kỷ sao? Con mẹ nó ta dám trái với quân kỷ của triều đình, nhưng cũng không dám trái với quân kỷ của thôn Cao Gia, trời biết hiện tại Thiên Tôn có đang nhìn ta hay không."

Binh sĩ thấp giọng nói: "Thiên Tôn nói cái này gọi là rượu ủ không cồn, nó có nồng độ cồn thấp hơn 0,5, đặc biệt ban cho dân đoàn uống."

Lão Nam Phong mừng rỡ: "Sao ta chưa từng nghe nói."

Binh sĩ thấp giọng nói: "Thiên Tôn ban thưởng đồ vật ngươi cũng biết, toàn bằng tâm tình, thứ này đã ban thưởng thật lâu trước đây rồi, khi đó Nam Phong ca còn chưa gia nhập dân đoàn. Ta để dành rất lâu, vẫn luôn không nỡ uống, thế nhưng nếu Nam Phong ca muốn uống, ta sẽ lấy ra cùng hưởng." Lão Nam Phong mừng rỡ, vỗ mạnh vào vai binh sĩ kia: "Huynh đệ nghĩa khí, ta sẽ không quên ngươi."

Hắn nhận lấy túi nước, uống ùng ục hai hớp, liền mừng rỡ: "Quả nhiên có vị rượu, nhưng không nặng, ha ha ha, sảng khoái, đi đi đi, uống rượu, đi chơi thế giới phồn hoa."

Đoàn người mỗi người một ngụm, túi nước kia truyền tới truyền đi trong tay mọi người, đám người đảo mắt đã uống phê phê, lảo đảo đi về hướng quảng trường khu phố trong thành Bồ Châu.

Lúc này vừa đến chập tối, lão bách tính nghèo đều ở nhà ăn cơm, nhưng vẫn có một số lão bách tính có chút tiền vẫn đang đi lại trên đường, có một số người đang dùng cơm ở quán ăn nhỏ ven đường, trong tửu lâu Bồ Châu cũng đầy thực khách đang ngồi.

Lão Nam Phong kéo một người qua đường, cười hỏi: "Huynh

đệ, thanh lâu của các ngươi ở đây đi như thế nào?"

Chương 529: Để ta dạy nàng hát

Chương 529: Để ta dạy nàng hát

Lão Nam Phong vừa hỏi thanh lâu, binh sĩ dân đoàn bên cạnh hoảng Sợ,"rượu" cũng bị làm cho tỉnh lại, vội vàng nói: "Không được không được, thanh lâu ở thôn Cao Gia chúng ta là việc cấm chỉ. Bị Thiên Tôn biết được, sẽ bị phạt bạc 5 lượng, nhốt 15 ngày."

Lão Nam Phong: "Ta biết! Yên tâm đi, ta không đi làm mấy việc không thực tế này, bằng không thì ta sẽ không hỏi thanh lâu, mà hỏi kỹ viện rồi. Hắc, ta sẽ ngồi trong đại sảnh thanh lâu ăn điểm tâm, nghe hát, như vậy không trái với thôn quy đúng không?"

Các binh sĩ dân đoàn suy nghĩ, ăn điểm tâm, nghe hát, hình như không thành vấn đề, vậy đi thôi.

Đoàn người được người qua đường chỉ dẫn, rất nhanh liền đi tới thanh lâu.

Ở cửa thanh lâu này còn treo câu đối, vế trên: "Tiêm chỉ khinh đạn tôn ngoại nguyệt", vế dưới: "Kim tiêu lại đề họa đường thu", hoành phi: "Xuân Phong Lâu".

Lão Nam Phong: "Nhìn xem, các ngươi nhìn đi, đây mới là thanh lâu có phong cách, vừa nhìn câu đối này đã biết là một nơi có đẳng cấp."

Một binh sĩ dân đoàn thấp giọng cười nói: "Nơi này quả thật có phong cách, ta nghĩ tới câu đối trước đây ở thanh lâu của thôn Cao Gia chúng ta, so với cái này, quả thật tục khí hơn."

Lão Nam Phong lấy làm lạ: "Thôn Cao Gia từng có thanh lâu sao? Câu đối là gì? Mau nói nghe xem."

Binh sĩ cười nói: "Vế trên: Sinh ý hưng long sàng bản hưởng. Vế dưới: Tài nguyên quảng tể khố đái tùng, Hoành phi: Di Hồng Viện."

Lão Nam Phong ngẩn người, lập tức nở nụ cười: "Thảo nào Thiên Tôn muốn đóng cửa thanh lâu của thôn Cao Gia, cái này thực sự là quá thấp kém, thấp kém! Trong câu đối đã thể hiện ra sự thô thiển. Ta nói cho các ngươi biết, thanh lâu chân chính, chú ý chính là cầm kỳ thư họa, hừ hừ, cao nhã! Không phải hơi một tí là nghĩ tới cái đũng quần."

Binh sĩ dân đoàn đều cười theo: "Nam Phong ca, tiên nữ mà ngươi thích, lộ tay lộ chân, tuyệt không cao nhã a."

Lão Nam Phong: "Các ngươi hiểu cái chó gì, đó là vấn đề phong cách trang phục của Thiên giới, nhưng khí chất của bản thân tiên nữ lại thanh thuần, sao giống với đám diêm dúa loè loẹt trong kỹ viện được."

Các binh sĩ đều câm nín. Lão Nam Phong: "Hiện tại trước tiên đừng nói đến chuyện của tiên nữ nữa, chúng ta trước tiên vào thanh lâu xem một chút đi."

Nhóm người liền đi vào Xuân Phong Lâu.

Rất nhanh, tú bà đi ra nghênh đón, nữ nhân này mặc dù là tú bà, thật ra tuổi tác cũng chỉ khoảng ngoài 30, đặt tại hậu thế còn có thể được gọi là tiểu tỷ tỷ.

Nàng vừa nhìn dáng dấp của Lão Nam Phong, biết ngay là một người có chút thân phận địa vị, vội vàng mời vào.

Xuân Phong Lâu này quy mô còn không nhỏ, trong đại sảnh rất rộng rãi, bày hơn mười cái bàn, rất nhiều bàn đã có khách ngồi,

đang xem một nữ tử ở giữa sảnh khiêu vũ, bên cạnh có mấy nữ tử đánh đàn.

Đa số khách nhân ở đây là thương nhân muối!

Khả năng phân biệt của các thương nhân đối với đại nhân vật trong thành luôn hơn xa so với người bình thường, cho nên các thương nhân này vừa nhìn đã nhận ra Lão Nam Phong. Vị này không phải là một trong các tặc tù cùng theo Hình Hồng Lang tiếp nhận chiêu an sao? Mẹ nó, người này không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Các thương nhân tự giác mà hạ thấp âm lượng lại, không dám quấy rầy nhã hứng của Lão Nam Phong.

Tú bà cả đời đều giỏi về sát ngôn quan sắc, nàng đi vào cùng với Lão Nam Phong, vừa thấy khách nhân trong đại sảnh trong nháy mắt hạ thấp âm lượng, biết ngay người này không đơn giản, vội vàng càng ra sức nịnh nọt, đồ ăn ngon bày ra cả bàn.

Miệng còn không ngừng bắt chuyện: "Gia, lần đầu tiên ngài tới Xuân Phong Lâu, có cần ta giới thiệu cho ngài mấy cô nương đẹp nhất không?"

"Đừng tới!" Lão Nam Phong cười nói: "Ta tới ăn điểm tâm, nghe hát, cô nương gì gì đó thì đừng tới, miễn cho ta trở lại bị Thiên Tôn phạt."

Tú bà: "Được, vậy nô gia sẽ không quấy rầy ngài nữa, ngài có yêu cầu gì, cứ nói một tiếng, nô gia lập tức làm ngay."

"Đi đi." Lão Nam Phong phất phất tay, tú bà lập tức lui ra xa, nhưng con mắt vẫn đặt trên cái bàn này.

Lão Nam Phong thích thú nhìn bầu không khí xa hoa xung quanh, trong lòng vui mừng, đưa tay vào trong người lấy ra một thỏi bạc.

Từ khi đi tới bến tàu Vĩnh Tế, hắn lập công vô số, nhận được ban thưởng không chỉ video clip ca múa của Thái Y Lâm, còn nhận được rất nhiều phần thưởng trên vật chất, hiện tại chính là một kẻ rất có tiền. "Các vị huynh đệ ở đây, ngày hôm nay ta mời mọi người."

Các thương nhân muối bên cạnh vừa nghe vậy, nhất thời thụ sủng nhược kinh, vội vàng cổ vũ: "Tướng quân uy vũ!"

"Tướng quân quá hào phóng."

"Sau này ta gọi tướng quân một tiếng ca, tướng quân cũng đừng ghét bỏ."

Nghe họ nịnh nọt, tú bà cũng đã hiểu, vị đại nhân vật này xem ra là một tướng quân, gay go rồi, tú bà vội vàng vỗ tay một cái: "Đã như vậy, nô gia lập tức an bài cô nương hồng nhất của Xuân Phong Lâu đi ra nhảy một bài, ca một bài trợ hứng cho mọi người."

Rất nhanh, cô nương hồng nhất của Xuân Phong Lâu đi ra.

Cô nương này tướng mạo quả thật rất đẹp, thanh tú động nhân, trên tay ôm tỳ bà, vừa nhảy vừa đàn, còn vừa hát, một mình đã khuấy động cả sân khấu.

Các thương nhân dưới đài điên cuồng vỗ tay, khen không dứt miệng.

Lão Nam Phong lại nhướng mày: "Không hợp!"

Tú bà xoát một cái thuấn di đến bên cạnh hắn: "Tướng quân cảm thấy chỗ nào không hợp? Nô gia sẽ bảo nàng sửa ngay."

Lão Nam Phong: "Người là đẹp rồi đấy, hát cũng hay, nhảy cũng tốt, chỉ là bài hát khó nghe quá. Quá cũ, quá cũ."

Vẻ mặt tú bà cau lại: "Cũ?"

Phải thôi! Bài hát này quả thật hơi cũ, thời đại này chỉ có mấy bài hát như vậy, các cô nương thanh lâu cũng chỉ đành hát đi hát lại, đâu được phong phú như các ca khúc phổ biến tại hậu thế?

Tú bà xấu hổ nói: "Vậy phải làm sao?"

Lão Nam Phong: "Bà nói nàng xuống đi, ta hát một bài cho nàng nghe, bảo nàng biên lại một lần, lại trở ra hát."

Tú bà nghe vậy, trong lòng nao nao, chỉ sợ vị khách sộp có thân phận có bối cảnh này muốn cô nương xuống đài là muốn chiếm tiện nghỉ của họ, đưa lên giường thôi. Nếu làm như vậy, sau này nàng sẽ không thể là một thanh quan nhân nữa, sẽ không được hoan nghênh.

Thế nhưng, người trước mắt này không dám đắc tội, chỉ nhìn thái độ của những thương nhân này đối với hắn là biết mình không thể trêu vào.

Tú bà đành phải đi lên đài, thấp giọng nói bên tai cô nương: "Khách nhân muốn ngươi qua đó ngồi, hắn muốn dạy ngươi hát, khách nhân này... chúna †a đắc tâi không nổi nếu hắn muốn nawưØởi. ii nhân mênh đị" Cô nương ngẩn người, trong lòng hơi hoảng sợ, ngay cả tú bà cũng muốn nàng nhận mệnh, đây rốt cuộc là người có địa vì gì? Nàng vẻ mặt đau khổ, miễn cưỡng tươi cười, ôm tỳ bà ngồi xuống bên cạnh Lão Nam Phong.

Trong lòng thấp thỏm bất an, rất sợ mình vừa ngồi xuống là đối phương sẽ đưa tay tới ôm lấy eo, sau đó đưa nàng lên lầu, làm cho lên bờ xuống ruộng.

Bộ dạng run rẩy, dè dặt của nàng, rơi vào trong mắt các thương nhân bên cạnh, họ đều không khỏi lau mồ hôi giúp nàng: Tướng quân này chính là xuất thân từ trong lưu khấu, chỉ sợ...

Lão Nam Phong: "Ta không biết sáng tác nhạc, cũng không biết

phổ nhạc, ta chỉ có thể hát cho cô nghe, cô chú ý nghe cho Kĩ."

Nói xong, hắn mở miệng hát: "Không có đáp án, không có đáp án, chân ái ở đâu, tình yêu của ta, tình yêu của ta, chẳng lẽ là hắn..."

Chương 530: Xây dựng Bồ Châu

Chương 530: Xây dựng Bồ Châu

Cô nương nghe mà thẫn thờ.

Các thương nhân muối bên cạnh cũng đực mặt ra.

Mẹ nó, thì ra ngươi gọi nàng xuống, thật sự là muốn hát một bài?

Thao tác này thật sự quá ngông, làm cho tất cả mọi người trở tay không kịp.

Cô nương kia trong nháy mắt đã quên nhớ làn điệu, xấu hổ nói: "Lão gia, ngài... ngài có thể hát lại một lần khúc đầu không? Hai câu trước ta không nghe rõ."

Lão Nam Phong lại cũng không tức giận, cười tươi bắt đầu hát lại một lần.

Không thể không nói, tài nghệ của cô nương thanh lâu thật đúng là lợi hại, Lão Nam Phong hát xong một lần, cô nương kia đã nhớ rõ làn điệu bảy tám phần, khi gảy tỳ bà trên tay, lờ mờ cũng đã thành khúc rồi, chỉ là còn có mấy chỗ sai, Lão Nam Phong lại hát lần thứ hai, cô nương đã ghi nhớ toàn bộ bài hát.

Lão Nam Phong thấy nàng nhớ nhanh, cũng không khỏi mừng rỡ: "Lợi hại lợi hại! Có trọng thưởng."

Hắn ném một thỏi bạc vào trong tay nữ nhân kia, cười nói: "Nhanh đi phía sau, biên lại bài hát này một lần nữa, bài này nên phối hợp điệu nhảy gì, cô hiểu hơn ta, đến hậu trường an bài vài bạn nhảy, lại lên đài ca múa một lần nữa đi."

Cô nương kia vội vàng hành lễ, lui trở về hậu trường.

Tú bà đi ra nghênh đón: "Chỉ thế thôi?"

Cô nương kia vẻ mặt xấu hổ: "Ta còn tưởng rằng thuần khiết khó giữ được, ai ngờ hắn thật sự dạy ta bài hát, còn muốn chúng tôi lập tức biên đạo múa."

Tú bà: "Nhanh làm đi, nhanh!"

Cô nương vội vàng bắt đầu soạn nhạc, biên đạo múa, trình độ của thanh lâu ở nơi "Trung tâm Thế giới" này thật đúng là lợi hại, mặc dù không so được với Tần Hoài Bát Diễm đỉnh cấp của nơi yên hoa như Giang Nam, nhưng cũng là tiêu chuẩn rất ưu tú rồi, biên một bài hát lại phối hợp điệu múa, nếu tạm thời để ứng phó thì cũng chỉ là chuyện một canh giờ.

Đợi đến khi ca múa trong đại sảnh bên ngoài đã qua vài vòng, tú bà đứng lên đài, mỉm cười nói: "Vừa rồi, quý khách của chúng ta đã dạy các cô nương sẽ biểu diễn cho các quý khách xem."

Lão Nam Phong phấn chấn.

Chỉ thấy cô nương vừa rồi kia lại ôm tỳ bà lên đài, bên cạnh nàng còn có một đám cô nương vây quanh một vòng, nàng tại chủ vị, khẽ mở đôi môi ca, các cô nương bên cạnh thì cùng nhau nhảy theo tiết tấu của âm nhạc.

Vũ đạo tạm thời biên ra này không thể nói rõ đẹp bao nhiêu, nhưng biên đạo múa thì phải có một nguyên tắc lớn, đó chính là phải tương xứng với ý cảnh giai điệu của bài hát.

Bài hát [Love love love] mà Lão Nam Phong dạy nàng có làn điệu thanh thoát lại hoạt bát, vũ đạo dùng để biên cho bài hát này hiển nhiên cũng thanh thoát hoạt bát, tràn ngập khí tức thanh xuân.

Phong cách của thiếu nam sát thủ thực sự là danh bất hư truyền.

Vũ đạo này vừa bắt đầu, trong nháy mắt khiến toàn bộ khán giả đều cảm nhận được một cảm giác tiết tấu khác với ca múa tầm thường.

Đa số ca múa tầm thường âm điệu chậm, du dương, khi các cô nương khiêu vũ xoay tròn là nhiều, động tác thong thả, nhưng bài hát này vừa cất lên, các cô nương có thể nói chạy khắp sân khấu, nhảy như thể là hồ điệp xuyên hoa.

Trên người họ vẫn mặc loại trang phục lưu thủy vân tụ, nhưng khi múa động tác lại kịch liệt, vung vẩy tay áo tung bay khắp sân khấu.

Khán giả dưới đài: "Oal"

"Ai u!"

"Hôm nay thấy được đồ vật mới rồi."

"Màn ca múa hôm nay hoàn toàn khác với trước kia."

"Lúc đầu nghe có vẻ ồn ào, nhưng lại cảm thấy rất có tỉnh thần."

Múa xong một bài, các cô nương lui về hậu trường.

Lão Nam Phong rất là thoả mãn, cười ha ha: "Thú vị, như vậy mới thú vị, ha ha ha, xem thật sảng khoái, dường như tiên nữ thật sự ở trước mặt ta vậy, ngày hôm nay những ai hát múa đều được trọng thưởng..."

Hắn lại lấy ra một thỏi bạc rồi vỗ mạnh lên bàn.

Có điều, đây là thỏi bạc cuối cùng hắn mang ra ngoài ngày hôm nay, sau khi lấy ra, hắn sẽ không được chơi nữa, bèn cười lớn

đứng lên: "Chúng ta đi!"

Một đám binh sĩ dân đoàn vây quanh hắn đi ra thanh lâu, nghênh ngang mà đi. giới phồn hoa này, thì phải tiêu xài như vậy, ha ha ha ha."

Tú bà đuổi tới cửa, nhìn bóng lưng của hắn biến mất trong bóng đêm, không khỏi sờ sờ đầu: "Rốt cuộc người này tới nơi này làm gì?"

Kinh tế của thành Bồ Châu bắt đầu phát triển nhanh như gió.

Ngay cả Cao Nhất Diệp cũng đích thân đến Bồ Châu, người của thôn Cao Gia đương nhiên hiểu được, Bồ Châu ở trong mắt Thiên Tôn có địa vị quan trọng cỡ nào.

Muốn nhân lực cho nhân lực, muốn vật tư cho vật tư, muốn kỹ thuật cho kỹ thuật.

Trong nhất thời, thành Bồ Châu trở thành trọng điểm của thôn Cao Gia, lượng lớn mũ lam, mũ vàng đổ về thành Bồ Châu, lại thuê lượng lớn công nhân địa phương, điên cuồng đào quặng và khởi công xây dựng đủ loại xưởng.

Xưởng của quan phủ không phát nổi tiền công cho các tượng hộ? Không sao, tất cả đều do xưởng của thôn Cao Gia tiếp nhận, không chỉ phát tiền công, còn phát càng nhiều hơn.

Tường thành hư hại? Không sao, thợ xây! Lên!

Con đường đá xanh trong thành bởi vì nhiều năm ít tu sửa, khắp nơi gồ ghề? Không sao, thợ làm đường, lên!

Ngay cả nha môn tri châu, cũng bởi vì "quá lụp xụp""ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố", bị một mũ lam để ý, vẽ một vòng tròn lên bức tường bên ngoài nha môn, còn chuẩn bị viết chữ...

Thu Thiên Phiên nghe thủ hạ báo lại, dở khóc dở cười từ trong nha môn tri châu chạy ra, la to: "Này này này, các ngươi muốn làm gì quan nha của ta? Có câu là 'quan không sửa nha'! Các ngươi chưa từng nghe qua sao? Nha môn này không cần sửa."

Thì ra, quan viên triều đình nhiệm kỳ ba năm, vừa đến hạn sẽ bị điều đi, cho nên các quan viên chưa bao giờ dùng tiền sửa nha môn, sửa cho đẹp cũng làm giá áo cho nhiệm kỳ tiếp theo, còn không bằng đem tiền đó dùng vào việc khác.

Quan nha quanh năm không có người tu sửa, hư hại thế nào cũng có thể nghĩ, nói thành ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố là còn nhẹ, nói thành nhà nguy hiểm tương đối thích hợp hơn.

Mũ lam đối diện với tri châu lão gia, vậy mà không hoảng hốt, người từ thôn Cao Gia đi ra, hiện tại có một loại cảm giác ưu việt không hiểu, đối diện với vị quan lớn như tri châu cũng cảm giác mình đang đối mặt với một người nhà quê, không hề hoảng hốt: "Tri châu đại nhân, ngài không sửa nha không bị điều đi, diện mạo toà thành này, ảnh hưởng rất lớn đối với con mắt của lão bách tính, ngài không cần lo lắng, tiền sửa nha môn chúng tôi bỏ ra, không cần ngài phải tốn một cắc một đồng."

Thu Thiên Phiên: "Được thôi, đừng để bản quan chỉ là được, ngươi tưởng bản quan thật sự muốn ở trong quan nha hư hại như vậy? Còn không phải là không có tiền sửa sao!"

Mũ lam thấy hắn đã đồng ý, liền cầm lấy bút, chấm chút mực nước màu đỏ, viết một chữ "huỷ" trong vòng tròn vừa vẽ lên.

Sau khi chữ "huỷ" này viết xong, ngày hôm sau một nhóm mũ vàng tới đây, họ ở trên đường trừng mắt tìm kiếm kiến trúc có viết chữ "huỷ" khắp nơi, rất nhanh đã tìm tới phía trước nha môn tri châu.

"Nhìn kìa, ở đó có một chữ huỷ!"

"Lên!"

Các mũ vàng xông tới, vung búa lên, ầm ầm ầm, phá tan nha môn tri châu thành một vùng bằng phẳng.

Thu Thiên Phiên đau đớn vì mất quan nha, nhất thời nửa khắc không tìm được chỗ nào làm việc, may mà bên cạnh có một nhà đại hộ hiểu chuyện, lập tức cống hiến ra tiệm vải của mình.

Vì vậy trước khi quan nha sửa xong, Thu Thiên Phiên chỉ có thể làm việc trong tiệm vải, trên đỉnh đầu còn treo một tấm bảng hiệu thật lớn, phía trên viết: "Lượng thể tài y, đồng tẩu vô khi".

Hai hàng nha dịch chia ra đứng hai bên, thoạt nhìn tựa như hai hàng búp bê ma nơ canh trong cửa hàng quần áo ở hậu thế.

- Giải thích, Tần Hoài Bát Diễm là Tám vị mỹ nhân sống thời Minh Mạt Thanh khởi: Cố Hoành Ba Cố Mi Sinh, Đồng Tiểu Uyển, Biện Ngọc Kinh, Lý Hương Quân, Khấu Bạch Môn, Mã Tương Lan, Liễu Như Thị, Trần Viên Viên. Hết giải thích.

Chương 531: Quy hoạch từ đầu

Chương 531: Quy hoạch từ đầu

Sáng sớm, Cao Nhất Diệp đi tới trước cửa hiệu may.

Thân phận của nàng "cực kỳ tôn quý", điểm này hiện tại người toàn thành đều biết, nha dịch canh giữ ở cửa hiệu may không dám chậm trễ, vội vàng phái một người đi vào thông truyền cho Thu Thiên Phiên, một người khác thì đi lên cười bồi.

Rất nhanh, Thu Thiên Phiên đi ra nghênh đón: "A, Lý phu nhân, sớm như vậy, không biết có gì chỉ giáo?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Có một số vấn đề về quy hoạch thành trấn, muốn bàn với tri châu đại nhân."

"Quy hoạch thành trấn?" Thu Thiên Phiên không rõ ràng lắm: "Cái này có gì mà quy hoạch?"

Cao Nhất Diệp chậm rãi nói: "Thành Bồ Châu, quá nhỏ, nhà xưởng của chúng tôi không bố trí được."

Thu Thiên Phiên nghe vậy liền ngẩn ra: "Cái gì, sao có thể?"

Cao Nhất Diệp: "Ôi, chỉ cần Thu đại nhân xem xưởng dệt chúng tôi mới xây lớn thế nào, lập tức sẽ hiểu được."

Thu Thiên Phiên thật sự không tin tà, xưởng dệt kia không phải là bản quan đi theo cùng mua sao? Cũng không thấy nó to bao nhiêu. Hắn theo Cao Nhất Diệp đi tới xưởng dệt sau khi đã sửa lại, đến nơi vừa nhìn thấy, lập tức hít một hơi lạnh.

Thì ra Thu Cúc đã mua lại xưởng dệt cũ và toàn bộ kiến trúc

xung quanh, sau đi hủy hết đi và đang xây lại, nhà xưởng bây giờ còn chưa thành hình, nhưng nó chiếm diện tích rất lớn, đã có thể dùng hai chữ "phát rồ" để hình dung.

Không chỉ có nhà xưởng cực lớn chuẩn bị bố trí 200 máy kéo sợi bông kiểu mới, còn quy hoạch nhà xưởng nguyên bộ có in nhuộm và cắt may, bên cạnh còn có khu nhà ở, căn tin, công viên, sân vận động cho công nhân, và trường học cho con em công nhân.

Chỉ một xưởng dệt như thế của nàng, đã chiếm đi mấy thành không gian bên trong thành Bồ Châu.

Thành Bồ Châu quá nhỏ!

Bố cục của nó là hình vuông, chu vi tường thành 8 dặm 347 bước.

Với diện tích này, nhét vào một vài tác phường thủ công nghiệp nhỏ của thời kì phong kiến là không thành vấn đề, nhưng muốn nhét vào nhà chút...

Nói không khoa trương, một trường đại học hoặc nhà xưởng lớn của xã hội hiện đại đều có thể chứa đầy cả thành Bồ Châu! Là cái loại chật ních không thể bỏ cái gì xuống được.

Thu Thiên Phiên nhìn nhà xưởng chiếm diện tích khổng lồ, nhịn không được hỏi: "Chỉ một cái xưởng dệt, có cần thiết lớn như vậy không? Khu đất trống lớn bên kia dùng để làm gì?"

"Làm thao trường!" Cao Nhất Diệp cười: "Để cho các công nhân có nơi rèn luyện sức khoẻ."

Thu Thiên Phiên lau mồ hôi: "Vậy bãi đất trống bên này?"

Cao Nhất Diệp: "Công viên, để cho các công nhân tản bộ."

Thu Thiên Phiên: "Các người đây là đang nuôi công nhân, hay

là đang nuôi cha mình."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Để cho mọi người đều có được cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, là tư tưởng chỉ đạo hạch tâm của chúng tôi."

Thu Thiên Phiên nhất thời không biết nói gì.

Cao Nhất Diệp nói tiếp: "Đây vẫn chỉ là xưởng dệt, cũng đã chiếm mấy thành đất rồi, kế tiếp chúng tôi còn có rất nhiều nhà xưởng muốn xây, chiếm diện tích càng nhiều, hơn nữa, có một số nhà xưởng cũng không nên xây trong thành, nhất định phải xây ở ngoài thành, ví dụ xưởng xỉ măng, xưởng phân hóa học, xưởng luyện sắt, xưởng tạo giấy... Đều là những xưởng ô nhiễm rất lớn, xây càng hẻo lánh càng tốt."

Thu Thiên Phiên kinh ngạc há to miệng, khi Hình Hồng Lang mới tới, hắn đồng ý những nhà xưởng này xây thoải mái, lão bách tính có thể sống sót là quan trọng nhất, nhưng lúc đó hắn cũng không biết những nhà xưởng này sẽ lớn như vậy, một xưởng dệt đã chiếm trọn bảy tám phần không gian trong thành, nếu lại thêm một đống nhà xưởng nữa, xung quanh nha môn tri châu của hắn sợ là không còn kiến trúc nào khác, tất cả đều là xưởng.

"Bản quan cũng không nghĩ tới các ngươi sẽ chơi lớn như vậy a!"

Cao Nhất Diệp: "Cho nên phải quy hoạch thành trấn một lần nữa."

Thu Thiên Phiên: "Không quy được, không hoạch được! Bản quan không có bản lĩnh này."

Hắn lấy tay ước lượng một chút xưởng dệt trước mắt, sau đó tức giận nói: "Nếu như xưởng khác của các ngươi cũng lớn như vậy, vậy thành Bồ Châu của chúng ta ít nhất cũng phải mở rộng ra

phía ngoài vài dặm. Cô biết mở rộng ra vài dặm, cần phải xây tường thành dài hơn không? Tường thành này không nhải môt tri châu nhị bản auian là xây đc trí nhủ cũng không được!"

Cao Nhất Diệp lấy ra một bản vẽ đã chuẩn bị sẵn, mở ra, trên đó chính giữa vẽ thành Bồ Châu, sau đó lấy thành Bồ Châu làm trung tâm, bên ngoài như cánh hoa tản ra một vài trấn nhỏ quay xung quanh.

Cao Nhất Diệp chỉ vào một trấn trong đó: "Đây là trấn thương nghiệp lấy bến tàu Cổ Độ làm trung tâm, trọng điểm vận chuyển hàng hóa."

"Đây là trấn có mỏ sắt núi Kê Quan, trọng điểm khai thác quặng."

"Bên cạnh trấn mỏ sắt xây một xưởng luyện sắt cộng thêm xưởng đồ sắt, lấy hai xưởng này làm trung tâm tạo thành một trấn nhỏ."

"Trên sườn núi bên này rất nhiều đá vôi, cho nên chúng ta sẽ xây một xưởng xi măng ở chỗ này, bên cạnh lại xây một xưởng tạo giấy, lấy hai xưởng này làm trung tâm, xây nên một trấn nhỏ."

Cuối cùng Cao Nhất Diệp lấy tay vẽ một vòng lớn trên giấy: "Sau này, thành Bồ Châu sẽ được những thành trấn công nghiệp này vây quanh chính giữa, hình thành một thành thị siêu lớn, thành thị này thật ra không cần tường thành, nếu có quân địch tấn công, tới từ phương hướng nào chúng ta ngay ở trấn đó ngăn địch, quân địch không công phá được các trấn nhỏ bên ngoài, cũng không sờ tới được trong thành Bồ Châu. Những trấn nhỏ này không chỉ bảo vệ chủ thành, cũng có thể bảo vệ cả thành trấn bao gồm ruộng đất ở trong đó."

Nói đến đây, Cao Nhất Diệp mỉm cười nói: "Cho nên nó căn bản không cần tường thành."

Thu Thiên Phiên nhìn mà mắt trừng to hơn một vòng: "Cái này..."

Cái quái gì thế này!

Hắn chưa từng thấy quy hoạch thành trấn nào mà khổng lồ như vậy, đây không phải đang quy hoạch thành trấn, đây là quy hoạch cả toàn bộ châu của hắn vào luôn.

Thu Thiên Phiên lắc đầu thở dài: "Cài này thoạt nhìn rất đẹp, thế nhưng phân tán quá, nếu đại quân lưu khấu đến, đánh các trấn nhỏ bên ngoài, vậy thì dễ công khó thủ a."

Cao Nhất Diệp: "Chuyện phòng thủ, có thủ bị Bồ Châu Hình Hồng Lang Hình tướng quân phụ trách, tri châu đại nhân không cần lo lắng."

Thu Thiên Phiên: "Sao ta không lo lắng cho được? Sợ cô ta thủ không nổi."

Cao Nhất Diệp: "Cô ấy khẳng định làm được, ông phải tin tưởng cô ấy." đình cũng không thủ được những lưu khấu đó, chỉ có thể nhìn chúng tán loạn khắp nơi, Hình Hồng Lang làm gì có bản lĩnh này.

Tuy nhiên, hắn nghĩ thì nghĩ, không tiện nói ra.

Cao Nhất Diệp nói: "Thu đại nhân, ông lo lắng chuyện đó làm gì, không bằng lo lắng một chút sinh hoạt của lão bách tính Bồ Châu đi, Bồ Châu này chính là 'Trung tâm Thế giới', nhân khẩu nhiều hơn không chỉ gấp ba so với châu huyện khác, mấy chục vạn người đang không thể sống yên ổn dưới nạn hạn hán, nếu chúng ta không xây nhà xưởng lớn một chút, tuyển dụng công nhân nhiều một chút, những lão bách tính này không có ăn, sẽ chạy đi gia nhập đại quân lưu khấu, vậy ngài mới càng thêm đau đầu."

Thu Thiên Phiên nghe nói như thế, người cứng đờ, cuối cùng

thở dài: "Lý phu nhân nói rất phải, so với lo lắng quy mô lớn không thủ được, không bằng lo lắng quy mô nhỏ không chứa được lão bách tính, vậy cứ xây theo bản vẽ này của cô đi."

Chương 532: Bãi quan

Chương 532: Bãi quan

Thành Bồ Châu bắt đầu xây dựng rầm rộ, cả châu đều đang xây xây xây một cách điên cuồng.

Trấn ở bến tàu phía tây mở rộng quy mô lớn!

Trấn ở mỏ sắt phía nam mở rộng quy mô lớn!

Trấn ở xưởng xi măng và xưởng tạo giấy phía bắc mở rộng quy mô lớn!

Khắp nơi đều đang đào đào đào!

Toàn bộ Bồ Châu đều trải qua trong bầu không khí hừng hực phồn vinh.

Mà cùng lúc đó...

Thiểm Bắc! Phủ Duyên An.

Sau khi nhận được tin tức Thần Nhất Khôi làm phản, Dương Hạc dẫn theo Hạ điên vội vã chạy tới phủ Duyên An.

Bên trong nha môn tuần phủ của tuần phủ Duyên Tuy Hồng Thừa Trù.

Hồng Thừa Trù mặc quan bào gọn gàng sạch sẽ, sớm đã cung kính chờ ở chỗ này.

"Hồng đại nhân!" Dương Hạc vừa đến liền hỏi như tát nước: "Thần Nhất Khôi kia làm loạn thế nào rồi? Nhanh chóng báo lên."

Hồng Thừa Trù vẻ mặt vẫn thảnh thơi: "Dương đại nhân đừng nóng vội, Thần Nhất Khôi đã chết rồi."

"Cái gì?" Dương Hạc thất kinh: "Khi ta ở Bồ Châu nghe nói Thần Nhất Khôi làm phản, cho nên vội vã chạy về, tại sao mới đến Duyên Tuy, hắn lại chết rồi?"

Hồng Thừa Trù: "Bản quan bố trí ba người, cô sơn phó tướng Tào Văn Chiếu, tham chính Du Lâm Trương Phúc Trăn, tổng binh Cam Túc Dương Gia Mô, ba mặt tiến công, vây quanh quân của Thần Nhất Khôi, nhất chiến công thành, trước tiên giết đệ đệ Thần Nhất Nguyên của Thần Nhất Khôi, dao động quân tâm của tặc tử, lại dùng kế phản gián, dụ dỗ Hoàng Hữu Tài thủ hạ của Thần Nhất Khôi, quả nhiên Hoàng Hữu Tài đã trúng kế, ám sát Thần Nhất Khôi."

Nghe lời này, Dương Hạc không khỏi hít một hơi lạnh.

Hồng Thừa Trù này là nhân vật lợi hại cỡ nào a? Bản quan chỉ chạy vài ngày đường như thế, hắn cũng đã giết Thần Nhất Khôi rồi? Mạnh quá đáng. phân tán rồi?"

Hồng Thừa Trù mặt không biểu cảm: "Còn chưa, tàn quân của Thần Nhất Khôi còn mười vạn người, dưới suất lĩnh của bốn tên Hồng Quân Hữu, Lý Đô Ti, Đỗ Tam, Dương Lão Sài, còn đang tiếp tục ngoan cố chống lại."

"Còn mười vạn?" Vừa nghe con số này, Dương Hạc liền cảm giác cả người không thoải mái. Vậy thì nhiều quá, cho dù Thần Nhất Khôi đã chết, chỉ bằng mười vạn người này cũng không dễ thu thập.

Hồng Thừa Trù: "Mười vạn người này cũng không đủ sợ hãi, hạ quan đang muốn dẫn quân đi thu thập những dư tặc này, nếu Dương đại nhân lo lắng, không bằng đi cùng hạ quan."

Dương Hạc: "Được, bản quan cũng muốn xem, ngươi làm sao giải quyết mười vạn tặc khấu này."

Kế tiếp, Hồng Thừa Trù bắt đầu biểu diễn kỹ thuật chân chính.

Mấy ngày sau, Hồng Thừa Trù suất lĩnh gia đỉnh "Hồng binh" của mình trên đường bắc thượng hội hợp với cô sơn phó tướng Tào Văn Chiếu.

Năng lực của Tào Văn Chiếu tuy mạnh, tính khí lại có chừng mực, rất nghe chỉ huy, Hồng Thừa Trù bảo hắn đông, hắn liền đông, bảo hắn tây, hắn liền tây. Loại tính cách này của hắn, nếu gặp phải một tổng soái cứt chó, nhất định là chết không có chỗ chôn.

Nhưng Hồng Thừa Trù cũng không phải cứt chó, mà là cường nhân có số má ở Minh Mạt.

Tướng lĩnh dũng mãnh gặp phải chỉ huy cường đại, kết quả là...

Hồng binh cộng thêm Tào Văn Chiếu, chỉ một trận đã đánh bại mười vạn tặc quân, bắt sống Đỗ Tam, Dương Lão Sài.

Tuy nhiên, Hồng Thừa Trù bắt giữ khác với người khác bắt giữ, sau khi hắn bắt giữ tướng địch, chỉ dùng để chém đầu chứ không phải dùng để chiêu hàng.

Hai tên Đỗ Tam, Dương Lão Sài bị hắn trảm phát một, thủ cấp nhỏ máu treo ở cửa thành thị chúng.

Hai viên đại tướng còn lại của tặc quân là Hồng Quân Hữu, Lý Đô Tỉ tiếp tục chạy trốn!

Hồng Thừa Trù và Tào Văn Chiếu lại một đường truy kích.

Dương Hạc đành phải chạy theo, dọc theo đường đi tận mắt

nhìn thấy Hồng Thừa Trù bày đủ trò, dùng đủ loại chiêu thức đánh lưu khấu tơi bời, trước tiên dùng kế phản gián giết chết Hồng Quân Hữu, tiếp theo làm bộ trúng phục kích của Lý Đô Ti, ở trong vòng phục kích bật mode cuồng bạo Đến lúc này, Thần Nhất Khôi, Thần Nhất Nguyên, cùng với tứ đại lưu khấu dưới trướng hắn toàn bộ chém đầu, bị giết không để lại một tên.

Sau khi giết hết tặc, Hồng Thừa Trù lại dễ như trở bàn tay, ném chín vạn hàng tặc vào tay Dương Hạc: "Dương đại nhân, kẻ cầm đầu đã trừ, những người theo giặc này, khẳng định không thể giết nữa, phải chiêu an. Thế nhưng chuyện chiêu an này hạ quan không sở trường, vẫn là Dương đại nhân làm đi."

Dương Hạc nhìn chín vạn người quỳ rạp trên đất trước mặt, đầu lập tức đau như búa bổ, mụ nội nó... cái này thu xếp thế nào?

Không được hoảng!

Ngự sử Ngô Sân, hắn có mười vạn lượng bạc cơ mà.

Dương Hạc vội vàng viết thơ: "Ngô Sân, đã lâu không gặp, ngày hôm nay thời tiết rất tốt! Ngươi ăn chưa? Chỗ ta có chín vạn hàng tặc, mười vạn lượng bạc đó của ngươi cầm ra cho ta xài được không?"

Ngô Sân cũng chỉ viết thơ: "Lương huynh cứu ta! Chỗ ta có chín vạn hàng tặc, không biết huyện Trừng Thành còn có thể... khụ... Bản quan biết con số này hơi nhiều, huyện Trừng Thành khẳng định có khó khăn, thế nhưng có khó khăn có thể khắc phục, nên phân ưu cho triều đình mà."

Lương Thế Hiền trong lòng mừng như điên, bề ngoài lại bình tĩnh hồi âm: "Đúng là có chút khó khăn, nhưng cho dù hạ quan đập nồi bán sắt, cũng phải phân ưu vì triều đình, đưa hết những người đó qua đây di."

Kinh thành, ngự thư phòng.

Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm, đang vẻ mặt mệt mỏi lật xem tấu chương.

Tình huống bên Sơn Tây thực sự là càng ngày càng gay go. Cho dù Vương Gia Dận đã chết, nhưng số quân còn lại vẫn có hơn 30 vạn, chủ lực bản bộ dưới suất lĩnh của tả thừa tướng Tử Kim Lương tiếp tục chuyển chiến các phương.

Các nhóm lưu khấu còn lại không thuộc bản bộ thì tiếp tục phân tán các nơi, đơn cử nhóm của Không Dính Bùn lại một lần từ phụ cận huyện Hà Khúc vượt qua Hoàng Hà, về tới Thiểm Tây.

Lưu khấu phân tán, càng phiền phức hơn so với lưu khấu tập trung một chỗ.

Náo loạn các nơi kêu khổ không kịp.

Tấu chương buộc tội Dương Hạc chất đống trên bàn trước mặt Chu Do Kiểm. quy hàng, binh đi thì trở lại đánh cướp. Xu thế này không tránh được."

"Đợt này chưa bình, đợt khác lại nổi lên."

"Dương Hạc chủ trương chiêu an, gây ra không ít sai lầm."

Nhìn một đống tấu chương, tâm tình của Chu Do Kiểm dường như ngồi trên tháp rơi tự do.

Chủ chiêu an là vì sao? Chu Do Kiểm cực kỳ rõ ràng! Lúc đó tổng binh tam trấn nhập kinh cần vương, trong tay Dương Hạc không có binh, ngoại trừ chiêu an có thể làm cái gì? Cho nên Chu Do Kiểm mới có thể toàn lực ủng hộ Dương Hạc chủ trương chiêu an.

Nhưng hiện tại thế tiến công của Kiến Nô đã tạm hoãn, quân

cần vương đã trở về Thiểm Tây.

Vậy khẳng định không thể tiếp tục chiêu an nữa! Có thể chuyển sang tiêu diệt rồi.

Nhưng thay đổi chính sách lớn như vậy, phải tìm một người tới cõng nồi.

Hiệp sĩ cõng nồi này khẳng định không thể là trẫm, vậy chỉ có thể là Dương Hạc rồi.

Chu Do Kiểm đề bút viết: "Dương Hạc tổng đốc toàn Thiểm, chức quyền thế nào? Chỉ nghe thấy lưu khấu hoành hành, không thể tiêu diệt, khiến sinh linh đồ thán, phụ phó thác. Lập tức cách chức, Cẩm Y Vệ giải về kinh tra hỏi. Luyện Quốc Sự tạm thời giáng ba cấp, mang tội tiễu tặc chuộc tội, nếu vẫn vô trách nhiệm, nhất định trị tội không tha."

Hắn viết như thế, cũng ý nghĩa Dương Hạc đã xong.

Chính sách chủ chiêu an chính thức kết thúc, chính sách chủ tiêu diệt bắt đầu leo lên sân khấu lịch sử!

Thái độ đối đãi với lưu khấu của triều đình Đại Minh bắt đầu tiến vào một chương mới.

Chương 533: Chúng ta vì phân tiên mà đến

Chương 533: Chúng ta vì phân tiên mà đến

Chu Do Kiểm viết xong thánh chỉ, ném nồi cho Dương Hạc, trong lòng thoáng an tâm hơn.

Đại thái giám Tào Hóa Thuần từ bên cạnh đi tới, thấp giọng nói: "Hoàng thượng, sau khi Dương Hạc bãi quan, chức vị tam biên tổng đốc này đã bị bỏ trống. Phải lựa chọn một quan viên có năng lực xuất chúng gánh vác mới được, bằng không các tỉnh không lệ thuộc vào nhau, lúc tiễu phỉ sẽ đùn đẩy nhau."

Chu Do Kiểm ừm một tiếng: "Trẫm phải nghĩ cho kỹ."

Hắn đang suy nghĩ vị trí tam biên tổng đốc này sẽ do ai đảm nhận mới tốt, một tiểu thái giám từ bên ngoài chạy vào, lớn tiếng nói: "Hoàng thượng, tin chiến thắng, tin chiến thắng."

Vừa nghe nói tin chiến thắng, Chu Do Kiểm liền vui vẻ: "Khẩn trương báo lên!"

Tiểu thái giám nhanh chóng nói: "Tuần phủ Duyên Tuy Hồng Thừa Trù, tổ chức binh lính, đã bình định loạn Thần Nhất Khôi, giết tặc một vạn, tù binh chín vạn, hiện tại lưu khấu Thiểm Bắc đã bình." Nói xong, hai tay trình lên một phần tấu chương.

Chu Do Kiểm tỉ mỉ lật xem, liền mừng rỡ, tâm tình giống như ngồi trên máy bay phản lực: "Hồng ái khanh thực sự là không phụ kỳ vọng của trẫm, ha ha ha... Ta nghĩ ra rồi, chức tam biên tổng đốc này giao cho Hồng ái khanh đi."

Thế là...

Chỉ ba năm ngắn ngủi, Hồng Thừa Trù từ một tứ phẩm đốc lương đạo nho nhỏ, như ngồi hỏa tiễn thăng lên tam biên tổng đốc, tổng đốc Thiểm Tây, Cam Túc, Duyên Tuy, quân vụ Ninh Hạ.

Mùa đông, năm Sùng Trinh thứ 4 tức Công Nguyên năm 1631.

Gió lạnh gào thét, lạnh tận xương tủy.

Ngô Sân, Sử Khả Pháp đang ngồi xe ngựa, chậm rãi chạy đến huyện thành Trừng Thành.

Hiện tại Ngô Sân đã không còn là "thiên sứ" nữa, mười vạn lượng bạc của hắn đã xài hết từ lâu, hơn nữa thái độ đối với lưu khấu của triều đình cũng từ "chiêu an" chuyển sang "tiêu diệt", không cầu hắn đi trấn an nữa.

Nhưng Ngô Sân cũng không trở lại kinh thành, mà ở lại Thiểm Tây, được bổ nhiệm làm tuần án ngự sử Thiểm Tây. nhìn khắp nơi, thấy chỗ nào không bình thường có thể mách với hoàng đế, quan địa phương sợ nhất chính là loại mặt hàng này.

Hiện tại Ngô Sân đã thấy được một địa phương không bình thường, liền nói nhỏ với Sử Khả Pháp: "Ngươi xem, hiện tại đang rét đậm, gió lạnh muốn giết người, lão bách tính ở huyện Trừng Thành này đi trên đường lại không thấy biểu hiện gì, mà mỗi người đều mặt mày hồng hào. Bên kia còn có một đám trẻ con đang chơi nhảy lò cò, lạ thật nhỉ? Những đứa trẻ nơi khác, gặp thời tiết này là không dám ra khỏi cửa, tất cả đều run rẩy chui trong chăn."

Sử Khả Pháp gật đầu: "Đúng vậy, mỗi người họ đều có áo bông dày."

Ngô Sân cảm giác không quá hợp lý: "Giá của một bộ áo bông là năm lượng bạc, tương đương với một cây võ sĩ Oa quốc tốt

nhất, cái này lão bách tính bình thường có thể mua được?"

Sử Khả Pháp nhỏ giọng nói: "Lão bách tính ở địa phương khác khẳng định không mua nổi, nhưng huyện Trừng Thành này thì không khó hiểu."

Ngô Sân: "Giải thích thế nào?"

Sử Khả Pháp đưa tay chỉ về hướng miếu Thành Hoàng: "Ngô đại nhân ngươi xem."

Ngô Sân theo hướng Sử Khả Pháp chỉ tay nhìn qua, liền thấy một pho tượng màu vàng thật lớn, còn cao hơn kiến trúc cao nhất trong huyện thành một cái đầu, cao lớn uy vũ, đôi mắt như đang nhìn chăm chú vào toàn thành.

Ngô Sân thấp giọng nói: "Đó chính là Đạo Huyền Thiên Tôn mà ngươi nói?"

Sử Khả Pháp gật đầu: "Đúng vậy, đó chính là Đạo Huyền Thiên Tôn, nó chiếu cố khí hậu một phương này, bảo hộ bách tính một phương này, cho nên lão bách tính của huyện Trừng Thành này rất giàu có."

Ngô Sân đè thấp giọng nói: "Sử đại nhân, ngươi đường đường Cẩm Y Vệ thế tập, xuất thân tiến sĩ, cũng đừng bị tà giáo mê hoặc."

Sử Khả Pháp: "Thật sự không phải tà giáo! Lừa dối lão bách tính, giựt giây bọn họ làm chuyện xấu mới gọi tà giáo. Trợ giúp lão bách tính, làm việc tốt thì sao có thể gọi là tà giáo chứ?"

Ngô Sân không cho là đúng, chỉ vào pho tượng thật lớn kia: "Ta nói với ngươi, loại thần tiên không rõ lai lịch như thế này, khẳng định là tà giáo, chỉ có loại thần tiên nói ra được lai lịch như Tế Công Hoạt Phật, mới là chính giáo."

Sử Khả Pháp: "Tế Công? Tế Công gì ở đây, Ngô đại nhân, ngài

đừng Hắn đang muốn thổ tào, đột nhiên, khoé mắt thấy được trong hẻm nhỏ phía trước cách đó không xa có một người đi tới, trên người chỉ mặc một bộ áo cà sa rách rưới, cầm một cây quạt hương bồ, quay về phía họ mỉm cười, lại quay người đi vào trong hẻm.

Sử Khả Pháp: "A, Vừa rồi là cái gì?"

Hắn vội vàng nói với xa phu: "Mau, mau đi tới con hẻm kia."

Xa phu tăng thêm hai roi, xe nhanh chóng đi tới bên cạnh con hẻm, Sử Khả Pháp nhìn vào trong hẻm, hòa thượng lạ lùng vừa mới nhìn thấy kia đã biến mất không thấy.

Sử Khả Pháp: "Xảy ra chuyện gì?"

Ngô Sân: "Ta đã nói rồi, thế gian này có Tế Công Hoạt Phật."

Sử Khả Pháp trầm mặc.

Xa giá của hai người trực tiếp đi vào nha môn huyện, lúc này Lương Thế Hiền mới nhận được thông truyền, vội vàng từ bên trong đi ra nghênh đón: "Ngô đại nhân, Sử đại nhân, hạ quan không có từ xa tiếp đón, thứ tội thứ tội, không biết hai vị đại nhân đến đây là có gì chỉ bảo?"

Ba người ngồi xuống quanh bàn, lúc này Sử Khả Pháp mới nói: "Lần này ta và Ngô đại nhân tới đây, chủ yếu là vì phân tiên kia mà đến."

Lương Thế Hiền nở nụ cười: "A, đã dùng thử chưa, hiệu quả thế nào?"

Sử Khả Pháp cười rất vui vẻ: "Hiệu quả của phân tiên thật sự quá tốt, mấy địa phương không bị thiên tai phụ cận Tây An, sau khi sử dụng phân tiên, đã thu hoạch được mùa."

Tây An nằm cạnh Vị Hà, một số nông dân dựa vào nước từ Vị Hà cũng có thể trồng một số hoa mầu, lần này sau khi dùng tới phân tiên đã được mùa, khiến cho áp lực lương thực của Tây An giảm bớt không ít.

Lương Thế Hiền mỉm cười, việc này cũng nằm trong dự liệu của hắn, vốn không bất ngờ.

Sử Khả Pháp nói: "Lần này hai người chúng tôi qua đây, chính là muốn bàn chuyện mua phân tiên. Ngươi cũng biết, nông dân bình thường là không thể chạy đến Trừng Thành mua phân tiên được, chúng tôi quyết định mở một cửa hàng quan doanh bán phân tiên tại phủ Tây An, để cho các nông dân phụ cận Tây An có thể mua được phân tiên."

Lương Thế Hiền: "Điều này đương nhiên không thành vấn đề!"

Sử Khả Pháp mừng rỡ.

Có điều Lương Thế Hiền lập tức lại nói: "Cơ mà, hai vị đại nhân, có chuyện, hạ quan nên nhắc nhở nhị vị." Sử Khả Pháp: "A, mời nói."

Lương Thế Hiền: "Phân tiên có thể khiến chất lượng đồng ruộng được nâng cao, nhưng cụ thể đề cao bao nhiêu thì còn phải xem kỹ thuật của nông dân, phân tiên là cần dùng tiền mua, cũng tức là nói..."

Ngô Sân thoáng cái hiểu được: "Giá phân tiên không thể cao hơn giá trị lương thực tăng lên, bằng không lão bách tính thà rằng không cần."

"Đúng vậy!" Lương Thế Hiền mỉm cười nói: "Hai vị đại nhân, có thể có tính toán ra phân tiên bán bao nhiêu thì thích hợp chưa?"

Ngô Sân và Sử Khả Pháp nhìn nhau, trong nháy mắt ngẩn ra.

Đây chính là một đề toán siêu cấp phức tạp, liên quan tới một mẫu ruộng có thể thu được bao nhiêu lương, một mẫu ruộng thì phải bón bao nhiêu phân, một thạch lương trị giá bao nhiêu tiền, một cân phân tiên có trị giá bao nhiêu tiền?

Đây cũng không phải vỗ trán là có thể nghĩ ra, trước khi hai người tới đây cũng không nghĩ tới, cũng chưa tính qua, hiện tại không ngẩn ra mới lạ.

Ngô Sân vội vàng lấy ra giấy bút, cùng Sử Khả Pháp bắt đầu tính toán, tính tới tính lui, tóc cũng tính bạc đi mấy sợi, hai người vẫn chưa tính ra phân tiên bán bao nhiêu mới thích hợp.

Chương 534: Học sinh tốt nghiệp sơ trung của thôn Cao Gia

Chương 534: Học sinh tốt nghiệp sơ trung của thôn Cao Gia

Hai người tính toán mà đầu óc quay cuồng, vẫn không có kết quả, không khỏi hoảng hốt.

Nếu như nên bán giá bao nhiêu cũng không tính ra, chuyện này còn bàn thế nào nữa?

Lương Thế Hiền cười nói: "Nào, ta giới thiệu một vị hậu sinh cho hai người."

Hắn lớn tiếng nói: "Trần Nguyên Ba, ngươi vào đi."

Rèm che được kéo ra, một người trẻ tuổi đi vào.

Người này thoạt nhìn ước chừng 17,18 tuổi, nhìn là biết chính là loại người chủy thượng vô mao, bạn sự bất lao, trên người mặc một bộ trường sam dày, thoạt nhìn như người có tri thức. Chỉ là, trường sam của hắn khác với của người thường, ở chỗ trước ngực có thêu một bức tượng Đạo Huyền Thiên Tôn nhỏ.

Xu hướng thêu tượng Đạo Huyền Thiên Tôn ở trước ngực hiện tại đang rất lưu hành ở thôn Cao Gia, rất nhiều người đã bắt đầu thêu tượng thiên tôn trên ngực mình rồi.

Làm như vậy, vừa đẹp lại vừa hợp mốt!

Hơn nữa chất liệu dùng khi thêu quyết định bởi tài lực.

Người có tiền dùng kim tuyến và ngân tuyến thêu, thậm chí còn có thể trang sức thêm, mà người thường chỉ dùng sợi bông thêu.

Người thanh niên này dùng chính là sợi bông, thêu ra chính là sợi bông Thiên Tôn.

Sử Khả Pháp ngạc nhiên: "Người thanh niên này là?"

Lương Thế Hiền mỉm cười: "Đây là người tốt nghiệp sơ trung khoá đầu tiên có thành tích tốt nhất của thôn Cao Gia, tên là Trần Nguyên Ba! Rất lợi hại!"

Ngô Sân và Sử Khả Pháp nghe vậy ngẩn mặt ra: "Sơ trung là cái gì?"

Lương Thế Hiền nói: "Sơ trung là một đẳng cấp học vấn, là đẳng cấp học vấn lợi hại nhất trước mắt, có thể đạt được giấy tốt nghiệp sơ trung, đã nói lên hắn là người cực kỳ có học vấn, trên biết thiên văn, dưới biết địa lý, biết viết biết tính, lợi hại khỏi phải bàn. Ngoại trừ Thiên Tôn, đã không còn ai có thể dạy hắn tri thức, hiện tại hắn cũng chỉ có thể dựa vào tự học."

Vừa thết ra lời này. Ngô Sân và Sử Khả Pháp đều lô vẻ mặt cổ quái. Thế ngươi cho rằng mấy vị quan viên bọn ta là ai? Chúng ta chính là tiến sĩ!

Biết tiến sĩ là gì không?

Cuộc thi khoa cử cả Đại Minh triều, từ trong vô số người giết ra, lựa chọn những người học thức uyên bác nhất. Cái này gì mà học sinh tốt nghiệp sơ trung, có thể xách giày cho bọn ta không?

Ngô Sân và Sử Khả Pháp đều nhìn Trần Nguyên Ba với ánh mắt cổ quái.

Trần Nguyên Ba mỉm cười: "Xin chào hai vị đại nhân, vừa rồi

Lương đại nhân khen ngợi ta vậy thật sự là hơi quá, tại hạ cũng không lợi hại như vậy, các loại kiến thức chỉ học được sơ sơ thôi, tốt nghiệp sơ trung thật sự không tính là gì, tại hạ còn cần cố gắng bồi dưỡng. Tranh thủ có thể tự học hết chương trình học cao trung, đó mới là lợi hại."

Ngô Sân: "Nghe thì có vẻ học vấn của ngươi lợi hại hơn bản quan?"

Trần Nguyên Ba: "Không có không có! Tại hạ có lẽ chỉ trên các mảng Số Học, Vật Lý, Hóa Học, Địa Lý, Sinh Vật này hơn được hai vị đại nhân một bậc, nhưng về mảng Ngữ Văn khẳng định là không bằng nhị vị đại nhân."

Vừa nghe lời này, Ngô Sân liền tức giận, người này liệt ra một đống thứ mạnh hơn mình, cũng chỉ nói một môn Ngữ Văn yếu hơn mình thôi? Quá khinh thường người rồi.

Sử Khả Pháp cũng tức như vậy, nhưng hắn quan nhỏ, tức giận cũng nhẹ hơn một chút, còn có thể nói bình thường: "Nói như vậy, Trần huynh đã kim bảng đề danh rồi?"

Trần Nguyên Ba lắc đầu: "Không có không có, ngay cả thi hương cũng chưa từng tham gia."

Ngô Sân và Sử Khả Pháp đều trầm mặc.

Nói nửa ngày, một người bạch thân ngay cả thi hương chưa từng tham gia, tự mình gán cho mình một danh hiệu "tốt nghiệp sơ trung" liền dám ở chỗ này ăn nói đĩnh đạc, muốn chọc tức người khác sao.

Lương Thế Hiền nhìn ra hai người không vui, bèn cười đứng ra ngăn cản ở chính giữa: "Trần Nguyên Ba, ngươi cứ nói đi, phân hóa học này đưa tới Tây An, bán bao nhiêu tiền một cân mới thích hợp?"

Trần Nguyên Ba mỉm cười: "Cái này thì phải phối hợp với giá lương hiện tại của Tây An để tính, tại hạ cả gan, xin hỏi hai vị đại nhân, hiện tại giá lương của phủ Tây An là bao nhiêu?"

Ngô Sân: "400 văn một đấu." Dương Sơn Tây, bởi vì bên phủ Bình Dương vẫn được thôn Cao Gia truyền máu, mà thành Tây An không nằm trong tay thôn Cao Gia, cho nên tạm thời còn chưa nhận được thôn Cao Gia tương trợ truyền máu vô điều kiện, giá lương tự nhiên sẽ cao.

Trần Nguyên Ba nhớ kỹ 400 văn một đấu, sau đó viết ra trên giấy một loạt những thứ hai vị quan văn xem không hiểu, miệng thì lẩm bẩm: "Giả thiết lão bách tính Tây An còn chưa sử dụng phân hóa học chuyên nghiệp, tăng trưởng không thể đạt tới gấp đôi, lấy 1. 75 lần để tính toán... Đúng rồi, họ còn phải nộp thuế... Dựa vào sản lượng lương thực tăng lên sẽ dẫn đến giá lương thực giảm đi rất nhỏ, có khả năng giảm đến 300 văn một đấu hoặc là 350 văn một đấu..."

"Một mẫu ruộng cần sử dụng X cân phân hóa học, giá của một cân phân hóa học phải dưới Y, mới có thể khiến..."

Hắn xoát xoát xoát tính toán một hồi, cuối cùng giơ tơ giấy lên, phía trên viết một vài chữ: "Hai vị đại nhân, con số này, là giá cao nhất khi tiêu thụ phân hóa học tại Tây An, vượt quá giá này, các nông dân sử dụng phân hóa học sẽ không có lợi, họ thà rằng không cần phân hóa học dù có giảm thiểu sản lượng lương thực, đây cũng không phải điều các người hy vọng thấy được, cho nên tại hạ kiến nghị, giá bán tốt nhất của phân hóa học là thấp hơn một chút so với cái giá ta đưa ra."

Ngô Sân: "Ơ?"

Sử Khả Pháp: "Ơ2?"

Hai người nhìn chăm chú về phía tờ giấy kia, phía trên viết

công thức đại số tùm lum hết, hai người nhìn mà ngỡ ngàng, những thứ viết bên trên hoàn toàn xem không hiểu!

Kết quả này cũng không biết thích hợp hay không.

Trần Nguyên Ba lại viết thêm một phép nhân với 3 phần 4 phía sau con số kia, sau đó chuyển sang Lương Thế Hiền: "Lương đại nhân, giá bán sỉ phân hóa học của chúng ta cố định ở con số này đi... Tặng thêm cho hai vị đại nhân một số lợi nhuận, họ vận chuyển phân hóa học đi Tây An mới có thể tích cực. Dây xích bền vững nhất, chính là xưởng sản xuất kiếm được tiền, thương nhân trung gian kiếm được tiền, cửa hàng bán lẻ cũng kiếm được tiền, cuối cùng nông dân cũng kiếm được tiền... Mọi người đều kiếm được tiền, dây xích mới duy trì lâu dài, mọi người mới có thể cùng nhau cố gắng, không ngừng nâng cao sản lượng lương thực. Bằng không, có một mắc xích mặc kệ trách nhiệm, toàn bộ dây xích đều sẽ tan vỡ."

Lương Thế Hiển mỉm cười: "Tốt! Quyết định như ngươi nói đi."

Hắn lại chuyển sang Ngô Sân và Sử Khả Pháp: "Hai vị đại nhân cảm Ngô Sân: "'Ặc, tính toán gì tùm lum hết, bản quan cũng xem không hiểu, cũng không biết giá này có thích hợp hay không."

Lương Thế Hiền: "Thử đi, chỉ cần các người bày phân hóa học ở Tây An, bắt đầu tiêu thụ, xem các nông dân đã dùng thử qua phân hóa học có tới mua hay không, lập tức sẽ biết đáp án."

Ngô Sân và Sử Khả Pháp nhìn nhau, rồi gật đầu.

Chuyện này quyết định như thế!

Hai vị quan văn đứng dậy muốn đi, đột nhiên nghĩ tới cái gì, quay đầu lại nhìn về phía Trần Nguyên Ba, nhìn trái ngó phải, đi xung quanh nhìn chằm chằm vào hắn một vòng, nhìn nửa ngày

Ngô Sân mới lên tiếng: "Mặc dù không biết ngươi tính có đúng không, thế nhưng ngươi rất am hiểu tính toán, tuần phủ Thiểm Tây Vương Thuận Hành Vương đại nhân đang thông báo tuyển sư gia, ngươi có hứng thú làm sư gia cho tuần phủ đại nhân không?"

Lời mời này quá đặc biệt!

Làm sư gia cho tuần phủ đại nhân, đó là trong nháy mắt bay lên trời.

Không biết bao nhiêu người khóc cầu cũng muốn ngồi ở vị trí đó.

Nhưng mà, Trần Nguyên Ba lại cười lắc đầu: "Đa tạ hảo ý của đại nhân, tại hạ ở lại bên này mới có thể phát huy tác dụng lớn hơn nữa. Bên tuần phủ đại nhân, chắc sẽ tìm được sư gia càng tốt hơn so với tại hạ."

Ngô Sân: "Ui!"

Người này vậy mà còn không muốn.

Chương 535: Nha môn mới

Chương 535: Nha môn mới

Ngô Sân và Sử Khả Pháp kết thúc buổi nói chuyện, cáo từ rời đi.

Chờ bọn hắn đi xa rồi, Lương Thế Hiền mới cười gọi Trần Nguyên Ba lại: "Nguyên Ba, ngươi qua đây ngồi."

Trần Nguyên Ba ngồi vào đối diện Lương Thế Hiền.

Lúc này Lương Thế Hiền mới nói: "Lần này ngươi tới Trừng Thành, chắc là không phải để tính phân hóa học bán bao nhiêu tiền, ngươi còn có nhiệm vụ quan trọng gì sao?"

"Không có nhiệm vụ! Thiên Tôn chỉ bảo ta đi ra ngoài đi loanh quanh." Trần Nguyên Ba ưỡn lưng thẳng tắp: "Thiên Tôn nói, tại hạ là học sinh tốt nghiệp sơ trung đầu tiên của thôn Cao Gia, hơn nữa tất cả môn học thành tích rất đồng đều, ổn định. Thiên Tôn bảo đi ra ngoài khắp nơi nhìn xem, dùng hai mắt của bản thân ta xác định tri thức của ta tại các ngành các nghề, địa phương nào có thể phát huy tác dụng."

Lương Thế Hiền gật đầu: "Thì ra là thế, vậy hiện tại ngươi đã ở phương diện thương nghiệp phát huy ra một chút tác dụng rồi."

Trần Nguyên Ba hài lòng cười nói: "Đúng vậy, ta cũng không ngờ, tri thức Số Học của ta có thể phát huy ra tác dụng ở trường hợp này."

Lương Thế Hiền cười: "Được thôi, vậy ta sẽ không giữ ngươi lại nữa, tự ngươi đi đi, xem có chỗ nào có thể để cho ngươi phát

huy tác dụng hay không."

Trần Nguyên Ba ôm quyền thi lễ, sau đó đi ra khỏi nha môn tri huyện.

Học sinh tốt nghiệp sơ trung, tới lúc đánh thiên hạ rồi.

Cùng lúc đó, thành Bồ Châu.

Trải qua mấy tháng xây dựng, trong thành Bồ Châu đã rực rỡ hẳn lên. Có thể xây được nhanh như vậy, đương nhiên không phải là năng lực kỹ thuật của thôn Cao Gia mạnh, mà là kiến trúc của thời kỳ này cũng không cần xây quá cao.

Hậu thế xây một toà nhà có thể xây mấy năm, đó là bởi vì toà nhà mấy chục tầng.

Nhưng thời kỳ này xây một căn nhà chỉ có một hai tầng, móng có thể làm tùy tiện, tàm tạm được rồi, thậm chí không cần móng, chồng gạch lên, quét vào xi măng, thế là xong!

Cho nên xây lên rất nhanh.

Thu Thiên Phiên đứng phía trước nha môn tri châu mới tỉnh, mặt mày hồng hào vì vui sướng.

Làm việc trong tiệm vải mấy tháng trời, đường đường tri châu, thiếu chút nữa tưởng mình thành thợ may vá, hiện tại nghe nói nha môn tri châu có thể dùng rồi, vội vàng chạy về xem.

Chậc, tường vây do xi măng xây thành này thật kiên cố, quả thật có thể coi như "thành trong thành" để sử dụng, nếu có lưu khấu tới phạm, tường thành bên ngoài không ngăn trở được, bị lưu khấu vào thành, hắn cảm giác mình dựa vào tường xi măng của nha môn này cũng có thể tổ chức nha dịch chống lại một phen.

Cửa gỗ chắc chắn này, cửa sổ ngọc lưu ly rộng rãi này.

"Chờ một chút, vừa rồi hình như thấy được cái gì đó rất ghê gớm."

Thu Thiên Phiên quét ánh mắt trở lại, nhìn kỹ cửa sổ, không sai, thật là cửa sổ ngọc lưu ly.

Hắn không khỏi úi một tiếng, quay đầu sang nhìn Cao Nhất Diệp bên cạnh, vội la lên: "Phu nhân, ngài... ngài làm thế mạnh tay quá, chỉ là một nha môn tri châu nho nhỏ của bản quan, ngài lại vận chuyển qua đây cửa sổ ngọc lưu ly. Đây chính là ngọc lưu ly a, nếu tương lai chuyện này truyền tới tai hoàng thượng, hắn nhất định cảm thấy ta là một tên quan tham tiền."

Cao Nhất Diệp cười, Thiên Tôn thêu kim tuyến phía trên xương quai xanh của nàng cũng cười theo. Có điều, Thu Thiên Phiên cũng không chú ý tới kim tuyến Thiên Tôn đang cười. Hắn là người văn hoá, phi lễ chớ nhìn, ánh mắt chỉ dám nhìn thẳng khuôn mặt của Cao Nhất Diệp, không nhìn chỗ khác trên người nàng, cho nên dù kim tuyến Thiên Tôn có khiêu vũ chắc hắn cũng không nhìn thấy.

Cao Nhất Diệp: "Thu đại nhân, ngài suy nghĩ nhiều rồi, ngọc lưu ly này, sau khi làm rõ ràng phương pháp chế tạo của nó, nó chính là một thứ rất bình dân."

Thu Thiên Phiên hỏi chấm?

Cao Nhất Diệp: "Chúng tôi đã xây một xưởng ngọc lưu ly bên cạnh trấn thợ mỏ tại thành bắc, dùng hạt cát có thể làm ra ngọc lưu ly."

Thu Thiên Phiên: "Hả?"

Cao Nhất Diệp cười nói: "Nha môn tri châu của ngài là trung tâm chính vụ, nhất định phải giữ được cường độ ánh sáng chiếu vào ổn định, phải thể hiện ra cảm giác 'quang minh chính đại' mà,

cho nên cửa sổ không thể dùng giấy nữa, vậy sẽ khiến bên trong rất âm u, chúng tôi đa số chọn dùng ngọc lưu ly làm cửa sổ, để bên trong nha môn có thể sáng sủa, Thu đại nhân không ngại vào xem." này rẻ thật còn đỡ, nếu Lý phu nhân gạt hắn, ngọc lưu ly này vẫn là thứ cấp trân bảo đắt đến nỗi muốn bay lên, hắn có thể sẽ bị vạch tội.

Nhấc chân đi vào trong nha môn, bên trong quả nhiên sáng sủa, sau khi dùng cửa sổ thủy tinh, trong phòng làm cho người ta có cảm giác không còn âm u áp lực, mà thật sự thể hiện ra cảm giác "quang minh chính đại".

Điều này khiến hắn rất là phấn chấn, làm việc trong hoàn cảnh như vậy, tâm tình rõ ràng sẽ rất tốt.

Đi tới bên cạnh cái ghế của mình, ngồi xuống, hai tay đặt lên bàn, chí đắc ý mãn, đột nhiên cảm giác có chỗ nào không đúng, Thu Thiên Phiên ngửa đầu lên nhìn, liền phát hiện trần nhà trên đỉnh đầu mình, có khắc một bức tượng Đạo Huyền Thiên Tôn.

[Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] đã được thuyền vận chuyển không ngừng đưa đến thành Bồ Châu, hơn nữa nhà sách bản địa thành Bồ Châu cũng bắt đầu đang in ấn, cho nên Thu Thiên Phiên cũng nhận ra Đạo Huyền Thiên Tôn, chỉ là còn chưa thấy qua Thiên Tôn hiển linh, cho nên không quá tin tưởng mà thôi.

Thu Thiên Phiên ngạc nhiên nói: "Đây là..."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Cái này gọi là ngẩng đầu ba thước có thần linh! Các lão bách tính thấy Thu đại nhân dám ngồi phía dưới tượng của Thiên Tôn làm việc, sẽ tin tưởng ngài không tham ô làm sai quy định, lạm dụng chức quyền."

Thu Thiên Phiên gật đầu: "Có lý, lý nên như vậy. Bản quan không làm chuyện đuối lý, sẽ không sợ thần linh ở trên đỉnh đầu

nhìn, ôi, chỉ là thần này hình như chưa từng nghe nói qua, nếu như đổi lại là Thái Thượng Lão Quân, lực thuyết phục có phải sẽ càng mạnh hơn không?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Lão Quân quá lười, hơn một nghìn năm chưa từng xuống thế gian, vẫn là Thiên Tôn càng chiếu cố thế nhân hơn."

Thu Thiên Phiên cười: "Ha ha ha, được được được, mặc kệ là Lão Quân hay là Thiên Tôn, bản quan còn không sợ."

Hắn ở trong nha môn nhìn đi khắp nơi nhìn tới nhìn lui, trước đây nha môn tri châu xuống cấp, hiện tại quả nhiên là xây rất khang trang.

"Lý phu nhân, bản quan thật sự rất cảm ơn mọi người." Thu Thiên Phiên cười: "Bản quan cảm giác mình có thể sống lâu thêm mấy năm rồi."

Cao Nhất Diệp cười: "Đây là chắc chắn rồi. Tri châu đại nhân có cần đi tham quan nhà xưởng của các nơi không?"

Thu Thiên Phiên: "Đương nhiên phải đi rồi."

Vìivâv đoàn nouồồi chuẩn bỉ naưa. ra khỏi thành. Cách thành gần nhất chính là trấn mỏ sắt trong núi Kê Quan, cùng với xưởng sắt thép bên cạnh, vì vậy đoàn người trước tiên đi về hướng núi Kê Quan.

Còn chưa tới trấn, Thu Thiên Phiên liền kinh ngạc, hắn thấy một con đường xỉ măng thật dài, như một sợi dây lưng màu xám kéo dài từ chân núi cho đến trấn mỏ sắt tại sườn núi.

Thu Thiên Phiên: "Đường xi măng này làm nhanh vậy sao?"

Cao Nhất Diệp: "Cái này đều nhờ có Bồ Châu là 'Trung tâm Thế giới', nhân khẩu đông đảo, chúng tôi tùy tiện tuyển dụng thôi đã có

mấy vạn người tới, nhiều người như vậy, một người cuốc hai cái, con đường này liền thông."

Thu Thiên Phiên thấy phía trước đường xi măng có ngã rẽ, bên phải đi trấn mỏ sắt, bên phải đi xưởng sắt thép.

Thu Thiên Phiên không thích lắm mỏ sắt bẩn thỉu, cảm giác đào quặng cũng không có gì mà xem, liền chỉ vào hướng xưởng sắt thép: "Chúng ta trước tiên đi xem xưởng sắt thép đi."

Chương 536: Xưởng sắt thép

Chương 536: Xưởng sắt thép

Xa giá của đoàn người rất nhanh đi tới xưởng sắt thép.

Thú vị chính là, phía trước trên con đường họ đi về xưởng sắt thép đã gặp phải một đội xe, trên xe vận chuyển toàn là quặng sắt, mỗi một chiếc xe đều được chất đầy, dùng trâu ngựa kéo, đang đi về hướng xưởng sắt thép.

Thu Thiên Phiên thấy nhiều quặng sắt như vậy, không khỏi giật mình: "Ôi, nhiều xe quặng sắt vậy sao? Cái này phải đào bao lâu? Hàng các ngươi tích trữ lâu như vậy, một lần đưa hết đến xưởng sắt thép sao?"

Quản sự của đoàn xe vội vàng hành lễ với tri châu đại nhân: "Khởi bẩm tri châu đại nhân, số hàng này là của ba ngày."

"Ba ngày?"

Thu Thiên Phiên thất kinh: "Chỉ ba ngày, các ngươi có thể đào ra nhiều như vậy? Sản lượng cao như thế, vì sao trước đây Bồ Châu chúng ta lại bị thiếu sắt?"

Quản sự nói: "Trước đây chúng tôi đều đào quặng bằng thủ công, vai vác tay khiêng, tự nhiên cũng chậm hơn, hiện tại chúng tôi đã làm một thanh trượt bên dưới hầm mỏ, phía trên đặt xe đẩy, xe dùng bánh răng để kéo di chuyển, có thể vận chuyển quặng từ trong hầm ra nhanh hơn. Thợ mỏ ở trong hầm chỉ việc đào móc, sau khi đào xong bỏ vào xe, người bên ngoài hầm sẽ quay bàn kéo kéo xe vận chuyển ra ngoài... Như vậy, tốc độ đào sẽ nhanh hơn so với trước đây."

Thu Thiên Phiên "ồ" một tiếng, chỉ nghe hiểu một nửa. Hắn còn chưa rõ cái gì gọi là bánh răng bàn kéo, nhưng nghe hiểu có thể dùng xe, nhanh chóng vận chuyển quặng ra ngoài, hiệu suất công việc được đề cao sẽ không khó hiểu rồi.

Cũng không biết có phải do hai đội ngũ đột nhiên đi cùng nhau, đã làm súc sinh sợ hãi hay không, một con trâu kéo xe chở quặng sắt đột nhiên trở nên khó tính không yên, làm nghiêng xe kéo phía sau, suýt nữa bị đổ.

Hộ vệ đội trưởng Bát Địa Thỏ phía sau Cao Nhất Diệp đột nhiên nhảy tới bên cạnh xe chở quặng đó, đưa tay đỡ lấy xe, lại thêm mấy binh sĩ cùng chạy qua, giúp Bát Địa Thỏ giữ vững cái xe.

Mọi người cùng phát lực, dô một tiếng, một lần nữa đẩy xe chở quặng lại ngay ngắn.

Sau đó họ liền bảo vệ bên cạnh xe, xa phu cũng kéo trâu lại, tiếp tục giúp đẩy một tay, cảnh tượng rất hài hoà vui vẻ.

Thu Thiên Phiên nhìn cảnh này ở trong mắt, nghĩ thầm: Bát Địa Thỏ này theo Hình Hồng Lang cùng vào thành, khi đó thoạt nhìn giống như kẻ ngốc, nhưng hắn lại không có cái loại tính khí hung ác của tặc tử bình thường.

Hắn lại quay đầu nhìn thoáng qua bọn nha dịch của mình, đối với tao ngộ vừa rồi của xa phu, đám người này hoàn toàn là nhìn việc vui, không ai có ý đưa tay tương trợ.

Thu Thiên Phiên thầm nghĩ: Quân kỷ của tặc tử còn tốt hơn quan binh, còn tốt hơn cả nha dịch của ta, thực sự là khiến người mở rộng tầm mắt.

Rất nhanh, đã đến xưởng sắt thép.

Phía trước là một loạt kiến trúc, hình thành một trấn thật lớn.

Những kiến trúc này được bao quanh bởi một bức tường xỉ măng thật dài, có một cửa sắt thật lớn đối diện với đường xi măng, trên cửa viết một hàng chữ dài: "Tổng xưởng sắt thép số 3."

Thu Thiên Phiên hiếu kỳ mà hỏi: "Xưởng số 3? Đây vậy mà là xưởng sắt thép thứ ba các ngươi xây?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Đúng vậy, xưởng thứ ba."

Thu Thiên Phiên nhịn không được liền muốn hỏi: "Vậy xưởng số 1 và xưởng số 2 ở đâu?"

Cao Nhất Diệp: "Xưởng số 1 tại huyện Trừng Thành, xưởng số 2 tại huyện Hợp Dương, cho nên ở đây chính là xưởng số 3 rồi, có điều... nhân lực tài nguyên của huyện Trừng Thành và Hợp Dương không thể nào so với bên Bồ Châu, cho nên xưởng bên Bồ Châu tên là xưởng số 3, trên thực tế lại là nhà xưởng lớn nhất của chúng tôi, hiện tại vừa mới bắt đầu, sau đó sẽ lớn hơn nữa."

Thu Thiên Phiên nhìn thoáng qua nhà xưởng diện tích không khác gì châu thành, trong bụng thầm nghĩ: Hiện tại mới chỉ bắt đầu? Mới bắt đầu đã sắp to hơn châu thành của ta rồi? Trong này rốt cuộc đang làm những gì?

Hắn vội vã muốn tìm ra kết quả, đi vào xem, chỉ thấy mấy chục lò luyện sắt thật lớn, lò cao 1. 2 trượng, liếc mắt là có thể nhìn ra ít nhất có thể chứa được nghìn cân, khói lửa dày đặc, ánh lửa tận trời.

Thu Thiên Phiên: "Quy mô lớn thật. Những cái lò này, gần giống mấy cái lò triều đình xây ở Hà Bắc Tuân Hóa."

Lúc này năng lực quản lý sắt của Minh đình kỳ thật rất mạnh, xưởng sắt tại Hà Bắc Tuân Hóa chính là như vậy, xếp một dãy bếp lò, điên cuồng luyên cắt: Mà hiện tại xưởng sắt thép của thôn Cao Gia sử dụng kỹ thuật là của Tống Ứng Tinh mang đến, giống như

đúc kỹ thuật của triều đình tại Hà Bắc Tuân Hóa, cũng khó trách Thu Thiên Phiên nhìn quen mắt.

Cao Nhất Diệp nói: "Thiên hạ lưu khấu hoành hành, hiện tại Hình tướng quân thân là thủ bị Bồ Châu, muốn bảo vệ Bồ Châu dưới sự uy hiếp của lưu khấu thì phải có nhiều sắt, chế tạo nhiều binh khí, rất hợp lý phải không?"

Thu Thiên Phiên: "Ặc... Hợp lý! Quả thật nên chế tạo nhiều binh khí."

Hắn vừa dứt lời, lúc này đã đi ngang qua một phân xưởng, thò đầu nhìn vào, thợ rèn bên trong đang chế tạo một sợi dây sắt kỳ quái, rất dài rất dài, vừa to vừa chắc, các công nhân còn đặt sợi dây sắt này trên mặt đất, nối liền lại, nhìn một cái, dùng tay ước lượng, lại cầm lấy gõ một lần nữa.

Thu Thiên Phiên: "Cho dù bản quan nhìn thế nào, cũng cảm giác cái đó không giống như là binh khí."

Cao Nhất Diệp: "Đó là đường ray, họ chế tạo chính là đường ray."

"Đường ray?" Thu Thiên Phiên lấy làm lạ: "Đường ray lại là cái gì?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Đường ray để đặt trên mặt đất, thuận tiện cho xe chạy trên đó, có thứ này, xe lửa có thể nhanh chóng vận chuyển binh khí đến tiền tuyến, binh khí nhiều thì cần phải có phương thức vận chuyển nhanh hơn, cái này rất hợp lý đúng không?"

Thu Thiên Phiên: "Ặc... Hợp lý! Quả thật nên tăng cường vận chuyển."

Hắn tiếp tục đi về phía trước, lần này, rốt cuộc thấy được tạo binh khí rồi. Một nhóm thợ rèn đội mũ vàng đang dưới sự chỉ huy

của một thợ rèn đội mũ lam chế tạo hỏa súng, nhưng họ chỉ phụ trách chế tạo một bộ phận của hỏa súng, đó chính là ống súng, những thứ khác thì mặc kệ, ống súng họ chế tạo còn phải thống nhất dùng một cái thước đo một lần, bảo đảm toàn bộ ống đều kích thước như nhau.

Trên mặt đất đã chất đống mấy trăm cái ống, nếu mỗi cái ống này đều làm thành một cây hỏa súng, đó chính là mấy trăm cây.

Thu Thiên Phiên hít một hơi lạnh: "Cho các người chế tạo binh khí, không cho các người chế tạo nhiều hỏa khí như vậy a, thứ này ít một chút còn không có chuyện, tạo nhiều như vậy, là muốn tạo phản sao?"

Cao Nhất Diệp: "Nhiều sao? Không nhiều lắm đâu, lúc này mới chỉ mấy trăm cây, lưu khấu mà đến, toàn là mấy vạn, nếu hữu thừa tướng Tử Kim Lương của Vương Gia Dận đánh tới, đó chính là 36 vạn đại quân, mấy trăm cậy hoả súng làm gì đủ? Chúng tôi khác với những đại quan của triều đình, nào đó, 36 vạn lưu khấu liền xuất hiện ở trước cửa nhà của chúng ta. Chúng ta chế tạo một hai vạn cây hỏa súng, cũng rất hợp lý phải không?"

Thu Thiên Phiên: "Ặc... Hợp lý! Lưu khấu nhiều lắm, hỏa súng ít căn bản không đủ dùng."

Hai người tiếp tục đi về phía trước, đi qua nhà xưởng, phía sau là nhà ăn của công nhân.

Bây giờ còn kém nửa canh giờ mới đến giờ cơm, thế nhưng đã có một số công nhân ở chỗ này "đợi cơm" rồi, họ cầm hộp thức ăn đứng ở cửa nhà ăn, xếp thành hàng dài...

Cao Nhất Diệp cười nói: "Tri châu đại nhân, có cần đến nhà ăn của công nhân thể nghiệm một chút không?"

Chương 537: Có lầm không vậy?

Chương 537: Có lầm không vậy?

Thể nghiệm nhà ăn công nhân?

Loại chuyện này đương nhiên Thu Thiên Phiên sẽ không làm, mặc dù hắn cũng miễn cưỡng tính là quan tốt, thế nhưng làm quan chung quy phải có một chút thận trọng, phải có cái giá, làm sao có thể ăn cơm bụi với công nhân bình thường chứ? Không nên không nên! Quá đánh mất thân phận.

Nhưng hắn vẫn biết cách làm người, lời này chỉ nghĩ trong lòng, cũng không nói thẳng, chỉ thay đổi một phương thức: "Hiện tại bản quan không đói bụng, ăn không nổi."

Cao Nhất Diệp: "Vậy chúng tôi cần phải đi rồi."

Nàng quay sang cười nói với các hộ vệ phía sau: "Mọi người đi đã lâu, đói bụng rồi phải không? Đến nhà ăn của xưởng ăn ké một bữa đi."

Bát Địa Thỏ cười: "Hay lắm!"

Trịnh Cẩu Tử cũng nói: "Ta đã sớm nghĩ đến ăn ké một bữa rồi, nghe nói ở đây ăn không kém hơn so với quân doanh chúng ta."

Bát Địa Thỏ: "Chúng ta không thể đi hết, phải để người ở lại bảo vệ thánh nữ, chia làm hai tổ đi, Cẩu Tử ngươi dẫn một nửa người đi trước."

Cao Nhất Diệp cười: "Không cần đâu, ta cũng đi cùng."

Nhóm người vui vẻ đi về hướng nhà ăn...

Thu Thiên Phiên thầm kinh hãi: Lý phu nhân này là nhân vật thế nào? Thế mà đi ăn cơm của công nhân, cũng không sợ làm mất mặt Lý gia sao?

Vậy bản quan cũng muốn đi xem thế nào.

Hắn bật mode xem kịch.

Chỉ thấy Cao Nhất Diệp dẫn theo một trăm hộ vệ, chen vào trong đám người xếp hàng chờ lấy cơm, nhà ăn có một loạt cửa sổ, hiện tại thì đang đóng.

Chờ khoảng nửa nén hương, một cửa sổ trong đó mở ra, từ bên trong xuất hiện một đại mụ, giơ muôi cơm lên và lớn tiếng hét: "Xếp thành hàng, đừng chen lấn, từng người từng người tới... Ngươi muốn ăn món nào?"

"Đại tỷ, ta muốn ăn cái này... cái kia... còn có cái kia..."

Đại mụ dùng cái muôi múc tuỳ ý vài món ăn rồi đổ vào trong hộp thức ăn của công nhân, khi múc đến món thịt kho tàu, cái muôi trên tay khẽ nghiêng đi, một miếng thịt từ trong muôi đổ ra ngoài, công nhân kia lập tức kêu lên thảm thiết: "A, đừng nghiêng muôi, đừng." silicon, y cười nói với đại mụ: "Để ta cũng chơi trò này đi."

Đại mụ giật mình: "Thiên Tôn!"

"Đừng ngạc nhiên!" Thiên Tôn Silicon đuổi đại mụ chạy qua một bên rồi cầm lấy cái muôi, múc một muôi lớn trong chậu chứa thịt kho tàu, hoàn toàn không đổ, đầy một muôi thịt bỏ vào trong hộp thức ăn của công nhân kia, cười nói: "Ăn nhiều một chút đi."

Công nhân mừng rỡ, thụ sủng nhược kinh: "Đa tạ Thiên Tôn."

Thiên Tôn silicon cười mãi: "Ngày hôm nay là lễ Thiên Tôn thêm thịt, ha ha ha, mọi người ăn thêm thịt đi."

Đại mụ ở phía sau thấp giọng nói: "Nếu làm vậy, sẽ không đủ để phát."

Thiên Tôn silicon cười hắc hắc: "Không phải sợ, quân chủ lực của các công nhân còn nửa canh giờ mới có thể tới ăn cơm, mà ta đã đặt mua thêm rồi, trong 30 phút nữa sẽ giao thịt kho tàu đến chiến trường."

Đại mụ nghe không hiểu cái gì là đặt mua, nhưng biết Thiên Tôn đã lên tiếng thì vạn sự khỏi lo, cũng sẽ không ý kiến nữa.

Chỉ thấy Thiên Tôn múc thịt là căn bản không lưu tình, ngươi một muôi lớn, ta một muôi lớn, hắn một muôi lớn, mỗi công nhân đều vui vẻ ra mặt.

Các công nhân ăn xong, liền đến phiên Cao Nhất Diệp, nàng nở nụ cười ngọt ngào với Thiên Tôn silicon: "Thiên Tôn! Ta muốn ăn nhiều món ăn, không ăn thịt."

"Ngươi đang tuổi ăn tuổi lớn, sao có thể không ăn thịt?"

"Sẽ béo mà! Ta không muốn béo."

"Ha ha ha ha!" Thiên Tôn silicon cười to: "Béo một chút mới có cảm giác."

Cao Nhất Diệp đột nhiên đỏ lựng mặt, nữ hài tử cổ đại sao chịu nổi mấy lời công kích của hiện đại này, trong nháy mắt bại lui, cầm hộp thức ăn bỏ trốn mất dạng.

Chẳng mấy chốc, Cao Nhất Diệp cùng các hộ vệ đều nhận cơm xong, cầm hộp thức ăn trở lại bên cạnh nhóm người Thu Thiên

Phiên.

Thu Thiên Phiên thịt cá ăn nhiều rồi, cũng không có gì, nhưng đám nha dịch và bang nhàn dưới trướng hắn thì lại không được, ánh mắt của họ nhìn chằm chằm vào hộp thức ăn trên tay các hộ vệ...

Trong nhà ăn này thật nhiều thịt, thật nhiều món ăn, chay mặn phối hợp, từng miếng thịt kho tàu thật lớn, nhìn thôi cũng khiến người ta cảm giác được rất béo.

Vài nha dich đã nuết nước hot sờ eờ cái bhuna mình. Cao Nhất Diệp quay sang vẫy tay với họ, cười nói: "Đi nhận cơm đi!"

Bọn nha dịch quay đầu nhìn Thu Thiên Phiên, trên mặt chỉ còn thiếu viết lên ba chữ "Ta muốn đi".

Thu Thiên Phiên đành phải thở dài một hơi: "Đi đi! Các ngươi đi hết đi."

Bọn nha dịch hoan hô một tiếng rồi chạy về phía nhà ăn...

Chờ nhóm người này ăn xong, giờ cơm chân chính cũng đã đến, cả xưởng sắt thép đều vang lên tiếng chuông, các công nhân từ trong các phân xưởng chui ra, tập trung về phía nhà ăn, vừa đi vừa nói cười.

Một loạt cửa sổ thật dài của nhà ăn đã mở ra hết, trong mỗi cửa sổ đều xuất hiện một đại mụ, mỗi đại mụ đều đang... nghiêng muôi!

Xem ra nghiêng muôi là kỹ năng linh hồn của mỗi đại mụ đều biết.

Lúc này Thiên Tôn silicon cũng chơi đủ rồi, bèn trả muôi lại cho đại mụ trước kia, thế là đại mụ kia cũng gia nhập hàng ngũ nghiêng muôi.

Cao Nhất Diệp, hộ vệ, bọn nha dịch đều đã ăn no, đám người mặt mày rạng rỡ chuẩn bị tiếp tục tham quan, chỉ có mình Thu Thiên Phiên cứ đòi trang bức, bây giờ còn bị đói. Hắn ngẩng đầu nhìn mặt trời, đang buổi trưa, chưa ăn cơm, bụng kêu ùng ục, phải làm sao đây? Bỏ đi, chịu đựng vậy.

Tiếp tục đi dạo trong xưởng sắt thép, chẳng mấy chốc, họ đi tới bên cạnh thao trường. Thao trường này dành cho các công nhân rèn luyện sức khoẻ, thế nhưng lúc này lại có công nhân của một phân xưởng không đi làm, cũng không đi ăn cơm, mà đang ở thao trường xếp hàng chỉnh tề.

Thu Thiên Phiên lấy làm lạ: "Những người này, vì sao bị phạt đứng ở chỗ này?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Ngày hôm nay đến phiên bọn họ huấn luyện quân sự."

Thu Thiên Phiên lấy làm lạ: "Huấn luyện quân sự? Là cái gì?"

Cao Nhất Diệp nói: "Mặc dù Hình tướng quân đánh trận rất lợi hại, thế nhưng thế sự vô thường, chung quy sẽ có lúc không chiếu cố được, có lẽ dưới một số tình huống đặc biệt, các công nhân cũng phải cầm lấy vũ khí để bảo vệ bản thân, cho nên mỗi một công nhân đều phải thay phiên tiến hành huấn luyện quân sự, bảo đảm vào thời điểm chiến đấu họ không đến mức không biết gì."

Thu Thiên Phiên đã hiểu: "Dân đoàn mà!"

Cao Nhất Diệp: "A, đúng, cái này nên gọi là dân đoàn."

Người của thôn Cao Gia đã quen gọi quân chính quy của mình là dân chưa nghĩ ra. Nhưng trên thực tế, dân đoàn của thôn Cao Gia đã thông qua chuyện Hình Hồng Lang tiếp nhận chiêu an, chuyển biến thành quan binh chính quy dưới trướng thủ bị Bồ Châu...

Mà những công nhân này hiện tại nên gọi là dân đoàn!

Chỉ thấy các công nhân xếp hàng chỉnh tề, phía trước có một giáo quan, hắn ra lệnh một tiếng, các công nhân đồng loạt xoay trái, lại xoay phải, sau đó đồng loạt chạy bộ.

Họ phát ra tiếng bước chân rầm rập chỉnh tề, rất nhanh đã chạy tới bên kia thao trường. Bên kia có một cái bàn rất lớn, trên bàn xếp một đống hỏa súng nòng trơn đã đào thải, họ dùng tốc độ nhanh chóng cầm lấy hỏa súng, lắp vào lưỡi lê cho nó, sau đó cùng nhau đâm về phía trước: "Sát sát sát!"

Thu Thiên Phiên hít một hơi lạnh: "Đợi đã, dân đoàn của các người, vũ khí huấn luyện là dùng hỏa súng? Có lầm không vậy?"

Chương 538: Cần sư gia của họ

Chương 538: Cần sư gia của họ

Sau khi tham quan xưởng sắt thép một vòng, Thu Thiên Phiên cảm giác đầu óc mình có chút không đủ dùng: "Đãi ngộ đối với công nhân của các người thật sự là quá tốt."

Hắn không khỏi cảm thán: "Cho công nhân ăn tốt như vậy, lương thực sao mà đủ chứ?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Chúng tôi có phân hóa học, có thể nâng cao sản lượng lương thực, việc này Thu đại nhân đã biết mà."

Thu Thiên Phiên gật đầu: "Thế nhưng, thịt vừa rồi... thịt đó..."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Thịt vẫn hơi khan hiếm một chút, cho nên đại mụ phát cơm vừa rồi mới nghiêng muôi, đó bởi vì không đủ thịt tạo thành."

Thu Thiên Phiên: "Cho dù nghiêng muôi, thịt của các người cũng nhiều quá đáng, rốt cuộc làm sao mà làm được?"

Cao Nhất Diệp: "Vậy ta lại mời Thu đại nhân đi tham quan xưởng nuôi gà và nuôi heo của chúng tôi, chỉ là nơi đó quá bẩn quá hôi, ta sợ Thu đại nhân không thích ứng được."

Thu Thiên Phiên: "Nếu người cao quý như Lý phu nhân còn có thể thích ứng, bản quan cũng không có gì không thể thích ứng."

Cao Nhất Diệp: "Đây chính là ông nói, vậy buổi chiều chúng ta sẽ đi tham quan nơi nuôi gà và nuôi heo."

Nàng dẫn Thu Thiên Phiên đi về hướng tây, đi về hướng bến

tàu Cổ Độ.

Tại nơi cách bến tàu còn có hai dặm, ở đây xuất hiện một trấn nhỏ rất mới, còn chưa đi vào trấn, một cơn gió thổi tới, Thu Thiên Phiên liền ngửi thấy một mùi kỳ quái, hình như đó là mùi hôi của phân gà, khiến người cảm thấy buồn nôn.

Loại quan văn như Thu Thiên Phiên đâu chịu được cái này, vội vàng bịt mũi lại.

Rất muốn nửa đường bỏ cuộc, nhưng vừa rồi nói chuyện to mồm quá, hiện tại rút lui, ít nhiều sẽ đánh mất thể diện, đành phải kiên trì đi theo.

Rất nhanh, hắn liền theo Cao Nhất Diệp đi tới phía trước "xưởng nuôi gà Vĩnh Tế", bịt mũi nhìn vào theo liền kinh ngạc, ở đây nuôi gà lại chỉ dùng lồng để nuôi, rất nhiều lồng chế thành từ gỗ và nan tre, xếp một tầng lại một tầng, mỗi tầng có rất nhiều lồng nhỏ, trong mỗi lồng nhỏ nuôi một vài e©on œà. Thu Thiên Phiên lấy làm lạ: "Số gà này vẫn luôn ở trong lồng? Không ra ngoài?"

"Đúng vậy!" Cao Nhất Diệp nói: "Nuôi gà như vậy dễ quản lý, có thể nuôi với quy mô lớn, còn có thể thu được rất nhiều trứng gà."

Thu Thiên Phiên: "Vậy... heo không phải cũng nuôi như vậy chứ?"

Cao Nhất Diệp: "Heo phiền phức hơn, chuồng heo không thể quá nhỏ, cũng không thể xếp, cho nên chúng tôi mới ít thịt hơn, có điều, đợi xưởng nuôi heo vận hành càng thành thục hơn, vấn đề thiếu thịt sẽ có thể giảm bớt."

Thu Thiên Phiên bịt mũi lại đến xưởng nuôi heo lượn một vòng, bên trong toàn là chuồng heo lớn nhỏ, đang nuôi không biết

bao nhiêu con heo béo mập.

Hắn thầm than: Hiện tại mới chỉ đi dạo mấy xưởng thôi, mình nhìn đã choáng váng rồi. Mà sản nghiệp của Lý gia này còn bao gồm xưởng xi măng, xưởng ngọc lưu ly, xưởng dệt, xưởng tạo giấy...

Các trấn nhỏ do đủ loại nhà xưởng hình thành vây quanh thành Bồ Châu ở chính giữa, tựa như ngôi sao đầy trời bao quanh mặt trăng.

Thu Thiên Phiên có thể khẳng định, nếu như mình đi hết một vòng các nhà xưởng này, những gì nhìn thấy sẽ càng thêm chấn động, có càng nhiều thứ khiến mình nhìn không hiểu.

Quá hoành tráng!

"Ài, bản quan cảm giác áp lực thật lớn, Bồ Châu này, hình như bản quan muốn quản cũng không được rồi." Hắn quay đầu nhìn về phía sư gia của mình, đây là một vị Thiệu Hưng sư gia, là cái loại lợi hại vô cùng, trình độ làm việc vặt phải nói nhất lưu.

Thế nhưng Thu Thiên Phiên vừa ném ánh mắt qua, Thiệu Hưng sư gia liền tỏ ra xấu hổ: "Đông ông, hiện tại Bồ Châu làm quá lớn, lấy năng lực của tại hạ, chỉ sợ... chỉ sợ... Đông ông có thể mời thêm hai ba sư gia nữa, mới có thể quản lý được địa bàn rộng lớn như vậy."

Thu Thiên Phiên cạn lời.

Được thôi, đây là phải làm một tiểu đội sư gia rồi?

Thiệu Hưng sư gia thấp giọng nói: "Đại nhân, sư gia ngài muốn mời, tốt nhất là lấy từ trong tay bọn họ, những đồ vật mới mẻ này, sư gia bình thường nhìn không hiểu đâu, cho dù gọi tới, cũng không thể phân ưu cho đông ông."

Thu Thiên Phiên: "Hả, tìm sư gia từ bên họ?" nam tử trẻ tuổi đi vào, người này lại quen biết với Cao Nhất Diệp, cười vẫy tay: "A, thánh... khụ... Lý phu nhân, sao ngài lại ở đây?"

Cao Nhất Diệp quay đầu nhìn, cũng cười: "Trần Nguyên Ba, sao ngươi tới Sơn Tây rồi?"

Thì ra, vị học sinh tốt nghiệp sơ trung đầu tiên của thôn Cao Gia, hiện tại chạy đến Sơn Tây rồi, hắn còn đang tìm kiếm khắp nơi việc thích hợp cho mình làm, hai ngày này vừa lúc đi thăm xưởng nuôi gà và nuôi heo ở Sơn Tây.

Lúc ở trường học hắn và Cao Nhất Diệp coi như là bạn học, đương nhiên biết nhau.

Trần Nguyên Ba nói ra việc mấy ngày nay của mình, nhún vai nói: "Ta còn chưa nghĩ ra có thể làm gì mới tốt, ôi, sớm biết vậy, ta nên đi thử một lần vị trí sư gia của tuần phủ đại nhân kia."

Cao Nhất Diệp cười lắc đầu: "Cái đó ta cũng không kiến nghị ngươi đi, Tây An tình huống phức tạp, tài năng của ngươi không thể phát huy trong loại hoàn cảnh như vậy được."

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Thu Thiên Phiên thình lình duỗi đầu tới gần: "Vị... Trần tiên sinh này, vừa rồi ngươi nói, Ngô Sân và Sử Khả Pháp, đề cử ngươi đi làm sư gia cho tuần phủ Thiểm Tây."

"Đúng vậy!" Trần Nguyên Ba: "Có điều ta không đi, cảm giác bên đó cái gì cũng lạc hậu rồi, không có chuyện gì để ta làm."

Thu Thiên Phiên phấn chấn: "Miếu nhỏ này của ta, không biết có vinh hạnh mời được Trần tiên sinh tới hỗ trợ hay không?"

Hắn thốt ra lời này, Cao Nhất Diệp trái lại phấn chấn: "Ô."

Trần Nguyên Ba cũng không khỏi ơ một tiếng, cúi đầu suy nghĩ. Bồ Châu này khác với Tây An, thế lực của thôn Cao Gia đã tập trung đến, khắp nơi Bồ Châu đều đang xây nhà xưởng kiểu mới của thôn Cao Gia, tràn ngập khí tức đổi mới, tại nơi này, sở học của mình mới có thể chân chính phát huy được.

Mặc dù quan tri châu Bồ Châu nhỏ hơn tuần phủ Thiểm Tây rất nhiều, nhưng đây cũng không phải vấn đề.

Đúng lúc này, Trần Nguyên Ba phát hiện, hình thêu Thiên Tôn trên ngực mình hình như cũng đang cười, cái miệng do sợi bông khâu thành cười đến mức toét ra, xem ra rất vui vẻ.

Trần Nguyên Ba cũng không do dự nữa, quay về Thu Thiên Phiên ôm auvần: “Tai ha naunvên ý đảm nhiêm chức vị này" Thu Thiên Phiên cũng không khỏi mừng rỡ: "Vậy làm phiền tiên sinh rồi."

Vì vậy, học sinh tốt nghiệp sơ trung đầu tiên của thôn Cao Gia, cứ như vậy "đánh vào nội bộ quân địch" một cách rực rỡ.

Một Thiệu Hưng sư gia, lại thêm một học sinh tốt nghiệp sơ trung, cũng không thể quản nổi tràng diện quá lớn mà thôn Cao Gia bày ra, kế tiếp Thu Thiên Phiên còn cần dùng càng nhiều người hơn. Trần Nguyên Ba tự nhiên sẽ an bài thế hệ trẻ tuổi của thôn Cao Gia không ngừng gia nhập, tham gia vào công tác quản lý thành Bồ Châu.

Thành Bồ Châu cũng được xem như thành thị cỡ lớn đầu tiên do thôn Cao Gia lấy "quân sự khống chế", trên các phương án phát triển và chế độ, đều đang thăm dò đi từng bước từng bước một.

Tham quan ngày hôm đó, có thể nói khách và chủ tận hoan.

Khi đoàn người Thu Thiên Phiên trở lại trong thành Bồ Châu thì đã là hoàng hôn.

Thu Thiên Phiên vì trang bức, không ăn cơm ở nhà ăn, đã đói meo, nhưng trong cả đội chỉ có một mình hắn đói, những người khác đầu được ăn no.

Hắn suy nghĩ: "Dứt khoát, đi thanh lâu ăn cơm, vừa ăn, còn có thể vừa nghe ca sĩ nữ đang rất nổi gần đây hát, bản quan rất thích bài [Cẩm Lý Sao] đó của nàng."

Chương 539: Hạng mục đầu tư của Lão Nam Phong

Chương 539: Hạng mục đầu tư của Lão Nam Phong

Khi Thu Thiên Phiên đi tới trước thanh lâu, ở đây đang bu kín người, vô cùng náo nhiệt.

Thu Thiên Phiên kinh ngạc phát hiện, các quan to quý nhân toàn thành hầu như đều tới trước Xuân Phong Lâu, còn có rất nhiều tiểu thương, lão bách tính hơi giàu có cũng chạy tới giúp vui, chen chúc nhau trước Xuân Phong Lâu chật như nêm cối.

Thu Thiên Phiên ngẩn người, nắm lấy một người qua đường hỏi chuyện mới biết được, ngày hôm nay ở đây sắp sửa tổ chức "Buổi hòa nhạc" đầu tiên của Thái Lâm cô nương.

Thái Lâm cô nương, là thanh quan nhân hồng nhất của Xuân Phong Lâu, không sai, chính là nữ nhân mà Lão Nam Phong dạy nàng bài hát [Love love love], tên thật của nàng đương nhiên không gọi là Thái Lâm, tên này là nghệ danh Lão Nam Phong đặt cho nàng.

Hơn nữa từ "buổi hòa nhạc" này cũng là Lão Nam Phong "phát minh" .

Thậm chí ngay cả chỉ phí cần thiết để tổ chức buổi hòa nhạc này cũng là Lão Nam Phong chỉ.

Đương nhiên, mấy thứ này, tất cả đều là Lão Nam Phong học được từ trong "Video clip".

Lão Nam Phong đầu tư gần mấy trăm lượng bạc, trên khu đất

trống bên ngoài Xuân Phong Lâu, dựng lên một sân khấu xa hoa thật lớn, bên trên lắp vô số đèn màu, chiếu sáng khu vực quảng trường xung quanh rực rỡ đủ mọi màu sắc.

Còn vừa thuê vừa mua rất nhiều ghế, xếp thành một vòng lại một vòng bên ngoài sân khấu.

Lúc này khán giả đã bắt đầu tiến vào sân khấu!

Phí vào cửa cũng không cao, chỉ một trăm tiền đồng mà thôi. Đối với quan to quý nhân và các thương nhân mà nói chỉ là một bữa ăn sáng, cho dù một người dân bình thường, chỉ cần đang làm công cho thôn Cao Gia, trả một trăm tiền đồng cũng không cần nhíu mày một cái.

Cho nên một nghìn cái ghế bên cạnh sân khấu rất nhanh đã hết chỗ.

Còn có rất nhiều người có tiền những không mua được vé, không vào được sân khấu, họ đành phải ở bên ngoài rào chắn, từ xa nhìn qua bên này.

Lão Nam Phong trong nháy mắt đã thu về một trăm lượng bạc.

Đương nhiên, khoản thu này cách thu hồi vốn còn xa lắm. Nhưng Lão Nam Phong không để bụng.

"Buổi hòa nhạc lớn ngoài trời." Lão Nam Phong đang ở trong đám người cười như điên: "Ha ha ha, rốt cuộc lão tử đã đưa thế giới phồn hoa trên trời đến nhân gian rồi."

Một binh sĩ dân đoàn chen lên, thấp giọng nói: "Nam Phong ca, thời gian dự tính đã sắp đến, ngài không lên đài nói hai câu sao?"

Lão Nam Phong: "Lão tử biết nói cái rắm, chỉ biết mắng chửi người, lên đài sẽ phá hư bầu không khí buổi hòa nhạc, không cần, vẫn để cho tú bà làm đi."

Trước mắt bao người, tú bà bà khoảng 30 tuổi, vẫn còn phong vận bước lên đời, lấy ra một ống loa, quay về dưới đài lớn tiếng nói: "Hoan nghênh các vị lão gia tới cổ vũ, ngày hôm nay chúng tôi muốn tổ chức ở đây, đó là buổi hòa nhạc đầu tiên của Thái Lâm cô nương. Trên buổi hòa nhạc lần này, Thái Lâm cô nương sẽ hát mấy ca khúc rất được mọi người yêu thích mấy ngày gần đây, sẽ hát lại một lần, để cho mọi người nghe đã nghiền."

Mọi người: "Oa!"

Tú bà: "Buổi hòa nhạc lần này là do đại tướng thủ hạ của Hình tướng quân, Nam tướng quân bỏ vốn tổ chức, cho mời Nam tướng quân lên đài nói hai câu."

Lão Nam Phong: "Mẹ nó, sao vẫn bắt ta lên đài nói?"

Binh sĩ dân đoàn cười: "Cái này khẳng định rồi."

Lão Nam Phong bất đắc dĩ, đành phải kiên trì lên đài, đám người dưới đài lập tức la ó, nhất là Bát Địa Thỏ la to nhất.

Lão Nam Phong quay về Bát Địa Thỏ giơ nắm đấm lên, làm ra thủ thế trở về sẽ đánh hắn, lúc này mới chuyển hướng toàn bộ khán giả, xấu hổ cười cười: "À... ừm... Con mẹ nó phiền quá, ta không biết nói gì hết, mọi người cứ vui vẻ chơi hết mình là được rồi, càng náo nhiệt ta càng vui."

Mọi người: "Hú hú!"

Ngay sau đó Lão Nam Phong chật vật xuống đài, đổi thành Thái Lâm lên đài.

Nàng vừa lên đài, lập tức hát ca khúc chính [Love Love Love], thiếu nam sát thủ quả nhiên lợi hại, trong nháy mắt chỉnh phục trái tim của vô số người nghe.

Chỉ có Thu Thiên Phiên không vui, hắn vừa gặm gà nướng của

tú bà bà vừa rồi đưa tới, vừa rống lên: "Bản quan không thích nghe bài này, bản auan muốn nghe ïCẩm Lý Sao1" Cũng may bài thứ hai là [Cẩm Lý Sao], cũng không để cho tri châu đại nhân thất vọng.

Tiếp theo trở lại bài [Ngu Hề Thán], cả đám phú thương ở dưới đài nghe mà như lục phách, xem như sỉ như say.

Thời đại này, xem kịch thường đều phải thưởng cho đào hát, khán giả cũng không hiểu "buổi hòa nhạc" là thứ gì, còn tưởng rằng giống như xem kịch bình thường, nghe xong một bài, không chút do dự sờ tay vào ngực, lấy ra bạc là ném lên trên đài.

Các quan to quý nhân xuất thủ thì không bình thường, nén bạc một thỏi một lượng bay khắp trên đài, thậm chí có người ném cả hạt đậu vàng... Rào rào một hồi, trên sân khấu bạc nhiều đến mức đếm không rõ.

Binh sĩ dân đoàn: "Oa, Nam Phong ca, ngươi phát tài rồi, ngươi sắp phát tài rồi, ngươi là người tổ chức, tất cả cái này đều là thu nhập của ngươi."

Lão Nam Phong còn đang quay cuồng theo âm nhạc: "Con mẹ nó, khi nghe hát tập trung một chút, đừng chỉ nhìn tiền."

Đang vui vẻ thì đột nhiên nghe được một tiếng rống to vang lên bên cạnh hội trường: "Các ngươi ở chỗ này làm cái gì?"

Chỉ thấy Hình Hồng Lang mang theo một đội người, nổi giận đùng đùng lao vào, liếc mắt liền tập trung vào Lão Nam Phong trong đám người: "Ngươi... ngươi đang làm cái trò quỷ gì?"

Lão Nam Phong giật mình: "Hả, ta trái với quân kỷ rồi sao?"

Hắn đang không biết giải thích thế nào, Hình Hồng Lang đột nhiên động tác cứng đờ, đứng im tại chỗ.

Thì ra, Hình Hồng Lang đã trông thấy Thiên Tôn, một Thiên

Tôn silicon cũng chen chúc trong đám người, giống như Lão Nam Phong đang xoay xoay theo nhịp điệu của âm nhạc.

Tính dẻo dai của thân thể Thiên Tôn silicon thật đáng sợ, xoay một cái cả người đều biến thành hình con rắn kỳ dị, lại xoay ngược một cái vẫn hình con rắn, xoay tới xoay lui, thoạt nhìn có vẻ rất vui.

Hình Hồng Lang tức khắc đầu đầy mồ hôi: "Thiên Tôn, sao ngài cũng ở đây?"

Thiên Tôn silicon cười hì hì: "Náo nhiệt như vậy không phải rất tốt sao?"

Hình Hồng Lang: "Ặc, thế nhưng, không phải Thiên Tôn ghét nhất thanh lâu sao? Lão Nam Phong dùng tiền mời cô nương thanh lâu làm loại Thiên Tôn silicon cười: "Ở thanh lâu làm loại chuyện đó khẳng định là không được, đó là phải cấm. Nhưng nếu chỉ là ca hát, nhảy cho mọi người xem, đó là trò giải trí cực kỳ có lợi mà, rất có lợi, có thể mở rộng. Sau này bảo các cô nương thanh lâu đừng làm loại chuyện buôn bán kia nữa, không bán thân thể, mà là bán tài nghệ, cứ đi ca hát nhảy múa thôi, lên nóc nhà là lên nóc nhà!"

Hình Hồng Lang trầm mặc.

Lúc này âm nhạc trên đài đột nhiên biến đổi, Thái Lâm lại bắt đầu ca bài tiếp theo, [Đạp Sơn Hà], âm nhạc vốn đang xìu xuống, thoáng cái trở nên đằng đẳng sát khí, Thái Lâm chạy xuống đài, khi trở lên y phục đã thay đổi, biến thành một thân áo giáp kiểu nữ như Mộc Quế Anh, nàng múa thương, lớn tiếng ca: "Mà ta thương xuất như rồng, càn khôn lay động, một tiếng phá trời cao..."

Tiếng ca vừa vang lên, Hình Hồng Lang cũng không quan tâm đến thổ tào nữa rồi, xoay đầu lại liền tập trung lên khán đài: "Bài hát này khí thế quá!"

Lão Nam Phong cười to: "Ha ha ha, khí thế đúng không? Còn không mau mau thưởng?"

Hình Hồng Lang lấy ra một lượng bạc rồi ném lên đài, lại cất tiếng hát theo: "Trường thương phá mây màu, buông xuống lo lắng cả đời..."

Nữ nhân này vừa mở miệng đã hát bậy rồi.

Toàn trường vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy!

Chương 540: Trong lòng thật là khó chịu

Chương 540: Trong lòng thật là khó chịu

Sáng sớm ngày hôm sau, toàn bộ Bồ Thành có vẻ an tĩnh.

Tối hôm qua có rất nhiều thương nhân người bán hàng rong nghe buổi hòa nhạc này, đến tận nửa đêm cũng chưa ngủ, kết quả ngày hôm nay trời sáng mà còn chưa dậy nổi, lúc này còn đang trong mộng.

Nhưng mà, một con khoái mã đã đánh vỡ sự yên tĩnh này.

"Báo, quân tình khẩn cấp, quân tình khẩn cấp."

Ky sĩ xông thẳng vào "dinh thự" của Hình Hồng Lang, lăn bịch xuống ngựa, lớn tiếng báo cáo: "Hình tướng quân, việc lớn không tốt, Sấm Tướng Lý Tự Thành, Bát Đại Vương Trương Hiến Trung, Lão Hồi Hồi Mã Thủ Ứng, Tử Kim Lương Vương Tự Dụng, Phiên Sơn Diêu Cao Kiệt cướp tới huyện Bồ. Công thành ba ngày đêm mà không được. Ban đêm, tặc lệnh 300 tinh nhuệ tập kích Đại Ninh, canh ba thành hãm."

"Thế nhưng cô sơn phó tướng Tào Văn Chiếu trước mắt đã dẫn quân trở về Thiểm Tây tiếu phỉ, không ở cảnh nội Sơn Tây. Mà đại quân của tổng binh Sơn Tây cách nơi đó cũng xa." Tín sứ nói: "Tuần phủ đại nhân hạ lệnh, các vị tướng quân ở gần, hoả tốc gấp rút tiếp viện."

Tin tức này vừa đến, cơn buồn ngủ của Hình Hồng Lang xoát một cái bay lên chín từng mây.

Cho tín sứ lui ra, nàng vội vàng nói với tượng thiên tôn thêu trước ngực mình: "Thiên Tôn, việc lớn không tốt... Tặc tử đã đánh tới huyện Bồ, còn phá được huyện thành Đại Ninh... Hai thành trì này cách phủ Bình Dương rất gần, Vương Tiểu Hoa có khả năng nguy hiểm."

Thiên Tôn không có phản ứng!

Phương thức sinh hoạt tiêu chuẩn của thanh niên hiện đại chính là buổi tối chơi cực kỳ muộn, sáng không thức dậy sớm, lúc này Thiên Tôn còn đang nằm trên giường chảy nước dãi.

Hình Hồng Lang nghĩ thầm: Thiên Tôn không đáp lại ta, xem ra chuyện này không muốn quản, ý là muốn bản thân chúng ta nghĩ cách, ừm, không thể bởi vì Thiên Tôn gần đây hiển linh nhiều mà chuyện gì cũng cầu Thiên Tôn.

Nàng vội vàng trở về phòng ngủ, cố sức đánh thức trượng phu của mình: "Sơ Ngũ, Sơ Ngũ!"

Cao Sơ Ngũ thoắt cái ngồi dậy: "Hồng Lang, Hồng Lang!"

Hắn giang hai tay,"bính", hai người ôm chặt lấy nhau, Hình Hồng Lang via âm lấv hắn vi?a ahé eát †ai hắn nhanh cháng nói ra tin tức. Cao Sơ Ngũ trong nháy mắt cũng đã tỉnh ngủ, hai người vội vàng chạy ra dinh thự, đi tới binh doanh.

Mấy người Tạo Oanh, Lão Nam Phong, Trịnh Đại Ngưu lúc này cũng còn đang ngủ say, bị hai vợ chồng Cao Sơ Ngũ làm ầm ĩ, cả binh doanh đều bị đánh thức.

Hình Hồng Lang nhanh chóng nói ra tin tức xong: "Mọi người khẩn trương xuất phát, nhanh đi cứu viện Vương Tiểu Hoa."

Tạo Oanh và Trịnh Đại Ngưu vội vàng muốn đi triệu tập binh sĩ.

Lại thấy Lão Nam Phong tuyệt không vội chút nào, cười tươi nói: "Mọi người hoảng cái gì, báo cáo quân tình chưa nghe kỹ càng đã vội rồi."

Mọi người lấy làm lạ: "Sao lại nói vậy?"

Lão Nam Phong nói: "Nghĩ kỹ lại đi, công thành ba ngày đêm, không được..."

Mọi người ngạc nhiên nói: "Những lời này có vấn đề sao?"

"Có!" Lão Nam Phong nói: "Tặc khấu cũng không phải vừa mới đánh tới, mà là đã công huyện Bồ ba ngày đêm rồi, mà phủ Bình Dương nằm cạnh huyện Bồ không xa, khẳng định là ba ngày trước đã nhận được tin tức. Nếu Vương Tiểu Hoa ba ngày trước đã nhận được tin tức, vậy Thiên Tôn cũng nhận được tin tức từ ba ngày trước rồi, vậy vì sao Thiên Tôn không thông báo cho chúng ta đi cứu viện chứ?"

Mọi người lập tức bừng tỉnh hiểu ra: "Đúng vậy! Thiên Tôn vẫn không nhắc đến việc này."

Thiên Tôn là thời gian thực, là đầu mối trung tâm thông tin không trì hoãn kéo dài khắp thiên hạ.

Nếu như chuyện này thật sự khẩn cấp, khẳng định ba ngày trước Thiên Tôn đã gọi mọi người đi hỗ trợ rồi, nhưng ba ngày này Thiên Tôn cũng không nói gì, còn để Lão Nam Phong làm buổi hòa nhạc nữa mà, có thể thấy được chuyện này không nghiêm trọng như trong suy nghĩ.

Lão Nam Phong nói: "Vương Tiểu Hoa không có nguy hiểm đến sinh mệnh, hắn có thể dễ dàng bảo vệ phủ Bình Dương, cho nên tặc tử mới có thể đi đánh huyện Bồ và huyện Đại Ninh, Thiên Tôn cũng không bảo chúng ta đi tham gia."

Mọi người gật đầu nói phải.

Lão Nam Phong nói tiếp: "Nhưng hiện tại thông báo của triều đình tới rồi, tuần phủ đại nhân còn gọi quân đội phụ cận lập tức đi tiếp viện, vậy chúng ta nên hành động một chút. Không chỉ phải làm bề ngoài cho triều đình thấv auan †rond nhất là chúng †a còn c©á thể miđŒn cd hôi nàv đi ra khỏi Bồ Châu, đi xem các huyện thành phía bắc một vòng."

Nói đến đây, hắn cười hắc hắc: "Đi một vòng thế giới phồn hoa..."

Hình Hồng Lang lườm hắn: "Này!"

Lão Nam Phong vội vàng chỉnh lại giọng điệu: "Đi một vòng, quan sát một chút tình huống các huyện phía Bắc, nếu có huyện thành có thể cho chúng ta sử dụng, vậy thì liền thu vào túi. Có lưu khấu có thể đánh thì tiện thể giết luôn, bắt chút tráng đỉnh trở về. Công nhân làm đường, thứ này lúc nào cũng thiếu, ha ha ha ha."

Hình Hồng Lang: "Vậy còn được!"

"Mọi người khẩn trương chuẩn bị, nửa canh giờ sau, toàn quân lên đường."

Phủ Bình Dương.

Bốn đại môn của phủ thành đóng chặt, trên đầu thành toàn là binh sĩ dân đoàn.

Tri phủ Bình Dương Đậu Văn Đạt vẻ mặt kinh hoảng, liên tục nhìn ra ngoài thành, nhìn một cái lại một cái, sau khi nhìn một trăm lần, còn không quên quay sang hỏi Bạch Miêu bên cạnh: "Vương bả tổng, tặc tử không tới chứ?"

Bạch Miêu cười: "Đừng sợ, tặc tử không tới! Chúng không dám tới, có ta thủ ở đây, cho bọn chúng một trăm lá gan cũng không dám tới."

Vẻ mặt Đậu Văn Đạt hoang mang: "Mặc dù Vương bả tổng dũng mãnh, nhưng thủ hạ chỉ có 400 binh, bản quan... bản quan..."

"Bốn trăm được rồi." Bạch Miêu vỗ vỗ hỏa súng trên lưng: "Có thứ này, bốn trăm người có thể chống bốn vạn."

Đậu Văn Đạt: "Thế nhưng tặc khấu tới 20 vạn a."

Bạch Miêu cười to: "20 vạn người này không lệ thuộc vào nhau, rất lộn xộn, sức chiến đấu tính hai vạn cũng là nhiều rồi."

Ngoài mặt hắn cười, nhưng trong lòng lại có phần bất đắc dĩ.

Dựa vào tường thành của phủ Bình Dương, hắn dùng 400 người cộng thêm dân đoàn trong thành, có thể bảo đảm phủ thành không lo, thế nhưng, địa phương bên ngoài phủ thành, hắn muốn quản cũng không được.

Dù sao, không có tường thành thủ nếu đánh ở ngoài dã ngoại, 400 người thật sự đánh không lại 20 vạn.

Bạch Miêu niết niết nắm tay, mắng bằng giọng rất thấp: "Huyện Đại Ninh bị tặc tử công phá rồi, lão bách tính tử thương thảm trọng, chúng ta lại ở chỗ này cế thủ khô thành thât elà ài¡ " Vương Nhị mặt đầy râu từ phía sau hắn chui ra, thấp giọng nói: "Đây cũng là chuyện không có cách nào, nơi này cách thôn Cao Gia quá xa, Thiên Tôn rất ít trông nom bên này, cho dù chúng ta vận binh từ thôn Cao Gia qua đây, thời gian ba ngày cũng không đến được, cho nên chúng ta không cứu được huyện Đại Ninh, ài! Yên tâm đi, khẳng định triều đình đã và đang triệu tập quân đội rồi, không bao lâu nữa, các lộ đại quân sẽ tập trung qua đây."

Bạch Miêu gật đầu: "Đại ca, ta chỉ là có chút... có chút hổ thẹn..."

Vương Nhị thở dài: "Ta hiểu! Chúng ta đã từng là một bộ phận của quân Vương Gia Dận, hiện tại thấy được số quân còn lại của

Vương Gia Dận làm loạn khắp nơi, liền cảm giác những lão bách tính này là chúng ta hại chết vậy, ài."

Trong lòng hai người đều khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Vương Nhị: "Chờ thêm đi! Khẳng định Thiên Tôn đã biết chuyện ở đây, viện quân của thôn Cao Gia khẳng định sẽ tới nhanh hơn so với triều đình, đến lúc đó sẽ khiến cho những lưu khấu này phải trả giá đắt."

Bạch Miêu: "Ừm!"

Hai người đang nói đến đó, tri phủ Bình Dương Đậu Văn Đạt đột nhiên ở bên cạnh la to: "Tới rồi tới rồi... lưu khấu tới rồi... Vương bả tổng, lưu khấu tới rồi."

Chương 541: Bắn vào mặt hắn một phát

Chương 541: Bắn vào mặt hắn một phát

Lưu khấu tới rồi!

Theo một tiếng la của Đậu Văn Đạt, khắp nơi trên đầu thành vang lên tiếng chuông, tiếng la, tiếng ống tre... Các lão bách tính Bình Dương gõ ầm ĩ tất cả những thứ có thể gõ vang trong tay lên.

Trời vừa mới sáng, toàn phủ thành Bình Dương đã tiến vào bầu không khí khẩn trương.

Vương Nhị bò lên trên thành lâu, nhìn ra xa hướng tây, Bạch Miêu cũng leo lên theo: "Đại ca, tới là lộ người nào?"

Vương Nhị nói: "Phiên Sơn Diêu!"

Bạch Miêu: "A, là tên đó."

Lúc hai người còn dưới trướng Vương Gia Dận đã gặp qua Phiên Sơn Diêu, đó là một nam tử tướng mạo vô cùng anh tuấn, cha mẹ cho hắn một gương mặt dễ nhìn, đẹp hơn nam nhân bình thường ít nhất trên 320%, cho nên rất dễ khiến người khác lưu lại ấn tượng.

Bạch Miêu: "Tên kia rất đẹp trai, không biết vì sao, mỗi lần ta thấy hắn, đều muốn bắn vào giữa mặt hắn một phát."

Hắn vừa mới nói xong câu đó, liền nghe được Thiên Tôn búp bê vải ở trên vai mở miệng cười nói: "Này, ngươi như vậy gọi là đố kị, rất nguy hiểm."

Thì ra, cuối cùng Lý Đạo Huyền cũng thức dậy!

Chuyện thứ nhất sau khi thức dậy chính là tiện tay chuyển tầm nhìn, xem các người tí hon của mình, kết quả vừa lúc chuyển đến trên người Thiên Tôn búp bê vải, liền nghe được phát ngôn của Bạch Miêu.

Bạch Miêu giật mình: "A, Thiên Tôn tới rồi? Đến đây lúc nào?"

Thiên Tôn búp bê vải giơ cục tay vải lên: "Khi các ngươi nói đến Phiên Sơn Diêu."

Bạch Miêu xấu hổ cười cười, hay rồi, đố kị với khuôn mặt đẹp trai của người khác bị Thiên Tôn phát hiện, cái này rất mất mặt.

Hắn đang muốn nói mấy lời kéo chút thể diện, liền nghe được Thiên Tôn búp bê vải rất khó chịu nói: "Ta cũng sớm nghe nói người này rất đẹp trai, thật sự muốn nhìn xem hắn đẹp trai thế nào, lát nữa chuẩn bị sẵn kính viễn vọng, xem hắn có đẹp trai bằng ta không, nếu như đẹp trai bằng ta, thì bắn vào giữa mặt hắn một phát, nếu như không đẹp bằng ta, có thể bắn vị trí khác."

Bạch Miêu: "..." Vương Nhị: "..."

Mặc dù lời nói của Lý Đạo Huyền có chút tính chất đùa giỡn, nhưng y thật sự muốn nhìn xem bộ dạng của Phiên Sơn Diêu rốt cuộc là như thế nào, bởi vì vẻ đẹp của tên này đúng là có viết vào trong sách sử! Biệt hiệu Phiên Sơn Diêu này của hắn không quá nổi danh, nhưng tên thật của hắn là Cao Kiệt thì lại rất nổi danh, một trong "Nam Minh tứ trấn" nổi tiếng.

Theo sách sử ghi lại, người này là đồng hương của Lý Tự Thành, cũng là người Mễ Chi, nhưng ngay từ đầu hắn không phải là bộ hạ của Lý Tự Thành, mà là tự mình dẫn theo một nhánh đội ngũ, sau đó Lý Tự Thành càng chơi càng lớn, Phiên Sơn Diêu cũng rất tự nhiên nương nhờ vào dưới trướng Lý Tự Thành.

Hắn ở dưới trướng Lý Tự Thành không lập chiến công, nhưng đã làm một việc đặt vào hiện tại cũng rất chấn động, chính là câu dẫn lão bà Hình thị của Lý Tự Thành, tục xưng câu dẫn đại tẩu.

Hình thị nhìn thấy người này rất đẹp trai, đẹp hơn người bình thường 320%, đương nhiên là không có sức chống cự, liền vụng trộm với Phiên Sơn Diêu.

Sau đó Phiên Sơn Diêu cũng lo lắng bị Lý Tự Thành bắt gian, liền dẫn theo Hình thị cùng nương nhờ vào triều đình, khôi phục tên thật là Cao Kiệt, theo Hạ điên kiếm ăn, sau đó Hạ điên chết, Cao Kiệt liền tiếp nhận vị trí của Hạ điên, không nghe Minh đình điều khiển, dưỡng binh tự trọng, cuối cùng trở thành một trong Nam Minh tứ trấn tướng quân nổi tiếng.

Ngươi nói xem, một đại soái danh lưu sử sách chạy đến trước mặt ngươi, đưa khuôn mặt đẹp trai hơn ngươi đánh thành trì của ngươi, ngươi có muốn bắn vào giữa mặt hắn một phát không?

Một binh sĩ dân đoàn rất nhanh cầm kính viễn vọng tới, vốn định đưa cho Thiên Tôn, thế nhưng hắn nhìn cục tay của Thiên Tôn, quyết đoán đưa kính viễn vọng vào tay Bạch Miêu.

Bạch Miêu giơ kính viễn vọng lên, trước tiên quay về ngoài thành nhìn một chút, tìm được vị trí của Phiên Sơn Diêu rồi, lại đưa kính viễn vọng tới trước mặt Thiên Tôn búp bê vải: "Mời Thiên Tôn xem."

Hai con mắt của Thiên Tôn búp bê vải là hai đường chỉ may, hiện tại một con mắt tất cả đường chỉ đều nhăn lại với nhau, một con mắt khác thì sợi chỉ căng lên thật to, nhìn vào kính viễn vọng...

Ngoài thành có một lá cờ rách rưới, phía trên viết ba chữ to "Phiên Sơn Diêu", dưới cờ chính là bản trận của Phiên Sơn Diêu, bên trong có một đại tướng, thật sự có một khuôn mặt rất đẹp trai.

Cá điều. Khuân mặt này nhải nói như thế nào? Đẹp thì đẹp, chỉ là không có khí chất.

Khí chất của người, cũng không chỉ ngũ quan đẹp là có thể có, khí chất này còn đến từ chính nội tại, người nội tại tu dưỡng càng tốt, tri thức càng phong phú, có thể phản xạ đến vẻ ngoài của mình, khiến người đẹp trai hơn một bậc.

Mà Phiên Sơn Diêu này, chính là trai đẹp điển hình loại uỷ mị, có khuôn mặt dễ nhìn, nhưng không có khí chất chống đỡ. Cũng chỉ có thể lừa gạt loại lão bà của thổ phỉ như Hình thị, đụng phải đại tiểu thư nghiêm chỉnh, hắn khẳng định không có cửa.

Thiên Tôn búp bê vải chống nạnh cười to: "Ha ha ha, người này không đủ gây sợ hãi, căn bản không đẹp trai bằng ta. Được rồi, không cần bắn mặt hắn nữa, bắn chỗ khác cũng được."

Bạch Miêu: "...."

Vương Nhị: "..

Lưu khấu ngoài thành sau một hồi la ó, đã bắt đầu công thành.

Vương Nhị thoắt cái nhảy lên đằng trước, chỉ huy 200 hỏa súng binh, đoàng đoàng đoàng khai hỏa, 200 vệ sở binh cũng gắng sức kéo cung bắn tên, tri phủ Đậu Văn Đạt thì chỉ huy lượng lớn dân đoàn, không ngừng đem gỗ lăn đá tảng đập xuống dưới.

Phủ thành Bình Dương lập tức biến thành một chiến trường thật lớn, cung tiễn bay loạn khắp nơi, hỏa súng ầm vang, đá bay khắp bầu trời.

Dưới sự cố gắng của 200 hỏa súng binh, rất nhanh, tặc quân ngoài thành đã bị đánh cho sụp đổ sĩ khí, chật vật rút lui, thế nhưng Phiên Sơn Diêu cũng không tiến vào tầm bắn của hỏa súng, không thể giết được tặc tù, quân của hắn có thể trở lại bất cứ lúc nào.

Vương Nhị và Bạch Miêu thừa dịp thời gian chiến đấu tạm nghỉ lui về nghỉ ngơi.

Lại thấy tri phủ Đậu Văn Đạt mặt mày cau có chạy tới, vội hỏi: "Hỏa súng của các người, còn bao nhiêu đạn dược?"

Bạch Miêu: "Không nhiều lắm... trên người mỗi binh sĩ khoảng chừng còn mấy chục viên."

Đậu Văn Đạt: "Cái này... cái này sao mà đủ?"

Bạch Miêu: "Đừng nóng vội! Viện quân của chúng ta rất nhanh sẽ đến." -

Viện quân của thôn Cao Gia, thật ra hai ngày trước đã xuất phát.

Cũng chính là sáng sớm ngày thứ hai sau khi tặc quân quy mô tiến chuyển tới trên người Thiên Tôn búp bê vải, sau đó lập tức chuyển về thôn Cao Gia, thông báo cho Trình Húc.

Nhưng Trình Húc không lập tức xuất phát.

Bởi vì địa bàn bên thôn Cao Gia cũng không nhỏ, gã không an bài tốt sào huyệt, sẽ không thể tuỳ tiện xuất kích.

Nhất là bên cốc Cải Tạo, tình thế rất phức tạp, cốc Cải Tạo của thôn Cao Gia trước sau tiếp nhận ba nghìn hàng tặc, ba vạn người nhà lưu khấu, dưới chân núi Tích Thành lừa gạt tới năm nghìn hãn phỉ, tù binh từ bên Vương Quốc Trung qua hơn hai nghìn hãn phỉ, bắt từ Thần Nhất Khôi chín vạn hàng tặc.

Trong sơn cốc núi Hoàng Long, hiện tại đã nhét tới mười vạn phạm nhân.

Khi Trình Húc dẫn quân tọa trấn thôn Cao Gia, đương nhiên không sợ những người này xằng bậy, nhưng nếu toàn bộ dân đoàn

rời khỏi thôn Cao Gia, chạy đến Sơn Tây, vậy những phạm nhân này cũng rất bất ổn.

Trình Húc trước tiên phải an bài tốt quân lưu thủ, khi đó mới có thể xuất kích.

Chương 542: Đó là lão bách tính, bỏ đi

Chương 542: Đó là lão bách tính, bỏ đi

Trình Húc để lại 2000 binh lực dân đoàn tại thôn Cao Gia, còn mời nhóm phạm nhân lâu đời nhất trong doanh Cải Tạo, cũng chính là thủ lĩnh Trần bách hộ của hơn 200 phản quân Cố Nguyên đi ra tâm sự một hồi, đồng ý với hắn, lần này biểu hiện cho tốt, trở về sẽ cho bọn họ mãn hình ra tù sớm.

Trần bách hộ tự nhiên là mừng rỡ, từ lâu hắn đã muốn mau chóng ra tù, một lần nữa theo Lão Nam Phong đánh thiên hạ rồi, vội vàng thề thốt lần này chắc chắn biểu hiện tốt.

Trình Húc lấy ra một nhóm vũ khí lạnh giao cho Trần bách hộ và các phản quân Cố Nguyên, để cho bọn họ hỗ trợ ngục tốt, giữ gìn trật tự của cốc Cải Tạo.

Sau khi an bài tốt những điều này, Trình Húc mới dẫn theo 2000 dân đoàn khác bước trên con đường tiếp viện Vương Tiểu Hoa.

Đầu tiên ngồi xe lửa, từ thôn Cao Gia chạy tới hợp huyện thành, tại huyện Hợp Dương bắt đầu đi bộ lên hướng bắc tới Hàn Thành, qua Hàn Thành sau đó dọc theo bờ tây Hoàng Hà tiếp tục hướng bắc đến cầu Long Môn Hoàng Hà... -

Lúc này cầu Long Môn Hoàng Hà cũng không bình tĩnh.

Thạch Kiên suất lĩnh 400 người vẫn đóng ở phía đông cầu Long Môn Hoàng Hà, tức phía Long Môn Cổ Độ Sơn Tây.

Ở đây còn xây một bến đò và thủy trại nho nhỏ.

Ngay từ đầu trong trại này chứa một vạn người, đều là các nạn dân từ huyện thành Hà Tân chạy qua, sau đó Vương Gia Dận đưa người đến phụ cận Tấn Dương, bên Hà Tân tạm thời an toàn, một vạn người liền lần lượt lại trở về huyện thành Hà Tân.

Bên bến đò chỉ còn lại hơn 1000 lão bách tính xây dựng trại làm công cho Thạch Kiên.

Không ngờ qua mấy tháng, lưu khấu lại quay về.

Huyện thành Hà Tân không có tường thành căn bản không có bất cứ lực phòng ngự gì, các lão bách tính lại vội vàng bỏ huyện thành, tay bế tay bồng, cùng nhau chạy tới Long Môn Cổ Độ.

Lúc này Thạch Kiên đang đứng phía đông cầu Hoàng Hà, vẻ mặt lo lắng giục các lão bách tính: "Mau, mau qua cầu, trốn đến Thiểm Tây đi."

Các lão bách tính tay bế tay bồng, dìu già dắt trẻ, đang xếp hàng chạy về nhía †âv cầu. Mà 400 binh sĩ của Thạch Kiên thì ở giữa cầu chất bao cát, chồng đá, làm một công sự phòng ngự đơn giản.

Hắn không dẫn theo các lão bách tính tử thủ thủy trại!

Bởi vì tường trại bằng gỗ của thủy trại nho nhỏ, lực phòng ngự vô cùng có hạn, hắn chỉ dựa vào 200 hỏa súng binh và 200 vệ sở binh trên tay là không quá có khả năng thủ được 20 vạn tặc binh tiến công, vì vậy quyết định thật nhanh, bỏ thủy trại, để các lão bách tính vượt qua cầu Long Môn Hoàng Hà, trốn đến cảnh nội Thiểm Tây.

Mà hắn thì ở giữa cầu thiết lập một công sự phòng ngự đơn giản, chất đống bao cát, để các hỏa súng binh tổ chức phòng tuyến phía sau bao cát, cảm giác như vậy càng dễ phòng thủ hơn.

"Tới rồi, tới rồi! Lưu khấu tới rồi."

Thám báo phụ trách canh gác nhanh chóng chạy về, lớn tiếng la lên: "Ky binh của lưu khấu lập tức đến ngay."

"Ky binh?" Thạch Kiên thất kinh: "Mẹ nó, lưu khấu ngay cả ky binh cũng có?"

Thám báo: "Là quân của Lão Hồi Hồi (Mã Thủ Ứng), chủ lực của nhánh lưu khấu này là thiết ky biên quân dân tộc Hồi, tất cả đều am hiểu ky xạ thuật."

Thạch Kiên không khỏi mắng to: "Chó thật, nếu là bộ binh, tới chậm, bên ta còn kịp thời rút lui, nhưng tới là ky binh, vậy thì nhanh quá, cũng không biết lão bách tính có kịp qua cầu hay không."

Hắn gân cổ hét lên: "Người qua cầu nhanh lên một chút, qua nhanh lên, ky binh tặc quân sắp tới rồi."

Nghe tiếng hô, các lão bách tính càng thêm luống cuống, trên vạn người chen chúc phía trên cầu, trái lại qua cầu càng chậm hơn.

Trán Thạch Kiên đã chảy mồ hôi, rống to hơn: "Đừng loạn, đừng loạn..."

Tiếng vó ngựa vang lên, lượng lớn ky binh xuất hiện ở phía đông bắc, những ky binh này quả thật mặc trang phục người Hồi, kiên giáp thiết ky, lưng đeo cung, hông treo loan đao, vẻ mặt đầy râu.

Ky binh tới cực nhanh, mới xuất hiện ở trong tầm mắt, đảo mắt cũng đã tới gần.

Thạch Kiên nắm thật chặt hỏa súng trong tay, hét lớn: "Hỏa súng binh, chuẩn bị tác chiến, đừng để ky binh tới gần, phải bảo

vệ toàn bộ lão bách tính qua cầu." khó ngăn được, đối phương không chỉ ky thuật tỉnh tuyệt, hơn nữa trang bị cũng hết sức chỉnh tề, không phải lộ số lưu khấu thông thường, con mẹ nó, cái này là thiết ky biên quân rồi...

Hắn nhịn không được liền nhìn về phía Thiên Tôn Titanic đang đứng trên đầu cầu.

Mặc dù không muốn chuyện gì cũng cầu Thiên Tôn, nhưng lúc này lão bách tính sẽ có đại thương vong, dưới tình huống này, Thiên Tôn cũng nên ra tay tương trợ chứ?

Nhưng mà lúc này Thiên Tôn không ở đây!

Lực chú ý của Lý Đạo Huyền đang ở bên Bạch Miêu và Vương Nhị, bên kia đang đánh với đại soái bỉ Cao Kiệt.

Nhưng mà đúng lúc này, chuyện thú vị đã xảy ra, Lão Hồi Hồi đột nhiên ghìm cương ngừng chiến mã, không trực tiếp xông qua.

Mấy trăm thiết phía sau hắn cũng đồng thời ghìm ngựa dừng lại.

Lão Hồi Hồi lớn tiếng nói: "Đây toàn là lão bách tính bình thường, không có ý nghĩa."

Ky binh phía sau đồng thanh đáp: "Vâng!"

Thạch Kiên: "Hả?"

Lão Hồi Hồi đè chiến mã: "Chúng ta đi."

Chúng đồng thời quay đầu chuyển hướng, trong tiếng vó ngựa ầm vang, đại đội ky binh trong nháy mắt đã đi xa.

Thạch Kiên: "2? 2"

Một gã vệ sở binh phía sau hắn tiến lên, thấp giọng nói: "Lời

đồn xem ra không sai, nhánh ky binh này của Lão Hồi Hồi không giống với lưu khấu bình thường."

Thạch Kiên: "Họ có lời đồn gì?"

Vệ sở binh nói: "Họ căn bản không phải lưu khấu, mà là thiết ky biên quân do hàng đỉnh di Hán cấu thành, họ cũng là bởi vì triều đình nợ lương mấy năm mới phản. Có người nói Lão Hồi Hồi kiên giáp thiết ky, binh có kỷ luật, sẽ không tuỳ tiện đối phó lão bách tính, chuyên đánh kiên thành. Những người này không chỉ ky thuật cao siêu, xuống ngựa tác chiến cũng rất mạnh, còn có thể dùng kế."

Thạch Kiên cũng không khỏi thầm tặc lưỡi: "Thì ra là thế, trong lưu khấu không ngờ còn có nhân vật bực này."

Hắn mới thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên lại nghe lính gác nhao nhao lên: "Lifu khấu lai tới rồi lai tới rầ¡" Thạch Kiên thầm kinh hãi, không phải Lão Hồi Hồi đã bỏ qua cho lão bách tính rồi sao?

Hắn bò lên chỗ cao nhìn về hướng hướng đông bắc, lần này tới đây không phải là ky binh, mà là lượng lớn bộ binh, lộn xộn ồn ào, rõ ràng không phải là nhánh đội ngũ "kiên giáp thiết ky, binh có kỷ luật" của Lão Hồi Hồi, mà là một nhóm liệt tặc tới rồi.

Trong tặc quân có một lá cờ "Bát Đại Vương" bay phấp phới.

Lính gác lớn tiếng nói: "A, Nam doanh Bát Đại Vương lại tới rồi?"

Thạch Kiên nhìn kỹ lá cờ kia: "Không, không phải là Nam doanh Bát Đại Vương, lần này tới là Tây doanh Bát Đại Vương."

Tây doanh Bát Đại Vương, chính là sát nhân ma vương nổi tiếng, Trương Hiến Trung.

Trương Hiến Trung lúc này còn chưa báo ra tên thật của mình,

còn đang dùng biệt danh "Tây doanh Bát Đại Vương" này đi ra xã hội, hắn cũng không thương hại lão bách tính như Lão Hồi Hồi, hơn nữa quân của hắn cũng không có quân kỷ gì, cho dù bản thân hắn muốn thương hại lão bách tính, bộ hạ của hắn cũng chưa hẳn ngoan ngoãn nghe lệnh.

Đám tặc quân liếc mắt liền thấy được, Hoàng Hà phía trước có một cây cầu cao lớn uy vũ bắc ngang qua, ngàn vạn lão bách tính đang định qua cầu.

"Xông lên đi! Cướp cho sướng nào!"

Đám lưu khấu cười to ba tiếng, liền xông tới các lão bách tính.

Chương 543: Thủ vệ cầu Long Môn

Chương 543: Thủ vệ cầu Long Môn

Bộ hạ của Tây doanh Bát Đại Vương hò hét xông tới các lão bách tính.

Trán Thạch Kiên lại toát mồ hôi: "Mau, mau qua cầu."

Vừa rồi các lão bách tính đã vô cùng hoảng loạn, hiện tại càng hoảng hơn, người lên cầu là liều mạng chạy về phía tây cầu, người còn chưa lên cầu cũng liều mạng chen lấn lên cầu.

Thạch Kiên dẫn theo 400 người đoạn hậu cho những lão bách tính này, trong lòng hoảng trống ngực đập thình thịch.

Cũng may thủ hạ của tây doanh Bát Đại Vương đều là bộ binh, không có ky binh, chạy không nhanh, không như ky binh miệng nói muốn đập mặt ngươi, giây tiếp theo móng ngựa cũng đá vào mặt ngươi rồi.

Bộ binh phải liều mạng vung cặp giò chạy về phía trước, thiêu đốt mỡ làm nhiên liệu, cho dù kéo đầy tốc độ cũng chỉ có như vậy.

Các lão bách tính chạy cũng không chậm hơn bọn chúng bao nhiêu!

Rất nhanh, toàn bộ lão bách tính đều đã chạy lền cầu. Thạch Kiên rống to hơn: "Hỏa súng binh đồng loạt bắn một vòng, sau đó lui đến trên cầu."

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

200 cây hỏa súng khai hoả, họ còn chưa dùng tới súng trường nạp hậu, dùng toàn là điểu súng nòng xoắn, tầm bắn rất tốt, ngoài mấy trăm bước là có thể khai hoả, nhất thời lưu khấu xông tới nhanh nhất người ngã ngựa đổ, rơi vào hoảng loạn: "A, quan binh có hỏa súng."

"Con mẹ nó, quan binh có hỏa súng có gì khó hiểu?" Có người mắng to: "Không có hỏa súng mới kỳ lạ đó? Sợ cái rắm! Đối diện mới chỉ mấy trăm cây hỏa súng mà thôi, xông lên."

Đại quân lưu khấu tiếp tục điên cuồng xông tới.

Quân Thạch Kiên bắn một phát xong, liền lui lên trên cầu, lúc này các lão bách tính đã chạy đến giữa cầu. Quân Thạch Kiên lui đến phía sau bao cát xếp trên cầu, các hỏa súng binh vội vàng nạp đạn.

Tốc độ nạp đạn của điểu súng nòng xoắn rất chậm!

Còn chậm hơn nhiều so với súng nòng trơn, càng đừng so với súng trường nạp hậu.

Các binh sĩ chân tay lúng túng nạp vào một hồi, trong lòng hoảng muốn chết.

Cñnn mayv ho còn c©eó 200 vê sở binh những vê sở bỉinh này aina cung cài tên, quay về tặc quân bắn loạn một hồi, cũng coi như hỏa lực bao trùm trên mức độ nhất định, tranh thủ chút thời gian cho hỏa súng binh nạp đạn.

Hỏa súng binh hoàn thành nạp đạn, vội vàng lần nữa giơ hỏa súng lên: "Đoàng đoàng đoàng!"

Bộ đội phía trước nhất của tặc binh lại người ngã ngựa đổ một loạt.

Nhưng lượng lớn tặc quân tiếp tục từ phía sau xông tới, vượt

qua thi thể của đồng đội, nhằm phía đầu cầu.

Tặc binh quá nhiều! Nhiều tới mấy vạn.

Chỉ dựa vào 200 cây hỏa súng muốn đánh tan sĩ khí của chúng, đó là nằm mơ.

Thạch Kiên quay đầu nhìn thoáng qua, các lão bách tính đã chạy về phía tây cầu được một đoạn.

Hắn vội vàng lại bảo bộ hạ: "Lui lui lui, chúng ta lui lại."

Các hỏa súng binh cũng theo lão bách tính cùng lui về hướng tây, từ chỗ bao cát đầu cầu lui đến phía sau bao cát ở giữa cầu, lại ở chỗ này bắt đầu một vòng nạp đạn.

"Ha ha ha!" Các tặc binh cười ha hả: "Tốc độ bắn của bọn chúng rất chậm, số lượng cũng không nhiều, mọi người không phải sợ, xông lên, xông một đợt nữa là đến trước mặt họ rồi."

"Cây cầu kỳ quái này thú vị thật, chỉ cần chúng ta cướp được cây cầu này, sau đó có thể muốn ở Sơn Tây là ở Sơn Tây, muốn đi Thiểm Tây là đi Thiểm Tây, hai bên cướp thoải mái."

Tiên quân của tặc binh hò hét xông lên mặt cầu.

Thế nhưng mặt cầu cũng không bằng phẳng, ở đây hẹp hơn nhiều, trận hình vốn phân tán của tặc binh hiện tại chen chúc hết lên cầu, chi chít người.

Cái này đã thành bia ngắm rất tốt cho hỏa súng.

Thạch Kiên ra lệnh một tiếng, các hỏa súng binh bắt đầu tự do bắn súng.

Quay về quân địch chen chúc thành một cục nổ súng, hiển nhiên quá dễ trúng mục tiêu.

200 viên đạn bay qua, gần như có 200 tặc binh trúng đạn, trong nháy mắt ngã xuống một loạt, mặt cầu chật hẹp đã chất đống thi thể.

Trong lòng tặc binh đã hơi hoảng... Vương: "Có người chết đúng lúc, cầm thi thể của họ làm thuẫn bài, đẩy mạnh lên phía trước."

Các tặc binh: "!"

Ngớ ra trong thời gian ngắn, nhưng rất nhanh hung tính và ác tính, đã chiếm thượng phong. Thật sự có người đã cầm thi thể của chiến hữu lên, trốn phía sau thi thể để tiến lên trước.

Một hàng thi thể thật dài được nâng dậy, trên mặt cầu xếp thành một một hàng ngang, chỉnh tề hướng về phía trước...

Hình ảnh kinh khủng này, khiến dân đoàn thôn Cao Gia sợ hết hồn.

200 vệ sở binh càng sợ đến nỗi tay nhữn ra.

Thạch Kiên: "Mẹ nó, tây doanh Bát Đại Vương này có phải người không vậy? Binh dưới trướng hắn ít nhiều cũng có chút không bình thường sao?"

"Lựu đạn đâu? Cho ta lựu đạn!"

"Có thể nổ làm hư cầu của Thiên Tôn không?"

"Khẳng định Thiên Tôn sẽ không quan tâm cầu, ngài càng quan tâm tính mạng của mọi người hơn."

"A, đúng, mau ném lựu đạn."

Có người lấy ra lựu đạn rồi ném về phía trước, rơi vào trong trận của tặc binh dày đặc, ầm một tiếng vang lên, nhưng mà, lựu đạn đối với loại trận hình dày đặc thế này trái lại hiệu quả không

tốt, khi nó nổ tung, mảnh đạn còn chưa kịp tản ra, đã bị mấy người gần nhất hút hết rồi.

Mấy người bị nổ chết cũng biến thành tường thi thể, bị người sống tiếp tục đẩy tới trước.

Đám người Thạch Kiên sợ quá toát cả mồ hôi lạnh.

Lần đầu tiên tác chiến với quân địch không có nhân tính như thế, đánh mà trong lòng sợ hãi.

Mắt thấy sắp bị xông tới trước mặt, đột nhiên, các lão bách tính đã chạy tới bên cầu phía đông liền la toáng lên, trong tiếng la mang theo niềm vui mừng khôn xiết, tiếp theo, lượng lớn lão bách tính tản ra hai bên.

Từ phía sau xuất hiện một nhánh quân đội, người dẫn đầu đeo khăn đen che mặt, chính là Trình Húc.

Trình Húc đã lâu không lên chiến trường rồi!

Là tổng giáo viên dân đoàn thôn Cao Gia, mấy năm nay gã vẫn luôn huấn luyện binh sĩ, quản lý hậu phương, quản lý quân giới, cãi nhau với Từ là chẳng làm được mấy việc chính sự.

Hôm nay trở lại chiến trường, có thể nói tinh thần phấn chấn.

Đảo mắt về phía trước, trên cầu Long Môn Hoàng Hà hết sức sáng sủa, không thấy chút xíu cái bóng của thái nãi nãi.

Vũ khí tiên tiến, binh sĩ quân kỷ nhất lưu, hậu cần sung túc, quân đội như vậy thua thế nào?

Nếu không thua được, vậy đương nhiên sẽ không có thái nãi nãi.

Gã đã rất nhiều năm rất nhiều năm không thấy thái nãi nãi nữa rồi.

Trình Húc cười lớn một tiếng: "Thạch Kiên, bảo người của ngươi trốn phía sau bao cát cho kỹ vào."

Thật ra không cần gã nói câu này, Thạch Kiên cũng đã hiểu nên làm gì, sợ quá liền chui vào trong đống bao cát, 400 thủ hạ bên cạnh hắn cũng đều làm theo, tất cả đều trốn trong đống bao cát.

Trong nháy mắt trên mặt cầu chỉ còn lại quân của tây doanh Bát Đại Vương còn đứng.

Thậm chí Trình Húc cũng lười hạ lệnh, chỉ phất tay chỉ tay vào trên cầu.

2000 binh sĩ dân đoàn phía sau gã lập tức khai hoả.

Cái này không chỉ là 200 cây hỏa súng nữa, mà là 1000 cây hỏa súng. Trong đó có 500 cây súng trường Chassepot kiểu mới nhất, 1000 cây hỏa súng nòng xoắn, đã không còn hỏa súng nòng trơn, bởi vì súng nòng trơn đã triệt để đào thải, đã thành đồ chơi của dân binh rồi.

1500 cây hỏa súng này đồng thời khai hoả, uy lực đó cũng không phải khoác lác, cho dù các tặc binh đang đẩy thi thể tiến lên, cũng không ngăn được hỏa lực đáng sợ như vậy.

Trong nháy mắt, trong nháy mắt ngắn ngủi, tặc binh trên mặt cầu liền thương vong thảm trọng.

Chương 544: Trình độ sáng tác của Trình Húc

Chương 544: Trình độ sáng tác của Trình Húc

Sau một vòng bắn đồng loạt, đã khiến tây doanh Bát Đại Vương ngẩn ra.

Hắn cũng không nghĩ tới, thoáng cái quan binh có nhiều hỏa súng binh tới như vậy...

Con mẹ nó, đây là lộ quan binh nào? Trước đây chưa từng gặp phải thứ hung hãn như thế.

Tuy nhiên, giữa làm rõ ràng chuyện này và giữ được tính mạng, hắn lựa chọn cái sau.

Xuất ra tuyệt học lưu khấu am hiểu nhất: "Rút lui!"

Chỉ cần nhìn thấy tình thế có một chút không đúng liền lập tức lui lại, đây mới là diện mạo của lưu khấu. Cũng chỉ có dựa vào một chiêu này, mới có thể miễn cưỡng duy trì cuộc sống.

Tây doanh Bát Đại Vương nói đi là đi, đoạn sau biến thành đoạn trước, vung hai chân liền chạy về phía đông bắc. Chúng không có trọng giáp, tất cả đều là khinh trang, phụ trọng của mỗi binh sĩ còn nhẹ hơn cả hỏa súng binh của thôn Cao Gia, vừa vung chân cái là chạy cực kỳ nhanh, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng.

Chỉ để lại thi thể khắp mặt đất, cùng mấy tặc khấu bị thương mà chưa chết đang rên hừ hừ trên mặt đất.

Lúc này Trình Húc mới dẫn binh chậm rãi đi tới trên mặt cầu Long Môn.

Thạch Kiên trốn trong đống bao cát thò đầu ra, quay về Trình Húc nở nụ cười xấu hổ: "Hòa giáo viên, nhờ có ngươi tới kịp thời, thiếu chút nữa ta đã nằm xuống chỗ này rồi."

Trình Húc: "Chỉ chớp mắt thôi, bên Sơn Tây lại loạn như thế rồi? Mặc dù vừa rồi chỉ vội vã nhìn lướt qua, ít nhất ta cũng nhìn thấy hai ba vạn tặc quân."

Thạch Kiên: "Rất loạn, từ sau khi Tào Văn Chiếu, Vương Thừa Ân đều bị triệu về Thiểm Tây đối phó với nhóm Thần Nhất Khôi, tặc quân Sơn Tây càng làm loạn hơn."

Trình Húc dở khóc dở cười: "Chúng là học sinh khi giáo sư không ở phòng học sao?"

Thạch Kiên cũng dở khóc dở cười: "Đúng thật! Chỉ cần Vương tiên sinh không có mặt, Cao Tam Oa có thể viết chữ trên trần nhà, hiện tại Tào Văn Chiếu không có mặt đám lưu khất này muốn lật trời rồi" Trình Húc: "Đỗ Văn Hoán đâu?"

Thạch Kiên: "Đỗ Văn Hoán đã bị hạ ngục rồi."

Trên đầu Trình Húc chậm rãi nhảy ra một dấu chấm hỏi: "Vì sao?"

Tin tức bên quan phủ, quả thật Trình Húc không biết rõ bằng bọn Thạch Kiên.

Thạch Kiên có chút thổn thức: "Mấy tháng trước, Thần Nhất Nguyên bao vây Khánh Dương, Đỗ Văn Hoán chạy đi giết huynh đệ Thần gia báo thù, sau khi thành công giết chết Thần Nhất Nguyên, hắn lại thuận lợi giết một số nạn dân của Duyên Xuyên để kiếm công, bị Ngô Sân phát hiện, Ngô Sân liền vạch tội hắn, tiếp theo cấp sự trung Trương Thừa Chiếu cũng vạch tội theo, Đỗ Văn Hoán

liền bị hạ ngục cách chức."

Nghe vậy, Trình Húc cũng không khỏi cười khổ: "Sát lương mạo công* sao? Nếu như việc này xảy ra ở trong địa bàn chúng ta, Thiên Tôn đã cho một chưởng rồi. Mấy ngày trước Thiên Tôn nói, thôn Cao Gia chúng ta thiếu một hiệu trưởng trường quân sự, ta còn đang suy nghĩ có nên lừa gạt Đỗ Văn Hoán tới không, không ngờ hắn lại là tên bại hoại sát lương mạo công, người như thế Thiên Tôn tuyệt đối sẽ không cần."

Thạch Kiên nhìn hai nghìn dân đoàn phía sau Trình Húc, nhịn không được hỏi: "Hòa giáo viên, lần này tinh nhuệ của chúng ta đều xuất hiện rồi sao?"

Trình Húc gật đầu: "Thiên Tôn nói, phải củng cố bến đò Long Môn, huyện thành Hà Tân, phủ thành Bình Dương, tuyến đường thẳng từ hướng nam đến thành Bồ Châu. Tuyến đường này nằm ở giao giới giữa Thiểm Tây và Sơn Tây, mà lưu khấu thích nhất là hoạt động ở loại giao giới này, chúng ta phải đánh cho chúng sợ, chúng mới không dám trở lại."

Thạch Kiên hiểu được.

Trình Húc: "Cầu Long Môn Hoàng Hà, sau này sẽ là một yếu đạo chiến lược cực kỳ quan trọng, vận chuyển hàng hóa trên đất liền giữa Sơn Tây và Thiểm Tây đều sẽ đi cây cầu này, hiện tại nếu là ngươi phụ trách canh giữ, ngươi nhất định phải bảo vệ cẩn thận."

Thạch Kiên hơi xấu hổ: "Chỉ bằng 400 người của ta, muốn bảo vệ cây cầu này trước mấy vạn lưu khấu, thật sự có chút khó khăn."

Trình Húc cười vỗ vai hắn: "Yên tâm, sau trận đánh này, ngươi sẽ không chỉ có 400 người rồi."

Thạch Kiên lấy làm lạ: "Giải thích thế nào?"

Trình Húc: "Lại đây, cầm giấy bút tới, ta dạy ngươi viết tấu chương thế nào." Thạch Kiên: "?? 2"

Chỉ thấy Trình Húc cầm lấy bút, xoát xoát bắt đầu viết, phía trước là một loạt lời lẽ vỗ mông ngựa vô ích, trực tiếp lược bớt, viết đến chính đề: "... Tặc Lão Hồi Hồi, tây doanh Bát Đại Vương, liên tục công huyện Hà Tân, thần phụng mệnh đóng ở Hà Tân, mặc dù thủ hạ chỉ có 400 binh lực, nhưng không hề sợ hãi. Tặc tù Lão Hồi Hồi lấy 2000 ky binh tấn công quân trận của thần, thần đơn thương độc mã, ngạo nghễ trước trận, lớn tiếng chửi bới Lão Hồi Hồi, khiến hắn hiểu ra lý lẽ, xấu hổ che mặt rút đi."

"Sau đó, tây doanh Bát Đại Vương mang năm vạn tặc binh công, thần xung phong đi đầu, cùng tặc tử chiến không lùi, thân trúng vài tên, vẫn xông vào trận địa địch, ba lần vào ba lần ra, giết cho tặc tử sợ đến vỡ mật, sau đó bộ hạ và dân đoàn tới đánh lén, đánh bại tây doanh Bát Đại Vương tại Long Môn Cổ Độ... Sau đó, đại phu lấy ra mũi tên trên người thần, chừng hơn hai cân..."

Viết đến đây, Trình Húc thu bút, dương dương đắc ý thổi khô mực, cười nói: "Thấy chưa? Tấu chương này của ta đưa lên, ít nhất cũng phải quan thăng hai cấp."

Thạch Kiên toát mồ hôi lạnh: "Hòa giáo viên, ngươi viết những cái này, mười câu hết chín câu nói mò a."

Trình Húc cười ha ha: "Đương nhiên ta biết là ta đang viết bậy, thật ra sau khi đưa lên, đại quan và hoàng đế cũng sẽ biết ta là viết bậy, thế nhưng điều đó không quan trọng, ngươi lật xem sách sử, trên đó nói mò rất nhiều. Dù sao chỉ cần kết quả đúng là được, Lão Hồi Hồi và tây doanh Bát Đại Vương rút lui là thật, ngươi thật sự bảo vệ được Long Môn Cổ Độ. về phần quá trình, cho dù ngươi nói khoác một phen, vậy có ngại gì chứ? Chiến báo khoác lác đẹp một chút, mọi người đều thích xem, không có người so đo đúng sai. Trừ phi ngươi là Yêm đảng người người hô đánh."

Thạch Kiên: "...."

Trình Húc vỗ vai hắn: "Nỗ lực lên, rất nhanh ngươi sẽ được thăng quan rồi."

Thạch Kiên không biết nói gì, nhưng vẫn trịnh trọng đem lá thư này bỏ vào bì thư, gắn xi vào, sau đó lấy lỗ tai của tặc tử bị hỏa súng bắn chết bỏ vào trong hộp, phái người đưa cho tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân xem qua.

Trình Húc chỉ điểm Thạch Kiên vài câu, sau đó dẫn binh tiếp tục đi về hướng đông bắc.

Mà một vạn lão bách tính Hà Tân kia trận đánh này làm cho hoảng sợ, nhất thời nữa khắc nào dám về huyện thành Hà Tân nữa? Huyện thành đó mai, sẽ bị tặc binh đánh đến trước mặt bất cứ lúc nào, còn không bằng ở chỗ này không quay về nữa.

Quan binh ở đây có vẻ rất lợi hại.

Đương nhiên Thạch Kiên cho phép họ ở lại trong thủy trại.

Trải qua trận chiến này, Thạch Kiên cảm giác được thủy trại nho nhỏ không quá an toàn, không được, phải mở rộng, vội vàng lại viết thơ cho Tam Thập Nhị ở thôn Cao Gia, xin một khoản phí dụng để mở rộng cái trại nho nhỏ này.

Đương nhiên Tam Thập Nhị sẽ không cự tuyệt: "Được, xi măng lập tức cho người đưa đến, lại cho mấy mũ lam qua đó, ngươi tổ chức một vạn nạn dân của huyện Hà Tân đó thành công nhân, xây thủy trại đó thành một tòa thành xi măng đi."

Thạch Kiên mừng rỡ...

Mà cùng lúc đó.

Nhóm Hình Hồng Lang cũng vừa rời khỏi thành Bồ Châu, bắt

đầu xuất phát về hướng bắc, sau khi đi được mấy chục dặm, một trấn nhỏ xuất hiện tại bờ Hoàng Hà phía trước, trông rất hoang tàn, đổ nát, không có tường trấn.

Cao Sơ Ngũ: "A, trấn này tan hoang quá, đây là nơi nào?"

Hình Hồng Lang: "Nơi này gọi là trấn Tôn Cát, thuộc quản lý của huyện Lâm Y, trước đây là có tường thành, chắc là khi quân Lão Trương Phi qua đây làm loạn, đã huỷ đi tường thành."

Sát lương mạo công: giết người tốt lấy công lao.

Chương 545: Lại cho mọi người một cây cầu

Chương 545: Lại cho mọi người một cây cầu

"Trấn Tôn Cát của huyện Lâm Y?" Cao Sơ Ngũ gãi gãi đầu: "Tên huyện Lâm Y này ta hơi quen tai, ta từng nghe qua ở đâu rồi?"

Lão Nam Phong ở bên cạnh thò đầu ra: "Trước đây khi chúng ta còn chưa tiến vào huyện Bồ Châu, còn đang kinh doanh thủy trại bến tàu Vĩnh Tế, đã từng tiếp xúc với lão bách tính của huyện Lâm Y, còn cam kết họ đào đá vôi cho chúng ta, trong đám người đó hình như có không ít tới từ trấn Tôn Cát."

Cao Sơ Ngũ: "A! Nghĩ ra rồi."

Lão bách tính trấn Tôn Cát thật ra rất thảm, lúc trước Lão Trương Phi đánh qua đây, đã chiếm lĩnh trấn Tôn Cát, đạp đổ tường trấn, khiến cho trấn nho nhỏ này về sau cũng chỉ có thể tùy ý tặc khấu chà đạp.

Lão bách tính của trấn Tôn Cát cũng bị lưu khấu bức ép rất nhiều.

May mà tại trận chiến thủy trại Vĩnh Tế, Hình Hồng Lang đã giết chết Lão Trương Phi, những lão bách tính bị bức ép này mới phục hồi tự do, sau đó dựa vào làm công giúp thủy trại, kiếm được cái ăn, miễn cưỡng sống sót, đợi lưu khấu rút lui rồi, một bộ phận lại trở về trấn Tôn Cát.

Nhóm Hình Hồng Lang vừa mới tới ngoài trấn thành, còn chưa kịp nói cái gì, đã thấy lượng lớn trấn dân đi ra nghênh đón: "Là

quân đội của Hình đại đương gia!"

"Hừ, cái gì Hình đại đương gia? Đó là Hình tướng quân!"

"Đúng đúng đúng, Hình tướng quân đã là tướng quân của triều đình rồi."

Lượng lớn lão bách tính từng làm công cho thuỷ trại, vô cùng phấn khởi tới nghênh đón.

Hành động này của họ, cũng kéo theo một số lão bách tính có chút sợ hãi, thế là, những lão bách tính còn chưa quá lý giải về Hình Hồng Lang, cũng mạnh dạn đi ra theo, vây quanh quân Hình Hồng Lang nhìn tới nhìn lui, vừa sợ lại vừa muốn tới gần.

"Hình tướng quân, ngài tới trấn Tôn Cát là muốn làm sinh ý sao?"

"Muốn ở chỗ này xây thủy trại không? Bởi vì thủy trại Vĩnh Tế cách nhà ta xa quá, ta liền trở về quê rồi. Nếu như Hình tướng quân cũng xây trại ở chỗ này, ta lại có thể làm công cho Hình tướng quân rồi."

"Hình tướng quân tới thì tốt quá! Ta lại có việc làm rồi."

Một đám trấn dân vô cùng phấn khởi, dường như đang ăn tết. Hình Hồng Lang lại có vẻ xấu hổ: "Lần này ta chỉ là đi ngang qua đây thôi, muốn đi phía bắc tiễu phi."

"A? Chỉ là đi ngang qua!"

Vẻ thất vọng của các lão bách tính thể hiện hết trong lời nói.

Đời này họ làm công thoải mái nhất chính là làm công cho Hình Hồng Lang, đó quả thật là già trẻ không gạt, chỉ cần nghiêm túc làm việc, là có thể nhận được tiền công tương ứng, tuyệt đối không có mấy việc tào lao như khất nợ, quyt nợ, cắt xén gì đó.

Đây là hoàn cảnh mà người làm thuê thích nhất!

Hình Hồng Lang nghĩ nghĩ, những người này phải giúp, thế nhưng phải giúp thế nào đây?

Đúng lúc này, con rối Thiên Tôn ngồi trên vai Cao Sơ Ngũ lên tiếng: "Đối diện Hoàng Hà ở đây, chính là huyện Hợp Dương."

Mọi người mừng rỡ: "A, Thiên Tôn tới rồi!"

Con rối Thiên Tôn: "Hơn nữa cũng rất gần bến tàu Hiệp Xuyên đối diện sông."

Hình Hồng Lang gật đầu: "Đúng vậy, từ nơi này vượt qua Hoàng Hà, đối diện là thôn Tam Cấp, cách bến tàu Hiệp Xuyên chỉ hơn mười dặm đường."

Con rối Thiên Tôn: "Vậy đơn giản rồi! Nối liền nơi đây và bến tàu Hiệp Xuyên đi, để cho lão bách tính ở đây có thể dễ dàng nhận được trợ giúp vật tư và cơ hội công việc từ bến tàu Hiệp Xuyên."

Trải qua nhiều năm kiến thiết, bến tàu Hiệp Xuyên của huyện Hợp Dương đã là trọng trấn thuỷ quân của thôn Cao Gia, nơi đó không chỉ có bến tàu khổng lồ, thuỷ quân, hệ thống vận chuyển hàng hóa, còn xây nên "Xưởng sắt thép số 2", là xưởng công binh quan trọng để thôn Cao Gia đúc pháo.

Lấy xưởng sắt thép đó và Hiệp Xuyên bảo làm trung tâm, xây nên một thành trấn quy mô không nhỏ.

Đối diện sông có một thành trấn giàu có, nhưng trấn Tôn Cát lại nghèo như vậy, chỉ bởi vì ở giữa ngăn cách bởi Hoàng Hà hiểm yếu, đây là việc oái ăm cỡ nào.

Con rối Thiên Tôn nói: "Ta lại tặng cho mọi người thêm một cây cầu nữa vậy."

Vẻ mặt các trấn dân Tôn Cát ngớ ra: "Tặng một cây cầu là ý gì?"

Nhưng đám người Hình Hồng Lang lại mừng rỡ: "Sao, đã sớm nghe phúc tận mắt nhìn thấy. Hiện tại Thiên Tôn lại muốn ban thưởng cho chúng ta cầu, ha ha ha, nhanh, nhanh đến bờ sông xem đi."

Dân đoàn vội vàng chạy về phía bờ sông, lão bách tính trong trấn Tôn Cát lại ngẩn mặt chạy theo, rất nhanh, tất cả mọi người đều đi tới bên bờ sông.

Hoàng Hà cuồn cuộn, giống như từ trên trời đổ xuống, nước sông chảy xiết, đứng ở bờ sông là có thể cảm nhận được sức mạnh đáng sợ của nó.

Nhưng Lý Đạo Huyền ở bên ngoài hộp nhìn thấy, lại chỉ là một rãnh nước nhỏ mà thôi.

Y thoáng tìm hiểu trên máy vi tính, Hoàng Hà ở trấn Tôn Cát cũng thích hợp dựng cầu, hậu thế cũng xây một cây cầu ở chỗ này, tên là "cầu Lâm Y Hoàng Hà", tổng chỉ phí 23. 2 ức nhân dân tệ.

May mà thứ này xây ở trong hộp sẽ không khó như vậy.

Chỉ cần lấy ra một đống xếp gỗ là đủ rồi!

Vẫn là bộ thao tác đó, đầu tiên nén chặt bùn đất hai bên bờ sông, bảo đảm tính ổn định của kết cấu đất đá, sẽ không bị đổ và lở đất, sau đó lấy ra cây cầu bằng nhựa ra,"ầm" một tiếng, cắm một bên trụ cầu vào lòng đất.

Đám người Hình Hồng Lang lớn tiếng hoan hô.

Lão bách tính của trấn Tôn Cát lại sợ đến nỗi la toáng lên, song, họ thấy nhóm người Hình Hồng Lang vẫn không sợ, xem ra bàn tay vàng khổng lồ này cũng không phải yêu quái, mà là "thần

tiên chính trực thiện lương", vậy cũng không cần thiết phải sợ nữa, cứ hoan hô theo là xong việc.

Chỉ thấy bàn tay khổng lồ không ngừng đặt xuống từng đoạn từng đoạn thân cầu, răng rắc, răng rắc, xếp lại cùng nhau, cây cầu này còn lớn hơn nhiều so với cầu Long Môn, cho nên ở giữa phải tăng thêm trụ cầu. Lý Đạo Huyền cắm trụ cầu bằng nhựa thật dài vào giữa lòng sông, cắm thật sâu vào dưới đáy sông, bảo đảm cắm nó vừa sâu vừa ổn, sẽ không bị lung lay.

Từng đoạn từng đoạn mặt cầu, không ngừng mà dựng lên.

Hồi lâu sau đó, một cây cầu Lâm Y Hoàng Hà thật dài cứ như vậy đứng sừng sững trên Hoàng Hà.

Cho dù Hình Hồng Lang hay là lão bách tính của trấn Tôn Cát, tất cả đều thấy như sỉ như say.

Thiên Tôn thần uy!

Không thể dùng lời nói mà hình dung được. Diên tại bến tàu Hiệp Xuyên, rất nhanh hắn sẽ dẫn người từ bên bến tàu Hiệp Xuyên chạy tới. Các bách tính của trấn Tôn Cát, các người cũng có thể bắt đầu làm đường rồi, các người cần phải làm một con đường xỉ măng từ phía đông cầu thông đến cổng trấn Tôn Cát, còn phải làm một con đường xỉ măng từ phía tây cầu thông đến bến tàu Hiệp Xuyên, chỉ có đường xi măng này thông, các ngươi mới có thể chân chính hưởng được tiện lợi từ cây cầu này."

Các lão bách tính của trấn Tôn Cát không hiểu lắm mấy đạo lý sâu xa, nhưng bọn họ biết một điểm, làm đường chính là làm công, chỉ cần làm công cho Hình Hồng Lang, vậy có thể được ăn cơm no rồi.

Mọi người cùng nhau hoan hô: "Làm đường rồi!"

"Có việc làm rồi!"

"Oa, cây cầu này quá lợi hại, ta muốn lên cầu chạy một vòng."

"Ngu lắm! Cây cầu này ít nhất dài mấy dặm, ngươi cả ngày chưa ăn cơm, chạy một vòng cho mệt chết à."

Các lão bách tính đang vì cuộc sống mà hoan hô.

Nhưng đám người Hình Hồng Lang, Lão Nam Phong lại nghĩ đến một việc khác, cây cầu này, sợ rằng không đơn giản là chỉ mang đến lợi ích cho lão bách tính của trấn Tôn Cát, đây là Thiên Tôn đã đả thông con đường bộ giữa huyện Hợp Dương và thành Bồ Châu, dân đoàn thôn Cao Gia có thể càng nhanh chóng đi tới Bồ Châu rồi.

Chương 546: Ta hết rồi

Chương 546: Ta hết rồi

Thuỷ quân đề đốc Bạch Diên của Thôn Cao Gia, đã thay một bộ bạch y mới tỉnh.

Soi gương, cảm thấy mình đẹp trai lồng lộn, lúc này mới dẫn theo gia đỉnh của mình, cưỡi ngựa chạy qua cầu Lâm Y Hoàng Hà, cảm giác trên cầu dược mã chạy như điên, quả nhiên là sảng khoái hết nước chấm, gió sông gào thét, bạch y của hắn tung bay trong gió.

Trong nhất thời, thiếu chút nữa hắn bị say đổ bởi vẻ đẹp trai của mình.

Thân phận của Bạch Diên, rất thuận tiện cho hắn di chuyển khắp nơi.

Hắn không phải quan viên triều đình, sẽ không bị hạn chế bởi khu vực, cũng không phải mấy loại không dám lộ mặt nhiều như lưu khấu, thương nhân muối, khi hành động phải giấu giếm.

Loại hương thân tổ tiên từng rực rỡ, trong tay có tiền nhưng không quan chức như hắn, chạy khắp thiên hạ, đến các huyện làm sinh ý, hoặc là mua bất động sản từ trong tay nông dân, thuộc về thao tác rất bình thường, mọi người đều làm như vậy.

Cho nên, phát triển trấn Tôn Cát, đương nhiên phải trông cậy vào hắn.

Đi qua cầu, liền trông thấy có một nhóm lão bách tính của trấn Tôn Cát đang ở phía đông cầu, ánh mắt mong chờ nhìn đại lão gia

bạch y thướt tha đi tới.

Bạch Diên xoát một cái vung quạt ra, đưa mặt trước của cây quạt hướng về các trấn dân, phía trên viết hai chữ "quân tử": "Chư vị! Tại hạ họ Bạch, mọi người có thể gọi ta là Bạch tiên sinh, hoặc là Bạch viên ngoại. Tại hạ cũng theo Thiên Tôn kiếm ăn. Những khó khăn bên trấn Tôn Cát của các người, Thiên Tôn đã biết được, vừa rồi ngài đã ban pháp chỉ, để cho ta tới giúp đỡ các vị xây dựng thiết gia viên, làm giàu đổi đời."

Các trấn dân vừa nghe lời này, lập tức hoan hô.

Bạch Diên xuất ra kịch bản cũ của thôn Cao Gia: "Muốn làm giàu, trước làm đường, trước tiên chúng ta sẽ làm một con đường xi măng thông từ trấn Tôn Cát đến bến tàu Hiệp Xuyên, toàn bộ công nhân làm đường sẽ được bao cơm, đồng thời mỗi ngày phát tiền công ba cân bột mì."

Các trấn tiếp tục hoan hô.

Mà lúc này, tượng thiên tôn vẽ trên mặt trái cây quạt lại đột nhiên mở miệng nói, Thiên Tôn vẽ bằng mực nước này chỉ có tròng mắt và miệng có thể động, rất giống bức họa trên vách tường trong phim kinh dị, giọng nói của nó cũng mang theo cảm giác phiêu hốt: "Bạch Diên... Bạch Diên..." Bạch Diên bị doạ giật mình, soạt một cái thu cây quạt lại, tượng thiên tôn kia trong nháy mắt bị cây quạt khép lại.

Tượng thiên tôn thêu bằng kim tuyến ở ngực Bạch Diên lại lên tiếng: "Ta đang nói mà, ngươi khép quạt lại làm gì?"

Bạch Diên kêu "a" một tiếng: "Thiên Tôn thứ tội, cây quạt vừa rồi đột nhiên nói khiến ta sợ hãi, theo thường lệ liền khép quạt lại thôi, xin Thiên Tôn thứ tội."

Hắn lại vội vàng mở quạt ra.

Kim tuyến Thiên Tôn cũng không khỏi lắc đầu, xoát một cái lại chuyển tới trên người mực nước Thiên Tôn, mở miệng nói: "Không lâu, Lão Hồi Hồi và tây doanh Bát Đại Vương đã tập kích cầu Long Môn Hoàng Hà do Thạch Kiên canh giữ, may mà Hòa giáo viên kịp thời chạy tới, mới xem như giữ vững được."

Bạch Diên: "Ôi?"

Mực nước Thiên Tôn nói tiếp: "Lưu khấu tập kích Long Môn Cổ Độ, là bởi vì từ xưa đến nay Long Môn Cổ Độ chính là cửa ngõ qua sông quan trọng nhất giữa Thiểm Tây và Sơn Tây. Khi chúng phát hiện ở đó có một cây cầu Long Môn, chỉ sợ sẽ càng thêm coi trọng nơi đó."

Bạch Diên gật đầu: "Đây là khẳng định, sau này cây cầu Lâm Y Hoàng Hà này chắc cũng sẽ trở thành yếu địa chiến lược quan trọng."

Hắn thoáng cái hiểu được: "Ý của Thiên Tôn là, sau này địa phương này của ta cũng có khả năng rất lớn bị lưu khấu nhìn chằm chằm?"

"Không sai!" Mực nước Thiên Tôn nói: "Không riêng gì lưu khấu sẽ nhìn chằm chằm, quan binh cũng sẽ để ý đến nó."

Bạch Diên đã hiểu: "Ở đây không chỉ phải làm kinh tế, còn phải làm tốt các kiến trúc quân sự."

Thấy hắn vừa chỉ đã hiểu rõ, Lý Đạo Huyền không nhiều lời nữa, lặng im biến mất.

Bạch Diên "xoát" một cái khép cây quạt lại, tỉnh thần phấn chấn, xoay người nói với gia đỉnh phía sau: "Ngươi đi thôn Cao Gia một chuyến, xin Tam Thập Nhị càng nhiều tài chính và nhân viên kỹ thuật, điều mũ lam tới nhiều một chút, chúng ta phải xây nên một cứ điểm ở cầu Lâm Y Hoàng Hà. Nếu có lưu khấu tới, nhất

định không thể để chúng mò tới cầu."

Gia đỉnh xoay người muốn đi, đột nhiên Bạch Diên gọi hắn lại: "Đúng rồi, lại bảo Tam Thập Nhị điều mấy học sinh tốt nghiệp sơ trung qua đây, không nhất định phải là loại thành tích tốt nhất như Trần Nguyên Ba, thành tích kém một chút cũng không có vấn đề, chỉ cần là tốt nghiệp sơ trung là Gia đỉnh hành lễ xong, vội vã rời đi.

Bạch Diên lại nhìn về hướng bắc xa xôi, bên đó là hướng Long Môn Cổ Độ, hắn thầm nghĩ: Cùng lúc đó, khẳng định Thạch Kiên cũng đang xây dựng bến tàu Long Môn Cổ Độ thành một thành bảo quan trọng, thôn Cao Gia ta địa bàn đã càng ngày càng lớn, kế tiếp, khảo nghiệm đối với nhân tài dự trữ phải tới rồi.

Thôn Cao Gia, chủ bảo, Tam Thập Nhị đang đau đầu!

Mấy tháng gần đây, hắn bắt đầu cảm giác được an bài có phần không nổi rồi.

Bên thành Bồ Châu, cả châu đang bước vào đại kiến thiết, mấy nhà xưởng đồng thời khởi công, đã kéo đi lượng lớn công nhân kỹ thuật mũ lam từ thôn Cao Gia, đồng thời thôn Cao Gia còn đang mở rộng về ba huyện Bạch Thủy, Đại Lệ, Hàn Thành, không ngừng chuyển đồ vật mới của mình qua đó, cũng phải cần lượng lớn mũ lam.

Mắt thấy hắn đã an bài sắp hộc máu, Thạch Kiên ở bên Long Môn Cổ Độ lại đòi người, hơn nữa cũng muốn mũ lam...

Tam Thập Nhị cau mày, nói với Đàm Lập Văn bên cạnh: "Mũ lam mũ lam, nơi nơi đều tìm ta đòi mù lam, ta lấy đâu nhiều mũ lam như vậy cho họ? Cái này gọi là [Không bột đố gột nên hồi]."

Đàm Lập Văn: "Đông ông, ngài vượt quá số từ rồi."

Tam Thập Nhị nộ: "Ở đây lại soi mói ta vượt quá số lượng từ

sao? Ngươi tới cùng có nắm được trọng điểm hay không? Ngươi như vậy gọi là [Bỏ gốc lấy ngọn]."

Đàm Lập Văn vội vàng nắm lấy trọng điểm: "Đồ vật mới chúng ta làm ra nhiều quá, mọi thứ đều khác với trước đây, nếu như không có mũ lam ở đây giám sát, các công nhân cũng chỉ biết dựa theo cách thức cũ để kiến thiết, cuối cùng không đạt được mục tiêu của chúng ta. Cho nên mỗi một khu vực, chúng ta đều cần lượng lớn mũ lam. Muốn không thiếu mũ lam là không thể nào, ngoại trừ bồi dưỡng nhanh hơn, cũng không có cách nào khác. Chúng ta phải nghĩ lại, từ nơi này rút mấy mũ lam đưa đến Long Môn Cổ Độ đi."

Tam Thập Nhị lật qua lật lại trong đống hồ sơ, một hồi lâu rốt cuộc mò ra được: "Nhìn này, xưởng sắt thép số 3 của thành Bồ Châu trên cơ bản đã xây xong, bắt đầu đi vào sản xuất bình thường rồi, mũ lam ở đó chắc rảnh hơn, ta sẽ điều một nhóm từ đó đưa đến Long Môn Cổ Độ."

Hắn và Đàm Lập Văn cùng nhau lật, lật banh cả hồ sơ, thật vất vả mới điều ra được mấy mũ lam, vội vàng hạ điều lệnh cho họ, muốn bọn họ đến Lond Môn Cổ Đô "câng tác" tính "+ần câng đi công tác" cho ho: Vất vả hơn nửa ngày, rốt cuộc cũng xong.

Vừa mới bỏ bút xuống, một gia đỉnh Bạch gia từ bên ngoài đi vào, ôm quyền nói: "Tam quản sự, tiểu nhân phụng mệnh của Bạch tiên sinh, đến chủ bảo cầu viện, Thiên Tôn nói muốn kiến thiết trấn Tôn Cát trở thành thành bảo, cần một nhóm mũ lam qua đó, đúng rồi, còn cần mấy tốt nghiệp sinh sơ trung."

"A phốc!" Tam Thập Nhị kêu thảm một tiếng: "Hết rồi, ta hết người rồi, hết rồi hết rồi."

Chương 547: Chỗ ta có mũ lam

Chương 547: Chỗ ta có mũ lam

Bạch Diên xin viện trợ, quả thật đã thành một cọng rơm cuối cùng đè ngã con lạc đà.

Hai quan văn Tam Thập Nhị và Đàm Lập Văn thiếu chút nữa muốn cùng nhau bỏ xuống trọng trách.

Tuy nhiên, đây dù sao cũng là pháp chỉ của Thiên Tôn, sao có thể nói bỏ là bỏ? Phân phó của Thiên Tôn phải hoàn thành, đập nồi bán sắt, cầm cố quần lót cũng phải hoàn thành.

Tam Thập Nhị và Đàm Lập Văn lại đành phải lấy ra hồ sơ, bắt đầu lật và lật, mũ lam à mũ lam, ở đâu còn có nhiều mũ lam?

Đang sứt đầu mẻ trán, phòng khách nghị sự có bóng người nhoáng lên, một người quen cũ đi vào, chính là cai ngục, Chủng Cao Lương.

Hiện tại Chủng Cao Lương cũng là đại nhân vật cực kỳ quan trọng của thôn Cao Gia, số tội phạm cải tạo hắn quản lý đã đạt tới hơn mười hai vạn người, thậm chí sắp so với toàn bộ nhân khẩu bình thường của huyện Trừng Thành, sức lao động trên tay càng nhiều đến dọa người.

Hiện tại Thôn Cao Gia có một câu nói đùa như thế này, nếu có một ngọn núi cản đường của Chủng Cao Lương, hắn chỉ tay một cái, nói một tiếng "đào xuống", ngọn núi này hôm sau sẽ bị đào sạch sẽ, chính là bá đạo như thế.

Chủng Cao Lương vừa vào phòng, liền quay sang cười nói với

Tam Thập Nhị và Đàm Lập Văn: "Hai vị, ta lại tới xin đồ đây, bên ta có mấy phạm nhân biểu hiện rất tốt, ta muốn phát cho họ chút phần thưởng đặc biệt, có đồ ăn gì hiếm lạ mà cổ quái Thiên Tôn ban thưởng không, cho họ một chút?"

Tam Thập Nhị: "Ta không có."

Chủng Cao Lương: "Oa, đây căn bản không phải thành ngữ."

Tam Thập Nhị: "Không có thời gian nghĩ thành ngữ nữa rồi."

Chủng Cao Lương lấy làm lạ: "Ngươi đang bận cái gì?"

Lúc này Tam Thập Nhị mới nói ra việc thiếu công nhân kỹ thuật mũ lam.

Chủng Cao Lương cười: "Thì ra là chuyện này, cần nhân lực, ngươi nên tới tìm ta, chỗ ta có mười hai vạn người, trong đó cũng có nhân tài mà."

Tam Thập Nhị "ồ" một tiếng: "Chỗ ngươi có mũ vàng cũng không khó hiểu, ngươi còn có thể đưa ra được mũ lam?" "Có thể!" Chủng Cao Lương: "Các người cũng quá coi thường các phạm nhân rồi, nghề nghiệp của họ cũng bao gồm 36 ngành nghề mà, trong đó các loại công tượng đầy đủ hết, còn có không ít người còn biết đọc sách biết chữ, họ vẫn đang làm công, đào núi, làm đường, làm việc vặt khắp nơi, tham gia vào đủ loại công việc của thôn Cao Gia chúng ta, sau vài lần đi theo người của chúng ta cùng làm, trong đó có một số người lợi hại cũng phát triển thành mũ lam rồi mà."

Tam Thập Nhị mừng rỡ: "Thì ra là thế, rất tốt!"

Hắn thoáng vui mừng, sau đó đột nhiên lại buồn bã: "Nhưng những người này còn đang ở tù, sao có thể để cho họ đội mũ lam, chạy đến bên Sơn Tây kia được? Vạn nhất nửa đường bỏ chạy... khẳng định Thiên Tôn sẽ trách ta."

Chủng Cao Lương: "Cái này thì phải cẩn thận chọn lọc, chọn những người có kỹ thuật, nhưng nhân phẩm tốt, cải tạo tốt, giác ngộ tư tưởng đã tương đối cao, để cho bọn họ ra khỏi ngục giam, lập công chuộc tội."

Nói đến đây, Chủng Cao Lương thấp giọng nói: "Trong lòng ta đã có vài sự lựa chọn, một người gọi Tề Thành, một người gọi Trần Nhị Cẩu, còn có... Những người này cải tạo cũng được rồi, không ngại đưa ra thử một lần."

Tam Thập Nhị còn đang do dự.

Đúng lúc này, kim tuyến Thiên Tôn thêu ở ngực hắn mở miệng nói: "Có thể thử xem!"

Nếu Thiên Tôn đã mở kim khẩu, đương nhiên không thành vấn đề rồi.

Tam Thập Nhị gật đầu: "Được! Chủng Cao Lương, nhóm người này sẽ do ngươi lựa chọn, chọn tỉ mỉ một chút, tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì đó."

Một ngày sau.

Núi Hoàng Long, cốc Cải Tạo.

Cốc Cải Tạo ngày hôm nay đặc biệt náo nhiệt.

Trước thành bảo ở cửa cốc Cải Tạo, một nhóm "phạm nhân gương mẫu" đứng thẳng tắp, trong đó có hai vị cùng cảnh ngộ Tề Thành, Trần Nhị Cẩu.

Ngày hôm nay họ ăn mặc khác với mọi khi.

Bình thường họ mặc chỉ là y phục vải bông không nhuộm màu, đó là đồng phục của các phạm nhân.

Ngày hôm nay lại mặc y phục giống như các công nhân kỹ

thuật của nhất với công nhân bình thường chính là, trên mũ của họ viết một chữ "thử", biểu thị họ đang trong giai đoạn dùng thử.

Vừa mặc vào bộ y phục này, khiến họ có một loại ảo giác "A, ta đã khôi phục thân trong sạch rồi".

Mấy vạn phạm nhân tới xem, nhìn họ với ánh mắt ước ao.

Chủng Cao Lương đứng phía trên thành bảo, cầm ống loa lớn tiếng nói: "Chư vị, chúc mừng các ngươi, bởi vì các ngươi có biểu hiện xuất sắc trong cải tạo lao động, hơn nữa sở hữu kỹ thuật nhất định. Cho nên, Thiên Tôn đặc biệt ân chuẩn các người, sẽ được rời khỏi cốc Cải Tạo thời gian dài, phái đến Sơn Tây, ở đó, các ngươi sẽ được hưởng thụ đãi ngộ như một người bình thường trong thời gian ngắn."

Câu này vừa thốt ra, mọi người liền oà lên.

Chủng Cao Lương: "Lần này đi công tác xa, các ngươi có thể nhận được tiền công như một công nhân kỹ thuật bình thường, chỉ là tiền công ít hơn một chút so với công nhân chân chính, nhưng số tiền công giảm đi này, có thể dùng để đổi lấy 'giảm hình phạt', đạt được cơ hội sớm ra tù."

Tề Thành, Trần Nhị Cẩu đồng thời mừng rỡ, kích động cầm tay lẫn nhau: "Oa, cơ hội giảm hình phạt tới rồi."

Mặc dù ở trong cốc Cải Tạo có thể ăn no, mặc ấm.

Nhưng vẫn là câu nói kia, theo đuổi của nhân loại là luôn luôn không ngừng hướng lên trên, khi đói chỉ có một nỗi lo, khi ăn no lại có vô số nỗi lo.

Cuộc sống lao động cải tạo mấy năm nay, từ lâu đã khiến các phạm nhân không chỉ theo đuổi một miếng cơm ăn, mà là theo đuổi một cuộc sống tốt đẹp hơn, hướng tới tự do bên ngoài cốc Cải Tạo.

Hiện tại đạt được cơ hội đi ra ngoài, ai không vui mừng chứ?

Tề Thành là người đầu tiên hô to lên: "Cai ngục yên tâm, ta nhất định sẽ biểu hiện tốt."

Trần Nhị Cẩu vội vàng làm theo: "Nhất định sẽ không để cho cai ngục thất vọng."

Chủng Cao Lương cười nói: "Cái gì cai ngục không cai ngục, là Thiên Tôn! Các ngươi phải giao phó với Thiên Tôn, không phải là giao phó với ta."

Mọi người hoang mang.

Chủng Cao Lương nói: "Cúi đầu, nhìn ngực trên bộ quần áo của các ngươi."

Các phạm nhân đồng thời cúi đầu nhìn lại bộ y phục lao động của mình, chỉ thấy chỗ ngực mỗi người đều thêu một hình thiên tôn bằng sợi Ngay khi họ cúi đầu nhìn xuống phía dưới, hình Thiên Tôn ở ngực Tề Thành nhếch môi nở nụ cười, dọa cho Tề Thành giật mình.

Tiếp theo vẻ mặt của hình Thiên Tôn này khôi phục bình thường, hình Thiên Tôn trước ngực Trần Nhị Cẩu lại nhếch môi nở nụ cười...

Hình Thiên Tôn giống như quân bài Domino đang truyền lực, từ ngực các phạm nhân từng người từng người nở nụ cười.

Mọi người: "Oa!"

Chủng Cao Lương lớn tiếng nói: "Ngẩng đầu ba thước có thần linh, người đang làm, trời đang nhìn, Thiên Tôn vẫn đang nhìn. Nếu các ngươi có mưu đồ gây rối gì, sớm mà tự mình lấy đao vuốt cổ mình đi, đừng nghĩ làm điều gì xằng bậy dưới mí mắt của Thiên Tôn."

Tề Thành lại dẫn đầu la lên: "Không dám! Ta kính trọng Thiên Tôn nhất, ta nhất định sẽ biểu hiện tốt, tuyệt đối sẽ không để Thiên Tôn thất vọng."

Trần Nhị Cẩu vội vàng làm theo, một nhóm mũ lam cùng lớn tiếng la lên: "Tuyệt đối sẽ không để Thiên Tôn thất vọng."

Chủng Cao Lương: "Được! Mọi người có thể xuất phát rồi."

Gia đinh của Bạch gia bảo đứng dậy: "Đi theo ta."

Chương 548: Trong hộp trời mưa rồi

Chương 548: Trong hộp trời mưa rồi

Buổi trưa, Lý Đạo Huyền đang bưng một tô cơm thịt xay mộc nhĩ, ngồi trước máy vi tính ăn cơm, cho nên không "đồng cảm" vào trong hộp đi nghịch phá.

Tầm nhìn của hộp đang tập trung trên nhóm người Hình Hồng Lang.

Bởi vì, nhóm Hình Hồng Lang càng ngày càng tiếp cận chiến khu, có thể giao chiến với lưu khấu bất cứ lúc nào, đương nhiên y phải quan tâm bên đó nhiều hơn.

Lúc này nhóm Hình Hồng Lang vừa lúc đi tới trước một con sông nhỏ.

Từ bên ngoài hộp Lý Đạo Huyền nhìn vào, con sông này rất nhỏ, bên trong chỉ có một chút nước, y nghĩ thầm: "Chắc đây là một con sông nhỏ không tên?"

Đang nghĩ tới đây, liền nghe được Hình Hồng Lang chỉ vào con sông kia và nói: "Đây là sông Phần nổi tiếng, sông mẹ của nhân dân Sơn Tây ta."

Cao Sơ Ngũ: "Cái gì, chỉ một chút nước như thế cũng có thể trở thành sông mẹ? Vậy người Sơn Tây phải có bao nhiêu?"

Hình Hồng Lang dở khóc dở cười: "Con sông này trước đây rất lợi hại, đáng tiếc..."

Lý Đạo Huyền múc một thìa cơm bỏ vào miệng nhai, tay đang rảnh, liền gõ hai chữ sông Phần vào máy vi tính, tìm kiếm...

Tư liệu tới rồi!

Thì ra, sông Phần cổ đại đích thật là một con sông lớn, rất nhiều nhánh sông, ban ơn cho cả Sơn Tây, cho nên được xưng là sông mẹ của nhân dân Sơn Tây, năng lực vận tại của sông này cũng vô cùng xuất sắc, đã từng có tràng cảnh "vạn bè xuống sông Phần", nhưng sau đó bởi vì hai bờ sông chặt cây cối, đất bị sói mòn, lượng nước sông Phần giảm đi, đến triều Minh, trên sông chỉ có thể "Thu hạ đặt thuyền, đông xuân lấy cầu đất qua sông".

Hơn nữa Minh Mạt hiện tại đã rơi vào thời kỳ tiểu băng hà, thiên hạ hạn hán, nước mưa càng ít.

Hơn nữa hiện tại là mùa đông năm Sùng Trinh thứ 4, lập tức sẽ đến năm Sùng Trinh thứ 5 rồi, mùa này cũng là mùa cạn nước.

Nhiều nhân tố chồng lên, sông Phần đáng thương này cũng chỉ còn thừa lại một chút nước, rất xấu hổ.

Hình Hồng Lang chỉ vào rãnh nước nhỏ này nói: "Đừng xem nó nhỏ, đến phủ Bình Dương đấy, vào mùa hè nước nhiều, chúng ta có thể dựa vào con sông này vận chuyển hàng hoá đến phủ Bình Dương, trợ giúp Vương Tiểu Hoa."

Nghe nói như thế, Lý Đạo Huyền lại "ồ" một tiếng: "Thông phủ Bình Dương? Vậy thú vị rồi."

Y mở ra phần mềm bản đồ để xem, sông Phần này thật đúng là thông đến phủ Bình Dương.

Chỉ là tầm nhìn trong hộp của y còn chưa tới được phủ Bình Dương, cho nên tạm thời không nhìn thấy mà thôi.

Điều này trái lại đã làm cho trong lòng Lý Đạo Huyền có một

chủ ý nhỏ: Hiện tại quan binh đóng quân duy nhất tại phủ Bình Dương cũng chỉ có nhóm của Vương Tiểu Hoa, không có quan binh khác, cho nên trên thực tế nó không nằm trong kiểm soát của thôn Cao Gia.

Vương Tiểu Hoa cũng vẫn ở bên đó cố gắng làm tốt danh tiếng.

Thôn Cao Gia vẫn đang thông qua đường bộ, vận chuyển lương thực qua đó trợ giúp Vương Tiểu Hoa, thế nhưng vận chuyển đường bộ rõ ràng không lợi hại bằng đường thuỷ, nhưng sông Phần này vẫn chỉ là một rãnh nước nhỏ, chỉ có mùa hè mới có thể đi thuyền, hai mùa đông xuân thì không thể, cái này rất xấu hổ.

Xem ra, phải dùng chút thủ đoạn để cho con sông này có thể cho thuyền đi được.

Y lấy ra một cá thước đo, tiếp đó đo sông Phần trong hộp...

10 xăng-ti-mét!

Hạ du của con sông này, vậy mà rộng không đến 10 xăng-ti-mét.

Đổi lại, nó tại Minh Mạt cũng chỉ rộng 20 mét.

Đây vẫn là hạ du, nếu như đến vùng trung du và thượng du, không biết sẽ hẹp hơn bao nhiêu.

Lý Đạo Huyền đi lên sân thượng, cầm lấy cái xẻng dùng để trồng hoa, sau đó quay về trong hộp ước lượng một chút... Lão tử mà xúc một xẻng, đường sông ít nhất sẽ mở rộng gấp đôi.

Có điều, chỉ mở rộng đường sông là vô dụng, còn phải có nước!

Minh Mạt thiên tai, thiếu nước, mở rộng đường sông đơn thuần không có tác dụng, trong sông nếu không trữ nước sẽ không có bất cứ ý nghĩa gì.

Lý Đạo Huyền đang suy nghĩ vấn đề này...

Đột nhiên, y phát hiện chỗ nào không đúng. Trời mưa rồi!

Không phải là mưa của mình làm, là mưa thật, trời mưa rồi.

"gạ"

Y canh cái hộp này đã mấy năm, toàn nhìn thấy là thiên hạ hán hạn, dân chúng lầm than, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy trong hộp có mưa.

Từ tầm nhìn của Lý Đạo Huyền nhìn trời mưa trong hộp là vô cùng thú vị.

Mưa đó từ vị trí cái nắp hộp "đột ngột xuất hiện", bay xuống mặt đất trong hộp, mưa còn không nhỏ, đổ ào ào rất mạnh.

Nhóm Hình Hồng Lang đang đi dọc theo bờ sông Phần, đột nhiên thoáng cái trời giáng mưa to, quả thực đã khiến những người gặp hạn đã lâu này giật mình.

Phản ứng đầu tiên của họ chính là: "Thiên Tôn làm mưa rồi?"

Tuy nhiên, khi họ ngẩng đầu lại không nhìn thấy cái đầu rồng của tứ hải long vương.

Cao Sơ Ngũ: "Oa, lần này trời mưa không phải là Thiên Tôn mời long vương tới làm."

Trịnh Đại Ngưu: "Ngạc nhiên thật đấy."

Lão Nam Phong trợn trắng mắt: "Quá khó hiểu, các ngươi thấy trời mưa mà lại cảm thấy ngạc nhiên, hạn hán mấy năm đã khiến

mọi người choáng đầu rồi sao? Trời mưa là việc rất bình thường."

Tạo Oanh: "Khi ngươi nói lời này nếu như không khoa tay múa chân thì ta sẽ tin."

Nhóm người đả kích lẫn nhau một hồi, lại cùng nhau ngửa mặt lên trời cười ha hả: "Ha ha ha ha, trời mưa rồi."

Lúc này Lý Đạo Huyền đang nhanh chóng di chuyển tầm nhìn, nhìn tới nhìn lui những nơi mà tầm nhìn của mình có thể đạt tới.

Trời mưa rồi, lần này là trời mưa thật rồi, hơn nữa là trời mưa phạm vi lớn, Sơn Tây, Thiểm Tây, thượng du Hoàng Hà, nhiều nơi đều đang mưa.

Y thế mới biết, mặc dù thời kì tiểu băng hà rất thảm, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có một giọt mưa, thỉnh thoảng vẫn rơi xuống.

Sau trận mưa này, lượng nước sông Phần... xem ra sẽ nhiều lên.

Vậy cái xẻng của mình, hình như có được công dụng rồi.

Lý Đạo Huyền quay về sông Phần đáng thương kia, đường sông rộng 10 xăng-ti-mét, nở nụ cười hắc hắc. Lúc này, nhóm Hình Hồng Lang còn đang tắm mưa, chậm rãi đi tới bên bờ sông, vừa đi, Hình Hồng Lang vừa nói: "Nếu sông Phần khôi phục năng lực vận tải như trước đây, chúng ta sẽ không phải bước đi vất vả như vậy nữa, ngồi thuyền, ăn lẩu ca hát, dễ dàng là có thể đến phủ Bình Dương."

Lão Nam Phong cười: "Ha ha ha, nói đùa à, sao có thể? Hai bờ sông nhiều năm qua không ngừng chặt cây, tất cả phù sa đều chảy xuống đáy sông, lắng đọng lại, tắc nghẽn khắp nơi... Thế này, sao mà đi thuyền?"

Hắn vừa mới dứt lời, liền cảm giác được nước mưa trên đỉnh đầu hình như đột nhiên nhỏ đi.

Lão Nam Phong: "Ơ, mưa nhỏ rồi?"

Hình Hồng Lang: "Không! Là có cái gì chặn mưa, không phải là mưa nhỏ đi."

Tạo Oanh: "Mau nhìn đỉnh đầu."

Mọi người cùng nhau ngẩng đầu, liền thấy được tầng mây trên bầu trời tách ra, một bàn tay màu vàng khổng lồ đang cầm một cái xẻng lớn vô cùng duỗi xuống.

Bàn tay và cái xẻng đều rất to, đã che khuất cơn mưa trên đỉnh đầu mọi người.

"Thiên Tôn muốn làm gì?"

"Cái xẻng to như vậy, khẳng định là xẻng tiên."

Ngay trước mắt bao người, cái xẻng xoát một cái cắm vào lòng sông xa xa phía trước họ, chỉ nhẹ nhàng xúc một cái... Phù sa lắng đọng dưới đáy sông đã bị đào đi một đống to như một ngọn núi nhỏ.

Chương 549: Tiếp tục đi tới

Chương 549: Tiếp tục đi tới

Phù sa đào từ dưới sông cũng không thể lãng phí, Lý Đạo Huyền đổ hết lên khu đất trống bên cạnh con sông, lại trải phù sa ra, đợi những phù sa này khô đi, sẽ biến thành đất đai vô cùng màu mỡ, dùng để trồng hoa mầu sẽ rất tốt.

Các lão bách tính sinh sống ở đoạn đường sông này sẽ không bỏ thứ tốt như thế.

Nhóm Hình Hồng Lang ngẩn ra nhìn cái xẻng đào móc trong lòng sông, cũng không chỉ đào chỗ đó, mà là đào dọc theo đường sông, một xẻng tiếp một xẻng, rất nhanh, một đoạn đường sông thật dài được mở rộng, đào sâu và khơi thông.

Sông Phần ở đây đổ vào Hoàng Hà, một khi sông Phần được mở rộng, đáy sông được đào sâu, mực nước tự nhiên sẽ hạ xuống, nước sông Hoàng Hà lập tức chảy ngược vào, rất nhanh đã đổ đầy mực nước đoạn đường sông này.

Đường sông hẹp vốn chỉ rộng 20 mét, thoáng cái biến thành rộng 40 mét, hơn nữa nước cũng sâu hơn, có thể cho thuyền lớn hơn nữa chạy.

Nhóm Hình Hồng Lang ngẩn người một hồi, sau đó mới hiểu ra: "À, Thiên Tôn đang mở rộng đường sông, để cho sau này chúng ta có thể đi thuyền trên sông."

Lão Nam Phong: "Ặc, vừa rồi ta còn nói con sông này không thể đi thuyền được, đây là Thiên Tôn đang đả kích ta sao?"

Tạo Oanh mắng: "Ngươi có tài đức gì để Thiên Tôn đả kích ngươi?"

"Cái này cũng phải." Lão Nam Phong xấu hổ cười: "Thiên Tôn không rảnh vì đả kích ta mà làm chuyện lớn như vậy, đây đương nhiên là tạo phúc cho lão bách tính rồi, cũng thuận tiện chúng ta tiếp viện phủ Bình Dương."

Chỉ thấy xẻng tiên của Thiên Tôn dọc theo đường sông không ngừng đào hướng lên thượng du, rất nhanh đã biến mất trong tầm nhìn của mọi người.

Nước sông Phần trong khoảng thời gian ngắn đã xuất hiện hiện tượng đảo lưu! Hiện tại căn bản không phải sông Phần đang hoà vào Hoàng Hà, mà là lượng lớn nước sông Hoàng Hà đang chảy ngược vào sông Phần, hiện tượng này tiếp tục thời gian rất dài, cuối cùng mới ổn định lại.

Đó đương nhiên là Lý Đạo Huyền đào mệt rồi!

Dù cho sông Phần thu nhỏ lại 200 lần, vẫn dài đến mức vô lý, sau khi Lý Đạo Huyền đào hơn 10 ki lô mét phải dừng lại nghỉ ngơi. Y cũng không nóng vội, sông Phần rất dài, một ngày là đào không xong, hơn nữa hiện tại tầm nhìn chưa mở rộng đến phủ Bình Dương, từ từ đào, mỗi ngày đào khoảng 10 ki-lô-mét, nhẹ nhàng quá độ, tránh nước sông Hoàng Hà chảy ngược quá nhanh cũng sẽ xảy ra vấn đề.

Nhưng trải qua y đào như thế, đoạn đường sông từ cửa sông Phần đổ vào Hoàng Hà cho đến huyện Hà Tân thoáng cái rộng rãi hơn không ít, thuyền hàng hơi lớn một chút đã có thể chạy vào được.

Hình Hồng Lang chỉ vào huyện thành Hà Tân đổ nát phía trước, cười nói: "Một khi thuyền hàng của chúng ta có thể đến nơi đây, huyện thành này rất nhanh là có thể xây dựng khang trang

hơn."

Mọi người ngẩng đầu, kính nể nhìn bầu trời, hiện tại Thiên Tôn đã không còn ở đây, chắc đào đường sông xong đã trở về thiên giới rồi, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến sự kính ngưỡng của bọn họ đối với Thiên Tôn.

Đây thật đúng là đại thần thông cấp độ dời núi lấp biển!

"Nói đến, cơn mưa này... to quá." Lão Nam Phong lên tiếng: "Nó sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với hỏa súng của chúng ta, nếu như dưới tình huống như vậy đụng phải tặc binh, hỏa súng của chúng ta sẽ không bắn được, sẽ hết sức nguy hiểm. Nếu đánh bằng vũ khí lạnh, ưu thế của chúng ta cũng không lớn, đến lúc đó chính là liều nhân số thôi."

Câu nói này đã nhắc nhở mọi người. Mọi người đồng thời cả kinh: "Không xong! Nhanh tìm một nơi có thể tránh mưa."

"Mọi người mau vào huyện thành Hà Tân, vào nhà dân tránh mưa."

Cùng lúc đó, phủ Bình Dương.

Lượng lớn tặc binh đã tràn về phía phủ Bình Dương.

Đại soái ca Phiên Sơn Diêu lại tới rồi.

Lần trước hắn đánh phủ Bình Dương đã bị Vương Tiểu Hoa dùng hỏa súng đánh đuổi, nhưng lần này đột nhiên trời giáng mưa to, Phiên Sơn Diêu liền cảm giác được cơ hội lại tới rồi.

Dưới trời mưa to là hỏa súng không thế sử dụng được.

Tuy nhiên hắn đã quên một việc, phủ Bình Dương là một phủ thành lớn, cũng không phải thôn quê.

Quân đội đóng quân trong phủ thành, chỉ viện hậu cần vật tư

là cực kỳ phong phú.

Đậu Văn Đạt ra lệnh một tiếng, các lão bách tính trong thành lập tức cầm lấy mọi thứ có thể che mưa chạy lên tường thành, có người giơ lên dù một cái màn trời, che ở trên tường thành, che mưa giúp hỏa súng binh, thậm chí còn có một số lão bách tính nhanh chóng dùng thân cây gỗ dựng tạm một cái lều nhỏ, sau đó chuyển hết lều lên tường thành.

Trên tường thành phủ Bình Dương lập tức xuất hiện đủ loại phương tiện che mưa kỳ quái.

200 hỏa súng binh trốn phía dưới những phương tiện che mưa này, giơ hỏa súng lên, nhắm ngay quân của Phiên Sơn Diêu điên cuồng mà khai hoả...

Tặc quân liền bị bắn cho kêu thảm thiết liên tục, có một số ít hãn phỉ đội mưa liều lĩnh vọt tới bên tường, còn chưa kịp bò lên trên đã bị Vương Nhị thủ trên tường thành ném cho một tảng đá to, ngay giữa trán.

Lượng lớn dân đoàn thôn binh ôm tảng đá đập loạn xuống phía dưới.

Phiên Sơn Diêu lần thứ hai bại lui!

"Chúng ta lại thắng rồi!"

"Với lại ông trời ban mưa rồi."

Các lão bách tính hoan hô: "Sau khi đánh đuổi tặc khấu, chúng ta có thể làm ruộng rồi, ha ha ha, rốt cuộc có thể khôi phục cuộc sống như trước kia rồi."

Bọn họ hoan hô nhảy nhót, Đậu Văn Đạt lại sầm mặt, chạy tới bên cạnh Vương Tiểu Hoa: "Vương bả tổng, binh của ngươi còn bao nhiêu đạn dược?"

Vương Tiểu Hoa lắc đầu: "Sau đợt này, không còn bao nhiêu đạn dược rồi."

Đậu Văn Đạt: "Vậy biết phải làm sao đây? Có hỏa súng, chúng ta tuyệt đối không thủ được phủ Bình Dương này."

Vương Tiểu Hoa: "Đừng nóng vội! Viện quân sắp tới rồi."

Đậu Văn Đạt lo lắng nhìn ngoài thành: "Mưa lớn như vậy, hành động của viện quân cũng sẽ chịu ảnh hưởng... Thật lo lắng họ bị mưa to làm lỡ hành trình."

Cơn mưa to đúng thật đã làm lỡ hành trình của viện quân.

Trình Húc suất lĩnh 2000 viện quân, hiện tại đã chạy tới Xa trang.

Nơi này cách phủ Bình Dương còn có 40 dặm.

Đã rất gần!

Nhưng cách phủ Bình Dương càng gần, khả năng nửa đường gặp phải tặc quân càng cao. Gã biết rõ 2000 thủ hạ này của mình sở trường nhất chính là hỏa khí, nhưng hiện tại đột nhiên trời mưa, hỏa khí phát huy sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn.

Ném lựu binh chắc là hoàn toàn không thể dùng rồi, khi châm ngòi nổ ném ra, mưa nhỏ có lẽ còn không có chuyện, nếu mưa lớn, ngòi nổ là rất dễ bị ướt.

Điểu súng nòng xoắn cũng trở nên rất khó sử dụng, bởi vì trong mỗi một bước khi điểu súng nạp đạn, bắn ra đều có khả năng rất lớn bị vào nước. Trừ phi trốn ở ở nơi che mưa mới có thể nạp đạn và bắn ra bình thường, nhưng tác chiến tại dã ngoại thì làm gì có nơi che mưa.

Trình Húc ngẩng đầu nhìn thoáng qua phía trước, trong lòng

cảm thấy hơi lo lắng.

Nước mưa đầy trời, dường như biến thành thái nãi nãi nhỏ vụn khắp bầu trời, từ trên bầu trời nhanh chóng rơi xuống, đập trên mặt đất, vang lên tiếng tí tách, lại biến thành vô số thái nãi nãi càng nhỏ hơn, rơi lả tả trên mặt đất...

"Ngày mưa cố hành quân, một khi gặp phải tặc quân, ta có tám phần mười cơ hội sẽ gặp được thái nãi nãi a." Trình Húc vuốt cằm, lâm vào trầm tư.

Đúng lúc này, một gã đội trưởng hỏa súng binh nạp hậu đi tới, nói: "Báo cáo, súng trường Chassepot của chúng ta không bị mưa to ảnh hưởng, có thể nạp đạn và bắn ra bình thường."

Chương 550: Viện quân tới rồi

Chương 550: Viện quân tới rồi

Ngoài phủ Bình Dương, bản trận quân Phiên Sơn Diêu.

Hạn hán mấy năm, đột nhiên có một trận mưa to, ai cũng không ngờ được.

Phiên Sơn Diêu cũng thế, bản trận của hắn căn bản không làm tốt chuẩn bị phòng ngừa mưa gì, mưa to vừa đến, tất cả mọi người từ trên xuống dưới đều bị ướt như chuột.

Tuy nhiên hắn không có hỏa súng binh, bị ướt cũng không có gì đáng kể.

Mưa to làm ướt tóc hắn, ngược lại khiến hắn trở nên càng đẹp trai hơn, trước đây là đẹp hơn so với người bình thường 320%, hiện tại ướt toàn thân, liền đẹp hơn 3200%.

Sau khi đẹp trai hơn, giọng điệu của Phiên Sơn Diêu cũng trở nên kiêu ngạo không ít: "Các vị, chúng ta hai lần đánh phủ Bình Dương đều không được, thế nhưng, lần thứ ba chúng ta nhất định có thể công được."

Các hãn phỉ Mễ Chỉ dưới trướng hắn không hiểu: "Thủ lĩnh, vì sao ạ?"

Phiên Sơn Diêu cười hắc hắc: "Hỏa súng đối diện, sắp hết đạn dược rồi."

Chúng hãn phỉ lấy làm lạ: "Làm sao thủ lĩnh biết được?"

Phiên Sơn Diêu nói: "Một vòng giao chiến vừa rồi, hỏa súng

của đối phương rõ ràng không bắn tích cực như lần giao chiến đầu tiên, đó là đang tiết kiệm đạn dược, không đến thời điểm mấu chốt sẽ không chịu nổ súng, cho nên khi lần đầu tiên chúng ta đánh phủ Bình Dương, ngay cả tường thành còn chưa nhìn thấy đã bị hỏa súng đánh tan sĩ khí rồi, nhưng khi đánh lần thứ hai các binh sĩ đã có thể xông lên phía dưới tường thành, đó chính là bởi vì hỏa súng của chúng đã không bắn tích cực như vậy nữa."

Các hãn phỉ cẩn thận nghĩ lại, quả nhiên như vậy.

"Lão đại chính là lão đại! Thông minh hơn chúng tôi nhiều."

Phiên Sơn Diêu cười hắc hắc: "Đáng tiếc chính là, cuối cùng sĩ khí của quân ta vẫn không thể chống đỡ, tại một khắc cuối cùng đã tan vỡ, nếu kiên trì thời gian nửa nén hương nữa, vừa rồi chúng ta đã đánh vào phủ Bình Dương rồi. Phủ Bình Dương chính là một phủ thành lớn, nếu có thể công phá, sẽ có lương thực ăn không hết, vàng bạc trang sức xài không hết."

Các hãn phỉ hò hét: "Công phá phủ Bình Dương." cũng khôi phục gần đủ rồi, có thể khởi xướng một đợt tiến công nữa, lần này nhất định phải lấy được phủ Bình Dương."

Các hãn phỉ: "Hú hú!"

Thế là, Phiên Sơn Diêu ba lần đánh phủ Bình Dương bắt đầu.

Ngàn vạn tặc binh, như phô thiên cái địa xông tới.

Mưa vẫn rơi, bầu không khí không tính hòa hợp!

Các hãn phỉ hùng hổ trong cơn mưa to, vẻ mặt hung dữ.

Dưới cơn mưa như vậy, không chỉ hỏa súng không tiện sử dụng, ngay cả cung tiễn cũng không tiện, nhưng lại rất thích hợp cho tặc khấu vốn trang bị kém cỏi công thành.

Khi trang bị của ngươi không bằng đối phương, chỉ cần kéo đối phương cùng ngươi vào vũng bùn, vậy thực lực tương đương rồi.

Bọn họ cứ như vậy, các lão bách tính trong phủ Bình Dương lại bắt đầu khẩn trương.

Đậu Văn Đạt là người khẩn trương nhất, hắn biết binh sĩ dưới trướng Vương bả tổng đã sắp hết đạn dược rồi, rất nhiều người trên người chỉ còn lại hai phát đạn cuối cùng, nhưng lại không phải mỗi phát đều có thể khai hỏa, hỏa súng bị tịt là chuyện thường xảy ra.

Cho nên nếu đánh giá hỏa lực còn phải giảm bớt đi!

Đậu Văn Đạt lấy tay lau nước dính trên mặt, cũng không biết là mưa hay là mồ hôi.

Nếu như thành phá, những người khác còn có thể mở cửa thành bên kia chạy trốn, nhưng hắn là tri phủ lại không thể trốn, phải đồng vong cùng thành, đây là khí tiết mà thân là quan địa phương nhất định phải có.

Nếu như ngươi không có khí tiết này, hoàng đế sẽ giúp ngươi có!

Hiện tại hắn chỉ có thể ký thác toàn bộ hy vọng trên người Vương bả tổng.

Trong lòng Bạch Miêu cũng hơi hoảng.

Chỉ có Vương Nhị không hoảng hốt.

Vương Nhị bình tĩnh nói: "Đừng sợ! Đừng quên trong 200 hỏa súng binh này có 100 người là từ thôn Vương Gia chúng ta đi ra, chúng ta cũng đã từng là hãn phỉ khởi nghĩa tạo phản, chuyển chiến nghìn dặm, cho dù không có hỏa súng, chỉ cần có một cây

đao, cũng không phải dễ chọc."

Bạch Miêu: "Ừm!"

Vương Nhị rút ra một cây đại đao: "Chuẩn bị sẵn thứ đao đi." Các thôn dân Vương gia: "Hú!"

Vương Nhị: "Tin tưởng bản thân, cũng phải tin tưởng thôn Cao Gia, viện quân của chúng ta nhất định sẽ tới. Thôn Cao Gia sẽ không bỏ rơi chúng ta."

"Tiến công!"

Phiên Sơn Diêu ngoài thành lớn tiếng rống lên, trống trận vang lên ình ình, trong cơn mưa to âm thanh có vẻ đặc biệt chói tai, thủ quân trên thành cũng không nói gì, chỉ có một số binh sĩ dân đoàn lên tường thành hỗ trợ phòng thủ phát ra tiếng mắng chửi.

Tiếp theo, tặc binh phô thiên cái địa xông về hướng phủ thành Bình Dương.

"Khai hoả"

Vương Nhị ra lệnh một tiếng, 200 hỏa súng binh bắn hết tất cả số đạn cưới cùng của mình ra ngoài, tặc quân ngoài thành lập tức ngã xuống một mảnh, thế nhưng chúng lập tức liền phát hiện, hỏa súng binh trên đầu thành đã câm rồi...

Quả nhiên như lời đại ca nói, chúng hết đạn dược rồi.

"Xông lên!"

Hãn phỉ đội mưa xông tới dưới tường thành, cung tiễn không hề làm gì được chúng, bởi vì trời mưa sẽ ảnh hưởng đến phương hướng và tốc độ bay của mũi tên, độ ẩm không khí ảnh hưởng đến độ co dãn của dây cung, đuôi tên bị ướt sẽ tăng thêm trọng lượng của mũi tên. Dây cung mà bị ướt, khi tay kéo dây cung, nước dính

trên dây sẽ bắn vào mặt, sẽ tạo thành ảnh hưởng đối với cung thủ.

Các phương diện ảnh hưởng cộng lại, các lưu khấu gần như là không tốn sực lực gì đã xông tới dưới tường thành.

"Oanh!"

Thang mây đã được dựng lên, năng lực tác chiến của hãn phỉ do biên quân và vệ sở binh làm phản hóa thân rất mạnh, nháy mắt đã dọc theo thang mây bò lên trên.

Vương Nhị rống lên: "Thứ đao lên!"

Binh sĩ dân đoàn đem thứ đao "rắc" một tiếng lắp vào phía trước hỏa súng, điểu súng liền biến thành trường mâu...

Hãn phỉ theo thang bò lên trên vừa mới chém ra một đao, đã bị vài cây thứ đao đồng thời đâm trúng, kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống.

Thế nhưng chênh lệch về nhân số rất nhanh liền thể hiện ra, khắp nơi Vương Nhị vung một cây đại đao, ở trên tường thành đại khai sát giới, một đao một tiểu bằng hữu, đảo mắt đã chém mấy người rơi xuống dưới thành, Bạch Miêu cũng xách đao cùng tiến lên, thế nhưng sức chiến đấu của hắn kém xa Vương Nhi.

Võ nghệ không phải một tầng cấp!

Vào những lúc này mới có thể nhìn ra, ai mới là lão đại chân chính.

Phiên Sơn Diêu chứng kiến cảnh này, không khỏi cười to: "Phủ Bình Dương là của chúng ta rồi."

Đúng lúc này...

Phía nam xuất hiện một nhánh quân đội, nhanh chóng xông về phía họ.

Bộ hạ cũng cấp tốc báo lại: "Lão đại, phía nam có một nhánh quân kỳ quái đang tới đây, nhân số hai nghìn, không có cờ hiệu, đại tướng lĩnh quân là một người bịt mặt, hình như họ đều đeo hỏa súng sau lưng."

Phiên Sơn Diêu: "Người người đều có hỏa súng? Vậy khẳng định là quan binh rồi! Hai nghìn hỏa súng binh tới cứu phủ Bình Dương? Ha ha ha! Thú vị! Trận mưa to thế này, hai nghìn hỏa súng binh chạy đến thì có tác dụng chó gì? Ở ngoài thành lại không có che đậy, hỏa súng căn bản không bắn được, một vạn người đi lên giết chết chúng đi, cướp hết hỏa súng của chúng cho ta."

Bộ hạ đáp lại một tiếng, đội công thành tiếp tục công thành, mặt khác lại phái ra một vạn người đi về phía nam nghênh đón viện quân.

Nội tâm Phiên Sơn Diêu không chút dao động, thậm chí muốn bật cười: "Ha ha ha, mưa to trời giáng hỏa súng binh, thực sự là trời xanh trợ ta"

Chương 551: Lưu khấu được chiêu an

Chương 551: Lưu khấu được chiêu an

Đối với hai nghìn hỏa súng binh mới tới, Phiên Sơn Diêu không hề cảm thấy áp lực.

Trình Húc nhìn một vạn tặc binh xông tới, cũng không cảm thấy áp lực.

"Điểu súng binh, ném lựu binh, lên thứ đao."

Giọng nói của Trình Húc vang vọng trong cơn mưa, tiếng mưa rơi rào rào che đi mệnh lệnh của gã, cũng may thời đại này trong quân truyền lệnh cũng không phải dựa vào võ tướng gân cổ lên la khắp toàn quân. Sau khi gã rống xong, người bên cạnh cũng sẽ rống theo, tiếp theo thiên hộ, bách hộ, tiểu kỳ, tất cả đều sẽ lần lượt truyền lệnh.

1500 người xuất ra thứ đao, rắc một tiếng lắp lên nòng súng.

Nhưng còn có 500 binh súng trường Chassepot, lại khom người, dùng thân thể và nón tre của mình che mưa, sau đó nhanh chóng từ trong người lấy ra bao đạn, nhét vào nòng súng.

Súng trường nạp hậu vì bảo đảm độ kín khí, tại vị trí chốt an toàn súng có lắp cao su.

Ngay cả không khí cũng có thể chặn, sao lại không chặn nổi mưa?

Các hỏa súng binh lên đạn, nhìn lưu khấu hò hét từ phía trước

xông tới, nhếch miệng mỉm cười.

Kim tuyến Thiên Tôn thêu trước ngực Trình Húc cũng nhếch miệng nở nụ cười.

Lý Đạo Huyền nhìn cảnh trước mắt, cảm thụ lại khác với các binh sĩ, khi các binh sĩ nhìn lưu khấu, dường như đang nhìn bia ngắm sống.

Nhưng trong cảm nhận của Lý Đạo Huyền, giống như khi đang chơi game [Civilization], cây Khoa học Công nghệ của nhà mình đã chọn đến hỏa súng binh, đối diện lại còn sinh ra kiếm sĩ, cái này sảng khoái khỏi phải bàn.

Lúc này, tặc quân đã tiến vào khoảng cách 500 mét.

Cự ly này đối với cung tiễn thủ của đối phương mà nói còn quá xa, một tên cũng không bắn ra được.

Nhưng đối với súng nạp hậu mà nói... hắc hắc...

"Tiến vào tầm bắn rồi!" Trình Húc lớn tiếng nói: "Bắn tự do."

Lính súng trường Chassepot cũng không cần xếp thành một hàng để bắn như lính Hoa† thang thưởng ho không cần dùng hoả lực đằng loat để nâng cao độ chính xác khi bắn của mình, cũng không cần thông qua Tam Đoạn Xạ Kích để bù đắp vấn đề khoảng cách bắn.

Cho nên vừa khai chiến có thể trực tiếp sử dụng "bắn tự do".

Một người lính súng trường Chassepot tiện tay ngắm, bóp cò súng, đoàng!

Một lưu khấu ngoài 500 mét theo tiếng rồi ngã gục.

Tiếp theo âm thanh "đoàng đoàng đoàng" vang lên liên tục.

500 khẩu súng trường luân phiên bắt đầu xạ kích.

Lưu khấu xông tới nhanh nhất liền ngã xuống một mảng lớn.

Phiên Sơn Diêu đối diện lập tức bị doạ cho giật mình: "Mẹ nó, xa như vậy?"

Đây chính là cự ly mấy trăm bước, thủ hạ Phiên Sơn Diêu còn chưa bắt đầu xung phong, còn đang từ từ tiến lên trước, trận vũ khí lạnh, thông thường phải đi vào khoảng cách trong vòng 100 mét mới có thể bắt đầu xung phong.

Khoảng cách 500 mét này, tâm tình các binh sĩ còn chưa đốt cháy. Thật giống như khi hát bài [Dạ Khúc] của Jay Chou, ngươi còn đang ở giai đoạn nói hát phía trước, vừa mới ca hết một câu "Một đàn kiến khát máu bị miếng thịt thối hấp dẫn", ngươi còn chưa hát đến đoạn giai điệu dễ nghe nhất "Vì em đàn lên dạ khúc của Chopin", tâm tình còn chưa lên cao.

Kết quả, đối diện mở miệng câu đầu tiên chính là "kỷ niệm ái tình của ta chết đi".

Sau đó đối diện liền khai hoả!

Quả nhiên, đã chết! Đã chết! Thật nhiều lưu khấu đã chết! Chết còn nhanh hơn cả ái tình.

Phiên Sơn Diêu cả kinh không còn kịp nghĩ ngợi.

Hơn nữa điều kinh khủng hơn còn ở phía sau, mấy trăm cây hỏa súng kia không chỉ bắn xa, còn bắn nhanh, đoàng đoàng đoàng đoàng, bắn ra liên tục không ngừng, hình như nạp đạn không cần thời gian, bắn phải gọi là tưng bừng.

Cơn mưa to dường như chả liên quan gì, nạp đạn cũng chả ảnh hưởng gì, khoảng cách bắn cũng không phải vấn đề, đối diện bắn loạn lên đoàng đoàng, đại quân của Phiên Sơn Diêu đã bị bắn

cho người ngã ngựa đổ.

Càng đáng sợ hơn so với người chết chính là sĩ khí tan vỡ.

Đám tặc binh bị loại hỏa súng siêu xa vượt qua thường thức này bắn ch auav mòng mòn. nøav ©äả mêt eana lên eủa đối nhưng cũng chưa sờ vào, đã bị bắn cho chết khiếp, trận này còn đánh thế nào?

Một đám hú lên rồi chạy tán loạn về phía sau, để mặc Phiên Sơn Diêu gào thét thế nào, chúng cũng sẽ không ra tiền tuyến nữa.

Quân trận trong nháy mắt tan vỡ, khi chạy như điên về phía sau cũng phá cho bản trận của Phiên Sơn Diêu loạn cả lên, mà bên kia, nhóm lưu khấu đang công thành thật vất vả đã công lên đầu thành, đang đánh với quan binh do Vương Nhị, Vương Tiểu Hoa suất lĩnh, cùng với dân đoàn do Đậu Văn Đạt suất lĩnh, đột nhiên bên ngoài sĩ khí tan vỡ.

Tặc binh còn chưa công lên đầu thành cũng không dám leo lên đầu thành nữa, quay đầu liền tháo chạy về phía tây, tặc binh bò lên trên đầu thành lập tức biến thành cô quân...

Từ xưa cô quân không có nhân quyền!

Vương Nhị vung đại đao, xoát xoát liền chém bay mấy tên tặc binh còn ngoan cường chống cự trên đầu thành, sau đó liền nghe được cách đó không xa vang lên tiếng la mừng như điên của Đậu Văn Đạt: "Viện quân của chúng ta thật là lợi hại, ha ha ha, viện quân thật là lợi hại, Phiên Sơn Diêu rút lui rồi, Phiên Sơn Diêu rút lui rồi."

Vừa rồi đang kịch chiến Vương Nhị cũng nghe được rất nhiều tiếng súng, chỉ là không rảnh để nhìn, hiện tại thu đao, lại nhìn xuống dưới thành, mới nhìn thấy xa xa có một nhóm hỏa súng binh, đội mưa to, đang đi về hướng phủ thành Bình Dương.

"Hắc! Viện quân tới rồi."

"Người của chúng ta đến rồi."

"Bình Dương phủ ổn rồi."

Người của dân đoàn bắt đầu hoan hô.

Rất nhanh, cửa thành mở rộng, Vương Nhị và Bạch Miêu cùng nhau ra đến cổng thành nghênh đón.

Đậu Văn Đạt là tri phủ, đương nhiên cũng phải đi theo ra nghênh đón, hắn còn chưa rõ quân trợ giúp này là từ đâu tới, vừa thấy là Trình Húc, trong lòng liền hiếu kỳ: võ quan này sao lại che mặt?

Trình Húc hình như đã nhìn ra sự nghi hoặc của hắn, quay về hắn ôm quyền, cười nói: "Xin lỗi, khi mạt tướng còn trẻ, giao chiến với tặc tử, trên mặt bị một đao, có một vết sẹo rất khó coi, cho nên vẫn luôn che mặt."

Đậu Văn Đạt "ôi chao" một tiếng, không còn nghỉ ngờ gì nữa, vội vàng ôm quyền nói: "Tướng quân vì nước bị thương, vết thương sẽ chỉ càng đẹp hơn, há lại có lý khó coi." không tin, cũng chỉ là nói âm tai mà thôi, lập tức bỏ qua chuyện này không đề cập tới nữa.

Lúc này Trình Húc nên tự giới thiệu.

Tự giới thiệu này thật sự phải có chút chú ý, gã không thể nói là bộ hạ của Vương Tiểu Hoa, bởi vì Vương Tiểu Hoa mới chỉ là một bả tổng, nếu có thể lôi ra hai nghìn hỏa súng binh, vậy sẽ không hợp lý.

Tên tuổi của Thạch Kiên cũng không dễ dùng, càng không thể nói đến từ dân đoàn huyện Trừng Thành.

Cho nên gã phải tìm cho mình một thân phận để tự giới thiệu càng thích hợp hơn.

Liền nói: "Mạt tướng Cố Nguyên Lão Quỷ Đầu, năm đó theo phản quân Cố Nguyên cùng nhau làm loạn, làm thảo khấu một hồi, sau đó nương nhờ vào dưới trướng Hình Hồng Lang Hình lão đại làm một tiểu đầu mục. Mấy ngày trước Hình lão đại được chiêu an, mạt tướng cũng được chiêu an theo. Nghe nói phụ cận phủ Bình Dương lưu khấu hoành hành, tuần phủ đại nhân triệu tập quan binh gần đó qua tiếp viện, mạt tướng cũng liền lập tức chạy đến, Hình lão đại... Khụ... rất nhanh Hình tướng quân cũng sẽ tới thôi."

Vừa nghe lời này, Đậu Văn Đạt càng giật mình, thì ra là lưu khấu được chiêu an.

Cái này thì đắc tội không nổi!

Nếu thật sự là võ quan chính quy của triều đình, hắn sẽ không sợ, lúc nào quan văn sợ quan võ chưa? Thế nhưng... võ quan do lưu khấu được chiêu an biến thành, các quan văn liền đắc tội không nổi.

Đây là kẻ thuộc loại một lời không hợp là phản ngay, cực kỳ đáng sợ.

Chương 552: Pháp môn chống mưa

Chương 552: Pháp môn chống mưa

Đậu Văn Đạt trốn ra xa, không dám chọc loại lưu khấu được chiêu an này, làm bộ mình bận việc, đi bảo dân đoàn cứu trị người bệnh, quét dọn chiến trường gì đó rồi rời đi.

Hắn đi rồi, mọi người trái lại dễ nói chuyện hơn.

Trình Húc run run người loại bỏ bọt nước trên áo giáp: "Mẹ nó, tác chiến ngay trời mưa to, lại là mùa đông, thực sự là lạnh chết lão tử, mau tìm cho ta một chỗ sạch sẽ, thay y phục, pha nước nóng tắm một cái."

Bạch Miêu cười: "Đi thôi, đến binh doanh của chúng ta nghỉ ngơi một chút."

Ba người dẫn đầu đi về hướng binh doanh, vừa đi vừa trò chuyện.

"Cơn mưa này tới ảo diệu thật." Trình Húc: "Đột nhiên lại lớn như vậy."

Vương Nhị: "Tình hình hạn hán bên Sơn Tây nhẹ hơn so với Thiểm Tây, bên này thỉnh thoảng vẫn có mưa."

Trình Húc gật đầu, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc: "Nếu thường xuyên trời mưa như vậy, sẽ ảnh hưởng rất lớn đối với sức chiến đấu của thôn Cao Gia chúng ta, hỏa súng binh của chúng ta rất không thích trời mưa."

Vương Nhị gật đầu: "Đây quả thật là một vấn đề khá lớn."

Đang nói đến đó, búp bê vải Thiên Tôn ngồi trên vai Bạch Miêu liền cười lên tiếng: "Muốn giải quyết vấn đề này thật ra không khó, hơn trăm năm trước thời đại Chiến quốc, Oa quốc đã nghĩ ra một biện pháp rất tiết kiệm tiền lại thuận tiện."

Ba người Trình Húc, Vương Nhị, Bạch Miêu giật nảy mình, vội vàng nói: "Tham kiến Thiên Tôn."

Búp bê vải Thiên Tôn cười nói: "Không cần đa lễ, trước tiên nói chính sự đi, vấn đề hỏa súng không thể sử dụng vào trời mưa, quả thật cần được coi trọng, xưa nay vẫn luôn hạn hán khiến mọi người cũng không có chuẩn bị phương diện này, việc này là không được."

Mấy vị tướng quân vội vã đều làm vẻ mặt nghiêm túc: "Biện pháp của Oa quốc mà Thiên Tôn nói là biện pháp gì?"

Búp bê vải Thiên Tôn: "Cầm bút tới đây, ta vẽ cho các ngươi."

Ba người cùng nhìn về phía cục tay của búp bê vải Thiên Tôn...

Nhìn chăm chú!

Bún bê vải Thiên Tân trầm mặặc. Tràng diện an tĩnh quỷ dị.

Cái này rất xấu hổ.

Búp bê vải Thiên Tôn "khụ" một tiếng: "Làm một chén mực nước lớn tới đây."

Ba người trở lại trong phòng ở binh doanh, cũng không rảnh thay quần ào đã bị ướt, trước tiên đi lấy một cái bát Đại Hải, đánh một chén mực nước lớn tới, lại đặt ở trước mặt búp bê vải Thiên Tôn.

Búp bê vải Thiên Tôn thò cả cục tay vào trong mực nước, thấm

đủ mực rồi mới lấy ra, chậc chậc, giờ thì đủ sống động rồi.

Dùng cục tay này trước tiên vẽ một cái ống dài trên mặt đất: "Đây là hỏa súng."

Ba người gật đầu.

Búp bê vải Thiên Tôn lại ở vị trí cơ quan "đánh lửa" của hỏa súng, vẽ một cái hộp hình vuông: "Đây là một cái hộp hình vuông làm bằng gỗ, hoặc là tre, nó có thể chụp lên cơ quan của hỏa súng, có thể bảo đảm khi Toại phát thương bắn sẽ không bị nước mưa bắn vào hỏa dược."

Mặc dù hình ảnh rất sơ sài, thế nhưng ba vị tướng quân thoáng phát huy sức tưởng tượng một chút là hiểu ngay, thứ này, thật sự rất tiện.

Trình Húc nói: "Cho mỗi binh sĩ đội một cái nón tre lớn, cũng có hiệu quả che mưa nhất định, khi nạp đạn, họ có thể dựng thẳng hỏa súng ở dưới cái nón, lại nhét hỏa dược vào, sau khi nhét xong, dùng hộp gỗ hoặc là hộp tre như trong hình che đi vị trí cơ quan đánh lửa, sau đó giơ hỏa súng lên bắn, thế là được rồi."

Vương Nhị: "Thiết kế này quá tiện lợi."

Búp bê vải Thiên Tôn lại cười nói: "Phương pháp giải quyết như vậy chung quy là tiểu đạo, ứng phó lúc khẩn cấp mà thôi. Muốn giải quyết vấn đề trời mưa, biện pháp tốt nhất vẫn là thăng cấp toàn bộ hỏa súng binh lên hết súng trường Chassepot."

Tam tướng: "Tuân lệnh!"

Búp bê vải Thiên Tôn chìm vào yên lặng, không nói nữa.

Lúc này tam tướng mới vội vàng thay y phục, lại sưởi ấm một hồi cho ấm thân thể, mặc vào một bộ áo bông dày, che dù, một lần nữa về lại trong thành.

Lúc này phủ thành Bình Dương vẫn còn chìm trong hỗn loạn, lượng lớn dân phu vẫn còn đang đội mưa quét dọn chiến trường, dọn dẹp thi thể lưu khấu, một số người đang chuẩn bị thêm gỗ lăn đá tảng, bảo đảm khi lần Đậu Văn Đạt cũng toàn thân ẩm ướt, còn đang tất bật, nhìn thấy tam tướng đi qua, mối quan tâm đầu tiên của Đậu Văn Đạt chính là đạn dược của họ: "Ba vị tướng quân, nếu viện quân tới rồi, khẳng định cũng mang theo không ít đạn dược đến đây phải không?"

Bạch Miêu cười: "Đậu đại nhân yên tâm đi, lần này chúng ta không lo đạn dược nữa rồi."

Đậu Văn Đạt thở phào nhẹ nhõm: "Vậy là tốt rồi."

Tuy nhiên, Trình Húc lập tức nói một câu lại khiến hắn khẩn trương: "Chúng tôi tới nơi này cũng không phải đơn thuần tử thủ phủ thành, chúng tôi còn phải chủ động xuất kích, đi cứu vớt lão bách tính trong các huyện thành xung quanh."

Đậu Văn Đạt: "Cái gì? Ngươi chỉ có 2000 người, ngươi còn muốn chủ động xuất kích? Bên ngoài chí ít 20 vạn, 20 vạn a. Tướng quân chớ vì lập công mà không để ý đến an nguy bản thân, cứ đợi đại quân triều đình đến đây bao vây lại nói đi."

Trình Húc cười nhạt: "Đợi đại quân triều đình qua đây bao vây, lưu khấu đã chạy rồi, sau đó lại đuổi theo, lại chạy, sau đó vĩnh viễn ở trên con đường chạy và đuổi."

Đậu Văn Đạt thở dài: "Lời này nói có lý. Lưu khấu bắt đầu từ năm Thiên Khải thứ bảy, từ khi Bạch Thủy Vương Nhị làm loạn tới nay, đã làm loạn hơn năm năm rồi, quan binh vẫn đang đuổi, lưu khấu vẫn đang chạy. Trận phỉ hoạn này, hình như vĩnh viễn không kết thúc. Tướng quân, ta có thể lý giải ý tứ vừa rồi của ngươi, nhưng ngươi chỉ có 2000 người, cho dù đánh giỏi, cuối cùng cũng sẽ không thu thập được 20 vạn tặc quân, nếu một mình thâm nhập, bị tặc tử bao vây, đạn dược của ngài cũng không đủ

giết sạch toàn bộ 20 vạn tặc quân a, phiêu lưu quá lớn, chớ lấy thân mạo hiểm."

Trình Húc: "Ài!"

Vương Nhị: "Ài!"

Bạch Miêu ngẩng đầu nhìn trời bầu trời: "Ông trời hiện tại ban mưa rồi, không biết bao nhiêu lão bách tính trong lòng đã có hi vọng, chờ đầu xuân sang năm sẽ trồng trọt, nếu có thể thừa dịp mùa đông này bình định lưu khấu, vậy sẽ tốt biết bao."

Hắn nghĩ như thế, mọi người cũng có ý nghĩ tương tự.

Nhưng trong lòng búp bê vải Thiên Tôn lại đang suy nghĩ: Các ngươi cho rằng nạn hán hạn cứ kết thúc như vậy sao? Còn sớm lắm, còn có thời điểm càng hạn hơn còn chưa tới, ôi, các lão bách tính còn chưa đủ khổ đâu.

Ngoài cửa sổ mưa rơi lộp bộp, ba ngày ba ngày đêm vẫn còn rơi. tượng.

Ngay từ đầu chỉ là mưa to tầm tã, sau đó, lại chuyển sang mưa nhỏ liên miên.

Toàn bộ thiên địa bao phủ trong mưa bụi.

Mặc dù súng trường Chassepot có thể sử dụng vào trời mưa, thế nhưng điểu súng nòng xoắn lại không được. Trình Húc cũng không thể xuất kích, chỉ có thể canh giữ trong phủ Bình Dương.

Đốc thúc dân phu, chặt cây chặt che, dùng mảnh gỗ và tre chế tạo hộp nhỏ dùng để che mưa cho hỏa súng, độ khó chế tạo thứ này cũng không lớn, không đến mấy ngày, tất cả 1500 hỏa súng binh đều đều phân phát hộp che mưa, còn làm thêm cái loại nón tre để che mưa rất lớn, mép rất rộng, tựa như trên đỉnh đầu đội một cây dù.

Ba ngày trôi qua, lưu khấu không trở lại, nhưng nhóm của Hình Hồng Lang đã tới.

Chương 553: Ngươi đi Giáng Châu một chuyến

Chương 553: Ngươi đi Giáng Châu một chuyến

Hình Hồng Lang dẫn quân chạy tới phủ Bình Dương, lại mang đến hai ngàn người.

Binh lực của thôn Cao Gia tại phủ Bình Dương thoáng cái tăng lên hơn 4000.

Thế nhưng, súng trường Chassepot trong tay nhóm Hình Hồng Lang chỉ có 200 cây, ít hơn nhiều so với trong tay Trình Húc, hai người cộng lại tổng cộng mới chỉ có 700 cây súng trường Chassepot, còn lại đều là hỏa súng binh nòng xoắn, ném lựu binh, và một số rất ít bộ đội vẫn còn đang sử dụng vũ khí lạnh.

Nhìn ông trời còn đang đổ mưa rào rào xuống mặt đất, Hình Hồng Lang cũng làm vẻ mặt bất đắc dĩ: "Thật không ngờ, cảnh nội Sơn Tây vậy mà trời đổ mưa, chúng tôi đang đi, đột nhiên mưa to tầm tả, ta sợ quá một đường qua đây luôn phải trốn tránh tặc binh, thật lo lắng đang mưa to lại đụng phải tặc binh."

Bạch Miêu lấy ra một cái nón tre lớn rồi đội lên đầu, lại lấy ra hộp tre úp lên hỏa súng, cười nói: "Hình đại đương gia, cô xem thứ này của ta dùng tốt không?"

Hình Hồng Lang chỉ nhìn thoáng qua, liền không khỏi mừng rỡ: "Ơ, thứ này hiệu quả chống mưa tốt thật đấy."

Bạch Miêu cười: "Thiên Tôn dạy chúng tôi làm đấy."

Hình Hồng Lang: "Vậy ta cũng phải nhanh chóng làm một

nhóm để mà dùng."

Nàng cũng vội vàng thông báo Đậu Văn Đạt, bảo hắn triệu tập công tượng cũng làm cho nàng một số nón tre và hộp che mưa...

Lý Đạo Huyền mỗi ngày lười biếng chỉ đào hơn mười ki lô mét đường sông, ngày hôm nay công trình nạo vét lòng sông đụng phải vấn đề mới.

Y bắt đầu đào từ chỗ hợp lưu của sông Phần và sông Hoàng Hà, đào ngược về hướng thượng du sông Phần, mấy ngày hôm trước đào rất dễ, nhưng đào được mấy ngày, y đột nhiên phát hiện, phía trước không thể đưa xẻng trực tiếp đào xuống qua loa được.

Thì ra, bờ bắc sông Phần phía trước xuất hiện một thành trì phồn hoa.

Giáng Châu.

Giáng Châu này chính là huyện Tắc Sơn tại hậu thế.

Thành này nhân khẩu đông đúc, trong thành ít nhất có một hai vạn nhiều người còn chưa biết gì về mình thò cái xẻng xuống sông đào móc, chỉ sợ sẽ hù chết họ.

Hơn nữa trên đoạn sông Phần này còn có rất nhiều thuyền đánh cá, các ngư dân điều khiển thuyền đang bắt cá mưu sinh trên đoạn sông không quá rộng rãi này.

Nếu như không báo cho những ngư dân này rời khỏi, Lý Đạo Huyền không thể móc lung tung được.

Còn nữa, sau khi đào móc lòng sông xong, trong thời gian kế tiếp, nước sông sẽ trở nên rất đục, sinh thái của loài cá cũng sẽ nhận được ảnh hưởng, cho dù những ngư dân này không bị mình hù chết hoặc là móc chết, kế tiếp cũng không còn cá mà đánh bắt,

sẽ rơi vào khó khăn nhất định.

Phải thu xếp thích đáng cho họ, rồi mới có thể động thủ.

Lý Đạo Huyền đành phải tạm thời ngừng cái xẻng của mình, chuyển tầm nhìn về Long Môn Cổ Độ, xoát một cái, đồng cảm đến trên người Thiên Tôn Titanic.

Lúc này Long Môn Cổ Độ đang liều mạng xây dựng thành bảo.

Một đám mũ lam vốn mang theo rất nhiều mũ vàng xây tường xi măng, không ngờ trời mưa vài ngày liên tục, tiến độ trong nháy mắt đình trệ, hiện tại các mũ lam và mũ vàng đều đang chờ mưa tạnh rồi mới tiếp tục khởi công.

Thạch Kiên cũng buồn chán đến bến đò đi dạo.

Thiên Tôn Titanic vừa động, Thạch Kiên lập tức phát hiện ra, vội vàng qua đây tham kiến.

Thiên Tôn Titanic nói: "Thạch Kiên, để phó tướng của ngươi đóng giữ ở đây, ngươi mang một tiểu đội, khinh ky giản tòng, lập tức đến Giáng Châu."

Thạch Kiên "ồ" một tiếng, hơi hiếu kỳ, không biết biết cần đi Giáng Châu để làm gì, nhưng Thiên Tôn có lệnh, hắn căn bản không cần hỏi vì sao, lập tức bắt đầu chuẩn bị.

Titanic Thiên Tôn cũng tìm một con ngựa dự định đi theo, thế nhưng xoay người định leo lên trên liền cảm giác toàn thân mềm oặt, thân thể chất liệu silicon ở trên lưng ngựa quá co giãn, không ngừng lắc tới lắc lui, khó chịu, khó chịu cực kỳ.

Y dứt khoát không dùng thân thể silicon này nữa, trực tiếp đồng cảm lên hình thêu trước ngực Thạch Kiên, biến thành một sợi bông Thiên Tôn.

Thạch Kiên dẫn theo mười người, đều cưỡi khoái mã, đội mưa, dọc theo bờ bắc eâng Phần đánh nota chav như bav về hướng Giáng Châu: Nửa đường, sợi bông Thiên Tôn mới nói cho hắn chuyện đào móc lòng sông, cần phải nhắc nhở lão bách tính Giáng Châu, Thạch Kiên tỏ ra xấu hổ nói: "Thiên Tôn, địa phương Giáng Châu này, trước đây chúng ta vẫn chưa làm chuẩn bị gì, lão bách tính căn bản không biết ngài, trong khoảng thời gian ngắn muốn họ tín nhiệm, chỉ sợ hơi khó. Đột nhiên ngài thò cái xẻng xuống đào sông, chắc chắn sẽ làm họ sợ."

"Ừm!" Đương nhiên Lý Đạo Huyền cũng biết đạo lý này: "Ngươi đến Giáng Châu rồi, hành sự tùy theo hoàn cảnh, trước đây ngươi từng làm thám báo, đủ cơ linh, tin tưởng ngươi sẽ có cách."

Được Thiên Tôn khích lệ, Thạch Kiên liền mừng rỡ: "Tiểu nhân nhất định không phụ kỳ vọng của Thiên Tôn."

Chạy trong mưa một hồi, mấy chục dặm trôi qua, rất nhanh, Giáng Châu đã ở phía trước rồi.

Lúc này lưu khấu hoành hành, Giáng Châu đã ở trong khu vực lưu khấu hoành hành, cho nên cửa thành đóng chặt, dưới lều tránh mưa trên đầu thành có vài cung thủ đứng gác, cảnh giác nhìn ngoài thành, vừa thấy nhóm Thạch Kiên đến, cung binh liền kéo dây cung, từ xa nhằm vào Thạch Kiên, hét lớn: "Người tới người phương nào."

Thạch Kiên cười to: "Thạch Kiên Thạch bả tổng, dưới trướng tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân, vẫn luôn phụng mệnh triều đình đóng quân tại Long Môn Cổ Độ, chỗ này của các ngươi cách Long Môn Cổ Độ gần như thế, chắc đã nghe nói qua bản tướng quân."

Cung binh kia ngẩn người, vội vàng thông tri tri châu, rất nhanh, tri châu liền đi lên tường thành. Tri châu Giáng Châu này có vẻ mặt gian giảo, vừa nhìn có vẻ không giống người tốt, lên

tường thành rồi bắt đầu giở giọng kỳ quái: "Tại hạ tri châu Giáng Châu, Tần Thường Thanh. Không biết ngọn gió nào, đưa Thạch bả tổng đến Giáng Châu vậy?"

Đương nhiên Thạch Kiên sẽ không khờ khạo nói thẳng Thiên Tôn muốn đào sông, trong đầu nảy số, cười nói: "Mấy ngày trước, lưu khấu tấn công Long Môn Cổ Độ do ta canh gác, ta đã đẩy lùi tặc tử, e sợ tặc tử sẽ tới tập kích Giáng Châu, cố ý tới bên này xem, trò chuyện hai câu với Tần đại nhân, nếu có chỗ nào cần mạt tướng giúp, cứ việc lên tiếng."

Tần trường thanh lắc đầu, vốn định nói: Giáng Châu này của ta rất tốt, căn bản không có tặc, nhưng cẩn thận nghĩ lại, trước đây nơi này không có tặc tới, không có nghĩa sau này sẽ không có, nếu tặc tới ta chỉ có thể sử dụng dân đoàn phòng thủ, rất dễ gặp chuyện không may. Hiện tại tên võ bĩ này chủ động chạy tới làm thân với ta, ta cũng không phải ngại, nếu quan hệ tốt, khi tặc tử tới, hắn sẽ tới giúp ta. tướng quân đẩy lui địch tại Long Môn Cổ Độ, bản quan cũng có nghe nói, Thạch bả tổng thật đúng là một vị tướng quân trẻ tuổi đầy hứa hẹn, tương lai tiền đồ bất khả hạn lượng."

Nói đến đây, hắn nghiêng đầu, quay sang quát thủ hạ: "Nhanh mở cửa, mời Thạch bả tổng đi vào ngồi."

Rất nhanh, thành Giáng Châu cửa mở, Thạch Kiên dẫn theo mười tên thủ hạ, đi vào trong thành.

Thủ hạ của Tần Trường Thanh đi tới dắt ngựa của Thạch Kiên đi chăm sóc, bản thân hắn thì đi xuống tường thành, bộ dạng như rất quen thuộc, dẫn Thạch Kiên đi vào trong thành: "Thạch bả tổng tới thật đúng lúc, bản quan nghe nói phía bắc tặc tử làm loạn rất dữ dội, tặc tử bao vây huyện Bồ vài ngày, còn công phá huyện Đại Ninh, phá cho huyện Đại Ninh gà chó không yên, trời ơi, bản quan cảm giác áp lực thật lớn."

Chương 554: Miếu Tắc Vương

Chương 554: Miếu Tắc Vương

Thạch Kiên trà trộn vào thành Giáng Châu, vừa đi vừa bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, sợi bông Thiên Tôn thêu ở ngực hắn cũng nhìn trái ngó phải, tìm kiếm xem ở đây có cái gì có thể nhanh chóng giải quyết việc tín ngưỡng của lão bách tính hay không.

Không nhìn không biết, vừa nhìn thật kỳ diệu.

Ánh mắt của sợi bông Thiên Tôn và Thạch Kiên đồng thời bị một ngôi miếu thờ thật lớn hấp dẫn.

Thạch Kiên: "Tần đại nhân, ngôi miếu kia là miếu gì thế?"

Tần Trường Thanh: "Đó là miếu Tắc Vương, bắt đầu xây vào Nguyên triều, bên trong thờ phụng Tắc Vương, phần lớn lão bách tính bản địa đều là thiện nam tín nữ của Tắc Vương, không có việc gì sẽ tới đốt một nén hương."

Thạch Kiên: "A, thì ra là Tắc Vương."

Hai người họ đều làm ra vẻ rất hiểu về Tắc Vương, nhưng Lý Đạo Huyền trong lòng lại ngẩn ra: Tắc Vương là thần tiên nào? Ta lại mù chữ rồi?

Được thôi, mù chữ không đáng sợ, chỉ cần có máy vi tính, mù chữ lập tức có thể tỉnh thông bách khoa.

Lý Đạo Huyền nhanh chóng chuyển về bản thể bên ngoài hộp, nhập Tắc Vương vào máy vi tính, tìm kiếm...

Tư liệu xuất hiện trong nháy mắt!

Thì ra Tắc Vương chính là Hậu Tắc, thuỷ tổ nông canh, ngũ cốc chỉ thần.

Lý Đạo Huyền vì tri thức cổ đại mà rất tự trách bản thân xong, lại vội vàng trở lại trong hộp. Vừa trở về, đúng lúc nghe được tiếng lầm bầm của Tần Trường Thanh: "Bái Tắc Vương này có tác dụng chó gì, còn cái gì thuỷ tổ nông canh, thiên hạ hạn hán, Tắc Vương này cũng chỉ là đồ trang trí, đám tiện dân dập muốn vỡ đầu với pho tượng của ông ta, còn không phải vẫn không trồng ra chút lương thực nào? Thuế ngân năm ngoái sống chết không chịu giao, bản quan phải đánh chết mấy tên cầm đầu gây rối, thật vất vả mới thu được thuế, thiếu chút nữa làm hại bản quan không qua được bài kiểm tra đánh giá."

Hắn vừa nói câu này ra khỏi miệng, con mắt bằng sợi bông của Thiên Tôn liền híp lại, hiếm khi động sát tâm một lần, không ngờ Tần Trường Thanh nói một câu đã kích động y.

Trang lòng Thach Kiên ceñna buần bưc nhưng hắn đếi mặt với Tần Trường Thanh, không muốn bị hắn nhìn ra ý nghĩ trong lòng mình, cho nên chỉ hừ một tiếng, vẻ mặt lại không khác gì.

Thừa dịp Tần Trường Thanh cằn nhằn ở chỗ này, Thạch Kiên đè thấp giọng nói: "Thiên Tôn, người này xem ra là một ác quan giống Trương Diệu Thải."

Sợi bông Thiên Tôn ừ một tiếng.

Đoàn người rất nhanh liền đi tới đại môn miếu Tắc Vương, từ cửa nhìn vào, liền thấy bên trong là một cái sân rộng rãi, một vòng xung quanh là mấy điện phủ, trong điện phủ chính giữa là pho tượng Tắc Vương ngồi uy nghiêm, lượng lớn lão bách tính đang chen chúc trong điện, dập đầu với pho tượng Tắc Vương: "Đa tạ Tắc Vương ban mưa!"

Người không chen vào trong điện được thì quỳ đầy ở sân bên

ngoài, đều đang quay về hành lễ với tượng Tắc Vương: "Đa tạ Tắc Vương ban mưal"

Bản thân Lý Đạo Huyền thật ra là một người vô thần luận, không quá tin thần phật, thế nhưng vị thần Tắc Vương này cũng không đơn thuần là thần, mà chính là hóa thân của Hậu Tắc, mà Hậu Tắc là một trong thuỷ tổ được cả dân tộc công nhận, cho nên vẫn đáng để kính trọng.

Sợi bông Thiên Tôn cũng hành lễ bằng ánh mắt với Tắc Vương.

Lại nghe Tần Trường Thanh hừ một tiếng, lớn tiếng quát các lão bách tính đang quỳ trong sân: "Bọn thấp hèn, mưa đã qua mấy ngày rồi, sang năm nhất định sẽ có mùa màng tốt, nếu sang năm các ngươi còn chây lì nộp thuế, chớ trách bản quan thủ đoạn độc ác."

Các lão bách tính nghe vậy đều quay đầu lại, nhìn thấy Tần Trường Thanh đứng ở cửa miếu, vẻ mặt đều tỏ ra sợ hãi, không ít người run rẩy, không nói ra lời.

Tần Trường Thanh quay đầu, cười nói với Thạch Kiên: "Thạch bả tổng, đừng để ý tới những tiện dân này, mời đến dinh thự của ta nghỉ ngơi đi."

Thạch Kiên: "AI"

Hắn theo Tần Trường Thanh đi vào dinh thự, ngồi uống mấy ly trà, nói nhảm mấy câu không có ý nghĩa, sau khi lược bớt một ức chữ, Tần Trường Thanh tạm thời rời đi làm chuyện của mình, lúc này Thạch Kiên mới cúi đầu, nói với sợi bông Thiên Tôn: "Thiên Tôn, ta muốn thịt tên này."

Sợi bông Thiên Tôn hừ lạnh nói: "Người này quả thật nên thu thập, nhưng hiện tại ngươi đã đánh vào nội bộ triều đình, không

thể tuỳ tiện giết mệnh quan triều đình, bằng không thì sẽ kiếm củi ba năm thiêu một giờ."

Thạch Kiên nắm chặt tay: "Nhưng cái loại này..." Sợi bông Thiên Tôn: "Lần này chúng ta tới, chủ yếu vẫn là trấn an lão bách tính, để cho họ không bị sợ hãi khi trông thấy xẻng đào móc sông, chuyện giết Tần Trường Thanh có thể để sau..."

Nói đến đây, trong đầu Lý Đạo Huyền có hai ý nghĩ không liên quan gì đột nhiên "ba" đụng vào nhau, tựa như một sợi dây điện bị đứt đã nối liền với nhau, bóng đèn trên đỉnh đầu cũng thông điện, sáng lên.

Sợi bông Thiên Tôn nói: "Thạch Kiên, ngươi tạm thời lá mặt lá trái với Tần Trường Thanh này đi, ta về bên trên xử lý mấy chuyện."

Thạch Kiên: "Tuân lệnh!"

Lý Đạo Huyền kết thúc đồng cảm, xoát một cái trở về bản thể bên ngoài hộp, chỉnh camera nhắm ngay pho tượng Tắc Vương trong hộp, tách tách chụp vài tấm, chụp hết một vòng 360 độ xong, sau đó mời ra máy in 3D mới mua về mấy ngày trước, trình lên hình vừa chụp vừa rồi cho máy in hoạt động.

Máy in rất nhanh bắt đầu công việc.

Chẳng mấy chốc, một pho tượng Tắc Vương thân cao 4 xăng-ti-mét cứ như vậy in ra thành công. Chuyển tầm nhìn trong hộp đến một sơn cốc không người, đặt pho tượng Tắc Vương vào đó,"đồng cảm", thất bại...

Lý Đạo Huyền không thể đồng cảm vào trong "pho tượng không phải của mình".

Y lại suy nghĩ: Có cách rồi!

Một lần lại một lần, chỉ in ra vỏ khuôn mặt của pho tượng Tắc Vương.

Lần này rất dễ dàng in ra, chỉ có một tầng khuôn mặt, hơi mỏng, tựa như một cái mặt nạ nhỏ.

Sau đó Lý Đạo Huyền lấy ra một bức tượng Thiên Tôn silicon cao 4 xăng-ti-mét, là cái loại bên trong còn có khung xương kim loại, cái này mời Thái Tâm Tử làm khi y vừa mới phát hiện công năng "đồng cảm", nhưng vẫn không có cơ hội sử dụng.

Hiện tại, hình như có thể dùng được rồi.

Hắn đem mặt nạ khuôn mặt của Tắc Vương chụp lên trên mặt Thiên Tôn silicon.

Mặt nạ này chụp lên, cảm giác không hài hoà rất mạnh!

Thân thể của Thiên Tôn silicon là silicon, rất giống chất liệu của thân thể chân chính, nhưng khuôn mặt Tắc Vương lại là khuôn mặt của pho tượng kiểu Trung Quốc điển hình, điêu khắc cực kỳ trừu tượng, phong cách ngũ quan đặc biệt phản cổ, hoặc nói là sơ sài. Đích thật có chút không hài hoà.

Tuy nhiên...

Cái này không quan trọng!

Lý Đạo Huyền lần thứ hai đặt pho tượng này vào trong khu không người trong hộp,"đồng cảm", xoát một cái, y phát hiện lần này mình đã thành công tiến vào.

Đập vào mắt nhìn thấy chính là một cây khô rất thấp bé, chỉ cao tới eo y.

Không, cũng không phải cây nhỏ, đây thật ra là một cây đại thụ cao 4 mét, thế nhưng thân thể hiện tại của Lý Đạo Huyền cao

tới 8 mét, cho nên cây này cũng chỉ cao tới eo hắn.

Pho tượng 4 xăng-ti-mét, ở trong hộp chính là tới 8 mét.

"Hắc!"

Lý Đạo Huyền cười hắc hắc: "Rất tốt! Lão tổ tông Hậu Tắc, không nên trách hậu bối giả mạo ngài một lần, vì cứu vớt lê dân bách tính, ta lấy tên tuổi của ngài làm chút việc thiện, chắc ngài cũng không trách ta chứ?"

Chương 555: Tắc Vương tới rồi

Chương 555: Tắc Vương tới rồi

Thạch Kiên tạm thời ở trong phòng khách dinh thự của Tần Trường Thanh.

Đêm đã khuya, mọi vật im ắng, chỉ còn lại tiếng mưa rơi lộp bộp trên mặt đất.

Thạch Kiên lại chợt bật dậy khỏi giường.

Hắn khoác y phục ra cửa, nhảy qua tường vây, ra khỏi dinh thự của Tần Trường Thanh.

Khom người, một đường chạy chậm, đi tới miếu Tắc Vương, lúc này trong miếu đã không còn ai, tất cả lão bách tính đã về nhà nghỉ ngơi, các đạo sĩ trong miếu cũng đi ngủ.

Miếu Tắc Vương này cũng không phải trọng địa quân sự gì, không có người tuần tra ban đêm, chỉ có một ngọn đèn đang đong đưa trước mặt pho tượng Tắc Vương.

Thạch Kiên mượn ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn, lấy ra một tấm lụa mỏng màu vàng từ trong ống tay áo, cái này là hắn bảo bộ hạ lén lút làm ra vào ban ngày, phía trên đã viết sẵn chữ.

Hắn treo tấm lụa này lên trên xà nhà trước pho tượng Tắc Vương, sau đó thả xuống.

Chỉ thấy phía trên viết một hàng chữ thật dài: "Tri châu Giáng Châu, làm quan bất nhân, giục thuế tàn bạo, thiên địa bất dung."

Thạch Kiên nhìn lướt qua những lời này từ trên xuống dưới,

xác nhận không sai sót, lúc này mới cười hắc hắc, lại lén lút trở về phòng mình, đắp chăn ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, khi Thạch Kiên thức dậy liền cảm giác được bầu không khí cả Giáng Châu có phần không bình thường, bên ngoài đang rất ồn ào.

Hắn đi trên đường phố, dỏng tai lên mà nghe, liền nghe được khắp nơi đều có người đang nghị luận: "Nghe nói chưa? Trong miếu Tắc Vương xuất hiện một tấm lụa kỳ lạ, phía trên viết 'tri châu Giáng Châu, làm quan bất nhân, giục thuế tàn bạo, thiên địa bất dung' ."

"Đương nhiên nghe nói rồi! Chậc chậc! Không biết là việc tốt của vị hảo hán nào làm."

"Hảo hán tuy dũng, nhưng rất nguy hiểm. Tần Trường Thanh kia thủ đoạn tàn nhẫn, lần trước ngay trên công đường đánh chết vài người cầm đầu không nên thuế. Lần này chỉ ed " "Hừ! Ta thấy lần này hắn chưa hẳn dám động thủ." Một lão bách tính thấp giọng nói: "Chữ đó thế nhưng xuất hiện trong miếu Tắc Vương, không phải xuất hiện tại nơi bình thường."

"Xuất hiện trong miếu Tắc Vương thì làm sao?"

"Hàng chữ đó treo ở trước mặt Tắc Vương a." Lão bách tính kia thấp giọng nói: "Tại nơi như Giáng Châu chúng ta, có kẻ nào dám to gan lớn mật làm càn ở trong miếu Tắc Vương? Đến một nơi như vậy treo lung tung một bức tự quả thật chính là hành vi xúc phạm, ngươi có lá gan này không?"

"Cái này... đúng là không dám."

"Đúng vậy, nếu không có người dám treo chữ ở đó, vậy chữ đó làm sao có?"

"Nói nhảm à? Đây chính là pháp chỉ do Tắc Vương ban thưởng

rồi!"

"Chỉ có bản tôn của Tắc Vương lão nhân gia mới dám treo chữ ở trong địa bàn của mình."

Các lão bách tính vừa truyền lời này ra, điều thú vị lại tới.

Dân gian truyền lời, luôn luôn càng truyền càng thần kỳ, sau khi truyền hai vòng trên đầu đường, lời này liền thay đổi.

"Nửa đêm hôm qua, Tắc Vương lão nhân gia sống lại rồi, tự tay viết hàng chữ kia rồi treo lên."

"Thật đấy! Đây là Trịnh đạo trưởng nửa đêm thức dậy đi tiểu, tận mắt nhìn thấy Tắc Vương hiển linh, viết một hàng chữ treo lên."

"Tắc Vương từ lâu đã ngứa mắt tên tham quan này rồi, ngươi coi, mấy ngày nay đều làm mưa, chính là Tắc Vương muốn ra tay thu thập Tần Trường Thanh."

Thạch Kiên nghe được mấy lời nghị luận này, không khỏi thầm buồn cười.

Sợi bông Thiên Tôn cũng cười đến toác miệng: Bản lĩnh đồn thổi của lão bách tính thật là mấy nghìn năm chưa từng thay đổi, truyền một vòng còn tốt, truyền hai vòng tất biến vị, truyền ba vòng đã không còn dính dáng tới câu chuyện ban đầu nữa rồi.

Tuy nhiên, Tần Trường Thanh lại không đợi được lời đồn này truyền đến vòng thứ ba.

Rất nhanh, Tần Trường Thanh liền dẫn theo một nhóm nha dịch lao ra khỏi nha môn, đi tới miếu Tắc Vương, đứng ở trước tấm vải lụa kia.

"Lôi thứ này xuống cho bản quan." Tần Trường Thanh giận dữ.

Nha dịch bên canh hơi hoảng: “Trị châu đai nhân nơi nơi này chính là miếu Tắc Vương a, tiểu nhân không dám động thủ lung tung ở chỗ này."

Tần Trường Thanh tức tối: "Miếu Tắc Vương thì làm sao? Trong miếu Tắc Vương là có thể dĩ hạ phạm thượng sao?"

Quan viên Minh triều ba năm một nhiệm kỳ, cho nên quan địa phương thường đều từ nơi khác điều đến, Tần Trường Thanh này chính là quan từ nơi khác điều đến, không có chút kính nể nào đối với Tắc Vương.

Thế nhưng nha dịch lại là người địa phương, từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh tín ngưỡng đối với Tắc Vương, bảo hắn đi kéo xuống tự thiếp treo ở phía trước pho tượng Tắc Vương, hắn nào dám động thủ?

Nha dịch run rẩy: "Tri châu đại nhân, chúng ta vẫn là điều tra rõ ràng rồi mới..."

Tần Trường Thanh tức, đạp cho nha dịch một phát rồi tự mình động thủ, cầm lấy tấm vải lụa đi, kéo mạnh một cái.

Roẹt!

Tấm vải lụa bị rách.

Sợi bông Thiên Tôn trước ngực Thạch Kiên cười hắc hắc: "Được rồi, ta phải ra tay. Thạch Kiên ngươi chú ý lão bách tính."

Lúc này Thạch Kiên còn chưa rõ Thiên Tôn muốn làm cái gì, nhưng mặc kệ Thiên Tôn muốn làm cái gì, hắn đều chỉ có một câu: "Tuân lệnh!"

Sợi bông Thiên Tôn trong nháy mắt rơi vào yên lặng.

Lúc này Tần Trường Thanh còn đang trong cơn tức giận, trái

một đạp, đá bay bàn thờ trong miếu, phải một đạp, đá bay một cái bồ đoàn, giận dữ: "Là tên khốn khiếp nào dám treo thứ này trong miếu Tắc Vương? Bị bản quan bắt được, nhất định phải sẽ chém cái đầu chó của nó."

Tấm vải lụa trong tay đã bị hắn xé vụn, sau đó bước nhanh ra khỏi miếu Tắc Vương.

Đúng lúc này...

Một lão bách tính đột nhiên chỉ tay lên bầu trời, kinh hô: "Mau nhìn, mau nhìn kìa... a.. a a a... Tắc Vương tới rồi, bản tôn Tắc Vương hạ phàm rồi."

Câu nói này quả nhiên khiến tất cả mọi người giật mình hoảng sợ.

Phần lớn người không tin lắm, nhưng vẫn nhịn không được ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Bầu trời có mưa nhỏ lất phất, ngẩng đầu lên, liền có nước mưa đánh vào mặt. cao to, từ trên bầu trời chậm rãi rơi xuống, dân bản địa chỉ liếc mắt một cái là có thể nhận ra, khuôn mặt của thần tiên này chính là... Tắc Vương!

"Tắc Vương!"

"Tắc Vương tới rồi!"

"Oa, to quá, Tắc Vương to quá."

Tắc Vương khổng lồ từ trên trời hạ xuống, ầm một tiếng, đứng ở trước mặt Tần Trường Thanh.

Tần Trường Thanh cả người tê dại, ngẩng đầu nhìn lên trên, Tắc Vương cao tám mét đang đứng trước mặt hắn, khiến hắn có vẻ nhỏ bé như vậy.

Tần Trường Thanh giật mình.

Tắc Vương cử động, xoát một cái, tròng mắt tập trung trên người Tần Trường Thanh.

Tần Trường Thanh: "A a a!"

Hắn lui liền mấy bước, bị ngã phệt mông ra đất, tay chân chiến chiện lui về phía sau, vẻ mặt kinh khủng: "Đã xảy ra cái gì? Đây rốt cuộc là cái gì?"

Hắn sợ đến mức đái ra quần, nhưng lão bách tính bản địa hoàn toàn không sợ chút nào, cùng nhau hoan hô: "Tắc Vương! Tắc Vương! Tắc Vương!"

Không ít người quỳ xuống đất, trong nháy mắt, cả thành đều an tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Tắc Vương lên tiếng: "Tần Trường Thanh, ngươi có biết tội?"

Có thể bởi vì silicon Thiên Tôn này bỏ vào trong hộp quá lớn, dẫn đến giọng nói của nó vọng lại rất nặng, khi nói tự mang theo hiệu quả vang vọng, còn có thể vừa dài vừa chậm, thật là có chút mùi vị của thần.

Tần Trường Thanh: "Bản quan... bản... ta... ta... không... không có..."

Tắc Vương cả giận hừ một tiếng: "Đừng nói nữa, lười nghe ngươi nguy biện."

Nói xong, bàn tay khổng lồ của y vù một cái duỗi xuống dưới, một tay lấy tóm lấy Tần Trường Thanh ở trong lòng bàn tay, xách lên giữa không trung.

Chương 556: Ta mời một bằng hữu tới giúp các ngươi

Chương 556: Ta mời một bằng hữu tới giúp các ngươi

Bàn tay khổng lồ của Lý Đạo Huyền bắt Tần Trường Thanh lại, giơ lên giữa không trung, cách mặt đất sáu bảy mét.

Pho tượng này vừa động, Lý Đạo Huyền liền cảm giác được rất linh hoạt, nhưng lại rất có lực, bởi vì nó không chỉ làm từ silicon, bên trong còn có khung xương làm từ kim loại, có giá đỡ, cho nên thân thể cũng sẽ không mềm nhữn co giãn.

Y còn rất thích thân thể này.

Lý Đạo Huyền cũng không trực tiếp bóp chết Tần Trường Thanh, mà khống chế lực, làm cho Tần Trường Thanh cảm giác được có lực lượng thật lớn đè ép hắn thành một cục, nhưng lại vừa vặn sẽ không làm bị thương.

Tần Trường Thanh sợ hãi đến mức cả người choáng váng, nói cũng không ra lời, chỉ có hai chân còn đang vùng vẫy giữa không trung.

Các lão bách tính Giáng Châu lại lớn tiếng hoan hô, không ít người vừa hò vừa hét, rơi lệ đầy mặt.

Cũng không trách họ kích động, thần tiên mình bái lạy cả đời đột nhiên hiển linh, ai có thể không kích động?

Lý Đạo Huyền: "Mọi người nói đi... Tần Trường Thanh có phải là quan tốt không?"

Các lão bách tính nhất thời cứng đơ người.

Bình thường có người bọn bọn họ như vậy, khẳng định sẽ trả lời "quan tốt".

Nhưng hiện tại hỏi họ chính là Tắc Vương, vậy đáp án là... hắc...

Một lão bách tính hét lớn: "Không phải là quan tốt, hắn là cẩu quan."

Một lão bách tính khác cũng rống lên theo: "Hắn nhận tiền của nhà giàu, giúp họ ức hiếp lương dân."

"Chu viên ngoại đã cưỡng đoạt tôn nữ của lão Dương, lão Dương đến nha môn tri châu đánh trống minh oan, lại bị cẩu quan này nhốt vào trong lao, hành hạ mà chết."

"Hắn giúp Lý viên ngoại cướp hai mẫu đất của Trịnh gia!"

Các lão bách tính xem ra là oán hận chất chứa đã lâu đối với tri châu Tần Trường Thanh này, trước đây tìm không được cơ hội để phát tiết, nhưng hiện tại có Tắc Vương đứng ra "chủ trì công đạo", bất mãn đọng lại đã lâu nhất thời như vỡ đê trào ra.

Lứ Đao Huvần nghiêm túc lắng nahe: Muốn nhìn xem có nai nào nói lời tốt đẹp cho Tần Trường Thanh này hay không, nhưng mà, không có một câu nào, ngoại trừ mắng hắn, ngay cả một câu khen hắn cũng bói không ra.

Giờ thì, Lý Đạo Huyền đã biết nên làm thế nào.

"Tên quan này có nên giết hay không, do các ngươi quyết định."

Lý Đạo Huyền nói xong, từ từ đặt Tần Trường Thanh vào chính giữa các lão bách tính.

Vừa mới thả xuống "phi", một ngụm nước bọt bị nhổ vào mặt Tần Trường Thanh.

Tiếp theo một cục đá từ bên cạnh bay qua, rơi bốp vào đầu Tần Trường Thanh, lại bật ra, bắn trúng một lão bách tính bên cạnh. Lão bách tính kia ôm trán la lên: "Mẹ nó, đừng ném đá lung tung, ném trúng người một nhà rồi, dùng quyền cước không tốt sao?"

"Đúng đúng, đừng ngộ thương người một nhà."

Một đám lão bách tính vung tay vung chân, đánh cho Tần Trường Thanh ở chính giữa một trận.

Những lão bách tính này bình thường không có người che chở, bị tham quan ức hiếp cũng chỉ có thể nhẫn nhục chịu đựng, hiện tại có Tắc Vương cao tám mét bảo kê, rốt cuộc hiểu được cảm giác "có hậu đài" là cái gì, không còn để mặc người khi nhục nữa, toàn bộ bất mãn, đều dùng hai nắm đấm của mình để phát tiết.

Người bên ngoài không được đánh, còn tỏ ra vội vã: "Để cho ta vào, để cho ta đạp mấy cái đi."

"Thay phiên đánh đi! Người trước đừng chỉ lo đánh cho sướng tay, để cho mấy người bọn ta bên ngoài cũng sướng với."

Lúc này hầu như toàn bộ lão bách tính thành Giáng Châu đều xông tới cửa miếu Tắc Vương, đầu phố nho nhỏ từ lâu đã không còn chỗ đứng, trên tường vây bên cạnh cũng đầy người bò lên, thậm chí nóc nhà đằng xa cũng có đầy người, có người thậm chí bởi vì nóc nhà không chắc chắn, giẫm lên thủng nóc nhà và rơi xuống, sau đó làm ầm lên gà bay chó sủa.

Tần Trường Thanh trong đám người rất nhanh đã bị các lão bách tính tay đấm chân đá cho không ra hình người, sau khi đã không còn "mục tiêu công kích", các lão bách tính vẫn không giải

tán, vẫn vây quanh trong ba tầng, ngoài ba tầng, vẻ mặt thành kính nhìn vị Tắc Vương khổng lồ trước mắt.

"Cảm ơn Tắc Vương!"

"Tắc Vương đại ân!" phổ biến kế hoạch của mình rồi, chậm rãi mở miệng, dùng giọng điệu mang theo tiếng vọng nói: "Mưa... đã rơi... Năm nay các ngươi có thể trồng hoa màu rồi..."

Các lão bách tính: "Tắc Vương phù hộ! Năm nay được mùa."

Tắc Vương là thần ngũ cốc được mùa, các lão bách tính đương nhiên cầu cái này đầu tiên.

Lý Đạo Huyền: "Chỉ có được mùa là không được, còn phải có vận tải tiện lợi..."

Đạo lý này, chỉ lão bách tính hơi có chút kiến thức mới hiểu, họ ngẩn người, không rõ vì sao Tắc Vương phải nói như vậy vào lúc này.

Lý Đạo Huyền: "Ta chỉ quản thu hoạch, không quản được cái khác... Cho nên... ta đã mời một người bạn tới hỗ trợ các ngươi, tên của hắn gọi là Đạo Huyền Thiên Tôn..."

Lão bách tính cũng không biết Đạo Huyền Thiên Tôn là ai, thế nhưng Tắc Vương nói là bạn, vậy là được rồi, còn hỏi nhiều như vậy làm gì, nói chung trước tiên cứ cám ơn là được: "Đa tạ Tắc Vương!"

Lý Đạo Huyền: "Đạo Huyền Thiên Tôn sẽ giúp các ngươi khai thông lòng sông, giúp các ngươi làm giàu, các ngươi phải phối hợp cho tốt..."

Các lão bách tính: "Tuân lệnh!"

Rất nhanh, Tắc Vương to lớn kia bay lên, càng bay càng cao,

càng bay càng cao... Chui vào trong đám mây thấp, tầng mây khép lại, Tắc Vương biến mất không thấy nữa.

Các lão bách tính: "Oa! Tắc Vương về trên trời rồi."

Tiếp theo, tầng mây lần nữa tách ra, lần này là một thần tiên hình thể nhỏ hơn Tắc Vương rất nhiều, hình thể không khác lắm người thường.

Đây đương nhiên là tiểu silicon Thiên Tôn cùng tỉ lệ do Lý Đạo Huyền mới lấy ra, tiểu Thiên Tôn này từ trên trời giáng xuống, phịch một tiếng ngồi xuống trước mặt mọi người. Trong thân thể silicon lần này không có khung xương kim loại, cho nên thân thể này rất mềm và đàn hồi.

Sau khi hạ xuống đất, còn uốn lượn một cái kỳ dị, xoay thành góc độ người bình thường tuyệt đối không xoay được, lại xoát một cái đàn hồi trở lại, lúc này mới rốt cuộc đứng vững vàng.

Mọi người đều trầm mặc.

Silicon Thiên Tôn tay run run chân run run, sống lại rồi!

Y nhếch môi cười "hắc hắc": "Tắc Vương bảo ta tới chiếu cố các ngươi." Các lão bách tính nhất thời không biết nên nói gì, đành phải nói tiếp: "Đa tạ Thiên Tôn!"

Silicon Thiên Tôn đưa tay chỉ về sông Phần bên cạnh châu thành: "Ta muốn mở rộng, đào sâu con sông này, khôi phục năng lực vận tải ngày xưa của nó, các ngươi nhanh chóng báo cho ngư dân trên sông, toàn bộ lên bờ, cũng kéo hết thuyền gỗ của họ lên bờ, để tránh lát nữa bị ta thi pháp làm hư."

Các lão bách tính bán tín bán nghỉ.

Họ tin tưởng Tắc Vương, nhưng không quá tin tưởng vị thần tiên không rõ lai lịch này, nếu không phải thấy y là từ trên trời bay

xuống, thậm chí sẽ có người cho rằng y là lừa đảo.

Chẳng qua là...

Động tác từ trên trời giáng xuống này ít nhiều vẫn mang theo chút thần uy khí thế, các lão bách tính cũng không dám lỗ mãng, vẫn ngoan ngoãn nghe mệnh lệnh.

Các ngư dân vội vàng đưa thuyền của mình cập sát bờ, lão bách tính trên bờ hỗ trợ kéo lên. Họ đưa tất cả thuyền lên bờ, còn kéo cách bờ rất xa.

Rất nhanh, trên đoạn sông Phần này đã không còn một chiếc thuyền nào.

Silicon Thiên Tôn leo lên trên thành lâu phía nam châu thành, đối mặt với sông Phần giống như một rãnh nước nhỏ, giơ hai tay lên: "Mọi người xem cho kỹ!"

Chương 557: Tiểu Mã Siêu

Chương 557: Tiểu Mã Siêu

Tất cả lão bách tính thành Giáng Châu đều mở to hai mắt, mong chờ xem kịch.

Lấy ánh mắt kiến thức của họ, thật sự không nghĩ ra thần tiên muốn giúp họ nâng cao năng lực vận tải bằng cách nào.

Sau đó, họ liền thấy được một cái xẻng khổng lồ thò xuống từ trong tầng mây.

Giữa lòng sông nho nhỏ bắt đầu đào đào móc móc...

Lão bách tính Giáng Châu: "Oa!"

"Sông Phần... rộng hơn rồi!"

"Nước cũng sâu hơn."

"Trời ạ! Thật là lợi hại, đây là thủ đoạn thần uy gì vậy?"

"Thần tiên lại còn biết dùng xẻng đào? Vì sao không thi pháp trực tiếp nổ tung?"

"Ngươi ngáo hả? Trực tiếp nổ tung? Muốn nổ tung cả Giáng Châu hay sao? Khẳng định phải đào từ từ, mới không làm bị thương lão bách tính hai bên bờ sông."

"Pháp lực của Đạo Huyền Thiên Tôn này cũng rất đáng sợ, không yếu hơn Tắc Vương của chúng ta đâu."

"Dù sao cũng là một thần tiên mà, thần tiên đều rất lợi hại."

Trong tiếng nghị luận của mọi người, lòng sông Phần cứ như vậy được mở rộng gấp đôi, biến thành một con sông cỡ trung rộng bốn năm chục mét, nước cũng sâu hơn không ít.

Đương nhiên, lòng sông mới đào xong, nước sông rất đục, thoạt nhìn rất đáng sợ.

Đào móc xong rồi, cái xẻng và bàn tay vàng khổng lồ cũng chậm rãi thu về trên trời, silicon Thiên Tôn đứng trên nam thành lâu lúc này mới chậm rãi bay lên giữa không trung, nhìn xuống đại địa, quay về các lão bách tính nói: "Chờ vài ngày, sẽ có thuyền từ hạ du chạy tới, trợ giúp các ngươi."

Nói xong, y đột nhiên bay lên bầu trời, biến mất ở trong tầng mây.

Các lão bách tính ngẩng đầu nhìn bầu trời, tầng mây thấp đã biến mất, trên bầu trời đang có mưa bụi, một màn xảy ra vừa rồi thật giống như chưa từng xảy ra, nhưng mọi người cúi đầu là có thể thấy được lòng sông đã đươc mở râng cùng với Tần Trường Thanh bị đánh cho không ra hình người.

Chuyện xảy ra vừa rồi cũng không phải giấc mơ!

Nó là thật!

Cũng không biết là ai dẫn đầu hoan hô một tiếng, tiếp theo toàn bộ lão bách tính thành Giáng Châu đồng thời hoan hô.

Huyện Bồ.

Đại quân chủ lực của Tử Kim Lương đang đóng quân ngoài thành huyện Bồ.

Hắn tiếp nhận vị trí của Vương Gia Dận.

Từ sau khi Vương Gia Dận bị Trương Lập Vị giết chết tại trận

chiến núi Tích Thành, chủ lực của quân Vương Gia Dận đều đến nương nhờ vào Tử Kim Lương, cộng thêm quân của bản thân Tử Kim Lương, cả hai hợp lại, thanh thế to lớn, là một nhánh quân thực lực mạnh mẽ nhất trong quân khởi nghĩa trước mắt.

Hành động cùng với hắn, còn có Sấm Vương Cao Nghênh Tường.

Binh lực của hai người hợp lại, tiếp cận mười vạn.

Thế nhưng, mười vạn người này vây công huyện Bồ vài ngày, vẫn không thể!

Huyện Bồ là một huyện thành không có tường thành, từ năm Sùng Trinh thứ ba, nghĩa quân Thiểm Tây qua sông tiến vào Sơn Tây cũng đã công phá huyện Bồ một lần, đồng thời đẩy ngã tường thành.

Theo lý thuyết, thành trì như vậy sẽ rất dễ công mới đúng.

Nhưng mà lần này, mười vạn tặc quân, ở chỗ này đã đụng phải xương cứng.

Tử Kim Lương nhìn thành trì đổ nát phía trước, lông mày nhíu chặt: "Người của chúng ta đã thất bại lui trở về rồi sao?"

"Ù!" Sấm Vương đi tới gần, than thở: "Không công vào được, quan quân thủ ở bên trong quá liều mạng, liều hơn nhiều so với đa số quan binh chúng ta từng gặp qua trước đây, khi đánh trận dũng cảm không sợ chết, người của chúng ta chống lại bọn người đó, vừa đánh cái sĩ khí đã không còn rồi."

Tử Kim Lương trầm mặc.

Hắn dõi mắt nhìn về trong thành huyện Bồ xa xa, chỉ thấy trên đỉnh đống phế tích ở huyện thành, có một tướng quân mặc ngân khải đứng trên đó, nhịn không được oán hận mắng một câu: "Tiểu

Mã Siêu, Mã Tường Lân! Tân chết †iêt này" Cùng lúc đó, tướng quân mặc ngân khải cũng đang cau mày, nhìn về nơi của Tử Kim Lương, vẻ mặt nghiêm túc.

Gã đến từ Tứ Xuyên, tên là Mã Tường Lân, là con trai của Tần Lương Ngọc, đệ nhất nữ tướng Minh Mạt rất nổi tiếng.

Bởi vì gã thích mặc ngân khải, cưỡi bạch mã, thường một mình xông trận, lấy thủ cấp tướng địch, cho nên trong quân xưng là "Triệu Tử Long","Tiểu Mã Siêu".

Trong chiến dịch Sơn Hải quan năm 1621. Tiểu Mã Siêu và Kiến Nô giao chiến, bị tên lạc bắn mù một mắt, cho nên lại có một biệt hiệu mới "Độc Nhãn Mã".

Năm Sùng Trinh thứ ba, Độc Nhãn Mã phụng mệnh suất lĩnh Xuyên trung Bạch Can binh tiếp viện Liêu Đông, tại Liêu Đông huyết chiến vài trận với Kiến Nô, bảo vệ xây dựng thành Lăng Hà, sau khi thành trì hoàn thành, gã mới dẫn Xuyên quân trở về Tứ Xuyên.

Thế nhưng trên đường về nhà, đi ngang qua Sơn Tây, vừa lúc đụng phải lũ tặc đang hoành hành.

Gã liền cùng thê tử Trương Phượng Nghỉ ở lại Sơn Tây, tham gia vào trận đánh bao vây và truy kích Vương Gia Dận, sau đó lại tham gia trận truy kích và tiêu diệt Tử Kim Lương.

Thành trì không có tường thành như Huyện Bồ, có thể thủ được tặc quân tiến công mấy ngày đêm hoàn toàn là dựa vào Xuyên trung Bạch Can binh tử chiến.

Tuy nhiên, sau mấy ngày tử chiến, Bạch Can binh cũng cảm giác được có chút lực bất tòng tâm.

Mã Tường Lân quay đầu, hỏi: "Tin tức của viện quân có chưa?"

Thê tử Trương Phượng Nghi của gã cũng là một tướng quân, thân khoác quân trang: "Không có tin tức, thám báo chúng ta không xông ra được, bên ngoài mười vạn tặc quân đã bao vây huyện thành nhỏ này rồi, tin tức gì cũng không thể ra vào."

Mã Tường Lân: "Vậy thì gay go rồi."

Một thành trì nhỏ không có tường thành để phòng thủ quá khó khăn, ban ngày ban đêm đều có khả năng bị tập kích bất cứ lúc nào, đối phương lại nhiều người đánh ít người.

Bên nhiều người có thể thay phiên nghỉ ngơi, có thể muốn tiến công lúc nào thì tiến công lúc đó.

Bên ít người lại phải gắng gượng tinh thần mà chống đỡ, ngay cả thời dian nahỈ naơi cñna trở nên va vyỈ: dưới tình huống như vâv thưc eư là kéo dài một ngày là càng khó một ngày.

"Viện quân của triều đình rất nhanh sẽ tới, chống đỡ thêm một lúc nữa thôi."

Mã Tường Lân đành phải an ủi thê tử của mình như vậy.

Đúng lúc này, một lính gác leo lên trên cao đột nhiên la to: "Có viện quân tới rồi, phía đông... Có mấy nghìn viện quân, đang đội mưa to từ từ qua đây, ta thấy tặc binh phân ra mấy vạn người, qua đó nghênh địch rồi."

Những lời này làm cho phu thê Mã Tường Lân phấn chấn, hai người cũng vội vàng leo lên chỗ cao, rất nhanh, hai người leo lên tiễn lâu tạm thời dựng lên, nhìn về phía đông xa xa.

Mưa rất lớn, làm mờ tầm mắt, khiến người ta không thể nhìn ra xa, nhưng họ có thể thấy được lượng lớn binh lính đang ùn ùn kéo tới... Mấy vạn người dưới trướng Tử Kim Lương đang đi về phía đông, mà trong màn mưa mù mịt ở phía đông, chỉ có thể nhìn thấy cái bóng mờ nhạt của một nhánh quân đội.

Đừng nói thấy rõ vũ khí của họ, ngay cả cờ hiệu của họ cũng nhìn không rõ ràng.

Mã Tường Lân chỉ có thể mơ hồ thấy được nhân số của nhánh quân đó chỉ có mấy nghìn.

"Viện quân tới không nhiều lắm." Mã Tường Lân tỏ vẻ lo lắng: "Rất khó cứu được chúng ta, nói không chừng trái lại sẽ bị tặc tử đánh bại, không khéo chúng ta còn phải đánh ra ngoài cứu người."

Gã vừa mới nói xong câu đó, liền nghe được phía đông vang lên tiếng hò hét rất lớn, chắc là tặc quân dưới trướng Tử Kim Lương đang hò hét lấy tỉnh thần, chuẩn bị xung phong.

Thế nhưng, âm thanh của chúng lập tức chìm trong im lặng.

Bởi vì, âm thanh của hoả súng càng thêm vang dội, lực xuyên thấu càng mạnh hơn vang lên, hơn nữa âm thanh hỏa súng cực kỳ dày đặc, có thể thấy được số lượng hỏa súng rất nhiều, sau một loạt âm thanh đoàng đoàng đoàng đoàng, tiếng hò hét của quân Tử Kim Lương liền biến thành tiếng gào khóc kêu cha gọi mẹ...

"Hống!"

Quân Tử Kim Lương bắt đầu tán loạn chạy về phía tây...

Chương 558: Trong đầu có cơ bắp

Chương 558: Trong đầu có cơ bắp

Tặc quân ngoài thành tan vỡ lại trở về phía tây.

Mã Tường Lân không dám tin tưởng lắm, cùng thê tử bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, đôi bên đều nhìn thấy từ trong mắt đối phương vẻ dò hỏi "A, điều này sao có thể" .

Âm thanh hoả súng vừa mới nghe được cực kỳ dày đặc, quy mô này sợ là phải có vài nghìn cây hỏa súng cùng nhau bắn ra mới có được.

Tại cảnh nội Sơn Tây, triều đình có đội quân hỏa khí cường đại như vậy sao?

Chưa từng nghe nói qua!

Hơn nữa trời đang mưa to, hỏa súng rất khó dùng, nhánh viện quân này là giao thủ với tặc quân tại khu vực trống trải, căn bản không có chỗ che mưa, họ sử dụng hỏa súng thế nào được?

Mã Tường Lân nhịn không được quay đầu nhìn về phía một bộ hạ của mình, đó là một hỏa súng binh, cầm trên tay Tam nhãn thần súng.

Trông thấy thủ lĩnh nhà mình nhìn qua, vẻ mặt hỏa súng binh kia xấu hổ lắc đầu.

Mã Tường Lân: "Mặc kệ đi! Mặc kệ nó là lộ viện quân nào, giúp chúng ta đánh lùi tặc quân, chính là viện quân tốt, truyền

lệnh toàn quân, chuẩn bị ra ngoài xung phong một đợt, tiếp ứng viện quân vào thành."

Bạch Can binh: "Tuân lệnh!"

Xuyên trung Bạch Can binh nổi danh thiên hạ, lập tức hành động.

Vũ khí chủ lực của Bạch Can binh, đương nhiên là chính là bạch can.

Đây là một loại trường thương làm từ cây bạch lạp, cán thương có màu trắng đặc biệt, mũi thương có móc, có thể đâm, cũng có thể móc lấy kẻ địch để kéo lại, tại đuôi thương có một thiết hoàn để tăng trọng lượng cho đuôi thương, có thể sử dụng như búa đập.

Khi cần thiết, móc ở mũi thương có thể móc lấy thiết hoàn ở đuôi một cây thương khác, như vậy là có thể nối liền vài cây trường thương lại, dùng để leo lên vách núi, thích hợp tác chiến tại vùng núi.

Bằng vào vũ khí đặc biệt này, Bạch Can binh danh dương thiên hạ.

Mã Tường Lân xoay người leo lên bạch mã của mình, bộ ngân giáp trên người bắn ngược lại bọt nước, thoạt nhìn còn oai phong hơn Phiên Sơn Diêu ba phần. Gã quay đầu nói với Trương Phượng Nghỉ: "Nàng phụ trách chỉ huy." Trương Phượng Nghỉ: "Huynh giao chỉ huy cho ta?"

"Ha ha ha!" Mã Tường Lân: "Chỉ huy binh sĩ quá phiền phức, không thích hợp với ta, ta không cần chỉ huy đâu."

Nói xong, gã kẹp lấy bụng ngựa, tiên phong lao ra khỏi huyện Bồ.

Trương Phượng Nghi lắc đầu, lớn tiếng hạ lệnh: "Bạch Can binh, đuổi theo chủ tướng của các ngươi."

Hai nghìn Bạch Can binh, tay cầm bạch can, hùng hổ xông ra khỏi huyện Bồ.

Cùng lúc đó.

Trình Húc lại đang hành hung tặc quân.

Binh sĩ sử dụng súng trường Chassepot đã tản ra từ sớm, áp dụng hình thức tiểu đội, triển khai trong một phạm vi lớn, áp dụng phương thức bắn tự do đả kích tặc quân.

Mà lượng lớn hỏa súng binh nòng xoắn thì đội nón tre lớn, hỏa súng có trang bị hộp chống mưa. Họ vây quanh bên người Trình Húc, đang vẻ mặt xấu hổ nạp đạn.

Họ muốn nạp hỏa dược vào rất cật lực, trước tiên dùng nón che mưa, lại thu hỏa súng đến phía dưới nón tre, dựng thẳng hỏa súng lên, miệng súng hướng lên trời, sau đó dọn cặn hỏa dược, lại lấy ra bao hỏa dược định mức đổ vào nòng súng, nén chặt...

Một đám binh sĩ vừa thao tác, vừa miệng đầy cằn nhằn: "Hòa giáo viên, lúc nào chúng tôi mới có thể thay toàn bộ bằng súng trường Chassepot?"

Trình Húc không để ý đến họ, gã đang tìm thái nãi nãi, khắp nơi trên chiến trường đều không tìm thấy khuôn mặt thái nãi nãi, như vậy cảm giác mới an tâm.

Lão Nam Phong lại cười ha ha: "Vũ khí tốt đương nhiên cho lão binh dùng, đám tân binh các ngươi trước tiên chơi cho giỏi điểu súng nòng xoắn đi."

Binh sĩ vẻ mặt cầu xin: "Tân binh nên bị khi dễ sao? Súng trường Chassepot đều bắn bốn phát rồi, ta vừa mới nạp vào phát

thứ hai."

Lão Nam Phong: "Con mẹ nó đứa nào nói với ngươi tân binh không nên bị khi dễ? Năm đó khi lão tử vừa mới nhập ngũ cũng bị người ta khi dễ như thường."

Mọi người im lặng.

Lão Nam Phong lại nói: "Thật ra các ngươi cầm súng trường ngươi bò lên cao bao nhiêu, chung quy sẽ có người càng cao hơn ngươi, bằng không, tại sao luôn có người muốn làm hoàng đế chứ? Nhưng mà cho dù lên làm hoàng đế rồi, cũng vẫn bị Kiến Nô khi dễ, ha ha ha ha."

Mọi người chỉ biết câm nín.

Lão Nam Phong cười vô cùng thoải mái, vung tay lên, thuần thục nhét một viên đạn giấy vào nòng súng của súng trường Chassepot, sau đó lại tiện tay bắn "đoàng" một phát về phía trước, bắn không trúng hắn cũng không thèm để ý, thậm chí cũng không thèm nhìn bên kia lấy một cái, trên tay vừa nạp vào phát tiếp theo, vừa nói với các tân binh: "Khi đánh trận, đừng suy nghĩ vũ khí trên tay tốt hay không, công bằng hay không, mặc kệ trên tay ngươi là cái gì, ngươi đều phải tin tưởng nó, tận lực phát huy ra toàn bộ uy lực của nó, mới có thể giữ được cái mạng của mình, bằng không thì, hắc hắc."

Nói xong câu đó, hắn đã nạp xong một viên đạn, lại bắn về đối thủ phía trước, bắn "đoàng" một phát, vẫn không nhìn.

Các binh sĩ toát mồ hôi, nghĩ thầm: Lão Nam Phong tướng quân là đang lãng phí đạn sao? Mắt không nhìn phía trước, bắn lung tung sao?

Đang nghĩ tới đây, bọn họ liền phát hiện, Lão Nam Phong đã đình chỉ thuyết giáo, mà "ồ" một tiếng: "Tướng quân của triều đình

xông ra rồi."

Hắn rõ ràng mắt nhìn các tân binh, nhưng chuyện gì xảy ra trên chiến trường vẫn thấy rõ ràng.

Mấy tân binh giờ mới hiểu được, Lão Nam Phong tướng quân này mắt nhìn lục lộ, tai nghe bát phương.

Họ vội vàng nhìn về phía trước, quả nhiên, quan binh triều đình từ trong thành huyện Bồ đã xông ra, viên đại tướng dẫn đầu cưỡi bạch mã, mặc ngân khải, che một mắt nhưng vẫn oai phong lẫm liệt, cảm giác tương tự như Tây Lương Cẩm Mã Siêu.

Bạch mã tung vó hí dài, xông về phía trước, Bạch Can thương trong tay tướng quân kia múa ra thương ảnh khắp bầu trời, lưu khấu chỉ vừa đối mặt với gã đã bị chọc ngã xuống đất.

Lão Nam Phong: "Chậc! Ta tưởng là ai chứ, kết quả là Thạch Trụ thổ ty, Tiểu Mã Siêu Mã Tường Lân."

Các binh sĩ: "Tướng quân cũng biết hắn?"

Lão Nam Phong cười lắc đầu: "Không biết, nhưng loại phong cách đánh trận này, liếc mắt là có thể nhận ra. Ta nói với các ngươi, đánh trận thời nay, tướng quân còn có thể xông vào trước cả binh sĩ, một bàn tay cũng đếm được, cũng chỉ có Hạ Nhân Long Hạ điên, Tiểu Mã Siêu Mã chúng ta thôi, ha ha ha ha."

Trình Húc lúc này vẫn đang tìm thái nãi nãi cũng lên tiếng: "Đánh trận như vậy không được, nếu bản thân tướng quân xung phong hãm trận, ai tới chỉ huy? Vạn nhất tướng quân không cẩn thận chết hoặc là bị thương, vậy quân đội chẳng phải phế đi? Cho nên, loại phong cách đánh trận này, thật ra là đấu pháp rất không có trách nhiệm đối với bản thân và cả nhánh quân đội."

Mọi người nghe vậy, trong lòng đều nghĩ: Hòa giáo viên lại mượn cớ cho hành vi sợ chết của mình rồi.

Hỏa súng trong tay Lão Nam Phong lại nạp đạn xong, nhưng lần này hắn không khai hỏa nữa, mà vẫn duy trì trạng thái nạp đạn xong, buông nòng súng xuống, chỉ vào mặt đất, sau đó quay về Mã Tường Lân hét lớn: "Đồ ngu xuẩn nhà ngươi, cái loại mọc thịt trong não, mau cút đi, đừng chạy lung tung trên chiến trường, trở ngại hỏa súng binh bọn ta bắn. Nếu ngộ thương ngươi, tự ngươi chịu trách nhiệm đấy?"

Chương 559: Cơm tối không thể ăn thịt buổi trưa

Chương 559: Cơm tối không thể ăn thịt buổi trưa

Lão Nam Phong quay về Mã Tường Lân tức giận chửi một hồi, nhưng cũng không có tác dụng gì.

Trên chiến trường âm thanh hoả súng, tiếng la giết, còn cộng thêm cả tiếng mưa to, những âm thanh này trộn lẫn với nhau, tiếng chửi chút xíu đó của Lão Nam Phong có tác dụng chó gì.

Mã Tường Lân căn bản không nghe thấy, gã tiếp tục đơn thương độc mã, tung hoành tới lui trong trận địa địch, oai phong lẫm liệt, từ "Cẩm" trong Tây Lương Cẩm Mã Siêu đó cũng không phải khoác lác, chính là dùng để hình dung Mã Siêu đẹp trai oai phong.

Mà Mã Tường Lân được xưng "Tiểu Mã Siêu", vậy nhất định phải đẹp rồi, độc nhãn cũng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp của gã.

"Oai phong cái con bà ngươi." Lão Nam Phong cầm lấy hỏa súng lại muốn bắn.

Trình Húc lại đè lấy hỏa súng của hắn: "Đừng bắn, nhìn xem Xuyên trung Bạch Can binh đánh trận cũng tốt, tri dĩ tri bỉ mà."

Lão Nam Phong nghe được cái từ "bỉ" này, trong lòng mấp máy, đúng rồi, chúng ta cũng không phải quan binh chân chính, bộ mặt của thôn Cao Gia ta sớm muộn gì cũng phải tự mình lấy thiên hạ, triều đình và chúng ta không phải là người cùng đường, đó không phải là "bỉ" sao?

Lão Nam Phong nhếch môi, cười hắc hắc một tiếng: "Hay là, dứt khoát thừa dịp loạn, cho Mã Tường Lân một phát đi luôn, 'Bỉ' liền thiếu một viên đại tướng, hơn nữa trong hỗn chiến, ai cũng không thể nói chúng ta là cố ý."

Trình Húc lắc đầu: "Tiểu Mã Siêu này xưa nay không làm việc gì xấu, Thiên Tôn sẽ không cho phép giết người như vậy."

Lão Nam Phong cũng không ý kiến nữa.

Trình Húc lớn tiếng hạ lệnh: "Toàn quân đình chỉ xạ kích, Ky Binh doanh có thể chuẩn bị đánh chó rơi xuống nước rồi."

Tạo Oanh lắc đầu thở dài: "Trước đây, ky binh đều dùng để tiên phong, chỉ có ở thôn Cao Gia chúng ta, là đem ky binh dùng để đánh chó rơi xuống nước."

Khi mọi người nói đến điểm này, Bạch Can binh đã giao chiến cùng tặc quân.

Mã Tường Lân một mình cưỡi chiến mã, chạy loạn trong trận địa địch, căn bản không quản phía sau, mà chỉ huy của Bạch Can binh là một nữ tử t+iZÝna mao bình thizồồng thoa† nhìn có chú† hào sảna mắc môt thân quân trang.

Bạch Can binh dưới sự chỉ huy của nàng đánh cũng rất có bài bản.

Bạch Can thương hàng trước tựa như một rừng thương, đâm loạn về phía tặc quân, đâm trúng còn móc lại về phía sau, kéo chúng ngã xuống đất, trường thương của Bạch Can binh hàng sau thì đâm xuyên qua khe hàng trước, đâm về phía quân địch tới gần.

Tặc quân vừa mới bị hỏa súng đánh toang sĩ khí, vốn đang ở trạng thái tán loạn, bị Bạch Can thương trận như vậy bắt được, hoàn toàn không có dũng khí chống lại, bị đâm cho kêu thảm thiết liên tục.

Tặc khấu bị kẹp ở giữa dân đoàn thôn Cao Gia và Bạch Can binh, sợ quá đành phải tản ra, bỏ chạy về hai bên.

Nhưng chúng tản ra chạy về hai bên cũng không thoát, đội ky binh của Tạo Oanh lập tức phi ngựa chạy tới, đuổi theo tặc binh chém loạn một trận, đã chém chết không ít người đang bỏ chạy, kêu cha gọi mẹ.

Một hồi lâu sau, tất cả tặc quân đã tan rã.

Dân đoàn và Bạch Can binh cuối cùng cũng tụ họp lại với nhau.

Mã Tường Lân chạy tới phía trước dân đoàn, đảo mắt qua bên này, rốt cuộc lần này đã nhìn rõ, trong đội ngũ có một lá cờ dựng thẳng, phía trên viết một chữ "Hình" to, bên cạnh còn có hàng chữ nhỏ "thủ bị Bồ Châu".

Mã Tường Lân ôm thương nói: "Đội ngũ tới là của thủ bị Bồ Châu Hình tướng quân sao?"

Hình Hồng Lang đánh ngựa ra khỏi hàng: "Chính là lão nương."

Mã Tường Lân nhìn thấy đối phương là một viên nữ tướng, cũng không khỏi ngẩn người: ơ, triều đình còn có nữ tướng ngoại trừ mẹ và vợ ta?

Hình Hồng Lang thấy vẻ mặt gã cổ quái, còn tưởng rằng gã biết thân phận của mình, nói lầm bầm: "Nhìn cái gì vậy? Vẻ mặt của ngươi, là khinh thường thương nhân muối sao?"

Mã Tường Lân: "Hả, cô là thương nhân muối?"

Thì ra căn bản gã không biết lai lịch của thủ bị Bồ Châu Hình tướng quân này, dù sao Hình Hồng Lang mới được Dương Hạc "chiêu an" không bao lâu, khi đó tốc độ truyền tin tức lại chậm, công văn của triều đình lại phát đi lung tung hết.

Coi như là quan địa phương cũng có khả năng không rõ biến động nhân sự của huyện bên cạnh, càng đừng nói đến tướng quân xuất chỉnh bên ngoài.

Hình Hồng Lang thuận miệng tự giới thiệu hai câu, Mã Tường Lân thế nhưng lại từng gia nhập quân của Vương Gia Dận, gần đây mới nương nhờ vào triều đình.

Nghĩ tới đây, trong lòng gã cũng không khỏi thất kinh: Cũng may nữ nhân này nương nhờ vào triều đình, hiện tại là phe mình, nếu như vẫn còn ở bên lưu khấu, nhánh quân này của ta sẽ phải toàn quân bị diệt trong trận chiến này rồi.

"Hình tướng quân thực lực không tầm thường." Mã Tường Lân ôm quyền: "Bản tướng quân cực kỳ kính phục."

"Không dám không dám." Hình Hồng Lang cũng thuận miệng nói đùa: "Thảo nào huyện Bồ có thể đứng vững trước vây công mấy ngày của tặc quân, thì ra là có Xuyên trung Bạch Can binh nổi tiếng thiên hạ đóng ở đây."

Mọi người trao đổi một cái mã thí, ra xã hội làm việc chính là mượt mà như thế, sau đó mới bắt đầu đi vào chủ đề chính.

Dân đoàn theo Mã Tường Lân đi vào trong huyện Bồ.

Lúc này mọi người mới phát hiện, huyện Bồ không có tường thành, nơi trước kia vốn là tường thành thì hiện tại chất đầy đá, gỗ, xe hư các loại lên đó, xếp thành một vòng tròn, vây quanh huyện thành ở.

Trịnh Đại Ngưu nhịn không được liền ngạc nhiên nói: "Ồ, vì sao tường thành là như thế này?"

Tạo Oanh bên cạnh thấp giọng nói: "Rất rõ ràng, thành trì này vào một năm trước từng bị lưu khấu công phá, cho nên tường thành đã bị hủy đi."

Lúc này Trịnh Đại Ngưu mới bừng tỉnh hiểu ra: "Vậy lão bách tính ở đây..."

Mã Tường Lân quay đầu, vẻ mặt nặng nề: "Lão bách tính ở đây rất thảm, năm ngoái gần như có phân nửa huyện dân bị lưu khấu bức ép chạy rồi, phân nửa còn lại cũng bị cướp đến nỗi nhà chỉ có bốn bức tường, thật vất vả mất thời gian một năm mới khôi phục một chút, không ngờ năm nay lưu khấu lại tới, hiện tại trong thành... ài."

Mọi người trầm mặc.

Đúng lúc này, con rối Thiên Tôn ngồi trên vai Cao Sơ Ngũ hơi giật giật, dùng giọng nói rất nhỏ nói bên tai Cao Sơ Ngũ: "Đưa quân lương của chúng ta cho lão bách tính trong thành một ít đi."

Cao Sơ Ngũ: "Tuân lệnh."

Mã Tường Lân quay đầu: "Ngươi đang nói tuân lệnh với ai?"

Cao Sơ Ngũ nhếch môi: "Ông trời."

Mã Tường Lân liếc mắt liền nhìn ra, đó là một tên ngốc, bỏ đi, không Đoàn người đi qua tường thành đổ nát, đi vào bên trong thành, chỉ thấy nhà cửa trong thành mười gian chỉ còn năm, quả nhiên nhân khẩu đã bị bức ép đi phân nửa, phân nửa còn lại thì mặt mày xanh xao, gầy trơ cả xương.

"Thạch Trụ Thổ Gia tộc chúng tôi cũng không giàu có, binh lương khi vào kinh cần vương đều là tự mình kiếm, thật sự là không dư dả, ta cũng giúp được bọn họ, ài."

Hắn vừa dứt lời, liền thấy Cao Sơ Ngũ ngồi xổm xuống bên cạnh một đứa bé đói đến mức gầy giơ xương, đưa tay lấy từ trong người ra một hộp gỗ nhỏ rồi đưa vào trong tay đứa bé: "Lại đây, hài tử, cái này cho ngươi ăn."

Đứa bé vẻ mặt ngỡ ngàng nhận lấy cái hộp, mở nắp ra, sau đó liền phát hiện, trong hộp có một miếng thịt cổ quái, hình vuông, nhìn không ra là thịt từ bộ vị nào trên thân con heo.

Cao Sơ Ngũ nhếch miệng cười nói: "Cái này là thịt buổi trưa, ăn rất ngon, hơn nữa làm cũng đơn giản, chỉ cần hâm nóng một chút là được."

Đứa bé ngẩng đầu nhìn bầu trời: "Thế nhưng hiện tại đã hoàng hôn, chỉ có thể ăn cơm tối, thịt buổi trưa này phải để tới buổi trưa ngày mai ăn sao?"

Cao Sơ Ngũ: "Oa, ngươi là một thiên tài, nói y chang như ta khi lần đầu tiên nhận được miếng thịt này."

Mọi người cùng nhau ôm mặt, đây là tên ngốc, không phải thiên tài.

Chương 560: Chạy tới bên bờ Hoàng Hà là được

Chương 560: Chạy tới bên bờ Hoàng Hà là được

Đứa bé được Cao Sơ Ngũ chỉ điểm, bỏ miếng thịt buổi trưa vào trong cái nồi đang nấu nước sôi bên cạnh, trong thành hiện tại khắp nơi đều là nồi nấu nước sôi, đây là vì ứng phó tặc quân công thành, các lão bách tính chỉ cần vừa nhìn thấy sắp đánh trận, liền lập tức bắt đầu nấu nước.

Nếu như tặc quân công tường thành tạm thời kia, họ sẽ dùng nước sôi hắt, giúp đỡ Bạch Can binh thủ thành.

Đứa bé nhúng miếng thịt vào trong nồi nước sôi, qua không bao lâu, Cao Sơ Ngũ liền cười: "Được rồi! Được rồi! Có thể vớt lên rồi."

Đứa bé cầm hai cây đũa tre muốn gắp thịt lên, nhưng nó gắp mãi mà không được, Cao Sơ Ngũ liền giành lấy đũa rồi cắm vào miếng thịt, sau đó cầm lên.

Đứa bé: "A, thịt này có vẻ rất mềm."

Nó đưa miếng thịt đến bên mép, thổi thổi, cắn xuống một miếng, sau đó vẻ mặt trong nháy mắt có thể nói cực kỳ đặc sắc.

Ngon! Quá ngon!

Đứa bé cả đời này chưa từng được ăn thứ ngon như vậy.

Nó không nói một lời nào, chỉ vùi đầu cắn nhồm nhoàm miếng thịt, mặc dù nó không nói một chữ, nhưng thứ này ăn ngon thế

nào thì đều đã viết trên mặt rõ ràng.

Lão bách tính khác bên cạnh không giấu nổi ánh mắt ước ao đố kị, không ít người ôm cái bụng của mình, tưởng tượng một chút mình cũng đang ăn món ngon gì đó.

Trịnh Đại Ngưu bên cạnh cũng sờ bụng: "Ôi, nhìn ta cũng muốn ăn rồi."

Cao Sơ Ngũ: "Đây là quân lương, Đại Ngưu ngươi cũng có mà."

Trịnh Đại Ngưu: "Mới ra binh doanh đã ăn hết rồi."

Mọi người cạn lời.

Tạo Oanh lặng lẽ kéo Trịnh Đại Ngưu một cái, nhét vào trong tay hắn một miếng thịt buổi trưa.

Mã Tường Lân không chú ý tới vẻ mặt của mấy tướng lĩnh dân đoàn, ánh mắt của gã rơi vào trên người các lão bách tính, không khỏi khẽ thở dài, nghĩ thầm: Kẻ có tiền khi tâm tình tốt, tùy ý bố thí cho người nghèo một miếng thịt, là có thể khiến người nghèo cảm động như vậy rồi, thế nhưng cái này cũng chả có tác dụng gì. Đang nghĩ tới đây, lại thấy Cao Sơ Ngũ sờ sờ đầu của đứa bé kia, đứng dậy, nói bên tai Hình Hồng Lang cái gì đó.

Sau đó Hình Hồng Lang lớn tiếng nói: "Thiên Tôn có lệnh, đem quân lương của chúng ta chia cho các lão bách tính một nửa."

Vừa nói ra những lời này, Mã Tường Lân liền kinh hãi.

Chỉ thấy hơn 4000 binh sĩ phía sau Hình Hồng Lang đều mở bọc hành lý, lấy ra binh lương của mình.

Khi binh sĩ thôn Cao Gia xuất chinh sẽ tùy thân mang theo mấy ngày binh lương.

Những binh lương này vừa có chay có mặn, mỗi người có hai

hộp thịt buổi trưa, một túi gạo đã phơi nắng rất khô rất khô, một cái bánh nướng to, mấy miếng bánh khô kỳ lạ.

Trong đó hạt gạo khô và bánh nướng, lấy kỹ thuật của bản thân thôn Cao Gia đã làm được, cũng là lương thực các binh sĩ bình thường mang theo khi hành quân đánh trận.

Mà thịt buổi trưa và bánh quy khô kỳ lạ kia, chính là do Lý Đạo Huyền "ban thưởng".

Hơn 4000 binh sĩ, lấy ra quân lương của mình, một chia thành hai, sau đó cất đi một phần trong đó, một phần còn lại thì thống nhất giao lên.

Hình Hồng Lang giao một nửa số quân lương này cho Cao Sơ Ngũ bên cạnh: "Sơ Ngũ, Thiên Tôn hạ lệnh đối với huynh, cho nên sẽ do huynh phân phát số lương thực này cho lão bách tính trong thành đi."

Cao Sơ Ngũ nhếch miệng cười: "Hắc hắc, ta chia cái này chính là sở trường, năm đó chia đồ ăn trong thôn Cao Gia, thôn trưởng toàn giao cho ta không đó."

Mọi người cười: "Đó là bởi vì ngươi ngốc, người ngốc sẽ không tham ôm

Cao Sơ Ngũ: "A, tham ô làm gì? Để bị Thiên Tôn đập chết sao?"

Mọi người cười to.

Mã Tường Lân ở bên cạnh nhìn, đám người này không ngờ thật sự bắt đầu phát lương cho lão bách tính, thịt buổi trưa ăn ngon kia, bánh khô kỳ lạ, cứ như vậy đơn giản giao cho lão bách tính, lông mày lại không nhăn lấy một cái.

Lão bách tính nhận được lương thực liền hoan hô nhảy nhót, cả toà thành đều náo nhiệt hẳn lên.

Mã Tường Lân nhịn không được thấp giọng nói: "Các ngươi có nhầm ngươi làm sao duy trì? Kế tiếp còn không biết phải đánh với lưu khấu bao lâu nữa."

Hình Hồng Lang cười nói: "Mã tướng quân suy nghĩ nhiều rồi, ta xem qua bản đồ, từ huyện Bồ đi về hướng tây, 50 dặm là huyện Đại Ninh, lại đi 50 dặm chính là bờ Hoàng Hà. Nói cách khác, từ nơi này đến Hoàng Hà, gần 100 dặm."

Mã Tường Lân: "Đúng vậy, bên bờ Hoàng Hà thì làm sao?"

Hình Hồng Lang: "Quân lương còn lại của chúng tôi, chỉ cần có thể đi tới bên bờ Hoàng Hà là đủ rồi."

Mã Tường Lân hỏi chấm?

Điều này thật sự khó hiểu!

Tuy nhiên, thê tử gã Trương Phượng Nghỉ lại lập tức hiểu ngay: "Họ có đội thuyền, có thể tiếp tế lương thực bên bờ Hoàng Hà."

Mã Tường Lân bừng tỉnh hiểu ra, thế nhưng lập tức lại ngẩn người: "Năng lực thuyền vận của triều đình tại thượng du Hoàng Hà rất yếu, thậm chí có thể nói hầu như không có, chỉ có thể dựa vào lực lượng vận tải của dân gian, mà chút lực vận tải đó của dân gian, có thể chèo chống cho hậu cần của mấy nghìn binh sĩ sao?"

Phượng Nghỉ đè thấp giọng nói: "Cô ấy tự giới thiệu là thương nhân muối mà, thương nhân muối toàn chơi buôn lậu, nói không chừng thật sự có nhiều thuyền dân để dùng."

Lúc này Mã Tường Lân mới hiểu, phải thôi, thương nhân muối mà. Nghe nói thực lực của thương nhân muối Sơn Tây cũng chỉ yếu hơn Tấn thương một chút, đều là mấy nhân vật độc ác, hiện tại xem ra, nàng hung ác là thật, mấy nghìn cây hoả súng vừa lấy ra... hù chết người.

Nghĩ tới đây, Mã Tường Lân lại có nghỉ vấn mới.

"Đúng rồi, Hình tướng quân, hỏa súng của các người, làm sao có thể dùng trong mưa được?"

Hình Hồng Lang không muốn trả lời vấn đề này, có ý định giấu giếm.

Nhưng con rối Thiên Tôn trên vai Cao Sơ Ngũ lại thấp giọng nói: "Có thể nói cho hắn."

Hình Hồng Lang thầm lấy làm lạ: xem ra Thiên Tôn không xem Bạch Can binh trở thành quân địch.

Thật ra hiện tại nàng từ từ xem cũng hiểu, nếu như là văn võ quan viên yêu nước, không giở trò, Thiên Tôn chưa từng xem là quân địch, nói cách khác, đây toàn là mục tiêu sau này thôn Cao Gia có thể tranh thủ, thu Đã như vậy thì nói thôi.

Hình Hồng Lang gọi một tên lính điểu súng nòng xoắn tới.

Cây súng này nhìn từ bên ngoài là không thấy rãnh nòng súng, cho nên thoạt nhìn cũng như điểu súng bình thường, không tính là trang bị hiếm lạ. Trong quân của Mã Tường Lân cũng có mấy cây, chỉ là không được quy mô.

Súng binh kia trước tiên dùng nón che, nạp đạn dược cho điểu súng xong, sau đó lấy ra một cái hộp gỗ, rắc một tiếng chụp lên vị trí cơ quan của hỏa súng, sau đó mới giơ nó lên.

Mã Tường Lân vừa nhìn thì đã hiểu: "Ồ, thì ra hộp gỗ này là để che mưa, đồ vật này thật thú vị."

Gã đột nhiên lại nghĩ tới cái gì: "Biên quân Liêu Đông không thích dùng điểu súng, bởi vì Liêu Đông gió lớn, gió sẽ thổi bay dẫn dược, thế nhưng, nếu như cũng trang bị cho điểu súng của biên quân Liêu Đông một cái hộp gỗ như vậy, chẳng phải nó cũng có

thể ngăn cản gió?"

Mã Tường Lân thoáng cái trở nên kích động: "Thứ này rất nhỏ, tác dụng lại rất lớn a, Hình tướng quân, sao ngài không đem phát minh này của mình đăng báo triều đình, để cho biên quân Liêu Đông chế tạo sử dụng số lượng lớn, vậy khi chúng ta đối phó Kiến Nô sẽ thuận tiện hơn nhiều rồi."

Hình Hồng Lang mỉm cười nhìn thoáng qua con rối Thiên Tôn, thấy Thiên Tôn hơi gật đầu, nàng liền quay đầu cười nói: "Nếu như có thể giúp được biên quân đối phó Kiến Nô, vậy ta sẽ giao nộp lên thử xem."

Chương 561: Hắc đạo có Vương Nhị, bạch đạo có Trình Húc

Chương 561: Hắc đạo có Vương Nhị, bạch đạo có Trình Húc

Lão bách tính trong Huyện Bồ nổi lửa nấu cơm, khắp nơi đều bay lên khói bếp.

Mưa vẫn còn đang rơi, trong lòng họ lại không sợ nữa.

Có lượng lớn quan binh tới đây, những quan binh này còn không ức hiếp lương dân, trái lại chia quân lương cho họ ăn, cái này rơi vào trên người nào mà không vui mừng.

Tất cả mọi người đang rất vui vẻ nấu cơm, hương vị của thịt buổi trưa tràn ngập khắp nơi.

Một cái hộp thịt buổi trưa nho nhỏ, các lão bách tính không nỡ ăn hết trong một bữa. Họ đem miếng thịt hình vuông cắt ra từng miệng nhỏ, làm thành thịt băm rồi trộn nấu với cháo, sau đó liền biến thành một bát lại một bát "cháo thịt băm", đúng rồi, còn phải thêm rau dại, rau sam, tề thái các loại...

Nấu như vậy, người thường cũng không cảm thấy có cái gì tốt.

Có một người lại không chịu nổi.

Con rối Thiên Tôn ở trên vai Cao Sơ Ngũ lại làm lộp cộp tỏ ra khó chịu: "Có nhầm không vậy? Ăn còn ngon hơn ta nữa."

Cao Sơ Ngũ "a" một tiếng: "Những món ăn dân dã ở thế gian, sao có thể ngon bằng của Thiên Tôn được?"

Con rối Thiên Tôn vươn hai cánh tay bằng gỗ ra, năm ngón tay mở rộng, lòng bàn tay hướng trời, huyết lệ lên án: "Những món ăn này, ở trên đã rất khó kiếm được rồi."

Cao Sơ Ngũ nghĩ thầm: Thì ra là thế! Khẳng định tiên giới chỉ mọc tiên quả, đương nhiên sẽ không có rau dại rồi. Thiên Tôn đã ăn ngán tiên quả, thỉnh thoảng muốn ăn mấy thứ dân dã.

Ngay khi họ làm ầm ĩ, tặc quân ngoài thành đã bắt đầu lui về hướng tây bắc.

Tử Kim Lương đã phát hiện, nhóm quan binh mới tới này rất mạnh, mấy nghìn cây hỏa súng, còn có thể sử dụng trong trời mưa to, quá đáng sợ. Chúng cũng không phải là nhất định muốn cùng quan binh liều sống liều chết, đụng phải quan binh cường đại thì bỏ chạy thôi.

Mã Tường Lân bò lên trên chỗ cao, nhìn đám lưu khấu trong trời mưa to càng đi càng xa, cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Gã bị vây tại rốt cuộc lui, tâm tình cũng nhẹ nhõm hơn không ít.

Gã từ chỗ cao bò xuống, quay về Hình Hồng Lang nói: "Hình tướng quân, hiện tại tặc quân đã lui về huyện Đại Ninh ở phía tây, chúng ta phải làm gì?"

Hình Hồng Lang: "Mã tướng quân cho rằng thế nào?"

Mã Tường Lân rất nghiêm túc suy nghĩ: "Quân ta lương thực đã rất cấp bách, nếu Hình tướng quân không tới, ta vốn dự định lui về phủ Bình Dương, sau khi tiếp tế quân lương sẽ tiếp tục truy kích tặc quân, nhưng Hình tướng quân tới rồi, tình huống đã khác, nghe Hình tướng quân nói, đến bờ Hoàng Hà phía tây là có quân lương tiếp tế rồi? Vậy ta mặt dày, tiếp tục hướng tây truy kích tặc quân, trước tiên cứu huyện Đại Ninh, lại đến bên bờ Hoàng Hà... rồi..."

Hình Hồng Lang cười hắc hắc: "Đó chính là lương thực của bản thân ta, ngươi cũng muốn chia sao?"

Mã Tường Lân có chút xấu hổ, nhưng lập tức phấn chấn: "Ta biết phân chia quân lương của cô có vẻ không tốt lắm, nhưng nếu như ta trở lại phủ Bình Dương tìm quan địa phương đòi lương, vừa đi vừa về trì hoãn thời gian. Mà huyện Đại Ninh đã bị tặc quân công phá một ngày đêm, nhanh chóng cứu viện, mới có thể trợ giúp lão bách tính sớm thoát khổ hải. Vậy ta liền mặt dày, ở đây mượn Hình tướng quân chút lương thảo, thế nào?"

Thì ra là như thế sao?

Hình Hồng Lang thầm nghĩ: Người này cũng được! Thảo nào Thiên Tôn nói có thể dạy hắn làm hộp trúc che mưa.

Lấy tác phong của thôn Cao Gia, được ương nhiên sẽ không để ý cho Mã Tường Lân mượn lương thực.

Hình Hồng Lang gật đầu: "Được, vậy quyết định như thế đi."

Mã Tường Lân liền mừng rỡ: Hán hạn mấy năm, muốn mượn chút lương thực là rất khó khăn. Bạch Can binh vào kinh cần vương đều là tự dự trù lương thảo. Ta còn tưởng rằng tìm Hình Hồng Lang mượn lương sẽ phải tốn nước bọt một phen, không ngờ vừa mở miệng, người ta liền cho.

Đây thật đúng là người tốt!

Mã Tường Lân đột nhiên có chút nghi hoặc: "Hình tướng quân, ta thấy bản tính của cô hào sảng đại nghĩa, lại yêu mến lão bách tính, người tốt như cô, vì sao lúc trước muốn tạo phản?"

Hình Hồng Lang cười ha ha: "Người tốt sẽ không thể tạo phản sao?"

Mã Tường Lân: "Ta cho rằng sẽ không." Mã tướng quân, lúc

trước vì sao ngươi tạo phản."

Lão Nam Phong nhếch miệng cười: "Ta vốn là biên quân Cố Nguyên, thế nhưng triều đình ba năm chưa phát quân lương cho ta. Thủ lĩnh Lương thiên hộ của ta, liền dẫn theo bọn ta tạo phản, nói muốn đi Tây An đòi lại quân lương triều đình thiếu nợ bọn ta."

Mã Tường Lân giật mình.

Hình Hồng Lang lại duỗi tay chỉ vào Trình Húc: "Ngươi tới nói cho hắn vì sao ngươi tạo phản."

Trình Húc che mặt, nhưng trong ánh mắt lại có vẻ xấu hổ: "Ta vẫn là không nói đi, chuyện của ta nói ra, không tốt lắm."

Hình Hồng Lang cười: "Thật ra cũng không gì không thể nói, ngươi che mặt, mọi người cũng biết khẳng định ngươi có chuyện cũ không thể nói, nhưng hiện tại ngươi đã được chiêu an 'cùng ta', trước đây cho dù có tội lỗi lớn thế nào, đều đã bị rửa sạch khi 'nhận chiêu an' rồi."

Trình Húc: "Ơ?"

Trước đây gã vẫn không nghĩ tới vấn đề này, được Hình Hồng Lang nhắc nhở, gã mới đột nhiên hiểu được, hiện tại cho dù gã tháo xuống khăn che mặt, cho thấy thân phận, cũng không có vấn đề gì rồi. Cẩm Y Vệ sẽ không trở lại tìm gã kiếm chuyện nữa, bởi vì gã là "lưu khấu được chiêu an", có đặc xá trong người.

"Ha ha ha ha!" Trình Húc đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả, đưa tay nắm lấy khăn che mặt của mình, xoát một cái xé xuống, quay về Mã Tường Lân nói: "Ta vốn là tuần kiểm, hối hả ngược xuôi, liều mạng tiễu phi, dốc hết sức bảo đảm khu vực quản hạt của mình an bình, nhưng bởi vì ôm bắp đùi của Yêm đảng, bị coi thành Yêm đảng mà thu thập, triều đình phái Cẩm Y Vệ đến tiễn ta đi gặp thái nãi nãi, ta được Thiên Tôn phù hộ, cố gắng bò ra

từ địa ngục, hỏi sao không phản?"

Mã Tường Lân thất kinh: "Chiến thần Trừng Thành, Trình Húc?"

Trình Húc giật mình: "Mẹ nó, sao ngươi cũng nghe qua tên của ta?"

Mã Tường Lân: "Hiện tại lưu khấu làm loạn đến mức này, thiên hạ có ai không quan tâm đến chuyện lưu khấu? Mà ngươi là người xuất đạo cùng với Bạch Thủy Vương Nhị, năm đó hắc đạo có Vương Nhị, bạch đạo có Trình Húc, thiên hạ ai không biết?"

Trình Húc: "Ôi địt!"

Gã vội vàng ôm khăn che mặt lại: "Nổi danh quá, không thể đặc xá, không khéo hoàng đế cũng nhớ kỹ ta, vẫn là bảo trì khép mình mới tốt."

Mã Tiểờng Lân cùng Hình Hằng Lana đều nahen hono. Trình Húc nhìn trái ngó phải: "Vừa rồi những lời ta vừa nói, người nghe được chắc không nhiều lắm nhỉ? Chỉ có mấy người chúng ta phải không?"

Mấy người bên cạnh cười khổ: "Đúng vậy! Ngươi có muốn giết bọn ta giết khẩu luôn không?"

Trình Húc tức giận nói: "Đều là người một nhà, diệt khẩu cái gì? Chỉ có Tiểu Mã Siêu là người ngoài, hắc hắc, Hình Hồng Lang, Lão Nam Phong, giúp ta, ba người chúng ta liên thủ giết chết Tiểu Mã Siêu diệt khẩu."

Mã Tường Lân hoảng hồn.

Hình Hồng Lang và Lão Nam Phong lại cùng nhau cười mắng: "Đừng quậy nữa! Ngươi không biết Mã Tường Lân còn có một biệt hiệu gọi 'Triệu Tử Long' sao? Ba người chúng ta cùng lên, cũng

chưa chắc đánh thắng được."

Mã Tường Lân thấy họ cũng không có ý động thủ, thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng thầm than: Thì ra lý do họ tạo phản đều có nỗi khổ tâm nói không nên lời ở trong đó, ài! Thiên hạ này rốt cuộc là bị cái gì, một đám người tốt đều bị ép phản.

Chương 562: Bạch tiên sinh có lễ

Chương 562: Bạch tiên sinh có lễ

Nhóm của Hình Hồng Lang và Mã Tường Lân bắt đầu chuẩn bị tây tiến, tiếp tục truy kích tặc quân, giải cứu huyện Đại Ninh.

Sau khi Mã Tường Lân đã biết thân phận của Trình Húc, len lén quan sát, lúc này mới phát hiện, nhánh quân đội trước mắt, mặc dù biểu hiện ra lấy Hình Hồng Lang dẫn đầu, nhưng tổng đại tướng chân chính là Trình Húc.

Hình Hồng Lang cũng phải nghe an bài của Trình Húc mà hành sự.

Xem ra, Hình Hồng Lang chỉ là một khôi lỗi do Trình Húc đẩy ra làm mà thôi.

Thật không hổ là chiến thần Trừng Thành Trình Húc a, không chỉ đánh giỏi, mưu lược cũng là nhất lưu. Nếu như gã lộ ra thân phận Trình Húc của mình, triều đình chưa hẳn sẽ đồng ý chiêu an, bởi vì đương kim thánh thượng Chu Do Kiểm chưa bao giờ biết nhận sai, chỉ có người khác sai, không có hắn sai. Lúc trước nếu hắn đã phái ra Cẩm Y Vệ truy sát Trình Húc, vậy nhất định phải giết đến cùng, sẽ không có cửa chiêu an.

Nhưng Trình Húc đẩy Hình Hồng Lang ra để nhận chiêu an, gã lại lấy thân phận phó tướng dưới trướng Hình Hồng Lang quay về vòng tay của triều đình, thật sự là cao.

Mã Tường Lân suy nghĩ viển vông một hồi, sau khi nghỉ ngơi

xong, hai quân chuẩn bị lên đường hướng tây.

Vừa mới chuẩn bị lên đường, lại thấy các lão bách tính trong thành bu quanh tới, vẻ mặt không nỡ: "Tướng quân, nếu các người đi rồi, lưu khấu trở lại thì làm sao?"

"Huyện Bồ của chúng tôi không có tường thành, dân đoàn muốn thủ thành cũng không thủ được."

"Đúng vậy, không có mọi người, chúng tôi làm sao bây giờ?"

"Để lại một số người đóng ở đây đi."

Mọi người có vẻ khó xử, bọn họ muốn truy kích tặc quân, binh lực cũng không thể quá ít, dù sao tặc quân toàn là mười hai mươi vạn, nếu như mỗi khi qua một nơi đều phải chia binh lưu thủ, vậy sẽ không tốt lắm.

Nhưng nếu huyện Bồ này không để lại người, thật đúng là dễ bị nhóm tặc quân nhỏ quay lại vơ vét.

Đang lúc do dự bất định, đột nhiên một thám báo báo lại: "Viện quân của triều đình đã đến, là quân của tham tướng Lý Hoài." vẻ, phế vật tới rồi.

Lúc trước Lý Hoài trấn giữ phủ Bình Dương, bị Nam doanh Bát Đại Vương đánh cho ma ma cũng không nhận ra, hoàn toàn dựa vào Thạch Kiên xuất binh tương cứu, 200 hỏa súng binh dùng đấu pháp Lưỡng Đoạn Xạ Kích, cuối cùng cũng đẩy lùi Nam doanh Bát Đại Vương, thuận tiện bảo vệ được phủ Bình Dương.

Đã lâu không nghe đến cái tên Lý Hoài, không ngờ người này lại tới rồi.

Mặc dù người này sức chiến đấu không ra gì, nhưng cũng không làm việc gì xấu, không phải cái loại rác rưởi sát lương mạo công, sát hại lão bách tính, vẫn có thể dùng tạm được.

Hình Hồng Lang nói: "Đã như vậy, huyện Bồ liền giao cho tham tướng Lý Hoài cố thủ đi, hai nhóm chúng ta có thể tiếp tục tiến công rồi."

Mã Tường Lân gật đầu: "Được!"

Hai người đợi Lý Hoài một lúc, nói với hắn tình huống bên này, bảo hắn lưu thủ huyện Bồ.

Lý Hoài vừa nghe nói hắn lưu thủ, nhất thời mừng rỡ, có thể không lên tuyến đầu, đó đương nhiên là tuyệt vời nhất, lưu thủ tốt, lưu thủ diệu, lưu thủ tuyệt. Lập tức đáp ứng cái một, suất lĩnh 800 binh rác của hắn canh giữ ở huyện Bồ.

Nhóm của Hình Hồng Lang và Mã Tường Lân lúc này mới yên tâm, tiếp tục suất binh tây tiến...

Giáng Châu.

Vài ngày trước, tri châu Giáng Châu Tần Trường Thanh bị Tắc Vương chỉ huy các lão bách tính giết chết, kể cả đám đồng lõa của hắn, cũng bị các lão bách tính ồ ạt nghiền thành thịt nát, trong thành không còn tham quan ô lại, trong thời gian ngắn tiến vào trạng thái vô chính phủ.

Nếu như việc này xảy ra tại hậu thế, chỉ sợ sẽ gây ra bạo loạn, phá phách cướp bóc đủ mọi việc đều có khả năng xảy ra.

Nhưng cổ đại tự có một biện pháp ứng phó loại chuyện này, hương thân hào tộc địa phương đều là "Bảo giáp trưởng", tựa như địa vị của Bạch Diên tại Bạch gia bảo vậy, có trách nhiệm giữ gìn trị an.

- Giải thích, Bảo giáp là một số nhà hợp thành một giáp; một số giáp hợp thành một bảo; giáp có giáp trưởng; mỗi bảo có một bảo trưởng. Hết giải thích.

Nơi không có quan, họ liền lập tức trở thành quan. chính phủ vẫn có thể miễn cưỡng vận hành bình ổn.

Một hương thân tên là Mạc Tiếu Bần, phụ trách tuần phòng thành Giáng Châu, lúc này hắn đang đứng ở trên tường nam thành, ngắm nhìn sông Phần mới hồi sinh.

Nước sông Phần đã lắng vài ngày, nhưng nước sông vẫn còn rất đục, không biết còn cần bao nhiêu ngày thì nước sông mới khôi phục trong veo.

Ngư dân ở bờ sông mấy ngày nay coi như không may.

Khi Thiên Tôn mở rộng lòng sông, cá dưới sông cũng không biết là bị sợ hãi hay là bởi vì quá mức nhu nhược, không thể thích ứng với thời đại kịch biến này, chúng nó đã mai danh ẩn tích, các ngư dân thả lưới thế nào cũng không được một con.

Cũng may sau khi Tắc Vương bỗng dưng xuất hiện, phú hộ trong thành cũng "lương tâm phát hiện", hùng hồn xuất ra lương thực cứu tế lão bách tính, cuộc sống mấy ngày nay của các ngư dân cũng không bị đói bụng.

Thế nhưng Mạc Tiếu Bần biết, các ngư dân cuối cùng vẫn phải đánh bắt được cá, mới có thể duy trì sinh hoạt, chỉ dựa vào cứu tế là không được.

Đang nghĩ ngợi chuyện này, một gia đỉnh hét lớn: "Lão gia, mau nhìn kìa, mau nhìn hạ du sông Phần."

Mạc Tiếu Bần theo hướng ngón tay gia đinh nhìn qua, chỉ thấy trong màn mưa bụi, trên mặt sông có một chiếc thuyền lớn đang chạy tới, thuyền rất lớn, là cái loại thuyền chuyên dùng để chuyên chở hàng hoá, chỉ là nó cũng quá lớn, còn lớn hơn một vòng so với con thuyền lớn nhất Mạc Tiếu Bần từng thấy qua cả đời này.

Nếu Sông Phần chưa khơi thông, tuyệt đối không thể chứa

được con thuyền lớn như vậy di chuyển.

Mạc Tiếu Bần trong lòng hơi động, nghĩ tới lời nói của Thiên Tôn lần trước: Chờ vài ngày nữa, sẽ có thuyền lớn từ hạ du chạy tới, hỗ trợ các ngươi.

Hắn nghĩ tới, người khác đương nhiên cũng sẽ nghĩ tới.

Đồng thời trong lúc đó, hầu như tất cả mọi người nhìn thấy con thuyền lớn kia đều hoan hô: "Thuyền tới rồi! Thuyền lớn tới rồi! Thuyền lớn mà Thiên Tôn nói tới rồi."

"Có thuyền lớn tới hỗ trợ chúng ta rồi."

"Trên thuyền là người nào nhỉ?"

"Nhìn đầu thuyền kìa, có một bạch y nhân." mới nhìn thấy, có một nam tử trung niên bạch y thướt tha đứng trên đầu thuyền, đứng cách phía sau nam tử nửa bước là hai gia đinh, gia đỉnh đang buông dù thật lớn che trên đầu bạch y nam tử, giúp hắn che mưa.

Cho nên mặc dù mưa lớn, nhưng không ảnh hưởng tới bạch y của hắn thướt tha.

Gió sông thổi bộ y bào của hắn tung bay về phía sau, bảnh bao hết nước chấm.

Thuyền đã đến bên cạnh bến tàu bên ngoài cửa nam thành Giáng Châu, bạch y nhân kia còn lấy ra một cây quạt giấy, xoát một cái vẫy ra, lộ ra hai chữ "quân tử", tiếp theo hắn lật ngược cây quạt lại, phía sau cây quạt có một pho tượng thần tiên, chính là Đạo Huyền Thiên Tôn các lão bách tính Giáng Châu đã thấy được lần trước, ngài từ bầu trời vươn bàn tay khổng lồ giúp họ đào móc lòng sông.

Các lão bách tính đổ về phía bờ sông, hoan hô: "Quả nhiên, là người của Thiên Tôn phái tới giúp chúng ta."

"Ngài là thần sứ của Thiên Tôn phái tới sao?"

Mạc Tiếu Bần cũng đi ra nghênh đón, mang theo một nhóm hương thân bản địa, đứng ở bên bờ sông, từ xa quay về bạch y nhân kia hành lễ một cái.

Bạch y nhân xoát một cái nhảy lên, động tác mạnh mẽ, thoạt nhìn không giống như một con mọt sách, rất có ý vị văn võ song toàn, bước nhanh, tiên khí thướt tha đi tới trước mặt đám người Mạc Tiếu Bần, trước tiên hành lễ, có vẻ như rất hiểu tri thư đạt lễ.

Sau đó mới đoan chính tự giới thiệu: "Tại hạ Bạch Diên, phụng pháp chỉ của Đạo Huyền Thiên Tôn, đặc biệt tới thành Giáng Châu một chuyến, hỗ trợ các lão bách tính Giáng Châu làm giàu, cùng nhau phát triển."

Hắn vừa mới nói xong, mực nước Thiên Tôn vẽ trên mặt trái cây quạt cũng lên tiếng: "Các ngươi có thể tin tưởng hắn."

Đám người Mạc Tiếu Bần vừa thấy Thiên Tôn đã hiển linh lên tiếng rồi, đâu còn dám không tin, đồng loạt quay về Bạch Diên hành đại lễ: "Bạch tiên sinh có lễ rồi."

Chương 563: Đánh máu gà

Chương 563: Đánh máu gà

Bạch Diên có vẻ rất hưởng thụ thân phận mới "thần sứ" này của mình.

Một tới nơi này liền được mọi người hoan nghênh, đổi là ai có thể không hưởng thụ chứ?

Cây quạt trong tay vung ra, lập tức bắt đầu công việc: "Thiên Tôn có lệnh! Việc khai thác đường sông, mặc dù có lợi cho giao thông vận tải, ban ơn cho toàn bộ lão bách tính, nhưng sẽ ở trong khoảng thời gian ngắn làm thiệt hại đến sinh kế của ngư dân. Bởi vậy, Thiên Tôn đặc biệt ban thưởng lượng lớn lương thực, trợ giúp các ngư dân bản địa vượt qua cửa ải khó khăn này."

Các ngư dân bên cạnh bến tàu vừa nghe vậy, lập tức mừng rỡ, hoan hô.

Đám thủy thủ trên thuyền lập tức trở về khoang thuyền, khiêng mấy cái sọt đi ra, trong mỗi cái sọt đều chứa bao lương, một bao lương nặng hơn trăm cân, đám thủy thủ cũng không giở trò gì, trực tiếp khiêng cả bao lương lên bến tàu, lại quay sang vẫy tay với một ngư dân trên thuyền đánh cá bên cạnh: "Ngươi tới đây!"

Ngư dân kia ngờ nghệch đi qua, còn chưa rõ xảy ra chuyện gì, bao lương hơn trăm cân liền bịch một tiếng đặt lên vai hắn.

Thủy thủ nói: "Khiêng đi! Bao lương này là dùng để bồi thường tổn thất ngươi không đánh được cá."

Ngư dân trầm mặc.

Thật ra các ngư dân ở sâu trong nội tâm là có chút ủy khuất. Họ không dám trách Tắc Vương, đó chính là thần bái từ nhỏ đến lớn, thế nhưng đối với Thiên Tôn không biết từ đâu chạy tới lại trong lòng có chút bất mãn.

Đương nhiên, chỉ là âm thầm bất mãn, không ai dám nói ra.

Hiện tại cảm thụ một chút bao lương nặng nề trên vai, trong lòng có một tiếng nói đang điên cuồng gào thét: Có nhiều lương thực để ăn như vậy, ta còn bất mãn cái rắm. Ai còn dám bất mãn với Thiên Tôn, con mẹ nó ta sẽ là người đầu tiên xông lên bẻ cái đầu của hắn xuống.

"Các ngư dân, xếp hàng tới lĩnh lương đi."

Thủy thủ trên thuyền hét lên.

Trên bến tàu nhất thời một đám người bu tới, bắt đầu xếp hàng.

Tuy nhiên, Thiên Tôn mực nước trên cây quạt của Bạch Diên lại lập tức nhếch môi, cười hắc hắc: "Không phải là ngư dân, đừng tới nhận bừa, bản dân giả. Hiện tại thành thật lui ra ngoài, có thể vô tội, bị ta tự tay xách ra... vậy thì... hắc hắc hắc..."

Lời này vừa thốt ra, người xếp hàng thoắt cái giảm bớt một phần ba. Người chuồn ra từ trong đội ngũ có vẻ hết sức chật vật, bộ dạng thật giống như làm chuyện xấu bị người bắt tại hiện trường, mất mặt đến nỗi muốn tìm cái lỗ để chui vào.

Mạc Tiếu Bần thấy cảnh này, cũng không khỏi dở khóc dở cười, trong lòng âm thầm lắc đầu: Tham chút lợi nhỏ đúng không? Bị thần tiên nhìn chằm chằm, xem các ngươi có còn dám làm nữa không.

Chẳng mấy chốc, lương thực trên thuyền hàng đã được phát trên trăm bao, các ngư dân chân chính đều nhận được bồi thường, thoả mãn vô cùng.

Bạch Diên nói với đám ngư dân: "Thần thông mở rộng lòng sông của Thiên Tôn sẽ không dễ dàng kết thúc, ngài sẽ còn tiếp tục mở rộng về hướng thượng du, mà một khi đào tới thượng du, nước sông vẫn sẽ đục ngầu như trước, trong một khoảng thời gian rất dài kế tiếp, các ngươi vẫn không thể đánh cá bình thường."

Các ngư dân: "Ôi?"

Bạch Diên: "Cho nên hiện tại ta cho mọi người một cơ hội kiếm tiền mới, có ai muốn lên thuyền hàng của ta làm làm thuyền thủy thủ không? Phụ trách lái thuyền, vệ sinh trên thuyền, theo thuyền làm việc vặt, vận chuyển hàng hóa..."

Các ngư dân nghe vậy, hai mặt nhìn nhau, qua một hồi lâu mới có một người đầu lĩnh nhút nhát hỏi thăm: "Về tiền công..."

Bạch Diên: "Một tháng ba lượng bạc."

Ngay sau đó, hơn trăm cánh tay xoát xoát xoát đều giơ lên: "Ta muốn đi."

"Ta cũng muốn đi."

"Chọn ta, chọn ta đi."

Bạch Diên cười ha ha: "Không cần chọn, tất cả đều có phần, chỉ cần biết chơi thuyền, tất cả đều lấy, ta đang rất thiếu nhân tài phương diện này đấy."

Nhân tài "thuỷ quân" dự trữ của thôn Cao Gia rất thiếu, chỉ có một số thủy thủ đến từ hồ Mã Đề và bến cảng Hiệp Xuyên, thật sự có chút giật gấu vá vai. Hiện tại có được cơ hội bổ sung hơn trăm thuyền viên, đương nhiên là quá tốt rồi.

Bạch Diên vung tay lên, nhóm người này liền xem như là thu nhận toàn bê. trở lai sẽ † † bồi dưỡng là được: Kế tiếp, lực chú ý của hắn liền chuyển tới Mạc Tiếu Bần, cùng trên người một nhóm hương thân bản địa: "Các vị! Nơi đây từ xưa đến nay, chính là trọng địa nông nghiệp phải không?"

Các hương thân đều gật đầu, Mạc Tiếu Bần nói: "Đúng vậy, mặc dù bản địa tên là Giáng Châu, nhưng người địa phương chúng tôi đều gọi là Tắc Sơn, là thành trì được thành lập dưới sự bảo hộ của Tắc Vương, từ xưa đến nay, lấy nông nghiệp là chủ."

Nói đến đây, trên mặt hắn tỏ ra xấu hổ: "Thế nhưng mấy năm nay... khụ... chúng tôi ở đây đã... khụ..."

Bạch Diên thò tay ra từ dưới dù, đón mấy hạt nước mưa, mỉm cười: "Không sao ông trời đã thưởng mưa rồi, hơn nữa sông Phần đã được mở rộng, sẽ có càng nhiều nước sông hơn, kế tiếp tưới tiêu hẳn là không có vấn đề."

Mạc Tiếu Bần: "Chỉ sợ cơn mưa này chỉ là nhất thời, sau vài ngày mưa sẽ ngừng, sau đó lại tiếp tục hạn hán, ài."

Bạch Diên cười: "Việc này cũng không sao, ngươi xem cái này."

Hắn vừa nói, vừa lấy ra từ trong người một bản vẽ.

Đây là bản vẽ một cái guồng nước bằng gỗ, nước sông sẽ thúc đẩy guồng nước này xoay tròn, mà khi nó xoay tròn, đồng thời sẽ "múc" nước sông đổ vào bên trong mương.

Bạch Diên nói: "Loại guồng nước kiểu mới này, có thể dưới tình huống không có ngoại lực tham gia, không ngừng múc nước từ dưới sông lên, các ngươi chỉ cần đào sẵn mương, cho dù ông trời không ban mưa, dựa vào nước sông Phần cũng có thể phù hộ mọi người mùa màng bội thu rồi."

Mạc Tiếu Bần mừng rỡ, các hương thân cũng mừng rỡ.

Bạch Diên đưa tay khép cây quạt lại: "Guồng nước này, ít nhất cũng phải làm mấy chục cái bên cạnh con sông, dẫn nước vào mấy chục mương nước, lại từ những mương nước này chia nước đến các thôn, giúp các lão bách tính các thôn làm ruộng. Việc này phải cần rất nhiều thợ mộc, những thợ mộc trong thành vẫn phải nhờ mọi người hỗ trợ mời qua đây."

Mạc Tiếu Bần nói: "Sau khi Thường tri châu chết mấy ngày, xưởng quan doanh trong thành đã tê liệt, các tượng hộ đang lo không biết nên làm cái gì, hiện tại nếu Bạch tiên sinh đi mời thợ mộc, vậy thì có thể nói làm ít công to rồi."

Bạch Diên: "A, còn có chuyện tốt bực này."

Lần này ngay cả Thiên Tôn cũng không ngờ, sau khi kích động lão bách tính giết tri châu, làm ra trạng thái vô chính phủ, lại còn có chuyện tốt rồi.

Quả nhiên, Bạch Diên phái người đi xưởng quan phương la lên, chỉ nói một câu "có việc làm này", những tượng hộ này ngay cả tiền công là bao nhiêu cũng không cần hỏi, liền cùng nhau lập nhóm kéo qua đây.

Thấy được Bạch Diên đưa ra bản vẽ guồng nước, các thợ mộc không nói hai lời, lập tức vỗ ngực nói: "Cái này chúng tôi làm được."

Bạch Diên: "Có thể làm được, một tháng tiền công ba lượng bạc."

"Cái gì? Ba lượng? Hú hú!"

Các thợ mộc trong nháy mắt đánh máu gà...

Bọn họ thì vui vẻ, tượng hộ khác lại buồn muốn chết, trong lòng thầm nghĩ: Thợ mộc có việc làm, lại còn là việc ngon, dễ phát tài, thế nhưng chúng ta thì phải làm sao?

Bạch Diên quay sang nhếch miệng cười với họ: "Không cần lo lắng, người người đều có việc, chỉ cần người có kỹ năng chuyên nghiệp, hết thảy đi theo ta, tiền công ba lượng bạc một tháng, kỹ thuật càng giỏi kiếm được càng nhiều."

Chương 564: Nghiệp vụ mới có rồi

Chương 564: Nghiệp vụ mới có rồi

Trong khi Bạch Diên luồn "xúc tua của thôn Cao Gia" vào Giáng Châu.

Thôn Cao Gia.

Cao Nhất Diệp và đội hộ vệ vừa mới trở về thôn.

Vừa trở về, Cao Nhất Diệp liền cùng Đông Tuyết về chủ bảo nghỉ ngơi. Về phần Thu Cúc thì ở lại bên thành Bồ Châu, kinh doanh quản lý xưởng dệt.

Hai nữ hài tử trở lại chủ bảo, ngồi trên sân thượng vọng lâu, đột nhiên cảm thấy có phần tịch mịch.

Người chính là như vậy, nếu như người sinh sống với ngươi thời gian dài đột nhiên thiếu đi một người, ngươi khó tránh khỏi cảm thấy buồn bã và khó chịu.

Cao Nhất Diệp quay đầu nhìn Đông Tuyết: "Ôi, chỉ còn lại hai chúng ta thôi."

Đông Tuyết cũng than thở: "Đúng vậy, chỉ hai chúng ta."

Cao Nhất Diệp: "Thu Cúc cũng không ở đây, khẳng định ngươi càng buồn hơn ta."

Đông Tuyết không nói lời nào.

Nhưng Cao Nhất Diệp biết, nàng đã cam chịu. Trong tứ đại thư ký, Thu Cúc và Đông Tuyết cảm tình tốt nhất, nghe nói hai người họ lúc trước là đồng thời bị bán cho thanh lâu, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cùng nhau học cầm kỳ thư họa, tình như thân tỷ muội.

Cao Nhất Diệp: "Xem ra, sau này chúng ta phải thường xuyên đi thành Bồ Châu, gặp mặt Thu Cúc nhiều hơn."

Đông Tuyết mừng rỡ: "Thật sao?"

Cao Nhất Diệp: "Nhìn vẻ mặt của ngươi là biết rồi, việc này phải làm."

Đông Tuyết vui mừng quá đỗi: "Đa tạ thánh nữ đại nhân."

Đúng lúc này, kim tuyến Thiên Tôn thêu trên y phục của Cao Nhất Diệp đột nhiên cười hắc hắc: "Đây là một cơ hội a."

Y vừa nói đã làm hai nữ tử giật nảy mình, có điều, chỉ giật mình ngắn ngủi, sau đó hai nàng lập tức nghiêm mặt nói: "Tham kiến Thiên Tôn."

Kim tuyến Thiên Tôn cười hắc hắc không ngừng: "Đông Tuyết, xem ra ngươi cũng có việc để làm rồi."

Đông Tuyết cung kính nói: "Xin Thiên Tôn chỉ điểm." Kim tuyến Thiên Tôn nói: "Là lúc bắt đầu làm ngành du lịch rồi."

"Sao cơ? Ngành du lịch?" Hai nữ nhân cùng ngẩn ra.

Kim tuyến Thiên Tôn nói: "Đông Tuyết, trước đây ngươi tiếp xúc nhiều với người có tiền, chắc là biết họ có mấy trò như xuân du, thu du, đạp thanh, thưởng tuyết."

Đông Tuyết vội nói: "Đúng vậy! Các lão gia có tiền rất thích làm những việc này. Họ còn chạy vào rừng, sơn dã, ngâm thơ làm phú, làm bộ phong nhã."

Kim tuyến Thiên Tôn cười ha ha: "Làm bộ phong nhã không phải là trọng điểm, nhưng du sơn ngoạn thủy thì lại cần đấy. Cuộc sống không chỉ có sự tạm bợ trước mắt, còn có thơ ca và miền đất hứa mới đúng."

Y thuận miệng nói một câu triết lý ở hậu thế, Đông Tuyết nghe mà rất có cảm xúc, gật đầu nói: "Thiên Tôn nói rất hay, nghe có ý cảnh hơn nhiều so với những người làm bộ phong nhã kia."

Kim tuyến Thiên Tôn rít một hơi: Hình như ta bị thổ tào rồi? Thế nhưng ta không có chứng cứ.

"Đông Tuyết! Nếu sau này ngươi muốn đi Bồ Châu thăm Thu Cúc thường xuyên hơn, vậy không ngại phát triển một tuyến đường du lịch từ thôn Cao Gia đến Bồ Châu." Kim tuyến Thiên Tôn nói: "Có câu nói rất đúng, đọc vạn quyển sách, không bằng đi nghìn dặm đường. Thôn Cao Gia quá nhỏ, các thôn dân chỉ co lại trong một địa phương nhỏ như vậy, tầm mắt không mở mang được, điều đó là rất không tốt. Đưa họ ra ngoài, đi khắp nơi, nhìn huyện Hợp Dương, nhìn cầu Lâm Y, nhìn ruộng bông bát ngát của thành Bồ Châu, nhìn hơi thở văn hóa của Trung tâm Thế giới... Nhìn càng nhiều, lòng dạ càng rộng, thế giới quan sẽ càng lớn."

Hai vị nữ tử nghe không hiểu cái gì gọi là thế giới quan, thế nhưng điều khác vẫn có thể hiểu được.

Đông Tuyết hơi khom người: "Việc này cụ thể phải làm như thế nào đây?"

Kim tuyến Thiên Tôn cũng lười thao thao bất tuyệt nữa, in ra từ trên mạng một phần tư liệu, rồi đặt xuống trước mặt Đông Tuyết: "Thử một chút đi, kiếm được tiền hay không không quan trọng, quan trọng là phải vui."

Kiếm được tiền hay không đối với họ mà nói thật đúng là không quan trọng.

Cao Nhất Diệp lật xem tư liệu của Lý Đạo Huyền ném xuống, nở nụ cười: "Cái này hình như rất thú vị."

Hiện tại vấn đề lớn nhất của nàng chính là thiếu hạng mục giải trí, là nóng lòng muốn thử rồi.

Đông Tuyết cũng ghé tới nhìn: "Đầu tiên phải quy hoạch lộ tuyến du lịch, trên tuyến đường xâu chuỗi lại các điểm tham quan, liên hệ khách sạn và món ăn đặc sản địa phương, giới thiệu danh thắng cổ tích... cảm giác rất vui đấy. Không chỉ có thể chơi, còn có thể thăm Thu Cúc, thuận tiện còn có thể kiếm ít tiền, còn có thể hoàn thành mục tiêu cái gì của Thiên Tôn, để cho người của thôn Cao Gia đi ra ngoài nhìn thế giới, thật có thể nói là làm một được nhiều."

Cao Nhất Diệp: "Hắc hắc, vậy còn chờ gì nữa? Chúng ta nhanh bắt đầu chuẩn bị đi. Cái này nên thu phí bao nhiêu? Có cần mời một số tốt nghiệp sinh sơ trung tới tính toán không?"

Đông Tuyết: "Cũng không cần! Mấy thứ này không cần tính toán quá chuẩn xác, đã chịu bỏ tiền ra ngoài chơi, đó đều là người có tiền, họ không quan tâm đắt hay rẻ đâu, chúng ta trước tiên xác định..."

Hai tiểu cô nương trải qua một phen nghiên cứu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đông Tuyết liền xuất phát.

Lần này Cao Nhất Diệp không đi cùng, bởi vì Cao Nhất Diệp mà động, đội hộ vệ liền sẽ động, hơn trăm người trùng trùng điệp điệp, chạy đi nghiên cứu tuyến đường du lịch, vị miễn có chút hao tài tốn của, lãng phí thôn khố của thôn Cao Gia.

Lần này Đông Tuyết lấy thân phận nữ tử bình thường bước lên hành trình.

Trước tiên ngồi xe lửa đến huyện Hợp Dương, lại đổi xe đến

bến tàu Hiệp Xuyên, một con đường rất đúng chuẩn, không có bất cứ trắc trở gì, hơn nữa cực kỳ an toàn.

Sau khi đến bến tàu Hiệp Xuyên, ở đây thì phải có sự lựa chọn, phải chọn ngồi thuyền trực tiếp đến Vĩnh Tế Cổ Độ, hay là ngồi xe hướng bắc, dọc theo đường xi măng vừa mới hoàn thành tới cầu Lâm Y...

Cuối cùng nàng lựa chọn đi đường bộ, thế là liên hệ xa phu mã phu, chốt giá xong ngồi xe hơn mười dặm, đến cầu Lâm Y, ở chỗ này suy nghĩ một chút, viết xuống một bài thật dài, giới thiệu về cây cầu này, sau đó qua cầu đến trấn Tôn Cát.

Ở chỗ này phải liên hệ với khách sạn và điểm ăn uống địa phương rồi!

Các du khách sẽ ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm, có thể dùng thời gian đêm đó tham quan thêm cầu trên Hoàng Hà, ở trên cầu hóng gió sông, sắp xếp nhà hàng bản địa cho họ ăn thịt dê nướng.

Tiếp đó sáng sớm hôm sau lại ngồi xe đến thành Bồ Châu. Đơn giản an bài xong, Đông Tuyết quay trở về thôn Cao Gia, cùng Cao Nhất Diệp trốn trong vọng lâu, nhỏ giọng thương lượng tròn một đêm.

Sáng sớm hôm sau...

Các thôn dân Cao Gia vừa mới thức dậy, liền phát hiện cửa Cao gia chủ bảo đã dán một tờ quảng cáo thật lớn: "Đoàn du lịch thôn Cao Gia, ba ngày sau sẽ xuất phát đến Bồ Châu, chỉ cần mười lượng bạc, dẫn mọi người tham quan cảnh đẹp Hoàng Hà, thăm Tân Thành Bồ Châu, hiện tại bắt đầu nhận đăng ký đặt trước."

Trương Lão Ngũ giữ gìn phong kỷ của Thôn Cao Gia, đang dẫn theo mấy bộ hạ tuần tra, từ xa nhìn thấy quảng cáo dán trên cửa chủ bảo, lập tức liền không vui: "Cái gì? Ai dám tự ý dán quảng

cáo trên đại môn chủ bảo? Không muốn sống nữa sao? Đó chính là thành bảo tiên giới do Thiên Tôn ban thưởng, lúc trước Cao Tam Oa vẽ xấu lên tường, bị mẹ nó đánh thành đầu heo, hiện tại lại có người dám dán quảng cáo? Bắt lại đánh thành..."

Hắn còn chưa nói hết câu, liền nhìn rõ lạc khoản trên tờ quảng cáo.

Vẻ mặt Trương Lão Ngũ đột nhiên thay đổi: "Trời ơi, chữ viết của thánh nữ đại nhân đẹp quá."

Mọi người câm nín.

Chương 565: Người thôn Cao Gia

Chương 565: Người thôn Cao Gia

Chuyện đoàn du lịch thôn Cao Gia lập tức như một cơn gió, thổi qua cả thôn.

Lúc này các thôn dân của thôn Cao Gia đã cực kỳ giàu có, các công tượng bình thường nhận tiền lương ba lượng bạc một tháng, đã nhận mấy năm, không ít người đã có của để dành.

Thế nhưng, khi họ nhìn thấy chỉ phí du lịch "10 lượng bạc", vẫn cảm thấy sót tiền, căn bản không dám báo danh.

Lấy tiền công hơn ba tháng đi ra ngoài chơi một vòng, không hạ thủ được al

Cho dù là thánh nữ đại nhân dẫn đầu làm, mọi người vẫn không nỡ tham gia.

Tuy nhiên, vẫn có một số người, tiền nhiều không có chỗ xài, cái gì cũng muốn thử một lần, đơn cử là lão thôn trưởng thôn Cao Gia.

Lão thôn trưởng đi đôi dép tre, mặc áo 3 lỗ thủng lỗ chỗ, thoạt nhìn giống một lão già nghèo đói, thế nhưng đi tới điểm báo danh, không nói hai lời, đập cái cạch 10 lượng bạc trước mặt Đông Tuyết: "Ta báo danh."

Đông Tuyết: "Ôi, lão nhân gia ngài vẫn là đừng đi, tàu xe mệt nhọc, nếu như ngài ở trên đường có chuyện gì..."

Lão thôn trưởng hừ một tiếng, thổi râu tung lên: "Sao hả, chê ta già sao? Chính là bởi vì ta già rồi, mới muốn đi ra ngoài nhìn xem đây, khi còn trẻ ta nghèo, nơi đi xa nhất mới chỉ đến huyện thành, hiện tại thật vất vả có tiền rồi, còn không vội đi xem, để chết rồi, lẽ nào đến chết cũng chỉ làm một con chuột núi hay sao?"

Đông Tuyết: "Ặc, thế nhưng sức khoẻ của ông..."

Lão thôn trưởng lấy ra một cây tre, rắc một tiếng tay không bẻ gấy: "Sức khoẻ của ta thế nào?"

Đông Tuyết: "Mời ông!"

Lão thôn trưởng dẫn đầu đăng ký, lập tức đưa tới một nhóm người giàu có của thôn Cao Gia.

Cao Tịch Bát cũng tới, người này mấy năm nay mở quán bún gạo, kiếm được kha khá, hiện tại vừa nghe nói có cơ hội đi ra ngoài chơi, há có đạo lý không đến? Không chỉ hắn tới, còn dẫn vợ con cùng tới, phí báo danh 30 lượng bạc, vỗ cạch một phát xuống bàn.

Tới tiếp theo, lại là một người tất cả mọi người không nghĩ tới, ông chủ đến chính là 30 lượng bạc, lông mày không nhăn lấy một cái, còn vui vẻ nói một câu: "Xin gọi ta là giàu chảy mỡ."

Tiếp theo Trương bầu gánh của gánh hát đạo tình cũng tới, còn dẫn theo mấy nhân viên quan trọng trong gánh hát, nào là người hát, người nhảy, người kéo cầm, tất cả đều tới xây dựng đoàn.

"Mẹ, chúng ta cũng đi thôi." Xa xa, Cao Tam Oa đang kéo tay Cao Tam Nương, kéo nàng tới điểm đăng ký.

Cao Tam Nương hơi xấu hổ: "Con à, chúng ta đừng tham gia làm gì, cái đó cần 10 lượng bạc một người, hai mẹ con mình cộng lại cũng phải 20 lượng rồi, nương cũng không có tiền như Tịch Bát

thúc."

Cao Tam Oa nhếch môi cười: "Con có tiền mà, truyện tranh [Đạp Phá Thiên Khung] của con vẽ, hiện tại đắt như tôm tươi, con ngồi ở nhà không làm gì cũng có tiền, huống chỉ, quyển thứ hai con vẽ [Quyền Động Huyền Khôn] cũng lập tức xuất bản phát hành rồi, đến lúc đó lại kiếm một khoản, 20 lượng bạc đối với con mà nói không đáng kể chút nào, ha ha, dẫn mẹ đi ra ngoài ăn chơi cho đã, xem cầu Hoàng Hà."

Cao Tam Nương mừng rỡ: "Con ta thật là có bản lĩnh, vậy chúng ta đi thôi."

Bên kia, Bạch phu nhân cũng đang kéo tay Bạch công tử: "Con ài! Theo mẹ đi chơi đi."

Bạch công tử cố sức rút tay về phía ngược lại: "Không đi không đi, con nhà bao việc, thay đổi thiết kế xe lửa hơi nước, đang ở thời điểm mấu chốt, con không thể bỏ đi mà đi chơi được, đây chính là phát minh quan trọng quan hệ đến tương lai của thôn Cao Gia."

Bạch phu nhân nghe nói thế, khẽ buông tay, thả Bạch công tử ra: "Cũng phải... công việc... công việc làm trọng, con chính là người rất quan trọng mà, thời gian của con rất quý giá."

Bạch công tử thoát được hai tay, xoay người đang muốn đi, đột nhiên cảm thấy tâm tình mẫu thân không đúng, quay đầu nhìn thì thấy Bạch phu nhân đang lén lau nước mắt.

Bạch công tử trong nháy mắt cứng đơ người, qua hai giây mới tát cho mình một cái, sau đó nắm lấy tay Bạch phu nhân, kéo nàng đi tới chỗ báo danh: "Con nghỉ, tạm thời không nghiên cứu nữa, cùng mẫu thân đại nhân đi xem bến tàu Hiệp Xuyên và Bồ Châu Tân Thành."

Bạch phu nhân mừng rỡ: "Con ta thực sự có hiếu nha."

Ngay cả Tam Thập Nhị cũng dắt tay con gái đi tới chỗ báo danh, hai cha con nhà này tuyệt không ồn ào gì, vẻ mặt bình tĩnh nộp tiền, hơn nữa Họ giống như làm một chuyện rất bình thường, xoay người đi ngay, vừa đi còn vừa nghe được Tam Thập Nhị đang nói khẽ với con gái: "Ngày mai đón mẹ con tới, cùng đi du lịch. Được rồi, con gái ngoan, nhà máy hóa chất của con có cách nào làm ra một loại thuốc, sau khi ăn vào có thể làm cho nam nhân khôi phục... khụ... chính là cái đó... Hóa Học chắc là lợi hại lắm phải không? Trình độ này chắc làm được mà."

Tam tiểu thư: "Có thuốc có thể trực tiếp độc chết người mà."

Tam Thập Nhị: "Ôi trời, thôi bỏ đi."

Tam tiểu thư trợn trắng mắt: "Người chừng này tuổi rồi, thông suốt một chút đi, đừng mãi mà [già mà không kính]."

Tam Thập Nhị: "Con bớt học cha đi, nữ hài tử như vậy không được."

Tam tiểu thư cười nói: "Cái này gọi là [gần son thì đỏ]."

Tam Thập Nhị đồng thời nói: "Cái này gọi là [gần mực thì đen]."

Hai cha con nhìn nhau cười, nghênh ngang mà đi.

Ba ngày sau, đoàn du lịch thôn Cao Gia chính thức xuất phát.

Cao Nhất Diệp vẫn không đi, không thể tùy tiện làm phiền đội hộ vệ, do Đông Tuyết phụ trách dẫn đoàn, một đoàn du lịch toàn là người có tiền, bắt đầu bước lên lộ trình.

Mọi người đến huyện Hợp Dương trước, ăn một bữa đặc sản Hợp Dương, sau đó lại chạy tới Hiệp Xuyên, thăm quan "thuỷ quân Thôn Cao Gia" trong cảng Hiệp Xuyên, những pháo hạm hùng tráng uy vũ khiến tất cả mọi người đều cảm thấy tự hào vì sức

mạnh của thôn Cao Gia.

Tiếp theo đó là cầu Lâm Y Hoàng Hài

Từ lâu đã nghe nói qua cây cầu này, hôm nay tự mình đứng ở bên trên, hóng gió sông, không khỏi cảm thán 10 lượng bạc tiêu không uổng phí.

Ngày hôm sau, mọi người lại ngồi xe đến thành Bồ Châu.

Mới vừa vào Bồ Châu, cách châu thành còn xa, họ đã nhìn thấy một trấn nhỏ đủ mọi màu sắc dựng lên lấy nhà xưởng làm trung tâm, mỗi một nhà xưởng hình như đều tự thành một thành nhỏ, lượng lớn công nhân sinh sống, khiến cho trấn nhỏ tràn ngập sức sống.

Người trong đoàn du lịch còn mua phiếu cơm, lĩnh hội một lần cảm giác ăn cơm hộp ở trong nhà xưởng, cảm thụ một chút tuyệt học nghiêng muôi của đại mụ.

Một phen bôn ba, rốt cuộc đi tới thành Bồ Châu.

Khi vào trong thành, sắc trời đã tối, đa số mọi người đều mệt mỏi, vội vàng đi quán †ro nhỉ naøi.: Thế nhưng, người già ngủ ít!

Lão thôn trưởng thôn Cao Gia ngủ không yên, lại không có việc gì làm, một người đi bộ ra khỏi khách điếm, đang đi, liền nghe người ta nói trong thành đang tổ chức một buổi hòa nhạc.

Lão thôn trưởng há có lý không vô giúp vui...

Ngày hôm saul

Trong quán trà thành Bồ Châu bắt đầu lưu truyền, trong buổi hòa nhạc của Thái Lâm cô nương xuất hiện một đại lão thần bí, thừa dịp hỗn loạn ném lên sân khấu một thỏi bạc ròng hoa tuyết 100 lượng, nhưng không ai thừa nhận chuyện này, ai cũng không

biết vị đại ca này rốt cuộc là ai.

Đại ca giống như phù dung sớm nở tối tàn, thật lâu sau đó không xuất hiện nữa, nhưng trong giới giải trí Bồ Châu vẫn luôn lưu truyền cố sự của đại ca.

Chương 566: Có khả năng là Thần cơ doanh

Chương 566: Có khả năng là Thần cơ doanh

Nhóm Hình Hồng Lang và Mã Tường Lân tiếp tục tiến quân hướng tây.

Phía trước chính là huyện Đại Ninh rồi.

Mã Tường Lân dùng độc nhãn nhìn huyện thành phía trước, thở dài nói: "Huyện Đại Ninh cũng là một huyện thành rất đáng thương. Vào năm Sùng Trinh thứ ba, khi lũ tặc Thiểm Tây vượt qua Hoàng Hà vào Sơn Tây, cũng đã chà đạp huyện Đại Ninh một lần, phân nửa bách tính trong thành bị bức ép, tường thành cũng bị đẩy ngã. Ta có lòng tới tri viện, nhưng binh lực không đủ, chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ huyện Bồ, không ngờ Tử Kim Lương đã phái ra ba trăm hãn phỉ ban đêm tập kích Đại Ninh, dễ dàng đoạt lấy."

Hình Hồng Lang nói: "Vậy lão bách tính trong thành này, chỉ sợ..."

Mã Tường Lân nặng nề gật đầu.

Huyện thành tan hoang trong cơn mưa to tiếp nhận lễ rửa tội, huyện thành không có tường thành, cho nên tặc quân ở trong thành cũng không chỗ để thủ, chúng liền làm giống như Mã Tường Lân thủ huyện Bồ, dọn các thứ linh tinh như tảng đá, thân cây, hoặc là xe hư, vây quanh ngoài thành một vòng, coi như công sự phòng ngự đơn giản.

Lượng lớn tặc binh hoặc ngồi hoặc ngồi chồm hổm, tránh mưa phía dưới công sự phòng ngự này, trên nóc nhà cao nhất trong thành có cắm mấy lá cờ, mặc dù trời đang mưa, chúng vẫn bị gió đông thổi khẽ phất phơ.

Mã Tường Lân: "Cờ của lưu khấu rất nhiều, xem ra không chỉ một tên thủ lĩnh ở."

Gã dùng độc nhãn cố mà nhìn, nhưng dù cho thị lực của gã 2. 0, cách xa như vậy cũng nhìn không rõ chữ viết trên lá cờ.

Hình Hồng Lang bên cạnh đưa tay vào trong lòng, lấy ra một ống đồng thật dài, đưa vào tay Mã Tường Lân: "Mã tướng quân, dùng cái này để nhìn."

Mã Tường Lân: "Ơ, đây là cái gì? Thoạt nhìn giống như đồ chơi của Tây Dương."

Hình Hồng Lang cười: "Không phải là đồ Tây Dương, là thợ lưu ly của chúng tôi tự làm, tên gọi là kính viễn vọng."

Tên này rất dễ hiểu, Mã Tường Lân hơi hiếu kỳ, nhận lấy kính viễn vọng, không cần người dạy, liền hiểu ngay nên dùng như thế nào, hắc, thứ này độc nhãn sử dụng rất thuận tiện, cũng không cần phải nheo lại một còn mắt khác. Gã dùng một con mắt của mình nhìn: "Oa, mấy là cờ kia trở nên xa hơn rồi."

Hình Hồng Lang: "Ngược rồi, ngược rồi."

Mã Tường Lân vội đổi một đầu khác của kính viễn vọng, lại nhìn: "Ồ, lần này gần rồi! Thật là lợi hại! Nhìn rất rõ ràng, ta thấy một lá cờ viết chữ 'Vương', đó là cờ của Tử Kim Lương Vương Tự Dụng, còn một lá cờ viết 'Sấm Vương', bên cạnh còn có 'Phiên Sơn Diêu', 'Tây doanh Bát Đại Vương', 'Nam doanh Bát Đại Vương'..."

Nhìn một vòng, Mã Tường Lân đối với kính viễn vọng này thực sự là yêu thích không buông tay: "Đồ vật này thật đúng là một bảo

bối."

Lúc này trời còn đang mưa, nước mưa rơi vào kính viễn vọng, làm ướt ống đồng, lúc trước Mã Tường Lân còn chưa lưu ý, hiện tại phát hiện nó là bảo bối, đâu nỡ để nó bị ướt, vội vàng để nó trên y phục của mình xoa xoa, sau đó hai tay trả cho Hình Hồng Lang: "Hình tướng quân, bảo bối này đừng làm nó bị hư, cô mau cất đi."

Hình Hồng Lang đang muốn đưa tay nhận lấy, liền nghe được trượng phu nhà mình Cao Sơ Ngũ nhếch môi cười: "Thứ này, tặng cho Mã tướng quân đó."

"AI" Mã Tường Lân giật mình: "Kỳ bảo như vậy, tặng cho ta? Ta cũng không dám nhận."

Cao Sơ Ngũ: "Mã tướng quân chính là rường cột nước nhà, sau này nói không chừng còn phải đi Liêu Đông giao chiến với Kiến Nô, có thứ này, khi đối phó Kiến Nô cũng càng thuận tiện hơn, xin nhất định phải nhận lấy."

Hắn bình thường ngốc nghếch, làm gì biết nói chuyện. Hiện tại đột nhiên trở nên năng ngôn hội đạo, đám người Hình Hồng Lang bên cạnh lập tức hiểu ngay là Thiên Tôn đang dạy hắn nói. Con rối Thiên Tôn vẫn ngồi ở trên vai Cao Sơ Ngũ, rất thuận tiện hạ giọng mỗi chữ mỗi câu rót vào lỗ tai hắn.

Nếu là vật bình thường, Mã Tường Lân là chết cũng không chịu nhận, nhưng kính viễn vọng này cũng không phải vật bình thường, nó thật sự rất có ích khi đánh trận, Mã Tường Lân thật sự không chịu nổi mê hoặc bực này, đành phải nhận lấy, cẩn thận cất đi, lại ôm quyền nói: "Hôm nay nhận lễ này, Độc Nhãn Mã ta không biết lấy gì báo đáp, phần ân tình này, ta nhớ kỹ."

"Việc nhỏ, việc nhỏ." Cao Sơ Ngũ nhếch môi: "Kế tiếp nên đoạt lại huyện Đại Ninh rồi."

Mã Tường Lân nhíu mày, rất nghiêm túc mà hỏi: "Hình tướng quân, công thành không thể eo với thủ thành. đô khá không nhả. huống chi binh lực thủ thành chừng hơn mười vạn, cô dự định đánh thế nào? Dùng chiến thuật gì mới tốt?"

Hình Hồng Lang: "Chiến thuật? Không cần chiến thuật gì hết! Trực tiếp va chạm chính diện đi."

Mã Tường Lân câm nín.

Được thôi, va chạm chính diện thì va chạm chính diện thôi. Gã tên hiệu "Triệu Tử Long","Tiểu Mã Siêu""Độc Nhãn Mã", lúc nào sợ qua chính diện tác chiến?

Nắm chặt Bạch Can thương trong tay, gã lớn tiếng nói: "Xuyên trung Bạch Can binh, chúng ta chuẩn bị va chạm, chúng ta xông lên trước."

Xuyên trung Bạch Can binh đồng thanh đáp: "Rõ!"

Bên gã vừa mới hoàn tất xong tuyên thệ, lại thấy Lão Nam Phong thò đầu ra từ bên cạnh: "Mã tướng quân, ngươi đừng một mình đơn thương độc mã xông lên trước bừa bãi nữa, ngươi xông lên như vậy, hỏa súng của bọn ta vì không bắn nhầm ngươi, cũng chỉ có thể ngừng bắn, ngươi xông lên chính là đang giúp quân địch."

Mã Tường Lân trầm mặc.

Thê tử gã Trương Phượng Nghi liền cười ha ha.

Lão Nam Phong nói tiếp: "Xuyên trung Bạch Can binh cũng đừng xông lên trước, các ngươi cứ bảo vệ hỏa súng binh của chúng tôi, đề phòng quân địch xông qua là được."

Mã Tường Lân nghe nói như thế, cảm thấy hơi không vui.

Xuyên trung Bạch Can binh nổi tiếng dũng mãnh thiên hạ, đánh trận dũng cảm không sợ chết, liều mình báo quốc, chưa bao giờ nhút nhát, làm gì có đạo lý "đừng xông lên trước","bảo vệ hỏa súng binh".

Thật muốn bật lại hai câu.

Nhưng mới vừa nhận bảo vật của người ta tặng, hiện tại lập tức giở mặt mắng chửi người, hình như cũng không tốt lắm.

Bỏ đi bỏ đi, coi như nể mặt kính viễn vọng, trận này trước tiên nghe họ an bài vậy.

Mã Tường Lân: "Được! Vậy ta trước tiên nhìn xem Hình tướng quân dự định đánh trận này thế nào."

Hình Hồng Lang phất tay, dân đoàn thôn Cao Gia bắt đầu chuẩn bị...

Cùng lúc đó, huyện thành Đại Ninh.

Tử Kim Lương Vương Tự Dụng đang đứng trên nóc một toà nhà cao, biệt hiệu nữa, điều này đương nhiên là bởi vì sau khi hắn đã tiếp nhận bộ chúng của Vương Gia Dận, trở thành đầu lĩnh phản tặc lớn nhất thiên hạ, thoáng cái cũng bắt đầu hơi phiêu.

Tay cầm hơn 20 vạn đại quân, tội gì còn phải dùng tên giả?

Về phần cửu tộc, hắc, còn nghĩ đến họ làm gì, bị triều đình giết thì giết thôi, lão tử cưới thêm một lão bà khác, lại sinh ra cửu tộc là được.

Tâm tình hiện tại của Vương Tự Dụng cũng không tốt lắm, nhìn dân đoàn thôn Cao Gia ngoài thành càng ngày càng gần, hắn cảm giác được áp lực như núi.

"Nhánh quân bên ngoài, mạnh đến vô lý." Vương Tự Dụng nói

với các tặc tù bên cạnh: "Toàn bộ dùng hỏa khí, hơn nữa hỏa khí bắn vừa xa lại vừa độc, thậm chí có thể sử dụng dưới trời mưa, đây rốt cuộc là đội ngũ quái quỷ gì?"

Sấm Vương chui ra từ phía sau hắn, thấp giọng nói: "Có khả năng là Thần cơ doanh của kinh thành."

Nam doanh Bát Đại Vương thò đầu ra: "Nghe nói Thần cơ doanh từ lâu đã không được rồi, sao có thể còn lợi hại như vậy?"

Chương 567: Luôn có người sẽ vội

Chương 567: Luôn có người sẽ vội

Vương Tự Dụng:

"Mặc kệ chúng có phải Thần cơ doanh hay không, đã sắp công thành của chúng ta rồi. Hiện tại mọi người nói xem, chúng ta nên đánh hay là nên rút?"

Nam doanh Bát Đại Vương: "Nên đánh! Sợ chúng cái quần. Chúng ta có 20 vạn người, còn có thành trì để thủ, trốn ở đầu đường cuối ngõ, hỏa súng binh sẽ không dễ phát huy, chúng ta không thua được."

Phiên Sơn Diêu: "Nên đánh! Lão tử muốn báo mối thù trận đánh phủ thành Bình Dương."

Tây doanh Bát Đại Vương Trương Hiến Trung nói: "Nên rút, không cần thiết đánh với quan binh có trang bị tốt như vậy, chúng ta đi đánh quan binh yếu hơn không tốt sao?"

Sấm Tướng: "Ta cũng cảm thấy được nên rút, đối phương mạnh đến kỳ lạ, trong lòng ta mơ hồ có dự cảm không tốt."

Sấm Vương: "Ta nghe Tử Kim Lương đại ca."

Lão Hồi Hồi huýt sáo một tiếng: "Tuỳ các ngươi, dù sao thì ta toàn là ky binh, các ngươi nói đánh, cho dù ta xuất phát sau cũng có thể xông lên trước các ngươi, nếu các ngươi muốn rút, cho dù ta chạy sau cũng là chạy nhanh nhất."

Vương Tự Dụng nhìn trái ngó phải, lại tỉ mỉ phán đoán một chút binh lực của hai bên, nhìn địa hình, lại ngửa đầu nhìn cơn mưa trên bầu trời, kiên quyết nói: "Đánh! Chúng ta không thể mỗi một lần đụng phải quan binh khó gặm là trước hết bỏ chạy, chí ít cũng phải thủ một đợt xem nào, nếu thủ không được lại nghĩ đến chạy."

Tây doanh Bát Đại Vương: "A, muốn đánh thật sao? Vậy xin lỗi! Lão tử cũng không muốn đánh nhau, các ngươi muốn đánh cứ tự nhiên, ta đi trước một bước."

Nói xong, tây doanh Bát Đại Vương xoay người là đi, căn bản không để mấy thủ lĩnh khác vào trong mắt.

Vương Tự Dụng tức tối, tay vài tên thủ hạ đã đặt trên chuôi đao, chỉ chờ Vương Tự Dụng ra lệnh một tiếng, chúng sẽ xông lên chém tây doanh Bát Đại Vương, nhưng thủ hạ của tây doanh Bát Đại Vương cũng không phải ăn không ngồi rồi, tay của họ cũng đồng thời đặt lên chuôi đao.

Tràng diện quỷ dị đứng hình hết một giây, Vương Tự Dụng phất tay nói: "Để hắn đi! Còn có ai muốn đi, đều có thể đi." Đám thủ hạ rời tay khỏi chuôi đao, tây doanh Bát Đại Vương bước đi ra ngoài, mang theo bộ chúng của hắn, nhanh chóng rút về phía bắc.

Tiếp theo, Sấm Tướng cũng thở dài: "Ta cũng không muốn đánh nhau, đây là một trận chiến không hề có ý nghĩa vả lại tất thua, các vị đầu lĩnh, ngày khác chúng ta giang hồ gặp lại."

Nói xong, Sấm Tướng cũng dẫn người rời khỏi.

Vương Tự Dụng: "Được, người còn lại của chúng ta sẽ tới đánh trận này! Bộ chúng của ta, Sấm Vương, Nam doanh Bát Đại Vương, Phiên Sơn Diêu sẽ va chạm chính diện, Lão Hồi Hồi, ky binh của ngươi chuẩn bị sẵn sàng từ mặt bên đánh úp hỏa súng binh của đối phương bất cứ lúc nào."

Chúng tặc: "Được!"

Dân đoàn thôn Cao Gia, bắt đầu đẩy mạnh về phía trước.

Thú vị chính là, ngay từ đầu họ đã không lấy phương thức "hỏa súng trận" để tiến công, mà là tản ra, mỗi mười người làm một tiểu đội tán binh, 4000 người phân tán trong một khu vực rộng rãi, lấy trận hình rời rạc áp sát huyện thành Đại Ninh.

Đây đương nhiên là bởi vì thôn Cao Gia đã đào thải toàn bộ súng nòng trơn, hiện tại kém cõi nhất cũng là điểu súng nòng xoắn.

Một khi tiến vào thời đại súng rãnh xoắn, trận hình dày đặc liền trở nên không cần thiết nữa.

Cách di chuyển rời rạc này của họ không chỉ làm cho tặc binh trong thành không hiểu gì, ngay cả Mã Tường Lân cũng không hiểu.

Trước khi đánh, Lão Nam Phong bảo Bạch Can binh của hắn "bảo vệ hỏa súng binh", thế nhưng những hỏa súng binh này phân tán như thế, hắn bảo vệ thế nào? Mụ nội nó không làm được a!

Mã Tường Lân cái khó ló cái khôn, chia Bạch Can binh làm hai, một nửa do mình suất lĩnh, đi phía cánh trái trận hình, một nửa thì do thê tử Trương Phượng Nghỉ suất lĩnh, đi bên cánh phải.

Hai quân chậm rãi tiếp cận...

Đôi bên cũng không có đại pháo, cho nên cũng không có mấy thao tác siêu xạ trình, rất nhanh, các hỏa súng binh liền tiến vào phạm vi cách huyện thành Đại Ninh 500 mét.

"Đừng nóng vội!" Trình Húc nhấc tay: "Trời đang mưa, sẽ ảnh hưởng tầm bắn, tiếp tục tiến lên."

Dân đoàn tiếp tục đi tới.

Lúc này, Phiên Sơn Diêu thủ trong thành lại cảm giác có chút không một lần, lúc đó có lẽ chính là ở cự ly này, hỏa súng binh của đối phương liền khai hoả.

Hiện tại đối phương lại đi vào tầm bắn này, hắn liền cảm thấy áp lực như núi.

Hắn cũng không nhắc nhở đồng đội bên cạnh cẩn thận, chỉ bảo bộ chúng của mình trốn kỹ hơn, cả người thì trốn phía sau boong ke.

Khoảng cách tiếp tục gần hơn.

Bốn trăm mét... Ba trăm mét...

Trình Húc vung lệnh kỳ lên: "Dừng bước! Bắn tự do!"

"Đoàng!"

Một tiếng súng vang lên đầu tiên phá vỡ tiếng mưa, một cung tiễn binh dưới trướng Vương Tự Dụng ngửa mặt lên trời rồi ngã về phía sau. Cung tiễn binh này cũng xứng đáng xui xẻo, hắn đứng bên trên "tường thành" tạm thời xếp thành, hai tay kéo cung, kiểu như "đối phương đi vào tầm bắn cung tiễn, ta liền bắn giữa mặt hắn".

Tiếp theo "đoàng đoàng đoàng", tiếng súng vang lên không dứt.

Quân của Vương Tự Dụng và Nam doanh Bát Đại Vương diễu võ dương oai trên "tường thành", trong nháy mắt tử thương thảm trọng.

Các tặc binh không dám trang bức nữa, vội vàng trốn phía sau boong ke.

Chỉ chớp mắt, tường thành tạm thời của huyện Đại Ninh vừa rồi thoạt nhìn thủ bị sâm nghiêm, hiện tại không nhìn thấy người

nào nữa, chỉ có thể nhìn thấy một đám sợ sệt thò ra nửa khuôn mặt nhìn ra bên ngoài.

Trình Húc: "Từ từ đi tới, giữ nguyên bắn tự do."

Các đội ngũ tán binh tiếp tục chậm rãi tiến lên.

Họ đi tuyệt đối không nhanh.

Mã Tường Lân lại nôn nóng không chịu được: Các ngươi đi chậm như thế làm gì? Con mẹ nó ta rất muốn cho Bạch Can binh xông lên... Nhịn, phải cố nhịn! Nể mặt kính viễn vọng.

Vào lúc này, hoàng đế không vội, thái giám sẽ vội.

Dân đoàn càng không vội mà xuất chiêu, lưu khấu sẽ càng vội vã muốn đánh.

Rất nhanh, liền có một cung tiễn thủ của tặc binh nhịn không được, từ phía sau boong ke lộ ra nửa người, kéo cung cài tên...

Còn chưa kịp bắn. "Đoàng đoàng đoàng!"

Cũng không biết bao nhiêu tán binh đồng thời quay về hắn khai hoả, cung tiễn thủ không kịp rên một tiếng liền ngã xuống.

Người còn lại sợ quá tiếp tục ẩn núp.

Nhưng dân đoàn đi tuy chậm, nhưng càng ngày càng gần.

Rất nhanh, đã đến khu vực nửa mũi tên, trong lòng các lưu khấu bắt đầu luống cuống. Nếu cự ly này họ còn không ra thủ, bên địch chẳng phải trong khoảnh khắc sẽ đến dưới "tường thành" rồi?

Huyện Đại Ninh này vốn không có tường thành, chỉ có mấy thứ tạm thời họ dùng tảng đá thân gỗ xếp thành, độ cao còn không tới thắt lưng, chỉ cần bên địch tới bên tường, bước một bước là có thể đi vào.

Vương Tự Dụng hô to: "Xông lên!"

Rõ ràng là phe phòng thủ, nhưng đến lúc này, không thể không xông lên.

Tới cùng ai là công, ai là thủ?

Các tặc binh hò hét, bơm hơi cho mình, sau đó chống tay lên "tường thành", nhảy một phát ra ngoài.

"Đoàng đoàng đoàng!" Hỏa súng vang lên.

Nhảy ra chính là chết.

Đám hãn phỉ nháy mắt ngã xuống một loạt, có người rống lên: "Không xông lên được!"

"Chỉ có thể lui thôi."

"Bỏ bức tường thấp đó đi."

Tặc binh hàng trước bắt đầu không nghe chỉ huy, có người khom lưng lui về phía sau, thế nhưng chỉ cần khom không đủ, phía sau lưng lộ ra một đoạn, liền nghe được một tiếng "đoàng" từ xa vang lên, người bị trúng đạn sau lưng sẽ ngã xuống đất, không đứng dậy được nữa.

"Con mẹ nó." Vương Tự Dụng rống lên:

"Lui thủ ngã tư, sử dụng nhà cửa che chắn đánh với chúng."

Chương 568: Đấu pháp nhìn không hiểu

Chương 568: Đấu pháp nhìn không hiểu

Người của Mã Tường Lân đến bây giờ vẫn chưa có việc gì để làm.

Họ vừa không bắn cung, cũng không va chạm chính diện với lưu khấu, chỉ ở hai bên cánh trái và cánh phải, lấy cách thức hộ cánh chậm rãi đi tới, đã thấy tặc quân chính diện tan tác, tặc binh phòng thủ "tường thành" đang không ngừng rút lui.

Có người nhảy ra tường thành xông tới hai bước đã bị bắn ngã.

Có người khom lưng chạy vài bước đã bị hỏa súng bắn ngã.

Có người run rẩy trốn phía sau tường, sau đó thò ra nửa khuôn mặt muốn nhìn bên ngoài một chút, nhưng nửa gương mặt liền trúng đạn, ngã.

Dưới loại tình huống này, các tặc binh quả thật không biết nên đánh thế nào.

Không biết chơi!

Mã Tường Lân cũng không biết chơi, trong lòng gã nhịn không được không ngừng nghĩ đến: Ta là ai? Ta ở đâu? Ta đang làm cái gì?

Ta đường đường Xuyên trung Bạch Can binh, nổi tiếng với dũng cảm liều mạng, hiện tại một đao một thương chưa từng va

chạm với quân địch, hình như lại sắp đánh thắng rồi?

Một bộ hạ hô to: "Tướng quân, chúng ta lập tức sẽ đến bên tường thành rồi! Vẫn tiếp tục từ từ đi tới sao?"

Mã Tường Lân: "!"

Nhất thời không biết hạ lệnh thế nào mới tốt.

Lại nghe được Trình Húc phía sau hô to: "Mã tướng quân, mời công chiếm tường thành."

Mã Tường Lân cũng không cần dùng não, trực tiếp chuyển lời: "Bạch Can binh, xông lên! Công chiếm tường thành!"

Mấy nghìn Xuyên trung Bạch Can binh phấn chấn, rốt cuộc chúng ta có việc làm rồi.

Bọn họ hò hét và xông lên trước.

Tường thành tạm thời cao tới thắt lưng ở ngay trước mặt, loại tường thành này có tác dụng chó gì, Bạch Can binh bước một cái đã nhảy qua tường thành, mà tặc binh canh giữ phía sau tường thành bị hỏa súng bắn cho lú rồi, còn trốn phía sau tường thành tránh đạn.

Ai ngờ Bạch Can binh bên địch đã leo qua tường rồi. Lần này lập tức tiến đánh huyết chiến đánh giáp lá cà, mà loại huyết chiến này, Bạch Can binh có bao giờ sợ ai?

Bạch Can thương đâm loạn vào đám tặc binh đang sợ hãi co ro phía sau tường thành.

Đám tặc binh tránh thoát được hỏa súng lần này thì không trốn nổi nữa, chỉ giao chiến một hồi ngắn ngủi, tường thành thay chủ.

Mã Tường Lân cười to: "Đời này chưa bao giờ công thành mà nhẹ nhàng như vậy."

Gã cười xong, đang muốn chỉ huy binh sĩ tiếp tục đánh vào trong thành, lại thấy Trình Húc suất lĩnh các hỏa súng binh không tiếp tục tiến lên, mà xoát xoát xoát, tất cả đều ngồi xổm phía sau bức tường thấp.

Bức tường thấp hiện tại đã biến thành boong ke của các hỏa súng binh, các binh sĩ gác nòng súng lên tường, ngắm vào khu ngã tư trong thành.

Mã Tường Lân: "Các ngươi không tiến lên?"

Trình Húc nhìn lướt qua phía trước, phía trước nhà cửa san sát, đường sá phức tạp, đường hẻm gồ ghề, dân cư lộn xôn, giao lộ khắp nơi.

Loại tình huống này hỏa súng binh sao có thể tuỳ tiện đi vào?

Nếu như tùy tiện tiến vào, từ trong hẻm có thể mười bảy mười tám thái nãi nãi nhảy ra trong nháy mắt, từ bốn phương tám hướng chém chết gã.

Gã vung tay lên: "Mã tướng quân, hỏa súng binh quân ta am hiểu giết địch khoảng cách xa. Nhưng trong thành đường hẻm khắp nơi, không lợi cho quân ta tác chiến."

Mã Tường Lân gật đầu: "Vậy kế tiếp đánh thế nào?"

Trình Húc cũng đau đầu.

Đúng lúc này, Cao Sơ Ngũ lại lên tiếng: "Đừng nghĩ một đợt liền đánh thắng quân địch, thong thả tầng tầng tiến lên, đầu tiên chiếm toàn bộ các căn nhà ở con đường tầng thứ nhất, sau khi chiếm ổn, xách hoả súng tiến lên tầng thứ hai."

Cao Sơ Ngũ đương nhiên không biết chỉ huy, hắn vừa lên tiếng, mọi người biết là Thiên Tôn đang phát biểu rồi.

Chiến tranh cận hiện đại, nhất là sau khi phát minh ra chiến hào, chiến tranh đều đánh rất chậm, các binh sĩ sẽ từ từ tiến lên từng lớp chiến hào, từng lớp ngã tư, từng lớp phòng tuyến, căn bản không cần sốt ruột, mấy tiếng đồng hồ chỉ tiến lên mấy chục mét là chuyện thường có, không như không cần thiết phải vậy.

Trình Húc cũng lập tức hiểu được: "Chiến thuật tằm ăn lên! Mã tướng quân, người của ngươi đi trước, người của ta theo sau, chúng ta chiếm trước con đường tầng thứ nhất."

Mã Tường Lân gật đầu, phất tay, Bạch Can binh bắt đầu tiến lên trước.

Bạch Can binh liệt trận tiến lên, đó cũng không phải là lưu khấu có thể so sánh, cho dù chiến đấu trong hẻm nhỏ, gã cũng không sợ ai.

Mà lưu khấu ở trên nóc nhà thò đầu ra, muốn bắn tên hoặc là đập đá xuống Bạch Can binh, mà vừa mới thò đầu ra, liền nghe được hỏa súng vang lên, lưu khấu trên nóc nhà rơi xuống.

Không còn lưu khấu nào dám lên trên nóc nhà nữa.

Không còn quân địch từ trên cao nhìn xuống, Bạch Can binh còn có gì mà sợ? Hò hét một tiếng rồi đánh vào quảng trường, sau khi va chạm trực diện, đã lấy được con đường tầng thứ nhất.

Các hỏa súng binh lập tức cùng tiến lên, tiến vào trong nhà, từ cửa sổ vươn hỏa súng ra, còn có một số hỏa súng binh bò lên trên nóc nhà, giơ hỏa súng từ chỗ cao nóc nhà, lại ngắm về phía con đường tầng thứ hai...

Hỏa súng binh trên nóc nhà có tầm nhìn rất tốt, mặt tiến công rộng, thoáng cái đã đưa rất nhiều con đường xung quanh vào phạm vi bao phủ của hỏa lực.

Lưu khấu hoạt động tại ngã tư thứ hai, thoáng cái liền biến

thành bia ngắm sống.

Sau một loạt âm thanh đoàng đoàng vang lên, mắt thường có thể thấy được lưu khấu bị đánh tán.

Bạch Can binh lập tức bắt đầu thẳng tiến về ngã tư tầng thứ hai.

Lần này, lưu khấu có thể nói binh bại như núi đổi

Lão Hồi Hồi vừa nhìn tình hình này, quyết định trận chiến này sẽ không tham gia vào, vẫn là tiết kiếm chút sức lực cho ky binh, hắn ra lệnh một tiếng, suất lĩnh thiết ky trong nháy mắt chạy về hướng bắc.

Đám người Tử Kim Lương Vương Tự Dụng, Sấm Vương, Nam doanh Bát Đại Vương, Phiên Sơn Diêu cũng rất nhanh binh sĩ tan vỡ, không thể tái chiến.

Lưu khấu dù sao cũng là lưu khấu, đánh không lại là bỏ chạy, cho tới bây giờ cũng không biết lựa chọn tử chiến tới cùng, một khi phát hiện không có chút hy vọng chiến thắng, liền rút lui còn nhanh hơn cả thỏ, xoát xoát cả đám tán loạn, tất cả đều chạy ra khỏi huyện thành Đại Ninh, biến Huyện thành Đại Ninh, rốt cuộc giành lại!

Mã Tường Lân đi trên đường, thỉnh thoảng dùng chân đá thi thể tặc binh, xem có còn tên nào đang giả chết hay không, vừa đi, vừa khẽ than: "Trong huyện thành Đại Ninh không tìm được người sống nào sao?"

Bộ hạ bên cạnh sắc mặt khó coi: "Trong nhà toàn là thi thể của lão bách tính."

Mã Tường Lân khó chịu trong lòng, đành phải chuyển chủ đề khác: "Cách thức đánh trận của Hình tướng quân này, hình như ta nhìn không hiểu gì"

Trương Phượng Nghỉ đi bên cạnh gã cũng thấp giọng nói: "Đúng vậy, cách đánh trận của nhánh quân này, thật sự chúng ta nhìn không hiểu gì, nếu như chúng ta chống lại họ, phu quân cảm thấy phần thắng của chúng ta là bao nhiêu?"

"Còn phần thắng?" Mã Tường Lân dở khóc dở cười: "Làm gì có phần thắng?"

Trương Phượng Nghỉ trầm mặc.

Mã Tường Lân nói: "Chỉ có thể nói, may mà họ không phải là tặc, mà là đã được chiêu an thành quan binh, nếu như họ không chịu chiêu an, theo Vương Gia Dận cùng làm loạn, chúng ta căn bản không cản được."

Trương Phượng Nghỉ gật đầu: "Khi ở huyện Bồ, ta thấy họ chia một nửa quân lương của mình cho lão bách tính, nghĩ họ đều là người tốt, không phải là tặc."

Hai người đang nói đến đó, phía trước có một Bạch Can binh hồi báo: "Tướng quân, trong khu dân cư phía trước, còn có người."

Mã Tường Lân phấn chấn, mừng rỡ: "Còn có cư dân sống? Thật tốt quá! Mau mau qua đó xem."

Gã và Phượng Nghi vội vàng đến khu dân cư đó, mà đồng thời, mấy vị thủ lĩnh của dân đoàn thôn Cao Gia cũng nhận được tin tức, mọi người đều vội vàng chạy về cùng một nơi.

Chương 569: Còn có bao nhiêu binh lương

Chương 569: Còn có bao nhiêu binh lương

Phía tây huyện Đại Ninh, một khu ngã tư sập xệ.

Đây có lẽ là nơi người nghèo trong thành ở tập trung, không có một căn nhà hẳn hoi nào, tất cả căn nhà đều lụp xụp, lung lay sắp đổ.

Nghe binh sĩ nói ở đây còn có người sống, đám người Trình Húc, Hình Hồng Lang nhanh chóng chạy tới. Ở trên đường gặp phải Mã Tường Lân, hai bên đều thấy được nét vui mừng từ trong ánh mắt đối phương.

Còn tưởng rằng bách tính trong thành tính đã chết sạch, có thể tìm được người sống ở chỗ này, ít nhiều cũng coi như là tìm được một đoá hoa hồng rực rỡ trong bóng đêm u ám.

Mọi người cùng nhau dắt tay nhau đi vào trong.

Lập tức liền trông thấy, lượng lớn lão bách tính đang sợ hãi ở trong nhà, nhìn bọn họ với ánh mắt kinh khủng.

Mã Tường Lân nhìn lướt qua từng dãy nhà lụp xụp hai bên đường, khẽ thở dài: "Xem ra, khu vực này quá nghèo, ngay cả lưu khấu cũng không để ý tới.

Trình Húc lại nói: "Người giàu có thể cướp, người nghèo có thể uy hiếp, người ở đây có nghèo cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc lưu khấu động thủ với họ."

Mã Tường Lân: "Ồ, lời này cũng có lý, vậy khu vực này làm sao bảo vệ được?"

Mọi người đều khó hiểu.

Hình Hồng Lang quay sang nháy mắt với lão Chu bộ hạ cũ của mình: "Ngươi đi hỏi xem."

Lão Chu gật đầu, đưa tay lấy ra một cái bánh màn thầu từ trong người, tiếp đó chui vào trong một nhà dân, một lát sau, lão Chu đi ra, còn có một nữ tử trẻ tuổi đi theo phía sau, nữ tử đó đang cố gặm bánh màn thầu, vẻ kinh khủng trong mắt không còn nặng nề như vừa rồi nữa.

Dù sao, nếu có người cho ngươi đồ ăn, vậy nói rõ hắn không dự định giết ngươi.

Nữ nhân cắn vài miếng bánh màn thầu vào bụng rồi, nhìn thấy một đám người xung quanh vẻ mặt cũng coi như hiền lành, liền bạo gan hơn: "Các vị binh gia... có... có cái gì muốn hỏi?"

Hình Hồng Lang cố làm ra vẻ mặt dịu dàng: "Lưu khấu không giết các ngươi sao?" Mặc dù nàng đã rất dịu dàng, nhưng vẻ mặt của mẫu tỉnh tỉnh vừa nhếch miệng, trong lời nói lại mang theo chữ giết, nữ nhân kia thuận theo nghĩ tới: Chẳng lẽ nữ tướng quân này cho là bọn ta đã sớm theo tặc, cho nên tặc nhân mới không giết ta? Nàng muốn tới đây tính sổ?

Vừa nghĩ như vậy, nàng sợ hãi run lên, bánh màn thầu trong tay cũng không dám ăn nữa, lui liền vài bước.

Tạo Oanh đứng dậy: "Hình tỷ làm sợ cô ấy sợ rồi, ở đây giao cho ta đi."

Nàng tiến lên, sắc mặt cố gắng ôn hòa: "Không phải sợ, chúng tôi không ăn cô."

"AI" Nữ nhân sợ quá lui lại mấy bước.

Mọi người đều câm nín.

Cuối cùng đổi thành Trương Phượng Nghỉ, nàng đi tới: "Đừng sợ, chúng tôi chỉ muốn hỏi mấy câu."

Tướng mạo nàng đoan chính, ngũ quan bình thường, thoạt nhìn là một nữ tử trung niên rất hòa ái, lần này, nữ tử kia rốt cuộc không lùi nữa.

Mọi người đồng tình nhìn thoáng qua Hình Hồng Lang và Tạo Oanh.

Hai mẫu tỉnh tỉnh đồng thời nắm chặt tay, trên mu bàn tay cũng nổi lên gân xanh: "Các ngươi muốn bị đánh sao?"

Trương Phượng Nghỉ lừa nữ nhân kia vài câu, cuối cùng nàng ta mới dám mở miệng: "Khu vực này... là bị một người gọi Sấm Vương chiếm. Hắn nói, ở đây toàn là người rất nghèo, tạm tha chúng tôi một mạng, không đến cướp giết lung tung, cũng không ép chúng tôi gia nhập tặc quân. Bởi vì người của hắn đã chiếm bên ngoài khu vực này, tặc khác sẽ không vào được."

Mọi người nghe vậy, không khỏi "ồ" một tiếng.

Trái lại Vương Nhị và Bạch Miêu trong đám người lại có vẻ không kinh ngạc như vậy, lúc trước Vương Nhị muốn thoát ly Vương Gia Dận, Sấm Vương cũng từng nói giúp Vương Nhị, bảo mọi người thả hắn đi, để tránh ảnh hưởng nghĩa khí giang hồ.

Trong đám tặc xấu, Sấm Vương này coi như là người có chút quy củ, không phải hung hãn tàn bạo.

Vương Nhị nói: "Nếu là Sấm Vương đã chiếm khu vực này, mọi việc cũng dễ giải thích, tên kia không thích lạm sát kẻ vô tội."

Bạch Miêu cũng gật đầu theo.

Con rối Thiên Tôn ngồi trên vai Cao Sơ Ngũ lại đang suy nghĩ: Sấm Sách sử ghi lại Sấm Vương Cao Nghênh Tường khởi binh tại An Tắc, là một người buôn lậu ngựa, nhưng về nhân phẩm, lai lịch, sự tích bình sinh của hắn lại không có nhiều miêu tả.

Đầu lĩnh khác mỗi người đều có một vài điểm đặc biệt, ví dụ Lý Tự Thành hà khắc thiếu tình cảm, Trương Hiến Trung sát sát sát sát sát, Tào Tháo La Nhữ Tài là hòa sự lão, Phiên Sơn Diêu là một đại soái ca... Chỉ Cao Nghênh Tường này, trên sách sử chỉ ghi lại chuyện hắn làm trên phương diện quân sự, nhưng chưa bao giờ miêu tả đặc thù của bản thân hắn.

Tác giả của [Minh triều na ta sự nhi] cũng chỉ có thể cho hắn một đánh giá: Cao Nghênh Tường là một người kỳ lạ, chỗ kỳ lạ của hắn chính là hắn không có một điểm kỳ lạ nào.

Đây vẫn là lần đầu tiên con rối Thiên Tôn lý giải thêm về Sấm Vương Cao Nghênh Tường ngoài những ghi lại trên sách sử.

Mã Tường Lân nói: "Thì ra trong lưu khấu còn có người như vậy, cũng tốt, hắn thả cho những lão bách tính này một mạng, coi như là tích chút công đức. Khu vực này còn có bao nhiêu người sống sót?"

Nữ nhân kia rụt rè nói: "Có lẽ mấy nghìn... Ta cũng không rõ lắm... Sau khi lưu khấu vào thành, chúng tôi không dám ra khỏi nhà nữa..."

Mã Tường Lân lớn tiếng hạ lệnh: "Bạch Can binh, gọi hết các hương thân trống trong nhà ra đi, kiểm kê nhân số, xem chúng ta có cách nào giúp đỡ họ hay không."

Các Bạch Can binh lập tức hành động, gõ cửa các nhà, chẳng mấy chốc, thật sự vẫn có không ít lão bách tính từ trong nhà chui

ra.

Không ít người trốn trong xóm nghèo này, khi tập trung lại, cuối cùng có khoảng 3000 người, tất cả đều là lão bách tính nghèo khổ ở tầng dưới chót nhất.

Trong mấy ngày lưu khấu chiếm lĩnh huyện Đại Ninh, họ trốn ở trong nhà, không dám ra ngoài, vì không dẫn tới lưu khấu tiến vào nhà, họ thậm chí không dám đốt lửa nấu bếp, cái gì cũng đều ăn sống, lạnh cũng không dám nhóm lửa sưởi ấm, chỉ có thể run rẩy ở trong nhà.

Chịu khổ nhiều ngày như thế, người nào thoạt nhìn cũng rất thê thảm.

Mã Tường Lân nhìn không đành lòng, nhưng cũng không biết nên tương trợ như thế nào.

Lại nghe thấy Trình Húc bên cạnh hỏi: "Trên người binh sĩ chúng ta còn có bao nhiêu binh lương?"

Trịnh Đại Ngưu nhếch môi: "Hết rồi, một chút binh lương cũng không còn." Trình Húc: "Tốc độ tiêu hao của ngươi không đáng tham khảo, qua, kế tiếp."

Tạo Oanh: "Trời ơi, sao ngươi không tin Đại Ngưu chứ? Binh lương của chúng ta thật sự hết sạch rồi, ngươi xem, trong túi của ta cũng trống trơn."

Trình Húc: "Binh lương của ngươi cho Đại Ngưu ăn hết rồi phải không? Lời ngươi nói không đáng tham khảo, qua, kế tiếp."

Mọi người: "Phốc!"

Bạch Miêu giơ tay lên: "Ta còn có một ngày binh lương."

"Ta cũng còn một ngày."

"Đa số mọi người còn một ngày."

Trình Húc gật đầu, lại lấy ra bản đồ xem: "Huyện thành Đại Ninh cách bờ Hoàng Hà còn khoảng 40 dặm, thời gian một ngày là có thể đi tới, binh lương của chúng ta vừa đủ để đi tới bờ sông."

Mọi người gật đầu.

Trình Húc: "Được, binh lương của mọi người đưa hết cho lão bách tính đi, chúng ta nhịn đói một ngày là có thể đi tới bờ Hoàng Hà, không có vấn đề "

Chương 570: Chạy tới bờ Hoàng Hà là có ăn

Chương 570: Chạy tới bờ Hoàng Hà là có ăn

Trình Húc vừa đưa ra mệnh lệnh này, Trịnh Đại Ngưu liền làm ra bộ mặt khổ qua: "Ôi trời, mệnh lệnh hung tàn quá. Phải đưa ra binh lương một ngày sao? Quá đau khổ, ta không muốn đói một ngày."

Tạo Oanh kéo tay Trịnh Đại Ngưu: "Đại Ngưu, ngươi vốn không còn binh lương rồi, của ta cũng đã cho ngươi ăn sạch, cho dù chúng ta không đưa binh lương cho lão bách tính, ngươi cũng phải đói một ngày mà."

Trịnh Đại Ngưu mới vỡ lẽ, ngã phịch xuống đất, orz, không bò dậy nổi nữa.

Trình Húc không để ý tới tên thích làm trò này, mệnh lệnh vừa hạ xuống, binh sĩ khác cũng vui vẻ tiếp thu, lập tức lấy ra chút binh lương còn lại cuối cùng của mình, tất cả đều chất đống một chỗ, sau đó giao đến tận tay lão bách tính.

Mã Tường Lân thấy họ chơi lớn như vậy, cũng không khỏi thầm nghĩ: Trên khoản 'yêu dân' này, ta không bằng bọn họ.

Gã cắn răng, quay sang hỏi Trương Phượng Nghỉ: "Binh lương của chúng ta có đưa luôn không?"

Trương Phượng Nghỉ đè thấp giọng nói: "Chúng ta đi đến bên Hoàng Hà thật sự có tiếp tế sao?"

Mã Tường Lân: "Nhìn bộ dạng của họ, chắc là có đấy. Mặc dù

ta cũng không hiểu lắm, tại thượng du Hoàng Hà thì họ lấy năng lực vận tải ở đâu."

Trương Phượng Nghỉ: "Nếu có mẫu thân đại nhân ở đây, chắc cũng sẽ giúp lão bách tính?"

Mã Tường Lân gật đầu: "Nhất định."

"Vậy đưa đi!" Trương Phượng Nghỉ nói: "Dù sao cũng tốt so với nhìn người chết đói."

Vì vậy, Xuyên trung Bạch Can binh cũng hùng hồn mở túi, lấy ra một chút lương thực cuối cùng, tất cả đều giao cho người đại biểu của lão bách tính để cho họ phân chia."

Sau khi chia xong, Trình Húc mới mở miệng nói: "Chư vị, mọi người ở lại huyện Đại Ninh cũng không an toàn, ở đây thứ nhất không có đồ ăn, thứ hai không có tường thành, tặc tử sẽ trở lại bất cứ lúc nào, mọi người sẽ lại rơi vào nguy hiểm, thôi thì đi cùng chúng tôi đi, chúng tôi có thể tìm cho các ngươi một nơi yên ổn."

Các lão bách tính há có đạo lý không nghe. Vừa mới sống sót sau tai nan. hiên †ai ước dì có thể theo đôi auân "vêu cân như ©on" nàv ho liền cùng nhau đáp ứng.

Thế là, quân dân hợp lại, đại đội ngũ gần vạn người từ bỏ huyện thành Đại Ninh, bắt đầu xuất phát về hướng tây, đi đến bờ Hoàng Hà.

Mưa vẫn còn rơi, trong lòng mỗi người lại không còn nỗi sợ hãi...

Bốn mươi dặm đường, đối với những lão bách tính chịu đói đã lâu này thật không dễ đi, cũng may họ vừa mới ăn xong quân lương, có chút sức lực, cũng miễn cưỡng đi được.

Dọc theo sông Hân Thuỷ một đường hướng tây, gian nan bôn

ba.

Đi ngang qua vài thôn trang bị lưu khấu thiêu hủy, khắp nơi chỉ là cảnh hoang tàn vắng vẻ.

Mùa đông lại thêm trời mưa, tất cả mọi người đi đường càng mệt, càng đi càng đói.

Buổi trưa còn có thể miễn cưỡng vượt qua, nhưng đến giờ cơm tối, dù là lão bách tính hay là Bạch Can binh, thậm chí dân đoàn thôn Cao Gia đều đã vừa lạnh vừa mệt vừa đói, cảm giác đã sắp không chống đỡ nổi nữa.

"Nhanh! Phía trước không xa chính là Hoàng Hà." Trình Húc xốc lại tỉnh thần hô to: "Còn có hai dặm đường, Hoàng Hà sắp đến rồi."

"Đến Hoàng Hà rồi, thật sự có thể ăn sao?" Các lão bách tính không quá tin tưởng lắm.

Mã Tường Lân cũng không dám tin, nhưng lúc này cũng chỉ có thể lựa chọn tin: "Mọi người cố gắng lên, kiên trì thêm, đi hai dặm nữa."

"A, bên này có người ngã rồi."

"Đỡ hắn lên ngựa!" Một ky binh thủ hạ của Tạo Oanh nhảy xuống ngựa, đưa ngựa của mình cho người đó, còn mình thì dắt ngựa đi bộ.

"Bên này lại có người ngã."

"Đỡ lên ngựa!" Lại một ky binh biến thành đi bộ.

Cuối cùng, đã đến bờ Hoàng Hà...

Phía trước chính là nơi giao giới giữa sông Hân Thủy và Hoàng Hà.

Các lão bách tính mệt mỏi rã rời ngã ngồi xuống bên bờ Hoàng Hà, không đi nổi một bước nào nữa.

Mã Tường Lân đi tới bờ sông: "Ở chỗ này, là có lương thực sao?"

Cao Sơ Ngũ nhếch miệng cười: "Nhanh thôi, thuyền sắp đến rồi."

Mã Tường Lân hỏi chấm?

Cao Sơ Ngũ đưa tay chỉ về mặt sông phía nam: "Ngươi xem!" thật đúng là giật mình, ba chiếc thuyền hàng đang nghịch lưu đi tới, chạy về phía bọn họ.

Nước sông Hoàng Hà rất xiết, thuyền đi không dễ, nhưng ba chiếc thuyền này ngay cả cánh buồm cũng không có, mái chèo cũng không có một cây, nhưng có thể trên mặt sông Hoàng Hà chảy xiết lấy tốc độ rất nhanh nghịch lưu mà lên, có vẻ dễ dàng.

Thuyền chỉ là thuyền chuyên vận chuyển hàng hóa, đồ vật chất đống trên thuyền giống như một ngọn núi nhỏ, nhưng phía trên che vải dầu, nhìn không ra là cái gì.

Thế nhưng nhìn không thấy có thể đoán được mài

Mã Tường Lân kích động nói: "Trên ba chiếc thuyền này... Tất cả đều là lương sao?"

"Không, không hoàn toàn." Cao Sơ Ngũ cười hắc hắc: "Hai chiếc là chở lương, còn một chiếc là chở vật tư tiếp tế, ví dụ hỏa dược, đạn, trướng bồng, hạt đậu cho chiến mã ăn."

Mã Tường Lân kinh ngạc nói: "Ngươi vẫn luôn ở cùng mọi người, cũng không có tín sứ mật báo cho ngươi, sao ngươi có thể nắm giữ chuẩn xác hướng đi của đội thuyền này? Đội thuyền này lại làm sao biết chúng ta sẽ đi tới đoạn bờ sông này vào lúc này?"

Cao Sơ Ngũ tiếp tục cười hắc hắc, nhưng lần này không nói gì nữa, chỉ để lại một tràng tiếng cười quỷ dị.

Thì ra là con rối Thiên Tôn bảo hắn đừng nói nữa, trước mắt còn chưa tới lúc giải thích cho Mã Tường Lân.

Ba chiếc thuyền chậm rãi cập bờ, tiếp theo, một binh sĩ bề ngoài rất trẻ chỉ khoảng 17,18 tuổi từ trên thuyền nhảy xuống, trên người binh sĩ này không mặc giáp, chỉ đeo trên lưng một cây hỏa súng, nước da khá trắng, khí chất cũng hào hoa phong nhã.

Khiến người vừa nhìn liền cảm giác người này không phải mầm đánh trận.

Trình Húc cười nói: "Này, Vương Đường, sao lại là ngươi tới đây? Ngươi đã đến trình độ có thể đi làm rồi sao?"

Vương Đường mỉm cười: "Nhân thủ trong thôn không đủ, thế hệ thanh niên bọn ta cũng nên đi ra rèn luyện. Hơn nữa Thiên Tôn nói, lần này vật tư vận chuyển qua đây phải giao một phần cho Xuyên trung Bạch Can binh, cần phải ghi lại rõ ràng. Sổ sách của quân đội không thể toàn là ký hiệu lộn xộn như trước đây, người không biết chữ là không làm được, phải là người biết chữ biết tính toán đến mới được, cho nên ta mới tới đây." trưởng trường học thôn Cao Gia.

Cũng là người nổi bật trong thế hệ thứ hai của thôn Cao Gia.

Tuổi trẻ đã tòng quân, dựa vào học thức ưu tú hơn so với các đại đầu binh khác, ở trong quân chủ yếu làm công việc liên quan đến hậu cần.

Mặc dù không tham gia thực chiến, vị trí trong dân đoàn cũng không thấp, quân hàm cùng cấp với "cấp bậc Bả tổng".

Vương Đường tay trái cầm một quyển sổ, tay phải cầm bút, sau đó quay về thuyền viên trên thuyền phất tay: "Dỡ hàng!"

Các thuyền viên đáp lại một tiếng, lập tức bắt đầu chuyển đồ từ trên thuyền xuống.

Vương Đường đứng ở bên cạnh ghi lại: "Một sọt, hai sọt, ba sọt..."

Đợi các thuyền viên tạm thời ngừng tay, hắn mới vung bút lên, ghi lại: "Hiện tại giao 200 sọt bột mì, 50 sọt thịt buổi trưa cho bộ đội tiền tuyến, do Hòa Cửu thu nhận."

Sau khi viết xong, hắn còn đưa giấy tới trước mặt Trình Húc: "Hòa giáo viên, phiền ngươi ký tên ở chỗ này, biểu thị ngươi đã nhận đủ 200 sọt bột mì và 50 sọt thịt buổi trưa, vậy ta mới có thể báo cáo với thôn khố."

Chương 571: Chia cho các ngươi

Chương 571: Chia cho các ngươi

Trình Húc vui mừng nhận lấy tờ giấy kia, dùng nón tre che mưa, sau đó vung bút và ký tên lên trên, theo thường lệ viết một chữ Hoà bên cạnh, thiếu chút nữa viết ra một nửa chữ Trình còn lại, may mà thu bút đủ nhanh, miễn cưỡng xem như viết thành Hòa Cửu.

Thế nhưng chữ Cửu bên cạnh chữ Hoà, cách viết lại không giống nhau.

Vương Đường nhìn thoáng qua chữ Hoà kia, liền biết nó chỉ là một thiên bàng, hắn nhìn thấu nhưng cũng không nói toạc ra, mỉm cười rồi thu nó lại.

Trình Húc: "Có tiểu tử ngươi trông coi sổ sách, những vật tư ra vào trong quân này bây giờ còn cần ký tên xác nhận vào sổ, người muốn tham ô quân lương sợ là không dễ hạ thủ rồi."

Vương Đường cười: "Thiên Tôn nói, lớp người chúng tôi là phần tử tri thức thế hệ mới, mà thế hệ các người là tàn dư của xã hội cũ, nếu như cách làm việc làm người của chúng tôi còn giống như thế hệ đi trước, thiên hạ này sẽ không tiến bộ được."

Trình Húc: "Quanh co lòng vòng nhục mạ trưởng bối, trở về ta sẽ cáo trạng với phụ thân ngươi."

Vương Đường mỉm cười: "Đây là nguyên văn của Thiên Tôn! Một chữ không sửa, cha ta tới cũng phải nghe."

Một ngân tuyến Thiên Tôn thêu trên ngực hắn cũng nở nụ cười hắc hắc: "Không sai, là nguyên văn của ta."

Giờ thì Trình Húc đành phải nhận thua rồi.

Tiếp tế lương thực xong, Vương Đường lại bắt đầu bàn giao thức ăn của chiến mã và hỏa dược, đạn... các loại vật tư, đều ghi lại và kiểm kê rõ ràng.

Mã Tường Lân đứng từ xa nhìn, trong lòng cũng không khỏi nghĩ thầm, Hình Hồng Lang này không bình thường, rõ ràng là một lưu khấu được chiêu an, nhưng quy củ làm việc lại còn chú ý hơn cả triều đình.

Triều đình là nơi sổ sách lộn xộn chất thành núi, tham ô quân lương, đầu cơ trục lợi quân mã, lĩnh tiền khống, mấy trò tệ nạn nào có thể cũng đều chơi qua một lần. Nhưng thủ hạ của Hình Hồng Lang này lại làm đâu ra đấy, rốt cuộc bên nào mới là lưu khấu?

Gã đang nghĩ như vậy, thê tử hắn Trương Phượng Nghỉ cũng có ý nghĩ tương tự, hai phu thê nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy kinh ngạc, sau khi trở về, Vạn Thọ trại của Thổ Gia tộc ta cũng phải nghiên cứu một chút cách quản lý phương diện này.

Hình Hồng Lang đi tới hai vợ chồng Mã Tường Lân, cười gọi: "Mã tướng quân, lương thực của chúng ta đã đến, tổng cộng 200 sọt bột mì, 50 sọt thịt, mỗi sọt 120 cân, ở đây là có 3 vạn cân lương thực rồi. Bộ hạ của ngươi có bao nhiêu? Mau tới chia đi."

Mã Tường Lân: "Ta dẫn theo ba nghìn Bạch Can binh tới đây."

"Ba nghìn sao?" Hình Hồng Lang: "Vậy trước tiên chia cho ngươi 60 sọt bột mì, 10 sọt thịt đi."

Mã Tường Lân lặng yên tính toán, đây là đối phương chia cho ta 7200 cân bột mì, 1200 cân thịt... Đây cũng không phải số lượng

nhỏ!

Bà nội cha, trong năm hạn hán, con số này quả thật đáng sợ.

Khi Bạch Can binh vào kinh cần vương, đầu tiên là tự dự trù lương thực. Cần vương kết thúc, trên đường về ở lại Sơn Tây hỗ trợ tiễu phi, liền đổi thành do tuần phủ Sơn Tây Tống Thống Ân cung cấp lương thực cho họ.

Tống Thống Ân coi như là một quan tốt, không tham không hủ, làm việc cẩn trọng, nhưng hắn cho lương lại rất bủn xỉn, tựa như nước ở miếng rửa bát, cố vắt mới ra một chút lương, lại cố vắt phát nữa mới ra thêm một chút lương.

Tại phương diện quân lương, đối với Xuyên trung Bạch Can binh có vẻ như trứng chọi đá.

Nhưng không ngờ, Hình Hồng Lang này cho một lần đã nhiều như vậy!

Mã Tường Lân tỏ ra xấu hổ: "Số lương này, ta nợ các ngươi trước, chờ ta trở về Tứ Xuyên, sẽ xoay xở trả cho các ngươi một ít."

Hình Hồng Lang mỉm cười: "Không vội, việc nhỏ thôi."

Mã Tường Lân nói: "Số lương thảo này, là lương an trí của triều đình cho các người sao?"

Mấy ngày trước gã nghe nói qua, triều đình phái ngự sử Ngô Sân mang theo mười vạn lượng bạc để chiêu an lưu khấu, cho lưu khấu tiền lương an trí, dùng để khai hoang, mua lương giống, mua trâu cày các loại, hiện tại xem ra, mười vạn lượng bạc quả nhiên lợi hại, chiêu an lưu khấu đúng là làm phát một.

Hình Hồng Lang cười lắc đầu: "Có phải lương an trí gì đâu? Ngô Sân nghèo đến nỗi đang ôm Sử Khả Pháp khóc trong phủ Tây

An kia kìa."

Mã Tường Lân trầm mặc.

Hình Hồng Lang: "Số lương thực này, là bản thân ta buôn muối kiếm Mã Tường Lân: "Hiện tại ta đổi nghề đi buôn muối còn kịp không?"

Trương Phượng Nghỉ: "Này, nói nhảm cái gì vậy, nếu việc này truyền ra để quan văn nghe được, tố cáo huynh, không biết sẽ rước lấy bao nhiêu phiền phức."

Hình Hồng Lang cười: "Mã tướng quân ăn ngay nói thẳng, rất tốt, ha ha ha."

Mã Tường Lân đi gọi các Bạch Can binh tới vận chuyển lương thực, đưa hết 60 sọt bột mì và 10 sọt thịt mà Hình Hồng Lang chia cho gã đi, trước tiên dựng lều che mưa, lúc này mới cẩn thận mở tấm vải dầu che trên sọt tre ra.

"Oa! Bột mì trắng quá."

"Đây là hàng cao cấp."

"Đời này ta chưa từng được ăn bột mì tốt như vậy."

"Trước đây ăn toàn là bị ngả chút màu vàng."

Các Bạch Can binh đều phát ra âm thanh thán phục.

Một Bạch Can binh mở ra sọt chứa thịt, trong sọt toàn là hộp hình vuông, mở hộp ra, bên trong là những miếng thịt vuông vức được sắp rất chỉnh tề.

Bên cạnh lập tức vang lên tiếng nuốt nước bọt.

Loại thịt hình vuông này họ đã từng thấy qua, tại huyện Bồ, huyện Đại Ninh, họ đều thấy bộ hạ của Hình Hồng Lang chia loại

thịt này cho lão bách tính ăn, họ ở bên cạnh nhìn, nghe mà tràn đầy ước ao đố kị, nhưng Bạch Can binh quân kỷ nghiêm minh, họ cũng không xấu tính như quan binh khác.

Họ sẽ không cướp đồ ăn của lão bách tính, đành phải ở bên cạnh phiền muộn mà nhìn.

"Hiện tại rốt cuộc đến phiên ta rồi." Một Bạch Can binh tay cầm một cái hộp, ngửa mặt lên trời cười to: "Mười sọt thịt này nặng 1200 cân, ba nghìn Bạch Can binh chúng ta, mỗi người có thể chia được gần nửa cân rồi."

"Ta ước lượng một chút... ừm... Một người có thể chia được khoảng hai hộp."

Các Bạch Can binh mừng rỡ, nuốt nước bọt: "Ăn thịt!"

"Ăn thịt!"

Tất cả binh sĩ đều hoan hô.

Mọi người ở dưới lều bắt đầu dựng bếp bắc nồi, đốt lửa nấu cơm. Bên Họ bỏ hết hộp gỗ vào trong nồi nấu, sau đó vớt ra, dùng hộp làm bát rồi cứ thế mà ăn, thiết kế này quả thật rất tiện lợi.

"Ngon quá!"

"Ngon chết ta rồi."

"Đã lâu chưa từng được ăn thịt."

"Không ngờ hành quân đánh trận còn có thể có thịt ăn."

Ngay khi họ hoan hô nhảy nhót, hơn 3000 nạn dân từ huyện Đại Ninh theo quân qua đây ở đằng xa, trong mắt cũng lộ ra vẻ ước ao đố kị. Nhưng bọn họ bị ức hiếp đã quen, nào dám đến xin đồ ăn của quan binh, chỉ dám từ xa nhìn, ngay cả lá gan tới gần ngửi thôi cũng không có.

Lúc này, họ liền trông thấy Trịnh Đại Ngưu đang đi tới, trên vai khiêng một cái sọt, rầm một cái đặt xuống trước mặt họ, nhếch môi cười: "Ba nghìn nạn dân, đãi ngộ của các ngươi cũng như ba nghìn Bạch Can binh, cho các ngươi 60 sọt bột mì, 10 sọt thịt, các ngươi tự sắp xếp đi, phái người đến bên thuyền khiêng về đây."

Các nạn dân ngẩn người, lập tức mừng rỡ: "Đa tạ quân gia."

Chương 572: Sau này còn gặp lại

Chương 572: Sau này còn gặp lại

Mọi người ở bên bờ Hoàng Hà, ăn một bữa cơm no nê ngon lành.

Có mì, còn có cả thịt.

Sau khi ăn xong, nỗi vất vả một đường từ huyện Đại Ninh qua đây đã bị quét sạch không còn, lúc trước các lão bách tính đi đường không nổi còn bị ngã, hiện tại đã ăn no, cũng có sức lực, mỗi người tỉnh thần đều tỉnh táo.

Họ đem số lương thực còn lại ăn chưa hết bắt đầu đem chia, mỗi người đều được một túi nhỏ, cẩn thận cất vào trong ngực.

Thế là, vấn đề tới rồi, kế tiếp nên đi đâu?

Đúng vậy!

Kế tiếp nên đi đâu? Đây không chỉ là nan đề của các lão bách tính, cũng là vấn đề mà Xuyên trung Bạch Can binh phải đối mặt.

"Hình tướng quân." Mã Tường Lân đi tới trước mặt Hình Hồng Lang: "Hiện tại chúng ta phải đối mặt với hai vấn đề, một là xử lý tặc khấu như thế nào, hai là an trí những lão bách tính này thế nào."

Hình Hồng Lang gật đầu: "Khẳng định không thể đưa họ trở lại huyện Đại Ninh, huyện thành đó bây giờ còn rất không an toàn, chúng ta cũng không thể luôn đóng quân trong huyện thành để bảo

vệ bọn họ, chỉ cần chúng ta vừa đi, lưu khấu sẽ ngóc đầu trở lại bất cứ lúc nào, sau đó chưa hẳn sẽ tha cho họ một mạng như Sấm Vương."

Mã Tường Lân: "Vậy cô dự định an trí bọn họ thế nào?"

"Ngoại trừ di chuyển, cũng không có biện pháp tốt nào khác." Hình Hồng Lang nói: "Chuyển bọn họ đến phía nam, rời xa nơi phỉ hoạn."

Mã Tường Lân: "Di chuyển mấy nghìn người, nếu nơi cần đến không có ruộng đất cho họ trồng trọt, họ cũng không thể sinh sống."

"Cái này thì không phiền Mã tướng quân lo lắng." Hình Hồng Lang cười hắc hắc: "Ta chuyển họ đến địa bàn của ta, an bài bọn họ làm việc."

Hai mắt Mã Tường Lân sáng lên: "Để cho họ theo cô buôn muối lậu sao?"

Trương Phượng Nghỉ: "Này! Huynh đừng có mà nhắc tới bán muối lậu thì hai mắt sáng lên như thế."

Mã Tường Lân: "Thế nhưng cô ấy thật sự kiếm tiền rất giỏi, ta cũng muốn kiếm ít tiền, để cho các hương thân trong Vạn Thọ trại được ăn thịt."

Trương Phượng Nghỉ: "Chúng ta có thể có chút tiền đồ hay không?" tiền đồ? Vậy phải làm sao mới có tiền đồ? Nhất tương công thành vạn cốt khô sao?"

Nghe đến đó, mọi người đều lộ vẻ mặt ngưng trọng.

Đúng vậy!

Đối với một tướng quân mà nói, là nhất tương công thành vạn

cốt khô có tiền đồ, hay là để cho người dân của mình đều có thịt ăn mới có tiền đồ chứ?

Bầu không khí trở nên thâm trầm, tiến vào thời điểm suy nghĩ triết học.

Đúng lúc này, Trịnh Đại Ngưu xoát một cái thò đầu ra: "Một đại tướng lập công, liền có một vạn khúc xương có thể gặm thoải mái? Vậy thì tuyệt quá. Xương hầm canh, còn ngon hơn thịt."

Mọi người đều câm nín khi nghe vậy.

Tạo Oanh vội kéo Đại Ngưu bỏ chạy: "Đừng vào những lúc như vậy nói chen vào, sẽ bị họ coi thành ngu ngốc đấy."

Trịnh Đại Ngưu: "Chính là xương hầm canh ngon thật mà."

Tạo Oanh: "Sau khi trở về ta sẽ mời ngươi ăn canh hầm xương heo."

Trịnh Đại Ngưu chảy nước bọt: "Tạo giáo viên đúng là người tốt."

Tạo Oanh đấm vào vai hắn một quyền: "Đừng gọi ta Tạo giáo viên mãi như thế, quá xa cách, gọi thân thiết một chút đi, chúng ta là quan hệ gì?"

"Cũng phải ha!" Trịnh Đại Ngưu: "Anh em tốt, như vậy thân thiết không?"

"Phốc!" Tạo Oanh ngã xuống đất, không thể đứng dậy nữa.

Hình Hồng Lang đi tới trước mặt các nạn dân, lớn tiếng nói: "Chư vị, hiện tại mọi người đã ăn no rồi, cũng có sức lực, trên người còn mang theo chút lương thực dư, sống thêm vài ngày không có vấn đề. Thế nhưng, nếu mọi người trở lại huyện Đại Ninh, sẽ rất nguy hiểm."

Các lão bách tính đương nhiên hiểu đạo lý này, đám người sắc mặt sợ hãi, không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể ánh mắt mong mỏi nhìn Hình Hồng Lang.

"Nếu mọi người tin tưởng ta, thì lên thuyền của ta." Hình Hồng Lang chỉ vào ba chiếc thuyền chở hàng: "Lên thuyền, theo người của ta, đi đến một nơi an toàn, ở đó sẽ có người tiếp ứng các ngươi, sắp xếp công việc tiền công rất cao cho các ngươi, các ngươi tạm thời sinh sống ở nơi đó một đoạn thời gian, đợi phía bắc ổn định rồi lại trở về huyện Đại Ninh cũng không muộn." Các lão bách tính nào có đạo lý không tin nàng, nàng vừa mới cho bột mì lại cho thịt, chỉ cần đầu óc không bị hư, cũng biết nữ tướng quân tướng mạo không đẹp trước mắt là một người tốt.

Nàng rất xấu, thế nhưng nàng rất dịu dàng.

"Chúng tôi tin tưởng tướng quân!"

"Chúng tôi sẽ đi cùng tướng quân."

"Được!" Hình Hồng Lang nói: "Vậy mọi người từng nhóm lên thuyền đi."

An bài xong, Hình Hồng Lang quay đầu nhìn Mã Tường Lân: "Mã tướng quân, lão bách tính sẽ lên thuyền ở chỗ này đi rồi, hai người chúng ta, sợ là còn phải có nhiệm vụ mới."

Mã Tường Lân gật đầu: "Nếu thu xếp cho lão bách tính ổn rồi, chúng tôi cũng đã có binh lương, vậy đương nhiên phải tiếp tục truy kích tặc quân, hiện tại tặc quân đã rút lui khỏi huyện Bồ và khu vực huyện Trường Ninh, ắt phải đi về hướng bắc... Lấy quy mô hiện tại của chúng, cướp đoạt thành nhỏ huyện nhỏ là sẽ không thỏa mãn, rất có khả năng sẽ đi... Thái Nguyên!"

Ý nghĩ này cùng Hình Hồng Lang không mưu mà hợp, nhưng Hình Hồng Lang cũng không muốn tiếp tục lên hướng bắc đến

Thái Nguyên gì hết, nó xa quá, quân đội của thôn Cao Gia cần lượng lớn hỏa dược và đạn dược tiếp tế hậu cần, không thể cách sào huyệt quá xa.

Lính hỏa thương Chassepot chỉ cần hai phút là có thể thiêu đốt sức lao động cả ngày của mấy nghìn người.

Cho nên dân đoàn thôn Cao Gia không thể như quân đội vũ khí lạnh tùy ý rời khỏi căn cứ chính, đi sâu ba nghìn dặm, chỉ cần bổ sung lương thực là được.

Hình Hồng Lang đành phải ôm quyền nói: "Mã tướng quân, ta chỉ là một thủ bị Bồ Châu, không thể rời khỏi Bồ Châu quá xa, nơi đây cách nơi đóng quân Bồ Châu của ta đã hơn 300 dặm, tiếp tục hướng bắc, đối với tướng quân ngươi khả năng không có gì, nhưng đối với ta mà nói lại không quá thích hợp. Tối đa ta chỉ có thể đi tới phụ cận phủ Bình Dương, đã là cực hạn."

Mã Tường Lân nghe vậy, trong lòng thầm nghĩ: Lời này cũng có lý. Dù sao cô ta cũng là một lưu khấu được chiêu an, nếu tiếp thu tiếp thu an bài của triều đình, đợi tại nơi an trí, vậy không thành vấn đề, nếu chạy khắp nơi, rời xa nơi an trí, vậy sẽ rước lấy sự nghỉ ngờ của triều đình.

Nghĩ tới đây, Mã Tường Lân đành phải quay về Hình Hồng Lang ôm quyền: "Đã như vậy, chúng ta chia binh hai đường ở đây di." chúng ta sau này còn gặp lại."

Mã Tường Lân cười to: "Ha ha ha, câu này của cô thật đúng là có chút mùi vị giang hồ. Ta cũng học, thanh sơn bất..."

Trương Phượng Nghỉ bên cạnh quay sang hắn nhìn chăm chú.

Mã Tường Lân vội vàng câm miệng.

Mã Tường Lân dẫn theo Bạch Can binh, các Bạch Can binh thì cất đi bột mì và thịt buổi trưa, khí thế dâng trào, lần thứ hai đuổi

về hướng bắc.

Hình Hồng Lang thì ở bên bờ bảo vệ ba nghìn lão bách tính, nhìn thuyền hàng từng cái từng cái rời đi, tất cả đều đưa đến Bồ Châu, lúc này mới quay đầu hỏi con rối Thiên Tôn: "Bước tiếp theo chúng ta nên làm gì, xin Thiên Tôn chỉ thị?"

Con rối Thiên Tôn rất nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Về phủ Bình Dương, cố thủ, đừng cho tặc khấu nam hạ, củng cố một chút địa bàn hiện tại của chúng ta. Về phần phía bắc, chỉ có thể tạm thời giao cho tuần phủ Sơn Tây Tống Thống Ân."

Chương 573: Không ngờ còn muốn cướp người

Chương 573: Không ngờ còn muốn cướp người

Các nạn dân huyện Đại Ninh ngồi trên thuyền hàng, một đường hướng nam.

Đa số người phương bắc không đi thuyền thường xuyên, nhưng bên cạnh huyện thành Đại Ninh chính là sông Hân Thủy, cho nên những huyện dân này không giống với người phương bắc bình thường, họ ít nhiều đều biết chút thủy tính, cho dù không biết chèo thuyền đánh cá, đa số cũng đã từng ngồi thuyền qua sông.

Một đường thuyền lắc lư, người say sóng cũng không nhiều.

Đường sông hơn 200 dặm, đi xuôi dòng, không tới nửa ngày.

Đột nhiên, trên thuyền có một nạn dân lớn tiếng kêu lên: "Mau nhìn kìa, mau nhìn phía trước... cầu, một cây cầu rất to."

Thì ra, phía trước chính là Long Môn Cổ Độ.

Các nạn dân chỉ nhìn thoáng qua cầu Long Môn, cả người liền tê dại.

Ngay cả người bị say sóng cũng thấy phấn chấn, trong nháy mắt đã quên say sóng là cái gì.

"Cầu này thật là lợi hại!"

"Quá uy phong."

"Rốt cuộc nó xây nên thế nào?"

Các nạn dân nghị luận sôi nổi, một thuyền viên trên thuyền quay đầu cười nói: "Ngạc nhiên cái gì? Đây là Thiên Tôn thi tiên pháp, vận chuyển tiên cầu từ Thiên giới xuống."

Các nạn dân: "Oal"

Có người lại nói: "Nhìn đầu cầu, có một thành bảo màu xám trắng."

Ánh mắt của các nạn dân lại nhìn về phía đầu cầu phía đông, Long Môn Cổ Độ, hiện tại đã xây nên một thành bảo xi măng, tên gọi là "Long Môn đông bảo".

Đóng quân ở chỗ này đương nhiên là Thạch Kiên, bởi vì lần trước "có công cố thủ cầu Long Môn", đã đẩy lùi Lão Hồi Hồi và tây doanh Bát Đại Vương, Trình Húc còn viết cho hắn một bài tấu chương mà chính hắn cũng nhìn không được.

Không nghĩ tới, sau khi tấu chương này được đưa lên, Vương Thừa Ân phía trên lại làm bộ tin thật, trước tiên thay hắn khoe thành tích với triều đình, còn thăng cho hắn làm thiên tổng. sở binh.

Hắn đã có 600 vệ sở binh bộ hạ rồi, thôn Cao Gia lại điều cho hắn thêm 200 binh, vì vậy hiện tại binh lực thực tế hắn nắm giữ trở thành 400 binh thôn Cao Gia, 600 binh vệ sở.

Tam biên tổng đốc Hồng Thừa Trù mệnh lệnh hắn "Trấn giữ Long Môn Cổ Độ, ngăn cản lưu khấu qua sông", vì vậy, trên cơ bản Thạch Kiên coi như là thường trú ở chỗ này rồi.

Lúc này Thạch Kiên đang cầm kính viễn vọng, đứng phía trên Long Môn đông bảo nhìn xung quanh, sau đó nhìn thấy ba chiếc thuyền hàng đang từ giữa sông chạy tới, mỗi một chiếc thuyền hàng đều chở đầy người.

Thạch Kiên lập tức hai mắt sáng ngời, nhanh chân chạy ra khỏi bảo, đến bên cạnh bến đò, hướng về ba chiếc thuyền cố sức phất tay.

Vương Đường từ đầu thuyền thò đầu ra, quay về Thạch Kiên cười: "Thạch đại ca! Sao rồi? Sao giống ngọn hải đăng đứng trên bờ thế."

Thạch Kiên cười: "Ba chiếc thuyền nạn dân của ngươi, là từ phía bắc chở tới sao?"

Vương Đường nói: "Đúng vậy! Phụng mệnh của Hình giáo viên, đưa những nạn dân này đến thành Bồ Châu an trí."

Thạch Kiên hai mắt sáng ngời: "Là mệnh lệnh của Hình giáo viên, không phải là mệnh lệnh của Thiên Tôn?"

Vương Đường cẩn thận suy nghĩ: "Ừm, hình như Thiên Tôn không đưa ra chỉ thị gì về an trí."

Thạch Kiên liền mừng rỡ: "Vậy đừng đưa đến Bồ Châu nữa, để ở chỗ ta đi."

Vương Đường trầm mặc.

Thạch Kiên ra sức xoa xoa tay: "Ngươi xem, bến tàu Long Môn Cổ Độ này của ta, vừa mới xây xong một cái thành bảo, thế nhưng cơ sở thiết bị lại rất kém, còn chưa xứng với quy hoạch xây dựng thành trấn và thôn trang bên cạnh, nơi đây chính miệng Thiên Tôn phân phó phải xây dựng phát triển tốt, nhân lực không đủ, xây sẽ không tốt, chẳng phải khiến cho Thiên Tôn lão nhân gia thất vọng sao?"

Vương Đường dở khóc dở cười: "Lại còn chơi trò cướp người nữa?"

Thạch Kiên: "Không cướp người không được a, nhân lực của ta

ở đây quá ít. Chỉ có một số cư dân từ huyện thành Hà Tân qua đây, những cư dân này chỉ cần vừa thấy huyện thành Hà Tân an toàn, lại lập tức chạy đến bên huyện thành... Họ không bao giờ chịu ở lại bến tàu an tâm làm công." thương quê hương của mình, luôn nghĩ đến lá rụng về cội."

Thạch Kiên: "Đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là ta cần nhân thủ, nhưng Long Môn Cổ Độ này nằm ở bên bờ sông chỗ giao giới giữa Sơn Tây và Thiểm Tây, lưu khấu mà làm loạn, nơi này căn bản không có người đến, chỗ ta đang thiếu nhân thủ nghiêm trọng. Không có người, sẽ không thể phát triển nổi. Mà bên Bồ Châu lại là một châu vô cùng lớn, có rất nhiều nhân lực, dùng cũng không hết. Những nạn dân tới từ phía bắc này để cho ta đi."

Hắn giải thích một tràng, Vương Đường nghe xong cũng cảm thấy có lý.

"Được thôi!" Vương Đường: "Vậy để những người này ở lại chỗ ngươi, ta còn phải chở thêm vài chuyến nữa, tổng cộng khoảng ba nghìn người, đều đưa hết đến chỗ ngươi, chắc cũng có thể bổ sung cho chỗ này của ngươi không ít nhân lực."

Thạch Kiên mừng rỡ: "Ta biết ngươi giảng đạo lý mà."

Vương Đường: "Thế nhưng nếu Hình giáo viên tìm ngươi kiếm chuyện, ta cũng mặc kệ."

Thạch Kiên: "Hình giáo viên cũng là người giảng đạo lý, sẽ không tìm ta kiếm chuyện."

Hai thanh niên hai ba câu đã hoàn tất việc "chia bẩn", vì vậy ba chiếc thuyền hàng liền dựa vào sát bến tàu, một tấm ván gỗ thật dài từ trên thuyền vươn ra, đặt lên trên bờ, các thuyền viên hướng về nạn dân thét to: "Mọi người rời thuyền đi, sau này sẽ sống lâu dài ở đây."

Nạn dân trên thuyền đều sững sờ.

Vừa rồi Vương Đường và Thạch Kiên là cách thật xa rống lên, âm thanh phải lớn, bằng không gió sông thổi qua sẽ không còn.

Nếu âm thanh lớn, các nạn dân trên thuyền há có đạo lý không nghe được?

Khi nghe được đối phương nói đến chuyện "cướp người", các nạn dân thật sự nghe không hiểu. Đây là tình huống gì? Chỉ nghe nói qua quan địa phương ngại phiền phức, không muốn an trí nạn dân ngoại lai, cho tới bây giờ còn chưa nghe nói qua quan địa phương còn muốn cướp người.

Cướp mấy người dân cực khổ bọn ta làm gì?

Còn phải cung cấp đồ ăn, chỗ ở cho chúng ta, còn phải an bài ruộng đất, đối với quan địa phương mà nói là một việc tương đối khó xử.

Bản thân chưa từng cảm thấy mình giá trị bao nhiêu tiền, không nghĩ tới nauời khác ©òn muốn cướn. Các nạn dân xuống thuyền, sau đó phân tán ra xung quanh bến tàu. Nhóm ba chiếc thuyền đầu tiên cũng chỉ khoảng một nghìn người. Thạch Kiên mỉm cười đi tới trước mặt bọn họ: "Hoan nghênh đi tới Long Môn Cổ Độ, đến đây rồi, mọi người không cần lo lắng đến việc ăn ở. Nhìn thấy thành bảo bên kia chưa? Mỗi ngày ở cửa thành bảo đều sẽ phát một số đồ ăn, bảo đảm không có người sẽ chết đói."

Các nạn dân mừng rỡ.

Thạch Kiên nói: "Có điều, chỉ không chết đói khẳng định là không được, ai không muốn cuộc sống tốt đẹp hơn chứ? Cho nên... mọi người còn có thể thông qua làm công để kiếm càng nhiều tiền hơn."

Lời này không có gì sai sót.

Các nạn dân bắt đầu dài cổ chờ an bài.

Thạch Kiên thì lại lấy ra bộ lương tiêu chuẩn của thôn Cao Gia, xoát một cái, liệt kê ra các loại nhân lực cương vị mà các ngành các nghề yêu cầu.

Các nạn dân vừa nghe, cái gì? Ở chỗ này tiền công làm việc cao như thế sao?

Vậy thì còn do dự cái gì nữa!

Một đám người vội vàng hăng hái báo danh, Long Môn Cổ Độ lập tức đón tiếp một nguồn lực lượng tân sinh.

Thạch Kiên cười tươi như hoa, Vương Đường lại đang suy nghĩ: Không biết Hình Hồng Lang biết chuyện này có tức giận hay không? Ôi, bỏ đi mặc kệ!

Chương 574: Đập nồi bán sắt cũng phải làm

Chương 574: Đập nồi bán sắt cũng phải làm

Sau khi đường sông mở rộng, thuyền hàng không dứt đi tới huyện Tắc Sơn Giáng Châu.

Đồng thời trong lúc đó, lượng lớn guồng nước cũng đang được dựng lên dọc theo hai bờ sông.

Mấy ngày nay ông trời ban mưa, nước mưa không ngừng rơi xuống.

Nhưng các thợ mộc không rảnh rỗi một chút nào, đội nước mưa cũng phải liều mạng làm việc.

Tắc Sơn chính là trọng địa nông nghiệp, ở chỗ này chỉ cần nông nghiệp sống lại, toàn bộ thành thị đều có thể sống lại, các thợ mộc nào có đạo lý không liều mạng.

Mạc Tiếu Bần là bảo giáp trưởng, giáo viên dân đoàn của Giáng Châu, người quản lý trên thực tế của Giáng Châu trước mắt, vài ngày gần đây cũng bật tối mắt tối mũi, tổ chức các nông dân liều mạng làm công tác chuẩn bị cuối cùng trước vụ xuân.

Hiện tại đã là mùa đông năm Sùng Trinh thứ 4, chờ tết âm lịch vừa đến, vụ xuân sẽ bắt đầu, thời gian đang rất cấp bách.

Ngay khi hắn bận tối mày tối mặt, lại một chiếc thuyền lớn chạy tới.

Mạc Tiếu Bần liếc nhìn trên mặt sông, liền "ơ" một tiếng,

thuyền tới lần này không phải là thuyền hàng, mà là một con thuyền khách. Là cái loại thuyền quan to quý nhân dùng để du ngoạn trên sông Tần Hoài.

Loại thuyền này đi trên Hoàng Hà có thể nói hết sức nguy hiểm, nó làm sao có thể chạy đến nơi đây?

Tuy nhiên hắn lập tức hiểu ngay, thuyền này không có buồm cũng không có mái chèo, rất rõ ràng lại là quái thuyền của nhóm người Bạch tiên sinh kia dùng.

Mạc Tiếu Bần chỉ dùng 0 giờ một giây đã đưa ra phán đoán, trên thuyền này khẳng định có đại nhân vật muốn tới, vội vàng bỏ công việc trong tay, chạy tới bến tàu.

Chỉ thấy cửa khoang thuyền mở ra, một đại tiểu thư thoạt nhìn rất thanh tú, rất thẹn thùng, rất nhút nhát đi ra, nhìn tướng mạo nhiều lắm 16,17 tuổi, một tiểu thư nhà đại gia khôn khéo.

Nhưng đi theo phía sau nàng cũng không phải nha hoàn, mà là một đám nam tử trẻ tuổi, những người này cũng không giống người thường, người nào thoạt nhìn cũng rất có học vấn, khiến cho người ta có cảm giác nhi/ nồi đc sách. Mạc Tiếu Bần thầm nghĩ: đây toàn là con cháu của quan to quý nhân!

Người như thế tốt nhất không nên đắc tội, trời biết trưởng bối nhà họ làm quan to gì ở trong triều, đắc tội một người không khéo là có thể khiến cho mình cửa nát nhà tan.

Nghĩ tới đây, hắn vội vàng đi lên nghênh đón, ôm quyền làm lễ: "Các vị thiếu niên, mọi người tới Giáng Châu du ngoạn sao? Tại hạ Mạc Tiếu Bần, mọi người gọi ta một tiếng Mạc viên ngoại, xin hỏi..."

Đại gia tiểu thư dẫn đầu thoắt cái trốn đến phía sau đoàn người, xem ra có vẻ không am hiểu ứng phó với người xa lạ.

Nhưng những nam thanh niên kia lại rất có lễ phép, cũng không tỏ ra mình là quan nhị đại khinh thường người khác, mà cùng nhau ôm quyền làm lễ với Mạc Tiếu Bần: "Mạc viên ngoại, chúng tôi đến từ huyện Trừng Thành Thiểm Tây, thôn Cao Gia, là thực tập sinh môn Hóa Học."

Cái gì môn Hóa Học, cái gì thực tập sinh, Mạc Tiếu Bần hoàn toàn nghe không hiểu, chỉ biết mang theo chữ "sinh" thì đó đều là người có học vấn, dù sao thì lôi kéo mối quan hệ là được rồi. Hắn tiếp tục hành lễ: "Các vị mới đến, nếu như không chê, tại hạ có thể dẫn các vị đi tham quan."

Nhóm thanh niên nghe vậy, cùng nhau quay đầu nhìn đại gia tiểu thư núp ở phía sau.

Mạc Tiếu Bần đã nhìn ra, tiểu thư 16,17 tuổi kia là thủ lĩnh!

Nhóm nam thanh niên còn quay sang hỏi tiểu thư kia: "Tam lão sư, ngài quyết định đi."

Thì ra, đại tiểu thư này chính là con gái của Tam Thập Nhị, Tam tiểu thưt

Nàng vẫn đảm nhiệm lão sư môn Hóa Học trong trường học thôn Cao Gia, đồng thời còn là nữ xưởng trưởng của nhà máy hóa chất thôn Cao Gia, ở thôn Cao Gia có danh vọng rất lớn.

Nhưng danh tiếng tại ngoại là thế, nàng lại là một cô nương có tính cách ngại ngùng xấu hổ, rất không am hiểu tiếp xúc với người lạ, vừa rồi bị Mạc Tiếu Bần "chủ động tiếp cận" làm cho sợ hãi, hiện tại đang trốn phía sau các học sinh.

Thấy mọi người đều nhìn nàng, nàng mới chấn chỉnh lại tinh thần, khẽ ho một tiếng: "Chúng ta không quen nhân sinh nơi đây, có Mạc viên ngoại dẫn mọi người tham quan, điều đó không thể tốt hơn, mọi người còn không cảm ơn Mạc viên ngoại?"

Các thực tập sinh vội quay sang Mạc Tiếu Bần ôm quyền làm lễ: "Đa tạ Mạc viên ngoại." Chào hỏi xong, cuối cùng Tam tiểu thư cũng ổn định tâm tình hơn, không còn luống cuống nữa, dè dặt đi tới đằng trước đội ngũ, một đám thực tập sinh đi theo phía sau nàng, vẻ mặt người nào cũng tò mò.

Hiện tại Mạc Tiếu Bần cũng đang rất tò mò, nếu đại tiểu thư này là con gái của một đại quan, trưởng bối trong nhà phú nhị đại khác có Tam tiểu thư quan chức không lớn bằng nàng, nghe lời của nàng cũng không khó hiểu, thế nhưng đều gọi nàng "lão sư" thì lại rất thái quá.

Mạc Tiếu Bần: "Tam lão sư lần này tới..."

Tam tiểu thư đỏ bừng mặt, rất luống cuống, nhưng vẫn nhỏ nhẹ nói: "Giáng Châu Tắc Sơn chính là trọng địa nông nghiệp, từ xưa đến nay lấy nông nghiệp là chủ, dựa vào sông Phần, điều kiện tưới tiêu vận tải cũng coi như rất tốt, cho nên, sau này ở đây khẳng định sẽ xem như trọng địa nông nghiệp để phát triển."

Mạc Tiếu Bần: "Ừm?"

Tam tiểu thư: "Nơi đây sau này nhất định sẽ cần lượng lớn phân hóa học, không thể hoàn toàn dựa vào vận chuyển tới, phải tại bản địa xây dựng một nhà máy hóa chất cỡ lớn mới được."

Mạc Tiếu Bần hoang mang.

Cái này đã hoàn toàn tiến vào điểm mù tri thức của hắn rồi, căn bản nghe không hiểu đang nói gì.

Tam tiểu thư quay sang nói với các thực tập sinh: "Lần này mọi người qua đây, trọng điểm là học tập làm sao bắt đầu từ số 0, xây dựng một nhà máy phân hóa học."

Các thực tập sinh đồng thanh đáp: "Vâng, Tam lão sư."

Mạc Tiếu Bần: 'Ặc... Ta nên nói cái gì?"

Tam tiểu thư thoắt cái lại trốn ra phía sau một học sinh, thò ra nửa bên mặt: "Mạc viên ngoại, chuyện xây dựng nhà máy phân hóa học, nếu để chúng tôi vượt núi vượt sông xa xôi tới thao tác, không bằng do thân sĩ bản địa đi đầu tiến hành, như vậy mới có được hiệu suất cao, Mạc viên ngoại có hứng thú, đầu tư xây xưởng không?"

Mạc Tiếu Bần: "Tam lão sư, tại hạ ngu ngốc, đến bây giờ còn chưa nghe hiểu rõ ràng đang nói cái gì?"

Tam tiểu thư đỏ mặt: "A! Cái đó... cũng trách ta không nói rõ ràng... nói chung chính là... Nàng thật đúng là không biết cách nói chuyện với người lạ, một câu vướng ba lần.

Nàng thật sự nói không được nữa, bèn vung tay lên: "Các thực tập sinh moi nồi nói aiún †tađ:" Vì vậy, một đám học sinh ào lên vây lấy Mạc Tiếu Bần, ngươi một lời ta một câu nói về vấn đề phân hóa học.

Mạc Tiếu Bần nghe nửa ngày, nhức cả đầu, cuối cùng coi như nghe hiểu một chút. Chính là có một loại đồ vật, có thể làm cho hoa mầu thu hoạch được tốt hơn, đồ vật này gọi là phân hóa học, cần một thứ là nhà máy hóa chất gì đó chế tạo.

Mạc Tiếu Bần thầm nghĩ: Nhóm người này đều là thành viên của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, nhìn hành vi cách ăn nói của họ, đủ biết là phụ mẫu của họ ở trong đạo có địa vị rất cao.

Chuyện họ muốn làm, mặc dù ta nghe không hiểu, cũng không biết có thể kiếm tiền hay không, nhưng đầu tư vào chắc chắn không sai, cho dù bị lỗ, coi như là dùng tiền mua nhân duyên.

Cách cục phải nhìn rộng hơn.

Kiếm nhân duyên hữu dụng hơn nhiều so với kiếm tiền.

Mạc Tiếu Bần tỏ ra rất vui vẻ: "Tam lão sư! Thứ mà cô nói, có trợ giúp rất lớn đối với phát triển nông nghiệp, đề cao thu hoạch hoa mầu, đó chính là thứ tốt lợi quốc lợi dân, họ Mạc ta đâu có đạo lý không làm, đập nồi bán sắt cũng phải làm, chuyện này tính ta một phần."

Chương 575: Hoa tuyết phiêu phiêu

Chương 575: Hoa tuyết phiêu phiêu

Trong khi Giáng Châu Tắc Sơn rất phấn khởi bắt đầu làm nhà máy hóa chất.

Phủ Tây An.

Trong cửa hàng phân hóa học quan doanh đang có người gây rối.

Từ sau lần trước Ngô Sân và Sử Khả Pháp đến thăm huyện Trừng Thành, thương lượng với Lương Thế Hiền chuyện phân hóa học, tốt nghiệp sinh sơ trung đầu tiên của thôn Cao Gia còn chuyên môn làm hạch toán thành phẩm cho họ, cuối cùng đưa ra cái giá rất hợp lý.

Sử Khả Pháp liền nhập hàng từ huyện Trừng Thành, sau đó vận chuyển không ít phân hóa học đi tới phủ Tây An, đặt trong cửa hàng phân hóa học của quan doanh để bán.

Bởi vì năm ngoái huyện Trừng Thành tặng cho phủ Tây An một nhóm phân hóa học cho các nông dân miễn phí dùng thử, hiệu quả của nó rất tốt, cho nên năm nay cửa hàng phân hóa học này vừa mở thì ngay lập tức khiến cho mọi người coi trọng, không ít lão bách tính ở bên cạnh sông Vị Thủy, ruộng đất trong nhà không bị hán hạn nên chạy tới đây để mua phân hóa học.

Nhưng mà, trò hay cũng tới chính vào lúc này.

Trong tay có ruộng cũng không chỉ lão bách tính bình thường,

còn có quan to quý nhân nữa, hơn nữa, trong phủ Tây An này, có một vị quan to quý nhân, hoàng thất quý tộc khá phong cách, nổi bật là Tần Vương.

Lúc này Tần Túc Vương Chu Nghị Hoán đã chết, Tần Vương mới còn chưa sắc phong, Chu Tồn Cơ là Tần thế tử, là người nắm giữ trên thực tế của Tần vương phủ.

Tần vương phủ sở hữu ruộng đất rất nhiều, ruộng đất màu mỡ nhất xung quanh Tây An hầu như đều là của Tần vương phủ, phần lớn những ruộng đất này đều phân bố bên cạnh Vị Hà, hưởng thụ Vị Hà tưới tiêu, cho dù là đang hạn hán, những mảnh ruộng ở đây cũng có thể trồng trọt bình thường.

Tần vương phủ đương nhiên cũng muốn phân hóa học, hơn nữa không chỉ muốn, còn muốn rất nhiều.

Hơn nữa không chỉ muốn rất nhiều, còn muốn độc hưởng!

Lúc này, một vị tiểu quản sự của Tần vương phủ đang dẫn theo một nhóm gia đỉnh gây sự ở cửa hàng phân bón, một đám gia đinh tay cầm côn, đập phá bàn ghế trong cửa hàng tanh bành, sau đó cướp đi hết số phân hóa học bày bán trong cửa hàng.

Chưởng quỹ cửa hàng cũng bị đánh cho chảy máu đầu.

Tiểu quản sự cầm cây gậy chỉ vào mặt chưởng quỹ: "Cho ngươi mặt mũi lại không muốn, bảo ngươi bán rẻ một chút cho vương phủ, con mẹ ngươi lại cứ nói không thể hạ giá, đây không phải muốn ăn đòn sao? Hiện tại lão tử một đồng cũng không cho ngươi, lấy đi hết, xem ngươi làm được gì?"

Chưởng quỹ ôm vết thương trên đầu, máu chảy đầy kẽ tay, nhiễm đỏ nửa khuôn mặt: "Đừng có mà làm càn... Số hàng này là của Ngô Sân đại nhân và Sử Khả Pháp đại nhân đặc biệt trông coi, giá bán có nghiêm lệnh không được thay đổi..."

"Bính!"

Tiểu quản sự lại đánh một gậy vào người chưởng quỹ: "Ngô Sân là thứ gì? Sử Khả Pháp là thứ gì? Con mẹ ngươi biết ta là ai không?"

Chưởng quỹ trầm mặc.

"Dừng tay!" Tại cửa vang lên tiếng quát giận dữ, Sử Khả Pháp bước nhanh đi vào, lập tức giành lấy cây gậy trong tay tiểu quản sự, lạnh lùng nói: "Phản rồi, còn có vương pháp không? Nơi này là cửa hàng của quan phủ, ngươi dám ở chỗ này đánh người, còn có vương pháp không? Còn có pháp luật không?"

Tiểu quản sự cười khẩy một tiếng: "Ta tưởng là ai, thì ra là Sử đại nhân tới rồi, chậc chậc, ta khuyên Sử đại nhân tốt nhất đừng xen vào."

"Xen vào?" Sử Khả Pháp tức giận đến mức cả người run lên: "Bản quan chính là thôi quan Tây An, chủ quản hình danh. Ngươi ở chỗ này làm việc ác như vậy, chính là bản quan quản được."

Tiểu quản sự cười nhạt: "Ngươi còn quản đến Tần vương phủ hay sao?"

Sử Khả Pháp: "Tần vương phủ thì thế nào? Tần vương phủ cũng phải phân rõ phải trái."

Tiểu quản sự: "Hôm nay ta cứ không phân đấy, bay đâu, mang đi cho ta."

Bọn gia đinh Tần vương phủ lập tức chuẩn bị động thủ chuyển phân bón đi.

Sử Khả Pháp giận dữ: "Tất cả dừng tay, ai dám chuyển?"

Bọn gia đỉnh dừng lại động tác trên tay.

Tiểu quản sự lại lớn tiếng nói: "Chuyển, chuyển hết đi. Ta cũng muốn Sử Khả Pháp giận dữ: "Người đâu, bắt hết bọn người kia lại."

Hắn đã la lên, bộ khoái nha dịch tới đây cùng hắn phải nên đi ra bắt người, thế nhưng, Sử Khả Pháp la xong mới phát hiện không một tên bộ khoái nha dịch nào đi lên, không chỉ không lên, trái lại còn đang bỏ trốn, chui vào dòng người, biến mất không thấy đâu nữa.

Bộ khoái nha dịch cũng sẽ không ba năm chuyển đi, họ đều là người địa phương, chỉ cần là người địa phương, không ai dám đối nghịch với Tần vương phủ.

Sử Khả Pháp trầm mặc.

Tiểu quản sự cười ha ha: "Chuyển!"

Bọn gia đỉnh cũng cười theo, cùng nhau chuyển đi, rất nhanh, trong cửa hàng đã bị dọn sạch không còn gì, tất cả đều bị Tần vương phủ cướp đi.

Sử Khả Pháp chỉ là một quan văn tay không tấc sắt, không thể làm gì bọn gia đỉnh lưu manh này, chỉ có thể trơ mắt nhìn họ nghênh ngang mà di.

"Bản quan muốn vạch tội Tần vương phủ! Bản quan nhất định phải vạch tội Tần vương phủ, các ngươi chờ coi."

Tiểu quản sự cười to: "Ngươi cứ việc."

Trên đường lại trở nên an tĩnh, chỉ còn lại chưởng quỹ và tiểu nhị của cửa hàng phân hóa học bị thương, nằm rên rỉ trên mặt đất, người vây xem trên đường cũng giận mà không dám nói gì, không ai đi ra nói chuyện.

Các nông dân vốn đang xếp hàng ở bên ngoài chờ mua phân

hóa học, tất cả đều giải tán rời đi.

Sử Khả Pháp rưng rưng nước mắt: "Tại sao có thể như vậy? Tại sao có thể như vậy?"

Phân bón do quốc khố chỉ ra nhập hàng, bị cướp đi hết rồi. Lấy nhận thức của Sử Khả Pháp đối với quan trường, rất rõ ràng biết số phân bón này một đi không trở lại.

Tiền của quốc gia cứ như vậy bị thiệt hại!

Cho dù hoàng đế biết được chuyện này, cũng sẽ không làm gì Tần Vương. Hoàng đế luôn cảm thấy mình thua thiệt Tần Vương, hận không thể thưởng nhiều hơn cho Tần Vương, sao có thể bởi vì một chút phân bón mà gây phiền phức cho Tần Vương.

Mà phân bón hoá học không đến được tay lão bách tính, tất cả đều rơi vào tay Tần vương phủ, đợi đến mùa thu hoạch sang năm, hoa mầu lão bách tính trồng ra không có phân hóa học, sản lượng vẫn sẽ như cũ, cũng học, sản lượng sẽ tăng gấp đôi, nhưng ngay cả một văn tiền thuế cũng không cần nộp.

Quốc khố chỉ có ra, không có vào.

Rõ ràng có thể mua phân hóa học với giá thấp, lại nâng giá lên một chút bán ra, tiền kiếm được để mua càng nhiều phân hóa học hơn, càng nhiều nông dân có được phân hóa học, sản lượng hoa mầu sẽ tăng cao, nộp càng nhiều thuế, mua càng nhiều phân hóa học... Hình thành vòng tuần hoàn đẹp như mơ, nhưng Tần vương phủ làm vậy đã cắt đứt vòng tuần hoàn ở chỗ này.

Sử Khả Pháp khóc ròng: "Vì sao lại như vậy? Vì sao? Không!"

Trên bầu trời đột nhiên có tuyết rơi. Lúc này đang rét đậm, mưa ở Tây An, đã biến thành tuyết.

Hoa tuyết bay bay, gió bấc gào thét, đất trời một mảnh bao

la...

Sử Khả Pháp đột nhiên nhớ lại, khi tham quan ở thôn Cao Gia, những lời thánh nữ Cao Nhất Diệp nói với hắn: Sức sản xuất tiên tiến, nhất định phải có chế độ chính trị tiên tiến phối hợp, nếu chế độ chính trị đã mục nát, sẽ kéo chân sau của sức sản xuất.

Vì sao trong đầu ta đột nhiên nhớ tới những lời này?

Đây không phải điều ta nên hoài nghỉ!

Ta là trung thần Đại Minh, cứ nghe ta nguy biện cho triều đình.

Muốn nguy biện, thế nhưng không tìm ra được từ nào.

Hắn phịch một tiếng ngồi xuống đất.

Cũng không biết ngồi bao lâu, bông tuyết đã biến hắn thành người tuyết, Ngô Sân từ xa đi tới, đưa tay kéo hắn lên, gạt đi tuyết trắng trên người hắn: "Ài, đi thôi, chúng ta lại dày mặt đi huyện Trừng Thành một chuyến vậy."

Chương 576: Không ngờ xảy ra loại chuyện này

Chương 576: Không ngờ xảy ra loại chuyện này

Huyện thành Trừng Thành.

Bên ngoài tường thành của huyện thành Trừng Thành, đã xây dựng một nhà xưởng thật lớn nhất thể hóa bao gồm kéo sợi, dệt vải, in nhuộm, cắt may y phục, thêu thùa.

Nhà xưởng này quá lớn, huyện thành Trừng Thành tổng diện tích không đến 2 ki-lô-mét vuông căn bản không chứa nổi con quái vật khổng lồ này, bởi vậy nó liền được xây ở bên ngoài huyện thành.

Nhà xưởng được bao quanh bởi bức tường xỉ măng tuyệt đẹp, bốn góc còn có cả tháp canh, kiện phụ dân binh ở bên trên canh giữ cầm cung tiễn, thoạt nhìn nghiễm nhiên như một tiểu huyện thành mới.

Trong nhà xưởng tất cả đều là nữ công!

Thật ra khi nhà xưởng này vừa mới hoàn thành, bên trong có nam công, chủ yếu là ở bộ môn may vá này, thế nhưng rất nhanh, chỉ mấy công nhân nam ít ỏi đã bị "trường học công nhân kỹ thuật Trừng Thành" mới thành lập đào đi, thăng cấp thành "đạo sư may vá".

Từ đó, trong nhà xưởng đã không còn một người nam nhân nào, nghiễm nhiên trở thành "nữ nhi quốc" chiếm diện tích một ki-lô-mét vuông.

Xưởng trưởng của nhà xưởng chính là Xuân Hồng một trong tứ đại thư ký.

Nàng tính tình cũng không cứng nhắc, còn hơi có chút nghịch ngợm, nghe được nghị luận bên ngoài, dứt khoát đổi tên nhà xưởng này thành "Xưởng dệt Nữ nhi quốc".

Lúc này đang là sáng sớm, xưởng dệt nữ nhi quốc vừa mới bắt đầu đã náo nhiệt hẳn lên.

Trong ký túc xá nữ công, lượng lớn nữ công đã thức dậy, vừa rửa mặt vừa bắt đầu tám chuyện.

"Này, các ngươi nghe nói chưa? Bên Tây An náo nhiệt lắm đấy."

"A? Ngươi nghe nói ở đâu? Sao ta không nghe gì."

"Ta nghe Lý đại ca chuyển hàng nói, Tần vương phủ cướp phân hóa học trong cửa hàng của quan phủ, tuần án ngự sử Ngô Sân tuyên bố muốn viết tấu chương buộc tội Tần vương phủ nữa đấy."

"Sử Khả Pháp còn là Cẩm Y Vệ mà, cũng bị Tần vương phủ khi dễ, hì hì."

"Quả thật vô pháp vô thiên." "Tại Tây An, Tần vương phủ chính là pháp, chính là thiên, nào có cái gì vô pháp vô thiên."

"Việc này chỉ có nam nhân mới cảm thấy hứng thú, ta thật ra muốn biết, Lý đại ca chuyển hàng nói tin tức cho ngươi thế nào, nhà xưởng chúng ta, ngoại nhân không thể đi vào mà, ngươi lén lút chuồn ra ngoài gặp mặt Lý đại ca hay sao?"

"Đúng rồi!" Một lời đánh thức người trong mộng, các nữ công bên cạnh bỗng nhiên hiểu ra: "Nha Nha người này, khẳng định hẹn hò với Lý đại ca rồi."

"Nha Nha, lúc nào Lý đại ca cưới ngươi?"

"Lần trước không phải hắn nói, đi Tây An một chuyến, kiếm được tiền rồi sẽ trở lại cưới ngươi sao? Không phải lại thất bại nữa chứ?"

Thế là, việc phủ Tây An trong nháy mắt bị các nữ nhân vứt lên chín từng mây, vẫn là chuyện của Nha Nha và Lý đại ca mọi người càng thích nghe hơn.

Đang tám chuyện vui vẻ, một cái đầu của nữ tử thoắt cái thò ra từ bên cạnh: "Oa, hình như các ngươi đang nói chuyện rất thú vị, nói cho ta nghe thử đi."

Các nữ công tập trung nhìn vào, người đến không ngờ là thánh nữ Cao Nhất Diệp, nhất thời giật mình: "Ôi trời, thánh nữ đại nhân."

Cao Nhất Diệp cười mãi: "Ta tới nữ nhi quốc thăm Xuân Hồng."

Các nữ công: "Xuân xưởng trưởng đang ở trong tiểu lâu trong cùng, đó là khu vực chuyên dụng của các lãnh đạo xưởng."

Cao Nhất Diệp vừa đi tới khu nhà ở của các lãnh đạo, vừa cười nói phất tay với các nữ công: "Ngày Nha Nha và Lý đại ca thành thân, tới gọi ta một tiếng, ta tới chúc mừng nha."

Nha Nha nhất thời mừng rỡ, nếu ngày mình thành thân thánh nữ đại nhân tới chúc mừng, vậy thì có mặt mũi quá rồi, vội lớn tiếng nói: "Đa tạ thánh nữ đại nhân, đến lúc đó nhất định báo cho ngài biết."

"Còn có ta!"

Sợi bông Thiên Tôn thêu trước ngực Nha Nha đột nhiên lên tiếng: "Cũng phải báo cho ta biết để tham gia."

Các nữ công liền giật mình: "Tham kiến Thiên Tôn!"

Sợi bông Thiên Tôn nhếch miệng cười hai tiếng, sợi bông buộc vòng quanh miệng lại trùng xuống, khôi phục nguyên trạng, Cao Nhất Diệp cũng dẫn theo lượng lớn hộ vệ đi xa. đến, Thiên Tôn thể nào cũng đến, thực sự là khẩn trương quá."

"Ngươi có thấy không, trong đội hộ vệ của thánh nữ đại nhân, mấy nam nhân trông rất được."

"Thật sao? Vừa rồi sao ta không thấy?"

"Vừa rồi ngươi cúi đầu, nhút nhát như chim cút, sao ta dám gọi ngươi?"

"Ngươi không sợ sao?"

"Thiên Tôn và thánh nữ đại nhân đều rất hoà ái, không kênh kiệu như đám tham quan, chỉ cần không làm chuyện xấu, thì không cần sợ."

"Vậy chúng ta cùng qua đó, đi xem binh ca ca đẹp trai."

Một đám nữ công hống một tiếng, đều ùa qua đó.

Cao Nhất Diệp đi đằng trước, Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử đi ở phía sau.

Bát Địa Thỏ nhìn không chớp mắt, vẫn đang nhìn về phía trước. Tròng mắt Trịnh Cẩu Tử cũng không ngừng di chuyển, đi vài bước, liền hẩy hẩy Bát Địa Thỏ, thấp giọng nói: "Nhìn cô nương bên kia, trông ngon lắm."

Bát Địa Thỏ: "Xì, hồng nhan đều là họa thủy."

Lại đi hai bước, Trịnh Cẩu Tử thấp giọng nói: "Mau nhìn mau nhìn, cô nương kia thật xinh đẹp, cô ấy còn đang mỉm cười với chúng ta nữa."

Bát Địa Thỏ: "Hừ! Phấn hồng đều là khô lâu."

Trịnh Cẩu Tử: "Oa, cô nương kia đang phất tay với chúng ta."

Bát Địa Thỏ: "Nữ nhân sẽ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ rút kiếm của ta."

Trịnh Cẩu Tử cay: "Mẹ nó, Thỏ gia, rốt cuộc ngươi có phải là nam nhân không?"

Bát Địa Thỏ: "Đương nhiên không phải, ta là thỏ đực."

Trịnh Cẩu Tử câm nín.

Bát Địa Thỏ lầm bầm: "Ta tới thế gian này một chuyến, cũng không phải là vì tình ái, nhi nữ tình trường, ta là vì hành hiệp trượng nghĩa, cứu vớt thiên hạ thương sinh mà đến, thiên hạ chưa bình thì nhà để làm gì? Đừng có lấy nữ nhân để làm loạn đạo tâm của ta."

Trịnh Cẩu Tử: "Mẹ nó não tàn, nói chuyện với ngươi chỉ là lãng phí thời gian lão tử ngắm nữ nhân."

Hai người đang nói chuyện, Cao Nhất Diệp đã đi tới dưới tiểu lâu Xuân Hồng ở, Xuân Hồng cũng nhận được tin tức, mừng rỡ từ trên lầu các chạy xuếna kích đông cầm lấy †av Cao Nhất Diên: "Sao thánh nữ đai nhân rảnh rỗi lại chạy tới bên này rồi."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Nhớ ngươi mà, thì đến thăm ngươi thôi. Hiện tại không cần phải truyền lời cho Thiên Tôn nữa, ta cũng có nhiều thời gian hơn, liền muốn đi khắp nơi nhìn xem, đi thăm bọn tiểu tỷ muội, ngươi ở đây có khỏe không?"

Xuân Hồng: "Ta ở đây rất tốt, nhà xưởng xây đều lên rất thuận lợi. Vải của chúng ta dệt rất tốt, đồ thêu Trừng Thành cũng càng làm đẹp hơn, bán sang Tây An rất nhiều, buôn bán lời không ít bạc đấy."

Cao Nhất Diệp cười hì hì: "Vậy là tốt rồi, phải kiếm được bạc của những người có tiền Tây An, móc sạch bạc của họ đi, chia cho công nhân của chúng ta."

Nghe đến đó, Xuân Hồng lại thở dài, thấp giọng nói: "Không móc hết được đâu! Bạc của người có tiền là vĩnh viễn không móc hết được, họ dùng chút thủ đoạn xấu xa, lập tức có thể không cần tốn nhiều sức, lại lấy được bạc từ trong tay người nghèo, bỏ vào trong túi họ rồi."

Cao Nhất Diệp trầm mặc.

Xuân Hồng thấp giọng nói: "Thánh nữ đại nhân nghe nói chưa? Bên Tây An... ngay cả Ngô Sân cùng Sử Khả Pháp Tần vương phủ cũng dám khi dễ, cưỡng đoạt phân hóa học mà họ mua từ huyện Trừng Thành đem qua đó. Đây chính là cửa hàng quan doanh họ cũng làm như vậy, nếu là cửa hàng của lão bách tính... chậc..."

Cao Nhất Diệp: "Ôi, không ngờ xảy ra loại chuyện như vậy sao?"

Chương 577: Đòn sát thủ cuối cùng

Chương 577: Đòn sát thủ cuối cùng

Cao Nhất Diệp vốn chỉ tìm đến Xuân Hồng để tâm sự, trò chuyện vài câu cho đỡ buồn chán, ai ngờ vừa qua đây đã nghe được tin tức như thế, không khỏi dở khóc dở cười.

Nàng phụ trách "môn tư tưởng chính trị" tại thôn Cao Gia, cho nên tri thức Cao Nhất Diệp học được phần lớn nghiêng về mảng này, nghe được chuyện này của Tần vương phủ, lập tức đem xác minh với những gì mình học được, không khỏi lắc đầu.

Đúng lúc này, nữ lính gác canh ở góc tây bắc nhà xưởng đột nhiên lớn tiếng kêu lên: "Người của triều đình tới Trừng Thành rồi."

Nàng vừa la lên, một nhóm nữ công liền tập trung ở cửa nhà xưởng, ngoái cổ ra nhìn về phía đông bắc.

Cao Nhất Diệp cũng ơ một tiếng, dẫn theo Xuân Hồng cùng các hộ vệ đi tới cửa nhà xưởng.

Chỉ thấy một đội ngũ nhỏ cũng khoảng mười người, bao quanh hai con ngựa đang đi về hướng huyện Trừng Thành, trên hai con ngựa là hai đại quan, chính là tuần án ngự sử Ngô Sân và thôi quan Tây An Sử Khả Pháp.

Vẻ mặt của hai đại quan rất khó coi, buồn bã ra mặt, không còn chút nào hớn hở nhìn ngó xung quanh như khi mới tới trước đây.

Kim tuyến Thiên Tôn ở trước ngực Cao Nhất Diệp nở nụ cười: "Họ là tới xin giúp đỡ."

Cao Nhất Diệp: "A, Thiên Tôn tới rồi sao?"

"Ta vẫn luôn ở đây."

Cao Nhất Diệp đỏ ửng mặt: Thiên Tôn vẫn đi cùng ta sao.

Kim tuyến Thiên Tôn cười nói: "Họ muốn vào thành tìm Lương Thế Hiền nói chuyện, ngươi cũng qua đó tham gia đi, thuận tiện lại bơm cho họ một tiết tư tưởng chính trị."

Cao Nhất Diệp thấp giọng cười: "Bọn họ rất bảo thủ, làm vậy cũng không dễ."

Kim tuyến Thiên Tôn: "Nghe hiểu được thì nghe, không hiểu thì thôi. Tàn dư xã hội cũ, có thể cải tạo thì cải tạo, cải tạo không được thì đẩy ngã."

"Được." Cao Nhất Diệp cũng không vội, thong thả đi ra nhà xưởng, dẫn theo các hộ vệ cùng qua đó.

Chẳng mấy chốc, nhóm người Ngô Sân và Sử Khả Pháp đi tới nha môn huyện Trừng Thành. Lương Thế Hiền vội vàng đi ra đón, ở đây lược bớt một ức chữ nào là gặp mặt, chào hỏi, mời ngồi, dâng lên trà thơm các loại, trực tiếp đi vào chủ đề chính.

Sử Khả Pháp buồn bã nói: "Lương huyện lệnh, lần trước chúng tôi mua phân hóa học từ chỗ ngươi, tất cả đều bị người của Tần vương phủ cướp hết rồi."

Lương Thế Hiền:

"Sử đại nhân là bách hộ Cẩm Y Vệ, Ngô đại nhân là tuần án ngự sử, đều có năng lực tâu thẳng lên vua, viết hai phần tấu chương..."

"Vô dụng." Ngô Sân thở dài: "Buộc tội quan viên bình thường còn có chút tác dụng, buộc tội Tần vương phủ, kết quả... ngươi nghĩ lại sẽ biết."

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa lập tức mở công năng thôi diễn ở trong đầu, hiệu quả có khả năng đạt được khi viết tấu chương đưa lên, cách xử trí có khả năng tiến hành của hoàng đế, ứng đối sau đó Tần vương phủ có thể làm ra... giống như đèn kéo quân xoay tròn trong đầu. Hướng đi có khả năng sau đó của chuyện này, giống như nhánh cây mở rộng, không ngừng kéo dài ra vô số khả năng.

Đột nhiên "đinh" một tiếng, tất cả khả năng đều đi tới một điểm cuối cùng.

Lương Thế Hiền thở dài một tiếng: "Hoàng thượng sẽ làm bộ mắng Tần vương phủ hai câu, Tần vương phủ giao ra quản sự làm loạn kia, trượng trách, hoặc là chém, nhưng cuối cùng, số phân hóa học đó vẫn không lấy về được."

Ngô Sân: "Không sai, kết quả này chính là như thế."

Hắn thở dài: "Ý nghĩ quan doanh phân hóa học, chỉ sợ là không có lực mà thực hiện rồi."

Lương Thế Hiền lấy làm lạ: "Cướp bao nhiêu, lại nhập thêm bấy nhiêu cũng được mà, vì sao lại nói là không thể thực hiện?"

Ngô Sân: "Trong tay bọn ta đã không còn bạc để nhập hàng rồi."

Lương Thế Hiền: "Ngô đại nhân, mười vạn lượng của ngài..."

Ngô Sân: "Mười vạn cái rắm ấy, người người đều nói trong tay Ngô Sân ta có mười vạn lượng, trên thực tế, hiện tại ta muốn lấy ra mười lượng bạc cũng phải dùng bổng lộc của mình để ứng trước."

Lương Thế Hiền im lặng.

Sử Khả Pháp nói: "Lương huyện lệnh, lần này bọn ta tới huyện Trừng Thành, chính là muốn mặt dày mua thiếu của ngươi một số lượng phân hóa Lương Thế Hiền vừa nghe vậy, mắt liền híp lại: Mua thiếu cầm hàng về? Đây chính là một cái hố to a.

Không sai!

Đây chính là một cái hố lớn nhất của giới kinh doanh, từ cổ chí kim đều chuyên để hãm hại các công xưởng.

Đừng nói người cổ đại với đống sổ sách lộn xộn, coi như đến hiện đại, ngươi chạy đến Phúc Kiến tìm các công xưởng nhỏ bị "tam giác nợ nần" hãm hại thảm, nói một câu ngươi muốn mua thiếu cầm hàng, ngươi coi ông chủ có cầm đế giày để nói chuyện với ngươi không.

Lương Thế Hiền tỏ ra khó xử: "Chuyện này, hạ quan..."

Ngô Sân nói: "Phân hóa học là do quan phường huyện Trừng Thành ngươi sản xuất đúng không? Trên khoản nợ huyện khố Trừng Thành, viết tên của bản quan vào... sau này bản quan sẽ báo cáo với hoàng thượng là được."

Lương Thế Hiền nhún vai nói: "Đáng tiếc, những phân hóa học này cũng không phải quan phường sản xuất, chúng nó là do hương thân bản địa kinh doanh."

Ngô Sân: "Hương thân bản địa này là người phương nào? Bản quan đi tìm hắn tâm sự."

"Là ta!" Giọng nói của một nữ tử động nhân vang lên.

Mấy vị quan quay đầu sang, liền nhìn thấy Cao Nhất Diệp.

Lương Thế Hiền mừng rỡ: "A! Thánh nữ cô nương tới rồi."

Sử Khả Pháp lại cả kinh: Là thánh nữ của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, Cao Nhất Diệp.

Chỉ có Ngô Sân không nhận ra Cao Nhất Diệp, nhưng hắn tập trung nhìn vào, nữ tử này quần áo bạch y, chất liệu vô cùng tốt, trên người thêu tơ vàng ngân tuyến, các loại trang sức cực kỳ hoa lệ, phía sau còn có hai hộ vệ đi theo, vừa nhìn đủ biết đây là phu nhân của gia đình đại hộ.

Ngô Sân khẽ ho một tiếng: "Vị phu nhân này, nhà máy phân hóa học là sản nghiệp của nhà cô."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Xem là vậy đi. Phu quân của dân phụ họ Lý, ở trong huyện Trừng Thành này có không ít sản nghiệp, nhà máy phân hóa học chỉ là một trong số đó."

Ngô Sân phấn chấn: "Vừa rồi đối thoại giữa bản quan và Lương huyện lệnh, hình như phu nhân cũng đã nghe được, vậy bản quan cũng đỡ phải nói nhiều. Bản quan cũng không nói vòng vo, liền nói thẳng, bản quan tế, hoàng thượng đặc phép cho bản quan tại dân gian kiếm lương thảo để đối kháng thiên tai. Bản quan có thể để cho Lý gia của cô nổi tiếng ở triều đình."

Thì ra, Ngô Sân không chỉ mang theo mười vạn lượng bạc tới Thiểm, hắn còn mang theo một đặc quyền, đó chính là "quyền bán".

Chu Do Kiểm nghèo quá căn bản không có tiền cứu tế nạn dân, cho nên hắn cho Ngô Sân một đặc quyền, đó chính là: "Ai giúp ngươi nhiều, ngươi có thể cho hắn chút đặc quyền."

"Người quyên góp trên bách kim, có thể ban cho quan đái, như nho thọ lệ; người quyên trên thiên kim, hoặc ban phẩm cấp, như xa thụ lệ..."

Phiên dịch sang chính là, người nguyện ý quyên tiền, nếu như

quyên ít, ngươi phát cho hắn một lá cờ thưởng, phong hắn mấy loại danh hiệu có thể trang bức ở trong dân gian như "hiếu tử","đại nho", người quyên nhiều có thể cho phẩm cấp... Dù sao thì linh hoạt hành sự.

Ngô Sân giữ đại chiêu này vào thời khắc mấu chốt, mãi đến lúc này mới móc ra dùng.

Đây là đòn sát thủ cuối cùng của Ngô Sân: "Phu nhân, nếu Lý gia chịu bán thiếu cho bản quan một nhóm phân hóa học, ngày hôm nay bản quan nói thẳng ở đây luôn, con đường Lý gia cô bước vào quan trường, hoàn toàn do bản quan chuẩn bị."

Chương 578: Đã đến Tây An

Chương 578: Đã đến Tây An

Trên mặt Cao Nhất Diệp nở nụ cười.

Mua quan bán quan, chậc chậc! Đây cũng là hành vi Thiên Tôn vô cùng khinh bỉ.

Trong giờ tư tưởng chính trị Thiên Tôn giảng cho Cao Nhất Diệp, một mặt trong đó chuyên môn giảng qua nguy hại của việc mua quan bán quan.

Tuy nhiên, trong câu chuyện trước kia, mua quan bán quan thường thường xảy ra dưới tình huống các quan viên tham ô hủ bại, mua quan bán quan trước mắt lại là bản thân hoàng đế.

Trong tai Cao Nhất Diệp nghe được tiếng nói cười khế của Thiên Tôn: "Vì giữ lại cái quần lót của mình, ngay cả thể diện của hoàng gia Chu Do Kiểm cũng không cần nữa. Phải thôi, nếu như quần lót cũng mất luôn, càng thêm không có thể diện."

Cao Nhất Diệp đỏ cả mặt: Nói cái gì quần lót hay không quần lót, người ta là nữ hài tử nha. Thiên Tôn thật là xấu, lần trước còn nói cái gì béo mới có cảm giác.

Nàng tạm thời không trả lời Ngô Sân, mà chuyển sang Sử Khả Pháp: "Sử đại nhân, việc lần này bị Tần vương phủ cướp đi phân hóa học, có thể khiến ngươi nhớ tới cái gì không?"

Sử Khả Pháp thầm kinh hãi, trong đầu lập tức nhớ tới mấy thuật ngữ gì mà sức sản xuất tiên tiến cùng chế độ chính trị lạc hậu, sợ quá hắn vội vàng cố sức lắc đầu, muốn ném những lời này

ra khỏi tâm trí mình.

Cao Nhất Diệp cũng không ép hắn, lại chuyển lực chú ý sang trên người Ngô Sân: "Ngô đại nhân, giả như ta bán thiếu cho ngươi một số lượng phân hóa học, ngươi có thể bảo đảm nó sẽ không bị cướp đi một lần nữa sao?"

Ngô Sân: 'Ặc... cái này..."

Đó là một vấn đề!

Ngô Sân suy nghĩ kỹ càng: "Ta sẽ tổ chức thêm nhân thủ, bảo vệ cửa hàng phân hóa học, không cho phép người của Tần vương phủ trở lại nhúng chàm nữa."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Vô dụng, ngươi là quan văn, lại không có binh của riêng mình. Ngươi chỉ có thể sử dụng nha dịch và vệ sở binh, thế nhưng nha dịch và vệ sở binh đều là người địa phương Tây An, người địa phương nào dám đối nghịch với Tần vương phủ? Tần vương phủ lại phái người tới cướp, họ chỉ biết hỗ trợ đưa phân hóa học đi, làm sao dám liều mạng giúp ngươi bảo vệ?"

Ngô Sân và Sử Khả Pháp đều giật mình.

Hai người thật đúng là không có cách nào, chuyện này chỉ nghĩ thôi cũng thấy đau đầu.

Cao Nhất Diệp: "Trừ phi, dùng người của ta."

Ngô Sân: "Chỉ giáo cho?"

Cao Nhất Diệp: "Người của ta không phải là người Tây An, không sợ Tần vương phủ, phân hóa học do bọn họ trông coi, nếu như người của Tần vương phủ tới cướp, người của ta liền dám đánh."

Khi nói ra từ "đánh" cuối cùng, giọng điệu của Cao Nhất Diệp không nhịn được mềm đi, dù sao nàng cũng là tiểu cô nương, cũng chưa thật sự từng đánh ai, sát khí của chữ đánh này thật đúng là có vẻ không đủ.

Tuy nhiên, ngay khi nàng nói ra chữ này, Bát Địa Thỏ phía sau lại đồng thời nhếch môi, bồi thêm một câu rất dữ dằn: "Đánh tụi nó!"

Lời này của Thỏ gia có thể nói rất không quy củ. Khi lão đại nói chuyện, đâu đến phiên một hộ vệ như hắn lên tiếng, nhưng hắn vốn là người luôn luôn không quy củ, cả thôn Cao Gia cũng chỉ có hắn dám không quy củ như thế, đổi lại là người khác sẽ không dám nói lời nào, chỉ có hắn dám, kết quả hắn liền vừa vặn bù đắp chút khí thế hung hãn còn thiếu của Cao Nhất Diệp.

Ngô Sân: "Ồ, ngươi thật dám động vào người của Tần vương phủ?"

Bát Địa Thỏ cười gian: "Hạng người vi phạm pháp lệnh, ức hiếp lương dân, bản thỏ không đứa nào không dám đánh. Bản thỏ hành tẩu giữa thiên địa, chính là vì trừng ác dương thiện."

Ngô Sân: "Ồ."

Hắn đã nhìn ra, đây chỉ là một tên hồ đồ, tay nhanh hơn não.

Sử Khả Pháp đè thấp giọng nói: "Nếu như hắn dám đánh, hạ quan liền dám che chở hắn."

Thật ra Ngô Sân cũng có ý nghĩ tương tự, mặc dù Tần vương phủ thế lớn, nhưng các quan văn cũng không sợ hắn. Các quan văn chỉ đau đầu nhất là trên tay không có binh, khi chơi cứng với Tần vương phủ sẽ dễ ăn thiệt thòi trước mắt, nhưng nếu như trước mắt không chịu thiệt, về sau lên đến triều đình đấu võ mồm, quan văn căn bản không thể bại bởi Tần vương phủ.

Nói trắng ra một chút, nếu quản sự của Tần vương phủ chạy tới đánh thuộc hạ của quan văn, quan văn không làm gì được đối phương. Nhưng vương phủ cũng không làm gì được các quan văn.

Dù sao thì chỉ cần không đi động đến quân chính quy, nếu chỉ vận dụng gia đinh, cùng lắm chỉ là cãi lộn mà thôi.

Ngô Sân và Sử Khả Pháp trao đổi một ánh mắt, đều từ trong mắt đối phương thấy được sự tán thành, vậy thì không có gì phải ngại nữa.

Ngô Sân quay đầu nhìn Cao Nhất Diệp: "Phu nhân, việc này chúng ta cứ quyết định như vậy đi, người của phu nhân đến cửa hàng, bảo đảm phân hóa học có thể bán đến tay lão bách tính, nếu xảy ra xung đột gì với Tần vương phủ, bản quan sẽ một mình gánh chịu."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Vậy không thành vấn đề rồi."

Sáng sớm hôm sau, lại một lô phân hóa học được chuẩn bị sẵn sàng.

Bởi vì hai nơi Thiểm Tây, Sơn Tây mấy ngày nay đều đang mưa, thậm chí có cả tuyết rơi, cái gọi là thụy tuyết triệu phong niên, sang năm không khéo sẽ là một mùa bội thu, ruộng đất có thể trồng trọt cũng sẽ nhiều hơn so với khi hạn hán, phân hóa học cần đến tự nhiên cũng nhiều hơn.

Cho nên thôn Cao Gia đã chuẩn bị mấy chục xe phân hóa học, đoàn xe trùng trùng điệp điệp xuất phát về hướng phủ Tây An.

Mà người phụ trách suất lĩnh đoàn xe này đương nhiên là Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử.

Hai người còn dẫn theo 100 binh sĩ dân đoàn thôn Cao Gia, đương nhiên, đi phủ Tây An không thể mặc giáp, cũng không thể mang hỏa súng, cho nên 100 binh sĩ này toàn là hảo thủ sử dụng

vũ khí lạnh.

Bát Địa Thỏ đứng đằng trước đội ngũ, cười ha ha: "Tây An, bản thỏ gia tới rồi, ha ha ha, trạm thứ nhất hành hiệp trượng nghĩa, chính là cố đô Tây An, sân khấu của bản đại gia quả nhiên phải lớn nhất ngay từ đầu."

Trịnh Cẩu Tử trợn trắng mắt: "Không có giáp, cũng không có hỏa súng kiểu mới, ưu thế của chúng ta cũng không lớn, ngươi đừng đắc ý vênh váo, cẩn thận bị người của Tần vương phủ đập cho, vậy thì không có chỗ nào mà minh oan đâu."

Bát Địa Thỏ cười to: "Không có giáp và hỏa súng, sẽ chỉ làm khó người như ngươi, đối với đại hiệp giang hồ như bản thỏ gia, không có chút ảnh hưởng gì. Ngươi nghe nói qua đại hiệp giang hồ nào mặc giáp còn mang hỏa súng chưa? Đại hiệp chỉ cần một bộ áo vải, thanh phong ba thước, vậy là đủ rồi."

Trịnh Cẩu Tử chỉ biết ôm mặt.

Bát Địa Thỏ vỗ kiếm cười to: "Hôm nay bản thỏ gia sẽ dùng thanh nhang ba thước. †h hô thế aian này lãng lãng càn khôn" Trịnh Cầu Tử: "Ta có thể đánh ngươi không?"

Đúng lúc này, trên một chiếc xe chở phân bón có một người đội nón tre, y đột nhiên ngẩng đầu lên cười nói: "Đã đến Tây An!"

Lúc trước Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử vẫn chưa chú ý tới người đội nón tre này, hiện tại tập trung nhìn vào, mới phát hiện lại là một Thiên Tôn.

Hai người giật nảy mình: "Oa, tham kiến Thiên Tôn! Sao Thiên Tôn ngài cũng tới đây?"

Silicon Thiên Tôn cười hắc hắc: "Đi chơi."

Phải thôi, Thiên Tôn ham chơi, mọi người đều biết.

Y là thần tiên thích du hí nhân gian nhất mà người thôn Cao Gia từng thấy, không có một trong.

Đương nhiên, lần này y tới Tây An, ngoại trừ chơi, còn có nguyên nhân càng sâu hơn, chỉ là không tiện nói cho bọn Bát Địa Thỏ biết.

Tầm nhìn của Lý Đạo Huyền đã cách Tây An càng ngày càng gần.

Hiện tại y đã có thể thấy được khu Diêm Lương Tây An tại hậu thế, cách khu vực trung tâm còn khoảng 100 dặm lộ trình, chỉ cần để cho một số lão bách tính thu được cảm giác hạnh phúc, chỉ số cứu vớt lại tăng thêm một chút, phủ Tây An sẽ tiến vào tầm nhìn của y rồi.

Đây chính là một thành thị cố đô vô cùng quan trọng, Lý Đạo Huyền cũng rất có hứng thú đến xem.

Chương 579: Bát Ca tùy hứng

Chương 579: Bát Ca tùy hứng

Bát Địa Thỏ vừa mới còn kiêu ngạo, hiện tại thấy Thiên Tôn cũng ở đây, lập tức phải thu liễm bớt lại vẻ kiêu ngạo của mình, đè thấp giọng nói: "Không xong rồi, vừa rồi ta trang bức đã bị Thiên Tôn nhìn thấy."

Trịnh Cẩu Tử cười: "Thiên Tôn thấy ngươi làm trò cũng không phải một lần hai lần, lão nhân gia người cũng không thèm trách tội ngươi, bằng không thì, cái đầu thỏ của ngươi đã bị cắt xuống đem ngâm rượu rồi."

Bát Địa Thỏ cẩn thận nghĩ lại: điều này cũng đúng!

Đối với một kẻ nghịch ngợm như hắn, Thiên Tôn xem như tương đối khoan dung rồi.

Trịnh Cẩu Tử thấp giọng nói: "Ngươi có phát hiện ra không, pho tượng Thiên Tôn đi cùng chúng ta, không quá giống như bình thường nhỉ? Đây là... tượng thiên tôn đặc biệt phải không?"

Bát Địa Thỏ: "Phát hiện rồi! Đây là pho tượng Thiên Tôn kiểu mới nhất, do Tống Ứng Tinh, Bạch công tử, thợ điêu khắc, còn có kỹ sư cao cấp tiền công 50 lượng bạc một tháng cùng chế tạo."

Trịnh Cẩu Tử: "Hình như là Tester số 1?"

Bát Địa Thỏ: "Tester là ý gì?"

Trịnh Cẩu Tử: "Ta cũng không hiểu, số hiệu này là Thiên Tôn đặt."

Hai người không nhìn lầm, thân thể lần này Lý Đạo Huyền dùng có khác với trước đây.

Nó là sản phẩm tổng hợp kỹ thuật của thôn Cao Gia, tên đầy đủ phải là "Silicon Thiên Tôn xương thép test 01", bên trong nó có khung xương làm từ thép, rất cứng rắn, khớp xương linh hoạt có thể xoay tròn, bàn tay cũng có thể cầm nắm.

Sau khi chế tạo xong khung xương, các kỹ sư lại dùng chất liệu silicon bao lấy khung xương, làm thành thân thể, các bộ phận của thân thể đều do thợ điêu khắc làm một cách tỉ mỉ, tận lực làm cho giống người thật nhất.

Tiếc nuối duy nhất là, khu vực ở phía bụng dưới lại có cấu tạo bằng phẳng nhẵn bóng, khụ, không có cái đó, thật sự thợ điêu khắc không dám làm cái đó, làm nhỏ sẽ sỉ nhục Thiên Tôn, làm lớn hình như cũng sỉ nhục Thiên Tôn, cho nên vẫn là không làm cho thỏa đáng.

Lần này y phục cũng không phải điêu khắc ở trên người nữa, mà là cần phải mặc vào quần áo, cho nên đương nhiên trên ăn mặc Lý Đạo Huyền phải phát huy đầy đủ cho Thiên Tôn này. giàu hay mặc trong các bộ phim quan trường cổ đại, khiến cho bề ngoài của nó rất lịch lãm, tay phải cầm quạt, tay trái xách lồng chim, bên trong lồng còn có một con Bát Ca của Tam Thập Nhị nuôi ở nhà.

Lý Đạo Huyền muốn sắm vai công tử ca của một nhà giàu có, nên đã đi mượn con Bát Ca này.

Lúc này đã đến cửa thành Tây An, Sử Khả Pháp đứng ở cửa thành nghênh đón, thủ binh hiển nhiên cũng sẽ không đi ra tra xét đoàn người này, mà trực tiếp mở cửa thành cho đi.

Mấy chục chiếc xe phân hóa học, chậm rãi chạy vào trong thành Tây An.

Tại góc đường xa xa, một người của Tần vương phủ trốn ở trong góc, nhìn qua bên này một cái, lập tức quay sang ra hiệu cho hai bang nhàn bên cạnh, hai bang nhàn kia lẩn vào trong đám người, tìm cách tiếp cận qua.

Sử Khả Pháp vốn tới nghênh đón đám người Bát Địa Thỏ, không ngờ lại nghênh đón một cậu ấm nhà giàu, nhìn trái, ngó phải, vẫn cảm thấy hơi quen mắt.

Hắn ở bên bờ Hoàng Hà từng thấy phiên bản silicon của Đạo Huyền Thiên Tôn, khi dạo chơi tại thôn Cao Gia cũng gặp qua Thiên Tôn, thế nhưng sau đó không được thấy nữa, hơn nữa trên người Thiên Tôn trước mắt không mặc đạo bào, mà là một bộ y phục công tử ca, cũng càng thêm không dễ nhận ra.

Hắn không khỏi sửng sốt: "Vị này chính là?"

Lý Đạo Huyền cười hắc hắc: "Tại hạ đương nhiệm gia chủ Lý gia, Lý Đạo Huyền, không nghĩ tới lại trùng tên với tổ tiên Đường triều, hắc hắc."

Lời này vừa ra khỏi miệng đã dọa Sử Khả Pháp giật mình, cả thôn Cao Gia đều là của người trước mắt này a. Vậy thật đúng là siêu cấp phú gia tài lực vô địch, đáng sợ vô cùng.

Sử Khả Pháp ôm quyền: "Không nghĩ tới, gia chủ Lý gia lại còn trẻ như thế."

Lý Đạo Huyền: "Phu nhân ta còn trẻ mà, ta trẻ một chút cũng đâu có gì khó hiểu?"

Sử Khả Pháp cẩn thận nghĩ lại, cũng phải thôi. Cao Nhất Diệp cũng chỉ khoảng 20 tuổi đầu, nàng cũng không phải là thiếp, là chính thê, chính thê thường sẽ không nhỏ hơn trượng phu mấy tuổi, chỉ có thiếp mới nhỏ hơn mấy chục tuổi, cho nên gia chủ Lý gia rất trẻ cũng không khó hiểu.

Sử Khả Pháp: "Lần này Lý viên ngoại tới Tây An, chẳng lẽ là..."

"ĐiZZno nhiên là tới làm ch dựa cho các nawØi" Lý Đao Huyần cười: "Việc phân hóa học quan hệ đến dân sinh, quan hệ đến sinh kế của toàn bộ lão bách tính Thiểm Tây, cũng không thể để Tần vương phủ tùy ý xằng bậy, ta tới để dẹp loạn."

Sử Khả Pháp thầm nghĩ: Lý gia không ngờ coi trọng việc này như vậy, ngay cả gia chủ cũng đích thân tới. người này thực lực rất mạnh, hắc bạch lưỡng đạo ăn cả, phía sau y khẳng định còn có Đạo Huyền Thiên Tôn làm chỗ dựa, xem ra lần này ta và Ngô đại nhân có cường viện rồi.

Hắn hạ giọng nói: "Tần thế tử kia..."

Còn chưa kịp nói câu kế tiếp, Bát Ca trong lồng chim ở tay trái Lý Đạo Huyền đã lên tiếng kêu: "Không cứng nổi đâu."

Sử Khả Pháp giật mình.

Lý Đạo Huyền: "Ôi trời, xin lỗi xin lỗi, chủ nhân của con Bát Ca này không đứng đắn lắm, toàn học mấy lời không đứng đắn."

Sử Khả Pháp cũng không có tâm tình để ý tới một con chim, liền ném chuyện này ra sau đầu: "Tần thế tử kia vốn không biết gì về chuyện này, chỉ là hạ nhân làm loạn, thế nhưng sau khi bản quan và Ngô đại nhân buộc tội hắn, hiện tại hắn cũng đã biết rồi, đã tuyên bố muốn bao che khuyết điểm, muốn đấu với chúng ta tới cùng."

Lý Đạo Huyền: "Ồ, kiêu ngạo như thế sao?"

Sử Khả Pháp than thở: "Hắn là có cái nhìn đối với quan văn chúng tôi."

Lý Đạo Huyền kinh ngạc: "Vì sao?"

Sử Khả Pháp: "Sau khi Tần Vương đời trước chết đi, vốn phải nên lập tức sắc lập Tần Vương mới, thế nhưng mọi người đều biết, một khi sắc lập Tần Vương mới, hoàng thượng lại sẽ nhân cơ hội ban cho Tần vương phủ một đống đồ vật, bao gồm cả ruộng đất. Đa số ruộng đất xung quanh phủ Tây An này đã là của Tần vương phủ, nếu lại tăng thêm đất phong cho Tần vương phủ, làm sao mà chịu được? Cho nên tất cả các quan văn đều thượng thư phản đối, đối chọi với hoàng thượng, và vẫn kéo dài chuyện sắc phong Tần Vương đến bây giờ."

Lý Đạo Huyền ồ một tiếng, lười đánh giá.

Sử Khả Pháp: "Tần thế tử vẫn chỉ là một Tần thế tử, bị trì hoãn không phong được vương. Hắn cảm thấy triều đình nợ hắn phong thưởng, nợ hắn ruộng đất, cho nên hắn lấy đi một chút phân hóa học là chuyện đương nhiên. Phân hóa học giúp cho ruộng đất hiện tại của hắn tăng cường sản lượng, chẳng khác nào hắn có thêm đất phong, kiếm thêm..."

Bát Ca tiếp lời nói: "Kiếm nhiều tiền như vậy có ích lợi gì? Không cứng nổi đâu! Ngay cả nữ nhân cũng không chạm được." Sử Khả Pháp toát mồ hôi như mưa: "Lý viên ngoại, con Bát Ca này của ngươi..."

Lý Đạo Huyền: "Rất đáng yêu, không phải sao?"

Y cúi đầu, cười nói với Bát Ca: "Chim ngoan nói hay lắm, đêm nay cho mày thêm thịt."

Sử Khả Pháp nghĩ thầm: Thứ này không ăn thịt mà! A, chờ một chút! Hình như nó muốn ăn sâu, đó cũng coi như là thịt. Chờ một chút! Rốt cuộc ta suy nghĩ cái gì? Bị Bát Ca này kéo lệch tiết tấu rồi, a a a a.

Hai người đi vòng vèo mấy con đường, thật vất vả mới đi tới trước cửa hàng phân hóa học của quan doanh.

Cửa hàng này mấy ngày trước bị người của Tần vương phủ phá phách cướp bóc một phen, hiện tại thoạt nhìn có chút thê thảm, ván cửa đổ ngả đổ nghiêng nằm một bên, bàn ghế bên trong đều ở trạng thái không trọn vẹn.

Sử Khả Pháp nói: "Lý viên ngoại, ta giao nơi này cho ngươi rồi?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Không thành vấn đề, ở đây ta bảo kê."

Sử Khả Pháp nghĩ thầm: Từ "bảo kê" này cũng nhảy ra khỏi miệng được sao? Quả nhiên ngươi không phải lộ số đứng đắn.

Chương 580: Họ đang đứng xem

Chương 580: Họ đang đứng xem

Sử Khả Pháp điều đến một đám tiểu nhị của cửa hàng phân hóa học để chuyển hàng, đưa từng bao từng bao phân bón vào trong cửa hàng, chất đống trong nhà kho phía sau. Động tĩnh này cũng không nhỏ, mấy chục xe, tới tới lui lui, ra ra vào vào.

Các lão bách tính xung quanh cũng bị kinh động, đều bu lại xem, nhìn cửa hàng lại nhập thêm hàng, mọi người không khỏi nghị luận sôi nổi: "Sử đại nhân lại đưa đến phân hóa học rồi."

"Tần vương phủ qua hai ngày nữa lại đến cướp thôi?"

"Ôi trời, lại chuẩn bị có chuyện..."

"Chó cắn chó, miệng toàn lông."

"Cũng không thể nói như vậy, Sử đại nhân và Ngô đại nhân là thật tâm muốn các lão bách tính có phân tốt để dùng, có thể trồng ra nhiều hoa mầu hơn."

Mọi người nghị luận sôi nổi, Lý Đạo Huyền lại tay trái xách lồng chim, tay phải cầm quạt, lượn trước cửa hai vòng, đồng thời thấp giọng phân phó: "Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử, ở đây giao cho các ngươi."

Hai người vội vàng hành đại lễ.

Lý Đạo Huyền cười hì hì nói: "Ta ra ngoài đi dạo đây."

Y xách lồng chim, nghênh ngang đi vào trong phố lớn ngõ nhỏ thành Tây An.

Thiểm Tây hạn hán hơn năm năm, Tây An vẫn rất phồn hoa, nhưng trong phồn hoa vẫn còn đó nét tiêu điều, trong mỗi con hẻm luôn có thể nhìn thấy cảnh nạn dân co ro khốn khổ.

Những nạn dân này cũng không phải người bản địa, bởi vì gặp hạn hán, ở quê nhà không sống nổi, họ chỉ có thể đến trong thành tìm cơ hội mưu sinh, thế nhưng trong thành công việc dành cho họ cũng không nhiều, đa số chỉ có thể lang thang ăn xin nơi đầu đường.

Ban đêm cũng không có chỗ để ngủ, chỉ có thể chui vào hẻm, ngủ dưới mái hiên các cửa hàng, gồng mình chống chịu cái lạnh. Mùa hè còn đỡ, hiện tại là mùa đông, lại có tuyết rơi, cuộc sống của những nạn dân này càng trở nên khó khăn hơn.

Lý Đạo Huyền lặng lẽ nhìn tất cả, nhưng Tây An cách tầm nhìn của y còn tới 100 dặm, y cũng không thể đưa tay tương trợ, hiện tại mặc dù dựa vào phân hóa học đã thò một tay vào Tây An, nhưng cái tay có thể đến giúp ho đước bao nhiêu. vâv cefñnd khâng dã nái. Y đưa tay lấy ra một nắm bạc vụn rồi ném xuống đất bên cạnh đám nạn dân kia, sau đó xách lồng chim tiếp tục nghênh ngang đi ra ngoài...

Thành Tây An, khu vực đông bắc, Tần Vương phủ.

Tần Vương phủ được xưng "Thiên hạ đệ nhất phiên phong", có tường thành, thành hào, nội bộ bố cục trang nghiêm, kiến trúc hoa mỹ, lâm viên phong cảnh như tranh, nó cùng với tường thành Tây An hình thành bố cục thành hai tầng "thành trong thành".

Đừng thấy Minh Mạt lưu khấu loạn cỡ nào, Tần Vương phủ này mãi đến năm Sùng Trinh thứ 16 mới bị Lý Tự Thành công hãm, có thể thấy được năng lực tự bảo vệ mình của nó mạnh như

thế nào trong những năm loạn thế.

Trong hậu hoa viên Tần Vương phủ, một tên mập đang gối đầu lên chân một nữ tử trẻ tuổi ăn hoa quả.

Tên mập này chính là Tần thế tử Chu Tồn Cơ, năm nay đã 37 tuổi.

Chu Tồn Cơ cũng là tên xui xẻo, Tần Vương đời trước Chu Nghị Hoán đã tạch vào năm Vạn Lịch thứ 46, thế nhưng, đến mùa đông năm Sùng Trinh thứ 4 hiện tại, tức là đã 13 năm, vẫn còn chưa được sắc phong Tần Vương mới.

Điều này khiến Tần thế tử hắn rất phiền muộn!

Từ ngày hắn trở thành thế tử vẫn luôn trông mong mình được phong vương, nhưng hết mong rồi đợi, trông mong đã nhiều năm vẫn là một thế tử.

Chuyện này kéo dài càng lâu, hắn lại càng cảm thấy hoàng đế và quan văn đang nợ hắn.

Con người mà, càng cảm thấy người khác nợ mình, khi cầm đồ của người khác sẽ cảm thấy nó là điều đương nhiên.

"Cái đó vốn nên là của ta."

Chu Tồn Cơ căm giận nói với ái phi bên cạnh: "Vị trí Tần Vương nên là của ta, tất cả ruộng tốt xung quanh Tây An này cũng đều nên là của ta, đám quan văn sống chết kéo dài không cho, quả thật buồn cười. Lấy chút phân hóa học của họ thôi, họ liền làm ầm lên, còn chạy đến chỗ hoàng thượng buộc tội bản thế tử."

Hắn đang nói đến đó, một gã gia đinh từ bên ngoài chạy vào: "Báo! Lại có phân hóa học vận chuyển tới."

Chu Tồn Cơ ồ một tiếng, hai mắt nheo lại: "Còn à?"

Gia đỉnh thấp giọng nói: "Điện hạ, chúng ta còn cướp nữa không? Lần còn đang trên đường đấy."

Chu Tồn Cơ trợn trắng mắt: "Cướp, vì sao không cướp? Không làm ầm lên, cho đám quan văn đó biết mặt, họ sao dám nhả ra, đem vương vị cho ta?"

Quan điểm của Chu Tồn Cơ chính là một người "chim biết kêu sẽ có sâu ăn","trẻ biết khóc sẽ có kẹo ăn", nếu như hắn không làm ầm lên, hoàng thượng còn tưởng rằng hắn không muốn tranh ngôi vị Tần Vương kia nữa, càng ầm ĩ, bên kinh thành mới có thể càng coi trọng, vậy mới có thể giao ngôi vị Tần Vương vốn nên thuộc về hắn vào trong tay hắn.

Chu Tồn Cơ nói: "Sử Khả Pháp là Cẩm Y Vệ, Ngô Sân là ngự án ngự sử, hai người họ đều có thể viết tấu chương trực tiếp cho hoàng thượng, như vậy vừa lúc, để cho hoàng thượng mỗi ngày đều thấy tên của ta đi, để hắn đỡ phải quên mất ở Tây An còn có một thân thích vẫn chưa lấy được thứ nên lấy."

Gia đỉnh: "Lần này hình như Ngô Sân và Sử Khả Pháp không dự định dùng nha dịch, tiểu nhị của bản địa để quản lý cửa hàng phân hóa học nữa, họ đã đến huyện Trừng Thành, mời một hương thân về đây."

Chu Tồn Cơ: "Ồ, hương thân nào?"

Gia đỉnh: "Nghe nói là hậu nhân của tôn thất Lý thị Đường triều, có vẻ thực lực rất mạnh, số phân hóa học này hình như chính là nhà hắn làm ra."

Chu Tồn Cơ khinh khỉnh: "Đường triều tôn thất giỏi lắm sao? Con mẹ nó ta còn là Đại Minh tôn thất đây. Hiện tại là thiên hạ của Đại Minh, không phải là thiên hạ của Đại Đường hắn."

Gia đỉnh: "Đương nhiên rồi, hương thân này thực lực có mạnh,

cũng chỉ là một hương thân mà thôi, ngay cả một quan chức cũng không có, không đáng điện hạ nhắc tới."

Chu Tồn Cơ: "Mang đại vài người, dọn sạch cửa hàng phân hóa học đó cho ta."

Gia đinh: "Tuân lệnh!"

Chu Tồn Cơ cười ha ha, lại ôm lấy eo của phi tử bên cạnh: "Ái phi, đừng để ý đến mấy chuyện tào lao này nữa, chúng ta tiếp tục vui vẻ..."

Cửa hàng phân hóa học trải qua sửa sang lại, rốt cuộc một lần nữa khai trương.

Bàn ghế bị phá hư đã được sửa lại đàng hoàng, tiểu đội trưởng Vương Đường của bộ đội hậu cần mặc một bộ trường sam bình thường, đang đứng phía sau quầy hàng. Tướng mạo hắn thanh tú, lại tri thư đạt lễ, thoạt nhìn hoàn toàn không giống binh, cũng không giống chưởng quỹ, đứng ở nơi đó Bát Địa Thỏ không khỏi cười ha ha: "Tiểu Đường, ngươi căn bản không giống a."

Vương Đường mỉm cười, cũng không biện giải.

Lại thấy Thiên Tôn hiệu test 01 từ bên ngoài đi vào, cười nói: "Ý nghĩ trên người thương nhân nhất định phải có mùi con buôn là không đúng. Thương nhân của thời đại mới sau này cũng có thể tẩy đi mùi tiền, hào hoa phong nhã, lập nên diện mạo của thời đại mới."

Bát Địa Thỏ thè lưỡi, không dám thổ tào Thiên Tôn.

Tuy nhiên, hắn lại dám thổ tào người khác: "Cửa hàng của chúng ta cũng mở rồi, chiêu bài bảng giá cũng đã được treo lên, chiêng trống cũng gõ, thế nhưng, không một lão bách tính nào vào cửa hàng nhỉ."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Việc này cũng bình thường. Trước khi xung đột giữa Tần Vương phủ và chúng ta còn chưa giải quyết, lão bách tính sẽ không dám vào, họ phải đợi mọi chuyện có kết quả, thấy được bên nào thắng, họ mới dám động."

Bát Địa Thỏ: "Quá nhát gan."

Lý Đạo Huyền nói: "Bọn họ nhát gan, là bởi vì họ thật sự nhỏ yếu, chọc giận Tần Vương phủ, bọn họ chỉ có đường chết, người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu a. Thế nhưng, khi kẻ thống trị cho rằng lão bách tính đều là nhát gan, có thể tùy ý ức hiếp, họ sẽ để cho kẻ thống trị phải tỉnh người ra."

Chương 581: Đánh nhau rồi

Chương 581: Đánh nhau rồi

Lý Đạo Huyền đặt một cái ghế mây trong góc cửa hàng phân hóa học rồi nằm lên đó.

Y vừa nằm lên, chiếc ghế mây liền phát ra âm thanh cọt kẹt, có vẻ không chịu nổi gánh nặng.

Thể trọng của y nặng hơn nhân loại chân chính rất nhiều.

Ghế mây cũng không nghĩ tới mình sẽ phải chịu tải một quái thai như vậy, phát ra âm thanh kháng nghị thê thảm: Cọt kẹt, cọt kẹt...

"Bán phân hóa học đây, tới mua phân hóa học đi, chỉ cần phương pháp sử dụng chính xác, bảo đảm sang năm sản lượng hoa mầu sẽ tăng gấp đôi. Mùa đông sắp qua rồi, mùa xuân sắp đến, lúc này ngài còn không hạ thủ thì sẽ không còn kịp đâu." Chưởng quỹ tạm thời Vương Đường của cửa hàng phân hóa học cầm một ống loa, hướng về con đường hét lên: "Mua ngay bây giờ còn có khuyến mãi, mỗi một vị khách hàng mua phân hóa học đều có quà tặng."

Nghe nói có quà tặng, rốt cuộc có lão bách tính bạo gan tiến lên hỏi: "Quà tặng là cái gì đấy?"

Vương Đường: "Tặng một tờ hoá đơn."

Lão bách tính lấy làm lạ: "Hóa đơn lại là gì?"

Vương Đường: "Chính là bằng chứng chứng minh ngươi từng mua thứ này, phía trên sẽ viết rõ giá cả thành giao, một kiểu hai phần, một phần để lại chỗ ta, một phần do các người mang về

nhà."

Tập thể lão bách tính vây xem phát điên: "Thứ này có tác dụng chó gì"

Vương Đường làm bộ mặt nghiêm túc: "Sao có thể nói vô dụng được? Thứ này có thể chứng minh hàng hoá ngươi từng mua của ta, nếu như hàng hoá xảy ra vấn đề, ngươi có thể cầm hóa đơn tới tìm ta tranh luận, bảo ta đổi cái mới. Hơn nữa, chỉ cần mọi người mua đồ đều đòi lấy hóa đơn, tiểu thương bán bao nhiêu đồ vật thì đều có ghi chép có thể kiểm tra, có thể tránh cho họ báo cáo sai doanh thu, lừa gạt triều đình."

Các lão bách tính: "Vẫn không cảm thấy có tác dụng gì."

Vương Đường trầm mặc.

Thiên Tôn lúc ẩn lúc hiện trên ghế nhịn không được cười ra tiếng: "Ha ha ha, Vương Đường, còn sớm lắm, đừng nóng vội."

Vương Đường: "Ài, Bỏ đi bỏ đi, không chơi sáo lộ nữa. Quà tặng cứ đổi Hắn vừa nói sẽ tặng bột mì, lão bách tính bên ngoài hai mắt đều sáng lên.

Song vẫn không có người dám vào cửa hàng mua phân hóa học.

Bọn họ còn nhớ rõ Tần Vương phủ và cửa hàng này có mâu thuẫn, hiện tại chạy vào mua đồ, chính là không nể mặt Tần Vương phủ...

Quả nhiên, họ vừa mới nghĩ tới đây, một vị tiểu quản sự của Tần Vương phủ liền dẫn theo mười mấy gia đỉnh đi tới.

"Tránh ra tránh ra, tập trung ở đây làm cái gì?" Tiểu quản sự lớn tiếng hét lên, các lão bách tính vây xem liền tản ra ngay, trốn ra xa, không dám vây quanh cửa hàng nữa, chỉ dám đứng ở góc

tường xa xa, sau thân cây lén nhìn về bên này.

Trên con đường trước cửa hàng phân hóa học thoáng cái trở nên trống trải.

Lý Đạo Huyền vẫn nằm ở ghế mây không đứng lên. Vương Đường lại đi về phía trước hai bước, đứng ở trước cửa, dùng ánh mắt cổ quái nhìn người của Tần Vương phủ đến.

Tiểu quản sự kia kiêu ngạo đi tới: "Sử Khả Pháp vẫn rất hiểu chuyện nhỉ, lại đưa phân hóa học tới cho Tần Vương phủ ta, đám tiểu nhân, qua dọn."

Vương Đường mỉm cười: "Quản sự của Tần Vương phủ phải không? Ngươi chỉ dẫn theo mười người đến đây, không dọn nổi đâu, lần này bọn ta đưa tới mấy chục xe, ngươi xem có cần mang thêm người tới đây không, như vậy mới dọn hết đi được."

Quản sự kia vừa nghe vậy, còn tưởng rằng đối phương đã chịu thua, nhưng tỉ mỉ ngẫm lại, không hợp lý, con mẹ nó, lời này là đang trào phúng lão tử.

Ánh mắt hắn tập trung lên người Vương Đường: "Chưởng quỹ mới tới?"

Vương Đường mỉm cười: "Mới đến, vẫn xin chiếu cố nhiều hơn."

Quản sự: "Bớt làm ra vẻ trước mặt lão tử, cút qua một bên đi, tránh phải chịu đòn."

Vương Đường cười nói: "Quản sự, ngươi dám ở chỗ này đánh người, không phải là ỷ vào hoàng thượng sẽ không bởi vì chút việc nhỏ này mà trừng trị Tần Vương sao? Vậy ta lại hỏi ngươi một câu, nếu như ngươi ở chỗ này bị đánh, ngươi cảm thấy hoàng thượng có thể bởi vì chút việc nhỏ này mà trừng trị quan văn hay không?"

Ouản st hơi kinh hãi- natZời này! Hắn lại tỉ mỉ quan sát Vương Đường, người này tuổi còn trẻ, da mặt trắng nốn, thoạt nhìn hào hoa phong nhã, như một người đọc sách, điển hình thuộc loại không có cái miệng là không có sức chiến đấu gì, ta sợ ngươi cái quần à.

Quản sự vung tay đấm một quyền vào giữa mặt Vương Đường.

Nhưng mà, Vương Đường mặc dù thanh tú, nhưng lại là lính hậu cần của thôn Cao Gia, chỉ cần là lính, không quản là hậu cần hay là ra tiền tuyến, đều phải trải qua "huấn luyện quân sự", Cách Đấu Cầm Nã thuật quân dụng, quyền pháp Quỷ Thần bản sơ cấp, những cái này đều phải luyện.

Một quyền của quản sự trong mắt Vương Đường, nó giống như động tác chậm.

Hắn đưa tay vặn lấy cánh tay quản sự, tiếp theo người xoay tròn, xoay quản sự giống như máy xay gió, sau đó bịch một tiếng ngã ra đất.

Cú ngã này cũng không nhẹ, quản sự chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân thiếu chút nữa rụng rời hết, hắn đau đớn co quắp trên mặt đất, không bò dậy nổi nữa.

Mười mấy gia đinh phía sau quản sự nhất thời giận dữ: "Thật to gan, dám đánh người của Tần Vương phủ? Phản rồi!"

Cả đám hống một tiếng xông lên.

Họ muốn lấy nhiều hiếp ít, đáng tiếc chính là, hiện tại người trong cửa hàng cũng không ít.

Bát Địa Thỏ ở buồng trong vận sức chờ phát động đã lâu là người thứ nhất chạy ra, đưa tay muốn rút kiếm, Trịnh Cẩu Tử chạy theo phía sau ấn lên cổ tay hắn: "Trước tiên đừng giết người, nếu vừa lên trực tiếp giết người, chúng ta trái lại không chiếm lý."

Bát Địa Thỏ hiểu ra, tay rời khỏi chuôi kiếm, nắm chặt tay xông lên.

Một gia đỉnh đang từ mặt bên đánh tới Vương Đường một quyền, Bát Địa Thỏ một cước đá bay người đó, hét lớn: "Coi như là Tần Vương phủ, cũng phải phân rõ phải trái."

Quản sự Tần Vương phủ kia cũng nổi điên rồi, giận dữ hét: "Tần Vương phủ ta mà thèm giảng đạo lý với ngươi? Con mẹ nó, đánh!"

Bát Địa Thỏ và hắn vừa rống lên như vậy, chữ "lý" này đã bị bên cửa hàng phân hóa học nắm giữ.

Trong lòng quần chúng vây xem sẽ hướng về bên nào, kẻ ngu cũng thấy rõ. Trịnh Cẩu Tử xông lên tóm lấy một gia đỉnh, trước tiên cho một quyền vào bụng hắn, đánh cho gia đỉnh kia cong lên như con tôm, tiếp theo một cái lên gối, binh một tiếng vào cằm tên gia đỉnh.

Chiêu này rất nặng, tên gia đỉnh ngửa đầu về sau ngã xuống, trong nháy mắt bất tỉnh nhân sự.

Mười mấy binh sĩ dân đoàn trốn ở buồng trong đều xông ra.

Họ cũng cố ý không kéo ra nhiều người, số lượng chỉ tương đương với phủ Tần Vương phủ, đối diện mười mấy người, bên này cũng kéo ra mười mấy người, số lượng này cũng chỉ một đối một, thế nhưng, mặc dù nhân số bằng nhau, sức chiến đấu lại hoàn toàn khác nhau.

"Binh binh binh" âm thanh quyền cước va chạm, trong đó còn kèm theo tiếng kêu thảm thiết, tiếng la hét.

Một gia đỉnh bị Bát Địa Thỏ đá một cước, lui lại không ngừng, ngã phịch xuống bên cạnh ghế nằm của Lý Đạo Huyền.

Hai tay hắn chống đất, muốn nhảy dựng lên.

Lý Đạo Huyền trên ghế nằm lại dơ nắm đấm, gõ một cái vào đầu hắn...

"Binh!"

Mặc dù trên bàn tay bọc một tầng silicon, nhưng bọc rất mỏng, khung xương bằng sắt bên trong lại cực kỳ cứng rắn, đập vào đầu gia đinh thì đau phải biết.

Gia đinh kêu thảm một tiếng, hai tay ôm đầu, ngã xuống.

Chương 582: Sức mạnh của một mình ngươi

Chương 582: Sức mạnh của một mình ngươi

Chẳng mấy chốc, mười mấy gia đỉnh Tần Vương phủ đều ngã xuống đất, một người cũng không bò dậy nổi. Hơn nữa bị thương cũng không nhẹ, có người cánh tay trật khớp, treo lủng lẳng bên người. Có người bị đánh cho mặt mũi bầm dập. Tên thảm nhất là bị Lý Đạo Huyền đập bể đầu, máu chảy đầy mặt.

Quản sự cũng bị Vương Đường ném cho thiếu chút nữa rụng cả khớp xương, thật vất vả mới run rẩy đứng lên: "Các ngươi ngon... ngon lắm... Bọn ta không dám động Ngô Sân và Sử Khả Pháp, thế nhưng động đám chó săn các ngươi vẫn không thành vấn đề. Các ngươi chờ xem."

Vương Đường mỉm cười: "Xin đợi đại giá."

Quản sự: "Chúng ta đi!"

Một đám gia đỉnh lảo đảo chạy ra bên ngoài, rất nhanh tất cả đều biến mất ở góc đường.

Người của thôn Cao Gia cười ha ha, còn quay về bóng lưng của họ huýt sáo.

Bát Địa Thỏ: "Oa, không ngờ ngay cả Thiên Tôn cũng tự mình động thủ rồi, ta thấy lúc Thiên Tôn đập vào đầu tên kia, cảm thấy rất là cháy."

Trịnh Cẩu Tử cũng nói: "Đúng vậy, thực sự là không nghĩ tới."

Lý Đạo Huyền đong đưa trên ghế nằm, khiến cái ghế vang lên cọt kẹt, y cười mà không nói, chỉ là trong lòng lại nghĩ: đánh nhau như vậy cũng rất thú vị, còn sảng khoái hơn nhiều so với từ trên trời thò bàn tay xuống đập chết con kiến, có một loại cảm giác trở về thời còn đi học, đánh nhau với mấy tên côn đồ ở cổng trường.

Vừa nghĩ lại chuyện hồi đó liền cảm thấy ấm áp.

Thật ra y chỉ là một thiếu niên bình thường, không biết đánh nhau gì đó đâu. Nhưng nữ sinh cùng lớp bị côn đồ ngoài trường học đùa giỡn, nữ sinh trở về kể khổ, nam sinh trong lớp liền kéo ra hết. Mọi người cũng đều không biết đánh nhau, nhưng đông người, cả một lớp bao vây lấy tên côn đồ đó, đánh đập một trận... Lý Đạo Huyền cũng trà trộn trong đám người lén lút đá hai cái, đấm một cái, cảm giác rất sảng khoái.

Vương Đường thấp giọng nói: "Thiên Tôn hình như rất vui, nhìn mặt là biết rồi."

Bát Địa Thỏ: "Chúng ta đánh là người xấu, đương nhiên Thiên Tôn hài lòng rồi."

Trinh Cẩu: T7 "Cfino phải nhỉ hắc hắc hắc " "Kế tiếp, đối phương sẽ không chỉ mười mấy người tới đây đâu. Vương Đường nói: "Nếu như ta sở liệu không sai, tiếp theo đối phương chí ít cũng kéo năm sáu mươi người tới, hơn nữa còn xách theo binh khí đánh người không thấy máu như gậy gộc các loại."

Bát Địa Thỏ cười hắc hắc: "Vậy thì Thiên Thỏ Đoạn..."

"Đừng sử dụng kiếm!" Vương Đường nói: "Tiếp tục dùng thứ đánh người không thấy máu đón tiếp bọn chúng."

Trịnh Cẩu Tử thấp giọng nói: "Thiên Tôn đã đánh đối phương thấy máu rồi mà, đầu rơi máu chảy nữa đấy."

Vương Đường cười: "Thiên Tôn dùng cũng là nắm đấm, chỉ

cần không động hung khí, cho dù đánh vỡ đầu cũng vẫn trong phạm vi đánh nhau hợp lý. Chúng ta trên danh nghĩa là bộ hạ của Ngô Sân và Sử Khả Pháp, nếu như chúng ta đánh quá mức, cầm hung khí làm loạn trên đường, vậy không may sẽ là Ngô Sân và Sử Khả Pháp, khẳng định sẽ bị buộc tội. Họ coi như quan tốt khó có được, nếu như họ bị buộc tội giáng chức, triều đình lại điều mấy tham quan rác rưởi qua đây, vậy thì đáng ghét lắm."

Mọi người cười to: "Nói vậy cũng đúng."

Ban đêm cùng ngày, thành Tây An, tuyết rơi nhiều.

Bát Địa Thỏ đang chơi đắp người tuyết trên bãi đất trống tại hậu viện cửa hàng phân bón, không đúng, là đắp thỏ tuyết, con thỏ này đắp hơi béo, nếu đem làm thịt, thịt thỏ chắc sẽ không ít.

Hắn đang chơi vui vẻ, lại thấy Thiên Tôn từ trong sương phòng chui ra, vẫy tay với hắn: "Thỏ gia."

Bát Địa Thỏ giật mình: "Thiên Tôn, khi ngài gọi ta cũng đừng thêm chữ gia ở phía sau, tiểu nhân không gánh nổi."

Lý Đạo Huyền cười: "Biệt hiệu thôi mà, gọi tùy tiện cho xong thôi, đừng quan trọng hoá vấn đề quá."

Bát Địa Thỏ vẫn còn hoảng hốt: "Ngài vẫn gọi ta là thỏ đi."

Lý Đạo Huyền: "Được rồi, thỏ, đi theo ta, hai chúng ta lén chuồn ra ngoài đi làm mấy việc tốt."

Bát Địa Thỏ: "Sao cơ, làm việc tốt?"

Cái này thì hắn hăng hái rồi.

Lý Đạo Huyền: "Ngươi đi tìm trên xe cuối cùng chở phân hoá học tới, trên xe có rất nhiều túi màu đen, ngươi xách một cái qua đây."

Bát Địa Thỏ vội vàng hành động, rất nhanh, hắn đã tìm được chiếc xe chở phân cuối cùng. Trên xe có rất nhiều túi màu đen, hắn tiện tay cầm một nhưng nặng tới hơn 200 cân.

Hắn mở ra xem, bên trong toàn là bạc vụn, là cái loại bị cắt nhỏ ra.

Lần này Bát Địa Thỏ dùng nhiều sức hơn để vác lên vai, nặng lè cả lưỡi, thật vất vả mới vác ra khỏi khố phòng, chạy tới bên cạnh Lý Đạo Huyền: "Thiên Tôn, nhiều bạc quá, mệt chết ta."

Lý Đạo Huyền cười: "Bằng không gọi ngươi làm gì? Đi thôi, chúng ta ra ngoài đi dạo."

Bát Địa Thỏ đại thể cũng đoán được Thiên Tôn muốn làm gì, nhất thời hưng phấn: "Được a được a."

Hai người chuồn ra khỏi cửa hàng phân hóa học...

Lúc này cửa hàng đang cảnh giới rất chặt chẽ, Vương Đường đã an bài tuần tra binh, đề phòng Tần Vương phủ tới gây sự, cửa hàng thoạt nhìn rời rạc, trên thực tế lúc nào cũng có người nhìn chằm chằm, thậm chí cả khu phố đều có người nhìn chằm chằm.

Thiên Tôn và Bát Địa Thỏ chuồn ra ngoài, lính gác đã sớm phát hiện ra.

Thế nhưng lính gác cũng không ngốc, Thiên Tôn muốn chuồn ra, hắn còn dám đi ngăn cản hay sao? Đương nhiên là giả bộ không phát hiện rồi.

Lý Đạo Huyền và Bát Địa Thỏ đi trên đường ở thành Tây An vào buổi tối, trên bầu trời lại tuyết rơi lả tả, hoa tuyết không ngừng rơi vào trên người cả hai.

Lý Đạo Huyền không cảm thấy lạnh, thân thể silicon xương bằng thép này hình như không sợ lạnh.

Tuy nhiên, khi y nghiêm túc nghĩ "ta muốn cảm thụ một chút", lập tức liền cảm giác được lạnh. Dường như có một chốt mở, đóng lại có thể mất cảm giác, mở ra có thể cảm nhận rõ ràng, còn rất thuận tiện.

Lý Đạo Huyền chỉ vào một con hẻm nhỏ bên cạnh con đường: "Nhìn ở đó."

Bát Địa Thỏ đi tới đầu hẻm, nhìn vào xung quanh, lập tức nhìn thấy trong góc có mấy bóng đen co ro, xem ra là mấy nạn dân, trời đổ tuyết nên họ qua đêm rất gian nan, có vài người đang dựa sát vào nhau để mong tìm được chút hơi ấm.

"Cho họ bạc!"

Lý Đạo Huyền vừa mở miệng, Bát Địa Thỏ liền hiểu ngay, vội vàng mở cái túi trong tay ra, bốc ra một nắm bạc, đặt ở trước mặt mấy người kia.

Vẻ mặt mấy người không dám tin, vài giây sau mấy quỳ xuống, quay Lý Đạo Huyền lại kéo Bát Địa Thỏ rất nhanh đi xa.

Bát Địa Thỏ vừa đi vừa thấp giọng nói: "Thiên Tôn, ta thật là khó chịu, không muốn nhìn thấy cảnh khổ cực này của thế gian."

Lý Đạo Huyền lặng lẽ không nói.

Bát Địa Thỏ lại nói: "Bao bạc này chỉ hơn 200 cân, chỉ sợ không đủ phát. Trời ơi, ta phải nên xách ra nhiều hơn... Thế nhưng sức lực của ta quá nhỏ..."

Lý Đạo Huyền: "Trọng lượng của bao bạc này chính là số lượng người mà sức của bản thân ngươi có thể giúp được, cho nên, muốn cứu vớt lê dân bách tính, dựa vào chút thiện tâm của một mình ngươi là không thành được đại sự."

Bát Địa Thỏ nghe vậy sửng sốt, giờ mới hiểu được. Thiên Tôn

đang dạy hắn đạo lý làm người. Thiên Tôn còn nhớ việc mình đẩy ngã xe lương lần trước, cho nên thay đổi một phương pháp để chỉ điểm hắn.

"Đi thôi, tiếp tục phát bạc."

Lý Đạo Huyền nói: "Mặc dù sức mạnh của một người rất yếu, nhưng cũng không thể bởi vì yếu mà không nỗ lực, dốc toàn lực của ngươi đi phát bạc, tận lực phát cho nhiều lão bách tính, để cho bọn họ có thể ăn được bữa cơm no trong mùa đông này."

Chương 583: Giao cho ngươi xử lý

Chương 583: Giao cho ngươi xử lý

Hai người dọc theo con đường đi tới, gặp phải con hẻm nào có thể tránh gió thì đi vào xem thử, nếu thấy nạn dân bên trong thì cho họ một nắm bạc vụn.

Cứ như vậy một đường đi, một đường cho, rất nhanh túi bạc đã sạch trơn.

Bát Địa Thỏ nhanh chóng chạy về cửa hàng phân bón, lại tìm đến chiếc xe kia, lại vác ra một bao bạc, sau đó lại tiếp tục đi từng con đường phân phát.

Hai chuyến trước hắn còn có thể chịu được, khi chạy đến chuyến thứ ba thì Bát Địa Thỏ đã mệt đến nỗi phun khói trắng rồi. Đúng như lời Thiên Tôn nói, sức lực của một mình hắn thật sự quá yếu, dù cho Thiên Tôn cho hắn dùng ngân lượng không hết, nhưng hắn được bao nhiêu sức lực? Vác số bạc này đi phát cho người khác cũng không vác được mấy chuyến.

Cứu vớt muôn dân thiên hạ, không dễ dàng a!

Khi đang phát bao bạc thứ ba được một nửa, hai người đi tới một con đường náo nhiệt phồn hoa nhất của thành Tây An, mặc dù đang vào buổi tối tuyết rơi, ở đây vẫn đèn đuốc rực rỡ, các văn nhân tao khách ở chỗ này tận tình thanh sắc, ăn chơi vui vẻ, trong tửu lâu và thanh lâu đều vang lên tiếng cười không dứt.

Bát Địa Thỏ: "Hừ! Chu môn tửu... tửu rồi tới gì nhỉ?"

"Chu môn tửu nhục xú, lộ hữu đống tử cốt."

"A, đúng đúng, vẫn là Thiên Tôn có học vấn hơn."

Lý Đạo Huyền: "Ngươi xem góc đường phía trước."

Bát Địa Thỏ đảo mắt qua, tại cửa hông một đại tửu lâu có một đám nạn dân đang bu quanh, không biết bọn họ đang đợi gì... Chằng mấy chốc, có một bàn của văn nhân tao khách dùng cơm xong, đứng dậy rời di.

Điếm tiểu nhị phụ trách dọn bàn đem đồ ăn thừa trên bàn đổ hết vào trong một cái chậu gỗ, sau đó bưng chậu gỗ, thừa dịp chưởng quỹ không chú ý, lén lút chuồn đến cửa hông, mở ra một khe nhỏ, đưa chậu gỗ ra ngoài.

Đám nạn dân bu quanh bên ngoài ùa lên, bốc đồ ăn thừa trong chậu liều mạng nhét vào trong miệng.

Điếm tiểu nhị: "Suyt! Yên lặng, đừng phát ra âm thanh. Bị chưởng quỹ thấy được, ta sẽ bị đuổi đi, các người sẽ không có ăn nữa đâu." Trong điếm vang lên tiếng hét của chưởng quỹ: "Tứ Oa, Tứ Oa ngươi lại lười biếng trốn đi đâu rồi? Bảo ngươi lấy đồ ăn thừa cho heo ăn, ngươi lại làm biếng trốn đi đâu rồi?"

Điếm tiểu nhị hoảng sợ, vội vàng lớn tiếng nói: "Tới đây, tới đây! Tôi ở phía sau đi tiểu."

Chưởng quỹ tức giận: "Hễ làm việc là lại lý do quanh."

Điếm tiểu nhị khúm núm đi qua, bị chưởng quỹ mắng sa sả vào tai.

Bát Địa Thỏ giận dữ: "Chó chết, ta đi giết chưởng quỹ kia."

Lý Đạo Huyền lắc đầu: "Đừng! Đừng giơ chiêu bài chính nghĩa làm việc ác. Chưởng quỹ kia thoạt nhìn hơi chua ngoa, nhưng tội

của hắn cũng không đáng chết. Giết người rất dễ, nhưng phán đoán người nào nên giết, người nào không nên giết, lại không dễ dàng. Nếu ngươi muốn làm một vị đại hiệp, đầu tiên phải học chính là làm rõ sai trái thiện ác, hiểu được đạo lý trương thỉ hữu độ. Bằng không, vậy không phải là đại hiệp nữa, chỉ là một ma đầu tùy hứng."

Bát Địa Thỏ trầm mặc.

Lý Đạo Huyền: "Ngươi nghĩ cho kỹ, hiện tại loại tình huống này, nên giải quyết như thế nào mới là tối ưu?"

Bát Địa Thỏ vắt hết óc suy nghĩ nửa ngày, bóng đèn trên trán liền tách một tiếng sáng lên: "Thiên Tôn, chúng ta đi tìm đông gia của tửu lâu này, mua cái tửu lâu này luôn, sau đó đuổi chưởng quỹ này đi, để cho tiểu nhị kia làm chưởng quỹ."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Ý nghĩ rất tuyệt, nhưng vẫn không đúng."

Bát Địa Thỏ: "Vì sao?"

Lý Đạo Huyền: "Tiểu nhị này biết chữ không? Hắn có năng lực quản lý không? Hắn có thể tiếp tục kinh doanh một tửu lâu bình thường không? Ngươi chỉ thấy hắn thiện lương, đã ủy thác trọng trách cho hắn, nói không chừng hảo tâm lại làm hư chuyện. Nếu như hắn vô năng, kinh doanh tửu lâu được mấy tháng liền phá sản, hổ thẹn với đông gia, treo cổ tự tử mà chết, vậy thì làm sao?"

Bát Địa Thỏ: "Ơ?"

Hắn lại bắt đầu nghĩ, một hồi lâu rốt cuộc nghĩ tới: "Ta hiểu rồi! Chúng ta mua tửu lâu, lại điều một người giỏi tính toán từ bên thôn Cao Gia qua đây làm đại chưởng quỹ, sau đó mướn tiểu nhị này làm nhị chưởng quỹ là được."

Lý Đạo Huyền: "Lần này được rồi, nhớ kỹ việc này, ngày mai

lại đi điều tra vem †ửu lâu này là sản nahiên của ai có thể mua thì mua lai eau đá theo ngươi nói mà xử lý."

Bát Địa Thỏ mừng ra mặt: "Theo Thiên Tôn, ta có thể học được không ít thứ."

Lý Đạo Huyền: "Tây An là một thành thị đặc biệt, thôn Cao Gia không thể chiếm đoạt Tây An trên mặt ngoài, bằng không nhất định rước lấy rất nhiều phiền phức. Thế nhưng, công khai không được thì có thể làm lén lút, vậy thì bắt đầu hạ thủ từ các ngành các nghề, các loại cửa hàng của thành này đi."

Nói đến đây, y vỗ vai Bát Địa Thỏ: "Ngươi mặc dù rất nhiều tật xấu, nhưng có một chỗ tốt chính là không tham tài cũng không háo sắc, những tật xấu trên một người bình thường ngươi hầu như không có. Cho dù ngợp trong vàng son ngươi cũng sẽ không bị dao động bản tâm, viên đạn bọc đường của tàn dư phong kiến không bắn ngã được ngươi. Cho nên chuyện bên Tây An, ngươi để ý nhiều một chút đi."

Bát Địa Thỏ mừng rỡ: "Đa tạ Thiên Tôn tín nhiệm tiểu nhân."

"Vừa rồi ta chỉ nói được một nửa thôi." Lý Đạo Huyền: "Những tật xấu người thường không có, ngươi có rất nhiều."

Bát Địa Thỏ trầm mặc.

Lý Đạo Huyền: "Tiếp tục phát bạc đi."

Bát Địa Thỏ: "Thiên Tôn, ta thật sự không vác nổi nữa rồi, vác mấy trăm cân bạc đi khắp nơi, mệt sắp chết rồi đây."

Lý Đạo Huyền: "Vậy buổi tối ngày mai tiếp tục."

Bát Địa Thỏ câm nín.

Sáng sớm, trời vừa mới sáng.

Lương hành của quan phủ Tây An đã bị các lão bách tính gõ dồn dập.

Ngô Sân là một ngự sử cứu tế quan tâm đến dân sinh nhất, rất nhanh đã bị kinh động.

Hắn khoác thêm áo bông, vội vàng chạy đến bên ngoài lương hành xem xé, liền phát hiện lượng lớn nạn dân đang chen nhau ồn ào trước cửa, người phía trước nhất còn đang ra sức gõ cửa: "Mở cửa, trời sáng rồi, mở cửa nhanh lên."

Chưởng quỹ lương hành vẻ mặt không nhịn được mở cửa ra: "Âm ï cái gì? Ta mở cửa hay không, đối với các ngươi có khác gì hay sao? Dù sao thì các ngươi cũng không mua nổi."

Các nạn dân cùng nhao nhao lên: "Chúng tôi có tiền! Chúng tôi có tiền rồi." Chưởng quỹ hỏi chấm?

Các nạn dân mở bàn tay ra, trong bàn tay đang cầm từng viên bạc vụn, mỗi người đều có, một đám người đông nghịt đều có.

Chưởng quỹ ngẩn cả người: "Tình huống gì đây?"

Ngô Sân ở bên cạnh cũng ngẩn ra: "Họ lấy tiền ở đâu vậy?"

Tuy nhiên bỏ đi, đây không phải trọng điểm, bọn họ có tiền đây là sự thật xảy ra ở trước mắt, cũng không phải tình huống quá xấu.

Ngô Sân vội vàng vung tay lên, hạ lệnh nói: "Bán lương cho họ đi!"

Chưởng quỹ lập tức hành động, các tiểu nhị cũng bận rộn với công việc, chuyển lương thực ra ra vào vào, cân lên, bỏ vào bao, tất cả mọi người đều đang hành động.

Hầu như các nạn dân đều có được một viên bạc vụn nhỏ, cũng

có vài đồng tiền, cũng đủ mua một đấu lương, cũng chính là mười cân, lại trộn thêm rau dại vỏ cây rễ cỏ, ăn tiết kiệm thì cũng đủ để họ ăn mấy chục ngày rồi.

Chương 584: Nên trả tiền rồi

Chương 584: Nên trả tiền rồi

Lương hành bán lương với giá cao, quan phủ cũng thu vào một khoản bạc.

Ngô Sân mừng rỡ: Có tiền rồi! Bản quan lại có tiền rồi.

Tuy nhiên, số tiền này hắn cầm còn chưa đủ nóng tay, Lý Đạo Huyền đã xách theo lồng chim, xuất hiện ở cửa quan nha của hắn: "Ngô đại nhân, nghe nói các nạn dân trong thành có được một khoản tiền từ trên trời giáng rơi xuống, đã mua rất nhiều lương tại lương hành của quan phủ, trên tay ngươi khẳng định có tiền rồi chứ."

Trong lòng Ngô Sân đánh thót một cái.

Lý Đạo Huyền: "Số phân hóa học mua thiếu ở chỗ ta, cũng có thể thanh toán sổ sách rồi chứ."

Nếu như Ngô Sân là một quan xấu, còn có thể giở trò vô lại, nhưng hắn lại là một thanh quan, lại còn là văn nhân rất sĩ diện, người như thế không thể chơi xấu được, nợ tiền người ta, phải ngoan ngoãn trả lại, vì vậy, bạc vừa mới tới tay lại phải giao hết cho Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền thu hồi bạc, trên mặt khẽ nở nụ cười tà ác: "Ngô đại nhân, lương hành của ngài, bị các nạn dân mua như thế, tồn lương khẳng định không còn nhiều lắm đúng không?"

Ngô Sân: "Quả thật, không còn tồn lương bao nhiêu, nếu như họ trở lại mua hai ba lần như vậy nữa, lương hành cũng phải cạn

lương thực."

Lý Đạo Huyền: "Việc này cũng không khó giải quyết, ngươi xem, trong nhà còn có chút tồn lương, có thể dùng để trợ giúp Ngô đại nhân, ngươi xem có cần mua thiếu lương thực của nhà ta rồi đem qua đây bán không? Ngô đại nhân nợ tiền là trả, là một người có uy tín, ta không sợ bán thiếu cho Ngô đại nhân."

Ngô Sân mừng rỡ: "Ngươi chịu bán thiếu cho bản quan? Vậy thì tốt quát Bản quan muốn, có bao nhiêu lương thực, bản quan lấy hết."

Hai người vừa mới thương lượng xong việc mua thiếu lương, liền nghe được bên ngoài có lão bách tính gọi: "Người của Tần Vương phủ lại tới cửa hàng phân hóa học rồi."

"Rất nhiều người, đều cầm gậy."

Ngô Sân vừa nghe vậy nhất thời khẩn trương.

Lý Đạo Huyền lại cười nói: "Đừng nóng vội đừng nóng vội, người của ta đều đang canh giữ ở đó, chúng ta qua đó xem." phía trước nửa con đường, quẹo một cái là có thể thấy được.

Ngô Sân rất vội, chạy rất nhanh. Lý Đạo Huyền lại không vội, đi nhanh sẽ làm chim sợ mà, đi từ từ qua đó là được.

Đợi đến khi Lý Đạo Huyền quẹo qua góc đường, đã nhìn thấy ở cửa tiệm phân bón đang đánh nhau cực kỳ náo nhiệt rồi.

Lần này người của Tần Vương phủ qua đây, không thèm nói thêm một câu nào, trực tiếp vung gậy đập luôn, giống như Cổ Hoặc Tử của bang Hồng Hưng đi đánh địa bàn của bang khác vậy, một lời không hợp liền lao vào nhau.

Mà người của dân đoàn đã sớm có chuẩn bị, lấy ra từ phía dưới quầy hàng gậy gộc đã chuẩn bị sẵn, tiến lên nghênh đón.

Quần chúng vây xem vừa nhìn nhân số mà đôi bên xuất động, chỉ biết lần này phải trốn xa hơn một chút, trong nháy mắt đã chạy hẳn ra ngoài ngã tư.

Sau đó, cả con đường trước cửa hàng phân hóa học đều biến thành chiến trường.

Tần Vương phủ đưa tới 50 người.

Dân đoàn cũng không phái nhiều, đối phương đưa ra 50 người, bọn ta cũng đưa ra 50 người, trọng tâm chính là "không cho đối phương thăm dò thực lực".

Một trăm người, ở trên đường cầm gậy lao vào nhau đánh túi bụi.

Đây chính là Tây An!

Nếu bình thường xảy ra loại chuyện này, võ quan đóng quân ở chỗ này đã xông tới từ lâu rồi, thế nhưng lần này hai bên giao chiến lại là dòng họ hoàng thất đấu với tập đoàn quan văn, võ quan phụ trách trị an còn phải trốn được bao xa thì trốn, ngay cả một câu cũng không dám nói xen vào.

Tuần phủ Thiểm Tây và tri phủ Tây An cũng giống như hoàn toàn không tồn tại, không ai tới quản.

Mọi người đều không quản, vậy thì so thực lực thôi.

Trịnh Cẩu Tử lắc mình, né gậy của một gia đỉnh đối diện, còn gậy trong tay mình thì hung hãn đánh vào đùi của đối phương, người nọ ngã ra, Trịnh Cẩu Tử nhân cơ hội vung gậy lên, cứ nhằm thân thể người đó mà đánh một hồi.

Một gia đỉnh bên cạnh lủi qua muốn đánh lén hắn, nhưng dân đoàn tác chiến đều có chút bài bản của chiến trận, mặc dù trên con đường chật hẹp không thể hiện được nhiều, nhưng hợp tác và yểm

hộ giữa đồng đội với Binh sĩ dân đoàn bên cạnh vung gậy lên, giúp Trịnh Cẩu Tử cản lại, cạch một tiếng, gậy của gia đỉnh bị hất lên, Trịnh Cẩu Tử nhân cơ hội dùng một côn quét người đó ngã ra đất.

Bọn gia đinh rõ ràng không phục, xoát xoát lại có vài tên xông tới.

Lại nghe Bát Địa Thỏ hú lên một tiếng, nằm sát đất lăn tới, binh binh binh, mấy gậy liên tục không ngừng đánh vào cẳng chân của bọn gia đinh.

Tư vị xương cẳng chân bị gậy đập vào, ai hưởng qua là đều sảng khoái muốn chết.

Bọn gia đỉnh ngã một loạt.

Một gia đỉnh trông thấy Bát Địa Thỏ lăn trên mặt đất, hình như mình từ trên cao nhìn xuống tương đối có ưu thế, bèn hét lớn một tiếng, một gậy đập tới Bát Địa Thỏ, nhưng không ngờ Bát Địa Thỏ hai tay chống đất, đột nhiên nhảy lên, cái trán "binh" một tiếng, húc vào cằm gia đỉnh kia.

Gia đỉnh hự một tiếng, gục về phía sau.

Trận chiến đấu này ngay từ đầu đã không có gì mà lo lắng, căn bản là đơn phương làm nhục. Gia đinh Tần Vương phủ bị đánh cho căn bản không có chút xíu lực hoàn thủ nào, rất nhanh bắt đầu toàn tuyến tháo chạy.

Họ lui về hướng đầu đường, mà Ngô Sân lại vừa lúc đang từ bên đó đi qua.

Một gia đỉnh bị đánh cho đỏ mắt, vung gậy liền muốn đánh vào người Ngô Sân. Quản sự bên cạnh bị giật mình hoảng sợ, vội vàng đá cho gia đỉnh đó một cước: "Đánh hạ nhân thì được, không thể đánh chính chủ nhân, bằng không sẽ mang hoạ đến cho vương gia."

Hắn vừa dứt lời, Ngô Sân liền tát cho quản sự một cái vào mặt.

Ngô Sân không có sức chiến đấu gì, một cái tát này cũng chỉ mức độ bạt tai bình thường.

Quản sự tức giận, nhưng tức giận xong lại không có cách gì, đành phải cúi gầm đầu xuống đi qua bên người Ngô Sân, tiếp tục chạy về phía trước.

Lần này chạy, lại gặp phải Lý Đạo Huyền đang từ phía sau đuổi theo.

Quản sự nhận ra Lý Đạo Huyền, hạ nhân của Tần Vương phủ đã sớm giúp hắn hỏi thăm rõ ràng, người này chính là hậu nhân của tôn thất Đường triều gì đó, hiện tại không có quan chức, chỉ là một hương thân mà thôi.

Quản sự không dám đánh Ngô Sân, thế nhưng dám đánh hương thân.

Hắn liền cầm gậy xông tới Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền giơ tay phải lên, một quyền nghênh tiếp. Gậy đánh vào cánh tay y, quản sự nghĩ thầm: Lần này xương cánh tay của ngươi còn không bị gãy cho gia?

"Rắc" một tiếng, gậy bị gãy.

Quản sự nhất thời sửng sốt: Người gì thế này? Cánh tay cứng như thế? Thập Tam Thái Bảo Hoành Luyện? Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam?

Ý nghĩ vừa mới hiện lên, Lý Đạo Huyền đã đáp lễ bằng một quyền.

"Binh!"

Quản sự cảm giác được đánh vào mặt mình cũng không phải nắm đấm, mà là một cục sắt, là cái loại cứng vãi hàng. Lớp silicon hơi mỏng căn bản không có bất luận tác dụng giảm xóc gì, hoàn toàn dựa vào khuôn mặt của quản sự để giảm xóc.

Quản sự kêu thảm một tiếng, ngã về phía sau, mũi bị gãy, hàm răng cũng gãy, vẻ mặt nhoe nhoét máu.

Còn chưa kịp đứng lên, binh sĩ dân đoàn phía sau cũng đã đuổi theo, có người dám động võ với Thiên Tôn, sao mà chịu được? Ở trong mắt dân đoàn, đó quả thật chính là hành vi cực ác phi đạo, phải đánh.

Binh binh binh binh, gậy như mưa đều hỏi thăm đến trên người quản sự.

Nếu không phải Thiên Tôn từng hạ lệnh đừng đánh chết người, quản sự sợ là phải đánh phọt cứt tại chỗ.

Tuy nhiên, cho dù không đánh chết, hắn cũng xác định bị trọng thương rồi.

Quản sự bị đánh cho trên người gãy xương nhiều chỗ, máu chảy khắp đầu khắp mặt, một đám gia đinh liều mạng lắm mới cứu được hắn ra ngoài, sau đó chạy trối chết về hướng Tần Vương phủ.

Chương 585: Sắp bắt đầu ám đấu rồi

Chương 585: Sắp bắt đầu ám đấu rồi

Ngô Sân quay về gia đinh Tần Vương phủ đã chạy xa nhổ bãi nước bọt, lại quay đầu xem xét thương vong của "người một nhà", mới phát hiện đám người Lý gia này lại không có một người nào bị thương, thoạt nhìn bộ dáng rất thoải mái.

Ngô Sân mừng rỡ: "Người của chúng ta lại không bị thương một ai, hảo công phu."

Lý Đạo Huyền: "Nếu đánh mấy gia đỉnh này mà cũng bị thương, sau này họ trở về tất cả đều bị phạt khóc."

Ngô Sân: "Bộ hạ tốt như vậy mà vẫn nỡ phạt sao?"

Lý Đạo Huyền cười mà không nói.

Ngô Sân nhìn trái ngó phải, lúc này các lão bách tính cũng đã mạnh dạn đi đến con đường này hóng chuyện rồi, bọn họ phát hiện gia đỉnh của Tần Vương phủ đã bị đánh đuổi, trong lòng cũng rất vui mừng.

Một số kẻ gan lớn, độ mẫn cảm chính trị tương đối cao, cũng đang phân tích ở trong lòng: Lần này Tần Vương phủ phái 50 người qua đây cũng bị đánh lùi, kế tiếp chắc không còn kéo thêm gia đỉnh quy mô càng lớn qua đây đánh nhau nữa đâu.

Bởi vì, nếu làm quy mô càng lớn hơn, vậy thật sự sẽ bị buộc tội thành công.

Hoàng đế dung túng cho Tần Vương thế nào cũng có mức độ, không thể để cho Tần Vương làm tư binh quy mô lớn một cách công khai như vậy, cho nên Tần Vương không thể phái ra càng nhiều gia đinh hơn rêu rao khắp nơi, để rước lấy nghi ngờ cho bản thân.

Nói cách khác, đánh đến nước này, giao chiến bên ngoài khẳng định đã sắp kết thúc. Kế tiếp nhiều lắm chính là ám đấu, nhưng ám đấu sẽ không phải là chuyện mà các lão bách tính cần phải suy nghĩ nữa rồi.

Một nông dân gan lớn chạy ào vào cửa hàng phân hóa học: "Ta muốn mua phân hóa học."

Có hắn khởi đầu mở hàng, lập tức một đám lão bách tính ùa vào: "Chúng tôi cũng muốn mua."

Vương Đường sửa sang lại y sam bị mất trật tự vì đánh nhau khi nãy, một lần nữa đứng đến phía sau quầy hàng, mỉm cười nói: "Được rồi, mọi người không được loạn, từng người từng người thôi, phải xếp hàng, mua phân hóa học đều có quà tặng kèm theo, một người một tờ hoá đơn, già trẻ như nhau." Ngô Sân: "Hóa đơn là cái gì?"

Vương Đường lập tức rất hưng phấn giải thích cho Ngô Sân cái thứ hóa đơn này lại một lần.

Ngô Sân nghe xong, nhún vai: "Hình như không có gì tác dụng gì mà."

Vương Đường buồn bã: Ngay cả quan viên có kiến thức cũng cảm thấy vô dụng, lão bách tính càng không cần nói, ài! Thiên Tôn nói đúng, sớm quá, sớm quá.

Ngô Sân cảm giác đấu tranh giữa mình và Tần Vương đã đạt được thắng lợi từng bước, chí đắc ý mãn, rất hài lòng đi về.

Nhưng Lý Đạo Huyền trở lại trong phòng, lại gọi Vương Đường, Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử tới: "Kế tiếp, tiến công bên ngoài của đối thủ có lẽ sẽ không trở lại nữa, các ngươi cần phải đề phòng, là thủ đoạn càng quá mức hơn."

Bát Địa Thỏ: "Ý của Thiên Tôn là, hắn sẽ tổ chức một nhánh quân đội qua đây chém chúng ta?"

"Không đến mức đó." Lý Đạo Huyền biết Tần Vương phủ khẳng định không dám công khai động đao binh, về phần âm thầm hành sự, khẳng định phải mưu đồ một chút mới có thể động thủ, sẽ không vội.

Trước tiên tạm thời bỏ qua vấn đề này, y lại quay sang Bát Địa Thỏ nói: "Chuyện chúng ta đánh nhau với gia đỉnh Tần Vương phủ, đồng thời còn đánh thắng, không đến nửa ngày là có thể truyền khắp toàn thành, chúng ta nhất định thanh danh lan xa, ngươi cũng có thể bắt đầu hành động rồi, xử lý chuyện mà tối hôm qua ta giao cho ngươi đi."

Bát Địa Thỏ phấn chấn, chuyện tối hôm qua hắn còn nhớ rõ ràng mà: "Tuân lệnh! Vậy ta sẽ đi làm chuyện kia ngay đây."

Hắn chuyển sang Vương Đường: "Vương Đường, tiểu tử ngươi từng đọc sách, biết tính toán, ngươi đi cùng bản đại gia đi."

Vương Đường lấy làm lạ, lén nhìn thoáng qua Thiên Tôn.

Thấy Lý Đạo Huyền mỉm cười và gật đầu với mình, Vương Đường liền đi theo Bát Địa Thỏ: "Được thôi, vậy ta đi theo ngươi xem sao."

Hai người đi ra cửa hàng phân hóa học, đi qua hai ngã tư, liền đi tới trước đại tửu lâu nhìn thấy buổi tối hôm qua.

Bát Địa Thỏ: "Nhiệm vụ của chúng ta, chính là mua lại đại tửu lâu này."

Vương Đường thất kinh: "Cái gì? Ngươi cũng đừng xằng bậy a."

Bát Địa Thỏ: "Ta không có xằng bậy, Thiên Tôn đã gật đầu rồi, hơn nữa..." Hắn cười hắc hắc: "Không chỉ muốn mua tửu lâu này, sản nghiệp của phủ Tây An, chúng ta phải mua mua mua, cái nào có thể mua là mua lại toàn bộ, chúng ta không thể ở bên ngoài chiếm lĩnh Tây An, nhưng có thể trở thành hoàng đế ngầm của phủ Tây An, oa ha ha ha."

Vương Đường ngẩn người, ngay từ đầu không quá rõ ràng, nhưng qua vài giây, suy nghĩ cẩn thận rồi, Tây An hết sức quan trọng đối với Minh đình, thôn Cao Gia không thể công khai chiếm lĩnh Tây An, bằng không chính là chính thức khai chiến. Trước tiên hạ thủ từ sản nghiệp, khống chế mạch máu thành Tây An, nắm giữ hết trong tay việc ăn, mặc, ở, đi lại của các quan to quý nhân.

Hắn phấn chấn tinh thần: "Đây chính là công việc thích hợp với ta! Ta học nhiều như vậy, dùng ở chỗ này là đúng nhất."

Hai canh giờ sau.

Bát Địa Thỏ dẫn theo Vương Đường, nghênh ngang tiếp nhận một sấp khế ước từ trên tay đông gia tửu lâu.

Khế đất, khế ước mua bán nhà, thậm chí bao gồm giấy tờ bán mình của một số tiểu nhị làm việc vặt trong tửu lâu cũng ở.

Tửu điếm này dưới thế tiến công kim tiền của Thiên Tôn, đã đổi chủ một cách rực rỡ.

Không có người chống được cục vàng to tướng đáng sợ của Thiên Tôn, nếu có, vậy thì hai cục.

"Từ hôm nay trở đi, bản thỏ gia chính là tân đông gia của các ngươi." Bát Địa Thỏ hướng về toàn bộ nhân viên trong tửu lâu được triệu tập qua đây, trên vẻ mặt nở nụ cười tà ác: "Bản đại gia

là một đông gia độc đoán, ngang ngược, bá đạo, không văn hóa, không nói lý, nếu ai phản kháng bản đại gia, lập tức đuổi việc."

Trong lòng toàn bộ nhân viên tửu điếm đều đang suy nghĩ: Thoạt nhìn quả thật, người này rõ ràng không phải là người tốt.

Bát Địa Thỏ đưa tay chỉ vào chưởng quỹ: "Ngươi, đang ở trong lòng mắng ta không phải là người tốt."

Chưởng quỹ giật mình.

Bát Địa Thỏ: "Ngươi có thể cút đi rồi."

Chưởng quỹ kinh hãi: "Đừng, đông gia, tiểu nhân không có mắng ngài, không có."

Bát Địa Thỏ xoát một cái, rút trường kiếm ra phân nửa: "Cút nhanh!"

Chưởng quỹ cảm nhận được sát khí trên người Bát Địa Thỏ, lại càng Chờ hắn đi xa rồi, Bát Địa Thỏ mới cắm trở lại cây kiếm trong tay vào vỏ kiếm, đưa tay chỉ vào điếm tiểu nhị mình đã xem trọng từ trước: "Ngươi! Ta thấy ngươi tương đối thuận mắt, từ hôm nay trở đi, ngươi làm phó chưởng quỹ của quán này."

Cả người điếm tiểu nhị rung lên, hạnh phúc tới quá đột nhiên, đột nhiên đến mức khiến hắn không rõ đâu là đông nam tây bắc, nói năng cũng lắp bắp: "Tiểu nhân... tiểu nhân... có tài đức gì? Tiểu nhân ngay cả... viết chữ cũng không biết."

Bát Địa Thỏ nghĩ thầm: Thiên Tôn nói đúng, người này thật đúng là không biết viết chữ, sẽ không có năng lực làm chưởng quỹ, may mà Thiên Tôn trước đó đã chỉ điểm ta, bằng không tửu lâu nhất định sẽ phá sản.

Hắn quay sang cười với tiểu nhị đó: "Không biết viết chữ không sao, bảo ngươi làm phó chưởng quỹ thôi mà, ta sẽ an bài

một đại chưởng quỹ tới đây, hắn sẽ phụ trách viết với tính toán, sắp xếp chung, ngươi chỉ cần giúp xử lý việc vặt trong quán là được."

Điếm tiểu nhị mừng rỡ: "Đa tạ đông ông!"

Bát Địa Thỏ cười ha ha: "Được rồi, sau này đồ ăn thừa trong quán đừng cho heo ăn nữa, phó chưởng quỹ ngươi xem mà giải quyết đi."

Chương 586: Lật át chủ bài của họ

Chương 586: Lật át chủ bài của họ

Điếm tiểu nhị lại lần nữa mừng rỡ, giờ thì có thể cho các người nghèo ở con hẻm phía sau ăn rồi, có điều, hiện tại hắn đã là phó chưởng quỹ, không còn là điếm tiểu nhị, càng có ý thức trách nhiệm đối với tửu lâu hơn: "Vậy heo của chúng ta ăn gì?"

Bát Địa Thỏ nở nụ cười gian, thể hiện khí chất bá đạo tổng tài của tửu lâu: "Giết heo đi, lại lấy thịt heo chia cho người nghèo, coi như là quán ăn làm hoạt động chúc mừng, tặng phúc lợi."

Điếm tiểu nhị mừng rỡ, sau khi mừng xong lại đưa ra lo lắng của phó chưởng quỹ: "Vậy sau này chúng ta sẽ không còn heo nữa, khi khách nhân chọn món thịt kho tàu, thịt heo xào thái sợi, thịt heo nấu hai lần, thì phải làm sao?"

Bát Địa Thỏ: "Ơ, cái này..."

Vương Đường ở bên cạnh phá lên cười: "Yên tâm đi, chúng ta dự định xây một xưởng nuôi heo tại ngoại ô Tây An, sau đó định kỳ đưa thịt heo từ xưởng nuôi heo đó qua đây, tửu lâu không cần tự mình nuôi heo nữa."

Điếm tiểu nhị, không đúng, là phó chưởng quỹ hiện tại rốt cuộc yên lòng.

An bài xong, tửu lâu trước tiên tạm thời vận hành dưới quản lý của phó chưởng quỹ, sau đó bên thôn Cao Gia sẽ chọn ra một nhân tài ưu tú trong số tốt nghiệp sinh sơ trung qua đây làm

chưởng quỹ chính, đây là chuyện về sau.

Bát Địa Thỏ dẫn theo Vương Đường đi ra tửu lâu, nhếch miệng cười: "Kế tiếp mua cái nào đây? Thiên Tôn nói mua sạch những sản nghiệp có thể mua được trong thành này, thế nhưng... Hình như ta không biết bắt tay vào từ đâu."

Ánh mắt Vương Đường tập trung vào "La mã hành" ở bên cạnh, thấp giọng nói: "Thỏ gia, ăn, mặc, ở, đi lại, là bốn hạng mục quan trọng nhất, chúng ta bắt tay vào bốn hạng mục này là được rồi, ngươi xem, bên kia có một La mã hành."

Hai mắt Bát Địa Thỏ sáng ngời: "Được! Đi thôi."

Hai người bày ra tư thái thần tài, đi về hướng La mã hành...

Ngay khi Bát Địa Thỏ và Vương Đường đi khắp cả thành, dùng tiền như nước, bản thân Lý Đạo Huyền thì lại xách theo lồng chim, xuất hiện ở bên ngoài Tần Vương phủ.

Đại môn của Tần Vương phủ trang nghiêm, con đường trước cửa lại trống trải, không thấy người đi đường.

Lão bách tính bình thường đều trốn xa nơi này, ai cũng sẽ không la cà ở chỗ này nếu không có việc gì.

Lý Đạo Huyền cũng không tới gần, chỉ thuê một nhã gian trên lầu hai một tửu lâu xa xa trên con đường đối diện, ngồi ở phía trước cửa sổ nhã gian mà từ xa quan sát Tần Vương phủ.

Mâu thuẫn cùng với Tần Vương phủ đã tiến vào giai đoạn hai rồi.

Sắp bắt đầu giở thủ đoạn rồi!

Lý Đạo Huyền không muốn người tí hon nhà mình bị ăn thiệt thòi bởi mấy trò này, cho nên quyết định, tự mình xuất thủ đối

phó.

Từ xưa đến nay, quan trọng nhất của giở thủ đoạn chính là tình báo, chỉ cần ngươi biết bài của đối phương, đối phương còn chơi thế nào? Cho nên, lần này Lý Đạo Huyền chính là chuyên môn tới lật con át chủ bài của đối phương.

Tần Vương phủ còn chưa tiến vào tầm nhìn, Lý Đạo Huyền không thể dùng cách thức "chú ý" ở bên ngoài hộp để nhìn trộm các thứ ở bên trong Tần Vương phủ, thế nhưng, y còn có "đồng cảm" mà, chỉ cần trong Tần Vương phủ có "tượng Đạo Huyền Thiên Tôn", không quản là hình thức gì, y đều có thể đi vào.

Quay về khu nhà cao cấp phía trước, khởi động "đồng cảm".

Lý Đạo Huyền lập tức liền cảm giác được phía trước có không ít vật dẫn có thể cung cấp cho y "đồng cảm", có gần có xa, có lớn có nhỏ. Nhưng y lại không thể cụ thể nắm giữ được chúng nó là cái gì, ở đâu, tình huống xung quanh thế nào, nhất định phải để cho ý thức của mình trôi qua mới biết được, cái này chỉ có thể tốn chút thời gian để kiểm tra thôi.

Nói chung, bắt đầu thử từ cái gần nhất trước.

Lý Đạo Huyền lựa chọn một vật dẫn gần nhất, nằm ở phía trước bên phải, xoát một cái đồng cảm qua.

Cảnh vật trước mắt đột nhiên biến ảo.

Y phát hiện mình xuất hiện ở trong một căn phòng nhỏ lụp xụp, thoạt nhìn như nơi ở của nha hoàn người hầu, là cái loại nghèo xác nghèo xơ, không có đồ đạc gì, y được đặt ở trên bàn...

Thì ra, trên bàn có một quyển [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], y "đồng cảm" lên trên Đạo Huyền Thiên Tôn vẽ trên bìa mặt quyển sách này.

Lý Đạo Huyền thầm vui vẻ: Thì ra quyển truyện tranh này đã truyền tới định là xem quyển sách này trước.

Đang nghĩ tới đây, két một tiếng, cửa mở ra, một nha hoàn mặc y phục vải thô đi vào, là cái loại cô nương ở nông thôn tay to chân to, vừa nhìn đủ biết là mới bán mình vào Tần Vương phủ không lâu, còn chưa có khí chất của "nha hoàn nhà đại gia".

Quyển [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] này chắc chính là của vị nha hoàn này rồi. Nàng vừa vào phòng, đã bắt đầu cởi quần áo, nhưng lại cởi rất nhanh, chưa đến một giây đã cởi áo khoác ra, lộ ra cái yếm.

Lý Đạo Huyền: Ta sát! Phi lễ chớ nhìn. Tiểu cô nương phải bán mình làm nô rồi, ta cũng đừng làm bẩn thuần khiết của người ta nữa, y vội vàng cắt "đồng cảm", lại nhảy đến vật dẫn kế tiếp.

Lần này, y treo trên thân một con ngựa, trước mặt còn có rất nhiều ngựa, đang cúi đầu ăn cỏ trong chuồng ngựa.

Thì ra, phía trên yên ngựa có đắp một tầng "đồ thêu Trừng Thành", là di sản văn hóa phi vật thể, là do các cô nương của huyện Trừng Thành từng mũi thêu ra, sau đó bán cho các quan to quý nhân của Tây An.

Nội dung của đồ thêu Trừng Thành thường đều là cọp, tuấn mã, kỳ lân, phượng hoàng các loại, thế nhưng mấy năm gần đây, đồ thêu Trừng Thành đã bắt đầu thêm vào Đạo Huyền Thiên Tôn, những Thiên Tôn này xen lẫn trong các sản phẩm thêu, người ngoài cũng sẽ không lưu ý.

Hiện tại lại trở thành mục tiêu rất tốt để Lý Đạo Huyền đồng cảm.

Tuy nhiên, đồng cảm đến chuồng ngựa thì có tác dụng chó gì! Còn không hay bằng nha hoàn.

Y đang chuẩn bị đổi sang cái kế tiếp, đột nhiên nhìn thấy một đám người từ bên ngoài chuồng ngựa đi vào, họ mặc trang phục giang hồ bình thường, nhưng trên khí thế lại không giống như hán tử giang hồ, mà là mang theo khí tức của "quan binh", có cảm giác đằng đằng sát khí.

Một người trong đó thấp giọng nói: "Lần này Tần thế tử đã thật sự tức giận, lại muốn đội hộ vệ chúng ta đóng giả lưu khấu."

Tên còn lại cười nói: "Đám quan văn quá không biết điều, không biết tìm đâu mấy tên hán tử giang hồ tới canh giữ ở cửa hàng phân hóa học, còn đánh người của chúng ta, đương nhiên thế tử điện hạ phải tức giận rồi."

Người trước nói: "Chúng ta phải mai phục chỗ nào?"

Một tên thoạt nhìn giống như thủ lĩnh nói: "Trên con đường nhất định phải đi qua từ huyện Trừng Thành thông đến phủ Tây An, tìm một rừng cây nhỏ trốn vào đó. Đợi cửa hàng phân hóa học bán hết, Lý gia kia nhất định còn muốn vận chuyển phân hóa học từ huyện Trừng Thành qua đây, nửa "Nếu như việc này tiết lộ ra ngoài, chỉ sợ..."

"Không tiết lộ không phải được rồi sao?" Người dẫn đầu nói: "Chỉ cần đừng thất thủ, vậy chuyện này sẽ là lưu khấu làm. Nếu thất thủ, chư vị tự động kết thúc đi, đừng để người sống rơi vào tay đám quan văn."

Vừa thốt ra lời này, người cả đội đều trầm mặc.

Đây chính là hoạt động liều mạng rồi.

Tuy nhiên họ cũng không tiếc mệnh, bởi vì mạng của họ đều là Tần Vương cho.

Đám người xoay người lên ngựa, chạy về hướng ngoài thành.

Hình thêu Thiên Tôn thì treo ở bên yên ngựa, theo bọn họ chạy ra ngoài thành. Đám người này sợ là ở gần Tây An quá không tiện rửa sạch hiểm nghi, cố ý chạy ra xa, chạy thẳng đến 50 dặm, đến gần khu vực Cao Lăng Tây An tại hậu thế.

Ở đây đã là bờ bắc sông Vị Hà, rời xa thành nội Tây An. Nhóm người tiếp tục dọc theo quan đạo chạy một hồi, tìm một rừng cây nhỏ bên cạnh quan đạo, trốn kỹ vào trong đó.

Họ cũng không biết đội chuyên chở phân hóa học của "Lý gia" sẽ đến lúc nào, dù sao thì cứ chờ là được.

Chương 587: Triệu tập Cẩm Y Vệ

Chương 587: Triệu tập Cẩm Y Vệ

Lý Đạo Huyền thấy họ không di chuyển nữa, lúc này mới cắt đồng cảm, xoát một cái, trở về thân thể test-01.

Vừa mới vừa trở về, liền nghe được giọng của tiểu nhị tửu lâu: "Khách quan, khách quan... khách quan ngài đừng dọa ta... ngại cử động đi mà."

Y quay đầu, nhìn thấy một tiểu nhị đang đứng ở trước mặt mình, vẻ mặt sợ hãi, thấy được y cử động rồi, tiểu nhị kia mới thở phào nhẹ nhõm: "Phù, khách quan, cuối cùng ngài cũng cử động rồi, ngài ngồi mãi ở chỗ này, làm ta sợ muốn chết."

Lý Đạo Huyền: "Ta đang suy nghĩ nhân sinh, ngươi ngạc nhiên làm gì?"

Tiểu nhị cảm thấy rất áp lực: "Món ăn ngài gọi, đã nguội cả rồi..."

Lý Đạo Huyền: "Không sao, bưng hết đồ ăn này ra ngoài, đưa cho các người nghèo trong hẻm bên cạnh ăn đi, sau khi ta suy nghĩ nhân sinh một hồi đã no rồi."

Tiểu nhị trầm mặc.

Lý Đạo Huyền tươi cười xách lồng chim đi ra tửu lâu, nhìn tiểu nhị đổ thức ăn vào trong chậu gỗ, đưa cho các nạn dân trong hẻm nhỏ, y mới lắc lư từ từ đi về cửa hàng phân hóa học.

Lúc này Bát Địa Thỏ và Vương Đường đã đi ra ngoài mua sản nghiệp, tạm thời không ở đây, chỉ có Trịnh Cẩu Tử đang chỉ huy các huynh đệ khác canh giữ ở trong cửa hàng. Lý Đạo Huyền vẫy tay, Trịnh Cẩu Tử lập tức cong đít chạy tới: "Thiên Tôn có gì phân phó?"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Đi gọi Ngô Sân và Sử Khả Pháp tới đây."

Trịnh Cẩu Tử ôm quyền, vội vàng rời đi.

Chẳng mấy chốc, Ngô Sân và Sử Khả Pháp đều đi tới.

Hai vị đại quan tâm tình đều rất tốt, bởi vì họ vừa tới trông thấy cửa hàng phân hóa học còn đang hoạt động bình thường, các nông dân đang xếp hàng mua phân hóa học, khẩn trương để đến đầu xuân sẽ dùng tới, thậm chí có một số nông dân mua về rồi trực tiếp ngay trong thời gian vụ đông bắt đầu trải phân lót rồi.

Gần đây trời vừa mưa vừa có tuyết, sang năm khẳng định sẽ được mùa.

Vừa thấy Lý Đạo Huyền, Ngô Sân liền ôm quyền cười: "Lý viên ngoại, thực sự là nhờ có người của ngươi bảo vệ cho cửa hàng, hiện tại người của Tần Vương phủ không dám tới làm loạn nữa, ha ha ha." Sử Khả Pháp cũng cười.

Lý Đạo Huyền lại nhún vai nói: "Hai vị lập tức sẽ không cười nổi nữa rồi."

Ngô Sân: "Sao cơ?"

Sử Khả Pháp sắc mặt cứng đờ.

Lý Đạo Huyền lấy ra bản đồ xung quanh phủ Tây An, chỉ vào vị trí khu rừng cây mà đám tử sĩ của Tần Vương phủ ẩn núp: "Theo tình báo của ta, Tần Vương phủ đã an bài phục binh ở chỗ

này, muốn cướp và giết người của đội vận chuyển phân hóa học của chúng ta."

Vừa nói ra lời này, Ngô Sân và Sử Khả Pháp đồng thời rít một tiếng, không khí lạnh cứ như vậy bị họ hút đi không ít.

Ngô Sân sầm mặt: "Tình báo này đáng tin chứ?"

Lý Đạo Huyền cười mà không nói.

Trịnh Cẩu Tử lại hừ một tiếng nói: "Hai vị đại nhân còn chưa quá hiểu rõ về thiên... khụ... đối với Lý lão gia nhà ta rồi, tình báo của Lý lão gia vĩnh viễn không sai."

Ngô Sân nhíu mày thật sâu.

Sử Khả Pháp thấp giọng nói: "Ta lập tức triệu tập Cẩm Y Vệ."

"Như vậy là đúng rồi." Lý Đạo Huyền cười: "Cái gì nha dịch, vệ sở binh bản địa, khi đối phó với Tần Vương phủ đều không có tác dụng, chỉ có thể dùng Cẩm Y Vệ."

Ngô Sân cảm giác rất áp lực: "Sử đại nhân, Cẩm Y Vệ đáng tin sao? Từ sau khi Yêm đảng rơi đài, Cẩm Y Vệ và Đông Tây Xưởng thế nhỏ, thực lực đã không bằng trước, ta thấy ngươi cũng không mời Cẩm Y Vệ tới bảo vệ cửa hàng phân hóa học."

Sử Khả Pháp cắn răng: "Loại chuyện bảo vệ cửa hàng này, ta không dám dùng Cẩm Y Vệ, sợ hoàng thượng trách ta chuyện bé xé ra to, dùng Cẩm Y Vệ khi dễ phiên vương, trái lại sẽ giúp Tần Vương phủ. Nhưng nếu Tần Vương phủ thật sự phái ra tử sĩ đóng giả thành lưu khấu, đó chính là đại sự rồi, xuất động Cẩm Y Vệ hoàn toàn không có vấn đề. Hơn nữa ngươi cũng đừng coi thường Cẩm Y Vệ bọn ta, thu thập chỉ là thân binh của Tần Vương phủ, vẫn là không có vấn đề."

Ngô Sân: "Được, vậy chờ tin tức tốt của ngươi, nhớ kỹ bắt

sống, không thể giết hết."

Sử Khả Pháp gật đầu: "Đương nhiên hạ quan hiểu điều này."

Hai ông quan thương lượng xong, bèn ôm quyền nói với Lý Đạo phối hợp diễn một hồi."

Lý Đạo Huyền cười: "Đương nhiên rồi, Cẩu Tử."

Trịnh Cẩu Tử tiến lên một bước: "Có mặt!"

Lý Đạo Huyền: "Chuẩn bị chuẩn bị, phân hóa học của chúng ta sắp bán hết rồi, đội xe trở về huyện Trừng Thành, đưa thêm mấy chục xe phân hóa học nữa qua đây."

Trịnh Cẩu Tử: "Được."

Mỗi người đều có nhiệm vụ riêng, đều đi lo liệu chuyện của mình.

Lý Đạo Huyền lại rảnh rang, lần này y cũng không cần đến ngồi bên ngoài Tần Vương phủ nữa, tìm chỗ nằm xuống trong cửa hàng, sau đó "đồng cảm", xoát một cái chuyển ý thức của mình ra ngoài... Y muốn xem trong thành Tây An này, rốt cuộc có bao nhiêu vật dẫn có thể cung cấp cho mình đồng cảm.

Trong nháy mắt tiếp theo, y liền đi tới trong nhà sách, ở đây đã có không ít [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] đang bán, hơn nữa còn có hai quyển sách [Cao Phiêu]. [Đạp Phá Thiên Khung] này cũng đã đến đây.

Lại nhảy một cái, đến trên khăn tay của một tiểu thư nhà giàu, trên khăn tay này có một mảng thêu Trừng Thành, Thiên Tôn được thêu ở chỗ này, tiểu thư nhà giàu đang sờ lên Thiên Tôn: "A, đồ thêu Trừng Thành đẹp thật đấy."

Lý Đạo Huyền nghiêm túc cảm thụ một chút bàn tay mềm mại

của tiểu thư nhà giàu, không tệ không tệ.

Lại nhảy một cái, xoát một cái đi tới xóm nghèo, ở đây có một bức tượng Đạo Huyền Thiên Tôn bằng bùn cao chỉ bằng nửa người, thế nhưng khuôn mặt điêu khắc không tốt lắm, rất xấu. Lý Đạo Huyền vừa mới đồng cảm qua, liền cảm giác được cái miệng của mình hình như bị méo, long vương miệng méo?

Một đám người nghèo đang quỳ xuống đối diện Thiên Tôn miệng méo, cầu xin cái gì.

Lại nhảy một cái...

Đột nhiên, Lý Đạo Huyền phát hiện trước mắt mình sáng ngời, y xuất hiện trong một kiến trúc đang thắp đầy nến, bài biện trong kiến trúc này khiến y ồ lên một tiếng.

Không phải là phong cách kiểu Trung Hoa!

Không ngờ là phong cách Âu Tây!

Đây là một tòa giáo đường kiểu phương tây! Trong thành Tây An, còn có giáo đường của phương tây?

Lý Đạo Huyền lấy làm lạ, lại nhìn kỹ, phát hiện mình đã đồng cảm đến trong một bức tượng thiên tôn nhỏ khắc bằng bùn, bức tượng thiên tôn này cũng khắc rất xấu, ngũ quan hoàn toàn không tương xứng với bản thân y. Nó đang được đặt trên bàn, bên cạnh là một người đàn ông trung niên mặc trang phục kiểu Trung Quốc cùng một truyền giáo sĩ, hai người đang một trước một sau vây xem Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền lấy làm lạ: Người đàn ông trung niên và truyền giáo sĩ này có lai lịch thế nào? Vây xem ta làm gì?

Chỉ nghe truyền giáo sĩ nói Hán ngữ nửa đời còn chưa quen: "Vương đại nhân, đây là Đạo Huyền Thiên Tôn, gần đây mới được

truyền vào Tây An?"

Thì ra người đàn ông trung niên kia là Vương đại nhân, hắn gật đầu: "Nicolas thần phụ, vị thần tiên này là Đạo Huyền Thiên Tôn, căn bản không phải thần tiên của đạo giáo, rất có thể là một ngụy thần của tà giáo, thế nhưng, tốc độ truyền bá của hắn cũng rất nhanh, vừa truyền vào Tây An, đã bắt đầu truyền bá với tốc độ nhanh chóng, còn nhanh hơn nhiều so với Thiên Chúa giáo."

Lý Đạo Huyền nghe được hai từ then chốt "Vương đại nhân, Nicolas thần phụ", vậy là dễ xử lý rồi. Y lập tức chuyển ý thức trở về bên ngoài hộp, lên mạng, nhập vào hai từ then chốt, tìm kiếm...

Nicolas thần phụ kia y nghe được âm đọc, cũng không biết chữ cụ thể, nhưng vấn đề không lớn, nhập bính âm jin ni ge tìm kiếm, cộng thêm mấy từ then chốt Tây An, Vương, Thiên Chúa giáo cùng tìm kiếm, như vậy tìm kiếm cũng rất dễ.

Chương 588: Đây rõ ràng chính là khoa học

Chương 588: Đây rõ ràng chính là khoa học

Một đống tư liệu, rất nhanh liền xuất hiện ở trước mặt Lý Đạo Huyền.

Thì ra y đã đồng cảm đến giáo đường thiên chúa trên phố Hàng Đường, đây là giáo đường Thiên Chúa sớm nhất tại Tây An, vào năm 1625. quan viên Vương Trưng của Minh đình, mời Nicolas thần phụ mua đất thành lập, lúc đầu gọi là Thiên Chúa Thánh Mẫu đường.

Hiện tại tên của nó vẫn còn gọi là "Thiên Chúa Thánh Mẫu đường" .

Nhân vật chính khác xuyên không, thường đều rất thích hợp tác với truyền giáo sĩ Tây Dương, bởi vì người xuyên không có thể nhớ được tài liệu lịch sử khoa học rất ít, cần truyền giáo sĩ Tây Dương mang kỹ thuật phương tây qua đây, trợ giúp phát triển.

Nhưng Lý Đạo Huyền cũng không có yêu cầu này, y có thể từ bên ngoài hộp đưa vào bất cứ tư liệu và tài liệu kỹ thuật nào, không cần phải mượn tay của truyền giáo sĩ Tây Dương.

Lý Đạo Huyền cảm thấy hứng thú hơn chính là nam nhân trung niên mặc bào phục kiểu Trung Quốc bên cạnh: Vương Trưng.

Vương Trưng là một trong các nhà khoa học nổi tiếng của Minh triều, cùng Từ Quang Khải tịnh xưng là Nam Từ Bắc Vương. Thời trẻ hắn đã nghiên cứu chế tạo qua máy móc trọng tải, sức

nước, sức gió, viết thành [Tân Chế Chư Khí Đồ Thuyết]. Sau lại cùng truyền giáo sĩ Thụy Sĩ là Đặng Ngọc Hàm biên dịch [Viễn Tây Kỳ Khí Đồ Thuyết], xuất bản vào năm Thiên Khải thứ bảy. Chủ yếu tự thuật tri thức tĩnh lực học thời kì văn hoá phục hưng và phương tây cổ đại, như Trọng tâm, tỷ trọng, thể tích, đòn bẩy, ròng rọc, mặt phẳng nghiêng... đồng thời giới thiệu cách chế tạo và sử dụng một số máy móc đơn giản.

Hắn có tác dụng quan trọng đối với việc truyền bá khoa học kỹ thuật phương tây vào Trung Quốc thời Minh Mạt.

Đó là một nhân tài!

Nếu như có thể nắm trong tay, y rất có hứng thú bắt cóc.

Lúc này Nicolas thần phụ lên tiếng: "Vương tiên sinh, ý của ngài là, Thiên Chúa giáo chúng tôi, cũng dùng cách của Đạo Huyền thiên giáo này mà truyền bá sao?"

Vương Trưng gật đầu: "Viết truyện tranh, phát lương thực, mời các gánh hát biểu diễn một chút câu chuyện của thần linh... Dùng cách như vậy, là có thể truyền bá được Thiên Chúa giáo rồi. Đương nhiên, quan trọng nhất là, cũng phải truyền bá được khoa học kỹ thuật của phương tây, để cho lão Nicolas thần phụ tỏ vẻ xấu hổ: "Ta cũng rất muốn làm như vậy, nhưng tài chính của ta không cho phép."

Vương Trưng đành phải thở dài: "Tài chính a, vậy thì hết cách rồi."

Nói xong, hắn quay đầu nhìn chằm chằm Lý Đạo Huyền: "Tà giáo này lại có rất nhiều tài chính, gần đây họ liên tục vận chuyển truyện tranh đến Tây An, bán sách đồng thời tặng lương thực, dùng phương thức này nhanh chóng truyền bá. Thiên Chúa giáo căn bản không so được, không so được."

Nicolas thần phụ: "Giáo phái lớn như vậy, lại truyền bá khắp Tây An, hoàng đế còn chưa biết sao?"

Vương Trưng lắc đầu: "Chỗ hoàng đế chắc là có không ít tấu chương rồi, chẳng qua, cho dù hoàng thượng thấy tấu chương như vậy cũng sẽ không xem kỹ, sẽ không coi trọng! Nước ta lãnh thổ bao la, thiên hạ to lớn, cái gì mà không có? Các loại giáo phái kỳ quái san sát, những giáo phái này chỉ cần không học Bạch Liên giáo tạo phản, hoàng thượng nghe thôi cũng lười, các quan địa phương cũng đều nhắm con mắt mở con mắt. Coi như là Bạch Liên giáo tạo phản, cùng lắm hoàng thượng cũng chỉ xem tấu chương một cái rồi ném qua một bên, giao cho bản thân quan địa phương xử trí."

Nói đến đây, vẻ mặt Vương Trưng hơi buồn: "Hy vọng giáo phái này đừng ẩn chứa dã tâm gì."

Nghe đến đó, Lý Đạo Huyền thầm buồn cười: Ta có dã tâm mà, dã tâm rất lớn, hơn nữa còn dự định gạt cả ngươi vào cùng, hỏi ngươi có sợ không?

Nicolas đứng dậy, dự định ném pho tượng Đạo Huyền Thiên Tôn kia đi.

Vương Trưng lại đưa tay cầm lấy nó, lắc đầu nói: "Mặc dù tỉ lệ cao là tà thần của tà giáo, nhưng cũng đừng ném lung tung, quỷ thần có thể không tin, nhưng không thể không kính, pho tượng này cứ đặt ở trong nhà ta đi."

Vì vậy, Lý Đạo Huyền liền theo Vương Trưng đi ra Thiên Chúa thánh mẫu đường, lên xe ngựa, xe lắc lư đi tới đại viện Vương gia.

Vừa vào viện tử này, Lý Đạo Huyền liền thích thú, ở đây rất náo nhiệt, cung phụng một đống pho tượng, có Phật tổ, có Quan Thế Âm, có Thái Thượng Lão Quân, có Nguyên Thủy Thiên Tôn, Địa Tạng, Nhị Lang Thần, Quan Nhị Gia, chúa Giê xu, thánh mẫu...

Phật giáo, đạo giáo, Thiên Chúa giáo, thần tiên thần thoại dân gian, đều đủ cả.

Hiện tại lại thêm một pho tượng Đạo Huyền Thiên Tôn, bịch một tiếng đặt bên cạnh một đống pho tượng.

Vương Trưng quay về một đống pho tượng lung tung beng này mà bái dân an."

Thì ra, khi Vương Trưng còn trẻ tin phật giáo, trung niên lại tin đạo giáo, gặp phải Thiên Chúa giáo hắn cũng tin, đã tiếp nhận lễ rửa tội của truyền giáo sĩ, hơn nữa hắn còn mê tín khoa học... Kẻ thế này, ngươi nên nói hắn là thành kính hay là không thành kính đây?

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi than thở: "Làm lốp dự phòng cho một tiểu tỷ tỷ, vậy ngươi thật sự là lốp dự phòng. Đồng thời làm lốp dự phòng của một trăm tiểu tỷ tỷ, vậy các tiểu tỷ tỷ liền trở thành lốp dự phòng. Vương Trưng rất hiểu được ảo diệu trong đó."

Vương Trưng cầm lấy hương, dâng hương cho một đống thần phật, lại bái hai cái, xoay người muốn đi.

Lý Đạo Huyền đột nhiên lên tiếng...

"Vương Trưng! Vương Trưng!"

Tượng đất Thiên Tôn vừa mở miệng nói, miệng bắt đầu bị nứt ra, đất cát liên tục rơi xuống, còn mang theo tiếng vọng như của Hắc Sơn lão yêu, quanh quẩn trong căn phòng nho nhỏ, thật đúng là hù chết người không đền mạng.

Vương Trưng giật nảy mình: "Ôi trời, ai, ai đang gọi ta?"

Hắn quay đầu nhìn một đống pho tượng, thế nhưng tượng Đạo Huyền Thiên Tôn bị hắn đặt ở trong góc, còn bị phật Di Lặc che

hết một nửa, cho nên hắn căn bản không nhìn thấy miệng của tượng Đạo Huyền Thiên Tôn đang cử động.

Lý Đạo Huyền nói tiếp: "Tấm lòng muốn truyền bá khoa học kỹ thuật của ngươi là tốt... Thế nhưng ngươi tìm sai đối tượng hợp tác rồi..."

Vương Trưng: "Hả?"

Lý Đạo Huyền: "Thiên Chúa giáo... mới là giáo phái bao hàm dã tâm... Ngươi phải đi tìm Đạo Huyền Thiên Tôn giáo..."

Vương Trưng giật mình.

Hắn nghe được mấy chữ "Đạo Huyền Thiên Tôn giáo" này, mới rốt cuộc biết được là ai đang nói chuyện, ánh mắt thoắt một cái tập trung lên bức tượng đất thiên tôn.

Chỉ thấy cái miệng của tượng thiên tôn đang sụp lở, nửa bên mặt pho tượng cũng đã bị lở, nó tự nhiên không thể nói chuyện được nữa, rơi vào yên lặng.

Vương Trưng quá sợ hãi, xoay quanh pho tượng kia, nửa ngày cũng không dám đưa tay chạm vào nó, đủ nửa canh giờ sau mới đưa tay cầm lấy cũng không thể.

Cả người Vương Trưng như chết lặng.

Hắn đi tới đi lui ở nhà mười mấy vòng, cuối cùng cắn răng, liền xông ra ngoài, nhanh như chớp chạy tới nhà sách, hét lên với chưởng quỹ: "Cho ta nguyên bộ [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện].

Chưởng quỹ: "Sao cơ đại nhân? Sách này đều là bán cho người nghèo, ngài cũng muốn sao?"

Vương Trưng: "Ít nói nhảm, nhanh đưa cho ta một bộ."

Chưởng quỹ đành phải cầm tới một bộ: "Ngài nhận lấy, nguyên bộ bảy quyển, bây giờ còn chưa ra hết, mới chỉ kể đến Thiên Tôn thi pháp, thả tiên xa..."

Vương Trưng mở ra quyển truyện tranh, tập trung nhìn vào, đây đâu phải là tiên xa gì? Thứ này, rõ ràng chính là khoa học mà.

Chương 589: Phục kích

Chương 589: Phục kích

Vài ngày sau, phân hóa học tại cửa hàng của quan phủ Tây An sắp bán hết, vì vậy, Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử dẫn theo mấy chục binh sĩ dân đoàn đưa mấy chục chiếc xe trống chuẩn bị trở về huyện Trừng Thành chở thêm hàng.

Khi đội xe ra khỏi thành, trùng trùng điệp điệp kéo thành một đường thật dài, nối đuôi nhau từ cửa thành đi ra. Tử sĩ Tần Vương phủ trà trộn trong đám người nở nụ cười nhạt, liền theo ra khỏi thành, bước nhanh tới rừng cây nhỏ bên cạnh, ở đó đã chuẩn bị sẵn ngựa. Gã đánh ngựa, dọc theo con đường nhỏ đuổi theo phía trước, 50 dặm đường, đối với tuấn mã mà nói rất gần, chỉ chốc lát, tử sĩ kia đã đến trong rừng cây thuộc khu Cao Lăng.

Ở đây, một trăm tử sĩ Tần Vương phủ đợi từ lâu đã sớm không nhịn được.

"Thủ lĩnh, đoàn xe của cửa hàng phân hóa học ra khỏi thành rồi."

Tử sĩ cầm đầu mừng rỡ: "Rất tốt, đợi mấy ngày, ngứa ngáy lắm rồi, cuối cùng cũng đợi được chính chủ."

Một thủ hạ hỏi: "Không chờ họ chở phân hóa học từ huyện Trừng Thành qua đây rồi mới động thủ sao? Như vậy còn có thể cướp thêm phân hoá học nữa."

Tử sĩ cầm đầu nói: "Đồ ngu, số phân hóa học này sao có thể cướp về vương phủ được? Ngươi sợ đám quan văn không bắt được nhược điểm của chúng ta hay sao? Chúng ta chỉ giết người,

cho hả giận, giết xong là bỏ chạy."

Đám thủ hạ giờ mới hiểu được.

Sau đó cả đám phân tán ra khắp rừng cây, trốn kỹ, bày ra trận hình cái túi, rồi an tĩnh chờ đợi.

Cũng không biết đợi bao lâu, tới rồi...

Trên quan đạo xuất hiện cái bóng của một đoàn xe, hơn mấy chục chiếc xe kéo, nối đuôi nhau thành một hàng dài trên quan đạo, đầu đuôi không thể nhìn thấy nhau, xem ra là rất dễ ăn hiếp.

Tử sĩ cầm đầu cười lạnh: "Đám tiểu nhị của cửa hàng phân hóa học thân thủ đều rất tốt, chắc là tay chân mà Ngô Sân và Sử Khả Pháp thuê từ trong lục lâm, có điều, chúng khi dễ mấy gia đỉnh bình thường còn được, mà đối đầu với chúng ta, chỉ có con đường chết. Nhìn bọn chúng lơ là, kéo đội xe dài như vậy, đủ biết là không hề có chút phòng bị gì." Đám tử sĩ đều bật cười.

"Chờ đoàn xe tiến vào túi, chúng ta liền lao ra, gặp người là giết, không để lại một người sống."

"Tuân lệnh!"

Đám tử sĩ toan xông lên, đột nhiên, có người mở miệng nói: "A, mau nhìn kìa, có Sử Khả Pháp!"

Tên cầm đầu tập trung nhìn vào, quả thật, Sử Khả Pháp vậy mà cũng ở trong đội, đang cưỡi một con ngựa cao to.

"Thủ lĩnh, Sử Khả Pháp là thôi quan Tây An, nếu chúng ta động thủ với hắn, chỉ sợ..."

"Sợ cái rắm, nếu ở trong thành Tây An, chúng ta không thể đánh mệnh quan triều đình, những ở nơi hoang dã ngoài thành, chúng ta là lưu khấu, coi như chúng ta giết Sử Khả Pháp, chỉ cần

không có chứng cứ, đám quan văn cũng không thể làm gì vương phủ."

"Gào!"

"Ngay cả Sử Khả Pháp cũng giết luôn, không để lại một người sống."

Lúc này, đội xe đã đi vào vòng phục kích, tên tử sĩ cầm đầu ra lệnh một tiếng, trong rừng cây lập tức vang lên tiếng hò hét, đám tử sĩ cùng xung phong lao ra ngoài.

Trong nháy mắt chúng lao ra, đám người Sử Khả Pháp, Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử ở trong mắt chúng đã biến thành người chết.

"Có tặc chặn đường!" Trịnh Cẩu Tử la lên bằng giọng nói rất khoa trương, có vẻ chật vật rút ra yêu đao, lại không ngờ eo hắn bị kẹt đao, rút này rút này, rút nửa ngày mà vẫn không rút được.

Một tử sĩ xông tới trước mặt hắn, cười lớn một tiếng, chặt một đao vào đầu Trịnh Cẩu Tử.

Ngay thời khắc này, đao ở hông Trịnh Cẩu Tử đã được rút ra, hơn nữa động tác lưu loát, lưỡi đao đã đến thẳng trước ngực tử sĩ.

Tử sĩ lúc trước thấy Trịnh Cẩu Tử nửa ngày không rút được đao, phớt lờ hắn, nào ngờ đối phương chỉ là đang diễn, lần này trở tay không kịp, không thể né tránh, chỉ nghe "phập" một tiếng, Trịnh Cẩu Tử đâm đao vào lồng ngực hắn.

Còn đao hắn chém tới lại nhẹ nhõm tránh khỏi.

Tử sĩ trợn trừng mắt, ngã xuống, đã biến thành tử sĩ.

Một bên khác, một tử sĩ xông tới trước mặt Bát Địa Thỏ, Bát Địa Thỏ la ái môêt tiếnna. nai nã vào chiếc ve kéo đằng eau. Tử sĩ thấy đối phương chật vật như thế, cũng mất đề phòng, bước một

bước dài liền nhảy lên xe kéo, muốn đứng ở trên xe, từ trên cao tấn công Bát Địa Thỏ.

Bát Địa Thỏ gầm lên: "Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm!"

Tu sĩ sợ hết hồn, đang muốn phòng ngự tuyệt chiêu của đối phương.

Lại không ngờ được, một cây đao nhỏ hẹp thò ra từ trong tấm vải che trên xe, phập một tiếng, đâm vào bụng tử sĩ.

Tử sĩ kia khó khăn nói: "Tú... Xuân... Đao!"

Tấm vải xốc lên, một Cẩm Y Vệ từ bên trong nhảy ra, lớn tiếng nói: "Cẩm Y Vệ phá an, người không phận sự nhanh chóng rút lui."

Cùng lúc đó, trên nhiều xe kéo cũng có tấm vải che được xốc lên, đều có một Cẩm Y Vệ nhảy ra.

Lần này đã khiến đám tử sĩ giật mình la lên: "Mẹ nó, trúng kế rồi!"

"Số người của chúng ta vẫn chiếm ưu thế, chỉ cần giết đám Cẩm Y Vệ này, vẫn..."

Tên tử sĩ cầm đầu còn chưa nói hết câu, liền nghe được tiếng vó ngựa dồn dập từ xa.

Lượng lớn Cẩm Y Vệ đang chạy tới.

Vừa đến đã lập tức bao vây khu vực này một cách nhanh chóng, còn có mấy người cưỡi ngựa đi vào trong, bảo vệ xung quanh Sử Khả Pháp: "Sử bách hộ, chúng tôi đến rồi."

Sử Khả Pháp: "Tới đúng lúc."

Từ sau khi Nguy Trung Hiền chết, thực lực của Đông Tây nhị xưởng và Cẩm Y Vệ đã thua xa lúc trước, nhưng lạc đà gầy vẫn

còn lớn hơn ngựa. Xem như tổ chức đặc vụ của Hoàng gia ngự dụng, hiệu suất làm việc của Cẩm Y Vệ cũng không thấp, hơn nữa rất am hiểu hành động bí mật, lúc họ không xuất hiện, ngay cả sợi lông của họ ngươi cũng không nhìn thấy, nhưng khi họ xuất hiện, trong nháy mắt ngươi đã thân hãm thiên la địa võng.

Trình Húc cũng rất sợ Cẩm Y Vệ, bằng không gã cũng không che mặt và dùng tên giả.

Bát Địa Thỏ thò đầu ra từ sau xe kéo phân hoá học, lắc đầu thở dài: "Ài, tình hình này là không có cơ hội cho bản thỏ gia biểu diễn rồi."

Trịnh Cẩu Tử đi tới, thấp giọng cười: "Đỡ tốn sức của chúng ta cũng tốt, ở đây không thích hợp dùng hoả súng, cũng không tiện mặc giáp, trang bị không đủ, nếu đánh nhau thật chúng ta sẽ có thương vong, không Bát Địa Thỏ cười hắc hắc: "Có lý có lý."

"Cẩm Y Vệ phá án!" Sử Khả Pháp giống như đổi một người khác, không còn là quan văn tay trói gà không chặt nữa, mà là một đầu lĩnh đặc vụ oai hùng, lớn tiếng nói: "Các ngươi lập tức bỏ vũ khí xuống, bó tay chịu trói, có thể tha cho các ngươi một mạng."

Đám tử sĩ gầm lên rồi xông tới.

Sử Khả Pháp: "Nếu nhất định muốn ngoan cố chống lại, vậy cũng đừng trách bản quan không nể mặt mũi."

Hắn vung tay lên, Cẩm Y Vệ từ bốn phương tám hướng xông lên.

Chiến đấu từ mới bắt đầu đã phân ra thắng bại.

Thậm chí có thể nói là đơn phương đồ sát.

Đám tử sĩ người này tiếp người kia ngã xuống.

Rất nhanh, số tử sĩ còn lại không nhiều lắm.

Tên tử sĩ cầm đầu muốn quay ngược lại lưỡi đao, muốn rạch vào cổ mình, đã thấy ba tên Cẩm Y Vệ từ ba phương hướng đồng thời nhào tới, hai người liều mạng kéo lại cánh tay của hắn, một người khác thì nhanh chóng tháo xuống cằm của hắn.

"Hừ, muốn chết, đâu dễ dàng như vậy?"

Chương 590: Quyết định của Chu Do Kiểm

Chương 590: Quyết định của Chu Do Kiểm

Kinh thành, ngự thư phòng.

Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm đang vẻ mặt cau có nhìn đống tấu chương trước mắt, sắc mặt cực kỳ xấu xí.

Tặc khấu Sơn Tây càng lúc càng làm loạn.

Ngoại trừ tuyến Bồ Châu, huyện Hà Tân, phủ Bình Dương, được lưu khấu chiêu an là Hình Hồng Lang liều mạng giữ vững, địa phương khác quả thật có thể nói là một mảnh tan hoang.

Tuần phủ Sơn Tây Tống Thống Ân lui thủ Thái Nguyên, mà ngoài thành Thái Nguyên, gần nửa Sơn Tây đều bị lưu khấu tùy ý làm bậy, khắp nơi đều bốc lên chiến hỏa.

"Tào Văn Chiếu đâu?" Chu Do Kiểm mặt cau có nói: "Tào Văn Chiếu đi đâu rồi?"

Đại thái giám Tào Hóa Thuần tiến lên một bước: "Trước mắt Tào Văn Chiếu đang tiễu phỉ tại bắc bộ Thiểm Tây, lưu khấu Không Dính Bùn suất lĩnh đội bảy mấy vạn lưu khấu, qua sông quay trở về Thiểm Tây, cùng giằng co với quân của Tào Văn Chiếu."

Chu Do Kiểm nộ: "Xuyên trung Bạch Can binh thì sao?"

Tào Hóa Thuần: "Bạch Can binh số lượng quá ít, tiếp tế binh lương không đủ, trước mắt chỉ có thể cố gắng thủ vững tuyến

huyện Đại Ninh, huyện Bồ, phủ Bình Dương, tình hình rất khó khăn."

Chu Do Kiểm vừa giận: "Tổng binh Sơn Tây Vương Quốc Lương đâu?"

Tào Hóa Thuần: "Đang tử thủ Thái Nguyên."

Chu Do Kiểm câm nín.

Cả người đều mất cảm giác!

Trong nhất thời, hắn không ngờ không biết phải nên làm thế nào mới tốt.

Chu Do Kiểm: "Nói cách khác, quan binh của đường đường triều đình Đại Minh ta, không một ai biết đánh trận, còn không bằng cái gọi hàng tặc được chiêu an Hình Hình Hồng Lang?"

Tào Hóa Thuần: "Khụ... Trong tay Hình Hồng Lang binh nhiều, trước đây khi cô ta làm lưu khấu hình như tích lũy không ít của cải, hiện tại tinh binh mang theo bên người đông tới 5000. tự nhiên lợi hại hơn nhiều so với các tướng quân khác. Bệ hạ ngài tính thử xem, Tào Văn Chiếu chỉ 3000 người, Xuyên trung Bạch Can binh cũng chỉ 3000 người, Vương Quốc Lương chỉ 2500 người... Hình Hồng Lang có tới 5000 người rồi."

Vẻ mặt Chu Do Kiểm nhất thời cực kỳ đặc sắc, giống như đang nói "A, mẹ nó", nhưng hắn thân là hoàng đế, cũng không thể nói tục.

Mất hồi lâu hắn mới phiền muộn nói: "Điều này cũng đúng, trên tay lưu khấu luôn có rất nhiều binh lực, chả hiểu sao nhiều như vậy."

Tào Hóa Thuần vì an ủi hắn, đành phải nói: "Hoàng thượng yên tâm, trong quan binh chúng ta cũng có người giỏi, dưới trướng

tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân có hai thiên hộ rất giỏi, một người gọi là Thạch Kiên, một người khác gọi là Vương Tiểu Hoa, trước mắt một người đóng ở phủ Bình Dương, một người đóng ở thành bảo cầu Long Môn Hoàng Hà, đã nhiều lần đẩy lùi lưu khấu, lập công lao hiển hách."

"Cầu Long Môn Hoàng Hà?" Tên này rơi vào tai Chu Do Kiểm, khiến hắn ngẩn ra: "Trên Hoàng Hà có một cây cầu?"

Tào Hóa Thuần: "Theo người phía dưới báo cáo, có một vị tiên nhân bắc một cây cầu rất lớn trên Hoàng Hà, kéo dài trên trăm trượng, nguy nga hùng Vĩ..."

Chu Do Kiểm: "Chỉ toàn nói bậy! Lời hoang đường từ đâu thế?"

Tào Hóa Thuần khụ hai tiếng: "Cái này mà... Bệ hạ cũng biết, quan viên phía dưới viết tấu chương, luôn thích thêm mắm thêm muối, ngài xem tấu chương của Thạch Kiên này viết, hắn nói hắn đơn thương độc mã xông vào trận địa địch, ba lần ra ba lần vào, mũi tên lấy ra trên người nặng hai cân... Đúng rồi, thủ cầu Long Môn cũng là hắn."

Chu Do Kiểm hừ một tiếng: "Vậy thì trẫm biết rồi, cái gọi là cầu Long Môn, chắc chính là từ phía đông con sông mắc một sợi xích sắt kéo đến phía tây sông, sau đó lợi dụng xích sắt, dựng một cây cầu nổi để cho người thông hành mà thôi, chiến công của Thạch Kiên khẳng định cũng một nửa là khoác lác."

Tào Hóa Thuần: "Chắc là như vậy rồi."

Chu Do Kiểm khó chịu, vô cùng khó chịu. Tuy nhiên hiểu được khoác lác chung quy tốt hơn so với không thể khoác lác. Thạch Kiên này chung quy thì vẫn đã lập công, hắn cũng sẽ không bởi vì Thạch Kiên khoác lác mà sẽ làm gì người này, thậm chí còn phải thăng quan cho người này nữa.

Phải thăng quan cho loại võ quan có thể đánh thắng lưu khấu này, thăng cho các võ quan không đánh thắng được lưu khấu nhìn thấy, như vậy võ quan khác mới có thể cố gắng liều mạng tiễu phi.

Chu Do Kiểm quay sang Tào Hóa Thuần nói: "Giúp trẫm viết một thánh chỉ, ba người Hình Hồng Lang, Thạch Kiên, Vương Tiểu Hoa có công, nên với họ hay không. Mặt khác, tuần phủ Sơn Tây Tống Thống Ân tiễu phỉ bất lực, không thể phân ưu cho trẫm, bảo hắn cút về nhà ăn của mình đi. Có công thì thưởng, vô dụng thì phạt, thưởng phạt phân minh, cho văn võ bá quan nhìn thấy."

Tào Hóa Thuần vội vàng đi viết.

Đúng lúc này, một tiểu thái giám chạy vào: "Hoàng thượng, có mật tín khẩn cấp của Cẩm Y Vệ đưa lên."

Mật tín khẩn cấp của Cẩm Y Vệ, đương nhiên phải xem rồi.

Chu Do Kiểm trước tiên nhận lấy lá thư, nhất thời thất kinh, phong thư này là thế tập Cẩm Y Vệ bách hộ Sử Khả Pháp đưa tới. Sử Khả Pháp mặc dù quan không lớn, trong nhà lại là đời đời Cẩm Y Vệ, hoàng đảng kiên định, tuyệt đối tín nhiệm được.

Trong thư còn nói Tần Vương phủ tổ chức tử sĩ, tập kích đội vận chuyển của quan phủ, hơn nữa Sử Khả Pháp còn bắt được người sống, đã thú nhận rồi.

Tâm tình của Chu Do Kiểm giống như đang ngồi lên tháp rơi tự do.

Tào Hóa Thuần vừa giúp hắn viết thánh chỉ, vừa nhìn lén phong thư trên tay Chu Do Kiểm, sau khi xem xong, cũng không khỏi toát mồ hôi, thấp giọng nói: "Hoàng thượng, việc... việc này như thế nào cho phải?"

Chu Do Kiểm: "Hừ! Tần Vương phủ cũng quá vô pháp vô thiên rồi."

Tào Hóa Thuần: "Muốn động Tần Vương phủ?"

Chu Do Kiểm chậm rãi lắc đầu: "Không thể động!"

Hoàng đế Minh triều, vẫn luôn ôm lòng áy náy đối với "Tần Vương phủ".

Lòng áy náy này là tập hợp của bao nhiêu tầng nhân tố tạo thành, một là hoàng đế vì vững chắc hoàng quyền, đã tước đi binh quyền của Tần phiên, binh quyền từ mấy vạn người tước chỉ còn 500 thân binh, cho nên lịch đại hoàng đế đều sẽ từ chỗ khác bồi thường cho Tần phiên.

Hai chính là vấn đề tập tước của Tần Vương và Tần thế tử, Lễ bộ kéo dài không cho, kéo dài từ năm Vạn Lịch cho đến năm Sùng Trinh còn chưa giải quyết. Đám quan văn làm như vậy, đương nhiên là vì tránh cho Tần phiên chiếm đất đai quá nhiều, nhưng kéo dài như vậy cũng đã chọc tức hoàng đế, vài lần hạ chỉ mắng các quan văn.

Hoàng gia thẹn với Tần Vương phủ!

Hiện tại đâu thể hạ thủ độc ác để mà thu thập được?

Chu Do Kiểm nói: "Hoàng gia vẫn luôn thua thiệt Tần Vương phủ, nếu khác tất phải thất vọng đau khổ, trẫm có mặt mũi nào xuống dưới suối vàng nhìn lão tổ tông?"

Tào Hóa Thuần: "Thế nhưng... lần này hắn gây chuyện quá lớn, ngay cả người sống cũng rơi vào tay Sử Khả Pháp, làm sao giải thích với đám quan văn kia được?"

Chu Do Kiểm nhíu mày suy nghĩ nửa ngày, mới thở dài: "Ngươi thay trẫm viết một chỉ, bảo Sử Khả Pháp áp giải người sống kia vào kinh, lại nửa đường an bài người diệt khẩu hắn đi. Trẫm lại tự tay viết một thánh chỉ, mắng Tần Vương phủ một trận, mắng ác hơn một chút, bảo Chu Tồn Cơ cụp đuôi đàng hoàng mà làm người

cho trẫm, cho qua việc này đi."

Tào Hóa Thuần: "Như vậy, đám quan văn sẽ lại mắng hoàng thượng là hôn quân rồi."

Chu Do Kiểm: "Cứ kệ bọn họ mắng đi, đám quan văn này ngoại trừ biết mắng chửi người, thì cũng chả làm được chuyện gì khác, trẫm còn sợ chúng mắng hay sao?"

Vì vậy, mọi chuyện quyết định như thế.

Chu Do Kiểm tự tay viết một thánh chỉ, chửi cho Chu Tồn Cơ một trận, bảo hắn làm người cho đàng hoàng, đừng gây thêm phiền phức cho mình nữa, đừng phân cao thấp với quan văn nữa, bằng không mình cũng không bảo vệ được hắn...

Chương 591: Hoàng quyền quá lớn

Chương 591: Hoàng quyền quá lớn

Trước cửa tiệm phân hóa học xếp một hàng thật dài, các lão bách tính đang tấp nập mua phân hóa học.

Bên cạnh cửa hàng phân hóa học đã xuất hiện một cửa hàng mới, đó là "Trường Huấn Luyện Kỹ Thuật Nông Nghiệp", mấy vị "chuyên gia nông nghiệp" từ thôn Cao Gia qua đây đang ở chỗ này thăng đường giảng bài, truyền thụ miễn phí cho các lão bách tính phương pháp trồng cây "khoa học".

Tiền công của mấy vị lão sư này là do Ngô Sân trả.

Mặc dù mười vạn lượng của Ngô Sân đã dùng hết, nhưng mấy ngày nay hắn lại đột nhiên có tiền rồi.

Tiền đến từ Tần Vương phủ.

Tần Vương phủ chủ động biểu thị, nguyện ý vì "cứu tế" xuất ra năm vạn lượng, sau đó không nói hai lời, nhanh chóng nện năm vạn lượng bạc vào trong tay Ngô Sân.

Lúc này, hai người Ngô Sân, Sử Khả Pháp đang ngồi trong hậu viện của cửa hàng phân hóa học, cùng Lý Đạo Huyền uống trà nói chuyện phiếm.

Sử Khả Pháp thở dài một tiếng: "Tử sĩ mà hạ quan phái người đưa vào kinh, đột phát phát bệnh lạ, chết ở nửa đường rồi. Người sống không còn, Tần Vương phủ cứ một mực nói không phải là hắn làm. Hoàng thượng biểu thị rất khó xử, cuối cùng cũng không

thể làm gì Tần Vương phủ, hạ chỉ mắng Tần Vương phủ một trận... ài, thực sự là..."

Ngô Sân khẽ hớp một ngụm trà, vẻ mặt có phần cổ quái: "Tần Vương phủ bị mắng, lại cầm năm vạn lượng bạc cho bản quan."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Kết quả rất không tệ! Ừm, đại thể cũng trong dự liệu của ta."

Ngô Sân và Sử Khả Pháp cùng phản đối: "Kết quả này mà không tệ?"

Lý Đạo Huyền nhún vai: "Lẽ nào, hai vị đại nhân thật sự cảm thấy, một việc nhỏ như vậy là có thể lật đổ được thiên hạ đệ nhất phiên phong? Triệt phiên là nghĩ cũng đừng nghĩ, về phần tước binh quyền cũng càng không thể. Hộ vệ binh của Tần phiên trăm năm trước cũng đã bị tước chỉ còn 500 người, còn có thể tước thế nào nữa? Đưa Tần thế tử tới Ngọ môn chém đầu? Vì một chút phân hóa học, đem thân thích của hoàng đế khai đao có khả thi không? Các ngươi đặt mình vào vị trí của hoàng đế rồi suy nghĩ thử xem, các ngươi có thể làm gì được Tần Vương phủ?" Hai vị quan văn cẩn thận nghĩ lại, cũng không phải sao? Hoàng thượng còn có thể làm gì Tần Vương phủ chứ? Mắng một trận buộc hắn giao ra năm vạn lượng, đã xem như trừng phạt nặng rồi.

Nghĩ như vậy, luồng hăng hái lúc trước của hai người, bùng một phát, mất tiêu.

Lý Đạo Huyền lại thêm một đao: "Tử sĩ bị bệnh lạ chết đi, khẳng định là Cẩm Y Vệ giết người diệt khẩu."

Sử Khả Pháp không phục: "Điều này sao có thể? Họ đều là Cẩm Y Vệ mà ta chọn kỹ lựa khéo, tuyệt đối trung với hoàng thượng, không có khả năng bị Tần Vương phủ thu mua."

Lý Đạo Huyền: "Nếu là hoàng đế hạ lệnh muốn giết thì sao?

Người này không giết, chuyện của Tần Vương phủ sẽ không thể giải quyết, quan văn sẽ làm ầm lên không dứt, còn không bằng giết cho xong chuyện."

Sử Khả Pháp cứng đờ cả người.

Lý Đạo Huyền phá lên cười ha ha.

Sử Khả Pháp vô cùng phiền muộn nói: "Tại sao có thể như vậy? Chúng ta cố gắng như vậy, thật vất vả..."

Lý Đạo Huyền đột nhiên nói giọng quái gở: "Đây là khuyết điểm của 'hoàng quyền độc tôn'."

Y đột nhiên công kích một câu "hoàng quyền độc tôn", thật đúng là đại nghịch bất đạo, nhất thời dọa hai vị quan văn giật mình.

Ý nghĩ đầu tiên của Ngô Sân chính là: đừng để Cẩm Y Vệ nghe được, bằng không thì xong.

Có điều hắn lập tức nhớ tới, Sử Khả Pháp ngồi bên cạnh mình chính là một Cẩm Y Vệ.

Ngô Sân chờ Sử Khả Pháp hất tung cái bàn.

Sử Khả Pháp lại không làm gì, vẻ mặt cổ quái, có vẻ rất muốn hất tung bàn lên lại cố nén nghe thêm một chút: "Lý viên ngoại, lời này của ngươi, ta cũng không thể xem như không nghe thấy gì."

Lý Đạo Huyền cười hắc hắc, lập tức chợt đổi giọng: "Quyền lực quan văn quá nhỏ, quyền lực của hoàng đế quá lớn, như vậy rất không tốt, phải nên cho quan viên nội các càng nhiều quyền nói chuyện hơn."

Y nói một câu này, đã đâm trúng chỗ ngứa của quan văn.

Ngô Sân mừng rỡ: "Ồ, ta cảm thấy lời này rất có lý."

Câu này vừa ra khỏi miệng, hắn lập tức cảm thấy mình hơi vội, vội vàng bi† miêng lai. Sử Khả Pháp thì lại xấu hổ, mặc dù hắn thuộc về tập đoàn quan văn, nhưng hắn lại thuộc về hệ thống Cẩm Y Vệ, những lời này của Lý Đạo Huyền, Sử Khả Pháp cảm thấy có lý, nhưng thân phận Cẩm Y Vệ của mình lại khiến hắn muốn hất tung bàn, làm sao bây giờ?

Nếu bản thân cũng cảm thấy có đạo lý, sao mình lại hất tung bàn được chứ?

Lý Đạo Huyền nhìn ra Sử Khả Pháp xoắn xuýt, trong bụng cười thầm.

Thật ra, vào những năm cuối Minh triều, tư bản chủ nghĩa đã nảy sinh, hơn nữa chế độ quân chủ lập hiến cũng có một chút dấu hiệu nảy sinh. Ngay lúc đó nội các lục bộ, thường xuyên làm trái, đối nghịch với hoàng đế, ví dụ chuyện kế tước Tần Vương, Lễ bộ dám kéo dài không phê duyệt, hoàng đế cũng không làm gì được Lễ bộ, chỉ có thể hạ chỉ đi mắng Lễ bộ.

Các quan văn đang đoàn kết lại, tận hết sức lực đi đoạt quyền của hoàng đế!

Đây kỳ thật chính là khúc dạo đầu của chế độ quân chủ lập hiến, là thế tất yếu của chế độ phát triển.

Không thể nói các quan văn có thể nhìn xa, chỉ có thể nói, họ vì lợi ích bản thân mà tiến hành hành vi đoạt quyền, vừa lúc phù hợp với lộ tuyến nên có của chính thể diễn biến.

Cho nên Lý Đạo Huyền nói ra việc này, rất dễ khiến các quan văn cộng minh.

Lý Đạo Huyền nói tiếp: "Sử đại nhân, lần trước phu nhân ta cũng nói qua với ngươi, sức sản xuất tiên tiến yêu cầu chế độ chính trị tiên tiến để phối hợp. Nếu chế độ chính trị lạc hậu, sẽ

kéo chân sau của sức sản xuất, ngươi còn nhớ rõ những lời này đúng không?"

Sử Khả Pháp có chút xấu hổ, không muốn thừa nhận mình nhớ những lời đại nghịch bất đạo như thế, nhưng chỉ có thể thừa nhận: "Nhớ kỹ."

Lý Đạo Huyền: "Hiện tại ngươi cũng đã thấy, chế độ hoàng đế độc tài, khắp nơi đều là khuyết điểm, so với một mình hoàng đế định đoạt, còn không bằng để cho các quan viên của nội các lục bộ đứng ra, một người một phiếu, bỏ phiếu giúp hoàng đế đưa ra chủ ý, ba ông thợ da hơn ông Gia Cát mà, lục bộ chính là sáu ông thợ da, có thể bằng hai Gia Cát Lượng rồi."

Ngô Sân và Sử Khả Pháp đều cảm thấy có lý, nhưng lời này càng nói càng sâu, hai người cũng không dám tiếp tục phụ hoạ, chỉ có thể lướt qua ý nghĩ ở trong đầu.

Lý Đạo Huyền cũng không vội, gieo xuống mầm mống là được rồi. Y lại đổi đề tài: "Hiện tại Tần Vương phủ đã chịu thua, trong khoảng thời gian ngắn khẳng định không dám đến quấy rối nữa, chúng ta cũng rất hiếm khi nghênh đón một khoảng thời gian mà chế độ chính trị sẽ không kéo chân sau của sức sản xuất. Ngô đại nhân, không bằng chúng ta thừa dịp này, đi một bước càng lớn hơn."

Ngô Sân phấn chấn, lại kéo ý nghĩ trở về: "Xin Lý viên ngoại chỉ giáo."

Lý Đạo Huyền: "Tần Vương phủ sẽ không nhúng tay quấy rối nữa, vậy ta có thể thí điểm cây nông nghiệp mới, nhà máy phân hóa học, xưởng nuôi gà, xưởng nuôi heo gì đó xung quanh Tây An, thừa dịp ông trời ban mưa, dân sinh ổn định, làm hết mấy thứ này, đề cao sản lượng lương thực, tự nhiên có thể cứu vớt càng nhiều nạn dân."

Ngô Sân phấn chấn: "Lời này có lý."

Nói đến cùng, chuyện chế độ chính trị quá xa, công việc lúc này của Ngô Sân hắn vẫn là lấy cứu tế là chủ, vừa lúc trong tay lại có năm vạn lượng bạc, không bằng học Lý viên ngoại làm nhà xưởng mới.

Ngô Sân nói: "Lý viên ngoại, mấy thứ này, ngươi muốn thế nào làm cứ mở miệng, bản quan có thể hỗ trợ nhất định, mặt khác, bản quan cũng muốn làm cùng, xin ngươi chỉ dạy ta với."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Không thành vấn đề! Kinh nghiệm ta xây xưởng, Ngô đại nhân cứ học thoải mái."

Chương 592: Thiết Điểu Phi mất liên lạc

Chương 592: Thiết Điểu Phi mất liên lạc

Tam Thập Nhị lại bắt đầu đau đầu.

Bởi vì Thiên Tôn có lệnh, thôn Cao Gia phải bắt đầu nhúng tay vào Tây An.

Lần này khiến hắn sầu đến nỗi bạc cả đầu.

Tây An cũng không thể so với một thành nhỏ huyện nhỏ, đó là một thành thị siêu cấp, chỉ nhân khẩu trong thành thôi cũng đã tới mấy chục vạn, cộng thêm trấn nhỏ và nông thôn xung quanh, quy mô đến nhường nào?

Thôn Cao Gia cần phái ra bao nhiêu nhân lực, mới có thể biến Tây An thành của mình?

Cũng may kiến thiết giai đoạn đầu của Bồ Châu đã hoàn thành, hiện tại có thể điều lượng lớn nhân viên kỹ thuật từ Bồ Châu đến Tây An rồi.

Tam Thập Nhị điên cuồng phê duyệt một đống điều lệnh, điều mũ lam đi hết nơi này đến nơi kia như chong chóng.

Đang bận tối mày tối mặt thì Chủng Cao Lương từ ngoài cửa đi vào: "Tam quản sự, ta tới tìm ngươi phê duyệt một việc."

Tam Thập Nhị đang vội, nhận lấy tờ giấy, cũng không nhìn là cái gì đã ký tên lên trên.

Lại nghe từ ngực vang lên một tiếng cười mắng: "Này! Nhìn rõ rồi ký, bằng không, ngươi cũng giống như quan viên của xã hội cũ bị người ta lừa trên gạt dưới."

Là giọng nói của kim tuyến Thiên Tôn!

Tam Thập Nhị giật nảy mình, vội cúi đầu nói tiếng tạ tội với kim tuyến Thiên Tôn trước ngực, lại nhìn tờ giấy Chủng Cao Lương đưa qua, mới phát hiện đây là một lá đơn "thỉnh cầu đặc xá", là muốn xin đặc xá cho hơn trăm phản quân Cố Nguyên.

Tam Thập Nhị lại xem chỉ tiết hơn, trong đơn thỉnh cầu đặc xá viết rõ, Trần bách hộ và các phản quân Cố Nguyên trải qua mấy năm cải tạo lao động, hiện tại đã rửa sạch tội nghiệt, đồng thời cũng đã theo kịp giáo dục tư tưởng, hiện tại đức trí thể mỹ lao đã phát triển toàn diện, có thể phù hợp với làn gió mới của thôn Cao Gia rồi.

"Xem xong rồi, không có vấn đề." Lúc này Tam Thập Nhị mới đề bút, ở trên mặt viết xuống: "Phê chuẩn!"

Sau đó như rồng bay phượng múa ký tên xuống, còn lấy ra con dấu Chủng Cao Lương cười: "Ta cầm thứ này đi gặp họ, khẳng định họ sẽ vui mừng muốn chết."

Kim tuyến Thiên Tôn vốn đang cười ở ngực Tam Thập Nhị, thoắt cái nhảy lên ngân tuyến Thiên Tôn trên ngực Chủng Cao Lương, nhếch môi cười: "Ta cũng muốn đi xem."

Chủng Cao Lương ngồi lên xe lửa, mang theo Thiên Tôn, rất nhanh trở về cốc Cải Tạo.

Lúc này cốc Cải Tạo rộng lớn đã càng lúc càng trở nên náo nhiệt phồn hoa.

Ngoại trừ những thứ tương quan đến "quân sự" không thể để cho các phạm nhân tiếp xúc, các ngành các nghề của thôn Cao Gia

đều bắt đầu để cho các phạm nhân tới phụ trách. Kéo sợi, đào khoáng, in ấn, trồng trọt, chăn nuôi, làm đường, xưởng xỉ măng...

Những nơi chỉ cần hơi bằng phẳng trong núi Hoàng Long là sẽ bị lấy ra để xây nhà xưởng, trong sơn cốc phía đông một cái, phía tây một cái, rải rác khắp nơi.

Ơ chính giữa cốc Cải Tạo thậm chí còn có một cái chợ, ở đây mở ra rất nhiều thương hội, thậm chí các phạm nhân có thể dùng thời gian giải lao để tới chợ mua một số đồ dùng hằng ngày.

Đương nhiên, họ không có tiền!

Họ mua đồ vật chỉ có thể dùng "điểm tích lũy cải tạo", các phạm nhân biểu hiện tốt đều có thể đạt được "điểm tích lũy", sau đó dùng điểm tích lũy này có thể mua đồ vật ở trong chợ.

Chế độ này đã kích phát tính tích cực cải tạo của các phạm nhân ở mức độ rất lớn.

Hiện tại trong các nhà xưởng đều đã xuất hiện đủ loại tấm gương cải tạo tiên tiến.

Mười hai vạn phạm nhân sinh sống ở chỗ này bằng một phương thức đặc biệt như thế.

Chủng Cao Lương vừa về đến cốc Cải Tạo, lập tức phái người gọi hơn 600 phản quân Cố Nguyên đến.

Hơn 600 người này có thời gian cải tạo dài nhất, hiệu quả cải tạo đương nhiên cũng tốt nhất, hiện tại mỗi người đều rất có quy củ, dưới sự dẫn dắt của Trần bách hộ xếp thành phương trận chỉnh tề, im lặng nghe Chủng Cao Lương tuyên bố: "Nhìn đây, thứ trong tay ta, là lệnh đặc xá của các ngươi, từ hôm nay trở đi, các ngươi đã khôi phục tự do."

Moi nauời mừng rõ- "Hếng!" Chủng Cao Lương: "Các ngươi có

thể lựa chọn tự do rời đi, hoặc là..."

Trần bách hộ không cần suy nghĩ: "Chúng tôi lựa chọn hoặc là."

Chủng Cao Lương cười: "Cũng không sợ nửa câu sau ta bảo các ngươi nhảy vào hố."

Trần bách hộ cười: "Ở chỗ này nhiều năm như vậy, chúng tôi biết Chủng cai ngục là người tốt, sẽ không đào hố cho chúng tôi."

Chủng Cao Lương cười: "Được rồi, hoặc là ta muốn nói, là để cho các ngươi tham gia dân đoàn thôn Cao Gia, đồng thời lập tức đi tiền tuyến, đi thành Bồ Châu, lão thủ trưởng Lão Nam Phong của các ngươi hiện tại đóng ở phủ Bồ Châu, đang cần sự giúp đỡ của các ngươi..."

600 phản quân Cố Nguyên đều mừng rỡ: "Đương nhiên là quá tốt rồi."

Lý Đạo Huyền nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của những phản quân này, trong lòng cũng có phần cao hứng, nhóm người này đã hoàn toàn trở thành người tí hon nhà mình rồi, họ đi Bồ Châu tìm Lão Nam Phong, lại vũ trang vào, lập tức có thể tăng thêm một nhánh cường quân cho dân đoàn thôn Cao Gia.

Nghĩ tới đây, Lý Đạo Huyền tiện tay chuyển ý thức về thành Bồ Châu, muốn xem hiện tại Lão Nam Phong có phải lại đang nghe Thái Lâm hát hay không.

Không nghĩ tới chính là, y vừa chuyển trở về, vậy mà lại phát hiện một nhóm người tí hon nhà mình đang họp.

Trình Húc ngồi ở thủ vị, bên cạnh là đám người Hình Hồng Lang, Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, Tạo Oanh, Lão Nam Phong, tất cả đều đang ngồi. Lần trước sau khi họ chỉ viện phủ Bình Dương, giúp Vương Tiểu Hoa thủ vững, lại lui về Bồ Châu, hiện tại đang ở

trong binh doanh thành Bồ Châu.

Tất cả mọi người vẻ mặt nghiêm túc, không một ai đang cười, xem ra đã xảy ra chuyện gì.

Lý Đạo Huyền đồng cảm đến con rối Thiên Tôn ở trên vai Cao Sơ Ngũ, vểnh tai lắng nghe.

Hình Hồng Lang vừa lúc lên tiếng: "Lần cuối cùng Thiết Điểu Phi truyền ra tin tức là ngày nào?"

Trịnh Đại Ngưu nhếch môi: "Trước khi ăn mười chín bữa cơm."

Mọi người nghẹn họng.

Lão Nam Phong sầm mặt lại: "Vậy rất không hay rồi, cũng chính là chín ngày trước."

Trịnh Đại Ngưu: "Không phải, một ngày ta ăn bốn bữa." Lão Nam Phong: "Vậy cũng là gần năm ngày trước, tương đối không ổn. Thiết Điểu Phi vẫn qua lại giữa Bồ Châu và Giải Trì, nhiều lắm hai ngày sẽ có một lần liên lạc. Hiện tại bốn ngày chưa có liên lạc lại, chỉ sợ đã xảy ra chuyện."

Nghe đến đó, Lý Đạo Huyền khẽ cau mày.

Sau khi Thiết Điểu Phi gia nhập đội hình thôn Cao Gia vẫn chưa tham dự trận đánh chính diện nào, nhưng hắn vẫn đang giúp đỡ thôn Cao Gia làm muối, càng không ngừng kiếm muối từ diêm khóa tỉ của Giải Trì, sau đó đưa vào nhà máy hóa chất.

Hiện tại hắn coi như một vòng rất quan trọng của thôn Cao Gia, lúc này đột nhiên mất liên lạc, hơn nữa ở trong khoảng cách gần như vậy, trông có vẻ rất cổ quái.

Giữa Bồ Châu và Giải Trì khoảng cách đường thẳng chưa đến

trăm dặm! Khoảng cách này tuyệt đối không nên để mất liên lạc.

Hình Hồng Lang: "Tạo giáo viên, cô nhanh phái ra một số ky binh, ra ngoài tìm hắn xem."

Tạo Oanh: "Được!"

"Mọi người đừng tìm." Con rối Thiên Tôn đã mở miệng: "Đợi ta tìm cho."

Mọi người vừa nghe được Thiên Tôn lên tiếng, lập tức mừng rỡ: "Tham kiến Thiên Tôn!"

Con rối Thiên Tôn: "Đợi ta thần du một phen."

Nói xong, Lý Đạo Huyền chuyển đồng cảm về khu vực phía đông Bồ Châu hơn, nơi tầm nhìn còn chưa thể đến được.

Chương 593: Đây là lần báo giá cuối cùng

Chương 593: Đây là lần báo giá cuối cùng

Phía đông nữa thành Bồ Châu, chưa đến 30 dặm, chính là châu giới.

Phía đông châu giới chính là địa bàn của đạo Hà Đông.

Đầu tiên đồng cảm của Lý Đạo Huyền nhảy tới Tiêu Trì, nơi này có một mảng thôn muối, tất cả đều nằm trong sự khống chế của thôn Cao Gia, các thợ muối ở chỗ này đào hồ muối, phơi muối, sau đó đưa thành phẩm không ngừng về hướng thành Bồ Châu.

Thợ muối ở đây đều thuộc về "công nhân có tay nghề", cho nên đều được nhận tiền công ba lượng bạc một tháng của thôn Cao Gia, đều là người một nhà, trên ngực mỗi người hầu như đều thêu Thiên Tôn bằng sợi bông.

Lý Đạo Huyền đồng cảm đến trên người họ, nhanh chóng quét qua, biết là Thiết Điểu Phi không ở chỗ này, vì vậy tiếp tục hướng đông...

Cảnh vật trước mắt tối sầm lại.

Y phát hiện mình đã tiến vào bên trong một cái cống ngầm tối thui.

Bên trong cống ngầm có một thi thể, ngực thi thể có thêu một sợi bông Thiên Tôn.

Lý Đạo Huyền tức khắc giận dữ: ai? Giết người tí hon của ta?

Y quan sát kỹ xung quanh, thi thể này chắc là một thủ hạ của Thiết Điểu Phi, hắn bị chết vì bị trúng một đao trên cổ, thi thể bị người ta vứt vào trong cống ngầm.

Tầm nhìn đảo quanh, Lý Đạo Huyền liền phát hiện còn có vài thi thể như vậy cũng nằm trong cống ngầm, xem ra, thủ hạ của Thiết Điểu Phi thương vong thảm trọng, tất cả đều nằm ở chỗ này.

Cố áp chế tức giận, tiếp tục chuyển sang vật dẫn khác.

Phía đông xa xa mấy nghìn mét lại cảm ứng được một vật dẫn, Lý Đạo Huyền lại nhảy về phía trước.

Lại là một vùng tối thui.

Rõ ràng đã nhảy vào trong một căn phòng tối thui, trong góc phòng có đốt một ngọn đèn, khiến cảnh vật xung quanh có thể mơ hồ thấy rõ.

Lý Đạo Huyền đã nhìn rõ, đây là một nhà lao, mà y đã đồng cảm đến sợi bông Thiên Tôn trước ngực Thiết Điểu Phi... Lỗ mũi ngửi được mùi máu tươi nồng nặc, sợi bông Thiên Tôn đã bị nhiễm máu.

Rõ ràng Thiết Điểu Phi đã bị trọng thương, trên người khắp nơi là máu, hai †av bỉ vích eắt khoá chặt đang cuân mình nai trên đếng e©ô khô †rand góc phòng.

Lý Đạo Huyền đảo mắt xung quanh: Bốn vách tường đều là bùn đất, không có cửa sổ, rất rõ ràng là đào xuống lòng đất, đây là một địa lao!

Thủ hạ của Thiết Điểu Phi bị người giết rồi, bản thân hắn cũng bị bắt.

Là ai làm?

Lý Đạo Huyền đang muốn nhẹ nhàng đánh thức Thiết Điểu Phi để hỏi, đột nhiên nghe được có tiếng bước chân, tiếp theo một âm thanh két vang lên, trong bóng tối phía trước vang lên tiếng mở cửa, một đám người đi vào.

Người dẫn đầu ăn mặc quan phục, thoạt nhìn là quan viên triều đình, nhưng Lý Đạo Huyền chưa từng thấy hắn, không nhận ra.

Đi theo sau quan viên này là hai người trong trang phục thương nhân, còn có mấy hộ vệ.

Một đám người tiến vào địa lao, đứng ở trước mặt Thiết Điểu Phi, tiếp theo, một hộ vệ đi vào, hắt một chậu nước lên người Thiết Điểu Phi.

Lúc này đang mùa đông, vừa hắt nước vào, lập tức Thiết Điểu Phi đã bị đánh thức.

Sợi bông Thiên Tôn cũng bị làm ướt.

Thiết Điểu Phi mở mắt, nói với giọng suy yếu: "Hừ... Diêm khóa ti đại nhân... Ngươi lại tới nữa rồi?"

Giờ thì Lý Đạo Huyền đã hiểu, diêm khóa tỉ! Quan viên triều đình trước mắt là diêm khóa ti, vậy đương nhiên là diêm khóa tỉ của đạo Hà Đông rồi, ngoại trừ người này không còn ai khác.

Vì sao người này lại hạ thủ với Thiết Điểu Phi? Quan hệ giữa họ không phải là rất tốt sao?

Diêm khóa ti trầm giọng nói: "Nói! Diêm dẫn của Hoàng Vân Phát, vì sao lại rơi vào trong tay ngươi? Hoàng Vân Phát là ai giết?"

Thiết Điểu Phi: "Ta đã nói một vạn lần rồi. Hoàng Vân Phát là ta giết, ta cướp diêm dẫn của hắn. Các ngươi muốn diêm dẫn, báo

một cái giá là được... Không cần thiết... nghỉ thần nghỉ quỷ như vậy..."

"Chó chết!" Một người trang phục thương nhân phía sau diêm khóa tỉ nói: "Chỉ bằng ngươi? Ngươi chỉ là một thương nhân muối nhỏ nhoi, thủ hạ cũng chỉ mấy chục tên buôn muối lậu, ở dưới tay đội hộ vệ của bọn ta không chống đỡ nổi thời gian nửa nén hương, ngươi cũng động được Hoàng Vân Phát sao?"

Thiết Điểu Phi quay sang người đó nói: "Địch Đường, ngươi đừng coi thuộc hạ đó của lão tử, có thể giết sạch toàn bộ các ngươi rồi."

Lý Đạo Huyền vừa nghe đến cái tên Địch Đường này, mày khẽ nhíu lại.

Tấn thương!

Lại là Tấn thương, là một trong bát đại Tấn thương nổi danh cùng Hoàng Vân Phát.

Lần này, trên cơ bản Lý Đạo Huyền có thể đoán được đã xảy ra chuyện gì.

Lần trước mọi người giết Hoàng Vân Phát, vì nước trừ gian, Thiết Điểu Phi lấy đi diêm dẫn của Hoàng Vân Phát, dùng cái này đổi lấy lượng lớn quan diêm, lại chuyển đến thôn Cao Gia.

Lúc đó mọi người đổ cái chết của Hoàng Vân Phát cho lưu khấu, chuyện này cũng đã trôi qua, thế nhưng, quân địch thông minh hơn so với tưởng tượng, xem ra họ đã tính toán ra nguyên nhân cái chết của Hoàng Vân Phát, bởi vậy liền theo diêm dẫn tra ngược lại trên người Thiết Điểu Phi.

Địch Đường cười lạnh nói: "Thiết Điểu Phi, phía sau ngươi có người đúng không? Là ai đang làm chỗ dựa cho ngươi đối phó với Tấn thương bọn ta?"

Thiết Điểu Phi: "Phía sau ta không có ai, chỉ có thần! Ta ngẩng đầu ba thước có thần linh. Đám Hán gian các ngươi bán đứng Đại Minh, đem quân bị vật tư cho Kiến Nô, làm việc bất nghĩa, nhất định sẽ chết."

Địch Đường cười nhạt: "Lúc nào buôn muối lậu lại biến thành hạng người tự xưng là chính nghĩa rồi? Ngươi làm việc không hợp pháp, đừng coi mình như một anh hùng."

Thiết Điểu Phi: "Mặc dù lão tử không phải là người tốt, nhưng còn chưa đến mức bán nước." Nói rồi, ánh mắt của hắn chuyển tới trên người diêm khóa tỉ: "Tên chó chết nhà ngươi còn là mệnh quan triều đình, nhưng lại cấu kết với Tấn thương, ta nhổ vào, tên chó đẻ nhà ngươi ngay cả buôn muối lậu cũng không bằng. Lão tử bán muối tốt xấu chỉ bán cho Đại Minh, cẩu quan ngươi lại bán cho Kiến Nô..."

Diêm khóa tỉ đá vào bụng Thiết Điểu Phi một cái.

Thiết Điểu Phi co rúm người lại, có vẻ rất đau đớn, nhưng hắn cắn chặt răng, vẫn không dự định nói nửa câu dư thừa.

Diêm khóa tỉ: "Nếu không moi ra được thứ gì hữu dụng từ trong miệng người này, hay là dứt khoát giết cho xong."

Địch Đường lắc đầu: "Đừng vội giết! Còn chưa làm rõ ràng vì sao hắn diết Hoàng Vân Phát Mặc dù thứ nàv trana miên nói là aiết Hán aian nhưng trời biết hắn có thật sự vì cái này hay không, nói không chừng chính là vì cướp diêm dẫn của Hoàng Vân Phát thì sao? Nếu như có người để ý diêm dẫn của Tấn thương của bọn ta, muốn ra tay cướp đoạt, vậy sau đó sẽ có động tác khác."

Diêm khóa tỉ nhún vai.

Địch Đường: "Cho dù hắn không nói gì, chỉ cần vẫn nhốt ở đây, vẫn là có tác dụng. Nếu phía sau hắn không còn ai, cứ nhốt

đến chết là được. Nếu phía sau có người, người đó chắc chắn tới tìm hắn, cứu hắn, đến lúc đó chúng ta sẽ biết phía sau hắn là ai. Hừ, dám động đến Tấn thương bọn ta, thực sự là chán sống rồi."

Diêm khóa tỉ: "Đừng rước thêm phiền phức cho bản quan là được."

Nói xong, hắn dẫn đầu đi ra ngoài.

Địch Đường ngồi chồm hổm trước mặt Thiết Điểu Phi, mỉm cười: "Thiết Điểu Phi, sự kiên trì của bọn ta có hạn, ngươi cung cấp người phía sau ra đi, ta sẽ cho ngươi một con đường sống, đây là lần báo giá cuối cùng, ngươi xem rồi lo liệu đi."

Thiết Điểu Phi cười hắc hắc một tiếng: "Địch Đường, ta cũng báo cho ngươi một cái giá, ngươi muốn chết như thế nào mới thoải mái hơn? Chỉ cần báo giá hợp lý, nói không chừng ta có thể đáp ứng để ngươi bớt chịu chút đau khổ."

Địch Đường đứng lên.

Một người trang phục thương nhân khác vẫn không nói gì, lúc này mới lên tiếng: "Địch huynh, đi thôi, đừng lãng phí thời gian trên người hắn nữa."

Địch Đường: "Điền huynh nói rất phải." Cả hai xoay người đi ra nhà lao.

Chương 594: Nhiệm vụ thứ nhất của Trần bách hộ

Chương 594: Nhiệm vụ thứ nhất của Trần bách hộ

Trong phòng nghị sự, cả đám người đều trừng mắt nhìn con rối Thiên Tôn.

Cũng không biết đã qua bao lâu, chỉ thấy con rối Thiên Tôn đột nhiên vang lên ào ào, tay chân run rẩy rồi đứng lên: "Chuẩn bị công thành."

"Công thành?"

Hai chữ này khiến cho mọi người sửng sốt.

Lão Nam Phong có phản ứng đầu tiên: "Công thành, đó chính là muốn đánh với quan binh rồi."

Con rối Thiên Tôn: "Thiết Điểu Phi đã bị diêm khóa tỉ của đạo Hà Đông bắt giữ, nhốt trong địa lao, muốn cứu hắn, nhất định phải đánh hạ đạo Hà Đông."

Lý Đạo Huyền nhanh chóng nói ra chuyện vừa mới nhìn thấy một lần.

Mọi người đều hoang mang.

Lần này, vẻ mặt mọi người đều trở nên ngưng trọng.

Đạo Hà Đông quản lý Giải Trì, quan hệ đến việc cung ứng muối ăn của khu vực Trung Nguyên, mà tầm quan trọng của cung cấp muối ăn, từ việc triều đình phát diêm dẫn cho bát đại Tấn

thương, để cho họ đưa vật tư cho biên quân là có thể nhìn ra được.

Triểu đình cực kỳ coi trọng việc này, sẽ không cho phép người khác tùy ý nhúng chàm.

Lão Nam Phong nghiêm túc nói: "Thiên Tôn! Chúng ta đánh hạ đạo Hà Đông không có vấn đề, nhưng vấn đề là một khi đánh thành trì này, mối quan hệ với triều đình sẽ không có đường cứu vãn nữa, đây là chúng ta muốn giơ cờ hiệu, chính thức tạo phản rồi sao? Đương nhiên mạt tướng không có ý kiến gì với tạo phản, chỉ là muốn hỏi cho rõ ràng mới hành sự."

Trình Húc: "Nếu hiện tại liền tạo phản, ta cảm thấy vẫn còn hơi sớm. Nhân lực của chúng ta còn chưa đủ, tốc độ sản xuất dạn dược còn chưa theo kịp tốc độ tiêu hao của súng trường, một khi trực tiếp khai chiến với triều đình, khẳng định vào thời gian đầu chúng ta sẽ nhanh chóng mở rộng, nhưng bởi vì nhân lực không theo kịp, chế tạo đạn dược không theo kịp, sau ưu thế lúc đầu, mở rộng của chúng ta sẽ giảm bớt, rất có khả năng hình thành kết cục giằng co với triều đình."

Tạo Oanh tiếp lời nói: "Đúng vậy, một khi triều đình căng thẳng với chúng ta, lưu khấu sẽ nhân cơ hội quấy rối, Kiến Nô cũng có khả năng nhân ©d hôi nhân auan. thiên ha †hi#Z2ng sinh đồ thán " Hình Hồng Lang mặt cau có: "Thế nhưng Thiết Điểu Phi bị nhốt trong địa lao đạo Hà Đông, muốn cứu hắn ra, chỉ có công thành thôi."

Miệng con rối Thiên Tôn làm bằng hai mảnh gỗ vang lên lộp cộp: "Tìm huynh đệ giả làm lưu tặc, công thành giết quan gây náo loạn, Hồng Lang suất binh tiễu phỉ, lập công thăng chức chiếm địa bàn, chiếm địa bàn là chiếm địa bàn..."

Mọi người nghe vậy, chợt bừng tỉnh: "Biện pháp tốt."

Hình Hồng Lang: "Thế nhưng, ai có thể đi giả tặc này đây? Tất cả tướng lĩnh quan trọng của thôn Cao Gia chúng ta khi tiếp viện phủ Bình Dương ít hoặc nhiều đều đã lộ mặt, ngay cả lính của chúng ta cũng từng lộ mặt, hiện tại muốn tìm một người đóng giả tặc binh cũng không dễ dàng."

Con rối Thiên Tôn bấm ngón tay tính toán: "Huynh đệ này, vừa mới ra tù!"

Cùng lúc đó, Trần bách hộ đang dẫn theo hơn 600 phạm nhân là phản quân Cố Nguyên thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra tù, mang theo gia sản đổi từ điểm tích lũy mấy năm nay của mình tại doanh Cải Tạo, coi như có chút tài sản, bỏ vào trong một cái bao.

Hắn vỗ tay một cái với Ninh Hạ Ngô bách hộ: "Lão Ngô, sau khi bọn ta đi rồi, lão đại trong doanh Cải Tạo này chính là ngươi rồi."

Ngô bách hộ cười: "Yên tâm, ta sẽ quản tốt lính mới, ngươi ở bên ngoài kiếm ăn tốt một chút nhé, chờ ta ra ngục còn phải nhờ ngươi bảo kê nữa."

Trần bách hộ cười ha ha: "Yên tâm yên tâm, sao ta có thể không làm tốt được? Lão đại Lão Nam Phong nhà ta đang kiếm ăn ở bên ngoài rất tốt, nghe nói hiện tại hắn đã đầu tư làm một công ty gì biểu diễn nghệ thuật, nhân viên dưới tay chỉ cần mở một buổi hòa nhạc là có thể giúp hắn kiếm rất nhiều tiền."

Ngô bách hộ: "Ồ, thật muốn nhìn thử xem."

Trần bách hộ cười: "Vậy thì ngươi nhanh lập công giảm hình phạt đi, ha ha ha ha."

Hai người đang nói đến đó, sợi bông Thiên Tôn ở trước ngực Trần bách hộ đột nhiên mở miệng, cười hắc hắc: "Trần bách hộ!"

Hai bách hộ giật mình, vội vàng hành đại lễ: "Tham kiến Thiên

Tôn."

Sợi bông Thiên Tôn nói: "Lần này ngươi ra tù, là muốn đến Bồ Châu nương nhờ Lão Nam Phong, đúng không?"

Trần bách hộ: "Khởi bẩm Thiên Tôn, đúng là mạt tướng có dự định này" "Tạm thời không nên đi." Sợi bông Thiên Tôn cười nói: "Đi đánh một trận với Lão Nam Phong đi."

"Cái gì?" Trần bách hộ hoảng sợ: "Vì sao? Là Nam Phong ca làm phản rồi sao? Hắn... chẳng lẽ... Hắn bị nữ nhân lừa phản bội thôn Cao Gia chúng ta rồi?"

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: ý nghĩ đầu tiên của ngươi là như thế? Lão Nam Phong dễ dàng ngã bởi nữ nhân như thế sao?

"Đừng nghĩ lung tung!" Sợi bông Thiên Tôn: "Ta muốn ngươi ngụy trang thành một nhóm lưu khấu, đi đánh đạo Hà Đông. Sau đó Lão Nam Phong sẽ dẫn quân tới tiêu diệt ngươi..."

Lúc này Trần bách hộ mới hiểu, dù sao cũng từng ở trong thể chế, hầu như trong nháy mắt liền hiểu ngay: "Sau khi mạt tướng tới thôn Cao Gia thì vẫn luôn ở trong cốc Cải Tạo, không ai biết mạt tướng là người của thôn Cao Gia. Cho nên sau khi mạt tướng ra ngoài có thể giả trang thành tặc khấu, đánh thành trì của triều đình, sau đó để cho Nam Phong ca dẫn quân tới đánh đuổi ta, vậy thì chúng ta có thể thuận lý thành chương nắm giữ một thành thị của triều đình vào trong tay rồi."

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi thầm khen: Bọn người hay chơi thủ đoạn, mỗi người đều rất thông minh.

"Được, đã hiểu thì tốt rồi." Sợi bông Thiên Tôn: "Kế tiếp ngươi có thể tự động phán đoán nên hành động thế nào."

Đương nhiên Trần bách hộ đã hiểu, hắn lập tức triệu tập lại hơn 600 người lập tức sắp ra tù, bảo họ cởi hết ra y phục vải bông

gọn gàng sạch sẽ, mặc vào đủ loại y phục rách rưới như lưu khấu, cũng mặc vào bộ áo giáp biên quân rách rưới khi còn trong phản quân Cố Nguyên.

Mỗi người đều cầm theo một đống vũ khí lạnh!

Diễn thì không cần, diện mạo của mọi người xuất hiện trước công chúng, tương tự như một nhánh binh sĩ biên quân.

Trần bách hộ cười hắc hắc: "Các huynh đệ, chúng ta vừa ra tù đã nhận được một nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ, phải đi đánh đạo Hà Đông."

Sáu trăm người cùng cười: "Tuyệt không gian khổ, một đám vệ sở binh chết nhát trong đạo Hà Đông, thủ một thành không ra gì, dễ dàng là có thể đánh hạ."

"Ha ha ha, nếu mọi người không sợ, vậy xuất phát." Trần bách hộ nói: "Vừa ra tù đã lập đại công, chúng ta lập tức có thể trở nên nổi tiếng rồi."

Sáu trăm người này đều có ý nghĩ như nhau, đi ra từ doanh Cải Tạo, coi như dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, biết bao khó khăn, thế nhưng lên, lúc này mới gọi là nhân sinh rực rỡ.

Mọi người ra khỏi cốc Cải Tạo, trước tiên ngồi lên xe lửa của thôn Cao Gia đến cầu Lâm Y, sau khi qua cầu, lại qua trấn Tôn Cát, lúc này coi như sắp đi vào "ngoài phạm vi thế lực" rồi.

Đến lúc này, lập tức mọi người biến đổi khí chất, trong nháy mắt biến thành một nhóm lưu tặc.

Trên người Trần bách hộ mang theo một tượng đất Thiên Tôn nhỏ, chỉ to bằng bàn tay, bỏ trong túi áo. Lý Đạo Huyền có thể thông qua tượng đất này liên hệ với họ bất cứ lúc nào, cho nên Trần bách hộ cũng không cần an bài người liên lạc gì đó.

Hắn trực tiếp dẫn theo 600 người tiến vào địa phận Sơn Tây, lại lén lút xuyên châu qua huyện, lần mò qua đạo thành Hà Đông.

Chương 595: Lừa mở cửa thành

Chương 595: Lừa mở cửa thành

Mấy ngày sau, bóng đêm đã sâu, đạo Hà Đông, ngoài thành.

Đối diện Giải Trì có một thôn muối hoang phế.

Hiện tại Lão Nam Phong và Tạo Oanh suất lĩnh một đội thám báo ky binh, đang trốn trong thôn muối nhỏ này.

Trước đây thôn muối này rất náo nhiệt, nhưng từ khi thôn Cao Gia duỗi tay đến Bồ Châu, sau vài lần tới thôn muối đào góc tường, đã đưa hết cư dân trong thôn muối đến bên Tiêu Trì làm thợ muối rồi.

Thôn muối bỏ hoang không có một ai, đã thành nơi ẩn thân tốt nhất, ở chỗ này giám thị thành Hà Đông đối diện Giải Trì thì rất thuận tiện.

Tạo Oanh thấp giọng nói: "Lão Nam Phong, số lính dưới trướng ngươi chỉ có hơn 600 người phải không? Chút người như thế, công được thành Hà Đông không?"

Lão Nam Phong cười hắc hắc: "Nếu trong thành này là tinh binh lương tướng, vậy khẳng định là công không được, nhưng nếu chỉ là đám rác rưởi diêm khóa tỉ kia thủ, dựa vào bản lĩnh của Trần bách hộ căn bản không cần tốn nhiều sức."

Tạo Oanh gật đầu: "Được thôi, ta cũng muốn nhìn xem, hắn dùng 600 người đánh hạ một thành trì có một nghìn vệ sở binh thủ thế nào. Đúng rồi, trong thành còn có người của Tấn thương, đám đó cũng không dễ chọc, nói không chừng chúng còn có binh của

Kiến Nô."

Nghe được ba chữ binh Kiến Nô, vẻ mặt Lão Nam Phong cũng thoáng ngưng trọng: "Binh Kiến Nô cũng không mạnh hơn binh Mông Cổ bao nhiêu, cũng không có gì phải sợ, ở đây dù sao cũng là nội địa Trung Nguyên, cho dù binh Kiến Nô theo Tấn thương trà trộn vào, số lượng cũng không nhiều, không cần quá để ý."

Hai người đang nói đến đó, liền nghe được Thiên Tôn ở ngực Lão Nam Phong lên tiếng: "Tới rồi! Trần bách hộ dẫn người qua đây rồi, hắn lập tức sẽ công thành."

Lão Nam Phong và Tạo Oanh phấn chấn, vội vàng cầm lấy kính viễn vọng.

Cách Giải Trì nhìn đối diện thì quá xa, ánh đèn lờ mờ, thế nhưng kính viễn vọng vẫn dùng rất tốt, họ lập tức liền nhìn thấy, Trần bách hộ dẫn theo hai trăm người, trông rất chật vật, thoạt nhìn giống như là quân đội bị đánh bại, lảo đảo chạy tới dưới thành Hà Đông.

Hai mắt Lão Nam Phong sáng lên: "Ta biết hắn muốn làm cái gì rồi." Tạo Oanh: "Lừa mở cửa thành?"

Lão Nam Phong cười: "Đúng vậy! Họ vốn chính là quan binh, muốn lừa mở cửa thành thì quá dễ."

Lúc này...

Lính gác trên đầu thành đương nhiên là phát hiện ra nhóm người Trần bách hộ trước tiên, lính gác kéo đại cung, lớn tiếng quát: "Người nào?"

Trần bách hộ ngẩng đầu, phất tay, lớn tiếng hét lên: "Đừng bắn cung, người một nhà... người một nhà... Bản tướng quân là người của tổng binh Sơn Tây Vương Quốc Lương, họ Ngô, ngươi có thể gọi ta Ngô thiên hộ... Bản tướng quân gặp phải lưu khấu tại

huyện Tào Xuyên phía đông, đánh một trận... Bọn ta thắng rồi, giờ đến đây để nghỉ ngơi chỉnh đốn."

"Đánh thắng rồi?" Lính gác vừa nghe biết ngay rõ ràng là đánh thua con mẹ nó rồi, bị lưu khấu đuổi qua đây? Tự xưng thiên hộ, thuộc hạ chỉ có hai trăm người, đây rõ ràng chính là bị lưu khấu đánh cho quân đội dưới trướng thua chạy tơi bời.

Loại phong cách đánh thua lại cố nói thành đánh thắng này, thật ra cũng có chút tiêu chuẩn của quan binh.

Lưu khấu cũng không có cách nói trắng thành đen mà nói có vẻ lẽ thẳng khí hùng như thế.

Cung trong tay lính gác từ từ nới lỏng.

"Đang đêm hôm." Lính gác: "Ta cũng không dám tùy tiện thả ngươi vào thành."

Trần bách hộ: "Con mẹ ngươi, ta chỉ có hai trăm người, ngươi có cái gì không dám? Nhanh đi tìm người dám qua đây, nơi này là thành Hà Đông đúng không? Diêm khóa tỉ đâu? Gọi hắn ra đây nói chuyện."

Lính gác vội vàng phái người thông báo, chẳng mấy chốc, diêm khóa tỉ đã tới.

Lần này hai Tấn thương cũng không đi theo, y bào trên người diêm khóa tỉ chắc là hắn vội vã khoác lên, ngay cả nút buộc cũng không đối xứng, hắn nằm úp sấp trên đầu thành, nhìn xung quanh xuống phía dưới, trong bóng đêm có thể thấy được Trần bách hộ mặc một bộ áo giáp nghiêm chỉnh, cho dù bộ áo giáp này có phần cũ nát, phía trên còn dính bụi, rất chật vật...

Hai trăm binh thủ hạ của hắn cũng mỗi người y giáp cũ nát, chật vật không chịu nổi.

Hầu như diêm khóa tỉ nhìn một cái là xác định ngay, đây là một nhánh auân vê eở bịnh e© chiến đấu không manh. bị biên duvên hóa. là eái lai rác rưởi cứt chó, hơn nữa vừa mới bị đánh bại, rất thê thảm.

Nhưng cho dù như vậy, diêm khóa ti cũng không muốn để bọn họ vào thành.

Nửa đêm canh ba, cho một nhánh quân lai lịch không rõ vào thành là nguy hiểm thế nào, diêm khóa ti cũng không ngốc, hắn quay xuống dưới hét to: "Ngô thiên hộ đúng không? Ta có thể cho phép ngươi nghỉ ngơi dưới tường thành, nghỉ ngơi xong ngươi liền rời khỏi đây, chỗ ta cũng không dám tùy tiện thả người vào thành."

Trần bách hộ ngẩng đầu lên: "Con mẹ ngươi đề phòng lão tử như thế làm cái gì? Lão tử thoạt nhìn rất giống tặc muốn lừa ngươi mở cửa thành hay sao? Con mẹ nó ta cũng chỉ có 200 người, ngươi có cần thiết đề phòng lão tử như vậy không?"

Nếu như hắn chỉ biết vâng dạ, dè dặt, diêm khóa tỉ còn có thể cảm thấy hắn là giả, nhưng trông hắn có vẻ rất không vui, còn mắng chửi người, tự xưng lão tử, cái này càng giống quan binh rồi.

Diêm khóa ti: "Ngô thiên hộ, xin ngươi đặt mình trong hoàn cảnh người khác, lý giải một chút..."

Đúng lúc này, trong bóng đêm xa xa phía đông đột nhiên vang lên tiếng đánh giết, cây đuốc đong đưa, rất rõ ràng, có người đánh tới rồi, hơn nữa nhân số còn không ít, diêm khóa tỉ đứng ở trên đầu thành có thể thấy được, cây đuốc chiếm một phạm vi rất lớn, xem ra ít nhất mấy nghìn người.

Trần bách hộ liếc nhìn về phía bên kia, vẻ mặt rất hoảng hốt: "Không xong rồi, tặc quân qua đây rồi..."

Diêm khóa tỉ giật nảy mình: "Ôi trời, thật sự tới rồi."

Trần bách hộ: "Mau để lão tử vào thành, mau, mau a! Ngươi muốn hại chết lão tử sao?"

Diêm khóa tỉ luống cuống, hoảng hốt không biết làm gì.

Hắn chỉ là một quan nhỏ thủ muối mà thôi, bình sinh không biết đánh giặc, vệ sở binh dưới trướng hắn cũng vậy, cả đời chỉ thủ cái thành bỏ đi này, bắt mấy chục thương nhân muối chính là trận đánh lớn nhất họ từng đánh qua rồi.

Lần trước lưu khấu đột kích, họ đã sợ hãi không nhẹ, hoàn toàn dựa vào ky binh Kiến Nô dưới trướng Hoàng Vân Phát mới đẩy lùi lưu khấu, mà lần này làm sao đây? Phải rồi, trong thành còn có hai Tấn thương, cũng không biết đội hộ vệ của họ có mạnh hay không.

Đầu thành rơi vào hỗn loạn.

Trần bách hô hét lớn: "Mau thả lão † vào thành. lão ††Ÿ aiÁáD các naưới thủ thành a."

Diêm khóa tỉ não như bị vào nước, không ngờ nghe lời, phất tay nói: "Mau, mở cửa thành, cho Ngô thiên hộ và mọi người vào."

Bàn kéo cửa thành bắt đầu chuyển động, trong tiếng cọt kẹt, cửa thành nặng nề mở ra hai bên, Trần bách hộ mang theo hai trăm người, nhanh chóng chui vào.

Vừa vào thành, họ liền lập tức chạy lên trên tường thành, chạy tới vị trí phụ trách bàn kéo của cửa thành...

Diêm khóa tỉ chợt cảm giác không đúng chỗ nào, liền quát lên: "Không tốt, họ tới cướp quyền khống chế cửa thành, mau, mau ngăn họ lại."

Nhưng lúc này đã chậm, Trần bách hộ xoát một cái rút đao ra, trên mặt nở nụ cười tà ác: "Ha ha ha, thành Hà Đông này thuộc về ta rồi."

Hắn bước một bước dài liền chạy tới bên bàn kéo, giơ đao chém xuống, một đao chém ngã binh sĩ phụ trách bàn kéo. Vừa đoạt lấy bàn kéo, hai trăm người phía sau đều xông tới, trường mâu thuẫn bài, bảo vệ chặt chẽ vị trí bàn kéo kia.

Diêm khóa tỉ sợ quá không còn buồn ngủ nữa, hét ầm lên: "Mau giết sạch bọn chúng, đóng cửa thành, mau..."

Chương 596: Ta không phục

Chương 596: Ta không phục

Thành Hà Đông, bàn kéo cửa nam, lập tức bắt đầu một trận đại chiến.

Mấy trăm vệ sở binh, vội vàng chạy ra từ trong binh doanh, cầm lên vũ khí liền xông tới cửa thành, có một số người thậm chí miên giáp còn chưa kịp mặc, chỉ mặc một bộ bố y, có người thậm chí để trần cả cánh tay.

Mà Trần bách hộ suất lĩnh hai trăm người thì bu thành một cục, bày ra tư thế phòng ngự, bảo vệ bàn kéo. Không gian ở đây cũng không rộng lắm, chỉ là một cái sân nhỏ phía trên cửa thành, thật ra không chứa được bao nhiêu người, cho nên đám thủ hạ của Trần bách hộ càng nhiều là chia ra canh giữ ở hành lang và cầu thang đi thông lên cái sân này.

Loại địa phương tương đối hẹp như vậy, đối với bên ít người mà nói lại rất tốt.

Các binh sĩ biên quân Cố Nguyên ở trên cầu thang bày ra mâu trận, mấy chục cây trường mâu quay xuống cầu thang, người phía dưới căn bản không có cách nào leo lên trên.

Trình độ dũng mãnh của vệ sở binh cũng chưa đạt tới mức có thể chính diện đối cứng với mâu trận.

Một cung tiễn binh bò lên trên thành lâu bên cạnh, muốn bắn cung vào biên quân trên cầu thang, liền thấy Trần bách hộ giơ tay phải lên, thủ nỗ phát ra tiếng vèo, cung tiễn thủ trên thành lâu liền ngửa mặt lên trời ngã xuống.

"Mau giết hết bọn chúng đi!" Diêm khóa tỉ khàn cả giọng la lên: "Chúng bảo vệ bàn kéo là không cho chúng ta đóng cửa, bên ngoài sẽ còn có người qua đây."

Hắn không đoán sai!

Vừa rồi trong bóng đêm đằng xa cố ý đốt ngàn vạn cây đuốc chính là 400 biên quân Cố Nguyên còn lại dưới trướng Trần bách hộ, hiện tại họ đang dùng tốc độ nhanh nhất xông về hướng thành Hà Đông.

Chỉ cần Trần bách hộ có thể bảo vệ được bàn kéo, không cho người trong thành đóng cửa thành, vậy 400 người kia có thể dễ dàng đánh vào trong thành.

Mà tổng số quan binh đóng ở đạo Hà Đông chỉ có một nghìn người, đương nhiên, mọi người đều hiểu, gọi là một nghìn nhưng trên thực tế cũng chỉ có 600 người, diêm khóa tỉ ăn không lương của 400 người mà.

Võ quan bình thường ăn không lương của 400 người thì sẽ nuôi 200 gia đinh binh, dùng sức chiến đấu cường đại của gia đỉnh binh để bảo đảm chiến lực còn thiếu hụt.

Thế nhưng diêm khóa tỉ cũng không nuôi nhiều gia đỉnh như vậy, đạo Hà Đông này bình thường cũng chỉ quản vận chuyển muối, bắt thương nhân muối, chưa bao giờ đánh trận nào ác liệt, diêm khóa ti ăn no không có chuyện gì đi nuôi nhiều gia đỉnh như vậy? Hắn không nỡ xài số tiền này.

Tỉnh binh chân chính có thể đánh được bên cạnh hắn, không đến 50 người.

Nhưng hơn 600 người dưới trướng Trần bách hộ lại tất cả đều đánh được.

Vệ sở binh nhát gan sợ chết, sĩ khí thấp, bình thường cầm tiền

bo của thương nhân muối còn được, khi dễ thợ muối cũng không thành vấn đề, nhưng hiện tại đối mặt với biên quân, căn bản không có lực đánh một trận, cầu thang nho nhỏ vẫn không công lên được.

Trên thành lâu hai bên vốn sẽ có cung tiễn thủ đi lên, nhưng có mấy cung tiễn thủ vừa thò đầu lên đã bị biên quân bắn ngã, cung tiễn thủ khác sợ chết, không dám lên nữa.

Vị trí bàn kéo thoáng cái bắt đầu đánh giằng co.

Ngoài thành tiếng la giết rung trời, 400 người còn lại đang nhanh chóng xông tới bên này, diêm khóa tỉ nhìn ra bên ngoài thành, liền trông thấy lượng lớn cây đuốc đang tới gần, lần này sợ quá hồn đã đi mất một nửa.

Hắn rống lên: "Điền Sinh Lan và Địch Đường đâu? Đội hộ vệ của họ đánh rất giỏi, nhanh đi gọi bọn họ tới hỗ trợ."

Thật ra không cần hắn gọi, hai Tấn thương cũng đã bị tiếng la giết làm giật mình tỉnh giấc từ lâu.

Hai người mang theo đội hộ vệ của mình từ trong dinh thự của diêm khóa tỉ chạy ra, trước tiên liền chạy về hướng cửa thành.

Cách còn rất xa, họ đã mượn ngọn đèn trên tường thành nhìn rõ, một đội quân mặc trang phục quan binh của Đại Minh triều đang canh giữ bàn kéo, mà người của diêm khóa tỉ thì đang vây công đám người kia, muốn đoạt lại bàn kéo.

Đôi bên đánh cũng không tính là quá kịch liệt, bởi vì người của diêm khóa tỉ căn bản không dám xông lên.

Địch Đường cười nhạt một tiếng: "Điền huynh, tình huống này, chúng ta có tham dự hay không?"

Một Tấn thương khác gọi là Điền Sinh Lan, cười lắc đầu:

"Đương nhiên khâng tham dư! NaØi nhìn đôi ndñi thủ bàn kéo kia đi rất rõ ràng chính là một nhánh cường quân, phối hợp thuần thục, tác chiến dũng mãnh. Nếu như ta sở liệu không sai, đây là biên quân phản bội đã gia nhập lưu khấu. Họ bảo vệ cửa thành, rất nhanh ngoài thành sẽ có đại quân ngàn vạn lưu khấu đánh vào, thành Hà Đông nho nhỏ này, đã là một con đường chết rồi."

Địch Đường: "Điền huynh nói có lý, vậy chúng ta nhanh rút đi, rút chậm không khéo sẽ bị đại quân lưu khấu chặn lại ở trong thành này."

Hai vị Tấn thương lập tức suất lĩnh đội hộ vệ chạy về hướng bắc môn thành Hà Đông.

Lúc này bắc môn đã đóng chặt, binh sĩ thủ môn vốn không thể nào mở rộng cửa, nhưng hai Tấn thương đã đem bạc đập lên người lính thủ môn kia, tên lính liền kéo mở cửa thành, hai vị Tấn thương lập tức nghênh ngang rời đi.

Diêm khóa tỉ mòn mỏi chờ đợi hai Tấn thương mang hộ vệ tới hỗ trợ, nhưng đợi được chỉ là hồi báo của hạ nhân: "Đại nhân, không tốt, hai Tấn thương đã dẫn người chạy đi rồi."

Diêm khóa tỉ: "Mẹ nó, hai con chó hoang này."

Diêm khóa tỉ cũng muốn chạy, thế nhưng hắn không thể chạy, liều mạng chống lại lưu khấu có lẽ còn có một đường sinh cơ, nếu chạy rồi, sau đó triều đình truy cứu, chỉ một đao là chém xuống đầu, ngay cả một đường sinh cơ cũng không có.

Diêm khóa tỉ đành phải quát thủ hạ: "Gần đây, quan binh có thể tới cứu chúng ta là ở đâu?"

Thủ hạ nói: "Bồ Châu, thủ bị Bồ Châu Hình Hồng Lang."

Diêm khóa tỉ: "Mẹ nó, là một thương nhân muối. Cơ mà kệ đi, mặc kệ cô ta là người nào, có thể cứu bản quan chính là người tốt,

nhanh đi gọi cô ta tới tiếp viện thành Hà Đông."

Thủ hạ thầm nghĩ: Từ thành Bồ Châu đến đây qua lại hơn 150 dặm, đợi đến khi ta gọi Hình Hồng Lang tới rồi, mọi chuyện đều đã muộn. Cơ mà kệ đi, ta mượn cơ hội này chạy ra ngoài cũng tốt, dù gì cũng tốt hơn phải chôn cùng với diêm khóa tỉ đại nhân.

Thủ hạ rất vui vẻ ngồi lên ngựa, mở cửa thành tây chạy ra ngoài.

Giao chiến tại cửa thành còn đang tiếp tục...

Hai trăm người của Trần bách hộ thủ chặt bàn kéo, thủ hạ của diêm khóa tỉ công thế nào cũng không thể công lên được, sau đó, 400 người phía sau đã đến, trong tiếng kêu gào, hơn 400 biên quân dũng mãnh từ cửa thành đang mở rộng xông vào trong.

Diêm khóa tỉ còn nhái môêt trăm naười chếna ©ư ở ©a thành. thế nhưng không có tác dụng, vệ sở binh chiến lực thấp căn bản không có khả năng chống lại biên quân dũng mãnh không sợ chết.

Một đợt!

Chỉ một đợt xông lên, hơn bốn trăm người đợt sau đã đánh vào trong thành.

"Giết!"

"Giết cẩu quan, cướp muối nào."

"Trả ta quân lương mồ hôi và máu!"

"Dùng muối ở đây để đòi lại quân lương mà triều đình thiếu nợ chúng ta đi."

Năm đó biên quân Cố Nguyên chính là bởi vì triều đình nợ quân lương mới làm phản, hiện tại gọi lên khẩu hiệu như vậy, quả nhiên vừa thâm tình vừa hợp lý, căn bản không cần diễn kịch, bởi

vì bản thân họ chính là kịch.

Hô lên, hận cũ cũng như lũ kéo về.

Trần bách hộ dùng đao chỉ huy chỉ vào diêm khóa ti, hét lớn: "Các huynh đệ, mấy năm nay chúng ta sống khổ cực thế nào, con mẹ nó đều là tham quan làm hại! Chúng ta ở biên cảnh chịu gió lạnh, diêm khóa tỉ này lại hưởng phúc ở Trung Nguyên phồn hoa, con mẹ nó, ta không phục."

Các biên quân rống lên: "Không phục!"

"Thịt hắn!"

"Thịt hắn!"

"Loạn đao thịt hắn đi!"

Hơn 600 biên quân tập trung lại với nhau, chiến ý căng tràn, xông tới diêm khóa tỉ.

Chương 597: Ngươi nói cái giá đi

Chương 597: Ngươi nói cái giá đi

Diêm khóa tỉ hoảng rồi, là cái loại hoảng hốt không biết nên làm gì.

Hơn 600 mãnh nam dũng mãnh không sợ chết xông về phía mình, vệ sở binh tán loạn, chạy trốn khắp cả thành, cái này phải đỡ thế nào?

50 gia đỉnh binh dưới trướng hắn hiện tại cũng hoảng không biết làm gì, liền che chở diêm khóa tỉ lui vào trong dinh thự của hắn, muốn mượn bức tường dinh thự chống lại một phen.

Nhưng mà, tường dinh thự vừa mỏng vừa thấp, làm gì ngăn cản được biên quân.

Các binh sĩ biên quân xông tới dưới tường, làm cầu tay, người phía sau chạy tới, giẫm lên cầu tay một cái, lại giẫm lên vai đồng đội rồi nhảy lên, thế là leo qua tường vây, nhanh chóng đột phá.

Diêm khóa ti không ngừng bại lui!

Từ tường viện lui đến đại đường, tại đại đường lại bỏ tính mạng của mấy gia đỉnh mới lui lại vào trong viện, trong viện lại chết thêm mấy gia đỉnh nữa mới lui vào hậu hoa viên.

Diêm khóa tỉ tại giả sơn mở ra một cánh cửa ngầm, ở đây xuất hiện một thông đạo, hắn chỉ dẫn theo hai tâm phúc đi vào trong thông đạo bí mật, sau đó đóng cửa lại, một đường đi nhanh dọc theo thông đạo bí mật, đi tới một tầng hầm nhỏ.

Trong tầng hầm có giam giữ một người, chính là Thiết Điểu Phi.

Thấy được diêm khóa ti đi vào, Thiết Điểu Phi nở nụ cười kỳ quái: "Ui, bị lưu khấu lừa mở cửa thành đánh vào rồi sao, Tấn thương chạy không giúp ngươi rồi, có vui hay không."

Diêm khóa tỉ chợt có cảm giác quỷ dị: "Ngươi đoán được bên ngoài là lưu khấu không khó hiểu, nhưng sao ngươi biết được chúng lừa mở cửa thành? Còn biết Tấn thương chạy rồi?"

Thiết Điểu Phi há miệng cười, vẻ mặt cổ quái.

Tượng thiên tôn nhiễm máu trước ngực hắn cũng há miệng cười theo.

Nụ cười này quá cổ quái, toàn thân diêm khóa ti dựng cả lông tơ, sống lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Thiết Điểu Phi cười âm trầm: "Ngươi chết chắc rồi, người bên ngoài rất nhanh sẽ tìm được địa đạo này."

Diêm khóa tỉ cố mạnh miệng: "Không thể nào, chúng chỉ biết ta đã chạy ra từ cửa sau, chúng sẽ tìm ta khắp nơi ở ngoài thành, sẽ không ngờ được ta còn ở trong nhà mình, chúng sẽ không thể nào tìm được tầng hầm này."

Thiết Điểu Phi: "Không, họ biết ngươi còn ở nhà, rất rõ ràng biết được khoảng cách và phương hướng của ngươi, tìm đến địa đạo này sẽ rất dễ dàng."

Diêm khóa tỉ hoảng hốt: "Ngươi dựa vào cái gì khẳng định như thế?"

Thiết Điểu Phi lại cười, vẻ mặt quỷ dị, khiến cho diêm khóa tỉ không ngừng nổi da gà.

Diêm khóa ti đột nhiên hung ác nói: "Cười con mẹ ngươi à? Cho dù lão tử chết, cũng có thể giết chết ngươi trước, ngươi ở trước mặt lão tử ngang tàng cái rắm."

Thiết Điểu Phi cười ha ha: "Ngươi sợ rồi! Ngươi sợ rồi!"

Thiên Tôn nhiễm máu ở trước ngực hắn cũng nhếch môi cười to theo.

Lúc trước khi Thiên Tôn nhiễm máu cười, diêm khóa tỉ còn chưa chú ý tới, còn tưởng rằng là y phục lay động, khiến sợi bông động theo, nhưng lần này hắn đã nhìn rõ, không phải là y phục đang động, mà là hình thêu kia đang động.

Nó thật sự đang cười!

Tiếng cười của nó và tiếng cười của Thiết Điểu Phi là đồng thời truyền ra.

Diêm khóa tỉ sợ quá lui liền vài bước, hai gia đỉnh tâm phúc của hắn cũng sợ hãi: "Thủ lĩnh, Thiết... Thiết Điểu Phi này không bình thường, hình thuê trước ngực hắn cũng không bình thường..."

"Không sai!" Thiên Tôn nhiễm máu âm trầm lên tiếng, có lẽ bởi vì bị nhiễm máu, giọng y nói trở nên hết sức thâm trầm lại khát máu, giống như quỷ quái từ địa ngục, khiến người vừa nghe liền run cả răng: "Các ngươi muốn nhìn cảnh sắc của âm tào địa phủ không?"

Diêm khóa tỉ: "Ai, ai đang nói chuyện?"

Hai gia đỉnh sợ quá hai chân như nhũn ra: "Là... là hình thêu kia đang nói chuyện..."

Diêm khóa tỉ: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào."

Thiên Tôn nhiễm máu: "Hắc hắc hắc... hắc hắc hắc hắc... qua

đây... ta đã lâu không ăn thịt người tươi mới rồi, các ngươi qua đây, để cho ta thử vài miếng nào..."

Hai gia đỉnh: "A a a!"

Hai naười liền nhanh chân chav ra ngoài. Diêm khóa tỉ cũng sợ đến điên rồi, không dám ở lại trong tầng hầm nữa, liền chạy như điên ra bên ngoài.

Bên ngoài có lưu khấu, thế nhưng lưu khấu có hung ác cũng đỡ hơn yêu quái ăn thịt người.

Chết ở trong tay lưu khấu cùng lắm chỉ là một đao, nhưng rơi vào trong tay yêu quái thì có khả năng bị ăn tươi từng ngụm, con mẹ nó vậy còn không bằng một đao.

Ba người chạy tới cửa địa đạo, vừa mới mở cửa thò đầu ra, đã thấy bên ngoài có một đám người đang vây quanh trừng mắt nhìn họ.

Đúng như Thiết Điểu Phi nói, bọn họ đã tìm được cửa vào địa đạo, đang ở lối vào làm thành một vòng, dường như biết chắc họ sẽ chạy từ bên trong ra ngoài.

Diêm khóa tỉ: "Ta..."

Còn chưa kịp nói nhảm nửa câu, đao quang lấp loé, hai gia đỉnh tâm phúc đã bị chém ngã trên mặt đất, chỉ còn lại một mình diêm khóa tỉ còn sống.

Trần bách hộ vươn tay ra xách cổ diêm khóa tỉ lên, như xách một con chim cút.

Diêm khóa ti kêu thảm thiết: "Hảo hán, đao hạ lưu nhân, có chuyện từ từ nói."

Hắn phát hiện đối phương không chém chết hắn trước, liền

cảm giác có một đường sinh cơ, nói không chừng có thể sử dụng ba tấc lưỡi này thuyết phục đối phương buông tha mình.

Lại nghe Trần bách hộ cười nói: "Tới đây, cho ngươi xem một thứ."

Hắn đưa tay lấy ra từ trong người một tấm khăn tay, đưa tới trước mặt diêm khóa tỉ.

Diêm khóa tỉ tập trung nhìn vào, trên khăn tay thêu một tượng thần, giống y chang hình thêu trước ngực Thiết Điểu Phi.

Hơn nữa...

Tượng thần này cũng biết cười.

Nó nhếch môi, dùng giọng điệu âm trầm cười nói với diêm khóa tỉ: "Tới đây, cho ta cắn một miếng xem có ăn ngon không."

"Aaaal"

Diêm khóa tỉ hét lên thảm thiết, tiếng hét xuyên thấu bầu trời đêm, còn vang hơn cả tiếng đánh nhau xung quanh. ra xiềng xích trên tay Thiết Điểu Phi, sau đó lại đặt một cây đao vào trong tay Thiết Điểu Phi.

Thiết Điểu Phi cười hắc hắc, đứng ở trước mặt diêm khóa tỉ: "Hiện tại ngươi biết lão tử không dễ chọc rồi chứ?"

Diêm khóa tỉ sợ đến mất hồn mất vía: "Hảo hán..."

Thiết Điểu Phi: "Nói cái giá đi! Đưa ra giá tốt, ta một đao đưa ngươi đi. Đưa ra giá không tốt, ta giết ngươi ba ngày ba đêm, thiên đao vạn quả, cho ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong."

Thiên Tôn nhiễm máu cũng nhếch môi nở nụ cười: "Ta ăn hắn ba ngày ba đêm, gặm hết thịt dính ở xương luôn."

Diêm khóa tỉ: "A a a a! Tiền của ta, tiền của ta ở hậu viện hết, sương phòng bên trái, phía trước cửa sổ hướng đông năm bước, hướng nam bốn bước, đào xuống... Toàn bộ tiền của ta đều ở, chỉ cầu yêu... yêu quái, đừng ăn ta... cho ta thống khoái."

Thiết Điểu Phi: "Báo giá hợp lý, ta nhận mối làm ăn này."

Hắn vung yêu đao, phập một tiếng chặt vào cổ diêm khóa tỉ.

Máu tươi phun ra thật xa!

Chém xong một đao này, Thiết Điểu Phi cũng không còn hơi sức nữa, hắn bị dằn vặt mấy ngày, lại chưa ăn được một bữa đàng hoàng, thân thể đã vô cùng suy yếu, ngã gục về phía sau.

Trần bách hộ một tay đỡ lấy hắn, đưa hắn ra ngoài.

Thiên Tôn nhiễm máu: "Tiện nghỉ cho diêm khóa tỉ này rồi."

Trần bách hộ: "Mạt tướng không thể bắt được Tấn thương, xin Thiên Tôn giáng tội."

Thiên Tôn nhiễm máu: "Không phải là lỗi của ngươi! Tấn thương chúng ta từ từ tính sau, trước tiên ngươi cứ theo kế hoạch trước đó, trấn an bách tính, chuẩn bị đánh với Hình Hồng Lang."

Trần bách hộ: "Mạt tướng lĩnh mệnh."

Chương 598: Tham nhiều như vậy?

Chương 598: Tham nhiều như vậy?

Tiếng la giết vừa vang lên, các lão bách tính trong thành liền sợ hãi.

Thành Hà Đông cũng không phải thành nhỏ, cư dân trong thành đến mấy vạn. Nửa đêm nghe được tiếng la giết, bên thành nam hình như có đánh nhau, tiếp theo lại nghe được có người la tặc quân vào thành gì đó, lão bách tính sợ quá hồn bay đi đâu mất.

Tất cả mọi người đóng chặt lại cửa phòng, không dám đi ra ngoài.

Ở trong lòng chờ đợi quan binh có thể đánh thắng, có thể bảo vệ thành trì.

Nhưng mà bọn họ rất nhanh liền thất vọng.

Không mất bao lâu, họ liền nghe được trong thành có người hô to: "Diêm khóa tỉ đã chết!"

Cẩu quan đã chết, các lão bách tính vốn phải nên vui vẻ, thế nhưng lưu khấu tới rồi, mọi người lại không vui nổi, nội tâm sợ hãi, chờ lưu khấu tới đá văng cửa, cướp đi của cải...

Nhưng mà, việc mà họ sợ nhất lại không xảy ra.

Một buổi tối ầm ĩ, trôi qua một cách hữu kinh vô hiểm.

Sáng sớm hôm sau, các lão bách tính dè dặt thò đầu ra cửa sổ

nhìn ra ngoài, người gan lớn thì lén lút đi trên đường, dọc theo mái hiên dè dặt đi tới, nhìn xem bên ngoài rốt cuộc là tình huống gì.

Lại hoặc là, nhìn xem bên ngoài rốt cuộc là bầu trời của quan binh, hay là bầu trời của lưu khấu.

Bọn họ lập tức phát hiện, thủ cấp của diêm khóa tỉ đang treo ở cổng chợ trong thành, giống như đầu của các tù phạm khi bị chém đầu ở chợ.

Rất nhanh, một tiểu đội tuần tra binh xuất hiện ở trên đường, trong tay những tuần tra binh này còn cầm một cái ống loa, do sắt lá quấn thành, một đầu to một đầu nhỏ.

Bọn họ vừa đi, vừa cầm loa hô to: "Lão bách tính của thành Hà Đông, không cần sợ, chúng tôi không phải là lưu khấu bình thường, chúng tôi vốn là quan binh, bởi vì triều đình nợ lương, mới bất đắc dĩ làm tặc, chúng tôi cướp tiền của diêm khóa tỉ là đủ rồi, sẽ không làm gì các người, các người nên làm gì thì làm cái đó đi."

Mấy đội tuần tra đi nhiều lần, hô to nhiều lần ở trong thành như vậy...

Hô đến mấy canh giờ!

Các lão bách tính rất cuâc lấy đdñnd khí bước đi trên đường. Sau đó họ liền phát hiện, ơ? Thật này! Đám tặc này chiếm lĩnh thành thị, vậy mà không giết không đốt cũng không cướp, họ chỉ đang đào móc trong nhà diêm khóa tỉ mà thôi.

Lão bách tính to gan lớn mật hơn, liền dứt khoát chạy tới hóng chuyện.

Vì vậy, không ít người đã tận mắt nhìn thấy, những lưu khấu này đã đào từ trong nhà diêm khóa tỉ ra rất nhiều vàng bạc trang sức.

Tiền này từ đâu mà có, các lão bách tính Hà Đông rõ ràng hơn ai hết.

Diêm khóa ti vẫn luôn lén lút bán muối, đem muối của quan phủ bán cho các thương nhân muối, hoặc là bán phân ngạch diêm dẫn cho Tấn thương.

Lão bách tính Hà Đông đều biết hắn đang liều mạng kiếm tiền, chỉ là không biết đến cùng hắn đã kiếm được bao nhiêu tiền mà thôi, hôm nay thấy được nhiều vàng bạc trang sức như vậy được đào lên, các lão bách tính mới biết năng lực tưởng tượng của mình hoàn toàn không theo kịp khẩu vị của tham quan.

"Không hổ danh là tham quan!"

"Chết tiệt!"

"Thật sự chết tiệt."

Trần bách hộ vung tay lên, 600 binh sĩ thủ hạ bắt đầu cất vàng bạc trang sức vào trong túi áo của mình, vừt cất còn vừa nói cười: "Ha ha ha, rốt cuộc, đòi hết về được quân lương triều đình nợ chúng ta mấy năm nay rồi."

"Phát tài rồi phát tài rồi."

"Cuối cùng lão tử có thể ăn no rồi."

Đám phản quân Cố Nguyên vừa cầm vừa lớn tiếng cười, nhưng đồng thời lại nhỏ giọng nói: "Này, đừng có mà cầm về nhà thật nha, trong quân kỷ có một điều 'tất cả thu hoạch phải nhập vào công quỹ', nếu ai tư tàng, sẽ phải về doanh Cải Tạo ngồi chồm hổm mấy năm đấy."

"Ta cũng không muốn về doanh Cải Tạo nữa đâu! Ra ngoài không sướng sao."

Chẳng mấy chốc, hơn 600 đã nhét đầy vào túi, Trần bách hộ quay sang cười ha ha với các lão bách tính đang vây xem: "Được rồi, bản đại gia kiếm đủ rồi, thu hoạch không ít, ta sẽ không cướp của lão bách tính các ngươi đâu, các ngươi muốn làm gì thì làm đó đi."

Các lão bách tính hống một tiếng giải tán, sau đó còn nhịn không được vừa đi vừa trò chuyện: "Tham quan đúng là không hiểu việc đời, nhiều "Hiện tại bị lưu khấu cướp sạch, đáng đời!"

"Đáng tiếc đám lưu khấu này không chia chút nào cho chúng ta."

"Chúng là khấu, không đến cướp của chúng ta đã là cảm tạ trời đất rồi, ngươi còn muốn chúng chia cho chúng ta? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày."

"Ha ha ha, điều này cũng đúng."

Các lão bách tính lắc đầu, bình thường sinh hoạt thế nào, hiện tại cứ sinh hoạt thế ấy.

Cùng lúc đó, Bồ Châu.

Tên thủ hạ diêm khóa tỉ phái đi cưỡi khoái mã, chạy như điên một đêm, 70 dặm đường, vừa chạy vừa nghỉ ngơi, trời còn chưa sáng hắn đã đến nơi.

Ở cửa thành trao đổi với lính gác một hồi, đợi tri châu Bồ Châu Thu Thiên Phiên và thủ bị Bồ Châu Hình Hồng Lang "thức dậy muộn" tới gặp hắn.

Đợi đến khi thủ hạ có thể nói chuyện với họ rồi, trời cũng đã bắt đầu sáng tỏ.

Thu Thiên Phiên nghe nói thành Hà Đông bên cạnh bị lưu khấu công hãm, quả nhiên là giật nảy mình.

Đó chính là "Đạo", đạo này quy hoạch hành chính đó chính là "quân khu".

Hiện tại "quân khu" cũng bị lưu khấu công hãm, vậy "khu hành chính bình thường" như Bồ Châu chẳng phải là càng nguy hiểm.

Thu Thiên Phiên sầm mặt lại: "Lưu khấu ngay cả thành lớn như Hà Đông cũng có thể đánh hạ rồi? Cái này... hiện tại lưu khấu đều mạnh như vậy sao?"

Hình Hồng Lang biết là chuyện gì xảy ra, vẻ mặt lại tỏ ra cực kỳ nghiêm túc: "Hiện tại lưu khấu đã càng ngày càng mạnh hơn rồi, bên bắc bộ Sơn Tây càng lúc càng loạn, nghe nói tuần phủ đại nhân tọa trấn Thái Nguyên, mà thành thị xung quanh Thái Nguyên hầu như bị lưu khấu đánh hạ hết rồi."

Thu Thiên Phiên: "Trời ơi, biết phải làm sao đây?"

Hình Hồng Lang làm như rất có trách nhiệm: "Thu tri châu đừng sợ, có Hình Hồng Lang ta ở đây, chí ít Bồ Châu này sẽ ổn, sẽ không để cho Bồ Châu rơi vào tay tặc tử."

Thu Thiên Phiên: "A, bản quan vẫn là rất yên tâm thực lực của Hình Bên này hai người vậy mà cứ thế bắt đầu trò chuyện.

Thủ hạ của diêm khóa tỉ vội vàng nói: "Hình tướng quân, xin ngài lập tức phát binh, cứu viện thành Hà Đông."

Hình Hồng Lang: "A, chức trách của ta là thủ bị Bồ Châu, sao có thể tự ý chạy đến Hà Đông? Không phải địa phận của ta, ta lại chạy lung tung, đó chính là trái với quân lệnh."

Thủ hạ: "Lần trước ngài không phải còn tiếp viện phủ Bình Dương, chạy đi vài trăm dặm cơ mà."

Hình Hồng Lang: "Thử nhất thì dã, bỉ nhất thì dã, lần đó là tuần phủ Sơn Tây Tống Thừa Ân Tống đại nhân phát ra mệnh

lệnh, để cho toàn bộ võ quan phụ cận phủ Bình Dương có thể đi cứu viện thì đều đi cứu viện, ta mới dám rời nơi đóng quân. Lần này, không có mệnh lệnh phía trên, chỉ mình ngươi chạy tới cầu viện đã bảo ta rời khỏi nơi đóng quân, không thích hợp không thích hợp. Ta vốn chính là lưu khấu chuyển chính thức, rất dễ khiến người ta nghỉ ngờ, nếu như tự ý chạy đến Hà Đông, các quan văn hạch tội ta, ta không phải là xong đời rồi?"

Thủ hạ trầm mặc.

Lời này cũng không tính nói bậy, còn rất có lý.

Thủ hạ đành phải nhìn sang Thu Thiên Phiên xin giúp đỡ.

Thu Thiên Phiên tỉ mỉ suy nghĩ một hồi, lại thở dài, nói với Hình Hồng Lang: "Hình tướng quân, đạo Hà Đông cách chúng ta thật sự rất gần, chỉ 70 dặm, lưu khấu chiếm thành trì ở nơi gần như vậy, đối với chúng ta mà nói cũng không an toàn, sẽ có thể đánh tới Bồ Châu chúng ta bất cứ lúc nào. Hay là ngài cứ đi một chuyến, bên triều đình sẽ do bản quan viết đơn giải thích."

Chương 599: Ngươi diễn đi

Chương 599: Ngươi diễn đi

Nhóm Hình Hồng Lang bắt đầu chuẩn bị xuất chỉnh "thu phục đạo Hà Đông".

Hình Hồng Lang lớn tiếng nói với mấy nghìn binh sĩ vừa mới tập kết xong: "Đừng để một tặc tử nào chạy thoát."

Mọi người: "Tuân lệnh!"

Thủ hạ của diêm khóa ti ở bên cạnh nhìn thấy, thầm nghĩ: quân của Hình Hồng Lang quả nhiên lợi hại, trước đây người này bán muối lậu rốt cuộc lời bao nhiêu? Binh sĩ thủ hạ y giáp sáng bóng, hỏa súng không thua Thần cơ doanh.

Hắn nhìn hơn nghìn hỏa súng binh, cũng không khỏi thầm nghĩ: Có nhiều hỏa súng binh như vậy, không có lý do gì không cướp lại được thành Hà Đông, chỉ là không biết hiện tại diêm khóa ti đại nhân có còn sống hay không, cứu còn kịp không?

Hình Hồng Lang nói với hắn: "Ngươi trở về trước đi, thông báo cho diêm khóa ti đại nhân, viện quân của ta lập tức sẽ đến ngay."

Thủ hạ gật đầu, vội vàng đánh ngựa chạy vội về thành Hà Đông.

Hắn vừa mới đi, các binh sĩ dân đoàn liền phá lên cười, khí thế trang nghiêm, muốn giết sạch tặc tử không còn một ai vừa rồi, hiện tại đã không còn thấy đâu.

Hình Hồng Lang lớn tiếng nói: "Chư vị, lát nữa khi nạp đạn cho hỏa súng, chỉ nhét hỏa dược, đừng nhét đạn chì vào, nhớ rõ

chưa?"

Các hỏa súng binh đồng thanh đáp: "Đã nhớ rõ."

Hình Hồng Lang lớn tiếng nói: "Nhớ rõ là tốt rồi, nếu như ai quên điểm này, hỏa súng ngộ sát huynh đệ bên mình, cũng đừng trách ta quân pháp xử trí hắn."

Cao Sơ Ngũ từ bên cạnh thoắt cái thò đầu ra: "Nếu như có cục trưởng Hỏa Khí Từ Đại Phúc ở chỗ này, khẳng định sẽ nói tất cả mọi người giao nộp đạn chì ra."

Câu nói đùa này của hắn lại khiến Hình Hồng Lang sửng sốt, lập tức mừng rỡ: "Sơ Ngũ!"

Cao Sơ Ngũ: "Hồng Lang!"

Hai người binh một tiếng ôm chầm lấy nhau xong, Hình Hồng Lang lớn tiếng nói: "Tất cả mọi người giao túi chứa đạn chì cho tiểu đội trưởng của mình, do tiểu đội trưởng thống nhất bảo quản." Các hoả súng binh mười người một tiểu đội. Mọi người vội vàng giao ra đạn chì, thống nhất giao cho tiểu đội trưởng bảo quản, như vậy, mọi người đều chỉ có hỏa dược, không có đạn chì, bảo đảm vạn vô nhất thất.

Lúc này Hình Hồng Lang mới cười vung tay lên: "Đi thôi, xuất phát! Chúng ta đi đánh với người một nhà."

Cùng lúc đó, trong thành Hà Đông.

Trần bách hộ cũng đang kiểm tra "trang bị" bộ hạ của mình.

Mỗi một bộ hạ đều chuẩn bị sẵn một cái túi chứa nước nhỏ, bên trong chứa đầy máu gà.

Trần bách hộ cười to: "Các ngươi cũng biết nên làm gì rồi chứ?"

Các bộ hạ cười to: "Biết!"

Trần bách hộ lôi một binh sĩ từ trong hàng ngũ ra: "Ngươi tới đây, biểu diễn trúng đạn cho mọi người xem."

Hắn dùng tay làm bộ, miệng phối âm: "Đoàng!"

Binh sĩ phịch một tiếng ngã xuống, giãy giụa, lăn mình, đồng thời bóp vỡ túi chứa máu gà, đau khổ, giãy giụa, lại đứng lên đi hai bước...

Trần bách hộ giận dữ: "Sao ngươi mãi còn chưa chịu chết?"

Binh sĩ: "Ở sâu trong nội tâm ta không muốn chết a."

Trần bách hộ: "Ngươi không muốn chết cũng phải chết."

Binh sĩ: "Ngài cho ta thêm vài giây, ta liền chết thật."

Thiết Điểu Phi chống gậy từ trong nhà chui ra, khập khiếng đi đến gần: "Mọi người đừng đùa nữa, Thiên Tôn nói, nhóm Hình Hồng Lang sắp đến rồi."

Vừa nghe lời này, tinh thần mọi người đều chấn động.

"Chuẩn bị tác chiến!"

Trần bách hộ cười to: "Đánh xong trận này, chúng ta có thể đi tìm Nam Phong ca rồi."

Mọi người cười to: "Oh yeah!"

600 biên quân Cố Nguyên tập trung tại cửa tây thành Hà Đông.

Tên thủ hạ trở về trước đang ở ngoài cửa Tây thành đờ mặt ra. Hắn là "trở về trước để báo tin cho diêm khóa tỉ", thế nhưng trở lại thành Hà Đông mới phát hiện thành trì đã đổi chủ, tuần tra trên tường thành đã không còn là vệ sở binh thủ hạ của diêm khóa tỉ,

mà là một binh sĩ của phản quân. Trên đầu thành còn cắm một lá cờ, phía trên viết hai chữ to "trả tiền", trông diếnd nh: Hon vã hôi đen ở hâu thế đòi tiền bằna vũ lực. Thủ hạ đương nhiên không dám tiến lên, chỉ ngồi trong rừng cây ngoài thành, đờ ra nhìn thành Hà Đông trước mặt.

Ngây ra cũng không biết bao lâu, hắn nghe được có rất nhiều tiếng người, quay đầu nhìn thì thấy nhóm của Hình Hồng Lang đã tới.

Có lẽ bởi vì tới quá nhanh, quân của Hình Hồng Lang cũng không mang theo binh khí công thành cỡ lớn, cái gì đại pháo, xe ném đá, xe đập các thứ cũng không mang theo.

Nàng chỉ mang đến một nghìn hỏa súng binh, hai nghìn binh sĩ vũ khí lạnh bình thường, binh sĩ còn khiêng tới 20 cái thang mây.

Hình Hồng Lang cũng không vội mà công thành, mà là áp chế bộ hạ, phái ra bộ hạ Lão Nam Phong, đơn thương độc mã đi tới ngoài thành, rống lên: "Lũ tặc trong thành nghe cho kỹ, lão tử là đại tướng dưới trướng Hình tướng quân thủ bị Bồ Châu, Lão Nam Phong, khuyên các ngươi lập tức mở cửa thành, đi ra đầu hàng. Bằng không, băm các ngươi cho chó ăn, một người không để lại."

Các phản quân Cố Nguyên trong thành vừa nhìn thấy lão thủ trưởng Nam Phong ca ngày xưa liền cảm động đến rơi nước mắt, không ngờ vừa ra tù gặp mặt lần đầu tiên lại ở chỗ này, với hình thức này.

Trần bách hộ đứng trên đầu tường, lớn tiếng nói: "Ngươi là cái thứ gì? Hiện tại thành Hà Đông này là của lão tử, nếu hoàng đế lão nhi muốn đòi lại, tới đây quỳ xuống, gọi ta vài tiếng ba ba."

Lão Nam Phong: "To gan!"

Trần bách hộ: "Ha ha ha!"

Lão Nam Phong đột nhiên từ phía sau móc ra một cây súng trường, chỉ nghe "đoàng" một tiếng vang lên, khói trắng bốc lên, cùng lúc đó, Trần bách hộ kêu thảm một tiếng, xoay người ngã gục về phía sau, máu bắn tung toé. Sau khi ngã xuống đất, hắn chỉ giãy giụa một chút rồi toàn thân cứng đờ, nhắm mắt lại bất động.

Binh sĩ vừa rồi diễn chết như thế nào cũng không chết được không khỏi âm thầm bội phục: Trần bách hộ diễn tốt hơn ta, khó trách hắn là bách hộ, ta chỉ là tiểu binh.

Trần bách hộ khẽ mở một con mắt, thấp giọng nói: "Thanh niên nhân, dụng tâm một chút!"

Lão Nam Phong một phát súng tiễn tặc thủ về trời, cười to: "Tiến công!"

Quân Hình Hồng Lang phía sau lập tức xông lên.

Biên quân Cế Nauvên trên đầu thành lân tức lấv ra c©und tiễn. hàv ra tư thế muốn bắn tên.

Thế nhưng, binh sĩ của quân Hình Hồng Lang lại móc súng ra bắn trước, đoàng đoàng đoàng đoàng, mấy trăm hỏa súng bắn đồng loạt, thanh thế dọa người. Biên quân Cố Nguyên trên đầu thành đều trúng đạn, có người lăn mình giãy giụa trên mặt đất, có người ngã xuống rồi im bặt, có người chết như thế nào cũng không chết được, có người trước khi chết còn muốn biểu diễn mới lời thoạt nội tâm như trong kịch... máu bay tứ tung!

Tử thương thảm trọng!

Binh sĩ dưới thành đã mắc thang mây thật lớn lên trên tường thành, sau đó một đám binh sĩ bắt đầu leo lên thang mây.

Khi những binh sĩ dân đoàn này huấn luyện tại thôn Cao Gia mỗi người đều phải trải qua huấn luyện leo trèo, việt dã, bò tường các loại, leo thang mây còn không phải chuyện vài phút đồng hồ.

Chẳng mấy chốc, dân đoàn đã leo hết lên trên tường thành.

Tiếng hoả súng vang lên đì đùng, đánh cho "tặc quân" kêu thảm thiết liên tục. Trong nháy mắt, tặc quân ngã xuống hơn trăm người, số còn lại thì như "rắn mất đầu", đành phải cõng thi thể của đồng đội mở cửa thành bắc, chật vật bỏ chạy như điên...

Thành Hà Đông, bị "giành trở lại" như vậy.

Chương 600: Dẫn bọn ngươi đi chơi thế giới phồn hoa

Chương 600: Dẫn bọn ngươi đi chơi thế giới phồn hoa

Các lão bách tính của thành Hà Đông chỉ nghe thấy tiếng hỏa súng bên ngoài, tiếng la giết rung trời, lại một lần nữa khiến họ sợ hãi phải trốn hết vào trong nhà, ôm nhau co ro, căn bản không dám nhìn ra bên ngoài.

Không mất bao lâu, họ liền nghe được tiếng "tặc quân" khóc lóc bỏ chạy.

Qua một lúc nữa, quan binh liền vào thành.

Mặc dù biết bên ngoài là quan binh, lão bách tính vẫn không dám mở rộng cửa.

Thế đạo này quan binh cũng không thấy quy củ hơn so với tặc binh.

Không ít người thậm chí thở dài: "Đám tặc binh này thật ra rất tốt, không giết người lại không phóng hoả, cũng không ăn cướp, họ chỉ cướp vàng bạc tài sản của diêm khóa tỉ tham ô, có tội gì chứ?"

"Đúng vậy, ài, nghe được tiếng la của họ bị quan binh đánh bại, thực sự là khiến người khó chịu."

"Những quan binh này đừng có đến ăn cướp của chúng ta."

Lúc này Hình Hồng Lang đã cưỡi ngựa đi vào trong thành, thủ hạ của diêm khóa tỉ kia cùng nàng đi vào thành, đi chưa được bao

xa, phía trước chính là cổng chợ rồi. Thủ hạ liếc mắt liền trông thấy đầu của diêm khóa tỉ đang đong đưa treo trên cột cờ.

Thủ hạ đã sớm đoán được sẽ là kết quả này, hiện tại tận mắt nhìn thấy cũng không có gì để nói, đành phải quay sang Hình Hồng Lang ôm quyền, không nói một lời.

Hình Hồng Lang lại giả ý hỏi hắn: "Việc này không xong rồi, diêm khóa ti đã bị tặc nhân giết chết, vệ sở binh ở đây hình như cũng chết với bỏ chạy cả rồi, phải làm sao đây?"

Thủ hạ kia đành phải nói: : "Chi bằng, Hình tướng quân tạm thời tọa trấn thành này trước."

Hình Hồng Lang: "Như vậy sao được? Ta chính là thủ bị Bồ Châu, ta phải thủ Bồ Châu, bằng không thì, vạn nhất Bồ Châu bị lưu khấu đánh tới, ta chính là trọng tội thất trách."

Thủ hạ nói: "Thành Hà Đông quản lý Giải Trì, đó là nơi sản xuất muối quan trọng nhất của triều đình tại Sơn Tây, tuyệt không cho phép có sai lầm, quan trọng hơn nhiều so với thành Bồ Châu. Trước tiên Hình tướng quân cứ bảo vệ nơi này, sẽ có ý nghĩa hơn xa Bồ Châu, tuần phủ đại nhân mới tới khẳng định c©ñna eẽ không trách noài" Thì ra, lúc này tuần phủ Sơn Tây Tống Thống Ân đã bị Sùng Trinh hoàng đế bãi miễn rồi, tân nhiệm tuần phủ Sơn Tây Hứa Đỉnh Thần vừa mới đi nhậm chức, cái mông còn chưa ngồi nóng nữa.

Lúc này hắn cần nhất là nhìn thấy Sơn Tây yên ổn, không xảy ra hỗn loạn.

Nếu như hắn nghe nói đến chuyện của thành Hà Đông, vậy khẳng định sẽ không trách tội Hình Hồng Lang chuyên quyền độc đoán, còn phải khen nàng một câu làm tốt lắm, đã bảo vệ kho muối của quốc gia.

Hình Hồng Lang: "Vậy ta đành phải cố gắng thôi, trước tiên ở chỗ này trông coi."

Thủ hạ chán nản, cũng không muốn ở lại chỗ này lâu, vội vàng xin cáo lui.

Hình Hồng Lang thì dẫn theo đoàn người, đi thẳng tới nha môn diêm khóa tỉ.

Vào trong nha môn, vừa đặt mông ngồi xuống sau bàn, liền thấy có một cỗ kiểu đưa Điểm Đăng Tử Triệu Thắng từ phía sau đi vào.

Triệu Thắng mang hết công văn trong nha môn qua đây, đặt ở trên bàn, sau đó từ từ lật xem. Hắn cần thời gian ngắn nhất hiểu rõ tình huống sản xuất muối, số lượng thợ muối , bố trí thôn muối... ở đạo Hà Đông, Giải Trì.

Hắc hắc!

Kho muối của quốc gia, sau này chính là kho muối của thôn Cao Gia ta rồi, vậy thì phải quan tâm cho tốt.

Trần bách hộ giả làm thành thi thể, được các thủ hạ vác lên trốn ra thành Hà Đông.

Lão Nam Phong còn suất lĩnh một nhánh quân liều mạng đuổi theo ở phía sau nữa.

Đôi bên một chạy một đuổi, rất nhanh đã rời xa thành Hà Đông.

Sau khi qua một con sông nhỏ tên là Thúc Thuỷ, xung quanh đều là hoang sơn dã lĩnh, không một bóng người, người phía trước không trốn nữa, ngừng lại tại chỗ.

Trần bách hộ cũng trong nháy mắt "sống" lại, thoắt cái nhảy

xuống từ trên lưng thủ hạ, cười ha ha.

Các biên quân Cố Nguyên bị hỏa súng bắn chết cũng lần lượt sống dậy.

Truy binh của Lão Nam Phong rất nhanh đã đuổi kịp. Trần bách hộ bước lên trước một bước, ôm quyền: "Nam Phong ca!"

Lão Nam Phong cười to: "Lão Trần, ngươi cũng đi ra rồi, ha ha ha, các huynh đệ đều đi ra rồi."

"Ha ha ha! Ra mắt Nam Phong ca."

Hơn 600 phản quân Cố Nguyên hiện tại tinh thần diện mạo đều khác biệt rất nhiều với trước đây, người người đều tinh thần đầy đủ, khí thế dâng trào, so với lúc trước mới từ Cố Nguyên chán nản chạy ra, mặt mày xanh xao, nội tâm sợ hãi, hoàn toàn là khác nhau.

Lão Nam Phong cười: "Đi ra là tốt rồi, Thiên Tôn nói cho ta biết các ngươi đã đi ra, chuyện thứ nhất chính là cùng đánh trận với ta, thật đúng là khiến ta hoảng sợ."

Mọi người cũng cười: "Chúng tôi cũng vậy."

Trần bách hộ: "Kế tiếp chúng tôi lại muốn đi theo Nam Phong ca kiếm ăn, Nam Phong ca lại mang chúng tôi đi đánh trận đi."

Lão Nam Phong cười to: "Đánh cái rắm gì nữa! Trận là không đánh nổi nữa rồi! Sau này ca sẽ mang bọn ngươi kiếm ăn là thế giới phồn hoa, thế giới phồn hoa, ha ha ha ha."

Mọi người đều mừng rỡ: "Chúng tôi cũng trông ngóng thế giới phồn hoa rất nhiều năm rồi."

Lão Nam Phong: "Đầu tiên, gom hết chiến lợi phẩm mà các ngươi thu được lại đi, đừng có mà tư tàng."

Mọi người gật đầu, vội vàng lấy vàng bạc trang sức đào được từ trong nhà diêm khóa tỉ nộp ra, rất nhanh liền xếp thành một ngọn núi nhỏ.

Lão Nam Phong: "Những thứ này đều phải nộp vào thôn khố, các ngươi cũng đừng đỏ mắt. Theo ta kiếm ăn, sau này chúng ta có rất nhiều tiền, tiền dùng không hết, ta nói với các ngươi, làm buổi hòa nhạc thực sự là con mẹ nó kiếm quá kiếm luôn..."

Mọi người đều cười: "Buổi hòa nhạc là thứ gì a?"

Lão Nam Phong: "Các ngươi đi về rồi sẽ biết."

Họ đang trò chuyện vui vẻ, đột nhiên kim tuyến Thiên Tôn ở trước ngực Lão Nam Phong lên tiếng: "Khi các ngươi làm biên quân tại Cố Nguyên, triều đình thiếu các ngươi bao nhiêu quân lương?"

Lão Nam Phong: "A, tham kiến Thiên Tôn!"

Mọi người vội vàng hành lễ, Trần bách hộ mới đáp: "Triều đình thiếu quân lương mỗi người chúng tôi khoảng chừng 36 lượng bạc."

Kim tuyến Thiên Tên mỉm cười: "Tiền triều đình thiếu nở các nai các ngươi vốn nên giành lại từ trong tay triều đình, mà tiền diêm khóa tỉ tham ô chính là tiền của triều đình, cho nên từ trong số tiền của diêm khóa tỉ các ngươi cầm lại một phần của mình đi, thiên kinh địa nghĩa."

Nói đến đây, kim tuyến Thiên Tôn mỉm cười nói: "Kiểm kê chiến lợi phẩm, lấy ra từ trong đó một phần, chia cho mỗi người 40 lượng, coi như là các ngươi đòi lương của triều đình thành công. Phần còn dư thì các ngươi nộp lên thôn khố."

Mọi người mừng rỡ: "Đa tạ Thiên Tôn!"

"Thiên Tôn thực sự là quan tâm đến chúng tôi."

"Thiên Tôn là một thần tiên giảng đạo lý."

Đám biên quân Cố Nguyên hoan hô nhảy nhót, mũ giáp tung lên bay tùm lum.

Mũ giáp bay lên cao lại rơi xuống, cộp một tiếng rơi vào đầu, đau phải biết.

Lão Nam Phong cười nói: "Được rồi, đừng nhảy nhót nữa, chia tiền, sau đó cởi áo giáp nhiễm máu ra, đổi thành áo bông bình thường, râu tóc gì đó cũng làm cho gọn gàng lại đi, sau đó có thể ngụy trang thành người thường, lén trở về thành Bồ Châu rồi."

Mọi người: "Tuân lệnh!"

Mọi người vội vàng bắt tay vào việc, một người chia 40 lượng, sau đó thay đồ sửa soạn, chia làm từng nhóm nhỏ đi về thành Bồ Châu.

Lão Nam Phong thì dẫn theo dân đoàn áp giải vàng bạc tài bảo về thôn Cao Gia, sau đó trở về thành Hà Đông, giả bộ báo cáo với Hình Hồng Lang rằng: "Truy kích tặc khấu thất bại, để chúng chạy thoát rồi."

Lúc này khắp thiên hạ đều là lưu khấu, ai lại đi điều tra rõ nhóm "lưu khấu" kia trốn đi đâu chứ?

Chương 601: Những người này là Thiên Tôn chuộc

Chương 601: Những người này là Thiên Tôn chuộc

Lão Nam Phong mặc thường phục, dẫn theo hơn 600 thuộc hạ cũ của mình, đi trên con đường ở thành Bồ Châu phồn hoa.

Hơn 600 người cùng đi trên đường, quy mô đó quả thực hơi lớn. Hơn nữa tất cả mọi người mặc thường phục, không mặc quân phục, thoạt nhìn thì càng dọa người.

Người thường thấy cảnh này, còn tưởng rằng là Cổ Hoặc Tử của bang Hồng Hưng ra ngoài đi dạo, sợ quá vội vã trốn đi xa.

Nhưng bọn họ đã suy nghĩ nhiều!

Hơn 600 người này vừa mới kết thúc thời hạn cải tạo lao động trong mấy năm, ở trong ngục giam cái gì quan trọng nhất? Đương nhiên là kỷ luật, phục tùng, khôn khéo không gây rối.

Cho nên, 600 người này nhìn như hung hãn, thật ra còn quy củ hơn so với người bình thường, đi khắp nơi trên đường, quả thật có thể nói không mắc chút sai lầm nào.

Hơn nữa, họ còn dưỡng thành tập tính làm chuyện gì cũng phải báo cáo.

"Nam Phong ca! Ta xin đi tiểu."

Một binh sĩ giơ tay lên.

Lão Nam Phong tức giận mắng: "Con mẹ ngươi, loại chuyện đi

đái này ngươi xin cái rắm à, cứ đi mao xí ở bên đường giải quyết rồi trở về không phải xong rồi sao?"

Binh sĩ kia xấu hổ nói:

"A, thói quen thôi."

Người này vừa mới chạy vào mao xí, bên cạnh lại có người giơ tay: "Nam Phong ca, ta thấy ven đường có bán bánh quai chèo, có thể mua hai cái không?"

Lão Nam Phong tức: "Tiền là của ngươi, con mẹ ngươi muốn mua gì thì mua, hỏi ta làm cái gì?"

Binh sĩ kia: "A, cái này... thói quen thôi."

Lão Nam Phong không biết nên khóc hay cười: "Mà thôi mà thôi, qua vài ngày sẽ tốt hơn."

Trần bách hộ đi đến bên cạnh Lão Nam Phong, thấp giọng nói: "Nam Phong ca, không phải ngươi nói đã làm buổi hòa nhạc gì đó, thế giới phồn hoa rất kích thích ì đá sao? Mau dẫn các huvnh đê tới mở mang tầm mắt nào."

Lão Nam Phong cười: "Đương nhiên rồi, đi cùng lão tử."

Một đám người cười ha ha, rất nhanh đi tới phía trước thanh lâu.

Vừa nhìn thấy thanh lâu, vẻ mặt hơn 600 người kia trong nháy mắt đặc sắc cực kỳ, không ít người sờ tay vào ngực, sờ sờ 40 lượng bạc của mình...

Thiên Tôn cố ý khai ân, phát cho mỗi người 40 lượng bạc, đó là tiền lương bị nợ ba năm của họ, nếu tất tay một phát, nói không chừng cũng có thể ôm được mỹ nhân quy tại thanh lâu.

Đang nghĩ tới đây, liền nghe được Lão Nam Phong cười mắng:

"Ta biết các ngươi đang nghĩ cái gì, thế nhưng con mẹ nó cất hết tiền đi cho lão tử, đừng xằng bậy, Thiên Tôn không cho phép quân nhân chúng ta làm chuyện xấu xa này, số bạc này là quân lương ba năm của các ngươi, có được không dễ, đừng có mà một phút bốc đồng ném hết lên người nữ nhân."

Các binh sĩ:

"Ặc... Nhưng mà, rất nhiều năm rồi chưa chạm vào nữ nhân."

"Vợ con chúng ta ở Cố Nguyên, chắc đều đã..."

"Không cần suy nghĩ, không phải là tái giá, thì chính là đã chết rồi."

Nói đến đây, các binh sĩ đều tỏ ra buồn bã.

Năm đó lúc đầu họ tạo phản khởi sự, tự biết là tử tội, hơn nữa là cửu tử nhất sinh, còn rất dễ liên lụy cửu tộc, liền đưa hết của cải cho vợ con, sau đó "đuổi" bọn họ đi.

Nhiều năm trôi qua như vậy, biển người mênh mông, binh hoang mã loạn, biên trấn Cố Nguyên và khu vực Thiểm Bắc lại là khu vực trọng điểm mà lưu khấu làm loạn, họ đã không thể nào tìm về vợ con được nữa.

Lão Nam Phong vỗ vai họ:

"Con mẹ nó xốc lại tỉnh thần hết đi, cuộc sống mới đang chờ các ngươi đấy, nhìn kìa, phía trước chính là sân khấu của lão tử làm buổi hòa nhạc đấy."

Phía trước xuất hiện một sân khấu rất hoành tráng, to như một sân bóng rổ, trên đỉnh mắc lều che mưa. Một vòng xung quanh sân khấu đều là chỗ ngồi, hàng trước là ghế cho quý khách, chính giữa là ghế bình thường dành cho khán giả bình thường, sau cùng toàn là ghế dài với giá rẻ nhất.

Trần bách hộ: "Ồ, đây không phải sân khấu kịch sao?"

"Sân khấu kịch cái đầu ngươi á." Lão Nam Phong nói: "Cái này là 'rạp hát Bồ Châu'." Lão Nam Phong đá cho Trần bách hộ một cái ngã lăn ra đất: "Con mẹ nó, cái tên rạp hát này là nơi các tiên nữ của tiên giới khiêu vũ, ta chuyển cái tên của tiên giới đến thế gian, cao thượng cỡ nào, ngươi dám nói là lạ? Có phải ngươi muốn chết hay không hả?"

Trần bách hộ quá hoảng sợ, vội vàng nhận sai: "Nam Phong ca đừng đánh nữa, ta sai rồi."

Lão Nam Phong cười hắc hắc: "Buổi tối rạp hát mới bắt đầu biểu diễn, mà hiện tại đang ban ngày, là lúc các cô nương diễn tập. Ta nói với các ngươi, không phải nhân viên nội bộ là không có tư cách nhìn diễn tập, nhờ phúc của lão tử, các ngươi đều có thể đến xem."

Mọi người vội vàng vuốt mông ngựa: "Nam Phong ca chính là chiếu cố huynh đệ."

Cả đám người ngồi xuống ghế dành cho khán giả, mặc dù hơn 600 người, nhưng sau khi ngồi xuống liền im lặng, không ồn ào chút nào, rất giảng quy củ.

Chẳng mấy chốc, có mấy cô nương đi lên sân khấu.

Họ không trang điểm, cũng không mặc trang phục biểu diễn, mà mặc quần áo bình thường, lên sân khấu chuẩn bị tập luyện một chút, không ngờ vừa lên sân khấu liền phát hiện trên khán đài có hơn 600 đại hán đang im lặng ngồi xem.

Lần này khiến cho họ hoảng sợ, cả đám hét lên thảm thiết, hoa dung thất sắc, xoay người bỏ chạy.

Lão Nam Phong vội vàng đứng lên: "Đừng sợ đừng sợ, có ta ở đây."

Mấy cô nương nghe được giọng nói của Lão Nam Phong, quay đầu lại: "A, đông ông, thì ra ngài cũng ở đây."

Lão Nam Phong cười: "Những người này đều là huynh đệ trên chiến trường của ta, ta dẫn bọn hắn đến xem diễn tập, các ngươi đừng sợ, cứ tập luyện như bình thường đi."

Mấy vị cô nương lúc này mới an tâm hơn.

Chỉ cần nhóm người này không phải là người xấu, họ cũng sẽ không hoảng hốt nữa, liền đứng ở chính giữa sân khấu, hắng giọng một cái, bắt đầu luyện tập, vừa ca vừa nhảy.

Hơn 600 biên quân dưới đài tức khắc: "Oal"

Say rồi! Say rồi!

Ở biên cương 10 năm, lại đi lao động cải tạo mấy năm, thật sự đã rất nhiều năm chưa từng thấy qua ca vũ bực này, hơn nữa cô nương trên đài thanh lâu, dung mạo đó, tài năng đó, kỹ thuật nhảy đó, không ai không là nhân tuyển tốt nhất.

Không phải nữ tử bình thường có khả năng so sánh.

Cả đám binh sĩ nhất thời nghe mà như sỉ như say...

Có người sờ tay vào ngực, lấy ra quân lương mình mới đòi lại được, muốn ném lên sân khấu.

Lão Nam Phong thấy thế vội vàng quát bảo ngưng lại: "Đừng làm càn, các ngươi cất tiền của mình đi. Tiền ngươi ném lên, đảo mắt liền rơi vào trong túi của ta, con mẹ nó ta có thể thu sao?"

Lúc này các binh sĩ mới nhớ ra, đây là sản nghiệp của Nam Phong ca.

Họ liền xấu hổ cất tiền đi.

Trần bách hộ tiến đến bên tai Lão Nam Phong, thấp giọng nói:

"Nam Phong ca, ánh mắt của ngài thực sự là cao a... những mỹ nữ này, đều là nữ nhân của ngài sao?"

Lão Nam Phong cười mắng:

"Nghĩ cái gì vậy? Họ không phải là người của ta, chỉ là thanh quan nhân ta chuộc thân ra từ trong thanh lâu thôi."

Trần bách hộ cười hắc hắc:

"Ngài đã chuộc thân cho họ rồi, họ không phải là người của ngài sao? Còn nói không phải."

Lão Nam Phong lắc đầu:

"Trên danh nghĩa là ta chuộc, thật ra là bạc của Thiên Tôn cho. Sau khi chuộc ra, chuyện thứ nhất Thiên Tôn muốn ta làm chính là ở trước mặt họ, xé rách khế ước bán mình của họ, sau đó ký 'khế ước làm thuê' với họ, họ cũng giống như các công nhân trong xưởng của chúng ta vậy, là nhận tiền công làm việc."

Trần bách hộ: "Ồ2"

Chương 602: Đối mặt một chiêu Knock Out

Chương 602: Đối mặt một chiêu Knock Out

Trần bách hộ ngẩn mặt ra, không hiểu lắm.

Lão Nam Phong cười nói: "Thiên Tôn nói, một người bị coi trở thành hàng hoá bán lấy tiền, đó là bi ai của thiên hạ này, cũng là bi ai của chế độ xã hội lạc hậu, là một việc mà tất cả mọi người nên cảm thấy bi ai. Chỉ có tận lực bảo đảm người khác không bị buôn bán, chúng ta và người nhà của chúng ta sau này mới sẽ không trở thành hàng hoá bị người khác buôn bán."

Trần bách hộ: "A... nghe không hiểu lắm."

Lão Nam Phong: "Không hiểu là đúng rồi, Thiên Tôn giảng đều là đạo lý của Thiên giới, ngươi hiểu mới là lạ, chỉ có bọn trẻ đọc thiên thư trong trường học nghe mới hiểu thôi."

Trần bách hộ trầm mặc.

Lão Nam Phong dùng ngón tay chọc vào trán Trần bách hộ mà nói: "Đừng nghĩ nhiều, vui vẻ là tốt rồi. Hưởng thụ mấy năm trong thế giới phồn hoa đi, cưới vợ sinh con, đưa con đi học thiên thư, để cho con có thể theo kịp đạo lý của Thiên giới. Sau đó chúng ta có thể mỉm cười nơi chín suối rồi, hiểu chưa?"

Trần bách hộ phấn chấn: "Đã hiểu!"

Lúc này cô nương diễn tập trên đài lại thay đổi, lần này bắt đầu lại là một tổ hợp, đủ năm người, vừa lên đài vừa ca vừa nhảy, bay lượn khắp sân khấu, đó là một bài hát rất sôi nổi rất vui tươi.

Bầu không khí thoáng cái như được bốc cháy.

Lão Nam Phong đứng dậy, cười nói với các bộ hạ phía sau: "Cô nương trên đài đang cố gắng diễn tập, khán giả dưới dài như chúng ta cũng phải diễn tập nào, luyện tập cách làm sóng người, sau này dùng nó để làm sôi động sân khấu cho lão tử..."

Mọi người ngớ ra: "Sóng người là cái gì?"

Lão Nam Phong: "Người ngoài cùng đứng lên trước, giơ tay, sau đó ngồi xuống, người bên cạnh lại đứng lên, giơ tay, ngồi xuống..."

Đám người này dù sao cũng là quân nhân, cũng làm huấn luyện đội ngũ thời gian dài, vừa nói là hiểu ngay.

Rất nhanh, họ đã nắm giữ được yếu lĩnh của làm sóng người, hơn nữa còn làm tốt hơn, tiêu chuẩn hơn cả khán giả bình thường tự phát chơi sóng người tại hậu thế, mỗi người lên xuống đều có thể bảo đảm thời gian khoảng cách aiếng nhau như đc auả thât hoàn mữ. Lão Nam Phong: "Mẹ nó, không ngờ quân đội còn có thể dùng để làm cái này. Các ngươi còn đánh trận làm gì nữa? Về sau đổi chuyên môn qua làm cái này cho xong."

Mọi người cùng nhau cười: "Khó mà làm được, chúng ta chủ yếu vẫn là đánh trận đi."

Đêm hôm đó...

Buổi hòa nhạc chính thức bắt đầu, không còn là diễn tập nữa.

Ngày hôm nay bán ít hơn bình thường hơn 600 vé, bởi vì có hơn 600 ghế ngồi đã bị "người nhà" chiếm mất. Cũng may hiện tại hội trường đã mở rộng hơn, sức chứa đã tăng lên rất nhiều so với lúc vừa mới bắt đầu, toàn bộ chỗ ngồi khi đầy có thể chứa 5000 người, bán ít hơn 600 vé vấn đề không lớn.

Khi buổi hòa nhạc tiến hành đến lúc cao trào nhất, hơn 600 "người nhà" đột nhiên bắt đầu biểu diễn sóng người.

Các khán giả vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thứ sóng người này, nhất thời cảm thấy rất mới lạ và thú vị, không ít người cũng tự phát gia nhập đội hình làm sóng người, cả rạp hát 5000 khán giả chơi đến nỗi quên cả trời đất.

Ngay cả tri châu Bồ Châu Thu Thiên Phiên cũng ở trong đám người cùng đứng lên, giơ tay, lại ngồi xuống... Cứ chơi vài vòng như vậy nhiều lần, hưng phấn đến nỗi thổi cả râu mép.

Vương Trưng ngồi một chiếc xe ngựa, được một đội gia đỉnh bảo vệ xuất phát đi về hướng huyện Trừng Thành.

Hắn thật sự muốn nhìn xem, thần tiên gọi là Đạo Huyền Thiên Tôn kia đã mang theo khoa học kỹ thuật gì cho thế gian này, có nhiều bằng Thiên Chúa giáo mang đến hay không.

Khi hắn còn trẻ tin phật giáo, sau đó phát hiện hình như phật giáo cũng không có tác dụng gì, vì vậy lại tin đạo giáo, sau đó phát hiện đạo giáo ngoại trừ mặt Hóa Học có chút thành tích, phương diện khác cũng bình thường. Sau đó hắn tiếp xúc đến Thiên Chúa giáo, phát hiện Thiên Chúa giáo mang đến rất nhiều khoa học kỹ thuật của phương tây, rất nhiều kỹ thuật thực dụng, bởi vậy liền tiếp nhận lễ rửa tội.

Tín điều của hắn chính là "tôn giáo nào hữu dụng, ta chính là người của tôn giáo đó".

Trước mắt Thiên Chúa giáo ở trong cảm nhận của hắn là bài danh đệ nhất!

"Lão gia, phía trước là huyện Đại Lệ, sau khi đi qua huyện này, chúng Vương Trưng gật đầu, hắn đã từng tới huyện Đại Lệ, là một nơi rất bình thường, cũng không dự định xuống xe nghỉ ngơi, mau

chóng đi qua là được.

Đang nghĩ tới đây, liền nghe được một thủ hạ cả kinh kêu lên: "A, đồ vật quỷ gì thế kia?"

"Thứ đó có thể chạy nữa!"

Gia đỉnh bên ngoài nghị luận sôi nổi.

Vương Trưng là một hiếu kỳ bảo bảo, nghe được âm thanh bên ngoài, đâu có lý không xem, liền vén lên màn xe nhìn ra bên ngoài, lập tức ngẩn người. Quan đạo giữa huyện Đại Lệ và huyện Trừng Thành, không phải là con đường đất vàng bình thường, mà là con đường cứng rắn màu xám trắng kỳ lạ.

Lúc này, trên con đường kỳ lạ này đang có một chiếc xe kỳ lạ đang chậm rãi đi tới, chạy về hướng đoàn người Vương Trưng.

Chiếc xe chạy rất chậm, dường như không chịu nổi gánh nặng.

Trên thực tế nó thật sự là không chịu nổi gánh nặng, vì nó đang chở mấy khung cửi rất lớn.

Vương Trưng liếc mắt liền nhận ra: "A, đây là Xe Mặt Trời bên trong [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] có nói đến."

Hắn kinh ngạc đến ngây người, khi nhìn thấy những thứ này trong sách, hắn có chút bán tín bán nghỉ, cảm giác không quá chân thật, hiện tại tận mắt nhìn thấy, thật đúng là lớn đến mức khiến người chấn động.

Xe to như thế, chỉ cần phơi nắng là có thể chạy được, thật sự khiến người không thể tưởng tượng nổi.

Vương Trưng: "Dừng lại, dừng lại! Ta muốn nhìn chiếc xe kia."

Đoàn xe của Vương Trưng ngừng lại.

Gia đỉnh của hắn chạy tới ngăn giữa đường, vì vậy chiếc xe thật lớn kia cũng từ từ ngừng lại.

Một người thò đầu ra trên xe, chính là Tống Ứng Tinh, hắn mắng gia đỉnh chặn đường: "Ngươi chặn đường của ta làm gì?"

Gia đỉnh kia không biết Tống Ứng Tỉnh là nhân vật lợi hại thế nào, đang định kiêu ngạo bật lại hai câu thì Vương Trưng đã vội vàng đi qua, đuổi gia đỉnh kia đi, sau đó quay sang hành lễ với Tống Ứng Tinh: "Tại hạ Vương Trưng, nhìn thấy chiếc Xe Mặt Trời này, cảm thấy hiếu kỳ, nên mới bảo gia nhân chặn xe lại xem. Hạ nhân đã hiểu sai ý của ta, chạy tới ngăn xe của ngươi, thật sự là quá vô lễ, xin thứ tội." ôm quyền làm lễ: "Tại hạ Tống Ứng Tinh, ngươi cảm thấy hiếu kỳ với chiếc xe này cũng là bình thường, ta cũng đang hiếu kỳ đây này, mỗi ngày theo xe này chạy tới chạy lui, suy nghĩ xem rốt cuộc nó chạy theo nguyên lý gì."

Nghe hắn nói như thế, Vương Trưng mừng rỡ, huynh đệ trước mắt này hình như là một người cùng sở thích nghiên cứu khoa học.

Vương Trưng vội vàng bước một bước dài về phía trước: "Huynh đài có nghiên cứu ra cái gì chưa?"

Tống Ứng Tỉnh: "Xe này chắc là dùng năng lượng mặt trời, nó hấp thu nhiệt lượng của ánh nắng, lại chuyển nhiệt lượng này thành điện, sau đó lại dùng điện để thúc đẩy động cơ điện, dùng động cơ điện để thúc đẩy bánh xe... Đây là những thứ ta nghiên cứu ra trước mắt, nhưng mà trước mắt ta chỉ biết nó như vậy, lại không biết tại sao nó như vậy. Thiết bị chuyển hoá nhiệt năng thành điện năng này, ta thật sự không rõ lắm."

Vương Trưng giật mình.

Không xong, đối phương vừa mở miệng, bà nội cha ta nghe không hiểu gì hết.

Vương Trưng ngã bạch ra đất, thua rồi, cảm giác đối mặt chiêu thứ nhất đã bị Knockout, thật sự là khó chịu.

Chương 603: Chúng ta là tiên phong đi trước

Chương 603: Chúng ta là tiên phong đi trước

Vương Trưng tự nhận là bản thân rất lợi hại, hắn đã từng phiên dịch qua tác phẩm của Tây Dương, đưa vào không ít kỹ thuật khoa học của phương tây, ở sâu trong nội tâm có chút kiêu ngạo như vậy, cảm thấy mình đã hiểu rất nhiều đạo lý mà người khác không hiểu.

Ai ngờ người đầu tiên hắn chạm mặt chính là Tống Ứng Tinh, đây thật giống như vả thẳng vào mặt, vừa đau vừa nhức.

Một hồi lâu hắn mới hoà hoãn lại, bò dậy nói: "Nói chung, thứ này là máy móc, là máy móc thì có quy luật của nó, tất nhiên là lực đẩy lớn hơn trọng lực của nó, chỉ cần nghiên cứu ra chuyển động của lực, là có thể phá giải quy luật của nó."

Những lời của hắn khiến Tống Ứng Tinh cũng bất ngờ ồ một tiếng.

Những lời này nếu xuất phát từ trong miệng các học viên khoa Vật Lý của thôn Cao Gia thì cũng không khó hiểu, nhưng nói ra từ trong miệng một nhân sĩ ngoại lai thì lại ngạc nhiên.

Tống Ứng Tinh: "Hình như huynh đài có chút nghiên cứu đối với máy móc?"

Vương Trưng: "Biết sơ sơ."

Tống Ứng Tinh cười vẫy tay: "Ngươi có muốn lên đây chơi không?"

Vương Trưng mừng rỡ: "Ta có thể sao?"

Tống Ứng Tinh: "Đương nhiên!"

Thế là, hai người ngồi thành một hàng trên chiếc Xe Mặt Trời thật lớn, gia đinh của Vương gia thì cưỡi ngựa, chậm rãi đi theo trên con đường đất vàng bên cạnh đường xi măng.

Vương Trưng vừa lên xe đã bắt đầu nhìn trái ngó phải, ngó trước nhìn sau, nhìn mãi mà không có thu hoạch gì, lấy tri thức dự trữ trước mắt của hắn là không có khả năng nhìn hiểu được Xe Mặt Trời.

Tống Ứng Tinh than thở: "Hình như huynh đài cũng nhìn không rõ?"

Vương Trưng gật đầu: "Nhìn không rõ! Ta có thể nhìn hiểu mấy máy móc như trục truyền lực của bánh xe, thế nhưng động lực của xe này đến từ chính ánh sáng mặt trời, ta thật sự xem không hiểu."

Tống Ứng Tinh: "Sau khi ta học qua [Vật Lý], mới hiểu được nguyên lý của chiếc xe này, nhưng chỉ có nguyên lý, lại không nghĩ ra có thể thực hiện như thế nào. Ài, nhiệt năng của ánh sáng mặt trời, rốt cuộc làm sao thông qua một tấm ván chuyển hóa thành điện năng, thực sự là không thể, không Vương Trưng: "Nếu huynh đài làm không được, vậy đi tìm người đã làm ra chiếc xe này hỏi đi, chỉ cần chân thành học tập, bỏ nhiều tiền một chút, chắc đối phương sẽ dốc túi truyền thụ chứ?"

Tống Ứng Tinh lắc đầu: "Xe này cũng không phải người tạo ra, là thần tiên ban thưởng, thần tạo... Cho nên ta muốn hỏi cũng không có chỗ mà hỏi."

Vương Trưng giật mình!

Hắn cả kinh mới thốt ra: "Đạo Huyền Thiên Tôn?"

Tống Ứng Tỉnh gật đầu: "Đúng vậy, đây là tiên xa của Đạo Huyền Thiên Tôn thả xuống từ trên trời, trong đó có rất nhiều chỗ phù hợp với Vật Lý, nhưng cũng có rất nhiều chỗ dùng Vật Lý không giải thích được, cho nên đến nay ta vẫn chưa làm rõ được... Chỉ có thể nói, thần tiên thật là tùy hứng, ngươi hoặc là hoàn toàn dùng tiên thuật, hoặc là hoàn toàn dùng Vật Lý, ngươi dùng một nửa Vật Lý, một nửa tiên thuật là sao?"

Vương Trưng nghe mà có chút hưng phấn, hắn cũng không xoắn xuýt như Tống Ứng Tỉnh, dù sao hắn là người phật, đạo, Thiên Chúa giáo, khoa học tin tất, dùng một nửa như nhau có cái gì mà xoắn xuýt? Dùng một phần tư như nhau cũng không có vấn đề gì.

Vương Trưng nói: "Huynh đài là người đồng đạo, xem ra những thứ hiểu được không ít, ta và huynh đài vừa gặp mặt đã hợp ý, sau này chúng ta đi lại nhiều hơn."

Tống Ứng Tinh: "Vậy thì tốt quá, khoa học phải cần giao lưu nhiều. Thiên Tôn cũng nói, bầu không khí học thuật rất quan trọng, về mặt bầu không khí học thuật của phương đông chúng ta hiện tại đã lạc hậu rồi. Hiện tại học thuật phương tây đã rất phát triển, vài chục năm trước, đại học Cambridge của phương tây đã từng tiến hành một lần thi biện luận 'Chó có thể tiến hành tam đoạn luận hay không'. Ài, bầu không khí học thuật như vậy, đáng để chúng ta học tập."

Ánh mắt Vương Trưng chuyển sang mấy máy kéo sợi bông đang nằm trên xe: "Mấy cái máy này, nếu tại hạ không nhìn lầm, chắc là máy kéo sợi bông phải không?"

Tống Ứng Tinh gật đầu: "Đúng vậy! Đây là máy kéo sợi bông do huyện Trừng Thành sản xuất, dự định chuyển đến một xưởng dệt trong huyện Đại Lệ, nó hơi lớn, còn mang theo máy hơi nước nặng nề, xe bình thường chở thì có chút khó khăn, nên mới xin tiên xa đưa đi."

Ánh mắt Vương Trưng bắt đầu tuần tra trên máy kéo sợi: "Thứ này, chắc cũng dùng tiên thuật làm ra?"

Tấng Ứng Tỉnh cườồi. trana diona nói mand theo chút kiêu naao: "Hắc hắc, thứ này là bản thân chúng tôi làm ra, không sử dụng tiên thuật, dùng chính là kỹ thuật thợ rèn."

Vương Trưng mừng rỡ: "Nói cách khác, tại hạ cũng có thể học rồi?"

Tống Ứng Tinh: "Nếu huynh đài có hứng thú, vậy cùng ta đến xưởng dệt xem đi."

Vương Trưng: "Vậy thì tốt quá."

Một canh giờ sau...

Máy kéo sợi hơi nước được lắp đặt bên trong xưởng dệt dưới sự tham quan học tập của Vương Trưng, tiếp đó than đá được đưa tới từ huyện Hợp Dương lại đổ vào trong máy hơi nước.

Hơi nước bốc lên, nước sôi sinh ra lực kéo theo cơ quan, máy kéo sợi bắt đầu vận chuyển. Các thợ nữ công điều từ huyện Trừng Thành qua đây "trợ giúp" dẫn theo một nhóm nữ công mới tuyển dụng tại huyện Đại Lệ, hướng dẫn cho họ biết làm sao sử dụng máy hơi nước để kéo sợi và dệt vải.

Vương Trưng cũng đứng ở bên cạnh, làm học đồ một lần.

Nam học đồ như hắn xen lẫn trong đám nữ công có vẻ rất không ăn khớp, tuy nhiên hắn học cũng không phải làm sao kéo sợi dệt vải, mà là học tập quá trình vận chuyển của loại máy này, từ đó đi mày mò nguyên lý vận chuyển của nó.

Không xem không biết, càng xem càng kỳ diệu.

"Vương huynh, muốn theo ta cùng đến huyện Trừng Thành

xem nữa không?" Tống Ứng Tinh cười nói: "Đến huyện Trừng Thành rồi, ngươi có thể thấy được càng nhiều thứ thú vị mới lạ hơn."

"Đi! Đương nhiên đi."

Vương Trưng đã xem như sỉ như say.

Chỉ cần một cái máy kéo sợi hơi nước này đã miểu sát hoàn toàn những tri thức mà hắn học được thông qua Thiên Chúa giáo.

"Ta cảm thấy loại máy hơi nước này còn có tác dụng lớn hơn nữa." Vẻ mặt Vương Trưng rất tôn sùng: "Nó tuyệt đối là một loại máy móc tiên phong đi trước, tiên phong đi trước khắp cả thiên hạ, tiên phong đi trước cả với phương tây."

Tống Ứng Tinh: "Mặc dù quả thật là tiên phong đi trước, thế nhưng không biết vì sao, ta nghe từ này là muốn đánh người."

Vương Trưng: "Chúng ta phải tiếp tục tiên phong đi trước!"

Tống Ứng Tinh: "Đừng nói nữa đừng nói nữa, tiên phong đi trước, đước thôi naưởi đúng. đi thôi cùng †a đến thân Cao Gia" Thế là, hai người lần thứ hai khởi hành.

Lần này không thể ngồi xe năng lượng mặt trời nữa, bởi vì bầu trời sắp kéo cơn mưa. Sau khi bước vào mùa đông năm Sùng Trinh thứ tư, ông trời đã thường xuyên ban mưa, mặc dù đối với đa số nông dân mà nói là một chuyện tốt, nhưng đối với Xe Mặt Trời lại là sự đả kích có tính chất hủy diệt.

Xe Bus công cộng của thôn Cao Gia, thường xuyên đều phải bỏ xó.

Tống Ứng Tỉnh leo lên xe ngựa của Vương Trưng, dùng cách thức truyền thống đi về hướng thôn Cao Gia.

Vương Trưng mỉm cười: "Tiên xa mặc dù tốt, thế nhưng trời mưa là sẽ vô dụng. Trời ơi, xem ra, phàm nhân như chúng ta cũng phải nghĩ cách, không thể lúc nào cũng dựa vào bảo vật tiên gia được."

Tống Ứng Tinh gật đầu: "Vương huynh nói rất phải, thiếu niên thiên tài Bạch công tử của thôn Cao Gia ta, gần đây đang suy nghĩ biện pháp, cứ xem hắn có thể giải quyết được không."

Chương 604: Thiếu niên thiên tài Bạch công tử

Chương 604: Thiếu niên thiên tài Bạch công tử

Trong cơn mưa rả rích, xe ngựa của Vương Trưng rốt cuộc đi tới thôn Cao Gia.

Lúc này đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Mưa đã rơi nhỏ hơn, từng hạt mưa không lớn, nhưng mang theo cái lạnh rét buốt của mùa đông.

Tống Ứng Tinh và Vương Trưng tại huyện Trừng Thành đã đổi ngồi xe lửa chạy bằng điện, cho nên nhóm người họ đi xuống từ nhà ga, vừa xuống xe liền trực tiếp đứng ở khu vực phồn hoa nhất bên cạnh thôn Cao Gia.

Xe lửa chạy bằng điện này đương nhiên cũng khiến Vương Trưng cảm thấy khiếp sợ và bội phục. Tuy nhiên, kết quả này cũng thuộc về "nửa tiên thuật, nửa Vật Lý", phàm nhân căn bản không nghĩ ra làm sao để thực hiện, cho nên cũng chỉ thôi, không ở trong mục tiêu nghiên cứu.

Vương Trưng duỗi người, nhìn thôn Cao Gia phồn hoa giống như trong mơ, cũng không khỏi hít một hơi lạnh: "Nơi đây, hoàn toàn khác với bất cứ nơi nào mà ta từng gặp trước kia."

Tống Ứng Tinh mỉm cười: "Đi thôi, đến trường học, đồ vật hiếm lạ bên đó có thể thấy được càng nhiều hơn."

"Ừm!"

Vương Trưng nâng bước chân, đang muốn đi về phía trước, đột nhiên nghe được trên con đường phía trước vang lên tiếng còi hơi "u u", giống như còi hơi của xe lửa, thế nhưng âm thanh lại nhỏ hơn của xe lửa.

Hắn không khỏi sửng sốt: "Vật gì sắp qua đây thế?"

Tống Ứng Tinh cũng sửng sốt, lập tức bừng tỉnh, cười nói: "Xem ra, nghiên cứu của Bạch công tử có tiến triển rồi."

Vương Trưng: "A, chính là thiếu niên thiên tài Bạch công tử mà ngươi nói, hắn có thể giải quyết vấn đề trời mưa, tiên xa mặt trời không thể chạy sao?"

Tống Ứng Tinh: "Đúng vậy!"

Khi hai người nói câu này, trên con đường phía trước xuất hiện một chiếc xe kỳ lạ.

Nó là một chiếc xe ba bánh có giá gỗ đặt lên, tạo hình rất giống cái loại xe đẩy tay không đáng giá, cũ kỹ thời xưa, thế nhưng phần đầu xe có lắp một cái nồi thật lớn... trong nồi còn đang nấu nước sôi.

Tiếng còi hơi "u u" vừa rồi chính là nó phát ra. Nó đang nhanh chóng chạy về hướng Tống Ứng Tinh và Vương Trưng, ngồi trên xe là một bạch y thiếu niên, gió thổi vạt áo bay phất phơ về phía sau, khiến hắn thoạt nhìn quả thật bồng bềnh như tiên.

Tống Ứng Tỉnh: "Vị này chính là Bạch công tử."

Hắn còn chưa nói hết câu, Bạch công tử đã cả người lẫn xe vượt qua trước mặt hai người.

Bạch công tử ở trên xe kêu to: "Không xong rồi, ta đã quên lắp thắng cho nó."

Tống Ứng Tỉnh cùng Người đi đường hai bên đều hoang mang.

Bạch công tử: "Người phía trước mau tránh ra, xe thí nghiệm không có thắng, ta không tránh được mọi người."

Người trên đường nhất thời tan tác như chim.

Bạch công tử cả người lẫn xe tiếp tục chạy về phía trước, chạy chạy, phía trước chính là đồng ruộng, Bạch công tử xe không có thắng, không có bất cứ lo lắng gì chạy thẳng xuống ruộng.

Xe lật nhào, Bạch công tử lăn vài vòng, bộ bạch y cũng lấm lem bùn đất. Hắn đứng lên từ trong ruộng, vừa chùi bùn đất trên người vừa cười hì hì: "Thành công rồi, ta thành công rồi, ha ha ha ha."

Lúc này Vương Trưng cũng đã hiểu: "Xe này, chỉ chạy bằng động lực như máy kéo sợi vậy?"

Bạch công tử người đầy bùn cười ha ha: "Không sai, nó là chiếc xe lợi dụng máy hơi nước để thúc đẩy bánh xe, ta đặt tên cho nó là xe hơi."

Vương Trưng nhìn chiếc xe hơi ngã chổng ở trong ruộng, nhưng bánh xe vẫn còn đang xoay tròn, trong lòng cũng không nhịn được có chút bội phục: "Thật là lợi hại, chỉ cần nấu nước sôi, là có thể chạy liên tục trên đường rồi."

Nhưng Tống Ứng Tỉnh lại nhíu mày: "Tiểu Bạch, xe này của cậu, ta nhìn cứ cảm giác nó có khuyết điểm rất lớn."

Bạch công tử: "A, lão Tống, ông cũng cảm thấy vậy sao?"

Tống Ứng Tỉnh gật đầu: "Cái nồi ở trên xe thật sự quá nhỏ, nó chỉ có thể cung cấp động lực rất yếu, cho nên cậu chỉ có thể cùng gỗ để làm thân xe, không dám dùng sắt thép nặng nề làm vật liệu."

Bạch công tử gật đầu: "Đúng vậy, dùng sắt thép ta sợ cái nồi này không đẩy nổi."

Tống Ứng Tỉnh nói tiếp: "Nếu động lực của nó không mạnh, tải trọng cũng không mạnh, nó không thể chở nhiều than đá, nói cách khác, đốt Bạch công tử nhún vai: "Quả thật có vấn đề này, năng lực chở hàng của nó rất yếu, chỉ cần ra khỏi thôn, lập tức sẽ chết."

Khi hai người đang nói chuyện, trên con đường từ xa có một đám người chạy tới, là các "nghiên cứu sinh" theo Bạch công tử làm nghiên cứu, họ vừa hỗ trợ Bạch công tử nghiên cứu, đồng thời hoàn thành chương trình học của mình, một khi tốt nghiệp, chính là kỹ sư cao cấp của thôn Cao Gia, có cơ hội nhận được tiền công rất cao là 50 lượng bạc một tháng.

Cho nên những "nghiên cứu sinh" này đều rất cố gắng. Cả đám chạy xuống ruộng nâng chiếc "xe hơi" lên, đặt nó trở lại trên đường, còn có người vác một bao than đá tới, bổ sung thêm nhiên liệu cho cái nồi.

Bạch công tử lại nhảy lên xe: "Tiếp tục kiểm tra!"

Các nghiên cứu sinh: "Bạch lão sư cẩn thận đấy."

Bạch công tử cười ha ha, quay sang Tống Ứng Tinh phất tay: "Lão Tống, ông giúp tôi suy nghĩ xem, làm sao để tối ưu hoá chiếc xe này thêm, cho nó động lực càng mạnh hơn, tải trọng tốt hơn, nghĩ giúp tôi xem. Một mình tôi luôn có những nơi không thể nghĩ tới... trời ơi... nó lại chạy nữa rồi..."

Xe hơi mang theo Bạch công tử thoắt một cái chạy ra ngoài.

Bạch công tử kêu to: "Không xong, ta lại quên chưa lắp thắng rồi, người phía trước tránh ra... Ta không thắng được xe..."

Xe hơi mang theo Bạch công tử lao vù về hướng trường học, tại một chỗ quẹo đằng xa trên đường lại lao xuống ruộng.

Một đoàn nghiên cứu sinh lại chạy qua đó: "Bạch lão sư, ngươi không có việc gì chứ?"

Bạch công tử đầy bụi đất đứng lên: "Ta không sao, thế nhưng... Xe của ta tan tành rồi, a a a a, tan tành rồi..."

Chiếc xe hơi đó là do gỗ ráp thành, đâu chịu được lật xe nhiều lần, đã biến thành một đống phế liệu.

Bạch công tử đau lòng đến mức không thở nổi, đứng khóc la dưới bờ ruộng.

Một đám nghiên cứu sinh cố gắng an ủi: "Bạch lão sư, đừng buồn nữa, chúng ta lại đi tìm thợ mộc, làm thêm cái khác là được."

Bạch công tử: "Thân xe làm bằng gỗ không được, quá yếu ớt, phải đi nghiên cứu vật liệu càng nhẹ hơn, chắc chắn hơn."

Các nghiên cứu sinh: "Mồm năm miệng mười: "Dùng nhôm thế nào? Nhôm rất nhẹ!" "Hỗn hợp nhôm và sắt xem sao."

"Có thể bị nổ hay không?"

"Chắc không đến mức đó đâu! Nhôm và sắt đều không có khả năng bị nổ, cũng không phải ma-giê."

"Vậy chúng ta thử xem sao."

"Này, thật sự sẽ không nổ chứ?"

"Không đâu, yên tâm đi."

Bạch công tử: "Eo ta... hình như vừa nãy té bị thương rồi..."

Các nghiên cứu sinh kinh hãi, vội vàng khiêng Bạch công tử lên: "Mau mau mau, mau đi tìm đại phu."

Đám người luống cuống tay chân, vội chạy về hướng bệnh

viện trong khu thương mại thôn Cao Gia.

Vương Trưng nhìn cảnh này, kinh ngạc há to miệng: "Quý thôn, thực sự là nơi tràn ngập sức sống."

Tống Ứng Tỉnh mỉm cười: "Cái này gọi là bầu không khí học thuật, chúng tôi đang cố gắng xây dựng."

Vương Trưng: "Quý thôn thực sự là tiên phong đi trước."

Chương 605: Ngươi cũng gia nhập đi

Chương 605: Ngươi cũng gia nhập đi

Đạo Hà Đông!

Quân Hình Hồng Lang đóng ở trong thành Hà Đồng.

Triệu Thắng dẫn theo một ban cán sự, tạm thời tiếp quản công việc hành chính của đạo Hà Đông.

Thế nhưng mọi người đều biết, triều đình rất có khả năng sẽ lập tức an bài đại sứ mới qua đây tiếp quản công tác của diêm khóa ti, nếu như không muốn lập tức trở mặt chiến tranh với triều đình, vậy những công tác hành chính cuối cùng vẫn phải bàn giao cho đại sứ mới.

Cho nên, trước khi bàn giao công tác này, thôn Cao Gia cũng phải sắp xếp một phen.

Trên danh sách các thợ muối, Triệu Thắng xoát xoát xoát gạch chéo đi hơn trăm cái tên, sau đó đưa danh sách cho Hình Hồng Lang: "Hình giáo viên, những người bị gạch này là nguyện ý làm thợ muối cho chúng ta, mà không bị gạch là tạm thời chưa muốn đi."

Hình Hồng Lang nhận lấy danh sách, nhìn lướt qua, gật đầu: "Ta đã hiểu, khi báo cáo với triều đình, cứ nói những người bị gạch này là bị lưu khấu giết rồi."

Triệu Thắng mỉm cười: "Đúng vậy, những người này đã chết rồi."

Nói xong, hắn lại lấy ra một tờ giấy, phía trên viết vài chữ: "Đây là tổng số lượng thợ muối còn lại còn có thể sản xuất ra muối sau khi một nhóm thợ muối 'đã chết', từ nay về sau, sản lượng muối mà đạo Hà Đông cần phải báo cáo với triều đình phải nên lấy con số mới này làm chuẩn."

Hình Hồng Lang nhận lấy tờ giấy xem, liền bật cười một tiếng: "Giảm sản lượng một nửa?"

Con rối Thiên Tôn trên vai Cao Sơ Ngũ cũng cười lộp cộp: "Đúng vậy, giảm sản lượng một nửa! Chu Do Kiểm thấy được cái này, chỉ sợ là muốn khóc rồi, đai lưng quần của hắn vốn đã thắt rất chặt rồi, hiện tại sản xuất muối quan trọng nhất còn phải giảm sản lượng một nửa, khả năng nửa đêm muốn đập đầu vào tường luôn đấy."

Hình Hồng Lang: "Thiên Tôn, chúng ta làm như thế, thật sự không có việc gì sao? Triều đình sẽ không tới kiểm tra triệt để?"

"Có!" Con rối Thiên Tôn cười nói: "Làm bừa như vậy, khẳng định Chu Do Kiểm không vui, hắn sẽ phái thái giám tới kiểm tra, sản lượng muối ở đây có đúng thật sự giảm một nửa hay không?"

Trình Húc bên canh tiến lời cười nói: "ai sinh vât thái aiám này là dã xử lý nhất, cho hắn chút bạc, ngươi muốn họ nói cái gì với Chu Do Kiểm, họ sẽ nói cái đó."

Mọi người đều nở nụ cười.

Toàn bộ Giải Trì, hiện tại đều đã bị dân đoàn của thôn Cao Gia khống chế, hiện tại các thôn muối xung quanh Giải Trì đều đã có người của thôn Cao Gia đi vào dàn xếp, hứa cho các thợ muối lương cao để cho họ làm việc giúp mình.

Dân đoàn phân chia các thợ muối đồng ý và không đồng ý làm công cho thôn Cao Gia đến ở trong những thôn trang khác nhau.

Sau này, toàn bộ muối của thôn muối làm công cho thôn Cao Gia sản xuất ra đều sẽ trực tiếp vận chuyển đến thôn Cao Gia, mà muối của các thôn muối không đồng ý sản xuất ra thì giao cho triều đình để ứng phó.

Hiện tại vấn đề duy nhất chính là việc bổ nhiệm sau đó của triều đình.

Triều đình có thể giữ lại Hình Hồng Lang đóng ở đạo Hà Đông hay không, chính là vấn đề then chốt để an bài hiện tại của thôn Cao Gia có thể chứng thực hay không.

Đúng lúc này, rèm cửa được vén lên, Thiết Điểu Phi chui vào.

Đã vài ngày trôi qua, vết thương trên người Thiết Điểu Phi cũng đã ổn, đã thay y phục sạch sẽ, tượng thiên tôn trước ngực cũng được giặt sạch sẽ, không còn nhiễm máu nữa.

Hắn vừa vào phòng liền nở nụ cười: "Hắc, các huynh đệ, vết thương của ta đã ổn rồi, từ hôm nay trở đỉ, ta lại có thể đi ra lăn lộn."

Hình Hồng Lang nhìn hắn một cái thật sâu: "Các huynh đệ dưới trướng ngươi đã chết hết rồi đúng không? Sau này một mình buôn bán?"

"Ặc,..

Thiết Điểu Phi cứng đờ cả người, đó là một vấn đề nghiêm túc.

Thủ hạ có thể chiêu mộ thêm, thế nhưng, nếu như không có thủ hạ hạch tâm của mình, mà toàn bộ thủ hạ đều tuyển ở bên ngoài, vậy rất dễ bị thủ hạ thấy lợi quên nghĩa, giết chủ lấy hàng, đen ăn đen rất nguy hiểm.

Đơn cử như, ngươi vốn có 20 thủ hạ, lại chiêu mộ thêm năm, vậy không thành vấn đề, năm người mới theo 20 người cũ coi như

thỏa đáng.

Nhưng nếu như ngươi không có một thủ hạ nào, tuyển 20 thủ hạ mới, họ rất khả năng trên nửa đường buôn hàng thịt ngươi luôn, sau đó đem hàng hoá chia nhau.

Quang can tư lệnh, là rất khó làm nghề này.

Vẻ mắt Thiết Điểu Đhị trở nên nat#nd †rond. Hình Hồng Lang cười nói: "Thiết Điểu Phi, ngươi coi như người một nhà với bọn ta rồi. Sau này cũng đừng tự do bên ngoài tổ chức nữa, chính thức gia nhập thôn Cao Gia, làm một trong các tầng quản lý của bọn ta đi."

Thiết Điểu Phi: "A, ta có thể sao?"

Con rối Thiên Tôn cười lộp cộp nói: "Có thể"

Thiên Tôn đã mở kim khẩu, vậy há có đạo lý không thể? Thiết Điểu Phi mừng rỡ: "Tại hạ chỉ là một kẻ buôn muối lậu, có tài đức gì, được Thiên Tôn nâng đỡ."

Trình Húc lên tiếng cười nói: "Chỉ bằng sau khi ngươi bị Tấn thương bắt mà không tự khai ra, chính là hảo hán đáng để kính trọng, tổ chức cần nhân tài như ngươi. Không phải khoác lác, con mẹ ngươi thật là một hán tử rắn rỏi, đổi là lão tử, không khéo còn chưa dụng hình, đã trực tiếp thú tội rồi."

Mọi người đều câm nín.

Trình Húc: "Đừng nhìn ta với ánh mắt cổ quái như vậy, thú tội thì có sao? Nếu thú tội lúc đó, nói không chừng Tấn thương sẽ dẫn người tới thành Bồ Châu ám sát Hình Hồng Lang. Đi vào địa bàn của chúng ta rồi, cũng đừng nghĩ đi ra nữa, như vậy sẽ càng dễ hơn so với chúng ta đánh thành Hà Đông. Nhìn xem, hiện tại Tấn thương đã chạy mất, chúng ta còn chưa biết đi đâu tìm họ nữa, quá phiền phức."

Mọi người: "Phốc!"

Phải nói, hình như quả thật là như vậy.

Con rối Thiên Tôn cũng nở nụ cười: "Ha ha ha, Trình Húc ngươi hồ ngôn loạn ngữ, không tôn trọng hảo hán, khấu trừ ngươi năm lượng bạc quân lương."

Mọi người đều cười.

Hiện tại Thiết Điểu Phi coi như đã gia nhập tầng quản lý của thôn Cao Gia rồi, trong lòng mừng rỡ, vội vàng ôm quyền nói: "Nếu mọi người nâng đỡ, để cho tại hạ tham gia vào, vậy tại hạ liền cả gan đưa ra một yêu cầu."

Hình Hồng Lang: "A, ngươi muốn cái gì?"

Thiết Điểu Phi: "Ta muốn một đội ngũ lợi hại, đi điều tra nơi ở của Tấn thương. Con mẹ nó, chúng đã giết mười mấy lão huynh đệ của ta, ta không báo thù này, thề không làm người."

Con rối Thiên Tôn: "Chuẩn!"

Thiên Tôn đã lên tiếng rồi, vậy còn có gì không dám.

Tạo Oanh từ bên cạnh đứng dậy, cười hắc hắc nói: "Ta đi! Dù sao thì còn không bằng đi làm mấy việc đặc biệt. Loại chuyện đi đến nơi rất xa tìm kiếm người nào đó, do Ky Binh doanh làm là không thể tốt hơn."

Tất cả mọi người cảm thấy có lý.

Trình Húc nói: "Cứ an bài như vậy đi, Tạo Oanh đi giúp Thiết Điểu Phi. Thiết Điểu Phi trước tiên đi báo mối thù này, sau khi trở về lại an bài một chức vị trong quân cho hắn."

Mọi người coi như thương lượng xong...

Đúng lúc này, một nha dịch bản địa của đạo Hà Đông chạy vào, vẻ mặt sợ hãi và dè dặt, nhanh chóng báo tin: "Hình tướng quân! Tân nhiệm tuần phủ Sơn Tây Hứa Đỉnh Thần tới rồi."

Mọi người: "ỒI"

Tất cả mọi người phấn chấn, tuần phủ Sơn Tây tới rồi, hắc hắc, chuyện thú vị cũng sắp tới rồi.

Hình Hồng Lang cười hai tiếng: "Được rồi, ta đi gặp vị tuần phủ đại nhân này vậy, nghe xem hắn tới đây muốn an bài gì."

Chương 606: Sự bổ nhiệm tất nhiên

Chương 606: Sự bổ nhiệm tất nhiên

Hình Hồng Lang tại cửa thành đông, bày ra tư thế nghênh đón tuần phủ.

Đám người Trình Húc, Tạo Oanh, Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu đều né tránh, không tới tham gia, không thích mấy trò lễ nghi phiền phức của triều đình. Hiện tại Lão Nam Phong ở Bồ Châu, không ở đạo Hà Đông, cũng không tới tham gia.

Hình Hồng Lang cũng không thích những thứ này, nhưng nàng chạy không thoát, ai bảo nàng là người cầm đầu trên danh nghĩa chứ, đành phải kiên trì, dẫn theo một đám binh sĩ dân đoàn bình thường ra nghênh đón.

Xa giá của tân nhiệm tuần phủ Hứa Đỉnh Thần rất nhanh là đến nơi.

Người rất nhiều, trùng trùng điệp điệp hai ngàn người.

Không chỉ tuần phủ Sơn Tây Hứa Đỉnh Thần tới, ngay cả tổng binh Sơn Tây Vương Quốc Lương cũng tới.

Thì ra, tổng binh Sơn Tây Vương Quốc Lương cũng nhận được tin tức đạo Hà Đông bị lưu khấu công hãm, hắn quá hoảng sợ, kho muối quốc gia không cho phép có sai lầm, vội vàng chọn 1500 binh sĩ, muốn tới cứu viện.

Nửa đường gặp phải tân nhiệm tuần phủ Hứa Đỉnh Thần vừa mới đến Sơn Tây muốn đi nhậm chức, thế là cùng đi theo.

Ba người gặp mặt, không thể thiếu một hồi lễ nghi phiền phức, nói mấy lời khách khí, ở đây lược bớt một tỷ chữ, trực tiếp đi vào chủ đề chính.

Hứa Đỉnh Thần nói: "Bản quan trên đường đi nhậm chức, vừa mới đi vào địa giới Sơn Tây liền nghe nói đạo Hà Đông bị rơi vào tay giặc mới quá hoảng sợ, may mà còn chưa đến ba ngày, lại truyền đến tin tức nói Hình tướng quân đã đoạt lại đạo Hà Đông, thực sự khiến bản quan rất vui mừng."

Hình Hồng Lang nói: "Bản chức của mạt tướng là thủ bị Bồ Châu, vốn không nên chạy đến Hà Đông, tự ý rời cương vị..."

"Không có việc gì không có việc gì." Hứa Đỉnh Thần lập tức lên tiếng: "Bồ Châu và Hà Đông cách nhau chỉ có 70 dặm, tặc tử làm loạn Hà Đông, ngươi thân là tướng thủ Bồ Châu, linh hoạt xuất kích, có tội gì? Nếu ngươi đợi bản quan nhậm chức lại phát điều lệnh cho ngươi, nhất định sẽ làm lỡ cơ hội."

Nói đến đây, hắn lại thở dài: "Nếu để tặc tử chiếm thành Hà Đông nhiều thêm một ngày, lão bách tính trong thành sẽ phải chịu thêm một ngày cực khổ. Hình tướng quân trước tiên đoạt thành trì lại, đây chính là đại công." Hình Hồng Lang thầm vui trong lòng: Ngươi nghĩ như vậy là tốt nhất.

Hình Hồng Lang cố ý nói: "Nếu tuần phủ đại nhân và tổng binh đại nhân đều tới rồi, vậy mạt tướng cũng nên quay về Bồ Châu."

Hứa Đỉnh Thần quay sang hỏi tổng binh Sơn Tây Vương Quốc Lương: "Diêm khóa ti đã chết, một nghìn vệ sở binh dưới trướng hắn cũng đã tổn thất bảy tám phần, sau này thành Hà Đông nên bố trí thế nào?"

Vương Quốc Lương tỏ ra xấu hổ, thầm mắng: Ta an bài cái quỷ à!

Hiện tại Sơn Tây đã bị lưu khấu làm loạn đầy là vết thương, tuần phủ Tống Thống Ân nhiệm kỳ trước chính là bởi vì binh lực không đủ, đành phải lui thủ Thái Nguyên. Kết quả mặc dù Thái Nguyên đã được bảo vệ, thành thị khác lại bị tai hoạ không nhẹ, cuối cùng dẫn đến mất đi mũ ô sa.

Binh lực trên tay Vương Quốc Lương cũng có thể nói là trứng chọi đá, phần lớn đều đã an bài tại bắc bộ Sơn Tây, giằng co với đám người Tử Kim Lương Vương Tự Dụng, Sấm Vương, Sấm Tướng, tây doanh Bát Đại Vương.

Xuyên trung Bạch Can binh từ Tứ Xuyên qua đây cũng đang tiếp viện cho quân Sơn Tây, bên kia hiện tại đánh loạn cả lên, binh phỉ khắp nơi.

Vương Quốc Lương làm gì còn điều ra được người trấn thủ đạo Hà Đông?

Băm hắn thành ba nghìn khối, biến thành ba binh lính để trấn thủ sao?

Vương Quốc Lương tiến đến bên tai Hứa Đỉnh Thần, đè thấp giọng nói: "Hứa trung thừa, mạt tướng thật sự không thể bố trí được nhân thủ tới tọa trấn đạo Hà Đông nữa rồi."

Hứa Đỉnh Thần: "Vậy phải làm sao đây?"

Vương Quốc Lương lặng lẽ chỉ vào Hình Hồng Lang: "Người này nói không chừng khả dụng."

Hứa Đỉnh Thần nhíu mày: "Dù sao người này cũng là lưu khấu được chiêu an... Vạn nhất lại phản..."

Vương Quốc Lương: "Trước đây người này xuất thân thương nhân muối, biết tính toán, biết buôn bán. Nghe nói cô ta ở Bồ Châu đã làm rất nhiều sản nghiệp, xây xưởng, nào là kéo sợi, nuôi heo, nuôi dê, trồng bông... Cái gì cũng đang làm."

Nghe hắn nói như thế, Hứa Đỉnh Thần không khỏi ồ một tiếng.

Vương Quốc Lương: "Nếu cô ta đã kinh doanh tại Bồ Châu rồi, vậy khả năng phản loạn lần nữa sẽ rất nhỏ."

Hứa Đỉnh Thần gật đầu, nói thế có lý, người càng sản nghiệp lớn, càng không dễ dàng tạo phản làm loạn, bởi vì không đáng mà. Bằng không thì Hắn lại nghĩ tới trước khi mình đi nhậm chức, nghe hoàng thượng nói, thủ bị Hình Hồng Lang tiễu phỉ có công, nên thưởng, muốn các quan viên phía dưới suy nghĩ xem có cách gì có thể thưởng cho cô ta.

Hiện tại nghĩ đến, thăng quan cho cô ta cũng rất tốt.

Lúc loạn thế phải có quyết đoán, dùng nhân tài thì không thể không bám vào một khuôn mẫu.

Hứa Đỉnh Thần vỗ trán tính toán, hạ lệnh nói: "Hình tướng quân, ngươi tiễu phỉ có công, lại có công cứu viện đạo Hà Đông. Thấy ngươi trong khoảng thời gian rất biết chăm lo cho dân chúng, quản lý Hà Đông ngay ngắn rõ ràng. Báo cáo cho triều đình tổn thất thợ muối, cung ứng muối sau đó đều liệt kê rõ ràng. Bản quan đặc biệt đề bạt ngươi làm binh bị đạo Hà Đông, kiêm nhiệm đại sứ diêm khóa tỉ."

Hình Hồng Lang trong lòng mừng rỡ, nhưng vẫn giả bộ lại hỏi một câu: "Vậy Bồ Châu thì phải làm sao? Tại Bồ Châu, mạt tướng còn có nhiều sản nghiệp nữa..."

Hứa Đỉnh Thần: "Bản quan xem chiến báo lần trước ngươi báo lên, có nghe nói dưới trướng ngươi có một viên đại tướng, tên hiệu Lão Nam Phong, từng là phó thiên hộ của phản quân Cố Nguyên, bởi vì nợ lương mà nương nhờ vào dưới trướng ngươi, hôm nay đã thay đổi triệt để, theo ngươi chiêu an trở lại làm quan binh, mấy trận đánh gần đây đều lập đại công. Nhân tài thế này, không được lãng phí, bổ nhiệm hắn tiếp vị trí của ngươi, làm thủ

bị Bồ Châu đi."

Hình Hồng Lang cười thầm: đã thành! Kết quả tốt nhất trong kế hoạch của Thiên Tôn xuất hiện rồi

Thật ra, nói kết quả này là tốt nhất, không bằng nói là kết quả tất nhiên.

Cảnh nội Sơn Tây đã cực kỳ tệ, lưu khấu làm loạn khắp nơi, dưới tình huống như vậy, Hứa Đỉnh Thần ngoại trừ bố trí như vậy thì còn có thể làm gì khác chứ?

Không dùng tướng lĩnh tiễu phỉ có thành tích, lẽ nào đi dùng mấy kẻ dựa vào quan hệ không biết đánh trận hay sao?

Hứa Đỉnh Thần bố trí xong, cũng không muốn ở lại chỗ này lâu thêm nữa, hắn tân quan nhậm chức, sự tình quá nhiều, còn phải vội vàng đi bắc bộ Sơn Tây tiễu phỉ nữa.

Tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành gần đây không có việc gì liền buộc tội các quan viên Sơn Tây, ngày hôm nay buộc tội quan viên Sơn Tây không chuyển vật tư cho biên trấn Tuyên Đại, ngày mai buộc tội quan viên Sœn Tâv duna túng lừựu khất: yằng bâv nhá hủy an toàn biên nhòna.. Những tấu chương buộc tội này chất thành núi ở chỗ hoàng thượng, hoàng đế quýnh lên, liền giục Hứa Đỉnh Thần vội vàng đi Sơn Tây giải quyết cục diện rối rắm này.

Cho nên Hứa Đỉnh Thần bổ nhiệm Hình Hồng Lang xong liền bỏ đi ngay: "Hình tướng quân, ở đây giao cho ngươi rồi, nhất định phải bảo vệ tốt nơi này, tại phương bắc bản quan mới có thể an tâm tiễu phi."

Hình Hồng Lang ôm quyền: "Mạt tướng nhất định dụng mệnh."

Hứa Đỉnh Thần xoay người, dẫn theo tổng binh Sơn Tây Vương Quốc Lương một đường chạy như điên về hướng bắc.

Hình Hồng Lang cứ như vậy trở thành binh bị đạo, tọa trấn kho muối quốc gia.

Việc Triệu Thắng an bài lúc trước cũng có thể bắt đầu chứng thực rồi, báo cáo lên trên, bởi vì lưu khấu làm loạn, thợ muối thương vong phân nửa. Chỉ có thể cung cấp cho triều đình phân nửa muối ăn so với trước kia, về phần còn dư... Xin lỗi, thôn Cao Gia vui lòng nhận hết.

Chương 607: Ruộng muối phải làm lớn hơn

Chương 607: Ruộng muối phải làm lớn hơn

Tây nam bộ Giải Trì, một vùng thôn muối mới tỉnh đang bắt đầu xây dựng.

Đây là nhà ở phúc lợi của các thợ muối "nương nhờ vào thôn Cao Gia".

Các công nhân có tay nghề làm công cho thôn Cao Gia không chỉ có tiền công ba lượng bạc, còn có đãi ngộ bao ăn ở, bao ăn này thì khỏi nói, riêng hạng mục bao ở này cũng phải coi trọng.

Nhà xây bằng xi măng, làm thành một hàng dài bên cạnh tây nam Giải Trì, tất cả đều là phong cách kiến trúc chỉnh tề thống nhất, từ xa xa nhìn lại, ngay ngắn chỉnh tề, nhìn mà đã con mắt.

Hơn nữa vì sự an toàn của các công nhân, xung quanh thôn muối còn xây tường xi măng bao quanh một vòng, nếu có lưu khấu xâm phạm, bức tường này cũng có thể ngăn cản lưu khấu rất nhiều thời gian.

Bên trong thôn muối, một loạt "ruộng muối" được mở rộng như đồng ruộng chân chính.

Quy mô của vùng ruộng muối này hơi lớn.

Các thợ muối vừa nhìn thấy một vùng ruộng muối bao la, trong lòng nhịn không được thầm nghĩ: Cái này phải xây bao nhiêu hồ nước để phơi nắng đây? Chúng ta vai gánh tay vác, có thể lo đủ nhiều hồ nước như vậy sao?

Một thợ muối vác sau lưng là gia tài của mình để dọn vào thôn muối mới lạ này ở, thấy vậy hơi hoảng, vội đi tới hỏi một kỹ sư mũ trắng bên cạnh: "Đại lão gia... ."

Mũ trắng kia quay đầu, không ngờ là Tống Ứng Tinh. Bên cạnh hắn còn có một "mũ trắng thực tập", chính là Vương Trưng mới gia nhập thôn Cao Gia.

Tống Ứng Tinh: "Có chuyện gì?"

Thợ muối kia vội vàng nói: "Đại lão gia, thôn trang mà các người xây cho chúng tôi thực sự là quá đẹp, chỉ là ruộng muối này... có phải đào quá lớn rồi không? Muốn đổ đầy nước muối vào những ruộng muối này thì phải bao nhiêu người gánh vác cho đủ? Chúng tôi. .. không có nhiều thợ muối như vậy."

Tống Ứng Tỉnh cười ha ha: "Thì ra là chuyện này? Hiện tại ta có mặt ở đây, chính là vì tới giải quyết chuyện này."

Thợ muối ngẩn mặt ra: "Đại lão gia muốn tới giúp chúng tôi gánh nước?" Vương Trưng: "Phốc!"

Tống Ứng Tinh nghệch mặt ra, có điều không thành vấn đề, trên con đường thôn Cao Gia mở rộng, hắn đã gặp qua nhiều chuyện như vậy rồi.

Tống Ứng Tinh: "Gọi hết tất cả thợ muối tới đây, chuẩn bị xem máy móc mới nhất của chúng ta."

Thợ muối hét lên vài tiếng, thế là, người của cả thôn muối đều qua đây.

Thấy mọi người đã tới đông đủ, bên Tống Ứng Tinh cũng vội vàng an bài các công nhân bắt đầu lắp đặt máy móc.

Họ rất nhanh lắp đặt một cái máy thật lớn kỳ lạ ngay ở bên hồ, chính giữa cái máy này có một máy hơi nước, chỉ dùng để cung

cấp động lực. Bên cạnh nối vào rất nhiều cơ quan như bánh xe, thanh đòn.

Các thợ muối hoàn toàn xem không hiểu.

Ngay cả người mới như Vương Trưng cũng phải vẻ mặt nghiêm túc, dụng tâm học tập.

Tống Ứng Tỉnh lớn tiếng nói: "Thứ này gọi là 'máy bơm nước hơi nước', các ngươi xem cho kỹ, về sau có cái này rồi, các ngươi không cần phải vai gánh tay khiêng đưa nước từ trong hồ Giải Trì vào ruộng muối nữa."

Nói xong, hắn mở cái nắp của máy hơi nước ra, ném mấy cục than đá vào, châm lửa. ...

Máy hơi nước khởi động, liên tục xoay tròn, kéo theo cơ quan xoay tròn, tiếp đó kéo theo thanh đòn, thanh đòn thúc đẩy trang bị bơm nước, chỉ nghe tiếng ào ào vang lên, cái ống trên máy hút nước trong hồ lên, đổ vào ruộng muối bên cạnh.

Các thợ muối nhìn đến đây, không khỏi la toáng lên vì kinh ngạc.

Máy móc làm việc thì không biết mệt mỏi là gì, nước trong hồ không ngừng được hút lên, đổ vào trong ruộng muối. Không mất bao lâu, một vùng ruộng muối rộng lớn đã được đổ đầy nước.

Lúc này Tống Ứng Tinh mới thu lại ống, cười nói với các thợ muối: "Thế nào? Các ngươi còn lo lắng ruộng muối rộng quá không đổ đầy nước được sao?"

Các thợ muối: "Lão gia thần kỹ! Có cái máy bơm nước này rồi, khẳng định chúng tôi có thể làm ra muối nhiều hơn trước đây mấy lần."

Tống Ứng Tỉnh vỗ vỗ tay: "Vậy cố gắng làm ra muối nhiều một

chút. Rất nhanh, cải cách tiền công của các ngươi cũng sắp tới rồi, sau này không còn là phát tiền công nữa, mà là trước tiên đặt một mức lương căn thưởng."

Các thợ muối vừa nghe: "A, còn có thể như vậy sao?"

Tống Ứng Tinh cười: "Không như vậy sao được? Bản thân ngươi nói thử xem, nếu một tháng ngươi làm ra một nghìn cân muối, người khác chỉ làm ra 500 cân, hắn và ngươi cầm tiền công như nhau, ngươi chịu được không?"

Các thợ muối: "Cái này... khẳng định là không chịu được."

Tống Ứng Tỉnh: "Vậy là đúng rồi!".

Mùa xuân năm Sùng Trinh thứ năm đã đến.

Là mùa vạn vật khôi phục...

Năm nay thực sự là một mùa màng tốt, bắt đầu từ mùa đông năm trước, ông trời thỉnh thoảng ban một trận mưa, đến mùa xuân, mưa càng rơi liên miên, khiến người ta vui mừng khôn xiết.

Thiểm Tây và Sơn Tây, toàn bộ những nơi hạn hán mấy năm, năm nay dường như nhận được cứu rỗi, vô số lão bách tính trôi giạt khắp nơi, ăn xin trong thành thị, dứt khoát quay trở về nơi chôn rau cắt rốn của mình, lấy ra lương giống thà chết đói cũng không nỡ ăn, bắt đầu vụ xuân.

Dân tâm ổn định, lưu khấu bắt đầu khó khăn!

Đội của Không Dính Bùn đã qua sông trở lại cảnh nội Thiểm Tây, tại Thiểm Bắc mấy phen gặp phải Hồng Thừa Trù, bị đánh cho đến mức hầu như sinh hoạt không thể tự gánh vác. Trước đây, lưu khấu đánh thua bỏ chạy, cứ chạy là binh lực có thể tụ họp lại một lần nữa, lại ép buộc thêm càng nhiều binh lực.

Thế nhưng ông trời vừa ban mưa, chiêu này liền không thể thực hiện được.

Lão bách tính có ruộng để trồng, thà rằng tử chiến, cũng không chịu theo Không Dính Bùn.

Không Dính Bùn thật sự không kiếm ăn được, đành phải tự tay giết thuộc hạ Song Sí Hổ và Tử Kim Long của mình, xin hàng triều đình.

Tuy nhiên, trong lưu khấu cũng có người thông minh.

Tháng giêng năm Sùng Trinh thứ 5, Hỗn Thiên Hầu ngụy trang thành thương nhân tiến vào huyện Nghỉ Quân, thừa dịp ban đêm nội ứng ngoại hợp cướp đoạt huyện thành. Tiếp theo lại chiếm lĩnh hai huyện Bảo An, Hợp Thủy.

Hồng Thừa Trù hịch văn huy động Tào Văn Chiếu, Trương Toàn Xương hợp quân tiêu diệt. Tháng hai, Khả Phi Thiên, Hách Lâm Am đánh Khánh Dương.

Tháng tư, Không Dính Bùn tái khởi, thiết lập Tây Xuyên Thập Thất Tiếu Lục thập tứ trại, tiến đánh Mễ Chi, Hà Châu, Hồng Thừa Trù mệnh lệnh tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân tập kết 3000 chiến binh hội chiến, Không Dính Bùn sau khi chiến bại bị trảm.

Bạch Diên lúc này đang đi công tác tại huyện Tắc Sơn, cầm trên tay một sấp báo cáo quân tình, thấy tin tức "Không Dính Bùn" bị giết, cũng không khỏi có chút thổn thức: "Không Dính Bùn rốt cuộc đã chết, cũng là bạn cũ rất nhiều năm."

Hai chữ "bạn cũ", doạ cho Mạc Tiếu Bần bên cạnh giật mình: "Ôi trời, Bạch tiên sinh, vừa... vừa rồi ngài nói gì?"

Bạch Diên cười: "Ha ha ha, ta nói giỡn thôi, thật ra là đối thủ cũ. Không Dính Bùn này từ năm đầu Sùng Trinh đã xuyên qua núi Hoàng Long, dẫn theo một đám lưu khấu từng tập kích Bạch gia

bảo của ta, bị bọn ta liều mạng bảo vệ được, từ đó cũng đánh qua không ít lần nữa."

Lúc này Mạc Tiếu Bần mới thở phào nhẹ nhõm: "Làm ta sợ muốn chết, thì ra là như vậy."

Bạch Diên: "Đừng nhắc tới chuyện lưu khấu nữa, chúng ta vẫn quan tâm đến vụ xuân của huyện Tắc Sơn đi, nhà máy phân hóa học ngươi mới xây xong hôm nay thế nào rồi?"

Mạc Tiếu Bần cười hắc hắc: "Nhờ phúc của Bạch tiên sinh và Tam tiểu thư, nhà máy phân hóa học của ta tiến triển rất thuận lợi, hiện tại đã bắt đầu sản xuất phân hóa học số lượng lớn, vụ xuân lần này, phân hóa học của ta sẽ phát huy được tác dụng."

Chương 608: Mưa to tới rồi

Chương 608: Mưa to tới rồi

Ngay khi đồng ruộng tại huyện Tắc Sơn được sử dụng phân hóa học với diện tích lớn, nắm lấy phúc lợi ông trời ban cho điên cuồng mở rộng gieo trồng, ruộng bông tại Bồ Châu cũng bắt đầu trồng trọt khoa học với diện tích lớn.

Một vùng ruộng bông này, là mục tiêu công tác trọng điểm của thôn Cao Gia năm nay.

Bởi vì, địa phương trồng lương thực đã có không ít, thế nhưng địa phương trồng loại "cây công nghiệp" như cây bông quy mô lớn thì vẫn là khu vực đầu tiên.

Ngành dệt của thôn Cao Gia vẫn luôn nhờ bông do Thiên Tôn cung cấp để duy trì, không hề nghỉ ngờ, đây là một việc rất không bền vững.

Mấy vị trí thức của Thôn Cao Gia như Tam Thập Nhị, Đàm Lập Văn, Lương Thế Hiền, Phùng Tuyển, còn có một nhóm tốt nghiệp sinh sơ trung đều cảm giác được, ngành kéo sợi vẫn luôn dựa vào cây bông của Thiên Tôn phát cho để duy trì thì thật rất yếu đuối.

Vạn nhất nào một ngày, Thiên Tôn mất hứng, không cho nhân gian bông tiên nữa, ngành dệt sẽ sụp đổ, tiếp theo sẽ truyền đến các ngành các nghề, khiến cho "kinh tế suy thoái".

Cho nên, lần này thôn Cao Gia có thể nói là tỉnh duệ tề xuất, lượng lớn nhân viên kỹ thuật cùng đổ về Bồ Châu, muốn đưa sản lượng cây bông đi lên, chí ít phải có thể bảo đảm trong một năm tiếp theo, bông sử dụng trong các nhà xưởng đều có thể dựa vào

sản lượng bông của thành Bồ Châu duy trì, không còn làm phiền Thiên Tôn động thủ.

Tháng tư, đầu hạ, thánh nữ Cao Nhất Diệp cũng tự mình chạy tới Bồ Châu.

"Ngự dụng hộ vệ" Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử của nàng cũng đều đi Tây An, hiện tại đành phải đổi một nhóm hộ vệ mới. Những hộ vệ này mỗi người theo khuôn phép cũ, đã không còn thỏ gia, cũng thiếu đi rất nhiều lạc thú.

Có điều chỉ cần Cao Nhất Diệp thấy được ruộng bông thì sẽ rất vui.

Trong ruộng bông bây giờ còn chưa nhìn thấy những quả bông màu trắng, chỉ có những cây bông cao đến thắt lưng đang quật cường sinh trưởng.

Có một nhóm nông dân đang bận rộn trong ruộng bông, dọn dẹp cỏ dại trong ruộng. Đúng rồi, trong ruộng còn có một con rối Thiên Tôn nho nhỏ, chỉ cao 30 cm, đang chui tới chui lui trong ruộng bông, còn thỉnh thoảng nắm một gốc cỏ dại và nhổ nó lên.

Cao Nhất Diệp cười hì hì đuổi theo phía sau: "Thiên Tôn, Thiên Tôn, chờ ta."

Con rối Thiên Tôn trốn vào dưới một gốc cây bông.

Quả nhiên Cao Nhất Diệp không phát hiện ra y, nhanh chóng chạy qua bên cạnh: "Thiên Tôn, ngài đi đâu rồi?"

Lúc này con rối Thiên Tôn mới nhảy ra từ phía sau, cười ha ha.

Hai người họ nô đùa rất vui trong ruộng, các nông dân cũng vui vẻ theo: "Thánh nữ đại nhân, đừng để ngã nha."

Cao Nhất Diệp cười: "Yên tâm, ta không ngã làm hư cây bông

đâu."

Các nông dân: "Ngã hư vài cây bông có làm sao? Chúng tôi sợ ngài ngã bị thương thôi."

Cao Nhất Diệp cười: "Ngã làm hư thì không được, ta còn chờ khi chúng nó thu hoạch để tới trộm bông nữa mà."

Đám nông dân toát mồ hôi, nghĩ thầm: Cô đường đường thánh nữ, muốn tới trộm bông? Nếu cô tới trộm, chúng tôi bắt hay là không bắt đây?

Đang nghĩ tới đây, lại thấy con rối Thiên Tôn thò đầu ra từ phía dưới một gốc cây bông, cười nói: "Nếu cô ấy tới trộm bông, các người cứ bắt lấy, giao cho quan phủ."

Đám nông dân toát mồ hôi, nghĩ thầm: Mặc dù lần này là pháp chỉ của Thiên Tôn. Thế nhưng chúng tôi cũng không dám tuân thủ a, trời biết khi ngài hạ pháp chỉ này là nghiêm túc hay là nói giỡn.

Đúng lúc này...

Đột nhiên, trên bầu trời vang lên tiếng ầm ầm, mưa như trút.

Mọi người đều giật mình, la toáng lên.

Lúc này là đầu hạ, Cao Nhất Diệp mặc cũng không dày, nếu như y phục bị nước mưa làm ướt, vậy cũng không mỹ quan cho lắm, nàng sợ quá liều mạng chạy về hướng bờ ruộng.

Các hộ vệ tiến lên nghênh đón, bung dù giấy, giúp nàng che mưa. Chỉ vài bước ngắn ngủi như thế, y phục xem như giữ được không bị ướt đẫm, thế nhưng tóc bị lấm tấm nước mưa, dán lên bên má, khiến nàng có thêm một vẻ đẹp dị dạng.

Còn có mấy hộ vệ đang chạy về hướng con rối Thiên Tôn, muốn che dù cho Thiên Tên. Con rối Thiên Tôn lại lắc đầu: "Ta

không sợ ướt."

Các hộ vệ vội vàng lui ra.

Con rối Thiên Tôn bước chậm trong mưa, từ từ đi tới bên cạnh Cao Nhất Diệp.

Cao Nhất Diệp ngồi xổm xuống, hai tay nâng y lên rồi đặt ở trên vai mình, thế là con rối Thiên Tôn an vị ở trên đôi vai mảnh khảnh của nàng, hai người cùng nhau ở dưới dù, nhìn cơn mưa đổ ào ào, tắm mát đại địa.

"Mới vừa vào Hạ đã đổ mưa lớn như vậy rồi." Cao Nhất Diệp thấp giọng nói: "Khí trời năm nay đúng là đặc biệt."

Tháng tư âm lịch, thường thì tương đương với tháng năm tháng sáu dương lịch, là đầu hạ!

Mùa hè mưa to không lạ lẫm, thế nhưng sau khi liên tục khô hạn, năm nay nước mưa lại dồi dào như vậy, cũng khiến người cảm giác được có gì đó khác thường.

Các nông dân không dám tránh mưa, mà vẫn đội mưa chạy vào trong ruộng.

Lý Đạo Huyền không hiểu lắm chuyện làm ruộng, thấy cảnh này không khỏi hiếu kỳ, nghĩ thầm: Họ đang làm gì vậy nhỉ?

Tuy nhiên y liền hiểu ngay.

Các nông dân chạy vào là để kiểm tra rãnh thoát nước trong ruộng.

Nông dân làm ruộng mấy nghìn năm, đó cũng không phải làm cho có, đối với thời tiết mưa to nên ứng đối thế nào, từ lâu đã có lý giải đầy đủ, đó chính là "thoát nước", chỉ cần trong ruộng làm tốt mương thoát nước thì sẽ không bị ngập.

Cây nông nghiệp cũng sẽ không chịu ảnh hưởng giảm sản lượng.

Thế nhưng...

Lần này các lão nông gặp phải vấn đề lớn rồi.

Bởi vì mấy năm trước vẫn luôn hạn hán triển miên, khiến cho các nông dân trồng bông lơ là chuyện "mương thoát nước". Mương thoát nước đào từ mấy năm trước, hiện tại đã lâu năm không tu sửa, trong mương có nhiều chỗ bị tắc, thậm chí có kênh bị nhét đầy đất đá, trở nên cứng rắn như quan đạo.

Các nông dân trông thấy tình cảnh này của con mương mà hoảng hốt!

Có người rống lên: "Mau làm thông mương nước, bằng không ruộng sẽ bị ngập." tích nước, nhanh đào đi."

"Đào nhanh lên! Gọi người trong nhà ra hết cùng đào đi."

Các nông dân bắt đầu điên cuồng đào mương, đào này đào này...

Mưa rất lớn, chỉ một lát thôi, rất nhiều mương trong ruộng đã bắt đầu tích nước, nhưng các nông dân nhanh tay dọn dẹp mương nước trước tiên đã phát huy tác dụng, nước bắt đầu dọc theo con mương chảy ra phía ngoài, đổ vào con mương lớn hơn nữa.

Thế nhưng... con mương lớn hơn kia cũng rơi vào trạng thái bị tắc, hơn nữa, con mương kia không có ai đào, các nông dân chỉ lo đến ruộng nhà mình, con mương thoát nước chính là lại không có ai quản.

Rất nhanh, mực nước trong con mương chính bắt đầu dâng cao.

Nước đã bắt đầu tràn ra bên ngoài rất nhiều...

Các nông dân sợ hãi đến tái cả mặt.

Con mương chính phải làm rất lớn, như một con sông nhỏ, hiện tại nếu họ đi móc thì căn bản không kịp.

Ngay khi họ hoảng hốt vô cùng không biết làm gì, Cao Nhất Diệp đứng ở dưới dù lại nở nụ cười: "Mọi người không phải sợ, Thiên Tôn lập tức sẽ xuất thủ."

Các nông dân mừng rỡ: "Thiên Tôn chịu giúp chúng ta?"

Lúc này Lý Đạo Huyền đang tìm đồ, không thể dùng xẻng, cái xẻng đó quá rộng, đào xuống một cái không còn là mương nữa, mà là sông! Cũng sẽ đào hư cả ruộng bông hai bên con mương, cho nên y cần tìm một dụng cụ càng nhỏ hơn.

Ánh mắt thoắt cái rơi vào mô hình Tề Thiên đại thánh đặt trên bàn máy vi tính, đại thánh cầm trong tay Như Ý Kim Cô Bổng, cảm giác độ rộng này thích hợp.

Chương 609: Giải nguy cứu tế

Chương 609: Giải nguy cứu tế

Lý Đạo Huyền đưa tay cầm lấy mô hình Tề Thiên đại thánh, dùng hai ngón tay rút ra cây gậy trong tay đại thánh.

Đại thánh đáng thương còn chưa biết cây gậy của mình đã bị lấy đi đào mương thoát nước, vẻ mặt lại không chút dao động.

Lý Đạo Huyền rút ra cây gậy, cầm trong tay thử bẻ bẻ, độ cứng rất tốt. Cây gậy này vậy mà do hợp kim chế thành, có vẻ sáng bóng, lại rắn chắc, rất đáng tin.

Y thò cây gậy vào trong hộp...

Lúc này, các nông dân đang vẻ mặt sợ hãi nhìn bầu trời.

Sau khi thánh nữ đại nhân lên tiếng, họ đã bắt đầu "thành kính" mong chờ Thiên Tôn thi pháp hỗ trợ, đợi mấy chục giây không thấy động tĩnh gì, trong lòng hơi hoảng.

Mưa vẫn đang rơi rất to, trong lòng họ vẫn còn sợ hãi!

Đúng lúc này, tầng mây trên bầu trời tách ra.

Các nông dân thấy trên bầu trời có một cây gậy vừa to vừa lớn thò xuống, đoạn giữa màu bạc, hai đầu màu vàng, phía trên còn khắc một hàng chữ "Như Ý Kim Cô Bổng".

"Oa!" Các nông dân giật mình thảng thốt: "Kim cô bổng!"

"Đây không phải binh khí của Tề Thiên đại thánh Tôn Ngộ Không sao?"

"Sao lại xuất hiện vào lúc này?"

"Thiên Tôn mượn cây gậy của đại thánh rồi sao?"

Chỉ thấy một đầu của cây Kim cô bổng kia đâm vào trong mương nước, khẽ quẹt một cái, có tiếng ầm ầm vang lên, hòn đá phù sa làm mương nước bị tắc, toàn bộ bị đẩy ra.

Thoáng cái con mương đã được khơi thông.

Chất thải màu vàng cuồn cuộn chảy về con sông nhỏ bên cạnh, tiếp theo lại theo con sông chảy về phía Hoàng Hà. . .

Nước đọng trong ruộng bông thoáng cái bị đẩy ra ngoài.

Các nông dân mừng rỡ: "Thiên Tôn uy vũ!"

"Kim cô bổng quá lợi hại."

"Thiên Tôn! Thiên Tôn!"

Họ đang hoan hô vì vui mừng, Cao Nhất Diệp lại lên tiếng: "Thiên Tôn Mọi người: "Cái gì?"

Cao Nhất Diệp vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thiên Tôn muốn đi giúp nông dân ở các nơi khác."

Lúc này mọi người mới bừng tỉnh hiểu ra, đúng vậy, trời mưa to cũng không chỉ có ở chỗ chúng ta, địa phương khác khẳng định cũng như vậy.

Mọi người cùng nhau nhìn bầu trời hành đại lễ: "Thiên Tôn nhân thiện!"

Cơn mưa tầm tã, nông dân các nơi cũng đều đang bận rộn muốn chết.

Ruộng đồng của Thôn Cao Gia cũng đang gặp phải lễ rửa tội

của ông trời.

Thế nhưng người của thôn Cao Gia căn bản không hoảng hốt!

Cơ sở của thôn Cao Gia được xây dựng rất tốt, căn bản không có mương nước bị tắc, mưa to vừa đổ xuống, đã bị các con mương bốn phía thông suốt phân tán, chảy tới dưới chân núi.

Tuy nhiên bên cạnh thôn Cao Gia, Lưu Dân cốc nơi các huyện dân Thanh Giản đang sinh sống lại đối mặt với vấn đề ngập nước nghiêm trọng. Bởi vì Lưu Dân cốc nằm trong một sơn cốc, mấy năm trước chỉ có Thiên Tôn làm chút mưa phùn, cho nên trong sơn cốc vẫn ổn định.

Nhưng hiện tại ông trời làm mưa lớn, vùng lõm như sơn cốc lại không gặp may.

Bốn bên sường núi đều đang đổ nước về, trên núi xuất hiện vô số những dòng suối nhỏ. ..

Ngay khi không ít cư dân đã bị nước ngập đến tận cửa nhà, cứu tinh tới rồi.

Một nhóm kỹ sư của thôn Cao Gia khiêng một cái máy bơm nước bằng hơi nước thật lớn chạy qua đây, nối vào cái ống thật dài, từ dưới sơn cốc rút nước ra, đổ vào khe núi bên cạnh.

Các cư dân tại đáy cốc rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Huyện Tắc Sơn...

Mạc Tiếu Bần mặc một bộ áo tơi, đang chạy như điên trong cơn mưa to.

Là một bảo giáp trưởng, giáo viên dân đoàn của bản địa, Mạc Tiếu Bần cũng là nhân vật quan trọng để các lão bách tính ký thác hy vọng, gặp trận mưa to thế này, Mạc Tiếu Bần há có đạo lý

không vội cho được.

Hắn chạy như điên dọc theo bờ ruộng, còn rống lên với thủ hạ bên canh- "Tình huống thế nào rồi2 MiưZơng thoát nước có ẩn không?" Vẻ mặt thủ hạ cũng rất hoảng hốt: "Không rút kịp! Mấy cánh đồng đã ngập rồi."

"Sao lại không kịp?" Mạc Tiếu Bần tức giận: "Bình thường lười biếng đúng không? Không đào mương cho tốt."

Thủ hạ: "Hạn hán hơn ba năm, ai lại nghĩ đến ông trời mưa lớn như vậy."

"Con mẹ nó!" Mạc Tiếu Bần: "Gọi hết tất cả mọi người có thể hoạt động được ra đi, cầm cuốc xẻng, công cụ nào có thể cầm được lấy ra hết."

Lượng lớn lão bách tính theo lời kêu gọi mà đến, tất cả mọi người nhằm về phía con mương.

Đúng lúc này...

Trên bầu trời tầng mây tách ra, một bàn tay màu vàng khổng lồ cầm Như Ý Kim Cô Bổng, từ trên bầu trời thò xuống...

Các lão bách tính huyện Tắc Sơn vừa thấy cảnh này liền nhận ra ngay: "Là thần tiên bằng hữu của Tắc Vương, Đạo Huyền Thiên Tôn!"

"Tắc Vương lại mời Đạo Huyền Thiên Tôn tới giúp chúng ta rồi."

"Oa, Như Ý Kim Cô Bổng!"

Chỉ thấy cây gậy thò vào trong con mương, gẩy một cái... ào ào... nước đã thông, lượng lớn chất thải đổ vào sông Phần.

"Thông rồi thông rồi!"

Các lão bách tính mừng rỡ.

Mạc Tiếu Bần cũng vui sướng muốn chết, ngoài miệng cười mắng: "Đừng có mà chỉ biết ỷ vào Thiên Tôn, bình thường bản thân cũng phải cố gắng... Ở đây chính là huyện Tắc Sơn, con mẹ các ngươi đừng có mà làm bẩn danh hiệu của Tắc Vương, đợi cơn mưa này qua, lo mà xem xét lại các mương thoát nước đi."

Trên Hoàng Hà...

Một con thương thuyền đang chạy rất là gian nan.

Con thuyền này không phải của thôn Cao Gia, không phải chạy bằng mô tơ điện, mà hoàn toàn dựa vào buồm và mô tơ chạy bằng cơm.

Nó xuất phát từ Lạc Dương Mạnh Tân, tới bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ mua muối.

Từ sau khi Hình Hồng Lang đảm nhiệm binh bị đạo Hà Đông kiêm đại sứ diêm khóa tỉ, sản lượng muối ăn tăng nhiều, nhưng muối ăn nộp lên cho triều đình lại giảm đi,"muối lậu" chảy vào dân gian đương nhiên càng tăng Các thương nhân Hà Nam đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, bình thường phái ra thương thuyền, từ Lạc Dương Mạnh Tân chạy đến bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ, kéo về một thuyền muối, lại mua thêm một số bánh quai chèo, hàng dệt, tác phẩm văn hóa nghệ thuật gì đó, chuyển về Lạc Dương tiêu thụ.

Thương nhân trên chiếc thuyền này tên là Giang Thành.

Hắn đã kéo về năm thuyền hàng tại bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ, coi như là khách quen, hơn nữa bởi vì năm lần đi Vĩnh Tế, hắn cũng lý giải một số quy củ của Vĩnh Tế Cổ Độ.

Ngực thêu Thiên Tôn, hết thảy coi là người một nhà.

Giang Thành tại bến tàu Vĩnh Tế cảm nhận qua sự thương mến của các tín đồ Đạo Huyền Thiên Tôn giáo đối với người một nhà, cho nên hắn cũng gia nhập Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, ngực cũng thêu một Thiên Tôn bằng sợi bông.

Có Thiên Tôn chiếu cố, việc buôn bán quả nhiên rất thuận lợi.

Năm thuyền hàng khiến hắn buôn bán kiếm lời được rất nhiều...

Chỉ là...

Lần thứ sáu này tới vận hàng, khả năng bỏ mạng ở Hoàng Hà rồi.

Mưa to gió lớn, gió sông gào thét.

Trên Hoàng Hà sóng rất lớn, mùa hè mực nước dâng lên vốn không kỳ quái, thế nhưng trong cơn mưa lớn kèm theo gió giật, nước sông nhanh chóng dâng lên vậy khó mà chịu nổi.

Chiếc thuyền hàng của Giang Thành nổi trôi theo con sóng, lúc ẩn lúc hiện, có vẻ như bị lật bất cứ lúc nào.

Hắn đành phải ôm thật chặt vào một cây cột, miệng hét lên điên cuồng: "Cặp bờ, nghĩ cách cặp bờ."

Thủ hạ bên cạnh đáp lại: "Lão gia, không khống chế được, chúng ta không khống chế nổi con thuyền này rồi."

"Sắp xong đời rồi sao?" Giang Thành đành phải thành kính cầu khẩn: "Thiên Tôn phù hộ! Mặc dù tiểu nhân gia nhập Thiên Tôn giáo không lâu, nhưng thành kính hướng thiện, xin Thiên Tôn cứu tiểu nhân một mạng..."

Hắn vừa mới nói xong câu đó, sợi bông Thiên Tôn trước ngực đột nhiên mở miệng: "Mọi người ôm thật chặt cây cột trên thuyền

vào, sắp bay lên đây."

Chương 610: Lại sắp loạn

Chương 610: Lại sắp loạn

Giang Thành vẫn là lần đầu tiên thấy được "tượng thiên tôn" cử động.

Trước đây hắn chỉ nghe người ta nói qua, nhưng chưa tự mình trải qua.

Mặc dù hắn gia nhập Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, nhưng đối với chuyện Thiên Tôn có thật sự hiển linh hay không, trong lòng hắn ít nhiều vẫn có chút không tin.

Thế nhưng hiện tại, nghi hoặc này không còn tồn tại nữa.

Tượng thiên tôn trước ngực không chỉ động, còn biết nói.

"Thiên Tôn hiển linh rồi!" Giang Thành mừng quá mà khóc: "Được cứu rồi, chúng ta được cứu rồi, mọi người nghe Thiên Tôn, ôm chặt cây cột bên cạnh."

Thương thuyền không lớn, bên trên cũng chỉ có mười thuyền viên, mọi người vội vàng ôm chặt lấy thân thuyền.

Sau đó, họ liền thấy được, có một bàn tay khổng lồ từ trên bầu trời thò xuống, thò vào trong Hoàng Hà, từ dưới lên trên chậm rãi nâng thuyền lên, sau đó nâng cả con thuyền lên bầu trời.

Giang Thành và các thuyền viên: "A a a aI"

Trong kích động chen lẫn sợ hãi, trong sợ hãi lại chen lẫn hưng phấn.

Bàn tay khổng lồ đưa họ từ từ di chuyển, từ từ tăng tốc...

Ngay từ đầu rất chậm, thế nhưng càng lúc càng nhanh.

Chẳng mấy chốc, tốc độ của họ đã đạt tới 200 km/h.

Tốc độ như vậy bay lượn trên bầu trời, mức độ kích thích đó.

Giang Thành chỉ có thể gân cổ mà hét trong cơn mưa to gió lớn: "A a a aaal"

Rất nhanh là đến bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ.

Bàn tay khổng lồ từ từ đặt họ xuống bên cạnh bến tàu.

Thuyền viên trên thuyền tỉnh táo lại, vội vàng cầm sợi dây nhảy xuống bến tàu, lại đem sợi dây cột chặt lên cọc gỗ...

Giang Thành cùng toàn bộ thuyền viên nhảy lên bờ, hai chân chạm đất rồi mới rốt cuộc nhịn không được, bật khóc hai tiếng, phát tiết một chút tâm tình sống sót sau tai nạn, sau đó đồng thời quay về bầu trời bái lạy: "Đa tạ ân cứu mạng của Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền cũng không có thời gian nghe bọn họ nói lời cảm tạ, hiên †ai v đang vôi vàna muốn chết. Địa bàn càng lớn, địa phương y phải quan tâm đến cũng càng nhiều, người muốn cứu cũng càng nhiều.

Bên ngoài hộp chỉ chít địa danh, y tiện tay chọn một cái, sau đó nhanh chóng ấn vào nút "Đông nam tây bắc", nhìn quanh một vòng xem trong khu vực này có người gặp nạn, có đồng ruộng khả năng bị ngập hay không.

Trước đây là hận tầm nhìn của mình không đủ lớn, hiện tại lại cảm thấy con mẹ nó quá lớn, có phần lực bất tòng tâm, không lo nổi.

Mà để ý làm gì, cứ liều mạng cứu đi, cứu được ai thì cứu, cứu

không được, cũng chỉ có thể trách người đó mạng không tốt.

Dù sao mình cũng đã tận lực.

Tầm nhìn của hắn bắt đầu từ bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ chuyển về hướng nam.

Dọc theo bờ Hoàng Hà, tìm xem có người nào cần cứu hay không.

Đang di chuyển, một bến đò nhỏ tiến vào tầm nhìn.

Tên gọi của bến đò này gọi là Phong Lăng.

Đây chính là địa phương vô cùng nổi danh.

Nữ hiệp Quách Tương, chính là lần đầu gặp Dương Quá ở chỗ này, kết quả nhất kiến chung tình, hạnh phúc cả đời cứ như vậy không còn nữa.

Phong Lăng độ, độ nửa đời người, nhưng ngươi chưa từng xoay người!

Bến đò Phong Lăng tương đối hẹp, sau khi mực nước của Hoàng Hà dâng lên, đoạn đường sông này có vẻ như không chịu nổi gánh nặng, nước sông cuộn trào, căn bản không thể thông qua con đường hẹp này nên đã bắt đầu bị tắc, mực nước càng dâng càng cao.

Lý Đạo Huyền liếc mắt liền nhìn ra, không ổn, Hoàng Hà... hình như sắp vỡ đê rồi.

"Ôi mẹ ơi!"

Bờ đê đã bắt đầu trào nước ra bên ngoài...

Mà một khi đoạn đê đó bị vỡ, nước sông sẽ đổ thẳng vào Phong Lăng độ.

Quách Tương và Dương Quá chỉ sợ sẽ đồng thời bị mai táng dưới đáy sông!

Không đúng, là lão bách tính bình thường của Phong Lăng độ sẽ chết hết.

Lý Đạo Huyền vội vàng cầm một cái chậu rửa mặt tới, múc một chậu nước từ trong Hoàng Hà lên, nhưng mà như vậy cũng không tác dụng chó Cho dù Hoàng Hà ở trong hộp biến nhỏ đi 200 lần thì vẫn rộng chừng mấy thước, Lý Đạo Huyền đừng nói cầm chậu rửa mặt, cầm một cái máy bơm nước tới cũng không ngăn được Hoàng Hà vỡ đê.

Phải gia cố bờ đê!

Ý nghĩ này loé lên trong đầu Lý Đạo Huyền, y vội vàng chạy lên sân thượng, tìm một cái chậu hoa do từng miếng gỗ ráp lại mà thành, lại thuần thục dỡ chậu hoa ra, biến thành từng miếng gỗ rời rạc.

Sau đó vội vàng trở lại bên cạnh cái hộp, lắp từng miếng gỗ vào nơi có khả năng bị vỡ đê.

Lúc này, lão bách tính của Phong Lăng độ đang liều mạng rút đi.

Chuyện Hoàng Hà sắp vỡ đê, Lý Đạo Huyền nhìn ra được, lão bách tính ở Phong Lăng độ hiển nhiên cũng nhìn ra được. Các lão bách tính đang tay bế tay bồng, thu dọn một chút của cải có giá trị ít đến đáng thương trong nhà, chuẩn bị chạy trốn.

Thế nhưng, cho dù người chạy trốn, tài sản tùy thân chạy trốn, thế nhưng nhà không chạy được.

Một khi Hoàng Hà vỡ đê, cả trấn bên cạnh bến đò đều sẽ bị nhấn chìm, nhà của mọi người đều sẽ bị phá huỷ... Họ sẽ rơi vào tình cảnh màn trời chiếu đất.

Các lão bách tính rất không muốn như vậy.

Nhưng mà lại không có cách nào.

Đúng lúc này...

Có người la lên: "Mau nhìn, trên trời, trên trời!"

Các lão bách tính của Phong Lăng độ ngẩng đầu nhìn trời, sau đó liền thấy được một hình ảnh cả đời khó quên, một bàn tay màu vàng khổng lồ cầm một miếng gỗ thật dài, thật to, từ trên bầu trời đặt xuống.

Miếng gỗ đó giống như một bờ đê thật to, ầm một tiếng đặt ngay ngắn bên bờ sông, sau đó bàn tay còn ấn chặt nó xuống mặt đất một chút, để cho nó có thể đứng vững bên bờ sông.

Một tấm là không thể ngăn cản nước sống, rất nhanh lại có tấm thứ hai, thứ ba nối tiếp nhau hạ xuống, làm thành một vòng dọc theo đoạn đê có khả năng bị vỡ, giống như tăng thêm một hàng rào chắn thật lớn bên cạnh Hoàng Hà.

Nước sông đã ổn định.

Chỉ có khe giữa hai tấm gỗ còn có một chút nước đang thấm ra.

Nhi#ng hàn †av khổng lồ kia lai lân tức cầm mât loai bùn mềm. kỳ la còn đủ mọi màu sắc rất đẹp mắt, nhét đầy vào chỗ khe đó.

Nguy hiểm vỡ đê không hề nghỉ ngờ đã không còn.

Các lão bách tính ở Phong Lăng độ nhìn mà nghệch mặt ra, ngay cả hoan hô cũng đã quên.

"Đây là thần tích thế nào?"

"Đó là Đạo Huyền Thiên Tôn đang thi pháp, ta đi qua thành Bồ Châu một lần, từng nghe nói qua uy năng của vị thần tiên này."

"Được cứu rồi, nói chung, nhà của chúng ta giữ được rồi."

"Phong Lăng độ giữ được rồi!"

Lý Đạo Huyền cũng thở hổn hển mấy hơi: Bà nội cha nó, giải nguy cứu tế thật sự không phải một công việc đơn giản.

Tuy nhiên y còn chưa thể nghỉ ngơi, lại vội vàng đi dò xét một nơi khác, Long Môn Cổ Độ, bến tàu Hiệp Xuyên... Người tí hon các nơi đều đang nhìn nước sông Hoàng Hà dâng cao mà lắc đầu.

Thiết bị đặt ở bờ sông vội vàng chuyển lên chỗ cao, thuyền neo bên bờ sông đều đang lắc lư kịch liệt.

Cả thế giới trong hộp, dường như đều đang cảm nhận được uy thế của Hoàng Hà.

Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: Không ổn!

Thượng du Hoàng Hà đã vất vả như vậy, trung du cùng hạ du Hoàng Hà sẽ thế nào?

Chỉ sợ, thiên hạ này sắp xảy ra đại sự rồi.

Y không đoán sai, năm Sùng Trinh thứ 5, Đại Minh triều vừa mới bị nạn hán hạn đả kích, lập tức lại nghênh đón nạn lũ lụt đả kích. Hoàng Hà vỡ đê nhiều nơi, quân dân thương hộ tử thương vô số. Bách tính di cư, ăn xin khắp nơi, không đường có thể đi, chỉ có thể tập trung tạo phản.

Một vòng loạn cục mới, đã giật lại màn che.

Chương 611: Khi dễ Tần Vương phủ

Chương 611: Khi dễ Tần Vương phủ

Hiệu may xa hoa nhất ở phủ Tây An, vốn có một cái tên dễ nghe, là "tiệm vải Thải Hà", ý là vải trong tiệm đẹp như thải hà(ráng màu), vốn chuyên may y phục cho các quan to quý nhân, ngay cả các phi tử trong Tần Vương phủ cũng tới đây đặt may y phục.

Đáng tiếc chính là, tiệm này bị một đông gia mới họ Lý sang lại, phong cách bắt đầu thay đổi.

Bởi thế, ngày hôm nay lại xảy ra chuyện.

Một nữ tử mặc trang phục nha hoàn đang đứng nổi đoá trước tiệm vải: "Tiệm vải của ngươi thật là không có đạo lý, trước đây nương nương nhà ta vẫn luôn đặt may y phục ở đây, tại sao thay đổi đông gia mới, lại không làm ăn với Tần Vương phủ ta nữa."

Bát Địa Thỏ đứng ở cửa, vẻ mặt huyênh hoang: "Người khác ta đương nhiên vẫn làm, chỉ là không làm ăn với Tần Vương phủ."

Nha hoàn: "Vạn sự không vượt qua nổi chữ lý, ngươi mở tiệm lại không buôn bán, chính là không nói lý."

Bát Địa Thỏ niết niết nắm tay của mình: "Cái này chính là đạo lý, thế nào? Không phục sao? Cô gọi người tới đánh ta đi."

Nha hoàn tức giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng: "Đồ lưu manh, hơi một tí là đòi đánh nhau."

Lúc này, trong tiệm có một nam tử xách theo lồng chim, có phần dễ nhìn lên tiếng: "Bát Địa Thỏ, chúng ta là người văn minh, không nên hơi một tí là đòi đánh nhau... ."

Nha hoàn mừng rỡ: Thì ra trong tiệm này vẫn còn có người biết phân rõ phải trái.

Nhưng nàng còn chưa vui vẻ đến một giây, liền nghe công tử trẻ tuổi kia đổi giọng nói: "Chỉ đánh một trận là không đủ, phải dùng dây trói hai chân của đối thủ lên, treo ngược lại, từ từ dìm vào trong lu nước, để cho họ luyện tập công phu nín thở."

Nha hoàn: "Các ngươi... ."

Nha hoàn tức quá không biết làm gì, chưa thấy qua người không để Tần Vương phủ vào mắt như thế.

Dù sao cũng nàng cũng chỉ là một hạ nhân, bình thường sinh sống trong hậu cung Tần Vương phủ hầu hạ chủ tử, căn bản không biết người bên ngoài mấy ngày trước náo loạn cái gì, đối với hoàn cảnh chính trị cũng khâng mẫn cảm: Còn chưa biết Tần Vina nhủ aần đây bị đè xuống đất vã lên mặt.

Có chút tức giận, nhưng cũng không làm được gì, chỉ có thể phùng má, trợn mắt.

Bát Địa Thỏ có Thiên Tôn làm chỗ dựa, càng thêm kiêu ngạo: "Bản đại hiệp không đánh nữ nhân, ngươi nhanh đi gọi nam nhân của Tần Vương phủ đến đây cạch tay đôi với ta."

Nha hoàn bất đắc dĩ, đành phải trở về, đi được nửa đường lại gặp phải ngoại đường tiểu quản sự của Tần Vương phủ, vội vàng gọi quản sự lại cáo trạng một phen, nói phía trước có một tiệm vải khi dễ người.

Quản sự nghe xong, lý nào là vậy? Hắn liền vén tay áo chạy tới tiệm vải.

Đến cửa, quản sự lớn tiếng hét lên: "Ai, ai dám xem thường Tần Vương phủ ta?"

Bát Địa Thỏ từ trong tiệm vải đi ra, vẫy tay với hắn: "Ồ, là ngươi à, nối xương được rồi sao? Chậc chậc, y thuật của đại phu Tần Vương phủ cao minh quá nhỉ."

Quản sự vừa thấy Bát Địa Thỏ, trong nháy mắt tựa như khí cầu bị xì hơi: "Ngươi. .. là ngươi. .. Thủ hạ của Ngô Sân và Sử Khả Pháp."

Bát Địa Thỏ cười hắc hắc.

Quản sự xoay người bỏ chạy, còn kéo theo nha hoàn: "Đi mau, những người này không thể trêu vào."

Nha hoàn còn ngu ngơ không rõ: "Vì sao, hiện tại ngay cả một tiệm vải Tần Vương phủ chúng ta cũng không thể trêu vào rồi?"

Quản sự: "Việc này nói ra ngươi cũng không hiểu đâu, nói chung, đi mau là được rồi, đừng gây rắc rối cho thế tử điện hạ. . ."

Nha hoàn: "Thế nhưng. .. Nương nương rất thích y phục của tiệm vải Thải Hà may."

Quản sự: "Bảo nương nương mặc tạm của tiệm khác, nhường họ đi."

Nha hoàn: ".. ."

Việc này có thể nhường sao? Nha hoàn cảm giác được khả năng mình sẽ bị rầy la rồi, nhưng nàng trông thấy bộ dạng sợ hãi của quản sự, chỉ biết khẳng định mình không còn cách nào, đành phải ngoan ngoãn trở về chịu mắng vậy.

Nàng tội nghiệp trở lại Tần Vương phủ, đi vào hậu cung, tìm nương nương nhận phạt, không ngờ vừa lúc đụng phải Tần thế tử

Chu Tồn Cơ đang ngồi ở trong phòng của chủ tử. Nha hoàn đi vào vừa báo cáo, Chu Tồn Phi tử vẻ mặt hiếu kỳ: "Rốt cuộc làm sao vậy? Vì sao tiệm vải kia dám đối nghịch với chúng ta?"

Chu Tồn Cơ: "Hừ! Phía sau tiệm vải kia có tuần án ngự sử Ngô Sân và thôi quan Tây An Sử Khả Pháp làm hậu trường, phía sau hai người họ lại là tập đoàn quan văn, chính là bọn chuyên môn đối chọi với hoàng gia chúng ta"

Phi tử không hiểu: "Vì sao họ muốn khi dễ Tần Vương phủ chúng ta? Chúng ta có làm chuyện gì xấu đâu?"

Chu Tồn Cơ trợn trắng mắt, hắn đã làm chuyện xấu gì cũng không cần thiết nói cho nữ nhân biết, hơn nữa hắn cũng hoàn toàn không cảm thấy chuyện mình làm là xấu, luôn cảm thấy tất cả mọi chuyện mình làm đều là đương nhiên, chỉ giai cấp đặc quyền như mình mới có thể làm hợp lý hợp pháp.

Ở sâu trong nội tâm đang vô cùng khó chịu, một quản sự nội phủ đi vào nói: "Vương gia, thịt gà của vương phủ chúng ta không còn nhiều, đêm nay khả năng... không thể cung cấp cho mấy vị nương nương của đông cung."

Chu Tồn Cơ tức giận: "Sao thịt gà có thể không đủ được? Gà đắt lắm sao? Để cho người khác nghe được, còn tưởng rằng Tần Vương phủ ta ăn không nổi. Cầm nhiều tiền đi mua, mua mười con, mỗi người mười con."

Quản sự tỏ ra xấu hổ: "Trước đây nông hộ bán gà cho chúng ta, hiện tại không nuôi gà nữa rồi, nghe nói gà của họ đều bị trại nuôi gà của Lý gia thu hết rồi, nói là muốn làm cái gì chăn nuôi thống nhất, chăn nuôi khoa học. Họ quả thật cũng làm rất tốt, nghe nói mấy tháng gần đây lượng cung ứng thịt gà tăng mạnh."

Phi tử bên cạnh lấy làm lạ: "Lượng cung ứng tăng thì vì sao vương phủ chúng ta còn thiếu?"

Quản sự xấu hổ.

Chu Tồn Cơ trầm giọng nói: "Hắn không bán cho Tần Vương phủ chúng ta, đúng không?"

Quản sự vẻ mặt đau khổ nói: "Đúng vậy, bán ai cũng không bán Tần Vương phủ. Hiện tại chúng ta phải dựa vào gà của tá điền nuôi cung cấp vào phủ. Nhưng những tá điền này nuôi không nhiều, cung ứng không kịp... Tuy nhiên vương gia yên tâm, rau và gạo mì, chúng ta vẫn đủ."

Chu Tồn Cơ tức tối: "Ngô Sân và Sử Khả Pháp, buồn cười, buồn cười."

Tức giận chứt!

Thế nhưng không có cách nào! Chỉ có thể cuồng nộ trong bất lực.

Chu Tồn Cơ tức giận nửa ngày, đột nhiên tỉnh táo lại, con người là thứ vị trí càng cao, càng hiểu được khống chế tâm tình, không hành động theo cảm tình. Lần trước sau khi hắn bị Chu Do Kiểm mắng, chủ động lấy ra năm vạn lượng bạc đưa cho Ngô Sân, chính là biểu hiện co được dãn được.

Hiện tại đã xảy ra loại chuyện này, hắn lại càng phải bình tĩnh suy nghĩ đối sách.

"Người đâu, chuẩn bị kiệu, ta muốn đi gặp gia chủ Lý gia kia một lần."

Phi tử lấy làm lạ: "Vương gia, không phải là nên đi gặp Ngô Sân và Sử Khả Pháp sao? Sao lại đi gặp khôi lỗi do họ đẩy ra?"

Chu Tồn Cơ hừ một tiếng nói: "Nữ nhân đúng là đồ ngu! Ngô Sân và Sử Khả Pháp đều là bọn đầu sắt, gặp bọn họ không có tác dụng gì, chỉ biết cố chấp thôi. Thế nhưng gia chủ Lý gia này chỉ là

một thương nhân, thương nhân coi trọng tiền tài, chỉ cần bản thế tử đưa ra hứa hẹn, là có thể kéo hắn qua đây, để hắn giúp bản thế tử đối phó ngược lại Ngô Sân và Sử Khả Pháp."

Lúc này phi tử mới bừng tỉnh hiểu ra: "Vương gia anh minh."

Chu Tồn Cơ lầm bầm: "Hiện tại gia chủ Lý gia là khôi lỗi của Ngô Sân và Sử Khả Pháp, thế nhưng rất nhanh, hắn chính là người của bản thế tử rồi."

Chương 612: Chúng ta tới nói chuyện

Chương 612: Chúng ta tới nói chuyện

Lý Đạo Huyền xách theo lồng chim, đi dạo khắp đường lớn ngõ nhỏ ở phủ Tây An.

Trải qua một phen "mua mua mua", sản nghiệp của phủ Tây An đã bị Lý Đạo Huyền thu mua ít nhất một nửa, hơn nữa, số sản nghiệp này chủ yếu tập trung ở tứ đại phương hướng "ăn, mặc, ở, đi lại".

Lương hành, xa hành, tiệm vải... bất động sản, ặc, cái này gạch bỏ gạch bỏ.

Thu, thu mua hết.

Mà sau khi tứ đại sản nghiệp này vào tay, thôn Cao Gia bắt đầu điên cuồng "giảm giá", đương nhiên không phải là vô lý giết lung tung, mà là suy nghĩ đến sức sản xuất hiện có của thôn Cao Gia, cùng với quan hệ cung cầu sau đó giảm giá hợp lý.

Sau khi có máy kéo sợi bông, vải vóc sao có thể còn đắt được? Tất nhiên là phải giảm giá.

Sau khi có phân hóa học, sản lượng lương thực tặng gấp hai, sao có thể không giảm giá nó được?

Hai sản phẩm này vừa giảm giá, chỉ phí sinh hoạt của lão bách tính liền giảm mạnh, có thể nói là thở phào nhẹ nhõm, các ngành các nghề đều bị kéo theo, cùng nhau toả sáng tân sinh.

Diện mạo của thành thị thoáng cái thay đổi không ít.

Lý Đạo Huyền thì thích nhìn cái này, nhìn các người tí hon an cư lạc nghiệp, cuộc sống vui vẻ.

Y vừa đi, vừa suy nghĩ: Bên Tây An không gặp phải mưa to, thoạt nhìn cũng không cần quá mức lo lắng, vấn đề hiện tại là ở ven bờ Hoàng Hà, trời thường xuyên đổ mưa to, tiếp tục như vậy chỉ sợ sẽ gặp chuyện không may. Tây An này ta chỉ có thể thỉnh thoảng tới nhìn một cái, trọng điểm quan tâm vẫn phải đặt ở ven bờ Hoàng Hà.

Đang nghĩ tới đây, lại thấy có một cỗ kiệu từ phía trước đi tới, trên kiệu không có trang trí gì, một nhóm hộ vệ che chở hai bên, vừa nhìn biết ngay bên trong kiệu là một người rất có thân phận địa vị, đang tận lực khép mình xuất hành.

Lý Đạo Huyền cười khẩy một tiếng: "Tần Vương phủ?"

Mèn kiệu vén lên, lộ ra khuôn mặt của Chu Tồn Cơ: "Lý viên ngoại, chúng ta tìm một nơi nói chuyện vài câu?" hiện tại ngay trên đường chủ động ngăn cản một viên ngoại muốn nói chuyện phiếm, cũng có thể nói rất nể tình rồi.

Đây cũng bởi vì hiện tại hắn vẫn còn là thân phận thế tử, nếu đã thật sự phong làm Tần Vương rồi, sợ là không thể hạ thấp mình làm chuyện này.

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Được thôi!"

Chu Tồn Cơ chỉ vào thanh lâu "Phiêu hương viện" bên đường và nói: "Chúng ta vào thanh lâu nói chuyện thế nào?"

Lý Đạo Huyền còn chưa kịp trả lời, Bát Ca trong lồng đột nhiên tranh nói: "Đi thanh lâu có ích lợi gì? Không cứng nổi đâu! Hỏi lòng chàng có bao nhiêu sầu, giống như thái giám đi thanh lâu."

Chu Tồn Cơ: "Phốc!"

Lý Đạo Huyền cười ha ha, dáng cười của người silicon vô cùng kinh khủng, có kiểu cứng ngắc quái dị: "Được rồi được rồi, chúng ta đi thanh lâu tâm sự."

Nụ cười này làm cho Chu Tồn Cơ rất sợ hãi, nhưng tên đã lên dây, không phát không được, hắn chỉ có thể kiên trì.

Hai người đi tới trước Phiêu Hương Viện.

Bình thường đi đến nơi đây, tú bà lập tức sẽ ra chào đón, nhưng Chu Tồn Cơ phát hiện, ngày hôm nay lại không thấy tú bà đâu, chỉ thấy một hán tử cao lớn thô kệch đang đi tới, ngăn trước cỗ kiệu của hắn: "Nơi này đã không còn kinh doanh với bên ngoài nữa rồi, hiện tại đã đổi tên là 'Văn phòng quần tinh diễn nghệ'."

Tần Vương không hiểu mô tê gì: "Gì? Văn phòng gì cơ?"

Lý Đạo Huyền từ bên kia kiệu đi ra, cười nói: "Thiếu chút nữa ta quên mất, nơi này đã bị người của ta sang lại rồi."

Hán tử cao lớn thô kệch vừa thấy Lý Đạo Huyền liền hành lễ, còn là theo nghỉ thức quân đội, sau đó lui sang bên cạnh, nhường đường.

Lý Đạo Huyền đi vào trước: "Mời vào."

Chu Tồn Cơ ngẩn mặt ra, để hộ vệ ở ngoài cửa, còn mình đi theo Lý Đạo Huyền vào trong.

Phiêu Hương Viện ngày thường phấn son lụa là, rượu nồng say giấc, giờ đây đã hoàn toàn thay đổi, bên trong không còn là các thứ mê hoặc nam nhân, mà là giống như một gánh hát, trang phục biển diễn đủ loại, nhạc phổ, nhạc khí khắp nơi trên mặt đất, còn có rất nhiều người chạy tới chạy lui...

Những người này khi chạy qua bên cạnh Lý Đạo Huyền đều làm vẻ Trên sân khấu chính giữa Phiêu Hương Viện có mấy nữ tử mặc y phục bình thường đang diễn tập ca múa, nhưng ca múa của họ chỉ đem lại sự hoạt bát thanh xuân, không phải vì mê hoặc nam nhân.

Não của Chu Tồn Cơ vẫn còn nằm ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê: "Rốt cuộc nơi này là thế nào?"

Lý Đạo Huyền cười: "Ở đây vẫn còn ở trạng thái chuẩn bị, qua nửa tháng nữa, buổi hòa nhạc đầu tiên sẽ bắt đầu. Đến lúc đó thế tử điện hạ không ngại đến xem, vừa xem sẽ biết là chuyện gì xảy ra rồi."

Chu Tồn Cơ: "Ặc, được."

Hai người lên nhã gian tại lầu hai, ngồi xuống, thế nhưng nhưng không có bất kỳ ai tới chào hỏi với họ, không có bưng trà đưa nước, cũng không có cô nương đến tiếp rượu, nhã gian này tạo cho người ta có cảm giác an tĩnh giống như một thư phòng.

Thật sự cho tới bây giờ Chu Tồn Cơ chưa từng hưởng thụ qua đãi ngộ "không được làm người" như thế, thật tình có chút chịu thua, trong bụng thầm mắng: Không rót cho bản thế tử một ly trà cũng thôi, ngay cả viên ngoại nhà mình mà các ngươi cũng không chuẩn bị nước trà sao?

Đang nghĩ tới đây, chỉ thấy Lý Đạo Huyền ngồi ở đối diện tự mình động thủ, rót một chén nước.

Chu Tồn Cơ nghĩ thầm: Thì ra ngươi không muốn hạ nhân động thủ, mà tự mình động thủ rót nước cho ta, đây cũng coi như biểu thị tôn trọng đối với ta.

Vừa mới nghĩ tới đây, Lý Đạo Huyền đã đưa chén nước kia đến trước lồng của Bát Ca: "Chim ngoan, uống nước đi."

Chu Tồn Cơ: "!!!"

Cơn bực tức của Chu Tồn Cơ bắt đầu tích tụ...

Lý Đạo Huyền: "Lần này thế tử điện hạ tới tìm ta là có chuyện gì muốn nói sao?"

Chu Tồn Cơ "khụ" một tiếng: "Lý viên ngoại, mấy tháng gần đây, ngươi giúp Ngô Sân và Sử Khả Pháp quản lý việc buôn bán, làm rất tốt nhỉ."

Lý Đạo Huyền: "Thường thôi, thứ ba thế giới."

Chu Tồn Cơ nghe không hiểu câu nói này, nhưng cảm giác được đối phương đang trêu chọc hắn, cột nộ khí lại xoát xoát tăng hai vạch.

Hắn tiếp tục áp chế tức giận: "Ngô Sân và Sử Khả Pháp kia chẳng qua là hai nho sinh nghèo hèn mà thôi, Lý viên ngoại giúp họ làm việc, khẳng định có chỗ không được thoải mái cho lắm phải không? Ví dụ như... hàng làm hại viên ngoại kiếm lời không được bao nhiêu bạc."

Lý Đạo Huyền: "Ui da, quả thật vậy! Thế tử điện hạ nói rất đúng, có vài thứ thật sự bán rẻ quá, nhất là y phục Tần Vương phủ tới tìm tiệm vải của ta đặt may, quá rẻ, khiến cho ta không chặt chém được. Ta cảm thấy ít nhất phải 5000 lượng, a không, một vạn lượng một bộ, như vậy mới xứng với thân phận và địa vị của thế tử phi."

Chu Tồn Cơ: ".. "

Cột nộ khí lại xoát xoát tăng hai vạch.

Lý Đạo Huyền: "Còn có mấy thứ thịt gà, thịt heo, thịt bò, đều quá rẻ, hàng cung cấp riêng cho Tần Vương phủ há có thể tính giá như mấy người nghèo được? Phải tăng lên, toàn bộ tăng lên 1000

lượng bạc một cân, như vậy Tần Vương phủ mới có thể ăn ra cảm giác cao quý không giống với người khác."

Chu Tồn Cơ: "1!"

Cột nộ khí xoát xoát, max rồi.

Hiện tại Chu Tồn Cơ chỉ cần gạt cần điều khiển về trước nửa vòng, lại xoay ngược lại nửa vòng, ấn nút A là có thể phóng ra tuyệt chiêu tất sát rồi...

Chương 613: Chúng ta hợp tác đi

Chương 613: Chúng ta hợp tác đi

Cột nộ khí đã đầy, thế nhưng Chu Tồn Cơ lại không muốn phóng ra tuyệt chiêu lung tung.

Thật vất vả mới hoà hoãn được, Chu Tồn Cơ trầm giọng nói: "Được thôi, ta cũng không muốn tốn nước bọt, nói mấy lời vô nghĩa nữa, liền nói thẳng với Lý viên ngoại vậy. Hợp tác với đám gọi là thanh lưu quan văn, Lý viên ngoại kiếm không được bao nhiêu tiền, thế nhưng hợp tác với bản thế tử, ngươi có thể kiếm được đầy bồn đầy bát."

Lý Đạo Huyền: "Hiện tại ta rõ ràng cũng đang kiếm đầy bồn đầy bát cơ mà, đâu cần hợp tác với ngươi? Có cần thiết phải hợp tác sao?"

Chu Tồn Cơ: "..

Cột nộ khí bắt đầu tích trữ đoạn hai.

Chu Tồn Cơ: "Bản thế tử nghe nói, Lý viên ngoại đang mua đất khắp nơi, xây dựng các loại nhà xưởng kỳ quái, có xưởng khoáng, có xưởng nuôi gà, xưởng xi măng... Có điều, thứ cho bản thế tử nói lời không lời dễ nghe, chung quanh Tây An này, chỉ có một số rất ít đất là không ở danh nghĩa của bản thế tử. Lý viên ngoại muốn thoải mái phát triển, không hợp tác với bản thế tử là rất khó làm cho ra trò được."

Lần này, rốt cuộc hắn đã nói đến trọng điểm.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất để Lý Đạo Huyền nguyện ý nghe hắn nói nhảm.

Chung quanh Tây An, đa số đất là đất phong của Tần Vương phủ, chỉ có một bộ phận nhỏ là được nắm giữ trong tay nhân dân lao động. Gần đây Lý Đạo Huyền tiêu tốn không ít tiền, mua lại các cửa hàng ăn, mặc, ở, đi lại. Thế nhưng, loại đất dùng để làm xưởng như mỏ than, quặng sắt, trang trại, nuôi trồng, muốn làm lớn thì không vượt qua cánh cửa Tần Vương phủ này được.

Nếu thôn Cao Gia đã trở mặt với Minh đình, vậy trực tiếp tới đánh thổ hào phân chia ruộng đất là được, thế nhưng hiển nhiên giai đoạn hiện tại không thích hợp đấu võ. Tầm nhìn của Lý Đạo Huyền còn cách xa Tây An khoảng 100 dặm nữa.

Vậy phải dùng một thủ đoạn "hợp lý hợp pháp" để khai phát lợi dụng đất phong của Tần Vương phủ.

Dù cho những đất phong này hiện tại trên danh nghĩa còn là của Tần Vương phủ, sau khi khai phát giống như là đang giúp Tần Vương phủ kiếm tiền. Nhưng vấn đề không lớn, Tần Vương phủ kiếm có nhiều tiền đi nữa thì tỉ của đạo Hà Đông vậy.

Sau đó khi thôn Cao Gia đánh qua đây, đào chúng nó ra, liền biến thành tài sản của của nhân dân rồi. Chuyện này thôn Cao Gia có thể làm bất cứ lúc nào, chỉ xem có muốn làm hay không mà thôi.

Cho nên nói đến cùng, giúp Tần Vương phủ kiếm tiền, chính là đang giúp thôn Cao Gia tương lai kiếm tiền, căn bản không cần lo lắng.

Lý Đạo Huyền làm bộ nhíu mày, tỏ vẻ như đang rất khó xử.

Vẻ mặt của người Silicon thật sự cứng đờ quá kinh khủng, vẻ mặt y cau mày Chu Tồn Cơ nhìn vào trong mắt chỉ cảm thấy sợ hãi

từng đợt: Vẻ mặt của người này sao cứ cảm thấy là lạ? Làm cho người ta có loại một loại cảm giác, hắn không phải là người.

Làm bộ suy nghĩ nửa ngày, Lý Đạo Huyền mới nói: "Ngô Sân và Sử Khả Pháp đối xử với ta cũng không tệ. Hai vị đại nhân đã đồng ý với ta, chỉ cần giúp họ giải quyết vấn đề dân sinh, tiền kiếm được sẽ chia cho ta một nửa."

Chu Tồn Cơ nở nụ cười: "Họ có thể chia cho ngươi một nửa, bản thế tử có thể chia cho ngươi sáu thành."

Lý Đạo Huyền: "Ồ?"

Chu Tồn Cơ nói: "Tới địa bàn của ta xây một nhà máy phân hóa học, tiền kiếm được ngươi sáu ta bốn, chỉ cần phân hóa học sản xuất ra, có thể cho ruộng đất của ta sử dụng là được."

Lý Đạo Huyền: "Ui da!"

Chu Tồn Cơ nói tiếp: "Trại nuôi gà, trại nuôi heo, lấy quặng gì đó, đều có thể phân phối theo cách này."

Lý Đạo Huyền làm bộ bắt đầu suy nghĩ...

Chu Tồn Cơ trong bụng cười thầm: Thương nhân trọng lợi, chỉ cần hứa hẹn lợi ích, há có đạo lý không nghiêng về bản vương, hắc hắc hắc, ngươi trốn không thoát ngũ chỉ sơn của bản vương đâu.

Lý Đạo Huyền lại ở trong lòng tính toán: Khu cầu Bá Tây An có một mỏ than, là ở trong địa bàn của Tần Vương phủ, ta có thể đi đâu đào than được, ở gần cung cấp cho Tây An, sẽ thuận tiện hơn nhiều so với vận chuyển từ bên Hợp Dương qua đây.

Khu cầu Bá không chỉ có than đá, còn có sắt, ở nơi đó đào cả hai loại sắt và than đá rồi luyện ngay tại chỗ, quá là thuận tiện.

Ven bờ Vị Hà có một khu vực đất đai màu mỡ rộng lớn đều là đất phong của Tần Vương phủ, nếu dùng phương pháp khoa học phát triển khu đất này sẽ nâng cao sản lượng. Sau khi sản lượng nâng cao, Tần Vương phủ phủ bán lương là không thể nâng giá được, bởi vì ta có thể thông qua lương hành của thôn Cao Gia bán lương với giá thấp để hạ giá. Tần Vương phủ cũng chỉ có thể bán lương với giá ổn định, như vậy, có thể trợ giúp lão bách tính ăn được lương thực với giá rẻ rồi.

Hơn nữa...

Tần Vương phủ không có kinh nghiệm làm các loại nhà xưởng, ắt phải do nhân viên của thôn Cao Gia tới quản lý, người của thôn Cao Gia có thể thuận thế tăng tiền công cho các tá điển và người ở làm công cho Tần Vương phủ.

Giúp đỡ những người này cũng giàu lên.

Nói chung, chỉ cần chế độ cũ lạc hậu nới lỏng quyền lực, sức sản xuất tiên tiến có thể rất nhanh thẩm thấu vào chế độ cũ, đả kích cho nó trăm ngàn lỗ thủng.

Đây là điều lịch sử đã từng chứng minh.

Lý Đạo Huyền làm bộ suy nghĩ hồi lâu, mới ngẩng đầu lên mỉm cười, nụ cười đáng sợ của người silicon làm Chu Tồn Cơ sợ hãi: "Thế tử điện hạ, chúng ta bắt đầu ba bảy thế nào?"

Chu Tồn Cơ không cần suy nghĩ liền lắc đầu: "Nhiều lắm bốn sáu."

"Được! Vậy bốn sáu, hợp tác vui vẻ."

Chu Tồn Cơ tích nộ khí của nửa ngày, bởi vì thời gian dài không phóng tuyệt chiêu, xoát một cái, biến mất không còn chút tung tích. -

Cùng lúc đó, Sơn Tây, bắc bộ, Đại Châu.

Sấm Vương (Cao Nghênh Tường), Sấm Tướng (Lý Tự Thành) suất lĩnh hai vạn tặc binh, đã ép tới dưới thành Đại Châu.

Lúc này hầu như bắc bộ Sơn Tây đã trở thành chỗ vui chơi của lưu khấu.

Ngoại trừ phủ Thái Nguyên thật sự không thể công nổi, thành nhỏ châu nhỏ huyện nhỏ khác, bị lưu khấu phá cho tanh bành, tri phủ tri châu, tri huyện các nơi đều đang liều mạng tổ chức dân đoàn tự bảo vệ mình, không ít quan viên triều đình đã vong cùng thành, không ít thành trì sau khi bị công phá đều bị xô đổ tường thành, giống như con rùa bị lột cái vỏ.

Sấm Vương nhìn thoáng qua thành Đại Châu phía trước, cảm thấy nó cũng như các thành nhỏ huyện nhỏ bình thường, một kích là có thể công phá, hoàn toàn không coi ra gì, phất tay nói: "Công thành!"

Lượng lớn tặc binh đổ về phía thành Đại Châu.

Đúng lúc này, trên đầu thành Đại Châu có bóng người lay động, một đoàn của thành Đại Châu đã xuất hiện một cách rực rỡ.

Vị hương thân này họ Tôn, tên Truyền Đình, dáng vẻ khôi ngô, thân cao tám xích. Hắn từng đảm nhiệm kê huân ti lang trung, nhưng bởi vì bất mãn Ngụy Trung Hiền chuyên chính mà cáo lão hồi hương, về nhà ở không đã nhiều năm.

Đối mặt với tặc binh đổ xô đến, vẻ mặt Tôn Truyền Đình không hề có ý sợ hãi, giương cung cài tên, bắn loạn xạ về phía tặc binh dưới thành. Gia đinh Tôn gia rất có tố chất huấn luyện, tiến thối hợp lý, đánh trận tuyệt đối không kém hơn quân chính quy.

Sấm Vương và Sấm Tướng cũng xui xẻo, không ngờ trong một châu thành nhỏ không hề nổi danh lại xuất hiện một quái vật như

thế.

Sau một phen khổ công, thành Đại Châu vẫn vững như Thái Sơn.

Sấm Vương và Sấm Tướng đành phải bất đắc dĩ lui binh.

Công không được Đại Châu thì không thể tiếp tục tiến lên hướng bắc nữa, đám lưu khấu do dự một hồi, nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó xua quân hướng nam, lại lần nữa tiến về khu vực trung bộ và nam bộ Sơn Tây.

Chương 614: Muốn đi Lạc Dương xem sao

Chương 614: Muốn đi Lạc Dương xem sao

Lý Đạo Huyền thu xếp một chút tại Tây An, sau khi giao đường lối quy hoạch và phát triển của Tây An cho bộ môn hành chính của thôn Cao Gia, lại chuyển lực chú ý tới hai bờ sông Hoàng Hà.

Mực nước Hoàng Hà dâng lên, khiến cho ba nơi bến tàu Hiệp Xuyên, Long Môn Cổ Độ, bến tàu Vĩnh Tế đều bị ảnh hưởng nhất định. Thương thuyền trên mặt sông cũng không một cái nào dám chạy.

Từ xưa đến nay, thuyền đi trên thượng du Hoàng Hà chính là việc rất nguy hiểm, hiện tại thêm mưa to gió lớn khiến mực nước Hoàng Hà tăng vọt, không phải là dũng sĩ siêu cấp thì không ai dám đưa thuyền xuống sông.

Lý Đạo Huyền dọc theo đường sông trong tầm mắt của mình một vòng, không thấy một con thuyền nào, ngay cả "thuyền chạy bằng điện" của thôn Cao Gia cũng đều trốn hết ở trong bến tàu, không dám tuỳ tiện ra khơi.

Cũng may Lý Đạo Huyền đã bắc hai cây cầu trên Hoàng Hà, cầu Long Môn và cầu Lâm Y, khi thuyền không thể đi trên sông thì hai cây cầu này đã phát huy tác dụng.

Hiện tại tất cả hàng hoá của Thôn Cao Gia đều thông qua hai cây cầu để vận chuyển, xem như có thể miễn cưỡng duy trì được vật tư lưu động.

Sau khi bước vào tháng năm năm Sùng Trinh thứ 5, mưa lớn không hề có ý dừng lại, trái lại càng thêm điên cuồng hơn.

Lý Đạo Huyền đang bưng một bát canh cá lóc nấu chua, ngồi ăn ở trước hộp.

Tầm nhìn trong hộp tập trung ở bến tàu Vĩnh Tế, trong hộp đang có mưa, các người tí hon đều trốn ở trong nhà, không có mấy người ra ngoài.

Vốn cũng không có gì hay ho để nhìn, không ngờ trong cơn mưa gió lại xuất hiện một đám người, đang chuyển từng bao muối được bọc trong vải dầu lên xe.

Lý Đạo Huyền ồ một tiếng, sử ra công năng "chú ý", tập trung nhìn vào liền nhận ra, chính là thương nhân hình như tên là Giang Thành, người mấy ngày trước mình cứu trên Hoàng Hà, là nhân sĩ Lạc Dương.

Vào hạ tuần tháng tư thì Giang Thành xuất phát từ Lạc Dương, lái thương thuyền đi đến Vĩnh Tế Cổ Độ, bởi vì đụng phải mưa to gió lớn, suýt nữa thương thuyền bị lật, Lý Đạo Huyền liền đưa tay vớt hắn lên, đưa cả thuyền lẫn người đến bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ. Không ngờ hơn mười ngày trôi qua, người này vẫn còn đang ở bến tàu Vĩnh Tế còn chưa đi.

Giang Thành mặc một bộ áo tơi, đang hô quát với thủ hạ: "Chuyển cẩn thận, đừng làm vải dầu bị lật, nếu muối dính nước mưa thì toi."

Đương nhiên các thủ hạ cũng rõ ràng điểm này, dè dặt chuyển bao muối lên xe, chất đầy cả mấy xe, sau đó dùng vải dầu che cho kỹ.

Lúc này Giang Thành mới nói: "Được rồi, xuất phát."

Hắn chỉ huy các thủ hạ muốn đi.

Đúng lúc này, sợi bông Thiên Tôn trên ngực lại mở miệng, cười nói: "Đang mưa lớn, đi vội vã làm gì?"

"A, tham kiến Thiên Tôn!"

Giang Thành và toàn bộ thủ hạ đều vội vàng hành đại lễ, lần trước được bàn tay khổng lồ của Thiên Tôn chộp lấy từ trên Hoàng Hà, đưa đến bến tàu, đã mang cho bọn họ chấn động thật lớn, hiện tại tất cả bọn họ đều là tín đồ thành kính của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo rồi.

Giang Thành nói: "Khởi bẩm Thiên Tôn, lần này tiểu nhân tới Vĩnh Tế là vận muối, bởi vì mưa to, đã nán lại rất nhiều ngày rồi, rất lo lắng cho vợ con ở nhà, những bộ hạ này của ta cũng vậy, mọi người đều rất lo lắng."

Lý Đạo Huyền hiểu được, nam nhân ra ngoài thời gian dài há có đạo lý không lo lắng cho vợ con ở nhà? Cho dù có gặp mưa to cũng phải về nhà, đây là nhân chỉ thường tình.

"Dưới sông rất nguy hiểm." Lý Đạo Huyền thiện ý nhắc nhở một câu.

"Chúng tôi hiểu mà." Giang Thành cung kính nói: "Cho nên lần này chúng tôi không dùng thuyền, dự định dùng xe, chuyển số muối này đến Phong Lăng độ, nhân lúc đang mưa nhỏ dùng đò qua sông, đến đạo Đồng Quan rồi, lại đi đường bộ đến Lạc Dương."

"Đi đường bộ sao? Vẫn có thể xem là một cách." Lý Đạo Huyền cũng không nhiều lời, rơi vào yên lặng.

Giang Thành yên lặng chờ nửa ngày, xác định Thiên Tôn đi rồi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại lập tức vui vẻ nói: "Thiên Tôn hiển thánh trên hình thêu trước ngực trong truyền thuyết ta cũng gặp được rồi, ha ha ha, ta gặp được rồi, việc này nói rõ Thiên Tôn tán thành ta là đệ tử của ngài."

Đám thủ hạ đều nhìn lão gia nhà mình với ánh mắt ước ao. Nếu Thiên Tôn cũng hiển thánh trên ngực của mình một lần thì tốt biết bao nhiêu, chỉ cần một lần thế thôi, sau này tại Vĩnh Tế Cổ Độ chính là tồn tại đi ngang, người người kính ngưỡng. Nhóm Giang Thành vội vàng hành động, đẩy xe xuất phát từ bến tàu Cổ Độ về hướng nam, dọc theo quan đạo đến Phong Lăng độ.

Bồ Châu lúc này đã hoàn toàn được thôn Cao Gia nắm trong tay, do tân nhiệm thủ bị Bồ Châu Lão Nam Phong tọa trấn, việc xây dựng ở đây cũng đã làm rất tốt, khắp nơi trải đường xi măng, rất nhiều vệ tinh thôn trấn lấy nhà xưởng làm trung tâm hoàn thành, rải rác trong Bồ Châu, đi không xa là sẽ gặp được một cái.

Đoàn người Giang Thành đẩy xe đi qua ruộng bông bao la, phía trước xuất hiện một trấn nhỏ, tên là trấn Vĩnh Lạc.

Ở đây chính là cố hương của Dương Quý Phi Dương Ngọc Hoàn đại danh đỉnh đỉnh.

Đoàn người Giang Thành dự định ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, sau đó đi vào trấn, dự định tìm khách điếm nghỉ ngơi uống chén trà nóng.

Không ngờ vừa mới đi vào khách điếm, lại thấy trong khách điếm đã đầu người chỉ chít.

Tất cả đều là binh sĩ vũ trang đến tận răng!

Dân đoàn của thôn Cao Gia.

Những binh sĩ này hoặc ngồi hoặc đứng trong khách điếm, rất rõ ràng đang bảo vệ một nữ tử ở chính giữa, nữ tử kia khoảng đôi mươi, thanh tú dịu dàng, vừa nhìn đã tạo cho người ta một cảm giác rất thoải mái, đang ngồi uống trà bên cạnh bàn.

Giang Thành a một tiếng, trong đầu nhanh chóng hiện lên một người trong truyền thuyết, vội vàng hành đại lễ: "Tham kiến thánh

nữ đại nhân."

Lần này hắn đã đoán đúng, nữ tử này chính là Cao Nhất Diệp.

Gần đây Cao Nhất Diệp đi dạo khắp nơi ở Bồ Châu xem ruộng bông. Nghe nói nơi này là cố hương của Dương Quý Phi, nàng liền tới đây du lịch, nhưng mưa to liên miên, ảnh hưởng đến hứng thú đi chơi của nàng, nàng cũng chỉ đành ở trong khách điếm uống trà nghe mưa.

Nhìn thấy Giang Thành qua đây hành lễ, Cao Nhất Diệp nở nụ cười ôn hòa: "Giang tiên sinh, thực sự là làm khó ngươi rồi, phải đi đường bộ vận chuyển số muối này đến Lạc Dương, như thế sẽ trắc trở hơn nhiều so với đi đường thuỷ."

Giang Thành ngẩn ra, nghĩ thầm: Sao thánh nữ đại nhân lại biết tên của ta? Còn biết ta muốn đi đường bộ đến Lạc Dương? Ta chỉ nói cho Thiên Tôn thôi mà.

Chờ một chút, ta hơi ngốc thì phải! Giang Thành càng thêm cung kính: "Nhờ phúc của Thiên Tôn, phúc của thánh nữ, một đường này tiểu nhân khẳng định sẽ bình an vô sự."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Thiên Tôn nói, ngài thích du lịch ngũ hồ tứ hải, thấy ngươi liền có hứng thú du lịch Lạc Dương một phen."

Giang Thành: "Tiểu nhân không chịu nổi sợ hãi."

Cao Nhất Diệp: "Nhất định phải bình an đến Lạc Dương."

Giang Thành: "Đa tạ thánh nữ chúc phúc."

Hắn dẫn bộ hạ lui vào một góc trong khách điếm, không dám đến quấy rầy Cao Nhất Diệp, nhanh chóng ăn cơm uống trà xong, nghỉ ngơi một lát lại bước trên lộ trình đến Lạc Dương.

Cao Nhất Diệp nhìn bóng lưng hắn đi xa, không khỏi khẽ than một tiếng: "Ôi, ta cũng muốn đi Lạc Dương chơi, nghe nói Lạc Dương chính là một trong những cố đô, là thành thị rất lớn."

Kim tuyến Thiên Tôn trước ngực nàng nở nụ cười: "Không vội! Đợi thêm một lúc, xác định bên Lạc Dương an toàn rồi, sẽ cho ngươi đi chơi."

Chương 615: Hoàng Hà vỡ đê

Chương 615: Hoàng Hà vỡ đê

Lý Đạo Huyền thật đúng là muốn đi xem Lạc Dương, nhưng y cũng không vội.

Giang Thành muốn đến được Lạc Dương thì vẫn còn lâu, cứ qua một ngày lại chuyển "đồng cảm" đến sợi bông Thiên Tôn trước ngực hắn nhìn một cái là được, chờ hắn đến Lạc Dương rồi lại chuyển lực chú ý hoàn toàn qua đó để du lịch Lạc Dương một chuyến cũng không muộn.

Một ngày sau, Giang Thành đợi đến khi mưa nhỏ, mặt sông tương đối bình tĩnh, mới ngồi thuyền, kéo xích sắt qua Phong Lăng độ, rốt cuộc đi tới đạo Đồng Quan tại bờ nam Hoàng Hà.

Sau đó bắt đầu dọc theo quan đạo một đường đi về hướng đông...

Từ đạo Đồng Quan đến Lạc Dương, hơn 400 dặm đường.

Dọc theo đường đi thường thường sẽ xuất hiện mưa to gió lớn, khiến Giang Thành đi đường rất vất vả, vài lần Lý Đạo Huyền "đồng cảm" qua đây xem hắn đã đi đến dâu, đều phát hiện hắn đang rất khốn khổ trong cơn mưa to.

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi cảm thán, thương nhân cổ đại kiếm tiền thật sự không dễ dàng.

Mấy ngày sau, cuối cùng cũng đi hết hơn 400 dặm đường.

Giang Thành mặt mỉm cười, nói với thủ hạ: "Rốt cuộc sắp đến Lạc Dương rồi, trước mặt chính là Mạnh Tân khẩu, đã cách Lạc

Dương rất gần rồi. Phù, thực sự là mệt chết người đi được."

Lý Đạo Huyền vừa lúc đồng cảm qua đây, vừa vặn nghe được câu này của hắn, trong lòng cũng thầm vui: Không tệ không tệ, rốt cuộc sắp đến Lạc Dương rồi. Khi chơi trò [Tam Quốc Chí], thích nhất là chiếm Lạc Dương, uy hiếp Hiến Đế, hôm nay lại đến thành Lạc Dương cổ đại, cũng coi như một chuyện đáng mừng.

Tuy nhiên, y còn chưa cao hứng được năm giây, liền nghe một thủ hạ của Giang Thành la lên: "Không tốt, lão gia mau nhìn xem bên kia..."

Ánh mắt của Giang Thành và Lý Đạo Huyền đồng thời theo hướng ngón tay của thủ hạ chỉ nhìn qua.

Hắn chỉ chính là con đê Hoàng Hà tại Mạnh Tân khẩu phía bắc...

Trong nháy mắt mọi người đảo mắt nhìn qua, vừa vặn thấy được Hoàng Hà vỡ đê.

Trong tiếng ầm ầm, đê bị vỡ, nước sông đục ngàu đổ ra, ban đầu chỉ Con đê bắt đầu sụp đổ hoàn toàn, nước sông đục ngàu bắt đầu tràn ra.

Giang Thành: "Ôi mẹ ơi!"

Lý Đạo Huyền: "! II"

Các thủ hạ của Giang Thành cũng đồng thời la lên: "Không ổn rồi."

"Chạy mau!" Giang Thành kịp phản ứng đầu tiên: "Mau, chạy lên chỗ cao, chạy nhanh lên."

Thủ hạ kêu to: "Xe muối."

Giang Thành: "Bỏ, mau chạy đi."

Mọi người bỏ xe muối, bắt đầu chạy như điên lên sườn núi gần nhất.

Sông Hoàng Hà vỡ đê, liền đổ về vùng đồng bằng bên ngoài thành Lạc Dương.

Khắp nơi đều là lão bách tính đang vừa chạy vừa la hét.

Nước sông đuổi theo phía sau các lão bách tính, đuổi họ chạy trối chết, nhưng mà dòng nước nhanh cỡ nào, hai chân người đâu thể thắng được? Thỉnh thoảng có lão bách tính bị ngã sấp xuống, bị nước sông nhấn chìm...

Nhóm người Giang Thành cách đê khá xa, cũng không lập tức bị nước sông nhấn chìm, họ còn chạy kịp, phía trước có một gò núi không tính cao, tên gọi là "Cao Pha".

Trên sườn núi đã có mấy trăm người, nhóm người Giang Thành liều mạng chạy tới.

Đứng ở đỉnh núi, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy nước sông đục ngàu đã tràn tới chỗ họ đặt xe muối vừa rồi, tất cả xe muối đã bị nước sông nuốt hết, trong nháy mắt biến mất không thấy nữa.

Mấy chiếc xe muối này họ đã trăm cay nghìn đắng vận chuyển từ Vĩnh Tế Cổ Độ qua đây, không ngờ chỉ trong nháy mắt như thế, toàn bộ vất vả suốt một đường đã uổng phí.

Đương nhiên, so với xe muối, thảm hại hơn chính là lão bách tính bị nước sông đuổi theo, một người tiếp một người, biến mất trong dòng nước lũ.

Số ít người may mắn chạy tới dưới sườn núi, liều mạng bò lên chỗ cao, nhưng người trên sườn núi cũng không dám đi xuống cứu viện, chỉ có thể ở trên sườn núi cố mà la lên: "Nhanh lên, nhanh lên..."

"Âm!" nửa tưởng đã nhặt về được cái mạng, không kịp đi lên, tất cả bị nước lũ cuốn đi.

Lý Đạo Huyền nhìn cảnh này, trong lòng vô cùng khó chịu.

Nhưng ở đây nằm ngoài tầm nhìn của y, y không thể đưa tay cứu giúp những lão bách tính này, chỉ có thể nhìn mà than thở.

Cũng không biết đã qua bao lâu, xung quanh rốt cuộc bình tĩnh trở lại.

Nước sông không còn chảy điên cuồng nữa, mà tích tụ lại trên vùng đồng bằng, biến thành dòng chảy chậm rãi.

Mấy trăm lão bách tính đứng trên đỉnh núi cao, bốn bề đều là nước sông đục ngàu.

Mọi người dõi mắt nhìn ra xa, có thể thấy được trên mặt nước xa xa đông một sườn núi, tây một sườn núi, trên mỗi sườn núi đều có mấy trăm người tụ tập.

Giống như những hòn đảo nhỏ giữa hải dương màu vàng.

Những người trên đảo này mặc dù nhặt về được một mạng, thế nhưng vấn đề kế tiếp lại xuất hiện. Trên mỗi đảo đều có mấy trăm người, tất cả đều chật vật bỏ chạy, rất nhiều người không mang theo thức ăn và nước uống, cũng không có dụng cụ nấu nướng, không cơm ăn, không thể che mưa, cứ như vậy bị nước mưa xối lạnh, bị gió sông thổi vào.

Tiếp tục như vậy có thể chịu được trong bao lâu?

Giang Thành liếc nhìn tình huống xung quanh, quay sang nói với các thủ hạ: "Lần này chỉ sợ chúng ta không về nhà được nữa rồi. Mặc dù không bị chết đuối, nhưng bị kẹt ở trên đảo, không chịu được mấy ngày."

Một thủ hạ thấp giọng nói: "Chúng ta mang theo lương khô, có lẽ còn có thể chịu được vài ngày? Vài ngày sau, nước sẽ rút đi?"

Giang Thành: "Điều đó cũng khó nói! Chuyện Hoàng Hà thay đổi dòng chảy cũng không ngạc nhiên, không khéo khu vực này về sau sẽ biến thành đường sông Hoàng Hà, chúng ta sẽ bị mắc kẹt đến chết ở chính giữa đường sông này."

Mọi người: ".. ."

Giang Thành nói: "Cho dù không biến thành đường sông, sau khi nước rút, quanh đây sẽ toàn là nước bùn đọng lại rất dày."

Mọi người lặng lẽ, vấn đề nước bùn mới là chết người, bước đi trong nước bùn quá nguy hiểm, không khéo sẽ bị chôn ở trong đó, không thể thoát khỏi, cuối cùng vẫn là một chữ chết.

Tất cả mọi người lâm vào tuyệt vọng. Đúng lúc này, sợi bông Thiên Tôn ở trước ngực Giang Thành lên tiếng: "Cố chịu đựng, đội cứu viện của thôn Cao Gia đã xuất phát rồi."

Giang Thành mừng rỡ, vội vàng cúi đầu, chỉ thấy Thiên Tôn nói một câu như vậy rồi lại im lặng.

Tuy nhiên có một câu nói như thế là được rồi.

Trong lòng Giang Thành trong nháy mắt sinh ra hy vọng cường liệt.

Ý chí cầu sinh hừng hực thiêu đốt, hắn đứng bật dậy, lớn tiếng nói với các lão bách tính bị mắc nạn: "Mọi người tập trung lại, dựa sát vào nhau, dùng thân thể sưởi ấm cho nhau, có cái gì có thể che mưa thì giơ lên, chia xẻ với người bên cạnh, chúng ta tận lực giảm thiểu tiêu hao thể lực, phải cầm cự, chờ cứu viện đến."

Cả đám người nghèo nhìn hắn với ánh mắt như tro nguội: "Vị lão gia này, cứu viện ở đâu ra? Quan phủ làm gì quản đến sự sống

chết của dân nghèo như chúng ta."

"Đúng vậy, ai sẽ đến cứu viện người như chúng ta chứ?"

Giang Thành lớn tiếng nói: "Không phải sợ! Không phải sợ! Cứu viện sẽ đến, nhất định sẽ đến! Có một vị thần tiên là Đạo Huyền Thiên Tôn, ngài rất thương yêu lão bách tính, lát nữa ngài sẽ đến cứu mọi người... Mọi người không phải sợ, trước tiên tập trung lại sưởi ấm, đừng tổn thất thể lực vô ích. Lại đây, mọi người tập trung lại, ta sẽ kể cho mọi người nghe câu chuyện về Đạo Huyền Thiên Tôn."

Chương 616: Đội cứu viện xuất phát

Chương 616: Đội cứu viện xuất phát

Đội cứu viện khẩn cấp của thôn Cao Gia tập kết tại bến tàu Hiệp Xuyên, chuẩn bị sẵn sàng xuất phát.

Chủ lực của đội cứu viện đương nhiên là dân đoàn. Mà người dẫn đầu là Bạch Diên.

Mưa vẫn còn đang rơi rất to, mặc dù Bạch Diên có dù, nhưng bộ bạch y vẫn bị ướt quá nửa. Dù căn bản chẳng có tác dụng mẹ gì, nhưng hắn lại không chịu mặc áo tơi, cứ đòi mặc bạch bào, vậy thì...

Tuy nhiên không có ai cười hắn.

Bạch Diên đứng ở trên tường bảo bến tàu Hiệp Xuyên, lớn tiếng nói: "Thiên Tôn vừa mới nói, Hoàng Hà vỡ đê tại Mạnh Tân, các lão bách tính tử thương thảm trọng, rất nhiều người bị mắc kẹt trên gò núi, bọn họ không có đồ ăn, không có chỗ ở. Đói bụng tắm mưa, chúng ta phải đi cứu họ."

Dân đoàn cùng rống lên: "Phải cứu!"

Bạch Diên: "Quân tử lấy nghĩa làm đầu! Bạch Diên ta đi một chuyến này, cho dù chết ở trong Hoàng Hà, cũng sẽ không hối hận, các ngươi có được giác ngộ như vậy không?"

Dân đoàn cùng rống lên: "Chúng ta là lính của lão bách tính, khi lão bách tính gặp phải khó khăn, chúng ta phải ra đương đầu."

Bạch Diên rống lên: "Rất tốt, rất có khí thế, xuất phát!"

Mọi người vẻ mặt nặng trĩu bắt đầu lên thuyền. ..

Lúc này trời vẫn còn mưa, gió sông vù vù, sông Hoàng Hà chảy rất xiết.

Thuyền buồm dùng sức người tại cổ đại là không dám xuống Hoàng Hà. Đi xuống chính là tìm đường chết, chỉ chốc lát là làm mồi cho cá ăn.

Nhưng thuyền chạy bằng điện của thôn Cao Gia lại dám đánh một trận.

Thuyền hàng chạy bằng điện không có buồm, hơn nữa thân thuyền thấp, không có lâu thuyền, chỉ là một khối đơn giản, diện tích đón gió nhỏ.

Hơn nữa thuyền này dựa vào mô-tơ điện cung cấp động lực, động lực này lớn hơn so với sức người chèo, cho dù dòng nước Hoàng Hà chảy xiết, động lực do mô-tơ điện cung cấp cũng có thể miễn cưỡng duy trì phương hướng mà mình muốn đi tới.

Cho nên, liều một lần là có thể.

Bach Diên đứng ở đầu thuyền. cuầng nhang bao vũ e©fñna không thể dao động dáng người oai phong của hắn, đưa tay chỉ về hướng hạ du, rống lên: "Xuất phát!"

Gia đinh bên cạnh hắn thấp giọng nói: "Lão gia, đang mưa to gió lớn, đừng đứng ở đầu thuyền tạo dáng, chúng ta nên đi vào trong khoang thuyền đi. Ra lệnh ở chỗ này, người trong khoang thuyền cũng đâu có nghe được."

Bạch Diên: "Đi vào sẽ không oai nữa. Sợ mưa sợ gió còn gọi quân tử cái gì?"

Gia đình thấp giọng nói: "Quân tử không đứng ở dưới tường sắp đổ, đi vào khoang thuyền sẽ không ảnh hưởng đến thân phận quân tử."

Bạch Diên ồ một tiếng: "Lời này có lý, vậy ta đi vào."

Lúc này gia đình mới thở phào nhẹ nhõm, rất sợ lão gia rơi xuống sông, lúc đó không dễ mà cứu được.

Vài chiếc thuyền xuất phát hướng về hạ du... -

Mạnh Tân.

Mưa đã ngừng rơi, gió cũng nhẹ hơn.

Hoàng Hà từ từ trở nên bình tĩnh.

Hơn nửa Mạnh Tân đã biến thành hải dương màu vàng.

Nước này nhất thời nữa khắc là không rút được.

Giang Thành dẫn theo một đám bộ hạ, dọc theo sườn núi trượt xuống dưới một đoạn, trượt đến chỗ mặt sông, sau đó cầm một cây gậy đâm xuống dưới nước...

Chẳng mấy chốc, hắn thu gậy về, sắc mặt tỏ ra lo lắng.

Không đâm tới đáy!

"Nước còn rất sâu."

Thấy cây gậy không đâm tới đáy, sắc mặt lão bách tính trên sườn núi liền khó coi.

Đúng lúc này, một lão bách tính la lên: "Thuyền, có thuyền tới rồi."

Mọi người phấn chấn, xa xa đúng là xuất hiện một con thuyền,

hơn nữa không chỉ một cái, là một đội thuyền nhỏ, khoảng chừng hơn mười chiếc thuyền gỗ nhỏ, trên mỗi chiếc thuyền đều có năm sáu người.

Các lão bách tính mừng rỡ: "Có thuyền tới là tốt rồi, trên người chúng ta còn có chút tài sản, bỏ chút bạc để cho họ đưa chúng ta đến nơi an toàn."

Naay † đầu @Giana Thành cefñnd vui mừna. nhịn nhìn chăm chú mấy chiếc thuyền này vài lần, sắc mặt liền thay đổi: "Không tốt, thủy tặc."

Câu nói này dọa cho các lão bách tính trên sườn núi hoảng hốt.

Chỉ thấy hơn mười chiếc thuyền kia rất nhanh đi tới bên cạnh một hòn đảo xa xa rồi dừng lại, người trên thuyền lấy dao ra, họ không chỉ không cứu người, trái lại cầm dao hét lên với người trên đảo, buộc họ giao ra tài sản trên người.

Có người có ý phản kháng, liền bị một đao, thi thể bị vứt vào trong nước.

Lão bách tính trên đảo trước gặp thiên tai, lại gặp nhân họa, quả nhiên là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, chỉ có thể ngoan ngoãn giao hết tài sản cho thủy tặc.

Đám thuỷ tặc cười ha ha, lại lái thuyền đi tới con đảo kế tiếp.

Giang Thành hét lớn: "Mọi người tìm kiếm vũ khí, mau."

Cao Pha xem như một cái lớn nhất trong số các hòn đảo xung quanh, đỉnh sườn núi có không ít cây cối, các lão bách tính vội vàng bẻ cành cây làm vũ khí, có một số cành cây to quá không bẻ được, mười mấy người cùng nhau nhảy lên, lấy tay đu cành cây, dùng trọng lượng cơ thể bẻ gãy nó.

Chẳng mấy chốc, nam thanh niên trên sườn núi, mỗi người

đều cầm một cây gậy.

Mà mười thủ hạ của Giang Thành bởi vì đi buôn bán xa, mỗi người đều có yêu đao, lúc này đồng thời nắm đao trong tay, trông cũng có phần đáng tin.

Lão bách tính cầm gậy không nhịn được vây quanh phía sau nhóm người Giang Thành, lấy họ dẫn đầu.

Chẳng mấy chốc, đám thủy tặc kia đã đến dưới Cao Pha.

Tên hãn tặc cầm đầu dùng yêu đao chỉ lên trên sườn núi, cười to nói: "Thượng nhân trên sườn núi này không ít, mấy trăm người đấy, ngoan ngoãn giao ra toàn bộ tài sản, gia gia tha các ngươi không chết."

Giang Thành phi một tiếng: "Vào lúc này còn đi cướp đoạt lão bách tính, con mẹ ngươi có còn là người không?"

Tặc thủ nhìn Giang Thành: "Ồ, ngươi là người nói chuyện trên sườn núi này sao?"

Giang Thành: "Đúng thì sao?"

Tặc thủ liếc nhìn đao trên tay nhóm người Giang Thành, lại liếc nhìn lão bách tính cầm gậy phía sau họ, cười không ngừng: "Làm ra vẻ như thế, Giang Thành: "Ngươi chỉ có khoảng mười chiếc thuyền, chưa tới năm sáu mươi người đánh được, ngươi có ngon thử công lên Cao Pha thử xem."

Tặc thủ cười ha ha, làm ra vẻ hào khí can vân, không để đám người Giang Thành vào mắt, trong lòng lại đang tính toán: Ta không đến 60 người, trên sườn núi này có vài trăm người, trong đó mười người có đao, người khác cũng có gậy, ta thật sự chưa hẳn công lên được, cho dù công được, tử thương cũng lớn.

Nghĩ tới đây, gã cũng không dự định công nữa, chỉ vào Giang

Thành nói: "Tiểu tử ngươi nhớ đó cho gia gia, hiện tại gia gia không công ngươi. Trước tiên để ngươi đói năm ba ngày, trở lại từ từ thu thập tiểu tử ngươi, đến lúc đó ta xem ngươi có còn cầm vững đao hay không."

Giang Thành: ".. ."

Tặc thủ: "Chúng ta đi!"

Hơn mười chiếc thuyền quay đầu, lại đổi sang hòn đảo khác, chẳng mấy chốc, từ hòn đảo xa xa vang lên tiếng khóc la của nữ tử. Có người bị giết sạch cả nhà, chỉ còn dư một cô nương bị đám thủy tặc bắt về lên thuyền, giữa ban ngày ban mặt ở trên thuyền chà đạp, người chung quanh nhìn mà chỉ biết xiết chặt nắm tay.

Giang Thành tức giận cắn răng, thế nhưng, nghĩ đến lời nói vừa rồi của tặc nhân, trong lòng lại có chút sợ hãi.

Không sai, trên đảo này không có đồ ăn, không đến mấy ngày, lương khô sẽ ăn hết, đói không có sức mà cầm đao nữa. Khi đó thủy tặc trở lại đánh Cao Pha, vậy phải làm gì đây?

"Thiên Tôn phù hộ!"

Giang Thành đành phải yên lặng cầu khẩn với sợi bông Thiên Tôn trước ngực...

Chương 617: Cầm cự thêm một lúc nữa

Chương 617: Cầm cự thêm một lúc nữa

Sơn Tây, bắc bộ.

Sấm Tướng (Lý Tự Thành) mới vừa ở Đại Châu bị gia đinh của Tôn Truyền Đình đánh cho một trận đang từ bắc hướng nam, chuẩn bị trở về khu vực Tấn Trung.

"Báo! Quan binh đang vây quanh đây quy mô lớn." Một thám báo chạy tới trước mặt Sấm Tướng, lớn tiếng báo cáo: "Tổng đốc Tuyên Đại của Minh đình là Trương Tông Hành, thống lĩnh Bạch An, Hổ Đại Uy, Lý Ti, Hạ Nhân Long, Tả Lương Ngọc, sĩ tốt 8000 người."

"Tân nhiệm tuần phủ Sơn Tây Hứa Đỉnh Thần, thống lĩnh Trương Ứng Xương, Cẩu Phục Uy, Sử Ký, Pha Hi Mục, Ngả Vạn Niên, sĩ tốt 7000 người."

"Quan binh làm thành một vòng vây thật lớn, đang bao vây lấy chúng ta."

Sấm Tướng nghe xong, nhíu mày, không nói lời nào.

Lý Quá bên cạnh thấp giọng nói: "Thúc, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Sấm Tướng nhíu mày suy nghĩ khoảng mười giây, cũng không mất bao nhiêu thời gian, trong lòng đã có tính toán: "Phái người đi báo tin cho Tử Kim Lương lão đại và Sấm Vương lão đại, bảo họ đi về hướng đông, đi theo đội ngũ của chúng ta. Chúng ta làm tiên

phong, thẳng tiến Thái Hành sơn mạch. Chỉ cần vào Thái Hành sơn rồi, quan binh sẽ không thể tìm được chúng ta nữa."

Lý Quá: "Thúc, trong Thái Hành sơn rất ít người lui tới, chúng ta vào núi ăn cái gì?"

Sấm Tướng: "Đương nhiên chúng ta không ở lại trong núi thời gian dài, sau khi vào núi, lập tức men theo Thái Hành sơn mạch đi về hướng nam, một đường từ từ đánh qua. Chúng ta xác định mục tiêu tại Hà Nam. Tranh thủ cuối năm nay hoặc là đầu năm sau, chuyển chiến đến Hà Nam."

"Hà Nam?" Lý Quá: "Vì sao phải đi Hà Nam?"

"Bên Sơn Tây này không dễ kiếm ăn." Sấm Tướng thở dài, lại lấy ra một tờ công báo triều đình vừa mới chặn lại được: "Ngươi xem, tin tức của triều đình. Hoàng Hà vỡ đê tại Mạnh Tân, nước ngập ngàn dặm, dân chúng lầm than, tụ tập làm cướp. Hắc hắc, loại tình huống này, rất thích hợp chúng ta hoạt động. Chúng ta chỉ cần đi Hà Nam rồi, lập tức có thể bổ sung lượng lớn sinh lực quân."

Lý Quá bừng tỉnh hiểu ra - "Phía trước là Hoàng Hà Tam Hiệp rồi, cách Mạnh Tân không xa!" Bạch Diên tiếng hạ lệnh: "Tất cả mọi người xốc lại tinh thần, sắp đến rồi."

"Thuyền phu quen thuộc thuỷ văn, chạy đến đằng trước hướng dẫn đi."

"Giữ vững tay lái."

Đội cứu viện của thôn Cao Gia đang đi qua Hoàng Hà Tam Hiệp.

Nơi đây phong cảnh xinh đẹp, cũng không kém so với Trường Giang Tam Hiệp, nhưng lúc này không ai có tâm tình thưởng thức phong cảnh, tất cả mọi người tập trung dùng tốc độ nhanh nhất

tiến lên phía trước.

Ông trời cũng hiểu lòng người, làm tạnh mưa, gió cũng ngừng, mặt trời mùa hè cũng bò lên cao.

Đây chính là cơ hội tốt hiếm có.

Bạch Diên: "Mở tấm năng lượng mặt trời, vừa nạp điện vừa nhanh chóng đi tới."

Tấm che mưa trên đỉnh thuyền được kéo xuống, tấm năng lượng mặt trời liền hiện ra.

Đội thuyền vừa bổ sung năng lượng, vừa tiếp tục đi tới, đi qua Hoàng Hà Tam Hiệp, thẳng tiến phía trước... -

Cao Pha.

Nước vẫn chưa rút, các lão bách tính tập trung trên Cao Pha lại sắp không cầm cự nổi.

Liên tục vài ngày, bị mưa làm ướt, không có đồ ăn, thậm chí ngay cả nồi dùng để nấu nước sôi cũng không có, chỉ có thể uống nước mưa, hoặc là múc nước sông đục để uống, điều này bảo người ta làm sao có thể cầm cự được?

Không ít người đã đói đến mờ cả mắt, thần trí hoảng hốt.

Nhóm người Giang Thành bởi vì nhiều năm hành thương, trên người có chút lương khô, xem như có chuẩn bị một chút so với lão bách tính tạm thời trốn lên sườn núi. Nhưng lương khô của họ không đủ để chia cho mấy trăm người ăn, chỉ có thể tự mình ăn.

Qua vài ngày, mấy trăm người trên sườn núi đều đã nằm xuống hết, chỉ có Giang Thành và mười bộ hạ của hắn hiện tại còn có chút năng lực hoạt động.

Hắn có chút lo lắng, đám thuỷ tặc kia...

Nhưng mà chuyện trên thế giới này, chính là sợ cái gì, cái đó sẽ tới. Vẫn là hơn mười chiếc thuyền kia, vẫn là gần 60 tên tặc kia, kiêu ngạo vô cùng bơi thuyền đến dưới Cao Pha, ngẩng đầu nhìn nhóm người Giang Thành trên sườn núi, cũng không nói gì, chỉ nhìn.

Trái tim Giang Thành chìm xuống.

Ngay khi hắn cảm thấy tuyệt vọng, sợi bông Thiên Tôn trước ngực đột nhiên lên tiếng: "Đừng sợ, cầm cự một lúc nữa, lập tức sẽ tốt thôi."

Giang Thành mừng rỡ: "Thiên Tôn? Ngài lại tới rồi."

Sợi bông Thiên Tôn cười hắc hắc: "Tới rồi! Cứu viện cũng tới rồi, dốc hết sức ngăn cản đám người này một đợt là được rồi."

Giang Thành hừng hực khí thế, sờ tay vào ngực, lấy ra một miếng lương khô cuối cùng và bỏ vào trong miệng, vừa nhai vừa quay sang hét lớn với đám thủy tặc: "Lên đây, phóng ngựa công qua đây di."

"Các hương thân còn có sức lực, cầm lấy gậy nào."

"Kiên trì thêm một chút nữa thôi."

Giang Thành rống lên: "Thêm một chút nữa thôi! Chúng ta có thể bò từ mười tám tầng địa ngục lên nhân gian rồi, đứng dậy, đứng dậy hết nào."

Các lão bách tính đói đến đứng không vững, gian nan bò dậy, cầm lấy gậy.

Thủy tặc nở nụ cười tàn nhẫn: "Chúng tiểu nhân, chuẩn bị công lên sườn núi, sau khi công lên, nam băm hết cho cá ăn, nữ thì chúng ta từ từ chơi đùa. Để cho chúng biết được, kết quả đối nghịch với chúng ta, ha ha ha ha."

Đám thuỷ tặc đưa thuyền dựa sát vào bên sườn núi, xoát xoát xoát nhảy lên trên sườn núi.

Độ dốc của Cao Pha cũng không lớn, không đến 45 độ, lão bách tính trên sườn núi hữu khí vô lực ném mấy tảng đá xuống, căn bản không ảnh hưởng đến đám thủy tặc hành động. Cả đám thủy tặc kêu gào xông lên trên.

Lão bách tính giơ gậy lên mà toàn là vô lực, người đổ ngả đổ nghiêng, không chịu nổi một phút nào.

Giang Thành đành phải dựa vào mười tên thủ hạ của mình chống lại, vung yêu đao trong tay lên, leng keng, trao đổi hai đao với một tên thủy tặc phía trước.

Mấy ngày không được ăn no, lực trên tay không đủ, yêu đao suýt nữa bị văng đi, chỉ có thể dựa vào ý chí nắm chặt lấy.

Chỉ nghe bên người vang lên một loạt tiếng binh khí va chạm đỉnh Trong tai đột nhiên nghe được một âm thanh kỳ quái.

"Đoàng!"

Rất vang dội, rất điếc tai.

Là âm thanh của hỏa súng.

Tiếp theo, tên thủy tặc hung hãn trước mặt Giang Thành ngã phịch xuống đất.

Các lão bách tính không bị cuốn vào chiến đấu nhìn về hướng âm thanh hỏa súng truyền đến...

Chỉ thấy xa xa có một con thuyền cỡ trung đang chạy tới, nước ăn rất cạn, không có buồm cũng không có mái chèo, nhưng có thể đi nhanh chóng trên mặt nước yên ả.

Trên đầu thuyền là một trung niên nhân bạch y thướt tha, trên

tay cầm một cây hỏa súng, miệng súng còn đang bốc khói xanh.

Hắn vung hỏa súng trong tay lên một cách tiêu sái, giũ giũ cặn hỏa dược trong ống súng đi, sau đó thò tay vào trong túi áo, mò ra một vật gì rồi nhét nó vào trong miệng súng, sau đó lại giơ lên.

"Đoàng!"

Lại là một tên thủy tặc hét lên rồi ngã gục. ..

Giang Thành mừng rỡ, điên cuồng hét lên: "Cứu viện của Thiên Tôn tới rồi! Ha ha ha! Cứu viện tới rồi!"

Mấy ngày nay các lão bách tính vẫn luôn nghe Giang Thành kể chuyện về Đạo Huyền Thiên Tôn, vốn vẫn còn nửa tin nửa ngờ, hiện tại thấy được viện quân tiên khí phiêu phiêu như thế, không tin cũng thành tin.

Những người vốn đang đói sắp không chịu được, đột nhiên bật ra tiềm lực cuối cùng của thân thể.

Gậy trong tay vung lên loạn xạ, khiến cho đám thủy tặc liên tục lui về phía sau.

Chương 618: Cứu viện đến

Chương 618: Cứu viện đến

"Đoàng!"

"Đoàng!"

Tiếng hoả súng từ xa vang lên lên tiếp.

Bạch Diên thương pháp như thần, mỗi một viên đều tiêu diệt một quân địch, từ xa đã dám ra tay trợ giúp Giang Thành.

Về phần các bộ hạ của Bạch Diên thì còn thiếu một chút, họ thương pháp không đủ, sợ ngộ thương người một nhà, không dám từ nơi quá xa nổ súng, vẫn phải tiếp cận một chút mới có thể ra tay, cũng may thuyền chạy bằng điện chạy rất nhanh.

Khoảng cách trăm mét cũng chỉ là việc mấy chục giây.

Rất nhanh, thuyền liền tiến vào tầm bắn họ cũng có thể khai hoả, thế là các bộ hạ cũng khai hoả theo.

Tiếng hoả súng vang lên lúc có lúc không, thủy tặc liên tiếp trúng đạn.

Hãn phỉ cầm đầu lần này quá hoảng sợ, quay đầu nhìn thoáng qua con thuyền lớn từ xa đang đến gần, ý nghĩ đầu tiên trong đầu chính là "Quan binh tới rồi".

Cơ mà, bạch y nhân trên đầu thuyền thoạt nhìn không giống quan binh lắm.

Mặc kệ, trốn trước cho chắc!

Tặc tù hét lớn một tiếng: "Phong khẩn, xả hồ!"

Hơ 40 tên thủy tặc còn lại vội vàng dọc theo sườn núi trượt xuống.

Cao Pha này công lên phiền phức, muốn trượt xuống lại đơn giản, trượt một cái đã đến bên mặt nước, tiếp đó chúng nhanh chóng nhảy lên thuyền, quay đầu thuyền bỏ chạy về hướng ngược lại.

Bạch Diên lại bắn một phát, một thủy tặc lại ngã xuống, hắn ngẩng đầu rống lên: "Đuổi theo!"

Lúc này, kim tuyến Thiên Tôn trước ngực lại lên tiếng: "Trước tiên cứu lão bách tính trên Cao Pha."

Lúc này Bạch Diên mới tỉnh ra, đúng vậy, lão bách tính trên Cao Pha bị mắc kẹt rất nhiều ngày, vừa lạnh vừa đói, sắp không cầm cự nổi, trước tiên cứu viện họ mới là đúng đắn, hiện tại cũng không cần để ý mấy tên thủy tặc như mấy tên hề này. Mấy trăm lão bách tính trên sườn núi đều nhìn con thuyền với ánh mắt mừng rỡ.

Bạch Diên vung tay lên: "Xếp hàng lên thuyền. Mọi người đừng nóng vội, chúng tôi không chỉ có một con thuyền, phía sau còn có mấy chiếc lập tức sẽ tới đây ngay, mọi người chỉ cần không loạn, tất cả mọi người sẽ được cứu trợ."

Vừa nghe nói như vậy, các lão bách tính trên Cao Pha không gắng gượng nổi nữa, cả đám bật khóc.

Thuyền của thôn Cao Gia, một cái tiếp một cái tiến vào khu vực bị lụt.

Lúc này lũ còn chưa rút đi, khắp nơi đều là lục địa cô đảo, lão bách tính trên đảo người nào người nấy đói khát nhìn không ra hình người, trong đó không ít người còn bị thủy tặc cướp sạch tài

sản.

Nhà của họ đã bị chìm trong nước, ruộng đất cũng không còn, tùy thân mang theo chút tài sản cũng bị thủy tặc cướp sạch rồi, đúng thật là tích trữ cả đời trong nháy mắt về con số không, một nghèo hai trắng cái gì cũng không còn.

Không ít người đã đoạn tuyệt hy vọng sống, hai mắt vô thần, hoàn toàn không biết vì sao mình còn phải sống tiếp.

Bạch Diên và các binh sĩ dân đoàn thấy cảnh này, trong lòng cũng không khỏi buồn bã.

"Nếu như chúng ta không đến, chắc là những người này không sống nổi nữa." Bạch Diên cũng không khỏi thở dài: "Khổ quá! Hạn hán mới qua, lại tới lũ lụt, cái này còn để người ta sống nữa không?"

Kim tuyến Thiên Tôn cũng không khỏi thở dài: "Thiên tai này đã bộc lộ ra vấn đề then chốt, là chính phủ không làm, không đặt sự sống chết của lão bách tính ở trong lòng."

Bạch Diên chấn động: "Quả thật! Nơi đây ngay ở ngoại thành phía bắc Lạc Dương, theo lý thuyết, đội thuyền cứu viện của quan phủ phải từ Lạc Dương qua đây sớm hơn. Thế nhưng đã qua mấy ngày, quan phủ dường như chẳng quan tâm đến các lão bách tính ở trên đảo, ngay cả một con thuyền cứu viện cũng không phái qua đây. Đây mới là vấn đề then chốt."

Nói đến đây, Bạch Diên cũng không khỏi sầm mặt lại: "Đám quan phủ vô dụng này, phải nên lật đổ, đổi một người khác làm hoàng đế mới phải."

Nghe hắn nói "đổi một người khác làm hoàng đế", Lý Đạo Huyền không khỏi thầm nghĩ: Bạch Diên cũng theo phương thức tư duy của xã hội cũ, đổi lại là con trai Bạch công tử của ngươi thì

chưa hẳn sẽ nói như vậy, hắn đã học không ít tiết tư tưởng chính trị, chắc sẽ có ý nghĩ mới. Để người dân tới làm chủ nhân?

Bỏ đi, việc này vẫn là không nên nhắc tới, nói cái này vẫn còn quá sớm.

Thuyền hàng của thôn Cao Gia vội vàng làm việc, không ngừng qua lại trong "biển rộng mênh mông" của khu Mạnh Tân, đón từng lão bách tính trên các hòn đảo, lại đưa đến bên ngoài trấn Hoành Thủy tại thượng du không bị nước bao phủ.

Các lão bách tính đã không còn gì, không ít người đã trở nên ngơ ngơ ngác ngác, nghĩ thầm: Cho dù trốn thoát, cũng không sống nổi nữa.

Nhưng khi bọn họ rời thuyền, mới phát hiện, dân đoàn thôn Cao Gia đã dựng rất nhiều lều ở bên ngoài trấn Hoành Thủy, trong lều đã có sẵn nồi đang nấu thức ăn.

Lão bách tính được thuyền hàng đón lên bờ, lập tức có thể ăn được một bữa nóng hổi.

Hơn nữa, những đồ ăn này cũng không phải rau dại cháo loãng qua loa cho xong, mà là cháo bột mì nấu nóng hổi, uống một ngụm là trong nháy mắt ấm nóng đến tận dạ dày, tinh thần tỉnh táo.

Sợ họ chỉ uống cháo không đủ no, bên cạnh còn phát thêm bánh màn thầu.

Các nạn dân cắn một miếng bánh màn thầu, uống một ngụm cháo, Sau vài ngụm vào bụng, nỗi sợ hãi và hoang mang trong lòng mới rốt cuộc đuổi đi không ít.

"Bạch lão gia, ngài là phụ mẫu tái sinh của chúng tôi."

"Bạch lão gia, đa tạ ân cứu mạng."

Cả đám người vây quanh Bạch Diên, hết quỳ lại bái, khiến cho Bạch Diên phải không ngừng giải thích: "Đừng cảm ơn ta, là Thiên Tôn phái ta tới, các ngươi phải cám ơn Thiên Tôn."

"Thiên Tôn là ai?"

Vì vậy các dân đoàn lại bắt đầu phổ cập một khoá cho họ...

Dân đoàn bận bịu từ sáng sớm đến tối, lại từ tối bận bịu đến sáng.

Lương thực theo thuyền mang đến rất nhanh đã không còn, cũng may nhóm thuyền hàng thứ hai của thôn Cao Gia nhân lúc mưa đang nhỏ đã chạy qua đây, lại mang đến lượng lớn lương thực.

Khu vực tập trung nạn dân tại trấn Hoành Thủy rất nhanh đã thành quy mô trên vạn người.

Chana vana . Lại một con thuyền hàng từ bên ngoài trở về, trên thuyền lại chở thêm hơn 30 nạn dân, cả đám đói đến mức rơi vào trạng thái hư thoát, vừa mới từ trên thuyền xuống liền ngã ra đất. Sau đó hoàn toàn dựa vào nhóm tình nguyện viên do Giang Thành tổ chức đưa họ vào trong lều, lại mớm từng chút cháo cho họ, đám người này mới rốt cuộc sống lại được.

Bạch Diên từ ngoài đi vào trong lều, vỗ vai Giang Thành: "Giang huynh, những người này thế nào rồi?"

Giang Thành ngẩng đầu lên, vẻ mặt vui mừng nói: "Sống rồi."

Bạch Diên gật đầu.

Đúng lúc này, từ xa một gia đỉnh Bạch gia bảo chạy qua: "Lão gia, người của quan phủ đến rồi."

Bạch Diên nhíu mày: "Người của quan phủ, rốt cuộc có phản

ứng rồi sao?"

Giang Thành khinh miệt một tiếng: "Khẳng định sẽ không bởi vì muốn cứu tế mà qua đây, mà thấy trấn Hoành Thủy đã tập trung trên vạn nạn dân, cảm thấy ở đây 'không an toàn', mới phái người đến xem."

Bạch Diên hừ một tiếng, không muốn nói gì.

Nhưng không muốn nói cũng phải ứng phó, hắn đành phải dẫn theo Giang Thành, cùng nhau ra ngoài nghênh đón.

Mới vừa đi đến ngoài doanh nạn dân, liền thấy có một nhánh quân đội từ phía trước đi tới, mặc là quân phục của Đại Minh triều, bộ dạng diễu võ dương oai, đứng ở cổng doanh, lớn tiếng hét lên: "Tình huống nơi này thế nào? Vì sao có lượng lớn bách tính tụ tập?"

"4 ' - ` Chương 619: Ô thuỷ tặc từ xưa

"4 ' - ` Chương 619: Ô thuỷ tặc từ xưa

Bạch Diên thờ ơ nhìn nhánh quân này.

Giang Thành cảm giác được Bạch Diên không vui, không muốn sự việc trở nên gay gắt, vội vàng làm mặt cười bồi đi tới gần: "Quân gia, ở đây đều là lão bách tính bị lũ lụt, mọi người ở chỗ này tránh lũ."

Tướng lĩnh dẫn đầu vẻ mặt rất không kiên nhẫn: "Tụ tập nhiều quá vậy? Tụ tập để làm loạn sao?"

Giang Thành cười bồi: "Tập trung ở đây, họ mới có cơm ăn."

Hắn chỉ vào Bạch Diên: "Vị này chính là Thiểm Tây Bạch thị, một nhà từ thiện, bởi vì cơ duyên xảo hợp, đi ngang qua phụ cận Lạc Dương, thấy các lão bách tính bị lũ lụt, hắn liền ở chỗ này phát cháo cứu dân."

Các hương thân phát cháo cứu dân, việc này vào những năm thiên tai cũng thường xuyên diễn ra, quan binh nghe vậy cũng không hoài nghi, liếc nhìn Bạch Diên, thấy hắn quần áo bạch y, vừa ngông lại vừa ngầu, trong lòng cũng hơi sợ.

Tướng lĩnh kia ôm quyền với Bạch Diên: "Thì ra là Thiểm Tây Bạch thị, ngưỡng mộ đã lâu."

Bạch Diên hừ một tiếng: "Ngươi ngưỡng mộ cái rắm, lần đầu tiên nghe đến tên tuổi của ta phải không?"

Quan binh: ".. "

Thuận miệng một câu khách khí, ngươi lại tưởng thật?

Hắn không mấy hài lòng, nhưng Bạch Diên càng kiêu ngạo, trái lại quan binh càng không dám đắc tội hắn, rất sợ mình chọc phải người không thể trêu. Lần này quan binh trái lại phải cười làm lành nói: "Bạch tiên sinh nói đùa, khụ... Ta chỉ nghe nói nơi này có người tụ tập... tới kiểm tra một chút, nếu có Bạch tiên sinh ở chỗ này, chúng tôi an tâm rồi..."

Võ quan kia xoay người muốn dẫn người rời đi, dự định trở lại điều tra xong hậu trường của Bạch Diên rồi mới trở lại cùng hắn trò chuyện.

Bạch Diên: "Chậm đất!"

Võ quan dừng bước, quay đầu lại, nghiêm mặt hỏi: "Bạch tiên sinh còn có cái gì phân phó?"

Bạch Diên nói giọng dễ ghét: "Mạnh Tân lũ lụt, nước ngập ngàn dặm. Tại hạ không thấy quan binh đi ra cứu người cũng thôi đi, coi như quan binh không có chức trách này. Thế nhưng, thủy tặc hoành hành, khắp nơi thừa nước đục thả câu, đó chính là chuyện của quan binh quản lý phải không? ngươi đi ra giết tặc?"

Giọng điệu hắn nói toàn là cái loại trên cao nhìn xuống.

Võ quan nghe mà trong lòng sợ hãi, nghĩ thầm: Người này chắc không phải ngự án ngự sử nào đó, chuyên môn thay mặt thiên tử dò xét địa phương chứ? Người như thế nếu về kinh hạch tội ta, ta chết cũng không biết chết thế nào.

Nghĩ tới đây, võ quan quá sợ hãi, xấu hổ nói: "Việc đó... khụ... đám thuỷ tặc đó... Chúng tôi vẫn đang cố gắng tiêu diệt. Đúng vậy đúng vậy, rất cố gắng... Chỉ là, đám thủy tặc kia trốn ở Tiểu Lãng Để, nơi đó thủy lộ ngang dọc, khắp nơi là vịnh có thể trốn tránh...

chúng tôi cố gắng nhưng chưa bắt được."

Bạch Diên tức giận: "Mượn cớ! Ta không muốn nghe những cái cớ này. Ta chỉ thấy lão bách tính bị thủy tặc khi dễ, vô cùng thê thảm."

Bạch Diên càng dữ, võ quan càng sợ, ngay cả ánh mắt cũng không dám đối diện. Võ quan vội chắp tay thi lễ sau đó lui ra phía sau: "Giờ ta sẽ trở về, kiểm kê binh mã, đi Tiểu Lãng Để tiễu phỉ, cho Bạch tiên sinh một câu trả lời."

Nói xong, nhanh chân chạy như điên, mang theo một đội quan binh trong nháy mắt không còn bóng dáng.

Bạch Diên tức giận nói: "Một đám cứt chó."

Giang Thành thấp giọng nói: "Bạch tiên sinh, mấy lời ngài nói đã tạm thời hù doạ được chúng, nhưng sau khi hắn trở lại điều tra rõ ngươi không phải là đại quan, lần sau trở lại, không khéo sẽ làm ác hơn đấy."

Bạch Diên gật đầu, hắn đương nhiên hiểu đạo lý này.

Song hắn cũng không sợ: "Người này nếu muốn tìm ta phiền phức, một phát súng thịt hắn luôn."

Giang Thành giật mình, nghĩ thầm: Bạch tiên sinh cũng quá lợi hại, thật dám thịt quan binh?

Bạch Diên đột nhiên lại đổi giọng: "Tiểu Lãng Để kia là nơi nào? Ngươi có thể nói cho ta một chút đi?"

Giang Thành ngạc nhiên: "Vì sao Bạch tiên sinh lại hỏi cái này?"

Bạch Diên nói: "Bến tàu Hiệp Xuyên và bến tàu Vĩnh Tế, quá nhỏ."

Thì ra Lý Đạo Huyền đã sớm cảm giác được, bến tàu Hiệp Xuyên và bến tàu Vĩnh Tế không đủ dùng.

Hai bến tàu này dù sao cũng là "bến tàu cổ", thuộc về cái loại "bờ sông chỉ có một cái eo" điển hình, bên trong chứa một số thuyền gỗ cổ đại Thế nhưng muốn đặt "tiên thuyền" do Lý Đạo Huyền cung cấp thì có vẻ như trứng chọi đá.

Những thuyền hiện đại của Lý Đạo Huyền, chỉ đặt mấy chiếc vào trong hộp đã chất đầy bến tàu cổ, là không bỏ thêm được cái nào nữa.

Hơn nữa, phía trên "thuyền pháo" của Lý Đạo Huyền có tới hơn mười khẩu pháo, nếu cứ như vậy đặt ở bờ sông cũng không quá thỏa đáng. Thương thuyền vào nam ra bắc đều có thể thấy những pháo hạm này bất cứ lúc nào, điều này vô cùng bất lợi đối với công tác bảo mật quân sự.

Y đã sớm trao đổi với Bạch Diên việc này, bảo hắn suy nghĩ một chút vấn đề này, tách riêng ra bến tàu quân sự và bến tàu dân dụng.

Vừa rồi Bạch Diên nghe được võ quan kia nói "Tiểu Lãng Để thuỷ vực phức tạp, rất dễ dàng cho thủy tặc ẩn thân", trong lòng liền lưu ý. Loại địa phương này, chẳng phải rất thuận lợi để thành lập một cảng quân sự tương đối bí mật hay sao?

Chỉ là, ở đây cách thôn Cao Gia cũng quá xa.

Không không không, hiện tại mặc dù xa, nhưng sau này khi thôn Cao Gia thật sự quét ngang thiên hạ, ở đây xem như khu vực quan trọng tại vùng trung du Hoàng Hà, sẽ trở thành trung tâm thế lực của thôn Cao Gia, tuyệt đối đáng để kinh doanh, sớm mưu đồ một chút cũng không có vấn đề gì.

Giang Thành vội vàng giới thiệu Tiểu Lãng Để...

Thì ra, Tiểu Lãng Để là "ổ phản tặc" nổi tiếng ở đoạn giữa Hoàng Hà.

Từ những năm cuối Đông Hán, khi tặc Hoàng Cân làm loạn, đã lựa chọn Tiểu Lãng Để làm căn cứ của mình, tặc Hoàng Cân ở chỗ này xây một cái "trại Hoàng Cân", lợi dụng điều kiện thuỷ văn phức tạp để tránh né quan binh, cướp bóc thương thuyền.

Các triều đại về sau, Tiểu Lãng Để thủy tặc không dứt, chưa bao giờ trị được tận gốc.

Bạch Diên nghe xong, trong bụng mừng thầm.

Lý Đạo Huyền nghe xong, trong bụng cũng mừng thầm.

Đây thật đúng là địa phương tốt!

Thuỷ quân của thôn Cao Gia đã không bố trí được ở bến tàu Hiệp Xuyên, cần mở rộng địa bàn mới, mà một ổ thủy tặc nổi tiếng từ xưa đến nay chính là một nơi tuyệt hảo. Đoạt từ trên tay thủy tặc, xây dựng thành trại, hoàn toàn làm được.

Càng thuận tiện hơn so với lúc trước Hình Hồng Lang xây thủy trại ở Xa là có xa một chút, nhưng lúc trước Hình Hồng Lang xây bến tàu tại Vĩnh Tế cũng rất xa, không phải cũng chiếu cố xong rồi sao?

Huống chỉ... hơn vạn lão bách tính bị thiên tai trước mắt này, vừa lúc cung cấp nguồn nhân lực đầu tiên để xây dựng thủy trại, có thể nói vạn sự sẵn sàng.

Kim tuyến Thiên Tôn cũng mở miệng: "Ở đây có thể làm!"

Bạch Diên mừng rỡ: "Thiên Tôn cũng cảm thấy có thể sao? Vậy tại hạ sẽ buông tay mà làm."

Giang Thành cũng mừng: "Ở chỗ này xây một thủy trại, chẳng

phải cách nhà của ta rất gần?"

Bạch Diên cười: "Vừa hay, ta nhớ ngươi cũng là người giỏi đi thuyền, tương lai thủy trại bên này cũng do Giang huynh hỗ trợ quản lý."

Giang Thành: "Tính ta một phần."

Mọi người thương lượng xong, kế tiếp phải chọn địa điểm. Cầm lấy bản đồ nghiên cứu một phen, Tiểu Lãng Để núi Ưng Chủy, phía dưới di chỉ trại Hoàng Cân, chính là địa điểm xây tốt nhất.

"Trước khi xây trại, phải xử lý thủy tặc ở đây." Kim tuyến Thiên Tôn nói: "Phải tìm ra đám thuỷ tặc chạy thoát kia, khiến hắn phải trả giá vì hành vi thừa nước đục thả câu, sát hại lão bách tính."

Chương 620: Mọi người đều tới

Chương 620: Mọi người đều tới

Võ quan bị Bạch Diên hù sợ bỏ chạy, sau khi trở lại bắt đầu hỏi thăm, hỏi đông hỏi tây, cuối cùng hỏi tới mấy người từng đến bến tàu Hiệp Xuyên làm ăn, quả thật đã bị hắn hỏi rõ ràng.

Thiểm Tây Bạch thị kia chắc là một giáo viên dân đoàn bình thường hoạt động tại bến tàu Lạc Xuyên, hương thân bình thường mà thôi, căn bản không phải tuần án ngự sử gì hết.

Võ quan cay lắm, chỉ là hương thân mà dám lên giọng răn dạy một mệnh quan triều đình như hắn, không muốn sống nữa sao?

Con mẹ ngươi, xem lão tử thu thập ngươi thế nào.

Võ quan dẫn theo một trăm quan binh, lại một lần nữa đi tới doanh nạn dân của trấn Hoành Thủy.

Cùng lúc đó. ...

Tiểu Lãng Để, núi Ưng Chủy, trại Hoàng Cân.

Địa phương được Bạch Diên và Giang Thành lựa chọn làm cứ điểm thuỷ quân mới cũng vừa lúc là hang ổ được một đám thủy tặc lựa chọn.

Thủy tặc từng đánh Cao Pha biệt hiệu là Phiên Chu Long, lúc này đang ở trong trại, triệu tập một đám đầu mục thủy tặc nói chuyện phiếm.

Những đầu mục này đều kiếm ăn ở phụ cận Tiểu Lãng Để, không lệ thuộc vào nhau, tự thành một thế lực, mỗi người đều có

một đội thuyền nhỏ mấy chục đến mấy trăm thủ hạ không đều nhau.

Phiên Chu Long: "Ngày hôm nay triệu tập các vị huynh đệ tới đây, là muốn giới thiệu cho các huynh đệ một đại nghiệp vụ."

Các đầu mục còn lại đều cười: "Đại nghiệp vụ gì chứ? Nghe nói gần đây ngươi thừa dịp lũ lụt, chạy đến khu Mạnh Tân cướp đám nạn dân ở trên đảo, đó mà tính đại nghiệp vụ cái gì? Toàn là mấy đồng bạc lẻ không bõ."

Phiên Chu Long: "Hừ hừ, chắc các ngươi không biết đâu? Đám nạn dân đó hiện tại đều được một hương thân cứu đi rồi. Hương thân tập trung họ ở trấn Hoành Thủy, cung cấp cơm ăn cho họ nữa. Đây không phải đại nghiệp vụ thì là gì?"

Một đầu mục thoạt nhìn tương đối ngu ngốc nói: "Cái này mà tính đại nghiệp vụ gì?"

Phiên Chu Long: "Ngươi có phải bị ngáo không vậy? Hương thân kia có thể cho hơn vạn nạn dân cơm ăn, ngươi nói hắn đã chuẩn bị bao nhiêu lương thực? Nếu chúng ta cướp hết số lương thực đó, thủy trại của các vị ít Vừa nghe nói vậy mọi người đều tỉnh cả người. Đúng vậy, có thể cung cấp cho hơn vạn người cơm ăn, vậy thì tài lực cao cỡ nào? Nếu cướp được chuyến này, vậy thật sự phát tài rồi.

Phiên Chu Long: "Không dối gạt các vị, hương thân kia có chút lợi hại, gia đỉnh dưới tay hắn ít nhất có khoảng mười cây hỏa súng, mấy ngày trước đã đánh cho lão tử ngu người luôn. Lão tử tự nghĩ không có bản lĩnh một mình thu thập hắn, cho nên mời chư vị huynh đệ tới cùng nhau hành sự, chúng ta cùng nhau đánh vào trấn Hoành Thủy, thịt tên hương thân kia, cướp lương của hắn. Sau đó mọi người chia nhau, lương thực của hơn vạn người, tất cả đầu lĩnh chúng ta ở đây được chia một ly thôi cũng đã đủ ăn rồi."

Chư đầu mục đều thích mạo hiểm, làm việc buôn bán không vốn đã nhiều năm, nghe nói việc này thì không ai sợ hãi, trái lại mỗi người hưng phấn không hiểu, kêu loạn cả lên: "Được, con mẹ nó vậy cùng nhau đánh vào trấn Hoành Thủy đi, thịt tên hương thân kia."

Phiên Chu Long: "Ta nói trước là thuyền của hắn rất lớn, hỏa súng rất lợi hại."

Chư đầu mục đều cười: "Sợ hắn cái quần, chúng ta cũng không phải chưa từng đánh thương nhân có thuyền lớn, có hỏa súng."

"Giết chết hắn!"

"Giết chết hắn!"

"Chúng ta nhiều người thua thế nào được?"

Vì vậy. .. Sự việc quyết định một cách khoái trá như thế...

Trấn Hoành Thủy, cách núi Ưng Chủy trại Hoàng Cân, khoảng cách theo đường đất liền là 16 dặm. Nhưng đám thủy tặc đương nhiên sẽ không đi đường bộ, mà từ trại Hoàng Cân theo hướng bắc tiến vào Hoàng Hà, sau đó dọc theo Hoàng Hà đi về hướng hạ du, tiến vào khu Mạnh Tân, lại đi tới trấn Hoành Thủy.

Thật ra trấn Hoành Thủy vốn là một trấn không dựa vào bờ sông, không nên có thủy tặc công qua đây mới đúng.

Thế nhưng. ... Sau khi Hoàng Hà vỡ đê, nước lụt ngàn dặm, khiến cho trấn Hoành Thủy vốn cách bờ sông vài dặm hiện tại lại biến thành một trấn nằm sát bên bờ sông.

Phía đông trấn là một vùng nước mênh mông nhìn không thấy bờ, trong nước còn nhìn thấy không ít hòn đảo trôi bồng bềnh, thỉnh thoảng có thể thấy được trên mặt nước có nóc nhà, cũng không biết trận lũ đáng sợ này còn bao nhiêu ngày nữa mới rút đi.

cơm.

Đột nhiên, trên một con thuyền hàng của thôn Cao Gia đậu ở bên bờ, có một lính gác la lên: "Thuyền của quan phủ tới rồi."

"Ồ?" Bạch Diên buông bát cơm đứng lên.

Nhìn ra xa phía đông, lập tức trông thấy mấy chiếc thuyền của quan phủ, dẫn đầu là một chiếc thuyền cỡ trung, phía trên không có pháo, chỉ có lâu thuyền, là cái loại thuyền dùng để cận chiến đọ sức. Chiến thuật chủ yếu chắc là cho thuyền áp sát, dùng cung tiễn bắn một đợt, sau đó thuỷ binh nhảy lên tác chiến.

Mấy cái khác đều là chiến thuyền loại hình tam bản.

Đội thuyền đó càng ngày càng gần, trên đầu chiến thuyền cỡ trung là một võ quan, chính là người lần trước bị Bạch Diên làm mất mặt, trên boong thuyền còn có không ít quan binh, xem ra toàn bộ người trên thuyền cộng lại có lẽ vượt quá một trăm.

Đang hùng hổ tiến về trấn Hoành Thủy.

Bạch Diên thấy cảnh ngày thì muốn cười: "A, tên lần trước muốn tới tìm ta kiếm chuyện rồi."

Giang Thành thấp giọng nói: "Bạch tiên sinh, tình huống này ngươi còn cười được ư? Tình huống này còn chưa phải rất nghiêm trọng sao?"

Bạch Diên: "Sợ hắn cái quần, nếu như hắn dễ nói chuyện, ta cũng dễ nói chuyện. Nếu như hắn làm ầm lên, tại hạ sẽ chỉnh cho hắn một trận. Dù sao thì chúng ta cũng không phải người địa phương, đánh quan binh xong bỏ chạy, ai cũng không làm gì được chúng ta."

Kim tuyến Thiên Tôn: "Hắc hắc hắc, nói rất đúng."

Giang Thành: "Nếu Thiên Tôn cũng nói như vậy, đương nhiên không thành vấn đề rồi."

Chỉ thấy chiến thuyền của quan phủ càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, lập tức sẽ cặp bờ bên cạnh trấn Hoành Thủy.

Thế nhưng, ở đây đã đậu mấy chiếc thuyền hàng của thôn Cao Gia, chiếm đầy bờ, chiến thuyền của quan phủ nhất thời nữa khắc là không dựa vào bờ được.

Võ quan ở trên boong thuyền nhảy lên mắng: "Thuyền hàng tránh ra, không có mắt sao?"

Nhưng những chiếc thuyền hàng này không nhận được mệnh lệnh của Bạch Diên, mặc kệ ngươi có phải chiến thuyền của quan phủ hay không, họ cũng không có ý nhường, vẫn ngăn cản ở chỗ này. cặp bờ, võ quan tức quá đứng trên boong mắng tiếp: "Phản rồi, phản rồi."

Bạch Diên thấy chơi đủ rồi, đang định mở miệng bảo thuyền hàng nhường một chỗ.

Không ngờ đúng lúc này, lính gác lại la lên: "Thuyền tới rồi, thật nhiều thuyền tới."

"Thủy tặc, là thủy tặc, chuẩn bị tác chiến." Lính gác của quan binh cũng đồng thời phát hiện ra có thuyền tới, giọng thảng thốt: "Rất nhiều thủy tặc, mẹ nó, sao lại nhiều như vậy? Trên trăm chiếc chiếc thuyền."

Bạch Diên nhìn lướt qua về phía đông bắc, cũng buồn cười, rất là nhiều thuyền nhỏ, chỉ chít, trên mặt nước vàng đục như đàn kiến đang tụ tập tới.

Võ quan kia vốn tới để trừng trị Bạch Diên, ai ngờ lại đột nhiên đụng phải trận thế này, hắn sợ hãi đến tê cứng cả người, nhất thời không biết nên làm cái gì.

Đám thuỷ binh dưới tay hắn cũng đều là kẻ nhát gan, là cái loại chính sự không làm, ức hiếp lương dân lại rất giỏi, vừa thấy tình huống này trực tiếp chèo thuyền muốn chạy.

Thế nhưng, hiện tại muốn chạy đã chậm, thuyền của thủy tặc từ phía đông trùng trùng điệp điệp chạy qua, đã bao phủ một vùng thuỷ vực.

Hãn phỉ dẫn đầu chính là kẻ lần trước bị Bạch Diên đẩy lùi, gã đang ở trên đầu thuyền cười ha ha, vô cùng kiêu ngạo.

Chương 621: Đến lượt chúng ta lên

Chương 621: Đến lượt chúng ta lên

Đầu mục thủy tặc Phiên Chu Long rất kiêu ngạo.

Lần trước qua đây, hắn chỉ dẫn theo 5-60 thủ hạ, bị Bạch Diên vài ba chiêu đánh cho sợ hãi bỏ chạy, thế nhưng lần này thì lại khác.

Gã đã kéo qua đây tất cả mấy chục nhà thủy tặc của Tiểu Lãng Để.

"Chiến thuyền" vượt quá trăm chiếc, tổng binh lực gần nghìn người.

Vậy thì còn sợ dăm ba tên quan binh chết nhát cầm hỏa súng của ngươi?

Phiên Chu Long vung yêu đao, chỉ vào trấn Hoành Thủy phía trước, lớn tiếng cười nói: "Toàn bộ hảo hán Tiểu Lãng Để ở đây! Cẩu quan binh, chuẩn bị chịu chết đi."

Thủy tặc khác lập tức lớn tiếng hô ứng: "Quan binh giỏi lắm sao? Chút thuỷ quân như thế thì có tác dụng chó gì. Các huynh đệ, ngày hôm nay chúng ta thu thập luôn quan binh một lượt."

Tặc nhiều lực lớn, lực lớn thì gan lớn, quan binh cũng không để vào mắt.

"Xông lên!"

"Thịt đám cẩu quan binh nào."

"Cướp sạch trấn Hoành Thủy!"

"Kiếm mấy con dâu về thuỷ trại nào, ha ha ha ha."

Đám thuỷ tặc hùng hổ, xông về mấy chiếc chiến thuyền của quan binh...

Võ quan của quan binh kia sợ đến mức hồn sắp bay mất, rống lên: "Chuẩn bị tác chiến!"

Lượng lớn thuyền nhỏ bao vây lấy chiến thuyền của quan binh.

Kỳ hạm của quan binh là một chiến thuyền cỡ trung, nhìn lượng lớn thuyền nhỏ của thủy tặc bao vây lấy nó, từ trên cao nhìn xuống, giống như một đàn kiến đang vây công con gián.

Quan binh bò lên trên lâu thuyền, quay về thuyền tặc liều mạng bắn cung.

Nhưng vệ sở binh cánh tay không có lực, không kéo được cung cứng, dùng đều là cung nhẹ. Hơn nữa quanh năm thiếu huấn luyện, tên bắn ra cũng xiêu vẹo không ra thể thống gì, căn bản không thể tạo thành uy hiếp lớn bao nhiêu đối với thủy tặc. Tên bị thủy tặc dễ dàng né tránh hoặc là đỡ lấy, thuyền nhỏ càng lúc càng gần.

Đến trước mặt, thủy tặc ném ra móc câu, bắt đầu nhảy thuyền tác chiến.

Quan binh trên thuyền cầm lấy trường mâu đâm loạn xuống dưới mép thuyền...

Trong nháy mắt trên mặt nước rơi vào cảnh hỗn loạn.

Các nạn dân của trấn Hoành Thủy thấy cảnh này cũng giật

mình hoảng sợ.

Trong mắt họ, một khi quan binh chiến bại, thủy tặc sẽ xông vào trấn Hoành Thủy, mặc dù trong trấn có trên vạn nạn dân, thế nhưng một nghìn thủy tặc đủ để đánh bại một vạn nạn dân rồi.

Các nạn dân khẳng định đánh không thắng! Căn bản đánh không thắng!

Các lão bách tính sợ hãi run rẩy.

Một số thanh tráng niên thì trước tiên cầm lấy mộc côn.

Thậm chí có một số người từ bờ đẩy thuyền nhỏ đỉi, định bụng hỗ trợ quan binh tác chiến.

Thì ra những nạn dân này có rất nhiều người đều biết chèo thuyền, biết bơi giỏi, dù sao cũng là người lớn lên bên cạnh Hoàng Hà.

Tuy nhiên họ còn đang chuẩn bị thì nghe được giọng của Bạch Diên vang lên: "Lão bách tính bình thường xin chớ tham chiến, chúng tôi không thể phân biệt các người với thuỷ tặc, dễ ngộ thương, xin mọi người ở lại trên bờ."

Các lão bách tính: "Ơ, không cần chúng tôi hỗ trợ sao?"

Bạch Diên lầm bầm hai tiếng rồi đứng lên đằng trước nhất, vẻ mặt thong dong, gió sông thổi tung bay bạch y của hắn, trong thế giới một màu vàng có vẻ vô cùng chói mắt: "Chuyện đánh trận giao cho binh sĩ chuyên nghiệp làm, mà người thường chỉ cần phụ trách sản xuất là được. Cái này gọi là phân công xã hội, Thiên Tôn nói, phân công mới có thể mang đến hiệu suất càng cao hơn... đừng có chuyện gì cũng muốn bản thân làm hết."

Một gia đỉnh bên cạnh nhỏ giọng nói: "Lão gia chỉ mong một mình có thể học hết quân tử lục nghệ."

Bạch Diên: ".. ."

Một phen biểu diễn của hắn làm cho lão bách tính phía sau đột nhiên cảm thấy an tâm không hiểu, người này đối mặt với nhiều tặc như vậy lại Cái gọi là tài cao mật lớn, xem ra, hắn đáng để tin tưởng?

Nghĩ tới đây, tâm tình của mọi người cũng tốt hơn một chút.

Nhưng họ vừa ngẩng đầu, đã thấy quan binh sắp không xong rồi.

Hơn trăm quan binh trong vòng vây công của thủy tặc đã xong đời. Quan binh bị giết sạch, ngay cả kỳ hạm cũng bị cướp mất, đổi chủ rồi.

Võ quan vừa mới còn hùng hổ, hiện tại đã biến thành một cổ thi thể, đầu bị đầu mục thủy tặc dùng trường thương giơ lên cao.

Thu thập xong quan binh, lực chú ý của chúng lại một lần nữa tập trung lên trấn Hoành Thủy.

Bạch Diên vung tay lên: "Thuỷ quân thôn Cao Gia, xuất kích."

Thật ra những lời này là nói với không khí, trong khi quan binh và thủy tặc giao chiến, các binh sĩ dân đoàn bên cạnh hắn đã lên hết thuyền, làm tốt chuẩn bị chiến đấu, chỉ có Bạch Diên còn chưa lên thuyền mà thôi.

Hắn cũng lười lên thuyền, thuỷ chiến bắt đầu đánh thì chỉ huy không có ý nghĩa quá lớn, để cho các thuyền viên tự động phát huy là tốt rồi.

Thuyền hàng của thôn Cao Gia lập tức khởi động, chạy về hướng đám thủy tặc đông như đàn kiến.

Chiến thuyền không ở đây, chỉ có thể dùng thuyền hàng để

đánh trận.

Tuy nhiên vấn đề không lớn!

Thuyền hàng là đủ rồi.

Dù sao quân địch cũng không phải là chiến thuyền hẳn hoi gì, chỉ là một đống thuyền tam bản nhỏ mà thôi.

Thuyền của thôn Cao Gia vừa khởi động, Phiên Chu Long liền hưng phấn: "Chính là con thuyền kia, lần trước khi dễ lão tử chính là con thuyền kia, chính chủ tới rồi, giết chết hắn."

Đầu mục thủy tặc trên một con thuyền bên cạnh hiếu kỳ nói: "Thuyền đó không có buồm cũng không có mái chèo, chỉ là một khối đơn điệu, làm sao chạy được?"

Chuyện này thật đúng là quỷ dị, hơn nữa, càng là người quanh năm kiếm ăn ở trên sông nước lại càng cảm thấy quỷ dị.

Đám thuỷ tặc nhìn con thuyền mà lâm vào trầm tư.

"Trầm tư con mẹ ngươi à?" Phiên Chu Long rống lên: "Trang bức cái chó gì nữa? Đối diện xông qua rồi, chúng ta chỉ lên chém thôi, đơn giản như vậy, lên."

"A a a, đúng đúng đúng!" Đám thuỷ tắc hô hào, ra sức chèo thuyền của mình xông về thuyền của đối phương nghênh tiếp.

Lúc này khoảng cách còn xa, dân đoàn thôn Cao Gia trên thuyền đã giơ hỏa súng lên.

"Đoàng!"

Một thủy tặc đang vung đao bị trúng đạn, rơi xuống dòng nước đục ngàu.

"Đối diện có hỏa súng."

Phiên Chu Long gầm lên: "Lão tử đã sớm nói qua đối diện có hỏa súng, con mẹ nó cẩn thận một chút."

Được thôi, quan binh có hỏa súng cũng không phải chuyện kỳ quái gì, thủy tặc và quan binh giao chiến cũng không phải lần đầu tiên, cũng có kinh nghiệm ứng đối với thứ này.

Đó chính là... co người lại!

Chúng tận lực cúi sát thân hình của mình xuống, gần như nằm xuống mặt thuyền, nghiêng người khua mái chèo, con thuyền vẫn chạy rất nhanh, nhưng diện tích tiếp đạn của chúng trở nên rất nhỏ.

Làm như vậy, thật sự đã khiến hỏa súng binh của thôn Cao Gia hơi khó thao tác.

Tuy nhiên vấn đề không lớn, hỏa súng không dễ thao tác, chúng ta còn có lựu đạn mà.

Một binh sĩ dân đoàn lấy từ trong túi ra một quả lựu đạn ngòi nổ, châm ngòi, nhân lúc ngòi nổ còn đang cháy, ánh mắt hắn tập trung vào một con thuyền đang chạy thẳng về hướng này.

Binh sĩ bên cạnh cười to: "Ném chuẩn vào nha! Đây cũng không phải đánh trận trên đất liền, ném hụt là không nổ chết đối thủ được đâu, nếu như ném xuống sông là chìm luôn đó."

Nghe được chiến hữu la lên, người cầm lựu đạn lập tức do dự: "Ôi trời, hỏng bét! Đúng là như vậy."

Hắn trong lòng hoảng hốt, thời gian ném lựu đạn cũng bị sai lệch một chút như vậy.

Lựu đạn bay qua trời cao, rơi bủm xuống sông, không rơi lên thuyền của thủy tặc.

Chương 622: Thiên Tôn cũng không biết nói gì

Chương 622: Thiên Tôn cũng không biết nói gì

Đám thủy tặc nhìn quả lựu đạn này mà buồn cười.

"Chúng ném đá với chúng ta kìa."

"Ha ha ha ha!"

"Hỏa súng bắn không trúng, liền chơi ném đá sao?"

"Cũng không chọn tảng đá to một chút."

Đám thủy tặc cười rất kiêu ngạo.

Tuy nhiên, lúc này lại có một binh sĩ dân đoàn móc ra lựu đạn.

Binh sĩ này khác hoàn toàn, hắn là "người đoạt huy chương đồng hạng mục ném xa tại đại hội thể dục thể thao dân đoàn Thôn Cao Gia lần thứ nhất", huy chương vàng là Cao Sơ Ngũ, huy chương bạc là Trịnh Đại Ngưu, mà vị huynh đệ này chính là giành huy chương đồng.

Giành được huy chương đồng trên đại hội thể dục thể thao dân đoàn thôn Cao Gia, chẳng khác nào huy chương vàng của người thường.

Bởi vì Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu đều là quái vật, không thể so sánh với nhân loại.

Thanh niên huy chương đồng châm ngòi nổ, tay cầm lựu đạn

khẽ ném một cái, còn quay sang cười to nói với vị huynh đệ ném hụt kia: "Nhìn cho kỹ, ta dạy ngươi ném lựu đạn thế nào, ta chỉ làm mẫu một lần thôi đấy."

Nói xong, hắn vung cánh tay phải về phía trước...

Lựu đạn đang cháy ngòi nổ liền bay về hướng thuyền thủy tặc đằng trước nhất.

Một đường parabon hoàn mỹ, thậm chí tính toán cả tốc độ tiến lên phía trước của thuyền thủy tặc vào, chuẩn xác vô cùng, không chút sai lệch, rơi đúng vào thuyền thủy tặc.

Năm tên thủy tặc trên thuyền đang cười to: "Ha ha ha, mắc cười quá, chơi mà ném đá..."

"Huynh đệ, vì sao tảng đá này lại đang cháy?"

"Phía trên cái này là ngòi nổ?"

"Âm!"

Lựu đạn dùng một tiếng nổ vang trả lời câu hỏi vừa đáng yêu vừa ngu xuẩn của chúng.

Năm tên thủy tặc trên thuyền đồng thời bay ra khỏi thuyền, ngã vào đồng nước không sach sẽ. Lần này đã khiến cho toàn bộ thủy tặc bên cạnh đều hoảng hốt.

Có người la lên: "Tảng đá chúng ném ra sẽ nổ."

"Mẹ nó, đó là cái quỷ gì vậy?"

"Là hỏa dược bao! Hỏa dược bao!"

"Con mẹ nó, sao lại có loại đồ vật này?"

"Tới rồi, lại tới nữa."

Lại một vị binh sĩ dân đoàn ném ra lựu đạn ngòi nổ.

Bịch một tiếng, lại rơi vào một con thuyền thủy tặc.

Sáu tên thủy tặc trên thuyền sợ quá la toáng lên.

Một người đưa tay muốn đi nhặt quả lựu đạn kia, muốn nhân lúc ngòi nổ còn chưa cháy hết liền ném nó xuống sông, thế nhưng tay hắn vừa mới cầm lấy lựu đạn, còn chưa kịp ném ra ngoài, ngòi nổ đã cháy hết.

"Âm!"

Tên xuẩn tặc cầm lựu đạn cả bàn tay bị nổ mất sạch, trước ngực cũng bị dính vài mảnh đạn, năm đồng bọn bên cạnh cũng đồng thời bị mảnh đạn càn quét, người cả thuyền trong chớp mắt sắp phải đi âm tào địa phủ quẹt thẻ.

"Oa oa oal"

Đám thuỷ tặc kêu lên oa oa: "Chúng dùng vũ khí quỷ gì thế?"

Tên đầu lĩnh Phiên Chu Long kia cũng ngẩn ra, đụng phải loại binh khí vượt quá lý giải này, nhất thời nữa khắc không biết nên làm cái gì, vài chục giây sau mới có phản ứng: "Xông lên, tiếp cận rồi đánh, chúng cũng không thể tự nổ tung mình."

Hiện tại cũng chỉ có thể đánh như vậy.

Đám thuỷ tặc liều mạng chèo thuyền, chỉ muốn mau chóng tiếp cận.

Nhưng mà, chúng lập tức liền phát hiện, con thuyền thật lớn kia cũng đang tập trung toàn bộ lực lượng mà xông về phía mình.

Đối đầu va chạm, sợ cái quần!

Thuyền nhỏ đấu thuyền lớn, thật sự cũng hơi sợ thuyền lớn va

vào, thông thường gặp phải loại tình huống này, thuyền nhỏ đều phải dựa vào đặc điểm khéo léo linh hoạt của mình, trước tiên chuyển hướng ngang, né tránh hướng chính diện của thuyền lớn, sau đó từ bên cạnh dựa sát vào.

Đám thủy tặc vội vàng điều khiển thuyền, muốn chuyển hướng ngang.

Nhưng mà chúng lập tức liền phát hiện không hợp lý, chiếc thuyền khua mái chèo.

Nó nhanh đến nỗi khiến cho chiếc thuyền tam bản nhỏ bé cả cơ hội chuyển hướng cũng không có.

"Đụng vào rồi kìa! A a a!"

"Cẩn thận!"

Thủy tặc trên thuyền nhỏ kêu thảm thiết.

Chỉ nghe một tiếng ầm, thuyền nhỏ bị đụng lật nhào giữa sông.

Sáu thủy tặc trên thuyền thì có năm rơi xuống nước, chỉ có một tên thủy tặc linh hoạt nhất đứng ở đầu thuyền, cố nhảy về phía trước, vậy mà nhảy lên con thuyền lớn kia.

Đáng tiếc cú nhảy dũng cảm này của hắn chả có tác dụng mẹ gì, hai chân còn chưa đứng vững, năm cây thứ đao đồng thời đâm lên người hắn.

Năm tên binh sĩ dân đoàn đồng thời thu đao, lại đạp thi thể của hắn ngã xuống sông.

Tình huống tương tự cũng không chỉ xảy ra trên một con thuyền của thủy tặc.

Mấy chiếc thuyền của thủy tặc bị mấy chiếc thuyền hàng đơn

điệu chính diện đụng phải, hầu như bị kết quả tương tự, không phải bị đụng lật nhào thì chính là xoay vòng tròn trên mặt nước, binh sĩ dân đoàn trên thuyền hàng nhân cơ hội công kích, chỉ nháy mắt đã giết sạch thủy tặc trên thuyền.

"Bên hông!"

"Từ bên hông dựa sát vào."

"Ném móc câu."

Thuyền thủy tặc từ bên hông cập sát vào, ném ra móc câu muốn lên thuyền, thế nhưng hai bên mạn thuyền chính là vị trí rất tốt để hỏa súng binh khai hoả, một loạt tiếng đoàng đoàng của hỏa súng vang lên, thủy tặc cập sát vào hai bên đều ngã xuống, tên ném móc câu bởi vì khoe ra cả nửa người nên ăn đạn nhiều nhất, chỉ loáng cái đã bị bắn thành cái sàng.

Tiếp theo một vị binh sĩ dân đoàn vung đao chém đứt sợi dây kéo phía sau móc câu, để thuyền của thủy tặc không thể thành công tiếp cận chơi nhảy thuyền nữa.

"Hỏa tiễn! Đuốc!" Phiên Chu Long rống lên: "Thiêu cháy thuyền của chúng đi."

Đám thuỷ tặc đã chuẩn bị sẵn hỏa tiễn từ lâu, đó là một mũi tên được bao vải đầu vào đầu: Khi bắn vào thuyền auân địch. vải dầu sẽ cháy liên †uec tại thân thuyền của đối phương, cuối cùng gây hoả hoạn. Cây đuốc cũng tương tự vậy.

Đám thủy tặc lập tức hành động, các loại "hỏa khí" hỏi thăm ngay tới thuyền lớn.

Tuy nhiên, chúng lập tức liền phát hiện tình huống không đúng.

Trên thuyền vậy mà chuyên môn có một đội người, không

tham dự tác chiến, mà chuyên môn phụ trách dập tắt lửa, chỗ nào có hỏa tiễn đang cháy thì họ liền xuất hiện ở đó, chỉ thời gian vài lần chớp mắt ngắn ngủi đã xử lý xong hỏa tiễn.

Xử lý hết chỗ cháy, họ vẫn không tham chiến, tiếp tục chờ tình hình xung quanh.

Có tố chất huấn luyện đến nước này, cũng thật hiếm thấy.

Đám thủy tặc hít một hơi lạnh: "Đây rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

Chúng đánh qua các loại thương thuyền vũ trang, cũng từng đánh không ít quan binh, cho tới bây giờ chưa thấy qua loại quân địch có tố chất huấn luyện thế này, hoàn toàn khiến người ta không có cách gì.

Vài chiếc thuyền lớn vẫn qua lại như thường giữa hàng trăm chiếc thuyền nhỏ, giống như Triệu Tử Long tại Đương Dương Trường Bản, đánh mà bảy lần vào bảy lần ra, xung đột nhiều lần, đánh cho thủy tặc kêu cha gọi mẹ.

Bạch Diên đứng ở bên bờ trấn Hoành Thủy, nhìn chiến đấu trên mặt sông mà vẻ mặt cổ quái: "A a, ta còn chưa đi chỉ huy mà đã đánh thành như vậy rồi? Chẳng lẽ, đội thuyền của chúng ta đã không cần thuỷ quân đề đốc rồi?"

Kim tuyến Thiên Tôn ở trước ngực cười hắc hắc: "Huấn luyện bình thường càng làm tốt, khi binh sĩ tác chiến sẽ càng rõ ràng phải làm cái gì, cũng càng không cần quan chỉ huy, chức vị hạm trưởng này càng lúc càng trở nên như vật biểu tượng rồi."

Bạch Diên: "Ôi?"

Kim tuyến Thiên Tôn: "Cho nên sau này đề đốc, hạm trưởng, đều phải lựa chọn soái ca mỹ nữ thì mới được."

Vừa nghe lời này, Bạch Diên liền mừng rỡ: "Vậy không thành vấn đề rồi, ta rất phù hợp."

Kim tuyến Thiên Tôn: ".. ."

Giang Thành bên cạnh toát mồ hôi: Bạch tiên sinh vậy mà khiến cho

Chương 623: Chúng ta đi cướp trại của thủy tặc

Chương 623: Chúng ta đi cướp trại của thủy tặc

Thủy tặc bắt đầu phát huy truyền thống tốt đẹp của tặc quân, đó chính là "Đánh trận thì không giỏi, chạy trốn lại đệ nhất".

Đàn thuyền của thủy tặc đã mất đi chiến ý nhất thời tan tác như chim, chỉ còn dư lại hơn trăm chiếc thuyền liền bỏ chạy về hướng mặt nước mênh mông đục ngàu, trong chớp mắt đã chạy rất xa.

Mà số lượng thuyền hàng của thôn Cao Gia thì có hạn, không thể đồng thời đuổi theo hết những con thuyền nhỏ này, thôn Cao Gia cũng chỉ có thể nhìn chằm chằm một con thuyền mà đuổi... Kỳ hạm quân địch.

Kỳ hạm đó là chiến thuyền cỡ trung mà đám thủy tặc vừa mới cướp từ trong tay quan binh, còn chưa ngồi nóng đít, Phiên Chu Long trên thuyền vừa mới trải qua cảm giác "đại thuyền trưởng" một hồi, lại thấy thuyền của thôn Cao Gia đang nhanh chóng chạy về phía hắn.

Phiên Chu Long sợ quá la lên oai oái: "Ngươi đừng qua đây a."

Thủ hạ vội nói: "Lão đại, bỏ thuyền, đổi sang thuyền nhỏ chạy đi."

Phiên Chu Long như ở trong mộng mới tỉnh, thuyền lớn mục tiêu quá lớn, khẳng định không thể chạy thoát.

Gã vội vàng vứt bỏ quan thuyền, nhảy lên thuyền nhỏ, bắt đầu

chèo thuyền nhỏ chật vật chạy trốn, chỉ thấy thuyền lớn ở phía sau đang cập sát vào quan thuyền, không cần tốn nhiều sức đã cướp quan thuyền trở lại.

Phiên Chu Long đành phải vừa chửi thề vừa bỏ chạy.

Chẳng mấy chốc, trên mặt sông đã khôi phục bình tĩnh.

Đám thuỷ tặc tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, không còn thấy bóng dáng.

Thuyền hàng của thôn Cao Gia kéo theo quan thuyền, còn thu được lượng lớn thuyền tam bản nhỏ, chậm rãi trở về cặp bờ.

Các nạn dân trên bờ tức khắc bạo phát ra tiếng hoan hô thật lớn: "Thật là lợi hại!"

"Bộ hạ của Bạch tiên sinh thật là lợi hại."

"Đánh bại thủy tặc rồi."

"Giết sạch đám thuỷ tặc chó chết đó đi."

"Mấy ngày hôm trước ta bị chúng cướp ở trên đảo, toàn bộ tài sản bị cướp sạch rồi."

"Bọn người kia chà đạp khuê nữ Trương gia, còn giết sạch toàn bộ "Hu hu hu. . Mối thù của con gái ta, không biết có tính là báo rồi không?"

Lão bách tính vừa mừng vừa buồn, mừng chính là thủy tặc đã bị giáo huấn, buồn chính là người nhà bị chúng giết hại, cuối cùng vẫn không về được.

Kim tuyến Thiên Tôn thấy cảnh này, trong lòng cũng không mấy vui vẻ, đè thấp giọng nói: "Bạch Diên, thừa dịp cơ hội này, bảo lão bách tính theo chúng ta, giúp chúng ta xây dựng thủy trại."

Bạch Diên phấn chấn: "Tại hạ đã rõ."

Hắn chậm rãi đi tới phía trước của doanh nạn dân, leo lên trên một nóc nhà cao, lại lấy ra một cái ống loa, đặt ở bên mép... .

"Khu, alo alo! Nghe gì chưa?"

Không biết vì sao, khi cầm loa câu đầu tiên luôn luôn là cái này.

Lão bách tính trong doanh nạn dân cùng đồng thanh đáp lại: "Nghe rồi."

Bạch Diên giơ tay lên, mọi người liền an tĩnh lại.

Nghĩa cử phát cháo cứu dân của dân đoàn thôn Cao Gia, cộng thêm sức chiến đấu cho thấy khi đánh thủy tặc vừa rồi, từ hai phương diện đồng thời giành được sự kính trọng của lão bách tính, tự nhiên cũng cho Bạch Diên mặt mũi, hắn muốn nói chuyện, dưới đài không một ai dám nói nhỏ cái gì.

Bạch Diên giương giọng nói: "Các vị hương thân, vừa rồi đám thủy tặc kia đã cướp sạch tài sản của mọi người, đúng không?"

"Đúng vậy!"

"Đám ác ôn kia."

"Ta hận không thể ăn thịt của chúng."

"Một lũ tặc không biết xấu hổ."

Dưới đài quần tình sục sôi.

Bạch Diên giơ hai tay lên, một hồi lâu, dưới đài mới an tĩnh lại.

Bạch Diên nói: "Mọi người nghe ta một lời, gia viên của các

ngươi bị Hoàng Hà nhấn chìm rồi, con nước này không biết lúc nào mới rút, cho dù nước rút, ruộng đất cũng sẽ không thể trồng trọt trong thời gian rất lâu."

Các nông dân nghe vậy, tâm tình cảng nặng nề.

Quả thật, sau khi Hoàng Hà vỡ đê, khu vực bị nước sông nhấn chìm được gọi là "khu Hoàng Phiếm", khu Hoàng Phiếm này là cực kỳ đáng sợ. mầu nào cũng không thể phát triển, hơn nữa khu Hoàng Phiếm dễ bùng phát các loại ôn dịch.

Ảnh hưởng của việc này có thể tiếp diễn mấy năm.

Hơn nữa còn có chuyện càng kỳ quái hơn, chính là sau khi Hoàng Hà rời khỏi đường sông ban đầu, nó liền biến thành trạng thái "không có đường sông".

Hoàng Hà không có đường sông là rất kinh khủng, nó sẽ tùy ý lăn qua lăn lại ở đồng bằng, tựa như một con thủy long tùy hứng làm bậy, muốn lăn về nơi nào thì lăn nơi đó.

Nói cách khác, khu Hoàng Phiếm còn có thể trôi đi bất cứ lúc nào.

Trong mấy năm tiếp theo, họ sẽ không thể về được nhà.

Các lão bách tính buồn bã không nói gì.

Bạch Diên nói: "Không có nhà, cũng không có tiền, cuộc sống sau này phải nên làm sao?"

Không ai có thể trả lời hắn, tất cả mọi người không thể nói nên lời.

Bạch Diên nói: "Ta lại có một biện pháp tốt."

Lão bách tính chợt ngẩng đầu lên, nhìn hắn bằng đôi mắt tràn đầy kỳ vọng.

Bạch Diên nói: "Thủy tặc đã cướp sạch tiền của các ngươi, các ngươi liền đi tới chỗ thuỷ tặc, cướp về tiền của mình là được. Sau đó, chúng ta lại chiếm lĩnh thủy trại của thủy tặc, sinh hoạt trong thủy trại của chúng, chẳng phải càng tốt hơn?"

Các lão bách tính vừa nghe lời này: "Ơ, hình như có vẻ rất có đạo lý."

"Đúng rồi, tiền của ta bị thủy tặc cướp, ta đi cướp về rất hợp lý mà. Sau đó thủy tặc bị chúng ta giết chết rồi, thủy trại của chúng thành bỏ không, chúng ta sẽ ở trong thủy trại của chúng, vậy là lại có nhà rồi."

"Chỉ là. .. nếu làm như vậy, sau này sinh hoạt thế nào?"

"Nếu chúng ta ở trong thủy trại là có thể bắt cá rồi."

"Ta không biết bắt cá."

"Ta cũng không biết bắt cá, nhưng có thể học mà, dù sao thì về nhà cũng không có ruộng mà làm."

"Khu Hoàng Phiếm phải tới vài năm không thể làm ruộng bình thường, không học bắt cá, chờ chết sao?"

"Không chỉ không thể làm ruộng, quan phủ còn có thể tới thu thuế."

Các lão bách tính nohi luân sôi nổi. Bạch Diên mỉm cười: "Mọi người đừng quên, còn có ta ở đây mà. Ta sẽ giúp đỡ mọi người, sinh sống ở trong thủy trại. Hiện tại ta hỏi một câu, có bao nhiêu hương thân, chịu theo ta đi trại thủy tặc ở Tiểu Lãng Để?"

"Tại

"Cả nhà chúng tôi đi."

"Ta cũng đi."

Lúc đầu chỉ có số ít người đáp ứng, thế nhưng rất nhanh, người đáp ứng liền càng ngày càng nhiều, khi người biểu thị nguyện ý vượt quá nửa thì càng không thể vãn hồi, ngay cả người vốn không muốn đi, hiện tại thấy mọi người đều đã đi, vậy cũng chỉ có thể đi thôi.

Thật ra...

Đây cũng là một loại ép buộc.

Chuyện Bạch Diên làm không khác gì lưu khấu bức ép lương dân.

Thế nhưng, mặc dù hành vi không khác nhau, bản chất lại khác biệt rất lớn.

Lưu khấu ép buộc lão bách tính là khiến họ trở thành công cụ của mình, nhưng Lý Đạo Huyền bức ép những lão bách tính này, là vì giúp họ có thể sống sót sau này.

Bạch Diên lớn tiếng nói: "Nếu mọi người đều đã quyết định, vậy thì dễ xử lý rồi. Đêm nay mọi người nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai, ăn một bữa no rồi, chúng ta sẽ đi đường bộ đến núi Ưng Chủy, đánh hạ trại Hoàng Cân của thủy tặc."

Các lão bách tính: "Được!"

"Giết chết lũ tặc đáng chết kia."

"Oa, sắp đánh trại của thủy tặc, không biết vì sao ta cảm thấy rất hưng phấn."

"Mặc dù Bạch tiên sinh bảo ta đi ngủ, nhưng loại tình huống này ta căn bản không ngủ được. Ngày mai chắc ta cầm một cái cuốc quá."

"Cuốc nhà ta không cứu được, bị ngập rồi, ta đi tìm gậy vậy."

Bạch Diên nghe nghị luận của mấy người này, không khỏi dở khóc dở cười: "Các ngươi hưng phấn cái rắm à? Đánh thủy trại là người của ta lên, các ngươi ở phía sau hò hét trợ uy là được, không cần các ngươi ra tay."

Chương 624: Thủy lục lưỡng lộ đều đi không thông

Chương 624: Thủy lục lưỡng lộ đều đi không thông

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi ăn một bữa no nê, Bạch Diên dẫn đội xuất phát.

Lúc hắn ở Bạch gia bảo chính là giáo viên dân đoàn địa phương, có năng lực tổ chức quần chúng rất mạnh.

Đầu tiên chia binh lực dân đoàn thôn Cao Gia thành hai, một nửa người chèo thuyền, trước tiên hướng bắc tiến vào Hoàng Hà, lại dọc theo Hoàng Hà đi vòng đến dưới chân núi Ưng Chủy của Tiểu Lãng Để.

Một nửa dân đoàn thì hành động cùng các nạn dân, ở phía trước dẫn đường, suất lĩnh hơn vạn nạn dân từ đường bộ đến núi Ưng Chủy.

Từ trấn Hoành Thủy đi đường bộ đến núi Ưng Chủy, khoảng cách đường thẳng là hơn 10 dặm.

Thế nhưng hơn 10 dặm đường này không có quan đạo, tất cả đều là hoang sơn dã địa, đi rất vất vả. Cũng may dân đoàn thôn Cao Gia đi ở phía trước, dân đoàn gặp núi mở đường, gặp sông bắc cầu, cố gắng mở ra một con đường cho các lão bách tính phía sau.

Đội ngũ trùng trùng điệp điệp thẳng tiến về hướng núi Ưng Chủy. .. -

Núi Ưng Chủy, ba mặt đông, bắc, tây là nước, tầm nhìn trống

trải, hình thành bán đảo tổng diện tích trên 500 héc-ta.

Bờ sông ngoằn ngoèo, phân bố khắp nơi là bán đảo, eo nước, lớn nhỏ không đều, mạn bắc Hoàng Hà ở giữa có đảo Hồ Tâm nằm đơn độc, hình thành mảng lớn mê cung thuỷ vực tự nhiên.

Ở giữa núi Ưng Chủy, rừng cây rậm rạp, ở chỗ sâu trong rừng có một trại nhỏ.

Ở đây chính là trại Hoàng Cân!

Ban đầu xây vào những năm cuối Đông Hán, do tặc Hoàng Cân xây lên, sau đó bị quan binh phá hủy. Các triều đại về sau, nhiều lần bị phá hủy, lại xây lại, lại phá huỷ, lại xây lại. Chỉ cần thủy tặc còn, trại Hoàng Cân liền sẽ còn.

Lúc này thủy tặc chiếm giữ trong trại Hoàng Cân chính là Phiên Chu Long hai lần giao thủ với Bạch Diên, hai lần bị hành hung.

Gã là nhà có thực lực nhất trong lũ tặc Tiểu Lãng Để, chiếm vị trí trại Hoàng Cân tốt nhất, thuộc hạ tổng cộng có hơn 200 tặc binh.

Bình thường chia binh một nửa thủ trại, một nửa khác đi ra ngoài đánh cướp thương thuyền, ngư dân, hoặc là lão bách tính tại bờ sông. Lần này Hoàng Hà vỡ đê, ngược lại làm phong phú thêm phạm vi hoạt động của gã, khiến địa vực giết người cướp của của gã trở nên rộng lớn hơn một chút.

Lúc này gã vừa mới thức dậy không lâu, đang ngồi trên ghế da hổ, vẻ mặt rất khó chịu.

Liên tục hai lần bị hành hung, khiến cho danh vọng của gã trong lũ tặc Tiểu Lãng Để giảm mạnh.

Sau khi ngày hôm qua rút về, vài đầu mục thủy tặc còn xì mũi

coi thường gã, rất rõ ràng, sau này mấy tên kia sẽ không nể mặt gã nữa, sẽ khiêu chiến địa vị lão đại của gã.

Thậm chí rất có khả năng suất lĩnh thủ hạ tới cướp trại Hoàng Cân, đoạt vị trí lão đại của gã.

Điều này làm cho gã hận đến nghiến răng nghiến lợi, càng thêm ghi hận Bạch Diên.

Đang đầy đầu tính toán tiếp theo dùng cách gì để báo thù rửa hận, liền nghe được một thủ hạ tiến lên báo cáo: "Lão đại, việc lớn không tốt, mấy chiếc thuyền kỳ quái kia đã đi tới Tiểu Lãng Để, chúng đang đi lòng vòng ở thuỷ vực phụ cận, hình như là đang tìm chúng ta."

Phiên Chu Long nhếch miệng, nở nụ cười xem thường: "Tìm ta? Hừi! Chúng ta dễ tìm như vậy sao? Quan phủ từng đến tìm chúng ta bao nhiêu lần rồi? Đã tìm được chưa? Ha ha ha ha! Cho dù tìm được trại này rồi, cùng lắm thì chúng ta bỏ trại trốn vào sơn lâm bên cạnh, đợi quan binh đi rồi lại quay về xây trại lên là được."

Các thủ hạ đều cười.

Không sai, lũ tặc Tiểu Lãng Để, có bao giờ sợ thuỷ quân của quan phủ bao vây tiêu trừ đâu? Mấy thuyền người kia có thể làm gì được bọn thủy tặc?

Chúng hớn hở đi ra ngoài trại, kéo cành cây lá cây che kín lại tường trại.

Che giấu như vậy là đủ rồi, người trên mặt sông thị lực có hạn, từ xa nhìn qua, sẽ chỉ nhìn thấy nơi đây là một rừng cây, không nhìn thấy trại giấu ở trong đó.

Rất nhanh, một con thuyền liền chạy qua bên bờ sông dưới chân núi.

Đứng trên boong là không ít thuỷ binh của dân đoàn thôn Cao Gia, đang tỉ mỉ dò xét trên sườn núi, nhưng mà đúng như trong dự liệu của đám thủy tặc, họ hoàn toàn không nhìn thấy trại Hoàng Cân.

Phiên Chu Long lầm bầm cười nhạt: "Quan binh không tìm được chúng †a_ chúng †a lai cá thể tìm đước auan bình bất eứ lúc nào. eái nàv øoi là. địch ở ngoài sáng, ta ở trong tối, đứng ở thế bất bại."

Đám thủy tặc đều cười: "Lão đại còn biết thành ngữ nữa chứ."

Phiên Chu Long: "Biết vài câu thành ngữ không tính là gì, lão tử còn lợi hại hơn đám hủ nho chỉ biết dùng thành ngữ kia một trăm lần."

"Hắt xì!" Tam Thập Nhị đang làm việc ở thôn Cao Gia đột nhiên hắt xì một cái: "A, là ai ở sau lưng nhắc tới ta? Ta được người thích như thế sao? Ha ha ha."

Thuyền hàng lại chạy đi...

Đám thủy tặc không hề thấy áp lực.

Chẳng mấy chốc, lại có một con thuyền hàng chạy tới, tỉ mỉ tìm tòi dọc theo bờ sông. Không mất thời gian bao lâu, họ đã tìm được vài chiếc thuyền tam bản nhỏ được thủy tặc giấu trong bụi cỏ lau dưới chân núi.

Binh sĩ dân đoàn hớn hở kéo mấy chiếc thuyền tam bản đi.

Đám thuỷ tặc tức tối: "Lão đại, bọn người kia cướp thuyền của chúng ta rồi."

"Đừng nóng vội." Phiên Chu Long: "Mấy chiếc thuyền mà thôi, mất thì cũng đã mất rồi, làm thêm là là được. Chỉ cần thủy trại không bị phát hiện, chúng ta chính là an toàn."

Thuyền hàng rất nhanh lại đi xa, vẫn không thể phát hiện ra trại Hoàng Cân.

Phiên Chu Long đắc ý lắm: "Thời gian so đấu sự chịu đựng đã đến, để xem chúng sẽ tìm bao nhiêu ngày, dù sao không thể cứ tìm kiếm mãi được."

Gã đang đắc ý.

Một thủ hạ đột nhiên la lên: "Lão đại, mau nhìn kìa, mau nhìn trên đất liền... ."

Phiên Chu Long quay đầu lại nhìn, nhất thời hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy dưới chân núi phía đông nam, lượng lớn lão bách tính xuất hiện, trên vạn người, trùng trùng điệp điệp, đang bò lên trên sườn núi.

Phiên Chu Long: "Mẹ nó, có chuyện gì thế này?"

"Là... là lão bách tính đang cướp nơi này của chúng ta."

"Là hơn vạn nạn dân của trấn Hoành Thủy."

"Mẹ ơi, sao họ lại chạy tới nơi này?"

"Họ đang giúp tên mặc đồ trắng kia lục soát núi."

Nghe thế, Phiên Chu Long sầm mặt lại. Thuỷ quân quan phủ không đáng sợ, bởi vì ít người, cho dù có thể phá huỷ trại Hoàng Cân, cũng không thể giết chết họ.

Nhưng hơn vạn lão bách tính trước mắt này lại rất đáng sợ, nhân số đông đảo, nếu chia nhiều đường cùng nhau lên núi, nhóm người họ bị tìm được chỉ là vấn đề thời gian.

"Toang rồi." Phiên Chu Long: "Chúng ta phải rút thôi."

Các thủ hạ quá hoảng sợ: "Rút đi đâu? Trên sông hay là trên đất liền?"

Phiên Chu Long nhìn thoáng qua chiếc thuyền cổ quái kia còn đang chậm rãi tuần tra trên mặt nước, lại quay đầu nhìn trên đất liền, hơn vạn lão bách tính đang chia đường leo lên núi.

Trong nháy mắt này, cuối cùng Phiên Chu Long cũng đã hiểu chọc giận lão bách tính, đưa tới nhiều người tức giận sẽ là hậu quả gì.

Chuyện quan binh không làm được, lão bách tính muốn làm lại rất dễ dàng, không cần tốn nhiều sức.

Thuỷ bộ hai đường đều bị chặn, đó căn bản là cùng đường.

Phiên Chu Long đành cắn răng: "Đi đường thuỷ! Trên bờ đối diện có một nửa binh lực, còn có một vạn lão bách tính, một trại hai trăm người chúng ta là đánh không lại nhiều lão bách tính như vậy, đi đường thuỷ có lẽ còn có một đường sống."

"Thuyền của chúng ta không đủ cho hơn 200 huynh đệ đi đường thuỷ hết."

"Ặc... vậy vẫn là đi đường bộ."

Phiên Chu Long bắt đầu thay đổi xoành xoạch, ngay cả làm lão đại như hắn cũng luống cuống.

Chương 625: Nơi này có một quái vật

Chương 625: Nơi này có một quái vật

Một vạn lão bách tính, như giăng ra một tấm lưới lớn!

Có người la lên: "Mau nhìn kìa, nơi này có dấu vết người đi qua."

"A, đúng vậy, ở đây bị giẫãm tạo ra một con đường."

"Ø, ta nhặt được một cây nấm, hình như có thể ăn."

"Nghiêm túc chút đi, chúng ta tới giết sơn tặc để giành lại tài sản của chúng ta mà, sao ngươi lại nhặt được nấm?"

"Nấm có thể ăn mà."

"Vẫn là trở lại trọng điểm đi, con đường này có dấu vết của rất nhiều người qua lại."

"Đường trên núi này chỉ dành cho tặc đi, người thường sẽ không đi lại ở chỗ này."

Lượng lớn lão bách tính cảm thấy hưng phấn.

Người của dân đoàn thôn Cao Gia lập tức được gọi tới, binh sĩ dân đoàn phía trước, các lão bách tính ở phía sau, dọc theo con đường được giẫm lên tạo ra, leo lên trên núi.

Đồng thời trong lúc đó, vài con đường lên núi bị đám thủy tặc giẫm lên tạo ra, tất cả đều bị tổ hợp dân đoàn cộng thêm lão bách

tính chiếm giữ.

Mọi con đường đều dẫn đến thành Rome, mọi con đường đều dẫn đến trại Hoàng Cân.

Phiên Chu Long ở trên sườn núi nhìn xuống phía dưới, cả người tê dại.

"Không còn đường lui nào rồi!"

"Không để cho đường sống nào sao?"

"Mẹ nó!"

Phiên Chu Long bất chấp tất cả, cầm lấy dao, giận dữ hét: "Các huynh đệ, xông lên với lão tử, chúng ta phải giết đám chó chết kia, giết ra một con đường đi xuống núi."

Bị dồn ép chó còn có thể nhảy qua tường, thủy tặc bị dồn ép càng thêm hung hãn.

Một đám thủy tặc theo Phiên Chu Long từ trên đỉnh núi tức giận lao xuống.

Chúng từ trên cao nhìn xuống còn rất hung hãn, thế nhưng. .. mặt nước.

Bởi vì lựu đạn rất dễ dùng, ném lệch cũng có thể nổ tung chết người, không đến mức chìm xuống sông liền câm.

Các binh sĩ dân đoàn vung cánh tay lên, lựu đạn ngòi nổ được ném lên trên sườn núi, tiếng nổ loạn xạ vang lên, đám thủy tặc thương vong thảm trọng, người còn lại xông qua làn khói mịt mù sau vụ nổ, nghênh đón họ lại là một đợt hỏa súng khai hoả đồng loạt.

Cho dù đám thủy tặc có ưu thế nhân số, cũng chỉ có một chữ chết, càng đừng nói ngay cả ưu thế nhân số chúng cũng không có.

Lão bách tính thấy chủ lực của thủy tặc bị đánh ngã đổ, chỉ còn lại mấy tên nhát gan nhu nhược còn đang cầm đao run rẩy. Họ cũng bạo gan, rống lên rồi cùng nhau xông lên.

Tràng diện vạn người đánh đập tặc tử bắt đầu...

Bị đánh như vậy, không ai có thể sống.

Phiên Chu Long cầm yêu đao còn muốn ngoan cố chống lại, bị hơn mười cây gậy đồng thời đập tới, đao trong tay gã thậm chí chưa từng có cơ hội phản kích, đã bị đánh ngã sấp ra đất, tiếp theo loạn côn như mưa rơi xuống, lập tức liền bị đánh cho xương cốt toàn thân gãy hết.

Lý Đạo Huyền cũng không dự định bắt những tên rác rưởi này trở về lao động cải tạo, ngay khi chúng thừa dịp lũ lụt phát tài, cướp các nạn dân trên đảo, Lý Đạo Huyền cũng đã phán cho chúng tử hình, không tồn tại khả năng đi cải tạo được.

Tranh đấu trên núi Ưng Chủy tiếp tục diễn ra thật lâu.

Thủy trại nằm ở xa, các thủy tặc khác trốn trong thôn đều sợ mất mật, căn bản không dám qua đây tham dự.

Mãi đến khi hơn một canh giờ sau, núi Ưng Chủy mới chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Các lão bách tính tràn vào trong trại Hoàng Cân.

Trong trại quả nhiên chất không ít tài sản cướp đoạt của họ, thế nhưng cũng không nhiều, lão bách tính vốn cũng rất nghèo, người cả nhà bị cướp cũng chỉ có mấy lượng bạc, hoặc là mấy trăm đồng tiền, chất trong nhà kho thủy trại thoạt nhìn rất tội nghiệp, căn bản không đủ cho hơn vạn người sinh hoạt.

Vì vậy, lượng lớn lão bách tính lại một lần nữa nhìn sang Bạch Diên với ánh mắt tội nghiệp.

Bạch Diên mỉm cười, lại giơ ống loa lên: "Các vị hương thân, không nên... ta sẽ phát bạc cho mọi người chia nhau."

Mọi người: "A2"

Bạch Diên: "Đầu tiên một người được phát ba lượng bạc tiền trợ cấp."

Vừa nghe lời này, tất cả mọi người mừng như điên.

Nhưng Bạch Diên lập tức lại đổi giọng: "Thế nhưng chúng ta rút lên trên núi Ưng Chủy ở trong góc này, rời xa thành trấn, trong tay có bạc thì có ích lợi gì chứ? Còn không hữu dụng bằng lương thực."

Mọi người: "Ặc..."

Bạch Diên: "Cho nên ta vẫn là đổi thành gạo và mì đồng giá lại chia cho mọi người."

Mọi người hoan hô: "Được!"

Bạch Diên: "Kế tiếp, chúng ta liền bắt đầu xây dựng gia viên mới, chúng ta phải xây lại trại của tặc nhân này thành một nơi thích hợp cho chúng ta sinh hoạt, phải kiên cố, phải ấm áp, phải để cho thủy tặc, sơn tặc, quan binh, lưu khấu bên ngoài không thể trở lại khi dễ chúng ta nữa. . “"

Nói xong lời dạo đầu, Bạch Diên bắt đầu cái bài theo thông lệ của thôn Cao Gia.

Công bố các loại công việc của công nhân cần làm, công bố các loại đãi ngộ tiền công khác nhau của công nhân, bài này tại thời đại Minh Mạt thiên tai xảy ra liên miên, cho dù dùng ở đâu cũng là tuyệt sát, không có lão bách tính nào không chào đón.

Vừa công bố, lập tức vạn người hoan hô.

Bạch Diên từ trên "bục giảng" lui xuống, đi tới một bên, quay về kim tuyến Thiên Tôn trước ngực thấp giọng nói: "Thiên Tôn, ở đây xem như tạm thời ứng phó được rồi."

Kim tuyến Thiên Tôn khế thở dài: "Còn sớm lắm! Ngày hôm qua cũng đã nói rồi. Hoàng Hà đã không có đường sông, sẽ lăn qua lăn lại ở bình nguyên Hà Nam bất cứ lúc nào, khu Hoàng Phiếm cũng sẽ không chỉ có một chút như thế, kế tiếp còn có thể có nhiều khu vực hơn gặp tai hoạ, càng nhiều nạn dân không thể sinh hoạt."

Bạch Diên gật đầu: "Đã hiểu, phải cố gắng cứu giúp càng nhiều nạn dân hơn, đưa họ qua đây... Thế nhưng, núi Ưng Chủy này..."

"Ừm, chỉ mỗi ngọn núi này là không thể chứa được." Kim tuyến Thiên Tôn nói: "Bên cạnh Tiểu Lãng Để còn có rất nhiều ngọn núi, núi Ma Bàn, núi Thuỷ Tổ... Lần lượt tiêu diệt hết toàn bộ thủy tặc trong khu vực này, cướp hết thủy trại sơn trại của chúng cho chúng ta sở dụng, an trí bách tính, xây Bạch Diên: "Tuân lệnh!"
-

Cùng lúc đó...

Bắc bộ Sơn Tây, ngoài thành Đại Châu, trong rừng cây.

Ba người Thiết Điểu Phi, Tạo Oanh, Trịnh Đại Ngưu đang trốn trong một khu rừng rậm, từ xa nhìn thành Đại Châu phía trước.

Thiết Điểu Phi thấp giọng nói: "Ta nhờ các huynh đệ buôn muối giúp ta điều tra một phen, lúc này Điền Sinh Lan đang ở trong thành Đại Châu."

Tạo Oanh gật đầu: "Địch Đường đâu?"

Thiết Điểu Phi lắc đầu: "Địch Đường còn chưa tra ra được, tên kia khá tỉnh ranh."

Trịnh Đại Ngưu cười ha ha nói: "Nếu biết Điền Sinh Lan ở chỗ

này, vậy đánh vào đi, dù sao chúng ta cũng đã đóng giả làm lưu khấu, trực tiếp đánh vào thành, thịt tên Điền Sinh Lan kia, cướp hết tài sản của hắn rồi đi, cũng sẽ không bị người ta hoài nghỉ mà?"

"Đừng! Không đánh vào được."

Tạo Oanh thấp giọng nói: "Chắc ngươi chưa thấy tin tức của triều đình, trong thành Đại Châu này có một quái vật, đánh trận rất mạnh, hai tên Sấm Vương và Sấm Tướng liên quân đánh thành Đại Châu, vậy mà bị hắn dùng gia đỉnh binh đánh lui. Chúng ta chỉ mấy trăm ky binh, không có quân chỉ viện, không gặm nổi cục xương cứng này đâu."

Trịnh Đại Ngưu nghe vậy ngẩn ra: "A, lợi hại như vậy sao?"

Tạo Oanh: "Nghe nói gọi là Tôn Truyền Đình, là một quan văn rảnh rỗi ở nhà không có việc gì làm."

Trịnh Đại Ngưu: "Vì sao triều đình toàn là quan văn đánh trận lợi hại?"

Tạo Oanh và Thiết Điểu Phi đồng thời nhún vai: "Quỷ mới biết."

Hai người vừa mới nói đến đây, sợi bông Thiên Tôn trước ngực Thiết Điểu Phi đột nhiên cử động: "A, đã lâu không qua bên các ngươi nhìn xem sao. Thiết Điểu Phi, tình huống thế nào rồi? Truy sát Tấn thương thế nào?"

Chương 626: Thì ra là ý này

Chương 626: Thì ra là ý này

Ba người Thiết Điểu Phi, Tạo Oanh, Trịnh Đại Ngưu vừa nhìn thấy Thiên Tôn tới, liền mừng rỡ.

Ba người họ suất lĩnh mấy trăm ky binh, rời xa địa bàn của Thiên Tôn, tìm kiếm Tấn thương khắp Sơn Tây. Đã lâu chưa được thấy Thiên Tôn, chung quy cảm thấy trong lòng trống trải, hiện tại nhìn thấy Thiên Tôn tới rồi, ba người đều phấn chấn tinh thần.

Toàn thân lập tức lại tràn ngập hăng hái.

Thiết Điểu Phi: "Sao hôm nay Thiên Tôn lại rảnh rỗi tới bên này chơi vậy."

Sợi bông Thiên Tôn khẽ than: "Xử lý nạn lụt bên Hà Nam tạm thời kết thúc, ta liền bớt thời giờ đến xem bên các ngươi."

Thiết Điểu Phi vội vàng nghiêm nghị: "Tấn thương vốn chính là làm sinh ý biên cảnh, một đường trốn về phía bắc, chúng tôi liền đuổi theo lên phía bắc, đến phụ cận Đại Châu này rồi. Nơi đây đã cách biên cảnh bắc bộ không xa."

Sợi bông Thiên Tôn gật đầu, từ Đại Châu hướng bắc 20 dặm nữa chính là Nhạn Môn Quan.

Ra khỏi Nhạn Môn Quan đi thêm về hướng bắc chính là Đại Đồng, cũng chính là địa bàn của tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành, bên đó chính là nơi quanh năm suốt tháng giao chiến với dân tộc du mục phương bắc.

Thiết Điểu Phi nói: "Lúc trước hai tên Tấn thương đối phó ta ở

trong thành Hà Đông, một người gọi là Địch Đường, trước mắt còn chưa tìm được. Một người khác gọi là Điền Sinh Lan, lúc này hắn đang trốn ở trong thành Đại Châu trước mắt."

Tiếp theo hắn liền kể ra việc trong thành Đại Châu có một người rất lợi hại tên là Tôn Truyền Đình...

Sợi bông Thiên Tôn: "Tạo Oanh nói đúng, thành Đại Châu này không thể trực tiếp đánh hạ như thành Hà Đông lần trước, có Tôn Truyền Đình thủ ở chỗ này, chúng ta chỉ dựa vào mấy trăm ky binh là không công được thành."

Thiết Điểu Phi: "Vậy phải thu thập Điền Sinh Lan thế nào?"

Sợi bông Thiên Tôn: "Trên người ngươi có diêm dẫn đúng không?"

Thiết Điểu Phi mỉm cười: "Có!" diêm dẫn này, người một nhà chỉ cho người một nhà, vậy chẳng phải là muốn chỉ bao nhiêu thì chỉ? Trên người hắn quả thật có hai tờ diêm dẫn, phân ngạch cũng không nhỏ.

Sợi bông Thiên Tôn: "Tốt, vậy từ giờ trở đi, ngươi chính là một trong Tấn thương rồi, bày ra tư thế thương nhân đi, quang minh chính đại từ cửa thành đi vào là được."

Thiết Điểu Phi cũng là người cơ linh, vừa nghe nói vậy lập tức hiểu ngay.

Hắn cũng không cần hoá trang gì, khoác lên người thêm một bộ áo khoác thương nhân, vẻ ngoài biểu diễn chính là một thương nhân chính tông, mang theo 30 binh sĩ, bảo họ không mang theo hỏa khí không mặc giáp, chỉ mặc trang phục giang hồ bình thường, cầm yêu đao, cùng theo hắn vào thành.

Tạo Oanh và Trịnh Đại Ngưu thì ẩn núp trong rừng cây ngoài thành, chờ tiếp ứng.

Thiết Điểu Phi vừa đi về hướng cửa thành, vừa thấp giọng nói: "Thiên Tôn, sau khi thuộc hạ vào thành, tìm cơ hội ám sát Điền Sinh Lan sao?"

"Không cần thiết." Sợi bông Thiên Tôn cười hắc hắc: "Lần này chúng ta vào thành, mục đích chủ yếu là tiếp xúc Tôn Truyền Đình."

Thiết Điểu Phi lấy làm lạ: "Tiếp xúc hắn làm gì?"

Sợi bông Thiên Tôn: "Tôn Truyền Đình bởi vì bất mãn Ngụy Trung Hiền chuyên chính, từ quan trở về nhà, nhưng hắn là một người không chịu ngồi yên, suốt ngày viết văn, kể về những ý nghĩ chiến lược của hắn đối với tuyến biên cảnh..."

Nói đến đây, sợi bông Thiên Tôn cười hắc hắc: "Tác phẩm hắn viết rất được Chu Do Kiểm coi trọng, tiếp thu cũng nhiều."

Nghe đến đó, Thiết Điểu Phi bừng tỉnh hiểu ra: "Nếu như chúng ta nói cho hắn chuyện Tấn thương bán vật tư trợ giúp Kiến Nô, bảo hắn viết vào trong văn, nói không chừng triều đình sẽ coi trọng việc này."

"Không sai!" Sợi bông Thiên Tôn: "Tấn thương cần phải chỉnh đốn lại, loại chuyện này chúng ta cũng không thể thảnh thơi đi làm, giao cho bản thân triều đình tự giải quyết đi."

Trên cơ bản Thiết Điểu Phi đã hoàn toàn lĩnh hội ý của Thiên Tôn, trong nháy mắt trong lòng đã có dự tính.

Chẳng mấy chốc, đoàn người đi tới cửa thành Đại Châu.

Trước đó không lâu, Sấm Vương và Sấm Tướng liên quân tới đây đánh môt đơ† cho nên hiên †ai thành Đai Châu coi như thủ vê sầm nahiêm trên cửa thành không chỉ có thủ binh thủ thành, còn có lượng lớn dân đoàn, thậm chí có mấy gia đỉnh của Tôn gia cũng đang đi qua đi lại trên cửa thành.

Thiết Điểu Phi dẫn theo 30 người, vừa xuất hiện ở cửa thành, đã khiến thủ binh coi trọng.

Binh thủ thành quay về đoàn người Thiết Điểu Phi lớn tiếng hét lên: "Người tới là người phương nào?"

Thiết Điểu Phi: "Ta là thương nhân."

"Thương nhân? Nhìn trang phục của ngươi cũng giống thương nhân, nhưng không có bất cứ hàng hoá gì." Binh thủ thành hơi hoài nghỉ.

Thiết Điểu Phi lấy ra diêm dẫn, quay về trên thành giơ giơ lên: "Trước đây ta chưa từng chạy qua thương lộ này, gần đây mới có được diêm dẫn, cho nên cố ý chạy thử thương lộ mới này. Ta phải qua đây dò đường trước, khi dò đường đương nhiên không dám mang theo hàng hóa."

Lời này cũng hợp lý!

Binh thủ thành bán tín bán nghi, kiểm tra diêm dẫn của Thiết Điểu Phi, phát hiện diêm dẫn này là hàng thật, cũng không phải hàng giả bản thân cầm một tờ giấy vẽ bừa ra, liền càng không còn nghỉ ngờ gì nữa.

Lúc này thương nhân vào nam ra bắc của thành Đại Châu vẫn rất nhiều.

Có rất nhiều Tấn thương sẽ đi qua nơi đây, lại qua Nhạn Môn Quan, vận chuyển các loại vật tư cho biên quân Đại Đồng ở phía bắc.

Loại thương nhân như Thiết Điểu Phi, binh thủ thành cũng thấy qua rất nhiều.

"Đi đi" Thành thủ binh nói: "Thuế vào thành, một người năm tiền đồng."

Thiết Điểu Phi ngoan ngoãn nộp thuế, sau đó liền quay sang binh cửa thành hỏi: "Nghe nói Tôn Truyền Đình Tôn đại nhân ở trong thành này, tại hạ kính ngưỡng Tôn đại nhân đã lâu, muốn đi quý phủ bái kiến, không biết Tôn phủ phải đi như thế nào?"

Lần này binh thủ thành không trả lời, mà quay đầu nhìn gia đỉnh Tôn gia trên đầu thành.

Gia đinh Tôn gia kia lập tức cảnh giác, nhanh chóng đi tới bên cạnh Thiết Điểu Phi: "Ngươi muốn gặp lão gia nhà ta? Có việc gì không?"

Thiết Điểu Phi cười hắc hắc: "Tại hạ có một số chuyện biên cảnh, muốn tâm sự với Tôn đại nhân." Gia đỉnh nghe nói như thế, trái lại không dám chậm trễ.

Lão gia nhà mình rất thích trò chuyện biên cảnh, thậm chí có thể nói đạt đến trạng thái say mê, có người muốn trò chuyện với hắn về việc này, khẳng định hắn rất thích.

"Đã như vậy, ta sẽ dẫn đường cho ngài."

Gia đinh đi trước dẫn đường, dẫn theo đoàn người Thiết Điểu Phi di tới Tôn phủ.

Tôn phủ ở thành Đại Châu là một đại hộ, chiếm diện tích rất lớn, thuộc về loại hào trạch của địa chủ phú quý điển hình, có đầy đủ vườn hoa, dòng suối nhỏ, đá xếp, cây tùng, hoa sen...

Sợi bông Thiên Tôn cũng không khỏi thầm thổ tào: Hậu hoa viên Tôn phủ này thế mà trông giống một thắng cảnh 5A vậy.

Đoàn người đi tới hậu hoa viên, ở đây có một bàn đá nhỏ và mấy ghế đá.

Một trung niên nhân dáng dấp thư sinh đang ngồi bên bàn đá, nhìn bộ dạng của hắn, chắc chính là Tôn Truyền Đình rồi.

Ở trước mặt Tôn Truyền Đình còn có một thư sinh trẻ tuổi, trông rất lễ phép cung kính, giống như là học sinh của hắn vậy.

Người dáng dấp học sinh kia đang than thở: "Lão sư, chuyện thiên hạ không làm hết được, khắp nơi đều là người xấu việc xấu, ngài cũng đừng xen vào nữa, không bằng hãy thư thái tâm trí, sống cuộc sống của mình đi."

Tôn Truyền Đình hừ một tiếng: "Vi chỉ tự ngô thủy, tể bất tể, mệnh dã."

Thiên Tôn mù chữ nghe thế, không khỏi sửng sốt: Má nó, không hiểu gì! Ta quả nhiên là mù chữ.

May mà Thiết Điểu Phi nghe hiểu.

Hắn tới phụng mệnh kết giao Tôn Truyền Đình, nắm lấy những lời này, vội vàng vuốt mông ngựa: "Hay cho một câu Vi chỉ tự ngô thủy, tể bất tể, mệnh dã! Bắt đầu thay đổi từ chỗ ta, về phần có thể thành công hay không, giao cho ông trời định. Tôn đại nhân cao thượng, tiểu nhân bội phục."

Thiên Tôn mù chữ: Oa, thì ra là ý này.

Chương 627: Không quản được

Chương 627: Không quản được

Thiết Điểu Phi vừa lên tiếng, hai người bên bàn đá đều bị kinh động, cùng quay đầu lại nhìn.

Gia đỉnh vội vàng tiến lên giới thiệu: "Lão gia, vị thương nhân này tên là Thiết Điểu Phi, tự xưng Tấn thương, trên người mang theo diêm dẫn, nói là tới dò đường, sau này dự định chạy hàng tuyến này. Hắn còn nói có một số chuyện biên cảnh, muốn nói chuyện với ngài."

Mấy thứ Tấn thương thì Tôn Truyền Đình thấy nhiều rồi, cũng không lưu ý lắm, nhưng vừa nghe hắn muốn nói chuyện biên cảnh, hai mắt tức thì sáng ngời.

Nói chuyện biên cảnh, ngươi tìm đúng chỗ rồi!

Tôn Truyền Đình phấn chấn, chỉ vào một cái ghế đá bên cạnh bàn đá: "Mời Thiết viên ngoại."

Thiết Điểu Phi sửa sang lại y phục của mình, mỉm cười đi vào, sau đó ngồi xuống đối diện Tôn Truyền Đình. Thiên Tôn mù chữ cũng cứ như vậy đi theo, dường như ngồi xuống mặt đối mặt với Tôn Truyền Đình.

Tôn Truyền Đình chắp tay: "Tại hạ Tôn Truyền Đình, người bên cạnh là Phùng Dung, đệ tử của ta."

Phùng Dung cũng chắp tay, thế nhưng vẻ mặt hiển nhiên không vui chút nào, gần đây hắn vẫn đang khuyên lão sư mình đừng quản chuyện của thiên hạ nữa, để tránh bản thân cũng sa

vào.

Nhưng lão sư không nghe khuyên bảo, vẫn nhiệt tình với chuyện biên cảnh. Hiện tại còn có một kẻ chạy tới tự xưng thương nhân muốn trò chuyện biên cảnh với lão sư, đây hoàn toàn chính là đang vả vào mặt Phùng Dung.

Phùng Dung đâu vui cho được, tức giận nói: "Thiết viên ngoại muốn nói chuyện biên cảnh sao? Ngươi chỉ là một thương nhân, có chuyện gì để mà nói chứ?"

Thiết Điểu Phi: "Nếu tại hạ đã là thương nhân, chuyện biên cảnh muốn nói, đương nhiên có quan hệ với việc kinh thương cùng biên cảnh rồi. Đừng thấy kinh thương giống như là một việc nhỏ, nó lại là đại sự quan hệ đến biên trấn có vững chắc hay không, nền tảng lập quốc có vững chắc hay không."

"A?" Nghe hắn nói nghiêm trọng như thế, Tôn Truyền Đình lại cảm thấy hứng thú: "Ngươi hãy nói nghe thử xem."

Thiết Điểu Phi chắp tay, làm như quay về bầu trời cúng bái: "Thái tổ bản triều định ra quy củ, thiết lập biên quân cửu trấn, bảo vệ biên cương..."

Phùng Dung: "Mấy lời nói nhảm này ai chẳng biết? Nói thẳng trọng điểm."

Thiết Điểu Phi: "Trọng điểm chính là, cửu trấn đều ở biên cảnh bắc bộ, nơi cực hàn cực khổ, tiếp tế vật tư có phần gian nan."

Tôn Truyền Đình gật đầu: "Đúng vậy! Tiếp tế vật tư biên trấn vẫn luôn là đại sự quan hệ đến nền tảng lập quốc của triều ta."

Thiết Điểu Phi: "Bởi vậy thái tổ lập ra quy củ, để cho các thương nhân cung cấp lương thực, vải vóc, muối ăn, dụng cụ... cho tướng sĩ cửu trấn. Vì thế triều đình cố ý phát cho các thương nhân diêm dẫn, xem như bồi thường."

Vừa nói, hắn vừa lấy ra diêm dẫn và mở ra cho Tôn Truyền Đình xem.

Tôn Truyền Đình vẫn luôn say mê với chuyện biên cảnh, việc này đương nhiên đã sớm thuộc nằm lòng, nhưng hắn vẫn kiên trì lắng nghe, cũng không ngắt lời.

Trái lại Phùng Dung có chút không nhịn được: "Ngươi nhiều lần nói mấy lời lẽ tầm thường này làm gì?"

Thiên Tôn mù chữ cười thầm trong bụng: Thật ra Thiết Điểu Phi là đang nói cho ta nghe mà, hắn sợ thần tiên trên trời như ta không rõ mấy chuyện trong nhân thế.

Thiết Điểu Phi đột nhiên đổi giọng: "Tôn đại nhân, thương nhân mượn đặc quyền giao dịch của triều đình cho, có thể dễ dàng mang theo lượng lớn hàng hóa xuất hiện ở trên tuyến biên cảnh, nếu chúng tôi bán hàng hóa cho tướng sĩ cửu trấn, vậy đương nhiên là vô cùng tốt. Nhưng nếu không giao đến tay tướng sĩ cửu trấn của chúng ta, mà lén lút vận chuyển những hàng hóa này ra khỏi tuyến biên cảnh và giao đến tay người Mông Cổ, hoặc là Kiến Nô... hắc hắc hắc. . ."

Vừa nói ra lời này, Tôn Truyền Đình biến sắc mặt, vừa rồi Phùng Dung còn vẻ mặt không nhịn được, hiện tại lại đột nhiên nhảy dựng lên, cả giận nói: "Tặc tử sao dám?"

Tôn Truyền Đình quay sang Phùng Dung: "Ngồi xuống! Ngươi kích động cái gì? Không phải là ngươi khuyên vi sư buông quốc sự sao? Hiện tại nghe đến chuyện này, ngươi nhảy còn cao hơn cả vi sư nữa."

Phùng Dung vẻ mặt xấu hổ, ngượng ngùng ngồi xuống: "Ài, đúng, không nói chuyện quốc sự, ta đâu có thích nói chuyện quốc sự."

Nói xong, hắn thật đúng là không nói chuyện nữa, thế nhưng cái lỗ tai Tôn Truyền Đình sầm mặt lại: "Thiết viên ngoại, nếu ngươi chuyên môn chạy tới tìm ta nói cái này, vậy khẳng định đã có một số đầu mối rồi chứ?"

"Đúng vậy!" Thiết Điểu Phi nghiêm túc nói: "Ta biết trong Tấn thương có một bại hoại buôn bán với người Mông Cổ, lúc này đang ở ngay trong thành Đại Châu."

Tôn Truyền Đình híp hai mắt lại: "Người này họ gì tên gì?"

"Điền Sinh Lan!"

Cái lỗ tai của Phùng Dung đang dựng lên run run: "Lão sư, người này... Mấy ngày hôm trước còn đến quý phủ bái phỏng."

Đương nhiên Tôn Truyền Đình nhớ kỹ: "Ừ, hình như là một thương nhân rất trầm ổn, nói không nhiều, thế nhưng tạo cho người ta một loại cảm giác rất tin cậy."

Nói đến đây, vẻ mặt Tôn Truyền Đình càng nghiêm túc: "Thiết viên ngoại, ngươi nói Điền Sinh Lan cấu kết ngoại lỗ, có chứng cứ gì không?"

Thiết Điểu Phi nhún vai: "Không có! Thế nhưng trong Tấn thương chúng tôi biết chuyện này rất nhiều."

Tôn Truyền Đình: "Biết rất nhiều?"

Thiết Điểu Phi: "Đúng vậy! Đều là thương nhân, đối với tình báo và tin tức của thương giới, chúng tôi tự nhiên phải biết được nhiều hơn. Người trong ngành đều lén lút thảo luận việc này, có một số việc, giấu diếm được ngoại nhân, nhưng không thể gạt được người trong ngành."

Tôn Truyền Đình vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu: "Ta muốn chứng cứ thiết thực."

Thiết Điểu Phi: "Ặc, cái này... tạm thời chưa có."

Tôn Truyền Đình gật đầu: "Được thôi, chuyện Thiết viên ngoại muốn nói với ta, ta đã hiểu rồi, việc này ta sẽ phái người đi lưu ý, nhưng chuyện không có chứng cứ, ta cũng không thể tin, nghe lời nói một phía của ngươi, thì đâu làm gì được Điền Sinh Lan."

Thiết Điểu Phi ôm quyền: "Điều đó đương nhiên, lần này ta tới đây, chính là muốn thông báo cho Tôn đại nhân một tiếng."

Tôn Truyền Đình: "Ừ, hiện tại ta đã biết, đa tạ tin tức của Thiết viên ngoại."

Nói xong, hắn bưng ly trà lên...

Thiết Điểu Phi đã hiểu, đây là bưng trà tiễn khách, cũng không nhiều lời, ôm quyền, cáo từ.

Tân Truyền Đình và Phùng Duna đầu đứng dây tiễn khách. Ngay khi họ đồng loạt đứng lên, cánh tay Thiết Điểu Phi buông xuống phía dưới, một con rối Thiên Tôn còn nhỏ hơn cả bàn tay từ trong tay áo của hắn rơi xuống mặt đất.

Khi con rối Thiên Tôn rơi xuống đất phát ra tiếng lộp cộp, nhưng cùng lúc đó, Thiết Điểu Phi cố ý đạp chân một cái, đế giày cứng giẫm lên mặt đất phát ra tiếng cộp, che đi âm thanh Thiên Tôn rơi xuống đất.

Lần này quả nhiên là thần không biết quỷ không hay.

Con rối Thiên Tôn thoắt cái chui vào trong bụi cỏ bên cạnh bàn đá.

Thiết Điểu Phi: "Đợi ta có chứng cứ Điển Sinh Lan thông đồng với địch bán nước rồi, sẽ trở lại bái phỏng."

Tôn Truyền Đình: "Vậy làm phiền Thiết viên ngoại rồi."

Gia đỉnh đi trước dẫn đường, đưa Thiết Điểu Phi ra khỏi phủ.

Mà vẻ mặt Tôn Truyền Đình lại rất khó coi, lặng im chốc lát, lớn tiếng nói: "Người đâu, cầm giấy bút tới đây."

Phùng Dung khẩn trương: "Lão sư, ngài lại muốn viết cái gì?"

Tôn Truyền Đình: "Việc Tấn thương này, cho dù không chứng cứ, cũng tám chín phần mười. Mặc dù bản quan không có chứng cứ không thể ra tay thu thập gian thương, nhưng có thể trước tiên viết một bài văn chương, nhắc nhở triều đình cảnh giác Tấn thương cấu kết ngoại địch, vận chuyển vật tư cho bắc lỗ."

Phùng Dung: "Việc này không quản được! Lão sư, chúng ta không quản được."

Chương 628: Bài văn này nên đưa cho ai

Chương 628: Bài văn này nên đưa cho ai

Con rối Thiên Tôn trốn ở trong bụi cỏ, len lén nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy Tôn Truyền Đình đang dựa vào bàn viết nhanh...

Con rối Thiên Tôn từ dưới nhìn lên trên, căn bản không nhìn thấy hắn đang viết cái gì. Đành phải tìm một cây đại thụ ở bên cạnh, vươn hai cánh tay bằng gỗ rồi trèo lên cây!

Phải nói, trèo cây thật đúng là không phải một việc đơn giản.

Đối với thanh niên đô thị tại hậu thế mà nói, độ khó kỹ thuật ít nhất là năm sao. Con rối Thiên Tôn bò lên cao một thước, bị trượt tay, ngã vào trong bụi cỏ, phát ra một hồi âm thanh rất nhỏ.

Cũng may Tôn Truyền Đình viết chữ rất nghiêm túc, cũng không nghe thấy.

Phùng Dung nghe được, quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy bụi cỏ lay động, nghĩ thầm có thể là có con thỏ con chuột gì đó đang hoạt động, cũng không lưu ý, lại chuyển ánh mắt đi.

Lý Đạo Huyền đợi vài giây, nguy hiểm đã qua, lại bắt đầu trèo.

Lần này rốt cuộc tìm được trên cây có mấy chỗ nhô ra dùng để kê chân, thành công trèo lên trên, y ngồi ở trên ngọn cây nhìn xuống phía dưới, cuối cùng cũng thấy được Tôn Truyền Đình đang viết cái gì.

[Biên cảnh thương phiến ứng nghiêm quản sơ]

Bài văn này viết chính là khuyên triều đình tăng cường quản lý đối với thương nhân, phải tăng cường tuần tra trên biên cảnh, phòng ngừa thương nhân vượt qua biên cảnh buôn bán với bắc lỗ. Nhất là phải đề phòng những "quan thương" cầm diêm dẫn, họ chức quyền rất lớn, với lại nhân duyên cũng rộng, quan binh cửu trấn lại không bố trí phòng bị với họ. Rất dễ dung túng bọn họ làm sinh ý vượt ranh giới...

Viết xong, Tôn Truyền Đình niêm phong lại đàng hoàng, gắn xi vào, sau đó giao cho gia đỉnh: "Đưa vào kinh thành."

Gia đỉnh hơi xấu hổ: "Lão gia ngài đã không làm quan ở trong triều, phong thư này không thể nào trực tiếp đưa vào lục bộ, nên giao nó cho ai đây?"

"Cái này..."

Tôn Truyền Đình nháy mắt lâm vào trầm tư, suy nghĩ hồi lâu, mới nói: "Đưa đến quý phủ đại học sĩ Ôn Thể Nhân đi, hắn rất được hoàng thượng tín nhiệm, nếu như bài văn này có thể có thể lọt vào pháp nhãn của Ôn đại Gia đỉnh hành lễ, vội vàng đi khỏi.

Lý Đạo Huyền ngồi ở trên ngọn cây nhìn cảnh này, không khỏi thầm thở dài một tiếng: Ôn Thể Nhân sao? Vậy xong rồi! Bài văn này không có tác dụng gì rồi.

Chuyện Ôn Thể Nhân sở trường nhất, chính là chuyện gì cũng không làm.

Ài!

Đột nhiên, trong đầu Lý Đạo Huyền hiện lên một biện pháp.

Y đưa tay hái xuống một lá cây to, dùng tay gỗ của mình vạch một cái lên lá cây, chiếc lá bị vạch ra một dấu vết mờ nhạt.

Kế tiếp, xoát xoát xoát viết một hồi, viết ra một chữ "Hồng", lại hái một lá cây, xoát xoát xoát viết một hồi, lại viết ra một chữ "Trương".

Hai chiếc lá đã chuẩn bị xong...

Lý Đạo Huyền dọc theo cành cây bắt đầu chậm rãi leo lên, bò thẳng lên cành cây phía trên bàn đá.

Hướng về bàn đá phía dưới ướm thử hai cái, hai tay khẽ buông ra, hai chiếc lá chậm rãi rơi xuống, con rối Thiên Tôn thì trốn ở chỗ sâu trong lá cây.

Hai chiếc lá chậm rãi rơi xuống, lại vừa vặn rơi vào trên bàn đá.

Lúc này Truyền Đình còn ngồi ở bên cạnh bàn, ngây người nhìn ra xa.

Trái lại thanh niên Phùng Dung bên cạnh thì không ngồi được, ánh mắt di chuyển liên tục, liền thấy hai chiếc lá cây này vừa vặn rơi xuống trên bàn, liền đưa tay nhặt lấy muốn ném đi, nhưng vừa mới cầm lấy lá cây, hắn liền phát hiện trên lá cây lại có viết chữ.

"gạ"

Phùng Dung thất kinh, chợt ngẩng đầu nhìn lên trên.

Nhưng mà trên đỉnh đầu ngoại trừ cành cây chính là lá cây, không có cái gì khác.

Hắn vội vàng kêu lên: "Lão sư, mau nhìn hai chiếc lá cây này."

Tôn Truyền Đình: "Làm sao?"

Phùng Dung: "Phía trên hai chiếc lá này có viết chữ."

Tôn Truyền Đình ồ một tiếng, hơi ngẩn ra, cũng ngẩng đầu

nhìn lên trời, và cũng chỉ có thể thấy được lá cây cành cây, không có cái gì khác.

"Hai chữ này là mới vừa viết." Tôn Truyền Đình nói: "Ngươi xem, chỗ lá ©Ââv này bỉ vach lên c©òn rất mới. không nhải là cái Iloai đc viết lâu rồi" Phùng Dung gật đầu: "Rõ ràng chính là vừa mới viết lên, thế nhưng, trong viện này chỉ có hai thầy trò chúng ta, không có người khác. Trên đỉnh đầu chúng ta ngoại trừ mấy cành cây, cũng không có cái gì khác, căn bản không giấu được người. Ai có thể ở trên đỉnh đầu chúng ta viết hai chữ này?"

Tôn Truyền Đình: "Chẳng lẽ... là ông trời đưa ra gợi ý?"

Đây là điểm rất thú vị của cổ nhân!

Đổi lại một người hiện đại, có thể nghĩ ra một vạn loại khả năng cho chuyện này, bao gồm flycam thả dù, trên cây có người mặc y phục ẩn thân chiết xạ quang học, trần nhà giả, hệ thống ảo ảnh...

Nhưng cổ nhân mà, trước tiên liền nghĩ đến thần này, quỷ này, thiên ý này.

Tôn Truyền Đình vội vàng cầm lấy lá cây, chăm chú nhìn xem: "Một chữ Hồng, một chữ Trương. Đây là dụng ý gì?"

Phùng Dung: "Học sinh không biết."

Tôn Truyền Đình: "Thoạt nhìn như hai cái họ, thế nhưng, họ Trương và họ Hồng, đều là thế gia vọng tộc, ông trời thưởng ta hai chữ này, có thể nói cho ta biết cái gì?"

Phùng Dung nhíu mày suy tư.

Tôn Truyền Đình đột nhiên nghĩ tới cái gì, chợt vỗ đùi: "Ta nghĩ ra rồi."

Phùng Dung: "A? Lão sư nghĩ tới cái gì?"

Tôn Truyền Đình: "Ta thíc nói chuyện biên cảnh, gợi ý của ông trời cho, đương nhiên có quan hệ với 'biên' này, Trương và Hồng này, cũng nhất định là nhân vật liên quan với biên cảnh, vậy rất dễ đoán. Một chữ Hồng là tam biên tổng đốc Hồng Thừa Trù, một chữ Trương là tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành."

Phùng Dung: "A! Lão sư dự đoán nhất định không sai."

Tôn Truyền Đình nhanh chóng phân tích: "Việc Tấn thương biên cảnh mà Thiết viên ngoại kia nói chuyện với ta vừa rồi, xem ra sớm đã làm cho thiên nộ nhân oán rồi, ông trời cũng không quen nhìn Tấn thương làm ác, cho nên đã nhắc nhở ta. Lá thư vừa rồi ta viết, không nên đưa cho đại học sĩ Ôn Thể Nhân, mà nên đưa cho tam biên tổng đốc Hồng Thừa Trù và tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành, hai người họ đều là người biết chiến sự, nhìn lá thư này rồi, nhất định sẽ coi trọng."

Phùng Dung: "Lão sư anh minh, vậy bài văn vừa rồi, cần viết thêm hai phần nữa sao? Để ta giúp lão sư chép một phần đi." bài, trình độ thư pháp của hai người đều là tiêu chuẩn, xoát xoát xoát liền phục chế hai phần lá thư vừa rồi, một phần phái người đưa đến Thiểm Tây, giao cho tam biên tổng đốc Hồng Thừa Trù. Mà một phần còn lại, đưa cho tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành thì càng đơn giản hơn.

Bản thân tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành hiện tại căn bản là không ở Tuyên Đại, mà là Nhạn Môn Quan phía bắc Đại Châu hơn 20 dặm.

Thì ra, hơn một năm gần đây, Trương Tông Hành trên cơ bản không ở phía bắc đánh nhau với người Mông Cổ, mà vẫn dẫn quân tiễu phỉ tại bắc bộ Sơn Tây. Nhiều lần giao thủ cùng đám người Tử Kim Lương, Sấm Vương, Sấm Tướng, đánh đến mức đầu rơi máu chảy.

Mấy ngày gần đây, lưu khấu đã chạy vào Thái Hành sơn, biến mất không thấy nữa.

Trương Tông Hành cũng tạm thời không cần tiễu phỉ, dẫn quân chuẩn bị trở về Tuyên Phủ và Đại Đồng, đi ngang qua Nhạn Môn Quan, đang nghỉ ngơi ở nơi đó.

Chương 629: Đừng hành động thiếu suy nghĩ

Chương 629: Đừng hành động thiếu suy nghĩ

Đoàn người Thiết Điểu Phi đi vào ở trong khách điếm lớn nhất thành Đại Châu.

Ở đây cũng không có rượu ngon món ngon gì, nhiều năm hạn hán, kinh tế các nơi đều có vẻ suy sụp, dân gian sinh ý ảm đạm.

Thiết Điểu Phi cầm trong tay cái bánh màn thầu sần sùi, cắn miếng có miếng không, đang muốn gọi thủ hạ cầm chút thịt khô ra ăn, liền nghe được lầu hai khách điếm vang lên tiếng ồn ào, tiếp theo, một đám người từ trên thang lầu đi xuống.

Thiết Điểu Phi vừa thấy đám kia người, trong nháy mắt nổi giận: "Điền Sinh Lan!"

Người dẫn đầu trong đám người kia chính là Điển Sinh Lan một trong bát đại hoàng thương sau đó, hắn liếc mắt nhìn qua, cũng nhận ra Thiết Điểu Phi, trong lòng hơi kinh hãi, nhưng lập tức khôi phục vẻ mặt bình thường: "Ta tưởng là ai, thì ra là Thiết Điểu Phi."

Tay Thiết Điểu Phi đã đặt lên đao.

Ba mươi chiến sĩ Ky Binh doanh phía sau hắn cũng đưa tay đặt lên trên đao.

Thủ hạ Điền Sinh Lan cũng vậy.

Bầu không khí tài khách điếm thoáng cái bắt đầu khẩn trương,

chưởng quỹ đã chui vào phía sau quầy hàng, tiểu nhị cũng trốn ra bên ngoài, tư thế chuẩn bị chuồn đi bất cứ lúc nào.

Rất rõ ràng, chỉ cần hai nhóm người này vừa động thủ, điếm tiểu nhị sẽ trước tiên chạy đi báo quan.

Điền Sinh Lan cũng không phải một người nói nhiều, nhưng lúc này lời nói của hắn lại nhiều hơn: "Không ngờ lưu khấu công thành, đã nhặt về cho ngươi một cái mạng, bây giờ còn đuổi đến nơi này rồi, sao hả? Ngươi thật muốn động võ ở chỗ này?"

Thiết Điểu Phi: "Ở đây cũng không phải là đạo Hà Đông, không có diêm khóa tỉ bị ngươi mua chuộc. Nếu người của ngươi không xuất thủ trước, vậy ta dám khẳng định tri châu ở đây không bị ngươi mua chuộc, sẽ không giúp đỡ ngươi."

Điền Sinh Lan: "Cũng sẽ không giúp ngươi mà! Ta chính là thương nhân chính quy của triều đình tán thành, chuyên môn vận chuyển vật tư cho cửu trấn biên quân, ngươi đụng đến ta thử xem, quan binh ở đây có xé ngươi thành từng mảnh hay không." Thiết Điểu Phi bắt đầu tính toán, dùng tốc độ nhanh nhất giết hắn, chạy ra khỏi thành, dựa vào khả năng cơ động của ky binh bỏ qua quan binh truy kích, làm được không?

Đúng lúc này, sợi bông Thiên Tôn trước ngực lên tiếng, âm thanh rất nhỏ, cũng ở mức chỉ đủ có thể để hắn nghe được: "Đừng làm ẩu."

Thiết Điểu Phi mừng rỡ: "Thiên Tôn tới rồi!"

Tuy nhiên, mừng xong mới nhớ Thiên Tôn nói chính là đừng làm ẩu, không khỏi đè thấp giọng nói: "Nếu hiện tại thuộc hạ tập kích giết Điền Sinh Lan, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài thành, sẽ có cơ hội chạy thoát."

Sợi bông Thiên Tôn: "Nhưng cũng có cơ hội chạy không thoát,

cho dù chạy thoát, cũng có khả năng có thương vong, hại chết mấy binh sĩ."

Lời này có lý.

Trong nháy mắt Thiết Điểu Phi tỉnh táo lại, thầm mắng vừa rồi bản thân bị cừu hận làm mê muội đầu óc.

Sợi bông Thiên Tôn thấp giọng nói: "Đừng nóng vội! Hiện tại ngươi chính là thương nhân chính quy trong tay có diêm dẫn, sau này ngươi có thể dùng thân phận này, nghênh ngang xuất hiện tại biên trấn, cùng biên quân xưng huynh gọi đệ. Thân phận tốt như vậy không giữ cho tốt, lại chạy đi kích động giết người, làm hại sau này mình phải treo trên người thân phận phạm nhân bị truy nã, sảng khoái lắm sao?"

Thiết Điểu Phi ngượng ngùng gãi đầu: "Thiên Tôn dạy bảo rất phải."

Sợi bông Thiên Tôn: "Chuyện vừa rồi ngươi nói với Tôn Truyền Đình, mặc dù hắn không tin hoàn toàn, nhưng tin phân nửa. Hắn đã viết một bài văn yêu cầu tăng cường biên phòng, nghiêm ngặt quản lý Tấn thương, đã phái người đưa đi rồi."

"Trương Tông Hành ngay ở Nhạn Môn Quan, cách nơi này 20 dặm, gia đinh của Tôn gia cưỡi ngựa truyền tin, nửa canh giờ là có thể đưa đến. Trương Tông Hành càng hiểu chuyện trên biên cảnh hơn so với Tôn Truyền Đình. Sau khi hắn xem thư, sẽ có phản ứng."

Thiết Điểu Phi đã hiểu.

Tay hắn chậm rãi rời khỏi đao, 30 binh sĩ Ky Binh doanh cũng buông lỏng đao ra.

Điền Sinh Lan đối diện thở phào nhẹ nhõm, xem ra Thiết Điểu Phi không dám giết hắn ở trong thành Đại Châu, lòng tin của hắn

thoáng cái lại kiên định hơn.

"H1 Naoan naoãn đới đi Chỉ bằng naưới: Mêt thưưýïng nhân muối nhỏ xíu, không động vào ta được đâu." Lan Sinh cười lạnh: "Còn có, nhắc nhở ngươi một câu, tốt nhất đừng có buôn bán trên tuyến biên cảnh, bằng không, hắc... "

Nói xong, hắn xoay người trở về lầu hai.

Thiết Điểu Phi: "Ta phi!"

Hắn bị diêm khóa tỉ và hai Tấn thương giết sạch toàn bộ huynh đệ cũ, nhốt trong địa lao hành hạ mấy ngày, thấy được bộ dạng huyênh hoang của Điền Sinh Lan, hận không thể lập tức ăn tươi nuốt sống tên kia, thế nhưng vừa rồi Thiên Tôn đã hạ pháp chỉ, hắn đương nhiên phải lấy đại cục làm trọng.

Cố áp chế tức giận, chờ xem, khẳng định Thiên Tôn sẽ không để hắn sống thoải mái -

Một nửa canh giờ saul

Có một đội ky sĩ đến cửa thành Đại Châu, tất cả đều là thiết ky biên quân trang bị hoàn mỹ, đằng đằng sát khí, liếc mắt là có thể nhìn ra tỉnh nhuệ vô cùng.

Đội ky sĩ này, bảo vệ một quan văn mặc giáp cưỡi ngựa.

Tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành tới rồi.

Trương Tông Hành vốn đang chuẩn bị rời khỏi Nhạn Môn Quan, trở lại biên trấn Đại Đồng, không nghĩ tới đột nhiên nhận được một bài văn do "danh sĩ" Tôn Truyền Đình đưa tới.

Tôn Truyền Đình này mọi người đều biết là một "danh sĩ" rất thích trò chuyện biên cảnh, suốt ngày chỉ điểm giang sơn, cổ vũ mọi người, liệt kê ra một đống tư tưởng chiến lược để đối phó

người Mông Cổ và Kiến Nô.

Cho nên văn chương của hắn đưa tới, Trương Tông Hành cũng cố mà xem một lần.

Sau khi xem xong, trong bụng cười thầm: Thương nhân thông đồng với địch, buôn bán vật tư cho ngoại địch, ngươi tưởng ta không biết? Đương nhiên ta biết, thế nhưng tuyến biên cảnh rộng lớn như vậy, con mẹ nó ai quản được chứ? Đám tiểu thương thừa dịp trời tối lén lút làm bậy, tổng đốc như ta cũng không có cách nào. Dù sao không thể cầm tấm lưới sắt, trùm toàn bộ tuyến biên cảnh lại đúng không?

Giăng lưới rồi cũng bị người ta cắt ra cái lỗ rồi chui qua.

Hắn đang định bỏ qua chuyện này, đột nhiên phát hiện, cuối thư này liệt ra một cái tên, Điền Sinh Lan.

Vừa nhìn thấy cái tên này, Trương Tông Hành không thể bình tĩnh nữa. mà là một đại Tấn thương vô cùng có danh vọng, toàn làm buôn bán lớn. Trương Tông Hành cũng nghe nói qua tên của hắn, thậm chí có chút thưởng thức hắn.

Còn từng tự mình gặp mặt Điền Sinh Lan, khích lệ hắn trợ giúp biên quân của biên trấn Đại Đồng giải quyết vấn đề sinh hoạt khó khăn.

Người như thế, hiện tại bị người ta tố cáo nói tư thông bắc lỗ, điều này khiến Trương Tông Hành đâu thể ngồi yên được?

Dù sao thì thành Đại Châu rất gần, Trương Tông Hành lập tức điểm một đội ky binh bảo vệ hắn, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới đây.

Đến Đại Châu rồi, chạy thẳng tới Tôn phủ.

Đại đội nhân mã của hắn đi vào trong thành, trận thế đó không

nhỏ, lão bách tính trên đường lập tức bắt đầu đồn đãi việc này, trong đại sảnh khách điếm cũng có không ít người nghị luận: "Có một đại quan tới rồi."

Đương nhiên Lý Đạo Huyền cũng biết ngay, cười hắc hắc,"đồng cảm", thoắt cái nhảy tới con rối to bằng bàn tay.

Lúc này con rối nhỏ còn đang trốn trong đống lá cây, nhưng bên cạnh bàn đá phía dưới cành cây đã không còn thấy bóng người nữa.

Con rối Thiên Tôn tay chân run rẩy sống lại, hai tay chống cành cây rồi nhảy xuống. Ngã xuống đất rất mạnh nhưng không đau, y lại bò dậy, mò mẫm đi về hướng tiền sảnh.

Chương 630: Người trốn phía sau điện thờ

Chương 630: Người trốn phía sau điện thờ

Con rối Thiên Tôn dọc theo đình đài lầu các, hàng lang hoa viên, mò mẫm đi về hướng tiền viện.

Khi đi cùng Thiết Điểu Phi vào đây, y đã nhớ rõ đường, hiện tại đi cũng là quen việc dễ làm.

Hơn nữa người rối còn có thể đi tắt, ví dụ chui vào một lỗ trên tường, bơi qua ao, gỗ có thể nổi trên mặt nước, bơi rất sảng khoái.

Chẳng mấy chốc, y liền đi tới tiền sảnh.

Từ góc cửa phòng lặng lẽ chui vào, qua lại như con thoi giữa đống chân ghế và chân bàn, chui đến phía sau bình phong, ở chỗ này lén nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy Tôn Truyền Đình đã chỉnh lý bản thân hết sức đoan chính, ở chỗ này tiếp khách, ngồi đối diện bàn với hắn là một quan văn mặc áo giáp, chính là tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành.

"Tôn tiên sinh." Trương Tông Hành nói: "Cơm có thể ăn bậy, nhưng văn chương không thể viết bậy, việc ăn không nói có, làm bẩn sự trong sạch người khác, không thể làm được đâu."

Con rối Thiên Tôn đi vào, câu đầu tiên nghe được chính là cái này.

Xem ra hai người đã nói qua việc tương tự như "chứng cứ" rồi, hiển nhiên Tôn Truyền Đình cũng không lấy ra được chứng cứ,

đang bị Trương Tông Hành trào phúng.

Tôn Truyền Đình nói: "Quả thật tại hạ không đưa ra được chứng cứ, người báo tin cho tại hạ cũng không đưa ra được chứng cứ, cho nên tại hạ cũng không hoàn toàn tin hắn."

Trương Tông Hành: "Không tin hoàn toàn, ngươi liền dám viết tên của Điền Sinh Lan vào văn chương rồi giao cho bản đốc xem."

Tôn Truyền Đình lại không hoang mang chút nào: "Tâm hại người không thể có, tâm phòng bị người không thể không có. Người báo tin cho ta nói, người ngoài ngành không hiểu, nhưng bọn họ là người trong ngành, đều biết Điền Sinh Lan thông đồng với ngoại địch, lời này, nghe qua có phải cảm thấy có chút ý tứ đúng không?"

Trương Tông Hành: "Giải thích thế nào?"

Tôn Truyền Đình cười lạnh nói: "Ví dụ như. . . lão bách tính không biết một quan viên nào đó là tham quan, còn tưởng rằng hắn là một thanh quan nữa, nhưng người trong quan trường chúng ta, nhắc tới tên người đó người người đều lắc đầu" Vừa thốt ra lời này, vẻ mặt Trương Tông Hành liền trở nên nghiêm túc.

Quả thật!

Không có gì càng hiểu tin tức hơn so với người trong ngành.

Nếu nội bộ các thương nhân đã nói Điền Sinh Lan có vấn đề, vậy khả năng hắn có vấn đề cũng rất lớn.

"Nhưng mà, không có bằng chứng, bản đốc không có khả năng ra tay." Trương Tông Hành nói: "Điển Sinh Lan là một đại thương nhân, rất nhiều quan binh của chúng ta tại biên trấn Đại Đồng đều dựa vào Điền Sinh Lan ăn cơm, nếu bởi vì một tin tức một người tin, liền xử lý Điền Sinh Lan, sẽ chỉ lợi địch hại ta, khiến cho toàn bộ các tướng sĩ thất vọng đau khổ."

"Ừm!" Tôn Truyền Đình: "Điều đó đương nhiên, ta chỉ muốn nhắc nhở tổng đốc đại nhân, thoáng chú ý Điền Sinh Lan này một chút thôi, khi hắn buôn bán trên tuyến biên cảnh, phái người để ý kỹ một tí, nói không chừng sẽ nhìn ra cái gì đó."

Trương Tông Hành: "Gọi người báo tin việc này cho ngươi tới đây, để bản đốc hỏi mấy câu thế nào?"

Tôn Truyền Đình: "Việc này không có vấn đề, hiện tại người đó còn chưa đi, còn đang nghỉ ngơi ở khách điếm trong thành, ta phái người đi gọi hắn tới."

Lý Đạo Huyền xoát một cái chuyển tới trên người Thiết Điểu Phi: "Trương Tông Hành tới rồi, muốn triệu kiến ngươi, là muốn tìm ngươi hỏi chứng cứ."

Thiết Điểu Phi: "Thế nhưng ta căn bản không có chứng cứ, việc này phải làm sao?"

Lý Đạo Huyền: "Chứng cứ gì đó chúng ta tạm thời không có, không đưa ra được. Ngươi nói cho hắn tên của bát đại hoàng thương, bao gồm Hoàng Vân Phát đã bị chúng ta giết chết, đem vấn đề nói nghiêm trọng một chút, để cho bản thân Trương Tông Hành phán đoán nên làm như thế nào."

Thiết Điểu Phi: "Tuân lệnh!"

Lý Đạo Huyền lập tức lại chuyển trở về trên con rối Thiên Tôn.

Lúc này Tôn Truyền Đình đã phái hạ nhân đi đến khách điếm mời Thiết Điểu Phi, trong thời gian đợi Thiết Điểu Phi tới, hắn liền cùng Trương Tông Hành nói đến chuyện biên cảnh. Nói toàn là những chuyện ở quan ngoại, chiến sự gì đó.

Lý Đạo Huyền cũng nghe rất sôi nổi, trong câu chuyện có nhiều tên người, tên địa danh Lý Đạo Huyền chưa từng nghe nói qua, lại lười mở máy vị tính tìm kiếm. Đang nghe đến nỗi muốn

buồn ngủ...

Trong tai Lý Đạo Huyền đột nhiên nghe được một cái tên "Khổng Hữu Đức" quen thuộc, ba chữ này khiến y tỉnh cả người, lỗ tai thoáng cái dựng thẳng lên.

Chỉ nghe Tôn Truyền Đình đang thở dài nói: "Tên khốn Khổng Hữu Đức này, đã phản bội triều đình, vây công Lai Châu. .. Hiện tại Lai Châu đã bị vây hơn một tháng, cũng không biết trong thành thế nào rồi."

Nghe đến đó, Lý Đạo Huyền thoáng cái nhớ tới đoạn lịch sử này. Tháng 2 năm Sùng Trinh thứ 5, Khổng Hữu Đức phản bội Minh đình đem binh vây Lai Châu, lần này vây hơn bốn tháng.

Mãi đến tháng 7, Lai Châu mới được giải vây, sau khi Khổng Hữu Đức bị quân Minh đánh bại, cùng đường, liền nương nhờ vào Kiến Nô.

Lần này gã đầu hàng, mang đi thuyền, hỏa khí, kỹ thuật, nhân tài cho Kiến Nô... đã tạo thành ảnh hưởng vô cùng sâu xa.

Bây giờ vẫn là đầu tháng sáu năm Sùng Trinh thứ 5, còn có hơn một tháng, chuyện này đã sắp xảy ra, chẳng qua, chỉ sợ chuyện này Lý Đạo Huyền cũng không ngăn cản được.

Nghĩ tới đây, Lý Đạo Huyền đột nhiên có một ý nghĩ nho nhỏ. Hắc, đang lo không có chứng cứ thuyết phục Trương Tông Hành tin tưởng việc Tấn thương thông đồng với địch bán nước, nếu như lợi dụng tốt chuyện Khổng Hữu Đức này, nói không chừng có thể thuyết phục Trương Tông Hành rồi.

Ánh mắt y lập tức tìm tòi trong nhà Tôn Truyền Đình, tìm xem có cái gì có thể mượn dùng được không.

Vừa tìm, thật đúng là để y tìm được.

Trong góc đại sảnh có đặt một điện thờ, trong bàn thờ đặt một pho tượng Quan Thế Âm.

Lý Đạo Huyền cười hắc hắc một tiếng, nhẹ chân nhẹ tay chạy đến trước bàn thờ, lại nhẹ nhàng leo lên, chuyển tới phía sau tượng Quan Thế Âm. Tượng Quan Thế Âm này cao ít nhất 3-40cm, mà con rối Thiên Tôn còn nhỏ hơn cả bàn tay, nép ở phía sau tượng Quan Thế Âm, từ bên ngoài căn bản không nhìn thấy.

Phía trên điện thờ còn phủ vải đỏ, từ bên hông và phía trước nhìn qua cũng không nhìn thấy phía sau tượng Quan Thế Âm, con rối Thiên Tôn trốn ở chỗ này, thật đúng là vừa khéo.

Y bảo đảm mình đã trốn kỹ rồi, lúc này mới lên tiếng: "Tôn Truyền Đình, Trương Tông Hành. . . Tôn Truyền Đình, Trương Tông Hành... ." Cố ý nói giọng chậm đi, âm cuối kéo dài, khi thì làm cho giọng the thé, khi thì làm giọng khàn khàn, âm thanh phát ra có vẻ cổ quái, không biết là nam hay nữ, là già hay trẻ, vang vọng trong đại sảnh Tôn gia.

Lần này, nhất thời khiến cho Tôn Truyền Đình và Trương Tông Hành giật nảy mình.

Hai người cùng quay đầu nhìn sang: "Ai? Ai đang nói chuyện?"

Con mắt hai người đồng thời tập trung vào điện thờ.

"Tôn Truyền Đình. .. Trương Tông Hành. . ."

Giọng nói vẫn còn đang vang lên, hai người nhìn nhau, đã đồng thời xác định giọng nói là phát ra từ trên tượng Quan Thế Âm Bồ Tát.

Thế nhưng, họ đều là người kiến thức rộng rãi, cũng không như ngu dân dễ dàng bị lừa như vậy.

Hai người hầu như đồng thời nghĩ đến: Có người trốn ở phía

sau điện thờ nói.

Họ chỉ có thể nghĩ đến "có người trốn ở phía sau điện thờ", nhưng không nghĩ đến "có người trốn ở bên trong điện thờ".

Hai người đồng thời bước nhanh chạy qua đó, đồng thời rút ra bội đao, một trái một phải, bọc đánh hai bên điện thờ.

Nhưng họ vừa bọc qua nhìn vào, phía sau điện thờ không có gì hết.

Phản ứng tiếp theo của hai người chính là,"trốn ở trong ngăn tủ phía dưới điện thờ", động tác của hai người hầu như hoàn toàn nhất trí, trong nháy mắt lại vòng đến chính diện điện thờ, đoạn giật phăng ra cánh cửa tủ điện thờ.

Nhưng mà...

Bên trong vẫn trống rỗng.

Chương 631: Thiên Cơ đã tiết lộ xong

Chương 631: Thiên Cơ đã tiết lộ xong

Tôn Truyền Đình và Trương Tông Hành ngẩn người...

Phía sau điện thờ không có người trốn, trong ngăn tủ phía dưới không có người trốn, vậy giọng nói là tới thế nào?

Ánh mắt Trương Tông Hành kìm lòng không đậu dời xuống đất, nhìn xuống sàn nhà. Hắn bắt đầu hoài nghỉ có người trốn dưới nền đất.

Tôn Truyền Đình lại chậm rãi lắc đầu: "Nơi này không có địa đạo."

Trương Tông Hành đẩy điện thờ ra bên cạnh một chút, lại đạp mạnh lên mặt đất, quả nhiên âm thanh phát ra rất trầm, là âm thanh mặt đất rất đặc sẽ phát ra, nếu phía dưới trống rỗng, sẽ không phát ra loại âm thanh này.

Lần này hai người đều ngẩn ra.

Trương Tông Hành: "Giọng nói vừa rồi, ngươi quả thật nghe được đúng không?"

Tôn Truyền Đình gật đầu: "Quả thật nghe được."

Trương Tông Hành: "Chẳng lẽ. .. vừa rồi có người trốn ở chỗ này nói, sau khi nói xong lập tức nhảy ra ngoài cửa sổ?"

Hai người bước dài, đồng thời chạy tới chỗ cửa sổ cách đó

không xa.

Cạch một tiếng đẩy ra cửa sổ và nhìn ra bên ngoài, tại hành lang bên ngoài có mấy gia đỉnh và tỳ nữ, vừa rồi Tôn Truyền Đình gặp mặt quý khách, liền bảo họ ở bên ngoài hầu hạ, hiện tại đột nhiên nhìn thấy lão gia và quý khách đẩy cửa sổ ra cái ầm, khiến họ hoảng sợ giật cả mình.

Tôn Truyền Đình mặt cau có hỏi: "Vừa rồi có thấy người nào nhảy ra từ cửa sổ không?"

Gia đỉnh và tỳ nữ lắc đầu: "Không có."

Tôn Truyền Đình: ".. ."

Trương Tông Hành: "...."

Đúng lúc này, hai người đồng thời nghe được, trong điện thờ phía sau lại vang lên giọng nói kỳ quái kia: "Trương Tông Hành... Tôn Truyền Đình. .. Đừng tìm nữa, bản tọa vẫn ở chỗ này, chưa từng động đậy..."

Hai người thất kinh, đồng thời quay đầu lại.

Lần này, họ có thể khẳng định, giọng nói này là phát ra từ trên bức tượng Quan Thế Âm Bồ Tát.

Ánh mắt hai người đồng thời tập trung vào tượng Quan Thế Âm, thế nhưng. . . Bước chân như bị đóng đỉnh, nhất thời nữa khắc không dám tới gần, liền đứng ở bên cửa sổ, đưa lưng về phía cửa sổ đang mở ra.

Động tác này chính là nói rõ, chúng ta chuẩn bị mở cửa sổ chạy trốn bất cứ lúc nào.

Lý Đạo Huyền thấy bộ dạng của họ liền muốn cười, nghĩ thầm: Ta mượn tượng Quan Âm Bồ Tát nói chuyện mà cũng làm

họ sợ hãi thành như vậy, nếu như trực tiếp bày ra tượng thần của mình, chắc bị bọn họ tưởng thành Vô Sinh Lão Mẫu mất?

Y tiếp tục nói với giọng cổ quái, kéo dài âm: "Vừa rồi các ngươi đang thảo luận Khổng Hữu Đức...

Hai người Tôn Trương liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều hơi hoảng.

Quan Thế Âm Bồ Tát đã lên tiếng, ôi trời ơi!

Lý Đạo Huyền nói tiếp: "Còn có hơn một tháng, Khổng Hữu Đức sẽ chiến bại... Sau khi hắn thất bại sẽ đầu hàng Kiến Nô..."

Tôn Truyền Đình: "!!"

Trương Tông Hành: "! 1!"

Hai người thất kinh, sau đó hầu như đồng thời lên tiếng: "Hơn một tháng sau?"

Lý Đạo Huyền: "Đúng vậy. .. hơn một tháng sau. . . Đây là thiên cơ. .. Thiên cơ vốn không thể tiết lộ, nhưng. ... Bản tọa niệm tình các ngươi lo nước thương dân... Đặc biệt tới báo cho biết... ."

Tôn Truyền Đình không dám tin.

Trương Tông Hành không dám tin.

Hai người lại nhìn nhau lần nữa, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy vẻ hoài nghi.

Lý Đạo Huyền nói tiếp: "Tháng 7, Khổng Hữu Đức sẽ đưa ra kế trá hàng... Kế sách như thế không thể thực hiện được. . . Sau đó tổng binh Ngô Tương công Đăng Châu. .. Khổng Hữu Đức, Cảnh Trung Minh chạy trốn tới Cái Châu. .. hàng Kiến Nô... ."

Hai người lại nhìn nhau, đầu đầy dấu chấm hỏi.

Quan Thế Âm Bồ Tát này càng nói càng tường tận, ngay cả chỉ tiết cũng nói rõ ràng như thế. Y càng nói tỉ mỉ, hai người nghe càng cảm giác như là sự thật, vậy thì hoảng sợ rồi.

Tôn Truyền Đình vội hỏi: "Bồ Tát, trong tay Khổng Hữu Đức có rất nhiều thuyền, hỏa khí, công tượng. .. Nếu như hắn hàng Kiến Nô, chẳng phải là chẳng phải là tăng không cho Kiến Nê mêt† phần đai lã2" Trương Tông Hành nhíu mày, không biết nói gì mới tốt.

Lý Đạo Huyền ép cho giọng nói càng thêm thâm trầm, du dương: "Quả thật Khổng Hữu Đức sẽ tặng cho Kiến Nô một phần đại lễ. .. Nhưng còn có một số người, vẫn đang tặng lễ cho Kiến Nô... đã tặng rất nhiều năm... ."

Tôn Truyền Đình nóng nảy: "Ai?"

Lý Đạo Huyền thầm buồn cười: Hỏi rất hay, tiểu tử ngươi rốt cuộc hỏi đến trọng điểm rồi. Lần này mục đích giả thần giả quỷ của ta cũng đã đạt được rồi.

Y chậm rãi nói: "Phạm Vĩnh Đấu, Vương Đăng Khố, Cận Lương Ngọc, Vương Đại Vũ, Lương Khách Quý, Điền Sinh Lan, Địch Đường, Hoàng Vân Phát. .. A, Hoàng Vân Phát đã chết rồi. . "

Báo ra một loạt cái tên này, Tôn Truyền Đình nhận ra không nhiều, nhưng ba chữ "Điền Sinh Lan" này khiến hắn tỉnh cả người, tên này mới vừa nghe qua.

So sánh với Tôn Truyền Đình, tên Trương Tông Hành nghe qua thì nhiều hơn.

Tám cái tên này, Trương Tông Hành đều nghe qua từng người một, vài người trong đó hắn còn tự mình gặp gỡ.

Trương Tông Hành khẩn trương: "Việc này là thật chứ?"

Lý Đạo Huyền cười thầm: Hiện tại nếu ta mở miệng thảo luận

với ngươi thật hay không thật, vậy sẽ làm mất hết bức cách của Quan Âm Bồ Tát, thần tiên cảnh tỉnh thế nhân, cần phải cho ngươi xem chứng cứ?

Y thản nhiên nói: "Thiên cơ đã tiết lộ cho các ngươi rồi. .. các ngươi tự giải quyết cho tốt."

Nói xong, y không nói thêm một chữ nào nữa.

Trong đại sảnh an tĩnh lại, chỉ còn lại tiếng hít thở của Tôn Truyền Đình và Trương Tông Hành vẫn còn có thể nghe thấy rõ ràng.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Tôn Truyền Đình mới chậm rãi đi về hướng điện thờ hai bước, làm như muốn đưa tay sờ vào tượng Quan Âm Bồ Tát, thế nhưng bàn tay đưa đến nửa đường lại sợ hãi thu tay về.

Trương Tông Hành thấp giọng nói: "Chuyện hơn một tháng sau... Tôn tiên sinh nghĩ như thế nào?"

Tôn Truyền Đình lắc đầu: "Không biết. .. ta thật sự không biết. .

Trương Tông Hành nhíu mày: "Lai Châu đã giao chiến ba tháng, xu thế tiếp sau căn bản không ai có thể dự đoán."

Tân Truvần Đình: "Măc dù Khổng Hữu Đức là mêt kẻ phản hôi: Nhưng cũng không đến mức hàng Kiến Nô chứ?"

Trương Tông Hành: "Việc này rất khó nói. .. Người Hán theo Mông Cổ cũng không ít."

Trương Tông Hành ở lâu biên cảnh, gặp qua rất nhiều người Hán làm công cho người Mông Cổ. Cho đến hiện tại, Tuyên Phủ và phía bắc Đại Đồng còn có rất nhiều Bạch Liên giáo yêu nhân, đang lợi dụng sự che chở của người Mông Cổ để làm mưa làm gió.

Hai người đang nói đến đó, lại có hạ nhân đi vào báo tin: "Lão gia, thương nhân gọi là Thiết Điểu Phi kia đã ở bên ngoài, cần cho hắn vào không?"

Tôn Truyền Đình: "Gọi hắn vào đi."

Hai vị đại lão vội vàng chỉnh lý một chút tâm tình của mình, thu lại bộ dạng kinh hoảng vừa rồi bị Quan Âm Bồ Tát làm sợ hãi, khôi phục sự bình tĩnh, ưu nhã, khí độ cao quý như bình thường, trở lại ngồi vào chỗ của mình.

Rất nhanh, Thiết Điểu Phi đi vào.

Một vạn chữ dư thừa như đầu tiên là bái kiến hai vị đại nhân, không cần khách khí, mời ngồi, tự giới thiệu, toàn bộ lược bớt, trực tiếp đi vào chủ đề chính.

Trương Tông Hành: "Thiết Điểu Phi, ta nghe Tôn tiên sinh nói, ngươi phát hiện Tấn thương Điền Sinh Lan đang buôn bán với bắc lỗ?"

Thiết Điểu Phi: "Đúng vậy!"

Trương Tông Hành: "Có chứng cứ gì không?"

Thiết Điểu Phi lắc đầu: "Không có."

Trương Tông Hành vốn dự định nhìn thấy Thiết Điểu Phi liền quát hắn không có chứng cứ mà dám nói lung tung, thế nhưng trải qua chuyện Quan Âm Bồ Tát vừa rồi, thái độ hiện tại của Trương Tông Hành đã hoàn toàn khác biệt.

Hắn nhíu mày, đau khổ suy tư.

Chương 632: Gấp cái gì

Chương 632: Gấp cái gì

Trương Tông Hành lâm vào trầm tư.

Thiết Điểu Phi liền bắt đầu "hoàn thành nhiệm vụ Thiên Tôn giao cho hắn", nói tiếp: "Thật ra không chỉ là Điền Sinh Lan, ta còn biết bảy người khác buôn bán các loại vật tư cho Kiến Nô và người Mông Cổ."

Tôn Truyền Đình kinh hãi.

Trương Tông Hành cũng từ trong trầm tư tỉnh lại: "Bảy người khác là ai?"

Thiết Điểu Phi nói: "Phạm Vĩnh Đấu, Vương Đăng Khố, Cận Lương Ngọc, Vương Đại Vũ, Lương Khách Quý, Điền Sinh Lan, Địch Đường, Hoàng Vân Phát. .. A, Hoàng Vân Phát đã chết rồi, chỉ có sáu người."

Lời này vừa nói ra, Tôn Truyền Đình và Trương Tông Hành lại cả kinh.

Hai người họ vừa mới từ trong miệng Quan Thế Âm Bồ Tát nghe được mấy cái tên này, không nghĩ tới, chỉ chớp mắt lại nghe được từ trong miệng Thiết Điểu Phi.

Hai người hầu như đồng thời hoài nghỉ Thiết Điểu Phi, nghĩ thầm: giọng nói kỳ quái vừa rồi chắc không phải là quỷ kế của người này chứ?

Thế nhưng, hắn làm sao làm được?

Người còn chưa vào phủ, sao có thể an bài Quan Âm Bồ Tát nói chuyện?

Không đúng không đúng!

Phàm nhân sao có thể an bài được Bồ Tát nói chuyện? Nếu Bồ Tát là Bồ Tát thật, vậy lời nói của phàm nhân này chỉ là trùng hợp đã chứng minh thiên cơ Bồ Tát tiết lộ là thật.

Chỉ có dưới tình huống Bồ Tát là giả mới có thể đi suy nghĩ người này thao túng Bồ Tát.

Trong lòng hai người đủ loại ý nghĩ ngổn ngang.

Việc suy nghĩ chỉ trong mấy hơi thở ngắn ngủi này, trong nháy mắt nghĩ đến còn nhiều hơn so với cuộc thi khoa cử cầm bút, nhìn bài thi.

Nên tin hắn?

Không nên tin hắn?

Lựa chọn a hay là lựa chọn b?

Đúng lúc này, Trương Tông Hành đột nhiên nghĩ tới điểm then chốt.

Khổng Hữu Đức! Hắn tiến đến bên tai Tôn Truyền Đình, đè thấp giọng nói: "Vừa rồi khi Bồ Tát tiết lộ thiên cơ, trước tiên là nói về Khổng Hữu Đức, hơn nữa Bồ Tát còn tiết lộ một tháng sau đó sẽ xảy ra chuyện."

Bóng đèn trên đỉnh đầu Tôn Truyền Đình tách một tiếng sáng lên, cũng đè thấp giọng nói: "Ý của ngươi là, có nên tin hắn hay không, cứ xem Khổng Hữu Đức sẽ biết?"

Trương Tông Hành thấp giọng nói: "Đúng vậy!"

Tôn Truyền Đình: "Thế nhưng, nếu chúng ta đã biết Khổng Hữu Đức có khả năng hàng Kiến Nô, vậy khẳng định chúng ta phải thượng thư triều đình, xin bọn họ đề phòng việc này."

Trương Tông Hành cười khổ: "Chúng ta còn không dám tin chuyện này có thể xảy ra hay không, tấu chương này ngươi dám viết sao? Nên viết như thế nào? Nếu qua loa báo lên việc này, nói Quan Âm Bồ Tát tiên đoán Khổng Hữu Đức sẽ hàng Kiến Nô, mọi người nhất định sẽ coi chúng ta trở thành Bạch Liên yêu nhân."

Tôn Truyền Đình: ".. ."

Cẩn thận nghĩ lại, không phải vậy sao?

Chính mình đều không thể tin được Bồ Tát, người khác sẽ tin sao? Các đại thần trong triều sẽ tin sao? Hoàng thượng sẽ tỉn sao? Thấy được tấu chương, còn không tưởng mình là người điên? Bản thân không có việc gì bình thường viết văn, nghị luận "chuyện biên cảnh", trong triều sớm đã có một số đại thần xem mình thành người điên rồi, ngay cả học sinh Phùng Dung cũng đang khuyên hắn đừng động đến quốc sự nữa.

Tôn Truyền Đình thở dài: "Lẽ nào, chúng ta chỉ có thể ngồi đợi chuyện này trần ai lạc định?"

Trương Tông Hành cũng thở dài: "Chỉ có thể như vậy. Đợi đi, nếu Khổng Hữu Đức thật sự hàng Kiến Nô, vậy nói rõ thiên cơ Bồ Tát tiết lộ là thật. Chuyện Bát đại Tấn thương kia đưa vật tư cho Kiến Nô, tự nhiên cũng là sự thật. Chúng ta cần gì cứ phải tìm tiểu thương nhân tên là Thiết Điểu Phi này đòi chứng cứ? Đến lúc đó kiên quyết kiểm tra thương đội của bát đại thương nhân tại biên cảnh là được, chỉ cần họ thật sự thông đồng với địch, muốn tra ra chứng cứ cũng không khó khăn."

Tôn Truyền Đình: "Cái này... cũng phải... Ài!"

Hai người thương nghị xong, Trương Tông Hành ngẩng đầu lên, nói với Thiết Điểu Phi: "Thiết viên ngoại, mấy người ngươi nói, bọn ta đều nhớ kỹ rồi. Trở về bản đốc sẽ phái thêm nhân thủ nhìn chằm chằm những thương nhân này, nếu họ thật sự có hành động thông đồng với địch bán nước, bản đếc nhất đỉnh eẽ khâênga dã dàng tha thứ" Thiết Điểu Phi: "Trương tổng đốc anh minh."

Thấy hai vị đại nhân bưng trà tiễn khách rồi, Thiết Điểu Phi rất tự giác chủ động cáo từ, đi ra khỏi Tôn phủ.

Mới vừa đi ra khỏi Tôn phủ không xa, liền nghe được sợi bông Thiên Tôn ở trước ngực lên tiếng: "Có thể rồi, trở về đi, tạm thời không cần ở lại chỗ này tranh hơn thua với Điền Sinh Lan nữa."

Thiết Điểu Phi: "Ôi, cứ trở về như vậy sao? Còn chưa thể giết chết Điền Sinh Lan nữa chứ."

Sợi bông Thiên Tôn mỉm cười: "Có một số việc, dục tốc tắc bất đạt, còn không bằng để cho đạn bay một hồi. Sau khi ngươi trở lại, lo làm 'mậu dịch biên cảnh' cho tốt đi. Dùng thời gian hơn một tháng chuẩn bị, đợi bát đại Tấn thương rơi đài bị thu thập rồi, sẽ thiếu mấy thương nhân đưa vật tư cho biên quân, khẳng định biên quân sẽ thiếu vật tư, đến lúc đó ngươi có thể thuận lý thành chương tiếp nhận sinh ý và địa vị của bát đại Tấn thương rồi, sau này việc cung ứng vật tư của biên quân sẽ do chúng ta làm."

Thiết Điểu Phi đè thấp giọng nói: "Thiên Tôn, xin thứ cho thuộc hạ cả gan, xu thế tương lai của thôn Cao Gia hiện tại nhất định là muốn thay thế triều đình, khẳng định mọi người sẽ phụng ngài làm thiên vương, sau đó xây dựng một triều đình mới. Vậy chúng ta đưa vật tư cho biên quân, chẳng phải là đang nuôi địch?"

Lý Đạo Huyền nở nụ cười: "Không, cái này cũng không phải đang nuôi địch, đây là đang chống địch."

Thiết Điểu Phi: "2? 2"

Lý Đạo Huyền: "Để triều đình đứng vững trước Kiến Nô, chúng ta mới vững vàng từng bước xâm chiếm Trung Nguyên, nó sẽ tốt hơn nhiều so với để cho Kiến Nô tràn vào, đánh cho Trung Nguyên thành một đống tan hoang. Bởi vì... Kiến Nô càng thêm hung tàn hơn so với lưu khấu."

Thiết Điểu Phi: "Ôi?"

Lý Đạo Huyền: "Mặc dù lưu khấu cũng muốn giết người cướp của, nhưng sách lược của chúng áp dụng đối với lão bách tính càng thiên hướng bức ép. Họ không nuôi sống được nhiều lão bách tính như vậy, trong quá trình bức ép và lưu động, để cho lão bách tính tự sinh tự diệt. Mà Kiến Nô, chúng ứng phó với lão bách tính không nuôi sống được này, chỉ dùng một chiêu: giết."

"Giết giết giết! Người một ức người chỉ còn lại ba bốn ngàn vạn, vậy tự nhiên thành nuôi được, cũng quản được."

Thiết Điểu Phi cứng đờ cả người, mồ hôi lạnh từ phía sau bốc lên. nhìn lão bách tính bị khổ, cho nên không muốn dao động biên quân, thả Kiến Nô nhập quan. Mà lúc này thôn Cao Gia mở rộng thế lực cũng không lớn, còn chưa thể ra tay giúp trợ biên quan, vậy chỉ có thể dùng cách thức khác trợ giúp biên quân.

Chỉ cần biên quân có thể ổn định, ngăn cản Kiến Nô, vậy thôn Cao Gia có thể thanh thản ổn định, chậm rãi xâm chiếm Trung Nguyên.

Từng bước xâm chiếm tốt hơn so với nuốt trọn!

Bởi vì nuốt trọn sẽ gây tổn thương quá lớn đối với lão bách tính.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này rồi, Thiết Điểu Phi cũng không khỏi có chút cảm động.

Thiên Tôn đối với lão bách tính thật là tốt quá.

Hắn thật muốn khóc.

Thiên Tôn có năng lực một cái tát bài sơn đảo hải, nhưng ngài tuyệt không vội, chậm rãi phổ biến kế hoạch cứu vớt thiên hạ thương sinh, cố gắng để cho lão bách tính bình an quá độ.

Vậy ta còn vội vã báo thù làm gì nữa? Cái đầu chó của Điền Sinh Lan cứ tạm thời đặt ở trên cổ hắn đi.

Nghĩ thông suốt điểm này rồi, tâm tình của Thiết Điểu Phi cũng rộng mở trong sáng.

"Thiên Tôn, giờ thuộc hạ trở về sẽ chỉnh đốn thương đội, chuẩn bị vật tư phong phú cho biên quân Tuyên Phủ và Đại Đồng, trợ giúp biên quân ngăn cản Kiến Nô."

Thiết Điểu Phi vội vàng ra khỏi Đại Châu, ở trong rừng cây ngoài thành hội hợp với Tạo Oanh và Trịnh Đại Ngưu, sau đó trở về địa bàn của mình.

Chương 633: Tung hoành giang hồ 20 năm có dư

Chương 633: Tung hoành giang hồ 20 năm có dư

Tây An.

Người lãnh đạo tối cao của thôn Cao Gia được cử đến phủ Tây An, lại không phải là Vương Đường đứa con nuôi văn võ song toàn của Vương hiệu trưởng, mà là Bát Địa Thỏ, đây là điều mà tất cả mọi người không nghĩ đến.

Bát Địa Thỏ người này một không có văn hóa, hai không có sức chiến đấu gì, đặt ở trong quần hùng thôn Cao Gia thuộc về tấm gỗ ngắn nhất trong thùng nước điển hình.

Hơn nữa thường xuyên vỉ phạm quân lệnh, bị Thiên Tôn thu thập như ăm cơm bữa.

Hắn làm đại lãnh đạo, Vương Đường có phần không phục.

Vương Đường là một trong những tốt nghiệp sinh sơ trung đầu tiên của Thôn Cao gia, được Vương hiệu trưởng nhận làm con nuôi, bối cảnh của hắn cũng được coi là căn chính miêu hồng.

(*) Căn chính miêu hồng: Chỉ những người có xuất thân gia đình tốt, có tương lai phát triển rộng mở.

Tại sao lại không bằng Bát Địa Thỏ chứ?

Lang thang trên đường cái ở phủ Tây An, Vương Đường nhịn không được thầm nghĩ vậy.

Đúng lúc này, từ trong hẻm nhỏ bên cạnh có một người nam tử đột nhiên chui ra, nhanh chóng đỉi tới trước người Vương Đường, hành đại lễ, mỉm cười: "Xin chào Vương chưởng quỹ."

Vương Đường: "A, ngươi biết ta?"

Nam tử mỉm cười: "Ngài là nhị chưởng quỹ mà Lý gia phái đến phủ Tây An, trên tay nắm giữ toàn bộ sản nghiệp của Lý gia tại phủ Tây An, hiện tại người có chút thân phận địa vị ở trong thành có ai mà không biết ngài?"

Nghe vậy Vương Đường thầm vui trong lòng, cảm giác được người ta coi trọng thật không tệ.

Nam tử kia nói tiếp: "Tại hạ là quản sự trong nhà của Trịnh Thanh Trịnh lão gia, chuyên môn nhận thầu làm các loại kiến trúc, trang trí trong phủ Tây An."

Chủ thầu Trịnh Thanh? Vương Đường không biết người này, thế nhưng biết có loại nghề nghiệp chủ thầu này. Loại chủ thầu này quen biết rất nhiều rất nhiều công tượng, trong nhà người có tiển muốn xây cái đình viện, sửa cái nhà, làm hoa viên gì đó, sẽ đi tìm loại chủ thầu này. Chủ thầu phụ trách tìm đủ loại công tượng tới, giúp cố chủ xây nhà, đình viện gì đó.

Trước đây huyện thành Trừng Thành có một chủ thầu gọi là Đằng Dật Phong, sau đó theo thôn Cao Gia kiếm ăn, hiện tại đảm nhiệm xưởng trưởng xưởng xỉ măng.

Vương Đường không hiểu gì, người này tìm ta để làm chỉ?

Quản sự nở nụ cười cổ quái: "Lão gia nhà ta, muốn làm bằng hữu với Vương chưởng quỹ, nơi này có một món quà nhỏ, không đủ kính ý."

Nói xong, gã liền hai tay dâng lên một cái hộp nhỏ tỉnh xảo.

Vương Đường thoáng mở cái hộp ra một khe nhỏ, vừa nhìn vào bên trong liền kinh ngạc, bên trong là một con ngọc sư tử, điêu khắc cực kỳ tỉnh xảo, thoạt nhìn rất có giá trị.

Vương Đường: "Vô công bất thụ lộc... "

Quản sự kia lại cười nói: "Chỉ là kết giao bằng hữu, nói gì đến công với chả lộc. Lão gia nhà ta chỉ là thưởng thức bản lĩnh của Vương chưởng quỹ mà thôi. Ngài yên tâm, tuyệt đối không dính dáng đến chuyện xấu xa gì."

Nghe đến đó, Vương Đường buông xuống cảnh giác, có phần hài lòng: "Thì ra là thế."

Quản sự chắp tay: "Quà đã đưa tới, vậy ta cáo từ trước, khi nào rảnh rỗi, lão gia nhà ta muốn mời Vương chưởng quỹ uống một ly, nghe một bài, xin Vương chưởng quỹ nể mặt."

Vương Đường cười nói: "Được được."

Quản sự kia nói xong là lượn, thật đúng là không đưa ra bất cứ yêu cầu gì.

Vương Đường hơi phiêu, cầm hộp quà, bước đi cũng càng oai phong hơn.

Lượn trong thành hơn hai vòng, mua một số đồ dùng sinh hoạt, hắn đột nhiên phát hiện ra Bát Địa Thỏ, vừa mới đi ra từ trong một tửu lâu đã được thôn Cao Gia mua lại, bảo kiếm tổ truyền treo bên hông, bước đi nghênh ngang, thoạt nhìn còn oai phong, còn kiêu ngạo hơn cả Vương Đường.

Vương Đường thầm nghĩ, có cần lên chào hỏi một tiếng không?

Bỏ đi, không gặp mặt thì hơn.

Loại phần tử tri thức thế hệ trẻ như hắn, thật đúng là không dễ có tiếng nói chung với các lãnh đạo đời thứ nhất của thôn Cao Gia, căn bản trò chuyện không nổi, không phải là người trong vòng xã giao. Vương Đường dứt khoát trốn sang quầy bán đồ ăn bên cạnh.

Đúng lúc này Vương Đường đột nhiên phát hiện, quản sự vừa rồi tặng quà cho mình lại đi tới trước mặt Bát Địa Thỏ.

Quản sự kia vẫn lời dạo đầu như nhau: "Chào ngài Thỏ gia."

Bát Địa Thỏ liếc xéo gã: "Ngươi là ai?"

Quản sự vội vàng tự giới thiệu: "Ta là quản sự của chủ thầu Trịnh Thanh Trịnh lão gia."

"Ồ, chủ thầu?" Bát Địa Thỏ ngạc nhiên nói: "Là làm gì?"

Vương Đường cười thầm: Thỏ gia thật là một kẻ bất học vô thuật điển hình, ngay cả chủ thầu làm gì cũng không biết, trước đây chắc ngươi cũng gặp qua Đằng Dật Phong, sao lại quên người ta rồi chứ? Thật thật khiến người chê cười mà.

Quản sự cũng có chút xấu hổ, có điều gã là tới cầu người, xấu hổ cũng phải nhịn xuống không biểu hiện ra ngoài, trái lại còn phải cười làm lành nói: "Chủ thầu chính là. .

Hắn bô lô ba la giới thiệu một lần chủ thầu là làm những gì.

Bát Địa Thỏ: "A a, thì ra là làm cái này, rất lợi hại nhỉ."

Quản sự mỉm cười: "Trịnh lão gia nhà ta vẫn là có chút thủ đoạn, tam giáo cửu lưu trong thành này đều có kết bạn, nhân duyên rất rộng, thích nhất kết giao bằng hữu với người khác."

Nói rồi, gã liền lấy ra hộp quà và đưa tới trước mặt Bát Địa Thỏ, lại ném ra những lời vừa rồi nói với Vương Đường: "Lão gia

nhà ta kết giao bằng hữu với ngài, yên tâm, tuyệt đối không đề cập bất cứ yêu cầu gì, không có bất cứ điều xấu xa gì."

Vừa rồi Vương Đường chính là ở dưới những lời này, nhận lấy hộp quà.

Hắn thầm nghĩ: Chắc thỏ gia cũng sẽ nhận thôi.

Tuy nhiên...

Hắn lập tức biết mình đã sai rồi.

Thậm chí Bát Địa Thỏ cũng không đưa tay nhận hộp kia, mà xoát xoát xoát lui ba bước, làm vẻ mặt cổ quái: "Oa, tiểu tử ngươi muốn hãm hại ta?"

Quản sự: "Ôi, đâu có, chỉ là muốn kết giao bằng hữu."

"Bớt đi!" Bát Địa Thỏ lầm bầm: "Ngươi tưởng bản thỏ gia là đứa bé không hiểu chuyện hay sao? Bản thỏ gia tung hoành giang hồ 20 năm có dư, thủ đoạn bắt gà trộm chó nào mà chưa thấy qua? Lão gia nhà ngươi kết bằng hữu với ta có ý gì tưởng ta không hiểu sao? Ngày hôm nay kết bằng không? Sản nghiệp của Lý gia ta tại Tây An, nếu như có mở rộng cửa hàng, sửa sang lại, mua đất xây xưởng... rất nhiều rất nhiều nghiệp vụ, tất cả đều nên giao cho hảo bằng hữu tới làm, đúng không?"

Quản sự: "..."

Bát Địa Thỏ: "Hơn nữa, giữa bản thỏ gia và hảo bằng hữu cũng không thể quá tính toán, không thể cò kè mặc cả đúng không? Việc đốc công khác dùng 50 lượng bạc có thể làm, ở chỗ lão gia nhà ngươi phải 100 lượng mới có thể làm, dư ra 50 lượng bạc, ta một nửa, lão gia nhà ngươi một nửa, có đúng không nhỉ?"

Quản sự: ".. "

Bát Địa Thỏ xoát một cái rút ra bảo kiếm tổ truyền, dùng mũi kiếm chỉ vào mặt quản sự và nói: "Con mẹ nó, khinh thường bản thỏ gia đúng không? Bản thỏ gia hành hiệp trượng nghĩa hơn 20 năm, đâu phải hạng người để ngươi cầm chút tiền tài là có thể đả động? Cút ngay, cút càng xa càng tốt, bằng không thì ta một kiếm. . . khụ. .. không được, Thiên Tôn nói, hiệp khách không thể dùng võ phạm pháp, chém người lung tung là không tốt."

Hắn lại tra kiếm vào trong vỏ, giơ lên nắm tay to như cái bát: "Dùng nắm đấm đánh người thì không có vấn đề rồi."

Chương 634: Cho bọn họ là được

Chương 634: Cho bọn họ là được

Quản sự chật vật không chịu nổi lui lại vài bước, run rẩy ở bên đường.

Bát Địa Thỏ hừ hừ hai tiếng, vỗ vỗ tay, tiếp tục bước đi, còn vừa đi vừa hát.

Ven đường phía trước có một người ăn xin, thoạt nhìn rất đáng thương. Bát Địa Thỏ sờ tay vào ngực, mò nửa buổi mà không mò ra bạc, vẻ mặt xấu hổ, cởi giầy, đổ ra ba đồng tiền sau đó đem đặt vào trong tay người ăn xin, xong việc lại tiếp tục khệnh khạng đỉi về phía trước.

Ăn xin vừa mới nhận lấy đồng tiền, liền cảm giác tế bào khứu giác của mình nhận phải trọng kích, phịch một tiếng ngã xuống đất, nửa ngày chưa thể tỉnh lại.

Bát Địa Thỏ hớn hở đi xa, biến mất ở góc đường.

Lúc này Vương Đường mới từ chỗ trốn đi ra.

Trước tiên từ xa nhìn thoáng qua phương hướng Bát Địa Thỏ biến mất, lại cúi đầu nhìn thoáng qua hộp quà trong tay mình...

Trong nháy mắt này, hắn thiếu chút nữa xấu hổ muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Giờ khắc này rốt cuộc hắn đã hiểu vì sao Bát Địa Thỏ là đại lãnh đạo, hắn chỉ có thể làm trợ thủ. Trên mặt giác ngộ tư tưởng

này, cảnh giới của hắn cách Bát Địa Thỏ còn xa lắm.

Sau khi hít vào hai hơi thật sâu, Vương Đường bước vội về phía trước hai bước, đến trước mặt quản sự đang sững sờ kia, đặt hộp quà vào trong tay gã: "Muốn lấy được công việc, quang minh chính đại tới tìm chúng tôi, chỉ cần báo giá hợp lý, làm tốt công việc, chúng tôi sẽ giao cho lão gia nhà ngươi làm. Dựa vào tặng lễ xây dựng quan hệ, không phải là chính đạo đâu."

Quản sự: "Này này..."

Vương Đường lại bước vội vài bước về phía trước, từ trong lòng lấy ra một thỏi bạc vụn và đặt vào trong tay người ăn xin đã bị ngạt thở đến ngất xỉu, sau đó vội vàng nhanh chân chạy như điên một đoạn về phía trước, quẹo một cái rồi đi một con đường khác đuổi theo Bát Địa Thỏ.

"Thỏ gia!" Vương Đường lớn tiếng gọi: "Thỏ gia trùng hợp quá nhỉ, ngươi cũng đi dạo phố sao?"

Bát Địa Thỏ cười hắc hắc: "Ra đi dạo một vòng, xem có việc hiệp nghĩa nào có thể làm không. Ha ha ha, vừa rồi gặp phải một người ăn xin, trênn c©ó vẻ nahèn auá không cá c©Zm ăn. hản thỏ dia dựa vào tinh thần hiệp nghĩa cho hắn một thỏi bạc."

Hắn dùng tay ước lượng, làm ra vẻ to bằng nắm tay: "Ta cho hắn một thỏi bạc lớn như vậy, ha ha ha ha, hắn thấy bạc liền vui lắm."

Vương Đường mỉm cười: "Thỏ gia thực sự là tấm gương của ta."

"Giang hồ hào hiệp, thì phải hào khí, bạc nhỏ ta cũng không xuất thủ nổi, muốn tế bần thì phải dùng bạc to." Bát Địa Thỏ cười ha ha, đưa tay vỗ vai Vương Đường: "Tiểu tử ngươi theo bản đại gia mà học, thế nào là hành tẩu giang hồ, làm đại hiệp, ha ha ha

ha."

Vương Đường tự đáy lòng nói: "Ta còn có rất nhiều chỗ muốn theo ngài học."

"Đúng rồi, Tiểu Đường." Bát Địa Thỏ đột nhiên quay đầu lại: "Tửu lâu đầu tiên mà chúng ta tiếp nhận, vài ngày gần đây hình như đang bị lỗ?"

Vương Đường mỉm cười: "Đúng vậy, đã bắt đầu lỗ rồi."

Bát Địa Thỏ xấu hổ: "Vậy thì hỏng bét rồi. Lúc trước khi Thiên Tôn mệnh lệnh cho ta sang lại tửu điếm kia, đã từng cảnh cáo ta, an bài chưởng quỹ lung tung là có khả năng bị thua lỗ, cho nên ta chỉ cho điếm tiểu nhị kia vị trí phó chưởng quỹ thôi, còn tìm một tốt nghiệp sinh sơ trung ở thôn Cao Gia tới làm đại chưởng quỹ, tại sao vẫn bị thua lỗ chứ?"

Hắn gãi đầu, mặt ngẩn ra: "Tốt nghiệp sinh sơ trung lợi hại bao nhiêu, toàn là học thiên thư, học vấn mạnh hơn ta một vạn lần, ta thật không nghĩ tới hắn cũng có thể bị thua lỗ."

Vương Đường mỉm cười: "Bởi vì, những học sinh trung học như chúng tôi rất thiếu kinh nghiệm xã hội. Tại mặt này còn phải theo các lão nhân học tập nhiều hơn. Ngài xem có cần suy nghĩ lại, mời đại chưởng quỹ có phần hung ác đã đuổi đi lần trước về không?"

Bát Địa Thỏ: "Người đó xấu lắm, rất dữ với thuộc hạ."

Vương Đường tiếp tục mỉm cười: "Có một loại khả năng này không, bởi vì ông ta dữ, mới có thể khiến cho thuộc hạ ngoan ngoãn nghe lời, nghiêm ngặt dựa theo quy định mà làm việc. Mà tốt nghiệp sinh sơ trung như chúng tôi, bởi vì mới vào đời, rất dễ bị bọn tiểu nhị hợp nhau lừa dối, nào là động tay chân khi mua nguyên liệu, trộm nguyên liệu trong tiệm, đủ mọi thao tác như thế,

tự nhiên tửu lâu sẽ bị lỗ."

Bát Địa Thỏ vỗ trán: "Thì ra là thế."

Vương Đường: "Nói đến, chân chính có chút phiền phức, vẫn là mỏ than làm ăn chung với Tần Vương phủ."

Bát Địa Thỏ: "Ơ, mỏ than đó làm sao?" nhiều quyền nói chuyện hơn ở mỏ than. Sau khi chúng ta xác định xong cổ phần, liền phái ra công nhân xây nhà xưởng trên đất của Tần Vương phủ. Đợi nhà xưởng hoàn thành, sau khi bắt đầu hoạt động bình thường rồi, Tần Vương phủ liền cảm thấy bản thân đã có thể, luôn nghĩ cách đẩy người của chúng ta đi, nắm lấy quyền khống chế nhà xưởng."

Vừa nói ra lời này, Bát Địa Thỏ bất học vô thuật liền ngẩn ra: "Vậy thì phải làm sao?"

Vương Đường: "Ta cũng không biết nên làm thế nào?"

Hai người đang nói đến đó, sợi bông Thiên Tôn ở trước ngực Bát Địa Thỏ liền nở nụ cười: "Quặng sắt Bá Kiều, có hai mỏ, là hai nhà xưởng đang đào đúng không? Tần Vương phủ muốn quyền khống chế nhà xưởng như vậy, trước tiên cho hắn một cái là được. Rút toàn bộ nhân viên kỹ thuật, nhân viên quản lý một nhà xưởng trong đó về. Giao quyền khống chế mỏ than cho Tần Vương phủ, sau đó chúng ta chỉ việc ngồi đợi sáu thành lợi nhuận kia là được."

Bát Địa Thỏ: "Ồ, như vậy cũng được sao?"

Sợi bông Thiên Tôn cười hắc hắc: "Ta đã sớm nói qua, chế độ lạc hậu sẽ hạn chế sức sản xuất tiên tiến, vứt nhà xưởng sở hữu sức sản xuất tiên tiến của chúng ta cho Tần Vương phủ dùng thủ đoạn lạc hậu quản lý, để xem bọn họ có chơi được không. Đúng rồi, thông báo việc này cho Ngô Sân và Sử Khả Pháp, để cho hai người họ cùng nhìn xem kết quả cuối cùng của chuyện này."

Bát Địa Thỏ vẫn không hiểu lắm.

Nhưng Vương Đường đã hiểu: "Để cho Ngô Sân và Sử Khả Pháp tận mắt nhìn thấy, sự ràng buộc của chế độ lạc hậu đối với sức sản xuất tiên tiến, họ nhất định sẽ sinh ra càng nhiều suy nghĩ. Người suy nghĩ chuyện này càng nhiều, quốc gia này mới có thể càng thay đổi nhanh."

"Đúng!"

Đêm hôm đó, Vương Đường bái kiến Ngô Sân và Sử Khả Pháp, trình bày một cách tường tận việc Tần Vương phủ muốn cướp đi quyền khống chế mỏ than cho hai vị quan văn nghe.

Ngô Sân và Sử Khả Pháp sau khi nghe nói việc này cũng không có biện pháp nào.

Mặc dù họ không sợ Tần Vương phủ, nhưng cũng không thể làm gì được Tần Vương phủ. Mỏ than Bá Kiều kia lại nằm ở trong đất phong của Tần Vương phủ, nói trắng ra nó vốn là sản nghiệp thuộc về Tần Vương. Hai vị quan văn muốn cố chấp nhúng tay vào thì cũng không được. Vương phủ, quyết định thu hồi toàn bộ nhân viên một nhà xưởng trong đó, không nhúng tay vào việc quản lý và phát triển xưởng than đá nữa, chỉ làm một thuần cổ đông hưởng lợi nhuận thôi."

Ngô Sân và Sử Khả Pháp nghe vậy cũng chỉ thở dài: "Được thôi, chuyện này thực sự là làm khó Lý viên ngoại rồi. Mỏ than đó vốn là vật của Tần Vương phủ, có hai nhà xưởng, họ muốn thu hồi một cái cũng bình thường. Chúng ta cũng không có cách nào, hắn muốn thu hồi thì thu hồi đi, chỉ cần sáu thành cổ phần hắn vẫn cho theo quy định, chúng ta cũng sẽ không tranh với Tần Vương phủ."

Chương 635: Vạn gia sinh phật

Chương 635: Vạn gia sinh phật

Hà Nam.

Điểm vỡ đê ở Mạnh Tân không ai có thể chặn được, Hoàng Hà vẫn đang đổ ngược đổ xuôi.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, Hoàng Hà nhiều lần thay đổi dòng chảy. Như một con hoàng long muốn đi đâu thì đi trên vùng đồng bằng.

Khu đồng bằng xung quanh Lạc Dương đã hoàn toàn biến thành khu Hoàng Phiếm.

Triều đình cũng không cứu tế, hoặc là nói, lấy năng lực của triều đình hiện tại đã không thể cứu tế quy mô lớn.

Huyện Mạnh Tân.

Hoàng Hà đã đổi dòng chảy, chạy đến nơi khác rồi, nước sông bên cạnh huyện thành Mạnh Tân cuối cùng cũng rút di...

Một vùng rộng lớn toàn là nước bùn vàng.

Lão bách tính trốn trong thành Mạnh Tân, dựa vào tường thành bảo vệ tránh được một kiếp đang cầm quốc, cầm xẻng, đào móc ra ngoài từ trong lỗ cửa thành.

Họ ra sức đào móc, rốt cuộc đào ra được con đường một chút như vậy.

Nhưng cũng chỉ được một chút như vậy là hết sức rồi.

Trong thành đã cạn lương thực!

Huyện thành Mạnh Tân trở thành lục địa cô đảo đã mấy ngày không liên hệ với bên ngoài, tự nhiên cũng sẽ không có thương đội gì đó lui tới, tồn lương trong thành không bao lâu nữa sẽ ăn sạch, các lão bách tính cố gắng hết mức tiết kiệm lương thực, dè dặt ăn tồn lương.

Rốt cuộc chống chịu đến lúc nước sông rút đi.

Tri huyện Mạnh Tân vội vàng tổ chức lão bách tính tự cứu, dùng các loại công cụ đơn sơ đào móc nước bùn, tranh thủ móc thông quan đạo, mở ra một con đường có thể thông đến thành Lạc Dương, như vậy có lẽ có thể thu được vật tư cung ứng.

Nhưng mà lão bách tính cạn lương thực đói quá đào đâu ra sức lực?

Mọi người đào không được bao lâu đã không chịu được, ngồi dưới đất, thở hổn hển, nhìn ra quan đạo mới đào không được bao xa, lại nhìn nước bùn vàng vô biên vô hạn nhau mặt biển ở phía trước, tất cả mọi người có mêt loal eảm điác lưc bất tòna †âm. Đúng lúc này, lão binh trên đầu thành nhìn ra xa, đột nhiên lớn tiếng la lên: "Mọi người mau nhìn kìa, phía tây, nhìn phía tây. . ."

Các lão bách tính vội vàng nhìn về hướng tây.

Chỉ thấy trong biển nước bùn phía tây có một đại đội "thuyền" đang chạy về hướng huyện thành Mạnh Tân.

"Thuyền?"

Không thể nào! Bên ngoài toàn là nước bùn, không có nước, sao thuyền có thể chạy được?

Lính gác nhìn chăm chú vào, rốt cuộc đã hiểu, tới không phải là thuyền, mà là một loại phương tiện rất nhỏ, thoạt nhìn rất giống

thuyền, nó chỉ có thể chở được hai người, có thể trượt trên nước bùn.

"Đó là xe trượt bùn!"

Một số lão nhân kiến thức rộng rãi nhận ra đồ vật đó, không khỏi rất hưng phấn: "Có người chế tạo xe trượt bùn, sau đó chạy tới đây."

"Không, họ tới từ phía tây, không phải tới từ Lạc Dương phía nam. Phía tây là hướng của Tiểu Lãng Để, chẳng lẽ họ. ... là thủy tặc?"

Phát hiện như vậy khiến mọi người hoảng sợ.

Tri huyện Mạnh Tân vội vàng rống lên: "Có khả năng là thủy tặc, mọi người lui về trong thành, đóng cửa thành."

Lão bách tính vội vàng lui về trong thành, đóng cửa thành lại, sau đó leo lên trên tường thành, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn xe trượt bùn từ xa đến gần.

Xe trượt bùn trên nước bùn có thể đạt tốc độ 40 dặm một giờ, rất nhanh.

Không mất bao lâu, xe trượt bùn đã chạy đến bên ngoài thành Mạnh Tân.

Chỉ thấy trên xe trượt bùn đằng trước có hai người, một nam tử cường tráng đang phụ trách chèo, người kia là hành khách, không làm gì, chỉ phụ trách trang bức. Hắn là một trung niên nam tử bạch y thướt tha, chắp tay đứng ở phía trước xe trượt bùn.

Giữa một biển nước bùn vàng này mà mọc ra một người như thế, thật sự là có chút thái quá.

Xe trượt bùn chạy thoáng có một chút không ổn định, bạch y

nam tử bị nghiêng người, suýt nữa ngã sấp xuống, nhưng năng lực cân đối của hắn cũng không tệ lắm, xoay người một cái lại lần nữa đứng thẳng, còn cười ha ha một tiếng: "Môn Ngự trong quân tử lục nghệ này ta rất sở trường, nhất Nam tử cường tráng phía sau là gia đỉnh của hắn, dở khóc dở cười thổ tào: "Lão gia, ngự xe trượt bùn chính là ta, ngài chỉ là đang ngồi thôi."

Bạch y nam tử "khụ" một tiếng, làm bộ không nghe thấy, không nghe thấy.

Người trên đầu thành thấy cảnh này hơi ngẩn ra. Người tới trông không giống thủy tặc a, thủy tặc cũng không có tâm tình tấu hài khi đi cướp đoạt.

Bạch y nam tử ngẩng đầu, quay về mọi người trên tường thành ôm quyền nói: "Chào mọi người, tại hạ Bạch Diên, người Thiểm Tây. Mấy năm gần đây hành thương, quản lý đội thuyền trên Hoàng Hà, nay đi ngang qua Lạc Dương, thấy nơi đây gặp nạn, đặc biệt tới tương trợ."

Tri huyện Mạnh Tân mừng rỡ: "Ngươi không phải là thủy tặc?"

Bạch Diên: "Tại hạ thoạt nhìn giống thuỷ tặc chỗ nào? Dưới tình huống gian nan như vậy, tại hạ cũng không mất lễ nghi. Môn Lễ trong quân tử lục nghệ này ta là rất chú ý, tại hạ là quân tử! Quân tử! Quân tử há có thể làm tặc?"

Tri huyện Mạnh Tân trong nháy mắt không nói gì, đã mất đi năng lực nói chuyện ngắn ngủi, ít nhất 30 giây không biết nên lấy thái độ gì để đối mặt với Bạch Diên.

Lão bách tính trong thành Mạnh Tân lại càng dở khóc dở cười: Người này, rốt cuộc tới đây để làm gì? Chọc tức người khác sao?

Tuy nhiên lập tức họ liền biết Bạch Diên là người tốt.

Chỉ thấy Bạch Diên khẽ xoay người, làm một động tác vung

cánh tay về phía sau rồi nói: "Mạnh Tân gặp tai hoạ, các vị bị nhốt trong huyện thành lâu ngày, phương diện vật tư hẳn là có chút thiếu thốn đúng không? Không cần lo lắng, tại hạ đã thuê dân phu chế tạo 500 chiếc xe trượt bùn, đưa 500 bao lương thực tới đây, mọi người dùng trước để ứng phó nhu cầu trước mắt."

Chỉ thấy phía sau hắn, trên mặt biển nước bùn màu vàng phía tây, lượng lớn xe trượt bùn đang chạy tới, phóng tầm mắt nhìn qua, từng cái từng cái nối đuôi nhau tạo thành từng vết bùn thật dài.

Mà trên mỗi chiếc xe trượt bùn đều có một hán tử đang phụ trách di chuyển, mà một người khác thì ôm một cái túi vải dầu, bên trong chứa đồ căng đầy.

Bạch Diên: "Ném một sợi dây xuống!"

Tri huyện vội vàng sai người ném sợi dây xuống, một hán tử trên xe trượt bùn đem túi vải dầu buộc lên sợi dây, người trên đầu thành cố sức Một bao chứa khoảng một thạch.

500 chiếc xe trượt bùn thì vận chuyển qua đây 500 thạch lương thực.

Toàn bộ cộng lại, chính là sáu bảy vạn cân lương thực.

Toàn bộ người của huyện thành đều có thể ăn được mấy bữa no rồi.

Sau khi liên tục kéo lên tường thành vài bao lương thực, lại thấy đoàn người Bạch Diên cũng không mang theo binh khí, người trong thành không còn nghỉ ngờ nữa.

Huyện lệnh Mạnh Tân mừng rỡ: "Người đến là bạn không phải địch, mở cửa thành, mở cửa thành đón bọn họ vào."

Cửa thành lần nữa mở ra.

Xe trượt bùn chạy đến bên cửa thành, Bạch Diên và 500 hán tử chui vào trong thành. Lão bách tính Mạnh Tân nhất thời hoan hô, chạy tới bu xung quanh: "Bạch thiện nhân! Bạch thiện nhân!"

Bạch Diên rất thích tràng diện này, thích nhất chính là cảm giác vạn chúng chú mục. Hắn giơ hai tay lên, quay về các lão bách tính phất tay ra hiệu: "Mọi người không phải sợ, tại hạ tới đây, mọi người sẽ được cứu, tất cả mọi người sẽ được cứu."

Tri huyện Mạnh Tân tách ra đoàn người đi tới trước mặt Bạch Diên, vái dài một cái: "Bạch viên ngoại, 500 thạch lương thực này của ngài thực sự là thần tích a. Nói một câu vạn gia sinh phật, cũng không quá đáng."

Bạch Diên: "Không cần đa lễ, huyện tôn đại nhân nhanh bố trí người phát cháo tế dân đi, đợi mọi người ăn no rồi, chúng ta lại thảo luận công việc sau đó."

Chương 636: Bạch thiện nhân thực lực thật mạnh

Chương 636: Bạch thiện nhân thực lực thật mạnh

Khắp nơi trong huyện thành Mạnh Tân đều mọc lên khói bếp, các huyện dân đói đến thảm thương, mỗi nhà đều được chia một số bột mì, hiện tại đang vội vàng nhóm lửa làm cơm, trong miệng mỗi người đều đang nhắc tới ba chữ "Bạch thiện nhân".

Trong lòng tri huyện Mạnh Tân lại đang suy nghĩ: Trong năm nay một thạch lương ít nhất cũng phải bán ba bốn lượng bạc, 500 thạch, đó chính là khoảng 2000 lượng bạc, đây cũng không phải một con số nhỏ. Bạch thiện nhân này vung tay lên liền cho huyện Mạnh Tân một lễ lớn như vậy, nếu như là thiện lương thật vậy thì thôi, nếu muốn nói điều kiện, điều kiện phía sau chỉ sợ hơi lớn.

Hắn đã nghĩ đến đây, đương nhiên phải dè dặt ứng đối với Bạch Diên.

Hai người đứng ở trên tường thành, cúi xuống nhìn biển bùn vàng bên ngoài huyện thành, lúc này huyện lệnh mới thấp giọng nói: "Bạch thiện nhân, cái gọi là vô công bất thụ lộc, ngươi vừa đến đã đưa đại lễ như vậy, không biết có yêu cầu gì đối với bản huyện?"

Bạch Diên mỉm cười: "Huyện tôn đại nhân suy nghĩ nhiều rồi, tại hạ cũng không có bất cứ yêu cầu gì."

Huyện lệnh: "Ôi?"

Bạch Diên: "Khi ta tới đây, thấy được lão bách tính của huyện

Mạnh Tân đã mở cửa thành nam, đang đào móc bùn ở trên đường."

Huyện lệnh gật đầu: "Đúng vậy, hiện tại huyện thành Mạnh Tân giống như một hòn đảo, bách tính trong thành muốn sống, chỉ có thể hướng nam, đào thông quan đạo đến Lạc Dương, bằng không chúng tôi sẽ bị nhốt ở nơi này, chỉ có một con đường chết."

Bạch Diên: "Thứ cho tại hạ nói thẳng, đào quan đạo thông đến Lạc Dương, cũng không thấy có ích lợi gì."

Huyện lệnh: "Tại sao?"

Bạch Diên: "Quan phủ Lạc Dương có thể cứu trợ được huyện Mạnh Tân sao? Hoàng Hà thay đổi dòng chảy, tàn phá khắp vùng đồng bằng Hà Nam, nơi bị bao phủ đâu chỉ một huyện Mạnh Tân? Không biết bao nhiêu huyện thành hiện tại đã biến thành lục địa cô đảo, không biết có bao nhiêu lão bách tính trôi giạt khắp nơi, không thể mưu sinh, Lạc Dương cứu được mấy huyện?"

Huyện lệnh lập tức cứng đờ.

Đúng rồi, Lạc Dương cứu được mấy huyện? Nếu như huyện thành xung quanh đều cầu viện Lạc Dương, vậy quan viên của Lạc Dương có khả năng rất lớn là đưa ra quyết định "Ai cũng không cứu, mặc cho các ngươi tự sinh tự diệt".

Huyện lệnh hai tay run rẩy, không biết nên làm gì.

Bạch Diên: "Theo tại hạ thấy, không bằng đào móc quan đạo về hướng tây đi."

Huyện lệnh: "Hướng tây? Trấn Hoành Thủy?"

Bạch Diên: "Đúng, trước tiên đào móc bùn về hướng tây, đả thông con đường thông đến trấn Hoành Thủy. Trấn Hoành Thủy không bị nước bùn bao phủ, bây giờ vẫn còn tốt. Đến nơi đó rồi, thương đội của ta có thể rất thuận tiện cứu tế các vị."

Hắn vừa nói như thế, huyện lệnh mới biết thì ra người này không chỉ tặng 500 thạch lương thực là thôi, hắn còn dự định tiếp tục viện trợ huyện Mạnh Tân.

Ý chí này vĩ đại thế nào.

Có điều, chờ một chút, nơi này có vấn đề!

Huyện lệnh đè thấp giọng nói: "Trấn Hoành Thủy cách núi Ưng Chủy chỉ có 20 dặm, trong trại Hoàng Cân ở núi Ưng Chủy tụ tập lượng lớn thủy tặc, thương đội của Bạch thiện nhân ngươi... ở trấn Hoành Thủy..."

Bạch Diên mỉm cười: "Yên tâm, thủy tặc ở trại Hoàng Cân núi Ưng Chủy đã bị ta tiêu diệt. Hiện tại đội thuyền của ta có thể vận lương từ Thiểm Tây qua đây, sau đó dỡ hàng ở dưới chân núi Ưng Chủy. Người của ngươi có thể xuyên qua trấn Hoành Thủy tới bên bờ Hoàng Hà nhận hàng, lại chuyển về huyện thành Mạnh Tân. Toàn bộ hành trình khoảng hơn 40 dặm, một ngày có thể qua lại rồi. Như vậy, lão bách tính toàn thành đều có cơ hội sống sót."

"Tiêu diệt thủy tặc rồi?" Điều này thật sự khiến huyện lệnh giật nảy mình, đây chính là nan đề mà hơn nghìn năm qua, triều đình các triều đại đều không thể giải quyết triệt để, Bạch thiện nhân trước mắt này lại còn nói hắn đã làm được rồi?

Thấy vẻ mặt của hắn, Bạch Diên biết là đã làm hắn hoảng sợ, để tránh phiền phức, lập tức sửa lời, cười nói: "Vừa rồi tại hạ có nói khoác một chút thôi, trên thực tế tại hạ chỉ là công phá trại Hoàng Cân của núi Ưng Chủy. Về phần cái gì núi Thuỷ Tổ, núi Hoàng Lộc, núi Ma Bàn... còn có rất nhiều thủy tặc trong trại còn chưa thể thanh trừ."

"Phù!" Lúc này huyện lệnh mới thở phào nhẹ nhõm, thanh trừ không được mới là bình thường, lúc này mới giống một thương nhân nghiêm ta liền coi ngươi thành thần tiên rồi.

Huyện lệnh ôm quyền: "Nếu Bạch thiện nhân đã nói như vậy rồi, vậy bản quan liền tổ chức dân phu đào móc nước bùn về hướng trấn Hoành Thủy, tranh thủ sớm ngày đả thông đường bộ."

Bạch Diên cũng mỉm cười nói: "Tốt, trước khi đả thông, trước hết ta sẽ dùng xe trượt bùn để vận chuyển vật tư, câu thông tin tức vậy. Lát nữa trước khi ta đi, sẽ để lại cho các ngươi 20 chiếc xe trượt bùn, nếu huyện tôn đại nhân muốn liên hệ với ta, phái người chạy xe đến trấn Hoành Thủy là có thể tìm được điểm liên lạc ta để lại ở nơi đó."

Huyện lệnh chợt có ý nghĩ: "Không bằng, lát nữa khi Bạch thiện nhân rời khỏi, bản quan phái một số người lái xe trượt bùn theo, đến bên Bạch thiện nhân xem sao."

Bạch Diên: "Như vậy cũng được."

Hai bên thương lượng xong, huyện lệnh liền đi tổ chức nhân thủ. Hắn phái ra sư gia thân tín của mình là Lưu Bát Vạn, lại lựa chọn khoảng mười nha dịch và bang nhàn đắc lực, hợp thành một tiểu đội ngũ 20 người.

Bạch Diên bảo các bộ hạ chia ra 20 chiếc xe trượt bùn rồi giao cho 20 người này đến thử điều khiển.

Thứ này sử dụng không khó, vừa học là biết, chỉ là...

Không chèo được vài cái là khiến cho bản thân đầy người là bùn.

Chỉ có Bạch Diên không tham dự "Ngự", hắn chỉ "cưỡi", đương nhiên sẽ không bị bẩn, một bộ bạch y thướt tha, mang theo đại đội ngũ 500 chiếc xe trượt bùn chạy về phía tây.

Từ huyện thành Mạnh Tân đến trấn Hoành Thủy, khoảng cách đường thẳng gần 20 dặm.

Tốc độ nhanh nhất của xe trượt bùn có thể đạt đến 40 dặm, bọn nha dịch không thuần thục cũng có thể chạy với tốc độ khoảng 20 đến 30 dặm một giờ. Bởi vậy, khoảng nửa canh giờ sau, đoàn người liền đi đến trấn Hoành Thủy.

Đến đây rồi, xe trượt bùn không thể dùng nữa.

Trấn Hoành Thủy không bị ngập, trên mặt đất không có nước bùn.

Sư gia Lưu Bát Vạn do huyện lệnh phái tới nhảy xuống từ trên xe trượt bùn, hai chân giẫm lên nền đất chắc chắn, trong lòng cuối cùng cũng ổn định hơn.

Hắn ngẩng đầu nhìn trấn Hoành Thủy trước mắt, không khỏi sửng sốt.

Trấn Hoành Thủy không ngờ đang xây dựng mới... Là cái loại xây dựng rầm rộ, xây tường trấn, xây mới phòng ốc, san bằng con đường, hoàn toàn là muốn xây một thành trấn mới. Lượng lớn lão bách tính đang vai gánh tay khiêng, liều mạng làm việc.

Sư gia Lưu Bát Vạn không khỏi ngạc nhiên: "Trấn Hoành Thủy chỉ là một trấn rất nhỏ rất hoang tàn, trong thôn cũng không có bao nhiêu nhân khẩu, cách núi Ưng Chủy rất gần lại thường xuyên bị thủy tặc cướp bóc, hiện tại vừa mới hết thiên tai mà đã bắt đầu làm xây dựng mới rồi?"

Bạch Diên cười nói với hắn: "Bởi vì thủy tặc của núi Ưng Chủy đã bị bọn ta thanh lý rồi, nơi này đã trở nên an toàn, hơn nữa hiện tại rất nhiều lão bách tính gặp tai họa đang rảnh rỗi, ăn no không có chỗ dùng sức lực, chẳng phải là lãng phí? Không bằng để cho bọn họ ở chỗ này mở rộng trấn thành, còn có thể thuận tiện kiếm chút tiền công."

Lưu Bát Vạn: "Thì ra là thế, thì ra là thế. Ơ, chờ một chút, tiền

công? Tiền công xây trấn do ai tới phát?"

Bạch Diên chỉ vào mũi mình: "Tại hạ!"

Lưu Bát Vạn rất là kính nể, nghĩ thầm: Bạch thiện nhân này thật đúng là thiện đến mức vô địch rồi. Không chỉ phát cháo tế dân, còn phát tiền công cho họ nữa, đây không chỉ một chữ thiện có thể nói rõ được, thực lực thật mạnh!

Chương 637: Trại Hoàng Cân đang xây dựng

Chương 637: Trại Hoàng Cân đang xây dựng

Xây dựng trấn Hoành Thủy đối với thôn Cao Gia mà nói, đương nhiên là cần thiết.

Bởi vì sau này trại Hoàng Cân của núi Ưng Chủy rất có khả năng chuyển làm thành trại quân sự hóa, muốn giấu lượng lớn chiến thuyền ở nơi đó, đương nhiên không tiện để cho các lão bách tính mỗi ngày đi xung quanh chiến thuyền.

Bởi vậy Lý Đạo Huyền cũng lập ra kế hoạch phát triển trấn Hoành Thủy.

Bắt đầu tiến hành xây dựng đồng bộ trấn Hoành Thủy và trại Hoàng Cân, đợi sau khi hai nơi này xây xong thì để lại những người đáng để tín nhiệm đã trải qua khảo sát ở lại trại Hoàng Cân, sau này chuyển thành chiến sĩ của dân đoàn thôn Cao Gia, hoặc là hậu cần binh của đội thuyền.

Mà càng nhiều lão bách tính bình thường sau này có thể an bài tại trấn Hoành Thủy.

Tách ra quân và dân, đây hiển nhiên là cách làm càng hợp lý hơn.

Đương nhiên, việc này không có khả năng kể cho sư gia của huyện lệnh nghe, cứ để hắn tưởng nơi này là tùy tiện xây lên để chơi thôi.

Sau khi xe trượt bùn không còn dùng được, đoàn người bắt

đầu chuyển sang đi đường bộ.

Hơn mười dặm đường, đi bằng cặp giò, hơn một canh giờ đã tới nơi.

Phía trước chính là núi Ưng Chủy nổi tiếng, Lưu Bát Vạn vẫn cảm thấy hơi sợ đối với nơi này. Những người sinh sống phụ cận nơi này, ai không sợ thủy tặc Tiểu Lãng Để?

Tuy nhiên hắn còn chưa lên núi, đã thấy trên sơn đạo có rất nhiều lão bách tính đang đào đất khiêng đá, làm một con đường để đi lên đi xuống sườn núi. Con đường này cố ý làm thành đường vòng quanh núi, hiển nhiên là vì giảm bớt độ dốc, thuận tiện xe ngựa đi lên đi xuống.

Trên sườn núi khắp nơi là công nhân làm đường, cảnh tượng sục sôi khí thế.

Đây cũng không phải là việc thủy tặc có hứng thú làm, chỉ có các lão bách tính cần cù mới có thể vén tay áo lên làm việc như vậy.

Trong nháy mắt Lưu Bát Vạn không còn sợ nữa, trái lại có chút hưng phấn: "Nhiều dân công như vậy? Bạch thiện nhân, ngài kiếm từ đâu ra nhiều dân công để làm đường thế hả?" Lưu Bát Vạn chợt tỉnh người, hiểu ra. Bạch tiên sinh đã làm hơn 500 xe trượt bùn, đương nhiên không chỉ làm để chuyên môn cứu lão bách tính của huyện thành, lão bách tính ở nông thôn ngoài thành cũng phải cứu.

Hơn nữa hiển nhiên cứu nông thôn trước càng hợp lý hơn.

Khi đối mặt với thiên tai, lão bách tính trong huyện thành trốn ở trong thành, cơ hội sống sẽ càng lớn hơn, nhưng lão bách tính nông thôn lại rất yếu đuối, một khi họ bị hồng thủy vây khốn trên nóc nhà, sườn núi, nếu không được cứu viện, ba đến năm ngày sẽ chết đói.

Cho nên, rõ ràng Bạch thiện nhân dùng những xe trượt bùn này là để cứu trợ lượng lớn lão bách tính nông thôn trước, sau đó mới trở lại huyện thành.

Lưu Bát Vạn lại lần nữa cảm thấy kính nể.

Đoàn người đi qua sơn đạo đào móc còn gồ ghề, rất nhanh liền đi tới giữa sườn núi, bên cạnh một cái trại đổ nát.

Bạch Diên: "Sư gia đoán thử xem, đây là trại gì?"

Lưu Bát Vạn cả kinh: "Trại Hoàng Cân?"

"Đúng vậy!" Bạch Diên cười nói: "Đây là trại Hoàng Cân mà bọn thủy tặc đã chiếm giữ nhiều năm. Mấy ngày trước, ta dẫn gia đỉnh và nạn dân công lên núi, toàn bộ một lưới bắt hết thủy tặc trong trại này, hiện tại trại này đã thuộc về các nạn dân rồi."

Hai người đang nói đến đó, liền thấy tại cửa trại có một đám lão bách tính đang đi tới, trên vai còn vác thuổng sắt và búa, rõ ràng là chuẩn bị đi tham gia làm đường.

Nhìn thấy Bạch Diên, đoàn người này vội vàng hành đại lễ: "Chào Bạch tiên sinh."

Bạch Diên trong nháy mắt bày ra tư thế đẹp trai, mỉm cười phất tay: "Chào mọi người."

Lưu Bát Vạn nghĩ thầm: vị đại lão gia siêu cấp có thực lực này khi đối mặt với các lão bách tính bình thường cũng vẻ mặt ôn hoà, còn có thể đáp lễ, thực sự là không nghĩ tới.

Đúng lúc này, Bạch Diên nở nụ cười một tiếng: "Mặc kệ là ai chào hỏi vấn an tại hạ, tại hạ đều sẽ đáp lễ lại, môn Lễ trong quân tử lục nghệ này, tại hạ vẫn rất quan tâm."

Lưu Bát Vạn trầm mặc.

Tiếp tục đi vào trong trại Hoàng Cân, Lưu Bát Vạn phát hiện, trong trại này khắp nơi đều đang sửa chữa, sửa tường trại, sửa tháp canh, sửa tiễn nữ nhân lại đang nấu cơm, nấu nước, giặt quần áo, làm tốt hậu cần cho các nam nhân.

Từ trong ra ngoài, suốt một vòng đi tới, lão bách tính nhìn thấy đã không dưới hai vạn người, quy mô to lớn, khiến người tặc lưỡi.

Đi tới tận cùng, phía sau trại còn có một bãi đất trống thật lớn.

Một đám thanh niên trai tráng trong lão bách tính đang ở chỗ này liệt trận, xếp một trận hình thật lớn, trong tay mỗi người đều cầm mộc côn, rất rõ ràng là đang huấn luyện. Một người mặc trang phục gia đinh của Bạch gia đang ở đằng trước chỉ huy: "Quẹo trái! Quẹo phải! Bước lên trước một bước!"

Lưu Bát Vạn quá hoảng sợ: "Trời ơi Bạch thiện nhân, ngươi làm cái gì vậy? Đang luyện binh muốn tạo phản sao?"

"Luyện binh tạo phản?" Bạch Diên lắc đầu: "Ta là lão bách tính lương thiện, sao lại có đạo lý một mình luyện binh tạo phản, đây là đang thao luyện dân đoàn, chuẩn bị thu thập mấy chục nhóm thuỷ tặc nhỏ khác ở Tiểu Lãng Để."

Bạch Diên nói tiếp: "Thủy tặc Tiểu Lãng Để đã tồn tại hơn nghìn năm, quan phủ nhiều lần tiêu diệt mà không được, nói đến cùng chính là quan phủ đưa vào nhân lực quá ít. Tại hạ nghĩ, muốn dẹp yên thủy tặc, biện pháp tốt nhất vẫn là phát động lượng lớn dân đoàn. Dân đoàn nhiều người sức mạnh lớn, như trải thảm càn quét toàn bộ Tiểu Lãng Để một lần, khiến cho toàn bộ thủy tặc không có nơi dung thân."

Lưu Bát Vạn cẩn thận nghĩ lại, hình như hợp lý.

Bạch Diên tiếp tục mỉm cười: "Hơn nữa sau khi quét sạch thủy

tặc, còn phải phái lão bách tính chiếm lĩnh trại của thủy tặc, biến những trại này thành thôn xóm sinh sống của lão bách tính, như vậy, sẽ không còn thuỷ tặc nữa."

Lưu Bát Vạn cẩn thận nghĩ lại: "Diệu a! Bạch thiện nhân nói đúng. Những nơi tụ tập tặc tử, thường thường đều không có chỗ cho lão bách tính bình thường sinh hoạt, một khi lão bách tính sinh sống ở nơi này nhiều hơn, tặc tử sẽ không có nơi sống yên ổn. Chỉ có kế này, mới có thể vĩnh viễn dẹp yên mối hoạn thủy tặc Tiểu Lãng Để."

Hắn vội vàng quay sang Bạch Diên hành đại lễ: "Bạch thiện nhân đại tài."

Bạch Diên ở trong lòng lại đang cười thầm: Nhưng những lão bách tính này đều nghe ta, nếu ta dựng cờ tạo phản, toàn bộ lão bách tính ở đây đều eẽ biến thành nhản tắc. Lời này thì †a không thể triển khai nái chuwvên với ngươi rồi.

Hai người đang nói đến đó, đột nhiên nghe được lính gác hô to: "Có thủy tặc, trên mặt sông có thủy tặc qua đây."

Tiếng la này nhất thời khiến Lưu Bát Vạn giật nảy mình, 20 nha dịch và bang nhàn đi theo hắn cùng đến cũng sợ đến run rẩy.

Nhưng người trong thủy trại lại không sợ chút nào, chỉ là không ít công nhân ngừng công việc trong tay, nhìn về hướng mặt nước xa xa.

Quả nhiên, trên mặt nước dưới chân núi Ưng Chủy xuất hiện một vùng toàn là thuyền tam bản, khoảng chừng 20 chiếc, trên mỗi chiếc thuyền có năm sáu thuỷ tặc, cộng lại khoảng chừng 100 người, trên thuyền thủy tặc còn cắm một lá cờ, phía trên viết một chữ "Lý".

Lưu Bát Vạn: "Ôi, đây là thủy tặc từ đâu tới?"

Bạch Diên cũng đã sớm điều tra qua quần tặc Tiểu Lãng Để, trong lòng đã có dự tính, mỉm cười nói: "Xem ra, chắc là lão đại của Thạch trại đến từ thuỷ vực phía nam, tên là Lý Đại Ngư. Người này bình thường chỉ đi vòng quanh thủy trại của chúng ta, ngày hôm nay lại dám đến phụ cận, xem ra vẫn chưa thu thập hắn, da hắn bắt đầu ngứa rồi."

Chương 638: Bạch thiện nhân lại trừ một mối lo

Chương 638: Bạch thiện nhân lại trừ một mối lo

Sau khi Bạch Diên dẫn quân công phá trại Hoàng Cân thì vẫn đang tìm kiếm đồng thời công phạt trại thủy tặc phụ cận, và đã thu thập không ít thủy tặc.

Tuy nhiên, ao lớn, chung quy sẽ có một số cá lọt lưới. Kẻ tên là Lý Đại Ngư chính là một trong số đó. Bình thường gã chiếm giữ Thạch Trại tại núi Ma Bàn, núi Ma Bàn đó không nhỏ hơn núi Ưng Chủy, là một địa điểm rất phiền phức và rất vướng tay chân.

Thật ra Bạch Diên sớm đã phái ra thám báo tập trung vào vị trí của Thạch Trại, dự định đánh núi Ma Bàn bất cứ lúc nào rồi. Thế nhưng đột nhiên nghe nói Hoàng Hà lại lần nữa thay đổi dòng chảy, nước ở huyện Mạnh Tân đã rút di.

Nước vừa rút đi, thuyền cứu viện sẽ không thể dùng nữa. Bạch Diên vội vàng đem binh lực để chế tạo xe trượt bùn.

Cũng bởi vậy tạm thời buông tha Thạch Trại, không nghĩ tới mình không đánh qua đó, đối phương lại dám đánh qua đây, thực sự là to gan lớn mật.

Bạch Diên lớn tiếng nói: "Dân đoàn xuất phát, thuỷ bộ hai đường cùng đánh, nhổ cái Thạch Trại đó cho ta."

Bên cạnh hắn thoạt nhìn vốn không thấy mấy người, trong trại Hoàng Cân đang tu sửa cũng không nhìn thấy mấy binh, nhưng sau khi mệnh lệnh của hắn được truyền ra ngoài, đột nhiên có một

binh sĩ dân đoàn nhảy ra từ phía sau thân cây bên cạnh, lớn tiếng đáp: "Tuân lệnh!"

Tiếp theo, khắp nơi xung quanh đều có binh sĩ dân đoàn thò đầu ra.

Một bộ phận chạy về hướng bờ sông, đi lái thuyền xuất chiến.

Một bộ phận khác ở lại trên đất liền, chuẩn bị từ đường bộ công lên núi Ma Bàn.

Vừa rồi đám thanh tráng niên cầm mộc côn huấn luyện ở phía sau trại cũng lập tức chạy về hướng trại.

Họ là tân binh mới được chiêu mộ từ trong số các nạn dân, cho nên không có tư cách sử dụng hỏa súng, nhưng phân phát vũ khí lạnh cho họ lại không có vấn đề. Bọn họ chạy đến cửa trại, chỉ thấy nơi đó có một đội binh sĩ dân đoàn đang khiêng một cái sọt đi ra, trong sọt chất đầy đao kiếm, trường mâu, cung tiễn các thứ.

Các tân binh trải qua huấn luyện đơn giản, tự mình chọn vũ khí ở trong sọt. Có người chọn cung, có người cầm trường mâu, có người tay trái thuẫn tay phải đao...

Chỉ trong chốc lát, một bộ đội vũ khí lạnh nhân số hơn nghìn người cứ như vậy được thành lập.

Lưu Bát Vạn thấy cảnh này cũng không khỏi tấm tắc khen: "Bạch thiện nhân, chỉ chớp mắt ngươi đã làm ra một đội dân đoàn rất lợi hại rồi."

"Lợi hại? Ha ha!" Bạch Diên ngửa mặt lên trời cười ha ha: "Những dân đoàn lộn xộn, tiện tay cầm vũ khí này đâu tính lợi hại gì, đây cũng chỉ coi như mới nhập môn thôi. Năm đó tại hạ ở huyện Trừng Thành tổ chức dân đoàn mới gọi là lợi hại, đã đánh bại đám người Không Dính Bùn, Bạch Ngọc Trụ."

Lưu Bát Vạn giật mình: "Không Dính Bùn và Bạch Ngọc Trụ chính là đại khấu nổi tiếng! Họ vậy mà bị dân đoàn của ngươi đánh bại?"

Bạch Diên mỉm cười: "Không sai!"

Lưu Bát Vạn lại lần nữa bội phục không hiểu, nếu hắn hành hung qua Không Dính Bùn và Bạch Ngọc Trụ, vậy đương nhiên là người lương thiện, càng có thể tín nhiệm rồi.

Hai người nói mấy câu thì thuyền hàng của thôn Cao Gia đã bắt đầu xuất kích, lao ra từ trong bụi cỏ lau.

Lưu Bát Vạn vừa nhìn thấy chiếc thuyền đáy bằng kia lại bị cả kinh không nhẹ: Thuyền hàng thật lớn, con thuyền này có thể vận chuyển bao nhiêu lương thực a? Thảo nào Bạch đại thiện nhân có thể xuất ra lượng lớn lương thực để cứu tế huyện thành Mạnh Tân ta.

Chỉ thấy mấy chiếc thuyền hàng này nhằm về phía thuyền tam bản của thủy tặc trên mặt nước, hai bên lập tức bắt đầu giao chiến kịch liệt. Từ vị trí trại Hoàng Cân ở giữa sườn núi nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy tình huống đại thể, nhưng không nhìn thấy chiến đấu chỉ tiết.

"Đoàng đoàng đoàng." Tiếng hỏa súng vang lên.

"Âm!" Lựu đạn nổ tung.

Lưu Bát Vạn nhìn không thấy uy lực cụ thể của hai loại vũ khí này, chỉ nghe được âm thanh: "Hỏa khí? Bạch thiện nhân... vũ khí của ngài... có phải có chút..."

Bạch Diên cười: "Ngươi muốn nói, hỏa khí của ta là bất hợp pháp?"

Lưu Bát Vạn xấu hổ nói: "Có một chút như vậy."

Bạch Diên: "Ngươi đi Thiểm Tây sẽ biết, không có chút vũ khí như vậy, sao chống đỡ được lưu khấu?" Mấy năm trước Thiểm Tây hỗn loạn cỡ nào, kẻ ngu sỉ cũng biết. Hơn nữa khi Giang Nam xuất hiện giặc Oa làm loạn, dân gian cũng đã tự phát sử dụng hỏa khí chống lại rồi, bất hợp pháp, nhưng triều đình cũng không nói cái gì, sau đó cơ bản không truy cứu nữa. Lưu Bát Vạn vừa nghĩ như vậy cũng liền không để bụng nữa.

Chiến đấu trên mặt sông rất nhanh liền kết thúc, tặc tù Lý Đại Ngư bị đánh gục, số còn lại chạy tứ tán. Mà cùng lúc đó, dân đoàn đi đường bộ cũng đã rất nhanh chạy tới dưới núi Ma Bàn, thám báo sớm đã khoá chặt vị trí của Thạch Trại, dân đoàn không cần tốn nhiều sức liền công lên.

Đứng ở chỗ cao núi Ưng Chủy, từ xa còn có thể thấy được trên núi Ma Bàn phía nam bốc lên ánh lửa, âm thanh của hỏa súng và lựu đạn vang vọng giữa hai ngọn núi.

Bạch Diên lấy ra một cái kính viễn vọng rồi quay về núi Ma Bàn nhìn một hồi, mỉm cười nói: "Rất tốt, công vào Thạch Trại rồi."

Lưu Bát Vạn: "Ôi, Bạch thiện nhân, ngài có thể thấy rõ sao?"

Bạch Diên đưa kính viễn vọng vào trong tay Lưu Bát Vạn: "Này, cho ngươi xem."

Lưu Bát Vạn cầm kính viễn vọng nhìn lên trên núi Ma Bàn, ơ? Thứ đồ chơi này vậy mà có thể kéo cảnh vật từ xa lại gần trước mắt, rất thú vị. Tầm mắt của hắn xuyên vào rừng cây, thấy được một cái trại nằm sâu trong rừng cây.

Các binh sĩ dân đoàn đang tràn vào trại, không ngừng loạn đao chém chết thủy tặc.

Hình ảnh này thoạt nhìn rất hả giận!

Lưu Bát Vạn cũng nhịn không được nắm chặt bàn tay: "Giết! Chém tên kia! Oa, thoải mái, thật thoải mái. Thấy thủy tặc bị tiêu diệt, trong lòng không hiểu thấy rất vui."

Qua hồi lâu, trên núi Ma Bàn vang lên tiếng hoan hô thật lớn, ở trên núi Ưng Chủy cũng có thể rõ ràng nghe được, chiến đấu đã kết thúc.

Lưu Bát Vạn trả kính viễn vọng lại cho Bạch Diên, giọng than thở: "Bạch thiện nhân lại trừ đi một mối lo."

Bạch Diên mỉm cười: "Còn sớm lắm, sớm lắm. Tiểu Lãng Để này quá lớn, tiễu phỉ còn cần rất nhiều thời gian. Hơn nữa, Tiểu Lãng Để còn nằm ngoài hai huyện thành Mạnh Tân và Tân An..."

Lưu Bát Vạn vội vàng nói: "Bạch thiện nhân, bên huyện Tân An chúng ta không xen vào, nhưng nếu là việc bên huyện Mạnh Tân, tại hạ có thể đại biểu huyện tôn đại nhân nói cho ngài một câu, ngài cứ việc buông tay mà Bạch Diên mỉm cười: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi."

Lúc này Lưu Bát Vạn cũng không có gì để nhìn nữa, cái nên nhìn đều nhìn cả rồi, nên nói cũng nói cả rồi, bèn quay sang Bạch Diên ôm quyền: "Bạch thiện nhân, tình huống bên này, tại hạ đều đã thấy được, giờ sẽ về huyện thành báo cáo với huyện tôn đại nhân. Huyện Mạnh Tân chúng tôi nhất định sẽ mau chóng khai thông đường bộ khai thông đến trấn Hoành Thủy, sau này chúng ta thân cận nhiều hơn."

Bạch Diên: "Được!"

Lưu Bát Vạn dẫn người đi xuống núi Ưng Chủy, trở lại trấn Hoành Thủy, bên này đã để lại cho hắn 20 xe trượt bùn. Đoàn người Lưu Bát Vạn leo lên xe trượt bùn, giữa bùn vàng mênh mông như biển, chèo trở về huyện thành Mạnh Tân, sau đó phục mệnh với huyện lệnh.

Huyện lệnh nghe xong chuyện của Bạch Diên làm tại núi Ưng Chủy, tỉ mỉ suy nghĩ, hình như, không nghe ra có tật xấu gì. Mà thôi, đừng động vào, có tật xấu thì thế nào? Mình còn quản được hay sao?

Hiện tại muốn quản tốt huyện thành đang bị thiên tai này đã là dốc hết sức rồi.

Chương 639: Mỏ than của Chu Tồn Cơ

Chương 639: Mỏ than của Chu Tồn Cơ

Mỏ than Bá Kiều Tây An, có hai cái hầm, phân biệt do hai nhà xưởng đang quản lý.

Một cái gọi là "mỏ than Bá Kiều", một cái gọi là "xưởng than Bá Nhất".

Vừa nhìn cách thức đặt tên là biết.

"Mỏ than Bá Kiều" là sản nghiệp của Tần Vương phủ, bắt đầu từ mấy trăm năm trước đã do Tần Vương phủ phụ trách khai thác.

"Xưởng Bá Nhất" chính là một nơi mỏ than sau khi người của thôn Cao Gia đến, Tần Vương phủ mới nhượng lại một địa phương có mạch khoáng, và do người của thôn Cao Gia bắt đầu khai thác từ con số không.

Bởi Tần Vương phủ và thôn Cao Gia Lý thị tạm thời nằm ở "trạng thái hợp tác", cho nên thôn Cao Gia không chỉ sử dụng kỹ thuật mới nhất ở "Xưởng Bá Nhất", đồng thời cũng ứng dụng những kỹ thuật này ở trong "Mỏ than Bá Kiều".

Do một nhóm bánh răng đẩy xe đẩy thanh trượt từ cửa hầm mỏ xuống thẳng lòng đất, có thể trợ giúp các công nhân trong mỏ than dùng tốc độ nhanh nhất đưa than đá ra bên ngoài, tiết kiệm rất lớn nhân lực vật lực, khiến cho sản lượng của "mỏ than Bá Kiều" từ xưa của Tần Vương phủ tăng mạnh.

Ngay từ đầu, Tần Vương phủ còn rất thoải mái giao ra toàn bộ

quyền khống chế, để cho người của thôn Cao Gia quản lý hai mỏ than, Tần Vương phủ chỉ phụ trách đến chia bốn thành lợi nhuận là được.

Thế nhưng...

Con người mà.

Mấy tháng sau, người của Tần Vương phủ cảm giác mình đã học xong kỹ thuật của thôn Cao Gia, hơn nữa còn cảm thấy người của thôn Cao Gia quản lý quá hoà nhã, cho nên họ bắt đầu liên tiếp thăm dò, muốn đoạt lại quyền khống chế "Mỏ than Bá Kiều".

Mà Lý Đạo Huyền vừa lên tiếng, thôn Cao Gia thật sự trả lại quyền quản lý mỏ than này cho Tần Vương phủ, rút đi toàn bộ nhân viên quản lý và nhân viên kỹ thuật.

Tần thế tử Chu Tồn Cơ mừng rỡ, lập tức phái quản sự của mình tới tiếp quản mỏ than.

Tuy nhiên...

Bắt đầu từ một ngày nào đó, cơn ác mộng của Chu Tồn Cơ liền bắt Quản sự mới tới, tân quan đến nhận chức ba đống lửa.

Đống lửa đầu tiên chính là cắt xén tiền công.

Ở trong mắt quản sự, đám công nhân quê mùa vậy mà một tháng kiếm ba lượng bạc, thực sự là quá tiện nghi cho đám nhà quê này rồi, vì vậy tùy tiện tìm mấy lý do mạc tu hữu, khấu trừ tiền công của công nhân thành hai lượng.

Về phần một lượng bạc bị khấu trừ kia, đương nhiên rơi vào trong hầu bao của chưởng quỹ và quản sự.

Các công nhân mỏ than bị khấu trừ như vậy đương nhiên bất mãn, lượng lớn từ chức rời đi, không muốn ở lại trong nhà xưởng

này nữa, tất cả đều chuyển qua làm việc cho "xưởng Bá Nhất" của Thôn Cao Gia.

Thứ hai, đống lửa thứ hai của quản sự liền theo đó mà đốt lên lĩnh tiền khống.

Đây chính là tuyệt học sở trường của các võ tướng trong quân đội, biên chế 1000 người, chỉ tuyển 600 người, quân lương của 400 người còn dư ra toàn bộ rơi vào hầu bao của võ tướng.

Hiện tại chiêu này trực tiếp chụp lên đầu mỏ than, công nhân thôi việc rời đi tạo thành vị trí trống, nhưng quản sự cũng không chiêu mộ công nhân mới, mà là tùy ý để vị trí đó trống tiếp.

Những tiền công của các công nhân còn trống này đương nhiên rơi vào hầu bao của quản sự.

Nhưng làm như vậy, mỏ than thiếu công nhân, mỏ than tất phải giảm sản lượng.

Giảm sản lượng thì phải làm cái gì?

Đương nhiên chính là đống lửa thứ ba, nói dối.

Mỗi ngày Tần thế tử Chu Tồn Cơ đều nghe được mỏ than Bá Kiều truyền đến tin tức không tốt: "Các công nhân mỏ than đánh nhau rồi, sản lượng ngày hôm nay giảm bao nhiêu bao nhiêu."

"Ngày hôm nay trời đổ mưa to, nước mưa tích tụ trong hầm, liên tục năm ngày không thể khởi công, dẫn đến sản lượng giảm đi."

"Xe chuyển than đá của mỏ than bất hạnh nửa đường bị lật, lăn vào trong núi sâu, tổn thất bao nhiêu bao nhiêu."

Chu Tồn Cơ: "A a a a!"

Màn ảnh chuyển đổi...

Hình ảnh chuyển đến trên mặt Ngô Sân, thì ra, một đống phía trước đầu là Naôê Sân mặt mày hớn hở nói ra. Lúc này Ngô Sân, Sử Khả Pháp, Thiên Tôn test-01, đang ngồi trong nhã gian ở tửu lâu lớn nhất Tây An, gọi một bàn đầy món ăn, ba người đang "nâng cốc nói cười".

Ngô Sân vỗ bàn cười như điên: "Lần này Chu Tồn Cơ tự cầm đá đập vào chân mình rồi, cười chết ta, ha ha ha, hắn ở trong Tần Vương phủ không ra ngoài, căn bản không biết việc bên ngoài, bị quản sự nhà mình lừa dối giống như một kẻ ngu, ha ha ha ha."

Sử Khả Pháp cũng cười: "Mỏ than Bá Kiểu giảm mạnh sản lượng, đã làm Chu Tồn Cơ lo lắng muốn chết. Phải biết rằng, xưởng dệt của hắn cũng đưa vào rất nhiều máy kéo sợi hơi nước của thôn Cao Gia chế tạo, hiện tại mỏ than giảm sản lượng, dẫn đến máy hơi nước cũng không thể làm việc hết công suất. Hắn còn phái người đến 'xưởng Bá Nhất' mua than mới có thể miễn cưỡng đủ dùng, cười chết ta."

Hai vị quan văn cười nắc nẻ như ma làm, liên tục vỗ bàn, ly rượu trên bàn bị làm cho lắc lư, thiếu chút nữa văng hết rượu ra ngoài.

Lý Đạo Huyền lại không cười, trên mặt vẫn mang theo dáng tươi cười kỳ quái.

Hai vị quan văn thấy y thái độ cổ quái, không nhịn được thôi cười rồi hỏi: "Lý viên ngoại, hình như ngươi có lời muốn nói?"

Lý Đạo Huyền nhún vai: "Hai vị đại nhân, chúng ta không ngại, từ việc Tần Vương phủ gặp phải lần này, thoáng mở rộng ra một chút để nói xem."

Hai vị quan văn: "Ồ, mở rộng thế nào?"

Lý Đạo Huyền: "Giả như xem Tần Vương thế tử trở thành

hoàng đế, xem mỏ than Bá Kiều trở thành thiên hạ này, lại xem quản sự của Tần Vương phủ trở thành quan viên trong triều... Hai vị nghĩ như thế nào?"

Câu này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt hai vị quan văn đồng thời thay đổi.

Cái này...

Con mẹ nó cái này...

Tần Vương thế tử ngồi ở trong Tần Vương phủ chân không ra khỏi nhà, bị quản sự dưới quyền hù cho như một thằng ngốc. Cùng hoàng đế ngồi ở trong Tử Cấm thành chân không ra khỏi cung, bị quan văn cả triều hù cho như một thằng ngốc.

Họ có khác nhau gì về bản chất?

Ngô Sân toát mồ hôi lạnh.

Sử Khả Pháp toát mồ hôi lạnh. nguy biện... a... Không đúng, cứ nghe ta giải thích! Hoàng thượng vì phòng ngừa bị gian thần lường gạt, thành lập Cẩm Y Vệ, Sử Khả Pháp ta xem như một Cẩm Y Vệ quang vinh, chính là vì trợ giúp hoàng thượng nhìn thấy chuyện ngài không nhìn thấy, nghe được chuyện không thể nghe."

Ngô Sân cũng chợt tỉnh táo lại: "Đúng rồi đúng rồi! Bản quan thân là tuần án ngự sử, cũng chính là con mắt của hoàng thượng, lỗ tai của hoàng thượng, đại biểu tuần án Thiểm Tây, chính là trông coi tham quan ô lại cho hoàng thượng, để ngài không bị kẻ gian mê hoặc."

Lý Đạo Huyền vỗ tay: "Hai vị đại nhân thực sự là quan tốt, trung với Đại Minh trung với hoàng thượng, đáng kính đáng kính."

Y còn chưa khen hết câu, đột nhiên lại đổi giọng:

"Vậy, chuyện hai vị báo cáo lên trên, có bao nhiêu là được như mong muốn? Hoàng đế có nghe báo cáo của hai vị hay không? Hay là... có đôi khi hoàng đế cố ý bịt mắt mình lại, che lỗ tai mình lại, chỉ cần hắn không nhìn thấy không nghe thấy, thiên hạ này vẫn còn rất thái bình."

"Lại hoặc là..." Giọng điệu Lý Đạo Huyền chuyển sáng lạnh hơn: "Có chút con mắt và lỗ tai, chuyện báo cáo cũng không phải sự thật, bắt đầu từ con mắt và lỗ tai, cũng đã hư thối rồi?"

Ngô Sân đứng hình.

Sử Khả Pháp đứng hình.

Lý Đạo Huyền không nói thêm nữa, điểm đến là ngừng.

Để cho hai vị quan viên này cảm nhận được đầy đủ thói hư tật xấu của thể chế hiện có, thay đổi một cách vô tri vô giác là được rồi.

Ba người đang nói chuyện đến đây, trên con đường bên ngoài đột nhiên trở nên an tĩnh, một chiếc xe đã chạy đến dưới lầu, màn xe xốc lên, Chu Tồn Cơ từ trên xe nhảy xuống, sau đó chạy bộ lên lầu.

Lý Đạo Huyền cười:

"Tới rồi! Chính chủ tới rồi."

Chương 640: Không có giải pháp

Chương 640: Không có giải pháp

Chu Tồn Cơ hớt hải chạy lên lầu hai tửu lâu.

Hắn rõ ràng biết ba người Lý Đạo Huyền, Ngô Sân, Sử Khả Pháp ở chỗ này uống rượu, thậm chí biết ba người ở gian phòng nào. Vào tửu lâu rồi, không do dự một chút nào, trực tiếp đi tới bên ngoài nhã gian của ba người, khẽ gõ cửa.

Lý Đạo Huyền cười:

"Mời thế tử điện hạ vào."

Cửa đẩy ra, Chu Tồn Cơ vẻ mặt không vui đi vào.

Cái bàn đã có ba người ngồi, vừa lúc còn dư một chỗ, Chu Tồn Cơ đặt mông ngồi xuống, tự rót cho mình một ly rượu, đổ vào trong miệng, sau đó trừng mắt với ba người.

Bốn người đang ngồi, thật ra chia làm ba phái.

Tần Vương phủ và tập đoàn quan văn, đó là tử địch.

Mọi người đều biết điểm này, nhưng mọi người đều không nói ra.

Vài giây sau, mới nghe được Chu Tồn Cơ tỏ ra nản lòng nói: "Vì sao?"

Ngô Sân:

"Thế tử điện hạ hỏi một câu vì sao này mà không hiểu gì cả, chẳng biết nói gì."

Chu Tồn Cơ: "Bớt ở chỗ này giả bộ, ngươi biết ta đang hỏi cái gì."

Ngô Sân: "Trong phủ ngươi nuôi không ít tử sĩ, còn nắm giữ Đông Vệ một trong tứ vệ Tây An, thuộc hạ có rất nhiều nhân thủ, lẽ nào ngươi còn không tra ra được vì sao ư?"

Chu Tồn Cơ buồn bực hừ một tiếng, rất không vui nói:

"Tra rồi! Chính là bởi vì tra được rồi, bản thế tử mới không vui. Quản sự kia từ nhỏ theo bản thế tử, là lão gia nô nhìn bản thế tử lớn lên, bản thế tử đối với ông ta như thúc bối, vì sao ông ta lại đối với bản thế tử như thế?"

Hỏi vấn để này khiến Ngô Sân nhất thời á khẩu không trả lời được, nửa ngày không đáp lại.

Chu Tồn Cơ quay đầu nhìn sang Lý Đạo Huyền: "Lý viên ngoại, khi ngươi rút người của mình đi, chắc là cũng đoán được sẽ xảy ra chuyện như vậy, cho nên mới dứt khoát quyết đoán bỏ chạy như vậy, chính là vì cho bản thế tử một bài học này."

Lý Đạo Huyền cười mà không nói, vẻ mặt kinh khủng của người silicon khi cười lên làm cho Chu Tồn Cơ rất sợ.

Mất vài giây Lý Đạo Huyền mới buông khóe miệng ra: "Ta chỉ biết là xảy ra vấn đề, nhưng không biết vấn đề sẽ xuất hiện ở bước nào. Mãi đến khi sự tình đã xảy ra, mới biết quản sự hãm hại ngươi mà thôi. Cho nên, ta cũng không phải đã tính toán trước được, chỉ là một sự hậu Gia Cát Lượng mà thôi."

Chu Tồn Cơ nghe vậy, trong lòng chợt có cảm giác cổ quái, thoáng cái nắm bắt được trọng điểm của vấn đề: "Ý của ngươi là, ngoại trừ quản sự hãm hại ta, mỏ than này của ta còn có thể xảy

ra rất nhiều chuyện không may khác?"

"Đúng!" Lý Đạo Huyền nhếch miệng:

"Khả năng quá nhiều, cho dù quản sự đối với ngươi trung thành và tận tâm, không hãm hại ngươi lần này, kế tiếp ngươi cũng sẽ gặp phải rất nhiều vấn đề, cuối cùng, cuối cùng đều sẽ đi tới kết quả giảm sản lượng này."

Chu Tồn Cơ: "Ví dụ?"

Lý Đạo Huyền: "Ví dụ như xe đẩy của ta đã được nâng cấp, nghiên cứu ra xe đẩy mới dùng càng tốt hơn, thuận tiện nhất, nhanh nhất, của ngươi đã không theo kịp rồi."

Chu Tồn Cơ: "Ta bảo thợ rèn của ta làm theo ngươi, không phải là được rồi sao?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Ngươi nghĩ kỹ lại đi."

Chu Tồn Cơ trầm mặc.

Được thôi, cẩn thận nghĩ lại, hình như Chu Tồn Cơ nghĩ tới cái gì, kỹ thuật mà thôn Cao Gia dùng cổ quái mới lạ, cái gì ròng rọc, cái gì cánh tay đòn, đều rất phức tạp, hiện tại công tượng của hắn muốn duy tu cũng rất khó khăn, sau đó nếu thôn Cao Gia lại nghiên cứu ra xe đẩy kiểu mới, thợ rèn của hắn sẽ không thể bắt chước được.

Chu Tồn Cơ: "Lẽ nào bản thế tử không thể bồi dưỡng ra thợ rèn có kỹ thuật ưu tú?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Thợ rèn của ngươi làm việc không có hy vọng, thì sẽ không thể trở nên ưu tú."

Chu Tồn Cơ: "Ta cũng có thể khôi phục thân trong sạch cho thợ rèn, cho bọn hắn hy vọng."

Lý Đạo Huyền vỗ tay: "Rất tốt rất tốt, vậy thì ngươi đi ngược lại với tổ chế mà Thái tổ lưu lại rồi. Chẳng phải là Thái tổ sẽ từ dưới suối vàng nhảy ra đánh ngươi." Mặc dù Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương hùng tài vĩ lược, vô cùng lợi hại, nhưng cũng phạm một sai lầm vô cùng ngu xuẩn, đó chính là ông ta đã viết rất nhiều chế độ thành "chế độ chết", không cho phép đời sau của mình sửa đổi.

Ông ta cảm thấy, năng lực của mình thiên hạ vô địch, chế độ ông ta định ra là chế độ tốt nhất trên thế giới, nếu như con cháu đời sau sửa đổi lung tung, khẳng định thiên hạ xảy ra vấn đề. Cho nên đời sau phải vĩnh viễn dựa theo chế độ hắn định ra, Đại Minh triều có thể vĩnh viễn phồn vinh phú cường.

Nhưng mà thế giới sẽ biến đổi...

Chu Tồn Cơ toát mồ hôi lạnh.

Hai vị quan văn cũng toát mồ hôi lạnh.

Lý Đạo Huyền nhếch miệng cười: "Thế giới một người định đoạt sẽ có rất nhiều khuyết điểm, huống chỉ là người đã qua đời từ lâu."

Đây có thể nói là cuồng luận!

Chu Tồn Cơ cảm giác không thể ở chỗ này trò chuyện tiếp được nữa, hắn bất chợt đứng lên: "Quản sự kia đã bị ta phái người loạn côn đánh chết rồi, mỏ than ta trả lại cho ngươi, bảo người của ngươi tiếp nhận lại đi, dù sao thì bản thế tử cũng không quản tốt được. Hừ! Bản thế tử chỉ chia lợi nhuận là được."

Nói xong, hắn xoay người đi ra tửu lâu, nhanh chóng bỏ chạy.

Lý Đạo Huyền nhún vai, chuyển hướng hai vị quan văn.

Hai vị quan văn cũng có chút xấu hổ, loại cuồng luận này họ

cũng không dám tham dự lung tung, lần trước họ đã bị Lý Đạo Huyền dùng kế "xua hổ nuốt sói" dẫn dắt đi, cuối cùng giựt giây bọn họ tranh quyền đoạt lợi với hoàng đế, cho nên hiện tại hai người họ cũng không gánh được.

Hai người thậm chí chấp nhận... chỉ là miệng không nói.

Đúng, chính là quyền của hoàng đế quá lớn, quyền của quan văn chúng ta quá nhỏ, chúng ta phải nên chia bớt quyền của hoàng đế qua cho mình mới đúng.

Hai người vừa mới nghĩ tới đây.

Lý Đạo Huyền đột nhiên lại chuyển sang hai người họ:

"Hai vị có cảm thấy, vị quản sự này của Tần Vương phủ có hơi giống với Công bộ thượng thư không."

Hai vị quan văn tỉnh ra, suy nghĩ: Hình như hơi giống.

Lứ Đao Huyvyần cười hắc hắc- "Nếu quyền hành trong tay Công bộ thượng thư quá lớn, chuyện làm ra, không khéo cũng không khác gì lắm vị quản sự này."

Hai vị quan văn đều giật mình.

Lý Đạo Huyền giọng quái gở nói: "Trời ơi, vậy phải làm sao đây? Hoàng thượng một mình làm việc không nổi, quan văn giúp đỡ hoàng thượng quản cũng quản không tốt, vậy phải làm sao đây?"

Ngô Sân và Sử Khả Pháp đổ mồ hôi như mưa.

Vấn đề này, hai người họ ngay cả trả lời làm sao cũng không biết.

Nửa ngày sau, Ngô Sân mới xấu hổ nói: "Công bộ thượng thư ngồi ở vị trí cao như vậy, thân phận địa vị thế nào? Học thức tu

dưỡng thế nào? Không đến mức làm càn như tiểu quản sự này, chưa đến nỗi."

"Không đến mức sao?" Lý Đạo Huyền cười ha ha: "Vị trí của Triệu Cao có cao không? Vị trí của Tần Cối có cao không? Vị trí của Nghiêm Tung có cao không? Học thức tu dưỡng của họ có cao không?"

Ngô Sân cùng Sử Khả Pháp đều nghẹn họng.

Ngô Sân giận tái mặt: "Lý viên ngoại cho rằng, việc này phải giải thích thế nào?"

Lý Đạo Huyền lặng lẽ cười: "Hai vị học thức tu dưỡng hơn ta gấp trăm lần, vẫn là bản thân hai vị đại nhân suy nghĩ thêm đi."

Thật ra loại chuyện này Lý Đạo Huyền cũng không giải pháp hoàn mỹ, chí ít đến năm 2023 Công Nguyên mới thôi, cả thế giới còn chưa mò ra giải pháp hoàn mỹ nữa cơ.

Giải pháp không hoàn mỹ, thật ra hiện tại Lý Đạo Huyền cũng có vài cái.

Chương 641: Làm đồ hiệp sĩ cho ta

Chương 641: Làm đồ hiệp sĩ cho ta

Ruộng bông Bồ Châu đã được mùa bội thu.

Một vùng bông trắng xoá, mỗi bông đều to tròn.

Các nông dân trồng bông lần đầu tiên kiến thức công hiệu của phân hóa học, bị thu hoạch đáng sợ này làm chấn kinh không thôi.

Sau khi khiếp sợ, đó là điên cuồng thu hoạch.

Lượng lớn nông dân, đầu đội mũ rơm, đội cái nắng gay gắt của mùa hè, cong lưng ở trong ruộng liều mạng gặt hái.

Năm nay mưa nhiều, nếu như không thu hái nhanh, không khéo sẽ thêm một trận mưa nữa, vậy cũng không phải là trò đùa.

Cao Nhất Diệp cũng lẫn ở trong đó.

Nàng mặc trường bào màu trắng, phía trên còn trang điểm thêm kim tuyến ngân tuyến, đặc biệt lộng lẫy, nhưng vẫn học các nông dân, đội mũ rơm, cong lưng hái bông giữa ruộng.

Đây quả thực đã làm các nông dân sợ hãi: "Thánh nữ đại nhân, loại việc nặng này, để chúng tôi làm là được rồi."

Cao Nhất Diệp cười hì hì: "Khi còn bé ta cũng thường hay làm những việc này, sao lại không thể làm chứ?"

"Trời ơi.. ."

Các nông dân cũng không biết khuyên nàng như thế nào mới tốt.

Một trăm hộ vệ vén tay áo lên, muốn tới hỗ trợ, lại thấy một Thiên Tôn cao bằng thân người từ bên cạnh nhảy ra, cười nói: "Các ngươi đừng ảnh hưởng đến cô ấy, để cho cô ấy tự chơi đi, hiếm khi có một việc cô ấy thích làm, nếu ngay cả chút chuyện ấy cũng không thể làm, vậy cuộc sống sẽ buồn chán cỡ nào."

Các hộ vệ đồng loạt đứng đờ ra.

Thiên Tôn này có số hiệu test-02, là kết tỉnh Khoa học Công nghệ thế hệ mới của thôn Cao Gia, vẫn sử dụng silicon làm lớp da, xương bằng sắt thép, nhưng các khớp xương bên trong đã càng nhiều hơn, có thể làm những động tác càng phong phú, càng tỉ mỉ hơn.

Nói đơn giản chính là càng giống người hơn.

Khuyết điểm duy nhất là cái đó vẫn chưa làm ra.

Thiên Tôn test-02 đi tới bên cạnh Cao Nhất Diệp, cầm lấy một đóa bông vừa mới hái xuống, quan sát tỉ mỉ: Thì ra cây bông là thế này, hình Đứa trẻ trong thành phố, trên cơ bản đều là ngũ cốc bất phân.

Cao Nhất Diệp quay đầu lại, trên mặt nở nụ cười rực rỡ như hoa: "Thiên Tôn, Thiên Tôn, nhiều bông quá, ta có thể dùng để dệt thật nhiều vải. Lần này, rốt cục chúng ta cũng có thể tự mình trồng bông rồi, không còn mặt dày đi tìm ngài xin nữa."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Thật tốt."

Cao Nhất Diệp: "Ta muốn dùng vải dệt từ những cây bông này, làm cho ngài một bộ đạo bào."

Lý Đạo Huyền tiếp tục cười: "Đạo bào à? Ta nhiều lắm, không

thích đâu, làm cho ta một bộ đồ hiệp sĩ đi."

"Đồ hiệp sĩ?" Cao Nhất Diệp liền hiểu ngay, Thiên Tôn thích du hí nhân gian, làm đồ hiệp sĩ khẳng định là muốn giả thành người thường, sau đó đi chơi đùa khắp nơi.

"Được thôi." Cao Nhất Diệp cười nói: "Khi nào mặc đồ hiệp sĩ đi ra ngoài chơi nhớ dẫn theo ta."

Lý Đạo Huyền: "Rất nguy hiểm a."

"Không sợ đâu." Cao Nhất Diệp vui sướng nhảy cẫng lên trong ruộng: "Thiên Tôn đáp ứng sẽ dẫn ta đi ra ngoài chơi rồi, vậy ta cũng phải làm cho mình một bộ đồ hiệp sĩ, ngài giả thành nam hiệp sĩ, ta giả thành nữ hiệp sĩ."

Lý Đạo Huyền cười: "Ngươi không biết chút kiếm pháp nào, sao giả thành hiệp sĩ?"

Cao Nhất Diệp đưa tay móc ra từ trên lưng một cây súng ngắn lóng lánh ánh bạc, dài chừng cánh tay: "Đại nhân, thời đại đã thay đổi."

Lý Đạo Huyển: ".. ”"

Lý Đạo Huyền chỉ vào cây súng ngắn kia cười nói: "Lấy ở đâu đây? Mấy ngày gần đây ta luôn quan tâm Hà Nam, cũng không biết ngươi kiếm từ đâu cây súng ngắn này."

Cao Nhất Diệp cười hắc hắc: "Là Lý Đại chế tạo, hắn thử rút ngắn nòng súng của súng trường Chassepot, bộ phận kim hoả cũng thu nhỏ lại, sau đó liền tạo ra một thứ như thế. Hắn nói loại hỏa súng này khá nhẹ, nữ nhân cũng có thể dùng, cho nên liền cho ta. Khuyết điểm là tầm bắn gần, độ chính xác kém, tuy nhiên ta cũng không lên chiến trường, chỉ dùng để phòng thân thì tầm bắn không cần quá dài."

Lý Đạo Huyền lắc đầu: "Đồ nguy hiểm như thế lại đưa cho nữ hài tử chơi, thật là kỳ cục, trở về xem ta chỉnh Lý Đại thế nào."

Cao Nhất Diệp chu miệng: "Người ta không phải là nữ hài tử bình chính trị trong quân đội, cũng coi như quân nhân, ta luyện tập một chút kỹ thuật xạ kích, cầm một cây hỏa súng cũng rất hợp lý đúng không?"

Lời bản thân Lý Đạo Huyền nói qua thì không thể thu hồi, đành phải nhún vai nói: "Được thôi được thôi, vậy kỹ thuật xạ kích của ngươi luyện thế nào rồi?"

Cao Nhất Diệp: "Trong năm bước, chưa bao giờ hụt."

"Năm bước?" Lý Đạo Huyền toát mồ hôi, a không đúng, người silicon là sẽ không chảy mồ hôi.

Có điều tỉ mỉ ngẫm lại, năm bước thật ra đã rất tốt rồi.

Hiệu suất trúng mục tiêu của súng lục vốn thấp, những cảnh trong phim cầm súng lục, ngoài trăm mét một phát bật ngửa kẻ địch đều là thần kịch. Trong hiện thực trên 20 mét, cũng không dám nói bách phát bách trúng.

Đó vẫn là hậu thế, súng lục độ chính xác cao.

Súng ngắn cũ mà Lý Đại chế tạo có thể trong năm bước trúng mục tiêu, đã rất tốt rồi.

"Được!" Lý Đạo Huyền cười nói: "Xem ra ngươi đã có năng lực chiến đấu rồi, đợi đồ hiệp sĩ của ngươi làm xong, mang ngươi đi ra ngoài chơi."

Cao Nhất Diệp mừng rỡ.

Bắt con bé này làm thánh nữ thật sự có chút ủy khuất nàng, quá kiềm nén thiên tính của nàng rồi, cũng may hiện tại Lý Đạo

Huyền có thể dùng đồng cảm, đỡ phải làm phiền nàng truyền lời khắp nơi, nàng cũng rốt cuộc có thể tự do tự tại bay lượn.

Cao Nhất Diệp: "Vậy ta phải tranh thủ đi dệt vải may y phục."

Hai người vừa mới nói đến đây, liền nghe được trên mặt sông xa xa vang lên một tiếng "u u" nặng trĩu của còi hơi, đảo mắt nhìn lại, trên sông có một chiếc thuyền lớn đang chạy tới. Chiếc thuyền kia có một ống khói cao cao, đang bốc lên khói đen.

Cao Nhất Diệp: "A, thuyền hơi nước tới rồi."

Lý Đạo Huyền khẽ nhếch miệng: "Thuyền hơi nước của Bạch công tử rốt cuộc làm ra rồi sao."

Thật ra, sau khi đả thông nhâm đốc nhị mạch máy hơi nước này, thuyền hơi nước cũng chỉ là việc thuận lý thành chương, không thể nói quá khó. Chỉ là Hoàng Hà thuỷ văn phức tạp, thuyền hơi nước không dám tuỳ tiện hạ thuỷ làm thí nghiệm mà thôi.

Trước đó hết mưa rồi lại gió lớn, mực nước Hoàng Hà tăng vọt, càng Mãi đến mấy ngày gần đây, mưa ngừng, trời bắt đầu nắng lại, chiếc thuyền hơi nước dùng để thí nghiệm này mới bắt đầu có lần đầu tiên ra khơi. Sau đó liền trực tiếp chạy từ bến tàu Hiệp Xuyên đến Bồ Châu.

"Đi thôi, đừng nghịch cây bông nữa, chúng ta đến bến tàu Vĩnh Tế xem sao."

Lý Đạo Huyền vẫy tay.

Cao Nhất Diệp vội vàng từ ruộng bông chạy lên xe ngựa.

Lý Đạo Huyền suy nghĩ đến thể trọng của mình, nên không đi hành hạ con ngựa, liền tự bay lên, lơ lửng bay theo bên cạnh xe ngựa của Cao Nhất Diệp.

Đương nhiên, Cao Nhất Diệp có thể thấy được một bàn tay đang nâng Thiên Tôn bay đi.

Nàng thầm nghĩ: Tiên pháp này của Thiên Tôn cũng không biết là lộ số gì, vì sao còn phải lấy tay mình cầm lấy thân thể mình để bay chứ.

Có điều, nàng sẽ không đi hoài nghỉ Thiên Tôn cái gì.

Có thể ở cùng với Thiên Tôn, nàng đã rất vui vẻ rồi.

Xe ngựa chạy trên mặt đất, Thiên Tôn đang bay trên trời, hai người cứ như vậy cùng nhau đi đến bến tàu Vĩnh Tế, nửa đường thấy cảnh này, toàn bộ nông dân trồng bông đều quỳ bái...

Chương 642: Giải quyết vấn đề đúc

Chương 642: Giải quyết vấn đề đúc

Bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ, thuyền hơi nước chậm rãi cặp bờ.

Bạch công tử nhảy xuống từ trên thuyền, hai chân vừa đặt lên bờ đã ngã chúi dụi. Thời gian dài sống trong phòng thí nghiệm khiến cho năng lực vận động của hắn trở nên kém đi.

Hai môn "Xạ" và "Ngự" trong Quân tử lục nghệ yêu cầu năng lực vận động, khẳng định cả đời này hắn sẽ không đuổi kịp phụ thân của hắn rồi.

Tuy nhiên Bạch công tử không để bụng.

Hắn quay đầu lại, nhìn thuyền hơi nước của mình, mừng rỡ cười ha ha: "Thành công, thành công, chuyến đi đầu tiên thành công rồi, ha ha ha hai Chúng ta thêm lần nữa dùng sức của chính mình, mô phỏng làm ra tiên gia pháp khí."

Một đám người ùa tới, vây quanh chiếc thuyền hơi nước kia mà nhìn.

Bạch công tử đột nhiên nhìn thấy Thiên Tôn đang bay tới, đồng thời còn có xa giá của thánh nữ đại nhân. Đến bên cạnh bến tàu, Thiên Tôn chậm rãi từ trên bầu trời hạ xuống, đứng đến trước mặt hắn.

Lý Đạo Huyền cười nói: "Gần đây ta ở Hà Nam cùng cha ngươi cứu tế nạn dân Hà Nam, ngươi ở nhà làm không tệ."

Một câu khích lệ của Thiên Tôn khiến Bạch công tử hưng phấn không hiểu.

"Nhớ kỹ, bất cứ một phát minh nào, đều phải dùng giấy ghi lại." Lý Đạo Huyền nghiêm túc phân phó một câu: "Đừng có ý nghĩ ngu xuẩn kiểu như truyền tử bất truyền nữ, khoa học nhất định phải không ngừng truyền thừa, giao cho hậu nhân, để cho hậu nhân đứng ở trên vai tiền nhân mà cất bước, mới có thể không ngừng phát triển đi lên."

Bạch công tử: "Thiên Tôn yên tâm, ta nhất định sẽ làm việc này."

Hai người nói hai câu, lại có vài người nhảy từ trên thuyền xuống. Tống Ứng Tinh, Vương Trưng và mấy vị khoa học gia tất cả đều tới đây.

Thì ra, phát minh siêu cấp như thuyền hơi nước, các nhà khoa học há có đạo lý không đến giúp vui. Hơn nữa không chỉ những nhà khoa học này, còn có lượng lớn nghiên cứu sinh, cùng với các kỹ sư cao cấp lấy Lý Đại, Cao Nhất Nhất dẫn đầu, đẩy một thuyền. Tất cả đều là nhân vật linh hồn của thôn Cao Gia.

Lý Đạo Huyền trông thấy đám người này rời thuyền, không khỏi dở khóc dở cười: "Này, ta nói các ngươi, tất cả đều ngồi trên một chiếc thuyền đang chay thịŸY nahiêm sao? Nếti nhì chiếc thuyền này thí nahiêm thất bai bị lật trên Hoàng Hà, sự phát triển khoa học của thôn Cao Gia chẳng phải là trực tiếp bị đánh trở về nguyên điểm rồi."

Y không nói lời này còn đỡ, vừa nói ra, cả đám khoa học gia đều biến sắc mặt: "Ôi, hoàn toàn không nghĩ tới phương hướng này. Nguy hiểm thật!"

Lý Đạo Huyền: "Tại phương diện thí nghiệm này, cũng phải quy định tiêu chuẩn an toàn, đừng hồ đồ."

Mọi người vội vàng dạ vâng.

Lúc này, đột nhiên Tống Ứng Tỉnh tiến lên một bước, đứng ở trước mặt Lý Đạo Huyền, vẻ mặt có hơi mê man: "Thiên Tôn, nghiên cứu của tại hạ, gần đây lâm vào một bình cảnh rất xấu hổ, thật sự không thể nghĩ ra, đành phải tới thỉnh cầu Thiên Tôn, lại cho ta thêm một số tư liệu kỹ thuật mới."

Lý Đạo Huyền ngạc nhiên: "Ồ, nói cho ta nghe thử xem."

Tống Ứng Tinh nói: "Chuyện là như vậy, Thiên Tôn đã từng cho ta một bộ tư tưởng chỉ đạo về 'Tiêu chuẩn hoá:'."

Lý Đạo Huyền gật đầu, y còn có ấn tượng về chuyện này.

Trên thực tế Thôn Cao Gia đã và đang bắt đầu sử dụng khái niệm "Tiêu chuẩn hoá" để sản xuất đồ vật rồi. Họ đã thống nhất đơn vị chiều dài là mét, đồng thời bắt đầu phân công, thợ rèn khác nhau chế tạo linh kiện cũng yêu cầu toàn bộ chế tạo giống nhau như đúc.

Điều này đã đề cao hiệu suất chế tạo hỏa súng của thôn Cao Gia.

Tống Ứng Tỉnh nói: "Tuy nhiên, khi ứng dụng tiêu chuẩn hoá này, tại hạ cũng gặp phải một số trắc trở, tỷ như, hai thợ rèn chế tạo linh kiện cùng một vị trí, sẽ bởi vì tay nghề của thợ rèn khác nhau mà có một số sai lệch rất nhỏ đến thước đo cũng khó có thể phát hiện, cuối cùng dẫn đến 'tiếp xúc không tốt', khiến cho hỏa súng rất dễ hư hao."

Lý Đạo Huyền gật đầu: "Ừ! Tiếp tục."

Tống Ứng Tỉnh: "Tại hạ liền quyết định bỏ phương pháp 'rèn', mà chọn dùng phương thức 'đúc' để chế tạo linh kiện hỏa súng."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Ý nghĩ rất tốt."

Tống Ứng Tỉnh nói tiếp: "Tại hạ đã chế tạo ra một nhóm 'khuôn đúc' cho linh kiện hỏa súng thống nhất, sau đó nấu chảy nước thép, đổ vào trong khuôn đúc, sau khi đợi làm lạnh lấy nó ra, mài sơ qua, đơn giản chế tạo ra một nhóm linh kiện giống nhau như đúc."

Lý Đạo Huyền: "Hắc, ngươi tìm ta nói chuyện, là muốn nói mặc dù lô không?"

Tống Ứng Tỉnh đỏ mặt: "Thiên Tôn không hổ là Thiên Tôn, vừa nghe đã biết vấn đề xảy ra ở đâu. Lô linh kiện dùng nước thép làm lạnh chế tạo mà thành từ trong khuôn đúc này, đặc biệt yếu ớt, dùng để chế tạo hỏa súng, bắn một hai phát là không được nữa."

Lý Đạo Huyền nói: "Điều đó đương nhiên rồi, bởi vì linh kiện chế tạo từ nước thép làm lạnh, không trải qua rèn, không nhận được dồn nén, kết cấu nội bộ của nó rất rời rạc, không đủ chặt chẽ, hơn nữa còn có thể sinh ra bọt khí, cho nên cường độ của nó là không đủ."

Tống Ứng Tỉnh: "Vấn đề này... lấy thực lực của tại hạ, thật sự không thể khắc phục, không biết nên hạ thủ như thế nào."

Lý Đạo Huyền nở nụ cười: "Cái này à... ."

Y bắt đầu kéo dài thời gian, bởi vì y cũng không biết.

Tuy nhiên không phải sợ, cái gì không biết thì có thể hỏi chị google.

Chỉ cần trước tiên ổn định các người tí hon, đồng thời mình mau chóng tra tư liệu là xong rồi.

Lý Đạo Huyền làm ra vẻ nói: "Muốn giải quyết vấn đề này, cần một loạt nghiên cứu mới, ngươi chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Tống Ứng Tinh hai mắt sáng ngời: "Tại hạ không sợ nghiên

cứu, nghiên cứu càng nhiều càng tốt."

"Vậy là tốt rồi, ngươi đã có tấm lòng này, vậy thì chờ ta một lát. Ta về Tàng Kinh Các bên trên, lấy một quyển thiên thư cho ngươi."

Tống Ứng Tinh mừng rỡ: "Thiên thư!"

"ỪI"

Lý Đạo Huyền nói xong, xoát một cái, chuyển trở về bên ngoài hộp.

Tống Ứng Tinh nhìn thấy pho tượng Thiên Tôn cứng đờ bất động, biết là y đã thần du Thiên giới rồi, hưng phấn đến nỗi thổi cả râu mép.

Mà Lý Đạo Huyền, đương nhiên lại đi tới diễn đàn lịch sử quân sự rồi.

Tiếp tục giấu tên đăng bài: "Các lão ca, nếu như mọi người xuyên không trở về Minh triều, cần dùng cách thức đúc để chế tạo hỏa súng, vậy phải làm sao để giải quyết vấn đề linh kiện đúc ra không đủ cường độ?"

Trả lời 1: "Sử dụng chấn kim!"

Trả lời 2: "Chôn sống lầu một, linh kiện ngươi nói cường độ không đủ, là chỉ vấn đề mật độ và lỗ khí phải không? Muốn giải quyết cái này, cần phải bắt đầu từ kỹ thuật lò luyện, luyện ra nước thép tốt, tự nhiên có thể làm Lý Đạo Huyền khiêm tốn thỉnh giáo: "Kỹ thuật lò luyện kia..."

Trả lời 3: "Abraham Darby đã phát minh ra phương pháp dùng than cốc luyện sắt, than cốc là một bước then chốt để phát triển lò luyện sắt cỡ lớn. Đây nè, cho ngươi phương pháp chế tạo than cốc, cùng với tư liệu dùng than cốc luyện sắt của Henry Cort, ta lấy

được từ trong thư viện của Đại học Công nghiệp Cáp Nhĩ Tân đó."

Trả lời 4: "Luyện sắt không được, chỉ là chế tạo trang bị quá độ. Cuối cùng vẫn phải đi trên con đường luyện thép mới được. Ta cũng cho ngươi một phần tư liệu kỹ thuật luyện thép của Henry Bessemer, có điều... Người xuyên không tại Minh triều là không có khả năng làm ra được, ha ha ha, ít nhất còn phải nghiên cứu mấy chục đến trăm năm nữa."

Chương 643: Đã lâu không hoạt động gân cốt rồi

Chương 643: Đã lâu không hoạt động gân cốt rồi

Chẳng mấy chốc, các loại tư liệu tương quan với kỹ thuật lò luyện đã đến tay Lý Đạo Huyền. Cảm ơn các vị huynh đệ nặc danh trả lời xong, sau đó in ra tư liệu lên một tờ giấy rất nhỏ, lại nhìn vào hộp.

Bạch công tử, Tống Ứng Tỉnh, Vương Trưng, một nhóm nghiên cứu sinh, một nhóm kỹ sư cao cấp, hiện tại tất cả đều dài cổ mong chờ.

Giống như một đàn gà con đang chờ chủ nhân cho ăn.

Vương Trưng mới đến thôn Cao Gia không lâu, vẫn luôn đi theo Tống Ứng Tinh và Bạch công tử học tập, liều mạng xem các quyển sách tương quan tới [Vật Lý], [Hóa Học] đang lưu giữ ở trong trường học.

Những quyển sách thần kỳ này, khiến hắn xem như sỉ như say.

Hỏi lai lịch của nó, mọi người đều nói cho hắn là "thiên thư" của Thiên Tôn cho.

Bởi vậy hắn vẫn luôn cảm thấy vô cùng có hứng thú đối với chuyện Thiên Tôn ban thưởng "thiên thư" như thế nào, lần này rốt cuộc được đích thân trải qua một màn này rồi, khiến hắn kích động không biết nói gì.

Chỉ thấy tầng mây trên trời mở ra, bàn tay màu vàng khổng lồ của Lý Đạo Huyền lại thò xuống, phía trên còn cầm một sấp giấy

dày.

"Thiên thư! Thiên thư tới rồi!" Vương Trưng mừng rỡ: "Ta vẫn là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy Thiên Tôn ban thưởng thiên thư. Thiên Tôn phù hộ, A di đà phật, vô lượng thọ phúc, ngả lại dĩ côn, cáp lý lộ á..."

Tống Ứng Tinh: "Lão Vương, ngươi nói cái quỷ gì vậy?"

Vương Trưng: "Ta đang cảm ơn các lộ thần tiên a."

Tống Ứng Tinh: "Rõ ràng là Thiên Tôn ban cho thiên thư, ngươi cảm ơn một đống là ý gì?"

Vương Trưng: "Thiên Tôn nói, 'Thiên thư' là ngài lấy trong Tàng Kinh Các ở trên trời, sách trong Tàng Kinh Các này là ai bỏ vào? Chưa hẳn là Thiên Tôn nha, nói không chừng là thần tiên khác nghiên cứu ra rồi đặt ở đó, Thiên Tôn chỉ việc tới lấy thôi phải không? Nếu như ta chỉ cảm tạ Thiên Tôn, nói không chừng sẽ quên ai đó, như vậy không tốt, để tránh quên, cảm ơn hết một lần sẽ không sai."

Tống Ứng Tỉnh: 'Ặc..."

Lý Đạo Huyền nghe hắn nói vậy không khỏi buồn cười, mặc dù chỉ tiết hơi sai lệch, nhưng đại phương hướng hắn suy nghĩ lại không sai, ta quả thật là lấy từ những người khác. Y xoát một cái đồng cảm đến trong thân thể test-02, cười nói: "Vương Trưng cũng không nói gì sai, biện pháp luyện nước thép tốt này cũng không phải ta phát minh, là đại thần càng ưu tú hơn ta nghiên cứu ra, ta chỉ mượn dùng thôi."

Tống Ứng Tỉnh: "A a!"

Vương Trưng: "Nghe đi, Thiên Tôn cũng nói như vậy rồi, ta cảm tạ hết một lần quả nhiên không sai."

Tống Ứng Tinh chỉ biết ôm mặt: "Thế nhưng ngươi cảm tạ vẫn lộn xộn quá, cái gì ngả lại lấy côn, rốt cuộc là thần của nước nào? Ta chưa từng nghe nói qua."

Vương Trưng: "Ta cũng không biết, ta gọi đại thôi, vạn nhất có thần tiên tên gọi này thì sao."

Tống Ứng Tinh: "Phốc!"

Vương Trưng: "Các lộ thần tiên đều thăm hỏi, có khó khăn gì cũng không sợ, cả thế giới đều đi được. Lão Tống, an toàn đệ nhất nha."

Tống Ứng Tinh: "Phốc phốc phốc!"

Hai người đang nói đến đây, một sấp "thiên thư" dày đã được sắp xếp chỉnh tề. Rất nhiều nghiên cứu sinh, kỹ sư cao cấp đang bu quanh.

Mặc dù Lý Đạo Huyền dùng giấy rất nhỏ in ra, nhưng đối với các người tí hon mà nói lại vẫn là tờ giấy rất lớn, phải mấy người tí hon cùng nhau mới có thể lật lên một tờ.

Họ đứng trên giấy vẫn không thấy rõ, không thể xem toàn cảnh, cho nên phải bò lên trên nóc nhà bên cạnh, đứng ở trên nóc nhà mới có thể thấy rõ trên giấy viết cái gì.

Những người này đều là người có tri thức phong phú, vừa nhìn những thứ viết trên giấy, hình như đã hiểu ra cái gì.

"Thì ra là thế, bên trong than đá có lưu huỳnh, mà sau khi lưu huỳnh nhập vào sắt, sẽ khiến sắt giòn đi, cường độ cũng kém hơn. Cho nên phải trước tiên biến than đá thành than cốc, khi than cốc cháy tính bay hơi thấp, lưu huỳnh thấm vào trong sắt sẽ ít đi, cường độ của sắt sẽ được nâng cao."

"Còn phải thêm vào đá vôi... Đây lại là nguyên lý gì? Mau lật

xem trang tiếp theo, trang tiếp theo chắc có nói?"

Một đám người xem như sỉ như say.

Bí ẩn thế gian, thực sự là vô cùng vô tận.

Ngay khi một đám nhà khoa học vây quanh thiên thư xem điên cuồng, đồng thời... Ba người Thiết Điểu Phi, Tạo Oanh, Trịnh Đại Ngưu suất lĩnh 300 ky binh, bảo vệ một thương đội chở đầy hàng hoá, đang chuẩn bị xuất phát.

Họ xuất phát từ bến tàu Vĩnh Tế, bởi vì bến tàu Vĩnh Tế tập trung lượng lớn vật tư, nghiễm nhiên đã trở thành một điểm lưu trữ tài nguyên.

Hàng hóa của Thôn Cao Gia, Bồ Châu, thành Hà Đông đều sẽ luân chuyển tại bến tàu Vĩnh Tế, vật tư vận chuyển đến Hà Nam trợ giúp cho quân viễn chinh của Bạch Diên cũng phải lên thuyền ở chỗ này.

Thiết Điểu Phi liếc nhìn các nhà khoa học đang trong cuồng hoan, cười lắc đầu: "Đám người tuổi tác cũng không ít rồi, nhưng lại cười như những đứa trẻ."

Trịnh Đại Ngưu cười ha ha: "Đúng vậy đúng vậy, cười giống như đứa trẻ, thật mất mặt."

Hắn vừa dứt lời, Tạo Oanh lấy ra từ trong túi một miếng "Bánh gạo Giang Tân", bẻ một miếng nhỏ đặt vào tay Trịnh Đại Ngưu: "Đại Ngưu, mau thử cái này đi, đây là lần trước ta lập công, Thiên Tôn thưởng cho ta, đồ ăn thiên giới mới có đấy."

Trịnh Đại Ngưu nhận lấy rồi bỏ vào trong miệng: "Oa! Ha ha ha, ha ha ha, thứ tốt, ăn ngon thật."

Hắn cười giống như một đứa trẻ 200 cân.

Thiết Điểu Phi: "!"

Tạo Oanh: "Ăn ngon không? Thích không? Ta còn này."

Trịnh Đại Ngưu mừng rỡ: "Còn sao? Vậy thì tốt quá."

Tạo Oanh: "Nếu còn muốn, đêm nay sau khi ăn xong theo ta đi dạo."

Trịnh Đại Ngưu gật mạnh đầu: "Không thành vấn đề, đi dạo thì đi dạo."

Thiết Điểu Phi không biết nói gì, không thể nói đạo lý với hai người không nên thân này được, không thèm đếm xỉa đến là xong.

Ba người vừa cười đùa vừa vừa xuất phát về biên trấn hướng bắc.

Dọc theo bờ Hoàng Hà một đường hướng bắc!

Con đường này đều đã làm thành đường cái, bọn họ rất dễ dàng là đi đến cầu Long Môn Hoàng Hà, lại đi thuyền trải qua Tắc Sơn, tiếp tục hướng bắc, mấy ngày sau là đến phủ Bình Dương.

Ở đây chính là địa phương Vương Nhị và Bạch Miêu tọa trấn.

Mọi người ngồi cùng nhau ăn cơm.

Vương Nhị trầm giọng nói: "Ba vị, qua Bình Dương đi về hướng bắc là không còn thế lực của chúng ta nữa rồi. Các vị ghi nhớ kỹ, địa phương khỏi quan đạo, nhất định phải dọc theo quan đạo đi thẳng đến Thái Nguyên."

Thiết Điểu Phi gật đầu: "Chúng tôi hiểu rồi. Đúng rồi, hiện tại đã là tháng 8, bên triều đình có tin tức gì gửi qua đây không?"

Bạch Miêu tiếp lời: "Có, ngay hôm qua, công báo của triều đình nói là Khổng Hữu Đức binh vây Lai Châu, dùng kế mà không

thành. Đầu tháng tám, bị đại quân triều đình bao vây, Khổng Hữu Đức vô lực chống lại, bại lui, cùng đường, có ý đầu hàng Hậu Kim..."

Nghe đến đó, Thiết Điểu Phi không khỏi than thở: "Quả nhiên! Tất cả việc Thiên Tôn nói đều ứng nghiệm. Vậy lần này chúng ta bắc thượng Đại Đồng có trò hay để nhìn rồi. Hắc hắc hắc, nợ máu mà các Tấn thương thiếu nợ ta, cũng có thể quang minh chính đại mà tính toán rồi."

Tạo Oanh xiết chặt nắm tay: "Ta cũng lâu rồi không hoạt động gân cốt."

Chương 644: Nên làm cái gì bây giờ

Chương 644: Nên làm cái gì bây giờ

Đại Đồng!

Tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành đang cầm công báo của triều đình mà đờ ra.

Chuyện bên Lai Châu quả nhiên vận chuyển như thiên cơ mà Quan Thế Âm Bồ Tát tiết lộ. Khổng Hữu Đức thật sự bị triều đình bao vây đánh chạy, hơn nữa, Khổng Hữu Đức cũng thật sự dự định xin hàng Kiến Nô.

Tôn Truyền Đình từ Đại Châu đặc biệt chạy qua đây trò chuyện biên sự, đang ngồi ở trước mặt hắn, vẻ mặt biểu lộ cổ quái. Hắn cũng là sau khi nhận được tin tức của Khổng Hữu Đức, đặc biệt tới gặp Trương Tông Hành.

Tôn Truyền Đình: "Tổng đốc đại nhân, ngươi xem chuyện này... Thiên cơ mà Quan Thế Âm Bồ Tát kia tiết lộ, quả nhiên không sai."

Vẻ mặt Trương Tông Hành nặng nề gật đầu: "Chuyện cho tới bây giờ, đã không cần phải đi hoài nghỉ lời nói của Quan Âm Bồ Tát có thật là thiên cơ không nữa. Nói cách khác, chuyện ngài chỉ ra bát đại Tấn thương là quân bán nước, chắc cũng không sai đâu."

Tôn Truyền Đình: "Tổng đốc đại nhân chuẩn bị xử trí như thế nào?"

Trương Tông Hành hừ một tiếng: "Phái người nhìn bọn hắn

chằm chằm, nắm được chứng cứ họ giao dịch với bắc lỗ, chỉ cần một lần lấy được cả tang chứng nhân chứng, ta có thể trảm toàn bộ bọn chúng."

Tôn Truyền Đình gật đầu: "Như vậy rất tốt."

Hắn vừa dứt lời, bên ngoài có một tướng quân đi vào, nhanh chóng báo cáo: "Báo! Tấn thương Trương Phú Quý vốn hẹn ba ngày trước giao cho chúng ta 50 thạch lương thực, 10 thạch muối, không thể đúng hạn đến nơi. Mạt tướng đã phái người đi tìm, kết quả chỉ tìm được thi thể của Trương Phú Quý, hắn... hắn và thương đội tất cả đều bị lưu khấu..."

Tôn Truyền Đình: "!"

Trương Tông Hành tức giận: "Cái gì?"

Tức giận xong, Trương Tông Hành lại khẽ thở dài một hơi: "Không ổn rồi. Lưu khấu làm loạn khắp miền tây bắc Sơn Tây, Tấn thương nhỏ thì không có thực lực đưa vật tư đến cho biên quân chúng ta, mà đại Tấn thương. .. Mấy đại Tấn thương có thực lực kia, Phạm Vĩnh Đấu, Vương Đăng Khố, Cận Lương Ngọc, Vương Đại Vũ, Lương Gia Tân, Điển Sinh Lan, Địch Đường. Tất cả đều là quân bán nước, vậy phải làm sao đây?"

Nghe nói vậy, Tôn Truyền Đình cũng kinh hãi. biên quân, Tấn thương có thực lực thì lại bán nước. Nếu vào lúc này hạ thủ đối với đại Tấn thương, chẳng phải biên quân sẽ không có vật tư gì hết?

Cục này phải phá thế nào?

Trương Tông Hành xiết chặt nắm tay, nhất thời không biết giải quyết thế nào -

Đoàn người Thiết Điểu Phi ra khỏi phủ Bình Dương, lại đi về hướng bắc.

Quả nhiên, tình huống dọc theo đường đi lập tức trở nên khác biệt.

Trên đường không hề có thương khách vào nam ra bắc, chỉ có cảnh tượng thê lương.

Ven đường có thể thấy được xương trắng khắp nơi.

Thỉnh thoảng đi qua một thôn trang, lại phát hiện nhà cửa trong thôn đã bị thiêu hủy quá nửa, mấy cái không bị thiêu cũng đổ ngả đổ nghiêng, trên vách tường có thể thấy được dấu vết bị đao chém qua.

Hơn một năm nay, lưu khấu vẫn luôn làm loạn một khu vực rộng lớn phía bắc phủ Bình Dương, mãi đến khi triều đình phái hai người Trương Tông Hành, Hứa Đỉnh Thần dẫn đại quân bao vây, cuối cùng cũng tạm ngăn cản sự kiêu ngạo của lưu khấu.

Đám lưu khấu chính như Tử Kim Lương Vương Tự Dụng, Sấm Vương, Sấm Tướng, tây doanh Bát Đại Vương, Lão Hồi Hồi, hiện tại đã bị buộc tiến vào Thái Hành sơn.

Bây giờ còn làm loạn ở vùng tây bắc Sơn Tây, chỉ có một số nhóm lưu khấu nhỏ thế lực nhỏ hơn. Ví dụ như: Tào Tháo!

Tào Tháo, vốn tên là La Nhữ Tài, người Thiểm Tây Duyên An.

Hắn dám lấy biệt hiệu cho mình là Tào Tháo, đó là bởi vì hắn khá tự tin về trí mưu của mình, cảm thấy bản thân gian xảo đa mưu như Tào Tháo.

Gần đây gã đã làm một việc có vẻ khá thông minh, đó chính là - chuyên cướp Tấn thương.

Vùng tây bắc Sơn Tây bị các lộ lưu khấu quấy phá đã lâu, ngoại trừ số ít mấy kiên thành như Thái Nguyên, Đại Châu, đa số thành trì đều đã bị các lộ lưu khấu công phá. Lão bách tính bên

trong người thì chết, người thì bị bức ép, sức sản xuất đã bị phá hư bảy tám phần.

Cho nên, nếu lại cướp của lão bách tính, thật ra đã không còn gì mà cướp.

Vì vậy Tào Tháo liền theo dõi Tấn thương!

Tấn thiưz2na là chuyên môn nhụi trách địa vật †ư cha biên auân: Mỗi một lần xuất hiện, đều sẽ mang theo lượng lớn lương thực, vũ khí, vải VÓC...

Cướp một đợt là có thể phát tài, có thể nói thoải mái hơn nhiều so với cướp của lão bách tính nghèo đói.

Lúc này, Tào Tháo đang dẫn quân chiếm giữ một thôn nhỏ nằm phụ cận huyện thành Linh Thạch.

Một quan đạo uốn lượn đi qua bên cạnh thôn, mà Tào Tháo vừa mới ở trong thôn này phục kích một thương đội Tấn thương nhỏ, cướp được lượng lớn lương thực và vũ khí, sảng khoái muốn chết.

Đang kiểm kê chiến lợi phẩm thì một thủ hạ chạy tới: "Lão đại, lại có một thương đội tới đây."

Tào Tháo mừng rỡ: "Ồ, dê béo lại tới rồi?"

Thủ hạ biểu lộ cổ quái: "Con dê béo này hình như hơi béo quá."

Tào Tháo: "? 2 2"

Thủ hạ nói: "Là một đội xe rất lớn, lương thực, muối, vải vóc các thứ, các loại vật tư đều rất nhiều, chất đầy 50 chiếc xe, hơn nữa còn có ba trăm ky binh hộ tống."

Tào Tháo híp mắt lại, gã có một đôi mắt rất nhỏ, là cái loại

vừa híp lại thì hầu như nhìn không thấy: "Ồ, là đại Tấn thương rất có thực lực đó."

Thủ hạ nói: "Đúng vậy!"

Tào Tháo cười nhạt: "Có điều, chút thực lực ấy cũng chỉ có thể hù đám nghĩa quân thực lực nhỏ yếu, đối với chúng ta mà nói, chút hộ vệ ấy cũng không đủ nhìn. Truyền lệnh xuống, chuẩn bị làm việc."

Mặc dù mấy năm nay Tào Tháo không phát triển lên đại lưu khấu, nhưng thực lực trong bầy khấu cũng thuộc về trung đẳng trở lên, dưới trướng có hơn 5000 người, ngoại trừ người già và phụ nữ trẻ em ra còn có 2000 thanh niên có thể đánh được.

Hơn 2000 thanh tráng niên này lập tức hành động. Trước tiên mai phục mấy trăm người ở trong thôn, trốn ở giữa các nhà dân rách nát, lại ở khe rãnh ngoài thôn, trong rừng cây, phía sau núi nhỏ sườn núi, khắp nơi đều có người mai phục.

Thoáng cái, thôn nhỏ vô danh rơi vào an tĩnh.

Đoàn người Thiết Điểu Phi từ nam vào bắc, chậm rãi đi tới.

Hơn 50 chiếc xe lớn, ở trên đường làm thành một hàng thật dài.

"Nhìn kìa, phía trước có một thôn xóm." Trịnh Đại Ngưu há hốc miệng nói: "“hâng biết ở đâv ©á món ăn đặc eản nào khâna" Tạo Oanh: "Không có, trong thôn này không có người."

"Ø2" Trịnh Đại Ngưu buồn bĩu môi: "Miền tây bắc Sơn Tây này, đi mấy chục dặm không thấy một bóng người, lão bách tính ở đây thật là đáng thương."

Tuy nhiên, đúng lúc này.

Tạo Oanh đột nhiên đổi giọng: "Ngươi lập tức có thể thấy người rồi."

Trịnh Đại Ngưu: "Ơ? Đâu đâu?"

Tạo Oanh vẫn tiếp tục duy trì trạng thái cưỡi ngựa chạy chậm, hình như không phát hiện ra chút dị dạng nào, nhưng trong miệng lại thấp giọng nói: "Trong thôn có phục binh, trong mỗi căn nhà đều có. Kênh rãnh, rừng cây, sau sườn núi bên ngoài thôn... Khắp nơi đều có phục binh, đối phương không phải là một lưu khấu bình thường, chắc là một kẻ giảo hoạt hiểu một chút trí mưu và bố trận."

Trịnh Đại Ngưu: "Oa, sao ngươi phát hiện ra?"

Tạo Oanh nhếch miệng cười: "Đừng coi thường mã tặc! Xà có xà đạo, thử có thử đạo, luận bản lĩnh lẩn trốn cướp đoạt thương lữ, mã tặc ta chính là chuyên gia."

Thiết Điểu Phi: "Tạo đại đương gia, đánh thế nào?"

Tạo Oanh thấp giọng nói: "Đầu tiên phải dưới tình huống không kinh động đối phương, gom đoàn xe lại sát vào nhau."

Chương 645: Có lầm hay không

Chương 645: Có lầm hay không

Nếu đoàn xe đi dài quá, đương nhiên bất lợi với phòng ngự.

Nhưng nếu như lập tức hoang mang gom lại, không thể nghi ngờ đang nói cho quân địch: Ta đã phát hiện ra các ngươi.

Vậy quân địch lập tức sẽ lao ra, đội xe sẽ rất khó lo được cả hai đầu.

Tạo Oanh thấp giọng nói: "Nếu đối phương muốn phục kích chúng ta, khẳng định sẽ chờ chúng ta đi tới bên cạnh thôn mới có thể đột nhiên làm khó dễ, chúng ta nhất định phải dưới tình huống cách thôn một khoảng cách tương đối, trước tiên tập trung xe lại, làm thành vòng tròn."

Thiết Điểu Phi: "Hắc, chuyện này, ta có một cách."

Nói xong, hắn quay sang nói với Trịnh Đại Ngưu: "Ngươi làm bộ đói bụng, đi đến chiếc xe đầu tiên tìm kiếm đồ ăn trên xe, sau đó 'không cẩn thận' làm ngã xe."

Mặc dù Trịnh Đại Ngưu ngốc, nhưng lần này nghe cái hiểu ngay: "A, nếu như chiếc xe đầu tiên bị đổ, xe phía sau sẽ đi lên xem náo nhiệt, rồi chen chúc lại với nhau."

Tạo Oanh cười hắc hắc: "Đúng, Đại Ngưu, mau làm bộ đói bụng đi tìm đồ ăn đi."

Trịnh Đại Ngưu sờ sờ cái bụng, nhếch miệng cười: "Không cần giả bộ, ta thật sự đang đói bụng."

Rất nhanh, Trịnh Đại Ngưu đã đi về hướng chiếc xe vận hàng đầu tiên, vừa đi còn vừa vuốt bụng, bộ dạng nước bọt chảy dài, đói không chịu được phải tìm đồ ăn.

Đây thật sự không cần diễn!

Hắn ở trên xe kêu gào tìm nửa ngày, sau đó kéo một cái túi to trên xe, kéo mạnh quá, khiến hàng hóa trên xe mất đi cân đối, xe bị nghiêng thế là đổ ầm xuống.

Ngựa kéo xe cũng bị hoảng sợ hí vang lên.

Chiếc xe thứ hai đi ở phía sau lập tức tiếp cận, đầu xe đã chạm đến đít của chiếc xe đầu tiên, tiếp theo chiếc xe thứ ba, chiếc xe thứ tư...

Khoảng cách giữa xe và xe thoáng cái liền nhỏ di...

50 chiếc xe, rất nhanh đầu đuôi chạm nhau, như một con sâu lông co rúm thân thể lại.

Đám lưu khấu mai phục ở trong thôn quả nhiên không có chút động tĩnh nào. Đúng lúc này, Thiết Điểu Phi và Tạo Oanh hầu như đồng thời la lên: "Đội thủ đội vĩ, nối liền lại, cấu thành trận hình tròn."

Trịnh Đại Ngưu gầm lên một tiếng, hai tay nắm lấy chiếc xe bị ngã đổ kia và nhấc mạnh lên, đã lấy sức một mình nâng chiếc xe kia trở lại ngay ngắn.

Thần lực này khiến đám lưu khấu mai phục từ xa choáng váng.

Đồng thời trong lúc đó, chiếc xe đầu tiên và chiếc xe cuối cùng bắt đầu đi vòng tròn, đi về phía đối phương.

Trong nháy mắt, đám lưu khấu mới phát hiện mình đã bị đùa

giỡn!

Đối phương đã sớm phát hiện ra mình.

Tào Tháo thoắt cái nhảy ra khỏi chỗ ẩn thân, quát lên: "Phục kích thất bại, chính diện va chạm."

Thủ hạ đắc lực của gã là Đông Sơn Hổ từ một ngôi nhà trong thôn nhảy ra, suất lĩnh một đội người xông về hướng Thiết Điểu Phi.

Một hãn tướng khác là Oanh Tháp Thiên thì từ trong rừng cây bên ngoài thôn nhảy ra, cũng suất lĩnh một đội người đánh về phía Thiết Điểu Phi.

Nhưng mà, hiện tại họ nhảy ra đã chậm.

Chiếc xe đầu tiên và chiếc xe cuối cùng của đội xe đã dùng tốc độ nhanh nhất dẫn theo đội ngũ, đầu đuôi tương liên, thoáng cái, đoàn xe liền biến thành một hình tròn thật lớn.

Ngựa kéo xe cũng được dắt vào trong giữa vòng tròn, bộ binh phụ trách đánh xe cũng cùng nhau lui vào giữa vòng tròn.

Thiết Điểu Phi và Trịnh Đại Ngưu cũng lui vào trong.

Đội xe làm thành vòng tròn đã biến thành một bức tường vây đơn giản, bảo vệ họ ở.

Mà Tạo Oanh suất lĩnh ba trăm ky binh lại không tiến vào vòng tròn, mà huýt sáo một tiếng: "Chúng ta xông lên, đừng ở chỗ này gây trở ngại bộ binh tác chiến."

"Được!"

"Chúng ta đi!"

Đội ky binh tùy tiện tìm một phương hướng rồi xông lên.

Phương hướng tìm tùy tiện này, vừa lúc quay về Oanh Tháp Thiên xông ra từ trong rừng cây.

Oanh Tháp Thiên là trợ thủ, nhị đương gia của Tào Tháo, dũng mãnh hắn mới xông lên vài bước, liền trông thấy đại đội ky binh của đối phương đã lựa chọn xông về phía mình.

Lần này, Oanh Tháp Thiên sợ đến mức cả người tê dại.

Hắn có dũng cũng là một bộ binh, đâu chọi được với ky binh?

Nếu thật sự va chạm chính diện, chiến mã kia va vào ai chịu nổi?

Oanh Tháp Thiên vội vàng rống lên: "Dừng, dừng dừng, giơ trường mâu lên."

Đội ngũ vốn đang vung đoản đao, chạy như điên về phía trước, liền lập tức dừng lại, cầm đao lui về phía sau, lại cầm trường mâu giơ về phía trước. Mấy trăm cây trường mâu giơ lên phía trước, trông giống như một con nhím.

Tạo Oanh thầm khen: Tạo phản nhiều năm, lưu khấu càng lúc càng trông ra gì rồi, tốc độ bày mâu trận này so với lưu khấu mấy năm trước là căn bản không thể so sánh nổi.

Tuy nhiên...

Đây cũng chả có tác dụng chó gì.

Sau khi Lão Nam Phong giúp Tạo Oanh dẫn đội ky binh này một lần, đội ky binh này đều đã học được lộ số của khinh ky biên quân, đó chính là: "Bắn!"

Khai Nguyên cung, thủ nỗ, các ky binh căn bản không đi trùng kích mâu trận, mà quay về mâu trận bắn loạn xạ, vừa bắn ra tên, đồng thời ghìm ngựa xoay tròn, đi xung quanh đội ngũ của Oanh

Tháp Thiên.

Bộ hạ của Oanh Tháp Thiên nhất thời có mấy người trúng tên, liên tục kêu thảm thiết.

Oanh Tháp Thiên: "Mẹ nó! Đông Sơn Hổ, thừa dịp lão tử hấp dẫn ky binh, con mẹ ngươi nhanh đi công đội xe của đối phương."

Một lộ hãn phỉ khác là Đông Sơn Hổ đang xông về hướng đội xe.

50 chiếc xe, mỗi chiếc xe có hai ba người áp giải, cho nên đội xe đó cũng có khoảng 100 người, thoạt nhìn sức chiến đấu yếu hơn nhiều so với 300 ky binh.

Đông Sơn Hổ căn bản không để vào mắt đám "Tấn thương" này, chỉ cần tiếp cận...

Trịnh Đại Ngưu hét lên: "Đừng để chúng tới gần."

Vừa rống lên, đồng thời Trịnh Đại Ngưu cũng vung tay lên, một quả lựu đạn ngòi nổ được ném về phía đám lưu khấu. Người giành huy chương bạc ở hạng mục ném xa tại Đại hội thể dục thể thao dân đoàn Thôn Cao Gia.

Ném lựu binh cấp nguyên lão của Thôn Cao Gia.

Cú ném này của hắn, lựu đạn bay cự ly đủ 80 mét.

Quả nhiên là bay vừa cao vừa xa.

Quả cầu sắt đen thui đã rơi xuống trong hàng ngũ tặc binh đội Đông Sơn Hổ.

"Âm!"

Một tiếng nổ vang, mấy lưu khấu xung quanh đồng thời mềm oặt ngã ra đất.

Toàn bộ tặc binh ngẩn ra: "Đồ vật quỷ gì thế?"

"Đoàng đoàng đoàng!"

Âm thanh hỏa súng vang lên, hơn một trăm "xa phu" kia không ngờ toàn là hỏa súng binh.

Hơn nữa toàn bộ sử dụng chính là súng trường Chassepot ưu tú nhất, tốc độ bắn nhanh nhất.

Thứ này một khi sử dụng, đó chính là đốt tiền.

Đạn đang thiêu đốt!

Đồng thời, tính mệnh của quân địch cũng đang thiêu đốt.

Bộ hạ của Đông Sơn Hổ trong nháy mắt ngã xuống một loạt.

Tổn thương của hỏa súng lợi hại hơn nhiều so với cung tiễn, quả nhiên là người trúng chết ngay, tạm thời còn chưa chết thì cũng bị trọng thương.

Đông Sơn Hổ thoáng cái bị đánh cho ngẩn ra, ngay cả đông nam tây bắc cũng không phân rõ.

Thất thần trong chớp mắt, một thủ hạ tâm phúc từ phía sau lao lên, đẩy Đông Sơn Hổ ngã xuống đất, rống lên: "Tam đương gia, đừng đứng ngẩn ra đó, nằm xuống, mau nằm xuống."

Lúc này Đông Sơn Hổ mới tỉnh người, nằm sấp trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên, ngờ nghệch nói: "Có lầm không vậy? Hỏa lực của đối diện là Tấn thương gì chứ? Đi ra tạo phản còn không thơm hơn sao?"

Chương 646: Lại gặp mặt

Chương 646: Lại gặp mặt

Âm thanh đoàng đoàng của hỏa súng vang lên liên tục.

Rõ ràng chỉ có hơn trăm hỏa súng binh, lại đánh ra hiệu quả như một nghìn hỏa súng binh vậy, hỏa lực dày đặc, không có khoảng cách rõ ràng.

Đội của Đông Sơn Hổ căn bản không có nổi dũng khí xông lên trước.

Mà bên kia, đội của Oanh Tháp Thiên bị ky binh của Tạo Oanh kiểm chế, tên như mưa không ngừng chào hỏi với họ. Dù sao thì chỉ muốn bắn tên, chứ không muốn tiến lên va chạm.

Mưa tên không dứt bắn cho đội của Oanh Tháp Thiên không dám động một chút nào, mọi người co ro lại phòng thủ, giơ thuẫn bài và nắp nồi che đậy thân thể của mình.

Đi ra cướp nhẹ cái thôi, không đáng để liều mạng mà đúng không?

Tào Tháo ở phía sau áp trận tạm thời còn chưa xông lên, thấy cảnh này cũng ngẩn ra một lúc, trái nhìn Đông Sơn Hổ, phải nhìn Oanh Tháp Thiên, liền quyết định thật nhanh, hét lên: "Phong khẩn, xả hồ!"

Đám lưu khấu vội vàng bắt đầu lui về phía sau.

Song, hỏa lực đường dài của bên địch quá mạnh, ngay cả lui lại họ cũng không thể nhanh chân bỏ chạy như bình thường. Người của Oanh Tháp Thiên vẫn duy trì trạng thái giơ thuẫn bài,

từ từ lui về phía sau. Mà Đông Sơn Hổ thì thảm hại hơn, phải quỳ rạp trên mặt đất, dùng phương thức bò để chạy trốn, rất sợ đứng lên thì lưng sẽ bị ăn một viên đạn.

Hình ảnh lui lại này liền có vẻ rất buồn cười!

Cũng may người của thôn Cao Gia cũng không muốn tiếp tục đánh nữa.

Đạn mất tiền, cung tiễn cũng mất tiền, giết địch chỉ sảng khoái nhất thời.

Thương đội viễn chinh tây bắc Sơn Tây, hậu cần tiếp tế quá mức xa xôi, đạn cũng không thể lãng phí.

Thiết Điểu Phi vung tay lên: "Dừng!"

Đồng thời trong lúc đó, đội ky binh của Tạo Oanh cũng bắn hết một túi tên, cảm giác đủ rồi, cũng thu binh lui về phía sau.

Cung tiễn ngừng, hỏa súng cũng ngừng.

Người của Thôn Cao Gia về tới phía trước vòng xe, người của Đông Sơn Hổ và Oanh Tháp Thiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, không cần sợ hãi eo ©eum lai nữa. rất cuâc cá thể đứng dâv nhanh chân hả chav. Ẩm một tiếng, các lưu khấu đã chạy ra vài trăm thước, dường như chạy chậm một chút sẽ bị hỏa súng bắn cho vậy.

Thiết Điểu Phi cười: "Rất tốt, giờ xem như là đánh cho chúng sợ rồi, Sau này thấy thương đội của Thiết Điểu Phi ta, có lẽ chúng không dám tới cướp nữa."

Tạo Oanh cũng cười: "Tên của ta bắn đi, lát nữa còn có thể nhặt về. Đạn của ngươi lại không nhặt về được, giấy bao đạn còn bao nhiêu?"

Thiết Điểu Phi chỉ vào chiếc xe ở giữa đội xe, cười nói: "Trên chiếc xe kia vận chuyển toàn là đạn, trận như thế này, chí ít còn có thể đánh bốn lần."

Tạo Oanh gật đầu: "Vậy thì được."

Nhóm của Tào Tháo quả nhiên không dám qua đây nữa, không mất bao lâu đã bỏ chạy rất xa. Người của Tạo Oanh đơn giản thu dọn chiến trường một chút, nhặt trở về một số tên vừa rồi họ bắn đi, bỏ lại vào túi tên.

Lúc này mọi người mới tiếp tục hướng bắc.

Đi về phía trước không xa, liền trông thấy một đội ngũ Tấn thương phơi thây bên đường, xe vận hàng cũng ngã đổ ở bên đường, hàng hóa đã không cánh mà bay.

Thiết Điểu Phi thấp giọng nói: "Nếu vừa rồi chúng ta không đánh thắng, hiện tại cũng biến thành như vậy rồi."

Tạo Oanh vẻ mặt nặng nề gật đầu: "Mặc dù trong Tấn thương cũng có mấy tên bại loại, nhưng đại đa số Tấn thương vẫn rất tốt, bọn họ đã chuyển vật tư cho biên quân mấy trăm năm, không có công lao cũng có khổ lao. Hiện tại lưu khấu tây bắc Sơn Tây làm loạn như thế, Tấn thương thực lực không đủ đã không đi được Đại Đồng rồi, vật tư của biên quân Đại Đồng chỉ sợ. .."-

Biên trấn Đại Đồng, quản lý 13 Vệ sở, 823 bảo trại, 307 phong hoả đài.

Là "thần hộ mệnh" yếu hại như tim gan của Trung Nguyên Đại Minh triều.

Nhưng biên quân trú đóng tại Đại Đồng lại khổ!

Bọn họ quanh năm sống vất vả ở nơi phương bắc khổ hàn, hoàn cảnh sinh hoạt chỉ là những thổ bảo và trại hư hỏng, xung

quanh là một vòng đất ruộng cằn cỗi.

Sống rất uất ức, nhưng phải đối mặt với ky binh Mông Cổ vô cùng hung hãn.

Có lẽ ngày hôm qua còn sống rất tốt, ngày hôm nay lại đột nhiên phát bảo chó gà không tha.

Sống trong lo lắng thấp thỏm, còn bình thường ăn không đủ no mặc không đủ ấm.

Chẳng thế, lại còn sắp cạn lương thực nữa.

Trương Tông Hành nghe các bộ hạ báo cáo, sắc mặt rất khó coi.

"Tổng đốc đại nhân, lương thực còn đủ duy trì ba ngày."

Thuộc hạ có chút xấu hổ nói: "Các Tấn thương nhỏ không thể đưa lương thực qua đây, đa số đều bị lưu khấu cướp trên nửa đường, rất nhiều người không dám bắc thượng nữa."

Trương Tông Hành mặt cau có không nói lời nào.

Tôn Truyền Đình tới làm khách bên cạnh tức giận đến mức nhảy lên: "Để ta mang gia đỉnh đi tuần vài vòng, bắt được lưu khấu liền đánh chết."

Trương Tông Hành: "Vô dụng! Chút gia định đó của ngươi làm nên chuyện gì? Bản đốc và tuần phủ Sơn Tây Hứa Đỉnh Thần liên thủ bày ra thiên la địa võng cũng không thể tiêu diệt hết những lưu khấu này."

Tôn Truyền Đình: ".. ."

Trương Tông Hành than thở: "Muốn giải quyết những lưu khấu này, không phải chuyện một sớm một chiều, nhưng các binh sĩ mỗi buổi sáng, mỗi buổi tối đều phải ăn cơm. Việc này phải giải quyết

thế nào đây?"

Nói đến đây, hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì: "Đúng rồi, tình huống của mấy Tấn thương có thực lực thế nào?"

Phó tướng thấp giọng nói: "Nửa tháng trước, Điển Sinh Lan vận chuyển tới cho chúng ta 50 thạch lương thực, 5 thạch muối. Sau đó làm bộ về nhà, kì thực đi vòng phía nam một vòng, sau đó đi về hướng đông bắc."

"Thám báo của chúng ta dè dặt theo sát Điền Sinh Lan mấy ngày, rốt cuộc bên ngoài trấn Hồng Sa Bá tận mắt nhìn thấy Điền Sinh Lan giao dịch với người Mông Cổ ở biên bảo. Binh sĩ trong biên bảo đó đã bị Điền Sinh Lan thu mua hết. Bọn họ vậy mà dám giao dịch với người Mông Cổ ngay ở biên bảo, đưa cho người Mông Cổ 100 thạch lương, 10 thạch muối, còn có một thạch trà, còn có mấy chục cái chảo sắt."

(biên bảo: Thành bảo ở biên cảnh)

Tôn Truyền Đình tức thì giận dữ: "Chỉ đưa cho chúng ta 50 thạch lương, nhưng bán cho người Mông Cổ 100 thạch? Buồn cười!"

Trương Tông Hành: "Xem ra là người Mông Cổ đưa giá cao hơn."

Tôn Truyền Đình: "Ài, chúng ta vốn đang thiếu lương, thật vất vả mới ©ó Tấn thifZnd thưc lứ© manh cá thể vuvên aua khu vực lu khấu: Làm loan để bắc thượng, nhưng lại bán cho người Mông Cổ nhiều lương thực hơn, thực sự là tức chết ta. Người này đáng chết, phải lập tức giết ngay."

Phó tướng của Trương Tông Hành đi sát tới thấp giọng nói: "Nếu giữ lại hắn, tốt xấu hắn còn có thể chuyển đến cho chúng ta 50 thạch lương, nếu giết rồi, ngay cả 50 thạch này cũng không có."

Mọi người: ".. ."

Bầu không khí có phần bế tắc!

Đúng lúc này, một binh sĩ từ bên ngoài chạy vào, lớn tiếng la lên: "Tổng đốc đại nhân, chuyện tốt, chuyện tốt... Một vị đại Tấn thương tới đây, hắn còn mang đến một đội xe rất lớn, đưa tới cho chúng ta 50 xe lương thực."

"B0 xe?" Trương Tông Hành mừng rỡ.

Tôn Truyền Đình cũng mừng rỡ.

Phó tướng và mọi người xung quanh, tất cả đều vui mừng quá dỗi.

Một đám người liền chạy về hướng cửa thành nam.

Đến cửa nam, thấy ngay một đội xe thật dài đang đi vào thành.

Đội xe có 50 chiếc, mỗi chiếc xe đều chất đầy đồ.

Thời đại này, xe ngựa dưới tình huống chở đầy, một xe là có thể vận chuyển hơn một nghìn cân lương thực, ở đây tròn 50 xe.

Thiết Điểu Phi cưỡi một con ngựa cao to, đi ở đằng trước đội xe, nhìn thấy tổng đốc và Tôn Truyền Đình đi tới liền nhảy xuống ngựa, hai tay ôm quyền: "Tổng đốc đại nhân, Tôn tiên sinh, lại gặp mặt rồi."

Chương 647: Giúp hắn nặn mụn

Chương 647: Giúp hắn nặn mụn

Lần đầu tiên khi Trương Tông Hành nhìn thấy Thiết Điểu Phi, còn chưa coi thương nhân này ra gì.

Nhưng lần này nhìn thấy Thiết Điểu Phi, a, không đúng, là nhìn thấy 50 xe lương thực phía sau hắn, trong nháy mắt liền cảm thấy, thương nhân này thật thuận mắt, quá thuận mắt, là người thuận mắt nhất hắn gặp qua trong một hai năm gần đây.

"Thiết viên ngoại." Tôn Truyền Đình lên tiếng: "Ngươi thật đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi."

Trương Tông Hành: "Trên đường Thiết viên ngoại bắc thượng, có đụng phải lưu khấu tập kích quấy rối không?"

Thiết Điểu Phi cười nói: "Có, đụng phải mấy nhóm lưu khấu nhỏ, nhưng ta có ba trăm hộ vệ, nên đuổi đám lưu khấu đi hết rồi, không sao."

Hắn không muốn trêu chọc phiền phức cho mình, cho nên cũng không nói ra việc mình đã đánh bại loại đại lưu khấu như Tào Tháo, chỉ nói thu thập mấy nhóm lưu khấu nhỏ.

Quả nhiên, làm như vậy sẽ không rước lấy hoài nghỉ.

Trương Tông Hành nhìn ba trăm ky binh phía sau hắn, nghĩ thầm: Có nhiều ky binh như vậy, thu thập mấy nhóm lưu khấu nhỏ quả thật là không cần tốn nhiều sức, thực lực của thương nhân này thật đúng là rất mạnh, thương nhân bình thường lấy đâu

nhiều ky binh như vậy?

Thiết Điểu Phi nhìn ra hắn vẫn có chút hoài nghi, cười nói: "Tại hạ là người Hà Đông, có chút giao tình với Vĩnh Tế Hình Hồng Lang. Các người cũng biết, Hình Hồng Lang đã từng làm làm khấu, tại hạ thì... cũng mượn tạm chút ky binh của cô ấy."

Hắn vừa nói như thế, Trương Tông Hành và Tôn Truyền Đình mới chợt vỡ lẽ.

Thì ra ba trăm ky binh này là mượn từ chỗ Hình Hồng Lang, nghe nói Hình Hồng Lang kia vốn là một thương nhân muối, sau đó làm lưu khấu, lại xin chiêu an với tam biên tổng đốc Dương Hạc, tọa trấn Bồ Châu, mấy ngày trước lại lập công lớn được thăng làm binh bị đạo Hà Đông.

Loại lưu khấu nhận chiêu an như nàng, binh lực trên tay còn nhiều hơn cả quan binh tướng lĩnh bình thường, có thể mượn ba trăm ky binh cũng phải là việc kỳ quái gì.

Chỉ là. ...

Nàng đã nhân chiêu! an vây ba trăm ky binh nàv đã Yyem như là atii¬an binh rồi.

Quan binh sao có thể tùy tiện cho thương nhân mượn để hộ tống thương đội?

Đây quả thật là làm càn!

Cũng chỉ có lưu khấu được chiêu an mới dám làm càn như vậy, võ quan nghiêm chỉnh khẳng định không dám.

Trương Tông Hành và Tôn Truyền Đình đều có chút dở khóc dở cười, biên quân Đại Đồng bởi vì lưu khấu mà bị đứt lương, hiện tại lại bởi vì lưu khấu mà có lương, đạo lý này đi tìm ai nói?

Tuy nhiên bỏ đi, dù sao thì chúng ta có lương rồi, đây là một việc vui.

Trong tay Trương Tông Hành đã có lương, vậy đương nhiên sẽ không còn khách khí với quân bán nước nữa, liền nói khẽ với phó tướng bên cạnh: "Có thể thu thập Điền Sinh Lan rồi! Cả biên bảo bị hắn thu mua kia nữa, bắt hết luôn đi."

Phó tướng ôm quyền, xoay người muốn đi.

Đúng lúc này, Thiết Điểu Phi nở nụ cười: "Tổng đốc đại nhân, tại hạ có một yêu cầu quá đáng."

Trương Tông Hành: "A, mời nói."

Thiết Điểu Phi: "Tại hạ và Điền Sinh Lan có một chút thù cũ."

Trương Tông Hành vừa nghe lời này liền hiểu ngay: "Ngươi muốn tự tay thu thập hắn?"

Thiết Điểu Phi nhếch miệng cười: "Đúng vậy."

Trương Tông Hành cũng không ngốc, nể mặt 50 xe lương thực, chút yêu cầu nho nhỏ ấy há có đạo lý không đáp ứng, gật đầu nói: "Được, ngươi có thể đi theo người của ta, nếu bắt được người sống sẽ giao cho ngươi xử lý."

Thiết Điểu Phi mừng rỡ -

Hồng Thạch Bá, bởi vì có một vùng tảng đá màu đỏ mà được đặt tên là vậy.

Trên khu đá đỏ này xây một biên bảo nho nhỏ, tên là Hồng Thạch Bảo.

Trong bảo có một đội quân Minh trú đóng, trên bảo có một phong hoả đài nho nhỏ.

Nơi đây thuộc về một trong 823 bảo của biên trấn Đại Minh, phía nam cách phủ Đại Đồng hơn 120 dặm. Mà hơn 20 dặm phía bắc chính là bộ lạc du mục Sát Cáp Nhĩ của Mông Cổ. Lúc này, 45 binh sĩ trong bảo đang vây quanh một cái nồi lớn ăn cơm.

Lương thực của biên quân khác đã sắp thấy đáy, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, nhưng 45 binh sĩ của Hồng Thạch Bảo này lại có thể ăn ngon, uống cay.

Nguyên nhân rất đơn giản, họ đã sớm phản quốc rồi.

Điền Sinh Lan đã dùng tiền mua chuộc binh sĩ một bảo này, qua một đoạn thời gian, thương đội của hắn sẽ đi tới dưới Hồng Thạch Bảo, ở chỗ này chờ người Mông Cổ của bộ lạc Sát Cáp Nhĩ qua đây, hai bên giao dịch ngay dưới Hồng Thạch Bảo.

Tiền trao cháo múc!

Người Mông Cổ có được những vật tư họ yêu cầu như lương thực, muối, trà, chảo sắt, mà Điền Sinh Lan thì có được lượng lớn vàng bạc trang sức... trong đó không ít còn dính máu.

Kẻ ngu cũng biết Mông Cổ không sản xuất ra vàng bạc trang sức, những thứ này đều là tài sản mà người Mông Cổ đánh vào quan nội, cướp bóc của người Hán.

Dùng tiền như vậy lại mua đồ vật từ người Hán, quả nhiên là quá vui vẻ.

Người hơi có quan niệm đạo đức bình thường một chút sẽ không kiếm tiền như vậy.

Thế nhưng Điền Sinh Lan không có!

Điền Sinh Lan chỉ nhận tiền, còn lại không quan tâm tiền này đến từ đâu, dính máu hay không.

Phản bội tổ quốc? Hắc, chỉ cần không phản bội tiền, muốn ta làm gì cũng được.

Lúc này Điền Sinh Lan đang đứng trên phong hoả đài cao nhất của Hồng Thạch Bảo, nhìn về phía bắc.

Hắn lại vừa mới kiếm thêm một trăm thạch lương thực và đặt ở dưới bảo, sau đó phái người đi thông báo cho người Mông Cổ của bộ lạc Sát Cáp Nhĩ, hiện tại đang chờ người Mông Cổ qua đây để giao hàng.

Mặt trời chiều dần dần xuống núi...

Đám binh sĩ kia đã cơm no rượu say, vẻ mặt huyênh hoang đắc ý.

Trên thảo nguyên phía bắc xuất hiện một đội ky binh.

Người Mông Cổ tới rồi!

Điền Sinh Lan trông thấy những người Mông Cổ này, tựa như nhìn thấy Người Mông Cổ trông thấy Điền Sinh Lan cũng như vậy, hai bên cùng nhau phất tay dưới ánh mặt trời chiều, giống như đôi nam nữ đang yêu nhau tha thiết, đang chạy về phía nhau.

Mà cùng lúc đó...

Trong bụi cỏ phía Bắc, Thiết Điểu Phi và đại tướng thân tín Bạch An thủ hạ của Trương Tông Hành đang cùng nằm úp sấp trong đống đá, từ xa nhìn về phía bên này.

Thiết Điểu Phi cầm một cái kính viễn vọng trên tay, vừa nhìn vừa cười nói: "Tới rồi, người Mông Cổ tới rồi, khi bọn chúng giao dịch, chúng ta đánh ra ngoài, người và tang vật đều bắt được."

Bạch An tỏ ra xấu hổ: "Bảo bối trên tay ngươi là cái gì? Cho ta xem!"

Thiết Điểu Phi cười đưa kính viễn vọng cho hắn.

Bạch An cầm lấy xem, chậc lưỡi than: "Ngay cả mụn trên mặt người Mông Cổ ta cũng thấy rõ, nhìn mà rất muốn nặn mụn giúp hắn."

Thiết Điểu Phi: "Này!"

Bạch An: "Lẽ nào ngươi thấy mụn mà không muốn nặn ra?"

Thiết Điểu Phi: "Ta chỉ muốn nặn của mình thôi, chứ không muốn đi nặn của người khác. Ặc, không đúng, vì sao chúng ta lại thảo luận cái này?"

Bạch An vội vàng thu hồi ý nghĩ cổ quái: "Đồ vật này rất tốt, huynh đệ, có thể bán cái này cho ta hay không?"

Thiết Điểu Phi nhếch miệng cười: "Đưa ra giá đi!"

Vừa mới dứt lời, lập tức tỉnh ra, không đúng không đúng, đây cũng không phải là đồ của mình, là vật tư quân dụng của thôn Cao Gia phát, tùy ý buôn bán chính là tội lớn vi phạm quân pháp, trở về sẽ bị trừng phạt rất thảm.

Hắn vội vàng lắc đầu: "Ra giá cũng không bán."

Bạch An: "Ta đã chuẩn bị báo giá rồi, ngươi giỡn với ta?"

Thiết Điểu Phi lau mồ hôi: "Ặc, cái này không là của ta, vừa rồi ta nói nhanh quá."

Bạch An: "Đáng tiếc, thật muốn mua một cái."

Thiết Điểu Phi dở khóc dở cười: "Ngươi tóm lại có thể nắm lấy trọng điểm không vậy?"

Bạch An: "A! Đúng, nắm lấy trọng điểm. Ta lại nhìn... Chúng lập tức bắt đầu giao dịch rồi, rất tốt, truyền lệnh, người của chúng

ta có thể qua bao vây rồi."

Chương 648: Còn có quốc thù phải báo

Chương 648: Còn có quốc thù phải báo

Điền Sinh Lan và người Mông Cổ, đôi bên đã gặp nhau.

Hai bên vậy mà dùng lễ thảo nguyên, giơ tay "hô hoà" ôm nhau, thoạt nhìn rất nhiệt tình, sau đó bên Điền Sinh Lan đẩy ra một trăm thạch lương thực, người Mông Cổ thì đưa lên một đống vàng bạc trang sức dính máu.

Hai bên đang giao dịch đặc biệt sảng khoái...

Đột nhiên, tiếng vó ngựa ầm ầm vang lên.

Tham tướng Sơn Tây Hổ Đại Uy suất lĩnh một đội ky binh xông qua từ phía đông.

Tham tướng Lý Ti suất lĩnh một đội ky binh xông qua từ phía tây.

Xa hữu doanh đô tỉ Tả Lương Ngọc suất lĩnh một đội ky binh xông qua từ phía nam.

Ba lộ ky binh vừa ra, thanh thế đoạt người.

Đây cũng không phải ky binh bình thường, tất cả đều là tinh ky biên quân, coi như là ky binh Mông Cổ trông thấy những tinh ky biên quân này cũng phải sợ hãi giật mình.

Người Mông Cổ giao dịch với Điền Sinh Lan tức thì giận dữ, rút đao cầm trong tay: "Điền Sinh Lan, ngươi bán đứng bọn ta?"

Điền Sinh Lan cũng hoảng hốt: "Không, không phải là ta an bài, là chuyện chúng ta lén giao dịch đã bại lộ, chúng ta phải hợp lực cùng nhau đánh ra ngoài."

Người Mông Cổ đồng loạt xoay người lên ngựa.

Điền Sinh Lan cũng vội vàng suất lĩnh bộ hạ của mình leo lên chiến mã.

Đông, tây, nam, ba phương hướng đều có người xông tới, họ đương nhiên chỉ có thể chạy về hướng thảo nguyên phía bắc.

"Hướng bắc! Giá!"

Người Mông Cổ và Điền Sinh Lan cùng nhau dẫn quân của mình chạy trốn về hướng bắc.

Mà lúc này, trong bụi cỏ phía Bắc, Bạch An và Thiết Điểu Phi chờ đã lâu.

Bạch An thoắt cái nhảy ra từ trong bụi cỏ, rống lên: "Bắn cung!"

Trong bụi cỏ xoát xoát xoát, một loạt cái đầu thò ra, tất cả đều là cung nỗ thủ tinh nhuệ của biên quân. Đám người này vừa thò đầu ra, lập tức kéo cung cài tên, bắn loạn xạ về hướng ky binh Mông Cổ đang lao tới nhanh nhất.

Tiếng kêu thảm thiết, tiếng ngựa hí vang lên liên miên không ngừng.

Nhưng người Mông Cổ dũng mãnh vẫn còn đang xông về phía trước, họ cũng chỉ có thể xông về phía trước, nếu không xông ra từ phía bắc, họ sẽ vĩnh viễn đừng nghĩ đến chuyện ra nữa.

Mắt thấy sắp tới gần, trong bụi cỏ lại thò ra một hàng Tam nhãn thần súng.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Một loạt tiếng súng vang lên, ky binh Mông Cổ toàn bộ nằm xuống, một con cũng không thể chạy thoát được.

Điền Sinh Lan chạy chậm hơn so với người Mông Cổ cho nên bây giờ còn chưa chết.

Nhưng hắn đưa mắt nhìn chung quanh, bốn mặt đều là thiết ky biên quân đang xông tới, đây quả thực chính là có chắp cánh cũng không thể bay lên trời.

Điền Sinh Lan dứt khoát vứt bỏ chạy trốn, kéo dừng chiến mã, rống lên: "Các ngươi không thể giết ta, giết ta rồi, ai tới đưa vật tư cho các ngươi? Tiểu Tấn thương là không tới được Đại Đồng, lưu khấu sẽ không để cho họ qua đây, chỉ có đại Tấn thương có thực lực như ta mới có thể qua đây. .. Các ngươi không thể giết ta, các ngươi không thể giết ta."

Hắn khàn giọng rống lên.

Đúng lúc này, trong bụi cỏ xa xa phía trước có một người chui ra, chính là Thiết Điểu Phi, hắn cười ha ha rất to: "Điền Sinh Lan, ta vừa mới đưa 50 xe lương thực đến phủ Đại Đồng, 50 xe đó!"

Vừa nghe lời này, Điền Sinh Lan tức thì cứng đờ.

Thiết Điểu Phi: "Lại đi, nói một lần nữa xem, bọn ta có thể giết ngươi hay không?"

Điền Sinh Lan: "Con mẹ ngươi Thiết Điểu Phi, lão tử chết cũng phải kéo theo ngươi đi cùng."

Hắn kẹp lấy bụng ngựa, xông về phía Thiết Điểu Phi.

Thiết Điểu Phi đứng im không muốn động, quan binh cũng không bắn cung và bắn hỏa súng nữa, chỉ lạnh lùng nhìn Điền Sinh

Lan.

Chỉ thấy hắn từ xa tới gần, nhanh chóng vọt tới phía trước Thiết Điểu Phi không xa, xoát một cái rút ra một thanh loan đao, chuẩn bị tiếp cận một chút liền vung đao chém... Nhưng mà khi khoảng cách giữa hai bên còn năm sáu bước, Thiết Điểu Phi bỗng nhiên lấy ra một khẩu súng ngắn, là cái loại dài bằng cánh tay, chế tạo tỉnh xảo, vung tay bắn một phát: "Đoàng!"

Điền Sinh Lan từ trên lưng ngựa trở mình ngã xuống.

Chiến mã đã mất đi khống chế của chủ nhân, nghiêng người chạy qua bên cạnh Thiết Điểu Phi...

Thiết Điểu Phi thổi thổi khói trắng bốc ra từ họng súng, hừ một tiếng nói: "Thời đại đã thay đổi!"

Hắn trang bức một cái, đang chuẩn bị xoay người.

Đột nhiên nhìn thấy Điền Sinh Lan trên mặt đất còn nhúc nhích...

Một súng vậy mà còn chưa thể bắn chết người này.

"A, còn chưa chết sao?"

Thiết Điểu Phi chậm rãi đi tới, chỉ thấy Điền Sinh Lan ôm bụng, giữa kẽ ngón tay máu chảy ra ồ ạt, xem ra đạn chì chỉ bắn thủng bụng hắn, cho nên nhất thời nữa khắc hắn còn chưa nghẻo.

Lần này Thiết Điểu Phi lại bắt đầu do dự, người này vậy mà còn chưa chết? Ta cho hắn thêm một đao, hay là nhìn hắn từ từ tắt thở đây?

Tượng thiên tôn trước ngực đột nhiên lên tiếng: "Người chung quy rồi sẽ chết, chỉ là có một số người cần trợ giúp nho nhỏ. Thiết Điểu Phi, châm một quả lựu đạn, nhét vào trong miệng hắn..."

Thiết Điểu Phi không còn do dự nữa, trong ánh mắt hoảng sợ của Điền Sinh Lan, hắn thong thả châm ngòi nổ một quả lựu đạn, sau đó nhét vào trong miệng Điền Sinh Lan.

Sau đó vỗ tay, xoay người bước di.

Sau khi đi ra xa mấy thước, ngồi xổm xuống, bịt chặt lỗ tai, chỉ nghe phía sau vang lên một tiếng nổ "ầm". Trên mặt Thiết Điểu Phi mới nở nụ cười cổ quái: "Các huynh đệ, thù đã báo được một nửa, ta giết thêm Địch Đường nữa, huyết cừu của các ngươi liền báo xong rồi."

Sợi bông Thiên Tôn: "Thù riêng báo xong, còn có quốc thù phải báo, không giết sạch Tấn thương thông đồng với địch bán nước, là báo không xong mối thù này."

Thiết Điểu Phi: "Đúng! Còn có quốc thù phải báo." -

Tháng tám năm Sùng Trinh thứ năm, lưu khấu tập kích Tập Châu.

Thủ bị Tập Châu Cao Dật mở bắc môn bỏ chạy. Tri châu Tập Châu Dương Vĩ tử thủ, bắn bị thương tặc rất nhiều, sau bất hạnh trúng tên lạc rơi xung dưới thành đâng. Tân Châu! thành nhá. tắc ở †ronad thành ha naàv. Kế tiếp, lưu khấu phá liền các nơi Thấm Thủy, Dương Thành, Cao Bình, Lăng Xuyên, Lộ An, cục diện Sơn Tây đột nhiên lại biến xấu.

"Báo!"

Một con khoái mã, nhanh chóng chạy vào thành Hà Đông, chạy thẳng tới trước mặt Hình Hồng Lang và Cao Sơ Ngũ, tín sứ trên ngựa thở không kịp, nhưng vẫn vội vàng nói: "Lưu khấu... lưu khấu đã chiếm Thọ Dương ngoài thành Thái Nguyên, tuần phủ Sơn Tây Hứa Đỉnh Thần suất quân cứu viện, tặc tử đã vứt bỏ Thọ Dương, nhanh chóng nam hạ, đã công phá Trạch Châu."

Nghe chiến báo như thế, Hình Hồng Lang cũng không khỏi kinh hãi.

Thọ Dương cách Thái Nguyên quá gần!

Hứa Đỉnh Thần liền toạ trấn trong thành Thái Nguyên, vậy mà cũng sẽ bị lưu khấu công phá Thọ Dương, không kịp cứu viện, có thể thấy được lưu khấu công thành nhanh thế nào.

Vào năm đầu Sùng Trinh, lưu khấu vẫn chỉ quậy phá ở nông thôn, công trấn nhỏ, đánh huyện thành nhỏ, đến bây giờ, lưu khấu đã có thể dùng tốc độ cực nhanh công phá những thành trấn xung quanh thành Thái Nguyên rồi.

Đồng thời trước khi quan binh cứu viện đã rút đi kịp, cấp tốc nam hạ, lại công phá thành Trạch Châu, đây quả nhiên đã không phải Ngô Hạ A Mông ngày xưa rồi.

"Trạch Châu cách thành Hà Đông chỉ hơn 200 dặm." Hình Hồng Lang khẽ cau mày: "Dựa theo tốc độ hành động hiện tại của lưu khấu, khoảng cách hơn 200 dặm mấy ngày là đến nơi, nói cách khác, chỗ này của chúng ta cũng bắt đầu không an toàn rồi."

Tín sứ nói: "Đúng vậy! Tuần phủ đại nhân rất nhanh sẽ suất quân nam hạ, truy kích và tiêu diệt diệt tặc khấu. Trước đó, tuần phủ đại nhân mệnh lệnh ngài nhất định phải bảo vệ tốt thành Hà Đông, bảo vệ trọng địa Diêm thành, tuyệt đối không để mất."

Chương 649: Đã làm xong y phục

Chương 649: Đã làm xong y phục

Thủ thành, đối với thôn Cao Gia hiện tại mà nói căn bản không phải vấn đề.

Hỏa súng binh cầm súng trường Chassepot canh giữ ở phía trên tường thành kiên cố, Thiên Vương lão tử tới cũng đừng nghĩ đánh hạ được thành trì có người thôn Cao Gia trấn thủ.

Thế nhưng...

Người của Thôn Cao Gia không giống với triều đình.

Triều đình có thể cố thủ kiên thành, không quản của chết sống lão bách tính nông thôn bên ngoài.

Thôn Cao Gia lại không thể.

Hình Hồng Lang nghe xong tín sứ báo cáo, ngay cả ý nghĩ "thủ thành" một giây cũng không có, suy nghĩ đầu tiên chính là làm sao để bảo vệ "thôn muối".

Giải Trì dài 40 dặm, một vòng xung quanh đều là thôn muối của thôn Cao Gia. Bên trong có rất nhiều thợ muối cư trú, quản lý một vùng ruộng muối rộng lớn, còn có một số công nhân mũ lam cũng đang ở trong thôn muối, phụ trách quản lý máy bơm nước hơi nước.

Mặt khác, xung quanh Diêm thành còn xây vài nhà xưởng, một xưởng chế muối trong đó dùng phương thức của "thiên giới" xử lý

một chút hạt muối thô do các thợ muối chế tạo ra biến thành muối ăn càng sạch càng trắng hơn, ăn sẽ không có vị đắng.

Còn có một nhà máy hóa chất, gần đây dùng muối làm ra nột, kiểm gì đó, Hình Hồng Lang cũng không hiểu nhiều, chỉ biết thứ này là tài liệu quan trọng để làm thuốc nhuộm, xưởng dệt mới xây của Bồ Châu không thể rời bỏ được nó.

Xung quanh thành Hà Đông, đã đến tình trạng khắp nơi đều biến thành thôn Cao Gia rồi.

Những nơi này, đều cần được bảo vệ.

Vừa nghĩ như vậy, Hình Hồng Lang cảm giác được trên vai có phần nặng nề.

Thám báo của thôn Cao Gia khẩn cấp đi ra ngoài, phân tán về hướng Tấn Thành, phải làm rõ ràng mỗi một bước đi của lưu khấu, tuyệt đối không thể để cho chúng thần không biết quỷ không hay mò tới dưới thành Hà Đông. Xưởng Bồ Phưởng.

Máy kéo sợi hơi nước phát ra âm thanh ầm ầm, các nữ công trong xưởng đang dùng động tác thuần thục điều khiển máy móc vận chuyển.

Năm nay Bồ Châu được mùa thu hoạch, các nông dân hớn hở nhận một túi tiền, cây bông họ trồng ra liền được thu gom lại, đưa vào xưởng dệt, thông qua máy kéo sợi hơi nước, biến thành sợi bông và vải vóc.

Trong một phòng làm việc nhỏ phía sau xưởng Bồ Phưởng.

Cao Nhất Diệp đang xe chỉ luồn kim, làm công tác chỉnh sửa cuối cùng, một hồi lâu sau nàng đột nhiên đứng dậy, hai tay cầm lên một bộ y phục vải bông đặt trên bàn trước mặt, giũ mạnh một cái, y phục được làm phẳng. Đó là một bộ trang phục hiệp sĩ rất đẹp.

"Leng keng!" Cao Nhất Diệp nghiêng đầu cười nói: "Thiên Tôn, Thiên Tôn, mau nhìn này, trang phục hiệp sĩ ta làm cho ngài, rốt cuộc làm xong rồi."

Kiểu dáng của bộ trang phục hiệp sĩ này đương nhiên là Lý Đạo Huyền cung cấp, dùng phong cách võ hiệp của hậu hiện đại, phía trên còn thêu kim tơ ngân tuyến, trông rất sang trọng.

Thiên Tôn test-02 ngồi ở bàn đối diện, đang ngủ gà ngủ gật bị nàng đánh thức, đứng dậy, cười nói: "Được, vậy ta mặc vào thử xem."

Y muốn thay y phục!

Nhưng Cao Nhất Diệp lại không hề có ý muốn tránh đi, trái lại đi sát tới, có vẻ muốn giúp y cởi ra dây lưng.

Lý Đạo Huyền cười: "A, cái này không tốt lắm đâu?"

Cao Nhất Diệp cắn môi dưới: "Không có gì đâu, pho tượng này của Thiên Tôn, khi còn đang chế tạo ta đã xem qua rồi, khi đó ngay cả một mảnh y phục cũng không mặc đâu."

Lý Đạo Huyền: ".. "

Cái này rất thái quá!

Khi y chưa "đồng cảm" đến trên pho tượng này, nó chỉ là một vật chết, tựa như mô hình ma nơ canh trong cửa hàng quần áo, nhân viên cửa hàng mặc quần áo cởi quần áo cho mô hình thật ra là việc rất bình thường.

Thế nhưng sau khi y "đồng cảm" vào rồi, cảm giác pho tượng chính là bản thân, vậy thì không còn quá giống với mô hình trong cửa hàng quần áo nữa, để tùy ý một nữ nhân mặc quần áo cho mình, thế nào cũng thấy là lạ.

Thế nhưng. ..

Lai chuvên là la nàv nói ra thì auá trứ tướng rồi. Thí chủ, ngươi không thể trứ tướng a!

(Trứ tướng: Là một thuật ngữ Phật giáo có nghĩa là chấp nhất với bề ngoài.)

Để cho người khác biết mình là một tiểu nam sinh ngây thơ thì rất không tốt đâu.

Y lập tức giơ hai tay lên: "Thay đi!"

Cao Nhất Diệp hơi đỏ mặt, trong lòng cũng có chút khác thường. Thật ra ý nghĩ của nàng và Lý Đạo Huyền là như nhau. Khi Thiên Tôn không phụ thân vào pho tượng này, động chạm thế nào cũng không có cảm giác. Nhưng khi Thiên Tôn phụ thân vào, lại thay quần áo cho nó, trong lòng liền có chút thấp thỏm.

Trời ơi! Ta thực sự là một nữ hài xấu.

Nàng đỏ mặt, cởi xuống đạo bào trên người Lý Đạo Huyền, lộ ra thân thể silicon trơn bóng, khi cởi y phục, làm bộ tay run lên, còn sờ soạng một chút trên người Thiên Tôn...

Cảm giác tay chạm vào, giống như cảm xúc của da thịt người thật.

Thật giống như sờ vào Thiên Tôn thật vậy!

Ngã hữu sở cảm sự, kết tại thâm thâm tràng

Tràng thâm giải bất đắc, vô nhật bất tư lượng. (*)

Nàng cắn môi dưới, nhanh chóng thay quần áo mới cho Thiên Tôn.

Mãi đến khi mặc xong, lui lại vài bước, tâm tình mới thoáng

bình phục lại, cầm một cái gương đưa cho Thiên Tôn xem.

Thật ra Thiên Tôn không cần gương, chỉ cần kết thúc "đồng cảm", chuyển thần thức trở về bản thể ngoài hộp, lại dùng bản thể nhìn vào trong hộp là có thể nhìn mô hình của mình từ đầu đến chân, 360 độ không có góc chết xem đẹp trai hay không rồi.

Cao Nhất Diệp làm ra bộ trang phục hiệp sĩ này mặc ở trên người, cảm giác tựa như đại hiệp Quách Tĩnh, a không đúng, là Dương Khang.

Y phục của Dương Khang đẹp hơn của Quách Tĩnh nhiều.

Lý Đạo Huyền đâu thèm mặc y phục của Quách Tĩnh, đầu tiên y muốn đẹp, thứ hai cũng chỉ là thứ hai.

Y mở miệng cười nói: "Y phục làm rất đẹp, ta rất thích."

Cao Nhất Diệp mừng rỡ: "Thiên Tôn thích thì tốt rồi."

Lý Đạo Huyền cười: "Y phục của ta xong rồi, của ngươi đâu?"

Cao Nhất Diên: "Của †a cũng làm vong rải: để †a mắc vào cho Thiên Tôn xem."

Nói xong, nàng liền lấy ra một bộ trang phục hiệp sĩ từ trong ngăn tủ, chuẩn bị thay đổi.

Hơn nữa nói thay là thay, ngay ở trước mặt Lý Đạo Huyền, bắt đầu cởi nút buộc.

Lý Đạo Huyền cười lắc đầu, nghĩ thầm: Con bé này thật đúng là không tránh ta sao?

Tuy nhiên...

Từ khi có công năng "chú ý", tầm mắt của Lý Đạo Huyền có khả năng nhìn xuyên tường, nàng tránh mình hay không cũng

không khác nhau. Lý Đạo Huyền hoàn toàn là dựa vào tu dưỡng của thân sĩ để khống chế bản thân.

Tôn trọng nữ tính, cũng không thể chỉ là một khẩu hiệu.

Lý Đạo Huyền nhắm mắt lại, qua hồi lâu mới mở ra, liền thấy Cao Nhất Diệp đã thay đồ hiệp sĩ xong. Chậc, không tệ nhỉ, là kiểu dáng mà Lý Đạo Huyền thích, kiểu dáng của Hoàng Dung, chỉ là trước ngực có thêm một pho tượng thiên tôn thêu bằng kim tuyến.

Về phần y phục của Dương Khang và y phục của Hoàng Dung lại kết hợp thành một đôi, đó không phải là trọng điểm, không cần lưu ý.

"Thế nào, đẹp không?" Cao Nhất Diệp cười hì hì xoay một vòng.

"Đẹp!"

"Chúng ta thương lượng rồi, y phục làm xong, ngài phải dẫn ta ra ngoài chơi, đi Lạc Dương!"

"Được, được, đi Lạc Dương."

Lý Đạo Huyền: "Có điều ngươi cũng phải chuẩn bị tư tưởng, tháng 6 Lạc Dương mới bị lũ lụt, hầu như một nửa khu vực đồng bằng Hà Nam biến thành khu Hoàng Phiếm, có lẽ... phong cảnh bên kia, không đẹp như ngươi tưởng tượng đâu."

Cao Nhất Diệp chậm rãi gật đầu: "Ta đã chuẩn bị xong rồi, cùng Thiên Tôn đi xem thế gian đau khổ, cứu vớt muôn dân."

(Ta có mối tâm sự, kết ở sâu trong lòng

Trong lòng không giải được, ngày đêm đều nghĩ đến)

Trích trong: Bạch Cư Dị Dạ vũ Ta có người nhung nhớ)

Chương 650: Thánh nữ cũng ở trên thuyền

Chương 650: Thánh nữ cũng ở trên thuyền

Thiên Tôn test-02 và Cao Nhất Diệp leo lên thuyền tại bến tàu Vĩnh Tế Cổ Độ.

Cùng xuất phát với hai người còn có một trăm hộ vệ của Cao Nhất Diệp, hai chiếc thuyền vận chuyển lương thực, hai chiếc thuyền vận chuyển nguyên liệu và công cụ xây dựng.

Hoàng Hà vào tháng chín, nước sông đã không còn cuồng bạo như vào tháng sáu tháng bảy.

Mực nước đã giảm xuống không ít, nước lũ ở hạ du đã và đang giảm bớt.

Nước sông hoà hoãn hơn, đi thuyền cũng dễ dàng hơn.

Bốn chiếc thuyền hàng rất nhanh vượt qua Phong Lăng độ, dọc theo Hoàng Hà một đường đi xuống dưới hạ du.

Đây vẫn là lần đầu tiên Lý Đạo Huyền "đồng cảm" vào bên trong hộp thời gian dài, thời gian dài thông qua tầm nhìn trong hộp để đối đãi với thế giới này.

Mắt thường có thể thấy được cảnh tượng tiêu điều bên hai bờ sông Hoàng Hà, không nhìn thấy ngư dân nào trên sông, cũng không có thuyền của quan phủ.

Cao Nhất Diệp nhịn không được a một tiếng: "Mấy ngày trước ta đọc sách, trên sách nói ở đoạn Tam Môn Hạp này của Hoàng Hà

sẽ có rất nhiều thuyền đi ngang qua, tại sao chúng ta không thấy con thuyền nào?"

Lý Đạo Huyền thật sự không trả lời được, vội vàng chuyển tầm nhìn đi tra trên mạng, sau đó chuyển trở lại, lúc này mới làm ra vẻ cái gì cũng hiểu nói: "Đó là bởi vì Giang Nam đã quật khởi, kho thóc của triều đình đã từ đồng bằng Quan Trung biến thành Giang Nam. Từ sau Bắc Tống, thuỷ vận của Hoàng Hà càng ngày càng xuống dốc. Hơn nữa hai năm nay Thiểm Tây và Sơn Tây phải chịu hạn hán, thuỷ vận tự nhiên phải dừng lại."

Cao Nhất Diệp: "Oa, thì ra là thế! Lại học thêm kiến thức mới. Quả nhiên phải đi ra ngoài thì mới học thêm được nhiều tri thức."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Nhất Diệp này, thật ra, tri thức nó chia làm hai loại 'tri thức có hiệu quả' và tri thức 'không có hiệu quả'."

Cao Nhất Diệp lấy làm lạ: "Là ý gì?"

Lý Đạo Huyền: "Ví dụ vừa rồi tri thức kia, nó được gọi là tri thức không có hiệu quả, biết nó cũng không có chỗ lợi gì. Loại tri thức này nếu như nhớ đầv trana đầu eẽế †ao cho naười †a mâật loai cảm điác 'naườồi nàv rất bác học', hình như cái gì hắn cũng hiểu, thông kim bác cổ, không gì không biết. Nhưng trên thực tế, người này lại không biết gì hết."

Cao Nhất Diệp: ".. ."

Lý Đạo Huyền nói tiếp: "Mà tri thức có hiệu quả thì khác. Ví dụ, Cao Tam Nương biết rất nhiều tri thức về phương diện may y phục, cô ta có thể sử dụng một một miếng vải rất bình thường làm ra y phục rất đẹp. Loại tri thức này chính là tri thức có hiệu quả. Có lẽ cô ta chỉ biết cái này, không biết cái khác, biểu hiện ra thoạt nhìn rất nhà quê, không bác học đa thức bằng người nói đằng trước, thế nhưng... cô ta có thể tạo ra giá trị chân chính cho thế

gian này."

Cao Nhất Diệp mơ hồ hiểu được cái gì.

Lý Đạo Huyền: "Chúng ta phải ủng hộ những người sở hữu 'tri thức có hiệu quả', khinh bỉ những người đầu đầy là 'tri thức không hiệu quả', thiên hạ này, mới có thể càng phồn vinh."

Khi nói chuyện, thuyền đã vượt qua vạn trùng sơn...

Thuyền hàng qua Tam Môn Hạp, tiếp tục tiến về phía trước, lại qua Hoàng Hà Tiểu Tam Hạp.

Khi đội thuyền đi ra từ cửa vào Tiểu Tam Hạp, lập tức cảm giác được tầm nhìn trở nên trống trải, mặt sông rộng rãi hơn, thuỷ văn cũng trở nên phức tạp.

Xung quanh khắp nơi là núi, khắp nơi là eo sông, phóng nhãn nhìn lại, một vùng thuỷ vực thật độc đáo.

Đã đến Tiểu Lãng Để!

Bốn chiếc thuyền hàng vừa mới xuyên qua Tiểu Lãng Để chạy không được bao xa, liền thấy phía trước có một đám thuyền nhỏ xông tới, chớp mắt đã bao vây bốn chiếc thuyền hàng vào.

Cao Nhất Diệp hoảng sợ: "Ôi, thủy tặc sao?"

Một trăm hộ vệ binh trên thuyền hàng cùng với thuyền viên trên ba chiếc thuyền khác, tất cả đều thoáng trở nên khẩn trương.

Tiếp theo thấy có một hán tử nhảy ra từ trên một con thuyền nhỏ, trước ngực còn thêu tượng thiên tôn, quay về bốn chiếc thuyền hàng mà cười nói: "Hảo hán thôn Cao Gia đang ở đây, các ngươi còn không mau giao toàn bộ hàng hóa trên thuyền ra đây? Ha ha ha ha!"

Người trên thuyền hàng thở phào nhẹ nhõm, liền nhảy lên đầu

thuyền cười mắng: "Con mẹ nó, ngươi giỡn như vậy là quá đáng lắm rồi, bọn ta còn tưởng là thủy tặc tới thật nữa." muốn học bộ dạng của thuỷ tặc ra ngoài chơi."

Hán tử trên thuyền hàng nói: "Lần này ngươi chơi lớn rồi, ta nói với ngươi, trên thuyền có thánh nữ đại nhân, có cả Thiên Tôn nữa."

Vừa nghe lời này, người trên thuyền nhỏ sợ hãi đến tái cả mặt: "Cái gì? Ngươi không phải là hù ta chứ?"

Hắn vừa dứt lời, liền thấy Thiên Tôn và Cao Nhất Diệp dắt tay nhau xuất hiện ở trên đầu thuyền.

Vẻ mặt Cao Nhất Diệp thoạt nhìn rất tức giận: "Ngươi thật to gan, quá là hồ đồ! Hộ vệ của ta thiếu chút nữa muốn cầm hỏa súng bắn ngươi rồi."

Người trên thuyền nhỏ sợ quá nằm úp sấp xuống trên thuyền: "Thánh nữ đại nhân thứ tội, ta không biết thánh nữ đại nhân cũng tới đây, còn tưởng chỉ là thuyền hàng bình thường, mới giỡn tí thôi."

Cao Nhất Diệp xụ mặt: "Tội của ngươi quá lớn! Ta muốn phạt ngươi...

Người đó sợ đến mức mồ hôi đổ như mưa.

Lại đột nhiên nghe được Cao Nhất Diệp cười phì một tiếng: "Phạt ngươi học ếch gọi một tiếng, ha ha ha ha."

Người đó thế mới biết thánh nữ đại nhân cũng đang đùa với hắn.

Thế là, người trên thuyền hàng và người trên thuyền nhỏ đều nở nụ cười.

"Thiên Tôn mời, thánh nữ đại nhân mời."

Thuyền nhỏ đi trước dẫn đường, dẫn theo bốn chiếc thuyền hàng đi về hướng eo sông phía dưới trại Hoàng Cân núi Ưng Chủy.

Eo sông rất lớn, bị cỏ lau che đậy hơn một nửa, thực sự là nơi giấu thuyền tự nhiên.

Ở đây đang giấu vài chiếc thuyền hàng chạy bằng điện của thôn Cao Gia, còn có hai chiếc thuyền pháo.

Bên bến đò có xây một cầu thang, một đường dọc theo sườn núi hướng lên trên, nối thẳng với trại Hoàng Cân ở giữa sườn núi.

Nghe nói thánh nữ đã tới, Bạch Diên cũng vội vàng từ trong trại ra đón, dọc theo cầu thang thật dài chạy xuống phía dưới.

Cầu thang dài mấy trăm bậc, văn sĩ bình thường chạy một vòng xuống là mệt chết khiếp rồi, nhưng Bạch Diên thuộc về "văn nhân loại hình chiến đấu", chạy xuống mà vẫn mặt không đỏ thở không mệt, quay về Lý Đạo Huyền và Cao Nhất Diệp bái một cái: "Tham kiến Thiên Tôn, thánh nữ."

Ngăn cách một sườn núi cũng phải chạy vội xuống hành lễ, môn "Lễ" Lý Đạo Huyền thường xuyên "đồng cảm" qua đây xem náo nhiệt, đối với Tiểu Lãng Để cũng không quá xa lạ.

Cao Nhất Diệp lại đối với chỗ nào cũng cảm thấy mới lạ, chớp chớp đôi mắt to nói: "Oa, ở đây đã xây đẹp như thế sao? Ta thấy ở giữa sườn núi có một cái trại rất lớn."

"Ở đây còn kém xa lắm." Bạch Diên mỉm cười: "Ngài xem bên bờ xung quanh eo sông đi."

Hắn đưa qua một cái kính viễn vọng.

Cao Nhất Diệp cầm lấy kính viễn vọng và nhìn ra xa xung

quanh eo sông, chỉ thấy đông một thôn nhỏ, tây một thôn nhỏ, trải dài bên cạnh eo sông, rất nhiều lão bách tính đang xây dựng ở trong thôn.

Bạch Diên cười nói: "Những người này đều là lão bách tính gặp phải lũ lụt trên vùng đồng bằng Hà Nam, chúng ta di dời họ qua đây, để cho họ làm việc, xây dựng ở chỗ này, sau khi xây xong sẽ vào ở trong những thôn trang này, sau đó làm công cho chúng ta ở bến đò."

Lý Đạo Huyền quay về hắn giơ ngón tay cái lên.

Bạch Diên chợt đổi giọng: "Tuy nhiên, nơi này cách Lạc Dương thật sự quá gần, mặc dù ta đã dùng các phương pháp khác nhau thu mua huyện lệnh Mạnh Tân lệnh giúp chúng ta nói chuyện, thế nhưng Phúc Vương phủ bên Lạc Dương vẫn chú ý tới việc bên Tiểu Lãng Để này."

Chương 651: Tiền thuê ít

Chương 651: Tiền thuê ít

Lạc Dương sớm muộn gì cũng sẽ chú ý tới Tiểu Lãng Để.

Chuyện này Lý Đạo Huyền đã chuẩn bị sẵn tâm lý, dù sao Tiểu Lãng Để cách Lạc Dương quá gần. Chỉ là, y không nghĩ tới, trước tiên chú ý tới Tiểu Lãng Để lại sẽ là Phúc Vương phủ.

Cao Nhất Diệp cũng nhịn không được ngạc nhiên nói: "Tri phủ trong khu vực quản lý không chú ý tới chúng ta, Phúc Vương phủ lại trước tiên chạy tới chú ý? Đây là đạo lý gì?"

Bạch Diên buông tay: "Bởi vì... Tiểu Lãng Để này, thật ra là đất phong của Phúc Vương phủ."

Cao Nhất Diệp: "A?"

Lý Đạo Huyền cũng cười: "Thì ra là thế."

Phúc Vương Chu Thường Tuân, là đứa con trai Thần Tông thiên vị nhất.

Thần Tông từng một lần muốn lập hắn làm thái tử, dẫn đến sự kiện "Quốc bản chỉ tranh" tại triều đại Vạn Lịch, kéo dài tới 15 năm.

Thực lực của Phúc Vương phủ mặc dù kém thiên hạ đệ nhất phiên phong Tần Vương phủ, nhưng nhìn khắp thiên hạ, không xếp thứ nhất cũng có thể xếp thứ hai.

Sau đó tới Nam Minh tiểu hoàng đế Chu Do Tung, chính là con trai của Phúc Vương Chu Thường Tuân.

Trong đầu Lý Đạo Huyền đang nghĩ tới những tin tức linh tỉnh này, liền nghe được Bạch Diên nói: "Người của Phúc Vương phủ chạy tới đi đạo một vòng, chỉ nhìn thôi, trước mắt cũng chưa trở mặt, chỉ nói cho chúng ta biết, nơi này là đất phong của Phúc Vương phủ, ở chỗ này cắm rễ thì phải nộp tiền thuê cho hắn."

Cao Nhất Diệp chu miệng lên, chê bai: "Lúc Tiểu Lãng Để này ở trong tay thủy tặc, Phúc Vương phủ cũng không dám tới nói một chữ, đợi chúng ta đánh đuổi thủy tặc rồi, di dời lão bách tính qua đây phát triển, hắn liền tới đòi? Oa! Khi dễ người thành thật đúng không? Người thành thật nên bị súng chỉ vào?"

Lý Đạo Huyền nở nụ cười: "Ha ha, đừng vội tức giận. Nếu như đất ở đây thực sự là của hắn, chúng ta dùng đất của nhà hắn, trả tiền thuê, thật ra cũng hợp lý. Mặc kệ quá khứ hay là tương lai, cổ đại hay là hiện đại, thuê đất trả tiền đều là hành vi thương nghiệp rất bình thường."

Bach Diên: "A2" Cao Nhất Diệp: "Ơ?"

Hai người đều không nghĩ tới, Thiên Tôn lại nói giúp cho Phúc Vương phủ.

Tuy nhiên, Lý Đạo Huyền lập tức lại đổi giọng: "Thế nhưng, đất của nhà hắn vốn bị thủy tặc chiếm, chúng ta đuổi thủy tặc đi, coi như là giúp nhà hắn giải quyết một vấn đề lớn, chúng ta cũng có thể thu "phí đuổi thuỷ tặc" của hắn. Đây cũng là hành vi thương nghiệp rất hợp lý.

Bạch Diên và Cao Nhất Diệp nghe đến đó, mới biết Thiên Tôn nói đùa, hai người lại cười ha ha theo: "Đúng vậy đúng vậy."

Lý Đạo Huyền nói: "Lần sau người của Phúc Vương phủ đến, ngươi liền... ."

Y còn chưa nói hết câu, từ xa có một binh sĩ dân đoàn chạy tới,

nhanh chóng báo cáo: "Trịnh công công của Phúc Vương phủ tới rồi."

Lý Đạo Huyền cười: "Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay."

Chẳng mấy chốc, một cỗ kiểu chở một tên mập mặt trắng không râu đi tới cổng trại Hoàng Cân. Lỗ mũi quay về người, con mắt nhìn trời, vừa mở miệng, chính là giọng thái giám âm nhu lanh lảnh: "Bạch tiên sinh, biệt lai vô dạng nha."

Nói xong lời này, gã mới phát hiện Bạch Diên cũng không phải một mình, bên cạnh còn có một nam hiệp sĩ anh tuấn suất khí và một nữ hiệp sĩ xinh đẹp trẻ tuổi.

Hai người hiệp sĩ này thoạt nhìn khí chất đều rất xuất chúng, rõ ràng không phải là mặt hàng giang hồ bình thường, nếu không phải trên người họ mặc chính là trang phục hiệp sĩ, thái giám còn tưởng rằng hai người này là công tử và phu nhân của gia đình giàu có nào.

Bạch Diên đang muốn giới thiệu, Lý Đạo Huyền lại tranh trước tự giới thiệu: "Xin chào Trịnh công công, ta gọi là Tiêu Thu Thủy, vị bên cạnh này là thê tử Đường Phương. Hai người chúng tôi hành tẩu giang hồ hơn 20 năm, chuyên giết tặc."

Trịnh công công thấy người này nói chuyện không có lễ nghỉ, bộ dạng hào hiệp tùy ý, nghĩ thầm: giang hồ nhân sĩ, ngay cả lễ nghi nói chuyện cũng không hiểu.

Gã mặc kệ hán tử giang hồ, vẫn là loại người như Bạch Diên mới có thể miễn cưỡng lọt vào mắt, lại chuyển lực chú ý qua Bạch Diên: "Lần trước ta đến nói với ngươi chuyện tiền thuê, Bạch tiên sinh suy nghĩ thế nào?"

Bạch Diên mỉm cười, vừa rồi Thiên Tôn đã nói với hắn chuyện này, hiện tại đương nhiên đã có dự tính trước: "Tiền thuê lần

trước công công nói, là Trịnh công công: "Tiểu Lãng Để này liên miên trăm dặm, là một khu vực rất rộng lớn. Nếu là ruộng tốt, vậy tiền thuê cũng không thấp. Nhưng ta nghĩ nơi này hoang phế đã lâu, không tính là đất tốt gì, một năm thu 300 lượng bạc đi."

Lần trước gã tới đây cũng báo giá 300 lượng. Lúc đó Bạch Diên biểu thị muốn suy nghĩ, sau này liền để đó.

Lần này, Trịnh công công trở lại, đó chính là tình thế bắt buộc, nhất định phải cầm được 300 lượng bạc này.

Báo giá xong, Trịnh công công liền chuẩn bị sẵn sàng tranh luận với Bạch Diên.

Tuy nhiên, Bạch Diên nghe xong, chỉ mỉm cười, không nói gì.

Lý Đạo Huyền ở bên cạnh lại lên tiếng, giọng điệu lại tỏ ra khiếp sợ: "Cái gì? Ba trăm lượng?"

Trịnh công công quay đầu lại: "Thế nào, ngại nhiều à?"

"Quá ít!" Lý Đạo Huyền lắc đầu: "Vậy thì ít quá, ít quá. Ài, công công, không phải là ta nói ngươi, ngươi không hiểu giá thị trường chút nào vậy?"

Trịnh công công nhất thời ngẩn ra.

Lý Đạo Huyền giọng điệu rất tiếc hận nói: "Công công a, ở đây chính là Tiểu Lãng Để, nằm ở vùng trung bộ Trung Nguyên, liên miên trăm dặm, rất thuận lợi để vận chuyển trên Hoàng Hà, địa phương tốt như vậy. . ."

Trịnh công công tức thì không biết nói gì.

Lý Đạo Huyền: "Ta nói cho ngươi, Ma Cao ngươi biết không? Chỉ là một làng chài nhỏ nằm ở ven biển phía đông nam, một nơi hoang vu cái gì cũng không có, địa bàn còn rất nhỏ, ngươi biết

người Bồ Đào Nha thuê nơi đó bao nhiêu tiền không?"

Trịnh công công bị kéo lệch tiết tấu, cũng tò mò hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

Lý Đạo Huyền giơ năm ngón tay: "500 lượng!"

Trịnh công công: "Oa, 500 lượng sao?"

Lý Đạo Huyền: "Đúng! Chỉ một làng chài nhỏ hoang vắng ở cạnh biển đã cho thuê 500 lượng. Địa phương tốt như Tiểu Lãng Để, công công chỉ báo giá 300 lượng, vậy không phải không hiểu giá thị trường là cái gì?"

Bạch Diên và Cao Nhất Diệp nhìn thấy Thiên Tôn toàn là nói bậy, lừa cho Trịnh công công sững sờ cả người, trong bụng rất buồn cười, thầm nghĩ: Thiên Tôn lại bắt đầu du hí nhân gian, đùa giỡn với phàm nhân rồi.

Lý Đạo Huyền: "Ta thấy, địa phương tốt như Tiểu Lãng Để, tiền thuê khẳng định không thể thấn hơn Ma Cao. phải eao hơn: phải" Trịnh công công mừng rỡ: "Có lý có lý, vậy ngươi nói cao bao nhiêu mới thích hợp?"

Lý Đạo Huyền: "Chí ít cũng phải cao hơn 1 lượng, 501 lượng đi."

"Phốc!" Cao Nhất Diệp không nhịn được liền bật cười.

Trịnh công công cảm giác hình như mình bị khinh thường, nhưng đối phương quả thật đã thay đổi 300 lượng thành 501 lượng, không có ép giá. Chung quy cảm thấy không đúng chỗ nào, thế nhưng không thể nói rõ.

Lúc này, Lý Đạo Huyền lại đột nhiên đổi giọng: "Đúng rồi, công công! Nơi quan trọng như Tiểu Lãng Để, trước đây vì sao Phúc Vương phủ vẫn để mặc nó rơi vào trong tay thủy tặc vậy?"

Trịnh công công tỏ ra xấu hổ nói: "Việc này à... Thủy tặc Tiểu Lãng Để vừa nhiều vừa tạp, phân tán ở các thủy trại trên đỉnh núi, đường thuỷ ngang dọc, thâm nhập không dễ. Triều đình vài lần tiễu phỉ, tốn chi phí rất nhiều, nhưng không cách nào trị tận gốc, sau đó dứt khoát bỏ qua không quản nữa."

Chương 652: Bị đùa giỡn rồi

Chương 652: Bị đùa giỡn rồi

Vừa nghe những lời của Trịnh công công nói, Lý Đạo Huyền liền vui vẻ: Người này thật đúng là dễ dẫn dụ, dụ hắn nói cái gì, hắn liền nói cái đó. Nếu đã nói như vậy, chẳng phải là tương đương với chủ động xác nhận thu phục Tiểu Lãng Để là một chuyện rất tốn tiền?

Y cười hắc hắc, nhưng không nói gì.

Bạch Diên lại hiểu được, bèn tiếp lời: "Trịnh công công, thủy tặc Tiểu Lãng Để rất khó tiêu diệt, triều đình tốn kém lượng lớn quân phí cũng không quản lý, vậy chẳng phải là nói, Phúc Vương phủ đã thời gian dài không thể thu hồi đất phong của mình."

Nghe nói như thế, Trịnh công công khẽ đánh thót một cái, thầm nghĩ: Không xong.

Bạch Diên: "Lần này tại hạ đã đánh đuổi thủy tặc Tiểu Lãng Để, chắc là xem như giúp Phúc Vương phủ một đại ân đúng không?"

Trịnh công công: "Ặc... cái đó... đương nhiên rồi..."

Lý Đạo Huyền ở bên cạnh cười hắc hắc: "Nếu Phúc Vương phủ mời một số giang hồ hào hiệp, hỗ trợ thu thập những thủy tặc này, cũng là phải trả tiền. Giá thị trường phương diện này, bản đại hiệp xem như giang hồ nhân sĩ, đương nhiên là rõ ràng nhất. Báo cho ngươi một cái giá nội bộ, thủy tặc quy mô lớn như vậy, các hiệp sĩ chí ít cũng phải thu 2000 lượng bạc phí xuất thủ."

Trịnh công công kinh hãi: "Cái gì? 2000 lượng? Ngươi đang hù ta đúng không?"

Lý Đạo Huyền cười mà không nói.

Bạch Diên tiếp lời nói: "Tại hạ cũng là tốn hao rất nhiều lượng thuyền dùng để giao chiến với thủy tặc. Lương thực trước tiên không nói, di chuyển rất nhiều bách tính tới để thành lập thôn trang, ngăn chặn thủy tặc lại tụ tập trở lại, dùng cũng không phải một số lượng nhỏ. Tại hạ thu một khoản 'phí khổ cực đánh đuổi thuỷ tặc', chắc cũng là hợp tình hợp lý đúng không? Phúc Vương phủ là bằng hữu của tại hạ, tại hạ cũng không thu nhiều như vậy, thôi giảm giá còn 1999 lượng, thế nào? Nếu quy ra tiền thuê, tại hạ trả ngươi 5 lượng bạc, coi như thuê 4 năm thế nào?"

Giờ thì cuối cùng Trịnh công công đã hiểu, mình bị người ta đùa giỡn rồi, sắc mặt liền trầm xuống: "Các ngươi đây là dự định không trả tiền thuê cho Phúc Vương phủ rồi?"

Lý Đạo Huyền cười. Bạch Diên cũng cười.

Chỉ cười, nói rõ đang khinh thường Trịnh công công.

Trịnh công công tức giận: "Nơi này là địa bàn của Phúc Vương phủ! Nếu lén chiếm đoạt, đó chính là hoạt động trái pháp luật, không khác gì thuỷ tặc, triều đình nhất định bắt các ngươi hỏi tội."

Cao Nhất Diệp cũng rốt cuộc không nhịn được tham gia khẩu chiến: "Này này! Chúng tôi cũng không nói không trả tiền thuê, chúng tôi chỉ muốn thu 'phí khổ cực tiễu phỉ, là Phúc Vương phủ các ngươi không giảng đạo lý, không chịu trả phí khổ cực cho chúng tôi, việc này cầm lên triều đình nói rõ lí lẽ, cũng là chúng tôi chiếm lý."

Trịnh công công tức giận, đầu óc muốn hỏng rồi, tật xấu của đại nhân vật bắt đầu bộc lộ, há mồm liền nói: "Phân rõ phải trái?

Phúc Vương phủ ta lúc nào phân rõ phải trái với tiểu nhân vật như các ngươi? Hoặc là ngoan ngoãn trả tiền thuê, hoặc là đừng trách bọn ta không khách khí."

Bạch Diên lấy quạt ra, vung quạt lộ ra hai chữ quân tử trên mặt quạt, cười nói: "Chúng tôi tiêu diệt được thủy tặc, các ngươi không tiêu diệt được thủy tặc, nói cách khác, chúng tôi lợi hại hơn so với các người, ngươi muốn không khách khí đối với bọn ta thế nào? Là chiêu mộ một đội quân đánh qua đây sao? Tới đây! Ta cũng muốn xem, Phúc Vương phủ lén chiêu mộ quân đội, các quan văn trên triều đình sẽ nói ra sao."

Lý Đạo Huyền làm ra vẻ bát quái của lão bách tính: "Ngươi nghe nói chưa? Phúc Vương muốn tạo phản rồi."

Bạch Diên cũng làm ra vẻ dè dặt, trái nhìn một cái, phải nhìn một cái, lấy tay che miệng, thấp giọng nói: "Phúc Vương khẳng định là bất mãn quốc bản chỉ tranh năm đó, không được phong làm thái tử, hiện tại hắn muốn chiêu mộ quân đội, chuẩn bị cướp hoàng vị về đấy."

Cao Nhất Diệp ghé sát tới, học mấy bà dì bán cá lảm nhảm: "Phúc Vương tỉnh kỳ mười vạn, sắp đánh vào kinh thành giết chết hoàng đế lão nhỉ rồi."

Tại đầu đường cuối ngõ, ba người như ba bà dì chụm lại nói chuyện, chỉ chốc lát là có thể đưa một tin đồn xuống tận mười tám tầng Địa phủ.

Trịnh công công nghe mà cả người ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Làm phiên vương sợ nhất chính là bị hoàng đế hoài nghỉ muốn tạo phản, chỉ cần hoàng đế nổi lên lòng nghỉ ngờ với một phiên vương nào đó, vậy cái mạng nhỏ của phiên vương trên cơ bản đã mất.

Đây là truyền thống từ xưa đến nay.

Các phiên vương chỉ cần đầu óc không hư là sẽ không đi giẫm lên Phúc Vương phủ cũng không phải không có tử sĩ, nhưng mấy chục cho đến trăm tử sĩ, đừng nói thu thập Bạch Diên, ngay cả thủy tặc cũng đánh không lại.

Gã thật đúng là chỉ có thể nhìn!

Trịnh công công tức giận không nhẹ: "Các ngươi chờ đó, lén chiếm đất phong của phiên vương, không khác gì tạo phản. Bản thân Phúc Vương phủ ta không thể xuất thủ thu thập các ngươi, tự có quan binh của triều đình tới thu thập các ngươi, các ngươi chờ xem đi."

Gã tức giận phất tay áo bỏ đi, nhảy lên kiệu, mấy người hầu nâng gã lên, nhanh chóng chạy xuống núi, dưới chân núi có xe ngựa chờ sẵn, sau đó đi về hướng Lạc Dương.

Cao Nhất Diệp cầm kính viễn vọng nhìn gã đi xa rồi, lúc này mới cười nói: "A, ta nghe nói Hà Nam đã biến thành khu Hoàng Phiếm, khắp nơi là nước bùn, xe ngựa của hắn sao tới được?"

Bạch Diên: "Nước sông Hoàng Hà rút đi cũng lâu rồi, nước bùn đã bị phơi khô trở nên rất cứng, cho nên xe ngựa đã có thể chạy bình thường."

"Thì ra là thế." Cao Nhất Diệp cười: "Vậy ta cũng có thể đi chơi khắp nơi rồi."

Bạch Diên chuyển sang Lý Đạo Huyền: "Thiên Tôn! Sau khi tên thái giám kia trở lại, khẳng định Phúc Vương phủ sẽ đi gặp tuần phủ Hà Nam kể khổ, tuần phủ Hà Nam rất có khả năng điều quan binh đến làm chỗ dựa cho Phúc Vương phủ, chúng ta lại nên làm thế nào?"

Lý Đạo Huyền cười lắc đầu: "Không cần để ý, quan binh không

rảnh tới tìm chúng ta kiếm chuyện đâu."

Bạch Diên: "Ơ, quan binh không rảnh?"

Đầu hắn nảy số nhanh chóng, liền hiểu ngay ý của Lý Đạo Huyền nói: "Ý của Thiên Tôn là, Hà Nam... sắp loạn?"

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài: "Lưu khấu Sơn Tây đã công phá Trạch Châu, ngươi nghe nói việc này chưa?"

Bạch Diên gật đầu: "Nghe nói rồi."

Lý Đạo Huyền đưa tay chỉ về phía đông bắc: "Trạch Châu chính là ở đối diện Hoàng Hà phương hướng này, cách Lạc Dương chỉ một con sông. Mà tuần phủ Sơn Tây Hứa Đỉnh Thần đang suất lĩnh đại quân từ Thái Nguyên nam hạ, bai vây lưu khấu. Nếu ngươi là lưu khấu thì sẽ làm gì?"

Trong nháy mắt Bạch Diên hiểu được: "Nếu ta là lưu khấu, chắc chắn bỏ qua Trạch Châu, từ hướng nam vượt qua Hoàng Hà tiến vào cảnh nội Hà Nam tránh né atiian binh Sơn Tâv bao vâv Nhi vâv Hà Nam sẽ náo nhiêt rồi."

Cái này ngay cả Cao Nhất Diệp nghe cũng hiểu: "A, nếu như lưu khấu đánh đến Hà Nam rồi, có phải cũng đánh tới Tiểu Lãng Để của chúng ta hay không?"

"Cũng không hẳn." Lý Đạo Huyền: "Lưu khấu lưu động, một là vì tránh né quan binh, hai là trong lưu động không ngừng mà cướp đoạt lương thực, bức ép lương dân. Chúng đâu biết được Tiểu Lãng Để có lương thực? Sẽ chỉ cho rằng nơi này là một ổ thuỷ tặc, chưa hẳn có hứng thú tới nhìn một cái. Nếu như chúng từ Trạch Châu nam hạ, vượt qua Hoàng Hà, đứng mũi chịu sào chính là... huyện thành Mạnh Tân."

Nghe được bốn chữ huyện thành Mạnh Tân, Bạch Diên khẽ cau mày.

Không lâu, hắn còn đang ở trong thành Mạnh Tân, được một nhóm lão bách tính vây quanh, quay về hắn hô to "Bạch thiện nhân". Nếu những lão bách tính tôn sùng hắn là "Vạn gia sinh phật" này bị lưu khấu giết sạch, trong lòng hắn căn bản không thể tiếp nhận.

"Thiên Tôn, chúng ta sẽ cứu trợ huyện thành Mạnh Tân, đúng không?"

"Không chỉ Mạnh Tân!" Lý Đạo Huyền than thở: "Nếu như có thể, ta không muốn nhìn thấy lão bách tính Hà Nam cũng gặp khó khăn như lão bách tính Thiểm Tây và Sơn Tây. Tốt nhất chúng ta có thể ngăn cản lưu khấu ở chính giữa Hoàng Hà, không để cho chúng qua sông."

Chương 653: Ở cùng một phòng

Chương 653: Ở cùng một phòng

Bạch Diên nghe hiểu: "Thiên Tôn, ta hiểu rồi."

Tiểu Lãng Để toàn diện chiến bị cho chiến tranh, bắt đầu. ..

Tuy nhiên, chuẩn bị là chuyện của Bạch Diên, không phải là chuyện của Cao Nhất Diệp.

Cao Nhất Diệp tới là để chơi mà: "Thiên Tôn, ta muốn đến khu Hoàng Phiếm nhìn xem, rốt cuộc khu Hoàng Phiếm hiện tại là bộ dạng thế nào?"

"Đi thôi." Lý Đạo Huyền: "Chúng ta đến huyện Mạnh Tân dạo một vòng trước."

Hai người dẫn theo hộ vệ, đi xuống núi Ưng Chủy, đầu tiên đi tới trấn Hoành Thủy.

Trấn Hoành Thủy trải qua mấy tháng xây dựng, hiện tại đã khôi phục sinh cơ, lượng lớn nạn dân đã định cư ở chỗ này. Trong khoảng thời gian ngắn lượng lớn nhân khẩu đổ vào, khiến cho trấn Hoành Thủy trở nên đặc biệt náo nhiệt, trên đường toàn là người.

Ở đây không chỉ vật tư phong phú, thậm chí còn có người bắt đầu món ăn đặc sản của trấn Hoành Thủy: Thịt kho Hoành Thủy.

Đương nhiên Cao Nhất Diệp phải mua một phần.

Lý Đạo Huyền ở bên cạnh thèm chảy nước miếng, bà nội cha

nó, cái gì cũng có thể nhẫn, chỉ là không chịu được đủ loại món ăn kỳ quái ở trong hộp.

Cao Nhất Diệp: "Thiên Tôn, ngài muốn ăn một miếng không?"

Lý Đạo Huyền chỉ vào cái miệng silicon của mình, một tầng da silicon, bao bên trong một cái xương sọ bằng sắt thép, không khác với The Terminator, bộ dáng này thì ăn thế nào?

Ơ?

Chờ một chút!

Tỉ mỉ ngẫm lại, lần trước mình kiểm tra qua, chỉ cần mình nghĩ đến, đồng cảm có thể cảm nhận được "gió thổi","nóng lạnh", vậy có phải cũng có thể cảm nhận được mùi vị không?

Y nhận lấy một miếng thịt từ trong tay Cao Nhất Diệp, bỏ vào trong miệng.

Hàm răng sắt thép nhai răng rắc, nhai nát miếng thịt.

Không có thực quản cho nên không thể nuốt, thế nhưng nhai nát, mùi Y vậy mà có thể cảm giác được mùi vị!

Lý Đạo Huyền mừng rỡ: Ha ha ha ha, lão tử thật lợi hại, lão tử muốn ăn mỹ thực khắp cả Trung Quốc, không, toàn thế giới. Đợi lão tử tìm đến Bắc Kinh rồi, sẽ ăn vịt nướng Bắc Kinh. Đến Quảng Châu, liền ăn lòng bò hầm Quảng Đông. Đến Thái Lan, sẽ ăn cơm cà ri. Đến Oa quốc, sẽ ăn...

Không đúng!

Chờ một chút, Oa quốc lúc này chắc còn chưa phát minh ra sushi nhỉ?

Vậy ăn gì? Ăn một chút của các sư phụ đức nghệ song hinh? (hình dung một người đạo đức và nghệ thuật đầu ưu tú)

Giọng nói của Cao Nhất Diệp kéo y từ trong ảo tưởng trở về hiện thực: "Thiên Tôn, ngài cười có vẻ quỷ dị quá, nghĩ tới cái gì vui lắm sao?"

Lý Đạo Huyền vội vàng làm khuôn mặt nghiêm chỉnh, nhả ra món thịt kho Hoành Thủy đã nhai nát trong miệng: "Không có gì, ta chỉ đang nghĩ đến đồ ăn ngon mà thôi, đúng vậy, chính là như vậy."

Hai người đi qua trấn Hoành Thủy, lại về hướng đông, liền tiến vào khu Hoàng Phiếm.

Quan đạo đã được các lão bách tính khơi thông, mọi người có thể đi lại bình thường ở trên đường, thế nhưng hai bên quan đạo lại vẫn chất đầy phù sa rất dày.

Những phù sa này dày tới 2-30 cm, bao phủ khắp cả vùng đồng bằng, tựa như thêm một lớp vỏ màu vàng cho đại địa.

Ánh mặt trời đã phơi khô lớp vỏ này, thoạt nhìn rất rắn chắc.

Cao Nhất Diệp ngồi xổm xuống hai bên đường, lấy tay đào móc lớp bùn màu vàng, nhưng móc không nổi, căn bản móc không nổi.

Lúc này nàng mới đứng dậy, vẻ mặt rất buồn: "Nếu như ruộng đất của thôn Cao Gia chúng ta biến thành như vậy, ta ngủ chắc cũng sẽ khóc mất. Lão bách tính ở đây phải sống thế nào? Bạch tiên sinh đã an bài cho họ rất nhiều công việc đúng không?"

Lý Đạo Huyền gật đầu: "Bạch Diên đã di dời rất nhiều lão bách tính của huyện thành Mạnh Tân đến Tiểu Lãng Để, phân tán bọn họ ở trong các thôn trại của Tiểu Lãng Để, tạm thời dựa vào xây dựng thôn trại, làm việc nặng để nhận tiền công sinh hoạt."

Tâm tình của Cao Nhất Diệp lúc này mới tốt hơn một chút: "May mà có chúng ta tới đây."

Hai người dọc theo quan đạo đi về phía trước, tựa như đang đi trong một cái rãnh sâu mấy chục cm, đi một hồi lâu, phía trước đã xuất hiện Hiện tại lão bách tính của huyện thành Mạnh Tân "giao lưu rất chặt chẽ" với Tiểu Lãng Để, binh thủ cửa thành vừa nhìn thấy "kim tuyến Thiên Tôn" ở trước ngực Cao Nhất Diệp, biết ngay đôi phu thê này là người từ Tiểu Lãng Để tới, hơn nữa địa vị không thấp.

Binh thủ thành vội vàng vừa phái người thông báo cho huyện lệnh, vừa mở cửa thành mời hai người vào trong.

Khi mời vào còn phải hỏi một câu: "Vị tiên sinh này, phu nhân, các người là người nào của Bạch thiện nhân?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Ta gọi là Tiêu Thu Thủy, vị bên cạnh này chính là phu nhân ta Đường Phương, chúng tôi là bạn cũ của Bạch tiên sinh."

"Bằng hữu của Bạch thiện nhân, chính là bằng hữu của huyện Mạnh Tân."

Chẳng mấy chốc, sư gia Lưu Bát Vạn của huyện lệnh đi ra nghênh đón, nhìn thấy hai người, lập tức chắp tay làm lễ, nói một ức lời khách khí.

"Tiêu thiếu hiệp, ngài là bằng hữu của Bạch thiện nhân, huyện tôn đại nhân vốn muốn đích thân đến đây chiêu đãi ngài, thế nhưng vào nửa canh giờ trước, có một đội quan binh đến huyện Mạnh Tân ta, huyện tôn đại nhân đã đi chào hỏi với tướng lĩnh quan binh rồi, đã mất lễ nghỉ với ngài, xin bao dung."

Lý Đạo Huyền cười: "Việc nhỏ, không sao."

Lập tức lại đổi giọng: "Quan binh tới huyện Mạnh Tân làm cái gì thế? Chắc không phải tới hỗ trợ trùng kiến sau thiên tai chứ?"

Lưu Bát Vạn cười khổ: "Ngài thật biết nói đùa, quan binh sao

có thể hỗ trợ trùng kiến sau thiên tai gì chứ. Nhánh bộ đội quan binh này, chắc là vì chuyện đối diện Hoàng Hà mà tới đây."

Lý Đạo Huyền liền hiểu ngay: "Lưu khấu Sơn Tây công phá Trạch Châu, quan binh của Hà Nam chúng ta cũng phải đề phòng lưu khấu qua sông rồi."

Lưu Bát Vạn gật đầu: "Tiêu thiếu hiệp rất thông minh, vừa nghe là biết."

Giọng điệu hắn hơi nặng nề: "Quần tặc Sơn Tây hiện tại tề tụ Trạch Châu, mà Trạch Châu ngay ở đối diện với huyện Mạnh Tân chúng ta, chúng có thể qua sông tới đây bất cứ lúc nào. Bên chúng ta mới gặp hồng tai, nếu như lại thêm tặc tai tới phá, vậy thì... Ài..."

Hai người vừa mới nói đến đây, trên đường có một đội quan binh đang chạy tới. Đội quan binh này ăn mặc lộn xộn, y giáp xiêu vẹo, tinh thần diện giống một đám du côn lưu manh.

Đi trên đường họ cũng không làm chính sự gì, tiện tay cầm lấy hàng hoá trưng bày trên quầy hàng ven đường cũng không trả tiền, bước đi nghênh ngang.

Chưởng quỹ căn bản không dám ngăn cản.

Lý Đạo Huyền khẽ cau mày.

Cao Nhất Diệp bĩu môi nói: "Hiện tại tặc tai còn chưa tới, các ngươi đã gặp binh tai rồi."

Lưu Bát Vạn ài một tiếng: "Chỉ trông mong những quan binh này nhanh chóng rời khỏi huyện thành, chúng ta mới có thể thanh tĩnh được."

Hắn đi trước dẫn đường, đưa Lý Đạo Huyền và Cao Nhất Diệp đến dinh thự của huyện lệnh, lại mời vào trong phòng khách. Hộ

vệ hai người mang theo rất nhiều, trong nhà huyện lệnh căn bản không chứa được, các hộ vệ chỉ có thể được an bài vào ở trong viện của hộ viện gia đỉnh.

Lý Đạo Huyền và Cao Nhất Diệp nhìn phòng khách nho nhỏ, một cái giường lớn.

Trong lòng hai người đồng thời đánh thót một cái.

"A22

Lần đầu tiên hai người ra ngoài ngủ lại, hơn nữa hai người giả thành phu thê, bị người ta an bài trong cùng một phòng cũng rất bình thường, không thể tách ra ngủ, bằng không rất định sẽ khiến người hoài nghi.

Lý Đạo Huyền nhìn Cao Nhất Diệp với vẻ mặt cổ quái.

Cao Nhất Diệp lại rất thản nhiên ngồi xuống mép giường, trên mặt cố nặn ra vẻ bình tĩnh: "Ta ngủ bên cạnh pho tượng của Thiên Tôn cũng không biết bao nhiêu lần rồi, tuyệt đối không chú ý. Hoặc là nói, còn rất vui nữa."

Chương 654: Hơi nặng

Chương 654: Hơi nặng

Mặt trời đã lặn, bên ngoài sắc trời đã tối đen.

Nên ngủ rồi!

Lý Đạo Huyền đứng im không nhúc nhích, thấy Cao Nhất Diệp mặt đỏ ửng, nhanh chóng bỏ đi áo khoác hiệp sĩ bên ngoài, mặc áo trong màu trắng, người loé lên một cái, chui vào trong chăn rồi.

Động tác cực nhanh, căn bản không hòa hợp với lời nói "tuyệt đối không chú ý" nói lúc ban ngày.

Nếu như thật sự không ngại, ngươi đừng mặc đồ đã lên giường nha, đừng có loé lên nhanh như vậy, co ngon ngươi mặc yếm, sau đó từ từ chui vào chăn đi.

Lý Đạo Huyền thật muốn thổ tào, nhưng tiểu cô nương da mặt mỏng, thổ tào vạn nhất thổ trúng yếu hại, khiến cho nàng xấu hổ giận dữ mà chết cũng không tốt lắm, vẫn là bỏ đi bỏ đi.

Lý Đạo Huyền từ từ đi về phía giường gỗ, động tác thong thả như ốc sân.

Y bước về phía trước một bước, khuôn mặt Cao Nhất Diệp lại đỏ thêm một chút, đi mười bước, là có thể đỏ đến chín luôn rồi. Thế nhưng phòng khách này cũng không lớn, từ trước cửa đi tới bên giường tối đa chỉ có bảy bước, cho nên... thậm chí Cao Nhất Diệp chưa từng đỏ lựng mặt, Lý Đạo Huyền đã đứng ở mép giường.

Thiếu nữ nghe được tiếng trái tim mình đập thình thịch như

đánh trống.

Nàng cố ý đưa lưng về phía mép giường, không quay đầu nhìn, nhưng có thể cảm giác được Thiên Tôn đứng ở mép giường rồi, áp lực cực lớn từ phía sau truyền đến.

Trong lòng nàng thậm chí nhịn không được lo lắng mà nghĩ: "Thiên Tôn nằm trên giường, ôm lấy ta, vậy chúng ta coi như là đồng giường cộng gối rồi, ta cũng chân chính trở thành người của Thiên Tôn rồi."

"Cạch!"

Thiên Tôn ngồi vào mép giường rồi...

Trái tìm của Cao Nhất Diệp cũng nhảy lên đến cổ họng rồi.

Nhưng mà đúng lúc này, mép giường bằng gỗ phát ra âm thanh kẽo kẹt vì không chịu nổi gánh nặng, tiếp theo răng rắc bị gãy.

Thiên Tôn cương cân thiết cốt, quá nặng. Chiếc giường ầm một tiếng đổ sập, hai người đồng thời ngã lăn ra đất, chăn và khăn trải giường cuốn hai người vào trong.

Động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên sẽ khiến bên ngoài chú ý. Tiểu nha hoàn trong nhà tri huyện lập tức chạy tới: "Quý khách, làm sao vậy?"

Tiếp theo, bọn nha hoàn liền thấy được, đôi phu thê quý khách, đang ngã vào trong một đống lộn xộn, khăn trải giường cuốn cả hai người vào trong, chỉ lộ ra cái đầu.

Nha hoàn há to miệng: "Cái này... Ở đây đã xảy ra chuyện gì?"

Lý Đạo Huyền thở dài: "Giường sập rồi."

Vẻ mặt nha hoàn tức thì cực kỳ đặc sắc, tựa hồ muốn nói: a,

hai phu thê các người thật biết chơi, đây là chơi bao nhiêu tư thế trong thập bát bàn mô dạng, mới có thể chơi sập cả giường a?

Song, lời này cũng chỉ có thể nói bằng khuôn mặt, tuyệt đối không thể dùng miệng nói.

Nha hoàn vội vàng nói: "Ôi, thực sự là xin lỗi, giường nhà ta quá không chắc chắn, ta lập tức gọi người tới quét dọn... vậy thì... nô tỳ lui ra ngoài trước... Để hai vị mặc y phục xong rồi lại vào."

Theo nàng nghĩ, hai người trong chăn khẳng định không mặc quần áo.

Nha hoàn thoắt cái lui ra ngoài cửa, còn thuận tay đóng cửa phòng lại.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới chui ra từ trong đống chăn và khăn trải giường, buông tay: "Trời ơi!"

Cao Nhất Diệp cũng vội vàng chui ra, lại mặc vào trang phục hiệp sĩ.

Vừa rồi rõ ràng mắc cở mặt đỏ như máu, nhưng trải qua tai nạn như thế, khuôn mặt nàng lại từ đỏ thành trắng, thêm một vẻ đẹp dị dạng khác.

"Cái kia... Thiên Tôn. ... vừa rồi. . ."

Lý Đạo Huyền cười: "Ha ha ha, không có việc gì không có việc gì."

Hắn chỉ cửa chính, biểu thị không thể để cho nha hoàn bên ngoài nghe được, đè thấp thanh cười nói: "Xem ra, thân thể này của ta, không thích hợp leo lên trên giường rồi."

Khuôn mặt Cao Nhất Diệp lại bắt đầu đỏ: "Vậy thì... nếu không... lần sau tìm... giường bằng đá?"

Lý Đạo Huyền: "Vậy lần sau lại nói đi."

Hai người kéo cửa đi ra ngoài, nha hoàn thấy họ đã mặc y phục rồi, vội vàng gọi hạ nhân trong phủ tới quét dọn gian phòng, khiêng cái giường gỗ đã bị gãy ra ngoái ném đi. cho người một phòng khách mới, ồn ào hết nửa ngày.

Đúng lúc này, một người hầu chạy tới, kéo quản sự, thấp giọng nói: "Người của Phúc Vương phủ đến rồi, nói muốn gặp Tần tướng quân, huyện tôn đại nhân đã chạy đi chiêu đãi rồi, không tới được bên này, cho nên bảo ta tới thông báo cho ngươi một tiếng, thay mặt hắn chiếu cố quý khách trong nhà."

Quản sự vội vàng đáp ứng.

Người nói vô tâm, người nghe lại hữu ý.

Lý Đạo Huyền đè thấp giọng nói bên tai Cao Nhất Diệp: "Người của Phúc Vương qua đây rồi, là tới gặp Tần tướng quân gì đó, nói không chừng có quan hệ với chuyện của Tiểu Lãng Để sắp nói."

Cao Nhất Diệp gật đầu.

Lý Đạo Huyền cười nói: "Xem ra, phải thả ra tiểu phân thân của ta rồi."

Cao Nhất Diệp thấp giọng cười: "Thiên Tôn lại muốn nghịch phá rồi."

Lý Đạo Huyền đi tới trong góc phòng bên cạnh, ngồi xuống, mở ra y phục trước ngực, phía trên ngực có một cánh cửa nhỏ. Y kéo cửa, bên trong có một người máy Thiên Tôn mini.

Thân thể Thiên Tôn máy này cũng hoàn toàn làm thành từ sắt thép, chỉ là làm rất nhỏ, chỉ to bằng bàn tay. Vị trí các khớp xương đều dùng kỹ thuật làm rối của Sơn Tây kết nối, rất linh hoạt khả ái.

Thiên Tôn máy loại hình trinh sát cc-01!

Tiểu Thiên Tôn chui vào trong bụi hoa, vung chân bỏ chạy, chỉ chớp mắt đã từ lỗ tường chui ra ngoài viện tử, lần mò qua một phòng khách khác ở sát vách.

Rất nhanh, tiểu Thiên Tôn đã tìm được một phòng khách còn sáng đèn, ở cửa còn có vệ binh mặc quân phục, xem ra chính là phòng này.

Y dè dặt mò tới góc tường, len lén chui qua gót chân của binh thủ môn, chui vào trong phòng.

Trong phòng đốt nến, Trịnh công công từng gặp mặt ở Tiểu Lãng Để, cùng với huyện lệnh Mạnh Tân, còn có một nam tử trung niên khoác áo giáp, ba người ngồi ở bên cạnh bàn và đang nói chuyện.

Trịnh công công vẻ mặt khó chịu nói: "Tần tướng quân, lần này ta tới tìm ngươi, là muốn mời ngươi giúp một việc nhỏ nhặt."

Nam tử khoác áo giáp lên tiếng: "Chuyện của Phúc Vương phủ, mạt tướng đương nhiên là cam tâm tình nguyện giúp đỡ. Ngươi hãy nói ra xem."

Trinh công câng bê lê ha la liền kể ra chuvên Tiểu Lãng Để môêt lần cuối cùng tổng kết: "Họ Bạch kia thật quá đáng ghét, Tần tướng quân giúp ta thu thập hắn một chút."

"Ø2?" Huyện lệnh Mạnh Tân bên cạnh kinh hãi: "Bạch thiện nhân là một nhân sĩ lương thiện, đã cứu vô số lão bách tính của huyện Mạnh Tân ta, có thể nói vạn gia sinh phật. Trịnh công công, chuyện này, ngài cũng không thể nói bậy được a."

Trịnh công công hừ một tiếng: "Ta nói bậy? Ta nói bậy cái gì? Tên kia hiện tại rõ ràng chính là chiếm đoạt đất phong của Phúc Vương phủ, còn không nộp tiền thuê, việc này là hắn không chiếm

lý, cũng không phải Phúc Vương phủ ta không chiếm lý."

Huyện lệnh nghe lời này, trên mặt rõ ràng tỏ vẻ xem thường, ngoài miệng mặc dù chưa nói, trong lòng lại đang mắng: Trước đây thủy tặc chiếm Tiểu Lãng Để, không thấy các ngươi đi thu thuê? Hiện tại Bạch thiện nhân xây lên thôn làng ở đó, an trí lão bách tính, nói rõ chính là muốn vĩnh viễn quản lý nỗi đau của thủy tặc, đây là việc thiện lợi quốc lợi dân. Kết quả thái giám chết bầm ngươi muốn tới thu tiền thuê? Ngươi còn có mặt mũi nói cái gì chiếm lý không chiếm lý? Ta địt cả nhà ngươi.

Chương 655: Đảng dẫn đường

Chương 655: Đảng dẫn đường

Tri huyện thầm mắng trong bụng, ngoài miệng lại không tiện nói lung tung, đành phải cố nén.

Tần tướng quân nhíu mày: "Muốn thu thập Bạch Diên kia, là chủ ý của vương gia?"

Trịnh công công lắc đầu: "Đương nhiên không phải là chủ ý của vương gia rồi, đây chỉ là việc nhỏ mấy trăm lượng bạc một năm, sao có thể phiền đến vương gia? Người làm nô tài như ta thì phải làm tốt chuyện này, mới có thể báo cáo với vương gia."

Thì ra không phải là chủ ý của vương gia, chỉ là chủ ý của thái giám chết bầm ngươi.

Tần tướng quân cũng khẽ nhếch miệng xem thường, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cũng không ngu!

Quần tặc Tiểu Lãng Để hắn cũng từng đi tiêu diệt, nhưng không tiêu diệt được, dù sao địa phương đó thủy lộ ngang dọc, muốn làm triệt để, vừa tốn thời gian, lại cố sức, còn phí tiền.

Bạch Diên kia có thể tiêu diệt thủy tặc dễ dàng, có thể thấy được thực lực rất mạnh.

Thổ hào như vậy, Tần tướng quân cũng không muốn trêu chọc.

Nếu là Phúc Vương bảo hắn đi, dù cho hắn không muốn đi, cũng không tiện cự tuyệt, cuối cùng hơn phân nửa là phải đến

Tiểu Lãng Để đi một vòng, nhưng chỉ là chủ ý của một thái giám, hắn sẽ không cần thiết phải để ý tới. Cẩu thái giám, cẩu nô tài, còn muốn sai sử bản tướng quân?

Sắc mặt Tần tướng quân sa sầm: "Trịnh công công, mạt tướng nằm mơ cũng muốn phân ưu cho Phúc Vương phủ, thế nhưng, hiện tại mạt tướng căn bản không thể nào phân thân đi đánh Tiểu Lãng Để được."

Trịnh công công: "Vì sao?"

Tần tướng quân đưa tay chỉ về phía Bắc: "Đối diện Hoàng Hà, lưu khấu đang làm loạn rất dữ dội, bản tướng quân phụng mệnh, đóng ở huyện thành Mạnh Tân, để phòng bị tặc tử qua sông."

Trịnh công công: "Tiểu Lãng Để kia cách nơi này chỉ 40 dặm. Nếu Tần tướng quân điều thêm một số chiến thuyền qua đây, một ngày là có thể qua lại, sẽ không ảnh hưởng đến công việc của ngươi."

Tần tướng quân nói: "Trịnh công công, đây là ngươi không biết binh qua sông này, mạt tướng chỉ cần đi khỏi một chớp mắt, nói không chừng lượng lớn tặc tử đã đánh vào Hà Nam rồi. Vậy thì mạt tướng không gánh nổi trách nhiệm đâu. Trịnh công công ngươi không gánh nổi a."

Trịnh công công nhíu mày: "Vậy ta phải chấp nhận bị họ Bạch kia nhục nhã hay sao?"

Tần tướng quân nói: "Khẳng định không được, đợi nguy cơ lưu khấu qua sông được giải trừ, mạt tướng rảnh rỗi sẽ dẫn quân đi Tiểu Lãng Để, tìm họ Bạch kia nói chuyện. Chỉ cần mạt tướng bày ra mấy nghìn quan binh, tìm hắn đòi 500 lượng bạc, hắn sao lại dám không cho?"

Trịnh công công: "Vậy thì... tốt quá."

Huyện lệnh Mạnh Tân bên cạnh nghe đến đó, đã nghe không nổi nữa, nói câu tạ lỗi rồi rời khỏi phòng khách, hít một hơi khí trời, lại lắc đầu đi trở về phòng mình ngủ tiếp.

Tần tướng quân cũng bưng trà tiễn khách.

Lúc này sắc trời đã tối, Trịnh công công cũng không dự định quay về Lạc Dương, liền nghỉ ngơi ở một gian phòng khách bên cạnh.

Lý Đạo Huyền chờ gã ngủ rồi, len lén bò về phòng của gã, dọc theo cây cột leo lên xà nhà, lại bò lên phía trên giường, quay về trán của Trịnh công công nhảy mạnh xuống. ..

Trịnh công công ngủ đang say giấc, bỗng nhiên trong lúc ngủ mơ cảm giác được trán đau đớn, hình như có vật gì đập lên chính giữa trán mình, đồ vật đó rất cứng, đánh cho trán gã vang lên cộp một tiếng.

Gã hét thảm một tiếng, trong lúc ngủ mơ kinh hãi bật dậy.

Nhìn xung quanh, xung quanh không có gì hết.

Thiên Tôn máy trinh sát sớm cũng đã thuận thế leo xuống giường, trốn phía sau chân bàn.

Trịnh công công tìm một vòng, không tìm thấy gì, quay về gương đồng nhìn cái trán mình, thấy trán đã xưng lên một cục.

"Thật sự có cái gì đập ta, thế nhưng ta lại không tìm thấy cái gì."

"Có quỷ aI"

"Aaal"

Trịnh công công sợ chết khiếp chạy ra khỏi phòng, đứng sát lại với các tuỳ tùng của mình, cả đêm cũng không dám ngủ tiếp, mắt

mở trừng trừng đi bộ hết một đêm -

Trong khi Thiên Tôn trinh sát đùa bỡn Trịnh công công... giống như loại nạn dân nghèo khổ, đang từ trong một con hẻm nhỏ đi ra.

Một người trong đó thấp giọng nói: "Nhìn rõ chưa? Đại tướng quan binh là ai?"

Tên còn lại trả lời: "Là tham tướng Tần Nhân Hồng, trước đây từng tới Tiểu Lãng Để của chúng ta tiễu phỉ, bị chúng ta dễ dàng tránh đi, tìm nửa tháng cũng không tìm được chúng ta, cuối cùng ảo não trở về."

Hai người khác đều cười: "Thì ra là Tần Nhân Hồng, một tên phế vật."

Người trước nói: "Phân bố binh lực của hắn cũng thăm dò rồi chứ?"

Tên còn lại nói: "Thăm dò rồi, hắn có 2500 binh lực, phòng thủ theo tuyến dọc theo Đông Pha, Úng Khẩu, Đông Miêu trang. Ngươi xem, ta đã vẽ ra sơ đồ đại khái rồi."

Người lên tiếng lúc trước nở nụ cười: "Làm tốt lắm! Chúng ta có sơ đồ bố trí của quan binh rồi, mang thứ này đến Sơn Tây Trạch Châu giao cho Tử Kim Lương Vương Tự Dụng Vương đại ca, đó chắc chắn là đại công. Đợi Tử Kim Lương đại ca thành công đánh vào Hà Nam, chúng ta có thể tìm hắn mượn binh, đoạt lại Tiểu Lãng Để."

Hai người khác ôm quyền: "Đại ca anh minh."

Thì ra, ba người này là dư nghiệt của thủy tặc Tiểu Lãng Để.

Một trong kẻ cầm đầu nguyên danh gọi là Hứa Lý Ngư, sau đó hắn trưởng thành, cảm thấy tên của phụ mẫu đặt không dễ nghe, tự ý đổi thành Hứa Thành Long.

Trong quần tặc Tiểu Lãng Để, hắn cũng không tính là thực lực mạnh.

Khi Bạch Diên tiêu diệt vài nhóm thủy tặc thực lực cực mạnh, kẻ gọi là Hứa Thành Long này liền nhân cơ hội chuồn đi, mang theo hơn mười chiếc thuyền và mấy chục huynh đệ của hắn, vượt qua Hoàng Hà, chạy trốn tới bờ sông bên kia Sơn Tây, trốn bên cạnh một trấn gọi là trấn Đại Dục.

Người này thoát được một mạng, nhưng không hối cải, chỉ ghi hận Bạch Diên, nhưng hắn lại không có thực lực đánh bại Bạch Diên, trái lo phải nghĩ, liền tới Trạch Châu, nương nhờ vào Tử Kim Lương Vương Tự Dụng.

Hắn biểu thị mình có thể thay Vương Tự Dụng trinh sát bố trí của quan binh bên Hà Nam, đưa lưu khấu Sơn Tây vượt qua Hoàng Hà, tiến vào Hà Nam.

Vương Tự Dụng đương nhiên mừng rỡ, đồng ý với hắn, nếu có thể thành công vượt qua Hoàng Hà, công vào Hà Nam, sẽ để cho Hứa Thành Long làm một tiểu đầu mục, chia cho hắn mấy nghìn nhân mã chỉ huy.

Vì vậy, Hứa Thành Long lại lần nữa vượt qua Hoàng Hà, lén tiến vào Hắn vốn là người Hà Nam, nói cũng là khẩu âm bản địa Hà Nam, muốn trà trộn vào một huyện thành đang tiếp nhận nạn dân số lượng lớn thì quá dễ dàng.

Không tốn bao nhiêu khí lực, liền tìm hiểu rõ ràng tướng lĩnh, binh lực, bố trí của quan binh.

Thậm chí ngay cả chiến thuyền của triều đình giấu ở nơi nào cũng mò ra được.

Hứa Thành Long dương dương đắc ý: "Được rồi, hiện tại chúng ta có thể đi Sơn Tây phục mệnh."

Một thủ hạ thấp giọng nói: "Đại ca, ta có để ý, hình như thủ hạ của Bạch Diên cũng tới huyện thành rồi, chính là đôi phu thê mặc trang phục hiệp sĩ vào thành lúc ban ngày, thoạt nhìn hình như là nhân vật rất quan trọng bên cạnh Bạch Diên."

Hứa Thành Long cười hắc hắc: "Đôi phu thê đó quá non, vừa nhìn đã biết không có kinh nghiệm giang hồ gì rồi, hộ vệ của họ cũng không giống đi giang hồ thường xuyên. Chúng ta dùng một kế, bắt đôi phu thê này đến Sơn Tây, dùng để làm con tin áp chế Bạch Diên, nói không chừng có chút tác dụng."

Chương 656: Tiểu tử ngươi chờ đó

Chương 656: Tiểu tử ngươi chờ đó

Sáng sớm, Lý Đạo Huyền tỉnh lại từ trong bản thể bên ngoài hộp.

Tối hôm qua, sau khi hạ nhân của nhà huyện lệnh đã an bài một phòng khách mới, y xấu hổ không dám leo lên giường nữa, thân thể sắt thép nặng nề quả thật không thích hợp ngủ ở trên giường, dứt khoát khoanh chân ngồi xuống góc tường.

Sau đó kết thúc đồng cảm, trở lại bản thể bên ngoài hộp, thoải mái bò lên giường đi ngủ.

Giường thì để lại cho Cao Nhất Diệp.

Cao Nhất Diệp có chút tiếc nuối, nhưng đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm, Thiên Tôn chính là một thần tiên tốt nghiêm chỉnh, không phải là tà thần, không cần chờ đợi xảy ra điều gì, có thể ở chung đã rất hài lòng rồi.

Nàng hài lòng, kết quả cả đêm không ngủ.

Mãi đến khi trời sắp sáng, cuối cùng nàng mới đi ngủ.

Kết quả, ngủ không được bao lâu thì bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào.

Huyện Mạnh Tân tỉnh rồi!

Trên đường bắt đầu xuất hiện tiếng rao hàng của người bán

hàng rong, âm thanh xe ngựa, tiếng bọn quan binh quát tháo trên đường, âm thanh tập trung trò chuyện của lão bách tính, trong hậu viện của nhà huyện lệnh cũng vang lên tiếng đi lại chào hỏi với khách nhân của các nô bộc nha hoàn.

Thiên Tôn test-02 ngồi ở góc tường đột nhiên mở mắt, đứng lên.

Lý Đạo Huyền đã ăn sáng xong, lại vào trong hộp chơi.

Nhìn thấy Cao Nhất Diệp còn đang ngủ trên giường, Lý Đạo Huyền liền mỉm cười đi qua, vốn định ngồi xuống mép giường, nhưng vừa mới làm động tác muốn ngồi liền nhớ tới mình mà ngồi xuống khả năng giường lại bị sập, vội vàng dừng cái mông ở giữa không trung.

Nguy hiểm thật!

Đổi lại động tác, ngồi xổm bên giường.

Khuôn mặt của Cao Nhất Diệp ngay ở trước mặt y, rất gần, có vẻ nàng ngủ rất say, trong lúc ngủ mơ cũng nở nụ cười ngọt ngào, xem ra đang mơ một giấc mơ đẹp.

Lý Đạo Huyền nhìn bộ dạng của nàng, không đành lòng đánh thức nàng nữa. để cho nàng naủ thêm. Một mình đi ra khỏi phòng.

Hộ vệ canh giữ bên ngoài vội vàng hành lễ với y, nhưng còn chưa kịp nói một câu "chào buổi sáng Thiên Tôn", Lý Đạo Huyền liền dựng lên ngón tay trước môi: "Suyt!"

Hộ vệ hiểu ý, vội vàng che miệng lại.

Lý Đạo Huyền đè thấp giọng, như đặc vụ hội ý nhỏ giọng nói: "Nhất Diệp còn đang ngủ, đừng đánh thức cô ấy, các ngươi bảo vệ cô ấy, ta ra ngoài đi dạo."

Các hộ vệ vội vàng ghé sát tới, cũng như đặc vụ hội ý nhỏ giọng nói: "Tuân lệnh!"

Hộ vệ dùng 0. 01 giây suy nghĩ một chút, chỉ bảo vệ thánh nữ đại nhân, không cần bảo vệ Thiên Tôn sao? A! Không đúng, Thiên Tôn là thần tiên, đâu cần phàm nhân chúng ta bảo vệ, con mẹ ta có phải quá phiêu rồi không?

Lý Đạo Huyền cứ như vậy, một người ung dung đi ra khỏi dinh thự của huyện lệnh.

Mới vừa đi ra khỏi cửa, liền thấy phía sau lại có một đám người chạy đến, kẻ dẫn đầu chính là Trịnh công công của Phúc Vương phủ, mắt gã thâm thì như gấu mèo, sắc mặt kinh khủng, quay về các tùy tùng rống lên: "Cuối cùng trời sáng rồi, chạy mau! Trong nhà này có ma, khẳng định là oan hồn bị lụt chết đuối rất nhiều."

Gã chạy quá nhanh, vội vội vàng vàng, vừa lao ra khỏi cửa liền va bịch vào người Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền nhìn gã đâm sầm vào, vốn có thể cho tránh, nhưng cố ý không làm.

Hai người va chạm, trán cứng đối cứng.

Trịnh công công cảm giác mình giống như đụng vào một tấm sắt,"coong" một tiếng, đầu đau má ơi luôn. Gã hai tay ôm đầu ngồi chồm hổm xuống, toàn thân run rẩy, nửa ngày không đứng dậy nổi.

Lý Đạo Huyền thầm cười trong bụng, biểu hiện ra lại rất khoa trương la lên: "Ui chao! Ngươi đi không nhìn đường sao, đụng lung tung vậy? Đầu ta đau quá, ta bị trọng thương rồi... Ngươi phải bồi thường tiền thuốc men cho ta"

"Ta bồi ngươi cái rắm!" Tùy tùng của Vương phủ chạy tới đỡ

Trịnh công công dậy, còn có người chỉ vào Lý Đạo Huyền nói: "Bọn ta là người của Phúc Vương phủ, đụng vào người thì đụng thôi, chưa từng nghe nói qua tiền thuốc men gì hết." Lý Đạo Huyền: "Ui, ngang tàng như thế sao? Được thôi, vậy ta sẽ không trực tiếp lấy tiền, sửa thành gán nợ đi. Cú va chạm này khiến ta bị trọng thương, ít nhất cũng phải 500 lượng bạc mới có thể khỏi được. Tiền thuê Tiểu Lãng Để lại giảm đi một năm."

Các tùy tùng Vương phủ nghe nói vậy không khỏi hít một hơi lạnh: Con mẹ nó, nhìn ngươi bị đụng có thấy mất cọng lông nào đâu, mở miệng là đòi tiền thuốc men 500 lượng bạc? Lúc trước còn cảm thấy bọn ta quá đáng, hiện tại cảm thấy ngươi mới càng quá đáng hơn.

Nghe y nói vậy, Trịnh công công xoa trán, nhìn chăm chú vào mới nhận ra, đây không phải là hiệp sĩ trẻ tuổi đẹp trai đi bên cạnh Bạch Diên gặp ở trại Hoàng Cân Tiểu Lãng Để hay sao? Hình như là gọi là Tiêu Thu Thủy gì đó?

Trịnh công công chỉ vào Lý Đạo Huyền nói: "Họ Tiêu, ngươi ngon lắm, ngươi cố ý ở chỗ này chờ đụng vào ta đúng không? Ngươi căn bản không bị thương, ngươi khẳng định luyện qua Thiết Đầu công."

Lý Đạo Huyền sờ sờ cái trán mình, còn cố ý đâm đâm vào lớp silicon bên ngoài: "Rõ ràng không phải sắt, da thịt rất mềm mại, ngươi không nên nói ta là đầu sắt, này... ngươi xem, da đầu ta bị đụng đỏ rồi đây này."

Silicon căn bản không có khả năng bị đụng đỏ, màu sắc rất bình thường.

Y rõ ràng là trợn mắt nói dối.

Đám người Trịnh công công cay lắm, đành phải hừ một tiếng, vung tay áo bỏ đi.

Lý Đạo Huyền còn quay về bóng lưng của họ phất tay, cười nói: "Đi thong thả, không tiễn, nhớ tìm thêm cứu binh. Tần tướng quân không chịu giúp các ngươi, thật là đáng thương."

Trịnh công công toàn thân cứng đờ, ngừng lại, sau đó lại giậm chân bước vội đi.

Đoàn người trong khoảnh khắc đã đi xa.

Lý Đạo Huyền cũng không đuổi theo, hớn hở đi dạo huyện thành Mạnh Tân.

Y vừa mới bỏ đi, trong hẻm nhỏ đối diện con phố có một đám người thò đầu ra, tên dẫn đầu chính là Hứa Thành Long, phía sau còn có hơn mười thủy tặc Tiểu Lãng Đế đi theo.

Hắn cười hắc hắc nói: "Ta vốn đang đau đầu làm sao để dẫn dụ hộ vệ đi khỏi, không nghĩ tới, người này lại không mang hộ vệ, một mình chạy đi lung tung." "Hắc hắc hắc, các huynh đệ, theo sau, lát nữa tìm cơ hội kéo hắn vào trong hẻm nhỏ không người, đánh cho một trận, sau đó trói lại bắt về Sơn Tây."

Đám người chui ra con hẻm, chia ra vài nhóm, mỗi nhóm hai ba người, giả làm lão bách tính bình thường đi lại trên đường, trên thực tế lại theo sát Lý Đạo Huyền không xa không gần, chuẩn bị tìm cơ hội động thủ.

Theo dõi bắt cóc, đối với thủy tặc mà nói, đương nhiên là chuyện sở trường.

Lý Đạo Huyền hồn nhiên chưa phát giác ra, đang đi, phía trước có một con hẻm. Lý Đạo Huyền thò cổ nhìn vào bên trong hẻm, bên trong có một lão nhân nghèo, đang co ro ở góc đường.

Y liền đi vào trong hẻm, lấy ra một cục bạc vụn, đặt vào tay lão nhân: "Lão nhân gia, cầm mua thức ăn di."

Lão nhân mừng rỡ: "Đa tạ, đa tạ thiếu hiệp."

Ông thiên ân vạn tạ, cầm bạc nhanh chóng chạy ra khỏi hẻm, đi tìm quầy bán hàng rong mua đồ ăn.

Lý Đạo Huyền nhìn theo lão nhân đi xa, lúc này mới dự định trở lại trên đường cái.

Đúng lúc này, ở đầu hẻm có bóng người nhoáng lên, năm sáu hán tử đã chặn ở đầu hẻm.

Lý Đạo Huyền: "Ồ?"

Y lại quay đầu nhìn, đầu bên kia cũng có một nhóm năm sáu hán tử chặn đường.

Người hai bên cùng nhau từ từ ép vào giữa con hẻm.

Chương 657: Hẻm nhỏ tập kích

Chương 657: Hẻm nhỏ tập kích

Lý Đạo Huyền tuyệt không hoảng, thậm chí muốn cười: "Ồ, chặn đường ăn cướp hả?"

Hứa Thành Long: "Khinh thường ai chứ? Ăn cướp? Có thể cướp được trên người ngươi mấy lượng bạc? Túi tiền cỏn con đó của ngươi, còn có thể chứa được mấy chục cân hay sao?"

Lý Đạo Huyền cười: "Vậy chính là âm mưu khác lớn hơn rồi?"

Hứa Thành Long: "Tiểu tử ngươi, là người nào của Bạch Diên?"

Giờ thì Lý Đạo Huyền đã hiểu, đám người này là tới vì Bạch Diên.

Hiện tại Bạch Diên có hai lộ địch nhân, một lộ là Phúc Vương phủ, một lộ chính là quần tặc Tiểu Lãng Đế, mà người của Phúc Vương phủ vừa mới tiếp xúc với mình, thoạt nhìn không giống như muốn lập tức động võ. Vậy đám người trước mắt này không khó đoán.

Lý Đạo Huyền cười nói: "Thì ra là thủy tặc Tiểu Lãng Đế, các ngươi muốn bắt ta, để uy hiếp Bạch Diên đúng không?"

Hứa Thành Long: "Hiện tại là lão tử đang hỏi ngươi."

Lý Đạo Huyền: "Ta cảm thấy ngươi nhầm rồi, hiện tại là ta đang hỏi ngươi, nếu như ngươi trả lời không thoải mái, ta sẽ tuỳ ý ngươi."

Hứa Thành Long tức: "Tiểu tử này kiêu ngạo nhỉ, bị mười mấy

người bọn ta bao vây trong hẻm còn dám nói lời trang bức như thế? Đừng tưởng rằng mặc trang phục hiệp sĩ, ngươi chính là cao thủ lục lâm! Vừa nhìn thân hình bước đi của tiểu tử ngươi, đủ biết không phải là người luyện võ."

Lý Đạo Huyền: "Ta không luyện võ thực sự là có lỗi với ngươi rồi, tới đây, tới giết ta đi."

Y vừa dứt lời, hai tên thủy tặc liền xông tới.

Hứa Thành Long nhanh chóng bồi thêm một câu: "Bắt sống, sống mới có tác dụng."

Hai tên thủy tặc vốn muốn rút đao, thế nhưng nghe được Hứa Thành Long nói, liền không rút đao nữa, dùng hai tay không cùng đánh về phía Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền thật sự chưa từng luyện võ, một chiêu nửa thức cũng không biết. Thanh niên thành phố, thực lực đánh nhau cũng không mạnh. Đối mặt với hai tên địch nhân, Lý Đạo Huyền cũng không biết phải ứng phó như thế nào, đành phải vung hai tay ra,"nghênh đón" nắm đấm của hai địch nhân. Y vừa ra tay, lập tức đã bị người ta nhìn ra, người này là thật sự không biết đánh nhau.

Hứa Thành Long cười to.

Hai thủy tặc cũng cười, nắm đấm của hai người biến hóa khéo léo, dễ dàng tránh được cánh tay của Lý Đạo Huyền giơ lên ngăn cản, sau đó hai tiếng "binh binh", hai nắm đấm đồng thời đánh vào ngực Lý Đạo Huyền.

Thanh âm rất nặng nề, đánh rất mạnh.

Hai người nghĩ chỉ một quyền là có thể đánh ngã Lý Đạo Huyền rồi, tốt nhất là bị gãy mấy cây xương sườn, y sẽ khóc rống chảy nước mắt, ngoan ngoãn mặc cho bọn hắn bài bố, cho nên dùng sức rất lớn.

Đáng tiếc!

Tác dụng của lực là lẫn nhau, đánh mạnh bao nhiêu, bắn ngược sẽ đau đớn bấy nhiêu.

Hai tên thủy tặc hầu như đồng thời kêu thảm một tiếng, tay trái nắm tay phải, ngồi chồm hổm xuống: "A a a a, xương của ta... xương tay ta gãy rồi."

Họ vừa ngồi xổm xuống, cho dù Lý Đạo Huyền "cách đấu thuật" có kém, cũng có thể dễ dàng đánh trúng họ rồi. Y song quyền tề xuất, đồng thời đánh vào mặt hai người.

Lần này, xương mặt của hai người cũng nát, ngửa mặt lên trời rồi ngã gục, trong nháy mắt không còn âm thanh.

Tất cả thủy tặc còn lại đều nhìn mà ngây người.

Hứa Thành Long cũng ngẩn người, không hiểu được, người trước mắt này rõ ràng là gà con, động tác gượng gạo, thậm chí các đốt ngón tay cũng rất cứng ngắc, không có chút khí thế của người luyện võ nên có, hoàn toàn giống một thư sinh tay trói gà không chặt.

Tại sao lại đánh giỏi như thế?

"Người kia khó đối phó!"

"Lân thêm người."

Bốn thủy tặc đồng thời xông lên.

Lần này bọn họ còn chia trước sau, hai người phía trước, hai người ở phía sau.

Hai người phía trước vung quyền đánh vào mặt Lý Đạo Huyền, một người phía sau đánh vào lưng y, một người khác càng âm hiểm, trực tiếp Liêu Âm Thối đá vào đũng quần Lý Đạo Huyền. qua

võ thuật cũng sẽ có chút phiền phức, Lý Đạo Huyền càng không có chút cơ hội nào để né tránh.

Chỉ nghe bốn tiếng "binh binh binh binh" vang lên, toàn bộ chiêu thức của bốn tặc nhân trúng mục tiêu.

Sau đó, bốn cái tặc nhân toàn đồng loạt kêu thảm một tiếng, xương tay gãy, xương chân gãy, đau đến mức la toáng lên.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới bắt đầu hoàn thủ.

Đợi kẻ địch bị thương sau đó hoàn thủ, mới có thể bách phát bách trúng.

"Binh binh!" Hai quyền đánh ngã hai tặc tử trước mặt ra đất.

Lại quay đầu, một cước đá bay tên đánh vào lưng mình.

Cuối cùng cúi đầu nhìn sang tên đá vào đũng quân mình, đang ở trước mặt mình, ôm chân kêu thảm thiết, lắc đầu: "Tiểu tử ngươi quá âm độc."

Nói xong, y cũng đá một phát vào đũng quần của người đó.

Toác...

Âm thanh trứng vỡ!

Người chung quanh đều che mặt, hình ảnh này quá thảm, không ai dám nhìn.

Lý Đạo Huyền cũng quay người lại, đối mặt với sáu thủy tặc còn lại: "A, còn lại sáu tên, lúc này ta mới đếm, các ngươi có mười hai người cơ mà."

Hứa Thành Long quá sợ hãi: "Này... người này... Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam, Thập tam thái bảo hoành luyện. . ."

Lý Đạo Huyền giũ giũ bộ đồ hiệp sĩ trên người: "Bằng không, ngươi nghĩ rằng ta lấy đâu tư cách mặc cái này, người phải có chút trình độ, mới có thể mặc y phục này."

Hứa Thành Long thẹn quá thành giận: "Rút đao, không nhất định phải sống nữa, chết cũng được."

Xoát xoát xoát, sáu người còn lại đều rút ra yêu đao.

Lý Đạo Huyền đưa tay sờ sờ trên người mình, ôi chao, không có vũ khí.

Đúng lúc này, hai tặc tử đã xông đến trước mặt, hai thanh yêu đao đồng thời chém vào cổ y, phía sau ba tặc tử xông lên, đồng thời chém vào sau lưng y.

Trong lòng năm người đều đang suy nghĩ: Công phu hoành luyện của ngươi có lợi hại thế nào, đao chém lên người lấy gì mà cản? Nghĩ tới đây, tặc tử động tác nhanh nhất đã chém đao lên cánh tay vung lên ngăn cản của Lý Đạo Huyền.

Lưỡi dao sắc bén dễ dàng chém rách hiệp sĩ phục bên ngoài, sau đó chém rách lớp silicon bên ngoài, thế nhưng rất nhanh, nó liền chém vào khung xương bằng sắt thép "cheng", tiếng kim loại va chạm vang lên giòn giã.

Thủy tặc kia hơi sửng sốt, rống lên: "Người này giấu thiết hộ tí bên trong y phục."

Thì ra có hiệp sĩ phục cản trở, thủy tặc cũng không thể nhìn thấy lưỡi đao của mình đã cắt rách làn da silicon của Lý Đạo Huyền, cho nên hắn còn tưởng rằng trong bộ đồ hiệp sĩ của Lý Đạo Huyền còn đeo một cái thiết hộ tí.

Ba người công lên phía sau cũng như vậy, keng keng keng, ba đao chém vào lưng Lý Đạo Huyền, tất cả đều văng ra, ba người cũng cùng la lên: "Trên người hắn mặc áo giáp."

Thời gian nói ra một câu như thế, tay của Lý Đạo Huyền cũng thừa dịp cơ hội này nắm lấy yêu đao của một kẻ địch trước mặt, sau đó phát lực đoạt lấy thanh đao này.

Người đó thấy được Lý Đạo Huyền "tay thịt bắt đao", không ngờ không chảy máu, sợ quá ngẩn người ra, đây cũng không phải là áo giáp, thiết hộ tí có thể giải thích. Hắn nhìn chăm chú mới phát hiện bàn tay của đối phương hình như đã bị lưỡi đao cắt rách, thế nhưng...

Bên trong vết thương nơi bàn tay kia không có máu chảy ra, mà mặt cắt nhẵn bóng, mơ hồ có thể thấy được một đoạn xương bằng sắt.

Thủy tặc thất kinh, mở miệng đang muốn cảnh báo, Lý Đạo Huyền trở tay đâm một cái vào bụng hắn.

Lời thủy tặc muốn nói không nói ra một chữ nào, chỉ kêu thảm thiết một tiếng liền ngã gục.

Cùng lúc đó, Lý Đạo Huyền quay người lại, đạp ngã một thuỷ tặc khác.

Hứa Thành Long nhìn thấy cảnh này, chỉ biết phe mình không phải là đối thủ Lý Đạo Huyền, vội vàng la lên: "Chạy, chạy mau!"

Nói xong, xoay người chạy đầu tiên.

Chương 658: Hỏa súng không quá đủ

Chương 658: Hỏa súng không quá đủ

Hứa Thành Long cùng với ba tên thủy tặc còn chưa bị thương đều sợ mất mật, xoay người bỏ chạy.

Lý Đạo Huyền cũng không đuổi theo, cúi đầu nhìn, mấy tên thủy tặc vừa rồi bị mình đánh ngã, tên bị vỡ xương mặt thì đã không còn thở, tên bị thiết quyền của mình đánh vào ngực, tên bị đá vào thắt lưng, cũng đều hít vào thì ít, thở ra thì nhiều.

Nhưng vị huynh đài bị đá vỡ trứng, a, không thể gọi huynh đài rồi, phải gọi là công công, hắn vậy mà còn chưa chết, còn ôm đũng quần lăn lộn trên mặt đất.

Chuyện này đủ nói rõ, đá vỡ trứng mặc dù đau đớn, nhưng không chí tử, mà bộ vị yếu hại khác dùng búa sắt đập một phát thì thật sự phải chết người.

Lý Đạo Huyền tóm lấy chân kẻ đó, như kéo cây lau nhà kéo hắn ra khỏi con hẻm, kéo đi ngay trên đường.

Trên đường cái lão bách tính không ít, nhìn thấy cảnh này tức thì giật mình thảng thốt.

Thế nhưng rất nhanh liền có người nhận ra Lý Đạo Huyền là "bằng hữu của Bạch thiện nhân", mà người bị y kéo vừa nhìn đã biết không phải là thứ tốt đẹp gì.

Các lão bách tính liền không còn hoảng sợ nữa, thậm chí có người chủ động giúp Lý Đạo Huyền giải thích: "Đây nhất định là

bại hoại, bị bằng hữu của Bạch thiện nhân bắt được."

"Ta thấy người đó da đen như vậy, khẳng định cả ngày phơi nắng phơi gió, nói không chừng là thủy tặc của Tiểu Lãng Để."

"Thiếu hiệp khẳng định là đang hành hiệp trượng nghĩa."

Thậm chí càng có người kéo đến đầu con hẻm nhỏ kia nhìn vào trong, trong hẻm gần mười người trọng thương, nằm ngã lăn lộn, thoạt nhìn cũng không như người lương thiện gì.

Lần này thì càng hiểu hơn.

Lượng lớn lão bách tính đi xem náo nhiệt, một đường theo Lý Đạo Huyền, thấy y kéo nam tử kia, một đường kéo vào nha môn huyện. .. -

Lý Đạo Huyền ném tên nam tử bị đá bể trứng kia vào trong đại đường của nha môn huyện.

Huyện lệnh Mạnh Tân và sư gia rất nhanh liền chạy ra, tham tướng Tần Huyện lệnh: "Người này là?"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Người này ở trong hẻm nhỏ phục kích ta, may mà ta còn có chút tài năng, mới chế phục được hắn."

Huyện lệnh vẻ mặt lo lắng: "A, Tiêu thiếu hiệp có bị thương không?"

Lý Đạo Huyền: "Trái lại không bị thương."

Huyện lệnh chuyển sang nam tử bể trứng kia, tức giận: "Ngươi thật to gan, ngay cả quý khách của huyện Mạnh Tân ta cũng dám tập kích? Ngươi không biết hắn là bằng hữu của vạn gia sinh phật Bạch thiện nhân sao? Huyện Mạnh Tân ta có bao nhiêu lão bách tính được Bạch thiện nhân cứu, làm sao ngươi dám? Bản quan mà ném ngươi tới cổng chợ, các bách tính có thể ăn tươi nuốt sống

ngươi rồi."

Nam tử sắc mặt tái xanh, ru rẩy không nói ra lời.

Lý Đạo Huyền: "Người này, rất có khả năng là thủy tặc Tiểu Lãng Để. Họ lẻn vào huyện thành Mạnh Tân, chỉ sợ không phải chỉ để bắt cóc ta, khả năng còn có mục đích khác không muốn để người biết."

Vừa nghe lời này, huyện lệnh liền sầm mặt lại, tham tướng Tần Nhân Hồng bên cạnh cũng ồ một tiếng.

Hai người cũng không ngốc!

Thủy tặc Tiểu Lãng Để xuất hiện ở trong huyện thành, lại còn là thời điểm lưu khấu Sơn Tây có thể qua sông tiến vào Hà Nam bất cứ lúc nào, họ tới nơi này để làm gì?

Tần Nhân Hồng cũng đanh mặt lại: "Dụng hình!"

Huyện lệnh gật đầu: "Dụng hình!"

Thủy tặc bể trứng kêu thảm thiết: "Đừng dụng hình nha, các ngươi còn chưa hỏi ta mà, ta còn chưa kịp khai cái gì, các ngươi đã nói dụng hình rồi? Nhầm trình tự trước sau rồi, ta khai... ta khai..."

Hắn lải nhải một hồi, tường tận kể ra chuyện thủy tặc Tiểu Lãng Để Hứa Thành Long nương nhờ vào đại khấu Sơn Tây Tử Kim Long, sau đó qua sông trở về tìm hiểu tin tức.

Tần Nhân Hồng tức thì giận dữ: "Con mẹ nó, các ngươi đã nói hết bố trí binh lực của lão tử cho lưu khấu Sơn Tây rồi?"

Lý Đạo Huyền: "Vừa rồi thủy tặc muốn bắt cóc ta đã có mấy tên bỏ trốn, hiện tại chắc chúng đã ở trên mặt sông rồi."

Tần Nhân Hồng thoắt cái nhảy dựng lên: "Con mẹ nó, khẳng

định là đuổi không kịp, ta phải đi điều chỉnh bố trí binh lực lại."

Naayv ©ả mêt iâv hắn cũng không muốn ở đây lâu vôi vã hướng bắc mang theo một đám thân binh ra khỏi huyện thành Mạnh Tân, chạy về hướng bờ Hoàng Hà phía bắc.

Vẻ mặt huyện lệnh cũng trở nên rất khó coi: "Tiêu đại hiệp, việc này phải làm sao đây? Cho dù Tần tướng quân đi điều chỉnh bố trí binh lực, nhưng điều chỉnh thế nào, lưu khấu cũng đã biết được tổng binh lực của hắn, đã biết trong tay hắn chỉ có 2500 người, lưu khấu nhất định sẽ cố gắng qua sông, bố trí gì cũng vô dụng."

Đây là lời nói thật!

Quần tặc dưới trướng Tử Kim Lương Vương Tự Dụng, tổng binh lực cộng lại cao tới hơn 20 vạn, cho dù thuyền có hạn, không có khả năng đưa 20 vạn người đồng thời qua sông, nhưng nhiều tặc tử tấn công nhiều lớp như vậy, 2500 quan binh đâu thể chống được?

Đến lúc đó loại huyện thành nhỏ như Mạnh Tân càng không chịu nổi một kích.

Cũng khó trách tri huyện phải hoảng sợ.

Lý Đạo Huyền lên tiếng an ủi: "Đừng lo lắng, Tiểu Lãng Để bọn ta sẽ xuất binh giúp các ngươi."

Tri huyện vẫn lo lắng: "Tuy là Bạch thiện nhân rất có thực lực, thu thập thủy tặc Tiểu Lãng Để không cần tốn nhiều sức, nhưng thực lực của lưu khấu không thể so với thủy tặc được."

Lý Đạo Huyền biết an ủi vài câu đơn giản là vô dụng, thôi không an ủi nữa, chỉ nói: "Nói chung, bên ngươi trấn an tốt lão bách tính, chuyện chiến tranh ở tiền tuyến cứ giao cho bên ta."

Đi ra huyện nha, nhanh chóng trở lại phòng khách.

Cao Nhất Diệp còn đang ngủ say trên giường, khóe miệng khẽ vểnh lên, khuôn mặt ửng đỏ, cũng không biết đang nằm mơ cái gì. Lý Đạo Huyền trở lại góc tường, khoanh chân ngồi xuống, sau đó "đồng cảm" nhảy tới kim tuyến Thiên Tôn ở trước ngực Bạch Diên.

Tiểu Lãng Để lúc này đang toàn diện chuẩn bị chiến tranh.

Bởi vì phải ở trước mặt quan binh và quan viên triều đình đánh trận này, cho nên lần này thôn Cao Gia không dự định vận dụng thuyền pháo.

Cũng chỉ sử dụng tám chiếc thuyền hàng lớn có vũ trang, binh sĩ dân đoàn của thôn Cao Gia tới đây vượt quá nghìn người, đang chỉnh đốn đội ngũ. Toàn bộ binh sĩ có tố chất huấn luyện này được bố trí trên thuyền hàng có vũ trang.

Mà nhân số của dân đoàn bản địa Tiểu Lãng Để mới thành lập cũng rất nhiều. vớt auá ba nghìn. Dân đoàn bản địa mới huấn luyện được mấy tháng, hơn nữa còn chưa từng lên chiến trường, tố chất quân sự còn chưa cao, nhưng lớp tư tưởng chính trị ngược lại miễn cưỡng quá quan.

Chiến ý của những dân đoàn mới này cũng rất cao.

Bởi vì, trận chiến họ sắp đánh, tương đương với "bảo vệ gia viên của mình", vậy nên chiến ý cao hơn nhiều so với binh ngoại địa.

Một nhánh binh sĩ dân đoàn bản địa đang xếp đội, nhận vũ khí.

Phía trước trại Hoàng Cân đặt mấy cái sọt lớn, bên trong chất đầy đủ loại vũ khí lạnh.

Đội trưởng của dân đoàn bản địa chính là Giang Thành.

Hắn cầm lấy một cây thủ nỗ từ trong sọt, quay đầu nói với Bạch Diên: "Bạch tiên sinh, binh sĩ dân đoàn bản địa chúng tôi đã huấn luyện mấy tháng, giác ngộ tư tưởng cũng quá quan rồi, cách sử dụng hỏa súng cũng đã nắm giữ thông qua chương trình huấn luyện. Hiện tại lúc thực chiến lại phát cho mọi người vũ khí lạnh, hình như không thích hợp lắm? Thuộc hạ cảm thấy, có thể phát cho bọn họ hỏa súng rồi."

Bạch Diên hơi xấu hổ: "Khụ! Ta cũng biết giác ngộ tư tưởng của họ đã quá quan, có thể dùng hỏa súng rồi, thế nhưng hỏa súng của thôn Cao Gia ta đều là do kỹ sư cao cấp từng búa đập ra, kỹ sư cao cấp cũng không nhiều, tốc độ chế tạo hỏa súng không theo kịp tốc độ tăng cường quân bị..."

Chương 659: Đạn cũng phải theo kịp

Chương 659: Đạn cũng phải theo kịp

Bạch Diên vừa dứt lời, kim tuyến Thiên Tôn trước ngực liền lên tiếng: "Không cần lo lắng, hỏa súng lập tức sẽ có đủ."

Bạch Diên: "A, Thiên Tôn đã trở về rồi? Tình huống bên huyện thành Mạnh Tân thế nào?"

Lý Đạo Huyền dùng tốc độ nhanh chóng kể ra việc thủy tặc cấu kết lưu khấu, làm đảng dẫn đường cho lưu khấu: "Thực lực của tham tướng Tần Nhân Hồng đã bị lộ, lưu khấu Sơn Tây khẳng định sẽ qua sông, động tác bên ngươi cũng phải nhanh lên."

Bạch Diên gật đầu: "Tuân lệnh!"

Lý Đạo Huyền: "Chuyện hỏa súng, lập tức sẽ có thuyền tới đây."

Trong khi y nói ra những lời này, trên mặt sông xa xa có năm chiếc thuyền hàng lớn chạy tới.

Thuyền hàng chạy bằng điện rất dễ nhận ra, nhìn từ xa có thể nhận ra là đồ vật của thôn Cao Gia.

Bạch Diên phấn chấn, vội vàng dẫn người chạy tới bên đò nghênh đón.

Năm chiếc thuyền hàng kia cặp bờ, một hậu cần binh thoắt cái nhảy xuống trên bờ, nhanh chóng báo cáo: "Bạch giáo viên, ta phụng mệnh của Thiên Tôn, vận chuyển tới một thuyền hỏa súng

kiểu mới, một thuyền đạn dược, ba thuyền lính đến."

Bạch Diên mừng rỡ: "Một thuyền hỏa súng kiểu mới? Nhiều thế sao? Tốc độ chế tạo hỏa súng của thôn Cao Gia ta tại sao thoáng cái đề cao nhanh như vậy?"

Kim tuyến Thiên Tôn nở nụ cười: "Than cốc chế tạo thành công, lò luyện kiểu mới cũng chế tạo thành công rồi, thôn đã bắt đầu sử dụng phương pháp đúc để chế tạo hỏa súng, tốc độ đương nhiên nhanh hơn, có điều. . "

Y thở dài một hơi: "Hỏa súng đúc ra, chung quy chất lượng không được tốt như hỏa súng rèn ra, trong quá trình sử dụng thực tế càng dễ hư hao... Cho nên, coi như thành hàng hoá giá trị thấp số lượng nhiều, đem trang bị cho bộ đội bình thường, đội ngũ tỉnh binh tiếp tục hỏa súng rèn."

Bạch Diên lập tức hiểu được: "Ta đã hiểu, sẽ đi an bài ngay."

Rất nhanh, ba nghìn dân đoàn bản địa nhận được tin tức liền đi tới cạnh bến đò. Họ cũng không biết hỏa súng đúc, hỏa súng rèn là gì, họ chỉ biết là nhía trên sắn nhát hả eúna cho ho rải. Một đám tân binh kích động không nói nên lời.

Giang Thành đứng bên thuyền, lớn tiếng nói: "Xếp hàng, thay phiên bắt đầu nhận hỏa súng, một người một cây hỏa súng cộng thêm 50 viên đạn."

Dân đoàn mới mừng rỡ: "Tuân lệnh!"

"Của ngươi!"

"Này, cầm đi, của ngươi!"

Dân đoàn mới tiếp nhận hỏa súng, vẻ mặt hân hoan. Trong mắt họ, có được cái này, chẳng khác nào hưởng thụ đãi ngộ tương tự với dân đoàn thôn Cao Gia, bản thân xem như chính thức đạt

được thôn Cao Gia tán thành.

Một đám dân đoàn mới hưng phấn hò hét liên tục.

Bạch Diên nhìn trái, ngó phải, lại thêm nỗi lo mới, tiến đến trước mặt hậu cần binh, thấp giọng nói: "Ba nghìn hỏa súng, đạn bắn ra chắc cũng nhanh lắm, chỉ chớp mắt là bay trên vạn viên rồi, vấn đề đạn này, chúng ta..."

Hậu cần binh cũng nói khẽ: "Đạn vẫn là rất khó khăn. Tam quản sự đang nghĩ cách, bảo ta chuyển cáo ngài, tiền tuyến dùng tiết kiệm một chút."

Bạch Diên: "Ba nghìn cây hỏa súng cùng nhau bắn, ta tiết kiệm thế nào?"

Hậu cần binh: "Đây là nghệ thuật thống ngự bộ đội, thống ngự cũng là ngự, ngự là một trong quân tử lục nghệ, Bạch tiên sinh nhất định sẽ làm tốt."

Bạch Diên: "Tên mù chữ nhà ngươi, ngự là chỉ ngự xe ngựa." -

Cùng lúc đó, ngục giam thôn Cao Gia.

Chủng Cao Lương đang đứng ở trước mặt ba vạn người già và phụ nữ trẻ em.

Ba vạn người này chính là số người lúc trước Sử Khả Pháp phụng mệnh Ngô Sân, nghìn dặm xa xôi đưa từ huyện Hà Khúc đến thôn Cao Gia.

Họ đã trải qua nỗi đau bị nam nhân nhà mình "vứt bỏ", sau đó lại ở dưới tình huống gian khổ thiếu ăn thiếu mặc thiên lý bôn ba, khi đi qua cầu Long Môn, không ít người tận mắt nhìn thấy Đạo Huyền Thiên Tôn từ trên bầu trời hạ xuống một cây cầu, bắc ngang qua Hoàng Hà.

Mặc dù xem không hiểu, nhưng họ đã bị chấn động rất lớn.

Naười †rải aua rất nhiều nên đặc biêt auý trona cuâc sếna khâng dễ mà có được.

Sau khi họ đến ngục giam thôn Cao Gia, liều mạng lao động cải tạo, cố gắng biểu hiện, mỗi ngày đều quay về tượng thiên tôn trên vách tường nhà tù mà cúng bái.

Đến hiện tại. ..

Cũng đến lúc nên thả bọn họ ra rồi.

Chủng Cao Lương lớn tiếng nói với họ: "Các hương thân, ta tuyên bố, các ngươi kết thúc lao động cải tạo, được ra tù."

Tiếng tuyên bố này, vốn nên nhận được tiếng hoan hô như sấm dậy, nhưng ba vạn người này lại vẻ mặt ngỡ ngàng, không hề biểu hiện ra vui sướng nên có.

Họ không phải là nam nhân chí tại thiên lý, họ chỉ là một đám người già yếu, so sánh với tự do, họ càng quan tâm chính là sinh tồn.

Sinh sống trong ngục giam đã lâu, họ đã quen sinh hoạt ở đây, hiện tại đột nhiên để cho bọn họ ra tù, bọn họ thậm chí không biết nên đi đâu, nên làm cái gì.

Chủng Cao Lương: "Các ngươi không cần lo lắng, sau khi ra tù, công việc và cuộc sống của các ngươi cũng sẽ nhận được an bài thích đáng. Các ngươi lên xe lửa đến thôn Cao Gia trước, sau đó vào ở trong khu nhà ở cho công nhân tại Cục Hỏa Khí thôn Cao Gia. Ở nơi đó, các ngươi sẽ nhận được công việc mới 'bao đạn'."

Ba vạn người vẫn còn chưa hiểu gì, vẫn không dám hoan hô.

Chủng Cao Lương: "Công việc sau này của các ngươi có thể

nhận được tiền công, mỗi tháng, tiền công là ba lượng bạc."

Ba vạn người: "AI"

Chủng Cao Lương dở khóc dở cười: "Các ngươi tự do rồi, sau này các ngươi có thể muốn làm cái gì thì làm cái đó, các ngươi còn có tiền công mỗi tháng ba lượng bạc, vì sao các ngươi còn ngây ra đó? không ai có chút phản ứng nào sao?"

Một ông lão run rẩy đi ra đằng trước: "Chủng cai ngục, bên ngoài... bên ngoài... còn đánh đánh giết giết không? Chúng tôi... trước đây ở bên ngoài, khắp nơi là đánh đánh giết giết, ngay cả con ta cũng bỏ ta lại chạy đi đánh đánh giết giết rồi. . "

Chủng Cao Lương thở dài: "Mọi người yên tâm! Sau khi mọi người ra ngoài sẽ không đánh đánh giết giết, mọi người chỉ cần trốn ở trong thôn Cao Gia an toàn, dùng sức lao động của mình là có thể kiếm tiền, nuôi sống bản thân: Có đc cuộc sếng an hình. Mà đan moi naười làm ra. chính là cho các chiến sĩ dùng để có thể tự tay kết thúc trận chiến loạn này. Giúp các chiến sĩ đi, chúng ta cùng nhau xuất lực, biến thiên hạ này thành một địa phương có thể an cư lạc nghiệp."

Ba vạn người hình như đã hiểu ra cái gì, có vài tiếng tiếng hoan hô thưa thớt vang lên.

Mặc dù đã tự do, nhưng bọn họ vẫn rất có kỷ luật, xếp thành một đội ngũ thật dài đi ra ngục giam, sau đó leo lên xe lửa.

Mãi đến khi xuống xe tại nhà ga thôn Cao Gia, họ mới phát hiện, nơi mình tới quả nhiên là một địa phương rất hoà bình. Nơi này cũng có Đạo Huyền Thiên Tôn phù hộ, trên đường khắp nơi đều là Thiên Tôn, có Thiên Tôn vẽ trên giấy, có búp bê vải Thiên Tôn, có tượng đất Thiên Tôn, có con rối Thiên Tôn, có Thiên Tôn đan bằng tre, còn có cả Thiên Tôn silicon đang chào hỏi với họ...

Một khắc trông thấy nhiều Thiên Tôn như vậy, rốt cuộc họ mới yên lòng được.

Cục Hỏa Khí thôn Cao Gia, trong nháy mắt có thêm ba vạn công nhân.

Ban đầu bọn họ còn chưa thuần thục, một ngày chỉ có gói được 50 viên đạn.

Thế nhưng rất nhanh, động tác của họ càng lúc càng thuần thục, người nhanh một ngày có thể gói trăm viên đạn, người chậm một chút cũng có thể gói 80 viên.

Ba vạn người cùng nhau khởi công, đạn của thôn Cao Gia rốt cuộc theo kịp với tốc độ sản xuất hỏa súng đúc.

Chương 660: Lưu khấu đã qua sông

Chương 660: Lưu khấu đã qua sông

Phía bắc huyện Mạnh Tân, bên bờ Hoàng Hà, góc phía đông nhất Tiểu Lãng Để.

Sắc trời vừa mới sáng, một đống thuyền nhỏ xuất hiện tại bờ bắc Hoàng Hà.

Lượng lớn lưu khấu bắt đầu qua sông.

Dẫn đường phía trước chính là dư nghiệt thủy tặc Tiểu Lãng Để do Hứa Thành Long suất lĩnh, tất cả đều ngồi thuyền tam bản.

Theo sát phía sau là hai đội của Nam doanh Bát Đại Vương, tây doanh Bát Đại Vương, đây mới là tiên phong chân chính của lưu khấu, chúng ngồi chính là thương thuyền, thuyền đánh cá cướp đoạt ở ven bờ Sơn Tây, thậm chí còn có chiến thuyền của quan phủ.

Ở phía sau là bộ đội chủ lực của Sấm Vương, Tử Kim Lương.

Cuối cùng còn có một đội vẫn đang ở trên đất liền phía Bắc, đó là Sấm Tướng, hắn phụng mệnh đoạn hậu, nếu như quân của tuần phủ Sơn Tây Hứa Đỉnh Thần đuổi theo, sẽ do Sấm Tướng chặn đánh, kéo dài thời gian.

Chúng cố ý lựa chọn vào tảng sáng, lúc này tầm nhìn thấp, có lẽ có thể né tránh thám báo của quan binh.

Nhưng hiển nhiên là chúng đã suy nghĩ nhiều.

Đại quân lưu khấu vừa mới động, tham tướng Hà Nam Tần Nhân Hồng cũng đã nhận được tin tức, chiến thuyền của quan phủ lập tức từ nơi ẩn náu tại eo sông lao ra, chạy ra giữa dòng sông chặn lại.

Thuỷ chiến, hầu như trong nháy mắt đánh tới cao trào.

"Bắn cung! Bắn cung!"

"Giết chết đám cẩu quan binh này."

"Phải đột phá quan binh chặn đường, chúng ta không có đường lui."

"Vượt qua đi!"

Trên mặt sông ánh lửa sáng rực, hỏa tiễn đã châm lên ánh bình minh.

Thiên Tôn test-02 dẫn theo Cao Nhất Diệp đang ở một nơi rất xa trên bờ phía nam, núp trong bụi cỏ, cầm kính viễn vọng nhìn về phía mặt sông Xa Xa.

Cao Nhất Diệp rất ít tham dự chiến tranh!

Ngoại trừ mấy trận chiến đầu tiên của thôn Cao Gia, cùng với phản quân Cố Nguyên đánh huyện Trừng Thành, hầu như Cao Nhất Diệp chưa từng xuất hiện ở trên chiến trường.

Cho nên khi nàng dùng kính viễn vọng nhìn thấy một chiếc thuyền gỗ bị dầu hỏa đốt cháy, tất cả người trên thuyền đều bị cháy và nhảy xuống sông, sau đó bị tên trên thuyền bắn chết ở giữa sông, trong lòng không khỏi có chút buồn nôn.

"Đang đánh kịch liệt quá!" Cao Nhất Diệp thấp giọng nói: "Quan binh có thể thắng không?"

"Không thắng được."

Lý Đạo Huyền xem qua ghi lại trên sách lịch sử, trận này lưu khấu sẽ thành công tiến vào Hà Nam.

Đương nhiên, tiền đề là bản thân không nhúng tay.

Có cánh bướm là thôn Cao Gia, kết quả thì không dễ nói rồi.

Chỉ thấy lượng lớn chiến thuyền của lưu khấu không ngừng xông lên, dây dưa với chiến thuyền của quan binh, quan binh rất nhanh rơi vào trạng thái người ít không đánh lại đông.

Quan binh mà Tần Nhân Hồng suất lĩnh chỉ là vệ sở binh của Hà Nam, sức chiến đấu kém xa so với các danh tướng tiễu phỉ tại Thiểm Tây và Sơn Tây như Tào Văn Chiếu, Hạ Nhân Long, Mã Tường Lân, thậm chí ngay cả Tả Lương Ngọc cũng không so được.

Sao hắn có thể địch nổi lưu khấu?

Chiến đấu đến lúc kích liệt nhất, Tần Nhân Hồng đột nhiên nghe được âm thanh phi trảo móc lên thuyền, quay đầu nhìn liền thấy một hãn phỉ đã nhảy lên kỳ hạm của hắn, hãn phỉ kia nở nụ cười tà ác, cười to nói: "Nam doanh Bát Đại Vương tới đây! Tần Nhân Hồng, giao ra cái đầu chó của ngươi."

Tên Nam doanh Bát Đại Vương này doạ cho Tần Nhân Hồng hết hồn, đây chính là hãn phỉ trong hãn phỉ. Trong công báo của quan phủ thường xuyên nhắc tới người này, nói khi gã chiến đấu điên cuồng khát máu, hung tàn độc ác.

Hiện tại bản thân gã đứng ở trước mặt, Tần Nhân Hồng hai chân vọt lẹ, căn bản không dám giao chiến, rống lên: "Người đâu, mau bắn người này rơi xuống thuyền."

Một nhóm quan binh tới vây quanh.

Nam doanh Bát Đại Vương vung một thanh yêu đao, trái ngăn phải đỡ, mấy quan binh bao vây mà không làm gì được gã, bị gã

đứng ở mép thuyền ngăn cản hết, hãn phỉ phía sau lập tức theo dây thừng lần lượt nhảy lên. muốn tìm thuyền nhỏ để chạy trốn.

Nhưng không ngờ tại đuôi thuyền cũng có mấy móc câu bay lên, sau đó xoát xoát xoát, một đám hãn phỉ nhảy lên, người dẫn đầu nhếch miệng cười nói: "Ta gọi là tây doanh Bát Đại Vương, nhớ kỹ tên của ta, khi đến âm tào địa phủ đưa tin, đừng báo sai cho Diêm Vương gia. Ta là tây doanh Bát Đại Vương, tên lúc trước Nam doanh Bát Đại Vương."

Tần Nhân Hồng trong lòng đánh thót một cái: Không xong! Đúng là nhớ nhầm rồi, trong công báo của quan phương nói hung tàn độc ác chính là Tây doanh Bát Đại Vương, không phải là Nam doanh Bát Đại Vương.

Tây doanh Bát Đại Vương vung yêu đao xông tới.

Tần Nhân Hồng chật vật vung đao nghênh đón, không ngoài ba chiêu đã bị Tây doanh Bát Đại Vương một đao chặt vào cổ, máu phun ra thật xa -

Cao Nhất Diệp để kính viễn vọng xuống, thấp giọng nói: "Thiên Tôn, quan binh thua rồi."

Lý Đạo Huyền: "Ừ, họ lập tức sẽ tán loạn."

Hai người vừa dứt lời, quan binh bắt đầu tán loạn, tất cả chiến thuyền quan phủ còn sót lại đều bỏ chạy về phía bờ nam, rất nhanh, những thuyền này xông lên bãi cát, quan binh còn lại bên trên liều mạng chạy trốn về phía sau.

Vừa chạy trốn còn vừa ném khôi quăng giáp để giảm bớt gánh nặng.

Tri huyện Mạnh Tân tổ chức dân đoàn ở trên bờ thấy cảnh này, quân tâm của dân đoàn cũng không ổn, rất nhiều dân đoàn sợ đến run lẩy bẩy.

"Huyện tôn đại nhân, tặc quân nhiều quá!"

"Trên mặt sông toàn là thuyền của tặc quân."

"Chúng ta không ngăn được đâu."

"Hay là lui về huyện thành phòng thủ?"

Tri huyện Mạnh Tân cả người tê dại, hắn cũng không quá am hiểu chiến tranh, thế nhưng trong binh thư có nói, thủ ven sông dễ hơn so với thủ thành.

Đúng lúc này, hắn đột nhiên trông thấy, thiếu hiệp Tiêu Thu Thủy cùng với phu nhân Đường Phương của hắn, đột nhiên xông ra từ trong bụi cỏ cách đó không xa, hình như tuyệt không sợ lưu khấu, chậm rãi đi tới trước mặt hắn.

Tri huyện Mạnh Tân: "? 2?"

Lý Đạo Huyền: "Ngươi không chạy trốn, còn đứng ở chỗ này làm gì?" kích (địch đến nửa sông thì đánh)... là chiến thuật tốt nhất... Ta đang đợi tặc quân vượt qua một nửa thì đánh chúng."

Lý Đạo Huyền: "Tổng binh lực tặc quân có 20 vạn, ngươi đợi chúng vượt qua 10 vạn rồi đánh sao? Chút dân đoàn đó của ngươi đánh thắng được 10 vạn tặc quân sao?"

Tri huyện Mạnh Tân: ".. ."

Cẩn thận nghĩ lại, quả nhiên không được.

Tri huyện Mạnh Tân la lên: "Lui, chúng ta rút về thủ huyện thành."

Chỉ chớp mắt, dân đoàn cũng chạy hết sạch.

Lý Đạo Huyền buông tay: "Được rồi, vướng bận đều không ở đây. Kế tiếp, đến phiên người của chúng ta lên sân khấu rồi."

Ngay khi y nói ra những lời này, ba nghìn dân đoàn bản địa tay cầm hỏa súng Chassepot phiên bản đúc, từ phía sau xông lên, trong nháy mắt tiếp quản trận địa của huyện lệnh Mạnh Tân bỏ lại.

Người của dân đoàn còn khiêng không ít bao cát, sau đó ném chúng lên mặt đất, chồng lên, đảo mắt liền biến thành một bức tường thấp bằng bao cát.

Các hỏa súng binh ngồi chồm hổm phía sau bao cát, trận địa cứ như vậy thiết kế xong.

Đội trưởng tân dân đoàn Hà Nam Giang Thành lớn tiếng hét lên: "Mọi người, lên đạn... ."

Thật ra hắn cũng là một quan chỉ huy mới, trước đây chưa từng chỉ huy qua bộ đội hỏa súng, hắn và đội của mình đều là con người mới huấn luyện ra, cả đội ngũ đều là gà con.

Các binh sĩ bắt đầu nạp vào viên đạn đầu tiên.

Có người nạp ngược, xong lại cảm giác không đúng, vội vàng móc đạn ra nạp lại...

Tình cảnh hỗn loạn!

Chương 661: Bán độ nhỉ kích

Chương 661: Bán độ nhỉ kích

Tân dân đoàn vô cùng hỗn loạn, biểu diễn ra vô cùng nhuần nhuyễn phong cách của một tân binh viên lần đầu ra chiến trường.

Đội trưởng Giang Thành của tân dân đoàn lau mồ hôi trán, lớn tiếng quát: "Các ngươi hoảng cái gì? Lấy lại tinh thần nào, các ngươi bảo vệ chính là gia viên của mình, nếu như ngay cả các ngươi cũng biểu hiện thất bại như vậy, lưu khấu tiến vào Hà Nam, phụ lão hương thân của các ngươi tất cả đều phải chết."

Hắn không la lên như vậy còn đỡ, vừa la lên, các tân binh càng hoảng, càng loạn.

Giang Thành: ".. ."

Ngay cả Cao Nhất Diệp cũng luống cuống: "Trời ơi, mọi người có thể ngăn cản được lưu khấu không đây?"

Bên bờ sông phía trước đã có lưu khấu bắt đầu lên đất liền.

Lượng lớn thuyền tam bản lao lên bờ, thủy tặc Tiểu Lãng Để làm đảng dẫn đường lên bờ trước tiên, tiếp theo tiên quân của Nam doanh Bát Đại Vương và Tây doanh Bát Đại Vương cũng xông lên bờ.

Một đống thuyền chen chúc nhau, người trên thuyền la hét ầm ĩ, nhảy lên bờ, hai chân vừa rơi xuống đất, tiếp đó kêu gào vì sung sướng.

Chúng nhìn thấy bên bờ phía trước đặt rất nhiều bao cát, có rất nhiều người trốn ở phía sau, nhưng chúng không hề để những

này "dân đoàn" này vào mắt.

Hứa Thành Long xông lên đầu tiên, hét lớn: "Tiến lên, giết vào Tiểu Lãng Để, đoạt lại sơn trại của chúng ta."

Các thủy tặc: "Hú hú!"

Lần này, các tân binh càng hoảng loạn.

Đúng lúc này, một trăm hộ vệ của Cao Nhất Diệp đột nhiên nhảy ra ngoài, xoát xoát xoát, giơ lên súng trường Chassepot trong tay, nhắm ngay đám thủy tặc vừa mới lên đất liền.

"Đoàng đoàng đoàng!"

Một trăm cây súng trường đồng loạt khai hoả.

Có câu nói rất đúng, súng bắn chim đầu đàn.

Cho nên...

Chim của Hứa Thành Long, đột nhiên thoáng cái đã không còn. Hắn vô cùng kinh ngạc cúi đầu, nhìn thoáng qua bụng dưới của mình, sau đó hét thảm một tiếng, thê lương thấu tận trời.

Tiếp theo, lại là hai viên đạn bắn vào ngực hắn.

Đảng dẫn đường thật đáng buồn này, nghã bịch xuống bên bờ sông.

Dư nghiệt thủy tặc Tiểu Lãng Để của bản thân hắn cũng ngã xuống theo, trong nháy mắt thương vong hơn phân nửa.

"Đối phương có hỏa súng!"

"Con mẹ nó, hỏa súng có cái gì mà sợ?" Bộ hạ của Nam doanh Bát Đại Vương rống lên: "Hỏa súng bắn qua một lần sẽ phải dừng lại rất lâu, không phải sợ, xông lên."

Đám hãn phỉ xông lên bờ sông hò hét, nhằm về phía trận địa của dân đoàn.

Có điều, trải qua một phen biểu diễn của các hộ vệ của Cao Nhất Diệp vừa rồi, các tân binh cũng đã ổn định lại tâm tính, bọn họ trông thấy có lão binh đang "dẫn dắt" mình, trong lòng không còn hoảng sợ nữa.

Ổn định tâm tình, nạp đạn dược cho hỏa súng trong tay mình, lần thứ hai giơ lên, nhắm vào. ..

Bọn họ trải qua huấn luyện mấy tháng liền, chỉ cần không hoảng hốt là có thể dùng tốt hỏa súng.

"Đoàng!"

"Đoàng đoàng!"

Các binh sĩ dân đoàn mới rốt cuộc bắt đầu khai hoả.

Đám hãn phỉ hò hét xông qua trong nháy mắt ngã xuống một loạt.

Nhưng số lượng lưu khấu thật sự quá nhiều, phía sau lại có thuyền đã cập bờ, tiếp theo lại có lưu khấu hò hét xông lên.

Các binh sĩ dân đoàn mới tiếp tục khai hoả, lưu khấu vừa mới lên bờ lại ngã xuống một loạt.

Lý Đạo Huyền: "A, [Thưởng Than Đăng Lục Chiến 1632] , không xong, ta đột nhiên muốn chơi cái này."

Cao Nhất Diệp: "2??"

Lý Đạo Huyền quay về một binh sĩ vẫy tay: "Đưa hỏa súng của ngươi cho ta mượn dùng."

Tân binh kia nào dám nói không, vội vàng đưa hỏa súng cho Lý

Đạo Huyền.

Lứ Đao Huyền cầm lấy eúna. bày ra tr thế naắm bắn naầu nhất hừ hừ khi ta chơi Thưởng Than Đăng Lục Chiến chính là một hảo thủ, lệ bất hư phát, ngày hôm nay cho các ngươi kiến thức một chút sự lợi hại của ta.

Y nhắm ngay một tên tặc đằng trước, bóp cò súng.

"Đoàng!"

Tặc kia lông tóc vô thương, còn đang tiếp tục chạy như điên về phía trước.

Lý Đạo Huyền: "..

Khẳng định là còn chưa thích ứng chuột bàn phím này, làm lại.

Lý Đạo Huyền lần thứ hai nhắm bắn.

"Đoàng!"

Tặc kia vẫn lông tóc vô thương.

Lý Đạo Huyền trả lại hỏa súng cho tân binh kia, ung dung nói: "Binh khí của Nhân gian giới thật khó dùng, thua xa pháp bảo."

Tân binh cung kính nói: "Khẳng định luôn, ngài đã quen dùng tiên gia pháp bảo, những binh khí thế gian này khẳng định không thể lọt vào pháp nhãn của ngài."

Tân binh vỗ mông ngựa xong, vội vàng nạp đạn mới, giơ súng lên, nhắm ngay hãn phỉ mà Lý Đạo Huyền bắn không trúng,"đoàng", hãn phi kia hét lên rồi ngã gục.

Khóe miệng silicon của Lý Đạo Huyền không kềm nổi khẽ nhếch lên, trong bụng mắng thầm: đệch!

Đúng lúc này, tình thế trên chiến trường lại phát sinh biến hóa.

Đội thuyền của thôn Cao Gia đã đến!

Mười chiếc thuyền hàng đáy bằng xếp thành hình chữ nhất, dọc theo mặt sông lao tới, từ mặt cắt ngang nhằm về phía đại quân lưu khấu.

Lưu khấu đằng trước đã có một nhóm leo lên bờ sông đối diện, đang cùng Lý Đạo Huyền chơi [Thưởng Than Đăng Lục Chiến 1632], lưu khấu phía sau thì còn đang không ngừng chèo thuyền qua sông, lượng lớn thuyền nhỏ trên mặt sông kéo thành một đường dài.

Bạch Diên cảm thấy, đây mới là thời cơ tốt nhất để "Bán độ nhỉ kích" chân chính.

Mười chiếc thuyền chạy bằng động cơ điện toàn bộ tăng tốc, giống như mười con quái ngư thật lớn tách ra nước sông đục ngàu lao về phía lưu khấu.

"Ø?" Tử Kim Lương giật nảy mình: "Đó là thuyền quái quỷ gì vậy?" Sấm Vương (Cao Nghênh Tường) đứng ở bên cạnh hắn cũng nhìn qua theo: "Thuyền này không buồm không mái chèo, chạy lại nhanh như vậy?"

"Xem ra không giống quan binh, giống như thương thuyền dân gian."

"Đang chạy về phía chúng ta."

Hai người vội la lên: "Chặn đánh những người này."

Có điều, hai người vừa la xong liền phát hiện không thích hợp.

Mệnh lệnh của họ không thể truyền nhanh được trên mặt sông này.

Truyền lệnh binh chỉ có thể di chuyển trên con thuyền này của họ, không chạy đến được con thuyền khác, hơn nữa chúng còn chưa biết "cờ tín hiệu" mà thuỷ quân thường dùng.

Vừa lên mặt sông, hệ thống chỉ huy của lưu khấu đã rơi vào trạng thái tê liệt.

Tử Kim Lương: "Không xong!"

Dưới tình huống không có chỉ huy, cũng chỉ có thể đợi thủy tặc trên từng con thuyền tự mình phán đoán, bản thân thì áp dụng sách lược chặn đánh rồi.

Dù sao thì đám lưu khấu đã quen với mạnh ai nấy đánh rồi, vốn cũng không quá cần thiết chỉ huy thống nhất gì.

Một đám thủy tặc còn đang xông lên bờ bên kia, nhưng một đám thuỷ tặc khác lại nghênh đón đội thuyền của thôn Cao Gia.

Nam doanh Bát Đại Vương trên đường nghênh đón cười to: "Đoạt lấy mười chiếc quái thuyền kia, cảm giác nó chở người rất giỏi."

Tây doanh Bát Đại Vương (Trương Hiến Trung) đảm nhiệm tiên phong cùng hắn lại đang do dự.

Hắn nhìn thoáng qua tình huống đăng lục chiến đối diện sông, trong tai nghe được âm thanh hỏa súng dày đặc, thỉnh thoảng còn có tiếng lựu đạn ngòi nổ, đột nhiên nhớ tới một việc.

Thật lâu trước đây hắn từng đánh cầu Long Môn một lần, tại đầu cầu cũng nhìn thấy loại trận địa phòng ngự bao cát này, một nhóm hỏa súng binh trốn ở phía sau trận địa và xạ kích người của hắn, đánh hắn rất thảm hại, phải thất bại mà chạy trốn.

Chuyện này đã để lại bóng ma tâm lý trong tâm linh bé nhỏ của hắn.

Hiện tại, hình như hắn lại nghe được âm thanh hỏa súng quen thuộc kial Nam doanh Bát Đại Vương cười nói: "Lão tây, có muốn cùng đi cướp mười chiếc thuyền kia không?"

Tây doanh Bát Đại Vương giả ý cười nói: "Thuyền này tặng cho ngươi, nếu không ta cướp đi mấy chiếc, ngươi liền mất hứng."

Chương 662: Thuyền bị cướp rồi

Chương 662: Thuyền bị cướp rồi

Nam doanh Bát Đại Vương không nghe ra ý sợ hãi trong lời nói của Tây doanh Bát Đại Vương, còn tưởng rằng hắn thật sự muống tặng thịt cho mình ăn, cười ha ha một tiếng: "Được, thuyền này thuộc về ta rồi."

"Các huynh đệ, đi cướp thuyền nào."

Kỳ hạm của Nam doanh Bát Đại Vương liền quay đầu tiến lên nghênh đón thuyền hàng của thôn Cao Gia.

Tây doanh Bát Đại Vương lại nhảy trở về kỳ hạm của mình, trước tiên nhìn thoáng qua [Thưởng Than Đăng Lục Chiến 1632] tại bờ sông đối diện, lại nhìn thoáng qua số thuyền đang hùng hổ đánh tới từ trên mặt sông.

Hắn khẽ phân phó với thủ hạ bên người: "Làm hư bánh lái đi, chúng ta trôi đến hạ du, thoát khỏi chiến trường."

Trong nháy mắt thủ hạ hiểu ý, vội vàng chạy đến đuôi thuyền, hét lớn: "Thủ lĩnh, không tốt, không tốt, bánh lái của chúng ta bị hư rồi, không thể khống chế được phương hướng."

Thủ hạ trên thuyền đều nhận được ra hiệu của hắn, tất cả đều la lên: "Hư rồi, thuyền bị hư rồi, không khống chế được rồi, không xong rồi, chúng ta chỉ có thể trôi theo dòng nước..."

Kỳ hạm của Tây doanh Bát Đại Vương cứ như vậy xuôi dòng trôi đi xa.

Trên thuyền đó cắm soái kỳ của hắn, các lưu khấu dưới trướng hắn vừa thấy soái kỳ đã chạy rồi, vội vàng chủ động đuổi theo. Đội của Tây doanh Bát Đại Vương cứ như vậy thoát ly chiến trường, càng trôi càng xa.

Mà bên kia, Nam doanh Bát Đại Vương lại tiến lên nghênh đón thuyền hàng của thôn Cao Gia, một mảng thuyền nhỏ như đàn kiến trên mặt sông vây tới, chỉ chít, khiến người ta nhìn mà sinh ra chứng sợ không gian hẹp.

"Đánh!"

Bạch Diên ra lệnh một tiếng, dân đoàn thôn Cao Gia liền khai hoả.

Sức chiến đấu của dân đoàn bản thôn cũng không phải tân dân đoàn đang chơi [Thưởng Than Đăng Lục Chiến] có thể sánh bằng, những binh sĩ này đã được huấn luyện nhiều năm, cầm trên tay còn là hỏa súng rèn, không phải hỏa súng đúc, một khi bắn ra, hỏa lực đó cũng không phải tân dân đoàn có thể sánh bằng.

"Đoàng đoàng đoàng!"

Tiếng hỏa súng dày đặc vang lên, thuyền nhỏ xông về phía họ liên tiếp trúng đạn, lưu khấu trên thuyền không ngừng rơi xuống nước. Bạch Diên nhìn mà phấn khởi: "Bọn người kia, sức chiến đấu trên nước còn không bằng thủy tặc Tiểu Lãng Để nữa."

Thủy tặc Tiểu Lãng Để còn có thể làm chút hỏa tiễn, nằm ngửa chèo thuyền để tránh né hỏa súng, nhưng thủ hạ của Nam doanh Bát Đại Vương trên cơ bản đều là bia ngắm sống .

Cũng đành chịu, nam thuyền bắc mã mà.

Những lưu khấu bị bức ép tới từ Thiểm Tây và Sơn Tây này, thủy tính rất yếu, không ít người chỉ mới học chèo thuyền, nghĩ xem sức chiến đấu trên mặt nước của họ mạnh được bao nhiêu?

Âm thanh hoả súng vang lên liên tục, các lưu khấu không ngừng rơi xuống nước. Lựu đạn cũng ném lên thuyền, một quả lựu đạn là có thể đưa một con thuyền và toàn bộ lưu khấu trên thuyền cho cá ăn.

Chiến đấu ngay từ đầu không có gì phải thấp thỏm, chỉ có đơn phương hành hung.

Nam doanh Bát Đại Vương lập tức phát hiện không đúng, vừa rồi khi lượng lớn thuyền nhỏ vây công chiến thuyền của quan binh thì còn rất dễ dàng, sao đối phó những thuyền hàng này lại trở nên khó khăn như vậy rồi?

"Mẹ nó, thì ra lão Tây không phải nhường thuyền cho ta, mà ném kẻ địch vướng tay chân cho ta." Lúc này Nam doanh Bát Đại Vương mới phát hiện mình bị đào hố rồi, tức giận chửi ầm lên. Hắn lại quay đầu nhìn, mới phát hiện đội thuyền của Tây doanh Bát Đại Vương đã thoát ly chiến trường, trôi về phía hạ du rồi.

Tám chiếc thuyền hàng của thôn Cao Gia người cản giết người, phật cản giết phật, trên mặt sông tung hoành qua lại, đánh cho lưu khấu kêu cha gọi mẹ.

Nam doanh Bát Đại Vương lại nhìn bờ sông, mới phát hiện tiên quân vừa rồi liều mình xông lên bãi sông hầu như đã toàn bộ ngã xuống.

"Con mẹ nó, hỏa súng thủ bãi sông thật là lợi hại." Hắn giờ mới phát hiện, trên bờ sông không có bất cứ vật che chắn gì, căn bản là một trường bắn để cho người ta dùng để tập bắn. Một đội hỏa súng canh giữ trên bờ sông, mặc cho ngươi có bao nhiêu người cũng đừng nghĩ xông lên.

Nam doanh Bát Đại Vương: "Lui lui lui!"

Hắn cũng bắt đầu lớn tiếng thét to, nhưng hắn cũng lập tức

phát hiện vấn đề tương tự, trên mặt sông căn bản không truyền mệnh lệnh đi được.

Đành phải cho kỳ hạm của mình quay đầu, chạy về hướng Tử Kim Lương và Sấm Vương.

Đằng thời ở trên thuyền aõ manh chiêng đền. biểu thị mỉnh kim thu binh.

Hắn vừa lui như thế, hai đại tướng tiên phong của lưu khấu xem như là không còn rồi.

Thế tiến công trong nháy mắt đình trệ.

Tiếp theo chính là đội thuyền của Tử Kim Lương và Sấm Vương từ phía sau qua đây, trong đội thuyền của hai người có rất nhiều thương thuyền, còn có lâu thuyền cướp từ chỗ quan phủ, thoạt nhìn rất uy phong.

Thế nhưng, người của Nam doanh Bát Đại Vương vừa rút về, cũng dẫn theo cả tâm tình tiêu cực.

"Đánh không lại!"

"Đối diện hỏa khí rất lợi hại."

"Chạy mau!"

Thủ hạ của Nam doanh Bát Đại Vương lái thuyền vượt qua bên cạnh đội thuyền của Tử Kim Lương và Sấm Vương, người trên thuyền còn đang hét to, đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn đối với tâm lý của lưu khấu tới từ phía sau.

Trong lòng mọi người đều đang hoảng hốt!

Thời đại vũ khí lạnh, một khi sĩ khí dao động, vấn đề rất lớn.

Thuyền hàng của thôn Cao Gia tiếp tục lao tới Tử Kim Lương

và Sấm Vương.

Các binh sĩ vốn trong lòng hoảng hốt, đột nhiên trông thấy từng quả cầu màu đen ném lên thuyền của mình, ầm một tiếng, xung quanh người ngã ngựa đổ.

Tiếng súng vừa vang lên, đồng đội phe mình liền ngã xuống.

Thoáng cái, người của Tử Kim Lương và Sấm Vương cũng rối loạn.

Thuyền nhỏ trên mặt sông bu sát lại với nhau, một số thuyền muốn lui về phía sau, một số thuyền muốn chạy về phía trước, quân phương bắc vốn lái thuyền không thuần thục, lần này càng luống cuống, còn loạn hơn cả tân binh của tân dân đoàn.

Một đống thuyền nhỏ chen chúc nhau, không thể di chuyển.

Thuyền hàng của thôn Cao Gia cứ thế hùng hổ xông qua, va chạm vào một đống thuyền nhỏ đang tụ tập, tất cả thuyền nhỏ đều bị lật úp, quân phương bắc rơi vào trong nước, cũng chỉ nổi lên hai đợt bọt khí liền bị nước sông cuốn đi.

Tử Kim Lương và Sấm Vương cũng hết cách, không dám giao chiến Chẳng mấy chốc, chiến trường trở nên an tĩnh.

Đám lưu khấu rút về Sơn Tây, vứt bỏ toàn bộ thuyền và trốn lên bờ, chỉ dám đứng cách bờ sông mấy trăm mét, không dám tới gần bờ sông nữa.

Bạch Diên vung tay lên: "Mang đi hết thuyền chúng để lại bên bờ."

Người của dân đoàn thôn Cao Gia nhảy lên trên thuyền bị lưu khấu bỏ lại, khua hai mái chèo, đưa từng con thuyền rời đi.

Đám lưu khấu trợn to mắt nhìn, rất tức giận nhưng mà cũng

không có biện pháp nào.

Mãi đến khi một con thuyền cuối cùng cũng bị người của thôn Cao Gia cướp đi, Bạch Diên mới vẫy tay: "Thu binh, chúng ta trở về."

Thuyền đáy bằng của thôn Cao Gia dẫn theo gần ngàn chiếc thuyền nhỏ cướp được trở về Tiểu Lãng Để, Thưởng Than Đăng Lục Chiến đối diện cũng hoàn toàn đánh xong, tiên quân qua sông toàn bộ bị tiêu diệt, tân dân đoàn cũng bắt đầu rút lui khỏi chiến trường.

Bên bờ Hoàng Hà chỉ để lại nhân mã của mấy bộ Tử Kim Lương, Sấm Vương, Nam doanh Bát Đại Vương hai mặt nhìn nhau.

Cũng không biết qua bao lâu, Tử Kim Lương mới thở dài một hơi: "Đối diện không ngờ có quái vật trên nước như vậy, thuyền của chúng ta bị cướp đi hết rồi, kế tiếp không có cách nào tổ chức qua sông nữa. Chư vị cho rằng, hiện tại chúng ta nên làm thế nào?"

Mấy tặc tù đều hai mặt nhìn nhau, không nói ra lời.

Tình huống đang rất cấp bách, nếu như họ không thể vượt qua Hoàng Hà, vậy truy binh của tuần phủ Sơn Tây Hứa Đỉnh Thần kia rất nhanh sẽ đến, bọn họ sẽ bị bao vây bên bờ Hoàng Hà.

Không ổn, vô cùng không ổn.

Chương 663: Quyết định của Sấm Tướng

Chương 663: Quyết định của Sấm Tướng

Huyện thành Mạnh Tân.

Huyện lệnh, hương thân, các lão bách tính, tất cả đều tập trung trên tường thành của huyện thành Mạnh Tân, nhìn về phía Bắc.

Trong lòng ngoại trừ sợ hãi, vẫn là sợ hãi.

Mặc dù Lý Đạo Huyền đã đáp ứng giúp bọn họ ngăn cản lưu khấu, thế nhưng lưu khấu thế lớn, ngay cả quan binh chính quy do tham tướng Tần Nhân Hồng suất lĩnh cũng đã bị giết chết, họ đâu dám mù quáng tin tưởng Lý Đạo Huyền có thể làm được?

Nhưng bọn họ cũng không có cách nào, ngoại trừ chờ đợi, chỉ có thể chờ đợi.

Cũng không biết đợi bao lâu, một nha dịch cưỡi khoái mã từ phía Bắc nhanh chóng chạy về, móng ngựa rơi vào mặt đất đầy xác bùn quỷ dị của khu Hoàng Phiếm, làm cát bụi màu vàng văng lên tung toé.

Trên mặt nha dịch đầy vẻ vui mừng, là mừng như điên!

Người còn chưa tới dưới thành, đã gân cổ hét lên: "Bạch thiện nhân đánh thắng rồi, Bạch thiện nhân đánh thắng rồi."

Hắn vừa rống lên, tất cả mọi người trong huyện Mạnh Tân đều ngẩn người, kế tiếp liền phát ra tiếng hoan hô như núi gầm biển

thét: "Thắng rồi?"

"Ngăn cản được lưu khấu rồi?"

"Quá lợi hại!"

"Bạch thiện nhân uy vũ!"

Nha dịch kia chạy ào vào huyện thành, rống lên: "Bạch thiện nhân có rất nhiều hỏa súng..."

Còn chưa nói hết câu, sư gia Lưu Bát Vạn đã chạy lên, một tay che miệng hắn lại: "Con mẹ ngươi cái gì không nên nói thì nói ít thôi, nếu như triều đình trách tội Bạch thiện nhân tự đúc hỏa súng, bắt giữ xử lí hắn, sau này còn ai giúp chúng ta nữa?"

Trong nháy mắt nha dịch hiểu ra, sửa lời nói: "Bạch thiện nhân bố trí mấy nghìn cung tiễn thủ ở bờ sông, tiễn bay như châu chấu, bắn cho lưu khấu không lên được bờ."

Lưu Bát Vạn: "Vậy còn tạm được."

Thời đại này tin tức chính là như vậy, người đầu tiên nói như thế nào, naười nhía eau eế nahe như vây dù eao thì cfñna không c©ó auần chúng bu xem quay video, làm một bài "chân tướng là như vậy", mọi người có thể lên địa chỉ nào đó xem.

Chỉ cần nha dịch truyền lệnh này nói Bạch thiện nhân bắn tên, đó chính là bắn tên rồi.

Hỏa súng là cái gì? Chúng tôi không biết!

Các lão bách tính của huyện Mạnh Tân vui sướng chờ đợi, chẳng mấy chốc, chờ đến khi đôi phu thê hiệp sĩ "Tiêu Thu Thủy" và "Đường Phương" đi tới, còn có một trăm hộ vệ của họ.

Huyện lệnh bước nhanh tới: "Tiêu đại hiệp, thật sự chúng ta đã thủ được rồi sao?"

Ngày hôm qua vẫn gọi y là thiếu hiệp, ngày hôm nay liền thăng cấp thành đại hiệp rồi.

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Ta đánh thắng một trận nữa, chắc ngươi gọi ta cự hiệp hay sao?

"Các vị các hương thân yên tâm, lưu khấu đã bị chúng tôi đẩy lùi." Cao Nhất Diệp hiện tại rất am hiểu loại chuyện "quay về đám đông nói chuyện", thói quen đã thành tự nhiên, đối mặt lão bách tính cả huyện Mạnh Tân, nàng tuyệt không luống cuống, thậm chí càng ở trường hợp này, có vẻ càng đoan trang đại khí, khiến người ta cảm giác nói rất có lực lượng.

"Chúng tôi không chỉ ngăn cản lưu khấu, còn cướp đi toàn bộ thuyền của chúng, khiến cho chúng trong khoảng thời gian ngắn không thể qua sông." Cao Nhất Diệp ăn nói đĩnh đạc: "Mà tuần phủ Sơn Tây Hứa Đỉnh Thần, đang suất lĩnh đại quân, từ bắc đến nam bao vây, lưu khấu chỉ cần không thể qua sông, nhất định sẽ bị bao vây bên bờ Hoàng Hà."

Mặc dù các huyện dân không hiểu nhiều về chiến lược, thế nhưng tràng diện này vừa nghe là hiểu.

Đây không phải cái gọi là "bị ép tới góc tường" rồi sao?

Huyện lệnh Mạnh Tân than thở: "Thật hy vọng lần này triều đình có thể triệt để dẹp yên được loạn lưu khấu."

Lý Đạo Huyền lại thầm nghĩ: Hy vọng như vậy đi, có điều... cứ cảm thấy không đúng chỗ nào? Trong trận đánh vừa rồi, Trương Hiến Trung đã mang theo một bộ phận thuyền chạy thoát, là một tai hoạ ngầm.

Hơn nữa, quan trọng nhất là Sấm Tướng Lý Tự Thành, không thấy hắn lộ diện.

Hắn chạy đi đâu rồi?

Huyện lệnh Mạnh Tân: "Ôi chao Tiêu đại hiệp, Đường nữ hiệp, hai định bản quan phải tiếp đãi hai người một bữa."

Cao Nhất Diệp: "Có cái gì ăn ngon hay không?"

Huyện lệnh Mạnh Tân cười nói: "Món ăn đặc sản của Mạnh Tân chúng tôi là cá chép Hoàng Hà, nhất định phải sắp xếp."

Lý Đạo Huyền nghe mà chảy nước bọt, không đúng, người silicon là không có nước bọt, sao y lại cảm giác được nước miếng chảy nhỉ? A, nhất định là đồng cảm! Bản thể bên ngoài hộp đang chảy nước miếng, mẹ nó.

Đêm hôm đó, huyện lệnh mời khách, trên bàn bày một đĩa cá chép Hoàng Hà rất lớn.

Thiên Tôn thèm ăn cầm lấy một con cá bỏ vào trong miệng, nhai rôm rốp, xương kim loại nghiền nát con cá, sau đó phù một tiếng nôn vào trong thùng rác.

Mặc dù thịt cá không thể ăn vào bụng, thế nhưng nụ vị giác vẫn cảm nhận được đầy đủ.

Hạnh phúc al! -

Huyện Tế Nguyên.

Hiện tại các lưu khấu cảm giác rất không hạnh phúc.

Thuyền bọn họ cướp được lại bị cướp cả rồi, không qua được Hoàng Hà, đại quân của tuần phủ Hứa Đỉnh Thần có thể tới đây bất cứ lúc nào, hiện tại quả nhiên có một loại cảm giác kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Tử Kim Lương lên tiếng: "Chư vị, hiện tại chúng ta có thể làm cái gì?"

Sấm Vương: "Phía nam là Hoàng Hà, không qua được. Phía bắc

là Hứa Đỉnh Thần, phía tây là Hà Đông Hình Hồng Lang, cũng là xương cứng. Phía đông là huyện Tu Võ, tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên suất lĩnh đại quân chủ lực Hà Nam thủ ở đó, phòng bị sâm nghiêm, chuyện tới nước này, ta cũng không biết nên làm cái gì."

Sắc mặt mọi người đều cực kỳ nặng nề...

Đúng lúc này, một tín sứ của tặc quân từ bên ngoài chạy vào, lớn tiếng nói: "Báo! Sấm Tướng đã tránh thoát đại quân của tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên, công phá huyện Tu Võ, giết tri huyện Lưu Phượng Tường, mở ra thông đạo tiến vào Hà Nam."

Nghe nói như thế, mọi người đều kinh hãi!

Lúc này họ mới nhớ tới, khi bọn hắn chuẩn bị qua sông tác chiến, đã để Sấm Tướng ở lại phụ cận Trạch Châu, cho bộ đội chủ lực của hắn bọc hậu. Không nghĩ tới, Sấm Tướng này lại không ra bài theo sáo lộ, trực tiếp từ đường bộ chạy vào địa bàn tỉnh Hà Nam, còn công phá huyện Tu Võ.

Sấm Vương cũng ngẩn ra: "Làm điều này thế nào?"

Tín sứ nói: "Khi các vị đại ca đang qua Hoàng Hà, tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên nghe được tin tức, quá sợ hãi, vội vàng dẫn theo đại quân đang đóng tại huyện Tu Võ chạy tới bên Hoàng Hà, muốn qua sông vòng tới huyện Mạnh Tân ngăn cản các vị. Sấm Tướng đại ca liền thừa dịp Phàn Thượng Hiên dẫn quân qua sông cứu viện Mạnh Tân, tiến quân thần tốc, một lần công phá huyện Tu Võ."

Mọi người: "!"

Tín sứ: "Hiện tại tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên chắc còn chưa nhận được tin tức, hắn còn đang gấp gáp hành quân tiến về huyện Mạnh Tân. Chư vị đại ca, khẩn trương hành động thôi,

trước khi Phàn Thượng Hiên kịp phản ứng, đi qua huyện Tu Võ trước một bước, thoát khỏi vòng vây của triều đình."

Quần tặc mừng rỡ, Tử Kim Lương nói: "Mau mau mau, thông báo mọi người, lập tức lên đường."

Các lưu khấu vội vàng hành động, dùng tốc độ nhanh nhất tiến về huyện Tu Võ.

Cùng lúc đó, Tây doanh Bát Đại Vương theo Hoàng Hà trôi xuống hạ du, lên đất liền tại huyện Ôn quê hương của Tư Mã Ý, trước tiên cướp sạch sẽ quê hương của Tư Mã Ý, sau lại hợp binh cùng Sấm Tướng, cướp đốt huyện Vũ Trắc, huyện Huy, bao vây phủ Hoài Khánh...

Nếu như Tư Mã Ý biết chuyện này, cũng không biết có thể từ trong mộ nhảy ra đánh Trương Hiến Trung hay không.

Mặc dù Lý Đạo Huyền ngăn được lưu khấu qua sông, không để chúng tai hoạ đến lão bách tính phía nam Hoàng Hà, nhưng khu vực từ Hà Nam đến phía bắc Hoàng Hà lại vẫn không thoát được lưu khấu chà đạp.

Chương 664: Tuần phủ đả tương du*

Chương 664: Tuần phủ đả tương du*

Sáng sớm, huyện Mạnh Tân đã thức dậy.

Lại là một thời gian an bình tường hòa.

Lão bách tính khiêng cuốc, cầm xẻng, đi ra huyện thành, đào móc xác bùn của khu Hoàng Phiếm.

Xác bùn dày trên mặt đất phải đào đi, mới có thể hiện ra đất đai ban đầu của nó, mọi người mới có thể khôi phục trồng trọt, khôi phục cuộc sống bình thường như trước kia.

Công việc này thật sự không đơn giản!

Phù sa đào đi còn phải chuyển đến bờ sông mới được, cũng không thể ném lung tung.

Một bộ phận lão bách tính phụ trách đào móc, một bộ phận thì phụ trách vận chuyển, thao tác như vậy, chỉ sợ còn phải tiếp tục thật lâu.

Xác bùn bị ánh nắng phơi khô rất cứng, phải đào từng chút một, khiến mọi người mệt thở hổn hển, phải ngồi xuống uống miếng nước, nghỉ ngơi một hồi mới có thể tiếp tục.

Ngay khi chung quanh huyện thành khí thế ngất trời, một nhánh đại quân từ phía đông qua đây.

Người lĩnh quân chính là tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng

Hiên.

Phàn Thượng Hiên vẻ mặt hổn hển, dẫn quân chạy như điên, là cái loại chạy muốn gãy cả chân.

Hắn vốn đóng tại huyện Tu Võ, thế nhưng nhận được tin tức, nói là lưu khấu tổ chức lượng lớn thuyền muốn qua sông tiến vào huyện Mạnh Tân, việc này đã khiến hắn sợ hãi.

Vội vàng dẫn quân chạy sang huyện Mạnh Tân.

Chạy được nửa đường lại nhận được tin tức, nói là tham tướng Tần Nhân Hồng chiến bại bị giết, nơi hiểm yếu Hoàng Hà đã mất.

Trong nháy mắt đó, hắn cảm thấy cả người tê dại.

Chỉ có thể tiếp tục chạy về hướng Mạnh Tân.

Lại chạy mấy chục dặm, người của Phúc Vương phủ đột nhiên chạy tới gặp hắn, nói rằng bị một người gọi là Bạch Diên khi dễ, nói Bạch Diên đã chiếm đoạt Tiểu Lãng Để, không chịu trả tiền thuê cho Phúc Vương phủ, bảo tuần phủ đại nhân làm chủ... một đống lời nhảm nhí.

Phàn Thượng Hiên nghe mà đầu to như cái đấu. Hiện tại hắn vội vàng muốn chết, như nhân viên cứu hoả phải chạy tới nơi cứu viện, đâu quản được mấy chuyện tào lao của Phúc Vương phủ? Thế nhưng mặt mũi của Phúc Vương cũng không thể bỏ qua, đành phải thuận miệng đáp: "Được, chuyện của Bạch Diên ta nhớ kỹ rồi, bản quan nhất định đòi lại công bằng cho Phúc Vương phủ."

Đáp ứng xong, tiếp tục dẫn quân chạy về huyện thành Mạnh Tân.

Hắn biết không cứu kịp Mạnh Tân rồi, chạy qua khẳng định sẽ nhìn thấy một huyện thành Mạnh Tân đã bị lưu khấu thiêu hủy.

Không ngờ vừa đến dưới thành nhìn thấy huyện thành Mạnh Tân vẫn là cảnh tượng hài hòa, thành trì vẫn còn tốt, tường thành không bị đạp đổ, phòng xá cũng không bị thiêu hủy, lão bách tính vẫn vác các loại công cụ đang đào móc xác bùn do lũ lụt tạo thành.

"Đây là tình huống gì?"

Phàn Thượng Hiên chạy vào huyện thành, tóm lấy huyện lệnh, câu đầu tiên chính là: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lưu khấu đâu? Bản quan rõ ràng nghe nói lưu khấu đã đánh qua đây rồi."

Huyện lệnh đành phải lấy ra cái tên Bạch thiện nhân: "Cứu chúng tôi là một vị hương thân gọi là Bạch Diên."

"Cái gì? Bạch Diên?" Tên vừa mới nghe được từ chỗ người của Phúc Vương phủ, không ngờ lại nghe được ở chỗ này. Phàn Thượng Hiên thoáng cái cảm thấy hứng thú.

Sau khi huyện lệnh giới thiệu về Bạch Diên một phen, lại tiếp tục bịa ra câu chuyện: "Bạch thiện nhân bố trí lượng lớn dân đoàn bên bờ sông, tên bay như mưa, ngăn cản lưu khấu qua sông. Lại sử dụng thuyền lấy được từ thủy tặc Tiểu Lãng Để, cùng lưu khấu kịch chiến trên mặt sông, cuối cùng đã đánh đuổi lưu khấu trở về Sơn Tây."

Nghe nói như thế, Phàn Thượng Hiên mới thở phào nhẹ nhõm: "Hương thân gọi là Bạch Diên này rất có thủ đoạn, đã giúp bản quan một việc lớn rồi. Người này ở đâu, bản quan muốn gặp hắn?"

Huyện lệnh: "Hắn không ở đây, nhưng bằng hữu của hắn, phu thê đại hiệp Tiêu Thu Thủy đều ở trong thành. Chính là bọn họ suất lĩnh dân đoàn, tác chiến ở trên đất liền, ngăn cản lưu khấu. Bạch thiện nhân thì phụ trách thuỷ chiến."

Nghe vậy Phàn Thượng Hiên không khỏi cảm thấy hứng thú: "Ồ, đôi phu thê này đang ở đâu?"

Đôi phu thê này hiện đang ở bên một quầy hàng ven đường, ăn món "Mạnh Tân bất phiên", đây là một món ăn vặt bằng đậu xanh kỳ quái, ở nơi Cái miệng bằng máy của Lý Đạo Huyền nhai rôm rốp, hoàn toàn không dừng được.

Cao Nhất Diệp: "A, Thiên Tôn, bên mép ngài dính đồ ăn."

Nàng vội vàng lấy ra một chiếc khăn tay, giúp đỡ Lý Đạo Huyền lau khóe miệng.

Lý Đạo Huyền vì ăn vặt, lúc này đang tối ưu hiệu quả đồng cảm, ngũ cảm dùng hết, cảm giác mềm mại của bàn tay Cao Nhất Diệp giúp y lau khoé miệng cũng rõ ràng truyền đến trên người bản thể.

Ôi chao, hình như có chút sảng khoái!

Đang muốn tỉ mỉ cảm thụ một chút, đột nhiên, một nha dịch chạy như bay tới: "Ôi trời, Tiêu đại hiệp, cuối cùng tìm được hai người, tuần phủ đại nhân tới rồi, nói muốn gặp mặt ngài."

Lý Đạo Huyền: "Ôi trời, cái tên mất hứng."

Nha dịch hoảng sợ, vội vàng đè thấp giọng nói: "Tiêu đại hiệp, lời này không thể nói lớn tiếng đâu. Sau lưng chúng ta nói nhỏ thì được, nếu nói ở trên đường, vạn nhất có người nào nghe được, chạy đến chỗ tuần phủ đại nhân cáo trạng ngươi, khẳng định trong lòng tuần phủ đại nhân sẽ không vui."

Lý Đạo Huyền cười khẽ vỗ vai nha dịch: "Cảm ơn, ngươi còn suy nghĩ cho ta, ta thích người như ngươi."

Nha dịch cười ngây ngô.

Lý Đạo Huyền cũng không làm loạn nữa, dắt tay Cao Nhất Diệp, hai người cùng nhau đi về hướng nha môn tri huyện.

Chẳng mấy chốc, hai người liền đi tới trước mặt Phàn Thượng Hiên.

Phàn Thượng Hiên tuổi tác không nhỏ, đã ngoài 50, bề ngoài thoạt nhìn già như 70 tuổi, xem ra gần đây chịu áp lực cũng không nhỏ.

Nhìn thấy Lý Đạo Huyền và Cao Nhất Diệp, Phàn Thượng Hiên liền tỏ ra thái độ ôn hòa: "Hai vị hiệp sĩ, bản quan nghe nói huyện Mạnh Tân là do các ngươi suất lĩnh dân đoàn cố thủ, thực sự là nhờ phúc của nhị vị."

Cao Nhất Diệp: "Khách khí khách khí, quá khen quá khen."

Phàn Thượng Hiên đang định nói vài câu động viên, sau đó hỏi việc của Tiểu Lãng Để rốt cuộc là sao.

Đột nhiên, một tín sứ từ xa đánh ngựa chạy vội mà đến, đến cửa nha môn huyện liền lăn từ trên yên ngựa xuống, lộn nhào tới, hét lớn: "Tuần phủ đại nhân, việc lớn không tốt, việc lớn không tốt."

Phàn ThiZZng Hiên cả kinh: "ầm sao thế2" Tín sứ nói: "Lưu khấu. .. Sấm Tướng, phá huyện Tu Võ, giết tri huyện Lưu Phượng Tường, cướp đốt huyện Huy, huyện Vũ Trắc, bao vây phủ Hoài Khánh. Tây doanh Bát Đại Vương phá huyện Ôn, tri huyện Từ Triệu Kỳ nhậm chức chỉ bảy ngày, đã bị tặc tử hại chết."

"Cái gì?" Phàn Thượng Hiên nhảy dựng lên.

Hắn vừa mới nhảy dựng lên, toàn thân đã mất đi khí lực, lại ngồi phịch xuống, vội vàng tụ lại khí lực, lại lần nữa nhảy lên: "Mau! Chúng ta nhanh đi giải vây cho phủ Hoài Khánh."

Quan binh tới đây cùng hắn, vội vàng hành động.

Họ vừa mới chạy đến huyện Mạnh Tân đến nỗi mệt như chó,

còn chưa nghỉ ngơi được bao lâu, lập tức lại phải chạy đến phủ Hoài Khánh, cũng thật sự không may.

Phàn Thượng Hiên chạy ra bên ngoài vài bước, đột nhiên lại trở về, nắm chặt cánh tay Lý Đạo Huyền, lắc lư hai cái: "Tiêu hiệp sĩ, bản quan vốn muốn trò chuyện với ngươi vài câu, nhưng hiện tại thật sự không có thời gian nữa rồi... Huyện thành Mạnh Tân này phải giao cho hiệp sĩ rồi."

Lý Đạo Huyền: "Yên tâm đi."

Phàn Thượng Hiên cũng không nói thêm câu nào, xoay người bỏ chạy, nhanh như chớp đã không còn bóng dáng.

Chương 665: Nhậm chức huyện Ôn

Chương 665: Nhậm chức huyện Ôn

Tháng chín năm Sùng Trinh thứ năm, tri huyện Từ Triệu Kỳ nhậm chức chỉ bảy ngày đã bị lưu khấu giết chết.

Chu Do Kiểm nhìn bản tấu chương trước mắt, tâm tình giống như ngồi trên tháp rơi tự do.

Rất tức giận, đồng thời cũng rất khó chịu.

Tri huyện mới nhậm chức bảy ngày a!

Dù cho vô tình nhất đế vương gia, cũng sẽ có lòng trắc ẩn. Chu Do Kiểm buồn bã: "Trấn an người nhà của Từ Triệu Kỳ, cho thêm chút tài sản."

Đại thái giám Tào Hóa Thuần đáp: "Tuân chỉ."

Hắn lại đổi giọng: "Hoàng thượng, hiện tại có một vấn đề nho nhỏ."

Chu Do Kiểm: "Sao?"

Tào Hóa Thuần thấp giọng nói: "Quan viên trong triều không ai muốn đi Thiểm Tây và Sơn Tây làm quan nữa. Trước đây nếu có trống vị trí như tri châu, tri huyện, các quan văn nhất định sẽ kéo bè kết phái, tiến cử lẫn nhau, hận không thể xếp người của mình vào. Thế nhưng gần đây Thiểm Tây và Sơn Tây đang trống vài vị trí tri huyện tri châu nhưng lại không có ai chịu đi. Mọi người đùn đẩy lẫn nhau, ai cũng không chịu tiến cử hiền tài. Quan viên bị Lại

bộ điểm danh lại còn kéo quan hệ, tặng tiền tài, để người của Lại bộ hỗ trợ đổi người khác đi Thiểm Tây và Sơn Tây."

Tâm tình Chu Do Kiểm vừa mới tốt lên lại lần nữa ngồi trên tháp rơi tự do. Hắn cho rằng vừa rồi đã rơi xuống một tầng, kết quả nơi này vẫn là tầng 22, còn có thể rơi xuống dưới nữa.

"Đám quan chết tiệt này!" Chu Do Kiểm giận dữ: "Lúc thuận lợi thì duỗi tay thật dài, khi cần họ phân ưu cho trẫm thì người nào lo trốn của người đó."

Tào Hóa Thuần đè thấp giọng nói: "Nhậm chức bảy ngày liền... ặc... loại tình huống này. .. bọn họ không muốn cũng là bình thường."

Chu Do Kiểm nặng nề mà thở dài: "Không có chút tin tức tốt nào sao?"

Tào Hóa Thuần: "Tin tức tốt cũng có, sau khi lưu khấu công phá Trạch Châu, thu thập lượng lớn thuyền, muốn hướng nam vượt qua Hoàng Hà, tiến vào huyện Mạnh Tân. . ."

Hắn nói đến đây, Chu Do Kiểm đã hốt hoảng: "Ôi trời, đó không phải là phụ cận Lạc Dương sao?"

Tào Hóa Thuần: "Hoàng thượng chớ vội, kế qua sông của lưu khấu đã không thể thực hiện được. Một hương thân tên là Bạch Diên tổ chức dân đoàn, thủ ở ven bờ Hoàng Hà. Theo quan viên phía dưới báo cáo, Bạch Diên kia tổ chức mười vạn cung thủ, mũi tên đầy đủ, dùng thoải mái. Bên bờ Hoàng Hà tên bay như mưa, lưu khấu không dám lên bờ, phải lui về Sơn Tây."

"Mười vạn cung thủ?" Chu Do Kiểm nghe những lời này, vẻ mặt không phải kinh ngạc, mà là tức giận: "Lại báo cáo số liệu sai với trẫm?"

Tào Hóa Thuần thấp giọng nói: "Lão nô cũng cảm thấy mười

vạn vô lý, chắc chỉ khoảng mấy nghìn cung thủ thôi, khả năng là dựa vào Hoàng Hà thuỷ văn phức tạp, tặc khấu lên đất liền không dễ, nên mới lấy cung tiễn đẩy lùi được."

Lúc này Chu Do Kiểm mới gật đầu: "Ngăn cản lưu khấu vượt qua Hoàng Hà, điều đó vẫn rất tốt!"

Tâm tình thật giống như lại ngồi lên trên máy bay phản lực.

Hắn đột nhiên nghĩ tới cái gì: "Nhân quân chỉ năng trí trì giả, vi kỳ hữu hiền nhân nhỉ vi chỉ phụ dã. Sơn lâm chỉ sĩ đức hành văn nghệ khả xưng giả, hữu tỉ thải cử, trẫm tương nhâm dụng chỉ, dĩ đồ chí trì."(*)

(Trích trong chiếu thư của Chu Nguyên Chương về tầm quan trọng của hiền tài trị quốc: Quân chủ phải có hiền nhân phụ tá mới có thể thống trị tốt quốc gia; thứ hai là mệnh lệnh quan viên có liên quan phải coi việc đề cử nhân tài như một đại sự phải làm.)

Tào Hóa Thuần: "Hoàng thượng anh minh."

Chu Do Kiểm vỗ mạnh lên bàn một cái: "Hai nơi Thiểm Tây và Sơn Tây, các quan viên đều không muốn đi đúng không? Vậy được! Vậy chọn hiền tài dân gian tới đảm nhiệm. Để cho quan viên các nơi đề cử, xem có nhân tài ưu tú như Bạch Diên, nguyện ý thay trẫm phân ưu hay không, liền an bài họ đến Thiểm Tây và Sơn Tây làm quan." -

Gió thu mưa thu dần dần lạnh hơn.

Tháng 10 mùa thu đã đến.

Lý Đạo Huyền và Cao Nhất Diệp ngồi trên một con thuyền hoa, chạy trên Hoàng Hà giữa trời thu.

Thuyền hoa đương nhiên không phải là thuyền hoa bình

thường, mà là một con thuyền hoa bằng nhựa, đến từ tay của Thái Tâm Tử, dùng mô-tơ điện làm động lực. Phần lâu thuyền điêu lan họa trụ, hết sức lộng lẫy.

Trên thuyền bày các loại món điểm tâm hiện đại.

Đương nhiên, trên thuyền hoa cũng không chỉ hai người họ, còn có đội hô vê của Cao Nhất Diên. mắt khác còn c©ó môê† người: Nhân tài tu †ú nhất trong số tốt nghiệp sinh sơ trung khoá đầu tiên của thôn Cao Gia, Trần Nguyên Ba.

Sau khi Trần Nguyên Ba tốt nghiệp sơ trung, đi tới Bồ Châu, làm thủ tịch sư gia cho tri châu Thu Thiên Phiên một thời gian, kết quả của lý luận và thực tiễn chính là chuyển hoá lượng lớn "tri thức không có hiệu quả" hắn học ở trong trường học thành "tri thức có hiệu quả".

Hiện tại Trần Nguyên Ba đã là một nhân tài kiểu thực dụng có thể một mình đảm đương một phía.

Mấy ngày trước, Chu Do Kiểm hạ thánh chỉ, nói rằng huyện lệnh huyện Ôn nhậm chức bảy ngày đã bị tặc tử sát hại, yêu cầu một huyện lệnh mới, bảo mọi người tiến cử.

Kết quả các đại quan trên triều đình tịt ngòi tập thể, lần này chết sống cũng không chịu an bài người mình đi tiếp nhận.

Vì vậy, tri châu Bồ Châu Thu Thiên Phiên thượng thư triều đình, nói sư gia Trần Nguyên Ba của hắn là một hiền tài dân gian rất lợi hại, có thể đảm nhiệm chức tri huyện huyện Ôn.

Dù sao thì cũng không có ai chịu đi, Chu Do Kiểm vung bút phê duyệt.

Vì vậy Trần Nguyên Ba liền bỏ xuống công việc sư gia, mặc vào một bộ thanh y, mang theo một đội học sinh trung học do thôn Cao Gia phái ra tiếp viện hắn, lại dẫn theo 500 dân đoàn thôn Cao

Gia, bước lên con đường nhậm chức huyện Ôn.

Trần Nguyên Ba xuất phát từ bến đò Vĩnh Tế Cổ Độ, dẫn theo đội ngũ khổng lồ hơn 500 người, ngồi lên thuyền vận tải đến huyện Ôn, đi ngang qua Tiểu Lãng Để, ở chỗ này gặp phải thuyền hoa của Thiên Tôn.

Hắn đương nhiên rõ ràng, Thiên Tôn khẳng định là cố ý chờ hắn ở giữa sông.

Vì vậy liền chủ động cho mạn thuyền tiếp cận, lên thuyền hoa của Thiên Tôn.

"Tham kiến Thiên Tôn!" Trần Nguyên Ba cung kính thi lễ.

Lý Đạo Huyền mỉm cười với hắn: "Ngươi sắp làm huyện lệnh rồi, tâm tình thế nào?"

Trần Nguyên Ba nói: "Thực không dối gạt Thiên Tôn, tại hạ nghe nói tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên dẫn quân cứu viện phủ Hoài Khánh, kết quả không đánh thắng lưu khấu, bị đánh cho xám xịt bỏ chạy. Lưu khấu vẫn còn hoạt động xung quanh phủ Hoài Khánh, thật sự tại hạ vẫn còn hơi sợ."

Lý Đao Huyền cười: "Không cần sơ có 500 hỏa súng binh dân đoàn của chúng ta cùng đi, chỉ cần canh giữ ở trong huyện thành không ra, lưu khấu rất khó công vào được, hơn nữa...

Hắn chỉ vào ngân tuyến Thiên Tôn thêu trên ngực Trần Nguyên Ba: "Ta sẽ thường xuyên qua thăm ngươi, nếu có tặc tử đánh huyện thành, ngươi chỉ cần dùng hỏa súng binh thủ chặt, ta sẽ đưa viện quân tới cứu ngươi. Huyện Ôn ngay bên bờ Hoàng Hà, dân đoàn của chúng ta có thể ngồi thuyền đến đây, tốc độ hỗ trợ sẽ không chậm."

Trần Nguyên Ba nghe vậy cũng an tâm hơn: "Có điều, nếu như tại hạ thu lại ở trong huyện thành, sẽ rất khó triển khai những sản

nghiệp của thôn Cao Gia chúng ta."

Nhà xưởng của thôn Cao Gia, mỗi một cái đều chiếm diện tích cực lớn, không thể hoàn toàn phát triển trong huyện thành nhỏ hẹp, nhất định phải xây ở ngoài thành, vậy thì một khi lưu khấu đến, những nhà xưởng này có thể không thủ được.

Đương nhiên Lý Đạo Huyền cũng biết điểm này.

Y cười phất tay: "Ngay từ đầu đừng làm lớn, làm vài nhà xưởng thủ công nhỏ thôi, chịu khó chen chúc trong huyện thành, đợi lưu khấu Iui rồi lại phát triển lớn mạnh, linh hoạt một chút."

Trần Nguyên Ba: "Tuân lệnh!"

Hai người nói xong chính sự, Cao Nhất Diệp ở bên cạnh rốt cuộc tìm được cơ hội lên tiếng: "Ta nghe nói nguồn gốc của cái tên huyện Ôn này, là bởi vì trong huyện có hai suối nước nóng, đúng không? Ta rất muốn đi tắm suối nước nóng."

Chương 666: Suối nước nóng Hoa Thanh Cung

Chương 666: Suối nước nóng Hoa Thanh Cung

Thánh nữ làm nũng với Thiên Tôn, nói muốn tắm suối nước nóng?

Vừa nghe vậy Trần Nguyên Ba vội vàng lui thật xa! Loại chuyện thánh nữ tắm suối nước nóng, ngay cả trong đầu hắn cũng không dám nghĩ tới hình ảnh này, bởi vì trong nháy mắt nghĩ đến thôi cũng là khinh nhờn đối với thánh nữ.

Khinh nhờn thánh nữ ngay cả cơ hội lao động cải tạo cũng đừng nghĩ, khẳng định là trực tiếp bắn chết.

Lý Đạo Huyền lại cười chuyển sang Cao Nhất Diệp: "Bên huyện Ôn đang binh hoang mã loạn, Tây doanh Bát Đại Vương mới càn quét huyện thành một lần, tặc binh còn đang bao vây phủ Hoài Khánh, cách huyện Ôn rất gần, ngay cả người của triều đình cũng không chịu vào đó nhậm chức, chúng ta mới nhặt được tiện nghi, an bài cho Trần Nguyên Ba. Ngươi mà chạy đến đó tắm suối nước nóng, nếu như đang tắm mà lưu khấu đánh tới, quần áo còn không kịp mặc đâu."

Cao Nhất Diệp: "Ôi trời?"

Nàng trái lại không lo lắng vấn đề an toàn, dù sao thì có Thiên Tôn, tuy nhiên không kịp mặc quần áo là một vấn đề lớn.

Cao Nhất Diệp chu miệng: "Vậy phải làm sao?"

Lý Đạo Huyền cười thầm: Tiểu cô nương càng lúc càng đáng

yêu, bây giờ còn biết làm nũng nữa.

Thật ra y cũng không thích người khác quá mức tất cung tất kính với mình, hy vọng có thể cùng người khác giao lưu có qua có lại. Hiện tại thái độ của Cao Nhất Diệp đối với y vẫn là rất tốt.

"Để ta nghĩ lại xem, có nơi nào an toàn để tắm suối nước nóng không."

Lý Đạo Huyền động não, nghĩ nghĩ, có rồi.

Hậu thế y đến Tây An du lịch, khi thăm tượng binh mã, từng vào ở trong khách sạn ở Lâm Đồng Tây An, ở đó có một suối nước nóng Hoa Thanh cung.

Được, trở về xem!

"Nhất Diệp, ngươi chờ một chút, ta đi thần du."

Nói xong, Lý Đạo Huyền kết thúc "đồng cảm", ý thức trở về trên bản thể bên ngoài hộp.

Ở bên ngoài hộp ấn vào nút "Lâm Đồng", tầm nhìn liền trở về huyện Lâm Đồng Thiểm Tây. Trước đây tầm nhìn của y xa nhất chỉ có thể đến khu Diêm Lương nằm cách khoảng 100 dặm phía đông bắc Tây An, nhưng trải qua đợt cứu giúp Hà Nam, trợ giúp lão bách tính Mạnh Tân. Tên tuổi "vạn gia sinh phật" mặc dù là của Bạch Diên, nhưng chỉ số cứu vớt lại là của Lý Đạo Huyền.

Cho nên tầm nhìn của y đã lại mở rộng, đã có thể nhìn thấy Lâm Đồng.

Khu vực Lâm Đồng rất lớn, Lý Đạo Huyền ấn vào "Đông nam tây bắc", tìm kiếm suối nước nóng Hoa Thanh cung ở khắp nơi.

Nhưng mà...

Vẫn không thể tìm được!

Hoa Thanh Cung tại Đường triều thịnh cực nhất thời, nhưng sau đó bị hủy bởi chiến hỏa. Vào thời Tống triều trùng kiến qua một lần, nhưng sau đó lại một lần bị hủy bởi chiến hỏa, đến những năm cuối Minh triều, Hoa Thanh Cung trên cơ bản đã bị xoá đi trên bản đồ.

Lý Đạo Huyền đành phải lấy ra địa đồ của hậu thế, lại lấy ra bản đồ của Minh triều, hai bản đồ đối chiếu lẫn nhau, này mới tìm được vị trí đại thể của Hoa Thanh Cung.

Tầm nhìn tập trung vào khu vực này, chỉ nhìn thấy một vùng đổ nát, bao phủ bởi rừng cây cỏ dại lộn xộn. Nếu như không nhìn kỹ, chỉ từ trên cao đảo qua, căn bản không nhìn thấy ở đây đã từng có vết tích của một tòa cung điện.

"Suối nước nóng đâu?"

Lý Đạo Huyền bắt đầu tìm kiếm suối nước nóng trong đống di chỉ lộn xộn này, đáng tiếc cũng không thể tìm được.

Y thoáng cái hiểu ra, suối nước nóng ở dưới mặt đất.

Hiện tại thời đại này, không có nhân công khai phá, đào đâu ra suối nước nóng?

Thế nhưng Cao Nhất Diệp muốn tắm suối nước nóng, vậy chỉ có thể do mình làm "nhân công" để khai phát thôi.

Lý Đạo Huyền đi vào nhà bếp lấy một cái đũa inox rất nhỏ, tùy tiện tìm một chỗ trên di chỉ Hoa Thanh Cung, đoạn cắm cái đũa xuống mặt đất, cố sức đâm mạnh xuống...

Chiếc đũa inox dài 20 cm.

Lý Đạo Huyền một hơi đâm vào sâu hơn 30 thước.

Rút chiếc đũa ra, trên mặt đất xuất hiện một cái lỗ lớn, thế

nhưng cũng không có nước bắn ra.

Y lai đổi đầm chỗ khác không †ìm được. Lại đổi...

Sau khi liên tục thay đổi năm sáu vị trí, khi chiếc đũa đâm xuống rõ ràng cảm giác được hình như đâm xuyên qua vật gì, Lý Đạo Huyền vội vàng rút đũa ra, phốc, một dòng nước suối phun ra từ dưới mặt đất.

Đưa tay thò vào hộp, cảm thụ một chút dòng nước suối kia. Ấm ấm, khoảng 50 độ.

Đã tìm được suối nước nóng!

Lý Đạo Huyền mừng rỡ, vội vàng đồng cảm, xoát một cái, ý thức trở về trên người Thiên Tôn test-02: "Nhất Diệp, đã bố trí xong suối nước nóng rồi, tại Lâm Đồng Tây An."

Cao Nhất Diệp mừng rỡ: "A, ở bên cạnh Tây An sao? Ta cũng muốn đi thăm Tây An từ lâu rồi, vừa lúc thừa dịp cơ hội này đi một chuyến."

"Ừ, ngươi cần không vội, đi thuyền chậm rãi trở về." Lý Đạo Huyền cười nói: "Ta qua đó trước một bước sắp xếp người, xử lý một chút suối nước nóng kia, bằng không thì hiện tại có vẻ hoang dã quá."

Thế là, Cao Nhất Diệp bắt đầu chuẩn bị trở về Tây An.

Mà Trần Nguyên Ba thì xuống thuyền hoa, leo lên thuyền vận binh, tiếp tục đi về huyện Ôn nhậm chức -

Trong hậu đường cửa hàng phân hóa học ở phủ Tây An, Thiên Tôn test-01 ngồi đã lâu không động đậy, đột nhiên đứng lên, khiến Bát Ca đang đặt bên cạnh bàn giật mình.

Bát Ca đó cũng không hiểu vì sao "chủ nhân" trước đó mỗi

ngày mang nó theo đi dạo phố, mấy ngày nay lại ngồi im không nói cũng không động, thậm chí không ăn cơm, trên người đã tích một lớp bụi, rất đáng sợ.

Cũng may mỗi ngày Bát Địa Thỏ đều sẽ tới cho Bát Ca ăn, bằng không thì Bát Ca đáng thương hiện tại chỉ sợ đã hồn quy địa phủ.

Nhìn thấy Thiên Tôn test-01 đột nhiên sống lại, Bát Ca sợ quá: "Oal Sống rồi, sống rồi!"

Lý Đạo Huyền quay về Bát Ca suyt một tiếng, xách lấy lồng chim: "Đi, chúng ta đi tìm người, bố trí một số người xử lý suối nước nóng."

Bát Ca: "Có ích lợi gì? Không cứng nổi đâu."

Lý Đạo Huyền giơ nắm đấm to như cái bát lên, Bát Ca vội vàng im miệng.

Lý Đạo Huyền từ trong hậu đường cửa hàng đi ra, người đầu tiên gặp mặt chính là Vương Đường, người sau vội vàng hành lễ: "A! Tham kiến Thiên Tôn." Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Gần đây bên Tây An thế nào?"

Vương Đường vội vàng báo cáo: "Tất cả sản nghiệp bên Tây An đều thuận lợi, tốt nghiệp sinh sơ trung của chúng ta tiến vào các ngành các nghề, ngay từ đầu mọi người chưa có kinh nghiệm xã hội, dẫn đến bị thua lỗ không ít. Thế nhưng rất nhanh, lý luận và thực tiễn của mọi người kết hợp lại, hiệu suất làm việc tăng cao, hiện tại các loại sản nghiệp đều suôn sẻ rồi."

Lý Đạo Huyền: "Ừ, tốt! Ngươi bố trí một số công nhân, đến di chỉ Hoa Thanh Cung tại huyện Lâm Đồng, dọn dẹp một chút bên đó, đào ra một suối nước nóng sạch sẽ, làm một vòng bảo vệ việc riêng tư đơn giản là được."

Vương Đường: "Hả?"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Nhất Diệp muốn tắm suối nước nóng."

Lúc này Vương Đường mới có phản ứng: "A, yêu cầu của thánh nữ đại nhân, ta lập tức sẽ đi an bài."

Hắn nhanh chóng chạy ra ngoài đi tìm dân phu.

Khi ra cửa, vừa lúc gặp phải Bát Địa Thỏ trở về, hai người đi sượt qua nhau.

Bát Địa Thỏ cười nói: "Chạy nhanh như vậy làm gì? Vương Đường, đừng chạy, ta tìm ngươi có chút việc. Hình như Tần thế tử Chu Tồn Cơ có rất nhiều tiền không dùng hết, ngươi có cách nào lấy tiền của hắn không, để chúng ta chia cho người nghèo. . ."

"Ta không rảnh nghĩ cái này." Vương Đường la lên: "Thiên Tôn tới rồi, bảo ta đi ra ngoài xử lý công việc, ta đi trước."

Hắn vừa nói vừa bỏ chạy mất dạng.

Chương 667: Moi tiền của người có tiền

Chương 667: Moi tiền của người có tiền

Bát Địa Thỏ nghe nói Thiên Tôn tới rồi, tư thái "đại hiệp" ngông nghênh thu liễm không ít, dè dặt đi vào: "Tham kiến Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Ta vừa mới nghe được, ngươi nói muốn lấy tiền của Tần Vương thế tử?"

"Đúng vậy!" Bát Địa Thỏ vừa nói đến đây liền tỏ ra tức giận: "Tần Vương thế tử kia thực sự là quá có tiền. Hơn nữa, từ sau khi hắn hợp tác làm ăn với chúng ta, dựa vào kỹ thuật tiên tiến chúng ta cung cấp, chia được bốn thành lợi nhuận, hắn lại càng có tiền hơn trước kia."

Lý Đạo Huyền: "Thấy hắn nhiều tiền, ngươi liền không vui sao?"

"Đúng vậy! Rất khó chịu." Bát Địa Thỏ tức giận: "Nếu như hắn kiếm tiền đúng đắn, ta cũng không nói gì. Nhưng hắn căn bản không làm gì hết, chỉ nằm một chỗ là có tiền. Kỹ thuật tiên tiến của chúng ta, cũng không phải dùng để giúp loại ông chủ này kiếm tiền."

Lý Đạo Huyền nở nụ cười: "Muốn cướp hắn?"

"Muốn!" Bát Địa Thỏ xoát một cái rút ra bảo kiếm tổ truyền: "Bản thỏ tung hoành giang hồ 20 năm có dư, chuyên môn cướp của người giàu chia cho người nghèo, loại người như Tần Vương

thế tử, bản thỏ chính là thích cướp nhất."

Lý Đạo Huyền cười lắc đầu.

Đừng nói Bát Địa Thỏ muốn cướp, thật ra Lý Đạo Huyền cũng muốn cướp, thế nhưng, đánh cường hào chia ruộng đất cũng cần phải có cơ sở chính trị và cơ sở quần chúng nhất định mới có thể làm.

Giai đoạn hiện tại thì...

Ø? Chờ một chút!

Trong đầu Lý Đạo Huyền đột nhiên hiện lên một ý nghĩ xấu xa.

Tiền trong tay người có tiền, có thể moi được bằng một cách khác.

"Bát Địa Thỏ, ngươi nhanh đi tìm Vương Đường về đây, kế hoạch của ta có chút thay đổi."

Bát Địa Thỏ: "A, được!"

Hắn nhanh chân chạy ra ngoài, tốc độ thỏ toàn lực chạy cũng không phải nói chơi, chỉ vèo một cái hắn đã đuổi theo Vương Đường đi được nửa đường, kéo Vương Đường lại.

Vương Đường: "Thiên Tôn còn có gì phân phó sao?" giản, thế nhưng hiện tại đã thay đổi chủ ý, ta dự định làm lại Hoa Thanh Cung, biến nó thành một cơ sở giải trí cỡ lớn, gọi là 'làng du lịch suối nước nóng Hoa Thanh Cung'."

"Gì?" Bát Địa Thỏ ngẩn ra: "Cái đó là gì?"

Vương Đường lại híp mắt lại, đã đoán được một chút manh mối.

Lý Đạo Huyền: "Dân công của nhân gian giới muốn xây lên một

làng du lịch suối nước nóng xa hoa yêu cầu thời gian rất dài, ta không đợi được lâu như vậy, cho nên lần này, do ta trực tiếp thả xuống từ trên trời một làng du lịch xa hoa, chúng ta sẽ dựa vào nó moi tiền của người có tiền."

Bát Địa Thỏ nghe mà vẫn không hiểu gì.

Nhưng Vương Đường trên cơ bản đã hiểu: "Vậy thuộc hạ phải bắt đầu tuyên truyền sớm, đối tượng tuyên truyền chính là người có tiền, đúng không?"

"Không sai!" Lý Đạo Huyền cười hắc hắc: "Người nghèo vì sinh hoạt đã dốc hết sức, làm gì có thời gian tiền bạc đi ra ngoài thành mấy chục dặm để tắm suối nước nóng? Cho nên suối nước nóng này chủ yếu nhằm vào người có tiền, căn hộ xa hoa nhất, gọi là phòng tổng thống... khụ... gọi là căn hộ hoàng thất, ở một đêm thu phí 100 lượng bạc. Phòng thấp hơn một chút gọi là căn hộ hành chính xa hoa, thu phí 50 lượng bạc. Tiếp theo lại an bài căn hộ gia đình các loại đẳng cấp, phòng đơn, phòng đôi... Định giá đều rơi vào khoảng 10 lượng bạc."

Bát Địa Thỏ: "Ồ, thu phí đắt vậy sao? Người có tiền chịu trả nhiều tiền như vậy chỉ ở một đêm sao? Mặc dù có họ có tiền, nhưng không ngốc nha."

Lý Đạo Huyền cười mà không nói.

Vương Đường lại cười hắc hắc: "Thỏ gia, ngươi cũng đừng dùng tư duy của người nghèo phỏng đoán người giàu, những nơi xa hoa thế này, càng đắt, càng có thể dẫn tới người có tiền, trái lại rẻ quá họ sẽ không tới."

Bát Địa Thỏ: "???"

Hắn quả thật không hiểu nhiều lắm.

"Người có tiền đều là kẻ ngu sao?"

Vương Đường lắc đầu: "Không, họ không hề ngu, họ chỉ không muốn ở chung phòng, sử dụng hàng hoá tương tự với người nghèo. Nếu như giá cả của một mặt hàng quá rẻ, người nghèo cũng mua được, vậy người giàu mua cái này sẽ không thể kéo giãn khoảng cách với người nghèo. Họ sẽ không quá hứng thú. Mà một số đồ vật rõ ràng vượt quá giá trị sử dụng của bản thân nó, giá rất ảo, người nghèo chết sống cũng không muốn bỏ tiền mua, loại đồ vật này người giàu lại rất thích mua, để mà tỏ ra mình không giống Nói đến đây, Vương Đường khẽ thở dài: "Trong những hàng hoá này không có thêm vào giá trị sử dụng tương ứng, nhưng chúng nó lại có chứa tính chất 'cách ly giai cấp', người giàu tiêu tiền là vì 'cách ly giai cấp', tiền này họ cảm thấy xài rất có giá trị."

Bát Địa Thỏ: "Nghe không hiểu, hoàn toàn nghe không hiểu."

Vương Đường mỉm cười: "Nghe không hiểu là đúng rồi, điều này nói rõ thỏ gia còn rất hồn nhiên, còn chưa dự định tách rời mình với người nghèo. Người như Thỏ gia cũng không nhiều, đa số người một mặt phê bình giai cấp người giàu có, một mặt kỳ vọng mình trở thành giai cấp này. Những người mắng người giàu ác nhất, một khi trong tay có tiền rồi, vì đạt thành quá độ giai cấp, tốc độ họ dùng tiền mua xa xỉ phẩm còn thống khoái hơn so với người giàu. Chỉ mong dùng tốc độ nhanh nhất treo hết vàng bạc trang sức lên người mình từ đầu đến chân, ở nhà bày đầy san hô ngọc khí, để mà nói cho người khác biết, ta là giai cấp người giàu, ta chỉ làm bằng hữu với người giàu."

Hắn ngại ngùng cười: "Thiếu chút nữa ta cũng nhảy vào cái hố này rồi, vẫn là thỏ gia kéo ta lại."

Bát Địa Thỏ: "Cái gì? Ta kéo ngươi lúc nào?"

Vương Đường: "Không lâu trước đây."

Bát Địa Thỏ: "Toàn nói bậy, ta không hiểu ngươi đang nói gì, ta kéo cái đầu ngươi ấy, tiểu tử ngươi chỉ toàn nói nhăng nói cuội."

Vương Đường: "Thỏ gia là ngọn đèn sáng chỉ đường cho ta."

Bát Địa Thỏ: "Oa, ta nổi da gà rồi đây này, ngươi đi xa một chút, đừng đứng bên cạnh lão tử."

Lý Đạo Huyền im lặng nghe Vương Đường nói hết.

Y không hoàn toàn tán thành, nhưng âm thầm giơ ngón tay cái lên với Vương Đường: Hiểu được suy nghĩ này, đã nói lên hắn thật sự rất ưu tú.

Vương Đường khen thỏ gia xong, lại trở về chính đề: "Người có tiền trong phủ Tây An rất nhiều, chúng ta không hãm hại người nghèo, chuyên hãm hại người có tiền. Dùng phương pháp này, có thể moi không ít tiền của người có tiền, để tránh cho họ đào hố chôn ở nhà. Tiền tệ không lưu thông, đối với nền kinh tế là không có chỗ tốt nào."

Lý Đạo Huyền: "Ồ, Tiểu Đường, kinh tế học không tệ nhỉ."

Vương Đường được Lý Đạo Huyền khích lệ, tức thì mừng rỡ, toàn thân nhiệt tình hẳn lên: "Thiên Tôn, ta thoáng cái đã có rất nhiều linh cảm. Giờ ta sẽ đi viết quảng cáo. Vừa lúc buổi tối hôm nay, 'Văn phòng Quần tinh' muốn tổ chức một buổi hòa nhạc cỡ lớn. Hầu như người có tiền của phủ Tây An lịch suối nước nóng, hâm nóng thêm cho họ." Lý Đạo Huyền phất tay: "Được, mau chóng đi làm!" Bát Ca: "Không cứng nổi làm thế nào?" Mọi người: ".. ”" Vương Đường: "Ta vẫn muốn đem nó làm thành chim nướng." Bát Địa Thỏ: "Nghe thôi cũng thấy ngon rồi." Lý Đạo Huyền: "Cánh chim nướng cay chắc cũng ngon." Bát Ca: ".. "

Chương 668: Khu du lịch suối nước nóng

Chương 668: Khu du lịch suối nước nóng

Năm phút đồng hồ sau, Lý Đạo Huyền đã kết nối điện thoại với Thái Tâm Tử: "Lão Thái, tôi muốn khẩn cấp, đặt một mô hình kiến trúc cỡ lớn, tốt nhất là ba năm ngày có thể làm xong."

Thái Tâm Tử cười: "Sao vội thế? Muốn đặt cái gì?"

Lý Đạo Huyền: "Mô hình Khu du lịch suối nước nóng Hoa Thanh Cung 1:200, chất liệu đừng dùng nhựa cấp thấp, phải dùng tài liệu tốt, đẳng cấp, vừa nhìn biết ngay là có giá trị."

"Phốc!" Thái Tâm Tử thiếu chút nữa phun máu năm thước: "Tôi còn nói gần đây cậu không chơi đùa với tôi nữa, kết quả vẫn là tôi quá ngây thơ rồi, mấy yêu cầu biến thái của cậu cách xa một chút đi."

Lý Đạo Huyền: "Cậu phải học được cách vượt qua khó khăn."

Thái Tâm Tử: "Tôi không học, con mẹ nó tôi sợ nhất khó khăn, tôi gặp khó khăn là sẽ lui."

Lý Đạo Huyền: "Tôi thêm tiền."

Thái Tâm Tử: "Lần này thêm tiền cũng không nhận."

Lý Đạo Huyền: "Đưa cậu một bức tượng Quan Âm Bồ Tát mini cao 1mm! Chính cậu đi bán, tiền lời thuộc về cậu hết, tôi không chia phần."

Thái Tâm Tử: "Tôi là người bình sinh thích nhất là khiêu chiến khó khăn, việc không khó căn bản tôi không thích nhận. Mô hình Khu du lịch suối nước nóng 1:200 đúng không? Năm ngày! Chỉ cần năm ngày! Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Cúp điện thoại!

Thái Tâm Tử lập tức điên cuồng gọi điện thoại: "Phòng làm việc xx phải không? Tôi muốn mời các người làm nhanh một bộ hoa viên 1:200... Alo alo, phòng làm việc xxx phải không? Tôi có khách sạn 1:200 muốn làm! Alo alo, phòng làm việc xxx, tôi muốn làm một bộ đình đài lầu các, bờ sông cây cầu mini..."

Thái Tâm Tử mở ra hình thức diễn hai nơi, trong nháy mắt, mấy chục phòng làm việc mô hình đồng thời bắt đầu làm việc, đều tự phụ trách một khu vực nhỏ.

Thái Tâm Tử thì xoa tay, chuẩn bị làm công tác lắp ráp cuối cùng -

Ban đêm cùng ngày, trên con đường phồn hoa nhất Tây An.

"Văn phòng biểu diễn văn nghệ Quần Tinh" vừa mới kết thúc một buổi hòa nhạc xa hoa, buổi hòa nhạc không còn ghế trống, hầu như toàn bộ người có uy tín danh dự trong thành Tây An đều tới tham gia. Ngay cả Ngô Sân và Sử Khả Pháp cũng có mặt trên hàng ghế khách quý để xem náo nhiệt.

Bài hát cuối cùng vừa mới kết thúc, khán giả còn chưa tan cuộc.

Nữ ca sĩ được khán giả yêu mến nhất đứng lên trên đài, trước tiên là nói vài câu cảm ơn khán giả, sau đó đổi giọng, bỗng nhiên đi tới chủ đề chính.

"Đông gia của ta Lý lão gia, lặng lẽ tốn một số tiền rất lớn, xây dựng một khu du lịch suối nước nóng vô cùng xa hoa, sẽ mang đến

cho các vị sự thể nghiệm và hưởng thụ cao quý nhất..."

Bọn người có tiền vừa nghe cái này, không khỏi ngẩn ra: "Khu du lịch suối nước nóng là cái gì?"

Nữ ca sĩ cười nói: "Cái gọi là khu du lịch suối nước nóng, đương nhiên chính là nơi cung cấp cho các vị quý khách du lịch nghỉ ngơi, hưởng thụ ngày nghỉ. Ở đó sẽ cung cấp gian phòng tiêu chuẩn động phủ thần tiên cho mọi người nghỉ ngơi, suối nước nóng tiêu chuẩn quý phi cho mọi người tắm, trà Vũ Tiền Long Tỉnh thượng đẳng nhất, đầu bếp của tửu lâu cao cấp nhất Tây An sẽ làm cơm cho mọi người, còn sẽ có nghệ sĩ của văn phòng Quần Tỉnh ca múa cho mọi người xem... Tất cả đều là hoàn mỹ nhất."

Một đống lời quảng cáo được ném ra, lão bách tính kiến thức rộng rãi của hậu thế sẽ không bị mắc lừa, thế nhưng cổ nhân thì lại nghe có vẻ mơ hồ.

Nghe hình như có vẻ rất tốt.

Đương nhiên, những thứ này cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là giá cả.

Nữ ca sĩ giơ lên một tấm hình mẫu "căn hộ hoàng thất" mà Lý Đạo Huyền in ra, lớn tiếng nói: "Loại phòng này gọi là căn hộ hoàng thất, ở một đêm 100 lượng bạc."

"Xôn xao!" Mọi người kinh hãi, ở một đêm 100 lượng? Giá này hầu như có thể nói là cướp tiền rồi, ngay cả quan viên bình thường cũng không ở nổi.

Lại thấy Tần Vương thế tử Chu Tồn Cơ đứng lên ở trong đám người, mỉm cười: "Phòng này, bản thế tử cảm thấy hứng thú, cái này không phải xây riêng cho bản thế tử hay sao?"

Mọi người cẩn thận nghĩ lại, cũng đúng, căn hộ này cũng tên gọi là "căn hộ hoàng thất", đương nhiên là hoàng gia thân vương,

quận vương gì đó mới có tư cách vào ở, người thường nào đủ tư cách? Vương thế tử ở qua rồi, ta cũng đi ở hai ngày, như vậy ta cũng sống như thế tử rồi, hắc hắc hắc hắc.

Tiếp theo nữ ca sĩ xoát xoát xoát, lại giơ lên vài tấm hình, đối ứng với gian phòng đẳng cấp khác.

Lần lượt báo giá, từ 50 lượng bạc, một đường giảm xuống 10 lượng.

Người thường ở đây đều lắc đầu, phòng rẻ nhất cũng phải 10 lượng, cái này đã vượt quá năng lực tiêu phí của họ rồi, bọn họ ở không nổi. Không phải là không lấy ra nổi 10 lượng bạc tài sản, mà là cảm thấy không nỡ ở một đêm 10 lượng bạc như vậy.

Không nỡ thật ra chẳng khác nào không mua nổi.

Mà những người mua nổi lại xem qua một lượt các loại phòng, rất nhanh lựa chọn cho mình loại phòng tương lai sẽ dự định vào ở.

Khu du lịch suối nước nóng, cứ như vậy hâm nóng thành công.

Người có tiền của phủ Tây An bắt đầu kiểng chân chờ đợi, chờ thứ mới lạ này lúc nào diện thế.

Cửa son rượu thịt ôi, ngoài đường người chết đói.

Ngay khi Tây An một mảnh ca vũ thăng bình, người giàu có chờ được vui vẻ.

Trần Nguyên Ba dẫn theo một đám học sinh trung học, còn có 500 dân đoàn thôn Cao Gia, bước lên đất liền tại bên bờ Hoàng Hà huyện Ôn.

Vừa mới tới, liền thấy được thi thể đầy đất.

Không ít thi thể đã hư thối, lộ ra xương trắng...

Trần Nguyên Ba sầm mặt lại: "Nếu không ngoài sở liệu, những thi thể này chắc là lão bách tính, bởi vì phía bắc có tặc quấy phá, họ đành phải chạy trốn tới bờ sông. Kết quả đội thuyền của Tây doanh Bát Đại Vương lên đất liền ở chỗ này, đã giết sạch bọn họ."

Các học sinh trung học tức thì cảm thấy áp lực như núi.

Cũng may họ không phải là học sinh lớn lên trong sự bảo bọc từ nhỏ như hậu thế, phần lớn bọn họ cũng trải qua cực khổ, trong lang bạc kỳ hồ theo phụ mẫu đi tới thôn Cao Gia, khi còn bé họ cũng đã nhìn quen cảnh tượng như vậy.

Bằng không, chỉ hình ảnh này cũng đủ để họ nôn nửa ngày.

Binh sĩ dân đoàn lập tức hành động, đào hố, chôn thi thể...

Tốn không ít thời gian mới xử lý xong thi thể, mọi người mới tiếp tục bắc thượng. cũng gần 20 dặm.

Đoàn người đi hết nửa ngày thời gian.

Một đường qua đây, chỉ trông thấy toàn bộ thôn trang đã bị thiêu hủy, toàn bộ ruộng đất đều đã hoang phế, bên quan đạo không thấy một bóng người nào.

Trần Nguyên Ba không khỏi buồn bã: "Ta lớn lên ở thôn Cao Gia, sau khi ra ngoài cũng chỉ làm việc tại Bồ Châu, cũng không biết thế giới bên ngoài lại thê lương như vậy."

Các học sinh đi tới cùng hắn cũng có cảm giác như vậy, mỗi người đều vô cùng khó chịu.

Nhưng trái lại 500 binh sĩ dân đoàn đã đánh qua vài trận, từng thấy qua cảnh tượng địa ngục ở bên ngoài.

Các binh sĩ lặng lẽ không nói, họ không có học thức, chỉ biết dùng sức lực, không biết phải cứu vớt thế giới này như thế nào.

Cho nên họ giao sức mạnh của bản thân mình cho phần tử tri thức!

Bọn họ tin tưởng, những người trẻ tuổi học xong thiên thư kia, nhất định có thể dẫn dắt bọn họ, dẹp yên yêu ma quỷ quái trên thế gian này.

Trinh sát hồi báo: "Trần tiên sinh, phía trước chính là huyện thành rồi."

"Được!" Trần Nguyên Ba phấn chấn: "Từ giờ trở đi, ta là huyện lệnh huyện Ôn do triều đình đặc biệt đề bạt, các ngươi là gia đỉnh và bang nhàn mà ta mang đến từ quê nhà, mọi người nhớ đừng để lộ."

Chương 669: Thôn Cao Gia cất bước với bao nhiêu người?

Chương 669: Thôn Cao Gia cất bước với bao nhiêu người?

Huyện thành huyện Ôn đang bốc khói nghỉ ngút.

Cũng không phải khói bếp, mà là khói đen.

Trần Nguyên Ba từ xa đã nhìn thấy huyện thành phía trước một dặm, tường thành đã bị đẩy ngã, biến thành một vùng phế tích đổ nát, nhà cửa trong thành cũng bị huỷ hơn một nửa, mà một nửa còn lại cũng đang bốc lên khói đen.

"Ơ, vẫn còn đang cháy?" Trần Nguyên Ba: "Mấy ngày trước Tây doanh Bát Đại Vương đã cướp bóc ở đây, tại sao nhiều ngày như vậy lửa vẫn còn chưa tắt?"

Ngân tuyến Thiên Tôn ở ngực hắn đột nhiên tỉnh lại: "Lửa của Tây doanh Bát Đại Vương đốt khẳng định đã bị tắt từ lâu, bây giờ còn đang cháy, chắc là lửa mới được đốt."

Trần Nguyên Ba: "Ơ, còn có ai tới đây phóng hỏa?"

Ngân tuyến Thiên Tôn thở dài: "Ngươi đoán xem?"

Trần Nguyên Ba sầm mặt lại.

Đoán được!

Chỉ là đáp án này khiến người ta khó chịu.

Hắn không nhịn được bước nhanh hơn, dẫn theo dân đoàn

chạy nhanh tới.

Cửa thành...

Không, không có cửa thành rồi!

Vị trí cửa thành ban đầu tựa như lỗ thủng của phế tích, trực tiếp chạy vào là được rồi. Hai bên đường đều là thân gỗ bị cháy đen, từng căn nhà bị thiêu hủy.

Đoàn người dùng tốc độ nhanh nhất chạy về hướng khu ngã tư tạm thời còn chưa bị thiêu hủy, ở đó đang bốc lên khói đen, nếu tới chậm, khu vực này cũng sẽ bị cháy sạch không còn.

Mọi người vừa đến nơi, trông thấy một đám người ăn mặc y phục rách rưới, vừa nhìn rõ ràng là lão bách tính, đang đánh nhau ở khu vực ngã tư.

Hai bên đánh nhau đều rất không chuyên nghiệp, có lẽ đều là người thường nên dùng kỹ năng bình thường đánh nhau, cầm gậy đập loạn cả lên, có người la hét chửi bới, có người kêu thảm thiết, nhà cửa phía sau thì đang Trần Nguyên Ba phát hiện mình đã suy đoán đúng, trong lòng càng khó chịu: Không phải lưu khấu còn đang phóng hỏa, mà là lão bách tính còn sót lại đang nội đấu. Nguyên nhân không khó đoán, chắc là ai trộm đồ của ai, sau đó dẫn phát hỗn loạn càng lớn hơn.

Huyện Ôn không có người quản, đã khôi phục "luật rừng", bản tính nhân loại ở trong khu rừng này sẽ hoàn toàn bại lộ, cái gì phá phách cướp giật, kiểu nào cũng có.

Trần Nguyên Ba ngẩn cả người.

Ngân tuyến Thiên Tôn lại lên tiếng: "Bắn một súng lên trời, trước tiên trấn trụ tràng diện."

Trần Nguyên Ba bừng tỉnh hiểu ra, vội vàng quay đầu, chỉ vào

một binh sĩ dân đoàn: "Bắn một súng lên trời."

Binh sĩ dân đoàn kia giơ súng trường lên, ngắm ngay bầu trời.

"Đoàng!"

Một tiếng hỏa súng vang lên, các lão bách tính đang hỗn chiến phía trước trong nháy mắt dừng tay, kinh hoảng nhìn lại. Đợi họ nhìn rõ có mấy trăm người tới đây, ai cũng khoác giáp, cầm hỏa súng, thoạt nhìn rất lợi hại, các lão bách tính mới giải tán, hùa nhau chạy về khu ngã tư cuối cùng còn sót lại.

Trần Nguyên Ba lớn tiếng nói: "Đứng lại hết, đừng chạy."

Nhưng cách bắt chuyện như vậy không dùng được, đám người kia vẫn co giò mà chạy.

Trần Nguyên Ba tăng thêm âm lượng: "Bản quan là huyện lệnh mới tới, ai dám không nghe lời bản quan, hết thảy phạt 20 trượng."

Lần này thì có tác dụng.

Đám người kia như trúng định thân pháp, tất cả đều đứng im tại chỗ.

Lão bách tính sợ quan đã ăn sâu vào trong nội tâm.

Tràng diện này xem như đã ổn định.

Trần Nguyên Ba nháy mắt, một đội binh sĩ dân đoàn vội vàng tiến lên dập tắt lửa. Một đội khác thì đi qua áp giải những lão bách tính chạy tứ tán trở về, cho đứng ở trước mặt Trần Nguyên Ba.

Trần Nguyên Ba: "Vì sao các ngươi đánh nhau?"

Một trung niên nam tử trả lời: "Bọn họ trộm gạo của chúng tôi."

Nam tử trung niên bên kia nói: "Là họ trộm gạo của chúng tôi trước."

Đôi bên lập tức lại sắp cãi nhau. Trần Nguyên Ba: "Tất cả im miệng, giảng hòa, phát cho các ngươi mỗi người ba cân bột mì. Ai còn tiếp tục ầm ĩ, một lượng cũng không phát."

Vừa nghe lời này, hai nhóm người vốn đang đánh nhau, trong nháy mắt giải hòa, lập tức còn thân hơn cả huynh đệ.

Trần Nguyên Ba nghĩ thầm: May mà ta từng làm sư gia ở Bồ Châu một thời gian, đã hiểu được các loại thủ đoạn tuyệt sát khi giao tiếp với lão bách tính tầng dưới chót, bằng không thì, muốn khống chế tràng diện này thật đúng là tốn không ít khí lực.

Trần Nguyên Ba: "Trong thành còn có bao nhiêu người? Tình huống thế nào?"

"Khởi bẩm huyện tôn đại nhân mới tới." Một nam tử trung niên nói: "Người trong huyện thành mười đi hết chín, chỉ còn... chỉ còn chưa đến 700 người còn sống."

Mọi người: "! 1!"

Ngay cả ngân tuyến Thiên Tôn cũng kinh ngạc, giết ác như thế sao? Con mẹ nó, quá đáng rồi.

Trần Nguyên Ba: "Nông thôn bên ngoài huyện thành thì sao? Tình huống thế nào?"

Nam tử trung niên lắc đầu: "Tình huống bên ngoài chúng tôi cũng không biết."

Trần Nguyên Ba thấy bộ dạng sợ hãi của đám người này, một hỏi ba không biết, biết là họ đã bị hình ảnh tàn khốc khi bị lưu khấu đột kích làm cho ngớ người, sau đó vẫn vùng vẫy mà sinh tồn, căn bản không rảnh mà quan tâm tình huống bên ngoài.

Hắn liền phái ra mấy thám báo, tản ra ba phương hướng đông bắc tây tra xét, nhìn xem tình huống nông thôn chung quanh thế nào, nhân tiện xem có thể tìm hiểu được hướng đi của lưu khấu hay không.

Hắn nhìn đám huyện dân may mắn còn sót lại trước mắt, trong lòng cũng hơi hoảng, thảo nào triều đình không có một quan viên nào đồng ý tới nơi này nhậm chức, con mẹ nó đây là khởi bước độ khó cấp địa ngục.

Ngay khi hắn hoảng hốt không biết làm gì, lại nghe ngân tuyến Thiên Tôn trước ngực thấp giọng nói: "Trần Nguyên Ba, lấy lại tinh thần, có cái gì mà sợ? Ngươi biết ban đầu thôn Cao Gia cất bước với bao nhiêu người không?"

Trần Nguyên Ba chợt tỉnh ra: "A, đúng rồi, thôn Cao Gia khởi đầu với 42 thôn dân."

Ngân tuyến Thiên Tên: "Mà nouới ở đây có 700 lão bách tính B0OO binh sĩ dân đoàn, còn có một đám học sinh tri thức phong phú như ngươi, ngươi còn có cái gì mà sợ?"

Trần Nguyên Ba: "Thiên Tôn giáo huấn rất phải! Ta thực sự là quá không biết phấn đấu, lại bị loại tràng diện này làm cho sợ hãi."

Hắn đưa tay vả lên mặt mình mấy cái, lấy lại tinh thần, quay về các lão bách tính lớn tiếng nói: "Bản quan tên là Trần Nguyên Ba, là tân nhiệm huyện lệnh huyện Ôn, trong cuộc sống sau này, bản quan sẽ bảo vệ các ngươi."

Lão bách tính hai mắt vô thần, biểu thị không thể tin được đối với lời hắn nói.

Trần Nguyên Ba vung tay lên: "Trước tiên phát lương!"

500 binh sĩ đưa qua mấy xe lương, trực tiếp đổ lên đằng trước, hai xe chính là 2000 cân, phát cho mỗi thôn dân ba cân, coi

như vừa đủ.

Lương thực tới tay, tâm tính của các lão bách tính mới coi như ổn định lại.

Cả đám người bái lạy: "Tạ ơn huyện tôn đại nhân!"

Trần Nguyên Ba nhìn lướt qua huyện thành đổ nát, trong lòng bắt đầu suy tính, chỉ có 700 nhân lực, không thể phát triển toàn diện, làm việc phải sắp xếp chủ yếu và thứ yếu.

Lúc này việc cần làm ưu tiên nhất là gì?

Thôn Cao Gia không thiếu vật tư, dưới tình huống có vật tư hậu cần truyền máu, sức sản xuất cũng không phải quan trọng nhất, mà chính là an toàn.

Hắn đột nhiên đưa ra quyết định: "Sửa tường thành đi! Sau khi ăn no rồi, tất cả mọi người bắt đầu hành động, trước tiên dựng lại tường thành. Không cần thiết phải cao lớn bao nhiêu, chí ít phải trước tiên quây một vòng huyện thành, bức tường cao hai thước là phải có, cả cửa thành cũng phải làm tốt."

Chương 670: Hoa Thanh Cung đã xây lại

Chương 670: Hoa Thanh Cung đã xây lại

Cuối tháng 10, đã vào đông.

Mà mùa đông, chính là thời tiết tốt nhất để tắm suối nước nóng.

Cao Nhất Diệp ngồi xe ngựa, dưới sự bảo vệ của lượng lớn hộ vệ, chậm rãi chạy vào phủ Tây An, nhưng mà trực tiếp đi tới hậu viện cửa hàng phân hóa học.

Thiên Tôn test-01 xách theo lồng chim đợi nàng đã lâu.

Trên mặt Cao Nhất Diệp là nét cười nghịch ngợm: "Chao ôi, pho tượng Thiên Tôn này không chế tác tinh xảo bằng cái đặt ở Tiểu Lãng Để nữa."

Lý Đạo Huyền cười: "Đây là người máy mà, khẳng định không tốt bằng loại chỉnh sửa."

Cao Nhất Diệp cười đưa tay ước lượng trên người y: "Vóc người thật ra như nhau, trên đường ta tới đây, cũng làm cho người máy một bộ đồ hiệp sĩ"

Nàng vừa nói vừa đi tới, giúp Lý Đạo Huyền cởi ra thắt lưng, thay bằng trang phục hiệp sĩ. Bộ đồ lần này có vẻ càng đẹp hơn, giống như bộ tiểu vương gia mà Dương Khang mặc do Miêu Kiều Vĩ thủ vai khi luận võ chọn rể với Mục Niệm Từ, quả nhiên là đẹp trai hết nước chấm.

Dương Khang đẹp trai nhất trong lịch sử! Không có nhưng.

Lý Đạo Huyền cũng rất thoả mãn đối với bộ đồ này, hớn hở soi gương: "Tay nghề may vá của Nhất Diệp thực sự là không tệ."

Hai người đang nói đến đó, trong điếm đột nhiên ồn ào, một đám phú thương vây quanh trước cửa, mồm năm miệng mười, đang nói cái gì.

Cao Nhất Diệp: "A, bên ngoài xảy ra chuyện gì rồi?"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Hôm nay là ngày khu du lịch suối nước nóng của chúng ta khai trương đại cát, ta vẫn giấu diếm bọn họ, chưa tuyên bố khu du lịch suối nước nóng ở đâu. Những người này không đợi được nữa rồi, ngày hôm nay muốn đi theo chúng ta qua đó, ngày đầu tiên khai trương đã muốn vào ở."

Cao Nhất Diệp: "Ha ha, vậy ta tới thật đúng lúc, có thể được tắm suối nước nóng rồi."

"Ừ, đi thôi.

Lý Đạo Huyền xách theo lồng chim, dắt tay của "phu nhân", hai người tay trong tay cùng nhau đi ra ngoài cửa hàng phân hóa học, trên đường bên ngoài toàn là phú thương, quan viên, chật ních cả con đường. Tuy nhiên, Tần Vương thế tử Chu Tồn Cơ lại không ở đây, hắn đường đường thế tử của thiên hạ đệ nhất phiên phong, không có mặt mũi mà chen nhau với các thương nhân và quan viên nhỏ, rất mất thân phận của hắn. Cho nên xa giá của hắn đang đợi ở một con đường khác.

Đi là khẳng định phải đi, nhưng không thể chen chúc trong đám người.

Đây là "cách ly giai cấp" giữa người bình thường và người giàu có.

"Lý viên ngoại, mau dẫn đường đi."

"Vợ con cả nhà ta đều ở đây, cả nhà cùng đi tham quan làng du lịch."

"Hắc, lần này ta đã chuẩn bị để viết mấy bài thơ rồi."

"Phu thê" Lý Đạo Huyền lên xe ngựa.

Chiếc xe ngựa này của y là đặc chế, chắc chắn hơn nhiều so với xe ngựa bình thường, lốp xe còn bao cao su, dùng tới tám con ngựa lớn kéo. Làm như vậy không phải vì phô trương, mà là bởi vì y quá nặng, nếu không làm vậy, xe ngựa bình thường sợ là sẽ bị đè sập mất.

Có điều, cách giải quyết như vậy đặt ở trong mắt người khác lại là vì phô trương.

Trong lòng các thương nhân và tiểu quan viên đều suy nghĩ: Quy cách xe ngựa này của Lý viên ngoại cũng quá trang bức rồi, làm như vậy có phải chơi ngông quá không. Bỏ đi, việc này chúng ta không nên xen vào.

Lượng lớn xe ngựa, kết thành đội xe, còn có gia đỉnh nô bộc của các vị quan to quý nhân mang theo, đội ngũ quả nhiên là lớn đến vô lý.

Đi ra thành Tây An, đi về hướng đông mấy chục dặm.

Lý Đạo Huyền cũng không nói cho họ suối nước nóng ở đâu, công phu dưỡng khí của các quan to quý nhân rất tốt, cũng không hỏi, chỉ đi theo.

Đang đi, Ngô Sân trái lại đã nhìn ra cái gì: "Con đường chúng ta đi, phía trước không xa, hình như là di chỉ Hoa Thanh Cung? Mùa xuân năm nay, chúng tôi còn tới nơi này đạp thanh nữa."

Sử Khả Pháp thoáng cái nghĩ tới: "Đúng đúng đúng, di chỉ Hoa Thanh Cung! Mùa xuân năm nay, khắp nơi là tường đổ nát, cỏ dại mọc thành bụi, khiến người không khỏi thổn thức. Nhớ tới Hán Đường thịnh thế cùng thiên hạ khốn khổ hôm nay, hạ quan cũng không khỏi buồn bã..."

Hai người đang ở chỗ này thương xuân bi thu.

Chu Tồn Cơ cố ý rớt lại phía sau, vẫn không tiếp cận đội ngũ, cũng đang ở trong xe ngựa nói với thế tử phi nhà mình: "Phía trước hình như chính là vị trí của Hoa Thanh Cung, khu du lịch suối nước nóng mà Lý viên ngoại này nói, chắc không phải là Hoa Thanh Cung chứ? Ở đó chỉ là một Thế tử phi thấp giọng nói: "Chắc chúng ta không phải bị hắn đùa giỡn chứ? Nhiều người đi tới đây như vậy, đi mấy chục dặm đường, cuối cùng lại thành trò cười."

Chu Tồn Cơ nhíu mày: "Mặc dù Lý viên ngoại này có hơi không hiểu lễ nghỉ, nhưng cũng là một người làm việc lớn, tuyệt đối không đến mức hồ đồ trên loại chuyện này đâu, chỉ là đưa chúng ta đến đây, vẫn cảm thấy là lạ. Nếu đã qua di chỉ Hoa Thanh Cung mà hắn còn chưa nói muốn đi đâu, chúng ta đừng đi theo nữa, đi xa quá không an toàn."

Hắn vừa mới nói đến đây, các phú thương đi tuốt đằng trước lớn tiếng la lên: "Oa! Oa! Hoa Thanh Cung! Hoa Thanh Cung được xây lại rồi."

Chu Tồn Cơ: "Cái gì?"

Ngô Sân và Sử Khả Pháp phía trước cũng nghe mà sửng sốt: "Cái gì?"

Tất cả mọi người đều vội vàng chạy một đoạn về phía trước, vòng qua một rừng cây, tầm nhìn trở nên trống trải, lại ngẩng đầu nhìn về phía trước. Chỉ thấy phía trước xa xa có một quần kiến trúc to lớn, cột đỏ ngói đen, chạm trổ tinh xao, vô cùng lộng lẫy.

Trong nháy mắt Ngô Sân và Sử Khả Pháp như phát điên: "Mùa xuân... mùa xuân vẫn là một vùng đất hoang mà."

Chu Tồn Cơ cũng xốc lên màn che xe ngựa, ở phía sau từ xa nhìn mà ngơ ngác: "Di chỉ Hoa Thanh Cung trở nên đẹp như thế sao?"

Thật ra Tần Vương phủ của hắn cũng rất đẹp, thế nhưng mỗi ngày hắn ở trong Tần Vương phủ, nhìn chán rồi. Hiện tại liếc mắt liền thấy được một cung điện mới tuyệt đẹp đứng sừng sững trước mắt, mặc dù không hiểu nhiều, thế nhưng cảm giác rất chấn động.

Chu Tồn Cơ ngồi lên ngựa, chạy một lúc liền vọt lên phía trước đội ngũ, sóng vai với xe ngựa của Lý Đạo Huyền, vừa đi vừa hỏi: "Lý viên ngoại, làng du lịch này của ngươi có phải xây... vượt quá quy định rồi không?"

"Không có." Lý Đạo Huyền cười: "Mặc dù thoạt nhìn như một cung điện, trên thực tế nó chỉ là một khách điếm, chẳng qua làm đẹp một chút mà thôi. Bên trong tuyệt đối không có long bào, phượng phục gì đó đâu, tuyệt đối không có."

Nghe y nói như vậy, Chu Tồn Cơ mới thở phào nhẹ nhõm.

Thật sợ bên trong làm mấy thứ vượt quá quy định, người thường có lẽ không sao, phiên vương như hắn thì phải chú ý. Nếu như hắn không cẩn thận ngồi xuống trên cái giường thoạt nhìn rất giống long sàng, mặc bộ y phục màu vàng phía trên có rồng... Không khéo ngày hôm sau Cẩm Y Vệ liền đánh tới. gàng sạch sẽ đứng ở cửa, chủ động giúp Chu Tồn Cơ dắt ngựa, sau đó liền dẫn theo Lý Đạo Huyền, Chu Tồn Cơ và mọi người đi vào.

Khi ở bên ngoài nhìn vào cũng đã cảm giác nơi đây vô cùng xa hoa, đi vào trong lại cảm giác thực sự là phong cách.

Trong khu du lịch khắp nơi là kiến trúc như cung điện giả cổ,

trái một cung điện, phải một tửu lâu, phía trước là đình, phía sau là hoa viên, đẹp như bức tranh.

Chương 671: 17000 lượng

Chương 671: 17000 lượng

Một loạt hồ nước nóng nằm rải rác chính giữa trung tâm nghỉ dưỡng, bên mỗi cái hồ còn có một tấm bia đá, trên tấm bia viết công hiệu của hồ nước nóng đó.

Cái gì suối sáng mắt, suối kiện thể, suối đẹp da...

Thế tử phi vừa đi đến phía trước suối đẹp da là không đi đâu nổi nữa. Nghiêm túc nhìn lời giải thích ghi trên tấm bia, phía trên quảng cáo nước suối như là thần, liệt kê ra tên của mấy chục loại dược liệu quý báu, nói là phối phương này đến từ trung y Trương Trọng Cảnh thời cổ đại.

Tắm nước suối này có thể giảm lão hoá, giúp cho da giữ mãi tuổi thanh xuân.

Thế tử phi chưa từng trải qua lễ rửa tội của quảng cáo hậu thế, vừa thấy cái gì Trương Trọng Cảnh, cái gì lão trung y cổ đại, các loại công hiệu, trong nháy mắt đã tin bảy tám phần.

Rất muốn lập tức xuống tắm, hưởng thụ một phen, nhưng hiện tại đang là ban ngày, tiểu thư khuê các cổ đại cũng không thể tắm suối nước nóng ở trước mặt mọi người. Trừ phi đợi trời tối, ít người, gọi các tỳ nữ kéo rèm che xung quanh hồ, nàng mới dám đi xuống hưởng thụ.

Các quý phụ nhân có ý nghĩ giống nàng thật đúng là không ít, cả đám tụm năm tụm ba, nhỏ giọng thì thầm, đều thương lượng đến tối sau khi trời tối đen sẽ vây quanh hồ này, sau đó cả đám xuống hưởng thụ.

Về phần các nam nhân thì đuổi ra xa một chút, để họ đi tắm hồ kiện thể được rồi.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước tham quan...

Từ khu suối nước nóng, đi vào nội bộ khách sạn.

Kiến trúc sư của xã hội hiện đại làm ra kiến trúc giả cổ, thật ra trên phương diện "nghệ thuật truyền thống" là kém một chút so với kiến trúc cổ đại chân chính. Thế nhưng, phong cách thiết kế dung hợp với lý niệm thiết kế hiện đại đối với cổ nhân mà nói lại đặc biệt mới lạ.

Vừa vào trong phòng, liền nhìn thấy tất cả bài biện nơi đây đều là vàng bạc ngọc khí vô cùng xa hoa, ngọc lưu ly có thể thấy được khắp nơi, dùng thoải mái tựa như không cần tiền, ngay cả cửa sổ cũng làm bằng ngọc lưu ly, không ngờ còn có cả cửa sổ ngọc lưu ly nằm sát dưới đất, lấy ánh sáng và tầm nhìn đều là nhất lưu.

Đứng ở phía trước cửa sổ liền có một loại cảm giác không có ngăn cách với thiên nhiên. Ngô Sân và Sử Khả Pháp trước tiên liền ngồi xuống trước một cái bàn trà trước cửa sổ, hai người cảm thụ một chút bầu không khí ở đây, mừng rỡ: "Ngồi ở chỗ này, vừa uống trà, vừa nhìn cảnh mưa phùn bên ngoài cửa sổ, chúng ta có thể viết mười bài thơ! Không, 20 bài!"

Trong lòng các phú thương cũng đang nghĩ: gọi đối tác tới đây bàn chuyện làm ăn, vậy sẽ đẳng cấp cỡ nào chứ, tốt hơn nhiều tửu lâu ở trong thành.

Kế tiếp chính là tham quan các loại gian phòng...

Đầu tiên quản gia dẫn mọi người đi tham quan "căn hộ hoàng thất" đẳng cấp nhất, xa hoa nhất.

Phòng này ở một đêm phải trả 100 lượng bạc.

Ở đây quả nhiên lợi hại, tất cả phương tiện trong phòng đều là nhất lưu, cái giường thậm chí rộng tới ba thước, rõ ràng là chiếu cố đám người có tiền không chỉ có một lão bà, đáp ứng yêu cầu biến thái của họ cần giường lớn mới có thể tam thê tứ thiếp ngủ chung một mền.

Lý niệm phục vụ khách sạn của hậu thế so với khách điếm của Minh triều lúc này tiên tiến không biết bao nhiêu lần.

Những thứ vụn vặt trong phòng đều có chuẩn bị, áo tắm, dép lê, tăm, dù giấy... Khiến người cảm nhận được giống như ở nhà.

Hơn nữa Lý Đạo Huyền còn có một vài điều chỉnh nhằm vào người cổ đại, ví dụ, gian ngoài căn hộ có trang bị thêm giường nhỏ cho nha hoàn ngủ. Ngoài viện tử căn hộ còn xây "phòng hộ vệ" dành riêng cho các hộ vệ.

Làm cho cả căn hộ có vẻ càng thêm phù hợp với hình thức đi xa của cổ nhân.

Đương nhiên, những thứ này cũng không phải trọng điểm, trong Tần Vương phủ cũng có những thứ này, hơn nữa còn tốt hơn.

Để cho người ta cảm giác được lợi hại là phía sau "căn hộ hoàng thất" có một tiểu viện, chính giữa viện tử còn có một hồ nước nóng.

Thế tử phi vừa nhìn thấy hồ nước nóng này, hai mắt liền sáng lên!

Nàng phát hiện, hồ này là "hồ cá nhân", chỉ có người ở trong căn hộ này mới có thể hưởng dụng, người bên ngoài là không vào được. Ha ha, chỉ cần đặt phòng này, lão nương không cần chờ trời tối nữa, lập tức có thể tắm ngay.

Quản gia dẫn đường giới thiệu cho Chu Tồn Cơ: "Mỗi một

phòng ở đây của chúng tôi đều có "hồ riêng". Nữ quyến của quý khách có thể tắm nước nóng ở trong viện của mình, không cần dùng chung hồ với người bên ngoài, vấn đề riênn †ư sẽ nhân đi đc bản vê. Thế † có thể ở chỗ nàyv thoả thích chơi đùa với thế tử phi, vấn đề riêng tư hoàn toàn không cần lo lắng."

Chu Tồn Cơ cũng mừng rỡ: đây không phải là nơi mở đại hội khoả thân tuyệt hảo sao?

Hắn nhanh chóng ném qua một ánh mắt với thế tử phi của mình.

Thế tử phi phong tình vạn chủng đánh mắt lại.

Phía sau còn có một đàn tiểu thiếp, thiếp thất, tất cả đều phong tình vạn chủng mỉm cười nhìn Chu Tồn Cơ.

Chu Tồn Cơ sướng quá cả người muốn bay lên: "Nơi này tốt, thật tốt quá, ta bao, ta muốn bao chỗ này nửa năm."

Quản gia: "Nửa năm sao? Một năm là 354 ngày, nửa năm chính là 177 ngày, vốn cần phải trả 1770 lượng, chúng tôi giảm số lẻ cho ngài, liền thu ngài 1770 lượng bạc là được rồi."

Giá này có chút đau lòng a!

Tuy là Chu Tồn Cơ có tiền, nhưng chỉ tiêu trên vạn lượng vẫn khiến hắn cảm thấy tiếc nuối.

Tuy nhiên...

Nhìn thoáng qua ánh mắt của thế tử phi, lại nghĩ đến hình ảnh sảng khoái cùng các tiểu thiếp ở trong phòng riêng, đau lòng cũng phải chơi!

Chu Tồn Cơ hừ một tiếng: "Ta thuê."

Thế là, tất cả đội ngũ tham quan khác ngoan ngoãn lui ra

ngoài, phòng này đã bị Chu Tồn Cơ thuê rồi.

Những người còn lại tiếp tục tham quan phòng khác.

Cái gì phòng thương vụ hành chính, phòng gia đình, phòng đôi, phòng đơn...

Mỗi người, đều đã tìm được phòng phù hợp với thu nhập của mình.

Có mấy thương nhân thực lực hơi yếu, nhưng thấy những người khác đều đã đặt phòng, hiện tại nếu họ rút lui sẽ rất mất mặt, sau này đừng nghĩ kiếm ăn ở Tây An nữa, dù cho có chút đau lòng, cũng vẫn cắn răng đặt một phòng giá rẻ nhất 20 lượng bạc một đêm.

Chí ít phải tỏ thái độ, biểu thị mình ở được, về sau mới có thể tiếp tục kiếm ăn bên trong vòng tròn này.

Dù sao chỉ chớp mắt, người có tiền cao cấp nhất của Tây An, trên cơ bản tất cả đều bị chém một đao.

Đương nhiên, mấy chục đến trăm lượng bạc mọi người vẫn bỏ được, chút phí phòng ấy cũng không phải vấn đề quá lớn. Có điều...

Khi họ nhìn bảng giá chỉ phí đặt trên bàn trong phòng đã thuê, mới biết liêm đao vẫn còn đang vung lên.

Chơi ở trong khu du lịch này, ăn một phần cơm rang trứng phải 2 lượng bạc, uống một chén trà 2 lượng bạc, nước Phì Trạch Khoái Lạc cũng 2 lượng bạc, chocolate 1 lượng bạc 1 chỉ, bánh gạo 1 lượng bạc một bọc nhỏ, khoai tây chiên 1 lượng bạc một bọc nhỏ.

Những cái này cũng không phải chém nhất.

Chặt chém nhất chính là, toàn bộ tiêu phí còn phải tính tổng lại, trên con số tổng lại thu thêm hai thành "phí phục vụ".

Không có thu phí kín nào khác!

Tất cả đều là công khai niêm yết giá, công khai vung liêm đao.

Khương thái công cắt rau hẹ, ai chịu thì đưa cổ vào.

Các quan to quý nhân tính trước tính sau, cuối cùng, vẫn vui vẻ tiếp thu, đưa cổ cho chém.

Chương 672: Tới lượt ta

Chương 672: Tới lượt ta

Trời bắt đầu tối.

Trong nhà hàng của Khu du lịch suối nước nóng cực kỳ náo nhiệt, các thương nhân uống rượu vung quyền trong nhà hàng, từng hợp đồng làm ăn được hoàn thành sau mỗi ly rượu.

Mà văn nhân như Ngô Sân, Sử Khả Pháp thì chạy tới đình đài, mang theo bộ trà, im lặng thưởng thức, đàm luận quốc gia đại sự, thỉnh thoảng viết một bài thơ, biểu đạt tấm lòng.

Trong khu suối nước nóng đã có người, các nam nhân tốp năm tốp ba ngâm mình ở trong hồ, nói chuyện buôn bán và gia quốc đều có.

Chẳng qua...

Không nhìn thấy nữ nhân!

Hầu như tất cả nữ nhân đều đã trốn vào trong "hồ riêng tư" kèm theo gian phòng của mình.

Thời đại này, muốn các nữ nhân mặc áo tắm để tắm suối nước nóng trước mặt người khác là điều không thể nào.

Ở nơi sâu nhất khu du lịch, có một "tiểu lâu nội bộ", xung quanh tiểu lâu trồng một hàng tre, giữa rừng tre tô điểm thêm một hồ nước nóng nhỏ.

Hiện tại Lý Đạo Huyền và Cao Nhất Diệp đang tắm bên trong hồ nước nóng riêng tư này.

Hồ cũng không lớn, hai người ngồi đối diện, chân ở dưới đáy nước sẽ lơ đãng đụng vào nhau. Lúc đầu đụng vào, chân của Cao Nhất Diệp sẽ rụt lại rất nhanh, có vẻ rất sợ hãi. Nhưng sau vài lần đụng, nàng đã không còn né tránh nữa, chân hai người cứ thế dính vào nhau.

Cao Nhất Diệp đỏ cả mặt, cũng không biết do tắm nước nóng làm đỏ hay là xấu hổ mà đỏ: "Thiên Tôn, ngài... ngài tắm như vậy có bị rỉ sét không?"

"Chắc có." Lý Đạo Huyền cười: "Thân thể này cũng không đặc biệt làm chống thấm nước, nước đã thấm vào rồi."

Cao Nhất Diệp: "Ôi, vậy phải làm sao?"

"Ha ha, làm lại cái khác thôi."

Cao Nhất Diệp: "Ờ nhỉ."

Quan tâm sẽ bị loạn, thiếu chút nữa nàng đã quên Thiên Tôn có thể đổi thân thể khác bất cứ lúc nào. các thợ rèn làm thử nghiệm thôi." Lý Đạo Huyền cười nói: "Bắt đầu từ số 2 mà đã thêm vào các loại công năng kỳ quái rồi, số 3 ta còn muốn càng nhiều thiết kế hơn."

Cao Nhất Diệp cảm thấy hứng thú: "Số 3 chuẩn bị thêm cái gì?"

Lý Đạo Huyền cười: "Hai tay hai bên làm thành hai khẩu pháo, cánh tay to như thế, chỗ khuỷu tay có thể nhét vào đạn dược, gỡ bàn tay xuống là lộ ra miệng pháo."

Cao Nhất Diệp: "!"

Lý Đạo Huyền: "Trong bàn chân giấu hai bánh xe, lấy bàn chân ra là có thể dùng bánh xe trượt, ta trượt patin rất lợi hại, từng chuyên môn luyện qua”

Cao Nhất Diệp ôm mặt: "Thiên Tôn, rõ ràng ngài có pháp lực, có thể di sơn đảo hải, còn có thể bay, vì sao còn phải chơi pháo và trượt bánh xe."

Lý Đạo Huyền: "Cuộc sống phải muôn màu muôn vẻ mà, ngươi xem mỗi lần Tôn Ngộ Không thu thập yêu quái, đều dùng thủ đoạn khác nhau, nếu như hắn mặc kệ đụng phải yêu quái nào đều dùng một chiêu chui vào bụng yêu quái quậy phá ngũ tạng, vậy còn gì mà thú vị."

Cao Nhất Diệp tỉ mỉ ngẫm lại, thật là như vậy.

Hai người nhất thời không tìm được đề tài, lâm vào an tĩnh ngắn ngủi.

Sắc trời càng lúc càng tối, gió đêm dịu dàng.

Hai người nhất thời không tìm được chuyện để nói, bầu không khí hơi bế tắc.

Ngay khi Lý Đạo Huyền cố gắng tìm kiếm để tài, Cao Nhất Diệp đột nhiên lao về phía trước, nằm cả người vào lòng Lý Đạo Huyền, động tác này thật đúng là dọa y giật mình.

"Vậy thì... đắc tội rồi... Cao Nhất Diệp lắp bắp nói: "Thế nhưng... rất muốn có người, có thể ở bên cạnh ta."

Nghe nói như thế, Lý Đạo Huyền chợt hiểu ra, thân phận của nàng, khiến cho nàng thiếu tiếp xúc với người khác, quá cô đơn. Có lẽ chỉ khi đối mặt với mình, nàng mới có thể nhận được loại giao lưu và va chạm cơ bản nhất giữa người với người này.

Thật ra, bản thân tại sao không phải như vậy?

Y giang tay ra nhẹ nhàng ôm lấy nàng, hai người lại lâm vào an tĩnh.

Cũng không thể phát sinh cái gì, nhưng thân thiết cùng nhau ngồi trong hồ nước nóng như vậy, trong lòng liền cảm giác được đặc biệt bình tĩnh - Phủ Hoài Khánh, đang trong huyết chiến!

Đại quân lưu khấu vốn sẽ tiến vào Hà Nam, bị Lý Đạo Huyền chặn đường qua sông, đành phải quay đầu đi tới phủ Hoài Khánh.

Lấy sức chiến đấu của lưu khấu hiện tại, châu thành, huyện thành bình thường đều đã vô lực ngăn cản.

Cũng may Hoài Khánh là một phủ thành.

Thời đại này, nhất định phải trên phủ thành mới có thể ngăn cản lưu khấu nhất định.

Trú quân của phủ Hoài Khánh dựa vào tường thành cao to, đã thủ rất nhiều ngày. Phía dưới tường thành chất đầy không ít thi thể, trên đầu thành cũng có rất nhiều quan binh ngã lăn trên mặt đất. Lão bách tính trong thành cũng đang bê đá nấu nước sôi, đập lung tung xuống dưới thành, thỉnh thoảng có người trúng tên, từ trên tường thành rơi xuống dưới.

Tiếng hò hét và tiếng kêu thảm thiết xen lẫn vào nhau.

Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên suất lĩnh 3000 vệ sở binh Hà Nam, muốn thi cứu từ bên ngoài, nhưng mà binh lực của hắn quá mỏng, binh Hà Nam lại yếu ớt không thể chiến, căn bản đánh không lại 20 vạn lưu khấu, hoàn toàn không có sức cứu viện.

Chỉ có thể không ngừng đi vòng quanh bên ngoài, tìm kiếm cơ hội công vào. Nhưng mà đừng nói đánh vào, ngay cả tìm một nơi nghiêm chỉnh một chút để đóng quân nghỉ ngơi mà hắn cũng không làm được.

Cứ đi, Phàn Thượng Hiên liền đi tới phía nam phủ Hoài Khánh 100 dặm.

Thám báo phi ngựa đến: "Khởi bẩm tuần phủ đại nhân, phía trước là huyện Ôn."

"Huyện Ôn sao?" Phàn Thượng Hiên đã lâu không nghe đến cái tên này: "Cố hương của Tư Mã Ý đúng không? Trước đó không lâu Tây doanh Bát Đại Vương lên đất liền tại huyện Ôn, đã phá banh huyện Ôn, cư dân trong thành mười giết hết chín. .. Triều đình bổ nhiệm tân huyện lệnh mà không ai dám tới nhậm chức, cuối cùng vẫn là tri châu Bồ Châu Thu Thiên Phiên tiến cử một thanh niên đến đó."

Phàn Thượng Hiên lắc đầu: "Hiện tại huyện Ôn chắc nát lắm rồi?"

Thám báo: "Huyện Ôn vừa mới xây lại tường thành, hiện tại thoạt nhìn cũng hẳn hoi rồi. Có lẽ có thể để cho quân ta đóng quân nghĩ ngơi."

"Cái gì?"

Phàn Thượng Hiên cho rằng cái lỗ tai của mình đã bị hư: "Huyện lệnh Thám báo gật đầu.

Phàn Thượng Hiên: "Vậy chúng ta nhanh đi đi."

Phàn Thượng Hiên dẫn theo ba nghìn binh rác rưởi của mình, tốc hành đi về huyện Ôn.

Đối với lời của thám báo hắn vẫn còn nửa tin nửa ngờ, thế nhưng khi hắn dẫn quân đi tới dưới tường thành huyện Ôn, mới phát hiện thám báo cũng không nói bậy.

Huyện Ôn mới bị Tây doanh Bát Đại Vương tàn phá qua trước đó không lâu, hiện tại đã lần nữa đứng sừng sững, tường thành bị phá hư rõ ràng tu sửa lại lần nữa, mặc dù bây giờ còn chưa cao, nhưng đã cao tới hai thước, đã có được lực phòng ngự cơ bản rồi.

Trên đầu thành còn có thể nhìn thấy một số lão bách tính đang khiêng tảng đá, đào bùn, tiếp tục làm tường thành cao thêm.

Phàn Thượng Hiên phấn chấn, mừng rỡ: "Có tường thành rồi, chúng ta có thể nghĩ ngơi ở chỗ này."

Đang hài lòng, lại thấy trên đầu thành có một người thò đầu ra.

Hắn nhận ra cái đầu này, chính là đại hiệp Tiêu Thu Thủy hắn từng gặp qua một lần ở huyện Mạnh Tân.

Phàn Thượng Hiên: "Ơ, quái? Ngươi không phải là Tiêu Thu Thủy sao?"

Người thò đầu ra trên tường thành chính là Thiên Tôn test-02: "A, tuần phủ đại nhân, đã lâu không gặp, gần đây đang làm gì? Đã ăn cơm chưa?"

Lý Đạo Huyền ân cần thăm hỏi một phen theo kiểu truyền thống, trong nháy mắt khiến cho Phàn Thượng Hiên ngẩn người.

Một hồi lâu Phàn Thượng Hiên mới dở khóc dở cười nói: "Tiêu đại hiệp giúp ta một việc, gọi huyện lệnh huyện Ôn đi ra gặp mặt."

Chương 673: Phàn Thượng Hiên lại tới

Chương 673: Phàn Thượng Hiên lại tới

Rất nhanh, Trần Nguyên Ba đi ra nghênh đón.

Hiện tại hắn đã mặc vào một bộ quan phục của thất phẩm huyện lệnh, đội mũ ô sa, nhìn qua rất giống một người đọc sách hào hoa phong nhã.

Hắn mở cửa thành đi ra đón: "Hạ quan Trần Nguyên Ba, không có từ xa tiếp đón, thứ tội thứ tội."

Ở đây lược bớt một ức chữ hai người nói giọng quan, trực tiếp vào chủ đề chính.

Phàn Thượng Hiên dẫn quân vào thành, đi vào trong huyện thành huyện Ôn rồi mới phát hiện huyện thành này vẫn chỉ khôi phục trên bề ngoài, cũng chỉ là cố gắng dựng lên tường thành, bên trong vẫn còn rất tan hoang.

Hơn một nửa kiến trúc trong thành đã cháy đen, ghé sát vào còn có thể ngửi thấy mùi than cốc. Các lão bách tính đều tập trung ở trong một nửa số nhà sập xệ còn sót lại.

Bên cạnh những căn nhà này còn dựng lên rất nhiều trướng bồng, thú vị chính là, những trướng bồng này đủ mọi màu sắc, trông rất rực rỡ, trong thành thị tan hoang này lại có thêm một vẻ đẹp kỳ quái khác.

Phàn Thượng Hiên cũng không rảnh đi hỏi những trướng bồng đủ mọi màu sắc này là sao, hắn chỉ nhanh chóng hỏi thăm: "Trần

huyện lệnh, sau khi ngươi nhậm chức huyện Ôn, trước tiên chính là tư sửa tường thành sao?"

"Đúng vậy!" Trần Nguyên Ba gật đầu: "Lưu khấu vẫn còn đang làm loạn tại phụ cận, phủ thành Hoài Khánh tại phía bắc còn chưa giải vây, lưu khấu có thể quay lại bất cứ lúc nào. Cho nên hạ quan trước hết tổ chức dân phu, xây dựng tường thành, nếu lưu khấu trở lại, có tường thành chung quy sẽ dễ đánh hơn."

Phàn Thượng Hiên nghĩ thầm: Trong tay ngươi chỉ có mấy trăm dân phu, cho dù có tường thành cũng không ngăn được lưu khấu, căn bản là làm vô ích.

Tuy nhiên lời này cũng không cần phải nói ra để đả kích tính tích cực làm việc của tiểu quan này.

Phàn Thượng Hiên nhìn ngó chung quanh, mặc dù huyện thành huyện Ôn này tan hoang đổ nát, thế nhưng cũng không thấy các lão bách tính có gì là "tuyệt vọng","bất lực" biểu hiện trên nét mặt.

Ngược lại, có thể rõ ràng thấy được những nét tích cực như "cố gắng","phấn đấu","sống tốt","chúng ta có thể được" trên vẻ mặt của những lão bách tính còn sót lại này.

Đó là một loại niềm tin muốn cầu sinh mạnh mẽ.

Phàn Thượng Hiên cảm thấy kinh ngạc: Huyện Ôn đã phải chịu đả kích to lớn mà lão bách tính còn có được diện mạo tỉnh thần như vậy sao? Bọn họ còn đồng ý hỗ trợ tu sửa tường thành dưới sự tổ chức của huyện lệnh nữa? Việc này thật là kỳ quái.

Nghĩ tới đây, hắn không kềm được liền muốn hỏi: "Trần huyện lệnh, ngươi vừa mới đến nhận chức, đã tổ chức lão bách tính ở đây tốt như vậy rồi, bọn họ còn đồng ý xuất lực làm việc. Bản quan đi ngang qua mấy huyện thành khác, lão bách tính đều rơi

vào trạng thái mất khống chế."

Trần Nguyên Ba mỉm cười: "Nhu cầu của lão bách tính, chẳng qua là có miếng cơm ăn, có thể sống được. Hạ quan cung cấp cho họ đủ thức ăn, họ tự nhiên có được hy vọng sinh tồn. Nếu cầu sinh, vậy tự nhiên phải xuất lực tu sửa tường thành, đây cũng là vì bảo hộ chính họ."

Phàn Thượng Hiên nghe ra một từ then chốt: đồ ăn!

"Trong huyện khố còn có đồ ăn?" Phàn Thượng Hiên ngạc nhiên: "Tây doanh Bát Đại Vương đã thiêu huỷ nơi này thành như vậy rồi, sao có thể còn để lại đồ ăn?"

Trần Nguyên Ba: "Trong huyện khố đương nhiên không còn đồ ăn rồi, lương thực ở đây đều là Tiêu đại hiệp cung cấp."

Lúc này Phàn Thượng Hiên mới đột nhiên tỉnh ra, quay đầu nhìn sang Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền quay về cười hì hì.

Phàn Thượng Hiên vội vàng chắp tay với y: "Tiêu đại hiệp thật là có tâm, huyện Mạnh Tân nhờ ngươi hỗ trợ, huyện Ôn lại được ngươi hỗ trợ, thực sự là ở đâu có lưu khấu, ngươi sẽ chạy tới đó hỗ trợ. Nếu Đại Minh triều ta có thêm một vài người như Tiêu đại hiệp, đâu còn lo lắng thiên hạ sẽ không yên ổn."

Lý Đạo Huyền cười hắc hắc, cũng không nói nhiều lời vô ích.

Trong lòng lại nghĩ: Đại Minh triều có thêm một vài người xuyên không như ta, sợ là đã đánh cho chế độ vương triều phong kiến của ngươi thủng trăm ngàn lỗ rồi. Một người xuyêng không làm chế độ thần quyền, một người xuyên không làm chủ nghĩa tư bản, một người xuyên không làm xã hội chủ nghĩa, một người xuyên không làm chủ nghĩa cộng sản, lại thêm một người xuyên không làm chủ nghĩa cộng hòa, lại thêm một người chơi

[Civilization], lại một người chơi [Stellaris], hoặc là thêm một người chơi Mỗi người chiếm một tỉnh để chơi!

Đại Minh triều sẽ bị chơi thành bộ dạng gì?

Phàn Thượng Hiên lại tiếp tục quan sát một lát, mặc dù có lương thực chính là đại sát khí lớn nhất, thế nhưng người gọi là Trần Nguyên Ba này hiển nhiên có trình độ quản lý rất khá, am hiểu làm công tác quần chúng. Hắn sắp xếp công việc cho những lão bách tính may mắn còn sống sót của huyện Ôn này ngay ngắn rõ ràng.

Người già và phụ nữ phụ trách làm cơm, làm việc vặt. Nam tử thanh tráng niên thì khiêng đá đào đất, không ngừng gia cố thêm cho tường thành, mỗi một công việc tiểu đội ngũ đều phối hợp rất tốt, không ảnh hưởng và quấy rầy lẫn nhau.

Phàn Thượng Hiên: "Trần huyện lệnh, trước đây ngươi từng làm qua việc này rồi à?"

Trần Nguyên Ba: "Trước đây hạ quan từng làm thủ tịch sư gia cho tri châu đại nhân ở Bồ Châu. Tới nơi này đảm nhiệm huyện lệnh, cũng là nhờ có tri châu đại nhân tiến cử."

Phàn Thượng Hiên thầm nghĩ: Thì ra là thế! Quan viên cả triều không một ai đồng ý tới nơi này, cuối cùng lại đem ngươi thượng vị. Chậc chậc, thanh niên nhân rất có tiền đồ, hy vọng đừng chết ở chỗ này.

Nghĩ đến vấn đề "chết ở chỗ này", lực chú ý của hắn lại chuyển sang phương diện chiến lược.

Lông mày nhíu thật sâu.

Lý Đạo Huyền từ bên cạnh thò đầu tới: "Tình huống bên phủ Hoài Khánh thế nào rồi?"

Phàn Thượng Hiên: "Ài! Lưu khấu hơn 20 vạn đại quân, vây quanh phủ Hoài Khánh, đang công thành. Trong tay bản quan chỉ có 3000 người, xem đi, chút người phía sau ấy... Căn bản không cứu được phủ Hoài Khánh."

Trần Nguyên Ba hiếu kỳ nói: "Tuần phủ Sơn Tây Hứa Đỉnh Thần không phải vẫn đang dẫn đại quân đuổi sát phía sau lưu khấu sao? Vì sao lưu khấu lại chạy tới phủ Hoài Khánh mà vẫn không có quan binh đuổi theo đánh bọn chúng?"

Lý Đạo Huyền: "Ngươi quên rồi sao, quan binh không thể qua tỉnh cảnh."

Trần Nguyên Ba chợt tỉnh ra, hiểu được.

Lưu khấu vừa vào Hà Nam, tuần phủ Sơn Tây muốn nhúng tay vào là không được rồi, chỉ có thể do tuần phủ Hà Nam quản, dù cho lưu khấu đứng ở môt bước hên canh tỉnh cảnh œifa Sơn Tây và Hà Nam auav sanda lè lưỡi, phun nước bọt với lính Sơn Tây, lính Sơn Tây cũng chỉ có thể nhìn, không thể đuổi qua.

Việc này tương đối xấu hổ.

Phàn Thượng Hiên: "Bản quan đã thượng thư triều đình, xin phía trên lập tức an bài người qua đây cứu viện, bằng không, bản quan đâu thể xử lý được những lưu khấu này, ài."

Trong khi nói chuyện, binh Hà Nam đã tiến vào thành.

3000 binh Hà Nam này đã uể oải không chịu nổi, rất cần một nơi để nghỉ ngơi, nhưng khắp nơi trong thành đều là nhà cửa tan hoang bị cháy đen, họ muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi cũng không dễ dàng.

Xa xa có một khu vực trướng bồng đủ mọi màu sắc, họ cũng không biết đó là tình huống gì, không dám tới gần.

Những binh Hà Nam này chiến ý thấp, quân lương cũng không đủ lắm, khi ngồi xuống nghỉ ngơi cũng không có gì để ăn. Có vài người có thể lấy ra nửa cái bánh, có vài người ngay cả bánh cũng không có, chỉ có thể chép miệng.

Phàn Thượng Hiên khó chịu ra mặt: "Chỗ ta ngay cả quân lương cũng không phát đủ cho họ ăn, ài, tiếu phi tiễu phỉ, thế thì làm sao mới tiễu được phỉ?"

Trần Nguyên Ba dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Lý Đạo Huyền, nhận được ánh mắt khẳng định rồi, hắn mới quay đầu lại, nói với Phàn Thượng Hiên: "Lương thực Tiêu đại hiệp biếu tặng còn rất nhiều, hạ quan sẽ đi an bài cho các binh sĩ ăn một bữa no đi."

Chương 674: Ta đi huyện Ôn thu hoạch

Chương 674: Ta đi huyện Ôn thu hoạch

Phủ Hoài Khánh, phủ thành cao to, cửu công bất hạ.

Thật ra lưu khấu cũng rất phiền.

Trong đại doanh lưu khấu, Nam doanh Bát Đại Vương vén rèm trướng bồng lên đi vào, thấy Sấm Tướng đang bày ra một tấm địa đồ thô sơ, nhíu mày, đang nghiên cứu cái gì.

Nam doanh Bát Đại Vương đặt mông ngồi ở bên cạnh: "Sấm Tướng, nhờ có ngươi, giúp bọn ta mở đường tiến vào Hà Nam, bằng không thì không khéo bọn ta đã bị vây chết ở bên Hoàng Hà rồi."

Sấm Tướng gật đầu, cũng không nói gì, tiếp tục nghiên cứu địa đồ.

Còn có Tây doanh Bát Đại Vương ngồi bên cạnh.

Nam doanh Bát Đại Vương quay sang trừng mắt với Tây doanh Bát Đại Vương, không muốn để ý đến. Trận chiến vượt sông Hoàng Hà lần trước, Tây doanh Bát Đại Vương miệng thì nói không tranh thuyền với hắn, kết quả ném cho hắn quân địch khó gặm, điều này làm cho trong lòng hắn rất khó chịu.

Hắn lại chuyển lực chú ý sang trên người Sấm Tướng: "Sấm Tướng, nếu công không nổi phủ Hoài Khánh này, quân ta sẽ bị thiếu lương."

Sấm Tướng gật đầu: "Đúng vậy! Chúng ta hơn 20 vạn đại quân, mỗi ngày tiêu hao rất lớn, dựa vào đánh một vài thành nhỏ huyện nhỏ là không nuôi nổi nhiều người như vậy, chỉ có công phá được thành lớn như phủ Hoài Khánh, chúng ta mới có thể đạt được nhiều lương thực để duy trì thêm một khoảng thời gian."

Nam doanh Bát Đại Vương: "Thế nhưng cứ thế này, chỉ sợ trong khoảng thời gian ngắn là không công được."

Sấm Tướng thở dài: "Đánh phủ thành còn khó khăn hơn so với ta tưởng tượng, hiện tại binh sĩ của chúng ta dã lộ tử chiếm đa số, công thành còn chưa có trình tự, còn cần huấn luyện nhiều hơn."

Nói đến đây, hắn chợ đổi giọng: "Hiện tại, tập trung cùng một chỗ có lẽ cũng không phải biện pháp tốt. Vì kiếm lương thực đủ ăn, chúng ta cần phải tách ra, nhiều lộ cùng tiến. Cứ như vậy có thể giúp chúng ta có đủ lương thực để ăn, thứ hai cũng có thể phân tán binh lực của quan binh, tránh để quan binh cũng tập trung đến một nơi."

Nam doanh Bát Đại Vương: "Chiếu theo ý của Sấm Tướng, nên giải tán?"

©ấm Tiếống: “Ta không muốn điải tán nhưng lúc nàv diải tán là biên pháp tốt nhất, chí ít đừng tập trung hơn 20 vạn người một chỗ."

Đám người Tử Kim Lương, Sấm Vương, Lão Hồi Hồi, Tào Tháo bên cạnh đều vẻ mặt không tốt lắm.

Nam doanh Bát Đại Vương đứng lên: "Được, đã như vậy, ta đi trước. Con mẹ nó, các ngươi đều còn cái ăn, chỉ có ta không có cái ăn, đang trông mong đánh hạ phủ Hoài Khánh để chia lương đây này. Nếu trong khoảng thời gian ngắn không đánh hạ được phủ Hoài Khánh, vậy ta sẽ ra ngoài tìm lương trước."

Tử Kim Lương: "Thôn trấn huyện thành chung quanh đều đã bị chúng ta cướp một lần lại một lần rồi, ngươi còn có thể đi đâu tìm lương?"

Nam doanh Bát Đại Vương cười mà không nói, chỉ nhanh chóng đi ra ngoài.

Thì ra, thám báo của hắn đã lén báo cáo cho hắn một việc, 3000 vệ sở binh rác rưởi của tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên đã tiến vào huyện Ôn phía nam trú đóng rồi.

Khi Nam doanh Bát Đại Vương nghe được tin tức này, trong lòng đã có tính toán: Vệ sở binh Hà Nam mà Phàn Thượng Hiên dẫn theo chỉ là quả hồng mềm, là loại bóp cái là chết, rất dễ bắt nạt.

Hiện tại không còn lão bách tính nào để cướp, dứt khoát lão tử sẽ đi cướp của quan binh. Đám quan binh cho dù nghèo thế nào, đi ra đánh trận trên người cũng sẽ mang theo chút quân lương, lão tử cướp quân lương, vũ khí, áo giáp của họ, cũng có thể kiếm được một khoản.

Dù sao thì sức chiến đấu của vệ sở binh cũng yếu kém không khác gì lão bách tính.

Nam doanh Bát Đại Vương rời khỏi doanh, không nói hai lời, chọn ra một vạn thủ hạ tiến về huyện Ôn phía nam. -

Các vệ sở binh Hà Nam thế nào cũng không nghĩ tới, triều đình không thể cho họ ăn no, nhưng ở trong huyện thành nhỏ kỳ quái này lại có một đại hiệp kỳ quái và một huyện lệnh mới tới có thể cho họ ăn một bữa no nê.

Cầm trong tay bánh gạo do Trần Nguyên Ba phái người phát cho, ba nghìn quan binh quả thật rơi lệ đầy mặt.

Thật ra, Đại Minh triều ngoại trừ biên quân bắc bộ, vệ sở binh

phía nam làm ruộng hơn 200 năm, đều đã trở nên không khác gì với nông dân bình thường.

Bình thường họ cũng không trải qua huấn luyện gì, mỗi ngày chỉ là truân điền, truân điền, truân điền, ruộng đồng của họ còn bị võ quan, quan văn, vương gia xâm chiếm, rất nhiều vệ sở binh đều sống rất khó khăn. Dẫn đến lượng lớn quân hộ phía nam bỏ trốn.

Võ quan cũng vui lòng nhìn họ bỏ trốn, mỗi người bỏ trốn, võ quan có thể ăn thêm phần lương của một người, đương nhiên là vui vẻ mà làm.

Cho nên những vệ sở binh này khi đánh trận sẽ không liều mạng, vừa tiếp xúc với địch là sẽ chạy trốn. Ý chí chiến đấu của bọn họ, thậm chí còn kém hơn cả dân đoàn. Bởi vì dân đoàn đánh thua sẽ bị mất đi gia viên của mình, đó là không liều không được.

Phàn Thượng Hiên mang theo một đội quân như vậy, đánh trận có thể thắng được mới là chuyện lạ.

Hắn nhìn bộ dạng ăn như hổ đói của đám vệ sở binh, trong lòng cũng cảm giác là lạ.

Nhưng vào lúc này, một thám báo chạy tới, rống lên: "Lưu khấu, lưu khấu lại tới rồi."

Phàn Thượng Hiên kinh hãi!

Trần Nguyên Ba thì ồ một tiếng, quay đầu nhìn sang Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền gật đầu với hắn, kiểu như không thành vấn đề.

Trần Nguyên Ba liền yên lòng. Thiên Tôn biểu thị như vậy, vậy khẳng định thuỷ quân của thôn Cao Gia cách nơi này không xa, không cần lo lắng.

Hai người họ ở bên cạnh len lén giở trò, Phàn Thượng Hiên bên kia lại hoảng muốn chết, nắm lấy thám báo hỏi: "Tới là lộ lưu khấu nào? Tới bao nhiêu người?"

Thám báo: "Tới là Nam doanh Bát Đại Vương, khoảng chừng một vạn người."

"Lại là tên này." Phàn Thượng Hiên: "Người này bị Bạch Diên đánh đuổi trên Hoàng Hà, không phải bị tổn thất thảm trọng sao? Tại sao chỉ chớp mắt lại có một vạn người rồi?"

Vấn đề này thật sự rất ảo diệu, không ai có thể trả lời hắn.

"Chuẩn bị tác chiến." Phàn Thượng Hiên nhảy dựng lên, lớn tiếng hét.

Các võ quan dưới trướng hắn cũng vội vàng hét lên, giục vệ sở binh.

Vệ sở binh vội vàng gặm lấy gặm để cho hết cái bánh gạo còn dở, cầm lấy vũ khí, đi lên tường thành.

Mặc dù bọn họ là vệ sở binh như gà con, nhưng bọn họ cũng không quá sợ hãi.

Bọn họ là quan binh, cho tới nay, quan binh đều là đuổi lưu khấu chạy, trong mắt họ: Lưu khấu khẳng định là không biết huyện Ôn có quan binh, nhiều quan binh như vậy đang thủ thành, chắc cũng không dám công thành đâu.

Doạ cũng có thể doạ cho bọn chúng bỏ chạy.

Ý nghĩ này không riêng gì các binh sĩ có, các võ quan cũng vậy, thậm chí ngay cả Phàn Thượng Hiên cũng có ý nghĩ tương tự.

Mọi người canh giữ ở bên tường thành, giơ lên một hàng tinh kỳ.

Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên, Hà Nam phó tổng binh xxx, tham tướng xxx...

Nhiều cờ như vậy dựng lên, kẻ ngu cũng có thể nhìn ra được quan binh nơi này ít nhất có mấy nghìn, khẳng định lưu khấu bình thường không dám qua đây rồi.

Chẳng qua...

Rất nhanh bọn quan binh biết là mình đã sai rồi.

Một vạn đại quân của Nam doanh Bát Đại Vương lần này không trốn cũng không chạy nữa, dường như không nhìn thấy một đống cờ đang bay trên tường thành, giống như mây đen phủ xuống ngoài thành huyện Ôn.

Bọn quan binh nhìn thấy lưu khấu không hề có ý rút đi chút nào, lúc này mới phát hiện hình như có chỗ nào không đúng.

Chương 675: Ngươi đừng la oa oa với ta, ta sẽ sợ ngươi?

Chương 675: Ngươi đừng la oa oa với ta, ta sẽ sợ ngươi?

Phàn Thượng Hiên đột nhiên phát hiện, lưu khấu lần này khí thế khác hoàn toàn so với ngày trước.

"Chúng không dự định trốn!"

"Chúng chủ động áp sát rồi."

"Mẹ nó, có ý gì?"

"Đám lưu khấu này thật sự muốn giao chiến chính diện với chúng ta?"

Bọn quan binh hoảng hốt không biết làm gì.

Chỉ thấy Nam doanh Bát Đại Vương vung tay lên, dưới thành 500 mắng thủ xếp hàng, cùng hét lớn: "Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên, gia gia ngươi, Nam doanh Bát Đại Vương, ngày hôm nay tới tìm ngươi đòi lương."

Phàn Thượng Hiên: "1!!"

Lần đầu tiên nhìn thấy tặc tử kiêu ngạo như vậy.

"Bảo thủ hạ của ngươi giao ra toàn bộ quân lương, vũ khí, giáp trụ, cung tiễn, xe ngựa, ngoan ngoãn giao ra hết đây, gia gia có thể tha cho ngươi không chết."

"Bằng không, lúc thành phá, sẽ giết sạch các ngươi chó gà

không tha."

500 mắng thủ, thanh thế không nhỏ.

Mọi người nghe mà sắc mặt sa sầm.

Phàn Thượng Hiên: "Oa oa oa, tức chết bản quan! Tặc tử sao dám kiêu ngạo như thế!"

Nam doanh Bát Đại Vương cười ha ha: "Ngươi đừng la oa oa với ta, ta Sợ tuần phủ rẻ rách nhà ngươi quá cơ?"

Hắn là quan văn còn chưa phát hiện ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Thế nhưng các võ quan đã không thể yên lòng được.

Các võ quan rất rõ ràng, chiến tranh dựa vào là sĩ khí, trước đây tặc tử thấy quan binh là bỏ chạy, đó là bởi vì tặc tử không có sĩ khí. Nhưng hiện tại sĩ khí của bọn tặc tử hình như đã cao hơn, mà sĩ khí thấp hơn lại biến thành bên quan binh.

May mà Trần Nguyên Ba đã chuẩn bị trước một bước, để cho các dân phu tu sửa tường thành, bằng không huyện Ôn này căn bản vô hiểm khả thủ, sĩ khí của quan binh sẽ tan vỡ nhanhh hơn. Nhưng tường thành thấp bé này chỉ có hai thước, các võ quan hiểu chút tri thức chiến tranh vừa đứng ở bên tường thành, trong lòng đã sinh ra khiếp ý...

Tường thành cao được chút xíu ấy, thủ thế nào?

Tặc tử dựng cầu người là có thể trèo lên.

Tâm tình sợ hãi lập tức lan tràn trong lòng mọi người.

Không ít võ quan đã gọi các gia đinh do mình dùng tiền ăn chặn để nuôi đến bên cạnh, tập trung lại, nếu như tình hình không ổn, sẽ nhờ gia đỉnh của mình che chở mình phá vỡ vòng vây trốn

đi.

Gia đỉnh của Phàn Thượng Hiên cũng không nhịn được tập trung lại bên cạnh lão gia nhà mình: Lão gia này thật sự không dễ chăm, đã như vậy rồi, lão gia vẫn còn chưa phát giác ra, còn nhảy lên mắng lưu khấu nữa.

Nam doanh Bát Đại Vương mắt lạnh nhìn tất cả, hắn đã nhìn ra quan binh đang dao động.

Trong lòng thầm đắc ý: Rất tốt! Vệ sở binh Hà Nam quả nhiên dễ ăn hiếp.

Trước đây là quan binh đuổi theo lão tử đánh, sau này, đến phiên lão tử đuổi theo quan binh đánh.

"Chuẩn bị công thành!"

Nam doanh Bát Đại Vương rống lên, đại quân lưu khấu đã động, chậm rãi, chậm rãi, dồn ép về phía huyện Ôn.

Phàn Thượng Hiên: "Buồn cười, to gan lớn mật! Các vị, chuẩn bị nghênh chiến. . "

Hắn còn chưa nói hết câu, đột nhiên nhìn thấy, 500 quan binh liệt trận bên phải tường thành vèo một cái xoay người bỏ chạy về phía sau.

Phàn Thượng Hiên ngẩn người trong nháy mắt, lúc này mới kịp phản ứng: "Quan thiên tổng, ngươi... ngươi... Bản tuần phủ đang ở đây, ngươi cũng dám lâm trận bỏ chạy?"

Quan thiên tổng kia căn bản không nghe lời hắn nói, nói chạy là chạy.

Mặc dù tuần phủ rất lợi hại, nhưng chỉ là một quan văn lại không thể làm gì được hắn, sau đó cùng lắm tố cáo hắn, hắn dựa

vào quan hệ trong triều còn chưa chết được, nói không chừng chỉ giáng chức là xong việc. Nhưng nếu như ngày hôm nay không chạy trốn, không khéo sẽ chết ở nơi đây.

Đề lựa chọn này không khó làm, chạy trốn đương nhiên mới là đáp án đúng. Quan thiên tổng dẫn hơn 500 người của hắn xoát xoát như Lăng Ba Vị Bộ, trong nháy mắt đã chạy tới cửa thành nam, nhanh chóng mở cửa thành chạy trốn.

Hành động của hắn tạo ra tác dụng đầu tàu rất xấu, rất nhanh, bên trái tường thành lại có 500 người bỏ phòng tuyến, quay đầu bỏ chạy.

Tiếp theo phía trước lại 500 người. .. bên trái lại là 500 người. ..

Khi đại quân tan vỡ, chỉ một điểm tan vỡ liền có khả năng khuếch tán đến toàn quân.

Chẳng mấy chốc, 3000 người mà Phàn Thượng Hiên mang đến đều chạy trốn sạch.

Phàn Thượng Hiên vốn là quan văn đứng ở phía sau cùng áp trận, nhưng người phía trước vừa chạy, đoàn người tựa như nước chảy xuyên qua người hắn, hắn cùng với gia đỉnh của mình giống như tảng đá trong dòng chảy, dòng nước tách ra, vòng qua hai bên người hắn chảy đến phía sau.

Phàn Thượng Hiên lớn tiếng la lên: "Tại sao các ngươi lại làm như thế?"

Thế nhưng không có ai nghe hắn, tất cả mọi người đều đang chạy.

Chẳng mấy chốc, hắn và gia đinh của mình liền trở thành người đứng hàng đầu tiên trên chiến trường.

Hắn hai tay run run, nhất thời không biết nói cái gì, cả người như chết đứng.

Các lưu khấu thấy cảnh này tức thì hoan hô: "Ha ha ha, quan binh chạy rồi."

"Trước đây các ngươi không phải rất ngang tàng sao?"

"Suốt ngày đuổi theo lão tử, hiện tại đến phiên các ngươi chạy rồi chứ?"

"Ha ha ha ha! Đánh vào huyện Ôn, thịt cẩu quan."

Đám lưu khấu từ từ ép sát càng thêm vui mừng.

Phàn Thượng Hiên không trốn, mà là ngỡ ngàng đi về phía trước vài bước, đi tới trên tường thành, nhìn lưu khấu bên ngoài từ từ tiến tới gần, cả người rơi vào trong tuyệt vọng.

Bọn gia đỉnh ở bên cạnh la lên: "Lão gia, chạy đi!"

"Lão gia, bỏ thành đi thôi."

"Lão gia, lưu khấu càng ngày càng gần rồi, trốn đi."

Phàn Thượng Hiên không nói lời nào, chỉ ngơ ngác đứng đó. Đúng lúc này, một bài hát mang theo chút nặng nề vang lên cách đó không xa, là một nam tử trẻ tuổi đang hát: "Để chúng ta những người yếu đuối, hiểu được sự tàn nhẫn, kiên quyết đối mặt với mỗi lần lạnh lẽo của đời người..."

Phàn Thượng Hiên ngỡ ngàng quay đầu lại, liền trông thấy đại hiệp Tiêu Thu Thủy cũng đang đứng trên tường thành, còn đứng sát mép tường thành hơn cả hắn.

Hắn còn không biết từ đâu rút ra một thanh loan đao, đối mặt với trên vạn lưu khấu đang từ từ ép sát, giơ loan đao lên.

Phàn Thượng Hiên ngờ nghệch hỏi thăm: "Tiêu đại hiệp, ngươi đang làm gì?"

Lý Đạo Huyền: "Ta đang mô phỏng một khung cảnh, có một người nam nhân, một mình đối mặt với thiên quân vạn mã xông qua, giơ đao trong tay lên, quá đẹp..."

Phàn Thượng Hiên: ".. "

Lý Đạo Huyền: "Vừa rồi ta đẹp không?"

Phàn Thượng Hiên: ".. "

Đúng lúc này, từ phía sau Lý Đạo Huyền có mấy trăm hỏa súng binh nhảy ra, nhanh chóng chêm vào vị trí mà bọn quan binh bỏ chạy để lại.

Tường thành chỉ cao hai thước, đối với bọn quan binh dùng vũ khí lạnh phòng thủ mà nói rất không đủ dùng, thế nhưng đối với hỏa súng binh, tường thành này lại quá hợp lý, tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với trận địa do bao cát cấu thành.

Các hỏa súng binh sĩ khí như hồng, căn bản không cùng một đẳng cấp với bọn quan binh vừa rồi bỏ chạy tứ tán.

Phàn Thượng Hiên: "A, những người này là dân đoàn mà? Ở đâu chui ra vậy?"

Gia đỉnh của hắn nhỏ giọng nói: "Lão gia, những người này chui ra từ trong mấy trướng bồng đủ mọi màu sắc kia, thì ra những trướng bồng kỳ quái đó là trướng hành quân của họ."

Phàn Thượng Hiên: "1!!"

Chỉ thấy Lý Đạo Huyền chỉ đao trong tay về phía trước, bộ dang oai phong muốn chết, mở miệng hình như muốn đưa ra chỉ thị gì, nhưng lại đột nhiên quay người lại, nói với đội trưởng chân

chính của nhánh bộ đội này: "Ngươi tới chỉ huy!"

Chương 676: Ta đi dò xét

Chương 676: Ta đi dò xét

Thấy đại hiệp Tiêu Thu Thủy đột nhiên mang đến 500 hỏa súng binh, trong ánh mắt ngỡ ngàng vô thần của Phàn Thượng Hiên dấy lên một tia hy vọng. Thế nhưng, hắn cảm giác được hy vọng rất xa vời, mặc dù hỏa súng lợi hại, thế nhưng có rất nhiều khuyết điểm như nạp đạn chậm, dễ tạc nòng.

Dưới tình huống nhân số cách xa như vậy, hỏa súng cũng không làm nên trò trống gì...

"Đoàng đoàng đoàng!"

Ngay khi nghĩ đông nghĩ tây, đầu óc đầy ý nghĩ muốn chết không muốn sống, các hỏa súng binh đã khai hoả.

"Ơ, không đúng!" Phàn Thượng Hiên đột nhiên phát hiện, hỏa súng trong tay những người này khác với điểu súng mà mình biết trước kia.

Tốc độ bắn rất nhanh.

Một hỏa súng binh vừa mới bắn xong một phát lập tức dùng tốc độ nhanh chóng dọn dẹp nòng súng, sau đó đưa tay vào trong túi móc ra một viên đạn, nạp vào nòng súng, chỉ hoàn thành nạp đạn một cách đơn giản như vậy.

Tiếp theo hắn lại giơ lên tay, cũng không cần nhắm làm gì, dù sao thì bên ngoài đều là tặc, bóp cò súng một cái, đoàng một tiếng, bên ngoài lại một tặc tử ngã xuống.

Phàn Thượng Hiên: "Ơ, trời ơi? Đây là... ."

Bọn gia đỉnh dưới trướng hắn cũng kinh hô: "Thật nhanh, súng thật nhanh."

Không chỉ họ đang la lên, người của Nam doanh Bát Đại Vương bên ngoài cũng đang la lên: "Súng thật nhanh."

"Không đúng!"

Nam doanh Bát Đại Vương hình như đã phát hiện ra cái gì: "Lần trước khi ở bến đò Mạnh Tân, lính ở trên thuyền đó cũng dùng loại hỏa súng này."

"Con mẹ nó, đây không phải quan binh, là đám người đã chiếm Tiểu Lãng Để."

"Con mẹ nó lại là đám người này."

"Đám người này rốt cuộc có địa vị gì?"

Nam doanh Bát Đại Vương biết, chỉ cần đám người này vừa xuất hiện, hỏa eúnan bắn hai đ† như thế. eĩ khí ea bên mình eẽ eun để. Hắn đã bị hỏa súng đánh chạy vài lần, nên có kinh nghiệm vô cùng phong phú đối với chuyện "quân mình bị đánh tan nhanh nhất như thế nào".

"Lui! Lui binh."

Nam doanh Bát Đại Vương trực tiếp sảng khoái rút lui, bỏ lại trên trăm thi thể, chạy trốn rất nhanh, chỉ chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Phàn Thượng Hiên: "Ơ, lưu khấu lui dứt khoát như vậy sao?"

Lý Đạo Huyền cười: "Gặp phải tình huống không ổn, dứt khoát chạy trốn, mới là tiểu hùng chỉ đạo. Có điều... cũng chưa hẳn là lui thật."

Phàn Thượng Hiên: "?"

Lý Đạo Huyền dùng kính viễn vọng nhìn ra xa, liền thấy nhóm người Nam doanh Bát Đại Vương thoạt nhìn giống như là chật vật bỏ chạy, trên thực tế là sau khi chạy ra xa, trốn phía sau thân cây rồi, mới thò mặt ra nhìn về huyện Ôn.

"Rất rõ ràng, lưu khấu chưa từ bỏ ý định."

"Chúng còn có thể tới nữa."

Trần Nguyên Ba cùng đội trưởng của đội dân đoàn này cũng đi tới, ý kiến của hai người cũng như nhau: "Tặc tử cũng không hề bỏ chạy dứt khoát lưu loát, mà chúng chạy ra xa rồi thò đầu nhìn chúng ta, rất rõ ràng, chúng không cam lòng, chắc là còn có thể tổ chức công thành lần thứ hai."

Lúc này ý nghĩ của Phàn Thượng Hiên cũng từ từ trở nên rõ ràng: "Nếu như ban ngày công qua, đối mặt với hỏa súng trận của Tiêu cự hiệp, hắn căn bản không cơ hội, nói cách khác, nếu như tặc tử muốn công thành, nhất định sẽ đợi buổi tối."

Lý Đạo Huyền: "Rất tốt, mọi người nghỉ ngơi dưỡng sức, phòng bị lưu khấu buổi tối quay lại."

Trong huyện thành an tĩnh lại, các binh sĩ luân phiên bắt đầu nghỉ ngơi.

Người đến lượt nghỉ ngơi liền lui xuống tường thành, cầm vải cẩn thận lau chùi hỏa súng của mình, thanh lý nòng súng sạch sẽ, để tránh ảnh hưởng đến trận đánh tiếp theo.

Hơn 700 lão bách tính còn sót lại trong thôn từ trong nhà chui ra.

Vừa rồi khi đại quân lưu khấu đột kích, hơn 700 lão bách tính này sợ hãi, còn tưởng rằng huyện Ôn sẽ phải chịu lưu khấu chà đạp lần nữa, nhưng không ngờ 500 binh sĩ huyện lệnh mới tới mang đến kia đã dễ dàng đánh đuổi tặc tử.

Lần này lão bách tính rốt cuộc yên lòng rồi. Sống ở loạn thế, mong cầu của lão bách tính rất đơn giản, ăn no mặc ấm, an toàn.

Chỉ có mấy thứ này, huyện Ôn nho nhỏ là có thể toả sáng ra sinh mệnh lực mạnh mã.

Người già và phụ nữ bắt đầu nhóm lửa nấu cơm cho các binh sĩ, các nam thanh niên thì tiếp tục tu sửa tường thành, sự nhiệt tình của họ rất nhanh liền rơi vào trong mắt Phàn Thượng Hiên.

Loại tuần phủ đại quan như Phàn Thượng Hiên, quan chức đảm nhiệm qua trước đây cũng không ít, cái gì tri huyện, tri châu, tri phủ, tất cả đều làm qua một lần, địa phương thấy qua rất nhiều, nhưng hắn chưa từng ở trong một huyện thành nhỏ từng bị chiến tranh làm tổn thương, thấy được lão bách tính bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ như vậy.

"Bọn họ thật sự thấy được tương lai, mới có thể có được sức mạnh như vậy."

Phàn Thượng Hiên cảm thán một phen, có phần thoả mãn đối với huyện lệnh Trần Nguyên Ba mới tới.

Sau đó kéo lực chú ý của mình về tới hiện thực, quay sang Lý Đạo Huyền ôm quyền: "Tiêu cự hiệp, lần này lại thực sự là nhờ có ngươi, lần trước toàn dựa vào ngươi bảo vệ cho Hoàng Hà, không để cho tặc tử qua sông, mà lần này lại là người của ngươi chặn lưu khấu. So sánh với ngươi, những quan binh này... Ài... những quan binh này, sau khi ta trở lại sẽ thu thập từng tên một."

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Thật đúng là thăng cấp ta thành cự hiệp rồi, lần sau ta lại đánh thắng sẽ thăng ta thành cái gì?

Phàn Thượng Hiên nói tiếp: "Lần trước ta nghe nói Tiêu cự hiệp đánh bại lưu khấu, còn chưa rõ ràng lắm, sau ngày hôm nay mới hiểu được. Tiêu cự hiệp lại có một đội dân đoàn hỏa súng

binh lợi hại như vậy, thật khiến người ta kính nể."

Lý Đạo Huyền: "Lén tạo hỏa súng là trái pháp luật mà, tuần phủ đại nhân không truy cứu ta sao?"

Phàn Thượng Hiên: "Tiêu cự hiệp nói đùa rồi, gặp lúc thiên hạ này loạn lạc, tất cả có thể tuỳ cơ ứng biến, há có thể xoắn xuýt vào loại việc nhỏ không đáng kể này. Ngươi xem đám võ quan dưới trướng bản quan, bọn họ vừa lâm chiến đã bỏ chạy mất dạng. Trái lại Tiêu cự hiệp, đồng ý xuất tiền, xuất lương, xuất lực giúp triều đình ngăn cản lưu khấu, đó chính là đại đức, ta thấy còn không bằng giao hỏa súng cho người như Tiêu thế hiệp nắm giữ."

Lứ Đao Huyền thầm huồần cưồi- Tuần nh này bỉ đám võ auan làm cha tức giận đến mức hồ đồ rồi.

Chạng vạng cùng ngày, sắc trời dần dần tối.

Các lão bách tính huyện Ôn đang nấu cơm cho dân đoàn, sau khi mọi người ăn no rồi liền về phòng đi ngủ.

Phàn Thượng Hiên cùng các gia đỉnh của hắn cũng được mời vào nghỉ ngơi tạm thời trong mấy trướng bồng đủ mọi màu sắc.

Lý Đạo Huyền mượn chút ánh mặt trời chiều cuối cùng còn có thể nhìn thấy bên rừng cây xa xa có một thủ hạ của Nam doanh Bát Đại Vương đang thò đầu nhìn về hướng bên này.

Trần Nguyên Ba đứng bên cạnh Lý Đạo Huyền: "Đêm nay tặc tử khả năng cao sẽ tập kích."

Lý Đạo Huyền cười: "Đúng vậy! Buổi tối nhìn không đủ xa, tầm bắn mấy trăm mét của hỏa súng sẽ biến thành chỉ còn mấy chục mét, Nam doanh Bát Đại Vương chắc là cũng nghĩ như vậy."

Trần Nguyên Ba: "Vậy thuộc hạ sẽ đi chuẩn bị, đề phòng tặc tử tập kích bất cứ lúc nào."

Lý Đạo Huyền: "Cứ luôn đề phòng, các binh sĩ sẽ ngủ không ngon, tỉnh thần lúc nào cũng khẩn trương, rất dễ bị tặc tử làm cho mệt mỏi, vẫn phải hiểu rõ hành động của tặc tử mới được."

Trần Nguyên Ba: "Vậy phải làm thế nào?"

Lý Đạo Huyền chợt mở ra tấm che ở trước ngực mình, Thiên Tôn trinh sát cc-01 to bằng nắm tay từ trong ngực y nhảy ra: "Các ngươi cứ việc nghỉ ngơi, ta đi dò xét kế hoạch của tặc tử."

Chương 677: Tiểu Thiên Tôn đại mạo hiểm

Chương 677: Tiểu Thiên Tôn đại mạo hiểm

Tiểu Thiên Tôn trinh sát - xuất kích!

Lý Đạo Huyền dự định thể hiện, từ trên tường thành nhảy xuống.

Đứng ở bên mép tường thành nhìn xuống phía dưới, ôi mẹ ơi, tường thành cao hai thước, ở trong mắt Thiên Tôn trinh sát lại giống như cao lầu mấy chục mét.

Thực sự nó rất cao.

Thậm chí Lý Đạo Huyền không dám nhảy.

Nhìn xuống phía dưới liền cảm thấy sợ độ cao rồi.

Bỏ đi, không phải sợ, dù sao không ngã chết được, nắm mũi nhảy đi.

Thiên Tôn trinh sát khẽ quát một tiếng rồi nhảy xuống phía dưới.

Một cảm giác như sao băng rơi, một cảm giác như mất trọng lượng...

"Phịich!"

Lý Đạo Huyền vững vàng chạm đất.

Cũng may y cố ý không có mở ra cảm ứng tường tận của "đồng

cảm", cũng sẽ không thấy đau.

Vỗ mông bò dậy, quay về Trần Nguyên Ba đang trên tường thành nhìn ngây người làm một thủ thế ok, ta không thành vấn đề, sau đó cất bước đi về hướng rừng cây nơi quân của Nam doanh Bát Đại Vương trốn đằng xa.

Tiểu Thiên Tôn thật là quá nhỏ, cây cỏ hơi cao một chút cũng cao hơn y, y vừa đi về phía trước, vừa lấy tay gạt cỏ dại ra.

Phía trước có một đám cây dương xỉ rất uy vũ khí phách, trông giống một rừng cây đại thụ che trời, khoảng cách rất nhỏ, cành lá sum xuê, đã chặn con đường của Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền muốn đi tới từ giữa hai thân cây, nhưng lấy tay lại không thể gạt được thân cây đó ra.

Việc này thật xấu hổ, sau khi thân thể thu nhỏ lại, khí lực cũng nhỏ theo.

Vậy va vào thôi!

Mặc dù y chỉ to bằng nắm tay, nhưng bởi vì có cương cân thiết cốt, trọng lượng thân thể cũng không nhẹ, thế là lui về phía sau vài bước, lại va mạnh về phía trước, phốc, thân cây dương xỉ bị đụng gãy.

Lý Đạo Huyền đứng ở trên "thi thể" của cây dương xỉ, kiêu ngạo làm môt thủ thế chíữ \V- "Oh veah_ ai bảo naươi đếi nahich với bản Thiên Tên: Hiện tại gãy chưa?"

"Cơ mà, ta chỉ đánh thắng một cây dương xỉ thì có gì mà cao hứng?"

Tiếp tục đi tới. ..

Khoảng cách vài trăm thước, đối với một nhân loại mà nói đi

vài phút mới tới được, thế nhưng đối với một người tí hon chỉ to bằng nắm tay thì thật không gần.

Lý Đạo Huyền đang đi, sắc trời càng ngày càng tối, chẳng mấy chốc, đưa tay phía trước đã không thấy được năm ngón.

Song như vậy cũng tốt, đỡ phải bị tặc nhân phát hiện.

Y ở trong bụi cỏ không ngừng "vượt mọi chông gai" tiến về phía trước, đang đi, bên cạnh đột nhiên vèo một tiếng, một con quái vật nhảy ra, dùng một đôi mắt đỏ lòm nhìn y.

Con chuột!

Lại còn là một con chuột gầy giơ xương.

Hình như nó cảm thấy hứng thú đối với tiểu Thiên Tôn, bộ dạng như muốn ăn tươi y.

Lý Đạo Huyền cảm giác áp lực như núi.

Ánh mắt con chuột tràn đầy sát ý.

Không được hoảng!

Lý Đạo Huyền đưa tay cạy trên cánh tay một cái, một miếng da silicon tách ra, một lưỡi dao nhỏ bắn ra từ, dài tương đương với dao nhỏ gọt trái cây.

Đây là công năng phụ của Thiên Tôn trinh sát, chuyên môn chuẩn bị cho Thiên Tôn tham ăn, thỉnh thoảng muốn ăn trái cây mà không tìm được dao gọt sẽ lấy Thiên Tôn trinh sát ra để gọt vỏ.

Tiểu Thiên Tôn quay về con chuột bày ra thủ thế "đao pháp gọt trái cây", vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ngươi đừng có mà qua đây, lão tử tinh thông đao pháp gọt trái cây, thiên hạ không có quả nào là đối thủ của ta, ta khuyên ngươi suy nghĩ kỹ."

Con chuột nổi điên: "Chít chít chít!"

Tiểu Thiên Tôn: "Tới đây, ngươi tới đây."

Con chuột lao mạnh về phía trước.

Tiểu Thiên Tôn: "Tuyệt chiêu trái cây đao pháp: Cắt táo làm đôi!"

Con chuột cắn một phát vào cái đầu tiểu Thiên Tôn. Một tiếng rắc vang lên, hàm răng con chuột thiếu chút nữa bị gãy, không biết cắn phải thứ quỷ quái gì, nó sợ quá ngẩn ra, rồi quay đầu chật vật chạy trốn.

Lúc này tiểu Thiên Tôn mới xoa xoa nước bọt trên đầu mình, hừ một tiếng nói: "Chuột yêu quái, quả nhiên không phải là đối thủ của bản tôn."

Có thể tiếp tục đi tới rồi...

Mới vừa đi hai bước, một chân đạp vào không khí, phịch một tiếng ngã vào trong một mương nước bên cạnh ruộng. Thật vất vả vỗ mông đứng lên, vừa đứng im, mắt chớp một cái.

Xung quanh có hơn mười đôi mắt đỏ lòm đang nhìn y.

Tiểu Thiên Tôn: "Các ngươi đừng qua đây a! A a a a!"

"Tuyệt chiêu: Cắt táo làm đôi!"

"Tất sát: Lê lột vỏ."

"Bí kiếm: Bổ cam tám múi."

Sau vài phút, tiểu Thiên Tôn mới chật vật bò ra khỏi mương.

Lớp silicon bên ngoài bị đám chuột cắn rớt không ít, trên thân thể khắp nơi lộ ra xương kim loại, chỉ còn lại cái đầu được y bảo

vệ tốt, dù sao khuôn mặt rất quan trọng. Nếu như khuôn mặt không thể thể hiện ra đó là pho tượng Thiên Tôn, y sẽ không thể "đồng cảm".

Cho nên nam nhân nhất định phải bảo vệ mặt mình!

Tiểu tiểu Thiên Tôn, trải qua chín chín tám mốt kiếp nạn, rốt cuộc đi tới trước rừng cây.

Đến đây rồi, rốt cuộc không có chuột đi ra quấy rối nữa.

Bởi vì nơi này có nhiều người.

Trong rừng cây có một nhánh đại quân đang ẩn núp, người thì nằm người thì ngồi, hoặc người thì đứng.

Người của Nam doanh Bát Đại Vương quả nhiên vẫn chưa đi.

Hắn không cam lòng mình hết lần này đến lần khác bị mấy trăm hỏa súng binh đánh cho té cứt té đái.

Lý Đạo Huyền từ trong bụi cỏ từ từ bò vào trung quân của tặc quân, chỉ thấy Nam doanh Bát Đại Vương vẻ mặt dữ tợn và mấy đầu mục thân tín đang vây quanh hắn, cả đám đang thảo luận chiến thuật.

"Trời tối thui rồi." Nam doanh Bát Đại Vương nói: "Nhưng bây giờ còn chưa phải thời cơ tiến công tốt nhất, lúc trời mới tối, tinh thần của chúng còn tỉnh táo, khẳng định còn thủ vệ sâm nghiêm, chúng ta phải đợi đến sau Mấy tên đầu mục cùng nói: "Tuân lệnh."

Nam doanh Bát Đại Vương nói: "Trên đường lén đi tới thành nhất định phải an tĩnh, không được ai phát ra một chút âm thanh nào, chỉ cần chúng ta mò tới gần, tầm bắn của hỏa súng binh sẽ không còn tác dụng nữa. Đánh sáp lá cà, chúng ta từng sợ ai."

Một đầu mục nói: "Lão đại, thủ hạ của thủ hạ là mặt hàng gì

ngài cũng biết rồi đấy, muốn quản cái miệng của họ cũng quá khó khăn, thể nào cũng có người khi hành quân nói thầm với nhau."

Mấy Nam doanh Bát Đại Vương: "Để cho toàn bộ binh sĩ đều ngậm mấy đồng tiền trong miệng, đồng tiền trong miệng ai mà rơi ra, sẽ bị lão tử quân pháp xử trí."

Mấy tiểu đầu mục: "Lão đại thật thông minh."

Nam doanh Bát Đại Vương dương dương đắc ý nói: "Chiêu này lão tử học được trong [Tam Quốc Diễn Nghĩa]. Đã bảo các ngươi đọc sách nhiều vào, tri thức trong sách rất nhiều, lũ ngốc các ngươi toàn là bất học vô thuật thôi."

Nói đến đây, hắn lại cười khẩy một tiếng: "Được rồi, từ bên cạnh tường thành bắc là không công qua được, đối phương khẳng định sẽ trọng điểm đề phòng phía bắc, chúng ta đi vòng qua phía đông rồi tập kích, càng dễ thành công."

Mấy tiểu đầu mục: "Lão đại thực sự là Gia Cát Lượng tái thế, a, không đúng, Gia Cát Lượng cũng kém lão đại."

Nam doanh Bát Đại Vương đắc ý cười: "Ha ha ha, khẳng định rồi. Gia Cát Lượng chỉ biết dùng kế, không biết chém người. Bản đại vương vừa có thể dùng kế, cũng có thể chém người, văn võ song toàn, Gia Cát Lượng nhiều lắm chỉ bằng nửa ta thôi, ha ha ha ha."

Tiểu Thiên Tôn ngả hai tay: Đúng là lũ ngốc! Cho chút ánh nắng liền rực rỡ, không rõ bản thân có mấy cân mấy lạng rồi.

Chương 678: Tiêu cự hiệp đã chết

Chương 678: Tiêu cự hiệp đã chết

Phàn Thượng Hiên ngủ cũng không sâu giấc, thậm chí có thể nói là căn bản không ngủ.

Tuổi cao, giấc ngủ sẽ kém đi.

Lật qua lật lại ngủ một hồi, vẫn không thấy muốn ngủ, hắn liền đi ra khỏi trướng bồng, một mình thong thả bước đi trong huyện thành huyện Ôn giữa buổi đêm.

Trong thành tối om, chỉ có mấy chậu than trên tường thành đang cháy, toả ra chút ánh sáng yếu ớt.

Phàn Thượng Hiên nhìn trái ngó phải, phát hiện trên tường thành chỉ có rất ít mấy thủ binh, đa số binh sĩ vậy mà đều đang ngủ, huyện Ôn tựa như đang trong thời kỳ hòa bình, không hề bố trí phòng vệ.

Phát hiện này khiến hắn hoảng sợ, vội vàng chạy đến trướng bồng của Lý Đạo Huyền, vén rèm đi vào. Vừa vào liền nhìn thấy Lý Đạo Huyền đang ngồi trên mặt đất ở góc trướng bồng, ngồi khoanh chân, không nói không động đậy, hình như đang tu dưỡng nội tức.

Phàn Thượng Hiên vội vàng hai tay nắm lấy vai Lý Đạo Huyền và lay mạnh: "Tiêu thế hiệp, Tiêu cự hiệp, ban ngày chúng ta còn nói, đêm nay tặc tử sẽ tập kích, sao ngươi lại không có chút an bài nào, hầu như toàn bộ binh sĩ đều đang ngủ."

Lắc lư mãi mà Tiêu cự hiệp vẫn không có chút phản ứng nào.

Phàn Thượng Hiên càng hoảng sợ, đưa tay thử thăm dò hơi thở của Tiêu cự hiệp...

Sau đó cả người trong nháy mắt cứng đờ.

Không có hơi thở!

Tiêu cự hiệp không còn thở nữa!

"Aa a a!" Phàn Thượng Hiên hét lên: "Xong rồi, Tiêu cự hiệp lại mất vào lúc quan trọng thế này, vì sao? Vì sao lại như vậy? Là luyện công luyện đến mức khí tuyệt bỏ mình sao? Tại sao có thể như vậy? Ngươi không thể cứ đi như vậy được, lưu khấu còn đang ở bên ngoài. Huyện Ôn phải làm sao bây giờ?"

Hắn lảo đảo chạy ra trướng bồng, thất hồn lạc phách lại chạy đến trướng bồng của Trần Nguyên Ba, chạy ào vào, lắc lư thật mạnh Trần Nguyên Ba đang ngủ say: "Xong rồi, Tiêu thế hiệp chết rồi, Tiêu cự hiệp chết rồi." màng hỏi: "Tuần phủ đại nhân, làm cái gì đấy?"

Phàn Thượng Hiên: "Tiêu cự hiệp chết rồi, không còn thở, không còn thở nữa, tay chân lạnh ngắt."

Trần Nguyên Ba thầm bật cười một tiếng: đó chỉ là một pho tượng của Thiên Tôn, khi Thiên Tôn không phụ thân nó sao mà thở được? Tay chân lạnh ngắt mới là hợp lý.

Có điều lời này cũng không thể nói ra như vậy.

Hắn đành phải bình tĩnh nói: "Tuần phủ đại nhân yên tâm, Tiêu cự hiệp chỉ đang luyện công."

Phàn Thượng Hiên: "Cái gì? Luyện công?"

Trần Nguyên Ba: "Công phu đó gọi là Băng Hồn Ngưng Khí

công, khi luyện toàn thân như nằm trong hầm băng, tay chân đương nhiên lạnh rồi, hơn nữa hơi thở cũng trở nên dài, một hai canh giờ mới có thể hít thở một hơi."

Phàn Thượng Hiên: "Ngươi không phải đang lừa bịp bản quan đó chứ?"

Trần Nguyên Ba: "Hạ quan không dám."

Phàn Thượng Hiên: "Ta nhìn thế nào cũng cảm thấy là Tiêu cự hiệp đã chết."

Trần Nguyên Ba: "Yên tâm yên tâm, lát nữa sau khi Tiêu cự hiệp luyện công xong một đại chu thiên, sẽ tỉnh lại."

Trong lòng Phàn Thượng Hiên vẫn cực kỳ thấp thỏm bất an: "Được thôi, trước tiên không nói đến chuyện của Tiêu cự hiệp nữa, chuyện phòng thủ các ngươi làm kiểu gì vậy? Rõ ràng đoán được tặc tử có khả năng dạ tập, vì sao phòng thủ lỏng lẻo như vậy."

Trần Nguyên Ba: "Bởi vì sau nửa đêm tặc tử mới có thể tới dạ tập, trước đó sẽ không tới. Tiêu cự hiệp bảo chúng tôi nghỉ ngơi cho tốt, ngủ ngon, tỉnh thần tỉnh táo, sau nửa đêm mới thu thập đám cẩu tặc đó."

Phàn Thượng Hiên: "Lúc nào tặc tử công thành, các ngươi cũng biết sao?"

"Biết a!" Trần Nguyên Ba nói: "Vừa rồi Tiêu cự hiệp đã dò xét tặc doanh trong đêm, nghe trộm được kế hoạch của tặc tù."

Phàn Thượng Hiên: "Hít!"

Không khí lạnh hoá thành dạng tơ, bị hắn hút vào.

Vẫn là lần đầu tiên Phàn Thượng Hiên nghe nói có loại chuyện này, hai auân øiao chiến. đai tướng môêt hên lén lên vào doanh

địch. nahe †râm kế hoạch của bên địch, con mẹ nó quá ly kỳ rồi, đây là tình tiết mang ra từ trong Bình Thư nào?

Muốn cho hắn tin tưởng ngay, điều đó là không thể.

Phàn Thượng Hiên thật sự còn hoang mang lắm.

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên vang lên giọng nói của Lý Đạo Huyền: "A, nửa đêm nửa hôm các ngươi không ngủ mà đang làm cái gì đấy?"

Phàn Thượng Hiên chợt quay đầu lại, liền trông thấy Lý Đạo Huyền ở đối diện đang phất tay với hắn.

Phàn Thượng Hiên: "A, ôi trời! Sống thật sao?"

Lý Đạo Huyền: "2"

Trần Nguyên Ba quay về y chớp mắt vài cái, nhanh chóng nói: "Tiêu cự hiệp, vừa rồi ngài đang luyện Băng Phách Ngưng Khí công, tuần phủ đại nhân còn tưởng rằng ngài đã chết rồi."

Lý Đạo Huyền: "A a a, thì ra là vậy. Ha ha, cảm ơn quan tâm, môn công phu đó ta luyện tà lắm, khi luyện công quả thật rất giống một người chết."

Phàn Thượng Hiên tiến lên một bước, nắm lấy bàn tay Lý Đạo Huyền, sờ một cái: "Vẫn rất lạnh mà."

Lý Đạo Huyền: "Quen là tốt rồi, con người của ta cứ mùa đông là tay lạnh."

Phàn Thượng Hiên: ".. "

Lý Đạo Huyền: "Tuần phủ đại nhân vẫn nhanh đi ngủ đi, sau nửa đêm sẽ có trò hay để xem, ngươi cũng không muốn lúc náo nhiệt nhất lại ngủ gà ngủ gật đúng không?"

Phàn Thượng Hiên: "Ài, bản quan đâu ngủ được."

"Được thôi, không ngủ được cũng không sao, nhưng đừng làm ồn, để các tướng sĩ ngủ nhiều hơn." Lý Đạo Huyền: "Ta cũng muốn tiếp tục luyện công đây, tuần phủ đại nhân cũng đừng nói ta chết rồi nha."

Nói xong, y đi thẳng trở về trướng bồng, lại khoanh chân ngồi xuống, trong nháy mắt không còn hơi thở.

Phàn Thượng Hiên cảm thấy trong lòng nao nao, Tiêu đại hiệp này bản tính rất tốt, chỉ là có chút quỷ dị, mà thôi mà thôi, lão phu vẫn phải cố gắng ngủ một giấc đi.

Phàn Thượng Hiên trở về trướng bồng, nhưng lật qua lật lại vẫn không ngủ được, cũng không biết qua bao lâu, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng ntưƯờồi. Hắn vội vàng từ trong trướng bồng chạy ra, liền nhìn thấy Tiêu cự hiệp, Trần Nguyên Ba còn có 500 hỏa súng binh, đang chuẩn bị hành động.

Các hỏa súng binh dùng tốc độ nhanh chóng mặc y phục rồi chạy ra trướng bồng, chỉ trong thời gian mấy chục hơi thở ngắn ngủi, họ không chỉ mặc đồ xong, cầm vũ khí, thậm chí còn có thể gấp chăn thành hình miếng đậu hũ, ngay cả góc chăn cũng đều rất phẳng.

Phàn Thượng Hiên nhìn mà choáng váng: Vì sao phải gấp chăn thành như vậy chứ?

Chỉ thấy Tiêu cự hiệp đứng ở phía trước đội hỏa súng binh, cười nói: "Nửa canh giờ sau, tặc tử sẽ bắt đầu dạ tập, mọi người phải nhớ rõ nhiệm vụ của mình."

Các binh sĩ chỉnh tề hành lễ một cái, sau đó chạy về hướng cửa bắc.

Lý Đạo Huyền: "Không, không phải là cửa bắc, tặc tử sẽ tới từ

cửa đông."

Phàn Thượng Hiên: "A, ngay cả tặc tử công qua từ cửa nào ngươi cũng biết?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Ta đã thăm dò tặc doanh từ trước, đã nghe rõ ràng toàn bộ kế hoạch của tặc tử rồi."

Phàn Thượng Hiên: ".. "

500 hỏa súng binh chuyển hướng cửa đông.

Mọi người căn bản không có ý thủ tường thành, trực tiếp chạy ra ngoài thành.

Công binh đào móc gì đó trên bãi đất trống ngoài cửa thành đông, không biết đang làm cái gì.

Người còn lại thì dưới sự an bài của đội trưởng, chia làm mấy tiểu đội, nằm úp sấp trong rừng cây, dù sao thì trời tối đen ai cũng không nhìn xa được, thậm chí họ đều không cần tìm kiếm nơi ẩn thân tốt, tìm đại một cái hố trên mặt đất rồi nằm xuống đó là được rồi.

Dù sao thì Phàn Thượng Hiên cũng nhìn không hiểu gì, chỉ có thể ở bên cạnh nhìn suông.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, mọi người đã trốn kỹ.

Cửa thành đông lại khôi phục an tĩnh, chỉ chừa lại hai lính gác, tuần tra trên đầu thành dưới ánh sáng lờ mờ của chậu than.

Chương 679: Ta muốn xông lên

Chương 679: Ta muốn xông lên

Đội ngũ của Nam doanh Bát Đại Vương đã động.

Sau nửa đêm, là lúc nhân loại buồn ngủ nhất.

Cho dù người hiện đại là cao thủ thức đêm, sau nửa đêm cũng sẽ không chịu nổi.

Nam doanh Bát Đại Vương lựa chọn vào lúc này dạ tập, cảm thấy bản thân đã thắng hơn một nửa rồi.

Một vạn tặc quân mỗi người ngậm một đồng tiền trong miệng.

Đây là tuyệt chiêu Nam doanh Bát Đại Vương học được từ trong [Tam Quốc Diễn Nghĩa], tự cho là một chiêu này có thể khiến người không thể nói được, nhưng mà thực tế khi xuất phát, hắn mới phát hiện mình sai rồi.

Các tặc binh ngậm đồng tiền trong miệng nhưng vẫn có thể nói chuyện.

"Con mẹ nó, [Tam Quốc Diễn Nghĩa] gạt ta rồi."

Nam doanh Bát Đại Vương: "Cuốn sách này lửa đảo, ngậm đồng tiền trong miệng rõ ràng vẫn nói được, hiện tại ta đang nói ào ào đây này."

Thủ hạ bên cạnh vội vàng vuốt mông ngựa: "Văn nhân viết sách toàn là phế vật, không có chút thường thức sinh hoạt nào."

"Đúng vậy đúng vậy, đây không phải lão đại sai, là người viết

sách viết tào lao."

"Lão đại ngậm đồng tiền còn có thể nói chuyện, thực sự là thần kỹ, thiên hạ chỉ có lão đại mới làm được, lão đại lợi hại nhất."

Nam doanh Bát Đại Vương đột nhiên phát hiện chỗ nào không đúng: "Các ngươi không phải cũng làm được sao?"

Thủ hạ kia: "...."

Thế là các tặc binh chậm rãi đi tới trong tiếng nói khẽ với nhau không đáng tin này.

Trước tiên chúng đi về hướng đông, đi một vòng đến phía đông huyện Ôn, sau đó lại dè dặt từ từ mò qua.

Ánh trăng rất sáng, miễn cưỡng có thể nhìn thấy khoảng cách mấy trượng, còn lại chỉ thấy một vùng tối thui.

Tầm nhìn như vậy, hỏa súng binh căn bản là phế vật, không sợ, hoàn toàn không cần sợ.

Một tặc binh đang đi tới, đột nhiên cảm thấy không đúng chỗ nào: "Lão đại, bụi cỏ bên cạnh chúng ta vừa rồi đung đưa hai cái, hình như có cá cái gì kỳ quái đang đi theo chúng ta cùng tiến về phía trước."

Nam doanh Bát Đại Vương: "Thứ gì kỳ quái? Còn có thể kỳ quái thế nào?"

Tặc binh: "To bằng bàn tay, rất nhỏ, ta chỉ nhìn thấy một bóng đen, nhoáng lên một cái lại chui vào trong bụi cỏ rồi, không thấy rõ."

Nam doanh Bát Đại Vương: "To bằng bàn tay sao? Chắc là chuột thôi, ngoại trừ chuột còn có thể là gì? Con mẹ nó bớt nghỉ

thần nghỉ quỷ đi, đêm hôm chính là lúc chuột hoạt động."

Tặc binh kia vốn định chạy tới bụi cỏ xem sao, bị mắng, đành phải tiếp tục đi về phía trước.

Tiểu Thiên Tôn trốn trong bụi cỏ lúc này mới thò đầu ra từ trong bụi dương xỉ: "Xì!"

Rất nhanh...

Phía trước chính là vòng phục kích của thôn Cao Gia rồi.

Vòng phục kích cố ý không đặt ở dưới thành, mà đặt ở một nơi cách thành khoảng cách nhất định, bởi vì, nếu tặc quân đến dưới thành rồi, sẽ chỉnh quân, làm tốt chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng khi cách thành một khoảng cách, chính là lúc tặc binh thư giãn nhất.

Chúng chết cũng sẽ không nghĩ đến, quân địch trong thành sẽ chạy tới nửa đường tại vị trí này để phục kích bọn chúng.

Lý Đạo Huyền xoát một cái chuyển sang ngân tuyến Thiên Tôn trước ngực Trần Nguyên Ba, nói khẽ chỉ có mình Trần Nguyên Ba có thể nghe được: "Có thể bắt đầu rồi!"

Trần Nguyên Ba mừng thầm, vội vàng đứng thẳng người: "Truyền lệnh, bắt đầu tác chiến. Trận chiến này gọi là 'tiêu diệt Nam doanh Bát Đại Vương,, tên gọi tắt 'Cán Nam'

Phàn Thượng Hiên đứng ở bên cạnh hắn ngẩn ra: "Bắt đầu rồi? Tặc tử đã tới rồi sao?"

Trần Nguyên Ba gật đầu: "Tới rồi, đang ở trong bóng tối phía trước."

Phàn Thượng Hiên: "Rốt cuộc ngươi làm sao biết được tặc tử đã tới? Bản quan không thấy một tên tặc tử nào, cũng không thấy

cây đuốc nào, không nghe được âm thanh gì, hoàn toàn là một vùng tối tăm thôi."

Trần Nguyên Ba: "Bí pháp trong quân! Gọi là dạ đề truyền tin. Tiếng chim gọi vừa rồi, chính là tin tức mà thám báo của chúng tôi truyền về." Phàn Thượng Hiên bội phục sát đất: "Bản quan làm quan nhiều năm, tự cho là kiến thức rộng rãi, lại không biết trên thế giới còn có phương pháp truyền tin như vậy, hôm nay thực sự là đại khai nhãn giới. Nhất là tên gọi trận chiến này của các ngươi, người Cán Nam sẽ đến kiếm chuyện với các ngươi."

Mệnh lệnh của Trần Nguyên Ba vừa hạ xuống, lập tức có một binh sĩ, cầm chiết hoả tử đi tới bên cạnh một rãnh đất ngoài thành, sau đó châm chiết hoả tử lên, ném vào trong rãnh đất...

"Âm!"

Ánh lửa vọt lên từ trong rãnh đất, sau đó dọc theo rãnh đất nhanh chóng bốc cháy về phía trước.

Thì ra, lúc trước công binh đào móc trên mặt đất chính là rãnh đất này, bỏ cỏ khô trong rãnh, thêm chút dầu hỏa, hiện tại vừa điểm lửa, dầu hỏa một đường bốc cháy, dọc theo rãnh lan tràn về phía trước.

Ánh lửa như một dòng nước, chảy về phía trước, lại phân nhánh, biến thành hai dòng lửa chảy về phía trước, lại tiếp tục phân nhánh, rất nhanh, một khu vực rộng lớn phía trước đều bị ánh lửa trong rãnh chiếu sáng.

Mà trong khu vực này, chính là Nam doanh Bát Đại Vương và bộ đội của hắn đang định đi tập kích.

Những người này ngẩn ra, họ đang đi, đột nhiên nhìn thấy phía trước có hai con rồng lửa chạy tới, sau đó xung quanh họ, mặt đất, khắp nơi đều bốc lửa, ánh lửa thoáng cái sáng như ban

ngày.

Các tặc binh vội vàng nhảy đi, muốn tránh xa rãnh lửa.

Nam doanh Bát Đại Vương chợt hiểu ra, hét lớn: "Trúng phục kích rồi! Kế hoạch dạ tập của chúng ta bại lộ rồi."

Hắn còn chưa hô xong, trong bóng tối xung quanh vang lên âm thanh của hỏa súng.

"Đoàng đoàng đoàng!"

Các hỏa súng binh trốn trong rừng cây xung quanh điểm phục kích, bắt đầu khai hoả.

Ánh lửa chiếu sáng tặc binh, giúp cho các hỏa súng binh cũng có thể nhìn rõ ràng bọn chúng ở khoảng cách rất xa, mà ngược lại, tặc binh đứng ở chỗ sáng nhìn về chỗ tối, lại không thấy gì hết.

Địch ở ngoài sáng, ta ở trong tối.

Tặc binh từng người trúng đạn ngã xuống.

Có người lấy ra cung, muốn phản kích, nhưng không nhìn thấy ai thì mục tiêu nào.

Có người xách đao, muốn lao vào trong rừng cây cận thân chém giết với hỏa súng binh, thế nhưng chạy về phía trước một hồi lâu mà vẫn không thấy hỏa súng binh nào, lại trúng đạn, ngã xuống đất.

Phàn Thượng Hiên đứng ở trong bóng tối xa xa, nhìn các tặc binh giống như nhìn các diễn viên bị ánh đèn sân khấu chiếu vào, nhìn bọn chúng kêu thảm thiết, ngã xuống, ánh mắt ngỡ ngàng, ngay cả đông nam tây bắc cũng không mò ra được.

"Quá thoải mái." Phàn Thượng Hiên không khỏi cảm thán: "Hành hung tặc binh như vậy, thực sự là khiến người thoải mái."

Đúng lúc này, Tiêu cự hiệp ngồi rất lâu ở bên cạnh không nhúc nhích, đang luyện "Băng phách ngưng khí công" đột nhiên đứng lên.

Động tác này của y làm cho Phàn Thượng Hiên giật mình: "Ôi trời, Tiêu cự hiệp, cuối cùng ngươi cũng tỉnh rồi? Màn kịch vừa rồi ngươi không nhìn thấy, đáng tiếc."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Không có việc gì, kế tiếp sẽ càng đặc sắc hơn."

Y xoát một cái rút ra một thanh kiếm: "Các ngươi chờ ở đây, ta muốn xông lên một phát."

Trần Nguyên Ba: "Hả? ngài..."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Nam doanh Bát Đại Vương đang chạy trối chết, dựa vào hỏa súng binh là rất khó bắt được hắn, bởi vì hỏa súng binh chỉ có thể bắn từ xa, từ chổ ẩn thân nhảy ra tiến lên bắt người là rất nguy hiểm, cho nên... Lúc này sẽ do bản thân ta tự lên."

Y một tay cầm kiếm, chân chạy nhanh về phía trước.

Chương 680: Thần Châu kỳ hiệp

Chương 680: Thần Châu kỳ hiệp

Phàn Thượng Hiên trông thấy Tiêu cự hiệp xông lên một mình, không khỏi hoảng sợ.

Hắn vội vàng nói với Trần Nguyên Ba: "Ngươi còn đứng đực ra đó làm gì? Nhanh mang binh đi giúp Tiêu cự hiệp, một mình hắn làm sao xông vào trận địa địch được?"

Trần Nguyên Ba biểu lộ cổ quái: "Cái này... bên ta cũng không có binh sĩ cận chiến. Các hỏa súng binh chạy tới cận chiến là hành vi rất không lý trí, sẽ tạo thành thương vong vô nghĩa."

Phàn Thượng Hiên cũng bó tay rồi: "Binh không thể thương vong vô nghĩa, chủ tướng thương vong lại không có việc gì sao?"

Trần Nguyên Ba cười nói: "Tuần phủ đại nhân yên tâm đi, Tiêu cự hiệp không thể thương vong được, hắn chính là Thần Châu đệ nhất đại hiệp."

Phàn Thượng Hiên: "1!!!"

Trong hỗn loạn, Nam doanh Bát Đại Vương đang muốn chạy trốn.

Trong bóng tối xung quanh không ngừng có đạn bắn qua, hắn biết trận lại thất bại, cho nên, ý nghĩ đầu tiên chính là chạy trốn.

Làm lưu khấu, việc đầu tiên phải học chính là chạy trốn.

Công phu chạy trốn của Nam doanh Bát Đại Vương trong số các lưu khấu coi như là trung đẳng trở lên, dù sao những ai công phu chạy trốn không mạnh, tất cả đã bị quan binh trấn áp vào năm Sùng Trinh đầu tiên rồi.

Hắn bước dài, lủi vào trong rừng cây bên cạnh.

Mấy tên thủ hạ tâm phúc cũng chạy theo hắn, một đám lủi vào rừng cây bên cạnh, dưới chân giẫm lên từng bụi cỏ và dương xỉ, chạy trối chết.

Tuy nhiên, Nam doanh Bát Đại Vương vừa mới chui vào bụi cỏ, liền nghe được trong bụi cỏ vang lên tiếng sột soạt, hình như có vật gì to bằng bàn tay chui qua bụi cỏ.

"Chuột à?" Nam doanh Bát Đại Vương vốn không để bụng một con chuột, hiện tại hắn chỉ muốn chạy nhanh lên một chút, mau chóng chạy ra khỏi khu vực tầm bắn của hỏa súng.

Hắn nhanh chân bước về phía trước một bước.

Khi chân phải bước ra, chân trái sẽ chống đỡ ở phía sau.

Nhưng mà đúng lúc này, một người tí hon to bằng bàn tay từ trong bụi ©Ỗ nhảy ra người †í hon chỉ có khuôn mắt là hoàn chỉnh: Thị† trên naười lai loang lổ, khắp nơi đều lộ ra cả xương.

Kỳ quái chính là, xương của nó đều là sắt thép.

Trên cánh tay bằng sắt của tí hon bắn ra một con dao nhỏ.

"Chiêu cuối tất sát của trái cây đao pháp: Cắt nát quả mít!

Người tí hon gầm lên, chém mạnh xuống gân chân sau của Nam doanh Bát Đại Vương dùng để chống đỡ.

"Phốc!"

Máu tươi văng ra...

Nam doanh Bát Đại Vương chỉ cảm thấy vị trí gân chân sau truyền đến đau đớn, tiếp theo, cả bàn chân trái không nghe sai bảo nữa rồi.

Gân chân đã đứt!

Thân thể mất đi cân đối, người ngã sấp xuống.

Mãi đến khi hắn ngã xuống mới nhìn rõ người tí hon bằng thép cắt đứt gân chân của mình, nó nhìn hắn cười một cách kinh khủng, sau đó đột nhiên cứng ngắc bất động.

"Mẹ nó... đã xảy ra chuyện gì?" Nam doanh Bát Đại Vương sợ đến mức toàn thân nổi da gà: "Đây là cái gì thứ quỷ quái gì vậy? Đây là cái thứ kinh khủng gì vậy?"

Đám thủ hạ trung tâm của hắn chạy tới vây quanh: "Lão đại, làm sao vậy? Lão đại! Chân của ngươi."

Nam doanh Bát Đại Vương: "Người tí hon kia, người tí hon kia... A a a. ... Người tí hon kia..."

Các thủ hạ đồng thời nhìn người tí hon trên mặt đất, chỉ một người tí hon làm bằng sắt mà thôi, không động đậy, người tí hon này làm sao?

Chúng cũng không nhìn thấy trong nháy mắt người tí hon cử động chém đứt gân chân của lão đại, cho nên chúng còn chưa biết sợ.

"Mau, mau đỡ ta đi.. ."

Nam doanh Bát Đại Vương rít lên: "Đỡ ta rời khỏi cái nơi quỷ quái này, cách xa người tí hon này... ." -

Phàn Thượng Hiên đang tận mắt nhìn thấy một hình ảnh cả

đời khó quên.

Chỉ thấy Tiêu cự hiệp, a, không đúng, là Tiêu kỳ hiệp, đang một người một kiếm, xông tới quân địch, một tặc binh nghênh tiếp, một đao đâm vào trong bụng Tiêu Thu Thủy.

Phàn Thưrïzng Hiên kinh hô thế nhưng cách ouá xa. sắc trời lai tối mượn ảnh lửa hắn cũng không thể nhìn rõ Tiêu Thu Thủy có bị thương hay không, chỉ nhìn thấy Tiêu Thu Thủy vung trường kiếm, một kiếm đã đâm ngã tặc binh kia ra đất.

Hai tặc binh ngăn cản y, hai thanh đao chém lên người Tiêu Thu Thủy, tiếp theo Tiêu Thu Thủy xoát xoát hai kiếm, đâm vào cổ họng hai tặc binh.

Phàn Thượng Hiên ở phía sau rất xa nhìn, hoàn toàn không hiểu vì sao Tiêu Thu Thủy trúng công kích của địch nhân lại không ngã xuống, thậm chí ngay cả động tác cũng không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn vung kiếm giết lung tung, không ai đỡ nổi hai chiêu của hắn.

Phàn Thượng Hiên: "Vì sao? Vì sao Tiêu kỳ hiệp luôn chịu một đao của quân địch rồi mới phản kích? Hắn lợi hại như vậy, rõ ràng có thể không để bản thân bị thương, giết chết địch nhân trước mà."

Trần Nguyên Ba nhún vai, không nói lời nào.

Tiêu kỳ hiệp trong ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa kinh dị của Phàn Thượng Hiên, đánh vào trong rừng cây.

Nhóm người Nam doanh Bát Đại Vương đang lảo đảo chạy trốn, Nam doanh Bát Đại Vương bị đứt gân chân, trở thành gánh nặng của nhóm người, họ vốn chạy không nhanh được.

Đang chạy, phía sau liền vang lên giọng nói của một nam tử trẻ tuổi: "Nam doanh Bát Đại Vương, từ bỏ đi, gân chân bị đứt còn

muốn chạy?"

Mọi người quay phắt đầu lại, liền thấy được một người thanh niên.

Da thịt trên thân người thanh niên nhiều chỗ hư hại, thoạt nhìn là mới vừa mới bị người chém hư, vết thương không chảy máu, bên trong lộ ra xương bằng sắt thép.

Nam doanh Bát Đại Vương liếc mắt liền nhận ra, người thanh niên này chính là người tí hon vừa rồi, chẳng qua phóng to rất nhiều lần mà thôi.

"Ngươi. .. Ngươi... Ngươi là cái quỷ gì?"

Nam doanh Bát Đại Vương kinh khủng la lên: "Ngươi không phải là người, rốt cuộc ngươi là cái gì?"

Người thanh niên nhếch miệng nở nụ cười: "Ta chỉ là một hiệp khách hưng thú sử nhiên." (làm việc chỉ vì thích, không vì tiền vì danh)

Nam doanh Bát Đại Vương: ".. ."

"Giết hắn!" Hai hãn phỉ xông lên.

Không hề băn khoăn, đao của họ chém vào trên người Lý Đạo Huyền, vang lên hai tiếng leng keng, hai thanh đao bắn ngược ra, kiếm trong tay Lý Đạo Huyền đã đồng thời đâm vào trong thân thể cũa họ. Chỉ cần sử dụng đấu pháp một mạng đổi một mạng, hiệu suất trúng đích của kiếm pháp có thể được đề cao.

Lý Đạo Huyền nhếch môi, quay về Nam doanh Bát Đại Vương nở nụ cười tà ác kinh khủng: "Nam doanh Bát Đại Vương, chúng ta cũng là quen biết đã lâu, lúc trước ngươi ở phủ Bình Dương, gặp phải 200 hỏa súng binh do Thạch Kiên suất lĩnh, không biết ngươi có ấn tượng không nhỉ."

Nam doanh Bát Đại Vương cả kinh: "Đó... đó là người của ngươi?"

Lý Đạo Huyền: "Đúng rồi, trên Hoàng Hà ngăn cản ngươi, cũng là người của ta."

Nam doanh Bát Đại Vương: "!!I"

Lý Đạo Huyền: "Tục ngữ nói rất đúng, quá tam ba bận, ngươi hay thích chạy đến địa bàn của ta, lãng phí đạn của ta, như vậy có biết rất phiền không hả? Hay là, an nghỉ ở chỗ này luôn đi nhé?"

"Giết hắn!"

Lại là ba hãn phỉ xông lên, ba thanh cương đao, keng keng keng, chém hết lên người Lý Đạo Huyền, sau đó lại không hề băn khoăn mà văng ra.

Trường kiếm trong tay Lý Đạo Huyền đảo qua, cắt ngang cổ một hãn phỉ, máu tươi phun xa một thước, hai tên hãn phỉ khác sợ quá liên tục lui về phía sau, ngỡ ngàng không biết làm gì.

"Đoàng đoàng đoàng!"

Trong rừng cây phía sau vang lên âm thanh hỏa súng, mấy hãn phỉ cuối cùng bên cạnh Nam doanh Bát Đại Vương lần lượt ngã xuống, hắn mất người nâng đỡ, một chân đứng không vững, ngã phịch xuống, nằm ngửa trên mặt đất, dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền cầm trường kiếm đi tới trước mặt hắn, ngồi xổm xuống, sau đó chậm rãi, đâm trường kiếm vào một chân khác của hắn không bị thương: "Xem ngươi sau này còn chạy trốn nhanh được nửa không."

Chương 681: Công tác chuẩn bị cho Số 3

Chương 681: Công tác chuẩn bị cho Số 3

Nam doanh Bát Đại Vương phát ra tiếng kêu thê thảm: "Yêu quái ngươi... yêu quái ngươi..."

Thừa dịp hắn mở miệng mắng chửi, Lý Đạo Huyền duỗi tay trái chế trụ miệng của Nam doanh Bát Đại Vương.

Nam doanh Bát Đại Vương cắn mạnh một cái, muốn cắn y bị thương.

Nhưng cảm giác được hàm răng mình truyền đến đau nhức, tựa như mình đang cố nhai một cục sắt, suýt nữa răng bị gãy mấy cái.

Tay Lý Đạo Huyền giữ chặt trong miệng hắn, khiến miệng hắn không khép lại được.

Sau đó liền thấy đao trên tay phải Lý Đạo Huyền chậm rãi thò vào trong miệng của hắn, cắt xuống đầu lưỡi của hắn.

"Ê... a..." Giờ thì ngay cả mắng chửi người cũng không mắng được nữa rồi.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới tóm lấy cổ áo hắn, kéo hắn đi ra ngoài bìa rừng.

Chiến đấu bên ngoài đã đến giai đoạn cuối, bộ hạ của Nam doanh Bát Đại Vương đã bị hỏa súng đánh tan sĩ khí, tất cả mọi người chỉ như con ruồi không đầu chạy tán loạn, chật vật đào tẩu.

Nếu như số lượng dân đoàn chiếm ưu thế, chắc là sẽ tận lực truy kích bọn người này.

Thế nhưng số lượng dân đoàn cũng không nhiều, chỉ có 500 người ở đây, không thể chủ động truy kích một vạn lưu khấu, có thể đẩy lùi là tốt lắm rồi.

Cho nên dân đoàn chỉ hướng về bóng lưng lưu khấu đang chạy trốn bắn loạn một hồi, bắn chết tên nào hay tên ấy.

Lý Đạo Huyền mới vừa đi ra khỏi rừng cây, Trần Nguyên Ba đã tiến lên nghênh đón, trong tay còn cầm một đấu bồng, tiếp đó chụp lên trên người Lý Đạo Huyền, giúp y che đi lớp silicon bên ngoài đã bị chém hư.

Lý Đạo Huyền còn rất thoả mãn với hình dạng cái đấu bồng chụp lên người mình, kéo Nam doanh Bát Đại Vương, tiếp tục đi trở về, chẳng mấy chốc gặp phải Phàn Thượng Hiên.

Phàn Thượng Hiên không giấu nổi vui mừng trên mặt: "Tiêu kỳ hiệp! Không ngờ, thật không ngờ, chúng ta thắng rồi, còn thắng dễ như vậy... Ơ, sao ngươi lại trùm đấu bồng lên người?" Lý Đạo Huyền ngẩng đầu, nghiêng 45 độ nhìn bầu trời: "Hàn giang cô ảnh, giang hồ cố nhân, tương phùng hà tất tằng tương thức... Đấu bồng này của ta có đẹp không?"

Phàn Thượng Hiên: "..."

Trần Nguyên Ba từ phía sau đi tới gần, nhỏ giọng nói bên tai Phàn Thượng Hiên: "Tiêu kỳ hiệp bị thương, hắn không muốn khiến cho đại nhân lo lắng, cũng không muốn để lão bách tính trong thành thấy được hắn bị thương mà lo lắng, cho nên trùm mình lại."

Lúc này Phàn Thượng Hiên mới bừng tỉnh hiểu ra: "Ôi, Tiêu kỳ hiệp, bộ trang phục này của ngươi, thật sự là quá đẹp."

Lý Đạo Huyền ném Nam doanh Bát Đại Vương đến bên chân Phàn Thượng Hiên: "Người này, giao cho triều đình xử lý."

Phàn Thượng Hiên mừng rỡ: "Không ngờ bắt sống Nam doanh Bát Đại Vương nữa."

Lý Đạo Huyền: "Ta vốn định một kiếm kết liễu hắn, thế nhưng cẩn thận nghĩ lại, người như thế không thể chết quá dễ dàng được, phải để cho lão bách tính tận mắt nhìn thấy hắn bị thiên đao vạn quả, mới có thể an ủi dân tâm."

Phàn Thượng Hiên: "Có lý! Vô cùng có lý, loại người này phải nên áp giải vào kinh, trước mặt mọi người lăng trì ba nghìn đao."

Kế tiếp chính là các loại công việc dọn dẹp chiến trường, Lý Đạo Huyền cũng sẽ không tham dự nữa, trùm đấu bồng, chui vào trong một trướng bồng.

Phàn Thượng Hiên cho rằng y muốn đi trị thương, cũng không tiện làm phiền, vội vàng phân phó gia đinh của mình kéo Nam doanh Bát Đại Vương tới, trói chặt hắn lại, giữ lại áp giải vào kinh.

Đánh xong trận này, nguy cơ của huyện Ôn cũng tạm thời được giải trừ.

Sáng sớm hôm sau, Phàn Thượng Hiên đi gặp Lý Đạo Huyền, đã thấy người đi trướng không, Tiêu kỳ hiệp đã đi rồi.

Phàn Thượng Hiên cũng không khỏi cảm thán: "Sự liễu phất y khứ, thâm tàng công dữ danh, Tiêu kỳ hiệp thật là kỳ nhân." -

(Xong việc rũ áo ra đi, giấu thân thế và danh tiếng -Hiệp khách hành . Lý Bạch)

Thiên Tôn test-02 bởi vì tổn thương quá nặng, lớp silicon bên ngoài hư hại toàn bộ, thật sự không thích hợp lấy ra gặp người

nữa, cho nên rất nhanh đã đưỡơc đưa về trên thuyền. lai naềồi thuyền mât đường đưa về trường kỹ thuật chức nghiệp cao cấp của thôn Cao Gia.

Cùng lúc đó, Cao Nhất Diệp vừa mới trở về từ Tây An, cũng đi tới trường học.

Tống Ứng Tinh, Bạch công tử, Vương Trưng, Cao Nhất Nhất, Lý Đại, một nhóm nghiên cứu sinh, một nhóm kỹ sư cao cấp, tất cả ngồi xung quanh bàn, đầy cả một phòng.

Cao Nhất Diệp nói: "Số 2 tân trang lại lớp silicon bên ngoài là một việc nhỏ, ngày hôm nay ta triệu tập mọi người tới đây, chủ yếu là đề xuất yêu cầu thiết kế cho số 3."

Mọi người: "Chăm chú lắng nghe."

Cao Nhất Diệp nói: "Thiên Tôn chính miệng đưa ra yêu cầu về số 3, đầu tiên là, hai cánh tay phải làm thành hai ống pháo."

"Ặc!" Tống Ứng Tỉnh cảm thấy áp lực rất lớn.

Cao Nhất Diệp: "Kế tiếp, hai chân phải lắp vào bánh xe, thuận tiện Thiên Tôn chơi trượt patin."

"Ặc!" Vương Trưng cũng biểu thị áp lực rất lớn.

Cao Nhất Diệp: " Hai hạng mục phía trên là yêu cầu do Thiên Tôn đề xuất, mà ta thấy sau lần tổn thương của số 2, cảm thấy chúng ta cần thiết phải phụ gia càng nhiều hơn, công năng càng có ý nghĩa hơn cho pháp thân của Thiên Tôn. Phải nâng cao đầy đủ sức chiến đấu của Thiên Tôn, để tránh pháp thân của Thiên Tôn lần thứ hai phải chịu trọng thương như vậy... Bị thương nặng như vậy, nhìn rất khó chịu."

Bạch công tử giơ tay lên: "Tại hạ tán thành! Thiên Tôn là một thần tiên rất ham chơi, thích du hí nhân gian, chúng ta chế tạo một

thân thể càng nhiều công năng, càng nhiều trò cho Thiên Tôn, nhất định Thiên Tôn sẽ rất vui."

Lý Đại giơ tay: "Có thể làm cho Thiên Tôn vui, cho dù ta chết cũng có thể cười mà tỉnh dậy."

Những lời này không hoang đường chút nào!

Mọi người ngồi đây đều chịu đại ân của Thiên Tôn, không biết lấy gì báo đáp, đều hận không thể làm thêm chút chuyện cho Thiên Tôn.

Bạch công tử: "Làm các loại công năng cho thân thể của Thiên Tôn, thật ra còn dễ hơn cả làm xe hơi, bởi vì xe hơi nhất định đặt vào một cái máy hơi nước thật lớn mới có thể chạy được, nhưng thân thể của Thiên Tôn không cần động lực, chỉ cần lắp khung xương, bản thân Thiên Tôn có thể động được, cho nên... Trước đây ta tưởng tượng ra rất nhiều công năng, thât ra đầu có thể thêm vào" Mọi người lấy làm lạ: "Ví dụ?"

Bạch công tử lầm bầm: "Ví dụ ta muốn lắp đại pháo trên xe hơi, nhưng bởi vì động lực không đủ nên bỏ. Nhưng lắp đại pháo trên thân thể của Thiên Tôn lại không có vấn đề, ngài cũng đưa ra yêu cầu này, lắp ống pháo lên hai cánh tay. Vậy chúng ta còn có thể chỉ tiết hoá một chút, lại trang bị trên thân thể Thiên Tôn mấy hỏa súng nhỏ, súng đặt ở vị trí khuỷu tay, vai là được."

Cao Nhất Nhất giơ tay: "Toàn bộ xương sườn sửa thành lưỡi dao thế nào? Khi cần thiết, toàn bộ xương sườn trong thân thể đều có thể bắn ra, oa, suy nghĩ thôi đã lấy lợi hại rồi."

Mọi người: "Oa, thiên tài!"

Vương Trưng: "Mặc dù trượt patin rất hay, thế nhưng tư thế đứng thẳng cản gió rất lớn, cũng khó giữ thăng bằng, muốn trượt nhanh là không dễ dàng. Hay là, cất hai lốp xe bên trong phần eo

của Thiên Tôn, khi cần Thiên Tôn có thể nằm úp sấp xuống, biến thành bốn bánh xe, như vậy càng dễ trượt hơn."

Mọi người: "Oa, thiên tài!"

Mọi người trao đổi đưa ra ý kiến, không ngờ đưa ra một đống ý tưởng kỳ lạ, cũng không biết có hữu dụng hay không.

Tuy nhiên, các nhà khoa học của thôn Cao Gia đã sớm được khai sáng tư tưởng, họ cũng không sợ đi làm những thử nghiệm mới, có hữu dụng hay không phải thử qua mới biết được.

Về phần thất bại?

Hắc, thất bại có gì mà sợ!

Sau khi thất bại một vạn lần, nhất định sẽ có một lần thành công.

Cứ dũng cảm, buông tay đi làm.

Chương 682: Bộ mặt hoàng gia không được mất

Chương 682: Bộ mặt hoàng gia không được mất

Tin tức Huyện Ôn đứng vững trước tiến công của đại quân vạn người lưu khấu, rất nhanh truyền khắp các huyện lân cận.

Lúc này chung quanh phủ Hoài Khánh vẫn là một khu vực hỗn loạn, mấy chục vạn lưu khấu tụ tập ở chỗ này, các lão bách tính căn bản không biết nên đi đâu mới an toàn.

Vừa nghe huyện Ôn lợi hại như vậy, các lão bách tính bị lưu khấu khiến cho cửa nát nhà tan, sợ hãi trốn đông trốn tây, liền tay bế tay bồng, di chuyển sang huyện Ôn.

Đến nơi đây rồi, họ mới kinh ngạc phát hiện, quan lớn như tuần phủ Hà Nam vậy mà đang tọa trấn bên trong huyện thành nho nhỏ này.

Huyện thành tan hoang này vậy mà còn cung cấp đồ ăn, cơ hội công việc cho toàn bộ nạn dân.

Lần này, các lão bách tính tức thì cảm giác đã tới đúng nơi rồi. Họ rất nhanh tràn vào huyện Ôn càng nhiều người hơn...

Nhân khẩu nhanh chóng tăng lên 5000. 6000. 7000... Mỗi ngày đều đang không ngừng tăng lên.

Khi không có nhân khẩu, Trần Nguyên Ba vẫn chưa làm ra được việc gì hẳn hoi, một khi nhân khẩu tăng lên, Trần Nguyên Ba cùng các học sinh hắn mang đến có thể thi triển hết sở trường rồi.

"Hiện tại nha môn huyện đang công khai tuyển dụng 500 lao động tự do, công việc là thu dọn nhà cửa bị thiêu hủy trong thành, khiêng đá khiêng đất, đổ rác, tiền công mỗi ngày ba cân bột mì."

"Hiện tại nha môn huyện cần chiêu mộ gấp một nhóm công nhân có tay nghề, tiến hành công tác trùng kiến sau thiên tai, dựa theo tiêu chuẩn của công nhân kỹ thuật phát tiền lương, mỗi tháng ba lượng bạc."

"Hiện tại nha môn huyện sắp xây dựng nhà xưởng xi măng, cần tuyển rất nhiều học đồ, một khi học được kỹ thuật chế tạo xi măng, có thể hưởng thụ đãi ngộ của công nhân kỹ thuật."

"Nha môn huyện tuyển dụng người biết nấu cơm, cung cấp ăn uống cho các công nhân, người già và phụ nữ được ưu tiên."

Hàng loạt các vị trí công tác được đưa ra.

Có tay nghề, không có tay nghề, đều có thể tìm được một vị trí cho mình.

Các lão bách tính tiến vào huyện Ôn cảm động đến rơi nước mắt, ở Có binh sĩ hùng mạnh bảo vệ họ, có công việc có thể kiếm tiền để cho họ làm.

Bất luận an toàn hay là ấm no, đều nhận được bảo đảm.

Vậy còn chờ gì nữa?

Vén tay áo lên cố gắng làm việc thôi!

Huyện Ôn nho nhỏ, trong nháy mắt toả ra sinh mệnh lực khổng lồ.

Huyện thành đổ nát, bắt đầu sống lại với tốc độ cực nhanh.

Ngày hôm nay một đoạn tường thành cao hơn dày hơn, ngày mai một khu vực quảng trường được quét dọn sạch sẽ, ngày mốt

một tòa nhà được hoàn thành...

Hiệu suất này khiến cho tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên tạm thời đóng quân ở đây cũng không nói ra lời.

Hắn đã từng làm qua tri huyện, tri châu, tri phủ, một cấp lại một cấp lên tới vị trí tuần phủ, trước đây cũng từng làm qua vô số công tác hành chính, nhưng chưa từng gặp qua cách giải quyết kiêu ngạo như Trần Nguyên Ba.

"Trần huyện lệnh, ngươi làm như vậy cần phải có nguồn tài chính cực kỳ khổng lồ. Mà huyện khố của huyện Ôn từ lâu đã bị lưu khấu cướp sạch, thế thì làm sao chịu được?" Phàn Thượng Hiên nhịn không được muốn hỏi một câu như vậy.

"Đương nhiên là dựa vào Tiêu kỳ hiệp trợ giúp rồi." Trần Nguyên Ba cười nói: "Nhà Tiêu kỳ hiệp rất giàu có, những tiền lương này, nhà hắn có thể gánh vác được."

Phàn Thượng Hiên thấp giọng nói: "Thế nhưng, cho dù nhà hắn có giàu, liều mạng gánh vác cả huyện thành này như vậy, là vì cái gì?"

Trần Nguyên Ba: "Còn không phải là vì lão bách tính sao! Ôi, Tuần phủ đại nhân, thật ra tình huống như huyện Ôn, theo lý nên do triều đình chỉ, phát tiền lương xuống để trợ giúp các lão bách tính vượt qua giai đoạn khó khăn này. Nhưng triều đình không chìa tay ra, ngay cả ngài làm tuần phủ một tỉnh cũng không có cách nào, Tiêu kỳ hiệp cũng chỉ có thể xuất ra tài sản riêng nhà hắn thôi."

Phàn Thượng Hiên: ".. "

Hắn thân là tuần phủ một tỉnh, thật ra có thể điều tiền lương từ huyện thành khác để trợ giúp huyện Ôn phát triển.

Thế nhưng, hắn cũng không dám trợ giúp nạn dân mạnh tay

như Trần Nguyên Ba, nhiều lắm chỉ có thể trích ra một khoản tài chính, miễn cưỡng Bởi vì, tiền lương cả tỉnh Hà Nam có thể điều được cũng không nhiều, Phàn Thượng Hiên cũng là không bột đố gột nên hồ.

Bỏ đi, chuyện này cũng đừng nghĩ đến nữa.

Hiện tại vấn đề khiến Phàn Thượng Hiên đau đầu nhất vẫn là làm sao giải vây cho phủ Hoài Khánh...

Có điều, tin tức tốt lập tức tới rồi.

Một nhánh quan binh khoảng 2000 người từ phía tây đi tới, đi vào huyện Ôn.

Viên đại tướng dẫn đầu chính là phó tổng binh Sơn Tây Tả Lương Ngọc.

Quân Sơn Tây rốt cuộc có thể vượt qua biên cảnh, tới Hà Nam tiễu phi.

Thì ra, tin tức lưu khấu tiến vào Hà Nam, đã khiến các thân sĩ Hà Nam sợ hãi. Lấy Phúc Vương Chu Thường Tuân dẫn đầu, một đoàn thân sĩ quý tộc, liên danh thượng sớ xin giúp đỡ.

Uy lực mà những người này liên danh thượng sớ, còn có tác dụng hơn cả thánh chỉ của hoàng đế tự mình hạ.

Bởi vì hoàng đế tự mình hạ thánh chỉ còn có khả năng bị các quan văn bác bỏ, bằng mặt không bằng lòng.

Nhưng lợi ích của các thân sĩ quý tộc lại cơ bản nhất trí với tập đoàn quan văn.

Tập đoàn quan văn lập tức bài trừ mọi khó khăn, áp dụng trường hợp đặc biệt, Binh bộ kịch liệt hạ điều lệnh, điều Tả Lương Ngọc đến Hà Nam, binh phong trực chỉ Hoài Khánh.

Mặt khác, biên quân thuộc tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành, vượt qua các huyện cảnh Dương Thành, Trạch Châu, Cao Bình, Trường Trị, Truân Lưu, truy đuổi lưu khấu tới đây.

Xuyên trung Bạch Can binh cũng đồng thời di chuyển về phủ Hoài Khánh.

Trong nháy mắt, thế công thủ lần thứ hai dịch chuyển.

Triều đình hình như lại được rồi, mà lưu khấu hình như lại không được

Ngự thư phòng.

Chu Do Kiểm nhìn một bức "thư nhà", chau mày.

"Thư nhà" là thúc thúc của hắn, Phúc Vương Chu Thường Tuân gửi tới. đổi chủ đề, bắt đầu khóc lóc kể lể, nói là hoàng gia bị người ta khi dễ, một khu đất thuộc Phúc Vương phủ quản lý bị hương thân chiếm dụng, mình đi thu tiền thuê, hương thân kia còn không trả.

Chiếm đoạt đất đai của hoàng gia, quả thật tội ác tày trời, xin hoàng thượng định đoạt.

Chu Do Kiểm nhìn thấy bức thư này, cũng không khỏi dở khóc dở cười, gọi chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ tới hỏi: "Tiểu Lãng Để kia rốt cuộc là tình huống gì? Vì sao đất phong của hoàng gia thân vương cũng có người dám chiếm đoạt?"

Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ cũng dở khóc dở cười: "Hoàng thượng, khu vực Tiểu Lãng Để kia từ những năm cuối Đông Hán đã bắt đầu có thủy tặc làm loạn, quân Hoàng Cân đã từng chiếm giữ thời gian dài, các triều đại sau đó, thủy tặc nhiều lần tiêu diệt nhiều lần sống lại, không thể diệt tận gốc. Mặc dù danh nghĩa là đất phong của Phúc Vương phủ, thực ra từ nhiều năm trước tới nay, Phúc Vương phủ đều không quản được nơi đó."

Chu Do Kiểm: "Ồ?"

Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ tiếp tục: "Thời gian trước, có một hương thân gọi là Bạch Diên, dựa vào tư binh và dân đoàn nhà mình, đã san bằng thủy tặc Tiểu Lãng Để, lại di chuyển lượng lớn nạn dân sinh sống ở nơi đó, chấn chỉnh lại thuỷ vực Tiểu Lãng Để. Trước mắt trên cơ bản thủy tặc đã được dẹp yên, Phúc Vương phủ lại muốn thu hồi khu vực đó về, hương thân tự nhiên không chịu... ."

Chu Do Kiểm đã nghe ra rõ ràng: "Thì ra là thế, chậc, trẫm còn tưởng rằng chuyện lớn thế nào, kết quả chỉ là mấy chuyện nhỏ tào lao?"

Chỉ huy sứ Cẩm Y Vệ than thở: "Mặc dù là chuyện nhỏ, nhưng bộ mặt hoàng gia cũng không thể mất."

Chu Do Kiểm gật đầu: "Ừ, bộ mặt hoàng gia không được mất. Phái người đi, nói một tiếng với tuần phủ Hà Nam, bảo hắn xuất thủ lấy khu vực Tiểu Lãng Để kia về, giao cho Phúc Vương phủ."

"Tuân lệnh!"

Chu Do Kiểm lắc đầu, lại vứt chuyện này ra sau đầu, tiếp tục phê duyệt tấu chương của hắn.

Chương 683: Thỉnh thoảng giúp chút việc

Chương 683: Thỉnh thoảng giúp chút việc

Thiên Tôn test-02 trải qua chỉnh sửa một phen, lớp silicon ngoài cùng rốt cuộc lại hoàn hảo như lúc ban đầu.

Lại mặc vào bộ trang phục hiệp sĩ bản Dương Khang anh tuấn tiêu sái, bên hông treo một cây thanh phong ba thước. Da thịt trong trắng lộ hồng, nụ cười tà mị, trong nháy mắt có thể làm cho các thiếu nữ hoài xuân ảo tưởng "Bá đạo tổng tài yêu ta".

Y trong bộ dạng đẹp trai lồng lộn từ trong trường học kỹ thuật chức nghiệp thôn Cao Gia đi ra, đi chưa được mấy bước, trông thấy một học sinh còn khá trẻ từ bên cạnh đi tới, đưa tay giao cho y một ống tre nhỏ: "Thiên Tôn, có một đồ vật, muốn mời ngài xem qua."

"Đây là cái gì?" Lý Đạo Huyền ngạc nhiên nói.

Học sinh kia vẻ mặt hưng phấn: "Đây là một loại ám khí mà thánh nữ đại nhân đề xuất, tên là 'Bạo Vũ Lê Hoa châm'. Tại hạ rất cảm thấy hứng thú, thông qua thiết kế và thay đổi đối với lò xo, cuối cùng đã nghiên cứu ra nó."

Lý Đạo Huyền: "!"

Bạo Vũ Lê Hoa châm đương nhiên không phải là Cao Nhất Diệp nghĩ ra, mà trong thời gian Lý Đạo Huyền dắt tay Cao Nhất Diệp "đi giang hồ", thuận miệng nói cho nàng mấy thủ đoạn võ hiệp của hậu thế, có nhắc tới đồ vật này.

Không ngờ Cao Nhất Diệp lại chạy tới trường học kỹ thuật chức nghiệp, nói cho học sinh ở đây.

Cái này rất thú vị.

Lý Đạo Huyền nhận lấy cái ống nhỏ, ngắm nghía một chút.

"Ở đây, có một cái móc kéo, khi ngài muốn sử dụng, trước tiên bỏ châm vào chỗ này, lại kéo móc kéo về phía sau, lò xo sẽ móc vào." Học sinh kia giới thiệu: "Sau đó lại ấn vào đây..."

Lý Đạo Huyền làm theo lời, nhấn một cái, lò xo vang lên một tiếng tách, đỉnh ống phun ra một chùm kim châm, bay ra xa vài mét.

Lý Đạo Huyền mừng rỡ: "Phát minh này của ngươi không tệ."

Học sinh nở nụ cười xấu hổ: "Không thể tính là phát minh của ta, xem như là của thánh nữ đại nhân."

"Không không không! Chính là phát minh của ngươi." Lý Đạo Huyền cười: "Nhất Diệp chỉ là đưa ra ý tưởng, mà ngươi chuyển ý tưởng thành thực nhưng người chân chính làm ra máy bay chở người mới là lợi hại."

Học sinh được khích lệ, quả nhiên là rất vui mừng.

Lý Đạo Huyền: "Trở về ta sẽ bảo Tam Thập Nhị phát thưởng cho ngươi 'tiền khích lệ sáng tạo khoa học'."

Học sinh mừng rỡ: "Đa tạ Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền: "Bạo Vũ Lê Hoa châm này ta sẽ cầm đi chơi."

Học sinh: "A, đây chỉ là bản thí nghiệm còn rất thô sơ, Thiên Tôn chờ ta làm thêm cho đẹp hơn..."

"Làm cái mới tốt hơn lại tới đổi cho ta, bản thí nghiệm này ta

sẽ dùng trước." Lý Đạo Huyền vui sướng cầm lấy cái ống cắm vào đai lưng, chỉ số tâm tình +999.

Trình độ bắn súng của y vô cùng thê thảm, khi chơi [Thưởng Than Đăng Lục Chiến 1632], không bắn trúng lưu khấu một phát nào, quả thật chính là trình độ gà con. Về phần kiếm pháp của y lại càng thê thảm, chỉ có thể cùng địch nhân lấy mạng đổi mạng.

Thế nhưng có Bạo Vũ Lê Hoa châm rồi thì lại khác.

Bản Thiên Tôn sức chiến đấu tăng vọt.

Lý Đạo Huyền rất hài lòng tiếp tục đi bộ về phía trước, mới vừa đi đến bên ngoài Khu thương mại Cao Gia, liền nghe được tiếng thét của một nữ nhân: "Mọi người mau tới tiệm vải thôn Cao Gia mua quần áo, trang phục hiệp sĩ Thiên Tôn mới nhất đồng giá, Thiên Tôn mới nhất đồng giá..."

Lý Đạo Huyền: "Oa?"

Y ba chân bốn cẳng chạy tới xem náo nhiệt, chỉ thấy trước cửa tiệm vải thôn Cao Gia, lượng lớn thanh niên đang xếp hàng mua trang phục, mà bọn họ tranh mua chính là bộ Lý Đạo Huyền đang mặc trên người, bộ mà Miêu Kiều Vĩ trong bản Anh Hùng Xạ Điêu 1983 mặc khi luận võ kén rể với Mục Niệm Từ.

Trước đây pho tượng Thiên Tôn mặc đạo bào, đó là y phục của thần tiên mặc, người thường không dám học theo.

Nhưng lần này việc Thiên Tôn mặc trang phục hiệp sĩ đi ra ngoài chơi đã truyền trở về, trang phục hiệp sĩ thì người của nhân gian có thể mặc, Thiên Tôn mặc nó như thế, hiệu quả quảng cáo đó ở thôn Cao Gia hoàn toàn là vô địch.

Các nữ nhân của Thôn Cao Gia nắm lấy thời cơ, liều mạng may vá suốt đêm, khiến cho Khu thương mại Cao Gia phải xếp hàng dài như hiện tại.

Một người thanh niên tranh mua được một bộ, liền chui vào phòng thử này đẹp quá."

Vừa nói xong liền trông thấy Thiên Tôn chân chính, đang mặc bộ y phục tương tự với mình đứng ở trước mặt, còn cười với hắn: "Này, Cao Tam Oa, ngươi ở chỗ này làm cái gì?"

Người thanh niên kia chính là Cao Tam Oa: "A, Thiên Tôn tới rồi, ta... ta đang..."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Rất đẹp, không tệ không tệ."

Y vừa nói như thế, tỏ vẻ mình không ngại đụng hàng với người khác. Thiên Tôn vẫn luôn bình dị gần gũi, rất được mọi người yêu mến, đám người vây xem đều hoan hô.

Người tranh mua y phục lại càng nhiều.

Chưởng quỹ Xuân Hồng của tiệm vải cười đến mức mặt như nở hoa.

Lý Đạo Huyền nhìn thoáng qua Khu thương mại Cao Gia phồn hoa náo nhiệt, lại nghĩ đến thảm trạng ở huyện Ôn mình nhìn thấy không lâu, trong lòng cũng không khỏi có chút thổn thức: đất nước này diện tích quá lớn, muốn cứu vớt một quốc gia khổng lồ như vậy, quả là gánh nặng đường xa.

Đang nghĩ tới đây, một đội xe xuất hiện từ xa, trên xe bao rất kín, còn có binh sĩ dân đoàn áp giải, nhìn đội xe này hình như là đi ra từ Cục Hỏa Khí.

Lý Đạo Huyền lập tức hiểu được, đây là đội vận tải sản phẩm công nghiệp quân sự.

Đi qua hỏi, quả nhiên, đội xe này phụ trách vận chuyển bao đạn dùng cho súng trường Chassepot, chuẩn bị chuyển 10 vạn viên đến bến đò Hiệp Xuyên, lại chia ra đưa đến Tiểu Lãng Để, huyện

Ôn...

Mặt trận của thôn Cao Gia càng dài, sau đó trách nhiệm của đội vận tải cũng sẽ càng lớn.

Lý Đạo Huyền không khỏi thầm nghĩ: Người xuyên không khác làm sao có thể quét ngang bản đồ 960 vạn km2? Hỏa súng binh đạn dược của họ không cần vận chuyển sao?

Được thôi, khẳng định là dùng bàn tay vàng rồi.

Ta cũng thỉnh thoảng dùng bàn tay vàng giúp các ngươi tí hon của ta vậy.

Lý Đạo Huyền lên tiếng cười nói: "Ngày hôm nay tâm tình của ta tốt, giúp các ngươi vận chuyển một đoạn."

Người của đội vận tải: "? 2?"

Đana nái chuvên thì trên bầu trời có bàn †av khổng lề màu vàng đât nhiên thò xuống.

Mọi người của thôn Cao Gia tức thì hoan hô: "Oa! Đã lâu không nhìn thấy bàn tay của Thiên Tôn rồi."

Bàn tay khổng lồ đặt ở trên mặt đất, rồi bất động.

Tiếp theo Thiên Tôn test-02 dẫn đầu bò lên trên lòng bàn tay khổng lồ, ngồi xuống, lại quay về đội vận tải vẫy tay: "Chuyển hết đạn dược lên trên tay của ta."

Người của đội vận tải bừng tỉnh hiểu ra, vội vàng chuyển từng xe từng xe đạn dược lên bàn tay khổng lồ...

Tất cả vận tải binh cũng bò lên trên, xếp hàng ngồi trên bàn tay khổng lồ, vẻ mặt hưng phấn.

Đợi tất cả mọi người ngồi ổn định rồi, bàn tay khổng lồ mới từ

từ lên cao, bắt đầu di chuyển về hướng đông nam.

Trước tiên từ từ tăng tốc, sau đó càng lúc càng nhanh.

Gió bắt đầu mạnh hơn.

Trên bầu trời lại có một bàn tay khổng lồ khác thò xuống, che ở phía trên mọi người, giúp mọi người cản gió, sau đó tốc độ di chuyển của bàn tay khổng lồ lại nhanh hơn, xoát xoát xoát, chỉ chớp mắt đã đến bến đò Hiệp Xuyên.

Bàn tay khổng lồ duỗi đến bờ sông, nắm lấy một chiếc thuyền lớn, cầm trong tay tiếp tục di chuyển về hướng đông nam, chẳng mấy chốc, đã đến Tam Môn Hạp.

Ở đây chính là cực hạn tầm nhìn của Lý Đạo Huyền rồi.

Lúc này y mới thả thuyền và các vận tải binh xuống, nhẹ nhàng đặt bên bờ sông: "Được rồi, ngày hôm nay đưa các ngươi đến đây thôi."

Vận tải binh: "Oa! Những gì trải qua ngày hôm nay, chúng ta có thể khoác lác cả đời rồi."

Chương 684: Tam phương hội đàm

Chương 684: Tam phương hội đàm

Thiên Tôn test-02 theo thuyền vận tải lại một lần nữa đi tới huyện Ôn.

Trải qua mấy ngày vất vả, huyện Ôn đã xây dựng lại đâu ra đấy.

Một khu vực quảng trường mới tỉnh đứng sừng sững, trong đó không Ít căn nhà đã dùng tới xi măng, xây rất chỉnh tề, lại chắc chắn.

Có điều người Minh triều không thích vẻ ngoài của nhà xi măng lắm, không ít người tự mình thể hiện tay nghề làm mộc. Họ thêm một lớp gỗ bên ngoài nhà xi măng, sau đó bên ngoài lớp gỗ này lại điêu khắc lên, hoàn toàn thể hiện ra trình độ nghệ thuật của nghệ nhân thời xưa.

Lý Đạo Huyền suất lĩnh đội vận tải mới vừa đi vào huyện thành, đã thấy tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên hớn hở tiến lên nghênh đón. Thì ra tuần phủ đại nhân này đang rảnh rỗi không có việc gì làm, đang đi dạo ở cửa thành, vừa vặn đụng phải Lý Đạo Huyền: "Tiêu kỳ hiệp, thương thế của ngươi không sao chứ?"

Lý Đạo Huyền: "Không đáng ngại, chữa khỏi cả rồi."

Phàn Thượng Hiên: "Tiêu kỳ hiệp vì lão bách tính, vừa xuất tiền xuất lực, còn tự mình lên chiến trường bị thương, thực sự là... Ài, bản quan cũng không biết làm sao cảm ơn ngươi mới tốt."

Lý Đạo Huyền: "Không có việc gì không có việc gì! Nói đi cũng phải nói lại, mấy ngày ta rời khỏi đây, bên phủ Hoài Khánh thế nào rồi?"

Vừa nói cái này, Phàn Thượng Hiên không giấu nổi vui mừng trên mặt: "Phủ Hoài Khánh cuối cùng cũng giải được vây. Tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành, Xuyên trung Bạch Can binh Trương Phượng Nghỉ, tổng binh Sơn Tây Vưu Thế Lộc, phó tổng binh Tả Lương Ngọc, các lộ đại quân đồng loạt tới cứu Hoài Khánh, lưu khấu không dám ngăn cản, đã trốn vào Thái Hành sơn mạch ở phía đông rồi."

"Lại chạy thoát rồi à."

Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: Có sự tham gia của ta, đã khiến lịch sử xảy ra thay đổi rất nhỏ, lưu khấu không thể vượt qua Hoàng Hà, tai họa cho Hà Nam. Thế nhưng, chúng vẫn thành công trốn vào Thái Hành sơn, nói cách khác, chỉ tiết thay đổi, nhưng đại phương hướng vẫn không thay đổi.

Lần này lưu khấu trốn vào Thái Hành sơn, sẽ có một bộ phận nhỏ lưu khấu leo qua Thái Hành sơn, xuất hiện ở bên trong tỉnh Hà Bắc.

Mà tỉnh Hà Bắc cách kinh thành cũng không xa.

Lưu khấu mò đến Hà Bắc, sẽ tạo thành kinh thành rung chuyển! Tiếp then Minh đình eã vuất ra thủ đan càng manh mẽ hơn để thu thân lưu khấu.

Đương nhiên, kết quả là cũng không thể thu thập được!

Mặc kệ Minh đình hung mãnh thế nào, lưu khấu đều có thể hung mãnh hơn.

Muốn tiêu diệt lưu khấu, chung quy phải dựa vào thôn Cao Gia.

Đúng lúc này, một đội ky sĩ chạy vào huyện thành, người dẫn đầu mặc một bộ phi ngư phục, không ngờ chính là một Cẩm Y Vệ nghiêm chỉnh, nhìn thấy Phàn Thượng Hiên đang ở cửa thành, Cẩm Y Vệ kia liền xoay người xuống ngựa, quay về Phàn Thượng Hiên ôm quyền: "Tuần phủ đại nhân, hạ quan phụng mệnh của hoàng thượng, vội tới tới truyền một khẩu dụ cho tuần phủ đại nhân."

Phàn Thượng Hiên nghe vậy không khỏi ơ một tiếng, hoàng thượng phái Cẩm Y Vệ tới truyền khẩu dụ? Việc này thật đúng là kinh ngạc, vội vàng làm thái độ nghiêm chỉnh: "Chúng ta tìm một chỗ không người nói rõ."

Hai người đi vào một căn nhà bên cạnh.

Lý Đạo Huyền ồ một tiếng, đi tới góc tường, lấy ra tiểu Thiên Tôn trinh sát to bằng nắm tay, để cho tiểu Thiên Tôn theo Phàn Thượng Hiên và Cẩm Y Vệ chui vào trong nhà.

Phàn Thượng Hiên: "Hoàng thượng có gì phân phó?"

Cẩm Y Vệ: "Phúc Vương phủ đã viết thư, khóc lóc kể lể việc Tiểu Lãng Để với hoàng thượng."

Phàn Thượng Hiên: "A, lại là Tiểu Lãng Để."

Cẩm Y Vệ: "Hoàng thượng nói, loại chuyện nhỏ nhặt này vốn không đáng nhắc tới. Nhưng chuyện quan hệ đến bộ mặt hoàng gia, cũng không thể không quản. Cho nên không hạ thánh chỉ chính thức, chỉ bảo hạ quan mang một khẩu dụ cho tuần phủ đại nhân, thu hồi Tiểu Lãng Để lại, trả cho Phúc Vương phủ là xong việc, miễn cho Phúc Vương khóc ăn vạ lên."

Phàn Thượng Hiên dở khóc dở cười: "Phúc Vương khóc ăn vạ? Cái này..."

Cẩm Y Vệ thở dài: "Hoàng thượng cũng rất khó xử lý."

Tiểu Thiên Tôn nghe trộm đến đó, cũng không khỏi thầm buồn cười, kiểu này giống như tiểu đệ hắc bang bị người ta cướp địa bàn, chạy đi tìm lão đại trong bang phái hỗ trợ ra mặt.

Phàn Thượng Hiên thở dài: "Xin hồi phục hoàng thượng, Tiểu Lãng Để kia, bản quan không động vào được."

Cẩm Y Vệ: "Vì sao?" Phàn Thượng Hiên nói: "Tiểu Lãng Để từ khi quân Hoàng Cân thời Đông Hán tạo phản tới nay, vẫn luôn có thủy tặc làm loạn, hơn một nghìn chưa bình được. Thật vất vả mới có Bạch Diên tới đây, tiêu diệt thủy tặc, di chuyển bách tính, cai quản tốt Tiểu Lãng Để. Nếu thu hồi Tiểu Lãng Để, giao cho Phúc Vương... thứ ta nói thẳng, Phúc Vương phủ làm gì có bản lĩnh quản lý tốt được?"

Cẩm Y Vệ: "..."

Phàn Thượng Hiên: "Phúc Vương phủ sưu cao thuế nặng một đợt thôi, sẽ bức lão bách tính bỏ đi. Tiểu Lãng Để lại khôi phục thành cái ổ của thủy tặc, với nước với dân, cũng không phải chuyện tốt."

Cẩm Y Vệ dở khóc dở cười: "Việc này... cũng phải. Nhưng Phúc Vương khóc lóc ăn vạ, phải giải thích thế nào? Tuần phủ đại nhân cũng phải phân ưu vì hoàng thượng."

Phàn Thượng Hiên xem như một thành viên của tập đoàn quan văn, nghe mấy lời "Phúc Vương khóc lóc ăn vạ", thật muốn nói một câu "Cứ để tên ngốc đó khóc một mình đi", nhưng lời này thật sự không thể nói thẳng, đành phải nói: "Như vậy đi, việc này để bản quan từ từ suy nghĩ, tìm chút vật gì từ một hướng khác, bồi thường cho Phúc Vương phủ vậy."

Cẩm Y Vệ: "Vậy hạ quan cứ như vậy trở lại phục mệnh đây."

Cẩm Y Vệ tới vội vã, đi cũng vội vã.

Phàn Thượng Hiên thì thở dài, từ trong nhà chui ra, ngửa đầu nhìn đám mây trên bầu trời: "Àị! Quá khó làm."

Lý Đạo Huyền từ bên cạnh đi tới, biết rõ cố hỏi: "Tuần phủ đại nhân, chuyện gì khó làm thế?"

Phàn Thượng Hiên: "A, không có gì, không có gì."

Hắn đổi đề tài: "Tiêu kỳ hiệp, ngươi và Bạch Diên tiên sinh, hình như là bằng hữu rất tốt?"

Lý Đạo Huyền: "Đúng vậy, quan hệ cũng không tệ lắm."

Phàn Thượng Hiên: "Vậy thì... Bản quan có một yêu cầu quá đáng."

Lý Đạo Huyền đoán được hắn muốn nói cái gì.

Phàn Thượng Hiên: "Về chuyện của Tiểu Lãng Để, ngươi xem, có thể mời Bạch tiên sinh tới không, chúng ta ngồi xuống nói chuyện. Ngươi yên tâm, bản quan không hề có ý bảo hắn trả Tiểu Lãng Để cho Phúc Vương phủ, về phần tiền thuê mấy trăm lượng bạc gì đó, bản quan cũng cảm thấy vốn không cần thiết cho Phúc Vương phủ. Chỉ là... Bộ mặt của hoàng gia cũng không thể không để ý. Chuyện này, chung quy phải có một phương án Giải nquvết" Hắn nói vậy có lý!

Một địa phương lớn như Tiểu Lãng Để, không thể ai nắm đấm lớn người đó chiếm, điều này bất kể là quốc gia hoặc là chính phủ nào đều không thể dung túng.

Chung quy là phải có một phương án giải quyết.

Phải có một lý do khiến người thoả mãn thì thôn Cao Gia mới có thể vẫn chiếm nơi đó, bằng không sẽ có tranh cãi, hoặc là chiến tranh.

Lý Đạo Huyền cười nói: "Được, chuyện này ta giúp Bạch huynh đáp ứng, chúng ta hẹn một thời điểm nào đó, tìm một chỗ uống trà, tâm sự chuyện này."

Phàn Thượng Hiên tự đi an bài hạ nhân, thông báo cho Phúc Vương phủ phái người tới bàn bạc.

Mà bên Lý Đạo Huyền thì đơn giản, đồng cảm một cái liền nhảy tới kim tuyến Thiên Tôn trước ngực Bạch Diên, nói mấy câu, chuyện này liền thương lượng xong.

Ba ngày sau!

Ánh mặt trời vào mùa đông chiếu xuống khiến tâm tình người ta khoan khoái.

Lý Đạo Huyền ung dung đi vào "thần đô" Lạc Dương.

Bồ Châu được xưng "Trung tâm Thế giới", mà Lạc Dương lại được xưng là "trung tâm của thiên hạ", cả hai có mệnh danh gần như nhau, chỉ là đại biểu cho thời đại khác nhau, huy hoàng khác nhau, biến đổi lịch sử khác nhau.

Trên tửu lâu lớn nhất trong thành Lạc Dương, Phàn Thượng Hiên đã chuẩn bị sẵn tiệc rượu, chuẩn bị tổ chức tam phương hội đàm.

Chương 685: Thành lập hợp tác

Chương 685: Thành lập hợp tác

Lý Đạo Huyền mới vừa đi đến cửa tửu lâu liền đụng phải Bạch Diên.

Bạch Diên một bộ bạch y, phiên phiên giai công tử, a không đúng, phiên phiên giai trung niên, không rườm rà một chút nào, vừa nhìn thấy Lý Đạo Huyền liền hành đại lễ, lễ xong mới ghé sát tới, thấp giọng cười nói: "Ngày hôm nay chơi đùa Phúc Vương phủ thế nào đây?"

Lý Đạo Huyền cười: "Đối đãi giống như Tần Vương phủ vậy, những thân vương ngồi không mà hưởng này, trong tay nắm giữ lượng lớn tài nguyên ruộng đất và tài nguyên xã hội. Trước khi chúng ta triệt để trở mặt với triều đình, thân vương là công cụ đáng để lợi dụng."

Trong nháy mắt Bạch Diên đã hiểu: "Chúng ta cũng tới lúc đưa tay vào Lạc Dương rồi."

Lý Đạo Huyền: "Không sai! Chuyển nguyên bộ từ Tây An qua đây là được."

Trong nháy mắt Bạch Diên đã có tính toán.

Hai người đi vào nhã gian tầng hai tửu lâu, Phàn Thượng Hiên đã ngồi chờ ở đây rồi, bên cạnh hắn còn có một thái giám, chính là Trịnh công công từng có duyên gặp mặt vài lần.

Công công này vừa nhìn thấy Bạch Diên và Lý Đạo Huyền, lập tức "hừ" một tiếng, bày ra tư thái lỗ mũi hướng lên trời.

Bạch Diên lên tiếng cười nói: "Ngày hôm nay Phúc Vương phủ vẫn phái Trịnh công công tới nói chuyện sao?"

Trịnh công công: "Vương gia tôn quý cỡ nào, đâu thể bởi vì một chuyện Tiểu Lãng Để nhỏ nhặt mà tự mình tới đây?"

Bạch Diên cũng không để ý, từ nhỏ hắn đã lớn lên tại chế độ phong kiến, trong một xã hội tầng lớp rõ ràng, đã quá quen đối với chuyện như vậy rồi, bèn đặt mông ngồi xuống: "Trịnh công công, tại hạ nguyện ý tới đây, cũng không phải là nể mặt ngươi, mà là nể mặt tuần phủ đại nhân."

Trịnh công công: "Ngươi!"

Bạch Diên: "Ta!"

Đối thoại này liền mặc kẹt...

Phàn Thượng Hiên vội vàng lên tiếng: "Hai vị, cũng đừng vì mấy việc nhỏ mà khắc khẩu, chúng ta vẫn nói thẳng chủ đề chính đi. Trịnh công công, Tiểu Lãng Để quả thật là đất phong của Phúc Vương phủ, việc này bản quan đã thẩm tra không sai, theo lý nên trả cho Phúc Vương phủ mới Vừa nói lời này, Trịnh công công mừng rỡ.

Nhưng Phàn Thượng Hiên lập tức lại đổi giọng: "Nhưng khi Tiểu Lãng Để ở trong tay Phúc Vương phủ, thủy tặc hoành hành, thường xuyên cướp bóc thương lữ qua lại, khiến cho thương nhân trên Hoàng Hà khổ không nói nổi. Thật vất vả dưới sự quản lý của Bạch tiên sinh mới được thuận lợi, nếu hiện tại trả cho Phúc Vương phủ, bản quan sợ rằng không dùng được bao lâu, thủy tặc lại xuất hiện, thế thì phải làm thế nào?"

Trịnh công công: "Điều này sao có thể? Lần này Phúc Vương phủ ta khẳng định có thể quản tốt Tiểu Lãng Để."

"Khẳng định?" Phàn Thượng Hiên nhấn mạnh: "Ngươi khẳng

định?"

Trịnh công công không còn tự tin: "Cái này à..."

Phàn Thượng Hiên: "So với để cho bản thân các ngươi làm bừa, không bằng giao cho Bạch tiên sinh quảy lý thay các ngươi, chẳng phải càng tốt hơn?"

Trịnh công công thấy tuần phủ cũng nghiêng về Bạch Diên, biết là Phúc Vương phủ thật sự sắp bị khi dễ nữa rồi. Những người trong tập đoàn quan văn này luôn thích khi dễ thân vương, mà thân vương lại bó tay hết cách đối với chuyện này, ngoại trừ tìm hoàng đế khóc thì còn có thể làm gì? Lễ nào tạo phản?

Gã bất động hồi lâu, mới nói: "Phúc Vương phủ ta vốn cũng không dự định thu hồi Tiểu Lãng Để lại, chỉ là muốn hắn trả mấy trăm lượng bạc tiền thuê mà thôi... ài... Chút tiền thuê ấy, bọn họ cũng không chịu trả."

Phàn Thượng Hiên lại bắt đầu thiên vị: "Tiểu Lãng Để vẫn luôn ở trong tay thủy tặc, có lúc nào trả tiền thuê cho Phúc Vương phủ chưa? Huống chỉ, Bạch tiên sinh một không làm ruộng, hai không kinh thương tại Tiểu Lãng Để, chỉ xây mấy thôn trang ở nơi đó để cứu tế nạn dân, hắn cũng không thu thuế ruộng của nạn dân, lấy đâu mà nộp tiền thuê?"

Lần này Phàn Thượng Hiên đã nói đến trọng điểm rồi.

Bạch Diên không thu lợi nhuận gì ở Tiểu Lãng Để, không thu lợi thì lấy đâu nộp tiền thuê?

Nếu như Phúc Vương phủ ép buộc thu thu tô, Bạch Diên bỏ các nạn dân mà đi, vậy các nạn dân khẳng định cũng phải dọn đi, hoặc là các nạn dân dứt khoát biến thành thủy tặc, đến lúc đó Tiểu Lãng Để lại khôi phục bộ dạng trước kia.

Chuyện này, Phúc Vương phủ cũng không phải không hiểu!

Chỉ là làm bộ không hiểu mà thôi.

Trịnh công công đành phải buông tay: "Được thôi, vậy các ngươi nói Bạch Diên lấy quạt, xoát một cái mở ra: "Thật ra chuyện này cũng rất dễ giải quyết, tại hạ chỉ là một tiểu nhân vật, hoàn toàn không muốn trở mặt với Phúc Vương phủ, từ sâu trong nội tâm, là muốn làm bằng hữu với Phúc Vương phủ."

Trịnh công công: "Hừ! Không nhìn thấy."

Bạch Diên: "Thật ra ta rất am hiểu việc buôn bán, ta thấy như vậy đi, ta có thể giúp Phúc Vương phủ quản lý một số sinh ý, bảo đảm những sinh ý này của các ngươi sẽ kiếm tiền được nhiều hơn, đến lúc đó không chỉ là chuyện mấy trăm lượng bạc, nói không chừng có thể giúp cho Phúc Vương phủ kiếm bội."

Vừa nghe nói có thể kiếm rất nhiều tiền, Trịnh công công trái lại cảm thấy hứng thú, thân vương không có tiền đồ trên chính trị, cho nên thân vương thích nhất chính là kiếm tiền, Phúc Vương cũng không ngoại lệ, nếu như Bạch Diên thật sự có cách có thể giúp Phúc Vương phủ kiếm lợi lớn, vậy Tiểu Lãng Để thật sự chỉ là việc nhỏ.

Thiên hạ không có địch nhân vĩnh viễn!

Lợi ích mới là vương đạo.

Trịnh công công lập tức lựa gió bẻ buồm: "Phương pháp kiếm tiền thì vương phủ ta trái lại rất có hứng thú, Bạch tiên sinh nói nghe thử xem?"

Bạch Diên: "Không phải tại hạ khoác lác, tại hạ ở Tây An đang có mấy mối làm ăn qua lại với Tần Vương phủ, đã giúp Tần Vương phủ kiếm rất nhiều tiền, điểm này, Phúc Vương phủ chỉ cần viết phong thư, tìm người đi hỏi Tần Vương phủ là biết."

Trịnh công công: "Ồ?"

Cái này rất lợi hại!

Vừa nghe vậy gã tin ngay, bởi vì việc một phong thơ là có thể hỏi ra đáp án, không ai sẽ nói dối.

Nếu là người này đã giúp Tần Vương phủ kiếm tiền, vậy Phúc Vương phủ cũng không thể thua kém được.

Bạch Diên nói: "Phía nam thành Lạc Dương hơn 70 dặm có một mỏ than Nghỉ Lạc, đó là sản nghiệp của nhà Phúc Vương phủ, đúng không?"

Trịnh công công: "Đúng vậy! Đó là mỏ than của vương phủ ta, chỉ là trước đó vài ngày bị lụt, hầm mỏ đã bị ngập, đến nay bên trong còn tích nước, không thể sử dụng tiếp, không biết Bạch tiên sinh nhắc tới cái này là có ý gì?"

Bạch Diên: "Hợp tác của tại hạ và Phúc Vương phủ liền bắt đầu từ mỏ than nhỏ không đáng chú ý nàv thế nào2 Do †ai ha nhái nai quản lứ vi lứ nước và bùn trong mỏ than xong, sẽ bắt đầu đi vào khai thác sử dụng trở lại, tiền lời cuối cùng, chúng ta chia bảy ba, ta bảy, các ngươi ba."

Trịnh công công: "Đó là mỏ than của nhà vương gia, cho không ngươi, mà chia bảy ba? Vậy mà ngươi cũng không biết xấu hổ đưa ra? Coi Phúc Vương phủ ta coi tiền như rác hay sao?"

Bạch Diên mỉm cười: "Mỏ than đó cũng giống như Tiểu Lãng Để vậy, ta không đi, vương phủ đâu có dùng được. Các ngươi có biện pháp giải quyết nước đọng và bùn trong hầm không? Nếu các ngươi không thể khôi phục sử dụng nó, đừng nói ba thành, ngay cả một thành cũng không lấy được."

Trịnh công công: "Ặc!"

Phàn Thượng Hiên: "Có lý! Trịnh công công, mỏ than Nghi Lạc đó của Phúc Vương phủ mặc dù quy mô không lớn, nhưng cũng có

thể cung cấp không ít than đá cho Lạc Dương. Khi các nhà quý phủ cần than, vẫn chỉ dựa vào than của mỏ than Nghi Lạc thôi. Từ đầu tháng sáu năm nay bị lụt, đến nay đã gần nửa năm không sản xuất, hiện tại đã là mùa đông, than đá lại càng thiếu..."

Trịnh công công có chút xấu hổ.

Vào mùa đông, các nương nương của vương phủ cũng thích đặt một chậu than sưởi ấm ở trong phòng. Hiện giờ mỏ than Nghỉ Lạc rơi vào trạng thái tê liệt, vương phủ cũng thiếu than, các nương nương không có than đốt, lạnh quá muốn nổi đoá luôn rồi, gặp hạ nhân là mắng mỏ.

Chương 686: Chế độ nhận thầu

Chương 686: Chế độ nhận thầu

Trịnh công công chần chờ: "Các ngươi thật sự có cách đưa mỏ than đi vào sản xuất trở lại?"

Bạch Diên: "Ta có biện pháp xử lý thủy tặc Tiểu Lãng Để, liền có biện pháp xử lý mỏ than."

Trịnh công công: "Bảy ba vẫn là hơi ít..."

Bạch Diên cười nói: "Tại hạ có thể bảo đảm, dưới tình huống chia bảy ba, ba thành vương phủ lấy được kia, còn nhiều hơn so với thu nhập trước đây."

"Ồ?" Trịnh công công có vẻ kinh ngạc: "Nói cách khác, nếu mỏ than giao cho ngươi, lợi nhuận sẽ còn cao hơn trước?"

Lời này vừa nghe liền có vẻ thú vị rồi.

Bạch Diên: "Nếu ngươi không tin ta, chúng ta còn có thể ký một loại khế ước khác, chính là mỏ than giao cho ta nhận thầu, sau đó mặc kệ lời lãi thế nào, mỗi tháng ta đều trả cho Phúc Vương một khoản tiền. Số tiền này tương đương với sản lượng của mỏ than trước đây."

Trịnh công công thầm nghĩ: Mỏ than kia đã bị ngập nước không thể sử dụng tiếp được, cũng không biết phải bao lâu mới có thể xử lý, cho dù xử lý xong rồi, sản lượng cũng sẽ không cao được. Giao cho ngươi quản, ta cũng không tin lợi nhuận có thể tăng lên mấy lần. Chia bảy ba phiêu lưu quá lớn, lợi nhuận rơi vào trong tay vương phủ khẳng định không được bao nhiêu, không

bằng cho ngươi nhận thầu, Phúc Vương phủ ta sẽ không có phiêu lưu, có thể có được lợi nhuận cố định."

Trịnh công công vỗ tay bốp một cái: "Ta thấy phương án sau tốt hơn."

Bạch Diên thầm vui.

Lý Đạo Huyền cũng thầm vui.

Rất tốt, hình thức nhận thầu mới là cơ chế có lợi nhất đối với thôn Cao Gia, cứ như vậy lợi nhuận mà Phúc Vương phủ có thể nhận được chỉ là một con số cố định, không thể tăng lên được. Mà thôn Cao Gia lại có thể thông qua kỹ thuật thay đổi không ngừng để nâng cao sản lượng của mỏ than.

Đến lúc đó Phúc Vương phủ sợ phải hối hận muốn chết.

Vì đề phòng đối phương hối hận, vậy nhất định phải dựa vào khế ước rồi.

Bạch Diên làm bộ muốn đổi ý: "Ôi... không được, ta đột nhiên cảm giác phương án thứ hai có chút... Nếu không chúng ta vẫn là chia bảy ba Trịnh công công: "Không được không được! Đã thương lượng rồi, ngươi lại đổi ý là thế nào? Ngươi làm thế là không được. Chốt phương án hai đi."

Bạch Diên: "Ơ, cái này... Ài... được thôi."

Hắn tỏ ra đáp ứng cực kỳ miễn cưỡng, bộ dạng như muốn đổi ý bất cứ lúc nào.

Trịnh công công thấy vậy nên tuyệt đối không thể để cho người này đổi ý. Gã vội vàng quay sang nói với Phàn Thượng Hiên: "Tuần phủ đại nhân, ngài thấy rồi đó, chuyện này chúng ta đã bàn bạc xong. Vạn nhất qua mấy ngày, Bạch tiên sinh đổi ý không thừa nhận, đến lúc đó dựa vào cái miệng sẽ nói không rõ ràng. Ta thấy

như vậy đi, chúng ta ký một khế ước, tuần phủ đại nhân làm người chứng kiến."

Bạch Diên làm bộ do dự: "Cái này... Ký khế ước không tốt lắm đâu?"

Trịnh công công: "Ta cảm thấy rất tốt, khế ước phải ký mới được."

Bạch Diên: "Ơ, này. .. này...

Phàn Thượng Hiên không nhìn nổi nữa: "Bạch tiên sinh, lần này bản quan cũng không thể giúp ngươi nói chuyện rồi, khế ước này ngươi vẫn là phải ký, như vậy đối với mọi người đều tốt. Khế ước một kiểu hai phần, bản quan cũng ký ở bên trên, làm công chứng."

Ngay cả tuần phủ cũng mở miệng muốn làm công chứng rồi, vậy còn có gì không dám?

Ký thôi!

Bạch Diên uất ức viết khế ước, chữ viết của hắn rất đẹp, mỗi một chữ đều ngay ngắn, tuyệt không qua loa, khiến người ta muốn bắt lỗi để gây sự cũng không được. Dù sao, hắn cũng rất coi trọng môn "Thư" trong quân tử lục nghệ.

Chẳng mấy chốc, khế ước viết xong. Mỏ than Nghỉ Lạc giao cho Bạch Diên nhận thầu khai thác sử dụng, kỳ hạn là 10 năm, Bạch Diên trả cho Phúc Vương phủ "phí nhận thầu", số tiền này tương đương với sản lượng trước khi mỏ than Nghỉ Lạc gặp thiên tai.

Trong 10 năm Bạch Diên không thể bởi vì thua lỗ hoặc là lợi nhuận ít mà không trả phí nhận thầu cho Phúc Vương phủ, mà Phúc Vương phủ cũng không thể bởi vì mỏ than kiếm được nhiều hơn mà đòi tăng lên phí nhận thầu.

10 năm sau lại thương nghị tiếp!

Hai bên ký tên, đóng dấu, sau đó tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên ©ñnd ký tên ở muc nauời làm chứna. đóng dấu: Kết thúc. Bạch Diên sảng khoái lắm, nhìn thoáng qua Lý Đạo Huyền bên cạnh, trong ánh mắt toàn là hớn hở vì mưu kế thành công, Lý Đạo Huyền cũng trả lại cho hắn ánh mắt "Ngươi làm tốt lắm".

Trịnh công công chuẩn bị cáo từ rời khỏi.

Lại nghe Bạch Diên lên tiếng: "Công công đừng đi vội, chúng ta vừa mới nói xong chuyện của mỏ than, còn có chuyện khác chưa nói mà."

Trịnh công công: "Còn có chuyện gì mà nói."

Bạch Diên: "Khụ, là như vậy. Phúc Vương phủ còn có một quặng sắt nằm ở huyện Tân An phía tây Lạc Dương đúng không?"

Trịnh công công: "Quặng sắt ngươi cũng muốn?"

Bạch Diên: "Có than đá rồi, khẳng định cần phải có sắt mà, than đá sắt khẳng định không tách rời được."

Trịnh công công thầm vui trong lòng: được, Phúc Vương phủ ta đã kiếm một khoản, ngươi còn sợ ta kiếm ít sao, còn muốn cho ta một khoản nữa. Mỏ sắt này cũng bị ngập nước, Phúc Vương phủ ta cần có ích gì? Ngươi đã muốn, vậy lấy luôn đi.

Gã buông tay nói: "Được thôi, vậy khế ước mỏ sắt cũng ký một thể luôn đi."

Ba canh giờ sau...

Trịnh công công ôm một sấp khế ước dày trở về Phúc Vương phủ.

Phúc Vương Chu Thường Tuân vẫn như ngày xưa, đang ôm

mấy phi tử chơi đùa.

Trịnh công công rất hài lòng đặt sấp khế ước ở trước mặt hắn: "Khởi bẩm vương gia, chúng ta tìm được một người coi tiền như rác rồi."

Chu Thường Tuân: "Có chuyện gì?"

Trịnh công công chỉ vào đống khế ước ở trước mặt Chu Thường Tuân: "Mời Vương gia xem, mấy thứ này, đều là sản nghiệp tháng sáu năm nay bị trận lụt Hoàng Hà làm ngập nước, vốn đã không còn kiếm được một văn tiền nào. Không ngờ lại có kẻ coi tiền như rác, nhận thầu tất cả những sản nghiệp này, sau này hàng năm chúng ta có thể thu được mấy nghìn lượng bạc từ những sản nghiệp này rồi."

Chu Thường Tuân cầm lấy khế ước lật một cái, nở nụ cười: "Thật sự có người như vậy sao? Đúng là quá ngu xuẩn! Cũng được, có người giúp nhà chúng ta kiếm tiền thì càng tốt."

Trịnh công công vẻ mặt đắc ý nói: "Nô tài còn nhìn xa hơn, ký khế ước này 10 năm, nếu như họ Bạch kia thật sự có thể làm tốt những sản nghiệp Chu Thường Tuân: "Ngươi làm rất tốt! Mặt khác, ngươi cũng đi xem thử mấy sản nghiệp này, xem họ Bạch này rốt cuộc là làm thế nào, bản vương trái lại cảm thấy rất hứng thú đối với việc hắn có thể kiếm được tiền hay không."

Trịnh công công: "Nô tài nhất định sẽ giám sát kỹ."

Thái giám là loại sinh vật luôn rất để bụng đối với việc của chủ tử, gã lập tức bắt đầu bước theo thao tác của Bạch Diên.

Đầu tiên quan tâm chính là việc của mỏ than Nghỉ Lạc.

Trong mỏ than Nghỉ Lạc hiện tại như một cái ao, chỉ xử lý số nước này thôi chính là một công trình rất lớn. Hắn thật sự muốn nhìn xem, Bạch Diên cần bao nhiêu người vai gánh tay khiêng,

phải múc bao nhiêu thùng nước, mới có thể thanh lý sạch sẽ nước trong hầm.

Trịnh công công phái mấy tên thủ hạ, mỗi ngày canh ở bên ngoài mỏ than Nghỉ Lạc, chờ Bạch Diên tới xử lý hầm mỏ liền trước tiên hồi báo cho gã.

Gã cũng không đợi lâu, ba ngày sau, một thủ hạ nhanh chóng chạy tới: "Công công, Bạch Diên chuẩn bị xử lý nước trong hầm mỏ rồi."

Chương 687: Đừng nói cho vương gia

Chương 687: Đừng nói cho vương gia

Nhận được tin tức, Trịnh công công liền bỏ hết công việc trên tay, vội vàng dẫn theo mấy tên thủ hạ, ngồi lên khoái mã, chạy như điên về hướng mỏ than Nghỉ Lạc.

Mỏ than Nghỉ Lạc cách thành Lạc Dương hơn 70 dặm, cho dù ra roi thúc ngựa cũng phải tốn không ít thời gian, đợi đến khi Trịnh công công chạy tới, chỉ thấy người của Bạch Diên vây quanh hầm mỏ trong ba tầng ngoài ba tầng.

Bày ra trận thế rất lớn, chuẩn bị xử lý nước trong hầm mỏ rồi.

Đoàn người Trịnh công công vừa đến, đã bị một người trông cửa chặn ở bên ngoài: "Công trường nguy hiểm, người không phận sự không được vào."

Trịnh công công hừ một tiếng: "Ta đại biểu Phúc Vương phủ, công trường này của ngươi cũng là nhận thầu từ ta, sao ta lại trở thành người không phận sự rồi?"

Người trông cửa: "Tên trung niên mập nhà ngươi thoạt nhìn lấm la lấm lét, không giống người tốt, ta cũng không tin ngươi là người của Phúc Vương phủ."

Trịnh công công tức: "Buồn cười, ta chính là Trịnh công công của Phúc Vương phủ, ngươi nhanh đi báo tin cho Bạch Diên, bằng không đừng trách ta không khách khí."

Người trông cửa hình như bị doạ sợ, lúc này mới chậm chạp đi

vào thông báo.

Chẳng mấy chốc, Bạch Diên liền đi ra nghênh đón, cười hì hì nói: "Ơ kìa, thì ra là Trịnh công công của Phúc Vương phủ đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón, thứ tội thứ tội. Vừa rồi tên trông cửa kia chỉ làm tạm thời thôi, không nhận ra Trịnh công công, đắc tội chớ trách."

Trịnh công công vẫn là lần đầu tiên nghe được cách nói "công việc tạm thời", rất dễ bị đánh lừa, hoàn toàn không nghĩ tới là thôn Cao Gia cố ý phái một lăng đầu thanh ở chỗ này làm gã mất mặt, mượn cơ hội mắng gã hai câu.

Hắn đi theo phía sau Bạch Diên, đi vào công trường.

Chỉ thấy lượng lớn công nhân đang vây kín trước cửa hầm mỏ, ở giữa các công nhân đặt một cái máy thật lớn.

Cái máy đó chứa một cái nồi đun nước, phía trước nối một cái ống thật dài. Các Công nhân đang hét to: "Một, hai, ba. . dùng sức... Một, hai, ba... dùng sức..."

Họ giơ cái ống dài kia lên, sau đó nhét vào trong hầm.

Hầm tối om, không nhìn thấy.

Loại quý nhân như Trịnh công công đương nhiên không cam tâm tình nguyện đi vào, nên không nhìn thấy tình hình. Chỉ thấy sau khi đám công nhân kia khiêng cái ống đi vào, qua một hồi lâu mới rời khỏi, lớn tiếng nói: "Được rồi, đã cắm ống sâu vào nước rồi."

Bạch Diên giơ lên tay: "Bắt đầu bơm nước!"

Tiếp theo, cái nồi đun nước thật lớn kia bắt đầu nhóm lửa, trong tiếng hơi nước u u vang lên, máy móc kéo theo bánh xe nhanh chóng xoay tròn, ống nước nối liền trên máy đột nhiên phun

ra một luồng nước vàng, đổ vào trong rãnh nước đã đào sẵn trước đó.

Các công nhân hoan hô: "Nước rút ra rồi!"

Trịnh công công: "Hả?"

Mặc dù hắn chưa thấy qua máy bơm, thế nhưng vừa nhìn thì đã hiểu, cái máy cổ quái này vậy mà có thể rút nước từ trong cái ống ra, mà cái ống này nối thẳng vào hầm mỏ, nói cách khác... nó có thể rút nước từ trong hầm mỏ ra.

"Ôi địt!" Trịnh công công ngây ngẩn cả người, còn tưởng rằng dựa vào thùng múc nước, vai gánh tay khiêng, cũng không biết phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể dọn sạch hầm mỏ, nhưng không ngờ, Bạch Diên lại có máy thần kỳ như vậy.

Cái ống nước to tướng kia bơm nước, chỉ sợ không đến mấy ngày là có thể rút sạch nước rồi.

Không được hoảng!

Trịnh công công nghĩ thầm: Cho dù ngươi có thể dễ dàng rút nước trong hầm ra, cũng chẳng qua khôi phục hầm mỏ đến thời điểm trước khi bị lụt, than sản xuất vẫn giống như trước đây, tiền thầu mà Phúc Vương phủ ta nhận vẫn giống như trước đây, không thiệt thòi, sẽ không thiệt thòi.

Mấy ngày sau...

Trịnh công công lại nhận được báo cáo của thủ hạ: "Công công, Bạch Diên kia lại giở thủ đoạn mới ở cửa hầm mỏ."

Trịnh công công: "2? 2?"

Gã vội vàng thúc ngựa, chạy tới xem náo nhiệt.

Sau khi bỉ người trâng ca tam thời dần vắt môêt hồi thât vất và

mới được đi vào bên trong công trường, chỉ thấy cửa hầm mỏ vẫn có đông người bu quanh.

Họ đang xếp đặt một đường ray kỳ quái, đường ray đó bằng sắt, dùng tà vẹt gỗ cố định trên mặt đất, kéo dài thẳng đến chỗ sâu trong hầm mỏ. Trên đường ray có một chiếc xe đẩy nhỏ, trên xe quấn xích sắt.

Một công nhân đang đẩy xe vào trong hầm mỏ.

Chiếc xe kia ban đầu thì trượt từ từ, nhưng rất nhanh đã trượt vào chỗ sâu trong hầm. Trịnh công công vẫn không muốn đi vào trong hầm mỏ nhìn, chỉ ở bên ngoài nên cũng không biết chiếc xe kia làm cái gì ở.

Chẳng mấy chốc, phía trên đường ray có một cái chuông nhỏ vang lên.

Công nhân bên ngoài cười to: "Được rồi! Có thể lôi xe ra."

Một công nhân khởi động máy hơi nước, cái máy bơm nước kia hiện tại biến thành kéo sợi dây. Hắn kéo xích sắt, trên đường ray liền vang lên âm thanh ầm ầm, chẳng mấy chốc, chiếc xe đẩy vừa rồi trượt xuống sâu trong hầm mỏ đã bị lôi ra.

Trong xe chứa đầy một xe quặng.

"Xuống hàng!"

Một công nhân vừa la lên vừa đi tới, dùng một cái móc sắt móc vào tấm ván bên hông xe đẩy, kéo một cái, tấm ván được mở ra.

Thân xe khẽ nghiêng, cả xe than đá liền đổ ra đất.

Tiếp theo, công nhân lắp tấm ván lại cho nó như cũ, lại đẩy vào trong hầm mỏ, xe đẩy lại xoát một cái trượt vào chỗ sâu trong hầm mỏ.

Trịnh công công: "!!!"

Gã nhìn hiểu rồi, mỏ than mà Bạch Diên làm căn bản không cần công nhân mỏ than vai gánh tay khiêng đưa than đá từ sâu dưới lòng đất ra, mà là sử dụng chiếc xe đẩy này, có thể thực hiện tốc độ vận chuyển cực cao.

Như vậy, công nhân không cần chạy qua chạy lại, họ chỉ cần ở dưới lòng đất không ngừng đào móc, quặng đào ra lại ném vào trong xe đẩy, sau đó trong nháy mắt xe đẩy có thể trở về phía trên mặt đất rồi.

Đào than như vậy?

Nguy rồi!

Trịnh công công đột nhiên phát hiện, sản lượng của mỏ than này chỉ sợ không chỉ đơn giản là tăng gấp mấy lần, sợ là tăng gấp 10, gấp 20, gấp 30 lần cũng có thể. phải ký một hợp đồng nhận thầu rồi, a a a a a.

Trịnh công công đau lòng đến mức không thể thở nổi.

Đột nhiên thoáng cái nghĩ tới cái gì, gã xoay người trầm giọng nói với mấy tên thủ hạ theo mình tới đây: "Về sản lượng của mỏ than này, tuyệt đối không thể nói cho vương gia, miệng mấy người giữ chặt cho ta một chút."

Mấy tên tâm phúc của gã trong nháy mắt hiểu được.

Bị thiệt không quan trọng, chỉ cần vương gia không biết năng suất của cái mỏ mới này, hắn vẫn cho rằng tiền nhận thầu mình nhận được là lời to.

Cứ như vậy, sẽ đạt thành thế giới "tất cả mọi người đều có lợi"! Không có ai là bị thiệt.

Đám thủ hạ tâm phúc vội vàng bày tỏ trung tâm: "Công công yên tâm, chuyện này chúng tôi chết cũng sẽ không nói ra, bên vương gia tuyệt đối không thể biết được chút tin tức nào."

Trịnh công công gật đầu: "Như vậy là rất tốt. Con người ta là rất trung với vương gia, cả đời đều cúc cung tận tụy, dốc hết sức mình vì vương gia. Nơi vừa bẩn vừa hôi như mỏ than, người cao quý như vương gia không thích hợp tới quan tâm, có ta thay ngài trông coi là được rồi."

Các tâm phúc: "Trịnh công công nói rất phải."

Chương 688: Lại thấy Bạch Can binh

Chương 688: Lại thấy Bạch Can binh

Mùa đông, tháng 12, năm Sùng Trinh thứ năm (Công Nguyên năm 1632).

Rất lạnh!

Không biết vì sao, mấy năm nay gần đây lạnh hơn nhiều so với những năm trước kia.

Các lão bách tính cùng khổ thiếu ăn thiếu mặc, dưới thời tiết lạnh lẽo thế này, càng lúc càng sinh hoạt gian nan hơn.

Mùa đông năm rồi, các cư dân trong tay có chút tiền còn có thể mua chút than đá, làm một chậu than nhỏ ở nhà sưởi ấm, thế nhưng năm nay bởi vì Hoàng Hà vỡ đê tại Mạnh Tân khẩu, lũ lụt bao phủ một nửa đồng bằng Hà Nam, khiến cho mấy mỏ than xung quanh thành Lạc Dương đều ngừng sản xuất toàn bộ.

Các lão bách tính ngay cả mua than sưởi ấm cũng không làm được, chỉ có thể cắn răng mà chịu.

Tuy nhiên...

Những ngày lạnh lẽo đột nhiên tuyên cáo kết thúc vào ngày hôm nay.

Hơn mười chiếc xe lớn lần lượt chạy vào thành Lạc Dương, chạy vào trong cửa hàng than quốc doanh, do tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên đích thân tuyên bố: "Mọi người có thể mua

được than đá rồi."

Vừa nghe tin tức tốt này, lão bách tính toàn thành cũng không khỏi sôi trào.

Lượng lớn lão bách tính chạy tới trước cửa hàng than quốc doanh xem náo nhiệt, người nghèo mua không nổi, nhưng gào lên hai tiếng không thành vấn đề, nhà có điều kiện trung bình thì đã xếp hàng dần rồi.

Trịnh công công trốn ở góc đường xa xa lén nhìn cảnh này, trong lòng thực sự bách vị tạp trần.

Mà Phàn Thượng Hiên nhìn cảnh này lại nở nụ cười đắc ý: Đây là chiến tích a! Chiến tích a!

Hắn đang cười khoái chí, lại thấy Thần Châu kỳ hiệp Tiêu Thu Thủy đi tới trước mặt và phất tay với hắn: "Tuần phủ đại nhân, tâm tình không tệ nhỉ."

Phàn Thượng Hiên mỉm cười: "Đều là nhờ có Tiêu kỳ hiệp, giúp bản quan hóa giải ân oán giữa Bạch Diên và Phúc Vương phủ, còn thuận tiện giải quyết vấn đề dân sinh. Bản quan đã chuẩn bị viết việc lần này thành phủ đã chung sức hợp tác với hương thân, giải quyết khó khăn trong sinh hoạt cho lão bách tính bị nạn."

Lý Đạo Huyền cười: "Không sai, coi đây thành tấm gương, để khắp thiên hạ noi theo đúng không?"

Phàn Thượng Hiên: "Cả thiên hạ lý nên noi theo."

Hai người đang trò chuyện đến đây, một con khoái mã phi tới, ky sĩ trên ngựa nhanh chóng nói: "Tuần phủ đại nhân, hoàng thượng đã viết một phong thơ cho ngài."

"Thư? Không phải là thánh chỉ?"

"Vâng, chỉ là thư."

Phàn Thượng Hiên nhận lấy thư mở ra xem, trong thư đầu tiên là mắng hắn vài câu, nói hắn thả lưu khấu Sơn Tây vào Hà Nam, là thất trách. Sau đó lại khen hắn vài câu, nói hắn bắt được Nam doanh Bát Đại Vương áp giải vào kinh, đã lập công lớn. Ưu khuyết điểm trung hoà, sẽ không thưởng hắn cũng không phạt hắn.

Phàn Thượng Hiên thở dài, chuyển sang Lý Đạo Huyền: "Thực sự là nhờ có Tiêu kỳ hiệp tương trợ, nếu lần này không có Tiêu kỳ hiệp xuất thủ, cái mũ ô sa này của bản quan sợ là khó giữ được rồi."

Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: Hình như mình lại thay đổi lịch sử rồi.

Trên lịch sử bởi vì Phàn Thượng Hiên phòng thủ bất lợi, bị lưu khấu Sơn Tây công vào Hà Nam, tai hoạ vài huyện, bởi vậy bị cách chức. Tháng hai năm Sùng Trinh thứ sáu, tuần phủ Hà Nam mới là Huyền Mặc đi nhậm chức, tiếp nhận cục diện rối rắm Hà Nam, kết quả Huyền Mặc cũng không tiếp nổi, không bao lâu lại bị cách chức. ..

Mà hiện tại, Chu Do Kiểm rõ ràng không có ý muốn cách chức Phàn Thượng Hiên.

Nói không chừng hắn còn có thể ngồi ổn vị trí tuần phủ một thời gian nữa.

Phàn Thượng Hiên đè thấp giọng nói: "Lời này ta cũng chỉ có thể nói với Tiêu kỳ hiệp một chút thôi, nói với những người khác thì không quá thích hợp. Hiện tại hoàng thượng cũng có chút cực đoan rồi, trên chiến tích quan văn địa phương làm có xuất sắc thế nào, cũng không lớn bằng công lao tiễu phỉ, chỉ cần tiễu phỉ có chút thành tích, hoàng thượng lập tức long nhan đại duyệt, thăng quan tấn tước. .. Thực sự là không hiểu nổi chức trách của quan

văn nữa rồi."

Lý Đạo Huyền cười lắc đầu.

Đúng lúc nàv lai eá mêt on khoái mã chav tới. lần này đến †rước mặt Phàn Thượng Hiên mới đưa tin: "Xuyên trung Bạch Can binh Trương Phượng Nghỉ đã sắp đến huyện Ôn, chuẩn bị tiến vào Thái Hành sơn tiễu phỉ."

Nghe đến đó, Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: ồ, Trương Phượng Nghi lại tới rồi? Lần này Độc Nhãn Mã Mã Tường Lân không tới cùng sao? Cứ cảm thấy, hình như tình tiết này đã từng quen biết?

Y nhớ mang máng khi mình đọc Minh sử, hình như có đọc qua một đoạn này, nhưng lại vẫn chưa nghĩ ra.

Trực giác cảm thấy không ổn!

"Tuần phủ đại nhân, ta còn có chút việc, cáo từ trước." Lý Đạo Huyền nói.

Phàn Thượng Hiên nói: "Tiêu kỳ hiệp mời tự nhiên."

Lý Đạo Huyền đi vào trong cửa hàng than, trong này đã có rất nhiều người của thôn Cao Gia rồi, gọi là quốc doanh, thực ra là thôn Cao Gia quản lý. Y ngồi xuống bên cạnh bàn rồi phân phó: "Lập tức vận chuyển thân thể này của ta đến huyện Ôn."

Nói xong, kết thúc đồng cảm, chuyển về bên ngoài hộp.

Mở máy vi tính, bắt đầu tra tư liệu.

Vừa tra đã tìm được, ký ức của y quả nhiên không sai.

Năm Sùng Trinh thứ năm, Độc Nhãn Mã Mã Tường Lân cùng thê tử của hắn là Phượng Nghi đã chia binh. Sách sử nói Mã Tường Lân trở về phía nam, không biết trở về làm gì.

Mà Trương Phượng Nghỉ thì vẫn tiếp tục tiễu phỉ tại Hà Nam.

Khoảng chừng hai ba tháng sau, Trương Phượng Nghi sẽ bị lưu khấu bao vây, chết trận tại Hầu Gia Trang.

Hầu Gia Trang ở nơi nào?

Lý Đạo Huyền tìm trên ứng dụng bản đồ, trong nháy mắt điều tra ra một đống Hầu Gia Trang. Căn bản không tra ra được cụ thể cô ta chết ở đâu. Tư liệu lịch sử ghi lại rất lộn xộn, có chỗ nói cô ta chết ở Hầu Gia Trang Vĩnh Niên Hà Bắc, có chỗ nói cô ta chết ở Hầu Gia Trang bên cạnh Đậu Trang Sơn Tây, còn có chỗ nói cô ta chết ở Hầu Gia Trang nào đó ở Hà Nam...

Bởi vậy nên rất khó xử.

Bỏ đi, nhìn thấy cô ta lại tính tiếp -

Huyện Ôn. huyện thành huyện Ôn.

Huyện Ôn vốn không ở trên lộ tuyến hành quân của nàng, nàng vốn dự định hướng bắc, truy kích và tiêu diệt lưu khấu phụ cận phủ Hoài Khánh. Nhưng lưu khấu chạy loạn khắp nơi, không ngừng qua lại các nơi như huyện Tu Võ của Hà Nam, phủ Hoài Khánh, huyện Võ Thiệp.

Trương Phượng Nghỉ cũng chỉ đành phải chạy theo khắp nơi.

Chạy tới chạy lui, lại chạy đến huyện Ôn.

Trong một vùng phế tích nhìn thấy một thành trì "may mắn còn tồn tại", âu cũng là một việc khiến người hài lòng.

Hơn nữa, mới vừa đi đến cửa thành, nàng liền phát hiện một chuyện càng vui hơn, tri huyện Trần Nguyên Ba ở đây trước ngực có một hình thêu quen thuộc, lại còn thêu bằng ngân tuyến.

Nàng còn nhớ rõ, lúc ở huyện Bồ đã từng được bộ đội của

Hình Hồng Lang tiếp viện, quân của Hình Hồng Lan, hầu như trước ngực mỗi người đều thêu một hình vẽ như vậy.

Mặc dù không biết hình vẽ này đại biểu là vị thần tiên nào, nhưng khẳng định không phải là thần tiên xấu.

Trần đại nhân!" Trương Phượng Nghỉ ôm quyền nói với Trần Nguyên Ba: "Bản tướng quân dẫn Xuyên trung Bạch Can binh truy đuổi quần tặc Sơn Tây, người ngựa đều mệt, cần tạm thời đóng quân tại quý huyện. Yên tâm, sáng sớm ngày mai ta sẽ đi, sẽ ràng buộc binh sĩ, không gây thêm phiền phức cho huyện Ôn."

Trần Nguyên Ba nở nụ cười chân thành: "Hoan nghênh tới đây! Đại danh của Trương tướng quân, tại hạ đã sớm nghe qua."

Hắn xoay người lại, an bài người tiếp đãi Trương Phượng Nghỉ và Bạch Can binh, chuẩn bị đồ ăn cho nàng. Đúng lúc này, ngân tuyến Thiên Tôn trước ngực đột nhiên lên tiếng, thấp giọng nói: "Trương Phượng Nghỉ dự định đi lúc nào?"

Trần Nguyên Ba: "Trương tướng quân nói sáng sớm ngày mai sẽ đi."

Ngân tuyến Thiên Tôn: "Sáng mai sao? Rất tốt, còn kịp."

Chương 689: Ta đi theo ngươi

Chương 689: Ta đi theo ngươi

Đêm khuya, Thiên Tôn test-02 ngồi thuyền nhỏ rốt cuộc đi tới bên bờ huyện Ôn.

Lý Đạo Huyền xuống thuyền, lại đổi lên một chiếc xe ngựa kiên cố đã đặc chế, khi bầu trời còn thiếu chút nữa là điểm màu trắng bạc, Lý Đạo Huyền đã chạy tới huyện Ôn.

Vừa đến cửa huyện thành, liền thấy Xuyên trung Bạch Can binh đang chờ xuất phát.

Đóng quân tại huyện Ôn, là một đêm thoải mái nhất trong mấy tháng hành quân gần đây của Bạch Can binh, không chỉ ngủ ở nơi rất an toàn, Trần huyện lệnh còn tặng rất nhiều đồ ăn ngon cho họ.

Để cho bọn họ có một loại cảm giác hạnh phúc giống như đi cùng với đội quân của Hình Hồng Lang, ở bên Hoàng Hà đợi thuyền vận tải tới, sau đó cùng nhau nấu thịt buổi trưa để ăn.

Bọn họ rất thích ở cùng với những người trước ngực có thêu tượng thiên tôn, người ở đây vừa đẹp, nói chuyện lại dễ nghe, mỗi người đều là nhân tài. ..

Đáng tiếc hiện tại đã sắp rời đi!

Đi ra huyện Ôn, lập tức sẽ phải tác chiến với đám lưu khấu hung tàn, vị miễn có một loại cảm giác giống như từ thiên đường đi vào địa ngục, rất khó chịu.

Trương Phượng Nghỉ đứng ở cửa huyện thành, nhìn thoáng

qua huyện thành nhỏ ấm áp này, chuẩn bị vẫy tay chào tạm biệt.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa siêu chắc chắn được đặc chế chạy tới cửa thành, một người thanh niên anh tuấn từ trên xe ngựa nhảy xuống, quay về Trương Phượng Nghỉ phất tay: "Này! Xin chào Trương tướng quân."

Trương Phượng Nghỉ nghe tiếng quay đầu lại, vừa nhìn khuôn mặt của người này liền ngẩn ra, một khuôn mặt rất quen thuộc, cứ cảm giác đã gặp qua ở đâu? Là ở đâu nhỉ?

Nàng chợt nghĩ tới: Ngực Hình Hồng Lang, ngực Trần huyện lệnh... Ngực của những người từng trợ giúp nàng và Xuyên trung Bạch Can binh, đều thêu khuôn mặt này.

"Ngươi. .. ngươi là. . ." Trương Phượng Nghỉ đột nhiên phát hiện, mình còn chưa biết tên của hắn, nhưng cũng đã biết, người này hết sức quan trọng, thực lực hùng hậu.

Lứ Đan Huyền mỉm cười: “Ta tên là Lứ Đao Huyền.. eá điều ần đây †a dùng tên giả Tiêu Thu Thủy dạo chơi khắp nơi, cho nên, Trương tướng quân đừng nói ra tên thật của ta. Tên thật này của ta, chỉ nói cho người ta cho rằng có thể kết giao bằng hữu."

Trương Phượng Nghi: ".. ."

Trương Phượng Nghỉ đành phải xấu hổ cười: "Lý... khụ... Tiêu tiên sinh, xin chào, trước đây nhiều lần được ngươi tương trợ, đến bây giờ, mới biết người mấy lần hỗ trợ Xuyên trung Bạch Can binh là ngài."

Lý Đạo Huyền: "Cũng không giúp đỡ cái gì."

Nói đến đây, Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: Ta nên cứu cô ấy thế nào đây? Trước tiên chỉ ra cô ấy sẽ bị bao vây ở đâu? Không được, không chỉ ra được! Ta căn bản không tra ra được vị trí chân chính của Hầu Gia Trang. Nhiều lắm chỉ có thể nói cho cô ấy đừng đi

Hầu Gia Trang. Nhưng chẳng may khi cô ấy hành quân, đi vào một thôn nhỏ hoang vắng, vừa hỏi mới biết mình đi vào Hầu Gia Trang rồi, sau đó liền phát hiện đã bị bao vây, đi không được nữa.

Cho nên, tiết lộ thiên cơ kiểu này là không có tác dụng, không cứu được cô ấy.

Vậy đổi một cách khác? Khuyên cô ta mau trở về Tứ Xuyên, đừng tham dự vào chuyện lưu khấu ở Hà Nam nữa?

Không được!

Nói ra cô ấy sẽ chết, chưa hẳn cô ấy sẽ tin, nếu như không tiết lộ thiên cơ, khẳng định cô ấy sẽ không nghe lời khuyên.

Nếu như cô ấy là một người sợ chuyện sợ chiến, Xuyên trung Bạch Can binh sẽ không có mỹ danh truyền tới hậu thế rồi.

Lý Đạo Huyền suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng đã có chủ ý: "Trương tướng quân, ta có một yêu cầu nho nhỏ. Cái gọi là thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách. Việc truy đuổi lưu khấu, quan hệ đến muôn dân thiên hạ, vậy đương nhiên người người cũng phải có trách nhiệm. Cho nên, tại hạ muốn gia nhập đội quân của Trương tướng quân, làm một tiểu tốt trước trướng, cùng đi truy kích lưu khấu."

Nghe y nói như vậy, Trương Phượng Nghi không khỏi ngẩn người, có lầm không vậy? Trước ngực đám người Hình Hồng Lang, Trần huyện lệnh đều có hình thêu của ngươi, nói rõ ngươi thủ lĩnh của họ, đó chính là một đại nhân vật rất lợi hại. Đại nhân vật như ngươi, lại muốn gia nhập quân đội của ta làm tiểu tốt trước trướng? Ai dám chứ?

Nhưng trong lời nói vừa rồi của Lý Đạo Huyền có vẻ rất thành khẩn, rõ ràng là nghiêm túc. làm quân sư trong quân ta cũng dư dả."

Nàng vừa nói như thế, chính là đáp ứng rồi.

Lý Đạo Huyền: "Vậy làm phiền rồi."

Trần Nguyên Ba từ bên cạnh đi tới gần, thấp giọng nói: "Thiên Tôn, ngài muốn dẫn bao nhiêu người đi cùng?"

Lý Đạo Huyền vốn định đi theo một mình, nhưng nghĩ nghĩ, một mình không được, y thường xuyên phải chuyển tầm nhìn, một khi chuyển đi, test-02 này không ai khống chế, sẽ bất động, vậy sẽ không theo kịp tốc độ hành quân của Bạch Can binh.

Y đè thấp giọng nói: "Ngươi đi chọn 50 người đến đây, chủ yếu là phụ trách lái xe, khi ta thần du, hỗ trợ chăm sóc pháp thân của ta."

Trần Nguyên Ba: "Thuộc hạ sẽ đi an bài ngay."

Chẳng mấy chốc, một tiểu đội đặc biệt hành động đã chuẩn bị xong.

50 người, không tính nhiều, nhưng 50 cây súng trường Chassepot, cũng coi như một nguồn chiến lực khá mạnh mẽ.

Vấn đề duy nhất là, một khi họ đi theo Bạch Can binh, sẽ cắt đứt "ủng hộ hậu cần của Thôn Cao Gia", đạn họ mang theo sẽ càng bắn càng ít đi. Cho nên, không đến thời điểm mấu chốt, 50 binh này tốt nhất là đừng xuất thủ.

Trần Nguyên Ba lại đi an bài một số đồ ăn, nếu Thiên Tôn đã đi theo Bạch Can binh, vậy sự hỗ trợ của thôn Cao Gia đối với Bạch Can binh khẳng định phải tối ưu mới được, các loại lương khô khi hành quân thuận tiện mang theo đều sẽ do các binh sĩ Bạch Can binh mang, hộp tre chứa thịt buổi trưa mỗi người đều đem vài hộp.

Làm hại Xuyên trung Bạch Can binh nổi danh với hành động

mau lẹ phải đi quá chậm...

Mặc dù các Bạch Can binh mang vác nặng, thế nhưng tâm tình lại rất tốt.

Cõng rất nhiều đồ ăn lên đường, ai có thể không vui chứ?

Một đội quân kỳ quái 1050 người, rời khỏi huyện thành huyện Ôn, đi về hướng huyện Tu Võ.

Lý Đạo Huyền chỉ trốn trong xe ngựa, không hề đi ra ngoài.

Thật ra Trương Phượng Nghỉ rất hiếu kỳ về y, nhưng nàng là một nữ tướng, cũng không tiện quấn lấy một nam tử còn trẻ trò chuyện, nên cũng sẽ không chủ động đi nói chuyện với Lý Đạo Huyền.

Cñũna khâng biết đã đi bao lâu nhía †rước xuất hiên mât huvền thành đã bị phá hư.

Ở đây chính là huyện Tu Võ rồi.

Mấy tháng trước, Lý Tự Thành công phá huyện Tu Võ, chuyển vào phủ Hoài Khánh, đã mở ra cục diện mới cho lưu khấu.

Mà thương tổn mà huyện thành Tu Võ này phải chịu chỉ có hơn chứ không kém so với huyện Ôn.

Huyện lệnh Lưu Phượng Tường chết trận, huyện dân hầu như bị giết sạch, kiến trúc trong thành hầu như bị thiêu hủy toàn bộ.

Phía trước có thám báo báo lại: "Tổng binh Tứ Xuyên Đặng Kỷ, đang đóng quân trong huyện Tu Võ."

Tổng binh Tứ Xuyên Đặng Kỷ? Lý Đạo Huyền có chút ấn tượng đối với cái tên này, cũng là một tướng quân tương đối nổi tiếng của Minh Mạt trong việc trấn áp lưu khấu. Trong sách sử có thể thấy được tên của hắn rất thường xuyên.

Y đang tra tư liệu của Đặng Kỷ, từ trong thành phía trước, một nam tử trung niên cũng không cao to, thoạt nhìn nhỏ bé nhanh nhẹn đi ra nghênh đón, quay về Trương Phượng Nghỉ phất tay: "Này, bà nương của Độc Nhãn Mã, hai chúng ta vậy mà gặp nhau ở đây."

Hắn vừa mở miệng, giọng nói tràn đầy Xuyên vị.

Lý Đạo Huyền sinh ra tại TP. Song Khánh, nhưng cũng hiểu giọng Tứ Xuyên, nhíu mày: Cái cách xưng hô bà nương của Độc Nhãn Mã này thật sự hơi khó nghe, người này rất không lễ phép.

Chương 690: Lấy trứng chọi đá

Chương 690: Lấy trứng chọi đá

Hiển nhiên Trương Phượng Nghỉ cũng không thích xưng hô này, hơi nhíu mày: "Đặng tướng quân, ngươi cũng tới rồi sao? Không phải ngươi đi đông bắc Lai Châu, đối phó phản quân Khổng Hữu Đức?"

Đặng Kỷ cười hắc hắc: "Lão tử đã lập công lớn tại Lai Châu, khải hoàn hồi Xuyên, đi nửa đường nghe nói tặc tử bao vây phủ Hoài Khánh, Binh bộ điều lão tử tới nơi này giải vây cho phủ Hoài Khánh, kết quả ta đến phủ Hoài Khánh thì nghe nói tặc tử trốn vào núi rồi. Hiện tại không có việc gì, cũng chỉ có thể tạm thời chờ đợi trong huyện Tu Võ."

Nói đến đây, vẻ mặt hắn tỏ ra không kiên nhẫn: "Nơi chó chết này, chim không thèm ỉa, ta muốn vào huyện thành tìm huyện lệnh xin tí lương, mới phát hiện trong huyện thành không còn một ai."

Hắn tùy tiện nói: "Chỗ cô còn nhiều lương không? Chia một chút cho lão tử, sau khi trở về Tứ Xuyên ta sẽ trả lại."

Trương Phượng Nghi trong bụng mắng thầm: Ngươi trả mới lạ! Kẻ ngu mới cho ngươi mượn lương.

Nàng lắc đầu: "Xuyên trung Bạch Can binh của ta cũng từ chiến trường Liêu Đông trở về, cũng không còn bao nhiêu lương rồi, bản thân cũng không đủ ăn, không cho ngươi mượn được."

Đặng Kỷ hùng hổ nói: "Mẹ nó, người nào cũng nói không có lương, không có lương, không có lương, binh của lão tử không có lương thì đánh trận thế nào?"

Trương Phượng Nghỉ không muốn nghe hắn phàn nàn, liền hỏi: "Ta mới từ bên huyện Ôn qua đây, cách chiến trường hơi xa, ngươi biết hướng đi hiện tại của lưu khấu không?"

Đặng Kỷ: "Lão tử biết cái rắm."

Hai người đang nói đến đó, đột nhiên thấy một con khoái mã chạy vội tới, ky sĩ trên ngựa lăn từ trên yên ngựa xuống, vẻ mặt hoảng loạn, hét lớn: "A, có thể gặp hai vị tướng quân ở chỗ này thật tốt quá, mời hai vị tướng quân nhanh chóng cứu viện."

Vẻ mặt Trương Phượng Nghi căng thẳng: "Có chuyện gì?"

Đặng Kỷ lại hùng hổ nói: "Lại là ở đâu muốn lão tử cứu?"

Tín sứ kia hớt hải nói: "Sau khi lưu khấu tiến vào Thái Hành sơn, đã một thời gian không biết tung tích, mấy ngày trước, lưu khấu đột nhiên xuất hiện lần nữa. Sấm Vương vượt qua Thái Hành sơn, xuất hiện tại cảnh nội Hà Bắc; Diêm Chính Hổ chiếm Giao Thành, tiến sát Thái Nguyên; Thượng Thiên Long chiếm Ngô thành, tiến sát Phần Châu; Tử Kim Lương, Tây doanh Bát Đại Vương công Tẩm Châu, Võ Hương. . ."

Trương Phượng Nghỉ: "Ôi trời!"

Đặng Kỷ: "Ha ha ha, lại nở hoa rồi, lại nở hoa rồi."

Trương Phượng Nghỉ quay đầu, trừng mắt với hắn: "Ngươi cười cái rắm à, nhanh đi cứu viện, ngươi dự định cứu viện ở đâu?"

Đặng Kỷ: "Lão tử cứu cái rắm, không có lương, lão tử không cứu ở đâu hết, trước tiên tìm chút lương thực lại tính tiếp."

Ky sĩ khẩn trương: "Sao có thể như vậy?"

Đặng Kỷ: "Bỏ đi bỏ đi, cứu đại một nơi nào vậy. Thôi lão tử đi Hà Bắc xem sao, bên Hà Bắc chắc là có lương, trên đường kiếm

chút lương, sau đó thu thập lưu khấu chạy đến Hà Bắc luôn."

Nói xong, Đặng Kỷ xoay người muốn đi, vừa đi, miệng vẫn còn hùng hổ, toàn là lời thô tục Tứ Xuyên.

Trương Phượng Nghỉ nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó nói:: "Thái Nguyên và Phần Châu đều quá xa, ta không cứu được địa phương xa như vậy. Tẩm Châu và Võ Hương thì khá gần, thôi ta cứu viện hai nơi này đi."

Lý Đạo Huyền đang ngồi ở trong xe đột nhiên nhảy ra: "Trương tướng quân, vừa rồi cô cũng nghe được, đánh Tẩm Châu và Võ Hương là Tử Kim Lương và Tây doanh Bát Đại Vương. Đây chính là chủ lực tặc quân! Tử Kim Lương kia hiện tại là lão đại tặc quân, Tây doanh Bát Đại Vương cũng là hạng người hung tàn, cô chỉ có một nghìn binh lực, không nên chủ động khiêu chiến kẻ địch mạnh như thế."

Sau khi Vương Gia Dận chết, Tử Kim Lương chính là lão đại.

Bộ đội chủ lực dưới trướng hắn cũng đều là biên quân hung hãn, lấy chút binh lực ấy của Phượng Nghi Phượng Nghi, thật sự không nên đi va chạm với Tử Kim Lương.

Trương Phượng Nghỉ lại lắc đầu nói: "Chúng ta không thể bởi vì tặc tử hùng mạnh mà không đi cứu thành trì. Những lão bách tính bị cướp bóc đang trông mong quan binh đi cứu. Tặc tử tuy mạnh, chúng ta cũng chưa hẳn không có cơ hội, chỉ cần kéo chân chúng, chờ đại quân của Trương Tông Hành, Tả Lương Ngọc, Hứa Đỉnh Thần đến là tốt rồi."

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài một hơi, cô ta nói có lý.

Cuối cùng cũng hiểu Trương Phượng Nghỉ là chết như thế nào rồi!

Lấy trứng chọi đá.

Xem ra, Hầu Gia Trang nằm ngay một trong hai nơi Tẩm Châu, Võ Nếu đã biết phương hướng đại thể, cũng không phải không có cơ hội cứu cô ấy.

Tẩm Châu và Võ Hương, cách địa bàn nào của mình gần nhất?

Lý Đạo Huyền ngồi trở lại xe ngựa, sau đó ý thức chuyển về bên ngoài hộp, mở phần mềm bản đồ tỉ mỉ tra xét, rất nhanh liền tra ra.

Hai nơi Tẩm Châu và Võ Hương nằm ở trung bộ Sơn Tây, mà địa phương Lý Đạo Huyền nắm giữ cách nơi này gần nhất chính là... phủ Bình Dương.

Trước mắt đóng quân tại phủ Bình Dương chính là hai viên đại tướng Vương Nhị và Bạch Miêu.

Bạch Miêu còn mang thân phận thiên tổng của quan binh, có thể danh chính ngôn thuận xuất kích.

Vậy quyết định đi!

Ý thức của Lý Đạo Huyền xoát một cái chuyển sang phủ Bình Dương -

Lạnh, tháng 12, rất lạnh.

Nhưng chỉ lạnh và khô, không có tuyết rơi.

Tri phủ Bình Dương Đậu Văn Đạt đang xụ mặt lật xem công báo của triều đình. Bạch Miêu mặc một bộ quân trang ngồi ở bên cạnh, Vương Nhị giả làm thủ hạ của hắn, đứng ở phía sau Bạch Miêu cách nửa bước.

Đậu Văn Đạt than thở: "Tặc tử lại tới rồi, đột nhiên thoáng cái từ trong Thái Hành sơn chui ra, binh chia vài lộ, thoáng cái lại khiến cho Sơn Tây gà chó không yên. Ôi... nhìn đi, chúng còn dám

đến Tẩm Châu và Võ Hương, cách chỗ chúng ta chỉ có 200 dặm."

"Vương thiên tổng, mấy ngày gần đây, ngươi cần phải phòng bị sẵn sàng, thám báo các thứ thả ra ngoài nhiều một chút." Đậu Văn Đạt tỏ ra lo lắng: "Bản quan thật sợ có một ngày sáng sớm thức dậy, liền phát hiện phủ Bình Dương đã bị tặc tử bao vây rồi."

Bạch Miêu gật đầu: "Ừ, yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ tốt phủ Bình Dương."

Hắn vừa mới nói xong câu đó, búp bê vải Thiên Tôn ngồi trên vai hắn thì cử động, ghé sát vào tai hắn và thấp giọng nói: "Chuẩn bị xuất binh, đi cứu viện Tẩm Châu và Võ Hương."

Vừa nghe lời này, trong nháy mắt Bạch Miêu đổi giọng, nói với Đậu Văn Đạt: "Ta vừa nghĩ đến, trốn ở trong phủ thành phòng thủ quá bị động, không phải là chuyện quân nhân chúng ta nên làm. Nếu tặc tử đã đến Tẩm Châu và Võ Hương, quân nhân chúng ta nên chủ động xuất kích, giết địch ngoài trăm dặm." Nghe thế hắn giật mình, vội nắm lấy tay Bạch Miêu: "Vương tướng quân, chớ hồ đồ, ngươi chỉ là một thiên tổng, thủ hạ chỉ nghìn binh lực. Đánh Tẩm Châu và Võ Hương chính là quân bản bộ của Tử Kim Lương... "

Bạch Miêu: "Đại trượng phu da ngựa bọc thây, có gì phải sợ. Tri phủ đại nhân, ngươi suất lĩnh dân đoàn bảo vệ tốt phủ Bình Dương đi, mạt tướng đi một chút sẽ trở lại."

Đậu Văn Đạt: "Đừng như vậy, ở lại thủ thành đi, ngươi không thể bỏ lại mọi người mà đi như vậy. Phủ Bình Dương này không có ngươi không được."

Bạch Miêu: "Hình như tri phủ đại nhân đã quên, mạt tướng cũng không phải thủ bị Bình Dương, chỉ là một thiên hộ từ Sơn Tây qua đây, phụ trách bao vây truy kích tặc quân. Ta cứ mãi lưu thủ Bình Dương là không hợp quy củ, cần phải quả đoán đuổi theo

đánh tặc quân, như vậy mới không phụ kỳ vọng của hoàng thượng đối với ta."

Đậu Văn Đạt chỉ biết nuốt lệ không nói gì.

Chương 691: Nhiều lộ xuất kích

Chương 691: Nhiều lộ xuất kích

Ngay khi Bạch Miêu dẫn quân xuất kích, tiến đến Tẩm Châu và Võ Hương, đội của Thạch Kiên đang thủ cầu Long Môn cũng đồng thời nhận được thông báo của Thiên Tôn. Thạch Kiên cũng chọn ra một nghìn người, bắt đầu xuất phát về hướng đông.

Lão Nam Phong và các biên quân Cố Nguyên cũ đang đóng quân tại Bồ Châu cũng bắt đầu từ hướng bắc xuất phát.

Đội Hình Hồng Lang đóng quân tại thành Hà Đông, là bộ đội chủ lực của thôn Cao Gia, để lại 1000 người đóng ở đạo Hà Đông, mặt khác phái ra 3000 người, do Hình Hồng Lang, Trình Húc mỗi người lĩnh 1500 người, chia làm hai lộ xuất phát.

Đội Hình Hồng Lang xuất phát về hướng bắc, mà đội Trình Húc trước tiên từ hướng đông tới Tấn Thành, lại từ hướng bắc tới hội hợp với Lý Đạo Huyền.

Mấy cứ điểm kinh doanh nhiều năm qua của Thôn Cao Gia, đồng thời phái ra đại quân, trải ra tấm lưới lớn.

Xuyên trung Bạch Can binh, đang nhanh chóng hành quân.

Một đường hành quân tốc độ, qua mấy châu huyện, đi tới phủ Lộ An.

Phủ Lộ An cũng chính là thành phố Trường Trị hiện tại, thành trì cao to uy vũ, tường thành rất dày, bên trong có một nghìn vệ sở binh trú đóng, dựa vào tường thành cao to cùng mấy vạn bách tính

trong thành tử thủ nên cũng không bị tặc tử công phá.

Nhưng huyện thành, hương trấn, nông thôn bên ngoài phủ Lộ An lại bị lưu khấu tai họa không còn ra hình thù.

Trương Phượng Nghỉ dẫn quân chạy tới dưới thành, cũng không vào thành, chỉ ngửa đầu hỏi thủ quân trong thành: "Hiện tại tặc quân ở đâu?"

Vệ sở binh thủ thành vốn không trả lời được, chỉ lắc đầu: "Tặc quân từng tới công phủ Lộ An một lần, không được nên chúng liền chuyển sang Tẩm Châu, Võ Hương tại phía Bắc, ngay cả thám báo chúng tôi cũng không dám phái ra ngoài thành, cho nên hoàn toàn không biết hướng đi của tặc quân, cũng hoàn toàn không biết tình huống ngoài thành."

Trương Phượng Nghỉ tức giận không chịu được: "Thám báo cũng không dám ra khỏi thành? Quá nhát gan."

Các vệ sở binh cũng ủy khuất: "Chúng tôi không có chiến mã, xe ngựa bình thường thì vô dụng."

"Trirfnd PĐhifng Nghị: ""n Lý Đạo Huyền khẽ than một tiếng: "Vệ sở binh cũng chỉ là nông dân được triều đình cho phép mặc giáp mà thôi, đừng quá quá nghiêm khắc với họ."

Trương Phượng Nghỉ nghĩ nghĩ cảm thấy cũng đúng, đành thở dài.

Nơi đây cách Tẩm Châu còn hơn trăm dặm, nàng cũng không muốn nán lại chỗ này lâu, lại dẫn ngựa tiếp tục hướng bắc.

Có điều bắt đầu từ nơi này, Lý Đạo Huyền biết là: Phía trước bắt đầu không an toàn rồi.

Trời biết Hầu Gia Trang sẽ xuất hiện ở địa phương nào!

Hiện tại Lý Đạo Huyền được Trương Phượng Nghi mời làm quân sư, vậy đương nhiên phải nói những lời như quân sư: Trương tướng quân, bắt đầu từ nơi này hướng bắc, chính là nơi lưu khấu hoành hành. Chúng ta cũng phải thả thám báo ra, cố gắng đưa ra xa một chút."

Trương Phượng Nghỉ: "Ừ, nên làm vậy."

Nàng lập tức phái ra vài thám báo, phân tán về phía trước.

Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: Bạch Can binh chính là cường quân nổi tiếng Minh Mạt, Trương Phượng Nghi cũng là tướng quân đã lên sách sử, loại thao tác cơ bản phái ra thám báo trinh sát này theo lý thuyết là không cần ta nhắc nhở, cô ấy cũng sẽ làm rất tốt.

Cho nên, trận đánh Hầu Gia Trang, chắc không phải đơn thuần là thám báo không tra xét được phục binh dẫn đến bị vây.

Tướng quân như cô ấy lại thêm Bạch Can binh hùng mạnh, tại sao lại bị tặc quân bao vây chứ?

Thật sự có chút khó tin, ta nhất định phải cẩn thận chú ý chỉ tiết.

Chuyển tầm nhìn, tìm bộ đội thôn Cao Gia của mình, quân Bạch Miêu tới nhanh nhất, cách nơi này chỉ có hơn trăm dặm nữa, Thạch Kiên thứ hai, còn hơn 150 dặm. Hình Hồng Lang, Trình Húc, Lão Nam Phong, ba nhánh quân này thì cách nơi này còn hơn 200 dặm.

Muốn qua đây hỗ trợ vẫn còn cần thời gian.

Lý Đạo Huyền rất muốn mở miệng bảo Trương Phượng Nghỉ hành quân chậm một chút, nhưng y vừa thấy bộ dạng nóng ruột, muốn đi giúp hai nơi Tẩm Châu và Võ Hương, chỉ biết là khuyên cũng vô dụng, nên đành thôi.

Đại quân tiếp tục hướng bắc, một ngày đi được hơn 40 dặm.

Trên đường chỉ cần gặp phải lão bách tính bản địa, Lý Đạo Huyền sẽ ngăn hắn lại và cho hắn một thỏi bạc vụn nhỏ, sau đó hỏi hắn phụ cận có May mắn chính là, suốt một đường hỏi, cũng không nghe được ba từ Hầu Gia Trang.

Chạng vạng cùng ngày, thám báo đột nhiên trở về báo cáo, huyện Truân Lưu phía trước phát hiện một nhánh tặc quân đang cướp phá trong huyện thành.

Trương Phượng Nghỉ không nói hai lời, lĩnh quân chạy đến.

Tặc quân kia giơ cao một lá cờ, phía trên viết ba chữ to "Kim Cương Toản", là một nhân vật hoàn toàn chưa từng nghe qua, bị Bạch Can binh xông lên là lập tức quân lính tan rã, bỏ chạy tứ tán.

Bạch Can binh đoạt lại huyện thành, mới phát hiện trong thành khắp nơi thi thể của lão bách tính, khắp nơi đều là nhà cửa bị thiêu hủy.

Mặc dù hình ảnh này đã xem qua vô số lần, nhưng lần nữa thấy được, vẫn khiến người ta buồn bã đau xót.

Trương Phượng Nghỉ càng thêm không muốn kéo dài thời gian, chỉ muốn mau chóng giết chết lưu khấu. Sau khi nghỉ ngơi một đêm tại huyện thành Truân Lưu đổ nát, sáng sớm hôm sau lại tiếp tục khua quân bắc thượng -

Thành Tẩm Châu đã bị phá.

Đại quân của Tử Kim Lương Vương Tự Dụng lúc này đang đóng quân ở trong thành Tẩm Châu, mà một nhánh lưu khấu khác của Tây doanh Bát Đại Vương (Trương Hiến Trung) thì cướp phá Võ Hương cách đó không xa.

Sau trận chiến dưới phủ thành Hoài Khánh, tặc quân phát hiện

đặt 20 vạn người cùng một nơi sẽ dẫn đến đồ ăn không đủ, cho nên liền nghe theo ý kiến của Lý Tự Thành, lại một lần nữa phân tán ra, mỗi người cướp một nơi.

Vương Tự Dụng vừa mới lấy được lương thảo trong quan khố của thành Tẩm Châu, kiếm được một khoản, đang rất hài lòng, đột nhiên nghe được một thủ hạ hồi báo: "Lão đại, khi Kim Cương Toản cướp đoạt huyện Truân Lưu rơi vào công kích của Bạch Can binh, thương vong thảm trọng, vừa mới chạy thoát trở về."

Vương Tự Dụng: "Hừ, lại là Bạch Can binh. Đám Bạch Can binh này cũng thật sự quá đáng ghét. Huyện Bồ, Đại Ninh... đuổi theo chúng ta chạy khắp nơi tại Sơn Tây, thực sự là phiền không chịu được."

Không ngờ, qua không bao lâu, lại có một thủ hạ chạy tới: "Lão đại, khi Thanh Bối Lang cướp đoạt Quách Gia trang ở phía bắc Truân Lưu bị Xuyên trung Bạch Can binh tập kích, tổn thất thảm trọng, Thanh Bối Lang vừa mới chạy thoát trở về, trên người trúng hai mũi tên." Ngay cả tức giận hắn còn chưa kịp, bên ngoài lại có một thủ hạ chạy vào: "Lão đại, Vân Lý Thủ ở thôn Trịnh Câu bị Bạch Can binh công kích, đại bại. Vân Lý Thủ chỉ dẫn theo hơn 80 huynh đệ trốn trở về, tất cả thủ hạ khác đều chạy không còn thấy bóng dáng."

Vương Tự Dụng: "Hít, Bạch Can binh lợi hại như vậy sao?"

Một đầu mục có vẻ láu lỉnh từ bên cạnh chui ra, tên là Cách Câu Phi, thấp giọng nói: "Lão đại, mặc dù Xuyên trung Bạch Can binh lợi hại, nhưng binh lực vốn không nhiều. Bây giờ còn chia làm hai lộ, một lộ do Độc Nhãn Mã Mã Tường Lân suất lĩnh, đã nam hạ về Xuyên rồi. Mà lộ bây giờ còn ở Sơn Tây chỉ là phân đội do Trương Phượng Nghỉ suất lĩnh, tổng binh lực chỉ có một nghìn."

Vương Tự Dụng nhíu mày: "Đó chính là nói, rất dễ đối phó?"

Cách Câu Phi: "Đúng vậy! Bạch Can binh có mạnh, cũng chỉ có một nghìn người mà thôi, chúng ta triệu tập thêm mấy lộ huynh đệ, bày sẵn trận thế liều mạng với cô ta, cô ta căn bản không phải đối thủ của chúng ta."

"Được." Vương Tự Dụng lớn tiếng nói: "Triệu tập bản đội của ta, chúng ta nam hạ, đi đón đánh Xuyên trung Bạch Can binh, ta cũng muốn xem, Trương Phượng Nghỉ nó chỉ có một nghìn người, có thể chơi ra trò trống gì."

Chương 692: Thao tác song tuyến

Chương 692: Thao tác song tuyến

Thôn Tây Lĩnh.

Bạch Can binh vừa mới đánh thắng một trận tại thôn Tây Lĩnh, đánh cho đầu mục tặc quân gọi là "Tựu Địa Cổn" sợ chết khiếp, chật vật chạy trốn.

Mười mấy lão bách tính còn sót lại trong thôn chui ra từ trong hầm, cả người còn run lẩy bẩy. Chỉ thấy một hiệp khách trẻ tuổi anh tuấn quay về bọn họ vẫy tay: "Hương thân tới đây, ta cho mọi người chút ngân lượng. Các ngươi cầm bạc nhanh đến phủ Lộ An phía nam trốn một thời gian đi."

Các lão bách tính vội vàng vây quanh, thiên ân vạn tạ.

Lý Đạo Huyền vừa bảo người phát bạc cho họ, vừa quay sang hỏi bọn họ: "Mọi người có biết gần đây có nơi nào gọi là Hầu Gia Trang không?"

Các thôn dân hai mặt nhìn nhau, một hồi lâu một ông lão đi tới: "Từ bản thôn hướng bắc, dọc theo quan đạo đi hơn 20 dặm, có một Hầu Gia Trang, là một thôn trang rất nhỏ, bên trong cũng không có đại hộ gì, không biết lão gia ngài hỏi thôn trang đó là có chuyện gì?"

Lý Đạo Huyền nhíu mày, Hầu Gia Trang xuất hiện rồi? Mẹ nó, cách nơi này 20 dặm, không phải là điềm báo tốt gì.

Bên kia, Trương Phượng Nghỉ từ xa nhìn qua bên này, nghĩ

thầm: Lý tiên sinh lại hỏi Hầu Gia Trang rồi, không biết vì sao hắn cứ chấp nhất với Hầu Gia Trang như vậy, dọc theo đường đi gặp người thì hỏi. Chẳng lẽ, khi còn bé hắn từng quen một tiểu cô nương đáng yêu tại Hầu Gia Trang, ước định tương lai sau này sẽ quay về cưới cô ấy, thế nhưng sau khi lớn lên, lại quên mất Hầu Gia Trang là ở nơi nào rồi?

Ừ, khả năng này không nhỏ!

Thời cổ xe ngựa chậm, lại không có điện thoại.

Có một số người, một khi bỏ lỡ chính là cả đời.

Đúng lúc này, thám báo của Bạch Can binh phóng ngựa chạy như điên trở về, nhanh chóng đưa tin: "Tướng quân, bộ đội chủ lực của Tử Kim Lương Vương Tự Dụng qua đây rồi, nhân số khoảng chừng năm vạn."

Những lời này dọa Trương Phượng Nghỉ hết hồn: "Năm vạn?"

Thám báo gật đầu: "Ta nhìn thoáng qua từ xa, năm vạn! Nếu loại trừ người già và phụ nữ, ít nhất cũng có một nửa binh đánh được."

Nghe nói như thế Lý Đạo Huyền quay phắt đầu lại, nghĩ thầm: Hầu Gia Trang ngay ở gần gây, tặc binh năm vạn qua đây, con mẹ nó. Không phải cứ như vậy bị bao vây ở Hầu Gia Trang chứ?

Y đang định mở miệng nói: đừng đi phía bắc, liền nghe được Trương Phượng Nghỉ nói trước: "Tặc tử năm vạn, quân ta chỉ có một nghìn, không thể địch lại được. Truyền mệnh lệnh của ta, toàn quân hướng tây nam, trốn vào núi Lão Gia."

Lý Đạo Huyền: ơ?

Có chút bất ngờ.

Trương Phượng Nghỉ cũng không giẫm vào hố, hoặc là nói, Trương Phượng Nghỉ cũng không ngu, rõ ràng cô ấy không phạm vào loại đại ky của binh gia này.

"Đi đi đi, đi nhanh nào." Trương Phượng Nghỉ bắt đầu giục lão bách tính.

Mười mấy lão bách tính còn sót lại trong thôn, cầm bạc của Lý Đạo Huyền cho họ, nhanh chóng đi về hướng phủ Lộ An phía nam.

Trương Phượng Nghi xác nhận bọn họ đã đi xa rồi, trong thôn không còn người nữa, lúc này mới mới khua quân lui về hướng tây nam.

Phía tây nam thôn Tây Lĩnh chính là núi Lão Gia nổi tiếng hậu thế.

Núi này cao 1226 mét so với mực nước biển, núi cao rừng sâu, địa hình phức tạp.

Vào năm 1945. chiến dịch Thượng Đảng nổi tiếng chính là lấy núi Lão Gia làm chủ chiến trường, có thể thấy được ngọn núi này có địa vị chiến lược quan trọng cỡ nào.

Bình thường quan binh tiễu phi, lưu khấu không cản được áp lực của quan binh sẽ rút lui và tiến vào trong núi lớn, mượn vùng núi chu toàn với quan binh, không ngờ lần này lại trái ngược, đại quân lưu khấu tiếp cận, Trương Phượng Nghỉ cũng không chạy về bình nguyên, mà là chui vào sơn lâm.

Mọi người chạy đến dưới núi Lão Gia.

Ngọn núi này đã trở thành khu phong cảnh tại hậu thế, làm đường rất đẹp, nhưng hiện tại chỉ là một ngọn núi hoang, là cái loại trên núi ngay cả đường đi cũng không có.

Lý Đạo Huyền liếc nhìn chiếc xe đặc chế của mình, phát hiện

nó không dùng được nữa rồi.

Được thôi!

Kế tiếp không thể lười biếng để cho xe chở test-02 đi nữa, toàn bộ hành trình phải do y điều khiển mới được, khi dùng "đồng cảm" chuyển Có lẽ, là lúc đem kỹ thuật thao tác đa tuyến, apm300 khi chơi [StarCraft] ra dùng rồi?

Lý Đạo Huyền quyết định thử một lần.

Đầu tiên y cất bước đi về phía trước, trong nháy mắt khi bước ra, lập tức chuyển tầm nhìn đến con rối Thiên Tôn ngồi trên vai Cao Sơ Ngũ, mở miệng hát: "Mặt trời nhô lên cao soi sáng... ."

Lập tức chuyển tuyến trở về, bước đầu tiên bên này vừa mới hạ rơi xuống đất, y lập tức bước ra bước thứ hai, trong nháy mắt ngay khi bước chân vừa mới bước đi, lại chuyển tuyến trở lại con rối Thiên Tôn, tiếp tục hát: "Hoa đang cười với ta..."

Xoát một cái lại chuyển trở về, lại đi một bước.

Sau đó trong nháy mắt lại chuyển qua: "Chú chim nói, chào buổi sáng..."

Lại chuyển qua rốt cuộc hát đến một câu cuối cùng của bài hát thiếu nhỉ: "Vì sao ngươi đeo thuốc nổ bao?"

Cao Sơ Ngũ: "Oa! Thiên Tôn đột nhiên hát lên, còn hỏi ta vì sao đeo thuốc nổ bao?"

Hình Hồng Lang: "Thiên Tôn có thể cảm thấy huynh ngốc quá, sợ huynh quên nhiệm vụ của chuyến này, cố ý tới đố huynh đấy, huynh còn nhớ rõ vì sao chúng ta phải xuất chinh không?"

Cao Sơ Ngũ: "Chúng ta đi đánh lưu khấu mà."

Hình Hồng Lang: "A, thì ra huynh còn nhớ rõ, trượng phu ta

thật ra rất thông minh."

Cao Sơ Ngũ: "Hắc hắc hắc!"

"Sơ Ngũ!"

"Hồng Lang!"

Hai người bính một tiếng ôm chầm lấy nhau.

Con rối Thiên Tôn vừa vặn chuyển tuyến qua, đang chuẩn bị hát đoạn dưới của bài hát, vừa vặn thấy cảnh này, hai mắt tức thì như bị bạo kích, không hát nổi nữa.

Hơn nữa ngay cả thao tác song tuyến đang lưu loát cũng bị gián đoạn, chờ y nghĩ đến vội vàng chuyển về, mới phát hiện Thiên Tôn test-02 đã mất đi cân đối. Trong nháy mắt y chuyển qua, vừa lúc té ngã xuống đất, phát ra một tiếng vang.

Trương Phượng Nghi quay đầu lại, vẻ mặt lo lắng: "Tiêu tiên sinh, ngươi làm sao thế2 Không sao chứ?" Lý Đạo Huyền hai tay chống đất đứng lên: "Khụ khụ, không sao, ta đang suy nghĩ đến một chuyện, thoáng thất thần."

Trương Phượng Nghỉ quan tâm nói: "Đang suy nghĩ chuyện Hầu Gia Trang?"

Lý Đạo Huyền: "Ơ?"

Trương Phượng Nghỉ khẽ thở dài một hơi: "Tiêu tiên sinh, đời người có đôi khi sẽ lưu lại một chút tiếc nuối. Chuyện đã qua, cứ để nó qua đi."

Lý Đạo Huyền: "2???"

Ta đang suy nghĩ chính là chuyện tương lai! Sao cô lại lôi ra quá khứ rồi?

Trương Phượng Nghỉ: "Để cô ấy ở trong hồi ức đi."

Lý Đạo Huyền: "2???"

Bỏ đi, nắm lấy trọng điểm, không dây dưa chỉ tiết.

Lý Đạo Huyền vứt bỏ xe, giấu nó trong một rừng cây dưới chân núi, cứ thế đi theo sau Bạch Can binh, đi bộ leo lên núi Lão Gia.

Núi cao rừng rậm, leo lên không dễ.

50 binh sĩ dân đoàn đi rất khó khăn, nhưng Xuyên trung Bạch Can binh lại coi như đi trên đất bằng, vô cùng dễ dàng.

Tứ Xuyên nhiều núi, người Xuyên trung vốn giỏi hành quân ở vùng núi, huống chỉ hang ổ Vạn Thọ sơn của Bạch Can binh càng là hiểm sơn trong hiểm sơn.

Các Bạch Can binh từ nhỏ đã lớn lên trong Vạn Thọ sơn hiểm trở vô cùng, núi Lão Gia ở trong mắt họ thật ra không khác biệt quá lớn với đất bằng.

Bạch Can binh đi trên sườn núi giống như đang chạy.

50 binh sĩ dân đoàn dốc hết tốc lực cũng đuổi không kịp.

Chương 693: Sơn lâm chiến

Chương 693: Sơn lâm chiến

Lý Đạo Huyền cũng đối mặt với vấn đề leo núi, tuy nhiên y còn may, thân thể máy móc bước đi không phải dựa vào Lý Đạo Huyền đốt dầu, mà dựa vào khu động huyền học.

Chẳng qua, lực lượng mà thân thể máy móc này có thể sử ra là do hình thể tới quyết định.

Thiên Tôn trinh sát hình thể tí hon chỉ có thể sử ra sức lực rất nhỏ.

Mà Thiên Tôn test-02 hình thể bằng thân người có thể sử ra sức lực tương đương với một nam thanh niên bình thường.

Lần trước Thiên Tôn cao 8 mét sử dụng tại Tắc Sơn có thể sử ra sức lực tương đương với một người khổng lồ.

Huyền học, chính là vật thần kỳ như vậy.

Lý Đạo Huyền đang đắc ý, đột nhiên dưới chân truyền đến âm thanh răng rắc, đá kê chân mà người khác có thể đi qua bình thường, nhưng không gánh nổi thể trọng của y, bị y giẫm lên một cái là gãy làm đôi.

Phía dưới phiến đá là rãnh sâu, Lý Đạo Huyền liền ngã lăn xuống dưới. Bởi vì thân thể quá nặng, y lăn xuống, toàn bộ cây cỏ trên vách bị bẹp dí, gãy hết, giống như một máy ủi đã tạo ra một con đường.

Trương Phượng Nghỉ: "Ôi, Tiêu tiên sinh, ngươi không sao chứ?"

Lý Đạo Huyền từ dưới rãnh đứng lên: "Không có việc gì! Lông tóc vô thương."

Trương Phượng Nghỉ: "Theo chúng tôi vào trong núi sâu hoang vắng, thực sự là làm khó Tiêu tiên sinh."

Lý Đạo Huyền: "Thật sự không có việc gì, chuyện nhỏ thôi."

Y dùng cả tay lẫn chân, hồi lâu mới bò từ dưới rãnh đi lên, cười nói: "Tiếp tục, như vậy chơi mới vui." -

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Sau khi Lý Đạo Huyền tỉnh ngủ, vội vàng đồng cảm vào trong hộp, mới phát hiện các Bạch Can binh đã dậy từ lâu, đang chuẩn bị tác chiến rồi.

Binh sĩ dân đoàn bên cạnh đi tới, nhỏ giọng báo cáo với y: "Đêm qua, đội tặc quân Tử Kim Lương đã đến dưới chân núi, lớn tiếng hét ở dưới núi, còn đốt rất nhiều đuốc, quay về trên núi diễu võ dương oai."

Lý Đạo Huyền: "À!"

"Nhưng chúng không dám nửa đêm lên núi, nửa đêm leo lên núi mà hôm nay, chúng sẽ công lên đây."

Lý Đạo Huyền gật đầu, nghĩ thầm: ở đây cũng không phải Hầu Gia Trang, chắc không có việc gì đâu? Cánh bướm chắc cũng không bay đến nơi đây? Vả lại không vội, quan sát xem Trương Phượng Nghỉ sẽ làm như thế nào.

Chỉ thấy Bạch Can binh đã cấu trúc xong công sự phòng ngự tại sườn núi.

Dùng đá tảng xếp thành đài phòng ngự nhỏ hình tròn.

Cung tiễn thủ thì ở trong đài phòng ngự đợi lệnh.

Mặc dù vũ khí chủ lực của Xuyên trung Bạch Can binh là Bạch Can thương, nhưng cũng không có nghĩa là họ không biết dùng vũ khí khác. Trên cơ bản phần lớn đều trang bị cho binh sĩ cung tiễn, trong đó còn có một bộ phận nhỏ binh sĩ còn trang bị Tam nhãn thần súng.

Tại hậu thế khi Lý Đạo Huyền tham quan di chỉ Vạn Thọ trại, đã thấy bên trong trại có đặt đồ cổ đào được là Tam nhãn thần súng mà Bạch Can binh dùng qua.

Cho nên hiện tại thấy họ lấy ra Tam nhãn thần súng cũng không cảm thấy bất ngờ.

Trương Phượng Nghi thấy y đang quan sát Tam nhãn thần súng của quân mình, trên mặt nở nụ cười xấu hổ: "Súng của quân ta quá yếu, không thể so sánh nổi với hỏa súng mà bộ đội của Tiêu tiên sinh sử dụng."

Lý Đạo Huyền cười: "Sau này chúng ta giao lưu nhiều hơn, về kỹ thuật hỏa súng, ta cũng có thể giúp đỡ các người phát triển."

Trương Phượng Nghi thở dài, lắc đầu: "Sử dụng hỏa súng quy mô lớn phải cần rất nhiều tiền, Vạn Thọ trại của ta không chơi nổi. Thực không dám dấu diếm, lão bách tính Thổ Gia tộc tại quê nhà ta, hiện tại ngay cả ăn cơm no cũng thành vấn đề, căn bản không có tư cách đi chơi hỏa súng. Số Tam nhãn thần súng này vẫn là lấy từ chỗ triều đình."

Lý Đạo Huyền gật đầu, không nhắc đến việc này nữa.

Y cũng không dự định trước khi triều đình Đại Minh diệt vong liền giúp Bạch Can binh làm hỏa súng, bởi vì tổng soái của Bạch Can binh Tần Lương Ngọc là một đại trung thần, không khéo cô ta sẽ giúp đỡ triều đình chống lại "quân đội tân thời đại" của mình, đến lúc đó không chừng sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Muốn trợ giúp Bạch Can binh chế tạo hỏa súng kiểu mới, phải đợi đến khi vấn đề chính quyền trần ai lạc định, hoặc là sau khi Bạch Can binh rõ ràng lập trường giúp mình. Lúc này dưới chân núi vang lên tiếng kèn.

Tặc quân của đội Tử Kim Lương bắt đầu công lên núi rồi...

Vừa lên chính là phô thiên cái địa, đầy khắp núi đồi đều là đầu người ùn ùn dâng lên.

Bạch Can binh lấy ra gỗ lăn đá tảng đã chuẩn bị sẵn sàng đêm qua khi Lý Đạo Huyền đã ngủ, đập lung tung xuống dưới chân núi, cung tiễn, Tam nhãn thần súng, tất cả đều tấn công xuống dưới chân núi.

Đài phòng ngự do đá tảng xếp thành trên sườn núi, hiện tại tất cả đều biến thành một cái lại một cái "điểm hoả lực".

Những "điểm hoả lực" này lại có thể hình thành hỏa lực đan xen, mang đến thể nghiệm bị vây công 270 độ cho tặc quân đang leo lên núi.

Cảm giác thể nghiệm trực tiếp kéo đầy!

Tặc quân cũng dùng cung tiễn đánh trả, nhưng Bạch Can binh có đài phòng ngự bảo vệ, tặc quân lại bắn tên từ dưới lên cao, hiệu quả đó thật sự rất tệ, trên cơ bản không có cách nào tạo thành bất cứ uy hiếp gì đối với Bạch Can binh.

Hãn phỉ đi đầu tiên thật vất vả mới xông lên đài phòng ngự, muốn nhảy vào chém cung tiễn thủ. Nhưng vừa mới nhảy vào, liền thấy được vài cây Bạch Can thương đã đến trước mặt. Những Bạch Can thương này chiêu thức linh hoạt đa dạng, phối hợp lại vô cùng xảo diệu.

Các hãn phỉ căn bản vô lực chống đỡ, trong chớp mắt đã bị đâm chết dưới đất, tiếp theo thi thể của chúng liền biến thành gỗ

lăn đá tảng, bị Bạch Can binh ném từ trên sườn núi xuống đập người.

Hiệu quả còn rất tốt, đập khiến cho người phía dưới phát ra tiếng la hét kinh khủng.

Không bao lâu, tặc quân xông lên đầu tiên đã bị đánh tan sĩ khí, không xông nổi nữa. Mặc cho tặc quân phía sau giục thế nào, người phía trước cũng không dám xông lên trên, không ít người bắt đầu lui về phía sau.

Sĩ khí tan vỡ là có tính truyền nhiễm, rất nhanh, toàn bộ quân trận của tặc quân đều tan vỡ theo, đội ngũ giống như châu chấu công lên núi, tất cả giờ đã lui xuống hết, trên sườn núi chỉ để lại một số thi thể của tặc binh, tên và vũ khí khắp nơi trên đất.

Cả quá trình người của Lý Đạo Huyền không bắn một phát đạn nào, chỉ thưởng thức một trận chiến tại Minh triều chân chính, xem còn rất đã nghiền.

"Xuyên trung Bạch Can binh thực sự là danh bất hư truyền, trình độ đánh trân ở vùng núi thât khiến naười xem thoả mãn " Lý Đao Huyền t1 đáv lòng khen một câu.

Thời gian nửa ngày kế tiếp, lưu khấu không vội mà công lên núi nữa, rõ ràng là đang nghiên cứu làm sao để công lên ngọn núi này dễ hơn.

Còn có mấy đội lưu khấu vòng sang bên cạnh, hình như đang tìm địa điểm lên núi càng thích hợp hơn.

Trương Phượng Nghi lại đã phái thám báo mò kỹ càng toàn bộ địa hình chung quanh từ lâu, dẫn theo mấy tiểu đội, mai phục trên sườn núi bên cạnh, đợi thám báo của tặc quân qua đây dò đường, dễ dàng bắn lén chết thám báo.

Lưu khấu phát hiện không phái thám báo đi được, không dám

qua loa công lên núi, tranh cãi cả ngày cũng không có biện pháp leo lên nửa sườn núi, đành phải đóng quân dưới sườn núi.

Chạng vạng cùng ngày, sắc trời dần tối.

Trương Phượng Nghỉ nhìn thoáng qua phân bố của tặc quân dưới chân núi, thấp giọng nở nụ cười: "Cái gọi là thủ thành tất nhổ trại trước, thủ sơn cũng như thế, không thể để cho tặc quân dưới chân núi sống thoải mái được, đêm nay chúng ta sẽ tập kích doanh trại địch."

Lý Đạo Huyền cũng thấy hứng thú: "Ôi, lấy một nghìn đấu năm vạn, Trương tướng quân còn có tâm tình tập kích doanh trại địch, xem ra là khá lành nghề nhỉ."

Chương 694: Biệt hiệu của ta gọi là Thiết Thủ

Chương 694: Biệt hiệu của ta gọi là Thiết Thủ

Trương Phượng Nghỉ nói: "Tặc quân tuy nhiều, nhưng có thể chiến chỉ có phân nửa, lại phân tán hạ trại nhiều nơi phía dưới sườn núi, căn bản là làm bậy không thông binh pháp. Ta chọn một con đường bí mật xuống núi, dạ tập một góc doanh địch, trong khoảng thời gian ngắn tặc tử có thể kịp phản ứng và giao chiến với quân ta cũng chỉ có vài trăm, ta có thể phá dễ dàng, phóng hỏa xong sẽ trở lại."

Nàng nói là làm.

Buổi tối cùng ngày, Bạch Can binh dưới suất lĩnh của nàng lén lút đi xuống từ sườn núi bên cạnh.

Thế núi sâu thẳm, ban đêm Bạch Can binh hành quân trong rừng an tĩnh không tiếng động, giống như động vật chạy qua giữa núi rừng, khiến cho ngoại nhân không thể phát giác.

Không mất bao lâu, Trương Phượng Nghỉ đã xuất hiện bên ngoài một địa điểm tặc doanh ở chân núi.

Trình độ hạ trại của lưu khấu vẫn rất tệ hại, không có kết cấu, không có chút hiệu quả phòng ngự nào.

Trương Phượng Nghỉ ra lệnh một tiếng, Bạch Can binh xông vào tặc doanh, phóng hỏa khắp nơi.

Tặc doanh tức thì đại loạn, tặc binh tán loạn khắp nơi, số ít tặc binh muốn phản kích, lại bị Bạch Can thương trận dễ dàng

đánh ngã.

Không mất quá lâu, tặc doanh đã bị thiêu cháy bảy tám phần.

Trong tặc doanh xa xa có đuốc sáng lên, đại quân đang vội vàng tới cứu.

Nhưng chờ khi chúng chạy tới, Bạch Can binh đã rút về trong núi, dọc theo con đường nhỏ giữa núi chạy như bay lên trên núi.

Khi Tử Kim Lương tới, chỉ nhìn thấy doanh trại của Thanh Bối Lang đã bị thiêu cháy bảy tám phần, khắp nơi là tặc binh đang rên rỉ, hắn cũng không khỏi kinh hãi: "Xuyên trung Bạch Can binh, thật đúng là danh bất hư truyền."

Bạch Can binh giành được toàn thắng đã lui về trong sơn lâm.

Trương Phượng Nghỉ lại vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu: "Tặc tử thế lớn, chúng ta tập kích doanh của chúng một đợt, mặc dù đã tạo thành phiền phức cho chúng, nhưng chút tổn thất này đối với chúng mà nói giống như chín trâu mất một sợi lông, không thể dao động căn cơ. Ngày mai tặc tử nhất đỉnh liều mana ©âng lên núi cá thể chúna †a sẽ khâng cản được. nhải đổi một trận địa."

Lý Đạo Huyền: "A a! Bắn một phát lại đổi một nơi khác sao?"

Chỉ thấy Bạch Can binh sau khi nhận được hiệu lệnh, lặng lẽ khom lưng, rút khỏi điểm phòng ngự, rất nhanh liền tập kết lại, sau đó toàn quân lên đường, lại bắt đầu đi về hướng càng sâu hơn trong sơn lâm.

Phía trước có một vách núi ngăn trở.

Các Bạch Can binh đem Bạch Can thương trong tay móc lại với nhau, biến thành một sợi dây côn thật dài.

Tiếp theo một đám cầm lấy Bạch Can thương, leo lên trên vách

núi.

50 binh sĩ dân đoàn tức thì cảm thấy áp lực quá lớn, họ không biết bò lên dây côn này, đành phải buộc dây vào thắt lưng, để cho Bạch Can binh kéo họ lên trên vách núi, thật là mất mặt.

Cuối cùng đến phiên Lý Đạo Huyền: Mẹ nó, sao mình lên đây?

Dùng dây thừng kéo thì thôi, sẽ bại lộ thể trọng không bình thường của mình.

Y ngẩng đầu nhìn Bạch Can binh đang đợi hắn bên trên đỉnh núi, lắc đầu: "Bỏ đi, để ta biểu diễn cho mọi người xem một tuyệt học võ lâm."

Nói xong, giấu tay phải vào trong tay áo. Tay trái cũng chui vào theo, ở bên trong lắc hai cái, lột xuống lớp silicon bao bên ngoài xương kim loại. Giờ thì quyền phải của y liền biến thành một cái chày sắt rồi.

Dùng ống tay áo bọc nắm tay, vung quyền đập một phát thật mạnh trên vách núi đá, ầm, đập ra một cái hố nhỏ.

Các Bạch Can binh trên vách núi trong nháy mắt nhìn mà ngẩn ra.

Đây là người gì?

Không ngờ dùng nắm đấm phá vỡ vách núi?

Trương Phượng Nghỉ cũng "a" một tiếng, ngẩn người nhìn.

Chỉ thấy Lý Đạo Huyền đánh mấy quyền "bính bính bính" trên vách núi đá, mấy cái hố có thể đặt chân leo lên đã xuất hiện. Y bò lên trên một chút, lại vung quyền "bính bính bính" , cứ như thế vừa bò lên vừa đập hố.

Vách núi nhẵn bóng đã bị y đập ra thành loại vách núi gồ ghề

dùng để leo núi như hậu thế.

Chẳng mấy chốc, y liền bò lên đến đỉnh núi, xoay người nhảy lên trên, chân đạp xuống mặt đất. Sau đó bàn tay thò vào trong tay áo, một lần nữa bọc lại lớp silicon bên ngoài, lúc này mới thò tay phải từ trong ống tay áo ra. Dân đoàn thôn Cao Gia thì căn bản lười hoan hô, thao tác này đối với một thần tiên mà nói đó là trò trẻ con, không đáng để kinh ngạc.

Trương Phượng Nghỉ nhìn nắm tay của Lý Đạo Huyền: "Tiêu tiên sinh, nắm tay của ngươi... không bị thương sao?"

Lý Đạo Huyền cười giơ nắm tay lên: "Nhìn đi, không có việc gì."

Trương Phượng Nghỉ: "Đây là công phu gì?"

Lý Đạo Huyền niết niết bàn tay: "Các bằng hữu trên giang hồ tặng ta một biệt hiệu, gọi là: Thiết Thủ."

Trương Phượng Nghi: ".. ."

Ngươi thoạt nhìn giống nhân sĩ giang hồ chỗ nào chứ?

Nàng đang muốn thổ tào, dưới vách núi lại vang lên tiếng người, tặc binh đã đuổi tới.

Thì ra thám báo tặc binh phát hiện Bạch Can binh đã vứt bỏ trận địa, vội vàng đuổi qua đây, kết quả vừa vặn đuổi tới dưới vách núi này.

Hai bên cách nhau một vách núi nhìn nhau.

Tặc binh phía dưới nhìn đoạn vách núi này, tâm sinh ý sợ hãi: Làm sao để leo lên trên được chứ?

Lý Đạo Huyền chỉ vào tuyến đường mình đập ra để leo lên: "Lên đây, ta đã mở đường cho các ngươi leo lên vách núi rồi, các

ngươi leo lên đây đi."

Các tặc binh nhìn thấy, chỉ một đống hố lõm trên vách núi, một hai người leo lên còn được, muốn một đội quân leo lên thì sao có thể?

Huống chỉ trên đỉnh núi còn có Bạch Can binh thủ.

Nơi hiểm yếu loại này, đó là một người đã đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông, căn bản đừng nghĩ leo lên trên.

Tặc binh ở dưới vách núi đành phải nhìn lên mà than thở, mắt mở trừng trừng nhìn Bạch Can binh bỏ chạy.

Thời gian hai ngày, nhoáng cái trôi qua...

Hiện tại Tử Kim Lương phát hiện, hình như mình có vẻ không biết chơi rồi.

Trước đây đều là hắn chạy trốn trong sơn lâm đùa bỡn quan binh, nhưng lần này lại biến thành quan binh chạy trốn trong sơn lâm đùa bỡn hắn.

Bạch Can binh lợi dụng địa hình phức tạp của núi Lão Gia, xuất quỷ nhập thần. Ngày hôm nay từ phía đông chạy đến gõ hắn một phát.

Ngày mai lại từ phía tây chạy đến gõ hắn một phát.

Hắn dẫn theo mấy vạn đại quân, vậy mà ngay cả một nghìn binh lực cũng đánh không thắng, nhiều lần giày vò, lại vẫn không làm gì được Trương Phượng Nghi.

"Bỏ đi, ta không thèm lãng phí thời gian với cô ta ở đây nữa." Tử Kim Lương khua quân hướng bắc, đi hơn 20 dặm đường, đột nhiên phát hiện, một thôn trang nho nhỏ xuất hiện phía trước.

Cửa thôn còn có một tấm biển xiêu vẹo, Hầu Gia Trang.

Thậm chí các hãn phỉ dưới trướng Tử Kim Lương không cần hắn phân phó, liền quả đoán xông vào trong thôn, giết người cướp của một phen, nam nhân trong thôn hầu như bị giết chết toàn bộ, chỉ còn lại một đám nữ nhân và trẻ con, run rẩy bu lại với nhau.

Cách Câu Phi đột nhiên đi tới: "Lão đại, ta đột nhiên tâm sinh một kế."

Tử Kim Lương: "A, kế gì?"

Cách Câu Phi chỉ vào đám nữ nhân và trẻ con này, cười hắc hắc: "Xuyên trung Bạch Can binh sẵn có nghĩa danh, tuyệt đối sẽ không thấy chết không cứu đối với lão bách tính, chúng ta có thể đem những người này làm mồi dụ, nói không chừng sẽ bắt được Trương Phượng Nghỉ không dễ bắt kia."

Tử Kim Lương nhíu mày: "Làm vậy... chỉ sợ... ."

Cách Câu Phi nói: "Lão đại sợ làm hỏng danh tiếng trong lục lâm hay sao? Ha ha, hiện tại thiên hạ là thế nào? Làm gì còn lục lâm hay không lục lâm? Danh tiếng hay không danh tiếng? Nắm đấm lớn mới là chính nghĩa."

Tử Kim Lương do dự mấy hơi thở: "Được, cứ làm vậy đi."

Chương 695: Vòng vây

Chương 695: Vòng vây

"Tặc quân dưới chân núi rút lui rồi."

Trinh sát hồi báo, toàn bộ quân Bạch Can binh tức thì hoan hô.

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi thầm nghĩ: rất tốt, lưu khấu đi rồi. Xem ra hiệu ứng hồ điệp mà ta đi tới thời đại này tạo thành đã phát huy ra hiệu quả, chuyện Hầu Gia Trang có khả năng sẽ không xảy ra nữa.

Trương Phượng Nghỉ nói với toàn bộ bộ hạ: "Thám báo không được thư giãn, cự ly trinh sát tăng lên, để ý thật kỹ quân của Tử Kim Lương. Lần này chúng ta tới phụ cận Tẩm Châu, Võ Hương, cũng không phải là vì tự bảo vệ mình mới đến, mục tiêu chân chính của chúng ta là phải trợ giúp các châu huyện thôn trang ở đây. Mấy ngày nay chúng ta hấp dẫn quân của Tử Kim Lương ở chỗ này, khiến hắn không thể đi tai họa các châu huyện thôn trang khác. Nhưng hiện tại hắn đã bỏ qua công kích chúng ta, lại sẽ đi càn quét thôn trang khác rồi, chúng ta cũng không thể ngồi xem. Hắn đi tới đâu, chúng ta sẽ đi tới đó, phải ngăn chặn hắn bằng được, cho đến khi bộ đội quan binh khác đến, lại thu lưới giết chết hắn."

Mọi người đồng thanh đáp: "Tuân lệnh!"

Bạch Can binh bắt đầu thu dọn đồ vật xuống núi.

Đội thám báo thì từ xa bám theo sát tung tích của Tử Kim Lương.

Tử Kim Lương kia dẫn đội đi về hướng bắc, chưa đến thời gian nửa ngày liền nghe được thám báo báo lại: "Tướng quân, không tốt."

Trương Phượng Nghi: "2"

Thám báo: "Quân Tử Kim Lương đã chiếm Hầu Gia Trang, đã giết toàn bộ nam tử trong thôn, chỉ để lại nữ nhân và trẻ con. Cũng không biết hắn muốn làm những người này."

Trương Phượng Nghỉ quá kinh hãi.

Lý Đạo Huyền bên cạnh cũng không khỏi hoảng sợ: "Hầu Gia Trang?"

Thám báo: "Đúng vậy, Hầu Gia Trang."

Lý Đạo Huyền: "Bà nội cha nó."

Trương Phượng Nghỉ quay đầu lại, dùng ánh mắt cổ quái nhìn thoáng qua Lý Đạo Huyền: "Tiêu tiên sinh, ngươi một đường qua đây, hình như đều đang hỏi thăm cái tên này. Hình như Hầu Gia Trang cực kỳ quan trọng đối với ngươi."

Lý Đạo Huyền không biết nên khóc hay cười, nghĩ thầm: Là rất quan trọng đối với cô thì có! Dựa theo nguyên bản phát triển, cô và một nghìn Bạch Can binh của cô, đều sẽ chết ở Hầu Gia Trang này có biết không vậy?

Tuy nhiên...

Lời này nói ra sợ sẽ doạ mọi người sợ hãi.

Lý Đạo Huyền đành phải thừa nhận: "Đúng vậy, nơi này rất quan trọng."

Giờ thì Trương Phượng Nghi càng thêm xác định suy đoán của mình: Trong Hầu Gia Trang khẳng định có một người cực kỳ quan

trọng với hắn. Vậy khẳng định sẽ là một nữ nhân rồi. Thanh niên nhân mà, chính là vì yêu mà sống.

Lý tiên sinh đã giúp ta rất nhiều, ta cũng không thể ngồi xem người quan trọng của Lý tiên sinh phải chịu tổn thương, về công về tư, đều nên lập tức tiếp viện Hầu Gia Trang, cứu người ở đó.

Trương Phượng Nghỉ lập tức lớn tiếng hạ lệnh: "Toàn quân lên đường, dùng tốc độ nhanh nhất đến Hầu Gia Trang."

"Chậm đã!" Lý Đạo Huyền: "Cô không thể đi."

Trương Phượng Nghi: "2? 2"

Lý Đạo Huyền: "Đó là một cái bẫy."

Trương Phượng Nghi: "2? 2?"

Lý Đạo Huyền: "Nếu như ta sở liệu không sai, lưu khấu bắt nữ nhân và trẻ em mà không giết, chính là cố ý đặt ở đó, muốn đợi cô đi cứu. Sau đó chúng sẽ bày phục binh ở bên ngoài, bao vây giết cô."

Trương Phượng Nghỉ: "Thám báo của Bạch Can binh bọn ta, cũng không phải ngồi không."

Lý Đạo Huyền: "Có một loại khả năng này không, cho dù thám báo của cô đã phát hiện ra phục binh của tặc quân, nhưng khi cô nhìn thấy nữ nhân và trẻ em khóc la dưới đao của lưu khấu, cô vẫn không nhịn được muốn tiến lên. Muốn dựa vào sự dũng mãnh của mình và Bạch Can binh, phá giải vòng vây, đánh ra một con đường sống cho họ."

Trương Phượng Nghi: "...."

Nàng cảm giác được, có khả năng này, hơn nữa còn rất lớn.

Trương Phượng Nghỉ nhíu mày: "Vậy phải làm sao đây?"

Lý Đạo Huyền: "Từ giờ trở đi, để cho ta chỉ huy, thế nào?"

Trương Phượng Nghỉ: "Hình như Tiêu tiên sinh không quá hiểu đánh trận."

Lý Đạo Huyền: "Khụ... Ta nói không chuẩn xác, không phải là ta chỉ bản thân Trương tướng quân làm đi."

Trương Phượng Nghỉ: "Ồ, kế sách thế nào?"

Lý Đạo Huyền: "Kế sách chính là, một mình ta vào thôn. Cô suất lĩnh Bạch Can binh và người của ta trốn trên sườn núi xa xa ngoài thôn chuẩn bị tiếp ứng, đừng tới gần, đừng tới gần, tuyệt đối đừng tới gần."

Trương Phượng Nghỉ càng hoảng sợ: "Vậy sao được? Một mình ngươi sao địch nổi thiên quân vạn mã?"

Lý Đạo Huyền: "Ta không cần địch thiên quân vạn mã, chỉ cần quân của cô không xuất hiện, tặc quân sẽ không dễ dàng lộ ra phục binh, chúng cũng sẽ chỉ dùng một nhóm lưu khấu nhỏ để thu thập ta. Mà một nhóm nhỏ, ta không sợ. Đợi đến khi ta giết hết nhóm tặc binh có thể uy hiếp đến tính mệnh con tin rồi, cô lại ra tiếp ứng."

Trương Phượng Nghi thầm nghĩ: điều này cũng đúng, tặc quân muốn mai phục là đội quân của ta. Nếu chỉ nhìn thấy mình hắn đi vào thôn, chúng sẽ không phát động bao vây. Trong thôn chắc cũng chỉ cử một nhóm nhỏ mấy trăm người trông coi con tin.

Vấn đề chính là, một mình hắn đối phó mấy trăm người? Còn phải bảo đảm con tin an toàn? Có thể làm được điều này sao?

Lúc này Lý Đạo Huyền đã bắt đầu chuyển tầm nhìn, đầu tiên nhảy tới búp bê vải Thiên Tôn ngồi trên vai Bạch Miêu, mở miệng phân phó: "Đi về hướng đông bắc. . ."

Thoắt một cái chuyển trở về, còn kịp nói tiếp: "Chờ ta giải quyết kẻ địch gần con tin nhất. .

Chuyển tầm nhìn, lại nhảy tới bên Thạch Kiên: "Hướng đông, tăng tốc lên."

Lại chuyển trở về bên Trương Phượng Nghỉ: "Bảo đảm con tin trong khoảng thời gian ngắn sẽ không bị giết, cô liền xông vào thôn tiếp ứng. Lúc này phục binh quân địch sẽ đi ra, cô cho Bạch Can binh bảo vệ các con tin, đợi viện quân là được."

Tầm nhìn xoát một cái lại nhảy đến con rối Thiên Tôn trên vai Cao Sơ Ngũ: "Quan đạo bên hướng bắc, động tác phải nhanh."

Lại trở về bên Trương Phượng Nghỉ, đúng lúc nghe được Trương Phượng Nghỉ lên tiếng: "Viện quân của chúng ta từ đâu tới? Là tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành? Hay là tuần phủ Sơn Tây Hứa Đỉnh Thần? Hai người họ chắc là đang ở địa phương khác đối phó với Diêm Chính Hổ và Thượng Thiên Long mà?"

Lý Đạo Huyền: "Cũng không phải! Là chiến hữu càng tin cậy hơn cả Y vèo một cái lại nhảy tới kim tuyến Thiên Tôn trước ngực Trình Húc, mở miệng phân phó: "Phía đông bắc, 20 dặm, mau mau mau."

Cuối cùng nhảy tới chỗ quân Lão Nam Phong: "Lão Nam Phong, hướng đông hành quân gấp 20 dặm, quân của ngươi am hiểu cận thân tác chiến nhất, thuận tiện truy kích, nhiệm vụ thừa thắng xông lên bắt tặc tù liền giao cho ngươi."

Lão Nam Phong: "Tuân lệnh!"

Trong đầu Lý Đạo Huyền đã xuất hiện một tấm bản đồ thật lớn, giữa bản đồ vẽ một vòng đỏ thẫm, phía trên viết ba chữ "Hầu Gia Trang", mà hướng tây nam của ba chữ này, mấy mũi tên màu lam đang nhanh chóng thẳng tiến về Hầu Gia Trang.

Khoảng cách, thời gian... đều an bài gần như xong cả rồi.

"Đi thôi!" Lý Đạo Huyền chuyển trở lại bên Trương Phượng Nghỉ: "Chúng ta đi Hầu Gia Trang."

Trương Phượng Nghỉ: "Được, Hầu Gia Trang."

Hai người lập tức hướng chạy về hướng Hầu Gia Trang phía bắc cách 20 dặm, đồng thời, vài lộ viện quân của thôn Cao Gia cũng đang cùng tới đó.

Cùng lúc đó.

Hai vạn người bộ hạ của Tử Kim Lương đã ẩn núp vào tất cả những nơi có thể giấu quân đội như trước sau Hầu Gia Trang, rừng cây, khe núi, sơn động, khe rãnh...

Một nhóm quân nhỏ trốn rất gần, hầu như ở ngay bên ngoài thôn.

Nhưng số lượng quân lớn lại không dễ trốn, nhất định phải trốn ra xa, trốn ngoài vài trăm thước, thậm chí hơn mấy dặm cũng có. Dù sao thì chỉ cần có một nhóm quân quấn lấy Bạch Can binh, không cho chạy, là có thể cho các nhóm quân khác thời gian để tiến hành bao vây.

Chương 696: Cái quái gì vậy

Chương 696: Cái quái gì vậy

Chạng vạng, ánh mặt trời vàng choé chiếu lên Hầu Gia Trang đổ nát. Hơn mười căn nhà lụp xụp trong thôn trang đổ ra những cái bóng thật dài xiêu vẹo.

Trên bãi đất trống ở chính giữa những căn nhà này, có mười mấy nữ nhân, mười mấy trẻ em bị trói.

Không có nam nhân!

Nam nhân đều bị giết sạch rồi.

Cách Câu Phi, hiện tại mang theo một đám thủ hạ, canh giữ những người này.

Hắn phụ trách quản lý những con tin này.

Mà Tử Kim Lương thì suất lĩnh đại quân, mai phục ở bên ngoài thôn, bố trí thành một túi tiền thật lớn.

Chúng đang chờ Trương Phượng Nghỉ tới...

Nhưng mà, chúng không thấy ai, dưới mặt trời chiều, có một người tí hon to bằng bàn tay từ trong cái rãnh nhỏ bên ngoài thôn lén lút bò ra, trốn phía sau mấy bụi cây dương xỉ, tiến vào giữa thôn.

Dọc theo bóng râm của các ngôi nhà, dè dặt đi vòng qua chân mấy tên hãn phỉ.

Người tí hon rất nhanh liền chui vào trong đám con tin.

Những con tin này đều đói bụng đã lâu, lại bị đánh, mỗi người ủ rũ, cúi thấp đầu, ngay cả bên cạnh có một người tí hon to bằng bàn tay chui qua mà cũng không ai chú ý tới.

Người tí hon đó đương nhiên là Thiên Tôn trinh sát cc-01, y chọn ra một người phụ nữ thoạt nhìn to khoẻ nhất, đưa tay khẽ kéo góc áo của nàng.

Nữ nhân bị kéo nên kinh động, quay đầu lại nhìn, liền thấy được một người tí hon to bằng bàn tay, lần này thực sự khiến nàng quá hoảng sợ.

Tiểu Thiên Tôn quay về nàng ra hiệu "suyt".

Nữ nhân hiểu ngay, gật đầu. Mặc dù nội tâm khiếp sợ, nhưng dưới tình huống trước mắt, xuất hiện bất cứ chuyện cổ quái gì cũng có khả năng là sinh cơ của họ. Cho nên nàng cũng bất chấp nghỉ thần nghỉ quỷ gì, bất cứ hy vọng nào cũng phải nắm lấy mới được.

Nàng nghiêng người, ghé lỗ tai sát bên người tiểu Thiên Tôn. mọi người, hiện tại trước tiên cắt đứt dây thừng cho cô. Cô đừng để lộ, tiếp tục làm bộ bị trói, đến thời điểm mấu chốt khi ta gọi, các người lại bùng lên phản kháng, hiểu chưa?"

Nữ nhân vội vàng gật đầu.

Tiểu Thiên Tôn xoát một cái rút ra dao gọt trái cây, chuyển tới phía sau nàng, nhẹ nhàng cắt đứt dây thừng cỏ đang trói cổ tay nàng...

Nữ nhân hai tay giành được tự do, nhưng cũng không dám đứng dậy, hiện tại còn có cả trăm tên hãn phỉ đang đứng bên cạnh.

Nàng nghiêng người, tựa lên trên người một nữ nhân khác, cắn lỗ tai một nữ nhân khác, thấp giọng nói: "Có người tới cứu chúng ta rồi... đừng để lộ... trước tiên giúp ngươi cắt đứt sợi

dây..." -

Một con khoái mã chạy tới trước mặt Tử Kim Lương: "Báo cáo lão đại, Bạch Can binh do Trương Phượng Nghỉ suất lĩnh quả nhiên bị chúng ta hấp dẫn qua đây rồi. Nhưng cô ta không qua loa tiến vào thôn, mà là dừng lại bên ngoài thôn cách hai ba dặm, bò lên trên một sườn núi nhỏ, đang đứng xem ở đó."

Tử Kim Lương gật đầu: "Dừng lại đứng xem một chút cũng là việc nên làm, nếu hấp tấp trực tiếp chui vào vòng mai phục, vậy sẽ không còn là Bạch Can binh nổi danh thiên hạ rồi."

Thanh Bối Lang từ phía sau chui ra: "Lão đại, nếu Bạch Can binh đã phát hiện ra chúng ta mai phục ở bên cạnh, chắc sẽ không vào thôn chứ?"

Tử Kim Lương: "Cái này phải xem Bạch Can binh rốt cuộc có chính trực vô tư như lời đồn hay không. Họ sẽ không để ý an nguy bản thân cứu người, hay là vì tránh trúng mai phục mà vứt bỏ những nữ nhân và trẻ em ở đây?"

Hắn đang chuẩn bị phân tích một phen cái gì "nhân tính rực rỡ", đột nhiên, lại một thủ hạ chạy về: "Lão đại, trên đường xuất hiện một hiệp khách, đang đi tới Hầu Gia Trang."

"Cái gì?" Tử Kim Lương: "Hiệp khách?"

Vẻ mặt thủ hạ rất cổ quái: "Đúng vậy, hiệp khách. Thoạt nhìn rất trẻ tuổi, mặc trang phục hiệp sĩ, đội nón tre, hông treo một thanh trường kiếm, thoạt nhìn... Nói như thế nào nhỉ? Không biết nói như thế nào mới tốt."

Tử Kim Lương: "Gặp quỷ."

"Lão đại, làm sao bây giờ?"

Tử Kim Lương: "Còn có thể làm gì? Đừng làm gì hết! Trong

thôn có người của Cách Câu Phi mai phục sẵn rồi, một hiệp khách đi vào thôn thì có tác duna chó ì2 Người ©Ủủa Cách Câu ĐPhị eế †hu thân hắn: Bảo các huvnh đệ đừng lộn xộn, chúng ta chờ Trương Phượng Nghỉ tới là được."

Tử Kim Lương án binh bất động.

Mà Lý Đạo Huyền, đang từng bước, nhìn như thong dong đi tới Hầu Gia Trang.

Trên sườn núi bên ngoài hai dặm, Trương Phượng Nghỉ cầm một ống kính viễn vọng, nhìn Lý Đạo Huyền từng bước một đi qua, trong lòng vô cùng lo lắng: "Nhất thiết phải bảo trọng a."

Lý Đạo Huyền chậm rãi đi vào trong thôn, mở miệng hét to: "Này, trong thôn có người không? Bản đại hiệp khát nước rồi, muốn xin chút nước..." Một câu còn chưa dứt lời, y liền trông thấy trên mặt đất giữa thôn có một đám nữ nhân và trẻ em đang bị trói, một đám thổ phỉ cường đạo lưu khấu đang cầm đao, đứng bên cạnh họ.

"Ôi trời!" Lý Đạo Huyền giả vờ giật mình: "Đã xảy ra chuyện gì? Các ngươi là kẻ xấu, muốn làm gì với những nữ nhân và trẻ em những này?"

Cách Câu Phi quay về y phất tay: "Cút, ở đây không có chuyện của ngươi."

"Cái này đâu thể nói không có chuyện của ta?"

Lý Đạo Huyền tức giận: "Giữa ban ngày ban mặt, lãng lãng càn khôn, sao các ngươi có thể làm vậy được? Nhanh, thả những người này ra. Bằng không, hôm nay bản đại hiệp sẽ gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ."

Bọn hãn phỉ thiếu chút nữa tức mà cười, con mẹ nó thằng ngu ở đâu tới? Đầu có phải bị cửa kẹp không vậy?

Bọn chúng ở đây ít cũng 50 người đang bao vây nhóm nữ nhân và trẻ em, bên trong mấy căn nhà lụp xụp bên cạnh còn có mấy chục người đang mai phục, cộng lại cũng trên trăm.

Vì chuyên môn dùng để khống chế con tin, khiến cho Trương Phượng Nghỉ ném chuột sợ vỡ bình.

Nhân số này, thu thập một "đại hiệp giang hồ", còn không phải là việc hắt xì một cái?

Cách Câu Phi cố nén khó chịu, lại phất tay lần nữa: "Bảo ngươi cút nhanh đi, ngày hôm nay gia gia ở chỗ này làm chính sự, không muốn gây thêm rắc rối, bằng không thì đã thịt ngươi từ lâu rồi, mau cút."

Lý Đạo Huyền: "Chính sự? Ta thấy là làm mấy chuyện xấu xa mà thôi. Hừ!"

Y nâng bước liền đi vào trong thôn.

Trương Phượng Nghỉ từ xa dùng kính viễn vọng nhìn y đi vào trong Cách Câu Phi: "Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, chúng tiểu nhân, bắt nó lại."

Hai hãn phỉ lập tức xách đao đi về hướng Lý Đạo Huyền.

Tay Lý Đạo Huyền cũng đã đặt lên chuôi kiếm.

Hai hãn phỉ kia nghĩ thầm: Người này có vẻ rất lợi hại, không khéo thật sự có chút tài năng, phải phòng bị.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, bước tiến cũng trầm ổn hơn, dè dặt, từng bước một...

Ngay khi chúng từ từ tới gần.

Tay đặt trên chuôi kiếm của Lý Đạo Huyền đột nhiên nhanh chóng chộp về phía sau mình, móc ra một cây súng ngắn dài bằng

cánh tay.

"Đoàng!"

Một tiếng giòn vang, một hãn phỉ ngửa mặt lên trời gục xuống.

Một hãn phỉ khác giật nảy mình, phản xạ có điều kiện nhảy qua phải.

Cách Câu Phi cùng trên trăm tên hãn phỉ khác đồng thời ngẩn ra trong nháy mắt: "Cái quái gì vậy?"

Chương 697: Bạo Vũ Lê Hoa Châm

Chương 697: Bạo Vũ Lê Hoa Châm

Đột nhiên móc ra một khẩu súng, không chỉ làm đám lưu khấu giật mình, cũng làm các nữ nhân và trẻ con trong thôn giật mình. Mấy người nữ nhân suýt nữa muốn nhảy dựng lên, cũng may vừa rồi tiểu Thiên Tôn đã nhiều lần cảnh cáo họ, chưa nghe được mệnh lệnh thì tuyệt đối không được lộn xộn, nhất định phải bảo vệ tốt bản thân.

Mọi người mới cố áp chế xung động nhảy dựng lên, tiếp tục nằm trên mặt đất để dành sức lực.

Họ vốn đã tưởng rằng hẳn phải chết, nhưng một người tí hon kỳ quái đến đã cho bọn họ hy vọng. Hiện tại thấy được một người tí hon khác phiên bản phóng to lại tới, còn cầm hỏa súng bắn chết hãn phi, họ giống như là giữa đại dương mênh mông bắt được một cọc gỗ.

Cuối cùng cảm giác được mình có cơ hội sống sót rồi!

"Con mẹ nó, người này có một cây súng ngắn kỳ quái." Hãn phỉ gầm lên.

"Giết chết hắn! Tốc độ nạp đạn của hỏa súng rất chậm." Cách Câu Phi rống lên.

Mười mấy hãn phỉ cùng nhau xông tới Lý Đạo Huyền.

Đây là lợi ích của việc đơn thương độc mã tới, nếu như Lý Đạo Huyền mang theo một đại quân tới, khẳng định những lưu khấu

này sẽ không xông lên lung tung, mà là sẽ lấy đao gác lên cổ con tin, nhưng chỉ có một mình Lý Đạo Huyền, họ sẽ quên trong tay mình còn có con tin, sẽ chỉ muốn giết chết Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền cũng không tiếp chiêu, mà nhanh chân bỏ chạy, chạy về hướng một căn nhà trong thôn.

Trong căn nhà đó cũng có hãn phỉ mai phục, chúng thông qua cửa sổ nhìn Lý Đạo Huyền chạy qua đây, trong bụng cười thầm: Người này là muốn mượn căn nhà để tránh mình bị vây công? Thú vị, hắn vừa mở cửa đỉi vào, bọn ta sẽ ngay ở phía sau cửa cho hắn một đao.

Rất nhanh, Lý Đạo Huyền liền chạy tới cửa,"rầm" đạp văng cánh cửa.

Mười mấy hãn phỉ trong nhà cùng nhau giơ đao lên, chỉ chờ Lý Đạo Huyền chạy vào, chúng sẽ loạn đao chào hỏi.

Không ngờ Lý Đạo Huyền chỉ đá mở cửa, người lại không vào, tay trái vung vào trong nhà, ném vào một quả cầu nhỏ màu đen, phía trên còn có một ngòi nổ đang cháy li tỉ.

Đám hãn nhỉ: "222" "Âm!"

Quả cầu nổ tung, mười mấy hãn phỉ trong nhà đồng thời ngã xuống.

Lý Đạo Huyền lại nhanh chân chạy sang căn nhà kế tiếp.

Thao tác này của y khiến cho đám hãn phỉ ngẩn mặt ra.

Cách Câu Phi giận dữ: "Người này xông vào nhà ném hỏa dược."

"Con mẹ nó rốt cuộc là người quỷ gì thế này?"

"Đuổi theo hắn! Chém chết hắn."

Mười mấy hãn phỉ còn đuổi theo phía sau.

Lý Đạo Huyền vắt giò lên cổ, chạy khắp thôn.

Y chạy tới đâu, hãn phỉ mai phục trong nhà sẽ nhảy ra, chúng cũng không muốn ở trong căn nhà nhỏ tối om bị hỏa dược nổ chết.

Chỉ chớp mắt, Lý Đạo Huyền đã chạy xung quanh Hầu Gia Trang nho nhỏ mấy vòng, quấy rối đám hãn phỉ trong thôn trang không yên được.

Một hãn phỉ kéo cung cài tên, bắn tới một tên.

"Phốc!"

Mũi tên trúng giữa lưng Lý Đạo Huyền, tên cắm trên lưng y, đuôi tên còn đang rung rung.

Đám hãn phỉ hoan hô: "Trúng rồi! Tên này bị thương rồi."

Nhưng mà chuyện kỳ lạ đã xảy ra. Lý Đạo Huyền đã trúng tên mà vẫn chạy rất nhanh như trước, hình như có vẻ không bị mũi tên ảnh hưởng chút nào.

Đám hãn phỉ: "Cái địt, tình huống gì thế này? Cố chịu thương thế mà chạy? Thật sự không tin ngươi có thể chạy được bao lâu."

"Ta đuổi theo!"

Một hãn phỉ chạy rất nhanh, rốt cuộc đã đuổi kịp Lý Đạo Huyền, vung đao chém mạnh vào phía sau lưng y.

"Phập!"

Hắn cảm giác được mình chém trúng rồi, có loại xúc cảm lưỡi đao chạm vào thịt mềm truyền qua. Nhưng mà, Lý Đạo Huyền cũng không kêu thảm gì, cũng không ngã xuống, trái lại trong khi chạy đã kịp thời nạp đạn xong cho hỏa súng trong tay, trở tay một

phát súng.

"Đoàng!"

Hãn phỉ kia ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Bên canh lai eá môêt† hãn nhỉ bắn euno. nhân mât tiếng. lai trúána lưng Lý Đạo Huyền.

"Trúng rồi, trúng rồi, lại trúng rồi."

"Mẹ nó, sao hắn vẫn chạy nhanh thế?"

"Người này sẽ không bị thương sao?"

"Con mẹ nó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Cách Câu Phi nổi giận: "Mấy người qua chính diện, bọc đánh hai bên, nhiều người như vậy, thu thập một người cũng không được là sao?"

Các hãn phỉ vốn đang canh giữ bên cạnh con tin cũng bắt đầu gia nhập đội ngũ vây đuổi chặn đường Lý Đạo Huyền, hơn trăm người đuổi theo một người, chạy đầy cả thôn.

Lúc thì ở phía sau nhà này binh binh bàng bàng chém mấy đao, lúc thì lại vòng qua phía sau nhà kia binh binh bàng bàng chém mấy đao.

Âm thanh ồn ào vang lên khắp nơi.

Theo lý mà nói, một người không có khả năng khiến cho hơn trăm người không ai được yên, có linh hoạt thế nào vẫn khó tránh khỏi phải ăn một tên, trúng một thương, chịu một đao.

Thế nhưng đám hãn phỉ phát hiện, người trước mắt quá lạ lùng, bị công kích căn bản giống như không bị gì, vẫn chạy nhảy như bay.

Quá nhiều người vây công, hiện tại súng trong tay Lý Đạo

Huyền đã không kịp nạp đạn nữa rồi.

Tiện tay cắm khẩu súng vào đai lưng, dùng tay rút ra trường kiếm.

Một tên hãn phỉ xông qua trước mặt, phốc một đao chém vào ngực y.

Y cũng đồng thời đâm một kiếm vào bụng hãn phỉ kia, tiếp theo một cước đá văng hãn phỉ ra ngoài.

Hãn phỉ ôm bụng kêu thảm thiết, Lý Đạo Huyền lại như người không có việc gì, tiếp tục chạy như điên về phía trước.

Tuy nhiên, hãn phỉ tỉnh mắt đã nhìn ra, bên trong y phục của Lý Đạo Huyền bị chém rách đã lộ ra "thịt", trên thịt còn có vết đao rất rõ ràng, nhưng không có máu thấm ra, cảm giác là lạ.

"Hắn bị thương, nhưng không chảy máu."

"Người này sẽ không chảy máu sao?"

"Con mẹ nó, xương cứng quá."

Cách Câu Phi nhìn thấy đám thủ hạ nửa ngày cũng không làm gì được Lý Đạo Huyền, tức giận chửi ầm lên, dứt khoát tự mình cũng cầm lấy đao, đi vòng qua chặn đường Lý Đạo Huyền. Hắn biệt hiệu Cách Câu Phi, chính là chỉ công phu khinh công rất cao, cước trình rất nhanh. Chỉ mấy bước đã chặn đầu được Lý Đạo Huyền, vù một đao chém vào mặt Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền trên thân có thể trúng đao, nhưng khuôn mặt thì lại không thể, bằng không thì không thể đồng cảm nữa.

Y vội vàng nghiêng đầu né tránh, đao của Cách Câu Phi liền chém vào vai Lý Đạo Huyền.

"Phốc!"

Cảm giác đao vào thịt kỳ quái, Cách Câu Phi hơi sửng sốt.

Đúng lúc này, kiếm của Lý Đạo Huyền cũng trở tay đâm trở lại.

Lưu khấu bình thường bị y đâm ngược một kiếm là có thể xong việc, nhưng Cách Câu Phi công phu rất cao, dù mất thế vẫn nghiêng người tránh được một kiếm này của Lý Đạo Huyền.

"Hừ, muốn dùng đấu pháp lấy mạng đổi mạng âm lão tử?" Cách Câu Phi dương dương đắc ý: "Lão tử đâu dễ dàng..."

Còn chưa nói câu, tay trái của Lý Đạo Huyền trượt ra từ trong tay áo ra, cầm trên tay một cái ống nhỏ: Bạo Vũ Lê Hoa châm!

"Cạch!"

Một âm thanh khẽ vang lên, một chùm ngân châm bắn thẳng vào mặt Cách Câu Phi.

Lần này Cách Câu Phi không tránh thoát.

"Phốc phốc phốc!"

Trước mặt đã trúng vài châm, mặt bị châm vào giống như mặt rỗ, hai con mắt cũng không thể may mắn tránh khỏi.

Hắn hét lên thảm thiết, ngã bịch xuống đất, hai tay ôm lấy mặt: "Mắt, mắt của ta... con mẹ nó, giết... mau giết hắn... Tất cả mọi người lên cho ta..."

Chương 698: Nhất phu đương quan

Chương 698: Nhất phu đương quan

Mắt Cách Câu Phi đã bị mù, hắn điên lên, mệnh lệnh cũng đưa ra lung tung: "Còn canh giữ bọn kia làm gì? Mau, mau qua đây giết tên khốn khiếp này cho ta, qua đây hết."

Chỉ còn khoảng mười tên hãn phỉ cuối cùng canh giữ ở bên cạnh con tin, nhìn thoáng qua đầu lĩnh nhà mình lăn lộn trên đất, vội vàng cầm đao xông tới Lý Đạo Huyền.

Trong nhất thời, Lý Đạo Huyền trước có chặn lại, sau có truy binh, khắp nơi đều có người chém y.

Song tuyến!

Là lúc thao tác song tuyến rồi.

Lý Đạo Huyền chịu một đao, trở tay đâm trả một kiếm, đồng thời chuyển đến trên người tiểu Thiên Tôn, nói với các nữ nhân và trẻ em: "Mau, bắt đầu hành động..."

Ý thức thoắt cái lại chuyển trở về, phốc, lại trúng một đao, một lớp da silicon bị cắt mất, y chém lại một kiếm, lại chuyển tuyến: "Trốn vào trong nhà..."

Chuyển trở về, bước nhanh về phía trước, nhảy qua một cái giếng cạn.

Lại chuyển tuyến: "Căn nhà đá."

Các nữ nhân nghe được vài ba câu gián đoạn của tiểu Thiên Tôn, rốt cuộc đã hiểu. Ánh mắt đồng thời tập trung vào nhà của thôn trưởng.

Thôn trưởng là nhà giàu nhất trong Hầu Gia Trang, ở trong một căn nhà xây bằng đá, là kiến trúc kiên cố nhất trong thôn.

Nữ nhân to khoẻ nhất kia đột nhiên nhảy dựng lên, chạy một mạch tới gian nhà kia, nữ nhân khác cũng cùng nhau nhảy lên, kéo theo đám trẻ con bắt đầu chạy như điên.

Hãn phỉ vừa rồi phụ trách trông coi bọn họ chợt quay đầu lại: "Ơ, sao bọn này chạy được? Chân của họ không phải bị trói rồi sao?"

Một hãn phỉ quay đầu lại muốn đuổi theo các nữ nhân.

Lại thấy Lý Đạo Huyền đang trong vòng vây đột nhiên la lên một tiếng, chợt xông thẳng về phía cửa căn nhà đá kia.

Một tên hãn phỉ vừa mới quay đầu dự định qua đó, lưng bị Lý Đạo Huyền va chạm, phun ra một ngụm máu tươi, văng ra thật xa.

Nữ nhân trẻ em vừa mới tiến vào nhà đá, Lý Đạo Huyền đã đi theo, đứng ở trước c©17a nhà đá sau đó iano hai †av ra không chav nữa. Nhìn động tác ngăn chặn của y, bọn lưu khấu giờ đã hiểu!

Thì ra vừa rồi y chạy lung tung, dẫn theo các lưu khấu xoay vòng vòng khắp nơi, chỉ là vì dẫn dụ tặc binh đang canh giữ con tin rời đi, tranh thủ cho họ cơ hội trốn vào trong nhà.

Sau đó, y liền một mình canh giữ ở cửa, kiểu như một người đủ giữ quan ải, vạn người không thể khai thông.

"Con mẹ nó, kiêu ngạo quá nhỉ?"

"Loại chiến thuật chó má này thế mà cũng nghĩ ra?"

"Thật cho rằng một mình chống lại nhiều người chúng ta sao?"

"Giết chết hắn!"

Lần này bọn lưu khấu không chơi đao nữa, nếu kẻ địch không chạy trốn, vậy có thể chơi mâu rồi.

Chúng nhặt lên trường mâu vừa rồi ném xuống đất.

Một đám người, cùng nhau tay cầm trường mâu bao vây tới, trước tiên làm thành nửa cung tròn bao vây Lý Đạo Huyền, sau đó la lên một tiếng, mấy chục người, mấy chục thanh trường mâu, đồng thời cùng đâm vào Lý Đạo Huyền.

"Phốc phốc phốc phốc!"

Trong nháy mắt, Lý Đạo Huyền cũng không biết trên người đã trúng bao nhiêu mâu.

Nhưng y không hề tránh né, thậm chí không dùng trường kiếm để ngăn cản, trường mâu đâm vào người y, đâm cho chủ thân thể y thủng trăm ngàn lỗ.

Nhưng y lại nhân cơ hội vung lên kiếm, răng rắc răng rắc, chém đứt thân mấy cây mâu liền.

Đám tặc binh: "1!"

"Con mẹ nó, quỷ gì thế này?"

"Ta đâm vào thịt hắn rồi mà, cảm giác được mũi mâu vào thịt."

"Hình như ta đã đâm trúng xương của hắn."

"Xương hắn cứng quá."

Lý Đạo Huyền cười mà không nói, rút ra nửa đoạn trường mâu bị chém đứt trên người, trở tay ném chúng nó vào trong nhà.

Mấy người phụ nhân nhặt lên nửa đoạn trường mâu, cầm chặt trong tay, vẻ mặt sợ hãi lại hưng phấn nhìn bóng người "vĩ đại" ở cửa. nhưng y vẫn ngạo nghễ canh giữ ở trước cửa, không dao động một chút nào, quá oai phong, con mẹ nó quá oai phong.

Hiệu ứng "lẫn lộn kích thích" phát động!

Mấy cô nương trẻ tuổi trong thôn trong nháy mắt liền cảm thấy Lý Đạo Huyền là nam nhân tốt nhất trên thế giới này.

"Giết hắn!"

"Chém hắn."

"Vì sao, không chém được thứ này?"

"Đinh!"

Có người chém một đao lên cánh tay Lý Đạo Huyền, một đao này còn mang theo biến hóa, kéo nghiêng lên, tước bay một miếng thịt trên cánh tay Lý Đạo Huyền, lộ ra xương.

"Sao giống như là kim loại?"

"A, xương của người này bằng sắt."

Đám lưu khấu sợ hãi nhìn cánh tay của Lý Đạo Huyền, cánh tay không có thịt, bên trong lộ ra một đoạn xương kim loại, thoạt nhìn rất đáng sợ.

Lần này, quả nhiên là khiếp sợ trong khiếp sợ.

Lý Đạo Huyền: "Ôi, khi ta còn trẻ hành tẩu giang hồ, không cẩn thận bị người ta chém rớt một tay, liền làm một tay giả lắp vào, vậy mà các ngươi cũng sợ?"

Đám lưu khấu: "1!!!"

"Lên!"

"Chém chết hắn."

Một đám tiếp tục xông lên.

"Cửa sổ! Vài người đi công cửa sổ."

"Đúng đúng, đi vào từ cửa sổ, giết hết bọn nữ nhân đi."

Nhưng mà các nữ nhân lại không ngốc, sau khi họ trốn vào nhà, đã đem toàn bộ đồ dùng trong nhà chặn hết cửa sổ lại.

Đám lưu khấu dùng đao chém bay cửa sổ bằng gỗ, mới nhìn thấy bên trong còn chặn tủ gỗ, bàn gỗ, ngay cả cối xay bằng đá cũng đẩy qua để chặn vào, nhất thời nữa khắc, căn bản không xử lý được -

Cùng lúc đó, Tử Kim Lương trong rừng cây bên ngoài thôn đột nhiên nhận được thủ hạ báo lại: "Lão đại, Trương Phượng Nghi đã động, cô ta đang dẫn quân, dùng tốc độ nhanh nhất xông vào thôn." sao? Truyền lệnh toàn quân, chuẩn bị thu lưới. Trước tiên đợi cô ta vào thôn, giằng co với người của Cách Câu Phi, sau đó chúng ta có thể tới bao vây. Trong tay Cách Câu Phi có con tin, cô ta không thể tốc chiến tốc thắng, cũng không thể chạy trốn, người của chúng ta có thể vây chặt lấy cô ả rồi."

Đại quân lưu khấu bắt đầu hành động!

Lúc này Trương Phượng Nghỉ đang tiến lên rất nhanh.

Một nghìn Bạch Can binh, phát huy cước trình đến cực hạn, chạy như điên.

Hai dặm đường mà thôi, Bạch Can binh chạy cũng chỉ là chuyện mười phút. Nếu như họ không mặc giáp, không cầm trang

bị, cũng không cần tiết kiệm thể lực thì còn có thể nhanh hơn.

Nhưng mặc giáp cầm Bạch Can thương, chạy xong còn phải đánh trận, họ nhất định phải tiết kiệm một chút sức lực, cho nên chạy mất khoảng 10 phút đã là tương đối vất vả rồi.

"Đến rồi, phía trước chính là Hầu Gia Trang."

Trương Phượng Nghỉ: "Mau, mau mau mau! Tiêu tiên sinh chống đỡ đã lâu, chỉ sợ..."

Nàng mắt phượng rưng rưng, từ đáy lòng cảm giác Lý Đạo Huyền hơn phân nửa là đã hi sinh lừng lẫy rồi.

Tuy nhiên trong nháy mắt khi nàng dẫn quân chạy vào Hầu Gia Trang, mới phát hiện Lý Đạo Huyền vẫn chưa chết, y còn canh giữ ở cửa căn nhà đá.

Hơn nữa, bức tranh chiến đấu đã có chút quỷ dị.

Lớp da silicon trên người y đã bị tước đi rất nhiều, khắp nơi đều lộ ra xương kim loại, bên trái một đoạn xương tay bằng sắt, bên phải một đoạn xương đùi bằng sắt, trước ngực còn lộ ra một tấm sắt...

Hình ảnh nửa máy nửa người, người bình thường nhìn vào ai không sợ hãi.

Đám lưu khấu vây công y thật ra đã sợ đến vỡ cả mật, cảm giác mình đang chiến đấu với một yêu quái, nhưng chúng đâm lao phải theo lao, đành phải chiến thôi.

Chương 699: Sẽ có chuyển cơ

Chương 699: Sẽ có chuyển cơ

Trương Phượng Nghỉ nhìn thấy thân thể nửa người nửa sắt của Lý Đạo Huyền cũng không khỏi ngẩn người.

Nhưng nàng chính là đại tướng lĩnh quân, trên chiến trường không có thời gian làm một bảo bảo hiếu kỳ.

Nàng phất tay chỉ vào đám lưu khấu đang bao vây nhà đá: "Giải quyết toàn bộ."

Các Bạch Can binh gầm lên, đồng loạt xông tới.

Bạch Can thương tề xuất, đám lưu khấu một hiệp cũng không đỡ nỗi, trong nháy mắt tan vỡ. Người chết, kẻ trốn, cửa nhà đá thoáng cái đã đổi chủ.

Các Bạch Can binh lập tức vây quanh, bảo vệ nhà đá.

50 dân đoàn binh thôn Cao Gia đến cùng với họ thì vội vàng vây quanh Lý Đạo Huyền, lấy ra quần áo mới, đấu bồng mới, phủ lên cho Lý Đạo Huyền, che khuất bộ vị nửa người nửa sắt bị lộ ra của y.

Lần này, Lý Đạo Huyền rốt cuộc thoạt nhìn bình thường rồi.

Trương Phượng Nghỉ bắt được trọng điểm, tự nhiên không đề cập tới dị dạng thân thể của y: "Tiêu tiên sinh, hiện tại chúng ta làm gì đây? Bảo vệ những nữ nhân trẻ em trong nhà này rồi xông ra ngoài sao?"

"Không! Cứ tử thủ thôn này." Lý Đạo Huyền nói: "Ở trong thôn

còn có thể lợi dụng căn nhà, hàng rào để phòng thủ, nếu như rời khỏi thôn, bị vây trên bãi đất bằng ở bên ngoài, đó mới gọi là phiền phức. Chúng ta cứ tử thủ ở chỗ này, đợi viện quân là được."

Trương Phượng Nghỉ: "Được!"

Nàng không nói nhảm lấy một câu, phất tay: "Kết trận."

Bạch Can binh xoát xoát xoát, kết thành mâu trận thật lớn.

Một nghìn cây Bạch can thương dựng thẳng lên, sát khí đầy đủ.

Người trong nhà kinh ngạc nhìn tình huống bên ngoài: "Quan binh tới rồi!"

"Không ngờ là quan binh tới cứu chúng ta."

"Quan binh còn có thể cứu lão bách tính? Đây không phải là quan binh giả đấy chứ?"

Đúng lúc này, Lý Đạo Huyền đã mặc y phục lại chui vào nhà, mỉm cười nói với họ: "Mọi người không phải sợ, chúng tôi nhất định sẽ cứu mọi người "Đại hiệp!"

"Đa tạ đại hiệp!"

Lời nói của Lý Đạo Huyền không biết vì sao làm cho bọn họ đặc biệt an tâm.

Bên ngoài thôn, bắt đầu xuất hiện tặc quân, một lá cờ cao cao, ba chữ "Tử Kim Lương" đặc biệt chói mắt.

Tiếp theo lại một lá cớ: "Thanh Bối Lang!"

Lại một lá: "Vân Lý Thủ!"

"Kim Cương Toản!"

"Tựu Địa Cổn!"

"Tân Lai Tướng!"

"Nhất Khối Thiết!"

"Mã Hồng Lang!"

"Thảo Thượng Phi!"...

Tử Kim Lương không hổ là lão đại lớn nhất trong số lưu khấu hiện tại, Thập tam gia thất thập nhị lộ tặc quân ngày xưa, hầu như một nửa bái vào dưới trướng hắn. Một khi lộ ra toàn bộ chiến lực, quả nhiên là cờ xí liên miên.

Ngay cả Cách Câu Phi mắt bị mù cũng được người khác đỡ trở về, gia nhập trong đại quân vây công. Hắn với đôi mắt mù đứng ở phía dưới lá cờ của mình, lớn tiếng rống giận: "Lão tử nhất định sẽ giết các ngươi, nhất định sẽ giết các ngươi."

Thanh Bối Lang: "Cách Câu Phi, con mẹ ngươi đang quay về ta mà rống đấy."

Cách Câu Phi: "A, Lang ca? Xin lỗi, ta không nhìn thấy, ta đổi hướng khác."

Hắn xoay người qua, tiếp tục mắng: "Ta muốn lột da rút gân ngươi."

Tử Kim Lương tức giận: "Ngươi phun cả nước bọt vào mặt ta rồi, muốn lột ta rút gân ta? Muốn tạo phản sao?"

Cách Câu Phi: "...."

"Thủ lĩnh. .. bên kia... bên kia..."

Cuối cùng thủ hạ của hắn mới chuyển đúng phương hướng cho hắn. Cách Câu Phi quay về mâu trận của Bạch Can binh rống

lên: "Các ngươi chỉ có một con đường chết." Lượng lớn tặc quân, từ bốn phương tám hướng, từ từ đi về hướng Hầu Gia Trang.

Nữ nhân và trẻ em trong nhà sợ đến mức thở mạnh cũng không dám.

Lòng bàn tay Trương Phượng Nghỉ thấm mồ hôi.

Các Bạch Can binh cũng lòng bàn tay thấm mồ hôi.

50 binh sĩ dân đoàn cũng lòng bàn tay thấm mồ hôi.

Chỉ có một mình Lý Đạo Huyền không có áp lực gì. Y đứng trên nóc một căn nhà cao trong thôn, giang hai tay ra, tư thế ôm bầu trời xanh, lớn tiếng hát: "Hát một bài thiên hoang địa lão, cùng một đời núi cao non xa, chính nghĩa không ngã. ... tới chiến!"

"Xông lên!"

"Giết!"

Tặc quân hùng hổ xông lên.

Dẫn đầu xuất thủ đương nhiên là hỏa súng binh của thôn Cao Gia.

Mặc dù chỉ có 50 người, nhưng trên cơ bản 50 người này đều có thể làm được cứ mười giây bắn một phát súng, một phút đồng hồ là có thể bắn ra 300 viên đạn. Hỏa lực bao trùm như vậy, đã có thể so được 500 hỏa súng binh của quân Minh tại thời đại này rồi.

"Đoàng đoàng đoàng!"

Tiếng súng liên miên, hãn phỉ phía trước nhất lập tức ngã xuống một loạt.

Thế nhưng, tặc thế lần này quá lớn, binh đánh được tiếp cận ba vạn, binh rác rưởi ở phía sau hò hét trợ uy còn có hai vạn, tổng

số năm vạn.

50 cây hỏa súng của thôn Cao Gia, vẫn chưa đủ để dao động một chút nào sĩ khí của chúng.

Vừa tiến vào tầm bắn của cung tiễn, các lão cung thủ của Bạch Can binh liền xuất thủ. Tên bay vù vù ra như mưa, đồng thời, biên quân và các vệ sở binh trong lưu khấu cũng bắt đầu kéo cung bắn trả.

Tên bay sượt qua nhau ở giữa không trung, chào nhau một tiếng óc chó, sau đó bay vào trong quân trận của đối phương.

Đốc đốc đốc!

Âm thanh tên rơi vào trên thuẫn bài khiến người nghe được mà ngứa cả răng.

Trương Phượng Nghỉ liếc nhìn tình thế xung quanh một vòng, trong lòng lạnh nửa đoạn: "Tiêu tiên sinh, mặc dù dựa vào sự anh dũng của Hình như lần này đi không nổi rồi."

Lý Đạo Huyền châm một quả lựu đạn ngòi nổ, vung ném ra ngoài, tiện tay bịt kín lỗ tai mình lại: "Trương tướng quân, đừng bi quan như vậy, bước ngoặt lập tức sẽ tới."

Trương Phượng Nghỉ: "Thế nhưng, tình huống trước mắt. . ."

Lý Đạo Huyền: "A, cô nói cái gì? Ta bịt lỗ tai nên nghe không rõ."

Trương Phượng Nghi: "...."

"Chúng xông tới rồi."

"Mâu trận."

Các Bạch Can binh xoát một cái duỗi Bạch Can thương ra

ngoài, toàn bộ quân trận giống như con nhím, vươn ra bốn phía vô số gai nhọn.

Tặc quân từ bốn phương tám hướng bao vây tới va vào trên mâu trận.

Thuẫn bài ra sức ngăn cản mũi mâu, sau đó dùng trường mâu của mình đâm đối thủ.

Đánh giáp lá cà là cực kỳ tàn khốc, hầu như trong nháy mắt đã có không ít binh sĩ ngã xuống...

Đương nhiên, tặc binh ngã xuống càng nhiều hơn.

Bạch Can binh huấn luyện hoàn mỹ, tặc binh đâu thể so được.

Mặc dù tặc binh có lẫn cả biên quân, nhưng bọn chúng không cùng nhau huấn luyện qua quân trận lần nào nữa, dựa vào dùng trường mâu lung tung, nên cũng không phát huy ra được bao nhiêu chiến lực.

Giữa chiến trường trường mâu đâm nhau rất hỗn loạn, xen ở giữa còn có âm thanh hỏa súng của binh sĩ dân đoàn bắn ở khoảng cách rất gần.

Lựu đạn Lý Đạo Huyền ném ra, bay qua hàng mâu binh trước, rơi xuống trong quân trận của tặc khấu phía sau, nổ tung khiến người ngã ngựa đổ một loạt.

Tử Kim Lương lại treo một nụ cười nhẹ nơi khoé miệng, trong mắt hắn, đây chẳng qua là khốn thú chỉ đấu, Bạch Can binh là không còn hy vọng, chỉ bằng sự chênh lệch binh lực này, tuỳ ý cô ta giấy giụa thế nào, lần này cũng không thoát khỏi ngũ chỉ sơn của hắn.

Đúng lúc này, một thám báo nhanh chóng chạy tới: "Lão đại, lão đại, phía tây bắc xuất hiện một nhánh quân của quan binh, treo

cờ hiệu 'Vương'."

"Vương?" Tử Kim Lương: "Gần đây có đại tướng của quan binh nào họ Vương?" binh lực."

Tử Kim Lương cười: "Viện quân của quan binh tới cứu Bạch Can binh, ha ha, Thanh Bối Lang, ngươi dẫn người qua đó thu thập một chút quan binh mới tới đi."

Chương 700: Phạm huý hiểu không?

Chương 700: Phạm huý hiểu không?

Thanh Bối Lang dẫn quân về hướng tây bắc nghênh đón.

Rất nhanh, hắn liền thấy được người tới.

Một nhánh quân quan binh khoảng ngàn người, mặc áo giáp vải theo kiểu quân Minh, đang vội vã chạy tới.

Thanh Bối Lang bày ra bộ hạ của mình, đang định bảo các binh sĩ cùng kêu gọi đầu hàng, nói vài câu trang bức, cười nhạo quan binh không biết tự lượng sức mình. Nhưng hắn còn chưa kịp mở miệng, quan binh đối diện đã giơ hỏa súng trong tay lên.

"Đoàng đoàng đoàng!"

Trực tiếp đánh luôn!

Một lời không hợp là đánh.

Bộ hạ của Thanh Bối Lang trong nháy mắt ngã một loạt.

Con mẹ nó, không nói võ đức?

Thanh Bối Lang giận dữ: "Chơi bọn chúng."

Tầm bắn cung tiễn của tặc quân cũng không xa, hỏa súng đối diện đã khai hoả, cung tiễn của chúng còn chưa sờ được vào đối diện, chỉ có thể xông lên phía trước.

Một nghìn quan binh đó chỉ dùng thời gian mấy hơi thở ngắn

ngủi đã hoàn thành nạp đạn một vòng, giơ hỏa súng lên, đoàng đoàng đoàng, lại một đợt bắn loạn xạ.

Bên Thanh Bối Lang lại tử thương thảm trọng.

Hắn tức giận không ngừng gào lên: "Xông lên, xông lên..."

Chạy tới được một đoạn, khoảng cách không quá xa, Thanh Bối Lang mơ hồ có thể thấy được tướng mạo của người đối diện rồi. Hắn chợt nhận ra, khuôn mặt của một tướng lĩnh trong quân địch.

Khuôn mặt đó mặc dù đầy râu, nhưng Thanh Bối Lang vẫn liếc mắt đã nhận ra hắn: Bạch Thủy Vương Nhị!

Quá khiếp sợ, trong nháy mắt Thanh Bối Lang như hóa đá, trong lúc nhất thời đã mất đi năng lực ngôn ngữ.

Không thể nào, Bạch Thủy Vương Nhị tuyệt đối không thể nương nhờ vào quan binh, tuyệt đối không thể.

Tử Kim Lương quay đầu nhìn thoáng qua hướng tây bắc, âm thanh hỏa súng vang lên đoàng đoàng liên miên không dứt. Trong lòng hắn chợt dấy lên một cảm giác kỳ quái, một nghìn viện quân tới từ hướng tây bắc sao lại chơi hỏa súng?

Mặc dù quan binh có tiền hơn lưu khấu một chút, nhưng cũng không giàu hơn bao nhiêu.

Tại sao ngày hôm nay cứ có nhánh viện quân nào tới là đều bắn hỏa súng rung trời vậy?

Hắn đang nghĩ tới đây, lại một thám báo chạy qua: "Lão đại, phía tây xuất hiện một nhánh quân của quan binh, nhân số khoảng một nghìn, lập tức sẽ qua đây rồi."

Tử Kim Lương: "Cái gì? Lại tới một nghìn?"

Đầu của Vân Lý Thủ thò ra bên cạnh: "Lão đại, ta đi ngăn cản."

Tử Kim Lương: "Được, nhanh đi."

Vân Lý Thủ lập tức dẫn người về hướng chính tây nghênh đón, bên kia tới chính là viện quân của Thạch Kiên điều đến từ Long Môn Cổ Độ, đoàng đoàng đoàng, tiếng hỏa súng lại vang lên chỉ chít.

Tử Kim Lương nghe thấy, phía chính tây cũng vang lên âm thanh hỏa súng?

Ngày hôm nay gặp quỷ rồi, mỗi lộ quan binh đều chơi hỏa súng?

Còn chưa kịp thổ tào nữa.

Phía tây nam đột nhiên có tiếng ồn ào, mấy trăm người cùng rống lên: "Vĩnh Tế Hình Hồng Lang tới đây!"

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Phía tây nam cũng vang lên tiếng hỏa súng, lưu khấu hướng đó tức thì bị đánh cho kêu thảm liên tục.

Tử Kim Lương: "Chết tiệt, là Hình Hồng Lang, thương nhân muối thối tha nương nhờ vào quan binh. Ta địt con mẹ ngươi, ngươi cũng tới đánh lão tử?"

Hướng chính nam cũng đột nhiên vang lên tiếng hò hét của mấy trăm người: "Cố Nguyên Lão Quỷ Đầu tới đây!"

Đồng thời lại vang lên một loạt tiếng súng.

Giờ thì tặc quân mới phát hiện, mình đã bị lượng lớn bộ đội hỏa súng tạo thành hình quạt bao vây rồi. Bốn phương tám hướng, bộ đội hỏa súng nổ súng liên tục, vừa nổ súng vừa từ từ áp sát về phía trước.

Mặc dù tặc quân nhiều tới mấy vạn, nhưng chúng đỡ được 50 cây hỏa súng, lại không đỡ được mấy nghìn cây hỏa súng. đánh tan sĩ khí hàng đầu tiên của chúng rồi.

Hầu như là trong nháy mắt, tặc quân mấy phương hướng đồng thời tan vỡ sĩ khí.

Các đầu mục chia ra ngoài đón đánh như Thanh Bối Lang, Vân Lý Thủ, lập tức chật vật không chịu nổi trốn về.

Toàn bộ đầu mục đều sợ hãi không chịu nổi.

Chỉ có Cách Câu Phi mù mắt vẫn quát: "Hỏa súng của ai bắn?"

"Lão đại, việc lớn không tốt. Toang rồi! Tả quân của chúng ta toang rồi."

"Lão đại, hữu quân cũng toang rồi."

"Lão đại, tiên phong phía trước vây công Bạch Can binh, tất cả đều tán loạn rồi."

"Bản trận, quan binh lập tức sẽ đánh tới bản trận rồi."

Tử Kim Lương hít một tiếng: "Lui, mau lui."

Kế sách hiện nay, chỉ có một hướng có thể chạy, chạy về hướng đông bắc.

Bản đội của Tử Kim Lương lập tức vắt giò lên cổ bắt đầu chạy trốn.

Nhưng hắn vừa mới bỏ chạy, liền thấy phía trước đột nhiên có một đội ngũ lao tới, binh sĩ của nhánh đội ngũ này vẻ mặt hung hãn, vừa nhìn không phải là loại dễ chọc, hơn nữa những người này cũng không dùng hỏa súng.

Họ cầm trên tay toàn là vũ khí lạnh cận chiến như đao thương

kiếm kích.

AI Không đúng! Không hoàn toàn là vũ khí lạnh.

Họ ngoại trừ vũ khí lạnh còn trang bị thêm lựu đạn ngòi nổ.

Viên đại tướng dẫn đầu toả ra khí tức tướng lĩnh quan binh khắp người, chính là Lão Nam Phong: "Hôm nay lão tử sẽ lấy đầu của thủ lĩnh các ngươi, trở về đổi điểm quân công, kiếm chút bạc, chớ trách lão tử thủ đoạn độc ác."

Nói xong, hắn vung tay lên, ném một quả lựu đạn vào trong bản đội của Tử Kim Lương.

Nhân số dưới trướng hắn cũng không nhiều, còn chưa đủ một nghìn người.

Nhưng mấy trăm người này mỗi người hung hãn, mọi người cùng nhau vung tay, ném ra mấy trăm quả lựu đạn, trong nháy mắt nổ cho bản trận của Tử Kim Lương quân lính tan rã. Tiếp theo, Lão Nam Phong vung tay lên: "Các huynh đệ, xông lên! Giết tặc tù, lập đại công, thăng đại quan, kiếm tiền thưởng, thế giới phồn hoa ta đi ngang, mỹ nữ tiền tài đều là của chúng ta."

Mấy trăm hãn tốt cùng cười to: "Chiến công, chiến công!"

Lão Nam Phong: "Lão tử tầm thường nông cạn!"

Các hãn tốt: "Chỉ yêu tiền tài mỹ nữ!"

"Xông lên!"

Sĩ khí của nhánh quân này đặc biệt cao, cao hơn không phải một chút so với mấy nhánh quân hỏa súng xuất hiện lúc trước, toàn là đồ liều mạng, con mắt đều là hình tiền, là cái loại chỉ cần chiến công không muốn sống.

Tử Kim Lương vừa nhìn trận thế này, trong lòng liền luống

cuống: "Đây là biên quân! Con mẹ nó đây là biên quân. Là Trương Tông Hành hay là Tào Văn Chiếu tới rồi?"

Nhưng mà Trương Tông Hành và Tào Văn Chiếu đều chưa hẳn hung tàn bằng Lão Nam Phong.

Bởi vì Lão Nam Phong có lựu đạn!

Hắn vừa xuất hiện đã đánh cho Tử Kim Lương khổ không nói nổi.

Thanh Bối Lang thấy đám người này không dùng hỏa súng, đều chơi cận chiến, hắn còn muốn xông lên làm dữ vài cái, nhưng vừa mới tiến lên, mới vung một đao, đã bị Lão Nam Phong chém một đao vào cổ, máu tươi phun ra thật xa.

Lão Nam Phong cười to: "Lấy được thủ cấp của một tặc tù rồi, ha ha ha ha."

Một biên quân nói: "Nam Phong ca, bên kia còn có một tên."

"Đó là Vân Lý Thủ!"

Lão Nam Phong: "Mẹ nó, ai to gan như vậy, dám gọi là Vân Lý Thủ? Là muốn giả mạo Thiên Tôn sao? Giết chết con cho đẻ nhà ngươi."

Biên quân Cố Nguyên lập tức xông tới Vân Lý Thủ.

Đám người này va chạm trong loạn quân, người cản giết người, phật cản giết phật, lưu khấu không ai dám ngăn cản họ một chút nào, đảo mắt liền xông tới trước mặt Vân Lý Thủ.

Vân Lý Thủ đang chạy thục mạng, đột nhiên thấy có người che ở trước mặt mình, nổi giận gầm lên một tiếng, bổ một đao về phía Lão Nam Phong.

Lão Nam Phong hơi nghiêng người, liền tóm lấy cái cổ Vân Lý

Thủ: "Con mẹ ngươi đặt tên quá kiêu ngạo." môt đao, rút ra, lại đâm vào môt đao...

Đảo mắt đâm liền mấy chục đao, rồi ném thi thể của Vân Lý Thủ xuống đất: "Kiếp sau đừng gọi như vậy, phạm huý có biết không?"

Thật lâu sau đó hắn mới biết, thật ra Thiên Tôn cũng không kiêng ky chuyện như vậy, không ngại người khác cùng tên với y, cũng không kiêng ky người khác mặc y phục giống y, ăn đồ giống y... Thiên Tôn chưa bao giờ làm chuyện cách ly giai cấp ở những địa phương này, thể hiện ra bản thân cao hơn người khác một đẳng cấp.

Chương 701: Dám đoạt chiến công với ta?

Chương 701: Dám đoạt chiến công với ta?

Lão Nam Phong tung hoành qua lại trong quần tặc, chẳng mấy chốc đã giết bốn năm tiểu đầu mục, Thanh Bối Lang, Vân Lý Thủ, Kim Cương Toản...

Mỗi lần giết một tên, hắn liền dùng ngón tay dính máu trên đao rồi vạch một đường thẳng trên mặt mình, chẳng mấy chốc, trên mặt vẽ giống như ngựa vằn.

"Tử Kim Lương ở đâu?" Lão Nam Phong rống lên: "Giết chết tặc tù lớn nhất, chiến công mới lớn nhất."

Bộ hạ của hắn rống lên: "Đông bắc, đông bắc, soái kỳ của Tử Kim Lương ở bên kia."

Lão Nam Phong: "Đuổi theo! Chiến công lớn nhất, vinh hoa phú quý, ngay ở dưới lá cờ kia."

Biên quân Cố Nguyên hò hét. Từ sau khi mãn hạn ra tù, họ theo Lão Nam Phong cơm no rượu say, sống một cuộc sống như thần tiên ở Bồ Châu "Trung tâm Thế giới".

Quân lương của Thôn Cao Gia cho rất sung túc, sẽ không khất nợ giống như triều đình.

Những ngày tháng của họ cực kỳ mỹ mãn, nhưng con người là thứ luôn luôn muốn hướng lên trên, nếu như có thể trên cơ sở mỹ mãn lại bước thêm một bước, vậy ai không thích?

"Giết chết Tử Kim Lương!"

"Giết tổng đại tướng, chiến công mới lớn."

Biên quân Cố Nguyên như một đám dã thú cuồng bạo, chạy như điên đuổi theo soái kỳ của Tử Kim Lương.

Trình Húc suất lĩnh một đội hỏa súng binh đang khai hoả với một nhóm lưu khấu chạy trốn đằng xa, nhìn thoáng qua bên Lão Nam Phong, cũng không khỏi lắc đầu thở dài: "Con mẹ nó mạnh thiệt, quân của lão tử cũng không dám xông lên như vậy."

Hình Hồng Lang cũng liếc nhìn đội quân hỏa súng binh của mình, nghĩ thầm: Mặc dù hỏa súng binh rất mạnh, nhưng càng thích hợp với trận địa tác chiến. Vung đao hò hét đuổi theo địch nhân như Lão Nam Phong lại không thuận tiện.

Ngay cả Lý Đạo Huyền cũng đang suy nghĩ: Thời đại còn chưa có súng tự động, hỏa súng binh không xông lên nổi. Ơ?

Không đúng, có người muốn tranh với hắn.

Bạch Can binh!

Bạch Can binh cũng là bộ đội cận chiến, hơn nữa cũng là cái loại hò hét xông vào tặc quân.

Sau khi người của Thôn Cao Gia chạy tới giải vây cho Bạch Can binh, lưu khấu đã rút lui hết.

Bạch Can binh chỉ thẫn thờ trong chốc lát, sau đó Trương Phượng Nghỉ liền tỉnh táo lại. Nàng bò lên trên nóc nhà, quan sát kỹ trên chiến trường một vòng, sau đó lập tức rõ ràng mình phải làm cái gì, bèn đưa tay chỉ về hướng soái kỳ của Tử Kim Lương: "Đuổi theo!"

Một nghìn Bạch Can binh, vung chân xông tới soái kỳ của Tử

Kim Lương.

Lão Nam Phong nghe được phía sau có người hò hét xông qua, quay đầu nhìn liền thấy là Bạch Can binh, không khỏi giật mình: "Có lầm không vậy? Lão tử đã cứu mạng của các ngươi, hiện tại các ngươi muốn đoạt công lao của lão tử?"

Hắn vội vàng rống lên: "Xông lên, nhanh lên một chút, các chiến hữu, nếu chiến công này bị Bạch Can binh cướp đi, các vị ít nhất sẽ mất số bạc hai lần đi thanh lâu."

Các biên quân Cố Nguyên toát mồ hôi: "Nam Phong ca, Thiên Tôn cấm đi thanh lâu!"

Lão Nam Phong: "Đó chính là nghe mười lần buổi hòa nhạc."

Các biên quân Cố Nguyên vừa nghĩ: Mười lần buổi hòa nhạc? Bà nội cha nó! Đây không phải chết người rồi?

"Ngao ngao!"

Biên quân Cố Nguyên bắt đầu chạy như điên rồi, tốc độ đó, Võ Đang Thê Vân Tung tới cũng phải quỳ xuống ca chỉnh phục.

Bên này, Bạch Can binh chạy chạy, đột nhiên nhìn thấy "quân thủ bị Bồ Châu" phía trước thoáng cái tăng tốc, tốc độ chạy đó...

Trương Phượng Nghỉ nhìn mà ngẩn ra: "Quân Bồ Châu chiến ý dâng trào như thế sao? Đã lâu ta không thấy qua các quan binh đồng liêu liều mạng như vậy khi đánh trận rồi."

Nàng thoáng cái cảm giác mình nhận được khích lệ, bèn la lớn: "Xuyên trung Bạch Can binh, các ngươi thấy chưa? Quân Bồ Châu đánh trận liều mạng thế nào? Xuyên trung Bạch Can binh chúng ta so ra không bằng Các Bạch Can binh: "Ngao ngao! Nam nhỉ Xuyên trung ta, nhất định không thể thua."

Hai từ Xuyên quân này cũng không phải khoác lác mà có!

Bạch Can binh hò hét tăng tốc, cặp giò vung lên như vô địch Phong hỏa luân, Lăng Ba Vi Bộ tới cũng phải gọi ba ba tha mạng.

Họ vừa tăng tốc, Lão Nam Phong phía trước không thể nhịn nữa: "Các huynh đệ, Bạch Can binh lại còn có thể tăng tốc, mẹ nó, vì đoạt quân công của ta, có cần thiết liều mạng như thế không?"

Các biên quân Cố Nguyên: "Không thể thua, chạy đi."

Bạch Can binh: "Mẹ nó, họ còn có thể nhanh hơn? Không có khả năng! Các huynh đệ, cố gắng lên."

Biên quân Cố Nguyên: "Chó chết, lão tử không tin."

Bạch Can binh: "Xông lên!"

Biên quân Cố Nguyên: "Chạy đi!"

Hai nhánh bộ đội vương bài cận chiến, giống như hai mũi đao chứa hỏa tiễn, xông thẳng vào trong đại quân lưu khấu, từ hai phương hướng phá tan đội hình lưu khấu.

Các lưu khấu thông minh một chút lập tức phát hiện, hai thanh đao này đều hướng về phía Tử Kim Lương, nếu như họ tiếp tục chạy theo soái kỳ của Tử Kim Lương, đó chính là một con đường chết.

Vì vậy, những người thông minh này lập tức tách ra hai bên, tránh khỏi lộ tuyến trùng kích chính diện của Lão Nam Phong và Trương Phượng Nghi.

Giờ thì đã không có người có thể ngăn cản bọn họ.

Không mất bao lâu, Lão Nam Phong và Trương Phượng Nghi, một trái một phải, đồng thời đánh tới dưới soái kỳ của Tử Kim Lương.

Trương Phượng Nghỉ: "Tặc tù đừng chạy!"

Lão Nam Phong: "Chiến công của ta!"

Hai người một trái một phải, dược mã hoành thương, đồng thời xông tới dưới cờ.

Đã thấy một tặc tù đứng dưới cờ, trên người mặc chính là áo giáp của Tử Kim Lương, hai con mắt nhắm chặt, khóe mắt chảy máu, là một người mù. .. Cách Câu Phi.

Hắn vẻ mặt mờ mịt, sợ hãi, không biết làm sao.

Hắn vừa mới mất đi ánh sáng, còn chưa giỏi dùng lỗ tai để tiếp nhận tin tức từ bên ngoài, hắn căn bản không biết đã xảy ra cái gì, chỉ biết là Tử cho hắn, tất cả chuyện khác đều không biết gì cả.

Trương Phượng Nghi vừa nhìn thấy tên này, lòng liền lạnh xuống: "Không xong, Tử Kim Lương cầm một người mù thế thân, bản thân kim thiển thoát xác rồi."

Lão Nam Phong: "Mẹ nó, những tên khốn khiếp này, bán đứng đồng đội, một chút mặt mũi cũng không cần."

Cách Câu Phi: "Các ngươi là ai? Ai đang nói ở bên cạnh ta? Đã xảy ra chuyện gì? Lão đại đâu? Tử Kim Lương lão đại đâu?"

Trương Phượng Nghỉ: "Tên này phải làm gì?"

Lão Nam Phong: "Còn có thể làm gì?"

Hắn chém qua một đao...

Cách Câu Phi hét thảm một tiếng, đã kết thúc cuộc đời trong một thế giới tối tăm.

Lão Nam Phong dùng ngón tay chấm máu trên lưỡi đao, lại vẽ

lên mặt mình một đường màu đỏ.

Trương Phượng Nghỉ nhìn thoáng qua nét vẽ đỏ lòm loang lổ trên mặt hắn, biết là hắn đã giết rất nhiều tặc tù trong trận chiến này, trong lòng cũng không khỏi âm thầm bội phục: Thật là một vị tướng dũng mãnh.

Lão Nam Phong: "Không thú vị không thú vị, chiến công lớn nhất chạy rồi, cả người không còn chút sức lực nào nữa."

Trương Phượng Nghi đưa mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy bốn phương tám hướng đều là lưu khấu tán loạn, số lượng rất nhiều, đang chạy khắp nơi trên núi đồi, dưới loại tình huống này muốn tìm được Tử Kim Lương, điều đó căn bản không thể nào.

"Ôi! Thu binh đi."

"Thu binhI"

Trên chiến trường vang lên tiếng la...

Thôn Cao Gia, Bạch Can binh, đều bắt đầu thu binh.

Các tướng lĩnh đều dẫn người của mình tập trung về Hầu Gia Trang nho nhỏ.

Chương 702: Xem người khác viết

Chương 702: Xem người khác viết

Hầu Gia Trang nho nhỏ, đời này chưa bao giờ náo nhiệt như thế.

Nữ nhân và trẻ em trong thôn còn trốn trong căn nhà đá, căn bản không dám ra ngoài.

Chỉ một thời gian ngắn ngủi, tâm tình của họ có thể nói như ngồi trên tàu lượn cao tốc.

Khi được Lý Đạo Huyền cứu ra, thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng khi Lý Đạo Huyền tử thủ trước cửa nhà, hơn trăm tặc nhân vây công bên ngoài, bọn họ lại sợ đến mức run cầm cập.

Sau đó Bạch Can binh xuất hiện, đánh đuổi Cách Câu Phi, bọn họ lại thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lập tức lại bị càng nhiều tặc quân hơn bao vây, lại sợ đến run cầm cập.

Sau đó viện quân tới, bọn họ lại thở phào nhẹ nhõm.

Cứ nhất kinh nhất sạ, ai cũng không chịu nổi.

Tuy nhiên bọn họ phát hiện, dù tình thế bên ngoài thay đổi thế nào, Lý Đạo Huyền vẫn luôn đứng ở cửa nhà đá, không đi đâu hết.

Y vẫn để lại một bóng lưng cho mọi người trong nhà, nhưng

bóng lưng này thoạt nhìn vẫn khiến người an tâm.

"Đừng sợ, chiến đấu đã kết thúc." Lý Đạo Huyền dịu dàng nói: "Đã qua rồi, tất cả đều sẽ tốt hơn."

Mọi người trong nhà cũng không hoan hô, chỉ dè dặt đi tới phía sau Lý Đạo Huyền, lén thò đầu qua bờ vai của y và nhìn ra bên ngoài, lúc này mới nhìn thấy, chiến đấu bên ngoài thật sự đã kết thúc, lượng lớn quan binh đang bao vây ở bên ngoài thôn.

Một đám tướng lĩnh của quan binh chỉ dẫn theo mấy người, đang đi về trong thôn.

Các nữ nhân lại bắt đầu sợ: "Quan binh cũng rất xấu."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Không phải sợ, những quan binh này đều là quan tốt binh."

Các nữ nhân: "Quan binh nào tốt?"

Lý Đạo Huyền: "Đừng có vơ đũa cả nắm như thế. Mặc dù quan binh xấu nhiều, nhưng trong nước bùn cũng sẽ có hoa sen. Như Thích Gia quân, Bạch Can binh, họ đều rất tốt." Các nữ nhân nghe không hiểu, nhưng không biết vì sao cảm thấy, lời của người này nói đều đáng để tín nhiệm.

Lý Đạo Huyền vì khiến cho họ an tâm, tiếp tục đứng yên ở trước cửa nhà, chỉ thấy đám người Trình Húc, Hình Hồng Lang, Cao Sơ Ngũ, Thạch Kiên, Bạch Miêu, Vương Nhị lần lượt đi tới trước mặt y, quay về y ôm quyền: "Khởi bẩm Thiên Tôn, thuộc hạ đã hoàn thành nhiệm vụ chiến lược."

Chỉ có Lão Nam Phong vẻ mặt ảo não: "Thiên Tôn, thuộc hạ đã phụ uỷ thác, không thể bắt được tặc tù Tử Kim Lương."

Lý Đạo Huyền cười nói với hắn: "Không có việc gì, ngươi đã tận lực rồi, làm rất tốt. Trở về ta sẽ tặng cho ngươi hai video buổi

hòa nhạc mới cho ngươi xem, bên trong có mấy chục bài hát mới."

Lão Nam Phong mừng rỡ.

Cái này mới gọi là tưởng thưởng!

Hắn sao chép lại các tiết mục ca múa của tiên nữ, lại cho ca sĩ hắn thuê mở buổi hòa nhạc, tiền thu vé vào cửa, tiền đánh thưởng đó, chậc chậc...

Trương Phượng Nghỉ từ bên ngoài vòng chui vào, quay về Lý Đạo Huyền ôm quyền: "Tiêu tiên sinh, khụ!" Nàng nhìn một vòng ở đây, cũng không có người ngoài gì, không cần giúp Lý Đạo Huyền che giấu thân phận nữa, vì vậy sửa lời nói: "Lý tiên sinh, thì ra ngươi đã sớm an bài thuộc hạ qua đây cứu viện, may mà có ngươi, bằng không lần này ta có chín thành sẽ chết ở chỗ này."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Một chút việc nhỏ, không đáng nhắc đến."

"Ơn cứu mạng, sao lại là việc nhỏ." Trương Phượng Nghỉ nói: "Trương Phượng Nghỉ ta thiếu nợ ngươi một ân tình lớn, Xuyên trung Bạch Can binh nợ ngươi một ân tình lớn, tương lai tất báo ơn này."

Lý Đạo Huyền cũng không so đo nhiều vấn đề này, chỉ lo lắng nhìn thoáng qua phía đông bắc: "Những lưu khấu này thật đúng là phiền phức, chúng ta bày thiên la địa võng như vậy, cũng để hắn chạy thoát được."

Chúng tướng nghe vậy trong lòng đều nghĩ: Lưu khấu quả thật rất phiền phức! Thảo nào triều đình vẫn không thể diệt tận gốc. Đánh thắng chúng thì dễ, tiêu diệt thì lại khó.

Trương Phượng Nghỉ cau mày: "Một năm nay ta cũng đang suy nghĩ vấn đề này. Chúng ta luôn đánh bại lưu khấu, nhưng luôn không thể tiêu diệt lưu khấu. Lẽ nào những lưu khấu này không

thể bị tiêu diệt sao?"

Lý Đạo Huyền: "Lưu khấu không phải là một vấn đề quân sự, mà là một vấn đề xã hội." Trương Phượng Nghi: "2? 2"

Lý Đạo Huyền: "Muốn tiêu diệt chúng, cần chính là chỉnh đốn thanh lý nguồn gốc sản sinh ra loại lưu khấu này. Thật giống như làm cỏ, chỉ cắt phần trên mặt đất là không được, phải loại bỏ phần rễ ở dưới bùn đất mới được."

Trương Phượng Nghỉ: "Ồ, ý của ngài là..."

Lý Đạo Huyền: "Phải cho lão bách tính được ăn no, mặc ấm, trong đầu hoàn toàn không có ý nghĩ tạo phản làm loạn, mới có thể chân chính dẹp yên lưu khấu."

Giờ thì Trương Phượng Nghỉ đã hiểu, cũng trầm mặc.

Ăn no, mặc ấm, nghe thì rất đơn giản, muốn làm được lại quá khó.

Lý Đạo Huyền quay sang Trình Húc vẫy tay: "Hòa giáo viên, phiền ngươi viết mấy bài tấu, giúp Hình Hồng Lang, Lão Nam Phong, Thạch Kiên, Vương Tiểu Hoa khoe thành tích với triều đình, xem có thể giúp họ thăng quan hay không."

Nói xong, y lại quay sang nói với Trương Phượng Nghi: "Tấu của Trương tướng quân thì làm phiền tự cô viết đi, Hòa giáo viên nhà ta viết, khẳng định cô sẽ thấy chướng mắt."

Trương Phượng Nghỉ cười lắc đầu: "Sao có thể thấy chướng mắt được? Ta cũng chỉ là người quê mùa, căn bản không biết viết thứ gì hẳn hoi, Hòa giáo viên viết khẳng định tốt hơn ta."

Sau khi nàng nói xong câu đó, không đến một canh giờ liền hối hận.

Nhìn thấy tấu chương của Trình Húc viết, Trương Phượng Nghỉ mới biết mình vẫn là quá ngây thơ rồi.

"Thần Lão Nam Phong, chọn một nghìn quân xuất Bồ Châu, đi về hướng đông bắc, tại tây nam Tẩm Châu gặp phải tặc quân của Tử Kim Lương. Tặc quân đông tới 20 vạn, song thần không hề sợ hãi, lòng nghĩ hoàng ân mênh mông, nếu vi thần không phân ưu cho hoàng thượng, có mặt mũi gì đứng ở giữa thiên địa? Thần tự mình dẫn một nghìn sĩ tốt, đánh phủ đầu tặc quân Tử Kim Lương. 20 vạn tặc quân chia làm bốn nhóm, mỗi nhóm năm vạn người, từ bốn phía đông nam tây bắc vây công thần, nhưng thần mặt không đổi sắc, cắm trường mâu trên mặt đất, kéo cung cài tên, bắn ra tứ phía."

Nhìn đến đây, Trương Phượng Nghỉ đã tê dại hơn nửa người.

"Thần bắn liền hơn 50 tên, mỗi tên đều trúng đầu mục quân địch. Một tên bắn chết Cách Câu Phi, lại một tên Thanh Bối Lang, lại một tên bắn chết Kim Cương Toản, lại một tên bắn chết Vân Lý Thủ. . “ Trương Phượng Nghỉ: "Này này, đây rốt cuộc là viết cái gì vậy?"

"Sau khi giết liên tiếp 50 đầu mục, tặc thế tan vỡ! Thần dược mã hoành thương, xông tới soái kỳ của Tử Kim Lương. Tử Kim Lương tự mình vác búa lớn giao chiến với thần, thần huyết chiến hơn 200 hiệp, thân bị trọng thương ba nơi. Nhưng thần càng đánh càng hăng, một thương đâm trúng vai Tử Kim Lương. Tử Kim Lương bật ngửa ngã xuống ngựa, được tặc tử còn lại cứu giúp, thần bởi vì trọng thương, không thể tiếp tục truy kích lấy thủ cấp của nó, trong lòng rất hối tiếc."

Trương Phượng Nghỉ: "A a a a a, đưa bút đây, ta muốn tự mình viết tấu."

Lý Đạo Huyền nhìn mà buồn cười: Trương Phượng Nghỉ, ngươi vẫn là quá non. Còn chưa thấy qua nhiều người không biết

xấu hổ, sau này thấy nhiều rồi sẽ thành thói quen thôi.

Trương Phượng Nghỉ đề bút muốn một năm một mười báo cáo lại tình hình chiến đấu, nhưng mà nàng suy nghĩ nửa ngày, không được! Nếu như ta viết quá chân thực, chẳng phải là vạch trần chỗ sai trong bài tấu chương của Hòa giáo viên sao? Nếu như hại bọn họ thì làm thế nào?

Ôi!

Trương Phượng Nghỉ đành phải viết: "Lúc đó tình hình chiến đấu hỗn loạn, thần thân hãm vòng vây, may mắn được Hình Hồng Lang, Lão Nam Phong, Thạch Kiên, Vương Tiểu Hoa tương cứu, mới có thể giữ được tính mệnh. Không thể thấy rõ trên chiến trường đã xảy ra cái gì, xin hoàng thượng xem tấu của người khác viết đi."

Chương 703: Ta cùng tú tài chia năm năm

Chương 703: Ta cùng tú tài chia năm năm

Chính sự xong xuôi, Lý Đạo Huyền cuối cùng cũng xoay người lại, đối mặt với mọi người trong căn nhà đá.

Các binh sĩ lấy ra quân lương, chia cho bọn họ một ít.

Nữ nhân và bọn trẻ ăn ngấu nghiến một hồi, thật vất vả lấp no được cái bụng, tâm tình hoảng loạn cũng bình phục một chút.

Mười mấy người này đã không thể ở lại Hầu Gia Trang nữa. Ở thời kì binh hoang mã loạn này, không có nam nhân bảo hộ, chỉ là một đám nữ nhân trẻ nhỏ, là không thể sống sót được.

Biện pháp duy nhất hiện tại của họ chỉ có thể di chuyển, rời xa nơi chôn rau cắt rốn.

Lý Đạo Huyền nhẹ giọng nói: "Các vị, có nơi nào như là người thân, hoặc là nhà mẹ đẻ có thể đi không?"

Các nữ nhân lắc đầu: "Không có."

Lý Đạo Huyền: "Vậy chư vị có tính toán gì không?"

Các nữ nhân ngẩng đầu, cùng nhìn Lý Đạo Huyền, ánh mắt cổ quái.

Lý Đạo Huyền hít một hơi dài, cảm giác không bình thường.

Quả nhiên, vừa mới mọc lên cảm giác không ổn, liền nghe

được các nữ nhân đồng thời nói: "Cầu lão gia thu chúng tôi, làm thiếp làm tỳ nữ cũng được, sau này chúng tôi chính là người của lão gia ngài rồi."

Lý Đạo Huyền lắc đầu, thở dài: "Ta không thể thu, nhưng địa bàn của ta có thể thu các người. Các người theo người của ta cùng nhau trở về đi, họ sẽ an bài cho các ngươi."

Các nữ nhân hai mặt nhìn nhau, hơi sợi!

Một nữ nhân đánh bạo nói: "Lão gia, ngài sẽ trở về cùng chúng tôi không? Nếu như ngài không có mặt... chúng tôi... hơi sợ."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Yên tâm, đến địa bàn của ta rồi, chỗ nào ta cũng sẽ có mặt."

Các nữ nhân không có quyền lợi tự mình nắm giữ số phận, mặc dù họ sợ, nhưng vẫn chỉ có thể tuỳ ý người khác an bài, đi theo đội hậu cần tiếp tế của thôn Cao Gia.

Đối với tương lai mù mịt!

Căn bản không biết mình sẽ phải đi đâu.

Khi họ đi theo đội hậu cần cũng có vẻ rất tự tỉ, rất sợ những hậu cần binh này sẽ khi dễ bọn họ.

Có điều lập tức họ liền phát hiện mình suy nghĩ nhiều rồi.

Quân kỷ của đội hậu cần Thôn Cao Gia vượt xa quân Minh một vạn con đường.

Dọc theo đường đi cũng không có người nào làm ra bất cứ việc gì quấy rối họ.

Thời gian nửa ngày, trôi qua bình an vô sự.

Mãi đến giờ cơm...

Đội hậu cần dừng lại tại một thôn làng hoang vắng, nhìn vào giếng nước trong thôn, bên trong có nước, vì vậy các hậu cần binh dừng chân ở chỗ này.

Có người múc nước trong giếng, những người khác bắt đầu chôn nồi nấu cơm.

Mọi người đều bận rộn.

Nữ nhân và bọn trẻ nuốt nước miếng, họ cũng đói bụng, muốn ăn cái gì.

Nhưng họ không dám mở miệng đòi.

Chỉ muốn khép mình trốn ở một bên, không khiến người khác chú ý, không muốn bởi vì xin cơm ăn mà đưa tới phiền phức, vạn nhất những binh lính này vốn đã quên họ, mình đi qua đó đòi ăn, họ chú ý tới chúng ta thì sao?

Các nữ nhân dè dặt trốn trong góc nhà.

Đúng lúc này, đội trưởng Gia Cát Vương Thiện của đội hậu cần đi tới trước mặt họ, ôn hòa gọi: "Mọi người mau tới đây, chúng ta ăn cơm."

Tên thật của hắn là Vương Thiện, nhưng hắn có văn bằng tốt nghiệp tiểu học của thôn Cao Gia, có văn hóa, rất thông minh, liền lấy biệt hiệu cho mình, ở phía trước thêm vài hai chữ Gia Cát, liền biến thành Gia Cát Vương Thiện.

Gia Cát Vương Thiện ra chào hỏi khiến các nữ nhân giật mình.

Họ vốn không muốn gây sự chú ý, hiện tại đồng thời lui về phía sau.

Gia Cát Vương Thiện mỉm cười: "Đừng sợ ta, ta sẽ không hại các người. A, đúng rồi, cho mọi người nhìn một thứ."

Hắn đi về phía trước hai bước, chỉ vào ngực mình.

Ở đó có thêu một Thiên Tôn bằng sợi bông.

Các nữ nhân nahiêm túc nhìn eơi hêâna Thiên Tên vài lần đât nhiên phát hiện, giống như đã từng quen biết? A! Hiệp sĩ trẻ tuổi xông vào Hầu Gia Trang, tử thủ cửa nhà đá, không phải là khuôn mặt này sao? Chỉ là sau khi thêu hơi không dễ nhận ra, nhưng nếu nhìn kỹ, đại khái là nhìn ra được.

Lần này, bọn họ đã yên tâm hơn.

Gia Cát Vương Thiện tiếp tục vẫy tay: "Yên tâm, qua đây đi, chúng tôi có dư một cái nồi, nước cũng đang nấu, sắp sôi rồi. Nồi này để cho mấy người dùng, các người muốn làm thế nào thì làm, này, đây là nguyên liệu nấu ăn của các người."

Gia Cát Vương Thiện đặt một túi bột mì ở trước mặt họ, nghĩ nghĩ, lại lấy ra thêm hai hộp tre đựng thịt buổi trưa.

Đặt trên mặt đất, sau đó lui thật xa về phía sau.

Giống như đang cho mèo hoang ăn.

Chiêu này có tác dụng cả với mèo hoang, càng đừng nói đối với người.

Nữ nhân dè dặt đi tới, trước tiên cầm lấy túi bột mì, nhìn vào, một nửa túi bột mì, cho mười mấy người họ ăn một bữalà dư dả.

Trong nháy mắt trở nên vui vẻ.

Lại cầm lấy hộp tre mở ra, bên trong lại là thịt heo được cắt thành từng miếng hình vuông.

"A!" Các nữ nhân kinh hô ra tiếng: "Thịt."

Gia Cát Vương Thiện mỉm cười: "Tự mấy người làm đi, bên

chúng tôi toàn là đại lão gia, trình độ làm cơm không tốt lắm, cũng chỉ có thể ăn no, mấy người tự làm khẳng định sẽ dễ ăn hơn."

Hắn lui trở về trong đội ngũ.

Các nữ nhân vội vàng thiên ân vạn tạ một phen, sau đó vây quanh cái ni.

Một đám nữ nhân bắt đầu tất bật nấu cơm, trình độ của họ thật đúng là cao hơn nhiều các nam nhân, chẳng mấy chốc, họ đã nấu thành món cháo bột mì thơm ngào ngạt.

Rõ ràng không có ai dạy họ làm món thịt buổi trưa thế nào, họ lại vô sư tự thông, đem thịt cắt hạt lựu, sau đó bỏ vào nấu chung với cháo.

Chẳng mấy chốc, nắp nồi trào lên, trong nồi toả ra mùi hương mê người.

Các nữ nhân vội vàng múc cho con mình một bát trước, sau đó mỗi người cầm một bát, hạnh phúc đến rớt nước mắt. Mong đợi đơn giản nho nhỏ này của họ đã được thỏa mãn, đến chạng vạng cùng ngày, lại đến giờ cơm, Gia Cát Vương Thiện lại tới, vẫn cho họ đồ ăn tương tự.

Lần này các nữ nhân rốt cuộc đã hoàn toàn yên tâm.

Họ nhìn bộ dạng nấu cơm vụng về của các hậu cần binh, không khỏi lắc đầu, mấy người phụ nhân chủ động đứng dậy: "Để chúng tôi tới giúp các ngươi nấu cơm đi, dù sao cũng phải để cho chúng tôi làm cái gì, bằng không cũng ngại ăn không của các ngươi."

Thế là, trong đội hậu cần thoáng cái trở nên náo nhiệt.

Các binh sĩ ngồi ở một bên, nhìn các nữ nhân bận rộn.

Các nữ nhân dũng khí cũng lớn, đã dám nói chuyện.

Một nữ nhân quay sang hỏi Gia Cát Vương Thiện: "Vị đại ca này, thoạt nhìn ngài giống một người đọc sách."

Gia Cát Vương Thiện có chút đắc ý nói: "Đội trưởng của đội hậu cần binh thôn Cao Gia đều phải là người có học. Bởi vì hậu cần phải 'ký tên', 'kiểm kê số lượng', thường xuyên phải làm mấy đề Số Học đơn giản, viết một số công văn. Cho nên, chức vụ đội trưởng ít nhất cần phải tốt nghiệp tiểu học."

Nữ nhân: "Ổ, tốt nghiệp Tiểu học là sao? So sánh với tú tài ai lợi hại hơn?"

Gia Cát Vương Thiện cười to: "Về mặt ngữ văn ta yếu hơn tú tài, thế nhưng so Số Học ta lại mạnh hơn tú tài."

Nữ nhân nghe không hiểu Ngữ văn Số Học là cái gì, thế nhưng đã nhìn ra, vị trước mắt này chia năm năm với tú tài.

Chương 704: Ở chỗ này tìm một để gả

Chương 704: Ở chỗ này tìm một để gả

Kỳ lạt

Một tú tài vậy mà đi làm lính.

Trai tốt không làm lính, sắt tốt không làm đỉnh, sao hắn lại làm thế nhỉ?

Nữ nhân cũng không dám hỏi, rất sợ đắc tội hắn.

Nàng đành phải nói sang chuyện khác: "Đại ca, các ngươi là quan binh từ đâu tới? Muốn dẫn chúng tôi đi đâu để thu xếp?"

Gia Cát Vương Thiện cười hắc hắc: "Thật ra chúng tôi không tính quan binh, chúng tôi là dân đoàn, đến từ thôn Cao Gia. Địa bàn hiện tại của chúng tôi rất lớn, khắp nơi đều có thể dàn xếp các người. Kế tiếp sẽ dẫn các người đi qua phủ Bình Dương, huyện Tắc Sơn, huyện Hà Tân... Mãi cho đến thôn Cao Gia, các người có thể chọn ở lại bất cứ nơi nào trên đường đi, hoặc là theo chúng tôi về thôn Cao Gia, đều do bản thân các người quyết định."

Các nữ nhân: "A, do bản thân chúng tôi quyết định? Vậy... Đó chính là muốn vứt bỏ chúng tôi không quản rồi sao?"

Các nữ nhân hơi sợ bốn chữ "tự mình quyết định" này.

Bọn họ thà rằng tìm một người dựa vào, nghe mệnh lệnh của mình người đó hành sự, cũng không muốn "tự mình quyết định", bởi vì thời đại này, làm gì có cơ hội cho nữ nhân "tự mình quyết

định" việc của mình.

Gia Cát Vương Thiện nhìn ra họ do dự, cười chỉ vào hình thêu Thiên Tôn trước ngực mình: "Không phải sợ! Có lão nhân gia ngài ở đây, sẽ không mặc kệ các người không quản, từ từ các ngươi sẽ hiểu."

Các nữ nhân đã bắt đầu quen thuộc với các binh sĩ.

Bọn trẻ cũng đã dám đi theo ngồi cùng với mẫu thân rồi.

Một đứa bé chừng bảy tám tuổi đi đến bên cạnh một hậu cần binh, nhìn khẩu súng Chassepot trong tay hắn, ánh mắt không giấu nổi vẻ ngưỡng mộ: "Thúc thúc... Hỏa súng này của thúc, hình như rất lợi hại, ngày hôm qua lúc đánh trận ta đã nhìn thấy, thứ này vang lên, đoàng, từ xa sẽ có một kẻ xấu ngã xuống."

Hậu cần binh cười: "Đúng rồi, đây là vũ khí kiểu mới lợi hại nhất của thôn Cao Gia ta, ngoài mấy trăm mét một phát đạn là đánh ngã một kẻ địch, rất dữ dội."

Đứa bé: "Ta... có thể sờ nó không?" Hậu cần binh xác nhận trong súng không có đạn, lúc này mới cầm lấy khẩu súng đưa cho đứa bé sờ.

Đứa bé mừng rỡ: "Oa, ta sờ vào rồi. Sau này ta cũng muốn giống như thúc thúc, làm binh sĩ lợi hại."

Hậu cần binh lắc đầu: "Xem tiền đồ của ngươi kìa. Ta nói với ngươi, trẻ con mấy tuổi như ngươi là nên đến trường học trong thôn, đọc sách miễn phí, tương lai đi làm người có tri thức có học, giống thúc thúc là không được."

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, một nữ nhân đột nhiên nhảy qua. Nàng chính là mẫu thân của đứa bé này, một thiếu phụ 25-26 tuổi. Nàng nắm lấy tay của hậu cần binh: "Vị đại ca này, vừa rồi ngài nói, trường học trong thôn là miễn phí đọc sách sao?"

Hậu cần binh bị thiếu phụ nắm lấy tay, mặt thoáng cái đỏ gay: "Ôi chao, đại muội tử... Trường học trong thôn chúng tôi đều là đọc sách miễn phí."

Thiếu phụ tỏ ra vội vã: "Con ta năm nay 7 tuổi, tuổi của nó cũng có thể đi học miễn phí sao? Có cần lớn hơn một chút, hoặc là nhỏ hơn?"

Hậu cần binh: "Có thể! Tuổi này đi học là vừa đủ, lớn nhỏ một chút không quan trọng."

Thiếu phụ mừng rỡ, cầm lấy tay của hậu cần binh lắc lư một hồi: "Có yêu cầu gì khác không? Ví dụ như phải có hộ tịch trong thôn? Nếu như cần, ta gả cho người trong thôn có phải có thể để cho con ta đi học rồi không?"

Hậu cần binh dở khóc dở cười: "Đại muội tử, ý nghĩ này của cô rất nguy hiểm, không cần như vậy, không cần hộ tịch."

Thiếu phụ: "Thực sự là cảm ơn ngươi rồi!"

Vẻ mặt hậu cần binh đột nhiên đỏ lên: "Thật ra năm nay ta cũng 30 rồi, chưa cưới vợ nữa, ta... cũng không ngại cô có con trai."

Thiếu phụ: ".. "

Người bên cạnh: ".. ."

Gia Cát Vương Thiện cười mắng: "Này! Chú ý a! Loại tình huống này, ngươi đề xuất loại yêu cầu này đối với cô ấy, có vẻ như nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Ta nhắc nhở các ngươi, dọc theo đường đi là không cho phép nhắc đến loại chuyện này nữa. Đợi họ định cư rồi, thích ứng hoàn cảnh cuộc sống mới, đã hiểu sau này mình sẽ sinh sống ở một nơi như thế nào, ngươi lại theo đuổi cô ấy cũng được. Thế nhưng vào lúc này, thừa dịp người ta vừa mới có được cơ hội sống mà đưa ra chuyện này, chính là lợi

dụng lúc người ta gặp khó khăn, là hành vi ác ôn. Nếu như Thiên Tôn biết việc này, Hậu cần binh kia hoảng sợ, vội vàng cúi đầu, nói với hình thêu Thiên Tôn trước ngực: "Thiên Tôn thứ tội, tiểu nhân không phải cố ý."

Thiếu phụ kéo con trai vội vàng né ra, có điều, nàng cũng không tức giận.

Thành thật mà nói, hiện tại nhóm nữ nhân này thật sự cần phải có một chỗ dựa tin cậy, nghe được có nam nhân bằng lòng chịu mình, trong lòng nàng càng nhiều là an tâm, mà không phải là phản cảm.

Thật ra, chuyện xảy ra vừa rồi sợi bông Thiên Tôn đều nhìn trong mắt.

Thế nhưng suốt quá trình sợi bông Thiên Tôn không nói gì, làm bộ bản thân cũng không có mặt.

Sau khi y thấy được phản ứng của những nữ nhân này, trong lòng cũng không khỏi thầm than một tiếng: đáng thương! Nữ nhân của xã hội cũ thật đáng thương. Nữ nhân không dựa vào nam nhân thì cảm giác không sống nổi, thật sự là đáng thương mà-

Đêm hôm đó, đội hậu cần nghỉ ngơi một đêm trong thôn.

Nữ nhân và bọn trẻ được an bài nghỉ ngơi trong một căn nhà xập xệ, các hậu cần binh thì thay phiên canh gác đêm ở bên ngoài, khiến cho họ cảm giác được an tâm trước nay chưa từng có.

Sáng sớm hôm sau lại tiếp tục khởi hành.

Họ từ Tẩm Châu xuất phát về hướng tây nam, một đường ngày đi đêm nghỉ, đi rất lâu, cuối cùng đi tới phủ Bình Dương.

Mỗi ngày tri phủ Đậu Văn Đạt đều có mặt trên tường thành, quay về phía đông bắc mà trông chờ mòn mỏi, chờ Vương Tiểu

Hoa Vương thiên tổng dẫn quân trở về, đóng quân ở chỗ này bảo vệ hắn.

Trông thấy một đội ngũ đang qua đây, Đậu Văn Đạt mừng muốn chết, mãi đến khi nhìn rõ chỉ là đội hậu cần trở về, lại thất vọng ngồi ôm gối.

Vương thiên tổng không trở lại, trong lòng hắn luôn cảm thấy không yên.

Nữ nhân và bọn trẻ nhìn phủ thành to lớn trước mắt, trong lòng cũng rất chấn động.

Thành trì này rất to, to hơn Hầu Gia Trang trước đây củ họ không phải chỉ một chút, nếu ở chỗ này tìm được một nam nhân để gả, nói không chừng có thể sống tốt được rồi?

Bọn họ đang suy nghĩ vẩn vơ.

Lại thấy Gia Cát Vương Thiện đi tới bên cạnh họ, thấp giọng nói: "Mặc dù phủ Bình Dương là một phủ thành lớn, nhưng ở đây cũng không hoàn Đương nhiên, nếu các người nhất định muốn ở lại, chúng tôi cũng sẽ không ngăn cản. Tôi chỉ đưa ra một kiến nghị nhỏ."

Hắn đã nói như vậy rồi, đương nhiên các nữ nhân sẽ không ở lại.

Tiếp tục theo Gia Cát Vương Thiện đi về phía trước.

Không mất bao lâu, đoàn người mới đến huyện Tắc Sơn.

Năm Sùng Trinh thứ năm đã không còn hạn hán, thậm chí nước mưa rất đầy đủ, huyện Tắc Sơn xem như một huyện nông nghiệp lớn, lại được thôn Cao Gia xây dựng nhà máy phân hóa học ở chỗ này, đương nhiên năm nay được nghênh đón một mùa bội thu.

Cả huyện Tắc Sơn đều tràn ngập bầu không khí hân hoan.

Mỗi nhà đều đang chuẩn bị cho năm mới.

Các nữ nhân vừa đi vào thành trì này, liền cảm thấy được một loại hạnh phúc ở đây.

"A, người ở đây có vẻ rất giàu có."

"Nếu như ở chỗ này tìm được một nam nhân để gả, chắc có thể sống tốt rồi chứ?"

Chương 705: Cô ta là lừa đảo?

Chương 705: Cô ta là lừa đảo?

Các nữ nhân đang cảm thấy hưng phấn vì sự giàu có của huyện Tắc Sơn, Đột nhiên nhìn thấy, một nữ tử dẫn theo một đám người, đang trên đường đi tới.

Nàng ta chưa xuất giá, tóc chưa để búi, rõ ràng là kiểu tóc của đại tiểu thư khuê các.

Trên người mặc một bộ sườn sám loại dày, bên ngoài còn quấn áo lông, vừa nhìn đã biết là tiểu thư của nhà đại gia cực kỳ có tiền.

Nàng ta đi tới từ đường phố đối diện, vừa lúc đụng phải đội hậu cần, liền phất tay cười nói với Gia Cát Vương Thiện: "Đây không phải tiểu Gia Cát sao? Sao ngươi lại tới đây?"

Gia Cát Vương Thiện phất tay cười nói: "Xin chào Tam tiểu thư, ta đã gia nhập đội hậu cần của dân đoàn, hiện tại đảm nhiệm đội trưởng đội tám, bởi vì việc công nên đi ngang qua đây."

Tiểu thư kia chính là con gái của Tam Thập Nhị, Tam tiểu thư.

Nàng cùng hương thân Mạc Tiếu Bần ở bên huyện Tắc Sơn làm xưởng phân hóa học, nên thường xuyên phải tới nơi này, thảo luận một số vấn đề về kinh doanh, kỹ thuật của nhà máy phân hóa học.

Nhìn thấy bạn học ở trường học thôn Cao Gia, Tam tiểu thư liền không còn xấu hổ sợ nói chuyện như bình thường, nàng cũng sẽ trở nên tự nhiên: "Ngươi không chịu lo học tập, rõ ràng đồng cấp với bọn ta, là học sinh khoá đầu tiên có tiền đồ nhất của thôn Cao Gia, kết quả ngươi học xong tiểu học lại không học nữa. Ài,

nếu như ngươi chịu học hết sơ trung, hiện tại công việc sẽ tốt hơn rồi. Ngươi xem Trần Nguyên Ba, hiện tại người ta đã đến huyện Ôn làm huyện lệnh rồi! Thiên Tôn cũng khen hắn."

Gia Cát Vương Thiện xấu hổ gãi đầu: "Có một số người trời sinh đã ngu dốt, ví dụ như là ta."

Tam tiểu thư: "Vậy ngươi còn dám đặt biệt hiệu cho mình là Gia Cát Vương Thiện?"

Gia Cát Vương Thiện nhún vai: "Cái này... khụ... Ta so với các bạn học thì ngu, thế nhưng nhìn khắp thiên hạ, cũng tính là người rất thông minh rồi."

Tam tiểu thư dở khóc dở cười: "Nhìn đi, lại tới nữa! Chính là bởi vì như vậy, ngươi mới bỏ sơ trung, bản thân quá dễ thỏa mãn."

Gia Cát Vương Thiện: "Ha ha, bạn học cũ tha ta một mạng đi, đừng nói chuyện này nữa. Ngươi đang muốn làm gì đấy? Dẫn theo nhiều người như vậy đi dạo?"

Tam tiểu thư: "Xưởng phân hoá học bọn ta mở càng ngày càng nhiều, nhà ăn đã sắp không cung cấp đủ rồi, cần tuyển thêm một số công nhân nữ nấu cơm...

Nàng nói xong, ánh mắt liền chuyển tới nhóm nữ nhân trẻ em đi theo đội hậu cần: "Này, tiểu Gia Cát, những người này ngươi lừa gạt từ đâu tới?"

Gia Cát Vương Thiện: "Sao ngươi nói khó nghe quá vậy, sao lại thành lừa gạt rồi? Đây là nạn dân Thiên Tôn tự mình xuất thủ, cứu tại Hầu Gia Trang. Thiên Tôn bảo ta hộ tống đến thôn Cao Gia rồi thu xếp cho họ."

Tam tiểu thư: "Hì hì... Nếu thu xếp, ở đâu không phải như nhau? Một xưởng phân hoá học của ta cũng có thể thu xếp cho mọi người mà."

Gia Cát Vương Thiện: "Thiên Tôn nói, họ muốn ở đâu thì ở, hoàn toàn phải xem tâm tình của họ."

Tam tiểu thư cười hì hì, lập tức chuyển sang đám nữ nhân kia: "Này, các vị bọn tỷ muội, mọi người đang tìm chỗ để định cư đúng không? Vậy mọi người tới đúng nơi rồi đấy. Xưởng phân bón của tôi đang tuyển dụng một nhóm nữ công nấu cơm, nội dung công việc chính là mỗi ngày nấu cơm ba bữa, phụ trách nấu cơm cho công nhân trong nhà xưởng."

Các nữ nhân: "Ơ, còn có loại công việc này sao?"

Tam tiểu thư: "Công việc này rất tốt! Mỗi ngày mọi người sẽ được phát tiền công là ba cân bột mì, mọi người cũng ăn uống giống như công nhân, đương nhiên là miễn phí. Chúng tôi còn có khu nhà ở cho công nhân rất sạch sẽ. Con của mọi người còn có thể đến trường dành cho con cháu công nhân để đi học miễn phí. Đến tết còn có thưởng, mùa hè hỗ trợ đồ uống mát, mùa đông sẽ phát trợ cấp sưởi ấm, tết Đoan Ngọ phát bánh chưng, Trung Thu phát bánh trung thu. . . Đúng rồi, công nhân còn được đi du lịch định kỳ, thỉnh thoảng còn có thể gánh hát tới xưởng biểu diễn nữa."

Các nữ nhân: ".. ."

Nghe choáng váng!

Trong nháy mắt nghe mà choáng váng!

Đây đã không thể gọi là phúc lợi rồi, đây hoàn toàn là đang gạt người.

Trong nháy mắt các nữ nhân đã dán lên trán Tam tiểu thư một tờ giấy "lừa đảo".

Trên thế giới không thể có chuyện tốt như vậy, không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Các nữ nhân thoắt cái trốn hết tới phía sau Gia Cát Vương Thiện, thấp muốn lừa gạt chúng tôi để bán vào thanh lâu?"

Tam tiểu thư: ".. ."

Gia Cát Vương Thiện: "Ha ha ha, yên tâm đi, cô ấy là người tốt. Chỉ là các người còn chưa quen tình huống bên này của chúng tôi mà thôi."

Các nữ nhân nào dám tin, so với Tam tiểu thư lần đầu tiên gặp mặt, bọn họ càng tin tưởng Gia Cát Vương Thiện hơn, tất cả đều trốn ở phía sau hắn, sống chết không chịu đáp ứng vào ở nhà xưởng phân hoá học này.

Tam tiểu thư đành phải thôi: "Bỏ đi bỏ đi, ta sẽ dán thông báo tuyển dụng, kiểu gì cũng tuyển được người. Những tỷ muội vừa mới đường xa đến đây, xem ra còn cần thích ứng thêm một thời gian."

Đêm hôm đó...

Đội hậu cần nghỉ ngơi một đêm tại huyện Tắc Sơn, sáng sớm hôm sau tiếp tục xuất phát.

Lại đi qua huyện Hà Tân, vượt qua cầu Long Môn.

Các nữ nhân bị cây cầu tráng lệ này làm cho sửng sốt.

Tuy nhiên, khiến cho họ giật mình là phía tây cầu Long Môn có một kiến trúc kỳ quái, trạm xe lửa tây Long Môn.

Gia Cát Vương Thiện dẫn theo nữ nhân bọn trẻ ngồi đợi trong đại sảnh trạm xe, không đi nữa.

Các nữ nhân nhịn không được hỏi: "Đại ca, ngày hôm nay sắc trời còn rất sớm, chúng ta còn có thể đi hơn 10 dặm đường nữa mới nghỉ ngơi mà? Sao hiện tại không đi nữa rồi?"

Gia Cát Vương Thiện cười nói: "Bắt đầu từ chỗ này là không cần phải đi bộ nữa, chúng ta có thể ngồi phương tiện giao thông."

Các nữ nhân: "2? 2?"

Ngay dưới tình huống họ mù tịt không hiểu gì, một tiếng "u u" của còi hơi vang lên, âm thanh xình xịch từ xa đến gần.

Các nữ nhân càng giật mình, theo tiếng nhìn lại, liền thấy một chiếc xe bằng sắt vô cùng to lớn đang gào thét đi đến.

"Oa, đây rốt cuộc là thứ gì?"

Chỉ thấy từ trên xe kỳ lạ đó có một người nhảy xuống, hắn giơ tay quay về Gia Cát Vương Thiện cười: "Tiểu Gia Cát, ngươi đã về rồi?"

Gia Cát Vương Thiện cười: "Đã về rồi! Lão Lý, sao ngươi lại ở trên xe lửa?"

Lão Lý kia cười nói: "Chuyến tàu này bắt đầu từ ngày mai sẽ chính nhỏ ở trạm xe lửa, ngày mai sẽ bắt đầu bán vé rồi."

Gia Cát Vương Thiện: "Thì ra là thế, tuyến đường này cũng phải thu phí rồi sao? Hắc! Cũng phải, đã tốn rất nhiều tiền để xây đường sắt và xe lửa, thu chút tiền cũng là điều nên làm, chung quy không thể phát phúc lợi mãi để cho mọi người ngồi miễn phí được."

Lão Lý: "Đúng rồi, cũng sắp mở tuyến đường mới. Từ Tây An, trải qua huyện Đại Lệ, huyện Trừng Thành, thôn Cao Gia, huyện Hợp Dương, bến đò Hiệp Xuyên, cầu Lâm Y, trấn Tôn Cát, Bồ Châu, Hà Đông. . . Đường ray xe lửa của tuyến đường siêu dài này đã đả thông toàn bộ, sắp thông xe rồi. Lần này ngươi về thôn, có thể nhìn thấy nghỉ thức thông xe của tuyến đường mới rồi."

Gia Cát Vương Thiện: "Vậy thì tốt quá, rảnh rỗi ta cũng sẽ đi."

Hai người nói hết việc nhà xong, Gia Cát Vương Thiện quay đầu lại, phất tay cười nói với các nữ nhân đang sững sờ: "Mọi người lên xe đi."

Chương 706: Áo bông năm lượng bạc

Chương 706: Áo bông năm lượng bạc

Các nữ nhân ngồi lên xe lửa, trong tiếng xình xịch, chạy về hướng một thế giới mới không biết.

Ngồi xe lửa mang cho họ một cảm giác mới lạ, khiến cho họ có chút hưng phấn.

Họ cả đời chưa từng ra khỏi Hầu Gia Trang, ánh mắt kiến thức cũng không rộng. Họ chỉ cảm thấy đồ vật gọi là xe lửa này vô cùng mới lạ thú vị, lại không biết đồ vật này ẩn chứa kỹ thuật cực kỳ nghịch thiên ở thời đại này. Toàn thế giới cũng không có, chỉ có thôn Cao Gia có.

Càng không hiểu, càng có thể từ đó hưởng thụ được lạc thú, hiểu được nhiều, trái lại sẽ ở trong kinh nghỉ và khiếp sợ, bỏ lỡ cảm thụ tốt đẹp.

Không mất bao lâu, xe lửa ngừng lại ở trạm Hàn Thành.

Ở chỗ này phải dừng lại 15 phút đồng hồ.

Trên xe có một số hành khách xuống xe, cũng có hành khách mới lên xe.

Nữ nhân bọn trẻ cộng thêm hậu cần binh cũng không ngồi đầy một thùng xe, còn có gần nửa thùng xe là hành khách khác đang từ trên xe đi xuống.

Một nam nhân mặc y phục thương nhân, trước ngực thêu

tượng Thiên Tôn bằng kim tuyến vừa lên xe, đi vào thùng xe có mặt của đội hậu cần, sau đó liếc mắt liền nhìn thấy Gia Cát Vương Thiện, bèn cười chào hỏi: "A, tiểu Gia Cát!"

Gia Cát Vương Thiện quay đầu lại, cười nói: "Ta tưởng là ai, thì ra là Đằng Dật Phong, Đằng lão bản! Không phải ngươi đang làm xưởng xỉ măng tại huyện thành Trừng Thành sao? Sao lại chạy tới Hàn Thành rồi?"

Đằng Dật Phong cười nói: "Huyện thành Trừng Thành trải qua kiến thiết nhiều năm, đã phát triển rất tốt rồi, lượng tiêu thụ xi măng cũng bắt đầu giảm xuống, ta phải đến địa phương có tiềm năng mở nhà xưởng mới, như vậy mới có thể phát triển thêm được."

Gia Cát Vương Thiện cười: "Đằng lão bản làm ăn càng lúc càng lớn, sắp phát tài rồi."

Đằng Dật Phong tươi cười hớn hở: "Đều là nhờ có Thiên Tôn lão nhân gia ngài."

Khi hai người đang nói chuyện, những nữ nhân bên cạnh cũng đang cẩn thận quan sát hai người này. Một nữ nhân mắt sắc, phát hiện ra hình Thiên Tên thêu ở nức Đằng Dât Dhana bằng kim tuyến: Mà của Gia Cát Vương Thiện lại thêu bằng sợi bông.

Chênh lệch này thật đúng là rất rõ ràng.

Nàng lén tìm một hậu cần binh, nhỏ giọng hỏi: "Đại ca, hình Thiên Tôn các ngươi thêu ở ngực, có phải thêu bằng kim tuyến chính là đại nhân vật, thêu ngân tuyến thì nhỏ hơn một cấp, thêu bằng sợi bông thì lại nhỏ hơn một cấp sao? Phân cấp tựa như y phục của quan viên triều đình vậy."

Hậu cần binh nở nụ cười: "Cũng không phải! Thôn Cao Gia chúng tôi cũng không có chế độ phân cấp như vậy, dùng cái gì

thêu hình Thiên Tôn, hoàn toàn bằng sở thích cá nhân."

"Người thích dùng kim tuyến thêu thì dùng kim tuyến, thích dùng sợi bông thì dùng sợi bông. Đương nhiên, người có tiền thường thích dùng kim tuyến." Hậu cần binh cười nói: "Nhưng chuyện này cũng không tuyệt đối, ví dụ như tổng quản sự của thôn chúng tôi Tam Thập Nhị, mặc dù là người có thân phận địa vị cao nhất, căn bản không thiếu tiền, nhưng hắn lại thích dùng sợi bông đủ mọi màu sắc để thêu Thiên Tôn."

"Còn có Cao Tam Oa nghịch ngợm gây sự nhất trong thôn, hình Thiên Tôn trước ngực hắn không phải thêu, mà dùng số tiền lớn mời công tượng làm một cái huy chương bằng đồng trước ngực, phía trên khắc khuôn mặt của Thiên Tôn."

Hậu cần binh cười nói: "Dù sao thì rất tự do, mỗi người đều có thể thoả thích dựa theo cách thức của mình. Thiên Tôn cũng cổ vũ mọi người làm như vậy, muốn mọi người cố gắng đừng thể hiện khác biệt giai cấp trên phương diện trang phục."

Các nữ nhân nghe không hiểu cái gì là khác biệt giai cấp, thế nhưng lại nghe hiểu một việc: Có tiền thì có thể thể hiện cá tính, không có tiền cũng chỉ có thể dùng sợi bông như đại trà.

Xem ra, khi nào chuẩn bị lập gia đình là phải chú ý!

Họ đang ở chỗ này nghiên cứu sự huyền bí của hình Thiên Tôn, lực chú ý của Đằng Dật Phong đã rơi xuống trên người họ: "Tiểu Gia Cát, những nữ nhân này là sao? Ngươi lừa gạt từ đâu tới?"

Gia Cát Vương Thiện dở khóc dở cười: "Còn nói ta lừa gạt, đây là nạn dân Thiên Tôn cứu."

Đằng Dật Phong sáng mắt: "Nạn dân sao? Đến thôn Cao Gia rồi, khẳng định sẽ phải tìm công việc đúng không?"

Gia Cát Vương Thiện: "Đúng vậy! Phải tìm công việc."

Đằng Dật Phong mừng rỡ, vội vàng quay sang vẫy tay với các nữ nhân: "Các vị đại muội tử, muốn đến nhà xưởng của ta làm việc không? Tiền công mỗi ngày ba cân bột mì, bao ăn ở, còn có thưởng lễ thưởng tết, phát bánh chưng bánh trung thu các thứ."

Các nữ nhân nghe vậy đồng thời sửng sốt.

Ơ?

Lần trước nghe nói như thế là ở huyện Tắc Sơn, một tiểu thư nhà đại gia nói với họ, lúc đó họ nghe đãi ngộ tiền công này liền cảm giác Tam tiểu thư giống như kẻ lừa đảo.

Thế nhưng hiện tại lại nghe được Đằng Dật Phong nói như vậy, họ liền ngẩn ra.

Một nữ nhân không nhịn được lại hỏi: "Công việc nơi này đều có tiền công cao như thế sao?"

"Ặc!" Đằng Dật Phong bị từ "cao" kia làm cho á khẩu, tỏ vẻ xấu hổ nói: "Đại muội tử, đừng nói châm chọc ta, ta biết tiền công mặt bằng chung này tuyệt không cao, nếu không như vậy, cuối tháng lại thưởng thêm cho mọi người năm cân bột mì."

Các nữ nhân: "1 11"

Còn tưởng rằng đối phương đã đưa ra rất cao rồi, kết quả mình vừa hỏi, đối phương lại tăng thêm một chút.

Thấy các nữ nhân ngẩn ra, hậu cần binh bảo vệ họ suốt một đường cũng không khỏi nở nụ cười, liền ghé sát tới, phân tích cho các nữ nhân: "Thật ra tiền công này không cao đâu, giá lương của thôn Cao Gia hiện tại rất thấp, một cân bột mì tối đa chỉ từ bảy đến tám văn tiền. Một ngày ba cân bột mì, cũng chỉ là kiếm được hai mươi mấy văn tiền, một tháng không được 700 văn, tiền công

này không cao chút nào."

Các nữ nhân: "Vậy sao?"

Hậu cần binh thấp giọng nói: "Mấy công việc như nấu cơm với dọn vệ sinh hàm lượng kỹ thuật quá thấp, cho nên chỉ có thể nhận được tiền công thấp để duy trì cuộc sống. Nếu như mọi người biết dệt vải, may vá đồ, thêu... thì đừng đến chỗ Đằng Dật Phong làm công, đến xưởng dệt làm công nhân kỹ thuật, một tháng có thể nhận ba lượng bạc."

Các nữ nhân: "Ba lượng?"

Ba lượng bạc thật sự đã khiến họ khiếp sợ.

Trước đây họ sinh sống ở trong thôn, không ai có thể một tháng thu nhập ba lượng bạc. Họ chỉ nghe nói thôn trưởng có một người bà con xa, làm nghề buôn bán dầu ở trong thành Tẩm Châu, một tháng có thể kiếm được bốn lượng bạc. khoe người thân của ông ta giỏi thế nào, lợi hại thế nào.

Có một lần chàng bán dầu kia tới Hầu Gia Trang thăm nhà thôn trưởng, nữ nhân trong thôn đều tới xem, thấy thê tử của chàng bán dầu kia mặc áo bông rất đẹp, trên đầu còn cắm một cây trâm bạc.

Áo bông năm lượng bạc mới có thể mua được một bộ! Các nữ nhân của Hầu Gia Trang chưa từng nghĩ tới đời này mình có thể mặc được.

Họ đều nhìn nữ nhân kia mà ước ao muốn chết.

Hiện tại nghe được tiền công của xưởng dệt thôn Cao Gia, tất cả các nữ nhân đều ngẩn ra: "Ba lượng! Nếu như một tháng ta có thể kiếm được ba lượng bạc, nhà xưởng còn bao ăn ở, vậy ta còn lập gia đình làm gì nữa? Một mình ta đã có thể nuôi con khôn lớn, đều mặc áo bông năm lượng bạc cho mình và con, trên đầu còn có

thể cắm trâm bạc."

Chương 707: Sinh ý này hình như làm được

Chương 707: Sinh ý này hình như làm được

Xe lửa mang theo nữ nhân và bọn trẻ, một đường chạy như điên, rốt cuộc đi tới thôn Cao Gia.

Lúc này đã là hoàng hôn, mặt trời chiều ngã về tây.

Nhưng thôn Cao Gia cũng đã sinh ra cuộc sống về đêm vô cùng phong phú, toàn bộ Khu thương mại Cao Gia về đêm rực rỡ ánh đèn, cảnh tượng phồn hoa thịnh thế.

Các nữ nhân mới xuống xe lửa, đã bị bầu không khí náo nhiệt của Khu thương mại Cao Gia làm cho ngẩn ra. Đây là thành thị lớn đẳng cấp cỡ nào chứ? Khẳng định còn phồn hoa hơn cả thành Tẩm Châu. Mặc dù họ cũng chưa từng đi đến thành Tẩm Châu, nhưng cũng có cảm giác như vậy rồi.

Từ nông thôn đột nhiên đi tới thành thị lớn như vậy, trong lòng tự nhiên hoảng loạn.

Đúng lúc này, họ đột nhiên nhìn thấy, có một người từ phía trước đi tới, là một nam tử trẻ tuổi họ rất quen thuộc. Là người thanh niên tại Hầu Gia Trang lấy sức của một người, bảo vệ họ trong nhà đá, khiến người ngưỡng mộ.

Lý Đạo Huyền tới rồi!

Thiên Tôn test-03 rốt cuộc chế tạo thành công. Bên trong cất giấu các loại vũ khí kỳ lạ, thậm chí ngay cả xương sườn cũng có thể biến thành cỗ máy chiến tranh kinh khủng với hai hàng lưỡi

dao sắc bén, nhưng bề ngoài thoạt nhìn không khác biệt gì với người thường.

Y quay về các nữ nhân phất tay: "Này! Hoan nghênh quang lâm thôn Cao Gia."

Các nữ nhân vừa nhìn thấy y, liền cảm thấy yên tâm hơn so với bất kỳ ai: "A, Tiêu đại hiệp."

"Không. ... Thiên Tôn!"

Bọn họ đã biết Lý Đạo Huyền là lão đại ở đây, đại lão gia lớn nhất.

Họ chỉ là rất khó hiểu, khi ở Hầu Gia Trang, vị đại lão gia này rõ ràng là dự định tiếp tục đi theo quân đội để tiễu phỉ, hiện tại sao y lại trở về đây rồi?

Lý Đạo Huyền mỉm cười với họ: "Ta nói rồi, sau khi mọi người đến địa bàn của ta, sẽ phát hiện ta có mặt ở khắp nơi."

Các nữ nhân suy nghĩ kỹ càng, hình như y thật sự nói qua những lời này. Lý Đạo Huyền: "Ngày hôm nay trời đã tối, ta sẽ bảo Nhất Diệp an bài chỗ ở, ăn uống cho mọi người, trước tiên mọi người nghỉ ngơi đi. Kế tiếp, mọi người cứ đi dạo thoải mái trong thôn, tìm kiếm công việc thích hợp với mình. Có cái gì không hiểu, có thể tìm Nhất Diệp để hỏi, cũng có thể tìm các người quản lý trong thôn để hỏi, họ đều sẽ sẵn sàng hỗ trợ."

Các nữ nhân vội vàng cảm ơn Thiên Tôn.

Lý Đạo Huyền: "Ta chỉ hy vọng mọi người ghi nhớ một việc, đó chính là, chỉ cần ngươi muốn, vậy ngươi cũng có thể không cần phụ thuộc vào người khác mà sống. Không cần ký thác tương lai của mình vào một người nam nhân."

Các nữ nhân: "!"

Đúng lúc này, trong Khu thương mại Cao Gia bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng hát, là một nữ minh tỉnh từ "Văn phòng Quần Tinh" của Bồ Châu thế giới phồn hoa đang biểu diễn trong khu thương mại.

"Thấy con gián ta cũng không cần sợ... Ngủ một mình ta cũng không cần sợ... Đêm có tối ta cũng coi như nhìn không thấy, mặt trời nhất định sẽ xuất hiện. . ."

Nàng vừa hát, liền có rất nhiều nam nữ cùng hát theo, như muốn lật tung cả Khu thương mại Cao Gia lên.

Có rất nhiều nữ nhân đang đi bên cạnh đội ngũ này, họ múa hát, đối với những ràng buộc quy củ dành cho nữ nhân, hoàn toàn không nhìn thấy chút nào từ trên người họ.

Các nữ nhân mới tới phát hiện, nữ nhân ở thôn Cao Gia khác với trong Hầu Gia Trang.

Cuộc sống rất giống như trong tưởng tượng của họ! -

Ngoại thành phía đông thành Tây An, đang tiến hành nghỉ thức cắt băng.

Xe lửa đường dài nối liền từ thành Tây An đến đạo Hà Đông, ngày hôm nay chính thức thông xe.

Tuyến đường sắt này đả thông cũng không dễ dàng, toàn bộ hành trình của nó hơn 600 dặm, xuyên qua đồi núi, vượt sông vượt khe, liên tiếp từ đông sang tây, tất cả những địa điểm quan trọng đang trong khống chế thực tế trước mắt của thôn Cao Gia.

Chỉ số lượng sắt dùng để trải đường ray đã là một con số thiên văn.

Chỉ dựa vào mấy mỏ sắt hiện tại của thôn Cao Gia, sản lượng căn bản không đủ, hoàn toàn dựa vào Thiên Tôn làm bừa. .. Đương

nhiên, tuyến đường sắt tiến theo Thiên Tân khẳng đỉnh eã khâng tham dư nữa. Các quan to quý nhân phủ của phủ Tây An hầu như đều đi tới trạm xe lửa, quan sát nghi thức cắt băng long trọng này.

Chỉ thấy tổng đại biểu Tây An của thôn Cao Gia là Bát Địa Thỏ đi ra, cầm lấy kéo, tuy nhiên... Hắn nghĩ nghĩ, vẫn đưa kéo cho Vương Đường, nhân tiện ghé sát vào lỗ tai hắn thấp giọng nói: "Vẫn là ngươi làm đi, hình như ta không thích hợp ở tràng cảnh thế này. Ta hiện tại rất muốn lấy ra Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm, cướp sạch toàn bộ các khách quý đang xem cắt băng, căn bản không muốn giả tạo với họ làm gì."

Vương Đường dở khóc dở cười: "Thỏ gia ngươi cũng thật là."

Hắn nhận lấy kéo, quay về các tân khách nói một loạt những lời hình thức, lược bớt một triệu chữ, sau đó xoẹt một tiếng, cắt đứt dải lụa.

"Ta tuyên bố! Đoàn tàu số 1 Tây Hà từ Tây An tới Hà Đông, hôm nay chính thức bắt đầu đưa vào sử dụng."

Tiếng vỗ tay vang lên.

Các quan to quý nhân đều vỗ tay.

"Hiện tại bắt đầu lên xe, ngày hôm nay đặc biệt ưu đãi, chuyến đầu tiên, ngồi xe miễn phí!"

Chuyện miễn phí ai không thích chứ, các quan to quý nhân đều lên xe.

Chỉ có Tần thế tử Chu Tồn Cơ vẻ mặt phiền muộn, đứng ở bên cạnh trạm xe lửa: "Ài! Ta không thể đi."

Phiên vương của Minh triều là không thể rời khỏi đất phong.

Chu Tồn Cơ xa nhất cũng chỉ có thể đi dạo ngoài thành Tây An

một chút, đi Lâm Đồng tắm suối nước nóng, nơi xa hơn, ngay cả một bước hắn cũng không dám đặt chân tới.

Vương Đường đi tới, cười nói: "Chuyến xe này cũng dừng lại ở Lâm Đồng, thế tử điện hạ có thể ngồi lên, đến Lâm Đồng xuống xe là được."

Chu Tồn Cơ mừng rỡ, vội vàng bước nhanh lên xe.

Rất nhanh, xe lửa khởi động, chở theo nguyên một xe là người có tiền cùng hộ vệ, nha hoàn, người hầu của họ, xuất phát về Hà Đông.

Chu Tồn Cơ chỉ có thể ngồi khoảng cách rất ngắn, nhưng chỉ ngồi một đoạn ngắn mà trong lòng đã có ý nghĩ khác thường, liền gọi nhân viên tới hỏi: "Chuyến xe này hôm nay miễn phí, sau này ngồi sẽ phải thu vé xe phải không?"

Nhân viên gật đầu: "Đúng vậy!"

Chu Tồn Cơ: "Vé mắc không?" cấp ở đầu, tiền xe sẽ rất mắc, ngồi mấy trạm thôi cũng phải mấy chục lượng bạc. Nhưng nếu như ngồi toa ở giữa, tiền xe sẽ thấp rất nhiều. Mấy lượng có thể ngồi mấy trạm rồi. Nếu ngồi toa xe cấp thấp cuối cùng, mấy chục đồng tiền là được."

Chu Tồn Cơ đếm số toa xe, lại tính một toa có thể chứa được bao nhiêu người, giơ ngón tay tính toán: "Ồ, xe này mà chở đầy người, một chuyến có thể kiếm hơn một nghìn lượng bạc."

Nhân viên cười nói: "Không dễ mà chở đầy người đâu!"

Chu Tồn Cơ: "Cho dù một nửa, cũng thu vào mấy trăm lượng bạc, ôi trời, vụ làm ăn này hình như làm được."

Thân là phiên vương, đối với quyền lực là không có bất cứ theo đuổi gì rồi, chỉ muốn kiếm tiền.

Chu Tồn Cơ vẫn rất có hứng thú đối với chuyện kiếm tiền làm giàu.

Thế nhưng, nói đến chỗ này, nhân viên đã không thể tiếp tục trò chuyện với hắn được nữa, bởi vì lấy ánh mắt kiến thức của nhân viên tàu đã không đủ để tiếp tục đề tài này.

Chu Tồn Cơ vội vàng tìm kiếm trong xe, thật đúng là để cho hắn tìm được, lão đại phía sau màn thôn Cao Gia đang xách theo lồng chim, trong lồng chim có con Bát Ca lông đen, Thiên Tôn hiệu test-01.

Chu Tồn Cơ đặt mông liền ngồi xuống trên ghế đối diện Lý Đạo Huyền, mỉm cười nói: "Lý viên ngoại, chúng ta lại gặp mặt, bản thế tử có chuyện làm ăn, muốn bàn với ngươi."

Bát Ca: "Bàn chuyện làm ăn có ích lợi gì? Không cứng nổi đâu!"

Chu Tồn Cơ: "..

Chương 708: Thăng cấp thay đổi triều đại

Chương 708: Thăng cấp thay đổi triều đại

Lý Đạo Huyền nhìn thấy Chu Tồn Cơ ngồi gần mình, lập tức đoán được hắn đang suy nghĩ cái gì.

"Ui, thế tử điện hạ có hứng thú đối với xe lửa sao?"

"Đúng vậy! Khá có hứng thú." Chu Tồn Cơ cười hắc hắc: "Ta thấy chiếc xe bằng sắt này, chạy một chuyến là có thể thu mấy trăm lượng bạc thậm chí hơn một nghìn lượng bạc tiền vé, thật sự là thứ tốt để kiếm tiền."

Lý Đạo Huyền: "Muốn làm?"

Chu Tồn Cơ gật đầu: "Muốn làm!"

Lý Đạo Huyền cười lắc đầu: "Thế tử điện hạ, ngươi không làm được."

Chu Tồn Cơ: "Vì sao?"

Lý Đạo Huyền: "Ngươi thấy chiếc xe này, làm một cái tốn bao nhiêu sắt"

Chu Tồn Cơ: "!"

Lý Đạo Huyền: "Ngươi cảm nhận một chút đường ray trải trên mặt đất, trải từ nơi này đến huyện lân cận, cần bao nhiêu sắt?"

Chu Tồn Cơ: "1!!"

Được thôi, lần này Chu Tồn Cơ đã hiểu.

Hắn không đủ tiền làm hạng mục lớn như vậy.

Chu Tần Cơ: "Ngươi đủ tiền làm sao?"

Hắn không cảm thấy Lý viên ngoại trước mắt giàu có hơn Tần Vương phủ hắn, ngay cả hắn cũng cảm thấy mình không làm nổi, vậy Lý viên ngoại làm ra thế nào?

Lý Đạo Huyền: "Chế độ cổ phần."

Chu Tồn Cơ: "2? 2"

Lý Đạo Huyền: "Một người làm không được, phải hợp tác với người có tiền khác cùng làm mới được. Ví dụ như, ta bỏ 10 vạn lưỡng, lại tìm một đối tác bỏ 10 vạn lượng, chúng ta mỗi người chiếm một nửa cổ phần, là có thể làm ra khoản đầu tư 20 vạn."

Giờ thì Chu Tồn Cơ đã hiểu, thì ra chính là hợp tác làm ăn, nói cái gì chế độ cổ phần, bịa ra một tên gọi mới.

Chu Tồn Cơ: "Ý của ngươi là, ta muốn làm cái này, phải chung vốn với những người khác?" thành Tây An, cùng bỏ tiền, mua xe lửa ở chỗ ta, đặt mua đường ray. Sau đó chính ngươi đi lựa chọn một tuyến đường để trải đường ray lên, xe lửa chạy, thu tiền vé..."

Chu Tồn Cơ đã hiểu: "Xem ra, việc này ta phải suy nghĩ thêm."

Bát Ca: "Suy nghĩ có ích lợi gì? Không cứng nổi đâu."

Cột nộ khí của Chu Tồn Cơ xoát một cái kéo đầy: "Con chim thối này, bản thế tử nhịn ngươi lâu lắm rồi."

Lý Đạo Huyền thầm buồn cười: Cứ việc suy nghĩ đi! Ngươi đường đường một thân vương, nếu tìm người hợp tác làm ăn, khẳng định cũng không thể tìm thương nhân bình thường, cũng chỉ có thể tìm hoàng thân quốc thích khác, sau đó các ngươi sẽ tạo

ra một công ty đường sắt hoàng gia. Như vậy thật ra cũng không tệ, tiền của các ngươi tương đương với đã đưa vào kiến thiết dân sinh, đợi khi làn sóng cách mạng kéo đến, phương tiện cơ sở các ngươi xây sẽ rơi vào tay nhân dân... chậc chậc... Đây không phải cực kỳ tốt sao?

Hai người hàn huyên một hồi xe lửa đã đến Lâm Đồng.

Chu Tồn Cơ không thể tiếp tục tiến về phía trước, đành phải rầu rĩ đi xuống xe lửa, đi vào khu du lịch suối nước nóng chơi.

Xe lửa tiếp tục đi tới, xuyên châu qua huyện, đi tới trạm xe lửa thôn Cao Gia.

Thiên Tôn test-01 xuống xe ở chỗ này, thất thểu đi vào phòng đợi. Sau đó, Thiên Tôn test-03 ngồi trong phòng đợi đứng lên, nhận lấy lồng chim, vỗ bờ vai của số 1: "Chúc mừng ngươi quang vinh xuất ngũ."

Số 3 đi ra phòng đợi, lại leo lên xe lửa.

Con tàu thời đại không ngừng chạy về phía trước, các anh hùng hảo hán của thôn Cao Gia đang lớp sau tiếp nối lớp trước, các tốt nghiệp sinh sơ trung bắt đầu thể hiện tài năng. Mà thân thể của Thiên Tôn, cũng đang thăng cấp cải tiến, bước về cuộc sống mới... -

Đại quân của Thôn Cao Gia còn đang truy kích đội ngũ Tử Kim Lương.

Cái gọi là trừ ác phải làm đến cùng!

Sau khi đánh tan Tử Kim Lương, thừa thắng xông lên là điều phải làm.

Lúc này triều đình cũng đã triển khai vòng vây, tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành, tuần phủ Sơn Tây Hứa Đỉnh Thần, tổng

binh Tứ Xuyên Đặng Kỷ, Xuyên trung Bạch Can binh, phó tổng binh Tả Lương Ngọc, nhiều lộ quân, đang thắt chặt vòng vây đối với quân Tử Kim Lương.

Binh lực của thôn Cao Gia chuẩn bị phối hợp với tấm lưới này. Chỉ thấy con khoái mã nhanh chóng chạy tới, đến trước mặt mọi người, tín sứ từ trên yên ngựa lăn xuống, vội la lên: "Vương Tiểu Hoa Vương thiên tổng có ở đây không?"

Mọi người cùng quay đầu lại, nhìn Bạch Miêu với ánh mắt cổ quái.

Bạch Miêu toát mồ hôi: "Này, gọi ta Vương thiên tổng là được, không cần thiết thêm tên đầy đủ của ta ở phía trước."

Tín sứ kia: "Ta là gia đỉnh của tri phủ Bình Dương Đậu Văn Đạt, có quân tình khẩn cấp cần báo."

Bạch Miêu: "2"

Tín sứ kia: "Tặc quân của đội Diêm Chính Hổ, đã công phá Tập Châu, khi ta xuất phát, chúng cách phủ Bình Dương chỉ có trăm dặm. Bên cạnh tri phủ đại nhân chỉ có một nhóm dân đoàn, không cầm cự được lâu, cầu Vương thiên tổng quay về tri viện."

Bạch Miêu: "..."

Lúc này Thiên Tôn test-02 vừa mới dùng nhựa cao su dán lại được thân thể silicon bị chém hư, quay về Bạch Miêu phất tay: "Đi đi! Truy kích đội ngũ Tử Kim Lương thiếu ngươi không có việc gì, không thể để lão bách tính của phủ Bình Dương bị hại."

Bạch Miêu gật đầu, ôm quyền, cùng Vương Nhị dẫn quân đi vòng lại, hướng về phủ Bình Dương.

Lý Đạo Huyền nghĩ nghĩ, xoay người nói với Thạch Kiên: "Tập Châu gần Hoàng Hà, Diêm Chính Hổ chưa hẳn sẽ đi phủ Bình

Dương, vạn nhất hắn dọc theo bờ đông Hoàng Hà nam hạ, cầu Long Môn sẽ đứng mũi chịu sào, ngươi phải trở lại đóng ở cầu Long Môn."

Thạch Kiên cũng vội vàng lĩnh mệnh, dẫn đội trở lại trấn thủ.

Lần này, dân đoàn thôn Cao Gia thoáng cái giảm đi 2000 binh lực.

Tuy nhiên mọi người còn chưa kịp tiếp tục tiến về phía trước, lại một con khoái mã chạy vội đến, tín sứ lần này lại là thám báo dân đoàn của thôn Cao Gia.

Thám báo này nhanh chóng chạy đến trước mặt mọi người, quay về Thiên Tôn test-02 hành đại lễ: "Thiên Tôn, việc lớn không tốt."

Lý Đạo Huyền: "Sao?"

Thám báo nhanh chóng báo cáo: "Thượng Thiên Long đánh hạ Dương thành, đã cách đạo Hà Đông rất gần, trọng địa sản xuất muối của chúng ta không quá an toàn, huynh đệ lưu thủ trong thành phái ta đến đây cầu viện."

Lý Đạo Huyền: "..." Y còn chưa kịp nói, Trình Húc liền thấp giọng nói: "Thiên Tôn, so với truy kích lưu khấu, bảo vệ địa bàn của bản thân chúng ta hiển nhiên càng quan trọng hơn."

"Ừm!" Lý Đạo Huyền tán thành những lời này của Trình Húc. Mặc dù y quan ái chúng sinh, nhưng trong quan ái còn có thiên vị, mạng của người tí hon nhà mình quan trọng hơn nhiều so với người tí hon bên ngoài.

Nếu đạo Hà Đông gặp nạn, đội của Hình Hồng Lang khẳng định phải về thủ.

Hơn nữa lưu khấu đánh trận khác với quan binh, sẽ không

đánh lần lượt từng thành trì một, mà là sẽ băng rừng vượt núi, vòng qua thành trì mà đánh.

Nói cách khác không chỉ đạo Hà Đông không an toàn, Bồ Châu cũng sẽ không an toàn, cho nên đội của Lão Nam Phong cũng phải cùng về phòng bị.

Trình Húc: "Xem ra, chúng ta không thể tiếp tục truy kích Tử Kim Lương rồi."

Lý Đạo Huyền gật đầu: "Thu binh, về đi."

Trương Phượng Nghỉ thì có vẻ xấu hổ: "Chư vị, các ngươi đều về nơi trú quân của mình, ta nên làm cái gì?"

Lý Đạo Huyền: "Trương tướng quân, Xuyên trung Bạch Can binh đánh lâu đã mệt mỏi, tiếp tục truy kích Tử Kim Lương cũng thuộc về hành động không khôn ngoan, không bằng lui về đạo Hà Đông nghỉ ngơi, ý của cô thế nào?"

Thật ra Trương Phượng Nghỉ muốn đánh tiếp, thế nhưng nhìn các binh sĩ phía sau, mỗi người đều tỏ vẻ mệt mỏi. Trận chiến tại Hầu Gia Trang, mặc dù cuối cùng được thôn Cao Gia cứu, nhưng Bạch Can binh cũng có không ít người bị thương, rất nhiều người đều đánh mức tinh bì lực tẫn, lúc này quả thật cần được nghỉ ngơi.

"Được thôi! Ta và các ngươi lui về thành Hà Đông đi."

Chương 709: Thăng chức cho mấy người này

Chương 709: Thăng chức cho mấy người này

Tháng 12, năm Sùng Trinh thứ 5, quân đoàn thôn Cao Gia rút về nơi đóng quân.

Cùng tháng, Lý Tự Thành cùng bát kim cương, đột xuất kỳ binh, từ trong Thái Hành sơn đánh ra, vào canh năm ngày 24 tháng 12, nhất cử công phá Liêu Châu (nay là huyện Tả Quyền).

Tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành và tổng binh Sơn Tây Vưu Thế Lộc hoàn toàn ngoài dự liệu.

Vì vậy, Vưu Thế Lộc liền dẫn quân vào ngày 28 tháng 12 chạy tới dưới thành Liêu Châu, trải qua hai ngày vây công, Lý Tự Thành bỏ lại hơn 1300 thi thể, lần thứ hai lui về Thái Hành sơn.

Tháng giêng năm Sùng Trinh thứ 6, kinh thành ngự thư phòng.

Chu Do Kiểm lật xem tấu chương, ngũ quan cơ hồ nhăn thành một cục.

"Sáu năm rồi! Tiễu phỉ đã tròn sáu năm, thiên hạ vẫn là một mớ lộn xộn."

Đại thái giám giám Tào Hóa Thuần bên cạnh vội vàng nói: "Đây không phải sai lầm của hoàng thượng, hoàng thượng cần chính yêu dân, chăm lo việc nước, là minh quân thiên cổ khó gặp, đều là quan viên phía dưới không làm việc tốt."

Lời này Chu Do Kiểm thích nghe.

Hắn tiện tay lại mở ra một bài tấu chương, là thủ bị Bồ Châu Lão Nam Phong đưa lên, nói chính là về trận chiến Hầu Gia Trang, đương nhiên, phần tầu chương này chính là cái Trình Húc thêm mắm thêm muối, cái gì quân địch mười vạn, cái gì kéo cung cài tên bắn tứ phía, cái gì một tiễn một tặc tù...

Tâm tình của Chu Do Kiểm giống như ngồi trên máy bay phản lực.

"Trận này đánh quá đẹp, sẽ không lại là nói dối quân tình, dụ trẫm vui vẻ nữa chứ?"

Hắn mang theo hoài nghi như vậy, lại mở ra tấu chương của Xuyên trung Bạch Can binh Trương Phượng Nghỉ gửi lên, lại còn nói "Xem bọn họ viết là được", nói rõ Trương Phượng Nghỉ cũng không phản đối tấu chương của Lão Nam Phong.

Tâm tình của Chu Do Kiểm lại một lần nữa ngồi trên máy bay phản lực.

"Tiễu phỉ có công, nên trọng thưởng." Chu Do Kiểm mừng rỡ: "Người người này kế tiếp nên thăng lên gì mới tốt?"

Tào Hóa Thuần nghĩ nghĩ: "Hiện tại hắn là thủ bị Bồ Châu, chính ngũ phẩm, lập đại công như vậy, quan thăng một cấp là không quá đáng. Có thể thăng cho hắn làm du kích tướng quân tứ phẩm, để sau này hắn phụ trách tiếu phỉ. Có du kích tướng quân hàm, hắn truy kích lưu khấu khắp nơi cũng sẽ càng thêm danh chính ngôn thuận."

Chu Do Kiểm: "Chuẩn! Cứ viết chỉ như vậy."

Nói xong, hắn lại chỉ tên của hai người Vương Tiểu Hoa, Thạch Kiên: "Hai thiên tổng này làm không tệ, nên thăng chức cho họ."

Tào Hóa Thuần: "Vừa lúc, tri phủ Bình Dương thượng thư, nói

phủ Bình Dương thiếu thủ quân. Xin triều đình giữ lại Vương Tiểu Hoa trú đóng ở Bình Dương."

Chu Do Kiểm: "Được, thăng nhiệm Vương Tiểu Hoa làm thủ bị Bình Dương. Thạch Kiên kia thì sao?"

Tào Hóa Thuần: "Thủ bị Hà Tân thế nào?"

Chu Do Kiểm gật đầu: "Chuẩn."

Sự chú ý của hắn rơi vào Hình Hồng Lang: "Người này là lưu khấu nhận chiêu an đúng không? Tại sao lại ngồi ở vị trí binh bị đạo? Binh bị đạo rõ ràng là quan văn."

Tào Hóa Thuần đè thấp giọng nói: "Binh bị đạo cũng phải kiêm quản quân vụ địa phương. Mà đạo Hà Đông kia, lúc đó mới đánh qua một trận lớn, quan văn bình thường nào dám đi? Tuần phủ Sơn Tây liền kéo một lưu khấu tới quản diêm chính. Mặc dù Hình Hồng Lang này là lưu khấu, nhưng đã từng làm buôn muối lậu, đầu tư rất nhiều sản nghiệp, rất giỏi kinh doanh. Tuần phủ Sơn Tây chắc là coi trọng năng lực chính vụ của người này, mới để cô ta làm vị trí binh bị đạo."

Chu Do Kiểm: "Hồ đồ, dù thế nào cũng không thể để một lưu khấu lại thêm buôn muối lậu đi quản diêm chính, đây không phải để con chuột trông coi kho thóc hay sao?"

(Diêm chính: Công việc hành chính liên quan đến ngành công nghiệp muối)

Tào Hóa Thuần: "Cái này..."

Chu Do Kiểm nghĩ nghĩ: "Người này không thể thăng lên nữa, đã thăng quá nhiều rồi, vẫn cứ để nó đóng ở đạo Hà Đông đi. Hơn nữa, con chuột trông coi kho thóc là không được. Phương diện diêm chính, trẫm phải chọn một người khác quản lý mới được."

Tào Hóa Thuần đè thấn diona nói: "Hoàng thưởno. hiên †ai Sơn TÂv quá loạn, các quan văn đều không muốn đi a."

Chu Do Kiểm: "Quan văn đi trẫm cũng lo lắng, vẫn nên phái người một nhà đi mới được. Phải chọn ra một thái giám từ nhỏ theo trẫm, trung thành và tận tâm đi đạo Hà Đông, giúp trẫm quản lý diêm chính."

Tào Hóa Thuần mừng thầm trong bụng: Hắn thích mệnh lệnh này! Cái này có thể an bài một tiểu thái giám tâm phúc của mình đi đạo Hà Đông quản muối rồi. Diêm chính chính là chức quan béo bở, ngồi vào vị trí này, khẳng định có thể kiếm được không ít tiền.

Chu Do Kiểm tự nhận đã giải quyết một vấn đề lớn, thực sự là một hoàng đế anh minh cơ trí, tiếp tục lật xem tấu chương kế tiếp.

Không xem không biết, vừa xem giật mình.

Diêm Chính Hổ chiếm Giao Thành, đánh vào Thái Nguyên, công Thái Nguyên không được, quay đầu đánh phá Tập Châu. Thượng Thiên Long từ Ngô thành tiến sát Phần Châu, cũng không công được Phần Châu, quay sang đánh Dương thành.

Kỳ quái nhất chính là, Lý Tự Thành đã một trận công phá Liêu Châu, sau đó bị tổng binh Sơn Tây Vưu Thế Lộc đánh bại, đuổi vào Thái Hành sơn.

Nhưng không ngờ Lý Tự Thành dứt khoát trực tiếp nhảy qua Thái Hành sơn, tiến vào khu vực kỳ phụ*, xuất hiện tại cảnh nội hai phủ Thuận Đức (nay là khu vực Hình Đài tỉnh Hà Bắc), Chân Định (Chính Định ngày nay).

*Kỳ phụ(vùng gần kinh thành)

Chu Do Kiểm cầm trên tay tấu chương do cấp sự trung Mạnh Quốc Tộ đưa lên: "Kỳ Nam là trọng địa, Thuận Đức là đại bình nguyên, nghìn dặm thẳng đến kinh sư, không còn núi non để che

đậy."

Tâm tình của Chu Do Kiểm lại giống như ngồi trên tháp rơi tự do.

"Có lầm không vậy? Lưu khấu đã sắp công vào kinh thành rồi?"

Chu Do Kiểm tức giận đến mức nhảy dựng lên: "Hứa Đỉnh Thần ăn không ngồi rồi hả? Đường đường tuần phủ Sơn Tây, trên tay nắm giữ toàn bộ quân đội Sơn Tây, vậy mà để lưu khấu nhiều lần chạy thoát được, hiện tại đã chạy đến khu vực kỳ phụ rồi! Buồn cười, quả thật là buồn cười."

Tào Hóa Thuần: "Hoàng thượng bớt giận."

"Không bớt được!" Chu Do Kiểm tức giận muốn ném đồ: "Cách chức, lập tức cách chức Hứa Đỉnh Thần, trẫm không muốn nhìn thấy người này nữa, bảo hắn vĩnh viễn đừng tới gặp trẫm nữa."

Tào Hóa Thuần: "'Ặc... Hứa Đỉnh Thần nhậm chức mới hơn một năm, Chu Do Kiểm: "Trẫm mặc kệ, phải cách chức."

Tào Hóa Thuần: "Thế nhưng... các quan viên. .. đều không muốn... ."

Các quan viên không muốn cũng không phải là việc nhỏ, kéo bè kết phái, đùn đẩy lẫn nhau, mỗi lần cãi cọ trên triều đình là có thể kéo dài đến mấy năm. Nhưng vị trí tuần phủ không thể để không mấy năm, phải mau chóng xác định mới được.

Chu Do Kiểm: "Để trẫm nghĩ lại, đúng rồi, Đái Quân Ân! Để Đái Quân Ân đi làm tuần phủ Sơn Tây."

Đái Quân Ân là ai?

Thi nhân tác gia nổi tiếng, biệt hiệu Lan Giang Si Tẩu.

Chu Do Kiểm cái gì cũng có thể thử khi tuyệt vọng, lôi một thi

nhân và tác gia đi làm tuần phủ Sơn Tây, về phần hiệu quả có được hay không thì hắn liền mặc kệ.

Hiện tại việc cấp bách của hắn là quan tâm đến việc lưu khấu đã cách kinh sư không xa.

Chu Do Kiểm vội vàng điều binh Thông Châu 2000. binh Xương Bình 2000. cùng với 8000 người của tổng binh Bảo Định Lương Phủ, phối hợp với binh bị đạo Đại Danh Lô Tượng Thăng và quan quân Sơn Tây bao vây tiêu diệt.

Vì vậy, lại một mãnh nam Minh Mạt là Lô Tượng Thăng, suất lĩnh Thiên Hùng quân của hắn, leo lên sân khấu lịch sử.

Chương 710: Trưng binh

Chương 710: Trưng binh

"Trưng binh rồi, trưng binh rồi!"

Trong toàn bộ địa bàn của thôn Cao Gia đều bắt đầu lan truyền tin tức như vậy.

Tờ quảng cáo trưng binh thật lớn được dán lên, văn hay tranh đẹp giới thiệu các đãi ngộ phúc lợi mà khi tham gia dân đoàn thôn Cao Gia có thể nhận được.

"Tham gia dân đoàn thôn Cao Gia, chỉ cần trải qua khảo nghiệm và thẩm tra chính trị, người vượt qua có thể được nhận, không cần có bằng cấp."

"Một khi được nhận, lập tức được hưởng bao ăn bao ở, đãi ngộ mỗi tháng quân lương năm lượng bạc."

"Trừ quân lương, còn có các loại phúc lợi!"

"Không phát vợ! Không phát!"

Bởi vì ba người Lão Nam Phong, Thạch Kiên, Bạch Miêu đã "thăng quan", có thể danh chính ngôn thuận suất lĩnh càng nhiều quân đội xuất chinh, cho nên thôn Cao Gia đương nhiên muốn trưng binh thêm một đợt.

Hơn nữa lần này thôn Cao Gia truy kích Tử Kim Lương, nhưng bởi vì quê nhà nhận được uy hiếp, đành phải rút quân, việc này khiến các tầng quản lý nhận thức được, binh lực hiện tại là nghiêm trọng không đủ, cần chiêu mộ càng nhiều binh sĩ mới được.

Tuy nhiên, cách mạng cũ gặp phải vấn đề mới.

Ở trong địa bàn của thôn Cao Gia, hưởng ứng nhận được từ trưng binh cũng không tích cực.

Dù cho quân lương của dân đoàn được nâng lên năm lượng bạc, người nguyện ý gia nhập dân đoàn vẫn là số ít.

Đây có lẽ là dưới chỉ đạo của tư tưởng "Ta đang ăn no mặc ấm, vì sao còn phải đi liều mạng", nên dẫn đến kết quả tất nhiên.

Từ xưa ông cha ta đã có một câu nói, gọi là "Trai tốt không làm binh, sắt tốt không làm đỉnh" .

Tư tưởng này đặt ở hiện đại đương nhiên là sai lầm. Nhưng tại Minh triều, tư tưởng này lại thâm căn cố đế đối với rất nhiều người, thay đổi không được.

Dù sao thời đó quân nhân đều là "quân hộ", quân hộ không khác nhiều với tượng hộ. Lúc kiếm tiền thì không có ngươi, lúc mất mạng lại có ngươi. Đời đời con cháu, bị người khác kỳ thị.

Mà lão bách tính trong khu trực thuộc, dưới sự phù hộ của Thiên Tôn đang sinh sống hạnh phúc mỹ mãn, rất vui vẻ làm "thân trong sạch", ai sẽ cam tâm tình nguyện chạy đi làm binh sĩ?

Hiện tại trưng binh, độ khó so với trưng binh khi thôn Cao Gia vừa mới thành lập, căn bản không phải một cấp độ. Càng có nhiều, sau đó trưng binh có lẽ sẽ càng khó.

Công tác trưng binh một độ lâm vào khó khăn.

Trình Húc ngồi trong chủ bảo của Cao Gia bảo, ngồi đối diện cùng bàn với Tam Thập Nhị: "Tam quản sự, có phải ngươi phát truyền đơn ít không? Trưng binh đã sắp một tháng rồi, ngươi chỉ đưa cho ta một nghìn người? Chút nhân số thì đủ làm cái gì?"

Tam Thập Nhị: "Ta cũng không phát truyền đơn ít, đãi ngộ cũng đưa ra rất cao rồi, thế nhưng mọi người không thích đi đánh giặc, ta có cách nào? Cái này gọi là [Lực bất tòng tâm]."

Trình Húc méo miệng: "Vậy ngươi nói đi phải làm sao đây?"

Tam Thập Nhị thở dài sườn sượt: "Xem ra, chúng ta muốn có được quân đội nhiều hơn, chung quy vẫn phải đưa tay vào ngục giam, chỉ có ngục giam mới là hậu bị doanh tốt nhất, cái này gọi là [Mở lối đi khác]."

Trình Húc: "Trong ngục giam không phải là người già yếu chiếm đa số sao? Người có thể sử dụng để làm binh được bao nhiêu?"

Tam Thập Nhị: "Có một nhóm thanh tráng niên, ở trong ngục giam đã lâu rồi, có lẽ có thể lấy ra dùng. Nhóm này số lượng tới hơn 5000 người, nói không chừng có thể giúp ngươi [Tuyết trung tống thán]." (đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi)

Trình Húc: "Mẹ nó, ta quen biết ngươi gần sáu năm rồi, nhưng vẫn chịu không nổi cái văn của ngươi, mỗi lần thấy ngươi đều muốn đánh ngươi."

Tam Thập Nhị: "Lúc trước lưu khấu Duyên An đầu hàng Hồng Thừa Trù, Hồng Thừa Trù đã giết mấy trăm hãn phỉ đầu lĩnh, sau đó giao 3000 hàng tặc cho Hạ Nhân Long Hạ điên, do hắn áp giải vào cốc Cải Tạo. Việc này ngươi còn nhớ rõ chứ? Trong 3000 hàng tặc kia có 1500 thanh niên, hiện tại cũng bị nhốt gần hai năm, cải tạo vậy chắc cũng đủ rồi, đi xem có thể dùng được chưa."

"Mặt khác, còn có 5000 lưu khấu lúc trước khi Vương Gia Dận chết, Hình Hồng Lang đóng giả làm đầu mục lưu khấu, chạy đến chân núi lừa gạt trở về. 5000 người kia toàn bộ đều là thanh niên đánh trận tốt, đã trải qua Tam Thập Nhị nói: "Cộng lại khoảng 7000 người, ngươi cứ [Chọn kỹ lựa khéo] trong số đó đi."

Trình Húc gật đầu: "Xem ra cũng chỉ có thể như vậy."

Trình Húc đành phải tới bái phỏng ngục giam núi Hoàng Long một lần nữa.

Đi vào trong núi Hoàng Long, gã đưa mắt nhìn chung quanh, không khỏi ồ một tiếng, đã lâu không tới núi Hoàng Long, đã sắp không nhận ra nơi này rồi.

Chỉ thấy trong núi khắp nơi đều là đường xi măng, ngang dọc đan xen, vòng quanh sườn núi, giống như có rất nhiều con giun màu xám.

Trên núi khắp nơi là kiến trúc, những kiến trúc này tụ lại với nhau thành từng cụm nhỏ.

Đằng trước bên trái có hơn 30 căn nhà, tập trung một chỗ, vây quanh bởi một bức tường thật dài, nếu không phải trên bức tường có viết hàng chữ "Lao động cải tạo quang vinh nhất", Trình Húc còn tưởng rằng đó không phải là ngục giam, mà là một thôn bảo nho nhỏ.

Trình Húc dựa vào ký ức, đi qua một loạt kiến trúc xa lạ, đi tới phòng làm việc nằm ở trung tâm ngục giam.

Rốt cuộc gặp được Chủng Cao Lương ở chỗ này.

Trình Húc đi thẳng vào vấn đề: "Chủng Cao Lương, ta tới ngục giam trưng binh."

Chủng Cao Lương không khỏi ngẩn người: "Oa, lại tới chỗ ta trưng binh? Muốn kéo hết sức lao động thanh tráng niên của ta hay sao?"

Trình Húc dở khóc dở cười: "Ơ, ngươi cũng biết coi trọng sức lao động rồi sao?"

Chủng Cao Lương: "Có thể không coi trọng sao? Ở đây ta cũng đang làm kiến thiết mà, ngươi xem, đây là bản đồ quy hoạch Thiên Tôn giao cho tạ"

Hắn lấy ra một tấm bản đồ rất lớn, vẽ chính là toàn bộ vùng núi Hoàng Long.

Trong đó hơn một nửa đã được đưa vào trong phạm vi tầm nhìn của Lý Đạo Huyền.

Nhưng quy hoạch trên bản đồ lại bao gồm cả bên ngoài phạm vi tầm nhìn toàn bộ núi Hoàng Long, cái này gọi là làm quy hoạch sớm. Lý Đạo Huyền biết tầm nhìn của mình sớm muộn gì cũng sẽ bao trùm toàn bộ vùng núi Hoàng Long. hoạch thành ruộng đất, nhà xưởng, khu dân cư, dùng từng con đường xỉ măng thật dài nối liền lại.

Còn có một con đường xi măng đi qua núi Hoàng Long, thông đến phủ Duyên An.

Mà con đường xi măng này hiện tại đã làm được hơn một nửa, chỉ kém một đoạn ngắn cuối cùng là có thể thông với phủ Duyên An.

Trình Húc nhìn tấm bản đồ này, cũng không khỏi nói thầm: "Đã sắp nối liền với phủ Duyên An rồi. Tam biên tổng đốc Hồng Thừa Trù hiện tại chắc đang toạ trấn ở trong phủ Duyên An nhỉ? Đó chính là một ngoan nhân, nếu như hắn tra ra được thôn Cao Gia có ý tạo phản, cũng không biết sẽ tạo thành phiền phức lớn thế nào."

"Yên tâm, Hồng Thừa Trù không ở đây." Chủng Cao Lương nói: "Bộ lạc Mông Cổ xâm phạm Định Biên doanh phía tây Duyên Tuy, sau đó lại tấn công Linh Châu, Hoành thành, Duyên Tuy, Tây Xuyên... Hiện tại Hồng Thừa Trù đã chạy đến Cố Nguyên tọa trấn rồi, không ở Duyên An."

Lúc này Trình Húc mới thở phào nhẹ nhõm: "Vậy Duyên An hiện tại là ai đang quản?"

"Tuần phủ Duyên Tuy Trần Kỳ Du." Chủng Cao Lương nói: "Người này mặc dù cũng rất lợi hại, thế nhưng cái đầu không lợi hại bằng Hồng Thừa Trù, căn bản chưa từng hoài nghỉ chúng ta. Chúng ta làm đường thông đến Duyên An, Trần Kỳ Du còn rất vui nữa. Nói làm đường xây cầu, công đức vô lượng, hắn rất hoan nghênh hương thân bỏ tiền, giúp triều đình làm những việc này."

Chương 711: Đào đường hầm đi

Chương 711: Đào đường hầm đi

Hiện tại tầm nhìn của Lý Đạo Huyền hầu như đã bào trùm cả núi Hoàng Long vào trong, chỉ còn cách phủ Duyên An một chút.

Mà đường xi măng của thôn Cao Gia cũng lập tức kéo dài đến phủ Duyên An.

Lúc này núi Hoàng Long đang điên cuồng xây dựng, mặc dù trong tay Chủng Cao Lương có tới hơn mười vạn phạm nhân, nhưng sức lao động thanh tráng niên lại vẫn còn rất thiếu thốn.

Dù sao, mở rộng xây dựng một vùng sơn mạch lớn như vậy, thật không phải mấy vạn người là có thể giải quyết được, đặt tới hậu thế thì đây đều là công trình siêu cấp, càng đừng nói thời đại này chủ yếu dựa vào vai khiêng tay vác.

Trình Húc: "Ta mặc kệ nhân lực bên ngươi thiếu thốn hay không, trưng binh là phải làm. Nếu như binh lực không đủ, lưu khấu đánh tới địa bàn của chúng ta, lão bách tính thương vong thảm trọng, nhà xây cho đẹp cũng vô dụng."

Lời này cũng có lý, Chủng Cao Lương đành phải thỏa hiệp: "Được thôi, đám người ngươi muốn chiêu mộ, trước mắt đang đào móc đoạn sơn đạo cuối cùng thông đến phủ Duyên An. Ta mang ngươi qua bên đó xem."

Hai người cùng nhau ngồi lên Xe Mặt Trời, dọc theo con đường xỉ măng mới làm trong núi Hoàng Long, chạy về hướng phủ

Duyên An.

Con đường này thật đúng là không ngắn, đi tới đi lui trong sơn lâm, quanh co ngoằn ngoèo, chạy tới hơn trăm dặm, Trình Húc ngồi xe đến mức không nhịn được rồi, phía trước rốt cuộc không còn đường đi.

Đường xi măng đã đến điểm cuối, phía trước biến thành đường đất vàng, lượng lớn phạm nhân đang cố gắng làm việc ở chỗ này để kéo dài con đường về phía trước...

Trình Húc phấn chấn, vội vàng từ trên xe nhảy xuống, quay về công trường hô to: "Các phạm nhân, qua đây hết, ta có lời muốn nói... ."

Các phạm nhân tạm thời bỏ xuống công việc trong tay, tụ tập lại, hơn 7000 người chen chúc nhau, nhưng rất an tĩnh, không có ai tranh cãi, xem ra mấy năm nay ở trong ngục giam họ đã học được quy củ rất tốt.

Trình Húc lớn tiếng tuyên bố với mọi người chuyện trưng binh.

Quả nhiên, tin tức trưng binh này ở bên các phạm nhân gây tiếng vang tốt hơn nhiều so với lão bách tính bình thường. Những phạm nhân này đều từng gia nhập lưu khấu, từng thấy máu, từng liều mạng, họ không ghét chiến tranh giống lão bách tính bình thường.

Vừa nghe nói tới phúc lợi đãi ngộ khi làm binh sĩ dân đoàn, lập tức hò hét biểu thị nguyện ý gia nhập.

Trình Húc mừng rỡ: rốt cuộc bổ sung thêm lượng lớn binh lính rồi.

Đang vui vẻ, trong số các phạm nhân có một người thoạt nhìn rất thật thà lên tiếng: "Hòa giáo viên, ta cũng rất muốn lập tức gia

nhập dân đoàn. Thế nhưng, con đường xi măng trước mắt này tên là 'quốc lộ Hoàng Duyên' lập tức sẽ hoàn thành rồi. Chỉ thiếu một ngọn núi cuối cùng, làm qua đó là sẽ đến phủ Duyên An. Con đường này từ đầu đến cuối, từ cái cuốc khởi công đầu tiên đã có mặt ta, nếu như không thấy được nó làm xong mà đã đi, ta có chút không cam lòng."

Hắn vừa nói vậy, các phạm nhân khác cũng đều quay đầu nhìn qua.

Mọi người trước tiên nhìn người thật thà này, lại quay sang nhìn ngọn núi cuối cùng kia.

Ngọn núi này tên gọi là "Đại Đôn Lương", nó là chướng ngại vật cuối cùng trước mặt phủ Duyên An, chỉ cần vượt qua ngọn núi này, núi Hoàng Long và phủ Duyên An liền toàn tuyến thông xe.

Các phạm nhân nhìn ngọn núi này, trong ánh mắt không giấu nổi vẻ phức tạp.

Trình Húc đã nhìn ra, tất cả những người này đều không cam lòng!

Quốc lộ Hoàng Duyên là họ đào từng cái xẻng, từng cái cuốc, hiện tại chỉ thiếu một chút cuối cùng, nếu như không làm xong, chắc có lẽ những hán tử này sẽ lưu lại tiếc nuối cả đời?

Trình Húc: "Ặc, được thôi! Ta xem như vậy đi, các ngươi làm xong nốt đoạn đường cuối cùng này, sau đó lại nhập ngũ."

"Mặc dù thoạt nhìn chỉ có một chút, trên thực tế sẽ phải làm rất lâu đó." Chủng Cao Lương từ bên cạnh thò đầu ra: "Quốc lộ cũng không thể bò thẳng lên trên núi, lại từ bên kia sườn núi thẳng xuống, phải trườn như con giun lên núi, hơn nữa ngọn núi Đại Đôn Lương này đặc biệt cao, khác với các ngọn núi bình thường, muốn làm đường vòng lên núi là đặc biệt khó khăn."

Nói đến đây, Chủng Cao Lương có vẻ xấu hổ: "Công trình này không khéo còn phải nửa năm nữa."

"Nửa năm?" Trình Húc giật mình: "Không được, chuyện trưng binh không thể kéo dài nửa năm được. Hiện tại lưu khấu hoành hành, thiên hạ hỗn loạn. Chúng ta trưng binh xong còn phải huấn luyện, nếu có thể kéo ra ngoài đánh trận còn phải huấn luyện nửa năm một năm nữa. Nếu như nửa Chủng Cao Lương: "Vậy phải làm sao?"

Trình Húc: "Việc này quả thật không dễ xử lý."

Hai người đang xoắn xuýt, kim tuyến Thiên Tôn trước ngực Trình Húc đột nhiên mở miệng: "Để ta nghĩ cách."

"A? Tham kiến Thiên Tôn!"

Trình Húc và Chủng Cao Lương vội vàng hành lễ.

Kim tuyến Thiên Tôn cười nói: "Quốc lộ này phải vượt qua Đại Đôn Lương, đúng không?"

Chủng Cao Lương: "Đúng vậy! Nhưng ngọn núi này... ."

"Ừ, ta thấy rồi." Kim tuyến Thiên Tôn đánh giá Đại Đôn Lương trước mắt, trong lòng suy nghĩ xem có nên thò xẻng xuống đào nó lên không.

Thế nhưng nhìn kỹ, liền phát hiện không đơn giản.

Đại Đôn Lương thuộc về một bộ phận của Hoàng Long sơn mạch, chủ thể trên cơ bản đều là kết cấu tảng đá, đá liên kết chặt chẽ với sơn mạch bên cạnh, là một kết cấu chỉnh thể.

Dùng xẻng căn bản không cạy nổi một vùng khối đá liền mạch như vậy.

Mình dùng tấm cạo kim loại cạo ra một con đường được

không?

Hình như cũng không được!

Núi quá dốc, ở giữa còn có rất nhiều rãnh sâu hình chữ V. Cho dù mình hỗ trợ cạo ra một con đường, con đường này cũng vẫn gồ ghề ngoằn ngoèo, các công nhân trải xi măng lên con đường này cũng là một công trình khổng lồ, phải tốn bao nhiêu thời gian mới có thể làm xong.

Tính đến hiện tại, chỉ còn một cách!

Lý Đạo Huyền cười hắc hắc nói: "Làm đường hầm đi!"

Trình Húc: "Cái gì?"

Chủng Cao Lương: "Đường hầm là gì?"

Lý Đạo Huyền: "Giữa hai điểm gần nhất theo đường thẳng! Dưới đáy Đại Đôn Lương đào một cái động, từ bên này núi nối thẳng đến bên kia núi, tên của động này gọi là đường hầm. Như vậy, không cần làm đường vòng quanh núi nữa, đường có thể làm ngắn hơn, thời hạn công trình cũng được giảm bớt rất nhiều."

Trình Húc: "Ặc."

Chủng Cao Lương: "Cái... cái này có thể làm được sao?" nhưng thần tiên có thể làm được mà, vội vàng che lấy miệng mình.

Nhìn Trình Húc người ta thông minh hơn nhiều, mặc dù gã kinh ngạc, thế nhưng không hoài nghỉ Thiên Tôn có thể làm được hay không.

Chủng Cao Lương đâu biết, lúc trước khi Trình Húc được Lý Đạo Huyền cứu về thôn Cao Gia, chính là đánh cho một ngọn núi sụp đổ, dùng đất đá vùi lấp Trình Húc, mới làm cho Cẩm Y Vệ nhầm là gã đã chết rồi.

Đương nhiên Trình Húc biết thần thông của Thiên Tôn.

Kim tuyến Thiên Tôn nói: "Các ngươi nghỉ ngơi một lát đi, ta đi chuẩn bị dụng cụ."

Nói xong, kim tuyến Thiên Tôn rơi vào im lặng...

Trình Húc oa một tiếng: "Thiên Tôn đi chuẩn bị pháp bảo tiên gia rồi."

Chủng Cao Lương cũng bừng tỉnh: "Một pháp bảo có thể đánh xuyên ngọn núi? Oal"

Hai người vừa la lên, 7000 phạm nhân đang làm việc cũng nghe được, họ liền bu tới: "Thiên Tôn muốn ra tay đào núi? Oa! Muốn xem, rất muốn xem."

7000 người vội vàng chia ra ngồi xuống trên sườn núi đối diện Đại Đôn Lương, còn lấy ra các loại lương khô, trái cây, vừa ăn vừa uống nước, chờ Thiên Tôn thi triển tiên pháp.

Chương 712: Tiên gia pháp bảo máy khoan điện

Chương 712: Tiên gia pháp bảo máy khoan điện

Lý Đạo Huyền đang tìm tìm công cụ!

Đũa? Đừng ngáo! Cho dù bề ngang của Đại Đôn Lương thu nhỏ lại 200 lần, cũng là một tảng đá to, không phải cầm đũa là có thể đâm xuyên được.

Đào một cái lỗ trên tảng đá cần công cụ gì?

Đương nhiên là máy khoan điện rồi!

Lý Đạo Huyền vội vàng ra cửa, đi tới vật nghiệp của tiểu khu, thân thiết gọi tiểu tỷ tỷ quản lý vật nghiệp: "Trong nhà tôi cần khoan một cái lỗ, có thể mượn chỗ cô một cái máy khoan điện được không?"

*Vật nghiệp: Nơi kinh doanh bất động sản và các thiết bị, phương tiện đi cùng.

Tiểu tỷ tỷ nở nụ cười mê người, hai tay đưa cho y một cái máy khoan điện nhỏ cầm tay, còn đưa thêm một cái hộp có các loại mũi khoan có thể thay đổi, có dài có ngắn.

Lý Đạo Huyền cảm ơn tiểu tỷ tỷ vật nghiệp, sau đó cầm máy khoan điện về nhà.

Cắm nguồn điện, trước tiên bóp thử xem thế nào.

Máy khoan điện kêu o o xoay tròn, cũng khiến y giật mình, tay

run rẩy thiếu chút nữa không cầm chắc, quả nhiên, thứ này không phải nhân sĩ chuyên nghiệp rất khó một tay dùng tốt được.

Mặc kệ, có sao chơi vậy đi.

Y đi tới bên hộp, điều chỉnh tầm nhìn một chút, để cho Đại Đôn Lương chuyển qua vị trí sát bên mép hộp, tay mình vừa vặn với tới.

Sau đó trước tiên thò tay trái, đỡ lấy Đại Đôn Lương, lúc này mới dùng tay phải cầm máy khoan điện, từ từ đưa xuống.

Trình Húc: "Tới rồi!"

Chủng Cao Lương: "Nhìn kìa, pháp bảo tiên gia tới rồi."

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, một cái máy vô cùng lớn vô cùng kỳ quái từ trên bầu trời bay xuống, cái máy đó thoạt nhìn giống một cây súng ngắn, nhưng nó không có nòng súng, mà có một mũi khoan kỳ quái ở phía trước.

Điều này làm cho Trình Húc nghĩ tới tiểu đầu mục tặc tử bị giết chết mấy ngày trước,"Kim Cương Toản".

Mũi khoan thật lớn đó thò đến dưới đáy Đại Đôn Lương, ướm thử hai "9 oI"

Chốt mở, mũi khoan nhanh chóng xoay tròn.

7000 phạm nhân: "Oa, tiên gia pháp bảo đang xoay tròn, xoay thật nhanh, thật nhanh. . ."

"Ẩm!"

Mũi khoan đâm trên vách núi đá, trong nháy mắt, vách núi bị khoan ra một cái động to, đá vụn bay tán loạn, cát bụi tung toé, hình ảnh kinh khủng, khiến người líu lưỡi.

7000 phạm nhân: "Oa! Thứ này ngay cả núi cũng có thể khoan ra một cái động lớn, nếu như khoan trên người chúng ta."

Không ít người sợ đến mức run rẩy, trong lòng nghĩ: Lúc trước khi chúng ta làm chuyện xấu, nếu Thiên Tôn cầm cái này khoan cho chúng ta một cái, chúng ta làm gì còn mạng nữa? Nhờ có Thiên Tôn nhân thiện, tha cho cái mạng chó của chúng ta, hiện tại chúng ta mới có cơ hội ở chỗ này nhìn Thiên Tôn thi triển thần thông.

Chỉ thấy mũi khoan tiên gia còn đang ra sức khoan vào, Đại Đôn Lương căn bản không chịu nổi một kích, cái động càng khoan càng sâu, chẳng mấy chốc, trong lòng núi đã bị khoan xuyên một nửa, xuất hiện một huyệt động thật sâu.

Tiên gia pháp bảo bay trở về trên trời, chẳng mấy chốc, lại đổi một cái mũi khoan dài hơn xuống, tiến vào sơn động, tiếp tục. ...

Trình Húc và Chủng Cao Lương thấy như sỉ như say, thần thông như này chỉ trên trời mới có! Cảm ơn Thiên Tôn, để cho những phàm nhân chúng ta mở rộng tầm mắt.

"Oanh!"

Đã xuyên qua!

Đại Đôn Lương rốt cuộc bị khoan thủng.

Lý Đạo Huyền thò đầu vào trong hộp, nhìn thoáng qua lỗ nhỏ kia, rất tốt, có thể từ bên này nhìn thông đến bên kia rồi.

Y lại nhẹ nhàng lắc lư Đại Đôn Lương, thử xem tính ổn định của đường hầm này.

Phải biết rằng tính ổn định của đường hầm là rất quan trọng. Nếu như bên trong thường xuyên có đá rơi xuống, kết cấu rời rạc, sẽ khó mà dùng được. Cho nên trước tiên lắc lư thân núi một chút, là có thể nhìn ra bên trong có sụp đổ hay không.

Cái lắc lư này ở trong mắt Trình Húc quả thật chính là địa long trở bên, rất kinh khủng.

Lắc lư một hồi, trong đường hầm cũng không có đá rơi xuống nữa, lúc này Lý Đạo Huyền mới cảm thấy thoả mãn, vì phòng ngừa vạn nhất, còn nhét vào một cái ống nhựa PVC xuyên qua đường hầm. . .

Tiếp theo đồng cảm, nhảy tới kim tuyến Thiên Tôn trước ngực Trình Húc: "Được rồi, đường hầm đã đào thông! Kế tiếp, bảo các phạm nhân dọn dẹp đường hầm một chút, con đường xỉ măng có thể trải qua đường hầm, nối thẳng phủ Duyên An rồi."

"Có thể rồi?" Trình Húc mừng rỡ, đột nhiên gã nhảy dựng lên, hoàn toàn không nói lời nào với các phạm nhân, mà khoa tay múa chân chạy về phía đường hầm.

Kim tuyến Thiên Tôn: "Này, làm gì đấy?"

Trình Húc vẻ mặt hưng phấn: "Ta muốn là người thứ nhất vào xem, ta muốn sờ vào hang động do tiên gia pháp bảo khoan ra."

Kim tuyến Thiên Tôn: ".. ."

Trình Húc chạy vội vào đường hầm, nhìn ống nhựa PVC hình tròn khiến gã ngẩn ra. Trình Húc hết sờ bên trái lại sờ bên phải tại cửa đường hầm, sau đó quay về đường hầm hét lớn: "Ta tới đây!"

Giọng nói của gã vang vọng trong đường hầm, làm cho Trình Húc hưng phấn muốn chết, sau đó liền chạy như điên vào bên trong: "Ha ha ha, ha ha ha, ta là người đầu tiên vào, ta là người đầu tiên."

Kim tuyến Thiên Tôn nhất thời không nói gì, bỏ đi, mặc kệ tên khùng này.

Xoát một cái đồng cảm nhảy tới trước ngực Chủng Cao Lương:

"Bảo mọi người đi vào làm đường đi."

Thật ra Chủng Cao Lương cũng đang ở trong trạng thái hoang mang, bị Lý Đạo Huyền gọi mới tỉnh lại, lớn tiếng nói: "Mọi người đứng lên làm việc đi, đáy hình tròn không tiện đi lại, trước tiên mọi người làm bằng phẳng, sau đó trải xi măng lên, làm thẳng đến phủ Duyên An luôn! Như vậy công trình của chúng ta sẽ kết thúc, mọi người mãn hình ra tù, đi làm lính."

7000 phạm nhân cùng hoan hô: "Được!"

"Thiên Tôn uy vũ!"

"Pháp bảo tiên gia quá lợi hại."

"Cuộc đời lao động cải tạo cuối cùng của ta."

"Ha ha ha, rốt cuộc sắp ra tù rồi, rất là vui."

" Ânl" Các phạm nhân cũng cùng nhau chạy về phía đường hầm.

Chủng Cao Lương vui mừng nhìn đường hầm trước mắt, đột nhiên đầu nảy số: "Đường hầm này nên đặt một cái tên, ta thấy... gọi là đường hầm Thiên Tôn đi."

Lý Đạo Huyền: "Khó nghe, không được!"

Chủng Cao Lương: "Ơ, đây chính là Thiên Tôn đào, dùng cái tên đường hầm Thiên Tôn rất hay mà."

Lý Đạo Huyền: "Không được, quá khó nghe."

Chủng Cao Lương: "Hay là, gọi là đường hầm Chủng Cao Lương?"

Lý Đạo Huyền bó tay rồi: "Ngươi qua một bên chơi đi, để ta đặt tên."

Y suy nghĩ nửa ngày: "Ừm, quyết định rồi, tên của nó gọi là đường hầm Hoàng Thu Đài."

Chủng Cao Lương lấy làm lạ: "Tên này có ngụ ý gì sao?"

Lý Đạo Huyền thì có ngụ ý gì, chỉ là, trên bản đồ hậu thế, tại vị trí này cũng có một đường hầm, tên gọi là đường hầm Hoàng Thu Đài.

Y chỉ chuyển cái tên này qua đây mà thôi.

Sau khi các phạm nhân chạy vào đường hầm lập tức bắt đầu công việc.

Một phạm nhân đội mũ lam lại không cần Lý Đạo Huyền nhắc nhở, liền lớn tiếng phân phó các mũ vàng: "Một vài người đến đây dọn bùn đất, đầu tiên chúng ta phải san bằng con đường dưới chân."

"Mặt đất chắc chắn rồi, trải xi măng."

"Rãnh nước, đừng quên để lại rãnh thoát nước hai bên đường, bằng không gặp trời mưa sẽ nguy mất."

Chương 713: Thái giám tới

Chương 713: Thái giám tới

Thành Hà Đông.

Hình Hồng Lang đang suất lĩnh một đám bộ hạ đứng ở cửa thành đông, bày ra tư thế đón tiếp người.

Đã làm quan viên triều đình thì có một điểm không tốt đó là lễ nghi phiền phức, nàng rất ghét những thứ này, nhưng vì nhiệm vụ Thiên Tôn giao cho nàng, lại không thể không đi ứng phó.

Thiên Tôn test-03 đứng ở bên cạnh nàng, mỉm cười nói: "Đừng để ý, coi như diễn kịch đi, cũng là một thú vui."

Hình Hồng Lang: "Thiên Tôn nói rất phải, ta coi như diễn kịch với quan viên triều đình."

Hai người nói đến đây, một đám người vây quanh một chiếc xe lớn, chậm rãi chạy đến trước mặt.

Một lão đầu từ trên xe đi xuống, thoạt nhìn cả người tràn ngập khí tức văn nhân.

Vị này chính là tân nhiệm tuần phủ Sơn Tây, Đái Quân Ân, thi nhân, tác gia.

Đái Quân Ân vừa thấy Hình Hồng Lang, liền không khỏi chậc lưỡi tán thán: "Nữ tướng quân, thực sự là một nữ tướng quân uy phong hiển hách. Nghe nói Hình tướng quân đánh bại nhiều nhóm lưu khấu, cứu vớt đạo Hà Đông, không lâu còn bao vây Tử Kim Lương tại trận chiến Hầu Gia Trang, thực sự là cân quắc bất nhượng tu mi."

Hình Hồng Lang không thích nói mấy lời khách khí, đành phải ôm quyền, làm ra vẻ "Ta là quân nhân, ta rất vụng về, không thích nói chuyện", ứng phó cho xong.

Đái Quân Ân: "Ôi, vừa nhìn thấy nữ tướng quân, ta đột nhiên muốn làm thơ... Xin lỗi, ta phải viết trước một bài thơ rồi trò chuyện với mọi người."

Hai gia định nhảy ra từ phía sau ông ta, hai tay đưa lên văn phòng tứ bảo.

Đái Quân Ân xoát xoát vài nét bút, liền viết ra một bài thơ trên giấy, có điều vừa mới viết xong hình như ông ta cảm thấy không quá vừa ý, lại vo tròn tờ giấy rồi ném đi.

Lại quay đầu: "Chao ôi, xin lỗi, con người ta tuổi tác đã cao, một khi nghĩ tới thơ, nhất định phải lập tức viết xuống, bằng không trở về sẽ quên mất. Bình thường sẽ bởi vì viết thơ mà chậm trễ khách nhân... A, vừa nãy chúng †a nói tới đâu rầ¡2" Hình Hồng Lang dở khóc dở cười.

Lý Đạo Huyền cười tiếp lời: "Lão nhân gia, vừa rồi chúng ta chưa nói gì hết, toàn là ông nói thôi."

Đái Quân Ân quay đầu nhìn thoáng qua Lý Đạo Huyền, đột nhiên mừng rỡ: "Hảo một vị thiếu niên hiệp sĩ, anh tuấn tiêu sái, khí độ thong dong, ta đột nhiên muốn làm cho ngươi một bài thơ."

Gia đỉnh phía sau ông ta thoắt cái nhảy ra.

Đái Quân Ân cầm bút, xoát xoát xoát, đảo mắt liền viết ra một bài thơ.

Lý Đạo Huyền rất muốn nhìn người này viết mình như thế nào, kiểng chân lên nhìn trộm, bị người ông ta chặn một nửa, chỉ nhìn thấy nửa đoạn sau của bài thơ: "Thanh sơn lục thủy thiên niên sự, minh nguyệt thương tùng nhất kính phong."

Ông ta viết xong lại cầm lấy xem, cảm giác hình như không quá thoả mãn, vo thành cục rồi ném qua bên cạnh.

Lại quay lại nhìn Lý Đạo Huyền: "Xin lỗi, vừa rồi mải lo làm thơ... Chúng ta... nói chuyện tới đâu rồi?"

Mọi người đồng thời hít một hơi dài: Người này làm tuần phủ thật sự đáng tin sao?

Lý Đạo Huyền: "Lão nhân gia, chúng ta nắm lấy trọng điểm đi, lần này ông tới đạo Hà Đông là vì cái gì?"

Đái Quân Ân: "A, đúng đúng đúng, nắm lấy trọng điểm, lần này lão phu tới đạo Hà Đông, là giới thiệu cho mọi người một người."

Ông ta chỉ phía sau: "Vị này, là công công hoàng thượng phái xuống để quản lý thuế muối, tên là... ơ, ngươi tên là gì?"

Một thái giám trung niên từ phía sau ông ta đi tới, mặt trắng không râu, vóc người hơi béo, mặc trên người bộ trang phục thái giám, nói: "Ta họ Lam, tên Tỉnh Dương, mọi người trong cung gọi ta một tiếng Lam công công."

Lúc này Đái Quân Ân mới quay sang nói với Hình Hồng Lang: "Vị này từ trong cung tới, Lam công công, sau này hắn sẽ ở lại đạo Hà Đông, phụ trách quản lý thuế muối."

Mọi người thầm nghĩ: Xem ra Chu Do Kiểm không quá yên tâm Hình Hồng Lang, cho nên phái một thái giám tới giám thị nàng.

Chuyện này cũng không cần nói rõ, hiểu là được.

Dù sao thì ngươi có kế Trương Lương, ta có thang qua tường, binh tới tướng ngăn, nước lên đập chặn. Lam công công bước tới trước một bước, vẻ mặt kiêu ngạo tỏ ra người trên người, nhìn phía dưới đều như rác rưởi: "Ta phụng mệnh hoàng thượng tới nơi này trông coi diêm chính, lời thừa không cần nói nhiều, trước tiên

mang ta đi xem tình huống của thôn muối Giải Trì đi."

Hình Hồng Lang nhìn sang Lý Đạo Huyền, Lý Đạo Huyền trả lời bằng một ánh mắt khẳng định.

Công công này muốn xem, cứ để hắn xem đi!

Dù sao thì thôn Cao Gia đã sớm có chuẩn bị.

Hình Hồng Lang: "Được thôi, vậy ta sẽ mang công công đi xem, tình huống của Giải Trì hiện giờ."

Lam công công: "Mời dẫn đường."

Đái Quân Ân: "Lão phu cũng đi xem."

Đoàn người ra khỏi thành Hà Đông, đi về hướng Giải Trì.

Giải Trì rất lớn, dài hơn 40 dặm, rộng cũng 4,5 dặm.

Thôn Cao Gia vì ứng phó với triều đình kiểm tra, đã sớm có chuẩn bị.

Thôn muối do thôn Cao Gia ra tay kiến thiết, sở hữu năng lực làm muối vô cùng mạnh mẽ, đều cố ý an bài ở góc phía đông nam Giải Trì. Mà một vùng thôn muối bên cạnh hồ gần thành Hà Đông thì toàn là thôn cũ sập xệ được cố ý phơi bày ra.

Đoàn người đi tới bờ Giải Trì, đập vào mắt chính là một thôn trang tan hoang đã bị thiêu hủy hơn một nửa.

Hình Hồng Lang giới thiệu: "Lam công công, mời xem, ở đây nguyên danh gọi là thôn Đông Hồ. Lần trước khi lưu khấu làm loạn, công phá đạo Hà Đông, thôn này đã bị thiêu hủy, tất cả thợ muối trong thôn đều bị giết..."

Lam công công: "Ài!"

Hắn sợ hãi, thì ra mục đích hắn được cử tới nơi này là để cật nã tạp yếu(sách nhiễu) kiếm tiền, nhưng trông thấy thảm trạng của thôn này, mới nhớ Sơn Tây hiện tại là cái ổ của lưu khấu, tình huống ở chỗ này thuộc về có thể bị giết bất cứ lúc nào.

Đái Quân Ân nhìn cảnh này cũng không khỏi lắc đầu thở dài: "Ài!"

Đoàn người dọc theo bờ Giải Trì, tiếp tục hướng về phía đông bắc.

Một đường đi tới cũng có vài thôn bị thiêu hủy, trong thôn không có một thợ muối nào.

Đi một hồi lâu, rốt cuộc, một thôn muối phía trước có người. Một đám thợ muối đang dùng phương pháp phơi muối cổ xưa nhất để làm muối. môn như vậy, chuyên dùng để ứng phó kiểm tra.

Khác nhau chính là, hậu thế ứng phó kiểm tra đều là tạm thời làm cho đẳng cấp hơn để lãnh đạo vội tới xem.

Nhưng thôn Cao Gia là ngược lại, tạm thời làm cho vừa kém vừa hư để lãnh đạo xem.

Lam công công nhìn mà da đầu tê dại: "Hiện tại thôn muối bên bờ Giải Trì đều là hình dạng này sao?"

Hình Hồng Lang: "Không có biện pháp, ai bảo nơi này là Sơn Tây chứ? Nếu như không có ta thủ ở chỗ này đẩy lùi lưu khấu, chút thợ muối ấy sợ cũng khó mà giữ được. Nếu Lam công công đi huyện thành khác của Sơn Tây nhìn mới biết được, cái gì gọi là thập thất cửu không."

Lam công công hít một hơi lạnh: "Cái này... như vậy... có đủ số lượng muối để giao lên không?"

"Có thể." Hình Hồng Lang cười hắc hắc: "Phân bổ thêm nhiệm

vụ cho những thợ muối còn sót lại này, ép họ làm việc thôi. Ai không đồng ý làm việc ta sẽ cầm roi đánh, nếu còn không chịu làm việc ta sẽ lột da, rút gân của hắn, lấy mỡ của hắn đi đốt đèn. Chỉ cần đủ độc ác, luôn có thể thu được đủ muối."

Lam công công ứa mồ hôi lạnh: quá độc ác, còn độc ác hơn cả ta nữa. Ta chỉ muốn kiếm chút tiền, người này là muốn lấy luôn mạng của thợ muối, không hổ là lưu khấu được chiêu an đã từng buôn muối lậu, quá hung tàn đi.

Chương 714: Tuần phủ Sơn Tây Đái Quân Ân

Chương 714: Tuần phủ Sơn Tây Đái Quân Ân

Lam công công cảm thấy hơi sợ, buôn muối lậu quả nhiên không giống với quan viên triều đình bình thường. Trước khi tới đây hắn còn chưa nhận thức rõ tính tàn khốc của Sơn Tây, đến nơi rồi mới phát hiện, hình như địa phương này không dành cho người không có bản lĩnh.

Mặc dù hắn cũng dẫn theo một nhóm tay chân tâm phúc của mình tới đây, thế nhưng chút nhân số ấy hiển nhiên không quá đủ. Nếu Hình Hồng Lang muốn thu thập hắn, chỉ sợ là việc nhấc tay.

Lam công công: "Khụ... vậy thì... Thôn muối chúng ta không cần xem nữa, dù sao thì cũng chỉ như vậy mà thôi."

Hình Hồng Lang: "Ồ, không xem nữa à? Phía sau còn có thứ thảm hại hơn! Phía trước có một thôn muối còn rải rác không ít xương khô. Sau khi lưu khấu giết người, thi thể chất đống ở trong thôn. Hiện tại vừa đến sẩm tối, trong thôn toàn là ma trơi bay khắp nơi."

Lam công công sợ hãi nhân đôi: "Khụ khụ, loại thôn này ta biết là được, không cần qua đó xem."

Đoàn người đi vòng về tới đạo Hà Đông, Hình Hồng Lang lấy ra một quyển sổ giả. Đây chính là sổ sách giả thôn Cao Gia đặc biệt mời tốt nghiệp sinh sơ trung, Số Học mũi nhọn của thôn Cao Gia làm, nhập kho xuất kho, mỗi một khoản đều ghi rõ ràng hơn, minh bạch hơn so với sổ sách nguyên bản của triều đình.

Thoạt nhìn rất lợi hại, đáng tiếc là giả.

Lấy tài học của Lam công công, căn bản không nhìn ra sổ sách này có vấn đề gì, nhìn tới nhìn lui, chỉ nhìn ra một vấn đề từ, đó chính là sản lượng muối của Giải Trì giảm xuống hơi nhiều.

So với trong năm hưng thịnh, trên cơ bản giảm một nửa sản lượng.

Lam công công thở dài: "Hoàng thượng đang thiếu tiền, đối phó Kiến Nô cần lượng lớn quân phí, nhưng sản lượng muối của Giải Trì lại giảm gần một nửa, việc này phải làm sao đây?"

Hình Hồng Lang: "Biện pháp duy nhất, chính là chiêu mộ thêm số lượng lớn thợ muối, nhưng hiện tại Sơn Tây binh hoang mã loạn, đi đâu mà tuyển người chứ?"

Lam công công: "..."

Hình Hồng Lang đưa tay ra, kín đáo đưa cho hắn một miếng ngọc.

Lam công công ước lượng trong tay, biết là miếng ngọc này giá trị xa xL lân †© đổi aiona- "Nếu vâv thì hết cách thât rồi thuế muối eủa Giải Trì tạm thời như vậy đi, ta lại thông báo hoàng thượng, nghĩ cách khác."

Lam công công đối phó dễ dàng như vậy.

Hình Hồng Lang trở lại đại đường, thấy Đái Quân Ân còn đang ngồi ở đây, cũng không có ý rời đi.

Xem ra, vị thi nhân tuần phủ này còn có lời muốn nói.

Hình Hồng Lang đi tới: "Tuần phủ đại nhân còn có cái gì phân phớ?"

Đái Quân Ân thở dài: "Hình tướng quân, lần này lão phu đến

đây gặp mặt, thật ra không chỉ dẫn một thái giám tới, còn có một số việc trên phương diện quân vụ muốn nói chuyện với Hình tướng quân."

Hình Hồng Lang: "Ồ, nói chuyện với ta? Không phải Tuần phủ đại nhân nên nói chuyện rất tốt với tổng binh Sơn Tây Vưu Thế Lộc Vưu tướng quân sao?"

Đái Quân Ân lắc đầu: "Quan binh của triểu đình... không tiện nói chuyện..."

Hình Hồng Lang: "?"

Đái Quân Ân: "Đám người đó sát lương mạo công, nói dối quân tình, nhiều như cơm bữa, mỗi người đều là tay già đời, lão phu sai sử không nổi. Tuần phủ Sơn Tây Hứa Đỉnh Thần nhiệm kỳ trước, chính là bị những người này liên luy."

Hình Hồng Lang nhất thời không nói gì.

Đái Quân Ân: "Tới đây, cho cô xem mật báo của lão phu nhận được."

Ông ta lấy ra một sấp thư.

Hình Hồng Lang mở ra xem, lá thư đầu tiên nói chính là tổng binh Tứ Xuyên Đặng Kỷ để mặc binh lính cướp bóc dân chúng, gian dâm dân nữ tại Hà Bắc. Lại nhìn lá thứ hai, Tả Lương Ngọc sát lương mạo công, đem đầu của lão bách tính thành tặc tử đưa lên. Lại nhìn lá thứ ba, tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành vu hãm tuần phủ Sơn Tây Hứa Đỉnh Thần, ném cái nồi tiểu phỉ bất lợi lên người Hứa Đỉnh Thần...

Quan Sơn Tây, không được mấy người sạch sẽ.

Thật vất vả mới xem đến hai lá thư cuối cùng, một cái nói là Bạch Can binh quân kỷ nghiêm minh, không đụng đến cây kim sợi

chỉ của dân.

Một cái khác nói Hình Hồng Lang chỉnh quân có phương pháp, quân dân thân như người một nhà, giúp lão bách tính giải quyết khó khăn, phát lương thực tế dân, còn tốt hơn cả Bạch Can binh.

Xem đến đây, Hình Hồng Lang không khỏi nhíu mày: "Thì ra, tuần phủ đai nhân cái dì eñna biết " Đái Quân Ân: "Đúng vậy, bao gồm chuyện vừa rồi cô diễn kịch, lấy thôn muối giả lừa gạt Lam công công, lão phu cũng biết. Bờ tây nam Giải Trì lại toàn là thôn muối muối với sản lượng tăng gấp mấy lần. Loại chuyện này, chỉ có thể giấu diếm được kẻ ngu đi ra từ trong hoàng cung, nhưng không lừa được quan viên chân chính muốn tìm sự thật."

Tay Hình Hồng Lang không nhịn được đặt lên chuôi đao.

Đái Quân Ân thở dài một hơi: "Nhưng lão phu không vạch trần cô, bởi vì, cô tế dân tại Bồ Châu, lại tế dân tại đạo Hà Đông. Tế dân hao tổn ngân lượng cũng không phải số lượng nhỏ. Nếu như cô không cắt xén một chút tiền muối, thì làm sao có thể làm được?"

Tay Hình Hồng Lang hơi buông lỏng.

Đái Quân Ân: "Những tiền muối này được cô dùng trên người lão bách tính, nhưng nếu bị Lam công công kia tham đi, tất cả đều chảy vào túi riêng. Ài, Lão phu già rồi, lại dễ quên, rất nhiều chuyện vừa mới nhìn thấy, quay đầu lại quên ngay, chỉ biết làm thơ thôi... Tiểu phỉ này lão phu không biết, trên vị trí tuần phủ Sơn Tây này, chắc cũng chỉ loanh quanh một vòng, qua một hai năm là cũng bị cách chức thôi."

Nói xong, Đái Quân Ân đứng lên: "Hình tướng quân, chăm sóc tốt bách tính, lão phu đi đây."

Nói xong, ông thất thểu đi ra ngoài.

Vừa lúc Lam công công lại đi đến: "Tuần phủ đại nhân, ngài nói chuyện gì với Hình tướng quân ở bên trong vậy?"

Đái Quân Ân: "A, ta đột nhiên nghĩ đến một bài thơ."

Gia đỉnh của ông ta thoắt cái nhảy ra, trình lên văn phòng tứ bảo.

Đái Quân Ân xoát xoát xoát viết mấy hàng chữ, lại vo tròn giấy thành một cục, ném sang bên cạnh: "Không được không được, viết quá tệ."

Nói xong, ông quay đầu lại, nói với Lam công công: "Vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi?"

Lam công công: "Ặc, vừa rồi chúng ta chưa nói gì hết."

Đái Quân Ân: "Thì ra là thế, thì ra là thế... Nói đi cũng phải nói lại, lão phu đi nhậm chức tuần phủ Sơn Tây, hiện tại nên làm cái gì nhỉ? Hoàng thượng phân phó lão phu... Ặc... Phân phó lão phu cái gì nhỉ?"

Lam công công tăng âm lượng năm độ: "Phân phó ngài tiễu phỉ!"

Đái Quân Ân: "Hả, thì ra là tiễu phi."

Ông quay đầu nói với Hình Hồng Lang cùng đi ra phía sau: "Hình tướng quân, tiễu phỉ gì đó lão phu căn bản không biết a, chỉ biết làm thơ, Hình Hồng Lang ôm quyền: "Tuần phủ đại nhân yên tâm, giao cho mạt tướng đi."

Đái Quân Ân run rẩy leo lên xe ngựa, bọn gia đinh hộ vệ xung quanh, xe chạy ra ngoài thành. Trong xe còn vang lên giọng già nua của ông ta: "Phương tùng diệp diệp điện thu quang, kiều ỷ tây phong học đạo trang. Nhất tự nghĩa hi nhân khứ hậu, lãnh yên sơ vũ kỷ trọng dương."

Gia đỉnh: "Ôi, lão gia, ngài làm ra thơ hay rồi, có cần văn phòng tứ bảo không?"

"Không cần!" Đái Quân Ân: "Bài thơ này là tác phẩm đắc ý của lão phu, không quên được. Đúng rồi, vừa rồi lão phu nói chuyện gì với Lam công công? Lại quên rồi."

Gia đinh thấp giọng nói: "Lam công công nói hôm nào cùng ngài dạo chơi ngoại thành làm thơ."

Đái Quân Ân cười nói: "Tốt lắm, vậy thì tốt quá."

Xa giá của tuần phủ chậm rãi đi về phía Bắc, nha môn tuần phủ nằm ở Thái Nguyên phía Bắc, ở đó đồng thời cũng là địa phương mà lưu khấu không việc gì sẽ tới vây công vài lần...

Chương 715: Cứ theo chương trình học của ngươi

Chương 715: Cứ theo chương trình học của ngươi

Tháng giêng năm Sùng Trinh thứ sáu!

Lại là một mùa xuân tới, mùa của gieo trồng.

Trong ruộng đất ngoài thành Bồ Châu lúc này đang xuất hiện một kỳ cảnh.

Một nghìn Xuyên trung Bạch Can binh đang đứng bên bờ ruộng, vẻ mặt cung kính, tay buông thống, nhìn một người mặc trang phục thư sinh trong ruộng.

Người mặc trang phục thư sinh chính là Điểm Đăng Tử Triệu Thắng, hắn đang nước miếng tung bay, vẻ mặt dõng dạc giảng giải phương pháp "làm ruộng khoa học" cho các Bạch Can binh.

"Mọi người xem, đây là phân u-rê." Điểm Đăng Tử Triệu Thắng nói: "Sử dụng thứ này... Là có thể làm cho đất tăng sản lượng, song, phương pháp sử dụng phải vô cùng cẩn thận, một khi quá mức cho phép, sẽ làm hư rễ của cây..."

Nói xong, hắn tự tay thao tác, từng động tác một làm đúng trình tự cho các Bạch Can binh xem.

Các Bạch Can binh nghiêm túc nhìn một lần, còn chưa đủ, một nghìn người chia nhau vào trong ruộng bên cạnh, tự tay thao tác.

Thì ra Xuyên trung Bạch Can binh cũng không phải "thoát sản binh hoàn toàn". Thạch Trụ Thổ Gia tộc chọn dùng chính là hệ

thống "chiến thì làm binh, nhàn thì làm nông". Một nghìn Bạch Can binh này khi ra trận là chiến sĩ dũng mãnh, trở về Vạn Thọ trại lại sẽ biến đổi thành lực lượng chính làm ruộng trong thôn.

Thiên Tôn đích thân ra lệnh, sẽ dạy cho các Bạch Can binh sử dụng phân hóa học, làm ruộng khoa học.

Triệu Thắng giảng giải tỉ mỉ phương pháp sử dụng phân hóa học xong, liền trông thấy Thiên Tôn test-03 vui tươi từ bờ ruộng đi tới: "Này! Trương tướng quân."

Trương Phượng Nghỉ vẫn đang ở bên ruộng xem kịch quay đầu lại: "A, Thiên Tôn tới rồi."

Ở trong địa bàn của thôn Cao Gia một thời gian, Trương Phượng Nghỉ đã biết Tiêu tiên sinh căn bản không phải Tiêu tiên sinh, cũng không phải Lý tiên sinh gì, mà là một vị thần tiên, cho nên hiện tại nàng cũng gọi Thiên Tôn theo.

Lý Đao Huyền cười nói: "Thế nào? Moi người hoc đến đâu rầ¡2" Trương Phượng Nghỉ gật đầu: "Đa tạ Thiên Tôn phái người chỉ bảo tỉ mỉ, lính của ta học cũng không tệ lắm. Hiện tại chỉ có chút lo lắng, Thạch Trụ Vạn Thọ sơn ta đất đai cằn cỗi, nhiều đá sỏi, tầng đất mỏng, không biết có thể... Ài..."

Lý Đạo Huyền: "Yên tâm đi, ta có ba loại cây nông nghiệp muốn giới thiệu cho cô. Rất thích hợp để trồng với điều kiện của Vạn Thọ sơn."

Trương Phượng Nghỉ mừng rỡ: "A, ba loại nào?"

Lý Đạo Huyền vươn tay ra, cầm trên tay một củ khoai tây, một củ khoai lang, một bắp ngô.

Ba loại cây nông nghiệp này đều được Thạch Trụ Thổ Gia tộc trồng rất nhiều tại hậu thế, và nó cũng có thể phát triển rất tốt dưới tầng đất hơi mỏng của Vạn Thọ sơn.

Khi người hậu thế đến Vạn Thọ sơn du lịch còn có thể ăn được món cơm trộn khoai tây, cơm trộn ngô, cơm trộn khoai lang Thổ Gia tộc đặc sản của địa phương.

Tựu chung một câu, thích hợp Bạch Can binh trồng là được rồi.

Trương Phượng Nghỉ: "Ba loại này... ta cũng không phải chưa thấy qua, nhưng kinh nghiệm trồng chúng nó thì lại hoàn toàn không có."

"Yên tâm đi." Lý Đạo Huyền quay sang Triệu Thắng gọi lớn tiếng: "Triệu tiên sinh, phiền ngươi rồi, còn phải dạy các Bạch Can binh trồng ngô, khoai lang, khoai tây."

Triệu Thắng cười: "Thiên Tôn yên tâm, thuộc hạ vốn dự định dạy cho họ. Chỉ là bây giờ còn chưa đến bài này."

Lý Đạo Huyền: "Ha ha, tốt tốt, ngươi cứ theo giáo trình của mình mà làm, đừng làm rối loạn trình tự, đừng để tay ngang như ta chỉ huy người trong nghề."

Triệu Thắng cười to: "Thiên Tôn cứ thích nói đùa, ngài trước biết 500 năm, sau biết 500 năm, chính giữa còn biết 500 năm, thiên hạ đâu có chuyện ngài không biết, sao có thể là tay ngang được?"

"Này, cái tốt không học, chỉ học vuốt mông ngựa lung tung." Lý Đạo Huyền cười mắng: "Lo dạy tốt của mình đi."

Triệu Thắng cúi đầu tiếp tục lên lớp cho các Bạch Can binh.

Các Bạch Can binh thì học rất nghiêm túc!

Lý Đạo Huyền quay sang nói với Trương Phượng Nghỉ: "Trương tướng quân, hiện tại tặc quân lại đến Hà Bắc làm loạn. Trong khoảng thời gian ngắn cô cũng đừng đuổi bắt tặc quân nữa,

về Vạn Thọ sơn một chuyến trồng trọt mới, giải quyết nguy cơ lương thực, để cho lão bách tính Thổ Gia tộc đều có thể được ăn no, đây là việc ưu tiên hơn tất cả."

Trương Phượng Nghi ôm quyền: "Đa tạ! Ta cũng dự định về trước một chuyến. Hiện tại tặc quân ngày càng lớn mạnh, ta chỉ dẫn một nghìn Bạch Can binh, thật sự rất khó tranh phong với tặc khấu, phải gọi chuyết phu cùng đi mới được."

"Ừm!" Lý Đạo Huyền cũng không nói thêm nữa.

Ba ngày sau, một nghìn Bạch Can binh cố gắng học xong kỹ thuật trồng khoa học mới, lại kéo theo mấy xe phân hóa học xem như hàng mẫu, trở về Tứ Xuyên.

Thôn Cao Gia vừa tặng lương thực lại tặng phân hóa học còn tặng kỹ thuật, thậm chí còn tặng hạt giống của ba loại cây nông nghiệp mới khoai tây, ngô, khoai lang.

Đại ân đại đức bực này, ngay cả câu cảm ơn Trương Phượng Nghỉ cũng nói không nên lời, đành phải nói một câu "tương lai tất báo", sau đó liền dẫn quân rời đi -

Tháng hai, năm Sùng Trinh thứ sáu.

Lưu khấu quấy phá Hà Bắc, đánh chiếm liên tiếp các nơi Triệu Châu, Tây Sơn, Thuận Đức, Chân Định. Lại từ Hình Đài Ma Thiên Lĩnh tây hạ, tại Võ An, đánh bại quân Tả Lương Ngọc; thủ bị Tào Minh, chủ bộ Ngô Ứng Khoa đều chết trận.

Thế lực đại quân lưu khấu tại Hà Bắc quá đáng sợ.

Đáng tiếc, đại quân lưu khấu vui vẻ không được bao lâu, lập tức gặp phải mãnh nam tập kích.

Thiên Hùng quân do Lô Tượng Thăng suất lĩnh đã xuất hiện, đầu tiên là tại Tây Sơn đánh lưu khấu một trận đau.

Kế tiếp Lô Tượng Thăng tại huyện Hoạt lựa chọn tinh binh, mai phục trong rừng rậm, đợi đại quân lưu khấu vừa đến, lập tức nhảy ra đón đánh.

Kế tiếp Lô Tượng Thăng lại tiếp viện huyện Lâm Minh, dưới Ma Thiên lnh hành hung lưu khấu.

Lưu khấu đành phải trốn về Tây Sơn, vây khốn du kích Đổng Duy Khôn tại thôn Lãnh Thuỷ. Lô Tượng Thăng thiết lập mai phục tại phía nam Thạch Thành, đại bại lưu khấu, lại đuổi tới đồi Thanh Long tiếp tục đại bại lưu khấu, lưu khấu bị ép lui đến Võ An.

Võ An không phải là khu vực cai quản của Lô Tượng Thăng, lưu khấu rốt cuộc tìm được đường đào thoát. Vùng tây nam Sơn Tây có bốn con quái vật là Hình Hồng Lang, Lão Nam Phong, Thạch Kiên, Vương Tiểu Hoa, bắc bộ Hà Bắc có quái vật Lô Tượng Thăng, vùng đông bắc Hà Nam có hai quái vật Bạch Diên, Trần Nguyên Ba.

Không gian sinh tồn của lưu khấu bị giảm bớt rất lớn.

Lưu khấu còn ở lại cảnh nội Sơn Tây đành phải hướng bắc, trước tiên tiến vào khu vực tây bắc Tấn, sau đó vượt qua Hoàng Hà, một lần nữa trở lại Thiểm Tây.

Mà các lưu khấu đã tiến vào Hà Bắc thì tập trung tại Võ An thương lượng tiền đồ.

"Tử Kim Lương đại ca, hiện tại chúng ta nên làm cái gì?"

Tử Kim Lương biết cái rắm!

Đành phải quét ánh mắt về đám thủ hạ của mình.

Nhìn qua từng người, từng người đều lảng tránh ánh mắt của hắn.

Mãi đến khi hắn nhìn thấy Sấm Tướng.

Ánh mắt Sấm Tướng không trốn tránh, trái lại lấp lánh có thần: "Đại ca, ta có một kế."

Tử Kim Lương: "Ồ, nói nghe thử xem."

Sấm Tướng: "Kế hiện nay, chúng ta chỉ có một cách, chính là hướng nam vượt qua Hoàng Hà... ."

Tử Kim Lương lắc đầu: "Hoàng Hà không qua được, tên Bạch Diên kia..."

"Không cần lo lắng." Sấm Tướng nói: "Lần trước chúng ta qua sông đã lựa chọn Mạnh Tân, vừa vặn qua Tiểu Lãng Để, mới có thể bị Bạch Diên chặn lại. Nhưng lần này, chúng ta đã tiến vào Hà Bắc, vị trí qua sông có thể lựa chọn tại phụ cận phủ Khai Phong."

Tử Kim Lương: "Ồ?"

Sấm Tướng nói: "Khai Phong cách Tiểu Lãng Để rất xa, Bạch Diên kia sẽ không tới ngăn cản chúng ta. Sau khi chúng ta qua sông cũng không đến Lạc Dương, mà vòng qua Lạc Dương theo hướng đông nam, thẳng tiến Hồ Quảng."

Chương 716: May mà lão tử không có văn hóa

Chương 716: May mà lão tử không có văn hóa

Thiểm Tây, phủ Duyên An.

Tuần phủ Duyên Tuy Trần Kỳ Du tọa trấn trong phủ Duyên An.

Trần Kỳ Du là tuần phủ mới nhậm chức vào tháng sáu năm Sùng Trinh thứ năm, thời gian tới phủ Duyên An cũng đã nửa năm.

Hắn tiếp nhận cũng là một cục diện rối rắm.

Mặc dù phần lớn đại quân lưu khấu đã vượt qua Hoàng Hà, chạy đến tai hoạ cho bên Sơn Tây, thế nhưng cảnh nội Thiểm Tây vẫn còn sót lại mấy bộ lưu khấu.

Trong đó ba tên nổi danh nhất, phân biệt gọi: Tiết Hồng Kỳ, Nhất Tọa Thành, Nhất Tự Vương.

Nửa năm qua Trần Kỳ Du nhậm chức, thiếu tiền, thiếu lương, thiếu binh, còn phải thu thập tam đại lưu khấu, việc này đặt trên người ai mà không đau đầu? Một cái đầu thiếu chút nữa biến thành hai cái.

Việc duy nhất có thể khiến hắn vui mừng chính là ổ tặc núi Hoàng Long ngày xưa, hiện tại dưới sự "cộng đồng cai trị" của ba người là tuần phủ Thiểm Tây Vương Thuận Hành, tuần án ngự sử Thiểm Tây Ngô Sân, huyện lệnh Trừng Thành Lương Thế Hiền, đã không còn là ổ tặc nữa.

Điều này không nhiều thì ít đã giảm bớt một chút áp lực cho

hắn.

Hoàng hôn hôm nay, Trần Kỳ Du đang vẫn như ngày xưa, lật xem tin tức từ các huyện thành gửi tới, đột nhiên, một bộ hạ chạy vào, nhanh chóng báo cáo: "Tuần phủ đại nhân, đội vận lương khổng lồ từ huyện Trừng Thành qua đây, đã thành công xuyên qua núi Hoàng Long, đến phủ Duyên An chúng ta rồi."

Trần Kỳ Du chợt nghe thấy, một đội lương tới thì có gì đặc biệt mà báo cáo.

Chờ một chút, nắm lấy trọng điểm, trong báo cáo này có hai từ quan trọng: "Đội vận lương khổng lồ","vượt qua núi Hoàng Long".

Trần Kỳ Du ngẩng đầu lên: "Đội vận lương lớn như vậy nhất định rất nhiều xe ngựa, chắc là đi quan đạo từ Tây An đến Duyên An qua đây rồi? Đội vận lương này vì sao vượt qua núi Hoàng Long? Khu vực hiểm trở như núi Hoàng Long là đường mà đội vận tải lớn nên đi sao?"

Bộ hạ mặt mày hớn hở báo cáo: "Huyện lệnh Trừng Thành Lương Thế Hiền đã làm một con đường tuyệt đẹp, gọi là quốc lộ Hoàng Duyên, vượt qua núi Hoàng Long, thẳng đến ngoại ô tây nam phủ Duyên An chúng ta." vậy sao? Có lầm không vậy? Ta nhớ... Ngoại ô tây nam có một ngọn núi cổ quái, gọi là Đại Đôn Lương, rất khó vượt qua, con đường của họ làm sao vượt qua Đại Đôn Lương được vậy?"

Vẻ mặt bộ hạ trong nháy mắt thay đổi, biến thành cái loại này vẻ mặt đang nói về một lời đồn giang hồ mà mình cũng không tin lắm: "Người của Lương Thế Hiền khoan một cái động lớn bên trong lòng núi Đại Đôn Lương, xuyên qua ngọn núi, con đường là đi qua động này."

"Cái gì?" Bút trên tay Trần Kỳ Du cũng rơi cạch xuống: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào! Tiểu tử ngươi cái tốt không học,

chỉ học nói dối."

Bộ hạ: "Thuộc hạ tuyệt đối không dám nói dối trên loại chuyện này, tuần phủ đại nhân chỉ cần đi ngoại ô nhìn xem là biết chân tướng thôi. Lời nói dối dễ dàng bị vạch trần như vậy, thuộc hạ sao dám nói bậy?"

Lời này thật ra có lý!

Trần Kỳ Du thoắt cái nhảy dựng lên: "Chuẩn bị ngựa, ta muốn đi xem."

Hơn hai canh giờ sau, Trần Kỳ Du dẫn theo rất nhiều thủ hạ đi tới dưới Đại Đôn Lương.

Không nhìn không biết, thế giới thật kỳ diệu.

Đại Đôn Lương hiểm trở cao vút, hiện tại thật sự bị người ta đào một cái động lớn ở bụng, một con đường xỉ măng màu xám đi qua động này...

Phía trên cửa động còn treo một hoành phi, phía trên dùng chữ thể Tống tiêu chuẩn viết: "Đường hầm Hoàng Thu Đài."

Trần Kỳ Du nhìn mà choáng váng cả người, miệng há thật to, cằm không khép lại được, chỉ thiếu mỗi chảy nước dãi, thoạt nhìn tựa như một tên ngốc.

Cũng may hắn không tùy tiện chảy nước dải lung tung!

Trần Kỳ Du chạy tới cửa đường hầm như bay, nhìn về trước mặt...

Đường hầm rất dài, dài hơn ba dặm, bên trong còn tối như mực, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy cửa động đối diện có chút xíu sắc trời.

"Đốt đuốc!"

Các tùy tùng đốt đuốc lên, đoàn người đi vào trong đường hầm.

Mặc dù bên trong rất tối, cũng rất sạch sẽ, mặt đất lại là đường xi măng rắn chắc, vách động tròn vo, không biết là chất liệu kỳ quái gì, cũng không cần lo lắng đá sẽ đổ sụp xuống.

Đoàn người cứ dè dặt như vậy, như Alice lạc vào xứ sở thần tiên, đi aua đường hầm Hàng Thu Đài đi tới e#a đông nhía nam đường hầm. Quãng đường này dường như mộng ảo.

Xuyên qua bên này động, nhìn thấy chính là Hoàng Long sơn mạch sừng sững, trải dài liên miên không dứt ở trước mắt là đường xi măng màu xám từ dưới chân họ kéo dài thẳng ra ngoài, vòng quanh núi Hoàng Long, tựa như đại đạo thông thiên.

Trần Kỳ Du: "Cái này..."

Hắn muốn nói vài câu cảm thán, nhưng phát hiện mình cái gì cũng không nói nên lời.

Nhưng các bộ hạ của hắn lại có thể dùng từ chuẩn xác nói nên lời cảm thán của mình: "ĐMI"

May mà lão tử không có văn hóa, một câu ĐM hành thiên hạ.

Nhìn đi, tuần phủ đại nhân có văn hóa, hiện tại nói cũng không nên lời.

Trong nháy mắt, người không có văn hóa giành được toàn thắng!

Trần Kỳ Du bị vây ở trạng thái hóa đá...

May mà, trên đường cái phía trước xuất hiện một thương đội, đã giải trừ hóa đá cho Trần Kỳ Du, tỉnh thần hắn chấn động: "A, lại có thương đội tới rồi, lần này là vận chuyển cái gì?"

Đó là một thương đội vận chuyển sách!

Truyện tranh thôn Cao Gia, đại đội xuất khẩu văn hóa.

Tầm nhìn của Lý Đạo Huyền đã sắp đến phủ Duyên An, hơn nữa quốc lộ Hoàng Duyên đã được khai thông, thôn Cao Gia đương nhiên phải bắt đầu mưu đồ Duyên An rồi. Bởi vậy, thương đội đầu tiên là đội vận lương, thương đội thứ hai chính là đội vận chuyển sách.

Vật chất và tỉnh thần phát ra song song, hai tay đều phải nắm, hai tay đều phải cứng.

Thương đội đã đến trước mặt Trần Kỳ Du, Trần Kỳ Du tập trung nhìn vào, trên xe này toàn là sách, tức thì sinh lòng thích thú. Người đọc sách mà, ai không yêu sách chứ?

"Thủ lĩnh của thương đội này là ai? Tuần phủ đại nhân muốn tìm hỏi chuyện."

Bộ hạ của Trần Kỳ Du đứng ra , ngăn cản thương đội.

Thương đội dừng lại, một nam tử trẻ tuổi mặc y phục thương nhân từ phía sau đi ra, thoạt nhìn cũng chỉ 17,18 tuổi, mỉm cười đi tới trước mặt Trần Kỳ Du: "Tuần phủ đại nhân, có chuyện gì nói với tại hạ là được, tiểu nhân họ Cao, tên là Cao Sơn, là người phụ trách của đội ngũ này." người tí hon nguyên thuỷ của thôn Cao Gia. Phụ thân Cao Tịch Bát mở quán bún gạo, mà hắn thì vẫn luôn đi học trong trường học của thôn Cao Gia.

Học Sơ trung được một nửa, không thể tốt nghiệp, đành phải học phụ thân hắn làm buôn bán, thế nhưng bán bún gạo hiển nhiên không thích hợp với "phần tử trí thức gà mờ" như hắn, thế là dứt khoát làm kinh doanh sản nghiệp văn hóa, mua bán truyện tranh, tiến quân Duyên An.

Mặc dù hắn học tập không ra gì, nhưng đồng thời cũng là phú

nhị đại, trong nhà có tiền.

Cho nên Thiên Tôn thêu trước ngực Cao Sơn cũng dùng kim tuyến, lóng lánh kim quang rất trang bức.

Trần Kỳ Du quan sát một chút người thanh niên trước mặt, cảm giác hình như người này từng đọc sách, khí chất các thứ đều là loại tốt, nhưng lại không có loại khí tức toan hủ của người đọc sách, thoạt nhìn là một nhân tài.

Trong lòng dành cho ba phần lời khen, mở miệng hỏi: "Thương đội này của ngươi là bán sách hả? Là từ đâu tới đây?"

Chương 717: Sách của ngươi hay lắm

Chương 717: Sách của ngươi hay lắm

Cao Sơn hớn hở nói: "Đúng rồi, đội ngũ của ta là bán sách, từ huyện Trừng Thành qua đây."

Trần Kỳ Du gật đầu: "Từ huyện Trừng Thành một đường qua đây, đều đi trên loại đường cứng rất tốt này sao?"

Cao Sơn: "Đúng rồi! Quốc lộ Hoàng Duyên mà, ha ha, mới làm xong, chính là bởi vì có con đường này ta mới đến đây buôn bán, bằng không sẽ bất tiện lắm."

Trần Kỳ Du: "Quốc lộ Hoàng Duyên này đều là người của huyện Trừng Thành các ngươi làm sao?"

Vừa nói đến cái này, Cao Sơn liền tỏ ra kiêu ngạo: "Không sai! Chúng tôi vì làm con đường này, đã đưa vào vô số nhân lực vật lực đấy."

Trần Kỳ Du chậc lưỡi tán thán: "Đúng là một công trình để đời."

Hắn chợt đổi giọng: "Đường hầm Hoàng Thu Đài này, cũng là người của huyện Trừng Thành các ngươi đào hay sao?"

Hắn còn tưởng rằng Cao Sơn sẽ tiếp tục đắc ý, không ngờ vẻ mặt Cao Sơn đột nhiên trở nên nghiêm túc, giọng nghiêm trang nói: "Việc này thì không dám, đường hầm Hoàng Thu Đài này chính là Thiên Tôn lão nhân gia ngài xuất ra tiên gia bí bảo, sử dụng đại thần thông, thủ đoạn thần tiên mới làm ra được."

Trần Kỳ Du: "Cái gì?"

Cao Sơn thấy bộ dạng của tuần phủ đại nhân trước mắt tỏ ra không hiểu gì cả, chưa trải sự đời, liền tươi cười chạy tới bên cạnh xe chở sách, cầm lấy một quyển truyện tranh, là [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], tập 11.

"Đây là cuốn sách vừa mới xuất bản đó." Cao Sơn có vẻ đắc ý: "Lượng in ấn còn không nhiều, ta cũng chỉ mới có được một lô hàng rất ít, tặng một quyển cho tuần phủ đại nhân xem vậy."

Truyện tranh đưa tới tay Trần Kỳ Du, hắn mở ra xem, mặt liền ngẩn ra.

Trong sách vẽ một người khổng lồ, đang đưa tay xuống từ trên bầu trời, tay trái đỡ lấy một ngọn núi, tay phải cầm một vật kỳ quái, khoan trên núi thành động.

Lại lật một tờ tiếp theo, đã xuyên thủng.

Một đám người tí hon hoan hô ở cửa động.

Có một người tí hon cầm giấy bút, viết ra mấy chữ "đường hầm Hoàng Thu Đài", sau đó dán lên, treo ở cửa động.

Xem đến đây, Trần Kỳ Du không nhịn được quay đầu, nhìn thoáng qua cửa đường hầm phía sau, phía trên đang treo một bảng hiệu "đường hầm Hoàng Thu Đài".

Vẻ mặt Trần Kỳ Du không tin được: "Ý của ngươi là, động này, chính là thần tiên này đào?"

Cao Sơn gật đầu: "Đúng vậy, vị thần tiên này gọi là Đạo Huyền Thiên Tôn, ngươi xem, trước ngực ta còn thêu tượng của ngài."

Trần Kỳ Du liếc xéo hắn, thầm nghĩ: Ta tin ngươi mới lạ!

Chỉ dùng một chút kiến thức của hắn là có thể nghĩ ra, đường

hầm thật lớn này khẳng định là lượng lớn dân phu đào thật lâu thật lâu, thật vất vả mới đào xuyên, khẳng định không có chút quan hệ nào với thần tiên các loại.

Rõ ràng là công lao của lão bách tính, lại bị thần côn cướp đi.

Trần Kỳ Du không có hứng thú đối với quyển truyện tranh này, tiện tay ném trả lại cho Cao Sơn: "Trong đội xe của ngươi, không phải toàn là loại sách này chứ?"

Cao Sơn: "Đương nhiên không phải! Sách của ta chủng loại rất phong phú, mời tuần phủ đại nhân xem, cuốn sách này là một đường hành hiệp trượng nghĩa, tên là [Đạp Phá Thiên Khung], là tác giả Cao Tam Oa nổi tiếng viết. Ở đây còn có một quyển [Quyền Động Huyền Khôn], kể về câu chuyện người yếu bị khi dễ, sau đó học thành thần công, báo thù vả mặt."

Trần Kỳ Du: "Cái này..."

Cao Sơn: "Đúng rồi, sách mới của Cao Tam Oa ta cũng có, ngươi xem, quyển này là sáng tác mới nhất [Phàm Nhân Tu Chân Truyện]."

Trần Kỳ Du tiện tay lật xem, liền che mặt: "Rốt cuộc quyển sách quỷ gì thế này?"

Cao Sơn: "Ta hiểu rồi, tuần phủ đại nhân không thích xem đánh đánh giết giết đúng không? Ở đây còn có danh tác [Cao Phiêu] của Thạch Lão Tứ, ngài thích không?"

Trần Kỳ Du tiện tay lật xem: "Ồ, quyển [Cao Phiêu] này ngược lại không tệ, có hương vị cuộc sống."

Cao Sơn: "Ở đây, còn có một quyển sách tham khảo, khẳng định ngài sẽ thích."

Nói rồi, hắn liền lấy ra một quyển, [Phương pháp trồng cây

nông nghiệp phổ biến], đưa tới tay Trần Kỳ Du. đã nghe qua ở đâu rồi? Bỏ đi, người trong thiên hạ tên là Triệu Thắng sao mà nhiều, nghe qua cũng không khó hiểu.

Lại mở ra xem nội dung, không khỏi kinh hô ra tiếng.

"Sách này! Đây là thần thư a."

Trần Kỳ Du cầm lấy quyển sách kia la lên: "Thần thư, thần thư!"

Lúc trước hắn còn có chút coi thường mấy xe sách này của Cao Sơn, cảm giác đều là sách vớ vẩn không có tác dụng gì, nhất là [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] kia, quả thật chính là thứ gạt người, hoàn toàn không coi Cao Sơn ra gì.

Nhưng hiện tại đã xem quyển [Phương pháp trồng cây nông nghiệp phổ biến] này rồi, trong nháy mắt liền cảm giác được phân lượng của thương đội này.

"Sách này rất hay." Trần Kỳ Du cầm lấy tay Cao Sơn lắc lư: "Đem phương pháp trồng cây nông nghiệp vẽ thành hình ảnh, chỉ ở những chỗ quan trọng viết mấy chữ đơn giản, coi như mù chữ cũng có thể hiểu, nếu phổ biến rộng rãi, nhất định đạt được hiệu quả cao."

Cao Sơn mỉm cười: "Vậy thì tốt quá rồi."

Trần Kỳ Du: "Sách này ngươi vận chuyển bao nhiêu? Dự định bán bao nhiêu tiền một cuốn? Nếu đắt quá, bản quan lo lắng các nông dân không mua nổi."

Cao Sơn nói: "Sách này không đắt, chỉ năm văn tiền, không khác gì tặng cả."

Hai tay Trần Kỳ Du run run: "Sách hay như vậy chỉ bán năm văn? Ngươi. .. ngươi không lỗ vốn sao?"

Cao Sơn cười nói: "Thiên Tôn nói, có sinh ý có thể kiếm tiền, có cái có thể thiệt thòi một chút, không phải sinh ý nào cũng phải đi theo hướng kiếm tiền. Có đôi khi, kiếm một lời khen, hoặc là kiếm danh tiếng, đều tốt cả, có thể coi như mở đường cho sinh ý tương lai."

Trần Kỳ Du: "Thiên Tôn nói có lý."

Hắn nói xong lời này mới nhớ, vừa mới mình còn chưa tin Thiên Tôn tồn tại.

Vậy thì có chút xấu hổ.

Vẫn là miễn bàn hai chữ này đi.

"Nói chung, thương đội này của ngươi tốt đấy." Trần Kỳ Du: "Nhanh đến Duyên An đi, bản quan sẽ không ở chỗ này ngăn cản ngươi nữa. Đúng rồi, ta lại viết cho ngươi mấy chữ..." Hắn cầm giấy ra, xoát xoát xoát viết mấy câu, đại ý là "Sách của thương nhân này bán có lợi cho dân, để hắn bán, mọi người không được làm khó dễ", sau khi viết xong lại ký xuống tên của mình, đưa tới tay Cao Sơn.

Cao Sơn: "Đa tạ!"

Thương đội tiếp tục xuất phát, thong thả đi qua đường hầm Hoàng Thu Đài, hướng về phủ Duyên An.

Trần Kỳ Du nhìn đường hầm thần kỳ thật dài trước mắt, trong lòng cũng là ngổn ngang trăm mối: "Có thứ này rồi, thực sự là lạch trời cũng biến thành đường đi. Ài, lão bách tính huyện Trừng Thành thực sự là quá lợi hại, vậy mà cũng đào ra được thứ lợi hại như vậy."

Đúng lúc này, một bộ hạ chạy tới: "Tuần phủ đại nhân, việc lớn không tốt."

Trần Kỳ Du: "?"

Bộ hạ cấp báo: "Tam đại lưu khấu Tiết Hồng Kỳ, Nhất Tọa Thành, Nhất Tự Vương, chia binh ba đường, đánh vào huyện Diên Trường, hiện tại huyện lệnh trú đóng ở huyện thành, lưu khấu tạm thời còn chưa công thành, huyện lệnh thỉnh cầu phủ Duyên An lập tức phát binh tương trợ."

Trần Kỳ Du thất kinh: "Chết tiệt, tổng binh Duyên Tuy Vương Thừa Ân dẫn quân đi ngăn chặn quân Mông Cổ rồi, bản quan đi đâu tìm binh tới cứu chứ?"

Chương 718: 86 lên núi

Chương 718: 86 lên núi

Trong tay Trần Kỳ Du thật ra cũng không phải hoàn toàn không có binh!

Tổng binh Duyên Tuy Ngô Tự Miễn trước đây, cũng chính là đại tham quan bán ngựa cho thôn Cao Gia, sau khi Hồng Thừa Trù nhậm chức còn chưa kịp thu thập thì hắn đã bị bệnh chết.

Vì vậy triều đình liền điều tổng binh Thiểm Tây Vương Thừa Ân qua đây, biến thành tổng binh Duyên Tuy.

Sau khi Trần Kỳ Du nhậm chức, vẫn luôn cùng Vương Thừa Ân phối hợp thu thập lưu khấu.

Thế nhưng trước đó không lâu, bộ lạc Mông Cổ tại Hà Sóc từ phía tây xâm phạm Định Biên doanh, lại tấn công các nơi Linh Châu, Hoành thành, Duyên Tuy, Tây Xuyên. Tam biên tổng đốc Hồng Thừa Trù đích thân chạy đi ngăn cản Mông Cổ, liền mang theo cả Vương Thừa Ân.

Không có Vương Thừa Ân, trong tay Trần Kỳ Du cũng chỉ còn lại gia đỉnh binh của mình, cùng với một đám vệ sở binh gà đất chó sành.

Vào năm đầu Sùng Trinh, giai đoạn đầu của khởi nghĩa nông dân, vệ sở binh còn có thể thu thập lưu khấu.

Thế nhưng hiện tại đã là năm Sùng Trinh thứ sáu, sức chiến đấu của lưu khấu đã có sự tăng vọt về chất, hiện tại sức chiến đấu của vệ sở binh đã dưới lưu khấu rồi.

Trần Kỳ Du hoảng hốt, nhất thời không biết phải làm gì...

Một bộ hạ đột nhiên tiếp cận: "Tuần phủ đại nhân, chúng ta còn có một người dùng được."

Trần Kỳ Du: "Ai?"

Bộ hạ nói: "Đại tướng dưới trướng Vương Thừa Ân là Thạch Kiên, Thạch thiên tổng. Hắn vẫn phụng mệnh của Binh bộ tọa trấn tại Hoàng Hà Long Môn Cổ Độ, nghe nói đã lập công lớn, triều đình bổ nhiệm hắn làm thủ bị Hà Tân. Chúng ta một mặt mang vệ sở binh đi ngăn chặn lưu khấu, một mặt phái người thông báo cho Thạch thủ bị, hắn từ Long Môn Cổ Độ qua đây, nói không chừng còn kịp cứu viện huyện Diên Trường."

Trần Kỳ Du: "Hắn thuộc về quân Thiểm Tây! Sao có thể tới Duyên Tuy?"

Bộ hạ: "Tam biên tổng đốc Hồng Thừa Trù cùng chúng ta là một bên mà. Chức quyền của Hồng tổng đốc là Thiểm Tây, Cam Túc, Duyên Tuy, Ninh Ha: Thiểm Tâv efñnd thuâc hắn quản. Chỉ cần eau nàv Hồng tổnan đếc đồng ý nói một câu đây là điều lệnh của hắn, vậy không có vấn đề."

Trần Kỳ Du suy nghĩ thật nhanh, loại chuyện này khẳng định Hồng Thừa Trù đồng ý mở miệng, hoặc nói phải mở miệng, bởi vì Duyên Tuy cũng thuộc về Hồng Thừa Trù quản.

Vậy thì không có vấn đề rồi.

"Nhanh đi mời Thạch thủ bị."

Trần Kỳ Du lập tức phái ra một tín sứ, ra roi thúc ngựa chạy đến Long Môn Cổ Độ xin viện binh.

Từ vị trí hiện tại của họ, muốn đến Long Môn Cổ Độ, khoảng cách gần nhất đương nhiên là đi qua núi Hoàng Long.

Tín sứ nhìn thoáng qua núi Hoàng Long nguy nga, trong lòng hơi hoảng, thế nhưng vừa nhìn con đường màu xám, vòng quanh núi thật dài kia, không biết vì sao lại có lòng tin.

Có một con đường tốt như thế, đi qua núi Hoàng Long chắc là không mất bao nhiêu thời gian?

Chỉ là, đường cứng như thế, hình như sẽ làm ngựa bị tổn thương.

Ơ, bên cạnh đường xi măng còn giữ lại một con đường đất. Đây rất rõ ràng chính là vì thuận tiện cho ngựa chạy.

Tín sứ mừng rỡ, liền đánh ngựa chạy trên con đường đất bên cạnh đường xỉ măng...

Chỉ chớp mắt, hắn đã chạy được hơn mười dặm đường.

Ven đường phía trước xuất hiện một căn nhà nhỏ kỳ quái, phía trên viết ba chữ "Trạm Dương Câu".

Cho tới bây giờ tín sứ chưa thấy qua chuyện kỳ quái xây một căn nhà ở ven đường trong núi như vậy, quả thật không hiểu gì, song càng làm cho hắn không hiểu chính là, phía trước căn nhà còn có một chiếc xe cổ quái đậu ở đó, trên xe viết hai chữ "86".

Trên xe có một tài xế, còn có mấy hành khách, đang nhìn hắn chạy như điên đến bằng ánh mắt hiếu kỳ.

Đôi bên đều hiếu kỳ với đối phương.

Nhưng tín sứ còn phải tiếp tục chạy về phía trước, cũng không dự định dừng lại ở chỗ này, xoát một cái chạy qua bên cạnh chiếc xe kia, tiếp tục chạy như điên về phía trước.

Tài xế: "Oa, các huynh đệ, hình như con ngựa kia tới khiêu khích chúng ta." ngồi xe nên rất quen thuộc với tài xế, bèn cười

nói: "Khinh thường ngươi đấy, ý là, Xe Mặt Trời đường 86 của ngươi chạy không nhanh bằng ngựa. Cho nên hắn chạy vượt qua bên cạnh chúng ta, bỏ lại cho ngươi một bóng lưng tịch mịch."

Tài xế là một người nóng vội, đâu thể chịu được cơn giận này, tức thì giận dữ: "Con mẹ nó, tới đây, ta cũng muốn nhìn xem hắn lợi hại thế nào."

Hiện tại Xe Mặt Trời công cộng của thôn Cao Gia đã đổi thành một người điều khiển, tài xế tay trái khống chế công tắc mành che nắng kéo một cái, mành che toàn bộ khai hỏa, tấm pin năng lượng mặt trời trong nháy mắt tối đa công suất.

Tài xế buông phanh ra, vung bánh lái, Xe Mặt Trời đường 86 liền đuổi theo chiến mã.

Các phạm nhân trên xe toàn là người già chuyện, tuyệt không sợ xe chạy nhanh gây ra hoạ, trái lại hưng phấn không hiểu, còn rống lên: "86 lên núi rồi!"

Tài xế lạnh lùng nhìn thoáng qua ly nước đặt trên bảng điều khiển, hừ, xông lên!

Bắt tôm nhà, và thời điểm đã đến tôi phải phóng đi...

(Bắt tôm nhà là ngôn ngữ mạng nói lái bắt nguồn từ bài Deja Vu của Dave Rodgers, hay phối với các cảnh chuyển động nhanh như đua xe, lái xe nhanh)

Ky sĩ trên ngựa nghe được phía sau vang lên tiếng hét cổ quái "86 lên núi", quay đầu nhìn lại. Mẹ nó, chiếc xe kỳ quái kia đang đuổi theo với tốc độ nhanh chóng.

"Khinh thường ta sao?" Tín sứ tức: "Ta chính là siêu cấp tín sứ ngày đi 800 dặm, thay ngựa không thay người, ta có bao giờ bị xe lạ đuổi theo?"

"Giá!" Tín sứ: "Ngựa chạy mau."

Một ngựa một xe, bắt đầu điên cuồng truy đuổi. ...

Vừa bắt đầu, chiến mã hoàn toàn chiếm ưu thế.

Dù sao tốc độ chạy nước rút của ngựa cũng không phải khoác lác. Mà Xe mặt trời khi qua chỗ quẹo phải giảm tốc độ, bằng không sẽ bị lật, cho nên tốc độ căn bản không thể chạy tối đa được.

Thế nhưng, thời gian dài lại không được!

Chiến mã sẽ bị mệt.

Hơn nữa, khi nhạc nền của bài Bắt tôm nhà vang lên, 86 chưa thua bao giờ. Chiến mã càng ngày càng chậm, xe mặt trời đã đuổi kịp.

Tài xế là người nghịch ngợm, cố ý không chạy nhanh, chỉ chạy song song với chiến mã, một chạy trên đường xi măng, một chạy trên đường đất.

Các phạm nhân trên xe thò đầu ra từ cửa sổ xe, chế giễu: "Này, cưỡi ngựa, không chạy nổi nữa à? Ngươi không phải rất giỏi sao? không ngờ dám chạy đua với tiên xa? Cũng không nhìn xe này của ai cho. Lão tử nói cho ngươi, đây là thái dương thần xa do thần tiên trên trời, Đạo Huyền Thiên Tôn ban thưởng, ngươi kiêu ngạo ở trước mặt nó, đó chính là không nể mặt Thiên Tôn."

Tín sứ: "Con mẹ nó... Ta... thân gánh trọng trách, không rảnh... chơi với các ngươi..."

Các phạm nhân ngạc nhiên nói: "Gánh trọng trách gì? Nói chuyện một chút đi."

Tín sứ: "Tiết Hồng Kỳ, Nhất Tọa Thành, Nhất Tự Vương, ba lộ

lưu khấu công tới huyện Duyên Xuyên... Ta muốn đi. .. Long Môn Cổ Độ, tìm Thạch Kiên, Thạch thủ bị cầu viện."

"A2"

Các phạm nhân ngẩn người: "Ba tên này là tiểu lâu la từ đâu chui ra? Trước đây trên giang hồ bọn ta đều chưa từng nghe qua tên của ba người này. Thực sự là Trường Giang sóng sau đè sóng trước a."

Tín sứ: "? 22"

Đúng lúc này, sợi bông Thiên Tôn trước ngực tài xế đột nhiên lên tiếng: "Lại đến bên cạnh địa bàn của chúng ta quậy phá rồi sao?"

Tài xế: "A, Thiên Tôn tới rồi!"

Các phạm nhân chấn động, lập tức thu hồi bộ dạng ngả ngớn của mình.

Tín sứ cưỡi ngựa chạy bên cạnh xe mặt trời, không nhìn thấy tình huống trong xe, cũng không biết vừa rồi người lên tiếng là ai, chỉ biết hình như là thủ lĩnh của đám người này đang lên tiếng.

Sợi bông Thiên Tôn: "Các ngươi mời tín sứ xe, lái xe đưa hắn một đoạn đi."

Chương 719: Các ngươi thoạt nhìn rất vui vẻ

Chương 719: Các ngươi thoạt nhìn rất vui vẻ

Sợi bông Thiên Tôn hạ mệnh lệnh xong, xoát một cái, đồng cảm nhảy tới Long Môn Cổ Độ.

Thạch Kiên đóng quân ở đây.

Trước đây Thạch Kiên chỉ là một thiên hộ, dưới quyền chỉ có thể mang một nghìn binh lính, không thể vượt mức, nhưng sau khi thăng làm thủ bị, liền tự do nhiều hơn. Không còn hạn chế về binh lực cố định, mà căn cứ vào tình huống mỗi khu vực, sẽ có tự do điều hành quyền lực lớn hơn.

Mà vị trí địa lý của cầu Long Môn cực kỳ quan trọng, đương nhiên phải cấp binh lực nhiều hơn.

Thôn Cao Gia giao một nghìn tân binh trong thôn mới huấn luyện xong cho Thạch Kiên. Mặt khác, Trịnh Cẩu Tử vẫn như hình với bóng với Bát Địa Thỏ, bởi vì ở Tây An không có chuyện gì làm, cũng được điều đến Long Môn Cổ Độ làm phó tướng.

Lúc này Thạch Kiên và Trịnh Cẩu Tử đang phát biểu với một nghìn tân binh mới tới. Đột nhiên,"Titanic Thiên Tôn" đang đứng trên Long Môn Cổ Độ buông cánh tay, từ trên đỉnh núi đi xuống.

"Chuẩn bị xuất binh, tiến vào Duyên Tuy, cứu viện huyện Diên Trường."

Mệnh lệnh này vừa đến, Thạch Kiên và Trịnh Cẩu Tử không để ý đến tân binh nữa, hai người vội vàng bắt đầu hành động.

"Chúng tôi đi đâu?"

"Tân binh không cần trực tiếp tiễu phi, lưu thủ đi."

"Cũng không thể lưu thủ hết, mang 300 người đi rèn luyện."

"Vậy đi 700 lão binh, 300 tân binh."

Hai người vội vàng phân công, chuẩn bị vũ khí, lương thực cho xuất chỉnh, tất bật chạy tới chạy lui -

Bên kia, trong núi Hoàng Long.

Xe mặt trời tuyến đường 86 còn đang chạy song song với tín sứ.

Mấy phạm nhân trên xe thò đầu ra từ cửa sổ xe: "Huynh đệ, đừng cưỡi ngựa chạy nữa. Thiên Tôn có lệnh, mời ngươi lên xe của bọn ta, bọn ta tiễn ngươi một đoạn đường."

Tín sứ: "Ta... đây là quân tình... khẩn cấp tám trăm dặm..."

"Cho nên ngươi càng nên lên đây." Các phạm nhân cười nói: "Bọn ta rõ ràng nhanh hơn ngươi." Lời này có lý.

Tín sứ: "Ngựa của ta thì sao?"

"Ngựa cũng đưa lên luôn." Các phạm nhân cười: "Ngươi xem xe này của bọn ta lớn thế nào, thêm một con ngựa vẫn có thể."

Tín sứ có phần tâm động.

Nhìn thấy ngựa của mình thật sự không chạy nổi nữa rồi, nhưng xe của người ta vẫn chạy như bay, tín sứ cũng không kiên trì nữa: "Xe này thu phí thế nào?"

"Thiên Tôn hạ lệnh, không lấy tiền của ngươi!"

Xe mặt trời dừng lại, tín sứ vội vàng lên xe, còn dắt cả ngựa của mình lên, để cho nó đứng ở hành lang giữa hai hàng ghế.

Không gian này đối với ngựa có vẻ hơi chật, con ngựa bất an phì phì mũi liên tục.

Tín sứ cũng tìm một vị trí ngồi xuống.

Xe lập tức khởi động lần nữa, gió từ ngoài cửa sổ xe thổi vào, tín sứ không khỏi kinh hãi: "Xe này thật là lợi hại, thì ra, người của huyện Trừng Thành các ngươi đã sớm dùng xe này ra vào trong núi Hoàng Long như thường rồi?"

Các phạm nhân cười hắc hắc: "Không sai! Chịu phục chưa?"

Tín sứ bội phục lắm rồi, đồng thời cũng rất hâm mộ. Thì ra từ lâu người ta đã tiên tiến như vậy rồi, lão tử còn ngờ nghệch cưỡi ngựa.

Tài xế xe mặt trời 86 thao tác một hồi, xe chạy rất nhanh, vượt qua rất nhiều ngã rẽ, chạy hồi lâu, phía trước xuất hiện một giao lộ.

Giao lộ lại xuất hiện một căn nhà nhỏ kỳ quái, trên cửa nhà treo một biển hiệu: "Trạm Thôn Đồng Nhạc."

Tài xế quay sang nói với tín sứ: "Xin lỗi tín sứ lão ca, ta chỉ có thể đưa ngươi đến đây thôi, ngươi cần đi chính là Long Môn, phải từ giao lộ này rẽ hướng đông, nhưng xe mặt trời 86 của ta phải chạy hướng nam. Tuyến đường của ta là cố định, không thể tùy ý thay đổi."

Tín sứ: "Không sao, ta đã rất cảm ơn ngươi rồi, đã đưa ta đi xa như vậy, ngựa của ta cũng nghỉ ngơi được rồi, kế tiếp ta sẽ tiếp tục cưỡi ngựa lên đường."

Tài xế: "Cũng không cần, ta chỉ là không thể đưa ngươi, còn có

xe khác có thể đưa ngươi mà. Ngươi cứ đứng chờ ở trạm thôn Đồng Nhạc này, chỉ lát nữa, sẽ có một chiếc xe viết 87 chạy qua đây, ngươi đổi lên xe 87 là được. Nói một tiếng với tài xế, đây là Thiên Tôn hạ lệnh, tài xế sẽ đưa Tín sứ: "22?"

Hơi hoang mang!

Nhưng tín sứ vẫn ngoan ngoãn nghe lời khuyên, sau khi xuống xe 86, liền đứng ở trước căn nhà "trạm thôn Đồng Nhạc" chờ đợi.

Tài xế xe 86 phất tay chào tạm biệt hắn. Các phạm nhân trên xe thì huýt sáo: "Cho ba tên hậu bối Tiết Hồng Kỳ, Nhất Tọa Thành, Nhất Tự Vương kia một bài học nhé, nếu như bắt sống, đưa qua đây để cho bọn ta giáo dục. Bọn ta vậy thôi chứ rất quan tâm đến hậu bối đó."

Tín sứ: "? 2?"

Xe 86 đã chạy xa, tín sứ một mình đứng ở trạm xe, trong lòng hoang mang.

Cũng may không phải đợi quá lâu, một chiếc xe viết 87 chạy qua đây. Xe dừng lại trước "trạm thôn Đồng Nhạc".

Trên xe cũng có một tài xế, cùng mấy phạm nhân, mọi người đều nhìn tín sứ với ánh mắt cổ quái: "Huynh đệ, ngươi làm ở đâu? Không giống như người của bọn ta? Ngươi là người ngoài mà cũng biết đợi xe Bus công cộng?"

Tín sứ vội vàng nói: "Thiên Tôn mệnh lệnh, đưa ta đoạn đường."

Tài xế: "À, thì ra là Thiên Tôn hạ lệnh, lên xe đi."

Một phạm nhân lên tiếng: "Người này có thể giả mạo mệnh lệnh Thiên Tôn hay không?"

Tài xế nở nụ cười: "Ờ, ngươi nói vậy đã nhắc nhở ta!"

Hắn đang muốn hỏi cho ra nhẽ, sợi bông Thiên Tôn trước ngực đã lên tiếng: "Đưa hắn đi."

Tài xế: "Cẩn tuân pháp chỉ."

Vì vậy, tín sứ lão ca lại đổi sang xe Bus 87.

Các phạm nhân trên xe còn đang ca hát: "Hát cho vui, Lưu Huyền Đức xuất thân làm giày cỏ, Trương Phi giết lợn bán rượu gạo, Vân Trường gánh đậu hũ bán trên phố. Hảo hán nào không từ cực khổ đi lên."

Tín sứ: "Các huynh đệ, hình như mọi người sống rất vui vẻ. Các ngươi là thôn dân phụ cận sao?"

Các phạm nhân cười: "Không đúng không đúng, thôn dân chúng tôi đâu đủ tư cách. Đó chỉ người thân trong sạch mới dám tự xưng."

Tín sứ: "Vậy các ngươi là... tượng hộ?"

Các phạm nhân lắc đầu: "Tượng hộ thì ngon rồi, một tháng có thể Tín sứ nghe được "một tháng kiếm ba lượng bạc" thì ngẩn ra, không tin lắm, nhưng cũng không muốn xoắn xuýt chỉ tiết này, tiếp tục hỏi: "Vậy các ngươi rốt cuộc là người gì? Lúc trước ta ngồi xe 86, cũng gặp người như các ngươi, thoạt nhìn rất vui vẻ."

Các phạm nhân cười: "Chúng tôi là phạm nhân đã làm chuyện xấu, phạm tội, bị bắt lại lao động cải tạo."

Tín sứ: "1!"

Quỷ mới tin, có phạm nhân nào như các ngươi?

Các phạm nhân cười: "Huynh đệ, thoạt nhìn ngươi không quá vui vẻ."

Tín sứ xấu hổ: "Thiếu ăn thiếu mặc, làm việc còn mệt hơn con trâu, ăn còn ít hơn gà, làm sao vui vẻ được? Ài!"

Các phạm nhân cười to: "Vậy tới chỗ chúng tôi đi, ngươi là bạch thân, cũng không phải phạm nhân, tới chỗ chúng tôi, không đến nửa năm sẽ phát tài. Dân đoàn huyện Trừng Thành đang chiêu một khắp nơi đấy, quân lương năm lượng bạc một tháng. Tín sứ trong quân nhanh chân như ngươi, khẳng định có thể vào được, vừa vào chính là tỉnh binh, còn có thể có tiền thưởng."

Tín sứ: "Cái gì? Năm lượng? Tỉnh binh còn có tiền thưởng?"

Tín sứ nghe mà tê dại cả người.

Chương 720: Nơi này đánh trận thế nào?

Chương 720: Nơi này đánh trận thế nào?

Tín sứ bị các phạm nhân thôn Cao Gia khuyên bảo tẩy não một hồi, rốt cuộc lại đến một giao lộ mới, lại đổi sang một chiếc xe công cộng khác.

Nhưng lần này, trên xe không có phạm nhân nữa.

Tất cả đều là lão bách tính bình thường.

Thì ra hắn đã đi tới giáp ranh núi Hoàng Long, lão bách tính bên ngoài núi đã bắt đầu xuất hiện ở trên xe.

Những lão bách tính này người nào cũng tinh thần dồi dào, quần áo sạch sẽ, hoàn toàn khác với lão bách tính mà tín sứ thấy được tại Duyên Tuy, giống như sản phẩm của hai thế giới.

Nội dung họ nói chuyện cũng không giống với lão bách tính Duyên Tuy.

Đề tài khi người Duyên Tuy trò chuyện đại thể là ngày hôm nay ăn cái gì, ngày mai ăn cái gì, đi đâu làm, chỗ nào ăn rẻ...

Nhưng lão bách tính ở đây trò chuyện đều là ngươi nghe kịch mới của gánh hát chưa, muốn mua một bức họa treo trên vách tường ở nhà, áo bông của khuê nữ bị rách muốn đổi cái mới.

Tín sứ bị kinh hãi không hiểu.

Thật vất vả, xe công cộng cuối cùng cũng dừng lại, trạm Hàn

Thành.

Tín sứ biết ở đây cách Long Môn Cổ Độ đã không xa rồi, không ngồi xe nữa, đánh ngựa chạy về Long Môn.

Vừa đến Long Môn Cổ Độ, liền nhìn thấy một cây cầu uy vũ khí phách, bắc ngang Hoàng Hà, khiến hắn kinh hãi không thôi. Tiếp theo hắn liền nhìn thấy, một cánh quân đang qua cầu.

Trong quân giơ cao một lá cờ,"Hà Tân thủ bị Thạch", chính là Thạch Kiên Thạch thủ bị.

Tín sứ mừng rỡ, nhanh chóng chạy qua: "Thạch thủ bị, ta phụng. .

"Biết rồi!" Thạch Kiên ngắt lời hắn: "Tiếp viện huyện Diên Trường đúng không? Ngươi xem, ta đã điểm quân xong, đang xuất phát đây, ngươi cũng đi theo đi."

Tín sứ: "Ơ, Thạch thủ bị là từ đâu... ."

Thạch Kiên cũng không trả lời hắn, chỉ phất tay, lớn tiếng hạ lệnh: "Tăng tốc độ độ hành quân, chúng ta phải nhanh chóng trợ giúp huyện Diên Trường, tránh cho lão bách tính bị tổn thương." Dân đoàn Thôn Cao Gia, một hai một hai, bắt đầu chạy chậm.

Tín sứ kinh ngạc phát hiện, cánh quân này khi chạy bộ, bước tiến rất chỉnh tề, mọi người cùng nhau bước chân trái, mọi người cùng nhau bước chân phải. Mỗi một bước đều phải giẫm theo tiếng hô một hai một hai.

Tín sứ: "Cái quái gì thế? Vì sao phải chạy bộ như vậy?"

Bỏ đi, đây không phải trọng điểm.

Tín sứ: "Nếu Thạch tướng quân đã xuất phát, vậy thuộc hạ liền trở về phục mệnh với tuần phủ đại nhân."

Hắn vội vàng đánh ngựa, lại chạy vội trở về Hàn Thành, nghỉ ngơi một đêm tại Hàn Thành, sáng sớm hôm sau lại bắt đầu ngồi xe công cộng, đổi xe, đổi xe, lại đổi xe...

Cuối cùng, lại là xe 86 đưa hắn trở về nơi lúc đầu lên xe.

Tín sứ đứng ở nơi mình xuất phát lúc trước, lại nhìn con đường mình đi qua lần này, dường như không phải sự thật, giống như đang nằm mơ -

Huyện Diên Trường, rất nhiều núi!

Đội Thạch Kiên vừa mới đi vào huyện Diên Trường, liền cảm giác áp lực rất lớn.

Ở đây khe rãnh ngang dọc, bốn phương thông suốt.

Đi ở trong đó, thỉnh thoảng phải đi qua một rãnh sâu, vượt qua một sườn núi.

Bản thân Thạch Kiên đã từng làm thám báo, là một trong những thám báo lúc đầu của dân đoàn thôn Cao Gia, biết rõ tầm quan trọng của công tác thám báo. Nhất là ở những nơi địa hình phức tạp, càng không thể khinh thường.

Thả ra mười mấy thám báo, tiến vào các khe rãnh sẵn.

Trịnh Cẩu Tử đi cùng với hắn. Hai người trước đây khi làm thám báo cũng là hảo huynh đệ, đã từng cùng nhau tiến vào núi Hoàng Long tiêu diệt Vương Tả Quải. Hắn ngẩng đầu nhìn các ngọn núi xung quanh, cười nói: "Thạch huynh, còn nhớ chúng ta đi trinh sát Vương Tả Quải, Thỏ Gia mai phục trong bụi cỏ, dùng Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm chặt đứt cái phía dưới của người ta không?"

Thạch Kiên cười: "Ha ha ha, nhớ chứ. Khi đó chúng ta vẫn còn là lính, hiện tại đã trở thành tướng rồi, ha ha ha."

Trịnh Cẩu Tử cười hắc hắc: "Nhóm huynh đệ chúng ta, hiện tại thấp nhất cũng là bách nhân đội trưởng rồi."

Nói đến đâv có vẻ thổn thức. Thạch Kiên: "Nói đi cũng phải nói lại, địa hình ở đây quá đáng ghét. Ta thật có chút lo lắng bị phục kích, kiểu như lúc nào cũng có thể có một đội tặc binh xuất hiện trước mặt chúng ta."

Trịnh Cẩu Tử: "Đã thả thám báo ra rồi, đừng sợ."

Thạch Kiên lắc đầu: "Chúng ta cũng chỉ mười mấy thám báo lão luyện, chia một người một khe rãnh cũng không đủ. Khẳng định sẽ không dò xét được..."

Hắn còn chưa nói hết câu, trong một cái rãnh phía trước xa hơn trăm mét, một đám người đột nhiên nhảy ra.

Nhóm người này ăn mặc lôi thôi, cầm trên tay các loại đao thương kiếm kích gậy gộc, vừa nhìn đủ biết không phải loại nghiêm chỉnh gì.

Họ chui ra từ một cái khe rất nhỏ hẹp, rõ ràng thám báo của dân đoàn thôn Cao Gia không đủ để quan tâm đến cái khe đó.

Đôi bên cứ như vậy, cách trăm mét, đối mặt nhau.

Người đối diện lập tức hét to: "Quan binh! Con mẹ nó, quan binh."

Nói xong, không nói hai lời, liền chui vào khe.

Xem ra căn bản không dự định giao thủ với quan binh.

Thạch Kiên chỉ do dự 0giờ một giây, xem có cần bảo hỏa súng binh khai hoả hay không. Nhưng nghĩ lại, đối phương chỉ ăn mặc rách nát, vũ khí lung tung, điều này không có nghĩa đối phương là lưu khấu. Vạn nhất là dân đoàn bản địa thì sao?

Chưa làm rõ ràng gặp người liền thì nổ súng, đó cũng không phải tác phong của người tốt.

Hắn thoáng do dự, đám người kia đã chui hết vào khe.

Đợi đến khi người của Thạch Kiên chạy qua khoảng cách hơn trăm mét, đến miệng khe nhìn vào trong, mới phát hiện ở phía trước mấy chục mét có một chỗ rẽ, bên trong đã không còn nhìn thấy người nào.

Trịnh Cẩu Tử: "Ta mang mấy người đuổi vào xem."

Thạch Kiên lắc đầu: "Đừng, quá nguy hiểm, vạn nhất đám người kia là lưu khấu, trốn trong hang động dưới khe, ngươi mang theo ít người vào, rất dễ trúng mai phục, cứu sẽ không kịp đâu."

Trịnh Cẩu Tử: "Ặc! Cũng phải."

Hai người nhìn hai bên trước sau, khắp nơi đều là khe rãnh, lâm vào trầm tư, biết phải làm sao đây? Dựa vào thám báo, căn bản không đối phó được. quanh."

"Thế nhưng ở phía trên sườn núi đi vài bước rất dễ bị kẹt... lại phải rơi xuống dưới đáy khe, lại phải leo lên sườn núi đối diện... Thám báo phải là con khỉ mới được."

Hai người vô cùng đau đầu.

Bên này còn đang xoắn xuýt, phía trước đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa, hai thám báo đánh ngựa như điên trở về, thám báo trên lưng con ngựa phía trước là ngồi, thám báo trên lưng con ngựa phía sau lại nằm trên lưng ngựa, xem ra là bị thương.

Thạch Kiên căng thẳng, đây chính là thám báo hắn tự tay bồi dưỡng, coi như bảo bối trong lòng: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Thám báo ngồi hét lên: "Trong khe núi nhỏ phía trước có mấy

tên tặc đang trốn, chúng tôi vừa qua đó, liền bắn lén vài tên, lão Lý bị bắn trúng rồi."

Thạch Kiên: "Mẹ nó, y tế binh, y tế binh."

Đội ngũ hỗn loạn một hồi, chẳng mấy chốc, y tế binh kiểm tra thương thế rồi thoa thuốc cho thám báo bị thương kia: "May mà bị thương không nặng, không sao, vài ngày sẽ khôi phục."

Lúc này Thạch Kiên mới thở phào một hơi.

Hắn ngẩng đầu nhìn một loạt khe rãnh trước mắt, trong lòng càng thêm khó chịu.

"Cái này khó giải quyết!"

"Địa phương quái quỷ này phải đánh thế nào đây?"

Các binh sĩ trong lòng cũng hoảng.

Chương 721: Nhân vật này thích hợp ngươi

Chương 721: Nhân vật này thích hợp ngươi

Lúc này Thiên Tôn test-03 đang đứng bên trong "Văn phòng Minh Tỉnh thế giới phồn hoa" của thành Bồ Châu, Lão Nam Phong đứng ở bên cạnh y, vẻ mặt cung kính đi cùng.

"Thiên Tôn, sao hôm nay rảnh rỗi lại tới Văn phòng Minh Tinh của mạt tướng để chơi thế này?" Lão Nam Phong thoắt cái ghé sát vào bên tai Lý Đạo Huyền, thấp giọng nói: "Có phải coi trọng nữ minh tỉnh nào không? Muốn cô ta đi bưng trà đưa nước, làm ấm giường cho Thiên Tôn? Nếu Thiên Tôn mở miệng, khẳng định họ đầu rất thích."

Lý Đạo Huyền tức giận nói: "Này, trong đầu nghĩ cái quỷ gì vậy? Ta là loại người này sao?"

Lão Nam Phong: "A, mạt tướng nói lỗỡ, đương nhiên Thiên Tôn không phải là người như vậy."

Nói xong, hắn thầm nghĩ: Bởi vì Thiên Tôn vốn không phải là người, là thần. Cho nên ta nói câu vừa rồi không tính là vuốt mông ngựa đâu nhỉ?

Lý Đạo Huyền: "Lần này ta tới, là muốn chọn 12 nữ diễn viên."

Trong nháy mắt Lão Nam Phong há to miệng.

Trong bụng thầm nghĩ: Cách cục của ta vẫn quá nhỏ! Thì ra Thiên Tôn không phải muốn một nữ minh tinh, là muốn mười hai người, trời ạ! Cách cục của thần tiên quả nhiên khác với phàm

nhân như ta, thận của thần tiên cũng không phải thận của phàm nhân như ta có thể sánh bằng.

Lý Đạo Huyền vừa nhìn vẻ mặt của hắn liền biết tên này hiểu sai rồi, tức giận nói: "Lão Nam Phong, ngươi cái gì cũng tốt, chỉ có một điểm không tốt, vẫn tư tưởng cũ không thay đổi được, trong đầu lúc nào cũng nghĩ tửu sắc tiền tài."

Lão Nam Phong hốt hoảng, vội vàng nói: "Ôi, mạt tướng sẽ thay đổi."

Lý Đạo Huyền: "Thôi bỏ đi, tửu sắc tiền tài mới có vẻ chân thực. Ài, cái loại thánh nhân đạo đức hoàn mỹ, vốn chính là khoác lác ra thôi."

Y lấy một bộ truyện tranh từ trong người ra, [Mộc Quế Anh truyện], [Thập nhị quả phụ chỉnh tây], đưa vào trong tay Lão Nam Phong: "Chọn mười hai nữ diễn viên, lại tìm vai diễn cho phù hợp, đem tình tiết của bộ truyện tranh này đóng thành phim. Sau đó, ta dự định phát cho mọi người xem."

"Ặc!" Lão Nam Phong ngẩn ra: "Phim là cái gì?"

"Phim, chính là dùng hình ảnh để kể chuyện." Lý Đạo Huyền cười nói: "Những tiên nữ ca múa †a dùng tiên cảnh nhát cho natfđi Yxem notfđi còn nhớ rõ chứ?"

Lão Nam Phong: "Đương nhiên nhớ kỹ, Thiên Tôn dùng tiên cảnh, giữ tiên nữ ca múa ở trong gương, ban cho mạt tướng, mạt tướng có thể xem đi xem lại nhiều lần."

Nói đến đây, Lão Nam Phong đột nhiên tỉnh ra: "Mạt tướng hiểu rồi. Ý của Thiên Tôn là, đóng kịch, sau đó cũng dùng tiên kính ghi lại, lại phát cho mọi người xem."

"Đúng rồi! Chính là ý này." Lý Đạo Huyền cười nói: "Tuy nhiên, loại hình thức hát kịch này, vết tích biểu diễn quá nặng, không đủ

chân thực, cũng không đủ chấn động, sức cuốn hút đối với khán giả còn chưa đủ, cho nên ta muốn biến thành phim. Phải cố gắng diễn chân thực một chút, sức cuốn hút đối với khán giả cũng lớn hơn nữa, càng có thể biểu đạt ra lý niệm ta muốn nhắn nhủ cho khán giả."

Lão Nam Phong cũng không ngu, kết hợp với chuyện xảy ra gần đây, vừa nghĩ lập tức hiểu ngay: "Vấn đề trưng binh?"

Lý Đạo Huyền vỗ vai hắn: "Thông minh."

Vấn đề trưng binh đã thành một vấn đề lớn của thôn Cao Gia, nếu như không uốn nắn quan niệm sai lầm "trai tốt không làm lính, sắt tốt không làm đỉnh", sẽ khó mà làm được.

"Loại cố sự về nhân vật anh hùng Mộc Quế Anh, dùng người thật diễn xuất ra." Lý Đạo Huyền: "Thập nhị quả phụ chỉnh tây, bảo vệ quốc gia, cảm động lòng người, dựng lên hình tượng quân nhân thật là đẹp."

Lão Nam Phong: "Mạt tướng đã hiểu! Thiên Tôn cứ yên tâm, chuyện này cứ giao cho mạt tướng đi."

"Ngươi đi chuẩn bị, tập luyện, khi nào chính thức bắt đầu diễn, ta sẽ thu vào trong gương." Lý Đạo Huyền nói: "Chú ý, đây không phải hát kịch, cho nên trang điểm không thể làm như sân khấu kịch, phải hoá trang như biên quân chân chính. Khung cảnh chiến đấu cũng không phải khiêu vũ trên sân khấu, mà là phải đánh như trên chiến trường, mỗi một cảnh đều phải tận lực nhắn nhủ cho khán giả tình cảm chân thực."

Lão Nam Phong: "Mạt tướng hiểu rõ!"

Lý Đạo Huyền an bài xong, tìm một góc ngồi xuống, trước tiên không xen vào lung tung, xem Lão Nam Phong an bài thế nào.

Chẳng mấy chốc, hắn đã tìm tới mười hai nữ minh tinh, nhìn

trái nhìn phải, nhìn trước nhìn sau, từ đó tỉ mỉ chọn lựa một hồi. Nữ minh tỉnh Thái Lâm hắn thích nhất, đương nhiên được chọn đóng vai Mộc Quế Anh.

"Các vị cô nương, đây là kịch các cô phải diễn." Lão Nam Phong đưa xem cho kỹ, phải nhớ kỹ hết tình tiết."

Một đám nữ minh tỉnh lật xem hai lần, lập tức nở nụ cười: "Tình tiết trong sách này chúng tôi không cần xem nữa, đều có thể đọc làu làu rồi."

"Nhưng mà chúng tôi không biết hát kịch."

"Đúng vậy! Hát kịch hoàn toàn khác với cách hát chúng tôi học được trong thanh lâu."

"Đúng a, hai loại phong cách mà."

Lão Nam Phong: "Không phải là hát kịch, là phải diễn kịch, cố gắng đạt tới chân thực, đừng biểu diễn khoa trương như hát kịch. Cho nên, kế tiếp, các vị cô nương phải theo ta, học quyền cước, học thương pháp vài ngày."

Các nữ minh tỉnh: "Hả?"

Lần này thực sự là kinh ngạc!

Học quyền cước, còn phải học thương pháp?

Các nữ minh tỉnh tê dại cả người.

Thái Lâm cô nương được chọn diễn Mộc Quế Anh thì cảm giác áp lực quá lớn: "Ta... ta phải học đánh giỏi như Mộc Quế Anh sao? Thiếp thân làm không được."

Lý Đạo Huyền ở bên cạnh nhìn mà tức cười: "Ha ha ha, không cần đánh giỏi thật như vậy, chỉ cần học động tác múa cho đẹp là được, thật sự không được, còn có thể mời đóng thế mà."

Nghe y nói vậy, các cô nương mới phát hiện Thiên Tôn còn đang an vị ở bên cạnh.

Giờ thì đã hiểu, đây là nhiệm vụ của Thiên Tôn giao.

Các nữ minh tỉnh trong nháy mắt phấn chấn tinh thần: "Cẩn tuân pháp chỉ."

Một đám nữ minh tỉnh, bắt đầu khoa chân múa tay tập luyện.

Vừa lúc, Trần bách hộ từ bên ngoài đi vào.

Từ khi Lão Nam Phong thăng cấp thành thủ bị Bồ Châu, Trần bách hộ cũng thăng cấp theo thành Trần thiên hộ, quan chức trong triều đình lớn hơn một cấp, thế nhưng ai lại quan tâm chứ? Quan chức triều đình chả có tác dụng gì, quan có lớn cũng nợ ngươi quân lương, vẫn là chức vị của thôn Cao Gia càng hữu dụng hơn.

Hắn vừa đi vừa hát, bước vào văn phòng minh tỉnh: "Nam Phong ca..." Nam Phong đang đứng ở trên sân khấu, cùng đánh quyền với mười mấy nữ minh tỉnh.

Lão Nam Phong: "Nhìn này, một quyền này phải đánh như vậy!"

Các nữ minh tỉnh yếu ớt làm theo: "Nha!"

Trần thiên hộ hít một hơi lạnh: "Đang... đang làm cái gì vậy? Nam Phong ca, ngươi không phải có chuyện gì luẩn quẩn trong lòng chứ, vì sao phải dạy họ đánh quyền?"

Lão Nam Phong lại vui mừng ra mặt, cười to: "Lão Trần, ngươi đã đến rồi, tới đúng lúc lắm, ha ha ha ha, ta đột nhiên có một nhiệm vụ vinh quang mà lại gian khổ muốn giao cho ngươi."

Trần thiên hộ cảm thấy bất an trong lòng.

Lão Nam Phong: "Đại tướng Liêu Quốc Tiêu Thiên Tá, vừa lúc

thích hợp ngươi."

Trần thiên hộ: "Hả, cái gì?"

Chương 722: Khổng Minh đăng Thiên Tôn

Chương 722: Khổng Minh đăng Thiên Tôn

Lý Đạo Huyền tươi cười nhìn "mười hai quả phụ Thiên Ba phủ" tập luyện một hồi.

Các cô nương chân yếu tay mềm quả thật có phần thiếu hụt sức lực, song vấn đề không lớn, đến lúc hậu kỳ edit thoáng xử lý một chút khung cảnh, mở rộng ưu điểm, lược bỏ khuyết điểm, cũng không phải không thể dùng.

Dù sao thì khán giả thời đại này yêu cầu đối với đóng phim chắc cũng không cao như khán giả hậu thế, có chút vấn đề nhỏ họ cũng có thể coi như diễn kịch, thông cảm được.

"Các ngươi tập luyện đi, đợi đến khi chính thức bắt đầu diễn, ta sẽ qua nữa."

Lý Đạo Huyền nói xong, chuyển đồng cảm về sợi bông Thiên Tôn trước ngực Thạch Kiên.

Đây chính là đội ngũ đang chiến tranh duy nhất trước mắt của thôn Cao Gia, y nhất định phải quan tâm nhiều hơn.

Vừa mới chuyển qua đây, liền cảm giác được bầu không khí bên này có chút không đúng.

Vẻ mặt Thạch Kiên thoạt nhìn có phần uể oải, vẻ mặt Trịnh Cẩu Tử bên cạnh hắn cũng rất ngưng trọng, tốc độ hành động của cả đội Thạch Kiên đều rất chậm, đang dè dặt tiến về phía trước.

Lý Đạo Huyền đưa mắt nhìn chung quanh, mới phát hiện đội Thạch Kiên đang đi trong một khe núi rất sâu, hai bên đều là sườn núi nghiêng trên 45 độ.

Trên sườn núi hai bên đều có tiểu đội thám báo của thôn Cao Gia, hai tiểu đội này thoạt nhìn đều có vẻ chật vật, có người còn có vết thương trên người, xem ra mới phát sinh chiến đấu cùng quân địch.

Vừa thấy người tí hon nhà mình có thương tích, Lý Đạo Huyền không thể bình tĩnh nữa.

Giống như thấy được con mèo mình nuôi bị con mèo nhà khác bắt nạt bị thương, tức giận không kiềm nổi: "Có người bị thương à!"

Thạch Kiên và Trịnh Cẩu Tử nghe được giọng nói của y, cả hai mừng rỡ: "A, tham kiến Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền: "Ở đây xảy ra chuyện gì?"

Thạch Kiên: "Khởi bẩm Thiên Tôn, nơi đây khe núi khắp nơi, địa thế đi chậm, tránh trúng mai phục. Nhưng tiểu đội thám báo đi ở phía trước, rất khó không bị quân địch đánh lén, cho nên..."

Lý Đạo Huyền hiểu ngay.

Đây thật sự là chuyện phiền toái!

Nơi đây không ở trong phạm vi tầm nhìn của y, không có cách nào bao quát từ trên bầu trời, cũng không có cách đưa người tí hon bay lên không trung để quan sát tình huống xung quanh.

Vậy dùng biện pháp gì để giúp các người tí hon trinh sát đây?

Trong đội ngũ cũng mang theo Thiên Tôn trinh sát cc-01, thế nhưng năng lực hành động của tiểu Thiên Tôn cũng không mạnh,

đi một vài dặm đường cũng phải tốn nửa ngày, rất không thích hợp dùng trong hoàn cảnh này.

Dưới loại tình huống này muốn trợ giúp các người tí hon trinh sát thế nào đây?

Bóng đèn trên đầu Lý Đạo Huyền tách một tiếng sáng lên: "Các ngươi biết làm đèn Khổng Minh không?"

"Biết, chỉ là không tốt bằng thợ đèn thôi."

Có vài binh sĩ giơ tay lên.

Đèn Khổng Minh không phải là thứ có độ khó cao gì, các binh sĩ ít hoặc nhiều đều từng chơi, không ít người có cả kinh nghiệm tự chế.

Lý Đạo Huyền: "Rất tốt, làm một cái đèn Khổng Minh, bốn mặt đều vẽ hình của ta, sau đó buộc vào sợi tơ, thả nó bay lên trời, bay trên trên đỉnh đầu của các ngươi."

Các binh sĩ cũng không biết đây là muốn làm cái gì, thế nhưng nghe lệnh là được rồi.

Rất nhanh liền có người bắt tay vào việc.

Ở đây không có thanh tre, nhưng vấn đề không lớn, có binh sĩ mang theo cơm lam trên người, liền đem tước thành mấy nan tre, tước phải nhẹ nhàng hết sức.

Sau đó ráp thành một cái hình hộp chữ nhật, bốn mặt dán giấy lên.

Trên mặt giấy vẽ tượng thiên tôn lại là một vấn đề. ..

Nhưng lập tức có người móc từ trong túi áo ra một quyển [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], cắt hình Thiên Tôn vẽ trên truyện tranh ra rồi dán lên trên bốn mặt của đèn Khổng Minh.

Chẳng mấy chốc, đèn Khổng Minh đã làm xong. Đèn Khổng Minh từ từ bay lên, kéo một sợi bông thật dài, bay lên trời cao, một đầu sợi bông được Trịnh Cẩu Tử nắm trong tay, giống như đang chơi diều.

Tiếp theo, khuôn mặt Thiên Tôn dán trên bốn mặt giấy đèn Khổng Minh liền sống dậy, trừng mắt nhìn xuống mặt đất phía dưới...

Thiên Tôn trước ngực Thạch Kiên lên tiếng: "Phía trước bên phải 300 mét, nhìn đi, chính là cái khe nhỏ kia, phía sau tảng đá ở miệng khe có mười mấy tên vừa nhìn không phải người tốt gì đang núp, thịt chúng đi."

Thạch Kiên mừng rỡ, phất tay, thấp giọng hạ mệnh lệnh.

Hai thám báo cưỡi ngựa chạy về phía khe núi nhỏ đó.

Trong khe có 15 tên hãn phỉ đang trốn phía sau một tảng đá, chổng mông lên. Nhìn thấy thám báo chạy qua, 15 tên hãn phỉ thấp giọng cười: "Tới rồi! Thám báo của đội quan binh kia lại tới rồi, lần này là hai người."

"Mọi người chuẩn bị, hai người này dám đi vào khe, chúng ta trực tiếp lao ra kéo họ xuống ngựa, loạn đao chém chết, sau đó cướp lấy ngựa lại chui vào trong khe."

Bọn họ tính toán xong...

Hai thám báo kia cũng đã đến miệng khe.

Mười lăm hãn phỉ mài đao soàn soạt...

Hai thám báo đột nhiên đốt hai quả cầu màu đen, rồi vung tay, ném đến phía sau tảng đá.

Mười lăm hãn phỉ cùng ngẩn ra: "Thứ gì vậy?"

"Âm ầm!"

Hai tiếng nổ vang, mười lăm hãn phỉ đồng thời ngã gục.

Thiên Tôn trên đèn Khổng Minh "hừ" một tiếng.

Tiếp theo, sợi bông Thiên Tôn trươc ngực Thạch Kiên lên tiếng: "Phục binh ngã hết rồi, khe này an toàn... Chú ý khe núi phía trước bên trái 200 mét, có một đội phục binh bị sợ hãi, chúng đã nhảy ra khỏi bụi cỏ, đang xoay người chạy trốn, mau đuổi theo."

Thạch Kiên vội vàng vung roi ngựa tự mình đuổi theo. Trịnh Cẩu Tử cùng ba thám báo cũng vội vàng đuổi theo. Năm người đều có ngựa, chạy rất nhanh, chỉ chớp mắt đã đến khe núi ngoài 200 mét.

Nhìn vào trong khe, quả nhiên, bảy tám tên tặc khấu đang nhanh chân chạy như điên, chạy vào chỗ sâu trong khe núi.

Thạch Kiên, Trịnh Cẩu Tử và ba thám báo cùng nhau giơ hỏa súng lên. Mấy tên chạy phía sau trúng đạn, ngã gục xuống đất.

Các binh sĩ dân đoàn lập tức hoan hô: "Thiên Tôn tới rồi, đúng là khác biệt liền."

"Có Thiên Tôn phù hộ, chúng ta rốt cuộc không cần lo lắng nữa."

"Thiên Tôn uy vũ!"

Thật ra Lý Đạo Huyền cũng đang chơi rất vui, đồng cảm đến trên đèn Khổng Minh, cảm giác bay bổng giữa không trung bao quát mặt đất, nó khác hoàn toàn với cảm giác ở bên ngoài hộp bao quát bên trong hộp.

Độ tham dự khác nhau!

Ở bên ngoài hộp nhìn vào, độ tham dự luôn kém một chút.

Thế nhưng đồng cảm vào bên trong hộp, độ tham dự trực tiếp kéo đầy.

Tựa như dùng chuột chơi game, khác biệt với dùng mũ VR chơi game vậy.

Không thể so không thể so.

Đúng lúc này, Lý Đạo Huyền đột nhiên phát hiện, có một khe núi thông về hướng tây bắc, sau khi kéo dài mấy km, nó tiến vào một sơn cốc nhỏ.

Trong cốc có một cánh quân, từ xa có thể thấy được một lá cờ chữ "Tiết", xem ra là tặc binh của đội Tiết Hồng Kỳ.

Lại theo sơn cốc tiếp tục nhìn về hướng tây bắc, xa xa còn có một cánh quân của quan binh.

Là đội vệ sở binh do tuần phủ Duyên Tuy Trần Kỳ Du suất lĩnh, đang đóng quân trong một ngôi chùa cách vài km về hướng tây bắc.

Sợi bông Thiên Tôn lên tiếng: "Đội Tiết Hồng Kỳ có ý định tập kích Trần Kỳ Du."

Thạch Kiên nghe vậy ơ một tiếng: "Chúng ta có cần cứu tên quan Trần Kỳ Du này không?"

Lý Đạo Huyền: "Cứu!"

Y đã sớm phái người đến phủ Duyên An hỏi thăm qua, Trần Kỳ Du này làm quan coi như thanh liêm, nhậm chức được nửa năm, một mặt chống hoạ lưu khấu, một mặt đào mỏ than, xây dựng thuỷ lợi, đã làm không ít chuyện cho lão bách tính, rất được người dân yêu mến.

Chương 723: Thạch thủ bị tới rồi

Chương 723: Thạch thủ bị tới rồi

Tuần phủ Duyên Tuy Trần Kỳ Du đang nghỉ ngơi trong một ngôi chùa bỏ hoang gọi là Cốt Đô tự.

Mấy ngày trước, Trần Kỳ Du chọn hai nghìn vệ sở binh, cộng thêm gia đỉnh binh của riêng hắn, xuất binh cứu viện huyện thành Diên Trường.

Vốn là đi quan đạo, thế nhưng đang đi liền đụng phải nhóm lưu khấu nhỏ.

Thấy khấu đương nhiên muốn tiêu diệt!

Trần Kỳ Du khua quân đuổi theo, mọi chuyện mới hỏng bét.

Tặc quân dẫn tới dẫn lui, liền dẫn hắn vào vùng ngoại thành khe rãnh ngang dọc của huyện Diên Trường, tiếp theo, Trần Kỳ Du liền rơi vào tình cảnh phiền phức như dân đoàn thôn Cao Gia.

Không phái thám báo là không dám đi lung tung trong khu vực khe rãnh thế này.

Nhưng sau khi thám báo phái đi chưa hẳn về được.

Không ít thám báo ngay cả một câu cảnh báo chưa kịp phát ra thì đã bị tặc binh ám toán, chết ở trong khe núi.

Có thám báo thật vất vả bò lên trên được sườn núi, không ngờ từ đỉnh sườn núi có một đám lưu khấu chui ra, tiếp đó ném đá túi

bụi xuống đầu thám báo, thám báo đáng thương liền chết thảm dưới sườn núi.

Trận này thật sự khó đánh!

Đừng nói Trần Kỳ Du khó đánh, quốc xã đảng tại hậu thế đụng phải đội du kích Thiểm Bắc ở chỗ này cũng bị đánh cho kêu cha gọi mẹ.

Tại thời kì Khoa học Công nghệ không đủ phát triển, muốn khắc phục hoàn cảnh xấu của địa hình, đâu có dễ dàng?

Dưới trướng Trần Kỳ Du còn không phải tỉnh binh gì, chỉ là một đám vệ sở binh sĩ khí thấp, một khi đụng phải khó khăn như vậy, sĩ khí của toàn quân sẽ tan tác là hiển nhiên.

Toàn quân đều sinh ra tâm tình sợ chiến.

Không ít người hiện tại chỉ muốn mau chóng về phủ Duyên An, không muốn tiếp tục đi huyện Diên Trường nữa, mặc kệ huyện Diên Trường sống hay chết.

"Tuần phủ đại nhân, không bằng chúng ta rút về phủ Duyên An đi: "Tham tướng La Hi lên tiếng: "Huyện thành Diên Trường kia chỉ bằng chúng ta là không c©ứu nổi đâu " Trần Kỳ Du tức: "Nói bậy, chỉ cần chúng ta có thể lui đến bên quan đạo, lại dọc theo quan đạo đi huyện thành Diên Trường là được."

La Hi: "Quan đạo cũng phải đi qua khu vực nhiều khe núi, cho dù chúng ta trở lại trên quan đạo, tình huống cũng sẽ không thay đổi, dọc theo đường đi, đều sẽ bị tặc khấu phục kích. Các binh sĩ sớm đã không còn chiến ý, tiếp tục như vậy chỉ có một con đường chết."

Trần Kỳ Du: "!"

Hai người đang nói đến đó, trên đỉnh núi xa xa đột nhiên vang

lên một tiếng hét thảm, một thám báo được an bài trên đỉnh sườn núi trúng tên ngã xuống, sau đó theo sườn núi lăn xuống.

Lại một thám báo bị đánh lén.

Hai người vừa mới nghĩ tới đây, liền cảm giác không đúng rồi, lần này cũng không chỉ là đánh lén thám báo, trong khe núi phía Bắc đột nhiên vang lên tiếng hô giết, một đám lưu khấu từ trong khe núi lao ra.

Thám báo đã an bài từ trước trong khe núi đó vậy mà không truyền lại chút tin tức nào, xem ra, sau khi lưu khấu mai phục giết chết thám báo, lại từ khe núi đó mò tới.

Trần Kỳ Du nhảy dựng lên: "Nghênh chiến!"

Nhưng hắn vừa mới hô lên hai chữ này, liền phát hiện các binh sĩ bên cạnh cũng không phải lao về phía quân địch để mà chặn đánh, mà là tán loạn về hướng ngược lại.

Trong lòng Trần Kỳ Du đánh thót một cái: Không xong! Sĩ khí toang rồi.

Tham tướng La Hi hét lớn một tiếng, gia đỉnh binh của La gia liền tập trung tới, bảo vệ La Hi và Trần Kỳ Du ở giữa, gia đỉnh binh của bản thân Trần Kỳ Du cũng tập trung tới.

Gia đỉnh của hai người đều la lên: "Lão gia, mau lui lại!"

"Vệ sở binh chạy rồi, phải dựa vào gia đỉnh của hai nhà chúng ta là không cản được."

Trần Kỳ Du tức giận muốn nổ não, nhưng không có cách nào, chỉ có thể dưới sự bảo vệ của gia đỉnh lui về hướng nam.

Vừa mới lui không được bao xa, trong khe núi phía nam lại vang lên tiếng hò hét, lại một nhánh tặc quân xông ra.

Quan binh đang tán loạn ở hướng nam vừa nghe vậy liền sợ hãi choáng váng, quay đầu liền chạy về khe núi phía tây.

Thế nhưng phía tây cũng vang lên tiếng hô giết của lưu khấu, tiếp theo phía đông. . . Trong nhất thời, bốn phương tám hướng, khắp nơi là tiếng la giết.

Cốt Đô tự bỏ hoang nho nhỏ, từ khi nó xây thành tới nay, chưa bao giờ có nhiều người như vậy.

Tượng Phật bị phá hư một nửa trong tự, cái đầu bị gãy dường như cũng đang nhếch miệng cười to.

Trần Kỳ Du: "Có lầm không vậy? Nhiều tặc quân như vậy đã bao vây tới đây rồi, thám báo của chúng ta lại không có một chút phản ứng nào?"

Tham tướng La Hi: "Ở nơi khỉ gió này, thám báo của chúng ta căn bản vô dụng. Tuần phủ đại nhân đừng mắng nữa, chạy mau đi, dựa vào chiến lực của gia đỉnh hai nhà chúng ta, lựa chọn một khe núi ít tặc rồi đánh ra ngoài, có lẽ có thể được."

Mặc dù vệ sở binh tan rồi, nhưng gia đỉnh binh của hai nhà La Trần vẫn còn, vẫn rất dũng mãnh.

Hai người lựa chọn phía đông nam tặc thế bé nhất rồi xông tới.

Bọn gia đỉnh dũng mãnh không sợ chết, chém lung tung một hồi, liều mạng xông về phía trước.

Thế nhưng, cho dù khe núi tặc thế bé nhất, số lượng tặc quân cũng vẫn rất nhiều, tầng tầng lớp lớp, chất đầy khe núi.

Mặc dù gia đinh dũng mãnh, nhưng muốn xông ra ngoài cũng không dễ dàng.

Mà lưu khấu phía trước còn chưa dọn dẹp xong, truy binh phía sau sẽ tới bao vây, hai bên giáp công, hai người Trần La chỉ có con đường chết.

Trong lòng hai người vô cùng hoảng loạn.

Đúng lúc này...

Trong khe núi phía trước đột nhiên vang lên âm thanh hỏa súng.

"Đoàng đoàng đoàng!"

Âm thanh hỗn loạn một lúc, tiếp theo, lưu khấu phía trước đã bị loạn.

La Hi mừng rỡ: "Có người từ phía trước đánh qua đây, là tới giúp chúng ta. Hiện tại ngược lại là lưu khấu phía trước chúng ta hai mặt thụ địch."

Trần Kỳ Du cũng phấn chấn: "Tới vào lúc này khẳng định là thủ bị Hà Tân Thạch Kiên."

La Hi phấn chấn, liền hạ lệnh: "Xông lên, mau xông lên trước, mau chóng tập trung với viện quân."

Bọn gia đinh lại toát mồ hôi: "Lão gia, không xông lên được, viện quân súng của người mình bắn ngã. Hiện tại chúng ta kết trận thủ một hồi là được."

La Hi: "Ơ vậy sao?"

Trần Kỳ Du phát hiện, tên này còn không biết đánh trận bằng gia đinh của mình.

Bọn gia đỉnh cũng không chạy loạn, mà cố thủ gắt gao một chỗ trong khe núi.

Tiếng hoả súng từ phía đông nam hướng qua đây, đoàng đoàng đoàng vẫn đang vang lên. Mà tặc binh trong khe núi phía trước hai người Trần La thì càng lúc càng hoảng loạn.

Phía sau chúng có đội hỏa súng của thôn Cao Gia đang qua đây, căn bản không ai có thể ngăn một chiêu nửa thức của hỏa súng binh. Mà chạy về hướng bên này lại bị Trần Kỳ Du và La Hi ngăn cản.

Những tặc binh này giống như tự mình đào cho mình một cái hồ rồi tự mình nhảy vào. Hoàn toàn là lên trời không đường, xuống đất không cửa, đã bị kẹp chặt ở giữa.

Một đám hãn phỉ đã bỏ lại vũ khí, quỳ gối hai bên tường khe núi, đầu hàng, không dám phản kháng nữa.

Mà những kẻ chưa chịu đầu hàng, trong từng tiếng hỏa súng vang lên, liên tiếp ngã xuống.

Chẳng mấy chốc, rốt cuộc Trần Kỳ Du đã thấy được bóng dáng của viện quân, không ngoài dự đoán của hắn, tới chính là "quan binh" do thủ bị Hà Tân Thạch Kiên suất lĩnh.

Lộ "quan binh" này quá khủng khiếp, người người trên tay đều cầm hỏa súng.

Giống như gió thu quét sạch lá vàng, lưu khấu trong khe núi không còn một mống, chỉ để lại một đám hàng tặc run rẩy quỳ gối bên vách núi.

Thạch Kiên phóng ngựa đi tới trước mặt Trần Kỳ Du, chắp tay nói: "Tuần phủ đại nhân, mạt tướng tới rồi."

Trần Kỳ Du vui mừng quá đỗi: "Thạch thủ bị tới thực sự đúng lúc! Cũng vừa may là từ trong khe núi này qua đây, nếu như đi từ một khe núi khác, chỉ sợ. . ."

Chương 724: Đây là địa bàn của chúng ta

Chương 724: Đây là địa bàn của chúng ta

Thạch Kiên thầm nghĩ: Ta đi khe núi này ngươi cho là vừa may? Thiên Tôn đang chỉ dẫn cho ta đó, có điều, loại chuyện này ta sẽ không nói cho ngươi.

Ngoài miệng hắn cười nói: "Đúng thật là trùng hợp, nếu không phải cơ duyên xảo hợp, chưa hẳn sẽ cứu được tuần phủ đại nhân."

Trần Kỳ Du: "Hiện tại không phải là lúc nói chuyện phiếm, phía sau bản quan..."

Thạch Kiên gật đầu: "Tuần phủ đại nhân trốn ra phía sau bọn ta đi, trông giữ đám hàng tặc này."

Lúc này tham tướng La Hi chạy còn nhanh hơn cả Trần Kỳ Du, xoát một cái đã mang theo gia đỉnh của hắn xuất hiện bên cạnh đám hàng tặc, một hồi nào là quát mắng, chân đá, đánh hàng tặc ngã hết xuống đất.

Trần Kỳ Du liếc nhìn La Hi, lại liếc nhìn Thạch Kiên, nghĩ thầm: Một người là thủ bị ngũ phẩm, một người là tham tướng tam phẩm. Theo lý thuyết tham tướng phải lợi hại hơn một chút, kết quả tham tướng này là một phế vật, trái lại là thủ bị càng tin cậy hơn, ài.

Trần Kỳ Du rất tự mình biết mình, biết mình là quan văn, không giỏi lâm trận chỉ huy, rất thẳng thắn trốn ra phía sau quân Thạch Kiên.

Quân Thạch Kiên liền ra gánh ở phía trước.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Hỏa súng vang lên liên tục, tặc binh trong khe núi phía trước nháy mắt ngã xuống một loạt.

Đầu lĩnh lưu khấu Tiết Hồng Kỳ liếc nhìn bên này, miệng la lên: "Viện quân quan binh tới rồi, rất nhiều hỏa súng, rất khó đối phó. Tản ra, tản ra..."

Các tặc binh vốn cũng không kết chiến trận, trong khe núi này là không kết nổi.

Chúng liền nhanh chân chạy như điên vào giữa sơn cốc.

Đội Thạch Kiên không có súng tự động, không thể vừa xông lên vừa đánh, đành phải từ từ tiến lên, các hỏa súng binh vừa nạp đạn vừa khai hoả, vừa tiến về phía trước, nên khẳng định không nhanh được.

Dọc theo khe núi, thẳng tiến về hướng Cốt Đô tự trong sơn cốc.

Trần Kỳ Du ở phía sau la to: "Thạch thủ bị, cẩn thận phục binh của tặc quân, nơi đây địa thế phức tạp, hai bên tùy thời..." Hắn còn chưa dứt lời, sợi bông Thiên Tôn trước ngực Thạch Kiên liền thấp giọng nói: "Vách núi cách 50 mét phía trước bên phải."

Thạch Kiên đưa tay chỉ về nơi đó, mấy hỏa súng binh quay về nơi đó bắn loạn "đoàng đoàng đoàng" một hồi, mấy tặc binh từ trên vách núi rớt xuống, trên tay còn cầm cung, rơi xuống đất đã không còn hơi thở.

Trần Kỳ Du: "Ơ, sao Thạch thủ bị biết được nơi đó có tặc tử mai phục?"

Sợi bông Thiên Tôn: "80 mét phía trước, góc khe núi."

Thạch Kiên rống lên: "Chú ý góc phía trước 80 mét."

Các binh sĩ hội ý, khi chạy tới góc đó, cũng không có người vội vã nhảy qua, mà là xoát xoát, trước tiên ném mấy quả lựu đạn vào phía sau tảng đá.

"Ẩm!"

Phía sau tảng đá nổ tung sau đó bay ra một đống người.

Trần Kỳ Du: "Oa, Thạch thủ bị lại làm sao biết được?"

"Cốt Đô tự! Đến Cốt Đô tự rồi!"

Có người la lên.

Địa thế phía trước thoáng cái trở nên rộng rãi, đã đến khu vực chính giữa sơn cốc rồi.

Ở đây vừa mới còn xảy ra "màn kịch chiến" giữa quan binh và lưu khấu, trên mặt đất còn rải rác không ít thi thể của vệ sở binh, tặc tử không muốn làm bia ngắm cho hỏa súng, cho nên hiện tại đã rút khỏi sơn cốc, phân tán vào trong các khe núi bốn phương tám hướng.

Quân Thạch Kiên nhanh chóng đi tới cửa Cốt Đô tự.

Trần Kỳ Du từ phía sau bắt kịp, cảm giác áp lực rất lớn: "Thạch thủ bị, nơi đây không quá an toàn, bốn phương tám hướng, khắp nơi là khe núi, nói không chừng lúc nào sẽ có lưu khấu chui ra từ khe núi nào. Vừa rồi bản quan chính là ở chỗ này bị... .

Thạch Kiên gật đầu: "Hiểu mà!"

Thật ra, ngay khi Trần Kỳ Du nói những lời này, Tiết Hồng Kỳ vừa mới phân tán đại quân lưu khấu vào khe núi, cũng đang nói

lời tương tự với các bộ hạ: "Quan binh ngốc nghếch, dừng lại ở Cốt Đô tự. Địa phương đó quá dễ đánh lén, ngay cả thám báo chúng còn chưa phái ra người nào. Một lát nữa các ngươi nghe ta, thay phiên chui ra từ mấy khe núi làm thịt quan binh."

"1¬ ha: địa hình phi cần này này không có ai rõ ràng hơn chúng †a" "Tiết lão đại, ngươi xem trên trời sao lại có một cái đèn Khổng Minh kỳ quái đang bay kìa?"

"Mặc kệ nó đi, hiện tại là lúc nào, ngươi còn thảnh thơi nhìn đèn?"

Tiết Hồng Kỳ giận dữ, phất tay nói: "Chuẩn bị đánh lại."

Các lưu khấu khom người, nhanh chóng di chuyển trong khe núi, nháy mắt đã thay hình đổi vị, chui vào trong một khe núi khác.

"Giết!"

Sau tiếng gầm, lượng lớn lưu khấu từ trong khe lao ra.

Nhưng mà Thạch Kiên sớm có chuẩn bị, một đống hỏa súng thủ đang chờ bọn chúng. Đám người này vừa mới chạy ra khe núi, liền nghe được một loạt âm thanh "đoàng đoàng đoàng", ngay cả tình hình bên ngoài đám lưu khấu còn chưa thấy rõ, đã bị đánh ngã một loạt.

Người phía sau sợ hãi, vội vàng lui về phía sau, một lần nữa lui về trong khe núi.

"Thám báo của chúng ta đâu? Chúng ta phải rõ ràng hơn tình huống đối phương hơn so với quan binh chứ."

"Đoàng!"

Trả lời hắn chính là một tiếng súng vang lên, một thám báo tặc

quân từ trên vách núi xa xa ngã xuống, khi ngã xuống đáy khe đã biến thành một thi thể.

"Mẹ nó, thám báo của chúng ta đã chết rất nhiều, chúng ta không thể rõ ràng tình huống xung quanh nữa rồi."

"Sao đối phương biết được thám báo của chúng ta trốn chỗ nào?"

"Phục kích thám báo của đối phương đi!"

"Không phát hiện! Đối phương căn bản không phái ra thám báo."

"Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào."

Một đội tặc binh khom lưng đi qua một khe nhỏ, muốn đổi lại phương vị.

Vừa mới đi được một nửa, trong góc khe núi vậy mà có một nhánh quan binh mai phục, thế là "đoàng đoàng đoàng", tiếng súng vang lên, toàn bộ đội tặc binh kia ngã xuống đất.

Các tặc binh đột nhiên phát hiện, địa hình mà mình vô cùng quen thuộc, đột nhiên trở nên có chút xa lạ, mà quân địch của họ, đội quan binh kia, không ngờ còn rõ ràng tình huống trong vùng khe núi này hơn cả bọn họ. vậy?"

"Lão đại, trên đèn Khổng Minh trên trời có vẽ một khuôn mặt người, hình như nó đang cười với chúng ta."

"Ngươi chỉ tào lao, sao hình vẽ biết cười?" Tiết Hồng Kỳ tức: "Mau làm rõ ràng tình huống xung quanh."

Hắn vừa nói xong, đột nhiên nghe được trong khe núi phía sau vang lên tiếng hoả súng dồn dập, tặc binh phía sau trong nháy mắt ngã xuống một mảng.

Lần này cả người Tiết Hồng Kỳ dựng đứng lông tơ rồi: "Có lầm không vậy? Vì sao quan binh đến phía sau ta rồi mà ta không biết gì?"

"Lão đại, chạy mau!"

Tiết Hồng Kỳ dưới sự bảo vệ của thủ hạ, nhanh chân bỏ chạy.

Mắt thấy sắp chạy thoát, từ trong khe núi phía trước lại có một đám hỏa súng binh nhảy ra, quay về hắn nhắm thẳng vào mặt bắn một hồi.

Người bên cạnh Tiết Hồng Kỳ lại ngã xuống một loạt, hắn sợ quá lại vội vàng đổi một khe núi, chui lung tung ở.

Chui tới chui lui, chạy ra xa vài trăm mét, ở đây không còn quan binh rồi, hắn thở phào một hơi: "Hừ, ta tưởng quan binh lợi hại thế nào, kết quả vẫn không đuổi kịp ta, ta cười đám quan binh vô mưu... ."

Phía trước lại có một đội hỏa súng binh nhảy ra, viên đại tướng dẫn đầu chính là Trịnh Cẩu Tử, hắn cười to: "Chớ để Tiết Hồng Kỳ chạy thoát."

"Đoàng đoàng đoàng!"

Hỏa súng lại vang lên lần nữa mà không hề băn khoăn.

Hãn phỉ bên cạnh Tiết Hồng Kỳ lại ngã xuống đầy đất.

Hắn tức giận đến mức muốn phát điên, gầm lên rồi rút đao, xông tới Trịnh Cẩu Tử.

Trịnh Cẩu Tử cũng không buồn động, phía sau có hơn mười cây hỏa súng thò ra, khói xanh toả ra mịt mù, Tiết Hồng Kỳ ầm ầm ngã xuống đất.

Chương 725: Đưa cho Ngô Sân đi, hắn có tiền

Chương 725: Đưa cho Ngô Sân đi, hắn có tiền

Chiến đấu đã kết thúc!

Tiết Hồng Kỳ bị bắn chết, lưu khấu bị bắt hơn 2500 người, toàn bộ là hãn phỉ thanh tráng niên. Mà đội quân người già và phụ nữ trẻ em của họ thì trốn trong một sơn động cách nơi này hơn năm dặm, sau hai canh giờ bị đội Thạch Kiên bắt tù binh toàn bộ, lại bắt được 3000 người.

Cuối cùng tổng số tù binh đạt được hơn 5500 người.

Cốt Đô tự.

Đội Thạch Kiên và Trần Kỳ Du, La Hi, đóng quân ở chỗ này. Hai nghìn vệ sở binh chạy tứ tán lúc trước cũng đã trở về, tập trung với đội Thạch Kiên, biến thành một cánh đại quân tổng số đạt 3000 người.

Có điều mọi người cũng biết, hai nghìn vệ sở binh kia ngoại trừ hô to cố gắng lên, tác dụng khác không lớn.

Thạch Kiên: "Ta xem như vậy đi, hai nghìn vệ sở binh này đừng theo ta liều mạng nữa, không bằng để cho họ áp giải 5000 tù binh về trước đi."

Trần Kỳ Du tỏ ra xấu hổ: "Phủ Duyên An không chứa được nhiều hàng tặc như vậy, chỗ bản quan cũng không có đầy đủ lương thực, ruộng đất để an trí những người này."

Thạch Kiên cười: "Chuyện này, tuần phủ đại nhân thật ra có thể yên tâm. Trước khi ngài đi nhậm chức tuần phủ Duyên Tuy, phương pháp xử lý hàng tặc của tam biên tổng đốc Hồng Thừa Trù Hồng đại nhân chính là hết thảy giao cho ngự sử Ngô Sân. Dù sao, trong tay Ngô đại nhân có mười vạn lượng bạc đó."

Trần Kỳ Du làm vẻ mặt cổ quái: "Mười vạn lượng đó của Ngô Sân, không phải dùng hết từ lâu rồi sao?"

Thạch Kiên: "Không có việc gì, sau khi dùng hết mười vạn lượng, Tần Vương phủ xuất phát từ tình cảm cao quý 'yêu nước thương dân', đã xuất ra năm vạn lượng cho Ngô đại nhân."

Trần Kỳ Du nghĩ thầm: Năm vạn lượng kia là Tần thế tử phạm vào sai lầm, bị hoàng thượng mắng mới nhịn đau dùng tiên tiêu tai thôi, còn nói cái gì yêu nước thương dân chứ?

Hắn khụ một tiếng nói: "Năm vạn lượng này, chỉ sợ cũng. . “

Thạch Kiên: "Không có việc gì không có việc gì, yên tâm, hắn còn có tiền, cứ việc đưa hàng tặc qua đó đi."

Trần Kỳ Du nghĩ thầm: Hàng tặc đặt ở chỗ ta cũng không có biện pháp không, dù sao thì cho hắn cho hắn, cho hắn hết.

Vì vậy, chuyện này cứ quyết định khoái trá như thế.

La Hi chọn ra một thiên hộ, sai hắn suất lĩnh hai nghìn vệ sở binh này, áp giải 5000 lưu khấu đã bị tước bỏ vũ khí, đưa họ giao cho Ngô Sân, về phần Ngô Sân muốn xử lý như thế nào thì đó là chuyện của hắn.

Sau khi đưa củ khoai lang phỏng tay này rời đi, Trần Kỳ Du mới chuyển tư duy về hiện thực, quay sang Thạch Kiên chắp tay: "Thạch thủ bị dụng binh như thần, quả thật thần cơ diệu toán, trận chiến ngày hôm nay, thực sự làm cho bản quan đại khai nhãn giới."

Hắn đường đường tuần phủ một phương, lại khen một võ quan ngũ phẩm như vậy.

Tham tướng La Hi bên cạnh đương nhiên không thể lạc hậu, vội vàng làm theo: "Thạch thủ bị uy phong hiển hách, đúng là tuyệt thế lương tướng."

Thạch Kiên đành phải cười xấu hổ: "Thường thôi, quá khen quá khen."

Trần Kỳ Du: "Vì sao Thạch thủ bị lại quen thuộc địa hình ở phụ cận như vậy? Giống như tác chiến trong hậu hoa viên nhà mình vậy."

Thạch Kiên đành phải khẽ ho một tiếng: "Cái này à, ta đã tìm mấy người hái thuốc lớn lên ở gần đây, cho bọn họ tiền, để cho bọn họ phụ trách dẫn đường."

Trần Kỳ Du: "Cái gì?"

La Hi: "Ặc!"

Hai người nghe nói vậy cũng không tin lắm, song người ta đã nói như vậy rồi, cứ cố chọc thủng sẽ không cần thiết, hai người đành phải tiếp thu cách giải thích này.

Trần Kỳ Du: "Kế tiếp, chúng ta vẫn phải mau chóng đến huyện thành Diên Trường. Mặc dù đã thu thập Tiết Hồng Kỳ, nhưng tặc quân của hai tên Nhất Tọa Thành và Nhất Tự Vương vẫn còn đang hoạt động tại phụ cận huyện thành Diên Trường, có khả năng sẽ đánh thành trì bất cứ lúc nào, không cứu là không được."

La Hi: "Ta và tuần phủ đại nhân sẽ dẫn theo gia đỉnh binh hành động cùng với Thạch thủ bị."

Thạch Kiên thì lại không muốn hai người này đi theo, có bọn họ, khi nói chuyện với Thiên Tôn cũng không thuận tiện, Thiên

Tôn không thích tùy tiện lộ mặt ở trước mặt người lạ, nhất là trước mặt đại quan triều đình.

Tuy nhiên... "Được, chúng ta đi cùng."

Chạng vạng, mặt trời chiều ngã về tây.

Đội Thạch Kiên dẫn theo hai người Trần Kỳ Du, La Hi trở về trên quan đạo. Trời vào tối thì không thể hành quân nữa, toàn quân chỉ có thể vội vàng hạ trại, sau đó chôn nồi nấu cơm.

Mỗi lần chôn nồi nấu cơm, liền có thể nói lên sự chênh lệch giàu nghèo giữa các đội quân.

Trần Kỳ Du và La Hi mang đều là gia đỉnh binh, mà gia đỉnh binh chính là tiền vốn để an thân lập mệnh của mỗi quan viên triều đình, đương nhiên cũng phải dành cho họ đãi ngộ tốt nhất.

Bọn gia đỉnh của Trần Kỳ Du lấy ra "bánh nướng", đây là dùng bột mì tốt, ở bên trong độn thêm thịt vụn làm thành, mỗi một cái bánh đều làm rất chắc, cắn một miếng, vừa có hương vị bột mì, lại có hương vị của thịt, quả nhiên là thứ tốt.

Gia đinh của La Hi kém hơn một chút, nhưng bọn họ còn có mì xào. Loại mì xào này giống như mì ăn liền của hậu thế, rang lên cho khô, rất thích hợp mang theo. Mặc dù không có thịt vụn, nhưng họ có trộn thêm rau dại và đậu, ăn cũng rất ngon miệng.

Những gia đỉnh binh này vừa rồi khi đánh trận chỉ có thể đi theo phía sau đội của Thạch Kiên, không phát huy ra chiến lực, ở sâu trong nội tâm ít nhiều cũng có chút không phục, hiện tại chỉ có thể lấy ra đồ ăn ngon để kích thích một chút đội Thạch Kiên, kéo lại một chút tôn nghiêm cho mình.

Trịnh Cẩu Tử dùng cái mũi chó của hắn ngửi ngửi sát vách, nở nụ cười: "Thấy chưa, các huynh đệ, bọn gia đỉnh sát vách đang khoe đồ ăn của họ kìa, còn cố ý giơ tới giơ lui, chính là muốn

chúng ta nhìn mà thèm."

Vì vậy mọi người đều nở nụ cười: "Muốn chơi cái này đúng không? Vậy chơi với họ đi."

"Các huynh đệ, lấy thịt buổi trưa ra."

"Lấy ra cả thịt gà khô và thịt bò khô nữa."

"Cá tuyết cắt lát ta cũng có."

"Bánh bích quy... cái này không thể trang bức, không lấy ra được."

Hậu cần của dân đoàn Thôn Cao Gia, khắp thiên hạ không ai có thể so sánh.

Đám người này xoát xoát, lấy ra một đống đồ ăn ngon, ở trước mặt đám gia đỉnh bên cạnh, bắc nồi nấu nướng, cố ý nấu cho hương vị bay khắp nơi. điểm huyệt đạo, quay đầu qua, dùng ánh mắt u oán nhìn đội Thạch Kiên.

Bọn gia đỉnh của Trần Kỳ Du cũng cảm thấy "bánh nướng" trong tay mình nháy mắt không còn ngon nữa rồi, rõ ràng bên trong có trộn thịt vụn, là đồ ăn mình thích ăn nhất, nhưng không biết vì sao, hiện tại cắn một miếng lại không ngon chút nào, không ngon, hoàn toàn không ngon.

Về phần. ..

Mấy lời nói mất mặt "cho ta ăn một miếng", không ai có mặt mũi nói ra.

Bọn họ đành phải nhìn suông.

La Hi tiến đến bên cạnh Trần Kỳ Du, thấp giọng nói: "Tuần phủ đại nhân, quân lương của đội quân kia vì sao đầy đủ thế nhỉ? Không phải khắp thiên hạ đều nợ quân lương sao? Vậy mà họ còn

có quân lương hoành tráng như thế?"

Trần Kỳ Du thở dài: "Đó không phải là quân lương, chắc là cá nhân Thạch thủ bị phát. Nói cách khác, bên trong đội quân đó không có vệ sở binh, toàn bộ đều là gia đinh binh."

La Hi hít một hơi lạnh: "Một nghìn gia đỉnh binh? Người này... quá có tiền"

Chương 726: Cần một Dương Tôn Bảo

Chương 726: Cần một Dương Tôn Bảo

Trần Kỳ Du và La Hi từ từ xích đến trước mặt Thạch Kiên và Trịnh Cẩu Tử.

Lúc này Thạch Kiên và Trịnh Cẩu Tử đang cắt thịt buổi trưa ở trong nồi, thấy Trần Kỳ Du và La Hi qua đây, Trịnh Cẩu Tử thoắt cái bảo vệ cái bát của mình: "Mặc dù các ngươi quan lớn, nhưng ta cũng không chia cho các ngươi ăn đâu."

Thạch Kiên lại cười vẫy tay: "Hai vị đại nhân, qua đây cùng ăn đi, chỗ ta còn nhiều."

Trịnh Cẩu Tử đè thấp giọng nói: "Oa, sao ngươi hào phóng thế?"

Thạch Kiên cũng nói khẽ: "Chúng ta đánh vào nội bộ quân địch, phải tùy cơ ứng biến, đừng cứng nhắc, chỉ phí nào nên xài thì xài. Thiên Tôn cũng dạy ta như vậy."

Trịnh Cẩu Tử: "Thì ra là thế."

Thạch Kiên đã lên tiếng, Trần Kỳ Du, La Hi cũng gia nhập, bốn người vây quanh cái nồi, gắp từng miếng thịt buổi trưa trong nồi rồi bỏ vào trong miệng. Vẻ mặt hai người Trần Kỳ Du và La Hi liền trở nên vô cùng đặc sắc.

Thịt buổi trưa ăn thật là ngon!

Vào thời Thế chiến II, binh sĩ các quốc gia đều thèm nhỏ dãi

đối với thịt hộp của binh lính Nước Mỹ, đó cũng không phải không có đạo lý.

La Hi làm vẻ mặt ngu ngơ như các binh sĩ khác lần đầu tiên được ăn thịt hộp: "Ngon... con mẹ nó ăn ngon thật đấy!"

Dù sao Trần Kỳ Du cũng là một tuần phủ, vẫn phải chú ý một chút, mặc dù cảm thấy ngon, nhưng không biểu hiện ra thái độ mất mặt như vậy, chỉ chép miệng, ừ một tiếng: "Thạch thủ bị, gia đỉnh binh của ngươi, hậu cần thật đúng là không tệ nhỉ."

Thạch Kiên mỉm cười: "Tạm được tạm được."

Trần Kỳ Du: "Hình như trong nhà ngươi còn rất giàu có?"

Thạch Kiên đánh thót một cái, người này đang tìm hiểu tin tức của ta.

Việc này đương nhiên không thể nói thẳng, có điều hắn cũng đã sớm có phương án, hơn nữa phương án này cũng lọt qua khẩu cung của mấy phương, chỉ chờ người khác hỏi như vậy.

Thạch Kiên mỉm cười nói: "Nhà của ta vốn không giàu có gì, cũng chỉ là một quân nhân nghèo, may mà đường thúc nhà ta buôn bán kiếm được chút ít, phát tài, bỏ vốn trợ giúp ta có được một vị trí đứng trên triều đình." Trần Kỳ Du: "Ô, đường thúc của ngươi là?"

Thạch Kiên cười nói: "Thạch Lão Tứ, hắn viết một quyển sách, gọi là [Cao Phiêu], quyển sách đó bán rất tốt, đường thúc ta nhờ vậy mà phát tài."

Trần Kỳ Du nghe được tên sách [Cao Phiêu], bóng đèn trên trán sáng tách lên: "A, bản quan nghĩ ra rồi."

Đội xe mà hắn gặp phải tại cửa đường hầm Hoàng Thu Đài, lúc đó lật xem mấy quyển sách, một quyển trong đó chính là [Cao

Phiêu] của Thạch Lão Tứ viết, quyển sách này hắn thích xem hơn nhiều so với cái gì [Đạp Phá Thương Khung], [Quyền Động Huyền Khôn], [Phàm Nhân Tu Chân Truyện].

"Thì ra tác giả Thạch Lão Tứ của quyển sách kia là đường thúc của ngươi." Trần Kỳ Du thoáng cái đã hiểu.

Xem ra tộc họ Thạch này vốn là người nghèo, sau đó trong tộc có Thạch Lão Tứ phát tài. Mà người một khi phát tài, trong tay có tiền rồi, sẽ bắt đầu muốn quyền, lại bỏ vốn tài trợ thanh niên trong tộc tiến vào quan trường, cố gắng bò lên trên. Đây là chuyện rất thường thấy.

Lần này, vấn đề quân phí kỳ quái của Thạch Kiên cuối cùng cũng đã làm rõ ràng.

Trần Kỳ Du không khỏi than thở: "Xuất bản sách lại kiếm tiền như thế sao? Khiến bản quan cũng muốn đi làm một quyển rồi. Có điều bản quan lại không thích loại sách vô bổ như [Đạp Phá Thiên Khung], bản quan muốn viết sách có hương vị như [Cao Phiêu] vậy."

Thạch Kiên cười thầm: đâu có dễ dàng như vậy? Viết sách dễ, bán mới khó! Sách mà ngươi cho là mình viết rất tốt, có khi độc giả không thèm nhìn một cái. Điểm này, từ ngươi không thích xem [Đạp Phá Thiên Khung] là có thể nhìn ra, ngươi căn bản không biết đa số độc giả thích xem cái gì. Nếu như năm đó Cao Phiêu không phải có Thiên Tôn thưởng thức, đặc biệt ân chuẩn in ấn, nó đã sớm chết từ trong trứng nước rồi, đến nay cũng không tính là truyện tranh bán chạy, hoàn toàn dựa vào Thiên Tôn bỏ tiền, nửa mua nửa tặng, trọng điểm là làm tác dụng tuyên truyền.

Cho rằng những thứ mình thích thì mọi người đều thích, đó là tự đại cùng ngạo mạn, là kẻ ngu xuẩn.

Thôi bỏ đi, loại chuyện này nghĩ là được, không cần thiết nói

trước mặt! -

Ngày còn chưa sáng...

"Văn phòng Minh Tinh Thế giới phồn hoa", bắt đầu công tác chuẩn bị quay phim.

Về mặt kịch vỡ, các nữ minh tỉnh còn phải tập luyện, nhưng về mặt lời Thái Lâm cô nương khoác lên người một bộ giáp trụ.

Không phải là loại trang phục loè loẹt còn cắm trên lưng một đống cờ như trên sân khấu kịch, mà là áo giáp nữ võ tướng chân chính, trực tiếp tìm Hình Hồng Lang mượn một bộ.

Mặc vào bộ y phục này, Thái Lâm liền cảm giác cả người muốn hỏng mất.

Mấy chục cân mài!

Tuy nhiên, nữ minh tỉnh thời này không giống như hậu thế, hậu thế một lời không hợp, một chút khó khăn là có thể giảm bớt gánh nặng cho ngươi, đi tìm đóng thế.

Nhưng địa vị của nữ minh tinh thời đại này rất thấp, hơn nữa chịu được khổ, mặc dù áo giáp nặng, nàng cắn môi cũng phải chịu đựng.

Bước đi chậm một chút không có việc gì, dù sao ngày hôm nay chỉ là diễn lời kịch, chỉ là trò chuyện bên trong "Thiên Ba Phủ" mà thôi, là vấn đề nhỏ.

Một đám diễn viên hết thảy vào chỗ, mười hai quả phụ Thiên Ba Phủ toàn bộ đến đông đủ.

Lý Đạo Huyền đang ở bên ngoài hộp, mở toàn bộ camera, toàn phương vị chiếu vào các cô nương.

Bên trong truyện tranh vốn không có lời kịch.

Thế nhưng đóng phim là cần lời kịch, cho nên phần diễn này cũng không thể tham khảo truyện tranh hoàn toàn, các cô nương còn đọc một lượt [Mộc Quế Anh], thậm chí còn mời một tiên sinh kể chuyện tới hỗ trợ, giúp các nàng biên lời kịch ngay tại hiện trường.

Lúc này, tiên sinh kể chuyện đang biên xong một cảnh, nói với Thái Lâm: "Thái cô nương, ở chỗ này cô phải biểu diễn một đoạn tưởng niệm trượng phu Dương Tôn Bảo... quay về bầu trời, nói thì thào vài câu, xin anh linh của phu quân ở trên trời phù hộ. . ."

Thái Lâm gật đầu: "Được."

Hai người vừa mới nói đến đây, Thiên Tôn test-03 đang xem việc vui ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Chờ đã, các ngươi không phải đang diễn kịch, mà là đang đóng phim, cho nên... đoạn này không thể chỉ là Thái cô nương biểu diễn, phim là phải đưa vào hình ảnh hồi ức. Đoạn này để biểu hiện được tốt hơn, lẽ ra nên đưa vào hình ảnh hồi ức của hai phu thê Mộc Quế Anh và Dương Tôn Bảo."

Mọi người : "Hả?" Bảo."

Vừa mới nói xong lời này, mọi người đồng loạt nhìn về phía Lão Nam Phong.

Lão Nam Phong chỉ vào mũi của mình: "Các ngươi nhìn ta làm gì?"

Có người thấp giọng nói: "Nam Phong ca thích hợp diễn Dương Tôn Bảo sao?"

"Ta cảm thấy ổn!"

"Hắn có thể quá lưu manh một chút không, diễn không ra khí chất anh hùng của Dương Tôn Bảo?"

"Cái này thì... khắc phục một chút?"

Lý Đạo Huyền cười ha ha: "Được, vậy ngươi đi! Lão Nam Phong, nhanh đi hoá trang thành Dương Tôn Bảo, diễn một đoạn hồi ức cùng Thái Lâm cô nương đi."

Thiên Tôn đã lên tiếng, đó chính là pháp chỉ, Lão Nam Phong không muốn cũng phải chịu.

Nửa canh giờ sau...

Lão Nam Phong đã mặc vào một bộ áo giáp, đứng đến trước mặt Thái Lâm.

Thái Lâm sắc mặt đỏ ửng: "Phu quân... xin chàng phù hộ thiếp lần này xuất chỉnh có thể bình an trở về."

"Dừng!"

Lý Đạo Huyền nhảy dựng lên, giận dữ: "Mộc Quế Anh không thể nói lời yếu đuối như vậy, cái gì phu quân thiếp thân, cô muốn chọc giận chết ta sao? Cô phải kéo Lão Nam Phong tới, nói mạnh mẽ một chút: Tông Bảo, lão nương sắp xuất chỉnh rồi, ngươi ở nhà ngoan ngoãn đợi lão nương đắc thắng trở về, hiểu chưa?"

Mọi người: ".. ."

Thái Lâm chảy mồ hôi ào ào: "Tiện thiếp không làm được đâu."

Chương 727: Tiên gia bảo kính

Chương 727: Tiên gia bảo kính

Lý Đạo Huyền chỉ bảo hơn nửa ngày, rốt cuộc Thái Lâm mới diễn được càng lúc càng có khí thế, càng lúc càng không giống một tiểu nữ nhân mềm yếu, bắt đầu từ từ có bộ dạng của một nữ tướng quân uy phong hiển hách.

Kịch này rốt cuộc có thể tiếp tục diễn một cách bình thường.

Lý Đạo Huyền vẫn luôn tập trung tầm nhìn trong hộp ở Văn phòng Minh Tinh để có thể vẫn duy trì quay chụp không ngừng, mà bản thân y thì phát động "đồng cảm", xoát một cái nhảy tới huyện Diên Trường, đội Thạch Kiên.

Sau khi trời sáng tỏ, đội Thạch Kiên cũng tiếp tục xuất phát, tiến về huyện Diên Trường.

Cái đèn Khổng Minh ngày hôm qua đã sớm thu lại, hôm nay lại thêm chút dầu, tiếp tục thả bay lên.

Lý Đạo Huyền có thể chuyển lên trên bầu trời bất cứ lúc nào để nhìn chung quanh, địa hình, quân địch trong phạm vi hơn mười dặm đều có thể lọt hết vào tầm mắt.

Nhìn xung quanh một lượt tạm thời không có nguy hiểm gì, Lý Đạo Huyền liền chuyển trở về Văn Phòng Minh Tỉnh, tiếp tục xem các nữ minh tỉnh diễn kịch. Nhìn một hồi, lại chuyển đến đèn Khổng Minh, nhìn chung quanh xem có nguy hiểm hay không.

Tiền tuyến tạm thời không có chiến sự, hoạt động đóng phim của các minh tỉnh cũng không nhanh.

Lý Đạo Huyền đột nhiên vỗ trán, đúng rồi, trước tiên phải chuẩn bị sân bãi và trang bị chiếu phim.

Y lôi ra từ dưới giường một cái hộp, trong hộp là một đống máy tính bảng loại nhỏ. Cái này là mấy ngày trước y đặt ở trên Huaqiangbei, chỉ to bằng nửa bàn tay.

Hiện tại máy tính bảng nhỏ như vậy đã không thể mua được, chỉ có thể đặt làm riêng.

Máy tính bảng tuy nhỏ, độ phân giải lại rất cao tới 4k, DPI cũng rất cao, độ tỉ mỉ phải nói hết mức. Bởi vì bỏ vào trong hộp màn hình sẽ phóng to 200 lần, nếu độ phân giải không cao, người tí hon hoàn toàn không thể xem được.

Lý Đạo Huyền lấy ra một cái máy tỉnh bảng từ trong hộp, sau khi ước lượng một chút, phát hiện diện tích của thứ này trong hộp đại khái tương đương với một cái màn hình cỡ lớn trong rạp chiếu phim ngoài trời. Ừm, vừa vặn!

Những thứ kỳ quái, nơi thí nghiệm tốt nhất chính là ở Bồ Châu.

Bởi vì Bồ Châu có một "nhà hát" rất lớn, là do Lão Nam Phong bỏ vốn, do các công nhân kỹ thuật của thôn Cao Gia xây dựng.

Chính giữa nhà hát có một sâu khấu rất lớn, bình thường các nữ minh tỉnh sẽ ca hát nhảy múa trên sân khấu này.

Mà hiện tại, vừa lúc lợi dụng được sân khấu này.

Lý Đạo Huyền chậm rãi đặt máy tính bảng xuống... đặt nó ở bên cạnh sân khấu, mở giá đỡ, đặt ổn định.

Chậc chậc!

Vừa khéo.

Lần này, trong nhà hát của Lão Nam Phong đã có thêm một màn hình TV khổng lồ, các loại trò chơi sẽ nhiều hơn.

Mở ứng dụng đã cài đặt sẵn trên máy tính bảng, chọn vào hình ảnh của camera.

Thoáng cái, màn hình liền xuất hiện hình ảnh của Thái Lâm và mười một nữ diễn viên khác, họ đang diễn cảnh mười hai quả phụ trước khi xuất chỉnh.

Hiện trường đóng phim hoàn toàn chưa qua xử lý edit, trực tiếp chiếu lên chính giữa nhà hát, may mà trong nhà hát tạm thời không có ai, bằng không, khẳng định sẽ làm cho người thấy được sợ hãi.

"Rất tốt, thí nghiệm thành công!"

Lý Đạo Huyền cười hắc hắc nhìn sang một đống máy tính bảng còn lại trong hộp: "Một thành thị đặt một cái, hơn nữa còn không thể chỉ đặt mỗi trong nhà hát. Màn hình trong nhà hát cần dùng để thu phí chiếu phim, còn cần đặt một cái ở nơi công cộng, dùng để làm tuyên truyền."

Lý Đạo Huyền cũng quả thật dự định tuyên truyền một đợt!

Tư tưởng phong kiến "trai tốt không làm lính, sắt tốt không làm đỉnh", đã ảnh hưởng đến sự mở rộng thế lực và an toàn của thôn Cao Gia, phải thông qua thủ đoạn tuyên truyền càng tốt hơn để thay đổi tất cả điều này.

Vậy sẽ bắt đầu từ việc đặt một máy tính bảng ở nơi công cộng mỗi một thành thị...

Lý Đạo Huyền ra lệnh một tiếng, tất cả mũ lam và mũ vàng tại các thành thị đều bắt đầu hành động, tại cổng chợ mỗi thành thị, cũng là nơi trước đây dùng để chém đầu vấn trảm phạm nhân, xây lên một trung tâm auảng trường thành nhế. Ở nơi sát tường phía

bắc quảng trường, Lý Đạo Huyền lại đưa tay vào, đặt xuống một cái máy tính bảng, đúng rồi, phải suy nghĩ đến vấn đề mưa gió. Lý Đạo Huyền đều dán lên mỗi một cái máy tính bảng một tấm kính cường lực trong suốt dùng để che mưa -

Vài ngày sau, dưới sự chiến đấu hăng hái của đội Thạch Kiên, huyện Diên Trường đã thành công phá vây.

Chỉ cần treo lên đèn Khổng Minh, địa hình không còn là vấn đề, chiến tranh như vậy thua mới là lạ.

Ba vị lưu khấu đầu mục, Tiết Hồng Kỳ, Nhất Tọa Thành, Nhất Tự Vương, đều bị giết chết, đám hãn phỉ hung hãn nhất dưới trướng ba người này đều bị giết chết, mà hơn 17000 người khác, toàn bộ bị bắt, giao cho Ngô Sân xử trí.

Lúc này Ngô Sân đã một nghèo hai trắng, hai tay trống trơn.

Chức vị cũng không còn là thiên sứ thay trời cứu tế, chỉ là một tuần án ngự sử, hắn làm gì có bản lĩnh mà an trí 17000 người?

Bởi vậy, 17000 người này không hề băn khoăn, lại chỉ có thể đưa đến ngục giam núi Hoàng Long của thôn Cao Gia.

Ngô Sân cũng đã lâu rồi chưa rời khỏi Tây An, đi khắp nơi tuần sát dân tình.

Vì để xứng đáng với công tác tuần án ngự sử của mình, Ngô Sân liền quyết định tự mình đưa những người này đến thôn Cao Gia, thuận tiện kéo theo hảo hữu thôi quan Tây An, kiêm bách hộ Cẩm Y Vệ Sử Khả Pháp, cùng nhau áp giải 17000 người này tiến về thôn Cao Gia.

Vừa mới đi vào thôn Cao Gia, Ngô Sân liền ơ một tiếng: "Sử huynh, ngươi xem trên tường bên ngoài Cao Gia bảo lại có một tấm kính khổng lồ kỳ quái."

Sử Khả Pháp quay đầu nhìn liền nhận ra: "A, tiên gia bảo kính."

Ngô Sân: "Tiên gia bảo kính? Là cái gì?"

Sử Khả Pháp có vẻ xấu hổ. Lúc trước hắn như một tên ngốc chạy như điên trên cầu Long Môn, kết quả bị tiên gia bảo kính ghi lại, sau đó truyền phát khắp thôn, khiến hắn rất mất mặt.

Hiện tại nhìn thấy tiên gia bảo kính, liền nghĩ tới chuyện khó xử lúc trước, áp lực lại như núi.

"Ngô đại nhân, loại tiên gia bảo kính này có thể ghi lại chuyện đã xảy ra tại nơi khác vào trong đó, sau đó có thể lấy ra truyền phát bất cứ lúc nào." gia bảo kính ghi lại rồi, lại chiếu lên trước mặt mọi người, tư vị đó... chậc chậc... Bảo đảm ngươi không muốn nếm thử."

Ngô Sân: "Có khoa trương như vậy không? Bản quan không tin đâu."

Hắn vừa mới nói xong, liền thấy "tiên gia bảo kính" đột nhiên sáng lên.

Tiếp theo, trên kính xuất hiện khuôn mặt Cao Nhất Diệp.

Trong tấm kính rất lớn, Cao Nhất Diệp cũng trở nên rất lớn, nhưng nàng thoạt nhìn vẫn xinh đẹp, trên môi nở nụ cười thản nhiên.

Màn hình vừa sáng lên, lượng lớn lão bách tính của thôn Cao Gia liền tập trung tới, nghị luận sôi nổi: "Sáng rồi sáng rồi!"

"Đã lâu không nhìn thấy tiên kính rồi, lần này tiên kính cho chúng ta xem cái gì đây?"

"Oa, là thánh nữ đại nhân."

Cao Nhất Diệp quay về bên ngoài màn hình mỉm cười nói: "Kiểm tra... kiểm tra thôi... A, mọi người có thể thấy chưa?"

Quần chúng vây xem cùng hô to: "Thấy rồi!"

"Ha ha, ta cũng thấy rồi." Mọi người đột nhiên nghe được tiếng cười của Cao Nhất Diệp, quay đầu nhìn, mới phát hiện Cao Nhất Diệp lại cũng đang chen chúc trong đám người vây xem. Đương nhiên, nàng nhìn như chen chúc trong đám người, thật ra bên người còn có mấy hộ vệ binh giúp nàng tạo ra một không gian chung quanh.

Chương 728: Ngươi có muốn ghi một đoạn không

Chương 728: Ngươi có muốn ghi một đoạn không

Mọi người nhìn thoáng qua Cao Nhất Diệp trên màn hình, lại quay đầu nhìn Cao Nhất Diệp bên cạnh, vẻ mặt ngỡ ngàng: "Ơ, thánh nữ đại nhân, chúng tôi còn tưởng là, ngài đang ở bên trong đó, hoặc là, đang ở phía trước một tiên kính khác chứ."

Cao Nhất Diệp: "Thiên Tôn đã ghi lại cho ta trước đó rồi, ta cố ý đến xem khi chiếu lên sẽ là bộ dáng gì, ha ha."

Mọi người cùng nhau cười: "Ha ha!"

Ngô Sân hoang mang triệt để: "Ơ ơ?"

Sử Khả Pháp lại có chuẩn bị tâm lý. Lúc trước hắn cũng bị ghi lại rồi phát lên, nên hoàn toàn không có áp lực.

Chỉ thấy Cao Nhất Diệp trên màn hình bày ra vẻ mặt nghiêm túc: "Hoàng hôn ngày hôm qua, trong thành Bồ Châu có một kẻ trộm, đã đột nhập vào nhà dân ăn trộm. Giá trị tài sản trộm cắp của người này rất lớn, bởi vậy bị phán tống vào ngục giam núi Hoàng Long, bị tù ba năm, hiện tại sẽ chiếu cho mọi người xem toàn bộ quá trình phạm tội."

Nói xong, Cao Nhất Diệp biến mất, trong tiên kính xuất hiện con đường tại Bồ Châu vào buổi tối, im lặng, tối như mực. Nhưng hình như tiên kính có công năng nhìn ban đêm, vào buổi tối cũng có thể chiếu rất rõ ràng.

Một bóng người, lén lút đi vào trong khung hình...

Người này mặc một bộ hắc y, hầu như hoà làm một thể với đêm tối. Gã đi tới bên bức tường một nhà xưởng kéo sợi, dùng hai tay hai chân, dọc theo bức tường bò vào. Tiếp theo khung cảnh thay đổi, biến thành một camera khác bên trong tường theo dõi gã.

Tên đó sờ tới sờ lui bên trong xưởng dệt, cuối cùng mò đến phòng tài vụ.

Gã cạy khoá, mò từ bên trong ra một túi bạc.

Ngay khi gã vác bao bạc trên lưng, đường cũ trở ra, leo tường muốn chạy đi, giữa trời đêm đột nhiên có tia sáng bắn lên, vừa lúc bao phủ lấy người này trong chùm tỉa sáng.

Tên trộm giật nảy mình, ngẩng đầu nhìn bầu trời, mới phát hiện chùm sáng này là từ trên tầng mây bắn xuống. Đây đương nhiên không phải là tia sáng của thế gian, đây là thần quang.

Tên trộm trong nháy mắt đã hiểu ra cái gì, quỳ xuống xuống đất: "Thiên Tôn, Thiên Tôn, tiểu nhân sai rồi, tiểu nhân sai rồi, tha mạng." Nhưng bàn tay cũng không vỗ chết tên trộm này, mà nhặt gã lên như nhặt một con sâu...

Hình ảnh đến đây là kết thúc.

Lại biến trở về Cao Nhất Diệp. Cao Nhất Diệp đang dệt vải. Khi hình ảnh chuyển về, nàng còn chưa tạm ngưng công việc trong tay, quay đầu về màn ảnh: "Thiên Tôn, tới lượt ta nói chuyện rồi sao? A, được được, tới ngay đây..."

Tiếp theo màn ảnh chớp động, một hồi lâu mới khôi phục bình thường, lại biến thành Cao Nhất Diệp đoan trang xinh đẹp tuyệt trần, đối mặt với màn ảnh và mỉm cười nói: "Thiên Tôn cũng không giết chết tên trộm này, Thiên Tôn nói, tội ăn trộm không đáng chết, nhưng tài sản người này ăn trộm không nhỏ, bởi vậy cần phải bỏ tù ba năm mới có thể lao động cải tạo rửa sạch tội

nghiệt."

Quần chúng vây xem vỗ tay bôm bốp, theo đó tiếng nghị luận cũng vang lên.

"Đáng đời!"

"Tên này chắc là đầu đất, ở trên địa bàn của Thiên Tôn cũng dám làm chuyện xấu? Giờ thì hay rồi, bị Thiên Tôn tự tay bắt được."

"Người như thế bỏ tù ba năm quá tiện nghỉ cho hắn rồi, ít nhất phải mười năm."

"Ta cảm thấy phải nên bắn chết."

Mọi người nghị luận một hồi.

Cao Nhất Diệp trên hình ảnh lại vẫn còn đang nói chuyện: "Thử nghiệm đã kết thúc chưa?"

Tiếp theo trong màn hình lại vang lên giọng nói của Lý Đạo Huyền: "Được rồi, ngày hôm nay kiểm tra đến đây thôi. Nhất Diệp, ngươi tiếp tục dệt vải đi, không cần phải xen vào bên ta nữa."

Cao Nhất Diệp cười hì hì: "Thiên Tôn, hình ảnh ta dệt vải không phát ra ngoài đấy chứ?"

Lý Đạo Huyền: "Cái này thì không tiện nói."

Cao Nhất Diệp: "Ơ, sao lại vậy?"

Lý Đạo Huyền: "Để cho mọi người xem thánh nữ đại nhân đáng yêu thế nào, ha ha, chúng ta không phải là lão gia và nương nương cao cao tại thượng, chúng ta phải vui cùng quần chúng."

Tiếp theo, hình ảnh chớp động, lại biến thành hình ảnh Cao Nhất Diệp dệt vải... Mặc dù hình ảnh thay đổi, nhưng âm thanh

vẫn còn đang vang lên: "Được rồi được rồi, ta cũng không sợ bị phát lên, dù sao thì các thôn dân cũ đều biết bộ dáng của ta là gì, hì hì."

Sau đó màn hình đen thui.

Tất cả mọi người trước màn hình xem mà choáng váng.

Ngô Sân cũng choáng váng: "Tiên gia bảo kính này, đúng là thần kỳ."

Sử Khả Pháp: "Xem đi, nếu như làm chuyện ngu xuẩn gì bị ghi lại rồi phát lên, vậy thì xong đời."

Ngô Sân tức thì cảm giác áp lực như núi, bắt đầu cố gắng nghĩ lại gần đây mình có làm chuyện gì không thể gặp người hay không, suy nghĩ nửa ngày, khóe miệng đột nhiên nhếch nụ cười: "Ha ha ha, bản quan hành đắc chính, tọa đắc trực, bình sinh không làm chuyện đuối lý, không sợ nửa đêm quỷ gõ cửa, coi như tiên gia bảo kính cũng không bắt được nhược điểm của bản quan, ha ha ha ha."

Sử Khả Pháp có chút hâm mộ Ngô Sân. Hắn không giống mình, có một đoạn lịch sử đen tối đần độn chạy trên cầu Long Môn, ôi, vẫn là Ngô đại nhân tốt.

"Nói đi cũng phải nói lại." Ngô Sân nắm lấy trọng điểm: "Tiên gia bảo kính này, rất thuận tiện dùng để công bố chính lệnh quan trọng cho các lão bách tính, quan phủ chúng ta dùng cáo thị để thông báo, ở trước mặt tiên gia bảo kính này phải xếp xó rồi."

Sử Khả Pháp gật đầu: "Đáng tiếc, vật này chỉ thần tiên mới có, phàm nhân chúng ta cũng đừng nghĩ."

Hai người vừa mới nói đến đây. ..

Đột nhiên nhìn thấy Cao Nhất Diệp trước mặt đã đi tới, đứng

ở trước mặt hai người: "Xin chào hai vị đại nhân."

Ngô Sân và Sử Khả Pháp ôm quyền: "Xin chào thánh nữ cô nương."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Vừa rồi hai vị đã toàn quá trình nhìn thấy công năng tuyên truyền của tiên gia bảo kính, đối với công năng này, khẳng định có cảm ngộ gì đó đúng không?"

Ngô Sân gật đầu: "Chúng tôi cũng vừa đang nói chuyện, thứ này rất thuận tiện dùng để công bố chính lệnh quan trọng."

Cao Nhất Diệp gật đầu: "Không sai, cho nên, Thiên Tôn có một chuyện, muốn mời Sử đại nhân tới hỗ trợ."

Sử Khả Pháp lấy làm lạ: "Ta?"

Cao Nhất Diệp: "Chức quan của Sử Khả Pháp đại nhân, hiện tại là thôi Sử Khả Pháp phấn chấn: "Được hoàng thượng khâm điểm, hiện hạ quan làm thôi quan tại Tây An, chưởng quản hình danh, lễ nghi."

Cao Nhất Diệp nói: "Thiên Tôn muốn hỏi ngươi, lúc ngươi thẩm tra xử lí vụ án, có thường xuyên gặp phải người mù luật, chính là cái loại, bản thân rõ ràng đã phạm pháp, nhưng hắn hoàn toàn không biết mình đã làm việc phạm pháp."

Sử Khả Pháp than thở: "Đúng vậy, người như thế rất nhiều."

Cao Nhất Diệp: "Vậy Sử đại nhân không ngại suy nghĩ một chút, do ngài tự mình xuất hiện trước ống kính, thu một tiết mục, gọi là 'Sử Khả Pháp phổ pháp', do ngươi giảng giải cho các bằng hữu khán giả, chuyện nào là phạm pháp, không thể làm, như vậy, chẳng phải là việc làm đại thiện?"

Sử Khả Pháp sáng hai mắt: "Ơ, có thể như vậy sao?"

Cao Nhất Diệp cười nói: "Đương nhiên có thể rồi, vừa rồi ngươi cũng thấy, ta không phải ghi lại một đoạn, hiệu quả còn rất tốt."

Trong nháy mắt Sử Khả Pháp cảm thấy vui vẻ: "Đây là một chuyện có lợi cho cả nước và dân, đương nhiên bản quan cực kỳ cam tâm tình nguyện, xin cho bản quan thử xem, lúc nào chúng ta bắt đầu? Hiện tại làm luôn, được chứ?"

Ngô Sân: "Này, ngươi đến đây là cùng bản quan áp giải phạm nhân đến núi Hoàng Long."

Sử Khả Pháp: "Ở đây đến núi Hoàng Long cũng chỉ vài bước thôi, Ngô đại nhân tùy tiện đưa cái là xong việc, ta ở đây làm đại sự lợi quốc lợi dân."

Ngô Sân: "..

Chương 729: Phim rác

Chương 729: Phim rác

Thôn Cao Gia.

Cao Nhất Diệp cầm trên tay một sấp giấy dày, nhìn một lần lại một lần. Sấp giấy này thật ra là một bài diễn thuyết, do Lý Đạo Huyền tự tay viết cho nàng.

Đương nhiên, cái gọi là tự tay, thật ra là Lý Đạo Huyền copy paste trên mạng, lại sửa qua mấy danh từ then chốt...

Khu!

Cao Nhất Diệp đã học nó thuộc lòng, thế nhưng, nàng vẫn rất lo lắng bị nhầm, bởi vì, lần diễn thuyết này không phải là chiếu lại, mà là livestream.

Hơn nữa chỉ chiếu trong thôn Cao Gia, và đồng thời livestream tại toàn bộ địa phương đang dưới không chế thực tế của Thiên Tôn.

Ngay khi Cao Nhất Diệp đang tiến hành chuẩn bị.

Khu thương mại thôn Cao Gia, miếu Thành Hoàng huyện Trừng Thành, huyện thành Hợp Dương, bến đò Hiệp Xuyên, Bồ Châu, Long Môn cổ trấn, trấn Tôn Cát, ngục giam núi Hoàng Long, Hàn Thành, Phong Lăng độ, huyện thành Đại Lệ, huyện thành Bạch Thủy, khu du lịch suối nước nóng Lâm Đồng...

Trong tất cả các thành trấn mà Thiên Tôn có thể trực tiếp đưa tay xuống, đều đã chuẩn bị sẵn sàng một đại hội xem livestream long trọng.

Quảng trường trung tâm các thành đều đặt sẵn màn hình lớn, lượng lớn lão bách tính sớm đã nhận được thông báo, đã đến vây kín phía trước màn hình.

Mỗi thành thị, đều đã trải qua vài ngày chiếu thử.

Chiếu thử mấy ngày nay, nội dung chiếu cũng đủ loại, có Cao Nhất Diệp đưa tin bắt kẻ trộm, có tiết mục "Sử Khả Pháp phổ pháp kỳ một", còn có phim tài liệu Thiên Tôn đào đường hầm Hoàng Thu Đài, một đoạn sinh hoạt tại ngục giam núi Hoàng Long...

Những cảnh chiếu thử đủ loại này đã sớm khơi dậy lòng hiếu kỳ của mọi người, mỗi ngày đến chiều tối, màn hình ở đây đều sẽ đúng giờ sáng lên, vì vậy đã làm cho tất cả mọi người nắm giữ được quy luật.

Dù sao thì cứ đến chiều tối hết giờ làm, đến chỗ màn hình trực sẵn là không sai.

Tới sớm còn có vị trí tốt, nếu tới muộn, xin lỗi, hoặc là chỉ có thể ở Chỉ thấy màn hình đúng giờ sáng lên, Cao Nhất Diệp xuất hiện trên màn ảnh, mỉm cười nói: "Hôm nay kể cho mọi người chính là, về vấn đề dân đoàn của thôn Cao Gia chúng ta... Trước đây, trong lão bách tính chúng ta lưu truyền một câu nói, trai tốt không làm lính, sắt tốt không làm đỉnh..."

Khi nàng nói đến đây, hình ảnh liền thay đổi, biến thành một đám quân Minh giết người cướp của, sát lương mạo công, các khán giả xem mà lòng đầy căm phẫn.

Nhưng lập tức nàng lại nói: "Thế nhưng, dân đoàn thôn Cao Gia tân thời đại của chúng ta, tuyệt đối không phải dân đoàn như vậy, chúng ta là một đội dân đoàn tốt có tổ chức, có kỷ luật, là con của các lão bách tính."

Nói đến đây, hình ảnh biến thành dân đoàn thôn Cao Gia dìu

già dắt trẻ, trợ giúp lão bách tính giải nguy cứu tế, dưới tình huống hạn hán, lũ lụt, liều mình trợ giúp lão bách tính.

Cao Nhất Diệp: "Làm lính đánh trận, đã không còn là một việc sỉ nhục, nó đã trở thành một sứ mệnh vinh quang... ."

Phía sau lược bớt một triệu chữ vì lời thoại phiêu lưu cực cao, dễ dẫn đến phong sách...

Bài diễn thuyết này, trong đó còn chèn vào các loại lợi ích, phúc lợi khi gia nhập dân đoàn, đãi ngộ của gia đình quân nhân, hơn nữa còn có hình ảnh phối hợp.

Mọi người xem tới khi dân đoàn thôn Cao Gia xuất chỉnh sử dụng trang bị toàn là hỏa súng tiên tiến, giết địch ngoài trăm mét.

Mọi người lại thấy đồ ăn của dân đoàn thôn Cao Gia, mỗi bữa đều có thịt, đồ ăn rất phong phú.

Mọi người còn thấy binh sĩ dân đoàn được cấp nhà cao, mỗi tháng xếp hàng lĩnh quân lương kếch xù. ...

Lão bách tính đời này lần đầu tiên tiếp xúc với thứ này, đâu thể chống lại đồ chơi này oanh tạc, đã bị chấn động thật sâu.

Trong nháy mắt, vô số người đều ném những lời "trai tốt không làm lính, sắt tốt không làm đỉnh" này lên chín từng mây.

"Thì ra gia nhập dân đoàn lại tốt như vậy?"

"Trước đây ta vẫn cho rằng không khác gì quân hộ chứ."

"Mẹ nó, giờ mới biết, cái đó và quân hộ khác biệt trên trời dưới đất."

"Quân hộ cả đời đều là quân hộ, đời đời con cháu đều quân hộ. Nhưng binh sĩ dân đoàn là tự nguyện gia nhập, đến thời hạn nhất định còn có thể xuất ngũ nữa." "Quân lương năm lượng bạc, bao

ăn bao ở, quá là tuyệt vời."

"Người không có tay nghề như ta, kiếm không được tiền công như công tượng ba lượng bạc, nhưng có thể đi làm lính, ta có thể kiếm năm lượng rồi, còn lợi hại hơn công tượng nữa."

"Báo danh đi... ." -

Ngay khi tiên gia bảo kính khơi dậy niềm hứng thú xem phim cho mọi người.

Thành Bồ Châu, trước cửa Văn Phòng Minh Tinh, có dán một tờ quảng cáo rất lớn, phía trên viết: "Mùng 3 tháng 3, phim [Mộc Quế Anh] sẽ được ra mắt."

Quảng cáo kỳ quái này cũng không có ai quan tâm.

Mùng 3 tháng 3 còn sớm lắm!

Mọi người còn tưởng rằng, Lão Nam Phong đã mời một gánh hát, muốn dùng nhà hát lớn diễn một vở kịch [Mộc Quế Anh] nữa.

Xem kịch không tính là chuyện hiếm lạ gì, mọi người cũng không đặt ở trong lòng.

Bọn họ cũng không biết, lúc này Lý Đạo Huyền đang ở trước máy vi tính bên ngoài hộp, edit những đoạn video ngắn do camera ghi lại.

Là một người học thiết kế, Lý Đạo Huyền càng am hiểu mấy thứ phác hoạ, thiết kế hình ảnh, thiết kế khung cảnh hơn so với người bình thường. Thế nhưng muốn từ không đến có làm ra một bộ phim vẫn là việc rất khó.

Sau một hồi thao tác, y rất không hài lòng đối với bộ phim [Mộc Quế Anh] mình edit.

Edit rất kém, vị trí đặt camera cũng không được tốt lắm, diễn

viên đóng cũng có vẻ không thiết thực, cảnh võ thuật của mười hai quả phụ Thiên Ba Phủ cũng diễn không ổn, động tác đánh nhau như thiếu sức lực...

Tóm lại một câu: phim rác, phim rác, tuyệt đối là phim rác!

Thế nhưng y cũng không có thực lực làm bộ phim này được tốt hơn.

Bỏ đi, chấp nhận dùng vậy -

Thời gian mấy ngày, nhoáng cái đã trôi qua.

Mùng 3 tháng 3 đã đến!

Gần đây Bồ Châu không có chiến sự, cho nên ngày hôm nay Lão Nam Phong không mặc giáp, mà mặc một bộ trường sam cũng có vẻ khá kệch cỡm, khiến bản thân giống như một người đọc sách.

Hắn đứng ở trước cửa nhà hát, vẻ mặt huyênh hoang. Chỉ thấy tri châu Bồ Châu Thu Thiên Phiên đi tới, quay về Lão Nam Phong vẫy tay, cười nói: "Nam du kích, nghe nói ngày hôm nay có vở kịch [Mộc Quế Anh] mới hả, ta đặc biệt tới xem ủng hộ ngươi đây."

Lão Nam Phong cười: "Cái ngày hôm nay không gọi là kịch, gọi là điện ảnh."

"Điện ảnh?" Thu Thiên Phiên không quá thích danh từ mới này: "Cái gì điện không điện ảnh không ảnh, chưa nghe nói qua."

Lão Nam Phong: "Chính là một đám người, ở bên trong tiên gia bảo kính biểu diễn câu chuyện về nữ anh hùng Mộc Quế Anh."

Thu Thiên Phiên: "Nói đến cùng, vẫn là hát kịch mà, ôi trời! Chỉ thích lấy mấy cái tên mới gạt người."

Lão Nam Phong cười: "Được thôi, nói chung, ngươi đi vào xem

là sẽ hiểu."

Thu Thiên Phiên lắc đầu đi vào.

Tiếp theo, lại là một đám khán giả đến, những người tới ủng hộ này đều là khách hàng cũ thường xem buổi hòa nhạc, họ đều là phú hộ trong thành Bồ Châu, còn có không ít buôn lậu muối vãng lai, mọi người đều nể mặt Lão Nam Phong mà đến.

Không ai biết được, ngày hôm nay xem là cái thứ gì.

Chương 730: Điện ảnh thì ra là như vậy

Chương 730: Điện ảnh thì ra là như vậy

Trong nhà hát rất nhanh người ngồi kín chỗ.

Loại người vừa có quyền, lại có tiền như Thu Thiên Phiên, đương nhiên ngồi ở vị trí hàng đầu tiên, đủ loại quan to quý nhân đều ngồi một loạt bên cạnh hắn.

Mãi đến cuối cùng, kết thúc vào rạp, Lão Nam Phong mới đi tới và ngồi xuống bên cạnh hắn.

Thu Thiên Phiên cười: "Nam du kích, ngươi cũng thật được Thiên Tôn ưu ái! Tiên gia bảo kính này vậy mà được đặt riêng trong nhà hát của ngươi một cái."

Lão Nam Phong có chút đắc ý: "Đây chính là ta dùng mạng kiếm được, trận chiến Hầu Gia Trang, ta đã giết bao nhiêu tặc tù? Thiên Tôn mới ban cho ta thứ tốt này."

Thu Thiên Phiên có phần ước ao: "Ôi, bản quan cũng muốn lập công cho Thiên Tôn."

Lão Nam Phong cười: "Ngươi là không được rồi, kiến thức của ngươi, bảo đảm bị học sinh trung học thôn Cao Gia treo lên đánh."

Thu Thiên Phiên có chút xấu hổ, đành phải đè thấp giọng nói: "Bản quan đã đưa con trai đến trường học thôn Cao Gia rồi, hừ hừ, chờ nó học xong thiên thư tiên gia, tuyệt đối sẽ không thua bọn học sinh trung học thôn Cao Gia."

Lão Nam Phong: "Vậy chờ coi đi, ôi, đừng nói nữa, sắp bắt đầu rồi...

Đúng lúc này, toàn bộ ngọn đèn trong nhà hát đều tắt, cả nhà hát rơi vào bóng tối đưa tay không thấy năm ngón.

Khán giả: "Ơ2"

Bình thường đến xem buổi hòa nhạc đều là đèn đuốc sáng trưng, Lão Nam Phong đã tốn rất nhiều tiền, mời thợ đèn tốt nhất làm các loại đèn màu. Khi thắp sáng toàn bộ, bầu không khí trong rạp mới có thể coi là lãng mạn.

Ngày hôm nay là sao? Tắt đèn chơi phòng tối à?

Đúng lúc này. ...

Màn hình máy tính bảng thật lớn trên sân khấu sáng lên.

Mọi người phấn chấn: "Tiên gia bảo kính sáng lên rồi, thì ra biểu diễn lần này là ghi lại, rồi dùng tiên gia bảo kính chiếu lên, điều này cũng rất mới lạ" Mọi người đều từng xem qua chiếu thử của tiên gia bảo kính tại cổng chợ, xem qua các loại tin tức và tiết mục Sử Khả Pháp phổ pháp, cho nên cũng không tính xa lạ đối với tiên gia bảo kính, chí ít không biểu hiện ra bộ dạng ngẩn người không biết gì.

Chỉ thấy chính giữa màn hình thật lớn, một hàng chữ từ từ sáng lên.

"Mộc Quế Anh"

Tiếp theo phía dưới hiện ra một hàng chữ nhỏ hơn: "Tác phẩm của Lý Đạo Huyền"

Mọi người vừa nhìn hàng chữ này, tức thì giật nảy mình: "Oa, là Thiên Tôn làm sao?"

"Thiên Tôn xuất phẩm!"

"Trời ạ! Ngày hôm nay vé vào cửa này đáng giá."

"Còn chưa xem, ta đã cảm giác được kiếm lợi lớn là thế nào?"

Trong tiếng nghị luận của khán giả, phụ đề tiếp tục cuộn xuống phía dưới...

"Diễn viên chính: Thái Lâm"

"Cùng với các diễn viên: Lão Nam Phong, Trần thiên hộ"

Từng hàng phụ đề cuộn xuống...

Đồng thời, một giọng nói do AI cấu thành bắt đầu đọc chậm: "Thời kỳ Bắc Tống, chư tướng Dương gia hoặc chết trận sa trường, hoặc bị gian thần mưu hại. .. Tây Hạ phiên Vương tạo phản, Thiên Ba Phủ lại không còn một nam nhân có thể nắm giữ ấn soái xuất chinh. . . Ngay trong lúc nguy cơ trước mắt, Mộc Quế Anh đứng ra..."

Khán giả không thấy hứng thú với những lời này, vì ai cũng biết.

Ngay khi bọn họ cho rằng,"điện ảnh" này kế tiếp chắc là Thái Lâm lên sân khấu, bắt đầu ca ca múa múa.

Phụ đề trên màn hình vụt một cái biến mất...

Xuất hiện chính là vùng mặt đất mênh mông, quay từ trên cao, từ trên biên quan rộng lớn quét qua.

Lý Đạo Huyền đã dùng tới tư liệu sống ghi lại trong chiến tranh trước đây, hình ảnh đảo qua hai quân đội đang giao chiến, hai quân này vốn là hình ảnh tác chiến của dân đoàn thôn Cao Gia và lưu khấu.

Dùng kỹ thuật AI sửa lại trang phục trên người họ, liền biến thành quân Tống và quân Liêu tác chiến.

Cảnh quay từ trên không này quá tuyệt vời, vèo một cái kéo qua, làm Chỉ có một mình Lý Đạo Huyền đang lắc đầu: "Quá tệ, đặc hiệu năm xu tệ hại như vậy ai mà coi, ài! Lần sau ta phải dùng tiền mời chuyên gia tới làm giúp mới được."

Thu Thiên Phiên xem mà run rẩy cả người: "A, vừa rồi hình ảnh kia... là... là hình ảnh giao chiến chân chính của Tống Liêu đúng không? Là Thiên Tôn dùng tiên gia bảo kính, phát lại cho chúng ta chuyện xảy ra mấy trăm năm trước phải không?"

Không phải một mình hắn nghĩ như vậy, mà toàn bộ khán giả cũng đang nghĩ như vậy.

Bởi vì vài ngày trước họ còn xem qua hình ảnh ăn trộm Thiên Tôn chiếu lại, họ không biết đó là Thiên Tôn ghi lại, còn tưởng rằng tiên gia bảo kính có thể tái hiện lại chuyện xảy ra trước đây.

Một khán giả đùng một cái nhảy dựng lên: "Quá lợi hại!"

"Ngồi xuống, ngươi cản ta rồi."

Chỉ thấy tiếp sau cảnh quay từ trên không, vèo một cái kéo lại gần, hạ xuống phía dưới, cuối cùng đi qua giữa hai quân giao chiến, xuyên toa qua lại giữa hai quân, chiếu cận cảnh mấy hình ảnh chém người.

Máu tươi văng tung toé, vô cùng chấn động.

Tất cả mọi người đều bị hình ảnh này chấn trụ, thật lâu không nói ra lời.

Chỉ có một mình Lý Đạo Huyền lắc đầu: "Năm xu! Đặc hiệu này ta chỉ cho năm xu, không thể nhiều hơn."

Chỉ khung cảnh đó cuối cùng tập trung trên mặt một nam nhân mặc áo giáp Liêu Quốc, bên cạnh còn xuất hiện một hàng phụ đề, viết "Liêu Quốc đại tướng Tiêu Thiên Tá" .

Mặc dù chữ là đại tướng Liêu Quốc Tiêu Thiên Tá, thế nhưng mọi người liếc mắt liền nhận ra, người này không phải là Trần thiên hộ, ái tướng của Lão Nam Phong sao?

Chỉ thấy Trần thiên hộ mặc một bộ trang phục Liêu Quốc, cầm một cây búa rất to, nở nụ cười dữ tợn, một búa liền đập ngã một Tống binh nằm sống soài, nhếch miệng cười to: "Tống binh toàn là lũ chết nhát, chết hết cho lão tử, ha ha ha ha, Dương Gia Tướng chết hết rồi, Tống quốc không còn ai là đối thủ của lão tử nữa, ha ha ha ha!"

Người ngồi ở hàng ghế VỊP, quay phắt đầu lại, đồng thời nhìn Trần thiên hộ cũng ngồi ở hàng ghế VIP.

Trần thiên hộ tỏ vẻ xấu hổ: "Mọi người đừng nhìn ta, xem phim đi, ta cñna không muốn diễn môât nhân vât đáng ahét như thế. thế nhưno mênh lệnh của Nam Phong ca ta phải nghe."

Mọi người đồng thời "hừ" một tiếng, lại quay đầu xem phim.

Tiếp theo khung cảnh lại vèo một cái kéo lên trên cao, vượt qua tầng mây, trên màn hình toàn là mây, sau đó vèo một cái lại vượt qua tầng mây, lần nữa rơi xuống.

Phía dưới là một phủ đệ uy vũ!

Thu Thiên Phiên: "Ơ, đây không phải nhà của phú thương Lý Hiển Quý ở thành nam sao?"

Lão Nam Phong: "Hắc, đúng vậy, mượn nhà của Lý Hiển Quý quay cảnh Thiên Ba Phủ."

Mọi người: ".. ”"

Lý Hiển Quý cũng ở hàng ghế VIP, tức thì cười ha hả: "Nhà của ta, nhà của ta xuất hiện rồi."

Khung cảnh chuyển tới cửa nhà Lý Hiển Quý,"Lý Phủ" viết trên bảng hiệu đã bị Lý Đạo Huyền dùng PTS thần công đổi thành "Thiên Ba Phủ".

Sửa cực kỳ không có tâm, hiệu quả năm xu.

Thế nhưng khán giả căn bản không thèm để ý, xem rất hài lòng. . .

Màn ảnh xuyên đường qua sảnh, cuối cùng đi tới thiên sảnh.

Thái Lâm cô nương mặc một bộ quân trang đứng ở chỗ này, bình thường nàng tạo cho người ta cảm giác rất mềm mại, nhưng hôm nay thoạt nhìn lại oai hùng hiên ngang, trong nháy mắt đã bắt hơn một nửa trái tim khán giả làm tù binh.

Bên cạnh nàng còn hiện ra một hàng chữ: "Mộc Quế Anh".

Trải qua mấy khung cảnh đặc hiệu năm xu này thúc đẩy, rốt cuộc khán giả đã hiểu, điện ảnh và nhạc kịch khác biệt rất lớn. Nhạc kịch là trên một sân khấu cố định, chỉ cần nhìn một cái là có thể nhìn ra là phương thức biểu diễn của nhạc kịch để tiến hành.

Mà cái gọi là điện ảnh này, theo đuổi chính là chân thực!

Đã mở ra cảm giác có hay không của thế giới mới!

Chương 731: Làm thành video ngắn đi

Chương 731: Làm thành video ngắn đi

Bộ phim [Mộc Quế Anh] đã kết thúc.

Khán giả xem như sỉ như say, loại hình thức nghệ thuật mới này làm cho toàn bộ quan to quý nhân ở đây đều được mở rộng tầm mắt, ngày hôm nay tiền vé vào cửa thật sự có giá trị.

Các quan to quý nhân vừa trở về liền bắt đầu ra sức tuyên truyền.

Mà điện ảnh là thứ phải dựa vào danh tiếng để tăng doanh thu bán vé lần sau, danh tiếng tốt, vé bán ra tự nhiên tăng lên.

Thân thích bằng hữu của các quan to quý nhân đều đến xem, sau đó lại bắt đầu lan sang các gia đình phú hộ bình thường, tiếp theo các công nhân giàu có trong nhà xưởng thôn Cao Gia cũng bắt đầu đến xem.

Bởi vì kiến thiết của thành Bồ Châu là lấy hình thức "thôn trấn vệ tỉnh" để xây.

Rất nhiều nhà xưởng cách nội thành gần 20 dặm đường, vì vậy, rất nhiều công nhân sau khi hết giờ làm, ngồi xe công cộng đến châu thành xem [Mộc Quế Anh].

Làm như thế, cứ sau hoàng hôn là châu thành trở nên vô cùng náo nhiệt.

Nhất là con đường phố trước cửa rạp hát, các loại buôn bán

mọc lên như nấm.

Các tiểu thương bắt được cơ hội kinh doanh này, bày biện đủ loại quầy hàng trên đường, có thể thấy được đủ loại món ăn vặt, thậm chí có người đem cả phần thưởng Thiên Tôn đạt được trước kia ra bán trên đường.

Cái gì khoai tây chiên, bánh gạo, chocolate, rau câu...

Ngay cả Lý Đạo Huyền thấy vậy cũng ngẩn ra!

Con đường này sao có vẻ giống với cổ trấn Từ Khí Khẩu tại hậu thế rồi?

*Phố cổ Ciqikou - Từ Khí Khẩu: Một địa điểm có ngàn năm tuổi ở Trùng Khánh, là nơi du lịch nổi tiếng.

Mọi người tiêu tiền trên con đường này, mắt không nháy, mày không nhăn lấy một cái.

Đây đương nhiên là một chuyện rất tốt.

Kinh tế sôi nổi rồi đây!

Đây cũng là một chuyện mà Lý Đạo Huyền thích nhìn thấy. Lúc này y đang ăn cơm ở bên ngoài hộp, hôm nay đặt món bánh phở Quảng Đông, thỉnh thoảng đổi khẩu vị thanh đạm, cũng không thể ăn cay mãi được.

Đang ăn, liền thấy QQ của mình nhấp nháy.

Thì ra là nhóm bạn học cũ đại học của mình, nhóm này yên lặng đã lâu, không ngờ nay lại có người nói chuyện.

"Các bạn vẫn khoẻ chứ? Gần đây video ngắn đang rất hot! Lớp chúng ta đều học thiết kế, chắc cũng có người đang làm video ngắn đúng không? Đến xem video tôi làm đi, giúp tôi góp ý một chút."

Tiếp theo gửi lên một đoạn video.

Dù sao Lý Đạo Huyền cũng đang ăn cơm, đang rảnh, nên dùng chuột click vào video kia, mở xem...

Vừa xem, thiếu chút nữa bật cười, thì ra là video ngắn thần hào trên mạng, kể về một cô gái nghèo, ngoài 30 tuổi tướng mạo thường thường, đi làm công cho một công ty, bị chủ quản bộ môn khi dễ.

Đang lúc buồn chán, đột nhiên, đổng sự trưởng của công ty, phú nhị đại trẻ tuổi nhiều tiền, bởi vì xung đột với nàng vài câu trong thang máy liền yêu nàng. Sau đó đổng sự trưởng làm đủ loại thao tác trang bức, giúp nữ diễn viên tuyệt địa phản kích, khi dễ lại chủ quản bộ môn quỳ trên mặt đất ca chinh phục.

Video vừa gửi lên, nhóm vốn vắng vẻ càng thêm vắng vẻ.

Các bạn học trong nhóm đều nói không ra lời.

Dù sao Lý Đạo Huyền cũng đang rảnh rỗi, liền nói hai câu: "Ông bạn, diễn hay lắm, tuyệt vời, video này khẳng định sẽ hot."

Y vừa nói những lời này, nhóm liền sôi động.

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Huyền Tử, cậu đây là che lương tâm nói tốt rồi đó."

Cô Nhạn Tha Hương Độc Lữ: "Huyền Tử, cậu không đành lòng đả kích nội tâm yếu ớt của cậu ta sao? Video này của cậu ta quá cũ, sáo lộ 20 năm trước của phim Hàn rồi, khẳng định thất bại."

Kỷ Mộng Hàm: "Huyền Tử, chẳng lẽ, video này cậu đầu tư sao?"

Lý Đạo Huyền vốn chỉ muốn tùy tiện nói vài câu dễ nghe, ai ngờ đưa tới phản ứng lớn như vậy, có chút xấu hổ, vội vàng nói:

"Không có, tôi không đầu tư, tôi chỉ theo tư tưởng 'tán dương lẫn nhau, cùng tiến bộ', tùy tiện nói một câu thôi, mọi người đừng như vậy."

Cô Nhạn Tha Hương Độc Lữ: "Vậy còn được, còn tưởng rằng cậu điên Thiên Nhan Nữ Vương M: "Cơ mà Huyền Tử à, mấy năm gần đây cậu làm gì?"

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: dù sao ta cũng không thể nói mình đã làm trạch nam mấy năm, dựa vào làm điêu khắc mini và video clip ở trong hộp mà kiếm tiền? Vậy phải ứng phó bạn học cũ thế nào?

Có rồi!

Lý Đạo Huyền đem [Mộc Quế Anh] đặc hiệu năm xu, làm rất qua loa gửi lên nhóm: "Tôi cũng đang làm video ngắn, mọi người cũng xem đi, góp ý giúp tôi với."

Video vừa gửi lên nhóm, trong nháy mắt...

Cả nhóm im thin thít.

Chỉ có cậu bạn vừa gửi video lên trả lời một câu: "Huyền Tử, video này của cậu làm tốt lắm, tôi thấy khẳng định sẽ hot."

Mọi người: "VL, hai người thật biết tâng bốc lẫn nhau."

Kỷ Mộng Hàm: "Nói thật nhé, Huyền Tử, đặc hiệu này của cậu quá năm xu, hoặc là năm xu cũng ngại nhiều, tôi thấy nhiều lắm cho bốn xu."

Cô Nhạn Tha Hương Độc Lữ: "Huyền Tử đừng tức giận nhé, đặc hiệu này của cậu thật sự quá tệ, video này tuyệt đối không hot nổi, chết chắc luôn á."

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Mặc dù đặc hiệu rất tệ, diễn viên

cũng diễn không ra hồn, thế nhưng, video này cũng không phải hoàn toàn không có ưu điểm. Mọi người nhìn kỹ, cảnh võ thuật của video này diễn cực kỳ chân thực, trình độ thiết kế đánh võ tuyệt đối là nhất lưu."

Nghe hắn nói như thế, mọi người đều chuyển trọng tâm lên đại chiến Kim Liêu, Mộc Quế Anh diễn quá tệ, động tác đánh võ cực chuyên nghiệp, trực tiếp bỏ qua. Mọi người chú ý tới là chiến đấu giữa tiểu binh và tiểu binh bên trong phim, quá tuyệt vời.

Công phạt chiến trận, trình độ chuyên nghiệp đó!

Tranh đấu sinh tử, khí chất tỉnh thần đó!

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Huyền Tử, tôi vừa ý thiết kế võ thuật này của cậu, nếu không, hai chúng ta hợp tác đi."

Lý Đạo Huyền: "A, hợp tác thế nào?"

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Video gốc của phim này giao cho tôi, để tôi edit làm đặc hiệu, tôi sẽ xoá đi lời kịch không hay của cậu, giảm bớt diễn xuất của nữ diễn viên, cắt bộ phim này thành video ngắn tranh đấu siêu nhỏ một phút đồng hồ một tập, trực tiếp đem hình ảnh tranh đấu làm điểm Lý Đạo Huyền: "Như vậy có thể kiếm được tiền sao?"

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Tất nhiên, nói một câu không khoác lác. Bộ phim này của cậu sau khi xóa vai chính, chỉ xem phần tranh đấu, là tiêu chuẩn của thế giới loại một. Tôi không nói nhảm nhiều, cậu tìm diễn viên, thiết bị quay chụp, cậu đầu tư lớn. Tôi chỉ bỏ ra một máy tính cùng nhân lực của tôi, cho nên tiền kiếm được chia cậu tám tôi hai, làm không?"

Lý Đạo Huyền: "Làm!"

Hai người lập tức soạn hợp đồng, hiện tại ký hợp đồng điện tử online cũng rất dễ, không đến nửa giờ, hai người đã ký xong một

phần hợp đồng đơn giản, ước định nội dung công việc, tỉ lệ ăn chia.

Lý Đạo Huyền chọn ra một số video "nhìn không ra là ở trong hộp", tựa như quay lại bình thường, gửi cho Thiên Nhan Nữ Vương M.

Thiên Nhan Nữ Vương M xử lý suốt đêm.

Người này động tác còn nhanh hơn, sáng sớm hôm sau, Lý Đạo Huyền còn đang suy nghĩ ngày hôm nay "đồng cảm" đến đâu chơi, Thiên Nhan Nữ Vương M đã gửi tin nhắn tới: "Tập đầu tiên của video ngắn, tôi đã gửi lên app video ngắn rồi."

Lý Đạo Huyền tải app video ngắn kia về, mở ra xem, chậc, account của Thiên Nhan Nữ Vương M quả thật đã upload lên tập đầu tiên, view rất ít... xem ra thất bại à.

Chương 732: Nhà sách Tân Thôn

Chương 732: Nhà sách Tân Thôn

Mặc dù view rất ít không có mấy, thế nhưng Lý Đạo Huyền phát hiện, tập 1 đã có vài bình luận, hơn nữa toàn là khen ngợi.

Chọn vào xem.

"Thiết kế tranh đấu của video này rất chân thực."

"Mẹ nó ta xem mà lông tơ dựng đứng, đó là giết người thật."

"Độ hoàn nguyên của quân trận cổ đại rất cao!"

"Quả thật tựa như đang xem chiến đấu chân chính."

"Diễn viên đóng Tiêu Thiên Tá là công phu thật đó."

Vài bình luận thưa thớt, không có một người chê, tất cả đều khen, đây chính là việc rất hiếm thấy.

Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: đánh giá cũng không tệ lắm, chờ xem phần sau vậy.

Phần sau phải đợi Thiên Nhan Nữ Vương M tiếp tục xử lý rồi, chuyện này gấp cũng không được.

Gần đây Lý Đạo Huyền toàn làm chuyện về phương diện văn hóa, trong đầu nghĩ đến ngay đương nhiên cũng là vấn đề về phương diện văn hóa, dứt khoát ngày hôm nay đi xem sản nghiệp văn hóa vậy, vèo một cái, đồng cảm chuyển đến sợi bông Thiên

Tôn trước ngực Cao Sơn.

Cao Sơn, con trai của Cao Tịch Bát.

Lúc này đang ở phủ Duyên An, đứng trước cửa một nhà sách rất lớn chính thức khai trương vừa mới sửa sang xong.

Tên của nhà sách này gọi là "nhà sách Tân Thôn", ngụ ý đương nhiên là "thôn Cao Gia mới".

Bởi vì thôn Cao Gia vốn có nhà sách thôn doanh của riêng mình, do Tam Thập Nhị một mình xử lý. Huyện thành Trừng Thành cũng có một nhà sách lớn, do Vương hiệu trưởng phụ trách.

Cho nên Cao Sơn quyết định thiết lập tổng điếm của nhà sách Tân Thôn tại phủ Duyên An!

Bước đầu khởi nghiệp, mở thị trường mới! Bắt đầu tại chỗ này.

Sửa sang lại cửa hàng này đã tốn một số bạc rất lớn, thanh niên bình thường thật sự làm không nổi, nhưng phía sau Cao Sơn là Cao Tịch Bát.

Tài lực của Cao Tịch Bát hoàn toàn là một bí ẩn!

Bán bún ao kiếm bao nhiêu tiền. hắn chưa †Ynd nói với naười khác không ai biết.

Mãi đến lần này Cao Sơn muốn đi ra kinh doanh, mọi người mới biết thực lực thâm bất khả trắc của Cao Tịch Bát.

Lý Đạo Huyền đưa mắt nhìn chung quanh, chỉ thấy cả nhà sách bố trí rất lộng lẫy, khắp nơi đều dùng giấy thếp vàng, toàn bộ cửa sổ dùng cả tấm lưu ly vận chuyển từ xưởng lưu ly thôn Cao Gia qua đây, bảo đảm ánh sáng trong nhà sách được đầy đủ nhất.

Toàn bộ giá sách dùng là gỗ tốt nhất, sơn tốt nhất, ở chỗ góc

giá sách còn điêu khắc tỉ mi.

Lý Đạo Huyền phát hiện, lần trước mình trò chuyện với Cao Sơn làm nhà sách thế nào, nói vài câu lý niệm của hậu thế, những lý niệm này đều được Cao Sơn tiếp nhận.

Nhà sách dựa theo lý niệm của hậu thế là tiến hành phân khu, một khu vực dùng để đặt giá sách, một khu vực dùng để đặt bàn trà, cũng chính là chia ra "khu bán sách" và "khu đọc sách".

Trong khu bán sách còn tiến hành phân khu càng tỉ mỉ hơn, mấy loại sách tài liệu, truyện tranh, sách tham khảo đều chia ra đặt ở trên giá sách khác nhau.

Lúc này đã có một số khách hàng vào nhà sách, đang đi dạo trong khu bán sách.

Những người vào đây ít hoặc nhiều đầu giàu có, không phải loại người nghèo đến nỗi cơm không có mà ăn. Sau khi họ tiến vào khu bán sách, chủ yếu xem ở giá sách tài liệu.

Trên cơ bản đều tới mua Tứ Thư Ngũ Kinh, dự định mua về đọc sau đó thi khoa cử.

Một thư sinh lục lọi trên giá sách, tìm được một quyển [Đại Học], mở ra xem, có vẻ thoả mãn: "Ông chủ, cửa hàng này của ngươi, khi tiểu sinh ở ngoài cửa nhìn vào đã thấy rất hoành tráng, vào xem rồi, quả nhiên bất phàm. Trang giấy của sách này chính là giấy tốt nhất lưu, công nghệ in ấn cũng nhất lưu, chậc chậc! Cái này tốt hơn nhiều so với quyển [Đại Học] mà tiểu sinh mua lần trước."

Cao Sơn cười tiếp đón: "Huynh đài, ngươi đã mua quyển [Đại Học], vì sao còn muốn mua thêm một quyển?"

Thư sinh thở dài: "Xá đệ không cẩn thận làm đổ nghiên mực, mấy quyển sách quan trọng của tiểu sinh đã bị hư hết."

Cao Sơn: "Ôi trời, thật đúng là đáng tiếc. Xem ra hoàn cảnh đọc sách của huynh đài ở nhà không tốt lắm nhỉ." Thư sinh thở dài: "Trong nhà có ba đệ đệ, hai muội muội, ồn lắm, ngày nào cũng không được yên."

Cao Sơn: "Đã như vậy không bằng đọc sách luôn trong nhà sách đi, ngài xem bên kia, là khu đọc sách của tiệm, bên kia rất yên tĩnh. Ngài có thể vừa đọc sách, vừa phẩm trà, chẳng phải tuyệt vời?"

Thư sinh nhìn sang "khu đọc", chỉ thấy bên đó đặt một bàn trà, xung quanh dùng vách ngăn để ngăn cách, một bàn trà tự thành một thiên địa nho nhỏ, đúng là một nơi tốt để đọc sách, tức thì mừng rỡ.

Cao Sơn nói: "Đọc sách ở chỗ ta còn có chỗ tốt, nếu ngươi đột nhiên nghĩ đến muốn xem tư liệu khác, có thể lập tức đến khu bán sách để tìm."

Thư sinh: "Tuyệt! Quá tuyệt vời!"

Hắn nhanh chân bước tới khu đọc sách, liền chiếm một cái bàn, chọn một ấm trà diều hâu rẻ nhất, vừa uống trà vừa đọc sách, hồn nhiên vong ngã.

Lý Đạo Huyền thầm vui trong lòng: Không tệ không tệ, thằng bé Cao Sơn này rất biết làm việc.

Dưới sự cố gắng của Cao Sơn, chẳng mấy chốc, khu đọc đã có thêm một thư sinh đang đọc sách.

Thư sinh hướng nội tự mình đọc sách của mình, nhưng thư sinh hướng ngoại lại chủ động chạy đến ngồi bên cạnh bàn trà người khác, mở trang sách trong tay ra: "Huynh đài, tiểu đệ không rõ mấy câu này, không biết huynh đài có thể chỉ điểm một chút được không?"

Người được hỏi tức thì mặt mày hồng hào, dù sao đa số mọi người đều có tật xấu "thích lên mặt dạy đời", vừa được người khác thỉnh giáo, lập tức tiên khí phiêu phiêu: "Hai câu này, ý của nó là..."

Phía sau là một tràng bô lô ba la trích dẫn kinh điển, lược bớt một triệu chữ.

Người được dạy đương nhiên phải bày tỏ cảm ơn: "Huynh đài cùng ta có duyên, hôm nay phải mời huynh đài uống một ấm trà ngon mới được, ông chủ, cho một bình trà ngon nhất ở đây đi."

Cao Sơn: "Được, một ấm trà Minh Tiền Long Tỉnh đặc biệt, Thịnh Huệ."

Thư sinh vừa nhìn hoá đơn tức thì giật mình, đắt quá, đắt gần gấp đôi so với tiệm trà khác, nhưng cẩn thận nghĩ lại, bố trí, bầu không khí của nơi này, điểm nào không tốt hơn tiệm trà bình thường gấp mấy lần? Giá trà đắt gấp đôi đã là rất có lương tâm rồi.

Bầu không khí học thuật của khu đọc, thoáng cái trở nên nhiệt liệt. sợ thư sinh học sinh của phủ Duyên An đều sẽ đến nơi đây, sau đó sẽ hình thành một loại hiện tượng văn hóa, đây là một chuyện rất tốt.

Tập trung thư sinh lại một nơi để học tập, thảo luận nghiên cứu với nhau, sẽ tốt hơn nhiều so với họ bế môn tạo xa, càng dễ xuất hiện nhân tài hữu dụng hơn.

Đúng lúc này, một đám người xuất hiện trước cửa nhà sách, người dẫn đầu chính là tuần phủ Duyên Tuy Trần Kỳ Du, phía sau hắn còn có một đám hộ vệ, tùy tùng đi theo.

Đi vào nhà sách, Trần Kỳ Du liền nở nụ cười: "Ui ui ui, cuối cùng nhà sách này cũng khai trương rồi. Lúc còn đang chuẩn bị

bản quan đã muốn tới xem rồi, hôm nay cuối cùng cũng khai trương, thật đáng mừng, thật đáng mừng."

Các thư sinh học sinh trong nhà sách đều quay đầu lại nhìn: Tuần phủ đại nhân!

Cả đám liền giật mình hoảng hốt, đồng thời cũng cảm thấy hưng phấn không hiểu.

Chương 733: Lại có chuyện

Chương 733: Lại có chuyện

Trong nháy mắt nhìn thấy tuần phủ đại nhân, các thư sinh học sinh đều nghĩ trong lòng: Hôm nay tới nhà sách này là đúng rồi.

Bình thường muốn thấy tuần phủ một lần không dễ dàng thế nào, không ngờ vào trong nhà sách này xem sách lại có thể tiếp xúc gần với tuần phủ, thật sự là lãi to.

Mọi người vội vàng đứng dậy hành lễ.

Trần Kỳ Du nhìn bọn họ một cái rồi phất tay, ý bảo họ làm gì thì làm đi.

Các thư sinh vội vàng ngồi xuống, làm bộ đọc sách, nhưng trên thực tế lực chú ý lại hoàn toàn ở trên người Trần Kỳ Du.

Trần Kỳ Du cũng biết điều này, nhưng hắn đâu thèm để ý tới một đám thanh niên, mỉm cười nói với Cao Sơn: "Tiệm sách này của ngươi, bản quan trông mong lâu lắm rồi đấy."

Cao Sơn cười nói: "Đa tạ tuần phủ đại nhân nâng đỡ, lần trước viết một tờ giấy nhỏ cho tại hạ, giúp quá trình khai trương của tại hạ được thuận lợi, bọn nha dịch cũng không tới làm khó tại hạ."

Trần Kỳ Du cười: "Đây là việc nên làm, tiệm sách này của ngươi mở ở đây, với dân với nước đều có lợi, bản quan giúp một tay cũng là nên làm."

Cao Sơn: "Tuần phủ đại nhân muốn chọn mấy quyển sách không?"

Trần Kỳ Du mỉm cười nói: "Bản quan dẫn theo vài người tới đây để chọn mấy quyển sách tham khảo."

Hắn đã sớm nghe hạ nhân báo cáo, nói trong nhà sách Tân Thôn có một khu vực chuyên "sách tham khảo", bên trong có rất nhiều sách kỹ thuật thực dụng, cho nên liền dẫn theo một nhóm người của quan phủ qua đây chọn lựa.

Cao Sơn cùng bọn họ đi vào, bản thân Trần Kỳ Du cũng không để ý lắm, nhưng người của hắn lại nghiêm túc xem từng quyển sách trên giá.

Chẳng mấy chốc, tượng sư trong đội ngũ liền lôi ra mấy quyển sách trên giá: "[Biện pháp ưu hoá chất lượng sắt thép], [Làm sao chế tạo đao kiếm không dễ gãy], [Chi tiết kỹ thuật khống chế nhiệt độ lò], [Đao văn của đao võ sĩ Oa quốc tạo thành thế nào]."

Tượng sư mở ra xem, càng xem càng kinh hãi.

Vài giây sau, hắn quay về Cao Sơn hành đại lễ: "Cao tiên sinh, mấy quyển sách này của ngươi đều là tuyệt học truyền tử bất truyền nữ của đỉnh cấp đại sư a." Cao Sơn mỉm cười: "Năm chữ truyền tử bất truyền nữ này, nói ra ở thôn Cao Gia chúng tôi là sẽ phải bị đòn!"

Hắn nói vậy cũng không phải nói bậy, người thôn Cao Gia đều biết, Thiên Tôn rất ghét cách nói "truyền tử bất truyền nữ" này. Những lời này có hai phương diện gợi đòn, một chính là trọng nam khinh nữ, đây là hành vi Thiên Tôn vô cùng khinh bỉ. Hai chính là bất lợi với kỹ thuật lưu truyền mở rộng, trở ngại tiến bộ khoa học.

Cho nên, ở trong thôn Cao Gia, nếu như ngươi nói một câu truyền tử bất truyền nữ, chỉ nháy mắt sẽ bị người qua đường phê phán, nhẹ thì mắng một trận, nặng thì bắt đến trước mặt tượng Thiên Tôn, muốn ngươi kiểm điểm một chút tam quan của mình đối với tượng thánh Thiên Tôn.

Toàn bộ kỹ thuật đã phát minh ra của thôn Cao Gia đều sau khi nhận được tiền thưởng "khích lệ phát minh khoa học" sẽ được bán đứt quy làm "thôn hữu", sau đó làm ra sách thuyết mỉnh tương quan, cung cấp cho toàn bộ học sinh học tập.

Lần này Cao Sơn mang qua đây chính là một số sách kỹ thuật tương đối sơ cấp.

Đương nhiên, hắn sẽ không mang qua đây loại rất cao cấp, thứ nhất là lo lắng kỹ thuật lộ ra ngoài, sau này khi thôn Cao Gia và triều đình trở mặt, triều đình cầm súng trường Chassepot đối oanh với dân đoàn thôn Cao Gia, vậy không tốt lắm. Thứ hai, có một số kỹ thuật cho dù lộ ra ngoài, người bên ngoài cũng xem không hiểu.

Sách người khác xem không hiểu đương nhiên sẽ không mua, đó cũng không phù hợp với lợi ích kinh thương của hắn.

Những sách kỹ thuật sơ cấp của thôn Cao Gia này đối với người ngoài thôn mà nói đã là "kỹ thuật cao cấp", đẳng cấp "truyền tử bất truyền nữ".

Cũng khó trách tượng sư của phủ Duyên An thấy mà kích động vạn phần.

Trần Kỳ Du quay đầu, nói với tượng sư: "Số sách này tốt vậy sao?"

Tượng sư gật mạnh đầu: "Rất tốt! Truyền tử bất truyền nữ."

Trần Kỳ Du cười mắng: "Người ta in ra cả giá sách rồi, đặt ở chỗ này cho mua thoải mái, ngươi còn nói cái gì truyền tử bất nữ? Mua thêm mấy quyển cầm về đi, phát cho mỗi tượng hộ một bộ."

Tượng sư dở khóc dở cười nói: "Các tượng hộ không biết chữ a, trong sách này chữ tuy ít, chủ yếu là đồ, nhưng văn tự vẫn phải có."

Trần Kỳ Du: ".. ."

Chẳng lế ©òn nhải mời môêt naười đc sách để đc cho các †r#na hâ^2 Không có người đọc sách nào sẽ chịu làm loại loại chuyện này.

Trần Kỳ Du thở dài: "Ài!"

"Tuần phủ đại nhân!" Một quan viên chủ chưởng nông nghiệp đi theo đến nói: "Ta tìm được ở đây rất nhiều sách về nông nghiệp [Lợi ích của đông canh đối với gieo hạt năm tới], [Phương pháp trồng khoai tây, ngô, khoai lang], [Làm sao cho cây bông tăng sản lượng]."

Trần Kỳ Du: "Cũng là cấp độ truyền tử bất truyền nữ sao?"

Quan viên kia có vẻ xấu hổ: "Có thể... coi là như vậy."

Trần Kỳ Du gật đầu: "Ừm, mua mua mua, phổ biến thật mạnh lên. Các nông dân không biết chữ cũng không sao, để cho tiên sinh biết chữ trong thôn giúp bọn họ đọc, cái này càng quan trọng hơn so với kỹ thuật công tượng."

Quan viên cổ đại trọng nông khinh công, Trần Kỳ Du cũng không ngoại lệ.

Vừa rồi về kỹ thuật công tượng hắn cảm thấy không có cách nào tìm một người đọc sách đọc cho các tượng hộ, thế nhưng đến phiên nông nghiệp, hắn liền cảm thấy có thể.

Tiêu chuẩn kép là như thế!

Lý Đạo Huyền thấy cảnh này cũng không tiện nói cái gì, chỉ có thể thầm than trong lòng.

Từ từ sẽ đến, chậm rãi thay đổi. ..

Quan viên phụ trách quản nông nghiệp ghé sát tới, thấp giọng

nói bên cạnh Trần Kỳ Du: "Tuần phủ đại nhân, có một chuyện..."

Trần Kỳ Du: "Sao thế? Muốn nói lại thôi?"

Quan viên thấp giọng nói: "Năm ngoái nước mưa đầy đủ, Hoàng Hà còn xảy ra lũ lụt, thế nhưng đến năm nay, nước mưa đó, lại, lại có chút... Ài... Năm nay chỉ sợ lại sắp xảy ra hạn hán rồi."

"Cái gì?" Trần Kỳ Du kinh hãi: "Dựa vào đâu nói vậy? Hiện tại mới tháng 3, ngươi đã dám nói lời này?"

Quan viên: "Tuần phủ đại nhân, ngài ngẫm lại, đã bao lâu không trời mưa rồi?"

Trần Kỳ Du cứng đờ cả người.

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi nhíu mày: Lại hạn? Vậy... lưu khấu thật vất vả vừa mới thu thập, chỉ sợ sẽ tro tàn lại cháy rồi.

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến! vào, quỳ phịch một tiếng ngay cửa nhà sách: "Báo cáo tuần phủ đại nhân, lưu khấu Vương Thành Công được chiêu an hai năm trước, thừa dịp Mông Cổ xâm phạm biên cảnh, tổng binh Vương Thừa Ân không có mặt, lại tụ tập vây cánh phản loạn tại Tây Xuyên, đã tấn công cướp đoạt Song Hồ Dục, hiện giờ đóng quân tại Vương Gia Xá, binh lực hùng mạnh, đạt hơn 2000 người."

Lý Đạo Huyền: ôi mẹ ơi!

Trần Kỳ Du cũng cứng đờ cả người: "Không xong! Lại tới rồi?"

Hắn do dự không đến ba giây, liền lấy lại tinh thần, phất tay nói: "Nhanh đi mời Thạch Kiên Thạch thủ bị tới đây."

Lý Đạo Huyền nhìn vẻ mặt động tác của hắn, có một loại như trong [Tây Du Ký], khi Tôn Ngộ Không đại nháo thiên cung, Ngọc Đế trốn ở phía dưới bàn, đưa tay la to "Nhanh đi mời Như Lai phật

tổ".

Trần Kỳ Du: "Gọi tín sứ lần trước, hắn đi một lần rồi, quen đường."

Bộ hạ: "Báo cáo tuần phủ đại nhân, tín sứ lần trước đã trốn rồi, không biết chạy đi đâu."

Trần Kỳ Du đầu đầy dấu chấm hỏi: "2 2?"

Chương 734: Đào binh Lý Nguyên

Chương 734: Đào binh Lý Nguyên

Mặc dù năm ngoái nước mưa dồi dào, Hoàng Hà lũ lụt.

Thế nhưng tính tình của ông trời rất không được tự nhiên, vừa bước vào năm Sùng Trinh thứ sáu, lại bắt đầu chơi hạn hán rồi, bắc bộ Thiểm Tây, lại lần nữa tích mưa không thả.

Từ phủ Duyên An đến trấn thành Duyên Tuy (Du Lâm), cát vàng nghìn dặm, nạn đói khắp nơi.

Đồng thời, bộ lạc Mông Cổ, đang điên cuồng cướp tại biên cảnh, tấn công cướp những nơi Linh Châu, Hoành thành, Duyên Tuy, Tây Xuyên.

Khu vực Thiểm Bắc, thoáng cái lại hỗn loạn tưng bừng.

Lúc này, đội Thạch Kiên đang chuẩn bị xuất kích.

Vẫn dùng tổ hợp 700 lão binh, kèm 300 tân binh đi ra ngoài.

Trước khi xuất chỉnh, tất cả mọi người phải liều mạng kiểm tra trang bị của mình, các binh sĩ đều cẩn thận chà lau súng trường của mình.

Đúng lúc này, đầu cầu phía tây Long Môn Cổ Độ lại có một nam nhân quần áo tả tơi, thoạt nhìn có vẻ thê thảm đang gian nan đi tới.

Tên của nam nhân này gọi là Lý Nguyên.

Chính là tín sứ lần trước được Trần Kỳ Du phái ra cầu viện, thể nghiệm một phen "86 lên núi".

Sau khi nghe nói đãi ngộ của binh sĩ dân đoàn thôn Cao Gia, Lý Nguyên vẫn đang suy nghĩ đến chuyện đi ăn máng khác hay không, trái lo phải nghĩ, trước nghĩ sau lo.

Trải qua mấy ngày lựa chọn khó khăn, cuối cùng hắn dũng cảm vứt bỏ thân phận của mình, làm đào binh. Dù sao thì hắn cũng chưa thành gia lập nghiệp, không có phụ mẫu người thân, chạy thì chạy thôi, sẽ không liên lụy người khác.

Làm đào binh cũng không phải chuyện rất dễ dàng gì.

Hắn một đường hoá trang lẩn trốn, đụng phải trạm gác của triều đình đều phải trốn, dựa vào kinh nghiệm phong phú của mình, rốt cuộc vượt qua khó khăn, chạy trốn tới Long Môn Cổ Độ.

Nhìn thấy cầu Long Môn nguy nga trước mặt, Lý Nguyên rốt cuộc thở phào một hơi.

Đưa tay sờ sờ túi áo, trong túi còn hai tiền đồng cuối cùng, nếu như tới Long Môn Cổ Độ muộn thêm một ngày, hai đồng tiền này của hắn không biết có đủ lót da hav khôna. Lý Nguyên chạy về hướng đông cầu.

Ta lảo đảo hướng về ngươi...

Phía đông cầu có một thành bảo xây bằng xi măng, lính gác trên bảo lập tức lớn tiếng quát hỏi: "Ngươi là người phương nào?"

Lý Nguyên vội vàng ngẩng đầu: "Là ta, là ta! Một dịch tốt của phủ Duyên An! Mấy ngày trước, ta tới nơi này tìm các ngươi xin cứu binh đó."

Lính gác thoáng cái nhận ra: "A, lần trước ngươi tới, cưỡi ngựa, oai phong lắm mà, hôm nay sao thành như vậy rồi?"

Lý Nguyên lớn tiếng nói: "Ta thành đào binh rồi, ta không muốn làm ở phủ Duyên An nữa, ta muốn nương nhờ vào Thạch Kiên Thạch thủ bị."

Lính gác: "Ơ?"

Hai lính gác liếc mắt nhìn nhau, sau đó đồng thời nở nụ cười: "Thì ra là thế, chúc mừng huynh đệ bỏ tối theo sáng."

Một lính gác đi xuống bảo rồi dẫn Lý Nguyên đi vào, một đường đưa tới trước mặt Thạch Kiên.

Lý Nguyên đi vào, mới phát hiện đội Thạch Kiên đang làm chuẩn bị trước khi xuất chỉnh, toàn bộ binh sĩ đều đang kiểm tra trang bị, hậu cần, lượng lớn vật tư được dọn tới dọn lui.

Lý Nguyên ngạc nhiên nói: "A, hình như ta tới không đúng lúc."

Thạch Kiên cười nói với hắn: "Lưu khấu Vương Thành Công được chiêu an tại Tây Xuyên đã làm phản lần nữa, tấn công cướp Song Hồ Dục, hiện giờ đóng quân tại Vương Gia Xá, ta còn tưởng ngươi tới thông báo cho ta chứ, sao vẻ mặt ngươi lại giống như không biết gì hết vậy?"

Lý Nguyên: 'Ặc, lúc ta làm đào binh, tin tức này còn chưa truyền tới."

Thạch Kiên cười: "Ha ha ha, thì ra là thế. Chắc ngươi rất quen thuộc địa hình bên Tây Xuyên đúng không?"

Lý Nguyên phấn chấn: "Đúng vậy! Tiểu nhân đối với địa hình và phong thổ bên kia đều rõ như lòng bàn tay."

Thạch Kiên: "Vậy thì tốt, lần này ngươi tới, vừa lúc làm hướng đạo cho quân ta. Người đâu, phát cho Lý huynh đệ một bộ trang bị, phải giống như chúng ta... A, không đúng, súng trường ngươi còn chưa học tập cách sử dụng, không thể qua loa đưa ngươi được.

Cho ngươi một bộ thủ nỗ, yêu đao mà bọn ta đào thải trước đây đi."

Lý Nguyên nghe nói là trang bị đào thải, còn tưởng rằng rất tệ.

Không ngờ khi hậu cần binh đưa trang bị đến tay hắn mới giật nảy mình. miên aián nhẩm chất nhất lu nhối hơn cưng đao chất liêu nhất lừn, thủ nỗ chế tác hoàn mỹ.

Mặc một bộ này trên người, trong nháy mắt cảm giác mình đã là "tinh binh" rồi, tuyệt đối là đãi ngộ gia đinh binh của các võ quan mới có thể hưởng thụ.

Hơn nữa còn chưa hết, hậu cần binh lập tức lại kín đáo đưa cho hắn một túi, bên trong chứa quân lương mang theo bên người khi xuất chỉnh, bên trong có các loại món ăn mà lần trước đội Thạch Kiên đem ra ăn để trang bức với đội của Trần Kỳ Du và La Hi.

Hậu cần binh: "Cầm đi, phần của ngươi!"

Lý Nguyên: "!!I"

Quả nhiên, vừa đến chính là đãi ngộ tỉnh binh a, nhảy việc thực sự là nhảy con mẹ nó đúng rồi.

Lý Nguyên tức thì tinh thần đại chấn, có một loại cảm giác ta rất được coi trọng.

Cái gọi là kẻ sĩ chết vì tri kỉ, trong nháy mắt này Lý Nguyên cảm thấy, liều cái mệnh gì đó đều không có gì đáng kể.

Hắn trang phục chỉnh tề, cầm bao lương, đi tới trước mặt Thạch Kiên, ôm quyền: "Lão gia."

Thạch Kiên: "Cái gì? Ngươi xưng hô như thế là sao?"

Lý Nguyên: "Sau này ta chính gia đinh binh của ngài rồi, đương

nhiên phải gọi lão gia mà, không thể gọi ngài là tướng quân như người ngoài."

Thạch Kiên cười ha ha: "Đừng như vậy đừng như vậy, thôn Cao Gia ta không chơi kiểu gia đỉnh binh đó, tất cả binh sĩ dân đoàn đều thuộc về dưới cờ Thiên Tôn, trang bị và quân lương của ngươi cũng do thôn ủy thay mặt Thiên Tôn phát cho, cũng không phải hầu bao của cá nhân ta chỉ."

Lý Nguyên: "Ơ?"

Thạch Kiên chỉ trước ngực mình: "Nhìn này, Thiên Tôn ở chỗ này, trên y phục của ngươi cũng có."

Lý Nguyên cúi đầu nhìn, quả nhiên, ở ngực bộ miên giáp này của hắn có một miếng hộ tâm lấp lánh, phía trên miếng hộ tâm thêu một hình thiên tôn bằng vải bông.

Lý Nguyên đã nghe qua hai chữ "Thiên Tôn" rất nhiều lần, lần trước tới đây đã nghe người ta nói qua, cái cầu bên ngoài cũng là Thiên Tôn lão nhân gia ngài bắc.

Cho nên hắn tiếp thu cũng rất nhanh, ôm quyền nói: "Thạch tướng quân, nếu ngài muốn ta làm hướng đạo cho lần xuất chinh này, vậy thuộc hạ Thạch Kiên: "Ô, ngươi nói đi!"

Lý Nguyên nói: "Vừa rồi ngài nói, lưu khấu của đội Vương Thành Công, đóng quân tại Vương Gia Xá."

Thạch Kiên: "Đúng vậy, tình báo nói như vậy."

Lý Nguyên nói: "Thuộc hạ đã đi qua Vương Gia Xá một lần, nơi đó có một thành bảo lâu đời, hình như là cổ bảo từ trong năm Hồng Vũ, triều đình dùng để đối phó người Mông Cổ, xây rất chắc chắn, dễ thủ khó công. Bên cạnh còn có một ngọn hiểm sơn gọi là Cách Bạc Dục, cũng là dễ thủ khó qua."

Thạch Kiên nghe vậy thì khẽ nhướng mày: "Ý của ngươi là, có công thành chiến? Công sơn chiến?"

Lý Nguyên gật đầu: "Đúng vậy!"

Hắn dùng tay ước lượng một chút thành bảo thật lớn này: "Khẳng định tặc quân sẽ ôm cổ bảo tử thủ, thủ không được còn có khả năng trốn vào Cách Bạc Dục, mượn sông núi hiểm trở ở đây cố thủ, lần này chúng ta đi, chỉ sợ cần công thành."

Hắn dừng một chút, lại nói: "Khi phòng thủ hỏa súng binh rất lợi hại, nhưng khi đánh thành bảo chỉ sợ không dễ dùng lắm, nhất là cuối cùng cần xông lên, khi đánh trên đường phố bên trong thành bảo, hỏa súng binh có chút... ờm..."

Thạch Kiên đã hiểu: "Cận chiến dễ bị thiệt!"

Chương 735: Pháo binh doanh xuất động

Chương 735: Pháo binh doanh xuất động

Tình báo mà Lý Nguyên cung cấp rất quan trọng.

Thạch Kiên nhíu mày.

Trước đây dân đoàn thôn Cao Gia chống lại lưu khấu, đều đánh ở ngoài dã ngoại, hoặc là ở phe thủ.

Khi phòng thủ hỏa súng binh rất thuận tiện, trốn ở phía sau công sự, đánh đoàng đoàng đoàng một trận, địch nhân liền quỳ.

Đánh tại dã ngoại cũng rất thuận tiện, ngoài mấy trăm mét một súng một người, giống như đang bắn bia ngắm.

Nhưng lần này, thế công thủ thay đổi.

Lưu khấu không ngờ có một thành, vậy thì phải làm sao?

Nếu như tặc binh trốn ở phía sau thành bảo, hỏa súng binh đánh không được.

Ném lựu đạn vào? Ném lựu binh sẽ bại lộ trong phạm vi tấn công của cung tiễn quân địch, bị quân địch đơn phương xạ kích, đó cũng rất không an toàn.

Nhất là công bảo chiến cuối cùng, một khi tiến vào giai đoạn chiến đấu đường phố, hỏa súng binh không hề có ưu thế gì, nói không chừng sẽ tổn thất thật lớn.

Đương nhiên, hỏa súng binh có thứ đao.

Thế nhưng...

Một khi chơi thứ đao, đó chính là vứt bỏ ưu thế của mình, chỉ có kẻ ngốc mới làm vậy.

Hắn đang nghĩ tới đây, Trịnh Cẩu Tử bên cạnh thò đầu ra: "Lão Thạch, đã có công thành chiến, vậy chúng ta mang theo đại pháo đi, phá con mẹ cổ bảo đó luôn."

Thạch Kiên sáng hai mắt: "Có lý!"

Cho tới nay đều nằm ở thế thủ, khiến hắn đã quên thôn Cao Gia còn có đại pháo. Chỉ là vẫn luôn đối phó lưu khấu, chưa đánh qua công thành chiến, cho nên đại pháo cũng bị quên mất.

Thạch Kiên: "Để bến đò Hiệp Xuyên dùng thuyền vận chuyển đại pháo qua đây, sau đó chúng ta đổi thành dùng ngựa kéo, đưa đại pháo tới Vương Gia Xá, bắn chết con mẹ nó."

Trịnh Cẩu Tử cười hắc hắc: "Chỉ cần đại pháo nã vài cái, tặc binh trốn ở không cần thiết phải chiến đấu trên đường phố nữa."

Lý Nguyên nghe được đối thoại của hai người, không khỏi ngẩn ra: "Ặc, Thạch tướng quân, chúng ta... còn có đại pháo sao?"

Thạch Kiên cười: "Có!"

Lý Nguyên lau mồ hôi lạnh: "Thực lực của chúng ta mạnh như thế sao?"

Thạch Kiên và Trịnh Cẩu Tử cười ha ha: "Tiểu tử ngươi chờ coi đi, thứ lợi hại của chúng ta còn rất nhiều." -

Lúc trước Vương Gia Dận phái ra thuỷ quân, đánh bến đò Hiệp Xuyên, Bạch Diên sử dụng đại pháo như hoả súng cỡ lớn, đẩy lùi Vương Gia Dận, hắn cảm giác được đại pháo không thể sử dụng

lung tung, cần một nhóm pháo binh chuyên môn huấn luyện để thao tác đại pháo.

Vì vậy, dưới yêu cầu của Bạch Diên, Pháo Binh doanh của thôn Cao Gia liền chính thức thành lập.

Doanh lạnh nhất cứ như vậy được thành lập.

Rõ ràng là vũ khí nóng, nhưng thật sự rất lạnh!

Không có việc nào khác để làm.

Mỗi ngày chính là huấn luyện, huấn luyện, huấn luyện, huấn luyện.

Trên thời khoá biểu viết đầy huấn luyện, không viết gì khác.

Bất kể là Trình Húc, Hình Hồng Lang, Bạch Diên, Thạch Kiên, Vương Tiểu Hoa, không một tướng quân nào mang Pháo Binh doanh đi chơi.

Điều này cũng không thể trách các vị tướng quân, thật sự là không có đất cho đại pháo dụng võ.

Lưu khấu toàn là loại đánh một phát lại đổi một nơi, chạy khắp thiên hạ, lúc nào đến lượt đại pháo đi nã?

Cho nên, khi Thạch Kiên thỉnh cầu Pháo Binh doanh xuất động...

Pháo Binh doanh tại bến đò Hiệp Xuyên, trong nháy mắt liền hoan hô.

"Có việc làm rồi!"

"Ngươi biết ta chờ đợi ngày này đã bao lâu rồi không?"

"Các huynh đệ, lên nào!"

Cả Pháo Binh doanh náo nhiệt giống như ăn tết.

Bọn họ đã huấn luyện rất nhiều năm, cho nên một khi hành động, mỗi người đều rõ như lòng bàn tay những việc mình nên làm.

Có người lập tức buộc đại pháo lên ngựa. Có người lập tức chuyển đạn pháo vào trong hộp chứa.

Chuẩn bị xong hết hỏa dược bao.

Lợi ích mà huấn luyện mang đến chính là từ khi bọn họ nhận được tin tức đến khi xuất chỉnh, thời gian hầu như là nháy mắt đã hoàn thành.

Thuyền lớn chở Pháo Binh doanh, hướng về thượng du Hoàng Hà.

Các Pháo binh tỉnh thần hăng hái ca hát, chiêng trống ngất trời.

Khi thuyền chở họ chạy đến bến đò Long Môn, Lý Nguyên trên bến đò còn tưởng rằng là thuyền của gánh hát tới.

Nhưng hắn tập trung nhìn vào, mới giật nảy mình.

Từ trên thuyền chuyển xuống là từng khẩu đại pháo.

Hơn nữa những khẩu đại pháo này còn có hai loại màu sắc.

Một loại là màu bạc sáng, đây là đại pháo ống thép inox mà Lý Đạo Huyền trực tiếp ban thưởng từ bên ngoài hộp.

Một loại khác màu đen thui, đây là đại pháo đồng hỗn hợp hợp kim sắt do bản thân các người tí hon đúc ra.

Miệng Lý Nguyên há thật to, đếm từng cái một: "Một cái, hai cái, ba cái... năm cái... mười cái... A? Còn nữa? Trên thuyền còn

nữa? Này, có lầm không vậy, không cần nhiều như vậy chứ, chúng ta chỉ đi đánh một nhóm lưu khấu nhỏ thôi mà!"

Doanh trưởng Pháo Binh doanh vẻ mặt hưng phấn nhảy xuống thuyền, cầm lấy tay Lý Nguyên: "Ngươi là đồng chí hướng đạo phụ trách dẫn đường đúng không? Đến lúc đó chỉ giáo nhiều hơn."

Lý Nguyên lau mồ hôi lạnh: "Tiểu cổ bảo đó cũng chỉ chút xíu thôi, các ngươi muốn san bằng nơi đó hay sao? Chỉ cần ba năm khẩu pháo đi phá một mặt tường là có thể làm cho quân địch đầu hàng rồi."

Doanh trưởng Pháo Binh: "Cái gì? Ba năm khẩu? Ngươi đang nói truyện cười gì vậy? Các huynh đệ của ta mấy năm rồi chưa khai trương, thật vất vả mới có cơ hội làm ăn, ngươi bảo bọn ta chỉ đi ba năm khẩu? Vậy các huynh đệ không được đi phải làm sao? Tiếp tục ở nhà ôm cái bếp à2"

Lý Nguyên: "...."

Doanh trưởng ôm lấy bờ vai hắn lắc lư: "Quân địch là một tòa thành lớn, đúng không? Yêu cầu toàn thể Pháo Binh doanh xuất động, nã pháo năm ngày năm đêm, bắn hết một nghìn quả đạn pháo mới có thể tiêu diệt quân địch, đúng không? Nhất định là như vậy đúng không? Ngươi cứ nói như vậy là được!"

lý Nauvên:" " Thạch Kiên chui ra từ phía sau: "Lý Nguyên, cổ bảo kia rốt cuộc lớn thế nào? Đừng vì chiếu cố tâm tình của Pháo Binh doanh mà cố ý nói đại."

Lý Nguyên vẻ mặt xấu hổ: "Không lớn, dùng ba năm khẩu... khụ... năm sáu khẩu pháo là đủ rồi."

Doanh trưởng Pháo Binh: "A a a a! Ngươi không thể như vậy."

Thạch Kiên buông tay: "Được rồi, đừng kêu gào nữa, điều động năm sáu khẩu pháo đi."

Doanh trưởng Pháo Binh: "Cân nhắc đến nhân tố tạc nòng, hư hao trên đường các thứ, tám khẩu đi."

Thạch Kiên dở khóc dở cười: "Tưởng chỗ chúng ta là chợ bán thức ăn à? Còn cò kè mặc cả nữa, pháo kéo ra ngoài càng nhiều, cần ngựa càng nhiều, hậu cần cũng càng nhiều, không cần thiết quá lãng phí như vậy. Nói đến, ngươi chưa hỏi rõ ràng liền vận chuyển nhiều pháo như vậy tới Long Môn Cổ Độ, cũng đã lãng phí sức lực vận chuyển rồi đó."

Doanh trưởng Pháo Binh cúi đầu ra vẻ tội nghiệp.

Đúng lúc này, sợi bông Thiên Tôn trước ngực hắn đột nhiên mở miệng cười ha ha: "Không có việc gì không có việc gì, đây cũng không hoàn toàn tính là lãng phí sức lực. Lần này nhận được quân tình, đến Pháo Binh doanh toàn thể xuất động, coi như là một cơ hội diễn tập rất tốt mà. Toàn thể binh lính của Pháo Binh doanh, sau khi nhận được tin tức trước tiên hoàn thành chỉnh đốn, toàn thể xuất động, rất thuận lợi từ bến đò Hiệp Xuyên đến bến đò Long Môn, đây đã xem như một lần diễn luyện thực chiến rất thành công rồi."

Doanh trưởng Pháo Binh mừng rỡ: "Thiên Tôn thật tốt!"

Thạch Kiên: "Ôi, Thiên Tôn thực sự là chiều các ngươi."

Chỉ có một mình Lý Nguyên nhìn mà choáng váng, hắn chỉ vào hình thêu đang nói, kinh ngạc la lên: "Cái kia nói... các ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Cái kia nói kìa..."

Thạch Kiên: "Đó là Thiên Tôn, cái gì mà cái kia cái kia, không lễ phép chút nào."

Lý Nguyên: "Thiên Tôn tồn tại thật sao? A a a a!"

Chương 736: Đặt hàng Điện Mặt Trời

Chương 736: Đặt hàng Điện Mặt Trời

Pháo Binh doanh đáng thương, mặc dù hùng hổ xuất động, nhưng cuối cùng chỉ có năm khẩu đại pháo có thể đi tiền tuyến, cũng chính là chỉ có năm tiểu đội pháo binh có thể tham dự thực chiến.

Vì vậy, Pháo Binh doanh tiến hành một đại hội rút thăm tàn khốc lại thảm liệt!

Người rút được xuất chỉnh hoan hô mừng như điên, người rút phải lưu thủ buồn bã đực mặt ra...

Tiếp theo, bộ đội xuất phát, một nghìn hỏa súng binh che chở năm khẩu đại pháo, năm tiểu đội pháo binh, đi về hướng Thiểm Bắc Vương Gia Xá.

Lý Đạo Huyền biết cánh quân này phải đi rất nhiều ngày mới có thể tới Vương Gia Xá, hiện tại cũng không cần nhìn chằm chằm vào họ.

Kết thúc đồng cảm, trở về bên ngoài hộp.

Chỉ thấy hình đại diện của Thiên Nhan Nữ Vương M trên QQ liên tục nhảy lên, vội vàng chọn vào xem.

"Huyền Tử, tập 1 video ngắn [Mộc Quế Anh] của chúng ta, đang gây tiếng vang rất tốt đấy."

Lý Đạo Huyền trả lời: "Có không? Tôi thấy cũng không được

mấy người xem, view rất ít, reply cũng rất ít."

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Bây giờ còn chưa mở rộng, những view này đều tự phát mà đến, hoặc là người xem share cho nhau, thành tích đó cũng tính rất tốt rồi. Bình luận cũng toàn là lời khen."

Lý Đạo Huyền: "Thì ra là thế! Cậu rành thì cậu làm đi, hiện tại phải làm gì nữa?"

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Kế tiếp tôi sẽ tăng cường làm tốt phần sau, sau đó sẽ bắt đầu đưa lên quảng cáo."

Lý Đạo Huyền: "Được, vậy nhờ cậu rồi."

Hiển nhiên Thiên Nhan Nữ Vương M rất hưng phấn: "Lần này tha hồ mà kiếm rồi, thật đấy, chỉ bằng độ hot của tập 1, tôi dám khẳng định sẽ kiếm bộn, cậu cứ chờ đi." -

"Lần này kiếm bộn rồi đây!" Lão Nam Phong đang xoa tay, xem sổ sách sư gia mình mời tới trình lên.

Sư gia vẻ mặt hưng phấn: "Vé bán của [Mộc Quế Anh] thật tốt quá, mỗi ngày đầy rạp, mỗi ngày kiếm bộn. Then chốt là, điện ảnh không cần diễn viên biểu diễn, có thể liên tục chiếu lại nhiều lần, từ sáng đến tối chiếu hơn mười lần. Nếu để diễn viên diễn thật, họ làm sao chịu nổi cả ngày biểu diễn như vậy."

Lão Nam Phong cười mắng: "Mặc dù tiên gia bảo kính tốt, nhưng cũng cần bổ sung tiên lực đó, buổi tối mỗi ngày Thiên Tôn đều phải cầm tiên gia bảo kính về trời để bổ sung tiên lực một lần nữa, bằng không ngày hôm sau sẽ không thể khởi động."

Thì ra, máy tính bảng phiên bản đặt hàng này của Lý Đạo Huyền sử dụng chính là màn hình nhỏ, pin lớn, cho nên có thể duy trì được một ngày, thế nhưng buổi tối phải cầm ra bên ngoài hộp sạc pin.

Mỗi ngày buổi tối phải làm như thế vẫn rất phiền phức.

Lão Nam Phong nói: "Thiên Tôn phải quản thiên hạ chúng sinh, rất nhiều việc, sao có thể buổi tối mỗi ngày đều bổ sung tiên năng cho tiên gia bảo kính của chúng ta được? Điện ảnh này cũng chiếu không được bao lâu đâu, sau này đợi đến khi Thiên Tôn hết hứng thú, khẳng định không thể chiếu mỗi ngày, chỉ có thể đợi Thiên Tôn nhớ bổ sung tiên năng cho tiên gia bảo kính rồi, mới có thể chiếu được vài lần."

Sư gia gật đầu xưng phải.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Vừa lúc Lý Đạo Huyền "quan tâm" đến đối thoại của hai người, trong lòng liền suy nghĩ: đây hình như là một vấn đề. Hiện tại ta đang cao hứng, cho nên mỗi ngày đều có thể nhớ sạc pin cho máy tính bảng, thế nhưng với kinh nghiệm chơi game mobie, mỗi ngày làm cùng một nhiệm vụ khô khan thì không được bao lâu sẽ afk. Sạc pin cho những máy tính bảng này cũng như vậy, có lẽ ta cũng không duy trì được bao lâu.

Không được!

Phải giải quyết vấn đề sạc pin cho máy tính bảng một lần và mãi mãi.

Muốn không cần mình can thiệp vào máy tính bảng trong hộp, cũng có thể hoàn thành sạc pin.

Vậy biện pháp duy nhất có thể nghĩ đến, chính là năng lượng mặt trời rồi.

Minh Mạt hạn hán rất nghiêm trọng, trên trời thời gian dài nghìn dặm không mây, không thiếu nhất chính là năng lượng mặt trời.

Lý Đạo Huyền lên mạng, tìm tòi một hồi, rất nhanh đã tìm được một thương gia bán "hệ thống cung cấp điện mặt trời" : "Thân, ở chỗ anh có nhận đặt hàng theo yêu cầu không?"

Thi#ng đia: "Thân: đựng nhiên tiến nhân: Sản nhẩm của chúng tôi trên cơ bản đều là đặt theo yêu cầu, bởi vì yêu cầu cung cấp điện của mỗi khách hàng đều không giống nhau, cho nên sản phẩm của chúng tôi sẽ làm theo đơn đặt hàng, bảo đảm ngài thoả mãn."

Lý Đạo Huyền: "Tôi muốn đặt một hệ thống cung cấp điện mặt trời loại nhỏ, rất nhỏ. Đúng rồi, phải dễ dàng lắp đặt, phải để một người không biết gì như tôi, nhìn hướng dẫn, tự mình có thể dễ dàng lắp đặt, không cần công nhân của bên anh nhúng tay."

Thương gia: "Không thành vấn đề, bảo đảm lắp đặt đơn giản. Xin hỏi cụ thể muốn nhỏ thế nào? Là cung cấp cho một gia đình sao?"

Lý Đạo Huyền: "Cung cấp cho một máy tính bảng dùng để sạc pin."

"Phốc!" Âm thanh phun máu lên màn hình của thương gia theo đường mạng truyền tới: "Thân, ngài nên giết tôi đi, tôi không làm được vật như vậy."

Lý Đạo Huyền: "Ôi, anh có thể làm theo đặt hàng nhỏ nhất là bao nhiêu?"

Thương gia: "Nhỏ nhất cũng phải một gia đình, có thể hoạt động cho TV, tủ lạnh, máy giặt, các loại thiết bị điện trong nhà."

Lý Đạo Huyền: "Được thôi, vậy tôi sẽ đặt một cái như vậy, dùng để sạc pin cho máy tính bảng."

"Tí tách! Tí tách!" Âm thanh mồ hôi lạnh của thương gia chảy xuống theo đường mạng truyền tới: "Thân, ngài làm như vậy có phải... hơi lãng phí rồi không? Một hệ thống của chúng tôi, rẻ nhất

cũng phải hai vạn, ngài tốn hai vạn nếu chỉ dùng để sạc pin cho một cái máy tính bảng, vậy thì..."

"Chỉ hai vạn?" Lý Đạo Huyền mừng rỡ: "Đặt trước 50 bộ."

"Thân!" Thương gia reply trong nháy mắt: "50 bộ cũng không thể nói đùa à."

"Không nói đùa." Lý Đạo Huyền: "Tôi đặt cọc tiền trước, ký hợp đồng, nhóm đầu tiên đặt trước 50 bộ, sau đó khả năng còn cần nhiều hơn."

Y dự định đặt ở mỗi thành trấn trong khống chế của mình một cái máy tính bảng, vậy phải một thành một bộ điện mặt trời, 50 bộ cũng chỉ để thử nghiệm thôi.

Thương gia mừng rỡ: "Thân! Tôi lập tức đi soạn hợp đồng."

Giải quyết xong điện mặt trời, lực chú ý của Lý Đạo Huyền lại trở về bên trong hộp.

Lão Nam Phong đang kiểm kê mình đã lời bao nhiêu tiền, liền thấy Trần thiên hộ từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt tức tối, trên tóc còn dính bọt bị người ta mắng."

Lão Nam Phong: "Cái gì? Vì sao?"

Vẻ mặt Trần thiên hộ đau khổ nói: "Một đám trẻ con đuổi theo ta mắng, nói Tiêu Thiên Tá đi chết đi, còn có một đứa trẻ cầm súng nước bằng ống trúc bắn ta."

Lão Nam Phong: "Phốc!"

Sư gia: "Phốc!"

Lý Đạo Huyền: "Phốc!"

Là đại nhân vật phản diện lớn nhất bên trong [Mộc Quế Anh],

Trần thiên hộ diễn nhân vật Tiêu Thiên Tá này quá tốt, hung tàn độc ác, phát rồ, bởi vậy liền biến thành công địch của người dân.

Đương nhiên, người lớn rất hiểu chuyện, sẽ không bởi vì cái này đi công kích một "mệnh quan triều đình", nhưng trẻ con thì mặc kệ, súng nước quay về Tiêu Thiên Tá là bắn tới tấp.

Trần thiên hộ: "Sức ảnh hưởng của điện ảnh này không ngờ lớn như vậy, trước đây mấy cái hát kịch, đạo tình, phản ứng của lão bách tính cũng không lớn như vậy mà."

Lão Nam Phong cười: "Bởi vì chân thực!"

Trần thiên hộ tội nghiệp nói: "Bỏ đi, tính ta không may. Lần sau chết sống không diễn nhân vật phản diện nữa... Đúng rồi, Nam Phong ca, lão bách tính của Bồ Thành chúng ta đột nhiên lượng lớn tòng quân, không ít người gần đây chủ động gia nhập dân đoàn. Vừa rồi người phía dưới báo lên, trong khoảng thời gian ngắn, không ngờ dân đoàn đã chiêu mộ được 2000 tân binh."

Chương 737: Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh

Chương 737: Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh

Dân đoàn thành Bồ Châu đang phát triển nhanh chóng.

Lão bách tính hăng hái tòng quân!

Nghe được tin tức này, Lý Đạo Huyền thầm vui trong lòng: rất tốt! Xem ra diễn thuyết của Cao Nhất Diệp cùng điện ảnh [Mộc Quế Anh] đã bắt đầu phát huy ra hiệu quả.

Diễn thuyết của Cao Nhất Diệp càng nhiều là từ các phương hướng "phúc lợi""đãi ngộ","địa vị xã hội" để làm nền cho trưng binh. Mà [Mộc Quế Anh] lại từ góc độ "tỉnh thần", hoặc là nói từ "cảm tình" để tô đậm thêm cho trưng binh.

Như vậy, hăng hái báo danh tòng quân cũng liền trở thành một chuyện rất tự nhiên.

Rất tốt, bộ phim [Mộc Quế Anh] này quả nhiên đáng giá để quay. Lý Đạo Huyền nghĩ thầm: Nhưng chỉ dựa vào [Mộc Quế Anh] hiển nhiên không đủ, đây là quay cố sự của Tống triều, không phải là cố sự của đương triều, còn cách rất xa sinh hoạt của các lão bách tính. Nếu có thể quay một số cố sự của bản triều, hoặc là cố sự mới xảy ra không lâu, nói không chừng sẽ có sức cuốn hút hơn.

Vậy thì...

Bản triều, hoặc là cố sự mới xảy ra không lâu, phải tìm tư liệu sống ở đâu đây?

Trong đầu Lý Đạo Huyền đột nhiên hiện lên một người, một người rất thích viết "biên sự", người này đối với chuyện xảy ra ở biên cảnh có thể nói rõ như lòng bàn tay, việc lớn việc nhỏ, hắn đều muốn nghe ngóng cho rõ ràng.

Hơn nữa người này còn có học vấn, có thể viết.

Tôn Truyền Đình! -

Sơn Tây, Đại Châu.

Tôn Truyền Đình đang ngồi ở trong nhà, vẻ mặt buồn bã viết văn. Bài văn này tên gọi là [Kiến Nô chi đoản xử sơ].

Hắn đang ở trong bài văn này liệt kê ra các khuyết điểm của Kiến Nô, các sở trường của Đại Minh, sau đó lấy sở trường của mình, công sở đoản của địch...

"Lão gia!" Một gia đỉnh đi vào đưa tin: "Thương nhân gọi là Thiết Điểu Phi lại tới rồi." Tôn Truyền Đình: "Ô, mau mời!"

Hiện tại khi Thiết Điểu Phi đưa vật tư cho biên quân, mỗi lần đi ngang qua Tôn phủ đều sẽ đi vào bái phỏng một chút. Mỗi lần Tôn Truyền Đình đều sẽ tôn sùng Thiết Điểu Phi là thượng khách, đôi bên thường xuyên qua lại, cũng bắt đầu có chút tình hữu nghị.

Rất nhanh, Thiết Điểu Phi đi vào, đi cùng hắn còn có Tạo Oanh và Trịnh Đại Ngưu.

Tôn Truyền Đình vừa thấy Trịnh Đại Ngưu liền vui mừng, phất tay nói với gia đỉnh: "Đi lấy món ăn vặt nổi tiếng của Đại Châu chúng ta, Oản Thác Bảo Đức, Cao Lương Diện Ngư Ngư, bánh vừng Đại Châu, ra đây chiêu đãi khách nhân."

Hắn mới nói xong, đồ ăn còn chưa đem ra, nước bọt của Trịnh Đại Ngưu đã chảy tới sàn nhà rồi.

Tạo Oanh vội vàng cầm lấy khăn tay, vẻ mặt cưng chiều lau nước bọt cho Trịnh Đại Ngưu: "Đại Ngưu, đừng như vậy, bị người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng nhà ta rất nghèo, chưa thấy qua đồ ăn ngon."

Trịnh Đại Ngưu: "Tôi nghèo thật mà, sắp không ăn nổi cơm rồi."

Tạo Oanh: "Đừng sợ đừng sợ, ta còn rất nhiều tiền mà. Ngươi xem, chỉ cần đêm nay ngươi tới trướng bồng của ta ngủ, tiền của ta đều mua đồ ăn cho ngươi."

Trịnh Đại Ngưu: "Ơ, tôi coi cô là bạn thân, cô lại muốn ngủ với tôi?"

Tạo Oanh đấm vào ngực Trịnh Đại Ngưu một quyền: "Ngươi nói cái gì vậy? Không phải bạn thân một chút nào, ngươi và Cao Sơ Ngũ có phải là bạn thân không? Các ngươi có từng ngủ với nhau ở binh doanh chưa?"

Trịnh Đại Ngưu gãi gãi đầu: "Ngủ rồi."

Tạo Oanh: "Vậy không phải đúng rồi sao? Ngủ với ta có sao đâu? Không lo ta là bạn thân nữa rồi?"

Trịnh Đại Ngưu: "Cô nói rất đúng, cứ làm như thế đi."

Tôn Truyền Đình: "Phốc!"

Thiết Điểu Phi cười: "Tôn tiên sinh, đừng để ý tới họ, hai người đó sớm muộn gì cũng sẽ thành thân. Lần này tới bái phỏng Tôn tiên sinh, là có một việc muốn tìm ngươi giúp đỡ."

Tôn Truyền Đình: "A, chuyện gì?"

Thiết Điểu Phi chìa hai tay đưa cho hắn mấy quyển sách.

Tôn Truyền Đình cầm láy xem, [Cao Phiêu], [Phàm Nhân Tu

Chân TrivênTL. Lật xem vài cái, Tôn Truyền Đình nói: "Sách này thú vị, sao thế? Đột nhiên cho ta xem cái này?"

Thiết Điểu Phi nói: "Không gạt ngươi, tác giả vẽ hai quyển sách này đã phát tài, kiếm rất nhiều tiền, dù sao tại hạ cũng là một thương nhân mà... có chút đỏ mắt, cũng muốn vẽ mấy quyển sách như vậy kiếm tiền."

Tôn Truyền Đình cười: "Ngươi muốn viết sách kiếm tiền, tự mình làm là được, tìm ta có ích lợi gì? Ta cũng không biết làm cái này."

Thiết Điểu Phi nói: "Con người của ta không có học thức gì, không nghĩ ra đề tài gì để mà nói. Ta càng nghĩ, cảm thấy có thể vẽ một chuyện biên cảnh."

"Chuyện biên cảnh?" Tôn Truyền Đình sáng hai mắt, vừa nói đến chuyện biên cảnh, hắn liền có tỉnh thần hẳn lên.

Thiết Điểu Phi nói: "Ta muốn đem diễn viên của câu chuyện đặt ra là một binh sĩ quân Minh nho nhỏ của Đại Lăng Hà, lấy góc độ của binh sĩ đi tham dự trận chiến Đại Lăng Hà, giống như quyển [Cao Phiêu] này, lấy con mắt của một tiểu nhân vật nhìn thôn Cao Gia phát triển."

Tôn Truyền Đình vừa nghe đến ba chữ "Đại Lăng Hà", sắc mặt liền sầm lại.

Trận chiến Đại Lăng Hà!

Đây chính là sỉ nhục của quân Minh.

Tôn Truyền Đình thấp giọng nói: "Trận chiến Đại Lăng Hà, là sỉ nhục của Đại Minh ta, vẽ ra câu chuyện này, chẳng phải là chọc người chế nhạo?"

Thiết Điểu Phi: "Chính bởi vì nó sỉ nhục, mới cần phải vẽ ra,

để thức tỉnh thế nhân, không phải sao?"

Tôn Truyền Đình: "Điều này cũng đúng!"

Thiết Điểu Phi: "Tại hạ đối với trận chiến Đại Lăng Hà khẳng định không biết tường tận như Tôn tiên sinh, cho nên khi viết câu chuyện này, hy vọng Tôn tiên sinh có thể giúp ta, giảng giải tường tận cho ta quá trình của trận Đại Lăng Hà, giúp ta an bài tình tiết một chút."

Truyền Đình: "Được!"

Hai người chụm lại, bắt đầu thương lượng, từ tính cách của diễn viên, cho đến hướng đi tình tiết câu chuyện, trò chuyện đến khi trời tối đen.

Bên kia, gia đỉnh rất nhanh đưa tới đồ ăn ngon, Trịnh Đại Ngưu trái một miếng bánh ngọt, phải một miếng ăn vặt, ăn ngấu nghiến. Tạo Oanh ở bên cạnh vừa hỗ trợ đưa nước, lại hỗ trợ lau miệng, bận đến túi bụi.

Hồi lâu sau, Thiết Điểu Phi đứng dậy cáo từ. Tạo Oanh và Trịnh Đại Ngưu theo hắn cùng đi ra Tôn phủ, đi được một quãng đường, kim tuyến Thiên Tôn trước ngực Thiết Điểu Phi lên tiếng: "Sao hả? Câu chuyện an bài thế nào rồi?"

Thiết Điểu Phi phấn chấn: "Khởi bẩm Thiên Tôn, câu chuyện của chúng ta đã xác định rồi, tên sách gọi là [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh], kể về diễn viên là một binh sĩ thủ hạ của Hà Khả Cương, liều mình tác chiến với Kiến Nô. Chiến hữu bên cạnh từng người từng người chết đi, tiểu binh rất sợ hãi, nhưng hắn vẫn cố lấy dũng khí, tử chiến với Kiến Nô, bởi vì hắn muốn bảo vệ gia viên của mình, bảo vệ vợ con của mình."

"Nhưng mà chiến đấu vô cùng bất lợi, quân Minh bị rơi vào hoàn cảnh xấu, Kiến Nô từng bước áp sát, cuối cùng Đại Lăng Hà

bị bao vây, Tổ Đại Thọ muốn đầu hàng, còn giết chết Hà Khả Cương không muốn đầu hàng."

"Diễn viên tiểu binh của chúng ta cũng không muốn đầu hàng, hắn dốc toàn lực, đoạt lại thi thể của Hà Khả Cương, đơn thương độc mã, xông ra vòng vây."

"Cuối cùng, hắn chôn thi thể của Hà Khả Cương tại quan nội, bản thân lại bởi vì bị thương quá nặng, chảy máu quá nhiều, ngã xuống vĩnh viễn."

Lý Đạo Huyền: "Này, tình tiết có vẻ cháy đấy, ta thấy được! Chỉ là kết quả cuối cùng không tốt lắm, đừng động một tí là chết vai chính, cái này gọi là kết cục buồn, khán giả sẽ chửi chết. Sửa lại, cuối cùng diễn viên mang theo một cơ thể đầy vết thương, gia nhập thôn Cao Gia, che mặt, mai danh ẩn tích, tổ chức dân đoàn, thề phải giết địch báo quốc một lần nữa."

Chương 738: Quá trẻ con

Chương 738: Quá trẻ con

Vương Gia Xá.

Một tiểu thành bảo không coi là uy vũ, sừng sững trong một vùng núi.

Đây là tiểu thành bảo xây dựng trong năm Hồng Vũ, là Chu Nguyên Chương hùng đồ đại lược phái người xây dựng ở chỗ này dùng để phòng ngự bộ lạc Mông Cổ xâm lược.

Mà hôm nay, nó lại bị một đám lưu khấu chiếm giữ.

Tặc tù gọi là Vương Thành Công, vào năm đầu Sùng Trinh theo khói lửa chiến hỏa của khởi nghĩa nông dân cùng tạo phản khởi sự.

Mấy năm trước, lưu khấu quy mô tiến vào Sơn Tây, còn lưu khấu ở lại cảnh nội Thiểm Tây thì có vẻ thế đơn lực cô. Vương Thành Công liền đầu hàng với quan phủ. Nhưng năm nay, một bộ phận trong lưu khấu Sơn Tây, từ tây bắc Tấn vượt qua Hoàng Hà, lần nữa trở lại cảnh nội Thiểm Tây.

Hơn nữa đã mấy tháng trời không mưa, nạn hạn hán lại sắp tới.

Vương Thành Công cảm giác thiên thời địa lợi nhân hoà đều đã đến, khí vận gia thân, lúc này không phản thì còn đợi khi nào? Vì vậy lần thứ hai dựng lên lá cờ tạo phản.

Rất nhanh liền tụ tập 2000 thuộc hạ cũ, chiếm lĩnh cổ bảo Vương Gia Xá.

Lúc này, trong cổ bảo, lượng lớn thuộc hạ cũ được hắn triệu tập đến đang tụ tập một chỗ, đám thuộc hạ cũ này người nào người nấy vẻ mặt uể oải, bộ dạng nghèo đói, xem ra bình thường sinh hoạt rất không như ý.

Một bộ hạ đi tới trước mặt Vương Thành Công, thấp giọng nói: "Lão đại, chúng ta đã tập trung rồi, cũng không biết lúc nào quan phủ sẽ đến."

Vương Thành Công: "Quan binh không tới được đâu! Gần đây bộ lạc Mông Cổ xâm phạm, đại quân của tổng binh Duyên Tuy Vương Thừa Ân bị điều đi chống quân Mông Cổ rồi. Hắn vừa đi, trong tay tuần phủ Trần Kỳ Du chỉ còn lại một đám ăn hại thôi."

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến!

Một thám báo nhanh chóng chạy tới: "Báo! Ăn hại tới rồi."

Vương Thành Công: "A, là ai tới?"

Thám báo cười nói: "Tham tướng, La Hi."

Vương Thành Công vừa nghe tên này liền vui vẻ: "Cho hắn vào."

Hắn căn bản không coi La Hi ra gì, rất nhanh, một lá cờ xiêu vẹo in theo hơn 1000 binh lực đến đây tiễu phi.

Vương Thành Công đảo mắt qua liền nhìn ra, cánh quân này phần lớn đều là vệ sở binh, sĩ khí thấp, thiếu ăn thiếu mặc, căn bản không có sức chiến đấu.

Hắn lấy thái độ như nhìn xiếc khỉ, nhìn đám rác rưởi ngoài thành.

La Hi ra lệnh một tiếng, quan binh hữu khí vô lực xông về phía cổ bảo.

Vương Thành Công cười: "Bắn cung!"

Đám tặc binh trên đầu thành bắn tên loạn xà ngầu một hồi, chỉ nghe "hống" một tiếng, vệ sở binh của La Hi chạy sạch, chỉ còn lại hơn trăm gia đỉnh bảo hộ hắn ở chính giữa, ngẩn mặt ra, thảm hại không chịu nổi.

Vương Thành Công cười ha ha: "Vệ sở binh vô dụng."

La Hi rống lên: "Ngươi chờ đó cho ta, La Hi ta còn quay lại."

Vương Thành Công căn bản không xem mấy lời này ra gì, chỉ tươi cười tiếp tục chỉnh đốn thuộc hạ cũ của mình, nghiên cứu xem nhiều người như vậy thì kế tiếp ăn cái gì? Đánh thiên hạ thế nào?

Không quá lâu, thám báo lại tới: "Lão đại, ăn hại lại tới rồi."

Vương Thành Công: "Ơ, tên La Hi này không sợ chết sao?"

"Lần này tới là một tên họ Thạch." Thám báo nói: "Thoạt nhìn lợi hại hơn La Hi."

Vương Thành Công đi lên tường thành cổ bảo, nhìn về phía nam xa xa.

Chỉ thấy trên bình nguyên phía nam có một cánh quân, y giáp chỉnh tể, toàn bộ binh sĩ đều mặc áo giáp rất thống nhất, thoạt nhìn tỉnh thần diện mạo vô cùng tốt, làm cho người ta có một loại cảm giác bách chiến bách thắng.

Chỉ nhìn một lần như thế, Vương Thành Công liền cảm giác được đối thủ không dễ trêu chọc.

"Truyền lệnh toàn bảo, chuẩn bị tác chiến!"

Vương Thành Công rống lên: "Là thứ dữ đó, thứ dữ."

2000 lưu khấu trong cổ bảo vội vàng hành động, cầm cung, khiêng gỗ lăn đá tảng, nấu nước sôi, chuẩn bị kim trấp*...

(thành phẩm sau khi đun sôi phân và nước tiểu của người)

Những lưu khấu này thật ra cũng rất ít khi thủ thành, đa số thời gian chúng là bên công thành, bị thủ quân cầm những thứ này tiếp đón nhiều năm, hiện tại đến phiên chúng dùng mấy thứ này tiếp đón quan binh, trong lòng miễn bàn sảng khoái thế nào. Có người vừa vác đá vừa cười: "Trước đây quan binh cầm tảng đá đập chúng ta, hiện tại đến phiên chúng ta dùng cái này đập quan binh, ha ha ha ha."

"Lão đại nói quan binh lần này là thứ dữ."

"Dữ cái quần, chúng ta có thành trì thủ, nó có dữ cũng phải bò lên tường thành, lão tử cầm đá nện xuống, lại thêm một thùng nước sôi, bảo đảm chúng nó sảng khoái muốn chết."

"Còn có trường mâu dính kim trấp của ta, ha ha ha ha."

Đám tặc binh dương dương đắc ý, hoàn toàn không có áp lực.

Bởi vì gần đây quan binh họ gặp phải toàn là gà yếu, hoàn toàn là đồ chơi bị bọn chúng mặc sức vân vê.

Càng chiến thắng liên tiếp, sĩ khí càng cao, càng không sợ chiến.

Cùng lúc đó...

La Hi đang khóc lóc kể lể với Thạch Kiên: "Thạch thủ bị, không phải ta không muốn đánh cho tốt, thật sự là vệ sở binh không nghe lời, tặc quân mới bắn một đợt tên, đám vệ sở binh liền bỏ chạy sạch rồi."

Thạch Kiên cũng mặc kệ hắn, vung tay lên, các hỏa súng binh

dừng lại không đi nữa, cách thành rất xa, đừng nói cung tiễn, khoảng cách này ngay cả hỏa súng cũng đừng hòng mò tới đối diện.

Thạch Kiên lấy ra kính viễn vọng, quay về cổ bảo Vương Gia Xá nhìn trái, nhìn phải, đáng tiếc, chỉ có thể nhìn thấy tình huống đầu thành, bên trong thì không nhìn thấy.

La Hi nói: "Ta từng vào trong bảo này, bên trong có rất nhiều thông đạo hẹp, quẹo tới quẹo lui, rất phức tạp. Công thành là tương đối khó, hỏa súng binh của Thạch thủ bị, khả năng. . ."

Thạch Kiên gật đầu: "Ừm, vậy mang pháo tới là đúng."

La Hi: "Ngươi có pháo?"

Thạch Kiên: "Có! Chỉ là các pháo binh đi khá chậm, chúng ta còn phải đợi bọn họ."

La Hi: "111"

Hắn hưng phấn chạy về phía sau, đứng lên chỗ cao và nhìn ra xa, lúc này mới phát hiện, trong một khe rãnh phía sau quân Thạch Kiên có một đội pháo binh đang từ từ đến gần.

Phải mấy con ngựa kéo một chiếc xe đại pháo, lộc cộc lộc cộc, tiến lên vô cùng gian nan. vậy? Làm gì có đạo lý cho hỏa súng binh chạy trước, pháo binh thì bỏ lại phía sau? Các ngươi không sợ pháo binh và bộ phận chủ lực đi cách nhau quá xa, bị quân địch đánh lén hay sao?

Nghĩ tới đây, hắn liền nhìn thấy Trịnh Cẩu Tử đang cầm một sợi chỉ thả đèn Khổng Minh chơi, không khỏi lắc đầu: đội quân này quá là trẻ con! Chủ lực và pháo binh tách xa nhau không nói, còn có người chơi đèn Khổng Minh trên chiến trường.

Nhưng những kẻ tính trẻ con này lại rất mạnh, chuyện này là

sao?

Mọi người đợi một hồi lâu, pháo binh phía sau rốt cuộc theo kịp.

Doanh trưởng Pháo Binh vẻ mặt hưng phấn: "Tới rồi tới rồi, rốt cuộc chúng ta đến rồi, ha ha ha ha, thứ muốn đánh ở phía trước sao?"

Thạch Kiên đưa tay chỉ về phía tiểu cổ bảo kia: "Chính là chỗ này."

Doanh trưởng Pháo Binh tức thì mừng rỡ: "Các huynh đệ, mục tiêu đã tiến vào phạm vi tầm nhìn rồi, dựng pháo dựng pháo, mau dựng pháo."

Các pháo binh cũng mừng rỡ: "Cuối cùng có thể thực chiến rồi."

"Ta vẫn luôn muốn bắn cái gì đó."

"Bia ngắm thật này sảng khoái hơn nhiều so với bia ngắm giả dùng để huấn luyện."

"Oa ha ha ha, Vương Gia Xá, pháo binh gia gia của ngươi tới rồi đây, run rẩy trước mặt lão tử đi."

Các pháo binh làm ra vẻ hung ác, giống như đám bệnh tâm thần bị nhốt một vạn năm vừa mới được thả ra.

P/S: rất cảm ơn bạn Hieu Trinh và các bạn khác tặng NP, lần đầu tiên được hưởng cảm giác lên đỉnh.

Chương 739: Lai khách ngoài ý muốn

Chương 739: Lai khách ngoài ý muốn

Quân Vương Thành Công đang sắp đá, gỗ lăn, nước sôi, kim trấp, làm tốt chuẩn bị vạn toàn, chỉ chờ quan binh công thành.

Không ngờ quan binh lại dừng lại ở một nơi rất xa, im lặng không tiến.

Vương Thành Công: "Đám quan binh này làm trò gì thế?"

Một hãn phỉ bộ hạ của hắn nhón chân nhìn về phía trước: "Hình như, hình như đang chờ cái gì?"

Vương Thành Công cười nhạt: "Còn có thể chờ cái gì?"

Đúng lúc này, bộ hạ la toáng lên: "Pháo! Đại pháo!"

"Cái gì?" Vương Thành Công giật nảy mình, vội vàng cũng nhón chân nhìn ra xa phía trước, chỉ thấy quan binh mở cửa trận, đẩy ra năm khẩu đại pháo. Trong đó ba khẩu pháo lấp lánh ánh bạc, cũng không biết là kim loại cổ quái gì chế thành. Hai khẩu khác thì đen thui, là loại đại pháo đồng thau Vương Thành Công đã từng thấy qua.

Vừa thấy thứ này, Vương Thành Công liền biết sắp toang rồi.

"Chuẩn bị!"

Doanh trưởng Pháo Binh ra lệnh một tiếng, năm tổ pháo binh đồng thời hành động, động tác huấn luyện mấy năm, hiện tại rốt

cuộc đã phát huy công dụng. Nhét vào hỏa dược, ôm đạn pháo, nhét vào lòng pháo, cắm ngòi nổ vào...

"Ngắm bắn!"

"Góc bắn lớn một chút... ."

"Nâng lên một chút."

"Được, cứ như vậy."

"Miệng pháo chếch sang trái một chút."

"Khai hoả!"

Các pháo binh tay run run châm ngòi nổ.

Nhìn thấy đốm lửa một đường cháy tới lòng pháo, tâm tình kích động trong lòng họ không thể diễn tả bằng ngôn từ.

La Hi nhìn mà hoang mang: "Những pháo binh này từ đâu tới? Sao bộ dạng ngu ngơ như tân binh mới ra chiến trường vậy?"

Thạch Kiên: "Không sai, bọn họ chính là tân binh."

LaHi: "..." "Âm! Ẩm ầm ầm ầm!"

Năm khẩu đại pháo, lần lượt khai hoả.

Pháo đầu tiên nhằm chính giữa cửa thành cổ bảo Vương Gia Xá.

Cửa gỗ to dày dùng để chống xe công thành, xe đụng các loại có thể nói là không cần tốn nhiều sức, nhưng dùng để chống lại đại pháo căn bản không đáng nhắc tới.

Tiếng răng rắc của gỗ vỡ vang lên, cửa thành bị phá một lỗ to.

Tiếp theo, trên tường thành cách đó không xa một quả đạn

pháo đập vào bịch một tiếng, tường thành bằng đất bị một phát như thế, tức thì đất đá bay mù trời, bức tường lắc lư.

Không đợi tường thành thở gấp một hơi, lại một quả đạn pháo đập bịch lên trên.

Cổ bảo Vương Gia Xá này cũng không phải thành lớn kiên cố như Tây An, Nam Kinh, kinh thành, nó chỉ là một thành nhỏ ở biên tái mà thôi, có tài đức gì bị đại pháo nã như vậy?

Tường thành không chịu nổi làm nhục, phát ra một tiếng rống đau khổ, ầm ầm đổ sụp một lỗ to.

Các lưu khấu trốn phía trên đoạn tường thành đó chuẩn bị sẵn gỗ lăn đá tảng các thứ, chỉ cảm thấy dưới chân bị hụt, tường thành đổ sập, chúng cũng theo đó lăn xuốn dưới.

Cát bụi mù mịt, rất nhiều lưu khấu mặt mũi đầy bụi đất.

Vương Thành Công thấy cảnh này, toàn thân tê dại.

"Có lầm không vậy? Đám quan binh này điều đại pháo từ đâu đến? Mẹ nó, khu vực Thiểm Bắc này quan binh một nghèo hai trắng, đào đâu ra thứ này nhỉ?"

Trả lời hắn là tiếng hoan hô của các quan binh từ xa: "Trúng rồi, trúng rồi!"

Các pháo binh là hưng phấn nhất: "Lần đầu tiên thực chiến của ta bắn trúng rồi."

"Ha ha, mục tiêu lớn như vậy, bắn không trúng mới có vấn đề đó."

Doanh trưởng Pháo Binh rống lên: "Huấn luyện của các ngươi bỏ xó hả? Bắn xong một pháo ngây ra đó làm gì? Tiếp tục! Đợt thứ hai!"

MẠ2"

Các pháo binh như ở trong mộng mới tỉnh, vội vàng dọn dẹp lòng pháo, lại nhét đạn dược vào, lại chỉnh miệng pháo nhắm bắn... xong.

"Khai hoả!"

"Âm ầm ầm ầm!"

Đại pháo lại vang lên một lần nữa, lại là năm miếng đạn pháo bay về phía cổ bảo Vương Gia Xá.

Cổ bảo Vương Gia Xá đáng thương còn chưa thở gấp xong, lại thấy năm viên đạn pháo bay tới.

Ầm ầm vang lên một hồi, tường thành lại sụp đổ hai nơi.

Giờ thì Vương Thành Công đã hiểu, quan binh vốn không dự định công thành, một nghìn quan binh hai bên đó chỉ đứng ở xa, tươi cười nhìn đại pháo nã về phía mình.

Chắc họ muốn chờ đại pháo san bằng cổ bảo rồi mới có thể tấn công vào.

Vương Thành Công cắn răng: "Truyền lệnh xuống, chúng ta không thể dây dưa ở chỗ này, chuẩn bị tiến lên, chỉ cần áp sát, đại pháo sẽ không có tác dụng, chúng ta đánh quan binh bỏ chạy, cướp lấy đại pháo của họ luôn."

Quân của Vương Thành Công bắt đầu chuẩn bị xông lên.

Các lưu khấu không còn trốn trên tường thành nữa, mà lui hết xuống tường thành, đi vòng đến bãi đất trống phía sau cửa thành, tập kết lại, chuẩn bị tấn công.

Mà cùng lúc đó...

Trong một khe núi phía đông bắc Vương Gia Xá, một nhánh ky binh cũng đang chuẩn bị tấn công.

Cánh quân này đến từ bộ lạc Ô Thẩm Mông Cổ.

Mấy ngày gần đây chúng vẫn đang làm loạn tại khu vực Hà Sóc, khiến cho tam biên tổng đốc Hồng Thừa Trù và tổng binh Duyên Tuy Vương Thừa Ân rất đau đầu.

Ky binh Mông Cổ, qua lại như gió, bộ binh căn bản không giữ được chúng.

Hơn nữa chúng cũng giống như lưu khấu, bình thường sẽ vòng qua kiên thành không đánh, trực tiếp vượt qua bên cạnh thành trì, tiến vào nơi người Hán sinh sống, giết người cướp của.

Vì ứng phó loại đấu pháp qua lại như gió này của chúng, Chu Nguyên Chương thiết lập vô số biên bảo tại cửu biên, tổ chức những biên bảo này thành dạng lưới, mới miễn cưỡng phòng bị được những ky binh này gây rối. Theo tài chính Minh Mạt tan vỡ, biên quân thiếu lương, lượng lớn đào vong làm phản, biên bảo hoang phế, thậm chí bị lưu khấu chiếm, năng lực phòng bị của những biên bảo này đối với ky binh Mông Cổ đã giảm bớt trên diện rộng.

Nhánh ky binh Mông Cổ này đã lén lút nhìn chiến trường bên này rất lâu.

Chúng nhìn thấy quân Minh đang đánh lưu khấu, đương nhiên vui vẻ mà xem kịch, đang xem, chúng liền nhìn thấy quân Minh lấy ra đại pháo, nã cho lưu khấu thảm không nói nổi.

"Ta rất có hứng thú với mấy khẩu đại pháo kia." Đội trưởng đội ky binh quát to: "Chúng ta thừa dịp lực chú ý của quân Minh ở trên lưu khấu, xông lên, chém ngã quân Minh, cướp hết số đại pháo này."

Ky binh Mông Cổ gào lên: "Cướp!"

"Âm ầm ầm ầm ầm!"

Đúng lúc này, đại pháo lại nã thêm một đợt.

Đội trưởng ky binh giơ cao roi ngựa: "Lên!"

Đại đội ky binh Mông Cổ ào một tiếng xông ra từ trong khe núi.

Khinh ky Mông Cổ, ky thuật thiên hạ vô song, một khi những người này bắt đầu xung phong, tốc độ đó quả thật như một đạo cuồng phong, nói đến là đến, trong nháy mắt vượt qua khoảng cách vài trăm thước, như một mũi dao cắt tới đội Thạch Kiên.

Lúc này, đội lưu khấu của Vương Thành Công còn đang dự định vứt bỏ thành tấn công.

Hắn đang muốn hô to một tiếng rồi xông ra ngoài, đột nhiên, nghe được bên ngoài vang lên tiếng la giết, quay đầu nhìn thấy một đội ky binh Mông Cổ không biết từ đâu xông ra, đang lao tới quan binh như vũ bão.

Vương Thành Công lấy làm lạ: "Ơ, mẹ nó, người Mông Cổ lại chạy đến vào lúc này. Con mẹ nó, đám chó đẻ này dám lấy chúng ta hấp dẫn hỏa lực của quan binh, sau đó thừa dịp quan binh vừa mới nã pháo liền xông lên."

Lưu khấu dưới trướng hắn lớn tiếng nói: "Lão đại, chúng ta làm sao đây?"

Vương Thành Công cắn răng: "Chúng ta tạm thời đừng động, trước tiên nhìn xem, chúng ta không thể liên thủ với người Mông Cổ đánh quan binh, muốn đánh cũng phải đánh khi không có người Mông Cổ."

Chương 740: Quẹo phải! Bắn tự do

Chương 740: Quẹo phải! Bắn tự do

Ky binh của bộ lạc Ô Thẩm hung hãn lao ra, hùng hổ, thoạt nhìn ngông cuồng tự cao tự đại.

Chúng cũng không sợ bộ binh, nhất là nhánh bộ binh thoạt nhìn không có chuẩn bị gì này, lực chú ý cũng hoàn toàn ở trên cổ bảo phía trước.

Chúng lao ra đột nhiên như thế, bảo đảm đánh cho đối phương trở tay không kịp.

La Hi nhìn thấy ky binh Mông Cổ lao ra, trực tiếp sợ đái ra quần ngay tại chỗ.

"Ky binh Mông Cổ" La Hi gân cổ la lên: "Là ky binh Mông Cổ a a a a, xong rồi, xong rồi."

"Xong cái gì, sớm biết chúng ở đây rồi."

Thạch Kiên nở nụ cười, giơ tay lên, lớn tiếng nói: "Chuyển sang phải!"

Một nghìn binh sĩ dưới trướng hắn hình như không cảm thấy bất ngờ chút nào đối với sự xuất hiện đột nhiên của ky binh Mông Cổ, tất cả mọi người giống như là đã sớm chuẩn bị sẵn sàng rồi.

Họ đồng loạt xoay sang phải, từ tư thế đối mặt với cổ bảo Vương Gia Xá, biến thành tư thế đối mặt với ky binh Mông Cổ đột nhiên lao tới.

Hơn nữa, hỏa súng của mọi người cũng sớm đã lén lút nạp đạn xong.

Thạch Kiên: "Bắn lần lượt, tiếp theo bắn tự do!"

Đồng thời, Trịnh Cẩu Tử cũng rống thật to: "Bắn lần lượt, tiếp theo bắn tự doI"

Các đội trưởng trung cấp, hạ cấp trong dân đoàn cũng đồng thời rống lên: "Bắn lần lượt, tiếp theo bắn tự do!"

La Hi kinh ngạc phát hiện, những người này, không ngờ sớm có chuẩn bị rồi?

Mẹ nó, chuẩn bị lúc nào thế? Rõ ràng không thấy họ thương lượng gì cả, cũng không thấy có thám báo trở về báo cáo, lúc nào họ biết được có ky binh Mông Cổ ở đây? Lúc nào truyền xuống mệnh lệnh chuẩn bị bắn?

La Hi đâu biết được, đèn Khổng Minh Thiên Tôn trên bầu trời đã sớm phát hiện ra ky binh Mông Cổ rồi, sau đó lén lút truyền như quân bài Domino, nhanh chóng đồng cảm một vòng trên sợi bông Thiên Tôn trước ngực binh sĩ dân đoàn, lại nhỏ giọng ra lệnh chỉ có vài người bên cạnh có thể nghe được. Y biết hỏa súng binh đều là bộ binh, đi rất chậm, không có đủ năng lực tấn công và truy kích, nếu như bị những ky binh Mông Cổ này nhận ra sớm, chúng sẽ không dám xông qua nữa. Chúng chỉ cần thúc ngựa rời đi, dân đoàn có chạy vắt giò lên cổ cũng không đuổi kịp.

Cho nên Lý Đạo Huyền sớm đã đề ra chiến thuật "giả vờ không biết người Mông Cổ ở đây, dụ cho chúng tấn công, lại bắn chết bọn chúng".

Các binh sĩ dân đoàn có Thiên Tôn phù hộ, lòng tin tràn đầy, cả đám hí tỉnh phụ thể, tất cả đều giả vờ không biết người Mông Cổ ở đây, tất cả đều làm bộ nhìn cổ bảo Vương Gia Xá phía trước,

làm bộ nhìn pháo binh đang nã pháo tới tấp vào nơi đó.

Nhưng họ lại lén lút nạp đạn đầy đủ.

Hơn nữa vị trí đứng cũng tận lực đối diện với phương hướng ky binh Mông Cổ ẩn núp, bày ra trận hình có lợi đối với xạ kích.

Ky binh Mông Cổ vừa xông tới, liền nhìn thấy quân Minh đằng trước trong nháy mắt đã đồng loạt xoay người, nhìn về phía họ.

Sau đó cùng nhau giơ hỏa súng lên...

"Bắn!"

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Âm thanh hoả súng dày đặc lập tức vang lên.

Gió cát của Thiểm Bắc cũng không nhỏ, điểu súng dưới hoàn cảnh như vậy là rất khó xạ kích, vừa mở hoả môn, dẫn dược liền bị gió thổi đi, không thể cháy nổi. Hơn nữa tốc độ bắn của điểu súng rất chậm, cho dù họ bắn ra một phát, cũng không có cơ hội bắn ra đợt thứ hai.

Cho nên các ky binh Mông Cổ cũng không phải quá sợ những binh sĩ cầm điểu súng này!

Nhưng hiện tại họ biết mình đã sai rồi.

Cánh quân Minh trước mắt cũng không gặp phải vấn đề gió thổi dẫn dược, hỏa súng của họ lại đều có thể khai hoả trong nháy mắt, kích phát trong nháy mắt.

Hơn nữa, tầm bắn của họ còn xa hơn điểu súng bình thường.

Ky binh Mông Cổ còn tưởng rằng mình chưa vào tầm bắn, ai ngờ ky binh hàng trước trong nháy mắt liền ngã xuống một loạt.

Người phía sau may mắn không trúng đạn, vội vàng rống lên: "Thừa dịp chúng nạp đạn! Xông lên!"

Trong thời gian hắn rống lên những lời này, các súng trường binh Chaeeenot địa †av kéo mêt cái: Mở nòng eúna. diñ ra mêt chút căn để lai sau khi bắn xong, sau đó rắc một tiếng lại nhét vào một viên đạn bao giấy.

Lần nữa giơ hỏa súng lên.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Lại một đợt tiếng súng vang lên, ky binh Mông Cổ trong nháy mắt lại ngã xuống một loạt.

Ky binh Mông Cổ ngẩn ra!

Súng quỷ gì thế, sao bắn nhanh như vậy?

Quân Minh trước đây chỉ có cơ hội bắn một đợt, chúng ta có thể áp sát bên cạnh họ rồi, sau đó chém từng tên như chém gà.

Nhưng con mẹ nó cánh quân Minh này, chúng ta vừa mới bắt đầu xông lên, chúng đã bắn đợt thứ hai rồi?

Sẽ không có đợt thứ ba nữa chứ...

Đợt thứ ba lại tới rồi!

"Đoàng đoàng đoàng!"

Lại một nhóm ky binh Mông Cổ ngã ngựa.

Bắn xong ba đợt này, ba nghìn viên đạn cứ như vậy đội nón ra di.

Ky binh Mông Cổ chỉ trong nháy mắt liền ngã xuống ba bốn trăm người.

Bộ lạc Ô Thẩm vốn gánh nổi đả kích nặng nề như vậy, bộ lạc vốn không lớn, trong nháy mắt mất đi hai ba trăm thanh tráng niên, trời ạ, quả thật là tai hoạ diệt tộc.

Mà xảy ra tai hoạ như vậy, cũng chỉ mất thời gian hơn mười hơi thở.

Tộc trưởng bộ lạc Ô Thẩm tức đến đỏ mắt: "Lui, mau lui, không thể xông lên nữa."

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Đợt súng thứ tư vang lên...

Lại gần một trăm ky ngã ngựa.

Bộ trưởng Ô Thẩm biết, bộ lạc xong rồi!

"Lui, mau lui."

Ky binh còn lại vội vàng ghìm ngựa chạy như điên, chạy về hướng bắc không dám quay đầu lại.

"Chó thật, vẫn để chạy thoát không ít." Sợi bông Thiên Tôn khẽ thổ tào: "Không thể trừ tận gốc, khuyết điểm của hỏa súng binh chính là quá châm ài khâng đuổi kin kv binh " Tham tướng La Hi tỉnh lại từ trong hoang mang, mừng rỡ: "Bộ lạc Ô Thẩm xong rồi, ha ha ha, bọn họ xong rồi! Trận chiến này họ phải bỏ lại tính mạng của bốn năm trăm thanh tráng niên, bộ lạc của họ xong rồi, ha ha ha ha! Nhất định họ sẽ bị khác bộ lạc thôn tính, ha ha ha ha."

Thạch Kiên trợn trắng mắt với hắn: "Bị bộ lạc khác thôn tính thì có ý nghĩa gì? Bị Đại Minh ta thôn tính mới có ý nghĩa."

La Hi: "Ơ, thôn tính người Mông Cổ để làm gì?"

Thạch Kiên: "Nói với ngươi cũng không hiểu."

Thạch Kiên quay đầu lại, chỉ tay về Vương Gia Xá: "Được rồi, ky binh Mông Cổ đã bị giết, chúng ta tiếp tục công thành, tiếp tục thu thập lưu khấu mới là đạo lý."

Các hỏa súng binh cười to, cùng nhau xoay người, lại nhìn về phía cổ bảo Vương Gia Xá.

La Hi kinh ngạc phát hiện, quân kỷ của nhánh quân này thực sự là quá cao, nhiều người Mông Cổ bị đánh gục ở đằng trước như vậy nhưng không có một ai chạy tới nhặt chiến lợi phẩm, cắt thủ cấp, cắt lỗ tai.

Hình như họ cũng không thèm để ý đến chiến lợi phẩm và chiến công!

Họ chỉ toàn tâm toàn ý chấp hành mệnh lệnh của chủ tướng.

Quân đội như vậy, sao mà đáng quý.

Đúng lúc này, trong Vương Gia Xá xa xa phía trước có một hán tử thô lỗ chạy ra, hai tay nâng một cây đao, giơ trên đỉnh đầu mình. Hắn chạy vội về phía trước vài bước, quỳ xuống trên bãi đất trống ngoài bảo, sau đó vẫn duy trì tư thế như vậy, bất động.

La Hi: "A, đó là Vương Thành Công! Động tác này của hắn là có ý hàng rồi?"

Lại nghe thấy trong cổ bảo phía sau Vương Thành Công vang lên tiếng la của các lưu khấu: "Chúng tôi hàng, không đánh nữa, không đánh nữa, chúng tôi hàng."

Chương 741: Bắt làm lao động

Chương 741: Bắt làm lao động

Vương Thành Công đầu hàng rồi!

Nhìn thấy ky binh Mông Cổ xung phong, bị quan binh đối diện dễ dàng dùng hỏa súng binh đánh bại, hắn biết mình tuyệt đối không phải là đối thủ của đối phương rồi.

Vừa rồi hắn đang chuẩn bị dẫn người xông ra, nếu không phải người Mông Cổ đột nhiên xuất hiện, hắn đã xông lên tới nửa đường rồi.

Thế nhưng người Mông Cổ trên nửa đường xung phong đã bị người ta xếp hàng bắn chết.

Vương Thành Công tự nghĩ xe hai cẳng của mình là chạy không lại ngựa bốn chân của ky binh Mông Cổ.

Ky binh Mông Cổ còn không xông qua được, mình có tài đức gì xông qua được chứ?

Cho dù không cần dùng não nghĩ, chỉ dùng cái móng tay móng chân nghĩ cũng biết trận này mình chết chắc.

Cho nên hắn không xoắn xuýt làm gì, quyết đoán đầu hàng.

Vừa thấy hắn muốn hàng, tham tướng La Hi liền la lên: "Vương Thành Công này từng hàng một lần, lần đó lại làm phản, người như thế không giữ được, giết đi."

Người của Pháo Binh doanh cũng thoáng cái nhảy dựng lên: "Có lầm không vậy? Nhoắng cái đã hàng rồi? Đừng mà, trở lại

trong bảo đi, để cho bọn ta bắn thêm mười lượt nữa, không, tám lượt cũng được. Thật sự không được, bọn ta bắn năm lượt là được, cho bọn ta chơi thêm một lát nữa đi."

Thạch Kiên lại do dự, nhất thời không biết có nên giết đối phương không.

Loại chuyện sát hàng này, có vẻ...

Đúng lúc này, hình thêu Thiên Tôn trước ngực hắn nói khẽ: "Đừng công kích, để cho người đó qua đây! Trò chuyện vài câu, lại quyết định xử trí thế nào."

Thạch Kiên phấn chấn, có chỉ thị Thiên Tôn là được rồi.

Hắn vội lớn tiếng la lên: "Tạm dừng công kích!"

Các binh sĩ dân đoàn buông hỏa súng trong tay xuống.

Vương Thành Công thấy quan binh không có ý công kích nữa, liền giơ cao hai tay, ý bảo trên người không có vũ khí, sau đó từ từ đi tới. Tham tướng La Hi nhảy cẫng lên mắng sa sả: "Vương Thành Công! Triều đình đối đãi với ngươi không tệ, lần trước sau khi ngươi nhận chiêu an, triều đình cho ngươi lương thực, an bài ngươi truân điền tại Thiểm Bắc. Không ngờ ngươi vừa thấy chút biến động liền làm phản. Loại người lật lọng như ngươi, có mặt mũi nào đầu hàng lần thứ hai? Nếu ta là ngươi, hiện tại trực tiếp lấy đao quẹt vào cổ, ít ra còn tính là hán tử."

Vương Thành Công rất xấu hổ, hiển nhiên cũng biết mình lật lọng có chút mất mặt, nhưng hắn vẫn nhỏ giọng biện hộ cho mình một câu: "Triều đình chỉ cho chúng tôi lương thực hai tháng, liền muốn mấy nghìn huynh đệ của tôi ngoan ngoãn ở im một nơi chim không j phân, chúng tôi sống thế nào?"

La Hi: "Vậy cũng không thể..."

Thạch Kiên đưa tay ngăn trước mặt La Hi...

La Hi lập tức im lặng.

Hắn là tam phẩm tham tướng, nhưng hiện tại lại nể mặt Thạch Kiên ngũ phẩm thủ bị, trông có vẻ rất buồn cười, nhưng chung quanh không một ai cảm thấy Thạch Kiên đã mạo phạm, thậm chí ngay cả bản thân La Hi cũng không cảm thấy như vậy.

Lý Đạo Huyền thấp giọng nói: "Hỏi hắn, khi ky binh Mông Cổ tấn công, vì sao hắn không nhân cơ hội cùng xông lên, rõ ràng đó là cơ hội tốt nhất của hắn."

Thạch Kiên nghe xong, mặt hầm hầm thuật lại hỏi.

Vương Thành Công vênh mặt nói: "Mặc dù Vương Thành Công ta không phải là một hảo hán, nhưng cũng tuyệt đối không thể liên thủ với người Mông Cổ."

Lý Đạo Huyền: "Người thành đại sự, phải không câu nệ tiểu tiết, vừa rồi nếu vứt bỏ thận trọng, chịu mất mặt một lần, nói không chừng đã đánh thắng rồi, mạng này cũng giữ được."

Thạch Kiên thuật lại...

Vương Thành Công: "Ngươi đang khinh thường ta sao? Ta chết thì chết, mạng này không cần cũng được, há có thể làm loại chuyện ngu xuẩn này?"

Lý Đạo Huyền cười: "Ngươi cho là, sau khi ngươi hàng một lần, lần thứ hai tạo phản sẽ không ngu sao? Hạng người lật lọng như thế, ai có thể tha thứ được?"

Thạch Kiên thuật lại...

Vương Thành Cângoœ: "Dù sao thì mana nàv của †a c©ñna không diữ được, ta cũng biết triều đình không thể tiếp nhận lần

nữa, các ngươi chém ta đi, chỉ xin các ngươi bỏ qua cho các huynh đệ trong Vương Gia Xá bảo, họ chỉ là thấy hạn hán lại tới, không phản thì không sống được, đành phải theo ta tạo phản. Cái này gọi là làm tòng phạm, chắc có thể giữ mạng được đúng không?"

La Hi: "Chém! Chém! Chém hết 2000 phản tặc kia đi, đỡ phải sợ chúng phản nữa, phản rồi lại phản, quả thật vô pháp vô thiên."

Nhưng mà, Lý Đạo Huyền cũng không dự định chém người.

Chỉ bằng họ không thừa dịp người Mông Cổ xông ra cùng nhau xông lên, đã nói lên đám người này vẫn cần thiết phải cứu giúp.

Hắn cũng không dự định nói thêm nữa, chỉ khẽ phân phó với Thạch Kiên: "Mang về lao động cải tạo."

Nói xong, y liền rơi vào im lặng.

Thạch Kiên nhận được "chỉ đạo tối cao", lập tức biết nên làm cái gì, hắn cũng đã lăn lộn trong hệ thống triều đình được một thời gian, biết nên nói cái gì, liền cười nói với La Hi: "La tướng quân, bớt giận bớt giận, vì đám tiểu nhân vật này mà tức giận hư thân thể sẽ không có lợi."

La Hi: "Ôi, Thạch tướng quân khuyên rất phải, không thể dễ dàng tức giận."

Thạch Kiên nói: "Mạt tướng phụng mệnh của Binh bộ, trấn thủ cầu Long Môn, hai bên đầu cầu Long Môn có rất nhiều công việc phải làm. Phải xây thành bảo, phải đào mương, phải khiêng đá... Mấy việc này đều chiêu mộ dân phu, để bọn họ lao dịch là có thể giải quyết, thế nhưng ngươi cũng biết, hiện tại dân phu rất ít..."

La Hi gật đầu: "Đúng vậy, lưu khấu làm loạn nhiều năm, hai vùng Thiểm Tây và Sơn Tây thập thất cửu không, hiện tại lao dịch cũng không tìm được người làm."

Thạch Kiên nói: "Chính là vậy, công việc tại cầu Long Môn không thể tìm được người đến làm."

Lần này La Hi đã hiểu: "Ý của Thạch tướng quân là, muốn đưa những người này làm việc cho ngươi?"

Thạch Kiên: "Ta cầm hỏa súng chỉ vào bọn họ, không làm việc sẽ cho một phát vào đầu."

La Hi: "Kế này tuyệt! Đối với đám súc sinh này nên như vậy."

Lần này, La Hi không nói mấy loại "chém chém" nữa, bắp đùi to muốn bắt tráng đỉnh trở về làm việc, làm chân chạy như hắn đương nhiên phải phất cờ hò reo nhu hoa: Hắn chỉ †tav vào Vương Thành Câng- "Được. lai cho ngươi một cơ hội, theo Thạch tướng quân đi làm việc, đừng nghĩ giở trò gì nữa."

Chuyện tiếp nhận đầu hàng cứ chốt lại như thế.

La Hi tự đi viết tấu, đương nhiên hắn sẽ không viết việc ngu của mình vừa giao chiến đã bị đánh tan, suýt nữa mất cái mạng nhỏ, mà viết thành mình cùng tặc khấu đại chiến ba trăm hiệp, nhưng bởi vì tặc quân có kiên thành để thủ, binh sĩ của mình từ xa tới mệt mỏi, cho nên chịu chút thiệt thòi, không công được Vương Gia Xá.

Đúng lúc này, Thạch Kiên suất lĩnh viện quân đến.

Dưới sự viện trợ của Thạch Kiên, quan binh càng đánh càng hăng, giành được toàn thắng, mắt thấy sắp tiêu diệt được lưu khấu, đột nhiên Mông Cổ ky binh lại tới.

Ở chỗ này La Hi không dám tranh công, hắn biết tranh lung tung là sẽ gặp chuyện không may, liền thành thật viết, Thạch Kiên dụng binh như thần, dễ dàng đánh tan ky binh Mông Cổ, lại bắt sống Vương Thành Công...

Về phần quá trình đánh tan ky binh Mông Cổ cụ thể, đương nhiên không cần thiết viết thứ dối trá vào lừa gạt triều đình, trực tiếp có sao viết vậy: Thạch tướng quân chỉ huy một nghìn hỏa súng binh, thay phiên khai hoả, bắn bốn lượt, chỉ dùng thời gian mười hơi thở, liền đánh cho ky binh Mông Cổ quân lính tan rã, chật vật chạy trốn.

Chương 742: Đều đang viết tiểu thuyết có đúng không?

Chương 742: Đều đang viết tiểu thuyết có đúng không?

Năm Sùng Trinh thứ sáu, kinh thành, ngự thư phòng.

Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm, vẫn đang lật xem tấu chương.

Hắn cũng không biết vì sao, rõ ràng mình đã làm hoàng đế rất chăm chỉ, thế nhưng tấu chương vẫn xem không hết, không thể xem hết được.

Mở ra một phần tấu chương và nhìn thoáng qua, là một tin tức xấu, Tử Kim Lương đang suất lĩnh đại quân lưu khấu thẳng tiến hướng nam, hoạt động ở phụ cận phủ Vệ Huy phía bắc Hoàng Hà.

Phủ Vệ Huy nằm ở giao giới ba tỉnh Sơn Tây, Hà Nam, Hà Bắc, lưu khấu một hồi xuất hiện tại Sơn Tây, một hồi tiến vào Hà Nam, một hồi lủi sang Hà Bắc.

Tuần phủ và tổng binh ba tỉnh đùn đẩy lẫn nhau, đều nói tặc tử không ở bên trong địa bàn của mình, mình không quản được.

Tâm tình của Chu Do Kiểm lại giống như ngồi trên tháp rơi tự do.

Lại lật xem tấu chương phía dưới.

Quan viên Binh bộ nói: Quan viên Hà Nam cùng các hương thân liên hợp thượng thư, thỉnh cầu để cho tam biên tổng đốc Hồng Thừa Trù kiêm quản quân vụ Sơn Tây, Hà Nam, Binh bộ cảm

thấy phương án này rất tuyệt, có thể thống nhất chức quyền, phòng ngừa các tỉnh đùn đẩy lẫn nhau, dễ dàng bố trí bao vây tiêu trừ lưu khấu một cách toàn diện.

Binh bộ còn kiến nghị để cho tam biên tổng đốc Hồng Thừa Trù chuyển đến Đồng Quan giao giới ba tỉnh, giám chế hai tuần phủ Sơn Tây, Hà Nam cùng ba tổng binh Tào Văn Chiếu, Đặng Kỷ, Trương Ứng Xương.

Chu Do Kiểm vừa nhìn tấu này, tâm sinh lo nghĩ.

Hồng Thừa Trù là năng thần, điểm này hắn cũng biết, thế nhưng để cho một đại thần tay cầm đại quyền như vậy, còn tọa trấn yếu địa Đồng Quan, hắn có phần không thể tiếp thu.

Vạn nhất Hồng Thừa Trù này muốn tạo phản thì làm sao?

Trái lo phải nghĩ, Chu Do Kiểm cầm lấy ngự bút, đưa ra chỉ thị: "Tác chiến bất lực, nhất định là đại tướng lĩnh quân không dụng tâm, hiện phái thái giám Trần Đại Khuê, Diêm Tư Ấn, Tạ Văn Cử, Tôn Mậu Lâm vào trong quân, phân biệt đảm nhiệm giám quân bốn trấn của Tào Văn Chiếu, Trương Ứng Xương, Tả Lương Ngọc, Đặng Kỷ."

Chỉ cần trẫm phái thái giám trông coi, những quân đội những này nhất định sẽ ngoan ngoãn dụng tâm đánh trận. Nhất định là như vậy!

Đang nghĩ tới đây, một thái giám từ bên ngoài chạy vào, vội la lên: "Hoàng thượng, đại hỷ sự, đại hỷ sự a."

Chu Do Kiểm thích nhất là nghe hỷ sự: "Nói mau."

Thái giám nói: "Đại tướng Dương Ngộ Xuân dưới trướng tổng binh Tứ Xuyên Đặng Kỷ, khi truy kích Tử Kim Lương, trúng kế, bị phục binh giết chết... ."

Chu Do Kiểm: "Khốn khiếp, cái này mà là hỷ sự gì? Ngươi muốn trẫm tức chết sao?"

Thái giám toát mồ hôi: "Nô tài còn chưa báo cáo xong..."

Chu Do Kiểm: "Tiếp tục!"

Thái giám vội vàng nói: "Đặng Kỷ dẫn quân chạy đi báo thù cho Dương Ngộ Xuân, kéo đại cung năm thạch, ngoài 200 bước, một tên bắn trúng cổ họng Tử Kim Lương, giết chết hắn."

Nghe được tin tức này, tâm tình Chu Do Kiểm lại giống như ngồi trên máy bay phản lực.

Tuy nhiên vừa mới hai giây, hắn liền cảm thấy chỗ nào không thích hợp.

Mặt hắn hầm hầm hỏi: "Đại cung năm thạch? Ngoài 200 bước một tên bắn trúng cổ họng Tử Kim Lương?"

Đầu thái giám đã mồ hôi nhễ nhại: "Cái này... Bên trong tấu chương là viết như vậy."

Chu Do Kiểm tức: "Khốn khiếp, một đám, viết tấu như thật. Rốt cuộc Tử Kim Lương đã chết chưa? Tấu này rốt cuộc có đúng sự thật hay không?"

Thái giám xanh mặt nói: "Nô tài cũng không biết."

Chu Do Kiểm: "Đi điều tra, điều tra cho kỹ vào, trẫm muốn biết Tử Kim Lương đã chết thật hay chưa, rốt cuộc chết như thế nào, đừng tới lừa gạt trẫm nữa."

Thái giám quỳ lui ra.

Thái giám này vừa mới lui ra, lại có một thái giám từ bên ngoài đi vào: "Hoàng thượng, tuần phủ Duyên Tuy Trần Kỳ Du, có quân tình khẩn cấp cần tấu."

Chu Do Kiểm: "Cầm tới trẫm xem."

Hắn mở tấu, tập trung nhìn vào, tức thì hít một hơi lạnh, chỉ thấy trong tấu viết: "Theo tham tướng La Hi thuật lại: Thạch tướng quân dẫn 1000 hỏa thở, liền đánh cho ky binh Mông Cổ quân lính tan rã, chật vật chạy trốn."

Chu Do Kiểm: (J ˚1˚)2 (L—L

Chu Do Kiểm nổi khùng: "Thời gian mười hơi thở bắn bốn lượt? Hắn dùng hỏa súng gì bắn nhanh như vậy? Cung của trẻ con sao? Nếu mười hơi thở là có thể đánh bại ky binh Mông Cổ, năm đó Tần Thủy Hoàng còn xây Vạn Lý Trường Thành làm cái gì?"

Bọn thái giám lại càng hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống, đi nhặt tấu chương rơi rải rác trên đất.

Chu Do Kiểm: "Càng lúc càng quá đáng, càng lúc càng quá đáng! Tức chết trẫm rồi! Tức chết trẫm rồi!"

"Báo!" Một thái giám đi đến: "Tuần phủ Thiểm Tây Vương Thuận Hành có tấu... A, hoàng thượng đang làm cái gì?"

Chu Do Kiểm đang nổi nóng: "Cầm tấu chương lên đây, Vương Thuận Hành là một người đáng tin, khẳng định hắn sẽ không viết lung tung làm trẫm bực mình."

Thái giám hai tay trình lên tấu chương.

Chu Do Kiểm mở ra tấu chương xem, tuần phủ Thiểm Tây Vương Thuận Hành nói, có một viên ngoại họ Lý, làm một đường sắt ở ngoại ô Tây An, dài đến ngàn dặm, trải qua mấy chục châu huyện, nối thẳng thành Hà Đông. Trên đường sắt có một chiếc xe bằng sắt, nặng mấy chục vạn cân, có thể chở hơn một nghìn người một lần, ngày đi nghìn dặm, dễ dàng có thể đưa người từ Tây An đến thành Hà Đông.

"Phốc!"

Chu Do Kiểm phun ra một ngụm úc khí thật xa: "Oa nha nha nha nha! Lão thất phu Vương Thuận Hành, dám viết tấu chương lung tung như thế? Vô pháp vô thiên, một đám, toàn là vô pháp vô thiên. Ngay cả một quyển tấu chương chân chính trẫm cũng không được xem, toàn bộ quan viên đều viết tầm bậy, đều viết để lừa gạt trẫm có đúng không?"

Bọn thái giám: "Hoàng thượng bớt giận."

Chu Do Kiểm vỗ bàn giận dữ hét: "Cách chức tham tướng La Hi! Cách chức tuần phủ Vương Thuận Hành, tất cả đều phải đổi!"

Bọn thái giám toát mồ hôi: "Hoàng thượng, tham tướng La Hi cũng thì thôi. Tuần phủ Thiểm Tây Vương Thuận Hành kia làm rất tốt mà. Thiểm Tây hỗn loạn, được hắn quản lý rất tốt, ngay cả lưu khấu cũng yên tĩnh không ít."

Chu Do Kiểm: "Đó cũng không phải công lao của hắn, chỉ là lưu khấu chav đến Sơn Tây mà thôi! Bỏ! Nhất đỉnh nhải loại bỏ cái đám khốn khiến dám viết xằng bậy để lừa gạt trẫm. Đổi người khác làm tuần phủ Thiểm Tây, đúng rồi... Luyện Quốc Sự! Để cho Luyện Quốc Sự làm đi."

Luyện Quốc Sự, bát thế tôn của Luyện Tử Ninh danh thần Minh sơ, cựu thần truyền quốc của Đại Minh, cứ như vậy đi nhậm chức...

Chu Do Kiểm qua cơn giận, thấy tấu chương khắp nơi trên mặt đất, một đám thái giám đang vừa quỳ vừa ra sức nhặt.

Hắn cảm thấy có chút xấu hổ, mình đường đường một hoàng đế, vừa tức giận liền hất tung bàn, khiến cho ngự thư phòng như bãi rác, thật sự có chút coi thường thân phận của mình, thân là đế vương, phải biết khống chế tâm tình mới phải.

Khống chế tâm tình!

Vẫn tiếp tục xem tấu chương đi.

Hắn khom lưng, tiện tay nhặt một phần tấu chương lên xem, chỉ thấy phía trên viết: "Quần tặc Sơn Tây: Tiệt Sơn Hổ, Liễu Đạo Chích, Kim Sí Bằng, Tiết Nhân Quý, Nhất Điều Long, Hắc Sát Thần, Nhân Trung Hổ, Ngũ Diêm Vương, Mã Thượng Phi, Vương Đăng Hòe, Mãn Thiên Phi, Mãn Nga, Hoàng Tham Diệu, Trương Thông, Phàn Đăng Khoa, Phàn Kế Vinh, Nhất Khối Thiết, Xuyên Sơn Giáp, Lão Tướng Quân, Nhị Tướng Quân, Mãn Thiên Tỉnh, Thượng Sơn Hổ, Tảo Địa Hổ, Bái Địa Hổ, Quát Thiên Phi, Khiêu Sơn Hổ, Tân Lai Tướng, Tựu Địa Cổn, Tiểu Hoàng Oanh, Phòng Nhật Thỏ, Cổ Tổng Quản, Bức Thượng Thiên, Tiểu Hồng Kỳ, Thảo Thượng Phi, Nhất Chích Hổ, Nhất Sí Phi, Tứ Thiên Vương, Độc Vĩ Lang... đã vượt qua tây bắc Tấn một lần nữa tiến vào khu vực Thiểm Bắc."

Chu Do Kiểm: "Trình... trình độ đặt tên của bọn này, vì sao lại không hợp nhãn như thế nhỉ?"

Tào Hóa Thuần: "Hoàng thượng, nắm lấy trọng điểm a."

Chu Do Kiểm: "AI Nắm lấy trọng điểm, có nhiều tặc như vậy lại về Thiểm Tây rồi sao? Hiện tại Thiểm Tây còn ai có thể đánh được một trận?"

Tào Hóa Thuần: "Thạch Kiên."

Chương 743: Video ngắn lưu hành hiện tại

Chương 743: Video ngắn lưu hành hiện tại

Tháng 5, năm Sùng Trinh thứ 6.

Tử Kim Lương Vương Tự Dụng, trong khi giao chiến với tổng binh Tứ Xuyên Đặng Kỷ tại Hà Nam, bị tên lạc gây thương tích, thương bệnh cùng lúc, chầu ông bà.

Vị trí tổng soái của đại quân lưu khấu được bàn giao cho Sấm Vương (Cao Nghênh Tường).

Sau khi Sấm Vương tiếp nhận đại quân lưu khấu, lập tức chọn dùng kế sách của Sấm Tướng (Lý Tự Thành), tích cực mưu đồ qua sông tác chiến.

Trước tiên đánh nghỉ binh phía tây, làm ra tư thế muốn trở về Sơn Tây, dụ dỗ quan binh bố phòng trọng điểm tại phía tây, tiếp theo lưu khấu đột nhiên lấy ra một đống thuyền và bè đã chuẩn bị sẵn trước đó, tại phía bắc Khai Phong, bến đò Hoàng Hà, nhanh chóng qua sông.

Nhất cử hoàn thành chiến lược chuyển đổi vị trí.

Buổi sáng, Lý Đạo Huyền dậy thật sớm, đặt ship món trà dầu, đang ăn Vui vẻ.

Lại thấy QQ có thông báo, là Thiên Nhan Nữ Vương M gửi tới tin tức: "Huyền Tử, chúng ta kiếm được tiền rồi, ha ha ha, kiếm được tiền rồi, kiếm được tiền rồi."

"2?" Lý Đạo Huyền: "Nhiều ngày nay tôi không quan tâm đến video của chúng ta rồi, kết quả không tệ à?"

Thiên Nhan Nữ Vương M vô cùng hưng phấn: "Kiếm bộn rồi! Mặc dù chúng ta không trở thành video hot nhất, thế nhưng trong phân khúc thị trường tiểu chúng lại đạt được khen ngợi nhất trí, sau khi bán vé và ăn chia với sàn, hai chúng ta tổng cộng có thể đạt được 332 vạn nguyên."

"A, con số này cũng được."

Lý Đạo Huyền đã quen kiếm nhiều tiền nhờ điêu khắc mini, con số hơn 300 vạn này với y mà nói cũng không quá ghê gớm.

Nhưng đối với Thiên Nhan Nữ Vương M mà nói, đã là đại hoạch thành công rồi.

"Dựa theo ước định hợp đồng trước đó của chúng ta, tôi lấy 20%, cậu lấy 80%." Thiên Nhan Nữ Vương M nói: "Lát nữa tôi sẽ chuyển cho cậu 265. 6 vạn, tự cậu báo cáo thuế trên điện thoại đi nhé."

"Được được." Lý Đạo Huyền tiện tay trả lời.

"Ơ, có vẻ cậu không quá hưng phấn nhỉ." Thiên Nhan Nữ Vương M: "Kiếm nhiều tiền như vậy, cậu không có chút phản ứng nào sao?"

Lý Đạo Huyền: "Tôi thấy người khác làm video ngắn toàn là trang bức vả mặt, binh vương trở về, bá đạo tổng tài yêu ta, tiền bán vé toàn là một hai ức, chúng ta chỉ mới kiếm được hơn 300 vạn, thật sự không cần thiết phải cao hứng."

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Ơ kìa, cái này không giống mà. Bộ Mộc Quế Anh của chúng ta đề tài quá cũ, phương diện nội dung hầu như tất cả mọi người đều rất quen thuộc, không có gì mới mà xem, chúng ta có thể kiếm được mấy trăm vạn, hoàn toàn là dựa

vào tranh đấu chân thực."

Lý Đạo Huyền: "A a!"

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Nếu muốn kiếm nhiều hơn thì phải có kịch bản càng xuất sắc hơn. Tôi ví dụ cho cậu nhé, nội dung video phải cùng loại như vậy: Cậu là con trai của thủ phủ toàn cầu, siêu cấp phú nhị đại, có một ngày ra ngoài thể nghiệm sinh hoạt, làm một nhân viên rửa xe bên trong tiệm rửa xe của chỉ nhánh công ty của chỉ nhánh công ty của chi nhánh công ty của chi nhánh công ty dưới cờ công ty nhà mình, sau đó có một tiểu thư nhà giàu trẻ tuổi xinh đẹp tới rửa xe Ferrari của cô ta ở chỗ cậu."

Lý Đạo Huyền: "Ôi đệt, phú nhị đại quần què gì vậy, lại muốn thể nghiệm sinh hoạt như thế?"

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Đừng ồn, nghe tôi nói tiếp đây. Khi cậu rửa xe Ferrari cho tiểu thư nhà giàu, phú bà nhận được một cuộc điện thoại, là cha của cô ấy ép cưới, nói cho cô ấy, nếu như trong một tháng không kết hôn. Cha mẹ cô ấy sẽ không cho di sản, sẽ đem di sản cho anh họ của cô ta."

Lý Đạo Huyền: "Cha mẹ cõi âm gì thế này?"

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Tiểu thư nhà giàu kia bị cha mẹ ép cưới không biết làm gì, đột nhiên nhìn thấy 'tiểu tử nghèo' cậu có vẻ đẹp trai đang rửa xe, vì vậy cô ta tâm sinh một kế, ôm lấy cánh tay của cậu mà nói 'tiểu ca ca, có muốn kiếm tiền không?' "

Lý Đạo Huyền: "Không muốn!"

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Cậu làm vậy là không đúng rồi, cậu như vậy làm sao mà thúc đẩy tình tiết câu chuyện? Đương nhiên cậu phải lập tức biểu hiện ra trạng thái hoang mang, nói 'kiếm tiền thế nào?'. Sau đó, tiểu thư nhà giàu nói với cậu: 'Chúng ta kết hôn đi, thế nhưng trước khi kết hôn cần phải ký một hiệp nghị, chính

là tiền của tôi là của tôi, tiền của anh là của anh, không được dòm ngó gia tài của đối phương. ' "

Lý Đạo Huyền: "Đây là đang thử thách chỉ số thông minh của khán giả đúng không?" Thiên Nhan Nữ Vương M: "Nói chung, cứ như vậy cậu cùng với tiểu thư nhà giàu kết hôn. Cô ấy không biết cậu là con trai của thủ phủ thế giới, còn tưởng rằng chỉ là một nhân viên rửa xe, cô ấy mang cậu đi thể nghiệm 'cuộc sống xa hoa', sau đó anh họ của cô ấy tới. Bởi vì cậu nên anh họ không thể giành được quyền thừa kế gia tài, đương nhiên hận cậu tận xương, anh họ liền quyết định dùng công ty của mình tạo áp lực đối với công ty rửa xe, muốn xa thải cậu."

Lý Đạo Huyền: "Được rồi được rồi, tôi đã biết phía sau, tôi lấy ra mấy chục ức, vả mặt anh họ này đúng không? Tiểu thư nhà giàu biết tôi rất có tiền, sợ ngây người đúng không? Sau đó ngoan ngoãn nghe lời đúng không? Tôi sẽ dạy tiểu thư nhà giàu kinh doanh, vận hành di sản của cha mẹ cô ấy vô cùng tốt đẹp, giúp công ty của cô ấy phát triển cực nhanh đúng không? Từ đó tiểu thư nhà giàu sẽ cam tâm tình nguyện bày ra 18 tư thế ở trên giường, đúng không?"

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Rốt cuộc cậu cũng thông suốt rồi, chính là như vậy."

Lý Đạo Huyền: "Xin cho phép tôi tự sát 10 phút."

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Này này, đừng như vậy! Nội dung video xàm hay không không quan trọng, có người trả tiền quan trọng nhất, muốn bán nhiều vé thì phải xàm."

Lý Đạo Huyền: "Không cần, tôi vẫn thích làm phim bom tấn của mình hơn."

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Được được được, phim bom tấn cũng được, thật ra một bộ phim có thể kiếm mấy trăm vạn tôi đã

rất thoả mãn rồi. 20% của tôi cũng được hơn 60 vạn rồi, còn nhiều tiền hơn cả tôi kiếm trong hơn 20 năm. Huyền Tử, cậu có quay cái gì, cứ giao cho tôi edit làm đặc hiệu và quảng bá nhé, chúng ta hợp tác rất vui vẻ mà."

Lý Đạo Huyền: "Được, quay gì tôi sẽ liên lạc."

Tắt QQ, Lý Đạo Huyền quả thật dở khóc dở cười, video ngắn lưu hành hiện tại đều kiểu như thế sao? Thật đáng sợ.

Nghĩ đến video ngắn, y liền không nhịn được nghĩ tới "Văn Phòng Minh Tỉnh Thế giới phồn hoa", vừa ăn trà dầu vừa xem văn phòng hoạt động vậy.

Chọn vào Bồ Châu, chuyển tầm nhìn sang văn phòng, sau đó dùng công năng "chú ý" nhìn vào...

Vừa mới chuyển tầm nhìn vào, liền trông thấy Thiết Điểu Phi đang đứng trước mặt Lão Nam Phong, hai tay trình lên một sấp giấy dày: "Đây này Lão Nam Phong. đây là tình tiết do Tên Truyền Đình thiết kế " Lão Nam Phong cười: "Tôn Truyền Đình, chính là người viết văn chuyên nghiệp tại Đại Châu đúng không? Nghe ngươi nói qua vài lần rồi."

Thiết Điểu Phi cười: "Mặc dù hiện tại Tôn tiên sinh chỉ viết văn tại nhà, thế nhưng phương diện quân lược thật sự rất xuất sắc."

Lão Nam Phong cười mà không nói, đối với vấn đề quan văn biết đánh trận bao nhiêu, loại võ quan tiền tuyến như hắn căn bản không muốn thảo luận. Hắn nhận lấy sấp giấy rồi mở ra xem: [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh].

Lại xem nội dung, Lão Nam Phong rốt cuộc thu lại nụ cười khinh thường trên mặt: "Câu chuyện này... kể chính là chuyện xảy ra năm trước. Tổ Đại Thọ đầu hàng, Hà Khả Cương bị giết, diễn viên đặt ra là một tiểu binh thủ hạ của Hà Khả Cương, rất thú vị."

"Đúng vậy!" Thiết Điểu Phi nói: "Trận chiến Đại Lăng Hà năm đó, Thiên Tôn nói, bộ phim điện ảnh sẽ quay lần này phải gần hiện tại một chút, như vậy mới có thể càng tạo ra sự đồng cảm của các lão bách tính."

Chương 744: Ta tới huy động

Tay Lão Nam Phong cầm kịch bản mà khẽ run run.

Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh, nhân vật lần này đối với Lão Nam Phong mà nói, cảm giác như mình ở trong đó.

Trước khi hắn trở thành trợ thủ của Lang thiên hộ, cũng là từ tiểu binh từng bước một bò lên, khi nhìn thấy năm chữ "biên quân nhất tiểu binh" này, thiếu chút nữa liền muốn đưa bản thân vào trong đó.

Lại xem kỹ kịch bản, Tôn Truyền Đình miêu tả tình huống của biên thành Đại Lăng Hà trong kịch bản vô cùng sống động, tỉ mỉ tới cực điểm, giống như hắn ở ngay biên thành Đại Lăng Hà lúc đó.

Lý Đạo Huyền dùng công năng "chú ý" cũng đang xem kịch bản của Tôn Truyền Đình cung cấp, xem một lượt, cũng không khỏi chậc lưỡi tán thán: Người này thật không hổ là chuyên gia biên sự, rõ ràng hắn không đi Đại Lăng Hà, nhưng có thể miêu tả tình huống Đại Lăng Hà ngay lúc đó tỉ mỉ đến mức độ như vậy, thật đáng quý.

Người này không biết đã đi hỏi thăm bao nhiêu tư liệu!

Lão Nam Phong mặt cau có nói: "Bộ phim này ta có thể tự mình diễn. Vấn đề then chốt ở chỗ, thành Đại Lăng Hà này chúng ta phải chọn thành trì nào để lấy cảnh đây?"

Đây thật đúng là một vấn đề!

Đóng phim cần phải có khung cảnh, lần trước quay [Mộc Quế Anh], Lão Nam Phong phải đi mượn đại viện của nhà Lý Hiển Quý

làm thành [Thiên Ba Phủ], nhưng lần này muốn quay thành Đại Lăng Hà, đó cũng không phải một thành trì nhỏ, không thể tùy tiện dựng một bức tường, rồi nói là thành Đại Lăng Hà được.

Thành Bồ Châu cũng không thích hợp, bầu không khí văn hóa của thành Bồ Châu này quá nồng, khí tức đấu tranh rất nhạt, rất không thích hợp dùng để làm biên thành tại tiền tuyến đông bắc.

"Hàn Thành thế nào?" Thiết Điểu Phi nói: "Quy mô của Hàn Thành tổng thể tương đương với thành Đại Lăng Hà, hơn nữa Hàn Thành thuộc về Đồng Quan đạo, là quân khu, thành trì có vẻ càng tiêu điều hơn, thích hợp hơn so với thành Bồ Châu. Ở đó cách thôn Cao Gia cũng gần, chúng ta sẽ huy động toàn bộ lão bách tính Hàn Thành, cùng nhau hỗ trợ đóng phim."

Lão Nam Phong toát mồ hôi: "Văn Phòng Minh Tinh của ta cũng không có bản lĩnh lớn như vậy, huy động lão bách tính cả thành hỗ trợ biểu diễn, cái này phải dùng bao nhiêu tiền? Bán vé cũng không kéo lại được."

Hai người đang nói đến đó, Thiên Tôn test-03 đẩy cửa đi vào, cười nói: "Được, dùng Hàn Thành đi! Không cần Văn Phòng Minh Tinh của ngươi làm, ta sẽ đi huy động lão bách tính Hàn Thành."

Lão Nam Phong và Thiết Điểu Phi vội cùng nhau hành lễ: "Tham kiến Thiên Tôn."

Lão Nam Phong: "Thiên Tôn, ngài vì mạt tướng có thể bán thêm chút vé, liền hỗ trợ huy động lão bách tính Hàn Thành, cũng quá thiên vị mạt tướng đi, mạt tướng không biết lấy gì báo đáp."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Đây không chỉ là vì giúp ngươi, còn để cho lão bách tính thấy được sự khó khăn của chiến trường đông bắc, thấy được sự khẩn trương của tình thế thiên hạ, và thức tỉnh tư tưởng cho các lão bách tính, không phải là vì văn phòng của ngươi. Đừng tự sướng quá."

Lão Nam Phong: "Hắc, nói chung mạt tướng đã chiếm tiện nghi mà."

Có mệnh lệnh của Thiên Tôn, Lão Nam Phong thoáng cái có tinh thần hẳn lên.

Phim này phải quay cho tốt!

Thiên Tôn mở miệng, muốn lão bách tính toàn thành hỗ trợ, vậy tương đương với Thiên Tôn sẽ dành cho sự ủng hộ mạnh mẽ hữu lực, không như [Mộc Quế Anh], toàn dùng cảnh cũ để biên tập.

Ánh mắt Lão Nam Phong lập tức tập trung lên Tạo Oanh về cùng với Thiết Điểu Phi: "Tạo giáo viên, trận chiến Đại Lăng Hà phải diễn cảnh đánh Kiến Nô, vậy khẳng định phải diễn kỵ binh rồi, nên cần Kỵ Binh doanh của cô hỗ trợ."

Tạo Oanh: "Muốn ta diễn Kiến Nô? Không được!"

"Yên tâm, không cần cô diễn." Lão Nam Phong cười hắc hắc: "Bên Kiến Nô cũng không có nữ tướng quân, chỉ cần các binh sĩ Kỵ Binh doanh thủ hạ của cô tới diễn là được."

Tạo Oanh: "Chắc bọn họ cũng không muốn diễn Kiến Nô đâu."

Lão Nam Phong: "Thủ hạ ái tướng của ta Trần thiên hộ, trước đó không lâu còn hi sinh bản thân, diễn Tiêu Thiên Tá nữa kìa, người của cô diễn Kiến Nô thì có làm sao?"

Tạo Oanh lườm hắn: "Ta nghe nói gần đây Trần thiên hộ đi trên đường bị trẻ con cầm súng nước bắn cho chạy không kịp mà."

Lão Nam Phong: "..."

Trần thiên hộ bên cạnh không chịu nổi nữa, hét thảm một tiếng rồi chạy ra ngoài.

Lão Nam Phong vội vàng vỗ vai Trần thiên hộ, nhẹ nhàng an ủi: "Đừng sợ đừng sợ, lần này sẽ an bài cho ngươi một vai đại tướng quân Minh, giúp ngươi lấy lại danh tiếng."

Trần thiên hộ mừng rỡ: "Lần này ta diễn ai?"

Lão Nam Phong: "Tổ Đại Thọ!"

"Phốc!" Trần thiên hộ suýt nữa phun máu xa năm thước: "Đừng mà, Nam Phong ca, ngươi không thể như vậy."

Lý Đạo Huyền cười ha ha: "Trần thiên hộ, ai bảo ngươi có khuôn mặt Thường Uy chứ, nhận đi." (Thường Uy trong phim quan xẩm lốc cộc)

Trần thiên hộ: "Khuôn mặt Thường Uy là sao? Thiên Tôn, ngài đừng hùa nhau chê cười mạt tướng a. Mạt tướng thật sự quá thảm rồi, hiện tại đi đường cũng bị người người gọi đánh."

Sau một hồi cười đùa, [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh] bắt đầu chính thức các loại hoạt động tuyển diễn viên, chuẩn bị, tập luyện.

Bộ phim lần này có thể nói thanh thế rất lớn, không chỉ bắt đầu dùng dân đoàn binh sĩ của đội Lão Nam Phong tham gia diễn xuất, còn kéo theo Kỵ Binh doanh của Tạo Oanh, lại thêm lão bách tính Hàn Thành...

Chế tác cực lớn, quy mô cực lớn!

Bất kể chi phí! --

Cả thành Lạc Dương, nhân tâm hoảng sợ.

Ngay vừa rồi, một tin tức đáng sợ đã truyền tới Lạc Dương.

Sấm Vương suất lĩnh đại quân chủ lực của lưu khấu hơn mười vạn, tại bến đò Khai Phong vượt qua Hoàng Hà.

Sau khi vòng qua phủ Khai Phong, lưu khấu liền bắt đầu thẳng tiến về hướng tây nam, một đường giết người cướp của, không chuyện ác nào không làm.

Tổng binh Hà Nam Trương Ứng Xương dẫn quân từ bờ bắc Hoàng Hà qua sông, đuổi theo lưu khấu qua đây, thế nhưng, ngay từ đầu Trương Ứng Xương đã chậm một bước, xuất phát chậm hai ngày so với lưu khấu.

Hơn nữa một ngày quan binh chỉ có thể chạy 30 dặm, một ngày lưu khấu lại có thể dễ dàng chạy trên 50 dặm, căn bản là không đuổi kịp.

Tất cả binh chiến được của Hà Nam đều ở trong tay Trương Ứng Xương.

Nếu hắn không đuổi kịp lưu khấu, vậy quan viên khác càng không có cách nào đối phó lưu khấu.

Mà Lạc Dương cách Khai Phong, theo đường thẳng không đến 400 dặm.

Nói cách khác, không khéo lưu khấu sẽ lập tức lao tới Lạc Dương rồi.

Phúc Vương Chu Thường Tuân, hiện tại đang ở trong nha môn tuần phủ, không chịu đi.

"Phàn đại nhân, an nguy của Phúc Vương phủ ta, hoàn toàn dựa vào ngươi rồi." Chu Thường Tuân làm ra vẻ mặt dày mày dạn muốn Phàn Thượng Hiên chịu trách nhiệm.

Trong tay tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên cũng không có binh, vẻ mặt khó xử nói: "Phúc Vương điện hạ, trong tay bản quan cũng không có binh, toàn bộ binh lực đều giao cho tổng binh Trương Ứng Xương rồi."

Chu Thường Tuân tức thì đề cao giọng nói: "Vậy phải làm sao đây? làm sao đây? Nếu tặc quân đánh tới Lạc Dương, bản vương cầm đầu đi đỡ sao?"

Phàn Thượng Hiên: "Cũng không hẳn không được."

Chu Thường Tuân nộ: "Ngươi nói cái gì?"

Phàn Thượng Hiên làm bộ chưa nói gì.

Chu Thường Tuân tức lắm rồi: "Ta biết rồi, nếu tặc quân đánh tới Lạc Dương, ngươi nhanh chân bỏ chạy, đúng không? Dù sao thì cả Hà Nam đều khu trực thuộc của ngươi, ngươi có thể chạy khắp nơi trong khu trực thuộc, sau đó chỉ cần nói ngươi đến địa phương khác tổ chức thôn binh đối phó lưu khấu, có thể thoát khỏi can hệ rồi. Thế nhưng bản vương chạy không được! Đất phong của bản vương ngay tại Lạc Dương, cho dù bản vương chết cũng không thể rời khỏi Lạc Dương, ngươi chính là muốn bán bản vương chạy trốn."

Phàn Thượng Hiên thầm a một tiếng, biểu hiện ra lại không có động tĩnh.

Đúng lúc này, cửa mở, Bạch Diên từ bên ngoài đi vào, cười nói: "Ơ, hai vị đều ở đây à? Đúng lúc đúng lúc!"

Chương 745: Bịp hắn chút bạc

Bạch Diên vừa đi vào, cả hai người Phàn Thượng Hiên và Chu Thường Tuân không khỏi đồng thời sửng sốt.

Lập tức, đồng thời mừng rỡ.

Phàn Thượng Hiên nói: "Bạch tiên sinh cũng ở đây à!"

Bạch Diên cười nói: "Đúng vậy, vừa lúc ta tới Lạc Dương chọn mua một số vật tư, nghe người trong thành đều đang lan truyền, nói là lưu khấu sẽ đến, trong thành rất hỗn loạn, không ít lão bách tính ở nông thôn chung quanh đã mang theo con cái trốn vào trong thành, hiện tại trên phố lớn ngõ nhỏ toàn là nạn dân."

Phàn Thượng Hiên than thở: "Đúng vậy, lão bách tính ngoài thành đổ xô vào, thú vị chính là, các phú thương đại hộ trong thành lại mở cửa tây, chạy về hướng Đồng Quan."

Một người chui ra từ phía sau Bạch Diên, chính là Thiên Tôn test-03, y cười nói: "Người ở ngoài thành muốn đi vào, người ở trong thành lại muốn đi ra, nhân tính, ôi nhân tính."

Phàn Thượng Hiên mừng rỡ: "Ôi, thì ra Tiêu kỳ hiệp cũng tới rồi."

Thật ra hiện tại mẫu Thiên Tôn test-03 đã bắt đầu sản xuất số lượng lớn. Các công nhân kỹ thuật của thôn Cao Gia phát hiện ra, Thiên Tôn test-03 đã tập hợp toàn bộ kỹ thuật mà họ nắm giữ, tạm thời không thể thăng cấp công năng mới.

Cho nên dứt khoát tạo ra số hiệu test-03-02 của Thiên Tôn test-03-01, dùng để đặt ở các thành thị khác nhau.

Địa phương quan trọng như Lạc Dương, đương nhiên sẽ có một cái.

Phàn Thượng Hiên vừa thấy Lý Đạo Huyền, trong lòng liền cảm thấy an tâm. Tiêu kỳ hiệp là hiệp khách lợi hại nhất hắn bình sinh gặp qua, quả thật là thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành. Ngoại trừ Băng Phách gì công mà y tu luyện có chút dọa người, ngoài ra không có khuyết điểm nào khác.

Có y ở đây, cảm giác lòng tin đối phó lưu khấu sẽ tăng lên một chút.

Nhưng Chu Thường Tuân lại chưa gặp qua Lý Đạo Huyền, chỉ biết Bạch Diên, nên có chút hiếu kỳ nhìn Lý Đạo Huyền.

Phàn Thượng Hiên: "Nhìn thấy Bạch tiên sinh và Tiêu kỳ hiệp, bản quan cảm thấy trong lòng khoan khoái hơn nhiều, Ôi chao! Không dối gạt hai vị, bản quan và Phúc Vương điện hạ đang ở đây thương lượng việc liên quan với lưu khấu."

Lý Đạo Huyền cười: "Thương lượng chạy về hướng nào?"

Chu Thường Tuân: ". . ."

Cái này rất xấu hổ! Có người nói như ngươi sao?

Loại đại lão quan văn như Phàn Thượng Hiên không thích nhất chính là tôn thất, cho nên nói chuyện cũng không cần nể mặt Phúc Vương, cười nói: "Trước khi các người tới đây, Phúc Vương điện hạ đang nói, Lạc Dương này là đất phong của hắn, nếu như lưu khấu đánh vào, hắn chạy cũng không có chỗ mà chạy, đang rất sốt ruột."

Chu Thường Tuân tức: "Họ Phàn, ăn nói cho cẩn thận."

Phàn Thượng Hiên: "Ôi, bản quan nói chính là sự thực mà."

Chu Thường Tuân còn muốn phát hoả, nhưng cẩn thận nghĩ lại, liền thở dài: "Các ngươi cứ việc cười đi, bản vương sinh tại nhà đế vương, mặc dù hưởng hết vinh hoa phú quý, nhưng cả đời không được rời khỏi đất phong một bước, bị vây chết trong thành Lạc Dương này. Các ngươi cứ việc cười đi, cười đi! Bản vương sớm đã quen rồi. Dù sao nếu bản vương chết, Lạc Dương tất phá, nếu Lạc Dương bị phá, tất cả lão bách tính trong thành này đều sẽ chôn cùng với bản vương, mọi người cùng chết, trên đường hoàng tuyền, bản vương cũng không cô đơn."

Lần này Phàn Thượng Hiên cười không nổi nữa, có vẻ xấu hổ, nếu lão bách tính Lạc Dương thật sự bị lưu khấu giết sạch, vu tâm hà nhẫn? Tuần phủ như hắn cũng không cần làm nữa, khẳng định kết quả là chém đầu.

Hai người cùng quay đầu, nhìn về phía Bạch Diên.

Bạch Diên: "Nhìn ta làm gì? Ta chỉ là một hương thân nhỏ yếu, đáng thương, bất lực. Đại quân lưu khấu 20 vạn qua đây, ta cũng sợ lắm chứ."

Phàn Thượng Hiên: "Bạch tiên sinh có rất nhiều hỏa súng binh mà? Bản quan biết việc này, điều họ qua đây hết đi, trợ giúp Lạc Dương thủ thành, thế nào? Dù sao thì lưu khấu từ đông tới, cũng sẽ không đánh tới Tiểu Lãng Đễ, gia đinh của ngài không cần đóng ở Tiểu Lãng Đễ."

Chu Thường Tuân: "Đúng rồi đúng rồi! Bản vương cũng nghe nói qua, khi ngươi đoạt lại Tiểu Lãng Đễ, đã phái ra rất nhiều hỏa súng binh, khi ngăn cản lưu khấu vượt qua Hoàng Hà tại thành Hà Tân cũng xuất động lượng lớn hỏa súng binh. Mau điều bọn họ đến đây, canh giữ trên tường thành Lạc Dương. Bản vương điều thân vệ vương phủ đến, tuần phủ đại nhân lại tổ chức một số lão bách tính dân đoàn, chúng ta có thể thủ được thành Lạc Dương này."

Bạch Diên: "Ôi, nhưng tại hạ là một thương nhân mà, thương nhân không có lợi không dậy sớm, đóng giữ Lạc Dương đối với tại hạ lại không có chỗ tốt. . ."

Chu Thường Tuân không hề nghĩ ngợi, lập tức lên tiếng: "Bản vương trả thù lao!"

Lý Đạo Huyền thầm vui trong lòng: vậy là được rồi, lần này ta tới, chính là moi tiền của ngươi đấy.

Mặc dù Lý Đạo Huyền có thể vô hạn tiếp tế vào trong hộp, thế nhưng đối với loại đại địa chủ phong kiến như Phúc Vương, trong tay nắm giữ lượng lớn tiền tài lại cất giấu rất kỹ, phải nghĩ hết biện pháp để chém một phát.

Cái đó và y tiếp tế vật tư có ý nghĩa khác nhau!

Bạch Diên cười nói: "Cho bao nhiêu tiền vậy?"

Chu Thường Tuân: "2000 lượng!"

Bạch Diên lắc đầu: "Chỉ 2000 lượng, không đủ không đủ. Xa hoa như Phúc Vương phủ, nếu như bị lưu khấu giết người cướp của một phát, tổn thất chỉ sợ sẽ vượt quá 50 vạn lượng đúng không? Tại hạ điều động binh lực, bảo vệ Phúc Vương phủ, làm một đại sự như thế mà chỉ kiếm 2000 lượng, khẳng định là không đủ."

Chu Thường Tuân cắn răng: "5000 lượng!"

Bạch Diên: "Không đủ không đủ."

Chu Thường Tuân tức: "Đừng có quá đáng, 5000 lượng bản vương đã có thể chiêu mộ không biết bao nhiêu thôn binh dân đoàn, giang hồ hào kiệt cống hiến cho bản vương rồi."

Bạch Diên: "Đám ô hợp chiêu mộ có nhiều cũng chưa chắc

thắng được 20 vạn lưu khấu đâu. Phúc Vương kiểu gì cũng không thể chiêu mộ 20 vạn quân ô hợp, lấy 20 vạn địch 20 vạn đúng không?"

Nói thế chẳng thừa à?

Chu Thường Tuân không thể chiêu mộ 20 vạn quân ô hợp. Đừng nói hắn có đủ tiền chiêu mộ hay không, nếu thật sự chiêu mộ được nhiều thủ hạ như vậy, vậy có khác gì tạo phản đâu?

Đến lúc đó khẳng định Chu Do Kiểm sẽ tạm thời đình chỉ tiễu phỉ, mệnh lệnh toàn bộ quân Minh ưu tiên vây quét Phúc Vương.

Chu Thường Tuân muốn nổi khùng rồi: "Rốt cuộc ngươi muốn bao nhiêu?"

Bạch Diên: "Hai vạn."

Chu Thường Tuân tức: "Ngươi không bằng đi làm lưu khấu, còn nhanh hơn cả ăn cướp nữa."

Lý Đạo Huyền ở bên cạnh buồn cười muốn chết, xem kịch xem kịch.

Trái lại Phàn Thượng Hiên rốt cuộc không nhìn được nữa, lên tiếng: "Bạch tiên sinh, được rồi đó. Phúc Vương đồng ý bỏ tiền đó là chuyện tốt, nhưng trách nhiệm đóng giữ Lạc Dương vốn là trên người bản quan, ngươi coi như giúp bản quan một việc. . ."

Hoà sự lão bên thứ ba lên sân khấu rồi!

Bạch Diên dừng lại đúng lúc: "Như vậy đi, một vạn lượng không thể ít hơn. Trả thù lao trước, người của ta mới vào thành, không thấy bạc, người của ta sẽ ở lại Tiểu Lãng Để xem kịch."

Chu Thường Tuân cay lắm rồi: "Được, cho ngươi, cho ngươi là được."

Hắn tức quá nhảy người lên, vung tay áo trở về Phúc Vương phủ.

Về phần đưa bạc, đương nhiên là thủ hạ của hắn làm, không có khả năng liền hoàn thành tại chỗ.

Đợi hắn đi rồi, Phàn Thượng Hiên mới mở miệng nói: "Bạch tiên sinh, ta thấy ngươi vẫn luôn phát cháo tế dân tại Tiểu Lãng Để và huyện thành Hà Tân, không phải loại người tham tài, sao hôm nay cứ muốn đòi bạc của Phúc Vương thế?"

Bạch Diên cười: "Bắt chẹt được số bạc này, lại đem chia cho các nạn dân chạy nạn vào thành, chẳng phải càng tốt hơn?"

Phàn Thượng Hiên cười ha ha: "Lời này có lý, thật là có lý."

Chương 746: Chúng ta tùy ý một chút

Thành Lạc Dương, cửa đông.

Chu Thường Tuân dẫn theo 500 thân vệ binh của mình, vẻ mặt khó chịu ngồi trên thành lâu.

Trước mắt lưu khấu đang hoạt động tại phụ cận Khai Phong phía đông, nếu tới sẽ tới từ phía đông, cho nên hắn điều tất cả 500 thân vệ của mình đến cửa đông.

Phàn Thượng Hiên đã tổ chức lượng lớn dân đoàn thôn binh, hỗ trợ cho hắn.

Chu Thường Tuân đang rất buồn bực mà chửi tổ tông nhà mình ở trong lòng, đương nhiên, không phải là mắng Thái tổ, mà là mắng mấy tổ phía sau.

Thái tổ Chu Nguyên Chương đối với tử tôn của mình thật ra rất tốt, ông ta phân phong cho mấy nhi tử tại mấy thành trì quan trọng, để cho bọn họ mang binh, lấy cái này củng cố cơ nghiệp của lão Chu gia.

Thế nhưng Chu Lệ chơi một phát Tĩnh Nan chi dịch, làm cho tác hại của "Phiên vương mang binh" thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn, khiến cho mấy hoàng đế kế tiếp đều đổi sang tước binh quyền của phiên vương.

Đến đời của Chu Thường Tuân, đường đường Phúc Vương, tọa trấn Lạc Dương "trung tâm thiên hạ", trong tay lại chỉ có 500 thân binh vệ, không dám nhiều hơn.

Chu Thường Tuân mắng trong bụng: Nếu như lão tử có nhiều binh như lão tổ tông Chu Lệ phân phong Yến Kinh, còn sợ một đám lưu khấu hay sao? Con mẹ nó! Nhất đại phiên vương như lão tử, đúng là sống không bằng con chó, vậy mà bị một hương thân lừa bịp tống tiền một vạn lượng.

Nghĩ tới đây, hắn liền quay sang Phàn Thượng Hiên bên cạnh: "Tuần phủ đại nhân, họ Bạch kia nhận tiền rồi, sao còn chưa tới?"

Phàn Thượng Hiên: "Tới rồi tới rồi, ngươi xem."

Chu Thường Tuân quay đầu nhìn. . .

Hỏa súng binh Tiểu Lãng Để tới rồi.

Chỉ nhìn thoáng qua, Chu Thường Tuân liền không thể bình tĩnh nổi.

Đội ngũ 2000 người, xếp hàng chỉnh tề, bước tiến chỉnh tề, ầm ầm đi tới.

2000 người này cũng không mặc giáp, chí ít mắt thường thấy là khoác mặc gì, tất cả đều mặc bố y. Vai vác một cây hỏa súng, bên hông cột một cái túi chứa đạn dược, tinh thần khí chất đầy đủ, trên mặt nở nụ cười tự tin.

Cứ như vậy nghênh ngang đi tới trước mặt Chu Thường Tuân, sau đó bắt đầu chiếm vị trí phòng ngự trên tường thành.

Chu Thường Tuân thầm mắng: Một hương thân cũng dám tổ chức 2000 dân đoàn, còn chẳng kiêng nể toàn bộ trang bị hỏa khí. Nhưng ta một thân vương lại chỉ dám tổ chức 500 thân vệ, con mẹ nó rốt cuộc chuyện này là sao?

Đố kị ước ao hận a!

Chu Thường Tuân nhịn không được liền muốn thổ tào: "Hắn

làm nhiều hỏa súng binh như vậy, sẽ không sợ triều đình nói hắn mưu phản à?"

Phàn Thượng Hiên đè thấp giọng nói: "Việc này triều đình đã mặc kệ từ lâu rồi, ngươi còn không biết sao? Vùng duyên hải, có một hải tặc nhận chiêu an gọi là Trịnh Chi Long. Từ lâu hắn đã bắt đầu trắng trợn mua hỏa khí quy mô lớn, triều đình còn phong cho hắn du kích tướng quân, để mặc hắn mua thuyền mua hỏa súng mua đại pháo."

Chu Thường Tuân: ". . ."

Con mẹ nó muốn điên mất, Chu Thường Tuân năm ngón tay mở rộng, lòng bàn tay hướng lên trời, gào lên thê thảm: "Cho nên, chỉ có phiên vương là không cho phép chơi như vậy, những người khác đều có thể đúng không? Cho dù một tên tặc cũng có thể, chỉ có phiên vương không được?"

Phàn Thượng Hiên nhìn hắn với ánh mắt cổ quái, tựa hồ muốn nói: Ngươi biết là tốt rồi.

Chu Thường Tuân không dám tỏ ra bất mãn quá nhiều trên chuyện này, để tránh rước lấy hoài nghi, đành phải đổi đề tài: "Bản vương cho hắn một vạn lượng bạc, hắn chỉ phái 2000 người tới thủ thành, như thế tính ra, một người tốn 5 lượng bạc của bản vương rồi, vậy thì đắt quá?"

Phàn Thượng Hiên: "Đó là ngươi còn chưa thấy qua hỏa súng binh của hắn lợi hại thế nào?"

Chu Thường Tuân: "Có thể lợi hại thế nào? Không phải là điểu súng sao? Mặc dù bản vương không dám làm quy mô lớn, thế nhưng trong tay cũng có mấy cái có thể lấy ra chơi."

Nói xong, hắn vẫy tay, một thân vệ đi tới, thật sự lấy ra một cây điểu súng, đặt ở trên tay Chu Thường Tuân.

Chu Thường Tuân: "Bản vương còn từng dùng nó bắn chim."

Phàn Thượng Hiên nghe ra rồi, hắn nói chính là "từng bắn chim", nhưng không nói "đã bắn rơi chim", cũng chính là không bắn trúng rồi, cái này có gì mà ra vẻ.

Chu Thường Tuân: "Thứ này bắn ra cũng không thấy xa bao nhiêu, lại ngắm không chuẩn, sau khi bắn xong một phát lại nạp vào rất chậm, chẳng qua là món đồ chơi mà thôi."

Nói xong, hắn nhìn 2000 hỏa súng binh của Bạch Diên, lắc đầu: "Một vạn lượng bạc mời tới 2000 binh như vậy, không đáng, không đáng."

Phàn Thượng Hiên rất muốn thổ tào hắn, thế nhưng nghĩ nghĩ, cũng không tất yếu làm vậy, đợi đến khi lưu khấu đánh qua đây, hắn sẽ biết thôi. Đương nhiên, tốt nhất là lưu khấu đừng tới --

Ngoại ô Khai Phong, đại doanh lưu khấu.

Trước mặt Sấm Vương trải một tấm bản đồ qua loa, phía trên vẽ toàn bộ địa hình Hà Nam.

Tấm bản đồ này là Sấm Tướng vẽ, rất qua loa, nhưng đối với các lưu khấu mà nói, có thể vẽ ra bản đồ địa hình toàn bộ Hà Nam đã xem như người rất có kiến thức rồi, đa số lưu khấu đều không biết, không hiểu gì về tình thế thiên hạ.

Sấm Vương ném cho Sấm Tướng một ánh mắt cổ vũ: "Hiện tại chúng ta đã thành công đột phá Hoàng Hà, kế tiếp, cứ theo Sấm Tướng nói, chúng ta vòng qua Lạc Dương, tiến về hướng tây nam, thẳng tiến Hồ Quảng."

Hắn vừa mới nói xong, đột nhiên thấy dưới trướng có hai viên đại tướng đi ra, một người gọi Mãnh Hổ, một người gọi Độc Hổ, là hai huynh đệ.

Mãnh Hổ nói: "Sấm Vương đại ca, chúng ta dựa vào cái gì phải đi vòng quanh Lạc Dương? Lạc Dương đó là trung tâm thiên hạ, là thành lớn nổi tiếng giàu có, bên trong còn có một phiên vương nổi tiếng, gọi là gì vương đó?"

Độc Hổ: "Ca, là Phúc Vương."

Mãnh Hổ: "Đúng đúng, Phúc Vương! Lạc Dương rất có tiền, chúng ta thả dê béo không ăn, đi vòng qua, chẳng phải là rất ngu xuẩn?"

Sấm Vương do dự.

Sấm Tướng lên tiếng: "Các ngươi cũng biết Lạc Dương là trung tâm thiên hạ, vậy nên biết Lạc Dương dễ thủ khó công, không phải có thể đánh hạ dễ dàng được."

Mãnh Hổ nói: "Đương nhiên chúng tôi biết việc này, thế nhưng, không đi thử một lần đã trực tiếp vòng qua, ta không phục, là con la...là gì nhỉ?"

Độc Hổ: "Ca, là ngựa!"

Mãnh Hổ: "Đúng đúng, là la hay là ngựa, cũng phải lôi ra xem mới biết được, ta mặc kệ đánh hạ được hay không, dù sao cũng phải đi thử một lần."

Sấm Tướng sầm mặt lại: "Bên cạnh Lạc Dương chính là Tiểu Lãng Để, chắc các ngươi đã quên lần trước chúng ta vượt qua Hoàng Hà là bị ai đánh lui rồi."

Mãnh Hổ: "Không phải là một hương thân của Tiểu Lãng Để sao? Gọi Bạch...Bạch gì nhỉ?"

Độc Hổ: "Ca, là Bạch Diên!"

Mãnh Hổ: "Đúng đúng, hương thân thối gọi Bạch Diên. Lần

trước có sông, quân phương bắc chúng ta không giỏi đi thuyền, cho nên chịu thiệt thòi lớn, lần này tất cả đều là đất liền, ta sợ hắn cái quần."

Sấm Tướng: "Con mẹ nó đừng đưa ra ý kiến lung tung, ta không đồng ý đánh Lạc Dương."

Mãnh Hổ: "Bớt ở chỗ này làm ra vẻ lão đại, ngươi không đồng ý? Ngươi tính là gì? Nơi này là Sấm Vương đại ca định đoạt, không phải là Sấm Tướng ngươi định đoạt."

Sấm Tướng: ". . ."

Thế là, vài người đều quay sang nhìn Sấm Vương.

Sấm Vương bị họ nhìn như vậy cũng ngẩn ra.

Hắn cũng không phải người hùng tài đại lược gì, trên thực tế, hắn chỉ là một lão đại đả tương du* không có đặc điểm gì, bộ hạ tranh chấp, hắn làm lão đại lại thiếu năng lực giải quyết dứt khoát.

Sấm Vương trái lo phải nghĩ, ý kiến của hai bộ hạ đều cảm thấy có lý, suy nghĩ nửa ngày mới nói: "Như vậy đi, ai muốn thử mò tới Lạc Dương thì mò, không muốn thì đi vòng, chúng ta tùy ý một chút."

Chương 747: Tiền này xài không đáng

Chu Thường Tuân đột nhiên phát hiện một chuyện kỳ quái.

2000 dân đoàn mà Bạch Diên mang đến sau khi đã lên tường thành thành Lạc Dương lại đang tìm vị trí, mỗi một tiểu đội hỏa súng binh đều được phân phối đến một vị trí cố định.

Mỗi người họ đều đang nhớ vị trí của mình, có người thậm chí lấy ra một cây bút than và làm ký hiệu lên tường thành, biểu thị ở đây thuộc về mình.

Chu Thường Tuân: "Đây là đang làm gì?"

Lúc này Bạch Diên và Thiên Tôn test-03-02 đã đi lên thành lâu, đứng bên cạnh hắn, Lý Đạo Huyền cũng lười để ý tới Chu Thường Tuân.

Nhưng Bạch Diên lại là một người thích nói, cười nói với hắn: "Như ngươi thấy, bố trí vị trí cho binh sĩ."

Chu Thường Tuân nói: "Cái này có gì mà bố trí, đến khi đánh nhau, chính họ sắp thành một hàng đứng cạnh tường thành là được rồi."

Bạch Diên: "Vậy thì không được, sẽ lộn xộn. Bố trí từ trước, khi đánh nhau mới không hoảng loạn."

Chu Thường Tuân chỉ lườm hắn.

Chỉ thấy đám hỏa súng binh kia sau khi xác định được vị trí của mình, lại không ở lại trên tường thành, mà lui xuống, đi vào

trong Tàng Binh động nghỉ ngơi.

Chu Thường Tuân: "Này này!"

Bạch Diên giải thích: "Không biết lúc nào tặc binh sẽ đến, cứ để cho các binh sĩ canh giữ ở trên tường thành hít gió lạnh là không cần thiết, để cho họ nghỉ ngơi trước khi tác chiến, khi tặc tử tới sẽ có tinh thần hơn."

Chu Thường Tuân: "Nhóm người ngươi nuôi này là binh hay là cha?"

Bạch Diên cười mà không nói.

Chu Thường Tuân vô cùng khó chịu, nhưng lại không muốn gây gổ vào lúc này, đành phải phất tay hạ lệnh cho 500 thân vệ của mình: "Các ngươi đi lên tường thành thủ, tránh tặc khấu tới đánh chúng ta trở tay không kịp."

500 thân vệ đành phải ngoan ngoãn lên tường thành, sắp xếp đứng dọc theo hai bên cửa thành đông...

Mặc dù sức chiến đấu của những thân vệ binh Phúc Vương phủ này không được tốt lắm, thế nhưng ăn mặc cũng rất xa hoa, mỗi người y giáp sáng bóng, khí vũ hiên ngang, đứng ở trên tường thành, trông cũng có vẻ oai phong lắm.

Lý Đạo Huyền thấy cảnh này, trong bụng thầm nghĩ: ôi chao, đáng tiếc tầm nhìn của ta còn chưa tới đây, bằng không thì, chụp cảnh này từ trên cao, sau này khẳng định dùng được.

Lưu khấu không biết lúc nào sẽ tới, cũng không biết có tới hay không.

Lý Đạo Huyền đợi vài phút, cảm thấy buồn chán, dứt khoát đi lên góc tường, khoanh chân ngồi xuống, sau đó "đồng cảm" vèo một cái nhảy đến địa phương khác xem náo nhiệt.

Y vừa động, Chu Thường Tuân lại chú ý tới, chỉ vào Lý Đạo Huyền vừa mới khoanh chân ngồi xuống: "Rốt cuộc người này đến để làm gì thế?"

Bạch Diên: "Hỗ trợ thôi, rất lợi hại rất lợi hại đó."

Chu Thường Tuân: "Có thể lợi hại thế nào? Bản vương không tin."

Hắn đứng dậy, đi tới trước mặt Lý Đạo Huyền, lấy ra khí phái của vương gia: "Hừ, giang hồ hiệp khách, nghe nói ngươi rất lợi hại, sử ra công phu bản lĩnh cho bản vương xem nào?"

Lúc này Lý Đạo Huyền đã đồng cảm rời khỏi rồi, đâu nghe được hắn nói gì, căn bản không để ý tới hắn.

Chu Thường Tuân tức: "Bản vương đang nói chuyện với ngươi đấy."

Lý Đạo Huyền không nói không rằng, không động đậy.

Chu Thường Tuân thật muốn đạp cho một phát, nhưng hiện tại có việc cầu người, đá thì có vẻ không tốt lắm, hắn đành phải khom lưng, lấy tay lắc lư vai Lý Đạo Huyền: "Này! Bản vương đang nói chuyện với ngươi đấy, đừng giả chết."

Hắn vừa lay động, Lý Đạo Huyền liền ngã phịch ra đất.

Chu Thường Tuân giật nảy mình, sao người này lại mất thăng bằng vậy? Lại đưa tay thử hơi thở: "A a a, người này chết rồi? Không phải...Bản vương chỉ khẽ lắc lư hắn một cái, sao lại chết rồi? Không phải là bản vương giết a! Bản vương không hề giết người."

Hắn sợ quá, lui liền mấy bước, phía sau lưng va phải người Phàn Thượng Hiên.

Phàn Thượng Hiên vội đỡ lấy hắn: "Vương gia, đừng sợ! Tiêu đại hiệp luyện một môn công phu gọi là Băng Phách Ngưng Khí Công, khi đang luyện sẽ giống như một người chết, quen là tốt rồi."

Bạch Diên bên cạnh thầm buồn cười: Tên công pháp khó nhớ như vậy, tội cho ngươi phải nhớ kỹ, thật không hổ là tuần phủ đại nhân a --

Lý Đạo Huyền lúc này đang đồng cảm khắp nơi để chơi, phủ Tây An, thôn Cao Gia, thành Bồ Châu, đội Thạch Kiên, thương đội Thiết Điểu Phi...Dò xét khắp nơi một vòng, xem có chuyện nào khẩn cấp cần mình nhúng tay hay không.

Xem một vòng, không có chuyện gì.

Y liền dứt khoát trở về bên ngoài hộp, mở ứng dụng meituan đặt đồ ăn, đặt một ly trà sữa ô mai.

Chẳng mấy chốc, liền nghe được cửa nhà mình vang lên "leng keng".

Đại biệt thự có lắp mắt mèo điện tử, cho nên Lý Đạo Huyền cũng không cần đi ra cửa, trực tiếp ở trên máy vi tính là có thể nhìn ra cửa, mở microphone, đang muốn nói một câu: "Treo ly trà sữa trên nắm cửa."

Thế nhưng tập trung nhìn vào, mới phát hiện người ấn chuông cũng không phải shipper giao đồ ăn, mà là nhân viên giao hàng, hơn nữa không phải là giao hàng bình thường, mà là giao bằng xe vận tải.

Hệ thống điện mặt trời đến rồi!

Lý Đạo Huyền phấn chấn, tới đúng lúc lắm.

Y vội vàng ba chân bốn cẳng đi xuống lầu, mở cửa.

Tiểu ca giao hàng nở nụ cười mê người "khách hàng chính là thượng đế": "Điện mặt trời ngài cần đã giao đến, một xe là mười lăm bộ, phía sau còn có ba chiếc xe thay phiên đưa tới, xin hỏi giúp ngài chuyển đến để ở đâu?"

Lý Đạo Huyền: "Tầng hầm để không, chuyển đến tầng hầm đi."

Tiểu ca giao hàng bắt đầu vận chuyển. Tầng hầm căn biệt thự này của Lý Đạo Huyền thật đúng là rất lớn, chất 50 bộ điện mặt trời hoàn toàn không thành vấn đề. Tiểu ca giao hàng vội vàng hồi lâu, tất cả điện mặt trời đều được chuyển chất đống trong tầng hầm.

Lý Đạo Huyền lấy ra một bộ trong đó, đưa lên lầu hai, đặt ở bên cạnh hộp.

Hiện tại cái hộp đã mở rộng rất lớn, dài năm thước, rộng ba thước, đã chiếm một không gian rất lớn ở trong phòng của Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền lấy ra tấm điện mặt trời ước lượng một chút, bỏ vào hộp hoàn toàn không có vấn đề.

"Được! Khởi công!"

Đầu tiên ấn vào hai chữ "Bồ Châu" trên hộp, tầm nhìn vèo một cái nhảy tới thành Bồ Châu.

Tiếp theo dùng bốn nút đông nam tây bắc tiến hành điều chỉnh, chuyển tầm nhìn tới một bãi đất trống ngoài thành Bồ Châu. Đây là nơi vô chủ, mặt đất rất nhiều đá, bùn đất ít, không thể dùng để trồng trọt, cho nên vẫn luôn bỏ hoang.

Miếng đất này vừa lúc dùng để thao tác.

Lý Đạo Huyền mở ra hướng dẫn lắp điện mặt trời, sau đó dựa theo hướng dẫn đặt cái giá tấm pin vào, trên cái giá mở ra tấm pin

năng lượng mặt trời...sợi dậy phía dưới tấm pin nối với một cái hộp cổ quái, cái hộp này hình như là then chốt để chuyển hóa thái dương năng thành điện năng, Lý Đạo Huyền chỉ là một người bình thường, không phải chuyên gia về mặt này, nên xem không hiểu gì.

Dù sao thì cứ theo hướng dẫn mà làm, nối dây vào là được rồi.

Phía dưới hộp còn có bình ắc-quy, cũng cần nối dây.

Cuối cùng chính là kéo một sợi dây từ trong hộp ra, nối thẳng vào máy tính bảng, cung cấp điện cho máy tính bảng.

Sợi dây của hệ thống dự lưu điện mặt trời này đúng là dài thật, Lý Đạo Huyền kéo dây từ ngoài thành Bồ Châu thẳng đến trong thành Bồ Châu, xuyên vào rạp hát của Văn Phòng Minh Tinh thế giới phồn hoa, cạch một tiếng cắm vào máy tính bảng.

Phía trên biểu tượng pin của máy tính bảng lập tức hiện ra ký hiệu hình tia chớp...đã bắt đầu sạc pin rồi.

Chương 748: Ha ha, ta biết chữ

Hệ thống điện mặt trời lắp đặt thành công.

Lý Đạo Huyền thầm vui trong lòng: giờ thì không cần mình mỗi ngày cầm ra cầm vào sạc pin cho nó nữa.

Kế tiếp, chính là vấn đề che giấu dây điện.

Dây điện kéo từ ngoài thành vào quá không an toàn.

Lý Đạo Huyền học cách của hậu thế, đào rãnh trên mặt đất, đoạn ngoài thành thì dễ, y cứ tùy tiện đào rồi chôn là giải quyết xong.

Thế nhưng đoạn ở trong thành Bồ Châu thì phải đi qua con đường, viện tử của lão bách tính, thậm chí có một đoạn phải đi qua đại giáo trường binh doanh trong thành Bồ Châu, vậy thì không dễ xử lý rồi. Nếu như việc này làm tại hậu thế, không biết sẽ phải tốn bao nhiêu văn kiện, bao nhiêu tiền bồi thường mới có thể xử lý xong.

Nhưng ở chỗ này, Lý Đạo Huyền lấy ra bàn tay vàng khổng lồ, liền nghe được các người tí hon hoan hô: "Oa, Thiên Tôn hiển linh rồi, lần này Thiên Tôn muốn làm gì nhỉ?"

"Oa, Thiên Tôn đang đào rãnh!"

"Đào đến trong sân nhà ta rồi, ha ha ha, nhà ta dính vào thần tích Thiên Tôn rồi."

Một cái rãnh đi xuyên vào thành, vậy mà không ai phản đối, trái lại tất cả hoan hô, xe ngựa bị đào chặn ngang đường đi cũng không chửi thề, trái lại vui vẻ dừng lại bên rãnh xem náo nhiệt.

Rãnh này còn phân nhánh, một cái hướng về rạp hát, một cái thông đến quảng trường trước cổng chợ. Thành Bồ Châu có hai cái máy tỉnh bảng, cho nên cần đồng thời cung cấp điện.

Chỉ thấy Thiên Tôn đào rãnh xong, tiếp đó chôn một sợi dây vừa to vừa dài vừa đen vào trong, tại vị trí phân nhanh còn chia sợi dây làm hai, lại lấp đất vào. Con đường và viện tử của lão bách tính đều khôi phục nguyên dạng, chỉ là trên mặt đất còn có thể thấy được chỗ vừa rồi đào rãnh có màu sắc khác với bên cạnh.

Thế là, máy tính bảng của rạp hát và quảng trường đều thành công thông điện.

Lý Đạo Huyền kiểm tra thành công, nghĩ nghĩ, lại chuyển tầm nhìn đến thôn Cao Gia, trên đỉnh sườn núi bên cạnh Khu thương mại Cao Gia cũng lắp một điện mặt trời. . . --

Chiều tối cùng ngày, mặt trời chiều ngã về tây.

Trên màn hình bên ngoài Cao Gia bảo đang phát tiết mục "Sử Khả Pháp phổ pháp". Các công nhân tan tầm, không có việc gì làm đang ngồi trên quảng trường trước màn hình, xếp hàng, ăn trái cây, học tập pháp luật.

Trên sườn núi bên cạnh Khu thương mại Cao Gia, Tống Ứng Tinh, Bạch công tử, Vương Trưng, cùng với một nhóm kỹ sư cao cấp, nghiên cứu sinh, học sinh trung học, cùng với "người mở đường tri thức" sớm đã tốt nghiệp sơ trung, đang bắt đầu chương trình học cao trung tự học, đứng ở phía trước hệ thống điện mặt trời.

Đám người đều ngẩng đầu, nhìn tấm pin mặt trời vô cùng khổng lồ.

Hệ thống điện mặt trời này trong mắt Lý Đạo Huyền chỉ là mấy cái giá nhỏ cộng thêm mấy tấm pin nhỏ, nhưng ở trong mắt

các người tí hon, nó thật sự là siêu cấp khổng lồ, một công trình to lớn không thể dùng nhân lực dao động.

Tống Ứng Tinh chỉ vào tấm pin mặt trời trên đỉnh đầu: "Mọi người xem, cái tấm này, chính là cái loại trên đỉnh Xe Mặt Trời công cộng của chúng ta, chỉ là loại lần này Thiên Tôn đặt xuống to hơn nhiều, vượt qua sự tưởng tượng của mọi người."

Bạch công tử gật đầu: "Không hề nghi ngờ, nó chuyển hoá ánh nắng thành điện lực. Chúng ta đã học điện ở trong sách Vật Lý, thế nhưng lại không có cơ hội thao tác điện."

Mọi người cùng gật đầu.

Họ thông qua "Vật Lý thiên thư" mà Thiên Tôn ban thưởng, đã học Vật Lý cấp sơ trung, cùng với một số người đã bắt đầu nghiên cứu Vật Lý cao trung cấp.

Họ đã sớm học qua khái niệm "điện lực" này ở trong sách Vật Lý, thế nhưng, thôn Cao Gia vẫn chưa có đủ năng lực chơi điện.

Tống Ứng Tinh có vẻ hưng phấn: "Các vị! Cỗ máy tiên gia khổng lồ này thể cung cấp điện lực cho chúng ta, sau đó, tất cả tri thức có quan hệ với điện mà chúng ta đã học được trên sách Vật Lý nhưng không cách nào thực tiễn, đều có thể dùng thứ này để thực hiện rồi."

Bạch công tử cũng hưng phấn: "Ta ở trong sách Vật Lý sơ tam nhìn thấy một bài, [Làm sao thắp sáng bóng đèn], lúc đó cảm thấy vô cùng thú vị, đáng tiếc vẫn không có điện, không cách nào thực nghiệm, hiện tại có thể thử rồi."

Vương Trưng lại lên tiếng: "Hai vị, đừng hưng phấn quá sớm! Đây chính là thần vật mà Thiên Tôn ban thưởng, chúng ta tự ý cầm thần vật để lấy điện, chơi thực nghiệm khoa học, có thể sẽ khiến Thiên Tôn tức giận hay không?"

Tống Ứng Tinh cười nói: "Lão Vương, ngươi tới trễ, ngươi không biết tính tình của Thiên Tôn đâu. Thiên Tôn thích nhất chúng ta cố gắng nghiên cứu, nên sẽ không tức giận vì loại chuyện này."

Bạch công tử cũng gật đầu: "Đúng vậy! Thiên Tôn sẽ chỉ khích lệ chúng ta, sẽ không mắng chúng ta."

Một đám học sinh sống năm sáu năm ở thôn Cao Gia cũng mở miệng: "Cứ làm là xong việc."

Vương Trưng: "A Mễ Thâu Phật, vô lượng sấu phúc, ngả lại dĩ côn, cáp lý lộ á, Thiên Tôn phù hộ! Chuyện bọn họ đang tiến hành thảo luận không quan hệ với ta, ta không biết, ta hoàn toàn không nghe thấy."

Lúc này, Bạch công tử to gan nhất đã bắt đầu hành động: "Muốn lấy điện trên cái máy này, chúng ta phải kéo dây đúng không? Nhìn này, dây điện to to này, chúng ta dựa theo trên sách Vật Lý viết, tự mình chế tạo một sợi dây điện, nối lên trên, là có thể lấy điện rồi..."

"Vậy phải cắt vỏ cao su trước mới được."

"Mặc dù vỏ cao su dày, cũng rất mềm, chúng ta dùng dao sắc một chút là cắt được."

"Chờ một chút, tri thức Vật Lý mà ta học qua nói cho ta biết, nếu như tùy ý cắt cao su, dao của chúng ta đụng phải lõi kim loại, chúng ta sẽ bị điện giật đúng không?"

"Bị điện giật là sẽ chết đó!"

Mọi người: "!!!"

Tống Ứng Tinh mở miệng: "Đừng sợ! Đồ tiên gia mà Thiên Tôn cung cấp đều có một đặc điểm, đó chính là...sẽ có một công tắc.

Chúng ta chỉ cần tìm được công tắc, đóng nó xuống, là có thể cắt điện rồi."

Mọi người: "Tống đại sư một lời đánh thức người trong mộng a."

Mọi người lập tức bu quanh cái hộp và tìm kiếm.

Phải nói, thật sự để cho họ tìm được, một cái công tắc thật lớn xuất hiện ở trước mặt mọi người.

Phía trên công tắc viết chữ: "on/off" .

Mọi người đều ngẩn ra: "Không xong, chữ viết này là cái gì? Nhìn không hiểu!"

"Không hiểu công tắc, nếu ấn lung tung, sẽ xảy ra chuyện đúng không?"

"Nói không chừng một bên là viết phi thăng Thiên giới, bên kia viết chính là dẹp yên yêu tà."

Ngay khi cả đám hoang mang, Vương Trưng đột nhiên cười ha hả: "Ha ha ha ha, ta biết cái này, đây là chữ Tây Dương, ON ý là mở, OFF ý là đóng, ha ha ha ha."

Mọi người mừng rỡ: "Lão Vương, không ngờ ngươi lại phát huy tác dụng vào lúc này."

"Thế nhưng, vì sao phía trên thứ này lại là chữ Tây Dương?"

"Đúng vậy, sao Thiên Tôn lại dùng chữ Tây Dương rồi?"

Vương Trưng nói: "Chư vị, ta đã sớm nói qua với các ngươi rồi, rất nhiều tiên gia pháp bảo Thiên Tôn đưa ra đều là mượn từ thần tiên khác. Pháp bảo viết on/off này nói không chừng chính là mượn từ chỗ chúa Giê-xu hoặc là thánh mẫu, cho nên viết chữ Tây Dương. Vào lúc này, chúng ta sẽ phải nói, cáp lý lộ á, cáp lý lộ á."

(Hallelujah, là thuật ngữ tôn giáo của Cơ Đốc giáo, thường sử dụng trong Thánh kinh để biểu thị từ cảm thán của sự hoan hô, ý nghĩa là tán dương Thượng đế)

Mọi người: "Ngáo! Bệnh thần kinh!"

Mọi người khinh bỉ lão Vương, nhưng tình báo quan trọng mà lão Vương cung cấp lại không thể bỏ qua, một vị nghiên cứu sinh bò lên trên hộp, cầm lấy một cái búa to, quay về nút OFF đập xuống một cái.

Chương 749: Lưu khấu tới rồi

Sau một búa của nghiên cứu sinh này, đèn hiển thị phía trên máy lập tức bị tắt.

Mà xa xa, ngoài Cao Gia bảo, đám công nhân đang xem "Sử Khả Pháp phổ pháp" đột nhiên la lên: "Oa, trên tiên gia bảo kính nhảy ra một hàng chữ, đây viết cái gì? Chúng ta không biết chữ."

Trong số khán giả có một học sinh tiểu học, nhảy dựng lên lớn tiếng nói: "Không xong rồi, hàng chữ này nhắc nhở chính là 'lượng pin không đủ, mời sạc pin."

Thì ra, máy tính bảng này mở từ sáng sớm cho đến chiều tối, đã chỉ còn một chút pin cuối cùng, bình thường lúc này Lý Đạo Huyền sẽ thu nó về trời để sạc pin.

Thế nhưng vừa rồi Lý Đạo Huyền đã lắp xong điện mặt trời nên y lười sạc pin.

Kết quả điện mặt trời vừa mới lắp xong, còn chưa kịp nạp cho máy tính bảng được bao nhiêu pin, đã bị một đám người tí hon nghịch ngợm tắt đi, đương nhiên máy tính bảng phải nhắc nhở như vậy.

Tống Ứng Tinh quay đầu nhìn các khán giả hô to gọi nhỏ dưới sườn núi, lại quay sang nhìn nghiên cứu sinh: "Ngươi lại đập xuống nút ON thử xem."

Nghiên cứu sinh đập xuống một búa: "Quang!"

Đèn chỉ thị trên hộp sáng lên, tiếp theo, đám khán giả đang xem tiết mục dưới chân núi cũng yên tĩnh: "A, chữ ngăn cản hình

ảnh đã không thấy nữa rồi, xem tiếp, xem tiếp thôi."

Tống Ứng Tinh mừng rỡ: "Đúng rồi, cái này quả nhiên là công tắc."

Bạch công tử cũng cười: "Hắc hắc hắc, vậy là dễ xử lý rồi. Chúng ta nhanh đi lật đoạn về điện lực trong sách Vật Lý ra xem, làm ra các thứ bên trong sách nói đến. Sau đó, tìm một buổi tối, mọi người đều không xem gì, tắt máy phát điện tiên gia này đi, tước vỏ cao su, nối điện ra dùng."

Tống Ứng Tinh: "Ta thử đi làm bóng đèn."

Bạch công tử: "Ta muốn thử xem mạch song song là thứ gì."

Vương Trưng: "Bản thân kính trọng thần phật, không tham dự thảo luận phá hư thần khí, cáp lý lộ á, ma tổ phù hộ, A-men, Thiên Tôn nhân thiện."

Tống Ứng Tinh: "Lão Vương, hình như lần trước ngươi đề xuất qua vấn đề từ trường? Không muốn thử xem điện từ trường sao?"

Vương Trưng cứng đơ cả người: "A, cái này...ôi Thiên Tôn, không phải tiểu nhân không kính trọng thần linh, là tiểu nhân biết ngài có ý chí rộng lớn, cho nên tiểu nhân... Ha ha ha ha, điện từ trường, ta tới đây."

Ba nhà khoa học đi đầu, một đám nghiên cứu sinh ồn ào, lại thêm một đám học sinh trung học cùng học sinh cao trung tự học theo hỗ trợ, các phần tử nghịch ngợm lập tức bắt đầu xắn tay áo, bắt đầu vào việc.

Thật ra Lý Đạo Huyền sớm đã nghe được tất cả những gì họ nói, y vốn đã có dự định, nếu như những người tí hon này thao tác điện có nguy hiểm gì, y sẽ ra tay ngăn cản. Không ngờ các người tí hon rất thông minh, còn biết tắt máy phát điện, vậy đương nhiên không có vấn đề rồi.

Tuỳ ý bọn họ chơi đi!

Không đúng, không thể gọi là chơi được.

Phải gọi là: Tuỳ ý bọn họ mày mò nghiên cứu đi.

Được rồi, lại chuyển tầm nhìn xem chỗ khác...

Lý Đạo Huyền xoát xoát xoát chuyển một hồi, địa phương khác đều không có chuyện gì, vì vậy y lại chuyển đến thành Lạc Dương.

Vừa mới chuyển qua, mở mắt ra, liền nghe được tiếng kêu thảm thiết của một thám báo: "Tới rồi, tới rồi! Lưu khấu tới thật rồi! Tặc quân của hai đội Mãnh Hổ, Độc Hổ mang theo một đám lưu khấu đang hướng về thành Lạc Dương, lập tức sẽ đến dưới thành."

Y theo tiếng nhìn lại, liền nhìn thấy bên tường thành Lạc Dương đang rất hỗn loạn.

Chu Thường Tuân gào lên như giết lợn: "Tới rồi, a a a, đại quân lưu khấu tới rồi, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Mau bảo vệ bản vương."

Hắn vừa la lên, 500 thân vệ của hắn cũng bị loạn, một nửa thân vệ còn canh giữ ở bên tường thành, nhưng một nửa thân vệ khác lại tập trung hết bên cạnh Chu Thường Tuân.

Dân đoàn do Phàn Thượng Hiên tổ chức cũng đang hỗn loạn, không nắm được phương hướng.

Hà Nam không thể so được Thiểm Tây và Sơn Tây!

Hai vùng Tần Tấn, lưu khấu làm loạn nhiều năm, dù là quân đội hay dân đoàn đều đã được rèn luyện trong hoàn cảnh tàn khốc. Nhưng Hà Nam còn chưa trải qua lễ rửa tội của lưu khấu, quân đội và dân đoàn ở đây đều vẫn là cấp bậc chân tôm, vừa gặp phải

thực chiến là sẽ luống cuống.

Trong hỗn loạn, dân đoàn thôn Cao Gia vẫn đang trốn trong Tàng Binh động nghỉ ngơi thoắt cái chạy ra ngoài, dùng tốc độ nhanh chóng chạy lên tường thành.

Chu Thường Tuân vừa mới còn thổ tào những hỏa súng binh này vì sao phải tìm sẵn vị trí cho mình trên tường thành, hiện tại hắn mới biết, bởi vì những hỏa súng binh này đã xác định trước vị trí của mình, hiện tại lâm chiến sẽ không phải luống cuống.

Họ vừa ra khỏi Tàng Binh động, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới vị trí theo dự tính của mình.

Có vài người trí nhớ không tốt thì đã vẽ sẵn ký hiệu, chỉ cần dọc theo tường thành chạy tới là sẽ thấy ký hiệu của mình vẽ, thế là dừng lại.

Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ 2000 hỏa súng binh mỗi người đều đứng vào vị trí của mình.

Chu Thường Tuân: "Ơ, ơ?"

Trái lại 500 thân vệ của mình hiện tại đều như con ruồi đầu chạy lăng xăng, lần này thực sự là cao thấp rõ ràng.

Bạch Diên đi tới bên cạnh hắn, cười nói: "Năm lượng bạc một người, trả có đáng giá không vậy?"

Chu Thường Tuân: "Cái này...nhìn từ trước mắt, tạm thời vẫn không đáng...Có thể chỉ đáng 2 lượng bạc một người thôi."

Bạch Diên cười.

"Tới rồi, nhìn thấy lưu khấu rồi."

Có người la lên.

Mọi người cùng nhau nhìn ra phía ngoài thành, chỉ thấy lượng lớn tặc binh xuất hiện phía đông xa xa, đông nghịt, có thể nói phô thiên cái địa, liếc mắt nhìn qua, căn bản không rõ có bao nhiêu.

Tràng diện này, người Thiểm Tây và người Sơn Tây đã nhìn quen rồi, thế nhưng người Hà Nam vẫn còn chưa quen.

Chu Thường Tuân chỉ nhìn thoáng qua kinh hãi thiếu chút nữa rớt cả cằm, mặt tái đi, nói năng lộn xộn: "Xong, chúng ta xong rồi, nhiều như vậy...quá nhiều... Lạc Dương xong rồi, Hà Nam xong rồi, tất cả chúng ta đều xong rồi."

Đội thân vệ của hắn, dân đoàn của Lạc Dương, tất cả đều sợ đến mức mặt không còn chút máu.

Trái lại Phàn Thượng Hiên tốt hơn một chút, hắn đã từng thấy qua 20 vạn lưu khấu ở bên ngoài phủ Hoài Khánh, hiện tại cũng coi như có chút năng lực thích ứng rồi.

Hắn quay sang nhìn Bạch Diên: "Bạch tiên sinh, ngươi thấy thế nào?"

Bạch Diên lấy ra một cây quạt, xoạt một cái mở ra, trên cây quạt viết hai chữ "quân tử", hắn dùng cây quạt che nửa bên mặt của mình: "Không cần lo lắng, lưu khấu tuy nhiều, chẳng qua chỉ là gà đất chó sành mà thôi."

Lý Đạo Huyền trên thành lâu thò đầu ra: "Mặc dù tặc tử xuất hiện ở bên ngoài thành đông, nhưng bên ngoài ba cửa thành nam, bắc, tây cũng phải canh chừng cho tốt, đề phòng lưu khấu dương đông kích tây."

Phàn Thượng Hiên bừng tỉnh: "Hiểu rồi, bản quan lập tức phái người tăng cường cảnh giới ở ba cửa nam, bắc, tây."

Bên này bắt đầu an bài, lại thấy lưu khấu ngoài thành cũng đang an bài.

Trong đại quân lưu khấu có rất nhiều chiếc xe đẩy tay nhỏ được đẩy ra ngoài, đặt trên khu đất trống bên cạnh quân đội, các lưu khấu dùng xẻng xúc đất đá đổ hết vào trong xe.

Chu Thường Tuân: "Chúng đang làm gì vậy? Vì sao muốn dùng xe đẩy chở bùn đất?"

Phàn Thượng Hiên: "Đó là dùng để lấp đầy sông hộ thành. Ngay từ đầu tác chiến, chúng sẽ đẩy xe, chống chịu cung tên, đổ bùn đất trong xe đẩy xuống sông hộ thành."

Chương 750: Giá trị bốn lượng chín

Vừa nghe lời này, Chu Thường Tuân liền cảm giác cả người hỏng mất rồi.

"Sông hộ thành!" Chu Thường Tuân: "Sông hộ thành của thành Lạc Dương ta, sao lại dễ dàng lấp đầy được?"

Phàn Thượng Hiên: "Đúng rồi, quân địch số lượng ít khẳng định không lấp được, thế nhưng mấy vạn tặc quân thì dễ rồi, chỉ cần đổ xuống sông 1000 xe đất đá là có thể tạo ra một chỗ đạp chân để có lợi cho công thành."

Chu Thường Tuân: "A a a a! Mau bảo vệ bản vương."

Các thân vệ binh của hắn thoắt cái vây quanh hắn ở chính giữa.

Mọi người: "..."

Phàn Thượng Hiên an ủi hắn: "Phúc Vương điện hạ, ngươi cũng không cần sợ như vậy. Chúng ta chỉ cần không cho chúng cơ hội đẩy xe tới gần, đất đá sẽ không thể đổ xuống sông hộ thành được."

Chu Thường Tuân phấn chấn: "Đúng rồi, đúng rồi! Cầm hỏa súng bắn, cầm cung tiễn bắn...Tóm lại, giết hết tặc tử đẩy xe."

Hắn phất tay: "Không cần bảo vệ ta, đi bắn tên hết đi."

Thân vệ của hắn thoắt cái tản ra.

Đúng lúc này...

Các lưu khấu đẩy ra thuẫn xa tạm thời chế tạo, bốn bánh xe, đỡ một mặt tường gỗ, từ từ đẩy lên trước trận. Hơn nữa thuẫn xa này còn không ít, tới bảy tám cái, liên kết lại, giống như một bức tường di động thật lớn.

Bạch Diên: "Ồ, đám lưu khấu này càng lúc càng thông minh rồi! Mỗi lần nhìn thấy, họ đều đang tiến bộ."

Chu Thường Tuân mặt như màu đất, nói với đội trưởng thân vệ: "Hỏa súng và cung tiễn là không bắn xuyên được tấm ván gỗ kia đúng không?" Thân vệ gật đầu: "Không bắn xuyên được."

Chu Thường Tuân: "A a a a! Xong rồi, có thứ này bảo vệ, chúng có thể chạy tới bên sông hộ thành rồi đổ đất đá vào, sông hộ thành xong rồi. Các thân vệ, đừng bắn tên nữa, tới bên cạnh ta, bảo vệ bản vương."

Các thân vệ lại thoắt cái vây quanh hắn ở giữa.

Mọi người: "..."

Lý Đạo Huyền cười nói với hắn: "Phúc Vương điện hạ, có thể đừng sợ chết như thế được không? Chúng ta là nam nhân, kiên cường một chút đi."

Chu Thường Tuân: "Nếu ta không sợ chết, đã sớm đi tranh hoàng vị rồi. Người nhìn ta có vẻ muốn tranh hoàng vị không?"

Mọi người: "..."

Có lý có chứng, khiến người tín phục a!

Vị Phúc Vương Chu Thường Tuân này năm đó chính là một trong những người cạnh tranh hoàng vị rất có lực. Nhưng người ta hoàn toàn không dám đi tranh, ngoan ngoãn bảo mệnh trên hết.

Bảo vệ cái đầu chó, mới là mục tiêu nhân sinh của hắn.

Chỉ nghe thấy ngoài thành vang lên tiếng quát to, tiếp theo, đại đội tặc quân bắt đầu đẩy mạnh về phía trước...

Thuẫn xa phía trước, xe đẩy ở phía sau, tặc binh chi chít, ép tới thành Lạc Dương.

Tặc quân vào năm đầu Sùng Trinh hầu như chưa bao giờ công thành, chỉ thỉnh thoảng đánh lén một hai thành nhỏ, thế nhưng hai năm gần đây, tặc quân đã chơi công thành, cái gì Trạch Châu, Liêu Châu...châu thành chúng công phá đã không ít, thậm chí ngay cả phủ Thái Nguyên, phủ Hoài Khánh cũng dám đánh.

Hiện tại thậm chí dám sờ Lạc Dương rồi, quả nhiên là to gan lớn mật.

Chu Thường Tuân hét lên như giết lợn: "Bắn cung, hỏa súng bắn đi, các ngươi còn ngây ra đó làm gì?"

Phàn Thượng Hiên: "Còn chưa tiến vào tầm bắn mà! Đừng la."

Chu Thường Tuân: "..."

Đúng lúc này, Bạch Diên đứng ở bên Chu Thường Tuân thò tay sang bên cạnh: "Đưa súng!"

Một gia đinh Bạch gia thoắt cái nhảy ra, đặt súng trường Chassepot vào trong tay Bạch Diên.

Bạch Diên vô cùng tiêu sái giơ súng lên, quay về Chu Thường Tuân cười nói: "Vương gia, tại hạ sẽ cho ngươi xem một trò ảo thuật."

Chu Thường Tuân: "?"

Bạch Diên: "Ta muốn bắn vào khuôn mặt tặc binh lộ ra ở cái khe giữa chiếc thuẫn xa thứ ba và thứ tư."

Vừa nghe nói vậy, Chu Thường Tuân giống như đang nghe được một phát ngôn hết sức ngu ngốc.

Hắn cũng không phải chưa chơi điểu súng, độ chính xác của thứ này vô cùng đáng thương, xa mấy trăm bước, ngươi bắn cái quỷ gì? Còn muốn đạn bay vào cái khe giữa hai thuẫn xa, đó càng là quỷ trong quỷ.

Chu Thường Tuân: "Không thể nào! Tuyệt đối không thể!"

Bạch Diên nhún vai: "Ôi, sao vương gia lại không tin ta chứ? Đối với môn Xạ trong quân tử lục nghệ, ta rất coi trọng đấy nhé."

Chu Thường Tuân tức: "Khoác lác cũng phải xem địa điểm và trường hợp, hiện tại bản vương không có tâm tình nói đùa với ngươi..."

Hắn còn chưa nói hết câu, Bạch Diên đã giơ súng trường lên, ngắm bắn, động tác liền mạch lưu loát.

Chỉ nghe một tiếng "đoàng" vang lên, dọa Chu Thường Tuân giật nảy mình, hắn vội nhìn về phía cái khe giữa chiếc thuẫn xa thứ ba và thứ tư, chỉ thấy tặc binh ở giữa cái khe đó đúng lúc ngã xuống, chỉ là, hắn không thể nhìn rõ người đó đến cùng có bị bắn trúng mặt hay không.

Chu Thường Tuân hít một hơi khí lạnh: "Trúng thật sao?"

Bạch Diên cười ha ha: "Môn Số ta đã bị con trai giẫm dưới chân rồi, chỉ có môn Xạ này không ai có thể vượt qua ta được."

Lần này hắn thật sự không phải khoác lác!

Bạch Diên là đệ nhất thần thương thủ hiện tại của thôn Cao Gia, không có một trong.

Chẳng qua hắn đường đường là một tổng soái, không thể như

đang tập kích nằm úp sấp tại một góc trên chiến trường, trong bóng tối thu gặt tính mệnh của đại tướng quân địch, cho nên, tài năng ngắm bắn của hắn ít nhiều có chút lãng phí.

Phát súng của Bạch Diên đã kéo mở tự chương xạ kích cho các hỏa súng binh.

Lại một hỏa súng binh bóp cò súng "đoàng" một tiếng.

Nhưng xạ thuật của hắn không bằng Bạch Diên, đạn cũng không thể xuyên qua khe giữa thuẫn xa, mà bắn vào trên thuẫn xa, bị tấm ván gỗ rất dày ngăn chặn, chỉ để lại một cái lỗ nhỏ bên trên.

"Đoàng! Đoàng! Đoàng!"

Tiếng hoả súng vang lên thưa thớt, các thần thương thủ trong 2000 hỏa súng binh lần lượt khai hoả, nhưng người không tự tin lắm đối với thương pháp của mình thì không dám lãng phí đạn, tiếp tục án binh bất động.

Những thần thương thủ này người thành công có, thất bại cũng có.

Một phần đạn bị thuẫn xa đỡ, một phần đạn lại thành công xuyên qua khe giữa thuẫn xa, bắn trúng tặc binh phía sau ngã xuống đất.

Chu Thường Tuân thấy cảnh này mà ngây ngẩn cả người: "Hỏa súng binh của ngươi, vì sao bắn vừa xa lại vừa chuẩn như vậy, làm sao làm được?"

Bạch Diên đương nhiên sẽ không nói cho hắn cái gì gọi là "kỹ thuật nòng xoắn", hắn chỉ lấy quạt ra, vung quạt che khuất nửa bên mặt, cười hắc hắc: "Thế nào? Hiện tại bọn họ có giá năm lượng bạc một người rồi chứ?"

Chu Thường Tuân: "Khụ khụ, hiện tại có thể tăng một chút, bốn lượng chín, bốn lượng chín không thể nhiều hơn."

Bạch Diên: "Vương gia có từng nghe nói qua một loại gia cầm, tên của nó gọi là vịt chưa."

Chu Thường Tuân: "Vịt thì làm sao? Ai không nghe nói qua con vịt?"

Bạch Diên: "Ta nói cho ngươi một bí mật không muốn người biết, con vịt á, cho dù nó chết, cái mỏ vẫn rất cứng."

Chu Thường Tuân: ". . ."

Âm thanh hoả súng vẫn vang lên thưa thớt, đa số binh sĩ dân đoàn của thôn Cao Gia cũng không phải thần thương thủ, mọi người đều tiếp tục án binh bất động, chỉ có thể thờ ờ nhìn thuẫn xa càng ngày càng gần, 200 mét...100 mét...80 mét...70 met... 50 mét. . .

Chu Thường Tuân nhìn thấy quân địch càng ngày càng gần, hỏa súng binh cũng không thể công kích được, không khỏi sốt ruột giơ chân lên: "Làm sao đây? Mặc dù hỏa súng binh lợi hại, nhưng cũng không bắn xuyên thuẫn xa được, sắp tới rồi, lưu khấu sắp tới rồi, cứu mệnh, mau bảo vệ bản vương."

Chương 751: Mau bảo vệ bản vương

Lúc này, thuẫn xa đã tiến tới trong vòng 50 mét.

Cung tiễn thủ có lực cánh tay lớn trong tặc quân đã bắt đầu bắn tên lên đầu thành rồi. Song, từ chỗ thấp bắn chỗ cao, hiệu quả phải nói rất kém. Hâu hết tên đều bị tường thành đỡ lấy, căn bản không bay được.

Thỉnh thoảng có một hai cái bay lên, vấn đề cũng không lớn, thân vệ binh vương phủ đã phát huy tác dụng. Mặc dù sức chiến đấu của họ thấp, trang bị lại tốt, đứng ở bên cạnh tường thành chính là thuẫn thịt tự nhiên, mũi tên hữu khí vô lực bắn lên người họ còn không đủ tư cách để gãi ngứa.

Thế nhưng, chút tên chỉ có thể gãi ngứa ấy lại khiến các thân vệ vương phủ sợ tái cả mặt, đứng trên tường thành mà người run rẩy.

Chu Thường Tuân thì càng không cần phải nói.

Nếu như lưu khấu công phá được thành trì, ai cũng có thể chạy được, chỉ có Chu Thường Tuân hắn là không thể. Nơi xa nhất hắn có thể chạy trốn chính là Nghênh Ân tự ngoài thành. Xa hơn nữa thì cần phải có hoàng đế đích thân hạ chỉ ân chuẩn.

Lý Đạo Huyền chứng kiến bộ dáng chán không thể tả đó của Chu Thường Tuân, cũng không khỏi thầm lắc đầu. Y thật sự không muốn cứu loại người vô dụng này chút nào. Thế nhưng, y nhìn lại, các lão bách tính trong thành Lạc Dương cũng đều đang run rẩy...

Các thôn binh dân đoàn do Phàn Thượng Hiên tổ chức hiện tại đang ôm tảng đá, cầm hũ chứa nước sôi, trốn ở phía sau chỗ lõm tường thành mà run rẩy.

Họ cũng sợ!

Trong thành còn có mấy vạn bách tính cũng đều trốn trong nhà mình, cầu khẩn lưu khấu nhanh rút lui.

Lý Đạo Huyền lớn tiếng kêu lên: "Ném lựu!"

"Ném lựu!" Trong quân trận có một vị đội trưởng lớn tiếng thuật lại.

Các hỏa súng binh vẫn chưa khai hoả lấy ra quả cầu màu đen, châm ngòi nổ, rồi ném ra ngoài.

Trước đây Thôn Cao Gia có Ném lựu doanh riêng biệt, do Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu lĩnh quân, thế nhưng theo súng trường Chassepot nghiên cứu và phát triển thành công, tầm bắn của ném lựu binh trở nên xấu hổ, không thể thành doanh riêng nữa.

Hầu như mỗi một binh sĩ đều được thôn Cao Gia phân cho lựu đạn ngòi nổ, mà người của ném lựu binh doanh trước kia cũng đều được cấp cho súng trường kiểu mới.

Cho nên. . .

Sau mệnh lệnh "ném lựu", mấy trăm dân đoàn binh sĩ rất tự tin về lực tay của mình dẫn đầu xuất thủ, ném lựu đạn ngòi nổ về hướng thuẫn xa trận của lưu khấu.

Lựu đạn bay tạo ra một đường pa-ra-bôn tuyệt đẹp, bay qua thuẫn xa dày đặc, rơi xuống trong trận lưu khấu phía sau.

Chu Thường Tuân: "Làm gì thế? Ném đá à?"

Hắn còn chưa dứt lời, "ầm ầm ầm", tiếng nổ dữ dội vang lên.

Từng đợt khói xanh bốc lên, mấy trăm quả lựu đạn cùng nổ tung.

Chu Thường Tuân: "A a a, thứ gì nổ vậy? Mau bảo vệ bản vương!"

Các thân vệ của hắn nhìn ra ngoài thành, mừng rỡ: "Vương gia, lưu khấu bị nổ thảm lắm."

Chu Thường Tuân cố lấy dũng khí thò ra đầu nhìn ra bên ngoài, mới nhìn thấy, những tiếng nổ liên tiếp vừa rồi thì ra là người của Bạch Diên ném quả cầu đen tạo ra, chúng nó bay ra sau thuẫn xa, và nổ tung giữa đám tặc binh phía sau thuẫn xa.

Đám tặc binh bị nổ cho kêu cha gọi mẹ, có thể nói là thảm không nói nổi.

Từ khe giữa thuẫn xa có thể nhìn thấy tặc binh ngã xuống một loạt, tặc binh phụ trách đẩy thuẫn xa cũng ngã xuống, mấy chiếc thuẫn xa đều đình chỉ đi tới.

Mà thuẫn xa dừng lại, thế tiến lên của tặc quân liền lập tức trì trệ.

Chu Thường Tuân: "Oa! Oa? Vừa rồi là thủ đoạn gì mà lợi hại thế?"

Thân vệ: "Quả cầu kia chắc là hỏa dược được gói thành một cục."

Chu Thường Tuân: "Ồ, thì ra hỏa dược còn có thể chơi như vậy?"

Đúng lúc này, tặc quân ngoài thành cũng nổi giận, tổng đại tướng Mãnh Hổ của lưu khấu gõ vang trống trận, hét lớn: "Con mẹ nó, khoảng cách cũng chỉ còn mấy chục trượng thôi, mặc kệ thuẫn xa đi. Xông lên cho lão tử, xông lên, giết chết Phúc Vương

Chu...Chu gì nhỉ?"

Độc Hổ: "Ca, là Chu Thường Tuân."

Mãnh Hổ: "Đúng đúng, giết chết Chu Thường Tuân, tiền của hắn đều là của chúng ta."

Hắn vừa phát mệnh lệnh này, các hãn phỉ hàng trước thật ra không muốn xông lên.

Một đợt lựu đạn vừa rồi đã làm tan vỡ hoàn toàn sĩ khí của họ, nhìn thi thể của đồng bạn bị lựu đạn nổ chết, trong lòng rất nhiều lưu khấu đều đã sinh ra thoái ý.

Mệnh lệnh của Mãnh Hổ truyền tới phía trước, phía trước không ai động.

Nhưng lúc này đội dự bị của Mãnh Hổ đã động!

Ưu điểm nhiều người của lưu khấu bắt đầu thể hiện ra, lại là một nhánh sinh lực quân từ phía sau xông lên.

Những người này đẩy thuẫn xa sang bên cạnh, không cần nữa, giơ cao thuẫn bài, bắt đầu rồi xung phong đợt thứ hai, còn có người tiếp nhận xe đẩy, tiếp tục chuyển đất đá nhằm về phía sông hộ thành.

Chỉ cần mấy trăm xe đất đá có thể đổ xuống cùng một vị trí vào sông hộ thành, lập tức là có thể tạo ra một con đường.

Phía sau xe đẩy lại có một đám lưu khấu khiêng tấm ván gỗ.

Nếu như đổ đất đá xuống sông mà ko lấp đầy được, họ còn có thể bắc thêm tấm ván gỗ để qua sông.

Chiến thuật này họ đã dùng qua khi đánh mấy thành trì Trạch Châu, Liêu Châu, phủ Hoài Khánh, hiệu quả cũng không tệ lắm.

Có điều...

Chả có tác dụng gì!

Bởi vì, thuẫn xa mà bỏ ra, hỏa súng binh có thể bắn bình thường rồi.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Tiếng súng dày đặc vang lên. . .

Đám lưu khấu giơ cao thuẫn bài cũng không có tác dụng gì, họ dùng đa số chỉ là mộc thuẫn bài, thuẫn bài như vậy căn bản không đỡ được đạn do súng trường nạp hậu bắn ra.

Thuẫn bài bị dễ dàng xuyên thủng, một lưu khấu bị bắn gục trên mặt đất.

Đám hãn phỉ đang đẩy xe cúi đầu trốn phía sau xe, khom lưng chạy như điên về phía trước, chỉ cần họ chạy đến cách tường thành đủ gần, vậy từ trên tường thành nhìn xuống là có thể thấy được tấm lưng rất to của họ.

"Đoàng!"

Một phát súng bắn vào giữa lưng, lưu khấu kia liền ngã xuống đất, xe đẩy cũng ngã đổ một bên.

Khi lưu khấu tới hung ác cỡ nào, khi ngã xuống thảm hại bấy nhiêu.

Đáng sợ nhất chính là, hỏa súng cũng không phải bắn một vòng là im, nó có thể bắn không ngừng nghỉ, giống như nạp đạn không cần thời gian.

Chu Thường Tuân nhìn mà chết lặng, lúc này rốt cuộc hắn mới hiểu được, vì sao thủy tặc Tiểu Lãng Để liên tục hơn nghìn năm không ai thu thập được, ở trong tay Bạch Diên lại dễ dàng bị tiêu

diệt.

Thì ra hỏa súng binh trong tay Bạch Diên lại lợi hại đến nước này!

Sau một trận hành hung điên cuồng, sĩ khí lưu khấu ngoài thành đã không thể chịu đựng được.

Lưu khấu hàng trước chết sống cũng không chịu xông lên nữa, lưu khấu hàng sau cũng không dám tiến về phía trước, tiếp theo, sợi dây căng thẳng đột nhiên bị cắt đứt, toàn bộ lưu khấu hú lên rồi lui về phía sau.

Mặc cho Mãnh Hổ nổi trống thế nào, họ cũng không chịu tiến về phía trước một bước.

Tặc quân lui bước. . .

Mãnh Hổ nhìn thoáng qua thành Lạc Dương nguy nga trước mắt, biết mình không thể đánh hạ được thành trì này. Được thôi, dù sao thì vốn chính là tới làm thử, đánh không được thì thôi, hắn cũng không phải đầu sắt, liền gọi đệ đệ Độc Hổ, mang theo bại quân nhanh chóng lui lại, đi tìm đội của Sấm Vương, Sấm Tướng hội hợp, tiếp tục thẳng tiến Hồ Quảng.

"Tặc quân lui rồi!"

"Tặc quân chạy trốn rồi!"

Trong thành Lạc Dương bùng nổ tiếng hoan hô như sấm dậy.

Chu Thường Tuân nhìn trái, nhìn phải, xác nhận an toàn rồi, mới cười to: "Bọn tặc tử, không biết tự lượng sức mình, cũng dám đánh Lạc Dương? Ha ha ha! Có bản vương tọa trấn ở đây, bọn tặc tử các ngươi làm sao có thể công vào được? Ha ha ha!"

Chương 752: Lập tức cách chức

Lạc Dương an toàn rồi! Nhưng Lý Đạo Huyền nhìn thoáng qua phương hướng lưu khấu bỏ chạy, chỉ biết tình huống không tốt lắm.

Những lưu khấu này cũng không phải lui về hướng Khai Phong tại phía đông, mà là về hướng nam chếch một chút về hướng đông.

Nói cách khác, bộ đội chủ lực của lưu khấu chắc là đang ở phía đông nam Lạc Dương.

Lấy ra bản đồ xem, lưu khấu rõ ràng là di chuyển về hướng tây nam phủ Khai Phong, cho nên mới sẽ đi tới phía đông nam Lạc Dương.

Nếu dựa theo phương hướng này tiếp tục suy luận, khẳng định lưu khấu sẽ tiếp tục đi theo hướng tây nam, cuối cùng khẳng định sẽ tiến vào nơi giao giới của bốn tỉnh Hà Nam, Hồ Bắc, Tứ Xuyên, Thiểm Tây.

Nhưng mà, đoán được cũng không có tác dụng gì.

Hiện tại Lý Đạo Huyền cũng thiếu thủ đoạn để ngăn cản chúng...

Y suy nghĩ nghiêm túc vài giây, mới gọi Bạch Diên tới: "Viết phong thư, phái người đưa đến Tứ Xuyên, quê nhà Vạn Thọ trại của Xuyên trung Bạch Can binh, bảo Bạch Can binh sớm làm đề phòng...Chí ít phải nghĩ cách ngăn cản lưu khấu nhập Xuyên."

Bạch Diên gật đầu, tự đi an bài.

Lý Đạo Huyền lại quay sang nhìn tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên: "Tuần phủ đại nhân, xem ra lưu khấu đang di chuyển về hướng tây nam, nếu cứ tiếp tục theo phương hướng này..."

Phàn Thượng Hiên lập tức hiểu được: "Giao giới bốn tỉnh?"

Lý Đạo Huyền: "Ngươi cũng biết, quan binh của triều đình có hạn chế về khu vực, một khi lưu khấu tiến đến nơi giao giới bốn tỉnh, khẳng định sẽ là kết quả quan viên bốn tỉnh cãi cọ, đùn đẩy lẫn nhau."

Phàn Thượng Hiên thở dài: "Bản quan hiểu điều này, sẽ lập tức viết thư, bảo tổng binh Trương Ứng Xương mau chóng truy kích lưu khấu, tranh thủ không cho cho chúng cơ hội chạy đến nơi giao giới bốn tỉnh."

Trong miệng hắn nói như vậy, nhưng trong lòng cũng hiểu được, khẳng định Trương Ứng Xương sẽ không đuổi kịp lưu khấu.

Lý Đạo Huyền: "Ở trong quan trường ta không có bằng hữu, cho nên phải xem nhân mạch của tuần phủ đại nhân thế nào rồi, lập tức viết thư cho phủ trị Vân Dương, bảo hắn cũng dẫn quân đến Tương Dương, làm đề phòng tại nơi giao giới bốn tỉnh, có thể sẽ có thu hoạch."

Phàn Thượng Hiên: "Ừ, bản quan thử viết thư cho phủ trị Vân Dương xem sao."

Lý Đạo Huyền an bài Hà Nam, Tứ Xuyên, Hồ Bắc xong xuôi, cuối cùng chỉ còn lại một lỗ hổng, đó chính là Thiểm Tây...

Trước mắt tuần phủ Thiểm Tây là Vương Thuận Hành.

Lý Đạo Huyền và Vương Thuận Hành không có giao tình gì, thế nhưng giao tình với Ngô Sân, Sử Khả Pháp cũng không tệ, nếu như khẩn cầu hai vị quan viên này hỗ trợ, bảo tuần phủ Thiểm

Tây sớm làm chuẩn bị, nói không chừng sẽ có chút hiệu quả.

Y đang suy nghĩ việc này, lại thấy Chu Thường Tuân mỉm cười đi tới. Vừa rồi hắn còn sợ co cả vòi, hiện tại lại có vẻ hăng hái, xuất ra "uy nghiêm của vương gia", đi tới trước mặt Bạch Diên: "Bạch tiên sinh, trước đây ta và ngươi hợp tác làm ăn, biết Bạch tiên sinh là một nhân tài, hiện tại chứng kiến dân đoàn của Bạch tiên sinh huấn luyện lợi hại như vậy, thật là đáng mừng. Bản vương bỏ năm lượng bạc một người thuê bọn họ thực sự là quá đáng giá! Ta thấy họ có thể trị giá mười lượng, mười lượng."

Hắn đột nhiên bắt đầu nói tốt cho Bạch Diên rồi.

Bạch Diên cười thầm, xách quạt ra, vung một cái, lộ ra hai chữ "quân tử" : "Vương gia, có chuyện cứ nói thẳng."

Chu Thường Tuân nói: "Thiên hạ hiện nay, lưu khấu hoành hoành khắp nơi, nhiều năm chưa dẹp loạn, sau này không khéo những lưu khấu này còn sẽ trở lại. Bản vương chỉ có thể sở hữu 500 vệ đội, mà vệ sở binh ở đây lại chẳng có chút tác dụng gì. Bản vương muốn thương lượng với Bạch tiên sinh, sau này Bạch tiên sinh huấn luyện thêm chút dân đoàn ở trong thành Lạc Dương có được không? Ôi chao, an nguy của bản vương, hoàn toàn phải dựa vào ngươi rồi."

Bạch Diên cười: "Một đội dân đoàn này đã móc sạch gia sản của ta rồi, làm gì còn tiền mà 'huấn luyện thêm', không làm nổi, không làm nổi đâu."

Chu Thường Tuân: "Ôi, xem ngài nói kìa, không phải là chuyện tiền bạc thôi sao? Bản vương tài trợ, bản vương có thể tài trợ mà. Tiền ấy, nếu như chưa kịp xài đã bị lưu khấu cướp mất, vậy còn không bằng đem ra huấn luyện dân đoàn."

Bạch Diên: "Vương gia, ngươi bỏ vốn tài trợ huấn luyện dân đoàn, truyền tới tai hoàng thượng, chỉ sợ. . ."

Chu Thường Tuân giật mình, vội vàng nghiêm mặt nói: "Bản vương nói rõ trước, bản vương chỉ bỏ tiền, việc khác thì mặc kệ, dân đoàn này không phải là của bản vương! Tuyệt đối không phải của bản vương! Đều là của ngươi! Cả một ngón tay bản vương cũng không dính dáng vào."

Bạch Diên thầm vui trong lòng: "Nếu vương gia rộng lượng giúp đỡ, vậy tại hạ từ chối thì bất kính rồi."

Chu Thường Tuân cũng mở cở trong bụng: Hắc! Giờ thì bản vương không cần sợ lưu khấu nữa rồi --

Thiên Tôn test-03-03 đi theo phía sau Ngô Sân và Sử Khả Pháp, đi vào nha môn tuần phủ Thiểm Tây.

Tuần phủ Thiểm Tây Vương Thuận Hành là một tuần phủ rất khép mình, sau khi nhậm chức Thiểm Tây không làm đại sự gì. Trên cơ bản vẫn đang làm nông nghiệp, làm thương nghiệp, làm đường, xây thuỷ lợi, xây cầu, xây chùa miểu, viết bi văn cho miếu...

Hắn còn tự tay viết lên bi văn: Tào Tháo là Hán tặc, Tôn Quyền càng là Hán tặc. Quan Vũ không phải chỉ trung với Lưu Bị, càng trung với Hán thất.

Nói tóm lại, coi như là một vị quan bình thường.

Lúc này, hắn đang viết văn thỉnh cầu triều đình giảm miễn thuế, liền thấy Ngô Sân, Sử Khả Pháp, Thiên Tôn test-03-03 tay trong tay đi vào.

Vương Thuận Hành buông bút trong tay xuống: "Ba vị, có chuyện quan trọng gì sao?"

Sử Khả Pháp sầm mặt nói: "Tuần phủ đại nhân, vừa rồi hạ quan nhận được tin tức, sau khi lưu khấu từ phủ Khai Phong qua sông, vòng qua thành Lạc Dương, thẳng tiến hướng tây nam. Rất

có khả năng sẽ tiến vào chiếm giữ nơi giao giới bốn tỉnh Hà Nam, Hồ Bắc, Thiểm Tây, Tứ Xuyên."

Vương Thuận Hành: "Ôi, vậy phải làm sao đây?"

Sử Khả Pháp: "Tuần phủ đại nhân, Thiểm Tây chúng ta phải nên có chuẩn bị trước, phái ra tổng binh Thiểm Tây Hạ Nhân Long, đến nơi giao giới bốn tỉnh bố trí phòng vệ, ngăn cản tặc tử nhập Tần."

Thì ra, lúc này Hạ điên Hạ Nhân Long đã được bổ nhiệm làm tổng binh Thiểm Tây rồi.

Chỉ là, mặc dù hắn mang danh hiệu tổng binh Thiểm Tây, nhưng vẫn ở Sơn Tây đuổi theo lưu khấu chém, sau khi lưu khấu qua sông vào Hà Nam hắn cũng không quay về Thiểm Tây, vẫn còn đóng quân tại Sơn Tây, phòng ngừa lưu khấu hồi mã thương nhập Tấn lần nữa.

Vương Thuận Hành nghe Sử Khả Pháp phân tích một hồi, cũng cảm thấy có lý: "Được, bản quan lập tức viết một phần thủ lệnh, gọi Hạ Nhân Long từ Sơn Tây trở về."

Hắn đề bút hạ lệnh. . .

Vừa mới viết chưa được mười chữ, một tín sứ đột nhiên từ bên ngoài chạy vào, quay về Vương Thuận Hành hành đại lễ: "Tuần phủ đại nhân, công văn của Lại bộ đến rồi."

Vương Thuận Hành: "Lại bộ?"

Trong lòng hắn dấy lên cảm giác không ổn, tiếp nhận công văn, mở ra xem.

Tuần phủ Thiểm Tây Vương Thuận Hành, trong lúc tại nhiệm, đóng thuế không đủ, chiến tích không tốt, hồ ngôn loạn ngữ, lừa dối thánh thượng, lập tức cách chức!

Vương Thuận Hành: ". . ."

Chương 753: Để cho Thạch Kiên giúp ngươi

Vương Thuận Hành buông công văn trong tay xuống, thở dài: "Nộp thuế không đủ, chiến tích không tốt, bản quan cũng không có ý kiến. Thế nhưng tám chữ 'Hồ ngôn loạn ngữ, lừa dối thánh thượng', từ đâu nói vậy? Bản quan có khi nào hồ ngôn loạn ngữ, lừa dối thánh thượng?"

Ngô Sân và Sử Khả Pháp hai mặt nhìn nhau, cũng không rõ.

Vương Thuận Hành: "Mà thôi mà thôi! Thật ra có làm hay không đã không quan trọng rồi. Nếu phía trên đã quyết định muốn cách chức, vậy không còn cơ hội mà tranh luận nữa rồi. Bản quan cũng chỉ có thể từ nhiệm về nhà nghỉ ngơi rồi."

Nói đến đây, hắn trái lại nở nụ cười: "Cũng tốt! Hai chữ bản quan sau này cũng không cần dùng nữa, tự xưng lão phu, nghe chẳng phải càng thích thú hơn? Ha ha ha ha."

Ngô Sân hơi sốt ruột: "Đại nhân, ngài đừng đi như vậy, vừa rồi điều lệnh quan trọng kia...gọi Hạ Nhân Long trở về..."

Vương Thuận Hành thở dài: "Vô dụng! Hiện tại cho dù ta viết xong điều lệnh này, phát ra ngoài, đợi khi nó đưa đến trên tay Hạ Nhân Long, tin tức lão phu bị cách chức đã sớm truyền đến tai hắn rồi. Hắn còn có thể nghe lệnh sao?"

Mọi người: "..."

Lời này có lý!

Trên quan trường, tường đổ mọi người đẩy. Khi ngươi tại

nhiệm, vạn người vuốt mông ngựa, chờ ngươi bị cách chức rồi, người đi trà lạnh, ai cũng không xem ngươi ra gì.

Hiện tại Vương Thuận Hành viết bất cứ điều lệnh nào cũng không có tác dụng, các bộ môn khẳng định cũng sẽ không phối hợp, sẽ chỉ đợi sau khi tân nhiệm tuần phủ nhậm chức, mới có thể vận chuyển bình thường lần nữa.

Ngô Sân khẩn trương, nắm lấy vai tín sứ lắc lư: "Tân nhiệm tuần phủ là ai? Hiện tại đi nhậm chức chưa? Đi tới đâu rồi?"

Tín sứ kia làm vẻ mặt xấu hổ: "Tiểu nhân chỉ là một tín sứ nhỏ yếu lại không quen biết ai, không biết loại chuyện này đâu."

Ngô Sân: "!!!"

"Không xong rồi!"

Lý Đạo Huyền nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của nhóm người này, cũng không khỏi thở dài. Lẽ nào lại muốn dân đoàn thôn Cao Gia ta xuất thủ? Thế nhưng...Thôn Cao Gia cách nơi giao giới bốn tỉnh kia cũng quá xa, khoảng cách xa như vậy phái dân đoàn qua đó, dù sao cũng phải có một cái cớ, tìm một lý do.

Ba người đi ra khỏi nha môn tuần phủ, lang thang trên đường.

Ngô Sân và Sử Khả Pháp tâm tình đang kém, nhất thời không muốn nói chuyện.

Lý Đạo Huyền lại đang suy nghĩ tìm lý do gì điều dân đoàn qua đó.

Đúng lúc này, một người đi tới trước mặt, quay về Ngô Sân và Sử Khả Pháp gọi: "Ngô đại nhân, Sử đại nhân, trùng hợp quá nhỉ, chúng ta lại gặp nhau ở chỗ này."

Lý Đạo Huyền tập trung nhìn vào, Ơ? Y nhận ra người đến,

tham tướng La Hi.

Ngô Sân và Sử Khả Pháp cũng thoáng cái nhận ra người tới, tỏ ra ngạc nhiên: "La tướng quân, không phải ngươi đang tiễu phỉ tại Duyên Tuy sao? Sao lại chạy đến Tây An rồi?"

Vừa nói lời này, La Hi liền làm vẻ mặt buồn bã nói: "Ài! Ta bị cách chức rồi, phải về quê nhà huyện Sơn Dương. Đi ngang qua Tây An, muốn tìm chút gì ăn trên đường, kết quả liền đụng phải hai vị đại nhân."

Sử Khả Pháp lấy làm lạ: "Ta nghe nói ngươi tiễu phỉ tại Duyên Tuy, trước sau tiêu diệt Tiết Hồng Kỳ, Nhất Tọa Thành, Nhất Tự Vương, mấy ngày trước lại thu hàng Vương Thành Công, lập công mà, sao lại bị cách chức?"

La Hi vẻ mặt đau khổ nói: "Ta cũng không biết... Mặc dù mấy công lao này đều là Thạch Kiên Thạch tướng quân lập, ta cũng không tính là lập công, nhưng ta cũng không phạm sai lầm gì. Tấu chương viết lên cũng không nói dối quân tình, đa số đều là tấu đúng sự thật. Nhưng Binh bộ lại nói ta hồ ngôn loạn ngữ, lừa gạt thánh thượng, cách chức ta luôn."

Ngô Sân và Sử Khả Pháp nhìn nhau, đều thấy được vẻ cổ quái từ trong mắt đối phương.

La Hi: "Ài, về quê cũng tốt, sau khi trở lại không cần lo lắng nữa, lúc nào cũng nằm mơ đang đánh trận với lưu khấu."

Hắn nói đến đó, Lý Đạo Huyền vẫn đang nghe ở bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "La tướng quân, vừa rồi ngươi nói, quê của ngươi ở huyện Sơn Dương?"

La Hi: "Đúng rồi, huyện Sơn Dương, vị này chính là...ơ? Ngươi...Ta khẳng định chưa từng gặp ngươi, thế nhưng không biết vì sao, cứ cảm thấy khuôn mặt ngươi hình như đã gặp qua ở đâu

rồi."

Lý Đạo Huyền cười thầm, không trả lời câu hỏi này của hắn, cười hì hì nói: "La tướng quân, nếu ta nhớ không sai, huyện Sơn Dương nằm ở giao giới bốn tỉnh đúng không?"

"Đúng vậy!" La Hi nói: "Quê nhà của ta nằm ngay bên trong vùng núi giao giới bốn tỉnh, khu vực không ai quản. Cứ cách vài ba năm là có người ở trên đỉnh núi bên cạnh nhà ta làm thảo khấu, thực sự là khiến người dở khóc dở cười."

Lý Đạo Huyền: "Vậy thì thật trùng hợp, ngươi vừa mới trở lại, lập tức sẽ có người chạy đến trên núi bên cạnh nhà ngươi làm thảo khấu rồi."

Nghe thế La Hi liền cười: "Ai không có mắt như thế? Nếu ta không trở lại, lão gia tử trong nhà có lẽ còn sợ đạo phỉ kia ba phần. Nhưng ta trở về rồi, mang theo 150 gia đinh của ta trấn thủ trong gia bảo, đạo phỉ nào cũng sẽ khiến hắn tan thành tro bụi."

Lý Đạo Huyền vỗ tay: "Lợi hại lợi hại, vẫn là La tướng quân uy vũ, vậy trọng trách giết chết Sấm Vương kia đặt lên vai La tướng quân rồi, chúng ta ngồi đợi La tướng quân cho tên Sấm Vương tan thành tro bụi."

La Hi cứng đờ cả người: "Chờ đã...ngươi nói ai tới?"

Lý Đạo Huyền: "Sấm Vương đó!"

La Hi luống cuống: "Biệt hiệu giống nhau sao?"

Lý Đạo Huyền: "Không phải, chính là Sấm Vương nổi danh nhất kia."

La Hi tái cả mặt, quay đầu nhìn sang Ngô Sân và Sử Khả Pháp.

Ngô Sân gật đầu.

Sử Khả Pháp nói: "Sấm Vương dẫn hơn mười vạn lưu khấu, đang thẳng tiến về nơi giao giới bốn tỉnh."

"Phốc!" La Hi suýt nữa phun máu ra xa năm thước, kinh hoảng rống lên: "Không xong rồi, ta phải về nha dẫn lão gia tử chạy trốn, không thể hàn huyên với mấy vị nữa..."

Hắn nhanh chân muốn chạy.

Lý Đạo Huyền đưa tay chụp lại, giữ lấy bờ vai hắn.

La Hi muốn giãy, nhưng hắn phát lực mới phát hiện bất thường. Người này chế trụ tay mình giống như một cánh tay sắt, giữ chặt lấy vai mình, không thể giãy khỏi. Hắn quay đầu lại quát: "Ngươi giữ ta làm cái gì? Ta phải về nhà! Mau chóng về nhà, lão gia tử nhà ta có nguy hiểm rồi."

Lý Đạo Huyền: "Đi cắm đầu như vậy là không giải quyết được vấn đề!"

La Hi: "Dù gì cũng tốt hơn so với không đi."

Lý Đạo Huyền: "Ngươi cứ về nhà như vậy, mang lão gia tử nhà ngươi chạy thoát, gia bảo nhà ngươi sẽ bị lưu khấu phá hủy, ruộng đồng trong nhà cũng không còn. Ngươi lại không có quan chức, sau khi mất đi gia tài, La gia ngươi sẽ không gượng dậy nổi, sau này vĩnh viễn không có ngày xoay người."

La Hi sửng sốt.

"Kế sách hiện nay, chỉ có một: "Lý Đạo Huyền nói: "Viết thư cho Thạch Kiên Thạch tướng quân hảo bằng hữu của ngươi, bảo hắn xuất binh tương trợ."

La Hi: "Không được, không có điều lệnh của Binh bộ, sao hắn dám lộn xộn?"

Lý Đạo Huyền: "Ngươi ngu hả? Hắn không điều quan binh của triều đình, chỉ điều gia đinh của hắn cho ngươi là được. Lẽ nào điều mấy gia đinh còn cần mệnh lệnh của Binh bộ? Đây là quy định gì?"

La Hi sáng hai mắt, lập tức lại ảm đạm xuống: "Thạch Kiên...Thạch Kiên khả năng sẽ không muốn giúp ta. Giao tình giữa ta và hắn cũng không sâu như vậy..."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Hắn sẽ giúp ngươi, thúc thúc hắn Thạch Lão Tứ đang bán sách trong nhà sách của ta. Ta nói giúp, hắn sẽ giúp ngươi."

Chương 754: Thỏ gia và Cẩu thúc

La Hi sớm đã nghe nói qua, Thạch Kiên dựa vào tiền của thúc thúc Thạch Lão Tứ bán sách kiếm được để nuôi đội gia đinh. Lúc đó hắn và tuần phủ Duyên Tuy Trần Kỳ Du còn phát biểu một phen cảm khái đối với chuyện Thạch Lão Tứ này viết sách kiếm tiền.

Nhưng không nghĩ tới, mình sẽ gặp được ông chủ của Thạch Lão Tứ ở Tây An.

La Hi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nghiêm túc của Lý Đạo Huyền, nhìn cho kỹ, đột nhiên thoáng cái bừng tỉnh hiểu ra: "A, ngươi! Ngươi chính là hình thêu trước ngực nhánh quân của Thạch Kiên."

Thảo nào cảm thấy khuôn mặt này rất quen mắt!

Thì ra toàn quân Thạch Kiên đều thêu chân dung của người này.

Lúc trước hắn còn chưa biết chân dung đó là có ý gì, hiện tại đã hiểu, người này là ông chủ lớn của nhà sách. Thạch Lão Tứ là dựa vào ông chủ này để phát tài, vì cảm ơn, Thạch Lão Tứ liền thêu khuôn mặt của ân nhân lên trang phục của gia đinh binh.

Để cho bọn gia đinh lúc nào cũng nhớ kỹ ân nhân của mình là ai.

La Hi thoáng cái kích động đến nỗi nước mắt tuôn ra ào ào, bất thình lình, hắn ôm lấy cẳng chân Lý Đạo Huyền: "Đại lão gia, cứu La gia ta đi."

"Được được được, đứng lên đi!" Lý Đạo Huyền: "Ngươi cũng đừng vội vã về nhà, tặc quân cũng không tới nhanh như vậy đâu, ngươi cứ ở Tây An chờ đi. Người của Thạch Kiên rất nhanh sẽ qua đây."

La Hi mừng rỡ: "Đa tạ, đa tạ...ngài...ta xưng hô ngài thế nào?"

Lý Đạo Huyền nói: "Ta họ Lý, mọi người đều gọi ta Lý viên ngoại." --

Cùng lúc đó, Thạch Kiên cũng nhận được một công văn bổ nhiệm, thăng làm tham tướng rồi!

Chu Do Kiểm đối với văn võ quan viên "có công tiễu phỉ" đều rất tốt. Năm đó Hồng Thừa Trù chính bởi vì có công tiễu phỉ, từ đốc lương đạo trực tiếp nhảy lên làm tuần phủ Duyên Tuy.

Hiện tại Thạch Kiên cũng như vậy, tốc độ lên chức như hỏa tiễn.

Sau khi Chu Do Kiểm cách chức La Hi đương nhiên sẽ thăng Thạch Kiên làm tham tướng. Đồng thời còn đưa cho hắn một phần danh sách lưu khấu, một loạt cái tên thật dài.

Chu Do Kiểm rất thấm thía mà phân phó với hắn: "Những tặc khấu này qua sông từ tây bắc Tấn, trở về Thiểm Tây, trẫm phải giao bọn chúng cho Thạch ái khanh rồi. Chỉ cần ngươi tiêu diệt hết bọn chúng, nhất định trẫm sẽ không bạc đãi ngươi."

Xem xong, Thạch Kiên cũng không khỏi dở khóc dở cười.

Đúng lúc này, Titanic Thiên Tôn đứng ở Long Môn Cổ Độ lại thả tay xuống, từ trên đỉnh núi đi xuống.

Thạch Kiên vội vàng nói: "Tham kiến Thiên Tôn! Có gì phân phó?"

Lý Đạo Huyền liền nói lại chuyện Sấm Vương thẳng tiến nơi giao giới bốn tỉnh, có thể lợi dụng danh nghĩa của La Hi điều dân đoàn thôn Cao Gia qua đó.

Thạch Kiên: "Nếu mạt tướng đi huyện Sơn Dương, vậy phía Thiểm Bắc..."

"Chia binh." Lý Đạo Huyền: "Ngươi đi Thiểm Bắc, thu thập lưu khấu qua sông, còn để Trịnh Cẩu Tử mang một đội ngũ, đi huyện Sơn Dương."

Thạch Kiên, Trịnh Cẩu Tử: "Tuân lệnh."

Hai người vội vàng hành động, phân công sĩ tốt.

Thạch Kiên dẫn 700 lão binh, kèm cặp 1300 tân binh, đi Thiểm Bắc.

Mà Trịnh Cẩu Tử thì suất lĩnh 700 lão binh, 1300 tân binh, đi huyện Sơn Dương.

May mà gần đây hoạt động tuyên truyền của điện ảnh rất có hiệu quả, trên địa bàn thôn Cao Gia không ít thanh tráng niên hăng hái báo danh tòng quân, về mặt lính đã không còn căng thẳng nữa rồi. Bằng không thì, lần này thật không dễ gì mà chia binh được, không khéo còn phải cho bên Sơn Tây phái tiếp viện tới nữa.

Trịnh Cẩu Tử suất lĩnh 2000 người, ngồi xe lửa ăn lẩu ca hát, chỉ chớp mắt đã đi tới Tây An.

Vừa mới xuống xe lửa, liền thấy ở trạm xe có một bạn cũ quen thuộc đang chờ hắn ở chỗ này.

Trịnh Cẩu Tử mừng rỡ: "Thỏ gia!"

Bát Địa Thỏ cười to: "Cẩu tử!"

Hai người chạy về phía đối phương, "binh", đồng thời ra quyền

nện vào bụng đối phương, sau đó hai người đều đau quá cong thắt lưng, co mình như con tôm luộc trên mặt đất, rên rỉ một hồi lâu.

Hai người hết đau mới đứng lên, cười to: "Lão huynh đệ, đã lâu không gặp rồi."

Bát Địa Thỏ: "Nghe nói ngươi muốn dẫn quân đi Sơn Dương đánh lưu khấu."

Trịnh Cẩu Tử: "Đúng rồi!"

Bát Địa Thỏ: "Hắc hắc hắc, Thiên Tôn đặc biệt ân chuẩn, để cho ta đi cùng, cho nên ta chờ ngươi ở chỗ này. Có bản thỏ gia đi cùng, có thể địch mười vạn tặc quân, ha ha ha ha."

Trịnh Cẩu Tử mừng rỡ, nhưng trong miệng lại nói: "Có ngươi, quân ta giảm bớt chiến lực mười vạn người."

Hai người lần thứ hai cười ha ha.

Trịnh Cẩu Tử: "Ngươi đi rồi, sản nghiệp bên Tây An ai quản?"

Bát Địa Thỏ: "Đương nhiên là Vương Đường con nuôi của Vương tiên sinh quản rồi. Tiểu tử đó hiện tại càng lúc càng ra dáng ông chủ. Thành thật mà nói, ở đó ta ngoại trừ quấy rối chứ có biết làm gì đâu. Tất cả mọi việc đều là Vương Đường làm."

Trịnh Cẩu Tử cười: "Cũng đúng, ngươi là đứa mù chữ bất học vô thuật, năm đó Thiên Tôn cho ngươi tới quản sản nghiệp của Tây An, dù sao thì ta không hiểu rồi đấy."

Bát Địa Thỏ cười to: "Đó là bởi vì, bản thỏ gia là một đại hiệp, đại hiệp ngươi hiểu không? Thanh liêm, qua vạn bụi hoa, người không dính một cái lá nào, bản thỏ gia có thể chống lại sự xâm nhập của tất cả tà ma ngoại đạo trong thành Tây An."

Trịnh Cẩu Tử: "Con mẹ nó chỉ biết khoác lác."

Hai người đang ở bên cạnh nói đùa, Vương Đường đi tới cùng Bát Địa Thỏ lại suy nghĩ: Lần này Thỏ gia thật sự không phải khoác lác đâu, hắn thật sự có thể chống lại tất cả tà ma ngoại đạo, nếu không phải lúc trước Thỏ gia dạy cho ta một bài học, khả năng ta đã đọa lạc hủ hóa trên con đường nhận hối lộ rồi.

Vương Đường quay về hai người ôm quyền: "Thỏ Gia, Cẩu thúc, chúc hai người một đường thuận lợi, kỳ khai đắc thắng, bên phủ Tây An cứ yên tâm giao cho ta đi."

Trịnh Cẩu Tử: "Mẹ nó, xưng hô này có vấn đề, sao ta lại đột nhiên thấp hơn Thỏ Gia một vai rồi? Hắn là gia, ta lại thành thúc?"

Vương Đường: "Gia của Thỏ Gia là một bộ phận cái tên của hắn, không phải là bối phận. Ngay cả Thiên Tôn thỉnh thoảng cũng gọi hắn một tiếng Thỏ Gia đó."

Trịnh Cẩu Tử lau mồ hôi lạnh: "Không được, sau này ngươi phải gọi ta Cẩu Gia."

Vương Đường: "Được được được, Thỏ Gia, Cẩu Gia, hai vị yên tâm đi thôi."

Hai lão huynh đệ gặp mặt, quả nhiên là vui vẻ cực kỳ, kề vai sát cánh, đi ra trạm xe lửa, phía trước lại có người tới đón, chính là Ngô Sân, Sử Khả Pháp, La Hi.

La Hi có quen biết với Trịnh Cẩu Tử, vừa nhìn thấy hắn liền mừng rỡ: "Trịnh huynh đệ, đợi được ngươi rồi."

Trịnh Cẩu Tử: "A, La tham tướng."

La Hi làm vẻ mặt xấu hổ: "Đừng gọi ta là tham tướng nữa, ta đã bị cách chức, hiện tại chỉ là một giới bạch thân, ngươi gọi ta một tiếng La huynh đệ là được rồi."

Trịnh Cẩu Tử: "Thạch tướng quân thân chịu hoàng mệnh, phải

ngăn chặn đám lưu khấu Thiểm Bắc, cho nên liền phái ta tới trợ giúp La huynh đệ."

La Hi gật đầu: "Ta hiểu, hắn không có điều lệnh của Binh bộ, không thể tùy tiện chạy lung tung, chỉ có thể phái gia đinh binh của mình tới giúp ta."

Nói đến đây, La Hi đè thấp giọng nói: "Trịnh huynh đệ, ngươi dẫn theo bao nhiêu người tới hỗ trợ? 1000? 500? Ôi chao, chắc không phải chỉ dẫn hai ba trăm đến đây chứ?"

Trịnh Cẩu Tử cười: "Nhìn xe lửa phía sau ta đi, người đang xuống đấy."

La Hi quay đầu nhìn, từ các toa xe lửa đang lần lượt có người nhảy xuống, tất cả đều là lính cầm hỏa súng, số lượng đó...chất đầy cả xe lửa. . .

Chương 755: Thì ra là ngươi

Ngục giam núi Hoàng Long, lại nghênh đón một nhóm phạm nhân mới.

Chính là Vương Thành Công và 2000 bộ hạ của hắn.

Tại cổ bảo Vương Gia Xá họ bị đại pháo hỏa súng làm cho sợ hãi đái cả ra quần, ngoan ngoãn đầu hàng, sau đó bị Thạch Kiên dùng lý do "ta muốn bắt bọn họ đi sửa Long Môn bảo", bắt qua đây.

Tham tướng La Hi áp giải họ đến Duyên An, sau khi để cho tuần phủ Duyên Tuy Trần Kỳ Du nhìn qua một lần, liền áp giải họ về núi Hoàng Long.

Đối mặt với sợ hãi không biết, khiến cho 2000 người này đều rất bất an, lúc nào cũng lo lắng quan binh sẽ giết sạch bọn họ, hoặc là bắt họ làm việc nặng cho đến khi mệt chết đi.

Trong 2000 người này có không ít người muốn tìm một cơ hội đào tẩu, hoặc là lần nữa tạo phản.

"Đợi khi đến núi Hoàng Long rồi, chắc sẽ có rất nhiều cơ hội để chạy trốn." Một bộ hạ nói bên tai Vương Thành Công: "Sớm đã nghe nói qua uy danh của núi Hoàng Long, nơi đó núi cao rừng sâu, bên trong khe rãnh ngang dọc, một khi chui vào trong đó trốn, quan binh không đến một hai vạn thì đừng nghĩ tìm được chúng ta."

Vương Thành Công gật đầu: "Ta cũng nghe nói qua, núi Hoàng Long là một nơi rất tốt để tạo phản tụ nghĩa, không ngờ những quan binh này lại muốn áp giải chúng ta vào núi, đúng là sợ con cá

không có nước. Mọi người chờ tín hiệu của ta, nghe được ta hô to, mọi người lập tức tiến vào sơn lâm, trước tiên chia ra chạy trốn, đợi quan binh lui rồi, ta sẽ trở lại triệu tập mọi người."

Bộ hạ: "Vâng!"

Mệnh lệnh của Vương Thành Công bắt đầu truyền đi trong số 2000 lưu khấu.

Không mất bao lâu, tất cả các lưu khấu đều đã nhận được mệnh lệnh, chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ đại ca ra lệnh một tiếng, toàn bộ chạy tứ tán.

Đúng lúc này, một bộ hạ la lên: "A, đại ca mau nhìn kìa, phía trước có một sơn động rất kỳ lạ."

Vương Thành Công nhìn về phía trước, quả nhiên, xuất hiện phía trước là một sơn động kỳ quái, rất dài, rất tròn...Đường xi măng màu xám xuyên qua trong động, thẳng đến đối diện.

Cửa sơn động còn có một hàng chữ: "Đường hầm Hoàng Thu Đài."

Phần lớn các lưu khấu không biết chữ, không nhận ra năm chữ này, nhưng Vương Thành Công lại nhận ra. Hắn thầm nghĩ: Không phải là sơn động, là đường hầm? Đường hầm là ý gì?

Nghĩ đến liền hỏi!

Hắn quay đầu hỏi hỏa súng binh áp giải họ: "Huynh đệ, hai chữ đường hầm này là có ý gì? Vì sao không gọi sơn động?"

Hỏa súng binh cười: "Sơn động, đều là tự nhiên hình thành. Đường hầm, đó chính là cái sau đó đào ra."

Vương Thành Công thất kinh: "Đào ra?"

Hắn nhìn thoáng qua động kia, từ đầu này có thể nhìn thấy

đầu kia...Thật dài, to đến đáng sợ, thứ này vậy mà được đào ra? Con mẹ nó sao có thể được?

Hỏa súng binh chỉ bầu trời: "Là thần tiên trên trời đào!" Nói xong lại chỉ ngực mình: "Nhìn đi, chính là vị thần tiên này, Đạo Huyền Thiên Tôn."

Vương Thành Công: ". . ."

Việc này rất hoang đường, tin hay là không tin đây? Đương nhiên là không tin trước.

Đoàn người đi qua đường hầm, liền chính thức tiến vào núi Hoàng Long.

Nhóm người Vương Thành Công đang nhịn.

Thế nhưng, khi ánh mắt đầu tiên chúng nhìn thấy núi Hoàng Long liền choáng váng.

Còn tưởng rằng ở đây là núi cao rừng rậm, là một nơi hoang dã, ai ngờ đập vào mắt toàn là đường xi măng ngoằn ngoèo phía trước, kéo dài thẳng đến chỗ sâu trong núi, nơi tầm nhìn có thể đạt tới, đông một cái trạm xe, tây một cái tháp canh.

Một đường đi vào trong núi, cảm giác con mẹ nó còn phồn hoa hơn cả đi mấy nơi ở Thiểm Bắc.

Bộ hạ đi tới gần: "Đại ca, nơi này không bình thường a."

Vương Thành Công gật đầu: "Đúng là có chút không bình thường, núi Hoàng Long trong truyền thuyết là một nơi hung thần, rất thích hợp làm thảo khấu, nhưng núi trước mắt này...ặc..."

Bộ hạ: "Chúng ta còn trốn không?"

Vương Thành Công: "Cái này còn trốn thế nào? Khắp nơi toàn là quan đạo, ngươi muốn trốn thì trốn đi đâu?"

Bộ hạ: ". . ."

Vương Thành Công: "Không vội, tiếp tục đi, ta cũng không tin trong núi Hoàng Long không còn chỗ nào có thể giấu người."

Vì vậy, đoàn người tiếp tục hướng về phía trước.

Đang đi đang đi, đi chậm rãi từng bước một...

Cũng không biết đi bao lâu, địa hình phía trước trở nên phức tạp, đường xi măng xuyên thẳng vào một sơn cốc, sơn cốc đó từ bên ngoài không nhìn thấy, chỉ có thể nhìn thấy núi thấy rừng rậm, trong cốc có vẻ vô cùng bí mật.

Vương Thành Công mừng rỡ: "Mọi người chú ý, cốc này chắc là một bảo địa giấu người, sau khi chúng ta tiến vào trong sơn cốc, tìm một nơi rừng cây rậm rạp, sau đó giải tán lập tức, bảo đảm những hỏa súng binh này không thể nào bắt chúng ta về được."

Các bộ hạ: "Vâng!"

Tất cả mọi người tập trung toàn bộ sức lực, chuẩn bị sẵn sàng để chạy...

Nhưng mà, trong nháy mắt khi họ vào cửa cốc, lại đồng thời a một tiếng.

Trong sơn cốc cũng không hoang dã toàn là tảng đá cây cối như trong tưởng tượng của họ, mà là một trấn nhỏ trong sơn cốc phồn hoa.

Trong trấn nhà cửa san sát, hơn nữa đều là loại nhà xi măng hình hộp xây theo quy hoạch rất chỉnh tề, sắp thành từng hàng từng hàng.

Có rất nhiều người đang hoạt động trong những căn nhà này...

Đây cũng không phải là một nơi tốt để chạy trốn!

Đội Vương Thành Công gom được bao nhiêu sức lực, thoáng cái tản ra sạch.

2000 người 2000 khuôn mặt hoang mang, tất cả đều ngẩn ra nhìn trấn nhỏ trong núi.

"Vào đi, ở đây chính là nơi các ngươi sinh sống tạm thời." Hỏa súng binh phụ trách áp giải cười nói: "Phải sinh hoạt ở chỗ này rất lâu đấy, nhanh đi thích ứng hoàn cảnh đi."

Vương Thành Công mang nghi hoặc giấu trong lòng, chậm rãi đi vào sơn cốc.

Cửa cốc còn treo một biển hiệu, Vương Thành Công tập trung nhìn vào, trên biển hiệu viết: "Cốc Cải Tạo số 32".

Vương Thành Công toát mồ hôi: "Loại sơn cốc thế này còn có rất nhiều sao?"

"Đương nhiên rồi." Hỏa súng binh cười nói: "Hiện tại phạm nhân trong núi Hoàng Long này có hơn 10 vạn người, còn làm các công việc khác nhau, đương nhiên phải tách ra quản lý rồi. Sơn cốc giống như vậy có trên trăm cái, phân tán các vị trí trong núi Hoàng Long, làm các công việc khác nhau. Cốc Cải Tạo số 32 này cách phủ Duyên An gần nhất, cho nên trước mắt công việc chủ yếu là làm đường, cùng với phá núi khai hoang."

Vương Thành Công thất kinh: "Hơn 10 vạn người!"

Hỏa súng binh: "Các ngươi vào cốc, nhiệm vụ của ta coi như hoàn thành rồi, có vấn đề gì thì đi hỏi các lão tiền bối bên trong đi."

Vương Thành Công: ". . ."

Vương Thành Công cuối cùng vẫn phải ngoan ngoãn đưa người vào cốc Cải Tạo, vừa mới đi vào, liền nghe được có người

đang huýt sáo.

Quay đầu nhìn, là một đám hán tử mặc y phục vải bông, nhìn chất liệu y phục của họ, cảm giác như là người có tiền, thế nhưng xem họ đang ở đâu, lại trên tay không cầm vũ khí, biết ngay họ cũng là phạm nhân như mình.

Một phạm nhân quay về Vương Thành Công huýt sáo: "Này, mới tới, kiếm ăn ở đâu đấy?"

Vương Thành Công ra vẻ kiêu ngạo: "Hoành sơn Vương Thành Công."

Tên huýt sáo nở nụ cười: "Thì ra là Hoành Sơn Vương Thành Công! Hạnh ngộ hạnh ngộ! Ngưỡng mộ đại danh đã lâu. Ha ha ha, thật trùng hợp, ta cũng xuất thân Hoành Sơn, sau đó nương nhờ vào dưới trướng Vương Gia Dận, biệt hiệu giang hồ 'Phi Thiên Thử' ."

Vương Thành Công thất kinh: "Phi Thiên Thử chính là ngươi? Trước khi ta khởi nghĩa có nghe nói qua đại danh của ngươi! Hoành Sơn không ai không biết Phi Thiên Thử lão đại, một danh nhân cầm đao giết lợn, giết liên tiếp 18 quan sai khởi nghĩa, nhất hô bá ứng."

Chương 756: Ngươi hỏi hắn nhiều hơn

Phi Thiên Thử cười hắc hắc: "A, ca đã lâu không ở giang hồ, không ngờ trên giang hồ còn lưu truyền tên của ca?"

Vương Thành Công hơi chấn động, thật sự không nghĩ tới, lại gặp được tiền bối tạo phản của Hoành Sơn ở chỗ này, lòng kính ngưỡng, quả thật như thao thao giang thủy, liên miên bất tuyệt.

"Phi Thiên Thử đại ca, sau khi ngươi gia nhập đại quân Vương Gia Dận, đã mất đi tin tức, người trong giang hồ đều nghĩ ngươi đã chết, không ngờ...ngươi lại ở chỗ này?" Vương Thành Công có vẻ tò mò.

Phi Thiên Thử: "Việc này nói đến cũng là xui xẻo. Khi đó ta theo Vương Gia Dận cùng tiến vào chiếm giữ huyện Hà Khúc, khi đánh huyện thành Hà Khúc, ta xung phong đi đầu, kết quả bị thương."

Vương Thành Công: "Đại ca chính là đại ca, mọi việc đều xông phong đầu tiên."

Phi Thiên Thử: "Ta bị thương quá nặng, mấy tháng không thể xuống giường đi lại, vẫn nằm liệt trên giường. Kết quả đúng lúc này, quan binh vây công huyện Hà Khúc, Vương Gia Dận dẫn người đột kích, bỏ chạy...còn ta bị thương nằm ở trên giường thì bị bỏ lại."

Vương Thành Công: "Cái này..."

Việc này có phần xấu hổ.

Phi Thiên Thử: "Ta xen lẫn trong mấy vạn người già và phụ nữ trẻ em không thể đột phá vòng vây, bị coi trở thành người già yếu bình thường, giao cho ngự sử Ngô Sân, kết quả Ngô Sân lại giao ta cho Sử Khả Pháp, Sử Khả Pháp dẫn bọn ta đi, cuối cùng đi đến nơi này."

Giờ thì Vương Thành Công đã hiểu: "Phi Thiên Thử đại ca tới nơi này lâu chưa?"

Phi Thiên Thử: "Đã nhiều năm rồi, ta tỉnh thử, một, hai...ôi, phiền phức quá, tính rõ ràng làm gì, dù sao đã tới nơi này mấy năm rồi."

Vương Thành Công: "Vết thương của đại ca đã khỏi chưa?"

Phi Thiên Thử: "Khoẻ từ lâu rồi."

Vương Thành Công đè thấp giọng nói: "Vậy vì sao không trốn đi? Hình như nơi này cũng không trông coi nghiêm ngặt lắm."

"Trốn?" Phi Thiên Thử cười: "Vì sao phải trốn? Ở chỗ này có ăn có uống, không tốt hơn so với lưu lạc bên ngoài sao?"

Vương Thành Công: "Có ăn...có uống? Ở đây...không phải là nơi tập trung tù binh lại bắt lao động sao? Nếu không chịu khó làm việc liền dùng hỏa súng bắn một phát vào đầu sao?"

Phi Thiên Thử lấy làm lạ: "Ngươi nghe ai nói?"

Vương Thành Công: "Là thủ lĩnh ở đây, nói với tham tướng La Hi."

Hắn nhanh chóng nói lại tình huống lúc đó.

Phi Thiên Thử nở nụ cười: "Đó là Thạch Kiên vì cứu các ngươi, không cho triều đình giết các ngươi, mới cố ý nói dối như vậy, dùng để lừa gạt tham tướng La Hi."

Vương Thành Công: "A, cứu ta?"

Phi Thiên Thử: "Không cần hoài nghi, chính là cứu ngươi. Ngươi không phải nói Thạch Kiên hỏi ngươi vì sao không thừa dịp người Mông Cổ xung phong cùng nhau xông lên sao? Chính là ở đây, câu trả lời của ngươi khiến cho Thiên Tôn thoả mãn, cho nên Thiên Tôn quyết định tha cho ngươi không chết."

Vương Thành Công đực mặt ra, vẫn không hiểu gì.

Phi Thiên Thử đang muốn triển khai nói chuyện với hắn, lại thấy Chủng Cao Lương mang theo một đám ngục tốt đi qua, từ xa vẫy tay với Vương Thành Công: "Này, ngươi chính là Vương Thành Công mới tới phải không?"

Phi Thiên Thử thấp giọng nói: "Đó là Chủng cai ngục, đối với người khác rất tốt, các huynh đệ trong ngục giam đều kính trọng hắn, ngươi cũng đừng trêu chọc hắn, bằng không thì...các phạm nhân khác sẽ xử lý ngươi đó."

Vương Thành Công không hiểu lắm, lần đầu tiên nghe nói tù phạm trong ngục giam ra mặt cho cai ngục trông giữ bọn họ...Tình huống quái quỷ gì thế này?

Chủng Cao Lương đi tới trước mặt, tự giới thiệu hai câu, sau đó phân phó: "Vương Thành Công, ngươi và 2000 huynh đệ này, bởi vì mới đến, ta cũng không biết các ngươi có sở trường gì. Hơn nữa các ngươi cũng chưa quá quen thuộc tình huống nơi này, trước hết tạm thời an bài các ngươi phụ trách khai hoang đi. Sườn núi bên cạnh cốc Cải Tạo số 32 đang tiến hành hoạt động khai hoang quy mô lớn, muốn làm đất lại toàn bộ, sau đó trồng ngô, khoai lang, khoai tây, cách trồng bây giờ các ngươi còn chưa biết, cho nên các ngươi phụ trách làm đất, việc trồng thì giao cho người của Phi Thiên Thử làm."

Phi Thiên Thử cười đáp lại: "Được!"

Thấy Vương Thành Công sững sờ, hắn khẽ vỗ vai Vương Thành Công một cái: "Trả lời đi."

Vương Thành Công vẻ mặt mờ mịt: "A, được!"

Chủng Cao Lương mỉm cười: "Ta biết ngươi có rất nhiều chuyện không hiểu, ngươi cứ hỏi Phi Thiên Thử nhiều hơn, hắn đã sống ở đây rất nhiều năm, cái gì cũng biết."

Chủng Cao Lương đi rồi.

Vương Thành Công đang chưa biết làm gì thì thấy ngục tốt đi qua, dẫn hắn và mọi người đi an bài ký túc xá.

Hơn 2000 người, cứ 8 người một phòng, phải bố trí mấy trăm gian phòng.

Vương Thành Công lúc này mới phát hiện, cốc Cải Tạo số 32 này rất lớn, mấy trăm phòng trống nói an bài liền an bài, hơn nữa, còn có rất nhiều phòng trống chưa dùng tới.

Phi Thiên Thử quay về hắn cười đắc ý: "Lợi hại không? Những căn nhà này đều là người của ta xây. Năm đó người của ta đánh trận không muốn sống, hiện tại xây nhà cũng không muốn sống."

Vương Thành Công nhất thời không biết nói gì, chỉ có thể xấu hổ cười.

"Đông! Đông!"

Đột nhiên, trong ngục giam vang lên âm thanh "đông đông đông", không biết là nhạc khí kỳ quái gì đang tấu vang.

Phi Thiên Thử cười nói: "Ồ, tới giờ xem tin tức rồi."

"Tin tức?" Vương Thành Công lấy làm lạ: "Là thứ gì?"

Phi Thiên Thử: "Cái này gọi là 'Tân Văn Liên Bá', là một tiết

mục giải trí quan trọng của cốc Cải Tạo. Những người ở trong núi như chúng ta hầu như không biết gì về thế giới bên ngoài, hoàn toàn dựa vào xem tin tức, mới có thể biết bên ngoài đã xảy ra cái gì. Đi thôi, gọi người của ngươi đi cùng."

Vương Thành Công dẫn người của hắn đi theo Phi Thiên Thử.

Chỉ thấy trong các ký túc xá của cốc Cải Tạo số 32 đều có người đang đi ra ngoài, tập trung lại với người của Vương Thành Công, cuối cùng hình thành một đại bộ đội 5000 người.

Mọi người đi tới một quảng trường thật lớn, chính giữa quảng trường có đặt một máy tính bảng thật lớn.

Vương Thành Công vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, ngẩn người hỏi: "Đây là cái gì?"

Phi Thiên Thử cười nói: "Đây là tiên gia bảo kính, là Thiên Tôn từ thiên cung đặt xuống nhân gian, dùng thứ này có thể thấy được việc ngoài nghìn dặm."

Vương Thành Công: "Ngươi nói gì?"

Chỉ thấy Chủng Cao Lương nhảy tới trước tiên gia bảo kính kia, đưa tay chạm vào trên mặt bảo kính, phía dưới cùng bảo kính có một biểu tượng kỳ quái hình vuông. Chủng Cao Lương vỗ lên mặt ba ba hai cái, hình như là chọn cái gì.

Tiếp theo, toàn bộ tiên gia bảo kính sáng trưng lên, hình ảnh xuất hiện.

Là Cao Nhất Diệp! Chất đầy màn hình là Cao Nhất Diệp rất to.

Vương Thành Công nhìn mà kinh hãi: "Ôi trời! Đây...đây là tiên nữ phải không?"

Phi Thiên Thử: "Là thánh nữ."

Chỉ thấy Cao Nhất Diệp hé đôi môi, quay về bên ngoài màn hình nói: "Hôm nay là ngày 19 tháng 6, năm Sùng Trinh thứ sáu, ngày hôm nay mang đến cho mọi người đầu tiên, là tin tức liên quan đến khai phát núi Hoàng Long...Tất cả các phạm nhân của cốc Cải Tạo số 10 núi Hoàng Long, đồng tâm hiệp lực, cuối cùng phá được con dốc 'Nan Thượng Thiên', đưa một con đường xi măng xuyên qua 'Nan Thượng Thiên', khiến cho lạch trời biến thành đường cái."

Chương 757: Tân Văn Liên Bá

Theo giới thiệu của Cao Nhất Diệp, hình ảnh thay đổi.

Trên tiên gia bảo kính xuất hiện hình ảnh của núi Hoàng Long, một con đường xi măng thật đẹp trườn quanh bò lên một con dốc rất lớn, vượt qua sườn núi...

Một đám phạm nhân đang cầm công cụ đứng ở đỉnh sườn núi, quay về bầu trời hoan hô: "Chúng ta thành công rồi!"

"Hoàn thành rồi!"

"Đường quốc lộ Nan Thượng Thiên, rốt cuộc hoàn thành rồi."

Tiếp theo, khung cảnh lại chuyển về bên trong phòng.

Các phạm nhân vừa rồi hoan hô trên đỉnh sườn núi hiện tại xuất hiện ở bên trong phòng, đứng thành một hàng, trước ngực mỗi người đều đeo một đóa hoa đỏ thẫm, cai ngục Chủng Cao Lương đang đứng trước mặt họ, lớn tiếng nói: "Cảm ơn mọi người đã làm ra cống hiến vì công cuộc khai phá núi Hoàng Long, tinh thần cố gắng, không sợ khó khăn hiểm trở của mọi người, là sự khích lệ rất lớn cho những người đi sau...Vì khen ngợi các ngươi, Thôn Ủy thôn Cao Gia đã trải qua thương nghị quyết định, cho các ngươi mãn hình ra tù sớm, từ nay về sau, mọi người chính là bạch thân rồi, sẽ được hưởng quyền lợi và đãi ngộ tương tự như các thôn dân Cao Gia bình thường."

Các phạm nhân mừng rỡ.

Chủng Cao Lương: "Hiện tại mời đại biểu của mọi người ra nói chuyện."

Đại biểu các phạm nhân của cốc Cải Tạo số 18 đứng đến trước màn hình, vẻ mặt kích động: "Cảm ơn Thiên Tôn, cảm ơn Thôn Ủy thôn Cao Gia, cảm ơn Chủng cai ngục, cảm ơn phụ mẫu và các bạn tù của ta, là sự ủng hộ của các ngươi mới có thể để cho ta đứng ở chỗ này, nói những lời này. . ."

"Ta...hiện tại ta muốn nói chính là, sau khi ta ra ngoài, sẽ đem kỹ thuật ta học được trong cốc Cải Tạo, sử dụng để làm một công nhân kỹ thuật vinh quang, ước mơ của ta chính là có một ngày có thể đội mũ lam, suất lĩnh một đám mũ vàng, phấn đấu tại tuyến đầu kiến thiết thôn Cao Gia."

"Ba ba ba!"

Tiếng vỗ tay vang lên!

Các bạn tù của hắn hoan hô: "Cố gắng lên, ngươi sẽ làm được."

Vương Thành Công nhìn thấy cảnh này mà choáng váng: "Đây...đây là tình huống gì?"

Phi Thiên Thử vỗ vai hắn, cười nói: "Chính là tình huống này, mỗi một hình ảnh biểu hiện trên bảo kính này đều đã từng xảy ra ở các địa phương khác."

Vương Thành Công vẫn luôn ở trong trạng thái mê man, quá nhiều tin tức, khiến đầu óc của hắn vẫn chưa tiếp nhận nổi...

Hắn còn đọc sách qua vài ngày mà đã như thế, càng đừng nói 2000 thủ hạ mù chữ của hắn, tất cả đều ngẩn tò te, giống như đang xem thần thoại.

Tiếp theo hình ảnh chuyển đổi, Cao Nhất Diệp xuất hiện trên màn hình một lần nữa, mỉm cười nói: "Tiếp theo là tin tức thứ hai, xưởng Tây Cương của chúng ta trước mắt nhận được một đơn đặt hàng lớn, Tần Vương phủ quyết định bỏ vốn làm một tuyến đường sắt từ phủ Tây An thông đến phủ Duyên An, đường sắt này yêu

cầu một chiếc xe lửa và lượng lớn ray đường sắt. Trước mắt xưởng Tây Cương đang vì đơn đặt hàng này mà liều mạng làm việc, tăng ca thêm giờ..."

Khung cảnh chuyển đổi, hình ảnh chuyển đến bên trong xưởng sắt thép.

Một công nhân đang ở trong xưởng đúc, dè dặt nhìn nước thép đổ vào khuôn đúc, hình như phát hiện có người đang quay mình, hắn quay phắt đầu lại, sau đó la lên trời ơi: "Tham kiến Thiên Tôn."

Ngoài màn hình vang lên giọng nói của Thiên Tôn seri test03: "Nào, đối mặt với ta, giới thiệu một chút cho khán giả, kỹ thuật chúng ta dùng hiện tại đi."

Công nhân kia phấn chấn: "Trước đây đường ray của chúng ta toàn là công nhân rèn thủ công, tốn thời gian rất dài, còn chưa đủ tiêu chuẩn. Vì hoàn toàn nhất trí, bình thường cần phải đối chiếu nhiều lần, rèn lại nhiều lần, nấu lại nhiều lần...Mà hiện tại, phẩm chất sắt thép của chúng ta đã ưu hoá, có thể dùng kỹ thuật đúc, sử dụng khuôn đúc, một lần chế tạo ra lượng lớn ray đường sắt, công việc của ta cũng giảm bớt rất nhiều, hiện tại chỉ cần theo dõi tỉ mỉ những khuôn đúc này là được."

Theo sự giải thích của hắn, hình ảnh cũng tập trung lên khuôn đúc, nhìn nước thép đỏ tươi chảy vào khuôn đúc, khiến người ta giảm áp lực không hiểu.

Lý Đạo Huyền: "Chú ý làm việc an toàn, nghiêm ngặt tuân thủ nội quy làm việc."

Công nhân: "Tuân lệnh!"

Cao Nhất Diệp: "Kế tiếp là tin tức thứ ba, dân đoàn thôn Cao Gia, trong chiến dịch thủ vệ Lạc Dương đã đánh ra phong phạm,

đánh ra khí thế, đã đánh đuổi đội quân công thành do Mãnh Hổ và Độc Hổ suất lĩnh...Nhưng bởi vì hình ảnh quá mức máu tanh, sẽ không phát lại hình ảnh của tiền tuyến...dưới thành Lạc Dương, dân đoàn đã bắt được hơn 500 tặc binh, ít ngày nữa sẽ áp giải đến núi Hoàng Long, dự tính sẽ được đưa vào cốc Cải Tạo số 32."

Nghe nói như thế, Vương Thành Công tức thì giật nảy mình: "Cái gì? Đại ca Mãnh Hổ và đại ca Độc Hổ mới đánh Lạc Dương sao? Họ cũng bị đánh bại rồi? Còn bị bắt 500 người, cũng sẽ đưa đến chỗ sơn cốc của chúng ta?"

Cao Nhất Diệp: "Tiếp theo là tin tức giải trí...Theo tin tức Thiên Tôn đích thân cung cấp, Văn Phòng Minh Tinh thế giới phồn hoa đang chuẩn bị một bộ phim mới, tên gọi là [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh], trước mắt nội dung còn đang ở giai đoạn bảo mật. Được biết nam diễn viên của bộ phim này sẽ do Lão Nam Phong tướng quân tự mình đảm nhiệm...Địa phương quay phim lựa chọn tại Hàn Thành."

Chỉ thấy hình ảnh thay đổi, hình ảnh bao quát Hàn Thành từ trên cao xuất hiện trên màn hình.

Thời cổ lão bách tính rất ít có cơ hội bao quát thành thị, nhìn thấy hình ảnh bao quát này, cũng không khỏi chấn động.

Cao Nhất Diệp còn đang nói về bối cảnh này: "Ở đây chính là Hàn Thành, người của Lão Nam Phong sẽ ở chỗ này tiến hành công tác quay phim. Hiện tại chúng ta không biết nội dung, chỉ biết quy mô lần này sẽ rất lớn, hầu như nửa lão bách tính Hàn Thành đều sẽ tham gia làm diễn viên quần chúng."

Chỉ thấy màn hình kéo lại gần, các lão bách tính đang hoá trang mình thành vừa bẩn vừa hôi, bộ dạng như đã rất nhiều ngày không tắm, vẫn luôn khổ chiến.

Bảng hiệu tại cửa thành Hàn Thành đã được tháo xuống, và

thay bằng bảng hiệu với bốn chữ "thành Đại Lăng Hà".

Lượng lớn dân đoàn thôn Cao Gia mặc vào áo giáp kiểu quân Minh, đang diễn thủ quân.

Trần thiên hộ đáng thương vác khuôn mặt Thường Uy, mặc quan phục quan viên Minh triều, đóng vai Tổ Đại Thọ.

Tiếp theo màn hình lại chuyển sang khuôn mặt Cao Nhất Diệp: "Trích đoạn phía trên chính là hình ảnh hiện trường quay phim của [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh], để tránh rò rỉ phim, không thể phát nhiều hơn, bằng hữu muốn xem kiên trì đợi phim được chiếu chính thức đi."

Vương Thành Công: "Ôi mẹ ơi, mặc dù nhìn không rõ, thế nhưng hình như...đây là phát động lão bách tính nửa thành cùng nhau diễn một bộ kịch sao? Kịch nào lợi hại như vậy? Lao dịch của triều đình cũng không dám đưa nhiều người như vậy cùng nhau làm."

Phi Thiên Thử cười nói: "Chỉ cần chuyện Thiên Tôn muốn làm, không có ai không thích tham gia, mọi người đều từ đáy lòng kính trọng lão nhân gia ngài."

Hiện tại Vương Thành Công còn chưa biết Thiên Tôn là ai, nghe mọi người đều đang nói Thiên Tôn Thiên Tôn, hắn không khỏi thấp giọng nói: "Thiên Tôn rốt cuộc làm cái gì? mà khiến các ngươi thích hắn như thế?"

Hắn vừa mới nói xong câu đó, liền nghe được âm thanh "quang quang quang".

Phi Thiên Thử cười nói: "Ồ, tới giờ cơm rồi! Xem xong tin tức liền ăn cơm. Đi thôi, chúng ta cùng đi nhà ăn."

Vương Thành Công đi theo phía sau, trong bụng thầm nghĩ: Cho người như chúng ta ăn, chắc cũng ăn giống như nửa đường áp

giải chúng ta tới nơi này, chỉ là cháo bột mì kém nhất, miễn cưỡng ăn lửng dạ cho xong bữa.

Nhưng mà, khi hắn đi tới nhà ăn, nhìn hộp thức ăn mà bác gái nhà ăn đưa qua, tức thì tâm tình hỗn loạn...tâm tình hỗn loạn...

~~

Tân Văn Liên Bá: Bản tin thời sự lúc 19 giờ của kênh truyền hình trung ương Trung Quốc

Chương 758: Tân tuần phủ nhậm chức

Tân nhiệm tuần phủ Thiểm Tây Luyện Quốc Sự tới rồi!

Dẫn theo một đoàn tùy tùng, vô cùng hăng hái đến nhậm chức.

Trên đường tới đây nhậm chức, Luyện Quốc Sự đã bắt đầu tự nói với bản thân, viết tấu chương nhất định phải viết cho thành thật, tuyệt đối không thể lừa gạt thánh thượng.

Tuần phủ nhiệm kỳ trước Vương Thuận Hành, chính là bởi vì viết tấu chương lung tung, nói cái gì đường sắt, xe bằng sắt, một lần có thể chở 1000 người, toàn là những lời hoang đường không đáng tin, cho nên mới bị cách chức.

Luyện Quốc Sự không muốn bước theo gót Vương Thuận Hành, cho nên hắn quyết định, mỗi một chữ mình viết đều phải chân thực, tuyệt đối không lừa gạt hoàng thượng.

"Lão gia, phía trước có thể nhìn thấy tường thành Tây An rồi." Gia đinh hưng phấn nói: "Chúng ta tới từ kinh thành, đã đi nhiều ngày, rốt cuộc sắp đến rồi."

Luyện Quốc Sự: "Đúng vậy, không dễ dàng a!"

Luyện Quốc Sự là từ Đồng Quan nhập Thiểm, con đường nhập Thiểm này cũng là con đường mà đa số quan viên triều đình sẽ đi, cho nên, hắn đã hoàn mỹ tránh được địa bàn của thôn Cao Gia.

Dọc theo đường đi còn chưa tiếp nhận qua lễ rửa tội của các đồ vật mới lạ của thôn Cao Gia.

"Ơ, lão gia!" Gia đinh đột nhiên hú lên: "Ngài xem, bên cạnh chúng ta có một con đường kỳ quái, trên đường còn trải thanh gỗ và tấm sắt."

Những lời này khiến Luyện Quốc Sự kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn.

Quả nhiên, xuất hiện bên phải phía trước không xa là một con "đường sắt" kỳ quái, phía dưới nó trải thanh gỗ, phía trên là hai đường ray làm bằng sắt. Lấy tay gõ vào, là sắt thật, kéo dài từ phía đông bắc qua đây, thẳng đến ngoại ô phía đông thành Tây An.

Luyện Quốc Sự giật nảy mình: "Ôi, đây...đây chẳng lẽ chính là đường ray được viết trong tấu chương của tiền nhiệm tuần phủ Vương Thuận Hành?"

Nghĩ tới đây, trong lòng hắn kinh hãi: Chẳng lẽ, Vương Thuận Hành cũng không lừa gạt thánh thượng?

Chỉ thấy bên cạnh đường ray kia còn có một tấm bảng, phía trên viết: "Đường sắt nguy hiểm, xin chớ tới gần."

Gia đinh chỉ vào tấm bảng cười nói: "Lão gia ngài xem, ở đây còn dựng một tấm biển, nói nguy hiểm nữa, mấy thanh gỗ mấy thanh sắt thì có gì mà nguy hiểm chứ? Chỉ biết hù dọa người khác."

Hắn vừa mới dứt lời, liền cảm giác được đường ray đang rung động, hình như có vật gì đang dọc theo thứ này qua đây, dán lỗ tai vào, mơ hồ có thể nghe được âm thanh "xình xịch xình xịch".

Luyện Quốc Sự cũng không ngốc, đột nhiên kịp phản ứng: "Xe sắt sắp qua đây rồi, mọi người cách xa thứ này mau lên."

Gia đinh của hắn đã có không ít người chạy đến đường ray sờ tới sờ lui, nghe được mệnh lệnh của hắn, lúc này bọn gia đinh mới vội vàng nhảy xuống khỏi đường ray, chạy qua một bên.

Chỉ nghe âm thanh "xình xịch xình xịch" từ xa đến gần, tiếp theo, một chiếc xe bằng sắt siêu to khổng lồ, vô cùng kinh khủng đang chạy tới, tốc độ cũng không thể nói là nhanh, còn chậm hơn tuấn mã, thế nhưng nó to a!

Thân hình vô cùng khổng lồ đó mang theo một luồng lực trùng kích kinh khủng không gì bì nổi, khi nó chạy qua đoàn người Luyện Quốc Sự, cảm giác uy áp và kình phong bám theo đó, khiến bọn gia đinh của Luyện Quốc Sự chật vật điên cuồng lui về phía sau, rất sợ bị chiếc xe này cuốn vào.

Luyện Quốc Sự trợn mắt há hốc mồm nhìn chiếc xe "xình xịch xình xịch" lao qua, nửa ngày hắn vẫn chưa tỉnh lại.

Mãi đến khi gia đinh lắc lư hắn vài cái, hắn mới tỉnh: "Ôi trời, chiếc xe thật lợi hại."

Bọn gia đinh nghị luận sôi nổi, đều đang thảo luận cái thứ đáng sợ này.

Trong đầu Luyện Quốc Sự lại trước tiên nghĩ đến chính là "viết tấu chương", thứ lợi hại như vậy, là phải viết tấu chương nói cho hoàng thượng.

Thế nhưng, ý nghĩ này ý vừa mới manh nha, trong đầu hắn liền hiện lên hàng chữ "Vương Thuận Hành hồ ngôn loạn ngữ, lừa gạt thánh thượng, lập tức cách chức".

Bản thân lên làm tuần phủ thế nào?

Bởi vì Vương Thuận Hành viết tấu chương, nói cho hoàng thượng Tây An có một chiếc xe bằng sắt khổng lồ, vì vậy hắn không còn nữa.

Nghĩ tới đây, trong lòng Luyện Quốc Sự liền có một âm thanh vang lên: Tấu chương này không viết được!

Không không không, không được, ta phải viết, ta đã quyết định chủ ý, tuyệt đối không thể lừa gạt thánh thượng, tấu chương của ta, mỗi một chữ, đều phải chân thực.

Thế nhưng, viết sự thật cũng bị cách chức thì đỡ thế nào?

Luyện Quốc Sự ngã nhào xuống đất, orz.

"Lão gia, ông làm sao vậy? Lão gia?"

Bọn gia đinh vội vàng đỡ hắn dậy.

Luyện Quốc Sự thở hổn hển, nội tâm đau khổ giãy dụa!

Hắn là con cháu của khai quốc công thần, trung thần Đại Minh, thế nhưng...thế nhưng...

Thế nhưng hắn thật sự không muốn bị cách chức!

Luyện gia bát thế danh thần, nếu như đến đời hắn, lại rơi vào kết quả cách chức bắt giữ xử lí, vậy sẽ làm mất hết mặt mũi của tổ tông. Thế thì có mặt mũi nào xuống suối vàng gặp liệt tổ liệt tông?

Luyện Quốc Sự cắn răng: "Dọc theo đường sắt này đi về phía trước, bản quan cũng muốn xem, thứ này rốt cuộc là tình huống gì."

Vì vậy, đoàn người lại vỗ đùi, tiếp tục đi dọc theo đường sắt.

Chẳng mấy chốc, bọn họ đi tới trạm xe lửa Tây An.

Chiếc xe vừa mới đi qua người bọn họ, hiện tại đang đậu ở trong nhà ga, trên mỗi toa xe đều có lão bách tính đang đi xuống. Luyện Quốc Sự đảo mắt nhìn qua, chỉ tính đại khái, chiếc xe này chở ít nhất cũng nghìn người.

Hiển nhiên tấu chương của Vương Thuận Hành không sai một

chữ nào!

Nhưng vô dụng, chân tướng khiến người ta khó có thể tin, hoàng thượng ở trong kinh thành không ra khỏi cung, tuyệt đối không thể tin tưởng thế gian lại có thứ này. Ngay cả mình tận mắt nhìn thấy cũng không dám tin.

Đang cảm thán, từ trong nhà ga có một nhóm người đi ra, dọc theo đường sắt, đi về hướng Luyện Quốc Sự. Người dẫn đầu mặc bào phục lộng lẫy, dung mạo khiến Luyện Quốc Sự nhìn có phần quen mắt.

Trông rất giống khuôn mặt lưỡi cày của Thái tổ!

Huyết mạch hoàng gia?

Luyện Quốc Sự bừng tỉnh, trong nháy mắt nhận ra, là Tần Vương thế tử Chu Tồn Cơ! Khẳng định là hắn.

Tại Tây An nhìn thấy một người ăn mặc lộng lẫy, có rất nhiều hộ vệ, lại có khuôn mặt lưỡi cày, ngoại trừ Chu Tồn Cơ còn có thể là ai?

Quả nhiên, hắn còn chưa kịp chào hỏi, mặt lưỡi cày kia đã chạy tới bắt chuyện với hắn: "Ui, nhìn nghi trượng của ngươi, ngươi là tuần phủ mới tới, Luyện Quốc Sự đúng không?"

Luyện Quốc Sự khẽ run lên: "Ngài là?"

Người nọ cười hì hì: "Bản thế tử Chu Tồn Cơ."

Luyện Quốc Sự vội vàng hành đại lễ: "Hạ quan tham kiến thế tử điện hạ."

Chu Tồn Cơ: "Được rồi được rồi, đừng làm ra vẻ cung kính với ta nữa, đám quan văn các ngươi, có mấy người để bản vương ở trong lòng? Hừ, ngoài miệng nói hạ quan, trong lòng lại cảm giác

cao hơn ta một khúc, đúng không?"

Luyện Quốc Sự: ". . ."

Chu Tồn Cơ: "Hừ hừ, bản vương nói với ngươi, bản vương cũng không phải phế vật. Bản vương đang làm một đại sự kinh thiên động địa đấy."

Luyện Quốc Sự: "???"

Chu Tồn Cơ không để ý tới Luyện Quốc Sự, ngồi xổm xuống, sờ sờ tà vẹt gỗ và đường ray trên mặt đất, đoạn nói với bộ hạ bên cạnh: "Tà vẹt gỗ này dễ làm phải không?"

Bộ hạ gật đầu: "Thợ mộc của chúng ta khẳng định làm được."

Chu Tồn Cơ: "Đường ray này thì sao?"

Bộ hạ: "Nếu rèn từng búa, có thể được! Nhưng muốn trực tiếp dùng nước thép đúc như Lý viên ngoại, chúng ta không làm được."

Chương 759: Đi vòng qua hắn

Chu Tồn Cơ có phần không vui: "Kỹ thuật đúc kim loại, vì sao chúng ta lại không được? Không phải là đổ nước thép vào khuôn đúc, đợi làm lạnh sau đó lấy ra sao? Chuyện đơn giản này ngay cả bản vương cũng hiểu, vì sao công tượng không hiểu?"

Bộ hạ làm vẻ mặt đau khổ: "Nguyên nhân cụ thể...tiểu nhân cũng không hiểu."

Lúc này Luyện Quốc Sự nhịn không được lên tiếng: "Thế tử điện hạ, đồ sắt dùng búa rèn ra sẽ càng kiên cố rắn chắc hơn. Hơn nữa, đồ sắt làm ra từ nước thép đổ vào khuôn đúc sẽ dễ gãy, không dùng được."

Hắn nói tiếp: "Vừa rồi hạ quan nhìn thấy, chiếc xe kia nặng mấy chục vạn cân, phía trên lại chở hơn nghìn người, cực kỳ nặng. Dùng đường ray làm từ phương pháp đúc, khẳng định không chịu nổi trọng áp như vậy, sẽ gãy."

Chu Tồn Cơ: "Ồ, ngươi còn biết cái này?"

Luyện Quốc Sự: "Hạ quan cũng chỉ biết sơ sơ."

Chu Tồn Cơ: "Đường ray dưới chân ngươi, chính là đúc ra đó."

Luyện Quốc Sự: "Hả?"

Chu Tồn Cơ lầm bầm: "Cho nên ta mới muốn biết, vì sao người khác có thể đúc được, công tượng của bản thế tử lại không được?"

Luyện Quốc Sự rất nghiêm túc suy nghĩ ba giây, ngẩng đầu nói: "Đó chính là nước thép không giống nhau, phẩm chất nước thép này cực cao, cho dù dùng phương pháp đúc, cũng có thể đúc

ra đường ray rắn chắc, đúng vậy, khẳng định là như vậy."

Chu Tồn Cơ: "A a a!"

Hắn quay đầu, nói với bộ hạ: "Nước thép chất lượng tốt làm thế nào?"

Bộ hạ: "Không biết! Kỹ thuật này chỉ có người của nhà Lý viên ngoại mới biết, kỹ thuật như vậy nhất định là truyền tử bất truyền nữ, chúng ta không có cách nào khác học được."

Chu Tồn Cơ: "Ơ, nói cách khác, bản thế tử vẫn chỉ có thể dùng tiền mời họ làm rồi? Không thể tự mình làm cho rẻ được?"

Bộ hạ gật đầu.

Chu Tồn Cơ bĩu môi, tỏ vẻ không vui.

Luyện Quốc Sự kinh ngạc: "Thế tử điện hạ, Tần Vương phủ của ngài phú khả địch quốc, muốn cái gì, trực tiếp dùng tiền mua là được, hà tất cứ muốn tự mình đúc, tốn thời gian lại tốn sức."

Chu Tồn Cơ nhìn Luyện Quốc Sự như nhìn kẻ ngu: "Tuần phủ mới tới, ngươi nhìn như thông minh, thực ra rất ngu."

Luyện Quốc Sự: "?"

Chu Tồn Cơ chỉ vào đoạn đường ray dưới chân mình: "Ngươi biết một đoạn như thế, phải bao nhiêu tiền không?"

Luyện Quốc Sự rất nghiêm túc suy nghĩ một chút đoạn đường ray này dùng bao nhiêu sắt, dùng số sắt này rèn được bao nhiêu thanh đao, lại thoáng quy ra giá cả, liền vuốt mồ hôi: "Chỉ sợ...không dưới bốn lượng bạc."

Chu Tồn Cơ: "Thật ra không đắt như thế, sản lượng quặng sắt của phủ Tây An ta hơn xa quặng sắt bên ngoài, cho nên giá sắt đang giảm xuống. Trước mắt, đoạn đường ray như thế, Lý viên

ngoại bán ta hai lượng bạc."

Luyện Quốc Sự: "Rất rẻ!"

Chu Tồn Cơ: "Rẻ là rẻ thật, nhưng ngươi ngẫm lại, đem thứ này, trải từ phủ Tây An đến phủ Duyên An, cần bao nhiêu đoạn?"

Luyện Quốc Sự: "!!!"

Cái này rất xấu hổ, phủ Tây An đến phủ Duyên An, cự ly theo đường thẳng dài tới 500 dặm, nếu thêm chút quanh co, vậy phải xa hơn, khoảng cách dài như thế, trải đường ray như vậy, chi phí đó, quả thật. . .

Thảo nào Chu Tồn Cơ muốn tiết kiệm tiền!

Đáng tiếc, hắn không công phá được nan đề kỹ thuật, nên không tiết kiệm được tiền này, chỉ có thể ngoan ngoãn bỏ tiền ra đặt thôn Cao Gia làm đường ray, một văn tiền cũng không tiết kiệm được.

Hắn chỉ có thể tiết kiệm tiền ở những việc mà công tượng của hắn có thể làm được như đào đường, làm tà vẹt gỗ, xây trạm xe lửa...cố gắng thuê công tượng tiền công thấp một chút, thậm chí thuê một đám nạn dân chỉ cần có thể ăn no liền làm việc để làm.

Liều mạng tiết kiệm như vậy, bạc của Chu Tồn Cơ cũng không đủ.

Còn tìm một số hoàng thân quốc thích có đất phong tại phụ cận cùng nhau hùn tiền, mới xem như làm được công trình này.

Luyện Quốc Sự thầm kinh hãi: "Thế tử điện hạ, ngài đầu tư nhiều tiền như vậy, làm đường sắt với chiếc xe sắt này, rốt cuộc là muốn làm gì?"

Chu Tồn Cơ dương dương đắc ý: "Kiếm tiền thôi! Ngươi cũng

biết chiếc xe này có thể chở một nghìn người, mỗi người ta thu tiền vé xe, một nghìn người cộng lại, thế nào cũng có thể thu vào 2-300 lượng bạc. Một ngày chạy một chuyến vừa đi vừa về, một ngày là có thể thu về khoảng 500 lượng. Một tháng là có thể kiếm 1 vạn năm nghìn lượng."

Vừa tính ra con số này, Luyện Quốc Sự tức thì ngây ra: "Một tháng kiếm 1 vạn năm?"

Chu Tồn Cơ: "Chờ ta làm đường sắt xong, mua xe về, tiền sau đó kiếm về chính là lãi ròng. Ha ha ha ha, đến lúc đó khẳng định phát tài, không có một vương phủ nào có thể so với bản thế tử."

Luyện Quốc Sự: "Ngài vốn chính là thiên hạ đệ nhất phiên phong, vốn đã không có một vương phủ nào có thể so sánh với ngài rồi."

Chu Tồn Cơ: ". . ."

Đứng hình!

Vài giây sau, Chu Tồn Cơ nói: "Tuần phủ mới tới nhà ngươi thật đáng ghét, bản thế tử không thích ngươi, không muốn nói chuyện với ngươi nữa."

Hắn xoay người rời đi.

Luyện Quốc Sự lại chủ động chạy theo: "Thế tử điện hạ đừng đi, hạ quan vừa mới nhậm chức, có rất nhiều chuyện không rõ, muốn tâm sự với thế tử."

Chu Tồn Cơ: "Đừng sáp vào lão tử, tránh ra."

"Thế tử điện hạ, vừa rồi ngài nói chiếc xe sắt này là ai chế tạo? Lý viên ngoại sao? Lý viên ngoại kìa là người gì?" Luyện Quốc Sự bám riết lấy: "Giới thiệu cho hạ quan làm quen đi, hạ quan cũng muốn tâm sự với hắn."

Chu Tồn Cơ: "Đừng sáp vào lão tử, đi tìm Ngô Sân, tìm Sử Khả Pháp mà nói, đám quan văn thối các ngươi thật là đáng ghét."

"Nói chuyện thôi mà!"

"Không nói không nói, nhà bao việc!"

Mấy canh giờ sau, Luyện Quốc Sự ngồi trong tuần phủ. Sau khi xem xong một đống hồ sơ, hắn kinh ngạc phát hiện một việc, chung quanh thành Tây An này, sự phát triển của công thương nghiệp đã vượt xa nông nghiệp rồi.

Nguyên nhân mà nông nghiệp đi xuống, nói chung là bởi vì thiên tai. Mà sự phát triển của công thương nghiệp lại không phải chịu thiên tai ảnh hưởng.

Vấn đề duy nhất chính là, những cái gọi là công thương nghiệp này, tất cả đều làm trên địa bàn của Tần Vương phủ, nói đơn giản một câu: Tất cả đều không cần nộp thuế!

Chỉ cần trên danh nghĩa là sản nghiệp của Tần Vương phủ, vĩnh viễn đều không cần nộp thuế.

Số tiền không cần nộp thuế này, bị Tần Vương phủ cầm đi bốn thành, lại bị một người gọi là Lý viên ngoại cầm đi sáu thành.

Hai người này gần như phân chia tất cả của Tây An!

Thú vị nhất chính là, sau khi Tần Vương phủ cầm đi bốn thành hẳn phải phát tài, nhưng Tần Vương thế tử tiêu tiền như nước, số tiền hoa hồng được chia, lại bị Lý viên ngoại thông qua đủ loại như xa xỉ phẩm, đồ dùng giải trí, đồ dùng văn hóa, chi phí chế tạo đường ray xe bằng sắt mà lấy lại.

Nói cách khác, một phần cuối cùng thuộc về Tần Vương phủ cũng thành của Lý viên ngoại.

Người này cầm đi hơn chín thành lợi nhuận của phủ Tây An.

Luyện Quốc Sự thầm kinh hãi: Lý viên ngoại này rốt cuộc là người phương nào? Sức mạnh của y tại phủ Tây An còn mạnh hơn cả Tần Vương phủ. Tiền nhiệm tuần phủ Vương Thuận Hành căn bản chưa từng tiếp xúc với Lý viên ngoại này, cũng không chống đối với y, cơ bản chính là tránh Lý viên ngoại mà đi.

Nếu Vương Thuận Hành không đi trêu chọc y, đi vòng qua y, vậy ta cũng cứ đi vòng qua y vậy, bất kể là trêu chọc cường hào địa phương hay là cấu kết cường hào địa phương thì đó cũng không phải chuyện tốt, biện pháp tốt nhất chính là đừng để ý đến y.

Chương 760: Giúp chắc rồi

Tiền tham tướng La Hi đang làm đảng dẫn đường.

Hắn mang theo 150 gia đinh, Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử, 2000 dân đoàn, còn có...một Lý viên ngoại!

Không sai, một Lý viên ngoại!

Một cái trong số mẫu số 3 sản xuất hàng loạt cũng đi cùng qua đó.

Tuy nhiên, Lý viên ngoại đa phần thời gian là "ngủ say" ở trong xe, các binh sĩ dân đoàn đánh xe ngựa chuyển y đi, trên cơ bản chưa từng lộ mặt.

Trong lòng La Hi không khỏi có chút hiếu kỳ, nói khẽ với Trịnh Cẩu Tử: "Trịnh huynh, Lý viên ngoại này có vẻ kỳ lạ quá nhỉ, hắn là một đại nhân vật rất có tiền đúng không? Vì sao lại muốn dấn vào vũng nước đục này? Đại nhân vật mà ta quen biết, người nào cũng đều tiếc cái mạng lắm."

Trịnh Cẩu Tử mỉm cười: "Lý viên ngoại không giống, hắn rất thích dạo chơi nhân gian."

La Hi nhỏ giọng nói thầm: "Dạo chơi nhân gian ta cũng gặp qua, nhưng chưa thấy qua ai chơi tới tuyến đầu tiễu phỉ."

Bên hai người đang nhỏ giọng nói chuyện.

Bên kia, Bát Địa Thỏ lại đang tinh thần rực rỡ, chỉ vào núi non liên miên phía trước, cười ha ha: "Làm công tác văn sự ở Tây An quá lâu rồi, toàn thân bản Thỏ Gia uể oải muốn chết. Quả nhiên, vẫn là đi ra ngoài đánh trận càng thích hợp với bản Thỏ Gia hơn.

Ha ha ha ha, Sấm tặc, ngươi chờ đó cho bản Thỏ Gia, bản thỏ sẽ lập tức tới lấy đầu ngươi."

Binh sĩ dân đoàn bên cạnh thấp giọng nói: "Thỏ Gia, đầu của lưu khấu đâu có dễ lấy như vậy? Trên cơ bản đều chỉ có thể đánh bại, không thể tiêu diệt, rất phiền phức đó."

"Đó là các ngươi kém, bản Thỏ Gia mà tham gia thì lại khác à." Bát Địa Thỏ vén tay áo lên, lộ ra cánh tay, dùng sức gồng lên cho thấy chút cơ bắp: "Nhìn đây, sức mạnh của bản Thỏ Gia! Bản Thỏ Gia nhất kiếm quang hàn tứ thập châu, trong trăm bước, kiếm khí giết người, tặc tử đụng phải ta thì không có cửa mà đi."

Binh sĩ dân đoàn: "Thỏ Gia, mấy lời kiếm khí giết người trong trăm bước đó của ngươi, mấy năm trước dùng để trang bức còn được, nhưng hiện tại súng trường của chúng ta có thể bắn xa vài trăm bước rồi, nếu như quân địch mà súng trường còn không xử lý được, kiếm khí trăm bước của ngươi cũng vô dụng."

Bát Địa Thỏ: ". . ."

Nín ngay!

La Hi từ xa liếc qua bên này, đoạn nói khẽ với Trịnh Cẩu Tử: "Trịnh huynh, huynh đệ gọi là Bát Địa Thỏ này của ngươi cảm thấy không đáng tin cậy lắm nhỉ, mãn chủy bào hỏa xa*, không có một câu là sự thật." (miệng luyên thuyên khoác lác)

Trịnh Cẩu Tử cười: "Ui, ngươi nhanh như vậy đã học được cái từ mãn chủy bào hỏa xa này rồi sao? Điều này nói rõ ngươi đã chịu sự ảnh hưởng của hắn rồi. Thỏ Gia này am hiểu nhất chính là dùng lời nói bậy bạ của hắn, kéo lệch tiết tấu của người khác."

La Hi vội bịt miệng mình lại, thực sự là hỏng bét. Tại Tây An nhìn thấy xe lửa, hắn đã bị chấn động rất lớn, sau đó nghe được Thỏ Gia nói một câu "mãn chủy bào hỏa xa", hắn liền cảm thấy

những lời này rất hợp thời, liền học theo.

Cứ tiếp tục phát triển như vậy, thật sự sẽ xảy ra chuyện mất!

Mọi người đang trò chuyện, dưới chân núi phía trước đã xuất hiện một trang viên.

La Hi phấn chấn: "Đến rồi! Đó chính là nhà của ta."

La gia nằm dưới chân núi Thiên Trụ, huyện Sơn Dương, tỉnh Thiểm Tây.

Coi như là cường hào địa phương, suy cho cùng nghèo văn giàu võ mà, loại võ quan cấp bậc tam phẩm tham tướng như La Hi, trong nhà là không nghèo được.

Một vùng ruộng tốt dưới chân núi, đều là gia sản của La gia.

Những ruộng tốt này đều do các tá điền trồng trọt, bởi vậy, quay chung quanh La gia là thôn trang và thành trấn do lượng lớn tá điền hợp thành, hình thành một thôn xóm xem như phồn hoa.

Tên của nơi này gọi là La Gia Câu.

La Hi là người có quan chức lớn nhất trong La gia, lần này hắn tới, cả La Gia Câu đều chấn động, không ít tá điền chạy đến, trốn ở hai bên đường từ xa nhìn hắn.

Mà lão gia tử của La gia chống gậy, dẫn theo một đám gia nhân đi ra nghênh đón.

Vừa gặp mặt...

Lão gia tử liền vung gậy, cho La Hi một gậy vào đầu.

"Thằng chó con này! Nghe nói ngươi bị cách chức rồi." Lão gia tử tức quá lại vung gậy lên, côn thuật rất cao, binh binh binh hành hung La Hi một trận: "Đã làm chuyện gì không thể gặp người, mà

lại để bị cách chức, La gia ta sao lại có một đứa bại hoại như ngươi."

La Hi không dám hoàn thủ, bị đánh chỉ biết ôm đầu ngồi chồm hổm phòng ngự: "Cha, đừng đánh nữa, đừng đánh nữa...con không làm chuyện gì sai, con chỉ viết một tấu chương, viết còn đúng sự thật, hoàng thượng liền tức giận. Con thật sự không làm việc gì xấu cả. Con tuy ngu dốt, đánh trận cũng không giỏi, nhưng con không làm chuyện xấu, thật sự không có."

Lão gia tử: "Ngươi viết cái gì?"

La Hi: "Con viết một nghìn hỏa súng binh, trong thời gian mười hơi thở bắn bốn lượt, đẩy lùi quân Mông Cổ..."

Lão gia tử tức thì giận dữ: "Con cháu ngu dốt, hồ ngôn loạn ngữ, đúng là tức chết ta rồi. Hỏa súng nào mười hơi thở bắn bốn lượt? Tên khốn khiếp nhà ngươi muốn làm cha già tức chết sao?"

"Binh!"

Một gậy này đánh rất nặng, La Hi kêu thảm thiết, ngã xuống đất, bất động.

Lão gia tử trong lòng lại sợ hãi, chắc ta không đánh trúng chỗ yếu hại của nó chứ? Rõ ràng ta rất có chừng mực mà? liền cầm gậy chọc chọc La Hi: "Đứng lên, này này, không có việc gì chứ?"

La Hi giả chết tránh được công kích liên hoàn kế tiếp, nằm úp sấp một hồi lâu mới làm bộ tỉnh dậy, từ từ đứng lên: "Cha, con thật sự không nói bậy, thật sự mười hơi thở bắn bốn lượt."

Lão gia tử: "Ngươi nói nữa, ta đổi thiết quải trượng."

Trịnh Cẩu Tử bên cạnh cười như ma làm, không xem kịch nữa, đứng ra nói: "La lão gia tử, La tham tướng nói chính là sự thật."

Lão gia tử đâu chịu tin: "Ngươi là ai, cùng nhau lừa gạt ta?"

Trịnh Cẩu Tử cười nói: "Qua vài ngày nữa ông sẽ biết, dù sao thì, rất nhanh sẽ có đánh trận rồi."

Lão gia tử nghe vậy, mày nhíu lại, nhìn thoáng qua 2000 hỏa súng binh đi theo phía sau La Hi qua đây, cảm giác được cái gì: "Nhiều binh lính như vậy tới đây? Xem ra thực sự sắp xảy ra đại sự rồi."

La Hi đơn giản nói ra việc lưu khấu vượt Hoàng Hà, vòng qua Lạc Dương, thẳng tiến về nơi giao giới bốn tỉnh.

Khi còn trẻ lão gia tử cũng là một võ quan, trong đầu cũng chứa bản đồ Đại Minh, cũng hiểu việc hành quân đánh trận, vừa nghe vậy, lập tức hiểu ngay, mày nhíu lại thật sâu: "Nói như vậy, huyện Sơn Dương đúng là có khả năng bị cuốn vào chiến loạn rồi."

Ông ngẩng đầu nhìn thoáng qua núi Thiên Trụ bên cạnh trang viên La gia, thấp giọng nói: "Núi Thiên Trụ này là một địa phương rất thích hợp để lưu khấu đóng quân. Nếu như lưu khấu chạy đến chỗ giao giới bốn tỉnh, rất có khả năng coi trọng chỗ của chúng tôi."

La Hi: "Con cũng biết điểm này, cho nên nóng lòng chạy về, vị này chính là Trịnh Cẩu Tử, vị này chính là Bát Địa Thỏ, bọn họ đều là gia đinh binh của thủ bị Hà Tân Thạch Kiên, là con mặt dày mời tới hỗ trợ."

Nghe thế lão gia tử vội vàng xoay người lại, hành lễ với Trịnh Cẩu Tử và Bát Địa Thỏ: "Đa tạ viện thủ, tặc thế lớn, toàn là hơn mười vạn người. Hai vị nghĩa trợ La gia, quá mức nguy hiểm...Xin các ngươi trở về đi, La gia ta không thể liên lụy người khác."

"Ui, La lão gia tử còn rất nhân nghĩa." Bát Địa Thỏ cười to: "Lão gia tử, chỉ những lời này của ông, La gia là chúng tôi phải giúp

rồi."

Chương 761: Tiến bộ

Bát Địa Thỏ: "La lão gia tử cứ yên tâm đi, chỉ là một đám lưu khấu mà thôi. Bản Thỏ Gia nhất kiếm quang hàn tứ thập châu, đám lưu khấu này không đến thì thôi, nếu tới trước mặt Thỏ Gia, ta một kiếm một tên, một kiếm một tên, giết tụi nó ba ngày ba đêm, mắt cũng không nháy một cái."

Hắn không nói lời này còn đỡ, vừa nói, ánh mắt lão gia tử nhìn hắn giống như đang nhìn một người thần kinh.

Trịnh Cẩu Tử cũng dở khóc dở cười: Thỏ Gia lại nữa rồi!

Tuyệt học của Thỏ Gia chính là, bất luận địch ta, chỉ cần nhìn thấy Thỏ Gia, sẽ phớt lờ thực lực của thôn Cao Gia.

Hình như Thiên Tôn đã nói qua, sau này sẽ cho Thỏ Gia làm cục trưởng "cục lừa bịp chiến lược", cũng không biết cục này rốt cuộc là có ý gì? Làm cái gì?

La Hi đi tới gần: "Cha, viện quân này của con rất lợi hại, mười hơi thở liền đẩy lùi kỵ binh Mông Cổ, có họ giúp chúng ta, cơ hội thủ được vẫn rất lớn. Hơn nữa Xuyên trung Bạch Can binh, tổng binh Hà Nam Trương Ứng Xương chắc cũng đều đang trên đường tới nơi này. Chỉ có quân Hồ Bắc không biết có thể tới hay không, tóm lại, lần này chúng ta có cơ hội thủ được."

Lão gia tử nhăn hàng lông mi trắng muốt nghĩ nghĩ, rồi than thở: "Cũng được, nếu không thủ vững được chỗ này, lưu khấu sẽ từ huyện Sơn Dương lần thứ hai nhập Thiểm, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi. Nếu có thể tiêu diệt lưu khấu tại nơi giao giới bốn tỉnh, đó cũng chưa hẳn không phải một chuyện tốt."

Ông quay sang hành đại lễ với Trịnh Cẩu Tử: "Lão hủ cảm tạ nhị vị trước."

Bát Địa Thỏ: "Không cần đa lễ."

Trịnh Cẩu Tử: "Lão gia tử không hành lễ với ngươi, ngươi nói không cần đa lễ làm gì? Nếu muốn nói cũng là ta nói."

Bát Địa Thỏ: "Ơ, đội trưởng đội quân này, chẳng lẽ không phải là bản Thỏ Gia sao?"

Trịnh Cẩu Tử: "Lúc nào ngươi có cái ảo tưởng làm đội trưởng rồi?"

Bát Địa Thỏ: "Bản thỏ là đại hiệp chói mắt nhất, đương nhiên nhất định là đội trưởng rồi."

Mọi người: ". . ."

Không thể nói đạo lý với con thỏ không nên thân này, mọi người trực tiếp mặc kệ.

Trịnh Cẩu Tử nhìn địa hình xung quanh một vòng: La lão gia tử, La gia trang này của ông ở dưới chân núi, tầm nhìn cũng không tốt lắm, tặc tử cũng không biết sẽ đến lúc nào, đứng ở trên cao càng dễ phòng thủ hơn. Trên núi Thiên Trụ bên cạnh có nơi đóng quân thích hợp nào không?"

Lão gia tử gật đầu: "Đương nhiên là có, núi Thiên Trụ chính là nơi hoạt động của phật đạo lưỡng giáo từ Hán triều tới nay, trên núi có rất nhiều chùa miểu đạo quán, lão bách tính xung quanh núi Thiên Trụ không có việc gì đều thích lên núi thắp hương hứa nguyện. La gia ta cũng có qua lại với chùa chiền trên núi, chỉ cần nói một tiếng để cho các ngươi vào ở, khẳng định là không có vấn đề."

Trịnh Cẩu Tử: "Vậy là tốt rồi, vậy chúng tôi sẽ lên núi. Trên

núi dễ thủ khó công, tầm nhìn cũng tốt."

Đương nhiên lão gia tử không có ý kiến, lập tức viết một phong thư và giao cho La Hi, muốn hắn tự mình đưa dân đoàn lên chùa miểu trên núi rồi tìm một nơi thích hợp để đóng quân.

Tiếp theo, lão gia tử cũng bắt đầu động viên lão bách tính địa phương.

Một vòng xung quanh núi Thiên Trụ này có rất nhiều thôn trang, mà La gia là hương thân có tiền có thế nhất ở đây, bình thường cũng phụ trách huấn luyện dân đoàn, chống lại bọn đạo phỉ.

La gia ra lệnh một tiếng, lão bách tính xung quanh lập tức hành động, bắt đầu làm chuẩn bị để chống lại lưu khấu --

Cùng lúc đó, thôn Cao Gia, trường trung học 32.

Mặc dù tên gọi trung học, nhưng đặt ở trong phạm vi toàn thế giới chắc coi như học phủ cao nhất rồi.

Lúc này, trong ngôi trường học tối cao này có một đám người đang nối dây điện.

Bọn họ đã thành công cắt một đoạn dây cao su phía trên "tiên khí" của Thiên Tôn cho, sau đó tự mình nối một sợi dây điện vào.

Bởi vì trên sách Vật Lý sơ trung cũng đã giảng qua tri thức liên quan đến "mạch điện", cho nên nhóm quái vật khoa học này đã trong thời gian cực ngắn tự mình nghiên cứu ra làm thế nào để chế tạo công tắc.

Trước tiên họ đập vào chốt OFF của "máy phát điện tiên gia", ngắt điện đi, sau đó trên đoạn dây điện mình nối ra làm một cái công tắc, kế tiếp có thể mở lại nút ON cho "máy phát điện tiên gia" rồi.

Sau đó không cần thiết phải "thao tác pháp bảo tiên gia" nữa, sử dụng công tắc của mình là có thể khống chế sợi dây điện mình nối ra mở điện và ngắt điện.

Làm như vậy sẽ dễ thao tác hơn...

Họ còn chưa có kỹ thuật chế tạo dây điện vỏ cao su, may mà Thiên Tôn có cung cấp "cao su" chọ họ, vốn dùng để giải quyết vấn đề độ kín khí cho súng trường Chassepot.

Thế nhưng các nhà khoa học tí hon cơ trí đã nhìn ra, thứ kia không chỉ áp dụng cho giải quyết độ kín khí, còn dùng để làm vật cách điện, thế là xin một số cao su từ trong nhà xưởng quân sự, sau đó bao bên ngoài dây điện.

Làm như vậy, dây điện cũng an toàn hơn.

Vì phòng ngừa các học sinh không hiểu chuyện lỡ chạm vào, họ còn dựng lên một cái giá cao, đem dây điện vắt qua cái giá, thế là, cột điện hợp thời sinh ra.

Cuối cùng, dây điện thật dài được kéo vào phòng thí nghiệm.

Tống Ứng Tinh cười hắc hắc, đem dây điện nối vào đồ vật mình mới làm ra.

Một nhóm nghiên cứu sinh vây quanh quan sát, đó là một cái lồng thủy tinh hình vuông, bên trong có hai que than.

Tống Ứng Tinh cười hắc hắc: "Đừng nhìn ta như vậy, đây cũng không phải thứ ta phát minh, đây là ta dựa theo tư liệu của Thiên Tôn lão nhân gia ngài cho ta mà làm ra."

"Tống lão sư, đây rốt cuộc là cái gì?" Một nghiên cứu sinh hỏi.

Tống Ứng Tinh cũng không nói nhiều, quay về công tắc ấn một cái...

Mở điện!

Hai que than kia lập tức toả ra ánh sáng chói mắt vô cùng.

Mọi người bất ngờ không kịp phòng bị, thoáng cái che mắt lui về phía sau: "Oa, cái gì thế, chói mắt quá."

Tống Ứng Tinh cười ha ha: "Thành công rồi, bóng đèn, thành công rồi, ha ha ha ha. Tư liệu Thiên Tôn cho thật là lợi hại, làm theo là thành công."

"Oa, thứ này chói mắt quá."

"Sáng kinh thật đấy."

Tống Ứng Tinh cười hắc hắc: "Đây là hình thức ban đầu thôi, dùng để làm thí nghiệm, cho nên độ sáng không quá thích hợp. Sau đó sẽ không ngừng thay đổi, làm dây đèn nhỏ đi, là có thể khống chế độ sáng của nó, a, đúng rồi, còn có vấn đề tuổi thọ sử dụng."

Hắn bắt đầu giảng giải, các nghiên cứu sinh vừa nghe, vội vàng lấy ra tập vở, bắt đầu ghi chép.

Chẳng mấy chốc, các nghiên cứu sinh tham gia chế tạo bóng đèn này đã ghi chép đầy cả quyển tập.

Tống Ứng Tinh nghiêm túc nói: "Máy phát điện tiên gia rất lớn Thiên Tôn cung cấp cho chúng ta này có thể phát ra điện lực tương đối lớn, chỉ tiên gia bảo kính dùng để phát tin tức căn bản không dùng hết nhiều điện như vậy. Các vị nghiên cứu sinh, sứ mệnh của các ngươi chính là động não, liều mạng nghiên cứu, chúng ta tranh thủ sớm ngày sử dụng hết tất cả điện lực dư thừa của nó, đừng để lãng phí."

Các nghiên cứu sinh: "Vâng!"

"Đầu tiên, bắt đầu từ thay toàn bộ bóng đèn ở Khu thương mại

Cao Gia này đi." Tống Ứng Tinh: "Dùng bóng đèn, thay thế tất cả ngọn đèn truyền thống, các vị cố gắng lên."

Chương 762: Mở dịch vụ trượt cỏ ở chỗ này

2000 binh sĩ do Trịnh Cẩu Tử và Bát Địa Thỏ suất lĩnh đóng quân tại miếu Dược Vương núi Thiên Trụ.

Các đạo sĩ trong miếu Dược Vương bình thường nhận được quyên tặng của La gia, bởi vậy vừa nghe nói là yêu cầu của La gia, lập tức không nói hai lời, cống hiến ra tiền viện hậu viện của nhà chùa để các binh sĩ dựng trướng bồng.

Ngay từ đầu những đạo sĩ này còn có chút lo lắng "quan binh quân kỷ bại hoại", thế nhưng rất nhanh họ liền phát hiện, đám người này cũng không phải quan binh, mà là gia đinh binh của một đại lão gia nào đó.

Quân kỷ của họ vô cùng tốt, không có bất cứ hành vi quấy nhiễu dân gì.

Các đạo sĩ cuối cùng cũng yên lòng, lại bắt đầu hiếu kỳ đối với "lão gia" của nhóm người này.

Lão gia của họ, Thiên Tôn số 3 loại sản xuất hàng loạt, lúc này đang đứng bên vách núi trước miếu Dược Vương, bao quát xuống dưới vách núi...

"Phong cảnh nơi này cũng rất đẹp." Lý Đạo Huyền cảm thấy hài lòng: "Quả nhiên, phong cảnh tự nhiên vẫn là đẹp nhất. Những khu phong cảnh gạt người tại hậu thế đều lấy cảnh quan văn hóa là chủ."

Lý Đạo Huyền bị những cảnh quan văn hóa lịch sử như Long

Môn Cổ Độ, Vĩnh Tế Cổ Độ, Phong Lăng độ, thành Bồ Châu gạt cho tức lắm rồi, vốn đã không còn ôm hy vọng gì với chuyện "du lịch trong hộp".

Nhưng không ngờ, phong cảnh ở núi Thiên Trụ này vẫn rất đẹp, rất xứng đáng với phong tặng khu phong cảnh cấp AAA tại hậu thế.

Một đạo sĩ từ phía sau đi tới, chắp tay nói: "Vô lượng thọ phúc! Lý viên ngoại, các ngươi đường xa mà đến, muốn trợ giúp huyện Sơn Dương ta chống lại lưu khấu, tiểu đạo cảm thấy rất xúc động, có điều...Miếu nhỏ không có nhiều lương thực, các ngươi đóng quân nơi này, phương diện tiếp tế chỉ sợ..."

Lý Đạo Huyền vừa nghe biết ngay người này lo lắng dân đoàn cướp đồ ăn của hắn.

Y không khỏi nở nụ cười: "Lương thực là vấn đề nhỏ, bộ đội hậu cần của chúng tôi sẽ tới ngay thôi, ngươi cho mượn một cái sân để chúng tôi để vật tư là được."

Đạo sĩ: "Ồ?"

Lý Đạo Huyền nhìn trái, nhìn phải, nhìn thấy phía trước có một sườn dốc chếch ít nhất 60 độ, phía trên mọc thảm cỏ rất đẹp, không khỏi than thở: "Nếu như ta ở chỗ này mở một dịch vụ trượt cỏ, thu phí 100 đồng một lần, chẳng phải kiếm bộn rồi?"

Đạo sĩ: "Trượt cỏ?"

Lý Đạo Huyền: "Nói ra ngươi cũng không hiểu đâu, mà thôi, tự ta chơi vậy. Chỗ ngươi có chiếu da trâu gì không? Cho ta mượn một tấm để chơi."

Đạo sĩ: "Có!"

Hắn trở về phòng, chỉ chốc lát sau cầm ra một tấm chiếu bằng

da trâu vừa to vừa cứng.

Loại chiếu da trâu này mùa hè ngủ rất mát, hiệu quả nhất lưu, khuyết điểm duy nhất chính là nếu thời gian dài ngủ ở trên đó, bề mặt sẽ để lại dấu vết.

Lý Đạo Huyền đặt tấm chiếu da trâu lên mặt cỏ, lại ngồi lên.

Lúc này đạo sĩ mới hiểu y muốn làm cái gì, hắn giật nảy mình: "Lý viên ngoại, không được. Sườn dốc này quá dốc, lại dài, trượt xuống quá nguy hiểm, rất dễ va phải đá dưới chân núi, sẽ bị thương."

Lý Đạo Huyền mặc kệ, trở tay đẩy trên mặt đất một cái, chiếu da trâu vù một cái theo sườn dốc nghiêng 60 độ trượt xuống dưới.

Đạo sĩ sợ hãi, hét lớn: "Người đâu, Lý viên ngoại từ trên sườn núi trượt xuống, quá nguy hiểm."

Hắn vừa la lên, các binh sĩ dân đoàn đều đổ xô tới, đứng bên sườn dốc nhìn.

Chỉ thấy Lý Đạo Huyền đang ngồi trên tấm chiếu da trâu, theo thảm cỏ điên cuồng trượt xuống.

Sườn dốc kia quả thật hơi nghiêng, môn trượt cỏ tại hậu thế cũng không dám dùng sườn núi nghiêng như thế để chơi. Lý Đạo Huyền ở phía trên càng trượt càng nhanh, càng trượt càng nhanh...

Đạo sĩ nhìn mà sợ toát cả mồ hôi.

Các binh sĩ dân đoàn lại cười ha ha: "Ơ kìa, Thiên Tôn chơi trò này hình như rất vui."

"Chỉ có Thiên Tôn chơi được, chúng ta không được, trượt xuống như vậy, chúng ta sẽ chết."

Chỉ thấy Thiên Tôn trượt rất vui vẻ, tiếng cười ha ha bay ra xa,

va vào ngọn núi đối diện lại bắn trở về, vang vọng trong khe núi.

Rất nhanh, y liền trượt tới phía dưới sườn núi, bởi tốc độ quá nhanh, không thể nào hãm kịp, phía dưới cùng sườn núi là một tảng đá rất to.

Chỉ nghe một tiếng bịch vang lên, cả người Lý Đạo Huyền đụng vào tảng đá.

Đạo sĩ nhìn cảnh này, biết là xong rồi, khẳng định Lý viên ngoại đã bị đụng chết.

Nhưng mà, hắn lập tức phát hiện mình sai rồi.

Lý viên ngoại vậy mà đụng tảng đá lõm vào tạo thành hình chữ "đại", hai tay y dùng sức đẩy mình ra, cười nói: "Thì ra Tom Jerry là phim tài liệu, không phải là phim hoạt hình, thật sự có thể đụng ra cái hố hình người."

"Bịch!"

Cánh tay trái rớt xuống. . .

Thì ra cú va chạm này quá mạnh, các khớp xương của cánh tay đều bị hư hại.

Lý Đạo Huyền dùng tay phải nhặt lên tay trái của mình, kẹp vào nách: "Ôi, lại chơi hư rồi, lại phải về lắp vào."

Đạo sĩ: "Phốc! Đây...đây...đây là thần thông thế nào?"

Lý Đạo Huyền: "Lớp silicon bên ngoài cũng bị hư, may mà có mang theo hàng dự phòng."

Y dùng đấu bồng bao lấy mình, từ từ bò lên trên sườn núi, sau đó chui vào trong xe của mình. Vài tên binh sĩ dân đoàn cũng đi theo vào, lấy ra phụ kiện dự phòng, giúp y gắn lại cánh tay, còn lấy ra vỏ ngoài silicon dự phòng, nhanh chóng giúp y thay thế.

Chẳng mấy chốc, Lý Đạo Huyền từ trong xe nhảy ra, lại khôi phục bộ dạng đẹp trai như trước khi trượt cỏ, còn cười nói với mấy binh sĩ: "Nhìn đi, đây là lợi ích của tiêu chuẩn hoá sản xuất, có thể thay linh kiện bất cứ lúc nào."

Mấy binh sĩ vẻ mặt cổ quái nói: "Đúng vậy đúng vậy, Thiên Tôn giáo huấn rất phải. Thế nhưng, linh kiện dự phòng của chúng ta chỉ chuẩn bị ba bộ, lần này ngài đã chơi hư mất một bộ rồi, sau đó phải chơi tiết kiệm."

Lý Đạo Huyền đi tới trước mặt đạo sĩ kia, cười nói: "Chơi vui lắm, khu phong cảnh núi Thiên Trụ này thực sự chơi rất vui."

Đạo sĩ đầu đầy dấu chấm than, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Qua hồi lâu, đạo sĩ mới gian nan nặn ra một câu: "Lý viên ngoại, rốt cuộc ngài tới tiễu phỉ, hay là tới chơi?"

Lý Đạo Huyền: "Phỉ phải tiêu diệt, chơi cũng phải chơi, hai tay đều phải nắm, hai tay đều phải cứng, nhân tiện...ta còn muốn dẫn dắt các lão bách tính ở đây cùng nhau làm giàu nữa. Ừ, trước tiên xem tình huống sinh hoạt của lão bách tính xung quanh núi Thiên Trụ này đi. Người đâu, thả đèn Khổng Minh."

"Tới đây!" Trịnh Cẩu Tử thoắt cái nhảy ra.

Lần này, dân đoàn không làm đèn Khổng Minh tại chỗ nữa, mà là đã làm sẵn một số lượng lớn đèn Khổng Minh trước khi xuất phát, trở thành vật tư quân nhu quan trọng cùng nhau vận chuyển tới.

Trịnh Cẩu Tử dùng tốc độ nhanh nhất thả lên một cái đèn Khổng Minh.

Đạo sĩ ngẩn mặt ra, hoàn toàn không rõ đang làm cái gì.

Chỉ thấy sau khi đèn Khổng Minh bay lên trời, Lý viên ngoại trước mặt nhắm mắt lại, đứng im bất động...

Vài giây sau, y đột nhiên mở toang mắt ra, đưa tay chỉ vào một vị trí phía trước: "Hướng này, dưới chân núi cách một dặm, có một thôn trang nghèo, nhân khẩu khoảng chừng hơn 50, nhớ kỹ, lát nữa phái một đội ngũ qua đó hỗ trợ họ."

Trịnh Cẩu Tử: "Tuân lệnh!"

Lý Đạo Huyền lại trở tay chỉ vào một hướng khác: "Dưới chân núi phía này có một thôn lớn, nhân khẩu trên 400. Trong thôn hình như còn có một hộ hương thân, lát nữa vào trong thôn điều tra xem, hương thân này làm người thế nào? Tốt thì giúp đỡ một chút, không tốt thì đánh cho một trận, đánh thành thật rồi lại giúp đỡ."

Chương 763: Tín sứ thư khẩn tám trăm dặm

Tứ Xuyên, Vạn Thọ sơn, Vạn Thọ trại.

Đại bản doanh của Xuyên trung Bạch Can binh.

Thời gian nóng nhất của mùa hè đã đến, đồng thời, cũng đến mùa thu hoạch của cây ngô.

Lão tướng quân Tần Lương Ngọc năm nay đã 59 tuổi, đang đứng ở cổng Vạn Thọ trại, nhìn các bộ hạ khiêng từng sọt từng sọt ngô vào cất giữ trong trại.

Mấy năm gần đây, quốc sự thối nát, thiên hạ hỗn loạn, tâm tình Tần Lương Ngọc chưa khi nào tốt được mấy ngày, song hôm nay, vẻ mặt bà lại tràn đầy nụ cười.

Một mùa bội thu!

Còn có cái gì càng làm cho người ta vui vẻ bằng một mùa bội thu chứ?

Tất cả mọi người của Thạch Trụ có thể ăn cơm no một năm rồi, vấn đề quân lương vẫn làm khốn khổ Xuyên trung Bạch Can binh đã lâu rốt cuộc được giải quyết.

Thật sự là quá hài lòng.

Tần Lương Ngọc quay đầu, nói với con dâu Trương Phượng Nghi: "Phượng Nghi, lần này con đúng là đã lập công lớn, mang về cây nông nghiệp mới, còn có phương pháp trồng mới, phân hóa học, giúp Vạn Thọ trại chúng ta có một mùa bội thu, một mùa bội

thu trước nay chưa từng có."

Trương Phượng Nghi: "Đây đều là nhờ có Lý viên ngoại của thôn Cao Gia, là hắn cho con mấy thứ này."

Tần Lương Ngọc: "Lý viên ngoại này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Có kỹ thuật trồng cây nông nghiệp tốt như vậy, vì sao trước đó không phổ biến mạnh, ta hoàn toàn chưa nghe nói qua?"

Trương Phượng Nghi khẽ thở dài một hơi: "Nhà Lý viên ngoại ở Thiểm Tây, Thiểm Tây gặp hạn hán, hắn thật sự không có sức mà phổ biến. Trước mắt hắn đang cố gắng phát triển tại Sơn Tây, nhưng hắn cũng không phải quan viên triều đình, phát triển là khó khăn trùng trùng. Khi hắn tặng những kỹ thuật này cho con cũng đã nói, muốn mượn địa vị của chúng ta tại Thạch Trụ để mở rộng, như vậy mới càng dễ dàng hơn."

Nghe vậy Tần Lương Ngọc chau mày, quả nhiên! Không phải quan viên triều đình, muốn mở rộng kỹ thuật mới là rất khó khăn. Coi như là quan viên, mở rộng cũng phải chịu trở ngại của thế lực địa phương.

Mà những kỹ thuật mới này có thể nhanh chóng mở rộng tại Thạch Trụ, chỉ dùng nửa năm đã có được thu hoạch, chính là bởi vì Trương Phượng Nghi là con dâu của mình, mà mình là thổ ty Thạch Trụ, tại phương diện phổ biến chính lệnh có thể nhất ngôn cửu đỉnh, không có người dám làm trái.

Tần Lương Ngọc: "Lý viên ngoại này đúng là người tốt, không chỉ cứu mạng con, còn tặng chúng ta kỹ thuật trồng tốt như vậy. Con trở về chuẩn bị một phần đại lễ, tự mình đi tặng để cảm ơn hắn. Đúng rồi, phân hóa học hắn tặng cho chúng ta, đã dùng thử vài mẫu ruộng, hiệu quả rất tốt, nhưng sang năm chúng ta lại hết rồi...Con phải đi liên lạc với hắn, tìm cách mua thêm đi."

Nói đến đây, Tần Lương Ngọc khẽ nhăn mày: "Thiểm Tây cách chúng ta rất xa, Xuyên trung lại nhiều núi, vận chuyển bất tiện, nếu như phân hóa học vận chuyển từ Thiểm Tây qua đây, chỉ sợ có chút...ài...biết phải làm sao đây?"

Hai người đang nói đến đó, đột nhiên nghe được lính gác trên tháp canh tại cửa Vạn Thọ trại lớn tiếng la lên: "Từ xa có một con khoái mã đang chạy qua đây."

"Một con?" Tần Lương Ngọc: "Tín sứ?"

Chỉ thấy một con khoái mã chạy vội mà đến, con ngựa kia sắp chạy đến trước cửa trại không xa, đã bị đội ngũ vận chuyển ngô ngăn lại.

Bạch Can binh tá giáp quy điền, đang làm ruộng, đội ngũ gánh ngô này mỗi người đều là Bạch Can binh, đánh trận đều không sợ chết, vô cùng to gan lớn mật.

Nhìn thấy chiến mã chạy băng băng đến cũng không sợ, trái lại cười ha ha, có người còn giang hai tay chặn ở giữa đường, lớn tiếng quát hỏi: "Vạn Thọ sơn Vạn Thọ trại! Đừng tự ý xông vào!"

Kỵ sĩ trên ngựa vội la lên: "Quân tình khẩn cấp, mau nhường đường."

"Oa, quân tình khẩn cấp sao?" Lúc này các Bạch Can binh mới tránh ra.

Lúc này tín sứ mới vượt qua đội ngũ vận chuyển ngô, chạy tới cửa trại. Hắn vốn cho rằng phải đợi thông báo, nhưng không ngờ cân quắc nữ tướng quân Tần Lương Ngọc, Độc Nhãn Mã Mã Tường Lân, cùng với Trương Phượng Nghi đều đang đứng ở cửa trại, dõi mắt nhìn hắn.

Tín sứ vèo một cái nhảy xuống ngựa, ôm quyền vội nói: "Tiểu nhân Lý Nguyên, tín sứ thôn Cao Gia, quân tình khẩn cấp tám trăm

dặm cấp báo."

Thôn Cao Gia?

Mã Tường Lân và Trương Phượng Nghi đồng thời mừng rỡ: "Bằng hữu của thôn Cao Gia tới!"

Tần Lương Ngọc cũng ồ một tiếng, quay đầu nhìn thoáng qua số ngô đang vận chuyển vào trong trại, lại quay sang nhìn tín sứ, cảm giác rất thuận mắt.

Lý Nguyên chạy hơi mệt, nhưng tinh thần vẫn rất đầy đủ. Hắn từ dưới trướng tổng binh Duyên Tuy Trần Kỳ Du trốn sang thôn Cao Gia, nương nhờ vào dưới trướng Thạch Kiên, tiếp tục đảm nhiệm nghề cũ tín sứ của mình.

Lần này thôn Cao Gia muốn truyền tin đến Xuyên trung, lộ trình xa xôi, với lại Thục đạo chi nan, nan vu thượng thanh thiên, các tín sứ tân binh kinh nghiệm không phong phú của thôn Cao Gia đâu thể gánh nổi nhiệm vụ gian khổ này.

Vì vậy lão tín sứ Lý Nguyên liền được xuất động!

Xuất ra công phu truyền tin khẩn tám trăm dặm của hắn, một đường chạy như điên, đã chạy tới Vạn Thọ trại.

Trước khi xuất phát, Thạch Kiên đã hứa hẹn với hắn nhiệm vụ này có tiền trợ cấp đặc biệt, tới 15 lượng bạc, chuyện tốt như vậy, trước đây chưa bao giờ được hưởng thụ qua khi làm thủ hạ của Trần Kỳ Du.

Vì tiền trợ cấp đặc biệt nên phải liều mạng, Lý Nguyên tinh thần tràn đầy: "Tần tướng quân, lưu khấu từ Khai Phong thẳng tiến về hướng tây nam, vòng qua Lạc Dương, sợ là sẽ tiến đến nơi giao giới bốn tỉnh. Thôn Cao Gia ta đã phát binh huyện Sơn Dương, tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên cũng đã điều quân đuổi theo phía sau lưu khấu!"

Vừa nghe nói vậy, Tần Lương Ngọc liền hiểu ngay: "Bạch Can binh, lập tức xuất phát, đến Quỳ Châu trước."

Quỳ Châu, cũng chính là huyện Phụng Tiết hiện tại, trọng trấn quân sự Xuyên đông, vùng giao tranh binh gia. Nếu lưu khấu muốn nhập Xuyên, cửa Quỳ Châu này là không bỏ qua được.

"Không đúng!" Tần Lương Ngọc vừa mới hạ lệnh, vẻ mặt trở nên càng ngưng trọng: "Lưu khấu khác với quân chính quy, quân chính quy cần phải duy trì tuyến tiếp viện của hậu cần, cho nên phải đánh lần lượt từng thành trì, không bỏ qua Quỳ Châu được. Nhưng lưu khấu không cần làm điều này, chúng sẽ không mò đến Quỳ Châu, sẽ chỉ vòng qua vùng núi non hiểm trở tại phía bắc Quỳ Châu mà nhập Xuyên."

Tần Lương Ngọc lập tức sửa mệnh lệnh: "Tường Lân, Phượng Nghi, ba chúng ta lập tức dẫn mấy nghìn Bạch Can binh, tới khe núi Lang Thụ, Hiệp Câu, núi Song Đầu Bao, Phi Độ hạp, núi Nam Cung phía bắc Quỳ Châu, tại tuyến đường này thiết lập trạm gác, tuần tra qua lại, cần phải ngăn chặn lưu khấu ở ngoài Xuyên."

Vạn Thọ trại bắt đầu khẩn cấp động viên!

Các Bạch Can binh vừa mới còn đang vui vẻ gánh ngô, hiện tại lập tức bỏ xuống quang gánh, một lần nữa cầm lấy Bạch Can thương.

A không đúng, phải lén lút nhét hai bắp ngô vào trong túi quần, nửa đường đem ra ăn.

Năm nay bội thu, đã mang đến lòng tin cho các Bạch Can binh.

Họ không còn thiếu quân lương như trước, có thể ăn no bụng để đánh trận rồi.

Mà bản thân Tần Lương Ngọc cũng vội vàng khoác vào giáp trụ.

Áo giáp của bà chính là nguyên mẫu bộ áo giáp mặc trên người "Mộc Quế Anh" nhìn thấy trong gánh hát tại hậu thế, nhìn rất đẹp. Mặc dù bà đã 59 tuổi, nhưng mặc vào bộ áo giáp trông có vẻ vẫn oai hùng hiên ngang, đằng đằng sát khí.

"Tín sứ, ngươi gọi Lý Nguyên đúng không? Thỉnh cầu ngươi trước tiên trở về hồi báo, quân ta lập tức đi ngay."

Lý Nguyên: "A, được được, ta lập tức trở lại, ha ha ha, vừa trở về là có thể nhận được tiền trợ cấp đặc biệt 15 lượng bạc rồi, đãi ngộ của thôn Cao Gia thật sự tốt quá. Ha ha ha. . .Thư khẩn tám trăm dặm, đi về lĩnh bạc thôi."

Tần Lương Ngọc: "???"

Chương 764: Nhập trú Võ Quan

Hà Nam. . .

Hà Nam vừa mới gặp phải Hoàng Hà vỡ đê, vào năm Sùng Trinh thứ sáu, lại nghênh đón nạn hạn hán.

Đã không có thu hoạch, trồng lúa mạch lại khó. Ngoài đồng không một ngọn cỏ, thập thất cửu không. Vì vậy đấu gạo giá trị năm tiền, có công việc một ngày không kiếm được một thăng gạo, có người hái rễ cỏ lá cây ăn đỡ đói, có chồng vứt bỏ vợ, mẹ vứt bỏ con, bán một đứa con không được vài bữa cơm, có người tự vẫn trong rừng, tự chôn mình dưới mương, có người chết đói bên đường, có người rách rưới xanh xao đi xin ăn, có người cốt nhục tương tàn.

Dưới tình huống bi thảm như vậy, lưu khấu lại tới!

Đại quân lưu khấu kéo đến như châu chấu, xách theo đao kiếm, vốn chuẩn bị xông vào thôn trang cướp một phen cho đã, thế nhưng khi chúng nhìn thấy tình huống ở các nông thôn Hà Nam phổ biến đều như vậy, cũng không khỏi giật nảy mình.

"Sấm Vương đại ca, chúng ta không cướp được gì hết trong thôn trang." Mãnh Hổ hồi báo: "Lão bách tính của Hà Nam con mẹ nó còn nghèo hơn cả chúng ta nữa."

Sấm Vương nghe được hồi báo, cũng không khỏi ngẩn ra: "Vậy phải làm sao đây? Hơn mười vạn đại quân chúng ta phải ăn chứ."

"Vẫn phải công thành." Sấm Tướng từ bên cạnh thò đầu ra: "Sấm Vương đại ca, xin cho ta nói một câu, lấy quy mô hiện tại của quân ta, cướp nông thôn, cướp lão bách tính đã không còn ý

nghĩa nữa. Lấy của lão bách tính bao nhiêu mới đủ cho mười vạn người chúng ta ăn? Chúng ta chỉ có thể đi cướp thành trì của triều đình, mở kho thóc của quan phủ. Về phần những nông dân lão bách tính này, không chỉ không thể cướp nữa, trái lại nên ra sức tiếp nhận, để cho bọn họ gia nhập quân ta mới phải. Như vậy chúng ta mới có thể tiếp tục lớn mạnh, cướp càng nhiều thành trì."

Sấm Vương nghe xong, cũng cảm thấy có lý.

Quân lưu khấu thay đổi hành vi thường thấy, không cướp đoạt nông thôn nữa, mà ra sức bức ép hương dân, làm lớn mạnh quân đội, chuyển mục tiêu công kích lên thành trì.

Tặc quân phân nhiều lộ xuất kích, các huyện thành phía tây Hà Nam lần lượt bị chiếm giữ.

Lưu khấu thế thịnh một lần nữa!

Binh phong trực chỉ Võ Quan. . . --

Núi Thiên Trụ.

Các lão bách tính dưới núi Thiên Trụ nghe nói lưu khấu có khả năng sẽ tới liền rơi vào hoảng loạn.

Nhưng họ không đợi được lưu khấu tới, lại đợi được đội vận tải tiếp tế hậu cần của thôn Cao Gia tới trước.

Đội vận tải này vừa đến, các lão bách tính huyện Sơn Dương liền được hưởng phúc.

Lý Đạo Huyền không nói hai lời, đầu tiên hạ lệnh, phát một nhà năm đấu lương thực.

Trước tiên trấn an tâm tình của lão bách tính.

Vừa xuất chiêu này, hiệu quả quả nhiên rất tốt, trong nháy mắt các lão bách tính không hoảng nữa, đồng thời trở nên rất nghe

lời, rất phối hợp.

Mọi người tạm thời bỏ công việc, xây dựng các loại công sự phòng ngự, đào chiến hào, đào hố tán binh, biến các làng xã trong huyện Sơn Dương như trong địa đạo chiến, tất cả chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ lưu khấu vào thôn.

Sau đó tin tức lại tới.

Lưu khấu đến rồi, sau khi tai hoạ Hà Nam một vòng, đại quân lưu khấu vốn chỉ còn lại hơn mười vạn, lại bành trướng đến 25 vạn người.

Binh hùng tướng mạnh, liên tục đánh chiếm huyện thành.

Lưu khấu binh lực vừa mạnh, liền bắt đầu buông thả, không trốn vào sơn lâm giao giới bốn tỉnh nữa, mà trực tiếp đánh tới Võ Quan.

"Lưu khấu sắp đến Võ Quan rồi." La Hi nhanh chóng chạy vào miếu Dược Vương, lớn tiếng la lên: "Trịnh huynh, việc lớn không tốt, lưu khấu sắp đến Võ Quan rồi. Võ Quan là cửa ngõ của Thiểm Tây, nếu lưu khấu công phá Võ Quan, là có thể trở lại Thiểm Tây lần nữa. Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?"

Tin tức này truyền đến, Trịnh Cẩu Tử cũng không khỏi nhún vai lắc đầu: "Lưu khấu kiêu ngạo như thế sao? không thèm đi sơn đạo, trực tiếp đi quan đạo, còn dám thẳng tiến Võ Quan?"

La Hi: "Khẳng định lưu khấu đoán được Hồng Thừa Trù bị người Mông Cổ cầm chân ở Cố Nguyên, không rảnh tay tới đối phó bọn họ, quân lực Thiểm Tây không có, cho nên dám chính diện đánh Võ Quan."

"Được, vậy chúng ta di chuyển đến Võ Quan đi." Lý Đạo Huyền từ trong xe ngựa đi ra, cười nói: "Chúng ta lựa chọn đóng quân tại huyện Sơn Dương, chính là bởi vì nơi này nằm ở chính giữa, thuận

tiện tiếp viện cho bất cứ địa phương nào xung quanh. Lưu khấu ở đâu, chúng ta sẽ đến nơi đó."

Lý Đạo Huyền ra lệnh một tiếng, dân đoàn lập tức hành động.

Từ núi Thiên Trụ chạy đến Võ Quan, cũng chỉ một trăm dặm đường.

Mọi người thoáng tăng tốc, chạy chạy, cũng chỉ thời gian hơn một ngày, Võ Quan đã ở trước mắt.

La Hi nói: "Nhìn đi, Võ Quan kìa, cũng không thấy tặc binh tai hoạ gì ở trong quan, trạm gác này vẫn còn nằm trong tay quan binh."

Bát Địa Thỏ: "Nhưng ta cũng không thấy quan binh."

Vừa nghe nói vậy, La Hi liền ngẩn ra: "Kỳ lạ? Nơi này là cửa ngõ Thiểm Tây, từ xưa chính là vùng giao tranh binh gia, phải có quan binh quanh năm suốt tháng lưu trú phòng thủ chứ, người đâu rồi?"

Bát Địa Thỏ: "Ha ha ha, chạy rồi, khẳng định là chạy rồi."

La Hi lau mồ hôi.

Đúng lúc này, thám báo của dân đoàn thôn Cao Gia đã thò đầu ra từ trên Võ Quan, còn đang đứng trên tường từ xa vẫn tay với bộ đội chủ lực, ý là không có nguy hiểm, có thể qua.

Mọi người vội vàng tăng tốc, chạy đến Võ Quan.

Vào trong quan rồi mới nhìn thấy, quả nhiên, cả Võ Quan đã không còn ai.

Không có một quan binh, đương nhiên, cũng không có một lão bách tính. Lão bách tính địa phương ở Võ Quan nhìn thấy quan binh bỏ chạy, họ tự nhiên cũng sẽ không ngốc nghếch ở lại, tất cả

đều tay bế tay bồng, trốn vào sơn lâm phụ cận rồi.

La Hi dở khóc dở cười: "Võ tướng thủ quan còn nhát chết hơn ta nữa. Mặc dù ta đánh sẽ chạy, thế nhưng trước khi chưa đánh, ta sẽ không chạy. Người này không sợ bị hoàng thượng thu thập sao?"

Trịnh Cẩu Tử cười: "Chạy sẽ chỉ bị cách chức, đánh thua thế nhưng sẽ bị chết. Không có quan binh cũng tốt, vừa lúc thuận tiện cho chúng ta phát huy."

Dân đoàn Thôn Cao Gia lập tức bắt đầu xác định vị trí phòng thủ của mình.

Giống như khi đóng ở Lạc Dương, trước tiên tìm vị trí của mình, làm ký hiệu, khi tặc quân vừa tới, sẽ biết mình nên nên xuất hiện ở đâu.

La Hi và gia đinh của hắn cảm thấy không có việc gì làm, cả đám chỉ có thể đi tới đi lui sau mông của dân đoàn thôn Cao Gia.

"Này...Trịnh huynh, có thể tìm chút việc gì làm cho chúng tôi không?"

La Hi tỏ ra xấu hổ nói: "Tốt xấu là ta mời các ngươi tới hỗ trợ, kết quả ta không làm gì hết, cứ cảm thấy không ổn lắm."

"Tránh ra." Một binh sĩ dân đoàn từ phía sau đi tới, đẩy ra La Hi ra: "Đừng chắn ở giữa đường."

La Hi: ". . ."

Hắn lại cái khó ló cái khôn: "Hay là, người của ta phụ trách thám báo, canh gác, những việc này chúng tôi cũng rất sở trường."

"Như vậy cũng được." Trịnh Cẩu Tử cười nói: "Lựa chọn một vài người của ngươi lên tháp canh, đứng ở trên cao canh gác. Mặt

khác, phái vài người từ phía đông Võ Quan đi ra ngoài, dò xét thêm một đoạn hướng về bên Hà Nam đi, phát hiện đại quân lưu khấu thì lập tức chạy về báo cáo."

La Hi mừng rỡ: "Được! Ta cuối cùng cũng phát huy công dụng rồi."

Dưới trướng hắn tốt xấu cũng có 150 gia đinh, hơn nữa, những gia đinh này cũng coi như tinh nhuệ, gia đinh binh của các tướng quân Minh triều đều là tinh nhuệ, không có ai nhát chết.

Trong đám gia đinh chia ra vài người lên tháp canh, vài người đi ra Võ Quan, phân tán xung quanh, đảm nhiệm phần công việc thám báo rất có tiền đồ này.

Chương 765: Gọi cửa

"Cái gì? Thủ quân Võ Quan chạy rồi?" Tân nhiệm tuần phủ Luyện Quốc Sự vừa mới đi nhậm chức, còn đang xử lý công văn bên trong phủ Tây An, khi nghe được tin tức này tức thì cảm giác cả người sắp không xong rồi.

"Phủ Tây An cách Võ Quan 300 dặm, lập tức tổ chức quân đội, nếu chạy nhanh, có lẽ còn kịp qua đó." Luyện Quốc Sự vội hơn đi ngoài: "Tây An có binh nào khả dụng?"

Sư gia của hắn lập tức báo cáo: "Tây An có tả hữu tiền hậu, tứ vệ binh, trong đó tả vệ 500 người do Tần Vương phủ quản hạt, tam vệ khác chúng ta có thể điều động."

Luyện Quốc Sự vội vàng chọn ba bộ vệ sở binh của Tây An hữu vệ, tiền vệ, hậu vệ, cộng thêm gia đinh binh của mình, một số dân đoàn, vội vã chạy về Võ Quan.

Tuy nhiên vừa mới xuất phát không bao lâu, Luyện Quốc Sự liền cảm giác được rất không thích hợp.

Ba bộ vệ sở binh này cảm giác không ổn. Hoàn toàn chính là loại nông dân bộ đội làm ruộng, từng người mặc áo giáp lộn xộn, quân dung cũng không nghiêm túc, thỉnh thoảng nhìn thấy một binh sĩ vung đao kiếm trường mâu, động tác cực kỳ nghiệp dư, căn bản chưa từng luyện qua.

Đám người này không một ai biết đánh trận!

Luyện Quốc Sự thầm kêu hỏng bét, nhưng lúc này kiên trì cũng phải lên, Võ Quan không thể mất --

"Tặc quân tới rồi!"

Năm tên gia đinh của La Hi chạy như bay vào Võ Quan, hét lớn: "Đóng cửa thành, mau đóng cửa thành, chúng ta là tổ thám báo cuối cùng rồi. Bên ngoài không còn người mình, mau đóng cửa thành."

Cả Võ Quan, thoáng cái sôi động hẳn lên.

Lính gác gõ la cảnh báo, binh cửa thành quay trục, đóng cửa thành lại.

Các binh sĩ dân đoàn nghỉ ngơi trong Tàng Binh động cũng vội vàng bò lên tường thành với tốc độ nhanh nhất, đứng ở vị trí đã được bố trí từ trước.

Ngay cả Lý viên ngoại Lý Đạo Huyền vẫn đang "ngủ gật" trong xe ngựa cũng đẩy cửa xe, nhảy ra ngoài: "Ui, ta tới vừa lúc, sắp đánh rồi à?"

Trịnh Cẩu Tử nhanh chóng tiến lên nghênh đón: "Thiên Tôn, tặc binh sắp tới rồi."

"Ừ! Ngươi đi làm việc đi, không cần lo cho ta."

Lý Đạo Huyền tiếp tục chọn dùng tư tưởng chỉ đạo "ta không chỉ huy tầm bậy", tuyệt không múa rìu qua mắt thợ.

Chỉ cần y không phá đám, chiến lực của thôn Cao Gia sẽ cực kỳ bưu hãn.

Dân đoàn rất nhanh hoàn thành bố trí, tiếp theo, trên quan đạo phía đông xa xa đã xuất hiện bóng dáng của tặc quân.

Không đến thì thôi, vừa đến là phô thiên cái địa...

Dẫn đầu là hai lá cờ, phía trên viết "Tảo Địa Vương", "Mãn Thiên Tinh" .

Lý Đạo Huyền: "Ui, lần này là gương mặt mới, hình như trước đây chưa từng đánh qua."

Bát Địa Thỏ cười hắc hắc: "Khởi bẩm Thiên Tôn, hai người này đúng là thấy lần đầu tiên, khẳng định chúng ta chưa từng đánh với họ."

Lý Đạo Huyền: "Được, vậy lần đầu gặp mặt, chiếu cố bọn họ nhiều hơn. Đánh cho chúng sợ, chúng khóc, để cho chúng hối hận vì đã nhập Thiểm lại lần nữa." --

Tảo Địa Vương và Mãn Thiên Tinh chỉ là tiên quân.

Hai người bình sinh làm việc, chỉ có một lý niệm, đó chính là "chạy trốn nhất định phải nhanh", khi cướp đồ cũng phải chạy đầu tiên, khi chạy trốn cũng phải chạy đầu tiên.

Như vậy thứ tốt đều là của ngươi, còn rất an toàn.

Cho nên, khi Sấm Tướng lập kế hoạch tây tiến Võ Quan, nhập Thiểm một lần nữa, hai người này liền chủ động xin làm tiên phong.

Tảo Địa Vương: "Phía trước chính là Võ Quan, ở đây chính là trọng địa binh gia, trú quân của triều đình khẳng định rất lợi hại?"

Mãn Thiên Tinh cười ha ha: "Không không không, ta sớm đã phái người tra xét qua, tất cả thủ quân ở đây đều là vệ sở binh rác rưởi, không chịu nổi một kích, không khéo chúng đã chạy sạch rồi, ha ha ha ha."

Tiếng cười của hắn còn chưa dứt, liền nhìn thấy đại môn Võ Quan phía trước đóng chặt, trên tường quan rất rõ ràng có người đóng giữ, hơn nữa nhân số còn không ít, đảo mắt qua, cảm thấy không dưới nghìn người.

"Không xong rồi." Mãn Thiên Tinh nói: "Địa hình của Võ Quan

này rất đáng ghét, nằm kẹt ở giữa hai ngọn núi, nhìn vào là đau đầu. Nếu quan binh không thủ là tốt nhất, nếu bọn họ nhất định muốn thủ, chúng ta đánh vào cũng rất vất vả."

Tảo Địa Vương: "Vệ sở binh thì có chiến lực mạnh bao nhiêu? Chỉ cần Hồng Thừa Trù không đến, ai tới cũng vô dụng, chúng ta xông lên một đợt là có thể san bằng cái quan rách này, đẩy ngã tường thành, sau này có thể tùy ý đi con đường Thương Lạc này rồi."

Mãn Thiên Tinh: "Ha ha, cũng đúng, vệ sở binh có tác dụng chó gì."

Tảo Địa Vương: "Không quản thế nào, trước tiên phái vài người đi gọi cửa đi, nói không chừng vừa gọi, đối phương liền bỏ chạy rồi?"

Gọi cửa! Thông thường là tuyệt chiêu của quân đội binh lực mạnh dùng đối với quân đội nhỏ yếu.

Phái người đến cửa thành la mấy câu, nói không chừng có thể phá thành, vừa tiết kiệm thời gian lại tiết kiệm sức lực, mọi người đều vui vẻ.

Tảo Địa Vương lập tức phái một bộ hạ là "Đại Đảm Vương" cơ linh biết nói chuyện, cưỡi ngựa, từ từ đi đến ngoài cửa Võ Quan.

Đại Đảm Vương ngẩng đầu lên, hướng lên trên Võ Quan mà quát: "Thủ quan là vị tướng quân nào? Đại ca nhà ta có mấy câu muốn tâm sự."

La Hi nhìn sang Trịnh Cẩu Tử. . .

Trịnh Cẩu Tử lại cười nói với La Hi: "La tướng quân, chúng tôi tới giúp ngươi mà, thủ quan ở đây đương nhiên là ngươi."

La Hi: "Ơ, thế nhưng ta cảm thấy...ta vô đức vô năng..."

Lý Đạo Huyền cười: "Là ngươi! Ngươi đi đi."

La Hi thấy Lý viên ngoại ông chủ phía sau màn cũng lên tiếng rồi, vậy thì mình lên.

Hắn kiên trì đứng lên trên tường quan, mở miệng nói: "Quan này là ta thủ, ngươi có cái gì thì cứ nói."

Đại Đảm Vương: "Ngươi là ai?"

La Hi: "Tham tướng...khụ...tiền tham tướng, La Hi!"

Phía trước tham tướng thêm vào một chữ tiền, còn xấu hổ hơn cả thêm chữ phó vào trước tham mưu.

Đại Đảm Vương bật cười ra tiếng: "Thì ra là tên võ quan ngu xuẩn đã đánh mất mũ ô sa, ngươi làm mất chức quan thế nào thế? Tiểu phỉ không được sao?"

La Hi tức tối: "Lảo tử mất chức thế nào không quan trọng, con mẹ nó ngươi có chuyện thì nói, có rắm thì thả."

Đại Đảm Vương láo liên tròng mắt: "Nếu ngươi đã không còn quan chức, vậy trên tường thành này đều là gia đinh và dân đoàn của ngươi rồi? Ha ha ha, chỉ bằng những lính tôm tướng cua này cũng đòi mơ tưởng ngăn cản bọn ta?"

Hắn đột nhiên gằn giọng: "Ngươi biết bọn ta là ai không? Bọn ta là đại tướng tiên phong dưới trướng Sấm Vương đại ca, Tảo Địa Vương, Mãn Thiên Tinh. Sấm Vương đại ca nắm trong tay 25 vạn đại quân, 25 vạn đó! Võ Quan nho nhỏ của ngươi chỉ là một đám gia đinh dân đoàn thủ, đại ca của ta chỉ cần tiện tay chỉ tay, 25 vạn đại quân có thể san bằng cái quan rách này của ngươi."

La Hi giật nảy mình, mặc dù biết lưu khấu rất nhiều, nhưng không biết lưu khấu đã đạt đến 25 vạn, lần này đã khiến hắn kinh hãi, nói cũng không còn lưu loát: "Ngươi...nói...nói bậy..."

Lý Đạo Huyền thấy hắn sợ mà cũng dễ thương như thế, không khỏi buồn cười, bèn thấp giọng nói phía sau hắn: "La tướng quân, 25 vạn tuy nhiều, nhưng phía trước Võ Quan cũng chỉ có thể cho phép bố trí mấy nghìn người đồng thời công thành, có cái gì mà sợ?"

"Ơ, đúng rồi!" La Hi mừng rỡ, tinh thần phấn chấn, quay về ngoài thành hét lớn: "Người nhiều có ích gì? Một lần chỉ có thể mấy nghìn công qua đây, ta sợ ngươi chắc?"

Đại Đảm Vương: "Ồ, ngươi cũng là hán tử đấy! Có điều, thôn binh dân đoàn dưới trướng ngươi chưa hẳn gan lớn như ngươi."

Hắn đột nhiên gân cổ quay về tường thành gào lên: "Này, các ngươi ngu thế, đi bán mạng cho hương thân địa chủ? Bình thường họ đối với các ngươi thế nào, trong lòng các ngươi không rõ sao? Ăn có được no không? Mặc có được ấm không? Hiện tại bỏ tối theo sáng, theo Sấm Vương kiếm ăn, bảo đảm các ngươi cơm no rượu say, vẫn còn kịp."

Chương 766: Sao ngươi lại dao động rồi?

Đại Đảm Vương vừa la lên, La Hi tức thì giận dữ: "Tặc tử chó chết, không ngờ muốn loạn quân tâm ta, bay đâu, loạn tiễn bắn chết người này cho ta."

Gia đinh của hắn lập tức lấy ra đại cung, đang muốn bắn tên, Lý Đạo Huyền lại mở miệng cười nói: "Đừng bắn đừng bắn, để hắn la đi, xem thằng hề biểu diễn, không phải thú vị sao?"

La Hi: "Ơ, nhưng người này tiếp tục la như vậy, chỉ sợ. . ."

Lý Đạo Huyền: "Không có việc gì! Xem kịch."

Đại Đảm Vương quay về dân đoàn tiếp tục la to: "Các huynh đệ, các ngươi nghĩ kĩ xem, những địa chủ cường hào đó bình thường đối với các ngươi thế nào? Hoa mầu trồng trong ruộng của các ngươi cũng bị bọn họ thu tô lấy đi một nửa. Bọn họ ăn ngon, uống cay, các ngươi chỉ có thể ăn vỏ cây rễ cỏ, còn muốn cưỡng đoạt nữ nhi của các ngươi làm nha hoàn. Chuyện như vậy, các ngươi có thể chịu được sao?"

"Sấm Vương, chính là chuyên môn tới cứu vớt các ngươi. Theo Sấm Vương kiếm ăn, cùng nhau giết địa chủ cường hào, giết sạch đám nhà giàu chó chết đó đi, thiên hạ này, đổi thành chúng ta làm."

"Đại quân Sấm Vương 25 vạn, các ngươi không ngăn được! So với ở chỗ này này địa chủ châu chấu đá xe, uổng phí tính mạng, còn không bằng theo bọn ta kiếm ăn."

La xong một hồi, Đại Đảm Vương dương dương đắc ý chờ dân đoàn làm phản, hoặc là quân tâm dao động, hoặc là xoay người chạy trốn.

Nhưng mà, việc trong tưởng tượng hình như không xảy ra.

Hắn thấy được rõ ràng, trên tường thành có một binh sĩ dân đoàn, không hề nhìn ra trên mặt có loại tâm tình "lòng đầy căm phẫn", trái lại mang theo điệu bộ như "buồn cười thế", "thú vị", "xem tên này biểu diễn rất vui".

Cái này không thích hợp!

Đã nghe ta diễn thuyết vừa rồi, người thường không nên mang loại vẻ mặt này mới đúng.

Đại Đảm Vương hoang mang rồi.

Một binh sĩ dân đoàn giỏi giao tiếp mở miệng: "Địa chủ mà ngươi nói là ai? Là chỉ Lý viên ngoại nhà ta sao?"

Đại Đảm Vương cũng không biết Lý viên ngoại là ai, nhưng suy nghĩ theo giọng điệu của binh sĩ dân đoàn này, Lý viên ngoại khẳng định là một đại địa chủ, dân đoàn ở đây đều là tá điền nhà hắn.

Vậy theo đó mà nói thôi.

Đại Đảm Vương nói: "Đúng, nói chính là loại người như Lý viên ngoại, họ không có ai là người tốt, ngoại trừ khi dễ người nghèo, họ còn có thể làm cái gì? Ngươi nhớ lại xem, những chuyện người như vậy từng làm với ngươi..."

Các binh sĩ dân đoàn bắt đầu bộ dạng hồi tưởng!

Chuyện Thiên Tôn đã làm với chúng ta: Phát gạo khổng lồ, bột mì trắng, làm lễ hội lẩu, thưởng bánh gạo, thưởng nước Phì Trạch

Khoái Lạc, mời gánh hát diễn kịch cho mọi người, phát bông cho mọi người làm áo bông, phân phối nhà ở cho mọi người...

Không được, vừa nghĩ liền cảm thấy con mẹ nó hạnh phúc quá.

Trong hồi ức toàn là hương vị ngọt ngào.

"Mật ngọt, nàng cười như mật ngọt, như hoa nở trong gió xuân..."

Một binh sĩ dân đoàn thậm chí nhịn không được hát lên! Đây là khúc nhạc đệm thỉnh thoảng sẽ vang lên trong Tân Văn Liên Bá, có người nói là một tiên nữ họ Đặng hát, mọi người đều rất thích nghe.

Hắn vừa hát, các binh sĩ trên tường thành đều thuận theo hát lên: "Nở trong gió xuân, a...trong giấc mơ."

2000 người cùng nhau hát bài hát cổ quái, bầu không khí rất quái dị.

Đại Đảm Vương: "!!!"

Đừng nói Đại Đảm Vương ngẩn ra, ngay cả La Hi cũng ngẩn ra: "Tình huống gì? Đã xảy ra chuyện gì? Vì sao đột nhiên muốn hát?"

Lý Đạo Huyền cười: "Bởi vì vui vẻ! Người không vui làm gì có tâm tình mà hát?"

La Hi: ". . ."

Đại Đảm Vương nghe một hồi mới hiểu, mình bị người ta cười nhạo.

Hắn nhịn không được nổi giận la lên: "Ta đang giúp các ngươi, các ngươi còn dám cười nhạo ta? Các ngươi thích làm chó săn cho

địa chủ như thế sao? Cướp sạch địa chủ, mới là con đường tốt nhất."

Một binh sĩ dân đoàn từng đi học vài ngày trong trường học thôn Cao Gia nhịn không được lên tiếng: "Mọi người đều không làm ruộng nữa, đều đi ăn cướp đúng không? Sau khi cướp sạch người có tiền thì sao? Cướp của ai nữa? Sau khi không còn người có tiền để cướp nữa thì ăn cái gì?"

Đại Đảm Vương: "Ơ?"

"Ha ha ha ha!" Các binh sĩ dân đoàn cười ha hả, chỉ trình độ này, còn muốn kích động bọn ta?

Bên trong dân đoàn thôn Cao Gia, cho dù đại đầu binh không có văn hóa nhất, trong quá trình huấn luyện cũng phải qua rất nhiều tiết "Tư tưởng chính trị", đối với một số đạo lý cơ bản, mộc mạc, mọi người đều hiểu.

Trái lại loại lưu khấu như Đại Đảm Vương thì cái gì cũng không hiểu.

Một người cái gì cũng không hiểu, lại muốn đến kích động người hiểu đạo lý, đúng là chuyện buồn cười nhất thiên hạ.

Đại Đảm Vương gọi thành không được, ảo não trở về, đi tới trước mặt Tảo Địa Vương: "Lão đại, đám người kia rất ngoan cố, ta không gọi mở thành được, hơn nữa...đám người đó còn hỏi ta một vấn đề khó hiểu, ta cảm thấy hình như có chút đạo lý. Chúng ta liên tục cướp của người có tiền, thế nhưng sau khi cướp sạch người có tiền thì làm sao? Đến lúc đó ăn cái gì?"

Tảo Địa Vương tức: "Bảo ngươi đi gọi thành dao động quân tâm đối phương, sao chính ngươi lại dao động rồi? Ngươi bị ngu hả?"

Đại Đảm Vương: "Thế nhưng, vấn đề này thật sự rất lạ."

"Lạ con mẹ ngươi, cút!"

Tảo Địa Vương gầm lên, một cước đá văng Đại Đảm Vương, lại hét lớn: "Công quan."

Tảo Địa Vương, Mãn Thiên Tinh, hai bộ tặc binh, bắt đầu chậm rãi tiến về phía trước.

Địa hình trước Võ Quan rất hẹp, hai ngọn núi kẹp hai bên.

Trong tay hai người tuy có mấy vạn tặc quân, nhưng căn bản không bày ra được, phía trước chỉ có thể bố trí hai phương trận, lấy trận hình dày đặc chậm rãi đẩy về phía trước.

Tiến công như vậy, ở trước mặt dân đoàn thôn Cao Gia có bao nhiêu sức phòng thủ, điều đó cũng không cần nhiều lời, lần này ngay cả La Hi cũng không cảm thấy sợ hãi chút nào. Hắn tại Thiểm Bắc đã tận mắt nhìn thấy dân đoàn thôn Cao Gia thu thập kỵ binh Mông Cổ thế nào.

Ngay cả kỵ binh Mông Cổ qua lại như gió cũng không xông đến trước mặt được, những bộ binh chậm rì này thì càng không thể.

La Hi thoải mái đứng ở trên tường quan, chống nạnh cười to: "Tặc khấu oắt con, hôm nay sẽ cho các ngươi sự lợi hại của ta."

"Đoàng đoàng đoàng đoàng", tiếng hỏa súng vang lên, giống như đang trợ giúp La Hi trang bức.

Tặc binh xông lên đầu tiên trong nháy mắt ngã xuống một loạt. Địa hình hẹp làm cho các tặc binh chen chúc lại một chỗ, hỏa súng bắn đại cũng có thể bắn trúng người, quả thật không có khả năng bắn hụt.

Hai phương trận của Tảo Địa Vương và Mãn Thiên Tinh trong nháy mắt có mấy trăm người ngã xuống.

Sĩ khí tan vỡ cơ hồ ngay trong nháy mắt!

Tặc binh hàng trước lập tức không dám xông lên nữa, trái lại lui về phía sau, nhưng bởi vì địa hình hẹp, tặc binh đứng sau hoàn toàn không nhìn thấy phía trước đã xảy ra cái gì, chỉ nghe được tiếng hỏa súng vang lên, tiếp theo người phía trước ồ ạt bắt đầu lui về sau.

Quân trận lập tức sụp đổ, tặc binh giống như bị thứ gì truyền dẫn, trong nháy mắt như thủy triều lui về phía sau.

Tảo Địa Vương và Mãn Thiên Tinh thật sự không ngờ tới, mấy vạn đại quân của mình, đối diện mấy nghìn dân đoàn, chỉ một lần đối mặt, bên mình đã bị đẩy lùi.

Con mẹ nó, có giảng đạo lý hay không?

"Đừng chạy!"

"Trở lại tiến công."

"Chó chết!"

Hai người hò hét nửa ngày, vẫn không ngăn được quân tan vỡ.

Mấy vạn tặc binh kêu gào rời khỏi Thương Lạc đạo.

Chương 767: Người này cũng bị cách chức.

Tân nhiệm tuần phủ Thiểm Tây Luyện Quốc Sự, mang theo hữu vệ, tiền vệ, hậu vệ, dân đoàn của Tây An, vội vàng chạy tới.

Hắn rất lo lắng, Võ Quan không được phép có sơ xuất.

Khi hắn chạy tới phía tây bắc cách Võ Quan không xa, thám báo phía trước hồi báo, lưu khấu đã chạy tới Võ Quan trước một bước, đang chuẩn bị đánh trạm gác.

Vừa nghe thế Luyện Quốc Sự liền ngẩn ra: "Đánh trạm gác? Không phải thủ quân Võ Quan chạy trốn rồi sao? Sao lưu khấu còn cần đánh trạm gác? Nếu chúng tới trước bản quan, vậy lẽ ra phải nên tiến vào chiếm giữ trạm gác, sau đó lợi dụng trạm gác phòng thủ đối phó với bản quan mới đúng."

Thám báo hồi báo: "Trong Võ Quan có thủ quân! Cũng không phải vệ sở binh bản địa, mà là một nhánh dân đoàn gia đinh không biết từ đâu tới, thuộc hạ cách quá xa, trên quan lại không có cờ hiệu, cho nên thuộc hạ cũng không thể do thám biết được."

Luyện Quốc Sự ngu ngơ không hiểu: "Gia đinh dân đoàn không biết từ đâu chạy tới?"

Bỏ đi, nói chung, đã đối phó lưu khấu thì đều là người một nhà.

Luyện Quốc Sự giục quân đội vội vàng chạy về phía trước, tam vệ binh và dân đoàn vừa chạy vừa thở hồng hộc, tăng hết tốc lực.

Khi họ rốt cuộc chạy tới Võ Quan, vừa lúc nghe được phía

trước vang lên tiếng hò hét, lưu khấu đã bắt đầu tiến công.

Chính giữa cách một cái quan, Luyện Quốc Sự không thể trực tiếp nhìn thấy tặc quân, nhưng có thể nghe được tiếng hò hét rung trời, tiếng la xung phong, tiếng trống trận của tặc quân...

Âm thanh cực lớn, Luyện Quốc Sự sợ đến mức mặt không có chút máu.

Phải bao nhiêu tặc binh đây? Ít nhất năm sáu vạn?

Sau đó, hắn liền nghe được tiếng hỏa súng, "đoàng đoàng đoàng" vang lên liên tục, chỉ nháy mắt chỉ sợ vang lên mấy nghìn tiếng, tiếp theo, tiếng hô chiến uy vũ của tặc quân liền biến thành tiếng khóc la, tiếng hét tuyệt vọng...

Âm thanh gõ la của tặc khấu vang lên!

Luyện Quốc Sự nghe ra rồi, tặc khấu đã bị đánh lùi.

Nhanh thật!

Mặc dù Luyện Quốc Sự là một quan văn, nhưng hắn cũng biết đánh trận thông thường rất chậm, công thủ giằng co, song phương dè chừng, một trận đánh từ lúc mặt trời mọc đánh tới mặt trời lặn cũng là chuyện thường, sau đó song phương thu binh nghỉ ngơi, ngày mai tái chiến.

Thế nhưng, trận vừa rồi nhanh quá thì phải?

Từ bắt đầu chiến đấu đến lúc kết thúc, hình như cũng chỉ trong thời gian thở hổn hển mấy hơi.

Luyện Quốc Sự ngẩn ra.

Mặc kệ, nhìn tình huống trước lại tính.

Hắn vội vàng giục các thủ hạ tiếp tục hướng về phía trước,

chẳng mấy chốc, rốt cuộc đi tới dưới Võ Quan, bộ hạ đi tới cửa thành, ngửa mặt la lên: "Trên quan là thủ quân lộ nào? Bên chúng tôi là tuần phủ Thiểm Tây Luyện Quốc Sự Luyện đại nhân tự mình dẫn quân tiễu phỉ, thủ quân trên quan mau báo danh hiệu."

Trên tường quan xuất hiện cái đầu của La Hi: "Mạt tướng là...khụ...Tại hạ là tiền tham tướng, La Hi. Ôi, thì ra là tuần phủ đại nhân tới rồi, mau, mau mở cửa thành, mời tuần phủ đại nhân đi vào."

Gia đinh của La gia mở cửa quan, mời đoàn người Luyện Quốc Sự đi vào.

Luyện Quốc Sự đi tới trước mặt La Hi, hiếu kỳ hỏi thăm: "Tiền?"

La Hi tỏ ra xấu hổ: "Ặc...mạt tướng đã bị cách chức."

Luyện Quốc Sự nghĩ nghĩ, đúng rồi, chuyện này có chút ấn tượng, hình như hắn là võ tướng cùng bị cách chức một lượt với tuần phủ Thiểm Tây Vương Thuận Hành, tội danh như Vương Thuận Hành, hồ ngôn loạn ngữ, lừa gạt thánh thượng.

Lúc đó hắn nói lời ngốc nghếch gì? A, đúng rồi, một nghìn hỏa súng binh, trong thời gian mười hơi thở bắn bốn lượt, đã đẩy lùi kỵ binh Mông Cổ.

Chính là nguyên nhân này, hắn đã bị cách chức.

Luyện Quốc Sự có chút đồng tình với người gọi là La Hi này, thở dài: "Thì ra là La tướng quân đã bảo vệ Võ Quan, mặc dù La tướng quân đã bị cách chức, nhưng lòng vẫn hướng về triều đình, nguyện ý phân ưu cho hoàng thượng, bản quan rất là vui. Mặc dù vừa rồi bản quan không đích thân nhìn thấy, thế nhưng nghe được một số âm thanh, hình như. . ."

La Hi cười hắc hắc: "Vừa rồi Mãn Thiên Tinh, Tảo Địa Vương,

dẫn năm vạn lưu khấu đánh Võ Quan, mạt tướng suất lĩnh gia đinh...khụ..."

Hắn vốn muốn nói còn dẫn theo một số gia đinh Thạch Kiên cho mượn, nhưng cẩn thận nghĩ lại, khả năng Thạch Kiên không muốn nhiều người biết điều này, dù sao hắn còn chưa bị cách chức, còn đang trong thể chế.

La Hi liền ôm hết lên người mình: "Gia đinh của mạt tướng lấy ra hỏa súng, năm hơi thở bắn hai lượt, đánh cho tặc quân tan rã."

Luyện Quốc Sự nghĩ thầm: Năm hơi thở bắn hai lượt? Ngươi...thảo nào bị cách chức!

Không đúng, chờ một chút!

Trận chiến vừa rồi kia, hình như thật sự năm hơi thở bắn hai lượt, mặc dù ta không tận mắt nhìn thấy, thế nhưng cách tường nghe vào tai, hỏa súng bắn đoàng đoàng một hồi, sau đó chỉ ngừng thời gian ngắn ngủi mấy hơi thở, tiếp theo lại đoàng đoàng một hồi, tặc quân liền kêu cha gọi mẹ rút lui.

Hình như người này cũng không nói dối?

Trong lòng Luyện Quốc Sự lại mọc lên cảm giác hoang đường.

Vương Thuận Hành bởi vì báo cáo lên trên xe sắt khổng lồ bị cách chức, kết quả mình tận mắt nhìn thấy chiếc xe sắt, đã chứng minh Vương Thuận Hành cũng không nói dối.

Mà La Hi này bởi vì báo cáo lên trên mười hơi thở bắn bốn lượt bị cách chức, kết quả chính tai mình nghe được năm hơi thở bắn hai lượt, hình như người này cũng không nói dối.

Vậy chuyện họ bị cách chức, có vẻ...

Ặc!

Hắn đi tới bên tường đông Võ Quan, nhìn ra xa bên ngoài, chỉ thấy trên khu đất trống bên ngoài còn có thể nhìn thấy lượng lớn thi thể của lưu khấu, chiến đấu vừa mới diễn ra, ngay cả chiến trường còn chưa thu dọn, trên khu đất trống rộng lớn phía trước, gần nghìn lưu khấu nằm trên mặt đất.

Có người đã chết không thể chết lại, nhưng có một số người còn đang rên rỉ, lăn lộn, bò trên mặt đất.

Đây là một hình ảnh không làm giả được.

Luyện Quốc Sự nhất thời không biết nói cái gì.

Lúc này, cửa đông Võ Quan mở ra, Bát Địa Thỏ dẫn theo một nhóm binh sĩ dân đoàn đi ra ngoài, muốn bắt đầu thu dọn chiến trường rồi.

Chỉ thấy Bát Địa Thỏ vừa đi còn vừa quay sang nói với các tân binh phía sau: "Mọi người chú ý, điều phải cẩn thận nhất khi thu dọn chiến trường chính là tặc giả chết nằm trong đống thi thể, nếu như ngươi lơ là, hắn sẽ đột nhiên nhảy ra từ trong đống thi thể, một đao chém chết ngươi. . .cho nên tuyệt đối đừng..."

Hắn còn chưa nói hết câu, phía trước có một thi thể be bét máu nhảy dựng lên: "Lão tử liều mạng với các ngươi!"

Tên đó bổ một đao về phía Bát Địa Thỏ.

Chỉ thấy Bát Địa Thỏ nghiêng người qua bên cạnh, trong nháy mắt rút ra bảo kiếm tổ truyền của mình, hét lớn một tiếng: "Thiên! Thỏ! Đoạn! Bá! Kiếm!"

Phốc một kiếm, đâm vào ngực người đó.

Bát Địa Thỏ xoạt một cái rút trường kiếm về, làm ra một tư thế thu chiêu, đem bảo kiếm tổ truyền lau chùi vết máu trên y phục, lại cắm trở về vỏ kiếm.

Các tân binh: "Oa! Thỏ Gia thật là lợi hại."

"Tuyệt chiêu này là gì mà lợi hại thế?"

"Sự kính ngưỡng của ta đối với Thỏ Gia, như thao thao giang thủy, liên miên bất tuyệt."

Bát Địa Thỏ rất là đắc ý: "Ha ha ha ha! Nhìn đi, đây là bản lĩnh của lão binh, người mới như các ngươi còn phải học nhiều."

Trịnh Cẩu Tử cách đó không xa không khỏi cười lắc đầu: Tên này cũng chỉ có thể đùa giỡn tân binh, các lão binh của thôn Cao Gia ai chẳng biết "tuyệt chiêu" này của hắn chính là đặt tên bậy đánh bậy? Chỉ là mèo mù bắt được chuột chết!

Chương 768: Sợ bọn chúng cái quần

Luyện Quốc Sự, La Hi, Trịnh Cẩu Tử, Bát Địa Thỏ, bốn người cùng ngồi lại với nhau.

Người máy số 3 mẫu sản xuất hàng loạt cũng lén lút ngồi xuống một góc phòng họp, thế nhưng y cố ý khép mình không ngồi vào bên cạnh bàn, không trực tiếp đối thoại với Luyện Quốc Sự.

Luyện Quốc Sự: "La tướng quân, đa tạ ngươi bảo vệ Võ Quan. Hiện tại lưu khấu rút đi, chắc sẽ lui về huyện thành Thương Nam, mà huyện thành Thương Nam kia vẫn là hạt địa của Thiểm Tây ta, bản quan vẫn phải tiếp tục truy kích mới được."

Hắn vừa nói ra lời này, mấy vị đang ngồi đều có vẻ xấu hổ.

Lý Đạo Huyền cũng nhíu mày.

Lần này y dẫn quân qua đây, là vì ngăn cản lưu khấu nhập Thiểm.

Thế nhưng rất rõ ràng đã chậm một bước, chờ khi y nhận được tin tức lưu khấu thẳng tiến Võ Quan, huyện Thương Nam đã bị chiếm, không cứu kịp, chỉ có thể tính vừa vặn miễn cưỡng cứu được Võ Quan.

Nếu nói trên ý nghĩa nào đó, coi như là chiến lược thất bại.

Lý Đạo Huyền cũng không khỏi chỉ có thể cảm thán một tiếng, phòng thủ thật sự không dễ dàng, thảo nào lão tổ tông muốn xây Vạn Lý Trường Thành. Chỉ có dùng một bức tường thành thật dài vây toàn bộ địa bàn của mình, mới có thể phòng bị được quân địch

tiến công xuất quỷ nhập thần.

Luyện Quốc Sự: "Bản quan không muốn kéo dài thời gian, hiện tại chiến trường đã được thu dọn xong, bản quan dự định lập tức xuất phát đến huyện Thương Nam. Nhưng bản quan thế đơn lực vi, vệ sở binh trên tay không thể dùng được, vẫn xin La tướng quân hỗ trợ bản quan một tay, đưa thôn binh dân đoàn và gia đinh của ngươi cùng nhau hành động."

La Hi lấy ánh mắt trưng cầu ý kiến nhìn Lý Đạo Huyền, hiện tại hắn cũng đã nhìn ra, đám người Trịnh Cẩu Tử đều nghe Lý Đạo Huyền chỉ huy.

Lý Đạo Huyền nhìn hắn khẽ gật đầu.

Lúc này La Hi mới nói với Luyện Quốc Sự: "Mạt tướng...khụ...tại hạ đương nhiên không có vấn đề."

Vì vậy thương lượng kết thúc, mọi người lập tức đứng dậy, chỉ để lại một ít thôn binh thủ Võ Quan, lập tức dọc theo Thương Lạc đạo, tiến về hướng đông nam phía trước --

Huyện Thương Nam.

Lúc này, huyện thành Thương Nam cũng như huyện thành khác bị lưu khấu công phá, toàn cảnh tan hoang, tường thành đã bị đạp đổ, lão bách tính tử thương thảm trọng, người không chết cũng bị tặc quân mang theo hết.

Tảo Địa Vương và Mãn Thiên Tinh bại lui trở về huyện thành Thương Nam, vừa mới trở về liền gặp phải đại quân chủ lực của Sấm Vương từ phía sau đuổi kịp.

25 vạn tặc quân lại tập trung lần nữa, hình thành một đội quân vô cùng khổng lồ, huyện thành nho nhỏ căn bản không chứa được, khiến cho bên ngoài huyện thành toàn là tặc binh rải rác khắp núi đồi.

Tảo Địa Vương và Mãn Thiên Tinh đi vào đại trướng, vẻ mặt không vui: "Sấm Vương đại ca, chúng tôi đã bại trận, bị Võ Quan ngăn chặn."

Sấm Vương ồ một tiếng, ngạc nhiên nói: "Võ Quan nho nhỏ, cũng có thể chống đỡ được các ngươi?"

Tảo Địa Vương: "Thủ quân Võ Quan kia sử dụng không biết là hỏa súng gì, bắn nhanh đến kỳ lạ..."

Vừa nghe nói vậy, Sấm Tướng đứng phía sau Sấm Vương liền bước tới trước một bước, lên tiếng: "Nói tường tận xem."

Mãn Thiên Tinh vội vàng thuật lại một lần trận chiến Võ Quan.

Thật ra chiến đấu xảy ra cực kỳ nhanh, kết thúc còn nhanh hơn, hắn cũng không có gì để nói, cũng chỉ có thể thêm mắm thêm muối khoác lác kể ra hỏa súng của quân địch.

Sấm Tướng nghe xong, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Lại là loại hỏa súng binh kỳ quái này sao?"

Hắn quay sang Sấm Vương, ôm quyền: "Sấm Vương đại ca, xin nghe thuộc hạ một lời."

Sấm Vương: "Ừ, ngươi nói đi."

Sấm Tướng nói: "Loại hỏa súng binh kỳ quái này tốc độ bắn cực nhanh, số lượng đông đảo, chúng ta đã không phải lần đầu tiên đụng phải. Tại phủ Bình Dương tây bắc Tấn, đầu cầu Long Môn, tác chiến bến đò Hà Tân, huyện Ôn, thành Lạc Dương...đã nhiều lần đụng phải loại hỏa súng binh này."

Sấm Vương ồ một tiếng: "Quả thật như ngươi nói."

Sấm Tướng lấy ra bản đồ, chỉ vào vị trí họ đụng phải hỏa súng binh trên bản đồ, vẽ một đường vòng cung nối liền lại. Tuyến

đường này vẽ từ tây bắc Tấn thẳng đến Võ Quan, giống như một đường biên hình tròn: "Ngài xem, loại hỏa súng binh chúng ta gặp phải này, có một phạm vi hoạt động rõ ràng..."

Vài tặc tù đi tới gần xem, vừa nhìn không khỏi ồ một tiếng.

Mọi người đều đã nhìn ra cái gì.

Sấm Tướng lấy tay chỉ chính giữa bản đồ, ngón tay rơi xuống vị trí Tây An: "Những hỏa súng binh kỳ quái này là lấy địa phương này làm trung tâm hoạt động, phạm vi hoạt động của họ có hạn, không thể rời khỏi trung tâm này quá xa. Hoặc là bởi vì tuyến tiếp viện không thể kéo quá xa, hoặc là bởi vì binh lực còn chưa đủ bao trùm phạm vi lớn hơn nữa..."

Sấm Vương: "Thì ra là thế."

Sấm Tướng: "Nói cách khác, nếu như chúng ta không muốn lại gặp phải những hỏa súng binh kỳ quái này, vậy chúng ta nên cách xa khu vực này càng xa càng tốt. Cho nên, thuộc hạ kiến nghị bỏ qua nhập Thiểm, chúng ta nên di chuyển ngược lại về phía nam."

Tảo Địa Vương: "Như vậy có phải chúng ta quá nhu nhược rồi không?"

Sấm Tướng: "Nếu ngươi thích làm anh hùng, đi là được, nhưng ta không thích cậy mạnh."

Tảo Địa Vương nhỏ giọng nói thầm: "Ta cũng không thích."

Sấm Vương nhất thời do dự, đặc điểm lớn nhất của hắn chính là không có đặc điểm, đụng phải loại chuyện này, lập tức không thể đưa ra quyết định.

Đúng lúc này, bên cạnh vang lên một giọng nói âm độc: "Sấm Tướng, có phải ngươi đã tưởng tượng những quân địch dùng hỏa súng này quá lợi hại rồi không? Nâng cao sức mạnh người khác, hạ

thấp uy phong của mình! Thiểm Tây là nơi năm đó các ngươi khởi sự, là quê nhà của các ngươi. Hiện tại nắm trong tay 25 vạn đại quân lại không dám về nhà? Có phải quá nhát chết rồi không. Chắc ngươi cũng nghe nói qua, phú quý bất hoàn hương, như cẩm y dạ hành sao?"

Vừa nghe lời này, tất cả mọi người quay đầu sang nhìn, người nói là một hãn phỉ, tên là "Nhất Đấu Cốc" .

Vị gọi Nhất Đấu Cốc này, là thủ lĩnh nghĩa quân mới mà đại quân lưu khấu mới thu nạp tại Hà Nam.

Mấy năm nay Hà Nam bị hạn hán lũ lụt băng hỏa lưỡng trọng thiên, dân chúng lầm than, Nhất Đấu Cốc liền cùng huynh đệ chí cốt Ngõa Quán Tử cùng dựng cờ khởi nghĩa, lôi kéo các lưu dân theo hai người họ kiếm ăn.

Vừa lúc đụng phải lưu khấu Tần Tấn nhập Hà Nam, liền cứ thế mà gia nhập.

Mặc dù hai người họ là mới vào, nhưng có ưu thế là thân phận người Hà Nam, khi hoạt động trong tỉnh Hà Nam như cá gặp nước, người Hà Nam bị ép buộc trên cơ bản đều chịu đi theo họ, khiến cho nhân số của họ đạt tới bốn năm vạn, cho nên thật sự không quá để loại lưu khấu uy tín lâu năm như Sấm Tướng ở trong mắt.

Quan trọng nhất chính là, Nhất Đấu Cốc và Ngõa Quán Tử chưa từng giao thủ với hỏa súng binh thôn Cao Gia.

Kẻ vô tri không biết sợ!

Nhất Đấu Cốc nói: "Các ngươi sợ hỏa súng binh gì đó, Nhất Đấu Cốc ta cũng không sợ, thứ này cứ giao cho ta thu thập là được."

Sấm Tướng: "Đừng tìm đường chết."

Nhất Đấu Cốc: "Còn không biết ai chết đâu."

Hai người vừa mới nói đến đây, một thám báo bên ngoài chạy vào: "Báo cáo các vị đại ca, tuần phủ Thiểm Tây Luyện Quốc Sự suất lĩnh đội ngũ hỏa súng binh kỳ quái kia đi về hướng huyện thành Thương Nam, chúng ta nên làm cái gì?"

Sấm Tướng không hề nghĩ ngợi, lập tức nói: "Sấm Vương đại ca, chúng ta lui về hướng nam, tiến vào huyện Vân Tây. Binh Thiểm Tây không thể truy kích chúng ta được."

Nhất Đấu Cốc lại nói: "Sợ chúng nó cái quần, có ta ở đây, không cần đi đâu hết. Ta sẽ giết sạch đám binh Thiểm Tây rẻ rách này, sau đó đánh tới Tây An."

Chương 769: Đây là cơ quan thuật

Luyện Quốc Sự đang "suất lĩnh" đại quân, tiến về phía trước.

Trinh sát hồi báo, phía trước chính là huyện Thương Nam rồi.

"Trinh sát của lưu khấu cũng đã tra xét được chúng ta, trong đó một bộ phận lưu khấu chạy về hướng nam, chắc là muốn đi huyện Vân Tây phía nam. Mấy vạn lưu khấu khác thì ở lại huyện thành Thương Nam, hình như dự định giao chiến cùng chúng ta."

Nghe vậy Luyện Quốc Sự không khỏi ồ một tiếng.

Lý Đạo Huyền lại biết từ sớm, chuyện trinh sát có thể thấy được, y ở trên đèn Khổng Minh đã nhìn rõ ràng, lưu khấu chia thành hai nhóm, một nhóm hướng nam, một nhóm lưu thủ huyện thành.

Tặc thế quá lớn, phô thiên cái địa.

2000 dân đoàn thôn Cao Gia là không thể nào bắt giữ hết toàn bộ số người này, có thể đánh lui đã tốt lắm rồi. Chuyện này, vẫn phải đợi Xuyên trung Bạch Can binh, tổng binh Hà Nam Trương Ứng Xương, cùng với Vân Dương phủ trị cùng qua đây, đại quân bốn phía bao vây, có lẽ mới tiêu diệt hết những lưu khấu này.

Tóm lại, trước tiên lấy lại huyện Thương Nam.

Đại quân tiếp tục hướng về phía trước, cách huyện thành Thương Nam càng ngày càng gần, chẳng mấy chốc, trinh sát lại tới báo cáo: "Lưu khấu đóng bên trong huyện thành Thương Nam là Nhất Đấu Cốc, Ngõa Quán Tử, lưu khấu Hà Nam, nhân số khoảng

chừng...năm vạn."

Con số này quả thực doạ cho Luyện Quốc Sự giật mình.

Hữu tiền hậu tam vệ Tây An trong tay hắn, mỗi một vệ chỉ 500 người. Lại thêm dân đoàn thôn binh, tổng số cũng không đến 3000, tiếp đó lại thêm 2000 gia đinh dân đoàn La Hi "suất lĩnh", tổng binh lực cũng chỉ 5000.

Xem thế nào cũng cảm thấy năm vạn tặc binh là quá nhiều.

Không chỉ hắn nghĩ như vậy, vệ sở binh của tam vệ kia cùng dân đoàn thôn binh cũng sợ đến mức muốn chùn chân.

Bả tổng hữu vệ Tây An đi tới, ôm quyền: "Tuần phủ đại nhân, binh lực của chúng ta không đủ, không nên cố đánh huyện thành Thương Nam. Phải nên từ xa giám thị tặc quân, đợi mấy lộ đại quân khác đến rồi mới đánh."

Luyện Quốc Sự bắt đầu do dự: "Ờm..."

Đúng lúc này, Bát Địa Thỏ từ bên cạnh đi ra: "Vô dụng, sau khi mấy lộ quan binh khác đến, sẽ chỉ ở trong địa bàn của họ từ xa nhìn Thiểm Tây, không thể quá cảnh để tiêu diệt tặc."

Luyện Quốc Sự: "Ặc!"

Quả thật, đợi viện quân không có ý nghĩa, tặc quân nhập Thiểm, phải do tuần phủ Thiểm Tây thu thập, vọng tưởng người khác tới tiếp viện là không có khả năng.

Thế nhưng, Luyện Quốc Sự cảm thấy bản thân thật sự đánh không lại.

Bát Địa Thỏ: "Trước tiên ngươi cứ ở phía sau xem kịch đi, trận này bọn ta tới đánh. Hừ hừ, lưỡi kiếm Thỏ Gia chỉ tới đâu..."

"Ơ?" Luyện Quốc Sự vừa nghe lời mở đầu của hắn liền cảm

thấy người này không đáng tin: "Này này, rốt cuộc ngươi là ai? Đột nhiên nhảy ra nói xằng nói xiên, không ai quản sao? Bộ hạ của ai? Bộ hạ của ai?"

La Hi toát mồ hôi, xấu hổ nhảy ra: "Người này...là bên ta."

Luyện Quốc Sự: "Ngươi tìm ở đâu một nhân vật số một như thế? Ngươi không thể. . ."

Hắn còn đang cằn nhằn, lại thấy Bát Địa Thỏ đã đi về hướng huyện thành Thương Nam, 2000 hỏa súng binh phía sau cũng lặng lẽ tiến về phía trước.

Luyện Quốc Sự: "Chuyện gì thế này? Những người này là làm sao?"

La Hi toát mồ hôi: "Việc này! Mạt tướng cũng...cũng đi giúp họ một tay."

Luyện Quốc Sự: "La tướng quân, bản quan cũng không nghe nói qua ngươi là người không sợ chết như thế."

La Hi vẻ mặt như đưa đám: "Danh tiếng của mạt tướng tệ như thế sao? Đó là các ngươi hiểu lầm thôi, trong nhà mạt tướng mấy đời làm tướng, cũng không tệ như vậy đâu. Chỉ là trước đây đánh trận, bộ hạ lúc nào cũng chạy trước, mạt tướng cũng không có cách nào khác."

Nói đến đây, vẻ mặt hắn đột nhiên biến đổi: "Lần này, bộ hạ của mạt tướng vô cùng đáng tin, mạt tướng dám chiến!"

Luyện Quốc Sự: "!!!"

La Hi bước nhanh đuổi theo: "Trịnh huynh, Thỏ huynh, chờ ta, ta còn có 150 gia đinh binh này, cũng có thể phát huy tác dụng."

Lúc này, Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử đang nghiên cứu huyện

thành Thương Nam phía trước rồi.

Toà huyện thành này cũng giống như các thành trì bị lưu khấu đánh hạ như trước đây, tường thành đã bị phá hủy, chỉ để lại một đống tường gãy đổ nát. Những nơi vốn là tường thành giờ toàn là đá vụn.

Trịnh Cẩu Tử: "Quân địch không có tường thành, thật sự đã giúp chúng ta rất nhiều."

Bát Địa Thỏ: "Hắc, thế nhưng chúng trốn trong mấy bức tường đổ gãy, hỏa súng binh của chúng ta chung quy không dễ đánh, vẫn phải lôi chúng ra mới được."

Trịnh Cẩu Tử: "Họ là phe phòng thủ mà, tại sao phải chạy ra?"

"Ặc!"

Bát Địa Thỏ trái lo phải nghĩ: "Đúng vậy! Họ là phe phòng thủ, không cần thiết phải đi ra? Đúng rồi, lần trước các ngươi đánh cổ bảo Vương Gia Xá, không phải dùng đại pháo đánh cho chúng phải đi ra sao?"

Trịnh Cẩu Tử: "Lần này pháo binh không tới."

Bát Địa Thỏ: "Vậy chỉ có thể dùng lựu đạn ném vào."

Trịnh Cẩu Tử: "Tầm ném của lựu đạn cũng không xa, khi ném dễ bị cung tiễn của đối phương bắn bị thương, lần này chỉ sợ sẽ có một số thương vong rồi."

"Thương vong tốt nhất không nên có, vẫn là để ta lên đi." Thiên Tôn người máy số 3 đột nhiên từ phía sau chui ra: "Vừa lúc thử nghiệm xem, người máy số 3 có thể sử dụng bình thường hay không."

Thấy Thiên Tôn muốn tự mình ra tay, hai người mừng rỡ, vội

vàng cung kính đứng hai bên, bảo kê cho Lý Đạo Huyền, lần này liền biến thành Lý Đạo Huyền đi đằng trước. La Hi cũng đã đuổi tới, mặc dù không rõ rốt cuộc sẽ xảy ra cái gì, thế nhưng hắn biết Lý Đạo Huyền là lão đại, cũng liền vội vàng đi cùng.

Bốn người đi tựa như nhóm F4, vô cùng kiêu ngạo.

Phía sau nữa là hơn 2000 tiểu đệ bảo kê, càng làm nổi trội địa vị của F4.

Lúc này, nhóm của Luyện Quốc Sự phía sau đã không nhìn thấy đám người Lý Đạo Huyền nữa. Họ từ phía sau nhìn phía trước, chỉ có thể nhìn thấy 2000 hỏa súng binh đang tiến lên, những binh lính này chặn tầm mắt, làm cho Luyện Quốc Sự nhìn không thấy hướng đi của Lý Đạo Huyền ở đầu tiên.

Chỉ thấy Lý Đạo Huyền đi tới nơi cách huyện thành Thương Nam vài trăm thước rồi ngừng lại.

Sau đó, đặt tay phải mình lên trên tay trái, phát lực, xé một cái...

Lần này, y vậy mà "bẻ xuống" tay trái của mình.

La Hi cận cảnh nhìn thấy, hắn sợ quá la toáng lên.

Tuy nhiên, cảnh máu thịt không rõ trong tưởng tượng cũng không xuất hiện.

Lý Đạo Huyền bẻ gãy cổ tay, cũng không chảy máu, mà lộ ra một cái lỗ đen thui.

La Hi nhìn mà choáng váng: "???"

Lý Đạo Huyền ném bàn tay trái mới tháo xuống cho một binh sĩ bên cạnh: "Cầm giúp ta."

Binh sĩ kia cung kính nhận lấy, thối lui, hình như không khó

hiểu chút nào.

La Hi nhìn trái, nhìn phải, không ai biểu hiện sợ hãi, chỉ có một mình một thế giới, quá quỷ dị.

Lý Đạo Huyền mỉm cười nói với hắn: "Khi còn trẻ ta bị thương, tay trái bị đứt, cho nên hiện tại nối vào một bàn tay giả, rất hợp lý phải không?"

La Hi: "Bàn tay giả? Thế nhưng...ta...hình như mấy ngày hôm trước thấy ngươi, thấy tay ngươi cũng rất linh hoạt mà? Không ngờ đó là giả?"

Lý Đạo Huyền: "Đây là cơ quan thuật! Lão tổ tông Mặc Tử của ta phát minh, hiểu chưa?"

Chương 770: Chơi không vui chút nào

La Hi: "???"

Mặc Tử còn từng phát minh ra cái này? Không hiểu lắm? Khẳng định là ta không có kiến thức, bất học vô thuật, cho nên không biết tuyệt học của Mặc Tử.

Tiếp theo, Lý Đạo Huyền lại dùng tay phải cầm lấy tay trái, xé mạnh một phát, lột xuống da của cả cánh tay.

La Hi: "A a a a a!"

Thiếu chút nữa hắn bị sợ đến mức xụi lơ ra rồi. Thế nhưng, tập trung nhìn vào, sau khi lột da trên cánh tay xuống, trên cánh tay Lý Đạo Huyền lộ ra một cái ống pháo đen thui.

La Hi: "Ơ?"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Thật ra sau khi cánh tay trái của ta bị gãy đã lắp vào một ống pháo, sau đó lại lắp vào một bàn tay trước ống pháo."

La Hi toát cả mồ hôi lạnh: "Coi như là cơ quan thuật của Mặc Tử, cánh tay kia cũng không thể nào cử động được, trong cánh tay là rỗng, căn bản không có cơ quan."

Lý Đạo Huyền: "Đạn pháo, lên!"

Một binh sĩ bên cạnh đi lên, hai tay bưng qua một quả đạn pháo nhỏ.

Ống pháo này của Lý Đạo Huyền đương nhiên không to như pháo Phật Lãng Cơ, nó chỉ to bằng một cánh tay, vì lòng pháo chắc chắn không tạc nòng, cho nên vách ống cũng rất dày, khiến cho đường kính trong hơi nhỏ.

Không thể sử dụng đạn pháo kích thước tương đồng như Hồng Di đại pháo và pháo Phật Lãng Cơ được, mà là một loại đạn pháo loại nhỏ đặc chế.

Lý Đạo Huyền nhét vào ống pháo chút hỏa dược, sau đó lại nhét vào một quả đạn pháo, lúc này mới cười hắc hắc, hướng về phía thành trì...

La Hi thấy cảnh này, cả người như chết lặng.

Đương nhiên, không chỉ hắn, Nhất Đấu Cốc, Ngõa Quán Tử ở trong thành cũng đang ngẩn ra.

Hai người vừa mới nhìn thấy quan binh đến, đang suy nghĩ xem đánh trận này thế nào.

Nghĩ đến mình là phe phòng thủ, cũng không vội đưa quân ra ngoài thành đánh, mà ở trong thành chờ, muốn nhìn xem rốt cuộc quan binh sẽ giở trò gì.

Sau đó họ liền trông thấy một mình Lý Đạo Huyền đơn thương độc mã đi tới trước trận.

Tay trái người này hình như bị phế, từ xa không thấy rõ lắm, chỉ có thể nhìn thấy tay trái y hình như là một ống sắt đen thui.

Không biết đây là thiết kế dở hơi của ai, nhìn không hiểu gì.

Sau đó, Nhất Đấu Cốc và Ngõa Quán Tử liền nhìn thấy, Lý Đạo Huyền đi tới nơi cách thành mấy trăm bước, tay trái giơ ngang, nhắm vào thành, tay phải lấy ra một cái hỏa chiết tử, châm vào phía trên cánh tay trái...

Tia lửa bốc lên, ngòi nổ đang cháy.

Nhất Đấu Cốc: "Cái gì thế?"

Ngõa Quán Tử: "Cái quỷ gì thế?"

"Ầm!"

Một tiếng nổ vang lên.

Sức nổ vô cùng lớn, sức giật vô cùng lớn.

Cả người Lý Đạo Huyền bị văng về phía sau.

Đồng thời, một quả cầu đen thui bay về hướng huyện thành, bịch một tiếng, đập vào tường thành trước kia, nơi hiện tại chỉ là một vùng phế tích.

Năm vạn tặc binh bu kín mít trong thành, cho nên một pháo này cũng không tồn tại vấn đề bắt hụt, mà là rơi đúng vào trán một tặc binh, đầu tặc binh kia vỡ toang, màu đỏ màu trắng bắn đầy đất.

Nhất Đấu Cốc: "Ôi ĐM!"

Ngõa Quán Tử: "Ôi ĐM!"

Các lưu khấu: "Ôi ĐM!"

La Hi: "Ôi ĐM!"

Hắn đ' xong đột nhiên phát hiện, dân đoàn thôn Cao Gia hoàn toàn không tỏ ra giật mình, tất cả đều vẻ mặt bình tĩnh, La Hi toát mồ hôi: "Không xong, sao tiết tấu của ta lại giống như lưu khấu thế này? Nhầm bên rồi!"

Tiếp theo, hắn lại nghĩ tới cái gì, hét lớn: "Mau đi xem Lý viên ngoại, vừa rồi hắn tự đánh bay mình, chí ít cũng bị trọng thương."

Vừa mới dứt lời, hắn liền thấy Lý Đạo Huyền đã đứng dậy.

Không chết cũng không bị thương, chỉ là khuôn mặt hơi bị đen.

Ở gần vụ nổ, khói đen bay lên, cặn của hỏa dược văng hết lên người.

Lý Đạo Huyền: "Phù! Chơi không vui chút nào."

Trịnh Cẩu Tử: "Thiên Tôn, thiết kế của thứ này rõ ràng có vấn đề."

Bát Địa Thổ: "Đúng vậy, phải chỉ thị các nhân viên kỹ thuật của thôn Cao Gia lập tức thay đổi mới được."

Lý Đạo Huyền: "Không đổi được, lấy kỹ thuật hiện tại, không thể nào hóa giải được lực phản chấn này, ôi, thật sự chơi không vui chút nào, ta không muốn tự mình chơi nữa, này, cho các ngươi đại pháo, tự các ngươi chơi đi."

Y vươn tay phải, nắm lấy ống pháo trên cánh tay trái rồi bẻ xuống, sau đó ném xuống đất.

Một đội binh sĩ dân đoàn lập tức chạy lên, xếp mấy tảng đá, dựng ống pháo kia lên, sau đó dọn dẹp lòng pháo, nhét đạn dược vào.

Rất rõ ràng, đám người này từng được huấn luyện!

Trịnh Cẩu Tử: "Ơ, thì ra chúng ta cũng có pháo binh ở đây?"

Đám người kia cười to: "Pháo Binh doanh bọn ta sắp rỉ sét rồi, lần này Thiên Tôn bảo bọn ta đi theo, đương nhiên phải tích cực đi theo rồi."

Mọi người: ". . ."

Lại thấy Lý Đạo Huyền đưa ra cả cánh tay phải của mình: "Này, cầm lấy ống pháo này luôn đi."

Các pháo binh chạy lên, trước tiên cung kính hành lễ, nói một tiếng đắc tội, sau đó nhanh chóng gỡ xuống cánh tay phải của Lý Đạo Huyền, đặt trên mặt đất, dựng lên...

Đảo mắt, hai khẩu tiểu pháo đã được dựng lên.

La Hi: "A a a a, thì ra tay phải của ngươi cũng là giả. Dưới tình huống hai tay đều là giả, lúc trước làm sao dùng tay làm ra động tác linh hoạt như vậy chứ?"

Lý Đạo Huyền: "Việc này không quan trọng, đừng lưu ý."

Thế nhưng, loại chuyện này sao có thể không lưu ý được?

Đừng nói La Hi lưu ý, Nhất Đấu Cốc và Ngõa Quán Tử trong thành cũng đang rất lưu ý, mọi người đều choáng váng: "Tên kia là sao thế?"

"Hai tay lại là hai ống pháo?"

"Có lầm không vậy?"

"Thứ đó nặng như vậy, sao có thể luôn lắp trên cánh tay được?"

Hai người đang điên cuồng thổ tào, liền nghe được hai tiếng "ầm ầm" vang lên, hai quả đạn pháo cỡ nhỏ lại bay qua.

"Bịch!" Một tặc binh bất hạnh trúng đạn, trực tiếp ngã lăn trên mặt đất.

Một tặc binh khác vận khí tốt hơn, chỉ bị bắn trúng cẳng chân, thế nhưng uy lực của đạn pháo không phải xương người có thể đỡ được, rắc một tiếng, chân bị gãy, người cũng bị chấn cho thất khiếu chảy máu, ngã xuống.

Các tặc binh tức giận gào khóc liên tục, nhưng quân địch cách quá xa, tầm bắn này chỉ có đại pháo với tới, cung tiễn thì không có khả năng bắn xa như vậy.

Nhất Đấu Cốc nổi giận: "Buồn cười!"

Ngõa Quán Tử: "Chúng ta còn thủ cái rắm à? Đối diện hình như cũng chỉ có 2000 người, chúng ta có cần thiết thủ cái thành rách này sao? Dù sao thì thành này ngay cả tường thành cũng không có, thủ hay không thủ cũng như nhau, xông lên!"

Nhất Đấu Cốc: "Có lý, xông lên."

Hai người ra lệnh một tiếng, các lưu khấu Hà Nam hô hào xông ra.

Lý Đạo Huyền cười: "Lưu khấu Hà Nam vẫn rất non, dù sao vừa mới tham gia tạo phản, sức chiến đấu hiện tại của họ gần giống với năm đầu Sùng Trinh, chỉ là đám ô hợp, đánh tan bọn chúng đi."

Các binh sĩ dân đoàn cười to, xoát xoát xoát, trong nháy mắt tất cả đều giơ hỏa súng lên.

"Đám tặc ngốc đi ra rồi!"

"Chuẩn bị bắn lần lượt!"

"Sau đó bắn tự do!"

"Khai hoả!"

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!" Tiếng hỏa súng vang lên có tiết tấu.

Chương 771: Đừng thỉnh công nữa

Hỏa súng vang lên, trong nháy mắt tặc quân liền tan vỡ.

Tặc Hà Nam vừa mới gia nhập đại quân lưu khấu chưa đến thời gian một năm, vẫn là gà con tươi mới, sức chiến đấu thấp, sĩ khí cũng yếu ớt. Nếu không phải đám lão lưu khấu của Sấm Vương, Sấm Tướng dẫn dắt họ, khả năng họ vừa nhìn thấy quan binh là sẽ bỏ chạy.

Năm đầu Sùng Trinh, mấy trăm quan binh dám đuổi theo mấy vạn lưu khấu chém, đặt ở trên người lưu khấu Hà Nam hiện tại, cái này cũng áp dụng được.

Nhất Đấu Cốc và Ngõa Quán Tử chỉ nghe thấy hỏa súng phía trước vang lên "đoàng đoàng đoàng" một hồi, sau đó tặc binh phía trước liền tan vỡ, đại quân khóc la chí choé, điên cuồng lui về phía sau.

Tiền trận đẩy hậu trận, tâm tình tan vỡ lan truyền như quân bài Domino, chỉ nhoáng một cái, toàn bộ tặc binh đều từ tiến tới biến thành lùi về sau.

Nhất Đấu Cốc còn chưa kịp chửi thề câu nào, tặc binh bại lui đã đổ xô tới, khiến hắn cũng đành phải lui lại, bằng không thì sẽ bị người một nhà giẫm đạp lên.

Ngõa Quán Tử sử ra khinh công Thần Hành Bách Biến, chạy cực nhanh, vừa chạy vừa mắng: "Mẹ nó, thì ra hỏa súng lợi hại như vậy?"

Nhất Đấu Cốc dùng Lăng Ba Vi Bộ chạy bên cạnh, tương xứng với tốc độ của Ngõa Quán Tử: "Con mẹ nó, thật không ngờ hỏa súng đánh giỏi như thế, thảo nào Sấm Tướng kia vừa nghe nói hỏa súng binh tới lập tức chạy về hướng nam. Hai chúng ta ngốc nghếch ở lại chỗ này làm bia ngắm cho người ta."

Hai người chạy như bay về phía nam, phía sau là lượng lớn lưu khấu Hà Nam cũng chạy theo.

Lý Đạo Huyền chuyển đồng cảm lên trên đèn Khổng Minh, nhìn lướt về phía họ, chỉ thấy bại quân chi chít đông như kiến đổ về phía nam.

Trong số những lưu khấu này không phải mỗi người đều là "hãn" phỉ, có một số là lão bách tính Hà Nam bình thường bởi vì thủy hạn song tai, không sống nổi nữa, chỉ bị tặc quân lôi kéo, mới không thể không theo đại quân lưu khấu cùng nhau hành động.

Những người này chiến ý cũng không cao, khi vừa rồi xung phong cũng núp ở phía sau, cho nên cũng không bị hỏa súng làm tổn thương, hiện tại khi bỏ chạy cũng không nhanh, dù sao họ đồ họ ăn không phải cùng một cấp bậc với "lưu khấu chủ lực". Họ không có sức lực, không chạy nhanh được.

Lý Đạo Huyền vèo một cái chuyển trở lại mặt đất, hạ lệnh: "Đuổi theo, bắt sống toàn bộ lưu khấu chạy chậm, đừng để họ chạy theo chủ lực lưu khấu nữa."

Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử lập tức hiểu ý: Thiên Tôn lại muốn bắt người đem cải tạo rồi!

Cũng được, tội phạm cải tạo của thôn Cao Gia chỉ chê ít, không ngại nhiều.

"Đuổi theo!" Trịnh Cẩu Tử cười to: "Bắt lính đi."

Bát Địa Thỏ: "Này, Cẩu Tử! Ngươi nói vậy, có vẻ như chúng ta

là đồ xấu xa."

Trịnh Cẩu Tử: "Vậy phải nói như thế nào?"

Bát Địa Thỏ: "Bắt...mẹ nó, không có học, không nói được. Các huynh đệ, lên, bắt bọn họ thoát ly khổ hải."

Hai nghìn dân đoàn, chạy như bay đuổi theo.

La Hi vừa nhìn tư thế này, đương nhiên muốn đi cùng, dẫn theo 150 gia đinh của mình, hô hào đuổi theo.

Họ vừa đuổi, khiến cho đám lưu khấu Hà Nam sợ đái ra quần, người chạy chậm ở phía sau kêu cha gọi mẹ. Vừa rồi họ tận mắt nhìn thấy những hỏa súng binh kỳ quái này chỉ cần vừa khai hỏa, tặc binh liền ngã xuống từng mảng tựa như cắt lúa mạch vậy.

Cực kỳ kinh khủng!

Hiện tại, đám người kinh khủng này đang đuổi theo, làm sao bây giờ?

Một lão phụ nhân chạy không nhanh, phịch một tiếng ngã sấp mặt.

Con trai của bà lập tức chạy tới nâng mẹ dậy, thế nhưng dìu một lão nhân đâu chạy nhanh được, mắt thấy truy binh phía sau càng ngày càng gần, người con trai kia giơ sài đao che ngang phía sau lão phụ nhân, giận dữ hét: "Quan binh chó chết, ta liều mạng với các ngươi."

Vèo một cái, Bát Địa Thỏ đã nhảy đến trước mặt hắn.

Người con trai chém tới Bát Địa Thỏ một đao, nhưng võ nghệ của hắn không ra gì, ăn không được no nên xuất đao cũng yếu ớt. Bát Địa Thỏ đá một cái vào cổ tay hắn, khiến sài đao của hắn bị tuột tay bay đi.

Người con trai tự biết hẳn phải chết, xoay người ôm cổ mẹ già, hai người ôm đầu chờ chết.

Lại nghe Bát Địa Thỏ lên tiếng: "Hai tay ôm đầu, ngồi xuống ven đường không được lộn xộn, sẽ không giết các ngươi!"

"A?" Hai mẹ con ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngỡ ngàng.

Quan binh lấy lỗ tai tặc tử trở về chính là lập đại công mà, người này vậy mà không giết mình? Không cần phần quân công này sao?

Đúng lúc này, hai nghìn binh sĩ dân đoàn cùng nhau rống lên: " Tặc khấu phía trước, các ngươi chạy quá chậm, đã tiến vào tầm bắn của hỏa súng, hiện tại mệnh lệnh các ngươi lập tức hai tay ôm đầu, ngồi xổm xuống ven đường đầu hàng, nếu không, bọn ta sẽ bắn hỏa súng vào sau lưng các ngươi."

Vừa nghe tiếng kêu gọi đầu hàng này, lưu khấu chạy chậm sợ đến mức hồn bất phụ thể, quay đầu lại nhìn, quả nhiên, quan binh đã đuổi được rất gần rồi, khoảng cách này, nếu quan binh cầm hỏa súng bắn, tất cả mọi người sẽ trúng đạn sau lưng.

Không ít lưu khấu vốn đã chạy không nổi, đành phải ngoan ngoãn ngồi xổm xuống, hai tay ôm đầu.

Xoát xoát xoát, thoáng cái đã gần vạn người ngồi xuống.

Chỉ có số ít tặc binh không phục còn đang chạy về phía trước.

Trịnh Cẩu Tử giơ súng trường lên, nhắm ngay một tên đang định chạy về một cây đại thụ cách đó không xa phía trước, đoàng, một tiếng súng vang lên, thân cây bị bắn ra một lỗ nhỏ, vụn gỗ bay tung toé, người đó sợ quá cả ngươi run rẩy, cuối cùng vẫn phải ôm đầu ngồi xổm xuống.

Không lâu sau, tất cả tặc khấu chạy chậm đều bị giữ lại.

Mà Nhất Đấu Cốc, Ngõa Quán Tử cùng hơn phân nửa lưu khấu chạy nhanh đều chạy về hướng nam.

Trịnh Cẩu Tử nhìn thoáng qua phía nam xa xa, những bóng lưng này không đuổi kịp rồi, không khỏi thở dài: "Nhiều lắm, thật sự rất nhiều, chúng ta chỉ hai ngàn người, cho dù bắt tù binh cũng không bắt nổi nhiều tặc binh như vậy."

Bát Địa Thỏ: "Thiên Tôn nói, vấn đề lưu khấu không phải là vấn đề quân sự, mà là vấn đề xã hội, chỉ dựa vào chiến tranh, thắng thế nào cũng không trị được. Từ từ sẽ đến thôi!"

Hai người dừng bước không đuổi nữa. . .

Lý Đạo Huyền phía sau vừa mới gắn hai cánh tay vào, bắn mấy pháo, linh kiện lại bị hư vài cái, phải thay bằng đồ dự phòng, lớp silicon bên ngoài cũng phải ráp lại, trong nháy mắt, lại khôi phục dáng dấp Lý viên ngoại anh tuấn đẹp trai.

Y đi tới, nhìn gần một vạn lưu khấu Hà Nam ngồi rải rác khắp nơi trên mặt đất.

Trịnh Cẩu Tử thấp giọng hỏi: "Thiên Tôn, những người này, tất cả đều đưa về ngục giam núi Hoàng Long sao?"

"Ừ! Cứ xử lý như vậy đi."

Hai người vừa mới nói đến đây, Luyện Quốc Sự phía sau đã theo kịp, vẻ mặt ngỡ ngàng, đồng thời còn có phần hài lòng.

Lúc trước hắn núp ở phía sau từ xa không dám tiến lên, không ngờ trong nháy mắt, Nhất Đấu Cốc và Ngõa Quán Tử đã bị đánh bại, Luyện Quốc Sự quan chiến từ xa mà còn chưa tỉnh hồn lại.

Hiện tại thấy chiến đấu đã kết thúc, hắn liền chạy tới nói mấy câu dễ nghe: "Ôi chao! Các vị tướng quân đúng là lợi hại, nhiều tặc tử như vậy, các ngươi lại có thể trong nháy mắt đánh tan bọn

chúng bỏ chạy, còn bắt được nhiều người sống nhiều như vậy, đại công đây rồi, bản quan nhất định thượng thư triều đình, giúp các ngươi thỉnh công."

Vừa nghe vậy, La Hi liền giật thót: "Đừng, đừng thượng thư thỉnh công, sẽ bị cách chức."

Chương 772: An bài thế nào?

Luyện Quốc Sự nghe được La Hi nói vậy, cũng nghĩ tới, hình như có chỗ nào đó không đúng. Trận đánh ngày hôm nay, ta đứng ở phía sau cũng không thấy rõ, nếu viết thành tấu chương cho hoàng thượng xem, khẳng định hoàng thượng sẽ không tin đâu?

Đó chẳng phải lại trở thành hồ ngôn loạn ngữ, lừa gạt thánh thượng?

Luyện Quốc Sự thật sự cạn lời, vội vàng nói sang chuyện khác: "Nói đến các vị, các ngươi bắt nhiều tặc Hà Nam như vậy, phải xử lý thế nào? Giết chết toàn bộ sẽ tổn thương thiên hoà, vậy khẳng định là không được. Nhưng chúng ta cũng không quản được những người này, phải chăng đưa họ về Hà Nam, giao cho tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên? Ta thấy...Phàn Thượng Hiên chắc cũng không tiếp nhận nổi nhiều hàng tặc như vậy đâu."

Trịnh Cẩu Tử quay đầu lại: "Những hàng tặc này, chúng tôi dự định bắt về làm khổ sai."

"Cái gì?" Luyện Quốc Sự không hiểu: "Làm khổ sai?"

Trịnh Cẩu Tử: "Làm đường bắc cầu, cần không ít nhân lực đấy."

Luyện Quốc Sự hiểu ngay: "Làm khổ sai cũng không tệ. Thế nhưng, muốn họ làm việc, phải cho bọn họ ăn cơm. Nhiều người như vậy ăn cái gì, đó là một vấn đề rất lớn."

"Không có việc gì, loại chuyện nhỏ này, tuần phủ đại nhân không cần lo lắng. Chúng tôi sẽ xử lý thích đáng." Trịnh Cẩu Tử vỗ vai La Hi: "La tham tướng là thủ phủ huyện Sơn Dương, ruộng tốt

dưới chân núi Thiên Trụ hầu như toàn là của nhà hắn, rất giàu có, cầm chút lương thực đi cứu tế chút người ấy coi như miễn cưỡng có thể được."

Luyện Quốc Sự quay sang nhìn La Hi.

La Hi nghĩ thầm: Ta nuôi một vạn con quỷ thì có, lương thực của một vạn người ta đào đâu ra?

Thế nhưng, Trịnh Cẩu Tử vừa vỗ vai, vừa nháy mắt với hắn, hiện tại La Hi đã mơ hồ cảm giác được, mình phải theo bên này kiếm ăn, không thể theo triều đình nữa. Đây là một loại trực giác, hoặc nói, là sự lựa chọn sau khi đã trải qua sự việc mấy ngày gần đây, đã cân nhắc lợi và hại.

La Hi lập tức cười hắc hắc, nói theo Trịnh Cẩu Tử: "Tuần phủ đại nhân, việc này cứ giao cho ta đi. Phía tây sườn núi Thiên Trụ gần nhà của ta có một khu mỏ, mấy năm gần đây thợ mỏ trốn hết rồi, người đào khoáng cũng không còn ai, hoang phế đã lâu. Ta dự định bắt những lưu khấu này trở về, mỗi ngày cho bát cháo không để chết đói, sau đó sẽ để bọn họ đào mỏ cho ta!"

Nghe nói như thế, Luyện Quốc Sự cũng không khỏi cảm thấy sợ hãi, nghĩ thầm: Ngươi đây là muốn biến tất cả lưu khấu thành la ngựa nhà mình sao? Quá độc ác! Người làm võ quan đúng là độc ác.

Nói chuyện này nói chung Luyện Quốc Sự không làm được, rất muốn mắng một câu: đừng làm loạn.

Thế nhưng, một vạn người này mình cũng không tiếp nhận nổi. Nếu La Hi chịu nhận, mình cũng không có lý do cứ phải nhúng tay vào, cứ cho hắn đi.

Lúc này, Bát Địa Thỏ từ bên cạnh thò đầu ra: "Tuần phủ đại nhân, các lưu khấu chạy hết về hướng nam rồi, hướng đó là Vân

Tây đúng không?"

Luyện Quốc Sự gật đầu: "Đúng vậy, bên đó là Vân Tây, nó vốn không thuộc về phạm vi bản quan quản lý. Bản quan chỉ có thể đuổi đến đây thôi. . ."

Bát Địa Thỏ: "Bên kia là ai quản? Tuần phủ đại nhân nhanh viết một bức thư, mời hắn xuất binh, nếu chúng ta kẹp hai bên, nói không chừng có thể kẹp lưu khấu ở trên tuyến biên cảnh hai khu vực."

Luyện Quốc Sự: "Bên đó là địa bàn của Vân Dương phủ trị Tưởng Doãn Nghi cai quản, bản quan sẽ phái tín sứ qua đó, thông báo cho Tưởng đại nhân." --

Vân Dương phủ trị Tưởng Doãn Nghi, lúc này đang viết tấu chương.

Nội dung rất đơn giản: "Thúc thủ vô sách, thượng thư xin chết mà thôi."

Viết xong mười chữ đơn giản lại hết sức thô bạo này, ngay cả quân thần chi lễ cũng lười để ý, Tưởng Doãn Nghi buông bút trong tay xuống, đẩy ra cửa sổ, nghe được trong thành Vân Tây bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng hô giết khắp nơi.

"Đừng để Tưởng Doãn Nghi chạy thoát!"

"Bắt Tưởng Doãn Nghi ra giết chết!"

"Đừng để cẩu quan chạy."

Khắp nơi trong thành đều có người la hét, lá cờ chữ "Sấm" phất phơ trong thành, lượng lớn lưu khấu và vệ sở binh đang giao chiến, vệ sở binh ngay cả tường thành cũng không thủ được, lấy gì mà thủ con đường?

Chiến đấu trên đường phố bại trận mọi mặt, thành Vân Tây bị chiếm cũng chỉ là việc sớm muộn.

Tưởng Doãn Nghi thở dài: "Thượng thư xin chết có lẽ cũng không cần thiết, không tới phiên hoàng thượng giết ta rồi."

Hắn lấy ra một con dao, chuẩn bị đâm vào cổ họng mình...

Đúng lúc này, một đám gia đinh chạy vào, giành lấy con dao trong tay hắn: "Lão gia chớ phí hoài bản thân mình, nên đi trước."

Bọn gia đinh bảo vệ Tưởng Doãn Nghi, xông ra bên ngoài.

Sức chiến đấu của gia đinh binh vượt xa vệ sở binh 32 con đường, sau một hồi huyết chiến trong hẻm nhỏ, bọn gia đinh mang theo Tưởng Doãn Nghi xông ra khỏi vòng vây, chật vật chạy ra ngoài thành.

Trong thành Vân Tây phía sau bắt đầu có lửa khói bốc lên, khắp nơi khói đặc cuồn cuộn.

Tưởng Doãn Nghi quay đầu lại nhìn thoáng qua toà thành, buồn bã rơi lệ. . . --

Năm Sùng Trinh thứ sáu, lưu khấu binh chia làm hai đường, một đường trước một bước nam hạ, phá liền các huyện Vân Tây, Thượng Tân, huyện Phòng, Bảo Khang.

Mà một lộ lưu khấu khác là tám doanh của Mãn Thiên Tinh, Tảo Địa Vương, Hoành Hành Lang, Nhất Đấu Cốc, Ngõa Quán Tử muốn lần thứ hai nhập Thiểm, Hồng Thừa Trù điều động trú quân Hợp Dương chặn đường. Nhưng binh của Hồng Thừa Trù còn chưa tới, lộ lưu khấu này liền gặp phải tuần phủ Thiểm Tây Luyện Quốc Sự cùng tiền tham tướng La Hi chặn lại, binh bại, chuyển hướng nam hạ, phá liền Tuần Dương, Tử Dương, Bình Lợi, Bạch Hà, thẳng tiến về Tứ Xuyên.

Tuy nhiên, chúng vừa mới đi vào địa giới Tứ Xuyên liền gặp phải Xuyên trung Bạch Can binh ngăn lại.

Trong sơn lâm Tứ Xuyên không ai chơi lại Bạch Can binh, lưu khấu bị đánh cho đầu đầy là bao, nhưng lưu khấu thanh thế lớn, binh lực của Bạch Can binh cũng không nhiều, song phương lâm vào giằng co trong sơn lâm, thế nhập Xuyên của lưu khấu bị ngăn trở, nhưng cũng không thể bị đẩy lùi triệt để --

Một vạn hàng tặc hiện tại đã thành vấn đề.

Những người này phải đưa đi ngục giam.

Thế nhưng ngục giam núi Hoàng Long lại hơi xa.

Từ nơi này đi tới Tây An lại đổi ngồi xe lửa đến núi Hoàng Long sẽ phải tốn thời gian mấy ngày, xe lửa cũng phải chạy khoảng mười chuyến mới có thể đưa đi hết, trong lúc này, một vạn người không thể không có giám thị, dân đoàn thôn Cao Gia vẫn phải liên tục trông coi bọn họ.

Vừa đi vừa về, sẽ phải tốn rất nhiều thời gian.

Lý Đạo Huyền cau mày, lúc này lại không thể trì hoãn được.

Nếu như hiện tại dân đoàn thôn Cao Gia áp giải hàng tặc về núi Hoàng Long, vừa đi vừa về hơn mười ngày, không khéo lưu khấu sẽ lần nữa quay người chạy vào Võ Quan, xông thẳng tới ngoại ô Tây An.

Đây là điều Lý Đạo Huyền không thể chấp nhận.

Trên sách sử y đã tra ra được, vào năm Sùng Trinh thứ bảy, Sấm Vương sẽ đánh huyện Trừng Thành.

Rất rõ ràng, nếu như không có y nhúng tay, lần này lưu khấu nhập Thiểm lại sẽ mọc lên như nấm, sang năm liền đánh huyện

thành Trừng Thành, lại sẽ tạo thành bao nhiêu cảnh vợ con ly tán.

Y phải ở chỗ này ngăn cản lưu khấu, không thể để cho chúng chạy về Thiểm Tây nhảy nhót lần nữa.

Như vậy, tốt nhất là dân đoàn không được rút về, một bước cũng không về, phải canh giữ gắt gao tại phụ cận Thương Châu.

Vậy một vạn người này áp giải thế nào mới tốt? Để cho Luyện Quốc Sự đi?

Lý Đạo Huyền đang suy nghĩ, liền nghe được La Hi đang nói chuyện với Trịnh Cẩu Tử cách đó không xa: "Trịnh huynh, lần trước những lời ta lừa gạt tuần phủ đại nhân, ngươi còn nhớ rõ không?"

Trịnh Cẩu Tử: "Nói cái gì?"

"Đào khoáng đó!" La Hi tỏ ra hưng phấn: "Nhà ta có một hầm mỏ, ngay dưới núi Thiên Trụ, ngươi chia chút hàng tặc khoẻ mạnh cho ta, ta cầm đi đào khoáng."

Chương 773: Bát Địa Thổ tà ác

Những lời này của La Hi rơi vào trong tai Lý Đạo Huyền, khiến y có chút ý nghĩ.

Núi Thiên Trụ nằm không xa nơi này.

La gia có cơ nghiệp không nhỏ tại nơi đó.

Mà La Hi này, trải qua mấy ngày tiếp xúc, cảm thấy cũng là người cơ linh, có ý dựa vào bên mình. Vậy không ngại lợi dụng địa bàn nhà hắn để phát triển một chút ở chỗ này.

Lý Đạo Huyền đi tới bên cạnh La Hi và Trịnh Cẩu Tử.

Lúc này Trịnh Cẩu Tử đang tỏ ra khó xử: "La huynh, những người này không thể đưa cho ngươi đi đào khoáng được, chúng tôi phải dẫn về doanh Cải Tạo bên núi Hoàng Long: "

La Hi căn bản không biết doanh Cải Tạo là cái gì, trong lòng nhận định đó là một cơ cấu kinh khủng tà ác chuyên bắt tù binh làm việc nặng cho đến khi mệt chết, cho nên hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ đè thấp giọng nói: "Hơn một vạn tù binh đó, dù sao nhiều như vậy, chia cho ta một ít, ta không cần nhiều, chỉ cần một trăm người là được, nhiều hơn ta cũng không nuôi nổi. Hầm mỏ nhà ta đã bỏ hoang rất nhiều năm rồi."

Trịnh Cẩu Tử: "Không được không được. . ."

"Thật ra cũng không phải không được." Lý Đạo Huyền đột nhiên xen vào.

Y vừa gia nhập, Trịnh Cẩu Tử lập tức a một tiếng, câm miệng không nói, giao quyền chủ đạo cho Lý Đạo Huyền.

La Hi cũng biết vị này mới là đại lão bản, lập tức cười bồi nói: "Lý viên ngoại, ngươi có thể cho ta một số người?"

"Đương nhiên có thể!" Lý Đạo Huyền cười nói: "Dứt khoát, hơn vạn người này, mang hết lên núi Thiên Trụ đi."

"A?" La Hi hoảng hốt: "Ta ăn không nổi, ta chỉ cần một trăm người."

Lý Đạo Huyền cười: "Không để ngươi ăn, chúng ta cùng ăn, chỉ là, chúng ta sẽ tới núi Thiên Trụ xây một doanh Cải Tạo."

La Hi ngẩn ra: "Cái gì?"

Lý Đạo Huyền cười xấu xa, vẻ mặt nở nụ cười thần bí cổ quái: "Ngươi không phải nói, trên núi Thiên Trụ cứ cách vài ba năm sẽ có người đi làm thảo khấu sao? Ta quyết định, đi con đường của khấu, để cho khấu không có chỗ để đi, cho nên, giành trước đến núi Thiên Trụ làm cướp."

La Hi: "!!!"

Lý Đạo Huyền lớn tiếng nói: "Bát Địa Thỏ."

Bát Địa Thỏ xoát một cái nhảy ra: "Có Thỏ!"

Lý Đạo Huyền cười: "Ta quyết định, cũng xây một doanh Cải Tạo trên núi Thiên Trụ, dựa theo kinh nghiệm thành công của doanh Cải Tạo núi Hoàng Long, sẽ xây dựng nơi đây thành căn cứ lao động cải tạo mới. Bát Địa Thỏ, doanh Cải Tạo rất lớn này sẽ do ngươi phụ trách."

Bát Địa Thỏ: "Ơ, lại để cho ta phát cháo văn chức? Thiên Tôn, đừng nha, xin thu hồi mệnh lệnh đi, bảo bản thỏ đi xông pha chiến đấu, giết địch, hành hiệp trượng nghĩa, phát cháo tế dân đều có thể, đừng để bản thỏ làm một cai ngục vạn ác."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Nếu Chủng Cao Lương nghe được ngươi hình dung cai ngục thành 'vạn ác', ngươi đoán hắn có thể ra lệnh mười vạn phạm nhân đánh đến nhà ngươi không, bắt ngươi vào núi Hoàng Long mở một đại hội phê phán."

Bát Địa Thỏ giật nảy mình: "Ôi trời, Chủng Cao Lương ta cũng không dám trêu vào."

Lý Đạo Huyền đột nhiên đanh mặt lại, trở nên nghiêm túc: "Một vạn hàng tặc Hà Nam này thật ra đều là lão bách tính nghèo khó, bản chất không hề khác với các phạm nhân khác chúng ta bắt lúc trước. Họ sống rất vất vả, vừa hết hạn hán lại tiếp lũ lụt, sau lũ lụt lại đến hạn hán, lúc này mới bị ép buộc gia nhập đại quân lưu khấu. Người như vậy, chẳng phải là đối tượng đại hiệp nên đi cứu vớt sao?"

Bát Địa Thỏ: "Ơ, đúng vậy! Bản thỏ hành hiệp trượng nghĩa, phải nên cứu vớt lão bách tính."

Lý Đạo Huyền: "Vậy đi đi."

Bát Địa Thỏ: "Ha ha ha, thỏ đi đây."

Dân đoàn Thôn Cao Gia chia binh, một nửa lưu thủ huyện thành Thương Nam đã bị phá hư, một nửa khác thì do Bát Địa Thỏ suất lĩnh, áp giải một vạn hàng tặc kia, đưa họ đến núi Thiên Trụ.

La Hi không rõ rốt cuộc họ muốn làm gì, mang theo tâm tình hoảng hốt đi cùng họ về quê.

Từ huyện Thương Nam đến núi Thiên Trụ, cũng chỉ hơn một trăm dặm đường.

Vừa xuất phát, đã bắt đầu đối mặt với vấn đề lương thực.

Khi dân đoàn thôn Cao Gia xuất chinh đều mang theo một đội hậu cần, thế nhưng đội hậu cần cũng chỉ mang theo quân lương

cho hơn 2000 người có thể ăn một tháng, số lương này cũng không thể cho lưu khấu hết, phải để lại số lượng khoảng mười ngày cho các chiến sĩ dân đoàn.

Sau đó mới phát số lượng hai mươi ngày còn lại cho hàng tặc.

Còn không thể cho một lần quá nhiều, phải làm sao duy trì đến lần tiếp theo đội hậu cần đưa lương qua.

Bát Địa Thỏ biết, khẳng định Thiên Tôn đã dùng pháp thuật, thiên lý truyền âm, hoặc là thân ngoại hóa thân trở về thôn Cao Gia, bảo bên kia vận chuyển càng nhiều lương thực hơn qua đây. Nhưng trước khi một đợt lương thực mới được chuyển tới, phải dựa vào bản thân tiết kiệm rồi.

Cho nên, mỗi một hàng tặc, chỉ nhận được một bát cháo bột mì loãng đến nỗi không cắm nổi cây đũa.

Các lưu khấu bưng bát cháo, nghĩ thầm: Bị quan binh bắt sống, quả nhiên không phải chuyện tốt, đồ ăn còn tệ hơn cả Nhất Đấu Cốc và Ngõa Quán Tử cho.

Ăn như vậy, còn phải làm khổ sai cho quan phủ, thời gian kế tiếp, chỉ sợ sẽ rất khó khăn.

Tặc binh trẻ tuổi vì bảo vệ mẫu thân mà bị bắt, đưa bát cháo bột mì của mình tới trước mặt lão mẫu thân: "Mẹ, xin uống bát của con luôn đi."

Mẹ già của hắn đâu đồng ý, trái lại đưa bát của mình tới: "Con uống bát của mẹ đi."

Hai mẹ con trong doanh trại tù binh, trình diễn một vở kịch thân tình cảm động lòng người.

Các hàng tặc xung quanh nhìn thấy đều thầm nghĩ: Không được, không thể cứ ngoan ngoãn nghe quan phủ bài bố như vậy

được, chúng ta nhất định phải tìm cơ hội chạy trốn.

Đang âm thầm tích luỹ sức lực, liền nghe được Bát Địa Thỏ lớn tiếng hét lên: "Các ngươi yên tâm, bản Thỏ Gia hành hiệp trượng nghĩa 20 năm có dư, cướp của người giàu chia cho người nghèo, chưa bao giờ hại người tốt. Khó khăn hiện tại chỉ là tạm thời, đợi hậu cần của Thỏ Gia đến rồi, bảo đảm mỗi người các ngươi sẽ được ăn ngon uống cay."

Các hàng tặc trợn trắng mắt nhìn Bát Địa Thỏ, không ai tin tưởng lời nói dối của hắn.

Điều này cũng không thể trách các hàng tặc, dù sao Bát Địa Thỏ trời sinh đã tạo cho người ta một loại cảm giác "lời nói của ta rất không đáng tin", cho dù là ai, lần đầu tiên nhìn thấy Bát Địa Thỏ, đều sẽ cảm thấy người này toàn nói lời khoác lác.

Các lưu khấu tội nghiệp ăn xong cháo loãng, vất vả đứng dậy, bắt đầu đến núi Thiên Trụ.

Hơn trăm dặm đường, hơn nữa đa phần là sơn đạo gồ ghề không bằng phẳng, khiến cho người Hà Nam vốn không quen vùng núi cảm thấy đi đường rất gian nan, nhưng trên tay một nghìn binh sĩ dân đoàn áp giải họ đều cầm hỏa súng, hiện tại các hàng tặc cũng không dám phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Mỗi ngày ăn không đủ no, còn phải đi đường núi, không ít người mệt không lết đi nổi.

Tất cả hàng tặc đều cảm thấy vô cùng căm ghét đối với "đại tướng quan binh tà ác" Bát Địa Thỏ áp giải họ, hận không thể loạn quyền đánh chết người này.

Hoàng hôn ngày hôm đó...

Rốt cuộc các hàng tặc đi tới dưới núi Thiên Trụ, phía trước chính là thôn trang của La gia, xung quanh một vùng ruộng tốt, tại

sườn núi phía tây còn có thể nhìn thấy một hầm mỏ bỏ hoang.

Các hàng tặc thầm nghĩ: Sau này chúng ta sẽ phải bị ép làm việc nặng nhọc ở chỗ này sao? Ăn còn ít hơn thỏ, làm còn nhiều hơn trâu.

Đang nghĩ tới đây, liền nghe được Bát Địa Thỏ cười khì một tiếng: "Mọi người mau nhìn đi, đội hậu cần của chúng ta đến rồi. Ha ha ha, cuối cùng, đội hậu cần tới rồi."

Đội vận lương xuất phát từ thôn Cao Gia, dùng tốc độ nhanh nhất ngồi xe lửa chạy tới Tây An, sau đó tại Tây An đổi sang xe ngựa, nhanh chóng chạy tới, cùng hàng tặc đồng thời đến dưới núi Thiên Trụ.

Chương 774: Tấn thương tìm chúng ta làm gì?

Nghe tiếng la của Bát Địa Thỏ, các hàng tặc chỉ cảm thấy buồn cười.

Đội hậu cần tới có liên quan gì đến bọn ta chứ? Dù sao thì cũng chỉ vận chuyển đồ đạc cho đại lão gia các ngươi, những người như bọn ta còn không phải chỉ có thể miễn cưỡng uống ngụm cháo bột mì, chỉ có thể không bị đói chết, nhưng vĩnh viễn cũng ăn không đủ no.

Xe ngựa của đội hậu cần chậm rãi đi tới trước mặt Bát Địa Thỏ.

Đội trưởng đội hậu cần dẫn đầu lấy ra một tờ đơn đưa cho Bát Địa Thỏ: "Thỏ Gia, mời kiểm hàng sau đó ký nhận."

"Ôi trời, kiểm cái gì chứ, toàn là huynh đệ nhà mình, ta tin tưởng..."

Hắn còn chưa nói hết câu, hậu cần binh kia liền trợn trắng mắt: "Thỏ Gia, qua loa sơ suất cũng phải có một mức độ, nếu như sau khi ngươi ký rồi mới phát hiện thiếu hai xe lương, hai xe lương này ngươi phải đền đó."

Bát Địa Thỏ tức thì toát mồ hôi hột.

Cấp lãnh đạo khác của thôn Cao Gia có lẽ bồi thường được hai xe lương, thế nhưng Bát Địa Thỏ thì lại không, hắn là thanh liêm chân chính, nhà thỏ chỉ có bốn vách tường.

Muốn hắn đền hai xe lương, còn không bằng đem hắn thịt làm

thỏ bảy món.

Bát Địa Thỏ đành phải chổng mông, xốc lên tấm vải dầu từng chiếc xe một để kiểm tra hàng hóa, hồi lâu sau mới kiểm tra xong, đối chiếu một chút rồi ký nhận đơn...Chết tiệt, chữ cũng không biết nhiều, rất khó làm.

May mắn chính là, sau khi hắn gia nhập dân đoàn thôn Cao Gia liền bị ép đi học, đã học được một số chữ viết và chữ số đơn giản, hiện tại cũng miễn cưỡng nhận ra chữ trên tờ đơn nghiệm thu.

Cầm lấy bút, vẽ lên đó một cái đầu thỏ, lại in dấu vân tay của mình lên, thế là xong.

Đội trưởng hậu cần không khỏi thổ tào: "Thỏ Gia, ngay cả tên của mình ngươi cũng không biết viết sao?"

Bát Địa Thỏ: "Ngươi biết tên ta gọi là gì không? Nếu ta ký lên tên thật, ngươi cầm về ai biết là ta ký? Thế nhưng vẽ cái đầu thỏ này, thiên hạ ai mà không biết là thủ bút của bản Thỏ Gia?"

Đội trưởng hậu cần: ". . ."

Có lý có chứng, khiến người tín phục.

Đội trưởng hậu cần đành phải phải ôm quyền nói: "Được, vậy ta đi về trước. Lần tới ta qua đây, sẽ mang đến một số mũ lam biết xây xưởng xi măng, biết kỹ thuật nông nghiệp, biết kỹ thuật lấy quặng. Ngươi nhớ chuẩn bị trước nơi ở cho những chuyên gia kỹ thuật này, đừng để bọn họ tới rồi còn phải ngủ trướng bồng."

Bát Địa Thỏ: "Biết rồi biết rồi, sốt ruột, mau trở về chuyển đợt nữa qua đây đi, đừng ở chỗ này lãng phí thời gian."

Đội trưởng hậu cần dở khóc dở cười, ôm quyền rời đi.

Bát Địa Thỏ nhìn đống vật tư xếp thành ngọn núi nhỏ trước

mặt, tức thì tinh khí thần cả người rung lên, xoay người lại, cười ha ha: "Ha ha ha ha, các phạm nhân Hà Nam, trước đây các ngươi chịu khổ rồi. Thế nhưng sau này, sẽ không phải chịu khổ nữa. Có Thỏ Gia ta bảo vệ các ngươi, sau này các ngươi chỉ cần học tập tốt, lao động tốt, cải tạo tốt, Thỏ Gia bảo đảm các ngươi có thể sống như một người bình thường."

Các hàng tặc đâu chịu tin, mấy ngày gần đây nghe hắn khoác lác như vậy quá nhiều rồi, nên không hề hứng thú đối với lời kêu gọi của hắn, vẻ mặt thờ ơ, không thèm ừ hử lấy một tiếng.

Bát Địa Thỏ cũng không để bụng, đi tới trước một chiếc xe, vèo một cái giật lại tấm vải dầu ở trên xe, lộ ra túi bột mì được xếp chồng trên xe, cười to: "Ngày hôm nay rốt cuộc có lương rồi, mỗi người được chia một cân, ăn no rồi chúng ta sẽ sắp xếp chuyện kế tiếp."

Các hàng tặc vừa nghe: "Ơ, một cân?"

Bát Địa Thỏ vẫn luôn bị coi là nhỏ mọn, đột nhiên thoáng cái biến thành hào phóng, các hàng tặc vẫn chưa thích ứng kịp.

Thế nhưng rất nhanh, họ sẽ biết ngay là Bát Địa Thỏ cũng không phải nói dối, hắn thật sự lấy ra một vạn cân lương thực, chia cho các hàng tặc ăn một bữa no.

Các hàng tặc rất khiếp sợ, lúc này mới cảm giác được, người gọi là Bát Địa Thỏ này hình như còn rất tốt.

Chúng ta cũng không giống như đã rơi vào trong tay "quan binh tà ác", mà là rơi vào trong tay quan binh tương đối bình thường.

Hoàng hôn cùng ngày, dưới núi Thiên Trụ bày vô số bếp đất nồi đất, hương vị bột mì bay khắp nơi, các hàng tặc đều được ăn no một bữa. Đối với những người này, không có gì có thể làm cho

họ an tâm bằng được ăn no.

Ăn no rồi năng lực chống lạnh trở nên tốt hơn, đêm hôm đó ngủ cũng không kêu lạnh nữa. Mọi người cong lưng ngủ dưới chân núi Thiên Trụ một đêm, sáng sớm hôm sau, Bát Địa Thỏ lại lấy ra lượng lớn lương thực, cho mọi người ăn no, sau đó tuyên bố: "Chuyện thứ nhất các người phải làm, chính là tự mình xây cho mình một cái nhà lao, nhốt mình lại. Được rồi, lên núi đi, chúng ta đi tìm một sơn cốc tránh gió để xây nhà lao."

Các hàng tặc dở khóc dở cười, nhưng "đại tướng quan binh tà ác" này vậy mà cho họ ăn no, vậy ngoan ngoãn nghe lời đi, dù sao thì nghe lời của Nhất Đấu Cốc cũng là nghe, nghe lời của Bát Địa Thỏ cũng là nghe, nghe ai đều như nhau mà.

Ơ?

Chờ một chút!

Các hàng tặc đột nhiên phát hiện một chuyện đáng sợ, "đại tướng quan binh" này tên gọi Bát Địa Thỏ, sao nghe như giống một lưu khấu vậy nhỉ.

Chẳng lẽ, chúng ta cũng không phải bị quan binh bắt, mà là bị một lưu khấu khác đen ăn đen bắt được, khó trách hắn muốn chúng ta lên núi Thiên Trụ, đây là tiết tấu đi lên núi làm thảo khấu không sai mà.

Vậy càng không có gì mà sợ nữa.

Các hàng tặc lên núi Thiên Trụ, tìm một sơn cốc tránh gió, chặt cây đốn củi, dựa theo phương pháp xây sơn trại của thổ phỉ, xây nhà lao cho mình...

Vài ngày sau, đội vận tải thứ hai của thôn Cao Gia đến, lại đưa tới lượng lớn vật tư, đồng thời còn có rất nhiều mũ lam đến cùng, phụ trách chỉ điểm các hàng tặc xây một số sản nghiệp thôn Cao

Gia đang có như xưởng xi măng.

Đồng thời còn có lượng lớn tân binh dân đoàn, những tân binh này được phái tới quản lý các phạm nhân. Có các tân binh đến, khiến cho các lão binh có thể rảnh tay trở lại tiền tuyến.

Bộ đội tiền tuyến liền có năng lực để tiếp tục tiến lên phía trước rồi --

Huyện thành Vân Tây.

Sau khi đánh Vân Dương phủ trị Tưởng Doãn Nghi bỏ chạy, lưu khấu liền đóng quân bên trong huyện thành Vân Tây.

Phú hộ trong thành bị chúng cướp sạch không còn gì, quan khố cũng bị cướp sạch.

Các tặc binh đang đập phá tường thành, thiêu hủy nhà cửa.

Bọn người Sấm Vương, Sấm Tướng, Lão Hồi Hồi, Tây doanh Bát Đại Vương, lúc này đang họp trong soái trướng.

Tin tức Nhất Đấu Cốc chiến bại tại huyện Thương Nam đã truyền tới tai bọn họ.

"Đội hỏa súng thần bí" kia hiện tại đã thành một đội quân địch hùng mạnh khiến các lưu khấu nghe mà biến sắc.

Sấm Vương: "Hiện tại đội hỏa súng binh kia đóng tại huyện Thương Nam, nói rõ muốn ngăn cản chúng ta nhập Thiểm, con đường vào Thiểm là không thông rồi, mà con đường vào Tứ Xuyên hiện tại cũng bị Bạch Can binh chặn lại. Tổng binh Hà Nam Trương Ứng Xương cũng đã dẫn quân qua đây, đồng thời còn có hai người trung quan Trần Đại Quan và Tả Lương Ngọc từ phía đông tới truy kích chúng ta...Kế sách hiện nay, chúng ta có thể đi đâu được?"

Nghe nói như thế, sắc mặt mọi người đều có vẻ nặng nề.

Truy binh ở phía sau, phía trước lại có hỏa súng binh và Bạch Can binh chặn đường, tình thế có phần hung hiểm.

Chính vào lúc này, một trinh sát đi tới báo cáo: "Các vị đại ca, bên ngoài có một thủ hạ do Tấn thương phái tới cầu kiến."

"Tấn thương?" Sấm Vương ngẩn ra trong nháy mắt: "Tấn thương tới tìm chúng ta có chuyện gì?"

Chương 775: Lai khách ngoài ý muốn

Thủ hạ của Tấn thương rất nhanh được truyền cho vào.

Thủ hạ kia là một hán tử rắn rỏi, vừa nhìn chính là loại hảo hán không sợ chết, nhìn thấy một đám trùm thổ phỉ lại vẫn không sợ, thoải mái ôm quyền nói: "Chư vị hảo hán có lễ, tại hạ là gia đinh của Tấn thương Địch Đường, tên của lão gia nhà ta, chắc chư vị chưa từng nghe qua, thế nhưng người buôn bán ở biên cảnh và kiếm ăn Sơn Tây ít hoặc nhiều đều nghe nói qua lão gia nhà ta."

"Địch Đường?" Sấm Tướng nhíu mày: "Tên này ta cũng biết, tại Tuyên Phủ Đại Đồng khá có danh tiếng, toàn là buôn bán lớn."

Hán tử cười nói: "Sấm Tướng đại ca biết lão gia nhà ta, vậy thì dễ nói chuyện rồi, thực lực của lão gia nhà ta cũng không cần phải giới thiệu nhiều."

Sấm Tướng gật đầu: "Ngươi tìm đến bọn ta, có chuyện gì?"

Hán tử nói: "Không dối gạt các vị hảo hán, lão gia nhà ta, hiện tại đụng phải một phiền phức nhỏ, buôn bán có phần không thuận lợi."

Sấm Tướng: "Ồ, Địch viên ngoại còn có lúc buôn bán không thuận lợi hay sao?"

Hán tử nói: "Trước đây lão gia nhà ta vẫn buôn bán tại Tuyên Phủ Đại Đồng, đưa lương đưa quân giới cho biên quân, trợ giúp quân biên phòng triều đình Đại Minh, lập được công lao hiển hách. Không ngờ mấy ngày trước, tổng đốc Tuyên Đại bị gian nhân đầu

độc, dám nói lão gia nhà ta làm ăn buôn bán không hợp pháp, tai họa Đại Minh. Tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành phái người truy bắt lão gia nhà ta, chặt đứt thương lộ của Địch gia ta tại Tuyên Đại..."

Sấm Vương: "Không ngờ lại có chuyện này? Gian nhân này cũng thật quá đáng."

Sấm Tướng lại cười mà không nói, trong lòng có phần xem thường: Chắc chưa hẳn là gian nhân đâu?

Sấm Vương: "Nói cách khác, hiện tại Địch viên ngoại là kẻ địch với Trương Tông Hành rồi?"

Hán tử nói: "Đúng vậy! Hiện tại triều đình Đại Minh đã thành kẻ địch với Địch gia ta rồi, lão gia trốn đông trốn tây, không thể nào thoải mái đi ra bên ngoài được. Mà hết thảy việc này, đều là gian nhân kia làm hại."

Sấm Vương bắt được trọng điểm: "Gian nhân kia là ai?"

Hán tử nói: "Gian nhân kia giỏi dùng hỏa súng."

Vừa nghe lời này, vẻ mặt các tặc tù trong phòng đồng thời trở nên chăm chú.

Hán tử nói: "Lão gia nhà ta nói, kẻ địch của kẻ địch, chính là bằng hữu, Tấn thương chúng tôi sẵn lòng cùng các vị đại vương đối phó gian nhân kia."

Sấm Tướng: "Địch viên ngoại có thể giúp bọn ta cái gì?"

Hán tử mỉm cười nói: "Lão gia nhà ta chuyện khác không biết, chỉ biết kinh thương, cho nên hợp tác với các vị hảo hán bằng hữu, đương nhiên cũng bắt đầu từ kinh thương rồi."

Lần này, Sấm Tướng đã hiểu: "Ý của Địch viên ngoại là, đem

những thứ vốn chuẩn bị bán cho biên quân, bán cho bọn ta?"

Hán tử cười nói: "Đúng vậy! Các vị cướp bóc khắp nơi, cướp được vô số vàng bạc trang sức, thế nhưng vàng bạc trang sức không thể ăn được, cũng không thể dùng để đánh trận. Thậm chí các vị căn bản không thể tiêu xài số vàng bạc trang sức này ra ngoài được."

Đây là lời nói thật!

Các lưu khấu đánh cướp khắp nơi từng huyện thành một, thậm chí phá vài châu thành, cướp không chỉ là lương thực, còn có vàng bạc trang sức.

Thế nhưng vàng bạc trang sức ở trong tay họ không thể chuyển hóa thành vật tư, bởi vì trên thế giới này không có người nào sẽ buôn bán với lưu khấu.

Trong tay các vị tặc tù đều tích góp không ít tài bảo! Nhưng không xài được, hoàn toàn không xài được.

Hán tử nói: "Lão gia nhà ta có thể giúp các ngươi đổi những vàng bạc trang sức này thành lương thực, muối, vải vóc, súng tam nhãn, hỏa dược đạn chì, liên nỗ, áo giáp thuẫn bài. . .Trước đây chúng tôi cung cấp cho biên quân cái gì, sau này có thể cung cấp cho các người cái đó. Các vị không cần hoài nghi thực lực của chúng tôi, Tấn thương chúng tôi cung cấp được cho biên quân, cũng có thể cung cấp được cho các người."

Mấy vị tặc tù thoáng nhìn nhau, sau đó hầu như đồng thời lên tiếng: "Được! Chúng tôi đồng ý chuyện làm ăn này."

Hán tử nói: "Nếu mọi người đã quyết định làm bằng hữu, lão gia nhà ta còn có thể giúp các vị một việc nhỏ...Gần đây có một con đường bí mật trong núi, có thể trợ giúp các vị trốn thoát quan binh bao vây."

Chúng tặc tù mừng rỡ: "Đường ở đâu?" --

Huyện Thương Nam.

Lý Đạo Huyền, Trịnh Cẩu Tử, La Hi, Luyện Quốc Sự, bốn người đang ngồi ở trước bàn, trên bàn bày một tấm bản đồ rất lớn.

Luyện Quốc Sự chỉ tay vào trên phủ thành Vân Dương: "Vân Dương phủ trị Tưởng Doãn Nghi, hiện tại bị tặc binh dồn ép, lui thủ Vân Dương phủ thành, không dám ra ngoài. Trong phủ thành có đại pháo, hắn dựng đại pháo trên đầu thành, tặc binh cũng không dám qua loa công thành."

Nói xong, lại đưa tay chỉ vào huyện thành Vân Tây: "Bộ đội chủ lực của Sấm tặc lúc này chắc còn đang ở trong huyện thành Vân Tây, mà mấy đội Hoành Hành Lang, Nhất Đấu Cốc, Tảo Địa Vương, Mãn Thiên Tinh thì đã tiến vào Tứ Xuyên, đang giao chiến với Bạch Can binh trong quần sơn Xuyên trung."

Nói xong, tay hắn lại chỉ sang huyện Thương Nam phía bắc: "Chúng ta ở chỗ này!"

Lại đưa tay di chuyển sang phía đông bắc: "Trương Ứng Xương ở chỗ này."

Luyện Quốc Sự than thở: "Mấy lộ binh lực này cũng không thể vượt giới tiến vào địa bàn của Vân Dương phủ trị, cho nên mọi người đều không giúp được phủ Vân Dương, chỉ có thể ở bên kia địa phận xem kịch."

Hắn lại rất nhanh di chuyển ngón tay: "Chỉ có Tả Lương Ngọc có thể đi, hắn đang dẫn quân cấp tốc tiếp viện phủ thành Vân Dương."

Trịnh Cẩu Tử lại có vẻ không hiểu: "Vì sao những người khác đều không thể, chỉ có Tả Lương Ngọc có thể từ Sơn Tây chạy đến Hà Bắc, lại từ Hà Bắc chạy đến Hà Nam, lại từ Hà Nam chạy đến

Vân Dương?"

Luyện Quốc Sự: "Bởi vì hắn có một trung quan phụ trách giám quân."

"Trung quan?" Trịnh Cẩu Tử nghe không hiểu.

La Hi nhỏ giọng giải thích cho hắn: "Chính là giám quân từ kinh thành phái tới...thái giám đó..."

Trịnh Cẩu Tử bừng tỉnh hiểu ra.

Sùng Trinh đế Chu Do Kiểm phái ra thái giám Trần Đại Kim thân tín, hiện tại đang phụ trách giám quân trong quân Tả Lương Ngọc, thái giám đó là dòng chính của Chu Do Kiểm. Nếu hắn ở trong quân Tả Lương Ngọc, Tả Lương Ngọc tương đương với nắm được thượng phương bảo kiếm, có thể tùy ý xuất kích, căn bản không cần quản Sơn Tây, Hà Nam, Vân Dương gì hết, muốn đi đâu thì đi.

Luyện Quốc Sự nói: "Hiện tại chúng ta phòng thủ tốt vị trí của mình, giống như đang bố trí một cái rọ, lưu khấu bị nhốt trong cái rọ này. Tả Lương Ngọc mang binh đánh qua, giống như đi bắt bắt ba ba trong rọ, thế là tận diệt lưu khấu, những lưu khấu tai hoạ thiên hạ này, rốt cuộc có thể ngừng lại ở chỗ này rồi."

La Hi theo thường lệ tâng bốc một câu: "Tuần phủ đại nhân cao kiến!"

Lý Đạo Huyền lại thầm nghĩ: Nào có dễ dàng như vậy? Sao ta cứ cảm thấy không đúng chỗ nào?

Cứ cảm thấy lưu khấu không dễ dàng bị tiêu diệt như vậy.

Y vừa mới nghĩ tới đây, một tín sứ từ bên ngoài chạy vào, vội vàng nói: "Tuần phủ đại nhân, việc lớn không tốt, việc lớn không tốt."

Luyện Quốc Sự: "Xảy ra chuyện gì?"

Tín sứ: "Trần Đại Kim và Tả Lương Ngọc, suất binh truy kích lưu khấu đến huyện Vân Tây, phát hiện tặc binh không ở trong huyện thành, không biết đã đi đâu, chỉ cứu ra được rất nhiều phụ nhân. Hai người lo lắng tặc quân đi phủ Vân Dương, liền vội vàng đi phủ Vân Dương tiếp viện."

"Không ngờ, phó sứ Từ Cảnh Lân canh gác trong phủ Vân Dương, nhìn thấy rất nhiều phụ nhân theo phía sau viện quân, liền hoài nghi nhánh viện quân này là lưu khấu đóng giả, mệnh lệnh đại pháo trên đầu thành khai hoả. . ."

Mọi người: "!!!"

Tín sứ: "Trần Đại Kim và Tả Lương Ngọc tự nhiên không hiểu sao bị một trận pháo kích, binh sĩ và quân mã tổn thất thảm trọng. Thái giám trong cung chưa từng chịu qua uỷ khuất này, Trần Đại Kim tức giận, thượng thư triều đình, muốn bắt giữ xử lí Từ Cảnh Lân và Vân Dương phủ trị Tưởng Doãn Nghi."

Chương 776: Lư Tượng Thăng tới rồi

Kinh thành, ngự thư phòng.

Chu Do Kiểm vẫn đang lật xem tấu chương, mặc dù mỗi một lần hắn lên sân khấu đều là đang xem tấu chương, hầu như không có cảnh nào khác, nhưng hắn vẫn cố gắng.

Cái lưng khom, nếp nhăn trên mặt, ưu sầu nơi khóe mắt của hắn, đều đang nói rõ hắn vì duy trì đế quốc khổng lồ này đã phải nghiêm túc và cố gắng bao nhiêu.

Lật xem một phần tấu chương, là tân nhiệm tuần phủ Thiểm Tây Luyện Quốc Sự đưa qua.

Chu Do Kiểm tập trung nhìn vào, trong tấu chương nói, Thương Châu lưu khấu hoành hành, tri châu bị lưu khấu giết chết, tướng thủ Võ Quan chạy trốn. May mà có tiền tham tướng La Hi suất lĩnh một đám gia đinh binh và dân đoàn đã bảo vệ được Võ Quan, ngăn cản lưu khấu nhập Thiểm.

Chu Do Kiểm ồ một tiếng, tỉ mỉ xem tấu chương này. Luyện Quốc Sự đã kể rất tường tận chiến đấu trải qua như sau: La Hi suất lĩnh 2000 dân đoàn, tử thủ Võ Quan, dùng Tam nhãn thần súng tự chế bắn địch, còn dùng cung săn tự chế bắn loạn xạ.

Lúc lưu khấu công thành, trên Võ Quan gỗ lăn đá tảng nện xuống, dân đoàn binh sĩ dùng trúc mâu đâm...Đôi bên đều tử thương thảm trọng, nhưng may mắn chính là Võ Quan dễ thủ khó công, mặc dù dân đoàn thương vong rất thật lớn, nhưng chung quy vẫn bảo vệ được.

Tâm tình Chu Do Kiểm coi như được ngồi lên trên máy bay phản lực.

Phủi phủi tấu chương trên tay, Chu Do Kiểm thong thả nói: "Luyện Quốc Sự thật không hổ là bát thế danh môn, trung quân ái quốc, chỉ có tấu chương hắn viết mới đúng quy củ, tuyệt không nói ngoa."

Tào Hóa Thuần gật đầu: "Đúng vậy, những thứ Luyện Quốc Sự viết có độ tin cậy cao hơn nhiều so với những người khác viết, đây mới là người làm thật."

Chu Do Kiểm: "Tiền tham tướng La Hi này là ai? Vì sao lại có chữ tiền?"

Tào Hóa Thuần xấu hổ khẽ nhếch mép: "Hoàng thượng, lần trước người này nói dối quân tình, bị ngài cách chức rồi."

Lúc này Chu Do Kiểm mới nhớ ra: "A, tên mà lần trước viết? Hiện tại xem ra, mặc dù hắn viết, nhưng cũng có chút tài năng. Luyện Quốc Sự nói, nếu không có hắn, Võ Quan đã bị chiếm rồi."

Tào Hóa Thuần: "Ý của hoàng thượng là. . ."

Chu Do Kiểm: "Nếu người này có thể lập công chuộc tội, vậy còn có thể dùng được, vừa lúc, bắt đầu sử dụng lại, bổ nhiệm hắn làm thủ bị Thương Châu."

Thế là, La Hi La tướng quân còn một nửa máu sống lại.

Lại xem phần tấu chương tiếp theo, là thái giám Trần Đại Kim do mình đích thân phái ra ngoài đưa lên, Trần Đại Kim chính là thân tín của Chu Do Kiểm, từ nhỏ lớn lên cùng hắn, rất được Chu Do Kiểm tin tưởng.

Nhìn thấy là tấu chương của Trần Đại Kim, Chu Do Kiểm liền vội vã mở ra xem.

Tập trung nhìn vào, trong tấu chương nói, Trần Đại Kim giám quân Tả Lương Ngọc, truy kích lưu khấu đến Vân Dương. Ở dưới thành Vân Dương, bị phó sứ Từ Cảnh Lân thủ hạ của Vân Dương phủ trị Tưởng Doãn Nghi dùng đại pháo bắn, sĩ mã chết rất nhiều. Bản thân Trần Đại Kim cũng suýt nữa bị đại pháo bắn trúng, thiếu chút nữa đã không thể gặp lại hoàng thượng rồi, xin hoàng thượng chủ trì công đạo cho hắn.

Mà sau khi quân của Tả Lương Ngọc bị pháo kích, thương tổn khá lớn, đã cãi nhau với Vân Dương phủ trị, trong khoảng thời gian ngắn không thể truy kích lưu khấu.

Lưu khấu thở được một hơi, từ đường tắt trong núi đi đến thẳng Nội Hương, sau đó vượt qua Đặng Châu, sông Tích nam hạ khu vực Tương Dương...

Lại một lần nữa bỏ qua quan binh.

Chu Do Kiểm giận dữ: "Buồn cười, Tưởng Doãn Nghi này thật to gan, dung túng bộ hạ, nã pháo vào người của trẫm phái đi, phá hư đại kế tiễu phỉ."

Tào Hóa Thuần không dám nói lời nào.

Chu Do Kiểm vỗ bàn quát: "Bắt Tưởng Doãn Nghi, Từ Cảnh Lân cách chức hạ ngục, xử lý những tên vô liêm sỉ này cho trẫm."

Tào Hóa Thuần: "Vậy...Vân Dương do ai tới quản?"

Chu Do Kiểm trái lo phải nghĩ, đột nhiên nhớ tới một người, người này khi tiễu phỉ tại Hà Bắc đã lập đại công, là một nhân tài hiếm có, không bằng phái hắn đến Vân Dương, nói không chừng có thể có tác dụng lớn.

Nghĩ tới đây, Chu Do Kiểm lên tiếng: "Lư Tượng Thăng! Bổ nhiệm Lư Tượng Thăng làm Vân Dương phủ trị." --

"Chúc mừng La tướng quân."

"Chúc mừng La tướng quân."

La Hi tươi cười ngồi bên trong nha môn huyện Thương Nam, tiếp nhận sư chúc mừng của Trịnh Cẩu Tử và các bộ hạ của hắn.

Phía trên vừa mới truyền đến mệnh lệnh, La Hi lập công chuộc tội, được bổ nhiệm làm thủ bị Thương Châu.

Mặc dù thủ bị chỉ là võ quan ngũ phẩm, so ra kém tam phẩm tham tướng trước đây, thế nhưng chỉ cần có quan chức một lần nữa, vậy lại từ từ lập công tăng lên là được rồi.

Lần này, La Hi hắn lại có mặt mũi trở lại gặp lão gia tử rồi, lại có mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông dưới suối vàng rồi.

La Hi cười ha ha: "Lý viên ngoại, Trịnh huynh, lần này thật sự là nhờ có các ngươi. La Hi ta không làm chuyện gì hết, toàn bộ lưu khấu toàn là các ngươi đánh, công lao lại tặng cho ta toàn bộ, đại ân đại đức này, suốt đời khó quên. Sau này có chỗ nào cần tới huynh đệ ta, cứ nói một câu, ta đi trong gió, đi trong mưa, nhíu mày một cái thì sẽ không phải là nam nhân."

Trịnh Cẩu Tử cười nói: "Vậy thì công việc trùng chấn nông thôn chung quanh cùng với huyện thành Thương Nam bị lưu khấu tai họa, chúng ta phải mời La tướng quân hỗ trợ rồi."

Nghe thế La Hi cảm thấy phấn chấn, hắn đã gặp qua thủ đoạn trấn an hàng tặc của thôn Cao Gia, vận chuyển tới lượng lớn lương thực, cho hàng tặc ăn no, một vạn hàng tặc kia lập tức ngoan ngoãn tự mình xây nhà lao cho mình, tự mình nhốt mình lại trên núi Thiên Trụ.

Hiện tại nghe Trịnh Cẩu Tử nói còn muốn trùng chấn huyện Thương Nam cùng với nông thôn chung quanh, La Hi lập tức hiểu ngay: "Lý viên ngoại lại muốn bỏ ra lượng lớn bạc và lương thực

trợ giúp lão bách tính ở đây sao? Ôi chao, Lý viên ngoại, ngài là người nhân thiện nhất mà ta từng thấy."

Lý Đạo Huyền cười mà không nói.

Trịnh Cẩu Tử thấp giọng nói: "Lão nhân gia ngài là thần, không phải là người."

La Hi: "Cái gì? Trịnh huynh đang nói thầm cái gì? Ta không nghe rõ."

Trịnh Cẩu Tử tăng âm lượng lên: "Không có, ta chưa nói gì hết."

La Hi xoa xoa tay: "Ôi, chuyện này, ta cũng muốn hỗ trợ. Thế nhưng...thế nhưng ta chỉ là một võ quan. Chuyện mà Lý viên ngoại muốn làm đều là quan văn phụ trách. Nếu như ta tự ý đi làm việc của quan văn, triều đình biết được, có thể lại cách chức ta nữa không đây? Ta có lẽ chỉ có thể khoanh tay đứng nhìn, không thể nhúng tay lung tung được."

Trịnh Cẩu Tử cười: "Bị cách chức thì thôi, cùng lắm lại lập công một lần nữa lại có thêm chức mới."

La Hi mặt nhăn lại: "Vậy sao được?"

Hai người đang nói chuyện, một gia đinh tiến đến thông báo: "La tướng quân, tân nhiệm Vân Dương phủ trị đi nhậm chức rồi, hắn lập tức sẽ tới huyện Thương Nam thị sát."

La Hi: "Ơ, địa phương loạn như thế còn có người dám đến nhậm chức? To gan thật đấy."

Gia đinh thấp giọng nói: "Người tới tên là Lư Tượng Thăng, nghe nói là một mãnh nhân, khi tiễu phỉ tại Hà Bắc vô cùng cường hãn. Gia đinh của hắn có 3000 người, tự xưng là 'Thiên Hùng quân', sức chiến đấu cực kỳ cường hãn."

La Hi: "Oa, 3000 gia đinh? Lợi hại thế sao? Người này có tiền thật đấy."

Lý Đạo Huyền đứng ở bên cạnh, nghe được ba chữ Lư Tượng Thăng, không khỏi phấn chấn. Ui, lá bài hiếm sắp tới rồi sao? Thú vị!

Y cười khì một tiếng, đi ra: "Nếu như ta nhớ không nhầm, 3000 gia đinh này của Lư Tượng Thăng là chiêu mộ vào năm Sùng Trinh thứ hai, khi đó Kiến Nô nhập quan, Lư Tượng Thăng vào kinh cần vương. La tướng quân, ngươi cũng đừng sợ hắn, có bọn ta làm chỗ dựa cho ngươi, ngươi cũng có hơn 2000 gia đinh, không ít hơn hắn bao nhiêu mà."

Chương 777: Thập nghị bát tắc

Nghe vậy La Hi phấn chấn: "Ơ, đúng rồi! Ta có Lý viên ngoại và Trịnh huynh làm chỗ dựa, tương đương với ta cũng có hơn 2000 binh lực, hơn nữa tất cả đều là hỏa súng binh lợi hại. Ha ha ha, Lư Tượng Thăng này mặc dù mãnh, cũng chưa hẳn mãnh bằng ta."

Tên này cũng thuộc loại cho chút ánh sáng liền rực rỡ.

Cười xong, vội vàng đi ra nghênh đón.

Hiện tại chức vị thủ bị Thương Châu của hắn là chịu Vân Dương phủ trị quản, sau này Lư Tượng Thăng chính là thủ trưởng của hắn, hắn nên cho thủ trưởng mặt mũi.

Lý Đạo Huyền cũng rất hiếu kỳ đối với Lư Tượng Thăng này, liền dẫn theo Trịnh Cẩu Tử, một trái một phải, giả thành bộ hạ của La Hi theo ra ngoài nghênh đón.

Đoàn người đi tới cửa huyện thành, đương nhiên, tường thành của huyện Thương Nam đã bị lưu khấu phá huỷ, cửa thành hiện tại chỉ là một cái lỗ có tính tượng trưng.

Chỉ thấy một đội quân đã liệt trận sẵn sàng bên ngoài huyện thành.

Đội quân này chính là Thiên Hùng quân của Lư Tượng Thăng, y giáp sáng bóng, quân dung nghiêm chỉnh, tinh thần đầy đủ, vừa nhìn chính là cường quân, nam tử dẫn đầu thoạt nhìn ngoài 30, mặc dù trên người mặc áo giáp, nhưng mang theo một loại khí chất "rất có học vấn".

La Hi vội vàng tiến lên hành đại lễ: "Mạt tướng La Hi, tham kiến Lư đại nhân."

Lúc này Lư Tượng Thăng cũng đang quan sát binh sĩ phía sau La Hi, ánh mắt đầu tiên của hắn liền quét đến gia đinh của La Hi. 150 gia đinh này cũng y giáp sáng bóng, nhìn ra được ăn ngon mặc tốt, thế nhưng...về mặt tinh thần khí chất này lại không bằng Thiên Hùng quân của hắn.

Tiếp theo, ánh mắt của Lư Tượng Thăng đảo qua dân đoàn thôn Cao Gia, không khỏi kinh hãi.

Hai ngàn người, tất cả đều là trang bị tiêu chuẩn chỉnh tề, trong tay mỗi người đều cầm một cây hỏa súng thật dài, chỉ 2000 hỏa súng này cùng với đạn dược của chúng nó, phải bao nhiêu tiền?

Lư Tượng Thăng thầm nghĩ: Tham tướng La Hi này là một đại gia, còn giàu hơn cả Lư gia ta nữa, ta có thể nuôi 3000 Thiên Hùng quân, nhưng không nuôi nổi 2000 hỏa súng binh.

Lúc trước hắn nghe nói võ quan gọi là La Hi này tại Thiểm Bắc đại phá lưu khấu Tiết Hồng Kỳ, Nhất Tọa Thành, Nhất Tự Vương, Vương Thành Công, tiếp theo lại tại Võ Quan đẩy lùi Tảo Địa Vương, Mãn Thiên Tinh, tại huyện Thương Nam đánh bại Nhất Đấu Cốc, Ngõa Quán Tử.

Chiến tích này ít hoặc nhiều nghe qua có vẻ khó tin, dù sao Đại Minh triều bất luận văn võ đều thích nói ngoa, nói khoác chiến tích.

Nhưng hiện tại tận mắt nhìn thấy 2000 hỏa súng binh của hắn, Lư Tượng Thăng tin.

Lư Tượng Thăng chắp tay: "Bản quan nghe nói La tướng quân tại Võ Quan và huyện Thương Nam trước sau đại phá lưu khấu,

đánh đuổi lưu khấu ra khỏi huyện Thương Nam, đã lập đại công, hôm nay vừa thấy, quả nhiên tướng quân là một nhân tài."

La Hi: "Đâu có đâu có, toàn là mấy công lao bé nhỏ không đáng kể, so với chiến tích tiễu phỉ của Lư đại nhân tại Hà Bắc, chút chiến tích ấy của mạt tướng không đáng nhắc tới."

Lư Tượng Thăng: "Tóm lại, bên Thương Châu có La tướng quân tọa trấn, bản quan thật ra yên tâm không ít, xem ra sau này bản quan không cần phải lo lắng vì Thương Châu nữa rồi."

La Hi: "Hắc hắc...yên tâm giao cho mạt tướng đi."

Lư Tượng Thăng: "Lần này bản quan tới Thương Châu, không chỉ nhìn xem tình huống nơi này, còn có một số ý nghĩ cụ thể, muốn nói chuyện với quan viên bản địa Thương Châu, thế nhưng...các quan địa phương của huyện Thương Nam này, hình như...ài..."

La Hi: "Huyện lệnh, huyện thừa, chủ bạc...đều đã lấy thân tuẫn quốc, trước mắt huyện thành này do mạt tướng tọa trấn, đợi huyện lệnh mới tới mới có thể bàn giao."

"Mà thôi, để ngươi dùng võ thay văn trước đi." Lư Tượng Thăng nói: "Bản quan đã định ra Thập nghị bát tắc, muốn các huyện các châu thi hành, tạm thời, trước tiên giao Thập nghi bát tắc này cho ngươi phụ trách đi."

Hắn lấy ra một tờ giấy lớn, chỉ thấy phía trên viết.

Thập nghị: Nghị sinh tụ, thiết chủ binh, sách trinh phòng, nghị tu trúc, lập hương bảo, tốc bưu truyện, trù tích trữ, sách hỗ viên, lệ hương dũng, chế vũ bị.

Bát tắc: ~!@#

La Hi cầm lấy xem, ơ! Những chữ này hắn chỉ biết một nửa,

một nửa còn lại không biết, tức thì xấu hổ.

Đột nhiên nghĩ tới cái gì, xoay người, đưa trang giấy này cho Lý Đạo Huyền: "Lý viên ngoại, ngài là một người có học vấn, phía trên này viết cái gì đấy?"

Thật ra Lý Đạo Huyền thoạt nhìn qua cũng khá là khó khăn, con mẹ nó toàn là chữ phồn thể, lại không có dấu chấm câu, nhìn mà nhức đầu. Phải vừa xem vừa chấm câu, thật vất vả mới hiểu được.

Lý Đạo Huyền ngẩng đầu, mỉm cười: "Thập nghị bát tắc này của Lư đại nhân, thật ra cùng ta không mưu mà hợp."

Lực chú ý của Lư Tượng Thăng chuyển tới trên người Lý Đạo Huyền: "Vị này chính là. . ."

Lý Đạo Huyền: "Ta họ Lý, từ bên Tây An qua đây, là một hương thân bình thường."

Lư Tượng Thăng lấy làm lạ: "Hương thân bình thường?"

La Hi vội vàng giải thích: "Bình thường là cách nói khiêm tốn của hắn, Lý viên ngoại rất có thực lực, đội dân đoàn mà tại hạ mang đến chính là hắn bỏ vốn tài trợ. Hiện đảm nhiệm quân sư ở trong quân của ta."

Lúc này Lư Tượng Thăng mới hiểu được, 2000 binh sĩ thoạt nhìn rất lợi hại của La Hi thì ra là của Lý viên ngoại này bỏ vốn làm, xem ra thật đúng là nhân vật.

Hắn quay sang Lý Đạo Huyền chắp tay: "Lý viên ngoại đối với Thập nghị bát tắc này của ta có bổ sung gì sao?"

Lý Đạo Huyền: "Không có! Trên thực tế, chúng tôi đang định làm như vậy. Chỉ là La tướng quân là một võ quan, mà Thập nghị bát tắc này đại thể là việc của quan văn, La tướng quân đi làm vị

miễn sẽ có chút danh bất chính, ngôn bất thuận, sợ duỗi tay quá dài lại bị triều đình cách chức. Hiện tại Lư đại nhân giao Thập nghị bát tắc vào tay La tướng quân, vừa lúc để cho La tướng quân làm việc này có căn cứ, chúng tôi có thể buông tay đi làm rồi."

Lư Tượng Thăng cũng không ngốc, chỉ thoáng nghĩ liền hiểu được, La Hi ngay cả chữ cũng không biết nhiều, khẳng định không có khả năng thực thi Thập nghị bát tắc này, như vậy tiếp sau việc này đều sẽ giao cho Lý viên ngoại này rồi.

Người này về sau mới là người chân chính có thể giúp mình xử lý chính vụ bên Thương Châu.

Lư Tượng Thăng: "Lần này bản quan tới Vân Dương, chủ yếu là vì tiễu phỉ, tại phương diện chính vụ khả năng lo không xuể được. Thập nghị bát tắc này, trước tiên nhờ vào Lý viên ngoại vậy, có khó khăn gì, cứ thông báo cho bản quan một tiếng, bản quan đủ khả năng, nhất định không chối từ."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Được!"

Lư Tượng Thăng: "Vậy bản quan đi trước một bước. Vừa mới đạt được tin tức, một đội lưu khấu từ Tứ Xuyên trở về Vân Dương, hiện tại đang đóng quân tại Hoàng Long Than, bản quan phải lập tức tới Hoàng Long Than tiễu phỉ."

Lý Đạo Huyền: "Chúc tướng quân kỳ khai đắc thắng."

Y cũng không cần lo lắng Lư Tượng Thăng sẽ bại trận, vị này chính là siêu cấp mãnh nam, đánh lưu khấu là không thua, chỉ thua trong tay Kiến Nô mà thôi.

Chỉ thấy Lư Tượng Thăng nhanh chóng dẫn dắt Thiên Hùng quân đi về phía tây nam...

Lý Đạo Huyền phủi phủi tờ giấy Thập nghị bát tắc trên tay, cười thở dài, thầm nghĩ: Nếu Thập nghị bát tắc này có thể thi hành

khắp thiên hạ, Đại Minh sao đến nỗi vong? Đáng tiếc Lư Tượng Thăng, 39 tuổi còn trẻ đã bị quân Thanh giết chết, nếu người này làm tới thủ phụ, Đại Minh hà tất diệt vong.

Chương 778: Bọn họ đang hảo hảo thực tiễn

Lư Tượng Thăng đang tiễu phỉ...

Huyết chiến Hoàng Long Than, Thiên Hùng quân đại phát thần uy, vớ được lưu khấu từ Tứ Xuyên trở về Vân Dương hành hung một trận, đánh cho lưu khấu thiếu chút nữa sinh hoạt không thể tự gánh vác.

Sau khi đánh xong, Lư Tượng Thăng lại dẫn quân truy kích, đánh đuổi cho các lưu khấu sợ chết khiếp, lại trốn vào Tứ Xuyên.

Lần này hắn không thể đuổi tiếp, thu quân trở về.

Khi thu về đi ngang qua huyện Thương Nam, lại đã qua rất nhiều ngày.

Đi tới ngoài thành Thương Nam, Lư Tượng Thăng không khỏi ơ một tiếng.

Thì ra vài ngày không thấy, huyện thành Thương Nam đã thay đổi rất lớn, tường thành bị phá hủy hiện tại đang có rất nhiều dân phu xây dựng lại. Cửa thành cũng dựng lại một tấm ván gỗ làm cửa. Tấm ván gỗ này rất rõ ràng là mới làm, phía trên còn chưa quét sơn, vẫn là màu sắc vốn có của gỗ.

Lư Tượng Thăng: "Ơ, tường thành này xây lại đã phát động nhiều lão bách tính cùng làm việc như vậy, đây chẳng phải là đã đi ngược với điều 'cấm lao dịch quấy nhiễu dân sinh' trong bát tắc của bản quan rồi?"

Nghĩ tới đây, Lư Tượng Thăng liền bực bội.

Huyện Thương Nam mới bị lưu khấu hoành hành, lão bách tính tử thương quá nhiều, hiện tại lưu khấu vừa mới bị đánh đuổi, lão bách tính còn sót lại chẳng được bao nhiêu đã bị chiêu mộ để lao dịch, vậy thì quá tổn thương dân rồi.

Không nên không nên!

Lý viên ngoại kia đúng là làm bừa.

Lư Tượng Thăng vội vàng chạy vào trong thành.

Vừa mới chạy đến cửa thành, Lư Tượng Thăng liền cảm giác được không đúng chỗ nào, những lão bách tính đang xây tường thành này lại đang nói nói cười cười, tinh khí thần thoạt nhìn còn rất đầy đủ.

Không hề có chút nào là "lão bách tính cực khổ bị quan phủ bắt tráng đinh, ép lao dịch".

Lư Tượng Thăng ngừng bước, kéo lấy một nam tử đang làm việc, trầm giọng hỏi: "Các ngươi đang làm gì?"

Nam tử kia nhìn thấy là một vị quan mặc áo giáp tóm lấy mình thì hoảng hồn, liền nằm úp sấp xuống: "Quân gia, tiểu nhân không làm gì hết."

Lư Tượng Thăng: "Đừng sợ, bản quan chỉ hỏi thôi, ngươi bị bắt làm lao dịch còn cười nói vui vẻ như thế sao?"

"Lao dịch?" Nam tử lắc đầu: "Khởi bẩm quân gia, tiểu nhân không phải đang lao dịch, tiểu nhân là đang làm thuê ngắn hạn."

Trên đầu Lư Tượng Thăng từ từ nhảy lên một dấu chấm hỏi thật lớn, chất đầy cả bầu trời huyện Thương Nam: "Làm thuê ngắn hạn? Ý của ngươi là...có người dùng tiền nhờ ngươi sửa tường thành?"

"Không phải là tiền, là ba cân bột mì, mỗi ngày ba cân!" Nói đến đây, nam tử nhoẻn miệng cười: "Ba cân đó, một mình ta ra ngoài làm việc, trong nhà năm người cũng có thể được ăn no."

Lư Tượng Thăng: "Cái gì?"

Đang hạn hán, một ngày trả tiền công ba cân bột mì! Nghịch thiên như thế.

Nếu dùng tiền mời người làm việc, vậy không xem như là trái với 'cấm lao dịch quấy nhiễu dân sinh' trong bát tắc rồi, Lư Tượng Thăng thoáng cái không tức giận nữa, trái lại có phần hài lòng.

Lư Tượng Thăng: "Ai thuê ngươi làm?"

Nam tử: "Là vị lão gia viên ngoại, rất trẻ tuổi. . .gọi. . ."

Lư Tượng Thăng: "Lý viên ngoại?"

Nam tử: "A a, Đúng! Là Lý viên ngoại."

Lư Tượng Thăng thầm nghĩ: Lý viên ngoại này đầu tư mạnh quá. Nhiều dân công như vậy cùng nhau sửa tường thành, không phải là đã kéo hết sức lao động trai tráng không bị tặc tử hại chết trong huyện Thương Nam đi làm rồi sao? Ít nhất cũng phải vài trăm người, những người này một ngày trả ba cân bột mì, mỗi ngày phải bỏ ra hết hơn một nghìn cân lương.

Bỏ ra nhiều lương thực như vậy chỉ để giúp quốc gia xây tường thành phòng ngự tặc khấu, đúng là một người rất tốt.

Hắn không vội nữa, từ từ đi vào trong huyện thành.

Chỉ thấy huyện thành Thương Nam cũng không chỉ đang xây tường thành, các kiến trúc bên trong thành cũng đều đang sửa chữa.

Khi lưu khấu tới đã phóng hỏa thiêu hủy rất nhiều khu vực,

hiện tại có rất nhiều dân công đang vai gánh tay khiêng, thu dọn phế tích, đồng thời còn đang xây nhà mới.

Lư Tượng Thăng thấy rất là vui, đây là đang thực tiễn "phải xây nhà cửa cho dân ở" trong bát tắc, rất tốt. La Hi này và Lý viên ngoại thực sự là khiến bản quan bớt lo.

Lại đi đến cửa thành bắc, liền thấy có một đám dân phu đang làm đường ở chỗ này.

Cửa thành bắc huyện Thương Nam có một quan đạo, nối thẳng Võ Quan, quan đạo này bởi vì nhiều năm ít tu sửa, đã lồi lõm, rất khó đi, hiện tại đang có lượng lớn dân phu đang san bằng con đường...

Lư Tượng Thăng lại nghĩ đến, bọn họ đây là đang "thông núi vượt sông để cứu giúp dân nghèo" .

Thật là vui!

Lúc trước mình còn lo lắng quan địa phương không phối hợp, chính lệnh sẽ không thể chứng thực đến cơ sở, nhưng không ngờ ở trong huyện Thương Nam này, chính lệnh của mình có thể được hưởng ứng nhanh như vậy, thực sự là khiến hắn vui mừng muốn bay lên tới.

Quan viên địa phương của ngũ đạo bát phủ cửu châu đều nên học hỏi huyện Thương Nam. Trở về sẽ nói cho họ một tiếng, để cho bọn họ đều tới huyện Thương Nam lấy kinh nghiệm.

Lư Tượng Thăng bước nhanh về hướng nha môn huyện, muốn tìm La Hi và Lý viên ngoại, động viên bọn họ vài câu, thế nhưng, hắn vừa mới đi được nửa đường lại thấy một tín sứ chạy qua, vội vã báo cáo cho hắn: "Báo, một đội lưu khấu đang tiến đến Ô Lâm Quan."

Lư Tượng Thăng ài một tiếng, xem ra ngày hôm nay không có

thời gian nói chuyện với La tướng quân, Lý viên ngoại rồi, vẫn là tiễu phỉ quan trọng hơn.

Hắn vội vàng chạy ra ngoài thành, lại dẫn theo Thiên Hùng quân của mình, hướng thẳng về Ô Lâm Quan.

Nhiều ngày sau mới đến Ô Lâm Quan, liền thấy một vạn lưu khấu đang giết người cướp của ở trong quan.

Lư Tượng Thăng khua quân tập kích, Thiên Hùng quân uy vũ, vừa ra tay liền đánh cho lưu khấu sợ chết khiếp, chật vật chạy trốn. Lư Tượng Thăng chém đầu mấy trăm người, tặc tử còn lại thì bắt giữ, số lượng lên tới hơn 3000 người.

Vẫn là câu nói kia, những người này không thể giết toàn bộ được, sẽ tổn thương thiên hòa, chỉ có thể mang về an trí.

Hắn cũng không biết những người này phải an trí thế nào, trên tay mình không tiền không lương, tài chính eo hẹp, 3000 người rơi vào tay thì quá phỏng tay, chỉ có thể áp giải họ lại đi trở về.

Chuyến đi này lại mất thời gian mấy ngày, lại đi ngang qua huyện Thương Nam lần nữa...

Lần này trở về liền trông thấy bên ngoài huyện thành Thương Nam đang xây một căn nhà rất lớn, một đám người đội mũ lam đang phụ trách chỉ huy ở trong đó, lượng lớn dân phu di chuyển theo mũ lam, và xây nhà theo yêu cầu của mũ lam.

Lư Tượng Thăng hiếu kỳ đi tới: "Các ngươi đang làm cái gì đấy?"

Mũ lam thấy hắn là đại quan mà vẫn không sợ, không giống như những lão bách tính vừa thấy người làm quan liền muốn quỳ xuống. Mũ lam này còn nhoẻn miệng cười, ăn nói đĩnh đạc: "Chúng tôi đang xây xưởng Thương Thiết."

"Cái gì?" Lư Tượng Thăng lấy làm lạ: "Xưởng Thương Thiết là gì?"

Mũ lam cười nói: "Chính là tên gọi tắt của xưởng sắt thép Thương Nam."

Lư Tượng Thăng ngẩn ra: "Luyện sắt luyện thép?"

Mũ lam: "Đúng rồi! Trong vùng núi của Lư thị phía đông và núi Thiên Trụ huyện Sơn Dương phía tây đều có mỏ sắt lớn, hai mỏ sắt này cách huyện thành Thương Nam gần như nhau. Cho nên chúng tôi quyết định xây một xưởng luyện sắt bên ngoài huyện thành Thương Nam, sau đó vận chuyển hết quặng sắt đào từ hai mỏ này đến đây thống nhất luyện chế."

Chương 779: Không thông nhân tình thế sự

Nghe đến đó Lư Tượng Thăng không khỏi ài một tiếng.

Thì ra họ muốn xây xưởng luyện sắt ở chỗ này!

Lợi ích của luyện sắt không cần nhiều lời, nó có thể dùng để chế tạo binh khí, hỏa súng, đại pháo.

Nói cách khác, huyện Thương Nam đang thực hiện "chế võ bị" trong thập nghị của mình.

Phải nói điều này như thế nào đây?

Quá là thành công luôn!

Lư Tượng Thăng thực sự là vui sướng không thể diễn tả bằng lời, chưa từng thấy qua quan viên địa phương nghe lời như vậy, năm đạo tám phủ chín châu hắn quản lý, không có một nơi nào ủng hộ chính lệnh của mình như thế.

Hắn vội vàng chạy như bay vào nha môn huyện, chỉ thấy La Hi và Trịnh Cẩu Tử đang cùng nhau, vùi đầu. . .ăn cơm!

Lý viên ngoại không ngồi trên bàn cơm, mà ngồi bất động không nói trên ghế ở bên cạnh, như một bức tượng điêu khắc, ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái, quá kinh khủng.

Lư Tượng Thăng lấy làm lạ: Hai các ngươi ăn cơm, không ăn cùng Lý viên ngoại sao? Sao lại không khách khí như thế? Nhìn đi, khiến cho Lý viên ngoại người ta tức giận đến mức trừng to hai mắt, nhìn các ngươi mà mắt không nháy lấy một cái, cứ như vậy

mà các ngươi cũng ăn được sao? Ôi trời, võ quan chính là võ quan, thật là thô lỗ, một chút đạo lí đối nhân xử thế cũng không hiểu.

Hắn "khụ khụ khụ" phát ra vài âm thanh.

Hai người đang ăn cơm ngẩng đầu lên, La Hi mừng rỡ: "A, Lư đại nhân tới rồi, sao không sai người thông báo một tiếng, mạt tướng sẽ ra khỏi thành đón tiếp ngài mà. Ôi, mau tới đây ngồi, cùng nhau ăn cơm."

Lư Tượng Thăng thầm nghĩ: vào lúc này ngươi lại đột nhiên thông đạo lí đối nhân xử thế rồi? Còn biết gọi ta ăn cơm, lại không biết gọi Lý viên ngoại cùng ăn cơm sao?

Hắn quay sang nói với Lý Đạo Huyền ngồi đối diện bên cạnh: "Lý viên ngoại, sao ngươi ngồi đó? Ăn chưa? Nếu không cùng ăn đi?"

Lý Đạo Huyền không nói cũng không động! Vẫn duy trì tạo hình trừng to mắt, ngay cả ánh mắt cũng không nháy một cái.

Lư Tượng Thăng thầm hoảng hốt, Lý viên ngoại bị tức giận hư đầu óc rồi sao?

Nghĩ tới đây, hắn cũng không có mặt mũi qua đó ngồi ăn cơm nữa, mặc dù hơi đói, nhưng còn có thể nhịn được, liền lên tiếng: "Bản quan vừa mới ăn trên đường hành quân rồi."

La Hi: "Ồ, ăn rồi sao? Thật đáng tiếc! Đội hậu cần của Lý viên ngoại vừa mới vận chuyển tới một đợt lương. Ngài xem, đây là thịt hộp mới vừa đưa đến, thơm lắm."

Lư Tượng Thăng toát mồ hôi: Có lầm không vậy? Ngươi ăn chính là lương thực của Lý viên ngoại phái người đưa tới, kết quả ngươi còn không mời Lý viên ngoại cùng ăn? Có người như ngươi sao?

Quân nhân đáng sợ, thật là đáng sợ.

"Khụ!" Lư Tượng Thăng vội vàng nói sang chuyện khác: "Huyện Thương Nam của các ngươi phát triển tốt đấy."

La Hi cười hắc hắc: "Đúng vậy, rất tốt, đều là nhờ có Lý viên ngoại, hắn vừa bỏ tiền vừa bỏ sức."

Lư Tượng Thăng: đừng nhắc tới Lý viên ngoại nữa! Hắn ở bên cạnh trừng mắt muốn khô luôn rồi! Mắt vẫn không nháy, giỏi thật đấy, ngay cả nước mắt cũng không chảy.

Lư Tượng Thăng: "Huyện Thương Nam làm tốt, trở về có thể mở rộng đến Võ Quan, huyện Sơn Dương, thành Thương Châu, bản quan sẽ đi thông báo một tiếng cho quan viên của mấy địa phương này, bảo họ học theo ngươi. Chỉ là không biết Lý viên ngoại có còn dư lực hay không..."

Trịnh Cẩu Tử cướp lời: "Có! Chỉ cần Lư đại nhân lên tiếng, nhân mã của chúng tôi có thể đi hỗ trợ mấy huyện thành này."

Lư Tượng Thăng nghĩ thầm: Lý viên ngoại tức giận đến nỗi không muốn nói rồi, người làm thủ hạ như ngươi lại không hiểu bầu không khí xấu hổ này, còn cướp lời như vậy, quá không hiểu chuyện.

Bỏ đi, bầu không khí trong phòng này quá áp lực, bản quan phải lượn trước!

Lư Tượng Thăng: "Ừ, không ngừng cố gắng."

Nói xong, Lư Tượng Thăng chạy ra ngoài, thật sự chịu không nổi bên cạnh có một người cứ mãi trừng mắt nhìn chằm chằm, không nói không động đậy, thật là đáng sợ.

Hắn vừa mới chạy ra khỏi nha môn huyện không xa, tín sứ lại tới: "Báo! Lưu khấu đang tiến về Khiết Gia Câu, bãi Thạch Tuyền."

Lư Tượng Thăng: "Nhanh chóng tiếp viện."

"Báo! Lưu khấu đang tai hoạ cao nguyên Khang Ninh, núi Sư Tử."

Lư Tượng Thăng: "Chia binh tiếp viện!"

"Báo! Lưu khấu đang đồng thời tiến quân ba nơi sông Thái Bình, thôn Tinh Khẩu, thôn Trúc Mộc."

Lư Tượng Thăng: "Ta. . .!"

Hắn đột nhiên nhớ tới cái gì, lại xoay người nhanh chóng chạy vào nha môn huyện Thương Nam, tóm lấy La Hi đang ăn thịt nguội: "Khẩn cấp xuất binh, bản quan đi đối phó lưu khấu ở Khiết Gia Câu, bãi Thạch Tuyền, cao nguyên Khang Ninh, núi Sư Tử. Ngươi đi đối phó lưu khấu ở sông Thái Bình, thôn Tinh Khẩu, thôn Trúc Mộc."

La Hi: "Ơ, mạt tướng còn chưa ăn xong thịt nữa mà...ơ...hàng mới vừa được đưa đến..."

Lư Tượng Thăng tức: "Đồ ăn Lý viên ngoại người ta đưa tới, chưa ăn một miếng, ngươi lại ăn vui vẻ vậy sao? Ngươi đừng ăn nữa, khẩn trương xuất chinh."

La Hi: ". . ."

Trịnh Cẩu Tử từ phía sau đi ra, cười ha ha, ngăn cản La Hi rồi kéo ra bên ngoài: "Được rồi được rồi, khi hành quân còn có thịt nguội để ăn."

Nói xong, hắn còn vung tay, ném cho Lư Tượng Thăng một cái hộp tre.

Lư Tượng Thăng mở hộp tre ra xem, bên trong là một miếng thịt cắt ngay ngắn như một viên gạch: "Ơ, đây là thịt nguội La Hi

vừa nói sao?"

Trịnh Cẩu Tử: "Sau khi đun nóng là có thể ăn, ăn ngon lắm."

Nói xong, hắn liền kéo La Hi chạy về phía binh doanh, đi gọi các binh sĩ xuất chinh.

Lư Tượng Thăng lắc đầu, cầm hộp tre đi về trong Thiên Hùng quân của mình, khẩn trương mệnh lệnh các binh sĩ khởi hành xuất chinh. . .

Trước khi xuất chinh, 3000 tù binh phải làm sao?

Lư Tượng Thăng cảm thấy đau đầu!

Đúng lúc này, một người đội mũ lam đi tới: "Đại nhân, nếu như 3000 tù binh này của ngài không có cách để an trí, không bằng giao cho chúng tôi? Ở đây chúng tôi đang cần một số người để làm việc nặng. Chúng tôi có rất nhiều lương thực, có thể nuôi sống được họ."

Lư Tượng Thăng: "???"

Hoàng hôn cùng ngày, đang trên nửa đường hành quân tiến về Khiết Gia Câu thì Thiên Hùng quân dừng lại nghỉ ngơi, chôn nồi nấu cơm. Gia đinh binh của Lư Tượng Thăng giúp hắn đun nóng thịt nguội kia, hai tay cung kính đưa tới.

Lư Tượng Thăng nếm thử một miếng nhỏ, vẻ mặt tức thì giãn ra: "Ồ, thứ này ăn ngon thật, thảo nào tên La Hi kia lại thích như thế." --

Trong khi Lư Tượng Thăng nhìn thấy Lý Đạo Huyền trừng mắt, đương nhiên đồng cảm của Lý Đạo Huyền không ở trên thân thể kia, lúc này y đang ở Tây An.

Tây An, ngoài cửa thành bắc.

Một trạm xe lửa mới tinh nằm sững sững bên ngoài cửa thành bắc Tây An không xa.

Trên trạm xe treo một tấm biển hiệu mới tinh: "Trạm Tây An Bắc."

Góc dưới bên trái biển hiệu còn có một hàng chữ nhỏ: "Tần Vương phủ" .

Phía trước trạm xe có một con đường sắt mới tinh, kéo thẳng đến ngoài tầm nhìn về hướng bắc...

Đây chính là đường sắt Tây Duyên mà Tần thế tử dốc hết vốn liếng đầu tư xây nên.

Trước mắt nó chỉ dài 20 dặm, bởi vì đoạn đường ray phía sau còn chưa ráp vào, không thể thông xe được.

Trước mắt, công trình trắc trở nhất của tuyến đường sắt này chính là Vị Hà!

Vị Hà cũng không rộng, chưa đến 100 mét!

Trên sông có bắc sẵn cầu đá, cầu gỗ, cầu treo.

Nhưng những cây cầu này không thể chịu tải được sức nặng của một chiếc xe lửa.

Chương 780: Ngươi đi cầu Thiên Tôn đi

Tần thế tử Chu Tồn Cơ đứng ở bờ sông, tỏ ra khó chịu: "Công trình kiếm tiền vĩ đại của bản thế tử bị một con sông Vị Hà vớ vẩn ngăn trở, tức chết bản thế tử rồi, người đâu, lấp kín con sông này cho bản thế tử."

Ngô Sân đứng ở bên cạnh hắn, vẻ mặt cổ quái: "Thế tử điện hạ nói chuyện cẩn thận, Vị Hà chính là con sông mẹ của người Thiểm Tây, ngài thêm hai chữ vớ vẩn phía sau Vị Hà, cẩn thận đưa tới dân phẫn, tất cả lão bách tính của đất Tần đều sẽ phản ngài. Về phần loại chuyện lấp sông thì đừng nghĩ làm gì."

Nghe nói tất cả lão bách tính của Thiểm Tây đều sẽ phản hắn, khiến Chu Tồn Cơ hoảng hốt, không dám nói mấy lời Vị Hà vớ vẩn nữa: "Dân còn chưa phẫn, bản thế tử đã phẫn trước rồi đây, đường sắt bị sông này chặn, ngươi nói làm sao đây? Làm sao đây?"

Ngô Sân tức giận nói: "Không thấy người của thôn Cao Gia còn đang nghiên cứu bắc cầu thế nào sao?"

Chu Tồn Cơ hạ giọng nói: "Ngô đại nhân, xe sắt nặng mấy chục vạn cân, phía trên còn chở một nghìn người, xe lớn như vậy hành khách nhiều như vậy, không biết nặng thế nào, thật sự có cây cầu nào có thể chịu được sao?"

Sử Khả Pháp từ bên cạnh thò đầu ra: "Đương nhiên là có cầu có thể chịu được, cầu tiên có thể. . ."

Chu Tồn Cơ lầm bầm: "Cầu tiên! Ngươi lại muốn nói cầu Long Môn hay sao? Hừ, bản thế tử không tin đâu, sao có thể bắc cầu

trên Hoàng Hà được?"

Sử Khả Pháp: "Đó là hạ quan tận mắt nhìn thấy, nếu thế tử điện hạ không tin, đi Long Môn nhìn một cái là biết."

Chu Tồn Cơ nộ: "Ta xem cái quỷ à! Ngươi muốn hại tử bản thế tử sao? Bản thế tử chỉ cần đi ra khỏi khu vực nhỏ xung quanh phủ Tây An, chính là vi phạm tổ chế, phải mất đầu."

Sử Khả Pháp đành phải nhún vai, ngả hai tay, không nói.

Đương nhiên Cẩm Y Vệ biết chuyện phiên vương không thể rời khỏi đất phong, hơn nữa, Cẩm Y Vệ còn phải phụ trách theo dõi nữa. Nếu như Chu Tồn Cơ thật sự chạy đến Long Môn xem cầu, Sử Khả Pháp sẽ là người đầu tiên nhảy ra bắt hắn.

Ba người đang ở phía sau nói chuyện, phía trước chính là một nhóm các nhà khoa học, kỹ sư cao cấp, nghiên cứu sinh, mũ lam, mũ vàng từ thôn Cao Gia qua đây, họ đang bu quanh bờ sông nhìn Vị Hà.

Bạch công tử ngồi xổm trên một tảng đá bên bờ sông, lấy tay ước lượng đường sông phía trước: "Đường sông rộng hơn trăm mét, hơn nữa hai bờ sông còn phải đắp cao lên một chút, độ dài của cây cầu này ít nhất cũng phải vượt quá 200 mét. Không có bất cứ cây cầu đá, cầu gỗ nào có thể chịu được xe lửa chạy dưới chiều ngang lớn như vậy."

Một nghiên cứu sinh lén liếc nhìn Lý Đạo Huyền đang đứng trong đám người, hạ giọng nói: "Thiên Tôn có thể bắc thêm một cây cầu tiên nữa không?"

Tống Ứng Tinh lắc đầu: "Việc lần này không nên đi mời Thiên Tôn. Cầu tiên của Thiên Tôn bắc qua Hoàng Hà, điều đó không thành vấn đề. Nhưng dùng để bắc qua Vị Hà thì có vẻ như giết gà dùng dao mổ trâu rồi. Con sông nhỏ như vậy, phải do phàm nhân

chúng ta công phá mới đúng."

Bạch công tử cười hì hì: "Ta cũng nghĩ như vậy, cây cầu lần này phải do chúng ta làm."

Các nghiên cứu sinh giật mình: "Cầu chúng ta làm ra có thể chịu được xe lửa sao?"

Vương Trưng thò đầu ra: "Dùng sắt thép và xi măng!"

Khi hắn nói ra những lời này, Tống Ứng Tinh và Bạch công tử hầu như đồng thời cùng lên tiếng: "Dùng sắt thép và xi măng!"

Ba người nói xong, phát hiện đối phương nói như mình, tức thì cười to: "Ha ha ha, quân tử có cái nhìn như nhau mà."

Lúc này Lý Đạo Huyền mới đi tới, cười nói: "Mấy vị đang thương lượng cái gì đấy?"

"Tham kiến Thiên Tôn!" Mấy nhà khoa học đồng thời nói: "Chúng tôi đang thương lượng, đường sông lần này không cần Thiên Tôn ra tay, sẽ do chúng tôi nghiên cứu, làm ra một cây cầu dùng xi măng và sắt thép."

Lý Đạo Huyền cười: "Dũng khí tốt đấy, nhưng việc này không dễ dàng, không có thời gian mấy năm là làm không xong đâu."

Mấy nhà khoa học đồng thời nói: "Mấy năm thì mấy năm."

Họ vừa mới nói xong, Chu Tồn Cơ liền từ bên cạnh thò đầu ra: "Mấy năm thì không được, bản thế tử còn phải trông chờ vào đường sắt này để kiếm tiền đấy. Tiền của ta dốc hết vào đây rồi, dân công cũng mời được rồi, khắp nơi đều đang thi công, há có thể bỏ không mấy năm?"

"Ha ha ha!" Lý Đạo Huyền cười: "Thế tử gấp gáp quá nhỉ."

Chu Tồn Cơ: "Đúng đúng, gấp lắm. Lý viên ngoại, ngươi vẫn

luôn hợp tác làm ăn với bản thế tử mà, hai năm nay chúng ta hợp tác cũng rất vui vẻ. Sinh ý của bản thế tử mắt thấy sắp toang đến nơi rồi, ngươi phải giúp đó nha."

Hợp tác làm ăn không sai, nhưng bốn thành lợi nhuận của Chu Tồn Cơ đều bị hắn xài hết ở trên sản nghiệp của Lý Đạo Huyền, dẫn đến Lý Đạo Huyền được lợi nhuận 100%.

Lý Đạo Huyền: "Ta thì có cách gì? Ta chỉ là một thương nhân nhỏ yếu bất lực lại đáng thương."

Chu Tồn Cơ: "Đám người kia toàn là bộ hạ của ngươi, ngươi hỗ trợ hối thúc họ đi."

Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: Thời gian mấy năm, có vẻ như hơi dài thật. Bên Duyên An ta đang bố cục, sau này giữa Duyên An Tây An khẳng định phải có một con đường càng nhanh chóng hơn, mới có thể thuận tiện vận chuyển vật tư, giao lưu văn hóa giữa hai thành.

Nguyện cảnh muốn tự lực cánh sinh xây cầu của các nhà khoa học rất đẹp, thế nhưng nghiên cứu của họ cần thời gian, tốt nhất là mình ra tay giúp họ bắc một cây cầu có thể dùng ngay đi, trước tiên phải kết nối giao thông giữa hai thành thị quan trọng Tây An và Duyên An này, lại để cho các nhà khoa học chậm rãi nghiên cứu làm một cây cầu khác là được.

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Được thôi, thế tử, ta chỉ điểm cho ngươi một biện pháp tốt."

Chu Tồn Cơ mừng rỡ: "Biện pháp tốt gì?"

Lý Đạo Huyền: "Gần đây trong thành Tây An đang lưu hành 'Đạo Huyền Thiên Tôn giáo', ngươi đi thắp một nén hương cho Đạo Huyền Thiên Tôn, xin ngài ra tay giúp đỡ, nói không chừng ngài sẽ ban thưởng một cây cầu tiên cho ngươi dùng."

Chu Tồn Cơ lườm y: "Ngươi đang trêu chọc bản thế tử có đúng không?"

Lý Đạo Huyền: "Trêu chọc đâu, ngươi không nghe nói Sử Khả Pháp Sử đại nhân nói rồi sao? Thiên Tôn sẽ ban thưởng cầu tiên đó."

Chu Tồn Cơ: "Bản thế tử không tin, tuyệt đối không tin."

Lý Đạo Huyền cười mà không nói.

Chu Tồn Cơ bị y cười cho có vẻ hoảng hốt, lại tỉ mỉ ngẫm nghĩ, nếu không bắc cầu được, bản thế tử sẽ không kiếm được tiền vé xe, việc này quan hệ đến đại kế kiếm tiền của mình.

Con người mà, một khi chuyện mà sức lực của mình không làm được, sẽ nghĩ đến xin thần.

Cho dù là hoàng tộc cũng không ngoại lệ.

Chu Tồn Cơ quay sang hỏi các thân vệ của mình: "Các ngươi có biết một thần tiên gọi là Đạo Huyền Thiên Tôn không?"

Các thân vệ cung kính trả lời: "Biết! Gần đây trong thành Tây An đều đang lan truyền. Thế tử phi nương nương...khụ...nương nương cũng từng đến miếu Đạo Huyền Thiên Tôn thắp hương nữa."

Chu Tồn Cơ: "Vì sao bản thế tử không biết?"

Các thân vệ nghĩ thầm: Ngươi trầm mê tửu sắc, đâu thèm đi quan tâm thần tiên hay không chứ.

Chu Tồn Cơ: "Tóm lại, bản thế tử muốn xin vị thần tiên này, xin ngài ban thưởng một cây cầu tiên, vậy thì phải xin thế nào?"

Các thân vệ dở khóc dở cười, nghĩ thầm: Loại người vừa không thành tâm, lại không phải giáo chúng như thế tử ngài, sao

có thể cầu xin được Thiên Tôn tương trợ? Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Chu Tồn Cơ: "Ta nhìn vẻ mặt của các ngươi, là đang khinh thường bản thế tử đúng không?"

Các thân vệ: "Không dám!"

Chương 781: Sửa, sửa cho to nhất

Chu Tồn Cơ: "Hừ hừ, trên người bản thế tử mang huyết mạch thiên tử. Nói đến, bản vương cũng là con cháu của thần tiên trên trời, bản vương xin lão tổ tông giúp một việc nhỏ, vậy không phải càng dễ thành công hơn so với người bình thường sao?"

Các thân vệ cẩn thận nghĩ lại: Ơ, hiếm khi nghe được thế tử điện hạ nói ra một câu rất có đạo lý.

Chu Tồn Cơ cũng không nhiều lời, chắp hai tay, cũng không biết dùng động tác là bái phật hay là bái đạo, quay về bầu trời hành đại lễ một cái: "Chu Tồn Cơ ở đây, xin tổ tông trên trời hỗ trợ, ban thưởng một cây cầu tiên được không?"

Vừa nghe hắn cầu, các thân vệ đều đang suy nghĩ trong lòng: xin tào lao!

Nhưng mà, kế tiếp, bầu trời lại có phản ứng.

Bầu trời rõ ràng sáng sủa không mây, đột nhiên xuất hiện một đám mây thấp.

Đây là Lý Đạo Huyền chuyển tầm nhìn qua đây, tầm nhìn của y ở đâu, trên độ cao 6-70 trượng trên bầu trời ở đó sẽ xuất hiện một đám mây thấp như thế.

Đương nhiên, việc này ở trong mắt người thôn Cao Gia sẽ cho rằng: "Bản tôn Thiên Tôn cưỡi tiên vân tới rồi!"

Việc này càng thêm long trọng và chính thức hơn cả y dùng pho tượng hiển linh mà đến.

Người của thôn Cao Gia lập tức hiểu ra điều gì, ba nhà khoa học dẫn đầu lui về phía sau: "Mau, mọi người cách bờ sông xa một chút."

Họ vừa lui lại, Ngô Sân, Sử Khả Pháp cũng hiểu được, cũng lui theo.

Chu Tồn Cơ không hiểu ra sao: "Làm gì thế? Các ngươi làm gì thế?"

Hắn còn chưa dứt lời, tầng mây trên trời tách ra, một cây cầu thật lớn từ từ hạ xuống.

Chu Tồn Cơ: "Oa! Oa! Oa!"

Hắn đã mất đi năng lực tổ chức ngôn ngữ, ngoại trừ oa chứ không còn gì khác.

Sử Khả Pháp thì lại tận mắt nhìn thấy qua cảnh này, không khỏi thở dài một tiếng, liếc nhìn Chu Tồn Cơ thật sâu: "Tới rồi! Thiên Tôn lại thật sự tự mình ban thưởng một cây cầu tiên. Huyết mạch thiên tử quả nhiên được ông trời coi trọng hơn?"

Ngô Sân lại thấp giọng nói: "Chưa hẳn là bởi vì huyết mạch thiên tử đâu? Bản quan trái lại cảm thấy, Thiên Tôn chỉ là đơn thuần muốn bắc nhanh một cây cầu để mà kết nối giao thông, đây là việc tốt cho tất cả mọi người, cũng không chỉ đơn thuần vì Tần thế tử. Ngươi xem bộ dạng ngốc nghếch của Tần thế tử kìa..."

Chu Tồn Cơ còn đang ngáo ngơ: "Oa! Oa! Oa!"

Các thân vệ cũng ngáo ngơ, thì ra lão gia nhà ta thật sự lợi hại như vậy?

Mà người từ thôn Cao Gia tới thì lại cười lắc đầu, nghĩ thầm: Thiên Tôn lại đang đùa giỡn Chu Tồn Cơ rồi!

Chỉ thấy cây cầu thật lớn kia, từ từ hạ xuống trên Vị Hà, đất hai bên bờ sông bị sức mạnh nhìn không thấy đè bằng, nén thật chặt, thành cầu dưới sức mạnh không nhìn thấy xoay chuyển, không ngừng lay động.

Qua một hồi lâu, cầu mới rốt cuộc ổn định lại.

Mà đầu cầu phía nam vừa lúc quay về hướng đường sắt đã làm xong...

Chu Tồn Cơ: "Oa! Oa! Oa!"

Ngô Sân: "Thế tử điện hạ, từ lúc bắt đầu đến giờ ngươi cứ oa suốt, có thể nói cái gì khác không?"

Chu Tồn Cơ: "Oa! Oa! Oa!"

Không thể nói đạo lý với loại thế tử không nên thân này được.

Các mũ lam từ thôn Cao Gia qua đây ước lượng một chút đầu cầu phía nam, lại so với đường ray, rất nhanh đã vẽ ra trên mặt đất một tuyến đường, sau đó chỉ huy bọn dân phu: "Đi ngang qua từ nơi này...trải đường ray đến trên cầu..."

Bọn dân phu: "Oa! Oa! Oa!"

Mũ lam lắc đầu: "Sao các ngươi cũng vậy rồi? Làm cho mình không khác gì Tần thế tử, tỉnh táo hết nào, làm việc."

Lúc này bọn dân phu mới từ từ tỉnh lại, lại cầm lấy công cụ, bắt đầu làm việc. Nhưng bọn họ vừa làm việc, vừa nhịn không được ở trong lòng mặc niệm danh hiệu của Đạo Huyền Thiên Tôn, người trước đây đã tin Đạo Huyền Thiên Tôn, hiện tại càng thêm một lòng tin tưởng.

Mà những người trước đây còn có chút nghi ngờ đối với thần tiên này, trong nháy mắt liền biến thành thiện nam tín nữ trung

thành.

Ngô Sân nhìn mà cũng ngẩn ra.

Việc cây cầu Long Môn Hoàng Hà hắn đã nghe Sử Khả Pháp nói qua rất nhiều lần, nhưng bởi vì các loại nguyên nhân, cũng không tận mắt chứng kiến, hiện tại nhìn thấy sự việc diễn ra trên Vị Hà, hắn mới cảm thấy vô cùng chấn động.

Mặc kệ thế nào, đi lên trên xem thử trước.

Ngô Sân dè dặt đi lên trên cầu, ngay từ đầu còn rất thận trọng, nhưng sau khi đi được vài bước, bị gió sông thổi qua, cảm giác khoan khoái sinh ra. Trong lòng hắn thoáng cái trở nên hưng phấn, oa to một tiếng, giang hai tay, bắt đầu chạy trên cầu.

Sử Khả Pháp nhìn thấy cảnh này, biết là không hay rồi: "Ngô đại nhân, đừng làm vậy, sẽ lên bản tin đấy! Sẽ lên bản tin đấy."

Ngô Sân: "Ha ha ha, chạy ở trên cầu thật là thoải mái! Ta đột nhiên muốn viết một bài thơ...muốn làm thơ..."

Sử Khả Pháp vội vàng đuổi theo: "Đừng! Thật sự sẽ lên bản tin đấy."

Chạng vạng cùng ngày, Chu Tồn Cơ ngờ nghệch đi về Tần Vương phủ của mình.

Hình ảnh chứng kiến ban ngày quá mức chấn động, khiến đến bây giờ hắn còn chưa tỉnh táo, cả người vẫn còn nằm ở một loại trạng thái "muốn bay", hồn nhiên không biết thân ở nơi nào.

Mãi đến khi có người giúp hắn rửa mặt, hắn mới tỉnh lại: "Ơ, sao bản thế tử lại ở trong vương phủ rồi? Ta trở về lúc nào?"

Hắn quay đầu nhìn, mới phát hiện người rửa mặt cho mình chính là thế tử phi.

"A!" Chu Tồn Cơ nhớ tới, ban ngày thân vệ từng nói qua với hắn, thế tử phi từng thắp hương cho Đạo Huyền Thiên Tôn. Hắn vội vàng ôm lấy vai thế tử phi, lắc thật mạnh: "Ái phi, nàng biết việc của Đạo Huyền Thiên Tôn chứ? Khẳng định nàng rất rõ ràng đúng không?"

Thế tử phi lấy làm lạ: "Đúng rồi, bình thường thiếp thân sẽ đến Thiên Tôn quan trong thành dâng hương, ngày hôm qua còn quyên tặng cho các đạo sĩ một số đạo bào, hương nến, còn làm một buổi pháp sự, cầu xin cho phu quân mọi việc thuận lợi."

Chu Tồn Cơ: "Thì ra là thế! Thì ra là thế a! Ha ha ha ha! Ái phi, lần này nàng đã đã lập công lớn rồi. Ta vẫn còn chưa rõ ràng lắm, tại sao ngày hôm nay vừa xin Thiên Tôn, Thiên Tôn lập tức ban thưởng cho ta một cây cầu tiên. Thì ra là ngày hôm qua ái phi đã làm pháp sự, cầu nguyện giúp ta, ha ha ha ha, ái phi, nàng đã lập đại công rồi."

Thế tử phi: "???"

Chu Tồn Cơ vội vàng kể lại một năm một mười chuyện xảy ra ban ngày ở bên bờ Vị Hà.

Thế tử phi nghe xong cũng ngớ ra, mặc dù nàng tin tưởng Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, nhưng trình độ tín ngưỡng này cũng giống như tin phật giáo, tin đạo giáo của mấy quý phụ nhân, cũng chỉ là thắp hương, cầu nguyện, có thể được thì được, không được thì thôi.

Ai ngờ lần hứa nguyện này lại thành công, đã trợ giúp thế tử nhận được cầu tiên, đả thông tuyến đường sắt, việc này...Thực sự là niềm vui ngoài ý muốn.

Thế tử phi vội vàng nói: "Đã như vậy, ngày mai thiếp thân sẽ đi hoàn nguyện dâng tạ lễ."

"Đúng đúng đúng, hoàn nguyện, phải hoàn nguyện." Chu Tồn Cơ hừ một tiếng, phất tay nói: "Lần này chúng ta phải bỏ nhiều tiền xây Thiên Tôn quan cho to, cho to vào! Phải cho cả thành Tây An đều có thể thấy được! Đại điện ba tầng, ngũ tiến viện lạc(*), bảo tháp tám tầng...Sửa, sửa cho to nhất."

(Tứ hợp viên năm tầng liên tiếp nhau)

Thế tử phi: "Ơ, phu quân, tiền của chàng không phải dùng để làm đường sắt hết rồi sao?"

Chu Tồn Cơ: "Đường sắt phải làm, Thiên Tôn quan cũng phải sửa. Hừ hừ! Thật không dễ gì có một thần tiên quan tâm bản thế tử, bản thế tử há có thể không ôm chặt lấy chân của thần tiên?"

Chương 782: Bảo kính tới rồi

Hai phu thê vừa mới trò chuyện đến đây, một gia đinh từ bên ngoài chạy vào, khàn cả giọng la lên: "Thế tử điện hạ, nương nương, Đạo Huyền Thiên Tôn hiển linh trong thành Tây An rồi, trời ạ, ngài hiển linh trong thành Tây An rồi. Ngài đã thả xuống một cái tiên gia bảo kính rất lớn ở cổng chợ trung tâm thành, hiện tại đang có rất nhiều người vây xem."

"Cái gì? Lại hiển linh rồi?" Chu Tồn Cơ tức thì nhảy dựng lên: "Nhanh đi xem náo nhiệt, Thiên Tôn hiển linh chắc rất đẹp."

Thế tử phi cũng vèo một cái nhảy dựng lên: "Thiếp thân cũng muốn tận mắt nhìn thấy."

Hai phu thê chạy hết sức ra bên ngoài, các thân vệ đã chuẩn bị sẵn sàng xe ngựa, đưa hai người chạy như điên về phía cổng chợ. Các trắc phi, thiếp thất của Chu Tồn Cơ cũng đều đổ xô ra, chen lấn nhau đi xem náo nhiệt.

Đi ra vương phủ, đi trên đường, mới phát hiện trên đường dòng người đang đổ xô nhau chạy về phía cổng chợ...

Tây An cũng không phải là thành nhỏ!

Ở đây chính là lịch đại cố đô, nhân khẩu rất nhiều, trên con đường đó chen chúc nhau chật như nêm cối, xe ngựa của vương phủ căn bản không thể đi được.

Thân vệ ở phía trước lớn tiếng la hét mở đường.

Thật ra các lão bách tính rất sợ Tần Vương phủ, rất muốn tránh ra, thế nhưng trên đường chen chúc quá chật, muốn tránh

cũng không thể tránh được.

Đoàn người Chu Tồn Cơ đi rất chậm, gấp đến độ giơ chân lên.

Đang đi, phía trước có một chiếc xe ngựa. Chu Tồn Cơ nhìn chăm chú vào, chính là xe của tuần phủ Thiểm Tây Luyện Quốc Sự. Xem ra, Luyện Quốc Sự cũng như mình, muốn đi xem náo nhiệt, kết quả lại bị dòng người đông đúc ngăn cản.

Chu Tồn Cơ cười ha ha: "Nếu bản thế tử không nhìn thấy tiên gia bảo kính của Thiên Tôn thả xuống cũng không sao, dù sao thì ban ngày đã thấy qua Thiên Tôn thả xuống một cây cầu, mà Luyện tuần phủ thì, ban ngày không được xem, buổi tối cũng không được xem, ha ha ha ha hà."

Cái này gọi là [Ta không hạnh phúc không sao, chỉ cần người khác bất hạnh hơn ta thì ta đã vui rồi].

Chen đi chen đi, chắn đi chắn đi.

Chu Tồn Cơ và Luyện Quốc Sự thật vất vả rốt cuộc cũng chạy tới cổng chợ.

Chỉ thấy ở đây người bu đen, bên trên đã không thể chen chân lên được.

Một góc quảng trường khu chợ phía trước có một vật thể hình chữ nhật rất lớn. Người ở đây từng gặp qua thứ này không nhiều, cũng chỉ đám người Sử Khả Pháp, Ngô Sân từng thấy ở thôn Cao Gia, đa số những người khác thì lần đầu tiên thấy.

"Oa, to quá!"

"Cái này rốt cuộc để làm gì vậy?"

"Vừa rồi tuần án ngự sử Ngô đại nhân đi ra nói rồi, bảo mọi người không phải sợ, thứ này là tiên gia bảo kính, có thể dùng để

nhìn sự vật xa ngoài ngàn dặm."

"Lợi hại như vậy thật sao?"

"Ngô đại nhân là người có học vấn, rất lợi hại, hắn nói chắc là sự thật."

"Ngươi xem, thôi quan Sử đại nhân cũng ở đây, hắn cũng nói như vậy."

Chỉ thấy một góc quảng trường, lượng lớn quan viên vây quanh Ngô Sân và Sử Khả Pháp, tất cả quan viên ở phủ Tây An đều có mặt, mồm năm miệng mười đặt câu hỏi.

Ngô Sân và Sử Khả Pháp thì không ngừng giải thích: "Không phải sợ, không có việc gì! Chỉ là một tấm kính mà thôi."

"Chỉ cần không làm chuyện đuối lý, sẽ không phải sợ những thứ hiện ra trên tấm kính."

Các quan viên đang nghị luận, liền thấy Luyện Quốc Sự và Chu Tồn Cơ một trước một sau đi tới.

"Xin chào tuần phủ đại nhân!"

"Xin chào thế tử điện hạ!"

Các tiểu quan vội vàng đi qua chào hai vị đại lão.

Sau khi chào hỏi, lại khó tránh khỏi một phen giải thích, nghe Ngô Sân và Sử Khả Pháp thổi phồng chuyện tiên gia bảo kính một lần nữa.

Luyện Quốc Sự im lặng nghe hết: "Nói cách khác, bảo kính này có thể nhìn quá khứ, tương lai, việc cách nghìn dặm?"

Sử Khả Pháp gật đầu: "Đúng vậy!"

Luyện Quốc Sự: "Nhưng ta thấy nó tối thui, không giống như có thể nhìn thấy."

Chu Tồn Cơ: "Đúng vậy đúng vậy, vì sao lại tối thui?"

Sử Khả Pháp: "Cái này...để hạ quan qua đó xem?"

Hắn xem như người hiểu rõ "tiên gia bảo kính nhất" trong những người ở đây, hiện tại chỉ có thể kiên trì tiến lên.

Đi xung quanh bảo kính một vòng, nhìn không hiểu gì!

Sử Khả Pháp bắt đầu sốt ruột.

Đúng lúc này, có người tách đoàn người ra đi đến, người dẫn đầu chính là Vương Đường, con nuôi của Vương hiệu trưởng, phó trưởng ban văn phòng thường trú Tây An của thôn Cao Gia.

Vương Đường quay về quần chúng vây xem chắp tay, cười nói: "Mọi người đừng hoảng loạn, ta biết dùng đồ vật này, hiện tại ta sẽ giúp mọi người mở nó."

Hắn đẩy Sử Khả Pháp ra, đi tới mặt bên của tiên gia bảo kính, chỗ này có một cái nút to rất kỳ quái.

Hắn dùng hết sức lực toàn thân, va vào cái nút kia.

"Bịch!"

Cái nút được ấn vào thành công, lại bật lại.

Tiếp theo, tiên gia bảo kính sáng lên.

Lão bách tính vây xem: "Oa!"

"Sáng rồi sáng rồi."

"Vương đại chưởng quỹ còn có kiến thức hơn cả Sử đại nhân."

Sau khi màn hình sáng lên, phía dưới cùng xuất hiện một loạt biểu tượng nhỏ, mỗi cái đều to như thân người. Vương Đường chọn trúng một cái trong số những biểu tượng đó, dùng bàn tay của mình vỗ lên trên biểu tượng...

Màn hình sáng lên, Cao Nhất Diệp xuất hiện.

"Các bằng hữu Tây An, lần đầu gặp mặt, xin chào mọi người." Cao Nhất Diệp nở nụ cười đoan trang, đó là bản lĩnh nàng đã luyện nhiều năm, bề ngoài thoạt nhìn còn tiểu thư khuê các hơn cả thái tử phi. Ngoại trừ thôn dân thế hệ của trước thôn Cao Gia, không ai biết nàng là một đứa bé nghịch ngợm: "Ta gọi Cao Nhất Diệp, là người dẫn chương trình của Tân Văn Liên Bá, đồng thời cũng là người truyền lời của Đạo Huyền Thiên Tôn..."

"Oa! Vậy chẳng phải chính là...thánh nữ!" Các lão bách tính thiếu chút nữa muốn quay về tấm kính hành lễ rồi, thế nhưng quá chật chội, không thể hành lễ được, quỳ xuống không khéo sẽ bị người bên cạnh giẫm chết.

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Lần đầu gặp mặt, sẽ không nói những lời không có ý nghĩa, trước tiên để mọi người thể nghiệm một chút tiên gia bảo kính có thể nhìn thấy những gì đi."

Nói xong, hình ảnh thay đổi.

Trong nháy mắt liền biến thành cảnh từ trên không của phủ Tây An, hình ảnh giống như con mắt của một tiên nhân, từ trên cao bao quát phủ Tây An, tiếp theo khung cảnh từ cao xuống thấp, thẳng xuống mặt đất, thoắt một cái, chuyển vào con đường trong phủ Tây An, dọc theo con đường bay lượn.

Các lão bách tính của phủ Tây An trong nháy mắt sôi trào. . .

"A, đó là ta! Nhìn thấy ta rồi! Đó là cảnh ngày hôm qua lúc ta đi mua đồ ăn."

"Đó là ta, là ta!"

"Cửa hàng của ta."

"Oa, thì ra tiên nhân nhìn chúng ta như vậy."

Chỉ thấy màn ảnh xuyên đường qua thất, rất nhanh liền bay vào nha môn phủ Tây An, Sử Khả Pháp đang ngồi trong đại sảnh thẩm vấn phạm nhân, màn ảnh lại chuyển đổi, Luyện Quốc Sự cầm một đống hồ sơ cau mày mà xem, màn ảnh lại chuyển, Chu Tồn Cơ đang ngồi trong một trúc lâu nhỏ, ôm một vũ nữ uống rượu. . .

Thế tử phi: "!!!"

Các trắc phi, các thiếp thất: "!!!"

Chu Tồn Cơ: "Làm gì? Trừng bản thế tử làm cái gì?"

Màn ảnh chuyển lần cuối cùng, Ngô Sân đang chạy trên cây cầu Vị Hà mới bắc, vẻ mặt rất ấu trĩ, giống như một tên ngốc.

Mọi người: ". . ."

Ngô Sân: "A?"

Hắn bước vội tới trước màn hình, giang hai tay muốn che hình ảnh, nhưng một biểu tượng nhỏ trên tiên gia bảo kính đã to bằng người hắn, hắn đâu thể che được? Càng che càng bị người ta chế giễu.

Sử Khả Pháp ôm mặt: "Ta biết là sẽ như vậy, đã nói đừng chạy trên cầu rồi, sẽ rất mất mặt."

Chương 783: Sôi trào

Quan viên Tây An và các lão bách tính nhìn đến đây, cũng không khỏi thầm kinh hãi: quả nhiên, tiên gia bảo kính này có thể nhìn thấy chuyện đã xảy ra ở quá khứ.

Có thể nhìn quá khứ, chỉ sợ có thể nhìn tương lai!

Pháp lực của tiên nhân quả nhiên mênh mông vô cùng, không phải người phàm có thể tưởng tượng.

Chỉ thấy hình ảnh tối đi, lại sáng lên lần nữa, Cao Nhất Diệp lại xuất hiện.

Nàng mỉm cười nói: "Mọi người xem hình ảnh vừa rồi, đã biết công dụng của tiên gia bảo kính này rồi chứ? Sau này, chiều tối mỗi ngày sau giờ cơm tối, mọi người rảnh rỗi có thể tới cổng chợ xem Tân Văn Liên Bá, tiên gia bảo kính sẽ mang đến cho mọi người các loại tin tức thú vị xảy ra mấy ngày gần đây."

"Mặt khác, nó còn có thể dạy mọi người kỹ thuật nông nghiệp, kỹ thuật rèn, còn có các tiết mục như Ngữ văn, tiết Số Học, Sử Khả Pháp phổ pháp luân phiên phát sóng."

"Sử Khả Pháp phổ pháp?" Luyện Quốc Sự kinh ngạc nhìn sang Sử Khả Pháp.

Sử Khả Pháp tỏ ra đắc ý: "Hạ quan đã biết có thứ này từ lâu rồi, hơn nữa còn phối hợp quay vài đoạn, mục đích phổ biến [Đại Minh Luật]."

Luyện Quốc Sự: "Ặc!"

"Nhớ kỹ, ngày mai bắt đầu, sau giờ cơm tối, Tân Văn Liên Bá."

Cao Nhất Diệp mỉm cười nói: "Về phần ngày hôm nay, tạm dừng phát tin tức, phát cho mọi người xem vài đoạn biểu diễn ca múa đi, đây là quà tặng hữu nghị của 'Văn Phòng Minh Tinh Thế giới phồn hoa' từ Bồ Châu xa xôi cho mọi người. Bình thường phải thu phí mới có thể xem được, hôm nay đặc biệt miễn phí chiếu một canh giờ."

Chỉ thấy màn hình sáng lên, Thái Lâm cô nương ăn mặc lộng lẫy, vô cùng xinh đẹp bước lên sân khấu, vừa mở miệng là [Cẩm Lí Sao].

"Hình ảnh xa xôi...giống như mưa phùn rả rích..."

Các lão bách tính: "Woa!"

Cả thành Tây An, trong nháy mắt sôi trào.

Chu Tồn Cơ là người cháy nhất, trong mắt toàn là mỹ nữ, dáng múa tuyệt đẹp, bầu không khí bùng nổ. Chu Tồn Cơ đâu còn nhịn được, liền uốn éo theo động tác của các mỹ nữ.

Thế tử phi, các trắc phi, thiếp thất bên cạnh đồng loạt quay về Chu Tồn Cơ trợn trắng mắt: Con mẹ nó! Vừa thấy mỹ nữ liền nhũn cả chân, thứ phu quân ngu xuẩn không biết phấn đấu, sao chúng ta lại gả cho loại người như thế chứ?

Một đám quan viên tụ tập bên cạnh Luyện Quốc Sự.

"Tuần phủ đại nhân, chuyện này, chúng ta cần phải báo cáo lên kinh thành không?"

"Đây xem như là trời giáng điềm lành rồi?"

"Hoàng thượng chắc sẽ rất thích nhìn thấy cái này."

"Đừng!" Luyện Quốc Sự đưa tay, áp chế lời của mọi người: "Các ngươi ngại mũ ô sa của mình đội quá vững rồi hay sao?

Đương kim thánh thượng không thích nhất là nghe những lời thần bí kiểu này. Vương Thuận Hành bị cách chức thế nào, các ngươi quên nhanh như vậy rồi sao?"

Mọi người: "..."

Luyện Quốc Sự: "Việc tiên gia bảo kính này, mọi người xem, vui vẻ, nhưng đừng vượt qua, đừng không có việc gì lại tìm việc cho mình." --

Ngay khi toàn thành Tây An hò reo ngất trời.

Lý Đạo Huyền đang ngồi trước máy vi tính của mình, gửi cho bạn học cũ Thiên Nhan Nữ Vương M từng đoạn video.

"Đây là video ngắn của bộ phim mới [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh], kế tiếp sẽ giao cho cậu edit và chế tác. Lần này hoàn toàn dựa vào trình độ chế tác của cậu rồi."

Thiên Nhan Nữ Vương M tiện tay mở ra một đoạn video, tập trung xem, tức thì hít một hơi lạnh: "Ôi mẹ ơi! Cậu...cậu...quay đoạn này, tốn bao nhiêu tiền?"

Thì ra đoạn video hắn xem vừa lúc chính là "Lính Thanh đánh thành Đại Lăng Hà", lính Thanh do Kỵ Binh doanh của Tạo Oanh và dân đoàn thôn Cao Gia diễn, mà biên quân thủ thành thì do biên quân Cố Nguyên dưới trướng Lão Nam Phong diễn, Hàn Thành đã huy động lão bách tính nửa thành để giúp đỡ diễn cảnh quần chúng.

Nói là họ diễn kịch, không bằng nói là đang diễn tập!

Các quân dân cùng nhau tham dự một lần diễn tập vô cùng lớn, chuẩn bị cho trận chiến thương thật đạn thật vào tương lai.

Đánh phải nói là tưng bừng vả lại chân thực.

Hậu thế không có một đạo diễn nào chân chính gặp qua chiến tranh tại Minh triều, rất khó mô phỏng ra hình ảnh chiến tranh chân chính lúc đó.

Thế nhưng đối với Lão Nam Phong và các biên quân Cố Nguyên mà nói, đây không phải là tri thức khắc vào trong nội tâm hay sao? Cần phải tận lực đi diễn?

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Con mẹ nó đây phải thuê bao nhiêu diễn viên quần chúng?"

Lý Đạo Huyền: "Yên tâm đi, không nhiều, một diễn viên trả công một ngày 100 đồng thôi mà, vấn đề nhỏ vấn đề nhỏ."

Thiên Nhan Nữ Vương M toát mồ hôi lạnh: "Một người một ngày 100, một vạn người một ngày phải 100 vạn."

Lý Đạo Huyền: "Bộ phim lần trước không phải đã kiếm về cho chúng ta mấy trăm vạn sao? Tôi nghĩ, tiền kiếm lần trước đem đi thuê diễn viên quần chúng diễn một ngày, vấn đề chắc không lớn?"

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Cậu tìm thành này ở đâu?"

Lý Đạo Huyền: "Tôi bỏ tiền thuê phim trường Bạch Sa tại Giang Tân của thành phố Song Khánh."

Thiên Nhan Nữ Vương M: "A a, thì ra là thế. Cậu lợi hại, đúng là xài tiền như nước. Theo như cậu nói, nếu bộ phim này không kiếm về mấy trăm vạn là lỗ sặc máu rồi?"

Lý Đạo Huyền: "Đúng thế, vậy nên hoàn toàn nhờ vào cậu rồi."

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Được, yên tâm giao cho tôi đi. Phim thực chiến này của cậu quay tốt như vậy, nếu tôi còn không kiếm được chút lợi nhuận, không bằng nhảy sông tự vận cho xong."

Lý Đạo Huyền cười: "Được rồi, tôi muốn cậu biến nó thành hai

loại phiên bản."

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Hai loại nào?"

Lý Đạo Huyền: "Một loại là hình thức video ngắn, một tập hơn một phút. Một loại khác là hình thức điện ảnh, một tập nửa giờ đồng hồ liên tục."

Thiên Nhan Nữ Vương M: "Chuyện nhỏ thôi, giao cho tôi đi. Cảnh đánh nhau của cậu quay rất tốt, đặc hiệu tôi cần làm cũng rất ít, cũng chỉ điều chỉnh âm thanh, làm chút chuyển cảnh, khói mù, mấy cái hiệu quả nhanh chậm, sẽ không mất bao nhiêu thời gian, vài ngày sau có thể làm ra cho cậu rồi."

Lý Đạo Huyền: "Vài ngày sau cậu đưa cho tôi bản điện ảnh trước đi, để tôi lưu trữ. Về phần bản video ngắn thì giao cho cậu quảng bá."

Vài ngày sau. . .

Trước cửa rạp hát thành Bồ Châu đầu người lúc nhúc, người Bồ Châu lần trước sau khi xem [Mộc Quế Anh] chịu chấn động rất lớn, nghe nói chiếu phim mới [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh], lập tức đưa vợ con đổ xô về rạp hát.

Vé xem phim đã bán hết từ ba ngày trước, nhưng còn có rất nhiều người giàu có không mua được vé, vẫn phái gia đinh tới cửa rạp chiếu phim, lớn tiếng la lên: "Mua vé giá cao, mua vé giá cao, ai chịu nhường lại, lão gia nhà ta nguyện ý mua lại với giá gấp đôi."

"Con mẹ nó, lão gia nhà ta chịu mua với giá gấp đôi thêm một thành."

"Lão gia nhà ta mua giá gấp đôi thêm ba thành."

"Lão gia nhà ta mua giá gấp bốn."

"Mẹ nó, lão gia nhà ngươi bị điên hả?"

Lần này quá kinh khủng, những người giàu có đã bắt đầu so đấu tài lực.

Mà người gia cảnh bình thường nhưng vận khí tốt mua được vé thì lại nhìn vé trong tay mình, trái lo phải nghĩ một phen: dù sao thì phim cũng không phải chỉ chiếu một lần, hôm nay không xem cũng không sao, ngày mai, ngày mốt, ngày sau nữa xem cũng như nhau. Ta không bằng...bán vé trong tay với giá gấp bốn, ngày khác trở lại xem, chẳng phải là lời to rồi?

Chương 784: Muốn nâng giá đúng không?

Ngay khi các người giàu của thành Bồ Châu vì có được một tấm vé xem phim mà bắt đầu việc nâng giá phe vé.

Bản thôn thôn Cao Gia, trước cửa rạp hát mới hoàn thành không lâu, các bộ hạ được Lão Nam Phong phái tới quản lý "rạp hát Thôn Cao Gia" đang đứng ở cửa xem kịch vui.

Ngay vài phút trước, một thương nhân từ bên ngoài tới thôn Cao Gia kinh thương bởi vì không mua được vé xem phim, đã chạy đến cửa rạp hát, gân cổ la to: "Mua vé giá gấp đôi."

Kết quả là đem đến phiền phức cho bản thân.

Lão thôn trưởng của thôn Cao Gia mặc một bộ áo choàng ngắn bằng vải bông rách rưới, đi đôi dép gỗ từ bên cạnh thò đầu ra, rung rung bộ râu mép bạc phơ: "Ta nói vị viên ngoại gia này, ngươi nâng giá như vậy không tốt lắm đâu? Ỷ vào nhiều tiền, muốn dụ dỗ lừa gạt vé của người nghèo sao?"

Thương nhân kia còn chưa quá lý giải tình huống của thôn Cao Gia, chỉ tới nơi này buôn bán vài lần, hoàn toàn không biết lão thôn trưởng là người phương nào, thấy ông ăn mặc rách rưới, còn đi dép, còn tưởng rằng ông là một lão già ở nông thôn bình thường, bèn nhếch mép nói: "Liên quan gì tới lão già nhà ông? Tôi muốn mua giá cao thì mua, ai chịu bán vé cho tôi thì bán, thì làm sao? Cũng không phải ép mua ép bán, không phải sao?"

Lão thôn trưởng: "Mặc dù không phải là ép mua ép bán, nhưng hành vi mua vé giá cao như ngươi, sẽ sinh ra hiện tượng đầu cơ

phe vé. Sau đó sẽ có người mua vé trước số lượng lớn, nắm trong tay, sau đó trao tay bán giá cao, khiến cho người chân chính muốn xem phim lại không mua được vé."

Tiểu thương nhân: "Tôi không quan tâm, loại người này là vì phục vụ cho tôi, không phải tốt hơn sao?"

Lão thôn trưởng tỏ ra tức giận: "Được thôi, chính là muốn ỷ vào nhiều tiền làm bậy đúng không? Ngươi cũng không xem đây là nơi nào! Nơi này là bản thôn thôn Cao Gia."

Tiểu thương nhân: "Chẳng lẽ bản thôn thôn Cao Gia không phải là nơi nói quy củ, nói đạo lý nhất sao? Chỉ cần tôi không phạm pháp, Thiên Tôn cũng sẽ không nói với tôi nửa câu không phải."

Lão thôn trưởng: "Được, đây chính là ngươi nói."

Tiểu thương nhân thấy lão thôn trưởng không quấn lấy hắn nữa, lại gân cổ la to: "Mua vé đây, mua giá gấp đôi, mua vé đây..."

Hắn vừa dứt lời, lão thôn trưởng lên tiếng: "Mua vé đây, mua vé giá gấp ba."

Tiểu thương nhân: "!!!"

Hắn quay sang lườm lão thôn trưởng: "Ông già, không có tiền đừng tới quấy rối."

Lão thôn trưởng: "Sao ngươi biết ta không có tiền? Ta dám mua như vậy, tức là sẽ trả được số tiền này."

Tiểu thương nhân: "Được, muốn so tiền nhiều với ta đúng không?"

Lão thôn trưởng: "Đúng! Ta chính là nhiêut tiền không biết làm gì, ngày hôm nay sẽ không để cho ngươi mua được vé."

Tiểu thương nhân tức: "Mua vé đây, mua vé giá gấp bốn lần."

Lão thôn trưởng: "Năm lần đây!"

Tiểu thương nhân giận dữ: " Sáu lần!"

Lão thôn trưởng: "Xem ngươi keo kiệt chưa kìa, thêm một chút như thế quá không thú vị, học ta đây, thêm một lần nhiều một chút. Mua vé đây, mua vé giá gấp mười lần đây."

Tiểu thương nhân: "Ông...ông...ông đừng quá đáng."

Lão thôn trưởng: "Ta cũng không phạm pháp!"

Tiểu thương nhân: "Được, mười một lần."

Lão thôn trưởng: "Mua vé giá gấp 20 lần đây."

Tiểu thương nhân ngã nhào xuống đất...

Sau khi nằm úp sấp vài giây trên mặt đất, hắn đột nhiên nhảy dựng lên: "Lão già nhà ông khẳng định là quấy rối, ông căn bản không có nhiều tiền như vậy, ông không trả được, lát nữa người bán vé tới, ông sẽ không lấy ra tiền được."

Hắn vừa dứt lời, một công nhân cầm vé trong tay chạy tới, mỉm cười nói: "Lão thôn trưởng, sao ông đột nhiên muốn mua vé giá gấp 20 lần thế này? Là ông muốn xem sao? Vé của ta có thể tặng cho lão nhân gia ngài xem, không cần tiền cũng được."

Lão thôn trưởng cười: "Không lấy không của ngươi đâu, đây! Cầm bạc đi!"

Ông lấy ra một cục bạc nhỏ ở ngay trước mặt tiểu thương nhân để thanh toán tiền vé, công nhân kia ngại ngùng nhận lấy bạc, thế nhưng lão thôn trưởng đức cao vọng trọng, lời đã nói ra, hắn cũng chỉ có thể nhận lấy.

Cầm bạc đang muốn rời đi, lão thôn trưởng lại vẫy tay nói với hắn: "Đây, vé cũng trả lại cho ngươi."

Công nhân: "Ơ?"

Lão thôn trưởng: "Ta thu vé chính là vì tặng người khác. Hiện tại thu vé của ngươi, lại tặng vé cho ngươi xem phim. Thế nhưng ngươi chỉ có thể tự mình xem, không thể bán cho người khác nữa."

Công nhân: "!!!"

Tiểu thương nhân: "!!!"

Công nhân thật sự không hiểu lão thôn trưởng đang chơi trò gì, không hiểu ra sao, cầm bạc và vé của mình rời đi.

Tiểu thương nhân toát mồ hôi: "Ông...rốt cuộc ông là thần thánh phương nào?"

Lão thôn trưởng: "Ta chỉ là một lão già bình thường."

Ông vừa mới nói xong câu này, liền thấy Cao Nhất Diệp từ xa chạy tới.

Tiểu thương nhân vừa nhìn thấy thánh nữ đại nhân, nhất thời tỏ vẻ nghiêm nghị, dự định thỉnh an.

Lại thấy Cao Nhất Diệp chạy đến trước mặt lão thôn trưởng, mỉm cười, như một đứa trẻ nắm lấy cánh tay lão thôn trưởng lắc lư, làm nũng nói: "Thôn trưởng gia gia, cháu muốn vừa xem phim vừa ăn chocolate, thế nhưng cháu ăn hết phần Thiên Tôn cho rồi, giờ không tìm được ngài để lấy nữa, chỗ ông còn không?"

Lão thôn trưởng như bá đạo tổng tài nở nụ cười cưng chiều, lấy ra một cái chìa khoá và đưa cho Cao Nhất Diệp: "Nhất Diệp ngoan, đến nhà của ông tự lấy đi. Ngày hôm qua ông mới làm một cái ghế nhỏ giúp thần tiên trên trời, Thiên Tôn mới thưởng ta

Socola sữa Dove, to bằng cả ngăn tủ, cháu ăn thoải mái đi, muốn ăn bao nhiêu ăn thì ăn bấy nhiêu."

"Đa tạ gia gia! Gia gia đối với cháu tốt nhất." Cao Nhất Diệp cầm chìa khoá chạy đi.

Tiểu thương nhân: "Rít!"

Lão thôn trưởng quay đầu lại: "Nâng giá đi, tiếp tục nâng. Tiếp theo dự định gọi giá ba mươi hay là bốn mươi lần đây?"

Tiểu thương nhân ngã nhào xuống đất: "Tiểu nhân sai rồi!"

Giờ hắn mới biết, vì sao lúc trước lão nhân muốn nhấn mạnh một câu "nơi này là bản thôn thôn Cao Gia", ở chỗ này, tàng long ngọa hổ, ông già đi dép hắn cũng không thể trêu vào.

Có điều, lão thôn trưởng cũng không làm gì hắn, 42 người tí hon nguyên sinh của thôn Cao Gia lương thiện, dưới hào quang của Thiên Tôn chiếu rọi cũng không dưỡng thành thói quen xấu ức hiếp người khác.

Lão thôn trưởng phất tay, bỏ qua cho tiểu thương nhân, sau đó tọa trấn trước cửa rạp chiếu phim, chân bắt chéo, lắc lư, đôi dép lắc lư theo tiết tấu đó, phát ra tiếng lẹp bẹp quẹt vào bàn chân.

Cứ ngồi như thế, không có ai dám nâng giá nữa, có vé thì xem, không có vé thì đợi suất chiếu tiếp theo, trật tự rõ ràng.

Rất nhanh, phim bắt đầu chiếu...

"Ơ, lần này không phải là Thiên Tôn tự tay chế tác nữa rồi."

"Đạo diễn biến thành Thiên Nhan Nữ Vương M, người này là ai?"

"Có thể là một nữ tiên vương nào đó trên trời, kiểu như Tây Vương Mẫu đó."

"Lợi hại, Thiên Tôn mời nữ tiên vương tới làm."

Phim rất nhanh bắt đầu...

Mọi người vừa xem: "Ơ, trình độ chế tác của nữ tiên vương này hình như lợi hại cả Thiên Tôn đó."

"Oa, quá đặc sắc."

"Khi đánh nhau còn có động tác chậm để xem nữa."

Khán giả lần đầu tiên nhìn thấy "pha quay chậm", khen không dứt miệng.

Tiếp theo, hình ảnh càng tuyệt vời hơn xuất hiện, nam diễn viên Lão Nam Phong bắn một tên, màn hình còn theo mũi tên kia...

Thời gian đóng băng! Nghệ thuật bạo lực!

Khán giả: " Ôi mẹ ơi! Quá lợi hại! Nữ tiên vương uy vũ!"

Thiên Nhan Nữ Vương M hắt xì một cái: "A đù, ai ở sau lưng nghị luận mình thế này? Giống như có người còn nói mình là con gái nữa, má nó! Mình là đàn ông cơ mà."

Chương 785: Nhìn thấy Cẩm Y Vệ liền đánh chết

Mặc dù đặc hiệu làm cho khán giả khen không dứt miệng.

Thế nhưng khi kết thúc phim, bầu không khí trong cả rạp chiếu phim lại dường như có vẻ áp lực.

Kết quả cuối cùng của trận chiến Đại Lăng Hà là quân Minh thảm bại, Tổ Đại Thọ đầu hàng, Hà Khả Cương trung với Đại Minh bị Tổ Đại Thọ giết chết, tất cả lão bách tính trong thành đều bị coi thành lương thực, bị quân Minh ăn.

Mà diễn viên trong phim, cũng thi thể của Hà Khả Cương xông ra khỏi vòng vây, trở lại quan nội, dùng vải che mặt, huấn luyện dân đoàn, chuẩn bị dùng sức lực của chính mình đi cứu vớt Đại Minh.

Nội dung phim như vậy, thật sự khiến người buồn bã rơi lệ.

Tiểu thương nhân không ai bán vé cho, bây giờ còn đang ngồi ở cửa rạp chiếu phim chưa muốn rời đi, nhìn thấy nhóm đầu tiên xem phim xong đi ra, mỗi người đều vẻ mặt buồn bã rơi lệ, không khỏi lấy làm lạ: "Sao thế? Các ngươi làm sao thế? Phim này không hay sao? Vì sao các ngươi đều khóc?"

Một công nhân chảy nước mắt nói: "Rất hay...chỉ là...quá thảm. Hu hu! Lão bách tính, toàn bộ...bị trở thành quân lương ăn tươi rồi."

Tiểu thương nhân: "!!!"

"Mặc dù tướng quân Hà Khả Cương trung với Đại Minh, lại bị

tên Tổ Đại Thọ kia giết rồi."

"Tổ Đại Thọ thật xấu xa."

"Ta nhận ra khuôn mặt của Tổ Đại Thọ, lần trước Tiêu Thiên Tá kia cũng là hắn diễn."

"Hu hu! Tên xấu xa này, chuyện xấu khắp thiên hạ đều là hắn làm."

Tiểu thương nhân: ". . ."

Họ càng trò chuyện như vậy, tiểu thương nhân càng ngứa ngáy, muốn đi xem phim.

Thế nhưng vé ngày hôm nay đã bán hết, hắn chỉ có thể đợi ngày mai, có lão thôn trưởng tọa trấn nơi này, hắn cũng không dám mua vé giá cao nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi.

Lúc này, suất chiếu đầu tiên kết thúc, các nhân viên vệ sinh bắt đầu quét dọn, nghỉ ngơi một chút là sẽ bắt đầu suất chiếu thứ hai.

Khán giả suất chiếu thứ hai cũng lục tục đi tới cửa rạp, sát vai đi qua nhau với các khán giả ra về.

Một khán giả đột nhiên giơ tay chỉ vào khán giả xem suất chiếu thứ hai: "A, mọi người xem, đó là Hòa giáo viên!"

Hắn vừa la lên, một đám người đều quay đầu nhìn.

Trình Húc đang đi cùng mấy binh sĩ dân đoàn, đang nói nói cười cười. Trên mặt gã cũng che khăn, dáng dấp không khác lắm so với diễn viên che mặt trong phim.

Một vị khán giả "thông minh" bỗng nhiên nghĩ tới cái gì: "Câu chuyện nói trong bộ phim này, chắc không phải câu chuyện của Hòa giáo viên đấy chứ?"

"Ui! Rất có thể đó."

"Đúng đúng, khẳng định chính là Hòa giáo viên, hắn không phải cũng che mặt, tổ chức dân đoàn sao?"

Khán giả xem xong suất chiếu đầu tiên ra về liền đổ xô vây quanh Trình Húc.

"Hòa giáo viên! Thì ra ngươi xuất thân biên quân."

"Hòa giáo viên, chính là ngài cõng thi thể của Hà Khả Cương xông ra khỏi vòng vây sao?"

"Ngài là thần tượng của ta, cho ta xin chữ ký."

Trên đỉnh đầu Trình Húc từ từ nhảy ra một dấu chấm hỏi thật lớn: "?"

"Hòa giáo viên, ngài là chân nhân bất lộ tướng."

"Hòa giáo viên ta yêu ngươi, ta sẽ sinh cho ngươi một hầu tử."

Trình Húc bắt đầu luống cuống: "Rốt cuộc các ngươi đang nói cái gì?"

Một đứa trẻ không hiểu chuyện còn đưa tay lên khăn che mặt của gã, động tác rất nhanh, thoáng cái đã kéo khăn che mặt của gã xuống một nửa.

Trong nháy mắt, Trình Húc liền nhìn thấy từ trong đám người có mười mấy thái nãi nãi bay ra, trên người mặc y phục Cẩm Y Vệ, quay về gã nở nụ cười đáng sợ: "Cháu ngoan, lại đây...đi xuống theo thái nãi nãi. . ."

Trình Húc sợ đến nỗi cả người đổ mồ hôi lạnh, hai tay đưa lên đè lấy khăn che mặt của mình, sau đó co chân bỏ chạy: "Các ngươi đừng qua đây, đừng động vào khăn che mặt của ta."

Phụ huynh của đứa bé kia xách nó lên, đánh cho nó một trận: "Thằng nhóc con này không hiểu chuyện, khăn che mặt của Hòa giáo viên có thể kéo xuống được sao? Hắn chính là đào binh biên quân, nếu lộ mặt, Cẩm Y Vệ sẽ tìm tới cửa."

Trình Húc toát mồ hôi: "Nói tào lao gì vậy? Lúc nào ta trở thành đào binh biên quân rồi? Cẩm Y Vệ tìm tới cửa nữa? A, miễn bàn ba chữ Cẩm Y Vệ, ta không thích nghe ba chữ này."

Phụ huynh của đứa bé vội vàng nghiêm mặt: "Đúng đúng, là ta nói lỡ. Hòa giáo viên là nhân vật anh hùng của biên quân, há có thể nói thành đào binh? Ta nên vả miệng."

Trình Húc: "???"

Khán giả cùng nhau nói: "Hòa giáo viên là chân anh hùng. Yên tâm, Cẩm Y Vệ không tới được bản thôn thôn Cao Gia, chúng tôi mà thấy Cẩm Y Vệ sẽ đánh cho chết."

Trình Húc: "A a a a, rốt cuộc các ngươi đang nói cái gì? Đừng nhìn thấy Cẩm Y Vệ là đánh, đánh chết một người, sẽ kéo tới một đám, đánh chết một đám sẽ có càng nhiều hơn!"

Khán giả suất đầu: "Được, chúng tôi sẽ không nói cái gì hết, chúng tôi sẽ giúp Hòa giáo viên giữ bí mật này."

Trình Húc: "Này, này này! Ai nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Không có ai nói cho gã! Sau khi khán giả suất đầu ném cho Trình Húc vô số ánh mắt ngưỡng mộ liền bỏ đi.

Suất chiếu thứ hai bắt đầu. . .

Lần này Trình Húc cũng ngồi vào trong rạp chiếu phim, bắt đầu nghiêm túc xem phim.

Gã cũng như khán giả khác, sợ hãi than vì hỉnh ảnh của phim đẹp mắt, thời gian đóng băng, nghệ thuật bạo lực, pha quay chậm...Những thứ này đều khiến cổ nhân như gã được mở rộng tầm mắt.

Nhìn thấy cảnh quan binh ăn thịt người phía sau, Hà Khả Cương bị giết, Tổ Đại Thọ đầu hàng, lại buồn bã đau lòng, mãi đến cuối cùng, nhìn thấy cảnh cuối cùng trong phim.

Diễn viên cầm một tấm khăn che lấy mặt mình...

Trình Húc giật mình đánh thót một cái, rốt cuộc đã hiểu vì sao khán giả suất đầu tiên lại kỳ lạ như vậy: "Ơ, cái này..."

Vài khán giả ngồi bên cạnh hầu như đồng thời quay đầu nhìn sang gã.

Tiếp theo, hầu như tất cả mọi người cùng quay đầu, đồng loạt nhìn sang gã.

Trình Húc: "Không phải, các ngươi nghe ta giải thích!"

"Hòa giáo viên, không cần giải thích, chúng tôi hiểu mà!"

"Đúng vậy đúng vậy, chúng tôi sẽ giúp ngươi bảo mật."

Trình Húc toát mồ hôi: "Bảo mật cái rắm à! Bộ phim này một ngày chiếu bao nhiêu suất, lại thêm hai hơi thôn Cao Gia và thành Bồ Châu đều cùng chiếu, mỗi ngày sẽ có bao nhiêu người xem cái này? Vậy thì bảo mật thế nào? Bảo mật được không?"

Mọi người: "Vậy đánh chết Cẩm Y Vệ! Đánh chết! Đánh chết hết!"

Trình Húc: "Mọi người bình tĩnh! Bình tĩnh! Trận chiến Đại Lăng Hà là việc xảy ra vào hai năm trước, mà Hòa Cửu ta tới thôn Cao Gia đã sáu bảy năm rồi, sáu bảy năm rồi đó, căn bản không

giống tình tiết trong phim chút nào."

Mọi người nghe thế không khỏi ồ một tiếng: "Thì ra là như vậy."

Trình Húc thở phào nhẹ nhõm: "Các ngươi hiểu là tốt rồi, đây là câu chuyện được bịa ra, chỉ là tình tiết trùng khớp thôi, không có quan hệ với ta, thật đấy, tuyệt đối không có quan hệ."

Mọi người: "Thì ra trận chiến Đại Lăng Hà xảy ra sáu bảy năm trước! Triều đình lại gạt chúng ta, nói là mới xảy ra hai năm trước."

Trình Húc: "Các ngươi có thể tôn trọng sự thật một chút được không?"

Mọi người: "Xin sự thật tôn trọng điện ảnh."

Trình Húc: "A a a a a!"

Các binh sĩ dân đoàn: "Chúng ta cũng biết Hòa giáo viên rất lợi hại, không ngờ lợi hại như vậy."

"Sau này nhất định nghe lời ngài, sẽ không làm ngài tức giận nữa."

Trình Húc 45 độ nhìn bầu trời, không nói gì.

Chương 786: Làm ra cả ngoại ô

Trình Húc gặp may ngoài ý muốn!

Đương nhiên là thế, chỉ có vài nhóm thôn dân già nhất mới biết Trình Húc đến thôn Cao Gia vào lúc nào, hơn nữa chỉ có vài người như Cao Nhất Diệp, Tam Thập Nhị, Cao Sơ Ngũ mới biết thân phận chân chính của Trình Húc.

Mà những người sau đó tới thôn Cao Gia chỉ biết là dân đoàn thôn Cao Gia có một Hòa giáo viên thích che mặt, lại không biết gã từ đâu tới đây, đã trải qua chuyện gì.

Nhìn thấy tình tiết trong phim, rất tự nhiên liên hệ Trình Húc đến trên người diễn viên.

Thật ra lão bách tính cũng không thèm để ý chân tướng, chỉ để ý một truyền thuyết có thú vị hay không.

Rất hiển nhiên, liên hệ Trình Húc với Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh là một chuyện rất thú vị, như vậy là đủ rồi.

Hai địa phương thôn Cao Gia và Bồ Châu lập tức bắt đầu bàn tán về Hòa giáo viên.

Hơn nữa bàn tán là rất dễ xảy ra biến chất...

Ngay từ đầu vẫn dựa theo tình tiết của phim để bàn tán.

Thế nhưng sau khi lan truyền ba ngày thì đã bắt đầu thay đổi.

"Ngươi nghe nói chưa? Hòa giáo viên tinh thông thương pháp Dương gia, tiễn pháp Lý Quảng, gần đây còn tự động lĩnh ngộ một chiêu hỏa súng thuật, tên gọi [Lược Ảnh Tật Phong], trong ba trăm

bước lệ vô hư phát, một thương một tiểu bằng hữu."

"Người có hoả súng thuật lợi hại nhất của Thôn Cao Gia chẳng lẽ không phải bảo chủ Bạch Diên tiên sinh của Bạch gia bảo sao?"

"Này! Đó là bởi vì Hòa giáo viên ít ra tay, nếu như Hòa giáo viên thường xuyên ra tay thì Bạch tiên sinh chả là cái đinh gì rồi."

"Nghe Trương lão tam nói...hơn sáu năm trước, một buổi tối gió tuyết đầy trời, hắn đang ngủ ở nhà, đột nhiên nghe được có tiếng đập cửa, liền thức dậy xem. Là Hòa giáo viên đứng ngoài cửa, còn dùng tiếng đông bắc hỏi hắn 'Ở đây tiếp nhận kẻ ngoại lai không?' Trương lão tam gật đầu nói có. Sau đó, ngày hôm sau, dân đoàn của thôn Cao Gia liền thành lập."

"Ta còn nghe nói, trước khi Hòa giáo viên đi tới thôn Cao Gia, giáo viên dân đoàn ở đây chính là Trần thiên hộ! Đúng đúng, chính là Trần thiên hộ diễn Tiêu Thiên Tá và Tổ Đại Thọ kia! Hắn muốn loại trừ Hòa giáo viên, kết quả bởi vì thực lực không đủ, cuối cùng bị Hòa giáo viên đánh ngã."

"Không đúng, chỗ này có vấn đề. Dân đoàn của thôn Cao Gia không phải là Hòa giáo viên thành lập từ không đến có sao? Sao trước đó lại có giáo viên dân đoàn?"

"Ặc...cái này...ta cũng không rõ lắm."

Mà ngay lúc Trình Húc đang nổi như cồn, một luồng khí mới bắt đầu lưu truyền tại hai nơi thôn Cao Gia và Bồ Châu.

"Kiến Nô cũng thật là quá đáng hận!"

"Mặc dù Tổ Đại Thọ đầu hàng là đáng trách, nhưng chân chính đáng trách chính là Kiến Nô đúng không? Nếu như không có Kiến Nô đánh qua, Tổ Đại Thọ cũng sẽ không đầu hàng, lão bách tính trong thành Đại Lăng Hà cũng sẽ không trở thành lương thực bị ăn tươi."

"Đúng vậy, Kiến Nô quá đáng ghét."

Đối với lão bách tính của khu vực Thiểm Tây và khu vực Trung Nguyên, Kiến Nô tại khu vực đông bắc là một khái niệm rất xa xôi. Ngay lúc đó triều đình lại thiếu tuyên truyền tương ứng, khiến cho đa số lão bách tính không hiểu nhiều về Kiến Nô.

Nhưng bộ phim lần này đã để cho các lão bách tính trực tiếp đối mặt với sự đau thương và gian khổ mà Kiến Nô mang đến cho Đại Minh triều.

Người phương bắc trong [Mộc Quế Anh] từ lâu đã là quá khứ, đã tiến vào bụi bậm lịch sử, nhưng Kiến Nô trong [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh] lại là kẻ địch thực tại, còn rất mới mẻ.

"Ta muốn đi tòng quân! Tương lai phải thu thập Kiến Nô."

"Ta cũng muốn đi!"

"Chúng ta cùng đi, có thể theo Hòa giáo viên cùng đối phó Kiến Nô, oai phong cỡ nào."

Theo nhiều lần bộ phim được trình chiếu, đã tô đậm thêm bầu không khí một lần lại một lần. Tại hai nơi bản thôn thôn Cao Gia và Bồ Châu, nhân số tòng quân tăng mạnh.

Hơn nữa, loại hình tượng không màng sinh tử cũng muốn giữ gìn chính nghĩa của "Hòa giáo viên" trong phim, cũng khiến cho các lão bách tính có cái nhìn khác hẳn đối với quân nhân, quan niệm "trai tốt không làm lính, sắt tốt không làm đinh", bắt đầu bị quét vào thùng rác --

Người máy số 3 mẫu sản xuất hàng loạt đi vào Văn Phòng Minh Tinh thế giới phồn hoa, ngồi xuống trước mặt Lão Nam Phong.

Lúc này Lão Nam Phong đang đếm tiền...

Vé phim bán chạy, khiến hắn kiếm một đống tiền. Nhiều tiền như vậy, hắn đương nhiên cần tới ăn ngon, uống cay, hưởng hết vinh hoa phú quý. Lão Nam Phong hắn cũng không có theo đuổi cao xa gì, chỉ thích hưởng lạc trong thế giới phồn hoa. Điểm này, thật ra rất giống như Chu Tồn Cơ.

Nhìn thấy Lý Đạo Huyền đi tới, Lão Nam Phong vội vàng hành đại lễ: "Đa tạ Thiên Tôn, bộ phim ngài bảo nữ tiên vương làm giúp mạt tướng đã đạt doanh thu rất tốt, mấy ngày nay mạt tướng đếm tiền sắp trẹo cả tay rồi."

Lý Đạo Huyền cười: "Kiếm nhiều tiền rồi, cũng đừng quên sứ mệnh của mình."

Lão Nam Phong làm vẻ mặt nghiêm túc: "Mạt tướng rõ ràng! Thiên Tôn làm phim, không chỉ giúp mạt tướng kiếm tiền, càng quan trọng là...vì trưng binh."

"Ừ!" Lý Đạo Huyền: "Cho nên, mấy cái rạp hát chi nhánh của ngươi hiện tại làm thế nào rồi?"

Lão Nam Phong cười hắc hắc: "Chi nhánh bản thôn thôn Cao Gia đã bắt đầu đưa vào sử dụng. Chi nhánh ở đạo Hà Đông, Hàn Thành, huyện Trừng Thành, huyện Hợp Dương đều đã sắp hoàn thành, chỉ có...khụ...bên thành Tây An đụng phải chút khó khăn."

Lý Đạo Huyền: "Ồ, bên Tây An làm sao?"

Lão Nam Phong: "Bố cục của thành Tây An quá cổ xưa, đã không còn nhiều không gian dư thừa để phát huy, thuộc hạ thật sự không tìm được một khu đất thích hợp để xây rạp hát."

Lý Đạo Huyền hiểu: Thì ra là chuyện này.

Tây An chính là cố đô mấy triều, từ Đường triều cũng đã là kinh thành phồn hoa. Nói theo lời hiện nay, đó chính là 'nơi càng phồn hoa thì càng không dễ mở rộng phát triển', chỉ nghĩ tới từng

dãy nhà cũ đó cũng đã khiến người đau đầu.

Lý Đạo Huyền: "Nếu trong chủ thành không làm được, vậy làm ra ngoại ô đi."

Vào trung kỳ Minh triều, Tây An nhỏ hẹp đã không chứa nổi nền kinh tế phồn vinh. Bốn cửa thành của thành Trường An đều kéo ra phía ngoài một khu vực nhỏ, được xưng là đông nam tây bắc "Tứ đại ngoại ô" .

Đáng tiếc chính là, đến năm Thiên Khải và Sùng Trinh, bởi Thiểm Tây xảy ra nạn đói, kinh tế sụp đổ, ngoại ô vốn bởi vì phồn hoa mà kéo dài ra ngoài, hiện tại lại suy bại theo sự suy bại của nền kinh tế, đã biến thành một vùng phế tích.

Trạm xe lửa "Trạm Tây An Đông" của thôn Cao Gia làm chính là xây bên cạnh đống phế tích ở ngoại ô bên ngoài cửa thành đông.

Lão Nam Phong: "Thiên hạ hạn hán, trộm cướp hoành hành, mặc dù dưới sự cố gắng của chúng ta, tình huống hiện tại của Thiểm Tây đã tốt hơn nhiều so với những năm trước, nhưng lão bách tính vẫn rất sợ. Nghĩ đến chiều tối, kéo họ từ trong chủ thành ra ngoại ô hoạt động, vẫn là rất khó khăn."

"Ừ!"

Lý Đạo Huyền nói: "Cho nên, ngoại ô cần phải có những thứ rất có lực hấp dẫn. Điện ảnh chính là một trong số đó, chợ đêm cũng làm luôn. Ta sẽ thông báo cho thôn ủy hội thôn Cao Gia một tiếng, bảo Tam Thập Nhị chuyển toàn những thứ hiếm lạ của thôn Cao Gia đến đông ngoại ô Tây An bán, cũng là lúc để người Tây An thể nghiệm một chút chất lượng cuộc sống của bản thôn thôn Cao Gia rồi."

Chương 787: Xây dựng lại ngoại ô

Rạng sáng ngày mới, thủ binh cửa thành đông phủ Tây An liền trông thấy ngoài thành xuất hiện một cảnh tượng kỳ quái.

Lượng lớn công nhân đội mũ vàng đổ vào trong đống phế tích đông ngoại ô.

Đông ngoại ô đã hoang phế mấy năm, trong khu vực toàn là nhà gỗ, hàng quán sập xệ, cảnh tượng tiêu điều như ngày tận thế.

Các mũ vàng chạy vào đống phế tích, vung búa lên, đập cho những căn nhà gỗ vốn đã sập xệ càng thêm tan nát.

Thủ binh cửa thành lấy làm lạ: "Ơ kìa, đang làm cái gì thế, còn ngại ngoại ô không đủ đổ nát, muốn đập cho càng thêm nát hay sao?"

Thủ binh cửa thành vội vàng phái người thông báo cho tri phủ đại nhân.

Tuy nhiên, tri phủ Tây An lại làm ra vẻ không thèm để ý: "Mặc kệ đi, ngoại ô đó là đất của Tần Vương phủ. Sáng nay Tần Vương phủ đã phái người tới thông báo, nói là muốn xây lại một khu phố ở đó. Đất nhà hắn thì kệ hắn làm gì thì làm, ta không xen vào."

Vì vậy, thủ binh cửa thành liền mở hình thức xem kịch.

Chỉ thấy các mũ vàng vung búa lên, bộp bộp bộp, huỷ đi toàn bộ phế tích ngoại ô thành vùng bằng phẳng. Tiếp theo, mũ lam tới, nhìn trước nhìn sau khu đất ở ngoại ô, sau khi xem xong lại viết viết trên giấy, không biết đang làm cái gì.

Tiếp theo các mũ vàng lần thứ hai bắt đầu hành động, đưa đến đủ loại vật liệu xây dựng, bắt đầu tu sửa...

Họ đang dựng nhà, nhưng cũng không phải dựng loại nhà chắc chắn, mà là từng cái khung xếp thành từng dãy, dựng lên là xong, phía trên khung lại lợp thêm mái che.

Làm như vậy, so với xây nhà nghiêm chỉnh thì nhanh hơn rất nhiều.

Không mất mấy ngày, cả ngoại ô đã dựng lên vô số chiếc lều.

Sau đó, xe lửa kêu u u mang đến một đội thương nhân. Đội thương nhân này đều là tiểu thương có kinh nghiệm phong phú, phải nói thuộc loại đỉnh cấp đã trải qua thị trường cạnh tranh và chém giết khốc liệt ở khu thương mại thôn Cao Gia.

Hàng hoá họ mang đến đều là những thứ rất đặc sắc và mới lạ.

"Bán đồ ăn tiên giới đây, vụn bánh bích quy Oreo, phần thưởng đặc biệt của Thiên Tôn, cả thiên hạ chỉ có năm cân ở chỗ ta, ngươi tuyệt đối không mua được ở nơi khác."

"Bánh quy sô cô la chip Chips Ahoy, đây là hàng hiếm của tướng quân Lão Nam Phong lập công lớn, mới được Thiên Tôn đặc biệt thưởng cho, bởi vì tướng quân Lão Nam Phong không ăn hết, mới chảy vào thị trường, hiện tại cả thiên hạ chỉ còn lại ba cân. Bỏ lỡ cơ hội này, không biết lúc nào mới có thể đạt được lần nữa."

"Thạch rau câu trái cây, đến từ trận thi đấu tại doanh Cải Tạo núi Hoàng Long thôn Cao Gia, giải thưởng đặc biệt của Thiên Tôn! Cả thiên hạ chỉ còn mười cân cuối cùng."

"Sachima, Sachima! Độc nhất thiên hạ, thế gian hiếm thấy! Ta dám cam đoan chỉ ta có hàng."

"Bánh chocolate Nestle!"

"Bánh chocopie!"

"Bánh gạo, mười cân cuối cùng."

Những hàng hoá hiếm lạ đến nỗi không thể dùng lời nói để hình dung này, trong nháy mắt bày khắp ngoại ô, thành thủ binh nhìn mà ngỡ ngàng: "Những người này có lầm không vậy? Ngoại ô trở thành phế tích đã nhiều năm, lão bách tính trong thành vốn không dám ra ngoại ô chơi rồi, các ngươi bán đồ ở đây, thì làm sao có thể bán được?"

Đúng thế, địa phương không có người qua lại sao có thể buôn bán? Đồ bán có hiếm lạ thì có ích gì?

Thế nhưng, chiếu tối cùng ngày!

Tiên gia bảo kính tại cổng chợ thành Tây An, một tin tức cuối cùng của Tân Văn Liên Bá: "Hiện tại là tin tức thương nghiệp...Rất nhiều tiểu thương đã đổ vào đông ngoại ô bên ngoài đông môn thành Tây An, bày bán các loại hàng hoá..."

Cao Nhất Diệp vừa nói, màn hình vừa chuyển đến ngoại ô, khung cảnh trên không từ trên ngoại ô kéo qua, chỉ thấy ngoại ô sau khi xây dựng lại có vẻ sạch sẽ ngăn nắp. Trên con phố thương nghiệp được quy hoạch thống nhất là một dãy các cửa hàng kéo dài ra bên ngoài.

Đủ loại hàng hoá mọi người chưa từng thấy qua, bày khắp trên đường.

Các lão bách tính trước màn hình nhìn mà hoa cả mắt...

Nhất là Chu Tồn Cơ, hiện tại cứ chiều tối mỗi ngày vị thế tử này đều đã hình thành thói quen đến xem Tân Văn Liên Bá, hơn nữa hắn còn bỏ ra số tiền lớn mua một căn nhà mặt tiền đối diện

tiên gia bảo kính, trên lầu hai dựng một cái bệ chuyên môn để hắn "xem tivi".

Chiều tối mỗi ngày đều sẽ ngồi ở đây, vừa ăn trái cây vừa xem tivi, bản dịch này ở bns.

Hiện tại đột nhiên nhìn thấy cảnh ngoại ô trong tivi, các loại đồ ăn mới lạ, đều là thứ mình chưa từng thấy qua.

Miếng mứt hoa quả cầm trong tay bỗng không thấy ngon lành nữa rồi...

Chu Tồn Cơ tức giận: "Mấy cái đó là cái gì? Vì sao bản thế tử chưa thấy qua bao giờ? Cũng chưa ăn qua?"

Quản sự: "Thế tử điện hạ, ngài ăn chocolate rồi, là tiểu nhân đặc biệt mua từ trong tay buôn muối lậu Hình Hồng Lang cho ngài mà, ngài quên rồi sao?"

Chu Tồn Cơ: "A, đúng đúng, thế tử ăn chocolate rồi, thứ đó siêu ngon, đáng tiếc cũng chỉ ăn được vài lần, sau đó không còn nữa. Nghe nói Hình Hồng Lang chạy đi làm lưu khấu rồi, sau đó lại được chiêu an, đã rất lâu rồi cô ta không bán chocolate cho bản thế tử ăn nữa."

Nói đến đây, Chu Tồn Cơ đã chảy nước bọt ào ào: "Còn chờ cái gì? Mau chuẩn bị xe ngựa, bản thế tử muốn đi ngoại ô."

Các hộ vệ lập tức hành động, muốn đi chuẩn bị xe ngựa, nhưng mà, cứ chiều tối mỗi ngày là người ở cổng chợ xem Tân Văn Liên Bá rất nhiều, chen chúc nhau, chật như nêm cối. Đừng nói xe ngựa, ngay cả người sống muốn chen vào cũng không dễ dàng.

Xe ngựa của Chu Tồn Cơ làm gì qua được, trừ phi các hộ vệ vung đao chém lung tung trên đường, nhưng tuần phủ Luyện Quốc Sự cũng ở đây, họ lấy đâu lá gan dám giết lão bách tính ở bên

đường?

Xe ngựa chen chúc ở bên ngoài, không thể qua được!

Chu Tồn Cơ chỉ lo lắng suông, đi không được.

Lại thấy Tân Văn Liên Bá kết thúc, trên màn hình bắt đầu chiếu "Phương pháp trồng ngô", thứ này đối với nông dân thì rất hay, đối với người trong thành thì lại không thú vị lắm.

Đoàn người "hống" một tiếng, bắt đầu chạy.

Tất cả đều chạy về hướng cửa thành đông.

Chu Tồn Cơ vừa nhìn phương hướng họ chạy liền hiểu ngay: "Không xong, bọn người kia muốn đi ngoại ô, họ muốn đi tranh mua đồ ăn mới lạ. Oa nha nha, mau, mau! Phải đi trước họ, những đồ ăn đó đều rất hiếm, sẽ bị bọn này cướp sạch mất."

Đoàn người chạy rồi, xe ngựa rốt cuộc cũng qua được.

Chu Tồn Cơ bình thường thích ngồi xe, nhưng lần này lại nhảy lên một con ngựa, hai chân kẹp lấy bụng ngựa: "Nhanh, nhanh nào!"

"Thế tử điện hạ, ngựa chạy không nổi. Trên đường toàn là người."

"Vậy tìm đường khác..." Chu Tồn Cơ đang vội cũng sinh ý nghĩ: "Không đi cửa thành, đi tường thành bên cạnh cửa thành."

Hắn không chạy cùng một đường với các lão bách tính, mà đi qua một con đường khác, nhanh chóng chạy tới bên tường thành, bò lên tường thành, nhìn ra cửa thành, trong cổng thành đã bu kín người.

Cửa thành bị người lấp kín rồi!

Chu Tồn Cơ: "Đưa sợi dây đây."

Các hộ vệ hiểu ý, vội vàng quấn sợi dây vào lưng hắn, lại thả hắn từ trên tường thành xuống, trực tiếp đặt ở ngoài thành.

Chu Tồn Cơ đặt hai chân xuống mặt đất ngoài thành, cười ha ha: "Vẫn là bản thế tử có biện pháp. Ha ha ha! Một đám dân thúi, sao có thể nhanh bằng bản thế tử?"

Hắn vung hai chân, chạy như điên về hướng ngoại ô.

Tủm! Rơi vào sông hộ thành.

Chương 788: Điều ta đi biên quan

Đông ngoại ô thành Tây An thoáng cái tấp nập!

Không chỉ chợ đêm tấp nập, ngay cả ban ngày cũng náo nhiệt.

Lý Đạo Huyền lấy ra những đồ ăn mới lạ chỉ là một mánh lới dùng để hấp dẫn dòng người. Lượng người qua lại tăng lên, sẽ không chỉ bán các hàng hoá mới lạ, cho dù hàng hoá bình thường cũng bắt đầu bày bán.

Bán gạo, bán bột mì, bán rau, bán khoai tây bán khoai lang bán ngô, bán ớt bán hồ tiêu bán hoa tiêu. . .

Dù sao thì có hàng hoá gì sẽ vận chuyển đến ngoại ô cái đó.

Chỉ cần lượng người qua lại lớn, cái gì cũng bán được.

Các lão bách tính rất nhanh thành thói quen tới ngoại ô mua sắm các loại vật tư sinh hoạt.

Về phần các loại đồ ăn đắt đỏ, thật ra sau khi ăn cho biết, lập tức liền bị các lão bách tính bỏ qua, dù sao không phải là nhu yếu phẩm sinh hoạt, các lão bách tính còn không giàu có đến mức có thể xem như đồ ăn vặt ăn thoải mái.

Đương nhiên, Chu Tồn Cơ có thể!

"Đây là Thạch rau câu trái cây thiên giới do Thiên Tôn ban thưởng. . ."

Tiểu thương còn chưa kịp bắt đầu giới thiệu, Chu Tồn Cơ liền

phất tay: "Mua, mua hết."

Tiểu thương: "Đa tạ, mười lượng bạc."

"Đây là bánh gạo, nó là dùng..."

"Đừng nói nhảm, mua." Chu Tồn Cơ vung tay lên: "Mua hết."

Tiểu thương: "Tám lượng bạc."

Hộ vệ vương phủ theo ở phía sau, trở thành cái giỏ chứa hàng, chẳng mấy chốc, trong tay các hộ vệ đều xách một cái bao.

Quản sự toát mồ hôi chạy theo bên cạnh: "Thế tử điện hạ, lần này mua nhiều quá, chi tiêu tháng này của chúng ta..."

Chu Tồn Cơ: "Hừ hừ, chi tiêu làm sao? Vương phủ nhiều sản nghiệp như vậy, còn có thể thiếu hụt hay sao?"

Quản sự: "Thiếu hụt rồi, hơn nữa thiếu hụt rất lớn, tháng này đã thiếu hụt hơn 3000 lượng bạc."

Chu Tồn Cơ: "Ơ?"

Quản sự: "Thế tử điện hạ nên tiết..."

Chu Tồn Cơ nói: "Chỉ 3000 lượng bạc, vấn đề không lớn."

Quản sự: "Thế nhưng đây mới là đầu tháng."

Chu Tồn Cơ căn bản không nghe, quay đầu, lại hỏi một tiểu thương ven đường: "Ngươi bán cái gì, đủ mọi màu sắc thế?"

Tiểu thương: "Cái này gọi là kẹo popping, hàng tiên giới, vốn nó to như cái chậu rửa mặt, vì thuận tiện cho phàm nhân chúng ta ăn, mới đập nhỏ nó ra như hiện tại. Bỏ vào trong miệng, nó sẽ nhảy lên. Thế tử điện hạ là khách quen của ta, ta tặng ngài một viên ăn thử miễn phí."

Hắn đưa ra một hạt nhỏ, to khoảng như hạt đậu xanh cho Chu Tồn Cơ.

Chu Tồn Cơ nhận lấy rồi ném vào trong miệng.

Kẹo popping đó vào trong miệng thật sự biết nhảy lên! Lốp bốp thật là thú vị.

Vẫn là lần đầu tiên Chu Tồn Cơ ăn được thứ mới lạ như vậy, liền vui mừng quá đỗi: "Thứ này quả nhiên thú vị, người thế gian căn bản không làm được, chỉ có tiên gia mới có, bao nhiêu tiền một viên?"

Tiểu thương bình thường bán mấy chục văn tiền một viên, nhưng bởi vì đối phương là Chu Tồn Cơ, lập tức tăng giá: "Một trăm văn một viên!"

Quản sự: "Viên kẹo to như hạt đậu xanh, ngươi bán một trăm văn? Sao ngươi không đi ăn cướp đi?"

Chu Tồn Cơ vung tay lên: "Mua, mua hết."

Quản sự: "Thế tử điện hạ, đây là gian thương, hắn nhìn khách mà báo giá."

Tiểu thương mặt không đổi sắc: "Không phải, kẹo popping ta bán cho người bình thường mặc dù có rẻ hơn một chút, nhưng phẩm chất không bằng bán cho thế tử điện hạ. Loại cho thế tử điện hạ sẽ nhảy cao hơn. Nhảy cao hơn đương nhiên phải mắc hơn."

Chu Tồn Cơ: "Ha ha ha, nói rất đúng, nhảy cao hơn đương nhiên phải mắc hơn, mua, mua hết."

Quản sự ôm mặt, nhảy cao hay không sao mà so sánh? Sau khi ăn vào miệng, nhảy cao bao nhiêu chỉ người ăn mới biết được.

Chu Tồn Cơ: "Không phải sợ, ngoại ô này đều là xây trên đất của ta. Tiền thuê của những tiểu thương này, có bốn thành phải nhập vào sổ sách của vương phủ ta, ngươi không cần để ý những cái này."

Quản sự: "Thế nhưng...vừa rồi ngài mua tùm lum, đã xài hết cả mấy tháng tiền thuê rồi."

Chu Tồn Cơ: "Ha ha ha, không sao, chỉ có mấy tháng, bản thế tử trả được."

Quản sự: ". . ."

Đoàn người chuyển qua một góc đường, chỉ thấy ngoài cùng phía đông ngoại ô đang xây một rạp hát rất lớn, chính giữa có một sân khấu, xung quanh sân khấu là một vòng khán đài, hàng sau cao hơn hàng trước, thành hình thang, thoạt nhìn quy mô khá lớn, sợ là có khoảng mấy nghìn chỗ ngồi.

Chu Tồn Cơ: "Ơ, chỗ này đang xây cái gì?"

Quản sự chạy tới tìm một mũ lam hỏi vài câu, lại lui về: "Bẩm báo thế tử điện hạ, ở đây đang xây một rạp hát."

Chu Tồn Cơ: "Ơ, hát kịch trên sân khấu à? Sao xây to thế, âm thanh hát kịch còn nghe thấy không?"

Quản sự thấp giọng nói: "Ta nghe mũ lam nói, mặc dù rạp hát ở đây cũng có thể dùng để biểu diễn ca múa, nhưng chủ yếu chính là dùng để chiếu phim."

"Phim? Là cái gì?" Chu Tồn Cơ lấy làm lạ.

Quản sự nói: "Chính là tìm một số con hát tới diễn, dùng tiên gia bảo kính ghi lại, lại kết hợp, dùng tiên gia bảo kính chiếu lên. Có người nói bên huyện Trừng Thành, thành Bồ Châu đã có không ít người xem qua rồi, rất thú vị."

Vừa nghe nói là trò chơi mới, lập tức Chu Tồn Cơ tràn đầy hứng khởi: "Lúc nào có thể xây xong? Lúc nào bắt đầu chiếu? Có hay hơn mấy cái chiếu trên tiên gia bảo kính ở cổng chợ không?"

Quản sự: "Có hay hơn không thì tiểu nhân cũng không biết. Thế nhưng...chắc sẽ không kém, phim này cũng không phải chiếu miễn phí, sẽ thu phí đấy! Nếu còn không hay bằng Tân Văn Liên Bá, vậy làm sao dám thu phí?"

"Thu phí hay lắm." Chu Tồn Cơ mừng rỡ: "Nếu thu phí, người sẽ ít, sẽ không chen chúc làm bản vương không có chỗ mà xem nữa. Ngươi phải chú ý nơi này, một khi khai trương, lập tức mua vé tốt nhất đắt nhất, bản thế tử muốn tới xem cái mới lạ."

Yêu cầu của Chu Tồn Cơ rất nhanh được thỏa mãn.

Một tháng sau, [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh] được long trọng chiếu trên rạp hát Tây An.

Bởi nơi này là Tây An, nhân khẩu nhiều, vượt xa bản thôn thôn Cao Gia và thành Bồ Châu, dưới ảnh hưởng của cung cầu, giá vé ở đây đương nhiên cũng sẽ bán cao hơn một chút."

Hơn nữa, suy nghĩ đến phủ Tây An có rất nhiều quan to quý nhân, rạp hát còn đặc biệt bố trí ghế VIP, thu phí của chỗ ngồi này cũng không rẻ, một vé chính là năm lượng bạc.

Chu Tồn Cơ dẫn theo thế tử phi, trắc phi, thiếp thất, con trai, con gái của mình...Một đám người nối đuôi nhau, tốn gần trăm lượng, gần như thuê hơn một nửa khu VIP, ngồi bên cạnh là mấy người Luyện Quốc Sự, tri phủ Tây An, Ngô Sân, Sử Khả Pháp.

Tất cả những người có máu mặt ở phủ Tây An đều đến đông đủ.

Tiếp theo, trận chiến vây thành Đại Lăng Hà, từ từ diễn ra trước mặt chư vị đại lão.

Những đại quan triều đình này xem phim có biên quân giao chiến, góc nhìn của họ hoàn toàn khác với người thường.

Chu Tồn Cơ chỉ xem một nửa đã sợ đến run cầm cập.

Đám người Luyện Quốc Sự thì xem mà chau mày, mãi không nói một lời.

Sử Khả Pháp chợt nhảy cẫng lên: "Buồn cười, Kiến Nô sao dám! Ta muốn thượng thư triều đình, điều ta đi biên quan đối phó Kiến Nô, điều ta đi biên quan!"

Chương 789: Ta có thể làm cái gì?

Lúc phim kết thúc, bầu không khí trong khu khách VIP có phần áp lực.

Luyện Quốc Sự đứng dậy trước tiên, thở một hơi thật dài, phủi phủi quan phục của mình: "Ài! Biên quan chiến sự bất lợi, tình huống rất đáng lo, đáng lo a."

Ngô Sân: "Tuần phủ đại nhân, ngài nói đi, quan văn như chúng ta phải làm gì mới có thể giúp được các tướng sĩ biên quan?"

Luyện Quốc Sự thở dài một hơi: "Còn có thể làm gì? Cố gắng làm tốt chính vụ, cung cấp thêm binh khí lương thực cho biên quân, đó chính là cống hiến lớn nhất mà quan văn có thể làm cho triều đình rồi."

Nói đến chính vụ, Luyện Quốc Sự cũng rất đau đầu. Bắt đầu từ tháng tám năm ngoái, Thiểm Tây chưa rơi một giọt mưa.

Hiện tại khu vực Thiểm Bắc lưu khấu hoành hành ác liệt, chỉ riêng liệt kê tên của chúng là có thể kể ra hơn trăm cái tên, hoàn toàn dựa vào tham tướng Thạch Kiên mang binh áp chế tại Thiểm Bắc, bằng không thì sớm đã tan hoang từ lâu.

Toàn bộ Thiểm Tây, hiện tại chỉ dựa vào khu vực tây bắc bộ Tây An để ăn cơm.

Khu vực này có huyện Trừng Thành, huyện Hợp Dương, huyện Bạch Thủy, có người nói khu vực này nhận được ban ân của Đạo Huyền Thiên Tôn, thỉnh thoảng ban chút mưa, còn có phân hóa

học, sản xuất không ít lương thực, duy trì được cái dạ dày của nhân dân Thiểm Tây, bằng không thì, hiện tại không biết Thiểm Tây đã loạn thành hình dạng gì.

Mấy ngày gần đây, Đạo Huyền Thiên Tôn liên tiếp hiển linh tại Tây An, mưa cũng rơi mấy đợt, ruộng đất chung quanh thành Tây An cũng bắt đầu có khởi sắc.

Thế nhưng, hiện tại Luyện Quốc Sự vẫn không đưa ra được bao nhiêu lương thực để nộp thuế cho triều đình...

Hắn phải dùng lương thực của mấy địa phương có mưa để nuôi sống bách tính ở địa phương không có mưa, việc trợ giúp biên quân chỉ có thể giao cho khu vực Giang Nam giàu có và đông đúc rồi.

Chu Tồn Cơ mang vẻ mặt tái nhợt đi tới bên cạnh Sử Khả Pháp, thấp giọng nói: "Sử đại nhân, ngươi là Cẩm Y Vệ, tin tức của ngươi linh thông hơn bọn ta nhiều. Mấy thứ trong phim này, là thật sao? Có chỗ nào giả tạo phóng đại không?"

Sử Khả Pháp: "Có!"

Chu Tồn Cơ thở phào nhẹ nhõm: "Phù, phóng đại là tốt rồi."

Sử Khả Pháp: "Nó phóng đại võ dũng của cá nhân diễn viên, còn lại toàn bộ là thật."

Chu Tồn Cơ: "Ơ, vậy việc Kiến Nô lợi hại như vậy cũng là sự thật?"

Sử Khả Pháp gật đầu: "Là thật!"

Chu Tồn Cơ: "Kiến Nô không phải là dã nhân sao? Họ có nhiều đại pháo dùng để phá thành như vậy cũng là sự thật?"

Sử Khả Pháp gật đầu: "Là thật! Từ nhiều năm trước Kiến Nô đã

sở hữu kỹ thuật đúc pháo, hỏa khí của họ không yếu hơn Đại Minh ta, buồn cười chính là rất nhiều người còn đang đối đãi Kiến Nô như dã nhân."

Chu Tồn Cơ: "A a a a! Vậy làm sao đây? Kiến Nô lợi hại như vậy? Đánh tới chỗ chúng ta thì làm sao đây?"

Sử Khả Pháp: "Chắc còn chưa đến mức đánh đến Tây An..."

Sắc mặt Chu Tồn Cơ hoà hoãn hơn: "Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, ôi trời, có xem phim thôi mà tim bản thế tử muốn rớt ra ngoài rồi...Thật là, ui...ui."

Trong lòng Sử Khả Pháp cũng rất khó chịu.

Nhưng lúc này hắn cũng không ý thức được vài năm sau Kiến Nô đã có thể chiếm lĩnh cả thiên hạ, hắn khó chịu là lão bách tính trong thành Đại Lăng Hà bị coi thành quân lương ăn tươi.

"Bách tính khổ quá."

Sử Khả Pháp đứng im bất động: "Ta phải làm gì, thế nhưng, làm cái gì mới tốt?"

Sử Khả Pháp đột nhiên kinh ngạc phát hiện, hình như mình không làm được gì hết.

Hắn cho rằng chính mình còn thiếu năng lực rất nhiều --

Bên trong rạp hát Tây An.

"Khởi bẩm Thiên Tôn." Trần thiên hộ được Lão Nam Phong phái đến Tây An tham dự "Buổi ra mắt phim", hai tay ôm quyền, báo cáo với Thiên Tôn mẫu sản xuất hàng loạt: "Rạp hát Tây An thu được đại thành công, vé bán cực tốt."

Lý Đạo Huyền cười: "Ngươi biết, ta muốn thấy không phải là vé bán, cái này với ta không có ý nghĩa."

Trần thiên hộ vội vàng đổi đề tài: "Trận chiến Đại Lăng Hà, đã tạo thành đả kích rất lớn đối với các quan to quý nhân Tây An, lần đầu tiên họ nhận thức được Kiến Nô hùng mạnh, chiến đấu của biên quân tàn khốc như vậy. Thuộc hạ nghe nói, sau khi bộ phim kết thúc, Chu Tồn Cơ xuất ra 5000 lượng bạc tiếp viện Sùng Trinh đế Chu Do Kiểm."

"5000 lượng?" Lý Đạo Huyền thiếu chút nữa cười đến rụng răng: "Người này bỏ mấy trăm lượng mua đồ ăn, mà hắn chỉ bỏ ra 5000 lượng tiếp viện Sùng Trinh thôi."

Trần thiên hộ: "Hắn tiêu xài quá độ, tài chính vương phủ đã rơi vào trạng thái thiếu hụt."

Lý Đạo Huyền cười.

Trần thiên hộ: "Có điều, hắn lại rất để bụng đến tuyến đường sắt Tây Duyên, vài ngày gần đây, mỗi ngày hắn đều chạy đến công trường đường sắt, giục bọn dân phu mau chóng làm xong đường sắt. Hắn rất muốn sớm ngày thông qua đường sắt kiếm tiền, sau đó nói là muốn dùng tiền này đi giết Kiến Nô."

Lý Đạo Huyền càng buồn cười: "Ha ha ha, người này thật ra vẫn rất thú vị. Trước đây ta dự định đợi sau khi quốc gia mới thành lập, tịch thu tài sản của hắn. Thế nhưng hiện tại ta đã đổi ý, nếu như hắn định thông qua làm đường sắt, làm thực nghiệp, làm ra việc chân chính lợi quốc lợi dân, ta sẽ không tịch thu tiền kiếm được từ những sản nghiệp này nữa, để cho chính hắn giữ lại tiếp tục kinh doanh. Ta chỉ tịch thu Tần Vương phủ của hắn làm nhà bảo tàng, thuận tiện tịch thu đất phong của hắn."

Trần thiên hộ cười hắc hắc: "Vậy thì Thiên Tôn thật đúng là nhân từ, thường thì thay đổi triều đại khác, dư nghiệt của hoàng gia tiền triều đều phải giết sạch."

Lý Đạo Huyền: "Giết giết giết cũng không tốt, đừng động một

tí là muốn giết sạch tất cả."

Hai người vừa mới nói đến đây, rèm cửa được vén lên, một đứa bé chui vào, không biết từ đâu lấy ra một khẩu súng nước bằng tre, nhắm ngay Trần thiên hộ "biu" một phát.

Lý Đạo Huyền nhanh tay lẹ mắt, nhảy về phía sau, tránh né hoàn mỹ.

Trần thiên hộ lại bị súng nước bắn trúng giữa ngực, y phục nháy mắt bị ướt một mảng.

Đứa bé cười to: "Ha ha ha, ta bắn trúng rồi."

Lý Đạo Huyền còn tưởng rằng Trần thiên hộ sẽ rất buồn bực, lại không ngờ, Trần thiên hộ hét thảm "a" một tiếng, ôm ngực, từ từ ngã xuống: "Ngươi. . .ngươi. . ."

Ngã phịch xuống đất, bất động.

Đứa bé mừng như điên chạy ra ngoài: "Ta đã vì nước trừ hại rồi, ta vì nước trừ hại rồi."

Lúc này Trần thiên hộ mới ngồi dậy từ trên mặt đất, dọn dẹp y phục.

Lý Đạo Huyền cười: "Ui, Trần thiên hộ, không khó chịu sao? Còn phối hợp với trẻ con để diễn nữa."

Trần thiên hộ cười hắc hắc: "Chỉ cần quen cái này, cảm giác cũng không tệ lắm, có thể để cho bọn trẻ vui vẻ cũng tốt. Diễn viên mà, chính là nghề nghiệp giúp cho người khác vui vẻ, ta tự hào vì mình đã làm nghề này."

"Chờ đã!" Lý Đạo Huyền: "Ngươi là thiên hộ, là tướng quân đánh trận, lúc nào bắt đầu xem diễn viên thành nghề chính rồi?"

Trần thiên hộ gãi gãi đầu: "Sớm muộn gì cũng phải xuất ngũ

mà, đợi khi thiên hạ thái bình rồi, mạt tướng sẽ làm một diễn viên chuyên nghiệp, làm diễn viên thực sự rất vui, còn vui hơn đánh trận nhiều."

"Ha ha ha ha!" Lý Đạo Huyền rất là hài lòng: "Rất tốt, lý tưởng này của ngươi rất tốt, ta rất xem trọng ngươi."

Trần thiên hộ cũng mừng rỡ: "Có thể được Thiên Tôn ủng hộ, mạt tướng không có gì phải sợ nữa, sau này nhất định toàn lực đánh trận, nhanh chóng để cho thiên hạ thái bình, mạt tướng mới có thể đi làm một diễn viên mà không còn tiếc nuối."

"Tiếp theo diễn Nỗ Nhĩ Cáp Xích, thế nào?"

"A a a, Thiên Tôn, tha mạt tướng đi, mạt tướng muốn diễn người tốt."

Chương 790: Trần Kỳ Du thăng quan

Ngay khi [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh] đạt được tiếng vang tốt, đồng thời...

Hiện đại!

Trên một nền tảng video ngắn nổi tiếng nào đó, [Đại Lăng Hà chiến thần] thuộc loại "phim đấu võ cổ trang" được cắt thành nhiều phần hơn một phút một tập, cũng bắt đầu công chiếu.

Tên ban đầu "biên quân nhất tiểu binh" bị Thiên Nhan Nữ Vương M từ bỏ vô tình, đổi thành hai chữ "chiến thần".

Dù sao, thời buổi này, trên mạng đang mốt hai từ trang bức này.

Lần này thiết kế đánh võ, chế tạo đặc hiệu, tất cả đều cao minh hơn "Mộc Quế Anh" lần trước không biết bao nhiêu lần.

Từ đặc hiệu năm xu, một phát nhảy lên đỉnh cấp xa hoa đại chế tác.

Hơn nữa, có thành công lần trước, Thiên Nhan Nữ Vương M cũng càng có lòng tin đối với loại phim đấu võ này, còn đầu tư tiền để quảng bá nó.

Đầu tư vào một khoản tiền quảng bá, phim ngắn tuyên truyền [Đại Lăng Hà chiến thần] giống như virus bắt đầu lan truyền khắp nền tảng video ngắn.

Người dùng sau giờ làm, cơm nước xong, nằm trên ghế sofa,

mở điện thoại muốn xem video, vuốt một cái chính là [Đại Lăng Hà chiến thần], vuốt cái nữa vẫn là [Đại Lăng Hà chiến thần], tạo ra một cảnh tượng "hot toàn mạng xã hội".

Thời buổi này, chỉ cần ngươi làm phim hay, lại chịu đầu tư tiền quảng bá, thoáng cái là có thể tạo thành hiệu quả cấp hiện tượng.

"Mẹ ơi, bộ phim này hay!"

"Con mẹ nó, chế tác đỉnh thật."

"Lần đầu tiên tôi xem được trên nền tảng video ngắn chế tác cấp điện ảnh."

"Cái này phải mời bao nhiêu diễn viên quần chúng."

"Thành trì này là bóng của thành nào vậy? Con mẹ nó quá là chân thực."

"Ơ, xem kìa, còn muốn mình dùng tiền đặt mua..."

"Một tập một đồng."

"Khinh thường ai chứ? Một đồng ông đây vẫn phải có."

Một đồng một tập, không đắt!

Đối với cá nhân người sử dụng, quả thật rất rẻ, thế nhưng không chịu nổi nhiều người. Trong nháy mắt, vé bán [Đại Lăng Hà chiến thần] bắt đầu tăng vù vù.

Chỉ thời gian một ngày, vé bán đã đột phá một nghìn vạn.

Tám ngày sau, vé bán phá ức!

Đương nhiên, vé bán không phải là thu nhập.

Theo độ hot của phim, chi phí quảng bá mà Thiên Nhan Nữ Vương M đưa vào cũng càng ngày càng nhiều. Phía sau hơn ức vé bán, là đang gồng gánh cho chi phí quảng bá mấy chục triệu.

Cuối cùng, lợi nhuận đến tay, chỉ có 2000 vạn.

Lý Đạo Huyền được chia tám phần, Thiên Nhan Nữ Vương M được chia hai phần. Cho nên cuối cùng đến tay Lý Đạo Huyền là 1600 vạn --

Phủ Duyên An. . .

Thạch Kiên dẫn theo quân của mình, áp giải 5000 hàng tặc, phong trần mệt mỏi tiến vào phủ Duyên An.

Vài ngày trước, hắn lại đánh một trận tại khu vực Thiểm Bắc, giết chết lưu khấu Cổ Tổng Quản, Bức Thượng Thiên, Tứ Thiên Vương, Độc Vĩ Lang, bắt được 5000 hàng tặc, liền đưa những hàng tặc này về núi Hoàng Long, thuận tiện đến phủ Duyên An nghỉ ngơi một chút, để cho các binh sĩ dân đoàn nghỉ ngơi, tiếp tế một chút vật tư.

Đội Thạch Kiên vừa đến, đội tiếp tế hậu cần trong núi Hoàng Long cũng không ngừng đi qua đường hầm Hoàng Thu Đài, không ngừng đưa vật tư đến trong tay hắn.

Đồng thời, theo đội hậu cần đến còn có 2000 tân binh, do Thạch Kiên suất lĩnh đi tiễu phỉ, thuận tiện rèn luyện một chút, cố gắng để trở thành lão binh.

Thạch Kiên nhìn từng khuôn mặt non nớt trước mắt, cũng không khỏi lắc đầu: "Này, các ngươi gia nhập dân đoàn bao lâu rồi?"

"Ta năm tháng!"

"Ta hơn bốn tháng!"

"Ta nửa năm rồi."

Thạch Kiên cười mắng: "Học tập thế nào?"

"Báo cáo Thạch tướng quân, kỹ thuật xạ kích của ta xếp hạng đệ nhất trong doanh."

"Chạy vượt chướng ngại vật của ta nhanh hơn tất cả."

"Trình độ ném lựu đạn của ta đã đạt được thành tích đệ tứ lịch sử."

Thạch Kiên cười: "Không tệ không tệ, nhưng ta hỏi không phải là những cái này, ta hỏi chính là, ba mục kỷ luật tám điều chú ý của các ngươi, mấy thứ này học thế nào rồi?"

Các tân binh phấn chấn: "Chúng ta là hài tử binh của lão bách tính."

"Không được coi thường quần chúng."

"Rất tốt." Thạch Kiên nói: "Dân đoàn của thôn Cao Gia, sức chiến đấu tuy quan trọng, nhưng đạo đức quan trọng hơn tất cả. Năm đó Thiên Tôn giáo dục ta, một đội quân hùng mạnh, có thể là đao giết người, cũng có thể là kiếm cứu người!"

Các thân binh đồng thanh nói: "Chúng ta muốn làm kiếm cứu người."

"Tốt!"

Từ xa vang lên tiếng khen ngợi.

Thạch Kiên quay đầu, liền thấy là tuần phủ Duyên Tuy Trần Kỳ Du đang đi tới, vẻ mặt rạng rỡ, bộ dạng rất vui vẻ.

Thạch Kiên: "Ồ, tuần phủ đại nhân."

Trần Kỳ Du cười hì hì: "Nhờ phúc của Thạch tướng quân, hiện tại ta không còn là tuần phủ nữa rồi."

Thạch Kiên: "Hả?"

Trần Kỳ Du cười hắc hắc: "Thạch tướng quân chiến công như núi, lần lượt tiêu diệt hết lưu khấu tại bắc bộ Duyên An, những lưu khấu bị thu thập này nằm trong khu vực quản lý của bản quan. Thạch tướng quân lại không ăn mảnh, tranh công, lúc nào cũng chia công lao cho bản quan, khiến cho uy danh của bản quan ở trong triều đình cũng được tăng cao."

Thạch Kiên hiểu ngay: "Trần đại nhân thăng quan rồi à."

Trần Kỳ Du nghiêm mặt nói: "Đúng vậy, thăng quan rồi."

"Không lâu, Tả Lương Ngọc bị pháo nã, cãi nhau dưới thành Vân Dương, tạo cho lưu khấu cơ hội thở dốc. Một đại đội lưu khấu đã chuyển hướng nam, đến vùng Kinh Tương, thẳng tiến Hồ Quảng rồi."

"Đình nghị cho rằng các trấn phủ chức quyền không đồng nhất, phải nên thiết lập một đại thần quản lý, đa số người đã đề cử Hồng Thừa Trù. Nhưng bởi vì Hồng Thừa Trù đang quản quân vụ tam biên, không thể thay thế, vì vậy triều đình liền thăng chức cho ta làm Binh bộ hữu thị lang kiêm hữu phó Đô ngự sử tổng đốc quân vụ Thiểm Tây, Sơn Tây, Hà Nam, Hồ Quảng, Tứ Xuyên."

Nói đến đây, Trần Kỳ Du không giấu nổi vui mừng trên mặt: "Bản quan nhờ phúc của Thạch tướng quân, từ tuần phủ một tỉnh, một phát nhảy lên làm tổng đốc năm tỉnh rồi."

Thạch Kiên: "Ơ kìa, thật đúng là chúc mừng chúc mừng, chúc mừng chúc mừng."

Trần Kỳ Du: "Nhưng mấy công lao này vốn đều là của Thạch tướng quân. Bản đốc cũng sẽ cực lực thượng thư thỉnh chỉ, thăng

chức cho Thạch tướng quân."

Thạch Kiên cười nói: "Vậy thì không cần đâu, mấy năm nay mạt tướng từ một bả tổng nho nhỏ, thăng lên làm tham tướng hiện tại, thăng quá nhanh, căn cơ bất ổn, dễ làm bậy. Vẫn là ở vị trí tham tướng này thêm một thời gian mới tốt."

Trần Kỳ Du: "Ôi chao, Thạch tướng quân thực sự là tiến thối có chừng mực, thực sự là tốt. Hiện tại bản đốc chuẩn bị đi tọa trấn Quân Châu Hồ Bắc, đến đó chỉ huy tiêu diệt lưu khấu Hồ Quảng, lập tức sẽ rời khỏi Duyên An. Lưu khấu Thiểm Bắc này, bây giờ còn chưa xử lý xong, chỉ có thể dựa vào Thạch tướng quân kiên trì nỗ lực rồi."

Thạch Kiên: "Yên tâm giao cho ta đi."

Trần Kỳ Du: "Khi bản đốc đi Hồ Bắc, sợ rằng có quan viên tham nhũng, có người kéo chân sau Thạch tướng quân. Cho nên bản quan chuẩn bị tự viết một phong thư, Thiểm Bắc sẽ do Thạch tướng quân tự quyết định, nếu có ai không phục, bảo hắn đến tìm bản đốc tâm sự."

Thạch Kiên: "Vậy thì đa tạ rồi."

Trần Kỳ Du nắm lấy cánh tay Thạch Kiên: "Đừng để mấy kẻ lý luận suông liên lụy, ngươi cứ buông tay mà làm, bản đốc tin tưởng thực lực của Thạch tướng quân."

Thạch Kiên chắp tay.

Trần Kỳ Du lập tức vui vẻ đi về Hồ Bắc.

Hắn mới vừa đi, sợi bông Thiên Tôn trước ngực Thạch Kiên liền lên tiếng: "Người này vừa đi, mũ ô sa sẽ bị mất."

Chương 791: Chuẩn bị ra tay với bộ lạc Ô Thẩm

Thạch Kiên bị lời nói của Thiên Tôn làm cho giật mình: "Ôi trời, Thiên Tôn, ngài đến đây lúc nào?"

Sợi bông Thiên Tôn cười hắc hắc: "Đã lâu rồi."

Thạch Kiên thầm nghĩ: Thiên Tôn đúng là xuất quỷ nhập thần! Vĩnh viễn không có ai biết Thiên Tôn có phải đang ở trên trời nhìn mình hay không, may mà ta không làm chuyện đuối lý.

Hắn cung kính hỏi thăm: "Thiên Tôn, ngài nói Trần Kỳ Du này vừa đi sẽ bị mất chức quan?"

"Đúng vậy!" Sợi bông Thiên Tôn nói: "Người này năng lực không mạnh, hoàn toàn dựa vào dân đoàn thôn Cao Gia chúng ta giúp đỡ lập công, hiện tại lại thăng làm tổng đốc năm tỉnh, chạy đến tuyến đầu tiễu phỉ. Chức quan lớn hơn năng lực, lại không có dân đoàn chúng ta giúp đỡ, hắn còn tiễu phỉ cái gì? Nhất định sẽ bị lưu khấu đùa bỡn, phạm sai lầm, rồi bị Chu Do Kiểm cách chức."

Thạch Kiên: "Ặc! Vậy, chúng ta cần giúp hắn không?"

Sợi bông Thiên Tôn lắc đầu: "Nhìn mạng của hắn đi! Nhiệm vụ hiện tại của ngươi là lợi dụng cho tốt thủ lệnh của hắn cho ngươi mà kinh doanh Thiểm Bắc."

Thạch Kiên phấn chấn: "Tuân lệnh!"

Khu vực Thiểm Bắc, hiện tại loạn nhất chính là khu vực Du Lâm, sau khi bộ phận lưu khấu từ Sơn Tây trở về Thiểm Tây thì vẫn làm loạn ở khu vực Du Lâm. Với lại bộ lạc Ô Thẩm của Mông

Cổ cũng cách Du Lâm quá gần, nên thường xuyên chạy qua đây quấy rối.

Quan binh tiến vào khu vực Du Lâm tiễu phỉ, phải giằng co với lưu khấu và người Mông Cổ rất nhiều lần.

Đương nhiên, bộ lạc Ô Thẩm sau lần bị hỏa súng binh thôn Cao Gia mười hơi thở bắn bốn lượt đã bị xuống dốc. Thanh tráng niên trong bộ lạc tử thương thảm trọng, khiến cho cả bộ lạc không gượng dậy nổi, trong khoảng thời gian ngắn cũng sẽ không chạy đến Du Lâm làm loạn nữa.

Sợi bông Thiên Tôn lên tiếng: "Ta đã điều Tạo Oanh qua đây, chúng ta chuẩn bị xử lý bộ lạc Ô Thẩm."

Thạch Kiên a một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc: "Ý của Thiên Tôn là? Muốn xóa bỏ bộ lạc Ô Thẩm?"

"Không!" Sợi bông Thiên Tôn nhếch miệng lên: "Xoá sạch đơn thuần là không có ý nghĩa. Kỵ binh chất lượng tốt của dân tộc Mông Cổ phải nên cho chúng ta sử dụng mới đúng."

Thạch Kiên: "A?"

Sợi bông Thiên Tôn nói tiếp: "Thật ra người Mông Cổ vẫn đang kết minh với Kiến Nô, làm bộ đội tiên phong cho Kiến Nô, so với để cho Kiến Nô lợi dụng họ đánh chúng ta, không bằng để cho chúng ta lợi dụng họ đi đánh Kiến Nô."

Lần này Thạch Kiên đã mơ hồ hiểu cái gì.

Sợi bông Thiên Tôn: "Ta đã nói rất nhiều lần, đừng có động một tí là giết giết giết. Thiên hạ này rất lớn, cần rất nhiều người giúp đỡ chúng ta, thì mới có thể quản lý tốt được thiên hạ này. Đại thảo nguyên mênh mông, người Trung Nguyên chúng ta không quản được, cũng không có nhiều nhân khẩu như vậy đi quản, cần phải hấp thu người Mông Cổ hỗ trợ để quản lý tốt nó."

Thạch Kiên: "Tuân lệnh!"

Có chỉ đạo tư tưởng tối cao của Thiên Tôn, Thạch Kiên hành động sẽ không còn lo nghĩ gì nữa.

Sau khi tiếp tế một đợt vật tư, không bao lâu, Kỵ Binh doanh do Tạo Oánh suất lĩnh cũng đến.

Những năm gần đây, thôn Cao Gia vẫn đang thông qua các loại con đường mua quân mã, số lượng của Kỵ Binh doanh sớm đã đạt đến 1000 người. Mấy năm nay vẫn buôn bán cùng Thiết Điểu Phi, đưa vật tư cho biên quân, trong quá trình này, thường xuyên lúc ẩn lúc hiện tại Tuyên Phủ Đại Đồng, Kỵ Binh doanh cũng nhận được rèn luyện nhất định.

Thạch Kiên rất ít giao tiếp cùng Kỵ Binh doanh, tiếp xúc không nhiều lắm, nên thật sự không ngờ tới hiện tại Kỵ Binh doanh đã có 1000 người rồi.

Nhìn thấy Tạo Oanh, hắn vội vàng ôm quyền làm lễ: "Tạo giáo viên, thực sự đã lâu không gặp rồi."

Tạo Oanh cười: "Thạch Kiên, gần đây kiếm ăn không tệ nhỉ, đã làm tham tướng rồi."

Thạch Kiên cười: "Ai chẳng biết thân phận trong triều đình của ta là giả? Ở trong thôn Cao Gia, ta chẳng là cái đinh gì."

Nói đến đây, Thạch Kiên chỉ vào Trịnh Đại Ngưu đang cưỡi trên một con ngựa khác bên cạnh Tạo Oanh: "Nam nhân của cô mới là chân đại lão của thôn Cao Gia."

Tạo Oanh mừng rỡ: "Bốn chữ nam nhân của cô, dùng rất hay."

Trịnh Đại Ngưu đang gặm chân dê nướng, nghe hai người nói vậy quay đầu lại: "A, Tạo Oanh có nam nhân sao? Ai, ở đâu? Cũng không giới thiệu cho huynh đệ làm quen, thật là quá xa cách rồi."

Thạch Kiên lườm hắn: "Ngươi đó!"

Trịnh Đại Ngưu chỉ vào mũi mình: "Ơ, ta?"

Trịnh Đại Ngưu nhếch môi: "Toàn nói mò, bọn ta còn chưa thành thân, sao ta có thể gọi là nam nhân của cô ấy."

Thạch Kiên: "Các ngươi đã ngủ với nhau chưa?"

Trịnh Đại Ngưu: "Ngủ rồi! Trên tuyến biên cảnh Tuyên Phủ Đại Đồng, thời tiết giá lạnh, hai anh em ta nằm sát bên nhau, ngủ với nhau rất nhiều lần."

Tạo Oanh mừng rỡ, đồng thời cũng có chút xấu hổ. Mặc dù nàng là một nữ hán tử, thế nhưng chữ "ngủ" này rơi vào người mình cũng bị xấu hổ.

Thạch Kiên nhún vai: "Vậy không phải được rồi sao, ngươi ngủ với cô ấy, phải có trách nhiệm với cô ấy, thành thân với cô ấy, bằng không chính là không chịu trách nhiệm, là thứ nam nhân cặn bã."

Trịnh Đại Ngưu thất kinh: "Còn chú ý cái này sao? Vậy...người ta muốn thành thân nhiều lắm, Cao Sơ Ngũ, Bát Địa Thỏ, còn có rất nhiều rất nhiều huynh đệ, phải thành thân hết một lần."

"Phốc!" Tạo Oanh ngã ngựa.

Cú ngã rất nặng, muốn vỡ toang cả trang bị, một cây hỏa súng nhỏ ở sau lưng nàng lăn đến dưới chân Thạch Kiên.

Thạch Kiên ồ một tiếng, đưa tay nhặt lên hỏa súng của Tạo Oanh: "Ơ, hỏa súng này của cô ngắn hơn hỏa súng của bọn ta dùng rất nhiều."

Tạo Oanh bò dậy: "Ừ, đây là súng kỵ binh, bản vẽ của Thiên Tôn cho, do đám người Tống Ứng Tinh, Lý Đại, Cao Nhất Nhất, Từ

Đại Phúc cùng nhau nghiên cứu chế tạo ra."

Thạch Kiên: "A, súng kỵ binh?"

Tạo Oanh: "Hỏa súng của bộ binh dùng quá dài, không thích hợp kỵ binh sử dụng, cho nên Thiên Tôn liền đưa ra loại hỏa súng ngắn này, ống súng ngắn sẽ không gây trở ngại cho kỵ binh hành động. Đương nhiên, bởi vì ống súng ngắn, cho nên tầm bắn của nó tương đối gần, độ chính xác cũng kém hơn."

Thạch Kiên lập tức hiểu ngay: Kỵ binh dùng hỏa súng trên lưng ngựa vốn không quá yêu cầu tầm bắn xa, đội quân xông lên trực diện theo đuổi tầm bắn không có ý nghĩa, theo đuổi thuận tiện mới là đúng.

Trịnh Đại Ngưu nhếch miệng cười: "Các huynh đệ của Kỵ Binh doanh vì có thể sử dụng thuần thục cái này trên lưng ngựa, đã luyện tập rất vất vả đấy."

Thạch Kiên: "Có thứ tốt này, xem ra sau này Kỵ Binh doanh có thể tung hoành đại thảo nguyên rồi."

Nói đến đây, hắn đột nhiên nghĩ tới cái gì: "Ơ, Đại Ngưu, ngươi không phải là người của Ném Lựu doanh sao? Sao bây giờ lại thuộc về Kỵ Binh doanh rồi?"

Trịnh Đại Ngưu: "Ném Lựu doanh giải tán từ lâu rồi! Ôi chao, hỏa súng càng ngày bắn càng xa, tầm ném lựu đạn của Ném Lựu doanh bọn ta đã không còn ý nghĩa, hiện tại các huynh đệ đã chuyển sang các bộ khác rồi."

Nói đến đây, hắn trái lại có chút thổn thức: "Đã lâu không gặp Sơ Ngũ rồi, cũng không biết hiện tại Sơ Ngũ đang làm gì."

"Oa!"

Một tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh vang lên, bà đỡ ôm một

đứa bé mới sinh từ trong phòng chạy ra, quay về Cao Sơ Ngũ hô to: "Lão gia, chúc mừng, chúc mừng nha, phu nhân sinh con trai, một tiểu tử mập mạp."

Cao Sơ Ngũ mừng rỡ, bước nhanh tới nhận lấy con, vụng về ôm vào lòng: "Ha ha ha ha! Ta làm cha rồi! Ta sẽ đặt tên cho nó, gọi là Cao Sơ Lục."

"Đừng!" Trong phòng sinh vang lên tiếng gầm giận dữ của Hình Hồng Lang: "Đặt tên cho con nghiêm chỉnh vào."

Chương 792: Xe hơi số 2 của Bạch công tử

Bản thôn thôn Cao Gia.

Sáng sớm, các thôn dân cần cù của thôn Cao Gia đã thức dậy.

Các nông phu đi về hướng ruộng đồng, các công nhân tiến vào nhà xưởng, ngay cả lão thôn trưởng cũng ngồi trước cửa, đang bện một đống nan tre thành từng con châu chấu nhỏ, chim nhỏ, chuẩn bị đem ra chợ bán một đồng một con cho bọn trẻ chơi.

Buổi sáng như vậy, không khác gì những buổi sáng bình yên khác.

Nhưng mà, trước cổng trường nhị trung Số 32 của thôn Cao Gia, lúc này lại xuất hiện một hình ảnh cũng chẳng hài hòa.

Tống Ứng Tinh, Vương Trưng, còn có một đám nghiên cứu sinh, kỹ sư kỹ thuật cao cấp, thợ rèn, đang vây quanh một chiếc xe thật lớn bằng sắt.

Xe của Bạch công tử chế tạo!

Bộ phận chủ thể của nó hầu như làm toàn từ sắt thép, chỉ có trên bốn lốp xe bao trùm cao su đen do Thiên Tôn ban thưởng. Phía trước xe có một thứ tạo hình nồi hơi rất rõ ràng, phía trên còn thò ra một ống khói thật dài.

Bạch công tử hưng phấn ra mặt: " Xe hơi, số 2, hôm nay chính thức bắt đầu thử nghiệm vận hành."

Hắn nói những lời này dõng dạc, tràn đầy tự tin, thế nhưng

đám người vây xem lại biểu hiện ra hết sức bình thản.

Dù sao, xe hơi số 1 của Bạch công tử đã trở thành trò cười cho mọi người.

Khi chế tạo xe số 1, động lực của máy hơi nước còn rất yếu, không kéo nổi thân xe quá nặng, cho nên thân xe làm bằng gỗ. Bạch công tử lại quên lắp bộ phanh cho nó, chạy là không ngừng được, hai lần lao xuống ruộng bị lật, thân xe bằng gỗ không chắc chắn, vỡ toang trong nháy mắt.

Sau đó Bạch công tử kiểm tra nhiều lần, đều kết thúc trong thất bại.

Khiến cho mọi người trong thôn Cao Gia đều đặt ra một câu hỏi rất lớn cho tính khả thi của đồ vật gọi là "xe hơi" này.

Lần này Bạch công tử đưa ra xe số 2, đương nhiên cũng không nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt của mọi người.

"Tiểu Bạch, lần này cậu lắp phanh chưa?" Tống Ứng Tinh nhịn không được muốn hỏi một câu.

Bạch công tử: "Ha ha ha, ngã một lần khôn ra, lần này thiết kế đầu tiên của ta chính là bộ phanh."

Mọi người: "Đừng đem phanh đặt ở vị trí đầu tiên, động lực đâu? Lần này dùng thân xe toàn bằng sắt, xe rất nặng đấy. Máy hơi nước kéo được không?"

Bạch công tử lầm bầm cười: "Ta dám dùng thân xe toàn bằng sắt, chính là bởi vì máy hơi nước đã cải tiến, động lực đã nâng cao rất lớn, đừng thấy máy hơi nước nhỏ, nó đã có thể kéo cả thân xe bằng sắt đấy."

Mọi người: "Ui ui ui!"

Bạch công tử: "Các người cứ chờ coi đi, hừ hừ! Châm lửa!"

Một nghiên cứu sinh theo Bạch công tử nghiên cứu thời gian dài từ phía sau nhảy ra, lấy ra hỏa chiết tử, sau đó ném vào trong nồi hơi.

Nồi hơi được châm lửa, rất nhanh! Than đá đặt ở bên trong cũng cháy lên theo.

Phía trên máy hơi nước bắt đầu phun ra khí trắng.

Bạch công tử đắc ý ra mặt: "Thấy chưa? Máy hơi nước đang vận chuyển, nhưng hiện tại xe của ta lại không chạy về phía trước, chính là bởi vì ta lắp phanh rồi, ha ha ha, hiện tại ta đang giẫm lên phanh đấy."

Mọi người: "Đừng có đắc ý vì chút công năng nho nhỏ này! Đây là công năng căn bản xe phải có, nếu phanh còn làm không tốt, còn là xe gì nữa?"

"Được thôi, hiện tại cho các người xem, uy lực của xe hơi số 2 này đi." Bạch công tử giơ chân phải lên, khẽ nhả phanh ra.

Lần này, động lực bị áp lực rốt cuộc được thả ra, xe hơi từ từ...chạy về phía trước.

Mọi người: "Oa, thật sự chạy được này."

"Nặng như vậy cũng chạy được."

Tống Ứng Tinh và Vương Trưng nhìn nhau, trong mắt đều là hưng phấn không ngăn được: "Máy hơi nước cải tiến này của Tiểu Bạch có động lực rất mạnh, mặc dù thể tích không lớn, nhưng có thể kéo theo chiếc xe bằng sắt nặng như vậy di chuyển."

"Lần này, năng lực vận tải của thôn Cao Gia ta sẽ bước sang một chương mới rồi."

Bạch công tử tay trái nắm tay lái, tay phải mở cái hộp bên cạnh ghế ngồi ra, trong hộp toàn là than viên, mỗi viên đều làm rất đẹp.

Bạch công tử tiện tay nắm lên một cục than rồi ném vào trong nồi hơi, tay trái xoay tay lái, chiếc xe quẹo một đường cong tại ngã ba trước cổng trường học, sau đó chạy về phía Bắc.

Cơ sở hạ tầng của bản thôn Thôn Cao Gia đều làm tốt nhất, đường xi măng từ lâu đã làm đến tình trạng bốn phương thông suốt, tại mỗi một giao lộ thậm chí còn có cả cột mốc đường.

Xe chạy đến trước một ngã tư đường rất lớn, trên biển chỉ dẫn tại giao lộ vẽ, rẽ trái đi huyện Trừng Thành phía tây, rẽ phải đi huyện Hợp Dương phía đông, đi thẳng là núi Hoàng Long phía bắc.

Bạch công tử cười ha ha một tiếng, liền chạy lên con đường đi núi Hoàng Long.

Lượng lớn nghiên cứu sinh đuổi theo phía sau, muốn xem náo nhiệt, nhưng không ngờ xe của Bạch công tử càng chạy càng nhanh, rất nhanh liền đạt tới tốc độ trên 30 km/h, quần chúng vây xem chạy vắt giò lên cổ cũng không đuổi kịp.

Vương Trưng cái khó ló cái khôn: "Mau, Xe Mặt Trời công cộng, kiếm chiếc Xe Mặt Trời, chúng ta có thể đuổi theo sau."

Mọi người tức thì bừng tỉnh hiểu ra, vội vàng chạy tới cổng chủ bảo, nơi này có một "tổng trạm xe Thôn Cao Gia", Xe Mặt Trời công cộng để không còn rất nhiều.

Đám đại lão trong trường học muốn dùng xe, người quản lý trạm xe nào dám nói một chữ không, vội vàng phê duyệt chiếc Xe Mặt Trời số 86 mới về tổng trạm kiểm tra, vừa mới sửa xong đang định đưa vào sử dụng trở lại cho mọi người dùng.

Tài xế chính là người năm đó chở tín sứ Lý Nguyên tại núi

Hoàng Long, xe cũng là chiếc xe đó, kỹ năng thì cũng bưu hãn như nhau, hắn hét lớn: "Các vị, ngồi vững."

Nhạc nền bài hát Deja Vu vang lên, tài xế vung tay lái, xe chạy về hướng núi Hoàng Long, trên xe chở toàn là nhà khoa học và nghiên cứu sinh, tất cả đều mở to hai mắt nhìn về phía trước.

86 không hổ là 86, rất nhanh đã đuổi theo Bạch công tử ở phía trước.

Chỉ thấy chiếc xe hơi số 2 kia đang chạy ổn định trên đường, thỉnh thoảng hú một tiếng, phun ra một đống khói mù.

Bạch công tử cũng thi thoảng nắm một hòn than ném vào trong nồi hơi.

Có điều, ngồi gần nồi hơi như thế, khó tránh khỏi bị nóng, sẽ chảy mồ hôi. Sau khi Bạch công tử bốc than xong, tiện tay lại lau mồ hôi trên mặt, kết quả khuôn mặt trắng trẻo sáng sủa bị chính hắn biến thành như thằng hề, trông còn giống nông dân công hơn cả nông dân công.

Xe mặt trời 86 đã chạy bằng xe hơi, sau đó giảm tốc độ, hai xe chạy song song. Tống Ứng Tinh từ cửa sổ xe thò đầu ra: "Này! Tiểu Bạch, cậu dự định chạy đến chỗ nào?"

Bạch công tử cười hắc hắc: "Đương nhiên là về Bạch gia bảo."

Tống Ứng Tinh kinh hãi: "40 dặm? Xe này của cậu chạy được xa vậy sao?"

Bạch công tử: "Ta đã tính toán qua trọng lượng than đá và quãng đường, đừng nói 40 dặm, coi như là 40 dặm vừa đi vừa về, cũng không thành vấn đề. Huống chi, ta còn có thể bổ sung than đá tại Bạch gia bảo mà, sau này sẽ thiết lập một trạm tiếp than đá tại mỗi thành thị, thế là xe này có thể chạy đến bất cứ nơi đâu."

Tống Ứng Tinh chịu phục rồi: "Phát minh này của cậu quá lợi hại."

Vương Trưng: "Thiên Tôn nhìn thấy phát minh này, chỉ sợ cũng sẽ rất vui."

Bạch công tử cười to: "Sau này, đường xi măng của chúng ta trải đến đâu, xe này có thể chạy đến đó, vận chuyển vật tư, sẽ không còn là vấn đề nữa."

Tống Ứng Tinh: "Vấn đề ở chỗ giá trị chế tạo của xe này đúng không?"

Bạch công tử: ". . ."

Chương 793: Thôn binh không có

Huyện Tây Hạp...

Trần Đại Kim và Tả Lương Ngọc, sau khi bị người trong nhà dùng hoả pháo hành hung tại phủ Vân Dương, quả thật đã buồn bực một hồi.

Hai người này một người là thái giám trong cung, một người là quân phiệt ương ngạnh, có khi nào chịu qua cục tức này, cứ đóng quân tại phủ Vân Dương không đánh trận, cãi nhau mỗi ngày. Cuối cùng hạ ngục được Vân Dương phủ trị Tưởng Doãn Nghi, còn nghênh đón Vân Dương phủ trị mới Lư Tượng Thăng.

Lúc này hai người mới cảm thấy xem như trút được cơn giận, có thể tiếp tục đuổi theo tiêu diệt lưu khấu rồi.

Trải qua một phen truy tung vất vả, quân Tả Lương Ngọc rốt cuộc đã đuổi kịp quân lưu khấu tại núi Nhị Long nằm ở phía đông bắc huyện Tây Hạp.

Chỉ thấy quân kỳ chữ Sấm, đang phất phơ trên sườn núi Nhị Long.

Lượng lớn lưu khấu đang cố thủ theo sườn núi hiểm trở, làm ra vẻ như "Ta không định trốn, ta muốn liều mạng với ngươi".

Tả Lương Ngọc nhìn cảnh này không khỏi bật cười: "Một đám lưu khấu cứt chó, nhìn thấy bản tướng quân còn không chạy, còn dám chiếm giữ sườn núi? Không muốn sống nữa đúng không?"

Trần Đại Kim cũng cười: "Vừa lúc, một lưới bắt hết bọn

chúng."

Tả Lương Ngọc cũng không nhiều lời vô ích, công núi!

Tuy nhiên, hắn vừa công lên, lập tức liền cảm giác được bất thường.

Các lưu khấu chiếm giữ ở giữa sườn núi không ngờ xoát xoát xoát, lấy ra mấy trăm cây điểu súng và Tam nhãn thần súng.

Tả Lương Ngọc: "???"

Tiếp theo, tiếng hỏa súng như pháo vang lên, nổ vang trên sườn núi, cơn mưa đạn rơi xuống quân Tả Lương Ngọc.

Tả Lương Ngọc: "Mẹ nó, lưu khấu lấy đâu hỏa súng vậy?"

Trần Đại Kim cũng kinh hãi: "Có hỏa súng không khó hiểu, chúng cướp khắp nơi, kiểu gì cũng có thể cướp được hỏa súng, thế nhưng hỏa dược và đạn chì của chúng từ đâu có?"

Hai người đứng phía sau áp trận, chỉ thấy sợ hãi.

Thế nhưng quan binh công sơn cũng không phải chỉ sợ hãi, là ăn đạn.

Hãn tốt phía trước nhất của quan binh đảo mắt đã ngã xuống một loạt.

Tiếp theo các lưu khấu xoát xoát xoát, lại lấy ra một đống liên nỗ, đây là liên nỗ chế tạo hoàn mỹ, nhìn còn tốt hơn nhiều so với cung săn, cung nhẹ mà chúng dùng trước đây.

Cách sử dụng liên nỗ thuận tiện hơn nhiều so với cung, cho dù các lưu khấu không có lực cánh tay và tiễn thuật ưu tú, chúng cũng có thể sử dụng liên nỗ một cách đơn giản, tên liền như mưa bay xuống dưới sườn núi.

Quan binh vừa mới bị hỏa súng bắn một lượt, lập tức lại bị liên nỗ hỏi thăm, trong nháy mắt thảm không nói nổi, chẳng mấy chốc, phía trước đã không trụ nổi, bắt đầu lui lại, tiếp theo toàn bộ quân trận hống một tiếng, lui về phía sau.

Tả Lương Ngọc giơ chân mắng cũng vô dụng, chỉ chớp mắt các binh sĩ đã lui hết xuống dưới núi.

Lưu khấu trên núi cười ha ha: "Tả Lương Ngọc, con mẹ ngươi đuổi bọn ta từ Sơn Tây đến Hà Nam, lại đuổi từ Hà Nam vào Vân Dương, hiện tại không đuổi nữa à? Các gia gia không sợ ngươi nữa rồi."

Tả Lương Ngọc giận dữ: "Sao có thể? Lũ tặc này sao có thể có được binh khí tốt như thế? Những binh khí này đều chuyên cung cấp cho biên quân sử dụng, sao chúng có được?"

Trần Đại Kim: "Cướp, nhất định là cướp."

Tả Lương Ngọc: "Có người hãm hại ta, nhất định là có người hãm hại ta! Con mẹ nó!"

Hắn đâu biết được, hiện tại Địch Đường đang ở trong một rừng cây nhỏ phía Bắc cách mấy chục dặm đếm tiền, những trang bị này dự định ban đầu là bán cho Kiến Nô, hắn đã bán cho bọn lưu khấu với giá gấp đôi.

Lưu khấu mua đồ thật đúng là hào phóng, không mặc cả!

Dù sao thì tiền của chúng cũng không xài được.

Đối với lưu khấu, vàng bạc trang sức không hề có chút tác dụng, chúng cần chỉ là vũ lực mạnh mẽ và được no bụng, đối với cái giá của Địch Đường, đám lưu khấu ngay cả hứng thú cò kè mặc cả cũng không có.

Địch Đường: "Dù sao thì kiếm tiền của ai thì không phải là

kiếm chứ? Chỉ cần có tiền, thế nào cũng được, ha ha ha ha." --

Trần Kỳ Du, tân nhiệm tổng đốc năm tỉnh, tân quan nhậm chức tam bả hỏa!

Vừa mới đến tiền tuyến, Trần Kỳ Du lập tức bắt đầu điều động quân đội, lệnh tuần phủ Thiểm Tây Luyện Quốc Sự đóng quân tại huyện Thương Nam, ngăn chặn lưu khấu di chuyển về hướng tây bắc; lệnh Vân Dương phủ trị Lư Tượng Thăng đóng quân huyện Phòng, Trúc Sơn, ngăn chặn chúng trốn về phía tây; Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên đóng quân tại huyện Lư Thị, ngăn cản chúng trốn về hướng đông bắc; tuần phủ Hồ Quảng Đường Huy đóng quân Nam Chương, ngăn cản chúng trốn về hướng đông nam.

Về phần bản thân Trần Kỳ Du...

Hắn rất nghiêm túc suy nghĩ một chút mình nên đi đâu, cuối cùng quyết định, lựa chọn đi chung với người đánh giỏi nhất. Vì vậy, Trần Kỳ Du chọn Lư Tượng Thăng, cong đít chạy tới trong quân Lư Tượng Thăng.

Luyện Quốc Sự nhận được điều lệnh của tổng đốc, liền chuẩn bị xuất phát đi huyện Thương Nam một lần nữa.

Đầu tiên chọn tam vệ binh mã 1500 người, lại triệu tập dân đoàn thôn binh.

Tuy nhiên lần này hắn triệu tập dân đoàn thôn binh lại không triệu tập được, không được mấy người hưởng ứng. Cầm ống loa la muốn khô cả nước bọt, cũng chỉ có hơn trăm người tới.

Gọi thủ hạ tới hỏi mới biết, thanh tráng niên rãnh rỗi không có việc làm đều bị Tần Vương phủ chiêu mộ làm đường hết rồi.

Dù sao, thôn binh dân đoàn đều là thanh tráng niên, mà thanh tráng niên đồng thời cũng là đại quân chủ lực làm đường, bị cướp người rồi.

Việc này có phần xấu hổ!

Luyện Quốc Sự vội hỏi: "Thế tử hiện ở đâu?"

Thủ hạ hồi báo: "Thế tử điện hạ ở phía bắc, đi tuần tra công trình đường sắt của hắn rồi."

Luyện Quốc Sự cũng không phái người đến đó nói chuyện với thế tử, thân phận không ngang hàng là không thể nói chuyện được, chỉ có thể tự mình đi. Hắn cưỡi lên khoái mã, ra khỏi thành Tây An, dọc theo đường sắt thật dài, chạy như điên về hướng bắc.

Chạy qua cầu Vị Hà, chạy khoảng mười dặm nữa về phía đầu cầu bắc, rốt cuộc tìm thấy thế tử Chu Tồn Cơ ở đây.

Ở đây đã gần kề huyện Tam Nguyên.

Chu Tồn Cơ rời khỏi thành Tây An xa như vậy, thật ra đã làm trái với tổ chế, có điều...Khoảng cách này nói xa không xa, nói gần không gần, cũng không có ai sẽ đi tố cáo Chu Tồn Cơ là được. Ngay cả Sử Khả Pháp thân là Cẩm Y Vệ cũng sẽ không vì chút khoảng cách như thế mà đi đâm thọc với hoàng đế.

Luyện Quốc Sự chạy như điên đến trước mặt Chu Tồn Cơ, lớn tiếng gọi: "Thế tử điện hạ."

"Ơ, Luyện đại nhân! Tới vừa lúc." Chu Tồn Cơ cười tươi như hoa, chỉ vào ngực mình, một hình Đạo Huyền Thiên Tôn thêu bằng tơ vàng. Hắn dương dương đắc ý nói: "Ngươi xem hình thêu này của ta có đẹp không?"

Luyện Quốc Sự toát mồ hôi: "Hả, thế tử điện hạ, ngài cũng gia nhập Đạo Huyền Thiên Tôn giáo rồi?"

Chu Tồn Cơ: "Gia nhập, vì sao không gia nhập? Thiên Tôn đã tự mình hiển linh rồi, ban cho ta một cây cầu, còn ban thưởng tiên gia bảo kính, thần tiên linh nghiệm như vậy, ta không tin ngài thì

tin ai?"

Luyện Quốc Sự toát mồ hôi, bỏ đi, loại chuyện này cũng không cần thiết thổ tào, nắm lấy trọng điểm. Hắn vội vàng lên tiếng: "Tổng đốc năm tỉnh Trần Kỳ Du hạ điều lệnh, muốn hạ quan suất binh đến huyện Thương Nam đóng quân, phòng bị tặc quân nhập Thiểm, nhưng hạ quan không chiêu mộ được thôn binh, nghe nói thanh tráng niên trong phủ Tây An đều bị thế tử điện hạ thuê đi làm đường rồi."

Chu Tồn Cơ cười khẩy một tiếng, đắc ý ra mặt: "Không sai! Bản thế tử đã dốc hết vốn liếng rồi. Ngay cả cầu Thiên Tôn cũng đã ban thưởng, còn có khó khăn nào có thể ngăn cản được bản thế tử đây? Bản thế tử đập nồi bán sắt, đã bán đi không ít đồ trang sức của thế tử phi, mới thuê được vô số dân công, ha ha ha, tuyến đường sắt Tây Duyên sẽ hoàn thành trong ngày một ngày hai."

Luyện Quốc Sự dở khóc dở cười: "Thế nhưng...hạ quan không chiêu mộ được thôn binh đây này."

Chương 794: Phi Thiên Thử xuất sơn

Chu Tồn Cơ trợn trắng mắt: "Ngươi không chiêu mộ được thôn binh, có liên quan gì bản thế tử?"

Luyện Quốc Sự dở khóc dở cười: "Không có thôn binh, hạ quan không đủ binh lực."

Chu Tồn Cơ tiếp tục mắt trợn trắng: "Hạ Nhân Long đâu? Hắn không phải là tổng binh Thiểm Tây sao?"

Luyện Quốc Sự: "Hắn hiện tại ở Hà Nam."

Chu Tồn Cơ: "Oa, Hạ Nhân Long chạy lung tung, khiến ngươi không có binh để dùng, ngươi lại đi cướp đội làm đường của bản thế tử? Không được! Không được không được, tuyệt đối không đáp ứng."

Luyện Quốc Sự: ". . ."

Chu Tồn Cơ đột nhiên nghĩ tới cái gì: "Không phải có một tham tướng La Hi, làm việc rất đáng tin sao? Hình như hắn cũng đang ở huyện Thương Nam mà, ngươi đi nhờ La Hi không phải xong việc."

Luyện Quốc Sự dở khóc dở cười: "Hiện tại tham tướng La Hi đã được hoàng thượng đề bạt làm thủ bị Thương Châu, mà Thương Châu hiện tại thuộc về Lư Tượng Thăng quản, bản quan không sai khiến được La Hi rồi."

Chu Tồn Cơ lắc đầu như cái trống lắc: "Mặc kệ mặc kệ, cho dù ngươi nói thế nào, bản thế tử cũng không nhượng lại thôn binh, đây chính là công nhân bản thế tử dùng vàng thật bạc thật thuê

làm, thiếu một người cũng sẽ ảnh hưởng đến công trình làm đường của bản thế tử."

Luyện Quốc Sự bất đắc dĩ...biết phải làm sao đây?

Đúng lúc này, thủ hạ tâm phúc của hắn đột nhiên chạy tới, lớn tiếng báo cáo: "Tuần phủ đại nhân, việc vui, việc vui."

Luyện Quốc Sự: "Nói nghe xem."

Thủ hạ nói: "Ngô Sân và Sử Khả Pháp, không biết kiếm từ đâu một đám thôn binh, đang chờ ngài ở cửa thành Tây An."

Luyện Quốc Sự: "Ơ, Ngô Sân và Sử Khả Pháp tìm được thôn binh? Tìm ở đâu?"

Thủ hạ nói: "Ngài đi là sẽ biết."

Luyện Quốc Sự đành phải lại leo lên ngựa, dọc theo đường sắt chạy về thành Tây An.

Đến ngoài thành Tây An, chỉ thấy 2000 thôn binh đã sắp xếp đội ngũ chỉnh tề, đứng rất quy củ, chờ Luyện Quốc Sự tới kiểm tra.

Người dẫn đầu là một hán tử rắn rỏi, vừa nhìn đủ biết không phải cây đèn cạn dầu.

Luyện Quốc Sự nhìn thấy Ngô Sân và Sử Khả Pháp cũng ở đây, vội vàng hỏi hai người: "Hai vị, những thôn binh này...là từ đâu tới?"

Ngô Sân mỉm cười: "Những thôn binh này đã từng là lưu khấu, lúc trước theo Vương Gia Dận tạo phản. Trong trận chiến thành Hà Khúc, những lưu khấu này bị chúng tôi bắt làm tù binh, sau đó do Sử đại nhân áp giải về Thiểm Tây."

Sử Khả Pháp giới thiệu tiếp: "Hạ quan đã đưa họ đến trong núi

Hoàng Long, an trí và làm việc trong sơn cốc, trải qua mấy năm, họ đều đã là lương dân tốt rồi."

Hai người nói đến đó đều có vẻ đắc ý.

Lúc trước Ngô Sân bỏ tiền, Sử Khả Pháp thì tự mình áp giải ba vạn người, từ huyện Hà Khúc nghìn dặm xa xôi trở lại Thiểm Tây, vượt qua bao nhiêu gian nan hiểm tra.

Cuối cùng, mấy vạn lưu khấu kia được thu xếp ổn thoả, không tạo phản nữa.

Mặc dù chủ yếu là dựa vào thôn Cao Gia ra tay tương trợ, nhưng Ngô Sân và Sử Khả Pháp cũng có công, việc này không phải bí mật gì.

Hiện tại hai người nhìn những người được "cải tạo thành công" này, trong lòng khó tránh khỏi sẽ có cảm giác tự hào.

Ngô Sân thở dài: "Lúc đó người người đều gọi ta là Ngô mười vạn, đến bây giờ còn có người nhớ thương mười vạn lượng bạc kia nữa. Mà bạc này, hiện tại cuối cùng cũng thấy được một chút thành quả, Ngô Sân ta đã không cô phụ thiên hạ này."

Luyện Quốc Sự: "Cho nên...những thôn binh này...liền bằng lòng đi ra hỗ trợ?"

Nói đến đây, người đứng đầu của 2000 thôn binh kia bước về phía trước một bước, lớn tiếng nói: "Ta gọi là Hoành Sơn Phi Thiên Thử, năm đó là một viên đại tướng dưới trướng Vương Gia Dận. Hiện tại đã cải tà quy chính, dẫn 2000 thôn binh, đến đây tiếp viện tuần phủ đại nhân, thề sẽ ngăn cản lưu khấu ngoài Thiểm Tây, bảo vệ cuộc sống hạnh phúc không dễ của chúng ta có được."

Luyện Quốc Sự nghe mà sửng sốt: Người này nói rất bài bản, khẩu hiệu cũng rất vang dội. Cái gì mà cuộc sống hạnh phúc không dễ có được, cách nói như vậy, hình như ta đã nghe qua ở đâu rồi?

Hắn chợt nhận ra, hắn đã từng nghe qua trong Tân Văn Liên Bá.

Tiên gia bảo kính đặt ở trước cổng chợ phủ Tây An, cứ sau giờ cơm tối mỗi ngày đúng giờ chiếu Tân Văn Liên Bá, mà lời thoại thường xuất hiện trong Tân Văn Liên Bá nhất: Nào là "Cuộc sống hạnh phúc không dễ có được", "Hạt thóc vàng óng nở đầy trên cánh đồng hy vọng", "Tương lai tốt đẹp đang chờ chúng ta".

Lời thoại cùng loại, Luyện Quốc Sự đã có thể thuộc lòng vài câu rồi.

Luyện Quốc Sự nhịn không được lại hỏi: "Ngươi hay xem Tân Văn Liên Bá lắm hả?"

Phi Thiên Thử: "Xem mỗi ngày."

Thiếu chút nữa Luyện Quốc Sự muốn nắm tay với hắn, không ngờ lại gặp phải người cùng sở thích ở chỗ này.

"A, không đúng, thiếu chút nữa sai trọng điểm rồi." Luyện Quốc Sự vội vàng kéo ý thức trở về: "Các ngươi bằng lòng làm thôn binh, đền đáp triều đình, điều đó đương nhiên rất tốt, ta lập tức an bài người, phân phối vũ khí cho các ngươi."

"Mấy thứ vũ khí thì không cần." Phi Thiên Thử nói: "Thiên Tôn đã an bài vũ khí cho chúng tôi rồi."

Luyện Quốc Sự: "Ơ?"

Hắn nhìn theo phương hướng ngón tay của Phi Thiên Thử chỉ, trong trạm xe lửa bên cạnh, có một chiếc xe lửa đang xuống hàng, lượng lớn hỏa súng, quân lương, từng sọt từng sọt chất đống bên cạnh sân ga.

Đội trưởng hậu cần từ thôn Cao Gia qua đây đang cầm danh sách vật tư, muốn tìm người ký nhận. Hắn chạy như bay tới trước

mặt Phi Thiên Thử, đưa ra hoá đơn: "Phi Thiên Thử, vũ khí và vật tư của 2000 người, ngươi ký nhận đi."

Phi Thiên Thử cầm lấy bút, vẽ trên hoá đơn một cái chạng, lại in vân tay vào, đội trưởng hậu cần nhanh chóng biến mất.

Luyện Quốc Sự: "!!!"

Cứ cảm thấy là lạ chỗ nào, thế nhưng lại không thể nói rõ.

Mặc kệ, có binh dù gì cũng tốt hơn không có.

Luyện Quốc Sự dẫn theo 1500 quan binh, lại thêm 200 thôn binh, xuất phát đến huyện Thương Nam.

Vừa xuất phát, hắn đã bắt đầu cảm giác được sự chênh lệch.

1500 quan binh của mình ăn mặc lộn xộn, vũ khí kém chất lượng, ăn cũng không ra gì, tinh thần diện mạo càng tệ hại.

Mà 2000 thôn binh phía sau, ăn mặc chỉnh tề, vũ khí chỉnh tề, ăn uống đàng hoàng, tinh thần càng cao.

Điều này rất thái quá!

Rốt cuộc ai mới là quân chính quy?

Luyện Quốc Sự thật muốn viết một bài tấu chương, đem những việc kỳ quái mình chứng kiến ở Tây An chỉnh lý lại, giao cho hoàng thượng xem qua.

Thế nhưng nghĩ tới tính cách của hoàng thượng, lại thở dài, mà thôi! Đừng tìm phiền toái cho mình.

Từ Tây An đến huyện Thương Nam, khoảng 400 dặm đường.

Luyện Quốc Sự ngày đi đêm nghỉ, mang theo binh sĩ liều mạng lên đường.

Một nửa lộ trình phía trước coi như bình thường, tới gần Võ Quan, hắn liền bắt đầu cảm giác được điều bất thường.

Con đường ở Võ Quan không biết vì sao thoáng cái trở nên bằng phẳng, đường xi măng rộng rãi, đẹp mắt, không biết là ai làm?

Hắn kinh ngạc dọc theo con đường xi măng đi về phía trước, rốt cuộc đến dưới Võ Quan.

Mới phát hiện dưới thành Võ Quan đã xây lên một nhà xưởng lớn, tên gọi là "Xưởng xi măng Võ Quan", lượng lớn dân công đang chuyển ra từng túi xi măng từ trong xưởng, vận chuyển về hướng đông nam.

Luyện Quốc Sự kinh ngạc không hiểu, tiếp tục theo những người này đi về phía trước, liền nhìn thấy phía trước có một công trường, lượng lớn dân công đang ra sức sửa đường...

Chương 795: Ta muốn ôm bắp đùi

Luyện Quốc Sự bất chợt nhớ tới, lần trước khi hắn tới, tiền tham tướng La Hi dẫn theo gia đinh đại phá tặc quân ở đây, bắt hơn vạn hàng tặc, lúc đó đã nói qua, cần dùng những hàng tặc này làm khổ sai, làm đường bắc cầu.

Hiện tại xem ra, những người này làm đường cho Võ Quan, không sai không sai, chính là việc tốt.

Chỉ là, nhà xưởng xi măng này trông có vẻ quen mắt, ở Tây An cũng có nhà xưởng tương tự, đều là Lý viên ngoại xây.

Hiện tại nhà xưởng xi măng của Lý viên ngoại đã xây đến Võ Quan rồi, quy mô đúng là lớn thật.

Đại thương nhân thật đáng sợ!

Luyện Quốc Sự tiếp tục đi về phía trước, đến bên ngoài huyện thành Thương Nam thì đột nhiên nhìn thấy, phía trước có một nhà xưởng thật lớn đã xây xong, có rất nhiều ống khói, lò cao...

Hắn đã từng nhìn thấy cảnh tượng này tại xưởng sắt thép Tuân Hóa phủ Thuận Thiên.

Đây là lò luyện sắt, tất cả đều là lò luyện sắt.

Trước cổng xưởng có rất nhiều xe đẩy, đang vận chuyển quặng sắt vào trong xưởng.

Mà vận chuyển từ trong xưởng ra ngoài chính là các loại đao thương kiếm kích, còn có...hỏa súng.

Luyện Quốc Sự thầm kinh hãi: "Huyện Thương Nam đã làm ra thứ này rồi?"

Hắn vào thành mới phát hiện, chỉ thời gian không lâu, huyện Thương Nam đã xây dựng đâu ra đấy, tường thành đã tu sửa hơn một nửa, con đường cũng khang trang hơn, nhìn thấy lão bách tính trên đường người nào cũng mặt mày rạng rỡ, hiển nhiên cuộc sống rất thoải mái.

Thành trì này đã hoàn toàn khác so với lần trước hắn tới, nhìn thấy ở đây bị Nhất Đấu Cốc và Ngõa Quán Tử tai họa.

"Tuần phủ đại nhân, ngài lại tới rồi." La Hi lại xuất hiện trên con đường phía trước, đang dẫn theo một đám bộ hạ qua nghênh đón.

Luyện Quốc Sự ôm quyền với hắn: "La tướng quân, ngươi biến huyện Thương Nam trở nên gọn gàng ngăn nắp như vậy, thật sự là giỏi hơn cả quan văn nữa."

La Hi cười: "Không phải là công lao của mạt tướng, nhờ có Lý viên ngoại giúp đỡ thôi. Còn có sự ủng hộ của Lư Tượng Thăng đại nhân, ngài đã giao hết lưu khấu bắt được tại cảnh nội Vân Dương cho ta dùng để làm việc, cho nên công việc của mạt tướng ở đây mới tiến triển nhanh như vậy."

Luyện Quốc Sự không khỏi chậc lưỡi tán thán: "Bản quan và La tướng quân cùng nhau trấn thủ huyện Thương Nam này, cảm giác cả người thoải mái không ít..." --

Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên, hiện tại cảm giác rất không thoải mái.

Mấy ngày trước, Phàn Thượng Hiên nhận được điều lệnh của tổng đốc năm tỉnh Trần Kỳ Du, bảo hắn tọa trấn huyện Lư Thị, ngăn cản ngăn cản chạy trốn về hướng đông bắc.

Phàn Thượng Hiên liền vội vàng dẫn theo tổng binh Hà Nam Trương Ứng Xương, chạy đến huyện Lư Thị tọa trấn.

Huyện Lư Thị nhiều núi, cả huyện thành bị kẹp giữa hai sườn núi, địa thế cực kỳ phức tạp.

Phàn Thượng Hiên và Trương Ứng Xương vừa mới đến đây, liền bị lưu khấu phủ đầu đánh cho một trận.

Lưu khấu không biết kiếm từ đâu lượng lớn hỏa súng, liên nỗ, mượn sơn lâm hiểm trở, bắn túi bụi về phía quan binh, đánh cho quân của Trương Ứng Xương chạy trối chết.

Ngay cả huyện thành Phàn Thượng Hiên cũng chưa đi vào, đã bị lưu khấu đánh cho cút trở về.

Không có cách, vệ sở binh Hà Nam thật sự không thể sử dụng được.

Nhưng hắn có điều lệnh của tổng đốc trên người, phải lấy lại huyện Lư Thị, việc này phải giải quyết thế nào?

Phàn Thượng Hiên như kiến bò trên chảo nóng, thiếu chút nữa muốn từ quan.

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Tuần phủ đại nhân, hai chúng ta sắp xong đời rồi!" Trương Ứng Xương ôm lấy Phàn Thượng Hiên lắc lư: "Tuần phủ đại nhân, hai chúng ta không thể lấy được huyện Lư Thị. Đợi đến khi bốn lộ quan binh vây quanh, nếu lưu khấu chạy thoát khỏi vòng vây từ huyện Lư Thị, hai chúng ta chính là trọng tội, trọng tội đó."

Phàn Thượng Hiên cũng hoảng: "Đừng nóng vội, để bản quan suy nghĩ, từ từ suy nghĩ."

Trương Ứng Xương: "Tuần phủ đại nhân, lúc ngài thủ Lạc Dương, không phải có một đội hỏa súng binh rất lợi hại sao? Điều

ra dùng đi! Lúc này không dùng thì còn đợi đến khi nào? Lẽ nào phải đợi bị cách chức mới dùng sao?"

Phàn Thượng Hiên như bừng tỉnh: "Ơ, đúng rồi! Bạch Diên, ta còn có thể xin Bạch Diên Bạch tiên sinh giúp đỡ." --

Dân đoàn của Bạch Diên đang liều mạng khuếch trương.

Lần trước sau khi lưu khấu tập kích Lạc Dương, Phúc Vương Chu Thường Tuân sợ mất mật, chủ động yêu cầu chi tiền, tăng thêm số lượng dân đoàn, để bảo vệ cái mạng nhỏ của hắn.

Hơn nữa hắn còn không nhúng tay vào! Bởi vì hắn cũng không muốn bị tình nghi muốn làm phản.

Bởi vậy, từ Phúc Vương ở sau lưng giúp đỡ, trên thực tế lại là dân đoàn của thôn Cao Gia đang giúp đỡ, bắt đầu điên cuồng chiêu mộ.

Trưng binh tại Hà Nam, dễ hơn nhiều so với trưng binh tại địa bàn trong tầm nhìn của Thiên Tôn.

Lão bách tính ở đây sống rất khổ, bị thủy hạn song tai liên tục ập tới, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, hoàn toàn không để ý đến thể loại "trai tốt không làm binh, sắt tốt không làm đinh".

Chỉ cần ai cho ăn, cái gì cũng đồng ý làm.

Dù sao thì "gia nhập dân đoàn" trong mắt họ cũng không tính vào quân tịch.

Người của dân đoàn vẫn được xem như bạch thân.

Cái này càng thêm không cần lo lắng.

Bạch Diên vừa dán cáo thị chiêu mộ dân đoàn ra ngoài, các nạn dân liền hăng hái tham gia, chỉ chớp mắt thiếu chút nữa đã san bằng cánh cửa nơi trưng binh.

Bạch Diên liền dễ dàng chiêu mộ được một vạn binh Hà Nam.

Thế nhưng, những tân binh này không thể trực tiếp sử dụng.

Binh sĩ chưa trải qua giáo dục tư tưởng chính trị, nếu như qua loa cho bọn họ vũ khí, bọn họ tay cầm lợi khí, sẽ có khả năng trở thành giống như quan binh dùng sức mạnh của mình để khi dễ nhỏ yếu mà không kiêng nể gì cả.

Đầu tiên một vạn binh này được đưa đến trại Hoàng Cân tại Tiểu Lãng Để, mỗi ngày ở chỗ này học tập xếp đội ngũ, học tập ba điều kỷ luật, tám mục chú ý, cầm hỏa súng giả làm bằng gỗ để huấn luyện...

Một ngày, Bạch Diên đang nhìn một đội tân binh cầm hỏa súng gỗ và thứ đao gỗ, luyện tập đánh thứ đao, liền thấy một tín sứ nhanh chóng chạy tới: "Bạch tiên sinh, ta là gia đinh của tuần phủ Phàn đại nhân, có một chuyện đến đây muốn nhờ."

Bạch Diên: "Ồ, ta va Phàn đại nhân là bạn cũ, có chuyện gì cứ nói, không cần khách khí như vậy."

Gia đinh kia liền nhanh chóng nói ra việc lưu khấu tại huyện Lư Thị có hỏa súng liên nỗ, đánh cho quan binh liên tục gặp bất lợi.

Bạch Diên nghe xong, trong lòng cũng cảm thấy hoang mang: ơ, sao lưu khấu cũng biết chơi hoả súng và liên nỗ rồi? Thứ này chúng chơi được sao?

Hắn đang kinh nghi bất định, kim tiền Thiên Tôn trước ngực liền lên tiếng: "Có cổ quái!"

"A, Thiên Tôn tới rồi?"

Bạch Diên phấn chấn: "Tại hạ cũng cảm thấy có cổ quái. Hỏa súng cần lượng lớn đạn dược, liên nỗ cũng tiêu hao tên rất nhanh.

Hai loại vũ khí này, vốn không nên dành cho lưu khấu chơi, chúng vẫn luôn di chuyển, không có năng lực sản xuất, không có khả năng chơi cái này."

Kim tuyến Thiên Tôn: "Đáp ứng, đi tiếp viện! Xem rốt cuộc là ai đang ở sau lưng trợ giúp lưu khấu vận chuyển vật tư."

Bạch Diên: "Tại hạ đã hiểu."

Binh doanh Tiểu Lãng Để lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Hai nghìn lão binh, lại thêm hai nghìn tân binh, Bạch Diên chọn 4000 dân đoàn, ra khỏi Tiểu Lãng Để, hoả tốc hướng về huyện Lư Thị hướng tây nam, đến bờ sông Lạc, lại theo đường sông đi thẳng thêm vài ngày.

Đến thôn Lưu phía trước liền thấy một đội quân, chính là vệ sở binh Hà Nam do Phàn Thượng Hiên và Trương Ứng Xương suất lĩnh bị lưu khấu đánh cho đầu đầy bao.

Những vệ sở binh này trông người nào cũng khù khờ, sức chiến đấu không khác gì tân binh từ Tiểu Lãng Để qua đây. Nhìn thấy viện quân tới, các vệ sở binh vui sướng la hét, lập tức làm ra vẻ như "ta muốn ôm bắp đùi".

Chương 796: Nhìn thấy các ngươi rồi

Bạch Diên hỏi tình huống phía trước một cách tỉ mỉ.

Phàn Thượng Hiên tủi thân bắt đầu kể lể, hắn và Trương Ứng Xương cũng dọc theo sông Lạc qua đây.

Huyện Lư Thị nhiều núi, đường khó đi, chỉ có bên cạnh sông Lạc có một quan đạo.

Quân đội triều đình muốn bảo đảm tuyến tiếp viện, không thể nào chui khắp nơi như lưu khấu, cho nên cũng chỉ có thể theo quan đạo bên bờ sông Lạc qua đây.

Điều này đã cho lưu khấu cơ hội tốt để phục kích họ.

Hai bên quan đạo từ thôn Lưu đến huyện thành này có lưu khấu ẩn núp khắp nơi, cứ rảnh rỗi là tới phục kích quan binh.

Trước đây quan binh cũng không quá sợ phục kích, sau khi trinh sát tra xét rõ ràng, quan binh dùng thuẫn bài ngăn cản vài mũi tên ỉu xỉu không biết phấn đấu của lưu khấu, là có thể dễ dàng giết sạch phục binh của lưu khấu.

Thế nhưng hiện tại đã khác, phục binh của lưu khấu cầm hỏa súng, liên nỗ, con mẹ nó tất cả đều là trang bị của biên quân. Một khi bị lưu khấu phục kích, quan binh sẽ thương vong thảm trọng.

Trương Ứng Xương tủi thân nói đến đây, cuối cùng còn tổng kết một câu: "Trang bị mà lính của bản tướng quân dùng toàn là cấp bậc vệ sở binh, lưu khấu lại dùng trang bị cấp bậc biên quân, tới cùng chúng là lưu khấu, hay bản tướng quân là lưu khấu chứ?"

Hắn cảm thấy bị tổn thương!

Đường đường tổng binh một tỉnh, đại tướng quân chính nhị phẩm!

Trang bị của lính dưới trướng còn không tốt bằng lưu khấu, việc này tìm ai nói lý?

Bạch Diên nghe xong cũng thấy buồn cười, nhưng dưới tình huống địa hình phức tạp, phục binh đúng là một phiền toái, hắn muốn xử lý cũng thấy

đau đầu.

Trông bộ dạng của quan binh muốn ôm bắp đùi mình, Bạch Diên cũng chỉ đành tìm một bắp đùi khác để ôm, đoạn nói khẽ với hình kim tuyến Thiên Tôn trước ngực: "Thiên Tôn, ngài có ở đây không?"

Kim tuyến Thiên Tôn nhếch miệng cười.

Bạch Diên thấp giọng nói: "Tại hạ muốn mời ngài hỗ trợ."

Kim tuyến Thiên Tôn: "Ừ! Thả đèn Khổng Minh lên đi."

Bạch Diên mừng rỡ, bắp đùi đây rồi.

Hắn xoay người phân phó cho các thủ hạ: "Thả đèn Khổng Minh lên."

Từ sau trận đánh của Thạch Kiên tại Thiểm Bắc, hiện tại dân đoàn thôn Cao Gia khi xuất chinh đều được cấp cho đèn Khổng Minh, hơn nữa những đèn Khổng Minh chế tạo về sau này không còn là tìm quyển sách, xé tờ giấy dán hình Thiên Tôn lên nữa.

Mà là làm cực kỳ đẹp!

Dù sao mọi người đều rất kính yêu Thiên Tôn, thứ dùng để

tiếp dẫn Thiên Tôn đâu có thể nào làm qua loa được? Phải là thủ công nghệ tốt nhất, vẽ cực kỳ đẹp, giống như một tác phẩm nghệ thuật vậy.

Có một số đèn Khổng Minh tám mặt thậm chí dùng tám hình ảnh khác nhau, kể ra các loại thần tích mà Thiên Tôn thi triển khi hiển linh.

Vừa lấy ra đèn Khổng Minh, Phàn Thượng Hiên và Trương Ứng Xương liền ngẩn ra: "Cái gì đây?"

Bạch Diên: "Như các người thấy, đèn Khổng Minh thôi."

Phàn Thượng Hiên: "Vì sao phải thả cái này lên?"

Trương Ứng Xương: "Cái đèn to đủ mọi màu sắc, còn đẹp như thế, một khi thả lên trời, chẳng phải nói cho lưu khấu: quan binh tới rồi! Đây không phải càng thuận tiện cho chúng phục kích sao?"

Bạch Diên vỗ vỗ hỏa súng của mình, cười hì hì: "Tới càng tốt, chúng mà tới, chúng ta vừa lúc đánh chúng luôn."

Trương Ứng Xương chỉ ôm mặt: "Thế nhưng đối phương là phục kích, phục kích đó, chỉ có chúng đánh lén chúng ta."

Bạch Diên: "Yên tâm yên tâm, sẽ không bị phục kích. Chúng ta đi thôi, đi đi, trước tiên phải vào huyện thành Lư Thị."

Trương Ứng Xương vẫn còn hoảng, thật sự không dám đi tới nữa.

Nhưng Phàn Thượng Hiên lại rất có lòng tin với Bạch Diên, hắn vẫn dám đi tới, chỉ là khéo léo nhắc nhở Bạch Diên một chút: "Bạch tiên sinh, đừng xem thường lưu khấu, hiện tại chúng trang bị hoàn mỹ, nếu bị chúng phục kích, tổn thất nhất định rất lớn."

Bạch Diên: "Tuần phủ đại nhân yên tâm đi."

Phàn Thượng Hiên nhỏ giọng hỏi: "Đúng rồi, lần này Tiêu kỳ hiệp có tới cùng không? Hắn thần công cái thế, mình hắn có thể chống một quân."

Bạch Diên cười: "Đương nhiên tới rồi, đang ngủ trong xe ngựa phía sau, khi lão nhân gia ngài không muốn động thì đừng đi làm phiền. Thời điểm mấu chốt, lão nhân gia ngài sẽ ra tay."

"Lão nhân gia?" Phàn Thượng Hiên hoài nghi mình nghe lầm, một thanh niên trẻ tuổi có triển vọng như vậy, ngươi gọi hắn là lão nhân gia?

Cơ mà bỏ đi, đây không phải trọng điểm!

Tóm lại, dân đoàn phía trước, quan binh ở phía sau, ra khỏi thôn Lưu, dọc theo quan đạo bên bờ sông Lạc, xuất phát về hướng huyện thành Lư Thị.

Đèn Khổng Minh thì bay lơ lửng trên đỉnh đầu dân đoàn...

Độ cao này bảo đảm tầm nhìn của Lý Đạo Huyền được trống trải, tránh cao qua bị rừng cây che khuất.

Cùng lúc đó. . .

Trên một sườn núi nhỏ phía tây nam Thôn Lưu, có một đám tặc quân đang ẩn núp.

Thủ lĩnh của đám tặc quân này gọi là Hạt Tử Khối, năm đó đã từng là đội trưởng đội 4 dưới quyền đại khấu Không Dính Bùn, sau đó Không Dính Bùn chết trận, Hạt Tử Khối lại càng làm càng phát triển, hiện tại tổng binh lực hơn 1 vạn 500 người.

Bản thân Hạt Tử Khối suất lĩnh chủ lực 4000 người, tọa trấn ở trong huyện thành Lư Thị, mà hơn 6000 thủ hạ còn lại thì phân tán trong các sơn lâm xung quanh huyện thành, giám thị quan đạo chặt chẽ.

Đám tặc binh phía tây nam Thôn Lưu chính là thủ hạ của Hạt Tử Khối, nhân số khoảng 1000, chuyên môn an bài ở chỗ này, chuẩn bị mai phục binh Hà Nam.

Đám người này vốn đang lười biếng ăn lương thực cướp được, đột nhiên, có một trinh sát la lên: "Mau nhìn kìa, trên quan đạo bên thôn Lưu có một cái đèn Khổng Minh rất đẹp đang bay tới."

Tất cả tặc nhân nghe tiếng đều nhìn qua.

Rất nhanh chúng liền nhìn thấy, một chiếc đèn Khổng Minh thật lớn rực rỡ năm màu bay bồng bềnh trên bầu trời phía xa, còn đang chậm rãi bay tới.

Trinh sát chạy đến bên sườn núi để nhìn, rồi quay đầu lại cười nói: "Là quan binh thả lên."

Các lưu khấu đều cười: "Quan binh điên rồi sao? Sợ chúng ta không biết họ tới rồi? Còn thả cái đèn nhắc nhở chúng ta?"

"Các huynh đệ, vào việc!"

"Binh Hà Nam chán muốn chết, chúng ta cầm hỏa súng liên nỗ mới chào hỏi mấy cái, họ đã chạy về thôn Lưu rồi."

Đám lưu khấu cười ha ha, lại cầm lấy vũ khí mới của mình.

Nhóm hỏa súng và liên nỗ này có người nói là một thương nhân thần bí bán cho bọn chúng, nhưng những tiểu tặc bình thường như bọn chúng cũng không biết thương nhân này là ai, dù sao thì cảm thấy thương nhân đó rất lợi hại là được rồi.

Trong 1000 tặc binh có 200 người trong tay có hỏa súng, 300 người khác có liên nỗ, còn có 500 người thì trang bị lưu khấu bình thường.

Chúng nằm úp sấp bên vách núi, tên có trang bị tốt liền bắt

đầu chuẩn bị đạn dược, nỗ tiễn, chuẩn bị vào việc. Mà 500 lưu khấu bình thường trang bị rác rưởi thì từ từ di chuyển qua bên cạnh rừng cây, nằm úp sấp xuống, chờ sau khi hỏa súng và liên nỗ đánh tan sĩ khí quan binh sẽ xông ra ngoài đuổi chém quan binh, phải đánh rắn giập đầu, cướp chiến lợi phẩm.

Chỉ thấy quan binh từ xa đến gần, dọc theo quan đạo, từ từ đi về phía vòng tròn mai phục của chúng...

Các tặc binh mừng thầm: "Đội ngũ quan binh này có vẻ quá ngu ngốc, ngay cả trinh sát cũng không thả ra."

"Từ xa nhìn bọn chúng, hình như không giống quan binh, ăn mặc hơi khác biệt với quan binh."

"Giống như là dân đoàn?"

"Ơ, đội dân đoàn này, hình như mỗi người đều đeo hỏa súng sau lưng."

"Là một đội dân đoàn hỏa súng binh? Có lầm không vậy?"

"Trang bị của dân đoàn xa hoa như thế sao?"

"Không sao, chúng cũng không biết chúng ta phục kích ở chỗ này, một lát nữa giết sạch bọn chúng, rồi cướp lấy hỏa súng luôn."

Đám lưu khấu đã quyết định chủ ý, liền thấy đội dân đoàn kia đi tới nơi cách tầm bắn của điểu súng 100 bước thì đột nhiên ngừng lại, người dẫn đầu bạch y, cầm một cái ống loa bằng sắt, quay về hướng của chúng hô to: "Thấy các ngươi rồi."

Chương 797: Từ nhỏ ăn cá

Bạch y nhân vừa hô to, đám lưu khấu liền ngẩn ra.

"Không xong, hắn thấy chúng ta rồi."

"Không thể nào! Xa như vậy, chúng ta lại trốn rất kỹ, sao hắn nhìn thấy được?"

"Đây có thể là kế sách của hắn, hắn cảm thấy vùng sơn lâm này có chút nguy hiểm, hoài nghi bên trong có phục binh, liền nói đại vậy thôi. Nếu như chúng ta thiếu kiên nhẫn, nhảy ra ngoài, vậy liền trúng kế của hắn rồi."

Những lời của đầu mục nghe qua rất có lý, các lưu khấu phấn chấn: "Đúng đúng, đây khẳng định là trá thuật, muốn dụ chúng ta ra ngoài."

Chúng tiếp tục nằm úp sấp, không động đậy.

Bạch y nhân kia đương nhiên chính là Bạch Diên. Hắn hô vài tiếng lại ngẩng đầu nhìn sườn núi, trên sườn núi bên kia vẫn im ắng, không tên lưu khấu nào thò đầu ra.

Hắn không khỏi khẽ than một tiếng: "Ài!"

Trương Ứng Xương từ phía sau sáp tới: "Bạch tiên sinh, ngươi đã đánh lừa như vậy rồi, sườn núi kia vẫn không có ai thò đầu ra, có thể thấy được không có phục binh, chúng ta có thể tiếp tục đi tới rồi."

"Không, chỗ đó có phục binh." Bạch Diên cười: "Vừa rồi ta cũng không phải đang dùng trá thuật, ta chỉ đang chào hỏi với đám lưu khấu mà thôi, hoang sơn dã lĩnh người dưng gặp nhau, chào

hỏi trước một tiếng, đây là một loại lễ nghi, mục Lễ trong quân tử lục nghệ, ta rất coi trọng đấy nhé."

Trương Ứng Xương: ". . ."

Hắn nghĩ thầm, tên này không phải có bệnh đấy chứ?

Bạch Diên lắc đầu: "Ài, tặc tử không nói lễ nghi, tại hạ đã chào hỏi với họ rồi, họ cũng không đáp lễ với tại hạ, thật là không lịch sự chút nào."

Trương Ứng Xương: "Không có ai sẽ chú ý cái này!"

Bạch Diên lại cầm lấy ống loa quay về sườn núi hô to: "Vậy tại hạ sẽ động thủ đấy nhé."

Trên sườn núi vẫn im ắng.

Trương Ứng Xương thiếu chút nữa tức muốn khóc: Người này điên rồi! Ngươi lại quay về sườn núi không có người kêu gọi đầu hàng.

Lại thấy Bạch Diên bỏ ống loa xuống, lại lấy ra một cái ống sắt kỳ quái, bên trong có hai tấm thuỷ tinh. Hắn đặt ống sắt này ở phía trước con mắt, quay về sườn núi nghiêm túc nhìn thời gian mấy hơi thở.

Bạch Diên bỏ ống sắt xuống, lại vẫy tay với gia đinh bên cạnh: "Súng đây!"

Gia đinh đưa tới một cây hỏa súng đặc chế vào trong tay Bạch Diên. Ống của cây hỏa súng này dài hơn so với của binh lính bình thường sử dụng, chế tác càng đẹp hơn, rãnh nòng súng cũng không phải đường thẳng mà là đinh ốc. Vị trí báng súng bên ngoài còn trang trí tay cầm màu vàng, phía trên khảm nạm thêm mấy viên ngọc.

Bạch Diên nhận lấy hỏa súng, nhắm về hướng trên sườn núi, đồng thời phân phó: "Toàn bộ binh sĩ chuẩn bị sẵn sàng, lát nữa trên sườn núi sẽ có tặc tử nhảy ra, các ngươi liền đánh ngay."

Mọi người: "Tuân lệnh!"

Vừa dứt lời, ngón tay Bạch Diên liền bóp vào cò súng.

Một tiếng súng vang lên, đồng thời trên sườn núi vang lên một tiếng hét thảm, trong một bụi cỏ thoạt nhìn hoàn toàn không có ai lại có tiếng hét thảm vang ra. Tiếp theo, một thi thể của lưu khấu từ trên sườn núi lăn xuống, đè bẹp dí một mảng dương xỉ...giống như đang chơi trượt cỏ.

Đám lưu khấu trên sườn núi kinh hãi.

"Mẹ nó, tên này thật sự nhìn thấy chúng ta?"

"Sao có thể? Cách xa vậy mà!"

"Sao hỏa súng của hắn bắn xa như vậy? Lại chuẩn xác như thế?"

"Nhất định là mèo mù vớ phải chuột chết. Đây là trá thuật, vẫn đang trá chúng ta."

Lúc này, Trương Ứng Xương cũng nhìn mà ngây người: Ơ, trên sườn núi này có tặc thật? Hơn nữa còn bị hắn một súng bắn chết rồi? Bà nội cha nó súng pháp gì vậy? Chuẩn không tin được. Nơi này cách cũng phải mấy trăm bước? Có lầm không vậy?

Bạch Diên đưa hỏa súng trong tay qua bên cạnh, không cần phân phó, gia đinh liền đi qua nhanh chóng nạp đạn vào, tiếp theo lại đưa vào trong tay hắn.

Bạch Diên tiêu sái giơ súng lên, bắn thêm phát nữa.

Tiếng hét thảm vang lên, trên sườn núi lại có một tặc tử lăn

xuống.

Lần này, đám lưu khấu đang nằm úp sấp rốt cuộc không nhịn được nữa.

Đầu mục hét lớn: "Chúng ta bị phát hiện rồi."

Có người hô: "Thủ lĩnh, muốn phản kích không?"

"Phản cái rắm, hỏa súng và liên nỗ của chúng ta không bắn xa được như vậy! Chết tiệt, lên, đổi chỗ khác..."

Đám lưu khấu đều nhảy ra khỏi chỗ ẩn nấp của mình, muốn chuồn đi.

Nhưng chúng vừa nhảy lên, vậy thì trở thành bia ngắm sống rồi.

Khi Bạch Diên bắn, các binh sĩ dân đoàn cũng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng rồi. Đạn đều đã lên nòng, lưu khấu vừa lộ mặt, làm gì có đạo lý không bắn?

"Đoàng đoàng đoàng!"

Tiếng súng vang lên chát chúa, dân đoàn binh sĩ đều khai hoả.

Thương pháp của họ so ra kém Bạch Diên một đoạn dài, thế nhưng người nổ súng nhiều, xác suất trúng mục tiêu tự nhiên sẽ tăng lên.

Lưu khấu trên sườn núi kêu thảm liên tục, đảo mắt ngã xuống một loạt.

"ĐM nó, vì sao? Hỏa súng của chúng lại bắn xa hơn của chúng ta?"

"Khoảng cách này hoàn thủ vẫn không được."

"Mặc kệ, ta muốn bắn trả!"

Có xuẩn tặc bắt đầu khai hoả bắn trả, tiếng súng vang lên đoàng đoàng, điểu súng và Tam nhãn thần súng bắn loạn về phía dân đoàn, xen giữa còn kèm theo liên nỗ, bắn ra vèo vèo vèo...

Thế nhưng, chúng bắn có khí thế cũng vô dụng. Đạn của Hoạt thang thương và nỗ tiễn không bay xa được, đó chính là không bay được, chung quy không thể vi phạm quy luật Vật Lý.

Hơn nữa, Hoạt thang thương cần liệt trận, xếp hàng bắn mới có sức chiến đấu, lưu khấu nằm trên sườn núi bắn lung tung như vậy, tác dụng chả được bao nhiêu.

Đạn và nỗ tiễn của bên lưu khấu bay đến giữa không trung bắt đầu rơi xuống, rơi vào khu đất trống giữa hai quân.

Mà đạn bên dân đoàn lại tiếp tục đi tới, chuẩn xác lại vô tình bắn gục từng tên lưu khấu trên sườn núi.

"Đánh như vậy vô dụng, rút lui, rút lui." Đầu mục gấp gáp la lên.

"Chạy!"

Đám lưu khấu lần thứ hai nhảy lên rồi bỏ chạy, trên sườn núi khắp nơi là người đang chạy lên trên, có vẻ như muốn vượt qua sườn núi.

Nhưng hỏa súng bên dân đoàn vừa vang lên là sẽ có người trúng đạn sau lưng rồi lăn xuống.

Sĩ khí sụp đổ!

Lúc trước Trương Ứng Xương vẫn còn đang ngẩn người, hiện tại lại như bừng tỉnh, dù sao cũng là tướng quân cấp tổng binh, bản lĩnh nắm lấy cơ hội vẫn phải có, nhìn thấy lưu khấu sụp đổ,

Trương Ứng Xương làm sao bỏ qua cơ hội tốt này, liền vung tay lên, lớn tiếng nói: "Đuổi theo!"

Gia đinh binh dưới trướng hắn dẫn đầu xông qua, giơ đao chém xuống, phốc phốc phốc, chém ngã mấy tên lưu khấu, vệ sở binh phía sau vừa thấy "bên ta chiếm ưu thế", vậy còn sợ cái rắm, xông lên!

Vệ sở binh đánh trận ác liệt thì không được, nhưng hiệu quả tạo khí thế khi thắng trận vẫn rất tốt. Lượng lớn vệ sở binh Hà Nam kêu gào bò lên sườn núi, đuổi theo lưu khấu và chém chém chém.

Không mất bao lâu, lưu khấu để lại hơn 200 thi thể, hơn 700 tên còn lại thì bỏ chạy về hướng huyện thành Lư Thị.

"Oa ha ha, giành được toàn thắng, giành được toàn thắng."

Trương Ứng Xương mừng rỡ, mấy ngày gần đây cứ bại trận suốt, khiến hắn có chút hoài nghi nhân sinh rồi, nhưng trận ngày hôm nay xem như là thắng lợi thống khoái lâm li, trở về có thể khoe thành tích với triều đình rồi.

Hắn hớn hở ra mặt chạy tới bên cạnh Bạch Diên, ôm quyền: "Bạch tiên sinh đúng là thần nhân! Rốt cuộc ngươi làm sao phát hiện chúng có phục binh?"

Bạch Diên cười: "Nhà ở bên cạnh hồ Mã Đề, từ nhỏ ăn cá, nên mắt sáng."

Chương 798: Ý nghĩ mới của doanh trưởng Pháo Binh

Bạch Diên có "đèn Khổng Minh Thiên Tôn", hành quân tự nhiên không hề có trở ngại, dễ dàng dọc theo sông Lạc thẳng tiến về hướng tây nam, phụ cận huyện thành Lư Thị.

Lưu khấu phục kích hắn ven đường đều bị hắn đánh cho đầu đầy là bao, chỉ có thể chật vật rút về trong thành.

Hơn 1 vạn 500 người dưới trướng Hạt Tử Khối, tử thương cộng thêm chạy trốn và bị bắt làm tù binh, cũng chỉ còn lại không đến 8000 người.

Hắn cảm giác được đội quan binh từ Hà Nam qua đây không dễ chọc, cũng không dám cố mà đóng ở huyện thành, đành phải vứt bỏ huyện thành Lư Thị, bỏ chạy về phía Vân Dương.

Vì vậy, Bạch Diên giúp đỡ Phàn Thượng Hiên và Trương Ứng Xương tiến vào chiếm giữ huyện thành Lư Thị, cuối cùng cũng hoàn thành điều lệnh của tổng đốc năm tỉnh Trần Kỳ Du --

Thôn Cao Gia, Cục Hỏa Khí.

Doanh trưởng Pháo Binh doanh đang đứng trước mặt cục trưởng Hỏa Khí Từ Đại Phúc.

Từ Đại Phúc làm vẻ mặt thận trọng: "Ngươi tìm ta có chuyện gì? Trước tiên phải nói rõ, chuyện nguy hiểm, ta hết thảy không đáp ứng."

Doanh trưởng Pháo Binh: "Ơ kìa, không nguy hiểm, ta nói chính là một chuyện rất đơn giản."

Từ Đại Phúc: "Ồ, nói nghe thử xem."

Doanh trưởng nói: "Sau khi tầm bắn của hỏa súng thôn Cao Gia ta được nâng cao, Ném Lựu doanh đã bị giải tán, ta thấy Ném Lựu doanh giải tán thì trong lòng hơi lo, luôn lo lắng một ngày nào đó Pháo Binh doanh đột nhiên sẽ không còn."

Từ Đại Phúc: "Toàn nghĩ bậy! Ném Lựu doanh là bởi vì tầm bắn của hỏa súng được nâng cao, lựu đạn ném quá gần mới bị đào thải, Pháo Binh doanh của ngươi có cái gì mà lo lắng? Khi công thành tự nhiên sẽ dùng tới các ngươi."

Doanh trưởng: "Thế nhưng, hiện tại Pháo Binh doanh cũng không có cơ hội nào xuất động. Giống như lúc trước Ném Lựu doanh không được dùng vậy, cảm giác thật đáng sợ, ta cũng không muốn bị triệt doanh đâu."

Từ Đại Phúc dở khóc dở cười: "Loại chuyện này ngươi tìm ta cũng vô dụng."

Doanh trưởng: "Ta nghĩ tới một phương án rất tốt, một phương án nói không chừng có thể làm cho Pháo Binh doanh của ta sống lại."

Từ Đại Phúc: "?"

Doanh trưởng: "Ta đang suy nghĩ. Nguyên nhân hiện tại tỉ lệ sử dụng Pháo Binh doanh không cao, là vì đại pháo quá cồng kềnh, chỉ cần không công thành, mọi người sẽ lười vận chuyển mấy thứ nặng nề như vậy. Nếu có một loại pháo nhỏ hơn, tựa như loại pháo trên hai cánh tay của Thiên Tôn, vậy có thể mang theo chạy khắp nơi rất thuận tiện."

Từ Đại Phúc dở khóc dở cười: "Pháo nhỏ uy lực cũng nhỏ, hai quả cầu sắt bắn ra từ hai cánh tay của Thiên Tôn cũng chỉ có thể đem ra chơi, hù dọa quân địch thôi."

Doanh trưởng: "Đương nhiên ta biết việc này, ta chỉ đang nghĩ, nếu dùng ống pháo nhỏ như cánh tay của Thiên Tôn, bắn ra lựu đạn cỡ nhỏ, để cho lựu đạn rơi vào quân địch và nổ tung, vậy chẳng phải là uy lực rất to rồi? Như vậy, vấn đề tầm bắn gần của lựu đạn cũng giải quyết, Pháo Binh doanh của ta cũng có thể thường xuyên kéo ra ngoài chơi rồi."

Từ Đại Phúc: "Lựu đạn?"

Hắn lắc đầu: "Triều đình sớm đã có thiết kế của lựu đạn, nhưng thiết kế này vẫn chỉ là lý luận suông, hiệu quả thực dụng rất kém. Không thông được! Đại pháo nã pháo trong nháy mắt đem đến sức công phá to lớn cỡ nào, lựu đạn nho nhỏ không thể gánh nổi, sẽ bị lực lượng khổng lồ chấn vỡ, hoặc là nổ sớm. Tạc nòng rất nguy hiểm, sẽ giết chết pháo binh các ngươi."

Doanh trưởng: "Việc này ta cũng suy nghĩ qua, trước tiên chúng ta đặt vào trong ống pháo chút ít hỏa dược đen, sau đó đặt vào một tấm ván gỗ, phía trên tấm ván gỗ lại kê một lớp bông. Tiếp theo ta châm lựu đạn đặt vào trên lớp bông...tiếp theo đại pháo khai hoả. Lực trong lòng pháo trước tiên đẩy tấm ván gỗ, tấm ván gỗ lại đẩy lựu đạn trên lớp bông bay đi, như vậy không phải được rồi sao?"

"Ơ?"

Từ Đại Phúc: "Ơ, đế gỗ sao?"

Mặc dù ý nghĩ này có chỗ không đáng tin, nhưng nếu suy nghĩ kỹ càng, thật là có điểm thú vị...

Từ Đại Phúc sờ cằm mình: "Đi theo ta, chúng ta cùng đến trường nhị trung Số 32, tìm Tống Ứng Tinh, Bạch công tử và Vương Trưng, nghe ý kiến của họ đi." --

Vài ngày sau. . .

Trên khu đất trống phía sau Cục Hỏa Khí, một nhóm các nhà khoa học, kỹ sư kỹ thuật cao cấp tập trung lại, nhìn doanh trưởng Pháo Binh doanh loay hoay một cái ống sắt to bằng cánh tay.

Một ống pháo nhỏ!

Pháo nhỏ như vậy, đạn pháo có thể bắn ra đương nhiên sẽ không lớn, chỉ to bằng quả lựu đạn. Thú vị chính là, dưới đáy quả lựu đạn này lắp một cái đế bằng gỗ, giữa đế ghỗ còn gắn một ngòi nổ có chất liệu đặc biệt.

Ngòi nổ này có thể châm rất dễ dàng, thế nhưng sau khi châm lại cháy rất chậm, không nhanh như ngòi nổ bình thường khác. Nó là thứ làm từ trong sách kỹ thuật của Thiên Tôn cung cấp, gọi là "ngòi nổ cháy chậm ống gỗ".

Sở dĩ thiết kế như vậy, đương nhiên do bắt nguồn từ thất bại!

Mấy nhà khoa học đã tiến hành vài lượt thí nghiệm, ngay từ đầu, sau khi mọi người chuẩn bị sẵn pháo nhỏ, châm ngòi nổ phía trên lựu đạn, sau đó bỏ lựu đạn vào trong ống pháo, tiếp theo lại châm lửa bắn pháo...

Kết quả có một lần ngòi nổ của lựu đạn cháy quá nhanh, mà ngòi nổ của đại pháo cháy quá chậm, dẫn đến đại pháo còn chưa khai hoả, lựu đạn đã nổ trước.

Kết quả rất thảm liệt, tiểu ống pháo đáng thương đã bị tạc nòng, thiếu chút nữa làm người bị thương.

Vì vậy các nhà khoa học bắt đầu ra sức nghiên cứu, tìm kiếm một loại ngòi nổ có tốc độ cháy càng ổn định hơn, nhưng do trình độ kỹ thuật của họ bị hạn chế, không toàn diện, thứ này thật sự khó có thể làm ra trong thời gian ngắn được.

Vì vậy Thiên Tôn lại ra tay, tìm cho họ tư liệu kỹ thuật "ngòi nổ cháy chậm ống gỗ". Từ Đại Phúc rốt cuộc nghiên cứu thành

công loại "ngòi nổ ổn định" này. Nó có một đặc điểm chính là muốn cháy bao lâu thì cháy bao lâu, sẽ không cháy quá nhanh, cũng sẽ không cháy quá chậm.

Như vậy mới dễ dàng khống chế.

Hơn nữa, đồ vật này không cần châm sớm sau đó bỏ vào ống pháo, nó có thể được dẫn cháy đồng bộ trong khi hỏa dược đen được châm nổ bên trong đại pháo.

Như vậy sẽ thuận tiện hơn nhiều, có thể trực tiếp nhét vào ống pháo, không cần châm trước, hệ số an toàn tăng lên mấy lần.

Mọi người lấy ra ngòi nổ trên lựu đạn lúc đầu, đổi thành "ngòi nổ cháy chậm ống gỗ", lại lắp vào thêm một cái đế gỗ, loại đạn pháo kiểu mới này cũng liền chế tạo thành công.

Nó không phải dùng tay để ném ra, cho nên sẽ không thể gọi là lựu đạn tay nữa.

Mọi người tự nhiên mà bỏ đi chữ "tay", chính thức định danh nó thành lựu đạn.

Chỉ thấy doanh trưởng Pháo Binh đem một cái ống to bằng cánh tay đặt nghiêng trên mặt đất, ngắm 45 độ hướng lên trời, sau đó nhét vào trong ống hỏa dược đen một lượng cố định.

Tiếp theo rất cẩn thận cầm một quả lựu đạn tới, đem đế gỗ và ngòi nổ từ từ đặt xuống dưới đáy ống pháo.

Chỉ nghe một tiếng phốc, ngòi nổ cháy chậm ống gỗ được cắm vào trong hỏa dược đen...

Đế gỗ nằm dưới lựu đạn, hơi tách ra hỏa dược đen và bản thể lựu đạn, hình thành giảm xóc.

"Châm lửa đi!" Bạch công tử to gan nhất lên tiếng trước tiên:

"Chúng ta đã làm tất cả có thể rồi, không có lý do gì không thành công."

"Được! Châm lửa!" Từ Đại Phúc cũng lên tiếng.

Chương 799: Con trai của thợ đèn

Ngay cả Từ Đại Phúc luôn luôn thận trọng cũng đã nói có thể, doanh trưởng không do dự nữa, lấy ra hỏa chiết tử, châm vào ngòi nổ bên ngoài ống pháo, sau đó co cẳng chạy như điên về phía sau, tránh thật xa.

"Ầm!"

Một tiếng pháo vang lên, lựu đạn bị ống pháo phun ra ngoài, ở trên bầu trời vẽ ra một đường pa-ra-bôn tuyệt đẹp, rơi xuống bên ngoài 300 mét, bên cạnh đám hình nộm đã bố trí sẵn.

Tiếp theo lại "ầm" một tiếng, lựu đạn nổ tung, mảnh đạn và bi thép văng ra bốn phía, các hình nộm bị thảm rồi, trong nháy mắt bị đánh cho thủng trăm ngàn lỗ.

Mọi người sửng sốt chỉ trong nháy mắt, tiếp theo cùng nhau điên cuồng hét lên: "Thành công rồi, ha ha ha, thành công rồi! Phần thưởng đặc biệt năm nay của Thiên Tôn dành cho phát minh Khoa học sẽ rơi vào tay chúng ta rồi."

"Chúng ta chắc còn có thể thiết kế ra lựu đạn to, sử dụng cho pháo không gian lớn hơn!"

"Ừ, cũng có thể thử cho Hồng Di đại pháo đổi đạn pháo thành lựu đạn, còn có pháo Phật Lang Cơ lắp trên chiến hạm, cũng có thể đổi thành lựu đạn."

"Loại kỹ thuật này có thể đổi đạn không đổi ống pháo."

"Làm!" --

Ngay khi các nhà khoa học đang nghiên cứu lựu đạn.

Trường nhị trung Số 32 thôn Cao Gia, phòng thí nghiệm Tống Ứng Tinh, một vị nghiên cứu sinh đang mày mò "đèn điện" mà lần trước Tống Ứng Tinh đề xuất.

Sau lần trước một nhóm các nhà khoa học và nghiên cứu sinh tổ chức ăn trộm điện của "máy phát điện tiên gia", người trong nhóm phòng thí nghiệm Tống Ứng Tinh vẫn đang cố gắng nghiên cứu đèn điện.

Thế nhưng, tiến triển rất chậm!

Bởi vì Tống Ứng Tinh thật sự rất bận, hắn là một khoa học bảo bảo tràn ngập lòng hiếu kỳ, bất kể là phát minh khoa học nào hắn đều muốn đi xem, tham dự, vẽ hình để ghi lại.

Điều này đã nghiêm trọng làm chậm tiến trình thiết kế và nghiên cứu đối với "đèn điện".

Cũng may dù Tống Ứng Tinh bận, các nghiên cứu sinh dưới trướng hắn cũng không phải mỗi người đều bận. Thí dụ học sinh này, tên là Kỷ Mộng Hàm, hắn không có nhiều lắm tâm tư, chỉ muốn một lòng một dạ làm đèn điện, cái khác đều bỏ qua!

Thì ra, Kỷ Mộng Hàm là con trai của thợ đèn Tây An.

Mấy năm trước, cha hắn và hỏa dược tác Từ Đại Phúc cùng nhau theo Hình Hồng Lang, từ phủ Tây An chạy tới thôn Cao Gia. Vừa đến thôn Cao Gia, Từ Đại Phúc đã được trọng dụng, từ đó một bước lên mây, trở thành nhân vật có uy tín danh dự của thôn Cao Gia.

Mà người cha già thợ đèn của hắn mặc dù dựa vào kỹ thuật làm đèn ưu tú, góp sức rất nhiều cho sự phồn vinh của Khu thương mại Cao Gia, cũng kiếm được không ít tiền, nhưng không phát tài được.

Sau đó thợ đèn trở về Tây An một chuyến, cũng đưa vợ con mình đến thôn Cao Gia. Sau đó cho con trai mình Kỷ Đại Mộng vào học trong trường học thôn Cao Gia, học tri thức, có trình độ.

Kỷ Đại Mộng ngại tên mình có vẻ nhà quê, sau khi được phụ thân đồng ý, liền đổi tên cho mình thành giống như một người đọc sách, gọi là Kỷ Mộng Hàm.

Tới thôn Cao Gia mấy năm nay, hắn thường xuyên nghe phụ thân cảm thán: "Cha con và Từ Đại Phúc cùng từ Tây An tới, nhưng sống lại một người trời, một người đất, đơn giản là kỹ thuật...chênh lệch kỹ thuật. Con trai, con nhất định phải học giỏi kỹ thuật, tương lai mới có thể trở nên nổi bật."

Kỷ Mộng Hàm luôn khắc sâu ghi nhớ những lời này trong đầu!

Mấy năm nay, hắn học rất cố gắng, mặc dù khởi bước chậm hơn người khác, nhưng chạy lại nhanh hơn bất cứ ai, tốt nghiệp sơ trung với thành tích vô cùng ưu tú. Sau đó bắt đầu tự học "tài liệu cao trung", đồng thời còn gia nhập phòng nghiên cứu Tống Ứng Tinh, trở thành một nghiên cứu sinh vinh quang.

Ngay từ đầu hắn không tìm được phương hướng chủ đạo, không biết mình nên phát minh cái gì mới tốt. Thế nhưng khi nhìn thấy Tống Ứng Tinh lấy ra đèn điện, Kỷ Mộng Hàm đã hiểu, con trai của thợ đèn, phải làm đèn!

Phụ thân biết kỹ thuật làm đèn, nhưng không có thể tài, đó là bởi vì kỹ thuật làm đèn của phụ thân là một loại "kỹ thuật bình thường người người đều biết", chỉ là đèn của người khác làm không đẹp bằng của phụ thân làm mà thôi.

Chỉ khác nhau đẹp hay không đẹp như thế, không thể nói rõ là kỹ thuật hạch tâm.

Như vậy là không phát tài được.

Thế nhưng kỹ thuật đèn điện mà Tống Ứng Tinh lấy ra lại là "kỹ thuật hạch tâm" chân chính, nếu có thể nắm giữ kỹ thuật ưu hoá như vậy, nhất định có thể được Thiên Tôn thưởng thức, trở thành người đứng trên người giống như Từ Đại Phúc.

Kỷ Mộng Hàm dành toàn bộ thời gian của mình cho nghiên cứu đèn điện.

Hai sợi than Tống Ứng Tinh lấy ra lần trước mặc dù có thể chiếu sáng, thế nhưng nó sáng quá, sáng đến mức không thể nhìn thẳng, hơn nữa hao mòn cực nhanh, không dùng được mấy giờ đã bị hư, căn bản không thể đưa vào thực tế.

Kỷ Mộng Hàm muốn là một loại đèn điện giống như đèn phụ thân làm, có thể sử dụng thời gian dài.

"Dây tóc hao mòn nhanh, là bởi vì nhiệt độ cao, thiêu đốt. . ."

Kỷ Mộng Hàm đang đặt bút viết: "Cháy sẽ khiến dây tóc đi hết cuộc đời của mình rất nhanh, nếu như có cách nào, có thể khiến dây tóc không cháy, vậy là nó có thể sử dụng rất thời gian dài, thế nhưng, có cách nào có thể làm cho nó không cháy đây?"

Trong phòng nghiên cứu chỉ có một mình hắn, lẻ loi, toàn bộ nghiên cứu sinh đều chạy đi xem súng phóng lựu mới rồi, không ai nghiên cứu chung với hắn.

Điều này làm cho hắn muốn tìm một người nghiên cứu thảo luận cũng không được. . .

Thật cô đơn!

Có lẽ, trên con đường nghiên cứu khoa học, nhất định sẽ phải trải qua sự cô đơn như vậy.

Ngay khi nội tâm hắn cảm thấy trống trải, một người tí hon có bộ xương bằng kim loại bò lên trên bàn, ngồi bên cạnh quyển tập

của hắn.

Kỷ Mộng Hàm giật mình, lại tập trung nhìn vào, thì ra là Thiên Tôn mẫu trinh sát CC02, Thiên Tôn này còn đang trong chế tạo, cho nên chỉ có bộ xương.

"Gặp phải khó khăn à?" Thiên Tôn mẫu trinh sát lên tiếng.

Kỷ Mộng Hàm vội vàng hành lễ: "Hồi Thiên Tôn, tiểu nhân chỉ cảm thán một người làm nghiên cứu có chút cô đơn thôi."

Thiên Tôn mẫu trinh sát cười: "Hết thảy thành công vĩ đại, thường thường đều sẽ có trả giá, ví dụ...cô đơn! Nếu thật sự không đi nổi, có thể bỏ qua, không ai bắt buộc ngươi nhất định phải thành công."

Kỷ Mộng Hàm lắc đầu: "Là bản thân ta muốn."

Thiên Tôn mẫu trinh sát: "Vậy không thành vấn đề rồi! Chỉ cần là chuyện bản thân ngươi thích, thì có thể buông tay đi làm. Thôi được, bỏ qua tiết mục này đi, trực tiếp nói chính sự, cụ thể ngươi gặp phải khó khăn gì?"

Kỷ Mộng Hàm vội vàng nói ra vấn đề "dây tóc cháy nhanh" một cách tường tận.

"Thì ra là như vậy." Thiên Tôn mẫu trinh sát nở nụ cười: "Ngươi nên biết, cháy cần phải có một thứ rất quan trọng đúng không?"

Kỷ Mộng Hàm: "Không khí!"

"Đúng!" Thiên Tôn trinh sát cười hì hì: "Vậy ngươi lại nghĩ xem, không muốn để cho dây tóc cháy dẫn đến hao mòn, phải nên làm cái gì?"

Kỷ Mộng Hàm như bừng tỉnh: "Không cho nó có không khí."

"Ha ha ha, thông minh." Thiên Tôn trinh sát cười nói: "Cố gắng lên, ta đợi trao thưởng phát minh khoa học cho ngươi đấy."

Thiên Tôn trinh sát liền đơ ra bất động...

Kỷ Mộng Hàm lại cảm giác cả người có tinh thần, có thứ gì thoáng nổ tung trong đầu hắn, nói thông tục hơn: đầu đầy là ý tưởng.

Chương 800: Bản thế tử sắp kiếm bộn

Kỷ Mộng Hàm thoắt cái nhảy dựng lên.

Không cho đèn điện khí ô xy, vậy nhất định phải cho nó một cái lồng.

Chụp đèn truyền thống khẳng định là không được, thứ đó quá dễ lọt khí.

Vậy chất liệu tốt nhất là cái gì?

Đương nhiên là thuỷ tinh!

Thôn Cao Gia đã có xưởng thuỷ tinh để sản xuất cửa sổ thuỷ tinh thật lớn cho mọi người, thậm chí có cả ly thuỷ tinh, bình thuỷ tinh...

Kỷ Mộng Hàm chạy vào cửa hàng thuỷ tinh, mua một cái bình thuỷ tinh cổ hẹp, thân tròn xoe.

Vấn đề kế tiếp, chính là không để cho trong cái bình này có không khí.

Kỷ Mộng Hàm nhìn cái bình, lâm vào trầm tư.

Làm sao hút hết không khí trong bình đi?

Đây cũng không phải một vấn đề đơn giản.

Kỷ Mộng Hàm vì vấn đề này mà nghĩ vỡ đầu, thủy chung không có lời giải, thời gian mỗi ngày cứ thế trôi qua, nghiên cứu

của hắn rơi vào đình trệ. . .

Một ngày, Kỷ Mộng Hàm đi bên bờ ruộng, đột nhiên nghe được có tiếng ầm ầm, quay đầu nhìn, thì ra là máy bơm nước bằng hơi nước của thôn Cao Gia, đang hút nước trong ruộng đổ ra ngoài.

Kỷ Mộng Hàm như bừng tỉnh: "Ơ, nếu như ta đổ đầy nước vào bình thuỷ tinh này, sau đó lại rút nước đi? Dùng lực rút rất nhỏ khẳng định không rút ra được, thế nhưng dùng máy có lực hút mạnh như máy bơm nước, không chừng có thể rút nước ra được. Không khí trong bình sớm đã bị nước chiếm chỗ hết, nếu lại rút nước ra, tự nhiên sẽ không có không khí rồi."

Mặc dù ý nghĩ đơn giản, muốn thực hiện lại rất khó khăn.

Độ kín khí của ống nước máy bơm không tốt lắm, khi rút nước ra đồng thời không khí sẽ chui vào trong bình, hắn vừa phải giải quyết rút nước vừa phải nghĩ cách để không khí không chảy vào.

Tóm lại, vấn đề có một đống như núi.

Thế nhưng, Kỷ Mộng Hàm vẫn nghĩa vô phản cố tiến lên.

Con trai của thợ đèn, há có đạo lý không làm ra được đèn tốt?

--

Đoạn đầu tiên của tuyến đường sắt Tây Duyên, đường ray từ Tây An đến huyện Tam Nguyên rốt cuộc hoàn thành.

Đoạn đường ray này dài hơn 60 dặm, tiêu hao chi phí vô cùng lớn.

Mà hôm nay, rốt cuộc đến lúc có thể đưa vào vận hành thử nghiệm lần đầu tiên.

Thế tử Tần Vương Chu Tồn Cơ, dẫn theo tử phi, trắc phi, thiếp

thất của mình, còn có nhóm hộ vệ đang đứng trên sân ga trạm Tây An Bắc.

Đi cùng hắn còn có Ngô Sân, Sử Khả Pháp, tri phủ Tây An, một đám mệnh quan triều đình.

Đương nhiên, còn có các quản sự được phái tới của các hoàng thân quốc thích góp vốn đầu tư làm đường sắt chung với Chu Tồn Cơ, những cổ đông này cũng đang rất mong mỏi đường sắt này.

Sớm ngày thông xe, họ có thể sớm ngày kiếm tiền.

Chu Tồn Cơ đứng đằng trước "xe lửa", vẻ mặt đắc ý: "Mọi người thấy chưa? Chiếc xe lửa này, là của bản thế tử, ha ha ha, bản thế tử đã tốn năm vạn lượng bạc để đặt làm nó. Mệnh danh là Tồn Cơ, ha ha ha ha."

Ngô Sân nhịn không được nói thầm: "Đặt tên thật không có trình độ."

"Này, bản thế tử nghe được." Chu Tồn Cơ chỉ vào mặt Ngô Sân mà nói: "Quan văn thối, đừng cho mặt mũi mà không cần, bản thế tử hảo tâm mời ngươi đến xem nghi thức thông xe, đừng ở đó lải nhải."

Ngô Sân liền ngậm miệng lại.

"Tóm lại, ngày hôm nay, chúng ta sẽ được ngồi lên chiếc xe này đến huyện thành Tam Nguyên." Chu Tồn Cơ kiêu ngạo ra mặt: "Ai đồng ý, ai phản đối?"

Sử Khả Pháp đột nhiên nhảy ra: "Hạ quan phản đối! Tổ chế của bản triều, phiên vương không được rời khỏi đất phong, thế tử điện hạ, ngươi không đi được huyện Tam Nguyên, đi là sẽ mất đầu."

Chu Tồn Cơ: "Huyện Tam Nguyên gần như thế! Bản thế tử đi

rồi lập tức quay lại."

Sử Khả Pháp lắc đầu: "Không được không được."

Chu Tồn Cơ: ". . ."

Hắn đưa mắt nhìn chung quanh, cả đám quan văn đều nhìn hắn chằm chằm.

Lần này hắn mời đám quan văn tới xem lễ, thật ra chính là muốn thuyết phục bọn họ ở chỗ này thả cho mình rời khỏi Tây An đi huyện Tam Nguyên một chuyến. Nếu không thuyết phục mà đi trực tiếp, chuyện xe lửa lớn như vậy cũng không giấu diếm được, sau đó khẳng định sẽ bị mật cáo.

Thuyết phục là biện pháp duy nhất!

Chu Tồn Cơ nhún vai: "Bản thế tử biết, phiên vương không được rời khỏi đất phong, chính là vì phòng ngừa phiên vương tạo phản thôi. Bản thế tử ở chỗ này, nói với Thiên Tôn một câu 'Nếu như bản thế tử có tâm tạo phản, Thiên Tôn thả xuống một cây cầu đập chết bản thế tử', như vậy thế nào?"

Mọi người: ". . ."

Lời thề này cũng thật đủ mới mẻ.

Thấy các quan văn vẫn không có động tác gì. Chu Tồn Cơ oa một tiếng, bắt đầu làm trò: "Thiên Tôn cứu mệnh, cầu xin ngài hiển linh, nói một câu với mấy quan văn này, cho ta đi đi, cho ta đi đi, ta muốn đích thân thử xem xe lửa của mình thôi mà."

Thiên Tôn có mà để ý đến ngươi!

Không rảnh chơi trò này với hắn.

Đúng lúc này, Vương Đường chui ra từ trong đám người, lên tiếng: "Thế tử điện hạ, cầu mà Thiên Tôn ban thưởng, có thể chịu

được xe lửa qua cầu hay không còn chưa trải qua kiểm tra, ngài xác định muốn ngồi lên xe lửa sao?"

Vừa nghe nói vậy, sắc mặt Chu Tồn Cơ trong nháy mắt tái đi.

"Cái này... Tiên vật Thiên Tôn ban thưởng, há...há có đạo lý không chịu được...phàm vật?"

Vương Đường cười: "Thiên Tôn du hí nhân gian, cũng không phải tất cả tiên vật ban thưởng đều đáng tin, Xe Mặt Trời công cộng của thôn Cao Gia ta đều là xe thần Thiên Tôn ban thưởng, thỉnh thoảng cũng sẽ bị lật lao xuống ruộng đấy thôi."

Chu Tồn Cơ vừa nghe xong, sắc mặt càng tái hơn: "Ơ, vậy...cái này...khụ khụ khụ...Bản thế tử phải suy nghĩ thêm, tổ chế không thể trái, không thể trái, phiên vương không được rời khỏi đất phong, bản thế tử theo lý phải nên thực hiện tốt điều này, không nên vi phạm mới đúng, khụ...Bản thế tử không đi nữa."

"Xì! Chết nhát." Ngô Sân cười mắng một tiếng, rồi bước lên xe lửa.

Sử Khả Pháp cũng lên theo, một nhóm quan viên nối đuôi nhau mà lên.

Quản sự của các cổ đông được phái tới cũng đều lên xe theo.

Cuối cùng chỉ còn lại Chu Tồn Cơ và thế tử phi, trắc phi, và các hộ vệ của hắn, thẫn thờ như kẻ ngốc đứng ở trạm Tây An Bắc.

Tiếp theo, tàu Tồn Cơ phát ra một tiếng u, hướng về phía Bắc, xình xịch xình xịch chạy ra ngoài.

Chu Tồn Cơ la lên: "Mau, mau leo lên ngựa, đến bờ Vị Hà xem, xem nó có thể qua được cầu không."

Hộ vệ vương phủ vội vàng đánh ngựa đuổi theo xe lửa.

Chiến mã tốt thì tốc độ cũng không thua xe lửa thời đại này, hơn nữa khoảng cách chỉ 20 dặm, cũng không đủ để khiến chiến mã mệt đi không nổi. Rất nhanh, hộ vệ vương phủ đã thúc ngựa vượt qua xe lửa, đi tới bên bờ Vị Hà trước.

Chỉ thấy chiếc xe lửa xình xịch đi tới trước cầu Vị Hà, các quan to quý nhân trên xe ít nhiều vẫn có vẻ khẩn trương, mỗi cửa sổ xe đều có người thò đầu ra, khẩn trương nhìn cây cầu.

Nhưng mà, việc khiến họ lo lắng cũng không xảy ra.

Chiếc xe lửa chạy lên mặt cầu rất vững vàng, từ đầu cầu nam dễ dàng chạy qua đầu cầu bắc, sau đó nghênh ngang chạy về hướng huyện Tam Nguyên...

Đoạn đường sắt Tây Duyên thứ nhất, chính thức thông xe!

Sau khi Chu Tồn Cơ nhận được tin tức, không khỏi mừng như điên: "Ha ha ha ha, có thể bắt đầu bán vé rồi, bán vé được rồi. Lập tức bắt đầu quảng cáo, nói cho mọi người trong phủ Tây An, đường sắt từ Tây An đến huyện Tam Nguyên, ngày mai sẽ bắt đầu bán vé. Toa rẻ nhất 100 văn một vé, toa hạng trung 500 văn một vé, toa cao cấp một lượng bạc. Toa xa hoa đỉnh cấp nhất, năm lượng bạc. Bản thế tử kiếm bộn rồi, sắp kiếm bộn rồi, ha ha ha ha."

Chương 801: Xảy ra vấn đề lớn

Mặc dù phiên vương nhận rất nhiều hạn chế, thế nhưng khi Tần Vương phủ làm thiên hạ đệ nhất phiên muốn làm một chuyện, năng lực vẫn là rất lớn.

Chu Tồn Cơ ra lệnh một tiếng, quảng cáo xe lửa mới thông xe liền dán khắp thành Tây An.

Hơn nữa, trình độ quảng cáo của người này vẫn là học được từ thôn Cao Gia, không uổng công mỗi ngày hắn xem Tân Văn Liên Bá.

Đối với một số lý niệm quảng cáo của hậu thế mà Lý Đạo Huyền làm ra, hắn đúng là đã học hỏi được mấy thành.

Phố lớn ngõ nhỏ trong phủ Tây An đều bị người của vương phủ dán quảng cáo rồi cáo thị lên, dù sao thì thời buổi này không có quản lý thành phố, không ai tới quản trên đường dán cái gì. Cho dù có quản lý thành phố, cũng không dám quản Tần Vương phủ.

Chu Tồn Cơ còn mời tiên sinh kể chuyện viết một câu chuyện về trạm xe lửa, nhiều lần kể ở trong quán trà...

Lại mời ca sĩ sáng tác và hát một bài về xe lửa ở mấy nơi tửu lâu, thanh lâu.

Mấy trò quảng cáo, hắn đúng là đã học mười thành mười.

Vừa làm như thế, vé xe lửa đương nhiên sẽ bán chạy.

Lần đầu bán vé chính thức chạy của Tồn Cơ, vậy mà chở đầy toa xe khách...

Chỉ một chuyến, Chu Tồn Cơ đã kiếm lời mấy trăm lượng.

"Ha ha ha ha, một ngày thu vào mấy trăm lượng."

Chu Tồn Cơ ngồi trong tửu lâu lớn nhất ở trung tâm thành Tây An, trước mặt là một bàn tiệc rượu ăn mừng. Hắn quay về các cổ đông tới tham gia yến hội cười to: "Sau này chúng ta mỗi tháng dễ dàng kiếm được một vạn lượng bạc, mọi người cứ theo cổ phần mà chia lợi nhuận, ai cũng có thể phát tài. Kinh doanh xe lửa thật sự làm được rồi. Các vị, sau này chúng ta còn phải đầu tư thêm tiền, xây thêm vài tuyến đường sắt nữa."

Đại biểu của mấy cổ đông kia đều tự đại biểu cho một vị hoàng thân quốc thích, đều là một đám hết cửa leo lên trên con đường chính trị rồi, một lòng chỉ muốn kiếm tiền để sống xa hoa, trước đây chỉ có thể thủ tổ nghiệp kiếm tiền, không nhìn thấy cơ hội nào có thể kiếm được nhiều tiền.

Nhưng không ngờ lần này theo Chu Tồn Cơ kiếm ăn, một ngày là có thể kiếm được nhiều như vậy, ai cũng vui mừng, đều ôm quyền nói: "Sau này chúng tôi sẽ nghe theo Tần phiên như Thiên Lôi sai đâu đánh đó."

"Nào, uống rượu!"

"Uống!"

Cả đám vừa mới bưng ly rượu lên, một quản sự từ bên ngoài chạy vào, vẻ mặt xấu hổ nói: "Thế tử điện hạ, đã xảy ra chuyện rồi."

Chu Tồn Cơ trợn trắng mắt: "Sao hả? Không thấy bọn ta đang vui vẻ sao? Có chuyện gì không vui, không thể chờ bọn ta ăn mừng xong rồi lại nói?"

Quản sự kia xấu hổ nói: "Việc này...có quan hệ với chuyện mọi người đang ăn mừng."

Nghe đến đó, mọi người đều đặt ly rượu trong tay xuống.

Đây chính là chuyện kinh doanh một ngày mấy trăm lượng bạc vào sổ, há có thể gặp chuyện không may? Tất cả mọi người vội hỏi: "Rốt cuộc là làm sao?"

Quản sự báo: "Người đi huyện Tam Nguyên trở về đều nói, mặc dù xe lửa ngồi thoải mái, thú vị. Thế nhưng sau khi đến huyện Tam Nguyên rồi cũng không có gì để chơi...Sau khi đi một vòng trong huyện thành lại trở về, không muốn đi lần thứ hai."

Vừa nghe thế, Chu Tồn Cơ liền biến sắc mặt: "Nói cách khác, vé xe không dễ bán?"

Quản sự gật đầu: "Vé ngày hôm sau không bán hết, bán giảm đi ba thành."

"Oa!" Chu Tồn Cơ khẩn trương: "Ba thành của mấy trăm lượng bạc, một ngày liền giảm đi một trăm lượng? Một tháng chẳng phải là mấy nghìn lượng?"

Lần này các cổ đông cũng sốt ruột: "Giảm nhiều như vậy sao được? Thế tử điện hạ, ngươi nên nghĩ cách đi."

Chu Tồn Cơ cũng hoảng: "Oa, vậy phải làm sao đây? Dù sao huyện Tam Nguyên cũng là một địa phương nhỏ, quả thật không có gì để chơi, chẳng lẽ, phải đợi đường sắt đến Duyên An thông xe toàn tuyến rồi mới kiếm được? Lượng người giữa Duyên An và Tây An nhiều lắm đấy."

Các cổ đông: "Muốn làm đường sắt từ huyện Tam Nguyên đến Duyên An còn phải hơn 400 dặm nữa, cũng không biết còn phải làm đến ngày tháng năm nào, vẫn phải làm tốt đoạn từ Tây An đến huyện Tam Nguyên trước mới được."

Thật ra Chu Tồn Cơ cũng không đợi nổi, hắn cũng muốn mau chóng kiếm được tiền, làm gì đợi được làm đến Duyên An?

Tiệc ăn mừng này có vẻ ăn không nổi nữa rồi.

Chu Tồn Cơ đứng bật dậy: "Các vị, hiện tại ta phải đi hỏi Lý viên ngoại xem. Hắn rất nhiều cách, biết kinh thương, trình độ kiếm tiền hơn bản thế tử một vạn lần, bản thế tử đi tìm hắn để hỏi biện pháp nào tốt."

Các cổ đông vừa nghe vậy liền vội vàng nói: "Vậy trăm sự nhờ thế tử điện hạ rồi."

Chu Tồn Cơ chạy như bay về hướng cửa hàng phân hóa học của phủ Tây An.

Lý viên ngoại này cũng lạ, lần đầu tiên tới Tây An là ở cửa hàng phân hóa học, sau đó vẫn luôn ở trong cửa hàng, cũng không ngại hoàn cảnh cửa hàng kia không tốt.

Lúc này sắc trời đã tối, Tân Văn Liên Bá cũng đã kết thúc, cửa hàng cũng đã sớm đóng cửa, Chu Tồn Cơ liền gõ cửa ầm ầm bên ngoài.

Hồi lâu cửa mới mở, Vương Đường mặc trường sam màu xàm mặc khi ngủ đi ra mở cửa: "Ai thế? Trời tối rồi."

Chu Tồn Cơ không nói hai lời, trực tiếp hỏi: "Lý viên ngoại có ở đây không?"

"A, thì ra là thế tử điện hạ." Vương Đường: "Lão gia nhà tôi ngủ rồi, để tôi đi gọi, cũng không biết có gọi tỉnh được không."

Chu Tồn Cơ lấy làm lạ: "Chỉ cần lay cho mạnh, làm gì có chuyện không tỉnh?"

Vương Đường: "Lão gia nhà tôi thiên phú dị bẩm, chỉ cần đang ngủ, sét đánh cũng không tỉnh, đừng nói là lay."

Chu Tồn Cơ lườm hắn: "Trên đời làm gì có người như thế?"

Vương Đường cũng không biết giải thích thế nào, nghĩ thầm: Người này không khéo sẽ đi lắc lư pháp thân của Thiên Tôn, vậy thì bất kính với Thiên Tôn quá, ta phải ngăn cản người này thế nào đây?

Hắn đang đau đầu, liền nghe được phía sau vang lên giọng nói của Thiên Tôn: "Đúng lúc ta không ngủ."

Vương Đường nhìn lại, Thiên Tôn đang xách lồng chim đi tới, liền mừng rỡ: "Thì ra ngài tỉnh rồi."

Mặc dù trời tối, nhưng cách thời điểm người hiện đại ngủ còn sớm. Mỗi khi đến lúc này, điểm để nhìn trong hộp đều rất ít. Lý Đạo Huyền đang lúc buồn chán chuyển tầm nhìn khắp nơi, tìm trò vui, không ngờ vừa mới chuyển đến Tây An liền thấy có trò hay, đương nhiên là mừng muốn chết.

"Thế tử, nhìn ngươi có vẻ không vui." Lý Đạo Huyền cười nói: "Có chuyện gì không vui cứ nói ra mọi người cùng giải quyết."

Chu Tồn Cơ nhìn thấy y tựa như thấy được cứu tinh, ôm lấy cánh tay Lý Đạo Huyền, lắc lư thật mạnh: "Lý viên ngoại, ngươi phải cứu ta. . .cứu ta. Đường sắt Tây Duyên kia của ta, đoạn đường mới thông xe từ Tây An đến huyện Tam Nguyên, vé bán ra ngày đầu tiên rất tốt, nhưng ngày hôm sau liền giảm đi ba thành, cả ba thành đó."

"A, thì ra là chuyện này." Lý Đạo Huyền nở nụ cười: "Đây không phải điều tất yếu sao?"

Chu Tồn Cơ: "A, tất yếu? Ngươi sớm biết sẽ như vậy rồi sao?"

Lý Đạo Huyền: "Huyện Tam Nguyên chỉ là một huyện thành nhỏ, lại không có gì đáng xem, không có ai lui tới Tây An. Xe lửa này vừa bắt đầu, mọi người thấy mới mẻ mới đi thôi. Lần thứ hai đương nhiên sẽ không còn hứng thú nữa. Đừng nói giảm ba thành,

chạy thêm vài ngày, chạy xe trống cũng có khả năng.

Sắc mặt Chu Tồn Cơ tức thì xám như màu đất: "Chạy xe trống sao được? Xe trống thì không kiếm được tiền đâu."

Bát Ca: "Kiếm tiền có ích lợi gì? Cũng cứng có nổi đâu!"

Cột nộ khí của Chu Tồn Cơ trong nháy mắt đầy ắp.

Chương 802: Biện pháp kiếm tiền

Chu Tồn Cơ hiện tại chỉ muốn bóp lấy cổ con chim thối này, vặn thẳng nửa vòng, vặn ngược nửa vòng, vặn lên hai vòng, sau đó đập xuống đất, lại giẫm lên mười cái.

Nhưng mà, nó là con chim của Lý viên ngoại.

Không nể mặt tăng cũng phải nể mặt phật, đành phải cố nhịn xuống, nộ khí không được thả ra, liền loé lên, lấp la lấp lánh.

"Lý viên ngoại, ngươi nhất định phải giúp ta." Chu Tồn Cơ chu miệng lên: "Bản thế tử đặt xe lửa, đặt đường ray ở chỗ thợ rèn nhà ngươi, ngươi đã kiếm được không ít tiền. Hiện tại dù sao cũng phải giúp bản thế tử nghĩ cách kiếm tiền, sau đó ta mới tiếp tục đặt thêm xe lửa ở chỗ của ngươi, như vậy mọi người mới đều kiếm được tiền."

"Ừ, có lý." Lý Đạo Huyền đang buồn chán, có một thế tử để chơi cũng rất thú vị, y liền cười nói: "Thế tử, ngươi muốn kiếm tiền, biện pháp tốt nhất, chính là đẩy mạnh lượng người lưu động giữa huyện Tam Nguyên và phủ Tây An."

Chu Tồn Cơ: "Đẩy mạnh lượng người lưu động? Cách làm thế nào?"

Lý Đạo Huyền: "Ngươi phải nghĩ cách để cho người Tây An muốn đến huyện Tam Nguyên, đồng thời, còn phải nghĩ cách để cho người huyện Tam Nguyên muốn đến Tây An...chỉ cần họ muốn đi, không phải lưu động rồi sao?"

Nghe những lời này, Chu Tồn Cơ liền ngớ ra: "Phải làm điều này thế nào?"

Lý Đạo Huyền: "Nếu như ta nói với ngươi một đống việc về phương diện kinh tế, chắc ngươi nghe cũng không hiểu, ta sẽ phân tích từ phương hướng mà thế tử am hiểu nhất nhé."

Nói xong, y đổi giọng: "Thế tử, ngươi am hiểu nhất là cái gì?"

Chu Tồn Cơ nhếch miệng: "Am hiểu nhất là ăn uống vui chơi."

Vương Đường bên cạnh hít một hơi lạnh: Thứ mà người này am hiểu thật hữu dụng, ta gọi ngươi là phế vật, ngươi dám trả lời không?

Không ngờ, hình như Thiên Tôn cũng không hề có ý thổ tào Chu Tồn Cơ, trái lại vỗ vai Vương Đường, ý bảo hắn đè xuống ý nghĩ thổ tào kia, rồi quay sang Chu Tồn Cơ mỉm cười nói: "Bốn việc mà thế tử am hiểu này, chính là thứ tốt có thể xúc tiến người hai nơi lưu động."

"A?" Chu Tồn Cơ: "Bốn bản lĩnh này còn có tác dụng này sao?"

"Đương nhiên là có!" Lý Đạo Huyền nói: "Thế tử còn nhớ khu du lịch suối nước nóng của ta làm tại Lâm Đồng không?"

"Đương nhiên nhớ kỹ!" Chu Tồn Cơ nói: "Khu du lịch suối nước nóng đó thực sự rất tốt, hiện tại bản thế tử cũng hay thường xuyên đến đó tắm."

"Vậy là được rồi!" Lý Đạo Huyền: "Ngươi chạy đến huyện Tam Nguyên tuyên truyền đi, nói cho các hương thân phú hộ, quan to quý nhân của huyện Tam Nguyên, nói là Tây An Lâm Đồng có một khu du lịch suối nước nóng chơi rất vui, rủ họ thường xuyên qua đó chơi. Mà họ muốn qua đó chơi, vậy phải ngồi xe lửa, trước tiên từ Tam Nguyên đến Tây An, sau đó từ trạm bắc đi tới trạm đông, tại trạm đông đổi sang ngồi xe lửa, mới đến Lâm Đồng được."

Chu Tồn Cơ bừng tỉnh hiểu ra: "Thì ra là thế! Khu du lịch suối nước nóng của Lý viên ngoại còn có thể giúp bản thế tử hấp dẫn người của huyện Tam Nguyên ngồi xe lửa, ha ha ha! Bản thế tử đột nhiên hiểu rồi, không chỉ có thể tuyên truyền khu du lịch suối nước nóng, bản thế tử còn có thể tuyên truyền các chùa miểu, tháp cao, các loại đồ chơi của Tây An, dụ họ ngồi xe lửa tới Tây An chơi."

Lý Đạo Huyền: "Đúng rồi! Cái này, không phải đã lợi dụng bổn sự 'chơi' của thế tử rồi sao? Ngươi lại nghĩ xem, bốn mục ăn uống vui chơi này, còn có cái nào có thể phát huy không?"

Chu Tồn Cơ lập tức nghĩ tới: "Ta còn có thể tuyên truyền cho họ đông ngoại ô, để cho bọn họ tới ăn đồ ăn ngon, đúng rồi, còn có phim [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh], có thể dụ họ đến xem..."

Lý Đạo Huyền thầm buồn cười: Người này là đang cố gắng giúp ta tuyên truyền những thứ của ta thôi.

Chu Tồn Cơ lập tức nghĩ tới không ít điểm tuyên truyền, nhưng mọi thứ đều là giúp Lý Đạo Huyền kiếm khách, dù sao ăn, mặc, ở, đi lại, vui chơi giải trí của Tây An hiện tại đã phần lớn nằm trong tay của Lý Đạo Huyền rồi.

Hắn suy nghĩ nửa ngày, lại nói: "Dụ người của huyện Tam Nguyên đến Tây An tương đối dễ, dù sao ở đây thứ vui chơi rất nhiều, thế nhưng bản thế tử phải làm sao để dụ người của Tây An đến huyện Tam Nguyên đây?"

Lý Đạo Huyền cười hì hì: "Huyện Tam Nguyên có chỗ nào vui chơi không?"

Chu Tồn Cơ suy nghĩ nửa ngày, chợt nhớ tới: "Miếu Thành Hoàng Tam Nguyên, xây vào năm Hồng Vũ thứ tám...hiện tại đã...có hơi hư hại rồi."

Lý Đạo Huyền: "Hư hại không sao, bỏ chút tiền, mời dân phu, sửa chữa lại miếu Thành Hoàng Tam Nguyên, quét nước sơn mới, bày biện các loại pháp khí, mời mấy đạo sĩ thoạt nhìn rất lợi hại toạ trấn. . ."

Chu Tồn Cơ bừng tỉnh: "Sau đó tuyên truyền Thành Hoàng gia ở đó rất linh!"

Lý Đạo Huyền: "Cái đó không được, danh tiếng của Đạo Huyền Thiên Tôn bên Tây An quá nổi, mọi người đều cầu thần tại Tây An, ngươi chỉ tuyên truyền Thành Hoàng gia rất linh là không được, ngươi phải đổi cách khác."

Chu Tồn Cơ: "Sao?"

Lý Đạo Huyền: "Ngươi phải bịa ra một câu chuyện, nói Đạo Huyền Thiên Tôn và Thành Hoàng gia là huynh đệ kết bái, cùng nhau hàng yêu trừ ma. . ."

Chu Tồn Cơ sầm mặt lại: "Chuyện...chuyện này bản thế tử không dám bịa đâu."

"Cái này cũng không dám bịa, ngươi còn dám nói ngươi tin Đạo Huyền Thiên Tôn?" Lý Đạo Huyền cười: "Ngươi xem các đạo sĩ, họ hăng hái bịa ra các câu chuyện cho thần tiên nhà mình thế nào."

Chu Tồn Cơ lắc đầu quầy quậy: "Không bịa không bịa! Đám đạo sĩ bịa lung tung, là bởi vì các thần tiên không hiển linh, còn không biết có là thật hay không. Thế nhưng Đạo Huyền Thiên Tôn, bản thế tử đã tận mắt nhìn thấy từng hiển linh qua, tuyệt không dám bịa câu chuyện về ngài."

Lời này trái lại khiến Lý Đạo Huyền bật cười: "Vậy được, đổi một cách khác. Ngươi nói Thái tổ nhà ngươi từng đi qua miếu Thành Hoàng Tam Nguyên, còn ngồi trên một cái bồ đoàn ở đó,

cầu nguyện với Thành Hoàng. Bồ đoàn đó, đến nay còn đang bảo quản trong nhà ngươi. Ngươi cứ cầm đại một cái bồ đoàn ra, đặt trong miếu Thành Hoàng Tam Nguyên...Chuyện này ngươi dám bịa không?"

Chu Tồn Cơ cười khẩy một tiếng: "Việc của thái tổ gia, bản thế tử dám bịa."

Hắn liền hiểu ngay: "Thái tổ gia đã từng bái lạy ở đó, còn từng dùng cái bồ đoàn kia, không biết có bao nhiêu người muốn đi nhìn một lần, ha ha ha ha."

"Vậy là được rồi." Lý Đạo Huyền nói tiếp: "Huyện Tam Nguyên còn có món ăn đặc sản nào không?"

Chu Tồn Cơ thật không hổ là người am hiểu ăn uống vui chơi, vừa hỏi cái này, lập tức trả lời vanh vách: "Huyện Tam Nguyên có mì cục Tam Nguyên, bánh bột chiên Tam Nguyên, kẹo vừng Tam Nguyên...Bản thế tử hiểu rồi, ha ha, hiểu rồi! Tập trung tiểu thương bán mấy thứ này lại với nhau, giống như đông ngoại ô Tây An của Lý viên ngoại làm vậy, bày thành một tuyến đường. Sau đó bản thế tử tuyên truyền tại Tây An một chút, để cho các người có tiền của Tây An ngồi xe lửa đến huyện Tam Nguyên ăn những món ăn này, đi chơi miếu Thành Hoàng."

Hắn không nói những lời này còn đỡ, vừa nói ra, ngay cả Thiên Tôn cũng bắt đầu chảy nước miếng: Moá nó, huyện Tam Nguyên lại có món ăn ngon? Ta cũng phải ngồi xe lửa đi thử mới được.

Chu Tồn Cơ càng lúc càng thấu hiểu: "Ha ha ha, huyện Tam Nguyên còn là cố hương của danh thần Lý Tịnh Đường triều, ta tới đó tìm đại một căn nhà rách nói là nhà cũ của Lý Tịnh, gạt mọi người ngồi xe lửa đến đó tham quan, ha ha ha ha. Chờ khi họ chơi chán mấy thứ này ở huyện Tam Nguyên rồi, đường sắt của bản thế tử cũng đã làm đến Diệu Châu, đến lúc đó lại có thể dụ họ đi Diệu

Châu chơi."

Lý Đạo Huyền khẽ vỗ vào vai hắn: "Thế tử điện hạ đúng là thần nhân! Khu phong cảnh cấp AAAA đã có thể bắt đầu làm rồi."

Chương 803: Bắc Nguyên sắp xong rồi

Ba người Thạch Kiên, Tạo Oanh, Trịnh Đại Ngưu đứng trên cổ bảo Vương Gia Xá, nhìn về hướng tây bắc.

Trước đó không lâu, Vương Thành Công tạo phản tại cổ bảo Vương Gia Xá, bị dân đoàn thôn Cao Gia một trận đánh phục, bắt vào doanh Cải Tạo.

Cổ bảo Vương Gia Xá này cũng liền bỏ không.

Bất động sản vô chủ, bị Thiên Tôn nhìn thấy há có đạo lý không chiếm?

Phân phó Thạch Kiên viết cho tam biên tổng đốc Hồng Thừa Trù một phong thơ, nói gần đây mình tiễu phỉ tại Thiểm Bắc, có năng lực chiếu cố đến cổ bảo Vương Gia Xá.

Điều này đối với Hồng Thừa Trù đương nhiên là một tin tức tốt, binh lực trong tay hắn eo hẹp, cũng không có cách phân công một đội đóng ở cổ bảo Vương Gia Xá, liền dứt khoát giao cổ bảo này cho Thạch Kiên.

Thạch Kiên liền thuận lý thành chương thu cổ bảo Vương Gia Xá vào dưới trướng, phái người tiến hành tu sửa cổ bảo một phen, lại an bài binh sĩ của thôn Cao Gia đóng ở chỗ này.

Nơi này liền trở thành một "cứ điểm bay" của thôn Cao Gia.

Cứ điểm bay này thật sự hơi xa, còn xa hơn cả Lạc Dương của Bạch Diên...

Thạch Kiên đứng trên đỉnh bảo cao cao, không khỏi cảm thán: "Nơi này cách bản thôn thôn Cao Gia chúng ta quá xa, tiếp tế vật tư hậu cần thật sự có phần khó khăn."

"Khó khăn cũng phải làm!" Trịnh Đại Ngưu nhếch miệng cười: "Mệnh lệnh Thiên Tôn lớn nhất."

Đại Ngưu là người tuy khờ, thế nhưng từ khi gia nhập thôn Cao Gia tới nay, chấp hành mệnh lệnh lại là trung thành nhất. Cùng với Cao Sơ Ngũ, hai người có thể nói là ông Hanh ông Cáp, Thiên Tôn bảo họ làm cái gì họ làm cái đó, mặc kệ có khó khăn hay không, trong đầu thậm chí không suy nghĩ chuyện này đúng hay không, dù sao thì Thiên Tôn mở miệng là được rồi.

Hắn vừa mở miệng, đã làm Thạch Kiên mỉm cười: "Vẫn là Đại Ngưu giác ngộ cao, chuyện Thiên Tôn nói muốn làm, khẳng định có lý do, chúng ta mặc kệ bao nhiêu phiền phức, cứ nghe theo là xong việc."

Hắn chợt lấy ra một sấp giấy, giơ giơ lên cho Tạo Oanh và Trịnh Đại Ngưu xem: "Đây là tư liệu về bộ lạc Ô Thẩm Mông Cổ mà ta phái người đi điều tra."

Trịnh Đại Ngưu: "Không xem, xem không hiểu."

Tạo Oanh cũng cười: "Đừng làm khó dễ Đại Ngưu, ngươi đọc cho hắn nghe đi."

Thạch Kiên đành phải đọc: "Bộ lạc Ô Thẩm Mông Cổ nằm ở trong lòng sa mạc Mao Ô Tố, thuộc về đại bộ tộc Ngạc Nhĩ Đa Tư, mà Áo Nhi Đô Ti lại thuộc về tử tôn của Thành Cát Tư Hãn, Lâm Đan Hãn, người Trung Nguyên chúng ta thường gọi là 'Bắc Nguyên'."

Trịnh Đại Ngưu: "A, nghe cũng như không nghe."

Thạch Kiên nói: "Nói đơn giản thì, Thiên Tôn muốn chúng ta

chiếm đoạt bộ lạc Ô Thẩm để cho chúng ta sử dụng...Mà bộ lạc Ô Thẩm cũng không đơn thuần là một bộ lạc, nó thật ra là một bộ phận của quốc gia gọi là Bắc Nguyên."

Nói đến đây, cuối cùng Trịnh Đại Ngưu mới hiểu: "Ồ?"

Thạch Kiên: "Đại khái chính là như vậy, chuyện chúng ta muốn làm tiếp theo, chẳng khác nào tiến công quốc gia Bắc Nguyên này, đoạt lấy một thành thị gọi là Ô Thẩm ở trong nội bộ quốc gia của họ."

Tạo Oanh có vẻ hiếu kỳ: "Đánh thắng một bộ lạc thật ra không khó, chỉ sợ vừa đánh sẽ chọc vào tổ ong vò vẽ, toàn bộ Bắc Nguyên đều sẽ đánh tới chúng ta, vậy thì mệt lắm."

Nàng vừa dứt lời, sợi bông Thiên Tôn trước ngực Trịnh Đại Ngưu đột nhiên sống lại...nhếch môi cười: "Không cần lo lắng cả Bắc Nguyên."

"A! Thiên Tôn tới rồi."

Ba người vội hành lễ.

Sợi bông Thiên Tôn: "Ta bấm ngón tay tính toán, Bắc Nguyên sẽ lập tức diệt vong rồi."

Ba người cùng ngẩn ra, đương nhiên, không phải là không tin lời của Thiên Tôn, mà là sợ hãi than vì Thiên Tôn tiết lộ thiên cơ cho bọn họ nghe.

Sợi bông Thiên Tôn: "Kiến Nô dã tâm rất lớn, không chỉ công kích Đại Minh ta. Kiến Nô cũng sẽ công kích Bắc Nguyên, ngay ở tương lai không lâu, Bắc Nguyên sẽ bị Kiến Nô tiêu diệt..."

Nói đến đây, Tạo Oanh đã hiểu trước tiên: "Bắc Nguyên vừa bị diệt, các bộ lạc sẽ quần long vô chủ. Mà lúc này, chúng ta có thể ra tay cướp đoạt các bộ lạc của Bắc Nguyên, nếu đoạt chậm sẽ biến

thành thủ hạ của Kiến Nô tới đánh chúng ta, đoạt nhanh sẽ chính là thủ hạ tương lai của chúng ta đánh Kiến Nô."

"Không hổ là đã làm mã tặc." Thạch Kiên cũng tỉnh ra theo: "Không thể đợi Bắc Nguyên thật sự diệt mới bắt đầu đoạt, khi đó đã chậm rồi, phải trước khi Bắc Nguyên diệt, trước hết cùng một số bộ lạc thành lập quan hệ nhất định, đến lúc đó họ mới có thể thuận lý thành chương hướng về chúng ta."

Thấy họ đã hiểu, sợi bông Thiên Tôn cũng sẽ không nói nhảm nhiều nữa, cười nói: "Bộ lạc Ô Thẩm cách chỗ chúng ta gần nhất, trước hết bắt đầu từ bộ lạc này đi. Nhớ kỹ một điều. . ."

Y nói đến đây, cố ý dừng một chút, ba người vội vàng chăm chú lắng nghe, biết sắp tới trọng điểm rồi.

Sợi bông Thiên Tôn nghiêm giọng nói: "Dân tộc thảo nguyên khác với dân tộc nông canh chúng ta. Lão bách tính của dân tộc nông canh, ngươi đối với họ tốt, họ sẽ liều chết theo ngươi. Nhưng dân tộc thảo nguyên tràn ngập dã tính, đối với họ tốt là không được, phải...hì hì...mạnh hơn họ, họ mới có thể nghe lời ngươi nói."

Tạo Oanh cũng cười: "Đây không phải bản tính giống mã tặc bọn ta sao? Mã tặc sẽ chỉ nghe lời mã tặc càng mạnh hơn mình. Người yếu mà...tất cả đều là con mồi, ha ha ha ha."

"Mạnh hơn họ?" Thạch Kiên đã hiểu: "Bày ra thực lực của chúng ta, đúng không?"

"Lần này ta cũng hiểu!" Trịnh Đại Ngưu giơ lên nắm tay to như cái bát: "Trước tiên đánh cho một trận, rồi mới giảng đạo lý." --

Bộ lạc Ô Thẩm, cuộc sống thời gian qua có phần khó khăn.

Bộ lạc này vốn không lớn, chỉ có mấy nghìn người, trong đó thanh tráng niên có thể cưỡi ngựa đánh trận lại chỉ chiếm khoảng

một nửa.

Mấy ngày trước, tộc trưởng của bộ lạc Ô Thẩm dẫn theo hơn 1000 nam thanh niên đến "Đả thảo cốc*" Đại Minh triều. Tại phụ cận cổ bảo Vương Gia Xá gặp phải quân Minh và phản quân giao chiến, tộc trưởng nóng đầu, liền dự định đánh cướp đại pháo của quân Minh.

*Cách gọi của dân tộc du mục đối với khu vực họ cướp đoạt.

Kết quả...bỏ lại mấy trăm tính mệnh của kỵ binh thanh tráng niên, chật vật chạy thoát trở về.

Bộ lạc mấy nghìn người, thoáng cái giảm đi mấy trăm thanh niên, ảnh hưởng đối với thực lực của bộ lạc có thể nói rất lớn. Sức chiến đấu của bộ lạc Ô Thẩm xuống dốc không phanh, trong nháy mắt liền trở thành bộ lạc yếu nhất của Ngạc Nhĩ Đa Tư.

Yếu, thì sẽ bị người khác khi dễ!

Người của bộ lạc Ô Thẩm gần đây luôn bị đồng tộc khi dễ.

Bộ lạc Ngạc Thác Khắc tụ cư tại phía tây cách đó không xa gần đây cứ rảnh rỗi là đến giẫm bộ lạc Ô Thẩm hai cái, ngày hôm nay cướp mấy con ngựa bên này, ngày mai lại cướp mấy chục con dê bên kia...

Điều này cũng không tính là chuyện hiếm lạ trong dân tộc du mục, dù sao thì "ngươi yếu nên ngươi chịu đòn", từ xưa đến nay chính là như vậy.

Người của bộ lạc Ô Thẩm chỉ biết cố gắng sinh con, ngoài ra không có giải pháp nào khác.

Một ngày, tộc trưởng Ô Thẩm đang trong trướng bồng ra sức tạo em bé, đột nhiên nghe được bên ngoài có người la lên: "Người Ngạc Thác Khắc đến rồi, người Ngạc Thác Khắc đến rồi."

Tiếp theo là tiếng người hô ngựa hý ầm vang, tất cả thanh tráng niên trong bộ lạc đều xoay người lên ngựa, chuẩn bị ứng chiến.

Tộc trưởng thoắt cái nhảy dựng lên, cũng không màng đến tạo em bé nữa, khoác đại cái áo rồi lao ra ngoài trướng bồng, xoay người lên ngựa: "Ngạc Thác Khắc lại tới à? Đánh! Lần này nhất định phải đánh thắng, nếu đánh thua nữa, họ sẽ cưỡi lên đỉnh đầu chúng ta."

Hắn dẫn theo 7-800 nam thanh niên còn sót lại trong tộc, cùng nhau phóng ngựa, nghênh tiếp quân địch...

Chương 804: Cẩn thận hỏa súng của họ

Tộc trưởng Ô Thẩm dẫn người xông ra, lập tức đụng phải người Ngạc Thác Khắc.

Rất rõ ràng, nhân số của Ô Thẩm không nhiều bằng đối phương, bên này chỉ có 7,800 người, nhưng người Ngạc Thác Khắc lại trên 1500.

Tộc trưởng thầm mắng trong bụng: Nếu không phải tổn thất hơn 400 người tại Vương Gia Xá, ta còn lâu mới sợ Ngạc Thác Khắc ngươi...

Thế nhưng trên thế giới không có thuốc hối hận, chuyện chiến tranh cũng không có nếu như.

Trước mắt ngoại trừ kiên trì lên, cũng không có biện pháp khác.

Hai quân kêu gào một hồi, chuẩn bị xung phong va chạm.

Đúng lúc này. . .

Trên thảo nguyên phía nam, hai thám báo cưỡi ngựa chạy vội đến. Hai người này phân biệt thuộc về bộ lạc Ô Thẩm và bộ lạc Ngạc Thác Khắc. Vốn hai thám báo này nửa đường chạm mặt nhau khẳng định sẽ đánh một trận, nhưng không ngờ, hai người lại không đánh nhau mà sóng vai chạy trốn cực nhanh, vừa chạy còn vừa la lên: "Đừng đánh, đừng đánh, người Hán tới, người Hán tới."

Vừa nghe nói người Hán tới, hai bộ lạc đúng là không đánh nữa.

Song phương đồng thời ghìm chiến mã lại, quay đầu nhìn thám báo nhà mình.

"Kỵ binh người Hán! Một nghìn! Một nghìn kỵ."

Hai thám báo đồng thời báo cáo: "Hình như là đến từ dưới trướng tham tướng Duyên Tuy Thạch Kiên."

Vừa nghe hai chữ Thạch Kiên, tộc trưởng Ô Thẩm liền giận dữ: "Chính là tên đó, người của bọn ta lần trước chính là bị người này giết, hắn lại dám đến thảo nguyên?"

Bên kia, tộc trưởng Ngạc Thác Khắc lại chưa từng nghe qua: "Tham tướng của Đại Minh? Toàn là bọn gà yếu, không đáng nhắc tới, lại còn dám đến thảo nguyên muốn chết? Ha ha!"

Tộc trưởng Ô Thẩm đột nhiên quay về hắn rống lên: "Ngạc Thác Khắc, chúng ta cùng nhau đánh người Hán, đánh xong chúng ta lại tính sổ sau, thế nào?"

Tộc trưởng Ngạc Thác Khắc: "Được!"

Thương nghị xong! Đơn giản trực tiếp, tuyệt không màu mè ra vẻ.

Hai bộ lạc trong nháy mắt từ trạng thái muốn sống mái với nhau biến thành trạng thái quân đồng minh, chuyển biến này cũng không thể nói không nhanh.

Họ cùng nhau nhìn về phía nam, chỉ thấy xuất hiện trên thảo nguyên là một nhánh kỵ binh, nhân số không nhiều lắm, cũng chỉ 1000, giơ ba lá cờ, một là "Thạch tham tướng Duyên Tuy", hai cái khác là "Tạo thiên tổng Duyên Tuy", "Trịnh thiên tổng Duyên Tuy".

Ba mặt cờ mà chỉ có tổng binh lực 1000, nhìn có vẻ buồn cười.

Tộc trưởng Ngạc Thác Khắc nhìn là hiểu ngay: "Tham tướng

dẫn theo hai thiên tổng xuất chiến, nhưng hai thiên tổng đều lĩnh tiền khống, cho nên mỗi người chỉ có 500 thuộc hạ, cộng lại cũng chỉ có 1000 người."

Loại tình huống này rất thường thấy ở quân Minh, không có kỳ gì khó hiểu!

Tộc trưởng Ngạc Thác Khắc: "Các huynh đệ thảo nguyên, xông lên! Giết sạch quân Minh, binh khí áo giáp của họ, ai nhặt được là của người đó."

Các binh Mông Cổ: "Hú hú hú!"

Tộc trưởng Ô Thẩm lại nói: "Cẩn thận, hỏa súng của họ hình như rất lợi hại, lần trước bọn ta chính là chịu thiệt bởi hoả súng đó."

Tộc trưởng Ngạc Thác Khắc: "Ta chỉ nghe nói qua bộ binh quân Minh chơi hỏa súng, chứ chưa thấy kỵ binh có hỏa súng ra hồn gì, cùng lắm cũng chỉ ở trên lưng ngựa chơi Tam nhãn thần súng thôi, thứ đó quá yếu, không đáng nhắc tới."

Tộc trưởng Ô Thẩm: "Ặc...hình như đúng vậy."

"Xông lên!"

Tộc trưởng Ngạc Thác Khắc không muốn nhiều lời, xông lên là xong việc.

Tộc trưởng Ô Thẩm: "Xông lên!"

Hai nhánh kỵ binh Mông Cổ đồng thời xông về phía "quân Minh".

Nhánh quân Minh này đương nhiên là Kỵ Binh doanh của Tạo Oanh.

Kỵ Binh doanh nhìn thấy quân Mông Cổ xông qua, ít nhiều

trong lòng vẫn hơi hoảng.

Kỵ binh Mông Cổ, nổi tiếng thiên hạ.

Trong lòng người của Kỵ Binh doanh thôn Cao Gia có sự kính nể nhất định đối với kỵ binh Mông Cổ. Biết rõ cung mã thuật của mình thua xa đối phương, cũng may...người Thôn Cao Gia cũng không dùng cung.

Trong đầu các kỵ binh hiện lên các động tác chuẩn mực khi huấn luyện, sau đó thoắt cái lấy ra súng kỵ binh của mình.

Loại súng này cũng dùng kỹ thuật nạp hậu, nhưng ống súng ngắn hơn 30 cm do với súng bộ binh, tầm bắn tự nhiên cũng gần hơn rất nhiều, trọng điểm là có thể sử dụng thuận tiện trên lưng ngựa.

Đối mặt với quân Mông Cổ xông qua, các binh sĩ thôn Cao Gia khẩn trương bắt đầu nạp đạn.

Có người tay run rẩy, làm đạn rơi xuống, ở trên lưng ngựa cũng không thể xoay người nhặt lên, đành phải lãng phí một viên đạn, lại đi lấy viên tiếp theo.

Tạo Oanh nhìn thấy cảnh này, cũng không khỏi cười mắng: "Hoảng cái gì? Cứ theo huấn luyện mà làm, đừng sợ."

"Rắc!" Âm thanh đạn vào nòng.

Một nghìn kỵ binh, rất nhanh nạp đạn hoàn tất...

Kỵ binh Mông Cổ đã đến như gió, tiến vào khoảng cách 2,300 mét.

"Đã tiến vào tầm bắn, bắn!"

Tạo Oanh ra lệnh, Kỵ Binh doanh khai hoả.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Khói xanh bốc lên từng đợt từ đoản súng...

Thú vị chính là, mặc dù súng của họ ngắn, nhưng dù sao cũng là súng nòng xoắn nạp hậu, nên bắn còn xa hơn điểu súng nòng trơn vừa to vừa dài của quân Minh sử dụng.

Kỵ binh của bộ lạc Ngạc Thác Khắc xông vào đầu tiên trong nháy mắt ngã xuống một loạt.

Tộc trưởng Ngạc Thác Khắc kinh hãi: "Ơ, hỏa súng dùng trên lưng ngựa, không phải là Tam nhãn thần súng sao? lại còn bắn xa như thế?"

Tộc trưởng Ô Thẩm lại thầm kinh hãi: "Không xong, quả nhiên lại là như vậy."

Các kỵ binh bắn xong một vòng, lại vội vàng bắt đầu nạp đạn. Nhưng nhìn thấy kỵ binh Mông Cổ đang lao tới như gió, trong lòng các kỵ binh dân đoàn cũng hoảng.

Tạo Oanh cười mắng: "Tại sao cứ phải nạp đạn tại chỗ, chúng ta là kỵ binh mà? Chạy lên! Vừa chạy vừa nạp đạn."

"Chạy lên!"

Các kỵ binh không đủ kinh nghiệm rốt cuộc tỉnh ra, vội vàng ghìm chiến mã chạy về phía sau, khi chạy, hai chân dựa vào bàn đạp và thắt lưng ngựa để kẹp chặt bụng ngựa, khống chế thân thể cân đối, hai tay rảnh thì cố gắng nạp đạn.

Tốc độ cưỡi ngựa như vậy đương nhiên không so được khi toàn lực ứng phó thúc ngựa chạy, thế nhưng, cũng đủ để bảo trì khoảng cách nhất định với kỵ binh Mông Cổ.

Sau đó, các học sinh trung học của trường nhị trung Số 32 thôn

Cao Gia có một đề Số Học thực chiến: Dân đoàn thôn Cao Gia ở đằng trước kỵ binh Mông Cổ cách 200 mét, bỏ chạy với tốc độ 50 km/h, kỵ binh Mông Cổ phía sau đuổi theo với tốc độ 70 km/h, hỏi phải mất thời gian bao lâu mới có thể đuổi kịp?

Câu hỏi khó như vậy, Trịnh Đại Ngưu là tính không ra được, nhưng hắn biết, lúc này khẳng định còn dài hơn rất nhiều so với mình nạp đạn vào hỏa súng. Trong nháy mắt, hắn đã nạp xong một viên đạn, xoay người, tiện tay một súng.

"Đoàng!"

Một kỵ binh Mông Cổ đuổi sát nhất bị bắn chết ngã ngựa.

Trịnh Đại Ngưu cười ha ha: "Lão tử không chỉ có thể ném lựu, chơi hỏa súng cũng rất mạnh đó."

Tạo Oanh: "Đại Ngưu thật là lợi hại!"

Thạch Kiên: "Mẹ nó không có não, đừng làm trò trên chiến trường."

"Đoàng đoàng đoàng!"

Các kỵ binh vừa chạy vừa nổ súng về phía sau, chẳng mấy chốc, bộ lạc Ngạc Thác Khắc liền tổn thất nặng nề.

Tộc trưởng kia vẫn còn hoang mang: "Tình huống gì đây? Những người Hán này..."

Tộc trưởng Ô Thẩm: "Ta đã bảo ngươi cẩn thận hỏa súng rồi, không thể đuổi, không thể đuổi. Họ vừa chạy vừa nạp đạn cho hỏa súng, người của chúng ta đuổi theo là thành bia ngắm, đuổi theo là thành bia ngắm đó."

Tộc trưởng Ngạc Thác Khắc: "Con mẹ nó, đừng đuổi theo nữa, dừng!"

Hai nhánh kỵ binh Mông Cổ đồng thời ngừng lại.

Chương 805: Trực tiếp đánh tập lạc của họ

Quân Mông Cổ dừng lại, Tạo Oanh phía trước liền đồng thời rống lên: "Quay đầu, quay đầu!"

Người của Kỵ Binh doanh liền hiểu ngay nên làm gì!

Cả đám người cười nói ồn ào trên lưng ngựa, cùng quay đầu lại, mã đội vẽ ra một đường vòng cung trên thảo nguyên, làm thành hình dạng một nửa cung tròn thật đẹp...

Động tác của họ rơi vào trong mắt người Mông Cổ cũng không xa lạ.

Đây là việc mà bản thân người Mông Cổ cũng thường làm!

Chiến thuật của khinh kỵ Mông Cổ nổi danh thiên hạ: Đả đái bào! (Hit and run)

Tộc trưởng Ô Thẩm và tộc trưởng Ngạc Thác Khắc hầu như đồng thời la lên: "Không ổn, đám người kia muốn xông về phía chúng ta."

Chỉ thấy sau khi Kỵ Binh doanh thôn Cao Gia làm thành một hình vòng cung, quả nhiên lại xông về phía người Mông Cổ, còn cách rất xa, các kỵ binh đã khai hoả đoản súng trong tay.

"Đoàng đoàng đoàng!"

Tiếng súng vang lên lần nữa, người Mông Cổ vừa mới dừng bước không đuổi theo, lập tức lại bị tấn công, trong nháy mắt vài người ngã xuống ngựa.

"Con mẹ nó!" Đám kỵ binh Mông Cổ tức giận muốn phát điên, phóng ngựa nghênh đón Kỵ Binh doanh thôn Cao Gia, nhưng mà, tiếp đón chúng chỉ là một loạt tiếng hoả sung vang lên, người Mông Cổ lại tử thương nặng nề.

Tiếp theo Kỵ Binh doanh thôn Cao Gia lại làm một đường vòng cung, lại chạy.

Trong nháy mắt khi họ kéo thành một hình vòng cung, khinh kỵ Mông Cổ chạy đằng trước đột nhiên trở nên hưng phấn: "Tiến vào tầm bắn của cung tiễn rồi, đám người Hán chết tiệt này, rốt cuộc tiến vào tầm bắn cung tiễn của chúng ta rồi."

Một tên lính Mông Cổ kéo cung cài tên, nhắm ngay một binh sĩ Kỵ Binh doanh và bắn qua.

Thật không hổ là khinh kỵ Mông Cổ cung mã thành thạo, tiễn thuật của người này cực tốt, cho dù tại vị trí cực hạn của tầm bắn, một tên này cũng bắn trúng lưng chiến sĩ dân đoàn kia...

Nhưng mà!

Nỏ mạnh hết đà, thế không thể xuyên áo giáp!

Mặc dù tên này đã trúng, nhưng không hề có tác dụng đối với chiến sĩ dân đoàn kia, bị áo giáp vải trên người hắn dễ dàng ngăn cản.

Nhưng chiến sĩ này lại bị mắng!

Tạo Oanh giận dữ: "Bình thường bảo các ngươi luyện kỵ thuật cho tốt vào, hiện tại hay rồi, ngay cả khoảng cách đả đái bào cũng không khống chế tốt, bị người ta bắn trúng rồi đấy? May mà không bắn trúng mắt ngươi, bằng không thì ngươi trở thành độc nhãn long rồi, trở về viết một bản kiểm điểm 500 chữ cho ta."

Bị mắng là chuyện nhỏ, viết bản kiểm điểm thì đúng là muốn

chết.

Mù chữ sợ nhất viết bản kiểm điểm!

Còn phải viết 500 chữ? Con mẹ nó cái này còn khó chịu hơn cả thất tình.

Chiến sĩ đành phải phát tiết lửa giận lên người kỵ binh Mông Cổ, rắc một tiếng nạp đạn vào, trở tay bắn một súng, một binh Mông Cổ theo tiếng ngã ngựa.

Người Mông Cổ rất nhanh liền phát hiện, nếu họ xông về phía những người Hán này, người Hán sẽ chạy trốn, mà vừa chạy vừa nổ súng.

Nếu họ không đuổi, người Hán sẽ quay lại tấn công, vừa xông qua vừa nổ súng.

Loại chiến thuật này là người Mông Cổ hết sức quen thuộc.

Trước đây đều là họ dùng với người khác, không ngờ hiện tại lại biến thành người khác dùng với mình.

Bản thân bị một chiêu này rồi mới cảm thấy nó khó chịu! Cay! Cay không chịu được!

Tầm bắn vũ khí thua 200 mét, không ngờ đánh trận lại khó như vậy.

Tuy nhiên, kỵ binh Mông Cổ vẫn có một ưu thế, chính là kỵ thuật!

Chỉ cần họ mặc kệ tất cả bỏ chạy, người Hán tuyệt đối không đuổi kịp.

Tộc trưởng Ô Thẩm và tộc trưởng Ngạc Thác Khắc hầu như đồng thời hạ lệnh: "Đi, rút khỏi chiến trường."

Hai đội kỵ binh Mông Cổ một hướng tây bắc, một hướng đông bắc, chia làm hai đường chạy trốn.

Chúng vừa chia đường chạy, trái lại khiến cho Kỵ Binh doanh thôn Cao Gia khó xử.

Trịnh Đại Ngưu: "Đuổi bên nào?"

Tạo Oanh: "Có lẽ nên đuổi theo bộ lạc Ô Thẩm, mục tiêu của chúng ta chính là Ô Thẩm."

Thạch Kiên rất nghiêm túc suy nghĩ một giây: "Không đuổi bên nào hết! Chúng ta đuổi không kịp, vào lúc này, chúng ta phải làm chỉ có một việc, trực tiếp đến nơi tụ cư của bộ lạc Ô Thẩm."

Người Mông Cổ không có nơi ở cố định, luôn luôn di chuyển liên tục.

Thế nhưng, họ sẽ di chuyển đến nơi có thủy thảo dồi dào, sẽ dựng trướng bồng, tụ cư một thời gian ngắn, mà chỗ bọn họ ở trong thời gian ngắn sẽ biến thành tập lạc do lượng lớn trướng bồng cấu thành.

Chẳng qua, tập lạc này luôn không ngừng biến ảo vị trí, khiến người Hán không thể tìm được họ chuẩn xác mà thôi.

Nhưng mà thôn Cao Gia không có vấn đề này!

Thả đèn Khổng Minh lên, chẳng mấy chốc, chỉ thị tối cao đến từ Thiên Tôn đã tới: 18 dặm phía đông bắc.

Thạch Kiên: "Đi thôi!"

Tạo Oanh cười: "Đi thôi, cướp lại người Mông Cổ."

Kỵ Binh doanh không đuổi theo tộc trưởng Ô Thẩm, cũng không đuổi theo tộc trưởng Ngạc Thác Khắc, mà trực tiếp xông về hướng tập lạc của bộ lạc Ô Thẩm tụ cư trước mắt.

Họ vừa xông qua, tộc trưởng Ô Thẩm liền luống cuống: "Không xong! Chúng đến trong tộc của ta rồi."

Tộc trưởng Ngạc Thác Khắc lại cười: "Ui, có trò hay xem rồi."

Tộc trưởng Ô Thẩm tức hổn hển nói: "Mau, chúng ta mau về phòng bị."

Bộ hạ: "Phòng bị thế nào? Loại hỏa súng kỵ binh này chúng ta đánh thế nào?"

Tộc trưởng Ô Thẩm: ". . ."

Nhất thời không nói gì, nhưng phòng bị không được cũng phải phòng bị, bằng không thì, tập lạc xong đời rồi. Ngưu dương, hài tử, nữ nhân trong nhà...xong hết rồi.

Tộc trưởng Ô Thẩm đành phải rống lên: "Mau đuổi theo. . ."

Sau khi đuổi theo nên làm gì? Tộc trưởng không biết.

Vì vậy một cảnh tượng kỳ quái xuất hiện, Kỵ Binh doanh thôn Cao Gia chạy ở phía trước, tộc trưởng Ô Thẩm suất lĩnh kỵ binh của bộ lạc Ô Thẩm đi theo ở bên, từ xa còn có kỵ binh của bộ lạc Ngạc Thác Khắc xem náo nhiệt.

Ba đội kỵ binh, kẻ trước người sau, đi tới tập lạc của bộ lạc Ô Thẩm.

Nơi này có lượng lớn nhà bạt, phân tán trong một khu vực rộng rãi, xung quanh có ngưu dương đang ăn cỏ, khu vực chính giữa nhà bạt là một khu vực giống như chợ của người Hán, có một số phụ nhân đang ngồi ở đó...

Đội kỵ binh vừa đến, tiếng vó ngựa vang lên ầm ầm khiến các nữ nhân sợ hãi, họ kinh ngạc đứng dậy, nhìn về phía xa xa, sau khi phát hiện kỵ binh tới không phải là kỵ binh Mông Cổ nhà mình, mà

là kỵ binh người Hán, các nữ nhân thất kinh, vội vàng chui vào trong trướng bồng nhà mình.

Trên thực tế, người Mông Cổ trên biên cảnh thường xuyên cướp của người Hán, đội kỵ binh của người Hán cũng thường xuyên cướp người Mông Cổ, mọi người là cướp lẫn nhau.

Các nữ nhân Mông Cổ cũng rất sợ kỵ binh của người Hán, họ cũng là người, cũng sợ tàn sát.

May mà lần này họ đụng phải Kỵ Binh doanh của thôn Cao Gia.

Kỵ Binh doanh thôn Cao Gia tiếp thu qua học tập về ba điều kỷ luật, tám mục chú ý, tiếp thu qua giáo dục của chủ nghĩa nhân đạo, nên cũng không phải là đao giết người, mà là kiếm cứu người.

Cường giả vung đao chỉ hướng về cường giả, sẽ không hướng về người yếu.

Quyền đấm viện dưỡng lão Nam Sơn, chân đá nhà trẻ Bắc Hải, chuyện này sẽ không xảy ra tại thôn Cao Gia.

Các chiến sĩ cũng không tàn sát những nữ nhân và trẻ con này, hỏa súng trong tay chỉ bắn tượng trưng mấy cái, cố ý nâng nòng súng lên, làm bộ bắn hụt.

Nhưng như vậy đã đủ để khiến các nữ nhân sợ chết khiếp, điên cuồng gào khóc.

Các kỵ binh bộ lạc Ô Thẩm từ xa chạy tới không nhịn được...thật sự không nhịn được...

Các kỵ binh gào lên, đỏ mắt xông qua.

"Đừng đi!" Tộc trưởng Ô Thẩm nôn nóng rống lên: "Đừng qua

đó..."

Nhưng mà các bộ hạ không nghe.

Chỉ nghe tiếng hoả súng vang lên "đoàng đoàng đoàng" một hồi, kỵ binh của bộ lạc Ô Thẩm lại ngã xuống không ít.

Chương 806: Lần sau gọi Trần thiên hộ tới

Tộc trưởng Ngạc Thác Khắc xem kịch từ xa tái cả mặt: "Bộ lạc Ô Thẩm xong rồi, tất cả mọi người sẽ bị giết sạch."

Bộ hạ thấp giọng nói: "Cần đi cứu không?"

Tộc trưởng Ngạc Thác Khắc: "Nói nhảm, đương nhiên không cứu, chúng ta không có bản lĩnh đó, đi...trở về dọn nhà, chúng ta phải chuyển cách xa những người Hán này."

Người của bộ lạc Ngạc Thác Khắc lập tức nghênh ngang rời đi.

Mà bên này, tộc trưởng Ô Thẩm ở bên ngoài nhìn chỉ biết lo lắng suông, các bộ hạ không xông qua được, không cứu được nữ nhân và bọn trẻ trong tập lạc. Ngưu dương của các tộc nhân nuôi cũng sợ hãi chạy khắp nơi.

Kỵ Binh doanh của thôn Cao Gia rất nhanh đã khống chế toàn bộ tập lạc.

Thạch Kiên dẫn một đội binh sĩ, đi tới phía trước một trướng bồng lớn nhất, bên trong có bốn nữ nhân, năm đứa trẻ, là vợ và con của tộc trưởng Ô Thẩm.

Thạch Kiên nói với giọng hung ác: "Ngoan ngoãn nghe lời, tạm thời không giết các người, bằng không cắt thành thịt vụn hết đem cho chó ăn."

Uy hiếp như vậy rất có hiệu quả!

Bốn nữ nhân năm đứa bé đều run rẩy, không dám lộn xộn.

Người của Thạch Kiên dùng đao đẩy bọn họ ra khỏi trướng bồng.

Tiếp theo, Thạch Kiên giơ đao cao lên, chỉ vào đầu một đứa bé lớn tuổi nhất: "Lão tử đếm tới ba, toàn bộ kỵ binh Mông Cổ qua đây đầu hàng, bằng không thì một đao chặt nó. Sau đó một đao một người, giết sạch nữ nhân và trẻ con trong tập lạc này."

Hắn nói lời này rõ ràng không đủ hung ác, Tạo Oanh bên cạnh liền đỡ thay hắn, gọi một bộ hạ là lão Mã tặc hung hãn, trên mặt người đó có vài vết sẹo, vừa nhìn chính là loại người hung tàn trên tay đã có mấy chục mạng người.

Giơ đao lên...

"Một!"

"Hai!"

"Đừng. . ." Tộc trưởng Ô Thẩm hét lên thảm thiết, ngoan ngoãn chạy qua, lăn xuống yên ngựa, sau đó nằm úp sấp trên mặt đất.

Kỵ binh Mông Cổ còn lại cũng ngoan ngoãn nằm úp sấp xuống, đầu hàng.

Tràng diện đã được khống chế, Thạch Kiên cũng thở phào nhẹ nhõm. Hắn thật sự hơi lo lắng những người Mông Cổ này không qua đầu hàng, nói vậy, hắn cũng khó mà hạ thủ giết trẻ con được. Không biết Đao Ba Ca kia có hạ thủ được không...Tên kia thoạt nhìn rất xấu, thế nhưng hắn rất điềm đạm, ánh mắt lạnh lùng, nội tâm cuồng nhiệt...

Cũng may đối phương đầu hàng rồi, cũng không cần khảo nghiệm nhân tính của mình nữa.

Thạch Kiên lớn tiếng nói: "Ngày hôm nay lão tử tới nơi này, là tới nói cho các ngươi, lão tử tên là Thạch Kiên, tham tướng Duyên

Tuy Thạch Kiên. Sau này Du Lâm và khu biên cảnh đều thuộc lão tử quản. Nếu lão tử đã tới đây, phụ cận nơi này đều do lão tử định đoạt, ai không phục, sẽ chém hắn."

Người Mông Cổ quỳ rạp trên mặt đất, không dám nói lời nào.

Thạch Kiên chỉ vào tộc trưởng Ô Thẩm: "Ngươi là lão đại ở đây đúng không?"

Tộc trưởng bò dậy, gật đầu.

Thạch Kiên: "Rất tốt, sau này ngươi nên nghe ai, rõ ràng chưa?"

Tộc trưởng tỏ ra khuất nhục nói: "Nghe tham tướng Duyên Tuy Thạch Kiên."

"Rõ ràng là tốt rồi." Thạch Kiên: "Lần này lão tử tới đây, không thể đến mà về tay không, đi dắt 10 con bò, 100 con dê qua đây, lão tử tạm tha cho nữ nhân và trẻ con của các ngươi."

Tộc trưởng đành phải hạ lệnh: "Làm theo."

Mấy kỵ binh Mông Cổ ngoan ngoãn đi dắt dê bò qua đây, nguyên một đội trùng trùng điệp điệp.

Đám mã tặc thủ hạ của Tạo Oanh cũng biết đuổi bò và đuổi dê. Họ nhận lấy số dê bò sau đó tập trung lại, dùng mấy kỵ binh trông coi xung quanh một vòng.

Cuối cùng Thạch Kiên bỏ lại một câu: "Qua vài ngày nữa lão tử sẽ tới tiếp, các ngươi chuẩn bị dê bò mà chiêu đãi lão tử. Nếu dám phản kháng, sẽ giết sạch. Nếu ngoan ngoãn nghe lời, sau này bị người khi dễ trên thảo nguyên, cứ báo tên của lão tử."

Nói xong, Thạch Kiên vung tay lên: "Đi!"

Kỵ Binh doanh Thôn Cao Gia rút về hướng nam...

Đã đi rất xa!

Thạch Kiên mới thở hắt ra một hơi: "Thiên Tôn, thuộc hạ may mắn không làm nhục mệnh, đã diễn thành công tướng quân người Hán vừa dữ vừa xấu."

Sợi bông Thiên Tôn trước ngực hắn lắc đầu: "Không được, hành động của ngươi quá tệ, tuyệt không dữ, càng không xấu. Sau khi trở về, lập tức gọi Trần thiên hộ qua đây, sau này do hắn phụ trách kết nối với người Mông Cổ."

Mọi người: "!!!"

Được thôi, vừa nói đến tên Trần thiên hộ, người người chịu phục.

Diễn người xấu, cả địa bàn của Thiên Tôn không có ai lợi hại hơn Trần thiên hộ.

Hiện tại ở thôn Cao Gia, buổi tối nếu trẻ con khóc không chịu ngủ, chỉ cần phụ huynh nói một câu: "Con khóc nữa, Trần thiên hộ sẽ tới tìm con đó."

Đứa bé kia trong nháy mắt nín thinh, không dám ho he một tiếng.

Dùng khuôn mặt Thường Uy của Trần thiên hộ để hù dọa người Mông Cổ, khẳng định có hiệu quả!

Thạch Kiên: "Thiên Tôn, chúng ta biểu diễn như vậy, có phải hơi quá đáng rồi không? Vừa giết người, vừa cướp bò dê, còn uy hiếp đối phương, không cho người Mông Cổ một chút lợi ích nào, chỉ có bạo lực và đe dọa, như vậy thật sự có thể khiến họ nghe lời sao?"

"Như vậy mới có hiệu quả!" Sợi bông Thiên Tôn: "Bọn họ là lang văn hóa, mộ cường. Chúng ta biểu hiện ra càng mạnh, càng

ngang tàng, bọn họ càng dễ nghe lời. Nếu ngươi lộ ra một chút mềm yếu, họ sẽ khiêu chiến 'Đầu Lang', nỗ lực cướp đi vị trí của ngươi."

Thạch Kiên: "Hít! Vì sao trên thế giới lại có chủng tộc như vậy?"

Sợi bông Thiên Tôn: "Bởi vì hoàn cảnh sinh tồn ác liệt. Đương nhiên, chỉ một mực chèn ép cũng không được, sau khi chèn ép đến trình độ nhất định, cũng phải cho họ một chút lợi ích, một chút là đủ rồi. Họ sẽ càng thêm khăng khăng một mực, cái này gọi là...Hội chứng Stockholm."

Thạch Kiên: "???"

Tạo Oanh: "???"

Trịnh Đại Ngưu: "Oa, thì ra là thế, đã hiểu."

Thạch Kiên và Tạo Oanh thất kinh: Vì sao hai chúng ta không hiểu gì, Trịnh Đại Ngưu lại hiểu? Chẳng lẽ hắn đột nhiên trở nên thông minh rồi?

Hai người hiếu kỳ nhìn sang Trịnh Đại Ngưu: "Ngươi hiểu gì?"

Trịnh Đại Ngưu: "Đêm nay có thịt dê ăn."

Hai người toát mồ hôi: "Ngươi chính là hiểu cái này?"

Trịnh Đại Ngưu: "Nếu không thì sao?"

Hai người: ". . ."

Trịnh Đại Ngưu: "Thiên Tôn nói cái gì cứ làm vậy đi, các ngươi tìm hiểu kỹ làm gì? Lời nói của Thiên Tôn, gọi là thiên cơ! Nếu như phàm nhân chúng ta đều tìm hiểu kỹ thiên cơ, vậy còn là phàm nhân sao? Xì! Toàn nghĩ lung tung."

Thạch Kiên và Tạo Oanh liếc mắt nhìn nhau, rốt cuộc đã hiểu vì sao Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu được Thiên Tôn yêu mến nhất.

Hai người này đều có một ưu điểm, đó chính là "Thiên Tôn nói cái gì làm cái đó", bản thân đừng nghĩ nhiều, không cần tìm hiểu cho rõ.

Sợi bông Thiên Tôn nói tiếp: "Tuy nhiên, những thủ đoạn hung tàn vào lúc này đều chỉ là thủ đoạn tạm thời. Khi chúng ta đồng hóa người Mông Cổ đến trình độ nhất định rồi, để cho họ học tập đủ nhiều văn hóa của dân tộc Hán, từ bỏ Lang văn hóa tổ truyền, thì sẽ phải đối xử với họ như huynh đệ tỷ muội của chúng ta vậy...ừm...Việc này cần thời gian rất dài, hiện tại cũng không nóng lòng nhất thời."

Thạch Kiên: "Tuân lệnh!"

Tạo Oanh: "Tuân lệnh!"

Cùng lúc đó. . .

Tộc trưởng Ô Thẩm đang phiền muộn ngồi trước trướng bồng của mình, bốn lão bà năm đứa con trai, lại thêm các bộ hạ trung tâm, còn có nam nữ lão ấu trong bộ lạc, cả đám đều đang chờ chỉ thị của hắn.

Tộc trưởng Ô Thẩm suy nghĩ một hồi lâu, mới phất tay nói: "Tên người Hán gọi là Thạch Kiên quá lợi hại, hiện tại chúng ta không có bất cứ biện pháp nào đối địch với hắn. Chúng ta phải chuyển nhà, chuyển về hướng bắc!"

Chương 807: Từ xưa loạn thế xuất anh hùng

Đầu năm Sùng Trinh thứ bảy.

Tổng đốc năm tỉnh Trần Kỳ Du, bày ra thiên la địa võng, bao vây tiêu trừ lưu khấu.

Trong bốn lộ đại quân, thôn Cao Gia đã chiếm hai lộ. La Hi, Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử, Phi Thiên Thử chiếm cứ Thương Nam.

Bạch Diên chiếm cứ huyện Lư Thị, hợp với quan binh cùng nhau bao vây.

Lư Tượng Thăng, Tần Lương Ngọc thì chặn đường lưu khấu tây tiến nhập Xuyên.

Lưu khấu không thể bắc thượng, chỉ có thể tiếp tục hướng nam.

Tái công Tương Dương!

Tuần phủ Hồ Quảng Đường Huy suất lĩnh vệ sở binh Hồ Bắc chạy tới, huyết chiến cùng lưu khấu.

Nhưng mà lưu khấu không biết lấy từ đâu ra lượng lớn trang bị, điểu súng, Tam nhãn thần súng của biên quân, cùng mai phục số lượng liên nỗ rất nhiều. Không những binh lực nhiều hơn tuần phủ Hồ Quảng Đường Huy, ngay cả trang bị cũng mạnh hơn của quân Đường Huy.

Tuần phủ Hồ Quảng Đường Huy đại bại, bỏ chạy.

Vòng vây bị phá...

Lưu khấu trước tiên hướng đông tiến vào huyện Đồng Bách, tiện đà hướng bắc, lần thứ hai trở lại Hà Nam.

Phàn Thượng Hiên đóng tại huyện Lư Thị nghe được tin tức này, tức thì cảm giác cả người như hỏng mất.

"Bạch tiên sinh, ngươi xem, ngươi xem tin tức này, đúng là tức chết bản quan rồi." Phàn Thượng Hiên đem một một bức quân tình cấp báo đặt ở trước mặt Bạch Diên: "Tuần phủ Hồ Quảng này chẳng có tác dụng gì, vậy mà không cản được lưu khấu. Bị lưu khấu đánh bại, sau đó binh phân ba đường, tránh đi huyện Lư Thị chúng ta, từ cảnh nội Hồ Bắc đi một vòng, lại tiến vào Hà Nam rồi."

Bạch Diên cầm lấy bản đồ xem, cũng không khỏi thở dài một hơi: "Ài! Những lưu khấu này thật biết hành hạ người khác."

Việc này thật là rất xấu hổ!

Nguyên lý thùng nước lần trước Thiên Tôn nói qua, có lẽ chính như cái này.

Bốn lộ đại quân bao vây lưu khấu, có ba lộ rất mạnh, chỉ có một lộ của tuần phủ Hồ Quảng là yếu, không ngờ hắn liền trở thành tấm gỗ ngắn nhất trong thùng gỗ, lưu khấu liền chảy ra từ chỗ này...

Phàn Thượng Hiên nói: "Lưu khấu lại nhập Hà Nam, bản quan đành phải lập tức hồi binh cứu viện."

Bạch Diên: "Ài, đi thôi, đi cùng đi! Có điều, lưu khấu là thứ, không bao vây, là không thu thập được."

Phàn Thượng Hiên lấy ra một bức thủ lệnh: "Trần tổng đốc đang điều động các lộ đại quân bao vây...Mệnh lệnh bản quan trấn

giữ Nam Dương, Tả Lương Ngọc trấn giữ phủ Nhữ Ninh...ngăn cản lưu khấu trở lại Hà Nam, chúng ta lập tức chạy tới phủ Nam Dương đi. Chỉ cần bảo vệ tốt hai nơi này, lưu khấu sẽ không vào được Hà Nam, vẫn phải trở lại vòng vây của Trần tổng đốc một lần nữa."

Bạch Diên nhìn bản đồ, cảm thấy an bài này cũng hợp lý, cũng sẽ không ý kiến gì, mọi người vội vàng bắt đầu hành quân, từ huyện thành Lư Thị chạy đến phủ Nam Dương, hơn 300 dặm đường, lại phải đi mất nhiều ngày.

Dọc theo đường đi, tổng đốc năm tỉnh Trần Kỳ Du liên tục phái người đưa tới điều lệnh, nhằm điều động vị trí của các lộ đại quân, muốn bao vây lưu khấu một lần nữa.

Phàn Thượng Hiên biết trình độ đánh trận của mình không cao, cũng rất nghe lệnh lệnh, mệnh lệnh của Trần Kỳ Du tới thế nào, hắn liền theo thế ấy, theo mệnh lệnh, một đường tiến về phủ Nam Dương...

Nhưng mà, cùng lúc đó!

Bên trong phủ Nhữ Ninh.

Tả Lương Ngọc năm nay đã 35 tuổi, đang vẻ mặt hăng hái đứng trên thành lâu, nhìn xuống quân đội của mình.

Hắn lấy cái tuổi 35 đầy rực rỡ làm tới đô đốc thiêm sự, viện tiễu tổng binh, có thể nói tuổi trẻ đầy hứa hẹn, quyền cao chức trọng.

Thủ hạ 3000 gia đinh binh tâm phúc, chiến lực này nhìn khắp Trung Nguyên, cũng coi như tương đối lợi hại rồi, huống chi hắn còn dẫn theo lượng lớn vệ sở binh.

Quan trọng nhất chính là, trong tay Tả Lương Ngọc còn có thể lấy ra lượng lớn tặc quân đã đầu hàng nhận chiêu an.

Làm tổng binh tiễu phỉ, Tả Lương Ngọc vẫn luôn đuổi theo đánh lưu khấu.

Năng lực đánh trận của hắn vẫn rất tốt, hầu như mỗi trận đều thắng, dưới tình huống như vậy, không ít lưu khấu bị thực lực của hắn làm cho kinh sợ, đã đầu hàng hắn.

Tả Lương Ngọc cũng không giết những người này, cũng không giao những người này cho cho quan văn như Ngô Sân xử lý, mà tại chỗ chọn ra những người khoẻ mạnh gan dạ trong đó, đưa vào trong quân đội của mình, lấy danh nghĩa "lập công chuộc tội", để cho những tặc quân theo mình cùng "viện tiễu" .

Như vậy, quân của hắn tăng trưởng cực kỳ nhanh.

Đến hiện tại, tổng binh lực mơ hồ đã có vạn người.

Đương nhiên, khi báo cáo lên trên, hắn chỉ báo mình có 3000.

Người, tuyệt đối không báo nhiều, những lưu khấu đầu hàng và chịu vô biên chế của mình càng không báo lên trên.

Ngoại trừ chính hắn, không ai biết hắn thật ra đã có nhiều binh lực như vậy.

Đương nhiên, binh lực giấu diếm không báo thì sẽ không thể đòi triều đình xuất tiền lương để nuôi, chỉ có thể chính hắn bỏ tiền nuôi.

Không có tiền thì làm sao?

Có thể cướp của lão bách tính, hoặc là sát lương mạo công mà.

Một bộ hạ tiến lên nói: "Tướng quân, thuộc hạ đã mang binh giết sạch người trong một thôn trang, lấy được hơn 300 thủ cấp, ngài xem thao tác thế nào?"

Tả Lương Ngọc: "Ui, kiếm nhiều thủ cấp như vậy sao? Vậy thì

thú vị rồi."

Hắn hạ giọng nói: "Đi chọn một thủ cấp của nam tử tráng niên, nói hắn gọi là...ừ...hãn phỉ Chử Giáo Tử. Ừ, là tên này! Lại bia ra một câu chuyện cho hắn, nói hắn tại phủ Nhữ Ninh giết người vô số, là một hỗn thế ma đầu. Mặt khác lại tìm đầu của một nữ nhân, nói là nữ phỉ dưới trướng hắn...Vũ...Vũ Hồng Tụ đi. Đúng rồi, lại chọn đầu một lão già, nói là quân sư của Chử Giáo Tử này, tên là...Tiểu Trí Đa Tinh! Là tên này."

Tả Lương Ngọc cười khà khà: "Thuận tiện giúp lão tử viết một bài tấu chương, nói là lão tử đã tiêu diệt tặc khấu Chử Giáo Tử, cũng lấy được cả thủ cấp của nữ tướng Vũ Hồng Tụ và quân sư Tiểu Trí Đa Tinh thủ hạ của hắn, đưa lên khoe cái công, kiếm chút tiền thưởng xài chơi."

Thủ hạ cười: "Tuân lệnh, thuộc hạ sẽ đi viết ngay."

Thủ hạ hưng phấn đi ra viết tấu chương, Tả Lương Ngọc lại thầm đắc ý: Báo công lao này lên, triều đình sẽ lại phát tiền thưởng cho lão tử, số tiền thưởng này có thể dùng để nuôi thêm chút tặc binh rồi.

Tổng binh lực đã đến gần vạn! Hơn nữa còn không phải mấy loại rác rưởi như lưu khấu bình thường, binh của hắn toàn là nam thanh niên được chọn lựa kỹ càng, mỗi người đều được ăn ngon mặc tốt, sức chiến đấu rất mạnh.

Hắn cũng không khỏi cảm thấy tự hào: Hiện tại lão tử mạnh như vậy, ha ha ha! Thiên hạ ai còn có thể quản thúc được lão tử?

Đang cười thì một tín sứ chạy vào: "Tướng quân, tổng đốc năm tỉnh Trần Kỳ Du phát thủ lệnh tới, nói lưu khấu từ huyện Đồng Bách Hồ Bắc bắc thượng, binh phân ba đường, đang hướng về phủ Nhữ Ninh. Mời tướng quân xuất binh, cần phải ngăn cản lưu khấu, không được để chúng tiến vào cảnh nội Hà Nam."

Tả Lương Ngọc: "Hiểu rồi, mời hồi báo tổng đốc, mạt tướng lập tức khởi binh."

Tín sứ kia ôm quyền, trở về phục mệnh.

Tả Lương Ngọc lại khẽ nhếch miệng nở nụ cười nhạt: Trần Kỳ Du, ngươi là cái thá gì? Một quan văn thối cũng dám sai sử lão tử? Lão tử hiện tại một tay là có thể bóp chết đồ phế vật như ngươi, dựa vào cái gì nghe lời ngươi nói?

Tả Lương Ngọc phất tay, hạ lệnh nói: "Chúng ta đi ra ngoài tùy tiện đánh mấy trận đi, đụng phải đội lưu khấu lớn thì né đi, đụng phải đội lưu khấu nhỏ thì bắt, lại đưa hãn phỉ giỏi giang vào trong quân chúng ta. Hừ hừ, binh lực mạnh, mới dễ tự bảo vệ mình được."

Mấy vị phó tướng đồng thời tiến lên một bước, ôm quyền nói: "Tuân lệnh!"

Tả Lương Ngọc liếc mắt nhìn bản đồ Đại Minh bày ở trước mặt mình, thầm cười nhạt: Từ xưa loạn thế xuất anh hùng! Tả Lương Ngọc ta sẽ phải trở nên chói mắt trong trận đại loạn này mới đúng, hừ hừ.

Chương 808: Bộ lạc Ô Thẩm

Bắc Nguyên, bộ lạc Ô Thẩm, đang gian nan di chuyển về phía bắc.

Nhưng mà đi được không bao xa, bộ lạc Ô Thẩm liền đụng phải trắc trở.

Thì ra, bộ lạc Ngạc Thác Khắc trước đây vẫn luôn không hợp với họ cũng đang chuyển về phía bắc. Đôi bên gặp nhau trên nửa đường di chuyển, rất nhanh liền vì vấn đề dê bò mà xảy ra tranh chấp.

Đàn dê của bộ lạc Ô Thẩm khi ăn cỏ bị người của bộ lạc Ngạc Thác Khắc cướp đi.

Hai bên vì thế xông vào nhau lần nữa.

Kết quả...

Bộ lạc Ô Thẩm bị tổn thất thanh tráng niên không ít đương nhiên là đánh thua. Dê bò bị bộ lạc Ngạc Thác Khắc cướp đi rất nhiều, thậm chí ngay cả nữ nhân cũng bị cướp đi một nhóm.

Bộ lạc Ô Thẩm không cam lòng, phái ra sứ giả, cầu xin lão đại của họ là Ngạc Nhĩ Đa Tư giúp đỡ.

Nhưng mà, sứ giả đến Ngạc Nhĩ Đa Tư mới biết, lúc này bộ Ngạc Nhĩ Đa Tư đang dưới dự suất lĩnh của Bột Nhi Chích Cân-Lâm Đan Ba Đồ Nhĩ, xuất chinh Đại Minh, muốn cướp chút lương thực.

Bột Nhi Chích Cân · Lâm Đan Ba Đồ Nhĩ năm lần tiến công Đại Minh, liên tục giao thủ với tam biên tổng đốc Hồng Thừa Trù, đã

đánh hơn một năm, kết quả...Lâm Đan Hãn cũng không phải đối thủ của Hồng Thừa Trù, không thể đánh vào Đại Minh, không cướp được lương thực.

Vì thế Lâm Đan Hãn bị bệnh một lần không dậy nổi, sắp chầu ông bà.

Dưới tình huống như vậy, ai lại có tâm tình đi quản tranh chấp giữa bộ lạc Ô Thẩm nho nhỏ của hắn và bộ lạc Ngạc Thác Khắc?

Bộ lạc Ô Thẩm không tìm được người chủ trì công đạo, lại đánh không lại bộ lạc Ngạc Thác Khắc.

Đành phải lại trở về biên giới tây bắc khu vực Du Lâm.

Tộc trưởng nghĩ thầm: Chúng ta là dân tộc du mục, chạy khắp nơi, tập lạc thay đổi vị trí bất cứ lúc nào. Tên gọi là Thạch Kiên kia có thể tìm được chúng ta một lần, không có khả năng lại tìm được chúng ta lần thứ hai?

Hắn mang theo loại ý nghĩ ngây thơ này, muốn lặng lẽ phát dục...

Ai ngờ vừa mới phát dục được nửa tháng, một người Hán tướng mạo vô cùng hung ác, vừa nhìn là biết không phải người tốt, lại mang theo hỏa súng kỵ binh tới.

"Lão tử tên gọi Trần thiên hộ!" Nam tử tướng mạo vô cùng hung ác kia nhếch môi, nở nụ cười đầy tàn nhẫn lại kinh khủng: "Ta không giống với Thạch Kiên, Thạch Kiên là đứa dễ bảo, nhưng lão tử lại không dễ nói chuyện đâu. Lần trước Thạch Kiên quá nhân từ đối với các ngươi, cấp trên nói hắn lòng dạ đàn bà, không có tác dụng gì, nên đã cách chức Thạch Kiên rồi, sau đó phái lão tử tới quản lý các ngươi."

Trần thiên hộ nhếch miệng, lộ ra hàm răng ố vàng, nhìn tộc trưởng Ô Thẩm với ánh mắt kinh khủng vặn vẹo: "Lão tử cũng

không muốn bị cách chức! Hiện tại lão tử chỉ nói một lần, tộc trưởng Ô Thẩm, giao vợ cả và con cả của ngươi cho lão tử làm con tin, lão tử muốn dẫn họ về giam giữ, nếu như ngươi không nghe lời, ta sẽ luộc chín họ lên cho chó ăn."

Vẻ mặt đáng sợ của Trần thiên hộ cộng thêm giọng điệu độc ác, nói ra những lời như vậy ai mà không tin? Tộc trưởng Ô Thẩm sợ đến mức run cầm cập, vội vàng ngoan ngoãn chắp tay giao vợ cả và con cả của mình ra làm con tin.

Trần thiên hộ lại thó đi 200 con dê của hắn, vô cùng kiêu ngạo dẫn kỵ binh rời đi. Lúc gần đi, còn quay đầu bỏ lại một câu: "Lần này ngươi rất ngoan! Vì ngươi ngoan như thế, lão tử sẽ thu ngươi làm tiểu đệ, sau này có ai khi dễ ngươi, nhớ báo tên của lão tử ra."

Tộc trưởng Ô Thẩm trong lòng sợ hãi, nhưng vẫn ôm tâm tính thử một lần, dè dặt nói: "Trần...tướng quân...à thì...tiểu nhân...hiện tại có người khi dễ chúng tôi, ngài có thể ra mặt cho chúng tôi sao?"

Trần thiên hộ: "A, ai khi dễ ngươi?"

Tộc trưởng Ô Thẩm: "Chính là...Bộ lạc Ngạc Thác Khắc! Hiện tại họ đang ở trên thảo nguyên phía bắc cách nơi này không xa."

Trần thiên hộ: "Thì ra là thế! Được, ngươi đi theo ta. Lão tử sẽ dạo một vòng quanh thảo nguyên phía bắc, giúp tiểu đệ nhà mình lấy lại công đạo."

Tộc trưởng Ô Thẩm mừng rỡ: "Vậy xin nhờ Trần tướng quân rồi."

Người Mông Cổ tôn trọng cường giả, dù cho mình rõ ràng là bên bị cường giả khi dễ, nhưng một khi cường giả này bắt đầu giúp giúp mình, bọn họ lập tức liền cảm thấy rất phong cách.

Trong nháy mắt liền biến thành đối tượng rực rỡ nhất trên

thảo nguyên, bước đi cũng trở nên nghênh ngang.

Tộc trưởng Ô Thẩm đang định làm đảng dẫn đường, chỉ cho Trần thiên hộ chỗ tụ cư của bộ lạc Ngạc Thác Khắc, nhưng không ngờ Trần thiên hộ không cần hỏi hắn, hình như rất rõ ràng bộ lạc Ngạc Thác Khắc kia ở đâu.

Phương hướng tiến lên của đội quân không do dự chút nào, chuẩn xác xông về phía tập lạc của bộ lạc Ngạc Thác Khắc...

Người của bộ lạc Ô Thẩm thầm kinh hãi: Những người Hán này rốt cuộc làm cách nào tìm được tập lạc của người Mông Cổ mình trên thảo nguyên một cách chuẩn xác như thế? Họ có thần linh tương trợ hay sao?

"Đến rồi! Phía trước chính là bộ lạc Ngạc Thác Khắc."

Trong bộ lạc Ô Thẩm không biết là ai la lên, người của Trần thiên hộ lại đã sớm xông qua đó...

Người của bộ lạc Ô Thẩm đứng từ xa quan chiến, chỉ thấy hỏa súng kỵ binh của Trần thiên hộ xông thẳng về phía người Ngạc Thác Khắc, tiếp theo chính là tiếng hỏa súng vang lên "đoàng đoàng đoàng", người bộ lạc Ngạc Thác Khắc căn bản không chịu nổi một kích, giống như bộ lạc Ô Thẩm, bị đánh bại dễ dàng.

Tiếp theo các kỵ binh người Hán xông thẳng vào tập lạc, đánh cướp ở bên trong một hồi, cướp đi không ít dê bò của bộ lạc Ngạc Thác Khắc.

Người của bộ lạc Ô Thẩm mới tỉnh ra: "Chúng ta cũng phải đi cướp, cướp lại số dê bò mà người Ngạc Thác Khắc đã cướp của chúng ta."

Cả đám người của bộ lạc Ô Thẩm kêu gào xông qua, theo kỵ binh người Hán cùng đánh cướp...

Có người nhịn không được kiêu ngạo cười to với người Ngạc Thác Khắc: "Ai bảo các ngươi khi dễ bộ lạc Ô Thẩm bọn ta, hiện tại biết sự lợi hại của bọn ta rồi chứ? Ha ha ha! Có người Hán giúp bọn ta, sau này bộ lạc Ngạc Thác Khắc các ngươi chỉ có thể ngoan ngoãn nghe bọn ta thôi."

Nhóm người xông vào trong bộ lạc Ngạc Thác Khắc đánh cướp một hồi, thật ra người của Trần thiên hộ còn chưa làm ra chuyện xấu gì, ngược lại người của bộ lạc Ô Thẩm lại hạ thủ với người một nhà còn ác hơn cả người Hán.

Thật giống như ngụy quân làm việc càng tuyệt hơn so với hoàng quân...

Bộ lạc Ngạc Thác Khắc trải qua trận chiến này bị đánh cho không dám nói một câu, biểu thị thần phục với bộ lạc Ô Thẩm.

Mà bộ lạc Ô Thẩm thoáng cái trở nên kiêu ngạo. Dê bò bị Ngạc Thác Khắc cướp đi đã đòi trở về, trái lại còn cướp dê bò của Ngạc Thác Khắc, bổ sung cho số dê bò của họ bị người Hán cướp đi, cứ như vậy, chẳng khác nào người Hán cũng không cướp dê bò của họ.

Bọn họ lại thuận lợi cướp một số nữ nhân của bộ lạc Ngạc Thác Khắc về để sinh con, việc này thật khiến người hài lòng.

Dã tâm của tộc trưởng Ô Thẩm cũng bắt đầu bành trướng.

Ỷ vào có người Hán hỗ trợ, tộc trưởng Ô Thẩm bắt đầu chủ động xuất kích, trước tiên đánh Ô Lan Đào Lặc Cái, liên tiếp chinh phục ba bộ lạc nhỏ. Lại xuất binh Tô Mễ Đồ Tô Mộc, đánh liên tiếp bốn bộ lạc nhỏ...

Sau khi đông đảo bộ lạc bị buộc hàng phục bộ lạc Ô Thẩm, thực lực của bộ lạc Ô Thẩm tăng vọt, dã tâm cũng bành trướng theo. Ngay cả Ngạc Nhĩ Đa Tư cũng bắt đầu không thèm để vào

mắt, liên tiếp khiêu khích các quý tộc của Bắc Nguyên Mông Cổ.

Lúc này đại hãn Bắc Nguyên là Bột Nhi Chích Cân · Lâm Đan Ba Đồ Nhĩ đã bệnh nguy kịch, lập tức sẽ chết, rất đông bộ lạc Mông Cổ đã thần phục hoặc kết minh với Kiến Nô. Bắc Nguyên đã tồn tại trên danh nghĩa, cách diệt vong chỉ còn kém một bước.

Sự trỗi dậy đột nhiên lại mãnh mẽ của bộ lạc Ô Thẩm khiến cho cục diện của Bắc Nguyên lại càng thêm phức tạp ba phần...

Chương 809: Ta đã chứng minh áp lực của không khí

Thôn Cao Gia, bản thôn, ngã tư đường phồn hoa nhất chính giữa Khu thương mại Cao Gia.

Bình thường ở đây người qua lại như kiến, náo nhiệt khác thường, mà hôm nay lại càng náo nhiệt hơn so với bình thường.

Thì ra ngày hôm nay sẽ cử hành một màn thí nghiệm hoàn toàn mới ở chỗ này.

Con trai của thợ đèn Thôn Cao Gia, Kỷ Mộng Hàm, thông qua trường nhị trung Số 32 tuyên bố với toàn bộ thôn Cao Gia, ngày hôm nay sẽ làm một thí nghiệm vô cùng thú vị ở chỗ này, bảo tất cả mọi người đến xem.

Đa số người không biết Kỷ Mộng Hàm là ai.

Thế nhưng trường nhị trung Số 32 đứng ra tuyên truyền giúp hắn, vậy tất cả mọi người sẽ cảm thấy hiếu kỳ rồi. Thông thường, không phải là sự kiện trọng đại thú vị thì sao có thể mời được trường học tuyên truyền giúp hắn chứ?

Vì vậy, toàn bộ thôn Cao Gia đều náo nhiệt hẳn lên!

Lúc này vừa mới ăn cơm tối xong, tất cả các công nhân đã tan làm, chỉ có số rất ít công việc vẫn còn đang làm.

Người thôn Cao Gia lúc này là rảnh nhất...

Đông đảo công nhân, nông dân, thương nhân chạy tới ngã tư đường tại Khu thương mại Cao Gia, chiếm vị trí tốt nhất.

Mọi người lập tức phát hiện, trưởng quan hành chính tối cao hiện tại của thôn Cao Gia là Tam Thập Nhị cũng đang ở trong đám người, chuẩn bị xem náo nhiệt. Còn có đám người Tống Ứng Tinh, Bạch công tử, Vương Trưng đại biểu đội hình các nhà khoa học và đông đảo nghiên cứu sinh...

Mà đội hình nguyên lão thôn Cao Gia có Cao Nhất Diệp, lão thôn trưởng, Cao Tịch Bát, cũng đều ở đây.

Thật đúng là rùm beng...

Các thôn dân bình thường thì càng ngạc nhiên, đây rốt cuộc là muốn chơi trò gì?

Ngay trong tràng diện vạn chúng chú mục, thợ đèn bước lên sân khấu!

Thợ đèn đã qua tuổi 50, lưng có vẻ hơi khom, nhưng ngày hôm nay vẻ mặt hắn lại rất tươi tắn, vừa lên sân khấu liền kích động đến mức nói lắp: "Mọi...mọi người...chờ...một chút...con ta lập tức, lập tức...sẽ..."

"Ha ha ha! Kỷ sư phụ, rốt cuộc con trai ngươi đã làm cái gì?"

"Bây giờ còn úp úp mở mở?"

Thợ đèn vừa vui sướng lại vừa xấu hổ nói: "Ta...ta cũng nói không rõ...Mấy thứ của thanh niên nhân, ta xem không hiểu. Ta chỉ biết là, con ta có tiền đồ rồi, ha ha ha ha, con ta có tiền đồ rồi."

Hắn mừng như điên, suýt nữa thở không nổi, cục trưởng Hỏa Khí Từ Đại Phúc nhảy ra từ trong đám người đưa hai tay đỡ lấy thợ đèn, vỗ vào lưng, giúp hắn thoải mái hơn: "Ông bạn già, ngươi phải cẩn thận một chút."

Hai người đều đến từ Tây An, hiện tại thân phận một người trên trời một người dưới đất, từ mức độ lộng lẫy trên y phục của

hai người mặc là có thể nhìn ra. Trước đây thợ đèn nhìn thấy Từ Đại Phúc liền tự ti mặc cảm, cảm thấy có phần không xứng với ông bạn của mình, thế nhưng ngày hôm nay, thợ đèn đã cảm thấy mình có thể đứng song song với hắn rồi.

"Từ huynh đệ, ngày hôm nay nhìn con ta biểu diễn đi, ha ha ha, phát minh của nó, lần này đã được Thiên Tôn chính miệng khích lệ. Ha ha ha, mặc dù ta không hiểu gì, thế nhưng cảm giác rất lợi hại, ha ha ha ha."

Từ Đại Phúc cũng cảm thấy rất hứng thú.

Chỉ thấy đoàn người tách ra, con trai thợ đèn Kỷ Mộng Hàm dắt một con tuấn mã lên sân khấu, phía sau hắn có vài nghiên cứu sinh đi cùng, đều là bạn học cùng khoá với hắn. Mỗi người dắt một con ngựa, tổng cộng dắt 16 con ngựa cao to.

Kỷ Mộng Hàm đi tới giữa đám người, mỉm cười nói: "Chào mọi người, tôi là Kỷ Mộng Hàm, là con trai của cha tôi."

Mọi người cười ầm lên: "Ha ha ha, nếu ngươi không phải là con trai của cha ngươi, vậy thì lớn chuyện rồi."

Kỷ Mộng Hàm xấu hổ: "Xin lỗi, tôi kích động quá, nói sai rồi. Khụ...Tôi thân là con trai của thợ đèn, từ nhỏ đã lập chí muốn làm một thợ đèn, tôi muốn làm ra đèn tốt hơn cả cha tôi."

Hắn đưa tay, giơ ra hai cái nắp đồng hình nửa cung tròn cho mọi người xem: "Mọi người xem, đây là hai nắp đồng hình nửa cung tròn, nếu như hợp lại, sẽ biến thành một quả cầu bằng đồng rỗng ruột."

Mọi người: "Để làm gì?"

Kỷ Mộng Hàm kiêu ngạo ra mặt: "Ngày hôm nay ta sẽ chứng minh với mọi người, không khí là có áp lực."

Mọi người: "Ui giời! Toàn tào lao."

Trong ánh mắt chăm chú của mọi người, Kỷ Mộng Hàm hợp hai nắp đồng lại thành một quả cầu, sau đó thông qua cái lỗ nhỏ trên quả cầu rót nước vào.

Rất nhanh, quả cầu chứa đầy nước.

Tất cả mọi người không rõ hắn đang làm cái gì.

Chỉ thấy hắn lại lấy ra một cái máy kỳ lạ: "Đây là máy chế tạo chân không do ta phát minh!"

Hắn để sát cái máy lên quả cầu, dùng một cái ống kỳ lạ gắn vào lỗ nhỏ vừa rồi rót nước vào...

Sau đó khởi động máy, bắt đầu điên cuồng hút nước ra bên ngoài.

Đoàn người vây xem trơ mắt mà nhìn nước trong quả cầu bị rút ra. Kỷ Mộng Hàm ấn vào cơ quan phía trên cái lỗ, cơ quan kéo theo nút cao su đóng cái lỗ lại. Lúc này mới tháo xuống máy chế tạo chân không dùng để bơm nước.

Kỷ Mộng Hàm giơ quả cầu lên, cười nói: "Hiện tại, bên trong nó đã không có nước...Hơn nữa, cũng không có không khí, bên trong không có gì hết, Thiên Tôn gọi loại không gian này là 'chân không' ."

Mọi người: "Ơ, mặc dù nhìn không hiểu gì, nhưng có vẻ rất lợi hại."

"Trong quả cầu vốn đổ đầy nước, hiện tại nước bị rút đi, thật giống như không có gì hết, ngay cả không khí cũng không có."

Kỷ Mộng Hàm đưa tay ước lượng một cái giữa không trung, cười nói: "Không khí là có áp lực. Lúc đầu, không khí trong quả

cầu có áp lực, không khí bên ngoài quả cầu cũng có áp lực, hai lực sẽ trung hoà, cho nên chúng ta có thể thoải mái mở hai cái nắp này ra. Thế nhưng hiện tại trong quả cầu không có không khí, không khí bên ngoài quả cầu lại còn áp lực, nó sẽ đè chặt hai bán cầu lại, lực này còn lớn hơn cả lực của nhân loại chúng ta, cho nên chúng ta không thể mở nó ra nữa."

"Nói tào lao, để ta mở!" Một tráng hán từ trong đám người nhảy ra, hai tay nắm lấy cái vòng hai bên quả cầu và kéo mạnh ra, nhưng không kéo ra được.

Vẻ mặt hắn đã đỏ lên: "Không thể nào, sức lực của ta làm sao có thể thua cả không khí?"

Kỷ Mộng Hàm cười to: "Sự thực chính là, sức lực của người không thể lớn bằng không khí, thậm chí, ngay cả ngựa cũng không được."

Hắn vung tay lên, các nghiên cứu sinh dắt qua 16 con tuấn mã đã chuẩn bị sẵn, dùng sợi dây buộc vào cái vòng hai bên quả cầu, sau đó chia 16 con tuấn mã kia làm hai nhóm, mỗi nhóm 8 con, từ hai phương hướng, đồng thời kéo về hai bên.

Tất cả khán giả ở đây đều ngẩn người mà nhìn.

Một con ngựa có thể kéo vật nặng ngàn cân, tám con ngựa ở một bên, tương đương với sức kéo 8000 cân, 16 con ngựa đồng thời kéo ra hai bên, vậy chẳng phải chính là lực kéo 1 vạn 6000 cân?

Chỉ thấy 16 con ngựa đều mệt đến nỗi mồ hôi nhễ nhại, thật vất vả mới bồng một tiếng, quả cầu rốt cuộc bị kéo ra.

Mọi người sửng sốt trong một giây ngắn ngủi, lập tức hoan hô: "Lợi hại!"

Kỷ Mộng Hàm vui sướng cười to: "Đây là áp lực không khí! Ha

ha ha! Ta đã chứng minh áp lực của không khí."

Lúc này mọi người mới đột nhiên kịp nhận ra: "Ơ, không đúng, ngươi không phải mới nói cả buổi cái gì ngươi muốn làm ra đèn tốt hơn so với cha của ngươi sao? Ngươi ở chỗ này chứng minh không khí có áp lực là thế quái nào? Đèn của ngươi đâu?"

Chương 810: Sử Khả Pháp học bổ túc

Bị mọi người hỏi đèn đâu, lúc này Kỷ Mộng Hàm mới bừng tỉnh: "Ui da, thiếu chút nữa quên mất chính sự rồi. Vấn đề áp suất không khí này, chỉ là việc tôi vô ý phát hiện ra trong lúc nghiên cứu đèn, nghiên cứu chân chính vẫn là đèn."

Mọi người: "Ơ?"

Kỷ Mộng Hàm vẫy tay: "Các học sinh, mau đưa đồ đã chuẩn bị trước đó ra đây."

Một đám nghiên cứu sinh mỉm cười chạy vào trong phòng bên cạnh, chẳng mấy chốc, họ kéo từ trong phòng ra một sợi dây điện thật dài.

Thì ra họ sớm đã kéo dây điện đến chỗ này, chỉ là giấu trong phòng mà thôi.

Theo dây điện được kéo ra, còn có một cái "bình thuỷ tinh" hình tròn kỳ lạ, bên trong có một số vật kỳ quái, sợi than nhỏ xíu...

Các nghiên cứu sinh đặt "bình thuỷ tinh" kỳ lạ này lên trên bàn, nối dây điện vào.

Kỷ Mộng Hàm hưng phấn nói: "Đây là phát minh của ta."

Quần chúng vây xem nhìn không hiểu gì...

Kỷ Mộng Hàm cũng biết họ nhìn không hiểu, cho nên cũng không nói nhiều, tìm công tắc trên dây điện, cộp một tiếng ấn vào công tắc.

Chỉ thấy sợi than kỳ quái bên trong "bình thuỷ tinh" kia đột nhiên sáng lên, chiếu sáng trưng một vòng xung quanh.

Quần chúng vây xem: "Oa!"

Kỷ Mộng Hàm cười to: "Tôi đặt tên cho nó là đèn điện! Nó không cần dầu, cũng không cần châm lửa, chỉ cần đưa dây điện đến đâu, nó có thể sử dụng ở nơi đó."

Mặc dù quần chúng vây xem không hiểu gì, nhưng cảm thấy chấn động rất lớn.

Thứ này sáng hơn đèn dầu rất nhiều, hơn nữa hình như cũng rất thuận tiện.

Từ Đại Phúc vỗ vai thợ đèn: "Ông bạn già, Kỷ gia ngươi có người kế tục rồi, làm ra đèn lợi hại như vậy, phần thưởng đặc biệt phát minh Khoa học của Thiên Tôn lần này, khẳng định sẽ đến tay rồi."

Thợ đèn cười ha ha: "Đứa con này, quá khiến ta nở mày nở mặt, ha ha ha ha."

Chỉ thấy lão thôn trưởng từ trong đám người chui ra, giơ tay nói: "Đèn này của ngươi bao nhiêu tiền một cái? Mặc kệ bao nhiêu tiền, nhanh đi lắp cho nhà ta một cái đi."

"Nhà ta cũng muốn lắp!"

"Nhà ta cũng muốn."

Đám người có tiền nhất trong Thôn Cao Gia lập tức bắt đầu đặt hàng.

Kỷ Mộng Hàm xấu hổ nói: "Đừng nóng vội, đừng nóng vội, tôi...tôi đang suy nghĩ mở một xưởng đèn điện, thứ này muốn sản xuất hàng loạt còn cần thời gian rất dài, mọi người đừng vội."

Mấy ngày sau, xưởng đèn điện Kỷ Thị bắt đầu xây dựng.

Kỷ Mộng Hàm dùng phần thưởng phát minh khoa học Thiên Tôn là một quả cầu bạc xem như số vốn ban đầu, tìm một khu đất trống và xây nhà xưởng. Đặt hàng "bình thuỷ tinh" riêng biệt của xưởng thuỷ tinh, mời công nhân làm dây tóc, còn chế tạo một số lượng lớn "máy tạo ra chân không" để rút không khí trong bình.

Tất cả giải quyết xong, Kỷ Mộng Hàm lại trở về trường học, tiếp tục học tập và làm nghiên cứu, mà xưởng đèn thì giao cho thợ đèn phụ thân hắn.

Thợ đèn rốt cuộc mở mày mở mặt, cảm thấy mình rốt cuộc đuổi theo bước chân của Từ Đại Phúc rồi, không uổng công năm đó hai người cùng theo Hình Hồng Lang rời khỏi Tây An, đi tới thôn Cao Gia --

Sáng sớm.

Một nam nhân vẻ mặt buồn bã đi tới thôn Cao Gia.

Sử Khả Pháp tới.

Sử Khả Pháp buồn bã ra mặt, mỗi bước đi đều rất chậm, chậm rãi nhảy xuống từ trên xe lửa. Hắn đưa mắt nhìn chung quanh, nhìn thoáng qua thôn Cao Gia náo nhiệt, sau đó lại từng bước một, nặng nề đi về hướng trường nhị trung Số 32.

"A, là Sử đại nhân của [Sử Khả Pháp phổ pháp]." Có người ở ven đường phất tay với hắn: "Sử đại nhân, ta thích xem nhất là tiết mục của ngài."

Sử Khả Pháp cố nặn ra một nụ cười: "Có thể giúp được ngươi thì tốt."

Người qua đường: "Ơ, Sử đại nhân có việc không vui sao?"

Sử Khả Pháp xấu hổ cười: "Không có việc gì, không có việc gì."

Hắn tạm biệt fan của mình, tiếp tục hướng về phía trước, đi tới cổng trường học.

Bảo vệ cũng liếc mắt nhận ra là người dẫn chương trình của [Sử Khả Pháp phổ pháp], cực kỳ ân cần với hắn: "Sử đại nhân tới rồi à? Ôi chao, không ngờ có thể tận mắt nhìn thấy danh nhân trên tivi, ngài có thể cho tôi xin chữ ký không? Thằng bé nhà tôi rất thích xem tiết mục của ngài."

Sử Khả Pháp tiện tay ký tên cho hắn.

Bảo vệ liền vui sướng muốn chết: "A, Sử đại nhân, sao hôm nay ngài lại rảnh rỗi từ Tây An tới trường học thôn Cao Gia vậy?"

Sử Khả Pháp nở nụ cười xấu hổ: "À...thật ra ta muốn đến...học vài thứ."

Nói ra lời này, chính hắn cũng cảm thấy xấu hổ.

Người đã đến tuổi trung niên, lại chạy đến trường học nói muốn học vài thứ, thật là rất mất mặt.

Bảo vệ cũng ngớ ra, lập tức xấu hổ nói: "Sử đại nhân nói đùa, ngài chính là người có đại học vấn mà."

Sử Khả Pháp thở dài, hắn biết nói với bảo vệ là không rõ được chuyện này, đành phải lắc đầu đi vào trường học, đi về hướng phòng hiệu trưởng.

Hắn gõ cửa phòng hiệu trưởng, Vương hiệu trưởng từ bên trong mở cửa ra, nhìn thấy ngoài cửa là Sử Khả Pháp, cũng không khỏi ngẩn người: "Ơ, Sử đại nhân!"

Sử Khả Pháp đi thẳng vào vấn đề: "Vương hiệu trưởng, trường học còn nhận học sinh không? Tại hạ muốn tới nơi này học, tăng

thêm kiến thức."

Vương hiệu trưởng giật mình: "Sử đại nhân, ngài đây là. . ."

Sử Khả Pháp: "Sau khi xem xong [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh], bản quan một lòng muốn góp sức vì nước, nhưng trái lo phải nghĩ, lại không biết mình có thể giúp được cái gì. Suy nghĩ kỹ càng, Sử Khả Pháp ta hình như không đủ tài năng, nội chính không biết, quân sự không biết. Tất cả những thứ Thôn Cao Gia làm ra để tăng sản lượng lương thực, có thể phát triển thương nghiệp, có thể đề cao quân bị, bản quan xem chả hiểu gì hết."

Vương hiệu trưởng: "Ơ, thì ra là thế."

Sử Khả Pháp xấu hổ đỏ mặt: "Cũng không biết, trường học có nhận học sinh lớn tuổi như bản quan không."

Vương hiệu trưởng: "Việc này Sử đại nhân có thể yên tâm, từ khi nhà trường thành lập tới nay, liền có một quy củ Thiên Tôn định ra: Bất kể tuổi tác lớn thế nào, chỉ cần muốn học, nhà trường đều sẽ nhận."

Sử Khả Pháp mừng rỡ: "Vậy thì tốt quá. Vậy ta...nói đi cũng phải nói lại, bản quan chắc không cần phải bắt đầu học từ lớp nhỏ nhất đúng không? Bản quan muốn trực tiếp học tri thức kinh thế trí dụng*."

(học vấn phải có ích với quốc sự)

Vương hiệu trưởng: "Tri thức kinh thế trí dụng sao? Ở trong trường, loại tri thức này thường đều là nghiên cứu sinh trực tiếp nghiên cứu."

Sử Khả Pháp: "Vậy bản quan trực tiếp nghiên cứu có được không?"

Vương hiệu trưởng: "Khụ! Việc này cũng không phải do tại hạ

định đoạt được. Trường học là nơi Thiên Tôn luôn nhìn chăm chăm, mặc kệ là ai, đều phải dựa theo quy định của trường học, bằng không, trái với pháp chỉ Thiên Tôn, vậy thì..."

Sử Khả Pháp giật thót người: Trái với pháp chỉ cảm giác càng đáng sợ hơn so với trái với thánh chỉ! Dù sao hoàng thượng rất dễ qua mặt, nhưng Thiên Tôn lại có mặt khắp nơi, không giấu diếm được.

"Bản quan đương nhiên cũng phải dựa theo quy định rồi." Sử Khả Pháp tỏ ra nghiêm nghị: "Quy định là gì?"

Vương hiệu trưởng chợt lấy ra một sấp bài thi: "Thi nhập học, ngươi có thể thi qua lớp nào, có thể học lớp đó."

Sử Khả Pháp đưa tay ra: "Bài thi của nghiên cứu sinh sao, đưa đây!"

Chương 811: Bài thi này được 60 điểm

Bài thi nghiên cứu sinh bộp một phạt, gồm vài trang đặt ở trước mặt Sử Khả Pháp.

Sử Khả Pháp vẫn rất có lòng tin đối với bản thân!

Hắn chính là tiến sĩ.

Biết tiến sĩ là gì không?

Học bá đỉnh nhất của Đại Minh triều, mới có tư cách trở thành tiến sĩ.

Hắn đảo mắt qua, nửa trang đầu của bài thi toàn là thơ từ, cái gì "nhật chiếu hương lô sinh tử yên", đúng là đề bài cười đến rụng răng. Sử Khả Pháp hắn làm loại đề này, ngay cả đầu óc cũng không cần dùng, dựa vào ký ức cơ thể hình thành do từ nhỏ khổ học là cũng đủ rồi.

Xoát xoát xoát, rồng bay phượng múa, bút lông tung bay, dùng trình độ thư pháp có thể bán ra tiền tại hậu thế trả lời đề bài nửa trang này một cách rõ ràng, trình độ của lão sư chấm bài thi cũng không cao bằng học sinh như hắn.

Thế nhưng, khi hắn lật qua nửa trang giấy tiếp theo...

Trong nháy mắt, cả người cứng đơ!

Số Học cao nhất tới rồi. . .(toán lớp 7)

Tay cầm bút của Sử Khả Pháp khẽ run lên...

Cả người bày ra tư thế "Sparta".

"Vương hiệu trưởng...đề...đề quỷ gì thế này?"

Vương hiệu trưởng: "Đây là đề Số Học cao trung năm nhất! Nghiên cứu sinh ở đây mỗi người đều đang học tri thức phương diện này. Cho nên, có tự học đến chỗ này được không, trên cơ bản xem như có tiến vào cánh cửa nghiên cứu sinh hay không."

Sử Khả Pháp quá là kinh hãi: "Rốt cuộc là làm cái gì mới yêu cầu dùng đến tri thức như vậy?"

Vương hiệu trưởng: "Cái này...Thiên Tôn nói, Số Học là cơ sở của tất cả khoa học, nếu học không tốt Số Học, thì đừng nghĩ học cái gì hết."

Sử Khả Pháp toát cả mồ hôi lạnh: "Ta cảm giác, cảnh giới nghiên cứu sinh này đối với ta trước mắt mà nói, vẫn cao hơn một chút. Nếu không, bản quan bắt đầu tự học từ cao trung?"

Vương hiệu trưởng: "Muốn học cao trung, chí ít yêu cầu làm bài thi tốt nghiệp sơ trung trên 60 điểm."

Sử Khả Pháp: "Cái đó chắc không có vấn đề đối với bản quan, cầm bài thi tới đây."

Vì vậy, bài thi vài trang lại đặt trước mặt Sử Khả Pháp.

Lần này Sử Khả Pháp đã có kinh nghiệm, nửa trang đầu vẫn là thơ từ, cái này căn bản không đáng để suy nghĩ. Hắn chỉ dùng khoé mắt lướt qua, xoát xoát xoát, dễ dàng giải quyết.

Khi mở ra trang thứ hai, hít thở sâu...

Đề điền vào chỗ trống: Mỗi ô một điểm, tổng cộng 27 điểm)

1, trong giới tự nhiên chỉ có (...) loại điện tích. Có một số y phục dùng vải sợi hoá học làm thành dễ bị bẩn, chủ yếu là bởi vì

vải sợi hoá học dễ phát sinh hiện tượng (...).

2, khi máy móc làm việc, việc mà chúng ta vừa thêm gánh nặng lại không thể không làm gọi là (...).

3, vật thể có từ tính gọi là (...), quá trình để vật thể ban đầu không có từ tính thu được từ tính gọi là (...)

Tay Sử Khả Pháp cầm bút lại bắt đầu run rẩy...

"Vương hiệu trưởng, những đề này...có quan hệ gì với kinh thế trí dụng sao?

Vương hiệu trưởng mỉm cười nói: "Đương nhiên là có ích, cái này gọi là Vật Lý. Thiên Tôn nói, học giỏi Vật Lý, mới biết đạo lý vận hành của vạn vật thế gian, mới có thể lý giải thế giới này, nắm giữ thế giới này càng tốt hơn."

Sử Khả Pháp: "Vừa rồi ngươi nói, người tốt nghiệp sơ trung có thể làm bài thi này trên 60 điểm, nói cách khác...những tốt nghiệp sinh sơ trung của thôn Cao Gia trước đây ta nhìn thấy như Vương Đường Vương chưởng quỹ, hắn có thể làm được những đề này?"

Vương hiệu trưởng cười nói: "Vương Đường a, đó là con nuôi của ta, một đứa bé rất ưu tú, những đề này, nó có thể làm được trên 90 điểm đấy."

Sử Khả Pháp thất kinh, hắn thấy Vương Đường làm đại chưởng quỹ tại Tây An, quản lý đủ loại sản nghiệp tam giáo cửu lưu, cái gì tửu lâu, Xa mã hành, lương hành, hình như cũng không phải một công việc rất giỏi gì.

Còn tưởng rằng Vương Đường cũng chỉ trình độ như Thiệu Hưng sư gia chứ, không nghĩ tới, Vương Đường lại có thể làm bài thi không hiểu ra sao này trên 90 điểm.

Sử Khả Pháp bắt đầu đổ mồ hôi lạnh: "Vương Đường không

ngờ kinh khủng như thế? Sau này, nhất định nhất phi trùng thiên."

Vương hiệu trưởng cười: "Nhất phi trùng thiên thì khoa trương quá rồi, mặc dù con nuôi của ta chăm chỉ hiếu học, nhưng so với các nghiên cứu sinh vẫn kém rất xa. Ngươi xem, chỗ ta có một thứ tốt, gọi là đèn điện, là nghiên cứu sinh Kỷ Mộng Hàm mới nghiên cứu ra...Đây mới chân chính là thứ người có học vấn làm."

Hắn đi tới bên cạnh mở một cái công tắc.

Trên trần nhà đỉnh đầu Sử Khả Pháp có một bóng đèn điện sáng lên, chiếu sáng trưng khu vực chỗ hắn ngồi.

Sử Khả Pháp: "!!!"

Vương hiệu trưởng chỉ vào đèn điện nói: "Đây là thứ tốt học Vật Lý mới có thể làm được. Trước mắt xưởng đèn điện đang được xây dựng, qua một thời gian, thôn Cao Gia ta sẽ sử dụng loại đèn này hàng loạt...Mặt khác, bên Bồ Châu cũng chuẩn bị xây phân xưởng, Tây An khẳng định cũng sẽ xây. Đây là quá trình đem 'Vật Lý kinh thế trí dụng'."

Sử Khả Pháp kinh ngạc không thôi, càng cảm thấy tri thức của mình không đủ dùng.

"Mà thôi, hiện tại bản quan không xứng tự học cao trung, vẫn là bắt đầu từ năm nhất sơ trung đi. . ."

"Muốn học năm nhất sơ trung, nhất định phải làm bài thi tốt nghiệp tiểu học được trên 60 điểm." Vương hiệu trưởng lại lấy ra bài thi tốt nghiệp tiểu học.

Lần này Sử Khả Pháp cũng không thèm nhìn đề thơ từ phía trước, trực tiếp giở đến mặt sau.

Số Học, Số Học Tiểu Học!

Ước số chung lớn nhất của 12 và 18 là (...), bội số chung nhỏ nhất của 16, 24 và 48 là (...).

Sử Khả Pháp thở dài một tiếng, bỏ bút trong tay xuống: "Bản quan, xem ra phải bắt đầu học từ tiểu học rồi."

Vương hiệu trưởng: "Chỉ cần Sử đại nhân có thể chấp nhận. . ."

Rất nhanh Sử Khả Pháp đã hiểu những lời này của Vương hiệu trưởng có ý gì.

Trong lớp học tiểu học đó, toàn là trẻ con rất nhỏ.

Sử Khả Pháp một trung niên nhân, còn là quan viên triều đình, ngồi chung với một đống trẻ con, hình ảnh đó khỏi bàn xấu hổ cỡ nào, mất mặt cỡ nào.

Cuối cùng vẫn là Vương hiệu trưởng có biện pháp, tại vị trí cuối cùng lớp học, đặt một cái ghế "lãnh đạo nghe giảng bài", tuyên bố với bên ngoài, Sử Khả Pháp Sử đại nhân là tới trường nhị trung Số 32 thị sát công tác giáo dục.

Như vậy, mọi người đều cho rằng Sử Khả Pháp ngồi ở dưới cùng lớp học là tới "tham quan học tập công tác giáo dục của thôn Cao Gia", vậy thì không ai có thể nghĩ đến, hắn ngồi ở cuối lớp là để cố gắng học tập.

Sử Khả Pháp không học tiết Ngữ văn, chỉ học tiết Số Học.

Mỗi lần đi học đều sẽ nghiêm túc ghi chép, nghiêm túc suy nghĩ.

Vài lần, hắn thấy lão sư Số Học đặt câu hỏi, thiếu chút nữa nhịn không được muốn giơ tay lên tranh trả lời với đứa trẻ khác, cũng may nhịn được, không làm mất mặt.

Bất tri bất giác...

Sử Khả Pháp đã yêu mến những tri thức kỳ lạ này.

Hắn là một người rất ham học, nếu như không ham học, lúc trước cũng không trở thành tiến sĩ.

Tri thức là thứ một khi mở rộng cánh cửa với hắn, hắn liền giống như người cá rơi vào nước, học tập rất hăng say.

Phủ Tây An...

Ngô Sân kéo một thủ hạ hỏi: "Sao gần đây không thấy Sử Khả Pháp?"

Thủ hạ: "Nghe nói Sử đại nhân bị bệnh nặng, công tác thôi quan cũng nhiều ngày rồi không làm. Các vụ án trong nha môn cũng đều là nhờ tri phủ đại nhân xử lý giúp hắn."

Ngô Sân: "Ơ, Sử huynh bị bệnh rồi? Thực sự là gay go! Mau chuẩn bị quà, ta muốn đi thăm hắn."

Chương 812: Thiên mệnh khó trái

Năm Sùng Trinh thứ bảy.

Đại quân lưu khấu vượt qua phủ Nhữ Ninh...

Tả Lương Ngọc phụ trách đóng tại phủ Nhữ Ninh miệng thì đáp ứng ngăn cản tặc quân, thực ra sợ chiến né tránh chủ lực tặc quân.

Tả Lương Ngọc chỉ bắt được phân đội của vài nhóm lưu khấu nhỏ giao chiến rồi tiêu diệt, trảm thủ cấp để báo công, ra vẻ hắn cũng đang cố gắng tiễu phỉ, không lười biếng.

Mà phần lớn tặc quân thì bị hắn lấy lý do "không ngăn được" bỏ qua.

Tặc quân một đường hướng tây, tai hoạ Hà Nam.

Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên sứt đầu mẻ trán, không có cách nào. Mặc dù có Bạch Diên giúp hắn, thế nhưng số lượng quân của Bạch Diên cũng không nhiều, hơn nữa hỏa súng binh thôn Cao Gia nhất định phải có hậu cần của thôn Cao Gia mới có thể duy trì, dựa vào hệ thống hậu cần của bản thân quân Minh là không thể chịu nổi sự tiêu hao đạn dược của hỏa súng binh thôn Cao Gia.

Bởi vậy quân của Bạch Diên cũng không thể cách Hoàng Hà quá xa.

Lúc này, Bạch Diên đã hồi quân đóng tại Lạc Dương.

"Thiên Tôn!" Bạch Diên buồn bã ra mặt: "Tại hạ muốn xin Thiên Tôn tăng thêm viện quân tới Hà Nam để đối phó những lưu khấu này, chỉ đánh bại chúng một hai trận là không có tác dụng, chung quy phải bố trí đại quân, tám mặt bao vây, mới có thể tiêu diệt được."

Hiện tại kim tuyến Thiên Tôn trước ngực hắn đang ở trạng thái hoạt động: "Ừ, Bạch Diên, yêu cầu của ngươi là hợp lý."

Bạch Diên mừng rỡ: "Thiên Tôn đáp ứng rồi? Vậy thì tốt quá, tại hạ hy vọng các đội mạnh nhất của thôn Cao Gia như đội Hòa giáo viên, đội Lão Nam Phong, đội Bạch Miêu, đội Hình Hồng Lang đều có thể tới Hà Nam cùng nhau hiệp đồng tác chiến. Giống như lần trước đánh Tử Kim Lương, nhiều lộ đồng tiến...bao vây chủ lực lưu khấu."

Kim tuyến Thiên Tôn thở dài: "Mặc dù yêu cầu của ngươi là hợp lý, nhưng hiện tại ta không thể điều họ đến."

Bạch Diên: "Ơ, vì sao?"

Kim tuyến Thiên Tôn: "Bởi vì, có một chuyện quan trọng hơn lập tức sẽ phải dùng đến họ."

Bạch Diên lấy làm lạ.

Kim tuyến Thiên Tôn: "Ta đã phái Thiết Điểu Phi qua đó tra xét, rất nhanh sẽ có kết quả. Nếu như tình huống Thiết Điểu Phi tra xét được tương đối tốt, thì sẽ điều binh tới giúp ngươi. Nếu tình huống bên Thiết Điểu Phi không ổn... Chuyện lưu khấu, chúng ta cũng chỉ có thể tạm thời bỏ qua một bên."

Bạch Diên: "A, Thiết Điểu Phi? Chẳng lẽ là...chuyện biên cảnh?"

Kim tuyến Thiên Tôn: "Ừ, chuyện biên cảnh. Hiện tại chắc Thiết Điểu Phi đã đến, ta phải qua đó xem trước."

Nói xong, ý thức của y vèo một cái chuyển về phía Thiết Điểu Phi. . . --

Thương đội của Thiết Điểu Phi vừa mới đưa rất nhiều lương thực và binh khí giao đến tay tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành, liền phát hiện bầu không khí của cả biên quan có vẻ áp lực và nặng nề.

Thiết Điểu Phi hiếu kỳ hỏi thăm: "Trương tổng đốc, ở đây đã xảy ra chuyện gì? Vì sao vẻ mặt mọi người đều có vẻ không tốt lắm?"

Trương Tông Hành trầm giọng nói: "Mấy năm gần đây, Kiến Nô vẫn luôn phái quân đánh bộ lạc Sát Cáp Nhĩ Mông Cổ, vào mấy ngày trước, đại hãn Bột Nhi Chích Cân · Lâm Đan Ba Đồ Nhĩ của bộ lạc Sát Cáp Nhĩ Mông Cổ đã bị bệnh chết. Kiến Nô thu binh, đi ngang qua Mạc Nam, liền chuyển sự chú ý tới chúng ta...Vừa rồi Hoàng Đài Cát đã phái sứ giả qua đây, khẩu xuất cuồng ngôn, nói quân đội của Đại Minh chúng ta quấy nhiễu biên cảnh, giết bách tính bên đó, giấu diếm kẻ gian, muốn chúng ta lập tức giao ra kẻ gian cho chúng, bằng không sẽ dẫn quân đánh qua đây."

"Ơ?" Thiết Điểu Phi ngẩn người: "Kẻ gian nào? Vì sao phải giấu diếm?"

Trương Tông Hành chậm rãi lắc đầu: "Vốn không có chuyện như thế, Kiến Nô chỉ tìm cái cớ để phát binh mà thôi."

Thiết Điểu Phi: "Ặc!"

Trương Tông Hành: "Kiến Nô lập tức sẽ công qua đây rồi, bản quan đã phái người thư khẩn tám trăm dặm, báo tin cho kinh thành, cứ xem phía trên nói như thế nào đi."

Hắn vừa mới nói xong, liền thấy một tín sứ từ bên ngoài chạy vào, nhìn như muốn đứt hơi, lớn tiếng nói: "Báo, hoàng thượng có

chỉ."

Trương Tông Hành vội vàng nghiêm nghị, tiếp chỉ.

Thiết Điểu Phi cũng làm bộ cung kính tiếp chỉ.

Chỉ nghe tín sứ kia bô lô ba la đọc một hồi, đại ý chính là: Các quan viên bảo vệ tốt thành trì của mình, nếu thành trì của ai bị công phá, liền xử tử thủ quan. (sự thật lịch sử)

Trương Tông Hành khẩn trương: "Hoàng thượng chỉ nói vậy thôi? Viện quân đâu? Vật tư đâu?"

Tín sứ chậm rãi lắc đầu: "Không có!"

Trương Tông Hành rít một hơi dài có tiếng.

Thiết Điểu Phi cũng không khỏi ngẩn ra: "Cứ hạ lệnh như vậy thì có tác dụng chó gì? Ta còn có thể đưa chút vật tư cho biên quân, hoàng thượng này sao còn vô dụng hơn cả ta nữa vậy?"

Trương Tông Hành quay sang trừng mắt với hắn, trong ánh mắt mang theo cảnh cáo, rất rõ ràng nhắc nhở hắn: Mặc dù ngươi nói chính là sự thật, nhưng vẫn không thể nói lung tung, cẩn thận dẫn đến phiền phức. Hoàng thượng này làm chính sự chưa chắc lợi hại, nhưng bịt miệng lại là trình độ nhất lưu.

Thiết Điểu Phi vội vàng ngậm miệng lại.

Trương Tông Hành lại quay sang thở dài nói với tín sứ: "Vi thần tuân chỉ."

Tín sứ đi rồi...

Nhưng cả quân doanh vẫn chìm trong tĩnh lặng.

Qua hồi lâu mới thấy Trương Tông Hành phất tay: "Phái vài người đi thông báo cho quan địa phương toàn bộ các châu các

huyện của Tuyên Phủ Đại Đồng. Nói cho họ, hoàng thượng nói, bảo vệ tốt thành trì, thành trì của ai bị công phá, liền xử tử người đó."

Một bộ hạ tiến lên một bước, thấp giọng nói: "Mệnh lệnh này vừa truyền xuống, chỉ sợ trong lòng các quan viên địa phương..."

Trương Tông Hành: "Thì sao? Mệnh lệnh này chúng ta còn có thể giấu diếm không truyền hay sao?"

Bộ hạ: "Ặc!"

Trương Tông Hành: "Đã đến lúc này, chỉ nghe theo mệnh trời thôi."

Hắn quay sang nói với Thiết Điểu Phi: "Thiết viên ngoại, mấy tháng tiếp theo ngươi cũng đừng tới nữa, nếu thương đội của ngươi nửa đường bị Kiến Nô chặn lại, vậy chẳng khác nào béo cho quân địch."

Thiết Điểu Phi vẻ mặt nặng nề gật đầu, ôm quyền, cũng không nói nhiều, nhanh chóng đi ra ngoài.

Thương đội bắt đầu trở về phía nam...

Thiết Điểu Phi mặt cứ hầm hầm đi ra rất xa, mãi đến khi xung quanh không có quân Minh nữa, Thiết Điểu Phi mới xốc lên tấm vải phía trên một chiếc xe lớn trong thương đội của hắn.

Trên xe cũng không có đồ vật như lương thực gì, mà là một cái...camera mini đường kính gần hai mét, có hình dạng như cúc áo.

Camera còn đang quay, vẫn đang hoạt động.

Thiết Điểu Phi cố sức ấn mạnh lên phía trên camera mini này, đèn hiển thị của camera mới tắt đi.

Hắn cúi đầu nói với kim tuyến Thiên Tôn trước ngực: "Thiên Tôn, chuyện ngài giao, tiểu nhân đã hoàn thành, tình cảnh vừa rồi, có lẽ đều đã được ghi lại."

"Ừ!" Kim tuyến Thiên Tôn đột nhiên sống lại: "Cái gì nên tới, chung quy sẽ tới. Mặc dù chúng ta chế tạo các loại hiệu ứng hồ điệp, nhưng sức mạnh của cánh hồ điệp vẫn quá yếu, khó mà đối kháng với lực sửa đổi của lịch sử, đây có lẽ gọi là thiên mệnh khó trái."

Thiết Điểu Phi nghe không hiểu mấy chữ những lời y nói, chỉ hiểu thiên mệnh khó trái.

Thiết Điểu Phi: "Thiên Tôn, hiện tại chúng ta nên làm cái gì?"

Kim tuyến Thiên Tôn: "Ngươi dùng tốc độ nhanh nhất vận chuyển cái camera này trở về. Ài, thỉnh cầu viện quân của Bạch Diên chỉ có thể tạm thời bỏ qua một bên."

Chương 813: Tin tức đặc biệt

Tây An vào hoàng hôn, phồn hoa như mộng.

Đã đến thời điểm Tân Văn Liên Bá.

Tần Vương thế tử Chu Tồn Cơ lại sớm đã đi lên "khán đài" chuyên dụng của mình, vừa ngồi vững, hộ vệ bên cạnh lập tức đưa lên các loại đồ ăn vặt kỳ lạ, cái gì bánh gạo, kẹo popping, khoai tây chiên, nước Phì Trạch Khoái Lạc...

Thế tử phi cũng đi cùng, vẻ mặt tươi cười dịu dàng ngồi bên cạnh.

Hai phu thê từ trên "khán đài" nhìn xuống, có thể thấy được đám người tri phủ Tây An, tuần án ngự sử Ngô Sân đang đứng ở góc đường.

Chu Tồn Cơ cười: "Nhìn mấy người kia sao thông minh bằng bản vương được, cũng không biết tìm trước cho mình một khán đài chuyên dụng, ha ha ha, chỉ có thể chen chúc cùng lão bách tính."

Trên con đường trước cổng chợ lúc này đã bu kín người, đều là lão bách tính đến xem Tân Văn Liên Bá, chật ních cả đầu phố.

Thời gian chiếu Tân Văn Liên Bá vào buổi tối mỗi ngày đều náo nhiệt như vậy.

Dù sao thời buổi này phương tiện giải trí quá ít...

Xem tin tức đối với lão bách tính đã là một thú vui rất lớn.

Đã đến giờ!

Vương Đường đã xuất hiện, đi tới phía trước "tiên gia bảo kính" thật lớn, một chiêu Thiết Sơn Kháo, mở máy tính bảng lên, sau đó vài thao tác thuần thục, Tân Văn Liên Bá chính thức bắt đầu.

Hiện tại trên màn hình vẫn là vẻ mặt đoan trang thanh tú của thánh nữ Cao Nhất Diệp mà mọi người quen thuộc.

Tuy nhiên ngày hôm nay vẻ mặt của nàng lại nghiêm túc hơn so với bình thường.

"Ngày hôm nay đầu tiên muốn thông báo đến mọi người một tin tức đặc biệt." Trong giọng nói của Cao Nhất Diệp mang theo áp lực nặng nề: "Trước hết mời mọi người xem, hình ảnh của ký giả Thiết Điểu Phi gửi về từ bên Tuyên Phủ Đại Đồng."

Tiếp theo màn hình tối thui, lại sáng lên lần nữa, xuất hiện trên màn hình là khuôn mặt của tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành...

Chu Tồn Cơ, các quan viên, các lão bách tính đều cảm giác được bầu không khí khác thường, tất cả mọi người không dám thất thần, nghiêm túc nhìn chằm chằm màn hình.

Tất cả đều xem một lần việc tướng Kiến Nô mượn cớ đánh Đại Minh, hoàng thượng hạ lệnh các quan địa phương tử thủ, phá thành xử tử.

Xem xong, vẻ mặt mọi người có thể nói cực kỳ quái dị.

Chu Tồn Cơ ngồi trên "khán đài" ở lầu hai cũng há to miệng, mãi không khép lại được.

Thế tử phi ở bên cạnh kéo ống tay áo hắn,, hạ giọng nói: "Đừng có phát biểu bất cứ đánh giá gì, nhà chúng ta khác với người khác, có lẽ họ còn không có chuyện, nhà mình lại một câu cũng không thể bình."

Chu Tồn Cơ môi trên đánh thẳng vào môi dưới...nhưng một chữ cũng không thốt ra.

Người thứ nhất lên tiếng là Ngô Sân: "Có lầm không vậy? Sao có thể xử lý như vậy? Hoàng thượng quả thật làm càn."

Trước công chúng nói hoàng đế làm càn, cũng chỉ có ngự sử dám.

Ngự sử của Đại Minh triều, trong mười người có chín là hồ đồ.

Có người hồ đồ này dẫn đầu, sự an tĩnh quỷ dị rốt cuộc bị phá vỡ, các lão bách tính bắt đầu nghị luận.

"Kiến Nô công vào rồi!"

"Kiến Nô hung tàn từng thấy qua trong [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh], sắp đánh vào Tuyên Phủ và Đại Đồng rồi sao?"

"Lần này đánh tới Sơn Tây rồi, cách chúng ta không còn xa nữa."

"Hoàng thượng phải nên phái viện quân đến Tuyên Phủ Đại Đồng, lại cho thêm lượng lớn vũ khí binh lương chứ, sao có thể chỉ đưa mỗi một đạo mệnh lệnh qua đó vậy?"

"Suỵt, không muốn sống nữa à? Dám nói hoàng thượng không đúng?"

"Dù sao thì gần đây Sử Khả Pháp cáo bệnh tĩnh dưỡng rồi, không ở Tây An."

"Ngươi cho là Sử Khả Pháp không ở đây, ở đây sẽ không có Cẩm Y Vệ sao?"

"Ặc..."

Bất luận là quan viên hay lão bách tính, đều theo tiết tấu của

Ngô Sân mà ồn ào.

Lúc này cho dù thật có Cẩm Y Vệ lẫn trong trong đám người, thật ra cũng không biết nên bắt ai, bởi vì...đảo mắt qua, ít nhất mấy nghìn người đang mắng Chu Do Kiểm, bắt cũng không biết nên bắt từ đâu.

Cùng lúc đó. . .

Bản thôn Thôn Cao Gia, thành Bồ Thành, huyện thành Trừng Thành, huyện thành Hợp Dương, thành Hà Đông, phủ Bình Dương, phủ Duyên An...

Tất cả những nơi được Thiên Tôn đặt xuống "tiên gia bảo kính", các lão bách tính đều tập trung trước bảo kính và nghị luận chuyện này.

Thật ra lão bách tính không biết nửa mặt chữ vốn không có kiến thức gì.

Thế nhưng, thời gian gần đây, mỗi ngày tiên gia bảo kính cho họ xem tin tức, nói các loại sự việc xảy ra ở các nơi, khiến cho ánh mắt kiến thức của các lão bách tính cũng được mở mang. Họ không còn là nông dân không xa nhà quá mười dặm, bán mặt cho đất bán lưng cho trời, tri thức hạn hẹp nữa. Mà là lão bách tính thời đại mới hai chân không ra khỏi cửa, có thể biết việc ngoài ngàn dặm.

Họ đã bắt đầu hiểu được dùng giá trị quan mộc mạc của mình để đánh giá thị phi đúng sai của một việc, không còn mù quáng đi tin tưởng "hoàng quyền uy nghiêm", "Nếu hoàng đế sai, khẳng định là hoạn quan lộng quyền", "Hoàng đế là người tốt, chỉ là tham quan trái pháp luật" .

Họ bắt đầu biết, hoạn quan lộng quyền và tham quan trái pháp luật, xét đến cùng đều là hoàng đế sai! Hoàng đế không chỉnh lý

tốt quan trường, chính là hoàng đế sai, điều này không thể nào chối bỏ.

Một binh sĩ gia nhập dân đoàn tại Tây An, trước mắt còn đang tiếp thu giáo dục tư tưởng chính trị la lên: "Xin phái ta đi Tuyên Phủ Đại Đồng, ta muốn quyết một trận tử chiến với Kiến Nô."

"Xin phái ta đi!"

"Hiện tại ta tòng quân còn kịp không?"

"Ta cầm cuốc đi hỗ trợ cũng được."

"Đừng nói ngu!" Một tiểu thương bán cá hét lên: "Các ngươi chưa học qua chiến trận võ nghệ, đi chỉ có thể gây trở ngại. Phải dùng cách khác để giúp biên quân mới đúng. Ta nguyện ý góp một đấu gạo cho biên quân, phải quyên góp thế nào mới có thể đến được tay biên quân?"

"Ơ, đúng rồi! Hoàng đế không cho biên quân vật tư, chúng ta cho, cũng góp một đấu gạo."

Dân tình sục sôi...

Lý Đạo Huyền ở bên ngoài hộp không ngừng chuyển tầm nhìn, nhìn từng thành trì một, nhìn thấy biểu hiện của các người tí hon trong khu vực của mình cũng không khỏi cảm thấy trong lòng ấm áp.

Rốt cuộc, nhiều năm qua thông qua truyện tranh, kịch, điện ảnh, đủ loại thủ đoạn thay đổi dân trí, cho tới bây giờ, cuối cùng cũng bắt đầu nhìn thấy một chút hiệu quả.

Có sự ủng hộ của lão bách tính, việc gì cũng dễ làm!

Lý Đạo Huyền chuyển tầm nhìn, vèo một cái đi tới trên người con rối Thiên Tôn bên Cao Sơ Ngũ. Nhiều năm qua, Cao Sơ Ngũ

vẫn luôn mang theo con rối Thiên Tôn, cho dù con rối lúc trước dùng để hù dọa Hoàng Vân Phát tại đạo Hà Đông, hiện tại là đồ cất giữ của Cao Sơ Ngũ.

Vừa mới chuyển đến liền cảm thấy bất thường.

Có tay của hai đứa bé đang nghịch con rối Thiên Tôn.

Lý Đạo Huyền vừa đồng cảm qua đã bị bóp lật qua lật lại.

Y tập trung nhìn vào, mới phát hiện là con của Cao Sơ Ngũ và Hình Hồng Lang, một đứa nhóc bụ bẩm đã mấy tháng tuổi, đang dùng hai tay lật qua lật lại nghịch con rối Thiên Tôn.

Lý Đạo Huyền: "Ui, xin chào! Chỉ chớp mắt đã lớn như vậy rồi."

Đứa bé: "Oa, oa, oa!"

Đột nhiên người rối nói có thể hù doạ người trưởng thành đái cả ra quần, nhưng không thể hù doạ được trẻ con, nó không chỉ không sợ, trái lại rất là hưng phấn, kêu lên "oa oa".

Chương 814: Lại thăng cấp

Tiếng kêu của đứa bé lập tức dẫn Cao Sơ Ngũ tới.

Hắn từ bên cạnh chạy qua ôm lấy con trai: "Cao Chính Kinh, con đang kêu cái gì đấy? Muốn ăn rồi sao?"

Nói xong câu đó, hắn mới phát hiện con rối Thiên Tôn đang hoạt động, đang ở trong hai bàn tay bụ bẫm của đứa bé phất tay ra hiệu với mình.

Cao Sơ Ngũ mừng rỡ: "A, Thiên Tôn! Đã lâu không gặp rồi."

Con rối Thiên Tôn: "Gần đây đạo Hà Đông tương đối bình tĩnh, ta cũng rất ít qua đây, không ngờ con của ngươi đã lớn như vậy rồi, vừa rồi ngươi gọi nó là gì?"

Cao Sơ Ngũ nhếch miệng cười: "Cao Chính Kinh đó." (nghiêm chỉnh, đứng đắn)

Con rối Thiên Tôn hít một hơi lạnh: "Ngươi đặt tên cho con như vậy sao?"

Cao Sơ Ngũ lại cười: "Là phu nhân ta đặt! Ta vốn muốn đặt tên cho con trai là Cao Sơ Lục, thế nhưng phu nhân ta không cho, cô ấy nói phải đặt cho con một cái tên nghiêm chỉnh. Phu nhân ta thông minh hơn ta, cô ấy nói như vậy, khẳng định là đúng, cho nên ta liền nghe lời của phu nhân, đặt tên cho con là Cao Chính Kinh."

Con rối Thiên Tôn: ". . ."

Tên nghiêm chỉnh, là ý này?

Con rối Thiên Tôn chỉ biết ôm mặt, phải thôi, không hổ là đại ngốc trong tam ngốc thôn Cao Gia, qua nhiều năm vẫn thấy hắn ưu tú như vậy, không ai có thể vượt qua.

Suy nghĩ kỹ lại, cái tên Chính Kinh này cũng không phải không thể dùng. Ngay cả hiện đại cũng có rất nhiều người gọi là Lý Chính Kinh, Trương Chính Kinh cơ mà, cũng không có chuyện gì.

Cao Sơ Ngũ: "Lần này Thiên Tôn tới là có mệnh lệnh gì sao?"

Lý Đạo Huyền nghe hắn hỏi như thế mới kéo tư duy lại trên chính sự: "Hình Hồng Lang đâu? Ta nói chuyện với cô ấy tốt hơn, nói chuyện với ngươi không hiểu đâu."

Cao Sơ Ngũ: "Hồng Lang, Hồng Lang, mau tới đây, Thiên Tôn gọi."

"A, tới đây." Trong buồng vang lên giọng nói của Hình Hồng Lang, rất nhanh nàng liền chạy vội ra, vóc người hơi béo...Phải thôi, khi phụ nữ sinh con, vì con được khỏe mạnh, mình phải có nhiều sữa, đều sẽ cố gắng ăn cho nhiều, cho nên sinh con thường sẽ béo ra.

Hình Hồng Lang vốn đã giống mẫu tinh tinh, khổ người rất lớn, hiện tại lại béo hơn, quả thật to như núi.

"Thiên Tôn, có gì phân phó?"

Lý Đạo Huyền: "Tin tức Kiến Nô sắp tới, đã đưa tin khắp đạo Hà Đông, hai phu thê các ngươi đã xem rồi chứ?"

"Xem rồi!" Hình Hồng Lang trầm giọng nói: "Kiến Nô đáng ghét."

Lý Đạo Huyền gật đầu: "Hình Hồng Lang, hiện tại ngươi thuộc về "mệnh quan triều đình", không thể tuỳ tiện rời khỏi đạo Hà Đông, cho nên ngươi sẽ không cần phải đi phương bắc. Ngươi

kiểm kê một chút binh lực trong tay, để lại binh lực mức độ thấp nhất dùng để phòng thủ đạo Hà Đông, sau đó giao binh lực còn lại cho Cao Sơ Ngũ, do hắn suất lĩnh, lấy danh nghĩa dân đoàn dân gian tự phát tổ chức, bắc thượng chống Kiến Nô."

Hình Hồng Lang: "Tuân lệnh!"

"Dân đoàn tự phát tổ chức bắc thượng, chuyện này là không giấu diếm được." Lý Đạo Huyền: "Để tránh phiền phức, ngươi viết một phong thư cho tuần phủ Sơn Tây Đái Quân Ân, báo cho hắn một tiếng."

Hình Hồng Lang nghe được ba chữ Đái Quân Ân, lập tức liền nghĩ tới ông già giả ngây giả dại, lúc nào cũng muốn làm thơ, khóe miệng cũng không khỏi nhếch lên nở nụ cười: "Tuân lệnh, thuộc hạ lập tức viết một phong thư, báo cáo chuyện này cho Đái Quân Ân."

"Được!" Lý Đạo Huyền: "Vậy ta phải qua bên Bồ Châu đây."

Y đang chuẩn bị đồng cảm rời khỏi...

Đột nhiên nghe được một tiếng rắc vang lên, hai bàn tay mũm mĩm của Cao Chính Kinh đã phát lực bẻ gãy cái cổ của con rối Thiên Tôn.

"A a a!" Hình Hồng Lang kêu thảm thiết.

"A a a!" Cao Sơ Ngũ kêu thảm thiết.

Hai phu thê hầu như đồng thời đưa tay xách đứa bé lên, muốn đánh vào mông.

Con rối Thiên Tôn đầu thân chia lìa, cái đầu rơi xuống vẫn nhếch miệng, cười nói: "Không sao, đừng đánh trẻ con, nó vẫn là một đứa trẻ mà, chưa biết gì hết. Các ngươi đánh nó làm gì? Nó mới có mấy tháng đã có thể bẻ gãy người rối, lợi hại, tiểu tử này

trưởng thành lại là một viên mãnh tướng."

Hai phu thê nghe đến đó mới thở phào nhẹ nhõm: "Đa tạ Thiên Tôn khoan hồng độ lượng."

Lý Đạo Huyền thoắt một cái lại đồng cảm đến Bồ Châu, tiếp tục kêu gọi mọi người.

Lúc này Hình Hồng Lang mới nói: "Ta sẽ đi viết thư cho Đái Quân Ân, kiểm kê binh lực. Sơ Ngũ, huynh nhanh đi tìm công tượng, làm lại cái cổ cho Thiên Tôn, sau đó đừng có cho con chơi pháp thân Thiên Tôn nữa."

Cao Sơ Ngũ gật đầu: "Không dám nữa, thằng nhóc này quá làm càn."

Hai phu thê vội vàng đi làm việc của mình...

Đợi khi Cao Sơ Ngũ tìm công tượng làm xong cái cổ cho con rối Thiên Tôn, bên Hình Hồng Lang cũng viết thư xong, trong thư nói với Đái Quân Ân, bách tính đạo Hà Đông nghe nói có Kiến Nô sắp đánh tới Tuyên Phủ Đại Đồng, đã rất tức giận, các lão bách tính tự phát tổ chức dân đoàn quân tình nguyện, muốn đi phía bắc chống lại Kiến Nô.

Lý do này đặt tại hậu thế thì nghe qua cũng không có gì ngạc nhiên, đặt ở bối cảnh đại thời đại Minh Mạt này lại thật sự không thể tưởng tượng nổi. Nhưng mặc kệ lý do có thái quá thế nào, nhất định phải cho một cái, cái này gọi là vấn đề "thái độ".

Đạo Hà Đông để lại 500 thủ binh, do Hình Hồng Lang suất lĩnh.

Mà 2500 binh lực còn lại giao hết cho Cao Sơ Ngũ.

Sau khi Cao Sơ Ngũ ra khỏi đạo Hà Đông, dọc theo quan đạo hướng bắc, một đường đi tới phủ Bình Dương.

Vừa đến phủ Bình Dương, liền phát hiện ở đây đang rất náo nhiệt.

Lão Nam Phong cũng vừa mới dẫn quân chạy tới, mà Bạch Miêu, Vương Nhị thì đã đợi ở đây từ lâu.

Mấy vị đại tướng gặp mặt đều rất vui vẻ.

"Trước đây thôn Cao Gia nhỏ, mọi người thường xuyên gặp mặt, hiện tại địa bàn lớn, chúng ta muốn gặp mặt đúng là rất khó."

"Cơ mà, người đã đến đủ chưa?"

"Còn chưa đủ! Thiên Tôn nói, Hòa giáo viên cũng tới."

"Oa, ngay cả Hòa giáo viên thân là phó tướng của tướng quân Hà Khả Cương cũng phải tới sao?"

"Ơ, Hòa giáo viên là phó tướng của Hà Khả Cương?"

"Không phải là tiểu binh sao? Lúc nào thăng làm phó tướng rồi?"

"Ta nghe người ta nói, trong phim vì che giấu thân phận chân thực của Hòa giáo viên, đã nói hắn là một tiểu binh, thật ra thân phận thực của hắn là phó tướng của Hà Khả Cương."

"Thì ra là thế."

Chúng tướng không khỏi nghiêm nghị.

Đúng lúc này, một trinh sát chạy qua, hưng phấn hét lên: "Hòa giáo viên suất lĩnh dân đoàn chủ lực thôn Cao Gia đã đến rồi."

Mọi người mừng rỡ: "Tới rồi tới rồi! Từ sau khi xem [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh], con mẹ nó ta rất muốn gặp Hòa giáo viên. Hiện tại rốt cuộc có thể gặp được rồi."

Chỉ thấy một đội quân xuất hiện từ xa, ngay cả cờ cũng không giương lên. Trình Húc vốn bản tính cẩn thận, tuyệt không muốn gây sự chú ý cho triều đình, cho nên quả thật biến mình hoàn toàn giống như một dân đoàn tình nguyện.

Đi tới trước mặt mọi người, câu đầu tiên của Trình Húc chính là: "Tuần phủ Sơn Tây Đái Quân Ân không hoài nghi chúng ta chứ?"

"Yên tâm!" Bạch Miêu nói: "Hắn tuyệt đối không ngờ được ngươi sẽ là phó tướng của Hà Khả Cương."

Trình Húc: "Cái gì?"

Lão Nam Phong: "Có thể tự tay thu thập Kiến Nô thêm lần nữa, trong lòng Hòa giáo viên khẳng định rất kích động đúng không? Cơ hội báo thù rửa hận cho Hà Khả Cương tướng quân tới rồi."

Trình Húc: "Gì nữa?"

Mọi người cùng nhau nói: "Hòa giáo viên không cần giả ngu, chúng tôi hiểu mà, tuyệt đối sẽ không nói việc này ra ngoài."

Chương 815: Ai tới cứu lão bách tính

Năm Sùng Trinh thứ bảy, Kiến Nô chia binh tứ lộ, đánh vào Tuyên Phủ, Đại Đồng.

"Không công thành trì, chỉ cướp bóc các thôn bảo."

Nói rõ không phải là tới thực hiện mục tiêu chiến lược gì, đơn thuần chỉ đi cướp.

Mà Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm hạ lệnh, ai mất thành trì liền bị xử tử.

Mệnh lệnh như vậy vừa đưa ra, quan địa phương nào còn ngu ngốc dẫn quân ra khỏi thành đi cứu lão bách tính ở nông thôn chứ?

Dù sao thì Kiến Nô lại không công thành, vậy ta chỉ cần không ra khỏi thành, thành trì sẽ không mất, sẽ không bị chém đầu. Về phần lão bách tính trong các thôn các bảo, ha ha, tự cầu phúc đi.

Kết quả, quan địa phương vừa làm như thế, càng làm cho Kiến Nô hiểu được: "A, họ không ra khỏi thành, vậy chúng ta đâu cần chỉ cướp đoạt nông thôn? Cũng có thể thử công thành mà, dù sao thì quân Minh cũng không tiếp viện lẫn nhau, tất cả thành trì này đều là cô thành."

Thế là, Kiến Nô bắt đầu công thành, trước tiên công Linh Khưu, tri huyện Linh Khưu Tưởng Bỉnh Thái mộ binh thủ vững, thủ bị Thế Kỳ, bả tổng Trần Ngạn Võ, Mã Như Trĩ, điển sử Trương Tiêu, giáo dụ Lộ Đăng Phủ, toàn bộ chết trận. Sau khi thành phá,

tri huyện Tưởng Bỉnh Thái treo cổ tự vẫn, cả nhà tuẫn táng theo.

Đại Châu. . .

Tôn Truyền Đình suất lĩnh gia đinh binh của mình canh giữ trên tường thành, vẻ mặt buồn bã nhìn ra ngoài thành. Hắn rất muốn ra khỏi thành đánh với Kiến Nô, nhưng hắn cũng rất rõ ràng thực lực mình không đủ, chỉ bằng chút gia đinh nhà mình, làm gì có tư cách đánh với Kiến Nô?

Nếu không có sự ủng hộ của triều đình, chỉ bằng lực lượng của cá nhân hắn, chỉ là lấy trứng chọi đá.

Việc duy nhất hắn có thể làm chính là ra sức hỗ trợ tri châu Đại Châu, bảo vệ tốt thành Đại Châu.

Đúng lúc này, ngoài thành vang lên tiếng tranh cãi ồn ào, chỉ thấy đông đảo nạn dân đang đổ về phía thành Đại Châu. Chạy đằng trước toàn là nam thanh niên, mà phía sau họ rất xa là các người già và phụ nữ trẻ em đang chạy theo rất chậm...

Phía sau nữa chính là kỵ binh của Kiến Nô.

"Mở cửa thành, mau cho lão bách tính vào." Tôn Truyền Đình la lên.

Tri châu Đại Châu hơi do dự, liền nghe theo lời hắn: "Mở cửa thành."

Cửa thành mở, các nam thanh niên chạy nhanh nhất chui vào trong thành Đại Châu.

Thế nhưng, người già và phụ nữ trẻ em phía sau lại không được, họ chạy quá chậm, kỵ binh Kiến Nô lại tới quá nhanh, không mất bao lâu, hơn 1000 người đã bị kỵ binh Kiến Nô chặn đường.

Tri châu Đại Châu cắn răng, hét lớn: "Đóng cửa thành."

Tôn Truyền Đình khẩn trương: "Đừng đóng, chúng ta xông ra ngoài đánh đuổi kỵ binh Kiến Nô, cứu mọi người về."

Thế nhưng lần này, tri châu Đại Châu không còn nghe ý kiến của hắn nữa, vung tay lên: "Đóng cửa!"

Thủ binh cửa thành kéo cửa, ầm một tiếng, cửa thành đóng lại.

Ngoài thành chỉ còn vang lên tiếng khóc la của người già và phụ nữ trẻ em...

Người đã trốn vào trong thành thì leo lên tường thành, nhìn người không kịp chạy vào thành và khóc lớn...

Quân Minh thủ thành không dám bắn một mũi tên nào, rất sợ khơi dậy dã tính của Kiến Nô khiến chúng chạy tới công thành, tất cả đều trơ mắt mà nhìn.

Kỵ binh Kiến Nô huýt sáo, dương dương đắc ý, một đao một người, chém chết hết người già trong đám người, chỉ để lại nữ nhân và trẻ nhỏ, áp giải họ đi về hướng bắc. Đối với Kiến Nô mà nói, nữ nhân và trẻ nhỏ đại biểu cho sức sản xuất. Nhưng người già không có tác dụng, cho nên ngay cả tư cách làm tù binh người già cũng không có.

Tôn Truyền Đình nhìn mà hai mắt đỏ lòm, hét lên một tiếng, muốn chạy tới cướp trục kéo cửa thành.

Gia đinh của hắn từ hai bên xông qua, ôm chặt lấy Tôn Truyền Đình: "Lão gia không được, chúng ta không đủ chiến lực, không thể đi ra."

Tôn Truyền Đình tức giận gào lên: "Tổng binh Tuyên Đại, Trương Tông Hành đâu? Vì sao không đến cứu viện Đại Châu?"

Gia đinh: "Kiến Nô chia binh bốn lộ, Trương Tông Hành cùng

lắm chỉ để ý được một lộ thôi."

Tôn Truyền Đình ngửa mặt lên trời khóc lớn: "Người đâu, ai tới cũng được, mau tới cứu lão bách tính." --

"Báo, Kiến Nô cướp huyện Thuần."

Thủ phủ Sơn Tây, Thái Nguyên.

Tuần phủ Sơn Tây Đái Quân Ân, đang ngồi trong đại đường, vẻ mặt lo lắng.

Gia đinh của hắn đang báo cáo: "Tại huyện Thuần Sơn Tây, kỵ binh Kiến Nô bắt hơn ngàn phụ nữ trẻ nhỏ, đi qua dưới thành Đại Châu, các tù binh nhìn người thân của mình trên thành, khóc lóc gọi nhau, quân Minh thủ vệ trên thành thì không dám bắn một mũi tên nào, trơ mắt nhìn quân Hậu Kim áp giải nữ nhân trẻ nhỏ nghênh ngang mà đi. Huyện Thuần bị chiếm, Kiến Nô trắng trợn bắt người cướp của, đem của cải cướp được chất đầy hơn 300 xe chuyển đi. Vài ngày sau đợi Kiến Nô đi rồi, quan địa phương huyện Thuần mới chui ra từ chỗ trốn, báo cáo với triều đình, vinh quang thu hồi lại thành này. . ."

Đái Quân Ân cười nhạt: "Vinh quang thu hồi lại thành? Đúng là vinh quang! Quá vinh quang."

Gia đinh: "Lão gia, chúng ta nên làm cái gì?"

Đái Quân Ân lắc đầu: "Còn có thể làm cái gì? Không thể làm gì! Tuyên Phủ Đại Đồng tự có tổng binh Tuyên Đại quản lý, tuần phủ Sơn Tây ta chỉ có thể nhìn, không thể nhúng tay, nếu như ta nhúng tay vào, chính là vượt giới, không khác tạo phản."

Nói đến đây, hắn lại thở dài một tiếng: "Lại nói, chút vệ sở binh trên tay ta, không có sức chiến đấu gì, phái đi hỗ trợ chẳng khác nào phái đi chịu chết."

Hắn đang nói đến đó, bên ngoài có một gia đinh chạy vào: "Lão gia, có thư của binh bị đạo Hà Đông Hình Hồng Lang đưa đến."

"A?" Đái Quân Ân: "Nói nghe xem."

Tín sứ vội vàng nói: "Hình Hồng Lang nói, các hương thân của đạo Hà Đông nghe nói Kiến Nô hoành hành Sơn Tây, người người đều căm phẫn. Các hương thân đã tự phát tổ chức dân đoàn, chuẩn bị hỏa súng lương thực, phái ra dân đoàn bắc thượng tiếp viện. Ít ngày nữa sẽ đi ngang qua phủ Thái Nguyên, báo cho lão gia biết."

Đái Quân Ân không khỏi ồ một tiếng.

Lúc trước hắn đi nhậm chức, dẫn theo thái giám Lam Tinh Dương từ trong cung đi đến đạo Hà Đông một chuyến, lúc đó đã khen không dứt miệng đối với việc Hình Hồng Lang trợ giúp lão bách tính, còn mắt nhắm mắt mở, giúp Hình Hồng Lang cùng qua mặt Lam công công.

Hiện tại biết được Hình Hồng Lang phái người bắc thượng tương trợ, hơn nữa chỉ dùng cách nói "dân đoàn do hương thân tổ chức", trong lòng cũng không khỏi cảm thán: "Ài, nói là dân đoàn, thật ra chắc là quân đội của bản thân Hình Hồng Lang thôi? Cô ấy là lưu khấu được chiêu an, trong tay binh nhiều tướng mạnh. Lấy ra một phần, ngụy trang thành dân đoàn bắc thượng đối kháng Kiến Nô, cũng có thể xem như diệu sách. Đã như vậy, đương nhiên lão phu không thể kéo chân sau của cô ấy."

Đái Quân Ân nói: "Truyền lệnh xuống, trạm kiểm soát các nơi của phủ Thái Nguyên, thả cho dân đoàn đi qua hết."

Mệnh lệnh này của hắn vừa truyền xuống, các bộ quan binh đóng tại phụ cận Thái Nguyên tự nhiên đều mắt mù, tai điếc, không nhìn thấy gì, cũng không nghe được gì, chỉ coi như thật sự có một nhóm dân đoàn bắc thượng, mà không phải quân của Hình

Hồng Lang.

Dân đoàn thôn Cao Gia không chịu trở ngại chút nào, một đường hướng bắc.

Không mất mấy ngày, đã đi qua phủ thành Thái Nguyên.

Đái Quân Ân đứng trên tường thành Thái Nguyên, yên lặng nhìn một vạn dân đoàn thôn Cao Gia đi qua bên cạnh thành Thái Nguyên...

Một gia đinh thấp giọng nói: "Lão gia, thủ hạ của Hình Hồng Lang này càng ngày càng nhiều, ít nhất cũng phải một vạn đại quân ở đây, hơn nữa y giáp sáng bóng, trang bị hoàn mỹ, nếu như tạo phản, vậy thì nguy mất."

Đái Quân Ân thấp giọng mắng: "Mấy lời này không được nói, cũng đừng nghĩ. Chúng ta không phát hiện gì hết, cũng không biết gì hết."

Chương 816: Cách nghĩ giải quyết thám báo

"Kiến Nô tới rồi, Kiến Nô lại tới rồi!"

Phủ đệ tri châu Đại Châu, gia đinh thất kinh la lên.

Tri châu Đại Châu mặc một bộ trung y màu xanh nhạt, mơ màng bò dậy khỏi giường, tức giận mắng: "Lại tới thì sao? Lần trước không phải cũng tới rồi? Nhưng chúng ta là châu thành, không phải là huyện thành, Kiến Nô sẽ không cường công."

"Không, lần này chúng cũng không phải dự định đi vòng qua thành, chúng mang theo binh khí công thành, muốn tới công thành."

Gia đinh la lên, tri châu Đại Châu sợ quá tỉnh cả ngủ: "Cái gì?"

Hắn vội vàng mặc giáp, vội vã chạy lên trên tường thành.

Quan văn khoác thêm trọng giáp, ngay cả bước đi cũng trở ngại, vừa đi vừa thở, đợi đến khi hắn chạy lên tường thành, mới phát hiện Tôn Truyền Đình đã đến trước hắn một bước, trên người cũng khoác trọng giáp, nhưng Tôn Truyền Đình lại không có vẻ mệt mỏi, vẫn khí vũ hiên ngang.

Hắn đã và đang chỉ huy gia đinh và dân đoàn của mình đứng sẵn sàng ở các vị trí quan trọng trên tường thành, chuẩn bị thủ thành tác chiến rồi.

Tri châu Đại Châu so sánh với Tôn Truyền Đình có vẻ chả có chút tác dụng gì.

"A, Tôn tiên sinh, tình huống thế nào rồi?" Tri châu vừa lên liền hỏi một câu vớ vẩn.

Tôn Truyền Đình rất không vui, chỉ ra ngoài thành.

Tri châu nhìn ra bên ngoài, tức thì hít một hơi lạnh, chỉ thấy ngoài thành rất đông quân Kiến Nô đã xếp hàng dài. Hai cánh là kỵ binh Kiến Nô và kỵ binh Mông Cổ, chính giữa là lượng lớn bộ binh.

Trang bị của những bộ binh này còn không kém, mỗi người y giáp sáng bóng, cờ giương lên đủ mọi màu sắc.

Quả thực là quá dọa người!

Cũng may ở đây là Tuyên Đại, không phải là đông bắc.

Kiến Nô cũng không ngàn dặm xa xôi vận chuyển đại pháo của chúng tới đây dùng, binh khí công thành chuẩn bị bên ngoài thành toàn là thang mây và đài cao tạm thời chặt cây làm thành, coi như tương đối lạc hậu.

Tri châu bị doạ cho chết khiếp: "Có lầm không vậy? Ngay cả binh khí công thành chúng cũng làm xong rồi? Trong tấu không phải nói, Kiến Nô không công thành, chỉ cướp nông thôn sao?"

Tôn Truyền Đình tức: "Tri châu đại nhân, chiến cuộc thay đổi trong nháy mắt, Kiến Nô nhìn thấy Đại Minh chúng ta nhu nhược như vậy, vốn không dự định công thành cũng sẽ đổi sang muốn công thành! Đạo lý này cũng không hiểu sao? Nếu giữa các thành trì tiếp tục quét tuyết trước cửa, vậy Kiến Nô sẽ càng thêm được đằng chân lân đằng đầu, từ từ công phá từng thành trì một."

Tri châu luống cuống: "Vậy phải làm sao đây? Làm sao đây?"

Tôn Truyền Đình: "Liều mạng, còn có thể làm cái gì?"

"Tiến công rồi...Kiến Nô bắt đầu tiến công rồi..."

Chỉ nghe tiếng trống trận vang lên, đại quân Kiến Nô ngoài thành bắt đầu chậm rãi ép về phía thành Đại Châu.

"Bắn cung!"

"Máy ném đá."

Tôn Truyền Đình chả buồn thổ tào tri châu, vội vàng toàn tâm toàn ý tập trung vào trong chiến đấu. . . --

Dân đoàn thôn Cao Gia đang cấp tốc hướng bắc.

Đèn Khổng Minh bay rất cao, dùng một cây sợi dây quấn trên cổ tay Cao Sơ Ngũ, theo đại đội ngũ bay về phía trước.

Người máy Thiên Tôn số 3 mẫu sản xuất hàng loạt cau mày: "Kiến Nô đang đánh thành Đại Châu."

Những lời này doạ cho mọi người giật mình.

Lão Nam Phong: "Kiến Nô điên rồi sao? Không hiểu sao đi đánh một châu thành! Đánh hạ lại không có khả năng thủ, không hề có ý nghĩa chiến lược."

Lý Đạo Huyền: "Chắc là quân Minh quá nhu nhược, đã làm Kiến Nô lớn gan hơn, đánh huyện thành cướp đoạt đã không thể thỏa mãn khẩu vị của chúng, liền muốn đánh hạ thành Đại Châu, cướp sạch toàn bộ của cải trong thành."

Mọi người: ". . ."

Trình Húc: "Chúng ta cách Đại Châu không xa, vừa lúc có thể tiếp viện Đại Châu."

Lý Đạo Huyền: "Ừ!"

Y đáp lại một tiếng, tầm nhìn chuyển lên trên đèn Khổng Minh, lại đột nhiên phát hiện, trên bình nguyên phía trước có vài lính trinh sát của Kiến Nô đang lượn quanh.

"Phía trước năm dặm, có lính trinh sát của Kiến Nô!" Lý Đạo Huyền: "Trên đường chúng ta qua tiếp viện Đại Châu sẽ bị những trinh sát phát hiện, chúng sẽ tranh trước một bước phi ngựa trở lại báo cáo, Kiến Nô liền biết chúng ta tới."

Vừa nghe nói thế mấy vị tướng quân lĩnh quân đều hiểu ngay: "Khi chúng ta đi tiếp viện, nếu có thể đánh Kiến Nô xuất kì bất ý, mới có thể đạt được chiến quả tốt hơn."

Lão Nam Phong: "Mạt tướng sẽ đích thân dẫn người đi, xem có thể thủ tiêu trinh sát được không."

"Ta cũng đi." Lý Đạo Huyền lên tiếng.

"Ơ, Thiên Tôn cũng muốn đi?" Lão Nam Phong tỏ ra xấu hổ: "Pháp thân của ngài quá nặng...Chiến mã đèo ngài là không chạy nhanh được."

Lý Đạo Huyền cương cân thiết cốt, cánh tay còn là ống pháo, thể trọng đó...

"Không sao, ta không cưỡi ngựa."

Nói xong, Lý Đạo Huyền ngồi xổm xuống, lột ra lớp silicon trên chân, từ bên trong nhảy ra hai cái bánh xe.

Chúng tướng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy người máy Thiên Tôn số 3 trượt bánh xe, cũng không khỏi ngẩn ra: "Trên chân Thiên Tôn lại còn có cả bánh xe?"

Lý Đạo Huyền cười hì hì, lấy ra kỹ thuật trượt patin luyện từ năm sáu tuổi tiểu học, tiêu sái trượt về phía trước...

Bánh xe va phải một hòn đá nhỏ, ngã sấp mặt.

Chúng tướng: ". . ."

Phải thôi, trượt patin trên mặt đất không bằng phẳng tại cổ đại vốn không thể nào chơi bình thường được.

Ngay khi chúng tướng ngẩn người, liền thấy Thiên Tôn đang quỳ trên mặt đất lại lột ra hai lớp silicon trên người tại vị trí vai và phần eo, bốn cái bánh xe thò ra, trên bánh xe còn bao một lớp cao xu.

Thoáng cái, Thiên Tôn liền từ trạng thái trượt patin hai bánh biến thành trạng thái bốn bánh chạm đất.

Chúng tướng: "Ôi?"

Lý Đạo Huyền cũng không chơi trượt patin nữa, chơi Vật Lý tại cổ đại quá khó khăn, vẫn là chơi huyền học vậy...

Nó biến chuyển động của cơ thể thành chuyển động của huyền học!

Bốn bánh xe, dưới tình huống không có động cơ kéo lại xoay tròn, kéo theo y xông về phía trước thật nhanh.

Chúng tướng bội phục sát đất: "Tiên pháp của Thiên Tôn, thật sự khiến người xem thán phục."

Trình Húc: "Lão Nam Phong, ngươi còn đứng đực ra đó làm gì? Không phải ngươi nói muốn muốn đích thân đi thu thập thám báo của quân địch sao?"

Lão Nam Phong bừng tỉnh: "Ui trời!"

Hắn vội đánh ngựa chạy về phía trước, miệng hét lên: "Thiên Tôn chờ ta!"

Các thám báo biên quân cũ dưới trướng Lão Nam Phong lập tức có vài kỵ đuổi theo, làm thành một đội ngũ rời rạc chạy về hướng bắc.

Lý Đạo Huyền "chạy" về hướng bắc một đoạn, rất nhanh liền chui vào một bụi cỏ cao lớn.Y khác với kỵ binh, kỵ binh rất cao, mục tiêu lớn, người khác từ xa đã có thể thấy được kỵ binh, nhưng Lý Đạo Huyền nằm sắt mặt đất mà "chạy", lại rất thấp, chỉ cần tận lực chui vào trong bụi cỏ cao lớn, người từ xa rất khó thấy được y.

Đám Lão Nam Phong đảo mắt đã không tìm thấy Thiên Tôn rồi.

Hắn biết khẳng định Thiên Tôn có an bài khác, cũng sẽ không tận lực đi tìm, trước tiên hoàn thành sứ mệnh của mình, cưỡi khoái mã, chạy như điên về phía trước...

Rất nhanh, đã có thể nhìn thấy thám báo Kiến Nô trên bình nguyên phía trước rồi!

Thám báo Kiến Nô cũng lập tức phát hiện ra "thám báo Quân Minh", hai bên cách rất xa, liếc nhau một cái, bắt đầu tính ra chiến lực đôi bên.

Thám báo Kiến Nô mười kỵ, "thám báo quân Minh" sáu kỵ.

Thám báo Kiến Nô không dự định trốn nữa: "Giết chết thám báo đối phương, chúng ta mới có thể tra xét được phía sau rốt cuộc có bao nhiêu quân Minh tới."

"Hú hú, lên!"

Thám báo Kiến Nô phóng ngựa xông qua.

Chương 817: Thám báo chiến

Thám báo chiến chính thức mở màn.

Giao chiến giữa thám báo và thám báo là một khâu quan trọng nhất để mở rộng vòng trinh sát của bên ta, và thu hẹp vòng trinh sát của bên địch, thám báo bên nào mạnh, tầm nhìn bên đó sẽ lớn.

Mà thám báo của Kiến Nô vẫn luôn không kém gì quân Minh. Dưới tình huống nhân số còn chiếm ưu thế, thám báo Kiến Nô không hề cảm thấy mình thất bại.

Hai bên nhanh chóng tiếp cận.

Một biên quân Cố Nguyên chuẩn bị lấy ra súng kỵ binh, Lão Nam Phong lại ra lệnh: "Đừng dùng súng, sẽ làm chúng sợ hãi bỏ chạy, đợi tới gần rồi giết."

Biên quân kia hội ý, không lấy súng ra nữa, mà là lấy ra Khai Nguyên cung.

Đôi bên nhanh chóng tiếp cận khoảng cách một mũi tên.

Lão Nam Phong ra tay trước, vèo một tiễn bắn thẳng vào mặt thám báo Kiến Nô.

Lại thấy thám báo kia một chiêu nép bên hông ngựa, dễ dàng né tránh mũi tên, tiếp theo lộn người ngồi trở lại trên lưng ngựa, vèo một tiễn bắn trả.

Động tác né tránh của Lão Nam Phong cũng sẽ không đẹp mắt như vậy, hắn có vẻ càng hoảng sợ hơn, lúng túng trốn qua bên cạnh, động tác có phần chậm chạp, rõ ràng đã chậm nửa nhịp. Mũi tên của thám báo Kiến Nô phập một tiếng bắn trúng ngực hắn.

Lão Nam Phong kêu thảm một tiếng, gục trên lưng ngựa. . .

Chiến mã đèo "thi thể" của hắn, tiếp tục chạy không dừng vó về phía trước.

Thám báo Kiến Nô cười ha ha: "Thám báo người Hán yếu như sên, cũng dám chơi bắn tên với ta."

Cùng lúc đó, chín kỵ thám báo khác cũng đang bắn cung vào năm thám báo biên quân Cố Nguyên còn lại, năm tên biên quân gian nan tránh mũi tên, còn hét lên giận dữ đầy bi phẫn: "Nam Phong ca...Nam Phong ca..."

Thám báo Kiến Nô cười ha ha.

Lúc này chiến mã đèo "thi thể" của Lão Nam Phong đã chạy tới trước mặt thám báo Kiến Nô.

Một thám báo Kiến Nô đưa tay kéo dây cương, muốn "thu lấy" con chiến mã này.

Trong nháy mắt khi hắn đưa tay ra, "thi thể" trên lưng ngựa đột nhiên ngồi dậy, vung loan đao, "phập", chặt xuống cánh tay vươn ra của thám báo Kiến Nô.

Thám báo Kiến Nô hét thảm một tiếng, chỗ tay cụt máu phun xối xả.

Lão Nam Phong cười to "ha ha" một tiếng, đao quang loé lên, trực tiếp chặt lên cổ thám báo Kiến Nô, một cái đầu bay lên cao một thước. Cái đầu vừa lăn còn vừa phun máu, bắn đầy lên mặt Lão Nam Phong.

Lão Nam Phong nhếch miệng cười, trên khuôn mặt màu đỏ lộ ra hàm răng trắng, thoạt nhìn đặc biệt kinh khủng: "Công đầu của trận này lại thuộc về lão tử rồi, ha ha ha ha, Thiên Tôn lại sẽ thưởng lão tử một bộ phim nữa."

Hắn vừa làm như thế, cả người lẫn ngựa đã chạy tới chính giữa đội hình thám báo của Kiến Nô, trong nháy mắt biến thành trạng thái hiểm ác 1V9.

Nhưng Lão Nam Phong hoàn toàn không sợ hãi, lật đao quang trong tay, "cheng" một tiếng, ngăn cản mã đao của thám báo bên cạnh chém qua.

Hai ngựa giao nhau, trong nháy mắt kéo gần cự ly.

Phía sau vang lên tiếng dây cung, một thám báo Kiến Nô nhắm vào giữa lưng hắn, bắn tới một tên.

Lão Nam Phong lại không thèm để ý, thậm chí chả buồn tránh, mũi tên kia "cheng" một tiếng, bị áo giáp của hắn đỡ lấy.

Hắn quay đầu lại cười to: "Chơi cung tiễn với lão tử là không được! Phải chơi đao, ha ha ha ha."

Các thám báo Kiến Nô lúc này mới phát hiện, người này thoạt nhìn như một khinh kỵ, bên ngoài là một tầng bố y, thực tế phía dưới y phục là giáp, hơn nữa không phải giáp cấp bậc binh sĩ, là áo giáp tốt cấp bậc võ tướng.

"Ngao ngao ngao! Chém chết hắn."

Chín tên thám báo cùng nhau phóng ngựa xông tới...

"Ông!" Một tiếng dây cung từ xa vang lên, tên của thám báo biên quân Cố Nguyên đã tới, phập một tiếng, bắn trúng một thám báo Kiến Nô.

Thám báo kia bị đau, hét thảm một tiếng, dời sự chú ý.

Ngay khi hắn dời sự chú ý, Lão Nam Phong chợt xoay người, đao quang loé lên, lại chém đầu của người này bay lên trời.

"Nhìn đi đâu đấy? Đối thủ của ngươi là lão tử, ha ha ha ha."

"Cheng cheng!"

Hai đao va chạm, Lão Nam Phong lại chạy thoát khỏi vòng vây thám báo.

Lúc này, năm tên thám báo biên quân Cố Nguyên khác cũng đã tiếp cận.

Kiến Nô còn còn lại tám kỵ.

Tám đấu sáu!

Ưu thế tại Kiến Nô, thua thế nào?

Tám người này còn không muốn chạy trốn, la hét còn muốn đánh.

Lại thấy một thám báo biên quân Cố Nguyên đột nhiên tháo xuống một cây súng kỵ binh từ trên lưng.

Đám Kiến Nô ngẩn ra trong nháy mắt: "Hỏa súng?"

"Đoàng!"

Trong hoả súng kia vậy mà không phải chỉ nạp một viên đạn chì, mà là mấy viên đạn chì nhỏ, dùng giấy bao lại, khi bắn ra, đạn chì sẽ tản ra bay tứ tung.

Tầm bắn của thứ này quá gần, đối với bộ đội súng trường của thôn Cao Gia thì tác dụng không lớn, nhưng dùng để vũ trang cho kỵ binh thì hiệu quả thật đúng là không tệ, kỵ binh có thể dễ dàng xông tới rất gần quân địch rồi mới nổ súng.

Một súng này bắn ra, thám báo Kiến Nô trong nháy mắt đã bị bắn thành cái rổ. Trước mặt và trước ngực, không biết bị bắn bao nhiêu phát đạn chì. Trên người chảy máu nhiều chỗ, không kịp rên lấy một tiếng, cả chiến mã cũng bị bắn đạn vào mặt, ngã xuống.

Cả người lẫn ngựa ngã xuống đất làm bụi bay mù mịt.

Lão Nam Phong chậc một tiếng nói: "Ngay cả ngựa cũng bắn chết, súng này không thể dùng! Quá lãng con mẹ nó phí. Chiến mã của quân địch phải nên đoạt lấy..."

Hắn còn chưa nói hết câu, hai mã đao của Kiến Nô đã chém đến trước mặt.

Lão Nam Phong ngăn trái đỡ phải, hóa giải hai đao này, ba con ngựa lại sượt qua nhau, phải đi một vòng tròn mới có thể trở lại giao thủ.

Trong nháy mắt sượt qua nhau, Lão Nam Phong cũng rút ra súng kỵ binh của mình, không cần ngắm, trở tay bắn về phía sau.

"Đoàng!"

Phía sau lưng một thám báo Kiến Nô bị bắn thành cái sàng...Nhưng con ngựa này bị trúng đạn vào mông nên không ngã xuống, nó kêu lên thảm thiết, mang theo thi thể của thám báo Kiến Nô kia chạy như điên về phía trước.

Lão Nam Phong cười ha ha: "Quá tuyệt vời, trong chớp mắt bắn cho quân địch toàn là lỗ, con mẹ nó ta rất thích loại vũ khí này."

Bộ hạ la lên: "Nam Phong ca, vừa rồi ngươi còn nói súng này không thể dùng mà, sẽ bắn chết ngựa."

Lão Nam Phong: "Ta có nói qua sao?"

Bộ hạ: "Có!"

Lão Nam Phong: "Con mẹ nó ta chưa từng nói qua."

Trong nháy mắt, thám báo Kiến Nô chỉ còn lại sáu kỵ.

Hiện tại là 6V6!

Ưu thế không ở ta.

Thám báo Kiến Nô tâm sinh sợ hãi.

Đội trưởng dẫn đầu hét lên: "Lui, trở lại thông báo cho quân công thành có viện quân của quân Minh tới. Chúng có hoả khí kỳ lạ, bảo đội công thành sớm đề phòng."

Sáu kỵ còn lại lập tức tản ra sáu hướng, phân tán chạy trốn.

"Đuổi theo!"

Lão Nam Phong phóng ngựa đuổi theo một trong số đó.

Năm kỵ còn lại cũng vội vàng lựa chọn một thám báo quân địch và đuổi theo.

Thám báo chiến chính là như vậy, đánh đánh một hồi sẽ biến thành một đuổi một chạy, bởi vì thám báo không cần liều mạng với quân địch, mang tình báo về mới là công việc quan trọng nhất.

"Ở lại cho lão tử."

Lão Nam Phong kéo cung cài tên, một tên bắn trúng giữa cổ người kia, tiễn pháp tinh chuẩn, khiến người xem thán phục.

Bên kia, vài tiếng "đoàng đoàng đoàng" vang lên, súng kỵ binh trong tay thám báo biên quân Cố Nguyên vang lên, thám báo Kiến Nô đang chạy trốn liền ngã xuống ngựa.

Chỉ còn lại một kỵ cuối cùng, còn đang chạy như điên về phía trước...

Thám báo biên quân Cố Nguyên đuổi theo phía sau hắn đã dùng hoả súng trước đó rồi, hiện tại không kịp nạp đạn, mã thuật lại không bằng đối phương, mắt thấy sẽ để hắn chạy thoát.

Chương 818: Tiến lên tiến lên tiến lên

Mắt thấy thám báo kia sẽ chạy thoát, thám báo biên quân Cố Nguyên đuổi theo phía sau không khỏi khẩn trương.

Năm người khác đã thu thập mục tiêu của mình, quay qua xem bên này, quá xa, họ cũng lực bất tòng tâm, chỉ có thể trơ mắt nhìn thám báo kia càng chạy càng xa.

Ngay khi tất cả mọi người thúc thủ vô sách, cho rằng nhiệm vụ sẽ thất bại.

Trong bụi cỏ đột nhiên "vèo" một cái, một bóng người lao ra.

Chính là người máy Thiên Tôn số 3.

Chuyển động huyền học của y làm bánh xe di chuyển rất nhanh, lại còn là bốn bánh xe, năng lực việt dã của lốp xe cao su cũng là nhất lưu, trong nháy mắt đã đuổi kịp thám báo Kiến Nô phía trước.

Thám báo kia nghe được âm thanh quái lạ, quay đầu nhìn, một người mọc bánh xe trên người đang lấy tư thế "nằm úp sấp" lấy tốc độ cực nhanh trên mặt đất "chạy" qua.

Hình ảnh này cũng con mẹ nó quá dọa người.

Thám báo Kiến Nô sợ quá la lên: "Ngươi là ai? Ngươi đừng qua đây a a a a."

Lý Đạo Huyền nhanh chóng đuổi tới gần, lại nhảy lên thật mạnh, giữa không trung, bốn bánh xe đều thu vào trong ô vuông,

nhưng lớp silicon bên ngoài là không kịp lắp vào ở giữa không trung.

Cho nên, bộ dáng lộ ra giữa không trung của y chính là hình tượng The Terminator T800 nửa người nửa máy kinh khủng đáng sợ.

Thứ này đừng nói ở cổ đại, trong phim vài chục năm sau cũng có thể khiến khán giả sợ chết khiếp.

Thám báo Kiến Nô sợ đến mức thiếu chút nữa hít thở không thông.

Trong nháy mắt kế tiếp, Lý Đạo Huyền đá một cước vào giữa mặt thám báo.

Chủ ý là đá xuống ngựa để bắt sống tra hỏi, nhưng y không có tính toán đến thể trọng của mình. Một cước này đá vào, chỉ nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn của thám báo, xương mặt vỡ hết, lõm vào trong...

"Rầm" một tiếng, một thám báo cuối cùng ngã cả người lẫn ngựa xuống đất.

Lý Đạo Huyền bò dậy, lắp vào tầng silicon bên ngoài, vỗ tay: "Bà nội cha nó, không bắt được người sống. Bỏ đi bỏ đi, dù sao cũng không có gì để hỏi."

Lão Nam Phong từ phía sau đánh ngựa chạy tới, đứng bên cạnh y, cười nói: "Thiên Tôn! Tiểu đội thám báo phía tây nam của quân địch đã bị diệt sạch, giờ thì chúng ta đã có thể đánh lén đại quân chủ lực của Kiến Nô từ hướng này rồi."

Lý Đạo Huyền: "Được, kế tiếp giao cho các ngươi." --

Chiến đấu tại thành Đại Châu đang đánh vô cùng gian nan.

Đám quan binh do tri châu Đại Châu suất lĩnh hoàn toàn không đủ cho Kiến Nô đánh.

Quân Bát Kỳ của Kiến Nô lúc này còn chưa biến chất đoạ lạc, tạm thời còn có thể gọi là "đội quân mạnh nhất Châu Á". Võ nghệ thuần thục, hung hãn cuồng bạo, đánh trận là hoàn toàn không muốn sống.

Cả Đại Minh, cũng chỉ có số ít đội quân như thiết kỵ Quan Ninh, Thích gia quân, Thiên Hùng quân, Bạch Can binh có thể cùng chính diện va chạm với quân Bát Kỳ. Về phần những quan binh yếu nhớt này, hoàn toàn không chịu nổi một kích.

Thành Đại Châu rơi vào nguy hiểm thành phá...

Mặc dù Tôn Truyền Đình văn võ song toàn, nhưng gia đinh của hắn số lượng quá ít, ở trước mặt đại quân Kiến Nô căn bản là lực bất tòng tâm.

Khắp nơi trên tường thành đều đang báo nguy, hãn tốt của quân Kiến Nô đã bắt đầu công lên đầu thành, đồng thời kết thành tiểu phương trận ở trên đầu thành để ổn định đội hình, sau đó quân Kiến Nô sẽ không ngừng leo lên.

Tôn Truyền Đình thấy cảnh này biết là đại thế đã mất, thành Đại Châu này sợ là xong rồi.

"Lão gia, chúng ta đi!"

Gia đinh từ bên cạnh chạy qua, muốn lôi hắn đi.

Tôn Truyền Đình tức: "Không thể đi, chúng ta còn có thể đánh."

Gia đinh: "Lão gia, hiện tại ngài cũng không phải mệnh quan triều đình, không cần thiết liều mạng như vậy. Ngài xem, tri châu đại nhân, mới thật sự không thể đi."

Tri châu Đại Châu, hiện tại đang đứng trên "Biên Tĩnh Lâu" cao cao, vẻ mặt như tro tàn.

Hoàng thượng từng hạ mệnh lệnh, thành trì của ai bị công phá, liền xử tử người đó.

Hắn xong rồi.

Dù sao cũng là chết, không bằng đi sớm một chút, đỡ phải chịu giày vò.

Tri châu cười "ha ha" hai tiếng, từ trên Biên Tĩnh Lâu nhảy xuống.

Đầu chạm đất trước, một tiếng bịch, vỡ toang...

Tôn Truyền Đình: ". . ."

Bọn gia đinh: "Lão gia, chúng ta đi mau."

Người hai bên kéo Tôn Truyền Đình, muốn chạy về hướng cửa nam.

Đúng lúc này. . .

Phía tây nam đại quân công thành của Kiến Nô, không biết từ đâu có một đội quân chui ra. Đội quân này tới rất đột nhiên, toàn bộ sự chú ý của Kiến Nô đều ở trên thành Đại Châu phía trước, vốn không nghĩ tới sẽ có một đội quân xuất hiện ở bên cạnh.

Then chốt là thám báo cũng chưa về báo lại!

Lúc tác chiến, kiêng kỵ nhất chính là loại quân địch không biết từ đâu chui ra thế này, cực kỳ ảnh hưởng đến sĩ khí.

Đại quân Kiến Nô thoáng cái chia làm hai đoạn, một đoạn còn đang mãnh công thành Đại Châu, một đoạn khác cũng không đợi tướng lĩnh phân phó, liền tự động quay lại đối mặt với quân địch

mới tới.

Đây là một loại bản năng! Bản năng không thể ngăn cản.

Tôn Truyền Đình đứng ở trên tường thành, tầm nhìn xa hơn, thoáng cái liền thấy rõ đội quân mới tới này, khó hiểu chính là, đội quân này lại không có cờ hiệu. . .

A!

Đúng rồi!

Thiết Điểu Phi có tặng mình một cái kính viễn vọng.

Tôn Truyền Đình vội vàng lấy ra kính viễn vọng mà Thiết Điểu Phi tặng hắn, rồi nhìn về hướng đội quân quái lạ mới tới kia. Không nhìn không biết, vừa nhìn thật tuyệt vời, đứng đằng trước đội quân lại là Thiết Điểu Phi, đang quay về hắn phất tay.

Tôn Truyền Đình mừng rỡ: "Tấn thương tổ chức dân đoàn tới giúp ta?"

"Tiến lên tiến lên tiến lên!"

Quân ca vang lên. . .

Lần đầu tiên dân đoàn Thôn Cao Gia tổ chức đại quân vạn người.

Trình Húc tọa trấn trung quân, Lão Nam Phong tiên phong, Cao Sơ Ngũ bên cánh trái, Bạch Miêu và Vương Nhị bên cánh phải...

Thanh thế bực này! Làm cho trong lòng tất cả binh sĩ dân đoàn đều cảm thấy tự hào.

Đúng rồi, còn có Pháo Binh doanh đang ở phía sau nữa.

Doanh trưởng Pháo Binh hưng phấn ra mặt: "Các vị huynh đệ

pháo binh, chúng ta bị bỏ mặc đã lâu. Thế nhưng, theo khai hoa tiểu pháo cở nhỏ nghiên cứu thành công, sau này chiến trường chắc chắn sẽ thành sân khấu của chúng ta."

Các pháo binh mừng như điên: "Lên nào!"

Doanh trưởng: "Khai hoa tiểu pháo cấp một chuẩn bị!"

"Khai hoa tiểu pháo cấp hai chuẩn bị!"

"Khai hoa tiểu pháo, bắn!"

"Ầm ầm ầm!"

Pháo Binh doanh xuất thủ đầu tiên...

Lượng lớn hoả pháo loại nhẹ phụt ra lửa, lựu đạn to bằng nắm tay bị ống pháo phun ra, bay bay bay, như chuồn chuồn màu đỏ bay trên bầu trời xanh.

Sau đó lấy một đường parabol tuyệt đẹp rơi vào trong quân trận của Kiến Nô.

Sau khi quân Kiến Nô ngẩn ra trong chớp mắt.

Liền nghe được một tiếng ầm, lựu đạn nổ tung.

Mảnh đạn và bi thép trong nháy mắt bắn tung toé trong quân Kiến Nô, các binh sĩ xung quanh ngã xuống như hình hoa cúc nở rộ.

Chỉ một đợt!

Liền đánh cho quân Kiến Nô sinh hoạt không thể tự gánh vác. Quân trận tan vỡ, khắp nơi là tiếng la khóc.

"Đây là thứ quái quỉ gì thế?"

"Đạn pháo quỷ gì thế này?"

Trình Húc hít một hơi thật sâu, giơ đao chỉ huy về phía trước: "Bộ binh, tiến lên!"

"Tiến lên tiến lên tiến lên!"

Dân đoàn Thôn Cao Gia hát quân ca, rảo bước tiến về phía trước...

Hỏa súng hàng trước, bắn đồng loạt!

Bắn lần lượt! Tiến lên!

Trong nháy mắt, Kiến Nô quân lính tan rã.

Chương 819: Bọn họ cho tiền nhiều

Đầu thành Đại Châu, Tôn Truyền Đình nhìn chiến đấu ngoài thành mà ngây người.

Hắn biết Kiến Nô hung hãn cỡ nào.

Hoặc nói là, không một ai rõ ràng hơn hắn, hắn chính là "biên sự bách sự thông".

Nhưng Kiến Nô hung hãn vô cùng bị bại nhanh như vậy, là điều hắn không nghĩ đến.

Đây là dân đoàn kiểu gì đáng sợ vậy?

Trước tiên dùng đại pháo nã Kiến Nô một đợt, tiếp theo lượng lớn hỏa súng binh bắn đồng loạt lại bắn đồng loạt, hai quân thậm chí còn chưa áp sát nhau, Kiến Nô đã bị đánh cho cha mẹ không nhận ra rồi.

Hai cánh bộ binh Kiến Nô có an bài kỵ binh, nhưng hiện tại, những kỵ binh này cũng nhìn mà chết lặng rồi.

Ngày trước đều là quân Bát Kỳ ở giữa đối kháng quân địch, chiếm ưu thế, sau đó kỵ binh hai cánh bay lên, trong nháy mắt hình thành bao vây và chia cách đối với quân địch.

Nhưng hiện tại, vừa đối mặt, quân Bát Kỳ chính giữa đã tan vỡ rồi.

Hai cánh bay hay là không bay?

Họ cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ, Cao Sơ Ngũ ở cánh trái vung tay, rống lên: "Khai hoả! Đánh!"

Vương Nhị cánh phải cũng la lên: "Đánh kỵ binh quân địch, đừng để cho chúng chạy loạn."

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Âm thanh của hoả súng đan vào nhau thành từng mảng.

Kỵ binh Kiến Nô và kỵ binh Mông Cổ làm việc cho họ, ngã xuống từng mảng từng mảng.

Tôn Truyền Đình bừng tỉnh, hét lớn: "Thủ quân trong thành, nghe ta một lời! Kiến Nô ngoài thành đã bị đánh tan, chúng ta cũng phải cố gắng hơn, giết."

Tri châu đã chết, thủ quân thành Đại Châu như rắn mất đầu, đang rất hỗn loạn, hiện tại nghe được tiếng hô hào của Tôn Truyền Đình, thủ quân cũng biết, đây chính là thời cơ tốt nhất để phản công.

Không thể do dự!

Thời cơ đến rồi sẽ qua trong chớp mắt.

"Giết!"

Thủ quân trong thành dốc chút sức lực cuối cùng, theo phía sau gia đinh của Tôn Truyền Đình, xông tới quân Kiến Nô đã công lên tường thành.

Lão bách tính trong thành Đại Châu cũng sôi trào, cầm các loại nông cụ, cùng nhau xông lên đầu thành.

"Ta đánh chết lũ chó các ngươi."

"Trả lại vợ con cho ta."

Các hãn tốt Kiến Nô công vào trong thành càng hoảng hốt, quân chủ lực ngoài thành đã bị đánh tan, bọn họ lúc trước công vào thành đã mất đi trợ giúp, trở thành cô quân, vậy còn đánh thế nào?

Tâm thái sụp đổ, sức chiến đấu liền giảm xuống, trong nháy mắt liền bị đập thành thịt nát.

Đợi đến khi Kiến Nô trong thành bị dọn dẹp sạch sẽ, các lão bách tính mới thở phào nhẹ nhõm, bò lên tường thành nhìn ra xung quanh bên ngoài, mới phát hiện đại quân Kiến Nô đã rút lui...

Đội quân lai lịch không rõ kia đang đuổi theo Kiến Nô mà đánh.

Tiếng hỏa súng thỉnh thoảng lại vang lên, Kiến Nô đang rút lui không ngừng ngã xuống, vừa rút lui vừa bỏ lại mạng người.

Kỵ binh Mông Cổ nhìn thấy chủ tử bị người ta hành hung, liền mở ra truyền thống "lang văn hóa" của họ, khi ngươi mạnh ngươi là đầu lang, ta nghe lời ngươi. Khi ngươi yếu, cút con mẹ ngươi đi, lão tử mới là đầu lang.

Kỵ binh Mông Cổ "hống" một tiếng liền tản ra, sử ra kỵ thuật đỉnh cấp tổ truyền của người Mông Cổ, trong nháy mắt chạy mất dạng.

Dân đoàn Thôn Cao Gia vốn không đuổi người Mông Cổ, chỉ đuổi theo sát Kiến Nô.

Vừa đuổi vừa nổ súng.

Hỏa súng bắn loạn cả lên!

Một đuổi một chạy, đuổi ra tới hơn 15 dặm.

Kiến Nô bị đánh cho te tua, cũng không biết bỏ lại bao nhiêu

nhân mạng, rốt cuộc chật vật tìm được đường đào thoát. --

Hoàng hôn, ánh chiều tà như lửa.

Biên Tĩnh Lâu dưới ánh mặt trời kéo ra cái bóng thật dài.

Một đám vệ sở binh vừa mới khiêng thi thể của tri châu Đại Châu vào trong quan tài, chuẩn bị khiêng ra khỏi thành an táng.

Trên tường thành bắc, Thiết Điểu Phi bước nhanh tới trước mặt Tôn Truyền Đình, ôm quyền: "Tôn tiên sinh, tại hạ tiếp ứng chậm, suýt nữa không cứu được bách tính Đại Châu rồi, xin thứ tội."

Tôn Truyền Đình tỏ vẻ xấu hổ: "Thiết viên ngoại, ngươi khách khí rồi. Đại Châu lần này thật sự là nhờ có ngươi, bằng không thì...Thành trì bị phá, không biết có bao nhiêu lão bách tính rơi vào cảnh tàn sát."

Nói đến đây, hắn lại có vẻ hiếu kỳ: "Thiết viên ngoại, ngươi kiếm từ đâu nhánh viện quân lợi hại như vậy?"

Thiết Điểu Phi mỉm cười: "Ôi chao, để ta giới thiệu cho ngài."

Hắn lôi Trình Húc qua, chỉ vào gã và nói: "Vị này họ Hoà, tên Cửu, giáo viên dân đoàn, viện quân lần này chúng tôi mang đến chính là do hắn chiêu mộ và huấn luyện ra."

"Dân đoàn?" Tôn Truyền Đình chỉ vào đội quân hỏa súng kinh khủng còn đang thu dọn chiến trường bên ngoài thành, kinh ngạc nói: "Đó là dân đoàn?"

"Đúng vậy! Là dân đoàn."

Tôn Truyền Đình: "Không phải là tân thần cơ doanh sao?"

Thiết Điểu Phi cười: "Tào lao không, Thần cơ doanh làm gì giàu bằng bọn ta."

Tôn Truyền Đình: "..."

Thiết Điểu Phi cũng không muốn trang bức quá mức, vội vàng bổ sung: "Những dân đoàn này là do rất nhiều Tấn thương, thương nhân muối, thương nhân, hương thân, các nhà thủ công nghiệp bỏ vốn thành lập, đã tiêu tốn của chúng tôi không ít tiền đấy."

Nói đến đây, Thiết Điểu Phi lại đổi chủ đề: "Việc này cũng là nhờ có câu chuyện của Tôn tiên sinh viết đấy."

Tôn Truyền Đình: "Truyện ta viết?"

Thiết Điểu Phi: "Không phải ngài đã viết truyện [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh] sao? Ta đã mang câu truyện này về, lưu truyền rộng rãi, sau khi mọi người xem xong đều vô cùng căm thù Kiến Nô, và tỏ ra đồng tình với tao ngộ của thành Đại Lăng Hà. Vì để chuyện tương tự sẽ không xảy ra trên người mình, mọi người có tiền bỏ tiền, có sức góp sức, liền thành lập lên đội dân đoàn này."

Nghe hắn nói như vậy, Tôn Truyền Đình cũng miễn cưỡng tiếp thu giả định này, dù sao, cũng chỉ có giả định này nghe qua mới đáng tin một chút. Hắn biết rõ, dù sao triều đình không thể có nhiều tiền để thành lập một đội hỏa súng như vậy, vậy chỉ có các thương nhân dân gian bỏ tiền ra làm.

Tôn Truyền Đình chuyển sang Trình Húc, ôm quyền làm lễ: "Đa tạ Hòa giáo viên đến viện thủ, đội quân hoả khí của ngài quả nhiên huấn luyện rất lợi hại."

Trình Húc cũng không nuốn trở thành nhân vật nổi bật, lập tức bật mode khiêm nhường: "Không phải là ta huấn luyện hay, là các Tấn thương cho nhiều tiền. Nếu như họ cho Tôn tiên sinh hết số tiền này, khẳng định Tôn tiên sinh sẽ huấn luyện ra dân đoàn còn lợi hại hơn của ta."

Tôn Truyền Đình được Trình Húc tâng bốc, trong bụng thầm nghĩ: Nếu cho ta rất nhiều tiền, nói không chừng ta thật sự có thể huấn luyện ra một đội quân rất mạnh. Ài! Nhưng việc này cũng chỉ có thể suy nghĩ mà thôi.

Tôn Truyền Đình vội nắm lấy trọng điểm: "Thiết viên ngoại, Hòa giáo viên, sau khi các ngươi cứu thành Đại Châu thì có tính toán gì không?"

Trình Húc nói: "Chúng tôi đường xa mà đến, không rõ ràng lắm đối với chuyện biên cảnh, kế tiếp phải làm thế nào, xin Tôn tiên sinh dạy ta."

Tôn Truyền Đình trầm ngâm một hồi, lên tiếng: "Sau khi Kiến Nô đánh hạ Thượng Phương bảo, liền chia binh bốn lộ tiến vào Tuyên Phủ Đại Đồng, vị trí cụ thể của bốn lộ này thật ra không ai biết, bởi vì chúng vẫn đang di chuyển, mà thám báo của quân ta cũng rất khó hoạt động ở bên ngoài, hiện tại căn bản là không biết gì cả. . ."

Trình Húc: "Vậy phải nên ứng đối thế nào đây?"

Tôn Truyền Đình cầm một miếng gỗ bị đốt cháy, vẽ ra một tấm bản đồ đơn giản trên mặt đất, sau đó vẽ mấy vòng tròn: "Bốn lộ đại quân của Kiến Nô, chắc là sẽ tập trung tại Ứng Châu, cho nên ta suy đoán Kiến Nô sẽ hoạt động ở chỗ này, chỗ này, còn chỗ này...Chúng ta muốn đề phòng Kiến Nô đánh cướp lão bách tính, biện pháp tốt nhất là phái quân trấn giữ Tử Kinh, Nhạn Môn, đồng thời xuất binh Vạn Toàn tả vệ, Thượng Phương bảo..."

Chương 820: Thuộc làu

Người máy Thiên Tôn số 3 đứng phía sau Trình Húc cách một bước, nhìn Tôn Truyền Đình vẽ tới vẽ lui trên bản đồ, chẳng mấy chốc, hắn đã phân tích rõ ràng địa hình phụ cận Tuyên Phủ và Đại Đồng, phân bố quân Minh, và hướng đi của bốn lộ đại quân Kiến Nô.

Lại thêm các trạm kiểm soát, thành bảo quan trọng, đường nào có thể hành quân, đường nào không thể hành quân, chỗ nào có lão bách tính cần cứu viện, chỗ nào không có lão bách tính không cần quan tâm. . .

Một đống các thứ được bày ra...

Lý Đạo Huyền không khỏi thầm nghĩ: Người này thật đúng là "biên sự bách hiểu sinh", thu hoạch mấy thứ này từ chỗ hắn, còn nhanh hơn so với ta bay lên trời rồi nhìn xuống.

Tôn Truyền Đình nói cả buổi, cuối cùng sờ tay vào ngực, lấy ra một sấp giấy dày rồi đưa vào tay Trình Húc: "Hòa giáo viên, đây là [Địch tình tất hữu hư khiếp chi xử sơ] do tại hạ viết, bên trong giảng giải tường tận nhược điểm của Kiến Nô, nếu ngươi có thời gian có thể xem qua."

Trình Húc nhận lấy, lật sơ qua, không khỏi bội phục sát đất.

Gã quay sang nhìn người máy Thiên Tôn số 3, Thiên Tôn gật đầu.

Trình Húc liền xoay người nói với một hậu cần binh: "An bài một số người, sao chép ra vài phần [Địch tình tất hữu hư khiếp chi xử sơ] của Tôn tiên sinh, rồi phát cho các tướng lĩnh trên bách hộ

trong dân đoàn, phải cho tất cả mọi người học thuộc làu phần tài liệu này."

Cao Sơ Ngũ bên cạnh thất kinh: "Ngược lưng? Cái này...thẳng lưng ta còn làm không được, ngược lưng sao mà làm?"

Trình Húc dở khóc dở cười: "Đảo bối như lưu là tính từ! Không phải thật sự muốn ngươi ngược lưng." (Đảo bối là ngược lưng, cũng là học thuộc)

Cao Sơ Ngũ: "Vậy là ra thì!"

Trình Húc: "?"

Cao Sơ Ngũ: "Ta đang thử đảo ngược lời nói bình thường! Ha ha, thật ra căn bản không khó."

Trình Húc: "Phốc!"

Gã đã rất lâu không thấy Cao Sơ Ngũ rồi, lần này nhìn thấy, lại nghĩ đến nỗi sợ hãi bị tam ngốc thôn Cao Gia chi phối, không khỏi run rẩy cả người. Cũng may hiện tại nhị ngốc Trịnh Đại Ngưu đang đóng quân tại Vương Gia Xá, cùng Trần thiên hộ và Tạo Oanh cùng nhau "thẩm thấu" Bắc Nguyên.

Mà tam ngốc Bát Địa Thỏ, hình như hiện tại đang ở huyện Sơn Dương, tổ chức doanh Cải Tạo tại núi Thiên Trụ.

Tam ngốc chỉ tới một ngốc, vẫn còn trong phạm vi có thể tiếp nhận của Trình Húc.

Nếu như tam ngốc tề tụ, tinh thần của Trình Húc sẽ phải trải qua cấu xé mỗi ngày.

"Phía bắc chính là nơi đóng quân của quan binh Tuyên Phủ Đại Đồng." Trình Húc quay sang Tôn Truyền Đình nói: "Dân đoàn dã lộ tử như chúng tôi, không thích hợp bày chủ doanh cùng một chỗ

với quan binh. Không bằng, chúng ta liền lấy Đại Châu làm đại bản doanh, sau đó chia binh tác chiến."

Tôn Truyền Đình gật đầu: "Đại Châu trấn giữ Nhạn Môn Quan, chủ doanh đóng ở nơi này thì quả thật rất tốt, có điều...tại hạ chỉ là một hương thân, hiện tại trong người cũng không có quan chức, không thể làm chủ việc này được."

Trình Húc: "Việc này ai quyết định?"

Tôn Truyền Đình: "Tri châu Đại Châu."

Hai người nói xong cùng quay đầu lại, liền thấy một đội quan binh đang đào hố ở ngoài thành, chuẩn bị chôn quan tài của tri châu.

Trình Húc: "Quan viên khác đâu?"

Tôn Truyền Đình xấu hổ nói: "Chết trận hết rồi."

Trình Húc: "Được rồi, đã chết hết. Vậy theo lý nên do bảo giáp bản địa, dân đoàn tự trị, Tôn tiên sinh có lẽ chính là bảo giáp trưởng lớn nhất ở đây đúng không?"

Tôn Truyền Đình đúng là bảo giáp trưởng của Đại Châu, chỗ nào không có quan, hắn chính là quan, vậy thì không có vấn đề gì rồi. Dân đoàn thôn Cao Gia liền lấy Đại Châu làm ban chỉ huy tiền tuyến, trú đóng ở đây.

Thành Đại Châu nho nhỏ dài rộng đều hai dặm, bên trong vốn có không ít cư dân, khi Kiến Nô tới, lại có thêm rất nhiều nạn dân từ các huyện thành chung quanh trốn vào, hiện tại lại thêm một vạn dân đoàn, quả nhiên nhét chật cứng cả một thành trì nho nhỏ, khó mà nhét thêm được nữa.

Tôn Truyền Đình nhượng ra dinh thự trong huyện thành của mình để dân đoàn vào ở. Nhưng chút không gian đó hoàn toàn

không đủ, lại đi liên lạc với các phú thương đại hộ trong thành, bảo họ lấy nhà của mình ra để sử dụng làm binh doanh.

Những phú thương đại hộ này có phần không muốn, rất sợ quân đội tiến vào sẽ cướp đoạt của cải trong nhà, hoặc là phi lễ với nữ quyến trong nhà.

Thế nhưng rất nhanh họ liền phát hiện, các binh sĩ dân đoàn rất giữ quy củ, hiểu lễ phép, vào ở trong phòng khách của những nhà đại hộ này đều quy củ, không tuỳ ý đụng vào bất cứ đồ đạc nào trong phòng.

Mà các binh sĩ không ở trong phòng khách thì tự mình lấy ra trướng bồng, dựng ở trong hoa viên, thành thật, quy củ ở trong trướng bồng, khi không cần thiết, thậm chí không ra khỏi trướng bồng, hoàn toàn không có hành động nào quấy nhiễu dân.

Các phú thương đại hộ trong thành không khỏi thầm than: đội dân đoàn này thật là tốt.

Ban đêm cùng ngày, Tôn Truyền Đình triệu tập toàn bộ phú thương đại hộ trong thành Đại Châu lại để họp.

"Chư vị!" Tôn Truyền Đình chắp tay: "Thành Đại Châu suýt nữa bị Kiến Nô phá, chúng ta thiếu chút nữa đã đi gặp diêm vương gia, may mà Thiết Điểu Phi tổ chức đông đảo Tấn thương bỏ tiền, chiêu mộ dân đoàn đến đây tiếp viện, cuối cùng cũng ổn định được Đại Châu của chúng ta. Tính mệnh thân gia của các vị, đều là được những dân đoàn này cứu."

Các phú thương đại hộ cũng không có dị nghị gì đối với lời này, ôm quyền nói: "Đúng vậy, thật sự là nhờ có họ, bằng không thì cả nhà ta đã chết hết rồi."

Tôn Truyền Đình: "Những binh sĩ dân đoàn này đường xa mà đến, trú đóng ở Đại Châu, coi như là đang bảo vệ chúng ta. Thân sĩ

bản địa chúng ta cũng nên có chút biểu thị mới được. Tại hạ đề nghị, mỗi nhà bỏ ra chút tiền bạc lương thực, ủng hộ dân đoàn tác chiến. . ."

Lời này cũng không ai phản đối, các phú thương đồng thời ôm quyền: "Nên như vậy."

Họ đang định thương lượng, mỗi nhà bỏ ra bao nhiêu.

Đúng lúc này, một gia đinh Tôn gia từ bên ngoài chạy vào: "Lão gia, trên quan đạo phía nam thành Đại Châu, có một đội vận tải đang đi tới, rất nhiều xe ngựa, lượng lớn vật tư, trời ơi, rất nhiều."

Tôn Truyền Đình: "???"

Các phú thương: "???"

Mọi người vội vàng ra ngoài phòng họp, chạy lên trên tường thành nam quan sát, chỉ thấy trên quan đạo xe ngựa liên miên vài dặm, trên mỗi chiếc xe đều chất đầy hàng hoá, quanh co đi tới, rất nhanh đã đến cửa thành Đại Châu.

Trình Húc đã chờ sẵn ở chỗ này, nhìn thấy đám người Truyền Đình tới liền cười chắp tay: "Tôn tiên sinh, các vị Đại Châu, chê cười rồi, đây là đội vận tải của chúng tôi đã tới."

Tôn Truyền Đình kinh ngạc: "Thì ra, các ngươi còn có đội ngũ hậu cần? Bên ta còn đang chuẩn bị mọi người đóng góp tiền lương thực nữa chứ."

Trình Húc cười ha ha: "Hảo ý của các vị, chúng tôi xin tâm lĩnh. Có điều, chúng tôi khác với những quan binh và thôn binh các người tiếp xúc qua trước đây, chúng tôi có hệ thống hậu cần của mình, sẽ không làm phiền các vị."

Trong khi nói chuyện, chiếc xe đầu tiên của đội vận tải đã đến cửa thành.

Tôn Truyền Đình vội vàng hạ lệnh mở cửa, một người khí tức thoạt nhìn tuyệt không giống như đại đầu binh, mà như một văn viên tiểu lại đi vào thành, hành lễ với Trình Húc một cái, hai tay đưa lên một trang giấy: "Đội trưởng hậu cần Gia Cát Vương Thiện, đến đây báo cáo, lần này do ta phụ trách áp giải một trăm xe vật tư, hiện đã thành công đưa đến nơi, ở đây là danh sách vật tư, xin Hòa giáo viên xem qua và ký tên."

Chương 821: Con tin tới

Tôn Truyền Đình ở bên cạnh hiếu kỳ đứng xem, chỉ thấy Trình Húc phái người nghiêm túc kiểm kê một trăm xe vật tư, mỗi chiếc xe đều kéo tấm vải dầu ra kiểm tra tỉ mỉ, rất sợ có sai sót, sau đó mới ký tên lên giấy, in giấu vân tay.

Tôn Truyền Đình không khỏi hiếu kỳ mà hỏi: "Hòa giáo viên, vật tư của các ngươi còn có nghi thức giao nhận long trọng như thế sao? Là phải chịu trách nhiệm báo cáo với ai sao?"

Hòa giáo viên cười: "Đương nhiên là báo cáo với các Tấn thương ở phía sau ủng hộ chúng tôi rồi, họ bỏ tiền ra ủng hộ chúng ta đánh trận, tiền phải xài trên lưỡi đao, cũng không thể xài lung tung được, cho nên mỗi chiếc xe vật tư đều phải ghi lại rõ ràng, giao nhận rõ ràng, để tránh bị người khác nửa đường tham lam lấy đi."

Nghe nói vậy Tôn Truyền Đình liền đỏ cả mặt, thầm nghĩ: Người ta dã lộ tử làm ra dân đoàn, giao nhận vật tư còn rõ ràng minh bạch hơn cả quan binh triều đình, quan binh phải nên học theo.

Nghĩ tới đây, Tôn Truyền Đình đột nhiên có ý nghĩ: "Cầm văn phòng tứ bảo tới đây."

Gia đinh của hắn vội vàng cầm đồ tới, Tôn Truyền Đình nghĩ nghĩ, đề bút, xoát xoát viết [Hậu cần vận thâu lý ứng quy phạm sơ].

Tôn Truyền Đình đang viết văn ở trên tường thành, các phú thương đại hộ khác thì đem ánh mắt ngạc nhiên đi xung quanh đội vận tải của thôn Cao Gia.

Chỉ thấy tấm vải che của chiếc xe đầu tiên được giở lên, bên trong toàn là hỏa súng.

Trình Húc cầm lấy một cây hỏa súng, kiểm tra một chút, sau đó đưa về phía sau, một thân binh tiếp nhận hỏa súng, miệng hô to: "Lý Lão Lục, hỏa súng của ngươi không phải tạc nòng rồi sao? Tới nhận một cây mới."

Lý Lão Lục được gọi tên lập tức hớt hải chạy tới, trên tay còn đang băng bó, trên vải có máu, xem ra là bị hỏa súng tạc nòng làm bị thương. Hắn nhận lấy hỏa súng mới, vui mừng ra mặt: "Hì, giờ ta lại có hỏa súng dùng rồi."

Trình Húc cười nói: "Ngươi bởi vì tạc nòng bị thương, quả thật rất đáng thương. Cho nên lần này hỏa súng cho ngươi là hỏa súng rèn, xác suất tạc nòng rất thấp, dùng phải quý trọng."

Lý Lão Lục mừng rỡ: "Súng rèn? Oa, hàng cao cấp!"

Hắn cầm hỏa súng, rất vui sướng đi tới bên tường thành và ngồi xổm xuống, lấy tay xoa xoa nhiều lần lên ống súng, yêu mến đến nỗi thiếu chút nữa nhận hỏa súng này làm con nuôi.

Các phú thương đại hộ thấy cảnh này thì thầm nghĩ: đội dân đoàn này, lấy thực lực của bọn ta thật đúng là không cung cấp nổi. Chúng ta nhiều lắm chỉ có thể cung cấp mấy loại cho thôn binh bình thường như thương tre, mộc thuẫn, tú đao, khinh cung. Dân đoàn cầm hỏa súng chơi như thế này, tài lực của bọn ta thì tính cái khỉ gì?

Rất nhanh, các binh sĩ có hỏa súng bị tạc nòng, hoặc là hư hao đều được đổi mới, hỏa súng hư bị thay thế thì ném lên xe, giao cho đội trưởng hậu cần Gia Cát Vương Thiện. . .

Tiếp theo vải dầu trên xe phía sau được giở lên, bên trong toàn là đạn bao giấy, các đội trưởng bắt đầu đi lĩnh một phần, lại đi

phân phát cho bộ hạ của mình.

Tiếp nữa là hỏa dược và đạn pháo khai hoa, Pháo Binh doanh rất vui sướng đi nhận tiếp tế.

Đợi đến khi quân bị được bổ sung xong, phía sau chính là lương thực rồi.

Lượng lớn xe lương, một chiếc tiếp một chiếc được giở vải che lên, mỗi binh sĩ được phát khẩu phần lương thực cho vài ngày...

Phát xong, còn dư lại mấy chục xe.

Trình Húc quay đầu, nhìn thoáng qua người máy Thiên Tôn số 3, Thiên Tôn lặng lẽ gật đầu.

Trình Húc lập tức gân cổ la to: "Tôn tiên sinh!"

Tôn Truyền Đình đang chổng mông viết [Hậu cần vận thâu lý ứng quy phạm sơ], nghe gã gọi, vẻ mặt ngỡ ngàng ngẩng đầu lên: "Chuyện gì?"

Trình Húc: "Trong thành Đại Châu này nạn dân không ít phải không?"

Truyền Đình thở dài một hơi: "Đúng vậy!"

Trình Húc: "Chỗ này có 20 xe lương, mời Tôn tiên sinh dùng để cứu tế nạn dân, thế nào?"

Vừa nói ra lời này, Tôn Truyền Đình thất kinh, các phú thương đại hộ bên cạnh cũng thất kinh.

Chỉ thấy qua quân đội cướp lương của lão bách tính, chưa thấy qua quân đội chia quân lương của mình cho lão bách tính, cái này...mặt trời mọc từ phía tây rồi sao?

Tôn Truyền Đình hoang mang đến nỗi không thể nói chuyện,

một lúc lâu chưa có phản ứng.

Trình Húc: "Tôn tiên sinh?"

"A!" Lúc này Tôn Truyền Đình mới bừng tỉnh: "Chuyện này, cứ giao cho tại hạ đi."

Trình Húc lườm hắn: "Vừa rồi Tôn tiên sinh cũng nhìn thấy, vật tư của quân ta đều phải ghi lại trong hồ sơ đến mỗi một cân, khi cứu tế nạn dân cũng đừng có để mất vật tư một cách không hiểu sao đó."

Nghe vậy Tôn Truyền Đình phấn chấn hẳn lên: "Yên tâm! Tôn mỗ tuyệt đối không thể tham mấy thứ này."

Trình Húc: "Không phải sợ ngươi tham, là sợ người của ngươi..."

Tôn Truyền Đình đã hiểu, giơ lên bài văn đã viết được một nửa, nghiêm trang nói: "Tại hạ vừa lúc đem thứ này thực tiễn."

Trình Húc cười ôm quyền, không nói thêm nữa.

Vật tư tiếp tế đúng nơi, các đơn vị sẽ phải bắt đầu chia binh hành động...

Dựa theo quy hoạch của Tôn Truyền Đình, Trình Húc tọa trấn Đại Châu, ở giữa phối hợp tác chiến. Cao Sơ Ngũ tọa trấn Nhạn Môn Quan, phòng ngừa lưu khấu nhập quan làm hại bách tính Trung Nguyên. Bạch Miêu và Vương Nhị xuất binh Vạn Toàn tả vệ, Lão Nam Phong xuất binh Thượng Phương bảo.

Dân đoàn Thôn Cao Gia tựa như mấy mũi tên, từ thành Đại Châu khuếch tán ra xung quanh.

Về phần Tử Kinh Quan mà Tôn Truyền Đình đề xuất muốn thủ, bởi cách nơi đây quá xa, dân đoàn thôn Cao Gia liền không để

ý đến, chỉ có thể đợi tổng đốc Tuyên Đại Trương Tông Hành đi an bài --

Ngay khi dân đoàn thôn Cao Gia đang bố phòng tại Đại Châu...

Có hai mẹ con ăn mặc y phục bằng da thú bị kỵ binh của thôn Cao Gia áp giải đến bản thôn thôn Cao Gia.

Hai mẹ con này chính là vợ cả An Cát Nhạc và con cả Triết Bố của tộc trưởng bộ lạc Ô Thẩm.

Họ bị Trần Thiên Hộ "hung ác tàn nhẫn", "thủ đoạn độc ác vô tình" bắt về làm con tin.

Khi Trần Thiên Hộ bắt họ đi, làm ra bộ mặt kinh khủng đó làm cho hai mẹ con đến nay trong lòng vẫn còn sợ hãi, mỗi khi nhớ tới, cả người run lên.

An Cát Nhạc trong tiếng Mông Cổ có ý là thiên sứ.

Khi còn trẻ nàng cũng là mỹ nữ đỉnh cấp nổi tiếng, hiện tại mặc dù tuổi đã qua 30, nhưng mơ hồ vẫn có thể thấy được nét đẹp ngày xưa trên mặt.

Quy củ trên thảo nguyên, nữ nhân như nàng bị bắt làm con tin, khẳng định sẽ phải ngủ với tộc trưởng của đối phương, sinh ra mấy đứa con cũng là chuyện bình thường...

Về phần quy củ của người Hán thì nàng không quá rõ ràng, cũng không hiểu nhiều. Dù sao thì đã chuẩn tư tưởng bị ngủ và sinh con rồi, nhẫn nhục chịu đựng cũng được.

Nàng chỉ muốn bảo vệ tốt con của mình.

"Triết Bố." An Cát Nhạc rất thấm thía nói với con trai: "Đến địa bàn của quân địch, con nhất định phải ngoan, đừng gây sự, cho dù bị người ta ức hiếp, cũng tuyệt đối đừng cãi lại, chúng ta nhất

định phải ẩn nhẫn, nhất định phải sống sót."

Triết Bố trong tiếng Mông Cổ có ý là mũi tên.

Nó năm nay mới 10 tuổi, nhưng đã có một chút sát khí của nam nhân thảo nguyên, cao to hơn so với trẻ con người Hán bình thường. Nói không khoa trương, cho nó một con ngựa, một cây cung, nó đã có thể rong ruổi trên chiến trường rồi.

Nghe mẫu thân nói, Triết Bố buồn bã ra mặt: "Con biết rồi, phải sống sót, không gây sự."

Chương 822: Chịu nhục

"Phía trước chính là chủ bảo của thôn Cao Gia rồi." Kỵ binh phụ trách áp giải họ chính là mã tặc cũ dưới trướng Tạo Oanh, hắn làm vẻ mặt hung dữ: "Lát nữa muốn tiếp kiến các ngươi là Đạo Huyền Thiên Tôn của thôn Cao Gia ta. Các ngươi cẩn thận đấy, nếu đắc tội ngài, đó chính là xúc phạm. Bọn ta sẽ giết sạch già trẻ lớn bé của tộc Ô Thẩm các ngươi, hiểu chưa?"

An Cát Nhạc không hiểu tiếng Hán, chỉ biết là bị hăm doạ.

Triết Bố lại nghe hiểu, trong lòng sợ hãi, nói khẽ với mẫu thân: "Muốn tiếp kiến chúng ta là Phật sống của người Hán...Nếu như đắc tội hắn chính là khinh nhờn thần linh của người Hán, sẽ giết sạch toàn tộc chúng ta."

An Cát Nhạc giật nảy mình: "Mẹ không biết nói chuyện, mẹ sẽ không nói, con cẩn thận ứng phó."

Hai người mang theo tâm tình sợ hãi đi vào chủ bảo thôn Cao gia.

Chủ bảo thôn Cao gia được Lý Đạo Huyền đưa vào hộp vào năm Thiên Khải thứ bảy, cho tới bây giờ đã đặt ở trong hộp tám năm, gió táp mưa sa, rêu xanh đã mọc đầy. Hôm nay chỉ còn thấy cảm giác uy nghiêm và nặng nề.

Hai mẹ con đi vào trong, trong lòng cũng không khỏi có phần sợ hãi.

Đi qua đường hầm lạnh lẽo, đi tới phía trước vọng lâu trên tầng ba.

Mới vừa đi vào từ đường ở tầng một vọng lâu, liền thấy được tượng thánh Đạo Huyền Thiên Tôn uy nghiêm, hai mẹ con biết đây là thần linh của người Hán, không dám chậm trễ, vội vàng hành lễ trước lại nói.

Dọc theo cầu thang đi lên tầng ba.

Chỉ thấy người máy Thiên Tôn số 3 đang cùng Cao Nhất Diệp ngồi ở đây, chờ hai người họ.

Cao Nhất Diệp đoan trang xinh đẹp ngồi ở đằng trước, khiến người ta cảm thấy cao quý không dám nhìn thẳng.

Mà Lý Đạo Huyền bên cạnh thì mặc một bộ đạo bào, dáng vẻ uy nghiêm. Hai mẹ con liếc mắt liền nhận ra, y chính là pho tượng ở lầu một.

An Cát Nhạc không biết nói tiếng Hán, nên không nói gì, chỉ quỳ xuống lạy.

Triết Bố lại lên tiếng: "Tham kiến Phật sống."

Lý Đạo Huyền: ơ? Ta thành Phật sống rồi?

Phải thôi, người Mông Cổ thời đại này hình như tin Hoàng Giáo hay là Hồng Giáo gì đó? Đối với người hiện đại thiếu tri thức tôn giáo thì sẽ không phân rõ Hoàng Giáo Hồng Giáo, dù sao thì chỉ biết hai giáo này cũng đều có Phật sống.

Thảo nào thiếu niên Mông Cổ này vừa thấy mình liền gọi là Phật sống.

Mặc kệ, Phật sống thì Phật sống.

Lý Đạo Huyền là người không quen trang bức ra vẻ, cho nên giọng điệu cũng không hung dữ, cũng không giả vờ uy nghiêm, trái lại có phần ôn hoà cười nói: "Đi đường vất vả rồi."

Y tự nhận là ôn hoà, thế nhưng người silicon cười lên đáng sợ thế nào, y thật sự chưa từng suy nghĩ qua.

Hai mẹ con ngẩng đầu lên nhìn, Phật sống này ngoài cười nhưng trong không cười đây mà. Mặc dù giọng điệu rất ôn hòa, thế nhưng vẻ mặt lại rất đáng sợ, đây là cười giả, đây tuyệt đối cười giả, là cái loại tiếu lý tàng đao.

An Cát Nhạc sợ đến mức run lây bẩy.

Triết Bố cố lấy khí thế nam tử hán chống đỡ, thấp giọng nói: "Phật sống, ngài có gì phân phó?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười nói: "Chắc các ngươi rất rõ ràng, bản thân là con tin. Có điều, con người của ta đừng nói đối với con tin, ngay cả đối với tù binh cũng rất tôn trọng, cho nên các ngươi cũng không cần quá lo lắng sẽ bị đối đãi không phải con người."

Triết Bố nhỏ giọng phiên dịch cho mẫu thân của mình: "Phật sống đang uy hiếp chúng ta, hắn nói, chúng ta phải ghi nhớ thân phận con tin của mình. Chúng ta còn không bằng tù binh, đừng hy vọng nhận được tôn trọng, đừng tưởng mình là người. Nếu như dám phản kháng, sẽ bị đối xử không phải con người."

An Cát Nhạc run rẩy.

Lý Đạo Huyền: "Các ngươi ở lại chủ bảo này đi! Chi phí ăn mặc không cần lo lắng, sẽ có người cung cấp."

Triết Bố nằm rạp trên mặt đất: "Tuân lệnh!"

Sau đó thấp giọng phiên dịch cho mẫu thân: "Hắn muốn mẫu thân ở cùng với hắn, mới có thể cung cấp ăn mặc cho chúng ta."

An Cát Nhạc đã sớm chuẩn bị tâm lý, biết mình khẳng định sẽ phải ngủ với người khác, sinh con cho người ta, 18 tư thế thiếu một cái cũng sẽ bị diệt tộc. Nghe thế cũng không cảm thấy bất

ngờ, chỉ là khẽ thở dài một tiếng, nằm rạp trên mặt đất: "Tuân lệnh."

Thật ra, loại chuyện đem mẫu thân ngủ với người khác này đổi thành con trai người Hán nghe được, tám chín phần mười sẽ rút đao liều mạng, thế nhưng Triết Bố không có khái niệm này. Chuyện này ở trên thảo nguyên lại quá bình thường, thậm chí Triết Bố cảm thấy đây là việc nên có.

Hắn chỉ hiếu kỳ hỏi: "Ta thì sao?"

Lý Đạo Huyền nhìn chăm chú vào Triết Bố: "Ngươi à...Mấy tuổi nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, còn rất phiền phức."

Vừa nghe nói vậy, Triết Bố liền khẩn trương: Chê ta phiền phức? Không phải là muốn giết ta đấy chứ?

Lý Đạo Huyền: "Đi đến trường học báo học lớp 1 tiểu học đi."

Triết Bố: "???"

An Cát Nhạc: "Con à, con phiên dịch cho nương đi, Phật sống nói cái gì?"

Triết Bố: "Lần này con nghe cũng không hiểu."

Lý Đạo Huyền thấy vẻ mặt hoang mang của hai mẹ con, liền cười nói: "Chính là bảo nó đi học, tư thục, hiểu không?"

Lần này Triết Bố đã hiểu, càng ngẩn ra, thấp giọng nói cho mẫu thân: "Phật sống muốn con đi học trường của người Hán."

An Cát Nhạc thấp giọng nói: "Hắn không cho con luyện tập cung mã, mà muốn con đọc sách...ý này, muốn cho con biến thành phế vật."

Triết Bố cắn răng: "Hiểu rồi, con sẽ lén lút rèn luyện sức khoẻ."

"Được rồi, điều ta muốn nói đã nói xong, đi đi." Lý Đạo Huyền phất phất tay.

Triết Bố đứng lên rời đi.

An Cát Nhạc lại không nhúc nhích.

Lý Đạo Huyền: "Ơ? Cô còn ở đây làm gì?"

An Cát Nhạc lắc đầu, nghe không hiểu.

Triết Bố đã đi xuống lầu, không có phiên dịch nữa. Hiện tại An Cát Nhạc cũng chỉ có thể bằng vẻ mặt, động tác, ngôn ngữ tứ chi để phán đoán.

Nàng nhìn thấy vẻ mặt cổ quái của Phật sống, còn nhìn mình với ánh mắt dò hỏi, rõ ràng là đang hỏi nàng: "Hiện tại ngươi nên làm như thế nào? Ngươi còn không tự hiểu sao?"

An Cát Nhạc đã hiểu: Người Hán cũng không phải muốn đợi trời tối mới hành hạ mình, thì ra ban ngày đã muốn rồi? Hiện tại hắn đã muốn ta hầu hạ hắn.

An Cát Nhạc cắn cắn môi dưới, nhục nhã đưa hai tay cởi nút y phục của mình.

Trên đỉnh đầu Lý Đạo Huyền có một dấu chấm hỏi thật lớn từ từ nhảy lên...

Cao Nhất Diệp chợt nhảy dựng lên, đưa tay chỉ vào lối lên cầu thang: "Ngươi đang làm cái gì đấy? Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!"

Động tác này quá dễ hiểu, An Cát Nhạc nghĩ thầm: Không xong, chọc giận chính thê của Phật sống rồi, chạy mau.

Nàng vội vàng đứng dậy, ba chân bốn cẳng chạy xuống dưới cầu thang.

Dấu chấm hỏi trên đỉnh đầu Lý Đạo Huyền nghiêng trái, nghiêng phải, tách một tiếng và nổ tung.

Cao Nhất Diệp "hừ hừ" hai tiếng: "Thiên Tôn, nữ nhân người Mông Cổ này thật không ra thể thống gì! Cũng không xem mình đã bao nhiêu tuổi rồi, dám chạy tới câu dẫn Thiên Tôn, thật không thể tưởng tượng nổi."

Lý Đạo Huyền: "Ơ, đó là đang câu dẫn ta sao? Sao ta cảm thấy, cô ta vẻ mặt bi phẫn, giống như bị người ta sỉ nhục? Ha ha ha, Nhất Diệp, ngươi ghen rồi."

Cao Nhất Diệp đỏ mặt: "Cái gì chứ! Không...không phải ghen đâu! Ghen tị là không tốt, ta không thèm...Ôi, ta chỉ không muốn nhìn thấy Thiên Tôn thân thiết với nữ nhân khác, không muốn thấy, ta chính là ghen tị đấy."

Đến cuối cùng, nàng vẫn nói ra lời thật lòng.

Nàng chính là Cao Nhất Diệp, đứa bé nghịch ngợm gây sự nhất, sẽ không giấu diếm chuyện gì ở trong lòng.

Lý Đạo Huyền không khỏi cười ha ha: "Nhất Diệp, vẫn là ngươi đi xử lý họ đi, ngươi là nữ nhân, cô ta sẽ không hiểu sai ý nữa."

Chương 823: Chúng ta cũng đi xem

Triết Bố "chịu nhục", bộ dáng rất nghe lời.

Đi ra khỏi chủ bảo, liền đến trường học báo danh học lớp 1 tiểu học.

Đi trên đường lớn ở thôn Cao Gia, hắn có thể cảm giác được ánh mắt khác thường của các người Hán.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía hắn đều có một ít...đề phòng? Khinh bỉ? Xem thường? Cừu hận?

Tất cả cảm tình như vậy hầu như đều có!

Tuy nhiên, còn có vài loại ánh mắt khiến hắn rất không rõ ràng, đó chính là "đồng tình", "thương hại" .

Thôn Cao Gia cũng không phải người người đều căm thù đứa bé Mông Cổ này, có rất nhiều người thể hiện ra thái độ đối với hắn còn bao gồm cả một mặt nhân tính thuần phác nhất.

Triết Bố không thể hiểu được, những người bày ra thiện ý với hắn này chính là "người thế hệ mới" trong thôn Cao Gia từng tiếp thu qua giáo dục kiểu mới.

Tư tưởng ý thức của họ sau khi trải qua lễ rửa tội của tri thức mới do Lý Đạo Huyền cung cấp đã bay lên một độ cao khác, họ đã hiểu được "để cho con cháu của dị tộc học tập văn hóa người Hán" thì sẽ mang đến hậu quả gì.

Hậu quả đó đương nhiên là: đồng hóa!

Cho nên, họ bày tỏ một sự ôn hòa kỳ lạ đối với đứa trẻ Mông Cổ này.

Cổng trường học, một đứa bé lớn hơn 10 tuổi gọi hắn lại: "Ngươi tên là gì?"

Triết Bố dè dặt trả lời: "Ta tên Triết Bố."

"Ừ, tên rất hay." Cậu bé kia mỉm cười: "Mới đến, khẳng định có rất nhiều chuyện không hiểu đúng không? Ta sẵn lòng làm bạn với ngươi! Có vấn đề gì, cứ hỏi ta thoải mái. Ta tên Lưu Mậu Bào, mọi người đặt cho ta một biệu hiệu gọi là 'trai đẹp thập thò', cha ta là ông chủ Lưu của cửa hàng Thủy Tiên Hợp Hợp, mọi người đều gọi ông ấy là 'giàu đến chảy mỡ' ."

Triết Bố thầm kinh hãi: Người quỷ quái gì thế này? Biệt hiệu kỳ quái như thế sao?

Hắn tiếp tục đi vào trong trường học, lại có không ít đứa trẻ tỏ thái độ ôn hoà với hắn. Không ít người chủ động bắt tay với hắn, muốn làm bạn với hắn.

Không bao lâu, Triết Bố liền cảm thấy hoang mang.

Đây là thái độ của người trong trận doanh quân địch đối với ta sao?

Người Hán...chính là như vậy sao?

Đương nhiên, thái độ ôn hòa cũng không đủ để đả động người Mông Cổ đã học "lang văn hóa" từ nhỏ, bọn họ chỉ tôn trọng cường giả.

Cho dù những người này đối xử tốt với Triết Bố, hắn cũng sẽ không cảm thấy cảm động, sẽ chỉ cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ sau khi học tập đủ nhiều văn hóa của người Hán, hắn mới

có thể hiểu được cảm ơn...

Hiện tại hắn vẫn chỉ biết mộ cường.

Hoàng hôn cùng ngày, Triết Bố trải qua một ngày trong sự dè dặt, chờ đợi và lo lắng trở về chủ bảo. Cao Nhất Diệp đã thu xếp xong cho hai mẹ con một gian nhà nhỏ trong chủ bảo, nằm ở bên hông vọng lâu.

Triết Bố trở về trong phòng, liền nhìn thấy An Cát Nhạc đang chiếu gấp chăn, sắp xếp chỉnh tề một số đồ dùng sinh hoạt hằng ngày mà Cao Nhất Diệp mới đưa cho nàng, còn nhét "lương thực quý giá" vào trong bình và giấu cẩn thận trong góc phòng.

Nhìn thấy Triết Bố trở về, An Cát Nhạc vội vàng tiến lên: "Con à, hôm nay con có bị người Hán ức hiếp không? Có cố gắng chịu đựng không?"

Triết Bố: "Không có ai ức hiếp con, một ngày ở trường, con đã học một ít Tam Tự kinh và chữ số Arab."

An Cát Nhạc: "???"

Triết Bố: "Mẫu thân thì sao?"

An Cát Nhạc lắc đầu: "Cũng không có ai làm gì ta."

Hai mẹ con rất là kinh ngạc.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng người ồn ào, hình như có rất nhiều người đang cùng hành động, gây ra động tĩnh rất lớn.

Triết Bố nghiêng tai lắng nghe rồi nói: "Mẫu thân, bọn họ đang nói, Tân Văn Liên Bá đã đến giờ rồi, muốn đi xem Tân Văn Liên Bá."

An Cát Nhạc: "Đó là cái gì?"

Triết Bố: "Con cũng không biết, nói tóm lại, đi xem đi."

An Cát Nhạc nhanh chóng giấu đi cái bình chứa bột mì cuối cùng rồi theo Triết Bố cùng nhau đi ra khỏi nhà. Nàng sợ có người vào nhà trộm đồ nên còn khoá cửa rất kỹ.

Hai mẹ con theo dòng người, rất nhanh đi ra bên ngoài tường chủ bảo.

Cả đám người đang ở đây chỉ trò vào một một "tấm kính" thật lớn.

Tấm kính màu đen thui, phía trên không có gì hết.

Hai mẹ con đang không rõ tình huống thế nào, liền thấy đứa bé lúc trước chào hỏi ở trong trường học xuất hiện ở bên cạnh, cười chào hỏi với Triết Bố: "Xin chào bằng hữu Mông Cổ, ngươi cũng tới xem Tân Văn Liên Bá sao?"

Não Triết Bố nhảy lên một hồi lâu mới nhớ tới: "A, trai đẹp thập thò!"

Đứa bé kia: "Đúng rồi, chính là ta, Lưu Mậu Bào, ngươi còn chưa nói tên của mình cho ta biết đâu đấy."

Triết Bố đành phải tự giới thiệu: "Ta tên Triết Bố, trong tiếng Mông Cổ có nghĩa là mũi tên."

Lưu Mậu Bào cười nói: "Ha ha! Thì ra là Mũi Tên đệ đệ! Ta nói rồi, có vấn đề gì không hiểu thì cứ hỏi ta đây, ta thấy đệ lấp ló ở đây, có phải không hiểu đây là gì không?"

Triết Bố vội vàng nói: "Đúng vậy, xin hỏi Thập Thò ca ca, tấm kính màu đen này rốt cuộc dùng để làm gì? Tân Văn Liên Bá lại là cái gì?"

Lưu Mậu Bào cười hì hì giới thiệu nói: "Cái này chính là tiên

gia pháp bảo Thiên Lý Kính, có thể thấy được chuyện đã xảy ra ngoài ngàn dặm, có thể nhìn quá khứ tương lai, phải nói là vô cùng lợi hại."

Triết Bố giật nảy mình: "A?"

Lưu Mậu Bào: "Chiều tối mỗi ngày, Đạo Huyền Thiên Tôn đều sẽ dùng tấm kính này để chiếu ra việc quá khứ tương lai, ngoài ngàn dặm cho chúng ta xem, chúng ta chân không ra khỏi thôn, liền dựa vào tấm kính này để biết được chuyện thiên hạ."

Triết Bố bị doạ cho sững sờ, nghĩ thầm: Có lợi hại như thế thật không?

Đang không tin...

Đột nhiên, tấm kính kia sáng lên.

Nữ tử xinh đẹp ban ngày ngồi bên cạnh Phật sống xuất hiện trên màn hình.

Vẻ mặt của nàng vẫn đoan trang xinh đẹp, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

"Đầu tiên là tin tức đặc biệt..."

Vừa nghe được bốn chữ tin tức đặc biệt, người chung quanh trước tiên là thét lên, có vẻ vô cùng kích động.

Lưu Mậu Bào giải thích: "Mũi Tên đệ đệ, bởi vì gần đây Kiến Nô đánh hai nơi Tuyên Phủ và Đại Đồng của Đại Minh triều ta, cho nên gần đây thường xuyên chiếu tin tức về Kiến Nô, cái này gọi là tin tức đặc biệt."

Triết Bố vội vàng trả lời: "Đa tạ Thập Thò ca ca chỉ điểm."

Cao Nhất Diệp trên màn hình nói:: "Hôm qua, Kiến Nô tiến đánh thành Đại Châu. Mắt thấy sắp công phá thành trì, may mà

dân đoàn thôn Cao Gia ta kịp thời chạy tới, anh dũng chiến đấu, đã đẩy lùi Kiến Nô, phía dưới là một số hình ảnh chiến đấu thực tế do phóng viên tiền tuyến gửi về..."

Chỉ thấy hình ảnh chuyển đổi, Cao Nhất Diệp đã biến mất không thấy nữa.

Xuất hiện trên màn hình là quân Kiến Nô và quân đội của thôn Cao Gia đang từ xa giằng co.

Thì ra, trước khi khai chiến, Thiết Điểu Phi đã phụng mệnh chuyển hai chiếc camera "mini" to hai thước lên trên sườn núi bên cạnh, quay bằng ống kính góc rộng đã thu hết hình ảnh trên chiến trường vào trong mắt.

"Ầm ầm ầm!"

Trên màn hình, bộ đội pháo binh của thôn Cao Gia xuất thủ trước tiên, trong quân Kiến Nô bốc lên khói đen nghi ngút, lượng lớn quân Kiến Nô ngã xuống theo hình đoá hoa cúc nở.

Tiếp theo, hỏa súng binh bắt đầu tiến về phía trước.

Trong tiếng hỏa súng dày đặc như rang đậu, Kiến Nô ngã xuống từng mảng như cắt lúa mạch, binh bại như núi đổ, chật vật chạy trốn khắp nơi.

Chương 824: Thường Uy đang đánh Lai Phúc

Nhìn hình ảnh Kiến Nô bị đánh chạy không kịp trên màn hình, Triết Bố kinh ngạc đến ngây người.

Thực lực của Kiến Nô lúc này là đè Bắc Nguyên trên mặt đất mà đánh.

Bắc Nguyên có rất nhiều quý tộc đang quỳ dưới chân Kiến Nô, hoặc là kết minh với Kiến Nô, hoặc là làm chó săn cho Kiến Nô.

Trong cảm nhận của toàn bộ người Mông Cổ, Kiến Nô là quái vật kinh khủng mạnh hơn cả người Hán.

Thế nhưng hiện tại. . .

Quái vật này đang bị đánh, còn bị đánh theo kiểu cực kỳ thảm hại.

Đánh cho không có sức hoàn thủ!

Triết Bố cũng không nghi ngờ hình ảnh trên tiên gia bảo kính này có đúng sự thật hay không, bởi vì hắn biết hỏa súng của những người Hán này rất lợi hại. Bộ lạc Ô Thẩm chính là bị những hỏa súng quái lạ này đánh quỳ, sau đó mới có thể đưa hai mẹ con họ đến thôn Cao Gia làm con tin.

Trước đây hắn chỉ biết là hỏa súng của người Hán lợi hại, lại không biết lợi hại cụ thể tới mức độ nào, hiện tại nhìn thấy đại quân Kiến Nô bị quét ngang dễ như bẻ cành khô, mới biết hỏa súng binh của người Hán lợi hại đến mức đã vượt qua sự nhận thức của mình rồi.

Gien "mộ cường" trong máu của người Mông Cổ đang bắt đầu hò hét bên tai hắn: Những người Hán này thật là lợi hại! Quá lợi hại đi! Căn bản không có khả năng chiến thắng!

Lưu Mậu Bào ở bên cạnh nhìn vẻ mặt của Triết Bố, biết là hắn bị kinh sợ rồi, không khỏi cười thầm trong bụng: Hì! Người Mông Cổ sợ rồi đúng không? Vậy còn không ngoan ngoãn nghe lời của bọn ta? Không uổng công ta dẫn đạo và giải thích một phen. Đã hoàn thành nhiệm vụ của hội học sinh giao cho ta một cách hoàn mỹ, đã lập đại công rồi, ha ha ha!

Trong lòng Lưu Mậu Bào vẫn luôn có dã tâm, hắn muốn tương lai đi vào Thôn Ủy hội thôn Cao Gia, làm một công vụ viên.

Dã tâm này đến từ chính phụ thân hắn Lưu Do quán thâu.

Cửa hàng Thủy Tiên Hợp Hợp của Lưu Do mở đã kiếm được rất nhiều tiền, hiện tại là phú ông có số má của thôn Cao Gia, thế nhưng chỉ trong tay có tiền còn chưa đủ, hắn còn muốn một chút thân phận địa vị.

Cho nên, Lưu Do thường xuyên nói với con trai: Có tiền vô dụng, có tiền đi nữa cũng chỉ là một tiểu thương nhân, trong sĩ nông công thương xếp hạng cuối cùng, như vậy là không được. Lưu gia chúng ta không thể chỉ giàu đến chảy mỡ, còn phải làm người đứng trên người mới được.

Vì vậy, từ nhỏ Lưu Mậu Bào đã rất biết vươn lên, cố gắng học tập tri thức, đồng thời cũng xung phong gia nhập hội học sinh, từ nhỏ bồi dưỡng khứu giác trong thể chế cho mình...

Bởi thế! Nhiệm vụ vinh quang kết nối với đứa bé Mông Cổ đã được hắn tiếp nhận.

Mà nếu như nhiệm vụ này có thể hoàn thành tốt đẹp, nó sẽ là sự trợ giúp rất lớn cho sau này hắn tiến vào Thôn Ủy hội thôn Cao

Gia.

Triết Bố nhìn hình ảnh trên màn hình, thật lâu không nói ra lời.

Lưu Mậu Bào lập tức ở bên cạnh dẫn dắt: "Mũi Tên đệ đệ, đệ thấy sức chiến đấu của thôn Cao Gia ta thế nào?"

Triết Bố ngỡ ngàng nói: "Cho dù không là thiên hạ đệ nhất, cũng có thể nói là vô song trên đời."

Lưu Mậu Bào cười: "Việc Kiến Nô bị thôn Cao Gia đánh bại, khẳng định phụ thân ngươi còn chưa biết đâu, hay là ngươi viết một lá thư, báo cáo chuyện này cho phụ thân ngươi."

Triết Bố: "Ơ, ta là con tin, còn có thể viết thư về nhà? Không sợ ta bán đứng tình báo ở đây sao?"

Lưu Mậu Bào cười nói: "Coi ngươi nói cái gì kìa? Làm gì có tình báo nào cho ngươi bán? Ngươi xem ở đây có bao nhiêu người đang xem tiên gia bảo kính? Bao nhiêu người đã biết tình báo này? Chỉ nháy mắt là họ có thể truyền ra khắp mười dặm tám thôn, chuyện như vậy, ai sẽ chú ý ngươi đi thông báo cho bộ lạc Ô Thẩm chứ?"

Triết Bố: "Điều này cũng phải, nhưng ta không biết được mấy chữ. Chữ Mông Cổ không biết, chữ Hán càng không biết."

Lưu Mậu Bào cười: "Ta viết giúp đệ, viết chữ Hán là được, phụ thân đệ sẽ tìm người đọc cho ông ấy nghe."

Triết Bố lại hỏi: "Thư ta viết phải làm sao mới có thể đưa tới bộ lạc Ô Thẩm được? Chắc không thể nào có người đưa thư chuyên chạy tuyến đường này đúng không?"

Lưu Mậu Bào: "Cái này...đệ có thể giao thư cho Trần Thiên Hộ, lần tới hắn sẽ đi thảo nguyên, có thể tiện thể giúp ngươi mang qua

đó."

Triết Bố giật mình: "Trần Thiên Hộ? Ta...ta không dám gặp hắn."

Lưu Mậu Bào: "Như vậy đi, đệ viết xong rồi cầm lấy, ta đi cùng đệ đi gặp Trần Thiên Hộ, đến lúc đó đệ không cần nói, để ta nói giúp đệ. Ta cũng không sợ Trần Thiên Hộ...ặc...không sợ hoàn toàn, chỉ sợ một chút xíu thôi..."

Thật ra hắn cũng rất sợ Trần Thiên Hộ, nhưng vì con đường chính trị tương lai của mình được thuận lợi, nói cái gì cũng phải cố lấy dũng khí mà đi hỗ trợ đưa thư.

Triết Bố cũng thật sự đi viết thư. Hắn đọc, Lưu Mậu Bào viết giúp hắn: "Con chào a ba ba, ba ba thân mến, đêm qua trên một ngọn cây cao con phát hiện một ngôi sao, một ngôi sao rất sáng...Con ở thôn Cao Gia rất nhớ ba ba, người ở đây đối xử với con và mẫu thân rất tốt... Ngày hôm nay ở trong thôn con thấy được một tin tức, quân đội của thôn Cao Gia đã đánh bại Hậu Kim, thật là đáng sợ, đại pháo và hỏa súng của họ cùng bắn ra, chỉ trong nháy mắt, quân Bát Kỳ của Hậu Kim liền ngã xuống giống như người giấy... Người Hán quá lợi hại, chúng ta vĩnh viễn không thể nào đánh thắng được người Hán lợi hại như vậy..."

Câu cuối cùng, thật ra là Lưu Mậu Bào lén thêm vào, dù sao thì Triết Bố cũng không biết được mấy chữ Hán.

Viết xong, Triết Bố ký tên, in dấu vân tay, gắn xi vào.

Lưu Mậu Bào: "Đi thôi, chúng ta sẽ giao phong thư này cho Trần Thiên Hộ, vừa lúc hắn mới từ Thiểm Bắc trở về thôn, muốn xử lý một chút việc nhỏ."

Vừa nghe nói Trần Thiên Hộ đang ở trong thôn, Triết Bố sợ quá cả người không được thoải mái. Hắn nói cho mẫu thân An Cát

Nhạc, An Cát Nhạc cũng sợ quá nhanh chóng trốn trở về chủ bảo.

Hiện tại khó khăn liền giao cho Lưu Mậu Bào, hắn dẫn theo Triết Bố sợ sệt cầm lá thư đi tới phía trước binh doanh thôn Cao Gia...

Hòa giáo viên đã dẫn đại quân đi Tuyên Phủ Đại Đồng rồi, hiện tại võ tướng lớn nhất ở lại trong binh doanh bản thôn chính là Trần Thiên Hộ.

Phải đi vào địa bàn của Trần Thiên Hộ, đối với mỗi đứa trẻ của thôn Cao Gia mà nói đều là việc mang áp lực tâm lý cực lớn. Đương nhiên, đứa bé dùng súng nước bắn Trần Thiên Hộ là ngoại lệ, đó là dũng sĩ đã có thể lên chiến trường.

Lưu Mậu Bào rõ ràng không phải là dũng sĩ, hắn chỉ là một văn viên lập chí tòng chính mà thôi.

Trái tim nhảy bịch bịch như muốn rớt ra ngoài, nhưng lại không thể biểu hiện ở trước mặt Triết Bố, hắn phải trang bức.

Lưu Mậu Bào làm ra bộ dạng không sợ hãi chút nào, sau khi báo mục đích đến tại cửa binh doanh, thủ môn binh dẫn hắn và Triết Bố đi vào, mỗi một bước đi trên hành lang, Lưu Mậu Bào đều có thể nghe được tiếng tim đập của mình.

Triết Bố càng sợ đến mức cả người giống một con chuột hamster bị hoảng sợ.

"Cộc cộc!" Tên lính dẫn đường gõ cửa phòng làm việc: "Trần Thiên Hộ, con trai của giàu đến chảy mỡ muốn gặp ngài, nói là có phong thư, muốn nhờ ngài đưa đến bộ lạc Ô Thẩm."

Trong phòng vang lên giọng nói của Trần Thiên Hộ: "A, Thủy Tiên Hợp Hợp của nhà họ ăn rất ngon, ta cũng rất thích, cho nó vào đi."

Giọng điệu của hắn coi như ôn hòa.

Lưu Mậu Bào nghĩ thầm: Nghe qua thì, hiện tại Trần Thiên Hộ không hề tức giận, cũng may cũng may.

Hắn có lấy dũng khí, đẩy cửa đi vào...

Vừa mới đi vào liền thấy Trần Thiên Hộ đang đánh người...

Thì ra, một tân binh tên là Lai Phúc uống rượu trong lúc làm nhiệm vụ, phạm vào quân quy, Trần Thiên Hộ đang dựa theo quân pháp, cầm roi đánh hắn. Vì cho Lai Phúc một chút mặt mũi, Trần Thiên Hộ không đánh hắn trước mặt mọi người, mà gọi hắn vào trong phòng làm việc để đánh lén lút.

"Ba!"

Trần Thiên Hộ quất xuống một roi, Lai Phúc kêu thảm thiết: "A!"

Lưu Mậu Bào và Triết Bố vừa lúc thấy cảnh này: "A a a a!"

Hai người la còn thảm hơn cả Lai Phúc.

Về sau, Lưu Mậu Bào vừa thấy người liền nói: "Ta vừa mới đi vào, liền thấy được Trần Thiên Hộ đang đánh Lai Phúc. . ."

Câu chuyện kinh khủng của Trần Thiên Hộ lại mở ra một chương mới.

Chương 825: Ta không muốn phá huỷ Trường Thành

Nhạn Môn Quan, nổi danh nhờ "hiểm", được coi là "Trung Hoa đệ nhất quan", có câu nói là "Thiên hạ cửu tái, Nhạn Môn đứng đầu".

Nhưng mà, hùng quan như vậy, lại không được lợi dụng cho tốt.

Kiến Nô vừa đến, binh sĩ thủ quan liền bỏ chạy, khiến cho Kiến Nô tiến vào Đại Châu dễ dàng, suýt nữa công phá được Đại Châu.

Bước đầu tiên sau khi dân đoàn Thôn Cao Gia trú đóng ở Đại Châu chính là muốn đoạt lại quyền khống chế của Nhạn Môn Quan.

Cao Sơ Ngũ mặc một bộ áo vải, cưỡi con ngựa cao to, đi ở phía trước đội ngũ. Hắn có giáp, nhưng không dám mặc, bởi vì bản thân hắn cao to, cơ thể rất nặng, nếu như mặc thêm bộ trọng giáp vừa dày vừa nặng kia nữa, như vậy chiến mã sẽ phải chịu trọng tải quá lớn.

Cho nên khi hành quân không đánh trận, Cao Sơ Ngũ cũng chỉ mặc áo vải, còn bộ áo giáp nặng nề đến vô lý kia thì giao cho một con ngựa khác chuyên chở riêng.

Con rối Thiên Tôn mới sửa cái cổ xong ngồi trên vai hắn, hai cái chân như hai que gỗ cứ lúc ẩn lúc hiện vung vẩy giữa không trung.

Cao Sơ Ngũ cười ngây ngô: "Thiên Tôn, nhiệm vụ của ta chính là đánh hạ Nhạn Môn Quan, sau đó sẽ thủ ở chỗ này?"

Con rối Thiên Tôn gật đầu: "Nhạn Môn Quan là một cửa khẩu rất quan trọng trên Trường Thành, phải đoạt lại, như vậy mới có thể thủ vững được Trung Nguyên."

Cao Sơ Ngũ: "Oa, Trường Thành!"

Một đám thân binh đi theo bên cạnh hắn cũng chưa bao giờ tới biên giới phía bắc, không khỏi đồng thời lộ ra vẻ mặt cuồng nhiệt: "Trường Thành! Chúng ta có thể thấy được Trường Thành?"

Họ vừa nhao nhao lên, tâm tình liền truyền đi tựa như quân bài Domino, hai nghìn binh sĩ đi theo phía sau cũng tỏ ra hưng phấn: "Trường Thành! Xem Trường Thành đi!"

Những binh sĩ dân đoàn này thường xuyên xem Tân Văn Liên Bá, trong sự hun đúc văn hóa dân tộc có ý định của Lý Đạo Huyền, họ đã bắt đầu thức tỉnh ý thức, cho nên khi họ nghe được hai chữ Trường Thành tức thì thì có loại cảm giác "Oa, của quý truyền lại của dân tộc chúng ta đây rồi".

Đây đương nhiên là chuyện rất tốt, Lý Đạo Huyền cũng vui khi nhìn thấy cảnh này.

Tuy nhiên...

Bài trưởng pháo binh theo Cao Sơ Ngũ qua đây đột nhiên biến sắc mắt, hai tay ôm đầu kêu lên thảm thiết: "Không xong rồi, khi đánh Nhạn Môn Quan, ta không dám nã pháo mất. Nếu như phá hủy Trường Thành rồi, đem ta thiên đao vạn quả cũng không đền nổi."

Hắn vừa nói vậy, người của cả bài pháo binh đều luống cuống: "Trời ạ! Vừa rồi chúng ta còn không nghĩ tới, bài trưởng vừa nói như thế, chúng ta mới nhớ, nếu như chúng ta ra tay, Trường

Thành nhất định sẽ bị huỷ, vậy chúng ta liền trở thành tội nhân thiên cổ rồi."

Bài pháo binh vừa diễn như thế, các hỏa súng binh cũng hoảng theo: "Không xong rồi, đạn hỏa súng của ta nếu bắn vào Trường Thành, cũng sẽ để lại một cái lỗ, ta không muốn phá hủy Trường Thành."

"Đây chính là bảo vật lão tổ tông truyền lại cho đời sau chúng ta."

"Là một trong các biểu tượng của dân tộc chúng ta, sao lại có thể bị tổn hại trong tay ta được?"

Cả đội quân bắt đầu hốt hoảng...

Cao Sơ Ngũ quay đầu đi: "Toàn bộ các ngươi lên thứ đao, ta cầm búa, chúng ta dùng vũ khí lạnh đánh vào."

Các binh sĩ: "A a, đúng đúng, còn có chiêu này."

"Quyền pháp Quỷ Thần ta luyện rốt cuộc có đất dụng võ rồi."

Lý Đạo Huyền nghe được lời họ nói, cũng không khỏi dở khóc dở cười, liền nói: "Đừng ồn ào nữa, hãy nghe ta nói."

Mọi người thoắt cái an tĩnh lại.

Lý Đạo Huyền: "Mặc dù Trường Thành là bảo vật, thế nhưng ở trong chiến đấu, các ngươi tuyệt đối đừng nghĩ đến thứ này. Trường Thành bị phá hư chúng ta có thể tu sửa! Dù sao thì Trường Thành đời đời đều đang tu sửa, đừng vì loại chuyện này mà coi nhẹ tính mạng của mình."

Các binh sĩ: "Ngao!"

Đang nói đến đó, quân đội chuyển qua một vách núi, xa xa phía trước có thể thấy được Trường Thành rồi...Trường Thành

nguy nga, uốn lượn trên núi Nhạn Môn, giống như cự long nằm trên đỉnh núi.

Lý Đạo Huyền xoát một cái đồng cảm lên trên đèn Khổng Minh...

Từ trên cao nhìn xuống, chỉ thấy quả thật có một nhánh quân Kiến Nô đang đóng quân trên Nhạn Môn Quan. Nhân số không nhiều lắm, cũng chỉ 5,600 người.

Y cũng không khỏi thầm than: Nơi đây rõ ràng là quan tái quan trọng của dân tộc Trung Hoa để chống lại quân phương bắc, nhưng bởi vì thủ quân bỏ chạy, lại biến thành nơi để quân địch phòng bị mình, có buồn cười hay không chứ?

"Sơ Ngũ, phía trước bên phải 1.5 dặm, có một đội thám báo của Kiến Nô, đang băng qua rừng."

"Đã nhận!"

Cao Sơ Ngũ xoay người hạ lệnh, một tiểu đội thám báo của thôn Cao Gia lén lút mò vào trong rừng cây.

Trước ngực đội thám báo kia đều thêu tượng thiên tôn, cho nên tin tức truyền đi đều là tức thì, không có kẽ hở...

Tản vào trong rừng cây, nhưng giống như đang đi cùng lúc với tin tức.

Chẳng mấy chốc, trong rừng cây vang lên vài tiếng súng, vài tiếng kêu thảm thiết, đội thám báo Kiến Nô liền vĩnh viễn nằm lại nơi này.

Dân đoàn thôn Cao Gia cũng theo đó lẻn vào rừng cây.

Nếu quân địch đã bị xử lý thám báo, vậy chẳng khác nào hai mắt bị mù.

Thủ quân trên Nhạn Môn Quan cũng sẽ không biết gì hết.

Hai canh giờ sau, dân đoàn thôn Cao Gia cũng đã mai phục hết trong rừng cây phía nam Nhạn Môn Quan, từ xa nhìn quan tái nguy nga.

Cao Sơ Ngũ hiếu kỳ nói: "Khoảng cách cuối cùng để tiếp cận quan tái lại không có một thân cây nào, không thể lén lút đi qua đó nữa. A, vì sao khu vực này lại không có cây cối nhỉ?"

Con rối Thiên Tôn cười nói: "Đương nhiên rồi, thủ quân vì cho tầm nhìn được trống trải, tất nhiên sẽ phải chặt hết cây cối gần quan tái, đây là do người làm."

Cao Sơ Ngũ: "Thì ra là thế! Hình như lại học được một chút rồi, thế nhưng hình như học xong lại không dùng được."

Con rối Thiên Tôn cười: "Ngươi học cái này khẳng định không dùng được, nhưng sau đó con trai ngươi Cao Chính Kinh nói không chừng lại dùng tới, chờ nó trưởng thành, khẳng định sẽ là một tướng lĩnh thông minh, sẽ không còn ngốc nữa."

Cao Sơ Ngũ nhếch miệng: "Đúng! Ta học giúp con ta, chờ nó trưởng thành lại dạy nó."

Đầu con rối Thiên Tôn cũng không khỏi toát ra một giọt mồ hôi: "Ngươi đừng dạy tốt hơn, đợi thôn Cao Gia xây trường quân đội đi, ngươi chỉ càng dạy càng tệ thôi."

Lúc này, bài trưởng pháo binh khom người đi tới, nằm úp sấp bên người Cao Sơ Ngũ, từ xa nhìn Nhạn Môn Quan phía trước, sau đó thấp giọng nói: "Thiên Tôn, thật sự phải bắn sao? Chúng ta mà khai hoả, khẳng định Trường Thành đoạn Nhạn Môn Quan sẽ bị nổ tan tành, ta không muốn làm tội nhân lịch sử đâu."

Con rối Thiên Tôn: "Bắn! Bắn xong lại sửa chữa là được."

Bài trưởng pháo binh cắn răng: "Được!"

Hắn lui về trận địa pháo binh, ở đây đã bày sẵn một đống ống pháo, đều là ống pháo nhỏ to bằng cánh tay...

Các pháo binh dựng ống pháo thành góc nghiêng 45 độ, nhắm ngay Nhạn Môn Quan.

Sau đó, cả đám làm vẻ mặt cổ quái: "Lão tổ tông đừng trách chúng con, chúng con không muốn phá đâu, thế nhưng...vì giảm thiểu thương vong của chiến hữu, cũng chỉ đành phải phá thôi."

"Nạp hỏa dược! Nạp lựu đạn!"

Pháo binh thuần thục nhét hỏa dược đen vào dưới đáy ống pháo, sau đó đem đế gỗ và ngòi nổ cháy chậm của lựu đạn hướng xuống dưới và cùng bỏ vào trong ống pháo.

"Chuẩn bị!"

"Khai hoả!"

Chương 826: Mãnh thú nhân gian Cao Sơ Ngũ

Quân Kiến Nô trong Nhạn Môn Quan đang cơm no rượu say.

Sau khi chúng nhập quan, suốt một đường giết người cướp của, chỉ cướp trong huyện Thuần đã chất đầy hơn 300 xe, hơn nữa, những vật tư này chính là thông qua Nhạn Môn Quan vận chuyển về phía bắc.

Đội xe đi ngang qua Nhạn Môn Quan, đương nhiên sẽ bị nhạn quá bạt mao*, các thủ binh sẽ kiếm chác một chút từ những vật tư chiến lợi phẩm này.

(Nhổ lông chim nhạn bay qua: Lợi dụng cơ hội bắt chẹt người khác)

Đám lính Kiến Nô này cũng không ngoại lệ, chúng khoác lên bên ngoài áo giáp da thú của mình vải vóc cướp được, cắm lên mái tóc bù xù của mình trâm cài dính máu cướp được từ nữ tử người Hán, vây quanh cái nồi cướp được, bên trong nấu lương thực cướp được...

Tâm tình phải nói là sung sướng không gì bằng!

Mặc dù nghe nói quân tiền tuyến khi đánh Đại Châu bị thiệt thòi, nhưng chúng cũng không thèm để ý. Người Hán thỉnh thoảng vẫn có thể khiến cho Kiến Nô ăn thiệt thòi một lần, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến đại cục người Hán đánh không lại Kiến Nô.

Chúng vừa ăn nhồm nhoàm, vừa thổ tào người tiền tuyến

không biết đánh trận, toàn là lũ ngu dốt.

Đúng lúc này, một tiếng ầm vang lên, truyền đến từ trong rừng cây xa xa.

"Ơ?"

Cả đám lính Kiến Nô đang ăn cùng nhau quay đầu nhìn về hướng âm thanh truyền đến.

Trong nháy mắt kế tiếp.

"Ầm!"

Tiếng nổ thứ hai vang lên, trên đầu thành nổ tung ra một đám lửa, khói bụi mù mịt, mảnh đạn bay tứ tung, thủ quân trên đầu thành trong nháy mắt ngã xuống một loạt.

"Địch tập kích!"

"Địch tập kích!"

"Đại pháo!"

"Không đúng, âm thanh đại pháo phải lớn hơn."

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Trong rừng cây vang lên liên tiếp.

Đạn pháo nối tiếp nhau bay lên.

Trên đầu thành nổ tung lên từng đống lửa.

Toàn bộ Nhạn Môn Quan lập tức đại loạn, hơn 500 quân Kiến Nô đóng trong quan nội trong nháy mắt hoang mang không biết gì.

"Quân địch nã pháo ở trong rừng cây."

"Con mẹ nó, thám báo làm cái gì vậy? Bị người ta mò đến tận nơi nã pháo cũng không trở về báo cáo."

"Nghênh địch!"

"Quân địch không lộ diện thì nghênh địch thế nào?"

"Mẹ nó, trốn đi, trốn đi."

"Đạn pháo quỷ quái gì thế này? Vì sao nó bay qua còn nổ tung tới hai lần?"

Kiến Nô thủ quan bị oanh tạc đầu đầy là bao, hoàn toàn không rõ nguyên do.

Khoa học Công nghệ đi trước một bước, sẽ mang đến cho quân địch nỗi sợ hãi không hiểu, bởi vì không hiểu, cho nên sợ, bởi vì sợ, càng cảm thấy không hiểu gì về vũ khí của quân địch.

Trạng thái hiện tại của Kiến Nô chính là như vậy.

Tất cả binh lính Kiến Nô đều đang tìm chỗ trốn, ngay cả tường thành cũng không còn ai thủ nữa.

Lúc này, trong rừng cây bóng người chớp động, bộ binh của thôn Cao Gia bắt đầu tiến lên.

Có pháo binh áp chế tường quan, bộ binh tiến lên sẽ dễ dàng hơn, bọn họ nhanh chóng tiếp cận về phía tường quan.

Khi vừa mới bắt đầu xuất phát, pháo binh còn đang không ngừng nã pháo về phía Nhạn Môn Quan, quân Kiến Nô trong quan không dám thò đầu ra, hoàn toàn không biết bên ngoài có người tới.

Nhưng sau khi bộ binh chạy về phía trước một khoảng cách nhất định, pháo binh vì không ngộ thương người một nhà, nhất định phải ngừng bắn...

Thủ quân Kiến Nô trong quan phát hiện tiếng pháo ngừng lại, liền đánh bạo chui ra từ chỗ ẩn thân, thò đầu lên tường quan nhìn, bộ binh của Thôn Cao Gia đã cách tường quan không đến 50 mét.

"Địch tập kích!"

"Quân đội của người Hán qua đây rồi."

Có người la lên, tiếp theo có người bò lên trên thành lâu, chuẩn bị gõ chuông cảnh báo.

"Đoàng đoàng đoàng!"

Mấy tiếng hỏa súng đồng thời vang lên, tên bò lên trên thành lâu muốn gõ chuông bị trúng mấy viên đạn, ngã xuống.

Mặc dù tên này còn chưa gõ được chuông, thế nhưng tiếng hỏa súng ngoài thành đã tương đương với giúp hắn gõ chuông, rốt cuộc thủ quân trong thành biết được đã xảy ra chuyện gì.

"Thủ tường quan!"

"Cung tiễn thủ."

Trong các lỗ châu mai trên tường quan lập tức có rất nhiều đầu của lính Kiến Nô thò ra, kéo cung cài tên. . .

Nam tử Kiến Nô săn thú bắt cá từ nhỏ, nên rất tự tin đối với tiễn thuật của mình, hơn nữa quân địch đã tiến đến khoảng cách 50 mét, khoảng cách không nói bách phát bách trúng, chí ít cũng bách phát 70 trúng.

Tuy nhiên, chúng vừa kéo cung liền phát hiện những binh lính người Hán xông qua này vừa chạy về phía trước vừa vung tay lên, ném ra một quả cầu màu đen, bay như mưa về phía tường quan.

Những lỗ châu mai có thể phòng ngự cung tiễn hỏa súng của quân địch, nhưng không thể phòng ngự được những quả cầu đen

bay theo đường parabol này.

Hơn nữa, lựu đạn ném bằng tay chuẩn xác hơn nhiều so với lựu đạn do ống pháo bắn ra. Trong đại hội thể dục thể thao của dân đoàn Thôn Cao Gia, không ít người có thể ném lựu đạn chuẩn xác vào vòng tròn cách mấy chục mét.

Quả cầu đen bay như mưa lên tường thành, tiếp theo chính là tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Tiếng nổ liên miên không ngừng!

Cung tiễn thủ Kiến Nô trốn phía sau lỗ châu mai trong nháy mắt bị nổ cho tan tác.

Chỉ có mấy mũi tên bay ra thưa thớt, bắn lên trên miên giáp của binh sĩ dân đoàn, bị miên giáp chắc chắn dễ dàng đỡ lấy.

"Chúng không thể gây tổn thương được chúng ta, chúng ta có thể đả thương được chúng."

Loại chuyện này làm tăng sĩ khí rất cao!

Dân đoàn thôn Cao Gia khí thế như hồng, 50 mét cuối cùng tiến lên rất nhanh.

Chỉ chớp mắt, dân đoàn đã xông tới phía dưới tường thành.

Thủ quân vốn nên dùng gỗ lăn đá tảng ném xuống, nhưng hiện tại họ đã thất bại tan tác, đâu còn ai để ném những thứ này, các binh sĩ dân đoàn đã đến dưới thành, dễ dàng có được chỗ đứng.

Có người lấy ra phi trảo và ném lên trên, móc lên tường thành.

Tiếp theo, Cao Sơ Ngũ dùng hai tay kéo sợi dây, xoát xoát xoát bò lên trên.

Cái này thuộc về một trong các mục huấn luyện đặc biệt của

dân đoàn thôn Cao Gia!

Hiện tại các hạng mục huấn luyện của dân đoàn rất phong phú, cái gì việt dã, leo trèo, tất cả đều phải luyện.

Mà thành phần thể dục max điểm, văn khoa 0 điểm như Cao Sơ Ngũ, đương nhiên là đứng đầu trong tất cả các hạng mục huấn luyện.

Chỉ chớp mắt, Cao Sơ Ngũ đã leo lên trên.

Mắt thấy sắp bò lên trên đầu tường, một tên lính Kiến Nô xuất hiện trên lỗ châu mai, giơ trường mâu, muốn đâm vào Cao Sơ Ngũ đang đu sợi dây, lại thấy Cao Sơ Ngũ tay trái cầm sợi dây, hai chân cũng kẹp lấy sợi dây, không cho mình ngã xuống, tay phải thì lấy ra hỏa súng.

Cự ly bắn bằng 0!

Một tiếng đoàng vang lên, tên lính Kiến Nô muốn cầm trường mâu đâm hắn liền ngửa mặt lên trời và ngã xuống.

"Hỏa súng dùng thật tốt."

Cao Sơ Ngũ nói một câu ngây thơ, lại ném hỏa súng xuống dưới tường thành, tự có chiến hữu nhặt giúp hắn. Hắn dùng hai tay kéo sợi dây, tiếp tục leo lên trên, rốt cuộc hai chân đứng ở trên tường thành.

Trên thành lại có Kiến Nô chào đón, Cao Sơ Ngũ không kịp cầm vũ khí, nghiêng người tránh né trường mâu của Kiến Nô, đoạn áp sát chế trụ cái cổ của lính Kiến Nô, rắc một tiếng bẻ gãy.

Giờ thì hắn đã rảnh tay, lại rút ra một cây đao từ trên lưng.

Đại khảm đao sống dày do Hồng Lang tặng.

Mua tại chợ Tây An, ba lượng bạc một cây!

Trên chuôi đao còn quấn vải đỏ! Nhìn qua rất đẹp mắt.

Cao Sơ Ngũ vung đao chém loạn một hồi, trong phương viên mấy mét không ai có thể áp sát.

Mấy tên lính Kiến Nô gom trường mâu lại, muốn lợi dụng ưu thế nhân số, ở bên ngoài mấy mét dùng cách đâm trường thương tới tấp để thu thập hắn, lại thấy Cao Sơ Ngũ nửa ngồi xổm xuống, nắm lấy thi thể của một tên lính Kiến Nô trên mặt đất, rồi ném vào trường mâu binh trận đang xông qua.

Thi thể của Kiến Nô liền biến thành ám khí thật lớn, các trường mâu binh đối mặt với loại ám khí hung hãn này cũng hoàn toàn không biết làm gì, giống như cái chai bị quả bóng bowling đập vào, ngã sõng xoài ra đất.

Binh lính Kiến Nô còn lại thấy tướng người Hán này hung hãn như vậy, trong lòng không khỏi sợ hãi.

Con mẹ nó, đây có khác gì mãnh thú nhân gian đâu!

Chương 827: Lão tử muốn cả nhà ngươi kính dâng

Trong nháy mắt Cao Sơ Ngũ đã tạo ra một không gian đặt chân trên tường thành.

Binh sĩ dân đoàn theo sau không ngừng dọc theo sợi dây leo lên trên đầu thành.

Trong Kiến Nô có người la lên: "Chém đứt sợi dây kia."

Có người xách đao chém một đao mạnh xuống vòng dây móc lên phía trên đầu thành, nhưng mà vang lên một tiếng "cheng", vòng dây vẫn không đứt.

Kiến Nô kinh ngạc nhìn đao của mình, không hiểu sao.

Đó cũng không phải sợi dây bình thường, mà là dây thép, hơn nữa là dây thép to do rất nhiều dây thép nhỏ bện thành, thiết đao sao có thể chém đứt được?

Binh sĩ thôn Cao Gia không ngừng dọc theo sợi dây thép leo lên trên, chỉ chớp mắt đã chiếm cho mình một khu vực đặt chân.

Hỏa súng bật thứ đao lên!

Vừa đánh cận chiến, vừa tranh thủ thời gian bắn một phát.

Có người nói làm như vậy quá không nói võ đức, nhưng kẻ xâm lược thì có mặt mũi gì nói võ đức?

Đánh ngươi là được!

Trong súng các binh sĩ dân đoàn đã nạp sẵn một viên đạn từ trước.

Lắp thứ đao vào, thoạt nhìn giống như muốn chơi thứ đao với Kiến Nô, Kiến Nô còn thành thật vung trường mâu lên muốn giao lưu vài chiêu...Thế nhưng thứ đao đâm tới được một nửa, binh sĩ dân đoàn liền bóp cò súng.

"Đoàng!"

Đối diện có một tên ngốc ngã xuống.

Kiến Nô đâu thể chống được thế tiến công "nhiều tầng" như vậy.

Chẳng mấy chốc, Kiến Nô bại trận toàn diện, Nhạn Môn Quan đổi chủ. . .

500 Kiến Nô thủ quan chỉ 200 người chạy thoát từ bắc môn, 300 người khác đều phải nằm lại trên Nhạn Môn Quan.

Dân đoàn thôn Cao Gia cũng không đuổi, dù sao hỏa súng binh thật không dễ đuổi người, trước tiên quét dọn chiến trường.

Rất nhanh, một binh sĩ dân đoàn phát hiện ra một tên lính Kiến Nô còn chưa tắt thở trong đống thi thể.

"Báo, chỗ này có một người bị thương...ư..."

Một binh sĩ khác bên cạnh lập tức bưng kín miệng của hắn, thấp giọng nói: "Bị thương cái gì? Làm gì có người bị thương? Không phát hiện, chỉ có người chết." Hắn vừa nói, vừa dùng thứ đao của mình đâm phập vào ngực tên lính Kiến Nô bị thương kia.

Binh sĩ lên tiếng lúc trước ngẩn người: "Ngươi..."

Binh sĩ giết người thấp giọng nói: "Người này còn sống đưa trở về, khẳng định sẽ vào doanh Cải Tạo, ngươi cũng không muốn

trong thôn Cao Gia có một kẻ như vậy ở đúng không? Phim [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh] ngươi xem cho có thôi hả?"

Binh sĩ lên tiếng lúc trước bừng tỉnh: "Đúng đúng!"

Hồi lâu sau, quét dọn chiến trường kết thúc.

Một bộ hạ báo cáo với Cao Sơ Ngũ: "Báo cáo, quét dọn chiến trường xong xuôi, không bắt được một tù binh nào, quân địch đã chết hết."

Cao Sơ Ngũ: "A a, những người này thật không biết chịu đựng, vừa đánh đã chết rồi?"

Con rối Thiên Tôn ngồi trên vai hắn lại cười ra tiếng: "Các ngươi tưởng ta không biết sao? Quân địch bị thương đều bị các ngươi bồi cho một đao rồi."

Bộ hạ kia tức thì xấu hổ: "Cái này...khụ...xin Thiên Tôn trách phạt."

"Ta không phạt các ngươi." Con rối Thiên Tôn nói: "Giết thì cũng giết rồi, phạt cũng đâu có ích lợi gì."

Con rối Thiên Tôn chợt đổi giọng: "Giết và không giết, đều là con đường, đều có thể đi, lựa chọn khác nhau, sẽ nghênh đón một tương lai khác nhau mà thôi. Chẳng qua ta hy vọng các ngươi nhớ một điểm, trên lịch sử chưa từng có tiền lệ bởi vì tàn sát mà có thể làm cho một chủng tộc khác triệt để thần phục và tiêu vong. Thiên hạ rộng lớn, người chảy dòng máu Kiến Nô rất nhiều, dựa vào đao có giết hết được không? Nhiễm Mẫn đồ Hồ, mặc dù đạt được hiệu quả nhất định, nhưng cũng chỉ là tạm thời, chung quy không thể trừ được uy hiếp của người Hồ đối với Trung Nguyên."

Con rối Thiên Tôn thở một hơi dài: "Chinh phục dị tộc, thủ đoạn hiệu quả nhất, chung quy là -- văn hóa."

Các binh sĩ cung kính lắng nghe, thật ra không hiểu nhiều. Binh sĩ thế hệ của họ có lẽ cả đời cũng không hiểu, thế nhưng đợi thế hệ mới của thôn Cao Gia, như đứa bé Lưu Mậu Bào trưởng thành lên, thì nhất định sẽ hiểu --

Đông bắc Đại Châu, phía nam phủ Đại Đồng.

Thôn Hoàng Thảo Bình.

Mặc dù tên gọi Hoàng Thảo Bình, nhưng ở đây cũng không phải đồng bằng, mà là một vùng núi. Núi sâu rừng rậm, gồ ghề khó đi.

Lão Nam Phong, suất lĩnh biên quân Cố Nguyên cùng với đông đảo tân binh chiêu mộ tại Bồ Châu, tổng binh lực 3000 người, đóng quân trên sườn núi Hoàng Thảo Bình.

Phía dưới sườn núi là vùng đồng bằng thuộc địa phận của phủ Đại Đồng, bên cạnh có một thôn nhỏ, tên gọi là "Thôn Vương Gia Diêu".

Lão Nam Phong từ trên đỉnh núi liếc nhìn xuống dưới, đưa tay chỉ vào một nhà hương thân lớn nhất trong thôn Vương Gia Diêu, cười nói: "Đi, chúng ta đi cướp nhà đó đi."

Các lão binh Cố Nguyên bên cạnh giật nảy mình: "Nam Phong ca, việc này không làm được đâu, mấy năm lao động cải tạo của chúng ta là vì cái gì? Hiện tại kiếm ăn ở thế giới phồn hoa không thơm sao? Chúng tôi cũng không muốn trở lại doanh Cải Tạo nữa đâu."

Lão Nam Phong cười: "Các ngươi nghĩ cái gì thế? Trong tay lão tử có 'Văn Phòng Minh Tinh Thế giới phồn hoa' siêu kiếm tiền, còn để ý đến chút tài sản của một nhà hương thân nho nhỏ này sao? Cướp mà ta nói, không giống với các ngươi nghĩ đâu."

Mọi người: "Ơ?"

Lão Nam Phong cười khà khà: "Chúng ta làm cái bẫy cho Kiến Nô đi."

Nửa canh giờ sau...

Lão Nam Phong dẫn theo một đám thủ hạ đi tới bên ngoài cửa nhà đại hộ trong thôn Vương Gia Diêu kia, nhà đại hộ này họ Vương, là vọng tộc bản địa, khá giàu có.

Gần đây Kiến Nô cướp bóc tại phụ cận Tuyên Phủ Đại Đồng, Vương gia cũng sợ lắm, cũng không biết khi nào Kiến Nô sẽ cướp đến thôn Vương Gia Diêu, trong lòng hoảng sợ không biết làm sao.

Hắn liền gọi toàn bộ lão bách tính trong thôn Vương Gia Diêu vào trong gia bảo của mình, phát cho vũ khí, tổ chức chơi trò Tower Defense.

Dưới tình huống như vậy, Lão Nam Phong tới.

Hắn chống nạnh đứng ở cửa bảo, đối với bọn thôn binh cầm cung tiễn trên tường bảo thì như làm như không thấy, lớn tiếng nói: "Bảo này là ai định đoạt? Đi ra nói chuyện!"

Rất nhanh, gia chủ Vương gia đi ra, hắn ở trên tường bảo, vẻ mặt sợ hãi nhìn Lão Nam Phong: "Vị tướng quân này, ngài là?"

Lão Nam Phong làm ra vẻ bực bội: "Lão tử là đại tướng biên quân, họ Nam."

Gia chủ Vương gia vội vàng cười làm lành: "Xin chào Nam tướng quân."

Lão Nam Phong: "Kiến Nô lập tức sẽ tới, ngươi biết không?" Hắn đưa tay chỉ về hướng bắc: "Hướng này, có 2000 quân du kỵ của Kiến Nô đang đánh cướp khắp nơi, khoảng nửa canh giờ sau sẽ đi tới thôn Vương Gia Diêu."

Những lời này doạ cho gia chủ Vương gia chết khiếp: "Nửa canh giờ? Tướng quân cứu ta!"

Lão Nam Phong: "Lão tử đâu rảnh cứu ngươi, hiện tại lão tử cần ngươi đem tính mạng của cả nhà dâng cho triều đình, giúp bọn ta làm mồi dụ."

Gia chủ Vương gia vừa nghe vậy, mặt liền tái đi.

Lão Nam Phong: "Lát nữa Kiến Nô tới, ngươi liều mạng chống lại, chết cũng đừng chạy, cứ thủ trong bảo này, lão tử sẽ mang binh từ bên ngoài bao vây tới, đánh sau lưng Kiến Nô, hiểu chưa?"

Vẻ mặt gia chủ Vương gia tức thì cực kỳ đặc sắc, giống như đang nói: Ta kính dâng cái quần nhé.

Thế nhưng, vẻ mặt thì kệ vẻ mặt, ngoài miệng hắn phải nói: "Cẩn tuân Nam tướng quân phân phó."

Chương 828: Có muốn làm minh tinh không?

Thấy gia chủ Vương gia đã nhận lời, Lão Nam Phong xoay người rời khỏi.

Rất nhanh liền dẫn theo thủ hạ, trở lại sườn núi Hoàng Thảo Bình phía nam, ngồi xuống giữa đống đá trong rừng cây.

Bộ hạ đi cùng hắn vẫn còn hoang mang: "Nam Phong ca, huynh đệ ta còn chưa hiểu an bài vừa rồi của huynh là gì."

Lão Nam Phong: "Có gì mà không hiểu?"

Bộ hạ: "Hương thân kia không có khả năng ngoan ngoãn nghe lệnh vì nước hy sinh thân mình được, hắn tuyệt đối không thể tử thủ ở trong bảo. Nếu như chúng ta không nói cho hắn Kiến Nô còn nửa tiếng đồng hồ sẽ đến, có lẽ hắn còn sẽ ngốc nghếch thủ trong bảo, mãi đến khi kỵ binh Kiến Nô đến, hắn không kịp chạy trốn, đành phải tử thủ gia bảo. Thế nhưng huynh nói cho hắn Kiến Nô sắp tới, hắn khẳng định sẽ bỏ chạy sớm, tuyệt đối sẽ không thủ bảo. Chúng ta lại không thể thừa dịp Kiến Nô công bảo mà đánh lén sau lưng được."

Lão Nam Phong: "Đúng rồi, ta biết mà."

Bộ hạ: "..."

Lão Nam Phong cười: "Danh tiếng của quan binh chưa bao giờ là tốt, dân đoàn của chúng ta lại không có danh tiếng gì ở khu vực Đại Đồng này, có giơ cờ hiệu của dân đoàn thì hắn cũng sẽ không tin tưởng chúng ta, khả năng không cao sẽ phối hợp với chúng ta.

Cho nên ta bảo hắn vì nước hy sinh thân mình, sau khi hắn nghe xong khẳng định sẽ chạy, ta đang chờ hắn chạy vào trong núi đây."

Bộ hạ: "Ơ, chúng ta không phục kích sau lưng Kiến Nô sao?"

Lão Nam Phong: "Có bệnh mới phục kích Kiến Nô trên đồng bằng. Phải dụ Kiến Nô vào trong núi Hoàng Thảo Bình rồi phục kích mới càng tốt hơn. Hương thân kia, chính là con mồi tốt nhất."

Bộ hạ: "Ơ?"

Đến lúc này, hắn mới bừng tỉnh, thì ra là thế.

Quả nhiên, gia chủ Vương gia không thể nào ngoan ngoãn canh giữ ở trong bảo để "vì nước hy sinh thân mình", đợi Lão Nam Phong đi mất tiêu rồi, hắn mới lập tức bắt đầu tổng động viên cả nhà: "Kiến Nô còn nửa canh giờ nữa sẽ tới, mau, mau thu dọn vàng bạc trang sức rồi chạy trốn, chúng ta phải chạy lên núi Hoàng Thảo Bình phía nam."

Nam nữ lão ấu của Vương gia, kể cả các thôn dân chung quanh được họ gọi vào trong bảo đều vội vàng hành động.

Vàng bạc trang sức trong nhà sớm đã được đóng gói trong túi, khoác lên là chạy. Mấy thứ đồ cổ thư hoạ thoáng có chút giá trị thì cũng vội vàng chất hết lên xe, còn phải chuẩn bị lương thực để ăn trong khi trốn vào trong núi để tránh binh tai, cũng phải vận chuyển rất nhiều xe...

Người cả một đại gia tộc nếu muốn di chuyển toàn bộ, đúng là không phải chuyện đơn giản, chỉ công tác chuẩn bị cũng phải làm rất lâu.

Đợi đến khi đội xe của Vương gia xuất phát hướng về Hoàng Thảo Bình, trên đồng bằng phía tây bắc đã xuất hiện thám báo của Kiến Nô.

Thám báo từ xa nhìn thấy, trong gia bảo phía trước có rất nhiều xe đẩy đi ra, đang chạy về trong núi phía nam, tức thì khẩn trương: "Người Hán muốn chạy trốn?"

Thám báo lập tức thúc ngựa xông tới.

Nhưng Vương gia cũng không phải hoàn toàn không có chiến lực, gia đinh thôn binh cầm lấy cung tiễn, bắn một trận mưa tên về hướng thám báo Kiến Nô.

Thám báo vừa thấy đối phương người đông thế mạnh, chỉ dựa vào mấy kỵ thám báo hiển nhiên không thể làm gì được họ, vội vàng đánh ngựa chạy về.

Rất rõ ràng, đi gọi người!

Lần này người Vương gia càng vội hơn: "Chạy mau, thám báo của Kiến Nô phát hiện ra chúng ta rồi, rất nhanh quân chủ lực của chúng sẽ tới."

"Mau! Chạy mau."

Người Vương gia ra sức chạy vào trong núi Hoàng Thảo Bình, thế nhưng người già trẻ nhỏ, xe đẩy tay thì đâu thể chạy nhanh hơn được, bọn họ liều mạng chạy cũng chỉ tiến vào sườn núi được một hai dặm mà thôi.

Trên đồng bằng phía Tây bắc vang lên tiếng ngựa chạy ầm ầm, đại đội kỵ binh xuất hiện, phía sau kỵ binh còn có bộ binh đi theo.

"Người Hán muốn chạy vào trong núi!"

"Đuổi theo bọn họ."

"Tiền tài này đều là của chúng ta."

Kỵ binh Kiến Nô la hét đuổi theo.

Lần này chúng nhập quan, không có mục tiêu chiến lược, chỉ đơn thuần một chữ cướp, nhìn thấy có dê béo ở phía trước, dễ gì cho phép nó chạy thoát.

Mà cùng lúc đó, các vị trí bí mật trên núi Hoàng Thảo Bình, các hỏa súng binh của dân đoàn thôn Cao Gia đã chuẩn bị sẵn sàng.

Hố tán binh đã đào khắp nơi, các binh sĩ trốn ở trong hố, trên đầu trải cỏ.

Đạn đã nạp xong xuôi, ống súng từ dưới thảm cỏ thò ra ngoài.

Trên sườn núi không nhìn thấy một bóng người nào nữa, trên thực tế tràn ngập sát khí.

Người và xe đẩy của Vương gia liền chạy qua sơn đạo bên cạnh những hố tán binh này, có một số người thậm chí cách hố tán binh rất gần, thế nhưng binh sĩ của thôn Cao Gia không hề động đậy, giống như không hề tồn tại.

Người Vương gia đang hoảng hốt chạy, cũng hoàn toàn không lưu ý...

"Đuổi theo!"

"Đuổi theo họ, tiền sẽ là của chúng ta."

Kỵ binh Kiến Nô la hét xông lên sườn núi.

Người Vương gia đã vào núi được hai dặm, kỵ binh cũng không thể đuổi kịp họ ngay được, cũng chỉ có thể dọc theo sơn đạo gồ ghề chạy lên trên núi, sơn đạo còn thường xuyên quanh co, chỗ không có đường toàn là đá tảng.

Kỵ binh cũng không thể xông bậy bạ vào đống đá, chỉ có thể dọc theo sơn đạo ngoằn ngoèo chạy lên trên, từng vòng từng vòng đi lên.

Rất nhanh, họ liền đi tới nửa sườn núi.

Người Vương gia ở đằng trước sợ quá kêu cha gọi mẹ, một số người già và phụ nữ trẻ em chạy không được nhanh thì sợ quá bật khóc. Họ nhìn ra được tới, mình chạy không thoát, bị Kiến Nô đuổi theo chỉ là việc sớm muộn.

Nhưng mà đúng lúc này, Lão Nam Phong cười khẩy một tiếng, đột nhiên nhảy ra khỏi hố tán binh mình ẩn núp, giơ tay một phát súng: "Đoàng!"

Bắn quá tùy ý, nên không trúng!

Thế nhưng, một phát súng này của hắn đã mở ra khúc dạo đầu của bài nhạc giao hưởng.

Các hố tán binh trên sườn núi đồng loạt khai hoả.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Hầu như trong nháy mắt tiếng súng vang vọng khắp Hoàng Thảo Bình.

Kỵ binh Kiến Nô chỉ nhìn thấy trên sườn núi phía trước khắp nơi đều có ánh lửa và khói trắng bốc lên, tiếp theo chính là ngực mình đau nhói, kêu thảm một tiếng, rồi ngã ngửa về phía sau.

Trong nháy mắt liền thương vong nặng nề.

Mà người Vương gia thì bỗng chốc ngẩn ra.

Họ cũng không ngờ tới, trên khu đất trống bên cạnh mình lại có một đám người xuất hiện, còn cầm hỏa súng, bắn túi bụi về phía sau lưng Kiến Nô.

Trong nháy mắt Kiến Nô đã bị bắn cho người ngã ngựa đổ.

Một lão nhân của Vương gia thật sự đi không đặng, vốn đang

ngồi trên bãi cỏ bên đường thở hổn hển chờ chết, nhưng không ngờ, tại nơi bên cạnh cách mình chưa tới nửa trượng có một người chui ra, còn quay về Kiến Nô khai hoả.

Lão nhân thiếu chút nữa bị dọa cho trực tiếp đi gặp diêm vương, nhưng chờ khi ông ta rõ ràng là chuyện gì xảy ra, trong nháy mắt ông liền mừng như điên, hai tay bưng lỗ tai quát to: "Giết, giết sạch đám Kiến Nô chó đẻ này đi!"

"Chúng ta...đây là đi vào trận địa phục binh của quan binh rồi?"

Tất cả người Vương gia đều ngớ ra, như đứng chết trân.

Chỉ có một mình gia chủ Vương gia thì vẻ mặt đầy xấu hổ, nhìn Lão Nam Phong trượt từ trên sườn núi xuống. Gia chủ Vương gia liền quỳ phịch xuống đất: "Nam tướng quân...ta...thảo dân...ta..."

Lão Nam Phong vỗ vai hắn và nói: "Rất tốt, ngươi làm rất tốt, giả bại dụ địch thâm nhập mai phục, diễn rất thật. Ngươi trời sinh chính là diễn viên đỉnh cấp đó. Có muốn nổi tiếng không, ta giúp ngươi."

Gia chủ Vương gia ngớ người: "Ta không diễn, ta thật sự đang chạy trốn mà."

Lão Nam Phong cười ha ha: "Nói nhảm, sao ta không biết là ngươi đang chạy trốn thật? Đùa với ngươi thôi!"

Chương 829: Tranh công lao

Rất nhanh, quân Kiến Nô đuổi theo lên sườn núi đã bị đánh cho thảm không nói nổi.

Bộ binh theo phía sau đang do dự có cần xông lên cùng "Thần cơ doanh quân Minh" quyết một trận tử chiến hay không, liền nghe được bên cạnh cũng vang lên tiếng la giết, Lão Nam Phong cũng sẽ không đem hết trứng gà đặt cùng một rổ.

Hắn an bài phục binh trên sườn núi đa số là hỏa súng binh mới.

Mà lão binh Cố Nguyên tâm phúc của mình thì đều mai phục ở bên hông.

Đám người này đánh trận rất liều mạng, thủ đoạn độc ác, hơn nữa tên nào cũng thích tranh công.

Mặc dù sau khi gia nhập thôn Cao Gia đã trải qua giáo dục "chiến lợi phẩm phải sung vào công quỹ", "chiến công là vinh dự thuộc về tập thể", nhưng sự hun đúc nhận được khi làm quan binh nửa cuộc đời của họ trước đó thì vẫn còn, khi đánh trận xông lên đầu tiên liền có công lao như "tiên phong", đó là ký ức đã thuộc về cơ thể.

Bọn họ rất rõ ràng, cho dù chiến công là của tập thể, nhưng nếu cá nhân đánh tốt, vẫn sẽ nhận được Thiên Tôn và Lão Nam Phong ưu ái.

Được Thiên Tôn ưu ái chính là giản tại tiên tâm(*), sẽ phát cho họ các phần thưởng đặc biệt, một viên đồ ăn hiếm lạ là có thể phát tài.

(được thần tiên coi trọng)

Được Lão Nam Phong ưu ái không chỉ có thể thăng quan trong quân đội, ở trong Văn Phòng Minh Tinh thế giới phồn hoa cũng được thăng quan, khi đóng phim thậm chí có thể diễn vai quan trọng, nhìn Trần Thiên Hộ người ta kìa, hiện tại phong cách cỡ nào.

Các lão binh Cố Nguyên hú lên một tiếng rồi xông ra từ điểm mai phục.

Đấu pháp của đám người này hoàn toàn không giống với các hỏa súng binh của thôn Cao Gia huấn luyện ra.

Dân binh thôn Cao Gia toàn là nhát chết thích chơi hỏa súng, trọng điểm chính là lấy thủ làm công, chiến công không quan trọng bằng bảo mệnh.

Nhưng ý nghĩ của các lão binh Cố Nguyên thì ngược lại, bảo mệnh làm gì quan trọng bằng chiến công? Nếu sợ chết chơi hoả súng, ai đánh chết tên địch nào cũng không làm rõ, vậy thì tranh công thế nào? Vậy thì xông lên, mới có thể giản tại tiên tâm.

Một đám trên tay cầm hỏa súng, xông tới Kiến Nô.

Vừa chạy băng băng, còn vừa nổ súng.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Khói trắng lượn lờ, họ bắn xong một phát súng, cũng không nạp đạn, mà trực tiếp đeo hỏa súng ra sau lưng, sau đó rút ra yêu đao từ bên hông.

"Xông lên!"

"Tuổi trẻ cuồng vọng dám xung phong, tương lai mới có thể làm phú ông."

"Một vết sẹo một phần công, thăng quan phát tài ta phong cách."

"Xông lên!"

Kiến Nô quay đầu nhìn: "Mẹ nó, biên quân người Hán!"

Con mẹ nó đây là biên quân không sai được!

Người Hán chỉ có biên quân mới có thể đánh với Kiến Nô, còn lại toàn là gà con.

Đôi bên lập tức xông vào nhau.

Vừa tiếp chiêu, Kiến Nô liền cảm thấy không bình thường.

Nhánh biên quân này bình thường ăn cái gì? Con mẹ nó người nào cũng thân thể cường tráng, rất có sức lực, khác hoàn toàn với các biên quân thường xuyên ăn không đủ no mặc không đủ ấm, mặt mày xanh xao vàng vọt.

Hơn nữa trang bị của đám người này còn con mẹ nó rất tốt.

Đôi bên vừa va chạm yêu đao, cheng một tiếng, đao của Kiến Nô liền mẻ luôn.

Kiến Nô: "!!!"

Cố Nguyên binh cười ha ha, một đao chém đầu của Kiến Nô bay lên cao.

Chất lượng nước thép của thôn Cao Gia đã tốt đến mức có thể "đúc" ra hỏa súng, dùng nước thép này "rèn" ra đao, chất lượng sao có thể kém được?

Bị mẻ là còn đỡ, có một số Kiến Nô đao trong tay giòn hơn, đôi bên va chạm một đao, đao của Kiến Nô liền trực tiếp gãy làm đôi.

Quân Kiến Nô trước đó đã bị hỏa súng đánh qua, sĩ khí đi xuống, binh lực giảm mạnh, hiện tại lại bị vũ khí trang bị, tố chất thân thể của đối phương áp chế mọi mặt, thì đâu còn là đối thủ của biên quân Cố Nguyên.

Sau một hồi chiến đấu thống khoái lâm li, chém như thái rau, trò chơi kết thúc.

Gần nửa quân Kiến Nô ngã xuống trên sườn núi Hoàng Thảo Bình.

Một nửa còn lại thì chật vật chạy trốn, lui về hướng tây bắc.

Cả đám biên quân Cố Nguyên muốn tranh công thì còn đang đuổi theo, Lão Nam Phong lại minh kim thu binh, giặc cùng đường không được đuổi, đuổi cố dễ gặp chuyện không may.

Dân đoàn thu binh trở về.

Lão Nam Phong đứng ở trước mặt đám người của thôn Vương Gia Diêu: "Vương viên ngoại đúng không?"

Gia chủ Vương gia vội vàng tiến lên hành lễ.

Lão Nam Phong nói: "Lão tử không thích tranh công."

Vương viên ngoại: "Ơ?"

Lão Nam Phong cười ha ha: "Lão tử bình sinh khép mình, không thích trang bức. Cho nên, sau này nếu như có người của triều đình tới hỏi, ngươi cứ nói, những Kiến Nô này đều là ngươi suất lĩnh gia đinh và dân đoàn thôn binh giết, hiểu chưa?"

Vương viên ngoại hít thật sâu một hơi lạnh: "Hả?"

Vẫn là lần đầu tiên hắn thấy có loại quan binh không tranh công.

Hắn đâu biết, Lão Nam Phong vốn không cần triều đình luận công ban thưởng, hắn chỉ cần Thiên Tôn thưởng cho hắn là đủ rồi, báo công cũng phải báo với Thôn uỷ thôn Cao Gia, không cần báo với triều đình, cho nên đối mặt với bên triều đình, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Lão Nam Phong tiếp tục phân phó: "Ngươi gọi hết mọi người ở nông thôn chung quanh, bảo mọi người trốn vào sơn lâm phía nam."

Vương viên ngoại: "Không phải ngài đã giúp chúng tôi đẩy lùi Kiến Nô rồi sao?"

Lão Nam Phong lắc đầu: "Vừa mới đến chỉ là một nhóm nhỏ mà thôi, Kiến Nô bốn lộ đại quân, đang tập trung về Ứng Châu."

Nghe nói thế Vương viên ngoại tức thì sợ đến ngây người ra, thì ra thôn Vương Gia Diêu này cách Ứng Châu chỉ gần 40 dặm lộ trình, hơn nữa toàn bộ là bình nguyên.

Hơn 40 dặm, kỵ binh Kiến Nô có thể đến trong chốc lát.

Khoảng cách này đúng thật phải đi lánh nạn rồi.

Vương viên ngoại vội vàng nghe lời, ngoan ngoãn phái người đi truyền tin, gọi người của các thôn trang chung quanh trốn vào sơn lâm phía nam --

Ngay khi tình hình tại phủ Đại Đồng đang diễn ra rất kịch liệt...

Vùng phía nam Sơn Tây, huyện Viên Khúc, Chi Ma Câu.

Trong câu có một sơn thôn kỳ lạ.

Thôn rất lớn, bên trong toàn là nhà gỗ, tầng tầng lớp lớp, lớn hơn thôn bình thường không chỉ gấp đôi, gần như có thể gọi là

trấn.

Thì ra, ở đây là nơi đóng quân của ba vị lưu khấu được chiêu an, phân biệt tên là Hạ Tông Hán, Lưu Hạo Nhiên, Cao Gia Kế.

Ba người này vốn là đạo tặc Sơn Tây, vào mấy năm trước, khi lưu khấu Thiểm Tây qua sông tiến vào Sơn Tây, ba người liền nhân cơ hội đứng lên gây rối tạo phản, mượn thời cơ đại quân lưu khấu Thiểm Tây tai họa thiên hạ, ba người giết người cướp của, không chuyện ác nào không làm.

Sau đó, chủ lực lưu khấu Thiểm Tây chia làm hai lộ, một lộ hồi Thiểm, một lộ thì qua sông đi Hà Nam.

Ba người tức thì cảm giác được thế đơn lực cô, không thể làm loạn nữa.

Vì vậy ba người xin hàng với quan phủ.

Vừa lúc gặp phải Đái Quân Ân tới Sơn Tây nhậm chức đảm nhiệm tuần phủ.

Đái Quân Ân là một người hiền lành, không đủ tâm ngoan thủ lạt, không thể như Hồng Thừa Trù sai khiến Hạ Nhân Long sát hàng, liền tiếp nhận ba người xin hàng, an bài ba người suất lĩnh thuộc hạ cũ, khai hoang làm ruộng, an sinh lập mệnh trong Chi Ma Câu.

Lúc này, Hạ Tông Hán đang bưng một bát cháo bột mì rất loãng mà húp, mày nhăn lại: "Con mẹ nó, mỗi ngày chỉ có thể ăn mấy thứ này, tuyệt không vui vẻ chút nào, vẫn là thời gian chúng ta giết người cướp của trước đây thoải mái hơn."

Lưu Hạo Nhiên: "Đại ca nói rất phải, ài."

Cao Gia Kế lên tiếng: "Đại ca nhị ca, huynh đệ ta cũng rất nhớ thời gian vui vẻ trước đây, đệ thấy, chúng ta dứt khoát tái khởi đi."

Hạ Tông Hán: "Tái khởi lúc này? Làm được sao? Bọn Sấm Vương đã chuyển đến Hà Nam rồi, chúng ta tại Sơn Tây thế đơn lực cô."

Cao Gia Kế nói: "Hì hì, hai vị đại ca. Ngày hôm qua tam đệ ta đi ra ngoài một vòng, đã hỏi thăm một chút, nghe nói Kiến Nô đang tấn công Tuyên Phủ Đại Đồng, khiến cho phía bắc đang rất hỗn loạn. Quan binh Sơn Tây đều đi phía bắc hết rồi. Quân của Hình Hồng Lang đạo Hà Đông kia, vốn có 3000 binh mã, ép cho chúng ta không dám nhúc nhích, nhưng hiện tại chỉ còn lại 500 người thôi, chính là cơ hội tốt để chúng ta đến đạo Hà Đông đánh cướp một phen."

Chương 830: Phê duyệt than đá cho ta đi

Ba tên Hạ Tông Hán, Lưu Hạo Nhiên, Cao Gia Kế cứ thương lượng như thế, quyết đoán khởi binh.

Người trong Chi Ma Câu toàn là thuộc hạ cũ của chúng, trước đây theo ba người giết người cướp của, cơm no rượu say, sống vô cùng kiêu ngạo. Một năm gần đây chịu uất ức làm ruộng, trong lòng sớm đã nghẹn một bụng tức.

Vừa nghe nói Kiến Nô gây rối, thực lực quan binh không đủ, nếu thủ lĩnh phản, các lão tặc đều hưởng ứng.

Chỉ nháy mắt, ba người lại lôi kéo được 5000 đại quân.

Hạ Tông Hán lớn tiếng nói với tất cả bộ chúng: "Đạo Hà Đông rất giàu, bên đó có xưởng muối, còn có xưởng dệt, xưởng xi măng, xưởng mỏ than, xưởng sắt thép...mới xây. Công nhân ở đó đều rất giàu, nhà nào cũng có tiền. Nhưng bọn họ có tiền cũng không cho chúng ta tiêu xài, dựa vào cái gì bọn họ cơm no rượu say, chúng ta lại phải uống gió tây bắc? Chúng ta đến đạo Hà Đông cướp con mẹ nó một phát, giết sạch đám vi phú bất nhân đó đi, phát tài một phen, sau đó vượt qua Hoàng Hà, đi tìm Sấm Vương đại ca nhập bọn."

Mọi người: "Được!"

Năm nghìn đại quân, lén lút ra khỏi Chi Ma Câu, dọc theo đường nhỏ giữa núi, đi về hướng đạo Hà Đông hướng tây nam. . .

--

Thành đông Hà Đông, bên ngoài hơn 20 dặm, trên một khu vực đất hoang có xây một nhà xưởng rất lớn.

Tên đầy đủ là "tổng xưởng sắt thép Sơn Tây Vận Thành", tên gọi tắt "xưởng Vận Cương".

Nhà xưởng xây có vẻ hẻo lánh, lại xa xôi.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, Lý Đạo Huyền đã hấp thu kinh nghiệm của hậu thế "nhà xưởng quốc doanh chuyển ra vùng ngoại ô", ngay từ đầu đã quyết định xây loại nhà xưởng lớn như xưởng sắt thép rời xa nội thành, tránh cho sau này nhân khẩu đông đúc, nội thành quá chật, nhà xưởng lại phải chuyển thêm một lần.

Sáng sớm, các công nhân trong nhà xưởng đã thức dậy.

Đông đảo công nhân làm một bài thể dục buổi sáng trên thao trường trong nhà xưởng để rèn luyện sức khoẻ.

Một ít công nhân thì tập trung đến nhà ăn, bưng bát cháo, gặm dưa muối, uể oải bắt đầu một ngày mới của mình.

Trong số những công nhân này có hai người đặc biệt, một người tên Tề Thành, một người tên Trần Nhị Cẩu, hai người đều là công nhân kỹ thuật, trên đầu đội mũ lam.

Nhưng mũ lam của họ lại không quá giống mũ lam của người khác, trên mũ của họ có vẽ một vòng tròn, trong vòng tròn viết một chữ "thí", biểu thị dùng thử.

Thì ra hai người này đều là phạm nhân trong núi Hoàng Long, nhưng bởi vì các nơi thiếu nhân lực kiến thiết, hai người lại biết chút kỹ thuật, cho nên đạt được "ân chuẩn đặc biệt", lập công chuộc tội.

Lúc này hai người đang ngồi bên cạnh thao trường, vừa gặm bánh màn thầu dưa muối, vừa nhìn công nhân khác chạy xung

quanh thao trường.

Công nhân sắt thép thật đúng là khác với công nhân bình thường, mỗi người đều có sức khoẻ tốt, thân thể to cao, trên làn da màu cổ đồng ướt đẫm mồ hôi, dưới ánh sáng mặt trời buổi sáng còn lập loè phát sáng.

Tề Thành có chút ước ao: "Thật là có chút đố kị vớ họ, nếu không phải trên mũ của ta có chữ 'thí', ta cũng có thể tự tin mà sống như họ rồi."

Trần Nhị Cẩu cười: "Đừng lo lắng, chúng ta đi ra lập công chuộc tội cũng lâu rồi, đã lập công không ít, cũng đã giảm rất nhiều hình phạt, cùng lắm là một năm nữa, chúng ta sẽ mãn hình thôi."

Tề Thành phấn chấn: "Cũng phải, một năm sau, chúng ta có thể bỏ đi chữ 'thí' trên mũ rồi. Ha ha ha, đến lúc đó chúng ta cũng là dân thôn Cao Gia quang vinh, có thể nhận tiền công cao như các mũ lam khác, cuộc sống sẽ trở nên tốt đẹp hơn."

Hai người càng nói càng vui sướng, cảm thấy cuộc sống tốt đẹp hẳn lên.

Đúng lúc này, một công nhân đội mũ vàng chạy tới, từ xa đã chào hỏi với hai người: "Tề công, Trần công, bên thôn Cao Gia có một chiếc xe cổ quái tới đó, chúng tôi nhìn không rõ, hai người có thể tới cửa xưởng xem được không?"

Tề Thành và Trần Nhị Cẩu vội vàng đứng dậy, cười nói: "Tới đây tới đây!"

Hai người nhanh chóng đi tới cổng "Xưởng Vận Cương", chỉ thấy ở đây đã tập trung rất nhiều mũ vàng, đang làm một vòng nhìn vào, không biết đang nhìn thứ ngạc nhiên gì.

Hai người chui vào trong đám người, vừa nhìn mới biết thì ra

họ đang xem một chiếc xe bằng sắt cổ quái, vẻ ngoài hơi giống xe lửa, nhưng cũng không phải chạy trên đường ray, mà là có thể chạy trên mặt đường xi măng, rất phong cách.

"Oa, đây là đồ vật gì thế?" Tề Thành và Trần Nhị Cẩu cũng không khỏi giật mình.

"Đây là xe hơi mới nhất Bạch công tử mới nghiên cứu ra." Tài xế lái xe dương dương đắc ý nói: "Không cần đường ray, chỉ cần nơi nào có đường là nó có thể đến nơi...Ta là tài xế đời đầu tiên, chạy nó suốt một đường từ bản thôn thôn Cao Gia đến đây, đủ xa chứ? Ha ha ha ha! Chẳng qua...nó ngốn than đá quá."

Nói xong, tài xế liền kêu thảm: "Trong Xưởng Vận Cương có than đá không? Mau cho ta một ít, than đá của ta cháy hết rồi, xe không thể động nữa."

Các công nhân vây xem liền bật cười: "Nơi này là xưởng sắt thép, đương nhiên là có than đá, ha ha ha, thế nhưng không thể cho ngươi không được, cái này cần lãnh đạo ký tên phê duyệt."

"Lãnh đạo đâu? Lãnh đạo của các ngươi đâu?"

Tài xế không ngừng kêu thảm.

"Lãnh đạo đi công tác rồi." Các mũ vàng cười: "Hiện tại trong nhà xưởng lớn nhất chính là Tề công và Trần công."

Sau đó các mũ vàng tách ra hai bên, liền đẩy Tề Thành và Trần Nhị Cẩu đi ra.

Tài xế liếc nhìn mũ lam trên đỉnh đầu Tề Thành và Trần Nhị Cẩu, phía trên còn vẽ một chữ "Thí", liền rõ ràng đây là hai phạm nhân lập công chuộc tội, trong bụng không khỏi thầm nghĩ: Hiện tại xưởng Vận Cương lại do hai phạm nhân đứng ra nói chuyện sao? Thật thái quá!

Trong lòng nghĩ như vậy, ngoài mặt lại mỉm cười nói: "Hai vị mũ lam đại ca, có thể phê duyệt một ít than đá cho ta không? Chiếc xe này của ta là xe thí nghiệm số 2 của Bạch công tử, một sản phẩm Khoa học Công nghệ đỉnh cấp của thôn Cao Gia, tương lai sẽ gánh vác ngành vận tải trên đường bộ của thôn Cao Gia. Ngươi phê duyệt than đá cho ta, thôn ủy hội khẳng định sẽ đồng ý."

Tề Thành và Trần Nhị Cẩu đang nhìn chiếc xe mà chậc lưỡi tán thán, nghe tài xế nói vậy, đương nhiên cũng sẽ không có ý kiến gì.

Tề Thành gọi người cầm giấy bút tới, viết một mẩu giấy, duyệt cho xe thí nghiệm của Bạch công tử XXX cân than đá, ký tên của mình vào, đóng dấu vân tay...

Sau đó liền có công nhân đi xách ra hai sọt than đá, mỉm cười giúp tài xế đổ than đá vào trong hộp trữ than đá trên xe.

Cả đám người đang tất bật...

Đột nhiên!

Góc đông bắc xưởng Vận Cương, vang lên âm thanh "đông đông đông", đó là tiếng gậy đập vào gậy trúc rỗng ruột.

Là tiếng cảnh báo!

Tiếp theo, công nhân phụ trách canh gác phía đông bắc la lên: "Có tặc quân đang công tới, có tặc quân đang công tới, đóng cửa xưởng, mau, mau đóng cửa xưởng."

Tiếng la này khiến cho cả xưởng Vận Cương tức thì như nổ tung.

Khắp nơi đều vang lên tiếng la hét sợ hãi.

Đông môn và bắc môn của nhà xưởng, hai tấm cửa sắt thật lớn

lập tức đóng lại, phát ra tiếng vang chói tai.

Trong nhà xưởng khắp nơi là công nhân chạy loạn, mà gia quyến của các công nhân cũng đổ ra từ khu gia thuộc, chạy lăng xăng như con ruồi không đầu: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Tặc quân ở đâu?"

"Tặc quân từ đâu tới vậy?"

Chương 831: Ngươi còn đang mặc quần thủng đáy

Cả xưởng Vận Cương rơi vào hỗn loạn, công nhân chạy tán loạn khắp nơi.

Mà người tỉnh táo hơn thì trước tiên chạy vào trong kiến trúc tương đối cao, đứng càng cao thì mới có thể trước tiên rõ ràng đã xảy ra chuyện gì.

Tề Thành, Trần Nhị Cẩu, tài xế xe thử nghiệm, ba người đều nhìn trúng tháp cao chính giữa nhà xưởng, liền nhanh chóng chạy lên tháp, còn có một đám công nhân bình thường đội mũ vàng theo sau.

Sau khi leo lên tháp, tầm nhìn thoáng cái trở nên trống trải. Họ nhìn về hướng cánh đồng hoang phía đông bắc xưởng Vận Cương, lập tức liền trông thấy tặc quân, đó là một đội quân nhân số khoảng 5000 người, trùng trùng điệp điệp, đang từ xa qua đây.

Mục tiêu rất rõ ràng là xưởng Vận Cương!

Lần này khiến đám mũ vàng hết sức sợ hãi, không ít người đã hét ầm lên.

Sau khi la xong, ánh mắt mọi người đồng loạt rơi vào hai người Tề Thành và Trần Nhị Cẩu.

"Tề công! Trần công! Làm sao đây?"

"Làm sao đây trời?"

"Có cần mở cửa tây rồi chạy trốn không?"

"Thành Hà Đông nằm phía tây cách chúng ta hơn 20 dặm, Hình Hồng Lang đang dẫn 500 dân đoàn đóng tại thành Hà Đông, chỉ cần chúng ta trốn đến thành Hà Đông thì sẽ an toàn rồi."

"Chúng ta chạy nhanh, thế nhưng nữ nhân và trẻ nhỏ lại chạy chậm, họ sẽ bị tặc quân đuổi kịp."

"Cái này..."

Mọi người bắt đầu tranh cãi ầm ĩ, khiến ai cũng đau đầu mà không tìm ra cách giải quyết.

Đúng lúc này, Tề Thành đột nhiên hét lên: "Im lặng, con mẹ nó im lặng hết đi."

Hắn vừa la lên, khiến các mũ vàng im thin thít, tất cả đều nhìn hắn với ánh mắt kinh ngạc.

Tề Thành lớn tiếng nói: "Sợ cái quần à, đừng quên ta và Nhị Cẩu huynh đệ là thân phận gì, các ngươi nhìn chữ 'Thí' trên mũ ta đi, con mẹ nó hai bọn ta trước đây chính là tặc đó, tặc có cái gì mà sợ? Các ngươi sợ bọn ta không? Bọn ta cũng không phải có hai con mắt một cái miệng, hai lỗ tai bốn cái chân sao?"

Lời hắn nói khiến mọi người bừng tỉnh.

Ơ?

Đúng rồi!

Vào thời khắc đặc biệt thế này, chữ "thí" trên mũ không biết vì sao khiến cho người ta an tâm.

Tề Thành bỗng lấy ra một ống loa, đây là phương tiện cần thiết của mũ lam, là một đạo cụ quan trọng để khi sai sử mũ vàng làm việc thì tất phải dùng đến.

Hắn đặt ống loa lên bên mép, ngay trên tháp cao, quay về phía

dưới hét lên: "Tất cả mọi người đừng loạn, đừng loạn...Chúng ta bình thường đều được huấn luyện quân sự, không ít người còn trải qua huấn luyện dân binh, các ngươi rốt cuộc đang hoảng cái gì? Con mẹ nó hiện tại tất cả đều nghe ta, tất cả nam nhân, lập tức tập trung tại cửa khoa bảo vệ nhà xưởng."

Sau tiếng la, các công nhân đang hỗn loạn như con ruồi thoáng cái ổn định lại.

Tề Thành quay đầu, nói với Trần Nhị Cẩu: "Nhị Cẩu, nhanh đến phòng bảo vệ, mở kho hàng, phân phát cho mọi người vũ khí dân binh mà phía trên cấp cho chúng ta, nhanh lên."

Trần Nhị Cẩu gật đầu, lập tức xuống tháp cao, đi về hướng phòng bảo vệ.

Tề Thành lại quay đầu nhìn sang tài xế xe thử nghiệm số 2: "Huynh đệ, phiền ngươi lập tức lái xe đến Hà Đông, cầu viện Hình Hồng Lang."

Tài xế chấn động: "A, đúng đúng, đây là việc hiện tại ta làm được."

Hắn cũng vội vàng xuống tháp cao, ngồi lên xe thí nghiệm số 2 vừa mới bổ sung than đá xong, mũ vàng giúp hắn mở cửa tây nhà xưởng, xe thí nghiệm số 2 nhanh chóng phóng ra ngoài chạy về hướng thành Hà Đông.

Lúc này, tặc quân phía đông bắc cũng đang nhanh chóng tiếp cận...

May mà bên ngoài nhà xưởng là một vùng đồng hoang, tầm nhìn trống trải, tặc quân ở ngoài ba dặm đã bị lính gác nhìn thấy. Chúng muốn chạy thêm hai ba dặm để tới bên ngoài nhà xưởng thì còn cần thời gian.

Thừa dịp lúc này, cửa kho hàng của phòng bảo vệ nhà xưởng

mở ra, Trần Nhị Cẩu kéo ra một cái sọt lớn từ trong cùng kho hàng, một cước đạp ngã cái giỏ, hỏa súng nòng trơn bên trong đổ ra, lăn đầy đất.

Thì ra, trong phòng bảo vệ mỗi nhà xưởng của thôn Cao Gia đều chất đầy hỏa súng nòng trơn kiểu cũ đã bị đào thải, trong đó có điểu súng, cũng có Tam nhãn thần súng, ngoại trừ không có pháo, trên cơ bản chẳng khác nào như phân phối của Thần cơ doanh quân Minh.

Các công nhân trong xưởng Vận Cương thật ra đều là "dân binh", mỗi người họ đều đã trải qua huấn luyện quân sự cơ sở nhất, trong đó bao gồm xếp đội ngũ, tập bắn bia, ném lựu đạn.

Cho nên, họ cũng biết sử dụng những điểu súng và Tam nhãn thần súng này.

Chỉ khác biệt ở chỗ, dùng có tốt không, có thông thạo hay không.

Các công nhân nhanh chóng ngồi xuống nhặt lấy một cây hỏa súng trên mặt đất, lại cầm hai nắm đạn trong một cái sọt khác, sau đó chạy về hướng đông bắc.

Một sọt hỏa súng rất nhanh đã được phát xong, Trần Nhị Cẩu lại kéo ra một cái sọt mới.

Còn muốn tìm cái sọt thứ ba thì không có!

Phòng bảo vệ xưởng Vận Cương chỉ có 100 cây hỏa súng nòng trơn.

Trần Nhị Cẩu đành phải lôi ra thêm một sọt cung tiễn, tiếp theo lại lôi ra một sọt vũ khí lạnh đao thương kiếm kích...

Nhưng vẫn không đủ phân phát!

Cuối cùng, các công nhân và gia thuộc không có vũ khí đành phải tự mình tìm vũ khí, có người lượn một vòng trong phân xưởng liền vớ được một cây ống tuýp cầm trong tay.

Còn có người tìm được một sợi xích sắt thiệt to.

Có người tìm được một cây thiết côn, thứ này chuẩn bị lắp vào ổ trục phía trên máy hơi nước, cầm trong tay thử múa thì cảm thấy khó mà thi triển được, quá con mẹ nó nặng...

Trong xưởng sắt thép cái khác không có, các loại hung khí thì lại rất đầy đủ.

Công nhân có vũ khí trong tay đều chạy về hướng đông bắc.

Mà Tề Thành thì sớm đã chạy tới góc tường phía đông bắc trước một bước rồi.

Tường vây của xưởng Vận Cương không giống với tường thành, nó cũng không vừa rộng vừa dày như tường thành, trên đầu tường còn cho phép người đi được.

Nó chỉ là một bức tường vây nhà xưởng bình thường, chỉ dày mấy chục cm.

Cho nên các công nhân cũng không thể leo lên trên tường mà phòng thủ.

Có người leo lên tháp canh ở góc phía đông bắc, nhưng tháp canh không lớn, chỉ cho phép 5,6 người ở bên trên, xoay người cũng rất khó khăn.

Họ đành phải leo lên nhà xưởng cách tường vây tương đối gần, đứng ở trên nóc nhà...

Tề Thành và Trần Nhị Cẩu leo lên trên một nóc nhà cách tường vây gần nhất.

Các công nhân xung quanh đều tỏ ra hoảng loạn, nhưng Tề Thành và Trần Nhị Cẩu đã trải qua các loại chiến đấu, hơn nữa, những trận đánh mà họ trải qua trên cơ bản chính là một chữ: Thua!

Lưu khấu đánh với quan binh là thua, đánh với dân đoàn thôn Cao Gia cũng thua, tạo phản mấy năm trước, hầu như chưa từng thắng một trận nào.

Cho nên Tề Thành và Trần Nhị Cẩu trái lại rất am hiểu nhẫn nhịn chịu nhục.

Nhìn mấy nghìn tặc quân càng ngày càng gần bên ngoài nhà xưởng, Tề Thành giơ ống loa lên, lớn tiếng nói: "Tặc tử phương nào, dám đến phạm xưởng Vận Cương ta? Các ngươi không biết nhà xưởng này ai bảo kê sao?"

Ba tên Hạ Tông Hán, Lưu Hạo Nhiên, Cao Gia Kế cùng nhau cười phá lên.

Chúng cũng không biết vì sao người đối diện lại nói giọng to như thế, vang dội như thế, mình cách xa còn có thể nghe được.

Ba người họ cũng không có giọng to như thế.

Hạ Tông Hán đành phải tìm mấy chục thủ hạ, cùng nhau la lên: "Nhà xưởng phía trước là của lão địa chủ nào? Hôm nay các gia gia tới đây, các ngươi nên ngoan ngoãn giao ra toàn bộ tài sản. Nếu dám nói nửa chữ không, phá tan nhà xưởng rách của ngươi, già trẻ lớn bé đều giết sạch."

Tề Thành: "Má nó, năm đó khi lão tử nói những lời này với người khác, ngươi còn đang mặc quần thủng đáy thôi."

Chương 832: Một tay sản xuất một tay cầm thương

Trần Nhị Cẩu đoạt lấy ống loa trong tay Tề Thành, quay về bên ngoài la lên: "Ở đây không phải là nhà xưởng của địa chủ, là nhà xưởng của lão bách tính. Năm đó ta cũng là một lưu khấu tạo phản, hiện tại đã cải tà quy chính, thay đổi triệt để, trở lại làm người. Ta khuyên các ngươi cũng buông đao xuống, làm lại từ đầu đi."

Những lời này cũng không đạt được sự đáp lại hữu hảo.

Ba tên Hạ Tông Hán, Lưu Hạo Nhiên, Cao Gia Kế lại phá lên cười.

Hạ Tông Hán phân phó một câu với mấy chục thủ hạ, mấy chục người kia cùng la lên: "Con mẹ nó bớt nỏi nhảm đi, giao ra tài sản, miễn các ngươi khỏi chết."

Trần Nhị Cẩu: "Tài sản ở đây đều là bọn ta dựa vào lao động, dựa vào hai tay làm ra, không thể cho đám cường đạo các ngươi được. Các ngươi thức thời nhanh cút đi, bằng không, lát nữa các công nhân gia gia sẽ dạy các ngươi làm người."

Ba tên thủ lĩnh nhìn nhau, trong lòng có phần hiếu kỳ. Nhà xưởng này quá kiên cường, đối mặt với 5000 đại quân bọn ta, địa chủ bình thường chỉ sợ ngay cả thở cũng không dám, cho dù không chịu giao ra tài sản, cũng sẽ nói lời ôn hoà lừa mình.

Người trong nhà xưởng trước mắt này lại không sợ chết chút nào sao?

Hay là nhà xưởng toàn người hồ đồ?

Chúng đang suy nghĩ.

Tề Thành đột nhiên lớn tiếng nói với các công nhân bên cạnh: "Mọi người theo ta, cùng nhau hát lên nào, 1, 2, 3. . .Chúng ta là dân binh vinh quang, lực lượng hậu bị của quân đội nhân dân. . ."

Có hắn dẫn đầu, các công nhân bên cạnh lập tức reo hò theo: "Một tay sản xuất, một tay cầm thương. . ."

Vừa bắt đầu, âm thanh hùa theo còn rất nhỏ, rất nhiều người còn ở vào trạng thái sợ hãi, không dám phát ra âm thanh.

Thế nhưng, theo ngày càng có nhiều người hát, từng mũ vàng cũng bắt đầu cố lấy dũng khí, gia nhập dàn đại hợp xướng.

"Bảo vệ hòa bình, xây dựng quê hương. Trong gian khổ lập nghiệp, tranh làm chiến sĩ thi đua, học giỏi bản lĩnh chúng ta luyện mãi thành thép. Chỉ cần tổ quốc hiệu lệnh, nghĩa bất dung từ đi lên phía trước."

"Chúng ta là dân binh vinh quang, lực lượng hậu bị của quân đội nhân dân. . ."

"Một tay sản xuất, một tay cầm thương. . ."

Âm thanh càng lúc càng lớn, cả xưởng Vận Cương đều phát ra tiếng gào thét, xông thẳng lên trời cao.

Ba tên thủ lĩnh Hạ Tông Hán, Lưu Hạo Nhiên, Cao Gia Kế đều ngẩn ra, 5000 tặc binh bên cạnh họ cũng ngẩn ra như nhau.

"Muốn dựa vào âm thanh lớn hù dọa chúng ta?" Lưu Hạo Nhiên giận dữ nói: "Các huynh đệ, hát lên, chúng ta cũng không phải không biết hát."

Các tặc binh tuân lệnh, lập tức bắt đầu thi triển giọng hát.

"Kìa kìa con bướm vàng, yeah yeah yeah"

"Xòe xòe đôi cánh, yeah yeah yeah"

"Đưa em đi chơi xa, trên lưng hai con la"

"Xe tốt, quần áo là những mà tao bao năm rình"

Vừa ca lên giai điệu hoàn toàn không thích hợp, ngươi hát của ngươi, ta hát của ta, bài hát mỗi người con mẹ nó toàn không giống nhau.

Làn điệu ý cảnh cũng hoàn toàn khác nhau, loạn như cào cào.

Ba tên thủ lĩnh lập tức phát hiện, không hát còn đỡ, vừa hát khí thế lại càng hạ xuống.

Hạ Tông Hán: "Chó chết, đối diện hát khí thế hơn chúng ta!"

Lưu Hạo Nhiên: "Bài hát của họ nghe cả người có lực, bài hát của chúng ta nghe liền nản lòng. Con mẹ nó, bài hát của họ trời sinh thích hợp cho đại hợp xướng."

Cao Gia Kế: "Hát cái ĐM nhà nó, xông lên! Tiến lên, giết sạch họ đi."

Ba tên thủ lĩnh đồng thời rống lên với đội của mình: "Xông lên, giết sạch họ đi."

Thế nhưng, mệnh lệnh của họ dưới tiếng hát hùng hồn của các công nhân đã bị át đi một nửa, chỉ một vòng người bên cạnh họ nghe được mệnh lệnh này, người xa hơn thì hoàn toàn không nghe được.

Vì vậy, một bộ phận nhỏ tặc binh ra khỏi hàng, xông lên phía trước, đa số tặc binh vẫn còn đang sững sờ, nhìn thấy đồng đội phía trước xông lên, người phía sau mới bừng tỉnh: "Ôi trời, lão đại hạ lệnh tiến công rồi sao?"

"Xông lên xông lên!"

Đám tặc binh vừa xông lên, liền đến phiên các công nhân khẩn trương.

Những công nhân này cũng không được huấn luyện mỗi ngày như binh sĩ dân đoàn, cũng không gặp chuyện không sợ như binh sĩ dân đoàn.

Họ chính là bởi vì sợ phiền phức, sợ chiến, không muốn đánh trận, mới không tòng quân.

Chuyện đánh nhau này, khí thế là rất quan trọng.

Có một số người cao to, bị người nhỏ con hơn đuổi theo đánh, chính là bởi vì sợ chiến, trên khí thế đã bị yếu đi.

Hiện tại các công nhân liền đối mặt với vấn đề này.

Họ cũng rất to con, cánh tay cũng rất có lực, luyện thép luyện sắt luyện ra một cơ thể bắp thịt, một quyền có thể đánh năm tiểu cô nương khóc, nhưng họ cũng sẽ không chủ động xuất thủ.

Tặc quân vừa xông lên, các công nhân liền sợ, không ít người sợ quá ngừng cả việc hát.

Vào lúc này, thì cần phải có người đi đầu!

Ngay thời điểm mấu chốt này, các mũ vàng liền nhìn thấy, một người đội mũ lam xuất hiện trên tường vây nhà xưởng, trên mũ còn viết một chữ "thí".

Là Trần Nhị Cẩu! Trần công!

Trên tường vây nhà xưởng không thể cho người lên được, cho nên Trần Nhị Cẩu muốn leo lên vẫn rất khó khăn, trước tiên hắn đặt một cái bàn, trên bàn lại đặt lên cái ghế, thật vất vả mới bò lên trên được.

Hắn giơ hỏa súng lên, tựa lên trên tường vây, cũng không cần ngắm, quân địch bên ngoài như rừng, còn ngắm cái rắm à, tiện tay bắn một phát...

"Đoàng!"

Âm thanh thanh thúy lại vang dội.

Khói trắng lượn lờ.

Một tặc binh xông lên nhanh nhất ngửa mặt lên trời ngã xuống.

Trần Nhị Cẩu hét lớn: "Sợ cái chó gì? Toàn là một đám tặc ngốc, chúng ta sợ chúng nó làm gì? Vũ khí lĩnh từ phòng bảo vệ đâu, lấy ra đánh."

Trong năm sáu công nhân chen nhau trên tháp canh có ba cây điểu súng nòng trơn thò ra.

"Đoàng đoàng đoàng!"

Ba tiếng súng vang, cả tháp canh bị khói trắng bao phủ, lại hai tặc binh phía trước ngã xuống.

Tiếp theo, một tiếng "đoàng" vang lên từ trên nóc nhà, một mũ vàng cầm điểu súng đã nổ súng...

"Đoàng!"

Trên ngọn cây phía xa, cũng vang lên một tiếng súng.

Một trăm cây hỏa súng lần lượt khai hoả.

Trình độ và độ tổ chức huấn luyện của các công nhân đều kém rất xa so với binh sĩ dân đoàn, hoàn cảnh tác chiến cũng không giống nhau, cho nên khai hoả rất không quy luật, rất hỗn loạn, không thành quy mô.

Lúc thì ở đây một súng, lúc thì ở kia một súng, sau khi bắn xong nạp đạn vào càng khó khăn, tốc độ nạp đạn ít nhất chậm gấp ba so với binh sĩ dân đoàn chính quy.

Thế nhưng, một trăm cây hỏa súng bắn ra lộn xộn vẫn hình thành hiệu quả kinh sợ đối với tặc binh.

Tặc binh bên ngoài giật nảy mình: "Ôi trời, bọn người kia có hỏa súng."

Độ uy hiếp của hỏa súng đối với liệt tặc vẫn rất lớn, tặc binh đã xuất hiện đôi chút dao động.

Thế nhưng bởi tốc độ nạp đạn của các công nhân quá chậm, sau khi một trăm cây hỏa súng bắn xong một vòng thì sẽ câm thời gian dài...

Các tặc binh phấn chấn, lại bạo gan tiếp tục xông lên phía trước.

"Cung tiễn!"

Các công nhân lại kéo cung, vèo vèo, bắn loạn ra bên ngoài tường.

Đừng mong đợi vào mấy thứ cung thuật các loại, dù sao thì toàn là bắn bừa. Cũng may tặc binh dày đặc, bắn bừa cũng rất dễ bắn trúng.

Đồng thời, tặc binh cũng kéo cung bắt đầu bắn trả.

Chỉ nghe một tiếng "đốc", Trần Nhị Cẩu thò đầu ra phía trên tường vây đã trúng một tên, tên này vừa lúc bắn trúng chữ "Thí" phía trên mũ lam.

Trần Nhị Cẩu kêu thảm một tiếng, ngã xuống từ trên ghế.

Chương 833: Lý luận huyền học

Mũ vàng bên cạnh nhìn thấy Trần Nhị Cẩu trúng tên vào đầu và ngã xuống, quá kinh hãi, vội vàng bu tới xem hắn.

Lại thấy Trần Nhị Cẩu xoa thắt lưng mình rồi ngồi dậy, ngỡ ngàng nhìn xung quanh: "Ơ, ta không chết?"

Hắn tháo mũ lam trên đầu xuống, chỉ thấy mũi tên cắm trên mũ còn đang lung lay, mũi tên cũng không thể bắn thủng mũ.

Lực phòng ngự của cái mũ này đúng là không tệ!

Ơ thời kỳ không có hóa chất cao cấp, đương nhiên thôn Cao Gia không thể làm ra được nón bảo hộ như của hậu thế, nhưng vì sự an toàn của các công nhân, Tống Ứng Tinh đã đưa ra khoa học kỹ thuật cao cấp nhất.

Kỹ thuật "đẳng giáp binh" Giang Nam.

Dùng cành mây hai tầng đan thành mũ, sau đó bao thêm một tầng da ở bên ngoài, lực phòng ngự của nó trên cơ bản cùng cấp với một cái "thuẫn da" cỡ nhỏ, tên bình thường thật đúng là không bắn thủng thứ này được.

Trần Nhị Cẩu hùng hổ nói: "Bắn hư chữ 'Thí' trên mũ của lão tử rồi, thật con mẹ nó quá kinh khủng."

Tề Thành cười to: "Đây là chuyện tốt mà, có nghĩa là nói ngươi sắp mãn hình ra tù, sắp chuyển chính thức rồi."

Trần Nhị Cẩu mừng rỡ: "Đúng, đây là điềm lành, ha ha ha ha."

Hắn lại leo lên trên ghế, thò đầu ra ngoài tường vây: "Ta sợ cái quần nhé, con mẹ nó ta nhất định không thể bị trúng tên lần nữa."

Vừa dứt lời. . .

"Đốc!"

Trên mũ lại có một mũi tên cắm vào.

Trần Nhị Cẩu kêu thảm một tiếng, lại từ trên ghế ngã xuống.

Tề Thành thở dài: "Trong tên của ngươi có chữ Nhị mà, cho nên trúng tên cũng phải trúng hai lần."

Trần Nhị Cẩu: "Tề ca, lý luận huyền học này của ngươi là gì thế."

Lúc này chiến đấu đã bắt đầu trở nên kịch liệt.

Một khi đôi bên tiến vào tầm bắn của cung tiễn, bên các công nhân sẽ khó tránh khỏi có người bị thương, chỉ nghe thấy tiếng "ui da", "ui da", thỉnh thoảng có người trúng tên.

Các gia thuộc của công nhân nhìn thấy nam nhân nhà mình bị thương thì rất đau lòng, cũng chẳng màng đi trốn nữa, liền chạy vào trong xưởng tìm kiếm, chẳng mấy chốc, họ đã tìm được một đống bìa các tông.

Thật ra thứ này căn bản không phải bìa các tông dày!

Nó là -- giấy A4 mà Lý Đạo Huyền ban thưởng từ trên trời xuống, phía trên in một số tư liệu như luyện thép luyện sắt, chế tạo các loại máy móc nhỏ.

Tài liệu quan trọng đều được cất giữ trong phòng làm việc của xưởng trưởng, nhưng có một số tài liệu không quan trọng thì nằm rải rác ở trong các phân xưởng, thậm chí có một số giấy A bỏ đi còn nằm trong đống rác, chờ thu gom về biến thành bột giấy, lại

dùng để làm giấy lần nữa.

Những tấm giấy A4 bỏ đi này ở trong mắt các người tí hon chính là tấm bìa các-tông vô cùng dày.

Họ tìm được bìa các tông trong đống rác, trước tiên cắt nhỏ ra, biến thành kích cỡ có thể bảo vệ mình, lại xếp chồng lên nhau, sau đó móc thêm một cái lỗ.

Tiếp theo chạy như bay đến tiền tuyến, chụp bìa giấy các-tông lên người nam nhân nhà mình...đầu thò qua lỗ, bìa các-tông liền biến thành Lưỡng Đương giáp.

Chiến giáp giấy A4!

Thứ này dùng rất tốt, tên tre của tặc nhân bắn lên phía trên, đốc một tiếng, bị bìa các-tông A4 đỡ lấy, chỉ có thể bắn thủng một chút đầu của mũi tên, không còn sức để xuyên thủng quần áo lao động bằng vải trên người các công nhân.

Công nhân trở tay rút ra mũi tên trên người mình, lập tức có thể bắn trở lại.

"Tặc binh đang leo tường."

Tề Thành la lên: "Đừng để chúng leo lên tường, gỗ lăn, đá tảng."

"Chúng ta không có gỗ lăn đá tảng mà."

"Làm sao bây giờ?"

"Tìm xem có thứ gì có thể đập người được không?"

Mấy gia thuộc của công nhân chạy tới, khiêng một cái sọt toàn là quả cầu sắt qua.

Công nhân canh giữ ở bên cạnh tường ngẩn người, hiểu ngay:

Đây là đạn pháo cỡ nhỏ mà hai cánh tay của Thiên Tôn sử dụng.

Loại đạn pháo này vừa lúc do xưởng Vận Cương phụ trách sản xuất, trong một phân xưởng có hai sọt đạn pháo loại này.

Dùng để đập người, hình như rất hợp lý!

Công nhân cầm lên một viên đạn rồi ném ra ngoài thành.

"Bộp!"

Một tặc binh đầu nở hoa, bị đập cho đầu rơi máu chảy.

"Cái này dùng tốt, ném cái này nè."

Các công nhân canh giữ bên tường vây cầm lấy đạn sắt đập túi bụi ra bên ngoài.

Có gợi ý này, các gia thuộc của công nhân cũng thông suốt, liền tìm tới tất cả những thứ vừa tay mình. Cái gì cờ lê, tua vít, đục, búa... Ở đây lược bớt một ức chữ công cụ kỳ quái.

Người canh giữ bên tường vây đều tinh thần lên cao!

Tặc binh bên ngoài leo vào lại khổ không nói nổi. . .

Xưởng gì giàu có thế này?

Đồ sắt cứ ném ra bên ngoài như không cần tiền vậy?

Các ngươi có biết không, một cái búa sắt giá trị một lượng bạc đấy? Các ngươi lại cầm một lượng bạc đập bọn ta như vậy? Cầm tiền đập người, không biết nghĩ chút nào sao?

Đám tặc binh giờ mới biết cái gì gọi là cậy thế nạt người, các công nhân chỉ trong vài phút đối mặt ngắn ngủi đã ném ra những đồ vật trị giá mấy nghìn lượng bạc rồi.

Có tặc binh nhịn không được hỏi Hạ Tông Hán: "Đại ca, hay là chúng ta ôm đồ vật họ ném ra ngoài rồi bỏ chạy đi, những thứ này giá trị mấy nghìn lượng đấy, còn xông vào cướp làm gì nữa?"

Hạ Tông Hán: "Nếu đồ ném ra đã có thể giá trị mấy nghìn lượng, vậy đồ đáng giá trong xưởng càng nhiều hơn. Công phá cái xưởng này rồi, bạc cướp được chẳng phải chơi chơi cũng có cả chục vạn lượng? Xông lên!"

Các tặc binh anh dũng công tường!

Trên mặt đất ngoài tường rất nhanh đã chất đống thi thể của tặc binh và lượng lớn đồ sắt, phủ kín mặt đất, điều này trái lại đã thuận tiện cho các tặc binh công thành.

Giẫm lên thi thể đồng đội, nhảy mạnh một phát, hai tay bám vào tường lộn một cái, một tặc binh dũng cảm rốt cuộc nhảy được vào trong nhà xưởng.

Gã rút ra yêu đao, cười to: "Lão tử vào được rồi, lũ chuột chết các ngươi, chỉ có con đường chết thôi."

Vừa dứt lời, gã liền nhìn thấy một công nhân tay trái cầm một cái chảo sắt, tay phải xách một cây đao, đang xông về phía mình.

Trong xưởng Vận Cương còn làm cả chảo sắt nữa!

Cầm cái chảo này trong tay dùng để làm thuẫn bài cảm giác rất hợp lý.

Tặc binh chém qua một đao, công nhân dùng chảo sắt trên tay trái ngăn cản.

"Quang!"

Âm thanh chói tai, chấn cho lỗ tai hai người đều rất khó chịu.

Công nhân trở tay chém trả lại một đao, tặc binh nhảy qua một

bên né tránh.

Luận võ nghệ, tặc binh rõ ràng tốt hơn.

Công nhân kia hiển nhiên cũng phát hiện ra điểm này, đao của mình không có tác dụng gì, chém không trúng tặc binh này, hắn liền dứt khoát bỏ đao, hai tay cầm chảo giơ về phía trước.

Trong thế giới võ hiệp từng có một thảo luận, muốn phá Độc Cô Cửu Kiếm thế nào? Rất đơn giản, ngươi cầm một tấm ván cửa hướng về Lệnh Hồ Xung, hắn căn bản không có kẽ hở để phá...

Tình huống hiện tại chính là như vậy, mặc dù võ nghệ của tặc binh kia tốt, nhưng đối mặt với một cái chảo sắt to tướng hướng về mình, võ nghệ nào cũng không dễ dùng, loại tình huống này chỉ có thể so sức mạnh.

Gã vội vàng dùng vai mình va vào đít chảo.

"Phanh!"

Sức mạnh của hai người cách cái chảo va chạm với nhau.

Chương 834: Sức chiến đấu tăng 32%

Khắp nơi bên tường vây đều tiến vào giai đoạn đánh sáp lá cà.

Các hãn phỉ rất nhanh liền phát hiện một vấn đề khiến chúng rất hoảng sợ.

Những công nhân này, mỗi người đều rất khoẻ, sức khoẻ vô cùng tốt!

Mặc dù võ nghệ của họ không ra gì, còn có một chút sợ chiến khiếp chiến, nhưng khi thật sự giao thủ với họ liền phát hiện, mỗi người họ đều to khoẻ, cái cục phình ra trên cánh tay không phải bắp thịt là cái gì?

Người như thế, ngươi không trêu chọc hắn thì không cảm thấy gì, thật sự chọc hắn khùng lên rồi, một quyền một cước của hắn sẽ nặng đến đáng sợ.

Trong bụng tặc binh chỉ biết la lên gặp quỷ!

Con mẹ nó quái vật gì thế này?

Con mẹ nó, mặc kệ, đã công vào tường vây rồi, hiện tại tuyệt đối không thể lùi bước, thắng bại ngay tại một chữ liều, ai càng ác hơn kẻ đó càng có thể thắng...

Đúng lúc này, trên con đường xi măng phía tây đột nhiên vang lên tiếng gầm giận dử, mấy trăm nam thanh niên giơ các loại binh khí hình nông cụ đang lao tới, người dẫn đầu la to: "Các huynh đệ của xưởng Vận Cương ráng cầm cự! Dân binh xưởng xi măng Vận Thành đến đây trợ giúp."

Thì ra, tài xế của xe thí nghiệm số 2 kia là lái xe chạy về thành Hà Đông, chạy không được bao xa, trên đường đi qua xưởng xi măng Vận Thành, tài xế liền gọi bảo an trước cửa nhà xưởng nói là xưởng Vận Cương bị tặc binh tập kích.

Sau đó tiếp tục lái xe chạy về thành Hà Đông.

Người của xưởng xi măng vừa nghe thế đâu thể chịu được? Tặc binh dám đánh huynh đệ nhà xưởng của ta?

Lập tức tổ chức 2,300 người tại chỗ, cầm hỏa súng, mang theo các loại công cụ dùng để đào đá, quấy xi măng và xông qua đây.

Đám người này vừa đến, xưởng Vận Cương liền mở ra cửa tây.

Dân binh của xưởng xi măng lập tức từ cửa tây chạy vào trong nhà xưởng, lại lao về phía đông bắc. Đội sinh lực quân này vừa đến, tặc binh lập tức cảm thấy cật lực, cục diện vừa mới sắp chiếm được ưu thế, trong nháy mắt lại bị áp đảo ngược lại.

Hạ Tông Hán giận dữ, quát lên: "Giết! Liều mạng, con mẹ nó giết sạch cái đám dám đối nghịch với chúng ta đi."

Chiến đấu kịch liệt tiếp tục...

Đánh chưa đến mười phút, trên quan đạo phía tây lại vang lên tiếng gầm giận dữ: "Các huynh đệ xưởng Vận Cương, xưởng xi măng cầm cự, dân binh xưởng dệt đến đây tiếp viện."

"Xưởng dệt? ***!"

"Xưởng dệt!!!"

Tề Thành và Trần Nhị Cẩu quay đầu nhìn, tới từ xưởng dệt toàn là nữ binh, cả một đám phụ nữ to khoẻ, cầm đủ loại vật dụng đang chạy tới.

Tề Thành toát mồ hôi: "Xưởng dệt tới làm gì chứ!"

Đầu lĩnh viện quân của xưởng dệt là một phụ nhân tay to chân to, vóc người tròn vo, thoạt nhìn chính là đại mụ điển hình, trên tay cầm một con dao phay to tướng, miệng quát lên: "Ta làm cơm tại xưởng dệt giết cá đã ba năm, đao của ta còn lạnh hơn lòng của ta, tặc binh ở đâu? Lão nương một đao một tên, không chừa đứa nào."

Tề Thành: "..."

"Giết!" Đám đại mụ nấu cơm gào lên, các nữ binh cũng gào theo, sau đó hùng hổ xông tới.

Khi họ chưa tới, các nam dân binh còn có chút sợ chiến, nhát chết. Những nữ nhân này vừa đến, tình huống liền thay đổi trong nháy mắt.

"Con mẹ nó, không thể để cho nữ nhân khinh thường."

"Con mẹ nó ta nhất định không thể bại bởi nữ nhân."

Các nam dân binh đột nhiên nhận được BUFF, BUFF gọi là "Bị nữ nhân coi thường còn khó chịu hơn cả so với bị tặc binh chém chết", sức chiến đấu trong nháy mắt tăng lên 32%.

Nhất là độc thân cẩu, sức chiến đấu tăng lên càng cao hơn nam nhân bình thường, ngoại trừ có 32% của nam nhân bình thường, độc thân cẩu còn thêm BUFF "Nếu như ta lợi hại sẽ được nữ công xưởng dệt coi trọng", lại tăng thêm sức chiến đấu 32%.

Cái này chồng lên còn phải nói.

Tặc binh tức thì bị chém cho chỉ biết gào khóc...

Mắt thấy chiến đấu càng lúc càng khó khăn, ba tên thủ lĩnh cũng nổi giận: "Vì sao nhà xưởng này nhiều viện quân như vậy?

Xưởng xung quanh dựa vào cái gì đi giúp họ? Quá khó hiểu! Con mẹ nó! Lên, chúng ta cũng xông lên."

Ba tên thủ lĩnh dẫn theo tặc binh dũng mãnh nhất của mình, cùng nhau xông lên.

Nhưng mà, ba người vừa mới chạy tới bên tường vây liền nghe được từ xa vang lên tiếng gầm giận dử: "Các huynh đệ tỷ muội xưởng Vận Cương, xưởng xi măng, xưởng dệt cầm cự, dân binh xưởng phân hóa học đến đây tiếp viện..."

"Chúng tôi cũng tới rồi! Dân binh xưởng muối tới đây."

"Dân binh xưởng nuôi heo đến đây tiếp viện!"

...

Ba tên thủ lĩnh vừa nhìn thế trận này, tức thì choáng váng...

5000 tặc binh thấy cảnh này cũng choáng váng...

Mình đã chọc vào tổ ong vò vẽ nào thế này?

Không xong rồi!

Ba tên xoay người bỏ chạy, ngay cả bộ hạ cũng mặc kệ.

Nhưng mà, chúng vừa mới nhanh chân bỏ chạy, liền nghe được tiếng còi hơi u u.

Xe thí nghiệm số 2 đã trở về.

Hắn chạy đến đạo Hà Đông báo tin cho Hình Hồng Lang, sau đó lại lập tức chạy về.

Lúc này trên xe không chỉ có tài xế, còn có Hình Hồng Lang vẻ mặt hầm hầm vì tức giận.

Hình Hồng Lang ngồi xe một mình đến đây trợ giúp trước một bước!

Về phần 500 thủ binh của thành Hà Đông dưới trướng nàng thì hiện tại đang vắt giò lên cổ cố sức chạy qua đây, nhưng bọn họ làm gì chạy nhanh bằng xe hơi? Bây giờ còn cách xa nơi này vạn dặm.

Hình Hồng Lang gầm lên: "Đâm chết ba tên chó chết kia."

Tài xế toát mồ hôi: "Không được, đây là xe thí nghiệm rất quý giá."

Hình Hồng Lang: "Ta mặc kệ xe gì của ngươi, không thể để ba tên chó kia chạy thoát, đuổi theo, đụng vào!"

Tài xế bất đắc dĩ, hắn cũng không dám không nghe lời Hình Hồng Lang, vị nữ hảo hán này có khuôn mặt tinh tinh, sát khí khổng lồ, người như tài xế ngay cả cãi lại cũng phải cần dũng khí.

Hắn đành phải kiên trì, lái xe chạy thẳng về phía ba tên tặc tù.

Xe hơi khổng lồ chạy ầm ầm trên con đường xi măng, sau khi vượt qua xưởng Vận Cương, bên này không có đường xi măng nữa. Nhưng Sơn Tây đã nửa năm không có mưa, mặt đường đất rất cứng, xe hơi vẫn có thể chạy băng băng trên con đường đất cứng rắn, tiếp tục lao về phía trước.

Bánh xe khổng lồ khiến cho cát đá bay tứ tung.

Chiếc xe đáng sợ này khiến cho đám tặc binh sợ quá ngẩn ra, không dám lộn xộn.

Chiếc xe vèo một cái vượt qua đám tặc binh, đuổi theo ba tên thủ lĩnh đang chạy như điên.

Hình Hồng Lang lớn tiếng mắng: "Chết đi! Đám bại hoại các

ngươi."

Xe hơi đuổi theo ba tên thủ lĩnh, sau đó "ầm" một tiếng va vào phía sau lưng ba người, lực đâm khổng lồ lại đáng sợ khiến ba người bay lên cao, rời xa mặt đất, khoảng cách phải gần ba vạn thước Anh... (1 thước Anh bằng 0,3048 mét)

Khi ba người rơi xuống đất, đã biến thành thi thể vặn vẹo không ra hình dáng.

Xe thí nghiệm số 2 chạy đi thật xa, cua một vòng lớn, lúc này mới ngừng xe lại. Tài xế nhảy xuống xe rồi nhìn đầu xe, tức thì la toáng lên: "Không xong rồi! Mặt trước bị đụng lõm rồi, kính chắn gió cũng vỡ. Bạch công tử sẽ giết ta, a a a a."

Bạch công tử đang ở bản thôn thôn Cao Gia xa xôi bỗng hắt xì một cái: "Cứ cảm thấy không đúng chỗ nào, vì sao cảm giác có người đang cầm phát minh của ta làm loạn?"

5000 tặc binh, a không đúng, là hơn 4000 tặc binh, hiện tại đã mất đi thủ lĩnh của họ, tất cả mọi người biết đại thế đã mất.

Các tặc binh vội vàng buông vũ khí, giơ hai tay tiếp nhận đầu hàng.

Hình Hồng Lang nhảy xuống xe, tay phải xách đao, chậm rãi đi về hướng các tặc binh.

Các tặc binh nhìn thấy cảnh một mẫu tinh tinh thật lớn, mặt cau có đi tới, sợ hãi thiếu chút nữa tiểu tiện không thể khống chế.

Hồi lâu, mới nghe được Hình Hồng Lang trầm giọng nói: "Kéo hết trở về, trước tiên bỏ đói hai ngày, sau đó ném vào doanh Cải Tạo."

Nói xong, nàng lại chuyển sang Tề Thành và Trần Nhị Cẩu: "Hai các ngươi lần này đã lập đại công, ta sẽ lập tức viết thơ cho

thôn ủy hội thôn Cao Gia, xin đặc xá giúp các ngươi."

Tề Thành và Trần Nhị Cẩu mừng rỡ, liếc nhìn nhau, sau đó đồng thời hoan hô.

Chương 835: Rốt cuộc nơi này đang làm trò gì

Tuần phủ Sơn Tây là Đới Quân Ân, đang ở trong tuần phủ nha môn tại phủ thành Thái Nguyên xem tư liệu, thì một tên thuộc hạ hớt hải chạy vào, lớn tiếng kêu lên: "Tuần phủ đại nhân, đại sự không hay rồi."

Đới Quân Ân hỏi: "Sao vậy?"

Thuộc hạ đáp: "Ba tên lưu khấu mà ngài đã chiêu an vào năm ngoái, Hạ Tông Hán, Lưu Hạo Nhiên, Cao Gia Kế. Ba người bọn chúng bỗng nhiên làm phản, trước tiên là ở huyện Viên Khúc đại náo một hồi, cướp bóc vài thôn trang, rồi hướng đánh về phía thành Hà Đông."

Đới Quân Ân giật nảy mình: "Ái chà!"

Ông ta lập tức nhảy dựng lên: "Nhanh! Gọi tham tướng Hổ Đại Uy, Lưu Quang Tộ lập tức chỉnh đốn quân mã."

Tên thuộc hạ nhanh chóng lui ra, Đới Quân Ân cũng bỏ hết công việc trong tay xuống, vội vàng đi chuẩn bị.

Chờ đến khi ông ta chuẩn bị xong hậu cần chạy ra, tham tướng Hổ Đại Uy, Lưu Quang Tộ cũng đã triệu tập xong gia đinh binh và vệ sở binh, hợp lại với nhau cũng có tới hai ngàn người, vội vàng đuổi về phía đạo Hà Đông.

Do nguyên nhân Kiến Nô tập kích Tuyên Phủ, Đại Đồng, quân Sơn Tây tất nhiên phải có đề phòng, cho nên bộ đội chủ lực đều đóng quân ở Thái Nguyên, cách đạo Hà Đông tới bảy trăm dặm...

Khoảng cách xa như vậy, Đới Quân Ân biết, cho dù mình có chạy thế nào cũng không đuổi kịp.

Ông ta cũng biết, chủ lực của Hình Hồng Lang không ở đạo Hà Đông, mà đều phái đi Tuyên Phủ, Đại Đồng, lúc này binh lực trấn giữ đạo Hà Đông nhiều nhất là 500 người.

Số binh lực này thủ thành đã là miễn cưỡng, căn bản không có khả năng bảo hộ được những vùng nông thôn.

Lần này e là ba tên tặc tù sẽ đại náo đạo Hà Đông, không biết sẽ hại bao nhiêu bá tánh.

Trong lòng Đới Quân Ân hoảng sợ không thôi, chỉ có thể liều mạng thúc giục tham tướng Hổ Đại Uy, Lưu Quang Tộ mau chóng lên đường, hai vị tham tướng cũng chỉ có thể liều mạng thúc giục binh sĩ.

Hai ngàn quan binh liều mạng chạy bán sống bán chết...

Bảy trăm dặm đường a!

Cho dù toàn bộ đều là quan đạo dễ đi, 2000 người này cũng phải đi mất rất nhiều ngày, người nào người nấy đều lờ đờ như mất hồn.

Thám báo phía trước hồi báo: "Tuần phủ đại nhân, phía trước chính là thành Hà Đông rồi."

Đới Quân Ân sa sầm mặt: "Thành trì có còn trong tay Hình tướng quân không? Có bị tặc quân công phá hay chưa?"

Thám báo đáp: "Vẫn còn trong tay Hình tướng quân."

"Phù!" Đới Quân Ân thở phào nhẹ nhõm, tham tướng Hổ Đại Uy, Lưu Quang Tộ cũng đồng thời thở phào.

Thành trì còn là tốt rồi!

Chỉ sợ tặc quân công chiếm thành trì, sau đó cố thủ. 5000 giặc quân thủ thành, 2000 quan binh của mình chưa chắc đã công phá được, đến lúc đó công thủ đổi chiều, cả thiên hạ sẽ xem bọn họ là trò cười.

Thám báo bỗng nhiên làm vẻ mặt quái dị, hình như nhìn thấy chuyện gì rất khó tin, thấp giọng nói: "Tuần phủ đại nhân, thành Hà Đông... cảm giác là lạ..."

Đới Quân Ân hỏi: "Lạ chỗ nào?"

Thám báo đáp: "Thuộc hạ từ xa nhìn thoáng qua, nhìn không rõ lắm, nhưng mà... trên đầu thành, hình như đang tổ chức đại hội chúc mừng, đại hội biểu dương khen thưởng gì đó, khắp nơi đều treo cờ,còn có người ca hát..."

Đới Quân Ân: "???"

Hai vị tham tướng: "???"

Ba người nhìn nhau, vội vàng tăng tốc.

Không lâu sau, ba người rốt cục đã đến dưới thành Hà Đông.

Quả nhiên, trên đầu thành vẫn treo cờ xí của quan phủ, cửa thành có lão bách tính bình thường ra ra vào vào, thành Hà Đông này rõ ràng không bị tặc quân công phá, thậm chí... bọn họ đi suốt dọc đường, cũng không nhìn thấy dưới thành Hà Đông này có dấu vết xảy ra đại chiến quy mô lớn.

Đới Quân Ân nói: "Chuyện gì thế này? Năm ngàn tặc binh kia, chẳng lẽ không hề đến công thành sao?"

Ông ta vội vàng chạy tới dưới thành, liền nhìn thấy trên cổng thành Hà Đông treo một tấm hoành phi thật lớn, phía trên viết một hàng chữ: "Nhiệt liệt chúc mừng thắng lợi vĩ đại của quần chúng nhân dân."

Đới Quân Ân: "???"

Hổ Đại Uy: "???"

Lưu Quang Tộ: "???"

Dưới tấm hoành phi là rất nhiều bá tánh vây quanh, không biết đang xem náo nhiệt gì.

Ba người vội vàng chen vào, cùng nhau xem náo nhiệt.

Chỉ nghe thấy, "ầm" một tiếng pháo hoa vang lên, trên đầu thành bay ra vô số bông hoa giấy. Hai nam tử giữa cơn mưa hoa giấy lần lượt bước ra, trên người đeo dải lụa màu sắc sặc sỡ, đi tới chỗ cao trên tường thành, đứng yên, trên mặt tràn đầy ý cười.

Tiếp theo, Hình Hồng Lang xuất hiện, nàng đi tới trên tường thành, đứng bên cạnh hai người kia, lớn tiếng nói với đám người đang xem náo nhiệt: "Hôm nay muốn công khai biểu dương hai vị anh hùng, hai người bọn họ, một người tên là Tề Thành, một người tên là Trần Nhị Cẩu."

Tiếng vỗ tay vang lên ào ào.

Hình Hồng Lang lớn tiếng giới thiệu: "Tề Thành trước kia là thuộc hạ của Nghi Xuyên Vương Tả Quải, còn Trần Nhị Cẩu trước kia là thuộc hạ của Lưu Lục, hai người bọn họ trước kia đã từng lầm đường lạc lối. Nhưng mà lãng tử hồi đầu kim bất hoán, trong quá trình lao động và học tập không ngừng, bọn họ đã lột xác, trong trận chiến bảo vệ tổng xưởng sắt thép Vận Thành lần này, hai người bọn họ đã dũng cảm đứng lên, dẫn dắt công nhân, đánh bại tặc quân, bảo vệ tài sản của nhân dân..."

Tiếng vỗ tay vang lên rào rào.

Còn có người vừa vỗ tay vừa lớn tiếng hô: "Tề công, Trần công, làm tốt lắm."

Đới Quân Ân và hai vị tham tướng nghe đến đó, mơ hồ hiểu ra chút gì đó: "Ái chà! Hai người này đã ngăn cản tặc quân?"

Chỉ thấy Hình Hồng Lang lấy ra hai cái mũ màu xanh lam, một cái mũ phía trên viết một chữ "Thí", một cái mũ khác thì vị trí chữ "Thí" bị tên bắn thủng một lỗ...

Hình Hồng Lang đặt hai cái mũ lên chỗ nhô ra của tường thành, sau đó lấy ra một cái búa tạ, trước mặt tất cả mọi người, đập nát bét hai cái mũ.

Sau đó lại lấy ra hai cái mũ lam mới, hai cái mũ lam mới này không có chữ "Thí", là màu lam thuần túy.

Nàng đưa hai cái mũ mới cho Tề Thành và Trần Nhị Cẩu: "Thôn ủy hội đặc biệt phê chuẩn, kết thúc lao động cải tạo của hai người trước thời hạn. Từ hôm nay trở đi, các ngươi không còn là phạm nhân cải tạo nữa, mà là bạch thân quang vinh! Không, không phải bạch thân bình thường, hai người sẽ trực tiếp trở thành công nhân kỹ thuật cấp cao, hưởng đãi ngộ của công nhân kỹ thuật cấp cao."

Tề Thành và Trần Nhị Cẩu cảm động đến rơi nước mắt, hai người dùng bàn tay run rẩy, nhận lấy hai cái mũ mới.

Chuyện nằm mơ cũng nghĩ đến! Hôm nay rốt cục đã thực hiện được.

Đãi ngộ của công nhân kỹ thuật cấp cao ở Thôn Cao Gia, phải nói tuyệt vời hết chỗ chê.

Tề Thành chậm rãi đội mũ lên đầu, kích động đến nói năng có chút ấp úng: "Ta... ta về sau... nhất định sẽ cố gắng hơn."

Trần Nhị Cẩu dứt khoát không nói gì, lấy mặt mình ra sức cọ cọ vào cái mũ lam.

Mọi người: "..."

Hình Hồng Lang: "Tiếp theo tiếp tục biểu dương những nhân viên lập công khác, mời nữ công Trương Thúy Hoa của đoàn nấu cơm xưởng dệt lên đài..."

Trong tiếng vỗ tay nồng nhiệt, một đại mụ to con bước lên đài.

Nữ công bên dưới hoan hô: "Trương tỷ!"

"Thúy Hoa tỷ!"

"Lần sau ta lấy cơm, tỷ đừng nghiêng muôi nha."

Hình Hồng Lang đưa cho đại mụ giấy khen và tiền thưởng, sau đó nói: "Tỷ nói gì đi."

Đại mụ cầm lấy loa sắt: "Cái đó... ta... ta ở đội nấu cơm xưởng dệt đã làm thịt cá ba năm, con dao của ta còn lạnh hơn cả lòng của ta..."

Mọi người: "Ù! Ha ha ha ha ha!"

Đới Quân Ân, Hổ Đại Uy, Thần Quang Tộ: "Nơi này rốt cuộc đang làm trò gì vậy?"

Chương 836: Ngươi hỏi lương tâm trả lời ta một câu

Đới Quân Ân vẻ mặt ngơ ngác xem xong "Đại hội biểu dương", nhìn thấy rất nhiều "Dân binh ưu tú" được nhận giấy khen và tiền thưởng, tiếp theo trên tường thành lại còn bắt đầu biểu diễn ca múa, "Đại biểu văn nghệ" được các nhà xưởng cử đến, ca hát nhảy múa trên tường thành.

Ca múa của bọn họ so với người chuyên nghiệp thì kém xa, nhưng công nhân xem lại rất vui vẻ, người người hò hét ầm ĩ.

Đới Quân Ân và hai vị tham tướng lúc này mới rốt cục có cơ hội tách khỏi đám đông, chen đến bên cạnh Hình Hồng Lang đang nghỉ ngơi dưới đài: "Hình tướng quân, nơi này của các ngươi, rốt cuộc đang làm gì vậy?"

Hình Hồng Lang quay đầu nhìn lại, ôm quyền: "A, tuần phủ đại nhân! Nơi này của chúng tôi đang ăn mừng đánh bại tặc quân..."

Hai người bla bla, nói chuyện vô số lời, rốt cuộc kể rõ ràng ra chuyện ba tên tặc khấu tấn công xưởng Vận Cương bị dân binh đánh bại.

Đới Quân Ân và hai vị tham tướng nghe xong quá trình sự việc, trong lòng cũng không khỏi kinh dị: Việc này quá hoang đường! 5000 tặc binh, thế mà lại bị dân binh đạo Hà Đông đánh bại. Quân chính quy cũng không cần phải xuất động a, dựa vào toàn bộ dân binh, việc này cũng quá không thể tưởng tượng nổi.

Hình Hồng Lang lấy ra ba cái hộp, bên trong đựng đầu của ba tên thủ lĩnh: "Ba tên thủ lĩnh này, giao cho tuần phủ đại nhân."

Đới Quân Ân hai tay nhận lấy, tỏ ra xấu hổ: "Phần công lao này, ta sẽ thay Hình tướng quân bẩm báo lên trên."

Hình Hồng Lang lắc đầu: "Đây không phải công lao của ta, là công lao của dân binh. Phần công lao này nếu báo cáo lên trên người mạt tướng, mạt tướng ăn ngủ không yên, tuần phủ đại nhân cứ trực tiếp báo công lao của các hương dân địa phương đi."

Đới Quân Ân gật đầu, cũng được, cứ làm như vậy đi.

"Đúng rồi!" Đới Quân Ân nói: "Hình tướng quân, cô phái phần lớn bộ hạ đi Tuyên Phủ, Đại Đồng, không biết tình hình chiến sự bên đó như thế nào rồi?"

Hình Hồng Lang cười toe toét: "Tình hình chiến sự bên đó rất tốt, du kỵ binh Kiến nô gần Đại Châu đã bị tiêu diệt sạch. Hiện tại quân ta án ngữ Nhạn Môn Quan, phòng ngừa bộ đội du kỵ của Kiến nô nhập quan cướp bóc, đồng thời chia binh hai đường xuất quan, tiến về phía Ứng Châu..."

Đới Quân Ân nghe đến đó, trong lòng càng kỳ lạ: Ta ở Thái Nguyên tin tức lại còn không linh thông bằng ngươi ở Hà Đông? Con đường tin tức của ngươi rốt cuộc là từ đâu mà có?

Hình Hồng Lang: "Tóm lại, đa tạ tuần phủ đại nhân chạy tới cứu viện đạo Hà Đông. Nhưng nhiệm vụ chủ yếu của chúng ta hiện tại, vẫn là chống lại Kiến Nô phía Bắc, tuần phủ đại nhân vẫn nên nhanh chóng dẫn quân trở về tọa trấn Thái Nguyên đi."

Đới Quân Ân nghe xong lời này, cũng cảm thấy có lý, ôm quyền, lại vội vàng dẫn theo hai vị tham tướng lần nữa Bắc thượng, trở về Thái Nguyên --

Phủ Đại Đồng, phía tây nam, thôn Tân Mã Doanh.

Phía bắc thôn có một tòa thổ bảo Tân Mã từ xưa.

Đây là một tòa biên bảo của trấn Đại Đồng, được xây dựng vào thời Chu Nguyên Chương thành lập Đại Minh, giống như cổ bảo Vương Gia Xá ở Thiểm Bắc, chuyên dùng để phòng thủ dị tộc.

Đóng trong bảo có 110 binh sĩ biên quân, do một vị bách tổng suất lĩnh.

Nhưng mà...

Mọi người đều hiểu!

Binh lực thực tế của Tân Mã bảo chỉ có sáu mươi.

Lúc này, sáu mươi tên binh sĩ này, đang run rẩy trong Tân Mã bảo nhỏ bé.

Ngay vừa rồi, thám báo của Kiến nô đã phát hiện ra tòa biên bảo nhỏ bé này, sau khi quay về biên bảo thổi vài tiếng còi ở phía xa, thám báo của Kiến nô bỏ đi.

Nhưng mà, các binh lính đều biết, "Đi" đại diện cho "Đến".

Rất nhanh, đại quân của Kiến Nô sẽ đến đây.

Thổ bảo nhỏ bé, sáu mươi binh lính, là không thể nào chống đỡ được đại quân Kiến Nô, châu chấu đá xe, chỉ có một con đường chết.

"Chúng ta bỏ chạy đi!" Bách tổng đại nhân của Tân Mã bảo lên tiếng: "Chi bằng chạy trốn còn hơn là ở đây chịu chết."

Một tên binh sĩ nói: "Thủ lĩnh, bỏ chạy chúng ta sẽ trở thành đào binh, sau này sẽ bị chém đầu."

Bách tổng: "Chúng ta đi tìm lưu khấu, đầu quân cho lưu khấu."

Binh lính dưới trướng hắn im lặng...

Mệnh lệnh loại này thật sự không muốn nghe, nhưng mà, không nghe thì sao?

Cố thủ ở đây, chỉ có một con đường chết!

Cuối cùng, sáu mươi tên binh sĩ đều nghe theo phân phó của bách tổng, thu dọn tài sản vàng bạc, mang theo vợ con của mình, tổng cộng hơn một trăm người, bỏ mặc biên bảo, lén lút bỏ chạy về phía Nam.

Bọn họ là đào binh, tất nhiên không thể đi đường lớn, chỉ có thể chuyên đi đường rừng núi, đi những con đường người bình thường không đi.

Phía trước có một khe núi, tên là "Khẩu Tiền Dục".

Đoàn người vừa mới chui vào trong khe núi, liền nghe thấy xung quanh vang lên tiếng quát, tiếp theo, phía sau tảng đá hai bên khe núi, phía sau thụ mộc, một đám người thò đầu ra. Mỗi người trong tay đều cầm một cây hỏa súng, chỉa về phía biên quân trong khe núi.

Biên quân sợ hãi, nhưng bọn họ nhân số quá ít, lại mang theo gia quyến, bị bộ đội hỏa súng bao vây. Ngay cả một chút ý chí phản kháng cũng không dám có, vội vàng hạ vũ khí, giơ cao hai tay, tuyên bố đầu hàng.

Bách tổng cố lấy dũng khí, quét mắt nhìn một vòng, nhìn thấy y phục trên người của đám người này không giống của Kiến Nô, cũng không có để kiểu tóc kỳ quái của Kiến Nô, liền lớn tiếng nói: "Mai phục ở đây là đội ngũ quan binh nào? Xin mời một người ra nói chuyện."

Trong phục binh có một người bước ra, mặt đầy râu quai nón, trông rất hào sảng, chính là Bạch Thủy Vương Nhị. Hắn hiện tại quanh năm để mặt đầy râu, còn hiệu quả hơn thuật dịch dung, lớn

tiếng nói: "Ngươi đừng hỏi ta là ai, trước tiên nói ngươi là ai đi? Nhìn cách ăn mặc của các ngươi, chắc là biên quân của phủ Đại Đồng, các ngươi không ở biên cảnh chống lại Kiến Nô, lại lén lút chạy trốn về phía Nam, hừ! Nhất định là đào binh rồi."

Bách tổng tỏ ra xấu hổ: "Cái đó...chúng tôi..."

"Không cần giải thích." Vương Nhị lạnh lùng nói: "Gặp địch không dám đánh, quan binh đều là lũ phế vật vô dụng."

Hắn vừa dứt lời, bách tổng liền không vui, lớn tiếng phản bác: "Ngươi đừng có ở đó mà nói mát, đánh? Ta lấy cái gì mà đánh? Ta chỉ có sáu mươi binh lính! Vật tư thiếu thốn, ăn không no, ta lấy cái gì để đánh với Kiến Nô?"

Vương Nhị "ồ" một tiếng, không ngờ tên này bị vài trăm khẩu hỏa súng chỉa vào, mà còn dám nổi giận, to tiếng với mình, quả nhiên là nhân vật có bản lĩnh.

Vương Nhị: "Vì sao ngươi chỉ có sáu mươi binh lính? Ăn lương không của hơn bốn mươi binh lính sao? Hừ!"

Bách tổng nổi giận: "Ta lĩnh tiền khống sao? Binh lính dưới tay ta nhiều một chút, không phải càng có thể bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình sao? Ta lĩnh tiền khống làm gì? Là quan bên trên muốn ăn, mỗi lần Tân Mã bảo có binh sĩ chiến tử, ta yêu cầu bổ sung binh lực, bên trên đều không bổ sung cho ta. Binh ít đi thì ít đi, bọn họ còn có thể phát ít tiền cho Tân Mã bảo. Số tiền phát ít đi kia, đều bị người bên trên tham ô, không có một đồng nào rơi vào túi ta."

Bách tổng uất ức kêu gào: "Mỗi lần đánh trận, huynh đệ dưới tay ta lại ít đi vài người, hiện tại chỉ còn 60 người, 60 người đó! Muốn ta dẫn theo 60 người thủ Tân Mã bảo, chống lại đại quân Kiến Nô? Ta lấy đầu ra chống sao?"

Nói đến đây, giọng hắn đã khàn đặc: "Con mẹ nó ta hỏi ngươi một câu, ngươi sờ lương tâm mình rồi trả lời ta, nếu ngươi ở vị trí của ta, ngươi có chạy không?"

Vương Nhị im lặng...

Rất lâu sau, Vương Nhị mới lên tiếng: "Vậy hiện tại ta dẫn theo 2000 binh lính xuất hiện ở đây, ta muốn ngươi cùng ta đi ngăn cản Kiến Nô, ngươi dám đi không?"

Bách tổng: "Con mẹ nó ta đương nhiên dám! Có hai ngàn người ta còn không dám sao? Coi ta là kẻ nhát gan sao?"

Chương 837: Xây dựng trận địa

Trạng thái của tên Bách Tổng lúc này, có dám cũng phải làm ra vẻ dám, không dám cũng phải làm ra vẻ dám.

Hàng trăm khẩu hỏa súng chĩa thẳng vào hắn, hắn biết chỉ cần mình dám nói một câu không dám, sẽ lập tức bị đạn bắn thành cái sàng. Cho nên, chi bằng cứ giả vờ làm hảo hán một phen!

Dù sao trấn thủ Tân Mã bảo vốn dĩ là nhiệm vụ của hắn, nếu có thêm 2000 viện binh, cũng chưa chắc không thể thủ được.

Tuy chủ lực của Kiến Nô có ba vạn, nhưng cũng sẽ không dồn hết đến đánh một cái Tân Mã bảo nho nhỏ này.

Bọn dám chạy đến đây, rất có thể chỉ là một toán quân nhỏ đi cướp bóc mà thôi.

Nghĩ đến đây, Bách Tổng dần lấy lại được dũng khí.

Không chạy nữa! Quay lại!

Chỉ thấy lượng lớn phục binh từ hai bên khe núi Khẩu Tiền Dục chui ra, trùng trùng điệp điệp, quả nhiên là một đội quân.

Toán quân này y giáp sáng bóng, trang bị của mỗi một binh lính đều thống nhất, trông vô cùng ngay ngắn, có thể thấy đây đều là tinh binh.

Quân Đại Đồng cũng không có trang bị tốt đến vậy.

Bách Tổng nhìn mà có chút hâm mộ, tiến đến gần Vương Nhị, thấp giọng hỏi: “Vị… tướng quân này… không biết ngài xưng hô như nào?”

Vương Nhị liếc hắn một cái, không muốn để ý đến, hắn ghét quan binh, từ trước đến nay vẫn luôn ghét.

Bạch Miêu từ bên cạnh chui ra, thấp giọng nói: “Chúng ta là người phương nào, không thể cho ngươi biết, ngươi nên hiểu rõ.”

Bách Tổng nhìn Bạch Miêu một cái, từ trên người hắn cảm nhận được khí chất “người này từng làm quan”, người này là võ quan triều đình, chắc chắn không sai.

Hắn ghé sát vào Bạch Miêu: “Ta hiểu rồi, các ngươi tự ý rời khỏi doanh trại, chạy đến đây đánh Kiến Nô, đúng không?”

Bạch Miêu cười khẩy: “Ngươi cũng hiểu chuyện đấy.”

Bách Tổng thấp giọng mắng: “Mẹ kiếp, đám người ở trên kia, áp đặt quá nhiều hạn chế với quân lính chúng ta, lúc thì cấm đi chỗ này, lúc thì cấm đi chỗ kia, cứ sợ chúng ta tạo phản.”

Bạch Miêu: “Làm binh lính, vẫn phải giữ quy củ, nếu tất cả binh lính đều không giữ quy củ, chẳng phải quốc gia sẽ đại loạn sao? Chỉ là, quy củ ở trên có phần cứng nhắc, hơn nữa, những kẻ đặt ra quy củ lại không phải người tốt, cho nên mới trói buộc chúng ta đến vậy.”

Bách Tổng: “A, đúng đúng đúng, vẫn là ngươi có trình độ, nói hay hơn ta nhiều.”

Bách Tổng sắp xếp một chút, cho gia quyến của binh lính ở lại khe núi Khẩu Tiền Dục, nấp trong góc khe núi, còn bản thân hắn thì dẫn theo sáu mươi người, đi theo sau Bạch Miêu.

Bạch Miêu là thủ lĩnh trên danh nghĩa của đội quân này, nhưng thủ lĩnh chân chính lại là Vương Nhị.

Chỉ thấy Vương Nhị trầm mặc không nói, dẫn quân tiến về phía trước.

Bách Tổng thấp giọng nói với Bạch Miêu: “Đại ca của ngươi thật khó gần gũi.”

Bạch Miêu giơ nắm đấm lên: “Cẩn thận lời nói, đại ca ta nghĩa bạc vân thiên, được mọi người kính trọng, ngươi mà dám nói xấu huynh ấy, ta sẽ đánh ngươi đấy.”

Bách Tổng giật mình, vội vàng ngậm miệng, sau đó đổi giọng hỏi: “Đội quân của các ngươi trông thật lợi hại, người đông thế mạnh, trang bị chỉnh tề. Người người đều dùng hỏa súng, đây là đội quân nhà giàu mới nổi nào vậy? Ta chỉ muốn hỏi một câu, tiền đâu ra mà lắm thế?”

Bạch Miêu liếc mắt: “Tên bách hộ biên quân lắm chuyện như ngươi, ta đây là lần đầu tiên gặp. Trước đây ta quen biết một bách hộ biên quân, người đó lạnh lùng tàn nhẫn, hung ác vô cùng, cho dù là lúc cười, người khác cũng cảm thấy hắn ta đang giết người.”

“Hắt xì!” Trần Thiên Hộ đang mua thức ăn ở khu thương mại thôn Cao Gia, vừa mới mua một củ cải trắng dài bằng cánh tay, đột nhiên hắt hơi một cái thật mạnh, cú hắt xì này có chút khó chịu, làm cằm hắn ta lệch đi. Hắn ta vội vàng đưa tay xoa xoa cằm, nặn mặt mình thành đủ loại hình dạng kỳ quái.

Người bán hàng rong nhìn thấy Trần Thiên Hộ đang ra sức nặn mặt mình, vẻ mặt kia cứ thay đổi liên tục giữa “Ta muốn chém chết ngươi”, “Ta muốn ăn sống ngươi” và “Ta muốn băm nát cả nhà ngươi cho chó ăn”.

Người bán hàng sợ hãi hét lên: “Ta không lấy tiền của ngài nữa, số rau này tặng hết cho ngài…”

Trần Thiên Hộ: “???”

Người bán hàng quay đầu bỏ chạy.

Trần Thiên Hộ khẩn trương, người bán hàng này sao lại chạy

rồi? Chưa thu tiền mà! Trong "ba điều kỷ luật, tám mục chú ý" của Thôn Cao Gia có quy định rõ ràng, không được lấy của dân một kim một chỉ, nếu mình nhận số rau này, quay về chính là vi phạm quân pháp, tội lớn a.

Trần Thiên Hộ khẩn trương: "Đừng chạy, quay lại đây!"

Người bán hàng chạy như bay: "Ngươi đừng có qua đây."

Trần Thiên Hộ: "Ngươi đừng chạy."

Hai người ngươi đuổi ta chạy, chạy qua Khu thương mại Cao Gia sầm uất nhất.

Người đi đường nhìn thấy, tay trái Trần Thiên Hộ đang xoa xoa cằm, tay phải cầm một củ cải trắng dài bằng cánh tay, giống như đang cầm một con dao, liều mạng đuổi theo người bán rau.

Những người xung quanh hoảng sợ kêu lên: "Không xong rồi!"

"Trần Thiên Hộ cầm củ cải trắng truy sát người bán rau!"

"Đao pháp củ cải trắng?"

Người bán hàng chạy qua hai con phố, cuối cùng vẫn không thoát khỏi Trần Thiên Hộ.

Hắn chỉ là một người bán rau, sao có thể chạy nhanh hơn quân nhân ngày nào cũng rèn luyện cơ chứ, Trần Thiên Hộ sải một bước dài đuổi kịp, đưa tay trái ra, túm lấy cánh tay người bán hàng…

Người bán hàng sợ đến hồn bay phách lạc, quay người lại: "Ta sai rồi, ta sai rồi, ta cái gì cũng đồng ý làm, xin đừng giết ta."

Trần Thiên Hộ: "Ai nha, khóc lóc cái gì thế? Củ cải này ta không mua nữa, trả lại cho ngươi được chưa?"

Hắn nhét củ cải trắng vào lòng người bán hàng…

Người bán hàng nhận lấy củ cải, hai chân đã mềm nhũn, đứng không vững, ngã xuống.

Mọi người xung quanh nhìn thấy, Trần Thiên Hộ lấy củ cải trắng làm đao, hung hăng "đâm" vào ngực người bán rau, người sau hai tay ôm lấy lưỡi dao, ngã xuống đất.

Trần Thiên Hộ phủi phủi tay, xoay người bỏ đi, vừa đi vừa lắc đầu: "Kỳ quái, đây là đang làm cái quái gì vậy?" Hắn thấy mọi người trên đường đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, nhịn không được hỏi: "Các ngươi nhìn cái *** gì?"

Đám đông: "Đừng nhìn vào mắt hắn, sẽ bị giết đấy, mau chạy."

Mọi người lập tức giải tán --

Vương Nhị, Bạch Miêu, bách hộ, dẫn theo hơn 2000 binh lực, trở về Tân Mã Bảo.

Thổ bảo nhỏ bé, dường như đang dùng âm thanh già nua của mình, kể lại thời kỳ huy hoàng vào những năm đầu Hồng Vũ Đại Minh triều.

Mỗi một bảo tại biên cương, đều không phải tùy tiện tìm đại một chỗ để xây dựng, vị trí của mỗi một pháo đài, đều đại diện cho ý nghĩa chiến lược nhất định.

Tân Mã Bảo cũng như vậy, nó là thành bảo quan trọng trấn giữ vùng nông thôn rộng lớn phía tây nam Ứng Châu, nếu giữ được bảo này, thì hàng chục ngôi làng phía sau có thể tránh khỏi tai họa chiến tranh. Còn nếu bảo này thất thủ, vô số dân chúng sẽ bị tàn sát.

Vương Nhị liếc nhìn thổ bảo nhỏ bé đáng thương này, lắc đầu: "Bảo quá nhỏ, không thể sử dụng được, không chứa nổi hai ngàn người chúng ta."

Bạch Miêu lập tức lớn tiếng ra lệnh: “Công binh doanh!”

Một binh lính bước lên trước một bước, xoạt một cái giơ tay chào: “Công binh doanh có mặt!”

Bạch Miêu: “Lập tức xây dựng trận địa phòng ngự.”

“Tuân lệnh!”

Công binh doanh lập tức cầm xẻng bắt tay vào việc…

Rất nhiều binh lính bình thường không phải công binh, cũng cùng nhau hành động…

Bên cạnh Tân Mã bảo nhỏ bé, mọi người đào đất không ngừng…

Từng hố tán binh, từng chiến hào, nhanh chóng được hình thành, lấy Tân Mã bảo làm trung tâm, lan ra xung quanh, biến cả một vùng rộng lớn thành trận địa của thôn Cao Gia.

Hai ngàn hỏa súng binh, đều nhảy vào hố tán binh và chiến hào, rất nhanh, tất cả đã vào vị trí.

Chương 838: Cho ta đi theo ngươi

Vương Nhị liếc nhìn Bách Hộ: "Người của ta ở lại trong khe núi, ngươi dẫn người của ngươi, quay về trong bảo trấn thủ."

Bách hộ đã sớm ngây người: "Hả? Được… được…"

Hắn dẫn theo 60 binh lính của mình, trở về Tân Mã bảo, leo lên đỉnh bảo, đứng ở đây nhìn ra xung quanh, chỉ thấy từng chiến hào, bao quanh lấy Tân Mã bảo, giống như bày ra một sát trận khổng lồ trên mặt đất.

Hai ngàn người trốn trong chiến hào, thế mà lại không nghe thấy tiếng ồn ào, những binh lính kia khi nói chuyện trong chiến hào, đều cố ý hạ thấp giọng, không một ai gây ra tiếng ồn.

Quân kỷ nghiêm minh đến mức khiến bách hộ trợn mắt há hốc mồm, nhịn không được cảm thán: "Rốt cuộc đây là những người nào vậy?"

Một màn mai phục này, kéo dài đến tận buổi chiều.

Hoàng hôn…

Giặc Kiến Nô vẫn chưa đến, mà đã đến giờ cơm tối.

Bách hộ và 60 binh lính trong Tân Mã bảo, bụng đói kêu réo, nhưng bọn họ căn bản không có gì để ăn. Lương thực đều đã giao cho vợ con mang theo, để họ mang theo trốn vào khe núi Khẩu Tiền Dục, trên người bọn họ chẳng còn gì cả.

Vốn tưởng rằng phải chịu đói qua đêm, ai ngờ Bạch Miêu lại đi

lên Tân Mã bảo, ném một bọc đồ ăn vào tay bách hộ: “Chia cho các huynh đệ đi, đói bụng thì sao đánh giặc được.”

Bách hộ mở túi ra xem, bên trong có cả bánh mì và thịt…

Không khỏi cảm động đến rơi nước mắt!

Ngay cả triều đình cũng chưa từng cho bọn họ ăn đồ ăn ngon như vậy.

Bữa tối hôm nay, là bữa no nê nhất của quân trấn thủ Tân Mã bảo, ngay cả lúc ngủ cũng cảm thấy ấm áp, thức ăn trong bụng tỏa ra hơi nóng.

Ngủ một giấc đến tận sáng hôm sau…

Vừa mới tỉnh dậy, lính canh đã gào lên: “Kiến Nô, Kiến Nô đến rồi.”

Là du kỵ binh của Kiến Nô, số lượng không nhiều, chỉ khoảng năm sáu trăm người.

Sau khi Kiến Nô nhập quan liền chia ra cướp bóc, đâu đâu cũng có những toán quân nhỏ thế này.

Phía trước bộ đội du kỵ còn có tên thám báo hôm qua chạy đến đây, huýt sáo khiêu khích về phía Tân Mã bảo, vẻ mặt khinh thường, dường như đang nói “Lũ người Hán các ngươi, bọn ta tới nhận cái bảo này”.

“Gõ chuông, đốt phong hoả đài.”

Bách hộ lớn tiếng gầm lên, một tên binh lính leo lên chỗ cao nhất của bảo, ném đuốc vào trong phong hoả đài …

Khói đen bốc lên tận trời! Đáng lẽ ra, khi khói đen bốc lên như vậy, biên quân đóng ở trong trấn Đại Đồng hẳn là phải đến tiếp viện mới đúng, nhưng cho dù là bách hộ, Vương Nhị, Bạch Miêu

hay là Kiến Nô đối diện đều biết, phong hoả đài này chỉ đốt cho vui mà thôi, sẽ không có viện binh nào đến đâu, một tên cũng không có.

"Tấn công!"

Đội trưởng du kỵ binh vung tay lên: "Công phá bảo này, hàng chục ngôi làng phía sau mặc cho chúng ta cướp bóc."

Lũ kỵ binh kêu gào xông lên…

Kỵ binh đương nhiên không thích hợp công thành, nhưng kỵ binh Kiến Nô vốn dĩ đã khác với kỵ binh Mông Cổ, bọn chúng xông đến gần, là để xuống ngựa tác chiến.

Hàng trăm kỵ binh xông đến khoảng cách cách pháo đài một mũi tên, đồng loạt ghìm cương xuống ngựa, sau đó rút đao ra, xông thẳng về phía Tân Mã bảo.

Cũng đúng lúc này, trên mặt đất phía trước "xoẹt" một tiếng xuất hiện một cái đầu, râu ria xồm xoàm.

Bạch Thủy Vương Nhị!

Hắn vung tay lên: "Bắn!"

Trong hố tán binh và chiến hào, khắp nơi đều xuất hiện đầu người, hỏa súng đã lên đạn từ sớm, nhắm thẳng vào đám người Kiến Nô vừa mới xuống ngựa, đang vung đao xông lên, nổ súng.

Bách hộ trong Tân Mã bảo cũng đang chuẩn bị chiến đấu, hắn vừa mới giương cung lên, liền nghe thấy một loạt tiếng "đoàng đoàng đoàng đoàng" nổ vang trời, tên lính Kiến Nô mà hắn vốn định bắn, trong nháy mắt đã biến thành cái sàng.

Hắn đương nhiên không bắn tên nữa, đành ngượng ngùng đổi sang nhắm vào một tên khác, đang định bắn… tên đó cũng biến

thành cái sàng…

Sáu mươi biên quân, trơ mắt nhìn hỏa súng binh biểu diễn, sau một hồi đánh đập đã tay, quân Kiến Nô đã tan tác.

Vương Nhị vèo một cái nhảy ra ngoài: “Xông lên! Cướp chiến mã!”

Bạch Miêu cũng nhảy ra theo: “Thu thập chiến mã của địch, coi như thêm một viên gạch xây dựng đội kỵ binh cho thôn chúng ta!”

“Xông lên!”

“Tu tu tu tu!” Tiếng kèn xung phong vang lên.

Những binh lính vốn đang ẩn nấp trong hố tán binh và chiến hào đều nhảy ra bên ngoài,trên tay ai nấy đều cầm hỏa súng gắn thứ đao, đương nhiên, trong súng vẫn còn một viên đạn.

Vừa chạy về phía trước, vừa có người nổ súng.

Du kỵ binh của Kiến Nô trong nháy mắt bị đánh cho ngẩn cả người.

Một nửa số người phía trước đã bị giết chết, một nửa số người phía sau hoảng hốt chạy về phía con ngựa của mình, xoay người lên ngựa, quay đầu bỏ chạy.

Thỉnh thoảng lại có người trúng đạn ngã ngựa.

Cũng có người trúng đạn nhưng không chết, ôm chặt lấy cổ ngựa chạy thục mạng.

Đám du kỵ binh đến nhanh, chạy cũng nhanh, bọn chúng giống như sương mù, giống như mưa, lại giống như gió, đến rồi đi, chỉ còn lại một khoảng trống…

Đợi đến khi 60 biên quân trong Tân Mã bảo hoàn hồn, mới phát hiện đội quân hỏa súng kỳ lạ kia đang dắt theo hơn hai trăm con ngựa, vui vẻ trở về.

“Ha ha ha, chúng ta thu được hơn hai trăm con chiến mã.”

“Lần này lập công lớn rồi.”

“Thiên Tôn nhất định sẽ ban thưởng cho toàn quân chúng ta.”

“Tối nay ăn mừng, ăn mừng, ha ha ha.”

Bách hộ và 60 binh lính của hắn suy nghĩ cẩn thận một hồi, sau một lúc lâu, bách hộ chạy đến trước mặt Vương Nhị, “bịch” một tiếng quỳ xuống.

Vương Nhị: “Làm gì đấy?”

Bách hộ: “Huynh đệ ta không muốn làm biên quân nữa, muốn gia nhập dưới trướng ngài.”

Vương Nhị liếc mắt: “Ngươi không sợ ta là một nhánh quan binh khác sao? Ngươi nói thế trước mặt ta, ta báo cáo lên Binh bộ, chém đầu ngươi đấy.”

Bách hộ: “Mắt ta không mù, các ngươi tuyệt đối không phải quan binh. Nhất là ngài, khí phách hiên ngang, tuyệt đối không phải là khí chất luyện ra được trong quân đội triều đình, ngài là… vị đại ca hảo hán lục lâm nào phải không?”

Vương Nhị: “Nói cho ngươi biết tên của ta, nếu ngươi còn dám đi theo ta, ta sẽ nhận ngươi.”

Bách hộ thầm kinh hãi, nhưng vẫn chắp tay nói: “Nguyện nghe đại danh.”

Vương Nhị nhếch miệng cười: “Bạch Thủy Vương Nhị.”

Tạo phản vào năm Thiên Khải thứ bảy, phản tặc số một, Bạch Thủy Vương Nhị! Bách hộ nghe được cái tên này, hít vào một ngụm khí lạnh, cả người suýt chút nữa nhảy dựng lên.

Nhưng hắn chỉ thoáng do dự, lập tức nói: “Vương Nhị đại ca, hãy dẫn theo các huynh đệ và ta đi, chúng tôi quyết định đi theo đại ca, núi đao biển lửa, cũng quyết không nhíu mày. Ta có thể nhìn ra, đi theo ngài, còn hơn đi theo triều đình gấp trăm lần, ngàn lần, vạn lần.”

Vương Nhị thở dài một hơi: “Được! Chờ chuyện này xong xuôi, ta sẽ dẫn các ngươi đi.”

Cùng lúc đó…

Bản thôn thôn Cao Gia.

Một chiếc xe hơi cũ nát, chậm rãi chạy vào thôn.

Đầu xe bị lõm một mảng lớn, kính chắn gió cũng bị vỡ.

Xe thử nghiệm số hai đã trở về.

Tài xế vô cùng hoảng sợ, chiếc xe thử nghiệm quý giá như vậy, phát minh công nghệ cao của Cao Gia Thôn, lại bị hắn phá hỏng thành ra thế này, hắn thật sự không dám về nhà.

Chiếc xe chậm rãi chạy đến trước cổng trường nhị trung Số 32 và dừng lại.

Bạch công tử ở trong phòng học nhìn ra ngoài cửa sổ: “Ha ha, xe của ta về rồi, ta đi hỏi thăm tài xế xem, lần thử nghiệm lái xe đường dài này cảm giác thế nào.”

Hắn vui vẻ chạy ra cổng trường, vừa mới đứng vững, liền nghe thấy “ầm” một tiếng, một bộ phận linh kiện trên xe rơi xuống…

Bạch công tử: “Cái này cái này cái này…Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ôi! Không! Xe của ta!”

Chương 839: Khoa Báo chí thôn Cao gia

Trường kỹ thuật nghề cao đẳng thôn Cao gia, gần đây đã thành lập một khoa mới.

Tên gọi rất kỳ quái, gọi là "Khoa Báo chí".

Kỳ quái nhất chính là, Thiên Tôn tự mình đảm nhiệm giáo sư cho khoa mới này.

Muốn ghi danh vào khoa này, có mấy yêu cầu khiến người ta đau đầu.

1, Ngũ quan đoan chính, phía sau đặc biệt chú thích: Giống Trần Thiên hộ thì miễn.

2, Biết chữ, phía sau đặc biệt chú thích: Kẻ mù chữ như Cao Sơ Ngũ thì miễn.

3, Ăn nói cử chỉ phải phép, phía sau đặc biệt chú thích: Kẻ nói năng bừa bãi như Bát Địa Thỏ thì miễn.

4, Gan dạ, cẩn thận, chịu khó, dám xông pha, phía sau đặc biệt chú thích: Tiểu thư khuê các kiểu như Tam tiểu thư, gặp người lạ mặt là sợ, thích trốn sau lưng người khác thì miễn.

Ngưỡng cửa thật cao!

Trong thời đại mà tỉ lệ mù chữ cao ngất ngưởng này, người có thể đồng thời thỏa mãn những điều kiện trên, thật sự là hiếm có khó tìm.

Cuối cùng, đương nhiên số người ghi danh chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Một lớp, tổng cộng chỉ có chín người ghi danh, thú vị chính là, chín người này đều là nữ tử, trong đó có sáu người là nữ tử thanh lâu đã chuộc thân.

Điều này không thể không nhắc tới quy củ của Lý Đạo Huyền, ở những địa bàn mà y đã đánh hạ, ngành thanh lâu đã trở thành ngành nghề bị "cấm chỉ".

Mỗi khi dân đoàn thôn Cao gia "khống chế thực tế" một nơi nào đó, sẽ mua lại toàn bộ thanh lâu ở nơi đó, sau đó cải tạo thành tửu lâu, tiệm cơm, còn những cô nương thanh lâu kia, đều được thiêu hủy khế ước bán thân, khôi phục bạch thân. Sau đó sắp xếp công việc, giúp các nàng hòa nhập vào cuộc sống của người bình thường.

Trong đó có một số cô nương vào Văn Phòng Minh Tinh, có một số vào xưởng dệt, có người làm thư ký gì đó...

Đương nhiên, không phải ai cũng có cuộc sống vui vẻ.

Vẫn luôn có một số người, không hài lòng với nghề nghiệp hiện tại của mình.

Vì thế, các nàng đến ghi danh vào Khoa Báo Chí.

Mục tiêu là trở thành "người dẫn chương trình" như Cao Nhất Diệp.

Lúc này, người máy số 3 mẫu sản xuất hàng loạt đang đứng trên sân thượng trường học, ở đây đặt một cỗ máy kỳ quái có đường kính dài hai mét.

Lý Đạo Huyền chỉ vào nó nói: "Mọi người xem, thứ này gọi là camera mini."

"Mini?" Chín nữ học sinh nhìn cỗ máy khổng lồ kia, trên mặt đều là vẻ mờ mịt: Thứ này cũng có thể gọi là mini? Quá khoa trương rồi!

Tuy nhiên, ở thôn Cao gia, lời Thiên Tôn là lớn nhất, Thiên Tôn nói mặt trời màu đen, mọi người cũng sẽ đổi màu mặt trời thành màu đen.

Cho nên...

Thứ này chính là mini! Không sai được! Nhất định là mini.

Nếu không phải, vậy nhất định là chúng ta hiểu sai hai chữ "Mini" này rồi.

Một nữ sinh tò mò hỏi: "Thiên Tôn, thứ này dùng để làm gì ạ?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Đây là công cụ dùng để lưu lại những chuyện xảy ra xung quanh."

Chín nữ học sinh: "???"

Lý Đạo Huyền đưa tay đấm một phát vào một cái nút, đèn đỏ phía trên camera sáng lên.

Lý Đạo Huyền chỉ vào đèn: "Nhìn này, thứ này sáng lên, biểu thị nó đã bắt đầu ghi hình rồi, ngay tại đây... Hình ảnh đối diện với nó, đều sẽ được ghi lại."

Cái camera mini kia đang hướng thẳng vào một vị hoa khôi từ Bồ Châu tới, là loại bán nghệ không bán thân, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, eo thon như liễu, nàng ta nghe nói mình bị ghi hình lại, có chút tò mò: "A? Ta có thể xem thử hình ảnh nó ghi lại trông như thế nào không?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Đương nhiên có thể!"

Nói xong, trên không trung xuất hiện một bàn tay vàng khổng

lồ, cầm một cái máy tính bảng, chậm rãi đặt xuống. Giữa máy tính bảng và camera mini kia đã được kết nối từ trước.

Lý Đạo Huyền đặt nó xong, lại chuyển về Thiên Tôn số 3 trong hộp, mở màn hình máy tính bảng, tất cả biểu tượng đều đã được y kéo xuống dưới cùng xếp thành một hàng từ trước, cho nên rất dễ tìm.

Dễ dàng mở ứng dụng quản lý camera, chọn ra hình ảnh vừa ghi lại, rồi phát trên máy tính bảng.

Ngay lập tức, trên máy tính bảng xuất hiện khuôn mặt vị hoa khôi, nàng cười tươi như hoa, quả thực rất xinh đẹp.

Hoa khôi: "A! Thật sự ghi hình ta vào rồi, tiên gia pháp bảo, thật lợi hại."

Lý Đạo Huyền lại mở một phần mềm biên tập video, trên màn hình thao tác kéo qua kéo lại một hồi, rất nhanh đã thêm một đoạn văn bản vào video vừa ghi hình xong, cười nói: "Nhìn xem, sau khi thao tác như vậy, một bản tin đơn giản đã hoàn thành. Cuối cùng khi phát sóng, để người dẫn chương trình ghi âm một đoạn, phối hợp với hình ảnh này, là có thể truyền tải những chuyện xảy ra ở nơi xa cho khán giả nghe."

Các học sinh bừng tỉnh đại ngộ: "Thì ra, những hình ảnh dân đoàn đánh Kiến Nô mà chúng ta nhìn thấy trên tiên gia bảo kính, đều là ghi hình lại như vậy."

"Không sai!" Lý Đạo Huyền thở dài: "Hình ảnh dân đoàn đánh Kiến Nô, cần phải có ký giả dũng cảm, đến tận chiến trường ghi hình. Vì vậy, ta rất muốn chiêu mộ một số nam sinh đến học khoa Báo chí, đáng tiếc... đến toàn là nữ sinh."

Các nữ sinh có chút xấu hổ, các nàng thật sự không dám lên chiến trường.

Đúng lúc này, vị hoa khôi kia cười toe toét: "Thiên Tôn, ta có cách, để rất nhiều nam sinh đến đây."

Lý Đạo Huyền: "Ồ? Cách gì?"

Vị hoa khôi học theo Lý Đạo Huyền vừa rồi, mở máy quay, sau đó đứng trước ống kính, mỉm cười nói với ống kính: "Khoa Báo chí trường kỹ thuật thôn Cao gia, hiện đang chiêu sinh, hiện tại đã có chín nữ sinh rồi, nhưng lại không có một nam sinh nào... Ài... Liệu có nam sinh dũng cảm nào, đến bảo vệ các nữ sinh hay không đây?"

Nói xong, nàng ta "tách" một tiếng, ấn nút "dừng", sau đó đi tới trước máy tính bảng, học theo Lý Đạo Huyền vừa rồi, mở ứng dụng, sao chép đoạn video từ máy quay vào máy tính bảng.

Lại mở phần mềm biên tập video, xử lý một chút, thêm văn bản vào.

Lý Đạo Huyền: "Ồ, học nhanh đấy."

Hoa khôi mỉm cười: "Tiểu nữ tử từ nhỏ học cầm kỳ thi họa, đều là học một biết mười, xem qua là không quên."

Lý Đạo Huyền cũng nhịn không được giơ ngón cái lên: "Cao!"

Hoa khôi mỉm cười nói: "Cho đoạn video tiểu nữ tử vừa ghi hình kia, phát sóng trên chương trình Tân Văn Liên Bá tối nay, chắc chắn sẽ có rất nhiều nam sinh đến."

Lý Đạo Huyền cười ha hả: "Không sai! Đoạn video của ngươi, một khi phát sóng, nhất định sẽ có rất nhiều nam sinh đến."

Nói đến đây, biểu cảm y đột nhiên trở nên nghiêm túc, trầm giọng nói: "Tuy nhiên, động cơ của bọn họ không thuần khiết. Chỉ là vì chín vị nữ sinh xinh đẹp đáng yêu mà đến, chứ không phải vì muốn học khoa Báo chí, loại ký giả này, lên tiền tuyến rất có thể

sẽ sợ tè ra quần, không thể nào quay được hình ảnh chân thật hữu hiệu."

Lý Đạo Huyền nhìn vị hoa khôi kia với nụ cười đầy ẩn ý: "Ngươi cũng không hy vọng, nam bạn học của mình, đều là loại phế vật thấy gái là mềm nhũn chứ?"

Hoa khôi dường như hiểu ra điều gì: "Tiểu nữ tử biết sai rồi."

Lý Đạo Huyền cười lắc đầu: "Không, ngươi không sai, ngươi là một nhân tài làm truyền thông. Hơn nữa, ngươi có bản lĩnh xem qua là không quên, có năng lực học tập cực mạnh, ta rất xem trọng ngươi. Hãy cố gắng học tập, nắm vững thêm nhiều kiến thức, trở thành một nữ tử cường đại. Ở trong địa bàn của ta, nữ nhân cũng có khả năng này."

Chương 840: Xin hãy để ta đi cùng

Các học sinh khoa Báo chí, rất nhanh đã hoạt động năng nổ.

Trường kỹ thuật nghề khác với trường nhị trung Số 32, học sinh trong trường nhị trung chủ yếu là học tập các loại kiến thức cơ bản, phần lớn thời gian là ngồi trong phòng học.

Nhưng trường kỹ thuật nghề lại lấy "thực tập" làm chủ, học sinh luôn thao tác ở các vị trí công tác tương ứng.

Chín nữ sinh khoa Báo chí, suốt ngày chạy khắp nơi trong thôn Cao gia, dùng la ngựa kéo xe, trên xe đặt "Camera Mini", đi khắp nơi quay phim.

Lúc đầu, video các nàng quay được không đủ đẹp mắt, không rõ nét, thậm chí còn rung lắc dữ dội.

Nhưng theo thời gian luyện tập, hình ảnh các nàng quay được càng ngày càng đẹp.

Tiếp theo chính là học tập "biên tập video", "lồng tiếng", một đám tiểu cô nương truyền video mình quay được vào một cái máy tính bảng, các nàng bắc ghế, ngồi trước máy tính bảng thao tác cắt ghép video, thêm chữ, lồng tiếng...

Chức năng phong phú của tiên gia bảo kính khiến các nàng thán phục không thôi.

Đương nhiên, độ khó học tập cũng không nhỏ.

May mà lần này là do Thiên Tôn tự mình làm giáo sư, tất cả

mọi người đối mặt với Thiên Tôn đều không dám có chút lơ là, lúc lên lớp không dám lười biếng, nghe giảng vô cùng chăm chú.

Mấy ngày sau, bản tin các nàng quay đã có thể xen vào chương trình Tân Văn Liên Bá.

Lý Đạo Huyền thấy các nàng đã có chút thực lực, liền cắt cử chín tiểu đội đặc vụ, phân biệt bảo vệ chín vị học sinh khoa Báo chí, mang theo chín cái "Camera mini", hướng về các địa bàn trọng yếu của thôn Cao gia... --

Học sinh học giỏi nhất khoa Báo chí, cũng chính là vị hoa khôi kia, tự mình xin đi phủ Đại Đồng.

Nàng muốn đến biên giới phía Bắc, ghi lại những tin tức trực tiếp từ tiền tuyến.

Con đường này không dễ đi, rất nguy hiểm, nhất định phải một số chuẩn bị.

Hoa khôi đến trước binh doanh bản thôn thôn Cao gia, mỉm cười với binh lính canh gác ở cửa, dung nhan xinh đẹp khí chất động lòng người, trong nháy mắt đã khiến tên lính gác mê mẩn.

"Binh ca ca!" Giọng nói của hoa khôi cũng mềm mại ngọt ngào, bản lĩnh luyện được từ trong thanh lâu ở Bồ Châu năm xưa, bất kể nói chuyện với ai, đều có thể khiến đối phương nghe lời răm rắp: "Binh ca ca, ta muốn tìm đội trưởng hậu cần Gia Cát Vương Thiện, người phụ trách bổ sung vật tư cho quân đội biên giới phía Bắc."

Lính gác cửa mềm nhũn cả người: "A, được, không thành vấn đề, ta lập tức đi thông báo cho cô nương."

Lính gác vội vàng chạy vào trong, không lâu sau, gần như là túm lấy cổ áo Gia Cát Vương Thiện, lôi hắn ra.

Gia Cát Vương Thiện giật nảy mình, còn tưởng rằng có nhân

vật lớn nào muốn gặp mình, đến cửa nhìn một cái, là một tiểu mỹ nhân yểu điệu, nhất thời ngẩn người: "Không biết cô nương tìm ta, có chuyện gì chỉ giáo?"

Hoa khôi: "Gia Cát ca ca, nghe nói huynh vừa từ Đại Châu trở về."

Gia Cát Vương Thiện có chút đắc ý: "Đúng vậy! Vừa mới đưa một nhóm vật tư đến Đại Châu, mới về được mấy ngày."

Hoa khôi mỉm cười: "Lập tức lại phải đưa một lô đạn dược đến Đại Châu phải không?"

Chưa đợi Gia Cát Vương Thiện mở miệng, lính gác đã giành trả lời: "Đúng vậy, hắn sắp phải đi Đại Châu rồi."

"Mẹ kiếp!" Gia Cát Vương Thiện đá lính gác sang một bên: "Này! Hành động của bộ đội hậu cần cũng là bí mật quân sự, không thể tùy tiện nói cho người khác biết. Tên khốn kiếp nhà ngươi, nhìn thấy nữ nhân là đần ra sao? Tự mình đi tìm Trần Thiên Hộ, lĩnh một tuần cấm túc."

Lính gác giật nảy mình, lúc này mới phát hiện mình phạm sai lầm lớn, vội vàng cúi đầu, ủ rũ đi tìm Trần Thiên hộ nhận phạt.

Gia Cát Vương Thiện quay đầu nhìn hoa khôi, ánh mắt bắt đầu trở nên bất thiện: "Cô chạy đến đây, dò hỏi hành động của bộ đội hậu cần, có ý đồ gì?"

Hoa khôi giật mình, không ngờ quy củ trong quân đội lại nghiêm khắc như vậy. Cô vội vàng hành lễ: "Xin lỗi, là lỗi của muội muội. Xin ca ca thứ lỗi, đây là giấy tờ của muội muội..."

Cô vội vàng lấy ra một tờ giấy chứng nhận.

Dấu đỏ của thôn ủy hội thôn Cao gia, do chính tay Thiên Tôn ký tên ban phát, thẻ nhà báo.

Phía sau còn đính kèm một phong thư giới thiệu, là do Tam Thập Nhị viết, giới thiệu nghề nghiệp của cô, đồng thời viết ở phía sau: "Thiên Tôn tự mình hạ lệnh, để cô ấy đi theo đội hậu cần đến Đại Châu, tiến hành công tác phỏng vấn tin tức tiền tuyến."

Gia Cát Vương Thiện nhìn thấy dấu đỏ của thôn ủy hội, cộng thêm chữ ký của Thiên Tôn, liền biết thứ này không ai dám làm giả, đây chính là thôn Cao gia, không ai dám làm giả chữ ký của Thiên Tôn ở đây, chín cái mạng của Cửu Mệnh Hồ Yêu cũng không đủ cho Thiên Tôn vỗ một cái.

Biểu cảm Gia Cát Vương Thiện dịu lại: "Giấy tờ quan trọng như vậy, sau này gặp mặt thì lấy ra ngay. Đừng có dùng mấy lời ngon ngọt như ca ca muội muội gì đó, cô xem, tên lính gác kia bị cấm túc một tuần rồi kìa."

Hoa khôi cười gượng: "Xin lỗi, muội muội quen rồi... Khụ... Sau này nhất định sẽ chú ý."

Lính gác đang bị mắng ở chỗ Trần Thiên hộ, sau khi biết chuyện này, cũng không nhịn được thở dài: Cuối cùng là một mình ta gánh vác tất cả.

Gia Cát Vương Thiện: "Ta sẽ suất phát đến Đại Châu vào trưa mai, dẫn theo đội hậu cần, cô đi cùng ta. Nhớ kỹ, trạm xe lửa phía đông thôn Cao gia, đúng giờ ngọ xuất phát, một phút cũng không đợi, đừng có đến muộn."

Hoa khôi: "Gia Cát ca ca yên tâm, muội muội tuyệt đối sẽ không đến muộn."

Ngày hôm sau, giờ ngọ...

Hoa khôi thật sự không đến muộn, đúng giờ đến trước cửa doanh trại cùng với tiểu đội đặc vụ của mình.

Đội vận chuyển do Gia Cát Vương Thiện phụ trách cũng đã

chuẩn bị xong, vật tư đủ chất đầy một trăm chiếc xe ngựa đã được chuyển lên toa hàng của xe lửa, binh lính hậu cần phụ trách trông coi số vật tư này chen chúc trong toa xe phía trước.

Hoa khôi và tiểu đội đặc vụ của cô cũng chỉ có thể chen chúc vào toa xe phía trước cùng bọn họ.

Cô vừa lên xe, quả thực chính là vạn lục tùng trung nhất điểm hồng.

Một đám đại đầu binh, ở giữa là một nữ tử xinh đẹp.

Nếu là ở nơi khác, thật sự là nguy hiểm vô cùng, may mà dân đoàn thôn Cao Gia không phải "nơi khác". Ngày đầu tiên dân đoàn thành lập, Lý Đạo Huyền đã đặt ra tiêu chuẩn: Nhân phẩm đệ nhất, võ lực đệ nhị!

Những binh lính chưa trải qua giáo dục tư tưởng đều đang học tập và huấn luyện ở trong tân binh doanh, căn bản không có khả năng được sờ đến vũ khí ra ngoài làm nhiệm vụ.

Cho dù là Kiến Nô tấn công, lưu khấu hoành hành, binh lực thôn Cao Gia thiếu hụt nghiêm trọng, Lý Đạo Huyền cũng tuyệt đối không sử dụng những binh lính chưa qua giáo dục tư tưởng.

Thà ít! Chớ lạm!

Cho nên binh sĩ dân đoàn trên xe lửa đều là người tốt, tuyệt đối sẽ không xảy ra những tình tiết biến thái kia...

Binh lính hậu cần nhìn vị hoa khôi tỷ tỷ xinh đẹp, ai nấy đều hồn xiêu phách lạc.

Len lén nhìn cô một cái, tim đập thình thịch, nhưng lại không dám lại gần bắt chuyện...

Chỉ trong nháy mắt, nàng đã không biết trở thành nữ thần

trong lòng bao nhiêu người!

Hoa khôi đi đến đâu, dường như xung quanh cô hình thành một vòng khí trường, binh lính hậu cần trong phạm vi hai mét xung quanh tự động tản ra, nhường chỗ cho cô.

Cô nhìn trước nhìn sau nhìn phải nhìn trái, phát hiện binh lính hậu cần đều cách mình rất xa, trong lòng cũng yên tâm hơn một chút, thầm nghĩ: Quân đội thôn Cao Gia chúng ta, thật sự là khác biệt. Lũ rác rưởi béo mập trong triều đình kia, so với người thôn Cao Gia chúng ta, xách dép cũng không xứng.

Chương 841: Đang đánh nhau đó, đừng có nói chuyện ngọt ngào vậy chứ!

Xe lửa chở đầy người và hàng hóa, nhanh chóng đi qua cầu Long Môn Hoàng Hà, đến huyện Hà Tân.

Tới đây, đường sắt đã không còn nữa.

Lính hậu cần bắt đầu dỡ hàng, chuyển hàng hóa từ toa xe lửa xuống thuyền chở hàng...

Huyện thành Hà Tân nằm sát bờ sông Phần!

Con sông nhỏ này vốn không thể thông hành tàu thuyền, nhưng cách đây vài năm, Lý Đạo Huyền cầm một chiếc xẻng nhỏ, ngày ngày đào bới từng chút một. Mở rộng lòng sông, nạo vét bùn đất dưới đáy sông, khiến cho dòng sông mẹ của người dân Sơn Tây này, một lần nữa khôi phục khả năng vận tải đường thủy.

Trong lúc lính hậu cần đang vất vả vận chuyển hàng hóa, hoa khôi thì chỉ huy tiểu đội đặc vụ của mình, dựng camera, ghi lại hình ảnh lao động cần cù của những người lính hậu cần.

Sau đó, cô nhanh chóng đến cổng chợ của huyện thành Hà Tân.

Ở đây cũng đặt một chiếc "tiên gia bảo kính" khổng lồ.

Sau khi kết nối với "cơ quan quản lý bảo kính" của huyện Hà Tân, hoa khôi đã được cấp quyền sử dụng bảo kính. Dưới ánh mắt ngỡ ngàng của người quản lý, cô thành thạo bật công tắc máy tính

bảng, kết nối Bluetooth với camera mini của mình, sau đó mở APP, chuyển video từ camera vào máy tính bảng.

Sau đó, cô thao tác một cách điêu luyện, cắt ghép, xử lý video, tạo thành một đoạn video tin tức ngắn gọn.

Video này sẽ sớm được Thiên Tôn tiếp nhận, sử dụng thủ đoạn của "Thiên Giới" để phân phát đến các máy tính bảng ở khắp nơi, điều này nằm ngoài tầm hiểu biết của hoa khôi.

Người quản lý bảo kính không khỏi cảm thán: "Hóa ra Tân Văn Liên Bá được thực hiện như vậy, tôi thường chỉ biết xem, mà không biết nó phải trải qua quá trình sản xuất phức tạp như vậy."

Xong việc với video, hoa khôi vội vã đến bến đò.

Lính hậu cần cũng vừa chuyển hết hàng hóa lên thuyền, thế là cô cũng lên thuyền, tiếp tục hành trình về phía Bắc... Tới phủ Bình Dương, lòng sông đã được mở rộng đến mức tối đa, đi ngược dòng lên nữa thì không thể đi thuyền được.

Vì vậy, lính hậu cần lại chuyển hàng hóa xuống thuyền, chuyển sang xe ngựa.

Hoa khôi im lặng quay phim, sử dụng "tiên gia bảo kính" của phủ Bình Dương để xử lý một đoạn video tin tức khác, đồng thời lồng tiếng: "Mọi người đã thấy rồi đấy, để đưa được vật tư đến tay các tướng sĩ tiền tuyến, đội hậu cần đã vất vả như thế nào. Họ phải đi xe lửa, phải đi tàu chở hàng lớn, cuối cùng còn phải chuyển sang xe ngựa, vượt qua hàng ngàn dặm đường..."

"Chúng ta ở hậu phương, được sống một cuộc sống no đủ, an toàn, đó đều là kết quả của sự nỗ lực chung của các chiến sĩ tiền tuyến và đội ngũ hậu cần, hạnh phúc không dễ có được, chúng ta phải biết trân trọng..."

Đội hậu cần rời khỏi phủ Bình Dương, tiếp tục đi về phía Bắc.

Càng đi, càng hoang vắng...

Hai bên quan đạo bắt đầu trở nên tiêu điều, làng mạc đổ nát, đồng ruộng khô cằn.

Hoa khôi bắt đầu cảm thấy có gì đó không ổn.

Gia Cát Vương Thiền lớn tiếng ra lệnh: "Giương cao cờ Thiên Tôn ngũ sắc!"

Lính hậu cần lập tức giương cao ba lá cờ lớn đủ mọi màu sắc ở đầu, giữa và cuối đội hình.

Hoa khôi thắc mắc: "Ơ? Sao tự dưng lại giương cờ?"

Gia Cát Vương Thiền cười nói: "Dựa vào cờ hiệu để biểu thị thân phận của chúng ta, răn đe lũ tiểu nhân. Cô nương, sau khi qua phủ Bình Dương, sẽ không còn tiên gia bảo kính nào có thể dùng để xử lý video nữa."

"A? Các châu phủ phía sau, đều không có tiên gia bảo kính sao?" Hoa khôi kinh ngạc.

Gia Cát Vương Thiền gật đầu: "Khu vực phía bắc phủ Bình Dương, không còn nằm trong tay thôn Cao Gia của chúng ta nữa, mà nằm trong tay triều đình. Không chỉ không có tiên gia bảo kính để sử dụng, mà cũng sẽ không còn nhà xưởng của chúng ta nữa."

Hoa khôi: "Hèn chi, tôi thấy bên này có vẻ suy tàn như vậy, thì ra không còn là địa bàn của chúng ta nữa."

Gia Cát Vương Thiền đột nhiên trầm giọng: "Bắt đầu từ đây, an toàn cũng không thể đảm bảo, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện bọn cường đạo. Xin cô nương nhất định không được rời đội, phải bám sát đội ngũ hậu cần."

Hoa khôi giật bắn mình: "Ái chà, sẽ có cường đạo sao? Vậy...

chúng ta có tận một trăm xe hàng, nhiều lương thực quân dụng như vậy, nếu cường đạo đến cướp thì làm sao?"

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến!

Chỉ nghe thấy trong rừng cây phía trước vang lên một tiếng huýt sáo, tiếp theo, một đám người ăn mặc giống như sơn đại vương từ trong rừng cây chui ra, chặn ngang quan đạo phía trước, lớn tiếng nói: "Núi này do ta mở, cây này do ta trồng, muốn đi qua đây, để lại tiền mãi lộ."

Hoa khôi la toáng lên: "Không xong rồi!"

Cô vội vàng trốn sau lưng các binh sĩ trong tiểu đội đặc vụ.

Tiểu đội đặc vụ được Lý Đạo Huyền cử đến để bảo vệ cô, tổng cộng chỉ có hai mươi người, lúc này cũng hơi hoảng hốt.

Nhưng lại nghe Gia Cát Vương Thiền cười nói: "Cô nương hình như quên mất, lính hậu cần cũng là lính đấy, đừng coi thường đội hậu cần của chúng tôi."

Nói xong, Gia Cát Vương Thiền lấy ra một chiếc loa sắt, hét lớn về phía đám cướp đang chặn đường: "Chặn đường cướp bóc mà không xem cờ hiệu sao? Đoàn xe vận chuyển hàng hóa treo cờ ngũ sắc Thiên Tôn mà cũng dám cướp?"

"Ngũ cái quần què gì chứ, ông đây chưa từng nghe qua." Tên cướp chặn đường có vẻ như không phải là kẻ giang hồ lâu năm, hẳn là tên ngốc mới vào nghề, đến cả cờ ngũ sắc Thiên Tôn đặc trưng của thôn Cao Gia cũng không biết: "Mau giao hết tài sản ra đây, tha cho khỏi chết."

Gia Cát Vương Thiền tức giận bật cười: "Lão tử đếm đến ba, các ngươi không cút, thì ta sẽ xử lý hết lũ các ngươi."

Tên cướp chặn đường cười lớn: "Ngươi còn dám đếm sao? Rõ

ràng là phải do bọn ta đếm! Bọn ta đếm đến ba, ngươi không giao tài sản ra, thì sẽ giết sạch lũ các ngươi."

"Một!"

"Hai!"

"Ba!"

Trả lời bọn chúng là tiếng súng nổ "Đoàng".

Ngực tên cướp đầu đàn bắn ra máu, ngã ngửa ra sau.

Họng súng của một người lính hậu cần vẫn còn bốc khói, trên mặt lộ vẻ khinh thường: "Lũ cướp ngu xuẩn."

Ngay sau đó, những lính hậu cần còn lại đều lấy ra hoả súng,lấy xe hàng làm nơi yểm trợ, bắn về phía bọn cướp.

Trong rừng cây hai bên quan đạo, lượng lớn tặc binh nhảy ra.

Tuy nhiên, lính hậu cần như đã hẹn trước, binh lính phụ trách xe hàng số lẻ nổ súng về phía kẻ địch bên trái, binh lính phụ trách xe hàng số chẵn nổ súng về phía kẻ địch bên phải.

Họng súng phun ra lửa, gầm rú về hai phía.

Trong nháy mắt, đoàn xe thật dài của đội hậu cần biến thành một con rồng dài phun lửa về hai phía...

Bọn cướp nhảy ra từ hai bên đường cái, lần lượt trúng đạn ngã xuống.

Ban đầu hoa khôi khá sợ hãi, nhưng sau khi xem được vài chục giây, cô đột nhiên trở nên phấn khích, bất chấp mưa tên bắn tới, lao đến bên cạnh chiếc camera mini, nhanh chóng bật công tắc, bắt đầu quay!

"Tin nóng hổi đây, vừa ra khỏi làng đã quay được tin nóng hổi rồi." Hoa khôi mừng rỡ: "Phải đưa lên Tân Văn Liên Bá mới được, khán giả xem nhất định sẽ rất thích thú."

Tiểu đội đặc vụ phụ trách bảo vệ cô sợ đến mức mặt mày tái mét: "Cô nương, đừng có chạy lung tung dưới làn mưa tên, trốn sau lưng chúng tôi đi, đừng có nhảy lên vẫy tay, nguy hiểm, nguy hiểm lắm. Cô là môn sinh của Thiên Tôn, nếu bị thương, chúng tôi không gánh nổi trách nhiệm đâu."

Môn sinh Thiên Tôn?

Hoa khôi ngẩn người ra một lúc, mới hiểu ra, Khoa Báo Chí là do chính Thiên Tôn làm thầy, vậy chẳng phải là môn sinh của Thiên Tôn sao?

Hai mươi chiếc thuẫn bài, ào một cái che chắn hoa khôi ở giữa.

Ở giữa vẫn có thể nghe thấy giọng nói ngọt ngào của cô: "Các binh ca ca, đừng có vây quanh muội muội như vậy, lá chắn che hết tầm nhìn của muội muội rồi, không thấy gì bên ngoài nữa. Xin các ca ca tránh ra một chút, muội muội đa tạ."

Mọi người dở khóc dở cười: "Đang đánh nhau đó, đừng có nói chuyện ngọt ngào như vậy! Mạnh mẽ lên một chút đi!"

~~

Các chương sau Tân Văn Liên Bá được đổi thành Tin Tức Cao Gia. Có lẽ do đụng chạm

Chương 842: Chuyện này phải báo giá chứ!

Một trận chiến không quá ác liệt đã kết thúc.

Bọn cướp bị đánh lui một cách dễ dàng, đội hậu cần bảo vệ an toàn cho số vật tư mà không hề hấn gì, đoàn xe lại tiếp tục tiến lên.

Đây là lần đầu tiên hoa khôi tham gia chiến đấu ở cự ly gần trên chiến trường, cô hơi sợ hãi, nhưng nhiều hơn là sự phấn khích. Sự hùng mạnh của đội hậu cần thôn Cao Gia khiến cô mở mang tầm mắt.

Đáng tiếc là, bây giờ không có tiên gia bảo kính nào để cô xử lý video, cũng không biết đến khi nào mới có thể mang những video này về chiếu cho dân làng xem.

Cô đang buồn bã thì phát hiện phía trước có một đoàn người đang tiến tới.

Người dẫn đầu đoàn xe chào hỏi Gia Cát Vương Thiện: "Ồ, Tiểu Gia Cát! Lại là ngươi à."

Gia Cát Vương Thiền cũng chào hỏi người nọ: "Thiết Điểu Phi, ngươi về rồi à?"

Cả hai đều phụ trách vận chuyển vật tư, nhưng tính chất không giống nhau. Gia Cát Vương Thiện chỉ đơn thuần là vận chuyển vật tư của thôn, còn Thiết Điểu Phi không chỉ vận chuyển mà còn buôn bán, chức năng phong phú hơn, công việc cũng hỗn tạp hơn.

Gia Cát Vương Thiện vừa nhìn đã thấy trên xe ngựa của Thiết Điểu Phi chất đầy hàng hóa, được che bằng vải dầu, không khỏi thắc mắc: "Ngươi từ phía Bắc trở về, đáng lẽ phải là xe trống chứ, sao lại chở hàng hóa?"

Thiết Điểu Phi cười nói: "Trên xe này không phải là hàng hóa, mà là thẻ nhớ dùng cho máy quay, Thiên Tôn bảo tôi chở về phủ Bình Dương, ngài ấy sẽ đến phủ Bình Dương lấy những thứ này về Thiên Giới."

Gia Cát Vương Thiện không hiểu thẻ nhớ là gì.

Nhưng hoa khôi lại hiểu, hai mắt sáng lên, từ bên cạnh nhảy ra, cung kính hành lễ với Thiết Điểu Phi: "Thiết Điểu Phi ca ca, chào huynh! Tin tức dân quân thôn Cao Gia đánh bại đại quân Kiến Nô, giải cứu Đại Châu mà huynh quay ở biên giới, quay hay quá, muội muội rất ngưỡng mộ huynh."

Thiết Điểu Phi bị cô nịnh nọt một câu, lập tức vui vẻ ra mặt: "Ây da, ây da, khách sáo rồi, khách sáo rồi, đó đều là do Thiên Tôn bảo tôi quay, lúc đó thật ra tôi cũng không biết mình đang làm gì, chỉ biết bấm công tắc thôi."

Hoa Khôi: "Huynh nói trên xe chở thẻ nhớ, là tin tức mới quay được sao?"

Thiết Điểu Phi gật đầu: "Hắc hắc, là video tin tức về Cao Sơ Ngũ giải phóng Nhạn Môn Quan mà tôi vất vả lắm mới quay được đấy. Thiên Tôn bảo tôi mang chúng về phủ Bình Dương, sau đó sẽ giao cho ngài ấy xử lý."

Hoa Khôi nói: "Muội muội vừa rồi cũng quay được một đoạn video về việc đội hậu cần thôn Cao Gia đánh lui bọn cướp, nhưng bây giờ muội muội còn phải tiếp tục đi về phía Bắc, không biết có thể nhờ Thiết Điểu Phi ca ca giúp một việc, mang đoạn video mà muội muội vừa quay trên đường đi về cùng được không?"

Thiết Điểu Phi cười nói: "Đương nhiên là không thành vấn đề! Báo giá đi."

"Hả? Còn phải trả phí sao?" Hoa Khôi ngẩn người: "Làm việc cho Thiên Tôn mà cũng phải trả phí sao?"

Thiết Điểu Phi cười nói: "Chúng ta thuộc các bộ phận khác nhau dưới trướng Thiên Tôn, tôi là bộ phận thương mại biên giới, còn cô là bộ phận tin tức. Hai bộ phận của chúng ta phải độc lập về tài chính, cô lợi dụng bộ phận của tôi để làm việc, sử dụng tài nguyên của bộ phận tôi, sao có thể không báo giá được? Không thể làm ăn nhập nhằng được."

"Ặc!"

Hoa khôi hơi choáng váng.

Gia Cát Vương Thiện lại cười nói: "Đúng vậy! Thân huynh đệ còn phải tính toán rõ ràng, huống chi là việc điều động tài nguyên giữa các bộ phận khác nhau. Cô nương, trả tiền cho hắn đi. Đã chi bao nhiêu tiền, ghi vào khoản chi của khoa Báo Chí, sau này xin thôn ủy thanh toán là được."

Hoa khôi: "Đi theo các ca ca, lại được học hỏi thêm kiến thức mới, muội muội thật sự bội phục sự uyên bác của các ca ca."

Nữ nhân này miệng lưỡi ngọt ngào, Thiết Điểu Phi và Gia Cát Vương Thiền nghe mà vui vẻ.

Thế là sau một hồi báo giá và mặc cả, hoa khôi trả tiền, sau đó lấy thẻ nhớ trong chiếc camera mini của mình ra, đưa lên xe ngựa của Thiết Điểu Phi.

Thiết Điểu Phi phất tay chào tạm biệt, mang theo mấy chiếc thẻ nhớ quay trở về phía Nam.

Đến phủ Bình Dương, sẽ có bàn tay khổng lồ của Thiên Tôn từ

trên trời giáng xuống, lấy những chiếc thẻ nhớ này đi...

Còn hoa khôi thì lắp một chiếc thẻ nhớ trống vào camera mini, sau đó tiếp tục đi về phía Bắc, hướng tới biên giới -

Phủ Tây An!

Kể từ sau tin tức Kiến Nô nhập quan, khán giả của Tân Văn Liên Bá đã đông hơn bình thường.

Bình thường đã rất đông rồi, gần đây còn đông hơn. Những người đến muộn một chút sẽ bị chen chúc ở ngoài đường.

Tất nhiên, những người bị chen chúc bên ngoài mãi mãi là những người nghèo.

Các quan to quý nhân luôn có cách để ngồi vào ghế VIP.

Tần Vương thế tử Chu Tồn Cơ, lúc này đang ngồi ở vị trí VIP riêng của mình, bên cạnh còn có Ngự Sử Ngô Sân, Tri phủ Tây An... cùng một đám quan chức khác.

Trước đây, Chu Tồn Cơ sẽ không bao giờ nhường chỗ VIP của mình cho lũ quan văn hôi hám cùng ngồi, nhưng từ khi Kiến Nô nhập quan, suy nghĩ của Chu Tồn Cơ bỗng chốc mở mang ra, ngày nào cũng chủ động gọi Ngô Sân và những người khác đến chỗ VIP riêng của mình.

Lúc này đã đến chiều tối, Tân Văn Liên Bá sắp bắt đầu.

Chu Tồn Cơ chắp tay, vẻ mặt sốt ruột: "Nhanh lên, nhanh lên, mau phát sóng đi, đến giờ rồi mà còn câu giờ cái gì nữa."

Ngô Sân liếc xéo: "Thế tử điện hạ, rốt cuộc ngài đang vội cái gì vậy?"

Chu Tồn Cơ: "Chuyện này còn phải nói sao? Đương nhiên là vội xem tình hình biên giới rồi. Thiên hạ này là của nhà họ Chu ta,

nếu có người ngang nhiên xông vào nhà của ngươi, ngày nào cũng đánh nhau với lão phụ thân trong nhà ngươi, ta hỏi ngươi có vội không?"

Ngô Sân nghĩ ngợi về câu hỏi này, sắc mặt bỗng chốc tối sầm lại, lời này có lý, nếu có người xông vào nhà của ta ở Hưng Hóa, Giang Tô, muốn đánh phụ thân của ta, ta đang ở tận Thiểm Tây, chẳng phải là lo chết sao?

Hai người đang nói chuyện thì Vương Đường xuất hiện. Hắn đi đến bên cạnh tiên gia bảo kính như thường lệ, thi triển tuyệt kỹ "Thiết Sơn Kháo"... đập mạnh vào công tắc bên hông tiên gia bảo kính, chiếc tiên gia bảo kính liền sáng lên.

Sau đó tiện tay điểm vào...

Trên màn hình hiện lên một dòng chữ: "Đang kết nối máy chủ", "Đang đọc danh sách tệp mới nhất", sau đó, tệp video tin tức mới nhất được hiển thị ở vị trí thấp nhất.

Vương Đường chạm vào biểu tượng tệp mới nhất, lùi sang một bên.

Cao Nhất Diệp xuất hiện trên màn hình: "Tin tức đặc biệt..."

Mở đầu là tin tức đặc biệt, bởi vì chuyện ở biên giới phía Bắc là chuyện mà tất cả người dân hiện nay đều quan tâm, hàng ngày đều phải được phát sóng đầu tiên.

"Đại tướng Cao Sơ Ngũ của dân đoàn thôn Cao Gia, đã đánh bại Kiến Nô tại Nhạn Môn Quan, giành lại quyền kiểm soát Nhạn Môn Quan, mời xem hình ảnh sau đây..."

Hình ảnh chuyển đổi, từ Cao Nhất Diệp chuyển sang tiền tuyến.

Nhạn Môn Quan hùng vĩ hiện ra trên màn hình.

Chu Tồn Cơ: "Oa, hóa ra Nhạn Môn Quan trông như thế này."

Dân chúng: "Hóa ra Nhạn Môn Quan trông như thế này."

Ngô Sân ở bên cạnh khịt mũi, nhỏ giọng nói: "Thế tử phát ngôn như dân chúng chưa trải sự đời vậy."

"Nhỏ giọng" của hắn hơi to, Chu Tồn Cơ nghe thấy được, liền quay đầu lại, vẻ mặt oán trách: "Từ nhỏ đến lớn ta chưa từng rời khỏi Tây An, xa nhất chính là đến suối nước nóng ở Lâm Đồng chơi, ta chưa trải sự đời thực sự là xin lỗi ngươi rồi."

Ngô Sân: "..."

Chu Tồn Cơ bực bội nói: "Cũng tại lũ quan văn thối các ngươi, nếu các ngươi không tố giác vạch trần bản thế tử rời khỏi đất phong, ta ngày mai liền dám chạy đến sông Tần Hoài chơi, ngươi tin hay không?"

Chương 843: Tố cáo hắn, nhất định phải tố cáo hắn

Chu Tồn Cơ vừa mới thốt ra một câu oán thán với Ngô Sân, chiến đấu ở Nhạn Môn Quan đã bắt đầu.

Tiểu pháo "ầm ầm ầm" phun ra đạn pháo, vẽ ra từng đường parabol rơi vào trong quan, oanh tạc cho đám Kiến Nô kêu cha gọi mẹ.

Tiếp đó, bộ đội công thành xuất động, Cao Sơ Ngũ giống như mãnh thú, ở trên tường thành chém giết lung tung.

Đáng tiếc là...

Ống kính cách quá xa, camera mini lại không có chức năng phóng to thu nhỏ hay zoom, không giống như trong phim ống kính lúc gần lúc xa, có thể cho người xem cận cảnh.

Cho nên sự dũng mãnh của Cao Sơ Ngũ nhìn cũng không được chân thực lắm.

Khán giả càng nhiều hơn là đang xem đại cục chiến đấu.

Nhìn thấy Kiến Nô bị đánh cho đến mức ôm đầu chạy trốn, chật vật bỏ chạy, khán giả nhất thời lớn tiếng hoan hô khen ngợi, toàn thành Tây An một mảnh hân hoan.

Chu Tồn Cơ cũng xem đến mức vô cùng phấn khích, vỗ tay nói: "Đánh hay, đánh hay a, ha ha ha, đánh quá tuyệt vời. Vị mãnh tướng tên là Cao Sơ Ngũ này thật là lợi hại, đáng thưởng a, ai có thể gọi hắn đến đây, ta thưởng hắn một trăm lượng bạc."

Ngô Sân ở bên cạnh âm dương quái khí nói: "Hắn chính là người của Lý viên ngoại, ngươi xác định hắn có thể coi trọng một trăm lượng?"

Chu Tồn Cơ cứng đờ cả người... Người của Lý viên ngoại ư? Vậy thì thôi bỏ đi, thôi bỏ đi!

Hắn đã cảm nhận được, Lý viên ngoại kia mới thật sự là phú khả địch quốc, chút tài sản của Tần vương phủ mình, ở trước mặt Lý viên ngoại chẳng là cái thá gì.

Loại cảm giác này rất đáng sợ!

Nhưng hắn lại không nổi lên ý niệm dám đi nghi ngờ một chút nào.

Bởi vì hắn đã phát hiện ra, tướng mạo của Lý viên ngoại có chút giống với vị Đạo Huyền Thiên Tôn mà mọi người cúng bái. Phát hiện này, khiến cho hắn hiện tại khi nói chuyện với người máy Thiên Tôn số 3 cũng bắt đầu trở nên nhỏ giọng hơn.

Lúc này, đoạn phim về trận chiến Nhạn Môn Quan đã phát xong.

Màn hình thay đổi, lại lần nữa biến thành Cao Nhất Diệp, nàng mỉm cười nói: "Mấy ngày trước, Thiên Tôn phái một vị ký giả mới đi tiền tuyến thu thập tin tức, vị ký giả mới này cũng gửi về một số tin tức quan trọng, bây giờ xin mời xem tin tức mà cô ấy cung cấp."

Hình ảnh thay đổi, hoa khôi xuất hiện.

Khán giả vừa nhìn thấy: "Ây da, đại mỹ nhân!"

Thật ra Cao Nhất Diệp cũng là đại mỹ nhân, nhưng Cao Nhất Diệp là thánh nữ, các bằng hữu khán giả chưa từng dám có chút ý nghĩ xấu nào, chỉ sợ chọc giận Thiên Tôn. Nhưng hoa khôi tiểu tỷ

tỷ thì không giống vậy, đây lại không phải là thánh nữ, chỉ là nữ tử phàm trần, khán giả lấp tức bắt đầu muốn quỳ xuống liếm láp.

"Đội hậu cần thôn Cao Gia, hiện đang vận chuyển vật tư cho các tướng sĩ tiền tuyến, mọi người xem, những hàng hóa này đang được vận chuyển đến bến tàu Hà Tân để chất lên thuyền... Binh lính hậu cần thật sự là quá vất vả..."

Hình ảnh lại thay đổi, chiến hỏa bùng cháy. Lần này, hoa khôi xuất hiện ở trên chiến trường, âm thanh nền toàn là tiếng hỏa súng, nối liền thành một mảnh. Khuôn mặt hoa khôi dí sát vào ống kính, lớn tiếng nói: "Xin chào mọi người, tôi hiện đang ở trên chiến trường, nơi này là Sơn Tây, trên con đường quan đạo phía bắc phủ Bình Dương... đội hậu cần bị giặc... Bị giặc cướp chặn đường tập kích... Hiện tại các binh lính hậu cần đang tác chiến cùng với tặc quân..."

Khán giả: "Oa!"

Chu Tồn Cơ xoạt một cái nhảy dựng lên, gào thét: "Có lầm không vậy? Có lầm không vậy? Trên con đường quan đạo giữa phủ Bình Dương và phủ Thái Nguyên vậy mà cũng có giặc cướp ư? Tập kích đội hậu cần, đây là muốn phá hoại chiến sự biên cương! Quá đáng rồi, sao có thể như vậy được. Tuần phủ Sơn Tây đang ăn cái gì vậy? Tại sao lại dung túng cho giặc cướp ở đây hoành hành? Nơi này là Sơn Tây, tại sao khắp nơi đều là giặc cướp? Tuần phủ Sơn Tây đang ăn cái gì vậy? Tố cáo hắn! Nhất định phải tố cáo hắn!"

Lần này, Ngô Sân vậy mà không phản bác hắn, mà nhíu mày nói: "Tuần phủ Sơn Tây là Đới Quân Ân Đới đại nhân, một vị lão thi nhân. Ông ấy thế nhưng là một vị thanh quan, không phải tham quan, tình huống này..."

Chu Tồn Cơ gầm lên: "Ngươi không phải là ngự sử sao? Viết tấu chương đi! Tố cáo hắn! Mau tố cáo hắn."

Ngô Sân xòe tay: "Đừng nói bừa, ta là tuần án ngự sử Thiểm Tây, không phải tuần án ngự sử Sơn Tây, ta muốn tố cáo cũng chỉ có thể tố cáo quan viên Thiểm Tây."

Chu Tồn Cơ: "Bớt nói nhảm! Ngươi cho rằng ta không biết sao? Những ngự sử các ngươi, quan viên toàn thiên hạ đều có thể tố cáo, hơn nữa các ngươi có thể phong văn tấu sự, không cần bất kỳ chứng cứ nào, chỉ cần nghe nói chuyện gì, không có xác minh cũng có thể tố cáo."

Ngô Sân dở cười dở khóc: "Vậy ta cũng không thể tố cáo người ta lung tung được."

Chu Tồn Cơ chỉ vào tiên gia bảo kính lớn tiếng nói: "Đây gọi là tố cáo lung tung sao? Chính ngươi xem đi! Ngươi xem đi, đây chính là do tiên gia bảo kính phát ra, có thể là giả sao? Giặc cướp Sơn Tây đều chạy đến con đường quan đạo giữa phủ Thái Nguyên và phủ Bình Dương chặn đường cướp bóc rồi kìa, cướp chính là vật tư hậu cần biên quân, còn có thiên lý hay không? Còn vương pháp hay không? Tân Văn Liên Bá mấy ngày trước ngươi cũng xem rồi chứ? Ba tên giặc cướp tập kích xưởng Vận Cương, toàn bộ đều dựa vào công nhân ngăn lại, ba tên giặc cướp đó đều là do Đới Quân Ân chiêu an, lúc ấy tại sao hắn không chém đầu ba tên kia đi? Học tập Hồng Thừa Trù, giết sạch hàng tặc chẳng phải là được rồi sao?"

Ngô Sân: "..."

Chu Tồn Cơ: "Bản thế tử mặc kệ Đới Quân Ân có phải thanh quan hay không, dù sao thì hắn thất trách, điều này hắn trốn không thoát đâu. Tố cáo, nhất định phải kiên quyết tố cáo."

Ngô Sân biết, chính mình không tố cáo, cũng sẽ có người khác tố cáo.

Chuyện này, chung quy là không thể bỏ qua được...

Hơn nữa, giặc cướp Sơn Tây, quả thực là cần phải trừng trị một phen mới được!

Bằng không, Kiến Nô đánh biên cảnh, giặc cướp đánh nội địa, nội ứng ngoại hợp đánh như vậy, ai chịu nổi?

Ngô Sân không khỏi thở dài nói: "Tiên gia bảo kính, thật sự là một tấm kính chiếu yêu!"

Tấm kính này không chỉ có thể chiếu ra hình dáng xấu xí của kẻ xấu, cũng có thể chiếu ra năng lực mạnh yếu của người tốt. Dưới tấm kính này, kẻ xấu không giả bộ được người tốt, kẻ bất tài cũng không giả bộ được người có năng lực. Thi nhân không giả bộ được chính khách, chính khách cũng không giả bộ được mãnh tướng.

Đới Quân Ân xác thực là một người tốt, nhưng cũng không đại biểu ông ta có thể xử lý được cục diện hiện tại. Đức hạnh cá nhân là đức hạnh cá nhân, năng lực là năng lực, cục diện là cục diện, ba thứ này, phải phân biệt rõ ràng.

Ngô Sân chỉ đành nhấc bút lên, cũng không phải là muốn buộc tội ai, mà là phân tích kỹ càng cục diện hiện tại của Sơn Tây cho Sùng Trinh hoàng đế, tầm quan trọng của năng lực quan viên đối với việc ổn định cục diện.

Giờ phút này, Sơn Tây cần không phải là một người hiền lành, mà là một vị quan viên có năng lực, có thủ đoạn, có quyết đoán, dám giết người mới được.

Về phần chuyện sau này, liền giao cho thiên ý đi.

Tấu chương của Ngô Sân được giao đến trạm dịch, dịch tốt chạy chạy, đưa phong tấu chương này đến đế đô, cùng lúc đó, còn có rất nhiều quan viên, cũng đang viết tấu chương buộc tội Đới Quân Ân...

Có người là thật sự vì sự phồn vinh hưng thịnh của Đại Minh, có người là vì muốn bài xích một vị đại lão, sẽ có nhiều vị trí trống ra, nói không chừng có một cái là của mình.

Thế giới này, luôn luôn sẽ có một số người, muốn giẫm lên lưng ngươi mà leo lên.

Cho nên, lăn lộn trên vòng chính trị, không thể đi sai nửa bước nào!

Mấy ngày sau, Sùng Trinh hoàng đế đã phê chỉ thị xuống.

Tuần phủ Sơn Tây Đới Quân Ân, tiễu phỉ bất lực, trị hạ bất nghiêm, dung túng giặc cướp hoành hành ngang ngược, suýt chút nữa phá hoại sự an bình của biên giới quốc gia, lập tức cách chức.

Bổ nhiệm Ngô Sân làm tân nhiệm tuần phủ Sơn Tây, lập tức đi nhậm chức.

Chương 844: Ngô Sân thượng vị

Nhận được văn thư bổ nhiệm trong nháy mắt đó, Ngô Sân suýt chút nữa cho rằng mắt mình bị hoa mắt.

Xoa xoa mắt, nhìn kỹ lại, quả nhiên không sai!

Hắn được bổ nhiệm làm tuần phủ Sơn Tây.

Từ một tuần án ngự sử, trực tiếp nhảy lên làm tuần phủ Sơn Tây, bước nhảy vọt này không thể không nói là không lớn.

Trong lòng hắn lập tức sinh ra cảm giác áy náy.

Hoàng thượng nhất định là đã nhìn thấy tấu chương buộc tội của hắn, cho nên mới cách chức Đới Quân Ân, nâng mình lên vị trí đó. Nói cách khác, là hắn hại Đới Quân Ân.

Đới đại nhân năm nay đã 65 tuổi, bị đả kích cách chức lớn như vậy, cũng không biết có chịu đựng nổi hay không.

Áy náy xong, Ngô Sân lại bắt đầu cảm thấy sợ hãi thật sâu.

Sơn Tây là trung tâm vùng Trung Nguyên, phía bắc có Kiến Nô, phía nam có lưu khấu, nội bộ có nạn phỉ. Thật sự không phải là một nơi tốt để quản lý, chính mình hai bàn tay trắng, ngay cả gia đinh binh cũng không có mấy người, chạy đến Sơn Tây nhậm chức, thật sự có thể quản lý tốt hơn so với Đới Quân Ân sao?

Cũng chưa chắc!

Nghĩ trái nghĩ phải, đều cảm thấy năng lực của mình e rằng có

chút không đủ.

Ngay lúc này, bóng đèn trong đầu hắn đột nhiên lóe sáng, tách một tiếng, nghĩ đến một người: Lý viên ngoại! Hay nói cách khác, là bản tôn Đạo Huyền Thiên Tôn.

Chỉ cần ngài ấy bằng lòng giúp mình, vậy thì Sơn Tây này, mình nhất định có thể quản lý tốt.

Đi cầu xin ngài ấy vậy.

Cầu xin người khác rất mất mặt, nhưng cầu xin thần tiên thì không mất mặt!

Ngô Sân gõ cửa hiệu buôn bán phân bón Tây An.

Cánh cửa "két" một tiếng mở ra, Vương Đường đi ra, mỉm cười nói: "Lý viên ngoại nói, ngài ấy biết ngài muốn đến, đã đợi lâu rồi."

Ngô Sân mừng rỡ, đối phương nói như vậy, chính là có ý định giúp đỡ mình rồi, vội vàng chỉnh lý lại quan phục, đội ngay ngắn mũ, để tỏ vẻ tôn trọng, bước vào nội đường.

Chỉ thấy Lý Đạo Huyền đang ngồi bên cạnh bàn, bên cạnh còn đặt một cái lồng chim, một con Bát Ca màu đen, đang nghiêng đầu nhìn hắn.

Ngô Sân hành lễ với Lý Đạo Huyền, sau đó nghiêng đầu nói với con vẹt: "Kiếm tiền!"

Bát Ca: "Kiếm tiền có ích lợi gì? Dù sao cũng không cứng lên nổi."

Ngô Sân mỉm cười: "Ta không giống Chu Tồn Cơ, ta biết từ ngữ gì sẽ khiến ngươi cướp lời, ngươi không thể nào bắt bẻ ta được."

Con vẹt nhất thời không nói nên lời, được thôi, gặp phải đối

thủ rồi.

Ngô Sân lúc này mới ngồi xuống đối diện Lý Đạo Huyền, khẽ thở dài nói: "Thiên...khụ...Lý viên ngoại, tại hạ được bổ nhiệm làm tuần phủ Sơn Tây, chắc ngài cũng đã biết rồi."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Chúc mừng Ngô đại nhân, như vậy có thể thi triển hoài bão chính trị rồi, mang theo mười vạn lượng bạc, đến Sơn Tây cứu tế bá tánh, nhất định có thể lưu danh muôn đời."

Ngô Sân dở khóc dở cười: "Lý viên ngoại cũng đến nói đùa rồi, không có ai hiểu rõ hơn ngài, hiện tại tại hạ nào có bạc? Lúc trước, ngài hóa thân thành Tế Công Hoạt Phật, giáo huấn tại hạ một phen, hiện tại vẫn còn rõ ràng bên tai, mười vạn lượng nghe thì có vẻ nhiều, chia cho bá tánh, liền trở nên rất ít. Kinh tế là một vấn đề rất phức tạp, mà tại hạ sở học có hạn, không am hiểu kinh tế chi đạo, vẫn xin Lý viên ngoại giúp đỡ."

Lý Đạo Huyền: "Muốn ta giúp ngươi cũng được! Có điều, ta phải trước tiên nghe thử, ngươi có dự định gì."

Ngô Sân tinh thần chấn động, Thiên Tôn đây là muốn khảo nghiệm ta sao?

Lần khảo nghiệm này, không khác gì so với tầm quan trọng của kỳ thi khoa cử lúc trước.

Ngô Sân hăng hái tinh thần, nghiêm túc trả lời: "Sơn Tây hiện tại khó khăn chồng chất, mà tại hạ có tứ nghị để đối phó, nghị binh, nghị tướng, nghị lương, nghị dùng người."

"Trước tiên là nói về nghị binh!" Ngô Sân: "Vệ sở binh Sơn Tây bạc nhược, không chịu nổi một trận đánh. Tại hạ dự định noi theo dân đoàn thôn Cao Gia, ở Sơn Tây ra sức tổ chức dân đoàn, để bù đắp cho nhược điểm bạc nhược của vệ sở binh. Bỏ ra một ít tiền,

trùng tu các tòa biên thành phía bắc, đồng thời phái dân đoàn, trấn giữ Hoàng Hà, để phòng ngừa giặc cướp Hà Nam xâm nhập..."

Lý Đạo Huyền: "Ừm, khả thi."

Ngô Sanh: "Tiếp theo là nghị tướng! Nguyên các võ quan ở Sơn Tây sát lương mạo công, tham ô quân lương, đút lót nhận hối lộ, đầu cơ trục lợi quân khí, không thể trọng dụng.Trong lòng tại hạ có mấy vị đại tướng có thể dùng, một là Hà Đông Hình Hồng Lang, một là Bồ Châu Lão Nam Phong, một là Bình Dương Vương Tiểu Hoa, trọng dụng ba vị tướng này, nhất định có thể bình định tặc khấu trong địa phận Sơn Tây."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Ừm, rất khả thi."

Ngô Sanh: "Tiếp theo là nghị lương...cái này thì...khụ..."

Lý Đạo Huyền biết, vấn đề này hắn không có năng lực giải quyết.

Đừng nói hắn, toàn bộ Đại Minh đều không có năng lực giải quyết.

Cho nên, hắn ở đây kỳ quái ho khan một tiếng, lúng túng nhìn mình, chính là đang cầu xin mình hỗ trợ.

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Ngô đại nhân, ngươi ở Tây An này nhìn thấy các loại xí nghiệp, các loại nhà xưởng, còn có các loại cách làm của thôn Cao Gia ta, đều có thể dời đến Sơn Tây mà, để cho chúng nở hoa khắp Sơn Tây, chẳng phải là có thể giải quyết được vấn đề lương này rồi sao?"

Ngô Sân: "Tại hạ biết rõ, muốn làm tốt chuyện này, chỉ dựa vào thực lực của tại hạ,cũng không đủ."

Lý Đạo Huyền: "Được, ta bỏ tiền xây xưởng."

Ngô Sân mừng rỡ.

"Cuối cùng là nghị dùng người." Ngô Sanh thở dài một hơi: "Sơn Tây binh hoang mã loạn, quan viên triều đình không muốn đến Sơn Tây nhậm chức, việc dùng người này, chỉ sợ phải mở rộng tiến cử nhân tài trong dân gian. Mấy năm trước triều đình bắt đầu thi hành chế độ tiến cử hiền tài trong dân gian, huyện lệnh huyện Ôn Trần Nguyên Ba, chính là được tiến cử như vậy, sau này tại hạ mới biết được, vị Trần Nguyên Ba này, thì ra là nhân tài xuất thân từ trường học thôn Cao Gia. Cũng chỉ có thôn Cao Gia, mới có thể bồi dưỡng ra nhân tài như vậy... Vị bằng hữu Sử Khả Pháp của ta, hiện tại cũng chạy đến thôn Cao Gia đi học rồi."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Sao, còn muốn ta cung cấp người à?"

Ngô Sân: "Thiên Tôn...khụ... Lý viên ngoại, ngài người tốt làm đến cùng, chuyện tốt làm cho trót, cho tại hạ mượn một ít đi nhân tài của ngài đi."

Lý Đạo Huyền liếc mắt: "Ngươi không sợ, toàn bộ Sơn Tây, chính trị, kinh tế, quân sự, tất cả đều là người của ta, ta mà khởi binh tạo phản, ngươi chẳng phải là bị giá không rồi? Vậy thì phải làm sao?"

Ngô Sân dở khóc dở cười nói: "Ngài lại nói đùa rồi, người của ngài làm sao có thể giá không tại hạ được? Tại hạ cũng là thiện nam tín nữ được Đạo Huyền Thiên Tôn dạy dỗ! Lại nói...tạo phản là chuyện của phàm nhân, ngài là...khụ... Ngài thèm làm chuyện này sao? Nhân gian đế vương cho dù lợi hại hơn nữa, làm sao có thể địch nổi tiên cảnh trên trời."

Đúng vậy, thần tiên tạo phản loại chuyện này, phàm nhân nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Nếu như có người chạy đến bên tai Sùng Trinh hoàng đế nói,

Thái Thượng Lão Quân tổ chức một đội quân muốn lật đổ hắn, xem hắn tin hay không? Hắn nhất định là vểnh tai lên tát người báo tin kia, sau đó phái người bắt kẻ tung tin đồn nhảm gây chuyện kia chém đầu.

Về phần Vô Sinh Lão Mẫu của Bạch Liên Giáo tạo phản!

A, Vô Sinh Lão Mẫu căn bản không tồn tại, đó là tà thần bị người ta bịa đặt ra, là lời nói dối bị kẻ có tâm bịa đặt ra, vậy có thể giống với thần tiên chân chính sao?

Ngô Sân chính là có suy nghĩ như vậy.

Lý Đạo Huyền phất tay: "Được! Vậy cứ như vậy đi, ngươi muốn quản lý là cả một tỉnh, công việc cực kỳ phức tạp, chi bằng để vị sư gia đứng đầu thôn Cao Gia, Tam Thập Nhị, đích thân đến Sơn Tây giúp ngươi một thời gian. Có hắn ở đó, tất cả tài nguyên của thôn Cao Gia, đều sẽ mở ra cho ngươi."

Ngô Sân mừng rỡ: "Tam tổng quản sự cùng đi với ta sao? Điều này...điều này thật sự là quá tuyệt vời."

Chương 845: Kiến nghị của Chu Tồn Cơ

Ngô Sân muốn đi Sơn Tây Thái Nguyên nhậm chức, vừa lúc đi ngang qua thôn Cao Gia.

Trước khi Thiên Tôn tới, muốn đi từ Thiểm Tây đến Sơn Tây, người ta thường đi đạo Đồng Quan, qua bến Phong Lăng Độ vượt Hoàng Hà tiến vào địa phận Sơn Tây, sau đó theo đường Bồ Châu, phủ Bình Dương để đến Thái Nguyên.

Nhưng từ khi Thiên Tôn đến, lộ trình đã thay đổi.

Chỉ cần đến trạm Tây An Đông lên xe lửa, "u u" chạy thẳng một mạch, là có thể đến huyện Hà Tân, Sơn Tây. Tuyến đường này, cũng giống như đội hậu cần của thôn Cao Gia vận chuyển vật tư đến phủ Đại Đồng vậy.

Ngô Sân thu xếp hành lý, mang theo một đám gia đinh, nô bộc, cả một đoàn người hùng hùng hổ hổ kéo đến trạm Tây An Đông, chờ xe lửa.

Còn khoảng hai nén hương nữa xe lửa mới đến, Ngô Sân đến rất sớm, hắn không muốn bỏ lỡ giờ lên xe.

Cho dù là quan lớn triều đình, xe lửa cũng sẽ không đợi.

Mấy hôm trước có một vị quan, vì bỏ lỡ giờ lên xe, liền nổi giận mắng mỏ người ta ở trạm xe lửa, muốn ỷ vào quan uy để cho xe lửa mở cửa.

Kết quả...

Thiên Tôn nổi giận, đưa tay túm lấy vị quan kia, ném vào "Hamster đại mạo hiểm", còn cho gọi toàn bộ bách tính trong thành, đứng trên tường thành xem vị quan kia bị hành hạ trong đó.

Vị quan bị hành hạ đến thê thảm vô cùng, còn bị người ta xem được bộ dạng chật vật, mất hết mặt mũi.

Đối thủ trên quan trường thích nhất là "đánh chó rơi xuống nước", thấy người này đã mất đi sự sủng ái của Thiên Tôn, còn không nhân cơ hội ra tay sao?

Các vị quan văn đều ra tay buộc tội!

Có người rất cẩn thận, khi buộc tội còn phải đi đào bới chứng cứ phạm tội của vị quan này, đảm bảo việc buộc tội của mình là có lý có cứ, nhắm thẳng vào mục tiêu.

Nhưng có người chẳng ra gì, hoàn toàn bịa đặt, có người vu khống vị quan này thích "long dương"(đồng tính), có người buộc tội ông ta cướp đoạt lão thái thái về làm thiếp, khiến cho hoàng đế Sùng Trinh - Chu Do Kiểm nhìn mà sởn cả gai ốc, không dám nhìn thẳng, tâm trạng giống như đang ngồi trên tháp rơi tự do.

Rất nhanh, vị quan này bị cách chức.

Từ đó về sau, không còn ai dám ỷ vào thân phận đặc thù của mình mà gây chuyện ở nơi công cộng nữa.

Ngô Sân vừa chờ xe lửa, vừa xem cuốn sách [Quản lý học] trong tay. Xem mà có chút hoang mang, bên trong có rất nhiều danh từ của tiên giới mà hắn thực sự không hiểu lắm, nhưng hắn cố gắng suy đoán, nghiến răng nghiến lợi đọc. Bởi vì đây là "Thiên Thư", người phàm có không hiểu cũng là chuyện bình thường, chỉ cần có thể lĩnh ngộ được một chút từ trong "Thiên Thư", là đủ để người phàm phi thăng rồi.

Đang lúc đầu óc rối như tơ vò, có người đến ngồi xuống bên

cạnh.

Ngô Sân kinh ngạc: Ơ? Có người ngồi cạnh ta, sao đám gia đinh không phản ứng gì vậy?

Hắn quay đầu lại nhìn, thì ra là Thế tử Tần Vương - Chu Tồn Cơ.

Ngô Sân buông cuốn sách xuống: "Thế tử điện hạ, ngươi không thể rời khỏi Tây An, chạy đến trạm xe lửa làm gì vậy?"

Chu Tồn Cơ: "Đương nhiên là đến tìm ngươi, tuần phủ Sơn Tây - Ngô Sân - Ngô đại nhân."

Hắn cố ý nhấn mạnh bốn chữ "tuần phủ Sơn Tây", giọng điệu mỉa mai rất gợi đòn.

Ngô Sân: "Làm gì? Ta đến Sơn Tây làm tuần phủ chọc giận ngươi sao? Ta rời xa thế tử một chút, thế tử chẳng phải càng vui vẻ sao? Sau này rốt cuộc cũng không cần nhìn thấy cái bản mặt của ta nữa rồi."

Chu Tồn Cơ: "Đó đương nhiên là rất vui vẻ rồi!"

Nói xong, hắn đột nhiên đổi giọng, vẻ mặt cà lơ phất phơ tìm chuyện kia biến mất, thay vào đó là một vẻ mặt nghiêm túc: "Ngô đại nhân, tin tức hôm đó, ngươi cũng đã xem rồi. Lý viên ngoại phái dân đoàn đi chi viện biên trấn Đại Đồng, lúc đội hậu cần còn ở Thiểm Tây chúng ta, ngồi trên xe lửa vừa đi vừa hát, vật tư được đưa đến vừa nhanh vừa an toàn. Vừa vào đến Sơn Tây, phải đổi thuyền, đổi xe ngựa, không những chậm, còn bị giặc cướp cướp bóc, ngươi xem mà không thấy khó chịu sao?"

Lời này khiến Ngô Sân "ơ" một tiếng, có lý, đây quả thực là một vấn đề, mình đến Thái Nguyên nhậm chức, cũng phải đổi xe lửa, đổi thuyền, đổi xe ngựa, thật sự là rất phiền phức.

Chu Tồn Cơ: "Ngươi cũng biết, bản thế tử vẫn luôn cho xây dựng đường sắt từ Tây An đến Diên An, hừ hừ! Bọn quan văn các ngươi xem thường bản thế tử, nhưng bản thế tử làm chính là việc lớn của đất nước, sau này đám người Mông Cổ ở khu vực Hà Sóc nếu như lại xâm phạm Thiểm Bắc, xe lửa lớn của bản thế tử "u" một tiếng, là có thể chở binh lính và vật tư đến Diên An rồi. Ngươi làm tuần phủ Sơn Tây, đến Sơn Tây nhậm chức, chẳng lẽ không nên học tập bản thế tử sao? Ít nhất cũng xây một tuyến đường sắt thông đến biên trấn chứ."

Ngô Sân đột nhiên chắp tay, cung kính hành lễ với Chu Tồn Cơ: "Thế tử điện hạ, Ngô Sân thụ giáo rồi."

"Oa!" Chu Tồn Cơ giật mình nhảy dựng lên, nhảy ra xa: "Ngươi đừng bái, đám quan văn các ngươi suốt ngày đối với bản thế tử không có sắc mặt tốt đẹp gì, bây giờ đột nhiên như vậy, bản thế tử áp lực lắm đấy."

Loại người như Chu Tồn Cơ, trước kia chính là một tên công tử bột, chuyện tốt chưa từng làm, chuyện xấu làm một rổ, cả đời chưa từng được người khác chân thành cảm tạ.

Đại lễ của Ngô Sân, thật sự khiến hắn luống cuống, không biết phải đối mặt thế nào, chỉ đành phất tay bỏ đi, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Thật là không vui, ta ghét ngươi! Sau này đừng đến Tây An nữa, nhìn thấy ngươi là phiền."

"U!"

Xe lửa vào trạm...

Ngô Sân liếc nhìn bóng lưng Chu Tồn Cơ rời đi, mang theo đám gia đinh, chui vào trong xe lửa.

Không lâu sau, xe lửa chở hắn đến thôn Cao Gia.

Đây là trạm xe, xe lửa sẽ dừng ở đây 30 phút.

Ngô Sân liền xuống xe, đi về phía trường nhị trung Số 32 của thôn Cao Gia...

Đi đến trước cửa lớp học của Sử Khả Pháp, vừa lúc tan học mười phút, Sử Khả Pháp tay cầm một cuốn sách Số Học viết đầy ghi chú, từ trong lớp học đi ra, đụng phải Ngô Sân.

"A! Ngô huynh!" Sử Khả Pháp: "Nghe nói ngươi thăng chức tuần phủ Sơn Tây, thật là đáng mừng."

Ngô Sân: "Ta sắp đến Sơn Tây nhậm chức rồi, cuối cùng đến gặp mặt Sử huynh một lần, sau này chia cách hai nơi, muốn gặp lại e là khó khăn."

Hai người cùng làm quan ở Thiểm Tây nhiều năm, giao tình sâu đậm, bây giờ phải chia tay, không khỏi cảm thán.

Ngô Sân: "Sử huynh bây giờ tiến độ học tập thế nào rồi? Sau này có một ngày, có thể nhìn thấy Sử huynh đến Sơn Tây giúp ta không?"

Tinh thần Sử Khả Pháp phấn chấn: "Ta đã học sơ trung năm hai (lớp 8) rồi. Ta muốn học ở đây đến khi tốt nghiệp sơ trung, sau đó sẽ học thêm một chút chương trình cao trung, đến lúc đó hẳn là có thể ra ngoài làm chút việc."

Nói đến đây, Sử Khả Pháp có chút hưng phấn: "Thiên Thư quả nhiên là Thiên Thư, giảng giải quy luật vận hành của vạn vật trên đời này một cách rõ ràng. Bây giờ ta đã biết tại sao trời có màu xanh, mây hình thành như thế nào, tại sao nhiệt độ ở vùng lòng chảo thường ấm hơn... Ta còn biết thế nào là lực, thế nào là điện... Trong Thiên Thư thậm chí còn nói đến người Tây Dương, những con thuyền lớn của bọn họ vượt biển xa xôi đến đây như thế nào. Bảy châu lục, bốn đại dương... Thiên hạ rộng lớn biết bao, Đại Minh chúng ta không phải là trung tâm của thiên hạ, mà chỉ là một phần trên quả cầu mà thôi."

Càng nói hắn càng hưng phấn: "Những thứ ở thôn Cao Gia trước kia không hiểu, bây giờ dần dần đều đã hiểu rồi."

Ngô Sân mừng rỡ: "Vậy thì thật là đáng mừng, chờ mong Sử huynh sớm ngày xuất sơn."

Chương 846: Ngoại hiệu của ông ta là Ngô Mười Vạn

Lần đầu tiên Sử Khả Pháp trốn học...

Trốn học để tiễn Ngô Sân lên xe lửa.

Hai người đi đến trạm xe, liền nhìn thấy Tam Thập Nhị.

Người đứng đầu cao nhất về mặt hành chính của thôn ủy hội thôn Cao Gia!

Hắn cũng đã thu dọn hành lý chuẩn bị xuất phát, bên cạnh còn có một đám thanh niên vây quanh, những người này ai nấy đều có vẻ tinh thần phấn chấn, khí chất hơn người, rõ ràng là "phần tử trí thức".

Ngoài những "phần tử trí thức" này, còn có một đám binh lính cầm vũ khí, xem ra là đội đặc nhiệm bảo vệ bọn họ.

Ngô Sân chắp tay: "Tam quản sự, lần này thật là làm phiền ngươi rồi."

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Khách sáo rồi, có thể ra ngoài đi dạo một chút, ta cũng rất vui, nhiều năm nay vẫn luôn ở trong thôn Cao Gia, suýt nữa thì quên mất thế giới bên ngoài là như thế nào rồi, có thể ra ngoài kiến thức một chút, thật sự là khiến người ta [Thần thanh khí sảng]."

Ngô Sân trước kia rất ít khi tiếp xúc với Tam Thập Nhị, đây là lần đầu tiên nghe thấy cách nói chuyện kỳ quặc, nhấn nhá từ ngữ cường điệu của hắn, nhất thời ngẩn người ra, không kịp phản ứng.

Cứ tưởng hắn chỉ là thỉnh thoảng nói một câu như vậy, ngẩn người xong liền bỏ qua, tiếp tục nói: "Sao Tam quản sự chỉ mang theo một đám thanh niên đi vậy? Không mang theo người nhà sao?"

Tam Thập Nhị cười lắc đầu: "Phu nhân của ta mấy năm trước đã xuất gia làm cư sĩ rồi, con gái của ta ở bên Sơn Tây làm nhà máy phân bón, trong nhà bây giờ không còn ai nữa rồi, hahaha, cái này gọi là [Một thân một mình]."

Ngô Sân: "!!!"

Không đúng, sao người này lại nói chuyện như vậy?

Ngô Sân bắt đầu cảm thấy áp lực.

Tam Thập Nhị: "Xe lửa sắp chạy rồi, chúng ta đừng nói chuyện ở trạm xe nữa, lên xe trước, lên xe rồi từ từ nói chuyện cũng không muộn. Cái này gọi là [Trương bản kế mạt]."

Ngô Sân: "Từ 'trương bản kế mạt' dùng ở đây không đúng lắm thì phải?"

Tam Thập Nhị: "Ơ? Không đúng sao? Chẳng lẽ ta dùng sai rồi? Vậy thì gọi là [bỉ ngôn mậu thuyết]."

Ngô Sân ôm đầu: "A a a, đừng có nói mấy cái thành ngữ kỳ quặc nữa."

Tam Thập Nhị: "Ngươi không cảm thấy như vậy khiến người ta có cảm giác rất uyên bác sao?"

Ngô Sân nắm chặt nắm đấm to bằng cái bát: "Những người uyên bác mà ta quen biết nhiều như sao trên trời, nhưng không có ai ra vẻ như ngươi."

Tam Thập Nhị cười ha hả, không hề xấu hổ, ngược lại còn đắc

ý nói: "Cái này của ta gọi là [Cố lộng huyền hư]."

Ngô Sân: "Phốc!"

Sử Khả Pháp: "Ngô huynh? Ngô huynh, huynh sao vậy? Đại phu, mau gọi đại phu đến! Ngô huynh ngất xỉu rồi." --

Ngô Sân ngất xỉu đến tận huyện Hà Tân, mãi cho đến khi xe lửa dừng lại, không thể đi tiếp được nữa, phải đổi thuyền ở đây, hắn mới hơi tỉnh táo lại một chút.

Ngước nhìn lại, Sử Khả Pháp không đi theo.

Lúc Sử Khả Pháp ở trạm xe thôn Cao Gia vẫy tay chào tạm biệt Ngô Sân, hắn vẫn còn đang choáng váng, không thể cảm nhận kỹ càng loại tình cảm "Đào hoa đàm thủy thâm thiên xích, bất cập Vương Luân tống ngã tình" đó, thật sự là đáng tiếc.

Hắn xuống xe lửa, liền nhìn thấy đội đặc nhiệm mà dân đoàn thôn Cao Gia phái đến đang chuyển hàng hóa từ toa chở hàng của xe lửa xuống thuyền, những hàng hóa này đều được đựng trong những cái sọt lớn, bọc vải dầu, không nhìn thấy bên trong là cái gì.

Nhưng từ động tác khó khăn của binh lính khi khiêng sọt có thể nhìn ra, rất nặng, vô cùng nặng.

Ngô Sân cảm thấy khá tò mò, tiến đến bên cạnh Tam Thập Nhị: "Tam quản sự, bọn họ đang chuyển, là thứ ngươi muốn mang đến Thái Nguyên sao?"

Tam Thập Nhị gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu: "Không phải của ta, là đồ của ngươi đó. Thiên Tôn đặc biệt ban thưởng, giao cho ngươi, để ngươi dùng nó làm vốn liếng xây dựng Sơn Tây. Cái này gọi là..."

Hắn đang định tổng kết một câu, đột nhiên nhớ đến Ngô Sân vừa mới ngất xỉu, bộ dạng rất thê thảm, thôi thôi, không hành hạ

hắn nữa, đành phải kìm nén cái tật thích tổng kết của mình.

Ngô Sân lấy làm lạ: "Thiên Tôn ban thưởng? Rốt cuộc là cái gì?"

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Một trăm vạn lượng bạc."

Ngô Sân: "Một trăm vạn lượng!"

Một dấu chấm than cực lớn từ trên đỉnh đầu nhảy lên, che kín cả bầu trời.

Tam Thập Nhị cười nói: "Thiên Tôn nói, cho ngươi một trăm vạn lượng, xem xem ngươi rốt cuộc có thể xây dựng Sơn Tây thành cái dạng gì, xây dựng tốt, lại cho ngươi một nghìn vạn lượng, xây dựng không tốt, ngươi... ngươi tự mình sám hối với trời đất đi."

Ngô Sân cảm thấy một gánh nặng, từ trên trời rơi xuống, "ầm" một tiếng đập vào vai hắn, hắn không khỏi ngẩng mặt lên trời thở dài: "Cái này gọi là [áp lực như núi]."

Tam Thập Nhị hít sâu một hơi: "Ngô đại nhân, cái này của ngươi..."

Ngô Sân trợn mắt: "Cái này gọi là [Thay mận đổi đào]."

Tam Thập Nhị: "Phốc!"

Một binh sĩ đặc nhiệm chạy tới, kinh hô: "Tam quản sự? Tam quản sự, ông làm sao vậy? Đại phu, mau gọi đại phu đến."

Lúc Ngô Sân đến phủ Thái Nguyên, các quan lớn nhỏ trong phủ Thái Nguyên đã ở đây nghênh đón.

Tuần phủ tiền nhiệm - Đới Quân Ân, đứng đầu tiên trong hàng ngũ nghênh đón.

Ngô Sân vừa nhìn thấy vị lão hảo nhân này, trong lòng liền tràn đầy áy náy và xấu hổ, vội vàng tiến lên một bước, hành lễ với Đới Quân Ân: "Đới đại nhân, vãn sinh...vãn sinh... haiz... đều tại tấu chương của vãn sinh."

Đới Quân Ân mỉm cười: "Không sao, không sao! Lão phu ngày đầu tiên nhậm chức, đã chuẩn bị tâm lý về nhà dưỡng lão rồi. Cục diện rối ren ở Sơn Tây này, không phải là thứ mà lão già chỉ thích làm thơ như lão phu có thể giải quyết được, có thể giao Sơn Tây vào tay Ngô đại nhân trẻ tuổi tài cao, lão phu rất an tâm."

Ông vỗ vai Ngô Sân: "Sơn Tây này, giao cho ngươi đấy."

Ngô Sân: "Vãn sinh nhất định dốc hết sức lực."

Đới Quân Ân: "Tốt, tốt, vậy lão phu có thể an tâm về nhà dưỡng lão rồi. Ai da, đột nhiên muốn làm thơ rồi..."

Gia đinh của ông ta nhanh như chớp từ bên cạnh nhảy ra, đặt văn phòng tứ bảo trước mặt, Đới Quân Ân cầm bút lên xoẹt xoẹt xoẹt viết mấy câu, sau đó cười ha hả, vo tròn tờ giấy lại: "Không được rồi, không được rồi, già rồi, ngay cả thơ cũng viết không xong."

Ngô Sân lại nói: "Vãn sinh có một bài thơ, muốn tặng cho Đới đại nhân."

Đới Quân Ân: "Ồ?"

Ngô Sân cầm bút lên, trên giấy rồng bay phượng múa một hồi: "Khâm đái hoảng y diêu thảo bích, đồ thư kỷ nghĩ lạc hà hồng. U lâm tuy thị sử hán bút, dã hữu phương danh ký thạch cung."

Đới Quân Ân ngẩn người, sau đó cười lớn: "Dã hữu phương danh ký thạch cung? Hahaha, lão già này lấy đâu ra phương danh, Sơn Tây này bị lão phu quản lý đến rối tinh rối mù, phương danh gì đó, không dám nhận, không dám nhận đâu."

Nói xong, ông phất tay áo, mang theo gia đinh, nghênh ngang rời đi.

Đới Quân Ân vừa đi, các quan viên khác liền xúm lại, người hành lễ, người hỏi han, nịnh hót thượng cấp mới, đủ loại người, đều phải ra mặt một lần.

Tuần phủ là đại quan trấn thủ một phương, nói là thổ hoàng đế cũng không ngoa.

Quan lớn như vậy, không biết bao nhiêu người muốn nịnh bợ.

Phía sau cùng đoàn người nghênh đón có hai vị võ quan, muốn chen lên lấy lòng, nhưng mãi mà không đến lượt, hai người này chính là tham tướng Hổ Đại Uy và Lưu Quang Tộ từng đi theo Đới Quân Ân đến thành Hà Đông.

Hổ Đại Uy thấp giọng nói: "Lão Lưu, ta nghe nói vị Ngô Sân này, rất giàu có. Trong tay có mười vạn lượng bạc trắng, đi đến đâu là dùng tiền đập đến đó. Nơi nào ông ta đi qua, lưu khấu đều quỳ rạp trên đất, chìa tay ra nhận tiền, ngoan ngoãn như chim cút, mọi người sau lưng đều gọi ông ta là Ngô Thập Vạn."

Chương 847: Ngô Bách Vạn tới

Lưu Quang Tộ thấp giọng nói: "Năm đó hoàng thượng hẳn là thật sự cho hắn mười vạn lượng, nhưng mà bấy lâu nay cứu tế thiên tai, an trí những tên lưu khấu được chiêu an, mười vạn lượng đó của hắn chắc là sớm đã tiêu sạch. Ta xem hắn sớm đã hết tiền rồi, ngoại hiệu Ngô Thập Vạn này, chắc đã danh bất phù thực thôi."

Hổ Đại Uy: "Nói bậy, mười vạn lượng đưa cho ta, ta cả đời cũng tiêu không hết. Tiêu không hết, căn bản tiêu không hết."

Lưu Quang Tộ: "Đó là ngươi! Ngươi đưa mười vạn lượng cho ta thử xem, ta không quá hai tháng liền tiêu sạch sẽ cho ngươi xem."

Hai người nói đến đây, đám văn quan phía trước rốt cuộc đã hoàn thành xong việc nịnh hót.

Hổ Đại Uy: "Đến lượt chúng ta, lên nịnh hót một phen thôi."

Lưu Quang Tộ: "Được."

Hai người cùng đi đến trước mặt Ngô Sân, chắp tay hành lễ.

"Tuần phủ đại nhân, tại hạ tham tướng Hổ Đại Uy."

"Tham tướng Lưu Quang Tộ."

Ngô Sân: "Ồ ồ, Hổ tướng quân, Lưu tướng quân, về sau phương diện tiễu phỉ, còn phải nhờ cậy hai vị tướng quân rồi."

Hắn đây là đang nói lời khách sáo, chuyện tiễu phỉ, hắn về sau là dự định giao cho Hình Hồng Lang, Lão Nam Phong, Bạch Miêu

đi làm. Căn bản không có dự định trọng dụng hai tên này.

Hổ Đại Uy còn ngây ngốc không biết mình sắp bị cho ngồi ghế dự bị, chỉ vào một chuỗi xe ngựa dài đằng sau Ngô Sân, hiếu kỳ hỏi: "Ngô đại nhân, ngài đây là mang theo thứ gì vậy?"

Ngô Sân kiêu ngạo nói: "Bạc trắng, một trăm vạn lượng!"

"Cái gì?" Hổ Đại Uy giật nảy mình.

"***!" Lưu Quang Tộ cũng giật mình thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Quan văn bên cạnh cũng luôn vểnh tai, len lén nghe trộm tuần phủ đại nhân nói chuyện, vừa nghe thấy một trăm vạn lượng, nào dám tin?

Từng người một đều nhìn về phía đoàn xe phía sau Ngô Sân.

"Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!"

"Một trăm vạn lượng cái gì khẳng định là đang lừa chúng ta."

"Làm sao có thể có nhiều tiền như vậy?"

Ngô Sân đi đến bên cạnh một chiếc xe lớn, xoẹt một cái kéo tấm vải dầu che trên sọt, một mảnh ánh bạc sáng lên, trong sọt quả nhiên là bạc, bạc trắng bóng, bạc sáng lấp lánh...

Chúng quan: "Ồ!"

Ngô Sân lớn tiếng nói: "Bản quan mang theo một trăm vạn lượng bạc trắng đến đây, nhất định sẽ xây dựng Sơn Tây thành thành trì vững chắc, muốn cho tất cả bá tánh an cư lạc nghiệp, muốn thế gian thái bình an lạc. Chư vị, các ngươi nếu như nguyện ý giúp đỡ bản quan một tay, chúng ta liền cùng nhau cố gắng, đem số tiền này dùng vào việc kiến thiết. Nếu muốn kéo chân bản quan, hừ..."

Binh lính đội đặc nhiệm phụ trách áp giải bạc đồng loạt tiến lên một bước, giúp Ngô Sân tạo thanh thế.

Động tác chỉnh tề, tất cả mọi người đồng thời bước chân đáp xuống đất, lại chỉ phát ra một tiếng bước chân, khí thế đáng sợ kia, trong nháy mắt liền dọa sợ tất cả văn võ quan viên ở đây.

Bọn họ còn tưởng rằng đây là gia đinh binh mà Ngô Sân mang tới...

Thời buổi này văn quan cũng thịnh hành mang theo gia đinh binh, ví dụ như Hồng Thừa Trù, Lư Tượng Thăng gì đó, đều có đội ngũ gia đinh hùng mạnh do chính mình xây dựng, cũng không tính là chuyện gì quá hiếm lạ.

Chỉ là... gia đinh binh của Ngô Sân này cũng quá sang trọng rồi, người người đều là mặc giáp cầm hỏa súng, quả nhiên không hổ là đại phú ông nắm trong tay một trăm vạn lượng bạc trắng.

Văn võ quan viên đồng loạt bái phục: "Từ nay về sau theo Ngô đại nhân như Thiên Lôi sai đâu đánh đó."

Ngày này, Ngô Sân đã được thăng hoa.

Không còn bị người ta gọi là Ngô Thập Vạn, mà một bước nhảy vọt trở thành: Ngô Bách Vạn! --

Ứng Châu, phía đông nam, thôn Bắc Lâu.

Một đội kỵ binh Kiến Nô, đang tiến về phía thôn trang.

Tên võ tướng Kiến Nô dẫn đầu, vẻ mặt không được tốt lắm.

Mấy ngày gần đây, đội kỵ binh do Kiến Nô phái ra ngoài, liên tiếp gặp phải phục kích của quân Minh, thương vong cực kỳ nặng nề, đã có gần một ngàn người chết, chiến mã cũng bị cướp mất mấy trăm con.

Điều này khiến cho Hoàng Đài Cát rất là tức giận.

Đến Đại Minh cướp bóc, không nghĩ tới cướp đến mức tổn thất lớn như vậy, há chẳng phải là được không bằng mất? Hắn đã hạ lệnh cho các lộ kỳ binh, nhất định phải cẩn thận cẩn thận rồi lại cẩn thận, cướp bóc không được thì lập tức chạy, đừng có mà vì cướp bóc mà tự chôn mình vào đó.

Còn về phần tại sao quân Minh đột nhiên trở nên lợi hại như vậy, Hoàng Thái Cực cũng rất muốn biết, nhưng loại chuyện này không thể nào biết được qua chiến trường, chỉ có thể phái gian tế trà trộn vào trong triều đình Đại Minh, từ từ dò la chuyện này.

Tên tướng lĩnh của đội quân trước mắt này, liền nhận được mệnh lệnh nghiêm khắc, nhất định phải hành sự cẩn thận, hơi có gì không ổn, thì lập tức rút lui.

"Thôn trang phía trước kia, chính là thôn Bắc Lâu. Theo báo cáo của thám báo, trong thôn chỉ có 120 nhân khẩu, không có tung tích của quân Minh."

"Rất tốt!" Tên tướng lĩnh nói: "Nhanh chóng cướp xong, lập tức rút lui, không được trì hoãn thời gian."

Ngay khi hắn vừa đưa ra sắp xếp này...

Trong thôn Bắc Lâu.

Lão Nam Phong mặc một bộ quần áo của thôn dân, đang huấn luyện 120 "thôn dân" khác: "Các ngươi cũng không phải lần đầu tiên diễn kịch, lần trước ở bên trong [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh] đã từng diễn qua Kiến Nô, đối với kỹ năng diễn xuất của các ngươi, ta rất có lòng tin."

Các "thôn dân" cười nói: "Nam Phong ca yên tâm, chúng tôi không chỉ có thể diễn dũng sĩ, diễn nhát gan cũng là hạng nhất."

Lão Nam Phong cười ha hả: "Kẻ nào diễn tốt, kẻ nào diễn không tốt, ta đều nhìn thấy rõ ràng. Đánh xong trận này trở về, phàm là người nào diễn tốt, ta sẽ cho hắn cơ hội diễn vai phụ quan trọng, cho hắn mấy câu thoại."

Các "thôn dân" nhất thời mừng rỡ: "Có lời thoại?"

Lão Nam Phong: "Có lời thoại, chính là có cơ hội phất lên, về sau có thể làm vai phụ hay không, thậm chí làm vai chính hay không, đều phải xem kỹ năng diễn xuất của chính bản thân các ngươi."

"Bá tánh" vui mừng nhảy cẫng lên: "Ta thật muốn diễn thử vai chính một lần a."

"Cho dù không làm vai chính, có thể làm vai phụ như Trần Thiên hộ cũng được."

"***, con mẹ ngươi có phải không bình thường không? Vai của Trần Thiên hộ mà ngươi cũng muốn?"

"Trần Thiên hộ bây giờ cũng nổi tiếng rồi. Ta mặc kệ hắn nổi tiếng như thế nào, dù sao nổi tiếng là được."

Bọn họ đang nói chuyện đến đây, một nữ tử xinh đẹp đi ra từ trong một căn nhà dân, chính là hoa khôi tiểu tỷ tỷ, nàng mở miệng nói: "Các vị binh ca ca, các ngươi xem thử, muội muội ta ăn mặc như thế này, có giống thôn cô không?"

Mọi người đồng loạt lắc đầu: "Hoàn toàn không giống thôn cô."

Hoa khôi tiểu tỷ tỷ: "..."

"Cô hoàn toàn không diễn được vai thôn cô." Lão Nam Phong nói: "Cô đừng có ra đây thêm phiền, cứ trốn trong phòng của cô đi, dựng máy quay phim lên là được. Còn những chuyện khác thì đừng quản, tuyệt đối đừng có chạy ra khỏi nhà thêm phiền toái

cho chúng tôi."

Hoa khôi tiểu tỷ tỷ chỉ đành ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, muội muội đã gây thêm phiền phức cho các vị ca ca rồi."

Một đám "thôn dân" lập tức lên tiếng: "Không có không có, không phiền phức chút nào, có cô nương ở đây thật sự là quá tốt, chúng tôi đánh nhau cũng càng thêm hăng hái."

Lão Nam Phong cười mắng: "Một đám phế vật gặp mỹ nữ là mềm nhũn chân."

Lúc này, bên ngoài thôn vang lên một tiếng huýt sáo.

Lão Nam Phong phấn chấn, cười nói: "Đến rồi, đội kỵ binh Kiến Nô đến rồi, các vị, bắt đầu biểu diễn thôi."

Các "thôn dân" thoắt cái tản ra, trong nháy mắt đã tản ra khắp nơi trong thôn.

Có người ngồi dưới mái hiên đan tre, có người ở sau nhà đào đất, có người ở bên hố phân cầm gáo múc phân, có người đang sửa chữa mái nhà...

Thôn Bắc Lâu nho nhỏ, thoạt nhìn thật sự là yên tĩnh không có chút nguy hiểm nào.

Chương 848: Lúc này mới gọi thủ đoạn độc ác

Tiểu đội du kỵ binh của Kiến Nô vừa mới xuất hiện bên ngoài thôn Bắc Lâu, thôn trang yên tĩnh lập tức rơi vào hỗn loạn.

Cư dân trong thôn hoảng sợ kêu la: "Kiến Nô, Kiến Nô đến rồi."

Thôn dân đang sửa chữa mái nhà trượt chân, từ trên mái nhà ngã xuống, vô cùng chật vật. Thôn dân đang cuốc đất trên ruộng cầm cuốc liền chạy về nhà, miệng còn la lớn: "Bà nương, chạy mau, chạy mau..."

Thôn dân đang đan tre la toáng lên, xem ra là bởi vì hoảng loạn, bị tre cứa vào tay, hắn ngậm một ngón tay vào miệng, vội vàng chạy về nhà.

Toàn bộ thôn Bắc Lâu trong nháy mắt loạn như cào cào.

Tên tướng lĩnh của Kiến Nô vừa nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Thôn trang này không có vấn đề, xông lên, xông vào trong, giết sạch đàn ông! Bắt hết phụ nữ và trẻ em về."

Đám du kỵ binh xông vào trong thôn Bắc Lâu nho nhỏ.

Chúng vừa xông vào, các thôn dân trong thôn càng thêm hoảng loạn, khắp thôn đều là người chạy tán loạn.

Có người cầm vũ khí muốn ra nghênh chiến, có người lại chạy như điên về hướng ngược lại, rõ ràng là muốn bán đứng đồng đội, tranh thủ thêm thời gian chạy trốn cho mình.

Muôn hình muôn vẻ, trong nháy mắt này trình bày ra sự xấu xa của nhân tính.

Đám kỵ binh Kiến Nô cũng không xa lạ gì đối với một màn này, rất nhiều thôn trang mà chúng từng cướp bóc, thường xuyên sẽ xuất hiện cảnh tượng như thế này, sớm đã thấy nhiều đến mức không còn thấy lạ nữa.

"Ha ha ha!"

"Lũ người Hán nhát gan."

"Giết giết giết!"

Vì để không cho đám gia súc chạy mất, đám kỵ binh tăng tốc độ, liều mạng xông tới.

Ngay khi chúng vừa mới xông đến bên cạnh thôn.

Một thôn dân vốn đang vội vàng bỏ chạy, đột nhiên ngẩng đầu lên cười to: "Khai hoả!"

Từ trong cánh cửa sổ của những ngôi nhà sập xệ trong thôn, rất nhiều ống súng thò ra.

Một làn khói xanh bốc lên, kỵ binh thám báo Kiến Nô trong nháy mắt ngã xuống mấy chục tên.

"***!" Tên tướng lĩnh dẫn đầu phẫn nộ: "Bị mai phục rồi".

"Lại là đội quân đó, Thần Cơ Doanh của quân Minh".

"Nhất định là Thần Cơ Doanh."

"Rút lui mau!".

Đám du kỵ binh đến nhanh bao nhiêu thì chạy cũng tháo chạy nhục nhã bấy nhiêu.

Chúng chạy như một cơn gió về phía Ứng Châu.

Các thôn dân cũng không truy đuổi, chỉ phái người đến, cho những tên Kiến Nô rơi ngựa chưa chết một đao, tiện tay dắt ngựa của chúng đi…

Các "thôn dân" trong thôn Bắc Lâu nhất thời hoan hô: "Lại thành công phục kích một đội Kiến Nô rồi!".

Hoa khôi cô nương từ trong nhà ló đầu ra, trên mặt tràn đầy vui mừng: "Quay được rồi, cảnh chiến đấu trực tiếp, đều quay hết rồi".

Lão Nam Phong gật đầu với cô: "Quay được rồi là tốt, nhớ thêm một câu trong bản tin, những trận đánh như thế này, hiện tại ở hai vùng Tuyên Phủ, Đại Đồng, ngày nào cũng xảy ra".

Hoa khôi nghe vậy, trên mặt cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc: "Ngày nào cũng xảy ra?".

Lão Nam Phong vẻ mặt nặng nề gật đầu: "Ba vạn đại quân Kiến Nô xâm lược, nhưng chúng không đi cùng một chỗ, mà phân tán thành bốn lộ. Bốn lộ này lại chia thành vô số toán nhỏ, đi khắp nơi cướp bóc. Hai vùng Tuyên Phủ, Đại Đồng, khắp nơi đều có du kỵ binh chạy loạn, chúng ta thật sự là khó lòng phòng bị, không thể nào chống đỡ nổi".

Hoa khôi: "Ôi!".

Lão Nam Phong nhìn về hướng Ứng Châu: "Thật muốn kéo đại quân ra, toàn quân dân đoàn Cao Gia, đánh với toàn quân Kiến Nô của Hoàng Đài Cát, một trận chiến quyết định thắng bại. Nhưng rõ ràng, Kiến Nô không có ý nghĩ như vậy. Chúng nhất quyết muốn phân tán ra khắp nơi cướp bóc, mấy toán nhỏ bị thiệt hại chúng cũng không để ý, tiếp tục phân tán khắp nơi cướp bóc".

Hoa khôi: "Ôi, vậy phải làm sao?".

Lão Nam Phong: "Đây là chuyện rất khó giải quyết, người Hán chúng ta đã chơi như vậy với Bắc Lỗ một hai ngàn năm rồi, vẫn chưa chơi ra kết quả gì".

Hoa khôi: "...".

Nàng chỉ là một hoa khôi nhỏ bé, chuyện này trực tiếp đi vào điểm mù tri thức của nàng.

Lão Nam Phong thở dài: "Hiện tại chúng ta chỉ có thể phòng bị chúng như vậy, muốn diệt trừ tạm thời là không thể, tóm lại, về sau xem Thiên Tôn có thủ đoạn gì. Được rồi, không nói những chuyện không vui này nữa".

Lão Nam Phong đột nhiên quay đầu: "Ngươi, Trịnh Đại Tráng, ta xem trọng kỹ năng diễn xuất của ngươi rồi đấy. Quay về Bồ Châu thì đến tìm ta báo cáo, ta sẽ cho ngươi diễn một vai quan trọng".

Trịnh Đại Tráng mừng rỡ: "Đa tạ Nam Phong ca".

Lão Nam Phong lại đưa tay chỉ một binh lính khác: "Ngươi, quay về Bồ Châu cũng đến tìm ta báo cáo".

Tên lính kia mừng rỡ.

Những binh lính khác không được gọi tên, không khỏi sốt ruột: "Nam Phong ca, vừa rồi ta diễn không tốt sao?".

"Vừa rồi ta vung cái gáo phân giống thật biết bao!".

"Ta diễn cảnh bị tre cứa vào tay, là thật sự cố ý cứa vào tay mình một cái, chỉ vì muốn diễn thật, Nam Phong ca, ngài không thể nói là không nhìn thấy chứ".

Lão Nam Phong cũng không khỏi giật mình: "***, ngươi cứa thật sao?".

Tên lính: "Cứa thật mà, ngài xem, còn đang chảy máu đây".

Lão Nam Phong: "Mẹ kiếp, tuy diễn xuất rất kém, nhưng tinh thần nghiêm túc này không tệ, được! Quay về Bồ Châu thì ngươi cũng đến tìm ta báo cáo".

Tên lính kia mừng rỡ!

Lão Nam Phong đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, quay đầu nhìn hoa khôi: "Đúng rồi, cô nói cô là khoa gì nhỉ?".

Hoa khôi: "Khoa Tin tức".

Lão Nam Phong lẩm bẩm: "Quay tin tức cũng có thể lập hẳn một khoa, vậy đóng phim cũng nên có chứ nhỉ. Hề! Chuyện này ta phải về tính toán một chút, lập ra một khoa Diễn xuất, để Thái Lâm cô nương làm giáo viên, dạy mọi người diễn xuất, ha ha ha".

Hoa khôi dở khóc dở cười: "Nam Phong tướng quân, ngài vừa mới đánh trận xong, mới chém giết Kiến Nô máu chảy thành sông, vừa rồi ta còn thấy ngài tự tay đâm chết một tên Kiến Nô hung hãn, ngài vừa mới quay đầu lại, vậy mà đã bắt đầu cân nhắc chuyện này rồi? Rốt cuộc có để tâm tư vào việc đánh trận hay không vậy?".

Lão Nam Phong cười ha ha: "Đánh trận cần phải động não gì chứ? Vớ vẩn! Lão tử sinh ra đã ở trên biên bảo, từ nhỏ đã theo cha ta chém giết Bắc Lỗ. Đánh trận cái gì mà cần phải động não chứ? Hoàn toàn không cần! Cơ thể của lão tử sẽ tự động cầm đao chém người, lúc chém người ta còn đang nghĩ đến mỹ nữ nhảy múa đấy. Tiểu cô nương, ta nói cho cô biết, làm sao để hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp, mới là chuyện lão tử hiện tại đang suy nghĩ đấy".

Hắn vừa nói, vừa ngân nga hát: "Làm sao cũng không thể bay ra, thế giới hoa lệ…".

Vừa hát, vừa đi ngang qua thi thể của một tên Kiến Nô, rõ ràng

mắt không nhìn xuống đất, lại đột nhiên cười lên: "Tiểu tử ngươi giả chết?".

Tên Kiến Nô kia xoạt một cái nhảy dựng lên, vung đao chém về phía chân Lão Nam Phong.

Lão Nam Phong miệng vẫn đang hát: "Thì ra ta là một con, bướm say rượu…".

Bài hát trong miệng cũng không ảnh hưởng đến động tác của hắn một chút nào, nghiêng người né tránh đao của tên Kiến Nô, lại trở tay, một phát nắm lấy cổ tay tên Kiến Nô. Xoạch một tiếng bẻ gãy khớp xương của hắn, sau đó để tên Kiến Nô kia trừng mắt nhìn cánh tay bị bẻ gãy của chính mình cầm đao, đâm vào bụng của chính mình, còn ở bên trong quấy một vòng.

Lão Nam Phong: "Xuân đi hoa trước gương, thu đến trăng trong nước… ta là một con bướm say rượu…ĐM, hát nhầm lời rồi, tên Kiến Nô chó chết này, hại ta hát sai".

Hắn hết đá lại đạp ở trên thi thể của tên Kiến Nô kia, hung ác vô cùng, chỉ vì hát sai một câu hát.

Dọa cho hoa khôi hoa dung thất sắc.

Nàng rốt cuộc cũng đã hiểu, Thường Uy đánh Lai Phúc tính là cái gì, Trần Thiên Hộ so với Lão Nam Phong không đáng sợ chút nào, người tàn nhẫn nhất thôn Cao Gia là vị này, đây mới gọi là tâm ngoan thủ lạt.

Chương 849: Chiếc xe này ta không cần nữa

Trận chiến trên vùng biên giới phía Bắc chưa một ngày nào ngừng nghỉ.

Cao Sơ Ngũ trấn giữ Nhạn Môn Quan, coi như là bảo vệ được bá tánh trong quan ải. Nhưng khu vực rộng lớn phía bắc Nhạn Môn Quan lại rơi vào vòng xoáy lớn của du kích và phản du kích.

Toàn bộ địa giới Tuyên Phủ, Đại Đồng đâu đâu cũng là chiến đấu quy mô nhỏ.

Sự xuất hiện của dân đoàn thôn Cao Gia đã thay đổi cục diện nơi đây. Quân binh Đại Minh vốn dĩ trốn trong thành trì Tuyên Phủ, Đại Đồng sau khi liên tiếp nghe được tin tức về chiến thắng vang dội, rốt cuộc cũng lấy hết can đảm, bước ra khỏi thành trì, bắt đầu thử thu dọn tiểu đội tiểu đội của Kiến Nô ở ngoài đồng nội.

Vì vậy, chiến đấu quy mô nhỏ diễn ra càng thêm thường xuyên, càng thêm kịch liệt.

Cục diện du kích và du kích cũng càng thêm phức tạp.

Nếu thật sự có thần linh trên trời bày binh bố trận bằng mũi tên trên bản đồ hành quân, thì sẽ phát hiện toàn bộ khu vực Tuyên Đại đều là mũi tên màu đỏ, màu xanh, ngũ sắc đan xen vào nhau, tạo thành một bức tranh phức tạp vô cùng, có thể khiến người ta mắc chứng sợ hãi mật độ cao.

Trận chiến Kiến Nô gặp phải dân đoàn thôn Cao Gia, mỗi trận

đều thua.

Nhưng bọn chúng gặp phải quan binh Đại Minh, lại thường có thể giành được chiến thắng.

Vì vậy, chiến báo mà Hoàng Đài Cát nhận được chính là "Có thắng có thua, song phương đánh cho ngươi tới ta lui", "Quân ta tuy có tổn thất, nhưng quân Minh cũng bị tổn thất không nhẹ".

Hoàng Đài Cát không khỏi nhíu mày: "Đại Minh vẫn còn rất mạnh, hiện tại vẫn chưa đến lúc chúng ta tiến vào Trung Nguyên. Thôi vậy, cướp cũng gần đủ rồi, thu binh! Quay về đông bắc thôi."

Năm Sùng Trinh thứ bảy, trận chiến xâm lược Tuyên Phủ, Đại Đồng của Kiến Nô rốt cuộc cũng hạ màn...

--

Bản thôn Cao Gia!

Chiếc xe thử nghiệm số ba của Bạch công tử vừa mới từ từ lái ra khỏi xưởng quân khí thôn Cao Gia.

Kỹ sư tổng Cao Nhất Nhất đang chỉ vào chiếc xe số ba hoàn toàn mới này, mặt mày hớn hở giới thiệu với Bạch công tử: "Bạch công tử, cậu xem... Đây là chiếc xe số ba được chế tạo theo yêu cầu của cậu. Để đề phòng phần đầu xe lại bị đụng hỏng, ta đã gia cố cho nó một tấm thiết giáp ở phía trước, bên trên còn gắn thêm hai cái sừng đâm đấy."

Bạch công tử nhìn kỹ, phần đầu xe số ba xấu đến mức muốn khóc. Chẳng biết Cao Nhất Nhất có gu thẩm mỹ gì, lại trực tiếp gắn một tấm sắt lớn hình dạng tấm chắn ở vị trí đầu xe số ba, trên tấm chắn còn có hai chỗ nhô lên hình chóp nhọn.

Bạch công tử dở khóc dở cười: "Ngươi gọi cái này là sừng đâm?"

Cao Nhất Nhất: "Chẳng lẽ không phải sao?"

Bạch công tử: "Đây căn bản là gắn hai cái nón sắt ở phía trước."

Cao Nhất Nhất: "Lợi khí giết người chân chính, đều chú trọng đơn giản thực dụng."

Bạch công tử: "Xe lớn như vậy, đâm vào người khác, chẳng lẽ người khác còn có thể sống sao? Có sừng đâm này hay không, có khác biệt lớn lắm sao?"

Cao Nhất Nhất: "Tổn thương xuyên thấu và tổn thương đánh đập, chẳng lẽ không khác biệt lớn sao?"

Bạch công tử: "..."

Nhất thời im lặng!

Hồi lâu sau, Bạch công tử mới uể oải nói: "Ngươi muốn tổn thương xuyên thấu, chi bằng gắn hai cây hỏa súng ở đây, ngươi thấy thế nào?"

Trên đỉnh đầu Cao Nhất Nhất có một cái bóng đèn "tách" một tiếng sáng lên: "Ấy chà, đúng rồi! Gắn hai cái nón sắt chi bằng gắn hai cây hỏa súng! Bạch công tử,cậu đúng là thiên tài."

Bạch công tử ngửa mặt lên trời 45 độ: "Chuyện này không cần thiên tài cũng có thể nghĩ ra được đúng không?"

Cao Nhất Nhất: "Sau khi gắn hỏa súng,người lái xe không thể vừa lái xe vừa bắn hoả súng được phải không? Cần một binh lính chuyên dùng hỏa súng trên xe... Cần bố trí thêm một chỗ ngồi phụ bên cạnh chỗ ngồi lái xe."

Bạch công tử: "Ừm,nghĩ như vậy cũng đúng. Chỉ có một chỗ ngồi phụ, không thể đồng thời dùng hai cây hỏa súng,vậy nên chỉ

cần gắn một cây hỏa súng là được rồi. Thay đạn trên xe đang chạy rất phiền phức, có biện pháp thay đạn nào tiện lợi hơn không? Ví dụ như... thứ xoay tròn lần lượt đưa đạn vào nòng súng? Đây là thứ thuộc về phương diện cơ khí, Vương Trưng rất am hiểu, ta phải đi hỏi hắn."

Linh cảm đến rồi! Đến rồi!

Bạch công tử hoan hô: "Ta phải quay về, vẽ lại bản vẽ."

Cao Nhất Nhất: "Ơ, vậy chiếc xe số ba này, không cần nữa sao?"

Bạch công tử cười to: "Không cần nữa! Chiếc xe số ba này vô dụng, tặng cho các ngươi chơi đi."

Cao Nhất Nhất: "Oa, sao có thể như vậy? Đây chính là thứ do ngân khố thôn bỏ tiền ra chế tạo, rất nhiều thợ thủ công vất vả rất nhiều ngày mới chế tạo ra được, hao tốn rất lớn, đừng nói bỏ là bỏ như vậy chứ."

Bạch công tử chẳng quan tâm, chạy đi rất nhanh, trong nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Cao Nhất Nhất dở khóc dở cười, thằng nhóc này, thật sự là mưa nắng thất thường.

Hắn quay đầu nhìn chiếc xe thử nghiệm số ba, phải làm sao bây giờ?

Được rồi, đi tìm quản sự Đàm Lập Văn báo cáo việc này vậy.

Đại quản sự Tam Thập Nhị đã dẫn theo một lượng lớn nhân viên kỹ thuật đến Sơn Tây, hỗ trợ xây dựng Sơn Tây rồi, hiện tại bản thôn Cao Gia do nhân vật số hai Đàm Lập Văn phụ trách.

Cao Nhất Nhất nhanh chóng tìm được Đàm Lập Văn, liền thấy

hắn đang nhíu mày: "Chết tiệt, bên Thanh Thảo Câu cần một cái máy bơm hơi nước, nhưng hai ngày nay trời âm u, xe mặt trời không chạy được. Dùng xe ngựa, xe bò kéo thứ này cũng quá tốn sức, phải làm sao bây giờ?"

Cao Nhất Nhất vừa lúc này đi vào: "Đàm quản sự, Bạch công tử vừa rồi..."

Hắn ba la ba la kể lại chuyện vừa rồi một lượt.

Hai mắt Đàm Lập Văn sáng lên: "Chiếc xe thử nghiệm số ba, hiện tại đang ở chỗ ngươi?"

Cao Nhất Nhất: "Đúng vậy!"

Đàm Lập Văn: "Nó kéo được máy bơm hơi nước chứ?"

Cao Nhất Nhất cười: "Đương nhiên là kéo được, nó chính là động cơ hơi nước đấy, giống hệt động cơ mà xe lửa lớn sử dụng. Chỉ là nhỏ hơn một chút, nhưng mà động lực rất lớn."

Đàm Lập Văn vui mừng khôn xiết: "Tốt quá, tháo hết giáp trên xe không dùng đến xuống, lên đường với trang bị gọn nhẹ. Gia cố thêm một cái thùng chở hàng ở phía sau xe, đặt máy bơm hơi nước vào trong thùng chở hàng, kéo đến Thanh Thảo Câu."

Cao Nhất Nhất: "Thùng chở hàng?"

Đàm Lập Văn ước lượng bằng tay: "Đúng vậy, thùng chở hàng đấy, giống như hình dạng này... Ừm, cái nia dùng để rửa rau ngày thường. Ngươi làm một cái nia bằng sắt cực lớn, gắn ở phía sau xe, chẳng phải là có thể chở hàng rồi sao?"

Cao Nhất Nhất: "Chúng ta chơi chiếc xe thử nghiệm số ba như vậy, Bạch công tử có giết chúng ta không?"

Đàm Lập Văn: "Là do chính miệng hắn nói không cần nữa mà!

Chiếc xe thử nghiệm số ba này vốn là do ngân khố thôn bỏ tiền ra chế tạo, hiện tại hắn không cần nữa, thu hồi về ngân khố thôn, vận chuyển hàng hóa cho thôn, chẳng phải rất tốt sao?"

Cao Nhất Nhất suy nghĩ cẩn thận: "Hình như cũng có lý."

Vì vậy, không mất bao lâu, chiếc xe thử nghiệm số ba đã được tháo bỏ giáp, gắn thêm thùng chở hàng lớn, xuất phát về Thanh Thảo Câu...

Mọi người kinh ngạc phát hiện, thứ này dùng để vận chuyển hàng hóa hình như rất tốt.

Nó không bị ảnh hưởng bởi mặt trời, có thể xuất phát bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, chỉ cần có than đá, thì ngay cả ban đêm cũng có thể chạy. Bổ sung hoàn hảo cho trường hợp xe mặt trời do Thiên Tôn ban tặng cần có mặt trời mới có thể khởi động.

Đàm Lập Văn vui mừng khôn xiết, liền phê duyệt: "Ngân khố thôn bỏ tiền, sản xuất hàng loạt xe thử nghiệm số ba! Sau này tất cả loại xe này đều gia cố thêm nia lớn, dùng để vận chuyển hàng hóa, đặt tên là 'xe chở hàng'."

Chương 850: Xưởng xe hơi

Chiều tà, Tân Văn Liên Bá của thôn Cao Gia bắt đầu.

Do chiến sự biên giới đã dừng lại, nên không còn tin tức đặc biệt nữa. Trọng tâm của chương trình thời sự lại trở về sản xuất, kiến thiết và phát triển khoa học kỹ thuật.

Cao Nhất Diệp mỉm cười, nhìn về phía ngoài màn hình cười nói: "Giải thưởng sáng tạo phát minh khoa học kỹ thuật Thiên Tôn kỳ này, do Đàm Lập Văn - Đàm quản sự nhận được."

Tên này vừa được xướng lên, tất cả thôn dân đều ngơ ngác.

Bá tánh ở Tây An, Bồ Châu có lẽ còn chưa biết Đàm Lập Văn là ai, nhưng cư dân trong thôn ai mà không biết chứ? Đàm Lập Văn này cũng giống như Tam Thập Nhị, đều là quản sự, loại người này sao có thể dính líu đến phát minh khoa học chứ?

May mà Cao Nhất Diệp lập tức giải thích: "Đàm Lập Văn đã đưa ra ý tưởng gia cố thùng chở hàng cho xe hơi nước của Bạch công tử, khiến xe thử nghiệm rốt cuộc cũng tìm được vị trí của bản thân trong ứng dụng thực tế."

Hình ảnh chuyển đổi, mọi người liền thấy một chiếc xe hơi nước được gắn thùng chở hàng đang chạy trên con đường núi quanh co khúc khuỷu, bên trong thùng chở hàng còn chở một cái máy bơm hơi nước khổng lồ.

Cao Nhất Diệp: "Thiên Tôn cổ vũ các nhà khoa học nghiên cứu kỹ thuật hạch tâm, cũng cổ vũ những người chiến đấu ở tuyến đầu, dùng kinh nghiệm làm việc thực tế của các vị, mang đến chức năng thực sự thiết thực cho phát minh khoa học."

Mọi người nghe đến đây mới hiểu được, thì ra sản phẩm khoa học kỹ thuật phải chia làm hai phương diện, một là phương diện kỹ thuật hạch tâm, hai là phương diện ứng dụng thực tế.

Dùng lời của Thiên Tôn mà nói chính là, hai tay đều phải nắm, hai tay đều phải cứng.

Cùng lúc chương trình Tân Văn Liên Bá kết thúc...

Bên trong xưởng quân khí thôn Cao Gia, một bộ môn chuẩn bị dùng để sản xuất hàng loạt "xe chở hàng" đang được thành lập dưới sự dẫn dắt của Cao Nhất Nhất.

Sản xuất xe hơi thật sự không giống với quy trình sản xuất những binh khí trước kia.

Nó quá phức tạp!

Nó cần sử dụng rất nhiều linh kiện, rất nhiều công cụ, độ dài của quy trình công nghệ tuyệt đối không phải là đơn giản như chế tạo mấy thứ như hỏa súng,nồi sắt, đại khảm đao.

Trước kia chế tạo xe thử nghiệm cho Bạch công tử, các vị thợ rèn ngươi một búa ta một búa, thuộc về "công việc thêm giờ", ra tay một chút, vấn đề cũng không lớn.

Nhưng một khi muốn sản xuất hàng loạt, thì chuyện này không thể qua loa như vậy được.

"Chúng ta cần một nhà xưởng, nhà xưởng thật lớn." Cao Nhất Nhất dùng tay làm một động tác như "ôm cả thiên hạ": "Nhà xưởng này ít nhất phải lớn bằng nửa sơn cốc."

Đàm Lập Văn giật mình: "Cần lớn như vậy sao?"

Cao Nhất Nhất nói: "Ngươi cũng biết, Thiên Tôn vẫn luôn chủ trương tiêu chuẩn hóa, cho nên xe chở hàng kiểu sản xuất hàng

loạt của chúng ta tốt nhất là mỗi bộ phận quan trọng đều thực hiện chế tạo tiêu chuẩn hóa, vậy thì cần mỗi linh kiện quan trọng đều có một nhà xưởng độc lập."

Đàm Lập Văn vừa nghe liền đau đầu: "Ta đi đâu kiếm cho các ngươi một khu đất lớn như vậy chứ? Không gian xung quanh bản thôn Cao Gia đã bị chiếm dụng hết rồi."

Đây thật sự là một vấn đề!

Thôn Cao Gia vốn dĩ chỉ là một thôn trang trên núi, dân làng nguyên thủy có 42 người, ruộng đất xung quanh cũng chỉ có một mảnh nhỏ. Sau đó dân số đổ vào ồ ạt, thôn Cao Gia không ngừng mở rộng, đất đai có thể sử dụng xung quanh trong quá trình mở rộng không ngừng đã sớm được sử dụng hết, xa hơn một chút đều là sườn núi liên miên bất tận.

Nhà xưởng lớn xây dựng trên sườn núi chắc chắn là không tiện lợi, phải xây dựng trên vùng đất bằng phẳng mới tiện lợi.

"Bên huyện Hợp Dương có một vùng đất bằng phẳng rất lớn." Cao Nhất Nhất nói: "Hay là chúng ta xây dựng xưởng sản xuất xe hơi ở huyện Hợp Dương?"

Đàm Lập Văn lắc đầu: "Huyện Hợp Dương dù sao cũng chỉ là một huyện thành nhỏ, kỹ thuật mà xe hơi cần thiết lại phức tạp như vậy, vật liệu cần sử dụng nhiều như vậy, vậy thì nhà xưởng tốt nhất là xây dựng ở nơi giao thông trọng yếu, sau này nếu Thiên Tôn không hỗ trợ nữa, chúng ta tự mình tìm kiếm vật liệu ở khắp nơi, vận chuyển đến xưởng sẽ tương đối thuận tiện hơn. Vậy thì nơi có thể cân nhắc, cũng chỉ còn lại hai nơi Bồ Châu, Tây An này thôi."

Rõ ràng, Bồ Châu không bằng Tây An!

Đàm Lập Văn: "Quyết định vậy đi, đến vùng ngoại ô thành Tây

An, kiếm một khu đất lớn, xây dựng một xưởng sản xuất xe hơi thật lớn."

--

Mấy ngày sau, Tây An.

Vương Đường - tổng phụ trách khu vực Tây An của thôn Cao Gia, chỉnh trang lại trường sam của mình, khiến bản thân trông thật bảnh bao, quay đầu nhìn Thiên Tôn mẫu sản xuất hàng loạt đang ngồi trong góc: "Thiên Tôn, ngài có muốn đi cùng không?"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Ta sẽ không đi đâu, thức ăn của Bát Ca sắp hết rồi, ta phải đi kiếm chút thức ăn cho nó."

Vương Đường: "Vậy thuộc hạ đi đây."

Hắn ra khỏi cửa, vội vàng đi về phía Tần vương phủ.

Muốn kiếm một khu đất lớn ở Tây An để xây dựng xưởng sản xuất xe hơi, thì Tần vương phủ là không thể nào tránh khỏi... Vương Đường lần này đi chính là để bàn bạc chuyện đất đai sử dụng cho nhà xưởng với Tần vương phủ.

Lý Đạo Huyền biết, nếu mình chạy đến Tần vương phủ, thì chuyện gì cũng có thể bàn bạc xong trong một lần gặp mặt, Chu Tồn Cơ bây giờ nhìn thấy mình giống như nhìn thấy tổ tông, vừa gặp mặt là quỳ rạp xuống đất ôm chặt lấy đùi.

Làm việc như vậy không tốt!

Không thể lúc nào cũng tự mình ra mặt giải quyết vấn đề, phải để Vương Đường rèn luyện một chút.

Y nhàn nhã xách theo lồng chim, đi dạo trên đường lớn ngõ nhỏ thành Tây An.

Phía Tây thành có một "Đạo Huyền Thiên Tôn động" đang được

xây dựng.

Nơi đó vốn là một khu vườn lớn của một gia đình giàu có, bị Chu Tồn Cơ - Tần thế tử bỏ tiền mua lại, sau đó phá bỏ hết đình đài lầu các gì đó trong vườn, cải tạo thành "Đạo Huyền Thiên Tôn động".

Đương nhiên, chuyện này không phải do Chu Tồn Cơ quản lý, mà giao cho thế tử phi xử lý. Trọng tâm của Chu Tồn Cơ vẫn đặt ở việc xây dựng đường sắt, và "danh lam thắng cảnh" được bố trí dọc theo tuyến đường sắt.

Lý Đạo Huyền vui vẻ xách theo lồng chim đến ga xe lửa phía bắc thành Tây An, ở đây hắn lên chuyến xe lửa "Tồn Cơ". Hành khách trên xe thật sự không ít, có thể thấy vé xe lửa của Chu Tồn Cơ bán rất chạy.

Một đám thư sinh trẻ tuổi ở cùng một toa xe với Lý Đạo Huyền.

Đám thư sinh này rõ ràng đều là người có chút gia sản trong nhà, mỗi người đều đeo ngọc bội bên hông, còn có người đeo cả đao võ sĩ bên hông.

Xe lửa vừa mới bắt đầu chạy, đám người này liền bắt đầu trò chuyện rôm rả: "Các vị huynh đài, hôm nay là lần đầu tiên ta ngồi xe lửa đấy, ngồi xe lửa này, quả nhiên khác với ngồi xe ngựa, huynh đệ ta thật muốn viết một bài thơ cho nó, nhưng bất đắc dĩ thực lực có hạn, trong đầu trống rỗng, ai da..."

Người bên cạnh liền cười ầm lên: "Lý huynh viết đi, không không, Cố huynh viết đi."

Một người được gọi là Cố huynh bị mọi người đẩy ra, trên mặt hắn lộ ra vẻ mặt kỳ quái, cười nói: "Các vị thật sự là làm khó tại hạ rồi, tại hạ am hiểu chính là học vấn kinh thế trí dụng, chứ

không phải thơ ca, viết không ra, viết không ra."

Các thư sinh cười ầm lên: "Huynh là người có học vấn nhất trong chúng ta, huynh nói viết không ra, vậy còn ai trong chúng ta viết ra được chứ?"

Cố huynh cười lắc đầu, ngồi trở lại chỗ của mình.

Các thư sinh khác tiếp tục cao đàm khoát luận, còn vị thư sinh họ Cố kia lại cúi đầu viết văn chương.

Nơi này nằm trong phạm vi tầm nhìn của Lý Đạo Huyền, cho nên hắn tuy ngồi ở hàng ghế sau rất xa, nhưng không cần phải đi qua xem, trực tiếp khởi động chức năng "chú ý", lập tức có thể nhìn thấy thư sinh kia đang viết gì.

Vị thư sinh kia vậy mà lại đang viết những điều tai nghe mắt thấy về phong thổ nhân tình, thủy lợi dân sinh ở Thiểm Tây, rõ ràng những thứ kỳ quái do thôn Cao Gia làm ra đều được hắn ghi chép lại trên giấy.

Ngay cả xe lửa lớn mà hắn đang ngồi cũng được ghi chép lại.

Chương 851: Tại hạ Cố Viêm Vũ

Lý Đạo Huyền thấy thư sinh ghi chép những điều này, không khỏi có chút hứng thú.

Tiếp tục tập trung chú ý vào hắn.

Chỉ thấy thư sinh kia xoẹt xoẹt trên giấy miêu tả một phen về xe lửa, rất nghiêm túc suy nghĩ, lại thở dài một hơi, ở phía sau đặc biệt chú thích một câu: "Vật này quá mức thần kỳ, người chưa từng thấy nhất định không thể tin tưởng, thận trọng truyền ra."

Lý Đạo Huyền mỉm cười.

Không mất bao lâu, xe lửa đã đến huyện Tam Nguyên cách đó ba mươi dặm.

Nơi này đã chỉ là một trạm dừng chân, đội thi công của Chu Tồn Cơ hiệu suất cũng không tệ, đã kéo dài đường sắt phía tây đến huyện Lạc Xuyên, cách Diên An chỉ còn một nửa lộ trình.

Huyện Tam Nguyên đã không còn là điểm cuối.

Tuy nhiên, Lý Đạo Huyền lại cần phải xuống xe ở đây, lần này y ngồi xe lửa ra ngoài, chính là chuyên môn vì đến huyện Tam Nguyên, ăn thịt hấp Tam Nguyên và kẹo vừng Tam Nguyên.

Thiên Tôn tham ăn cũng không có sở thích gì khác, ngày ngày ở nhà, trừ trêu chọc các người tí hon, chính là nghiên cứu một chữ ăn.

Y không còn chú ý tới thư sinh họ Cố kia nữa, xách lồng chim

lên, xuống xe lửa.

Vừa ra khỏi trạm xe lửa Tam Nguyên, liền nhìn thấy một dãy phố thương mại náo nhiệt phồn hoa, tên là "Phố ẩm thực Tam Nguyên".

Đây là Chu Tồn Cơ làm!

Học theo Tây An đông ngoại ô của Lý Đạo Huyền làm, dựng một hàng quán xá và sạp hàng đơn giản, triệu tập đông đảo tiểu thương đến đây bày sạp bán món ăn đặc sản của huyện Tam Nguyên.

Phố ẩm thực này trực tiếp đối diện với cửa ra trạm xe lửa, vị trí thật sự là hoàng kim, phàm là du khách xuống xe lửa ở đây, nào có đạo lý nhịn được mà không ăn vài món?

Lý Đạo Huyền xách lồng chim đi qua ngồi xuống, gọi vài món ăn vặt, ăn uống vô cùng sảng khoái.

Đang vui vẻ, nhóm thư sinh kia lại tới.

Hóa ra, đám thư sinh này cũng là đến huyện Tam Nguyên du xuân.

Một đám người ở bên sạp hàng rong vừa ăn uống, vừa làm ra một phen cống hiến xuất sắc cho GDP của huyện Tam Nguyên.

Lý Đạo Huyền vốn không định để ý tới bọn họ nữa, liền nghe thấy thư sinh họ Cố kia nói: "Chư vị, các ngươi có phát hiện, Tần vương phủ làm cái xe lửa và phố ẩm thực Tam Nguyên này, rất không tệ nhỉ."

Các thư sinh: "Cố huynh có cao kiến gì?"

Cố huynh nói: "Xe lửa tiện lợi như thế, không đến nửa canh giờ đã đưa chúng ta từ Tây An đến huyện Tam Nguyên, vậy những

người giống như chúng ta nguyện ý đến huyện Tam Nguyên du xuân, tự nhiên sẽ ngày càng nhiều. Mà nơi này lại tổ chức lên một con phố ẩm thực, dùng món ăn đặc sản địa phương chiêu đãi du khách, hai chiêu này hợp nhất lại mà sử dụng, các ngươi xem… Vốn dĩ huyện Tam Nguyên nghèo nàn, hiện tại liền giống như những huyện giàu có ở Giang Nam, trở nên rất có sức sống."

Các thư sinh vẻ mặt ngơ ngác: "Ồ, Là như vậy sao?"

Cố huynh thấy không ai hiểu được mình đang nói gì, trong lòng không khỏi thở dài: Đám người này không được, tầm mắt kiến thức không đủ, chỉ biết ăn uống hưởng lạc, không có tiếng nói chung với bọn họ.

Lý Đạo Huyền lại cảm thấy thú vị, tên họ Cố này có chút gì đó, món ăn đặc sản ta muốn ăn đã ăn được rồi, tiếp theo không bằng đi theo hắn xem thử.

Đám thư sinh ăn xong, muốn tiếp tục du ngoạn.

Trong đó có một người hỏi tiểu thương: "Huyện Tam Nguyên các ngươi, có chỗ nào chơi vui không?"

Tiểu thương mỉm cười: "Các vị công tử, huyện Tam Nguyên chúng tôi, chính là quê hương của một vị đại nhân vật, Lý Tĩnh! Các người có nghe qua chưa? Mấy hôm trước, người của Tần vương phủ đến huyện Tam Nguyên khảo sát, tìm được nhà cũ của Lý Tĩnh đấy, các vị nếu có hứng thú, không bằng đến đó xem thử."

Các thư sinh quả nhiên rất hứng thú: "Ồ, nhà cũ của Lý Tĩnh? Đi xem đi xem!"

Một đám người theo chỉ dẫn của tiểu thương, đi ra khỏi thành, bên cửa thành phía đông huyện Tam Nguyên, thế mà lại có rất nhiều xe ngựa dừng lại, các xa phu đều đang ra sức gào thét: "Xe đi nhà cũ Lý Tĩnh, một lượt hai mươi văn một người, một lượt chỉ

cần hai mươi văn thôi!”

Các thư sinh đương nhiên không thiếu chút tiền ấy, trả tiền xong, mấy chiếc xe ngựa chạy băng băng, không bao lâu, liền đưa bọn họ đến một nơi sơn thủy hữu tình.

Một ngôi nhà tranh xây dựa lưng vào núi, bên cạnh nhà còn có một con sông nhỏ, nước sông xanh biếc, rất có ý cảnh.

Ngôi nhà tranh kia, chính là cái gọi là “nhà cũ Lý Tĩnh”.

Lý Đạo Huyền chỉ liếc mắt nhìn một cái đã suýt bật cười, người của Tần vương phủ cũng không biết từ đâu tìm đến cái thứ đồ chơi này, cảnh vật xung quanh thì hạng nhất, nhà thì xiêu vẹo đổ nát, đã trải qua không ít năm tháng.

Đây đương nhiên không phải là nhà cũ thật sự của Lý Tĩnh, nhưng thật hay không ai thèm để ý?

Cửa treo một tấm biển “nhà cũ Lý Tĩnh”, trong nhà còn bày cả trường thương gãy, một đống sách vỡ.

Chỉ bằng cái thứ đồ chơi này, thế mà lại thật sự có rất nhiều du khách vây quanh nó.

Dù sao du khách thời cổ đại còn chưa trải qua đủ loại đòn hiểm của “khu phong cảnh giả”, vẫn đều là những du khách ngây thơ, đáng yêu. Đám thư sinh kia cũng vậy, vây quanh nhà cũ Lý Tĩnh không ngừng đi vòng vòng, bất kỳ một vật bài trí nào, đều phải hiếu kỳ nhìn hồi lâu.

Có người bắt đầu ngâm thơ: “Thần đầu lĩnh hạ Vệ công từ, lâu quan khung long cổ bi. Kham tiếu hàn chân thụ tử, chỉ huy đình ngạc dĩ anh nhi. Kim qua thiết mã hưng vương nhật, vũ phiến luân cân diệt khấu thì. Chiến sách bản kỳ kinh quốc dụng, sơ tâm bất dữ loạn thần tri.”

Thư sinh bên cạnh lập tức lớn tiếng khen: “Thơ hay, thơ hay! Trương công tử thật là văn hay chữ tốt.”

Cố huynh lại lắc đầu, thấp giọng nói: Rõ ràng là thơ của thi nhân Vương Hạm thời Nguyên mạt Minh sơ viết. Một người ăn cắp, những người khác lại khen hay. Haizz!

Hắn nói rất nhỏ, không ai nghe thấy, nhưng Lý Đạo Huyền dùng công năng “chú ý”, dù là âm thanh nhỏ đến đâu cũng có thể nghe rõ ràng, không khỏi khẽ giật mình: Ái chà, thì ra là Vương Hạm viết a, đã học đã học.

Các thư sinh khác thì đều thật sự đang chơi đùa.

Cố huynh kia lại ngồi xuống một chiếc bàn đá bên bờ sông, lấy giấy bút ra, ghi chép lại những điều mình chứng kiến: Huyện Tam Nguyên làm du lịch rầm rộ, việc đi lại giữa phủ Tây An và huyện Tam Nguyên trở nên khá thường xuyên. Các vị quan lớn quý nhân ở phủ Tây An, đem tiền tiêu ở huyện Tam Nguyên, bị người nghèo ở đây kiếm vào túi… Rất tốt! Cho dù nhà cũ Lý Tĩnh này là giả, cũng đáng để mở rộng.

Lý Đạo Huyền thấy thú vị, dứt khoát đi tới, đặt mông ngồi xuống đối diện Cố huynh.

Cố huynh cảm thấy đối diện có người, kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn thấy đối diện ngồi là một người trẻ tuổi có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ nổi đã gặp qua ở đâu, ngạc nhiên nói: “Vị huynh đài này…”

Lý Đạo Huyền mỉm cười: “Ta họ Lý, người khác đều gọi ta là Lý viên ngoại.”

“Ồ, xin chào Lý viên ngoại.” Cố huynh chắp tay: “Tại hạ Cố Viêm Vũ, không biết huynh đài có gì chỉ giáo?”

Lý Đạo Huyền nghe được tên của hắn, trong lòng đánh thót

một cái: Ta đã cảm thấy vị này có gì khác với người thường, quả nhiên là đại lão a.

Có điều, vị đại lão này hiện tại còn rất trẻ, vừa mới hai mươi tuổi, hiện tại thoạt nhìn còn rất non nớt, có chút ngây thơ đáng yêu.

Lý Đạo Huyền mỉm cười nói: “Ta và các ngươi cùng một toa xe đến Tam Nguyên, trên xe lửa đã thấy ngươi có gì đó khác với các thư sinh khác. Đến nơi này, càng cảm thấy ngươi có chút giống như hạc giữa bầy gà,ngươi viết viết vẽ vẽ trên giấy, là đang viết những điều mắt thấy tai nghe trong chuyến đi này sao?”

Chương 852: Tiên nhân chỉ lộ

Cố Viêm Vũ gật đầu: “Tại hạ đang du lịch thiên hạ, xem kỳ văn bốn phương. Đến phủ Tây An này, liền như nhà quê vào thành vậy, được thấy rất nhiều thứ mới mẻ kỳ lạ, tại hạ liền ghi chép những việc này lại.”

Lý Đạo Huyền: “Ta thấy những thứ huynh đài ghi chép, không giống như đang viết du ký. Hình như đều là phân tích một ít thứ lợi quốc phú dân.”

Cố Viêm Vũ: “A? Lý huynh nhìn thấy nội dung rồi sao? Thật là khiến Lý huynh chê cười.”

Hắn thấy Lý viên ngoại này không nói chuyện phong cảnh, thơ ca gì với mình, mà lại nói “lợi quốc phú dân”, nhất thời khiến hắn hứng thú tăng vọt, hứng thú nói chuyện liền tuôn ra, cảm giác còn thú vị hơn so với nói chuyện với đám thư sinh kia.

“Lý huynh, lần này tại hạ du ngoạn ở Tây An, thấy ngoại ô Tây An xây dựng rất nhiều công xưởng, đủ loại đồ vật kỳ quái khiến người ta hoa mắt. Mà những công xưởng này cung cấp cho bá tánh rất nhiều công việc, phát cho bọn họ rất nhiều tiền công.” Cố Viêm Vũ nói đến đây, có chút hưng phấn: “Thật là một bức tranh quốc phú dân cường, quốc gia nên như vậy mà làm.”

Lý Đạo Huyền: “Ây chà, trùng hợp ghê, ta cũng cảm thấy quốc gia nên làm như vậy.”

Cố Viêm Vũ hưng phấn xoa xoa tay: “Ta phải viết hết những thứ này xuống, chỉnh lý thành tấu sớ, nghĩ cách giao cho triều đình, nếu như có thể để hoàng thượng nhìn thấy, nói không chừng có thể có một chút tác dụng.”

Lý Đạo Huyền: “Để hoàng thượng nhìn thấy? Chỉ e là chưa chắc đã có kết quả gì tốt đâu.”

Cố Viêm Vũ: “Ơ? Lý huynh sao lại nói vậy?”

Lý Đạo Huyền: “Hoàng thượng đương triều là người có tính cách gì, Cố huynh còn chưa biết sao?”

Lời này vừa nói ra, Cố Diên Vũ liền sững người.

Lại cẩn thận nghĩ lại, mồ hôi lạnh ào ào chảy ra.

Tuy rằng hắn mới hơn hai mươi tuổi, còn chưa tự mình trải qua quan trường, nhưng hoàng thượng đương triều là một người kỳ quái ra sao, vẫn là có nghe nói qua. Mấy năm trước, Phục Xã hội họp ở Hổ Khâu, Cố Viêm Vũ cũng có đi tham gia, lúc đó có nghe các vị quan viên tham gia hội nghị bàn tán.

Quan viên đều nói, hoàng thượng đương triều bạc bẽo, đa nghi, làm việc thất thường, làm việc dưới trướng hắn, nhất định phải cẩn thận từng li từng tí, như đi trên băng mỏng. Nếu như phạm phải một chút sai lầm, không khéo chính là kết cục bị cách chức bắt giữ.

Đây không phải đang vu oan hắn!

Mà là thật!

Cố Viêm Vũ chính mắt nhìn thấy tuần phủ Thiểm Tây và tuần phủ Sơn Tây thay đổi liên tục như đèn kéo quân, còn có nội các thủ phụ, thay đổi càng giống như con quay vậy.

Lý Đạo Huyền cười khì một tiếng: “Ngươi có phát hiện, dựa vào một mình hoàng thượng, vỗ đùi quyết định đại sự thiên hạ, có chút không đúng lắm hay không?”

Cố Viêm Vũ nghe vậy, trong lòng chấn động: “To gan!”

Lý Đạo Huyền cười: “Đừng hung dữ với ta, hung dữ cũng vô dụng. Ta biết, ngươi là người có kiến thức, câu nói vừa rồi của ta, trong lòng ngươi cũng đã từng nghĩ qua phải không?”

Cố Viêm Vũ nhất thời im lặng, thậm chí trong lòng có chút kinh hãi.

Hắn phát hiện, tâm tư của mình đã bị người trước mắt nhìn thấu.

Hắn có một ý tưởng, luôn giấu trong lòng, chưa từng nói với ai, chính là lý niệm “chúng trị”.

Hắn thậm chí đã sớm âm thầm viết xong một bài văn nhỏ, bên trong viết: “Nhân quân chi vu thiên hạ, bất năng dĩ độc trị dã. Độc trị chi nhi hình phồn hĩ, chúng trị chi nhi hình thác hĩ.”

Nhưng hắn biết rõ, thứ này một khi lộ ra ánh sáng, hắn rất có thể sẽ bị chém đầu.

Cho nên bài văn này bị hắn giấu kỹ, tuyệt đối sẽ không lấy ra cho bất kỳ ai xem. Thậm chí ngay cả những lão tiền bối, lão bằng hữu trong Phục Xã, cũng không biết trong lòng hắn đang xoay chuyển ý nghĩ như vậy.

Quá mức đại nghịch bất đạo!

Lý Đạo Huyền thấy cả người hắn cứng đờ, cũng không nói thêm nữa, từ từ sẽ quen thôi.

Câu cá phải chú trọng cá tự nguyện cắn câu, ngươi không thể cưỡng ép móc cá vào lưỡi câu được.

Y vỗ nhẹ lên vai Cố Viêm Vũ, cười nói: “Giới thiệu cho ngươi mấy nơi, ngươi có thể đi du lịch một chút, nhưng những gì chứng kiến trên đường, tốt nhất đừng viết cho hoàng thượng xem, rất dễ bị chém đầu đó.”

Cố Viêm Vũ ngơ ngác hỏi: “Nơi nào?”

Lý Đạo Huyền: “Thôn Cao Gia, huyện Trừng Thành, Thiểm Tây; Đạo Hà Đông, phủ Bồ Châu, Sơn Tây, sau khi xem xong hai nơi này, ngươi có thể đi về phía bắc đến Thái Nguyên, Sơn Tây, tân nhiệm tuần phủ Sơn Tây Ngô Sân, đang chuẩn bị phát triển mạnh Sơn Tây. Nếu ngươi đi nhanh, sẽ có thể nhìn thấy một đống học vấn kinh thế trị dụng, lợi quốc phú dân đấy.”

Cố Viêm Vũ: “Ơ?”

Lý Đạo Huyền nói xong, xoay người bỏ đi.

Cố Viêm Vũ vội vàng đứng dậy: “Lý huynh đừng đi, ta còn có việc muốn hỏi ngươi, ngươi rốt cuộc là như thế nào…”

Hắn muốn hỏi ngươi làm sao biết trong lòng ta đang nghĩ đến chuyện “chúng trị”.

Nhưng Lý Đạo Huyền không đáp lại hắn, hắn chuyển đổi đồng cảm ra ngoài hộp, không đeo găng tay màu vàng, thò tay vào rương, chộp lấy một người máy số 3 mẫu sản xuất hàng loạt, vung tay lên …

Trong mắt Cố Viêm Vũ, chỉ thấy “Lý viên ngoại” trước mặt thân hình nhoáng lên, giống như dịch chuyển tức thời, xoẹt một cái đã xuất hiện ở nơi cách đó mấy chục trượng, lại nhoáng lên một cái, di chuyển đến nơi cách đó mấy chục trượng, lại nhoáng lên một cái, biến mất không còn tăm hơi.

Cố Viêm Vũ: “A? Súc địa thành thốn?”

Trong lòng hắn hoảng sợ muốn chết, vừa rồi nói chuyện với mình, rốt cuộc là người phương nào? Hay là thần tiên? Yêu quái?

Hù chết người ta rồi!

Thật sự là hù chết người ta rồi.

Cố Viêm Vũ nhảy dựng lên bỏ chạy, muốn tìm người nào đó để nói chuyện.

Đúng lúc này, phía trước có một đám du khách mới đi tới, là từ Tây An tới. Toàn bộ đều là nam nhân thuần túy, cơ bắp cuồn cuộn, còn mặc trang phục giống nhau, hóa ra là các công nhân của xưởng Bá Nhất ở Tây An, đang tổ chức hoạt động team building.

Cố Diên Vũ liếc mắt một cái liền nhìn thấy, trên ngực đám người này đều thêu một hình người kỳ quái, khuôn mặt kia tuy rằng là dùng chỉ thêu, có phần trừu tượng, nhưng đường viền của nó lại rất quen mắt, giống như đã từng thấy ở đâu rồi?

“A! Lý viên ngoại vừa rồi!” Cố Viêm Vũ bừng tỉnh: “Chính là khuôn mặt này.”

Khuôn mặt thêu và khuôn mặt làm bằng silicon giống người thật có chút không giống nhau, cho nên lúc trước khi nhìn thấy Lý Đạo Huyền, hắn còn chưa thể đối chiếu được.

Hiện tại cẩn thận nghĩ lại, mới phát hiện, vừa rồi nói chuyện với mình, không phải là bản tôn Đạo Huyền Thiên Tôn sao? Người thường có thể sử dụng tiên thuật súc địa thành thốn sao?

Cố Viêm Vũ chảy xuống mồ hôi lạnh ào ào.

Kinh ngạc, sợ hãi…

Hồi lâu sau, hắn mới nuốt một ngụm nước bọt, hạ quyết tâm: Thôn Cao Gia, huyện Trừng Thành; phủ Bồ Châu, Sơn Tây; Thái Nguyên, Sơn Tây, ba nơi này, mình nhất định phải đi xem thử.

Tiên nhân chỉ lộ, phàm nhân há có lý nào không đi xem xét một phen?

Cố Viêm Vũ nhảy dựng lên, lớn tiếng gọi đám thư sinh đồng hành: “Chư vị, tại hạ đột nhiên có chút việc gấp, phải đi trước, chư vị chơi vui vẻ.”

Đám thư sinh: “Ơ? Cố huynh…đừng vội mà.”

Cố Viêm Vũ cũng không để ý tới bọn họ giữ lại, nhảy dựng lên chạy về phía trạm xe lửa, không đến một lát, đã không còn bóng dáng.

Đám thư sinh nhìn theo bóng lưng của hắn, đồng loạt lắc đầu: “Cố huynh, ngươi vội vàng chạy đến trạm xe lửa cũng vô dụng, thời gian xe lửa vào trạm là cố định? Ngươi chung quy vẫn phải đợi chúng ta chơi xong rồi trở về cùng nhau.”

Buổi tối hôm đó, Cố Viêm Vũ ngồi trên ghế chờ ở trạm xe lửa, lúng túng nhìn đám thư sinh đồng hành trở về… một đám người nhìn nhau…

Chương 853: Lên đèn rồi

Cố Viêm Vũ sau một phen lặn lội đường xa, cuối cùng cũng đã đến được bản thôn thôn Cao Gia.

Lúc hắn xuống xe lửa, trời đã xế chiều.

Đứng trên sân ga, hắn vừa lúc chứng kiến cảnh mặt trời chầm chậm lặn về phía Tây, từ sườn núi bên kia rơi xuống, cú rơi này hơi nặng, không chữa trị một đêm thì e là không xong, đại khái phải đến sáng mai mới có thể gặp lại mặt trời lão nhân gia.

Cố Viêm Vũ không thích làm thơ, cho nên đối với một màn như vậy, hắn không có chút hứng thú làm thơ nào.

Trong lòng tính toán, tiên nhân chỉ lộ bảo ta đến đây, cũng không biết là muốn ta xem cái gì.

Vừa mới nghĩ đến đây, liền nghe thấy bên cạnh những người cùng xuống xe lửa đang nghị luận: "A, mặt trời xuống núi rồi, vận khí của chúng ta tốt thật, lập tức có thể nhìn thấy khoảnh khắc 'lên đèn' rồi."

"Đúng vậy, đúng vậy, khoảnh khắc đèn sáng lên của bản thôn Cao Gia, phải nói là kỳ cảnh."

Cố Viêm Vũ lấy làm lạ, quay đầu lại, hỏi mấy người kia: "Chư vị, xin chỉ giáo, lên đèn là có ý gì?"

Mấy người kia cười nói: "Bản thôn Cao Gia đã bắt đầu sử dụng đèn điện với số lượng lớn, mỗi ngày sau khi mặt trời hoàn toàn xuống núi, các công trình công cộng sẽ đồng loạt sáng đèn, khoảnh khắc ấy, đẹp không thể tả nổi."

Vẻ mặt Cố Viêm Vũ đầy dấu chấm hỏi.

Ngay lúc này, từ xa vang lên một loạt tiếng quát, là rất nhiều người đồng thanh hô lên, bên ngoài tường thành Cao Gia chủ bảo, một đám người nhìn chằm chằm thời gian trên máy tính bảng, đang chờ lên đèn: "Sắp lên đèn rồi!"

"Đếm ngược lên đèn!"

"Mười, chín, tám, bảy..."

Cố Viêm Vũ càng thêm ngơ ngác.

Ngay khoảnh khắc đám người kia đếm ngược xong, đồng thanh hô lên "Lên đèn".

Trên mái hiên trạm xe lửa, đột nhiên sáng lên một hàng đèn.

Tiếp đó, toàn bộ bản thôn Cao Gia, khắp nơi đều sáng đèn.

Hai nơi Cao Gia chủ bảo và Khu thương mại Cao Gia là nơi sáng nhất, đèn màu rực rỡ muôn màu muôn vẻ, trong nháy mắt liền sáng lên trên những ngôi nhà ở chủ bảo và khu thương mại, đường nét kiến trúc kết hợp với ánh đèn, trong nháy mắt như mộng ảo.

Cố Viêm Vũ giật mình: "A!"

Những người khác đang chờ đợi khoảnh khắc này, lại đồng thanh hoan hô: "Nhìn kìa, đẹp quá, đẹp quá, trăm xem không chán!"

Cố Viêm Vũ: "Đây là đèn gì, sao lại sáng như vậy? Đèn dầu? Đèn cầy?"

Người bên cạnh cười: "Đèn điện đó!"

Cố Viêm Vũ: "Điện?" Hắn chỉ tay lên trời: "Điện của sấm sét

sao?"

Người bên cạnh cười: "Đúng rồi! Điện của sấm sét."

Cố Viêm Vũ: "Thật sao?"

Một tên thôn dân thô kệch không có học cười nói: "Thiên Tôn bắt sấm sét trên trời xuống, thắp sáng cho chúng ta."

Cố Viêm Vũ: "!!!"

Cú giật mình này thật sự không nhỏ, dọa cho não hắn suýt chút nữa thì teo lại.

Nhưng ngay lúc này, Sử Khả Pháp từ bên cạnh xuất hiện, mắng tên thôn dân nói bậy kia: "Đừng có ở đó mà nói hươu nói vượn dọa du khách."

Tên thôn dân thô kệch le lưỡi, co cẳng bỏ chạy.

Cố Viêm Vũ lúc này mới nhìn rõ Sử Khả Pháp, chỉ thấy hắn mặc một bộ quan phục, nhìn trang trí trên quan phục, hình như là chính thất phẩm.

Nơi này là một thôn nhỏ của huyện Trừng Thành, xuất hiện người mặc quan phục thất phẩm, vậy nhất định là huyện lệnh rồi? Huyện lệnh Trừng Thành này cũng khá nổi tiếng, là danh sĩ đảng Đông Lâm, Lương Thế Hiền. Nghe nói mấy năm trước vì bảo vệ dân chúng, không thu thuế, chống đối hoàng đế, cuối cùng bị hoàng đế quở trách, không cho thăng quan cũng không điều nhiệm, cứ thế chết dí ở vị trí huyện lệnh Trừng Thành, đến nay đã làm huyện lệnh ở đây được hơn bảy năm rồi.

Cố Viêm Vũ vội vàng hành lễ: "Huyện tôn đại nhân có lễ!"

"Huyện tôn?" Sử Khả Pháp cười nói: "Đừng, đừng, bản quan không phải huyện tôn ở đây, bản quan là thôi quan phủ Tây An, Sử

Khả Pháp."

"Thôi quan Tây An?" Cố Viêm Vũ không hiểu nổi, ngươi là thôi quan Tây An, sao lại ở trong một thôn trang ở huyện Trừng Thành? Có lầm lẫn gì không?

"Đừng để ý đến những chuyện này." Sử Khả Pháp cười nói: "Quan vị ở đây chẳng đáng một xu, ở đây quan trọng nhất là bản lĩnh."

Cố Viêm Vũ: "???"

Sử Khả Pháp: "Ngươi nhìn một mảnh đèn đuốc sáng chói mắt trước mắt này, chúng đều là do một học sinh tên là Kỷ Mộng Hàm làm ra, mức độ được tôn kính của hắn ở thôn Cao Gia này, còn cao hơn cả một thôi quan Tây An như bản quan nữa."

Cố Viêm Vũ: "Ờ."

Sử Khả Pháp: "Bản quan cũng rất ngưỡng mộ hắn, haiz! Học vật lý giỏi thật, ta mà lợi hại như hắn thì tốt rồi."

Cố Viêm Vũ: "Hả?"

Sử Khả Pháp liếc mắt nhìn khuôn mặt trẻ tuổi nhưng ngơ ngác của Cố Viêm Vũ, cười nói: "Tiểu huynh đệ là đến từ phương xa phải không? Trong thôn có rất nhiều thứ thú vị, không chỉ có mỗi đèn điện này đâu, ngươi đi dạo nhiều một chút, chơi nhiều một chút, xem nhiều một chút đi."

Nói xong, Sử Khả Pháp nhấc chân rời đi, trong nháy mắt đã biến mất trong biển người.

Cố Viêm Vũ: "???"

Ngơ ngác, thật sự là ngơ ngác.

Đói rồi, đi ăn chút gì đó thôi.

Cố Viêm Vũ nhấc chân bước về phía Khu thương mại Cao Gia đèn đuốc sáng trưng.

Dưới ánh đèn màu rực rỡ, Khu thương mại Cao Gia quả thực như mộng ảo.

Giữa phố, có một tòa kiến trúc vô cùng xa hoa, nhìn từ xa liền biết là thanh lâu.

Cố Viêm Vũ thầm nghĩ: Vào thanh lâu vừa nghe nhạc, vừa ăn cơm cũng không tệ.

Đi đến cửa thanh lâu, nhìn kỹ lại, ơ? Sao lại không phải thanh lâu, tên là "Quán Cơm Thủy Tiên".

Cố Viêm Vũ không hiểu nổi, ngươi mở quán cơm, xây dựng giống thanh lâu như vậy làm gì? Có bệnh sao? Nhưng thôi vậy, quá đói rồi, chỉ cần có cơm ăn, thì cứ vào đi.

Cố Viêm Vũ nhấc chân bước vào quán cơm Thủy Tiên, lập tức liền nhìn thấy một tiểu nhị ăn mặc rất sạch sẽ, nhìn qua khá là tuấn tú, không giống tiểu nhị bình thường đi tới, mỉm cười với hắn: "Khách quan, mời đi theo ta, có đặt chỗ trước không ạ?"

Cố Viêm Vũ lắc đầu: "Không có!"

Tiểu nhị mỉm cười: "Một người ạ? Vậy ngài đi theo ta, bên này có bàn nhỏ."

Hắn dẫn Cố Viêm Vũ đến bên cạnh một chiếc bàn nhỏ, trước tiên rót cho hắn một chén trà, sau đó mỉm cười: "Ngài muốn dùng gì ạ? Quán chúng tôi có đủ các món ăn Nam Bắc."

Cố Viêm Vũ thấy hắn nói khoác ghê gớm như vậy, thầm nghĩ: Chỉ là một quán cơm ở một thôn trang nhỏ bé ở Thiểm Tây, dám nói với ta là đủ các món ăn Nam Bắc? Lừa ai vậy? Vậy ta không làm khó ngươi thì thật có lỗi với bản thân?

Cố Viêm Vũ hừ hừ nói: "Có món ăn Giang Tô không?"

Tiểu nhị mỉm cười: "Đương nhiên là có rồi ạ, xin chờ một lát, tôi sẽ lấy thực đơn món Giang Tô cho ngài."

Tiểu nhị nhanh chóng rời đi, một lát sau liền cầm một tờ thực đơn đến, trên đó ghi: Vịt nướng Kim Lăng, cá viên Bành Thành, lão áp thang, đôn sinh xao, khảo phương, dương phương tàng ngư, thủy tinh hào đề, thanh đôn giải phấn sư tử đầu...

Nhìn mà Cố Viêm Vũ choáng váng! Nếu không phải biết mình đang ở Thiểm Tây, còn tưởng rằng mình đã trở về quê nhà Giang Tô, đang ngồi trong tửu lâu lớn ở Giang Tô gọi món.

Hắn đưa tay chỉ vào Vịt nướng Kim Lăng: "Món này."

Tiểu nhị kia gật đầu: "Vâng ạ, một phần vịt nướng Kim Lăng."

Cố Viêm Vũ lại chỉ vào một món khác.

Tiểu nhị: "Vâng ạ, cá viên Bành Thành một phần."

Chờ đã!

Hình như có gì đó không đúng?

Cố Viêm Vũ đột nhiên giật mình: "Tiểu nhị, ngươi biết chữ?"

Tiểu nhị cười hì hì nói: "Biết một chút."

Cố Viêm Vũ kinh ngạc: "Ngươi biết chữ, vậy mà lại chạy đi làm tiểu nhị?"

Chương 854: Đây là thoại thuật

Tiểu nhị giữ nụ cười thương mại hóa: "Biết chữ ở đây không tính là bản lĩnh gì ghê gớm đâu ạ, những người trẻ tuổi bằng tuổi tôi ở đây, hầu như ai cũng biết chữ. Chúng tôi muốn kiếm thêm chút thu nhập, nhưng ban ngày phải đi học không có thời gian đi làm, nên sau khi tan học liền ra ngoài làm công việc tạm thời, cái này gọi là vừa học vừa làm, Thiên Tôn rất ủng hộ."

Cố Viêm Vũ kinh ngạc đến mức không thể tin nổi: "Người trẻ tuổi bằng tuổi ngươi, đều biết chữ?"

Tiểu nhị: "À, lời này có hơi khoa trương. Thực tế thì, những người mới đến đa phần vẫn không biết chữ, phải sống ở trong thôn này vài năm, thì những người trẻ tuổi mới đều biết chữ."

Nói đến đây, tiểu nhị liền cười hì hì: "Cho nên những người mới đến rất khó tìm được việc làm trong thôn, hiện tại bọn họ chỉ có thể làm những công việc chân tay. Sau đó cho con cái đi học, hy vọng con cái sau khi đọc sách, có thể thay đổi vận mệnh của cả gia đình."

Cố Viêm Vũ: "!!!"

Tiểu nhị vui vẻ đi chuẩn bị món ăn cho Cố Viêm Vũ.

Cố Viêm Vũ ngơ ngác ngồi đó.

Không lâu sau, liền nhìn thấy cửa tiệm xuất hiện hai đứa trẻ to xác. Tiểu nhị vừa rồi đang chào hỏi một trong hai đứa trẻ: "Thiếu đông gia, cậu về rồi."

Đứa trẻ được gọi là thiếu đông gia kia lập tức cười đáp lễ: "Ây

da, đã nói là đừng gọi ta là thiếu đông gia rồi, ở trường học, ngươi là học trưởng của ta, ngươi chạy đến đây gọi ta là thiếu đông gia, chẳng phải là muốn hại chết ta sao? Gọi ta là Tiểu Thập Thò là được rồi."

Tiểu nhị cười nói: "Tiểu Thập Thò nghe khó nghe lắm, vẫn là trai đẹp thập thò dễ nghe hơn."

"Hahaha! Cái này thì đúng là, ta siêu đẹp." Đứa trẻ lớn cười lớn.

Cố Viêm Vũ phát hiện, tiểu nhị này tuy xưng hô với đứa trẻ to xác kia là thiếu đông gia, nhưng giữa hai người không có khoảng cách thân phận trên dưới, hai người dường như rất thân thiết, lời nói đều là ý trêu chọc, rõ ràng là hai người bạn cũ đang đùa giỡn.

Đứa trẻ to xác tự xưng là trai đẹp thập thò kia dẫn theo đứa trẻ còn lại vào tiệm ngồi xuống, vỗ bàn gọi: "Cha, mẹ, con đói rồi, làm cho con chút gì ăn đi. À đúng rồi, Triết Bố cũng đến, cũng làm cho hắn một phần."

Phía sau quầy truyền đến giọng nói của chưởng quầy: "Triết Bố cũng đến à? Vậy hôm nay làm cho các con món ăn Mông Cổ đi, chân dê nướng thế nào?"

Triết Bố mừng rỡ: "Đa tạ Lưu thúc thúc."

Cố Viêm Vũ nghe đến đây, trong lòng cả kinh: Trẻ con Mông Cổ?

Hắn vội vàng vểnh tai lên, nâng cao cảnh giác, tế bào thần kinh, toàn diện đề phòng... cẩn thận nghe lén.

Triết Bố: "Thập Thò ca ca, mấy ngày nay bài học khó quá, ta hoàn toàn nghe không hiểu gì cả."

Lưu Mậu Bào cười hì hì: "Ây da, cái này mà... người Mông Cổ

các đệ từ nhỏ sống ở nơi đất đai cằn cỗi lạnh lẽo, kiến thức ít, cho nên không hiểu được bài học hôm nay cũng là chuyện bình thường, không sao, ta bổ túc cho đệ là được."

Triết Bố: "Cảm ơn huynh nhiều lắm, nếu không có Thập Thò ca ca giúp đỡ, ta không biết mình phải bị lão sư đánh bao nhiêu trận nữa."

Lưu Mậu Bào: "Không sao, không sao, đệ có ngu dốt đến đâu cũng đừng sợ, có ca che chở cho đệ. Đi theo ca ca, cái gì cũng không làm khó được đệ."

Cố Viêm Vũ nghe đến đây, cảm thấy có gì đó không đúng, đứa trẻ người Hán này miệng thì nói muốn giúp đỡ đứa trẻ người Mông Cổ, nhưng câu đầu tiên lại nói đối phương "kiến thức ít", "ngu dốt".

Đây rõ ràng là một loại kỹ xảo ngôn ngữ.

Trước tiên hạ thấp đối phương, củng cố nhận thức "rất yếu đuối" của đối phương. Sau đó lại nói "ta che chở cho ngươi", đây là một loại kỹ xảo điển hình khiến người khác nghe lời mình một cách ngoan ngoãn, không thể sai được!

Đáng tiếc là lúc này vẫn chưa phát minh ra từ PUA, nếu không Cố Viêm Vũ tuyệt đối sẽ nhảy lên hét lớn một tiếng PUA.

(Pick-up Artist: Nghệ sĩ tán gái)

PUA là một loại tà thuật, sử dụng lâu ngày, sẽ khiến đối phương nghe lời một cách vô điều kiện, bán đứng bản thân, bản thân còn giúp đối phương đếm tiền.

Loại thủ đoạn này, một người lớn sử dụng trên một người lớn khác thì không có gì lạ, nhưng nhìn thấy một đứa trẻ sử dụng trên một đứa trẻ khác, thật sự có chút...

Cố Viêm Vũ trong lòng sởn gai ốc.

Hắn thật muốn đập bàn một cái, nhảy dựng lên mắng mỏ đứa trẻ to xác kia vài câu.

Ngay lúc này, Triết Bố nói: "Thập Thò ca, huynh lợi hại như vậy, lại đối xử tốt với ta như vậy, ta thật sự rất cảm kích. Sau này ta lớn lên, trở về bộ lạc Ô Thẩm làm tộc trưởng, sẽ tặng cho huynh một trăm con bò ngựa, không, hai trăm con. Đúng rồi, còn tặng cho huynh một cô nương xinh đẹp nhất."

Cố Viêm Vũ nghe đến đây, trong lòng lại đánh thót một tiếng, động tác vốn định nhảy dựng lên lật bàn, nhưng cứng đờ, chậm rãi ngồi xuống.

Đứa trẻ người Mông Cổ này là người thừa kế tộc trưởng?

Hắn trong lòng bừng tỉnh: Đứa trẻ người Hán này PUA nó, là vì muốn khống chế bộ lạc người Mông Cổ này.

Trong trường hợp này, Cố Viêm Vũ đương nhiên sẽ không nhảy lên nói gì nữa.

Lưu Mậu Bào cười nói: "Nói bậy bạ gì đó, Thập Thò ca ca của đệ thèm muốn chút bò ngựa và mỹ nữ của đệ sao? Đệ nhìn quán cơm Thủy Tiên nhà ta này, chẳng phải còn giá trị hơn một hai trăm con cừu của đệ sao? Lại nhìn khuôn mặt soái ca của ta này, mỹ nữ nào mà không cưới được?"

Triết Bố: "À, cái này...cái này cũng phải..."

Lưu Mậu Bào vỗ vai Triết Bố: "Ca chỉ muốn làm huynh đệ tốt với đệ, mới không thèm muốn đồ của đệ, sau này đệ làm tộc trưởng, ca cũng vào thôn ủy hội thôn Cao Gia. Hai huynh đệ chúng ta liên minh, cùng nhau xuất binh, đánh chết lũ Kiến Nô chó má kia. Không chỉ Kiến Nô, ai dám bắt nạt hai huynh đệ chúng ta, chúng ta liền cùng nhau đánh chết hắn."

Triết Bố mừng rỡ: "Được, được! Đi theo Thập Thò ca ca ra ngoài đánh nhau, ta không sợ ai hết. Thập Thò ca ca là người lợi hại nhất mà ta từng thấy."

Cố Viêm Vũ "sụp" một tiếng, húp một miếng mì lạnh.

Một màn PUA này hắn rốt cuộc cũng đã hiểu rõ!

Sau khi hiểu rõ, cảm giác sởn gai ốc trong lòng càng thêm mãnh liệt.

Người Mông Cổ hiện tại là tiểu đệ của Kiến Nô, suốt ngày đi theo Kiến Nô đánh Đại Minh.

Nhưng nếu PUA của đứa trẻ tên Thập Thò này thật sự thành công, nói không chừng có một ngày, Mông Cổ sẽ trở thành tiểu đệ của Đại Minh, suốt ngày đi theo Đại Minh đánh người khác. Chuyện như vậy, chỉ cần nghĩ đến, liền hưng phấn đến toàn thân run rẩy.

Đứa trẻ này, còn nhỏ như vậy, đã biết cống hiến cho Đại Minh rồi?

Cố Viêm Vũ không khỏi cảm thán: Khi ta bằng tuổi nó, còn đang chơi đất sét.

"Khách quan, vịt quay Kim Lăng và cá viên Bành Thành của ngài gọi đây ạ."

Tiểu nhị bưng hai món hắn vừa gọi đến, đặt trước mặt: "Tổng cộng là ba lượng bạc."

"Hả? Đắt như vậy?" Cố Viêm Vũ giật mình: "Tiệm của các ngươi là hắc điếm sao?"

Tiểu nhị: "Khách quan, ngài đang ở Thiểm Tây ăn món Giang Tô đó, chỉ riêng điểm này, đã không thể không đắt rồi ạ? Ngài lại

nhìn trang trí bày trí của tiệm chúng tôi, nhìn bầu không khí bố cục của tiệm chúng tôi, lại nhìn xem, tiểu nhị phục vụ ngài ở tiệm chúng tôi đều là người biết chữ, những quán cơm rách nát mà ngài thường ăn có được đẳng cấp này sao? Ngài không cảm thấy, ba lượng bạc kỳ thật rất rẻ rồi sao?"

Cố Viêm Vũ: "Ờ, tuy không hiểu lắm, nhưng hình như rất có lý."

Ba lượng bạc cứ như vậy bị móc túi một cách khó hiểu!

Mãi đến ngày hôm sau Cố Viêm Vũ mới hiểu ra, tiệm này, chính là chuyên dùng để vặt lông những kẻ lắm tiền nhiều của, để người giàu tiêu tiền, bỏ vào túi tiền của người nghèo.

Ặc!

Bản thân ở huyện Tam Nguyên còn viết một bài văn như vậy, nói làm như vậy là lợi quốc lợi dân, thôi thôi, đành chịu vậy.

Chương 855: Tiến lên đồng đều

Cố Viêm Vũ ở lại quán trọ thôn Cao Gia ba ngày, ba ngày nay hắn cứ đi lang thang khắp nơi, ra sức quan sát ngôi làng kỳ lạ này.

Hắn nhanh chóng phát hiện ra một sự khác biệt rất lớn giữa ngôi làng này với những ngôi làng khác của Đại Minh triều.

Người dân thôn Cao Gia có thái độ sống tích cực, lạc quan, họ không chỉ là sống, mà còn đang nỗ lực để sống tốt hơn. Tầm nhìn của họ cũng rất rộng mở, mỗi ngày đều thông qua "Tân Văn Liên Bá" để tìm hiểu thế sự, sau đó hào hứng đưa ra những quan điểm của mình về thế sự.

Họ nhìn thấy những chuyện bất bình, sẽ cùng nhau phàn nàn và phê bình, họ sẽ thảo luận xem làm cách nào để quản lý đất nước tốt hơn.

Mà những chuyện này, ở những nơi khác thường chỉ có "quan viên", "kẻ sĩ" mới bàn tán.

Nhưng thôn Cao Gia lại là toàn dân thảo luận!

Điều này khiến Cố Viêm Vũ cảm thấy rất vui mừng.

Không nhịn được liền lấy bút ra, trên tường chủ bảo thôn Cao Gia, đề một câu thơ: "Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách."

Nửa canh giờ sau, tuần kiểm thôn Cao Gia Phương Vô Thượng xuất hiện trước mặt Cố Viêm Vũ, lấy danh nghĩa "vẽ bậy lên tường, phá hoại của công" bắt hắn lại.

Nghĩ đến việc hắn đường xa đến đây, không biết quy định của thôn Cao Gia, lại là phạm tội lần đầu, cho nên xử nhẹ. Phạt hắn

lao động công ích, tự mình quét vôi lại tường, sau đó quét dọn vệ sinh trạm xe lửa nửa ngày.

Nhưng Cố Viêm Vũ chưa từng học qua công việc của thợ quét vôi, quét tường rất vất vả, khiến cả người lấm lem. Vất vả lắm mới quét xong tường, lại còn phải cầm chổi quét quét quét không ngừng ở trạm xe lửa.

Trong nhà hắn có 800 mẫu ruộng tổ truyền, không thiếu tiền, vội vàng lấy ra một khoản bạc đưa cho Phương Vô Thượng, muốn dùng tiền để thoát tội.

Không ngờ Phương Vô Thượng lại cương trực công minh, không những không nhận tiền, ngược lại còn nổi giận, kéo dài thời gian lao động công ích của hắn thêm nửa ngày.

Sáng sớm hôm sau, Cố Viêm Vũ xoa bóp cơ bắp đau nhức, lên xe lửa đi Bồ Châu... --

Sơn Tây, Thái Nguyên.

Thái Nguyên bị hai ngọn núi lớn bao bọc ở phía đông và phía tây.

Nơi đây kiểm soát núi sông, nằm ở vai lưng của thiên hạ, vị trí chiến lược cực kỳ quan trọng, các triều đại đều rất coi trọng.

Thời kỳ thịnh vượng của Đại Minh triều, tổng dân số Thái Nguyên từng lên tới 4,2 triệu người.

Nhưng đến thời Sùng Trinh, hạn hán liên miên, dị tộc xâm lược, giặc cỏ hoành hành, dân số Thái Nguyên ghi trong sổ sách đã giảm xuống dưới 2 triệu người.

Ngô Sân nhìn thấy sự tổn thất về dân số này, cũng không khỏi rơi lệ.

Hai triệu người a!

Hai triệu người biến mất này, đã từng phải trải qua những số phận bi thảm như thế nào?

"Tam quản sự." Ngô Sân nhìn văn thư trên tay, buồn bã nói: "Thái Nguyên hiện tại còn gần hai triệu dân, trong tay bản quan tuy có một trăm vạn lượng do Thiên Tôn ban cho, nhưng nếu chia cho hai triệu người dùng, mỗi người cũng chỉ được năm đồng mà thôi, nên làm thế nào cho phải?"

Tam Thập Nhị cười: "Ngô đại nhân, ngài cũng đâu phải đến cứu trợ thiên tai, hai triệu người này, cũng không phải ai cũng không sống nổi, đều phải tìm ngài xin ăn. Ngài không cần phải tính toán như vậy. Ngài đây chính là [Lo bò trắng răng]."

Ngô Sân phấn chấn: "A, đúng vậy!"

Tam Thập Nhị: "Theo như cách làm từ trước đến nay của Thiên Tôn, muốn phát triển một địa phương, việc đầu tiên cần làm chính là cung cấp công việc cho người dân. Chỉ cần người dân có việc làm, có tiền công, họ sẽ có tiền mua đồ, các ngành nghề, lập tức sẽ khởi sắc. Cái này gọi là [Quả cân tuy nhỏ nhưng đè được ngàn cân]."

Ngô Sân bây giờ đã quen với việc tên này mỗi câu nói đều có một câu tổng kết phía sau, nên cũng không còn thấy lạ nữa: "Có lý!"

Hắn cũng là quan viên có kinh nghiệm làm việc thực tế, không phải loại quan chức chỉ biết nói suông, sau khi tinh thần phấn chấn, lập tức nảy ra ý tưởng: "Lúc này Kiến Nô vừa mới rút lui, Thái Nguyên là thành trì biên giới phía bắc, người dân chắc chắn cũng cảm nhận được nỗi sợ hãi khi Kiến Nô xâm lược. Nếu bản quan vào lúc này đề nghị xây dựng thành trì biên giới, phát cho tiền công, nhất định sẽ có rất nhiều người dân vui mừng hưởng

ứng."

Tam Thập Nhị gật đầu: "Tán thành!"

Ngô Sân: "Xây dựng đường sá cũng là cực kỳ quan trọng."

Tam Thập Nhị gật đầu: "[Yếu trí phú, tiên tu lộ]."

Hắn đổi giọng: "Ngô đại nhân, ngài cũng đừng nghĩ từng cái một nữa, hiện tại trong tay ngài có 2 triệu dân a, 2 triệu người đó, đủ để tất cả các ngành nghề, tất cả mọi công việc đều có thể đồng loạt tiến hành. Ngài cũng đừng nghĩ cái gì trước, cái gì sau, ngành nghề nào quan trọng, ngành nghề nào không quan trọng nữa. 2 triệu dân cùng nhau bùng nổ, để đám mũ xanh do ta mang tới, mỗi người dẫn dắt một ngành nghề, cùng nhau tiến lên đồng đều."

Ngô Sân vỗ đùi: "Đúng vậy! Dân số nhiều như vậy, còn sợ cái gì? Cứ làm thôi."

Phủ Thái Nguyên lập tức bắt đầu tuyển dụng rầm rộ!

Xây đường, xây dựng nhà máy, xây thành, chiêu mộ dân đoàn...

Ngô Sân vừa đến đã bắt tay vào làm việc.

Người dân phủ Thái Nguyên, nhìn thấy quan phủ liệt kê ra một đống công trình, ban đầu cũng không dám đi, sợ quan phủ không trả tiền công.

Nhưng rất nhanh, một lời đồn bắt đầu lan truyền trong thành phủ Thái Nguyên và các thị trấn lân cận.

"Vị tuần phủ mới nhậm chức có biệt danh là Ngô Triệu Vạn, ông ta mang theo một triệu lượng bạc đến nhậm chức đấy."

"Gã đó siêu giàu! Một triệu lượng bạc ngươi đã thấy bao giờ chưa? Xếp thành đống cao như núi."

"Nghe nói Ngô Triệu Vạn biết thần thuật, tiền của ông ta tiêu mãi không hết, trước kia ông ta còn được gọi là Ngô Thập Vạn, nhưng ông ta càng tiêu tiền, tiền lại càng nhiều. Tiêu mãi tiêu mãi rồi thành Ngô Triệu Vạn."

"Người giàu như vậy, không thể nào quỵt tiền công ba cân bột mì một ngày của chúng ta được."

"Ta muốn đi làm thuê cho ông ấy thử xem."

Thời buổi này, một lời đồn đại khó hiểu còn hiệu quả hơn cả thông cáo của quan phủ.

Người dân rất nhanh đã bị danh tiếng của Ngô Triệu Vạn thu hút.

Ngô Sân là người thông minh, hắn nhanh chóng phát hiện ra rằng biệt danh "Ngô Triệu Vạn" của mình rất hữu ích trong việc thu hút đầu tư và tuyển dụng công nhân, chiếm được lòng dân. Hắn bèn phái người mang một triệu lượng bạc lên trên tường thành, chất đống lại với nhau, ánh bạc lấp lánh, có thể làm người ta chói mắt.

Sau đó sắp xếp một binh lính đặc nhiệm dân đoàn thôn Cao Gia giả làm công nhân, nói rằng hắn đã lập được công lớn khi làm việc cho mình.

Ngô Sân trước mặt đám đông đang xem, lấy từ trong đống bạc ra một cục bạc vụn, thưởng cho người công nhân giả kia.

"Ông ta thực sự là muốn trả tiền!"

"Không giống với những quan viên khác."

"Chỉ cần thực sự trả tiền công, công việc gì ta cũng dám làm."

"Ta cũng vậy!"

Tin tức nhanh chóng lan truyền, Ngô Triệu Vạn ra tay hào phóng, không lừa người, truyền thuyết thực sự trả tiền công, lập tức bùng nổ ở phủ Thái Nguyên.

Hai triệu dân số không phải là nói chơi, chỉ trong vòng vài ngày, đội xây dựng đường sá đã có hơn vạn công nhân, còn có mấy vạn dân phu hướng về phía thành trì biên giới phía bắc, xây dựng lại thành trì biên giới và các pháo đài.

Dưới chân núi phía đông và phía tây thành phủ Thái Nguyên, các nhà máy xi măng, mỏ than, nhà máy thép... cũng đón hàng vạn công nhân, đồng loạt khởi công xây dựng.

Náo nhiệt, hăng hái làm việc.

Việc họ liều mạng làm lớn như vậy, rất nhanh, tin tức đã truyền đến trong núi.

Những người dân lưu vong trong núi, cũng biết được.

Những người dân lưu vong này, kỳ thực chính là một phần trong số 2 triệu dân số biến mất kia. Họ tuy không còn trong sổ hộ tịch, nhưng vẫn còn sống trên đời.

Họ còn đang do dự xem có nên tham gia vào chuyện này hay không, thì đã nghe được tin tức Tam Thập Nhị phái thợ săn truyền vào trong núi: "Người dân lưu vong chỉ cần xuống núi làm việc, lập tức làm lại sổ hộ tịch cho bọn họ, khôi phục thân phận lương dân. Cái này gọi là [Cải tà quy chính]."

Tin tức này vừa đến, người dân lưu vong ồ lên, từ trong núi lao ra.

Dân số phủ Thái Nguyên trong nháy mắt tăng vọt hai mươi vạn.

Chương 856: Ứng cử viên hiệu trưởng trường quân sự

Thành Đại Châu...

Tôn Truyền Đình ngồi trên đầu thành Đại Châu đổ nát, nhìn về phía bắc, tâm trạng không được tốt cho lắm.

Kiến Nô lui rồi, nhưng không phải bị "đánh lui". Mà là cướp đủ rồi, tự mình bỏ đi.

"Quân tình nguyện do Thiết Điểu Phi mang đến" tuy rằng đã giáng cho Kiến Nô một đòn mạnh, nhưng chỉ là thắng lợi về mặt chiến thuật, còn về mặt chiến lược thì chưa thấy có bao nhiêu thành quả.

Xét cho cùng là phòng thủ chiến!

Phòng thủ chiến có thắng một vạn lần, cũng chỉ là bảo vệ được lãnh thổ không bị mất, nhưng không thay đổi được hiện thực kẻ địch đang đánh ngươi, ngươi chỉ đang chịu đòn.

"Bao giờ thì chúng ta mới có thể phản công vào sào huyệt của Kiến Nô đây?" Tôn Truyền Đình siết chặt nắm tay thở dài: "Thật muốn đánh cho Kiến Nô một trận tơi bời, chứ không phải bị Kiến Nô đánh cho tơi bời."

Đang buồn bực thì thấy Thiên Tôn phiên bản sản xuất hàng loạt đi đến bên cạnh, vẫy tay với hắn: "Chào ngài! Tôn tiên sinh, chào ngài."

Tôn Truyền Đình quay đầu lại, nhận ra đây là vị khách quý cùng đến Đại Châu với Hòa giáo viên, hình như là thủ lĩnh của tập

đoàn "tân" Tấn thương, một thương nhân siêu giàu có, tên là Lý viên ngoại.

Tập đoàn Tấn thương cũ đều là những kẻ bán nước, chuyên cung cấp vật tư cho Kiến Nô. Nhưng hiện tại tập đoàn Tấn thương mới lại tổ chức quân tình nguyện đánh Kiến Nô, rất được Tôn Truyền Đình kính trọng.

Hắn vội vàng chắp tay thi lễ với Lý Đạo Huyền: "Lý viên ngoại có lễ."

Lý Đạo Huyền: "Tôn tiên sinh nhìn về phía bắc, lại đang nghĩ đến chuyện biên cương?"

"Đúng vậy!" Tôn Truyền Đình thở dài một hơi: "Chuyện biên cương thật khiến người ta lo lắng, bao giờ chúng ta mới có thể đè Kiến Nô ra mà đánh đây?"

Lý Đạo Huyền làm vẻ mặt kỳ quái: "Theo ý kiến của Tôn tiên sinh, chúng ta còn có cơ hội đè Kiến Nô ra mà đánh sao?"

Tôn Truyền Đình: "Ừm... Cái này..."

Câu hỏi này nếu đổi lại là một văn quan không biết gì về biên cương, nói không chừng sẽ tự tin vỗ ngực nói: Thiên triều thượng quốc của ta, đất rộng của nhiều, thu thập một đám dã nhân đông bắc, chỉ là chuyện sớm muộn.

Nhưng Tôn Truyền Đình lại là người văn võ song toàn, không những hiểu kinh tế, hiểu chính trị, mà còn hiểu cả quân sự, biết rõ thực lực của đôi bên.

Cho nên câu hỏi này hỏi hắn... cứng họng!

Lý Đạo Huyền cười: "Hụt hẫng à?"

Tôn Truyền Đình ảm đạm: "Nếu như cứ tiếp tục loạn như vậy

nữa, sau này Đại Minh ta vĩnh viễn không có ngày nào đánh cho Kiến Nô một trận tơi bời, ngược lại sẽ thỉnh thoảng bị Kiến Nô đánh cho tơi bời, nói không chừng ngày nào đó sẽ... sẽ... Ai..."

Lý Đạo Huyền: "Tôn tiên sinh, ngài thấy, chiến lực của quân tình nguyện như thế nào?"

"Mạnh!" Tôn Truyền Đình phấn chấn: "Quân tình nguyện dân đoàn do tân Tấn thương tổ chức, là quân đội thiện chiến nhất mà tại hạ từng thấy, không có gì sánh bằng."

Lý Đạo Huyền lại cười nói: "Vậy Tôn tiên sinh thấy, đội quân tình nguyện này, có thể đánh đến tận sào huyệt của Kiến Nô hay không?"

"Cái này mà, thứ lỗi cho ta nói thẳng, không được." Tôn Truyền Đình lắc đầu: "Quân tình nguyện tuy chiến đấu dũng mãnh, nhưng các vị tướng lĩnh chỉ huy, hình như đều là... Khụ... người tay ngang."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Ồ? Xin được nghe kỹ càng."

Tôn Truyền Đình nói: "Sức chiến đấu của đội quân này rất mạnh, ta công nhận, nhưng chuyện đánh trận, không chỉ đơn thuần là đánh nhau. Quân lược cũng là một khâu quan trọng, mấy vị tướng quân của quân tình nguyện, đều có chút thiếu sót về quân lược. Ta thấy việc bố trí đội hình khi họ đóng quân cũng làm chưa tốt, chỉ có đội của Lão Nam Phong là có nền tảng đóng quân tốt hơn, còn Cao Sơ Ngũ, Bạch Miêu hai đội này, đóng quân đều không có chương pháp, lộn xộn. Địa điểm chọn lựa doanh trại đã có vấn đề, hướng cửa trại, phân khu trong trại, đều khá hỗn loạn."

Lý Đạo Huyền thầm cười trong lòng: Bị ngươi nói trúng rồi! Quả thực có chuyện như vậy.

Y mỉm cười nói: "Chuyện này, Tôn tiên sinh hẳn là cũng có thể

đoán được nguyên nhân."

Tôn Truyền Đình gật đầu: "Xét cho cùng bọn họ cũng chỉ là dân đoàn mà thôi, không giống như những danh tướng thế gia võ tướng kia, từ nhỏ đã được học tập binh pháp."

Lý Đạo Huyền: "Đúng vậy! Tôn tiên sinh đã nắm được trọng điểm rồi. Chuyện binh pháp này, không học là không được, dựa vào tay ngang tự mình mò mẫm, tuy rằng cũng có thể tiến bộ, nhưng trong quá trình mò mẫm khó tránh khỏi phải trả học phí, mà học phí này một khi đã trả, chính là sinh mạng của vô số binh lính..."

Tôn Truyền Đình "ồ" một tiếng, hắn nghe ra rồi, Lý viên ngoại này, là mang theo mục đích nào đó đến nói chuyện với mình, y đang cố ý dẫn dắt lời nói của mình hướng về phía mục đích này.

Vẻ mặt Tôn Truyền Đình lập tức trở nên nghiêm túc: "Lý viên ngoại, ngài có lời gì, không ngại nói thẳng, chúng ta đừng vòng vo nữa."

Lý Đạo Huyền: "Vậy thì ta nói thẳng đây!"

Y đổi giọng: "Quân tình nguyện dân đoàn của chúng ta, dựa vào vũ khí trang bị tiên tiến, tuy rằng có thể nghiền ép Kiến Nô trên chiến trường. Nhưng về mặt quân lược lại có thiếu sót rất nghiêm trọng. Ta rất lo lắng sau này dân đoàn sẽ vì đóng quân không đúng chỗ, hoặc là sai lầm về chiến lược, mà bị quân địch dùng "hỏa công", "thủy công", "mai phục trong thung lũng", hoặc là dùng ưu thế binh lực chia cắt bao vây... những chiến thuật lộn xộn kia đánh bại."

"Cho nên, dân đoàn cần phải bồi dưỡng một nhóm tướng lĩnh." Lý Đạo Huyền nói: "Không chỉ biết chém giết, còn phải hiểu biết về mưu lược binh pháp, am hiểu hành quân, đóng quân, bày trận... Đây là một kiến thức rất có hệ thống, không có ai dạy là không

được."

Tôn Truyền Đình nghe đến đây, rốt cuộc cũng hiểu ra: "Ngươi muốn ta đi dạy bọn họ?"

Lý Đạo Huyền: "Không chỉ đơn thuần là dạy như vậy, ta muốn thành lập một trường quân sự."

"Trường quân sự?" Tôn Truyền Đình có chút mơ hồ: "Trường quân sự là cái gì?"

Lý Đạo Huyền cười: "Cũng giống như trường tư dạy người ta đọc sách viết chữ vậy, trường quân sự chuyên dạy người ta cách đánh trận. Vừa rồi Tôn tiên sinh không phải đã nói sao? Những danh tướng thế gia đều xuất thân từ gia đình võ tướng, từ nhỏ đã được học tập "gia học". Chuyện quan trọng như vậy, sao có thể để nó chỉ là gia học được chứ? Nếu như mọi người đều cống hiến gia học của mình ra, dạy cho người khác. Tướng lĩnh của Đại Minh triều ai cũng biết đánh trận, còn sợ gì Kiến Nô nữa?"

Tôn Truyền Đình: "Ơ?"

Có lý!

Lý Đạo Huyền: "Tôn tiên sinh không ngại tưởng tượng một chút, lấy học thức binh pháp của ngài, phối hợp với ưu thế hỏa khí của quân tình nguyện dân đoàn, hai thứ này kết hợp lại với nhau, chúng ta có phải hay không sẽ có một ngày, có thể đè Kiến Nô ra mà đánh?"

Tôn Truyền Đình nhắm mắt lại, tưởng tượng một chút.

Pháo binh nhắm pháo vào sào huyệt Thịnh Kinh của Kiến Nô mà bắn loạn xạ, hỏa súng binh thì xếp hàng bắn chết Kiến Nô, Hoàng Đài Cát bị binh lính dân đoàn từ trong hang chó lôi ra, một cước đạp lật xuống đất, ép hắn quỳ trước mặt mình. Hoàng Đài Cát miệng vội vàng la lên: "Tha cho ta, ta không dám nữa."

A! Thật là hạnh phúc.

Tuy rằng chỉ là hình ảnh tưởng tượng, cũng khiến hắn sướng đến mức không thở nổi.

Tôn Truyền Đình sảng khoái nói: "Ta nguyện ý dạy!"

Lý Đạo Huyền: "Vậy thì tốt quá rồi, chức vụ hiệu trưởng trường quân sự, vậy thì phải nhờ Tôn tiên sinh đảm nhiệm rồi."

Tôn Truyền Đình một khắc cũng không muốn đợi, vội vàng lên đường, đi về hướng thôn Cao Gia.

Ngay lúc hắn vừa mới khởi hành...

Kinh thành, Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm, đang xem bài văn do Tôn Truyền Đình viết [Địch tình tất hữu hư khiếp chi xử sơ], [Hậu cần vận thâu lý ứng quy phạm sơ], xem xong, cảm thấy rất có lý, nhịn không được mở miệng nói: "Hai bài văn này viết rất hay, người này rất có 'Biên tài'*. Đi tìm hắn đến đây, sắp xếp một chức quan." (tài năng về biên cương)

Chương 857: Đi xem câu chuyện ngươi viết

Chu Do Kiểm phái người đi ngay đến Đại Châu, tìm Tôn Truyền Đình.

Lại bộ bên kia thậm chí ngay cả quan chức đều chuẩn bị xong cho hắn, chuẩn bị trước tiên để Tôn Truyền Đình đảm nhiệm chức Thuận Thiên phủ thừa, vị trí này thông thường là để cho "ứng cử viên" đốc phủ dùng để quá độ, chỉ cần ở chỗ này đợi một thời gian không có gì sai sót, là có thể thăng lên tuần phủ hoặc tổng đốc.

Tuy nhiên thiên sứ chạy đến Đại Châu, tìm tới tìm lui cũng không tìm thấy Tôn Truyền Đình, hỏi người khác Tôn Truyền Đình đi nơi nào, cũng không có ai có thể trả lời được.

Chỉ đành xám xịt chạy về kinh thành, bẩm báo với Chu Do Kiểm: "Kẻ thích viết tiểu luận biên sự kia không biết đi đâu rồi."

Lúc này Chu Do Kiểm đã quên mất mình vì sao muốn đề bạt Tôn Truyền Đình, không biết đi đâu thì thôi vậy, coi như xong đi --

Trường quân sự ở thôn Cao Gia đã xây dựng xong từ lâu.

Nằm ở Bồ Châu!

Bởi vì sau này trọng tâm phát triển của thôn Cao Gia, chắc chắn là một đường hướng đông, bản thôn Cao Gia hơi bị lệch. Chọn ở Bồ Châu thì vừa hay, huống hồ ở đây giao thông các thứ, cũng thuận tiện hơn so với bản thôn Cao Gia.

Đương nhiên, quan trọng nhất chính là nhân khẩu cũng nhiều hơn.

Nhân khẩu nhiều càng dễ ra nhân tài.

Lúc này Bồ Châu, giống như một lần nữa trở thành "trung tâm thiên hạ", mức độ phồn hoa náo nhiệt, mơ hồ đã có xu hướng đuổi kịp bản thôn Cao Gia.

Tôn Truyền Đình vừa mới đến Bồ Châu, liền nhìn thấy có một người đứng ở cổng thành, toàn thân mặc Sơn Văn giáp, dẫn theo một đám người nghênh đón hắn.

Nhìn kỹ một cái, không khỏi hơi sững sờ: "Ơ? Ngươi là... một trong những tướng lĩnh của quân tình nguyện dân đoàn, Lão Nam Phong?"

Lão Nam Phong cười khà khà, tiến lên trước, hạ giọng nói: "Kỳ thực thân phận thực sự của ta là du kích tướng quân."

Tôn Truyền Đình: "Ồ?"

Võ quan triều đình, du kích tướng quân, thế mà cởi bỏ chiến giáp, giả dạng thành binh sĩ dân đoàn chạy đến biên giới phía bắc chống lại Kiến Nô, thật sự là... khiến Tôn Truyền Đình cảm thấy bội phục, không nhịn được chắp tay: "Tướng quân thật là cao nghĩa! Chỉ là, chuyện này nếu để lộ ra ngoài, tướng quân rất có thể sẽ bị cách chức bắt giữ đó."

Lão Nam Phong cười nói: "Cách thì cách thôi! Sợ cái quần."

Tôn Truyền Đình lắc đầu: "Tướng quân đừng nói như vậy, một tướng lĩnh ưu tú như ngài, nếu thật sự bị cách chức, nhất định là tổn thất của Đại Minh ta."

Lão Nam Phong: "Haha, đó là chuyện nhỏ, đừng bận tâm nữa. Đi nào đi nào, ta dẫn ngươi đi xem trường quân sự."

Tôn Truyền Đình: "Ơ? Trường quân sự đã chuẩn bị xong rồi? Ta còn tưởng rằng phải bắt đầu xây dựng lại từ đầu."

Lão Nam Phong cười nói: "Mấy năm trước đã chuẩn bị xong rồi, chỉ là không có người thích hợp để quản lý, nên bỏ trống ở đó."

Tôn Truyền Đình: "Lý viên ngoại thật sự là nhìn xa trông rộng."

Lão Nam Phong cười khà khà: "Chỗ nhìn xa trông rộng của lão nhân gia ngài còn rất nhiều, về sau ngươi từ từ sẽ biết."

Hắn dẫn Tôn Truyền Đình đến bờ sông Thúc Thuỷ ở phía bắc thành, nơi đây có một bãi đất ven sông màu vàng, một ngôi trường quy mô khổng lồ, được xây dựng bên cạnh bãi đất ven sông này.

Lão Nam Phong cười nói: "Nơi đây là bãi bồi Hoàng Thủy của Bồ Châu, cho nên, tên của trường học gọi là trường quân sự Hoàng Bồ."

Tôn Truyền Đình: "Mặc dù không hiểu lắm, nhưng luôn cảm thấy cái tên trường quân sự này rất lợi hại, tại sao nhỉ? Đây là tại sao nhỉ?"

Lão Nam Phong: "Tôn tiên sinh đến rồi, trường học này sẽ phải bắt đầu vận hành. Ta sẽ cung cấp cho Tôn tiên sinh rất nhiều tài liệu, giáo cụ, bao gồm một số binh thư thời cổ đại, binh thư hiện tại, còn có... binh thư trên trời."

"Binh thư trên trời?" Tôn Truyền Đình ngẩn người.

Lão Nam Phong cũng không giải thích, dù sao sau này Tôn Truyền Đình sẽ hiểu.

Hắn tiếp tục nói: "Đúng rồi, vũ khí mà dân đoàn chúng ta sử dụng, cũng khác với vũ khí trước kia, cho nên những bản hướng dẫn sử dụng vũ khí này, sổ tay sử dụng, kỹ năng sử dụng gì đó, cũng sẽ được sắp xếp thành sách, đưa cho Tôn tiên sinh."

"Tất cả vấn đề liên quan đến vật tư, Tôn tiên sinh đều không

cần phải lo lắng." Lão Nam Phong: "Bên ta sẽ giúp ngươi giải quyết hết."

Tôn Truyền Đình mừng rỡ: "Đa tạ tướng quân."

Lão Nam Phong: "Còn về học viên, đợt đầu tiên chúng ta sẽ sắp xếp tất cả những người từ bách hộ trở lên trong dân đoàn đến học tập, lúc này nhân viên sẽ ít hơn một chút, Tôn tiên sinh cũng sẽ không quá vất vả. Chờ đợt học viên đầu tiên học xong, có thể làm giáo viên dạy thay rồi, chúng ta sẽ mở rộng quy mô tuyển sinh, sẽ mở rộng kênh học tập cho binh sĩ bình thường, thậm chí sẽ tuyển sinh hướng ra xã hội."

Tôn Truyền Đình giật mình: "Ơ? Ngay cả binh sĩ bình thường cũng dạy? Bọn họ phần lớn đều không biết chữ, vậy dạy thế nào được?"

Lão Nam Phong nhếch miệng cười: "Trong binh lính của chúng ta cũng có rất nhiều người biết chữ, nhất là thế hệ trẻ tuổi. Những người này học thêm chút kiến thức về quân lược, là có thể đề bạt làm sĩ quan rồi."

Tôn Truyền Đình: "!!!"

Lão Nam Phong: "Tóm lại, trường quân sự Hoàng Bồ vừa mới thành lập, tất cả đều là mò mẫm từng bước. Tôn tiên sinh cứ yên tâm làm đi, Thiên... khụ khụ... Lý viên ngoại cũng nói rồi, ban đầu có lẽ hơi hỗn loạn, nhưng qua một thời gian, chắc chắn có thể đâu vào đấy."

Tôn Truyền Đình gật đầu: "Đây là sự nghiệp mà người đời trước chưa từng làm, chúng ta bắt đầu từ con số 0, dù sao thì, cố gắng lên! Cố gắng sớm ngày giải trừ mối họa Kiến Nô."

Nói đến đây, Lão Nam Phong hình như nhớ ra cái gì đó, đưa tay vào trong ngực, lấy ra một tấm vé xem phim, nhét vào tay Tôn

Truyền Đình: "Tôn tiên sinh, tối nay, rạp hát Bồ Châu có chiếu một bộ phim, [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh]. Kịch bản bộ phim này, còn là do ngươi viết đó, có thời gian thì đi xem."

Tôn Truyền Đình "ơ" một tiếng, cầm vé xem phim nhìn trái nhìn phải, vẻ mặt mơ hồ: Phim là cái quỷ gì? Ta viết cho Thiết Điểu Phi, không phải là tình tiết của truyện tranh sao?

Buổi tối hôm đó, sau bữa tối.

Tôn Truyền Đình cầm vé xem phim, vừa hỏi người, vừa tìm kiếm, cuối cùng cũng đến được cổng rạp hát Bồ Châu.

Rạp hát Bồ Châu lúc này, nghiễm nhiên đã trở thành nơi phồn hoa náo nhiệt nhất về đêm của thành Bồ Châu, mỗi buổi tối, không phải là biểu diễn ca múa, biểu diễn kịch nói, biểu diễn hí khúc, thì là chiếu phim... các loại tiết mục đều thay phiên nhau.

Thế giới phồn hoa mà! Phải sống thật vui vẻ.

Nhìn thấy nhiều người như vậy, khung cảnh náo nhiệt, Tôn Truyền Đình có chút rụt rè, lần đầu tiên xem phim, có cần chú ý gì không nhỉ? Vào cửa rạp chiếu phim là bước chân trái trước hay bước chân phải trước nhỉ? Thật là hồi hộp! Phải làm sao mới có thể thể hiện ta không phải lần đầu tiên xem thứ này nhỉ?

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy bên cạnh có một thư sinh trẻ tuổi, khí chất nho nhã, khiến người ta vừa nhìn là muốn kết giao.

Nghĩ thầm: Người này xem ra có thể dẫn dắt ta, để ta không quá mất mặt.

Tôn Truyền Đình tiến lại gần, chắp tay với thư sinh kia: "Huynh đài, xin chào, tại hạ Tôn Truyền Đình, đến từ Đại Châu phía bắc. Huynh đài đã xem phim này chưa?"

Thư sinh kia vội vàng đáp lễ: "Tại hạ Cố Viêm Vũ, đến từ

Giang Tô bên kia, cũng mới nghe nói đến thứ phim này...Lần đầu tiên xem, ai da..."

Hai người nhìn nhau, được rồi, đều là nhà quê lên tỉnh.

Tuy nhiên, con người mà, chỉ cần có người bầu bạn, sự kinh sợ sẽ giảm đi rất nhiều.

Hai người lập tức kết thành liên minh "lần đầu tiên xem phim", chỉ cần chúng ta cùng mất mặt, sẽ không cảm thấy mất mặt nữa.

Chương 858: Tổ Đại Thọ, chịu chết đi!

Hai gã nhà quê bước vào rạp chiếu phim, cẩn thận từng li từng tí, ngây thơ đáng yêu.

"Trên vé này viết 10 - 12, là có ý gì?"

"Của ta viết 10 - 11, ta hiểu rồi, đây là số ghế, vị trí hàng 10 số 11 và hàng 10 số 12. Vị trí của hai chúng ta là cạnh nhau, haha, thật là có duyên."

Hai người rất nhanh dựa theo con số trên vé, tìm được chỗ ngồi.

Nhưng mông còn chưa ngồi nóng, đã có hai người trẻ tuổi trừng mắt nhìn bọn họ: "Hai người làm gì vậy? Giành chỗ của chúng tôi à."

Tôn Truyền Đình: "Ơ? Chỗ này không phải là 10 - 12 sao? Không sai chỗ của ta mà."

Người trẻ tuổi cầm vé của hắn xem, ồ một tiếng: "Lão ca, vé của ngươi là vé VIP, chỗ của ngươi ở phía trên cùng, vị trí đẹp nhất. Ngươi cầm vé tốt như vậy, đến giành chỗ ngồi giá rẻ của chúng ta làm gì?"

Tôn Truyền Đình: "A?"

Cố Viêm Vũ: "Ơ, đúng rồi, lúc ta mua vé, hình như là mua vé VIP, còn tốn thêm không ít tiền."

Hai người vội vàng xin lỗi chủ nhân của chỗ ngồi.

Hai người trẻ tuổi kia thấy bọn họ lịch sự, cũng không tức giận nữa, còn nhiệt tình chỉ cho bọn họ chỗ ngồi VIP: "Nhìn kìa, bên kia mới là chỗ của hai người."

Tôn Truyền Đình và Cố Diên Vũ vội vàng lủi thủi chạy vào khu VIP, ngồi xuống.

Chỗ ngồi ở đây khá trống trải!

Bởi vì [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh] đã được chiếu đi chiếu lại rất nhiều lần, các vị tai to mặt lớn ở thành Bồ Châu đều đã xem chán rồi, hiện tại những người còn đến rạp chiếu phim xem, phần lớn đều là khán giả đến từ các làng mạc, thị trấn nhỏ, cho nên khu VIP thường không có ai.

Hai người ngồi trong khu vực trống trải, bên cạnh không có ai nhìn chằm chằm, ngược lại cũng không còn rụt rè như vậy nữa.

Phim chính thức bắt đầu...

Phụ đề hiện lên: Biên kịch Tôn Truyền Đình.

Cố Viêm Vũ kinh ngạc nhìn về phía Tôn Truyền Đình: "Ngươi viết?"

Tôn Truyền Đình ngượng ngùng: "Ta viết!"

Cố Viêm Vũ: "Vậy tại sao ngươi chưa xem?"

Tôn Truyền Đình: "Cái này mà... Khụ khụ... Cái này mà..."

Cái này thật sự là quá ngại ngùng!

May mà Cố Viêm Vũ lập tức chìm đắm vào trong tình tiết, xem đến say mê, cũng không truy hỏi nữa.

Tuy rằng Tôn Truyền Đình sớm đã biết rõ mạch truyện, nhưng nhìn thấy hình ảnh chân thật vô cùng trong phim, diễn xuất nhập

tâm của diễn viên, cũng không khỏi cảm động không thôi.

Hai người đang xem, liền nghe thấy trong khu vực khán giả bình thường phía sau có người lớn tiếng mắng: "Giết chết Kiến Nô!"

Lập tức có người hưởng ứng: "Giết chết Kiến Nô!"

"Ta thề phải đi gia nhập quân đội."

"Ta cũng muốn đi."

"Giết chết lũ khốn kiếp này."

"Giết dân chúng Đại Minh ta, xem mà ta tức quá."

"Giết chết tên Hán gian kia!"

Người thời nay xem phim thật là thiếu võ đức, ở trong rạp chiếu phim tùy ý lớn tiếng ồn ào, không hề biết quy tắc "giữ yên lặng khi xem phim" chút nào, nhưng những người khác cũng ăn ý theo, mọi người thế mà vừa xem phim vừa mắng Kiến Nô, mắng tham quan, mắng Hán gian.

Cảm xúc quần chúng dâng trào, bầu không khí vô cùng sôi động.

Cố Viêm Vũ quay đầu nhìn thoáng qua khu vực bình thường phía sau đang sôi sục, không khỏi thấp giọng cảm thán: "Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách! Tại hạ vẫn luôn nỗ lực kêu gọi câu nói này, nhưng mà bách tính phần lớn đều ngủ say, khó có thể thức tỉnh. Thế nhưng mấy ngày nay, thông qua thực tập, tại hạ coi như cũng học được, làm thế nào để thức tỉnh ý chí của bách tính."

Tôn Truyền Đình cũng không khỏi khẽ thở dài: "Khó trách lại muốn đến nơi này mở trường quân sự, bách tính ở đây nguyện vọng gia nhập quân đội đánh Kiến Nô, còn cao hơn cả người dân

biên giới."

Cả hai đều là người có kiến thức, xem một bộ phim lại suy nghĩ nhiều hơn người bình thường rất nhiều.

Lúc bước ra khỏi rạp chiếu phim, tâm trạng của hai người vẫn còn rất kích động.

Cố Viêm Vũ chắp tay với Tôn Truyền Đình: "Huynh đài, câu chuyện huynh viết, thật sự là quá hay. Nếu có một ngày, Đại Minh triều ta đánh bại Kiến Nô, nhất định có công lao của huynh."

Tôn Truyền Đình cũng dâng lên hào khí: "Ta không chỉ thông qua viết truyện để đối phó với Kiến Nô, mấy ngày nữa trường quân sự sẽ chính thức khai giảng, ta phải cố gắng làm tốt trường quân sự Hoàng Bồ, dạy dỗ ra được rất nhiều võ tướng ưu tú, nhất định phải đánh bại Kiến Nô!"

Cố Diên Vũ: "Ơ? Trường quân sự Hoàng Bồ? Đó là cái gì?"

Tôn Truyền Đình: "Bãi bồi Hoàng Thủy ở phía bắc thành, xây dựng một trường quân sự, dùng để bồi dưỡng võ tướng. Tại hạ vừa hay là hiệu trưởng của ngôi trường kia."

Cố Viêm Vũ lập tức kính nể: "Ngày trường học khai giảng, tại hạ nhất định đến học hỏi quan sát."

Tôn Truyền Đình: "Hoan nghênh!" --

Sau vài ngày chuẩn bị, trường quân sự Hoàng Bồ chính thức khai giảng.

Học viên đợt đầu tiên không nhiều, đều là thuộc hạ của Lão Nam Phong.

Còn những người ở những nơi xa hơn, phải mất thêm vài ngày mới có thể lần lượt đi xe lửa đến.

Thuộc hạ của Lão Nam Phong phần lớn là tướng sĩ biên quân, đương nhiên, cũng có rất nhiều binh lính mới được chiêu mộ, trong đó không ít người còn đang trong "giai đoạn học tập chính trị", trước khi lập trường chính trị thay đổi tốt, bọn họ còn chưa thể lên chiến trường.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc bọn họ đến trường quân sự học tập quân lược.

Cái gọi là hai tay đều phải nắm, hai tay đều phải cứng mà.

Tôn Truyền Đình đứng ở cổng trường quân sự, nhìn "học sinh" của mình lần lượt vào trường, lúc đi ngang qua bên cạnh hắn, đều sẽ hành lễ với hắn, hô một tiếng "xin chào hiệu trưởng".

Điều này khiến hắn cảm thấy khá tự hào.

Cố Viêm Vũ đương nhiên cũng đến, đứng bên cạnh quan sát, trong lòng cũng tràn đầy hăng hái.

Không biết tại sao, ở nơi có nhiều quân nhân, tự nhiên sẽ khiến người ta có một loại cảm giác hùng tráng, khó có thể quên được.

"Chào hiệu trưởng!" Trong số học sinh lần lượt vào trường, có một người hô lên đầy khí thế, Tôn Truyền Đình quay đầu nhìn lại, mỉm cười: "Tốt tốt tốt! Phải học tập thật tốt..."

Hắn còn chưa nói xong, đã nhìn rõ mặt của học sinh kia.

"Tổ! Đại! Thọ!" Tôn Truyền Đình nổi giận: "Tổ Đại Thọ, ngươi thế mà lại chạy đến trường quân sự của ta? Ngươi là muốn chết sao?"

Cố Viêm Vũ bên cạnh cũng vội vàng nhìn sang, lập tức nổi giận: "Quả nhiên, là Tổ Đại Thọ! Tên này, thật to gan, chạy đến Bồ Châu tìm chết."

"Tổ Đại Thọ" kia lập tức cuống quýt, vội vàng xua tay: "Không không không, ta không phải Tổ Đại Thọ. Ta họ Trần, là thiên hộ dưới trướng Nam Phong ca, là người một nhà đó."

Tôn Truyền Đình: "Bớt lừa ta, ta nhận ra mặt ngươi, ngươi chính là Tổ Đại Thọ."

Cố Viêm Vũ: "Ta cũng nhớ rõ khuôn mặt này, ta nằm mơ cũng muốn đánh ngươi."

Hai người vừa siết chặt nắm đấm, vừa đi về phía "Tổ Đại Thọ".

Cố Viêm Vũ chỉ là một thư sinh, nhưng Tôn Truyền Đình thì khác, hắn chính là văn võ song toàn, dáng người cao lớn, võ nghệ cao cường. Vừa siết chặt nắm đấm vừa sải bước đi tới, thật sự là sát khí đằng đằng, nhìn còn hung bạo hơn cả Trần thiên hộ.

"Tổ Đại Thọ" sợ đến mức cả người run rẩy, quay đầu bỏ chạy: "Đừng đánh ta, ta là Trần Thiên hộ, ta không phải Tổ Đại Thọ. Này! Mọi người, mau giúp ta chứng minh một chút đi."

Mọi người cùng cười to: "Người không sợ Trần thiên hộ rốt cuộc cũng xuất hiện rồi, hahaha, thời đại Trần thiên hộ dùng một khuôn mặt xưng bá thôn Cao Gia, cuối cùng cũng kết thúc rồi."

Trần thiên hộ: "Các ngươi đừng qua đây!"

Tôn Truyền Đình: "Tổ Đại Thọ, nhận lấy cái chết đi."

Cố Viêm Vũ: "Huynh đài, ta đến giúp ngươi."

"A a a a a!"

Ba người dọc theo bãi bồi Hoàng Thủy bên bờ sông Thúc Thuỷ, trong nháy mắt đã chạy ra xa.

Chương 859: Ta Không Muốn A!

Huyện Thương Nam, doanh trại của thủ bị Thương Nam La Hi.

Trịnh Cẩu Tử đang chỉ huy một đám tân binh thao luyện.

Đột nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập, phía nam có mấy kỵ phi tới, người dẫn đầu chính là Vân Dương phủ trị, Lư Tượng Thăng.

Hắn cũng không mang toàn bộ Thiên Hùng Quân của mình tới, mà chỉ mang theo mấy chục kỵ, hành trang gọn nhẹ, rõ ràng không phải là tới đánh trận.

Trịnh Cẩu Tử không để ý, La Hi lại nhanh chóng nghênh đón: "Lư đại nhân, biệt lai vô dạng."

Tâm tình Lư Tượng Thăng rất tốt, gần đây tình hình khu vực Vân Dương cũng không tệ, nhóm lưu khấu lớn đã rời khỏi khu vực Vân Dương, chỉ còn lại lưu khấu nhỏ còn ở đây hoạt động. Thiên Hùng Quân của hắn đánh trận cũng không còn vất vả như vậy nữa.

Mà về mặt chính trị, do Lý Viên Ngoại ra tay tương trợ, lượng lớn vật tư từ phía Thiểm Tây vận chuyển tới, không chỉ chi viện cho sự phát triển của huyện Thương Nam, cũng khiến cho mấy thành trấn ở khu vực Vân Dương được giúp đỡ, lão bách tính dần dần an ổn lại.

Tâm tình Lư Tượng Thăng sao có thể không tốt cho được?

Hắn mỉm cười nói: "Thiên Hùng Quân của ta mấy ngày trước

vừa mới đuổi một đội lưu khấu vào vùng núi Thần Nông Giá, vùng núi đó có chút...khụ khụ... Người của ta không vào được, hiện tại đang đóng giữ ở phía đông Thần Nông Giá, ở nơi đó an dân."

Nói đến đây, Lư Tượng Thăng liền có chút xấu hổ: "Một vòng thôn xóm quanh Thần Nông Giá thật sự là quá nghèo, bản quan có lòng cứu tế, lại không có tiền lương. Xin triều đình khẳng định là không có hy vọng, nghĩ trái nghĩ phải, chỉ đành đến huyện Thương Nam, muốn xem Lý Viên Ngoại trong tay còn có dư lương hay không."

"Nhà địa chủ cũng không có dư lương a." La Hi vừa mới buột miệng nói ra câu này, liền vội vàng che miệng lại.

Lư Tượng Thăng bất mãn trừng mắt liếc hắn một cái.

Trịnh Cẩu Tử lại từ bên cạnh nhích tới: "Không khéo rồi, Lý viên ngoại có chút việc, vừa lúc về Tây An rồi."

Kỳ thật, pháp thân của Thiên Tôn ngay trong phòng, nhưng hiện tại trọng tâm chú ý của Lý Đạo Huyền không ở chỗ này, pháp thân kia ném trong phòng lâu ngày không động, Trịnh Cẩu Tử cũng chỉ đành nói Lý viên ngoại về Tây An rồi.

Lư Tượng Thăng ài một tiếng, có chút tiếc nuối: "Lý viên ngoại không ở đây, bên này liền không có người có thể làm chủ rồi sao?"

Đang nói đến đây, phương bắc xa xa đột nhiên vang lên một tiếng u...

Mọi người đều sững sờ, âm thanh này...

Vội vàng lên tường thành, nhìn về phía bắc, một chiếc xe sắt kỳ quái lớn, phía sau xe còn kéo theo một cái nia sắt khổng lồ, đang chạy về phía huyện Thương Nam.

Lư Tượng Thăng giật mình: "Đây là vật gì?"

La Hi cũng ngây ngốc: "Ơ, đây không phải là xe lửa của Tây An sao? Sao lại nhỏ đi một vòng rồi? Hơn nữa... Trên mặt đất cũng không có đường sắt a, nó là làm sao chạy được?"

Ba người, người ít khiếp sợ nhất chính là Trịnh Cẩu Tử, hắn cười nói: "Ái chà, Bạch công tử lại nhào nặn ra đồ chơi mới rồi, xe lửa không cần đường sắt cũng có thể chạy rồi hả? Chậc chậc, phát minh mới, phát minh mới."

Chỉ thấy chiếc xe sắt kỳ quái kia từ xa đến gần, rất nhanh liền đến trước mặt.

Trên xe trừ tài xế, vậy mà còn có Bát Địa Thỏ.

Thời gian gần đây, Bát Địa Thỏ vẫn luôn ở núi Thiên Trụ, quản lý lưu khấu đầu hàng, giúp bọn hắn lao động cải tạo, làm lại từ đầu, không nghĩ tới hắn vậy mà xuất hiện ở chỗ này.

Trịnh Cẩu Tử mừng rỡ: "Thỏ gia!"

Bát Địa Thỏ cũng mừng rỡ: "Cẩu Tử, lại là đã lâu không gặp rồi!"

Trịnh Cẩu Tử: "Ngươi không phải ở núi Thiên Trụ sao? Sao lại đến đây?"

Bát Địa Thỏ cười: "Doanh Cải Tạo ở Thiên Trụ sơn xử lý gần xong rồi, coi như ta không ở đó cũng có thể vận hành bình thường, ta giao cho nơi đó trợ thủ quản lý. Vừa lúc xe hàng từ Tây An tới, ta liền theo xe hàng cùng nhau tới đây."

Trịnh Cẩu Tử: "Xe hàng này là..."

Bát Địa Thỏ: "Chuyện này còn cần phải đoán sao? Đồ chơi mới mà bản thôn phát minh ra chứ sao, các ngươi xem, trên xe chở toàn bộ đều là lương thực, dùng để chi viện cho việc kiến thiết huyện Thương Nam."

Nhìn thấy những lương thực này, Lư Tượng Thăng mừng rỡ: "Quá tốt rồi, lương thực mới lại tới. Ôi chao, chỉ là không biết Lý viên ngoại có đồng ý cho ta mượn một ít, dùng để cứu tế nạn dân hay không."

Hắn vừa nói ra lời này, Bát Địa Thỏ liền lên tinh thần: "Làm sao? Nơi nào có nạn dân?"

Lư Tượng Thăng: "Biên giới vùng Thần Nông Giá, có một vài nông thôn, sống cuộc sống rất khổ, gần đây tặc quân quá cảnh, bọn họ lại bị tặc binh cướp bóc..."

Nghe được lời này, Bát Địa Thỏ lập tức ngồi không yên: "Oa, chuyện này không được, phải đi giúp bọn họ, cho lương thực, cho lương thực."

Trịnh Cẩu Tử vội vàng nhắc nhở: "Này, Thỏ gia, ngươi quên mất trước kia bị xử phạt rồi sao? Lương thực của công, không phải là ngươi nói cho là cho."

Bát Địa Thỏ cười: "Haha, hôm nay khác xưa rồi, ta thế nhưng có thủ lệnh."

Hắn lấy ra một tấm thẻ bài, phía trên viết "Hành Hiệp Lệnh". Bên cạnh còn có một hàng chữ nhỏ: Lệnh bài đặc biệt cứu tế nạn dân, điều phối vật tư.

Bát Địa Thỏ dương dương đắc ý nói: "Thiên... Lý viên ngoại biết, khu vực Vân Dương gần đây vẫn luôn có tặc binh hoạt động, mà lực chú ý của hắn ở phía bắc, cho nên mới đặc biệt phát lệnh bài này cho ta. Ta có đại quyền trong tay, ta nói giúp lão bách tính, là có thể giúp lão bách tính."

Trịnh Cẩu Tử chậc chậc khen ngợi, lệnh bài này ngầu lòi!

Tuy nhiên, lệnh bài này cũng chỉ có Bát Địa Thỏ mới có thể được Thiên Tôn ưu ái phát cho.

Bởi vì nam nhân thuần khiết vô tư nhất của thôn Cao Gia, chính là Bát Địa Thỏ.

Thiên Tôn không cần lo lắng Bát Địa Thỏ lén lấy vật tư, tham ô, cho nên mới có thể yên tâm cho hắn lệnh bài này. Vật tư mặc hắn điều phối! Đây là đặc quyền đỉnh cấp mà người đại công vô tư mới có thể có.

Mà loại người như Lão Nam Phong, Thiên Tôn cũng không dám cho, sợ hắn không chịu nổi khảo nghiệm, quyền lực quá lớn dụ dỗ hắn biến chất.

Mà Bát Địa Thỏ đã có kinh nghiệm quản lý doanh Cải Tạo núi Thiên Trụ rồi, vật tư cũng sẽ không dùng lung tung, khẳng định sẽ có kế hoạch sử dụng, lúc này cho hắn lệnh bài này là hợp lý.

Lư Tượng Thăng lại nghĩ không giống vậy: Lý viên ngoại vậy mà đem quyền hành điều phối vật tư, giao cho một tên thoạt nhìn rất không đáng tin cậy, gia nghiệp của Lý viên ngoại này, sớm muộn gì cũng bị phá sạch.

Sau một phen bàn giao, Bát Địa Thỏ lấy ra lương thực trong xe hai phần ba, giao cho huyện Thương Nam, một phần ba giao cho Lư Tượng Thăng.

Số lương thực này không nhiều, nhưng đây là một thái độ, về sau còn có lương thực vận chuyển tới, liền sẽ tiếp tục dựa theo tỉ lệ này lấy ra cứu tế nạn dân.

Lư Tượng Thăng tạ ơn, rời đi.

Bát Địa Thỏ quay sang Trịnh Cẩu Tử: "Cẩu Tử, thu dọn hành lý, đi cùng ta. Huyện Thương Nam này trong thời gian ngắn sẽ không có chiến sự, một mình La Hi ở lại là được rồi."

Trịnh Cẩu Tử kinh ngạc: "Chúng ta đi đâu?"

Bát Địa Thỏ: "Thiên Tôn nói, hai chúng ta đều là đồ ngốc, cần phải tiến hành một ít học bổ túc tri thức quân sự có hệ thống. Nếu không về sau vĩnh viễn không thành đại tướng được, hắn muốn chúng ta lập tức đi trường quân sự Hoàng Bồ mới thành lập ở Bồ Châu làm học sinh."

Trịnh Cẩu Tử: "Oa, ta ghét nhất là đi học."

Bát Địa Thỏ cười hì hì: "Ta cũng vậy, rất ghét. Nhưng mà...bọn nhóc con, tân binh gia nhập dân đoàn sau chúng ta, hiện tại đều chạy đi học rồi. Nếu như về sau bọn hắn học xong ra trường, lợi hại hơn chúng ta, vị trí cao hơn chúng ta, chúng ta còn đang làm tiểu đội trưởng, bọn hắn làm thành đại đội trưởng, ngươi sẽ không cảm thấy rất xấu mặt sao?"

Trịnh Cẩu Tử cẩn thận nghĩ lại, con mẹ nó chuyện này xấu mặt chết mất.

Bát Địa Thỏ cười thần bí: "Đúng rồi, trong trường không chỉ dạy quân lược, còn dạy võ công nữa."

Trịnh Cẩu Tử: "?"

Bát Địa Thỏ sờ sờ bảo kiếm tổ truyền ở bên hông, vẻ mặt cảm khái nói: "Lần này ta nhất định có thể học được kiếm thuật rồi chứ?"

Trịnh Cẩu Tử: "Phốc! Đừng ngốc nữa, trên thế giới căn bản là không có kiếm thuật thực chiến, không có! Tất cả kiếm thuật đều là hình thức dùng để biểu diễn. Ngươi vẫn là học chút đao pháp đi."

"Không thể nào!" Bát Địa Thỏ: "Kiếm là bách binh vương, làm sao có thể không có kiếm thuật thực chiến? Ta không thèm học đao pháp."

Trịnh Cẩu Tử: "Chính bởi vì là vương, cho nên kiếm là dùng để

chỉ huy, không phải dùng để chém người. Đừng ngốc nữa, học đao pháp đi."

"Ta không muốn a a a a a!"

Chương 860: Khố Lý Nan của Chu Tồn Cơ

Phía đông ngoại ô thành Tây An, bên cạnh đường sắt xe lửa, có một mảnh đất bằng phẳng rộng lớn, được thôn Cao Gia thuê lại.

Đất đai nơi này tương đối cằn cỗi, không thích hợp canh tác, Chu Tồn Cơ vẫn luôn mặc kệ nó hoang phế. Lúc thôn Cao Gia làm đường sắt đi qua mảnh đất này, đường sắt hơi lệch khỏi quan đạo, chiếm dụng một ít đất của Tần vương phủ, Tần vương phủ thậm chí lười phái người đến quản chuyện này.

Cho nên, lúc Vương Đường đến nói muốn thuê lại mảnh đất này với giá rẻ để xây xưởng sản xuất xe, Chu Tồn Cơ gần như là không cần suy nghĩ liền đáp ứng.

Dù sao đất hoang, có thể cho thuê kiếm chút tiền là được.

Hắn bây giờ rất thiếu tiền!

Việc thi công đường sắt Tây Diên cần lượng lớn tiền tài, coi như là địa chủ nhà giàu như Tần vương phủ thì cũng cảm thấy trầy trật.

Hơn nữa hắn còn đang đồng thời xây Đạo Huyền Thiên Tôn động, khai phá mấy nơi du lịch cùng phố buôn bán.

Tiêu tiền như nước a!

May là phố ẩm thực huyện Tam Nguyên, nhà cũ Lý Tĩnh, đều bắt đầu giúp hắn kiếm tiền, coi như là có một chút xíu tài chính chảy về...

Lúc này, Chu Tồn Cơ đang cùng Vương Đường tham quan xưởng sản xuất xe hơi đang xây dựng.

Đông đảo mũ xanh và mũ vàng đang bận rộn.

Nhà xưởng đã xây xong, hiện tại bọn họ đang dời thiết bị vào nhà xưởng...

Những thiết bị này đương nhiên là vận chuyển đến bằng xe lửa.

Vị trí xưởng nằm ngay bên cạnh đường sắt, vận chuyển đồ dùng xe lửa rất thuận tiện. Thôn Cao Gia còn dứt khoát thiết lập một trạm xe lửa tạm thời ở đây, tiện cho mũ xanh và mũ vàng ở đây lên xuống xe.

Chu Tồn Cơ nhìn thấy một đám công nhân khiêng một cái chậu đá khổng lồ vào xưởng, nhịn không được hỏi: "Cái kia là dùng để làm gì? Chậu đá lớn như vậy?"

Vương Đường: "Ta cũng không biết! Ta chỉ là một chưởng quỹ nhỏ yếu bất lực lại đáng thương."

Cao Nhất Nhất từ bên cạnh chui ra, cười nói: "Cái đó là chum dùng để chứa nước thép, nước thép nóng đỏ, chỉ có dùng chum đá mới có thể chứa được, dùng cái khác không được đâu. Ngươi xem, cái kia bên cạnh chính là khuôn đúc, công nhân sẽ đổ nước thép trong chum đá vào trong khuôn, đợi sau khi nó nguội lạnh, liền làm thành từng cái linh kiện xe."

Chu Tồn Cơ bừng tỉnh hiểu ra: "Thì ra là thế! Đường sắt cũng là đúc ra như vậy sao?"

Cao Nhất Nhất gật đầu.

Chu Tồn Cơ ủy khuất: "Nhìn thì có vẻ đơn giản như vậy, các ngươi còn bán cho ta hai lượng bạc một đoạn."

Cao Nhất Nhất cười: "Nhìn thì có vẻ đơn giản, nhưng làm sao sản xuất ra nước thép chất lượng tốt, lại là kết quả của vô số nghiên cứu và thử nghiệm đó."

"Được rồi!" Chu Tồn Cơ cũng không oán trách nữa, chỉ là tiếp tục ở trong xưởng nhảy tới nhảy lui, không biết vì sao, Chu Tồn Cơ đặc biệt có hứng thú đối với "công cụ giao thông". Hắn siêu thích xe lửa, hiện tại hắn cũng rất để tâm cái xưởng sản xuất xe này.

Có lẽ là cả đời đều không đi ra khỏi Tây An, cho nên hắn tràn đầy hướng tới đối với công cụ giao thông có thể "nhanh chóng chạy đến một nơi khác".

Chu Tồn Cơ nói: "Xưởng này còn chưa đặt tên đúng không?"

Cao Nhất Nhất gật đầu: "Còn chưa nghĩ ra gọi là gì."

Chu Tồn Cơ cười hì hì: "Bản thế tử tới đặt tên."

"Đừng!" Cao Nhất Nhất và Vương Đường gần như đồng thời kêu lên: "Thực lực đặt tên của ngươi thối cỡ nào, chính ngươi không tự biết sao? Ngươi đặt tên xe lửa thành Tồn Cơ, ở Tây An đều truyền thành trò cười rồi."

Chu Tồn Cơ lại bắt đầu ủy khuất: "Tên của bản thế tử, có khó nghe như vậy sao?"

Vương Đường: "Dùng để đặt tên người còn được, đặt tên xe lửa hoàn toàn không được đâu."

Chu Tồn Cơ: "Hừ hừ, trình độ đặt tên của chính các ngươi thì rất cao sao? Nhìn xưởng Bá Nhất, xưởng Tây Cương số 2 của các ngươi, những cái tên dở người này, hay chỗ nào?"

Hai người: "..."

Chu Tồn Cơ nói: "Nơi này tọa lạc ở Tây An, mà Tây An tự cổ

đã có tên Trường An, cho nên bản thế tử quyết định, đặt tên cho xưởng này là 'xưởng xe hơi Trường An."

Vương Đường: "Ơ? Lần này đặt tên không khó nghe."

Cao Nhất Nhất: "Ta cũng cảm thấy vẫn được."

Hai người đang nói đến đây, hình thêu Thiên Tôn trên ngực Vương Đường đột nhiên mở miệng cười nói: "Tên xưởng xe hơi Trường An rất hay, tiếp thu."

"Oa, Thiên Tôn đến!" Chu Tồn Cơ mừng rỡ: "Thiên Tôn còn nói ta đặt tên rất hay, hahaha, thực lực đặt tên của Chu Tồn Cơ ta không có vấn đề, hahaha."

Mọi người: "..."

Tên cho chút ánh sáng mặt trời liền rực rỡ!

Mọi người đang nói chuyện phiếm, một chiếc xe hàng từ xa chạy tới, dừng ở bên cạnh mọi người, tài xế từ trên xe nhảy xuống: "Tổng kỹ sư Cao, cao su ngài muốn, ta vận chuyển tới rồi."

Chu Tồn Cơ quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy xe hàng.

Lập tức hai mắt sáng lên: "Đây chính là xe mà xưởng xe hơi Trường An sẽ sản xuất sau này sao? Xe lửa nhỏ không cần đường sắt là có thể chạy khắp nơi."

Cao Nhất Nhất gật đầu: "Đúng vậy!"

Chu Tồn Cơ mừng rỡ: "Bán cho bản thế tử, bán cho bản thế tử."

Cao Nhất Nhất lắc đầu: "Không thể bán, hiện tại chỉ có duy nhất một chiếc này. Rất bận rộn, nó mới từ huyện Thương Nam trở về, lập tức lại phải vội vàng vận chuyển cao su, còn phải đi vận chuyển sách cho trường quân sự Hoàng Phố, việc quá nhiều,

không thể bán cho ngươi."

Chu Tồn Cơ: "Ta nhìn thấy bên hông xe này viết 'xe thí nghiệm số 3', nói rõ xe này không chỉ một chiếc đúng không? Nó rõ ràng còn hai chiếc, Xe Số 1 và Số 2 đâu? Bản thế tử lấy hai chiếc trước cũng được."

Cao Nhất Nhất: "Xe Số 1 là làm bằng gỗ, đã tháo dỡ rồi. Về phần xe Số 2... đúng là còn ở trong thôn."

Chu Tồn Cơ mừng rỡ: "Cho ta xe Số 2, mảnh đất nhà xưởng này, miễn tiền thuê năm năm."

Cái miễn thuê này tương đối có thành ý.

Vương Đường thường xuyên tính sổ sách, vừa tính toán con số này, không cần suy nghĩ liền mở miệng nói: "Tổng kỹ sư Cao, vụ làm ăn này làm được."

Cao Nhất Nhất: "Phải không? Ngươi nói làm được, vậy thì làm được, được rồi! Ta lập tức phái người đi bản thôn thôn Cao Gia, đưa xe thí nghiệm số 2 tới cho ngươi."

Chu Tồn Cơ mừng rỡ: "Hahaha! Tốt! Tốt tốt tốt!"

Ngày hôm sau, xe thực nghiệm số 2 được đưa đến trước mặt Chu Tồn Cơ.

Kỳ thật xe số 2 rất thê thảm, trong trận chiến bảo vệ xưởng Vận Cương, xe số 2 đã đụng chết ba tên tặc tù, đầu xe bị đụng lõm vào một mảng lớn, tấm cản gió cũng bị rớt mất, thủy tinh cũng vỡ vụn.

Một hình hài tả tơi dừng ở trước mặt Chu Tồn Cơ.

Chu Tồn Cơ lại không để ý một chút nào, mang theo một đám thợ thủ công của vương phủ đến, không ngừng xoay vòng vòng

quanh chiếc xe kia, đưa tay chỉ vào chỗ bị lõm, nói với đám thợ thủ công: "Sửa chỗ này cho tốt! Sau đó, toàn bộ thân xe đều quét sơn vàng lên."

Đám thợ thủ công vội vàng ghi nhớ.

Chu Tồn Cơ lại chỉ vào cửa sổ xe: "Dùng thuỷ tinh tốt nhất lắp cửa sổ...Cửa xe quá đơn giản, lấy da tốt nhất bọc lại. Ghế ngồi, toàn bộ bọc da bạch hổ."

"Tay nắm cửa sao có thể dùng sắt chứ? Đính đầy bảo thạch mỹ ngọc cho bản thế tử!"

Chu Tồn Cơ một phen thao tác...

Mấy ngày sau, một chiếc xe hơi kim quang lấp lánh, chói mù mắt người, chạy trên con đường đá xanh ở Tây An.

Trên nắp capo xe, còn dựng một cái cột hình ngũ trảo kim long.

Chiếc xe sang trọng nhất thiên hạ ra đời.

Vì "trang trí chiếc xe này" tốn quá nhiều tiền, khiến cho Chu Tồn Cơ thiếu chút nữa phá sản, trong túi quần một đồng cũng không còn, bởi vậy đặt tên cho nó là: Khố Lý Nan!

Không có cách nào, trình độ đặt tên của thế tử chính là nát như vậy.

Chương 861: Lão Hồi Hồi lại đến

Ngay khi Chu Tồn Cơ đang tận hưởng cuộc sống phóng túng.

Người thân của hắn, Phúc vương Chu Thường Tuần được phân phong ở Lạc Dương, lại đang trải qua những ngày tháng nơm nớp lo sợ.

Lưu khấu Hà Nam ngày càng hung hãn.

Mặc dù có Bạch Diên trấn thủ Lạc Dương, khiến bọn lưu khấu không dám đến Lạc Dương quấy phá, nhưng hôm nay nghe nói trấn này bị đốt, ngày mai nghe nói huyện kia bị phá, hơn nữa những thành trấn, huyện lỵ này đều chỉ cách Lạc Dương vài trăm dặm, thật đáng sợ.

"Bạch tiên sinh, Bạch tiên sinh!" Phúc vương dùng sức đập cửa nơi ở tạm thời của Bạch Diên: "Bạch tiên sinh, mau tỉnh dậy đi, một đội lưu khấu đi ngang qua Nhữ Châu,vừa đi vừa giết người cướp của. Cách Lạc Dương rất gần rồi, ngươi đừng ngủ nữa, mau dậy thủ thành."

Cửa mở ra, Bạch Diên mặc một bộ trung y màu trắng đi ra, uể oải nói: "Phúc vương điện hạ, sáng sớm ngươi đã chạy đến đập cửa. Nếu ta không nhanh chóng ra nghênh đón, chính là thất lễ. Nếu vội vàng ra mở cửa, y phục không chỉnh tề, cũng là thất lễ. Dù thế nào cũng sẽ thất lễ, mục Lễ này chỉ có thể gạch bỏ gạch bỏ...Ngươi không thể hại ta như vậy."

Phúc vương dở khóc dở cười: "Y phục gì đó thế nào cũng được, mau đi thủ thành, tặc binh sắp đến gần rồi."

Bạch Diên tức giận: "Nhữ Châu cách Lạc Dương hơn một trăm dặm, cho dù lưu khấu có đem hai cái chân làm thành bánh xe cũng phải mất một ngày, ngươi hoảng sợ cái gì?"

Phúc vương: "Lưu khấu có kỵ binh a!"

Bạch Diên trợn trắng mắt: "Kỵ binh lại không thể công thành."

Nghe vậy, Phúc vương hơi yên tâm: "A, đúng rồi, kỵ binh không thể công thành, vậy bổn vương còn sợ cái gì? Hô! Thật là dọa chết người."

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông báo động vang lên, chuông cảnh báo thành Lạc Dương vang lên inh ỏi, toàn bộ khu thành nam đều náo loạn, vô số lão bách tính lớn tiếng kêu gào: "Tặc binh đến rồi, tặc binh đến rồi."

Bạch Diên: "Hả?"

Phúc vương: "A a a a a! Mau bảo vệ bản vương."

Một đám thân vệ lập tức nhảy ra, vây quanh Phúc Vương.

Bạch Diên cũng chả buồn mặc áo khoác ngoài, cứ thế mặc trung y màu trắng chạy về phía tường thành nam. Thân vệ của Phúc vương vây quanh Phúc vương, cũng cùng nhau chạy về phía tường thành nam.

Phúc vương vừa chạy vừa hét: "Bạch tiên sinh, nghe nói tặc đến rồi, ngươi lại một mình chạy về phía tường thành Nam? Tại sao không hạ lệnh cho dân đoàn thôn binh hành động?"

Bạch Diên bực bội nói: "Nếu như phải chờ ta hạ lệnh, dân đoàn mới biết đi thủ thành, vậy bọn họ còn có tác dụng gì? Tình huống như vậy, dân đoàn tự có phương án ứng phó, trong vòng mấy chục hơi thở sau khi nghe thấy chuông báo động, bọn họ sẽ tập kết xong xuôi."

Phúc vương: "A?"

Quả nhiên, khi Bạch Diên và Phúc vương chạy đến tường thành Nam, liền phát hiện binh lính dân đoàn đã sớm canh giữ trên tường thành.

Phúc vương cho người đi hỏi thăm mới biết, sau khi chuông báo động vang lên, những binh lính dân đoàn này chỉ dùng một khoảng thời gian ngắn ngủi, đã hoàn thành động tác thức dậy, mặc quần áo, xếp chăn, cầm vũ khí chạy lên tường thành.

Tốc độ cực nhanh, phản ứng nhanh nhạy, khiến người ta phải kinh ngạc.

So với bọn họ, quan binh kém hơn nhiều. Số ít ỏi vệ sở binh đáng thương trong thành Lạc Dương, bây giờ vẫn còn đang chạy tán loạn như ruồi mất đầu.

Bạch Diên vừa đến, một binh sĩ đội trưởng lập tức báo cáo: "Bạch giáo viên, dân đoàn lão binh ba ngàn, tân binh bảy ngàn, đã tập kết xong."

Bạch Diên tùy ý liếc mắt một cái, liền nhìn thấy một tân binh mặc quần áo không chỉnh tề, đưa tay chỉ vào người đó: "Đi kiểm tra xem hắn đã xếp chăn xong chưa."

Tân binh đó không đợi người đi kiểm tra, liền ủ rũ nói: "Báo cáo giáo viên, chăn của ta chưa xếp, thức dậy muộn."

Bạch Diên: "Đi chống đẩy một trăm cái."

Tân binh: "Tuân lệnh!"

Hắn bước ra khỏi hàng ngũ, đến khoảng đất trống sau tường thành, chống đẩy.

Phúc vương: "Trời! Giặc sắp đến rồi, ngươi thế mà còn có tâm

trạng phạt binh lính của ngươi làm cái này?"

Bạch Diên không để ý đến Phúc vương, quay đầu hỏi: "Thám báo tại sao không hồi báo trước?"

Một người trông giống thám báo, đầu đầy bụi đất bước ra: "Báo cáo, giặc đến toàn là kỵ binh, tốc độ như gió, chạy không chậm hơn thuộc hạ. Lúc thuộc hạ về thành báo cáo giặc sắp đến, giặc đã vào trong tầm nhìn của lính canh trên đầu thành."

Bạch Diên: "Chạy nhanh như thám báo? Ừm! Điều này đúng là phiền phức, khi đèn Khổng Minh Thiên Tôn không thể sử dụng, năng lực trinh sát của chúng ta có thiếu sót rất lớn, ghi nhớ chuyện này, nghĩ cách giải quyết."

Hai chuyện nhỏ giải quyết xong.

Bạch Diên lúc này mới chuyển sự chú ý ra ngoài thành...

Chỉ thấy xa xa ngoài thành, một toán kỵ binh đang lạnh lùng nhìn thành Lạc Dương.

Toán kỵ binh này rất khác so với lưu khấu thông thường, lưu khấu thông thường ăn mặc rách rưới, binh khí hỗn tạp không thống nhất, sĩ khí thấp, quân trận hỗn loạn.

Nhưng toán kỵ binh trước mắt này lại mặc giáp trụ sáng loáng, quân kỷ nghiêm minh, xếp thành trận hình kỵ binh hình mũi tên tiêu chuẩn, vừa nhìn đã biết là bộ đội thiện chiến.

Bạch Diên cau mày: "Đây là nhánh quân nào đến vậy?"

Thám báo báo cáo: "Quân của Lão Hồi Hồi."

"Ồ, Lão Hồi Hồi sao?" Bạch Diên nói: "Ta nhớ rất rõ ràng. Lão Hồi Hồi đó... là ai vậy?"

Mọi người: "..."

Phúc vương lau mồ hôi lạnh: "Lão Hồi Hồi là người Tuy Đức, Thiểm Tây, là biên quân dân tộc Hồi, kỵ binh dưới trướng hắn cũng đa phần là người Hồi. Chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ! Chuyện quan trọng như vậy, phải nhớ kỹ chứ."

Bạch Diên nhún vai: "Ta rõ ràng là nhớ rất rõ ràng."

Phúc vương lau mồ hôi lạnh: Mặt mũi đâu nói ra câu này chứ?

Bạch Diên cau mày: "Nếu đã là biên quân! Vậy tuyệt đối không thể để bọn chúng đến gần, phải ngăn chặn từ xa, một khi đến gần, dân đoàn của chúng ta không phải là đối thủ của bọn chúng."

Hắn ghé vào lỗ châu mai, nhìn chằm chằm quân Lão Hồi Hồi.

Mà Lão Hồi Hồi cũng đang nhìn chằm chằm hắn.

Hai người cách không, ánh mắt giao nhau...

Rất nhanh, trong quân Lão Hồi Hồi có năm mươi người tách ra, cùng nhau lớn tiếng hô về phía thành Lạc Dương: "Vương gia, quan lại, hương thân, phú hộ trong thành Lạc Dương, đều nghe cho kỹ đây. Ta là Lão Hồi Hồi, lão tử không thích cướp bóc bá tánh bình thường, ba cọc ba đồng của bọn họ, lão tử cũng không có hứng thú cướp. Nhưng, lão tử cướp của các ngươi thì sẽ không khách khí..."

Câu nói này vừa thốt ra, không ít người trong thành sợ đến run rẩy.

Phúc vương cũng không khỏi rụt cổ lại.

Lão Hồi Hồi: "Không muốn bị lão tử cướp, vậy thì dâng chút đồ ra đây, lần này lão tử không muốn nhiều, một ngàn thạch lương thực, nhìn thấy lương thực lão tử lập tức quay đầu rời đi, tuyệt đối không xâm phạm Lạc Dương. Nếu không đưa... Ta sẽ dẫn người đi vòng quanh Lạc Dương, đi đến nhà ai, thì đốt nhà đó."

Lời này của hắn, rõ ràng là nhắm vào những hương thân "chạy trốn vào thành Lạc Dương".

Hương thân thời này, gia nghiệp phần lớn đều ở ngoại thành, bởi vì chỉ có ngoại thành mới có ruộng đất. Mà lưu khấu vừa đến, những hương thân này sẽ chạy trốn khỏi nhà, trốn vào thành Lạc Dương.

Ý của Lão Hồi Hồi rất rõ ràng: Ta không giết được người, nhưng có thể đốt sạch nhà cửa tổ tiên của ngươi, ngươi có sợ không?

Chương 862: Ta có thể bắn chết ngươi bằng một phát súng

Lời này của Lão Hồi Hồi vừa thốt ra, Phúc vương liền vui mừng: "Ha ha ha, nhà của bổn vương không ở ngoại thành, ở trong thành Lạc Dương, hắn không đốt được, không đốt được, ha ha ha."

Hắn rất vui, nhưng sắc mặt của những hương thân, địa chủ có nhà ở xung quanh Lạc Dương lại vô cùng khó coi.

Một tiểu quan nhỏ giọng khóc lên: "Vi thần áo vải, cày cấy ở Đoàn Gia Câu, nhà cũ ruộng vườn do tổ tiên để lại, đều ở Đoàn Gia Câu. Nếu bị hắn thiêu hủy, vậy thì...trở thành tội nhân thiên cổ của Đoàn gia mất."

Rất nhiều thương nhân, địa chủ đều khóc lóc cầu xin: "Hảo hán, đừng đốt, đừng đốt mà."

Lão Hồi Hồi cười to: "Không muốn bị đốt nhà, vậy thì góp đủ một ngàn thạch lương thực, lão tử cũng không lấy nhiều."

Các hương thân nhìn nhau, tụ tập lại một chỗ, xem ra là đi thương lượng.

Phúc vương ra vẻ việc không liên quan đến mình, xem náo nhiệt.

Bạch Diên lại hứng thú, cầm lấy một cái loa sắt, hướng ra ngoài thành lớn tiếng nói: "Lão Hồi Hồi, nhìn đây! Tại hạ Bạch Diên, ở đây có lễ."

Lão Hồi Hồi: "Bớt giả vờ nho nhã ở đó."

Bạch Diên: "Giả vờ? Vậy là không đúng rồi! Lễ là một trong quân tử lục nghệ, tại hạ luôn rất coi trọng, không phải giả vờ, tại hạ luôn là người biết lễ."

Mọi người: "..."

Lão Hồi Hồi tức giận: "Bây giờ là tình huống gì ngươi không biết sao? Còn ở đây nói nhảm?"

Bạch Diên: "Bất luận tình huống nào, cũng không thể thất lễ, mới là đạo quân tử."

Mọi người ôm trán.

Lão Hồi Hồi trợn trắng mắt: "Có lời gì thì nói mau, có rắm mau thả."

Bạch Diên: "Ngươi dường như chưa bao giờ cướp bóc lão bách tính?"

Lão Hồi Hồi: "Lão bách tính đáng giá mấy đồng? Ta cướp một nhà lão bách tính, có thể cướp được năm lượng bạc không? Còn không bằng cướp Phúc vương, một lần có thể kiếm được mấy chục vạn lượng. Cho dù không nói đến chuyện bạc, đem ninh hắn ăn, thân thể béo tốt của Phúc vương cũng có thể sánh bằng ba người nghèo."

Phúc vương giật nảy mình: "Bổn vương không ngon chút nào đâu."

Bạch Diên cười: "Không cướp bách tính, chứng tỏ ngươi còn chút lương tri. Ngươi tạo phản khởi nghĩa vì cái gì, chúng ta có thể nói chuyện được không?"

Lão Hồi Hồi liếc xéo: "Sao? Ngươi còn muốn dùng ba tấc lưỡi, thuyết phục lão tử đầu hàng sao? Lão tử không ngốc như vậy!"

Bạch Diên: "Bỏ tối theo sáng, sao có thể gọi là ngốc?"

Lão Hồi Hồi cười to: "Chẳng lẽ ngươi không biết, lão tử vốn là đại tướng biên quân, là quan của triều đình. Nếu như ta đầu hàng triều đình, chẳng phải là lại làm quan triều đình sao? Vậy có gì khác biệt so với trước khi ta tạo phản? Chẳng phải là lại nợ lương quân của lão tử, sống chết không trả!"

Bạch Diên: "..."

Được rồi, tên này cũng giống như Lão Nam Phong, thuộc kiểu biên quân đòi nợ.

Chỉ là đội của Lão Nam Phong may mắn, đụng phải địa bàn của Thiên Tôn, bây giờ đã được ăn sung mặc sướng, hưởng thụ cuộc sống xa hoa. Còn Lão Hồi Hồi vẫn đang lăn lộn giang hồ, chém giết vì miếng cơm manh áo...

Gặp gỡ trong đời chính là như vậy!

Cùng một xuất phát điểm, lại đi đến những hướng đi khác nhau.

Bạch Diên thở dài: "Chúng ta cho ngươi quân lương, ngươi buông vũ khí xuống, được không?"

Phúc vương nghe vậy, chiêu này hữu dụng, hắn cũng ghé vào tường thành: "Ngươi muốn lương thực còn không đơn giản, bổn vương cho, bổn vương có rất nhiều tiền, bổn vương cho ngươi. Ngươi đừng gây chuyện nữa, trở về triều đình làm võ tướng không được sao?"

Lão Hồi Hồi: "Ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi? Ngay cả Chu Do Kiểm lão tử cũng không tin, tin tưởng một Phúc vương như ngươi? Muốn ngươi cho tiền, lão tử còn không bằng công phá Lạc Dương, bắt ngươi bỏ vào nồi lớn ninh nhừ, tiền tài trong phủ của ngươi, chẳng phải là có thể tùy ý lấy dùng sao?"

Phúc vương sợ hãi nhảy dựng lên: "Sao ba câu không rời khỏi chuyện ninh người vậy?"

Bạch Diên thở dài, hắn biết, dựa vào lời nói rất khó thuyết phục người này đầu hàng, dù sao trước đây hắn đã từng chịu thiệt, bị lừa gạt, triều đình không có uy tín. Mà bản thân lấy danh nghĩa thôn Cao Gia ra cũng vô dụng, Lão Hồi Hồi căn bản không biết thôn Cao Gia là cái gì...

Xem ra, bây giờ không phải là lúc thích hợp để cách không nói chuyện phiếm, trước tiên phải để hắn biết uy tín của thôn Cao Gia, sau đó mới dễ dàng thuyết phục hắn gia nhập, quá trình này e rằng phải tốn chút công phu.

Bạch Diên cầm lấy loa: "Lão Hồi Hồi, ngươi nhìn giữa hai chúng ta, tảng đá lớn kia, trên đó có một bông hoa màu vàng nhỏ."

Lão Hồi Hồi nhìn kỹ, nhìn thấy: "Bông hoa này thì sao?"

Bạch Diên cũng không trả lời, nhanh chóng lấy hoả súng ra.

"Pằng!"

Một tiếng súng vang lên, bông hoa kia đột nhiên nát vụn, hóa thành vô số cánh hoa bay lượn.

Lão Hồi Hồi nhất thời hít một ngụm khí lạnh: Xa như vậy, lại chuẩn xác như vậy? Đây là thủ đoạn của thần tiên gì?

Bạch Diên cất hoả súng, lại cầm lấy cái loa sắt: "Nhìn thấy chưa, Lạc Dương này ngươi đừng mơ tưởng! Bởi vì ngươi không cướp bóc bá tánh, ta mới nhắc nhở ngươi như vậy. Nếu không, hơi dùng chút kế nhỏ dụ ngươi lại gần, một phát súng liền tiễn ngươi đi gặp Diêm Vương."

Lời này nói rất ngông cuồng, nhưng Lão Hồi Hồi biết là thật.

Đối phương nếu như cố ý lộ sơ hở, hoặc là dùng kế khác, dụ hắn đến gần khoảng cách của bông hoa kia cũng không khó, nơi đó cách thành mấy trăm bước, bản thân rất dễ lơ là.

Đối phương nếu có thể bắn trúng một bông hoa ở khoảng cách xa như vậy, thì có thể bắn nổ đầu hắn.

Nghĩ đến đây, Lão Hồi Hồi ngược lại phải nhìn Bạch Diên bằng con mắt khác.

Bạch Diên: "Giữ vững tác phong của ngươi, đừng ra tay với bách tính, chúng ta còn có cơ hội gặp lại."

Nói xong, hắn cũng không nói nhảm nữa, mắt lạnh nhìn.

Các hương thân phú hộ trong thành thương lượng một phen, thật sự đưa cho Lão Hồi Hồi một ít lương thực. Đương nhiên, không đưa đủ một ngàn thạch, mà là sau một phen mặc cả, cuối cùng dùng năm trăm thạch lương thực, bảo vệ nhà cửa tổ tiên của bọn họ.

Lão Hồi Hồi nói được làm được, nhận tiền liền không quấy rối xung quanh thành Lạc Dương nữa, trực tiếp rút quân rời đi, về hướng đông nam.

Đợi hắn đi xa, Phúc vương mới vẻ mặt oán giận nói với Bạch Diên: "Bạch tiên sinh, ngươi đã có thể bắn chết hắn từ khoảng cách xa như vậy, thì nên nghĩ cách dụ hắn đến gần, sau đó bắn chết hắn. Tại sao phải nhắc nhở hắn? Như vậy thả hổ về rừng, chẳng phải là quá hời cho hắn sao?"

Bạch Diên: "Ngươi hiểu cái... khụ... Suýt nữa thì nói tục, như vậy mục Lễ trong quân tử lục nghệ này liền phải gạch bỏ rồi."

Hắn lại bày ra vẻ mặt giả tạo, nhìn lên bầu trời với góc 45 độ, ung dung nói: "Chúng ta phòng thủ trong thành, lại không vây hãm bọn họ, trong tình huống này, nếu ta một phát súng bắn chết Lão

Hồi Hồi, thủ hạ của hắn nhất định sẽ chạy tứ tán. Bọn họ đều là kỵ binh, chúng ta căn bản đuổi không kịp, một tên cũng không bắt được."

"Đợi bọn họ chạy thoát, nói không chừng sẽ xuất hiện một tên gọi là Tiểu Lão Hồi Hồi, Tân Lão Hồi Hồi gì đó, tiếp quản quân đội của hắn. Sau đó liền từ 'không cướp bách tính', biến thành 'cướp bóc bách tính bừa bãi', đến lúc đó càng thêm khó khống chế, gây họa khắp nơi. Còn không bằng tiếp tục để Lão Hồi Hồi nắm giữ đội ngũ, ít nhất bây giờ hắn còn coi như có kỷ luật."

Phúc vương lúc này mới hiểu ra: "Thì ra là thế, có lý! Bạch tiên sinh suy nghĩ thật chu toàn."

Bạch Diên nhìn về phương hướng Lão Hồi Hồi rời đi, suy nghĩ một chút, quay người gọi Giang Thành: "Sắp xếp mấy người, khinh trang cưỡi ngựa, đi bí mật liên lạc với Lão Hồi Hồi."

Chương 863: Sói trên thảo nguyên

Năm Sùng Trinh thứ bảy, tiết trời vào thu...

Trung Nguyên tuy đã sang thu, nhưng thảo nguyên Mông Cổ đã lạnh thấu xương.

Hàng năm cứ đến lúc này, chính là thời điểm gian khổ bắt đầu với người dân thảo nguyên.

Nếu không có đủ lương thực, sẽ có vô số người chết rét, chết đói.

Bởi vậy, hằng năm cứ vào lúc này, cũng là lúc bọn họ liều mạng đi cướp bóc.

Tổng đốc tam biên Hồng Thừa Trù, dẫn theo gia đinh và một đội biên quân, đang tuần tra các biên bảo trên tuyến biên cảnh, đề phòng người Mông Cổ xâm nhập.

Bỗng nhiên, một thám báo phi ngựa chạy tới, cũng không xuống ngựa, cứ thế trên lưng ngựa hướng về phía Hồng Thừa Trù hành lễ: "Báo! Tổng đốc đại nhân, gian tế chúng ta bố trí trong bộ lạc Ngạc Nhĩ Đa Tư truyền tin về, thủ lĩnh của Ngạc Nhĩ Đa Tư, Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần, có ý muốn đầu hàng Kiến Nô. Hiện tại hắn ta đang do dự, chuẩn bị phái sứ giả đến Đông Bắc đàm phán với Kiến Nô."

Hồng Thừa Trù giật mình, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi.

Các bộ lạc Mông Cổ ngả theo Kiến Nô đã ngày càng nhiều.

Ngay cả bộ lạc nổi tiếng của Mông Cổ là Ngạc Nhĩ Đa Tư cũng muốn ngả theo, một khi bộ lạc siêu lớn này quy thuận Kiến Nô, vậy Đại Minh triều... Ài!

"Việc này phải làm sao đây?" Hồng Thừa Trù ngửa mặt lên trời than thở: "Nếu bản đốc có một đội quân tinh nhuệ, đánh vào thảo nguyên Mông Cổ, kéo bộ lạc Ngạc Nhĩ Đa Tư lại, vậy thì tốt biết mấy."

Tuy nhiên, hắn biết, suy nghĩ như vậy chỉ là ảo tưởng mà thôi, một chút khả năng cũng không có.

Hắn không biết rằng... cách đó hơn trăm dặm về phía Đông Bắc, hai bộ lạc Mông Cổ đang giao chiến ác liệt.

Đúng vậy! Giao chiến ác liệt!

Tộc trưởng Ô Thẩm suất lĩnh một toán kỵ binh, đang tấn công mãnh liệt vào cánh phải của bộ lạc Bá Tốc Đặc, mà bộ lạc Ngạc Thác Khắc đã quy thuận Ô Thẩm, cũng đang tấn công mãnh liệt vào cánh trái của bộ lạc Bá Tốc Đặc.

Hai bộ lạc đánh một, bộ lạc Bá Tốc Đặc tự nhiên khó lòng chống đỡ.

Tộc trưởng Bá Tốc Đặc gầm lên: "Ô Thẩm, Ngạc Thác Khắc, các ngươi đừng có quá đáng. Bây giờ đáng lẽ phải đi đánh người Hán, cướp lương thực để sống qua mùa đông. Các ngươi cứ nhất quyết đánh ta, quả thực là có bệnh, có bệnh thì đi khám đại phu đi."

Tộc trưởng Ô Thẩm giống như không nghe thấy hắn nói, nhắm thẳng trực diện bộ lạc Bá Tốc Đặc mà tấn công dồn dập...

Bộ lạc Bá Tốc Đặc bị đánh cho tan tác, sắp sửa thất bại.

Đúng lúc này, trên thảo nguyên phía tây bắc lại vang lên tiếng

kèn hiệu, một đội sinh lực quân xuất hiện, kỵ binh của hai bộ lạc Đạt Lạp Đặc và Hàng Cẩm cùng nhau xuất trận.

Hai vị tộc trưởng cười lớn: "Bá Tốc Đặc, bọn ta đến tiếp viện rồi đây."

Tộc trưởng Bá Tốc Đặc mừng rỡ: "Chờ các ngươi đã lâu."

Hoá ra, tộc trưởng Bá Tốc Đặc cũng không phải loại người ngồi chờ chết, thời gian gần đây, bộ lạc Ô Thẩm đi khắp nơi gây chiến, thôn tính các bộ lạc khác. Tộc trưởng Bá Tốc Đặc sớm cảm thấy không ổn, liền bí mật liên lạc với hai bộ lạc Đạt Lạp Đặc và Hàng Cẩm.

Ba bộ lạc quyết định sẽ giúp đỡ lẫn nhau, nếu Ô Thẩm đánh tới, ba bộ lạc sẽ liên thủ chống lại.

Hiện tại viện quân của hai bộ lạc Đạt Lạp Đặc và Hàng Cẩm rốt cuộc đã đến.

Tộc trưởng Bách Tốc Đặc cười ha hả: "Bộ lạc Ô Thẩm, các ngươi đừng hòng kiêu ngạo. Các bằng hữu Đạt Lạp Đặc và Hàng Cẩm của ta, chúng ta cùng nhau xông lên!"

Thế trận đã thay đổi!

Từ hai đánh một, biến thành ba đánh hai.

Bộ lạc Ô Thẩm và bộ lạc Ngạc Thác Khắc trong nháy mắt rơi vào thế hạ phong.

Hai bộ lạc chật vật rút lui về phía Đông Nam.

Tộc trưởng Bá Tốc Đặc nào chịu bỏ qua: "Đuổi theo! Đuổi theo đánh, hôm nay ba tộc chúng ta liên thủ, trừ bỏ mối họa của thảo nguyên Ô Thẩm này."

Ba tộc cùng nhau đuổi theo.

Bọn họ vừa đuổi theo, Ngạc Thác Khắc liền không chịu nổi. Trong lòng bắt đầu đánh trống rút lui: "Ô Thẩm yếu thế rồi, bị ba bộ lạc đuổi đánh, hiện tại ta còn giúp Ô Thẩm, cũng sẽ bị đuổi đánh, chi bằng ta cũng ngả theo ba bộ lạc kia, cùng nhau đánh Ô Thẩm..."

Đây chính là quy tắc sinh tồn trên thảo nguyên!

Thế nhưng đúng lúc này, trên thảo nguyên phía Nam, bỗng nhiên xuất hiện một đội kỵ binh, dẫn đầu là một nữ tướng, chính là Tạo Oanh.

Người của bộ lạc Ô Thẩm mừng rỡ: "Ha ha, viện quân người Hán của chúng ta đến rồi. Bọn họ luôn xuất hiện vào lúc chúng ta gặp khó khăn."

Người của bộ lạc Ngạc Thác Khắc đang định phản bội, vừa nhìn thấy Tạo Oanh, lập tức dập tắt ý định của mình: Mẹ kiếp, người Hán lại đến rồi, đội kỵ binh hoả súng này thật kỳ lạ, tại sao bọn họ luôn biết Ô Thẩm gặp khó khăn, sau đó lại xuất hiện vào thời điểm tốt nhất? Không được không được, người Hán vừa đến, ta không thể phản bội Ô Thẩm, hiện tại càng phải nghe lời Ô Thẩm.

Chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi, người của bộ lạc Ngạc Thác Khắc giống như một ngọn cỏ, thuận theo chiều gió mà lay động mấy lần, nhưng cuối cùng vẫn ngả về phía Ô Thẩm.

Ba bộ lạc Bá Tốc Đặc, Đạt Lạp Đặc, Hàng Cẩm đuổi theo phía sau, vẫn chưa biết phía trước là hố sâu, ba tộc ồn ào kêu gào: "Ô Thẩm đừng chạy!"

Ô Thẩm không chạy nữa, đột nhiên quay đầu lại.

Ngạc Thác Khắc cũng không chạy nữa, kiên định đứng cùng một chỗ với Ô Thẩm.

Hai tộc đối mặt với ba tộc đang lao tới, trên mặt lộ ra vẻ kiên quyết!

Ba tộc còn ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra, cứ thế lao thẳng về phía hai tộc...

Đúng lúc này, kỵ binh của Ô Thẩm và Ngạc Thác Khắc, đồng thời tách ra hai bên, đội quân của Tạo Oanh từ phía sau lộ diện, tiếng hoả súng vang lên "đoàng đoàng đoàng".

Kỵ binh của ba tộc trong nháy mắt bị đánh ngã một loạt.

Đội quân của Tạo Oanh bắn xong một lượt, lùi về phía sau, bộ lạc Ô Thẩm và bộ lạc Ngạc Thác Khắc lập tức giống như hổ đói, nhào về phía ba tộc.

"Gào gừ!"

Bộ lạc Bá Tốc Đặc bị đánh cho sứt đầu mẻ trán, hoang mang không hiểu chuyện gì, hai tộc còn lại cũng hoảng loạn: "Chuyện gì xảy ra vậy? Đó là thứ binh khí quỷ quái gì vậy?"

Ô Thẩm và Ngạc Thác Khắc giống như hai lưỡi dao sắc bén, xuyên qua đội kỵ binh của ba tộc, giao nhau xông qua, hai quân vừa tách ra, đội quân của Tạo Oanh lại khai hoả, "đoàng đoàng đoàng", lại một làn mưa đạn bắn tới.

Ba tộc lại tổn thất nặng nề, còn chưa kịp thở, Ô Thẩm và Ngạc Thác Khắc lại từ hai bên xuyên qua...

Trận chiến kết thúc rất nhanh!

Không mất bao lâu, ba vị tộc trưởng đồng thời đầu hàng, tuyên bố từ nay về sau sẽ lấy bộ lạc Ô Thẩm làm đầu, ngoan ngoãn dâng lên mỹ nữ và dê bò.

Tộc trưởng Ô Thẩm lúc này mới hài lòng, mắng chửi ba vị tộc

trưởng một trận, sau đó mang theo chiến lợi phẩm, đắc ý trở về bộ lạc của mình.

"Tạo tướng quân, đa tạ ngươi một lần nữa tương trợ." Tộc trưởng Ô Thẩm khi đối mặt với các bộ lạc Mông Cổ khác, giống như con sói đầu đàn. Nhưng vừa nhìn thấy Tạo Oanh liền lập tức biến thành kẻ dưới trướng.

Tạo Oanh cũng không nói nhảm nhiều lời, lấy ra một phong thư, đưa cho tộc trưởng Ô Thẩm: "Thư của thê tử và nhi tử ngươi đây."

Tộc trưởng Ô Thẩm mừng rỡ, vội vàng nhận lấy.

Thư viết bằng chữ Hán, nhưng hắn xem hiểu, mở ra xem, lời của thê tử là do con trai viết thay, cũng không nhiều, chỉ là vài câu hỏi thăm. Còn nhi tử viết rất dài...

"Phụ thân đại nhân, thảo nguyên sắp vào đông rồi sao? Con ở thôn Cao Gia rất nhớ người... Gần đây con ở thôn Cao Gia đã học được kỹ thuật dệt vải, nghĩa huynh Lưu Mậu Bào của con bỏ tiền, giúp đỡ con và mẫu thân, mở một xưởng dệt nhỏ, con nhớ tới những con cừu ở quê nhà. Cách chúng ta sử dụng da cừu và lông cừu quá thô sơ. Nếu mang số lông cừu này đến xưởng dệt của con, nhất định có thể dệt ra những thứ rất lợi hại..."

Chương 864: Khiến bọn họ nghe lời ngươi

Tộc trưởng Ô Thẩm xem mà mặt đầy hoang mang: "Da cừu và lông cừu, chúng ta cũng có thể dùng để may quần áo, tại sao phải dùng đến xưởng dệt làm gì nữa? Đây là muốn làm thành cái gì?"

Tạo Oanh: "Ngươi đừng hỏi ta, ta chỉ biết đánh trận."

Tộc trưởng Ô Thẩm thật sự không hiểu, nhưng mấy câu cuối thư, hắn xem hiểu: "Nghĩa huynh của con đã chuẩn bị một nhóm vật tư, nhờ Tạo Oanh tướng quân hỗ trợ đưa về nhà, giao cho phụ thân, để đổi lấy một ít da cừu và lông cừu. Xin phụ thân thu xếp một chút, con nhất định có thể dùng những thứ này, làm nên một phen sự nghiệp."

Tộc trưởng kinh ngạc: "Vật tư?"

Tạo Oanh: "Sẽ sớm đến thôi."

Quả nhiên, không lâu sau, một đoàn thương nhân xuất hiện, mang theo một số vật tư cần thiết cho người Mông Cổ, ví dụ như lương thực, nồi sắt, trà, muối...

Đồ đạc tuy không nhiều, nhưng thời buổi này đồ của người Hán trên thảo nguyên rất hiếm, một chút đồ cũng có thể đổi được rất nhiều da cừu và lông cừu. Một con bò đổi một thạch gạo đậu, một con cừu đổi mấy đấu lương thực...

Tộc trưởng cũng không nói hai lời, vội vàng thu xếp một lượng lớn da cừu và lông cừu, giao cho đoàn thương nhân người Hán.

Thực ra loại hình giao dịch này, giữa người Mông Cổ và người

Minh vẫn luôn tồn tại, từ đầu thời Minh đã có "hỗ thị", nhưng theo chiến tranh Nam Bắc ngày càng mở rộng, thiên tai của thời đại tiểu băng hà.

"Hỗ thị" chính thức sớm đã sụp đổ, giữa người Mông Cổ và người Minh, biến thành chỉ có thể lén lút giao dịch nhỏ lẻ, mà hiện tại, đoàn thương nhân người Hán lại đến, đối với bộ lạc Ô Thẩm mà nói, cũng là một việc rất đáng để ăn mừng.

Người của bộ lạc Ô Thẩm một lần nữa cảm nhận được sự tốt đẹp của người Hán...

Người Hán này không chỉ hùng mạnh, mà còn có thể mang vật tư đến cho bọn họ, những vật tư này có thể giúp bọn họ chống chọi với mùa đông lạnh giá, kết minh với người Hán này, quả thực là lựa chọn chính xác.

Tộc trưởng Ô Thẩm vui mừng nhận lấy vật tư, liền thấy Tạo Oanh lại đi tới: "Đúng rồi, lần này ta đi về phía Bắc, còn một việc muốn nói chuyện với ngươi."

Tộc trưởng Ô Thẩm lập tức hạ thấp tư thế: "Bạn tốt người Hán của ta, ngươi có chuyện gì cứ nói, chúng tôi có thể làm được nhất định sẽ làm."

Tạo Oanh: "Bên ta nhận được tin tức, bộ lạc Ngạc Nhĩ Đa Tư, sắp sửa đầu hàng Kiến Nô rồi."

Tộc trưởng Ô Thẩm nghe vậy, không khỏi "a" một tiếng. Hắn biết Kiến Nô trong miệng người Hán, chính là người Kim trong miệng bọn họ, cũng gọi là Hậu Kim.

Hậu Kim này rất mạnh, suốt ngày đánh người Mông Cổ ngã dúi dụi, các bộ lạc Mông Cổ ở phía Đông Bắc đã có rất nhiều bộ đầu hàng Hậu Kim. Mà bộ lạc Ngạc Nhĩ Đa Tư bên phía Tây này cũng vừa bị Kiến Nô dẹp loạn, đánh cho Lâm Đan Hãn u uất mà

sinh bệnh, sống sờ sờ chết đi.

Tộc trưởng Ô Thẩm nói: "Bạn tốt người Hán của ta, ta biết các ngươi cũng đang đánh với Kiến Nô, lần trước con trai ta viết thư cho ta còn nói, các ngươi ở Tuyên Phủ và Đại Đồng đánh nhau với Kiến Nô, đánh cho bọn họ tan tác."

Tạo Oanh: "Ngươi biết là tốt! Kiến Nô là kẻ thù của Đại Minh ta, bọn ta không muốn nhìn thấy Ngạc Nhĩ Đa Tư ngả theo Kiến Nô."

Tộc trưởng Ô Thẩm suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, gật đầu: "Ý của ngươi là, để ta đi tác động đến quyết định của Ngạc Nhĩ Đa Tư?"

"Đúng vậy!" Tạo Oanh nhếch miệng cười: "Đừng để bọn họ đầu hàng Kiến Nô, để bọn họ đầu hàng ngươi, chẳng phải là được rồi sao?"

"Đầu hàng ta?" Tộc trưởng Ô Thẩm giật mình: "Để ta thôn tính bộ lạc Ngạc Nhĩ Đa Tư? A, ta không có bản lĩnh đó."

"Ngươi không có, bọn ta sẽ cho ngươi có." Tạo Oanh âm trầm nói: "Theo bọn ta điều tra được, bộ lạc Ngạc Nhĩ Đa Tư, là do Khấu Khắc Đặc, Tích Ba Cố Tẩm, Ô Lạt Đặc, Đường Cổ Đặc, Ngạc Thác Khắc, Đạt Lạp Đặc, Hàng Cẩm, Bá Tốc Đặc, Ô Thẩm, Bách Đặc Kim, Cáp Lý Cổ Tần, Hạo Tề Đặc, Khắc Lý Dã Nặc Tư, Tra Cáp Đặc, Minh A Đặc, Khấu Nhĩ Tần, Hô Nhã Cổ Tần... A, nhiều quá, phía sau không nhớ rõ nữa..."

Tạo Oanh nói: "Tóm lại chính là một đống bộ lạc kết hợp lại tạo thành Ngạc Nhĩ Đa Tư, muốn để Ngạc Nhĩ Đa Tư nghe lời ngươi, chỉ cần... Hắc hắc hắc..."

Tộc trưởng Ô Thẩm hiểu ra: "Chỉ cần để một nửa trong số các bộ lạc này nghe lời ta là được."

"Đúng vậy!" Tạo Oanh: "Ai không phục, ngươi liền đánh, đánh không lại, thì gọi ta đến giúp ngươi đánh. Chúng ta đánh cho một nửa số bộ lạc lộn xộn này tâm phục khẩu phục, số còn lại cũng sẽ nghe lời ngươi, đến lúc đó Ngạc Nhĩ Đa Tư sẽ không đầu hàng Kiến Nô nữa, chúng ta đánh cho Kiến Nô phải đầu hàng chúng ta, chẳng phải tốt hơn sao?"

Đây không phải là chuyện nhỏ.

Nhưng tộc trưởng Ô Thẩm lại không hề sợ hãi, dòng máu người Mông Cổ, không cho phép sợ hãi trong chuyện này, ngược lại chỉ có hưng phấn. Thôn tính các bộ lạc khác, mở rộng bộ lạc của mình, đây là bản tính của người Mông Cổ! Là phương thức sinh tồn của bọn họ! Hoặc có thể nói là mục tiêu theo đuổi cả đời.

Trước đây không dám nghĩ, nhưng nếu có kỵ binh hoả súng cường đại vô địch của người Hán hỗ trợ, vậy thì dám nghĩ rồi.

Tộc trưởng Ô Thẩm siết chặt nắm tay: "Hiểu rồi! Bây giờ đã có mấy bộ lạc nghe lời ta rồi, ta sẽ tập hợp bọn họ lại, tổ chức thành một đội quân, sau đó thôn tính từng cái một, tranh thủ biến toàn bộ bộ lạc Ngạc Nhĩ Đa Tư thành của ta."

Tạo Oanh: "Cố lên, ta xem trọng ngươi."

Không lâu sau, Tạo Oanh hộ tống đoàn thương nhân, vận chuyển một lượng lớn da cừu và lông cừu, trở về pháo đài Vương Gia Xá ở phía Nam, pháo đài nhỏ bé này đã nằm trong tay thôn Cao Gia, biến thành một pháo đài quân sự kiên cố.

Thạch Kiên dẫn theo một đội dân đoàn đóng quân ở đây, một mặt khống chế bộ lạc Ô Thẩm hướng Bắc, một mặt dẹp loạn phỉ tặc ở phía bắc Thiểm Tây.

Tạo Oanh hộ tống thương đội trở về nơi này, liền không tiếp tục đi về phía Nam nữa. Thương đội được giao cho bộ binh hộ

tống, tiếp tục về phía Nam, không mất bao lâu, liền trở về thôn Cao Gia.

Sau đó, da cừu và lông cừu, đều được đưa vào một xưởng dệt nhỏ.

Xưởng dệt này có tên là "Ấm đến muốn ngủ", do Lưu Mậu Bào nắm giữ 80% cổ phần, Triết Bố nắm giữ 20% cổ phần.

Da cừu và lông cừu được đưa vào xưởng, chất đống trước mặt hai đứa trẻ.

Triết Bố tuy cũng xem như là cổ đông, nhưng hắn không biết gì hết, chỉ biết vẻ mặt hoang mang hỏi: "Thập Thò ca ca, những da cừu và lông cừu này, phải dùng như thế nào?"

Lưu Mậu Bào vỗ vai Triết Bố nói: "Mũi Tên đệ đệ yên tâm đi, đệ tuy cái gì cũng không hiểu,nhưng ca ca ta cái gì cũng hiểu, ta dẫn dắt đệ kiếm tiền, dẫn dắt đệ bay cao. Chúng ta trước tiên đi mua một lô khung cửi, thuê một ít nữ công đến, sau đó có thể bắt đầu đại kế kiếm tiền rồi. Ha ha ha! Sau này xưởng của chúng ta càng làm càng lớn, lông cừu trong bộ lạc của đệ đều vận chuyển đến đây gia công, tộc nhân của đệ có thể bán lông cừu kiếm tiền, hai huynh đệ chúng ta cũng có thể kiếm tiền, mọi người đều kiếm tiền, chẳng phải rất tốt sao?"

Triết Bố: "Đa tạ Thập Thò ca ca, huynh cái gì cũng giúp đỡ đệ, huynh đối với đệ thật tốt."

Lưu Mậu Bào cười ha hả: "Chúng ta là huynh đệ mà, đừng khách sáo như vậy. Đi thôi! Chúng ta đi mua khung cửi trước, sau đó dán thông báo, tuyển mộ nữ công."

Chương 865: Ai tán thành, ai phản đối?

Thời Minh triều, dệt lông cừu vẫn còn là một thứ rất hiếm lạ ở Trung Nguyên.

Người Hán thời bấy giờ thường chỉ sử dụng vải bông và lụa. Chỉ có những mục dân du mục của các dân tộc thiểu số mới sử dụng lông cừu để dệt vải. Mà vùng Thiểm Tây, bởi vì là con đường tơ lụa, nên việc giao lưu với các dân tộc thiểu số và phương Tây là rất nhiều.

Bởi vậy, kỹ thuật dệt len ở vùng Thiểm Tây lúc bấy giờ đã hấp thụ kỹ thuật dệt của người Hán, người Thổ Cốc Hồn, người Thổ Phồn...vừa mang phong cách của dân tộc thiểu số, vừa có sự tinh xảo, hoa lệ của người Hán.

Thứ này có một cái tên gọi là "Phương vật".

Cực kỳ đắt đỏ! Là thứ tốt có thể dùng làm cống phẩm dâng lên hoàng cung.

Xưởng dệt nhỏ của Lưu Mậu Bào và Triết Bố chính là làm ra thứ này!

Mẹ của Triết Bố là An Cát Nhạc cũng đến xưởng, mang theo kỹ thuật dệt len của dân tộc thiểu số, sau đó một nhóm phụ nữ người Hán được thuê vào xưởng, vận dụng kỹ thuật của người Hán vào trong đó.

Sau mấy ngày mài giũa, tấm "thảm len" đầu tiên của xưởng dệt Ấm Đến Muốn Ngủ đã ra đời một cách hoành tráng.

Đây chính là hàng tốt cấp bậc cống phẩm, vừa xuất xưởng đã lập tức bị tranh nhau mua!

Những người có chút gia sản trong thôn Cao Gia, ai mà không muốn?

Thế nhưng...

Tấm thảm len này cuối cùng vẫn bị lão thôn trưởng mua mất.

Lão thôn trưởng đức cao vọng trọng, thứ ông ấy muốn mua, những kẻ như Cao Nhất Nhất, Cao Tịch Bát, Cao Sơ Ngũ... nào dám tranh với ông? Đừng thấy Cao Sơ Ngũ trên chiến trường tung hoành ngang dọc, đối mặt với cây gậy của lão thôn trưởng, Cao Sơ Ngũ cũng có thể quỳ xuống đất hô "Gia gia, cháu sai rồi".

Còn những người không họ Cao thì càng tránh xa hơn.

Hơn nữa, lão thôn trưởng tuổi đã cao, muốn một tấm thảm ấm áp để đắp lúc ngủ, chẳng phải là rất hợp lý sao? Con cháu mà tranh giành đồ giữ ấm với người già như vậy thì thật là bất kính.

"Đại ca!" Triết Bố cầm một xấp tiền lớn lão thôn trưởng trả, vô cùng kích động: "Huynh xem, sản phẩm đầu tiên của xưởng chúng ta đã kiếm được nhiều tiền như vậy rồi."

Lưu Mậu Bào cười: "Cũng được, cũng được."

An Cát Nhạc cũng có chút kích động: "Không ngờ, một chút lông cừu làm ra đồ vật lại có thể bán được nhiều tiền như vậy, số tiền này có thể mua được rất nhiều thứ hữu dụng, nồi sắt, xẻng sắt, trà..."

Lưu Mậu Bào: "Đệ có thể viết một phong thư, thương lượng kỹ càng với phụ thân đệ. Sau này lông cừu của bộ lạc đệ đều đưa đến chỗ chúng ta. Chúng ta sẽ xử lý số lông cừu vô dụng đó, biến nó thành rất nhiều rất nhiều tiền, có thể dùng để mua đủ loại vật tư,

sau đó lại đưa về bộ lạc Ô Thẩm. Tộc nhân của đệ sẽ trở nên giàu có."

Triết Bố: "Ờ, nếu đệ giúp tộc nhân của đệ đều trở nên giàu có, vậy bọn họ nhất định sẽ rất cảm kích đệ, sau này đệ làm tộc trưởng, bọn họ sẽ càng nghe lời đệ hơn."

Lưu Mậu Bào: "Đúng vậy! Đến lúc đó ai không nghe lời đệ, thì để lông cừu của nhà hắn không bán được, nghèo chết hắn."

Triết Bố: "Đại ca thật sự là quá lợi hại."

Lưu Mậu Bào cười ha ha.

Triết Bố đương nhiên là lập tức viết thư, hắn học được một thời gian ở trường học trong thôn Cao Gia, hiện tại viết thư nhà đơn giản đã không cần Lưu Mậu Bào hỗ trợ nữa, cầm bút lên, đã có thể viết ngoáy được vài chữ Hán đơn giản, ngắc ngứ nói rõ chuyện mình mở xưởng kiếm tiền, xin phụ thân đưa thêm lông cừu...

Bức thư này rất nhanh đã được đưa đến cổ bảo Vương Gia Xá thông qua người đưa thư của thôn Cao Gia, sau đó lại thông qua đội kỵ binh của Tạo Oanh, đưa đến bộ lạc Ô Thẩm.

Lúc này, bộ lạc Ô Thẩm đang rục rịch, đi đánh người khắp nơi.

Lần trước sau khi Tạo Oanh và tộc trưởng Ô Thẩm nói chuyện xong, dã tâm của tộc trưởng bắt đầu trỗi dậy. Tổ chức lại mấy bộ lạc đã chinh phục được, tập hợp thành một đội quân liên minh, đánh cho những bộ lạc nhỏ chưa thần phục nằm bẹp dí.

Loại chuyện này cũng không phải là mới mẻ trên thảo nguyên Mông Cổ, từ trước đến nay bọn họ vẫn luôn sống như vậy.

Cho nên những bộ lạc khác bị đánh cũng không có gì lạ, chống đỡ được thì chống đỡ, chống đỡ không được thì đầu hàng, đơn

giản trực tiếp, dứt khoát lưu loát, tuyệt đối không ra vẻ chút nào.

Nhưng mà, tộc trưởng Ô Thẩm cũng gặp phải một chút khó khăn.

Đó chính là vấn đề vật tư!

Thời tiết trên thảo nguyên ngày càng lạnh, chỉ đánh lẫn nhau, không đi đánh người Hán thì không có cách nào có được các loại vật tư, mùa đông này khó mà sống sót.

Ngay trong tình huống này, tộc trưởng Ô Thẩm nhận được thư con trai gửi đến.

Sau khi xem kỹ không khỏi mừng rỡ: "Ồ, Triết Bố và An Cát Nhạc làm không tệ a, vậy mà có thể bán được nhiều tiền như vậy từ số lông cừu rẻ mạt đó? Nếu đã như vậy, vậy ta có thể đưa thêm lông cừu qua đó, kiếm thêm nhiều tiền, mùa đông này sẽ không khó khăn nữa."

Bộ lạc Ô Thẩm hiện tại đã kiểm soát được sáu bảy bộ lạc, gom hết số da cừu, lông cừu mà những bộ lạc này tích trữ trước kia lại, đóng gói, giao cho đội thương nhân mà thôn Cao Gia phái tới, vận chuyển hết về!

Cả vốn liếng của mấy bộ lạc đều bị vét sạch.

Sau đó, số lượng lớn lông cừu này được vận chuyển điên cuồng đến xưởng dệt Ấm Đến Muốn Ngủ...

Vì vậy, thảm len, áo len... đủ loại đồ vật bắt đầu được xuất xưởng điên cuồng. Người dân thôn Cao Gia có thể thay thế những bộ quần áo bông dày cộp bằng những chiếc áo len nhẹ nhàng linh hoạt.

Uy vọng của tộc trưởng Ô Thẩm cũng tăng vọt vì "không chỉ đánh trận giỏi, mà còn có thể cung cấp đủ vật tư cho tộc nhân",

những bộ lạc bị hắn chinh phục giờ đây cũng càng thêm tâm phục khẩu phục.

Năm Sùng Trinh thứ bảy, đầu đông.

Trên thảo nguyên đã lạnh giá vô cùng...

Ngạc Nhĩ Đa Tư đang tổ chức một hội nghị lớn.

Người chủ trì hội nghị tên là Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần, là huyết mạch của Thành Cát Tư Hãn, nhân vật đại diện cho quý tộc cũ của Mông Nguyên, người kiểm soát thực tế của Ngạc Nhĩ Đa Tư.

"Các vị tộc trưởng." Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần chậm rãi lên tiếng: "Lâm Đan Hãn đã chết, hiện tại Đại Nguyên triều chúng ta như rắn mất đầu, các bộ lạc phân rã. Đại Minh không còn thông thương với chúng ta nữa, cũng không còn đưa vật tư cho chúng ta nữa. Hậu Kim lại đang nhìn chằm chằm, hôm nay đến gây sự, ngày mai lại phát binh đánh chiếm. Tình hình hiện tại vô cùng khó khăn, mùa đông này e là khó mà sống sót."

Các vị tộc trưởng im lặng.

Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần nói: "Ta suy nghĩ kỹ càng, không bằng dứt khoát đầu hàng Hậu Kim đi, Hậu Kim hiện tại còn mạnh hơn Đại Minh, chúng ta đi theo kẻ mạnh, chắc là sẽ không sai. Ai tán thành? Ai phản đối?"

Các vị tộc trưởng có mặt đều im lặng.

"Ta phản đối!" Một người đàn ông đột nhiên đứng phắt dậy.

Mọi người nhìn kỹ, người phản đối là tộc trưởng Ô Thẩm.

Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần trong lòng tức thì giận dữ: Lời ta nói mà cũng có kẻ dám phản đối? Thật là không biết

điều.

Hắn ta đường đường là con cháu Thành Cát Tư Hãn, người nắm quyền Ngạc Nhĩ Đa Tư, tộc trưởng Ô Thẩm nho nhỏ này, gan to bằng trời sao?

Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần đứng phắt dậy, giáng một cái tát về phía mặt tộc trưởng Ô Thẩm, định trước mặt tất cả các tộc trưởng khác, tát bay kẻ vô lễ này.

Không ngờ tộc trưởng Ô Thẩm lại không đứng yên cho hắn ta đánh, mà phản ứng lại, nắm lấy cánh tay của Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần, tay hai người bỗng chốc cứng đờ giữa không trung.

Chương 866: Ta muốn đầu hàng Đại Minh

Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần giận dữ: "Ô Thẩm, ngươi thật to gan."

Hộ vệ phía sau hắn ta cùng với những tộc trưởng ủng hộ hắn ta lập tức đứng lên, tiến lên một bước, ra vẻ muốn ra tay.

Điều khiến hắn ta không ngờ tới là, tộc trưởng Ngạc Thác Khắc, tộc trưởng Bá Tốc Đặc, tộc trưởng Đạt Lạp Đặc, tộc trưởng Hàng Cẩm... còn có một đám tộc trưởng của những bộ lạc nhỏ khác đứng phía sau tộc trưởng Ô Thẩm, "xoạt" một tiếng đồng loạt đứng lên, tiến lên một bước, chắn trước mặt tộc trưởng Ô Thẩm.

Tình thế trong đại sảnh nghị sự lập tức thay đổi.

Sắc mặt Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần thay đổi: "Các ngươi!"

Các vị tộc trưởng không nói gì, chỉ đặt tay lên chuôi đao.

Tộc trưởng Ô Thẩm cười ha hả: "Bộ lạc Ô Thẩm ta, phản đối đầu hàng Hậu Kim. Hậu Kim là cái thá gì? Một đám dã nhân Nữ Chân, chúng ta là cái gì? Là hậu duệ cao quý của Thành Cát Tư Hãn, làm sao chúng ta có thể đầu hàng đám dã nhân chứ? Chúng ta nên tiếp tục áp dụng sách lược trước kia, tiến hành mậu dịch với người Hán, liên minh với người Hán, cùng nhau tấn công đám người dã nhân Nữ Chân kia mới đúng."

Các tộc trưởng phía sau hắn đồng thanh nói: "Tộc trưởng Ô Thẩm nói đúng, người Hán giàu có, tiến hành mậu dịch với người

Hán chúng ta mới có thể sống sót, đi theo đám dã nhân sẽ không có tiền đồ."

Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần hết sức tức giận: "Người Hán yếu ớt, họ đánh không lại Kim Quốc, sớm muộn gì sẽ bị Kim Quốc tiêu diệt, hiện tại nếu như chúng ta dựa vào người Hán, sau này sẽ cùng người Hán bị Kim Quốc giết chết."

Tộc trưởng Ô Thẩm cười nhạt: "Người Hán yếu ớt? Không phải ngươi hiểu lầm cái gì đấy chứ? Ngươi hỏi các huynh đệ phía sau ta đi, người nào cảm thấy người Hán yếu ớt?"

Đám tộc trưởng phía sau hắn đều tỏ ra xấu hổ, không lâu họ mới bị đội kỵ binh của Tạo Oanh dạy dỗ qua, hơn nữa là hung hăng dạy dỗ một phen, hiện tại ai nói với bọn họ người Hán yếu ớt, đó không phải là đang nói những bộ lạc ngay cả người Hán cũng không đánh lại như bọn họ càng yếu ớt hơn?

Tộc trưởng Ngạc Thác Khắc nói: "Ai dám nói người Hán yếu, ta là người đầu tiên không đáp ứng. Người Hán tuyệt đối mạnh hơn người Kim."

Tộc trưởng Bá Tốc Đặc cũng nói: "Thiên hạ này không còn ai mạnh hơn người Hán nữa rồi, chúng ta còn có thể đánh với người Kim Quốc, đánh với người Hán thì ngay cả sức hoàn thủ cũng không có."

Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần: "Con mẹ các ngươi có bệnh hết hả?"

Các vị tộc trưởng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn ta.

Tộc trưởng Ô Thẩm cười lạnh: "Tóm lại, chuyện đầu hàng Kim Quốc, bọn ta không đồng ý. Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần, nếu như ngươi muốn đầu hàng Kim Quốc, vậy thì đừng trách bọn ta không khách khí với ngươi."

Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần: "Được được, tạo phản rồi phải không? Con mẹ nó ta sợ các ngươi, ta chẳng phải là con cháu của Thành Cát Tư Hãn nữa rồi."

Tộc trưởng Ô Thẩm: "Được, vậy thì trên lưng ngựa phân cao thấp."

Hắn quay người lại, lớn tiếng nói: "Chúng ta đi!"

Một đám tộc trưởng dưới trướng hắn lập tức đi theo phía sau, xoay người rời khỏi đại sảnh nghị sự.

Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần ở phía sau tức giận hét: "Quay lại, đều quay lại cho ta."

Đám người kia căn bản không để ý tới hắn ta, con sói đầu đàn của bọn họ bây giờ là tộc trưởng Ô Thẩm, không phải Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần.

Bộ lạc Ngạc Nhĩ Đa Tư trong nháy mắt đã chia thành hai phe phái lớn.

Một nhóm bộ lạc tập hợp dưới trướng Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần.

Một nhóm bộ lạc khác tập hợp dưới trướng tộc trưởng Ô Thẩm.

Cả hai bên đều rất rõ ràng, một trận đại chiến đã không thể tránh khỏi --

Kỵ Binh doanh, thao trường.

Một đám "kỵ binh dự bị" đang nhìn các lão kỵ binh cưỡi ngựa chạy qua chạy lại trên thao trường, trong mắt tràn đầy hâm mộ.

Những "kỵ binh dự bị" này kỳ thực cũng không phải tân binh.

Bọn họ gia nhập Kỵ Binh doanh đã rất lâu rất lâu rồi, nhưng mà, số lượng ngựa của thôn Cao Gia vẫn luôn không đủ, khiến cho những "kỵ binh dự bị" này vẫn luôn không có chiến mã của riêng mình để sử dụng.

Bọn họ chỉ có thể mượn chiến mã của các lão binh khi huấn luyện, dùng để luyện tập kỹ thuật cưỡi ngựa, luyện tập cách nạp đạn hoả súng trên lưng ngựa, bắn súng...

"Không có ngựa thật sự là rất khó chịu." Một kỵ binh dự bị thở dài: "Có lẽ chúng ta chỉ có thể đợi các lão binh giải ngũ mới có cơ hội lên chiến trường thôi?"

Một kỵ binh dự bị khác nhỏ giọng nói: "Nếu như có người bị thương hoặc tử trận, chúng ta cũng..."

Còn chưa nói hết câu, hắn ta đã tự tát vào mặt mình "bốp" một cái: "Ta sai rồi, chuyện ngu ngốc như vậy nghĩ cũng không thể nghĩ."

Kỵ binh dự bị bên cạnh nhìn hắn ta một cái, thở dài, sau đó đồng thời tự tát vào mặt mình "bốp" một cái.

Suy nghĩ đen tối vừa rồi, kỳ thực bọn họ cũng từng có, cho nên đều nên đánh.

"Không tệ, còn biết tự tát mình." Sợi bông Thiên Tôn trên ngực kỵ binh dự bị đầu tiên tự tát mình đột nhiên lên tiếng.

Các kỵ binh dự bị giật nảy mình: "A, bái kiến Thiên Tôn."

Sợi bông Thiên Tôn mỉm cười nói: "Con người mà, thỉnh thoảng có chút đen tối, suy nghĩ ích kỷ cũng là chuyện rất bình thường, chỉ cần không đi thực hiện, không biến nó thành hành động, vậy thì vẫn có thể coi là người tốt, vẫn có thể tha thứ."

Các kỵ binh dự bị đỏ mặt, xấu hổ.

Sợi bông Thiên Tôn: "Các ngươi cũng đừng sốt ruột, một nhóm chiến mã mới sẽ sớm được đưa đến."

Mọi người: "Hả? A?"

Sợi bông Thiên Tôn: "Sắp đến rồi đấy!"

Lời của Thiên Tôn vừa dứt, một đội kỵ mã liền xuất hiện trên quan đạo ở phía nam xa xa, người dẫn đầu chính là Thiết Điểu Phi.

Còn chưa tới cửa doanh trại kỵ binh, hắn ta đã cười ha hả vẫy tay về phía tường doanh trại từ xa: "Tạo giáo viên, Trịnh đại ngưu, đã lâu không gặp!"

Tạo Oanh và Trịnh Đại Ngưu đang đứng trên tường doanh trại nói chuyện phiếm, bồi dưỡng tình cảm cũng mừng rỡ: "Thiết viên ngoại! Thật sự là đã lâu không gặp."

Ba người Thiết Điểu Phi, Tạo Oanh, Trịnh Đại Ngưu cũng là bạn cũ, bọn họ đã có một khoảng thời gian dài cùng nhau hành động ở Sơn Tây, vận chuyển vật tư cho biên quân Tuyên Phủ, Đại Đồng, đồng thời truy bắt tám đại thương nhân Sơn Tây.

Nhưng từ khi Thiên Tôn chuyển sự chú ý sang thảo nguyên Mông Cổ, điều Kỵ Binh doanh từ Sơn Tây trở về cổ bảo Vương Gia Xá ở phía bắc Thiểm Bắc, ba người liền tách ra.

Lâu ngày gặp lại, không khỏi vui mừng.

Tạo Oanh cười lớn: "Thiết viên ngoại, ngọn gió nào đưa ngươi đến Thiểm Bắc vậy?"

Thiết Điểu Phi cười ha hả: "Đương nhiên là đưa hàng, ngoài đưa hàng ra, ta còn có thể giúp Thiên Tôn làm gì nữa chứ? Lần này đưa đến cho các ngươi, là chiến mã cướp được từ tay đám Kiến Nô trong trận chiến phòng thủ Tuyên Phủ Đại Đồng."

Lời vừa nói ra, Tạo Oanh lập tức mừng rỡ.

Thôn Cao Gia đang rất thiếu chiến mã! Có thể nhận được một nhóm chiến mã bổ sung, quả thực là khiến người ta vui mừng.

"Ha ha ha, lần này đám kỵ binh dự bị trong doanh trại kỵ binh của ta cuối cùng cũng có chiến mã để dùng rồi."

Thiết Điểu Phi cười nói: "Giao chiến mã cho cô xong, ta phải quay về Sơn Tây rồi, còn phải tiếp tục vận chuyển vật tư cho biên quân Tuyên Phủ Đại Đồng nữa. Những biên quân đó cũng rất thảm, triều đình căn bản không quan tâm đến sống chết của bọn họ. Không có ai vận chuyển vật tư, ngay cả mùa đông bọn họ cũng không sống nổi, chỉ có thể tạo phản khởi nghĩa."

Tạo Oanh thở dài: "Cuối cùng cũng hiểu được Lão Nam Phong."

Thiết Điểu Phi cười nói: "Tên đó căn bản không cần người khác hiểu, hắn ta chỉ quan tâm tối nay rạp hát Bồ Châu biểu diễn tiết mục ca múa gì, có bao nhiêu mỹ nữ nhảy múa trên sân khấu, có mỹ nữ nào khiêu vũ sẽ để lộ ra một đoạn eo thon nào hay không."

Tạo Oanh bật cười: "Cũng đúng, tên kia chính là như vậy, ha ha ha."

Chương 867: Tư thông

Lượng lớn chiến mã, được đưa đến tay đám kỵ binh dự bị.

Nhất thời, doanh trại kỵ binh thôn Cao Gia từ một ngàn kỵ, mở rộng thành hai ngàn kỵ.

Một tên kỵ binh dự bị vừa nhận được chiến mã, liền mừng rỡ nhảy lên lưng ngựa, chạy một vòng lớn trên thao trường, miệng cười to: "Ha ha ha ha, lão tử lợi hại rồi, lão tử có chiến mã của riêng mình rồi, ha ha ha ha, lão tử rốt cục không cần ở hậu phương chờ tin tức của lão binh nữa rồi, ha ha ha ha."

Hắn hưng phấn quá độ, giục ngựa chạy thẳng đến trường bắn, trên lưng ngựa tiêu sái giơ hoả súng lên bắn một phát, "Pằng", trúng hồng tâm, chính xác cũng không tệ.

Nhưng mà, tiếng "pằng" này, lại dọa chiến mã sợ mất mật, con ngựa hí lên một tiếng, hất tên kỵ binh dự bị xuống.

Những người bên cạnh lập tức cười ầm lên: "Ha ha ha ha, ngu ngốc, không bị thương chứ?"

Tên kỵ binh dự bị bò dậy, vẻ mặt ngơ ngác: "Vì sao?"

Tạo Oanh đi tới, vừa cười vừa mắng: "Đây là ngựa của Kiến Nô, không phải ngựa của chúng ta, còn chưa được huấn luyện thích nghi, trên lưng ngựa gần như vậy mà ngươi lại dùng hoả súng, đương nhiên sẽ dọa nó sợ rồi."

"A? Vậy ngựa của chúng ta, đều được huấn luyện thích nghi rồi sao?" Tên kỵ binh dự bị vẻ mặt ngây thơ.

"Đúng vậy! Phải thường xuyên dùng hoả súng ở bên cạnh nó,

để nó thích ứng với âm thanh này, sau này ngươi nổ súng trên lưng nó, mới không dọa nó sợ." Tạo Oanh vừa cười vừa mắng: "Hơn nữa, muốn để nó nhận ngươi làm chủ, ngươi còn phải cùng ăn cùng ngủ với nó, bồi dưỡng tình cảm thật tốt, đối với chiến mã của mình, quan tâm nhiều một chút. Sau này, nó chính là huynh đệ sống chết có nhau với ngươi trên chiến trường."

Đám kỵ binh dự bị lúc này mới hiểu được, thì ra còn có những điều này, muốn làm một kỵ binh giỏi, quả nhiên không dễ dàng.

Tạo Oanh lớn giọng nói: "Tăng cường huấn luyện, tăng cường bồi dưỡng tình cảm với chiến mã, một trận đại chiến ác liệt của chúng ta, rất nhanh sẽ bắt đầu. Trận chiến bình định Ngạc Nhĩ Đa Tư, chỉ có doanh trại kỵ binh chúng ta mới có thể làm được, đánh một trận thật đẹp, cho các bộ binh mở mang tầm mắt."

Đám kỵ binh: "Hú hú!" --

Hà Nam, trong một ngọn núi nhỏ không rõ tên...

Hình thị, phu nhân của Sấm Tướng, đang phát các loại vật tư cho đám tặc binh.

Hình thị là một nữ nhân rất đặc biệt, không phải nữ tử yếu đuối bình thường, mà có chút dũng cảm, còn kèm theo chút thông minh. Sấm Tướng vẫn luôn rất thưởng thức nàng, để nàng quản lý quân nhu, hàng ngày phân phát quân lương, cung cấp binh khí tác chiến.

Việc tiếp xúc với thương nhân Sơn Tây, cũng đều giao cho Hình thị phụ trách.

Bởi vậy, Hình thị cũng gặp qua không ít người.

Có một bài hát hát như thế này: Thật hy vọng nàng chưa từng gặp qua thế giới rộng lớn, cả đời chỉ yêu gương mặt bình thường của ta.

Đảo ngược lời bài hát này mà hiểu, chính là người kiến thức uyên bác, sẽ không thích người bình thường. Điểm này, nam nữ đều như nhau, là bản tính của con người.

Đáng tiếc, Sấm Tướng người này, khụ! Sử sách ghi chép: Sấm Tướng người cao gò má sâu, mắt diều hâu mũi hếch, tiếng nói như sói. Không ham mê tửu sắc, ăn uống đạm bạc, cùng chung hoạn nạn với thuộc hạ.

Hình thị càng ngày càng cảm thấy, trượng phu nhà mình không đáng yêu chút nào.

Đang nghĩ đến chuyện này, thì thân binh vào trướng bẩm báo: "Phiên Sơn Diêu tướng quân đến lĩnh quân nhu."

"Ồ? Phiên Sơn Diêu đến rồi?" Hình thị mừng rỡ, Phiên Sơn Diêu là một đại soái ca, Hình thị rất thích gương mặt kia của Phiên Sơn Diêu: "Mau mời Phiên Sơn Diêu tướng quân vào."

Rất nhanh, Phiên Sơn Diêu đi vào.

Một khuôn mặt tuấn lãng anh tuấn xuất hiện trước mặt Hình thị, nhìn đến mức trái tim nhỏ của Hình thị đập thình thịch.

Nàng tùy tiện tìm một cái cớ, đuổi thân binh ra ngoài, trong trướng chỉ còn lại hai người.

Phiên Sơn Diêu đột nhiên tiến lên một bước, đưa tay ôm Hình thị vào lòng: "Hắc hắc, ta sớm đã nhìn ra, nàng thích ta đúng không?"

Hình thị ài một tiếng, ấp úng không nói nên lời.

Phiên Sơn Diêu mừng rỡ, hai tay dùng sức, ôm nàng lên, ném lên giường quân dụng, đưa tay cởi y phục của nàng...

Hài hòa đại thần xoẹt một cái nhảy ra, chắn trước ống kính.

Vì vậy, ống kính chỉ có thể bất đắc dĩ chuyển đi, từ trên giường chuyển sang trên cây bên ngoài trướng, một đôi quạ đen đang ở đó quấn quýt lấy nhau, vô cùng thân mật, khi ống kính chuyển về bên trong trướng, liền nhìn thấy Phiên Sơn Diêu đã mặc giáp xong.

Hình thị thì nửa người dựa vào chăn nằm trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ.

"Lang quân, chúng ta hiện tại đã có với nhau rồi." Hình thị dùng giọng nói ngọt ngào chết người nói: "Chàng phải chịu trách nhiệm với thiếp thân đó."

Phiên Sơn Diêu: "Chuyện của chúng ta, nếu bị trượng phu của nàng phát hiện, hai người đều chết không chỗ chôn, kế sách hiện nay, chỉ có bỏ trốn."

Bỏ trốn: Danh từ, động từ. Ý chỉ hai người yêu nhau, trốn tránh gia đình và xã hội, đến phương Bắc xa xôi để sống cuộc sống khó khăn.

Hình thị: "Nhưng mà, thiếp thân không muốn trốn đến nơi không ai biết, sống cuộc sống khổ sở kia. Vinh hoa phú quý trên thế gian này, thiếp thân còn chưa hưởng thụ đủ đâu."

Phiên Sơn Diêu: "Ta cũng không muốn từ nay về sau biến thành một tên sơn dã thôn phu, nhưng chuyện câu dẫn tẩu tử một khi truyền ra ngoài, ta ở trong lục lâm cũng chắc chắn không sống nổi, không ai coi trọng kẻ câu dẫn tẩu tử."

Hình thị: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Phiên Sơn Diêu: "Sự tình đến nước này, chỉ có thể nương nhờ vào quan binh."

Hình thị: "Sao cơ? Quan binh sẽ thu nhận chúng ta sao?"

Phiên Sơn Diêu: "Trong tay ta nắm giữ năm ngàn binh mã, mà quan binh bây giờ đang lúc thiếu người, chẳng lẽ không thu nhận ta sao? Ta nghe nói Hạ điên Hạ Nhân Long đang hoạt động ở gần đây, chúng ta đi nương nhờ Hạ điên đi."

Hình thị: "Vậy thiếp thân liền nhờ cậy lang quân."

Phiên Sơn Diêu bày ra khuôn mặt đẹp trai: "Hắc hắc hắc, yên tâm giao cho ta. Ai da... Đột nhiên lại muốn rồi..."

Hình thị: "Chàng tới đây... Tới đây..."

Cao Kiệt hai ba bước cởi bỏ bộ giáp vừa mới mặc xong, lại nhảy lên giường.

Vì vậy, ống kính lại một lần nữa chuyển sang trên cây bên ngoài trướng, một đôi sóc nhỏ đang ở trên cây quấn quýt lấy nhau, vô cùng thân mật, sắc trời dần dần tối xuống.

Chờ đến khi bầu trời trước ống kính sáng lên lần nữa, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Sấm Tướng vừa mới thức dậy, còn chưa đánh răng, một tên binh sĩ liền xông vào, vội vàng bẩm báo: "Đại ca, đại sự không ổn. Hình phu nhân và Phiên Sơn Diêu tư thông, hai người bọn họ nhân lúc đêm tối mang theo quân bỏ trốn, hiện tại không biết đã chạy đi đâu rồi."

Sấm Tướng thất kinh, bước dài chạy đến bên trướng của Hình thị, vén rèm lên nhìn vào, bên trong là hình ảnh sau "đại chiến", chăn đệm lộn xộn, không thể nhìn nổi...

Mắt của Sấm Tướng liền đỏ lên!

"Tại sao? Vợ đầu Hàn Kim Nhi của ta dan díu với người khác. Vợ kế Hình thị cũng dan díu với người khác? Tại sao? Rốt cục là tại sao?"

"Không!"

Sấm Tướng bịch một tiếng, quỳ xuống đất, ngửa mặt lên trời gào khóc: "Đây không phải là sự thật, tại sao lại đối xử với ta như vậy?"

Đứa cháu Lý Quá của hắn từ bên cạnh đi đến, đỡ hắn dậy: "Thúc thúc! Sau này chúng ta toàn tâm toàn ý tạo phản thôi. Mấy loại nữ nhân không cần nữa."

Sấm Tướng siết chặt nắm tay: "Tạo phản phải tạo cho ngon, nữ nhân cũng phải có. Lần sau nhất định phải chọn lựa thật kỹ."

Chương 868: Đó là cơ mật

Hoa khôi của Khoa Báo Chí, vừa mới đi thuyền đến thủy trại Tiểu Lãng Để.

Gan của nàng thật lớn! Mới săn tin Kiến Nô xâm nhập xong, bây giờ lại đến Hà Nam, tuyến đầu của đối kháng lưu khấu.

Dù sao nữ tử thanh lâu đa phần xuất thân từ gia đình bần hàn, khi còn nhỏ trong nhà cũng trải qua một số biến cố, mấy thứ chiến loạn ăn thịt người, không ít nữ tử thanh lâu đều đã trải qua từ nhỏ.

Vị hoa khôi này cũng vậy, khi còn nhỏ phụ thân bệnh chết, mẫu thân trở thành quả phụ.

Quả phụ còn mang theo một đứa con gái, vậy quả thực là điển hình cho cặp đôi bị người ta bắt nạt.

Người nhà họ hàng bên ngoại lập tức liền ức hiếp, cướp đoạt gia sản.

Hai mẹ con lưu lạc tha phương, gặp phải bọn cướp, mẫu thân bị coi như dê hai chân mà ăn thịt. Còn nàng bởi vì từ nhỏ đã có nhan sắc xinh đẹp, còn có thể bán được chút tiền, liền bị bọn cướp bán cho môi giới.

Sau khi chuyển qua tay vài lần, cuối cùng liền vào thanh lâu.

Từ nhỏ đã bị đánh bị mắng, khổ học cầm kỳ thi họa, bán nghệ không bán thân, tú bà chờ sau khi nâng giá trị con người của nàng lên cao, lại tìm một vị quan to quý nhân nào đó bán đi làm thiếp, đây chính là vận mệnh của nàng.

Mắt thấy đã được xào thành hoa khôi của Túy Hồng Lâu thành Bồ Châu, danh khí chỉ kém Thái Lâm một chút, chỉ chờ quan to quý nhân nào đó đến bán với giá cao.

Nàng đã chấp nhận số phận.

Ngay tại lúc này, Thiên Tôn đến!

Nàng được người của thôn Cao Gia chuộc ra, khôi phục thân trong sạch.

Hiện tại lại biến thành "môn sinh Thiên Tôn", thật sự là nhân sinh lên voi xuống chó.

Gan của nàng thật lớn! Mẫu thân bị ăn thịt nàng cũng đã chứng kiến, còn có gì phải sợ?

Thuyền lớn vừa đến thủy trại Tiểu Lãng Để, nàng liền bảo các binh lính đội đặc vụ dựng máy quay, nhắm vào chiến hạm trên bến đò, quay từng chiếc một.

Vừa quay, nàng liền bắt đầu thuyết minh: "Mời mọi người xem, đây chính là thủy trại Tiểu Lãng Để của thôn Cao Gia chúng ta, nơi này neo đậu mấy chiếc pháo hạm và mấy chiếc thuyền chở hàng, về phần số lượng cụ thể của pháo hạm, bởi vì là cơ mật quân sự, cho nên ở đây không thể tiết lộ chi tiết... Chụp ảnh ở khoảng cách gần cũng không được đâu, chúng ta chỉ có thể nhìn từ xa thôi."

Nàng đang quay vui vẻ, liền nhìn thấy trên bến tàu của thủy trại có một chiếc thuyền đang chất hàng, lượng lớn vật tư được vận chuyển lên thuyền chở hàng.

"Lái qua đó, quay chiếc thuyền kia." Hoa khôi chỉ về phía bên kia, binh lính đội đặc vụ phụ trách chèo thuyền lập tức chèo thuyền qua đó, máy quay nhắm vào chiếc thuyền chở hàng kia: "Mời mọi người xem, nơi này có một chiếc thuyền chở hàng, đang

chất hàng hóa, xem ra là muốn vận chuyển lượng lớn lương thực, bán đến nơi khác..."

Đang quay đến đây, trên thuyền chở hàng kia liền có một nam tử ăn mặc như thương nhân nhảy ra, hướng về phía nàng xua tay lia lịa: "Không được quay, không được quay, chiếc thuyền này của ta không được quay, không thể phát sóng ra ngoài."

Hoa khôi hỏi từ xa: "A, đại thúc, vì sao không được quay?"

Vị thương nhân kia: "Cô cập bờ lại đây, ta nói cho cô biết."

Không bao lâu sau, thuyền cập bờ.

Thương nhân đi đến trước mặt hoa khôi, hành lễ một cái: "Xin chào cô nương, tại hạ là giáo viên của phân bộ dân đoàn Tiểu Lãng Để, Giang Thành."

Hoa khôi cũng vội vàng tự giới thiệu: "Ký giả Khoa Báo Chí, Chu Đại Nha."

"Chu Đại Nha?" Giang Thành ngẩn người: Một cô nương xinh đẹp như vậy, khí chất xuất trần, dáng vẻ có học thức, vậy mà tự xưng là Chu Đại Nha?

Hoa khôi nói: "Tiểu nữ tử chỉ có một cái tên thật như vậy, nếu là những cái tên giả có thể khiến đại thúc thích, tiểu nữ tử cũng có một đống. Cái gì mà Hoa Doanh Tụ, Liễu Phiêu Nhiên gì đó, nhưng mà những cái tên kia tiểu nữ tử không muốn."

Giang Thành khẽ ngẩn người, lập tức hiểu ra, chắp tay thi lễ: "Tên Đại Nha cũng rất hay mà."

Hoa khôi: "Vì sao đại thúc không cho tiểu nữ tử quay chiếc thuyền này? Trên đó đều là hàng hóa bình thường? Có gì mà không thể quay chứ?"

Giang Thành lập tức hạ thấp giọng nói: "Chiếc thuyền này mặc dù vận chuyển đồ vật bình thường, nhưng đối tượng cần giao hàng, lại không bình thường."

Hoa khôi lập tức hiểu ra: "Cơ mật quân sự?"

"Đúng vậy!" Giang Thành hạ thấp giọng nói: "Mặc dù cô là môn sinh Thiên Tôn, nhưng chuyện của chiếc thuyền chở hàng này, cũng không nên..."

"Chính xác!" Một Thiên Tôn mẫu sản xuất hàng loạt thế mà lại nhảy ra từ trên bờ, cười nói: "Ha ha, chuyện này tốt nhất là không nên vội vàng đưa tin ra ngoài."

"A, Thiên Tôn đến rồi." Giang Thành vội vàng hành lễ.

Hoa khôi lại nói: "A, lão sư đến rồi."

Hai người xưng hô như vậy, thân phận môn sinh Thiên Tôn càng thêm rõ ràng. Ngay cả xưng hô với Thiên Tôn cũng có thể khác với người thường, Giang Thành hâm mộ ghen tị muốn chết.

Lý Đạo Huyền: "Hàng hóa trên chiếc thuyền này, là muốn tặng cho lưu khấu Lão Hồi Hồi."

Hoa khôi nghe xong, trong lòng giật mình: "A? Là vị lưu khấu Lão Hồi Hồi nổi danh kia sao?"

"Không sai, thiết kỵ biên quân." Lý Đạo Huyền cười nói: "Không phải là khinh kỵ, mà là thiết kỵ, là một đội quân rất mạnh. Thành phần chủ yếu là người Hồi, ngoài ra còn pha trộn một số người Di người Hán đầu hàng. Nhiệm vụ của Giang Thành, chính là dùng số lương thực này để kết nối với Lão Hồi Hồi, sau này chúng ta phải cố gắng lôi kéo đội quân thiết kỵ biên quân này về phía chúng ta."

Hoa khôi lúc này mới hiểu ra: "Thì ra là như vậy, vậy quả thực là không thể đưa tin ra ngoài. Nếu như để người người đều biết,

không chỉ sẽ gây phiền toái cho thôn Cao Gia, cũng sẽ gây phiền toái cho Lão Hồi Hồi, những tên lưu khấu khác, nói không chừng sẽ công kích hắn."

"Không sai." Lý Đạo Huyền cười nói: "Có điều, mặc dù không thể đưa tin ra ngoài, nhưng không có nghĩa là tin tức này không thể quay."

Hoa khôi: "Ơ?"

Giang Thành cũng nói: "A, không đưa tin mà quay để làm gì?"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Quay lại làm tư liệu nội bộ! Loại sự kiện quan trọng như thế này, nếu có video lưu trữ lại, sau này rất có ý nghĩa. Nói không chừng mấy chục năm sau, mấy trăm năm sau, có thể sẽ đến ngày những tư liệu video này được công bố, mọi người xem những đoạn video cũ quý giá này, sẽ có cảm ngộ khác biệt."

Hoa khôi hiểu ra: "Lão sư, xin hãy cho phép học trò đi theo Giang giáo viên cùng nhau đi gặp Lão Hồi Hồi, ghi lại cảnh tượng quý giá này."

"Rất nguy hiểm." Lý Đạo Huyền cười nói: "Đó chính là biên quân, ngươi cũng đã từng thấy thủ đoạn của Lão Nam Phong rồi đấy, biên quân giết người như giết gà, không hề có cảm xúc."

Hoa khôi: "Không sợ!"

"Rất tốt, người làm công tác báo chí phải có tinh thần như vậy." Lý Đạo Huyền: "Đi đi, lần này đi đến nơi đó quả thực rất nguy hiểm, cho nên ta cũng đi theo."

Hoa khôi mừng rỡ: "Đa tạ lão sư."

Có Thiên Tôn hỗ trợ, tiếp theo liền dễ làm rồi.

Nàng thay cho mình một thân nam trang, ngay cả tóc tai cũng búi lên nhét vào trong mũ, mặc dù khí chất vẫn còn có chút mềm mại, nhưng chỉ cần người khác không nhìn chằm chằm vào mặt nàng, cũng không nhìn ra nàng là nữ nhân.

Người của tiểu đội đặc vụ bảo vệ Lý Đạo Huyền và nàng ở giữa, giống như là một đại đội binh sĩ.

Giang Thành chất đầy lương thực lên thuyền chở hàng, bản thân cũng mang theo một đội binh lính dân đoàn, cộng thêm Thiên Tôn và tiểu đội đặc vụ của hoa khôi, trên thuyền còn chở thêm năm mươi người, lúc này mới rời khỏi thủy trại Tiểu Lãng Để, dọc theo Hoàng Hà, hướng về phía hạ du.

Không lâu sau, huyện Ôn liền xuất hiện ở phía bắc dòng sông.

Lý Đạo Huyền cười giới thiệu với hoa khôi: "Nhìn kìa, huyện Ôn! Đó là nơi Trần Nguyên Ba phụ trách, cũng là địa bàn của thôn Cao Gia chúng ta."

Chương 869: Đến ban thưởng cho ta

Hoa khôi trông thấy huyện Ôn, không khỏi mừng khấp khởi: "Huyện Ôn cách thôn Cao Gia rất xa, hơn nữa không có xe lửa chạy thẳng đến đây, muốn đến đây phải đi thuyền, cho nên người trong thôn phần lớn chưa từng đến huyện Ôn. Thậm chí nhiều người còn không biết tình hình ở đây, nếu học sinh quay lại tình hình ở đây, nhất định sẽ trở thành tin tức hay".

Lý Đạo Huyền cười nói: "Được đấy, vậy chúng ta dừng thuyền ở đây một lát".

Thuyền chở hàng chậm rãi tiến vào bến tàu huyện Ôn.

Đây là một bến tàu cổ xưa, tên là Cổ Bá Độ. Mà bên kia Hoàng Hà, chính là Cô Bá Độ thuộc tỉnh Hà Nam, Huỳnh Dương, tên gọi chỉ khác nhau một chữ, nhưng một cái ở bờ bắc Hoàng Hà, một cái ở bờ nam Hoàng Hà.

Hai bến đò cách sông đối mặt.

Chúng đã có lịch sử hai nghìn năm, chứng kiến cuộc tranh bá Sở Hán, Tam Quốc chinh chiến, Tùy Đường tranh hùng...

Hoa khôi liếc mắt một cái đã nhìn thấy từ xa, Cô Bá Độ bên bờ nam Hoàng Hà vẫn là một mảnh hoang tàn đổ nát như cũ. Nhưng bờ bắc Hoàng Hà, cũng chính là Cổ Bá Độ dựa vào Ôn huyện này, lại được xây dựng khang trang.

Kiểu như rõ ràng là một cặp sinh đôi, một đứa theo cha mẹ nghèo, một đứa lại được cho cha mẹ nuôi giàu có.

Thuyền còn chưa cập bến, hoa khôi đã nhìn thấy trên bờ có rất nhiều thuyền chở hàng lớn nhỏ, trên bến tàu có một khu chợ rất lớn, rất nhiều tiểu thương đang rao hàng trong chợ.

Giang Thành mỉm cười giới thiệu: "Cổ Bá Độ đã trở thành một thị trường trung chuyển hàng hóa rất quan trọng, hàng hóa thượng du và hạ du Hoàng Hà sẽ tập trung ở đây".

Hoa khôi vội vàng quay lại tất cả những thứ này.

"Lương thực, vải bông, đồ sắt của thôn Cao Gia chúng ta, sản lượng cực lớn, có rất nhiều được vận chuyển bằng thuyền đến Cổ Bá Độ, giao dịch ở đây. Sau đó được những thương nhân khác vận chuyển đến hạ du Hoàng Hà để bán".

Giang Thành nói: "Trước đây tôi làm nghề này, nhưng bây giờ, tôi đã gác kiếm, chuyên tâm hỗ trợ Bạch giáo viên, quản lý dân đoàn Tiểu Lãng Để".

Hoa khôi: "Thì ra là thế, tôi vẫn luôn tò mò, sản lượng vải bông của thôn Cao Gia lớn như vậy, máy kéo sợi bông đáng sợ đó một khi khởi động, vải bông sản xuất ra căn bản không thể nào dùng hết, thì ra là bán cho hạ du Hoàng Hà ".

Giang Thành cười: "Rất nhiều người trong thôn không biết chuyện này, cô nương lần này quay lại, về đăng lên Cao Gia tin tức, mọi người sẽ đều biết".

Hoa khôi vui vẻ quay video ở đây một lúc.

Lý Đạo Huyền nhân cơ hội này xem xét sự phát triển của Cổ Bá Độ, Trần Nguyên Ba quản lý huyện Ôn nhỏ bé này rất tốt, việc buôn bán trên bến đò rất sầm uất.

Sau khúc dạo nhạo qua đi, thuyền chở hàng tiếp tục khởi hành, đi qua Hoàng Hà, đến Cô Bá Độ ở bờ nam.

Vừa đến nơi này, cảm giác ngay lập tức là một luồng khí u ám.

Trên toàn bộ Cô Bá Độ, vậy mà không nhìn thấy một bóng người, bến đò như có ma ám, trống trơn.

Hoa khôi kinh ngạc: "Chỉ cách một con sông Hoàng Hà, sao lại như vậy?"

Giang Thành hạ giọng nói: "Bên này thuộc Hình Dương, mà gần đây, phụ cận Hình Dương có nhiều lộ lưu khấu hoạt động..."

Hoa khôi tò mò hỏi: "Nhiều lộ? Rốt cuộc là bao nhiêu?"

Giang Thành hạ giọng: "Lớn nhỏ có 72 doanh trại giặc cướp, ước chừng hai ba mươi vạn".

Hoa khôi tuy gan dạ, nghe đến con số hai ba mươi vạn cũng giật mình.

"Vậy chúng ta lên bờ ở Cô Bá Độ, chẳng phải rất nguy hiểm sao?"

Giang Thành gật đầu: "Đúng vậy, rất nguy hiểm, cô nương..."

Hắn có chút do dự, nhìn sang Thiên Tôn bên cạnh với ánh mắt cầu cứu.

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Hẹn lão Hồi Hồi đợi ở bờ sông, đúng không?"

Giang Thành gật đầu: "Đúng vậy, tôi đã hẹn với hắn, gặp mặt ở bờ sông Cô Bá Độ."

"Vậy thì được". Lý Đạo Huyền quay đầu nói với Hoa khôi: "Cô đừng xuống thuyền!"

Hoa khôi bĩu môi: "Có lão sư ở đây, ta không sợ".

Lý Đạo Huyền mỉm cười nói: "Không phải vấn đề sợ hay không, mà là vấn đề không cần thiết. Thu phóng lấy nét là được rồi, đừng tùy tiện mạo hiểm. Đối với tất cả mọi người ở thôn Cao Gia, bất kể nam nữ, ta đều có tư tưởng chỉ đạo như vậy, chúng ta có thể không mạo hiểm thì đừng mạo hiểm, có thể không bị thương thì đừng bị thương, đừng vì chứng minh mình dũng cảm mà đi làm những chuyện mạo hiểm vô nghĩa".

Hoa khôi ngoan ngoãn nghe lời, dựng camera lên đầu thuyền.

Giang Thành và Lý Đạo Huyền, dẫn theo ba mươi binh sĩ dân đoàn xuống thuyền, đi loanh quanh trên Cô Bá Độ, đi chưa được bao lâu, liền nghe thấy tiếng vó ngựa ầm ầm, một đội kỵ binh hùng hậu đi tới, người dẫn đầu chính là Lão Hồi Hồi.

Xem ra, Lão Hồi Hồi đã bố trí thám báo ở bến tàu này, thám báo của hắn trốn trong bóng tối, nhìn thấy "thuyền của Bạch Diên" đến từ xa, lúc này mới dẫn đội kỵ binh xuất hiện.

Một đội kỵ binh hùng hậu lao tới, khí thế đó thật sự dọa người, xông đến gần, Giang Thành và ba mươi binh sĩ dân đoàn kia sợ đến mức toàn thân run rẩy, sợ kỵ binh của Lão Hồi Hồi trực tiếp lao thẳng vào mặt bọn họ.

Nếu đối phương thật sự làm như vậy, cho dù bọn họ liều mạng đánh trả bằng súng trường Chassepot, cũng không cản nổi đội kỵ binh đang lao tới.

May mà Lão Hồi Hồi không phải người bị bệnh thần kinh!

Hắn ở cách mọi người khoảng mười mấy mét liền bắt đầu giảm tốc độ, đến trước mặt mọi người, chiến mã vừa vặn dừng lại.

Lão Hồi Hồi xoay người xuống ngựa, "bịch" một tiếng, vững vàng đứng trước mặt mọi người.

Đến gần mới có thể nhìn rõ dung mạo vóc dáng của hắn.

Hắn là một người Hán khoảng 40 đến 50 tuổi, trên người mặc giáp, nhưng bên ngoài bộ giáp lại khoác một lớp trang phục dân tộc của người Hồi, cả khuôn mặt đầy vẻ sương gió.

"Là người của Bạch Diên phải không?" Lão Hồi Hồi trầm giọng nói: "Trên thuyền phía sau, chính là lương thực mà các ngươi đã hứa với ta?"

Giang Thành bị khí thế của hắn dọa sợ, nuốt nước miếng, nhất thời không nói nên lời.

Lý Đạo Huyền lại mỉm cười đáp: "Đúng vậy!"

Lão Hồi Hồi dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn thoáng qua con thuyền lớn, lương thực trên thuyền được phủ bằng vải dầu, hắn không nhìn thấy, không thể xác định có phải là lương thực hay không, cho nên trong ánh mắt vẫn còn mang theo vài phần cảnh giác.

Lý Đạo Huyền lớn tiếng nói: "Mở vải dầu ra, cho Lão Hồi Hồi xem".

Binh sĩ tổ đặc vụ ở lại trên thuyền canh giữ, vội vàng kéo vải dầu ra.

Lương thực chất đầy, lập tức hiện ra trước mắt.

Bản thân Lão Hồi Hồi không có động tĩnh, nhưng thuộc hạ phía sau hắn lại "ồ" lên một tiếng kinh ngạc.

"Nhiều lương thực như vậy!"

"Quá tốt rồi".

"Bây giờ muốn tìm đồ ăn thật sự không dễ dàng".

Lão Hồi Hồi giơ một tay lên, thuộc hạ lập tức im lặng, không dám hé răng.

Hắn trầm giọng hỏi Lý Đạo Huyền: "Vì sao lại muốn tặng không ta những lương thực này? Bạch Diên không phải người Hà Nam, ta cũng không thể thiêu rụi nhà tổ của hắn. Trên đời này không có ai đối xử tốt với ta mà không có lý do, cho nên ta muốn biết, đây là giao dịch gì? Thứ ta cần phải trả giá là gì?"

Lý Đạo Huyền: "Nó là để thưởng cho ngươi, trong mấy năm ngươi tạo phản, không cướp bóc bách tính, chỉ cướp bóc quan lại hào phú, quân đội có kỷ luật, nên được khích lệ".

Lão Hồi Hồi: "Ồ, thì ra là thưởng cho ta! Thú vị thật! Ngươi lấy thân phận gì mà ban thưởng cho ta?"

Chương 870: Thưởng thiện phạt ác

Lý Đạo Huyền: "Người qua đường Giáp thôi! Chẳng lẽ người qua đường Giáp không thể ban thưởng sao? Nhất định phải là ông chủ, cấp trên mới có thể ban thưởng sao?"

Lão Hồi Hồi hiển nhiên không hiểu lắm... cái từ người qua đường Giáp này.

Lý Đạo Huyền đổi giọng, nói: "Gần đây có một thanh niên viết một câu thơ, 'Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách'. Ta thân là thất phu, cảm thấy rất có lý, mỗi người đều có trách nhiệm quản chuyện thiên hạ".

Lão Hồi Hồi hừ lạnh một tiếng: "Chạy đến ban thưởng cho ta, chính là quản chuyện thiên hạ rồi sao?"

Lý Đạo Huyền cười hì hì nói: "Thấy việc thiện mà không làm, chính là làm ác. Thấy việc ác mà không trừng trị, cũng là làm ác. Mà thưởng thiện phạt ác, chính là đang làm việc tốt cho thiên hạ, ngươi cảm thấy có lý không?"

Lão Hồi Hồi im lặng...

Lần này hắn cảm thấy Lý Đạo Huyền nói có lý.

Tuy nhiên, Lý Đạo Huyền lập tức đổi giọng: "Có điều, những lương thực này giao cho ngươi, ta cũng có một yêu cầu nhỏ".

Lão Hồi Hồi cười lạnh: "Thì ra những lời trước đó đều là dọn đường, cái gì mà thưởng thiện phạt ác đều là nói đùa. Ta đã biết, cuối cùng nhất định sẽ có yêu cầu, đây mới là giao dịch bình

thường. Ngươi nói nghe xem, nể mặt số lương thực lớn như vậy, chỉ cần yêu cầu không quá đáng, ta có thể thử".

Lý Đạo Huyền: "Yêu cầu của ta sao... Chính là ngươi phải giữ vững kỷ luật của quân đội, về sau cũng không được ra tay với bách tính. Còn nữa...đừng chơi chung với đám khốn kiếp ra tay với bách tính kia. Nếu ngươi có thể làm được điều này, ta sẽ luôn cung cấp lương thực cho ngươi, nếu ngươi không làm được điều này..."

Lý Đạo Huyền kéo dài giọng, cố ý không nói.

Lão Hồi Hồi biết, lời không nói ra nhất định không dễ nghe.

Vậy thì không cần nghe nữa!

Hắn cũng không muốn nói nhảm, trầm giọng nói: "Chỉ cần luôn có lương thực cung cấp, ta cần gì phải đi cướp chút vỏ cây cỏ dại trong miệng bách tính? Yêu cầu này, ta có thể đáp ứng. Còn chuyện không thông đồng làm bậy với người như vậy, hừ..."

Lão Hồi Hồi liếc mắt về phía nam: "Ngươi muốn ly gián bọn ta?"

Lý Đạo Huyền: "Đây coi như là ly gián sao? Ngươi và đám người kia, thật sự có thể hòa hợp được sao?"

Lão Hồi Hồi cứng đờ, không nói nữa.

Rõ ràng, hắn biết Lý Đạo Huyền nói có lý, nhưng hắn không muốn đáp lại kế ly gián rõ ràng như vậy.

Lý Đạo Huyền: "Đừng ngẩn người nữa, chuyển lương thực đi!"

Lão Hồi Hồi nhìn Lý Đạo Huyền với ánh mắt phức tạp, vẫy tay, đám kỵ binh tinh nhuệ dưới trướng hắn xoay người xuống ngựa, đi về phía thuyền chở hàng.

Trên đầu thuyền có một cái máy kỳ quái đang quay bọn họ,

nhưng bọn họ không để ý, bởi vì căn bản không biết đó là cái gì, dù sao cũng không phải đại bác, có gì phải sợ.

Rất nhanh, từng sọt lương thực được bọn họ khuân xuống.

"Thật sự toàn là lương thực!"

"Lão đại, chúng ta ít nhất có thể ăn no được mấy tháng".

"Đây đều là bột mì trắng tinh a, phẩm chất hạng nhất".

"Còn có gạo!"

"Ơ? Cái này là cái gì?" Một kỵ binh tinh nhuệ cầm lấy chiếc hộp tre vuông vức, trên hộp còn viết ba chữ: "Thịt buổi trưa".

Giang Thành chỉ liếc mắt một cái đã hoảng sợ, bước một bước dài nhảy tới, giật lấy hộp tre, vội vàng nói: "A, xin lỗi, thứ này không phải cho các ngươi, lấy nhầm hàng".

Tên kỵ binh tinh nhuệ kia đầy đầu dấu chấm hỏi, ngẩn người hồi lâu, lại ngửi ngửi mùi còn sót lại trên tay, đột nhiên hiểu ra: "Trong hộp này là thịt heo".

Thì ra, binh sĩ dân đoàn khi khuân vác lương thực lên thuyền, đã theo thói quen giống như chuẩn bị lương thực cho người nhà, khuân cả thịt hộp lên thuyền. Nhưng mà... người Hồi không ăn thịt heo, đưa thịt heo cho người Hồi, đó không phải là tỏ ý tốt, mà là khiêu khích.

Giang Thành hơi đơ người ra, vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ, chuyển những sọt chứa thịt hộp vào trong cùng của khoang thuyền...

Hành động nhỏ này của hắn lọt vào mắt Lão Hồi Hồi.

Vốn dĩ sắc mặt nghiêm nghị, trông có vẻ không dễ chung sống, Lão Hồi Hồi lại thả lỏng tâm tình. Rõ ràng, đây chỉ là sơ suất của

đối phương, không cần phải nghiêm trọng hóa vấn đề. Mà đối phương đang tích cực khắc phục, có thể thấy bọn họ rất tôn trọng thói quen ăn uống của người Hồi.

Tôn trọng thói quen ăn uống của người khác, chính là tôn trọng người khác.

Mà được người Hán tôn trọng, đối với "di" dân lúc bấy giờ mà nói, là một chuyện rất đáng vui.

Lão Hồi Hồi mở miệng nói: "Không sao! Bọn ta không có cứng nhắc như vậy. Trong quân ta cũng không phải toàn là người Hồi, còn có rất nhiều tộc nhân khác, cũng có người Hán. Những thịt heo này, cũng có thể chia cho bọn họ ăn".

Nói đến đây, hắn long trọng hành lễ với Lý Đạo Huyền: "Trong lúc thiên tai, các ngươi bằng lòng tặng thịt cho bọn ta, đã là ân đức lớn lao, ta sao có thể kén cá chọn canh, thậm chí oán trách thịt mà các ngươi đưa tới là thịt heo".

Lý Đạo Huyền mỉm cười.

Lão Hồi Hồi quay sang quát lớn với thuộc hạ: "Đừng có bày ra vẻ mặt kinh ngạc như vậy, nơi này là Trung Nguyên, khắp nơi đều là người Hán, nhìn thấy thịt heo ở đây rất kỳ quái sao? Chuyển trở về,chuyển hết về, chia cho huynh đệ các tộc khác ăn. Mẹ nó, đang lúc thiên tai, còn kén cá chọn canh, không cho đám ngu xuẩn các ngươi chết đói đi."

Đám kỵ binh tinh nhuệ kia đều tỏ ra ngượng ngùng, vội vàng thu hồi sự chán ghét đối với thịt heo, tiếp tục khuân vác hàng hóa.

Không bao lâu, thuyền chở hàng được dọn sạch.

Lão Hồi Hồi không có xe ngựa để chở những thứ này, dứt khoát để mỗi người trong số kỵ binh dưới trướng mình cõng một bao tải lớn, trong nháy mắt đã chất hết đồ lên lưng ngựa.

Hắn chắp tay với Lý Đạo Huyền: "Hôm nay ban ơn, Lão Hồi Hồi ta ghi nhớ trong lòng".

Lý Đạo Huyền mỉm cười phất tay: "Đi thong thả, không tiễn, rảnh rỗi liên lạc nhiều hơn".

Lão Hồi Hồi kéo dây cương, quay đầu rời đi.

Đám kỵ binh tinh nhuệ đi theo hắn cũng cùng nhau quay đầu, tiếng vó ngựa ầm ầm vang lên, trong nháy mắt đã chạy biến mất tăm.

Giang Thành nhìn theo phương hướng bọn họ rời đi, thấp giọng nói: "Bọn họ đi về phía Hình Dương, bên kia hình như là một sào huyệt lớn của bọn cướp."

"Ừm". Lý Đạo Huyền nói: "Bảy mươi hai lộ lưu khấu tụ tập ở Hình Dương, sắp mở đại hội Hình Dương rồi. Kỳ thật đại hội này cũng chẳng có gì hay ho, một đám đầu lĩnh giặc cướp tụ tập một chỗ, giả vờ thương lượng chiến lược, kết quả của cuộc thương lượng này sao... Vẫn là tách ra cướp bóc, không có gì mới mẻ".

Giang Thành: "???"

Hắn đột nhiên bừng tỉnh, Thiên Tôn đây là đang tiết lộ thiên cơ, tiết lộ ra trước chuyện mà đám cướp kia sắp làm.

Hắn nhịn không được thấp giọng hỏi: "Tiếp theo bọn chúng muốn đi cướp bóc những nơi nào?"

Lý Đạo Huyền cười mỉm, trên mặt lộ ra nụ cười kỳ quái: "Đào mộ tổ".

Giang Thành: "A?"

Giang Thành không hiểu!

Có điều, thiên cơ mà, người phàm vốn dĩ khó lòng hiểu được,

Giang Thành cũng không cưỡng cầu hiểu rõ, tự mình khổ sở lĩnh ngộ vậy.

Lý Đạo Huyền: "Chúng ta trở về thôi".

Mọi người trở lại thuyền chở hàng.

Thuyền chở hàng lúc đến chất đầy hàng hóa, bây giờ đã trống rỗng, có thể lên đường.

Vừa mới trở lại mặt sông, mới đi được một đoạn ngắn, phía trước trên đường thủy có một chiếc thuyền chở hàng cỡ trung bình đi ngược chiều tới, trên thuyền không có hàng hóa, mớn nước rất nông, xem ra là đã giao dịch xong, đang quay trở về.

Lý Đạo Huyền và hoa khôi đều không để ý đến chiếc thuyền chở hàng kia, Giang Thành lại "ơ" một tiếng nói: "Con thuyền này hơi bất thường."

Chương 871: Kẻ địch kỳ quái

Phóng viên, ai cũng phải là những đứa trẻ tò mò, hoa khôi cũng không ngoại lệ: “Có gì không ổn sao?”

Giang Thành chỉ vào con thuyền chở hàng: “Nơi này đã cách xa Tiểu Lãng Để, tất cả các tàu buôn hoạt động gần đây đều phải treo cờ hiệu.”

Hoa khôi: “Tại sao cách xa Tiểu Lãng Để lại phải treo cờ hiệu?”

Giang Thành: “Thủy tặc ở Tiểu Lãng Để đã bị dân đoàn thôn Cao Gia chúng ta tiêu diệt, cho nên ở gần Tiểu Lãng Để rất an toàn, không cần treo cờ. Nhưng ở những nơi không an toàn, phải treo cờ hiệu cho thủy tặc thấy, để cho thấy mình là thuyền của thương hành nào.”

“Có một số thương hành thực lực hùng mạnh, đánh cho thủy tặc không dám bén mảng, cờ hiệu của họ chính là dấu hiệu bảo thủy tặc cút xa, ví dụ như cờ Thiên Tôn năm màu của chúng ta.” Giang Thành chỉ lên đỉnh thuyền, hoa khôi ngẩng đầu nhìn, quả nhiên, trên cột cờ cao cao có một lá cờ năm màu đang bay phấp phới.

Giang Thành nói: “Cờ của chúng ta vừa treo lên, thủy tặc cách xa mấy dặm cũng phải quay đầu chạy, bọn họ đều biết chúng ta có thực lực tiêu diệt đám cướp Tiểu Lãng Để, cho nên không dám trêu chọc.”

Hoa khôi bừng tỉnh hiểu ra.

Giang Thành tiếp tục nói: “Còn một số thương hành thực lực yếu, bọn họ đã bỏ tiền ra trước, mua chuộc thủy tặc dọc đường,

nộp phí bảo kê. Cho nên bọn họ treo cờ lên, ý là 'Đại gia, con đã hiếu kính rồi, người một nhà, đừng cướp'."

"Thì ra là vậy."

Hoa khôi nhìn con tàu chở hàng trống không trên mặt nước phía trước, thấp giọng nói: "Vậy con tàu buôn này không treo cờ, thật sự là có chút kỳ quái. Có phải bọn họ chính là thủy tặc không?"

Giang Thành lắc đầu: "Cũng không giống thủy tặc, thủy tặc nhìn thấy cờ Thiên Tôn năm màu của chúng ta, cách xa mấy dặm đã quay đầu chạy, cô xem con thuyền chở hàng này, thế mà không có ý tránh né, vẫn tiếp tục tiến về phía trước, chẳng mấy chốc sẽ đi ngang qua chúng ta."

Hoa khôi: "A?"

Giang Thành quay đầu dặn dò binh sĩ dân đoàn: "Chuẩn bị chiến đấu."

Trên thuyền có ba mươi thủy binh của dân đoàn Tiểu Lãng Để, còn có hai mươi binh sĩ đội đặc vụ của hoa khôi, vừa nhận được mệnh lệnh, ba mươi thủy binh Tiểu Lãng Để lập tức tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Nhưng hai mươi binh sĩ đội đặc cần lại thì hơi luống cuống, bọn họ không biết thủy chiến. Bọn họ đứng trên thuyền chống chọi với sự lắc lư của thân thuyền đã rất khó khăn, muốn bọn họ đánh nhau trong tình huống này, thật sự là có chút làm khó người ta.

Lý Đạo Huyền cười: "Việc chuyên môn, giao cho người chuyên môn đi, các ngươi bảo vệ tốt nữ sinh là được."

Lính đội đặc vụ kia đáp một tiếng, bảo vệ hoa khôi lui vào trong khoang thuyền.

Ngay khi bọn họ đang chuẩn bị…

Con thuyền quái dị không treo cờ kia, càng chạy càng gần.

Hai bên giao nhau trên Hoàng Hà, một chiếc đi ngược dòng, một chiếc xuôi dòng. Đoạn sông này không rộng, hai chiếc thuyền chở hàng đều đang chạy ở giữa sông, cho nên nhìn hai chiếc thuyền giống như đầu đối đầu lao vào nhau.

Con thuyền quái dị không treo cờ kia, rất rõ ràng cố ý chạy hướng về phía thuyền chở hàng của thôn Cao Gia.

Càng ngày càng gần!

Một thủy binh vội la lên: “Giang giáo viên, chúng ta có nên khai hỏa không?”

Giang Thành hơi do dự…Trong tình huống này, không phân biệt phải trái mà khai hỏa, hiển nhiên là không đúng lắm. Đó là chuyện của bọn ác bá, tiên lễ hậu binh mới là đạo nghĩa giang hồ.

Hắn vội vàng gân cổ, hướng về phía con thuyền quái dị kia lớn tiếng hỏi: “Nơi này là thuyền chở hàng của Tiểu Lãng Để, các ngươi là thuyền ở đâu đến? Đừng tới gần nữa, nếu còn tới gần, ta sẽ coi các ngươi là đang khiêu khích…”

Âm thanh trên sông truyền đi rất xa, bên kia nghe rõ ràng.

Con thuyền quái dị kia lập tức giảm tốc độ, hơi lệch hướng đi, xem ra là định đi ngang qua thuyền của thôn Cao Gia, một hán tử giỏi giang đi ra trên mũi thuyền,nước da hắn màu đồng cổ, hướng về phía bên này lớn tiếng nói: “ chúng tôi là thuyền buôn từ thượng du tới, không quen thuộc nơi này, muốn hỏi đường một chút, bến đò Cổ Bá Độ ở đâu vậy? Chúng tôi có phải đi qua rồi không?”

Giang Thành thở phào nhẹ nhõm, thì ra là muốn hỏi đường.

Hắn lớn tiếng nói: “Bến đò Cổ Bá Độ ở hạ du,các ngươi tiếp tục đi về phía này một đoạn nữa…”

Hán tử ôm quyền: "Đa tạ huynh đài, ài, lần đầu tiên đi tuyến đường thủy này, thật sự là choáng váng đầu óc. Chúng tôi nghe nói bến đò Cổ Bá Độ có rất nhiều hàng hóa tốt từ ven biển vận tới, định đi mua một thuyền chở về bến đò Vĩnh Tế.”

Giang Thành cười nói: “Từ bến đò Vĩnh Tế tới? Các ngươi nên treo cờ năm màu…”

Lời hắn còn chưa dứt, một mũi tên đột nhiên bắn ra từ trong khoang thuyền sau lưng hán tử kia. Mũi tên kia đến cực nhanh, Giang Thành chỉ là một thương nhân, cũng không phải là hảo hán thân thủ nhanh nhẹn gì, căn bản không kịp né tránh.

Phập!

Một tiếng động khẽ vang lên, mũi tên bắn trúng ngực Giang Thành, Giang Thành ngửa người ngã ra sau.

Hoa khôi bị cảnh này dọa sợ đến mức kêu lên thất thanh: “Giang đoàn luyện!”

Lý Đạo Huyền cũng nhíu mày.

Hán tử ở trên thuyền đối diện cười ha hả: “Chính là nhằm vào thuyền treo cờ năm màu mà đánh, huynh đệ, lên, giết sạch lũ chó Tiểu Lãng Để.”

Trong nháy mắt, trên thuyền đối diện cung tên tề phát, vô số mũi tên bay về phía bên này.

Đám người này thật sự là có chút ti tiện, khoảng cách vừa vặn, ban nãy cố ý cúi đầu lao tới, lừa dân đoàn thôn Cao Gia sẽ không vô duyên vô cớ đánh người, liền tiếp cận đến khoảng cách gần, lại mượn cơ hội “hỏi đường” nói nhảm, hai thuyền lại gần thêm một

chút.

Khoảng cách đã đến một mũi tên, ưu thế tầm bắn của hỏa súng của dân đoàn thôn Cao Gia, đã bị kế sách này của bọn chúng triệt tiêu.

Mũi tên bay tới như mưa, ba mươi thủy binh dân đoàn trên thuyền vội vàng né tránh theo nhiều tư thế khác nhau.

Không ít người trúng tên, may mắn là lần này ra ngoài, là vì gặp Lão Hồi Hồi, mọi người đều phải đề phòng Lão Hồi Hồi đột nhiên trở mặt, cho nên trong quần áo đều giấu giáp. Mũi tên của đối phương bị áo giáp cản lại, những người trúng tên đều không bị thương nặng.

Giang Thành vừa mới ngã xuống, hai tay chống lên boong thuyền, xoạt một cái lại ngồi dậy, mũi tên vẫn còn cắm trên ngực hắn lắc lư không ngừng. Nhưng áo giáp giấu trong bộ quần áo thương nhân của hắn đã cứu hắn một mạng, mũi tên chỉ xuyên qua một chút, tạo ra một lỗ máu nhỏ trên ngực hắn.

Đau chết đi được, nhưng còn chưa đến mức chết.

Giang Thành tức giận: “Mẹ kiếp, may mà lão tử có chuẩn bị. Đánh đánh đánh, phản kích.”

Thực ra các thủy binh không cần chờ mệnh lệnh đã bắt đầu phản kích.

Tiếng hỏa súng vang lên "đoàng đoàng".

Đối phương hiển nhiên đã chuẩn bị từ trước, quả thực là nhắm vào thôn Cao Gia mà đến, ngay cả hỏa súng cũng đã đề phòng, trên thuyền dựng đầy ván gỗ dày, bề mặt ván gỗ còn bọc một lớp sắt mỏng, quân địch bắn tên đều trốn phía sau ván gỗ.

Viên đạn hỏa súng của thôn Cao Gia không bắn thủng thứ đồ

chơi này…

“Bên kia chuẩn bị thật chu đáo.” Giang Thành tức giận: “Rõ ràng là nhắm vào chúng ta mà đến, lựu đạn, ném lựu đạn.”

Thủy binh châm lửa lựu đạn, ném về phía thuyền đối diện.

Một số quả lựu đạn bị ván gỗ bật ra, còn lại một số ít lật qua ván gỗ, rơi xuống phía sau, chỉ nghe thấy tiếng nổ “ầm ầm ầm” vang lên, lại không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, chỉ có vài tiếng kêu la thưa thớt.

Rõ ràng, đối phương nhìn thấy bên này ném lựu đạn, liền trốn vào khoang thuyền, hoặc là có thứ gì khác để ẩn nấp.

“Bọn chúng ngay cả lựu đạn cũng đề phòng.” Lần này Giang Thành thật sự kinh ngạc: “Hiểu rõ chúng ta như vậy? Là kẻ địch quái dị nào tới?”

Chương 872: Ai phái các ngươi tới?

Binh lính thôn Cao Gia vẫn là lần đầu tiên gặp phải loại địch nhân chuẩn bị chu toàn như vậy, nhất thời cảm thấy có chút luống cuống tay chân.

Trước kia những kẻ địch gặp phải, đều là lựu đạn nổ một cái, hoả súng xếp hàng bắn, trận chiến liền kết thúc, thắng! Điều này khiến cho binh lính dân đoàn thôn Cao Gia trong lòng không khỏi sinh ra chút cảm giác ung dung, cứ như đánh trận rất dễ dàng.

Kiêu binh tất bại!

Bây giờ coi như cũng được dạy dỗ, chiến đấu trên thuyền này khác với trên bờ.

Con thuyền trời sinh chính là một công sự phòng ngự khổng lồ, đối phương chỉ cần có chút đề phòng với thôn Cao Gia, vậy thì rất khó giải quyết.

Thuỷ binh dân đoàn lớn tiếng kêu lên: "Làm sao bây giờ?"

"Đánh không trúng bọn chúng."

"Thuyền của bọn chúng tới rồi, muốn áp sát?"

"Xong rồi, nếu cận chiến, ta…"

Hoa khôi cũng bị dọa sợ không nhẹ, hai mươi tên lính đặc vụ kia không am hiểu thủy chiến, lúc này càng thêm hoảng sợ, chiến đấu kịch liệt khiến người lái thuyền có chút nóng vội, đánh lái mạnh, con tàu lắc lư, hai mươi tên lính đặc vụ thậm chí còn có

chút say sóng.

Lý Đạo Huyền bật cười: "Tốt lắm, trận chiến này coi như để mọi người tích lũy thêm kiến thức. Đại Nha, quay video lại, làm tài liệu bài học, quay về đưa cho trường quân đội, để mọi người đều xem, dân đoàn thôn Cao Gia cũng có lúc thất thế."

Hoa khôi vội vàng nói: "Tuân lệnh!"

"Được rồi, ta cũng nên ra ngoài hoạt động một chút."

Lý Đạo Huyền đẩy cửa khoang thuyền đi ra ngoài.

Vừa mới đi ra ngoài, liền nghe thấy một tiếng "đốc", một mũi tên bắn vào ngực y, xuyên qua lớp silicon bên ngoài, bắn vào tấm giáp ngực bằng thép.

Lý Đạo Huyền: "Ồ, may mắn đấy, may mà không bắn trúng mặt, dung mạo anh tuấn của ta may mắn được bảo toàn. Nguy hiểm quá, cửa khoang phải đóng kỹ, nếu không tên lạc bay vào bắn trúng người bên trong thì không tốt."

Y xoay người, đóng cửa khoang lại, chỉ nghe thấy sau lưng "đốc đốc đốc", lại trúng ba mũi tên.

Cái này thật sự quá đáng!

Lý Đạo Huyền xoay người lại, liền nghe thấy một tiếng vang thật lớn "ầm", hai con tàu áp sát vào nhau.

Tàu chở hàng của thôn Cao Gia, lúc trước khi tiêu diệt đám thuỷ tặc ở Tiểu Lãng Để, dưới sự chỉ huy của Bạch Diên, đó chính là đem "đả đái bào" chơi đến mức thuần thục. Nhưng lần này Bạch Diên không có ở đây, kinh nghiệm chỉ huy của Giang Thành không đủ, thuỷ binh dân đoàn lại tự đại kiêu ngạo, thật sự là đủ loại sai lầm, ngay cả khoảng cách cũng không khống chế được, ngay cả chuyện ngu xuẩn như bị áp sát cũng xảy ra, thật sự là nên trở về

viết bản kiểm điểm.

Lý Đạo Huyền vừa mới oán thầm hai câu, trên thuyền đối diện đã có người xông lại.

"Bằng!"

Tiếng hoả súng vang lên, kẻ địch xông lên đầu tiên ngã nhào xuống Hoàng Hà.

Nhưng phía sau lại có người xông lên, khoảng cách này quá gần, hoả súng binh thật sự không kịp nạp đạn, trong nháy mắt địch binh đã tới trước mặt, vung đao chém xuống.

Tên thuỷ binh dân đoàn kia chỉ có thể dùng hoả súng trong tay đỡ, "keng", một tiếng vang lanh lảnh, đao của đối phương chém vào nòng súng, tiếp theo hai bên gần như đồng thời ra chân, đá vào bụng đối phương, tên địch nhân và tên thuỷ binh dân đoàn đồng thời ngã về phía sau.

Chỉ với một chiêu này, mọi người đã nhìn ra, đám địch nhân này về khoản thân thể cường tráng, không hề thua kém dân đoàn thôn Cao Gia.

Xem ra ngày thường ăn rất tốt.

Đây thường là gia đinh của người giàu có! Tinh nhuệ nhất trong số những người tinh nhuệ.

"Mẹ kiếp, đây là đám người nào?" Giang Thành tức giận.

Lại thấy bên cạnh có bóng người nhoáng lên, Lý Đạo Huyền nghênh đón chỗ hai chiếc thuyền đang áp sát vào nhau.

Một tên địch binh vừa lúc nhảy qua, một đao chém về phía đầu Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền hơi nghiêng đầu, một đao này liền chém vào vai

y, "đinh", đầu đao và xương bả vai va chạm phát ra tiếng kim loại va chạm, tên địch binh kia có chút sững sờ, trên mặt đầy vẻ khó tin.

Lý Đạo Huyền nhân cơ hội một quyền đánh vào mặt hắn, tiếng xương mặt gãy vang lên, người nọ ngửa người ngã về phía sau, rơi xuống Hoàng Hà.

"Mẹ kiếp, đối phương còn giấu một tên lợi hại trong khoang thuyền."

"Người này mới là đầu mục của bọn chúng, tên vừa nói chuyện kia không phải."

Địch binh lập tức nhìn ra, Lý Đạo Huyền mới là lão đại trên thuyền, chỉ cần nhìn phong cách ăn mặc là biết.

Hắn mặc một thân y phục hiệp khách, khuôn mặt đẹp trai, cách ăn mặc hoàn toàn khác biệt với những tên lính khác.

"Bắt giặc phải bắt vua trước!"

Ba tên địch binh lập tức đồng thời tấn công Lý Đạo Huyền, ba thanh đao, đồng thời chém tới.

Lý Đạo Huyền không tránh né, chỉ giơ hai tay lên, che trước mặt, ba người đối diện có chút sững sờ, đây là đánh kiểu gì? Bảo bọn ta đừng đánh mặt hắn sao? Vậy thì không khách sáo nữa, đâm chỗ hiểm của ngươi.

Chỉ nghe thấy "đinh đinh đinh", ba thanh đao đều chém trúng chỗ hiểm yếu, chỉ là, âm thanh chém ra này có chút không đúng.

Ba người sững sờ trong nháy mắt, liền bị Lý Đạo Huyền một chiêu "Càn Khôn Thiết Sơn Khảo", húc bay ra ngoài.

Một trong số đó vừa vặn ngã trước mặt Giang Thành, Giang

Thành rút đao bên hông ra, một đao chém vào cổ người nọ, máu tươi phun đầy mặt hắn.

Hai tên còn lại bị húc bay ra, bị lưỡi lê của hai thuỷ binh dân đoàn đâm chết tại chỗ.

Lũ địch binh: "Mẹ nó? Ngươi quái dị gì vậy!"

"Không phải chỉ là chiến đấu áp sát thôi sao? Ta cũng biết mà." Lý Đạo Huyền tiến lên một bước, nhảy lên con thuyền đối diện.

Vừa mới nhảy qua, "đùng đùng" hai tiếng, lại hai mũi tên cắm thêm trên ngực.

Lý Đạo Huyền lười để ý tới hai mũi tên kia, tiếp tục đi về phía trước.

Phía trước là một đám địch binh, mấy cây trường mâu, đồng thời đâm về phía y.

"Phập phập phập!"

Trường mâu đều trúng, đều đâm vào ngực bụng Lý Đạo Huyền, mấy cây trường mâu xuyên qua khe hở xương sườn bằng thép, xuyên qua eo Lý Đạo Huyền…

Địch binh mừng rỡ: "Đâm thủng tim rồi, hahaha, lần này còn không chết?"

Lại thấy Lý Đạo Huyền mượn lực xoay người một cái, đám người cầm trường mâu kia nhất thời cảm thấy trên tay truyền đến một luồng lực lớn, trường mâu của bọn chúng căn bản không cầm được, đều đồng loạt rời tay.

Lý Đạo Huyền mang theo một đống trường mâu xoay một vòng, quét ngang một vòng, thế mà đánh ngã mấy người xuống đất.

"Hả? Như vậy tại sao còn chưa chết?"

Địch binh bị dọa không nhẹ, kinh hãi kêu lên quái dị, liên tục lui về phía sau.

Lý Đạo Huyền mặt cau có, đi về phía trước từng bước một: "Các ngươi đã bị ta bao vây, hiện tại lập tức nói ra kẻ chủ mưu phía sau, có lẽ có thể tha cho các ngươi một mạng."

"Gào gào!"

Lại là mấy tên địch binh cùng nhau xông lên, loạn đao chém tới.

Ngay lúc này, xương sườn trong lồng ngực Lý Đạo Huyền, tất cả đều "cheng" một tiếng bật ra, mỗi một chiếc xương sườn đều là một lưỡi dao bằng thép, cả người hắn trong nháy mắt trở nên giống như con nhím, trên người mọc đầy dao.

Một màn này có thể dọa người ta chết khiếp.

Địch binh: "A a a, yêu quái gì đây!"

Lý Đạo Huyền lao về phía trước, xông vào giữa đám địch binh, cũng không cần chiêu thức gì đặc biệt, tóm được ai liền đụng vào người đó một cái, hoặc là Càn Khôn Thiết Sơn Khảo một cái, thân thể người đó lập tức bị mấy lưỡi dao đâm xuyên…

Không đến một lúc, địch binh ngã rạp xuống đất.

Trên boong thuyền toàn là máu.

Tên hán tử rắn rỏi cầm đầu đã sợ hãi đến mức cả người tê dại, toàn thân run rẩy không ngừng.

Lý Đạo Huyền lộ ra nụ cười tà ác, nhe răng cười giống như yêu quái: "Các ngươi rất hiểu rõ bọn ta đấy, còn có phòng bị với hoả súng và lựu đạn, chậc chậc! Đáng tiếc các ngươi không biết ta

ở trên con thuyền này. Nói đi! Ai phái các ngươi đến tập kích bọn ta?"

Hán tử rắn rỏi nhìn trái, nhìn phải, tất cả thuộc hạ đều ngã xuống, chỉ còn lại một mình hắn còn đứng, yêu quái trước mặt quá đáng sợ, căn bản không thể chống lại.

Hắn đột nhiên nhảy xuống Hoàng Hà.

Chương 873: Chạy năm mươi vòng

Tên hán tử rắn rỏi không nói hai lời, nhảy xuống sông!

Lý Đạo Huyền trong nháy mắt đã hiểu, tên này chắc chắn bơi lội rất giỏi...

Nhìn làn da màu đồng cổ của hắn ta là biết, tên này lớn lên trên thuyền. Để hắn ta nhảy xuống Hoàng Hà, rất có thể sẽ trốn thoát được.

"Trốn cái rắm!"

Lý Đạo Huyền vèo một cái, cũng nhảy theo xuống.

Y vừa nhảy xuống, tên hán tử rắn rỏi mừng thầm: Lão tử lớn lên trên nước, ngươi một công tử bột dám nhảy xuống nước? Ngươi đây không phải là tìm chết sao? Bất kể ngươi trên bờ có lợi hại thế nào, có yêu quái ra sao, lão tử ở trong nước ba hai cái là có thể thu thập ngươi ngon lành.

Vốn tưởng trận này thua rồi, không ngờ cuối cùng lại có thể ở trong nước bắt được một tên đầu mục quan trọng của Tiểu Lãng Để, trở về nhất định lập công lớn.

Hắn nhảy xuống nước cố ý không bơi xa, mà là ở dưới nước hơi dừng lại một chút.

"Ùm!"

Lý Đạo Huyền theo sau nhảy xuống, tên hán tử lập tức bơi tới, đưa tay chộp lấy, chuẩn bị bắt đầu vật lộn dưới nước với Lý Đạo

Huyền.

Thế nhưng...

Hắn lập tức phát hiện ra mình đã sai, Lý Đạo Huyền căn bản không thèm vật lộn với hắn, mà là đưa tay chộp lấy cánh tay hắn.

Tên hán tử dùng sức hất tay, muốn hất y ra rồi phản đòn, nhưng Lý Đạo Huyền mặc kệ nhiều như vậy, cứ thế nắm chặt lấy cánh tay hắn, sau đó từ bỏ giãy giụa.

Y chính là một khối sắt khổng lồ!

Y không làm gì cả, cũng sẽ tạo ra lực chìm cực lớn.

Tên hán tử cảm thấy một luồng sức mạnh kéo hắn xuống nước, trong lòng hoảng hốt, vội vàng quạt nước lên trên, muốn kéo Lý Đạo Huyền lên.

Thế nhưng...

Dù có bơi giỏi đến đâu, kéo theo một khối sắt lớn như vậy bơi lội cũng có chút vượt quá giới hạn của con người, tên hán tử bất kể quạt nước thế nào cũng không lên được, bất kể quạt nước thế nào vẫn không ngừng chìm xuống đáy nước.

Cho đến khi xung quanh là một màu đen kịt!

Trên thuyền Giang Thành, hoa khôi, thuỷ binh dân đoàn, binh sĩ tổ đặc vụ, lúc này đều ghé vào mạn thuyền, nhìn xuống sông, hồi lâu không thấy Thiên Tôn ngoi lên, bọn họ cũng không biết tình hình dưới nước như thế nào.

Đột nhiên, sợi bông Thiên Tôn trước ngực Giang Thành lên tiếng nói: "Được rồi, tên kia đã vĩnh viễn chìm xuống đáy nước."

"A? Thiên Tôn đã trở về!" Giang Thành: "Pháp thân của Thiên Tôn..."

"Pháp thân cứ để nó chìm dưới đáy sông đi."

Thứ đó quá nặng, Lý Đạo Huyền cũng không bơi lên được, cứ để nó vĩnh viễn tóm lấy thi thể tên hán tử rắn chắc chìm dưới đáy nước cũng tốt, dù sao Thiên Tôn mẫu sản xuất hàng loạt rất nhiều.

Lý Đạo Huyền hơi khó chịu, không chừa lại ai sống, vẫn không rõ ai đang nhắm vào thôn Cao Gia.

Lúc này binh sĩ đang thu dọn chiến trường, ném thi thể quân địch xuống sông cho cá ăn, mỹ miều gọi là thuỷ táng, binh sĩ bị thương do tên bắn thì đang băng bó vết thương.

Ngực Giang Thành bị tên bắn ra một lỗ máu nhỏ, đang rút mũi tên ra, bôi thuốc trị thương, đau đến mức khoé miệng hắn giật giật: "Lũ khốn kiếp chó má này, suýt chút nữa đã tiễn ta đi rồi, đáng tiếc không chừa lại ai sống."

Hoa khôi: "Bọn người này hình như rất hiểu rõ vũ khí của chúng ta, có phải nội bộ chúng ta có gian tế không?"

"Không thể nào!" Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Bọn chúng tuy biết vũ khí của chúng ta lợi hại, nhưng lại không biết ta ở trên thuyền, cũng không có chút hiểu biết nào về ta, đây không phải là tin tức do người của chúng ta tiết lộ."

Hoa khôi và Giang Thành đồng thời bừng tỉnh, đúng vậy, đám địch nhân này chỉ biết đề phòng hoả súng và lựu đạn, lại không nhận ra Thiên Tôn, điều này chứng tỏ không phải người của mình.

"Là người biết sơ sơ về chúng ta." Giang Thành nói: "Biết cờ Thiên Tôn năm màu đại diện cho thế lực của chúng ta, cũng biết vũ khí chúng ta thường dùng, nhưng lại không rõ ràng về cơ cấu tổ chức nội bộ của chúng ta, thậm chí ngay cả uy danh của Thiên Tôn cũng chưa từng nghe nói."

Nói đến đây, Giang Thành chợt có chút suy nghĩ: "Một đám lưu

khấu nào đó? Tiểu đội đặc vụ của Kiến Nô? Hay là... triều đình?"

Những điều này đều có khả năng!

Lý Đạo Huyền cũng biết, chỉ suy đoán là không thể có được đáp án chính xác, đoán mò còn rất dễ dàng dẫn bản thân vào hố. Chuyện không có chứng cứ xác thực, tốt nhất đừng nên đoán mò.

"Đừng đoán nữa! Quay về lập tức gửi video của sự kiện này cho các bộ phận." Lý Đạo Huyền quay sang Hoa khôi: "Đừng đăng lên báo chí, mà là bí mật giao cho các bộ phận."

Hoa khôi gật đầu: "Chuyện này bây giờ không nên công khai, phải điều tra rõ ràng quân địch là ai rồi mới công khai, đúng không?"

"Đúng vậy!" Lý Đạo Huyền: "Trước tiên để các bộ phận cẩn thận đề phòng."

Nói đến đây, Lý Đạo Huyền lại cười khà một tiếng: "Vừa rồi thủ đoạn đề phòng vũ khí của chúng ta trên con thuyền kia, cô cũng quay lại rồi chứ?"

Hoa khôi: "Học sinh đều quay lại hết rồi."

Lý Đạo Huyền: "Rất tốt, đưa một bản cho các nhà khoa học của thôn Cao Gia, xem bọn họ có ý kiến gì không." --

Bồ Châu, trường quân sự Hoàng Bồ.

Tôn Truyền Đình vẽ trên bảng đen một ngọn núi nhỏ, sau đó nghiêm mặt nói với các học viên bên dưới: "Phàm sở quân tương địch: Tuyệt sơn y cốc, thị sinh sở cao, chiến long vô đăng, thử xứ sơn chi quân dã..."

Nói đến đây, hắn vỗ bàn mạnh một cái: "Bát Địa Thỏ, ngươi lên lớp của ta, vậy mà dám ngủ gật?"

Trịnh Cẩu Tử toát mồ hôi hột, vội vàng huých khuỷu tay vào Bát Địa Thỏ đang ngồi bên cạnh.

Bát Địa Thỏ đang mơ màng bị huých, a một tiếng, nhảy dựng lên, lau nước miếng bên mép: "A? A a a? Ta, ta không ngủ, ta đang chăm chú nghe đây."

Tôn Truyền Đình tức giận: "Đoạn ta vừa giảng, là có ý gì?"

Bát Địa Thỏ toát mồ hôi hột: "Vừa rồi, ừm..."

Trịnh Cẩu Tử lén lút lật [Tôn Tử Binh Pháp] đến trang Tôn Truyền Đình vừa giảng, đẩy đến trước mặt hắn.

Bát Địa Thỏ nuốt nước miếng, lén lút liếc nhìn sách giáo khoa, ngẩng đầu nói: "Hiệu trưởng, ngài vừa rồi giảng chính là, đánh nhau với quân địch, phải đánh ở trong sơn cốc hiểm trở, đánh ở trên núi cao hiểm trở, dù sao bất kể đánh ở đâu, chúng ta đều tất thắng."

Tôn Truyền Đình chỉ vào thao trường bên ngoài: "Cút ra ngoài, chạy năm mươi vòng."

Bát Địa Thỏ ủ rũ cúi đầu đi ra khỏi phòng học, trông có vẻ rất chán nản, nhưng vừa xoay lưng về phía Tôn Truyền Đình, biểu cảm trên mặt lập tức tràn ngập một tia vui mừng: Hì hì, cuối cùng cũng không cần nghe giảng bài buồn ngủ nữa rồi, ra ngoài chạy năm mươi vòng còn vui hơn.

Tôn Truyền Đình: "Ngươi còn dám cười?"

Bát Địa Thỏ giật nảy mình: "Ta xoay lưng về phía ông, ông cũng biết ta đang cười?"

Tôn Truyền Đình: "Tuy ngươi xoay lưng về phía ta, nhưng ta có thể nhìn thấy cơ mặt dưới tai ngươi, hơi nhếch lên trên, không phải đang cười thì là gì?"

Bát Địa Thỏ kinh ngạc: "Lợi hại, quả nhiên là hiệu trưởng, thật sự là nhìn rõ mọi việc."

Tôn Truyền Đình: "Bây giờ nịnh nọt cũng muộn rồi, ngoài chạy năm mươi vòng, còn chép [Tôn Tử Binh Pháp] hai mười lần, trước chiều mai nộp lên."

Bát Địa Thỏ: "A? Đừng mà! Đừng phạt ta chép sách, ta có thể chạy thêm một trăm vòng, nhưng đừng chép sách."

Tôn Truyền Đình "hừ" một tiếng nói: "Trước chiều mai mà không hoàn thành nhiệm vụ chép sách, ta sẽ báo cáo lên thôn uỷ hội, tịch thu "Hành Hiệp Lệnh" của ngươi."

Đây chính là đòn chí mạng!

Chiêu này vừa tung ra, Bát Địa Thỏ lập tức ngoan ngoãn nhận lệnh: "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ chép sách."

Chương 874: Ngươi đóng vai Hoàng Đài Cát

Bát Địa Thỏ ngoan ngoãn nhận phạt đi rồi, Tôn Truyền Đình lắc đầu, giảng giải lại một lần nữa những lời vừa rồi, thu dọn giáo trình [Tôn Tử Binh Pháp],đi ra khỏi phòng học.

Mới đi được vài bước, Cố Viêm Vũ đã chạy đến, chắp tay hành lễ với hắn: "Tôn huynh!"

Tôn Truyền Đình cười nói: "A! Cố huynh đến thật đúng lúc, ta vừa mới tan học, hơi rảnh rỗi."

Cố Viêm Vũ cười nói: "Lần này đến tìm Tôn huynh, là muốn bàn bạc với Tôn huynh một việc."

Tôn Truyền Đình: "Ồ?"

Cố Viêm Vũ nói: "Ta cảm thấy loại hình nghệ thuật điện ảnh này, đối với việc thức tỉnh dân trí có trợ giúp rất lớn. Đặc biệt là trong trường hợp đại đa số bá tánh đều mù chữ, loại điện ảnh này so với sách vở có thể nhanh chóng thức tỉnh bá tánh quan tâm đến đại sự quốc gia hơn. Trên dưới đồng lòng, gánh vác trách nhiệm! Câu nói này nhất định phải là sau khi dân trí được thức tỉnh, mới có thể thực hiện được."

Tôn Truyền Đình: "Ồ? Vậy nên... Cố huynh muốn làm phim?"

Cố Viêm Vũ gật đầu: "Tiểu đệ có chút tài sản, tổ tiên để lại 800 mẫu ruộng đất, bỏ ra một khoản tiền để quay một bộ phim cũng không phải là chuyện khó."

Tôn Truyền Đình cười nói: "Chuyện này ngươi nên đi tìm Lão

Nam Phong chứ, ngươi tìm ta làm gì?"

Cố Viêm Vũ cười: "Bởi vì Tôn huynh có kinh nghiệm viết [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh],ta chính là muốn đến chỗ Tôn huynh đây học hỏi kinh nghiệm, tìm hiểu rõ ràng viết một câu chuyện như vậy, có những điểm chính nào."

Tôn Truyền Đình cười lắc đầu: "Ta cũng không hiểu lắm, cũng chỉ là mày mò thôi, hay là, hai chúng ta cùng nhau mày mò một bộ phim?"

Cố Viêm Vũ mừng rỡ: "Được đó, Tôn huynh muốn viết cái gì?"

Tôn Truyền Đình: "Lần này trận chiến Tuyên Phủ Đại Đồng, Kiến Nô xâm lược, đánh cho Tuyên Phủ Đại Đồng thê thảm không nỡ nhìn, chẳng phải là một đề tài hay sao?"

Cố Viêm Vũ hai mắt sáng lên: "[Tuyên Phủ Đại Đồng nhất tiểu binh]?"

Tôn Truyền Đình dở khóc dở cười: "Sao có thể lại giống y như đúc, nhất định phải có sáng tạo mới chứ, nào nào nào, hai chúng ta bàn bạc một chút."

Hai người đang trò chuyện đến đây, thì nhìn thấy Lão Nam Phong đi từ cổng trường vào, Trần Thiên Hộ đi theo sau hắn, nhỏ giọng nói: "Nam Phong ca, lần này có thể cho ta một vai chính diện được không?"

Lão Nam Phong lắc đầu cười: "Không có, lấy đâu ra vai chính diện? Ngay cả câu chuyện còn chưa viết xong nữa mà."

Trần Thiên hộ: "Vậy huynh mau tìm người viết đi, lần này hãy khắc hoạ ta thành một người tốt, chỉ lo cứu người bị thương, tràn đầy chính nghĩa..."

Lão Nam Phong không để ý đến hắn ta, ngẩng đầu lên nhìn

thấy Tôn Truyền Đình, mừng rỡ nói: "Tôn tiên sinh, ta đến tìm ngài viết một câu chuyện đây."

Tôn Truyền Đình cười: "Đều đến tìm ta viết câu chuyện, trong mắt các ngươi, ta chính là người thích viết mấy thứ này sao?"

Lão Nam Phong cười hì hì nói: "Thiên hạ ai mà không biết Tôn tiên sinh thích viết văn."

Tôn Truyền Đình: "..."

Lão Nam Phong: "Chuyện của Tuyên Phủ Đại Đồng..."

"A? Ngươi cũng muốn viết cái này?" Cố Viêm Vũ mừng rỡ: "Chúng ta đang bàn bạc cái này đây."

Ba người cùng cười to: "Đây là một đề tài hay, chỉ là không biết nên bắt đầu từ góc độ nào, biên soạn một câu chuyện như thế nào."

Trần Thiên Hộ giơ tay: "Ta có, ta có phương án, ta có câu chuyện."

Ba người cùng quay đầu nhìn hắn ta.

Trần Thiên Hộ: "Nhân vật chính được định là người phủ Đại Đồng, họ Trần, tuổi nhỏ đã đến Thiếu Lâm Tự học võ nghệ, chớp mắt một cái đã hơn 20 năm, đã trở thành bậc thầy võ thuật, đột nhiên nghe tin Kiến Nô xâm lược Tuyên Phủ Đại Đồng, hắn ta vội vàng trở về quê hương. Một mình chống lại hơn mười tên kỵ binh Kiến Nô, cứu được già trẻ lớn bé trong thôn, sau đó lại tổ chức dân đoàn thôn binh, tử thủ trong thôn, chống lại từng đợt tấn công của Kiến Nô, cuối cùng nhìn thấy thôn sắp bị công phá, rốt cuộc cũng đợi được viện quân của thôn Cao Gia...Thôn được cứu rồi, người này cũng được lãnh đạo thôn Cao Gia xem trọng, chiêu mộ vào quân đội, phong làm thiên hộ."

Nói đến cuối cùng, hắn ta cười toe toét: "Cho nên, bây giờ hắn ta được gọi là Trần Thiên Hộ."

Lão Nam Phong, Tôn Truyền Đình, Cố Viêm Vũ ba người nhìn nhau, đồng thời gật đầu: "Cốt truyện này cũng không tệ, chỉ cần thêm vào một số chi tiết, thêm vào cảnh tình cảm gì đó, là có thể dùng được rồi."

Trần Thiên Hộ mừng rỡ: "Thật sao? Thật sự có thể dùng sao?"

"Có thể dùng!" Tôn Truyền Đình: "Để ta viết, thêm cho Trần Thiên Hộ một người vợ chưa cưới thanh mai trúc mã, ở trong thôn chờ hắn ta trở về, đáng tiếc người vợ chưa cưới bị Kiến Nô giết chết, như vậy càng thêm bi thương."

Cố Viêm Vũ nói: "Không thể chỉ có viện quân của thôn Cao Gia, như vậy câu chuyện thiếu đi cảm giác tầng tầng tiến lên, áp lực cũng không đủ. Còn phải thêm vào quan binh, viết quan binh lần đầu tiên đến viện trợ, bị Kiến Nô đánh lui, người trong thôn đều rất tuyệt vọng... Sau đó thôn Cao Gia với tư cách là đội viện quân thứ hai đến."

"Có lý!" Tôn Truyền Đình: "Như vậy có thể tạo ra hai lần chuyển biến cảm xúc cho câu chuyện."

Trần Thiên hộ nghe bọn họ đã bắt đầu bàn bạc chi tiết, trong lòng không khỏi mừng rỡ: Ha ha ha, lần này lão tử cuối cùng cũng được đóng vai chính diện rồi, hơn nữa còn là nhân vật chính, sau này lão tử cuối cùng cũng được tẩy trắng rồi, ha ha ha ha.

Hắn ta đang đắc ý, thì nghe thấy Lão Nam Phong nói: "Vừa hay, lần trước có một người tên Trịnh Đại Tráng, diễn xuất rất khá, để hắn ta đến diễn Trần Thiên Hộ đi."

"Cái gì?" Trần Thiên hộ kinh ngạc: "Vậy ta... Ta thì sao? Vai diễn của ta thì sao?"

Lão Nam Phong nhìn trái, nhìn phải, xoay người nhìn Trần Thiên hộ một vòng, gật đầu nói: "Cho ngươi khoác một bộ da lông thú, nhuộm đen da một chút, tết tóc bím dơ bẩn... Ngươi đóng vai Hoàng Đài Cát đi."

"A?"

Trần Thiên Hộ kêu thảm một tiếng: "Không! Ta không muốn đóng vai Hoàng Đài Cát, ta không muốn!"

Tôn Truyền Đình: "Người này đóng vai Hoàng Đài Cát tuyệt đối giống."

Cố Viêm Vũ: "Bản thân Hoàng Đài Cát đến đây cũng chưa chắc đã giống Hoàng Đài Cát bằng hắn, ta thấy vai diễn này rất thích hợp với hắn."

Trần Thiên hộ ngửa mặt lên trời gào thét: "Không!"

Tuyết rơi lả tả, gió bắc rít gào...

Trên người Trần Thiên hộ trong nháy mắt đã phủ đầy tuyết.

Đang cười cười nói nói, bên ngoài có một chiếc xe ngựa chạy vào, trên xe chở một chiếc thẻ nhớ cao bằng nửa người, người đánh xe hô lớn với Lão Nam Phong: "Tôn tiên sinh, Khoa Báo Chí gửi cho ngài một bộ phim đặc biệt, hy vọng ngài có thể xem qua...Nam Phong tướng quân cũng ở đây sao? Vậy thì tốt, đỡ cho ta một công đoạn, ngài cũng xem cái này đi, đây là mệnh lệnh của Thiên Tôn."

Tôn Truyền Đình và Lão Nam Phong đồng thời cảm thấy không ổn, bộ phim đặc biệt này e là có chút quan trọng.

Hai người vội vàng cầm lấy thẻ nhớ, chạy về phía "phòng chiếu phim".

Trường quân sự Hoàng Bồ có địa vị đặc thù, trong trường có một phòng chiếu phim khổng lồ, đặt "Tiên gia bảo kính" do Thiên Tôn ban tặng đặc biệt, có thể phát cho học sinh xem một số video chiến tranh bất cứ lúc nào.

Lão Nam Phong là người quen thuộc nhất với cách sử dụng thứ này, hắn ba chân bốn cẳng nhét thẻ nhớ vào máy tính bảng, dựng lên giá đỡ, trên màn hình máy tính bảng thao tác một hồi, rất nhanh, bộ phim đặc biệt kia đã được phát.

"Thuỷ chiến?" Tôn Truyền Đình kinh ngạc: "Nơi nào xảy ra thuỷ chiến?"

"Đó không phải là trọng điểm." Lão Nam Phong: "Ngươi xem, đây là thuyền của thôn Cao Gia, con thuyền kia không biết là của nơi nào."

"Bắt đầu đánh nhau rồi!" Tôn Truyền Đình: "Ơ? Thủ đoạn của đối phương... Hoả súng của chúng ta, toàn bộ đều bị chặn lại, hiệu quả sử dụng lựu đạn cũng không tốt lắm. A a a? Vậy mà dùng thủ đoạn như vậy để chống đỡ vũ khí của chúng ta, chiêu này đã có người nghĩ ra được, vậy thì Kiến Nô nhất định cũng có thể nghĩ ra được, chuyện này phải cẩn thận."

Chương 875: Thiết kế liên thanh

Tôn Truyền Đình xem mà lông mày nhíu chặt.

Lão Nam Phong cũng nhìn theo: "Tôn tiên sinh, ngươi thấy việc này như thế nào?"

Tôn Truyền Đình trầm ngâm vài giây, lắc đầu: "Chỉ dùng hỏa súng và thủ lôi, cách phòng ngự như vậy của địch ta không có cách nào phá giải. Nhưng, chúng ta cũng không phải chỉ có hỏa súng và thủ lôi, chỉ cần kết hợp với đại pháo, có thể oanh tạc những tấm gỗ này. Trong chiến đấu sau này, chúng ta nên coi trọng pháo binh hơn, chuẩn bị nhiều hồng y đại pháo..."

Lão Nam Phong cười: "Đúng vậy, Thiên Tôn gửi đến đoạn video này muốn chúng ta xem, hẳn là nhắc nhở chúng ta chuyện này."

Tôn Truyền Đình gật đầu: "Đoạn video này rất có tính đại diện, ta phải biên soạn thành một bài giảng, giảng cho học sinh nghe, để học sinh ghi nhớ. Vũ khí là vật chết, người là vật sống, kẻ địch sẽ nghĩ ra đủ loại phương pháp kỳ quái để đối phó với vũ khí của chúng ta. Khinh địch, ắt sẽ mất mạng."

Cùng lúc đó...

Bản thôn Cao Gia thôn.

Bạch Diên một thân bạch y bay bay, từ trên xe lửa nhảy xuống.

Lâu rồi không đến bản thôn thôn Cao Gia, tâm tình Bạch Diên có chút kích động.

Mấy năm nay, trọng tâm của hắn vẫn luôn đặt ở ba phương hướng Lạc Dương, Tiểu Lãng Đề, thuỷ quân thôn Cao Gia, lần này trở về, mới phát hiện bản thôn thôn Cao Gia đã thay đổi rất nhiều.

Dân số trong thôn dường như lại nhiều hơn trước, tinh thần của dân làng cũng tốt hơn, khắp nơi đều tràn đầy mừng vui.

Mới đi ra khỏi trạm xe lửa không xa, đã có người hướng hắn hành lễ: "Bạch tiên sinh! Lâu rồi không gặp."

Bạch Diên quay đầu nhìn, mặt rất quen, không khỏi cười nói: "Ồ, Cao... Cao... Cao gì nhỉ?"

Cao Tịch Bát: "Ta là Cao Tịch Bát! Cao Tịch Bát mở quán bún gạo."

Bạch Diên: "A, đúng đúng đúng, ngươi là Cao Tịch Bát, ta nhớ rất rõ."

Hắn cười chào hỏi Cao Tịch Bát, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Thỉnh thoảng có người hướng hắn hành lễ: "Bạch tiên sinh!"

"Bạch tiên sinh!"

"A, ngươi là..."

"Ta là Lý Đại."

"A! Đúng đúng đúng, ngươi là Lý Đại, ta nhớ rất rõ."

Trí nhớ của Bạch Diên được sửa chữa một cách mạnh mẽ, phải khó khăn lắm mới đi đến trường học.

Bảo vệ trường học vậy mà cũng nhận ra Bạch Diên: "Bạch tiên sinh, ngươi đến gặp Bạch công tử sao?"

Bạch Diên cười: "Đúng vậy! Lâu rồi không gặp con trai, phải tìm nó so tài toán học một chút."

Bảo vệ lập tức lộ ra vẻ mặt kỳ quái: "Bạch tiên sinh, ngài vẫn nên so tài bắn súng với nó đi, toán học... tốt nhất là không nên khiêu chiến ba đầu sỏ khoa học thôn Cao Gia."

Hắn không nói vậy còn đỡ, vừa nói như vậy, Bạch Diên căn bản không nhịn được: "Hừ hừ, Số là một trong quân tử lục nghệ, ta rất coi trọng, tại sao không thể khiêu chiến con trai ta? Đừng có mà coi thường người khác."

Hắn hùng hổ đi thẳng đến phòng nghiên cứu...

Bảo vệ nhìn bóng lưng hắn, lắc đầu: "Sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bãi biển, Bạch tiên sinh, bảo trọng."

Rất nhanh, Bạch Diên đã đến bộ phận cao thâm nhất, khó lường nhất, khó hiểu nhất trong trường học - phòng nghiên cứu.

Vừa vào cửa, hắn suýt nữa thì vấp phải một khẩu pháo nhỏ cao bằng nửa người, giật mình, vội vàng đi vòng qua.

Đi vào trong nữa, nào là động cơ hơi nước làm dở, trục bánh xe kỳ quái, một cái chân bằng máy của Thiên Tôn loại sản xuất hàng loạt...

Vất vả lắm mới nhìn thấy Bạch công tử, lại thấy nó đang cùng hai người có chút quen mặt khác tụ tập với nhau, ba người đang loay hoay với một cái đĩa kim loại to bằng bàn tay...

Trên đĩa có sáu cái lỗ.

Bạch Diên liếc mắt một cái đã nhìn ra, sáu cái lỗ đó vừa vặn có thể chứa sáu viên đạn.

Nhìn một cái đã khiến hắn quên mất mình đến làm gì, vội vàng

chạy tới: "Mọi người đang nghiên cứu cái gì vậy?"

Bạch công tử nghe thấy có người nói chuyện, nhưng không quay đầu lại nhìn, thậm chí không nghe ra giọng nói của cha mình, thuận miệng đáp: "Hỏa súng liên thanh!"

Bạch Diên: "A?"

Bạch công tử nói: "Nhìn này, trên cái đĩa này có sáu cái lỗ, lắp vào sáu viên đạn, lắp cái đĩa này lên hỏa súng. Bóp cò một cái, cái đĩa này sẽ xoay một cái, điều chỉnh lỗ của viên đạn tiếp theo đến vị trí kim hỏa."

Bạch Diên: "Oa! Vậy thì lợi hại rồi...Tuyệt, nhanh, làm cho ta một cây."

Bạch công tử không trả lời, chỉ nhíu mày.

Mà một nam tử trung niên khác lại lên tiếng: "Không thể làm ra nhanh như vậy, vấn đề bây giờ là. Cái đĩa xoay này, một khi lắp vào súng, độ kín của nòng súng sẽ kém đi. Khoảnh khắc khai hỏa, khe hở giữa ổ xoay và nòng súng sẽ bị rò rỉ khí, khiến lực đẩy đạn về phía trước yếu đi."

Bạch Diên: "A, vị này là..."

Nam tử kia nói: "Tống Ứng Tinh."

Bạch Diên: "Đúng đúng đúng, ngươi là Tống Ứng Tinh, ta nhớ rất rõ."

Một nam tử khác bên cạnh lên tiếng: "Thiết kế cơ khí của ổ xoay cũng là một vấn đề, chấn động khi bắn súng rất lớn, sẽ khiến nòng súng chịu lực rất lớn, kết cấu cơ khí của ổ xoay rất dễ bị phá hủy, trừ phi chúng ta có thể tiếp tục nâng cao chất lượng thép."

Bạch Diên: "Ngươi là..."

Nam tử kia: "Vương Trưng."

"A, đúng đúng đúng, ngươi là Vương Trưng, ta nhớ rất rõ."

Ba nhà khoa học nhìn ổ xoay, chìm vào trầm tư.

Bạch Diên: "Vậy thì đừng dùng ổ xoay nữa, dùng một hộp tiếp đạn, lắp một lò xo ở dưới cùng, đẩy đạn lên nòng súng. Mỗi lần bắn một phát, đạn phía trên hết, lò xo lại đẩy lên một viên đạn mới. Thiết kế cơ khí như vậy, hẳn là dễ dàng hơn ổ xoay? Càng dễ giải quyết vấn đề độ kín khí, cũng không dễ bị hỏng."

"Ơ?"

Ba nhà khoa học đồng thời quay đầu lại nhìn Bạch Diên.

Bạch công tử lúc này mới nhận ra cha mình, vội vàng hành lễ: "Phụ thân, người đến rồi."

Bạch Diên: "Hừ, nghịch tử, ta đứng ở đây lâu như vậy, con mới phát hiện ra vi phụ sao?"

Bạch công tử toát mồ hôi hột.

Hai người kia lại không dây dưa vấn đề này, Vương Trưng là người rất giỏi về kết cấu cơ khí, hắn trầm ngâm một chút: "Phương án Bạch tiên sinh đề xuất rất hay, chỉ là giai đoạn hiện tại chúng ta đang sử dụng đạn giấy, bắn liên tục, vỏ giấy cháy không hết rất dễ kẹt nòng súng. Cho nên phía sau nòng súng có thể làm một cơ quan cửa đóng mở, dùng tay đẩy một cái, mở cửa ra để đẩy cặn thuốc súng và vụn giấy ra ngoài, đồng thời đạn được đẩy vào nòng súng..."

Hắn càng nói càng hưng phấn, lập tức bắt đầu vẽ bản thiết kế.

Bức tranh Thiên Tôn treo trên tường, đột nhiên nhoẻn miệng cười, y đã nhìn ra, mấy nhà khoa học thôn Cao Gia này, sau một

phen thảo luận, vô tình đã đi theo con đường phát triển của "súng trường liên thanh Kalashnikov"...

Quả nhiên, sự phát triển khoa học kỹ thuật của nhân loại, là chuyện "cơ sở đã đủ", sẽ nước chảy thành sông.

Lúc này, Bạch Diên nói: "Đúng rồi, ta đến tìm các ngươi, không phải là vì vấn đề bắn liên thanh này, suýt nữa thì quên mất trọng điểm."

Bạch công tử: "Phụ thân xin cứ nói."

Bạch Diên: "Mấy ngày trước, kỵ binh Hồi Hồi tập kích Lạc Dương, bởi vì lúc đó Thiên Tôn không có ở đây, chúng ta không thả đèn Khổng Minh Thiên Tôn, kết quả quân địch và thám báo của ta gần như cùng lúc đến... Việc này không được!"

Biểu cảm của hắn lập tức trở nên nghiêm túc: "Chúng ta cần có phương pháp trinh sát không phụ thuộc vào Thiên Tôn."

Chương 876: Khoa học còn có tác dụng se duyên

"Phương pháp trinh sát không phụ thuộc vào Thiên Tôn sao?"

Câu nói này, khiến ba nhà khoa học đều chìm vào trầm tư.

Vài giây sau, Tống Ứng Tinh lên tiếng: "Độ khó không lớn, chỉ là khá nguy hiểm."

Bạch Diên: "?"

Tống Ứng Tinh: "Sau khi chúng ta học vật lý đã biết, đèn Khổng Minh là lợi dụng nguyên lý không khí nóng bay lên để thực hiện. Chỉ cần lực nâng của không khí nóng đủ lớn, mang một người sống lên trời, cũng không phải là không thể."

Nói đến đây, hắn cười hề hề: "Nói cách khác, chỉ cần đèn Khổng Minh làm đủ lớn, chúng ta có thể đưa một người lên trời, vậy thì không cần Thiên Tôn giúp chúng ta trinh sát trên đèn Khổng Minh nữa."

Lời vừa nói ra, mấy người có mặt đồng thời mừng rỡ: "Kế này hay! Làm một cái đèn Khổng Minh thật lớn."

Vương Trưng: "Với kỹ thuật hiện có của thôn Cao Gia, làm một cái đèn Khổng Minh khổng lồ không phải là khó."

Bạch công tử: "Dùng vải dầu để làm vỏ đèn, dùng mây tre đan thành một cái giỏ lớn, để chở người."

Bạch Diên: "Nhiên liệu thì sao? Nhiên liệu nhất định phải nhẹ."

Tống Ứng Tinh: "Than củi và dầu hạt cải, đều có thể thử một chút."

Mấy người thương lượng một chút, lập tức lớn tiếng gọi: "Học sinh, chuẩn bị động thủ nào."

Bên ngoài lập tức có một đám nghiên cứu sinh xông vào.

Mấy nhà khoa học nói ý tưởng ra, đám nghiên cứu sinh lập tức xông ra ngoài, tự mình sắp xếp. Khả năng thực hành của đám nghiên cứu sinh này đều là nhất lưu, thậm chí không cần tìm thợ thủ công, bản thân bọn họ cũng có thể chế tạo ra đủ loại vật dụng.

Miếng vải dầu lớn rất nhanh đã được khâu lại với nhau, giỏ mây tre đan cũng nhanh chóng được làm xong, đám nghiên cứu sinh với tốc độ nhanh nhất dựng lên lò lửa, nhóm một ít nhiên liệu vào trong, sau đó bắt đầu đốt nóng...

Đèn Khổng Minh khổng lồ rất nhanh đã được bơm đầy khí nóng, quả cầu phía trên càng lúc càng phồng, bắt đầu bay lên.

Mọi người mừng rỡ: "Quả nhiên được, được rồi!"

Một nghiên cứu sinh dũng cảm xoẹt một cái nhảy vào giỏ: "Ta lên trời thử trước."

Người bên cạnh kinh ngạc: "Này, đừng vội, nhỡ đâu bay lên không xuống được thì sao? Ngươi sẽ chết đấy."

Nghiên cứu sinh dũng cảm cười to: "Làm sao có thể? Chỉ cần dập lửa, nó rất nhanh sẽ hạ xuống mà."

Vừa dứt lời, "đèn Khổng Minh khổng lồ" đã bắt đầu bay lên.

Mọi người trên mặt đất hưng phấn kêu lên, nghiên cứu sinh lên trời càng hưng phấn nhảy cẫng lên. Tuy nhiên, sự hưng phấn của bọn họ không kéo dài bao lâu, cái đèn Khổng Minh tạm bợ,

chế tạo thô sơ này làm sao có thể bay cao? Mới bay lên được mười mét, đã nghe thấy tiếng "đứt dây", dây ở vị trí khâu không chịu nổi, đứt đoạn.

Một góc của đèn Khổng Minh "soạt soạt" xì hơi.

Tiếp đó, từ trên trời rơi xiên xuống, bay về phía một căn nhà xi măng.

Nghiên cứu sinh trên khinh khí cầu sợ hãi kêu to: "Cứu mạng!"

Mọi người trên mặt đất cũng sợ hãi, vội vàng đuổi theo.

Chỉ nghe thấy "ầm" một tiếng vang lớn, khinh khí cầu đâm vào căn nhà xi măng, trùng hợp là, cái giỏ lớn vừa vặn đâm vào cửa sổ của căn nhà xi măng.

Nghiên cứu sinh trong giỏ giống như bị đổ rác, đổ nhào vào cửa sổ...

Cửa sổ không lắp kính, xem ra không phải nhà giàu có gì, chỉ kéo một lớp rèm vải, kết quả nghiên cứu sinh đâm thủng rèm vải, rơi vào trong.

Tiếp đó, trong nhà vang lên tiếng hét chói tai của nữ tử: "Cứu mạng, có kẻ trèo tường vào giở trò đồi bại với ta, cứu mạng."

Nàng ta còn chưa kêu cứu được mấy tiếng, lại nghe thấy "ầm" một tiếng vang, cửa bị tông vỡ, mấy nhà khoa học và một đám nghiên cứu sinh xông vào.

Chỉ thấy trong căn nhà nghèo nàn, một nữ tử trẻ tuổi mười bảy mười tám tuổi ngã trên mặt đất, một nghiên cứu sinh đè trên người...

Nữ tử rõ ràng là bị dọa sợ, hoặc là toàn thân mềm nhũn không còn sức lực, chỉ biết hét lên không ngừng, lại không biết phản

kháng, thậm chí không biết đẩy người đàn ông trên người ra.

Tên nghiên cứu sinh kia ngất xỉu, nằm đè lên người nữ tử, nửa ngày không nhúc nhích.

Thấy một đám người xông vào nhà, nữ tử bật khóc: "Cứu tôi, bà con làng xóm ơi cứu tôi... Tên này ức hiếp tôi là người nơi khác chuyển đến từ thôn Hầu Gia. Cha mẹ đều mất, nữ tử cô độc không ai bảo vệ. Hắn trèo cửa sổ vào, đè tôi xuống đất... có ý đồ giở trò đồi bại... Hu hu hu, thanh danh của tôi..."

Mọi người: "..."

Nghiên cứu sinh dần dần tỉnh lại, lắc đầu: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Mọi người: "Chính ngươi nhìn đi."

Hắn cúi đầu nhìn, mình vậy mà lại nằm đè lên người một nữ tử, sợ hãi hét ầm lên, lăn khỏi người nàng ta một cách chật vật.

Nữ nhân tiếp tục nằm trên đất khóc.

Nghiên cứu sinh ngẩn người hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: "Cái đó... Ta sẽ chịu trách nhiệm cưới cô."

Nữ nhân nức nở không ngừng: "Ai mà thèm gả cho kẻ đồi bại chứ? Hu hu! Bà con làng xóm ơi, đánh chết hắn đi, đánh chết tên khốn này."

Bạch Diên mở miệng giải thích: "Hắn không phải kẻ đồi bại, là nghiên cứu sinh của trường số 32, đang nghiên cứu đèn Khổng Minh trinh sát trên không. Bởi vì gặp sự cố, từ trên trời rơi xuống, mọi người ở đây đều có thể làm chứng."

Nữ tử lập tức ngừng khóc: "Không phải kẻ đồi bại? Là nghiên cứu sinh?"

Mọi người cùng gật đầu.

Nhà nữ nhân ở ngay gần trường học, đối với tình hình trong trường học vẫn rất rõ ràng. Nghiên cứu sinh thích làm ra những thứ kỳ quái, sau đó thất bại thảm hại, nàng ta thường xuyên nhìn thấy.

Chỉ là không ngờ, lần này lại rơi vào nhà mình.

Nữ nhân đứng bật dậy, nhìn trái, nhìn phải, thanh niên này trông cũng đẹp trai đấy chứ.

Tuổi tác phù hợp, dung mạo tuấn tú, lại còn là nhân tài tri thức hàng đầu của Cao Gia thôn, nhân tài dự bị khoa học kỹ thuật, tương lai tiền đồ vô lượng.

Nữ nhân mừng rỡ: "Vừa rồi ngươi nói muốn cưới ta?"

Nghiên cứu sinh gật đầu.

Nữ nhân mừng như điên: "Ngươi không được nuốt lời, mọi người đều nghe thấy đấy."

Nghiên cứu sinh nhìn kỹ, nữ tử này cũng rất xinh đẹp, không khỏi mừng rỡ: "Cô bằng lòng gả cho ta?"

Nữ nhân đỏ mặt: "Ừm."

Hai người trong nháy mắt như vừng gặp mè, nhìn trúng mắt nhau.

Mọi người đồng loạt lắc đầu: "Với mấy người không nên thân này, không có đạo lý gì để nói."

Bạch Diên: "Ngày hai người thành thân, nhớ gọi ta đến chủ trì hôn lễ, ta là người thích nhất chủ trì nghi lễ, trong quân tử lục nghệ, Lễ là thứ ta coi trọng nhất."

Mọi người: "..."

"Sự phát triển của khoa học, còn có tác dụng se duyên nữa." Tống Ứng Tinh cảm thán: "Tốt, tốt."

Vương Trưng: "Này, ta nói mấy người đủ rồi đấy! Rõ ràng đang nghiêm túc làm nghiên cứu khoa học, sao lại buôn chuyện bao đồng rồi? Đều về trường đi, sửa chữa đèn Khổng Minh, bắt đầu lại lần thứ hai."

Mọi người sực tỉnh: "Đúng rồi! Liên quan đến trọng trách trinh sát."

Mọi người vội vàng cáo từ, rời khỏi nhà nữ nhân.

Cuối cùng chỉ còn lại nghiên cứu sinh và nữ tử, hai người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, càng nhìn càng vừa mắt.

Lâu sau, nghiên cứu sinh mới nhỏ giọng nói: "Cô nương, ta đi làm việc trước! Ta sẽ cố gắng làm tốt nghiên cứu này, thành danh, đến lúc cưới cô cũng có thể cho cô cuộc sống tốt hơn."

Nữ tử khẽ cúi đầu, trên môi nở nụ cười: "Ừm!"

Chương 877: Lấy đi thử nghiệm

Ngay lúc các nhà khoa học ở thôn Cao Gia, bắt đầu một vòng nghiên cứu mới.

Xưởng xe hơi Trường An...

Chiếc xe tải sản xuất hàng loạt đầu tiên "Trường An Nhất", từ từ chạy ra khỏi phân xưởng.

Đã là kiểu sản xuất hàng loạt rồi, vì để tiết kiệm chi phí, chiếc xe này khá là thảm.

Xe thậm chí còn không có kính chắn gió phía trước, bởi vì kính thời nay còn cần thợ thủ công làm từng tấm từng tấm một, vẫn còn khá đắt, không nỡ lắp vào xe tải thô kệch.

Để có thể chở được nhiều hàng hóa hơn, trọng lượng bản thân xe phải được giảm bớt, vì vậy ngoại trừ kết cấu chính, những nơi khác đều được đơn giản hóa, ngay cả nóc xe cũng được dựng bằng một tấm ván mỏng.

Vừa ra khỏi phân xưởng, chiếc xe đã phải bắt đầu làm việc nặng nhọc.

Các công nhân chuyển đến một đống vật liệu lộn xộn, chất lên thùng xe, cười lớn nói: "Chở đến Tây An, giao cho Vương chưởng quỹ."

Người tài xế mới nhậm chức uất ức quay đầu lại nói: "Đây vẫn là xe mới, các người đã dùng nó để chở một đống rác bẩn thỉu rồi sao?"

Các công nhân cười nói: "Dù sao thì sớm muộn gì cũng chịu

chung số phận, ngươi không biết xe thử nghiệm số 3 bây giờ bẩn đến mức nào đâu."

Tài xế đành cam chịu số phận, chở theo một đống đồ bỏ đi, đi về phía thành Tây An.

Không mất bao lâu, đã đến thành Tây An.

Vừa đến cổng thành, đã gặp ngay chiếc Khố Lý Nan của thế tử Tần vương Chu Tồn Cơ, một chiếc xe vàng rực, đẹp trai ngời ngời.

Sở thích mới đây của Chu Tồn Cơ là lái chiếc Khố Lý Nan đi dạo khắp thành Tây An, vênh váo khắp nơi, gặp ai cũng khoe xe của mình. Thỉnh thoảng còn chở theo thế tử phi của mình trên ghế phụ đi dạo nữa.

Còn đội hộ vệ của hắn thì rất thảm, chỉ có thể cưỡi ngựa đuổi theo sau chiếc Khố Lý Nan...

Chỉ cần có than là xe có thể chạy, mà việc bổ sung than trong thành Tây An lại quá dễ dàng, cho nên tần thế tử có thể chạy cả ngày, nhưng ngựa của đội hộ vệ thì không được.

Vì vậy, đội hộ vệ đáng thương chạy một lúc lại phải thay ngựa một lần, người mệt ngựa cũng mệt, thảm không thể tả.

Nhìn thấy một chiếc xe tải mới toanh chạy ngược chiều, Chu Tồn Cơ lập tức phấn khích, vội vàng chắn chiếc Khố Lý Nan của mình trước đầu chiếc xe tải mới: "Này, chiếc xe của ngươi, là xe mới do xưởng xe hơi Trường An sản xuất ra sao?"

Tài xế đáp: "Đúng vậy."

Chu Tồn Cơ nhìn chiếc xe đó từ trái sang phải, mừng rỡ nói: "Đồ tốt, cho ta lấy một chiếc."

Tài xế dở khóc dở cười nói: "Thế tử điện hạ, ngài đã có một

chiếc Khố Lý Nan vàng rực rồi, còn để ý đến chiếc xe tải sản xuất hàng loạt tồi tàn này sao?"

Chu Tồn Cơ bĩu môi nói: "Trẻ con mới chọn một trong hai, người lớn là phải có tất."

Tài xế: "..."

Chu Tồn Cơ: "Thôi vậy, nói với ngươi cũng vô ích, bản thế tử tự mình đến xưởng xe hơi Trường An một chuyến, canh ở cổng xưởng mua một chiếc, ha ha ha ha."

Hắn đánh lái một cái, chiếc Khố Lý Nan lao thẳng về phía xưởng xe hơi Trường An, đội hộ vệ dở khóc dở cười, vội vàng thúc ngựa đuổi theo: "Thế tử điện hạ, ngoài thành nguy hiểm, đừng chạy nhanh như vậy."

Chu Tồn Cơ quay đầu lại mắng: "Nguy hiểm cái rắm! Xung quanh Tây An này đều là địa bàn của Thiên Tôn, còn có thổ phỉ ở đâu? Nguy hiểm từ đâu ra?"

Đội hộ vệ sốt ruột nói: "Ngài đó, chính ngài là mối nguy hiểm lớn nhất."

Chu Tồn Cơ: "?"

Hắn vừa mới hiện lên một dấu hỏi trên đầu, liền cảm thấy có gì đó không ổn, lái xe mà phân tâm, là tối kỵ đó, chiếc xe xoẹt một tiếng lao ra khỏi đường xi măng, lao thẳng vào ruộng nước bên đường.

Chiếc Khố Lý Nan vàng rực bị sa lầy trong bùn đất của ruộng nước, bản thân Chu Tồn Cơ cũng ngã xuống ruộng nước, dính đầy bùn đất. Hắn đứng trong ruộng, kêu thảm thiết: "Xe của ta, mau... mau tới đây, cứu nó ra."

Đội hộ vệ đều tranh nhau chạy đến cứu hắn trước, Chu Tồn

Cơ tức giận quát lớn: "Bản thế tử không quan trọng, quan trọng là Khố Lý Nan, mau cứu Khố Lý Nan của ta..."

Mọi người: "..."

Đại đội hộ vệ phải tốn rất nhiều công sức, còn phải sang nhà nông dân bên cạnh mượn mấy con trâu đến hỗ trợ, cuối cùng mới kéo được chiếc Khố Lý Nan về lại đường cái, nhưng nó đã bẩn đến mức không ra hình thù gì nữa.

Chu Tồn Cơ đau lòng đến mức không thở nổi: "Bong sơn rồi, bong sơn rồi a a a a a. Tiểu Nan của ta, Tiểu Nan... đều tại phụ thân, là phụ thân không lái xe cẩn thận, lần sau phụ thân sẽ không để con bị lật xuống ruộng nữa."

Đội hộ vệ đều kinh ngạc: Thế tử tự xưng là phụ thân đối với một chiếc xe!

Thế tử hóa điên rồi.

Điều mà không ai biết là...

Ngay lúc chiếc xe tải sản xuất hàng loạt vừa mới chạy ra khỏi phân xưởng, thì ở một bên khác của xưởng xe hơi Trường An, khu nhà máy phía sau được giữ bí mật cực kỳ nghiêm ngặt, cũng đồng thời có một chiếc xe khác chạy ra.

Xe thử nghiệm, số bốn!

Chiếc xe số bốn này, là chiếc xe được lắp thêm vũ khí theo đề nghị của thợ rèn Cao Nhất Nhất, nó còn trải qua rất nhiều lần sửa đổi giữa chừng.

Lúc đầu, Cao Nhất Nhất lắp hai chiếc sừng đâm ở phía trước xe, còn đặt cho cái tên mỹ miều là vết thương do đâm thủng và vết thương do đánh đập không giống nhau. Sau khi bị Bạch công tử chê bai, đã bỏ sừng đâm, thay vào đó là lắp một khẩu hỏa súng.

Nhưng rất nhanh, Bạch công tử đã phát hiện ra một vấn đề rất ngu ngốc.

Đây là xe, không phải người, nó có thể mang theo những thứ rất nặng, vậy tại sao cứ phải lắp một khẩu hỏa súng ở phía trước chứ? Lắp thẳng đại bác không phải tốt hơn sao? Cũng đâu phải là không chở nổi một khẩu đại bác.

Vì vậy, hỏa súng bị hủy bỏ, thay vào đó là một nòng pháo.

Nhưng chiếc xe chở nòng pháo, chỉ bắn một phát, đã khiến cho bên trong xe tràn ngập một đám khói đen, tài xế và pháo thủ ngồi bên ghế phụ bị sặc đến mức suýt nữa thì lên trời.

Vì vậy chiếc xe lại một lần nữa được cải tiến, phía trước vẫn lắp hỏa súng, còn đại bác được kéo lê ở phía sau xe, trở thành xe pháo kéo theo.

Lúc cần khai hỏa, xe phải dừng lại, quay đầu, để đại bác phía sau nhắm vào kẻ địch khai hỏa.

Đã là xe kéo pháo rồi, vậy thì nó nhất định không thể chỉ đơn thuần là chạy trên mặt đường xi măng được, nó nhất định phải tham gia vào một số trận chiến, nhất định phải chạy trên đường xấu.

Vì vậy Bạch công tử vắt óc suy nghĩ, lắp đặt cho nó những chiếc lốp xe bằng cao su khổng lồ, nâng cao khoảng cách gầm xe, để nó có thể di chuyển trên những đoạn đường rất phức tạp.

Cuối cùng, xe thử nghiệm số bốn đã tạo nên một tạo hình siêu xấu xí mà cha mẹ cũng không yêu nổi.

"Chiếc xe này xử lý như thế nào đây?" Các công nhân hỏi Bạch công tử: "Đưa đi đâu để thử nghiệm? Hiện tại Kiến Nô cũng chưa đến, tặc khấu ở Hà Nam cũng chưa tấn công Lạc Dương, chúng ta dường như không có cơ hội thử nghiệm."

Bạch công tử suy nghĩ hồi lâu: "Đưa đến cổ bảo Vương Gia Xá ở Thiểm Bắc, giao cho Kỵ Binh doanh của Tạo Oanh, thử nghiệm trên thảo nguyên xem sao, bên đó dường như sắp đánh nhau rồi."

Thảo nguyên Mông Cổ, một trận đại chiến, đã không thể tránh khỏi.

Vấn đề ai là người nói được làm được ở Ngạc Nhĩ Đa Tư, đã bước vào giai đoạn cuối cùng là dựa vào nắm đấm để nói chuyện.

Hàng chục bộ lạc, tập hợp dưới trướng của Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần.

Còn hàng chục bộ lạc khác, tập hợp dưới trướng của Ô Thẩm kỳ.

Xét về tổng binh lực, Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần rõ ràng chiếm ưu thế, hắn là dòng máu của Thành Cát Tư Hãn, có sức kêu gọi rất lớn trên thảo nguyên, chỉ cần vẫy tay một cái, vô số bộ lạc nhỏ sẽ ngoan ngoãn nghe lời hắn ta.

Còn bộ lạc Ô Thẩm chỉ là một thế lực mới nổi trong mấy năm gần đây mà thôi, đối với những bộ lạc nhỏ ở sâu trong thảo nguyên mà nói, Ô Thẩm là ai? Không biết, chưa từng nghe nói qua!

Ô Thẩm rõ ràng là không được lòng người.

Chương 878: Phải luôn luôn giữ vững sự hùng mạnh

Từng đội khinh kỵ binh, tập trung về phía bộ lạc Ô Thẩm.

Trận quyết chiến sắp đến rồi!

Những bộ lạc trung thành nhất với bộ lạc Ô Thẩm, thực ra cũng chính là những bộ lạc bị họ đánh cho tâm phục khẩu phục nhất, kỵ binh của Ngạc Thác Khắc, Bá Tốc Đặc, Đạt Lạp Đặc, Hàng Cẩm, đã đến bộ lạc Ô Thẩm trước tiên, hoàn thành việc tập kết.

Còn những bộ lạc ở xa hơn, vẫn đang trên đường dẫn quân đến.

Tộc trưởng Ngạc Thác Khắc đứng trước mặt tộc trưởng Ô Thẩm: "Huynh trưởng thân mến của ta, tuy rằng đã có rất nhiều dũng sĩ tập kết đến đây, nhưng tổng binh lực của chúng ta, vẫn ít hơn Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần 5000 người, đánh nhau chúng ta sẽ chịu thiệt thòi."

Tộc trưởng Ô Thẩm cười khà khà nói: "Không cần lo lắng, kỵ binh của người Hán sẽ đến."

Tộc trưởng Ngạc Thác Khắc: "Kỵ binh của người Hán chịu đến, vậy thì đương nhiên là tốt nhất. Có điều, cho dù bọn họ có đến, chúng ta vẫn phải đối mặt với vấn đề thiếu lương thực. Các dũng sĩ đều không ăn no, thì đánh nhau sẽ không có sức lực."

Tộc trưởng Ô Thẩm tiếp tục cười khà khà: "Yên tâm, vật tư cũng sẽ sớm đến thôi."

Hai người nói đến đây, trên thảo nguyên phía nam liền xuất

hiện một đội thương nhân khổng lồ, tộc trưởng Ô Thẩm mừng rỡ nói: "Đến rồi! Thương đội của con trai ta đến rồi."

Chỉ thấy rất nhiều xe ngựa từ phía nam chạy đến, trên xe chở toàn là lương thực.

Tộc trưởng Ngạc Thác Khắc cũng không khỏi giật mình: "Nhiều như vậy sao?"

Tộc trưởng Ô Thẩm cười ha hả: "Đây là số lông cừu mà lần trước chúng ta vận chuyển qua đó, sau khi được gia công trong xưởng của con trai ta thì đổi lấy được."

Có nhiều lương thực trong tay như vậy, tộc trưởng Ô Thẩm cũng trở nên hào phóng hơn, phất tay một cái: "Chia lương thực cho các bộ lạc, để cho tất cả các dũng sĩ đều được ăn no nê, sau đó chúng ta sẽ đánh cho Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần quỳ xuống."

Những người của mấy bộ lạc khác, nhìn thấy bộ lạc Ô Thẩm có nhiều lương thực như vậy, cũng không khỏi bội phục sát đất.

Có lương thực, mùa đông sẽ rất dễ sống!

Một binh lính bẩm báo: "Tộc trưởng, có hai chiếc xe ngựa chở theo rất nhiều than đá, không biết là có ý gì?"

Tộc trưởng Ô Thẩm kinh ngạc: "Than đá? Người Hán định tặng than đá cho chúng ta sưởi ấm sao?"

"Không không không." Người đánh xe chở than đá cười nói: "Đây là chuẩn bị cho xe thử nghiệm số bốn của chúng ta, nếu không, xe thử nghiệm số bốn sẽ không về nhà được."

Tộc trưởng: "???"

Đang nói chuyện, viện quân của người Hán cũng đến, hai ngàn

kỵ binh, không nhiều.

Nhưng bất kỳ tộc trưởng nào đã từng giao chiến với đội kỵ binh người Hán này, đều biết kỵ binh người Hán đáng sợ đến mức nào, những khẩu hỏa súng đáng sợ của họ, uy lực lớn hơn cung tên rất nhiều. Ở cách xa như vậy, có thể bắn chết kẻ địch cả người lẫn ngựa, ngay cả kỵ binh mặc giáp nặng cũng không thể đỡ nổi đạn của hỏa súng...

Tộc trưởng Ô Thẩm vội vàng nghênh đón, từ xa đã hành lễ với Tạo Oanh: "Lần này cũng phải nhờ vào sự giúp đỡ của các ngươi."

Tạo Oanh đáp lễ, nhưng miệng lại không nói nhiều lời khách sáo.

Nói lời khách sáo với người Mông Cổ là vô dụng, họ không coi trọng lời khách sáo, chỉ coi trọng thực lực.

Tộc trưởng Ô Thẩm liếc mắt một cái đã nhìn thấy, trong quân của Tạo Oanh, không chỉ có kỵ binh, lần này còn có một chiếc xe lớn kỳ quái đi theo.

Trên xe còn có một ống khói đang bốc khói đen, tộc trưởng Ô Thẩm liếc mắt nhìn qua, vừa lúc nhìn thấy người lái xe đang thêm than cho lò hơi của xe.

Hắn nhìn mà sững người: "Đây... hóa ra than đá là dùng cho thứ này. Phía sau nó, đang kéo theo một khẩu đại bác?"

"Ừm, đúng vậy." Tạo Oanh: "Đây là xe pháo."

Toàn thân tộc trưởng Ô Thẩm có chút choáng váng...

Hắn từng nhìn thấy trâu ngựa của người Hán kéo đại bác chạy, nhưng tốc độ của xe pháo do trâu ngựa kéo rất chậm, căn bản không thể theo kịp tốc độ của kỵ binh, cho nên thứ đó căn bản không có tác dụng gì trên thảo nguyên rộng lớn.

Tạo Oanh cũng không giải thích: "Chiếc xe này chỉ để thử nghiệm thôi, không phải là quân chủ lực, ngươi cứ làm tốt việc của mình đi."

"À? Được!" Tộc trưởng Ô Thẩm vội vàng đi tiếp đón các bộ lạc khác, các tộc trưởng đều được chia vật tư, để cho kỵ binh dưới trướng ăn một bữa no nê, túi lương thực của mỗi người đều được chất đầy.

Tuy rằng sắp phải ra trận, nhưng trên mặt những người này lại tràn đầy nụ cười.

Người Mông Cổ không sợ đánh nhau, họ chỉ sợ gió rét buốt giá.

Mọi người lại chờ thêm một lúc nữa, mấy bộ lạc ở xa cũng đến, những người này vừa đến, lập tức được chia lương thực từ tay tộc trưởng Ô Thẩm, từng người từng người một đều vui mừng hớn hở, gào thét: "Chúng ta mãi mãi là đồng minh trung thành nhất của Ô Thẩm!"

Tộc trưởng Ô Thẩm cũng không khỏi đắc ý.

Trịnh Đại Ngưu nhìn thấy cảnh này, không khỏi nhỏ giọng nói: "Oanh Tử, cứ tiếp tục như vậy, Ô Thẩm có khi nào trở nên đuôi to... không không không... là cái gì nhỉ?"

"Gọi là đuôi to khó vẫy." Tạo Oanh nhỏ giọng cười nói: "Yên tâm đi! Những người Mông Cổ này miệng thì nói mãi mãi là bạn bè trung thành nhất của bộ lạc Ô Thẩm, nhưng nếu có một ngày, thực lực của Ô Thẩm hơi yếu đi một chút, bọn họ sẽ lập tức phản bội, thậm chí có thể chia nhau ăn thịt Ô Thẩm."

Trịnh Đại Ngưu: "A? Tàn nhẫn như vậy sao?"

Tạo Oanh: "Quy tắc trên thảo nguyên chính là như vậy, cho nên... Ô Thẩm có đuôi to khó vẫy hay không, mấu chốt vẫn là ở

chỗ chúng ta cho hắn ta bao nhiêu sự hỗ trợ. Chiến sĩ của bản tộc Ô Thẩm, trong mấy trận chiến ban đầu với chúng ta đã tổn thất rất lớn. Thực lực của bản tộc Ô Thẩm thực ra không mạnh, là bởi vì chúng ta hỗ trợ phía sau, các bộ lạc khác mới trở thành 'đồng minh trung thành nhất', một khi chúng ta rút tay không giúp nữa, bộ lạc Ô Thẩm sẽ lập tức trở thành con chó rơi xuống nước mà ai cũng muốn đánh."

Trịnh Đại Ngưu hiểu ra: "Nói như vậy, Ô Thẩm sẽ mãi mãi phải ngoan ngoãn nghe lời chúng ta. Sẽ không đuôi to khó vẫy nữa sao?"

Tạo Oanh nhỏ giọng nói: "Chúng ta cũng phải luôn luôn giữ vững sự cường đại, nếu không, cũng sẽ bị Ô Thẩm cắn trả... Chuyện trên thế giới này, chính là tàn khốc như vậy, ai cũng không thoát khỏi quy luật này."

Trịnh Đại Ngưu giật mình: "Ôi chao! Ta không thích nơi tàn khốc như vậy, mọi người hòa thuận vui vẻ ăn ngon mặc đẹp, chẳng phải tốt hơn sao?"

Tạo Oanh cưng chiều nhìn khuôn mặt luôn ngây thơ trong sáng của Trịnh Đại Ngưu, mỉm cười nói: "Yên tâm đi, Thiên Tôn đã nói, văn hóa có thể khiến cho hai dân tộc khác nhau, tìm thấy cảm giác thuộc về giống nhau. Chỉ cần chúng ta không ngừng truyền bá văn hóa của người Hán đến đây, để người Mông Cổ cũng học những kiến thức giống như chúng ta, hiểu những đạo lý giống như chúng ta. Sẽ có một ngày, bọn họ sẽ từ bỏ cách sống hiện tại, cùng chung sống vui vẻ với chúng ta."

Trịnh Đại Ngưu: "Ồ! Vậy thì tốt quá."

Từ xa có một con ngựa phi nhanh như bay đến...

Kỵ sĩ trên lưng ngựa dùng tiếng Mông Cổ gào thét cái gì đó.

Tộc trưởng Ô Thẩm vụt một cái nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: "Quân đội của Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần đến rồi, chuẩn bị chiến đấu, tất cả mọi người chuẩn bị chiến đấu."

"Chuẩn bị chiến đấu!"

Tất cả kỵ binh Mông Cổ đều trở nên hưng phấn, các đội binh mã xoay người di chuyển, bày ra một trận hình khổng lồ.

Tạo Oanh cũng phất tay một cái: "Chúng ta đi cùng với bộ lạc Ô Thẩm! Xe thử nghiệm số bốn, ngươi định làm như thế nào?"

Chiếc xe thử nghiệm số bốn kia không chịu sự chỉ huy của Tạo Oanh, người lái xe của nó đến đây mang theo nhiệm vụ thử nghiệm, có quyền tự mình quyết định.

Người lái xe giơ tay chào theo kiểu quân đội với Tạo Oanh, hóa ra là chiến sĩ đến từ Pháo Binh doanh, hắn lớn tiếng nói: "Báo cáo Tạo giáo viên, xe thử nghiệm số bốn sẽ yểm trợ hỏa lực cho mọi người."

Chương 879: Xe thí nghiệm số 4

Liệt trận...

Vài chục bộ lạc, dàn ra trận thế kỵ binh hùng vĩ.

Đối diện là Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần, gần vạn kỵ binh dàn ra, uy thế thật lớn.

Còn bên bộ lạc Ô Thẩm, chỉ có bốn ngàn kỵ, bày trận trông có vẻ hơi mỏng manh.

Tộc trưởng Ô Thẩm quay đầu liếc nhìn kỵ binh người Hán phía sau, đó chính là điểm tựa của hắn.

Mà liếc mắt một cái, vừa đúng lúc nhìn thấy xe thí nghiệm số 4, lái đến cuối đội ngũ, sau đó, phần đầu xe và pháo kéo phía sau đột nhiên tách ra.

Pháo kéo xoay một vòng, dừng lại, nòng pháo nhắm thẳng vào quân trận của Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần đối diện. Còn phần đầu xe thì tiếp tục chạy về phía trước, dàn hàng ngang với Tạo Oanh.

Chỉ một khẩu pháo thì có tác dụng gì?

Tộc trưởng Ô Thẩm từng chứng kiến uy lực đại pháo của người Hán, thứ này bắn ra chẳng qua chỉ là đạn sắt đặc, uy hiếp đối với kỵ binh rất nhỏ. Hơn nữa, chỉ một khẩu như thế này thì uy hiếp lại càng nhỏ, không đáng nhắc tới.

Ngược lại là nửa cỗ xe sắt phía trước kia khiến trong lòng hắn

hơi run sợ.

Thứ này, người nào hơi hiểu chút ít về tác chiến, nhìn một cái là cảm thấy rất đáng sợ.

Mấy chục mắng thủ dưới trướng Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần, cùng nhau lớn tiếng gào thét: "Bọn khốn kiếp đối diện, dám không nghe lời Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần, hôm nay sẽ dạy cho các ngươi một trận, để các ngươi biết ai mới là chủ nhân thảo nguyên."

Bên phía Ô Thẩm cũng gọi ra mấy chục tên mắng thủ, đồng thanh đáp trả: "Huyết mạch Thành Cát Tư Hãn đã nhạt nhòa, Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần chỉ là một tên phế vật, sau này trên mảnh thảo nguyên này, tất cả mọi người đều phải nghe ta."

Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần giận dữ: "Tấn công!"

"Xung phong!"

Kỵ binh của bộ lạc Ngạc Nhĩ Đa Tư lập tức gào thét xông ra.

Bọn họ chính là kỵ binh quý tộc Bắc Nguyên cao ngạo, mang theo truyền thống vinh quang của trọng kỵ binh Mông Cổ, người ngựa đều khoác trọng giáp, một khi xung phong, khí thế cuồn cuộn kia thật sự là không gì địch nổi.

Mà khí thế bên phía Ô Thẩm lại kém hơn nhiều, cơ bản đều là kỵ binh nhẹ.

Trong lòng tộc trưởng Ô Thẩm hơi hoảng hốt, không nhịn được lại một lần nữa quay đầu nhìn về phía Tạo Oanh.

Ngay lúc hắn quay đầu lại, nhìn thấy khẩu pháo kéo duy nhất của người Hán đã được châm ngòi lửa...

"Ầm!"

Một tiếng nổ vang trời, chấn động đến mức tất cả những con chiến mã xung quanh chưa từng trải qua huấn luyện chịu kinh hãi trước tiếng súng tiếng pháo đều hí vang, bốn vó giẫm loạn xạ.

Một quả đạn pháo đen sì, xé gió bay ra.

Theo một đường cong tuyệt đẹp, rơi vào trong trận trọng kỵ binh dưới trướng Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần.

Kỵ binh xung phong khác với bộ binh, khoảng cách giữa bọn họ rất lớn, đạn sắt đặc muốn bắn trúng kỵ binh thì khác gì mua vé số?

Quả pháo này quả nhiên không trúng giải độc đắc, quả cầu đen sì kia đừng nói bắn trúng kỵ binh, ngay cả mặt đất cũng không chạm vào, chỉ đơn thuần rơi xuống bãi đất trống.

Thế nhưng...

"Ầm!"

Nó vậy mà lại nổ lần hai.

Vô số mảnh đạn, viên bi thép nhỏ, bắn ra xung quanh, uy lực của những mảnh đạn và viên bi thép này cực lớn, trọng giáp mà kỵ binh nặng mặc trên người căn bản không đỡ nổi, một tiếng "phập" đã bị xuyên thủng...

Chiến mã kêu thảm một tiếng, ngã nhào sang ngang.

Trọng kỵ binh trên lưng ngựa cũng kêu thảm một tiếng, lăn xuống ngựa.

Chỉ một phát pháo, đã mở ra một lỗ hổng lớn ngay giữa mũi tên xung kích của kỵ binh.

Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần: "Quả đạn pháo quỷ quái gì thế?"

Tộc trưởng Ô Thẩm: "Hahaha! Lợi hại, lợi hại thật!"

Kỵ binh dưới trướng Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần vốn đang mang khí thế ngất trời xung phong, bị một phát pháo này liền đánh cho hơi choáng váng, khí thế giảm sút.

Tộc trưởng Ô Thẩm: "Xung phong!"

Tạo Oanh: "Xung phong!"

Đội kỵ binh hoả súng của Tạo Oanh, trực tiếp nghênh đón trọng kỵ binh.

Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần giận dữ: "Kỵ binh người Hán, vậy mà dám nghênh chiến chính diện với trọng kỵ binh Mông Cổ chúng ta? Thật là không biết tự lượng sức mình! Nói cho ta biết, ai mới sở hữu kỵ binh lợi hại nhất thiên hạ?"

Thuộc hạ bên cạnh hắn đồng thanh hô lớn: "Mông Cổ! Thành Cát Tư Hãn! Mông Cổ! Thành Cát Tư Hãn!"

Quý tộc Bắc Nguyên cao ngạo, vẫn còn đắm chìm trong huy hoàng của ngày xưa...

Cũng không chịu suy nghĩ kỹ, Bắc Nguyên hiện giờ đã là mặt trời chiều tà rồi.

"Bắn!"

Tạo Oanh ra lệnh một tiếng, đám kỵ binh "bằng bằng bằng" bắn loạn xạ một hồi.

Hàng ngũ phía trước kỵ binh Mông Cổ trong nháy mắt ngã xuống một mảng lớn, người ngựa ngã lăn lộn.

Giáp dày đến đâu, cũng không đỡ nổi uy lực của súng nòng xoắn nạp hậu.

Tuy nhiên, thuộc hạ của Tạo Oanh sau khi bắn xong một lượt, liền phải đả đái bào, cần thời gian để nạp đạn.

Kỵ binh tản sang ngang, bắt đầu tranh thủ thời gian nạp đạn cho mình.

Nhưng mà...

Chiếc xe thí nghiệm số 4 kia xung phong cùng với bộ hạ của Tạo Oanh, lại không giống như kỵ binh tản sang ngang, sau khi gỡ bỏ khẩu pháo kéo phía sau, nó trở nên linh hoạt hơn rất nhiều, chạy cũng nhanh hơn trước rất nhiều.

Lúc này đang ầm ầm phun khói đen, tiếp tục xông về phía đám kỵ binh.

Đầu xe thò ra một khẩu hoả súng, "đoàng", một phát bắn ngã một tên kỵ binh.

Ngay lúc Tạo Oanh cho rằng khẩu hoả súng kia cần phải ngừng bắn nạp đạn, thì binh lính ở vị trí phụ lái trên xe thí nghiệm số 4, đưa tay đẩy mạnh một cái lên ổ đạn... Nắp đậy phía sau ổ đạn mở ra, cặn thuốc súng và giấy đạn thừa từ trong ổ đạn trượt ra, đồng thời, hộp tiếp đạn đẩy một viên đạn lên, nhét vào trong ổ đạn.

Binh lính đưa tay đẩy một cái, lại đóng nắp đậy lại.

Sau đó bóp cò lần nữa.

"Đoàng!"

Lại một tên kỵ binh đối diện ngã xuống.

Một hơi bắn một viên đạn!

Cảnh tượng này đừng nói là người Mông Cổ, ngay cả Tạo Oanh và Trịnh Đại Ngưu cũng xem đến ngây người.

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Chiếc xe thí nghiệm số 4 kia bắn liên thanh, một hơi một phát, bắn vừa nhanh vừa mạnh, kỵ binh thiết kỵ Mông Cổ xông về phía nó, liên tiếp trúng đạn ngã ngựa.

Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần đối diện choáng váng cả người: "Thứ đó rốt cuộc là cái thứ quỷ quái gì?"

Liên tục mấy phát súng, xe thí nghiệm số 4 quay đầu chậm, không kịp tản ra xa, khiến kỵ binh Mông Cổ đã xông lại gần, một tên kỵ binh giương cung lắp tên, bắn ra một mũi tên.

"Keng!"

Đối phương không thể bắn thủng giáp của ngươi...

Hoá ra, xe thí nghiệm số 4 sinh ra là để chiến đấu, vì sợ đầu bị va đập thêm lần nữa, nó đã được tăng cường giáp. Hơn nữa, kính chắn gió cũng chỉ có một ô nhỏ phía trước, hơn nữa còn là kính cường lực.

Cung tên muốn bắn thủng nó thì đúng là có nằm mơ cũng không được.

Một mũi tên không có tác dụng, hai bên lại đang lao vào nhau, trong nháy mắt xe đã lao tới trước mặt.

Thấy sắp đụng phải, kỵ binh Mông Cổ sợ hết hồn, vội vàng ghìm ngựa né sang bên cạnh.

Nhưng mà, kỵ binh hàng đầu tầm nhìn tốt, còn né được.

Kỵ binh phía sau tầm nhìn bị đồng bạn che khuất, không nhìn thấy xa, kỵ binh phía trước vừa né sang bên, kỵ binh phía sau nhìn thấy xe lao thẳng về phía mình, muốn né cũng không kịp nữa.

"Rầm!"

Trong tiếng vang cùng với tiếng kêu thảm thiết của người và tiếng hí vang của ngựa, xe thí nghiệm số 4 liên tiếp húc bay mấy tên kỵ binh Mông Cổ, nghiền ép qua người bọn họ...

Cảnh tượng khủng bố này, đừng nói là kẻ địch nhìn mà sợ hãi.

Ngay cả người của mình cũng bị dọa sợ!

Tộc trưởng Ô Thẩm: "Biết ngay là Người Hán lợi hại mà, không ngờ lợi hại đến mức này."

Chương 880: Các ngươi cũng nên lên xem thử

Xe thí nghiệm số 4, tung hoành ngang dọc trên thảo nguyên.

Vô địch!

Nó cơ bản chính là một cái hộp sắt lớn.

Tuy rằng vì "giảm trọng lượng", vỏ xe của nó không tính là dày lắm, nhưng dùng để cản cung tên và đao kiếm thì lại là quá dư dả.

Nếu đối thủ là Kiến Nô đã có hoả khí, có lẽ còn có thể bắn thủng cái hộp sắt này, nhưng trong tay người Mông Cổ lại chẳng có mấy thứ hoả khí.

Chỉ dựa vào vũ khí lạnh, cả đời cũng đừng hòng gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho hộp sắt.

Một tên kỵ binh thiết kỵ Mông Cổ không phục, tay cầm trường mâu xông tới, hắn ta cưỡi một con tuấn mã, chạy cực nhanh, đuổi theo từ phía sau, trong nháy mắt đã sánh ngang xe thí nghiệm số 4, cùng nhau lao về phía trước.

Trường mâu trong tay vung lên, đâm thật mạnh về phía kính chắn gió bên hông xe.

Nhưng tài xế trên xe đâu phải kẻ ngốc, nhìn thấy bên cạnh có ngựa đến, vô thức đánh lái một cái.

Trường mâu của kỵ binh thiết kỵ không đâm trúng cửa sổ nhỏ hẹp, mà đâm vào vỏ xe sắt bên cạnh.

Keng!

Một tiếng vang nhỏ, tên kỵ binh thiết kỵ kia đâm một cái cực kỳ mạnh, nhưng lực tác dụng lại là tương hỗ, đâm càng mạnh thì lực phản chấn lại càng lớn.

Tên kỵ binh thiết kỵ kia ngửa người ra sau, suýt chút nữa thì ngã ngựa.

Quả nhiên là người Mông Cổ lớn lên trên lưng ngựa, trong tình huống khó khăn như vậy mà vẫn không bị ngã ngựa, sau khi ngửa người ra sau, eo dùng sức, "vèo" một cái đã bật trở lại lưng ngựa, một lần nữa ngồi vững vàng.

Bản thân tên kỵ binh thiết kỵ cũng rất hài lòng, kỵ thuật của lão tử, haha, quả nhiên là độc bộ thiên...

"Rầm!"

Xe thí nghiệm số 4 đánh lái về phía hắn ta, húc bay tên kỵ binh thiết kỵ cả người lẫn ngựa.

"Tránh xa cái xe quái dị kia ra!"

"Né nó ra!"

Kỵ binh dưới trướng Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần lớn tiếng hô hào.

Đám kỵ binh đều tránh né...

Trận hình mũi tên của bọn họ đã bị xe thí nghiệm số 4 quấy rối đến rối tinh rối mù.

Mà bộ hạ của Tạo Oanh vừa rồi tản ra để nạp đạn hoả súng, lúc này đã nạp đạn xong, kỵ binh hoả súng lại một lần nữa xông tới, sau một loạt tiếng vang của hoả súng nhịp nhàng, đám kỵ binh lại ngã xuống một mảng lớn.

Tộc trưởng Ô Thẩm, tộc trưởng Ngạch Thác bên cạnh, nhìn thấy cảnh tượng này, sao có thể bỏ qua cơ hội tốt?

Người Mông Cổ giống như sói, trời sinh đã biết hợp kích thuật, giỏi nắm bắt sơ hở của con mồi.

"Xông lên!"

"Xung phong! Người Hán đã tạo cơ hội cho chúng ta rồi."

"Công kích!"

Đại đội kỵ binh, xông về phía quân địch đang hỗn loạn.

Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần sợ hết hồn, kêu "á" một tiếng, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Đúng lúc hắn còn đang do dự, thì nhìn thấy chiếc xe sắt quái dị kia, vậy mà đã xuyên qua quân trận của mình, xông về phía soái kỳ của mình.

Nó thậm chí cũng không phối hợp với những kỵ binh khác, trực tiếp xuyên qua quân trận để giết chủ tướng.

Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần: "Chiếc xe quái dị này quá vô lý rồi đó? Nào có ai lại trực tiếp xuyên qua quân đội phía trước để tấn công chủ tướng như vậy? Không có chiến thuật nào như vậy cả!"

Thuộc hạ bên cạnh lại kinh hãi kêu lên: "Chủ nhân, đừng kêu ca nữa, chúng ta vẫn nên chạy đi thì hơn."

Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần: "Mới khai chiến mà ta đã bỏ chạy, hình như không được hay cho lắm?"

Hắn vừa dứt lời, liền thấy chiếc xe sắt lớn kia gầm lên một tiếng, vậy mà lại còn tăng tốc, giống như một con quái thú lớn màu đen đáng sợ, giương nanh múa vuốt xông về phía mình. Cái xe

sắt lớn kia còn thò ra một khẩu hoả súng phía trước, "bằng" một tiếng bắn một phát.

Một tên thuộc hạ bên cạnh Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần kêu thảm một tiếng, ngã xuống.

Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần liếc mắt nhìn thuộc hạ đã ngã xuống, sau đó ghìm cương ngựa, xoay người bỏ chạy.

Chủ tướng bỏ chạy, cũng không phải chuyện có thể khích lệ sĩ khí.

Những bộ lạc nhỏ phụ thuộc vào vào hắn sớm đã sinh lòng lui bước, nếu không phải huyết mạch Thành Cát Tư Hãn của Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần đang áp chế bọn họ, thì bọn họ đã sớm tan tác như chim muông.

Bây giờ nhìn thấy người dẫn đầu bỏ chạy, làm sao bọn họ có thể không chạy.

Một đám người lập tức chạy tán loạn.

Tộc trưởng Ô Thẩm vội vàng kêu thuộc hạ đồng thanh hô lớn: "Chạy cái gì mà chạy? Đầu hàng ta mau lên! Theo ta, bộ lạc Ô Thẩm, bảo đảm mùa đông này các ngươi có cái ăn."

Hô lên như vậy, thật sự có chút tác dụng, những bộ lạc nhỏ vốn đang bỏ chạy kia, nghe được câu này liền không chạy nữa, dừng lại ở nơi hơi xa một chút, quay đầu lại quan sát, chờ đánh nhau xong lại chạy tới quy thuận Ô Thẩm.

Bọn họ dừng lại nhìn một cái, liền nhìn thấy chiếc xe lớn quái dị kia, vẫn còn đang đuổi theo Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần.

Tuy nhiên, xe quái dị này tuy lợi hại, nhưng chạy cũng không tính là rất nhanh.

Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần cưỡi chính là tuấn mã tốt nhất của Ngạc Nhĩ Đa Tư, xe sắt căn bản không đuổi kịp, khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng xa. Qua một lúc, Bột Nhi Chích Cân - Ngạch Lân Thần cùng đám người biến mất ở phía bắc thảo nguyên.

Xe sắt bất đắc dĩ phải quay trở lại, lái đến trước khẩu đại pháo được đặt ở phía sau trận địa, móc móc kéo vào phía sau xe, nó lại biến thành xe kéo.

Tuy rằng bây giờ trông nó có hơi ngốc nghếch đáng yêu, nhưng mà biểu hiện của nó vừa rồi trên chiến trường, đã đủ khiến cho tất cả người Mông Cổ da đầu tê dại...

Tộc trưởng Ô Thẩm cùng những người khác, ánh mắt nhìn chiếc xe đều mang theo một ít sợ hãi, là kính nể phát ra từ sâu trong nội tâm.

Trong lòng có một giọng nói gào thét điên cuồng: Lựa chọn liên minh với người Hán quả nhiên là đúng đắn! Nếu như liên minh với người Kim , là địch với người Hán, thì vừa rồi bị chiếc xe sắt kia đuổi đánh chính là chúng ta rồi.

Quá đáng sợ!

Tạo Oanh đi tới trước mặt tộc trưởng Ô Thẩm: "Trận quyết chiến quan trọng nhất, bọn ta đã giúp các ngươi đánh thắng rồi. Các bộ lạc nhỏ phụ thuộc vào vào đối phương cũng về phe các ngươi rồi, những trận chiến tiếp theo, hẳn là không cần bên ta ra tay nữa nhỉ?"

Tộc trưởng Ô Thẩm vội vàng nói: "Tiếp theo nếu còn cần các ngươi hỗ trợ, vậy ta cũng không có tư cách làm thủ lĩnh mới của Ngạc Nhĩ Đa Tư. Các bằng hữu người Hán thân mến cứ nghỉ ngơi đi, tiếp theo cứ xem ta." --

Năm Sùng Trinh thứ bảy, cuối năm!

Trên bầu trời thôn Cao Gia, xuất hiện một quả khinh khí cầu thật lớn.

Phía dưới khinh khí cầu còn treo một cái giỏ tre cực lớn, một nghiên cứu sinh trẻ tuổi, đứng trong giỏ tre bay lên trời theo khinh khí cầu.

Gió hơi lớn, khinh khí cầu lắc lư trên bầu trời, phía dưới khinh khí cầu thả xuống một sợi dây thừng, một đường rủ xuống mặt đất. Mà trên mặt đất có mấy chục học sinh, cùng nhau nắm chặt lấy dây thừng, sợ khinh khí cầu phía trên bị gió thổi bay mất.

Một nữ tử có dung mạo xinh đẹp, đang khẩn trương kêu lên: "Mọi người mau nắm chặt vào, đừng để tướng công ta bay mất."

Đám học sinh nắm dây thừng liền cười to: "Hai người chỉ mới đính hôn, còn chưa chính thức thành thân đâu, cô đã gọi hai chữ tướng công trôi chảy đến vậy rồi?"

Nữ tử xấu hổ, muốn kiếm chỗ nào đó trốn đi. Nhưng ngẩng đầu nhìn khinh khí cầu phía trên, vẫn lo lắng đến chết đi sống lại, làm sao chịu chốn, đành phải cứng rắn, nói với đám học sinh đang nắm dây thừng: "Nắm chặt vào, tuyệt đối đừng buông tay."

Đúng lúc này, trên khinh khí cầu vang lên tiếng cười lớn của nam nghiên cứu sinh dũng cảm kia: "Mọi người, mọi người đều nên lên đây xem thử, cảm giác nhìn xuống mặt đất, thật sự là quá tuyệt vời."

Chương 881: Ta không thích ngươi

Các học sinh dưới đất ngẩng đầu: "Bay cao như vậy, ngươi không sợ sao?"

Tên nghiên cứu sinh trên trời cười to: "Có gì phải sợ? Sảng khoái a! Quá sảng khoái. Cảm giác ở trên cao nhìn xuống, thật sự là quá sảng khoái, đều lên đây đi."

Hắn một câu này coi như là đã châm ngòi cho hứng thú của đám học sinh.

Vì vậy, mọi người ra sức kéo khinh khí cầu xuống, đổi một học sinh khác lên, lại kéo xuống, lại đổi một học sinh khác lên...

Lặp đi lặp lại vài lần, đám học sinh bắt đầu thấy phiền phức, mỗi lần muốn xuống đều phải cùng nhau ra sức kéo, như vậy cũng quá tốn sức, chúng ta đều là nghiên cứu sinh a? Sao có thể dùng cách ngu ngốc như vậy để giải quyết vấn đề?

Một đám học sinh lập tức đi tìm tời quay, sau một phen thao tác, dây thừng của khinh khí cầu được quấn vào tời quay.

Lần này, lên lên xuống xuống trở nên thuận tiện hơn.

Mọi người đang chơi vui vẻ, liền nhìn thấy lão thôn trưởng thôn Cao Gia từ bên cạnh thất thểu đi tới: "Bọn nhỏ, đang chơi gì vậy?"

Một đám học sinh đều cười: "Lão thôn trưởng gia gia, chúng cháu đang chơi khinh khí cầu trinh sát đây."

Lão thôn trưởng ngẩng đầu nhìn khinh khí cầu đang chậm rãi bay lên cao, trên đó còn có một tên nghiên cứu sinh đang sung sướng kêu to.

Lão nhân gia hai mắt sáng lên: "Ta cũng muốn lên chơi."

Đám nghiên cứu sinh nhất thời toát mồ hôi: "Cái này không được, không được, đây là đồ thử nghiệm, còn chưa nghiệm chứng tính an toàn và ổn định đâu, lần thử nghiệm trước bị rò rỉ khí rơi xuống, suýt chút nữa xảy ra chuyện."

Lão thôn trưởng: "Ta đều đã lớn tuổi rồi? Còn sợ xảy ra chuyện sao? Dù sao sớm chết muộn chết cũng chỉ là mấy năm nay. Trước khi chết, phải đem những chuyện trước đây chưa từng hưởng thụ qua, đều hưởng thụ một lần."

Đám nghiên cứu sinh: "Cái này..."

Lão thôn trưởng móc ra một nắm bạc vụn, mỗi người phát một ít: "Tới đây, gia gia cho các ngươi tiền tiêu vặt, đồ vật này cho gia gia chơi một chút đi."

Lão nhân gia này thật sự là càng già càng dẻo dai, đám nghiên cứu sinh nào có thể cãi lại ông? Bị lão thôn trưởng quấn lấy một phen, cuối cùng đành phải ngoan ngoãn đầu hàng. Họ bèn xoay tời quay, kéo khinh khí cầu xuống.

Lão thôn trưởng vui vẻ bò vào trong giỏ, chậm rãi bay lên trời.

Cảm giác ngắm nhìn đại địa, quả nhiên chưa từng có.

Lão thôn trưởng nhìn từ trên không trung xuống, Cao Gia bảo hùng vĩ trở nên nhỏ bé, ruộng đất xung quanh trải dài ra, không xa là khu thương mại Cao Gia, thôn làm công năm màu...

Lại bay cao thêm một chút, có thể nhìn thấy căn phòng lớn cổ quái của Cục Hỏa Khí, binh doanh dưới vách núi xa xa cũng có thể

nhìn thấy, Lưu Dân cốc xa hơn nữa cũng nhìn thấy rõ ràng.

Lão thôn trưởng nhìn mà rưng rưng nước mắt: "Trước kia...thôn chúng ta chỉ có bốn năm chục người. Bây giờ thôn Cao Gia, đã biến thành như vậy."

Lúc từ trên không trung xuống, tâm tình lão thôn trưởng vẫn còn rất kích động, nắm lấy tay đám nghiên cứu sinh nói: "Cái này tốt, tốt a, nên để cho người trong thôn đều lên xem, quê hương chúng ta bây giờ đẹp biết bao."

Đám nghiên cứu sinh lúng túng nói: Lên cả sao? Chỉ có một mình ngài lên, chúng cháu đã vi phạm quy định nghiêm trọng rồi. Lại còn cho thêm người lên, Vương hiệu trưởng còn không xử lý chúng cháu sao."

Lão thôn trưởng hừ hừ nói: "Vương tú tài? Gọi nó tới đây nói chuyện với ta."

Đám nghiên cứu sinh nhất thời lúng túng, nghĩ thầm: Vương hiệu trưởng trước mặt ngài nào dám nói chuyện.

Lão thôn trưởng đột nhiên nghĩ tới điều gì đó: "Đúng rồi, các ngươi làm nghiên cứu khoa học, đều là kinh phí Vương tú tài cho các ngươi sao?"

Đám nghiên cứu sinh gật đầu: "Đúng vậy, rất tốn kém. Chỉ riêng cái khinh khí cầu này, chúng cháu đã tốn mấy trăm lượng bạc mới làm ra được, Vương hiệu trưởng rất đau lòng đó."

Lão thôn trưởng nói: "Đó là những đứa trẻ các ngươi không đúng rồi! Các ngươi nên học cách dùng đồ mới mẻ kiếm tiền chứ, ví dụ như tiểu tử Tịch Bát kia, học được làm bún gạo mới, lập tức mở một tiệm bún gạo Tịch Bát, kiếm bộn tiền..."

Lão thôn trưởng nói: "Các ngươi cũng nên dùng phát minh khoa học để kiếm tiền, dùng tiền kiếm được lại đi làm nghiên cứu,

cũng có thể san sẻ giúp Vương tú tài mà."

Đám nghiên cứu sinh: "Hả?"

Lão thôn trưởng: "Ta thấy cái khinh khí cầu này rất tốt, thu phí lên trời đi, một người một lần năm lượng bạc! Các ngươi treo một tấm vải trên khí cầu, treo trên trời như vậy, người trong thôn không phải đều nhìn thấy sao? Chỉ cần có tám mươi một trăm người nguyện ý trả tiền lên trời nhìn một cái, tiền nghiên cứu của các ngươi không phải kiếm đủ rồi sao?"

Đám nghiên cứu sinh nghe xong lời này, không khỏi ngẩn người: "Còn có thể kiếm tiền như vậy sao?"

Lại được mở mang kiến thức!

Gừng càng già càng cay.

Đám nghiên cứu sinh lập tức hành động, tìm một tấm vải trắng dài, viết lên đó một hàng chữ lớn: "Bay lên trời, một lần năm lượng", sau đó treo tấm vải trắng này ở phía dưới khinh khí cầu.

Không lâu sau, khinh khí cầu lại bay lên...

Tấm vải này vừa xuất hiện!

Không đến nửa canh giờ, người trong thôn Cao Gia có chút tiền để dành đều tới đây.

Đám nghiên cứu sinh trong nháy mắt kiếm được bồn đầy bát đầy -

Mười ngày sau...

Phủ Tây An, một đám nghiên cứu sinh ngồi trên một chiếc xe tải mới xuất xưởng, vui vẻ đến quảng trường chợ phủ Tây An.

Sau đó khuân xuống một đống linh kiện từ trong thùng xe, trải

qua hai canh giờ lắp ráp, khinh khí cầu số ba, được lắp ráp xong ngay tại chính giữa thành Tây An.

Sau một hồi bơm khí, khinh khí cầu chậm rãi bay lên.

Tấm vải "Bay lên trời, một lần ba mươi lượng bạc" được treo trên bầu trời thành Tây An, giá cả đắt gấp sáu lần so với thôn Cao Gia.

Chủ yếu là nhắm vào những người không phải là người nghèo.

Khinh khí cầu này vừa bay lên chưa được nửa canh giờ, Khố Lý Nan quần áo rực rỡ liền đi tới phía dưới khinh khí cầu. Tần Vương thế tử Chu Tồn Cơ nhảy xuống khỏi xe, vội vàng hô to: "Thật sự chỉ cần ba mươi lượng? Là có thể bay lên độ cao đó?"

Đám nghiên cứu sinh gật đầu: "Đúng vậy, chỉ cần ba mươi lượng."

Chu Tồn Cơ: "Cho tiền!"

Tên hộ vệ bên cạnh vội vàng tiến lên một bước, hai tay dâng lên ba mươi lượng bạc.

Chu Tồn Cơ vẻ mặt sốt ruột: "Nhanh nhanh nhanh, cho bổn thế tử lên."

Lúc khinh khí cầu chậm rãi hạ xuống, tri phủ và các loại quan viên Tây An ào ào chạy tới, trừng to mắt vây xem.

Chu Tồn Cơ liếc nhìn đám quan viên này, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả: "Các ngươi nhìn ta làm gì? Bổn thế tử bay trên bầu trời Tây An, không tính là rời khỏi Tây An chứ? Ha ha ha ha, ha ha ha ha, ha ha ha ha ha, chắc chắn là không tính chứ?"

Giọng cười, rất giống nhân vật phản diện trong phim.

Các quan viên nhất thời không biết nói gì cho phải.

Chỉ thấy Chu Tồn Cơ leo vào trong giỏ, chậm rãi bay lên, chậm rãi bay lên, càng lúc càng cao. Sau đó, trên bầu trời liền truyền đến tiếng khóc lờ mờ của hắn: "Thế giới bên ngoài, thật mẹ nó đẹp. Hu... Hu...thả lão tử ra ngoài...ta không muốn kế thừa tước vị Tần vương nữa, ta muốn làm thường dân, ta muốn ra ngoài..."

Các quan viên hộ vệ trên mặt đất, đều im lặng không nói.

Không biết qua bao lâu, tri phủ Tây An ngẩng đầu hô to: "Thế tử! Ngài không khống chế được âm lượng, chúng tôi đều nghe được. Đừng khóc nữa, xuống đi."

"Bản thế tử đâu có khóc, bản thế tử sao có thể khóc được? Bản thế tử là nhân vật gì chứ? Khóc? Hừ! Nực cười! Ngươi ăn nói lung tung! Ta không thích ngươi."

Chiếc máy tính bảng trên quảng trường chợ đột nhiên phát ra bài hát: "Giả như ta lúc trẻ tuổi có chí khí, nếm trải mùi vị hối hận, tiền tài địa vị, có được rồi lại muốn quay về..."

Chương 882: Đại hội Huỳnh Dương

Năm Sùng Trinh thứ bảy, mùa đông.

Hà Nam, Trịnh Châu, Huỳnh Dương.

Tặc kỵ binh hơn một ngàn tên từ phía Tây kéo đến, đóng quân ở cánh đồng mạch nha phía Tây thành. Một lát sau, cờ lớn tung bay, nhìn từ xa về phía Nam cửa ải, cờ xí che kín bầu trời, ánh giáp sáng rực như mặt trời, Nam kéo dài đến tận núi Nam Sơn, Bắc kéo dài đến tận khúc sông Hoàng Hà, khí thế ngút trời kéo đến. Chỉ nghe thấy tiếng vó ngựa, từ sáng đến tối, liên tiếp đóng quân mấy chục dặm.

Giặc cướp đi qua, người ngựa giẫm đạp, đường sá rộng đến năm sáu dặm, không biết số lượng bọn chúng là bao nhiêu.

Đây là ghi chép của một vị hương thân Hà Nam lúc bấy giờ về cảnh tượng hoành tráng đó.

Huyện thành Huỳnh Dương nhỏ bé đã bị san bằng. Nơi nào tặc binh đi qua, con đường do người ngựa giẫm đạp ra cũng có thể rộng năm sáu dặm...

Ba mươi vạn đại quân, tụ tập tại Huỳnh Dương nhỏ bé.

Sấm Vương, Sấm Tướng, Lão Hồi Hồi, Cách Lý Nhãn, Tả Giám Vương, Tào Tháo, Cải Thế Vương, Xạ Tháp Thiên, Tây Doanh Bát Đại Vương, Hoành Thiên Vương, Hỗn Thập Vạn, Quá Thiên Tinh, Cửu Điều Long, Thuận Thiên Vương...

Vô số nhân vật lớn, hội quân tại khu đất trống phía nam thành

Huỳnh Dương!

Sấm Vương với tư cách là minh chủ, ngồi ở vị trí đầu, các thủ lĩnh khác thì chia ra ngồi hai hàng.

"Khụ, hôm nay triệu tập mọi người đến đây, là để thương lượng một chút về chiến lược sau này của chúng ta." Sấm Vương mở lời, sau đó liền có vẻ nói không được nữa.

Đây chính là cái hại của việc không có học thức!

Tuy nhiên, ái tướng Sấm Tướng dưới trướng hắn lập tức đứng ra, nói đỡ cho hắn: "Chúng ta khó khăn lắm mới thoát khỏi sự bao vây của quan binh ở khu vực Vân Dương, có thể hội quân ở Hà Nam, hiện tại đặt chân ở Trung Nguyên, Đông Nam Tây Bắc, muốn đi đâu thì đi, nếu không bàn bạc cho tốt, sẽ phá hỏng cục diện tốt đẹp hiện nay."

Lời hắn vừa dứt, liền nghe thấy bên cạnh có người "chậc" một tiếng cười nhạo.

Sấm Tướng quay đầu nhìn lại, người cười nhạo hắn là Tây Doanh Bát Đại Vương.

Sấm Tướng sầm mặt nói: "Bát Đại Vương, ngươi cười cái gì?"

Tây Doanh Bát Đại Vương đảo mắt: "Ta cười vợ cả của ngươi bỏ theo người ta, vợ hai cũng bỏ theo người ta, bây giờ còn ở đây làm ra vẻ thủ lĩnh cái gì chứ?"

Sấm Tướng nổi giận: "Ngươi!"

Tay phải của hắn xoạt một cái đặt lên chuôi đao.

Tào Tháo ngồi bên cạnh hắn vội vàng đưa tay, giữ lấy cánh tay của hắn: "Đừng, Sấm Tướng huynh đệ, lúc này không nên nội bộ lục đục."

"Là ta muốn gây sự sao?" Sấm Tướng tức giận nói: "Là tên hỗn đản này muốn gây sự."

Tây Doanh Bát Đại Vương làm ra vẻ không thèm để ý nói: "Ta nói đều là sự thật, nếu ta có một chữ nào là bịa đặt, ngươi cứ việc phản bác."

Sấm Tướng: "..."

Việc này rất xấu hổ, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Sự im lặng kỳ lạ kéo dài một lúc, Lão Hồi Hồi đột nhiên mở miệng nói: "Dưới trướng lão tử đều là kỵ binh nặng, hành động cùng với bộ binh của các ngươi rất bất tiện. Hơn nữa lão tử cũng không thích khu vực Trung Nguyên, vẫn là thích Tây Bắc, lão tử muốn vượt sông Hoàng Hà, trở về Sơn Tây."

Lời này vừa nói ra, rõ ràng là không muốn ở chung với mọi người nữa.

Tây Doanh Bát Đại Vương lại lên tiếng mỉa mai: "Ồ, ngươi sợ quan binh sao? Không dám đánh nhau với quan binh sao? Muốn tìm một nơi không người trốn sao?"

Lão Hồi Hồi nổi giận.

Sấm Tướng vừa rồi cũng bị Tây Doanh Bát Đại Vương mỉa mai, hiện tại tự nhiên đứng ra bênh vực Lão Hồi Hồi, mở miệng nói: "Bát Đại Vương, nói chuyện chú ý một chút! Con mẹ ngươi vừa mở miệng liền mắng người này mắng người kia, nói mỉa ai hả? Ở đây có ai sợ quan binh sao?"

Tây Doanh Bát Đại Vương ngửa mặt lên trời cười ha hả: "Không sợ? Không sợ quan binh các ngươi còn tụ tập ở đây thương lượng cái gì? Còn không phải bị quan binh đánh cho sợ, mới rụt rè co cụm sưởi ấm cho nhau sao?"

Mọi người: "..."

Sấm Tướng tức giận nói: "Nam tử hán đại trượng phu, huống hồ mười vạn đại quân? Hiện nay binh lực của chúng ta gấp mười lần quan quân, cho dù thiết kỵ Quan Ninh đến, cũng không thể làm gì được. Ta sợ bọn chúng cái rắm!"

Tây Doanh Bát Đại Vương: "Nói hay lắm, thiết kỵ Quan Ninh ngươi cũng không sợ sao? Được được được, theo ta được biết, Tào Văn Chiếu dẫn theo thiết kỵ Quan Ninh, hiện đang chạy về phía này, ngươi có bản lĩnh thì đi giết hắn đi."

Sấm Tướng: "..."

Đứng hình, bầu không khí lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Các tặc tù vừa nghe nói Tào Văn Chiếu sắp đến, trong lòng đều bắt đầu hoảng sợ.

Sấm Tướng nhìn thoáng qua, liền biết muốn để cho đám người này tập hợp lại cùng nhau chống lại quan binh, đó là chuyện không thể nào, đám người này đều không có chí lớn, chỉ muốn đi khắp nơi cướp bóc mà thôi, chuyện đoàn kết lại trở thành một cổ lực lượng, những người này chưa từng nghĩ tới.

Đại hội Huỳnh Dương này, uổng công rồi!

Thôi vậy, đã không tập hợp lại được, vậy thì tách ra.

Sấm Tướng trầm giọng nói: "Kế sách hiện nay, chỉ có thể phân binh, mỗi người một hướng, tự lập công trạng, lợi thế ra sao, hãy chờ trời cao an bài."

Các thủ lĩnh giặc cướp vừa nghe, tách ra chạy trốn? Được nha! Tào Văn Chiếu ai thích đối phó thì đối phó, chúng ta vẫn là giải tán mới tương đối an toàn.

Vì vậy, một đám người đồng thanh đáp: "Kế sách của Sấm Tướng, hay!"

Đại chiến lược đã thương lượng xong, đó chính là không có chiến lược, tự do hành động. Tuy nhiên, chạy về hướng nào, lại là một vấn đề.

Lưu khấu chia binh,giống như xã hội đen phân chia địa bàn, quán karaoke của ta ngươi không được đến, chợ của ngươi ta không đụng đến, hộp đêm ngươi quản lý ta không bước vào, khu đèn đỏ ta trông coi ngươi cũng đừng hòng nhúng tay...

Sấm Vương mở miệng nói: "Ai đi hướng nào, bốc thăm đi."

Liệt kê thăm mà quyết định: Cách, Tả nam chinh quân Sở; Hoành, Hỗn tây nghênh quân Tần; Tào, Quá đóng quân ở Huỳnh Dương, Phúc Điền, thăm dò Trung Mâu, Nam Dương, Ngụy Huyện để ngăn cản quân Khai Phong, Quy Đức, Nhữ Nam; Hiến, Sấm chuyên trách phía Đông. Công phá thành trì, vàng bạc châu báu, con gái đều chia đều. Lão Hồi Hồi, Cửu Điều Long làm du kích, qua lại tiếp ứng. Sợ quân Tây không địch nổi, thêm Xạ Tháp Thiên, Cải Thế Vương làm hậu quân cho Hoành, Hỗn.

Phân chia binh lực xong xuôi...

Tây Doanh Bát Đại Vương cười khẩy một tiếng, dẫn binh hướng về phía Đông Nam.

Lão Hồi Hồi lạnh lùng nhìn đám tặc này, trong lòng cười lạnh: Một đám vô dụng, may mà, ta rút thăm rút được ở giữa làm du kích, vậy chính là có thể tự do tự tại chạy loạn khắp nơi, điều này ngược lại thuận tiện cho ta và người của Tiểu Lãng Đế tiếp xúc.

Thôi vậy, tiếp tục đi một bước xem một bước đi -

Năm Sùng Trinh thứ tám, đầu năm.

Phượng Dương!

Phượng Dương còn được gọi là đế hương, là vùng đất long hưng của Chu gia, lăng mộ tổ tiên của Chu gia ở ngay tại đây.

Từ xưa đến nay, người dân đều có tình cảm cố hương, một khi thăng quan phát tài, đều sẽ muốn trở về cố hương, bỏ tiền ra giúp đỡ xây dựng quê hương, giúp đỡ bà con thoát nghèo. Cho dù không giúp quê hương phát tài, nhưng trở về rải một ít tiền thưởng cũng là điều nên làm.

Bởi vậy mới có câu "Phú quý bất hoàn hương, như cẩm y dạ hành".

Ý muốn nói là ngươi phát tài rồi thì phải về quê nhà khoe khoang, nếu không về khoe khoang, chẳng khác nào không phát tài.

Chuyện này cả thiên hạ đều đang thực hiện, duy chỉ có Chu gia không coi trọng chuyện này.

Phượng Dương với tư cách là đế hương, Chu gia lại không kinh doanh cho tốt, không những không để cho bá tánh Phượng Dương giàu có lên, ngược lại càng bóc lột, khiến cho dân chúng Phượng Dương lầm than.

Ngay trong tình huống như vậy, Tây Doanh Bát Đại Vương đến!

Dân nghèo Phượng Dương, từ mấy trăm dặm xa xôi kéo đến, dâng lên sổ sách cho giặc cướp: Nhà nào giàu có, nơi nào không có binh lính.

Bát Đại Vương thông qua những người nghèo này, mới biết được tình hình Phượng Dương, thì ra Chu gia mê tín phong thủy, Phượng Dương vậy mà không xây dựng thành quách, điều này chẳng khác nào một mỹ nữ say rượu, cởi hết quần áo nằm trước

mặt?

Quân tử có lẽ còn sẽ giúp mỹ nữ mặc quần áo, đưa nàng đến nơi an toàn. Còn ác đồ sao, vừa vặn...

Sáng sớm ngày rằm tháng giêng năm Sùng Trinh thứ tám, sương mù dày đặc, Tây Doanh Bát Đại Vương dẫn theo Tảo Địa Vương, Thái Bình Vương hai bộ, tập kích Phượng Dương.

Chu Quốc Tương lưu thủ Phượng Dương vội vàng dẫn binh nghênh chiến, bị giết chết, quan quân bị tiêu diệt hơn 4000 tên, còn lại 1500 tên quỳ trên mặt đất "miệng hô thiên tuế", cầu xin tha mạng. Tri phủ Phượng Dương Nhan Dung Huyên thấy tình hình không ổn, thay y phục tù phạm trốn vào trong nhà lao.

Tặc quân chạy đến thả tù nhân, phát hiện ra Nhan Dung Huyên, liền đánh chết.

Tây Doanh Bát Đại Vương dựng một lá cờ, trên có ghi "Cổ Nguyên Chân Long Hoàng Đế", phóng hỏa thiêu hủy hoàng lăng hưởng điện và chùa Long Hưng, ngay cả lăng mộ tổ tiên của Chu gia cũng thuận tay đào luôn...

Chương 883: Tào Văn Chiếu đến

Kinh thành, ngự thư phòng.

Trùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm tâm tình như ngồi trên máy bay phản lực.

Vừa rồi, hắn xem được một tờ tấu chương.

Bộ lạc Ngạc Nhĩ Đa Tư Mông Cổ vốn định đầu hàng Kiến Nô. Nhưng vào lúc này, nội bộ các bộ lạc lại xảy ra phản loạn nghiêm trọng. Bộ lạc Ô Thẩm là lực lượng mới thì đoạt được quyền lên tiếng của Ngạc Nhĩ Đa Tư.

Mà bộ lạc Ô Thẩm này lại không muốn đầu hàng Kiến Nô. Bởi vì bọn chúng từng giao chiến với biên quân Đại Minh, cụ thể là tham tướng Thạch Kiên trú thủ cổ bảo Vương Gia Xá, sau khi bị Thạch Kiên ở cổ bảo Vương Gia Xá giáo huấn một phen, sợ hãi Đại Minh, không dám là địch với Đại Minh nữa.

Sau khi Ô Thẩm nắm giữ quyền lên tiếng, bộ lạc Ngạc Nhĩ Đa Tư không còn xâm nhập khu vực Hà Sóc nữa, biên cảnh lập tức yên ổn.

Nhìn thấy tin tức như vậy, đối với Chu Do Kiểm mà nói, quả thực như trong đêm tối nhìn thấy một tia sáng! Tinh thần cả người đều phấn chấn.

"Ha ha ha! Thạch Kiên này, thật sự là không tệ a." Chu Do Kiểm đã lâu không cười, lần này lại cười rất vui vẻ: "Mỗi lần chiến báo nhìn thấy tên Thạch Kiên, đều là đánh thắng trận, tốt a! Quá

tốt! Trước kia chỉ có Hồng Thừa Trù có thể để trẫm bớt lo."

Đại thái giám Tào Hóa Thuần ở bên cạnh mỉm cười nói: "Thần tử có thể để hoàng thượng bớt lo, mới là thần tử tốt."

Chu Do Kiểm: "Thăng! Lại thăng chức cho hắn. Có vị trí nào tốt để chuyển cho hắn? Hay là, để hắn đi Hà Nam tiễu phỉ?"

Tào Hóa Thuần xấu hổ nói: "Hoàng thượng, Thạch Kiên tọa trấn biên trấn Duyên Tuy, mới có thể khiến người Mông Cổ kiêng kỵ nghe lời, nếu ngài chuyển hắn dời đi Hà Nam, người Mông Cổ chẳng phải lại tái phạm sao?"

Chu Do Kiểm: "..."

Đây cũng là vấn đề.

Chu Do Kiểm nói: "Vậy thì, thăng hắn làm tổng binh Duyên Tuy đi, để hắn tiếp tục tọa trấn Duyên Tuy, thay trẫm nhìn chằm chằm người Mông Cổ."

Tào Hóa Thuần thở phào nhẹ nhõm, trong lòng âm thầm kêu: "May quá may quá, hoàng thượng lần này không làm loạn. Lúc này điều Thạch Kiên đi, người Mông Cổ nhất định lại náo loạn, hiếm khi hắn thông minh một lần, hoàng đế này quá khó trông."

Chu Do Kiểm tâm tình vui vẻ lật xem tấu chương tiếp theo...

Là hộ khoa cấp sự trung Cố Quốc Bảo đưa lên, buộc tội tổng đốc năm tỉnh Trần Kỳ Du làm lỡ đại sự biên giới, khiến lưu khấu chạy thoát khỏi vòng vây, gây họa cho Hà Nam.

Lại lật xem tiếp, tuần án ngự sử Thiểm Tây là Phó Vĩnh Thuần cũng buộc tội Trần Kỳ Du hư báo số lượng quân địch bị trảm, thân là tổng đốc năm tỉnh, thân gánh trọng trách, lại bỏ mặc tặc, thất trách, khi quân.

Tâm tình Chu Do Kiểm, như ngồi trên một chiếc tháp rơi tự do.

"Tại sao?" Chu Do Kiểm tức giận: "Ngoại trừ Thạch Kiên ra, chẳng lẽ không có ai đưa cho trẫm xem một tin chiến thắng nào sao?"

Tào Hóa Thuần không dám nói lời nào, mặc cho Chu Do Kiểm tức giận.

Chu Do Kiểm gầm lên: "Đuổi Trần Kỳ Du đến biên ải!"

Tào Hóa Thuần: "Tuân chỉ."

Chu Do Kiểm lại gầm lên: "Lưu khấu hiện tại ở đâu?"

Tào Hóa Thuần: "Hiện tại tặc quân tụ tập ở Hà Nam Huỳnh Dương."

"Huỳnh Dương?" Chu Do Kiểm: "Cứ cảm thấy, nơi này cách một nơi trẫm rất quen thuộc, rốt cuộc là nơi nào?"

Đúng lúc này, bên ngoài một thái giám chạy vào như bay, chạy quá gấp, lúc vào cửa vấp phải bậc cửa, "bịch" một tiếng ngã nhào trên đất, mặt ma sát trên sàn nhà một cái, mài mất một mảng da lớn, máu me đầm đìa.

Chu Do Kiểm thấy mà hít vào một ngụm khí lạnh, cảm giác mặt mình cũng đau.

Thái giám kia không để ý đau đớn trên mặt, kêu thảm thiết: "Hoàng thượng, đại sự không ổn, đại sự không ổn."

Chu Do Kiểm: "?"

Thái giám: "Lưu khấu tập kích Phượng Dương, đốt hoàng lăng hưởng điện và chùa Long Hưng, đào... đào... tổ phần của hoàng thượng..."

"Cái gì?"

Chu Do Kiểm đứng bật dậy: "Có thật không?"

Thái giám: "Chuyện này, không ai dám nói dối."

Cả người Chu Do Kiểm cứng đờ, giống như hóa thành một tảng đá... Cũng không biết cứng đờ bao lâu, hắn mới từ trong cứng đờ khôi phục lại, lặng lẽ cởi long bào trên người, chỉ mặc một bộ tố phục, chạy vào Thái Miếu, quỳ xuống...

Mấy ngày sau...

Thánh chỉ mới được ban xuống: "Truyền trong ngoài rửa nỗi quốc sỉ, dốc lòng giết giặc, hạn trong vòng sáu tháng bình định toàn bộ lưu khấu."

Do Lư Tượng Thăng thống lĩnh quân vụ năm tỉnh Nam Trực Lệ, Hà Nam, Sơn Đông, Tứ Xuyên, Hồ Quảng, phụ trách chung việc tiễu phỉ --

Người phủ Lạc Dương, gần đây chơi đùa khá là vui vẻ.

Khinh khí cầu là yêu cầu của Bạch Diên đề xuất cho thôn uỷ thôn Cao Gia, cho nên sau khi thứ này nghiên cứu chế tạo thành công, đương nhiên phải trước tiên trang bị cho Bạch Diên.

Vì vậy, một chiếc thuyền chở hàng, chở theo mấy cái khinh khí cầu sản xuất đại trà đi đến huyện Mạnh Tân, sau đó từ đường bộ đưa đến Lạc Dương.

Mũ lam theo thuyền mà đến dùng tốc độ nhanh nhất lắp đặt một cái trong số đó ở khoảng đất trống phía sau cửa nam thành Lạc Dương.

Bạch Diên vốn định lấy thứ này ra sử dụng trong quân đội, nhưng nghiên cứu sinh thôn Cao Gia đã kiếm tiền nghiện rồi, dù

sao quân dụng dân dụng đều là dùng mà. Ví dụ về vũ khí quân dụng đồng thời được ứng dụng trong dân gian nhiều vô số kể, không có gì là không thể làm.

Dù sao lần này cũng vận chuyển mấy cái đến, lấy một cái ra kiếm tiền, có gì không thể?

Vì vậy...

Khinh khí cầu hạ xuống, lại bay lên, cả ngày không ngừng lên lên xuống xuống.

Tuy rằng ba mươi lượng một lần hơi đắt, nhưng không địch nổi quan lại phú thương phủ Lạc Dương nhiều, 30 lượng đối với quan lại phú thương mà nói không tính là gì, nhưng bay lên trời cao nhìn xuống mặt đất lại là thứ mới lạ cả đời chưa từng chơi qua.

Ba mươi lượng này đáng giá!

Bởi thế, Phúc vương phi vừa từ trên trời hạ xuống, đã đổi thành phu nhân của tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên lên...

Nữ nhân là loại sinh vật rất khó hiểu, ngày thường lá gan nhỏ, rất nhát gan. Nhưng khi chơi loại thiết bị giải trí rất kích thích, rất đáng sợ này, bọn họ lại có hứng thú rất lớn.

Rõ ràng sợ đến mức kêu to, vẫn cứ muốn lên.

"A a a, cao quá, đáng sợ quá." Trên bầu trời vang lên tiếng thét chói tai của nữ nhân, sợ hãi chiếm ba phần, hưng phấn chiếm bảy phần.

Ngay lúc bọn họ chơi đùa vui vẻ, một đội quân Minh đang chậm rãi đi đến cửa nam thành Lạc Dương.

Trang bị đội quân Minh này vô cùng tốt, có thể nói là vũ trang

đến tận răng, người người kiên giáp lợi nhận tráng mã, trên khôi giáp không ít người còn có vết chém súng đâm, còn có vết máu đỏ sẫm, thoạt nhìn có chút khí tức sát phạt...

Trong quân đội treo một lá cờ lớn chữ "Tào", góc dưới bên phải còn có một hàng chữ nhỏ: "Viện tiễu tổng binh".

Lúc này viện tiễu tổng binh trong địa phận Hà Nam tổng cộng có hai người, một người là Tả Lương Ngọc, người còn lại là Tào Văn Chiếu.

Cho nên người canh giữ thành vừa nhìn thấy đại kỳ chữ Tào liền biết là Tào Văn Chiếu, vậy đội quân thoạt nhìn rất lợi hại này, chính là thiết kỵ Quan Ninh nổi danh.

Thiết kỵ Quan Ninh cũng chia thành rất nhiều bộ đội khác nhau, có bộ đội là cặn bã, chỉ có hư danh, lúc đánh nhau chỉ biết ở một bên vây xem. Nhưng có bộ đội lại là cường quân đánh cực kỳ giỏi, dám liều dám chết.

Đội quân Tào Văn Chiếu suất lĩnh chính là cái sau.

Lính canh vội vàng hô lên về phía tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên đang ở khoảng đất trống phía sau cửa nam thành, nhìn phu nhân nhà mình hét lên ở trên khinh khí cầu: "Tuần phủ đại nhân, Tào Văn Chiếu đến rồi."

Chương 884: Tào tướng quân, nắm lấy trọng điểm

Tào Văn Chiếu toàn thân mặc trọng giáp, đang đứng ở khoảng đất trống ngoài cửa thành nam, ngẩng đầu nhìn khinh khí cầu đang bay lượn trên bầu trời, trên đầu có rất nhiều dấu chấm hỏi xoay tròn.

Hắn duỗi một tay ra, chỉ lên trời: "Đây là vật gì?"

Đứa cháu Tào Biến Giao từ phía sau ló đầu ra: "Thúc phụ, cháu cũng chưa từng thấy qua."

Tào Văn Chiếu nhíu mày, tiếp tục ngẩng đầu nhìn.

Thị lực hắn rất tốt, từ xa có thể nhìn thấy, dưới khinh khí cầu cao cao kia treo một cái giỏ, bên trong còn có một nữ nhân, đang dùng hai tay nắm chặt lấy mép giỏ, miệng thì thét lên chói tai...

Tào Văn Chiếu mặt không chút thay đổi lắc đầu: "Treo một nữ nhân lên giữa không trung, dọa cho cô ta la toáng lên, đây là hình phạt đáng sợ gì?"

Tào Biến Giao: "Thúc phụ, vừa rồi đầu ngài đầy đầu dấu chấm hỏi, điểm khó hiểu chẳng lẽ là cái này? Chẳng lẽ không nên cảm thấy khó hiểu vì thứ này bay cao như vậy sao?"

Tào Văn Chiếu: "A? Nói như vậy, hình như là vậy."

Hai người đang nói chuyện, cửa thành mở ra.

Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên ra nghênh đón: "Tào tướng quân!"

Hắn còn chưa chào hỏi xong, phía sau một người mập mạp dùng tốc độ như đạp gió lướt qua, một cái lách người qua Phàn Thượng Hiên, dang hai tay chạy như bay về phía Tào Văn Chiếu, vừa chạy vừa khóc lớn: "Tào tướng quân, rốt cuộc cũng đợi được ngươi đến, ngươi đến rồi, bản vương rốt cuộc cũng yên tâm rồi."

Tào Văn Chiếu: "Hả, Phúc vương?"

Chỉ thấy người mập mạp kia chính là Phúc vương, hắn mặc một bộ trường bào hoa lệ, lúc chạy khí thế kinh người, giống như trái đất cũng bị hắn dẫm đến mức rung chuyển, hắn vừa khóc vừa la chạy tới, một bộ dáng muốn ôm lấy đùi Tào Văn Chiếu.

Nhưng khi hắn chạy đến trước mặt Tào Văn Chiếu, Tào Văn Chiếu lại đột nhiên nghiêng người sang một bên, Phúc vương bổ nhào một cái, ngã bịch trên mặt đất, vang "ầm" một cái thật lớn...

Tào Văn Chiếu: "Vương gia xin tự trọng."

Phúc vương nằm úp sấp trên mặt đất, tủi thân muốn khóc: "Rốt cuộc cũng đợi được thiết kỵ Quan Ninh, vẫn là có thiết kỵ Quan Ninh khiến người ta an tâm a, gần đây tặc làm loạn Hà Nam, tên nào cũng hung ác hơn tên kia, động một tí là nói muốn đem bản vương luộc lên ăn. Bản vương sợ quá, thiết kỵ Quan Ninh đến là tốt rồi."

Tào Văn Chiếu ghét bỏ ra mặt, nhưng chỉ trong nháy mắt, liền nhanh chóng khôi phục lại khuôn mặt nghiêm nghị, quay đầu nhìn về phía Phàn Thượng Hiên.

Phàn Thượng Hiên nhún vai nói với hắn: "Phúc vương điện hạ vẫn luôn như vậy, quen là được rồi."

Tào Văn Chiếu chắp tay với Phàn Thượng Hiên: "Mạt tướng phụng mệnh đến Hà Nam tiễu phỉ, đi ngang qua Lạc Dương, đến đây xin chút quân lương."

Quân Minh tác chiến, xuất binh chỉ mang theo quân lương mấy ngày, phía sau đều do các nơi cung cấp, cho nên hắn tìm Phàn Thượng Hiên muốn lương, cũng hợp tình hợp lý, không có gì sai.

Phàn Thượng Hiên gật đầu: "Được, không thành vấn đề, mời tướng quân đóng quân ở khoảng đất trống phía nam thành, bản quan cho người mang lương thảo đến."

Hai người nói chuyện chính sự xong.

Tào Văn Chiếu lúc này mới duỗi ngón tay chỉ vào khinh khí cầu đang bay lượn trên bầu trời: "Vì sao lại ném một nữ nhân lên đó để hù dọa? Ngươi nghe cô ta la thảm thiết thế nào."

Phàn Thượng Hiên tỏ ra xấu hổ: "A, đó là tiện nội, cô ấy đang chơi vui vẻ đấy."

Trên đầu Tào Văn Chiếu nhất thời hiện ra một đống dấu chấm hỏi, không ngừng xoay tròn xung quanh đầu: "Đó gọi là chơi đùa vui vẻ?"

Phàn Thượng Hiên: "Khụ... Sao..."

Tào Văn Chiếu: "Thứ này rốt cuộc là cái gì?"

Phàn Thượng Hiên phấn chấn tinh thần: "Hì! Đây là đồ tốt Bạch tiên sinh mang đến, tên là 'đèn Khổng Minh khổng lồ dùng để trinh sát'. Trước khi tác chiến, đặt một thám báo lên trên, để hắn bay lên trời cao, có thể nhìn bao quát xung quanh mấy chục dặm, ngay cả thám mã cũng có thể giảm bớt."

Tào Văn Chiếu hơi suy nghĩ một chút, tức thì cảm thấy bội phục: "Thì ra là thế! Bội phục bội phục!"

Tào Biến Giao cũng giật mình: "Lợi hại như vậy."

Tào Văn Chiếu: "Ánh mắt của lính canh thật sự là khiến người

ta bội phục."

Tào Biến Giao: "Thúc phụ, người bội phục là ánh mắt lính canh sao? Chẳng lẽ không nên bội phục hiệu quả trinh sát của thứ này sao?"

Tào Văn Chiếu cẩn thận suy nghĩ một chút: "A? Nói như vậy, hình như là vậy."

Mọi người: "..."

Tào Văn Chiếu: "Tuần phủ đại nhân, thứ này có thể an bài cho quân đội của ta một cái không?"

Phàn Thượng Hiên ra vẻ khó xử, lắc đầu nói: "Đây không phải là đồ vật của quan phủ, là đồ vật của Bạch tiên sinh, ta không có cách nào an bài cho ngươi. Ngay cả phu nhân nhà ta sử dụng nó, cũng cần phải bỏ ra ba mươi lượng bạc một lần đấy."

Tào Văn Chiếu: "Bạch tiên sinh là ai?"

"Chính là tại hạ, giáo viên dân đoàn nơi này." Phía sau Phàn Thượng Hiên có bóng trắng lóe lên, Bạch Diên chui ra, một thân bạch y phiêu phiêu, vung quạt xếp trên tay "xoạt" một tiếng mở ra, lộ ra hai chữ "Quân tử".

Tào Văn Chiếu nhịn không được cảm thán: "Đẹp thật!"

Bạch Diên mừng rỡ: "Ngươi cũng cảm thấy tại hạ rất đẹp sao?"

Tào Văn Chiếu: "Cái quạt thôi."

Bạch Diên: "Đến cùng ngươi có nắm được trọng điểm không vậy?"

Tào Văn Chiếu: "A? Nói như vậy, hình như là vậy. Chúng ta nắm bắt trọng điểm mà nói chuyện, Bạch tiên sinh, cái đèn Khổng Minh lớn dùng để trinh sát kia là của ngươi?"

Bạch Diên: "Đúng vậy."

Tào Văn Chiếu: "Thứ này lợi hại, nếu như trước khi khai chiến, thả lên trời, sẽ không có bất kỳ quân địch nào có thể tập kích được bên ta. Lúc tấn công cũng sẽ không bị mai phục, thứ này có thể thay đổi cục diện chiến trường rất lớn đấy."

Bạch Diên: "Quả nhiên là Tào tướng quân, liếc mắt một cái đã nhìn ra ý nghĩa chiến lược của nó. Tại hạ mang thứ này đến, chính là vì để trinh sát. Lần trước Lão Hồi Hồi tập kích Lạc Dương, kỵ binh của hắn chạy nhanh như thám mã của ta. Thám mã trở về báo cáo quân giặc đến đồng thời, Lão Hồi Hồi cũng đến. Tại hạ nghĩ, như vậy không được..."

Tào Văn Chiếu gật đầu, đây quả thực là một vấn đề.

Những năm gần đây, hắn nam chinh bắc chiến, tiễu phỉ khắp nơi.

Nhưng tặc quân xảo quyệt, khắp nơi luồn rừng vượt núi, chui khe núi, leo sườn núi, Tào Văn Chiếu cũng vô cùng đau đầu, hiện tại nhìn thấy "đèn Khổng Minh trinh sát" lợi hại này, cũng nhịn không được động tâm.

Tào Văn Chiếu: "Bạch tiên sinh, thứ này phải bao nhiêu tiền mới có thể nhường lại?"

Bạch Diên cười lắc đầu: "Hàng không bán, đây là bản thân chúng tôi muốn sử dụng."

"Dùng để làm cái này?" Tào Văn Chiếu duỗi ngón tay ra chỉ lên bầu trời, trên bầu trời lại vang lên tiếng thét chói tai của nữ nhân: "Cao quá, đáng sợ quá..."

Phàn Thượng Hiên: "Tiện nội lại thét lên rồi, ôi trời, thật mất mặt. Ta đi bảo người ta đưa cô ấy xuống đây."

Bạch Diên: "Thời gian sử dụng 30 lượng bạc còn chưa hết đâu, để cô ấy chơi thêm một lát đi."

Phàn Thượng Hiên: "Ồ ồ, được."

Tào Văn Chiếu: "Thì ra là thế, thời gian còn chưa tới đã để người ta xuống, quả thực không hợp lý."

Tào Biến Giao lau mồ hôi: "Thúc phụ! Người để ý chính là cái này sao? Bạch tiên sinh vừa rồi rõ ràng nói là hàng không bán, hiện tại lại nói thời gian sử dụng 30 lượng bạc còn chưa hết, người hẳn là nên nắm bắt mâu thuẫn rõ ràng này."

Tào Văn Chiếu: "A? Nói như vậy, hình như là vậy."

Hắn lại quay phắt người sang Bạch Diên: "Vừa rồi rõ ràng ngươi nói là không bán mà, tại sao ba mươi lượng bạc lại cho nữ nhân chơi? Cố ý làm khó bản tướng quân hay sao?"

Bạch Diên: "Chỉ cho thuê, không bán."

Tào Văn Chiếu: "Thì ra là thế, như vậy cũng hợp lý."

"Hợp lý cái quỷ à." Tào Biến Giao bỗng chốc nhảy đến trước mặt: "Bạch tiên sinh, ngươi là giáo viên dân đoàn nơi này đúng không? Vậy chính là muốn bảo vệ gia viên, chống lại tặc khấu! Đã như vậy, ngươi càng nên đem cái đèn trinh sát gì này cho chúng tôi thuê, chúng tôi chính là đến Hà Nam tiễu phỉ."

Chương 885: Chú ý nhân phẩm

Bạch Diên nghe vậy, hơi do dự.

Theo đạo lý mà nói, hắn với tư cách là giáo viên dân đoàn, cho tổng binh viện tiễu mượn dùng đồ tốt là chuyện hợp tình hợp lý, không cho mượn mới là khó hiểu.

Nhưng thứ này cũng không phải là của riêng Bạch Diên, mà là "của công" của thôn Cao Gia, không phải hắn có thể tuỳ ý quyết định.

Ngay lúc này, kim tuyến Thiên Tôn thêu trên ngực Bạch Diên bỗng nhiên phát ra âm thanh rất nhỏ, vừa đủ để Bạch Diên nghe được: "Khụ!"

Bạch Diên biết Thiên Tôn có phân phó, vội vàng nói với Tào lớn Tào nhỏ: "Thất lễ, ta đột nhiên muốn đi tiểu."

Nói xong hắn lui đến nơi không người, kim tuyến Thiên Tôn mới nói: "Thôn Cao Gia vận chuyển tới ba cái khí cầu, cho Tào Văn Chiếu mượn một cái cũng không sao. Nhưng nhân phẩm người này tốt hay không, cần phải xem xét. Nhân phẩm tốt, có thể cho. Nhân phẩm không tốt, thì không cho."

Bạch Diên: "A, thứ binh khí này, nếu cho quan binh mượn, về sau chẳng phải…"

Rõ ràng, hắn bỏ sót một câu: Về sau chẳng phải quan binh sẽ dùng để đối phó với chúng ta.

Kim tuyến Thiên Tôn cười hì hì: "Không sao! Kỹ thuật khí cầu cũng không khó, người tài trong quan phủ chỉ cần nhìn qua vài

lần, rất nhanh sẽ học được, thứ này mà giấu nghề thì chẳng có ý nghĩa gì. Giao cho Tào Văn Chiếu mang đi thử nghiệm thực chiến cũng không tồi, so với việc người của chúng ta dùng tính mạng để thử nghiệm thì có lời hơn. Đương nhiên, điều kiện tiên quyết, là nhân phẩm người này phải tốt."

Bạch Diên: "Hoá ra là vậy, thuộc hạ hiểu rồi, phải xem xét nhân phẩm người này thế nào."

Có chỉ thị tối cao, Bạch Diên muốn thao tác liền đơn giản hơn nhiều, không cần do dự nữa, đi trở về trước mặt Tào lớn Tào nhỏ, mỉm cười nói: "Tào tướng quân, vừa rồi lúc đi tiểu ta suy nghĩ, sẽ cho các ngươi mượn dùng đèn Khổng Minh trinh sát này vậy."

Tào Văn Chiếu mừng rỡ: "Như vậy thì tốt quá."

Bạch Diên: "Nhưng mà thứ này cũng không rẻ đâu, ngài xem ta cho nữ nhân ở Lạc Dương chơi, lên trời một lần thu ba mươi lượng bạc, đặt ở đây thu phí một ngày, thế nào cũng kiếm được ba năm trăm lượng."

Tào Văn Chiếu: "…"

Bạch Diên: "Nếu tướng quân muốn lấy đi dùng mười ngày nửa tháng, vậy thì thu phí…"

Vừa rồi đổi lại là một tên quan binh tướng lĩnh không nói lý lẽ, giống như Tả Lương Ngọc, phỏng chừng đã trở mặt trực tiếp cướp đoạt. Nhưng Tào Văn Chiếu thật sự không phải loại người như vậy, hắn do dự vài giây, thở dài: "Bản tướng quân không có nhiều tiền như vậy, không thuê nổi."

Bạch Diên ra vẻ khó hiểu: "Tướng quân nam chinh bắc chiến, sao có thể không có tiền? Tuỳ tiện chém vài cái đầu người già yếu phụ nữ trẻ em, chiến công chẳng phải có ngay sao? Thưởng bạc há có thể ít?"

Vừa nghe lời này, Tào Văn Chiếu lập tức nổi giận: “Ngươi vừa rồi nói cái gì?”

Tào Biến Giao cũng tiến lên một bước, tay đặt trên chuôi đao: “Bạch tiên sinh, lời này của ngươi là có ý gì?”

Bạch Diên xoạt một cái mở quạt trong tay ra, che khuất nửa bên mặt, nói mỉa: “Chẳng lẽ những gì ta nói, không phải là chuyện thường ngày của quan binh sao?”

Tào Biến Giao tức giận: “Ngươi…”

Tào Văn Chiếu lại đột nhiên đưa tay đè mạnh lên vai Tào Biến Giao, giữ chặt hắn, trầm giọng nói: “Bạch tiên sinh, quan binh xác thực quân kỷ bại hoại, cũng khó trách dân gian lại có cái nhìn như vậy. Nhưng Tào mỗ không phải loại tướng quân như vậy, thiết kỵ Quan Ninh dưới trướng Tào mỗ cũng không phải loại binh lính như vậy. Tiền thì không có, cho dù có, cũng sẽ lấy để phát lương cho binh lính trước. Thứ đèn Khổng Minh cỡ lớn dùng để trinh sát này, Tào mỗ không thuê nữa. Chẳng lẽ không có thứ này thì không thể trinh sát sao? Tào mỗ cũng không phải là không có thám báo, nhiều năm nay dùng thám báo trinh sát cũng có thể đánh trận.”

Nói xong, hắn xoạt một cái xoay người, nói với Tào Biến Giao: “Biến Giao, chúng ta đi.”

Tào Biến Giao: “Hả? Thúc! Người này nói chuyện như vậy, phải đánh hắn mới đúng, sao có thể cứ thế mà đi?”

Tào Văn Chiếu: “Hắn nhìn quan binh như vậy, trách ai? Còn không phải trách bản thân quan binh chúng ta không nên thân, muốn đánh chi bằng đi đánh những tên sát lương mạo công, làm hỏng thanh danh quan binh chúng ta.”

Tào Biến Giao: “A…”

Thấy hai người muốn đi xa, Bạch Diên đột nhiên lên tiếng:

“Hai vị tướng quân xin dừng bước.”

Tào Biến Giao quay đầu lại, tức giận nói: “Ngươi làm gì? Thật muốn bị đánh sao?”

Bạch Diên: “Ta quyết định cho các ngươi mượn đèn Khổng Minh, miễn phí.”

“Cái gì?” Tào Biến Giao còn tưởng rằng mình nghe lầm.

Tào Văn Chiếu cũng quay đầu lại, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Bạch Diên.

Bạch Diên nói: “Ta đã sớm nghe nói về Tào tướng quân, từng phò tá Hùng Đình Bật, Tôn Thừa Tông, ở Liêu Đông chống lại Kiến Nô, hung mãnh thiện chiến, công lao rất cao. Năm Sùng Trinh thứ bảy, Tào tướng quân lại ở Tuyên Phủ, Đại Đồng chống lại Kiến Nô, tướng lĩnh khác đều trốn trong thành không dám ra ngoài. Chỉ có Tào tướng quân ở trấn thành chủ động khiêu chiến đại quân Kiến Nô, đáng tiếc bởi vì thế đơn lực bạc, không thu hoạch được chiến quả…”

Bạch Diên xoạt một cái cất quạt lại, chắp tay thi lễ: “Ta kính Tào tướng quân là một nam tử hán, đèn Khổng Minh trinh sát này, liền cho tướng quân sử dụng miễn phí vậy.”

“Ơ?” Tào Văn Chiếu có chút kinh ngạc: Thì ra là thế.

Hắn không khỏi chắp tay: “Hoá ra mặt sau quạt của tiên sinh cũng có chữ, vừa rồi lúc ngươi mở quạt ta nhìn thấy, mặt sau viết hai chữ lục nghệ.”

Tào Biến Giao toát mồ hôi: “Thúc, chẳng lẽ vừa rồi thúc kinh ngạc là bởi vì mặt sau quạt của hắn cũng có chữ sao? Chẳng lẽ không phải nên kinh ngạc vì những lời hắn vừa nói sao?”

Tào Văn Chiếu: “A? Nói như vậy, hình như cũng đúng.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Tào Văn Chiếu suất lĩnh đại quân rời khỏi Lạc Dương, hướng về phía đông, đi về hướng Huỳnh Dương. Hắn còn cố ý phái một đội binh lính khiêng mấy bộ phận của "đèn Khổng Minh trinh sát", một cái sọt lớn dùng để chở người, một cái chậu lửa dùng để đốt lửa cung cấp nhiệt khí, một ít nhiên liệu, còn có một cái khí cầu lớn tạm thời chưa bơm hơi, được gấp lại.

Sắp xếp xong lương thảo cho quân đội của Tào Văn Chiếu, tiễn hắn rời đi, tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên cũng bắt đầu chuẩn bị hành động.

"Bạch tiên sinh, bản quan cũng phải đi tham gia tiễu phỉ, hoàng thượng hạ lệnh, trong vòng sáu tháng phải dẹp yên tặc khấu." Phàn Thượng Hiên nói: "Bản quan cũng muốn tham gia vào mạng lưới bao vây…"

Bạch Diên vừa nghe liền hiểu, Phàn Thượng Hiên không tự tin đối với vệ sở binh dưới tay mình, lại đến cầu xin Bạch Diên tương trợ.

Chuyện như vậy đương nhiên là không có gì phải do dự, Bạch Diên chắp tay: "Được!"

Dân đoàn thôn Cao Gia cũng hành động, lưu lại một ngàn lão binh, bốn ngàn tân binh trấn thủ Lạc Dương và Tiểu Lãng Để. Bạch Diên suất lĩnh hai ngàn lão binh, ba ngàn tân binh, ra khỏi Lạc Dương, cũng tiến về phía đông.

Rời khỏi Lạc Dương đi về phía đông, liền cảm nhận được thế cục cấp bách.

Hà Nam lúc này, đã là một mảnh hoang tàn.

Ba mươi vạn đại quân lưu khấu hoành hành khắp nơi trên đất Hà Nam, nơi đi qua, tựa như châu chấu quá cảnh, quả thực là không có một ngọn cỏ.

Mùa hè năm Sùng Trinh thứ năm, Hoàng Hà vỡ đê, khiến cho một mảng đất đai rộng lớn của Hà Nam biến thành vùng lụt, không nghĩ tới sau trận lụt lớn lại ngay lập tức đến hạn hán, từ năm Sùng Trinh thứ năm kéo dài đến tận năm Sùng Trinh thứ bảy, tiếp theo lại là đại quân lưu khấu kéo đến…

Thiên tai nhân họa đều cùng lúc ập đến!

Bách tính Hà Nam thật sự là không an ổn lấy một ngày. Phía đông Lạc Dương, một mảnh hoang vu.

Chương 886: Mau cho ta xuống dưới

Hà Nam, phía đông Lạc Dương, núi Phục Hy!

Trong núi có một dòng sông, tên là Loạn Mã Xuyên.

Lúc này, đầy người ngựa đang chen chúc trên Loạn Mã Xuyên, đao thương kiếm kích, người hò ngựa hí, máu tươi văng khắp nơi.

Tiên phong viện tiễu của quân Minh gồm đội trung quân Lưu Hoằng Liệt, đội phó tổng binh Ngải Vạn Niên, đội Liễu Quốc Trấn, đều bị hơn mười vạn đại quân lưu khấu bao vây trong Loạn Mã Xuyên, đã định trước là bại cục.

Quan binh có kết cục này, cũng không oan uổng.

Mấy vị tướng quân này vẫn còn coi lưu khấu như lưu khấu trước kia, cho rằng rất dễ bắt nạt, tổng cộng chỉ có 3000 binh lực, lại dám tiến quân về hướng Huỳnh Dương.

Nào ngờ, hiện tại bây giờ đã khác xưa rồi.

Trải qua nhiều năm chiến đấu, đã khiến cho chủ lực lưu khấu đều biến thành những lão binh giàu kinh nghiệm chiến đấu, bọn chúng đã hoàn thành quá trình tiến hóa, không còn là đám Cổ Hoặc Tử vừa nghe đến hai chữ cảnh sát liền sợ hãi co rúm lại, mà là đám khủng bố dám cầm súng máy đấu súng với quân chính quy.

Quan binh còn vọng tưởng dùng 3000 người đuổi theo 30 vạn người của đối phương mà đánh, quả thực là muốn chết.

Kết quả của việc muốn chết, chính là thật sự sẽ chết!

Trong sơn lâm cách bên ngoài hơn mười dặm, thiết kỵ Quan Ninh do Tào Văn Chiếu suất lĩnh đang nghỉ ngơi trong rừng, một con ngựa phi nhanh như bay vào trong rừng, lăn xuống trước mặt Tào Văn Chiếu, khóc lóc kêu gào: “Tào tướng quân cứu mạng, ta là thuộc hạ của phó tổng binh Ngải Vạn Niên, Ngải tướng quân và Liễu tướng quân Liễu Quốc Trấn, đến Loạn Mã Xuyên cứu viện Lưu Hoằng Liệt, hiện tại đã bị vây, cầu tướng quân nhanh chóng xuất binh tương trợ.”

Tào Văn Chiếu nhíu mày: “Được, ta lập tức đi cứu viện.”

Tín sứ kia mừng rỡ.

Tào Biến Giao lại lên tiếng: “Thúc! Địa thế núi Phục Hy phức tạp hay thay đổi, khắp nơi đều là khe núi suối chảy, phải thận trọng. Cứ thế tiến vào cứu viện, chúng ta rất có thể cũng sẽ bị vây ở.”

Tào Văn Chiếu nhăn mặt lại.

Hắn không phải gà mờ, mà là danh tướng, am hiểu binh pháp, tình huống trước mắt, hắn tuyệt đối không nên lỗ mãng xông vào núi Phục Hy.

Nhưng nhìn thấy đồng đội bị vây, tình thế vạn phần nguy cấp, bảo hắn đứng bên cạnh khoanh tay đứng nhìn, hắn cũng không muốn.

Trơ mắt nhìn đồng đội bị người ta vây công mà không ra tay tương trợ, vậy thì khác gì bán đứng đồng đội?

Hắn còn nhớ rõ, năm đầu Thiên Khải (năm 1621), đã từng xảy ra trận chiến Hồn Hà.

Lúc đó, Bạch Can binh, Thích gia quân đang huyết chiến với Kiến Nô, tuần phủ Viên Ứng Thái suất lĩnh thiết kỵ Quan Ninh lại bởi vì sợ chiến, không dám xuất binh tương trợ, trơ mắt nhìn Bạch

Can binh và Thích gia quân bị tiêu diệt… Đó quả thực là sỉ nhục lớn của thiết kỵ Quan Ninh.

Tào Văn Chiếu trầm giọng nói: “Lập tức xuất binh cứu viện.”

Tào Biến Giao: “Thúc, giặc nhiều gấp trăm lần quân ta.”

“Gấp trăm lần cũng phải đánh.” Tào Văn Chiếu trầm giọng nói: “Không thể để trận Hồn Hà, tái hiện trên người ta.”

Tào Biến Giao: “Vậy ta ít nhất chúng cũng phải trinh sát một chút bố trí của giặc, đừng có trúng kế của giặc.”

Lời này ngược lại khiến Tào Văn Chiếu bừng tỉnh, đúng vậy, ta mượn được từ chỗ Bạch tiên sinh “đèn Khổng Minh trinh sát”, còn chưa lấy ra sử dụng, lúc này không dùng, còn chờ đến khi nào?

“Thả đèn Khổng Minh trinh sát lên!”

Tào Văn Chiếu hạ lệnh một tiếng, binh lính dưới trướng vội vàng bắt đầu thao tác.

Theo phương pháp Bạch Diên dạy bọn họ, lắp ráp mấy bộ phận lại với nhau, đốt chậu lửa lên, nhiệt khí bắt đầu rót vào bên trong khí cầu.

Không mất bao lâu, khí cầu liền chậm rãi bay lên.

Một tên lính canh biết chữ chui vào trong sọt, vừa sợ vừa dũng cảm bay lên trời.

Càng bay càng cao…

Khí cầu buông xuống một sợi dây thừng to dài, trên dây thừng còn buộc thêm một sợi dây mảnh.

Binh lính buộc sợi dây thừng đó vào trên cây, để khí cầu không bị gió thổi bay đi.

Trên mặt Tào Văn Chiếu không có biểu cảm gì, nhưng Tào Biến Giao lại sốt ruột nhìn khí cầu trên trời, lớn tiếng nói: “Lính canh, nhìn thấy gì chưa? Nói mau, nhìn thấy gì rồi?”

“Đừng có kêu, trên đó nghe không thấy đâu.” Tào Văn Chiếu nói: “Bay cao mới nhìn xa, nhưng bay cao rồi, liền không thể đối thoại, lấy ống trúc đã chuẩn bị từ trước ra.”

Tào Biến Giao bừng tỉnh, vội vàng lấy ra một ống trúc đã chuẩn bị từ trước, nhét vào bên trong một tờ giấy nhỏ, sau đó treo ống trúc lên sợi dây mảnh buộc trên dây thừng thô.

Hắn kéo sợi dây mảnh đó theo tiết tấu.

Lính canh trên khí cầu cảm nhận được dây rung động theo tiết tấu, liền vội vàng thu dây ở trên đó, sợi dây mảnh liền mang theo ống trúc, bay lên trời.

Sau một hồi lâu, ống trúc lại được thả xuống.

Tào Biến Giao mở ống trúc ra, sau khi nhìn kỹ, sắc mặt lập tức đen lại: “Ba đội quan binh của Lưu Hoằng Liệt, Ngải Vạn Niên, Liễu Quốc Trấn, đã xong đời… Giặc còn đào một cái bẫy chờ chúng ta chui vào, trong khe núi bên cạnh Loạn Mã Xuyên phục sẵn mấy vạn phục binh, nếu chúng ta chui vào, sẽ bị mấy vạn phục binh này từ bốn phương tám hướng xông ra bao vây.”

Sắc mặt Tào Văn Chiếu rất khó coi: “Giặc bây giờ đã biết chơi loại chiến thuật này rồi sao?”

Tào Biến Giao thấp giọng nói: “Biên quân và vệ sở binh gia nhập tặc quân ngày càng nhiều, chiến thuật chiến lược của chúng cũng càng ngày càng phong phú. Gần đây trong tay chúng còn không hiểu sao lại có thêm nhiều binh khí tốt như vậy, chắc là có thương nhân ngầm giúp đỡ phía sau…”

Sắc mặt Tào Văn Chiếu rất khó coi, suy nghĩ mấy giây, hỏi:

“Chúng ta còn viện quân không?”

Tào Biến Giao: “Có! Tuần phủ Hà Nam là Phàn Thượng Hiên suất lĩnh vệ sở binh Hà Nam, còn có dân đoàn của Bạch tiên sinh kia, ở phía sau chúng ta khoảng năm dặm. Bọn họ cũng thả một cái đèn Khổng Minh, thúc nhìn xem.”

Tào Văn Chiếu quay đầu nhìn về phía tây bắc, quả nhiên, trên bầu trời xa xa có thể nhìn thấy một chấm đen nhỏ, rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ, căn bản là không nhìn thấy.

Đó là đèn Khổng Minh trinh sát mà Bạch tiên sinh thả ra!

Tào Văn Chiếu cúi đầu, nói từng chữ một: “Tiến vào khe núi, tiếp viện tiền phương, cứu được bao nhiêu người thì cứu.”

Tào Biến Giao: “Thúc, vừa rồi thúc không nghe thấy sao? Giặc có mấy vạn phục binh, chúng ta đi vào sẽ bị vây.”

Tào Văn Chiếu: “Phía sau chúng ta còn có viện quân.”

Tào Biến Giao: “Nhưng viện quân không mạnh, thúc không phải không biết đám vệ sở binh mà Phàn Thượng Hiên mang đến là loại tôm tép gì. Còn đám dân đoàn thôn binh kia, càng không chịu nổi một kích.”

Tào Văn Chiếu: “Không cần bọn họ phải rất mạnh, bọn họ chỉ cần xuất hiện, là có thể tạo thành hỗn loạn cho giặc. Lúc giặc đang vây công chúng ta, viện quân phía sau vừa đến, giặc sẽ cho rằng chúng đã trúng kế của ta, đến lúc đó tất loạn, quân ta liều chết đánh một trận, ngược lại có thể đánh cho giặc tơi bời tan tác.”

Tào Biến Giao hít một hơi: “Quá nguy hiểm!”

Tào Văn Chiếu: “Sợ nguy hiểm, còn làm binh lính làm gì? Truyền lệnh của ta, toàn quân lập tức xuất kích, tiếp viện Loạn Mã Xuyên.”

“Tuân mệnh!”

Ba ngàn thiết kỵ Quan Ninh của Tào Văn Chiếu lập tức lao về hướng Loạn Mã Xuyên…

Chờ đã!

Hình như có thứ gì đó bị lãng quên?

Lính canh đang trừng lớn hai mắt trinh sát khắp nơi trên khí cầu, đột nhiên cúi đầu, mới phát hiện ra quân đội nhà mình đã chạy, chỉ còn lại một mình hắn lẻ loi trên trời.

“Tướng quân, ngài quên ta rồi.”

Lính thám báo vội vàng dập tắt lửa trong chậu lửa, hạ nhiệt độ, ngừng cung cấp nhiệt khí, khí cầu lão gia ơi, mau cho ta xuống dưới a a a a a a.

Chương 887: Vòng mai phục

Ngay khi Tào Văn Chiếu suất quân xông thẳng vào Loạn Mã Xuyên.

Hướng tây bắc năm dặm, dưới khinh khí cầu, tuần phủ Hà Nam - Phàn Thượng Hiên và Bạch Diên - giáo viên dân đoàn, đang dẫn quân tiến lên.

Họ không giống Tào Văn Chiếu, không buộc khinh khí cầu vào một cây đại thụ, mà sau khi xác định độ cao phù hợp, liền để một đội binh sĩ nắm lấy dây thừng, thỉnh thoảng lại kéo nhẹ, khinh khí cầu liền có thể theo bước tiến của quân đội mà chậm rãi trôi về phía trước.

Tất nhiên, làm như vậy cũng có chút vấn đề nhỏ, ví dụ như lúc trên cao gió lớn, binh sĩ trên mặt đất phải ra rất nhiều sức mới có thể giữ được khinh khí cầu, tránh cho nó bị gió thổi bay.

Rừng cây cũng không dám chui vào, bằng không dây thừng sẽ bị vướng vào cành cây.

Tóm lại, đủ loại bất tiện!

Cũng coi như là tích lũy cho mọi người một chút kinh nghiệm sử dụng khinh khí cầu, những kinh nghiệm này từ tiền tuyến phản hồi về thôn Cao Gia, để các nhà khoa học có thể thiết kế nó hoàn mỹ hơn.

Mọi người đang đi, một ống trúc trượt xuống theo dây thừng.

Binh sĩ giữ dây vội vàng đưa ống trúc cho Bạch Diên.

Phàn Thượng Hiên ghé đầu lại xem cùng, sắc mặt liền trầm

xuống: "Tiên phong đội Lưu Hoằng Liệt, đội phó tổng binh Ngải Vạn Niên, đội Liễu Quốc Trấn gặp mai phục tại Loạn Mã Xuyên, tặc quân còn bố trí trận phục kích, chiến thuật vi điểm đả viện điển hình. Tào tướng quân lớn nhỏ rõ ràng đã thả khinh khí cầu trinh sát, vậy mà vẫn xông vào... Ai da, việc này phải làm sao?"

Bạch Diên: "Đại Tào tướng quân tuy có chút không nắm được trọng điểm, nhưng lại là danh tướng đương thời, không thể nào phạm phải sai lầm rõ ràng như vậy, hắn đã thấy quân địch có mai phục, sao còn dám xông vào? Trong đó ắt có nguyên do."

Phàn Thượng Hiên: "Có lẽ chỉ là đơn thuần không bỏ rơi được quân mình? Bất chấp tính mạng cũng muốn đi cứu?"

Bạch Diên lắc đầu: "Không đến mức đó, không đến mức đó! Rõ ràng là đi chịu chết, không phải là việc lương tướng nên làm."

Hai giây sau, Bạch Diên sực tỉnh: "Đại Tào tướng quân cũng đã thả khinh khí cầu, khinh khí cầu của hắn thả rất cao, nhìn kìa... chấm đen trên bầu trời..."

Phàn Thượng Hiên nhìn theo hướng ngón tay hắn: "Ừm, thấy rồi."

Bạch Diên: "Vậy là hắn biết chúng ta đang ở hướng tây bắc năm dặm, sau khi hắn giao chiến với quân địch, ước chừng khoảng nửa canh giờ, chúng ta sẽ đến nơi."

Phàn Thượng Hiên lập tức hiểu ra: "Tào tướng quân biết chúng ta ở đó, cho nên mới to gan xông vào vòng mai phục! Nếu chúng ta không giúp hắn, chẳng phải là hắn sẽ..."

Bạch Diên khẽ thở dài: "Gan thật lớn, cũng quá tin tưởng người khác, nếu chúng ta không đi theo, hắn đúng là nhảy vào hố rồi."

Nói đến đây, Bạch Diên quay sang Phàn Thượng Hiên: "Tuần

phủ đại nhân, chúng ta có đi không?"

Một câu hỏi, quả thực là khảo vấn linh hồn.

Phàn Thượng Hiên nhất thời do dự, lúc mới xuất chinh, hắn cũng cho rằng giặc dễ bắt nạt, nhưng nghe nói ba viên đại tướng quan quân bị lưu khấu vây hãm, đối phương còn đào hố dụ Tào Văn Chiếu nhảy vào, đủ thấy hiện tại lưu khấu không dễ chọc.

Đây tuyệt đối không phải đám giặc ngu ngốc ngây thơ như nhiều năm trước nữa!

Đây là một đám chiến sĩ đáng sợ!

Hắn quay đầu nhìn lại vệ sở binh Hà Nam phía sau mình...

Thôi được rồi, đám người này mới là đám ngu ngốc ngây thơ.

Phàn Thượng Hiên: "Bản quan, cái đó... cái này... khụ... chúng ta vẫn nên đi. Tuy có chút... nguy hiểm... nhưng há có thể thấy chết mà không cứu. Bạch tiên sinh, ngươi cũng sẽ đi chứ?"

Bạch Diên mỉm cười: Vị tuần phủ này có hơi nhát gan.

Tuy nhiên, hắn không có vừa mở miệng đã nói không đi, coi như còn cứu vãn được, so với tuần phủ Liêu Đông - Viên Ứng Thái lúc trận chiến Hồn Hà thì tốt hơn nhiều. Lúc đó Viên Ứng Thái là bị dọa vỡ mật, trực tiếp nói một câu "Giúp có ích lợi gì, giúp cũng không đánh lại Kiến Nô", sau đó liền dẫn theo thiết kỵ Quan Ninh khoanh tay đứng nhìn.

"Tuần phủ đại nhân đã nói muốn đi, vậy đương nhiên phải đi." Bạch Diên nói: "Đây là cơ hội tốt để giáng một đòn mạnh vào lưu khấu."

Toàn quân nhanh chóng tăng tốc tiến lên...

Rất nhanh, bọn họ đã đến nơi đóng quân của Tào Văn Chiếu

lúc nãy, nơi đây có một khinh khí cầu đang từ từ hạ xuống. Lính trinh sát trên trời vất vả lắm mới đợi cho không khí bên trong khinh khí cầu nguội bớt rồi mới hạ xuống đất.

Hai chân vừa chạm đất, người của Bạch Diên đã ào lên bao vây, dọa cho tên lính trinh sát la toáng lên, mãi đến khi nhìn rõ là người mình, mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng la lên: "Tào tướng quân xông vào vòng mai phục của giặc rồi, cầu xin các vị mau chóng đi cứu viện."

"Yên tâm đi, chúng tôi đang đi đây." Bạch Diên cười nói: "Phiền ngươi lên trời thêm một lần nữa, tiếp tục giúp chúng ta trinh sát."

Lính trinh sát: "Á, đừng bỏ tôi một mình ở đây nữa."

Mọi người đương nhiên sẽ không bỏ rơi hắn, cởi dây thừng khinh khí cầu của hắn ra khỏi cây, để binh lính nắm lấy, lại đưa hắn lên trên, thế là biến thành vừa dắt hai khinh khí cầu vừa chạy về phía trước --

Loạn Mã Xuyên...

Ba bộ quan binh bị giặc vây hãm đã xong đời.

Tiên phong Lưu Hoằng Liệt bị giặc bắt sống.

Phó tổng binh Ngải Vạn Niên, Liễu Quốc Trấn tử trận.

Phó tổng binh Lưu Thành Công, du kích tướng quân Vương Tích dẫn theo tàn binh bại tướng muốn xông ra...

Nhưng cái bẫy này chính là được thiết kế riêng để giết chết bọn họ, nào có dễ dàng đột phá như vậy?

Giặc loạn tên bắn tới.

Lưu Thành Công và Vương Tích trong nháy mắt trúng tên, trọng thương, xem ra không thoát được.

Ngay lúc này...

Từ trong khe núi xa xa vang lên tiếng la hét, thiết kỵ Quan Ninh đến rồi.

Tào Biến Giao dẫn đầu kỵ binh xông pha, một ngựa dẫn đầu xông vào Loạn Mã Xuyên, Tào Văn Chiếu dẫn bộ binh theo sau. Thiết kỵ Quan Ninh trang bị tinh nhuệ, chiến đấu dũng mãnh, giặc hoàn toàn không phải đối thủ, rất nhanh đã bị đánh cho một lỗ hổng lớn.

Tào Biến Giao thúc ngựa giơ thương, xông đến bên cạnh Lưu Thành Công và Vương Tích: "Hai người bị thương thế nào?"

Cả hai đều trúng tên, trọng thương, chỉ có thể dùng giọng nói yếu ớt đáp lại một câu: "Không...tốt lắm..."

"Mẹ kiếp, xông ra ngoài." Tào Biến Giao ghìm ngựa, muốn dẫn theo hai người lần nữa xông ra vòng vây.

Bộ binh do Tào Văn Chiếu chỉ huy cũng vội vàng tiến lên tiếp ứng.

"Hahaha! Đợi các ngươi đã lâu." Trên sườn núi vang lên một tràng cười lớn, Sấm Tướng đích thân lĩnh đội lão Bát của hắn từ trên sườn núi thò đầu ra.

"Bắn tên, bắn tên!"

Trên sườn núi loạn tiễn như mưa.

Tào Văn Chiếu hơi thất thần, liền nghe thấy bộ hạ bên cạnh kêu la thảm thiết, không biết bao nhiêu người trúng tên.

Gia đinh hai bên giơ mộc bài xông lại, bảo vệ Tào Văn Chiếu ở trung tâm.

Tào Văn Chiếu ngẩng đầu nhìn địa thế, trong lòng thầm kêu

không ổn, sườn núi này cực kỳ hiểm trở, binh sĩ bên mình dù thế nào cũng không leo lên được. Chỉ có thể bị động hứng tên, ngoài việc rút lui theo đường cũ ra, không còn cách nào khác.

Tào Văn Chiếu cắn răng: "Giữ vững, giữ vững! Rút lui khỏi khe núi."

Phía sau lại vang lên một tràng tiếng la hét, từ con đường tiến vào khe núi, vang lên tiếng gầm rú của giặc: "Sấm Vương tới đây, Tào Văn Chiếu mau mau nhận lấy cái chết."

"Tào Văn Chiếu, món nợ cũ của Vương Gia Dận đại ca, hôm nay ở đây tính toán rõ ràng với ngươi."

"Đừng tưởng rằng bọn ta còn sợ thiết kỵ Quan Ninh của ngươi!"

"30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo, bây giờ bọn ta không sợ Tào Văn Chiếu ngươi nữa đâu."

Chương 888: Buộc tội bọn họ

Phía trước là vạn tặc quân, phía sau cũng là vạn tặc quân, trên sườn núi hai bên mũi tên như mưa.

Tào Văn Chiếu nhìn thấy tình hình trước mắt, trong lòng cũng thầm kêu một tiếng không hay.

Nếu không có viện quân tương trợ, chỉ bằng bản thân, e rằng thật sự phải nằm xuống tại Loạn Mã Xuyên này.

Thiết kỵ Quan Ninh giơ cao mộc bài, lưng áp lưng, mộc bài dựng thẳng về hai bên, liều mạng chống đỡ mũi tên bắn xuống từ trên sườn núi.

May mà bọn họ trang bị tinh nhuệ, nếu là quân vệ sở bình thường, chỉ một trận mưa tên này cũng đủ lấy mạng bọn họ.

Lưu Thành Công và Vương Tích tự biết chắc chắn phải chết, không nhịn được thở dài: "Đại tiểu Tào tướng quân... các vị vì cứu chúng tôi... mà sa vào tình cảnh này... Haizz... thật sự xin lỗi..."

Tào Biến Giao cắn răng, nghĩ trong lòng: Không biết có viện quân đến cứu hay không, vị tuần phủ Hà Nam kia tốt nhất đừng có là kẻ yếu đuối... nếu không, ta và thúc phụ, hôm nay liền nằm lại nơi đây.

Nghĩ đến đây, hắn không nhịn được liếc mắt về phía Tây Bắc, ánh mắt này quét qua, hả? Trên bầu trời phía Tây Bắc, hình như có hai khinh khí cầu đang bay? Hơn nữa, khoảng cách không xa.

Tào Biến Giao mừng rỡ: "Cầm cự! Các huynh đệ! Viện quân, viện quân sắp đến rồi."

Lúc Bạch Diên dẫn quân đến cửa cốc, nhìn thấy là phía sau lưng của đông đảo tặc binh.

Tặc binh dưới trướng Sấm Vương đang đứng ở cửa cốc, quay mặt vào. Nghe thấy phía sau có tiếng động, đám người này mới quay đầu lại. Có người hét lớn: "A, lại có quan binh đến rồi."

"Là bộ hạ của tuần phủ Hà Nam!"

Tặc binh dù sao vẫn là tặc binh, lúc đánh thuận gió thì không sao, một khi gặp chút biến cố, bị đánh úp, lập tức hoảng loạn.

Bạch Diên cũng không nói nhảm: "Khai hoả!"

Hỏa súng binh lập tức khai hoả, một tràng tiếng súng dày đặc vang lên, bộ hạ của Sấm Vương trong nháy mắt ngã xuống một mảng lớn.

Có người la lên thất thanh: "Là đội quân đó, đội quân có loại hoả súng kỳ lạ đó."

"Mẹ kiếp, lần này không sợ chúng, phục binh, chúng ta còn phục binh."

Trên sườn núi hai bên, lượng lớn cung thủ của tặc binh thò đầu ra.

Tuy nhiên, vị trí của những tên phục binh này đã bị khinh khí cầu nhìn thấy, vẽ thành bản đồ, cho vào trong ống trúc thông báo cho người bên dưới.

Hỏa súng binh đã đợi sẵn từ lâu.

Cung thủ vừa mới lộ đầu ra trên sườn núi, hỏa súng binh đã khai hoả về hướng hai bên sườn núi, tặc binh trúng đạn, lăn xuống theo sườn núi.

Bạch Diên hét lớn: "Đừng liều lĩnh, bảo đảm an toàn của bản

thân rồi mới tiến lên."

Thật ra lời này không cần hắn nói lại, Thiên Tôn từ trước đến nay vẫn luôn dạy dỗ người tí hon nhà mình: "Đừng vì để chứng tỏ bản thân anh hùng mà đi mạo hiểm, an toàn là trên hết".

Hỏa súng binh cũng không vội vàng xông lên mở đường đón Tào Văn Chiếu ra, mà là ưu tiên bảo đảm an toàn cho bản thân, tuyệt đối không cho tặc binh cơ hội đánh lén mình. Hỏa súng bắn loạn xạ về hai bên sườn núi, đánh cho cung thủ mà Sấm Vương mai phục trên sườn núi không dám ngẩng đầu lên.

"Ổn định! Tiếp tục chậm rãi tiến lên."

Hai ngàn lão binh, bắt đầu tiến công.

Ba ngàn tân binh trứng nước, vẫn đang nhắm vào hai bên sườn núi.

Tặc binh bị chặn ở cửa cốc lập tức bị đánh cho đầu đầy là bao, bối rối tụ tập thành một đám.

Lúc này, thiết kỵ Quan Ninh bị bao vây trong cốc cũng đã nghe thấy tiếng súng ở bên ngoài.

"Viện quân đến rồi!"

"Hỏa súng, lượng lớn hỏa súng binh."

Tào Văn Chiếu phấn chấn: "Vệ sở binh Hà Nam quả nhiên giàu có, thế mà lại có nhiều hỏa súng như vậy. Bọn họ mà đánh như vậy, giặc nhất định sẽ loạn, thiết kỵ Quan Ninh! Bây giờ đến lượt chúng ta biểu diễn rồi."

Thiết kỵ Quan Ninh hét lớn một tiếng, buff cuồng bạo bật lên!

Một trận xông pha về hướng cửa sơn cốc, tặc binh trong nháy mắt bị xông cho ngã ngửa.

Sấm Tướng thất kinh: "Đội Lão Bát, chặn chúng lại."

Hắn dẫn "đội lão Bát" do đồng hương Mễ Chí tổ thành, cũng chính là "Phụng Thiên Xương Nghĩa Doanh", bộ đội nòng cốt của Đại Thuận triều sau này, đứng chặn trước thiết kỵ Quan Ninh...

Tuy nhiên không có tác dụng gì, "Đội lão Bát" cũng không phải là đối thủ của thiết kỵ Quan Ninh, bị Tào Văn Chiếu và Tào Biến Giao song kiếm hợp bích, trong nháy mắt đánh cho tan tác.

Vòng vây Loạn Mã Xuyên, cuối cùng cũng được giải vây...

Hai người Tào Văn Chiếu, Tào Biến Giao cuối cùng cũng xông ra khỏi sơn cốc.

Chỉ thấy tặc binh bên ngoài đang hoảng loạn tháo chạy, bị hỏa súng binh do Bạch Diên chỉ huy đánh cho phải ôm đầu chạy, chạy tán loạn về bốn phía sườn núi.

Tào Văn Chiếu không khỏi ồ lên một tiếng: "Bạch Diên?"

Tào Biến Giao: "Thật là khó tin!"

Tào Văn Chiếu: "Y phục của Bạch Diên, trong trận chiến ác liệt như vậy, thế mà vẫn là màu trắng."

Tào Biến Giao toát mồ hôi: "Thúc phụ! Thúc không nhầm chứ? Thúc thế mà lại kinh ngạc vì màu sắc y phục của hắn? Chẳng lẽ không nên tò mò về việc đội quân hỏa súng nhiều như vậy thế mà lại là dân đoàn hay sao?"

Tào Văn Chiếu: "Hả? Nói như vậy, hình như là thế. Ta còn tưởng bộ đội hỏa súng là do tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên mang đến, không ngờ thế mà lại là dân đoàn của Bạch Diên, việc này cũng quá khó tin."

Tào Biến Giao: "Đến bao giờ thúc mới có thể nắm được trọng

điểm đây?"

Lúc này tặc binh đã bỏ chạy hết, Lưu Thành Công, Vương Tích được Tào Văn Chiếu và Tào Biến Giao cứu ra, cũng đã thoát khỏi hiểm nghèo. Phàn Thượng Hiên dẫn quân Hà Nam đến, lúc này mới ngây ngô tiến lên, giúp chăm sóc thương binh.

Đại phu trong quân đã nhổ mũi tên trên người Lưu Thành Công và Vương Tích, bôi Kim Sang Dược, hai viên tướng bị thương nhắm mắt lại, nằm nghỉ ngơi trên cáng.

Tào Văn Chiếu bước về phía Phàn Thượng Hiên hai bước, đột nhiên quay người, đi đến trước mặt Bạch Diên, chắp tay nói: "Bạch tiên sinh, lần này đa tạ ngươi ra tay tương trợ, nếu không, Tào mỗ ta hôm nay đã phải nằm lại Loạn Mã Xuyên này rồi."

Bạch Diên mỉm cười: "Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ mà thôi."

Tào Văn Chiếu nhìn hắn một cái thật sâu, lại quay đầu đi về phía hai chiếc cáng, vỗ vỗ vào thành cáng của Lưu Thành Công, trầm giọng hỏi: "Các ngươi chỉ có ba ngàn người, thế mà lại muốn chạy đi đánh mấy chục vạn lưu khấu, đây chẳng phải là tự tìm đường chết hay sao? Làm cho mấy bộ phải chạy đến cứu các ngươi..."

Lưu Thành Công mở hé một mắt, yếu ớt nói: "Chúng tôi cũng không nghĩ tới, lực chiến đấu của lưu khấu lại tăng mạnh như vậy...Trước kia ở Thiểm Tây và Sơn Tây, đều là chúng tôi... đuổi theo đánh bọn chúng..."

Vương Tích cũng lên tiếng: "Mấu chốt là...hoàng thượng... hạ lệnh... trong vòng sáu tháng phải... bình tặc... sáu tháng a!"

Tào Văn Chiếu nghe được lời này, người hơi cứng đờ, sau đó thở dài: "Sáu tháng, sao có thể?"

Vương Tích phẫn nộ nói: "Vì một... mệnh lệnh không thể

nào...như vậy... Lưu Hoằng Liệt, Ngải Vạn Niên, Liễu Quốc Trấn, đều đã chết... đều đã chết..."

Bạch Diên ở bên cạnh khẽ kéo kéo Phàn Thượng Hiên, thấp giọng nói: "Nhanh, buộc tội bọn họ, nói bọn họ bất mãn với thánh chỉ của hoàng thượng, có ý đồ mưu phản."

Phàn Thượng Hiên dở khóc dở cười: "Bạch tiên sinh, giờ này đừng nói đùa nữa, haizz! Hoàng thượng không hiểu binh sự, cũng không biết tình hình cụ thể của lưu khấu, chỉ biết vỗ trán là hạ mệnh lệnh loạn xạ, việc này phải làm sao đây?"

Chương 889: Cuộc đời yêu nghiệt của Trần Nhị Cẩu

Ngay khi cục diện Hà Nam rối ren.

Thảo nguyên Mông Cổ...

Thủ lĩnh bộ lạc Ngạc Nhĩ Đa Tư, Bột Nhi Chích Cân. Ngạch Lân Thần, dắt con gái đến trước mặt tộc trưởng Ô Thẩm, tự tay đặt tay con gái vào tay tộc trưởng Ô Thẩm: "Nó là thê tử của ngươi rồi."

Tộc trưởng Ô Thẩm đắc ý cười to.

Bột Nhi Chích Cân . Ngạch Lân Thần quay đầu nhìn những người còn lại, lớn tiếng tuyên bố: "Từ hôm nay trở đi, toàn bộ tộc nhân Ngạc Nhĩ Đa Tư, đều phải nghe theo mệnh lệnh của con rể ta hành sự, nếu có ai không tuân theo, chính là kẻ địch của toàn bộ Ngạc Nhĩ Đa Tư."

Một đám tộc trưởng đồng thanh hô lớn: "Ô Thẩm! Ô Thẩm!"

Tộc trưởng Ô Thẩm trên mặt tràn đầy hỉ sắc, căn bản không che giấu được, cũng không cần che giấu. Người Mông Cổ không giống người Hán chú trọng "khiêm tốn".

Bọn họ lúc đắc ý liền đắc ý, căn bản không biết khách khí là gì.

Ô Thẩm giơ hai tay lên cao, tất cả tộc trưởng đến quan lễ dưới đài đều vội vàng ngậm miệng, an tĩnh lại.

Tộc trưởng Ô Thẩm lớn tiếng nói: "Ngạc Nhĩ Đa Tư, sẽ ở dưới sự lãnh đạo của ta trở nên càng ngày càng hùng mạnh. Ta sẽ dẫn

dắt mọi người, thống nhất thảo nguyên, khôi phục vinh quang của Đại Nguyên triều."

Các tộc trưởng: "Ô Thẩm! Ô Thẩm!"

Tộc trưởng Ô Thẩm: "Chuyện kế tiếp chúng ta phải làm chính là tấn công bộ lạc Sát Cáp Nhĩ, nhất định phải để Sát Cáp Nhĩ bộ thần phục, chúng ta mới có thể trở thành chính thống của Đại Nguyên triều."

Lúc này hoàng đế Lâm Đan Hãn trên danh nghĩa của Nguyên triều đã bệnh chết, mà ấn tín khả hãn Thành Cát Tư Hãn truyền xuống còn ở trong tay vợ con Lâm Đan Hãn, mà vợ con Lâm Đan Hãn thì trốn ở bộ lạc Sát Cáp Nhĩ.

Nói một cách đơn giản, hiện tại bộ lạc Sát Cáp Nhĩ liền tương đương với chính thống của Nguyên triều.

Tuy rằng Ô Thẩm đã thống nhất bộ lạc Ngạc Nhĩ Đa Tư, nhưng muốn thống nhất Mông Cổ, không để bộ lạc Sát Cáp Nhĩ thần phục là không được, còn sớm lắm.

Các tộc trưởng: "Ô Thẩm! Ô Thẩm! Tấn công! Tấn công!"

Một đám người như dã nhân gào thét, đang gào thét vui vẻ.

Một con khoái mã phi nhanh đến: "Báo! Dã nhân Nữ Chân Đa Nhĩ Cổn và Nhạc Thác, lĩnh binh vạn người vượt sông, đang chuẩn bị bức bách Sát Cáp Nhĩ bộ đầu hàng bọn họ ."

Ô Thẩm tức giận: "Dã nhân Nữ Chân muốn cướp đi ấn tín khả hãn của chúng ta!"

Các tộc trưởng tức giận: "Không thể cho bọn chúng."

"Thảo nguyên là của người Mông Cổ chúng ta!"

"Không thể giao thảo nguyên cho dã nhân Nữ Chân."

"Đánh đuổi bọn họ về trên núi săn thú."

"Đánh đuổi bọn họ về ven biển đánh cá."

Tộc trưởng Ô Thẩm lớn tiếng nói: "Chư vị! Chúng ta bị Kim quốc khi dễ cũng đủ rồi. Hiện tại, là thời điểm phản kích những dã nhân Nữ Chân kia! Đánh bại dã nhân Nữ Chân, đoạt lại Sát Cáp Nhĩ bộ, giành lấy ấn tín khả hãn."

"Ngao ô!"

Một đám người hú xong, Bột Nhi Chích Cân . Ngạch Lân Thần từ phía sau chui ra, trên mặt đầy vẻ lo lắng: "Con rể cường tráng của ta, tuy rằng thực lực của ngươi rất hùng mạnh, nhưng so sánh với dã nhân Nữ Chân, khả năng còn kém một chút. Trừ phi, các ngươi tìm người Hán tương trợ lần nữa, nếu có xe sắt kỳ quái của người Hán, chúng ta sẽ không sợ dã nhân Nữ Chân nữa."

Ô Thẩm: "Yên tâm đi!"--

Phủ Tây An, tổng xưởng xe hơi Trường An.

Khu xưởng hiện tại đã chia làm hai, nửa xưởng phía trước phụ trách chế tạo xe tải "dân dụng", mà nửa xưởng phía sau thì phụ trách chế tạo "xe thiết giáp" quân dụng.

Xe thử nghiệm số 4 đã nhất chiến công thành tại thảo nguyên Mông Cổ, sau khi phản hồi tốt đẹp từ chiến trường truyền về, các "kỹ sư kỹ thuật cao cấp" của thôn Cao Gia liền bắt đầu vắt óc suy nghĩ bổ sung thêm cho nó càng nhiều công năng.

"Thể tích động cơ hơi nước còn cần thu nhỏ, nó quá nặng, kéo chậm động lực của cả xe."

"Các trục, tấm sắt, giáp trụ đều cần phải giảm nhẹ, dù sao đối phương cũng không đánh thủng, chúng ta không cần thiết lắp đặt tấm sắt dày như vậy."

"Không không không, ta cho rằng nó hẳn là có hai loại giáp trụ, một loại giáp nhẹ, thích hợp dùng để đối phó với kẻ địch sử dụng vũ khí hạng nhẹ, một loại giáp nặng, sau này khi tác chiến với kẻ địch có hoả khí, giáp trụ dày nặng sẽ phát huy tác dụng."

"Nhưng giáp trụ dày nặng sẽ tăng thêm trọng lượng! Nó sẽ càng khó di chuyển."

"Lúc công thành, không cần nó chạy nhanh."

Sau một phen thương lượng, xe thiết giáp chia làm hai bản, một bản gọi là "xe thiết giáp hạng nhẹ", trọng tâm chạy nhanh, một bản gọi là "xe thiết giáp hạng nặng", trọng tâm năng lực công thành.

"Chư vị, các ngươi tựa hồ quên mất! Xe pháo kéo cũng đã trở thành gánh nặng của nó."

"Ồ, đúng là vậy! Đại pháo của chúng ta quy cách quá cứng nhắc, ta kiến nghị chế tạo một lượng lớn pháo hạng nhẹ, do xe thiết giáp hạng nhẹ kéo."

Sau khi các kỹ sư kỹ thuật cao cấp thương lượng như vậy, dây chuyền sản xuất bỗng nhiên liền trở nên phong phú... Dây chuyền sản xuất phải mở thêm mấy cái, vì vậy, xưởng xe hơi Trường An bắt đầu khẩn cấp điều động các nhân tài kỹ thuật cốt cán từ các nhà máy dưới quyền khống chế của thôn Cao Gia.

Công tượng của bản thôn thôn Cao Gia tự nhiên không cần phải nói, từ các nơi như xưởng sắt thép Tây An số 1, số 2, số 3, xưởng công binh tại bến đò Hiệp Xuyên, xưởng sắt thép Hàn Thành, xưởng thép Thái Nguyên, tổng xưởng sắt thép Bồ Châu, tổng xưởng sắt thép Vận Thành, vô số mũ lam và mũ vàng ưu tú, đều tập trung về xưởng Trường An.

Tề Thành và Trần Nhị Cẩu, cũng ở trong đợt bị "triệu tập" này.

Hai người thu dọn hành lý xong, mang theo thư giới thiệu mà xưởng trưởng viết cho bọn họ, phía trên còn đóng dấu đỏ rực, mặc lên người bộ quần áo vải bông cao cấp nhất của mình, leo lên xe lửa đi đến xưởng xe hơi Trường An.

Vừa ngồi xuống chỗ ngồi, xe còn chưa chạy, Tề Thành liền hưng phấn nói: "Nhị Cẩu, lần này chúng ta đi xưởng Trường An, cũng không biết phải phụ trách bộ phận nào, thật sự là rất kích động."

Trần Nhị Cẩu: "Ta lại nghe nói, chúng ta phải phụ trách chính là phần giáp trụ, nghe nói nghiên cứu sinh trong thôn thiết kế ra hai loại giáp trụ, giáp nhẹ và giáp mỏng, chúng ta phải phụ trách, hẳn là sản xuất và lắp ráp giáp mỏng."

Tề Thành: "Oa, ngươi nghe được ở đâu?"

Trần Nhị Cẩu nở nụ cười thần bí: "Tiểu Thúy Hoa ở phòng thư ký nói cho ta biết."

Tề Thành: "..."

Được rồi! Thua thua thua! Vẫn là Nhị Cẩu lợi hại a, ngay cả Tiểu Thúy Hoa bí thư của xưởng Vận Cương cũng cua được, chậc chậc chậc.

Xuất phát từ ghen tị, Tề Thành chỉ có thể thổ tào một câu: "Ngươi điều đến xưởng Trường An, thời gian dài không ở bên cạnh Tiểu Thúy Hoa, cảm tình sẽ nhạt phai, khẳng định sẽ chia tay."

Trần Nhị Cẩu nghe được lời này, không những không tức giận, ngược lại cười hì hì: "Đúng vậy, ta cũng biết điều này, cho nên... Ta và cô ấy đã thương lượng, cô ấy cũng chủ động xin điều đi xưởng Trường An để hỗ trợ công việc."

Tề Thành: "!!!"

Đang lúc này, lại có một người chui vào trong toa xe, chính là bí thư Tiểu Thúy Hoa, một khuôn mặt thanh xuân xinh đẹp, mang theo khí chất nho nhã đặc hữu của người trí thức, khiến người ta vừa nhìn liền biết, nàng là học sinh tốt nghiệp của trường nhị trung Số 32 thôn Cao Gia.

Ánh mắt nàng tìm kiếm trong toa xe một vòng, cuối cùng khóa chặt trên người Trần Nhị Cẩu, vẫy tay: "Nhị Cẩu ca, ta cũng tới rồi, chúng ta cùng đi xưởng Trường An."

Trần Nhị Cẩu đáp lại bằng một nụ cười.

Ánh mắt hai người giao nhau, tràn đầy yêu thương.

Tề Thành tức thì ghen tị muốn chết: "Nhị Cẩu, ngươi nhân sinh thuận buồm xuôi gió, ngay cả nữ hài tử tốt như vậy cũng có thể cua được, cuộc đời ngươi quả thực đúng là yêu nghiệt."

Trần Nhị Cẩu cười ha ha: "Cuộc đời yêu nghiệt của Trần Nhị Cẩu, hiện tại mới vừa mới bắt đầu thôi."

Chương 890: Làm thêm giờ cấp độ âm phủ

Lúc Tề Thành và Trần Nhị Cẩu xuống xe lửa ở "Trạm Trường An", trên nhà ga khắp nơi đều là người.

Những người này đều là nhân tài kỹ thuật cốt cán được điều từ các nhà máy đến xưởng Trường An, tuy rằng đa số mọi người đều mặc thường phục, nhưng vẫn là có một ít người đội mũ của mình trên đỉnh đầu, hoặc là kẹp ở nách.

Sau khi Trần Nhị Cẩu quan sát một vòng, cảm giác áp lực núi lớn, thấp giọng nói: "Thành ca, nơi này thật nhiều mũ lam..."

Tề Thành gật đầu: "Đúng vậy! Mũ lam như chúng ta, nơi này ít nhất cũng có một trăm người."

Phát hiện này, khiến hai người cảm nhận được áp lực vô hình!

Lúc ở xưởng Vận Cương, hai người họ mũ lam ở giữa một đám mũ vàng, giống như hạc giữa bầy gà, cho dù trên mũ có chữ "thí" cũng có thể cảm nhận được một loại cảm giác ưu việt, có một loại cảm giác "người xung quanh đều không bằng ta", đi đường cũng có thể ưỡn ngực cao hơn một chút.

Nhưng đứng ở cửa xưởng xe hơi Trường An, vừa nhìn liền thấy xung quanh toàn là mũ lam, trong nháy mắt liền để khí thế của hai người yếu đi ba phần.

"Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân a!" Tề Thành lắc đầu thở dài: "Không ra ngoài một lần, vẫn luôn ở xưởng Vận Cương, ta thiếu chút nữa liền cho là mình thiên hạ vô địch."

Trần Nhị Cẩu cũng có cảm giác tương tự, cười nói: "Lần này tới xưởng Trường An hay lắm, nếu không, cả đời này hai chúng ta không chừng sẽ không bao giờ tiến bộ, nhưng tới nơi này, đột nhiên cảm giác được sức lực lại dâng lên."

Hai người đi theo dòng người cùng nhau đi vào xưởng Trường An, bên tai có thể nghe được âm thanh người bên cạnh trò chuyện.

"Huynh đệ, ngươi bộ phận nào vậy?"

"Ta làm trục!"

"Ta là làm động cơ hơi nước."

"Oa, làm động cơ hơi nước? Lợi hại quá!"

Tề Thành và Trần Nhị Cẩu cũng nhịn không được ném qua ánh mắt ngưỡng mộ đối với người làm động cơ hơi nước kia, đó mới là nhân tài kỹ thuật nòng cốt, đem so sánh, hai người mình làm giáp trụ bên ngoài, kỹ thuật kém hơn không biết bao nhiêu lần.

Nhưng người làm động cơ hơi nước kia lại không kiêu ngạo chút nào, ngược lại tỏ ra khiêm tốn, lắc đầu nói: "Làm động cơ hơi nước cũng không tính là gì, ta cũng chỉ biết dựa theo bản vẽ phía trên đưa gõ gõ đập đập, thật sự lợi hại vẫn là Bạch công tử a, hắn tùy tiện chỉ điểm ta hai câu, cảm giác liền hưởng thụ vô cùng."

Tề Thành và Trần Nhị Cẩu lúc này mới hiểu được, người này sở dĩ khiêm tốn như vậy là bởi vì hắn thường xuyên tiếp xúc với người tầng lớp như Bạch công tử...

Con người quả nhiên là tiếp xúc tầng lớp càng cao thì càng khiêm tốn. Tiếp xúc tầng lớp càng thấp, lại càng kiêu ngạo tự đại.

Hai người quyết tâm lấy đó làm gương!

Tiếp theo, báo danh, phân phối phòng, vận chuyển hành lý,

phân phối cương vị phân xưởng...

Hai người bận rộn một hồi lâu, rốt cục đứng ở vị trí công tác của mình.

Vừa mới vào vị trí, liền thấy một người đội mũ trắng chạy vào, lớn tiếng gào lên với bọn họ: "Từ hôm nay trở đi, tất cả bộ phận công nghiệp quân sự của xưởng Trường An, bắt đầu hình thức tăng ca cấp âm phủ."

"Oa!" Mũ vàng trong phân xưởng đều phản đối: "Lại là cấp âm phủ? Loại tăng ca này sẽ xảy ra án mạng đó."

Tề Thành và Trần Nhị Cẩu lấy làm lạ: "Cấp âm phủ là có ý gì?"

Một mũ vàng tiến lại gần, vỗ mông ngựa thủ trưởng mới tới: "Tề công, Trần công, cấp âm phủ của xưởng chúng ta chính là loại tăng ca có thể mệt chết người, sau khi tăng ca, trên đường về nhà có thể nhìn thấy âm tào địa phủ bay bay ở trước mặt."

Tề Thành và Trần Nhị Cẩu bị dọa giật mình: "Kinh khủng như vậy?"

Mũ vàng thấp giọng nói: "Dù sao, nói chung chính là mỗi ngày đừng nghĩ ngủ quá hai canh giờ."

"Hai canh giờ?" Tề Thành và Trần Nhị Cẩu liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên cười: "Ha ha ha, còn tưởng rằng cấp âm phủ đáng sợ thế nào, kết quả còn có thể ngủ hai canh giờ, không đáng sợ chút nào."

Mũ vàng: "Ôi?"

Tề Thành cười nói: "Lúc trước khi ta còn làm tặc, bị quan binh truy kích, mỗi ngày trốn đông trốn tây ở trong núi rừng, một ngày ngủ hai canh giờ là xa xỉ cỡ nào."

Trần Nhị Cẩu cũng cười: "Đúng vậy, lúc ấy một ngày muốn

ngủ một canh giờ cũng không dễ dàng. Không nghĩ tới bên này cấp âm phủ còn có thể ngủ hai canh giờ, ha ha ha, sợ cái rắm, làm."

Mũ trắng lớn tiếng nói: "Hai mươi ngày! Nhiệm vụ lãnh đạo giao cho là hai mươi ngày, nhất định phải sản xuất ra mười chiếc xe thiết giáp hạng nhẹ, hiện tại bắt đầu, xắn tay áo lên mà làm đi."

"Hai mươi ngày mười chiếc sao?" Các mũ vàng lại bắt đầu kêu thảm thiết: "Như này làm sao có thể kịp? Chúng ta chỉ chế tạo một chiếc xe thử nghiệm số 4, đã tốn một tháng rồi."

Mũ trắng lớn tiếng nói: "Nay đã khác xưa! Khi chúng ta chế tạo xe thử nghiệm số 4 đã tích lũy kinh nghiệm sản xuất, hơn nữa lần này còn gia nhập lượng lớn kỹ thuật viên mới. Hai mươi ngày mười chiếc, chúng ta làm được, mọi người cố lên. Có khó khăn liền khắc phục khó khăn, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ lãnh đạo giao cho."

Công nhân đáp lại một tiếng, vội vàng bắt đầu làm việc.

Bản vẽ "giáp trụ" các vị trí trên xe thiết giáp, được phân phát cho các mũ vàng, mỗi người đều vung búa lên, gõ đinh đinh đang đang.

Tề Thành và Trần Nhị Cẩu liếc mắt nhìn nhau, cũng vội vàng gia nhập vào trong đó. Hai người bọn họ là mũ lam, ngược lại không cần thiết trực tiếp gia nhập công việc vung búa, bọn họ cần làm là nắm giữ toàn bộ quy trình sản xuất, phân công công việc, cẩn thận kiểm tra mỗi một tấm bản vẽ có vấn đề hay không, kiểm tra công nhân chế tạo ra mảnh giáp lớn nhỏ, độ dày có phù hợp tiêu chuẩn hay không...

Ở trong phân xưởng khác, cũng có mũ lam và mũ vàng giống như bọn họ, đang liều mạng phụ trách phần công việc của mình.

Động cơ hơi nước, trục, giáp trụ, lốp xe cao su, tay lái, pháo,

thậm chí kính xe. "Tiêu chuẩn hóa" của thôn Cao Gia đã thực hành nhiều năm, trước kia đều là quy mô nhỏ, nhưng lúc bắt đầu chế tạo xe, uy lực của tiêu chuẩn hóa, rốt cục xem như phát huy đến cực hạn...--

Ngay khi xưởng xe hơi Trường An tăng ca cấp âm phủ.

Bản thôn Thôn Cao Gia, một đám nữ tử trẻ tuổi, đang đi về phía cửa lớn xưởng dệt Ấm Đến Muốn Ngủ...

Xưởng dệt Ấm Đến Muốn Ngủ bắt đầu đợt tuyển dụng quy mô lớn lần thứ ba!

Đám nữ tử này là đi ứng tuyển.

Xưởng dệt nho nhỏ này, lúc bắt đầu cũng không được mọi người coi trọng, nhưng mà, mọi người rất nhanh liền phát hiện, xưởng dệt này chế tạo ra thương phẩm rất có lực cạnh tranh.

Đồ len, đối với người Hán mà nói, từ trước đến nay đều là đồ vật hiếm có tốt đẹp. Hiệu quả giữ ấm của nó vượt xa áo bông, chỉ một bộ mỏng manh liền có thể cung cấp hiệu quả giữ ấm rất tốt.

Hiện tại vấn đề của thôn Cao Gia đã không còn là vấn đề ấm no, mà là vấn đề nhu cầu vật chất văn hóa ngày càng tăng của quần chúng nhân dân.

Loại có thể cung cấp đồ vật sinh hoạt càng chất lượng hơn như áo len, vậy còn không bán chạy?

Không chỉ bán chạy ở bản thôn thôn Cao Gia, ở Hợp Dương, Hàn Thành, Bồ Châu, đạo Hà Đông, huyện Hà Tân, phủ Bình Dương, phủ Tây An...đều bắt đắt như tôm tươi.

Lưu Mậu Bào đương nhiên là vội vàng chiêu mộ thêm nữ công, mua sắm thêm máy dệt, tăng thêm cường độ ra hàng...

Hắn vừa làm như vậy, liền cung cấp càng nhiều cơ hội việc làm cho nữ nhân. Đồng thời, cũng cung cấp con đường tốt hơn cho lông cừu trên thảo nguyên Mông Cổ.

Theo bộ lạc Ô Thẩm chinh phục bộ lạc nhỏ càng ngày càng nhiều, cung ứng lông cừu cũng trở nên nhiều hơn, mở rộng xưởng vừa vặn tiêu hóa những lông cừu mới cung ứng này.

Chương 891: Đúng là vậy

Nhóm nữ tử đến xưởng dệt Ấm Đến Muốn Ngủ để ứng tuyển, đều mang họ Hầu.

Họ đến từ Hầu Gia trang, chính là Hầu Gia trang mà Trương Phượng Nghi suýt chút nữa bỏ mạng năm xưa. Lý Đạo Huyền đã dùng pháp thân của mình làm lá chắn, bảo vệ nhóm nữ nhân đó.

Trong số đó có một cô gái trẻ đẹp, họ Hầu, tên là Hầu Lan.

Nàng chính là nữ tử trong sự kiện khinh khí cầu cách đây không lâu, bị vị nghiên cứu sinh kia bổ nhào đè xuống đất.

Lúc này nàng đang bị các nữ nhân đến từ trang Hầu Gia vây quanh, cười nói: "Tiểu Lan, sao muội cũng đến xưởng dệt ứng tuyển? Chúng ta không gả được lang quân tốt, chỉ đành tự mình bươn chải, nhưng trượng phu mới cưới của muội là nghiên cứu sinh của thôn Cao Gia đó, sao muội cũng chạy đến đây làm việc?"

Hầu Lan đỏ mặt, cười nói: "Tướng công của muội tuy là nghiên cứu sinh, nhưng gia cảnh cũng không khá giả, huynh ấy hiện tại vẫn chưa chính thức tham gia công tác, vẫn đang nghiên cứu, phải đợi huynh ấy nghiên cứu sáng chế gì đó ra hồn, nhà chúng ta mới có tiền mà tiêu. Hiện tại muội cũng phải ra ngoài làm việc, phụ giúp gia đình."

Các nữ nhân trang Hầu Gia cười ồ lên: "Nói bậy, nghiên cứu sinh sao lại không có tiền? Huynh ấy hỗ trợ nghiên cứu khinh khí cầu đó, hẳn là được không ít tiền thưởng chứ?"

Hầu Lan: "A, sao mọi người lại nói như vậy? Tướng công của muội giúp thôn nghiên cứu khinh khí cầu, là vì tương lai của thôn,

vì giúp dân đoàn trinh sát tốt hơn, nào phải vì tiền, chí hướng của tướng công muội rất cao xa…"

Các nữ nhân: "Ha ha ha, xem muội gấp gáp kìa."

Hầu Lan chu miệng lên: "Hơn nữa, cho dù tướng công có tiền, muội cũng có thể ra ngoài làm việc mà, Thiên Tôn dạy chúng ta, nữ nhân không thể dựa dẫm vào nam nhân, phải có năng lực sinh tồn của bản thân. Ở nơi khác có lẽ không được, nhưng ở thôn Cao Gia thì có thể."

Lời này vừa nói ra, các nữ nhân trang Hầu Gia không cười nàng nữa.

Năm xưa họ đi theo đội hậu cần của Gia Cát Vương Thiện đến thôn Cao Gia, trên đường đều nghĩ đến việc tìm một nam nhân gả đi, mới có thể sống sót.

Nhưng sau khi đến thôn Cao Gia, lập tức tìm được việc làm, có thu nhập của riêng mình. Không ít người trong số họ hiện tại vẫn chưa tái giá, trong đó có một nữ nhân tự mình làm công, tự mình nuôi con, vô cùng lợi hại.

Lần này họ đến xưởng dệt Ấm Đến Muốn Ngủ ứng tuyển, cũng không phải vì không có việc mới đến, mà là muốn đổi sang công việc có lương cao hơn mà thôi.

"Tiểu Lan nói đúng."

"Ha ha, tướng công nghiên cứu sinh thì sao? Hắn có kiếm được nhiều tiền là chuyện của hắn, chúng ta tự mình kiếm tiền nuôi sống bản thân."

"Đúng vậy!"

"Tự mình có tiền mới không lo lắng, tướng công mà đối xử tệ bạc, thì bỏ hắn luôn."

"Ha ha ha!"

Một đám nữ nhân vui vẻ đi đến cổng xưởng dệt Ấm Đến Muốn Ngủ.

Xưởng dệt ban đầu chỉ có một chút xíu này, trải qua ba lần mở rộng, hiện tại đã là một xưởng dệt cực kỳ đồ sộ, diện tích chiếm dụng rất lớn, nhà xưởng và ký túc xá được bố trí ngay ngắn, trông vô cùng sang trọng, hoành tráng.

Các nữ nhân Hầu Gia trang bước vào, không khỏi tấm tắc khen ngợi: "Xưởng dệt này thật lợi hại, tốt hơn xưởng dệt trước kia của chúng ta nhiều lắm."

Hầu Lan cười: "Xưởng mới xây dựng, đương nhiên tốt hơn xưởng cũ rồi, nhưng… xưởng này vừa xây xong, lãnh đạo xưởng cũ chắc chắn phải sốt ruột, chẳng mấy chốc cũng phải sửa sang lại thôi. Dù sao xưởng cũ cũng đã được tám năm rồi."

Xưởng dệt cũ của thôn Cao Gia, là vào những năm Sùng Trinh đầu tiên, Lý Đạo Huyền đã mua rẻ bốn cô nương thanh lâu ở huyện thành Trừng Thành cho Cao Nhất Diệp làm thư ký, sau đó do đại thư ký Xuân Hồng dẫn đầu, mới từ từ gây dựng nên xưởng dệt.

Nhiều năm trôi qua, xưởng cũ đã có phần cũ kỹ, bẩn thỉu, quản lý cũng bắt đầu ngày càng lỏng lẻo, nếu không có sự kích thích của xưởng mới, rất có thể sẽ ngày càng mục nát.

Nhưng sự ra đời của xưởng mới, chắc chắn đã khiến xưởng cũ phải dè chừng, các nữ công thâm niên nhảy việc đến xưởng mới ứng tuyển, khiến xưởng cũ có chút chật vật.

Các nữ nhân Hầu Gia trang vừa đi đến cổng xưởng, đã nhìn thấy một cái bàn ứng tuyển, một nữ nhân Mông Cổ trung niên đang ngồi trên đó.

Người phụ nữ này hiện tại người dân thôn Cao Gia đều biết, là An Cát Lạc đến từ Mông Cổ, dù sao trông cũng khác người Hán, rất dễ nhận biết. Thêm nữa nàng ta đến thôn Cao Gia với thân phận "con tin", rất dễ trở thành câu chuyện trà dư tửu hậu.

Gần đây An Cát Lạc vẫn luôn học tiếng Hán, học vẫn chưa được tốt lắm, chỉ có thể dùng câu cú lủng củng chào hỏi: "Các ngươi… đến… ứng…tuyển hả?"

"Ừm, chúng tôi đến ứng tuyển."

"Ứng…phanh…"

"Dì ơi, chữ này đọc là tuyển, tuyển ạ."

An Cát Lạc rất khó khăn nói: "Ứng tuyển…"

"Lần này đúng rồi!" Các nữ nhân Hầu Gia trang đồng thanh cười: "Thanh âm sai là thành chữ khác đấy."

Lại học được một cách đọc chữ Hán mới, An Cát Lạc có chút vui vẻ, nàng ta cảm thấy tự hào vì mình có thể học được văn hóa của người Hán, bởi vì người Hán rất mạnh! Người giỏi hơn mình, làm gì cũng đều đúng, cái gì cũng đáng để học. Mặt trăng của người Hán còn tròn hơn mặt trăng trên thảo nguyên Mông Cổ.

An Cát Lạc: "Ta… muốn xem… tay…y của các ngươi."

"Là tay nghề!" Các nữ nhân vừa sửa cách phát âm của nàng ta, vừa giới thiệu kinh nghiệm làm việc của bản thân, từng làm việc bao nhiêu năm ở xưởng dệt cũ, đảm nhiệm chức vụ gì, có tác phẩm gì…

Không mất bao lâu, các nữ nhân Hầu Gia trang đều được tuyển dụng, được xưởng dệt Ấm Đến Muốn Ngủ tiếp nhận.

Những người phụ nữ này có người đã lập gia đình, cùng

trượng phu kinh doanh một gia đình nhỏ.

Nhưng cũng có người chưa lập gia đình, vẫn sống ở ký túc xá của xưởng dệt cũ, nay nhảy việc thành công, tự nhiên phải quay về ký túc xá của xưởng cũ dọn nhà.

Thế là một đám người phụ nữ lại hùng hổ đi về phía xưởng cũ, dọn hành lý.

Vừa mới gói ghém đồ đạc của mình thành một bọc lớn, cõng trên lưng đi đến cổng xưởng.

Liền nhìn thấy lão xưởng trưởng Xuân Hồng, đang đứng ở đằng xa, vẻ mặt u oán nhìn bọn họ.

Các nữ nhân Hầu Gia trang chợt chột dạ, có người huých vào người bên cạnh, nhỏ giọng nói: "Giờ phải làm sao đây? Lão xưởng trưởng đang đứng đó nhìn kìa."

"Ta thấy sợ quá!"

"Xong rồi, cảm giác như không mặt mũi nào nhìn cô ấy nữa."

Các nữ nhân lập tức luống cuống…

Xuân Hồng thì đang suy nghĩ xem nên mắng người ta như thế nào đây.

Đúng lúc này, sợi bông thêu trên ngực Xuân Hồng bỗng nhiên mỉm cười: "Xuân Hồng, ngươi muốn mắng bọn họ vong ân bội nghĩa sao?"

Xuân Hồng giật mình: "Ôi chao, Thiên Tôn! Bị ngài nhìn thấu rồi."

Sợi bông Thiên Tôn cười nói: "Không cần phải làm vậy đâu! Là một người quản lý, khi gặp khó khăn, không thể giống như người thường trút giận trước, mà phải tự vấn bản thân, tự tổng kết. Tại

sao họ lại bỏ ta mà chạy đến xưởng khác?"

"Tìm ra vấn đề, giải quyết vấn đề, mới là đạo lý của người quản lý. Chỉ biết trút giận thì mãi mãi không thành người được đâu."

Xuân Hồng sực tỉnh, bỗng nhiên hiểu ra: "Ta hiểu rồi! Thiên Tôn! Ta lập tức đi tìm cách gây quỹ, tân trang lại xưởng cũ, cho công nhân môi trường làm việc sạch sẽ, ngăn nắp, thoải mái hơn, quản lý chặt chẽ hơn, về phần tiền công cũng phải theo sát xưởng mới."

Thiên Tôn Sợi Bông cười nói: "Đúng là vậy."

Chương 892: Mạt tướng đã hết sức

Năm Sùng Trinh thứ tám…

Quân Sấm Vương, Sấm Tướng hợp binh, xuất phát từ Nam Dương, chuẩn bị tấn công Hiển Lăng.

Hiển Lăng là lăng mộ hợp táng của Hiến Tông Triết Hoàng đế Chu Hữu Nguyên, phụ thân của Minh Thế Tông Gia Tĩnh hoàng đế và Từ Hiếu Hiến hoàng hậu, mẫu thân của ông.

Trong tình hình tổ phần ở Phượng Dương đã bị đào bới, nếu Hiển Lăng lại thất thủ, uy nghiêm hoàng gia Đại Minh sẽ hoàn toàn bị quét sạch.

Lúc bấy giờ, Lư Tượng Thăng, người đang giữ chức tổng đốc năm tỉnh, lập tức dẫn 5.000 binh mã đến, lệnh cho phó tướng Lý Trọng Trấn, Lôi Thời Thanh, Chu Nguyên Nhữ… hợp binh tiến đánh Nam Dương.

Thiên Hùng quân của Lư Tượng Thăng chiến lực oai hùng, sĩ khí ngút trời, phóng tầm mắt ra khắp thiên hạ cũng là quân đội hùng mạnh.

Tuy nhiên trận chiến này không dễ dàng như tưởng tượng.

Hai bên giao tranh từ sáng sớm đến tận đêm khuya, bất phân thắng bại…

Thiên Hùng quân vốn hùng mạnh vô địch, thế mà lại không thể chiếm ưu thế trong cuộc giao chiến với lưu khấu.

Trời dần về chiều, màn đêm buông xuống, binh sĩ hai bên đều bắt đầu bị quáng gà, mắt như mù lòa, không thể tiếp tục chiến đấu, đành phải minh kim thu binh. Hai bên cách nhau vài dặm, nhìn nhau từ xa.

5.000 quân của Lư Tượng Thăng, chỉ là một doanh trại nhỏ bé.

Còn đại quân lưu khấu đối diện, lại có tới mười mấy vạn người, doanh trại dựng lên trải dài mấy dặm, nhìn mãi không thấy điểm cuối.

Lư Tượng Thăng đứng trên vọng lâu cao ngất, vẻ mặt đầy sầu muộn: "Tình hình có chút không ổn rồi, lực chiến đấu của đám phản tặc này càng ngày càng mạnh, số lượng lại đông, cứ tiếp tục thế này thì biết làm sao?"

Phó tướng Lý Trọng Trấn từ bên cạnh tiến lại: "Tướng quân, mạt tướng dẫn một đội nhân mã đi tập kích ban đêm thế nào?"

Lư Tượng Thăng lắc đầu: "Ban ngày chúng ta lấy ít địch nhiều, 5.000 binh sĩ thay nhau đối phó với xa luân chiến của 72 doanh trại phản tặc. Bọn chúng có thể thay nhau nghỉ ngơi, còn người của chúng ta lại luôn phải chiến đấu, sớm đã mệt mỏi rã rời rồi, nếu không cho tướng sĩ ngủ nghỉ, vậy làm sao được? Tặc quân liên doanh trải dài mấy dặm, chúng ta tập kích một điểm, cho dù thành công, cũng chỉ có thể gây ra hỗn loạn cho một khu vực nhỏ, còn những tặc doanh khác căn bản không bị ảnh hưởng… Ngày mai ban ngày, bọn chúng lại đến tấn công, quân ta mệt mỏi, chỉ có con đường chết."

Lý Trọng Trấn: "Haiz!"

Lư Tượng Thăng nhìn về phía xa xa, nơi có một mảng đen kịt là tặc doanh, trong lòng cũng có chút phiền muộn. Tặc quân hiện tại càng ngày càng hung hăng, trước kia đánh một cái là chạy, đánh một cái là chạy, bây giờ lại dám bày binh bố trận, nghênh

chiến trực diện với quan binh.

Ngược lại bên mình, chỉ có 5.000 bộ hạ, binh lực không đủ, lương thảo thiếu thốn, có cảm giác như "mình đang ở Xích Bích chống lại quân Tào".

Hắn đang buồn bực, phó tướng Lôi Thời Thanh chạy vào: "Lư Tổng đốc, hậu cần của chúng ta đột nhiên đến rồi."

"Hậu cần?" Lư Tượng Thăng ngẩn người: "Chúng ta lấy đâu ra hậu cần?"

Đúng vậy, quan binh căn bản không có đội hậu cần, Chu Do Kiểm hiện tại thu không được thuế, nghèo đến mức áo bào bên trong long bào cũng phải vá víu, ngay cả quân lương cũng không đủ phát, còn hậu cần sao? Lư Tượng Thăng hiện tại đều là đi đến đâu thì nhờ quan lại địa phương hỗ trợ kiếm ít lương thực để ứng phó.

Lôi Thời Thanh vẻ mặt phấn khởi nói: "Là bộ hạ cũ của ngài khi còn làm phủ trị ở Vân Dương, tự bỏ tiền túi đưa đồ tiếp tế cho chúng ta."

Lư Tượng Thăng vừa nghe đến "Vân Dương phủ trị", liền nhớ đến bộ hạ cũ khiến hắn cảm thấy yên tâm nhất trong suốt thời gian làm quan. Đó chính là thủ bị Thương Nam La Hi, cùng với bộ hạ của La Hi là Trịnh Cẩu Tử, và vị Lý viên ngoại đứng sau hỗ trợ.

Hắn vội vàng tự mình ra khỏi doanh trại nghênh đón.

Chỉ thấy dưới ánh trăng mờ ảo, một đoàn xe đang lặng lẽ tiến đến trước doanh trại của hắn. Người dẫn đầu mặc thường phục chính là La Hi. Bên cạnh La Hi không thấy Trịnh Cẩu Tử và Bát Địa Thỏ, nhưng lại thấy Lý viên ngoại.

Lư Tượng Thăng mừng rỡ, tựa như nhìn thấy cố nhân lâu ngày không gặp: "La thủ bị, Lý viên ngoại! Lâu ngày không gặp, sao hai

vị lại đến đây?"

La Hi: "Suỵt! Mạt tướng là Thương Nam thủ bị, tuyệt đối không thể xuất hiện ở Hà Nam được, mạt tướng là lén đến đây."

Lư Tượng Thăng giật mình, quả thực là như vậy, vội vàng im lặng.

Lý Đạo Huyền lại chắp tay chào Lư Tượng Thăng, mỉm cười nói: "Lư đại nhân, chúc mừng ngài được thăng lên tổng đốc năm tỉnh."

Lư Tượng Thăng cười khổ: "Trách nhiệm lớn hơn, nhưng năng lực lại không hề tăng lên. Bản quan hiện tại vô cùng lo lắng. Ngài xem, 5.000 quân mã của ta, đối mặt với mười vạn lưu khấu, đang lâm vào thế bế tắc."

Nói đến câu cuối cùng, hắn không khỏi thở dài, bổ sung thêm: "Có thể cầm cự được đã là tốt rồi, chỉ sợ ngày mai sẽ bại trận… Quân lương không đủ, binh sĩ bụng đói đánh giặc…"

Lý Đạo Huyền: "Ta đến đây chính là vì muốn giải quyết vấn đề này."

Trong lúc nói chuyện, vô số xe ngựa chở đầy lương thực tiến vào doanh trại.

Lư Tượng Thăng mừng rỡ: "Có những quân lương này, sĩ khí quân ta chắc chắn sẽ dâng cao, nhất định có thể đánh bại quân phản loạn, không cho chúng tiến về phía nam."

Lý Đạo Huyền: "Hiện tại chủ lực tặc quân đang ở Nam Dương. Lư đại nhân ở phía nam ngăn chặn bọn chúng, La thủ bị ở huyện Thương Nam canh giữ, không cho bọn chúng tiến về phía tây trở về Thiểm Tây. Tào Văn Chiếu hiện đang ở Lạc Dương, phòng ngừa tặc quân bắc thượng. Hướng duy nhất tặc quân có thể chạy trốn, chính là phía đông… Ta đến đây là để nhắc nhở Lư đại nhân cẩn

thận một chút với phía đông."

"Phía đông sao?" Lư Tượng Thăng cẩn thận suy nghĩ, sau đó lắc đầu: "Phía đông có Tả Lương Ngọc, đóng quân ở phủ Nhữ Ninh. Lực lượng của Tả Lương Ngọc không yếu, tặc quân hẳn là không thể nào đột phá từ chỗ hắn ta mà ra ngoài được."

Lý Đạo Huyền ý vị thâm trường nói: "Tả Lương Ngọc này, tốt nhất là không nên tin tưởng quá mức."

Lư Tượng Thăng: "Hả?"

Lý Đạo Huyền thấy vẻ mặt kinh ngạc của hắn, hiển nhiên có chút bất ngờ khi Lý Đạo Huyền lại nói như vậy.

Nghĩ một chút liền hiểu ra, hiện tại mình nói như vậy, có chút giống như đang nói xấu Tả Lương Ngọc sau lưng, thuộc về hành động "bôi nhọ đồng nghiệp" rất phổ biến trên đường làm quan.

Nếu không đưa ra được bằng chứng nào xác thực, nói như vậy chẳng những không có tác dụng, ngược lại còn khiến "lãnh đạo" phản cảm.

Lý Đạo Huyền nghĩ thông suốt điểm này, cũng không nói thêm nữa.

Không phải ai cũng có thể dự đoán trước tương lai!

Phải hiểu rằng trong trường hợp thông tin không đồng đều, cách suy nghĩ của người khác sẽ khác với mình.

Lý Đạo Huyền chắp tay: "Vật tư đã đưa đến, ta xin phép cáo từ trước, chúc Lư đại nhân kỳ khai đắc thắng."

Lư Tượng Thăng: "Đa tạ Lý viên ngoại đã hào phóng giúp đỡ, đưa quân lương cho quân ta."

Đêm hôm đó, Lư Tượng Thăng phái đô ty Chu Văn Tiến, Trần

Kỳ Mỹ… phân phát số vật tư mà Lý Đạo Huyền đưa đến cho 5.000 tướng sĩ.

Tướng sĩ được ăn no, có sức lực.

Trưa ngày hôm sau, Thiên Hùng quân đại phá quân nông dân, chém đầu mấy trăm tên, bắt sống Tự Lai Hổ, Dũng Hổ, Công Sơn Hổ, Trương Tân Nhi…, thu được hai khẩu đại pháo và vô số khí giới khác.

Ngay khi Lư Tượng Thăng đang nhìn đại pháo của quân phản loạn, rơi vào trầm tư.

Quân phản loạn chạy về phía đông, đi ngang qua Nhữ Ninh.

Đại tướng Tả Lương Ngọc đóng quân ở Nhữ Ninh, lập tức dẫn quân xuất chiến, hai bên "đại chiến ba trăm hiệp" ở ngoại thành Nhữ Ninh, Tả Lương Ngọc đại thắng, chém được mấy trăm thủ cấp "giặc", trong đó có rất nhiều thủ cấp của phụ nữ và trẻ em.

Chủ lực quân phản loạn thì xuyên qua Nhữ Ninh, một lần nữa thoát khỏi vòng vây.

Lư Tượng Thăng sau đó chất vấn Tả Lương Ngọc: "Sao lại để cho quân phản loạn chạy thoát?"

Tả Lương Ngọc đáp: "Mạt tướng chỉ có 3.000 người, chỉ có thể chặn 3 vạn quân phản loạn giao chiến, hơn mười vạn người còn lại nhân cơ hội chạy mất, mạt tướng đã hết sức."

Chương 893: Ngài được thăng quan rồi

Phủ Tây An, trạm xe lửa phía Bắc.

Thế tử Tần vương Chu Tồn Cơ, vẻ mặt hớn hở đứng trước ga xe lửa.

Hộ vệ treo lên một tấm biểu ngữ dài, trên đó viết một hàng chữ lớn: "Nhiệt liệt chúc mừng tuyến đường sắt Tây Diên thông xe toàn tuyến".

Hoá ra, Chu Tồn Cơ hao tốn một khoản tiền khổng lồ, ròng rã hơn một năm trời để xây dựng tuyến đường sắt siêu dài, nam khởi Tây An, bắc chí Diên An, nối liền hai phủ thành, xuyên qua mấy châu huyện, bắc ngang qua nhiều con sông, tuyến đường sắt Tây Diên dài hơn 500 dặm, cuối cùng đã hoàn thành toàn bộ.

Trên mặt Chu Tồn Cơ mang theo một tia sáng, đó là sự tự tin mà từ khi sinh ra tới giờ, hắn chưa từng có.

Tuy hắn chỉ là một thế tử, còn chưa phải là Vương gia, nhưng năm nay đã tròn 40 tuổi, đã là nửa đời người, lại chưa từng làm ra một việc gì đáng để ca tụng, đáng để tự hào, hay nói cách khác là đáng được ghi vào sử sách.

Hắn vẫn luôn cho rằng bản thân chỉ là một Vương gia ăn không ngồi rồi, cả đời này cũng chẳng làm được việc gì khiến người ta yêu thích. Vậy mà không ngờ, ở cái tuổi này, hắn lại làm ra một việc có thể ngạo thị thiên hạ.

Trước đây hắn vắt óc suy nghĩ cách thế nào để tập tước, muốn

ngồi lên bảo tọa Tần vương.

Thế mà giờ đây xem ra, cái hư danh Tần vương kia có tác dụng gì, làm Tần vương ngoài việc được một cái danh hiệu ra, thì còn có ích gì? Có thể được người đời kính trọng sao?

Không thể!

Văn võ bá quan vẫn khinh thường hắn, bá tính vẫn sẽ sau lưng mắng chửi hắn, hắn chẳng là cái thá gì.

Thế nhưng hiện tại lại khác.

Chu Tồn Cơ giang hai tay, hướng về phía đám đông đến quan lễ, cười lớn: "Ha ha ha ha, ha ha ha ha!"

Thế tử phi nhỏ giọng nói: "Đừng cười nữa, trông như kẻ ngốc vậy."

Chu Tồn Cơ: "Ha ha ha ha, ta thích cười, ha ha ha ha, hiện tại ai dám coi bản thế tử là kẻ ngốc?"

Cười lớn hồi lâu, cho đến khi hộ vệ bên cạnh nhỏ giọng nói: "Thế tử điện hạ, giờ lành đã đến."

Chu Tồn Cơ lúc này mới thu lại ý cười, lớn tiếng nói: "Bản thế tử tuyên bố, đường sắt Tây Diên, chính thức thông xe."

Hai quả pháo lớn được châm lửa...

Vô số giấy màu, từ trên trời rải xuống như mưa, thì ra hắn còn bỏ ra số tiền lớn thuê khinh khí cầu của thôn Cao Gia, treo trên không trung ga xe lửa, vừa đến giờ lành liền rải hoa giấy xuống.

Chim bồ câu trắng bay đầy trời, vỗ cánh, xuyên qua những bông hoa giấy màu.

Chu Tồn Cơ giang hai cánh tay, đứng giữa cơn mưa hoa giấy

bay lả tả, lắng nghe tiếng hoan hô của mọi người phía dưới.

"Thế tử!"

"Thế tử!"

Rất nhiều bách tính đang hoan hô...

Mà những người này, trước đây đều là đang mắng hắn.

Cảm giác tự hào của Chu Tồn Cơ lập tức tăng vọt, quả nhiên, so với việc bị người ta khinh thường, vẫn là được người ta kính trọng khiến người ta ấm lòng hơn.

Một hộ vệ, đột nhiên chỉ về hướng thành Tây An la lên: "Thế tử, mau nhìn, mau nhìn..."

Chu Tồn Cơ: "Làm gì? Hốt hoảng cái gì?"

Hộ vệ: "Nhìn... tượng Thiên Tôn...màu vàng..."

Chu Tồn Cơ vội vàng nhìn lại, trong "Đạo Huyền Thiên Tôn Động" mới được xây dựng trong thành, thờ phụng một bức tượng Thiên Tôn khổng lồ màu vàng cao bằng tòa tháp bảy tầng, vậy mà nó đang vẫy tay về phía ga xe lửa phía Bắc, rõ ràng là đang chúc mừng tuyến đường sắt Tây Diên thông xe toàn tuyến.

"Oa!"

Bách tính hiện trường càng thêm sôi trào: "Cả tượng Thiên Tôn cũng ban phước rồi."

Chu Tồn Cơ vội vàng hướng về phía tượng tượng Thiên Tôn bái lạy, sau đó cầm lấy ống loa, hát lớn: "Cảm giác nhân sinh đã đạt đến đỉnh cao..."

Đám đông vây xem: "A a a, đừng hát! Tai, tai của ta."

"Ô..."

"Tồn Cơ" đã đợi lâu trong ga xe lửa phát ra một tiếng còi, cửa xe mở ra, cửa soát vé cũng mở ra, đến giờ lên xe.

Những người đã mua vé tàu từ sớm, lập tức chen chúc nhau lên xe.

"Đi Diên An thôi!"

"Nghe nói nhà sách Tân Thôn ở Diên An rất cao cấp, khí phái, ta đã sớm muốn đi xem rồi."

"Trước đây đi Diên An không tiện, nhưng hiện tại muốn đi Diên An thì đơn giản rồi, ha ha ha ha."

Đúng lúc bách tính chen chúc đi vào toa hành khách, thì hai toa chở hàng kéo ở phía sau đoàn tàu đang được chất hàng.

Hàng hoá cần chất lên không phải là vật phàm, mà là xe bọc thép hạng nhẹ vừa mới được sản xuất từ nhà máy xe hơi Trường An.

Lô xe bọc thép mới này, sẽ do Tồn Cơ vận chuyển đến Diên An, giao cho Kỵ Binh doanh, sau đó do "kỵ binh bọc thép" do Kỵ Binh doanh huấn luyện điều khiển đến khu vực Thiểm Bắc.

Chu Tồn Cơ nhìn lô xe bọc thép với vẻ mặt ghen tị, ánh mắt như muốn đưa tay ra: "Muốn, thật sự rất muốn mấy chiếc xe này."

Thế tử phi bên cạnh ra sức kéo tay áo hắn: "Cái đó không thể muốn đâu, cẩn thận Cẩm Y Vệ buộc tội chúng ta, nói Tần vương phủ chúng ta tàng trữ binh khí cổ quái, có ý đồ mưu phản."

Chu Tồn Cơ: "Ta muốn mà, muốn mà, ta mặc kệ Cẩm Y Vệ gì đó."

Thế tử phi: "Bốn mươi tuổi rồi, còn như đứa trẻ con nít, đừng

quậy nữa. Thật sự bị định tội mưu phản, chàng cho là đùa sao? Tước phiên, đoạt tước, chém đầu đấy."

Chu Tồn Cơ: "Nếu không chém đầu, chỉ là hai cái trước, ta cũng cam chịu, hừ hừ! Dù sao ta có xe lửa có thể giúp ta kiếm tiền, tước vị Tần vương ai muốn thì cho người đó. Lão tử dứt bỏ cả đất phong, vương phủ cũng không cần. Chỉ dựa vào xe lửa kiếm tiền tiêu xài, không còn tước vị ràng buộc, chẳng phải có thể cởi truồng, chạy khắp thiên hạ sao? Ha ha ha ha! Đúng rồi, ta còn muốn thuê một cái khinh khí cầu ra ngoài bay lượn, ta bay một mạch bay ra biển lớn, cầm cần câu câu cá côn..."

Thế tử phi toát mồ hôi hột, thật muốn cho tên phu quân đầu heo không nên thân này một đạp: "Đừng có ngốc nữa! Nhà chúng ta là thiên hạ đệ nhất phiên phong, mưu phản nhất định là chém đầu, nếu không thì làm sao giết gà dọa khỉ? Làm sao trấn áp được phiên vương cả thiên hạ."

Chu Tồn Cơ: "Cái này mà... Ừm..."

Được rồi, có những giấc mơ, rốt cuộc cũng chỉ là mơ mà thôi.

Cùng lúc đó, huyện Ôn.

Trần Nguyên Ba, học sinh ưu tú trong số những học sinh tốt nghiệp sơ trung khóa đầu tiên của thôn Cao Gia, đang ngồi trong đại đường huyện nha, xử lý chính vụ. Một đám người tự xưng là sư gia, kỳ thật là các học đệ tốt nghiệp từ thôn Cao Gia, đang ở bên cạnh giúp hắn sắp xếp tư liệu.

Lúc này, một tín sứ từ bên ngoài chạy vào: "Trần đại nhân, tin vui, tin vui a."

"Cái gì?" Trần Nguyên Ba ngạc nhiên nói: "Nói ta nghe xem."

Tín sứ nói: "Người phía trên nói, Trần đại nhân quản lý huyện Ôn có phương pháp, thành tích xuất sắc, thăng quan cho ngài, từ

tri huyện thăng lên tri châu đó."

Trần Nguyên Ba: "A?"

Cái này mẹ nó là tin tốt gì chứ, cái chức tri huyện Ôn này của hắn, là Thiên Tôn giao phó cho hắn, nếu triều đình tự ý điều động hắn, thì còn làm sao giúp Thiên Tôn phân ưu?

Trần Nguyên Ba thiếu chút nữa nhảy dựng lên lật bàn, vội vàng hỏi: "Làm tri châu chỗ nào?"

Tín sứ: "Đại Châu!"

Trần Nguyên Ba: "Cái gì? Ngươi nói nơi nào?"

Người đưa tin: "Đại Châu!"

Biểu cảm trên mặt Trần Nguyên Ba, trong nháy mắt từ tức giận chuyển sang vui mừng: "Đại Châu tốt, ha ha ha, Đại Châu tốt a."

Đại Châu, chính là quê nhà của Tôn Truyền Đình. Lần trước Kiến Nô xâm nhập, tri châu Đại Châu nhảy lầu tự sát, chức vị bỏ trống trong thời gian dài, không ai muốn đi.

Vì vậy các vị quan lớn triều đình lại nghĩ đến Trần Nguyên Ba.

Chuyên môn đưa hắn đến những nơi không ai muốn đi!

Chương 894: Hàng xóm của ngươi tên là Dương Tự Xương

Bên cạnh Đại Châu chính là Nhạn Môn Quan.

Phía bắc tiếp giáp Tuyên Phủ Đại Đồng, phía nam nối liền thủ phủ Sơn Tây Thái Nguyên.

Vị trí địa lý của nơi đó quan trọng như thế nào, kẻ ngu si cũng biết, huống chi là học sinh ưu tú trong số những học sinh tốt nghiệp sơ trung.

Trần Nguyên Ba biết, đến Đại Châu, nhất định có thể giúp Thiên Tôn phân ưu tốt hơn.

Hắn đứng phắt dậy, mỉm cười nói với các sư gia bên cạnh: "Các sư đệ, ta phải đi rồi, nhưng các ngươi còn chưa thể đi. Vị quan tiếp theo đến huyện Ôn, cũng không biết là ai, các ngươi hãy giá không hắn! Nắm chắc huyện Ôn trong tay thôn Cao Gia chúng ta."

Các sư đệ cười nói: "Rõ! Sư huynh cứ yên tâm, vị tri huyện tiếp theo đến huyện Ôn, chúng ta bảo đảm hắn nhìn thấy đều là sổ sách giả."

Trần Nguyên Ba lắc đầu cười: "Cảm giác chúng ta thật xấu xa a."

Các sư đệ: "Thiên Tôn từng nói, có đôi khi muốn đến điểm đến chính xác, cũng cần phải đi một số con đường sai trái. Thủ đoạn của chúng ta tuy không quang minh, nhưng là vì muốn đạt được mục tiêu quang minh."

Trần Nguyên Ba lại dặn dò: "Bên kia Hoàng Hà, gần đây rất náo nhiệt. Tuy rằng hiện tại lưu khấu không có năng lực tác chiến vượt sông, thủy quân của chúng ta cũng đóng quân lâu dài ở vùng phụ cận, nhưng mọi người vẫn phải cẩn thận chú ý động tĩnh bên kia sông, đề phòng Lưu khấu đột nhiên vượt sông đánh úp vào huyện Ôn của chúng ta. Một khi phát hiện lưu khấu có động tĩnh, phải lập tức kêu gọi thủy quân đến chi viện."

Các sư đệ đều cười nói: "Sư huynh yên tâm đi, chúng tôi sẽ cẩn thận."

"Vậy thì tốt." Trần Nguyên Ba: "Ôi! Huyện Ôn này, là nơi đầu tiên ta chân chính tiếp quản sau khi tốt nghiệp, giống như đứa con của ta vậy, hiện tại phải rời đi, thật sự là rất không nỡ."

Các sư đệ: "Con sinh thêm mấy đứa chẳng phải tốt hơn sao? Mau đi tạo đứa thứ hai, thứ ba, thứ tư đi, ha ha ha ha."

Trần Nguyên Ba cũng không khỏi bật cười, vội vàng thu dọn hành lý, tạm biệt các sư đệ. Trước tiên đi thuyền trở về Bồ Châu, sau đó ở Bồ Châu đổi sang xe lửa, một đường hướng về phía Bắc...

Đây là một chuyến du lịch xuyên qua Sơn Tây!

Trước đây xe lửa chỉ đi xa nhất đến huyện thành Hà Tân, đến huyện thành rồi thì phải đổi sang thuyền mới có thể tiếp tục đi về phía bắc, nhưng Trần Nguyên Ba lại phát hiện, hiện tại xe lửa đã có thể đi thẳng đến phủ Bình Dương.

Mạng lưới đường sắt của thôn Cao Gia, lại kéo dài thêm một đoạn.

Qua phủ Bình Dương, đường sắt vẫn đang trong quá trình xây dựng, còn chưa thông xe, nhưng đường cao tốc xi măng đã được xây dựng xong. Xe mặt trời công cộng đã được bố trí ở đây, vì vậy Trần Nguyên Ba lại lên xe mặt trời quen thuộc, như trở về những

ngày tháng còn đi học ở thôn Cao Gia.

Mỗi buổi sáng sớm, ngồi xe buýt mặt trời của thôn Cao Gia đến trường học, tan học lại lên xe mặt trời về nhà.

Mỗi buổi tối, chuyến xe cuối cùng đều chạy gay cấn, tài xế sẽ không ngừng ngẩng đầu nhìn mặt trời, sau đó vội vàng hô lớn: "Nhanh cái tay cái chân lên! Đừng có lề mà lề mề! Mặt trời mà lặn, thì các ngươi cứ chờ đi bộ về nhà đi."

Mang theo hồi ức tràn đầy, Trần Nguyên Ba đến Thái Nguyên.

Cách thành Thái Nguyên hai mươi dặm, hắn đã cảm nhận được hương vị quen thuộc. Ngoại ô bên ngoài thành đâu đâu cũng xây dựng những nhà xưởng lớn, có xưởng luyện thép, xưởng than, xưởng xi măng, xưởng vôi...

Đây đều là những nhà xưởng mang phong cách điển hình của thôn Cao Gia, chiếm diện tích rất lớn, một nhà xưởng giống như một tòa thành trì.

Tường rào nhà xưởng, dài rộng mấy dặm.

Cổng xưởng còn treo biểu ngữ: "Một lòng một dạ sản xuất."

"An toàn sản xuất, chất lượng là trên hết."

"Phấn đấu sáng tạo, dám nghĩ dám làm."

Những khẩu hiệu này vừa nhìn là biết nơi này đã xảy ra chuyện gì.

Trần Nguyên Ba không khỏi kích động trong lòng, phủ Thái Nguyên này, cũng là của người mình rồi.

Hắn đến phủ thành, vội vàng nhảy xuống xe buýt, chạy về phía tuần phủ nha môn. Đến cửa, vẫy tay với binh lính đội đặc vụ đang canh gác: "Này! Tiểu Ngũ, là ngươi à."

Tên lính kia vừa nhìn thấy Trần Nguyên Ba, lập tức vui mừng khôn xiết: "Sư huynh! Sao huynh lại đến Thái Nguyên? Nghe nói huynh làm tri huyện ở huyện Ôn, làm rất hoành tráng nữa."

"Được điều động đến Đại Châu rồi." Trần Nguyên Ba cười nói: "Sao ngươi lăn lộn mãi vẫn chỉ là một tên lính canh cổng vậy?"

Tiểu Ngũ tỏ vẻ xấu hổ: "Ai bảo ta không chịu học hành cho giỏi, không theo kịp bước chân của sư huynh."

"Ừm..." Trần Nguyên Ba vỗ vai hắn: "Lát nữa ta sẽ đi đề xuất, điều ngươi đến Đại Châu, phía bắc Đại Châu là Tuyên Phủ Đại Đồng, sau này rất có khả năng sẽ đánh nhau, ngươi sẽ có nhiều cơ hội thăng tiến hơn."

Tiểu Ngũ mừng rỡ: "Đa tạ sư huynh."

Tiểu Ngũ đi vào thông báo một tiếng, rất nhanh đã đi ra, dẫn Trần Nguyên Ba vào trong, chỉ thấy Ngô Sân đang vùi đầu vào một đống sổ sách, và đang thì thầm với Tam Thập Nhị thương lượng về chính vụ.

Trần Nguyên Ba hành lễ, báo cáo lai lịch.

Tam Thập Nhị cười nói: "Nguyên Ba, quyết định điều động của ngươi đến thật đúng lúc, phái ngươi đến Đại Châu thật sự là không còn gì tốt hơn."

Trần Nguyên Ba nói: "Ta muốn xin Thái Nguyên bên này tăng thêm một kế hoạch xây dựng đường sá, xây dựng một con đường từ Thái Nguyên đến thẳng Đại Châu, như vậy thuộc hạ sẽ càng thêm tin tưởng vào sự phát triển của Đại Châu."

Tam Thập Nhị hơi trầm ngâm một chút, nhìn về phía Ngô Sân.

Người sau gật đầu: "Đại Châu vô cùng quan trọng, xây dựng một con đường đến đó là điều cần thiết."

Hai vị đại lão chưởng quản chính vụ thương lượng một chút: "Được, con đường này phê duyệt cho ngươi."

Trần Nguyên Ba mừng rỡ.

"Đúng rồi!" Ngô Sân đột nhiên lên tiếng: "Ngươi đến Đại Châu, cần phải chú ý một việc."

Trần Nguyên Ba: "?"

Ngô Sân: "Phía Bắc Đại Châu, chính là địa bàn của tổng đốc Tuyên Đại. Tổng đốc Tuyên Đại đời trước Trương Tông Hằng, bởi vì thất trách khi Kiến Nô xâm nhập, đã bị cách chức. Còn tân nhiệm Tổng đốc Tuyên Đại, tên là Dương Tự Xương, cần phải đặc biệt chú ý một chút."

Trần Nguyên Ba ngạc nhiên nói: "Dương Tự Xương? Tên này trước đây chưa từng nghe nói..."

Ngô Sân: "Người này rất có tài cán, vừa đến Tuyên Phủ Đại Đồng, liền bắt đầu chỉnh đốn, việc đầu tiên muốn làm, chính là bình định loạn đảng trong Tuyên Phủ Đại Đồng."

Trần Nguyên Ba: "Loạn đảng?"

Ngô Sân giới thiệu: "Tuyên Phủ Đại Đồng, tài nguyên khoáng sản cực kỳ phong phú. Từ xưa đến nay, đã có khai thác than đá, sắt thép... Ban đầu chúng đều nằm trong tay triều đình, nhưng Kiến Nô nhiều lần xâm nhập, đã phá hỏng sự khống chế của triều đình đối với những hầm mỏ này. Tuyên Phủ Đại Đồng hiện tại đâu đâu cũng là mỏ tư nhân, những mỏ tư nhân này trên danh nghĩa là bất hợp pháp. Chủ mỏ tư nhân tập hợp thợ mỏ, chuẩn bị vũ khí, mỗi người chiếm cứ một ngọn núi. Liền trở thành cái gọi là loạn đảng."

Trần Nguyên Ba nghe đến đây, không khỏi bật cười: "Ha ha ha! Việc này chẳng phải rất đơn giản... Do quan phủ đứng ra chiêu an

chủ mỏ tư nhân, cho bọn họ được phép khai thác mỏ một cách hợp pháp, chẳng phải là được rồi sao?"

Ngô Sân gật đầu: "Đúng vậy! Nếu là chúng ta xử lý chuyện này, thì rất đơn giản, chỉ cần chỉ định chính sách tốt, chiêu an một chút là được, tự nhiên có thể hóa giải sự phản kháng của thợ mỏ. Nhưng mà... Dương Tự Xương thì..."

Trần Nguyên Ba: "Hắn không chịu?"

Ngô Sân: "Phụ thân của Dương Tự Xương, tên là Dương Hạc! Từng đảm nhiệm chức vụ tam biên tổng đốc, sau khi nhậm chức hắn thực hiện chính sách chiêu an đối với lưu khấu. Kết quả ngươi cũng biết, chính sách chiêu an thất bại, lưu khấu phát triển không thể ngăn cản, dẫn đến việc Dương Hạc bị cách chức tra xét."

Trần Nguyên Ba trong nháy mắt đã hiểu: "Dương Tự Xương nhất định không muốn giẫm lên vết xe đổ của phụ thân."

Chương 895: Loạn đảng Đại Đồng

Ngô Sân gật đầu: "Đúng vậy, Dương Tự Xương không muốn giẫm lên vết xe đổ của phụ thân Dương Hạc, chiêu an cái gì đó là chưa từng nghĩ tới, vừa nhậm chức liền bắt đầu điều binh khiển tướng, tiến vào núi tiễu diệt loạn đảng."

Nhân loại là thứ, phương pháp giải quyết vấn đề, thường đến từ kinh nghiệm sống trước đây của bản thân.

Ví dụ như khi còn nhỏ, ngươi cao lớn, thể trạng cường tráng, ngươi có xu hướng dùng bạo lực để giải quyết vấn đề, vậy thì mỗi lần gặp phải vấn đề, ngươi sẽ ưu tiên cân nhắc sử dụng bạo lực để giải quyết. Tự nhiên mà ngươi sẽ càng ngày càng tứ chi phát triển, đồng thời đầu óc vì ít sử dụng nên bắt đầu trở nên đơn giản. Cuối cùng biến thành tên ngốc cơ bắp.

Còn ngươi khi còn nhỏ thân hình thấp bé, giải quyết vấn đề luôn dựa vào đầu óc, tự nhiên mà đầu óc càng ngày càng linh hoạt. Đồng thời bởi vì tứ chi ít sử dụng, sẽ ngày càng trở nên yếu đuối. Cuối cùng biến thành cây sào gian xảo.

Còn Dương Tự Xương tận mắt chứng kiến sự thất bại của phụ thân mình, kinh nghiệm mà hắn có được chính là: Tặc là không thể chiêu an!

Vì vậy, phương pháp giải quyết vấn đề của hắn nhất định là thiên về đối đầu trực diện.

Tam Thập Nhị vỗ vai Trần Nguyên Ba: "Nghe chuyện này, có cảm nghĩ gì?"

Trần Nguyên Ba nói: "Mọi việc đều phải phân tích riêng biệt, cân nhắc phương pháp giải quyết riêng. Không thể để kinh nghiệm trong quá khứ ảnh hưởng đến phán đoán của bản thân đối với tình huống mới, không được chuyên chú vào một việc."

Tam Thập Nhị cười: "Tốt lắm! Đại Châu dựa vào ngươi đấy."

Trần Nguyên Ba vừa đi ra ngoài vừa lẩm bẩm: "Cảm giác như hiểu được chút gì đó, nhưng lại như không có tác dụng gì."

Tam Thập Nhị nhìn theo bóng lưng của hắn cười khẩy: "Cái này gọi là 【Tâm linh kê thang 】." (canh gà cho tâm hồn)

Vài ngày sau, Trần Nguyên Ba dẫn theo một tiểu đội đặc vụ đến Đại Châu.

Lúc này, Đại Châu vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi bóng ma xâm lược của Kiến Nô. Nông thôn bên ngoài thành trì vẫn còn hoang tàn, khắp nơi đều là cảnh tượng thê lương sau khi bị Kiến Nô cướp phá.

Đàn ông trong nhiều thôn bị giết sạch, phụ nữ và trẻ em bị bắt đi. Chỉ có số ít người trốn lên núi trước, hoặc lúc xảy ra chuyện trốn trong cống rãnh gì đó mới nhặt lại được mạng sống.

Sau khi Kiến Nô rút lui, bọn họ muốn bắt đầu lại cuộc sống, mới phát hiện ra khó khăn chồng chất.

Bởi vì con người là động vật sống theo bầy đàn, phải sống cùng nhau với một nhóm người thì mới có thể sống tốt. Nếu như trong thôn của ngươi, hàng xóm láng giềng chết sạch, cả thôn chỉ còn lại một mình ngươi, ngươi cũng không sống nổi.

Họ đành phải rời bỏ thôn xóm của mình, đến Đại Châu kiếm sống.

Lúc Trần Nguyên Ba đến, nhìn thấy chính là một Đại Châu tiêu

điều. Nơi này đã lâu không có quan lại địa phương nào đến nhậm chức, hoàn toàn dựa vào hương thân bản địa tự trị. Mà vị hương thân có uy vọng nhất trong số hương thân bản địa là Tôn Truyền Đình lại bị thôn Cao Gia lôi kéo đi làm hiệu trưởng trường quân sự Hoàng Bồ, còn lại một đám hương thân có uy vọng và thực lực đều không đủ, nỗ lực duy trì, có thể nói là vô cùng khó khăn.

May mắn là Thiết Điểu Phi muốn vận chuyển vật tư cho biên quân, thường xuyên phải đi ngang qua Đại Châu. Mỗi lần đến, đều mang theo một ít lương thực, bán với giá rẻ cho bách tính, khiến cho những người tị nạn ở đây vẫn có thể chống đỡ.

Nếu không… sớm đã…

Trần Nguyên Ba vừa đến, đã bị hương thân bản địa bao vây lấy, những hương thân này cũng thần thông quảng đại, không ít người có người trong triều, sớm đã dò la rõ ràng tân nhiệm tri châu là người như thế nào.

Một vị hương thân tiến lên liền hành đại lễ: "Trần đại nhân, nghe nói ngài quản lý huyện Ôn nho nhỏ đâu ra đấy, là vị thanh quan cần chính ái dân, Đại Châu chúng ta, có thể dựa vào ngài rồi."

Trần Nguyên Ba cũng không khách khí chút nào, xoát xoát xoát vứt ra một đống "chính sách thôn Cao Gia", bởi vì những chính sách này đã viết nhiều lần ở phía trước, cho nên ở đây trực tiếp lược bỏ một tỷ chữ.

Vất vả lắm mới sắp xếp xong xuôi công việc sơ bộ, một vị hương thân lại đến trước mặt hắn, chắp tay nói: "Tri châu đại nhân, tại hạ Hiên Viên Kha, sau khi Tôn Truyền Đình rời đi, do tại hạ đảm nhiệm chức tổng giáo viên dân đoàn của Đại Châu."

Trần Nguyên Ba: "Hiên Viên tiên sinh, có gì chỉ giáo?"

Hiên Viên Kha đưa tay chỉ về phía bắc.

Phía bắc Đại Châu, là một dãy núi hùng vĩ kéo dài từ đông sang tây, núi cao rừng rậm, hiểm trở khó đi, khoáng sản phong phú.

Dãy núi này ngăn cách Đại Châu với Đại Đồng.

Nổi tiếng nhất là Nhạn Môn Quan, được xây dựng trên con đường hiểm yếu trong dãy núi này, án ngữ Trung Nguyên.

Hiên Viên Kha nói: "Gần đây, phía bên kia dãy núi phía bắc, quân trấn Đại Đồng, đang phái binh vào núi, liều mạng tiêu diệt loạn đảng..."

Trần Nguyên Ba: "Ừm, chuyện này bản quan cũng có nghe nói."

Hiên Viên Kha nói: "Những kẻ được gọi là loạn đảng kia, kỳ thực là chủ mỏ và thợ mỏ tư nhân trốn trong núi đào mỏ. Biên quân vừa càn quét, bọn họ liền chạy về phía nam, vượt qua dãy núi, chạy đến bên này của chúng ta. Sau đó, trên sườn núi phía nam của dãy núi, tìm một chỗ lại tiếp tục đào mỏ."

Trần Nguyên Ba cười thầm trong bụng: Đây chẳng phải là sự phát triển tất yếu sao?

Hiên Viên Kha nói: "Những người này thỉnh thoảng lại chạy xuống núi, xảy ra một số xung đột nhỏ với người của chúng ta. Dân đoàn do tại hạ dẫn đầu cũng đã đánh nhau với bọn họ mấy trận rồi, còn xin tri châu đại nhân định đoạt."

Trần Nguyên Ba: "Vì các ngươi đã đánh nhau mấy trận rồi, vậy ngươi nhất định cũng đã gặp mặt, cãi nhau với một số chủ mỏ rồi chứ?"

Hiên Viên Kha gật đầu: "Đúng vậy! Tại hạ có thể tìm được hầm mỏ của bọn họ."

Trần Nguyên Ba: "Tốt! Điểm danh dân đoàn của ngươi, cùng

bản quan vào núi, tìm những chủ mỏ kia nói chuyện."

Hiên Viên Kha sửng sốt: "Hả? Tri châu đại nhân, ngài muốn đích thân đi?"

Trần Nguyên Ba mỉm cười: "Chuyện này, nếu không đích thân đi, do thuộc hạ truyền đạt, sẽ rất khó đảm bảo không xuất hiện vấn đề trong giao tiếp, vẫn là bản quan tự mình đi thì hơn."

Hiên Viên Kha hành đại lễ: "Đại nhân là tấm gương cho chúng ta noi theo."

Trần Nguyên Ba, tiểu đội đặc vụ, Hiên Viên Kha, 500 dân đoàn, tập hợp thành một đội leo núi, xuất phát về hướng dãy núi.

Ngọn núi này thật sự là khó đi!

Địa thế hiểm trở, đường đi gập ghềnh, rừng rậm rạp.

May mắn là trong dân đoàn có thợ săn, quen thuộc đường đi, dẫn mọi người đi đường dễ đi, hồi lâu sau, mọi người đến một khe núi hiểm trở.

Người thợ săn dẫn đường chỉ về phía trước: "Nơi này là Ngõa Diêu Câu, bên trong có rất nhiều loạn đảng chiếm cứ."

Hắn vừa dứt lời, trên sườn núi phía trước liền vang lên tiếng la hét, tiếp theo, trong khe núi ầm ầm ầm ầm xông ra một lượng lớn người mặc quần áo lam lũ, toàn thân đen thui, mặt mũi cũng lấm lem, chỉ có hai con mắt là sáng sủa, vừa nhìn liền biết là đào than…

Trong tay bọn họ cầm đủ loại dụng cụ đào than, cuốc, đục, búa, xẻng các loại, mấy trăm người đứng chặn trước khe núi, thoạt nhìn ngược lại có chút khí thế.

Phía sau những người đào than là một người vừa nhìn liền

biết là quản đốc, trên người mặc quần áo hơi sạch sẽ một chút, nhìn khí chất cũng giống như là người đọc sách mấy ngày, biết mấy chữ, lớn tiếng quát: "Người Đại Châu các ngươi, lần trước đánh các ngươi còn chưa đủ thỏa mãn sao? Lần này lại muốn chết?"

Hiên Viên Kha lớn tiếng nói: "Tên ngu xuẩn Đại Đồng, đừng vô lễ, mở to mắt chó của ngươi ra mà xem, lần này đến là ai."

Người đối diện nhìn kỹ, nhìn thấy quan phục trên người Trần Nguyên Ba, lập tức giật mình, thầm kêu không ổn: Xong rồi, Đại Châu cũng không thể ở lại được nữa! Một khi đã kinh động đến quan viên cấp bậc tri châu, ta lại phải chuyển đi.

Chương 896: Cứ chờ xem

Tên của chủ mỏ là Hồ Đằng, người Đại Đồng.

Không tính là người lương thiện gì, chỉ là một thương nhân đầu cơ nhỏ nhoi.

Tổ tiên vẫn luôn sống bằng nghề đào mỏ bán khoáng sản.

Thế nhưng, Đại Minh triều vẫn luôn nghiêm cấm tư nhân khai thác mỏ, muốn khai thác mỏ hợp pháp thì phải mở rộng các mối quan hệ trong giới quan trường, bỏ tiền ra nuôi quan lại. Như vậy lợi nhuận sẽ bị ép xuống rất thấp, đừng nói hắn không kiếm được bao nhiêu tiền, ngay cả thợ mỏ cũng không đủ ăn.

Hồ Đằng liền không thèm quan tâm đến những thứ đó của giới quan trường, vẫn luôn lén lút đào mỏ tư nhân, dù sao năm nay núi cao hoàng đế xa, chỉ cần ta không bị bắt, thì không phải là phạm pháp.

Ban đầu, đội ngũ thợ mỏ của hắn tương đối ít, chỉ có vài trăm người, lén lút đào một ít quặng cũng không gây ra chuyện gì lớn, kiếm ít tiền, quan phủ cũng làm ngơ.

Nhưng năm ngoái Kiến Nô nhập quan, giết chóc loạn xạ.

Rất nhiều lương dân bị ép phải rời khỏi thôn xóm, chạy trốn vào rừng sâu núi thẳm, tụ tập đến gần khu mỏ của hắn.

Hồ Đằng một mặt là muốn lợi dụng những người này đào thêm một ít quặng kiếm chút tiền, mặt khác cũng là không chịu nổi nhiều người như vậy cầu xin hắn cứu mạng, liền thu nhận những người này.

Kết quả sau khi làm như vậy, đội ngũ thợ mỏ của hắn nhanh chóng phình to đến hơn một ngàn người.

Số người này, đã thu hút sự chú ý của quan phủ.

Khai thác khoáng sản trái phép với quy mô lớn, chính là trọng tội.

Hồ Đẳng không muốn chịu trói, chỉ đành tổ chức thợ mỏ cầm vũ khí tự vệ.

Làm như vậy, lại từ khai thác mỏ bất hợp pháp biến thành loạn đảng.

Tội danh ngày càng lớn, từ ban đầu chỉ cần nộp phạt là xong chuyện, biến thành sau này bị sung quân lưu đày mới xong chuyện, đến bây giờ đã là tội chém đầu, cách mưu phản tru di cửu tộc chỉ còn một bước ngắn ngủi.

Tân nhiệm tam biên tổng đốc Dương Tự Xương vừa mới nhậm chức, liền lập tức bắt đầu chuẩn bị thu thập hắn, phái biên quân, tiến vào núi tiễu phỉ.

Hồ Đẳng dẫn theo một đám thợ mỏ làm sao địch lại biên quân? Ngoại trừ bỏ chạy thì chỉ có thể bỏ chạy. May mà bọn họ quen thuộc địa hình dãy núi hơn so với quân lính, chạy loạn xạ trong núi rừng, cắt đuôi quân lính, chạy đến sườn núi phía nam của dãy núi, ở chỗ này tìm được một cái Ngõa Diêu Câu, tiếp tục đào mỏ mưu sinh.

Nhìn Trần Nguyên Ba - tri châu Đại Châu xuất hiện trước mặt mình, trong lòng Hồ Đẳng đánh thót một tiếng, thầm kêu không ổn: Xong rồi, Đại Châu cũng không thể ở lại được nữa! Một khi đã kinh động đến quan viên cấp bậc tri châu, ta lại phải dời đi.

Ngay lúc này, Trần Nguyên Ba lên tiếng: "Này, vị chủ mỏ đối diện kia, bản quan hỏi ngươi một câu, ngươi thành thật trả lời.

Ngươi chỉ muốn kiếm chút tiền, hay là quyết tâm gây rối?"

Hồ Đằng: "Cái này còn cần phải hỏi sao? Ta chỉ muốn kiếm chút tiền thôi!"

Trần Nguyên Ba: "Chỉ muốn kiếm chút tiền thì đơn giản, bản quan cho ngươi một cơ hội kiếm tiền."

Hồ Đằng ra vẻ nghi hoặc.

Trần Nguyên Ba: "Bản quan muốn mở một mỏ than do quan phủ quản lý, nhưng bản quan không có đủ nhân lực, cũng không có kinh nghiệm khai thác than đá trong dãy núi, cho nên… Bản quan cần một quan viên, thay mặt bản quan quản lý công việc khai thác mỏ. Ngươi có nguyện ý làm quan viên quản lý mỏ dưới trướng của bản quan không?"

Đây chính là nghệ thuật ăn nói, nếu như hắn nói mình muốn mở một xưởng khai thác than, cần một vị xưởng trưởng, kiểu trả lương.

Vậy thì những chủ mỏ tư nhân quen thói ngang ngược đa số sẽ không đồng ý.

Thế nhưng, đổi một góc độ nói: Ta cần một vị quan viên!

Tính chất này lập tức thay đổi.

Từ xưa đến nay, ai mà không muốn làm quan?

Cho dù là không có phẩm cấp chính thức, chỉ là quan lại không phẩm cấp, vậy cũng là quan, vô số người tha thiết ước mơ, vắt óc suy nghĩ đều muốn làm.

Hồ Đằng vừa nghe lời này, liền động lòng.

Tuy nhiên, vẫn có chút không tin tưởng quan phủ, có chút lo lắng vị tri châu này lừa mình ra ngoài, sau đó giết mình.

Trần Nguyên Ba: "Ta biết ngươi đang lo lắng điều gì, Trần mỗ ta có thể tuyên bố trước mặt mọi người, xá miễn tội danh tự ý khai thác mỏ, tổ chức loạn đảng của ngươi trước đây, quá khứ không truy cứu."

Hồ Đằng mừng rỡ.

Thời đại này tuyên thệ vẫn còn hữu dụng, không giống như thời hiện đại tuyên thệ chẳng có tác dụng gì.

Trần Nguyên Ba lấy thân phận tri châu nói ra tuyên thệ trước mặt mọi người, vậy thì không có gì phải lo lắng, Hồ Đằng: "Huynh đệ, hạ vũ khí xuống! Chúng ta đi ra ngoài!"

Trong lòng những người thợ mỏ cũng thở phào nhẹ nhõm: Nếu như có thể đường đường chính chính khôi phục thân phận trong sạch, ai nguyện ý làm loạn đảng chứ? Quan phủ đã cho bậc thang, vậy mọi người liền xuống thôi.

Tất cả mọi người đều hạ vũ khí xuống, đi ra khỏi khe núi.

Vì vậy, Trần Nguyên Ba tự mình sáng tạo ra một chức quan, gọi là "Khoáng quản", bổ nhiệm Hồ Đằng làm khoáng quản dãy núi, chuyên môn quản lý công việc khai thác mỏ cho Đại Châu.

Lúc đầu, Hồ Đằng còn muốn dùng cách làm cũ của mình để quản lý, nhưng sau khi làm việc chung với Trần Nguyên Ba, mới phát hiện, cách làm trước đây của mình thật sự là quá nhỏ nhen.

Trần Nguyên Ba lập tức tăng lương cho thợ mỏ, đưa vào thiết bị máy móc tiên tiến, phái người có tri thức đến thuyết giảng cho thợ mỏ, còn dạy bọn họ hát "Công nhân chúng ta có sức mạnh"… Đồng thời phát động bách tính Đại Châu, xây dựng con đường từ Đại Châu đến tận Ngõa Diêu Câu.

Trong nháy mắt, những thợ mỏ vốn bị coi là "loạn đảng" này, liền lột xác trở thành công nhân mỏ than vinh quang.

Tuy nhiên …

Ngõa Diêu Câu vừa mới được chỉnh đốn mấy ngày!

Trần Nguyên Ba đang muốn rút lui đi làm việc khác, liền nghe Hồ Đẳng đến báo: "Tri châu đại nhân, đại sự không ổn. Bên Đại Đồng có một nhóm thợ mỏ đến đây, chiếm cứ Sài Thụ Lâm, ở đó đào một mỏ sắt…"

Trần Nguyên Ba cười nói: "Chuyện này có gì phải đáng kinh ngạc? Còn nhớ bản quan đã thuyết phục ngươi như thế nào không? Ngươi đi tiếp xúc với những người thợ mỏ mới đến, chiêu mộ thủ lĩnh của đối phương đến làm phó khoáng quản của ngươi là được."

Hồ Đẳng mừng rỡ: "Thuộc hạ có quyền hạn này sao?"

"Đương nhiên là có!" Trần Nguyên Ba: "Đi đi."

Hồ Đẳng: "Nhưng mà… Tính cả ta và người mới đến, đã hai nhóm thợ mỏ đến rồi, Dương Tự Xương bên Đại Đồng chỉ cần tiếp tục không ngừng tiễu phỉ, còn sẽ có rất nhiều chủ mỏ tư nhân và thợ mỏ chạy đến bên Đại Châu này, còn sẽ gây ra loạn, việc này vẫn xin tri châu đại nhân biết rõ."

Trần Nguyên Ba gật đầu: "Điều này cũng đúng, xem ra chuyện này, ta phải bàn bạc với Dương tổng đốc một chút."

Trần Nguyên Ba cầm bút lên, bắt đầu viết thư, kể lể một phen sự khác biệt giữa chủ mỏ tư nhân và lưu khấu, đối với lưu khấu và chủ mỏ tư nhân nên áp dụng phương pháp khác nhau, còn bản thân mình bên này đã dùng phương pháp chiêu an thu được thành quả không tệ vân vân, hy vọng Dương tổng đốc có thể từ bỏ tiễu diệt, thay đổi dùng phương án chiêu an…

Viết xong, phái người nhanh chóng phi ngựa, đưa đến Đại Đồng.

Hai ngày sau, bức thư được đặt trên bàn của Dương Tự Xương.

Dương Tự Xương rất nghiêm túc đọc xong bức thư, lắc đầu, chậm rãi đặt bức thư sang một bên, sau đó cũng cầm bút lên viết thư trả lời: "Trần tri châu, mặc dù giai đoạn hiện tại ngươi áp dụng chính sách chiêu an đã thu được thành công nhất định, nhưng đều là giả dối, những thợ mỏ này nhất định sẽ lại làm loạn, bọn họ không thể nào ngoan ngoãn đào mỏ thay cho quan phủ, đợi đến khi ngươi lơ là, bọn họ lại tụ tập gây chuyện, khiến cho nông thôn hỗn loạn. Cuối cùng trở nên đuôi to khó vẫy vùng, năm đó phụ thân ta chính là bị cách chức như vậy. Không tin, ngươi cứ chờ xem."

Chương 897: Ký sự tiễu phỉ của Dương Tự Xương

Cha của Dương Tự Xương là Dương Hạc hiện vẫn còn đang bị đày ở Viễn Châu!

Đó chính là cái giá phải trả cho việc chiêu an lưu khấu.

Hắn tuyệt đối không thể dễ dàng nghe lời khuyên giải, nhất định phải tiếp tục dùng binh thảo phạt loạn đảng.

"Bẩm!" Một tên gia đinh chạy vào: "Tổng đốc đại nhân, việc lớn không tốt. Trương tướng quân suất quân tiêu diệt một đội loạn đảng, tại sơn mạch gặp phải sạt lở núi, tổn thất rất lớn, bản thân Trương tướng quân cũng bị thương."

Dương Tự Xương "ồ" một tiếng: "Lập tức phái người tiếp ứng Trương tướng quân trở về, xử lý thoả đáng hậu sự cho binh sĩ thương vong."

Chuyện bên Trương tướng quân vừa mới xử lý xong, quay đầu lại gia đinh lại đến: "Bẩm! Lý tướng quân tại Tôn Gia Yêu gặp phải hai ngàn loạn đảng liều chết chống cự, tuy Lý tướng quân đại thắng, nhưng tổn thất hơn 50 binh sĩ, cần một khoản phí tổn mai táng."

Dương Tự Xương vung bút: "Phê chuẩn!"

"Bẩm! Trần tướng quân bị loạn đảng phục kích, loạn đảng từ trên núi ném xuống lượng lớn quặng sắt, làm Trần tướng quân bị thương, binh sĩ cũng bị thương không ít."

Dương Tự Xương: "Đường đường là biên quân, vậy mà lại bị

một đám loạn đảng phục kích? Binh pháp học kiểu gì vậy?"

Gia đinh lúng túng nói: "Sơn mạch thế núi phức tạp, biên quân đi vào cũng mù mờ, chỉ có những thợ mỏ quanh năm làm việc trong núi mới quen thuộc địa hình."

Dương Tự Xương nhíu mày.

"Bẩm! Loạn đảng bị Kiến Nô cướp sạch gia sản, tụ chúng khởi nghĩa cũng nổi dậy rồi, chúng tập kết tại Hoả Thạch Lĩnh hơn năm ngàn người..."

Dương Tự Xương nổi giận: "Phái Tiền tướng quân đến thu thập bọn chúng!"

"Bẩm! Quân ta ngày ngày mệt mỏi chạy ngược xuôi, quân lương tiêu hao rất lớn, tên cũng có chút không đủ rồi. Quân lương còn lại chỉ đủ nửa tháng, tên cũng chỉ đủ đánh hai trận, phải chờ vật tư bổ sung..."

Dương Tự Xương nghe xong đầu óc quay cuồng, có cảm giác như ruồi mất đầu, bối rối không biết xoay sở ra sao.

Quả nhiên là “không ở địa vị đó, thì đừng mưu tính việc của người ta”.

Khi hắn chưa ngồi vào vị trí này, căn bản không biết chữ “tiễu” này khó khăn đến mức nào, bây giờ mưu tính việc của người ta rồi, mới rốt cuộc hiểu được nỗi khổ năm xưa của phụ thân...

"Bẩm!"

Gia đinh lại chạy vào, Dương Tự Xương còn chưa đợi hắn nói đã nổi giận: "Lại muốn bẩm báo cái gì? Bẩm bẩm bẩm, cả ngày chỉ biết bẩm báo."

Gia đinh sợ hết hồn, nhưng vẫn bẩm báo: "Tấn thương Thiết Điểu Phi đến rồi, vận chuyển đến cho chúng ta một lượng lớn vật tư."

Dương Tự Xương mừng rỡ: "Thiết viên ngoại đến rồi sao? Ha ha ha! Tốt tốt tốt, mau mau mời vào."

Rất nhanh, Thiết Điểu Phi đi vào.

Dương Tự Xương vừa nhìn thấy Thiết Điểu Phi liền vui mừng.

Tuy hắn mới nhậm chức tổng đốc Tuyên Đại không lâu, nhưng đã bắt đầu đau đầu vì vật tư của biên quân rồi.

Triều đình hiện tại thường xuyên bỏ mặc, lực lượng chi viện cho biên quân rất ít, không phải thiếu lương thì là thiếu tiền. Vừa muốn ngựa chạy, lại không cho ngựa ăn cỏ.

Dương Tự Xương thường xuyên đau đầu vì vật tư.

May mà còn có Thiết Điểu Phi!

Hiện tại Thiết Điểu Phi đã là chỗ dựa hậu cần của biên quân Tuyên Đại, mỗi lần bắc thượng, đều mang đến cho bọn họ một lượng lớn lương thực, vải vóc, binh khí... Biên quân chỉ cần đói bụng, bây giờ sẽ leo lên tường thành, trông ngóng về phía nam, cầu nguyện "Thiết viên ngoại mau đến đi".

Lần này cũng không ngoại lệ.

Thiết Điểu Phi vừa vào đại sảnh, liền cười nói với Dương Tự Xương: "Tổng đốc đại nhân, biệt lai vô dạng, tại hạ may mắn không phụ mệnh, lại vận chuyển đến đủ quân lương sử dụng cho hai tháng."

Dương Tự Xương mừng rỡ: "Tiên sinh đến thật đúng lúc, quân lương của bản đốc chỉ còn đủ nửa tháng."

Thiết Điểu Phi giả vờ lộ ra vẻ mặt khó hiểu: "Chỉ còn đủ nửa tháng? Kỳ lạ! Lần trước tại hạ vận chuyển đến không ít lương thực, ít nhất cũng phải đủ dùng thêm một tháng rưỡi chứ."

Dương Tự Xương tỏ vẻ xấu hổ: "Khụ! Bởi vì những ngày gần đây, bản đốc đang ra sức tiêu diệt loạn đảng, binh sĩ dưới trướng chinh chiến khắp nơi, cùng tặc nhân chém giết trong rừng sâu núi thẳm, cho nên lương thực hao tổn lớn hơn rất nhiều so với ngày thường."

"A? Hoá ra là vậy." Thiết Điểu Phi: "Tại hạ trên đường đến đây, đi ngang qua Đại Châu, cũng nghe người ta nói chuyện này. Nghe nói bởi vì Kiến Nô xâm nhập, khiến cho loạn đảng ở Đại Đồng bỗng chốc nhiều lên. Trong đó có rất nhiều là bách tính mất nhà cửa vì bị Kiến Nô cướp bóc, còn có một số chủ mỏ tư nhân... Người Đại Châu còn nói, những loạn đảng này đã vượt qua sơn mạch, quấy rối đến tận Đại Châu rồi."

Dương Tự Xương gật đầu: "Đúng vậy! Những loạn dân này náo loạn om sòm, khắp nơi trong phủ Đại Đồng đều xuất hiện, biên quân mệt mỏi chạy ngược xuôi. Bên Đại Châu hiện tại cũng rất loạn sao? Thiết viên ngoại bắc thượng cần phải đi qua Đại Châu, không biết có bị loạn đảng ngăn cản hay không?"

Thiết Điểu Phi thầm cười trong lòng, nhưng bề ngoài lại giả vờ vẻ mặt khó hiểu: "Chuyện này nói ra cũng thật kỳ lạ, tuy tại hạ nghe người Đại Châu nói bên đó cũng có loạn đảng quấy phá, nhưng lại không hề nhìn thấy bóng dáng loạn đảng nào, hơn nữa người Đại Châu khi nhắc đến loạn đảng, giọng điệu rất ung dung, khóe miệng còn mang theo ý cười, hiển nhiên là loạn đảng không làm gì được bọn họ, căn bản không tạo thành uy hiếp."

Dương Tự Xương: "Ơ?"

Lời này vừa lọt vào tai, Dương Tự Xương liền có chút không phục.

Trong tay hắn nắm giữ biên quân, biên quân đấy! Lực lượng mạnh mẽ như vậy trong tay, vậy mà vẫn bị loạn đảng quấy cho mệt mỏi. Bên Đại Châu chỉ là một tên tri châu mới nhậm chức, trong tay lại không có một đội quân nào có thể đánh đấm, chẳng qua dựa vào gia đinh và dân đoàn, hắn làm sao có thể dẹp yên loạn đảng?

"Chiêu an sao?" Dương Tự Xương nhớ tới bức thư nhận được lần trước, tri châu Đại Châu nói dùng phương thức chiêu an, giải quyết Hồ Đằng loạn đảng, ngoài ra còn thu phục được mấy toán loạn đảng khác.

Lúc đó Dương Tự Xương còn hồi âm một bức thư, nói chiêu an không có tác dụng, mấy toán loạn đảng này sau này ắt sẽ phản bội.

Bây giờ đã qua lâu như vậy rồi, mấy toán loạn đảng này không gây chuyện nữa sao?

Nghĩ đến đây, Dương Tự Xương có chút ngồi không yên.

Hồi tưởng lại những tấu chương bản thân nghe được những ngày gần đây, mệt mỏi chạy ngược xuôi khắp nơi truy quét loạn đảng, thế nhưng hiệu quả lại kém cỏi vô cùng. Ngược lại, Đại Châu bên kia cũng có loạn đảng, hơn nữa còn là binh lính của hắn bức bách đến đó, Đại Châu người ta lại xử lý rất tốt.

Người so với người, tức chết người mà!

Bản đốc đường đường là tiến sĩ Vạn Lịch năm thứ 38, từng lịch lãm nhiều chức vụ như Hàng Châu phủ giáo thụ, tiến sĩ Nam Kinh Quốc Tử Giám, Hộ bộ lang trung, Binh bị phó sứ, Binh bộ hữu thị lang kiêm hữu thiêm đô ngự sử tổng đốc quân vụ Tuyên Đại Sơn Tây... Vậy mà, lại không bằng một tên tri châu bé nhỏ xuất thân bần hàn sao?

Dương Tự Xương nhịn không được mở miệng: "Người đâu,

chuẩn bị xe ngựa, bản đốc muốn đến Đại Châu, tự mình xem thử."

Quan viên thời xưa không thể tùy tiện rời khỏi địa phận mình quản lý, nhất định phải bẩm báo cấp trên sau mới có thể đi, nếu không bị bắt được là phải đánh một trăm trượng.

Nhưng Dương Tự Xương là tổng đốc Tuyên Đại, không chỉ quản Tuyên Đại, đồng thời còn kiêm quản quân vụ Sơn Tây, cho nên trên lý thuyết toàn bộ Sơn Tây đều là địa phận hắn quản lý, hắn muốn đến Đại Châu là hoàn toàn không có vấn đề.

Thiết Điểu Phi thấy hắn đã mắc câu, trong lòng cũng nhịn không được vui mừng: "Tổng đốc đại nhân, đợi tại hạ, tại hạ giao hàng xong còn phải quay về phía nam, vừa hay đi cùng ngài một đoạn."

Dương Tự Xương: "Ừm, Thiết viên ngoại đi chung với bản đốc đi. Chúng ta cùng đi xem thử, rốt cuộc Đại Châu kia đang làm cái gì."

Chương 898: Dương Tự Xương du ngoạn Đại Châu

Dương Tự Xương và Thiết Điểu Phi cùng nhau rời khỏi phủ Đại Đồng, xuất phát về phía nam Đại Châu.

Lúc này Đại Đồng còn đang rất loạn, khắp nơi là loạn đảng hoành hành, ra khỏi cửa rất không an toàn, Dương Tự Xương còn phải mang theo gia đình và một đội quân nhỏ của mình, đi cùng với các hộ vệ thương đội của Thiết Điểu Phi, trùng trùng điệp điệp một đám người.

Một đường hướng nam, đi qua Nhạn Môn Quan, liền tiến vào địa phận Đại Châu.

Vừa mới tiến vào, Dương Tự Xương liền cảm thấy không thích hợp.

Bên Nhạn Môn Quan, vậy mà lại đang làm đường.

Dương Tự Xương: "Làm đường? Làm đường ở chỗ này?"

Thiết Điểu Phi: "A, nói đến chuyện này, lúc tại hạ bắc thượng, nơi này đã bắt đầu làm rồi."

Dương Tự Xương đang muốn tìm một người công nhân làm đường hỏi một câu nơi đây là tình huống gì, liền thấy một người công nhân ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái, sau đó hoảng hốt, hô lên: "Tổng đốc Tuyên Đại Dương Tự Xương đến rồi!"

Đám công nhân làm đường đồng loạt ngẩng đầu, vừa nhìn thấy Dương Tự Xương, tất cả đều hoảng sợ: "Xong rồi, thật sự là Dương Tự Xương."

"Dương Tự Xương lại đến giết chúng ta rồi."

"Mọi người mau chạy đi."

Một đám người ồ lên, như chim chóc tán loạn.

Dương Tự Xương nổi giận: "Bản đốc cũng không phải quan lại hung ác gì, há có lý nào lại đi giết loạn công nhân làm đường? Những người này chạy cái gì?"

Võ quan đi theo bảo vệ hắn thúc ngựa chạy đến, ở trên lưng ngựa chắp tay với Dương Tự Xương nói: "Tổng đốc đại nhân, thuộc hạ nhận ra rồi, đám người làm đường này, chính là loạn đảng gây rối ở thôn Đại Than Đầu không lâu trước đây. Thuộc hạ tự mình suất binh truy đuổi bọn chúng vào trong núi. Không nghĩ tới bọn chúng vậy mà lại vượt núi đến đây, giờ làm đường ở Đại Châu, thuộc hạ lập tức đuổi theo, bắt hết bọn chúng trở về."

Dương Tự Xương: "Cái gì? Là loạn đảng Đại Đồng?"

Võ quan: "Đúng vậy! Không sai đâu, thuộc hạ liếc mắt một cái đã nhận ra tên tặc tù, hắn mặc một bộ quần áo như người bình thường, ở đây giả dạng làm đốc công, thuộc hạ lập tức đi bắt hắn."

Hắn kẹp bụng ngựa, muốn đuổi theo.

Dương Tự Xương đột nhiên lên tiếng: "Chậm đã!"

Võ quan dừng bước.

Dương Tự Xương nói: "Hắn đều đang làm đường rồi, ngươi còn muốn bắt hắn, bị thiên hạ biết được, còn tưởng rằng Dương Tự Xương ta là loại ác bá nào đó! Trước tiên cứ tha cho hắn một lần, điều tra rõ ràng mọi chuyện, rồi hãy đi tìm hắn."

Võ quan dừng ngựa, đi theo bên cạnh.

Thiết Điểu Phi làm bộ lấy làm kinh hãi: "Thật kỳ quái, loạn

đảng Đại Đồng, vậy mà lại chạy đến Đại Châu làm đường, thật sự là quá kỳ quái, tại hạ rất muốn biết vì sao."

Dương Tự Xương: "Bản đốc cũng muốn biết vì sao, nhanh chóng đến thành Đại Châu."

Một đoàn người tăng tốc tiến lên, dọc đường đi tới, khắp nơi đều có người đang làm đường, còn có người xây một căn "nhà đá" màu xám trên khu đất trống bên quan đạo.

Dương Tự Xương nhìn mà ngẩn người, Đại Châu đây là đang đẩy mạnh xây dựng, vậy thì đã phát động bao nhiêu dân công?

"Mộ binh lao dịch quy mô lớn như vậy, bách tính Đại Châu lại không tạo phản? Cả đám còn tỏ ra rất vui vẻ. Ngay cả loạn đảng Đại Đồng cũng chạy đến Đại Châu làm công?

Dương Tự Xương càng nhìn càng không rõ.

Thiết Điểu Phi thấp giọng nói: "Trên đường tại hạ tới đây, trái lại nghe được bách tính ven đường nói chuyện, họ làm công ở bên này, một ngày có tiền công ba cân bột mì."

"A?" Dương Tự Xương cảm thấy ngoài ý muốn: "Thì ra không phải là lao dịch, là có tiền công, thảo nào thảo nào... Thảo nào ngay cả loạn đảng Đại Đồng cũng chạy tới làm đường rồi."

Nói đến đây, trong lòng Dương Tự Xương đã mơ hồ hiểu được đã xảy ra cái gì.

Mọi người tiếp tục đi tới, đi hồi lâu, phía trước chính là thành Đại Châu rồi, từ xa có thể nhìn thấy "Biên Tĩnh Lâu" sừng sững cao nhất trong thành.

Vị tiền nhiệm tri châu, chính là nhảy từ trên Biên Tĩnh Lâu xuống, đầu rơi xuống đất, hồn về địa phủ.

Nhưng hiện tại, toà lầu mang theo chút sắc thái bi thương này lại được trang hoàng lộng lẫy, treo đầy đèn kết hoa, trông rất có sức sống, phía dưới có rất nhiều dân phu đang chạy tới chạy lui, vui vẻ làm việc, rõ ràng là đang tu sửa tường thành, gia cố lầu gác, tăng cường năng lực phòng thủ của Đại Châu chống lại giặc Bắc.

Tân nhiệm tri châu Trần Nguyên Ba đang ở trên lầu, từ xa nhìn thấy Dương Tự Xương và đoàn người, liền tự mình nghênh đón: "Tổng đốc đại nhân, hạ quan có lỗi tiếp đón chậm trễ, mong thứ tội mong thứ tội."

Dương Tự Xương trực tiếp lược bỏ một tràng khách sáo, đi thẳng vào vấn đề: "Trần tri châu, Đại Châu của ngươi làm rất tốt, bản đốc một đường đi tới, khắp nơi đều là cảnh tượng khí thế ngất trời."

Trần Nguyên Ba cười nói: "Đều là nhờ bách tính bản địa yêu mến."

Dương Tự Xương: "Ngươi xây dựng rầm rộ như vậy, khắp nơi đều sửa chữa, ngay cả tường thành lầu gác cũng tu sửa, có phải là quá khoa trương rồi không? Có bản đốc tọa trấn Tuyên Đại, nhất định sẽ không để Kiến Nô đến Đại Châu gây rối nữa, ngươi còn gấp gáp gia cố tường thành lầu gác làm gì?"

Trần Nguyên Ba: "Hạ quan cũng biết, hiện tại gia cố tường thành lầu gác cũng vô dụng! Trong thời gian ngắn Kiến Nô sẽ không đến nữa, nhưng, dù sao cũng đang rảnh rỗi, chi bằng tìm chút việc để làm cho bách tính, bọn họ có việc để làm, mới có tiền công, có tiền công, mới không chạy đi làm loạn đảng."

Đây là lần đầu tiên Dương Tự Xương nghe được khái niệm "dĩ công đại chẩn", cẩn thận nghĩ lại, không khỏi hai mắt sáng lên: "Ơ? Ngươi nói, rất có đạo lý."

Hắn vội vàng hỏi: "Trên đường ta đến đây, nhìn thấy một đám

loạn đảng Đại Đồng đang làm đường ở phía nam Nhạn Môn Quan, đó cũng là ngươi an bài sao?"

Trần Nguyên Ba: "Đúng vậy! Bọn họ từ Đại Đồng đến đây, muốn gây rối, hạ quan đưa ra mức lương ba cân bột mì một ngày, bọn họ lập tức buông cuốc xuống, tại chỗ biến thành công nhân."

Cả người Dương Tự Xương cứng đờ, sau một lúc lâu, mới khó khăn nói: "Hồ Đằng thì sao? Hắn là loạn đảng đầu tiên ngươi chiêu an, hiện tại thế nào rồi? Có tạo phản lần nữa không?"

Trần Nguyên Ba cười nói: "Hồ Đằng sao? Hiện tại hắn làm rất tốt, nếu tổng đốc đại nhân có hứng thú, không bằng cùng hạ quan đến mỏ than Đại Môi xem thử."

Dương Tự Xương: "Mỏ than Đại Môi?"

Trần Nguyên Ba: "Chính là tên gọi tắt của đệ nhất mỏ than Đại Châu, xưởng này hiện tại do Hồ Đằng thay mặt quản lý, làm rất tốt."

Dương Tự Xương nghe xong trong lòng như có mèo cào, ngứa ngáy không chịu nổi: "Đi nhanh, bản đốc muốn xem thử, tên Hồ Đằng hung thần ác sát kia, hiện tại thế nào rồi."

Khi Dương Tự Xương đến "mỏ than Đại Môi", vừa lúc "hung thần ác sát" Hồ Đằng mặc bộ thân quần áo sạch sẽ chỉnh tề, trên đầu còn đội một chiếc mũ trắng, đang ở cửa hầm mỏ lớn tiếng mắng người: "Mấy người các ngươi lại đây! Những điều cần chú ý về an toàn sản xuất lại quên rồi sao? Vào hầm mỏ nhất định phải đội mũ vàng."

"Đại ca, nóng quá a."

"Nóng cũng phải đội!" Hồ Đằng vỗ mạnh lên chiếc mũ của mình: "Các ngươi xem, ta cũng đang đội mũ đây, nóng đến mức mồ hôi chảy ròng ròng, nhưng cũng không tháo mũ ra. Ta đều đã làm

gương rồi, các ngươi còn gì để oán trách nữa?"

Mấy công nhân ngoan ngoãn nhận sai, đại ca đều đã đội rồi, người phía dưới nào còn dám không tuân thủ quy củ, ngoan ngoãn đội mũ vàng lên, chui vào hầm mỏ.

Dương Tự Xương nhìn thấy cảnh này, không khỏi hít sâu một hơi: "Đây không phải là Hồ Đằng mà bản đốc gặp lần trước. Lần trước hắn tay trái cầm nắp nồi, tay phải cầm cuốc chim, vẻ mặt hung dữ, một bộ dáng muốn ăn thịt người."

Chương 899: Phong làm Hoàng Thương

Từ sau lần nhận được thư của Trần Nguyên Ba, trong thâm tâm Dương Tự Xương đã nhen nhóm một chút tà niệm.

Diễn tả thế nào nhỉ, đại loại là "lũ phản loạn ngươi chiêu an nhất định sẽ làm phản lần nữa, ta đã khuyên can mà ngươi không nghe, ta chờ xem ngươi làm trò cười".

Nói thật, loại tâm lý đen tối này ai cũng có, đừng ai giả vờ mình chưa từng có suy nghĩ tương tự.

Dương Tự Xương vẫn luôn chờ đợi tin tức, chờ một ngày nào đó Trần Nguyên Ba vừa khóc vừa cầu xin mình cứu viện, nói rằng Hồ Đằng làm phản, thỉnh Tổng đốc đại nhân xuất binh tương trợ các kiểu...

Thế nhưng, tin tức đó mãi không thấy đâu.

Ngược lại, đợi được lại là một Hồ Đằng, ăn mặc chỉnh tề, cười rạng rỡ, mặt đầy chính khí, nhìn như người tốt.

Dương Tự Xương nhất thời trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với Trần Nguyên Ba.

Một mặt áy náy vì tà niệm của mình, mặt khác lại vui mừng vì lũ phản loạn này thật sự đã hoàn lương.

Võ quan dưới trướng hắn lại đến gần, chỉ vào một người ở đằng xa: "Tổng đốc đại nhân, tên kia cũng là một tên đầu mục phản loạn."

"Còn bên kia, tên đó cũng vậy."

"Bên này cũng có... Mũ của đầu mục phản loạn có màu sắc khác nhau." Tên võ quan thông minh đã phát hiện ra, đầu mục phản loạn đội mũ trắng hoặc mũ xanh lam, thật sự là liếc mắt là nhận ra.

Trần Nguyên Ba mỉm cười nói: "Trước kia bọn họ có thể làm đầu mục phản loạn, là vì bọn họ ít nhiều có chút văn hóa, biết đọc biết viết, hoặc là am hiểu kỹ thuật khai khoáng gì đó, cho nên sau khi đến đây, rất tự nhiên trở thành tầng lớp quản lý. Mũ trắng phụ trách quyết sách, mũ lam phụ trách kỹ thuật."

Dương Tự Xương: "Mũ vàng thì phụ trách đào đào đào?"

Trần Nguyên Ba: "Chính xác!"

Dương Tự Xương gật đầu, thầm nghĩ: Học được chiêu này rồi!

Đương nhiên, lời này hắn sẽ không nói ra trước mặt một tên tri châu lục phẩm nho nhỏ.

"Bản đốc đã rõ, đi về."

Dương Tự Xương giữ chút mặt mũi cuối cùng, giả vờ thản nhiên nói dẹp đường hồi phủ.

Trần Nguyên Ba tiễn hắn năm dặm, cho đến khi Trần Nguyên Ba quay về, không nhìn thấy nữa, Dương Tự Xương mới buông lỏng mặt, thở dài nói: "Haiz! Trước mặt Trần Nguyên Ba, bản quan miễn cưỡng nhịn được, Đại Châu này, hắn làm thật tốt."

Thiết Điểu Phi liếc mắt nhìn xe chở hàng bên cạnh, camera trên đó vẫn luôn mở, rất tốt, vừa rồi biểu cảm của Dương Tự Xương đều được ghi lại hết, hắn quay đầu nói với Dương Tự Xương: "Tổng đốc đại nhân, theo tại hạ thấy, Đại Châu này tuy làm tốt, nhưng nói đi nói lại cũng chỉ là chuyện tiền bạc."

Dương Tự Xương: "Ồ?"

Thiết Điểu Phi: "Không phải là ném tiền vào sao, phản tặc không nghe lời, ném tiền vào là nghe lời, bách tính không nghe lời, ném tiền vào là nghe lời, chỉ cần chịu chi tiền, trên thế giới này làm gì có ai không ngoan ngoãn?"

Dương Tự Xương suy nghĩ cẩn thận: "Quả thật là vậy!"

Thiết Điểu Phi: "Chuyện này chúng ta cũng có thể làm được."

Dương Tự Xương lắc đầu: "Không được, bản đốc không có nhiều tiền như vậy, triều đình cũng không thể nào phê duyệt nhiều tiền như vậy, không biết Trần Nguyên Ba lấy tiền từ đâu."

Thiết Điểu Phi cười nói: "Tiền của hắn, không phải là do các vị hương thân hào kiệt ở Đại Châu ủng hộ sao, Đại Châu có Tôn Truyền Đình là nhà giàu có, còn có một đám hương thân địa chủ giàu có. Những người này lần trước bị Kiến Nô cướp sợ rồi, ngoan ngoãn rồi, bây giờ liền bỏ tiền ra giúp đỡ xây dựng Đại Châu, muốn bảo vệ gia nghiệp của mình."

Dương Tự Xương: "Hoá ra là vậy! Ai da, bản đốc cũng... Không được, bản đốc làm không được, Tuyên Phủ, Đại Đồng đều là biên trấn, kinh tế không phát triển, hương thân địa chủ giàu có không có mấy người, căn bản không gom đủ nhiều tiền như vậy để giúp bản đốc quản lý địa phương."

Thiết Điểu Phi kiêu ngạo nói: "Tại hạ có tiền!"

Câu này vừa dứt lời, Dương Tự Xương lập tức mừng rỡ: "Thiết viên ngoại, ngươi...ngươi nguyện ý bỏ tiền, hỗ trợ bản đốc?"

Thiết Điểu Phi: "Tại hạ vẫn luôn làm ăn với biên quân Tuyên Đại, Tuyên Đại chính là nhà thứ hai của tại hạ, bây giờ quê hương gặp nạn, tại hạ sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Hơn nữa, nếu Tuyên Đại mà hỏng, sau này buôn bán của tại hạ cũng không

thuận lợi, giúp tổng đốc đại nhân, chính là giúp bản thân tại hạ."

Dương Tự Xương mừng rỡ như điên: "Thiết viên ngoại, ngươi... Ngươi thật sự là... Phúc tướng của ta!"

Thiết Điểu Phi cười toe toét: "Hắc, hắc... chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thôi. Chỉ mong tổng đốc đại nhân sau này nhớ đến công lao của tại hạ, sau khi thăng quan, đừng quên đề bạt tại hạ."

Dương Tự Xương: "Thiết viên ngoại nếu trợ giúp bản đốc bình định phản loạn, coi như luận công ban thưởng, cũng không thể thiếu chỗ tốt của ngươi, sao có thể không đề bạt ngươi."

Thiết Điểu Phi: "Hắc hắc, vậy chuyện này cứ quyết định như vậy, tại hạ lập tức trở về phương Nam, vận chuyển thêm lương thực và bạc đến. Chúng ta cứ theo cách làm của Đại Châu mà làm, cứ thế mà làm là được. Trần Nguyên Ba hắn có tiền, Thiết Điểu Phi ta không có tiền sao? Hừ hừ! Tiền của ta sẽ không ít hơn hắn."

Dương Tự Xương: "Thiết viên ngoại, vậy chuyện này liền nhờ vào ngươi."

Hai người chia tay nhau trên quan đạo, Dương Tự Xương đi về phía bắc, trở về quân trấn Đại Đồng.

Thiết Điểu Phi thì đi về phía nam, trở về Trung Nguyên.

Vừa mới chia tay không bao lâu, Thiết Điểu Phi "tạch" một tiếng, ấn nút tắt camera, ngừng quay hình, sau đó ôm camera cười ha hả: "Tên Dương Tự Xương này, cười chết lão tử, ha ha ha, cười chết lão tử... Ha ha ha..."

"Mang đoạn video này về, cho người trong nội bộ chúng ta xem thử, đảm bảo mọi người đều cười rụng răng."

Mấy ngày sau...

Thiết Điểu Phi trở về phủ Bình Dương, giao thẻ nhớ camera cho Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền hơi cắt ghép một chút, giữ lại những phần quan trọng, sau đó phân phát đi các nơi. Loại chuyện này không nên đưa lên Cao Gia tin tức, nhưng tất cả tầng lớp quản lý của thôn Cao Gia đều có thể lén xem.

Mặt mũi mà Dương Tự Xương cố gắng giữ trước mặt Trần Nguyên Ba, bị xé nát tan tành.

Lại qua mấy ngày, Thiết Điểu Phi vận chuyển một lượng lớn lương thực và ngân lượng đến Đại Đồng.

Dương Tự Xương nắm trong tay lượng lớn vật tư, lập tức trở nên khí phách ngất trời. Bắt chước cách làm của Đại Châu, bắt đầu chiêu mộ đại lượng công nhân, dĩ công đại chẩn, khai thác mỏ, xây dựng đường xá...

"Phản loạn" ở Tuyên Phủ, Đại Đồng lập tức hạ cuốc, nhanh chóng chạy đến ứng tuyển.

Ba tháng sau...

Tình hình hỗn loạn ở Tuyên Phủ, Đại Đồng được bình định.

Dương Tự Xương đem chuyện thương nhân Sơn Tây Thiết Điểu Phi bỏ tiền tương trợ, khai thác mỏ chiêu mộ công nhân, hóa giải phản loạn, viết chi tiết thành một bản tấu chương, dâng lên triều đình.

Hoàng đế Sùng Trinh Chu Do Kiểm xem xong, phê rằng: "Dương Tự Xương, kỳ tài có thể dùng."

Lại thuận tay phê thêm một câu: "Thương nhân Sơn Tây Thiết Điểu Phi, xuất tiền giúp nước bình loạn, công huân trác việt, phong làm Hoàng Thương!"

Từ đó về sau, Thiết Điểu Phi được quyền tự do buôn bán, có thể tùy ý đi lại trong địa phận Đại Minh. Thậm chí còn có được quyền cung cấp hàng hóa cho hoàng gia... Đương nhiên, hắn không có hứng đi kinh thành, hoàng gia gì đó, cứ giả vờ như không thấy là được.

Chương 900: Ta tới giục chương

Xây dựng Sơn Tây được tiến hành như vũ bão.

Ngô Sân tọa trấn phủ Thái Nguyên, lấy phủ Thái Nguyên làm trung tâm, lan tỏa đến hơn một triệu bách tính xung quanh.

Cùng lúc đó, do quan chức cao nhất của Sơn Tây đã là "người một nhà", Vương Nhị và Bạch Miêu đóng quân ở phủ Bình Dương, Lão Nam Phong đóng quân ở Bồ Châu, Hình Hồng Lang đóng quân ở đạo Hà Đông, Trần Nguyên Ba đóng quân ở Đại Châu đều có thể buông tay buông chân, làm lớn làm mạnh.

Trước kia bọn họ còn phải che giấu, tránh gây ra nghi ngờ của cấp trên, nhưng bây giờ đã có Ngô Sân che chở phía trên, còn sợ gì nữa?

Vài nơi đồng thời ra sức làm việc, tình hình Sơn Tây ngày một tốt đẹp hơn.

Lượng lớn bách tính được cứu trợ, không còn bị nạn hạn hán dày vò.

Chỉ số cứu vớt của cái hộp, tự nhiên cũng tăng vèo vèo.

Hôm nay sáng sớm, Lý Đạo Huyền không đồng cảm vào trong hộp để du lịch, mà ngồi bên ngoài hộp, tay trái bưng một bát bánh cuốn Quảng Đông, tay phải bấm bấm trên bốn nút "Đông Tây Nam Bắc", kiểm tra xem tầm nhìn của mình đã mở rộng thêm bao nhiêu.

Sau một hồi bấm loạn xạ, Lý Đạo Huyền phát hiện, bán kính tầm nhìn của mình đã đạt 250 km.

Lại có thêm vài thành trì quan trọng lọt vào tầm nhìn của y.

Quê nhà núi Thiên Trụ của La Hy, huyện Thương Nam nơi Trịnh Cẩu Tử tọa trấn đã lọt vào tầm nhìn, Trạch Châu (nay là Tấn Thành) của Sơn Tây hiện tại cũng có thể nhìn thấy trong hộp, ngoài ra, còn có một thành trì cấp bậc nặng ký cũng đã lọt vào tầm nhìn.

Lạc Dương!

Nhìn thấy Lạc Dương, Lý Đạo Huyền cũng có chút vui mừng.

Đây chính là thành trì cấp siêu nặng ký, dùng cách khống chế Tây An, từ từ khống chế nó, lợi ích đối với thôn Cao Gia là cực lớn.

Hơi điều chỉnh tầm nhìn một chút, để Tiểu Lãng Để xuất hiện ở trung tâm tầm nhìn.

Lý Đạo Huyền lập tức nhìn thấy "căn cứ thủy quân" của thôn Cao Gia, trong một khúc sông uốn lượn của Tiểu Lãng Để, lượng lớn thuyền nhựa được giấu ở đây. Sáu chiếc pháo hạm, hơn ba mươi chiếc thuyền chở hàng đáy bằng.

Lượng lớn thủy binh đang huấn luyện trong doanh trại thủy quân.

Nòng cốt của thủy quân thôn Cao Gia là người Bạch Gia Bảo, sau đó lại hấp thụ thêm thuyền phu của huyện Hợp Dương, nhưng khi đó nhân số vẫn tương đối ít.

Sau khi đến Tiểu Lãng Để, mới bắt đầu mở rộng biên chế, hấp thụ lượng lớn ngư dân đánh cá gần Tiểu Lãng Để.

Những tân binh này huấn luyện rất chăm chỉ, Giang Thành đang đứng trước mặt bọn họ, lớn tiếng hô: "Nghiêm, bước đều, rẽ trái..."

Đang luyện tập hăng say, một tên lính chạy từ bên ngoài vào, giơ tay chào Giang Thành: "Giang giáo viên! Huyện lệnh Tân An đến bái phỏng."

Giang Thành đáp: "Huyện lệnh Tân An? Không thể để hắn vào doanh trại nhìn thấy bí mật quân sự của chúng ta, ta ra ngoài gặp hắn."

Huyện lệnh Tân An? Là ai vậy? Trước kia Lý Đạo Huyền chưa từng chú ý đến người này, chỉ biết huyện Tân An nằm ở phía nam Tiểu Lãng Để, cách rất gần. Người này đến bái phỏng dân đoàn làm gì? Hơi kỳ lạ, qua đó xem thử.

Lý Đạo Huyền khóa chặt sự chú ý vào người Giang Thành, tầm nhìn theo Giang Thành di chuyển.

Giang Thành mang theo hai tên thân binh, nhanh chóng bước ra khỏi doanh trại, chỉ thấy ngoài cửa thủy trại Tiểu Lãng Để, một vị huyện lệnh khoảng ba mươi tuổi, dẫn theo vài tên tùy tùng, đã chờ đợi ở đây từ lâu.

Giang Thành: "Huyện tôn đại nhân, ngọn gió nào đưa ngài đến đây vậy?"

Vị huyện lệnh Tân An kia mỉm cười giơ quyển truyện tranh trong tay lên: "Bản quan đến giục chương đây, bộ [Đạo Huyền Thiên Tôn trừ ma truyện] này hay thật đấy. Nghe nói đều là Giang giáo viên vận chuyển từ nhà sách Trừng Thành, Thiểm Tây đến, sao chỉ có mấy tập đầu, phần sau đâu? Phần sau sao mãi không ra?"

Giang Thành dở khóc dở cười, vị huyện lệnh này vậy mà đến hỏi chuyện này, cũng thật rảnh rỗi: "Phần sau còn chưa xuất bản mà."

Huyện lệnh Tân An nói: "Vậy là không hợp lý rồi, bản quan

đọc truyện này thấy, ân huệ của Thiên Tôn đã ban đến tận thành Hà Đông. Mà thành Hà Đông cách huyện Tân An chúng ta chỉ một chút xíu, câu chuyện đứt đoạn ở đây, khiến bản quan rất bận lòng."

Nói đến đây, hắn thở dài: "Tuy chỉ là câu chuyện được dựng nên, nhưng bản quan cũng muốn được thấy Thiên Tôn giúp đỡ huyện Tân An chúng ta. Hiện thực không làm được, chỉ có thể cầu xin thần tiên... Haiz..."

Giang Thành tò mò hỏi: "Huyện tôn đại nhân có chuyện gì không làm được mà muốn xem Thiên Tôn làm?"

Huyện lệnh: "Haiz, còn không phải là chuyện đê Hoàng Hà bị vỡ năm đó sao. Phía đông bắc huyện Tân An chúng ta, có một vùng đất rộng lớn, vốn là ruộng đất màu mỡ. Năm Sùng Trinh thứ năm, Hoàng Hà bị vỡ, nước sông nhấn chìm cả vùng đó. Sau khi nước rút, vùng đất đó biến thành một bãi bùn đất vàng."

Giang Thành lập tức hiểu ra.

Sau khi xảy ra lũ lụt, trên mặt đất sẽ lưu lại một lớp bùn đất vàng, quả thật rất phiền phức.

Giang Thành: "Huyện tôn đại nhân không tổ chức dân phu đào lớp bùn đất đó đi sao?"

Huyện lệnh Tân An lắc đầu, vẻ mặt ngượng ngùng: "Đào không nổi, hoàn toàn đào không nổi, huyện Tân An vốn đã thiếu nhân lực. Hơn nữa bách tính sau khi gặp thiên tai, đã rất thê thảm rồi, bản quan thật sự không đành lòng để bọn họ đi phu dịch nữa. Lớp bùn đất đó lại cực kỳ dày, sau trận lũ lụt lại gặp hạn hán, lớp bùn đất đó bị phơi nắng cho nên cứng như đá, cuốc một cái xuống, lớp bùn đất vẫn không nhúc nhích..."

Nói đến đây, vị huyện lệnh giang hai tay ra: "Sức người khó

đào! Bản quan cũng chỉ có thể mong trời cao giúp đỡ."

Giang Thành thầm nghĩ: Quả nhiên! Con người chính là như vậy, việc mình có thể làm được thường là sẽ không cầu thần, một khi đã cầu thần, vậy chính là biết bản thân không giải quyết được.

Huyện lệnh: "Giang giáo viên, ngươi nghĩ cách giục giã nhà sách Trừng Thành một chút, mau mau xuất bản phần mới, trong truyện cho Thiên Tôn ra tay, giúp huyện Tân An chúng ta loại bỏ lớp bùn đất, cho dù bản quan biết rõ chỉ là truyện, cũng có thể vui mừng một lúc."

Lý Đạo Huyền nghe đến đây, cũng không khỏi buồn cười: Đây là tâm lý gì vậy? Hiện thực không nhìn thấy được, liền mong chờ trong truyện? Long Ngạo Thiên, tổng tài văn trên mạng, đối tượng của độc giả chính là loại người như ngươi sao?

Tuy nhiên, động cơ tuy buồn cười, nhưng thỉnh cầu này lại là vì dân, trước kia tầm nhìn không đến đây, không giúp được, bây giờ tầm nhìn đã tới, vậy thì phải giúp. Loại bỏ lớp bùn đất, khôi phục đất canh tác, giúp đỡ vẫn là bách tính.

Nghĩ đến đây, y xoẹt một cái, đồng cảm lên sợi bông Thiên Tôn trên ngực Giang Thành, cười hì hì: "Huyện lệnh Tân An, thỉnh cầu của ngươi, bản Thiên Tôn đã nghe thấy."

Lời vừa nói ra, thiếu chút nữa dọa huyện lệnh Tân An hồn vía lên mây.

Hắn đang đứng đối diện Giang Thành, khoảng cách giữa hai người chỉ chừng một mét, động tác sợi chỉ Thiên Tôn trên ngực Giang Thành nhếch miệng, huyện lệnh Tân An nhìn thấy rõ ràng, suýt chút nữa thì hồn lìa khỏi xác.

Lùi về sau mấy bước, suýt nữa thì ngã sấp mặt, nha dịch phía sau vội vàng đỡ lấy hắn.

Huyện lệnh Tân An duỗi tay phải, chỉ vào ngực Giang Thành: "Ngươi... ngươi... ngươi... Thiên Tôn trên ngực ngươi... mở miệng nói chuyện..."

Giang Thành cúi đầu nhìn xuống: "Tham kiến Thiên Tôn!"

Huyện lệnh Tân An: "A a a!"

Sợi bông Thiên Tôn cười hì hì: "Đi thôi, đi xem bãi bùn đất kia."

Chương 901: Đa Nhĩ Cổn Đến

Một canh giờ sau, mọi người đến Tiểu Tây Oa, huyện Tân An.

Tiểu Tây Oa là một vùng đất nằm ở cực đông huyện Tân An, gần huyện Mạnh Tân nhất.

Năm đó Hoàng Hà vỡ đê ở Mạnh Tân, Tiểu Tây Oa trở thành nơi bị thiệt hại nặng nề nhất ở huyện Tân An.

Toàn bộ Tiểu Tây Oa bị ngập lụt, nước sông dâng cao vài mét…

Sau khi nước rút, bùn đất và cát vàng trên mặt đất dày đến nửa mét.

Ngay sau đó là hạn hán, lớp đất bùn bị nắng thiêu đốt, đông cứng lại, cứng như đá.

Dân chúng làm sao có sức để đào lớp đất cứng và dày như vậy!

Giang Thành ngồi xổm xuống, dùng loan đao đâm mạnh xuống đất, lưỡi đao vừa mới đâm vào lớp đất cứng, đã không thể đâm tiếp được nữa: "Thật sự là cứng quá!"

Tri huyện Tân An lúc nãy bị dọa sợ, giờ vẫn còn hơi choáng váng, lắp bắp nói: "Đúng vậy, rất cứng, sức người khó có thể đào được."

"Ừm, vậy để ta lo."

Sợi bông Thiên Tôn cười khẽ: "Những người xem náo nhiệt hãy lui ra xa một chút."

Nghe vậy, Giang Thành và binh lính dân đoàn lập tức bỏ chạy tán loạn, chớp mắt đã chạy ra khỏi phạm vi lớp đất cứng.

Tri huyện Tân An và nha dịch mang theo vẫn còn ngây ngốc đứng im tại chỗ.

Giang Thành lớn tiếng hét: "Các ngươi còn đứng đó làm gì? Mau lại đây, đến bên này, đừng có đứng chắn đường Thiên Tôn thi pháp."

Tri huyện: "A? A? Được, được."

Hắn ta lúc này mới tỉnh ngộ, vội vàng dẫn nha dịch rút lui.

Vừa mới rút khỏi khu vực lớp đất cứng, liền nhìn thấy trên bầu trời mây đen tách ra… Một bàn tay khổng lồ màu vàng xuyên qua tầng mây, duỗi xuống mặt đất.

Tri huyện Tân An sững người nửa giây, bỗng nhiên mừng như điên: "Đây là cảnh tượng trong [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], bàn tay lớn từ trên trời giáng xuống, cứu vớt chúng sinh, không ngờ, bản quan lại được tận mắt chứng kiến."

Bàn tay vàng khổng lồ hạ xuống, khum các ngón tay, khẽ gõ lên lớp đất cứng…

"Ầm!"

Một tiếng nổ lớn, đất rung núi chuyển, lớp đất cứng kéo dài hàng dặm bị một cú đánh này, lập tức xuất hiện những vết nứt, vết nứt lan nhanh trên mặt đất vàng óng, thật là hùng vĩ.

Tiếp đó, bàn tay lớn khẽ nhặt lên một mảng đất cứng lớn.

Lớp đất cứng trong mắt người tí hon cứng rắn và dày cộp, nhưng trước mặt bàn tay vàng khổng lồ, lại chỉ là một lớp bùn mỏng manh mà thôi. Bàn tay lớn nếu hơi dùng sức, sẽ vô tình bóp

nát.

Bóp nát thì không tiện dọn dẹp.

Đeo găng tay rất khó kiểm soát lực đạo.

Lý Đạo Huyền thu bàn tay vàng lại, cởi găng tay ra, liền dùng chính lòng bàn tay của mình duỗi vào trong hộp, cẩn thận một chút, nhẹ nhàng một chút, chậm rãi lấy từng miếng đất cứng ra ngoài.

Mà cảnh tượng này rơi vào mắt người tí hon, chính là bàn tay vàng dùng "uy lực vô thượng", đập vỡ lớp đất cứng, tiếp đó một cỗ lực lượng vô hình, "thu" từng mảng đất cứng lớn vào trong mây.

Tất cả mọi người đều nhìn đến ngây người.

Một lúc lâu sau, những mảng đất cứng lớn trên mặt đất đều biến mất không thấy đâu, chỉ còn lại một số mảnh đất vụn nhỏ. Người tí hon đã có khả năng tự dọn dẹp, Lý Đạo Huyền cũng lười biếng không quản nữa.

Hắn đi vào phòng vệ sinh rửa tay, còn xoa xà phòng, xoa hai tay thơm phức rồi mới quay lại, liền nhìn thấy người tí hon trong hộp vẫn còn đang ngẩn người.

Tri huyện Tân An nói chuyện cũng lắp bắp: "Bản quan… vấn đề khiến bản quan đau đầu… mấy năm nay… lớp đất cứng kéo dài hàng dặm… Thiên Tôn chỉ trong nháy mắt, đã giải quyết xong?"

Giang Thành cười nói: "Thiên Tôn đó là thủ đoạn thần tiên, giải quyết đương nhiên là nhanh rồi. Năm đó Hoàng Hà dâng cao, tại hạ đang đi thuyền trên sông, mắt thấy thuyền sắp lật, là Thiên Tôn đã đưa tay tóm lấy tại hạ cùng con thuyền lên không trung, cứu mạng tại hạ, khí thế đó, đáng tiếc huyện tôn đại nhân không được chứng kiến."

Tri huyện Tân An ngửa mặt lên trời thở dài: "Biết sớm như vậy thì đơn giản thế này, bản quan mấy năm nay lo lắng cái gì chứ? Sớm đến cầu xin Thiên Tôn thì tốt biết mấy."

Giang Thành cười to: "Mấy năm trước, ngươi còn chưa xem [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] mà?"

"Ặc…Điều này cũng đúng …"

Giang Thành vỗ vai hắn ta: "Bây giờ bắt đầu trở thành thiện nam tín nữ của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, cũng chưa muộn."

Chiều hôm đó…

Bạch Diên từ Lạc Dương trở về Tiểu Lãng Để, nghe Giang Thành kể lại chuyện này, mới biết Thiên Tôn đã hiển linh ở huyện Tân An, không khỏi vô cùng phấn khích: "Thiên Tôn rốt cuộc đã đến Hà Nam rồi, thật tốt quá, ta có một ý tưởng, đã muốn trình bày với Thiên Tôn từ lâu rồi."

"Ồ?" Kim Tuyến Thiên Tôn trên ngực hắn lên tiếng: "Có ý tưởng gì hay?"

Bạch Diên: "Từ khi Ngô Sân nhậm chức, toàn bộ Sơn Tây đều có thể coi là địa bàn của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo ta. Mà Tiểu Lãng Để này, chỉ cách Sơn Tây một con sông, lúc nào cũng dùng thuyền vận chuyển, thật bất tiện, nếu Thiên Tôn có thể ban thêm một cây cầu lớn bắc qua sông…"

"Haha, thì ra là yêu cầu này." Lý Đạo Huyền cười nói: "Được, chấp thuận."

Bạch Diên mừng rỡ.

Ngày hôm sau, ở Tam Hiệp Hoàng Hà, cách Tiểu Lãng Để không xa về phía tây, một cây cầu lớn từ trên trời giáng xuống, nối liền hai bờ Hoàng Hà… Giao thông đường bộ giữa Tiểu Lãng Để và

Sơn Tây, cũng chính thức được khai thông… --

Đúng lúc trọng tâm chú ý của Thiên Tôn đang ở gần Lạc Dương…

Đông Bắc!

Có một người thanh niên, đang dẫn theo một vạn quân mã nam hạ.

Người thanh niên này tên là Đa Nhĩ Cổn.

Đa Nhĩ Cổn năm nay 23 tuổi, chính là cái tuổi hăng hái nhất.

Cách đây không lâu, Đa Nhĩ Cổn đã đề nghị với Hoàng Đài Cát: Hàng năm chỉnh đốn binh mã, nhân lúc lúa chín, tiến sâu vào nội địa Đại Minh, bao vây Yên Kinh, cắt đứt viện binh, tàn phá doanh trại, tiêu hao quốc lực. Chờ đến khi quốc lực Đại Minh bị tiêu hao gần hết, sẽ có thể một lần công phá Yên Kinh, đoạt lấy thiên hạ.

Hoàng Đài Cát cảm thấy rất có lý, nhưng Đại Minh triều đóng quân trọng binh ở Liêu Đông, còn có Sơn Hải Quan và những cửa ải quan trọng khác, muốn đánh vào không phải là chuyện dễ dàng.

Hoàng Đài Cát vẫn quyết định đi đường vòng qua Mông Cổ.

Lúc này các bộ tộc Mông Cổ đã có hơn phân nửa quy phục Hoàng Đài Cát, nhưng bộ tộc Sát Cáp Nhĩ vẫn không chịu đầu hàng.

Vì vậy, Đa Nhĩ Cổn đến!

Lúc này, màn đêm buông xuống, một vạn đại quân Kim quốc đóng quân trên thảo nguyên, kỵ binh thám báo được bố trí khắp nơi, xung quanh yên tĩnh. Người Mông Cổ thậm chí không dám đến tập kích và cướp bóc, bọn họ đã bị Kim quốc đánh cho sợ mất mật rồi.

Đa Nhĩ Cổn có chút đắc ý: "Nhạc Thác, lần này chúng ta đi qua, bộ tộc Sát Cáp Nhĩ chắc chắn không dám chống lại, sẽ lập tức đầu hàng chúng ta."

Nhạc Thác "khụ khụ" ho khan vài tiếng, gật đầu: "Bộ tộc Sát Cáp Nhĩ đã bị đánh cho sợ rồi, không đáng để lo lắng. Khụ khụ… Nhưng gần đây ta nghe nói, ở khu vực Hà Sáo có một bộ tộc nhỏ tên là Ô Thẩm, không biết vì sao lại nổi lên… khụ khụ… hiện tại đã thống nhất bộ tộc Ngạc Nhĩ Đa Tư. Điều này nói không chừng sẽ ảnh hưởng đến việc chúng ta chiêu an bộ tộc Sát Cáp Nhĩ."

Đa Nhĩ Cổn lúc này mới 23 tuổi, đúng là lúc trẻ tuổi ngông cuồng, tự cho mình là vô địch thiên hạ, nào có kẻ địch nào có thể đỡ nổi một đấm của hắn, không khỏi cười to: "Nhạc Thác, ngươi nghĩ nhiều rồi đấy! Chúng ta đã chinh phục gần như toàn bộ thảo nguyên, một bộ tộc Ô Thẩm nhỏ bé, thì có gì phải sợ?"

Nhạc Thác: "Không thể khinh… khụ… địch… khụ khụ…"

Đa Nhĩ Cổn: "Ngươi là là vì bệnh tật nên mới trở nên yếu đuối! Ngươi cứ chờ xem ta thu thập bộ tộc Ô Thẩm."

Hai người đang nói đến đây, bên ngoài có người vào bẩm báo: "Tướng quân, bên ngoài có người Mông Cổ bộ tộc Thổ Mặc Đặc chạy đến báo tin, nói tộc trưởng Ngạc Mộc Bố của bộ tộc Tây Thổ Mặc Đặc, có liên lạc với sứ giả Đại Minh triều…"

Nhạc Thác: "Hả? Tây Thổ Mặc Đặc còn muốn gây chuyện? Phái một đội kỵ binh đi, xem có thể bắt được sứ giả không."

Chương 902: Chớ có trách ta

Thảo nguyên Mông Cổ, thành Quy Hoá (Hô Hòa Hạo Đặc), bộ tộc Tây Thổ Mặc Đặc.

Thổ Mặc Đặc là một bộ lạc nổi tiếng của Mông Cổ, thời kỳ hùng mạnh nhất, chia làm mười hai bộ, còn được gọi là "Thập Nhị Thổ Mặc Đặc".

Bộ tộc Ô Thẩm, trước đây từng thuộc về bộ tộc Ô Cổ Tân trong Thập Nhị Thổ Mặc Đặc.

Tính ra, có thể coi là một trong những bộ hạ của bộ lạc Thổ Mặc Đặc.

Nhưng sau đó bộ lạc Thổ Mặc Đặc tan rã, một nửa di cư đến biên giới Kế Châu, được gọi là "Đông Thổ Mặc Đặc". Còn bộ tộc Thổ Mặc Đặc ở lại thành Quy Hoá (Hô Hòa Hạo Đặc) này, chỉ có thể được gọi là "Tây Thổ Mặc Đặc", thực lực chưa bằng một nửa thời kỳ thịnh vượng.

Thủ lĩnh bộ tộc Tây Thổ Mặc Đặc, tên là Ngạc Mộc Bố, từng nhiều lần bị Kim quốc dạy dỗ, bị bắt nạt đến thê thảm, hiện tại vừa nghe đến Kim quốc là sợ mất mật.

Nhưng gần đây, Đại Minh triều đã bí mật phái sứ giả đến, bàn bạc việc liên thủ tấn công Kim quốc…

Tâm tư của Ngạc Mộc Bố, lại nhen nhóm hy vọng.

Nếu có thể liên thủ với quân Minh, có lẽ còn chút cơ hội?

Vì vậy, Ngạc Mộc Bố phái phu quân của nhũ mẫu là Mao Hãn, để ông ta đi liên lạc với sứ giả Đại Minh về việc thông thương và

liên minh.

Không ngờ, vừa mới phái Mao Hãn đi không lâu, liền có một thân binh chạy vào, vội vàng nói: "Chuyện lớn không hay rồi, Kim quốc phái một đội phục binh mai phục trên đường, giết chết Mao Hãn, hiện tại đại tướng Nhạc Thác của Kim quốc phái sứ giả đến, muốn nói chuyện với ngài."

"Cái gì?" Ngạc Mộc Bố giật mình kinh hãi: "Mao Hãn thúc thúc bị giết rồi?"

Vẻ mặt đau buồn, thoáng qua trên mặt hắn, Ngạc Mộc Bố cố gắng kìm nén, nghiến răng nghiến lợi nói: "Mời sứ giả Kim quốc vào."

Rất nhanh, một sứ giả Kim quốc tiến vào, nói chuyện vô cùng ngạo mạn: "Ta là sứ giả do Ái Tân Giác La. Nhạc Thác phái đến, ngươi chính là Ngạc Mộc Bố?"

Ngạc Mộc Bố trầm mặt, có tức giận cũng không dám phát tác: "Chính là ta."

Sứ giả cười lớn ngạo mạn: "Ngươi cấu kết với Đại Minh, muốn bất lợi cho Kim quốc ta, đã bị chúng ta phát hiện. Đây là một cái đầu lâu, tặng cho ngươi."

Sứ giả tiện tay ném ra, ném ra một cái hộp gỗ.

Cái hộp rơi xuống đất, mở ra, một cái đầu người lăn ra, chính là đầu của Mao Hãn.

Trong lòng Ngạc Mộc Bố thầm kêu thảm thiết, nhưng khi đối mặt với sứ giả nước ngoài, không thể để mất mặt mũi, đành phải cứng cổ nói: "Có gì cứ nói thẳng."

Sứ giả: "Tướng quân Nhạc Thác ra lệnh cho bộ lạc Thổ Mặc Đặc lập tức đầu hàng, từ nay về sau thần phục Kim quốc ta, đồng

thời giao ra ba nghìn nam đinh, gia nhập quân đội Kim quốc. Nếu không tuân theo, sẽ công phá thành Quy Hoá và thành Toại Viễn của các ngươi, san bằng bộ lạc Thổ Mặc Đặc."

Ngạc Mộc Bố trong lòng phẫn nộ, nhưng tức giận thì tức giận, lại không dám biểu hiện ra ngoài.

Hắn không phải lần đầu tiên bị Kim quốc bắt nạt, mỗi lần muốn phản kháng, đều bị Kim quốc đánh cho tơi tả, căn bản không đánh lại. Gen sùng bái kẻ mạnh của người Mông Cổ, khiến hắn ta khi đối mặt với đối thủ mạnh hơn mình, lại không nhịn được muốn quỳ xuống hát bài ca chinh phục.

Mồ hôi lạnh từng giọt từng giọt chảy xuống, Ngạc Mộc Bố suy nghĩ, rốt cuộc chỉ có con đường đầu hàng, không địch lại, thật sự là không địch lại Bát Kỳ binh của Kim quốc.

Đúng lúc này…

Một tên lính canh chạy vào, lớn tiếng nói: "Khả hãn, bộ tộc Ô Thẩm, dẫn theo các bộ tộc Ngạc Nhĩ Đa Tư đến bên ngoài thành Quy Hoá, đang lớn tiếng gọi cửa kìa."

"Cái gì?" Ngạc Mộc Bố kinh ngạc.

Sứ giả Kim quốc nghe vậy, lại cười khẩy một tiếng: "Ô Thẩm và Ngạc Nhĩ Đa Tư đến rồi sao? Tốt lắm! Ta vừa lúc thu phục bọn họ luôn một thể, đỡ phải vất vả chạy về phía tây. Đi, chúng ta cùng lên tường thành xem thử."

Rất nhanh, Ngạc Mộc Bố cùng sứ giả Kim quốc, cùng nhau leo lên tường thành.

Chỉ thấy bên ngoài nam thành của thành Quy Hoá, có mấy chục con ngựa đang đứng, người dẫn đầu, chính là tộc trưởng bộ tộc Ô Thẩm, bên cạnh còn có Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần của Ngạc Nhĩ Đa Tư, mấy chục người còn lại, nhìn qua có vẻ là tộc

trưởng của các bộ tộc khác.

Mấy chục kỵ binh này cùng nhau đứng ở đây, thì sức nặng lại càng lớn, các nhân vật lớn của toàn bộ khu vực Tây Mông Cổ đều tụ tập đông đủ.

Tộc trưởng Ô Thẩm dẫn đầu ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: "Ngạc Mộc Bố của bộ lạc Thổ Mặc Đặc, ta là tộc trưởng bộ lạc Ô Thẩm, hiện tại cũng là tộc trưởng của Ngạc Nhĩ Đa Tư, ta đến đây để khuyên ngươi."

Ngạc Mộc Bố thò đầu ra từ trên tường thành: "Ngươi có lời gì muốn nói?"

Tộc trưởng Ô Thẩm nói: "Đi theo bọn ta, ta sẽ cho ngươi một cuộc sống no đủ, chúng ta cùng nhau đánh Kiến Nô."

Lời này vừa nói ra, Ngạc Mộc Bố liền trở nên lúng túng.

Bên cạnh hắn ta còn có sứ giả Kim quốc, ở đây nói những lời này, chẳng phải là… hoàn toàn không nể mặt sứ giả Kim quốc?

Quả nhiên, sứ giả Kim quốc lập tức tức giận: "Người của bộ tộc Ô Thẩm, chú ý lời nói của ngươi."

"Sao nào? Không thích cái tên Kiến Nô à?" Tộc trưởng Ô Thẩm cười to: "Ta lại rất thích."

Sứ giả Kim quốc tức giận: "Càn rỡ, Đại Kim quốc ta đã lâu không dạy dỗ các ngươi, các ngươi đã quên uy nghiêm của Đại Kim rồi sao?"

Ô Thẩm: "Hừ! Nữ Chân man di mà thôi."

Sứ giả Kim quốc nói: "Đại tướng Đa Nhĩ Cổn và Nhạc Thác của Đại Kim quốc ta, lúc này đang dẫn đại quân đóng quân cách đây không xa, các ngươi dám ở đây kiêu ngạo, đại quân ta vừa đến, sẽ

lập tức giết sạch các ngươi."

Lời này vừa nói ra, Ngạc Mộc Bố đứng bên cạnh toàn thân run lên, có chút sợ hãi.

Nhưng, tộc trưởng Ô Thẩm và Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần của Ngạc Nhĩ Đa Tư đứng bên cạnh hắn ta, cùng với một đám tộc trưởng của Ngạc Nhĩ Đa Tư đến đây, đều cười lớn: "Oa, sợ quá đi mất."

Sứ giả Kim quốc: "Bộ lạc Thổ Mặc Đặc đã quyết định đầu hàng bọn ta rồi, các ngươi cũng lập tức đầu hàng, quy phục Đại Kim ta, có lẽ có thể tha chết cho các ngươi."

Tộc trưởng Ô Thẩm hướng về phía Ngạc Mộc Bố lớn tiếng hỏi: "Ngươi đầu hàng hắn ta rồi?"

Ngạc Mộc Bố mồ hôi lạnh trên trán túa ra: "Cái này… cái này…"

Hắn ta không dám nói không đầu hàng, cũng không có mặt mũi nói đã đầu hàng, bây giờ có chút khó xử.

Ô Thẩm: "Bây giờ lấy dao ra, chém chết tên Kiến Nô này, chẳng phải là được rồi sao?"

Ngạc Mộc Bố: "..."

Hắn ta không dám!

Sứ giả Kim quốc nhìn thấy dáng vẻ sợ sệt của Ngạc Mộc Bố, không khỏi cười to: "Ngạc Mộc Bố, đám người bên ngoài kia dám chống lại Đại Kim ta, ngươi hãy chống cự bọn họ thật tốt, đại quân Kim quốc chúng ta sẽ nhanh chóng đến giúp ngươi, giết sạch đám người này."

Ngạc Mộc Bố nghe vậy, càng thêm sợ hãi.

Suy đi tính lại, Ngạc Mộc Bố vẫn cảm thấy Kim quốc mạnh hơn, những bộ tộc Ô Thẩm, Ngạc Nhĩ Đa Tư gì đó ở bên ngoài kia, trước đây chẳng phải đều bị Kim quốc đánh cho tơi tả sao? Bây giờ cho dù bọn họ có tập hợp lại, cũng sẽ không phải là đối thủ của Kim quốc, cuối cùng đều sẽ bị đánh bại.

Nếu như là ngầm, lén lút liên lạc với bọn họ để cùng nhau đối phó Kim quốc, Ngạc Mộc Bố còn dám, nhưng trước mặt sứ giả Kim quốc, hắn ta không dám.

Ngạc Mộc Bố thở dài một hơi: "Đừng trách ta! Ta không thể liên thủ với các ngươi."

Quy tắc trên thảo nguyên, chí khác biệt, đạo bất đồng, vậy thì đánh!

Tộc trưởng Ô Thẩm không nói hai lời, đánh ngựa bỏ đi: "Đã khuyên bảo không được, vậy chúng ta chỉ có thể dùng chiến đấu để quyết định. Ngạc Mộc Bố, ngươi cũng đừng trách bọn ta."

Chương 903: Một Chiêu Đánh Cho Choáng Váng

Ngạc Mộc Bố bắt đầu bố trí phòng ngự.

Hắn kỳ thực cũng không phải rất sợ Ô Thẩm và Ngạc Nhĩ Đa Tư, bởi vì, hắn có thành!

Thành Quy Hóa và thành Tuỳ Viễn, hai tòa thành trì dựa vào nhau, sừng sững trên thảo nguyên.

Đây không phải là thứ mà kỵ binh dựa vào xung phong có thể đánh hạ được.

Hơn nữa, kỵ binh dưới trướng Ngạc Mộc Bố cũng không ít, có thể cho đối phương một trận phản xung phong bất cứ lúc nào. Gió đông thổi, trống trận vang, thế giới này ai sợ ai. Hắn chỉ sợ Kim quốc, những cái khác đều không sợ.

Kỵ binh bộ lạc Thổ Mặc Đặc trong thành Quy Hoá bắt đầu tập kết, sứ giả Kim quốc đắc ý cười ha hả, vỗ vai Ngạc Mộc Bố nói: "Ngươi rất nghe lời, tốt lắm, ta sẽ bẩm báo Nhạc Thác tướng quân, trọng thưởng ngươi thật tốt."

Không lâu sau, ngoài cửa thành nam, kỵ binh bộ lạc Ô Thẩm đã đến.

Trong tiếng vó ngựa ầm ầm, đại quân do mấy chục bộ lạc liên hợp mà thành, hơn vạn kỵ, đã bày trận địa trên thảo nguyên phía nam.

Tộc trưởng Ô Thẩm phái mấy chục tên thủ hạ, quay về thành Quy Hoá đồng thanh hô lớn: "Ngạc Mộc Bố, cho ngươi một cơ hội

cuối cùng."

Ngạc Mộc Bố còn chưa kịp trả lời, sứ giả Kim quốc liền nằm nhoài trên tường thành, cười lớn nói: "Một đám kỵ binh cũng muốn công thành? Đến đây, các ngươi đến đánh chết ta đi."

Tộc trưởng Ô Thẩm: "Đối phương muốn chúng ta đánh chết hắn."

Đám kỵ binh đông nghịt sau lưng hắn đồng thanh gầm lên: "Thành toàn hắn! Thoả mãn hắn!"

Sứ giả Kim quốc: "Hahaha, hù dọa được ai? Chỉ bằng tường thành này, các ngươi cả đời..."

Hắn lời còn chưa dứt, phía sau đội kỵ binh của Ô Thẩm vang lên tiếng kêu quái dị u u, mười chiếc xe quái dị, phun ra khói đen, tách đội kỵ binh ra, chạy đến phía trước trận địa.

Tiếp đó, mười chiếc xe đều tách ra, nửa đoạn thùng sắt phía trước và nửa đoạn kéo phía sau tách ra, một đám binh lính xoay phần kéo phía sau, xoay bọn chúng một trăm tám mươi độ, nhắm ngay thành Quy Hoá.

Lúc này, mọi người trong thành mới nhìn rõ, đó là mười khẩu đại pháo.

Trên đỉnh đầu sứ giả Kim quốc dấu hỏi chấm vèo vèo vèo nhảy lên: "Không thể nào! Sao có thể có loại xe này? Không thể nào!"

Ngạc Mộc Bố cũng giật nảy mình: "Bọn họ thế mà có đại pháo? Phải cần bao nhiêu sắt mới có thể chế tạo ra một khẩu! Trên thảo nguyên Mông Cổ không có nhiều sắt như vậy."

Trong nháy mắt này, Ngạc Mộc Bố đã hiểu, những người đồng tộc của mình, đã nhận được sự ủng hộ của người Hán, Đại Minh, nhất định là Đại Minh.

"Khai hoả!"

Tạo Oanh ra lệnh, mười khẩu đại pháo, đồng thời phun lửa giận về phía thành Quy Hoá.

Mười quả cầu sắt đặc, oanh oanh oanh liên tục nện lên tường thành thành Quy Hoá.

Tường thành rung chuyển một trận...

Sứ giả Kim quốc: "Mẹ kiếp, đại pháo sao có thể vận chuyển đến nơi hẻo lánh như thành Quy Hoá, cái xe sắt lớn kia rốt cuộc là thứ quỷ quái gì? Ngạc Mộc Bố, đừng sợ! Viện quân Kim quốc của chúng ta lập tức sẽ đến. Quân đội của Nhạc Thác đại tướng quân đang trên đường, không bao lâu nữa sẽ đến, bây giờ ngươi phải làm chính là tử thủ."

Ngạc Mộc Bố trán toát mồ hôi, trong lòng áp lực như núi.

Nhưng lúc này cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng...

Binh lính trong thành chạy tán loạn sau tường thành, khắp nơi tìm đá, chất đống sau tường thành và cửa thành, chỉ cần đá chất đủ dày, đại pháo hẳn là sẽ không bắn xuyên qua tường thành chứ?

Chỉ thấy đại pháo đối diện bắn một phát rồi thôi, một bộ dạng lười biếng chẳng hề vội vàng.

Rõ ràng là đang dụ dỗ kỵ binh của Ngạc Mộc Bố ra ngoài đánh trận địa pháo binh của bọn họ.

Nhưng Ngạc Mộc Bố cũng không phải kẻ ngốc, bên ngoài mấy chục bộ lạc liên quân, vạn kỵ Mông Cổ, trong đó còn có kỵ binh thiết giáp tinh nhuệ của Ngạc Nhĩ Đa Tư, chút nhân lực của mình, làm sao có thể đánh hạ được trận địa pháo binh của đối phương? Ra khỏi thành chính là chịu chết, còn không bằng tử thủ trong thành.

Tiếng pháo ầm ầm vẫn luôn vang lên...

Cũng không biết qua bao lâu, sứ giả Kim quốc đột nhiên cười lớn: "Đến rồi, đến rồi! Đại quân của Nhạc Thác đến rồi."

Trên thảo nguyên phía đông, kỵ binh Kim quốc xuất hiện.

Đám đông kỵ binh Kim quốc, vây quanh quân kỳ của Đa Nhĩ Cổn và Nhạc Thác.

Đa Nhĩ Cổn năm nay 23 tuổi, cưỡi ngựa chạy ở vị trí đầu tiên, tiên y nộ mã, tuổi trẻ khí thịnh. Đa Nhĩ Cổn bây giờ không nghi ngờ gì chính là thời kỳ đỉnh cao của cuộc đời, trên mặt hắn chỉ có tự tin, không nhìn ra một chút e ngại nào.

"Người Hán non nớt!" Đa Nhĩ Cổn giơ roi ngựa cười lớn: "Kẻ địch của các ngươi ở đây."

"Đến rồi! Đa Nhĩ Cổn đến rồi." Trên mặt Tạo Oanh cũng mỉm cười: "Đã đến lúc cho đám dã nhân Kiến Nô kia xem bảo bối của thôn Cao Gia chúng ta rồi."

"Xe bọc thép hạng nhẹ, xuất kích!"

"Kỵ binh doanh, xuất kích!"

"Đánh nhau rồi, đánh trận thật rồi."

"Giết chết Kiến Nô."

Kỵ Binh doanh mỗi người đều đã xem qua [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh], sự phẫn nộ trong lòng bọn họ đối với Kiến Nô, sớm đã chất chứa đầy ắp.

Không ít người nằm mơ cũng đang nghĩ đến việc đánh nhau một trận ra trò với Kiến Nô.

Hiện tại cơ hội ngay trước mắt!

"Tút tút tút..." Tiếng kèn xung phong đặc biệt của thôn Cao Gia vang lên.

Mười chiếc xe bọc thép hạng nhẹ, hai ngàn hoả súng kỵ binh, cùng nhau xông về phía Đa Nhĩ Cổn...

Tộc trưởng Ô Thẩm gầm lên: "Theo sát, theo sát bằng hữu người Hán của chúng ta."

Bột Nhi Chích Cân · Ngạch Lân Thần: "Bộ lạc Ngạc Nhĩ Đa Tư, xung phong!"

Mười chiếc xe bọc thép chạy phía trước, phía sau là đám đông kỵ binh Mông Cổ, giống như một trận cuồng phong, lao về phía Đa Nhĩ Cổn.

Trên đỉnh đầu Đa Nhĩ Cổn cũng không ngoài dự đoán nhảy ra một loạt dấu hỏi chấm, không ngừng xoay vòng quanh đầu: "Cái xe quỷ quái gì đây? Người Hán chỉ giỏi bày ra mấy thứ kỳ quái."

"Cũng không sao, bất kể là xe gì, cũng không địch lại được ta, Đa Nhĩ Cổn, ta là vô địch."

Đa Nhĩ Cổn vung tay về phía trước: "Đánh tan bọn chúng."

Hai đội quân, giống như hai mũi tên nhọn, hung hăng va chạm vào nhau...

Sau đó, cũng giống như tất cả các trận chiến của thôn Cao Gia.

Âm thanh vang lên đầu tiên, là tiếng súng dày đặc.

"Bằng bằng bằng bằng" một trận hỗn loạn vang lên, Đa Nhĩ Cổn liền cảm nhận được cảm giác bất lực mà người Mông Cổ trước kia từng cảm nhận được, kỵ binh đối phương sau khi bắn một loạt hoả súng, vậy mà vừa xoay người vừa bỏ chạy.

Mười chiếc xe sắt vẫn đang xông về phía trước, kỵ binh Kiến

Nô vừa nhìn thấy khí thế chiếc hộp sắt lớn này lao tới, liền cảm thấy không ổn.

"Thứ này không có ý định dừng lại!"

"Nó muốn đâm chúng ta!"

"Ầm!"

"Chết tiệt..."

Kỵ sĩ phía trước nhất bị đâm ngã ngựa, bánh xe khổng lồ cán qua người ngựa, lốp xe một bên bị nâng cao lên, bên còn lại vẫn ở trên mặt đất, khiến xe nghiêng một góc rất lớn, suýt chút nữa thì lật.

Nhưng cuối cùng nó vẫn không lật, ổn định trở lại trên mặt đất, mà kỵ binh Kiến Nô bị nó cán qua, đã bị kéo lê trên mặt đất một vệt máu dài.

"A a a, thứ quỷ quái gì đây?"

Chỉ một chiêu, Kiến Nô đã phải chịu đả kích tinh thần mang tính hủy diệt.

Nỗi sợ hãi của con người đối với những thứ chưa biết, trong nháy mắt khiến cho tất cả binh lính Kiến Nô không nói nên lời, nhuệ khí giảm đi một nửa.

Bọn họ còn chưa có thời gian để chỉnh đốn đội ngũ, bởi vì kỵ binh Mông Cổ đã đến!

Kỵ binh Mông Cổ là kỵ binh nhanh nhất thế giới, không ai bằng.

Ầm một tiếng, dòng thác kỵ binh xuyên qua quân Kiến Nô, trong nháy mắt khiến người Kiến Nô ngã ngựa lộn nhào.

Đa Nhĩ Cổn kiêu ngạo, chỉ một chiêu đã bị đánh cho choáng váng.

Chương 904: Nguyên Triều Chắc Chắn Sẽ Diệt Vong Tại Đây

Ngạc Mộc Bố và sứ giả Kim quốc trong thành, nhìn đến ngây người.

Đứng hình!

Bầu không khí như đứng im!

Đứng hình hồi lâu, sứ giả Kim quốc đột nhiên hô lớn: "Mở cửa thành, xuất kích, nhanh chóng ra ngoài tiếp ứng bọn họ."

Ngạc Mộc Bố: "Ồ!"

Chữ "Ồ" này vừa thốt ra, tay phải Ngạc Mộc Bố xoẹt một cái rút đao bên hông. Ánh đao lóe lên, nhanh đến mức không nhìn rõ, đầu sứ giả Kim quốc xoẹt một cái bay lên giữa không trung.

Ngạc Mộc Bố tay trái chụp lấy đầu lâu, chạy đến bên tường thành, giơ cao đầu lâu lên, hét lớn: "Ta đã giết sứ giả Kim quốc rồi... Ta đã giết sứ giả Kim quốc rồi... Đừng bắn pháo về phía bọn ta nữa, ta cũng ra khỏi thành, giúp đỡ huynh đệ người Mông Cổ của ta."

Cửa thành Quy Hoá mở toang, bộ lạc Thổ Mặc Đặc ào ào lao ra, hét lớn: "Người Mông Cổ! Bọn ta là người Mông Cổ! Đừng đánh người nhà."

Bọn họ đều đã bày tỏ như vậy, vậy đương nhiên là không đánh bọn họ.

Mọi người cùng nhau liên thủ đánh Kiến Nô chẳng phải thơm hơn sao?

"Xung phong!"

"Xung phong!"

Xe sắt "Ầm" một tiếng, lại đâm bay một tên lính Kiến Nô ra ngoài.

Chiếc xe quẫy đuôi một cái, nòng súng thò ra phía trước "Bằng" một tiếng, một tên lính Kiến Nô ở đằng xa ứng thanh ngã xuống.

Mũi tên của binh lính Kiến Nô bay về phía xe bọc thép, leng keng một hồi, đối phương không thể bắn thủng giáp của ngươi...

Kỵ binh Kiến Nô phi nhanh tới, một thương đâm vào vỏ sắt, đối phương không thể bắn thủng giáp của ngươi...

Binh lính Kiến Nô tức giận rút đao, chém loạn xạ vào xe bọc thép, leng keng, đối phương không thể đánh thủng giáp của ngươi...

Thế nhưng, xe bọc thép một súng "Bằng", binh lính Kiến Nô liền ngã xuống, trên ngực một lỗ lớn, chết rồi.

Xe bọc thép lại đâm một cái, "Bằng", lại một tên lính Kiến Nô ngã xuống, đầu bị cán nát.

Đối phương đánh mình, đánh một cái chết một tên.

Mình đánh đối phương, đánh một cái không thể bắn thủng giáp.

Trận này đánh kiểu gì?

Đa Nhĩ Cổn giơ đao, choáng váng, không biết nên đánh thứ này thế nào.

Lúc này vẫn là Nhạc Thác phản ứng nhanh hơn: "Rút, rút lui! Nghĩ kỹ cách đối phó với cái xe sắt này rồi hãy chiến đấu. Lui về trước, nhanh chóng lui về."

Đa Nhĩ Cổn lúc này mới bừng tỉnh, đúng vậy, gặp phải binh khí kỳ quái không hiểu được, trước tiên rút lui, sau đó từ từ suy nghĩ mới là đạo lý.

"Rút lui, rút lui."

Kiến Nô thổi kèn thu binh, Nhạc Thác và Đa Nhĩ Cổn co giò chạy lấy người.

Xưa nay muốn làm nên đại sự, trước tiên phải học được chính là chạy trốn. Kiến Nô thích nhất là coi "Tam Quốc Diễn Nghĩa" là binh thư mà xem, trong đó Lưu Bị, Tào Tháo, anh hùng nào mà không phải thường xuyên chạy trốn? Chạy trốn không mất mặt, phải là không chạy thoát được mới mất mặt.

Hai vị đại lão dẫn đầu bỏ chạy! Hơn nữa còn chạy rất nhanh.

Rõ ràng Nhạc Thác đang bị bệnh, cả ngày ho khan, nhưng hiện tại tốc độ chạy trốn, cũng không chậm hơn Đa Nhĩ Cổn thân thể khỏe mạnh, tuổi trẻ lực tráng.

Bản đội của hai người trong nháy mắt đã chạy ra ngoài mấy trăm mét.

Xe bọc thép chạy không nhanh, đuổi không kịp. Kỵ thuật của Kỵ Binh doanh thôn Cao Gia không đủ tốt, cũng không đuổi kịp.

Ngược lại có mấy khinh kỵ Mông Cổ đuổi theo, quả nhiên kỵ thuật của người Mông Cổ tốt, đuổi theo rất nhanh.

Đáng tiếc chính là, người Mông Cổ kỵ thuật tuy tinh, nhưng phương thức chiến đấu lại rất nguyên thủy, đuổi theo một mũi tên bắn về phía lưng Đa Nhĩ Cổn, Đa Nhĩ Cổn một chiêu nép bên hông

ngựa né tránh, thuận tay bắn một mũi tên trở về, vậy mà bắn rơi kỵ binh Mông Cổ xuống ngựa.

"Chết tiệt, tên này còn có chút bản lĩnh."

Một khinh kỵ Mông Cổ phi ngựa như bay, đuổi sát lại một đao bổ tới, Đa Nhĩ Cổn không những dễ dàng né tránh, ngược lại một đao chém ngược trở về, lại chém kỵ binh Mông Cổ kia ngã ngựa.

Mọi người: "!!!"

Kỵ binh Mông Cổ nhất thời vậy mà không dám đuổi theo nữa, Đa Nhĩ Cổn và Nhạc Thác dẫn theo một đám tàn binh bại tướng, chạy thục mạng hướng về phía đông bắc, biến mất trên thảo nguyên.

Tuy rằng để chạy mất tên cầm đầu, nhưng trận chiến đã thắng.

Người Mông Cổ nhất thời hoan hô: "Thắng rồi, chúng ta thắng rồi!"

"Cuối cùng cũng đánh thắng Kim quốc một lần."

Người bên thôn Cao Gia cũng vui mừng không kém: "Kiến Nô cũng không đáng sợ như vậy."

"Chúng ta đã giúp Hòa giáo viên xả giận rồi."

"Báo thù cho bách tính chết ở Đại Lăng Hà."

Chỉ thấy trong đám loạn quân, thủ lĩnh bộ lạc Thổ Mặc Đặc, Ngạc Mộc Bố, chậm rãi đi đến trước mặt tộc trưởng Ô Thẩm, cúi đầu, quỳ một gối xuống: "Bộ lạc Thổ Mặc Đặc ta, từ nay về sau tôn bộ lạc Ô Thẩm làm chủ, liên minh với Đại Minh, cùng nhau tấn công Kiến Nô."

Mọi người xung quanh cùng nhau hoan hô: "Ô Thẩm! Ô Thẩm!"

Tộc trưởng Ô Thẩm lại biết vì sao mình có thể đánh thắng trận này, hắn ngoan ngoãn đi đến trước mặt Tạo Oanh, dùng lễ chắp tay của người Hán nói: "Từ nay về sau mọi người đều sẽ cùng bằng hữu người Hán của chúng ta, vì đánh bại Kiến Nô mà chiến đấu."

"Đánh bại Kiến Nô!"

"Đánh bại Kiến Nô!"

Trên thảo nguyên vang lên tiếng gầm rú.

Tạo Oanh quay đầu nhìn về phía Ngạc Mộc Bố: "Vợ con của Lâm Đan Hãn ở đâu? Ấn tín khả hãn truyền xuống từ Thành Cát Tư hãn đâu?"

Ngạc Mộc Bố ngoan ngoãn đáp: "Bọn họ ở bộ lạc Sát Cáp Nhĩ, còn phải từ chỗ này đi về phía đông một khoảng thời gian nữa mới đến."

"Rất tốt!" Tạo Oanh nói: "Ngươi dẫn đường, chúng ta nhất định phải lấy được ấn tín khả hãn."

Ngạc Mộc Bố với thân phận là "tướng lĩnh đầu hàng", bây giờ đương nhiên phải nhanh chóng kiếm điểm.

Ngoan ngoãn dẫn đường, mọi người cùng nhau đi về phía đông, một lúc lâu sau, đến địa bàn đóng quân của bộ lạc Sát Cáp Nhĩ.

Lúc này bộ lạc Sát Cáp Nhĩ, đã sớm không còn hào quang của hoàng tộc ngày xưa, trong chiến tranh liên miên, bị những bộ lạc Mông Cổ không nghe lời khác và Kim quốc đánh cho đến mức chỉ còn thoi thóp.

Đối mặt với liên quân hùng mạnh do người Hán, bộ lạc Ô Thẩm, bộ lạc Ngạc Nhĩ Đa Tư, bộ lạc Thổ Mặc Đặc tạo thành, bộ

lạc Sát Cáp Nhĩ thậm chí ngay cả một mũi tên cũng không bắn, tại chỗ đầu hàng.

Vợ của Lâm Đan Hãn là Nang Nang phúc tấn, Tô Thái phúc tấn, con trai của Lâm Đan Hãn là Ngạch Triết, ba người được đưa đến trước mặt Tạo Oanh.

Tạo Oanh cũng không nói nhảm, đưa tay ra: "Lấy ra đây!"

Nang Nang phúc tấn dùng hai tay run rẩy, đưa lên một chiếc ấn ngọc. Đây chính là quốc tỷ truyền quốc của nhà Nguyên, phía trên còn khắc bốn chữ lớn "Chế Cáo Chi Bảo".

Lẽ ra, thứ này nên giao cho Ô Thẩm, sau này sẽ do Ô Thẩm đảm nhiệm đại hãn.

Nhưng mà...

Tạo Oanh rõ ràng không có ý định giao thứ này cho Ô Thẩm, mà là lấy ra một chiếc hộp gỗ đã chuẩn bị từ trước, trong hộp còn có vải lụa mềm mại.

Nàng cẩn thận đặt ấn ngọc vào trong hộp, đậy hộp lại, sau đó cất chiếc hộp vào trong túi, mỉm cười: "Nang Nang phúc tấn, Tô Thái phúc tấn, Ngạch Triết, ba người các ngươi, đi cùng ta."

Ba người nào dám nói nửa chữ không, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Tạo Oanh lúc này mới quay sang Ô Thẩm: "Từ nay về sau, thảo nguyên giao cho ngươi quản lý."

Ô Thẩm còn chưa biết mình đã trở thành Mông gian, hay nói cách khác là đã trở thành tội nhân muôn đời của Nguyên triều, hay là trong lòng hắn biết, nhưng hắn giả vờ như không biết.

Dù sao Nguyên triều đã định sẵn sẽ diệt vong vào lúc này, ở

nơi này, khác biệt chỉ là diệt vong trong tay Kiến Nô, hay là diệt vong trong tay người Hán mà thôi.

Tộc trưởng Ô Thẩm chắp tay, lớn tiếng nói với Tạo Oanh: "Bằng hữu người Hán thân mến của ta, đa tạ ngươi đã giúp ta bình định thảo nguyên, từ nay về sau ta sẽ quản lý thảo nguyên thật tốt, buôn bán nhiều hơn với bằng hữu người Hán, cùng nhau thu thập đám người Nữ Chân kia."

Chương 905: Ba người mới đến

Tạo Oanh dẫn theo Nang Nang phúc tấn, Tô Thái phúc tấn và Ngạch Triết trở về thôn Cao Gia.

Thời bấy giờ xe ngựa đi chậm.

Ba con tin đi cùng với Kỵ Binh doanh, trong lòng hoảng sợ vô cùng.

Cũng giống như tâm trạng của An Cát Nhạc và Triết Bố khi bị áp giải đến thôn Cao Gia.

Vừa sợ hãi, vừa lo lắng cho số phận của bản thân.

Hai người phụ nữ đã chuẩn bị tâm lý, bất cứ lúc nào cũng có thể nhẫn nhục cầu toàn để bảo vệ Ngạch Triết, chấp nhận mọi sự sỉ nhục của người Hán.

Có yêu cầu gì cứ việc nói, 18 tư thế cứ việc bày ra, dù sao chỉ cần không hại chết con trai ta, cái gì ta cũng chịu làm.

Đặc biệt là Tô Thái, sinh mẫu của Ngạch Triết, trong người bùng lên ngọn lửa "làm mẹ thì mạnh mẽ"…

Vào khoảnh khắc bước vào thôn Cao Gia, nàng đã chuẩn bị tinh thần để tận mắt chứng kiến cảnh tượng địa ngục.

Thế nhưng, người ra đón họ lại là An Cát Nhạc và Triết Bố, hai người mặc trang phục của người Mông Cổ, mỉm cười vẫy tay chào ba người mới đến, dùng tiếng Mông Cổ chào hỏi: "Nang Nang, Tô Thái, Ngạch Triết, xin chào mọi người?".

Ba người mới đến cùng ngẩn người: Hai người Mông Cổ này là

ai?

An Cát Nhạc: “Ta là thê tử của tộc trưởng Ô Thẩm, An Cát Nhạc, đây là con trai ta, Triết Bố”.

Lời này vừa nói ra, ba người mới đến lập tức hiểu ra: Thì ra thê tử của Ô Thẩm cũng bị người Hán khống chế.

Khó trách! Khó trách người Hán cướp mất truyền quốc ngọc tỷ, Ô Thẩm lại không có phản ứng gì.

Bộ lạc Ô Thẩm căn bản là con rối do người Hán thả ra!

Đến lúc này, ba người mới hiểu tại sao bộ lạc Ô Thẩm lại có thể trỗi dậy trong thời gian cực ngắn, thu phục Ngạc Nhĩ Đa Tư, Thổ Mặc Đặc, rồi lại xuất chinh Trát Cáp Nhĩ.

Có điều, cũng không có không phục bao nhiêu.

Bản thân ba người cũng tận mắt nhìn thấy chiếc xe sắt kỳ quái kia, thứ đó chạy trên thảo nguyên, quả thực là thế như chẻ tre, không có cách nào chống đỡ.

Sắc mặt Tô Thái phúc tấn ảm đạm: “An Cát Nhạc, Triết Bố, các ngươi ở đây đã lâu chưa? Ở đây… có tốt không?”.

Câu hỏi này chính nàng hỏi ra cũng không chuẩn bị nghe được câu trả lời gì tốt đẹp, làm con tin thì có gì tốt? Chắc chắn là ban ngày bị sai khiến như trâu ngựa, ban đêm còn phải hầu hạ lão già xấu xí…

Thế nhưng, An Cát Nhạc lại cười: “Rất tốt, cuộc sống ở đây thật sự rất tuyệt vời”.

Tô Thái: “Hả?”.

An Cát Nhạc cười vô cùng vui vẻ: “Còn tốt hơn lúc ta ở bộ lạc Ô Thẩm”.

Tô Thái: “Cái gì?”.

An Cát Nhạc: “Các ngươi đi theo ta”.

An Cát Nhạc và Triết Bố dẫn đường, ba người mới đến sợ hãi đi theo phía sau.

Khu thương mại Cao Gia phồn hoa náo nhiệt lập tức hiện ra trước mắt ba người, trên đường phố hàng hóa đủ loại, khiến ba người Mông Cổ mới đến hoa cả mắt.

Trên thảo nguyên Mông Cổ cũng có chợ, cũng có thương nhân người Hán và người Mông Cổ, thậm chí là thương nhân Tây Vực trao đổi hàng hóa, nhưng chút hàng hóa ít ỏi đáng thương đó, so với khu thương mại Cao Gia, quả thực là đom đóm tranh sáng với mặt trời.

Nang Nang phúc tấn chỉ vào một quầy hàng nhỏ phía trước, a một tiếng: “Các ngươi xem, cửa hàng kia bán nồi sắt, rất nhiều nồi sắt lớn, bày la liệt khắp nơi, cả đời ta chưa từng thấy nhiều nồi sắt như vậy”.

An Cát Nhạc liếc mắt nhìn cửa hàng kia, cười nói: “Đó là cửa hàng do thôn hội thôn Cao Gia mở, có thể coi là quan phường, đồ vật bán rẻ hơn tiểu thương tư nhân”.

Nàng dẫn Nang Nang phúc tấn đi tới, dùng tiếng Hán còn ngượng nghịu hỏi: “Loại… nồi sắt… này… bao nhiêu… tiền… một cái?”.

Tiểu nhị của quan phường mỉm cười đáp: “Hai trăm văn tiền”.

An Cát Nhạc dùng tiếng Mông Cổ nói lại một lần: “Hai trăm văn tiền”.

“Cái gì? Chỉ… chỉ có hai trăm văn?”. Nang Nang phúc tấn ngây người: “Nồi sắt tốt như vậy, ở chỗ chúng ta, ít nhất cũng phải một

lượng bạc. Sau khi đoạn tuyệt giao thương với người Hán, một lượng bạc cũng không mua được, chúng ta phải dùng cả một con dê mới đổi được".

An Cát Nhạc có chút đắc ý, lấy đồ vật của thôn Cao Gia ra hù dọa đồng tộc chưa từng thấy qua, không biết vì sao cảm thấy rất sảng khoái. Có lẽ là nàng ở thôn Cao Gia đã lâu, cảm giác ưu việt khó hiểu liền xuất hiện.

An Cát Nhạc dùng giọng điệu "người đến trước dạy bảo người đến sau", chậm rãi nói: "Yên tâm đi, các ngươi đã đến đây rồi, sau này nỗi sắt muốn mua bao nhiêu cũng được, nhiều đến mức ngươi căn bản không muốn, không khí ở đây còn thơm ngọt hơn cả trên thảo nguyên".

Đoàn người tiếp tục đi về phía trước, Tô Thái vừa nhìn liền thấy một cửa hàng bán son phấn, trang sức vàng bạc. Nàng còn đang tuổi thích làm đẹp, vừa nhìn thấy những thứ này, chân như muốn nhấc không lên, thế nhưng, hiện tại nàng là con tin, bị bắt cóc đến đây, một nghèo hai trắng, cho dù nhìn trúng những thứ này, cũng không mua nổi.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn cửa hàng kia mà thèm thuồng…

An Cát Nhạc lại bắt đầu đắc ý, cố ý xoay người một vòng, Tô Thái lập tức phát hiện, trên người An Cát Nhạc đeo đầy trang sức vàng bạc, trên mặt cũng trang điểm son phấn.

Nàng không khỏi ôi một tiếng: "An Cát Nhạc, sao ngươi có nhiều tiền mua những thứ này vậy?".

Theo nàng thấy, làm con tin chẳng khác gì làm trâu ngựa, sao có thể có tiền tiêu xài?

An Cát Nhạc đắc ý: "Con trai ta có bản lĩnh, nó ở đây mở một nhà xưởng dệt lông cừu, trượng phu ta từ thảo nguyên đưa lông

cừu đến, nhà xưởng của con trai ta đem gia công lông cừu thành vải vóc bán ra, kiếm được rất nhiều tiền…”.

Nang Nang và Tô Thái liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đều nghĩ: Con tin còn có thể làm việc này? Người Hán đối với con tin cũng khá khoan dung.

Ba người phụ nữ vừa dạo phố vừa trò chuyện gượng gạo, ở bên kia, hai đứa trẻ cũng đang nói chuyện.

Ngạch Triết bây giờ còn rất nhỏ, mới bảy tuổi.

Triết Bố lớn hơn một chút, mười tuổi.

Góc nhìn của hai đứa trẻ hoàn toàn khác với người lớn.

Ngạch Triết nói: “Triết Bố ca ca, huynh xem phía trước, có một cửa hàng bán bảo đao, những thanh đao này thật đẹp”.

Triết Bố vẻ mặt vênh váo nói: “Thích không? Ta mua một thanh tặng ngươi”.

Ngạch Triết: “Hả? Như vậy sao được?”.

Triết Bố cười nói: “Trước kia ở đây chỉ có một mình ta là trẻ con Mông Cổ, luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó, ngươi đến rồi, ta có bạn rồi, vui biết bao, tặng ngươi một thanh đao không tính là gì”.

Ngạch Triết nhỏ giọng nói: “Nhưng chúng ta là con tin, là tù nhân, có thể mang đao sao?”.

Triết Bố: “Đương nhiên là có thể! Ở đây đao không tính là gì, vũ khí thực sự của người Hán ở đây là hoả súng, lợi hại lắm, cách xa mấy trăm mét “bùm” một tiếng là giết chết kẻ địch, bọn họ căn bản không cần lo lắng chúng ta mua đao”.

Ngạch Triết: “Ờ”.

“A, xem kìa, nghĩa huynh của ta đến rồi”. Triết Bố đột nhiên hướng về phía con đường phía trước vẫy tay, đổi sang tiếng Hán gọi lớn: “Thập Thò ca ca”.

Lưu Mậu Bào mỉm cười đi tới.

Trước khi đến, hắn đã hỏi thăm con tin người Mông Cổ đến hôm nay là ai, con tin của gia tộc Hoàng Kim, hắc hắc.

Nhưng hắn giả vờ như không biết, vẻ mặt ngơ ngác đi tới: “Triết Bố đệ đệ, vị bên cạnh đệ… hình như cũng là người Mông Cổ, sao không giới thiệu cho ca ca một chút?”.

Chương 906: Ăn bún còn phải trả tiền?

Triết Bố chỉ là một đứa trẻ, kỳ thực cũng không giới thiệu được gì, ở đây lược bỏ một vạn chữ tự giới thiệu gì đó, ba đứa trẻ coi như là "quen biết" nhau.

Lưu Mậu Bào lại thi triển thần công PUA của mình, vỗ vai Ngạch Triết nói: "Ngạch Triết đệ đệ, ngươi đường xa mà đến, chắc chắn cái gì cũng không biết, nhưng không sao, Thập Thò ca ca dạy cho ngươi, có gì không hiểu, cứ việc tìm ta. Ca ca không có gì khác, chỉ là tiền tiêu vặt còn coi như khá nhiều, ngươi có muốn gì, cũng có thể tìm ca ca".

Ngạch Triết mới đến nơi này, vốn là sợ hãi bất an, vừa nghe Lưu Mậu Bào nói những lời có vẻ thân thiết vô cùng, lập tức cảm động đến mức nước mắt lưng tròng, cũng giống như Triết Bố lúc trước, dễ dàng rơi vào bẫy rập: "A? Thập Thò ca ca, huynh thật là người tốt".

Lưu Mậu Bào lại có thêm một người nghĩa đệ, dắt tay hai người nghĩa đệ: "Đi! Ca ca dẫn các ngươi đi ăn ngon uống say, vui vẻ nào".

Cùng lúc đó, Tạo Oanh sải bước vào chủ bảo của Cao Gia bảo, đi đến trước mặt Cao Nhất Diệp.

Lúc này Cao Nhất Diệp đang viết bản thảo, ừm, bản thảo tin tức!

Hiện tại mỗi ngày nàng đều phải chuẩn bị bản thảo cho Cao Gia tin tức vào buổi tối, đơn giản là đọc qua một lượt, khi ghi hình

tin tức, lời nói của nàng gần như là lời nói của "lãnh đạo quốc gia", đó là điều phải thận trọng.

Lỡ như khi nói tin tức quan trọng, truyền đạt sai ý của Thiên Tôn, tạo thành "sai lầm tổng hợp", ảnh hưởng đến phán đoán của mọi người về chính trị kinh tế gì đó, vậy thì không tốt.

Thấy Tạo Oanh đi vào, Cao Nhất Diệp liền bỏ bút xuống, vui mừng nói: "Tạo Oanh tỷ tỷ, đã lâu không gặp".

Tạo Oanh mỉm cười lấy ra một cái túi, mở ra, bên trong lại là một cái hộp, mở hộp ra, bên trong là một khối ngọc bích.

Cao Nhất Diệp: "A? Truyền quốc ngọc tỷ của Nguyên triều?".

Tạo Oanh gật đầu: "Đúng vậy! Thứ này gần như tương đương với Nguyên triều. Thứ này ở trong tay người Mông Cổ, Nguyên triều vẫn còn. Ở trong tay người khác, Nguyên triều coi như diệt vong".

Cao Nhất Diệp nghe đến đây, vẻ mặt cũng không khỏi nghiêm túc: "Thứ này chúng ta nên xử lý như thế nào đây?".

Tạo Oanh: "Chuyện này không thể hỏi ta".

Cao Nhất Diệp bật cười: "Cũng phải, phải hỏi Thiên Tôn mới được".

Tạo Oanh: "Thiên Tôn có đó không?".

Cao Nhất Diệp chỉ vào "Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt" đang ngồi bất động ở góc tường, mỉm cười nói: "Thiên Tôn tạm thời không có ở đây, ngài ấy đến Lạc Dương du ngoạn rồi".

Lúc này, tại một con phố ẩm thực nào đó ở Lạc Dương…

Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt đang cầm một cái "bánh nướng đường", nhét vào trong miệng silicon, nếm thử mùi vị, sau

đó nhân lúc người khác không chú ý liền nhổ ra, động tác trông vô cùng mờ ám, hoàn toàn không giống người tốt.

Thiên Tôn đã không có ở đây, vậy truyền quốc ngọc tỷ này cũng không cần gấp gáp sắp xếp, Cao Nhất Diệp đặt nó trước mặt Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt, giống như đồ cúng dâng lên cho Lý Đạo Huyền, ngay ngắn vô cùng đẹp mắt.

Năm Sùng Trinh thứ tám, tiết trời giao mùa xuân hạ.

Tặc khấu ở Thương Châu, Lạc Dương là Mã Quang Ngọc khởi binh, dẫn quân tập kích vùng ngoại ô Lạc Dương.

Hạ Nhân Long dẫn theo Cao Kiệt đến nghênh chiến, Cao Kiệt thả nước(*), Hạ Nhân Long liều lĩnh đơn thương độc mã xông lên, dẫn đến quan binh đại bại. (cố ý đánh thua)

May mắn là nơi này cách Lạc Dương gần, Bạch Diên dẫn theo dân đoàn thôn Cao Gia đến kịp, Mã Quang Ngọc thua chạy, chạy trốn vào trong núi.

Không lâu sau, Sấm Vương, Tây doanh Bát Đại Vương cướp bóc ở Nam Dương, Đường Hà.

Hạ Nhân Long hội quân cùng Cao Kiệt, Trương Toàn Xương đến nghênh chiến, hai bên đại chiến một trận, quan binh thất bại, đô ty Điền Ứng Long tử trận, Hạ Nhân Long và Cao Kiệt vội vàng rút lui.

Tào Văn Chiếu đến cứu viện, cuối cùng cũng đánh lui được tặc quân …

Tình hình chiến sự trong cảnh nội Hà Nam vô cùng bi thảm!

Mùa hạ!

Thời tiết bắt đầu nóng lên.

Lý Đạo Huyền đang ngồi bên đường một con phố nhỏ trong thành Lạc Dương, ăn canh vịt tiềm.

Nạn dân trên đường có thể thấy rõ là ngày càng nhiều.

Năm nay lại là một năm hạn hán…

Hà Nam đã nhiều năm gặp tai ương, cuộc sống của người dân ngày càng khó khăn, người dân các làng quê, nếu không phải bị tặc quân ép buộc thì đều chạy đến những thành phố lớn như Lạc Dương để lánh nạn.

Hai đứa trẻ gầy gò ốm yếu đứng từ xa, len lén nhìn bát canh trong tay Lý Đạo Huyền, thỉnh thoảng lại nuốt nước miếng.

Lý Đạo Huyền thở dài, vẫy tay với hai đứa trẻ, cố gắng lộ ra vẻ mặt ôn hòa: “Các con, lại đây, lại đây”.

Hai đứa trẻ rụt rè đi tới.

Lý Đạo Huyền đưa bát canh trong tay qua.

Hai đứa trẻ mừng rỡ, vội vàng đưa tay bốc canh vịt tiềm nhét vào miệng, trong nháy mắt đã ăn hết sạch bát canh.

Lý Đạo Huyền quay đầu lại, nói với chủ quán: “Lại cho một bát”.

Chủ quán hiểu ý, vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất nấu một bát bưng lên.

Vừa mới đặt trước mặt hai đứa trẻ, hai đứa trẻ lại tranh nhau ăn…

Lý Đạo Huyền xòe tay: “Chủ quán, ông cứ cho thêm năm bát đi”.

Chủ quán vừa nấu canh, vừa nói: “Khách quan, ngài đúng là

người tốt bụng. Nhưng mà nạn dân ngày càng nhiều, ngài giúp cũng không giúp hết được".

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Giúp không hết sao? Chưa chắc đâu".

Y bắt đầu tính toán trong lòng, tầm nhìn của mình đã mở rộng đến Lạc Dương, tiếp theo cũng nên ra tay với Lạc Dương, trực tiếp đem bộ kia ở Tây An áp dụng sang đây. Chỉ là, vùng ngoại ô Lạc Dương phát triển bây giờ hơi khó khăn, lưu khấu quá nhiều, suốt ngày chạy loạn, Bạch Diên dẫn theo dân đoàn đánh đông dẹp bắc, vậy mà đánh mãi không hết.

Nếu muốn xây nhà xưởng ở ngoại ô Lạc Dương, thì chỉ có thể xây ở phía tây bắc Lạc Dương, bên đó đã là phạm vi tầm nhìn của mình, không cần lo lắng lưu khấu, nhưng phía đông Lạc Dương hiện tại hơi phiền phức.

Đang suy nghĩ, chủ quán đã nấu xong bát canh thứ ba, đặt trước mặt hai đứa trẻ.

Hai đứa trẻ lại bắt đầu chia nhau ăn canh…

Trên đường phố bên ngoài có một đám người trông không giống người tốt đi tới, người nào người nấy cao to lực lưỡng, mặc trang phục hiệp khách, đeo binh khí, giống như giang hồ hào khách.

Đám người này có đến mười người, đi vào quán, vỗ bàn nói: "Chủ quán, canh vịt tiềm, mỗi người một bát".

Chủ quán đáp một tiếng: "Được rồi".

Tuy nhiên, ông ta lại không vội vàng nấu canh, mà là nói trước một câu: "Mười văn tiền một bát".

Lý Đạo Huyền thầm ồ một tiếng, nghĩ thầm: Lúc ta vào quán

này gọi chủ quán nấu canh, ông ta liền trực tiếp nấu cho ta, đến bây giờ vẫn chưa thu tiền. Nhưng đám người giang hồ này vừa vào, chủ quán liền bày ra dáng vẻ muốn thu tiền trước.

Quả nhiên!

Ta đẹp trai, nhìn là biết người tốt, ha ha ha ha.

Đám người kia dùng ánh mắt bất mãn liếc nhìn chủ quán: "Ý ông là sao?".

Chủ quán: "Mấy vị hảo hán, lần trước các ngươi ăn canh vịt tiềm ở quán nhỏ còn chưa thanh toán, lần này không trả tiền trước, tiểu điếm không dám bán nữa".

Lý Đạo Huyền: Bà nội cha! Thì ra không phải vì ta đẹp trai, mà là bọn họ có tiền án sao?

Đám người kia cười lạnh: "Ông không muốn làm ăn nữa à? Không biết bọn ta là ai sao? Bọn ta là người Phúc vương phủ bỏ tiền ra mời đến, bảo vệ cho lũ phế vật các ngươi, ông còn dám thu tiền bọn ta?".

Chương 907: Đây là luật của ta

Lý Đạo Huyền nhíu mày.

Lạ thật, đám người này là do Phúc vương phủ mời tới? Không đúng! Chẳng phải Phúc vương phủ đang bỏ tiền ủng hộ Bạch Diên xây dựng dân đoàn sao? Sao lại bỏ tiền thuê đám giang hồ này? Muốn làm gì đây? Chẳng lẽ Phúc vương phủ không sợ nuôi dưỡng binh lính riêng bị đám quan văn dâng sớ hạch tội mưu phản sao?

Y lập tức sử dụng đồng cảm, xoẹt một cái nhảy lên con kim tuyến Thiên Tôn trước ngực Bạch Diên, hỏi: "Bạch Diên, chuyện Phúc vương phủ bỏ tiền mời tư binh, ngươi có biết không?"

Lúc này Bạch Diên đang huấn luyện dân đoàn, nghe Thiên Tôn hỏi, vội đáp: "Chuyện này ta biết! Tuy Phúc vương có bỏ tiền ủng hộ dân đoàn của chúng ta, nhưng dân đoàn lại nằm trong tay thuộc hạ, theo tuần phủ cùng xuất binh đánh giặc. Mỗi lần thuộc hạ suất quân rời đi, hắn đều cảm thấy bất an, vì thế lại móc hầu bao, thuê một đám giang hồ tử sĩ, đám người này sẽ không chạy loạn theo ta, ngày ngày canh giữ trong thành, hắn mới yên tâm."

Lý Đạo Huyền kỳ quái hỏi: "Hắn không sợ bị người ta dâng sớ hạch tội sao?"

Bạch Diên lắc đầu: "Chỉ cần không thuê quá nhiều, số lượng duy trì dưới một ngàn, chắc là không có vấn đề gì. Nói là để tự bảo vệ mình trước lưu khấu, đám quan văn không hạch tội hắn được. Hoàng thượng biết được cũng sẽ không làm gì hắn, cùng lắm mắng vài câu."

Cũng đúng!

Lý Đạo Huyền vèo một cái, trở về thân thể Thiên Tôn sản xuất hàng loạt.

Vừa trở về, đã thấy mười tên giang hồ kia đồng loạt đứng dậy, tay đặt trên chuôi đao, vẻ mặt bất thiện nhìn chủ quán.

Chủ quán bị dọa sợ, nhưng không chịu thua, lùi về sau mấy bước, nói lớn: "Đây là Lạc Dương, trung tâm thiên hạ, ở đây có vương pháp."

Đám giang hồ cười ha hả: "Vương pháp? Phúc vương phủ chính là vương pháp."

Chủ quán càng hoảng sợ, lắp bắp không nói nên lời.

Đúng lúc này, Lý Đạo Huyền đứng dậy, đưa tay kéo chủ quán ra sau lưng mình, dùng thân thể mình chắn hắn ở phía sau, quay đầu nhìn đám giang hồ, nở nụ cười của người silicon vừa kỳ quái vừa tà ác: "Ăn bún không muốn trả tiền?"

Đám giang hồ vừa nhìn, thấy người gây chuyện đã đến, vội vàng nhìn quần áo trên người Lý Đạo Huyền, cùng với trang sức trên người y. Nếu mặc cẩm y hoa phục, đeo bảo thạch mỹ ngọc, vậy thì không thể chọc vào, phải chuồn ngay.

Nhưng nhìn kỹ, Lý Đạo Huyền chỉ mặc một bộ y phục hiệp khách bình thường, trên người cũng không có bảo thạch mỹ ngọc gì, không thấy trang sức vàng bạc, thậm chí ngay cả một thanh võ sĩ đao cũng không đeo, rõ ràng không phải người giàu có.

Loại người này bọn họ có thể chọc vào được.

Tên giang hồ cầm đầu cười lạnh nhìn Lý Đạo Huyền: "Lão tử ăn bún, từ trước đến nay chưa từng trả tiền."

Lý Đạo Huyền xòe tay, quay đầu nói với chủ quán: "Hắn ăn bún của ngươi bao nhiêu lần không trả tiền rồi? Ta bảo hắn bồi

thường cho ngươi.”

Chủ quán nhỏ giọng nói: “Hai lần rồi.”

Lý Đạo Huyền gật đầu, quay đầu lại đối mặt với đám giang hồ: “Hai lần không trả tiền, phải bồi thường hai mươi văn tiền, tiền phạt tính gấp đôi cho ngươi, bồi thường bốn mươi văn tiền tha cho các ngươi.”

Tên giang hồ kia nổi giận: “Con mẹ ngươi có bị bệnh không? Nhiều chuyện, tin lão tử đập nát đầu ngươi không?”

Lý Đạo Huyền không hề tức giận, thản nhiên nói: “Ăn bún không trả tiền, vốn thuộc tranh chấp dân sự, bồi thường tiền là xong chuyện. Thế nhưng, bởi vì việc này mà sử dụng biện pháp cực đoan, ví dụ như bạo lực hoặc uy hiếp, như vậy có thể cấu thành tội gây rối trật tự công cộng. Sẽ bị phạt tù có thời hạn, giam giữ hoặc quản chế, đồng thời bị phạt tiền.”

Mười tên giang hồ đều ngẩn người: “ĐM, ngươi nói bậy bạ gì đấy? Luật Đại Minh sao?”

Lý Đạo Huyền cười nói: “Không phải Luật Đại Minh, mà là luật pháp mà ta vẫn luôn tuân theo. Nơi nào có ta, thì phải làm theo luật pháp này.”

Đám giang hồ cười lớn: “Thì ra là tên điên.”

Lý Đạo Huyền: “Gọi ta là tên điên thật bất lịch sự, xin hãy gọi ta là ‘Thần Châu kỳ hiệp Tiêu Thu Thủy’.”

Lúc này chủ quán đã phát hiện tình hình không ổn, ở phía sau Lý Đạo Huyền nhỏ giọng nói: “Công tử, đa tạ công tử ra tay nghĩa hiệp, nhưng hiện tại tình hình không ổn rồi, đám người này hình như muốn động thủ thật rồi, hảo hán không chịu thiệt trước mắt, công tử mau chạy đi.”

Hai đứa bé cũng không ăn bún nữa, tức giận nắm chặt nắm đấm nhỏ.

Trong quán còn hai ba bàn khách, đều là giận mà không dám nói gì.

Đúng lúc này, một tên giang hồ đột nhiên bước lên một bước dài, vung tay, đấm thẳng vào mặt Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền ngay cả né cũng lười né, được rồi, kỳ thực là thân thủ không đủ nhanh nhẹn, căn bản không kịp né, chỉ nghe thấy một tiếng "bịch" trầm đục, tên kia kêu thảm một tiếng, dùng tay kia ôm lấy tay vừa ra quyền, ngồi xổm xuống: "Tay ta… Đau quá…"

Lý Đạo Huyền nhân cơ hội nâng chân, đạp một cước vào bụng hắn, tên kia ngã ngửa về sau, nằm trên đất nửa ngày không bò dậy nổi.

Lý Đạo Huyền: "Được rồi, ngươi đã ra tay rồi, tội gây rối trật tự công cộng thành lập, chuẩn bị cải tạo lao động nửa năm đi."

Chín người còn lại lập tức nổi giận.

Cùng nhau xông về phía Lý Đạo Huyền, một trận quyền cước, đánh tới tấp vào Lý Đạo Huyền.

Chủ quán và hai đứa bé đều sợ ngây người, mấy bàn khách khác cũng không đành lòng nhìn thẳng, đều che mặt,chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết"a a a a a"không ngừng,chờ đến khi âm thanh dần dần im bặt, mọi người mới dám nhìn lại.

Trong lòng đều đang nghĩ: Công tử kia sợ là…

Lúc này bọn họ mới phát hiện, công tử vẫn còn đứng vững vàng, còn mười tên giang hồ kia, đều nằm la liệt trên đất, kêu thảm thiết đủ kiểu, người cong như tôm.

Lý Đạo Huyền: “Tất cả đều cải tạo lao động nửa năm!”

Một tên giang hồ nằm trên đất nói lớn: “Ngươi đừng đắc ý, Phúc vương sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.”

Lý Đạo Huyền: “Ồ? Lời này nhắc nhở ta rồi, không thể chỉ dạy dỗ các ngươi là xong chuyện, ta còn phải đi dạy dỗ Phúc vương một phen.”

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

Những người đang đau đớn kêu gào trên đất quên cả kêu, ngây ngốc nhìn Lý Đạo Huyền.

Chủ quán, mấy bàn khách khác, hai đứa bé, tất cả đều ngây người.

Lý Đạo Huyền nói: “Theo lẽ thường, chuyện các ngươi chạy đến ăn bún quịt tiền, Phúc vương nhiều khả năng là không biết chuyện, ta tin tưởng người như hắn cũng không rảnh tự mình ra lệnh cho các ngươi đến ăn quịt mười văn tiền bún. Nhưng chuyện này hắn cũng có trách nhiệm, quản lý thuộc hạ không nghiêm, không chỉnh đốn kỷ luật cho tốt, rác rưởi gì cũng thu nhận vào quân đội, vậy lỗi lầm các ngươi gây ra, hắn cũng phải gánh chịu, hiện tại ta đi tính sổ với hắn đây.”

Ngươi thật sự dám đi sao?

Đám người vây xem suýt chút nữa thì buột miệng hỏi câu này.

Chỉ thấy Lý Đạo Huyền nâng chân, “bịch” một cước đạp vào một tên giang hồ trên đất: “Dậy, tất cả đều dậy cho ta, cùng đi Phúc vương phủ.”

Mười tên kia bị Lý Đạo Huyền đánh sợ, căn bản không dám phản kháng, ngoan ngoãn bò dậy, cúi đầu, che chỗ bị thương, tập tễnh dẫn đường, đi về phía Phúc vương phủ.

Bọn họ vừa đi ra đường, thế mà lại thu hút rất nhiều bá tánh vây xem.

Đặc biệt là các ông chủ quán ăn vặt trên đường, không ít người từng bị đám giang hồ này ăn quỵt, vừa thấy bọn họ bị dạy dỗ, lập tức vui mừng khôn xiết.

Chương 908: Thiên vương lão tử đến cũng phải cản

Bá tánh vây xem và các ông chủ quán ăn rất đông, trên đường dòng người tập nập.

Nhưng mà…

Luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó!

Rốt cuộc là thiếu cái gì?

Lý Đạo Huyền đột nhiên bừng tỉnh, nhớ ra rồi: “Này, ta nói các vị quần chúng vây xem, các vị không ném gì à? Dùng trứng thối, bắp cải gì đó, ném bại hoại, như vậy mới phù hợp với khung cảnh chứ."

Bách tính lắc đầu nguầy nguậy: “Đại hiệp! Đang hạn hán mà, chúng tôi đều không có trứng mà ăn, lấy đâu ra trứng thối mà ném? Ai nỡ lòng nào đem trứng để cho thối chứ.”

“Đúng vậy đúng vậy, rau dại cũng không đủ ăn, không có bắp cải mà ném người ta đâu.”

Lý Đạo Huyền: “…”

Cái này thật là trớ trêu!

Lý Đạo Huyền chỉ đành thở dài: “Haizz! Bầu không khí thật sự là không đủ. Về vấn đề các vị không có đồ ăn để ném người ta, ta sẽ nhanh chóng giải quyết, xin mọi người hãy chờ đợi.”

Không bao lâu, đến Phúc vương phủ.

Phúc vương phủ nguy nga tráng lệ, quy cách kiến trúc chỉ kém Phủ Tần vương, phủ đệ đứng đầu phiên vương một chút xíu, nhưng nhìn khắp thiên hạ, xếp thứ hai là không có vấn đề gì.

Bình thường trước cửa vương phủ chỉ có một đội thị vệ, nhưng gần đây lưu khấu quấy phá Hà Nam dữ dội, trong thành Lạc Dương cũng nhiều nạn dân. Phúc vương sợ hãi, chiêu mộ gần ngàn giang hồ nhàn rỗi, thay phiên canh giữ vương phủ.

Cho nên ngoài một đội thị vệ, còn có rất nhiều giang hồ, nhìn sơ qua, số lượng gần trăm người.

Đám người này vốn đang rảnh rỗi nhàm chán, đột nhiên nghe thấy tiếng người huyên náo, nhìn ra đường lớn, liền thấy Lý Đạo Huyền áp giải mười tên giang hồ đi tới, phía sau bọn họ còn có rất nhiều người qua đường Giáp Ất Bính Đinh xem náo nhiệt, trùng trùng điệp điệp, chen chúc cả con đường.

Đám thị vệ kia, vừa nhìn đã nhận ra Lý Đạo Huyền: “A? Đó chẳng phải là Thần Châu kỳ hiệp Tiêu Thu Thủy thường xuyên xuất hiện cùng Bạch tiên sinh sao? Trước mặt tuần phủ đại nhân cũng là người được sủng ái. Sao lại áp giải mười tên giang hồ đến đây?”

Đám thị vệ hơi suy nghĩ một chút, lập tức đoán được chút gì đó.

Bọn họ đi theo Phúc vương lâu như vậy, chuyện quan trường cũng gặp nhiều, biết rõ đạo lý thị vệ nhỏ bé không nên tùy tiện đắc tội người khác, nếu không đại quan đánh nhau, thị vệ gánh tội thay.

Cho nên đám thị vệ chính quy này rất khôn khéo, vừa thấy tình hình này, không nói hai lời liền lui về phía sau, trong đó còn phái ra hai người, nhanh chóng vào vương phủ bẩm báo Phúc vương.

Nhưng mà, đám giang hồ kia không được thông minh như vậy.

Một đám giang hồ nhìn sang bên này, lập tức nổi giận: "Đó là người của chúng ta! Hình như bị người ta đánh."

"Thế mà dám đến vương phủ gây chuyện?"

Gần trăm tên giang hồ, cùng nhau đi tới.

Bọn họ vừa tiến lên, bá tánh đi theo sau Lý Đạo Huyền liền sợ hãi, đồng loạt lui về phía sau một khoảng xa.

Lý Đạo Huyền thở dài: "Hắc ám sẽ khuất phục ánh sáng sao! Chỉ biết hù dọa bách tính thì tính là bản lĩnh gì?"

"Tiểu tử ngươi là ai? Đến đây gây chuyện gì?" Một tên giang hồ quát.

Lý Đạo Huyền: "Mười người này, trên đường ăn canh bún huyết vịt không trả tiền, còn uy hiếp ông chủ, cấu thành tội gây rối trật tự công cộng, hiện tại ta đến tìm Phúc vương nói chuyện về vấn đề kỷ luật của các ngươi."

"Ha ha ha, thì ra là canh bún huyết vịt." Một đám giang hồ cười quái dị: "Chúng ta ăn mấy thứ đó, từ khi nào phải trả tiền?"

Lý Đạo Huyền: "Lời này ta không thể coi như không nghe thấy. Nếu các ngươi cũng có hành vi ăn uống không trả tiền, vậy ta phải xử lý chung. Cái gì bồi thường dân sự thì bồi thường dân sự, cái gì xử phạt hình sự…"

Y còn chưa nói hết, một tên giang hồ đã "hừ" một tiếng, đấm thẳng vào mặt y: "Lải nhải, cút xuống cho lão tử."

"Bịch!"

Một quyền đánh trúng, Lý Đạo Huyền đứng im bất động, tên giang hồ kia kêu thảm thiết một tiếng, ôm cánh tay ngồi xổm

xuống…

Lý Đạo Huyền: “Được rồi, ngươi chính là kẻ phải xử phạt hình sự, trước tiên đến cải tạo lao động nửa năm đi.”

Những tên giang hồ khác đều kinh hãi: Tên này đứng im không nhúc nhích, sao người của chúng ta lại kêu thảm thiết rồi ngồi xổm xuống? Cái này không đúng?

“Là Thập Tam Thái Bảo hoành luyện!”

“Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam.”

“Moá, không phải chứ? Hai môn công phu này đều là đám người bán nghệ lừa người ta đấy, sao có thể thật sự có công phu như vậy?”

“Bất kể thật giả, lên, gần trăm người chúng ta còn sợ một mình hắn sao?”

Một đám giang hồ cùng nhau xông lên.

Thế là, các bách tính đi theo xem náo nhiệt có trò hay để xem rồi, chỉ nghe thấy tiếng nắm đấm đánh người “bịch bịch bịch” vang lên liên tục, không biết có bao nhiêu người đang đánh Lý Đạo Huyền, nhưng kết quả của đám người này đều giống nhau, đều là kêu thảm thiết, vung tay, nhảy chân…

Lý Đạo Huyền thì thong dong tự tại, tay trái đấm ngã một tên, chân phải đá bay một tên, thỉnh thoảng còn lẩm bẩm một câu: “Cải tạo lao động nửa năm, thêm một người nửa năm, thêm một người… Ừm ừm… Không tệ, hôm nay thu hoạch rất tốt, trong nháy mắt đã thu hoạch được gần mười tên phạm nhân cải tạo lao động, đây đều là lao động cả đấy, vui quá vui quá.”

Chớp mắt một cái, trước cửa Phúc vương phủ người ngã đầy đất.

Chỉ còn lại hai mươi mấy người không muốn gây chuyện thị phi, giang hồ chân chính không gia nhập, bọn họ từ đầu đến cuối chỉ đứng xem náo nhiệt, cho nên hiện tại vẫn chưa ngã xuống, còn có thể đứng nói chuyện đàng hoàng.

Nhìn thấy Lý Đạo Huyền dùng biện pháp đơn giản thô bạo như vậy đánh ngã nhiều người như vậy, hai mươi mấy tên giang hồ này cũng không khỏi hít vào hai mươi mấy ngụm khí lạnh.

Một giang hồ hán tử chắp tay: “Thiếu hiệp hảo công phu.”

Lý Đạo Huyền: “Thường thôi thường thôi, hạng ba thế giới.”

Giang hồ hán tử kia nói: “Chúng tôi và bọn họ, không phải người cùng đường, bọn họ ăn quịt, chúng tôi cũng không đi ăn.”

Lý Đạo Huyền: “Vậy thì tốt quá.”

Giang hồ hán tử nói: “Nhưng chúng tôi đã nhận tiền của Phúc vương, đáp ứng giúp hắn canh giữ vương phủ. Nhận tiền của người ta, giúp người ta giải quyết phiền phức. Ngài đánh đến tận cửa vương phủ, chúng tôi có trách nhiệm, không thể không cản ngài một chút. Chuyện này không liên quan đến ngài là ai, ngài có lý hay không, ngài lợi hại bao nhiêu. Hôm nay cho dù là ai đến, dù là Thiên vương lão tử, chúng tôi đều phải ra cản.”

Nói xong, hai mươi mấy tên còn lại, bày ra tư thế chuẩn bị tử thủ cửa phủ. Bọn họ đã thấy qua trận chiến vừa rồi, biết rõ không phải đối thủ, nhưng vẫn chuẩn bị tử thủ cửa phủ, thoạt nhìn còn có vẻ bi tráng.

Lý Đạo Huyền cười nói: “Tốt tốt, có quy củ! Quy củ giang hồ tất cả mọi người đều tuân thủ, thế giới này sẽ tốt đẹp biết bao. Thế nhưng, các ngươi làm như vậy, ngược lại khiến ta có vẻ không phân rõ phải trái."

Giang hồ hán tử kia thế mà nghiêm túc nói:“Nơi như Phúc

vương phủ, thiếu hiệp tốt nhất đừng nên xông vào. Cho dù ngài đánh bại tất cả chúng tôi, xông vào được, vậy cũng là phạm tội chết. Đợi đại quân triều đình bao vây, thiếu hiệp cho dù có lợi hại hơn nữa, cuối cùng cũng khó địch lại quan binh đông như kiến."

Lý Đạo Huyền cười khẽ: "Ta không cần phải xông vào, Phúc vương đã ra rồi."

Tên giang hồ: "?"

Thì ra, lúc này Lạc Dương đã nằm trong phạm vi quan sát của rương Lý Đạo Huyền rồi, Lý Đạo Huyền chỉ cần sử dụng chức năng "chú ý", tầm nhìn của y trong toàn bộ thành Lạc Dương đều không có trở ngại, muốn nhìn nơi nào cũng có thể nhìn thấy.

Cách mấy chục bức tường, nhìn thấy Phúc vương Chu Thường Tuần béo ba trăm cân, đang thở hổn hển chạy ra…

Chương 909: Châu chấu đến

Phúc Vương vừa chạy ra ngoài vừa mắng chửi om sòm.

Hắn nghe hộ vệ bẩm báo, người tới là bằng hữu của Bạch Diên, hồng nhân bên cạnh tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên, Thần Châu kỳ hiệp Tiêu Thu Thuỷ.

Phúc Vương nào phải kẻ biết lý lẽ, xảy ra chuyện như vậy, người này dám đến tận Phúc Vương phủ gây chuyện, thật sự là khiến hắn mất mặt.

Về phần đám giang hồ võ giả dưới tay mình có "quân kỷ" hay không, hắn thật sự cũng chưa từng quản, cũng không biết bọn họ là hạng người gì, đã làm ra chuyện gì, hoàn toàn mù tịt.

Nói khó nghe một chút, "quân kỷ" của đám giang hồ nhàn tản này, nào có đến lượt hắn phải nhọc lòng? Chuyện nhỏ nhặt này, nên do quản sự, thái giám trong Vương phủ hoặc là tùy tiện một tên rác rưởi nào đó quản là được rồi.

Cần phải kinh động đến bản vương gia sao?

Nhưng mà, hiện tại hắn phải ra ngoài dọn dẹp cục diện rối rắm này.

Điều này khiến hắn rất tức giận.

Vì vậy Phúc Vương vừa chạy ra ngoài vừa mắng Trịnh công công bên cạnh: "Tiểu Trịnh Tử, đám giang hồ nhàn tản đó là ngươi mời đến phải không?"

Trịnh công công vẻ mặt xấu hổ: "Vâng."

Phúc Vương nổi giận: "Chờ đó xem bổn vương thu thập ngươi như thế nào."

Trịnh công công ấm ức vô cùng, nhưng lại không dám cãi lời, chỉ có thể nhịn.

Rất nhanh, hai người chạy đến cửa phủ, nơi này mấy chục tên giang hồ vẫn đang cố chấp canh giữ cổng lớn Phúc Vương phủ.

Phúc Vương thân hình ba trăm cân, từ trong xông ra ngoài, "Ầm ầm" hai tiếng, đụng ngã ba tên hộ vệ đang canh cổng nhà mình.

Sau đó hắn ta xuất hiện trước mặt Lý Đạo Huyền: "Ai da, đây chẳng phải là Tiêu kỳ hiệp sao?"

Lý Đạo Huyền: "Ta không phải đến đây để trò chuyện đâu."

Phúc Vương: "Bổn vương trên đường ra ngoài có nghe hộ vệ nói, đám giang hồ này không làm việc đàng hoàng, chạy đi ăn quịt, thật sự là không ra thể thống gì, còn lấy danh nghĩa Phúc Vương phủ ta để uy hiếp người khác."

"Có điều..."

Phúc Vương đột nhiên thay đổi giọng điệu: "Không phải chỉ là bát huyết vịt 10 văn tiền thôi sao? Chuyện bé tí xíu, có đáng để Tiêu kỳ hiệp phải đánh đến tận cửa vương phủ hay không?"

Lý Đạo Huyền vừa nghe lời này, sắc mặt liền tối sầm lại: "Ồ, không coi là chuyện to phải không?"

Phúc Vương: "Vốn dĩ không phải là chuyện gì to tát, ngươi làm ầm ĩ như vậy, khiến cả thành đều biết, lúc này mới biến thành chuyện lớn."

Biểu cảm của hắn ta cũng trở nên khó coi: "Bổn vương nể mặt

Bạch tiên sinh và tuần phủ đại nhân, cũng không muốn so đo với Tiêu kỳ hiệp, chuyện này cứ như vậy bỏ qua đi."

Lời này nói ra, theo như Phúc Vương nghĩ, đó chính là ân điển lớn như trời. Có người dám đến tận cửa Vương phủ gây chuyện, hắn ta rộng lượng "bỏ qua", đây quả thực là "hành động nhân từ", phải là vị vương gia lương thiện vĩ đại cỡ nào mới có thể rộng lượng như hắn ta.

Bách tính vây xem hẳn là nên ca tụng hắn!

Thế nhưng, Lý Đạo Huyền căn bản không có ý định cứ như vậy mà bỏ qua: "Bỏ qua thì không được! Chuyện này nếu không giải quyết cho rõ ràng, sau này đám người này nhất định sẽ tái phạm."

Phúc Vương bắt đầu tức giận, hắn đường đường là vương gia đã nhượng bộ rồi, người này vậy mà vẫn không chịu buông tha?

Lý Đạo Huyền: "Đám giang hồ võ giả này ta phải mang đi cải tạo lao động làm lại cuộc đời, còn Phúc Vương phủ bên này sao... Ít nhất cũng phải phái ra một đại biểu, đến trước mặt bách tính thành Lạc Dương xin lỗi, sau đó đến từng hộ kinh doanh, kiểm kê lại xem bọn họ đã bị ăn quịt cơm bao nhiêu lần, bồi thường toàn bộ số tiền đó."

Phúc Vương nổi giận: "Ngươi...còn muốn giở trò phải không?"

Lý Đạo Huyền bẻ ngón tay, phát ra tiếng "Rắc" một tiếng của khớp xương ma sát với nhau...

Sắp sửa động thủ.

Đột nhiên, từ xa một con ngựa phi nhanh như bay đến, còn cách rất xa, kỵ sĩ trên ngựa đã gào lên: "Châu chấu, mau nhìn phía đông, châu chấu che kín trời đang bay đến...nạn châu chấu..."

Câu nói này khiến cho tất cả mọi người tại hiện trường đều sửng sốt.

Cùng nhau quay đầu nhìn về phía đông...

Chỉ thấy trên bầu trời phía đông, một mảng đen kịt châu chấu đang bay đến.

Bách tính vây xem đang chuẩn bị xem kịch hay lập tức "Ồ" lên một tiếng, bắt đầu chạy về nhà mình.

Phúc Vương cũng giật mình: "Ôi chao! Nhanh, mau vào nhà, đóng chặt cửa sổ."

Đám giang hồ võ giả vừa rồi bị Lý Đạo Huyền đánh ngã, cũng cố gắng bò dậy, chui vào những căn nhà bên cạnh.

Trong trường hợp bình thường, châu chấu sẽ không cắn người.

Nhưng mà khi xảy ra nạn châu chấu, châu chấu bay đầy trời, cướp đoạt thức ăn. Thực vật trên mặt đất sẽ bị đại quân châu chấu gặm nhấm đến mức không còn gì trong nháy mắt, trong tình huống này, châu chấu vì tranh giành thức ăn, tính tình sẽ trở nên hung dữ hơn, sẽ có một số trường hợp tấn công con người.

Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh tượng trên người mình bò đầy châu chấu gặm nhấm, thì không ai là không khiếp sợ.

Vậy thì đương nhiên phải nhanh chóng trốn đi rồi!

Người bên cạnh Lý Đạo Huyền nháy mắt đã chạy biến mất dạng.

Phúc Vương vừa chạy vừa lớn tiếng mắng Lý Đạo Huyền: "Tiêu kỳ hiệp, ngươi không phải rất lợi hại sao? Thích ra tay vì dân sao? Ngươi đi mà giết sạch đám châu chấu đó đi, giết xong bổn vương lại từ từ nói chuyện với ngươi."

Lý Đạo Huyền xòe tay: "Ồ! Mặc dù ngươi đang nói lời khó nghe, nhưng mà có lý, giải quyết nạn châu chấu trước là đúng. Mối họa Phúc Vương phủ các ngươi, vẫn không bằng nạn châu chấu. Nói một cách đơn giản, ngươi còn không bằng châu chấu."

Phúc Vương tức giận, đang định nổi giận, thì hộ vệ hai bên đã lôi hắn lui vào trong phủ.

Tiếp đó, tất cả cửa sổ trong Phúc Vương phủ đều đóng sầm lại.

Lý Đạo Huyền cũng không rảnh điều khiển pháp thân của mình nữa, để mặc người silicon đứng sừng sững trước Phúc Vương phủ, kết thúc đồng cảm, vèo một cái trở về thân thể ở bên ngoài hộp.

Cúi đầu nhìn vào trong hộp...

Chỉ thấy người trong thành Lạc Dương đều đang chạy vào trong nhà.

Bạch Diên lúc này cũng đang luống cuống, vừa rồi hắn còn đang huấn luyện dân đoàn, nhưng mà hiện tại đã lớn tiếng hô hào: "Nhanh! Tất cả mọi người rút về doanh trại, đóng cửa sổ cẩn thận, không được ở lại bên ngoài."

Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên thì đang ở khoảng sân trống giữa nha môn tuần phủ, chỉ vào bầu trời mắng: "Có lầm hay không? Hà Nam chúng ta vừa bị lụt vừa bị hạn hán, đã rất khó khăn rồi, ngươi còn cho ta thêm nạn châu chấu? Còn có thiên lý hay không?"

Đằng sau có hai gia đinh nhảy ra, lôi Phàn Thượng Hiên vào trong nhà: "Lão gia, đừng mắng nữa, mau vào nhà đi, nếu bị châu chấu vây cắn, sẽ toàn thân sưng vù mà chết, rất đáng sợ."

Phàn Thượng Hiên giật mình, vội vàng ôm đầu chạy vào nhà.

Những người có nhà còn đỡ, những nạn dân không có nhà, lúc này liền khó khăn, rất nhiều nạn dân chạy về phía những ngôi chùa trong thành.

Các vị hòa thượng, đạo sĩ trong chùa, liều mạng tiếp nhận nạn dân...

Một số chủ tiệm tốt bụng, mở cửa tiệm của mình ra, vẫy tay với nạn dân: "Nhanh vào đây, mau vào đây với ta."

Còn có một số bách tính cũng mở cửa nhà mình, chứa chấp nạn dân vào nhà. Nhưng mà dù vậy, vẫn có rất nhiều nạn dân không tìm được nơi ẩn náu, cuống cuồng chạy loạn khắp đường phố Lạc Dương.

Lý Đạo Huyền nhìn thấy cảnh này, không nhịn được nữa.

Phải nghĩ biện pháp giúp đỡ những nạn dân này.

Đang không biết phải làm sao, đột nhiên nhìn thấy chiếc cốc thủy tinh bên cạnh, mừng rỡ, vội vàng cầm lên, úp xuống một đám nạn dân.

Đám nạn dân kia đang chạy, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, dường như có một luồng khí mạnh mẽ từ trên trời ập xuống. Bọn họ vội vàng ngẩng đầu nhìn lên trời, liền nhìn thấy một chiếc cốc khổng lồ trong suốt, "Ầm" một tiếng úp bọn họ vào trong.

Các nạn dân sợ hãi ngây người tại chỗ, nửa ngày không dám nhúc nhích...

Chương 910: Vừa nhát gan vừa thích xem phim kinh dị

Lúc này Lý Đạo Huyền không rảnh giải thích gì với đám nạn dân kia.

Nhanh chóng hành động, ở trong bếp tìm kiếm một hồi, cốc thủy tinh, bát thủy tinh, hộp đựng đồ bằng nhựa trong suốt, tất cả đều được lật ra.

Mắt trái liếc nhìn, một đám nạn dân đang tìm kiếm nơi ẩn nấp trên con đường lớn trống trải, y cầm lấy một chiếc cốc thủy tinh, úp một cái, tốt, đám người này an toàn rồi.

Ánh mắt lại liếc về phía tây, bên này một đám nạn dân tụ tập lại với nhau khóc thút thít, không biết nên trốn đi đâu.

Lý Đạo Huyền cầm lấy một chiếc hộp đồ chơi acrylic trong suốt, "Ầm" một tiếng úp toàn bộ đám người này vào trong.

Úp tới úp lui thấy phiền, Lý Đạo Huyền đột nhiên nhớ tới rất lâu về trước, vì bảo vệ ruộng đồng mà mua bể cá không đáy, vội vàng bê tất cả số bể cá đó ra.

Bể cá rất lớn, diện tích có thể úp được cũng rất lớn.

Lý Đạo Huyền cầm lấy chiếc bể cá không đáy lớn nhất, úp xuống một khu phố, "Ầm" một tiếng vang thật lớn, cả một khu phố cùng với các cửa hàng, tất cả đều bị úp kín mít. Thế nhưng, bể cá này không có đáy, úp xuống cũng tương đương với việc không có đỉnh, châu chấu vẫn có thể bay vào.

Lý Đạo Huyền lấy màng bọc thực phẩm trong lò vi sóng ra, bọc

lên trên bể cá, kéo một cái, xoẹt một tiếng, xong rồi!

Chẳng mất bao lâu, người dân trong thành, đều được đủ loại vật dụng trong suốt úp vào trong.

Y làm ra một màn này, nếu là ở Trừng Thành, Bồ Châu, thậm chí là Tây An, thì bách tính đều biết là "Thiên Tôn thi pháp", sẽ không sợ hãi.

Nhưng mà ở Lạc Dương lại ra tay như vậy, thì thật sự có chút kinh thế hãi tục.

Bách tính bị đủ loại vật dụng úp vào trong sợ hãi kêu la, không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ai nấy đều hoảng sợ.

Còn những người trốn trong nhà, len lén nhìn ra ngoài từ khe cửa, càng thêm sợ hãi.

"Đó là thứ gì vậy?"

"Hình như là chiếc cốc khổng lồ trong suốt?"

"Còn có cả bát trong suốt nữa!"

"Đến từ đâu vậy?"

"Từ trên trời rơi xuống!"

"Chúng úp người ở bên ngoài vào trong, định làm gì vậy?"

"Yêu quái thả ra để bắt người sao?"

"A a a!"

Toàn bộ thành Lạc Dương, khắp nơi đều là tiếng kinh hô như vậy.

Phúc Vương vừa rồi bị hộ vệ lôi kéo trốn vào vương phủ,

không dám chạy đi đâu xa, liền trốn trong lầu các gần cửa phủ nhất. Thân hình ba trăm cân, nhìn ra ngoài từ khe cửa sổ, thân thể to lớn chiếm hết cả cửa sổ.

Hắn ta cũng bị những chiếc lồng úp khổng lồ từ trên trời rơi xuống kia dọa cho sợ hãi: "Trời ơi, bên ngoài làm sao vậy? Có yêu quái đang bắt người! Ném xuống những chiếc lồng trong suốt từ trên trời, úp người vào trong...Oa, chiếc cốc trong suốt thật lớn! Chiếc bát trong suốt thật lớn!"

Hắn còn đang la hét, đột nhiên phát hiện ra, vị kỳ hiệp Tiêu Thu Thuỷ kia vẫn đang đứng ở trước cửa vương phủ của mình, giữ nguyên tư thế ngẩng đầu nhìn trời, không nhúc nhích, ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái.

Phúc Vương kinh ngạc: "Ơ? Tên họ Tiêu kia, vậy mà không đi trốn, hắn ta còn đứng ở cửa vương phủ."

Trịnh công công ghé vào một cửa sổ khác nhìn ra ngoài: "Hắn không đi trốn làm gì? Sợ đến ngáo rồi sao?"

Phúc Vương: "Những chiếc lồng úp trong suốt kia đã úp hết những người ở bên ngoài vào trong rồi, chẳng mấy chốc tên họ Tiêu này cũng sẽ bị úp vào, sau đó bị yêu quái bắt đi."

Thế nhưng, hắn lập tức phát hiện ra mình đã nghĩ sai rồi.

Lồng úp trong suốt úp người khắp thành, duy chỉ có Tiêu Thu Thuỷ là không bị úp, mặc kệ y một mình đứng sừng sững trước cửa vương phủ, trên con đường lớn trống trải, trên trời nhất định không có một chiếc lồng nào rơi xuống úp Tiêu Thu Thuỷ vào trong.

Phúc Vương: "Kỳ lạ quá! Tại sao lại như vậy? Một người to lớn như vậy đứng ở đây, yêu quái trên trời không nhìn thấy sao? Rõ ràng những người trốn trong xó xỉnh đều bị tìm thấy, úp vào trong

rồi, tại sao người này lại không bị úp?"

Không ai có thể trả lời câu hỏi này của hắn...

Trịnh công công la lên: "Vương gia, châu chấu đến rồi, vào thành rồi."

Phúc Vương "a" một tiếng, lúc này mới nhớ tới, mình đang trốn nạn châu chấu, vừa rồi ngây ngốc nhìn những chiếc lồng úp kỳ lạ kia, đã quên mất nhân vật chính rồi.

"Đến rồi, đến rồi!"

"Châu chấu đến rồi."

Người trong thành Lạc Dương, tất cả đều bừng tỉnh từ sự kinh hãi mà những chiếc lồng úp mang đến, lần nữa trở về với nỗi sợ hãi đối với châu chấu.

Châu chấu che kín trời đã đến...

Lao thẳng xuống thành Lạc Dương!

Trong thành đương nhiên sẽ không có cây trồng, nhưng trong thành cũng có cây cối, có cỏ, còn có một số người trồng hoa trước cửa nhà, có người còn trồng hành lá trên ban công.

Mục tiêu của châu chấu chính là những loài thực vật ít ỏi, rải rác này.

Dù sao thì cứ ăn bừa bãi đã!

Tiếng châu chấu va vào cửa sổ, "Cộc cộc cộc cộc" vang lên dồn dập.

Bách tính trốn trong nhà run rẩy.

Những nhà nào có lỗ hổng trên mái nhà, vội vàng lấy ván gỗ gì

đó bịt kín lỗ hổng.

Thi thoảng có một hai con châu chấu chui vào trong nhà từ lỗ hổng, người trốn trong nhà liền vội vàng cầm lấy đồ đạc để đập chết châu chấu.

Toàn bộ thành Lạc Dương đều là cảnh tượng người và châu chấu chiến đấu.

Những người bị úp trong lồng úp trong suốt, lập tức phát hiện ra, ơ? Châu chấu bị lồng úp trong suốt chặn lại! Hơn nữa những chiếc lồng úp trong suốt này, còn có tác dụng bảo vệ hoàn hảo cho bọn họ, còn tốt hơn cả những căn nhà xiêu vẹo kia.

Lỗ hổng của căn nhà có thể cho châu chấu chui vào, nhưng mà lồng úp trong suốt này thì không!

Bọn họ thậm chí có thể nhìn thấy châu chấu bâu vào bên ngoài lồng úp trong suốt,nhìn thấy rõ ràng phần bụng lộ ra của chúng.

Lúc này, một số người đầu óc nhanh nhạy, rốt cuộc cũng hiểu ra được điều gì đó.

"A, những chiếc lồng úp trong suốt này, không phải yêu quái thả xuống để bắt chúng ta, mà là thần tiên thả xuống để bảo vệ chúng ta."

"Trên trời có thần tiên che chở cho chúng ta."

"Đây đều là cốc trên trời, bát trên trời, hộp trên trời..."

"Oa, thần tiên dùng vật dụng của tiên giới để bảo vệ chúng ta."

Tư tưởng của bách tính thời nay thật là chất phác: Thứ gì từ trên trời rơi xuống mà hại mình, vậy thì chính là yêu quái. Nếu giúp đỡ mình, vậy thì chính là thần tiên.

Hoàn toàn không có chút khó khăn nào khi phán đoán, đơn

giản là vậy!

Lúc này, Phúc Vương vẫn còn đang nhìn ra ngoài từ cửa sổ lầu các, lầu các cao, hắn ta có thể nhìn thấy rất xa. Rất nhanh đã phát hiện ra, những chiếc lồng úp kia là dùng để bảo vệ bách tính, không phải là dùng để bắt bọn họ.

Vậy thì, Tiêu Thu Thuỷ không được bảo vệ kia, chẳng phải là...

Phúc Vương vội vàng nhìn về phía khoảng đất trống trước cửa vương phủ.

Quả nhiên, vị kỳ hiệp Tiêu Thu Thuỷ đáng ghét kia, hiện tại đã bị châu chấu bao vây.

Rất nhiều châu chấu đậu trên người Tiêu Thu Thuỷ, bò đầy đầu, vai, ngực, lưng, cánh tay của y... dày đặc...

Phúc Vương da đầu tê rần, kinh hô: "Tên họ Tiêu kia sắp bị châu chấu cắn chết rồi."

Tuy rằng tên họ Tiêu này không phải là nhân vật gì đáng để người ta yêu thích, nhưng mà con người tận mắt nhìn thấy một con người khác bị châu chấu vây quanh gặm nhấm, cảnh tượng này thật sự khiến người ta không thể chịu đựng nổi.

Phúc Vương cảm thấy trên người mình dường như cũng bò đầy châu chấu, toàn thân đều ngứa ngáy, khó chịu, hoàn toàn không thể chịu đựng nổi. Nhưng mà, lại nhịn không được muốn xem.

Vừa nhát gan vừa thích xem phim kinh dị.

Chương 911: Cũng may, hắn có tiền để sửa

Lý Đạo Huyền nhìn vào khung cảnh trong hộp, cũng có chút im lặng.

Nếu như y không dùng chức năng "chú ý", chỉ dùng mắt thường của mình để nhìn, thì châu chấu giống như một đám cát bay, trong hộp bay tới bay lui. Nơi chúng bay qua, quả nhiên là không có một ngọn cỏ.

Một thân cây nhỏ rất đáng yêu, trong nháy mắt đã bị châu chấu bò đầy, sau đó trong nháy mắt chỉ còn lại cành cây.

Y đưa tay vỗ vỗ, bàn tay đi qua, những "cát bay" này lập tức bị lòng bàn tay của hắn quét đi một mảng, thế nhưng cũng chẳng có tác dụng gì, trong nháy mắt, "cát bay" khác lại tràn tới.

Phiền phức quá!

Đang điều chỉnh tầm nhìn khắp nơi, xem xét tình hình tai nạn, xem có người nào mình không che chở được hay không, đột nhiên nhìn thấy hình nộm silicon của mình vẫn đứng trước Phúc vương phủ, đã bị một lượng lớn "cát bay" bao phủ.

Mặc dù hình nộm silicon không sợ bị cắn, nhưng mà rất ghê tởm.

Lý Đạo Huyền đưa tay ra, cầm lấy hình nộm silicon của mình, trực tiếp lấy nó ra khỏi hộp.

Mà lúc này…

Phúc vương vẫn đang nhìn chằm chằm vào kỳ hiệp Tiêu Thuỷ Thu, vừa sợ vừa xem phim kinh dị, đang muốn xem xem người bị châu chấu bao vây gặm nhấm rốt cuộc sẽ thê thảm đến mức nào.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy vị kỳ hiệp Tiêu Thuỷ Thu kia, bay thẳng lên trên trời.

Rõ ràng không có làm bất kỳ động tác gì, ngay cả chân cũng không động một cái, vậy mà cứ như vậy thẳng tắp bay lên trên bầu trời.

Phúc vương: “A a a? Hắn làm sao vậy?”

Trịnh công công vừa nhìn, cũng giật nảy mình: “Bay lên rồi?”

Trong nháy mắt tiếp theo, kỳ hiệp Tiêu Thuỷ Thu tăng tốc, xoẹt một cái, bay thẳng lên trời, trong nháy mắt bay lên mấy chục trượng, thẳng hướng tầng mây.

Tầng mây trên bầu trời mở ra một cái lỗ, giống như đang nghênh đón y vậy, kỳ hiệp Tiêu Thuỷ Thu bay vào trong tầng mây, tiếp theo lỗ hổng trên tầng mây khép lại, giống như chưa từng động đậy.

Phúc vương: “!!!”

Trịnh công công: “!!!”

Những hộ vệ của vương phủ nhìn thấy cảnh này: “!!!”

Lý Đạo Huyền lấy hình nộm silicon ra khỏi hộp, trên người hình nộm silicon còn dính rất nhiều châu chấu. Thế nhưng, ngay khi hình nộm silicon rời khỏi hộp, những con châu chấu nhỏ bé như cát bay này, đột nhiên bị một cỗ lực lượng thần bí quét qua, tất cả đều mất đi sinh mạng.

Từ trên người hình nộm silicon vô lực rơi xuống…

Lại rơi trở về trong hộp.

Đám người Phúc vương còn đang nhìn chằm chằm vào tầng mây trên bầu trời ngẩn người, liền nhìn thấy những con châu chấu vừa rồi đi theo hình nộm silicon bay lên trời lại rơi xuống, đã biến thành mẫu vật châu chấu không còn sinh mạng.

Phúc vương: “A a a, thần thông gì vậy?”

Trịnh công công: “Tiên pháp, nhất định là tiên pháp.”

Lúc này Lý Đạo Huyền lại đang nghĩ: Đúng rồi! Sinh vật chỉ cần ra vào hộp thì sẽ chết. Vậy muốn xử lý những con châu chấu này, cũng không phải là không có cách nào, chỉ cần đem bọn chúng lấy ra khỏi hộp, bọn chúng lập tức sẽ chết.

Muốn đem bọn chúng lấy ra, biện pháp gì đơn giản nhất?

Vắt óc suy nghĩ a!

Đinh!

Bóng đèn trên đỉnh đầu Lý Đạo Huyền sáng lên, có rồi.

Ánh mắt y đảo một vòng, khoá chặt vào chiếc máy hút bụi trong nhà.

Đến đây nào!

Tháo chổi hút bụi xuống, thay thành ống hút. Cắm điện, sau đó hướng ống hút vào trong hộp, từ từ đưa vào từng chút một…

Lúc này, bọn Phúc vương vẫn còn đang ngơ ngác nhìn tầng mây trên bầu trời, trong đầu toàn là dấu chấm than.

Phúc vương: “Họ Tiêu… khụ… Tiêu kỳ hiệp… khụ… Tiêu đại tiên đâu rồi? Hắn bay lên trên đó rồi, sao lại không thấy đâu nữa?”

Một câu nói mà thay đổi ba lần cách gọi! Có thể thấy tâm tình hỗn loạn đến mức nào.

Trịnh công công ở bên cạnh lau mồ hôi lạnh nói: “Chẳng lẽ là, không muốn quản nữa?”

Hai người còn đang nói đến đây, tầng mây lại mở ra, từ trong tầng mây duỗi ra một cái ống hút bụi màu trắng sữa kỳ quái.

Phúc vương: “A a a, đó là cái gì vậy?”

Trịnh công công: “Pháp bảo? Nhất định là pháp bảo trên trời! Ta hiểu rồi, Tiêu đại tiên vừa rồi trở về trời, đi lấy pháp bảo rồi. Hiện tại hắn mang pháp bảo tới rồi, trời ơi, đây là pháp bảo gì vậy?”

Phúc vương: “Không nhìn ra, chưa từng nghe nói qua pháp bảo như vậy.”

Ngay lúc này, Lý Đạo Huyền ấn xuống công tắc trên máy hút bụi…

Bắt đầu hút!

“Ong ong ong!”

Máy hút bụi phát ra âm thanh khi cánh quạt xoay tròn.

Âm thanh này người ở trong hiện thực nghe thấy đều rất khó chịu, nó thông qua ống hút truyền vào trong hộp, lập tức biến thành âm thanh vo ve to lớn, khủng bố, cả thành Lạc Dương đều có thể nghe thấy.

Tất cả mọi người trốn trong nhà trong thành đều bị âm thanh này làm cho đầu váng mắt hoa, vội vàng che lỗ tai của mình, sau đó từ khe cửa sổ, lỗ thủng trên mái nhà, nhìn về phía bầu trời.

Bạch Diên chỉ liếc mắt một cái liền mừng rỡ: “Thiên Tôn ra tay

rồi! Thiên Tôn muốn xử lý châu chấu rồi.”

Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên: “Oa, kia là thứ quái quỷ gì vậy?”

Bách tính: “Cái ống lớn quá, nó đang gầm rú sao?”

Phúc vương: “Pháp bảo của Tiêu đại tiên, rốt cuộc là dùng để làm gì vậy? Phát ra âm thanh kỳ quái, dọa châu chấu bỏ chạy sao?”

…

Tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn, vì vậy, bọn họ liền nhìn thấy, đàn châu chấu đang hoành hành trên bầu trời thành Lạc Dương, đột nhiên “vèo” một cái, bị “tiên gia pháp bảo” khổng lồ kia hút vào.

Mọi người: “Oa!”

Lý Đạo Huyền hút một cái thành công, trong nháy mắt hút ra một khoảng trời trống rỗng, tâm tình cũng không khỏi tốt lên: Ồ, như vậy trị châu chấu cũng được, tiếp tục tiếp tục.

Điều chỉnh góc độ ống hút…

Vì vậy, người trên mặt đất liền nhìn thấy, cây ống pháp bảo to lớn đáng sợ kia, đổi hướng, lại nhắm vào một khoảng trời khác, vèo, châu chấu trên bầu trời trong nháy mắt bị hút sạch sẽ.

Tiên gia pháp bảo lập tức lại đổi một góc độ, vèo, lại một khoảng trời sạch sẽ.

Mọi người: “Lợi hại quá!”

Phúc vương: “Ôi trời ơi.”

Phàn Thượng Hiên: “Thần uy… gì đây.”

Bạch Diên: “Thiên Tôn phù hộ!”

Binh lính dân đoàn hoan hô cuồng nhiệt: “Thiên Tôn pháp lực vô biên!”

Lý Đạo Huyền cũng chơi vui vẻ, hút bên trái, hút bên phải, hút phía trước, hút phía sau…

Đàn châu chấu trên bầu trời thành Lạc Dương, trong nháy mắt bị y xử lý gần hết, tất cả đều biến thành “bụi bẩn” mất đi sinh mạng trong túi bụi của máy hút bụi.

Thế nhưng, chỉ hút trên trời không được, trên mặt đất còn có châu chấu.

Lý Đạo Huyền thử đem ống hút hơi tới gần mặt đất một chút…

Phúc vương: “Ơ? Pháp bảo trên trời kia, hình như đang hạ xuống về phía chúng ta.”

Trịnh công công: “Càng ngày càng gần.”

Phúc vương: “Oa, gió lớn quá!”

Lực hút khổng lồ của máy hút bụi, cách càng gần, lực hút đối với mặt đất cũng càng lớn.

Những con châu chấu đang nằm phục trên mái hiên Phúc vương phủ, lần lượt bị hút đi.

Phúc vương đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, toàn bộ cổng chính, đang phát ra tiếng kẽo kẹt kẽo kẹt, giống như cả tòa nhà sắp bay lên vậy.

Phúc vương, Trịnh công công, hộ vệ, những kẻ giang hồ trốn trong cổng chính, trong nháy mắt đều bị dọa đến mức mặt mày trắng bệch: “Nhanh, nhanh nắm chặt thứ gì đó bên cạnh.”

Tất cả mọi người đều ôm chặt lấy cột nhà.

“Ầm!”

Một tiếng vang thật lớn, mái hiên cổng chính bay lên, bị cái ống hút khổng lồ kia hút đi.

Tất cả người tí hon bên trong đều bị hút đến mức bay lơ lửng, nếu không phải dùng tay ôm chặt lấy cột nhà, bọn họ cũng sẽ bay ra ngoài theo.

Phúc vương bị dọa đến hồn phi phách tán, lớn tiếng kêu thảm thiết.

Ngay lúc này, ống hút lại xoẹt một cái, nâng cao, lại rời xa mặt đất. Các người tí hon đã bay lên đến nửa người, bịch một tiếng rơi xuống đất.

Lý Đạo Huyền ở bên ngoài hộp “ối chao” một tiếng: “Không được, cách mặt đất quá gần, hút cả kiến trúc trong thành hư hại hết… Cũng may hút hỏng là nhà của Phúc vương phủ, hắn có tiền tu sửa, không có vấn đề gì lớn. Nếu hút phải nhà của bách tính, vậy thì không tốt.”

Chương 912: Bây giờ phải làm sao?

Sau khi dùng Phúc vương phủ làm thử nghiệm, Lý Đạo Huyền bắt đầu thử nắm giữ độ cao cách mặt đất của máy hút bụi.

Chỉ cần khống chế tốt độ cao, lực hút của máy hút bụi sẽ không tạo thành ảnh hưởng đối với kiến trúc, chỉ cần vừa đủ hút châu chấu đi là được.

Hút một cái trên đường phố phía đông… hô… toàn bộ con đường đều sạch sẽ.

Lại đổi sang đường phố phía tây hút một cái…

Lại chuyển sang bên tuần phủ nha môn hút một cái…

Đúng rồi, binh doanh của dân đoàn cũng phải hút…

Lý Đạo Huyền ngày thường rất lười, là cái loại ngay cả nhà bếp cũng lười dọn dẹp, nhưng mà dọn dẹp vệ sinh cho thành Lạc Dương trong hộp lại làm vô cùng cẩn thận.

Cái này gọi là [Làm việc chính đáng thì lười như giòi bọ, lúc chơi game lại cẩn thận tỉ mỉ].

Trải qua một hồi thao tác điên cuồng, thành Lạc Dương bị y hút đến mức sạch sẽ sáng bóng, nếu như lại đánh bóng một cái, tuyệt đối sẽ sáng long lanh.

Lý Đạo Huyền nhìn một vòng, tốt lắm, xong việc!

Thu ống máy hút bụi trở về…

Đúng rồi, còn phải thu những cái cốc thuỷ tinh, bát thuỷ tinh, hộp acrylic kia về…

Bách tính thành Lạc Dương hôm nay coi như được mở rộng tầm mắt.

Tiên gia pháp bảo ngay trước mặt bọn họ thu dọn châu chấu sạch sẽ. Giống như Trấn Nguyên Đại Tiên dùng ống tay áo thu Tôn Ngộ Không vậy, sạch sẽ gọn gàng.

Bụi bẩn, rác rưởi trong thành Lạc Dương, cũng đồng thời bị thu dọn.

Không khí sạch sẽ đến mức đáng sợ!

Một số bách tính gan lớn, đẩy cửa đi ra, vẻ mặt mơ màng nhìn lên bầu trời.

Tiếp theo, bọn họ liền nhìn thấy những cái cốc trong suốt, bát trong suốt khổng lồ kia, lần lượt bay lên trời, bay đi, những người dân bị nhốt bên trong khôi phục tự do, nhưng lại không đi lung tung, mà là "bịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất, hướng về phía bầu trời dập đầu một cái thật sâu: "Đa tạ thần tiên lão gia cứu mạng."

"Không phải, ngươi thêm lão gia phía sau thần tiên, không phải rất kỳ quái sao?"

"Vậy nên xưng hô như thế nào?"

"Thiên Thần đại nhân?"

"Thần Tiên đại nhân?"

"Thiên Tôn?"

Bách tính trong thành đổ xô ra đường, đủ loại hình thức bái lạy trời đất.

Lý Đạo Huyền dùng kính lúp kiểm tra người silicon của mình, rất tốt, không bị châu chấu cắn bị thương, dù sao thứ này là chế phẩm hoá học, châu chấu dựa vào bản năng, phát hiện ăn thứ này sẽ bị tiêu chảy, không dám hạ khẩu.

Thổi thổi!

Lại bỏ nó trở về trong hộp, đặt ngay cửa Phúc vương phủ.

Bọn Phúc vương vẫn còn ở trong cổng chính không có mái hiên, hai tay ôm lấy cột nhà, chết cũng không dám buông ra, sợ tiên gia pháp bảo kia lại đến hút mình một cái.

Bọn họ đột nhiên nhìn thấy, Tiêu đại tiên vèo một cái lại từ trên trời bay xuống, đứng vững trên mặt đất, tư thế giống hệt lúc hắn bay lên trời, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thần thái ung dung.

Tiếp theo, con ngươi của y đột nhiên chuyển động, đầu cũng cúi xuống, đưa tay gõ gõ cửa Phúc vương phủ: "Được rồi, nạn châu chấu đã qua. Phúc vương, ra ngoài tiếp tục nói chuyện ăn quịt đi."

Phúc vương: "…"

Trịnh công công: "…"

Hộ vệ và hán tử giang hồ: "…"

Yên lặng, một mảng yên lặng kỳ lạ.

"Cốc cốc cốc!" Tiếng gõ cửa tiếp tục.

Phúc vương hồn vía lên mây: "Làm sao bây giờ? Vừa rồi bản vương vô lễ với lão nhân gia ngài như vậy, hiện tại bản vương không dám ra ngoài nói chuyện."

Trịnh công công: "Vương gia, đây… đây là không đi cũng phải đi. Nếu như không đi, Tiêu đại tiên tức giận chúng ta đóng cửa

không gặp, lại tế ra tiên gia pháp bảo từ trên trời… cả vương phủ đều sẽ bị thu lên trời.”

Phúc vương toàn thân run rẩy: “Này phải làm sao, phải làm sao bây giờ?”

Hắn quay đầu lại, trừng mắt nhìn đám người giang hồ kia, tức giận nói: “Đều là các ngươi hại bản vương, ăn quịt làm cái gì? 10 văn tiền cũng không lấy ra được sao? Chỉ vì 10 văn tiền, ngay cả thần tiên trên trời các ngươi cũng dám chọc giận cho bản vương?”

Đám hán tử giang hồ kia cũng bị dọa đến mức run rẩy, vấn đề bây giờ, đã không phải là vấn đề 10 văn tiền nữa rồi, mà là vấn đề chọc giận thần tiên phải làm sao bây giờ.

Trịnh công công dù sao cũng là thái giám, phương diện “phỏng đoán ý trên” này trình độ là nhất đẳng, đột nhiên linh quang lóe lên: “Vừa rồi Tiêu đại tiên rõ ràng có thể dùng tiên gia pháp bảo thu chúng ta lên trời, nhưng mà ngài nương tay không thu, nói rõ chúng ta phạm vào không phải là tội chết, còn có thể cứu vãn, còn có thể cứu vãn.”

Phúc vương mừng rỡ: “Làm sao để cứu vãn?”

Trịnh công công: “Cái đó…chịu đòn nhận tội …"

Phúc vương bừng tỉnh hiểu ra: “Đúng đúng đúng, chịu đòn nhận tội!”

Hắn quay đầu lại, nói với hộ vệ: “Đánh!”

Hộ vệ hiểu ý, vèo một cái nhảy qua, đánh cho đám người giang hồ gây chuyện kia một trận.

Đám người kia cũng biết mình gây ra đại hoạ, không dám phản kháng chút nào, cam tâm tình nguyện chịu đòn, trong nháy mắt đã bị đánh cho thê thảm.

Trịnh công công nhỏ giọng nói: “Những người này là do ta chiêu mộ tới, ta cũng phải gánh vác trách nhiệm.” Nói xong, hắn duỗi tay trái ra, nói với hộ vệ bên cạnh: “Giúp một chút, đánh gãy nó.”

Hộ vệ toát mồ hôi lạnh: “Đánh thật sao?”

Trịnh công công: “Đánh đi! Lấy một cánh tay ra ngoài chịu tội, chung quy tốt hơn so với việc bị thần tiên thu lên trời giống như châu chấu.”

Hộ vệ cắn răng một cái, vung gậy lên.

Rắc một tiếng vang lên, cánh tay trái của Trịnh công công bị đánh gãy, hắn cắn răng nâng cánh tay lên: “Được rồi, ta cũng có thể đi chịu tội rồi.”

Nói xong, hắn liền quay đầu nhìn về phía Phúc vương.

Phúc vương rít vào một ngụm khí lạnh.

Hắn chính là Phúc vương, con trai thứ ba của Minh Thần Tông Chu Dực Quân, là đứa con trai được Thần Tông sủng ái nhất, tuy rằng không làm được hoàng đế, lại nhận được đãi ngộ cực cao. Ngay cả lễ chế cũng cao hơn các vương gia khác mấy bậc, muốn hắn chịu uất ức của người phàm là tuyệt đối không thể nào.

Nhưng mà chọc giận thần tiên, Minh Thần Tông cũng không giúp được hắn.

Phúc vương suy nghĩ đủ đường, cuối cùng vẫn là chịu thua, tự mình chọn một cây cột trông rất đẹp mắt, bịch một tiếng đâm đầu vào, lực đạo khống chế một chút, không đâm chết mình, nhưng lại đâm đến mức đầu rơi máu chảy.

Máu tươi theo gương mặt của hắn chảy xuống, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ một nửa khuôn mặt.

Phúc vương: “Như vậy… như vậy có thể chịu tội rồi chứ?”

Cánh tay Trịnh công công bị gãy, đau đến mức khoé miệng co giật: “Chắc là… được rồi… đi…”

Vì vậy, một đám người đau đến mức kêu rên, đủ loại hình dạng kỳ quái đi ra ngoài.

“Két!”

Cánh cửa lớn của vương phủ mở ra, Phúc vương đầu rơi máu chảy, dẫn theo một đám người bị thương theo đủ kiểu, xuất hiện trước mặt Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền sớm đã dùng “chú ý” nhìn thấy bọn họ đang làm gì, lại giả vờ như không biết, “ồ” một tiếng: “Vương gia, ngài đây là làm sao vậy?”

Phúc vương mặt mày ủ rũ nói: “Tiêu… Tiêu đại tiên…”

Lý Đạo Huyền: “Tiên? Tiên gì? Ta không biết tiên gì cả.”

“A! Tiêu kỳ hiệp.” Phúc vương vội vàng sửa lại cách gọi: “Vừa rồi lúc tai hoạ châu chấu ập đến, bản vương… khụ… tại hạ, ở trong nhà suy nghĩ kỹ một chút. Vài phương án giải quyết mà ngài đưa ra vừa rồi, đều là vô cùng có lý. Bồi thường, nhất định phải bồi thường, tại hạ sẽ cẩn thận thẩm vấn những kẻ giang hồ này, có kẻ nào ăn quịt, gây ra tổn thất cho bách tính, toàn bộ bồi thường gấp đôi. A! Không đúng, toàn bộ bồi thường gấp trăm lần.”

Chương 913: Tuỳ theo nhân phẩm

Lý Đạo Huyền: "Ồ!"

Phúc vương thấy sắc mặt Lý Đạo Huyền hình như đang chuyển biến tốt, vội vàng tiếp tục nói: "Ngoài bồi thường ra, những tên này đương nhiên phải giao cho Tiêu kỳ hiệp, nên cải tạo thì cải tạo, nên đánh chết thì đánh chết..."

"Đánh chết?" Lý Đạo Huyền: "Ăn quịt cộng thêm đánh nhau ẩu đả, cũng không đến mức phải phán tử hình. Mức hình phạt nhất định phải thích đáng, phải có tiêu chuẩn, không thể dựa theo hỉ nộ ái ố của bản thân, tùy ý giảm nhẹ hình phạt, cũng không thể tùy ý gia tăng hình phạt."

Phúc vương vội vàng nói: "Đúng đúng đúng đúng, ngài nói thật có lý. Mức hình phạt nhất định phải có tiêu chuẩn, không thể dựa theo hỉ nộ của bản thân. Cải tạo lao động, nhất định phải cải tạo lao động..."

Lý Đạo Huyền gật đầu: "Vậy cuối cùng, chính là vấn đề các ngươi quản giáo không nghiêm."

Trịnh công công vội vàng bước ra: "Những người này là do ta thuê, ta đã tự đoạn một cánh tay, để chứng tỏ trừng phạt bản thân rồi."

Phúc vương cũng vội vàng chỉ chỉ vết máu trên mặt mình: "Trịnh công công là do bản vương phái đi, bản vương cũng đã tự trừng phạt mình rồi."

Khóe miệng Lý Đạo Huyền hơi nhếch lên: “Oa, thật tàn nhẫn quá đi, đầu vỡ máu chảy lại còn chặt tay, có cần phải tàn nhẫn như vậy không?”

Phúc vương và Trịnh công công vội vàng nói: “Nên như vậy, nên như vậy.”

Lý Đạo Huyền nghiêm mặt: “Hai người lập tức quên mất lời ta vừa nói sao? Mức hình phạt phải thích đáng! Nhất định phải có tiêu chuẩn! Quản giáo không nghiêm tuy rằng là vấn đề rất lớn, nhưng cũng chưa tạo thành hậu quả nghiêm trọng, chỉ cần tích cực sửa chữa, thêm vào đó phê bình giáo dục là được rồi, không cần thiết phải làm nghiêm trọng như vậy, ai da, quá rồi quá rồi.”

Miệng thì nói quá rồi quá rồi, trong lòng lại cười muốn chết, thầm mắng: Đáng đời!

Người hiện đại mà, kỳ thực trong lòng có hai bộ tiêu chuẩn pháp luật, một bộ chính là lời y vừa nói: Mức hình phạt nên có tiêu chuẩn, không thể nhẹ cũng không thể nặng.

Thế nhưng, ngoài bộ tiêu chuẩn này ra, người hiện đại còn có một bộ tiêu chuẩn khác, chính là muốn nhìn thấy kẻ làm chuyện xấu, phải trả giá đắt hơn. Cho nên mới có câu nói “Trên mạng phán xử, tử hình bắt đầu”.

Hai bộ tiêu chuẩn cùng tồn tại, cũng không mâu thuẫn!

Trước là vì tính công chính của pháp luật, cái sau là vì để trút giận.

Lý Đạo Huyền bây giờ là vừa duy trì được tính công chính của pháp luật, vừa trút được giận, nhất tiễn song điêu.

Y giả vờ cái gì cũng không biết: “Vừa rồi ta còn đang nghĩ, Phúc vương điện hạ có thể là một nhân vật lớn không nói lý lẽ, không ngờ Phúc vương điện hạ lại rất biết lý lẽ, chậc chậc, không

tệ không tệ, sự tình đã được giải quyết hoàn mỹ, vậy ta đi đây."

Phúc vương vội vàng nói: "Bản vương là người rất biết lý lẽ, Tiêu kỳ hiệp đi thong thả, lát nữa ta sẽ cho người đưa những hán tử giang hồ trái pháp luật loạn kỷ cương này đến chỗ ngài để cải tạo lao động, đi thong thả… không tiễn… lần sau lại đến chơi nhé."

Chỉ thấy Lý Đạo Huyền chậm rãi đi qua góc đường, rẽ vào một con hẻm, không thấy đâu nữa.

Lúc này Phúc vương mới toàn thân thả lỏng, hai chân mềm nhũn, hắn béo ba trăm cân một khi hai chân mềm nhũn, làm sao còn đứng vững được nữa, bịch một tiếng ngồi bệt xuống đất.

"Người đâu, đại phu, mau gọi đại phu tới."

Phúc vương phủ trong nháy mắt rối loạn như cào cào--

Phúc vương phủ rối loạn, nhưng thành Lạc Dương lại thái bình.

Tất cả bá tánh, đều túm năm tụm ba trò chuyện.

"Rốt cuộc là vị thần tiên nào đã giúp chúng ta vậy?"

"Không rõ, hoàn toàn không lộ diện."

"Thần tiên ông ấy ngay cả danh hiệu cũng không để lại, ta nên thắp hương cho ai đây?"

"Nhìn kìa, xe ngựa của tuần phủ đại nhân ra rồi."

Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên, dẫn theo một đám lớn quan viên đi trên đường phố, vẻ mặt đầy hoang mang tuần tra thành Lạc Dương.

Vừa rồi lúc châu chấu tới, bọn họ còn tưởng rằng thành Lạc

Dương tiếp theo đây sẽ khó mà thu dọn được, chỉ sợ là sẽ loạn một thời gian dài, cái gì mà đập phá cướp bóc đều có khả năng xảy ra.

Nào ngờ, chỉ trong nháy mắt, đã yên ổn.

Đừng nói chi là đập phá cướp bóc, dưới tình huống thần tiên vừa mới hiển linh, trong thành Lạc Dương ngay cả kẻ trộm vặt cũng không dám có một tên nào.

Ngẩng đầu ba thước có thần linh đã không còn là một câu nói suông, mà là chuyện thực sự xảy ra trên đỉnh đầu, ai còn dám gây chuyện vào lúc này?

Phàn Thượng Hiên đi trên đường, không khỏi cảm khái vạn phần: "Quá lợi hại, thần tiên vừa đến, Lạc Dương ta quả nhiên là đổi khác hẳn."

"Tuần phủ đại nhân, ta bắt được một con châu chấu sót lưới." Một nha dịch hưng phấn chạy tới.

Phàn Thượng Hiên: "Bẻ cánh nó đi, ném xuống đất!"

Nha dịch vội vàng làm theo.

Phàn Thượng Hiên nhìn con châu chấu mất cánh bò trên mặt đất, hừ một tiếng, giơ chân lên, một cước giẫm xuống, còn dùng đế giày xoay hai vòng trên mặt đất.

Hành động vô cùng ngông cuồng.

Đúng lúc này, trong con hẻm bên cạnh có bóng người lóe lên, Bạch Diên dẫn theo một đại đội binh sĩ dân đoàn đi tới.

Phàn Thượng Hiên phấn chấn: "Bạch giáo viên!"

Bạch Diên chắp tay: "Tuần phủ đại nhân!"

Phàn Thượng Hiên: "Vừa rồi ngươi có nhìn thấy không? Thần

tiên đã đến thành Lạc Dương chúng ta, thi triển thủ đoạn thần thông, thu đám châu chấu lên trời rồi."

Bạch Diên mỉm cười nói: "Đương nhiên là nhìn thấy rồi."

Phàn Thượng Hiên: "Ơ? Ngươi sao lại có vẻ không vui mừng cho lắm?"

Bạch Diên: "Làm gì có? Ta cũng rất vui mừng mà, thần thông này của Thiên Tôn, ta cũng là lần đầu tiên được thấy đấy."

Phàn Thượng Hiên nghe ra giọng điệu không đúng lắm của hắn, sao Bạch Diên lại có vẻ rất quen thuộc với vị thần tiên này vậy? Trước kia còn từng thấy ngài thi triển thần thông khác nữa sao?

Ánh mắt nghi ngờ của hắn rơi vào mắt Bạch Diên.

Bạch Diên cười nói: "Tuần phủ đại nhân còn chưa biết sao? Vừa rồi ra tay thu đám châu chấu đi, tên là Đạo Huyền Thiên Tôn."

Phàn Thượng Hiên: "Á? Tên này ta mơ hồ nghe qua vài lần, có mấy thương nhân từ bên Thiểm Tây, Sơn Tây tới, từng nhắc tới với bản quan, nói là ở bên đó đang lưu hành Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, tín ngưỡng chính là vị thần tiên này."

Bạch Diên chỉ chỉ kim tuyến Thiên Tôn trên ngực mình: "Chính là vị này."

Phàn Thượng Hiên: "A? Thì ra, ngươi..."

Bạch Diên cười ha hả: "Không sai, ta vẫn luôn được Đạo Huyền Thiên Tôn che chở."

Các binh sĩ dân đoàn sau lưng hắn cũng cùng cười lớn tiếng: "Chúng ta cũng vẫn luôn được Thiên Tôn che chở. Lần này nạn châu chấu ập đến đầu chúng ta, Thiên Tôn nhất định là vì muốn

che chở chúng ta, mới ra tay đấy.”

Bạch Diên quay đầu lại, cười mắng: “Đừng có nhận vơ vào mình, Thiên Tôn là vì bá tánh thành Lạc Dương, mới không phải là vì các ngươi.”

Các binh sĩ dân đoàn đều cười: “Chúng ta là con em bách tính, chẳng phải cũng là bách tính sao? Thiên Tôn che chở cũng có chúng ta, không sai mà.”

Toàn bộ dân đoàn, đều tràn ngập bầu không khí vui vẻ.

Phàn Thượng Hiên ngẩng đầu nhìn trời, lại cúi đầu nhìn xác con châu chấu mình vừa giẫm chết, sau đó nhìn chằm chằm vào kim tuyến Thiên Tôn trên ngực Bạch Diên một lúc lâu, đột nhiên mở miệng nói: “Vậy thì… Bản quan nhỏ giọng hỏi một câu… Nếu… Nếu bản quan cũng thêu một bức tượng Đạo Huyền Thiên Tôn trên ngực, ông ấy, có thể che chở cho bản quan một chút không?”

Bạch Diên xoẹt một cái mở quạt xếp ra, để lộ hai chữ “Quân tử”, cười nói: “Thiên Tôn che chở thế nhân, tuỳ theo nhân phẩm. Quân tử có nhân phẩm tốt, sẽ được Thiên Tôn che chở. Kẻ cặn bã nhân phẩm kém, cho dù có thêu tượng Thiên Tôn trên ngực, ngài cũng sẽ không để mắt tới.”

Chương 914: Ta Không Vui

Phàn Thượng Hiên rất tán đồng đối với câu nói này, gật đầu đáp: “Lý nên như vậy.”

Bản thân hắn cũng tự cho mình là người tốt, vậy thì không có gì phải lo lắng rồi, cười nịnh nói: “Bạch tiên sinh, lát nữa giúp y phục của ta cũng làm một cái.”

Một đám quan viên đi theo sau lưng hắn cũng nói: “Chúng ta cũng muốn.”

Bạch Diên cười nói: “Đương nhiên không thành vấn đề, tuần phủ đại nhân không muốn hiểu thêm một chút về Đạo Huyền Thiên Tôn sao?”

Phàn Thượng Hiên: “Đương nhiên muốn, rất muốn.”

Một đám quan viên đi theo sau lưng ông ta, cái gì mà tri phủ Lạc Dương gì đó, cũng vội vàng bám theo: “Chúng tôi cũng muốn.”

Bạch Diên: “Vậy được, lát nữa ta sẽ cho người đưa cho chư vị một bộ [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] đầy đủ, mọi người xem xong, sẽ hiểu rõ thôi.”

Tối hôm đó…

“Đạo Huyền Thiên Tôn trừ ma truyện” đã ra tới mười hai tập, một chồng dày cộm, được đưa đến nhà Phàn Thượng Hiên.

Phàn Thượng Hiên chong đèn đọc sách, từ đầu đến cuối xem một lượt.

Xem mà hắn vô cùng khiếp sợ, nếu như không phải tự mình

trải qua màn châu chấu Lạc Dương này, khi lật xem cuốn "Đạo Huyền Thiên Tôn trừ ma truyện", hắn sẽ chỉ cho rằng đây là một tác phẩm giải trí nhàm chán.

Nhưng tự mình trải qua rồi, vậy thì hoàn toàn khác.

Cốt truyện trong sách, theo hắn thấy thì đều là thật!

Thiên Tôn vung tay đánh chết sơn tặc, giúp bá tánh cầu mưa, cung cấp binh khí đánh bại lưu khấu, ném thức ăn xuống để bá tánh có cái ăn, những tình tiết này, bây giờ liên hệ với nhau mà xem, rất nhiều chuyện trước kia cảm thấy khó tin, bây giờ rốt cuộc đã hiểu rõ.

Vì sao Bạch Diên lại có nhiều hoả súng như vậy, hiểu rồi!

Vì sao Trần Nguyên Ba có thể quản lý huyện Ôn nho nhỏ tốt như vậy, hiểu rồi!

Còn có thiếu hiệp, đại hiệp, cự hiệp, kỳ hiệp Tiêu Thu Thuỷ, vì sao có thể đao thương bất nhập, thuỷ hoả bất xâm, một mình đánh cho đám lưu khấu tan tác, hắn cũng rốt cuộc đã hiểu rõ!

Mấy hôm trước, huyện lệnh Tân An đến bẩm báo, khu đất bùn lầy ở vùng trũng sông Hoàng Hà đã gây khó khăn cho Tân An nhiều năm, đã được khai thông nhờ sự giúp đỡ của thần tiên, Tân An còn bắc một cây cầu thông qua Sơn Tây. Hắn còn tưởng rằng vị huyện lệnh này viết báo cáo láo, bây giờ mới hiểu rõ ra thì ra cũng là do Thiên Tôn ra tay.

Gia nhập Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, lợi ích thật nhiều a.

Nếu ta cũng gia nhập, vậy thì Hà Nam do ta quản lý, chẳng phải cũng có thể được Thiên Tôn che chở hay sao.

Nghĩ đến đây, Phàn Thượng Hiên liền hưng phấn vô cùng, cả đêm không ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, Phàn Thượng Hiên ra khỏi cửa đi làm, mới phát hiện tri phủ Lạc Dương và một đám lớn quan viên đều vẻ mặt thâm quầng. Xem ra, không phải chỉ có một mình hắn là mất ngủ--

Đại khai phá thành Lạc Dương, chính thức bắt đầu.

Đã có nền tảng Thiên Tôn hiển linh, bá tánh thành Lạc Dương tinh thần phấn chấn lạ thường.

Những bách tính vốn đang lo lắng sợ hãi về tương lai, bây giờ tràn đầy hy vọng vào cuộc sống tương lai.

Bản thân đã là người có thần tiên che chở rồi!

Vậy thì không phải là nạn dân nữa rồi.

Cũng giống như mèo con có mẹ thì không phải là mèo hoang vậy.

Phàn Thượng Hiên đứng trên quảng trường trước tuần phủ nha môn, lớn tiếng tuyên bố với đám nạn dân: "Hiện tại chiêu mộ lượng lớn dân phu, tu sửa một con đường từ thành Lạc Dương, thông đến huyện Tân An, sau đó men theo hướng bắc, xuyên vào tỉnh Sơn Tây, thẳng đến đạo Hà Đông. Ai đồng ý đến làm việc, mỗi người một ngày, phát ba cân bột mì…"

Nói xong, hắn vội vàng bổ sung: "Không phải lao dịch, không phải lao dịch, không phải lao dịch, chuyện quan trọng phải nói ba lần. Đây là công trình do Đạo Huyền Thiên Tôn lão nhân gia ngài đứng sau ủng hộ, tất cả tiền công, đều sẽ phát đầy đủ."

Bách tính vừa nghe có Thiên Tôn nhìn chằm chằm, vậy thì còn sợ cái gì nữa, quan phủ có lật lọng cũng không cần phải sợ. Chẳng lẽ quan phủ còn dám đối đầu với Thiên Tôn sao? Phóng một cái thần thông, thu ngươi như châu chấu lên trời.

Trong nháy mắt, lượng lớn nạn dân nhao nhao đăng ký.

Nhất là những nạn dân từng bị chụp trong lồng kính, mạng của bọn họ, là do Thiên Tôn cứu từ trong nạn châu chấu, không có lý do gì lại không tin tưởng Thiên Tôn.

Phàn Thượng Hiên trong nháy mắt đã chiêu mộ được mấy vạn công nhân, con số này dọa hắn giật mình, trước kia muốn làm một con đường nào có dễ dàng tìm người như vậy? Tráng đinh là còn phải đi bắt. Trong quá trình bắt tráng đinh còn có khả năng kích động dân biến, phải đánh nhau.

Bây giờ thì hay rồi, gào một tiếng đã đến mấy vạn.

Mũ lam của thôn Cao Gia lập tức chèo thuyền từ bên Sơn Tây chạy tới. Được mũ lam chỉ điểm, quy hoạch, một tuyến đường sắt siêu dài cộng thêm đường bộ song song, bắt đầu từ Lạc Dương kéo dài đến Sơn Tây.

Cùng lúc đó, đội thi công bên Sơn Tây cũng đang làm từ Sơn Tây về Lạc Dương.

Đoạn đường sắt Tây Hà kéo dài đến Lạc Dương, chính thức động thổ--

Tây An, quảng trường trước chợ.

Cao gia tin tức hôm nay, cũng đang phát sóng giống như mọi ngày.

Cao Nhất Diệp mỉm cười xuất hiện trên màn hình: "Tuyến đường sắt từ đạo Hà Đông thông đến thành Lạc Dương, đã chính thức động thổ khai công, tuyến đường sắt này có tên là đường sắt Tây Hà đoạn kéo dài. Một khi thông xe thành công, sẽ kết nối với tuyến đường sắt từ Tây An đến đạo Hà Đông. Sau đó, sẽ đổi tên thành tuyến đường sắt Tây Lạc, từ nay về sau, mọi người có thể ngồi xe ở Tây An, trực tiếp đến Lạc Dương."

Khán giả: "Oa! Quá tốt rồi!"

“Sau này có thể dễ dàng đến Lạc Dương chơi rồi.”

“Kinh đô Lạc Dương, ta đã sớm muốn đến xem, chơi một chuyến rồi.”

“Ta có mấy vị bằng hữu thi từ tâm đầu ý hợp ở Lạc Dương, sau này có thể đến tìm bọn họ du sơn ngoạn thuỷ rồi.”

“Hàng hoá của Tây An chúng ta cũng có thể nhanh chóng đưa đến Lạc Dương rồi.” Một thương nhân cảm khái nói: “Trước kia muốn đưa hàng hoá đến đó, phải ra Hoa Sơn, qua Đồng Quan, một đường núi non hiểm trở, đầy rẫy bọn cướp bóc, rất không dễ dàng a.”

Tất cả mọi người đều rất vui vẻ…

Chỉ có một người, sau khi xem xong bản tin, lại buồn bực không vui.

Thế tử Tần vương, Chu Tồn Cơ!

Chu Tồn Cơ không vui!

Bĩu môi lên!

Thế tử phi ở bên cạnh khẽ huých hắn một cái: “Làm sao vậy?”

Chu Tồn Cơ: “Muốn đi Lạc Dương.”

Thế tử phi thở dài, nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn: “Không đi được đâu, đừng nghĩ nữa.”

Chu Tồn Cơ: “Nghĩ cũng không cho nghĩ sao?”

Thế tử phi thấp giọng nói: “Một chuyện, nghĩ lâu rồi, sẽ dễ dàng biến thành chấp niệm, sau đó đến một ngày nào đó, đầu óc chàng không khống chế được chân mình, chàng sẽ nhảy lên xe lửa. Sau đó nữa, chính là bị tước phiên đoạt tước chém đầu.”

Chu Tồn Cơ: “Hừ! Chém đầu, cứ biết dùng chém đầu để uy hiếp ta, có bản lĩnh thì tru di cửu tộc ta đi.”

Thế tử phi: “…”

Lời này không tiếp được! Hoàng đế nào phát bệnh mới đi tru di cửu tộc ngươi chứ?

Phát bệnh cũng sẽ không tru đâu.

Chu Tồn Cơ đột nhiên lớn tiếng nói: “Ta quyết định rồi.”

Thế tử phi bị âm lượng đột nhiên tăng vọt của hắn dọa giật mình: “Ngươi nói lớn tiếng như vậy làm gì?”

Chu Doãn Cơ: “Ta muốn tiếp tục làm đường, không thể chỉ làm một tuyến đường sắt Tây Duyên là xong việc, ta còn muốn làm thêm một tuyến đường sắt Tây Thành, từ Tây An thông đến Thành Đô. Tiếp theo ta còn muốn làm đường sắt Tây Hàng, thông đến Hàng Châu. Tuyến đường sắt Tây Nam, thông đến Nam Kinh, đường sắt Tây Yến, thông đến Yên Kinh… đường sắt Tây Quỳnh, thông đến Quỳnh Châu (đảo Hải Nam)… Ơ? Không đúng, hình như cái này không qua được…”

Thế tử phi: “Ặc…chàng đây là muốn làm gì?”

Chu Tồn Cơ nói: “Chuẩn bị trước, vạn nhất ngày nào đó, bản thế tử có thể ra khỏi Tây An, sẽ ngồi xe lửa, chạy khắp thiên hạ này.”

Thế tử phi thở dài: “Đã nói là đừng nghĩ nữa, thật sự sẽ biến thành chấp niệm đấy.”

Chu Tồn Cơ: “Ta đã sớm có chấp niệm rồi, bây giờ mới nói đừng nghĩ, đã muộn rồi.”

Chương 915: Thuốc trị nạn châu chấu

Năm Sùng Trinh thứ tám, mùa hạ, nạn châu chấu ập đến.

Bầy châu chấu Lý Đạo Huyền thu dọn ở Lạc Dương chỉ là một chi nhánh nhỏ bé của đại quân châu chấu mà thôi. Gần như toàn bộ Hà Nam, chỗ nào cũng xảy ra nạn châu chấu. Hồ Bắc, đông bắc Tứ Xuyên, đông nam Sơn Tây, cũng bị tai châu chấu lan đến.

Châu chấu như quân đoàn thiên tai, đi đến đâu, cỏ cây không mọc nổi, bất kể là thực vật gì cũng gặm nhấm không còn một mảnh.

Lúc này tầm nhìn của Lý Đạo Huyền chỉ mới đến thành Lạc Dương.

Y chỉ có thể bảo vệ Lạc Dương và khu vực tây bắc Lạc Dương, còn đông nam Lạc Dương vẫn chưa tiến vào tầm nhìn, đối với châu chấu ở đó thì không có cách nào nhúng tay vào.

Hơn nữa, dù sao Lý Đạo Huyền cũng chỉ là phàm nhân, cũng không phải Thiên Tôn chân chính.

Khi châu chấu phân tán thành từng đàn nhỏ, xâm nhập khu vực đông nam Sơn Tây và huyện Mạnh Tân, huyện Tân An ở tây bắc Lạc Dương, y chưa chắc có thể nhìn thấy.

Đặc biệt là khi y ở bên ngoài hộp nhìn vào bên trong hộp, châu chấu nhìn như bụi bặm nhỏ xíu, một đàn lớn châu chấu bay cùng nhau thì y còn nhìn thấy được, chỉ có một đàn nhỏ châu chấu bay tới bay lui, y không cố ý dùng chức năng “chú ý” là không nhìn

thấy.

Bách tính huyện Mạnh Tân, huyện Tân An, khu vực đông nam Sơn Tây, rơi vào cuộc chiến dai dẳng với từng đàn châu chấu nhỏ.

“Thiên Tôn!” Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên, tuần phủ Sơn Tây Ngô Sân, hai người đồng thời ở phủ Thái Nguyên và thành Lạc Dương, cầu khẩn Lý Đạo Huyền : “Châu chấu hoành hành, hạ quan thúc thủ vô sách,xin Thiên Tôn thi triển thần thông,cứu vớt bách tính.”

Bọn họ ở hai nơi cách xa nhau đồng thời cầu nguyện thật đúng là phi lý, Lý Đạo Huyền đành phải lấy ra tốc độ tay APM300 của [StarCraft] để mà thao tác song tuyến.

Trước tiên chuyển sang bức họa Thiên Tôn trước mặt Ngô Sân, mở miệng nói: “Để ta ngẫm lại!”

Lập tức chuyển sang kim tuyến Thiên Tôn vừa mới được thêu trên ngực Phàn Thượng Hiên, mở miệng nói: “Hà Nam lớn như vậy, ngươi muốn ta chạy khắp nơi đuổi theo châu chấu bắt, là muốn làm phiền chết ta sao?”

Phàn Thượng Hiên giật nảy mình, không ngờ cầu khẩn của mình lại thật sự gọi được Thiên Tôn đến, vừa hưng phấn, vừa sợ hãi. Hưng phấn ở chỗ, hắn vừa mới gia nhập Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, lập tức nhận được Thiên Tôn ưu ái, đáp lại hắn, có thể thấy được gia nhập giáo là lựa chọn vô cùng chính xác.

Sợ hãi ở chỗ, hình như mình cầu xin có phần quá đáng, Thiên Tôn thế nhưng là thần tiên, ngài ấy muốn quản chuyện nhân gian thì quản, không muốn quản thì thôi, mình vừa gia nhập giáo đã lập tức đưa ra yêu cầu, chọc giận thần tiên rồi.

Phàn Thượng Hiên vội vàng hạ thấp tư thái: “Hạ quan không phải ý đó, không dám yêu cầu xa vời Thiên Tôn tự mình ra tay, chỉ

cầu Thiên Tôn ban xuống pháp môn trị châu chấu, hạ quan dùng pháp môn này trị châu chấu, bảo vệ bách tính Hà Nam bình an."

"Ừm, nói như vậy còn tạm được." Lý Đạo Huyền nói: "Thôi được, để ta ngẫm lại."

Chuyển về bản thể, mở máy tính ra, nhập vào "làm thế nào để trị châu chấu", một hồi tìm kiếm, trên mạng ào ào hiện ra một đống cách.

Quét mắt nhìn, đối phó với đàn châu chấu nhỏ, có thể sử dụng biện pháp bắt bằng tay, gia cầm bắt để xử lý.

Nhưng đối phó với châu chấu quy mô lớn, biện pháp duy nhất đáng tin cậy chỉ có phun thuốc.

Lý Đạo Huyền biết, hai hạng mục bắt bằng tay và gia cầm bắt này, người xưa đều hiểu, không cần mình dạy. Những đàn châu chấu nhỏ đó, Ngô Sân và Phàn Thượng Hiên đều có biện pháp thu dọn.

Vậy điều duy nhất mình cần làm, chính là cung cấp thuốc.

Trong đầu y phản ứng đầu tiên, chính là thuốc diệt côn trùng ở nhà.

Nhưng mà nghĩ kỹ một chút, thứ thuốc diệt côn trùng này hình như có chứa kịch độc, bọn họ sơ ý sử dụng, lỡ như tạo thành thương vong, vậy thì không được đẹp cho lắm.

Có hay không một loại thuốc diệt côn trùng không gây hại lớn đối với cơ thể con người?

Tìm kiếm... tiếp tục tìm kiếm...

Tìm kiếm hồi lâu, thật sự để y tìm được.

Chế phẩm sinh học!

Nhưng mà, Lý Đạo Huyền lập tức nhớ ra, chế phẩm sinh học là một loại vi khuẩn, chúng thông qua lây nhiễm châu chấu để đạt được hiệu quả tiêu diệt châu chấu.

Nhưng mà vi khuẩn là không thể tiến vào trong hộp, cho nên những chế phẩm sinh học này không thể nào đưa vào bên trong hộp.

Không được, chỉ có thể từ bỏ chế phẩm sinh học, đổi sang chiết xuất thực vật tự nhiên.

Lại là một hồi tìm kiếm cật lực, cuối cùng tìm được một thứ tốt, Azadirachtin.

Azadirachtin là chiết xuất thực vật tự nhiên được chiết xuất từ quả cây Neem, là thuốc diệt côn trùng phổ rộng, hiệu quả cao, độc tính thấp, dễ phân hủy, không có dư lượng được công nhận trên thế giới, hơn nữa không có tính kháng thuốc, đối với người, súc vật và môi trường xung quanh không có bất kỳ ô nhiễm nào.

Lý Đạo Huyền mừng rỡ, vội vàng mở trang Taobao vạn năng ra, một hồi tìm kiếm, trên Taobao vậy mà thật sự có thứ này, chai nhỏ 100ml chỉ cần khoảng 30 tệ, rẻ đến mức khiến người ta phẫn nộ.

Vội vàng đặt một chai...

Ngày hôm sau, Azadirachtin đến tay rồi!

Tờ hướng dẫn sử dụng dài ơi là dài, viết các loại chú ý, cái gì là không được dùng tay sờ vào, không được phun vào mắt, khi phun thuốc thì không được ăn uống, phải mặc đồ bảo hộ các kiểu.

Lý Đạo Huyền vừa nhìn: Trời ơi, thứ này cũng có nguy hiểm đấy.

Mình nhỏ xuống một giọt cho người tí hon, sẽ biến thành một

thùng lớn, người tí hon ở khoảng cách gần như vậy ở chung một chỗ với loại thuốc độc này, cảm thấy có chút nguy hiểm.

Cái này nhất định phải cẩn thận sử dụng.

Không thể đưa "nước nguyên chất" cho người tí hon được, rất dễ xảy ra chuyện, nhất định phải dựa theo hướng dẫn sử dụng pha loãng rồi mới giao cho nước lèo. Hơn nữa còn phải bày ra uy nghiêm Thiên Tôn, nghiêm lệnh bọn họ tuân thủ sổ tay sử dụng mới được.

Vội vàng đeo găng tay cao su dựa theo hướng dẫn sử dụng viết, đem 100ml thuốc nước, pha loãng với gấp mấy trăm lần nước sạch, lắc đều...

Lại đem hướng dẫn sử dụng của loại thuốc này chuyển thành chữ phồn thể, sau đó in ra.

Lý Đạo Huyền làm xong tất cả, trước tiên chuyển tầm nhìn đến thành Hà Đông.

Hình Hồng Lang và Cao Sơ Ngũ đang chơi với con trai Cao Chính Kinh của bọn họ.

Cao Chính Kinh năm nay hai tuổi, lại trông rất to con, nhìn qua còn to hơn so với đứa trẻ ba bốn tuổi. Nó học đi cũng nhanh hơn so với đứa trẻ khác, bây giờ đừng nói là đi, còn có thể nhảy hai cái, hai bàn tay nhỏ mũm mĩm vung lên vèo vèo.

Lý Đạo Huyền vèo một cái chuyển sang con rối Thiên Tôn trên vai Cao Sơ Ngũ, mở miệng nói: "Sơ Ngũ, Hồng Lang, ta có một pháp bảo trị châu chấu muốn giao cho các ngươi."

Hai người mừng rỡ: "Tham kiến Thiên Tôn."

Cao Chính Kinh: "A? A? Con rối... nói nói..."

Hai bàn tay nhỏ mũm mĩm của nó vèo một cái liền bắt về phía con rối Thiên Tôn.

Lần này dọa cho Hình Hồng Lang và Cao Sơ Ngũ chết khiếp, lần trước thằng bé này bắt lấy con rối Thiên Tôn, rắc một tiếng bẻ gãy cổ, dọa cha mẹ sợ hết hồn, sợ bị Thiên Tôn giáng tội, lần này đâu thể để con trai thực hiện được.

Hình Hồng Lang liền xách cổ con trai lên, đánh vào mông bốp một cái: "Lão nương đã nói bao nhiêu lần rồi hả? Không được đưa tay sờ Thiên Tôn!"

Cao Chính Kinh: "Oa! Oa! Hu!"

Khóc toáng lên!

Con rối Thiên Tôn: "Ngoan nào, đừng khóc! Ta biểu diễn cho con xem con rối hát nhé. Chú vịt con, đi chơi không hỏi bà..."

Cao Chính Kinh: "A?"

Nháy mắt không khóc nữa.

"Ha ha ha, đứa nhỏ thật đáng yêu." Con rối Thiên Tôn đột nhiên đổi giọng: "Sơ Ngũ, Hồng Lang, thứ ta muốn cho các ngươi vô cùng nguy hiểm, bảo lính cần vụ lập tức ôm đứa nhỏ đi xa một chút, hai người các ngươi cũng đi tìm một bộ quần áo dày vào, ít nhiều gì cũng phải kín gió mặc vào... Ngoài ra, tốt nhất là tìm một cái chụp lớn một chút, cũng chụp cả mặt vào..."

Chương 916: Bản thân các ngươi nghĩ biện pháp

Nghe Thiên Tôn nói nghiêm túc như vậy, Cao Sơ Ngũ và Hình Hồng Lang lập tức hiểu.

Phòng bị nghiêm mật như vậy, vậy khẳng định là thứ gì đó ghê gớm.

Hai người không dám chậm chễ, vội vàng bảo lính cần vụ ôm Cao Chính Kinh đi. Sau đó hai người mặc quần áo thật dày đi ra, còn tìm hai cái chụp đèn thủy tinh rất lớn, chụp lên đầu...

Đây đã là tình huống tốt nhất bọn họ có thể làm được ở thời đại này.

Con rối Thiên Tôn đặc biệt kiểm tra một chút, bảo bọn họ dùng vải bố che kín khoảng trống giữa chụp đèn thủy tinh và cổ, vải bố này hẳn là có tác dụng lọc nhất định, tạm chấp nhận dùng được.

Lúc này mới đem một chai Nongfu Spring, chứa đầy Azadirachtin đã được pha loãng, chậm rãi đặt trước mặt hai người.

Cao Sơ Ngũ: “A? Thiên Tôn lại ban cho chúng ta nước Phì Trạch Khoái Lạc sao?”

Hình Hồng Lang: “Thiên Tôn bảo chúng ta bảo vệ bản thân tốt như vậy, mới ban nước này xuống, rõ ràng đây là thuốc độc. Ngươi vậy mà suy nghĩ đầu tiên là nước Phì Trạch Khoái Lạc? Ngươi là đồ ngốc sao?”

Cao Sơ Ngũ: “Đúng vậy, ta là đồ ngốc mà.”

Hình Hồng Lang: "..."

Được rồi, thổ tào không lay chuyển được Cao Sơ Ngũ, cái này gọi là vô chiêu thắng hữu chiêu, Hình Hồng Lang chỉ có thể nhận thua.

Con rối Thiên Tôn nói: "Một ao nước này, là một loại thuốc độc rất lợi hại, châu chấu dính vào là chết. Nhân loại nếu tiếp xúc nhiều, cũng là sẽ xảy ra vấn đề."

Hình Hồng Lang trước kia đi giang hồ bán muối lậu, thấy qua đủ loại đồ vật linh tinh, thuốc độc đương nhiên cũng từng tiếp xúc qua, lập tức hiểu ý: "Ta hiểu rồi, Thiên Tôn! Chúng ta sẽ ở dưới tình huống phòng bị nghiêm mật, chia số thuốc độc này vào trong bình, sau đó đưa đến nơi xảy ra nạn châu chấu."

"Muốn dùng thứ này, tốt nhất là có thể phun từ trên trời xuống..."

Lý Đạo Huyền thở dài: "Nhưng mà các ngươi là không có cách nào phun từ trên trời xuống, khinh khí cầu dùng để làm việc này cũng không đáng tin cậy, cho nên, cứ phun bằng tay đi. Ta tin tưởng các ngươi sẽ dùng biện pháp của mình, giải quyết khó khăn này."

Hình Hồng Lang phấn chấn, ôm quyền: "Chúng tôi đâu có thể mọi chuyện đều ỷ lại Thiên Tôn, lần này mời Thiên Tôn xem biểu hiện của chúng tôi đi."

Con rối Thiên Tôn gật đầu...

Cạch cạch cạch, lại cung cấp cho Cao Sơ Ngũ và Hình Hồng Lang mấy nắp chai thuốc nông nghiệp, cũng đặt trước mặt hai người chú ý sử dụng đã in ra trước đó.

Tiếp đó chuyển tầm nhìn, Ngô Sân, Phàn Thượng Hiên, Bạch Diên, cung cấp cho mỗi người bọn họ một phần thuốc nông

nghiệp, phát xuống hướng dẫn sử dụng --

Hà Nam, Lạc Dương, tuần phủ nha môn.

“Lão gia, châu chấu ngài muốn, chúng tôi bắt được rồi.”

Mấy gia đinh từ bên ngoài chạy vào, trên tay cầm một túi vải, bên trong túi có thứ gì đó đang động đậy, đỉnh túi vải nhỏ bé không ngừng biến đổi hình dạng.

Phàn Thượng Hiên nhìn túi vải đó, trên mặt lộ ra vẻ mặt chán ghét: “Bản quan bảo các ngươi bắt mấy con châu chấu về, không bảo các ngươi bắt về một túi lớn như vậy a, không thấy ghê tởm sao?”

Gia đinh ngẩng mặt cười: “Cũng bình thường thôi, thứ này chỉ cần không thành bầy thành đàn, cũng chỉ là con cào cào phiên bản lớn, cũng không ghê tởm lắm đâu. Lúc nhỏ, tiểu nhân còn thường xuyên bắt cào cào chơi.”

Phàn Thượng Hiên: “Được rồi, bắt một con lại đây, bản quan thử xem.”

Tên gia đinh kia mở một cái miệng nhỏ trên túi vải ra, duỗi tay vào, bắt được một con châu chấu to xác, đưa đến trước mặt Phàn Thượng Hiên.

Phàn Thượng Hiên liếc mắt nhìn con châu chấu đang giãy giụa không ngừng, nhíu mày ghét bỏ.

Xoay người, nói với tên gia đinh khác: “Cầm thần dược Thiên Tôn ban xuống lại đây.”

Tên gia đinh kia vẻ mặt thành kính, hai tay nâng một bình sứ nhỏ, dâng lên.

Đây là thuốc diệt côn trùng mà người của Phàn Thượng Hiên

“chia ra”, thần dược trên trời, lúc chia ra phải thận trọng, không dám làm đổ một chút nào, càng không dám dính vào người.

Tất cả mọi người đều làm tốt phòng hộ, dùng muôi gỗ của người bán dầu dùng, cẩn thận từng li từng tí đem “thần dược” này cho vào trong bình gốm.

Phàn Thượng Hiên dè dặt mở nắp bình sứ nhỏ ra, nghiêng miệng bình, nhỏ xuống một giọt “thần dược” vào con châu chấu to xác kia.

Thứ này biến thành hơi nước là có thể tiêu diệt châu chấu trong nháy mắt, nhỏ xuống một giọt nguyên chất còn sống được sao.

Châu chấu kịch liệt giãy giụa, không quá một lúc, liền cứng đờ bất động.

Phàn Thượng Hiên vừa mừng vừa sợ, mừng là thuốc này lợi hại như vậy, sợ cũng là vì thuốc này lợi hại như vậy.

“Thần dược trên trời, quả nhiên bất phàm, châu chấu dính vào là chết.” Phàn Thượng Hiên nói: “Mọi người đều thấy thuốc này độc cỡ nào rồi đấy, ai nếu như không cẩn thận uống vào...”

Bọn gia đinh toát mồ hôi hột: “Không dám.”

“Tuyệt đối không thể dính vào người!” Phàn Thượng Hiên phân phó: “Đem hướng dẫn sử dụng Thiên Tôn cung cấp, đọc thuộc một trăm lần, sau đó mỗi người mang mười thùng, đi các huyện thành tiêu diệt châu chấu.”

“Lão gia, chúng tôi làm sao phun số thuốc này lên người châu chấu trên trời được?”

Phàn Thượng Hiên: “Chuyện này cũng cần bản quan nghĩ, còn cần các ngươi làm gì?”

Thế là, cứ như vậy, người làm quan ném khó khăn cho nhân viên tầng dưới chấp hành, mà nhân viên chấp hành đương nhiên cũng sẽ chiêu này ném tiếp, lại ném cho tầng lớp lao động thấp nhất.

Tầng lớp lao động thấp nhất không thể ném tiếp, chỉ có thể cố gắng động não... Tiếp theo chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích.

Các loại máy móc kỳ quái, bắt đầu xuất hiện.

Có người đục rất nhiều lỗ nhỏ tại một đầu ống trúc, sau đó đổ thuốc độc vào trong ống trúc, dùng cần đẩy đẩy vào, lỗ nhỏ sẽ phun ra nước thuốc độc, đây là phiên bản mao mạch của súng bắn nước.

Có người chạy đến sườn núi, chờ gió đến, liền đứng trên đỉnh núi vẩy nước thuốc độc, để chúng nó theo gió bay xuống, đương nhiên, lúc sử dụng chiêu này nhất định phải bảo đảm nơi gió thổi xuống không có người.

Lại có người có ý tưởng độc đáo, lấy một cái nồi lớn đến đun nóng thuốc độc, cho thuốc độc bốc hơi thành hơi nước bay lên trời... Kết quả...những hơi nước này không còn độc tính, căn bản không giết chết được châu chấu, trở thành một lần thử nghiệm thất bại.

Khinh khí cầu của dân đoàn cũng bị bách tính mượn đi, sau đó ở trên cao dùng súng bắn nước ống trúc phun xuống. Nhưng mà đại quân châu chấu đến, che trời lấp đất, khinh khí cầu nhất định phải bay thật cao thật cao, nếu không rất dễ bị châu chấu công kích. Nhưng mà bay cao, nước thuốc độc rơi xuống sẽ bị bay lệch, lại trở thành một lần thử nghiệm thất bại.

Đủ loại biện pháp trời ơi đất hỡi như vậy, hiệu quả đều không bằng máy bay phun thuốc của thời đại sau này, nhưng mà dưới tình huống vạn chúng nhất tâm, chung quy là sẽ có một chút hiệu

quả.

Khu vực đông nam Sơn Tây, tây bắc Hà Nam, nạn châu chấu từ từ được khống chế.

Còn về phía đông nam Hà Nam...

Ký giả vương bài bài thôn Cao Gia đã mang về tư liệu video quý giá nhất, hoa khôi tiểu tỷ tỷ Chu Đại Nha, một lần nữa đến Cô Bá độ.

Hôm nay lại là ngày tặng đồ ăn cho Lão Hồi Hồi, hoa khôi lại một lần nữa tự mình xin ra trận, đến tiền tuyến ghi chép video quý giá.

Người thôn Cao Gia đã tiếp xúc với Lão Hồi Hồi nhiều lần, đôi bên hiện tại cũng có một chút tín nhiệm, không còn giương cung bạt kiếm giống như trước đó, gặp mặt còn có thể nói chuyện phiếm hai câu.

Lão Hồi Hồi chắp tay: “Giang giáo viên, Chu cô nương, gần đây Hà Nam xảy ra nạn châu chấu, đại quân của ta bị bầy châu chấu quấy rầy mấy lần, khiến cho rất chật vật, bên Tiểu Lãng Để các ngươi không sao chứ?”

Giang Thành cười nói: “Làm phiền ngươi lo lắng, tình huống bên chúng tôi vẫn tốt, cơ bản không bị tai họa.”

Chương 917: Huynh đệ ta nó nóng đầu rồi

Lão Hồi Hồi không hiểu gì cả: “Cơ bản không bị tai họa? Mấy ngày trước, ta tận mắt nhìn thấy một đàn châu chấu khổng lồ bay về hướng Lạc Dương, còn đang lo lắng cho các ngươi.”

Giang Thành cười ha hả: “Đàn châu chấu đó, đại quân chủ lực đã bị thu hết lên trời rồi.”

Lão Hồi Hồi đầu đầy dấu chấm hỏi, không hiểu.

Nhưng Giang Thành cũng không giải thích, người không tận mắt nhìn thấy, rất khó tin Thiên Tôn dùng thần thông thu phục châu chấu, thần thông đó quá mức đáng sợ. Giang Thành không cho rằng dăm ba câu của mình có thể khiến Lão Hồi Hồi tin tưởng, còn không bằng không nói.

Giang Thành nói: “Sau khi đại quân châu chấu bị tiêu diệt, chúng tôi điều động rất nhiều gà vịt từ trại chăn nuôi đạo Hà Đông Sơn Tây tới, dùng chúng đối phó đàn châu chấu nhỏ, hiệu quả rất tốt.”

Lão Hồi Hồi lại một lần nữa đầy đầu dấu chấm hỏi: Đang hạn hán, còn có người nuôi gà vịt? Hơn nữa còn làm thành trại chăn nuôi? Dám phái ra thu dọn đàn châu chấu, vậy là có rất nhiều gà vịt?

Giang Thành móc ra một quả trứng vịt từ trong túi áo, đặt vào tay Lão Hồi Hồi: “Nào, huynh đệ, ta lén cho ngươi thêm một chút đồ ăn.”

Lão Hồi Hồi: "…"

Cầm lấy quả trứng vịt, tay khẽ run.

Càng tiếp xúc với đám người Tiểu Lãng Để này, Lão Hồi Hồi càng cảm thấy thực lực của bọn họ khó lường, rõ ràng là đang hạn hán, người khác đều không có gì ăn. Nhưng đám người Tiểu Lãng Để này không những có thể vận chuyển lương thực cho mình từng thuyền từng thuyền, còn có thể lấy ra thịt hộp, lần này lại móc ra một quả trứng vịt, quả thực…

Không biết nói gì cho phải.

Đúng lúc này, từ xa bỗng nhiên có một kỵ binh phi ngựa tới, kỵ binh đến trước mặt Lão Hồi Hồi, xuống ngựa bẩm báo: "Báo! Sấm Vương tới."

Lão Hồi Hồi: "Ơ? Tới làm gì?"

Thám báo nói: "Nhìn bộ dạng giống như là suất quân đi ngang qua, không giống như là nhắm vào chúng ta, không có chiến ý."

Lão Hồi Hồi thở phào nhẹ nhõm: "Vô tình đi ngang qua sao? Vậy thì tốt! Nhanh, giấu lương thực đi."

Thuộc hạ của hắn vội vàng hành động, đem lương thực Giang Thành vừa đưa giấu vào sau tảng đá, lấy ngựa che chắn.

Giang Thành cũng vội vàng chạy về phía thuyền, dự định lái thuyền rời khỏi bờ Cô Bá Độ, tránh bị người của Sấm Vương nhìn thấy. Con thuyền lớn như vậy, không thể nào giấu được.

Hắn chạy được hai bước, bỗng nhiên nhớ ra cái gì, quay đầu lại nhìn, hoa khôi còn chưa động đậy.

Giang Thành: "Ơ? Chu cô nương, lên thuyền đi."

Hoa khôi lắc đầu, ghé sát tai Giang Thành, nhỏ giọng nói:

“Không được, ta không thể đi, đây chính là cơ hội ngàn năm có một, có lẽ ta có thể dùng camera quay được Sấm Vương. Người của Cao Gia Thôn, nhất định sẽ rất muốn nhìn xem Sấm Vương trông như thế nào. Tin tức phải quay một số thứ thú vị, cứ quay những thứ mọi người đã xem, ai mà thèm xem?”

Giang Thành: “Ơ? Quá nguy hiểm!”

Hoa khôi quay sang Lão Hồi Hồi: “Tướng quân ca ca, muội muội hơi say sóng, không muốn lên thuyền, muốn trốn trong quân của ngươi một lát, chờ Sấm Vương đi rồi, Giang giáo viên lại đến đón ta, chắc là không sao chứ?”

Lão Hồi Hồi: “Đương nhiên, nếu ngay cả một tiểu cô nương ta cũng không bảo vệ được, còn không bằng nhảy xuống Hoàng Hà này cho xong, chết cho sạch sẽ.”

Hoa khôi quay sang làm mặt quỷ với Giang Thành.

Giang Thành chỉ đành đầu hàng, nhanh chóng trở lại thuyền, lái thuyền về phía Cổ Bá Độ bên kia sông.

Hoa khôi thì dẫn theo đội đặc vụ, trốn trong một căn nhà đổ nát ở Cô Bá Độ, chĩa ống kính camera từ cửa sổ ra ngoài.

Chỉ nghe thấy từ phía nam truyền đến tiếng người ngựa ồn ào, một lá cờ lớn chữ “Sấm” hướng về phía Cô Bá Độ mà đến.

Người dẫn đầu, cưỡi bạch mã, mặc bạch bào, đội mũ trắng, hẳn là Sấm Vương rồi, hoa khôi vội vàng chĩa ống kính camera vào người này.

Không biết vì sao, gương mặt người này, luôn cảm thấy đã nhìn thấy ở đâu rồi? Có một loại cảm giác quen thuộc, nhưng rõ ràng đây là lần đầu tiên nàng gặp Sấm Vương, cảm giác thật khó hiểu.

Sấm Vương cưỡi ngựa, đi đến trước mặt Lão Hồi Hồi, chắp tay nói: “Lão Hồi Hồi huynh đệ, ta vừa rồi đánh một trận với Hạ Nhân Long, Cao Kiệt, trên đường trở về đi ngang qua đây, ngươi ở Cô Bá Độ này chơi gì vậy?”

Lão Hồi Hồi: “Không có chơi gì, chỉ là đóng quân nghỉ ngơi.”

Sấm Vương dùng roi ngựa chỉ về phía bắc Hoàng Hà: “Chẳng lẽ, còn đang muốn quay về phương bắc?”

Lúc ở đại hội Huỳnh Dương, Lão Hồi Hồi từng đề nghị muốn trở về phương bắc, lúc ấy Trương Hiến Trung còn mỉa mai hắn hai câu, chuyện này Sấm Vương còn nhớ.

Hắn vừa rồi suất quân đi ngang qua nơi đây, nghe nói Lão Hồi Hồi đóng quân ở bờ sông, thật sự có chút lo lắng Lão Hồi Hồi muốn bỏ mặc chiến hữu chạy trốn, cho nên cố ý đến hỏi thăm.

Lão Hồi Hồi lắc đầu: “Đúng vậy, còn đang suy nghĩ. Nhưng ngươi yên tâm, ta nghĩ thì nghĩ, cũng không có đi làm. Ngươi xem trên sông, ta ngay cả một chiếc thuyền cũng không có, làm sao có thể quay về được?”

Sấm Vương gật đầu, hắn quả thực không nhìn thấy thuyền, vậy thì yên tâm rồi, gật đầu nói: “Lão Hồi Hồi huynh đệ, làm huynh đệ không phải là không muốn về quê nhà, chỉ là Sơn Tây hiện tại là do Ngô Sân quản lý, ngươi cũng biết Ngô Sân tên kia rất có tiền. Năm đó hắn mang theo mười vạn lượng bạc chạy đến Thiểm Tây, trong nháy mắt đã mua chuộc được rất nhiều huynh đệ của chúng ta. Hiện tại hắn tọa trấn Sơn Tây, xây dựng rầm rộ, còn tích trữ một lượng lớn quân đội ở bờ Hoàng Hà, chúng ta rất khó đi qua. Nếu như ngươi lại quay về Sơn Tây, e rằng sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng.”

Lão Hồi Hồi: “Ta biết.”

Sấm Vương gật đầu: “Tốt lắm, nếu Lão Hồi Hồi huynh đệ đã nói như vậy, vậy ta yên tâm rồi, ta đi trước đây…Ngươi cũng đừng ở chỗ này nán lại lâu, quân đội của Hạ Nhân Long và Cao Kiệt rất nhanh sẽ đến.”

Lời hắn vừa dứt, từ xa có hai kỵ binh phi ngựa tới, người phía trước là thám báo của Lão Hồi Hồi. Người phía sau, là một nam tử trung niên không tính là đẹp trai, nhưng khí thế trầm ổn, vừa nhìn liền biết là nhân vật lợi hại.

Thám báo lớn tiếng kêu lên: “Báo! Sấm Tướng tới!”

Người phía sau lớn tiếng nói: “Còn báo cái rắm, ta đến cùng ngươi rồi, đừng báo nữa.”

Lời còn chưa dứt, ngựa của Sấm Tướng đã phi đến trước mặt Sấm Vương, chắp tay trên lưng ngựa, vội vàng hỏi: “Sấm Vương đại ca, nghe nói huynh vừa rồi chạm mặt với Hạ Nhân Long, Cao Kiệt?”

Sấm Vương: “Đúng vậy, quân đội của hai người bọn họ hiện tại đang ở phía tây nơi này.”

Sấm Tướng quân lớn tiếng nói: “Đa tạ đại ca, ta đi đây.”

Nói xong, hắn lại thúc ngựa, lao về hướng phía tây.

Sấm Vương vội vàng: “Này, Sấm Tướng huynh đệ! Ngươi sao lại chạy về hướng kẻ địch?”

Sấm Tướng gầm lên: “Tên khốn kiếp Cao Kiệt đó chính là Phiên Sơn Diêu, ta phải tìm hắn tính sổ món nợ quyến rũ thê tử của ta.”

Sấm Vương: “!!!”

Lão Hồi Hồi: “!!!”

Chỉ thấy Sấm Tướng trong nháy mắt đã đi xa, tiếp theo đội lão Bát của hắn cũng từ phía đông xông ra, đuổi theo về phía tây, vừa đuổi vừa hô lớn: “Sấm Tướng đại ca, đợi chúng tôi với, đừng một mình chạy nhanh như vậy!”

Sấm Tướng gầm lên: “Huynh đệ mau đuổi theo, ai bắt sống được Cao Kiệt, ta thưởng hắn một trăm cân hoàng kim. Chết cũng được, thưởng năm mươi cân hoàng kim.”

Người của đội Lão Bát vừa nghe thấy phần thưởng này, lập tức mừng rỡ, chạy ầm ầm về phía tây.

Sấm Vương thở dài: “Haiz, huynh đệ ta nó nóng đầu rồi.”

Hắn quay sang Lão Hồi Hồi: “Lão Hồi Hồi huynh đệ, ta phải đi giúp Sấm Tướng một tay. Ngươi có muốn đi cùng không?”

Lão Hồi Hồi: “Ta không đi, ngày hôm qua vừa mới đánh một trận với quan binh, binh lính của ta cần phải nghỉ ngơi.”

Sấm Vương: “Được! Vậy ta đi đây.”

Hắn ghìm cương ngựa, cũng hướng phía tây mà đi, lượng lớn Sấm quân theo sau…

Chương 918: Ta đi đánh chết thằng nhóc đó

Sấm Vương, Sấm Tướng, bộ chúng của hai người đều đã chạy mất dạng.

Lão Hồi Hồi lúc này mới lên tiếng: "Được rồi, Chu cô nương, các ngươi có thể ra ngoài rồi."

Hoa khôi cùng một nhóm người từ trong nhà chui ra.

Trên mặt nàng tràn đầy hai chữ hóng chuyện, nữ nhân vốn dĩ đã thích nhiều chuyện, hiện tại thân là phóng viên, thuộc tính nhiều chuyện càng thêm max level, vèo một cái nhảy đến trước mặt Lão Hồi Hồi: "Tướng quân ca ca, vừa rồi Sấm Tướng quân nói thê tử của hắn bị Cao Kiệt quyến rũ, đó là chuyện gì vậy? Có thể kể cho muội muội nghe một chút không? Muội muội thích nghe nhất là những chuyện này."

Lão Hồi Hồi dở khóc dở cười, nữ nhân tại sao lại thích nghe chuyện này? Thôi được rồi, nhìn cô nương này đáng yêu như vậy, kể cho nàng nghe cũng không sao, dù sao đại hội Huỳnh Dương, ba mươi vạn quân lưu khấu đều đã nghe nói chuyện này, kể thêm cho một nữ hài tử nghe cũng không sao?

Hắn liền đem chuyện Phiên Sơn Diêu cắm sừng Sấm Tướng, sau đó phản bội đầu hàng Hạ Nhân Long, tường tận kể lại cho hoa khôi nghe.

Hai mắt hoa khôi sáng rực: Tin tức lớn! Tin tức lớn! Ha ha ha! Đây mới là thứ mà người làm báo chí muốn nghe được! Quá tuyệt vời, đây không phải là tin tức gây chấn động sao? Người của thôn

Cao Gia nhất định thích xem cái này.

Không bao lâu, thuyền hàng của Giang Thành đến đón nàng.

Hoa khôi thoắt cái nhảy lên thuyền, chỉ huy đội đặc vụ chuyển camera lên thuyền, lớn tiếng nói: "Nhanh, nhanh tìm một chỗ có tiên gia bảo kính, ta muốn biên tập một tin tức lớn, một tin tức lớn."

Giang Thành còn chưa ý thức được chuyện sắp xảy ra, mỉm cười nói: "Gấp cái gì, thuyền cũng chỉ có thể chạy nhanh như vậy."

Hoa khôi sốt ruột: "Giang giáo viên, cho ta mượn văn phòng tứ bảo, ta muốn sắp xếp bản thảo tin tức trước."

Giang Thành: "Trong khoang thuyền có, cô tự mình vào lấy đi."

…

Ngày hôm sau, chạng vạng.

Cao Gia chủ bảo, Cao Gia tin tức chính thức bắt đầu…

Một đám người thôn Cao Gia, ngồi ngay ngắn trước "tivi", mỗi ngày đúng giờ đúng giấc xem tin tức, là thú vui lớn nhất lúc chạng vạng của người thôn Cao Gia.

Ngay cả Cao Nhất Diệp cũng ngồi trong đám người, cùng mọi người xem tin tức.

Hóa ra, tin tức phát sóng mỗi ngày đều được ghi hình trước, lúc phát sóng, Cao Nhất Diệp đã rảnh rỗi, có thể cùng mọi người vui chơi.

Bên trái nàng là lão thôn trưởng thôn Cao Gia, bên phải là mấy người Cao Tịch Bát, Cao Tam Nương, Cao Tam Oa... 42 người tí

hon nguyên sinh thôn Cao Gia, hiện tại đã có một số đi công tác, còn ở lại thôn Cao Gia chỉ còn hơn 30 người, toàn bộ đều có mặt.

Phía trước là một loạt tin tức về đại thế thiên hạ, ở giữa là một số tin tức nội chính, tin tức công nhân nhà xưởng gì đó.

Mọi người còn tưởng rằng hôm nay cũng chỉ như vậy, nào ngờ, Cao Gia tin tức sắp kết thúc, trên trời bỗng nhiên có một bàn tay vàng duỗi xuống, thao tác trên máy tính bảng.

Cao Nhất Diệp lập tức đứng dậy, cười nói với mọi người: "Ây da, Thiên Tôn nói có tin tức khẩn cấp thú vị, là do Chu phóng viên ở tiền tuyến cung cấp cho mọi người. Chu phóng viên vì để quay được tin tức này, thâm nhập hang ổ địch, mạo hiểm cực lớn, vất vả lắm mới cắt nối biên tập được tin tức, hiện tại Thiên Tôn sẽ tự mình phát cho mọi người xem."

Mọi người nhất thời hứng thú…

Chỉ thấy bàn tay khổng lồ của Thiên Tôn click tới click lui trên " Tiên gia bảo kính ", sau đó màn hình chuyển đổi, xuất hiện trên màn hình là một bến cảng đổ nát.

Trong hình ảnh vang lên giọng nói của hoa khôi: "Nơi này là Cô Bá Độ, bản phóng viên ở chỗ này, nghe được bí mật trong nội bộ lưu khấu… Hóa ra, thê tử của Sấm Tướng nổi tiếng, đã bị thuộc hạ của hắn là Phiên Sơn Diêu quyến rũ, ngoại tình…"

Nàng vừa nói đến đây, trong hàng ghế khán giả liền vang lên một tràng cười vang.

Xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, tin tức bát quái gì đó là mọi người thích nhất.

Chỉ thấy trên màn hình bóng người lóe lên, Sấm Tướng xuất hiện trong ống kính, đang lớn tiếng hỏi: "Sấm Vương đại ca, nghe nói huynh vừa rồi chạm mặt với Hạ Nhân Long, Cao Kiệt?"

Tiếp theo ống kính chuyển hướng sang Sấm Vương…

Khóa chặt trên mặt Sấm Vương!

Sấm Vương nói: “Đúng vậy, quân đội của hai người bọn họ hiện tại đang ở phía tây nơi này.”

Xuất hiện trên màn hình, chính là cảnh tượng đã xảy ra ở Cô Bá Độ lúc đó.

Khán giả xem được cười hì hì.

Tuy nhiên, đúng lúc này, Cao Nhất Diệp đột nhiên đứng phắt dậy: “A? Nhị thúc!”

Lão thôn trưởng cũng kinh ngạc nói: “Đây không phải là thằng nhóc Cao Nghênh Tường kia sao?”

Cao Tịch Bát: “Nghênh Tường ca!”

Cao Tam Nương: “Trời ạ, thật sự là Nghênh Tường ca.”

Các người tí hon nguyên sinh thôn Cao Gia, đồng loạt hóa đá.

Năm Thiên Khải, Cao Nghênh Tường đánh quan sai, phạm tội, vì vậy rời khỏi thôn Cao Gia, chạy trốn lên phương bắc. Lúc ấy tin tức không thông, người thôn Cao Gia cũng không biết Cao Nghênh Tường đi đâu, không ngờ, nhiều năm trôi qua, lại nhìn thấy hắn trong Cao Gia tin tức.

Hơn nữa, hắn lại còn trở thành Sấm Vương nổi tiếng thiên hạ.

Lý Đạo Huyền vừa thao tác máy tính bảng, vừa vặn chú ý đến bên này, nhìn thấy phản ứng của mọi người thôn Cao Gia, không khỏi “ồ” một tiếng.

Cao Nghênh Tường không phải là người An Tái sao?

Thì ra, hắn lại là từ thôn Cao Gia chạy ra ngoài, chạy đến An Tái?

Lúc này, bầu không khí trở nên kỳ quái.

Những lời bàn tán của người tí hon nguyên sinh Thôn Cao Gia, lập tức lọt vào tai người thôn Trịnh Gia, thôn Vương Gia, thôn Chủng Gia bên cạnh, tiếp theo bắt đầu lan truyền ra ngoài, càng ngày càng nhiều người nghe nói chuyện này, người nào người nấy đều ngơ ngác.

Đương nhiên, người ngơ ngác nhất, chính là Sử Khả Pháp trà trộn trong đám người.

Hắn vẫn luôn ở thôn Cao Gia cầu học, còn chưa rời đi.

Hiện tại nghe được tin tức lớn như vậy, phản ứng đầu tiên của Sử Khả Pháp chính là "choáng váng".

Hắn chính là Cẩm Y Vệ bách hộ, nghe được tin tức trọng đại như vậy, lẽ ra phải lập tức viết tấu chương, bẩm báo lên hoàng thượng mới đúng.

Nhưng hắn cũng rõ ràng, tấu chương này của mình vừa đưa lên, người thôn Cao Gia liền xong đời.

Tội danh của Sấm Vương là tội không thể tha thứ, mưu phản, tru di cửu tộc.

Đến lúc đó người tí hon nguyên sinh thôn Cao Gia, e rằng một người cũng không chạy thoát.

Đây tuyệt đối không phải là điều Sử Khả Pháp muốn nhìn thấy.

Thời gian hắn sinh hoạt ở đây, đã cùng người thôn Cao Gia xây dựng lên tình hữu nghị, tình hữu nghị này đã vượt qua thân phận

và địa vị, thuần phác mà tốt đẹp.

Hắn không muốn tố cáo bọn họ, nhưng, hắn tự xưng là trung thần, nếu chuyện lớn như vậy cũng không báo cáo, hắn thân là Cẩm Y Vệ thế tập, còn mặt mũi nào gặp hoàng thượng?

Sử Khả Pháp nhất thời cứng đờ.

Bầu không khí toàn bộ thôn Cao Gia trở nên kỳ quái.

Rất nhiều người thì thầm to nhỏ, nhỏ giọng nói chuyện phiếm.

“Làm sao bây giờ?”

“Chúng ta vẫn luôn nỗ lực đánh lưu khấu mà.”

“Dân đoàn Thôn Cao Gia đã đánh không ít trận với đại quân lưu khấu.”

“Không ngờ lại là thúc thúc của Cao Nhất Diệp.”

“Lần này phiền phức rồi.”

Cao Nhất Diệp đứng phắt dậy, ngẩng đầu hướng lên bầu trời lớn tiếng nói: “Thiên Tôn! Ta…ta muốn đi Hà Nam, ta muốn đi tìm Nghênh Tường thúc thúc, khuyên hắn cải tà quy chính.”

“Ta cũng đi!” Cao Tịch Bát cũng đứng dậy theo.

“Ta!” Cao Tam Oa vậy mà cũng hùa theo.

Cuối cùng ngay cả lão thôn trưởng cũng đứng dậy: “Ta đi đánh chết thằng nhóc đó.”

Chương 919: 42 người tí hon nguyên sinh, xuất động!

Lý Đạo Huyền nhìn các người tí hon nguyên sinh của thôn Cao Gia, lông mày khẽ cau lại.

Nhóm người tí hon này là những người mà y nuôi dưỡng từ khi mới có được cái hộp, nuôi lâu nhất, tình cảm cũng sâu đậm nhất.

Y tận mắt chứng kiến bọn họ từ hai bàn tay trắng, dần dần giàu có, sống một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ.

Quá trình bọn họ được cứu rỗi, cũng là quá trình tự cứu rỗi của Lý Đạo Huyền.

Nhìn thấy bọn họ vui, Lý Đạo Huyền cũng vui theo.

Thấy bọn họ được ăn no mặc ấm, Lý Đạo Huyền liền cảm thấy thỏa mãn.

Bọn họ đã cung cấp cho Lý Đạo Huyền một lượng giá trị tinh thần khổng lồ.

Hiện tại, nhóm người tí hon này cũng bắt đầu muốn đi cứu người khác.

Đây đương nhiên là chuyện tốt, chỉ là...

Tên Sấm Vương kia, còn có thể khuyên bảo được sao?

Hắn ta bây giờ không phải là một tên lưu khấu bình thường. Mà là minh chủ của 72 nhà gia, 30 vạn lưu khấu của đại hội

Huỳnh Dương. Nếu tạo phản thành công, hắn ta rất có thể sẽ ngồi lên ngôi vị cửu ngũ chí tôn, mặc dù Lý Đạo Huyền biết hắn ta không thể thành công.

Cao Nghênh Tường nào có giống Lý Đạo Huyền biết trước tương lai, hắn ta nhất định cho rằng mình có cơ hội thành công.

Khuyên bảo như vậy, e rằng rất khó.

Lý Đạo Huyền cau mày, hướng vào trong hộp nói: "Nhất Diệp! Ngươi thật sự muốn đi sao?"

Cao Nhất Diệp gật đầu: "Muốn đi!"

Lý Đạo Huyền: "Ngươi có biết một người sau khi có được quyền lực khổng lồ, rất khó buông bỏ quyền lực trong tay không?"

Cao Nhất Diệp cắn môi dưới: "Ta biết, ngài đã dạy ta rất nhiều kiến thức, ta đối với vạn vật thế gian, nhân tình thế thái, đã không còn non nớt như trước nữa."

Lý Đạo Huyền: "Vậy ngươi còn muốn đi sao?"

Cao Nhất Diệp: "Nhưng mà, dù sao...hắn cũng là là nhị thúc của ta. Sao ta có thể trơ mắt nhìn hắn sai lại càng thêm sai, mà không thử giúp hắn một lần?"

Lý Đạo Huyền: "Còn có một chuyện ngươi cần biết, chuyện Cao Nghênh Tường làm bây giờ chính là tử tội, hắn và dân đoàn của chúng ta đối chiến, nhất định phải tiêu diệt hắn. Nếu ngươi có thể khuyên hắn dừng tay, vậy thì cho dù hắn ta tự thú. Nếu có tình tiết tự thú, có thể xem xét giảm nhẹ hình phạt cơ bản xuống 40%, thông thường sẽ không áp dụng tử hình. Nhưng sau khi hắn trở về thôn Cao Gia, vẫn phải chịu trách nhiệm cho những hành vi tàn ác mà đám lưu khấu gây ra. Bị nhốt vào nhà lao núi Hoàng Long làm lao động cải tạo là điều không thể tránh khỏi, còn về việc phạt bao nhiêu năm, ta còn chưa nghĩ ra, nói không chừng là nhốt chung

thân."

Cao Nhất Diệp cắn môi dưới: "Ta biết! Thúc thúc thân là minh chủ của lưu khấu, nhất định phải chịu trách nhiệm cho những chuyện giết người cướp của của đám lưu khấu...Thiên Tôn có thể tha cho hắn khỏi chết, chính là từ bi vô lượng, lao động cải tạo là điều tất yếu. Đến lúc đó vẫn xin Thiên Tôn xử lý khoan hồng."

Lý Đạo Huyền: "Ừm, các ngươi hiểu rõ điểm này là tốt."

Cao Nhất Diệp: "Đa tạ Thiên Tôn."

Các người tí hon nguyên sinh thôn Cao Gia có mặt, cùng nhau bái lạy: "Đa tạ Thiên Tôn."

Xoạt!

Sử Khả Pháp nhảy ra phía trước, lớn tiếng nói: "Chậm đã!"

Mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn.

Sử Khả Pháp lớn tiếng nói: "Thương lượng như vậy là xong rồi sao? [Đại Minh Luật] đâu? [Đại Minh Luật] xử lý như thế nào? Loại chuyện tru di cửu tộc này trước tiên không bàn tới. Loại người như Cao Nghênh Tường, trong [Đại Minh Luật] chỉ có một con đường chết. Các ngươi định phớt lờ [Đại Minh Luật] ,dùng tư hình xử lý sao? Hắn tạo phản chính là phản bội triều đình, chẳng lẽ không nên giao hắn ta cho triều đình thẩm phán sao?"

Sử Khả Pháp ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời: "Thiên Tôn! Ngài là thần tiên, ngài có phương pháp xử án của tiên giới, hạ quan không dám có ý kiến. Nhưng [Đại Minh Luật] của nhân gian thì phải làm sao? Hạ quan ngu dốt, vẫn xin Thiên Tôn chỉ giáo."

Lý Đạo Huyền thở dài: "Sử Khả Pháp!"

Sử Khả Pháp vội vàng nghiêm nghị: "Hạ quan đang cung kính

lắng nghe."

Lý Đạo Huyền: "Theo [Đại Minh Luật],thủ lĩnh lưu khấu buông đao, tiếp nhận chiêu an, nên an trí như thế nào? Ngươi hãy nghĩ kỹ lại hơn 200 năm qua của Đại Minh, đối với bọn họ như thế nào, liệt kê ra một bản xem xem."

Sử Khả Pháp nghiêm túc suy nghĩ, đột nhiên mồ hôi như mưa: "Theo [Đại Minh Luật],nếu tặc tù buông đao, tiếp nhận chiêu an. Có thể tru di cửu tộc, có thể lăng trì, có thể xử chém ngang lưng, có thể xá miễn khôi phục thân trong sạch, cũng có thể... thăng quan phát tài làm đại tướng quân."

Nói đến bốn chữ cuối cùng, hắn đã xấu hổ đến mức không còn mặt mũi nào.

Lý Đạo Huyền: "[Đại Minh Luật] vậy mà lại linh hoạt như vậy sao? Thật là lợi hại lợi hại."

Sử Khả Pháp im lặng.

Lý Đạo Huyền: "Ngươi vẫn nên tự mình xem xét lại [Đại Minh Luật] đi, nó có rất nhiều chỗ cần phải cải thiện, trước khi sửa nó cho tử tế, dùng nó để xử án, e rằng còn không bằng cách xử án thiên giới của ta."

Sử Khả Pháp cúi đầu hành lễ: "Hạ quan hiểu rồi."

Lý Đạo Huyền quay sang Cao Nhất Diệp: "Đi đi! Nhưng nhất định phải chú ý an toàn. Đặc biệt là lão thôn trưởng, ông ấy tuổi đã cao, ngươi đừng có mang theo lão nhân gia đi mạo hiểm."

Các người tí hon nguyên sinh cùng nhau bái lạy: "Đa tạ Thiên Tôn!"

Các người tí hon nguyên sinh lập tức bắt đầu chuẩn bị xuất phát.

Địa vị của các người tí hon này ở thôn Cao Gia là rất cao.

Cao Nhất Diệp ra cửa, nhất định phải có đội hộ vệ.

Lão thôn trưởng đức cao vọng trọng, một khi muốn xuất hành, cũng có vô số người đến hỗ trợ, toàn bộ Cao Gia bảo đều là gà bay chó sủa.

Còn có người cố ý ngồi xe, chạy về phía nhà xưởng Trường An, gọi điện cho giám đốc kỹ thuật cấp cao Cao Nhất Nhất, không đến một ngày, Cao Nhất Nhất liền ngồi xe lửa chạy về, vội vàng hô: "Nghênh Tường ca vậy mà chính là Sấm Vương? Thật là... Haiz! Ta cũng phải đi khuyên hắn ta quay về!"

Qua thêm một ngày, con trai của Cao Tịch Bát, Cao Sơn ở tận phủ Duyên An cũng chạy về: "Ta cũng muốn đi cùng."

"Chúng ta đi như thế nào?"

"Trước tiên đi xe lửa, đến thành Hà Đông gọi cả Cao Sơ Ngũ nữa."

"Đúng đúng đúng, chúng ta cần Cao Sơ Ngũ, một mình hắn có thể đánh mười người. Có hắn ở đó, cùng lắm là đánh vào trong đại doanh của Cao Nghênh Tường."

"Đánh không vào được đâu, hắn có ba mươi vạn người đấy."

"Dù sao cũng phải có cách."

"Hội hợp với Cao Sơ Ngũ, chúng ta lại đến thành Lạc Dương gặp Bạch Diên tiên sinh, để hắn ta nghĩ cách liên lạc với Cao Nghênh Tường."

Một đoàn người bước lên xe lửa đi đạo Hà Đông.

Xe lửa u một tiếng, chở bọn họ đến đạo Hà Đông.

Cao Sơ Ngũ đã sớm nhận được tin tức, chuẩn bị xong hành lý, nhập vào đội ngũ.

Đến đây, 42 người tí hon nguyên sinh của thôn Cao Gia, tề tựu đông đủ.

Tiếp theo không còn xe lửa để đi, đường sắt từ đạo Hà Đông đến Lạc Dương còn đang trong quá trình xây dựng, chưa thể thông xe. May là đường cao tốc xi măng đã thông suốt, đoàn người ngồi lên xe buýt năng lượng mặt trời, đi qua cầu Hoàng Hà Tiểu Lãng Để, lại chuyển xe một lần, cuối cùng cũng đến Lạc Dương.

Nhóm người này xuất động, quả nhiên là chuyện lớn, ngay cả Bạch Diên cũng phải tự mình đến nghênh đón.

Đôi bên chào hỏi xong, lược bớt một tỷ lời nói nhảm.

Bạch Diên nói: "Mọi người, các vị muốn gặp Cao Nghênh Tường, e rằng không dễ dàng, người này vẫn luôn bị quan phủ truy đuổi. Luôn luôn phải chạy trốn, rất khó dừng lại ở một nơi nào đó."

Cao Nhất Diệp sốt ruột: "Vậy chúng ta phải làm sao mới có thể tìm được hắn?"

Bạch Diên: "Cách dễ dàng nhất để tìm được hắn, có lẽ... chỉ có thể thông qua Lão Hồi Hồi."

Cao Nhất Diệp: "Vậy thì xin Bạch tiên sinh giúp đỡ, liên lạc với Lão Hồi Hồi, cho dù có nguy hiểm đến đâu, chúng ta nhất định phải gặp nhị thúc Cao Nghênh Tường một lần."

Chương 920: Kể cho ta nghe một chút

42 người tí hon nguyên sinh của thôn Cao Gia tạm thời ở lại Lạc Dương, chờ Bạch Diên phái người đi liên lạc Lão Hồi Hồi.

Lạc Dương phồn hoa, tâm trạng của mọi người tuy không tốt lắm, nhưng đã đến rồi, cũng liền nhân tiện đi dạo một vòng.

Lý Đạo Huyền khó có được dịp đi cùng Cao Nhất Diệp, liền cũng đồng cảm đến trên người Thiên Tôn mẫu sản xuất hàng loạt, cùng Cao Nhất Diệp sóng vai đi ở phía trước đội ngũ.

"Cây cối ở đây sao đều trụi lủi, không có lá cây?" Cao Nhất Diệp tò mò hỏi.

"Không lâu trước đây vừa mới xảy ra nạn châu chấu." Lý Đạo Huyền nhỏ giọng giải thích: "Gần như tất cả lá cây đều bị gặm nhấm hết."

Cao Nhất Diệp không khỏi "a" một tiếng: "Nghiêm trọng như vậy sao?"

Nàng vừa nói xong, liền nhìn thấy ven đường có một thư sinh bán tranh chữ, đang rao bán một bức tranh chữ kỳ quái, vẽ chính là thành Lạc Dương, trong thành khắp nơi là châu chấu bay lượn, nhưng trên bầu trời lại có một vị cự thần, tay cầm một pháp bảo hình ống, châu chấu đang bị cái ống kia hút vào.

Thư sinh lớn tiếng rao bán: "Bán tranh đây, [Thiên Tôn thần thông thu hoàng đồ],bán rẻ đây, mua về treo trên tường trong nhà, đẹp biết bao nhiêu."

Cao Nhất Diệp đưa tay chỉ vào bức tranh kia: "Ơ kìa!"

Quay đầu nhìn Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền xòe tay: "Chính là như vậy đó."

Cao Nhất Diệp có chút tiếc nuối: "Ôi chao, đáng tiếc lúc đó ta không có ở đây, không được chứng kiến! Thật muốn tận mắt nhìn thấy."

Thư sinh vẫn đang rao bán: "Bán tranh, bán tranh đây..."

Cao Nhất Diệp xoạt một cái nhảy tới, móc bạc ra: "Bức tranh này ta mua."

Thư sinh mừng rỡ: "Cô nương thật sự là người có mắt thẩm mỹ."

Cao Nhất Diệp cầm bức tranh, miệng lại hỏi thư sinh: "Ngươi có thể kể chi tiết chuyện lúc đó xảy ra, cho ta nghe được không?"

Thư sinh: "Cô nương là mới đến Lạc Dương sao?"

Cao Nhất Diệp gật đầu: "Đúng vậy, ta muốn tìm hiểu rõ ràng chuyện lúc đó một chút, sau này còn phải chỉnh lý thành câu chuyện..."

Thư sinh cười: "Cô nương nói đùa rồi, câu chuyện của Thiên Tôn, thế gian đã có một quyển sách, tên là [Đạo Huyền Thiên Tôn trừ ma truyện],đó chính là do thánh nữ của Thiên Tôn tự tay vẽ, phàm nhân nào có tư cách viết sách dựng truyện cho Thiên Tôn, người như ta vẽ một bức tranh, đã là cực hạn rồi."

Cao Nhất Diệp: "Ồ ồ."

Thư sinh đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, ánh mắt hắn liếc về phía sau Cao Nhất Diệp, nhìn thấy người vừa rồi còn sóng vai đi trên đường với Cao Nhất Diệp, chẳng phải chính là "kỳ

hiệp Tiêu Thu Thủy" sao? Mà vị kỳ hiệp này, hiện tại người nào ở Lạc Dương mà không biết, hắn chính là hóa thân của Thiên Tôn ở nhân gian.

Mồ hôi của thư sinh bắt đầu túa ra: "Dám hỏi phương danh của cô nương?"

Cao Nhất Diệp: "Cao Nhất Diệp."

Tay thư sinh bắt đầu run rẩy, đưa tay vào trong tay áo lấy ra một quyển [Đạo Huyền Thiên Tôn trừ ma truyện],lật ra xem tên tác giả: Cao Nhất Diệp.

Lưỡi thư sinh đều thắt lại: "Thánh...nữ...đại...nhân."

Cao Nhất Diệp: "Ta chưa được tận mắt chứng kiến cảnh tượng Thiên Tôn thu phục châu chấu, ngươi có thể kể cho ta nghe được không?"

Thư sinh: "Tiểu nhân lập tức, ngay lập tức, kể chi tiết cho ngài nghe toàn bộ quá trình lúc đó."

Câu chuyện của bọn họ, nhất thời nữa khắc e rằng không kể xong được.

Lão thôn trưởng nói: "Nhất Diệp có Thiên Tôn và đội hộ vệ trông chừng, không cần lo lắng cho con bé, chúng ta tiếp tục đi dạo."

Những người còn lại tiếp tục đi về phía trước, xuyên qua các con phố ngõ hẻm.

Cao Tịch Bát vừa đi vừa nhìn các cửa hàng ven đường: "Nói đi cũng phải nói lại, tuy thành Lạc Dương này nhìn có vẻ đổ nát, nhưng dân số đông hơn rất nhiều so với thôn Cao Gia chúng ta. Ta đang suy nghĩ, nếu như ở đây mở một cửa hàng, có phải là sẽ kiếm được nhiều tiền hơn không?"

Lão thôn trưởng cười mắng: "Ngươi không ở thôn Cao Gia nữa sao? Rời xa nơi chôn rau cắt rốn, coi chừng bị người ta bắt nạt."

Cao Tịch Bát cẩn thận nghĩ lại, quả thật là như vậy, làm sao có thể dễ dàng rời khỏi bản thôn được?

Trong đầu suy nghĩ một hồi: "Tới đây mở một chi nhánh, thuê vài người giúp ta làm."

Mọi người đều cười: "Không được không được! Xa như vậy, ngươi căn bản không quản lý được tiểu nhị.Người ta tham ô tiền của cửa hàng, ngươi cũng không biết."

Cao Tịch Bát đành phải bỏ ý định, thở dài nói: "Đều tại thằng con ta, không chịu kế thừa nghề nghiệp của ta, nó cứ muốn đi mở hiệu sách bán sách."

Lão thôn trưởng lại cười mắng: "Cao Sơn nó là người đọc sách, bán sách tốt biết bao nhiêu, đi theo ngươi bán bún gạo, tiền kiếm được tuy không ít, nhưng người lúc nào cũng toàn mùi dầu mỡ."

Cao Lạp Bát: "Thôn trưởng nói chí phải, có lý, con trai ta không làm bún gạo nữa cũng tốt."

Cả đám người đều cười.

Đi một hồi, phía trước xuất hiện một cửa hàng nhỏ, trên bảng hiệu viết "Canh miến huyết vịt", mọi người đều phấn chấn tinh thần: "Ồ, thứ này trước kia chưa từng ăn, vừa hay đang đói, chúng ta vào nếm thử xem."

Lúc này Cao Nhất Diệp không có ở đây, nhưng bọn họ cũng có tới 41 người, một cửa hàng nhỏ ven đường bán canh miến làm sao chứa nổi, nhiều người như vậy đi vào, bốn người ngồi một bàn, tám cái bàn trong cửa hàng đều ngồi đầy, còn dư ra chín người.

Chủ quán giật nảy mình, vội vàng chạy sang cửa hàng bên

cạnh mượn ghế, để bọn họ chen nhau ngồi xuống.

"Chủ quán, canh miến huyết vịt, bốn mươi mốt bát!" Lão thôn trưởng cười lớn nói: "Đến chỗ ta thanh toán!"

"Thôn trưởng muốn mời khách, ha ha." Cao Tịch Bát cười: "Chúng ta lại được ăn chùa của thôn trưởng một bữa."

Lão thôn trưởng cười: "Ta cũng sống không được mấy năm nữa, tiền tài mà Thiên Tôn ban cho quá nhiều, tiêu không hết, căn bản là tiêu không hết, chi bằng mời mọi người ăn thêm mấy bữa."

Cao Tam Oa: "Thôn trưởng gia gia nói bậy, ông còn phải sống thêm một trăm năm nữa."

Lão thôn trưởng: "Ha ha ha, vẫn là Tam Oa biết nói chuyện."

Bọn họ bên này nói cười vui vẻ, bên kia, chủ quán lại bận muốn chết, một lúc có tới bốn mươi mốt vị khách, bận đến mức chủ quán trong lòng hoảng hốt, cứ xoay vòng vòng.

Đang lúc bận rộn nhất, cửa tiệm lại có mấy người đi vào, người đi đầu, trên người mặc trang phục thái giám, tay trái quấn băng, dùng dây treo lên, nhìn qua rất thê thảm, chính là Trịnh công công của Phúc Vương phủ.

Lần trước hắn vì chịu đòn nhận tội,cố ý để người ta đánh gãy tay trái, thương gân động cốt một trăm ngày, cái tay này vẫn còn đang phải dưỡng thương.

Vừa vào cửa, Trịnh công công liền la to: "Chủ quán có ở đó không? Bản công công là tới...ơ... sao ở đây lại đông người như vậy?"

Hắn bị bốn mươi mốt người trong quán chen chúc đẩy ứ làm cho giật mình.

Bốn mươi mốt cặp mắt đều đang nhìn chằm chằm hắn!

Bức tranh thật quỷ dị.

Nếu như là trước đây, Trịnh công công nhất định sẽ nói móc một câu: "Lũ rác rưởi nào dám nhìn chằm chằm bản công công như vậy? Các ngươi không biết bản công công là ai sao?"

Nhưng sau chuyện lần trước, hắn hiện tại không dám kiêu ngạo như vậy nữa.

Chỉ là sắc mặt kỳ quái hỏi: "Các ngươi đây là đang làm gì?"

Lão thôn trưởng: "Chúng tôi là khách, đang đợi ăn miến."

Trịnh công công: "Ờ, thì ra là vậy, các ngươi từ từ chờ."

Hắn lại tiếp tục hướng vào trong quán hô: "Chủ quán, chủ quán có ở đó không?"

Chủ quán vội vàng chạy ra.

Trịnh công công lấy ra một cái túi tiền lớn, bên trong đựng đầy bạc vụn và đồng tiền, lắc lắc leng keng: "Phủ của ta đã tra hỏi kỹ càng tất cả những giang hồ hảo hán, phàm là những kẻ ăn quỵt trên đường, đều lôi ra đánh mười gậy. Sau đó lại ép bọn chúng lấy tiền gấp đôi bồi thường, thêm vào đó là một chút tâm ý của Vương gia nhà ta..."

Chính Văn Quyển

Chương 921: Nhờ liên lạc với Sấm Vương

Chủ quán mở túi tiền ra xem, số tiền này ít nhất cũng gấp trăm lần tiền bồi thường, trong lòng không khỏi hoảng hốt, bồi thường nhiều như vậy, ngược lại có chút không dám nhận.

Hắn chỉ lấy ra trong đó mấy chục đồng tiền: "Chỉ cần đưa ta chừng này là đủ rồi, nhiều hơn ta không dám nhận."

Trịnh công công nói: "Không sao, không sao, ngươi cứ nhận đi."

Chủ quán vội vàng lắc đầu: "Không phải tiền của ta, ta không dám nhận."

Sắc mặt Trịnh công công bắt đầu sa sầm, vẻ mặt cầu xin nói:"Ngươi nhận đi, cầu xin ngươi nhận cho. Nếu ngươi không nhận, trong vương phủ không biết bao nhiêu người không ngủ được."

Chủ quán: "A?"

Trịnh công công: "Đây là phương án bồi thường mà vương gia nhà ta đã thoả thuận với Thiên Tôn, Thiên Tôn cảm thấy phương án bồi thường này thoả đáng, mới chịu buông tha cho bọn ta. Nếu ngươi không nhận, Thiên Tôn giáng tội xuống, vương gia sẽ phải xử lý ta, ngươi xem, tay ta đã bị chặt mất một cánh tay rồi, cầu xin ngươi thương xót nhận cho."

Chủ quán toát mồ hôi, lúc này mới cẩn thận dè dặt nhận lấy túi tiền.

Lúc này Trịnh công công mới thở phào nhẹ nhõm, cáo từ rời

đi, lại chui vào một cửa hàng khác bên cạnh, gõ cửa từng nhà bồi thường...

Họ làm ầm ĩ một hồi, 41 người tí hon nguyên sinh của thôn Cao Gia đều nhìn thấy hết, lập tức đồng thời cười phá lên: "Ha ha ha! Nơi nào có Thiên Tôn, còn dám ăn quỵt, thật là to gan."

Chủ quán nấu xong hai bát mì, hai tay bưng mỗi tay một bát đi ra, liếc mắt một cái đã nhận ra ai là lão đại trong bàn này, vội vàng đặt bát đầu tiên trước mặt lão thôn trưởng, bát thứ hai thì tùy tiện đặt sang một bên.

Trong tai nghe thấy nhóm người này đang nói chuyện về Thiên Tôn, chủ quán vội vàng phát huy nhãn lực của thương nhân, vừa nhìn, thấy nhóm người này trên ngực đều thêu hình Thiên Tôn, hơn nữa màu sắc còn khác nhau. Có người thêu bằng chỉ vàng, có người bằng chỉ bạc, có người bằng chỉ bông, có người bằng chỉ ngũ sắc, còn có một thanh niên chừng mười bảy mười tám tuổi, trên ngực lại là một huy hiệu Thiên Tôn bằng kim loại.

Chủ quán lập tức cảm thấy nhóm "người ngoài" này không đơn giản!

Hắn tiến đến trước mặt lão thôn trưởng, cười nịnh nọt nói: "Lão tiên sinh, hình như các vị rất hiểu biết về Đạo Huyền Thiên Tôn, các vị đây là..."

Lão thôn trưởng cười toe toét: "Chúng tôi là những người đầu tiên trên toàn thiên hạ được Thiên Tôn che chở."

Chủ quán nghe vậy, lập tức hiểu ra, bái một cái thật sâu: "Các vị đại nhân, xin hãy dẫn dắt tiểu nhân."

Lão thôn trưởng vỗ vai hắn: "Ngươi nói gì vậy? Không cần ai dẫn dắt, chỉ cần ngươi không làm việc xấu, cho dù ngươi không làm việc tốt, chỉ cần làm một người bình thường, Thiên Tôn sẽ phù

hộ cho ngươi." --

Trong khi các các người tí hon nguyên sinh đang dạo chơi ở Lạc Dương, yên lặng chờ đợi tin tức.

Giang Thành mang theo mấy tên thuộc hạ, lái thuyền chở hàng, một lần nữa đến bến Cô Bá Độ.

Bến đò vẫn yên tĩnh như trước, nhưng khi thuyền của Giang Thành cập bến, trong bụi cỏ ven bờ lại có một người chui ra, chính là thám báo kỵ binh Hồi tộc thuộc hạ của Lão Hồi Hồi.

Hắn nhanh chóng chạy đến bên thuyền, chắp tay với Giang Thành: "Giang giáo viên, mấy ngày trước ngươi mới vận chuyển vật tư đến đây, còn sớm so với thời gian đã hẹn là sẽ lại đưa vật tư, hôm nay sao lại đến nữa?"

Giang Thành nói: "Thật không dám giấu giếm, lần này đến đây, là có chuyện quan trọng muốn nhờ."

"A?" Thám báo kinh ngạc nói: "Giang giáo viên có gì cần đến chúng tôi?"

Giang Thành: "Bên ta có mấy nhân vật quan trọng, muốn gặp Sấm Vương một lần, nói chuyện với hắn vài câu."

Thám báo: "Chuyện này tiểu nhân không thể tự ý quyết định, xin Giang giáo viên đợi một lát, ta đi bẩm báo với lão đại một tiếng."

Không lâu sau, Lão Hồi Hồi dẫn theo một đội kỵ binh, chạy đến bờ sông.

Gặp Giang Thành, Lão Hồi Hồi khách sáo chắp tay: "Sấm Vương nay đây mai đó, cho dù ta muốn tìm hắn cũng không dễ dàng, rất khó khăn mới có một lần cơ hội gặp mặt hội quân. Cho dù ta có tìm được hắn, cũng không có mặt mũi lớn như vậy để mời

hắn đến gặp người của các ngươi. Nếu thông báo cho người của các ngươi đến gặp hắn, đi đi về về, đến lúc người của các ngươi đến nơi, Sấm Vương có thể lại chạy mất dạng rồi."

Đây quả thực là một vấn đề, may mắn là các người tí hon nguyên sinh của thôn Cao Gia đã sớm có chuẩn bị.

Giang Thành từ trong ngực móc ra một chiếc trâm cài tóc bằng sắt cũ kỹ, đưa cho Lão Hồi Hồi: "Ngươi hãy đưa vật này cho Sấm Vương xem."

Lão Hồi Hồi đến gần chiếc trâm cài, nhìn thoáng qua, là đồ vật không đáng giá, không giống tín vật đính ước gì đó, nhưng chính là thứ đồ vật như vậy, Lão Hồi Hồi mới cảm thấy hữu dụng, bởi vì Sấm Vương xuất thân bần hàn.

Thứ này thoạt nhìn chính là đồ vật của nhà nghèo, nói không chừng có chút liên quan đến Sấm Vương.

Hắn lập tức hiểu ra: "Sấm Vương nhìn thấy thứ này, sẽ chủ động yêu cầu đến gặp người của các ngươi?"

Giang Thành gật đầu: "Bảo hắn đến bến Cô Bá Độ gặp mặt là được."

Lão Hồi Hồi chắp tay: "Được!"

Giang Thành: "Chiếc trâm cài này, tuyệt đối đừng để mất, nếu như không thể giao cho Sấm Vương thì mang trả lại cho ta. Nếu không, có một cô nương sẽ khóc rất đau lòng."

Lão Hồi Hồi: "Được!"

Giang Thành lên thuyền, rời đi...

Lão Hồi Hồi trầm ngâm vài giây, ngẩng đầu hỏi thuộc hạ: "Hiện tại Sấm Vương đang ở hướng nào?"

Một tên thuộc hạ tiến lên một bước, chắp tay: "Hướng nam, hồ Bạch Sa, hình như đang đuổi theo Cao Kiệt đánh. Thuộc hạ của Sấm Vương là Sấm Tướng, nhất quyết muốn giết Cao Kiệt, hiện tại Cao Kiệt ở đâu, Sấm Tướng liền đuổi đến đó, Sấm Vương cũng theo đó mà chạy."

Lão Hồi Hồi lắc đầu: "Tên Sấm Vương này cũng thật là thiếu quyết đoán, nào có lý nào làm đại ca lại bị thuộc hạ dắt mũi đi như vậy?"

Sấm Vương do dự thiếu quyết đoán, điểm này mọi người đều biết. Hiện tại Sấm quân cơ bản là do Sấm Tướng định đoạt.

Lão Hồi Hồi: "Toàn quân xuất phát, chúng ta cũng đi truy kích Cao Kiệt. Truy kích được Cao Kiệt chẳng khác nào liên lạc được với Sấm Vương."

Năm đó đại hội 72 nhà ở Huỳnh Dương, bốc thăm quyết định phương hướng của các lộ lưu khấu. Lão Hồi Hồi bốc được "Ở giữa tiếp ứng", cho nên hắn có quyền tự do hành động rất lớn, muốn đi đâu thì đi, điều này ngược lại tạo điều kiện rất lớn cho hắn.

Vậy thì đi tìm tên bị cắm sừng Cao Kiệt kia vậy! --

Cùng lúc đó, tổng đốc năm tỉnh Lư Tượng Thăng đang dẫn theo 5000 binh lính tiến về trấn Hoa Thạch.

Cách đây không lâu, hắn nhận được báo cáo, tặc khấu cướp phá Phượng Dương là Tây Doanh Bát Đại Vương, lúc này đang hoạt động ở gần trấn Hoa Thạch.

Sau khi nhận được tin tức này, Lư Tượng Thăng lập tức điều binh khiển tướng.

Ra lệnh cho Hạ Nhân Long và bộ hạ của Cao Kiệt, vòng đến phía bắc trấn Hoa Thạch.

Bản thân hắn tự mình dẫn quân từ phía nam bao vây.

Hai chú cháu Tào Văn Chiếu và Tào Biến Giao, từ phía tây chặn đường.

Còn Tả Lương Ngọc thì từ phía đông bao vây.

Bốn đường hợp vây trấn Hoa Thạch, nhất định phải bắt sống Tây Doanh Bát Đại Vương, rửa hận cho Phượng Dương.

Lần điều binh khiển tướng này của hắn vừa nhanh chóng lại dứt khoát, tốc độ hợp vây của mấy lộ quan binh cũng cực nhanh, không mất bao lâu, Tây Doanh Bát Đại Vương đã rơi vào vòng vây của quan binh.

Trận chiến này nếu thành công, coi như là có một lời giải thích cho chuyện ở Phượng Dương.

"Báo! Tổng đốc đại nhân, Hạ Nhân Long gửi tin tức đến, bắc lộ đã vào vị trí."

"Báo! Tào Văn Chiếu gửi tin tức đến, tây lộ đã vào vị trí."

Lư Tượng Thăng nhìn thoáng qua vị trí của mình, nam lộ do ông phụ trách, cũng đã vào vị trí.

Hiện tại chỉ còn thiếu Tả Lương Ngọc ở đông lộ, tên này... sao vẫn chưa thấy động tĩnh gì?

Chương 922: Cao Kiệt quan trọng đến vậy sao?

Tả Lương Ngọc, người Lâm Thanh, Sơn Đông, năm nay 36 tuổi, mù chữ.

Nếu nói hắn là gian thần số một của triều đình Minh Mạt, hẳn là không quá khoa trương. Sát lương mạo công, ôm binh tự trọng,không nghe điều động... Chuyện đứng đắn thì hắn chưa từng làm được hai việc, hành động không có chút điểm mấu chốt nào.

Trong các tác phẩm văn học nghệ thuật và phim ảnh đời sau phê phán những kẻ xấu xa tột cùng, vô sỉ hèn hạ, rất có thể là lấy nguyên mẫu từ Tả Lương Ngọc mà ra.

Lúc này hắn đang dẫn đại quân, đi về phía đông trấn Hoa Thạch.

Quân đội của hắn có thành phần rất phức tạp, trong đó có 3000 quân chính quy của triều đình, ngoài ra còn có 7000 quân ô hợp đủ loại được chiêu an.

Nhưng những quân đội được chiêu an này hắn đều không báo cáo lên, tất cả đều được nuôi dưỡng như gia đinh binh của chính mình.

Tả Lương Ngọc nhìn địa hình xung quanh, gọi một tên tín sứ đến: "Nhanh chóng đi thông báo cho Lư tổng đốc, nói quân ta đã vào vị trí..."

Lời còn chưa dứt, từ xa một tên thám báo chạy về: "Báo! Đại tướng quân, thuộc hạ vừa mới trinh sát được, Sấm Tướng treo

thưởng một trăm cân vàng, lấy mạng Cao Kiệt."

"Cái gì?" Giọng nói của Tả Lương Ngọc cao vút lên tám phần: "Ngươi nói bao nhiêu?"

Thám báo nói: "Một trăm cân vàng."

Tả Lương Ngọc: "Ngươi chắc chắn là một trăm cân, không phải một trăm lượng?"

Thám báo: "Xác định!"

Tả Lương Ngọc mừng rỡ: "Moá nó, số tiền này không kiếm, thật không phải là hảo hán."

Tên gia đinh thân tín bên cạnh hắn thò đầu ra: "Tướng quân, Cao Kiệt đã được chiêu an, là người của Hạ Nhân Long, chúng ta không thể kiếm được một trăm cân vàng này sao?"

Tả Lương Ngọc: "Đầu óc linh hoạt lên một chút! Cao Kiệt được chiêu an thì sao? Chúng ta không cần dùng quan binh đi đánh hắn là được rồi? Trong tay chúng ta còn có bảy ngàn lưu khấu được chiêu an đấy."

Tên gia đinh thân tín lập tức hiểu ý: "Hiểu rồi! Thuộc hạ dẫn bảy ngàn lưu khấu được chiêu an, đi giết Cao Kiệt. Tướng quân ngài dẫn ba ngàn quan binh, đi ứng phó Lư Tượng Thăng."

Tả Lương Ngọc cười nói: "Chính xác là như vậy! Đi theo ta, đầu óc phải linh hoạt, đừng có cứng nhắc như vậy. Cái gì mà quan binh, lưu khấu, đừng phân biệt rõ ràng như vậy, ai có thể giúp chúng ta kiếm được bộn tiền, chúng ta liền kết giao bạn bè với người đó."

Tên gia đinh thân tín vội vàng lĩnh mệnh rời đi.

Tả Lương Ngọc phất tay với tên tín sứ: "Đi đi, cứ chậm rãi mà

đi thông báo cho Lư Tượng Thăng, cứ nói ta đã vào vị trí, ba ngàn bộ hạ, toàn bộ đều đã đến đông đủ, ta đây chính là người rất nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ mà tổng đốc đại nhân giao phó, ha ha ha ha." --

Bốn lộ quan binh, "toàn bộ" đã vào vị trí.

Lư Tượng Thăng mừng rỡ, mặc dù Tả Lương Ngọc đến muộn một chút, nhưng chung quy cũng đã hoàn thành vòng vây, lúc này chính là cơ hội tốt để nhất cử bắt được Tây Doanh Bát Đại Vương.

"Tấn công!"

Lư Tượng Thăng hạ lệnh một tiếng, quân đội nam lộ do hắn tự mình dẫn đầu, đánh về hướng trấn Hoa Thạch.

Cùng lúc đó, Tào Văn Chiếu, Tào Biến Giao ở tây lộ, Hạ Nhân Long, Cao Kiệt ở bắc lộ, Tả Lương Ngọc ở đông lộ, cùng nhau xông về trấn Hoa Thạch.

Tây Doanh Bát Đại Vương trong trấn lập tức sợ hết hồn: "Mẹ kiếp, lần này xong đời rồi."

Tuy nhiên ngay lúc này, hiệu ứng hài kịch xuất hiện.

Phương hướng đông bắc đột nhiên xuất hiện một toán quân đội lưu khấu, nhân số khoảng bảy ngàn người, chẳng những không sợ quan binh, ngược lại còn đánh tới quan binh của Hạ Nhân Long và Cao Kiệt.

Vừa đánh vừa gào thét: "Tên phản đồ Phiên Sơn Yêu, lại dám phản bội chúng ta, gia gia đến lấy mạng ngươi đây."

Cao Kiệt đang dẫn quân đi theo Hạ Nhân Long xông lên, nghe thấy tiếng gầm rú, quay đầu nhìn về hướng đông bắc, có chút luống cuống: "Là ai đến vậy?"

Thuộc hạ bẩm báo: "Không biết!"

"Cờ hiệu cũng không có."

"Không biết là lộ nào."

"Chắc chắn không phải Sấm Tướng, Sấm Vương."

Cao Kiệt hoang mang không hiểu gì cả...

Mà đám "quân lưu khấu" kia từ xa nhìn thấy cờ hiệu của Hạ Nhân Long và Cao Kiệt, căn bản không thèm để ý đến Hạ Nhân Long, gào thét xông thẳng về phía Cao Kiệt.

"Cao Kiệt ở đây!"

"Phiên Sơn Yêu ở đây."

"Bắt lấy Cao Kiệt!"

"Bắt sống hắn."

Từng tên tặc binh tròng mắt đều biến thành hình dạng đồng tiền, liều sống liều chết lao về phía hắn. Không màng sống chết, từng người một giống như chết rồi lập tức có thể sống lại tại chỗ vậy.

Cao Kiệt: "Mẹ kiếp, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Đội Cao Kiệt vội vàng xoay người nghênh chiến.

Đội Hạ Nhân Long cũng bị liên lụy, chỉ đành phải xoay người nghênh chiến.

Phòng tuyến phía bắc của quan binh, tức thì tán loạn.

Tây Doanh Bát Đại Vương bị vây khốn trong trấn Hoa Thạch vừa nhìn thấy: "Trời cũng giúp ta! Xông về phía bắc!"

Tặc binh vừa xông về phía bắc, Hạ Nhân Long và Cao Kiệt tại phương bắc hai mặt thụ địch, tức thì đại loạn, vòng vây của quan phương triệt để rối loạn.

Lư Tượng Thăng khẩn trương: "Tại sao lại như vậy? Mau, đuổi theo, bao vây hắn, đừng để hắn chạy thoát."

Hai thúc cháu Tào Văn Chiếu, Tào Biến Giao cũng khẩn trương, phi ngựa ra khỏi trận, xông về phía Tây doanh Bát Đại Vương.

Nhưng lúc này đuổi theo cũng đã chậm.

Quân lưu khấu vừa chạy vừa quay người bắn tên điên cuồng.

Tào Văn Chiếu và Tào Biến Giao đuổi theo quá sát, chiến mã dưới háng trúng phải mấy mũi tên, hí lên một tiếng thảm thiết. Ngã xuống! Hai thúc cháu cũng theo đó ngã ngựa, bị thương nặng, nửa ngày không động đậy được. Bộ hạ vội vàng liều mạng cứu hai người trở về.

Lư Tượng Thăng đuổi đến phía bắc, vốn định một đường truy kích Tây Doanh Bát Đại Vương, lại bị quân lưu khấu đang vây công Cao Kiệt chặn lại, dù sao không thể trơ mắt nhìn Hạ Nhân Long và Cao Kiệt đánh nhau? Chỉ đành phải ra tay giúp đỡ.

Cảnh tượng hỗn loạn!

Không bao lâu, phương bắc lại vang lên tiếng hò hét từng trận, Sấm Tướng, Sấm Vương đến rồi.

Hai người này vừa đến, cũng không hề suy nghĩ hét lớn: "Phiên Sơn Diêu, giao ra cái đầu chó của ngươi."

Hai người dẫn quân xông vào trong chiến trường...

Tràng diện loạn càng thêm loạn! --

Cảnh hỗn loạn này, cũng không biết đánh bao lâu.

Lư Tượng Thăng nhìn trái, nhìn phải, đột nhiên kinh ngạc phát hiện, quan binh lại rơi vào tình thế xấu. Tặc quân càng đánh càng nhiều, mà bên quan binh thúc cháu Tào gia bị trọng thương, đã mất đi một sinh lực quân.

Hạ Nhân Long không giỏi chỉ huy, chỉ biết một mình xông lên, biệt hiệu Hạ điên này cũng không phải tự nhiên mà có. Khi đánh đại đoàn chiến, loại tướng thô bạo như hắn chẳng có tác dụng gì.

Hiện tại Cao Kiệt chỉ có thể bảo mệnh, bởi vì tặc quân từ bốn phương tám hướng đều đang xông về phía hắn, hắn muốn sống cũng không dễ dàng, càng đừng vọng tưởng hắn mở ra cục diện.

Tả Lương Ngọc hình như cũng đang chiến đấu hăng hái, thế nhưng cứ cảm thấy không phát huy chút tác dụng gì.

Hiện tại trên chiến trường hoàn toàn dựa vào Thiên Hùng quân của Lư Tượng Thăng cố gắng chống đỡ.

Mắt thấy tình thế đã vô cùng trắc trở, phía bắc lại vang lên tiếng vó ngựa ầm ầm, một lượng lớn thiết kỵ biên quân của bộ tộc Di từ phía bắc xông tới.

"Lão Hồi Hồi!" Lư Tượng Thăng vừa nhìn thấy đội kỵ binh này, liền biết hôm nay không đánh được nữa, Thiên Hùng Quân đã rất chật vật rồi, lại thêm một đội thiết kỵ biên quân nữa, bản thân hắn tuyệt đối không chống đỡ nổi.

"Rút lui!" Lư Tượng Thăng chỉ đành hạ lệnh tạm thời rút lui.

Bốn lộ quan binh, rút lui về bốn hướng.

Lượng lớn tặc binh đuổi theo phía sau Cao Kiệt, xông thẳng về phía tây bắc...

Lư Tượng Thăng nhìn thấy cảnh này, cũng không khỏi trợn mắt há hốc mồm: "Tặc binh không đến truy sát tổng đốc năm tỉnh là ta, lại cứ bám riết lấy Cao Kiệt đánh? Tại sao? Cao Kiệt quan trọng như vậy sao?"

Chương 923: Không Thể Bát Quái

Hai ngày sau, Lạc Dương.

Bình minh, Lý Đạo Huyền vừa mới thức dậy liền đồng cảm vào trong hộp, Thiên Tôn mẫu sản xuất hàng loạt bỗng chốc mở mắt.

Lập tức nhìn thấy Cao Nhất Diệp đang ngủ say trên giường cách đó không xa.

Mấy ngày nay, "pháp thân" của y đều qua đêm ở trong phòng Cao Nhất Diệp.

Đương nhiên, cũng không thể làm gì.

Chỉ là ngồi trong phòng Cao Nhất Diệp mà thôi.

Chuyện này kỳ thật cũng không có gì kỳ quái, trong vọng lâu của Cao Gia Bảo, từ lâu đã đặt "pháp thân" của y, Cao Nhất Diệp sớm đã thành thói quen trong lúc có y bầu bạn mà ngủ.

Lúc đầu nàng còn thẹn thùng, còn phải xác định Thiên Tôn không có ở trong pháp thân mới cởi y phục tắm rửa, nhưng sau thời gian dài, ngay cả phần thẹn thùng và dè dặt này cũng ném đi, mặc kệ Thiên Tôn có ở trong pháp thân hay không.

Thiên Tôn cũng không phải người ngoài, bị hắn nhìn thấy cũng không có quan hệ.

Cao Nhất Diệp đã có thể rất tự nhiên làm bất cứ chuyện gì.

Lý Đạo Huyền dịu dàng nhìn nàng một lúc, cho đến khi Cao

Nhất Diệp tự mình tỉnh lại, nàng vừa mở mắt liền thấy Thiên Tôn đang nhìn nàng, không khỏi đỏ mặt: "A? Thiên Tôn đã tỉnh rồi sao? Cũng không gọi ta dậy."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Ngủ thêm một lát cũng không sao."

Cao Nhất Diệp vén chăn lên, xuống giường, đứng ở mép giường liền thay y phục.

Nàng ngược lại không né không tránh, nhưng hài hòa đại thần lại xoạt một cái nhảy ra, chắn trước mặt Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền né trái, né phải, liều mạng lắc đầu, tựa như "thử nghiệm việc lấy nét", nhưng hài hòa đại thần này cũng theo sát né trái, né phải, liều mạng chắn tầm mắt của y.

Sau một phen chiến đấu, Lý Đạo Huyền phát hiện, hài hòa đại thần này là thần thật, chính mình chỉ là ngụy thần, hoàn toàn không đấu lại. Không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy.

Đợi đến khi hài hòa đại thần chủ động lui xuống, Cao Nhất Diệp đã thay xong một bộ bạch y đẹp mắt, trước ngực còn thêu một bức Thiên Tôn tượng màu vàng.

Cao Nhất Diệp: "Ta thay y phục xong rồi, hôm nay chúng ta đi đâu chơi đây?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Ngươi muốn đi đâu, chúng ta liền đi đó."

Cao Nhất Diệp cười nói: "Vậy chúng ta đi Huyền Trang tự đi, ta muốn xem thử nơi mà Đường Tăng đã từng ở."

"Được được được." Lý Đạo Huyền cười: "Vậy đi Huyền Trang tự."

Cao Nhất Diệp đột nhiên nghĩ tới điều gì đó: "Thiên Tôn, lúc

Tôn Ngộ Không đại náo thiên cung, ngài có ở trong thiên cung không?"

Lý Đạo Huyền lắc đầu: "Lúc đó ta không có ở đó."

Cao Nhất Diệp: "Ây da, thảo nào Tôn Hầu Tử có thể đại náo thiên cung, thì ra là Thiên Tôn không có ở đó. Nếu Thiên Tôn ở đó, một cái tát liền chế phục Tôn Hầu Tử rồi."

Lý Đạo Huyền cười: "Nói bậy, ta đánh không lại Tôn Hầu Tử đâu."

Cao Nhất Diệp: "Tôn Hầu Tử là Ngô Thừa Ân bịa ra, căn bản không có Tôn Hầu Tử đúng không?"

Lý Đạo Huyền: "Ngươi biết còn hỏi nhiều như vậy?"

Hai người vừa nói vừa cười, từ trong phòng đi ra.

Bên ngoài có lượng lớn dân đoàn binh sĩ đang huấn luyện, bất luận là tân binh hay lão binh, nhìn thấy hai người đều vội vàng hành lễ vấn an.

Tiểu đội đặc vụ chuyên môn bảo vệ Cao Nhất Diệp, lập tức vây quanh, lặng lẽ đi theo.

Hai người đang tính toán đi xem Huyền Trang tự gì kia, Bạch Diên từ bên ngoài vội vàng đi vào, báo cáo: "Thiên Tôn! Vừa rồi thiết kỵ Quan Ninh về Lạc Dương để nghỉ ngơi, dẫn quân là hai thúc cháu Tào Văn Chiếu và Tào Biến Giao đều bị trọng thương."

Lý Đạo Huyền nhíu mày: Chỉ là bị thương, không chết, vậy thì còn tốt.

Trong lịch sử, hai người Tào Văn Chiếu và Tào Biến Giao chính là chết vào khoảng thời gian này. Nhưng dân đoàn thôn Cao Gia tham chiến, đã khẽ vung cánh bướm, hiển nhiên đã giúp hai thúc

cháu họ thoát khỏi một kiếp nạn.

Bạch Diên nhanh chóng đem tình hình trận chiến trấn Hoa Thạch nói một lần: "Lưu khấu càng ngày càng lợi hại, lần này gần như là đánh bại chính diện quan binh vây công."

Lý Đạo Huyền ngẩng đầu, thở dài: "Lần này phiền phức rồi! Lưu khấu càng đánh càng thắng, muốn khuyên Cao Nghênh Hướng thu hồi lòng dạ, càng thêm khó khăn." --

Trấn Hoa Thạch.

Lão Hồi Hồi sải bước đi tới trước mặt Sấm Vương, ôm quyền: "Sấm Vương đại ca."

Sấm Vương mỉm cười đáp lại: "Lão Hồi Hồi huynh đệ, có chuyện gì sao?"

Lão Hồi Hồi đè thấp giọng: "Chuyện ta muốn nói, tốt nhất là không nên có người ngoài."

Sấm Vương nhíu mày.

Thân binh phía sau hắn, cùng với Sấm Tướng, đều không tự chủ được mà tiến lên nửa bước.

Sấm Tướng thấp giọng nói: "Đại ca, ở riêng với loại người như Lão Hồi Hồi là vô cùng nguy hiểm. Hắn xuất thân đại tướng biên quân, võ nghệ tinh thông, nếu đột nhiên xuất thủ tập kích huynh, vậy thì..."

Đương nhiên Sấm Vương biết đạo lý này, hắn vốn là người do dự không quyết đoán, nhất thời nữa khắc không quyết định được.

Lão Hồi Hồi rõ ràng không nghe được lời của Sấm Tướng, nhưng lại như có thể đoán được, mở miệng nói: "Lão Hồi Hồi ta là loại người sẽ đột nhiên xuất thủ tập kích người khác sao?"

Sấm Vương chấn động: "Ta tin tưởng nhân phẩm võ công của Lão Hồi Hồi huynh đệ."

Nói xong, hắn phất tay, nói với người bên cạnh: "Các ngươi đều lui xuống đi."

Sấm Tướng: "Đại ca!"

Sấm Vương: "Không sao, để chúng ta ở riêng một lát."

Sấm Tướng chỉ có thể gật đầu, mang theo tất cả hộ vệ lui khỏi phòng.

Lúc này, gian phòng nhỏ hẹp chỉ còn lại hai người Sấm Vương và Lão Hồi Hồi.

Tay Lão Hồi Hồi sờ soạng vào trong túi áo.

Tay Sấm Vương lại buông xuống bên cạnh đao của mình.

Ra giang hồ lăn lộn, không cẩn thận một chút không được!

Ai cũng phải đề phòng thủ đoạn đối phương.

Lại thấy Lão Hồi Hồi rút tay từ trong túi áo ra, cầm một cây trâm cài tóc nhỏ nhỏ, cũ kỹ, vừa nhìn liền biết không đáng giá.

Sấm Vương vừa nhìn thấy cây trâm này, lập tức toàn thân chấn động.

Lão Hồi Hồi đem cây trâm nhẹ nhàng đặt trên bàn, lui ra thật xa.

Sấm Vương một bước xông lên, cầm cây trâm trong tay, sờ trái sờ phải, vẻ đau buồn trên mặt không cách nào khống chế.

Vài giây sau hắn mới nắm chặt cây trâm, thấp giọng nói: "Ngươi từ đâu có thứ này? Không phải là giết người nào đó cướp

được chứ?"

Nói đến câu cuối cùng, trên người Sấm Vương bắt đầu toả ra sát khí.

Người do dự không quyết đoán này, vậy mà cũng có một ngày bộc phát ra sát khí như vậy, quả nhiên cũng là để Lão Hồi Hồi mở mang tầm mắt.

Thì ra ngươi không phải tổng minh chủ vật biểu tượng, mà là người lúc mấu chốt cũng có thể liều mạng. Lão Hồi Hồi thầm nghĩ, thấp giọng nói: "Yên tâm, ta không giết bất luận kẻ nào. Thứ này là một người nhờ ta chuyển giao cho ngươi, hắn nói, chờ gặp ngươi ở Cô Bá độ."

"Muốn gặp mặt ta?" Sấm Vương nhất thời kích động: "Tốt, thật sự là quá tốt, còn sống sao? Thật sự là quá tốt."

Ánh mắt của hắn lập tức chuyển hướng Cô Bá độ: "Lão Hồi Hồi huynh đệ, đa tạ, ta sẽ nhanh chóng chạy tới Cô Bá độ."

Lão Hồi Hồi nhịn không được thấp giọng hỏi: "Người tình thất lạc nhiều năm?"

Sấm Vương lắc đầu: "Là người thân cuối cùng của ta trên đời này, ta không dám để lộ tên thật, chính là bởi vì còn có bọn họ."

Lão Hồi Hồi bĩu môi: Không thú vị! Còn tưởng rằng có thể hóng hớt được một chút chuyện tình yêu chứ.

Chương 924: Hắn sẽ không tha cho ngươi

Vài ngày sau, Cô Bá Độ.

Chiều tà, hoàng hôn xuống núi, đất trời hơi tối.

Sấm Vương muốn chính là loại mờ tối này, hắn không muốn liên lụy đến thân tộc, cho nên nhất định phải ở dưới ánh sáng lờ mờ mới dám đến gặp mặt.

Đại quân của Sấm Vương bị lưu lại ở phía nam cách đó hai mươi dặm.

Hắn tùy tiện tìm một lý do, để cho Sấm quân đóng trại, sau đó tự mình cải trang, chỉ mang theo hai thân binh tin tưởng nhất, lặng lẽ chuồn ra khỏi doanh trại, đến địa điểm đã hẹn.

Người của thôn Cao Gia đã sớm nhận được tin tức, trước đó đã ngồi thuyền lớn, đến Cô Bá Độ, chờ đợi đã lâu.

Sấm Vương từng bước một, đi về phía con thuyền lớn ven sông.

Còn chưa đi đến bên thuyền, liền nghe trên thuyền vang lên một giọng nói ngây ngô: “Lén lút tới gần thuyền của ta, ngươi muốn làm gì?"

Sấm Vương vừa nghe thấy giọng nói này, toàn thân run lên: “Là Sơ Ngũ sao?"

“A?” Từ trên thuyền một người cao lớn xoạt một cái nhảy xuống, chính là Cao Sơ Ngũ: “Là… thúc Nghênh Tường!"

Cao Sơ Ngũ quay đầu lại, hướng về phía trên thuyền hô to: “Thúc Nghênh Tường đến rồi, mau ra đây, mọi người mau ra đây."

Trong khoang thuyền, người người nườm nượp đi ra ngoài.

Cao Nhất Diệp nhanh chóng chạy ra: “Nhị thúc!"

Gọi xong một tiếng này, nước mắt đã lưng tròng.

Cao Nghênh Tường cũng mừng rỡ: “Nhất Diệp!"

Cao Nhất Diệp nhanh chóng chạy hai bước, vốn muốn nhào vào lòng hắn, nhưng đột nhiên nghĩ đến, bản thân không còn là trẻ con nữa, tuổi này, không thích hợp làm loại chuyện này nữa.

Nàng đành phải dừng bước.

Cao Nghênh Tường vui mừng nói: “Tẩu tử đâu?"

Cao Nhất Diệp lắc đầu: “Mẫu thân đã qua đời rồi, bị sơn tặc giết hại."

Cao Nghênh Tường: “!!!”

Lão thôn trưởng theo phía sau đi ra: “Haiz, sau khi ngươi bỏ đi, hạn hán ngày càng nặng, có một ngày, sơn tặc chạy đến thôn cướp bóc. Tẩu tử ngươi…"

Mọi người đều đau buồn.

Cao Tịch Bát đi tới, vỗ vai Cao Nghênh Tường: “Nghênh Tường! Hiện tại sống rất tốt nhỉ, nếu như bọn ta không xem tin tức, còn không biết ngươi đã làm Sấm Vương."

“Tin tức?” Cao Nghênh Tường vẻ mặt hoang mang.

Cao Nhất Nhất từ phía sau đi lên, im lặng đấm hắn một cái, sau đó lui ra.

Cao Tam Nương đi theo, nhìn Cao Nghênh Tường hai cái, sau đó dùng giọng điệu kỳ quái nói: “Năm đó ngươi đánh quan sai bỏ chạy, mọi người đều nói ngươi là hảo hán. Không ngờ rằng ngươi lại đi làm giặc. Haiz, ngươi không phải là Nghênh Tường ca mà ta quen biết năm đó nữa."

Cao Nghênh Tường: “!!!”

Cao Tam Oa thở dài, không nói gì.

Ánh mắt Cao Nghênh Tường lướt qua từng người một, từng khuôn mặt một, đều là quen thuộc không thể quen thuộc hơn được nữa, nhưng cách biệt mười năm rồi, những khuôn mặt này lại có cảm giác hơi xa lạ.

“Mọi người… đều khỏe chứ? Những năm này binh hoang mã loạn, ta vẫn luôn rất lo lắng cho thôn Cao Gia, không ngờ rằng, các ngươi đều rất khỏe mạnh. Chỉ có tẩu tử…"

“Thất Oa cũng chết trong tay sơn tặc." Lão thôn trưởng nói: “Ngươi không phát hiện sao? Thất Oa có quan hệ thân thiết nhất với ngươi, không có ở đây."

Cao Nghênh Tường: “!!!”

Lão thôn trưởng đột nhiên nghiêm mặt: “Hôm nay bọn ta đến đây, hẹn gặp ngươi, chính là muốn nói chuyện ngươi làm tặc này."

Cao Nghênh Tường bừng tỉnh: “Thúc, ngài có lời cứ nói thẳng."

Lão thôn trưởng trực tiếp nói: “Đừng làm tặc nữa, dừng tay đi."

Cao Nghênh Tường: “Hả?"

Hắn thật sự không ngờ tới, lão thôn trưởng mở miệng lại nói ra lời này.

Cao Nghênh Tường: “Thúc! Hiện tại ta không phải là tặc bình thường, ta là vương! Ta là Sấm Vương nổi tiếng thiên hạ. Hiện tại ta nắm trong tay mấy chục vạn đại quân, ta đã có năng lực đoạt lấy thiên hạ này, chờ ta đánh vào Yến Kinh, giết chết cẩu hoàng đế, tự mình làm hoàng đế, ta phong thúc làm quốc sư, để Nhất Diệp làm công chúa, Sơ Ngũ làm đại tướng quân…"

“Ngậm miệng." Lão thôn trưởng tức giận: “Vương gì chứ? Tự phong làm vương sao? Hành vi của ngươi hiện tại, có gì khác biệt với sơn tặc giết tẩu tử và Thất Oa của ngươi? Những gì ngươi đang làm, là đang giết tẩu tử của người khác, giết huynh đệ tốt của người khác, ngươi còn dám xưng là vương?"

Cao Nghênh Tường: “Không, ta không phải là tặc, ta đang khởi nghĩa, ta làm là chuyện chính nghĩa. Ta không cố ý giết tẩu tử và huynh đệ của người khác, ta… những người chết đó, chỉ là… chỉ là…"

Hắn nhất thời không biết nên dùng từ ngữ gì để diễn đạt.

Ngay lúc này, trong đám người thôn Cao Gia vang lên giọng nói của Lý Đạo Huyền: “Chỉ là, khởi nghĩa không phải là trò chơi trẻ con, luôn có chút hy sinh đổ máu, đúng không? Có chút ngộ thương cũng là điều khó tránh khỏi, đúng không? Chỉ cần cuối cùng ngươi là đúng, chỉ cần ngươi có thể thành lập một quốc gia hoàn toàn mới, những người này chết là đáng giá, đúng không?"

“Đúng đúng đúng, ta chính là ý này." Cao Nghênh Tường đáp một tiếng, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng: “Ê? Ngươi là ai? Ngươi không phải là người thôn Cao Gia của ta?"

Lý Đạo Huyền: “Ta đi ngang qua, nói bậy nói bạ thôi! Ừm, không cần để ý đến ta, các ngươi cứ tiếp tục."

Cao Nghênh Tường tức giận, muốn nổi giận, nhưng lại nhìn thấy bao gồm cả lão thôn trưởng, tất cả mọi người thôn Cao Gia,

đều không có ý trách Lý Đạo Huyền xen mồm.

Hắn cũng không tiện nổi giận, phớt lờ Lý Đạo Huyền, tiếp tục nói với lão thôn trưởng và Cao Nhất Diệp: “Mấy ngày trước, ta đã đại phá quan binh ở trấn Hoa Thạch, ngay cả tổng đốc năm tỉnh Lư Tượng Thăng cũng không phải là đối thủ của ta, bọn ta còn đánh bại thiết kỵ Quan Ninh, đánh trọng thương Tào Văn Chiêu."

Cao Nghênh Tường càng nói càng kích động: “Thúc! Nhất Diệp! Hai người tin tưởng ta, ta đang làm chuyện chính nghĩa, ta đang lật đổ những tên quan lại xấu xa ức hiếp chúng ta, ta giết hết những tên quan lại xấu xa đó, thiên hạ này tự nhiên sẽ thái bình, mọi người đều có thể sống cuộc sống hạnh phúc."

Lần này Lý Đạo Huyền không lên tiếng, Cao Tam Oa lại lên tiếng: “Thúc Nghênh Tường, nếu như giết hết quan lại, thì thiên hạ này ai quản?"

Cao Nghênh Tường: “Cần gì người quản nữa? Không cần người quản nữa! Không có ai quản, mọi người sẽ không cần phải nộp thuế, có thể sống rất vui vẻ."

Cao Tam Oa: “Không ai quản, nếu như có người giết người, trộm cắp, cướp bóc, giở trò đồi bại… thì ai đến trừng trị bọn họ?"

Cao Nghênh Tường hơi sững sờ: “Cái này…"

Cao Tam Oa: “Không có ai quản, quan đạo hư ai sửa? Đê điều vỡ ai đắp? Kiến Nô đánh tới ai ra nghênh chiến?"

Cao Nghênh Tường: “Tam Oa, nhóc con lớn rồi, có bản lĩnh rồi, dám cãi lời thúc ngươi rồi sao?"

Cao Tam Oa le lưỡi: “Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo! Thúc Nghênh Tường, ta lớn rồi, hiểu rất nhiều đạo lý, thúc không thể xem thường ta nữa."

Cao Nghênh Tường đột nhiên kinh ngạc phát hiện, không chỉ có Cao Tam Oa, mà tất cả mọi người thôn Cao Gia, tinh thần diện mạo đều không giống trước kia.

Trước kia mọi người đều rụt rè ở trong một thôn nhỏ, chưa từng thấy qua thế giới bên ngoài. Nhưng bây giờ, tất cả bọn họ đều tràn đầy năng lượng, trên mặt đều mang theo ánh sáng tự tin ung dung.

Chính mình nay đây mai đó gần mười năm, trước mặt bọn họ, lại cảm thấy khí thế không áp chế được bọn họ.

Thật hy vọng các ngươi chưa từng thấy qua thứ gì, cái gì cũng nghe theo ta.

Lão thôn trưởng: “Bỏ đi, cùng bọn ta trở về thôn Cao Gia. Bây giờ dừng tay, gọi là có ‘tình tiết tự thú’, có thể không bị phán tử hình. Nếu ngươi tiếp tục…"

Ông giơ ngón tay lên trời: “Ngài nhất định sẽ không tha cho ngươi."

Chương 925: Ta không về

Cao Nghênh Tường lắc đầu: “Không, ta không thể dừng tay! Ta sắp thành công rồi.”

Lão thôn trưởng nổi giận: “Tỉnh lại đi, ngươi không thể nào thành công được.”

Cao Nghênh Tường cũng nổi giận: “Thúc, ta kính ông là trưởng bối, nhưng ông cũng không thể xem thường ta. Ta đã thiêu rụi Phượng Dương, đào cả tổ phần Chu gia, hiện tại ngay cả thiết kỵ Quan Ninh của tổng đốc năm tỉnh cũng có thể đánh bại, tại sao ta lại không thể thành công? Ta cách thành công chỉ còn một bước. Chỉ cần cho ta công phá Yên Kinh, thiên hạ này chính là của ta.”

Cao Nhất Diệp tiếp lời: “Nhị thúc, thành công mà thôn trưởng gia gia nói, không phải là chỉ thúc đánh bại ai, lật đổ ai, mà là nói thúc không thể thành công thành lập một quốc gia có thể khiến cho mọi người sống những ngày tháng tốt đẹp.”

Cao Nghênh Tường: “...”

Lão thôn trưởng: “Theo ta về!”

Cao Nghênh Tường: “Ta không về, hiện tại ta là tổng minh chủ của bảy mươi hai doanh, ba mươi vạn đại quân, ta sẽ không về đâu.”

Cao Sơ Ngũ đột nhiên tiến lên một bước: “Thúc, vậy thì đừng trách tiểu Sơ Ngũ vô lễ, cho dù phải dùng vũ lực, ta cũng phải bắt thúc về.”

Hắn vừa dứt lời, hai tên thân tín hộ vệ mà Cao Nghênh Tường

mang theo liền tiến lên một bước, chắn trước mặt Cao Nghênh Tường.

Hai người này thân hình cao lớn, khôi ngô hữu lực, vừa nhìn đã biết không phải là người dễ chọc. Có điều, bọn hắn nhìn Cao Sơ Ngũ, trong lòng cũng có chút chột dạ.

Thể hình Cao Sơ Ngũ quá mức to lớn, cũng không biết ngày thường ăn cái gì, cả người cơ bắp cuồn cuộn, trông đáng sợ vô cùng.

Cao Nghênh Tường trong lòng cũng âm thầm kinh hãi, thôn Cao Gia nghèo rớt mồng tơi, Cao Sơ Ngũ bởi vì cao lớn, khung xương to, vẫn luôn ăn không đủ no, từ nhỏ đã hơi gầy gò. Nhưng hiện tại khí thế của hắn không thua gì một con gấu, chẳng lẽ ngày nào cũng có thịt ăn?

Cao Sơ Ngũ bẻ ngón tay răng rắc hai tiếng: “Các ngươi tránh ra, chuyện của thôn Cao Gia ta, các ngươi không họ Cao, đừng có nhúng tay vào.”

Hai tên hộ vệ có chút chột dạ nhìn Cao Nghênh Tường.

Cao Nghênh Tường lại không có chỉ thị, tình huống hiện tại, trong lòng hắn cũng hoang mang.

Hai tên hộ vệ coi như hắn ngầm đồng ý, xông thẳng về phía Cao Sơ Ngũ.

Cao Sơ Ngũ hạ thấp người xuống, đầu vai nhắm ngay một tên hộ vệ, va vào thiệt mạnh. Lực va chạm của hắn, so với chiêu “Khôn Khôn Thiết Sơn Kháo” của Lý Đạo Huyền lần trước hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Tên hộ vệ kia trong nháy mắt bị húc bay ngược ra ngoài, lưng chạm đất ngã rầm một cái, sau đó lại trượt dài trên mặt đất một đoạn xa, lá khô trên đất đều bị hất bay về hai phía.

Cùng lúc đó, nắm đấm to như cái bát của Cao Sơ Ngũ đánh tới tên hộ vệ còn lại.

Tên hộ vệ kia đưa hai tay ra đỡ, "Bành" một tiếng vang thật lớn, người lảo đảo vài cái, suýt chút nữa thì không đứng vững.

Cao Sơ Ngũ bước lên một bước, đang định thi triển "Quyền pháp Quỷ Thần", đột nhiên nhớ tới Quyền pháp Quỷ Thần một khi ra tay, không bẻ gãy cổ thì cũng bẻ gãy xương, dùng để đối phó với người thúc thúc của mình thì không tốt lắm. Vội vàng biến chiêu, sử dụng Quan Trung Hồng Quyền mà Trình Húc dạy hắn.

Quan Trung Hồng Quyền ra chiêu nhanh gọn, một khi động thủ chính là một trận loạn quyền.

"Bành bành bành bành" một trận tiếng vang liên tiếp, tên hộ vệ kia trong nháy mắt không biết trúng bao nhiêu quyền, ngã rầm xuống đất.

Cao Nghênh Tường nhìn mà kinh hãi: "Sơ Ngũ, ngươi… ngươi bây giờ biết quyền pháp rồi?"

Cao Sơ Ngũ cười toe toét: "Hắc hắc. Thúc, ngươi nhất định đánh không lại ta, ta phải bắt thúc về thôn, đắc tội rồi."

Cao Nghênh Tường lui về sau nửa bước, trong lòng có chút luống cuống.

"Dừng tay!" Lão thôn trưởng đột nhiên lên tiếng: "Sơ Ngũ, trở về."

Cao Sơ Ngũ quay đầu: "Hả?"

Lão thôn trưởng: "Thiên Tôn từng nói, hắn phải tự thú mới có thể miễn tội chết. Nếu như không có tình tiết tự thú, vậy thì chắc chắn là phải chết. Ngươi bắt hắn về thôn, vậy thì chắc chắn không tính là tự thú."

Cao Sơ Ngũ: “Ơ? Đúng rồi! Không thể bắt.”

Hắn hậm hực lui về trong đám người thôn Cao Gia, bĩu môi nói: “Vậy thì lúc này ta không có tác dụng gì rồi.”

Cao Nghênh Tường nhíu mày, hắn nghe được một chút then chốt, người thôn Cao Gia, xem ra cũng đi theo một thế lực nào đó, đầu lĩnh của thế lực này gọi là “Thiên Tôn”, là thứ giống như Bạch Liên Giáo sao?

Vốn dĩ hắn đã không có ý định dừng tay, nghĩ đến đây, càng không muốn dừng tay.

Hắn đưa tay vào trong ngực, lấy ra một cây trâm cài tóc bằng sắt, ném nhẹ về phía Cao Nhất Diệp.

Cây trâm cài tóc đó vẽ ra một đường vòng cung trên không trung, Cao Nhất Diệp vội vàng đưa tay tiếp lấy.

Cao Nghênh Tường nói: “Nhất Diệp, đây là di vật của nãi nãi cháu, năm đó truyền cho tỷ tỷ ta, sau này đương nhiên cũng nên do cháu truyền tiếp. Còn nhị thúc ta, ha ha, các người cứ coi như ta đã chết từ lâu rồi đi.”

Mọi người vừa nghe hắn nói như vậy, liền biết hắn không chịu ở lại.

Vẻ mặt cũng không khỏi ảm đạm xuống.

Lý Đạo Huyền cũng nhịn không được thở dài: Quả nhiên! Nếu như gần đây Cao Nghênh Tường vẫn luôn đánh bại trận, bị quan binh truy đuổi khắp nơi, nói không chừng còn có khả năng bị người thôn Cao Gia khuyên nhủ dừng tay.

Nhưng hắn vừa mới đánh một trận thắng lợi!

Lúc này làm sao có thể dễ dàng bị thuyết phục?

Nhân tâm a…

Nhân tâm chính là như vậy!

Cao Nghênh Tường chắp tay nói: “Mọi người, hôm nay có thể gặp mặt mọi người ở chỗ này, ta rất vui. Trong thời loạn thế này, mọi người còn có thể bình an sống sót, so với cái gì cũng tốt hơn. Mọi người mau trở về thôn Cao Gia trốn đi, để ta đi đoạt lấy thiên hạ này, sau đó sẽ trở về thôn phong quan tước cho tất cả mọi người. Thôn trưởng thúc phong làm quốc sư, Nhất Diệp phong làm công chúa, Sơ Ngũ phong làm đại tướng quân, mọi người hãy chờ tin tốt của ta.”

Mọi người: “…”

Cao Nghênh Tường: “Ta đi đây.”

Hắn xoay người rời đi, hai tên hộ vệ bị Cao Sơ Ngũ đánh bị thương vội vàng bò dậy, đi theo phía sau hắn, ba người đi tới cửa Cô Bá Độ, lật người lên ngựa, phi một tiếng, phóng ngựa đi xa về phía nam, rất nhanh đã biến mất trong màn đêm.

Người thôn Cao Gia đều quay đầu lại, nhìn về phía Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền nhún vai, xòe tay: “Chúng ta về thôi.”

Cao Nhất Diệp bi thương nói: “Thiên Tôn, chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác sao? Dùng thủ đoạn thần tiên…”

Lý Đạo Huyền lắc đầu: “Không có thủ đoạn thần tiên nào có thể điều khiển trái tim của người khác.”

Cao Nhất Diệp: “Ngài có thể tính toán quá khứ tương lai, có thể giúp ta tính toán một chút, nhị thúc hắn… Sau này… Rốt cuộc sẽ như thế nào không?”

Lý Đạo Huyền duỗi tay phải ra, giả vờ làm động tác bấm ngón tay, trong lòng lại đang nhớ lại những tư liệu lịch sử thời Minh Mạt mà mình đã xem, trong chính sử, Cao Nghênh Tường sẽ chết vào năm Sùng Trinh thứ chín, cũng chính là năm sau. Nguyên nhân cái chết là do hắn đi chọc vào mãnh nam Tôn Truyền Đình, kết quả bị Tôn Truyền Đình đánh cho tan tác, bắt sống, đưa đến kinh thành xử tử.

Nhưng ở trong thời không này, do Lý Đạo Huyền can thiệp, Tôn Truyền Đình bị lừa đến trường quân sự Hoàng Bồ làm Tôn hiệu trưởng rồi, hẳn là sẽ không còn dẫn binh tiễu phỉ, vậy thì tương lai của Cao Nghênh Tường, thật sự khó nói a.

Đôi cánh hồ điệp khẽ đập, cả thế giới sẽ trượt theo hướng không biết trước, tương lai của Cao Nghênh Tường, ai có thể tính toán được đây?

Lý Đạo Huyền chỉ có thể thở dài một tiếng nói: “Thiên cơ, không thể tiết lộ.”

Cao Nhất Diệp: “Một chút… cũng không thể tiết lộ sao?”

Lý Đạo Huyền thở dài nói: “Nhất Diệp, thiên đạo luân hồi, người làm việc xấu, khó mà có kết cục tốt đẹp, ngươi đừng bắt ta tính toán nữa.”

Chương 926: Chu Tồn Cơ hành động

Mùa hè năm Sùng Trinh thứ tám, đại dịch châu chấu hoành hành, toàn bộ người nguyên sinh thôn Cao Gia cùng nhau xuất động, khuyên nhủ Cao Nghênh Tường về thôn, thất bại! Toàn viên buồn bã thần thương, lên đường trở về thôn Cao Gia.

Cùng lúc đó…

Phủ Tây An!

Hậu viện Tần vương phủ, mấy chục tên tử sĩ vương phủ, khiêng một cái bao tải lớn màu đen, từ hậu hoa viên đi vào vương phủ, động tác lén lút, vừa nhìn đã biết không phải đang làm chuyện tốt.

Trên đường những nha hoàn, nô bộc, thái giám nhìn thấy cảnh tượng này, nhao nhao che mặt né tránh thật xa, căn bản không dám nhúng tay vào, ngay cả nhìn thêm một cái cũng không dám.

Bọn hắn hiểu, Thế tử điện hạ ngay cả hộ vệ của mình cũng không điều động, mà lại điều động tử sĩ đi làm việc! Có thể thấy được chuyện này nhất định phải vô cùng bí mật, người biết chuyện sợ là sẽ không dễ chịu gì, không nên nhúng tay vào, như vậy mới an toàn hơn.

Lúc này, Chu Tồn Cơ đang cùng Thế tử phi dùng bữa, một tên thái giám tâm phúc lén lút đi vào, thấp giọng nói: “Thế tử điện hạ, bọn hắn đã trở về.”

“Đã trở về?” Chu Tồn Cơ mừng rỡ, vỗ mông một cái liền chạy

về phía hậu viện.

Thế tử phi nhịn không được lo lắng hỏi một câu: “Phu quân, đừng quên Thiên Tôn trên trời đang nhìn đấy, chàng làm việc… Phải… Giữ chút quy củ, không thể giống như lúc trẻ tuổi hồ đồ nữa.”

Chu Tồn Cơ cười hắc hắc: “Yên tâm, việc ta làm tuy rằng không thể để người khác biết, nhưng có thể để Thiên Tôn nhìn thấy.”

Trên đầu Thế tử phi chậm rãi hiện lên một dấu chấm hỏi cực lớn, vốn dĩ không muốn nhúng tay vào chuyện ngu ngốc của trượng phu, nhưng hiện tại lòng hiếu kỳ nổi lên, ngay cả cơm cũng không ăn, nhấc váy lên liền đuổi theo: “Ta cũng muốn đi xem.”

Chu Tồn Cơ nói: “Nàng đến cũng tốt, chuyện này có thể giấu bất kỳ ai, duy chỉ không thể giấu nàng, nếu không ta bị người ta cắm sừng thì khó chịu lắm.”

Thế tử phi nổi giận: “Chàng có ý gì? Coi ta là nữ nhân không giữ phụ đạo, lẳng lơ sao? Sao ta có thể cắm sừng chàng được chứ.”

Chu Tồn Cơ: “Đừng tức giận, đi theo ta xem là biết.”

Thế tử phi làm sao có thể không tức giận cho được, lời nói vừa rồi, không có nữ nhân nào nghe xong mà không tức giận, hai má phồng lên phồng xuống đi theo phía sau.

Không bao lâu, đã đến hậu hoa viên, đám tử sĩ sớm đã khiêng cái bao tải lớn bằng vải gai màu đen kia vào mật thất dưới lòng đất.

Thái giám tâm phúc mở cửa mật thất, dẫn theo Thế tử và Thế tử phi chui vào trong. Một đám tử sĩ từ trong bụi hoa nhảy ra, cầm vũ khí canh giữ ở cửa mật thất.

Thế tử phi nhìn thấy trận thế này, trong lòng càng thêm hoảng hốt, rốt cuộc tên trượng phu ngốc này đang làm cái gì vậy? Ta sợ hãi a, sợ hãi muốn chết, Thiên Tôn nhìn thấy một màn này, sẽ không một cái tát đập chết tên trượng phu ngốc này chứ?

Lo được lo mất, rốt cuộc cũng đi đến giữa mật thất.

Mấy tên tử sĩ cung kính chờ đợi đã lâu ở chỗ này, vừa nhìn thấy Thế tử, vội vàng hành lễ: "Thế tử điện hạ, tiểu nhân may mắn không phụ mệnh, đã mang người về cho ngài."

Thế tử phi vừa nghe lời này, nhìn thoáng qua cái bao tải lớn bằng vải gai màu đen trên mặt đất, trong lòng cả kinh: "Không phải là chàng bắt cóc một cô nương xinh đẹp về đây chứ? Trời ạ! Thiên Tôn ghét nhất là người ta làm chuyện như vậy, bị ngài ấy biết được, một cái tát liền giáng xuống."

Chu Tồn Cơ: "Hừ! Nàng coi ta là ai? Theo đuổi của ta, chỉ có cô nương xinh đẹp thôi sao? Nông cạn, quả thực nông cạn đến cực điểm."

Thế tử phi: "?"

Chu Tồn Cơ hừ lạnh nói: "Mở bao tải ra."

Thái giám tâm phúc ngồi xổm xuống, nhanh chóng cởi dây thừng, kéo cái bao tải màu đen xuống, bên trong lộ ra một cái đầu người đàn ông trung niên, không phải là cô nương xinh đẹp, mà là một nam tử trung niên.

Thế tử phi nhìn kỹ, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh, người trong bao tải, tướng mạo có chín phần giống Chu Tồn Cơ. Điểm khác biệt duy nhất chính là khí chất, khí chất của Chu Tồn Cơ nghiêng về khôi hài, không đáng tin cậy, khí chất của một tên công tử bột trung niên.

Mà người trong bao tải này khí chất nghiêng về chất phác, trên

mặt đầy vẻ lo âu, vừa nhìn đã biết trước kia sống những ngày tháng không tốt đẹp gì.

Thế tử phi: “A? A a a? Người này là ai?”

Chu Tồn Cơ cười hắc hắc: “Hắn tên là Triệu Tứ, người Diệu Châu, Thiểm Tây, vốn là một gã diễn tuồng nghèo khổ, nửa đời long đong. Mấy ngày trước xe lửa của chúng ta đã thông đến Diệu Châu, người của ta khi xem hát ở Diệu Châu đã nhìn thấy hắn, hắc hắc hắc hắc.”

Thế tử phi vội vàng hỏi: “Vậy chàng bắt cóc hắn về đây là muốn làm gì?”

Chu Tồn Cơ: “Bắt cóc? Ta nào có bắt cóc!”

Hắn nhìn Triệu Tứ nói: “Nói cho Thế tử phi biết, ngươi đến đây như thế nào?”

Triệu Tứ kia vội vàng hành lễ với Thế tử phi: “Tiểu nhân tự nguyện đến đây, thủ hạ của Thế tử điện hạ nói cho tiểu nhân biết, bởi vì tiểu nhân có tướng mạo giống Thế tử điện hạ như đúc, lại biết diễn tuồng, cho nên để tiểu nhân đến vương phủ làm chút việc. Thế tử điện hạ cho tiểu nhân rất rất nhiều tiền công, tiểu nhân là tự nguyện đến đây.”

Thế tử phi: “Xì!”

Nàng cũng không ngốc, đã mơ hồ hiểu được tên trượng phu ngốc này muốn làm gì.

Chu Tồn Cơ cười toe toét: “Triệu Tứ, chắc ngươi cũng có thể đoán được, ta đưa ngươi tới đây là muốn làm gì đúng không?”

Triệu Tứ: “Hiểu rõ! Thế tử điện hạ cần tiểu nhân làm thế thân, dùng để phòng ngừa thích khách ám sát gì đó.”

“Ha ha ha, ám sát?” Chu Tồn Cơ cười to: “Ám sát gì đó, bản thế tử mới không sợ, nơi này là phủ Tây An, địa bàn của Thiên Tôn! Ai dám ở chỗ này ám sát bản thế tử?”

Triệu Tứ vẻ mặt ngơ ngác: “Vậy, tiểu nhân đến đây là để…?”

Chu Tồn Cơ: “Bản thế tử muốn ngao du tứ hải! Ngươi, liền ở lại Tây An, hưởng thụ tất cả vinh hoa phú quý mà bản thế tử thường ngày hưởng thụ là được. Ngươi muốn ăn gì thì ăn cái đó, muốn chơi gì thì chơi cái đó, tiêu tiền như nước mới giống bản thế tử.”

Triệu Tứ: “...”

Thế tử phi: “...”

Chu Tồn Cơ nói: “Phải diễn cho giống, ngươi nhất định phải xa hoa lãng phí, hoang phí vô độ… Tóm lại là sống sao cho vô hồn, ngươi liền sống như vậy.”

Mọi người: “!!!”

Chu Tồn Cơ quay đầu lại phân phó thái giám tâm phúc: “Bắt đầu từ hôm nay, ngươi ở trong mật thất này dạy hắn các loại quy củ trong vương phủ, cách nói chuyện, cử chỉ, ngữ khí biểu cảm thái độ, sở thích của bản thế tử, tất cả đều phải giống hệt bản thế tử.”

Thái giám tâm phúc: “Tuân mệnh!”

Chu Tồn Cơ: “Đi lấy một bát vi cá đến cho Triệu Tứ luyện tập trước… Để hắn làm quen một chút.”

Thái giám vội vàng đi, không bao lâu, bưng một bát vi cá vừa mới làm xong, đặt trên một cái khay tinh xảo, đưa đến trước mặt Triệu Tứ.

Triệu Tứ vô cùng kích động, cả đời này chưa từng ăn qua thứ tốt như vậy.

Hai tay đưa ra tiếp lấy, sợ làm rơi một giọt…

Chu Tồn Cơ nổi giận: “Không thể như vậy, thứ đồ bỏ đi này, ngươi không thể lộ ra bộ dạng quý trọng như vậy, một tay tùy ý nhận lấy, rơi cũng không sao.”

Triệu Tứ toát mồ hôi lạnh: “Cái này…”

Được rồi, vội vàng đổi thành một tay, tùy ý bưng lên. Nhẹ nhàng nhấp một ngụm, một mùi vị chưa từng nếm thử qua, lan tỏa trong miệng.

Hắn đang muốn nói một câu “ngon quá”, liền nghe thấy Chu Tồn Cơ quát: “Biểu cảm của ngươi là có ý gì? Méo miệng lại, nhổ ra, nói một câu ‘khó ăn chết đi được’, sau đó mắng đầu bếp tay nghề không có tiến bộ.”

Triệu Tứ dở khóc dở cười, trong lòng âm thầm nghĩ: Muốn giả dạng thành một người quái gở như thế tử, thật khó quá.

Chương 927: Du hiệp tứ hải

Người của thôn Cao Gia đã về.

Lý Đạo Huyền cũng không còn đặt tâm trí ở bên đó nữa.

Chiều hôm đó, Lý Đạo Huyền gọi một suất cá chiên hình con sóc, chuyển tầm nhìn tại phủ Tây An phồn hoa náo nhiệt, vừa ăn cá vừa xem cảnh náo nhiệt của các người tí hon trong hộp.

Sắp đến giờ chiếu tin tức Cao gia mỗi ngày.

Bách tính thành Tây An, rất tự nhiên di chuyển về phía quảng trường chợ.

Giờ này mỗi ngày, "Khố Lý Nan" của Tần vương phủ cũng sẽ tới.

Quả nhiên, hôm nay cũng không ngoại lệ, "Khố Lý Nan" kim quang lấp lánh đã tới.

Thế tử như mọi khi ngồi ở vị trí lái xe, hai bên xe là hai hàng thị vệ vương phủ cưỡi ngựa, khí thế hào hoa.

Khác với mọi khi, ở vị trí phụ lái của "Khố Lý Nan" thế mà lại là một người bịt mặt, trên người mặc một bộ y phục hiệp sĩ giống hệt Thiên Tôn, đầu đội một cái đấu lạp lớn, dùng khăn che mặt màu đen che kín mặt...

Tạo hình này vừa nhìn, giống như một người trong giang hồ.

Dân chúng vây xem không khỏi nghị luận ầm ĩ:

"Thế tử lại giở trò rồi, không biết từ đâu bỏ tiền ra thuê một

hiệp khách giang hồ ngồi bên cạnh, còn mặc y phục hiệp sĩ giống hệt Thiên Tôn, đây là muốn giở trò gì?"

"Thế tử ngươi còn không biết sao? Hắn căn bản là không có trò gì, làm sao giở ra trò gì được?"

"Hiệp khách này vừa nhìn là biết không phải người tốt."

"Nhất định là giúp thế tử làm xằng làm bậy."

"Đừng... Đừng nói vậy... Hình như thế tử cũng chưa từng làm chuyện ác nào lớn, chỉ là thỉnh thoảng giở trò mà thôi."

Không ai biết, hiệp khách giang hồ kia, chính là bản thân thế tử!

Còn người ngồi ở vị trí lái xe, là con hát Triệu Tứ!

Gần đây, Triệu Tứ có thể nói là hưởng hết vinh hoa phú quý, ngày nào cũng trải qua cuộc sống theo tiêu chuẩn thế tử, sống đến mức có chút "Lạc thú nơi này, không muốn về Tây Thục" rồi.

Tuy nhiên, hắn cũng rất bận rộn.

Mỗi ngày phải đọc sách biết chữ, phải học các loại quy củ và lễ nghi của vương phủ, phải cầm theo bức hoạ nhận người, tất cả bằng hữu mà thế tử từng kết giao đều phải nhớ mặt, các cấp quan viên trong phủ Tây An, đều phải gặp mặt một lần là có thể gọi ra tên, các loại sơn hào hải vị, kỳ trân dị bảo, hắn đều phải gọi ra tên được...

Còn phải có chút nhãn lực đối với danh hoạ, thơ từ, tác phẩm điêu khắc nghệ thuật linh tinh các thứ, tránh cho việc hắn lộ tẩy trong giao tiếp thượng lưu.

Triệu Tứ không học không biết, vừa học mới phát hiện, hình như vương gia ăn chơi trác táng cũng không phải là phế vật, kiến

thức hắn học từ nhỏ, hình như thật sự nhiều hơn so với loại người nghèo như bọn họ, chỉ là... Vị vương gia ăn chơi trác táng này không dùng những kiến thức này vào con đường chính đáng, đều dùng vào ăn chơi trác táng, khiến những kiến thức này biến thành kiến thức vô dụng.

Lúc này, Chu Tồn Cơ đang nói bằng giọng rất nhỏ:

"Đạp phanh cẩn thận một chút, ở đây người đông, nếu không cẩn thận đâm chết một thường dân, Thiên Tôn một cái tát liền đập chết ngươi."

Triệu Tứ đương nhiên là cẩn thận, hắn không phải là đại nhân vật "không coi mạng người ra gì", còn sợ hơn cả Chu Tồn Cơ đâm phải bách tính.

Chân đạp phanh, ngay cả động cũng không dám động lung tung.

"Khố Lý Nan" kim quang lấp lánh, xuyên qua đường phố, đi tới bên dưới "Đài xem tivi chuyên dụng của Tần thế tử".

Dừng xe, lúc này Triệu Tứ mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hắn vừa mới xuống xe, liền gặp phải một thử thách lớn, tuần phủ Thiểm Tây Luyện Quốc Sự đi tới, từ xa phất tay về phía Triệu Tứ:

"Thế tử điện hạ, hôm nay cũng để hạ quan ké chỗ chuyên dụng của ngài một chút nhé."

Triệu Tứ khẩn trương, toát mồ hôi, không ngừng nhớ lại huấn luyện mà mình đã tiếp nhận, trong đầu liều mạng lục tìm khuôn mặt của người trước mắt.

Chu Tồn Cơ ở bên cạnh cũng khẩn trương muốn chết.

Vất vả lắm, Triệu Tứ mới nhớ ra:

"A, Luyện đại nhân!"

Hắn đang muốn khách khí nói chuyện, đột nhiên nhớ tới thế tử rất ghét quan văn, vội vàng đổi thành giọng điệu mỉa mai:

"Luyện đại nhân, các ngươi làm quan văn, tay mắt thông thiên, ngay cả Hoàng thượng đều bị các ngươi làm cho sứt đầu mẻ trán, tự mình dựng một cái đài xem tin tức Cao Gia, hẳn là không làm khó được các ngươi nhỉ?"

Một câu nói này, điểm tối đa!

Chu Tồn Cơ ở bên cạnh mừng rỡ:

"Thế thân này tìm được rất tốt, thật không hổ là xuất thân gánh hát."

Luyện Quốc Sự bị mỉa mai, lại không tức giận, hắn biết thế tử chính là cái dạng này, quen là được, cũng không xin đồng ý của thế tử nữa, nhấc chân liền chen vào chỗ ngồi chuyên dụng của thế tử.

Triệu Tứ tức giận nói:

"Này, ngươi tránh ra, đừng có đến gần bản thế tử. Ta không thích ngươi!"

Một phen biểu diễn, cuối cùng hai người vẫn là ngồi sát cạnh nhau.

Luyện Quốc Sự liếc mắt nhìn "hiệp khách giang hồ" ngồi ở bên kia của thế tử, tò mò hỏi:

"Vị này là?"

Triệu Tứ hừ hừ nói:

"Vị này là hộ vệ mà ta bỏ giá cao mời tới, người giang hồ xưng là... xưng là... Ừm, ngươi tên gì ấy nhỉ?"

Chu Tồn Cơ vội vàng hạ giọng nói:

"Du hiệp tứ hải, Chu Phiêu Linh."

Luyện Quốc Sự nghe mà có chút choáng váng, đây là cái tên quỷ quái và biệt hiệu quỷ quái gì vậy? Nghe thì rất ngầu, nhưng thật ra rất ngu ngốc.

Triệu Tứ ra vẻ đắc ý nói:

"Có Chu đại hiệp bảo vệ, ta có thể yên tâm thoải mái ăn ngon, uống cay, cuộc sống trôi qua thật là khoái hoạt."

Luyện Quốc Sự coi hắn như kẻ thần kinh, thôi, mặc kệ hắn mặc kệ hắn.

Lúc này, màn hình lóe lên, tin tức Cao Gia bắt đầu.

Gần đây, tin tức mà Cao Gia tập trung đưa tin đều là tin tức phương diện Lạc Dương, Cao Nhất Diệp xuất hiện trên màn hình, trong nụ cười chất chứa một ít buồn bã:

"Thiên Tôn bằng pháp lực vô thượng, đã giải quyết nạn châu chấu ở thành Lạc Dương, dân gian Lạc Dương đã vẽ cho Thiên Tôn một bức tranh thu châu chấu..."

Tiếp đó ống kính hướng về phía một bức tranh, chính là bức mà Cao Nhất Diệp đã mua được từ chỗ thư sinh nghèo ở Lạc Dương.

Cao Nhất Diệp mỉm cười nói:

"Tập 13 của [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] sẽ kể chi tiết cho mọi người câu chuyện xảy ra ở Lạc Dương, mọi người hãy cùng đón xem."

Chu Tồn Cơ:

"A, thật muốn đi Lạc Dương xem thử."

Luyện Quốc Sự:

"?"

Chu Tồn Cơ tự biết lỡ lời, vội vàng ngậm miệng.

Tuy nhiên, thứ chấp niệm này, vừa mới xuống lông mày, lại lên trong lòng.

Miệng không nói, trong lòng lại không nhịn được mà nghĩ.

Chu Tồn Cơ nhìn trên màn hình không ngừng phát sóng tình hình Lạc Dương, từng nhà xưởng đang mọc lên trên vùng đất bằng phẳng xung quanh Lạc Dương, đội ngũ thi công do người dân Lạc Dương hợp thành, đang sục sôi ngất trời xây dựng đường sắt...

"Không đủ sắt rồi!"

Một người đội mũ lam đang kêu lên, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện bàn tay khổng lồ màu vàng, Thiên Tôn cầm một đống quả cầu sắt, từ trên trời chậm rãi đặt xuống.

Công nhân bên dưới lập tức hoan hô:

"Đa tạ Thiên Tôn!"

Hình ảnh chuyển động, chuyển sang mỏ than dưới danh nghĩa Phúc vương phủ, chỉ thấy rất nhiều công nhân đang khuân vác quặng đen kịt ra khỏi cửa hầm mỏ, trên mặt mỗi người đều tràn đầy nụ cười.

Ống kính chuyển động, thuyền buôn của thôn Cao Gia, đang chở theo lượng lớn đồ thủ công, đi về phía hạ du Hoàng Hà, hai bên bờ là dãy núi Hoàng Hà hùng vĩ tráng lệ, phong cảnh đẹp như

tranh vẽ.

Chu Tồn Cơ rốt cuộc nhịn không được nữa, xoạt một cái đứng bật dậy, chắp tay về phía Triệu Tứ nói:

"Vương gia, ta muốn từ chức, không thể bảo vệ ngươi nữa. Ta muốn đi làm du hiệp tứ hải. Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, chúng ta sau này còn gặp lại."

Nói xong, Chu Tồn Cơ sải bước đi xuống khán đài.

Thị vệ căn bản không biết hắn chính là Chu Tồn Cơ thật, không có động tĩnh.

Nhưng tử sĩ lại âm thầm đi theo trong đám người...

Lý Đạo Huyền xem hết toàn bộ cảnh này, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Chương 928: Ta sợ quá cơ!

Đường sắt từ Tây An thông đến phủ Hán Trung, được đặt tên là đường sắt Tây Hán.

Tuyến đường sắt này do Tần vương thế tử Chu Tồn Cơ đứng đầu, kéo thêm mấy vị hoàng thân quốc thích cùng nhau bỏ vốn chuẩn bị xây dựng.

Nó là sau khi đường sắt Tây Duyên thông xe thì mới bắt đầu động thổ thi công, còn chưa xây dựng được bao nhiêu ngày.

Lúc này đúng là tiết trời mùa hè, thời tiết nóng bức.

Công nhân ai nấy đều mệt mỏi mồ hôi đầm đìa.

Nhưng vì tiền công ba cân bột mì mỗi ngày, công nhân bất chấp nắng nóng, liều mạng làm việc, không muốn dừng lại nghỉ ngơi một chút nào.

Con Rồng cháu Tiên là bách tính cần cù nhất trên thế giới, chỉ cần tiền công hợp lý, liền không tiếc liều mạng làm việc. Ngày lễ gì, không biết! Ngày nghỉ gì, không biết! Lao động kết hợp nghỉ ngơi gì, không biết!

Chỉ cần tiền công xứng đáng với công sức bỏ ra, mẹ nó ta làm đến ông chủ phá sản!

Trong bầu không khí hừng hực khí thế này, một tên đốc công đội mũ trắng chui ra, tên đốc công này mặt trắng không râu, giọng nói the thé, người tinh mắt vừa nhìn là biết ngay là thái giám, hắn gào lên:

"Đừng có lười biếng, này này, mấy người các ngươi, động tác

trên tay chậm lại rồi. Mẹ kiếp, từng người một đều biết lười biếng. Ta phải trừ tiền công của các ngươi."

Công nhân lập tức phản đối:

"Trương công công, rõ ràng chúng tôi đang cố gắng làm việc, nào có lười biếng? Ngươi chính là muốn kiếm cớ để trừ tiền."

Trương công công hừ hừ:

"Kiếm cớ? Ta tận mắt nhìn thấy còn có thể sai sao? Ngươi, ngươi, ngươi... Còn có ngươi, mấy người các ngươi vừa rồi dừng tay lười biếng."

"Chúng tôi chỉ là uống một ngụm nước, lập tức lại tiếp tục làm việc, vậy cũng gọi là dừng tay lười biếng?"

Trương công công:

"Ta nói là lười biếng, chính là lười biếng."

Mọi người:

"..."

Trên mặt ai nấy đều ra vẻ phẫn nộ bất bình, nhưng lại không ai dám phản kháng. Bởi vì Trương công công này, là thái giám tâm phúc của Thụy vương Chu Thường Hạo.

Thụy vương Chu Thường Hạo, con trai thứ năm của Minh Thần Tông Chu Dực Quân, em trai cùng cha khác mẹ của Minh Quang Tông Chu Thường Lạc, thân phận tôn quý, được phong ở phủ Hán Trung, Thiểm Tây.

Tuyến đường sắt Tây Hán này, hai vị cổ đông lớn nhất, một người là Tần vương Chu Tồn Cơ, một người khác chính là Thụy vương Chu Thường Hạo.

Chu Thường Hạo người này không gần nữ sắc, lại thích tiền, vô cùng thích tiền. Cả đời vắt óc kiếm tiền, nghe Chu Tồn Cơ nói xây dựng đường sắt có thể kiếm tiền, hắn liền tham gia một phần. Hơn nữa còn phái ra thái giám tâm phúc Trương công công của mình, đến giám sát công trình đường sắt.

Cổ đông phái người giám công, hợp tình hợp lý, Chu Tồn Cơ đương nhiên phải đồng ý.

Thế là, Trương công công này liền suốt ngày lượn lờ trên tuyến đường sắt.

Một công nhân lên tiếng:

"Trương công công, làm người phải giảng đạo lý, chúng tôi liều mạng làm việc, không dám lười biếng một chút nào. Còn nghiêm túc hơn so với tự mình xây nhà cho mình, ngươi lại kiếm cớ để trừ tiền linh tinh, số tiền trừ này, ngươi là muốn bỏ vào túi riêng của mình sao?"

Trương công công nổi giận:

"To gan, ngươi đang nói bậy bạ gì đó? Khai trừ! Ta muốn khai trừ ngươi."

Tên công nhân kia giật nảy mình, những công nhân khác cũng bị dọa đến mức nhất thời không dám lên tiếng.

Đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh vang lên trong bụi cỏ bên cạnh công trường:

"Ồ, uy phong thật lớn! Một tên công công bé tí, trong tay có chút quyền hành liền không biết điều, chậc chậc chậc."

Trương công công nổi giận:

"Ai? Ai đang mỉa mai ta? Ta khai trừ ngươi!"

Trong bụi cỏ bóng người lóe lên, một nam tử kỳ quái chui ra, nam tử này trên người mặc một bộ y phục hiệp sĩ, trên đầu đội một cái đấu lạp thật to, khăn đen từ trên đấu lạp rủ xuống, che kín mặt hắn.

Hắn đứng trước bụi cỏ nói:

"Ta không phải là công nhân trên công trường này, ngươi khai trừ không được ta. Cho nên, ta không sợ ngươi."

Trương công công hừ một tiếng:

"Hoá ra là người giang hồ. Ngươi một người giang hồ thì đi chỗ nào mát mẻ thì đi, đừng có đến xen vào việc của người khác, cẩn thận rước lấy phiền phức cho mình."

Người đội đấu lạp cười ra tiếng:

"Oa, ta sợ quá! Người mà ta không trêu vào nổi sao? Hi hi! Trên đời này có mấy người mà ta không trêu vào nổi chứ? Ha ha!"

Trương công công:

"Âm dương quái khí, ngay cả cười cũng không biết cười sao? Người giang hồ chính là đê tiện, một chút khí phách cũng không có."

Người đội đấu lạp tức giận:

"To gan, ta... Khụ..."

Đột nhiên nhớ tới thân phận thật của mình không thể bại lộ, người đội đấu lạp chỉ đành phải cố nhịn xuống tâm tình muốn xưng tên tuổi để ra oai, hừ một tiếng nói:

"Cho dù lão tử không có khí phách, cũng mạnh hơn kẻ cắt xén mấy đồng tiền lẻ của công nhân. Chuyện hôm nay, lão tử không nhìn thấy thì thôi, đã nhìn thấy, nhất định phải ra tay quản một

chút."

Trương công công:

"Ngươi là cái đinh gì? Đến lượt ngươi quản sao?"

Người đội đấu lạp tạo một tư thế rất ngầu:

"Người giang hồ xưng là tứ hải du hiệp, Chu Phiêu Linh là ta đây!"

Trương công công:

"Ngu ngốc! Người đâu, đánh cho ta, đánh tên ngu ngốc này lăn xa ra."

Hắn vừa hô lên, một đám người liền nhảy ra.

Đây đều là du côn lưu manh mà Thụy vương phủ thuê từ phủ Hán Trung đến, là tay sai giúp "duy trì trật tự công trường" cho Thụy vương phủ.

Tay sai tà ác, đương nhiên phải có bộ dạng tà ác, đám người này vừa lúc lắc tay chân linh tinh, hoạt động gân cốt, vừa cầm gậy, đi về phía người đội đấu lạp.

Người đội đấu lạp "hừ" một tiếng:

"Muốn ỷ thế hiếp người sao?"

Trương công công:

"Đúng vậy, chính là bắt nạt ngươi đó, ngươi có thể làm gì nào?"

Người đội đấu lạp học theo giọng điệu của Trương công công hô lên:

"Người đâu! Đánh cho ta, đánh tên chó má ỷ thế hiếp người này thành đầu heo."

Trương công công cười lạnh:

"Ngươi cho rằng ngươi cũng có thể hô một tiếng là có người đến..."

Lời còn chưa dứt, trong bụi cỏ sau lưng người đội đấu lạp có một đám người xoạt xoạt nhảy ra.

Đám người này không phải là loại du côn lưu manh.

Mà là tử sĩ của Tần vương phủ!

Tần thế tử thích làm trò.

Nhưng tử sĩ thì không thích làm trò.

Bọn họ là từ nhỏ đã được Tần vương phủ nuôi dưỡng, bất cứ lúc nào cũng có thể vì Tần vương phủ mà chết, là tâm phúc trong tâm phúc, là tay sai chân chính.

Đám người này vừa xuất hiện, khí thế đã không cùng một đẳng cấp với đám du côn lưu manh bên cạnh Trương công công, tiến lên một bước, sát khí tỏa ra, có thể khiến đám du côn lưu manh run rẩy toàn thân.

Đám du côn lưu manh cảm thấy tình hình không ổn...

Trương công công cũng cảm thấy không ổn...

"Còn chờ gì nữa? Đánh cho ta!"

Người đội đấu lạp ra lệnh một tiếng, tử sĩ xoạt một cái liền xông lên.

Tiếp theo, chính là một trận âm thanh nắm đấm đánh người,

tiếng kêu cha gọi mẹ, tiếng cầu xin tha mạng, tiếng công nhân bên cạnh hô lớn "đánh hay".

Chốc lát sau, bao gồm cả Trương công công, tất cả những người của Thụy vương phủ đều bị đánh ngã xuống đất.

Người đội đấu lạp phủi tay, ngửa mặt lên trời cười to:

"Thú vị, ha ha ha, thế giới bên ngoài thật thú vị!"

Trương công công nằm trên mặt đất, toàn thân đều bị đánh đến đau đớn, nhưng miệng lưỡi vẫn cứng rắn:

"Ngươi chờ đó...ngươi cứ chờ đó cho ta...Thụy vương phủ sẽ không bỏ qua cho ngươi... Thụy vương, không phải là người mà ngươi có thể đắc tội đâu."

Người đội đấu lạp cười ha hả:

"Ta sợ quá cơ, ha ha ha! Ta sợ quá đi mất!"

Người đội đấu lạp xoay người bỏ đi, tử sĩ im lặng theo sau.

Đi xa một đoạn, người đội đấu lạp đưa tay ra:

"Văn phòng tứ bảo."

Một tử sĩ lập tức đưa tới.

Người đội đấu lạp xoẹt xoẹt xoẹt viết một phong thư cho Thụy vương:

"Cầm lấy, đưa đến Thụy vương phủ."

Tử sĩ hành lễ, vội vàng rời đi.

Mấy ngày sau, Trương công công bị Thụy vương Chu Thường Hạo triệu hồi, đánh 50 gậy, toàn bộ số tiền công cắt xén từ công

nhân, đều phải trả lại gấp đôi.

Chương 929: Tàu Truyền Kỳ Thái Dương

Bầu trời thôn Cao Gia, là bầu trời quang đãng.

Nơi Thiên Tôn quan tâm nhất, chung quy vẫn là thôn Cao Gia.

Mùa hè đến, người dân thôn Cao Gia sẽ được hưởng một phúc lợi lớn mà người nơi khác không có được.

Đá lạnh!

Thiên Tôn từ trên trời ban xuống một tảng đá lạnh khổng lồ, đặt ngay trên khoảng đất trống trước pháo đài. Người dân thôn Cao Gia vui vẻ vây quanh đá lạnh, bàn bạc xem nên dùng cách nào để hưởng thụ thứ tốt đẹp này.

Cao Tịch Bát cầm một cái cuốc nhỏ được rửa sạch sẽ, "cộc" một tiếng, bổ ra một cục đá lạnh, con trai hắn là Cao Sơn lập tức bưng ra một chậu nước Phì Trạch Khoái Lạc đã bốc hết hơi.

Cao Tịch Bát bỏ đá lạnh vào trong nước Phì Trạch Khoái Lạc, sau đó hai cha con vui vẻ, ngươi một ngụm, ta một ngụm, xử lý nó.

"Cách uống của các ngươi không có sáng tạo." Thiên Tôn mẫu sản xuất hàng loạt từ bên cạnh chui ra: "Nhất Diệp, ta dạy ngươi một cách uống rất sảng khoái, trước tiên nghĩ cách bào tảng đá thành đá bào, sau đó trộn với trái cây ăn..."

Cao Nhất Diệp nghiêng đầu: "Đá bào? Cái này phải làm thế nào mới thành đá bào?"

"Bào!" Lý Đạo Huyền cười: "Bây giờ chỉ có thể dùng dụng cụ thông thường để bào, chỉ cần dám nghĩ dám làm, dụng cụ chuyên dùng để bào đá sẽ được phát minh ra."

Cao Nhất Diệp: "Nhưng mà, chỉ vì ăn một món ăn vặt mà phải bỏ công sức phát minh ra dụng cụ, có phải hơi..."

Lý Đạo Huyền cười lớn: "Phát minh kỹ thuật, đâu chỉ dùng cho vũ khí đâu, dùng để ăn uống cũng rất quan trọng. Mâu thuẫn chủ yếu của chúng ta hiện nay, chính là nhu cầu vật chất văn hóa ngày càng tăng cao của nhân dân, với năng suất lao động lạc hậu. Vì vậy, cố gắng phát minh ra một số thứ có thể nâng cao nhu cầu vật chất văn hóa cũng là rất quan trọng."

Mọi người xung quanh đều cười: "Thiên Tôn đã nói như vậy, chắc chắn sẽ không sai, ai đi hỏi Tống Ứng Tinh xem có thể phát minh ra một cái máy bào đá lạnh thành đá bào hay không."

Thật ra Tống Ứng Tinh đang ở phía bên kia tảng đá lạnh, nghe vậy liền thò đầu ra: "Có thể chứ! Ta đã nghĩ ra được mấy cách trong đầu rồi."

Thế là mọi người cười vui vẻ hơn: "Nhanh, để Lý Đại ra tay chế tạo dụng cụ đi."

Đúng lúc này, một thư sinh mặc áo dài nho nhã từ xa chạy nhanh đến, chính là Sử Khả Pháp, ánh mắt hắn đang điên cuồng tìm kiếm thứ gì đó trong đám đông, nhìn thấy Thiên Tôn, hai mắt lập tức sáng lên: "Thiên Tôn ở đây, thật tốt quá, ta còn sợ ngài đi du lịch nơi khác, chuyện nhỏ này lại không dám làm phiền thánh nữ đại nhân gõ chuông... Thật là xoắn xuýt muốn chết."

Lý Đạo Huyền kỳ quái nói: "Ồ? Tìm ta có chuyện gì?"

Sử Khả Pháp lấy ra một phong văn thư từ trong ngực, tỏ vẻ ngại ngùng nói: "Văn thư bổ nhiệm của Lại bộ đã đến, thăng tại hạ

lên làm hữu tham chính, phụ trách trấn thủ An Khánh, Trì Châu, giám sát quân đội Giang Bắc."

Lý Đạo Huyền: "???"

Nếu không mở bản đồ, Lý Đạo Huyền thật sự không biết An Khánh và Trì Châu ở đâu, hai mắt tối om.

Để tránh bị người khác cười nhạo, vội vàng chuyển trở về thế giới bên ngoài, nhanh chóng hỏi "bà chị Google", thì ra hai nơi An Khánh và Trì Châu nằm ở ven sông Trường Giang phía nam Hợp Phì, đã rất gần Nam Kinh.

Vùng đất này tại hậu thế thuộc quyền quản hạt của tỉnh An Huy,còn ở thời Minh triều thì trực thuộc Nam Kinh.

Sau khi đã rõ ràng vị trí, Lý Đạo Huyền vội vàng chuyển trở về.

Lý Đạo Huyền: "Điều đi xa như vậy?"

Sử Khả Pháp thở dài: "Đúng vậy, điều đi xa như vậy, một khi hạ quan đi nhậm chức, về sau rất khó có thể đến thôn Cao Gia cầu học, thật sự là không biết nên làm thế nào."

Nói đến đây, Sử Khả Pháp có chút buồn bã: "Hạ quan không muốn đi, rất xoắn xuýt, cho nên muốn hỏi ý kiến của Thiên Tôn."

"Đi, đương nhiên là phải đi." Lý Đạo Huyền không cần suy nghĩ liền mở miệng nói: "Vị trí quan trọng như vậy, ngươi mà không đi, đổi lại là một tên tham quan đi, vậy bách tính phủ An Khánh và Trì Châu chẳng phải là gặp xui xẻo sao?"

Sử Khả Pháp nghe vậy, tinh thần chấn động: "Điều này... Mặc dù hạ quan tài hèn sức mọn, nhưng dù sao cũng tốt hơn tham quan, ít nhất sẽ không hà hiếp lương dân. Có thể cố gắng bảo vệ bách tính An Khánh và Trì Châu được bình yên."

Nói đến đây, hắn lại thở dài: "An Khánh và Trì Châu, thật sự là quá xa nơi này, máy móc tiên tiến của thôn Cao Gia không thể nào sử dụng ở bên đó được."

Điều này đúng là sự thật!

Thôn Cao Gia cách An Khánh quả thực là ngàn dặm xa xôi, hơn nữa ở giữa còn cách một Hà Nam, Hà Nam bây giờ giặc cỏ hoành hành, thương đội căn bản không có cách nào đi qua bình thường, vật tư là tuyệt đối không có cách nào vận chuyển qua được.

Ơ? Chờ đã!

Lý Đạo Huyền đột nhiên nhớ tới, An Khánh và Trì Châu đều là dựa vào sông Trường Giang.

Ở thời cổ đại, những thành thị dựa vào sông Trường Giang, sông Hoàng Hà thì năng lực vận tải sẽ không yếu.

Nếu như mình phái thuyền chở hàng, từ sông Hoàng Hà ra biển, sau đó men theo bờ biển đi một mạch đến cửa sông Trường Giang, rồi ngược dòng Trường Giang mà lên, là có thể đến An Khánh và Trì Châu, không cần phải đi qua Hà Nam nguy hiểm.

Lý Đạo Huyền nói với Sử Khả Pháp: "Ngươi ở đây chờ một chút, ta trở về nghiên cứu xem sao."

Câu "trở về" trong miệng y,trong tai Sử Khả Pháp chính là "trở về trời", thầm nghĩ: Thiên Tôn muốn trở về trời lấy pháp bảo sao? Ôi chao, ghê gớm thật.

Lý Đạo Huyền vèo một cái, trở lại thế giới bên ngoài, sau đó lấy điện thoại di động ra: "Alo, Thái Tâm Tử à?"

Đầu bên kia điện thoại vang lên một giọng bé gái: "Ba ba đang bị mẹ mắng, chú đợi một chút ạ."

Lý Đạo Huyền: "..."

Phải rồi, sau khi Thái Tâm Tử theo Lý Đạo Huyền làm buôn bán hình điêu khắc mini đã phát tài, sớm đã kết hôn sinh con nhiều năm, con cái đều đã lớn đến mức có thể giúp ba nghe điện thoại rồi.

Lý Đạo Huyền cười nói: "Thái An Di, ba con làm gì mà bị mẹ mắng vậy?"

Cô bé đầu bên kia điện thoại cười khúc khích: "Sáng nay lúc ra khỏi nhà, mẹ bảo ba mua bảy tám củ khoai tây về, ba tan làm đi thẳng về nhà, quên mua khoai tây, cho nên bị mắng ạ."

Lý Đạo Huyền: "Ha ha ha ha!"

Cười muốn xỉu!

Một lúc sau, đầu bên kia điện thoại đổi thành giọng của Thái Tâm Tử: "Ê, ông bạn già, hôm nay sao rảnh rỗi gọi điện thoại vậy? Vừa rồi vợ tôi không nghe lời, bị tôi đánh cho một trận, tay đau hết cả lên. Cô ấy quỳ xuống cầu xin, tôi mới tha cho..."

Lý Đạo Huyền: "Ừm ừm, hiểu rồi! Cậu đúng là chủ gia đình ha."

Thái Tâm Tử đắc ý dạt dào: "Chứ sao? Ở nhà tôi toàn là đi ngang."

Lý Đạo Huyền: "Khoai tây quên mua, định lúc nào đi mua bù đây? Tôi biết rồi, bây giờ cậu đang chạy một mạch ra siêu thị mua khoai tây, không có ở nhà, cho nên nói chuyện mới dám ngông cuồng như vậy."

Thái Tâm Tử: "..."

Bị đoán trúng rồi! Câu chuyện này không thể nào tiếp tục được

nữa.

Thái Tâm Tử vội vàng chuyển chủ đề: "Cậu tìm tôi có chuyện gì vậy?"

Lý Đạo Huyền: "Tôi muốn hỏi, có loại thuyền nào có thể từ sông Hoàng Hà đi vào biển cả, sau đó từ trên biển đi vào sông Trường Giang không?"

Thái Tâm Tử cười: "Đương nhiên là có rồi! Tàu lưỡng dụng Giang Hải, "Truyền Kỳ Thái Dương" nổi tiếng, cậu chưa từng nghe nói qua sao? Chiều dài của nó là 239 mét, rộng 36.6 mét. Là tàu LNG có thiết kế mớn nước nông nhất trong số các tàu cùng cấp trên toàn cầu, mớn nước độc đáo dưới 8.5 mét, thông giang đạt hải, có khả năng đi biển vượt trội."

Lý Đạo Huyền: "Hả, 239 mét? Mớn nước 8,5 mét? Cái này cũng quá lớn rồi! Ở Hoàng Hà không có cách nào đi được đâu? Còn loại nhỏ hơn nữa không? Tàu thuyền lưỡng dụng Giang Hải loại vừa và nhỏ, có không?"

Thái Tâm Tử cười: "Đương nhiên là cũng có rồi! Mô hình mà cậu muốn đều là tỷ lệ 1:200, loại tàu như "Truyền Kỳ Thái Dương" mà làm thành mô hình cũng phải dài hơn một mét, quá lớn. Đặt ở nhà chiếm diện tích! Tôi cũng cảm thấy cậu nên làm một cái tàu cỡ trung bình. Loại có thân tàu dài khoảng bảy mươi mét, mớn nước có thể nông đến chỉ còn 2 đến 4 mét. Tôi làm cho cậu mô hình tỷ lệ 1:200, dài khoảng ba mươi mấy cm đi, vẫn phải có động cơ, có chức năng sạc năng lượng mặt trời, có thể điều khiển đóng mở, được chứ?"

Lý Đạo Huyền: "Được!"

Thái Tâm Tử: "Chuyện nhỏ, đồ cậu muốn, tôi đều đảm bảo hoàn thành gấp rút cho cậu, một tuần là giao hàng."

Chương 930: Ngươi đừng có nhìn chằm chằm vào ta

Thái Tâm Tử rất nhanh đã đi thiết kế chế tạo mô hình.

Không mất bao lâu, hắn đã chế tạo xong mô hình một chiếc tàu lưỡng dụng Giang Hải dài 70 mét, sau khi thu nhỏ 200 lần, mô hình này cũng dài đến mấy chục cm.

Mô hình lớn như vậy, muốn lắp thêm các loại cơ quan lên trên quá dễ dàng.

Trong bụng tàu lắp động cơ điện nhỏ, lắp thêm mấy cục pin dự trữ cỡ nhỏ, trên đỉnh tàu lắp thêm tấm pin năng lượng mặt trời, như vậy, chỉ cần có nắng, tấm pin năng lượng mặt trời có thể sạc điện cho pin dự trữ dưới đáy tàu.

Một tuần sau, một chiếc xe tải chở hàng đến trước biệt thự của Lý Đạo Huyền, giao mô hình tàu dài nửa mét vào tay Lý Đạo Huyền --

Sử Khả Pháp mang theo văn thư bổ nhiệm của triều đình, lại mang theo một đám thân tín gia đinh, thu dọn hành lý, bước ra khỏi cổng trường nhị trung Số 32.

Quay đầu lại, hướng về phía trường học chắp tay thi lễ thật sâu.

Hắn đã học được vô số kiến thức ở đây, trong đó có rất nhiều thứ là thứ tốt có thể áp dụng trong thực tế, khiến hắn cũng có tự tin đối với năng lực của bản thân, lần này đi trấn thủ An Khánh và Trì Châu, nhất định có thể dùng đến.

Vừa đi được hai bước, liền nhìn thấy Cao Nhất Diệp đứng ở phía trước chờ hắn, bên cạnh nàng còn có "pháp thân" của Thiên Tôn.

Sử Khả Pháp tinh thần chấn động, bước nhanh tới, chắp tay hành lễ: "Thiên Tôn, Thánh Nữ đại nhân, hạ quan đã chuẩn bị xong xuôi, lên đường thôi."

Lý Đạo Huyền gật đầu: "Ừm, ngươi đừng tự mình đi qua Hà Nam, quá nguy hiểm. Trước tiên đi xe lửa, đến đạo Hà Đông chuyển sang xe buýt năng lượng mặt trời, đến Tiểu Lãng để gặp Bạch Diên, ta đã sắp xếp thuyền bè ở đó, đưa ngươi đến An Khánh."

Sử Khả Pháp: "Đa tạ Thiên Tôn chiếu cố."

Lý Đạo Huyền phất tay: "Đi đi! Quản lý tốt địa bàn của mình, tạo phúc cho bách tính một phương."

Sử Khả Pháp hành lễ thật sâu, tự tin tràn đầy bước trên hành trình của mình.

Tuyến đường mà hắn muốn đi chính là tuyến đường sắt Tây Hà. Tuyến đường sắt siêu dài từ Tây An đến thành Hà Đông, một ngày chỉ có một chuyến, bỏ lỡ chuyến này là hết.

Đúng giờ đến ga xe lửa, mua một vé toa xe hạng sang.

Toa hạng sang cực kỳ đắt, Sử Khả Pháp tuy không thiếu tiền, nhưng cũng chỉ chịu mua cho mình một vé, không nỡ mua vé tốt như vậy cho đám gia đinh, chỉ có thể để đám gia đinh ngồi ở toa hạng trung phía sau, một mình hắn ngồi toa hạng sang.

Cũng giống như một số ông chủ công ty nhỏ ở kiếp sau đi công tác, bản thân ngồi khoang thương gia, lại mua cho thư ký vé hạng phổ thông vậy.

Có chút tiền, nhưng vẫn chưa giàu đến mức có thể tiêu xài hoang phí.

Hắn vừa lên xe, liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Trong toa xe hạng sang, vậy mà lại có một vị hiệp khách kỳ quái, trên người mặc hiệp sĩ phục giống hệt Thiên Tôn, nhưng dáng người lại mập mạp hơn Thiên Tôn rất nhiều, rõ ràng không phải Thiên Tôn.

Hơn nữa, người này còn đội một cái đấu lạp lớn kỳ quái, khăn đen che mặt, nhìn qua cảm thấy kỳ quặc.

Đương nhiên, đây vẫn chưa phải là điều kỳ lạ nhất.

Kỳ lạ nhất chính là, người ăn mặc như hiệp khách này, bên cạnh còn mang theo hộ vệ, hơn nữa số lượng hộ vệ còn không ít, chỗ ngồi trong toa xe hạng sang này bị hộ vệ của hắn chiếm mất hơn phân nửa.

Sử Khả Pháp không khỏi "Ơ" một tiếng, thầm nghĩ: Người này lợi hại thật! Ta đường đường là quan viên triều đình, tiền của ta cũng không đủ mua vé toa hạng sang cho đám gia đinh. Vị hiệp khách giang hồ này vậy mà mang theo cả toa xe đầy thủ hạ, mua nhiều vé toa hạng sang như vậy? Gia cảnh gì đây? Nhà có mỏ vàng sao?

Hắn nhìn chằm chằm vào vị hiệp khách kia.

Vị hiệp khách kia lại bị nhìn đến có chút bối rối, quay đầu lại đối mặt với Sử Khả Pháp, dùng một loại giọng nói cố ý hạ thấp xuống nói: "Ngươi nhìn ta làm gì? Này này! Nhìn ta làm gì? Ta có chỗ nào không ổn sao?"

Trong giọng nói có chút bối rối, giống như cảm giác chột dạ khi làm việc xấu bị người ta vạch trần lộ ra từ trong giọng nói của hắn .

Trước kia Sử Khả Pháp làm thôi quan Tây An, phụ trách hình danh, chuyên môn giao thiệp với loại tội phạm làm chuyện xấu xa, chỉ nghe một câu, hắn liền cảm thấy, vị hiệp khách này có vấn đề, rất có vấn đề.

"Khụ!" Sử Khả Pháp hắng giọng một cái, đột nhiên tăng âm lượng: "Bản quan vừa nhìn đã biết, ngươi đang làm chuyện mờ ám. Ngươi thật to gan, đây là nơi được Thiên Tôn che chở, thành thật khai báo, ngươi đã làm chuyện xấu gì?"

Hiệp khách hoảng hốt: "Không phải ta, không phải ta, ngươi đừng có vu oan ta."

Sử Khả Pháp xoát một cái tiến lên một bước.

Hiệp khách vốn đang ngồi trên một chiếc ghế ngồi sang trọng, bị Sử Khả Pháp tiến lên một bước này dọa sợ đến mức ngửa người ra sau, may mà có chỗ dựa lưng, nếu không đã lăn ra đất rồi.

Cả toa xe hộ vệ đồng thời đứng dậy, muốn giúp hiệp khách ra oai phủ đầu.

Sử Khả Pháp không sợ đám người đầy toa xe này chút nào, trên địa bàn của Thiên Tôn, đạo lý lớn hơn nắm đấm, không ai dám làm loạn. Cần gì phải sợ một toa xe đầy người của hắn?

Hắn lại tiến lên một bước, chân giẫm xuống mạnh mẽ đầy uy lực: "Gặp phải Sử Khả Pháp ta, ngươi đúng là xui xẻo rồi, thành thật khai báo tội trạng, có thể giảm nhẹ hình phạt, nếu không, nhất định nghiêm trị không tha."

"Không phải ta, không phải ta." Hiệp khách gào lên: "Ta không làm chuyện xấu."

Sử Khả Pháp: "Vậy ngươi chột dạ cái gì?"

Hiệp khách lớn tiếng nói: "Ta... Ta không có chột dạ, hoàn toàn

không có!"

Sử Khả Pháp: "Ngươi chột dạ!"

Hiệp khách chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, khăn che mặt cũng ướt đẫm, nhưng miệng vẫn cứng rắn: "Ta...ta không có! Ngươi không có chứng cứ, ngươi ngậm máu phun người! Trên địa bàn của Thiên Tôn, vu oan giá họa người khác, cũng là phạm tội, ta...ta không sợ ngươi."

Câu này ngược lại nói đúng trọng tâm, Sử Khả Pháp chỉ là hoài nghi, lại không có chứng cứ, không làm gì được hắn. Ở nơi do [Đại Minh Luật] quản lý,thông thường là xử lý tội phạm theo hướng "nghi tội tòng hữu". Nhưng ở nơi do Thiên Tôn quản lý, nhất định phải xử lý vụ án theo đại phương hướng là "nghi tội tòng vô".

(*)Không chứng minh được có tội thì tức là vô tội

Mấy giây sau, Sử Khả Pháp "hừ" một tiếng nói: "Được rồi, bản quan hiện tại không có chứng cứ, không bắt ngươi được, nhưng trên đường đi này, bản quan sẽ nhìn chằm chằm vào ngươi, ngươi mà có ý đồ bất chính gì, thì sớm thu liễm lại cho bản quan."

Hiệp khách lo lắng nói: "Đừng có nhìn chằm chằm vào ta nữa! Ngươi nhìn phong cảnh đi, phong cảnh đẹp như vậy, ngươi cứ nhìn chằm chằm vào ta, có ý gì?"

Sử Khả Pháp: "Phong cảnh bản quan đương nhiên phải xem, nghi phạm cũng phải nhìn, hai tay đều phải nắm, hai tay đều phải cứng."

Hiệp khách: "Đừng có trích lời của Thiên Tôn vào những nơi kỳ quái như vậy chứ!"

Hắn rất muốn mắng người! Nhưng nhất định phải nhịn, còn phải ước thúc đám tử sĩ, không thể gây chuyện với Sử Khả Pháp,

càng gây chuyện lớn, càng dễ bị chú ý, thân phận của hắn càng dễ bị bại lộ.

Hắn nhất định phải khép mình! Khép mình mới là vương đạo. Tuy rằng hắn hiện tại vẫn chỉ là một thế tử, nhưng tương lai nhất định là phải kế thừa vương vị, học tập vương đạo sớm một chút cũng không sai.

Hiệp khách âm thầm nhịn xuống.

Sử Khả Pháp lấy ra một quyển sách quản lý học, vừa xem sách, vừa thỉnh thoảng liếc nhìn vị hiệp khách kia một cái, nhìn chằm chằm, cứ như vậy nhìn chằm chằm...

Tàu hỏa "U U" khởi động!

Rời khỏi thôn Cao Gia, đi về hướng đạo Hà Đông.

Sử Khả Pháp kinh ngạc phát hiện, xe vừa khởi động, vị hiệp khách kia lập tức biến thành một đứa trẻ, ghé vào cửa sổ xe la to "Oa Oa": "Núi đẹp quá, Oa, nước xanh quá... Cái cây kia mọc kỳ lạ quá."

Chương 931: Mua lấy tâm tình vui vẻ

Khi xe lửa đi qua cầu Lâm Y trên Hoàng Hà thuộc huyện Hợp Dương, vị hiệp khách kia lại kêu lên một cách khoa trương: "Oa, cầu kìa! Cây cầu lớn quá! Thật là lợi hại! Cầu tiên do Thiên Tôn ban tặng, cuối cùng ta cũng được thấy rồi, ha ha ha! Ha ha ha! Không uổng công chuyến này, không uổng công chuyến này! Ta muốn xuống xe, ta muốn xuống xe lên cầu chơi."

Sử Khả Pháp vừa nghe thấy câu này, liền nhớ lại chuyện mình từng bị mất mặt năm xưa.

Hắn vội vàng lấy tay che mặt.

Xe lửa chạy qua cầu, dừng lại ở trạm trấn Tôn Cát bên đầu cầu.

Vị hiệp khách kia bất thình lình nhảy dựng lên, định xuống xe.

Hộ vệ bên cạnh vội vàng kéo hắn lại: "Lão gia, không thể xuống xe được. Trạm này rất nhỏ, thời gian dừng chỉ có năm phút, nếu ngài lên cầu đi dạo một vòng, e là không kịp lên xe nữa."

Hiệp khách: "Ơ, ngồi chuyến xe lửa sau thì không được sao?"

Hộ vệ nhỏ giọng nói: "Một ngày chỉ có một chuyến xe thôi, chuyến tiếp theo phải đến giờ này ngày mai mới đến trạm Tôn Cát, nếu ngài trì hoãn một ngày, sẽ không kịp chuyến đi đầu tiên của thuyền mới, không đến Nam Kinh được."

Hiệp khách rõ ràng không vui, mặc dù bịt mặt bằng khăn đen, nhưng vẫn có thể nhìn ra vẻ chán nản và buồn bã từ dáng người

của hắn, "bịch" một tiếng ngồi phịch xuống ghế: "Tại sao xe lửa một ngày chỉ có một chuyến? Điều này không hợp lý! Tăng thêm chuyến đi chứ, một ngày tăng thành mười chuyến đi."

Hộ vệ dở khóc dở cười, nhỏ giọng khuyên nhủ: "Lão gia, xe lửa chạy không đủ nhanh, một ngày chạy một vòng đi về đã rất miễn cưỡng rồi."

Hiệp khách: "Nện tiền vào, nghiên cứu đi, nâng cao hiệu suất làm việc của động cơ hơi nước là được chứ gì? Cái gì, ngươi đi nói với Bạch công tử, cần bao nhiêu chi phí nghiên cứu? Ta cho!"

Hộ vệ hạ thấp giọng: "Suỵt! Sử Khả Pháp đang nhìn kìa."

Hiệp khách vội vàng ngậm miệng.

Sử Khả Pháp không nghe thấy câu cuối cùng, chỉ nghe thấy những câu trước đó, trong lòng có chút buồn cười: Còn tưởng rằng tên này là tội phạm, kết quả, lại giống như một phú nhị đại chân chính. Phú nhị đại nhà có mỏ, lần đầu tiên bước chân ra khỏi nhà, tràn ngập ngây thơ đối với thế giới.

Nhưng mà…

Phú nhị đại này tuy bịt mặt, nhưng cảm giác tuổi tác cũng không nhỏ, sao lớn tuổi mà vẫn chưa trải sự đời như vậy? Phú nhị đại bình thường, từ nhỏ đã theo trưởng bối đi khắp nam bắc rồi chứ?

Trong đầu hắn đầy dấu chấm hỏi.

Nhưng thôi, dù sao người này cũng không giống tội phạm, Sử Khả Pháp cũng lười để ý, tiếp tục đọc "Quản lý học" của mình.

Xe lửa lớn tiếp tục "u u" chạy, rất nhanh đã đến Bồ Châu, vị hiệp khách kia nhìn ra ngoài một hồi rồi kêu to: "Bồ Châu! Trung tâm thiên hạ! Ta muốn đi xem."

"Lão gia, trạm này lớn, xe lửa sẽ dừng nửa tiếng, chạy nhanh một chút là có thể đi dạo một vòng quanh trạm xe lửa đấy."

"Ha ha, vậy còn chờ gì nữa?"

Hiệp khách vèo một cái nhảy xuống xe, trong nháy mắt đã chạy mất dạng.

Sử Khả Pháp mỉm cười lắc đầu, nửa tiếng sau, hiệp khách và đám hộ vệ về xe đúng giờ, trên tay hắn cầm một con rối gỗ của huyện Hiếu Nghĩa, Sơn Tây, đám hộ vệ thì tay xách nách mang, mang theo rất nhiều thứ.

Rõ ràng, tên này đã đi mua sắm ở gần trạm xe lửa.

Sử Khả Pháp không khỏi lắc đầu: "Mua đồ ở trạm xe, ngươi sẽ bị chặt chém đấy, bình thường bán hai lạng bạc, ở trạm xe có thể bán cho ngươi năm lạng."

Hiệp khách quay đầu lại: "Ơ, còn có chuyện này nữa sao?"

Đám hộ vệ gật đầu: "Đúng vậy, lão gia, ngài mua đắt rồi."

Hiệp khách: "Sao không ai nhắc nhở ta?"

Đám hộ vệ: "Thuộc hạ không dám quấy rầy hứng thú của ngài."

Hiệp khách sững người, đột nhiên cười lớn: "Cũng đúng, so đo giá cả đặc sản, thì làm sao mà chơi cho đã? Số tiền chênh lệch này, coi như là ta mua… khụ khụ… coi như là ta mua lấy tâm tình vui vẻ."

Sử Khả Pháp giơ ngón tay cái lên: "Rộng rãi!"

Hiệp khách cười lớn: "Ta ghét nhất là người khác khen ta, ta không thích… khụ khụ khụ…" nhất thời lỡ lời, suýt chút nữa thì thốt ra câu cửa miệng thường dùng, sợ đến mức vội vàng ngậm

miệng.

Sử Khả Pháp: "???"

Sử Khả Pháp đột nhiên có chút thích vị hiệp khách này, một mình hắn đi xe cũng khá nhàm chán, có một người thú vị như vậy để trò chuyện cũng không tệ, chặng đường tiếp theo, liền trò chuyện với hiệp khách.

Trò chuyện suốt đường đến thành Hà Đông, ở đây xe lửa không thể đi tiếp.

Đường sắt phía trước vẫn đang được xây dựng, hai người lại đổi sang xe buýt năng lượng mặt trời, hai người cộng thêm gia nhân hộ vệ, đã chiếm hết một chiếc xe buýt lớn có thể chở được mấy chục người, chuyến xe này biến thành xe chuyên dụng của hai người.

Sử Khả Pháp thấy hai người có duyên như vậy, lại cùng lên một chiếc xe, cũng có ý muốn kết giao bạn bè: "Không biết cao danh quý tánh của huynh đài?"

Hiệp khách đáp: "Tại hạ là Chu Phiêu Linh, giang hồ xưng tụng là Tứ Hải Du Hiệp."

"Giang hồ?" Sử Khả Pháp: "Ngươi thật sự đã từng hành tẩu giang hồ? Sao ta lại có cảm giác huynh đài đây là lần đầu tiên ra khỏi nhà?"

Hiệp khách: "..."

Chu Phiêu Linh nhất thời cứng họng, thầm mắng: Quả nhiên là tuần án, mắt tinh như cú vọ.

Hắn chỉ đành cười trừ cho qua: "Hành tẩu giang hồ, trước tiên phải học thổi phồng. Tại hạ tuy là lần đầu tiên bước chân ra khỏi nhà, nhưng công phu thổi phồng, đã có mười phần mười công lực

của giang hồ hiệp khách rồi."

Sử Khả Pháp cười: "Ha ha ha! Hiểu rồi hiểu rồi, thì ra ngoại hiệu này là do Chu huynh tự mình đặt, cái tên này đặt hay đấy. Nam nhi chúng ta, ai mà không muốn hành hiệp trượng nghĩa, nhưng bất đắc dĩ thân bất do kỷ, rất nhiều tục sự quấn thân,căn bản không đi được. Tại hạ rất khâm phục dũng khí dám bước ra ngoài của Chu huynh đấy."

Chu Phiêu Linh vui mừng: "Ngươi cũng cảm thấy ta nên bước ra ngoài sao? Quá tốt rồi!"

"Phía trước lại phải qua cầu rồi." Hộ vệ đột nhiên lên tiếng: "Lão gia, đến cầu Tiểu Lãng Để rồi."

"Oa, cầu kìa!" Chu Phiêu Linh lập tức không thèm trò chuyện nữa, nhảy đến bên cửa sổ xe, giống như con thằn lằn bám chặt vào cửa sổ, nhìn ra bên ngoài: "Cây cầu đẹp quá, mẹ nó thật là hoành tráng, ta muốn xuống xe, để ta lên cầu."

Hộ vệ nhỏ giọng nói: "Lão gia đừng vội, qua cây cầu này là đến trạm Tiểu Lãng Để, lát nữa xe đến trạm, ngài có thể lên cầu chơi."

Chu Phiêu Linh cười ha hả: "Ha ha ha, tốt! Quá tốt rồi."

Quả nhiên, xe vừa đến trạm Tiểu Lãng Để, vừa dừng lại, Chu Phiêu Linh đã nhảy xuống xe, chạy như bay lên đầu cầu phía nam của cầu Tiểu Lãng Để, dang hai tay ra, chạy như bay về phía đầu cầu phía bắc…

Sử Khả Pháp nhảy xuống xe, vừa cười vừa hét lớn về phía bóng lưng của hắn: "Đừng như vậy, sẽ lên Tin Tức Cao Gia đấy."

Chu Phiêu Linh cười lớn: "Ta không sợ lên tin tức Cao gia, với lớp ngụy trang hoàn mỹ này của ta, ai mà biết ta là ai, sợ gì lên Tin Tức Cao Gia?"

Sử Khả Pháp: "!!!"

Xem ra, Chu Phiêu Linh là giả danh, đây là một người có lai lịch.

Sử Khả Pháp thầm nghĩ: Nếu phái Cẩm Y Vệ đi điều tra một phen, chưa biết chừng sẽ moi ra được bí mật động trời nào đó. Nhưng mà, người này thiên chân vô tà như vậy, không giống kẻ xấu. Mình đi moi bí mật của hắn, e là không được quang minh chính đại cho lắm, thôi vậy! Đừng có rước phiền phức vào thân.

Hắn vẫy tay chào tạm biệt bóng lưng của Chu Phiêu Linh, sau đó đi về phía bến tàu quân sự của trại thủy quân Tiểu Lãng Để …

Thiên Tôn bảo hắn ở đây đổi sang ngồi thuyền mới, đi tới An Khánh.

Chương 932: Tàu Vạn Lý Dương Quang

Sử Khả Pháp rất nhanh đã đến quân cảng Tiểu Lãng Để.

Đã là quân cảng, đương nhiên là phòng thủ sâm nghiêm,vừa đi đến cổng, vài binh lính của dân đoàn đã nhảy ra: "Kẻ nào?"

Sử Khả Pháp vội vàng chắp tay thi lễ: "Sử Khả Pháp, phụng mệnh Thiên Tôn,đến quân cảng Tiểu Lãng Để, chuẩn bị lên thuyền."

Lính thủ vệ nói: "Khẩu lệnh Thiên Tôn đưa cho ngươi đâu? Không có khẩu lệnh, ngươi chính là Sử Khả Pháp giả mạo."

Sử Khả Pháp vội vàng nói: "Mỗi ngày ba chương."

Lính gác cổng đáp: "Đều đặt trước hơn vạn."

Sử Khả Pháp: "Tam Thập Nhị Biến."

Lính gác cổng: "Là một tên thái giám."

Khẩu lệnh trùng khớp!

Biểu cảm của lính thủ vệ từ nghiêm nghị lập tức trở nên hòa nhã: "Sử tiên sinh, mời vào."

Sử Khả Pháp thầm nghĩ: Quân doanh của Thiên Tôn, quản lý thật sự là nghiêm ngặt. Còn chu đáo hơn cả quân doanh của một số đại tướng triều đình.

Hắn đang nghĩ đến đây, phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước

chân dồn dập, Chu Phiêu Linh cùng hắn đồng hành mà đến vậy mà cũng đến đây, chạy như bay đến, còn vừa chạy vừa hét lớn: "Chờ ta với, Sử huynh, vậy mà chúng ta lại gặp nhau ở đây."

Sử Khả Pháp: "Ơ?"

Chu Phiêu Linh chạy đến cổng, sắc mặt lính thủ vệ bỗng chốc trở nên nghiêm nghị: "Kẻ nào?"

Chu Phiêu Linh lập tức nói: "Tứ Hải Du Hiệp Chu Phiêu Linh, Thiên Tôn đặc biệt ân chuẩn ta lên thuyền mới, đến Nam Kinh du ngoạn."

Lính thủ vệ: "Khẩu lệnh Thiên Tôn đưa cho ngươi đâu?"

Chu Phiêu Linh vội vàng nói: "Đặt mua chính là sự ủng hộ tốt nhất."

Lính thủ vệ: "Tặng thưởng nhất định phải trong khả năng cho phép."

Chu Phiêu Linh: "Toàn bộ những kẻ hối chương phải bắn chết."

Lính thủ vệ: "Tặng đậu cho những người khen tác giả."

Khẩu lệnh lại trùng khớp!

Lính thủ vệ mỉm cười: "Chu đại hiệp, mời vào."

Sử Khả Pháp kinh ngạc: "Chu huynh, ngươi vậy mà cũng có khẩu lệnh của Thiên Tôn, có thể được phép vào quân cảng? Ngươi… rốt cuộc…"

Hắn rất muốn hỏi "Ngươi rốt cuộc là người nào", nhưng câu nói đến bên miệng, nhãn lực giao tiếp của người trưởng thành, đã khiến khiến hắn cố gắng nuốt trở lại.

Chu Phiêu Linh cười hì hì: "Đừng coi thường ta, ta cũng là

người ở trong lòng Thiên Tôn đấy."

Lần này Sử Khả Pháp đã xác định hắn là người mình, càng không cần phải đề phòng. Hai người cùng nhau đi về phía bến tàu của quân cảng, phía trước có một đầm nước, bị vách núi hình mỏ chim che khuất tầm nhìn nên không nhìn thấy được.

Nhưng hai người đi vòng qua vách núi, nhìn về phía trước, lập tức hít một hơi lạnh.

Một con thuyền khổng lồ, dài trăm mét, xuất hiện trước mặt hai người.

Cằm của Chu Phiêu Linh suýt chút nữa thì rớt xuống đất: "Cái này… lớn như vậy sao?"

Sử Khả Pháp cũng giật mình, trước đây hắn từng nghe nói, thuyền buồm ba cột buồm của người Tây Dương, dài tới mười mấy trượng, vậy đã là vô cùng to lớn rồi.

Nhưng con thuyền tiên trước mắt này do Thiên Tôn ban tặng, dường như còn lớn hơn cả chiến hạm lớn nhất của Tây Dương một vòng.

"Lớn đến mức độ này, có thể đi trên Hoàng Hà sao? Cái này… cái này nếu dùng để hải chiến, chẳng phải là vô địch sao?" Sử Khả Pháp kinh ngạc không thôi.

Chu Phiêu Linh lại nói: "Lớn như vậy sao? Ngồi con thuyền lớn như vậy đi Nam Kinh, trên đường đi quá mức gây chú ý, chắc chắn sẽ bị thủy sư dọc đường liên tục kiểm tra."

Câu này ngược lại đã nhắc nhở Sử Khả Pháp!

Hắn cũng bừng tỉnh, vội vàng chạy nhanh đến dưới thuyền, chỉ thấy trước con thuyền khổng lồ này đang có vô số công nhân bốc xếp vận chuyển vật tư lên thuyền, rất nhiều gạo, mì, dầu,

muối, trà… còn có áo bông, áo len lông cừu, sắt…

Giỏ này rồi đến giỏ khác, được vận chuyển lên thuyền một cách điên cuồng.

Bạch Diên đang đứng trên cầu tàu chỉ huy.

Sử Khả Pháp chạy nhanh đến trước mặt Bạch Diên: "Bạch tiên sinh."

Bạch Diên: "A! Ngài là…"

Sử Khả Pháp: "Ta là Sử Khả Pháp."

Bạch Diên: "A, đúng đúng đúng, ngài là Sử Khả Pháp, ta nhớ rất rõ."

Sử Khả Pháp: "Thuyền mới mà Thiên Tôn nói, chính là chiếc này sao?"

Bạch Diên lộ ra nụ cười đắc ý vô cùng: "Đúng vậy! Chính là chiếc này, mấy ngày trước, Thiên Tôn vừa mới ban tặng thuyền mới, đặt tên là 'Vạn Lý Dương Quang'. Tại hạ cho thủy thủ luyện tập trên đó mấy ngày, cuối cùng cũng có thể điều khiển nó một cách nhuần nhuyễn, thật sự là không dễ dàng. Con thuyền này lớn đến mức vượt quá lẽ thường của chúng ta, muốn điều khiển nó tốt, thật sự là không dễ dàng. Ngài xem, số vật tư đang được vận chuyển lên thuyền này, đều là dành cho ngài."

Bạch Diên vỗ vai Sử Khả Pháp: "Đương nhiên, những thứ này kỳ thực không phải là dành cho ngài, mà là dành cho bách tính An Khánh và Trì Châu, Sử đại nhân là thanh quan, kỳ thực không cần tại hạ nói cũng hiểu."

Đương nhiên Sử Khả Pháp hiểu đạo lý này, hắn vội vàng nói: "Bản quan để tâm không phải là chuyện này, mà là… con thuyền lớn như vậy, phô trương như vậy. Nó đi qua Hoàng Hà vào biển,

trên đường đi qua rất nhiều châu huyện, thủy sư của triều đình sao có thể không đến kiểm tra. Chuyện này… chuyện này phải làm sao bây giờ?"

"Yên tâm, chúng ta đã nghĩ ra biện pháp rồi."

Bạch Diên mỉm cười vẫy tay: "Thiết Điểu Phi, chuyện này ngươi đến giải thích đi."

Trong đám người cách đó không xa, Thiết Điểu Phi chen chúc đi ra, vừa cười vừa nghênh đón: "A, Sử đại nhân đã đến rồi sao? Cái gì? Mọi người đang nói chuyện con thuyền này bị kiểm tra trên đường đi sao? Ha ha ha, Sử đại nhân không cần phải lo lắng."

Thiết Điểu Phi lấy ra một tấm lệnh bài: "Ngài xem, Hoàng thương lệnh."

Sử Khả Pháp: "Ơ?"

Thiết Điểu Phi cười nói: "Ta đã được triều đình phong làm Hoàng thương, có thể tùy ý đi lại khắp thiên hạ, kinh doanh buôn bán ở khắp mọi nơi, quan lại các nơi không được cản trở."

Sử Khả Pháp: "Nhưng mà… cho dù có cái này, thủy sư cũng sẽ đối với con thuyền lớn này…"

Thiết Điểu Phi đột nhiên nghiêm mặt, giơ lệnh bài lên, dùng giọng điệu hung dữ nói: "Ngươi là thủy sư doanh nào? Ngươi vậy mà dám đến kiểm tra thuyền của ta? Ngươi có biết ta là ai không? Ta chính là Hoàng thương đang thu mua vật tư cho hoàng cung. Con thuyền này là cơ mật của hoàng gia, những thứ vận chuyển trên đó cũng đều là cơ mật, bất kỳ kẻ nào dám nhìn trộm nó, đều luận tội mưu phản. Con thuyền này ngươi chưa từng nhìn thấy, hiểu chưa?"

Hắn ta nói xong những lời này, biểu cảm vèo một cái lại khôi phục bình thường, cười nói: "Sử đại nhân, ngài xem những lời ta

vừa rồi nói, có thể trấn áp được thủy sư không?"

Sử Khả Pháp dở khóc dở cười: "Đây chẳng phải là giả truyền thánh chỉ sao?"

Thiết Điểu Phi cười nói: "Ta đây là đang bảo vệ thủy sư đấy, bọn họ thật sự muốn gây sự với chúng ta, thì sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu."

Sử Khả Pháp suy nghĩ kỹ một chút, quả thật là như vậy, haiz! Giả truyền thánh chỉ rõ ràng là chuyện xấu, nhưng sao kết quả lại là chuyện tốt?

Lúc này việc vận chuyển vật tư đã gần kết thúc.

Thủy binh cũng bắt đầu lên thuyền.

Nhiệm vụ chuyến đi biển lần này vô cùng nặng nề, con thuyền này vừa lớn vừa khó điều khiển, còn phải đi ra khỏi Hoàng Hà, tiến thẳng ra biển, sau đó đi trên biển đến sông Trường Giang.

Đối với tất cả mọi người mà nói, đều là một khảo nghiệm to lớn.

Thủy binh ai nấy đều nghiêm mặt, trên người toát ra khí thế mang theo sứ mệnh nặng nề.

Trong bầu không khí nghiêm nghị, không ai nở nụ cười của bọn họ.

Chu Phiêu Linh bất chợt nhảy lên tấm ván gỗ dùng để lên thuyền, bước những bước chân nhẹ nhàng, à không, là những bước chân lả lướt chạy về phía thuyền, vừa chạy vừa cười ha hả: "Ngồi con thuyền lớn như vậy đi đến sông Tần Hoài, các cô nương trên sông đều phải quỳ rạp xuống cho ta, ha ha ha."

Hộ vệ: "Lão gia, tuy đây là thuyền có thể đi trên sông trên biển,

nhưng loại sông nhỏ như sông Tần Hoài thì không vào được, chỉ có thể vào sông Trường Giang thôi ạ."

Chu Phiêu Linh: "Ơ? Không đi được sao?"

Vừa nói chuyện vừa đi, nhất thời lơ là, chân trượt…

"Ùm" một tiếng, rơi xuống sông.

Chương 933: Phục kích trên dòng sông

Huỳnh Dương, hạ lưu Cô Bá độ, bến đò Tam Hà.

Hai chiếc chiến thuyền đang ẩn mình trong một khúc sông nhỏ cạnh bến Tam Hà.

Thủy binh trên thuyền bám víu vào mép thuyền, lạnh lùng quan sát mặt sông.

Ngoài thủy binh, trên thuyền còn có một người quen cũ của thôn Cao Gia, tên là Địch Đường.

Địch Đường, một trong bát đại Tấn thương!

Năm đó, sau khi Địch Đường giở trò với Thiết Điểu Phi ở đạo Hà Đông, bị thôn Cao Gia tố cáo lên chỗ tuần phủ Tuyên Đại, khiến tuần phủ Tuyên Đại Trương Tông Hành nghiêm tra tuyến biên cảnh, quét sạch lũ Hán gian và phản đồ trong biên quân.

Công việc làm ăn của Địch Đường cũng bị cắt đứt, những năm gần đây phải trốn chui trốn lủi.

Tuy nhiên, hắn ta nhanh chóng móc nối với bọn lưu khấu, không thể bán vật tư cho Kiến Nô thì bán cho bọn lưu khấu cũng kiếm được bộn tiền. Hơn nữa, vàng bạc châu báu của bọn lưu khấu đều là cướp được, cướp được thì không tiếc tay, khi mua đồ rất hào phóng, còn hào phóng hơn cả Kiến Nô.

Địch Đường lại một lần nữa kiếm được đầy túi.

Sau khi giải quyết xong vấn đề làm ăn, lòng báo thù cũng theo

đó bùng cháy. Hắn ta muốn giải quyết Thiết Điểu Phi, cùng với đám người đứng sau lưng Thiết Điểu Phi.

Chuyện này hiển nhiên không hề dễ dàng!

Bọn chúng có hỏa súng, còn có cả loại lựu đạn kỳ lạ.

Vì vậy, Địch Đường đã cho gia cố thêm ván gỗ dày trên thuyền của mình để cản đạn, đồng thời thiết kế những hầm trú ẩn nhỏ phía sau ván gỗ, khi thấy đối phương ném lựu đạn thì cho thuộc hạ trốn vào hầm.

Tuy nhiên, thiết kế như vậy chẳng có tác dụng gì, lần trước phái thuyền đi đều bị đánh cho tan tác, một tên thuộc hạ cũng không chạy thoát, khiến Địch Đường cũng không hiểu rõ mình thua ở điểm nào.

Nhưng đây không phải vấn đề! Người làm nên đại sự phải dũng cảm đối mặt với thất bại.

Một lần không được thì thêm lần nữa.

Lần này, Địch Đường chuẩn bị hẳn hai chiếc chiến thuyền, hơn nữa đều là loại lâu thuyền lớn.

Trên thuyền có rất đông binh lính, hơn nữa còn chuẩn bị rất nhiều điểu súng và tam nhãn súng.

Bên kia hỏa súng lợi hại lắm sao? Lần này ta cũng có hỏa súng, hơn nữa số lượng còn nhiều hơn.

Hắn không tin, chiếc thuyền gỗ phẳng lì bên kia, trên boong thuyền đến cả một cái vọng lâu cũng không có, sao có thể đánh bại hai chiếc lâu thuyền của mình.

"Đến rồi!" Một tên thủy binh hô lên: "Lão gia, thuyền chở hàng treo cờ năm màu xuất hiện rồi."

Địch Đường nhìn ra phía mặt sông, quả nhiên, một chiếc "thuyền gỗ đặc trưng của thế lực bí ẩn" đang từ Cô Bá độ đi ra, hướng về phía hạ du.

Địch Đường phấn chấn: "Cướp lấy thuyền cho ta, thưởng trăm lượng hoàng kim."

Thuộc hạ nghe xong đều mừng rỡ.

Bản thân Địch Đường lại nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ, chèo về phía bờ.

Chuyện đánh nhau, với thân phận địa vị của hắn thì không cần nhúng tay vào!

Hai chiếc chiến thuyền hung hăng lao về phía chiếc thuyền chở hàng của thôn Cao Gia.

Thuyền chở hàng của thôn Cao Gia ngay lập tức phát hiện ra hai chiếc lâu thuyền lai giả bất thiện này.

Trải qua sự kiện Giang Thành bị tập kích lần trước, thuyền chở hàng của thôn Cao Gia đã cảnh giác hơn rất nhiều so với trước đây, sẽ không cho những chiếc thuyền không rõ lai lịch có cơ hội tiếp cận mình nữa. Thấy hai chiếc lâu thuyền này có khả năng tấn công mình, thuyền chở hàng lập tức quay đầu bỏ chạy.

Trên thuyền chở hàng còn có một người lấy ra cái loa sắt, hét lớn về phía hai chiếc lâu thuyền: "Các người là ai? Mau chóng cho biết thân phận và mục đích, đừng có lại gần thuyền của ta nữa, nếu không ta sẽ coi các ngươi là thủy tặc. Nhắc lại lần nữa, các người là ai..."

Hai chiếc thuyền của Địch Đường vẫn làm ngơ, giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục hung hăng lao về phía thuyền chở hàng của thôn Cao Gia.

Thuyền chở hàng của thôn Cao Gia sử dụng động cơ điện, một khi đã tăng tốc bỏ chạy thì tốc độ cực nhanh, hai chiếc lâu thuyền bằng gỗ sao đuổi kịp.

Nhưng đúng lúc này, từ một khúc sông phía thượng nguồn Hoàng Hà, lại có thêm hai chiếc lâu thuyền xuất hiện, chặn đầu thuyền chở hàng của thôn Cao Gia.

Hóa ra, Địch Đường đã chuẩn bị đến bốn chiếc chiến thuyền, vây công từ cả trước lẫn sau.

Thủy binh trên thuyền của thôn Cao Gia lập tức trở nên căng thẳng, lúc này đã không cần phải hỏi mục đích của đối phương nữa, rõ ràng là muốn đánh nhau rồi.

"Toàn thể vào trạng thái chiến đấu!"

"Chuẩn bị tác chiến!"

"Lai giả bất thiện, không thể để bọn chúng tới gần."

"Khai hỏa!"

Tiếng hỏa súng vang lên, đạn bay về phía bốn chiếc lâu thuyền đang bao vây.

Lần này, Địch Đường chuẩn bị kỹ càng hơn, ván gỗ trên lâu thuyền dùng để cản đạn dày hơn, hầm trú ẩn lựu đạn có ở khắp nơi trên thuyền. "Vọng lâu" cao ngất trên lâu thuyền, một khi áp sát, có thể tạo hiệu ứng "chiếm thế cao" tấn công thuyền gỗ đáy phẳng.

Thủy binh của thôn Cao Gia trên thuyền cũng cảm nhận được, một khi đã bị áp sát thì chắc chắn sẽ thua. Nhưng, hỏa súng không thể ngăn cản đối phương tiếp cận...

Trong tiếng súng "đoàng đoàng", vòng vây của hai bên ngày

càng siết chặt--

"Lưỡng ngạn hầu thanh đề bất trụ..." Chu Phiêu Linh ngâm một câu thơ.

Sử Khả Pháp bực bội nói: "Bên sông căn bản không có khỉ, đừng có vì muốn ngâm thơ mà ngâm thơ, chẳng ăn nhập gì với hoàn cảnh. Hơn nữa, phải là tiếng vượn! Ngươi ngâm tiếng khỉ là có ý gì?"

Chu Phiêu Linh: "Á? Dù sao cũng giống nhau mà."

Sử Khả Pháp liếc xéo.

Thiết Điểu Phi cười ha hả: "Lúc đi thuyền, ta cũng muốn ngâm thơ. Chạy xe cả đời trên đất liền, lần này chạy trên sông nước, cảm thấy cũng khá mới mẻ... Ực... Chỉ là thuyền cứ lắc lư, làm ta hơi khó chịu..."

Sử Khả Pháp bực bội nói: "Tên buôn muối thế mà lại say sóng, thật là hiếm thấy."

Hắn vừa dứt lời...

Bỗng nhiên nghe thấy thủy binh canh gác hô lớn: "Phía trước trên sông, đang có thủy chiến."

Tiếng hô này lập tức khiến tất cả thủy binh trên Vạn Lý Dương Quang "tỉnh" cả dậy, đám thủy binh vốn đang nghỉ ngơi ở khắp nơi trên thuyền lũ lượt đứng dậy, chạy về vị trí của mình.

Sử Khả Pháp: "Ơ? Xảy ra chuyện gì vậy?"

Vài người bọn họ đang đứng ở mạn thuyền ngắm phong cảnh ven sông, lúc này vội vàng chạy về phía mũi thuyền.

Lại thấy Giang Thành đã đứng ở mũi thuyền, trên tay còn cầm một chiếc kính viễn vọng nhìn về phía mặt nước phía trước, chỉ

nhìn hai lần, Giang Thành đã nổi giận: "Có thuyền đang tấn công thuyền chở hàng của chúng ta. Mẹ kiếp, lại là đám người lần trước tấn công ta sao?"

"Chuẩn bị chiến đấu!"

"Vạn Lý Dương Quang, toàn viên chuẩn bị tác chiến."

Bầu không khí trên thuyền lập tức thay đổi, ban nãy thủy binh chỉ là về vị trí của mình, nhưng lúc này bọn họ đã chuyển sang trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Động tác của tổ lái, tổ chiến đấu, tổ kiểm soát thiệt hại... đều khác nhau.

Do đây là chuyến đi biển đầu tiên của tàu Vạn Lý Dương Quang, nên đám thủy binh còn chưa thành thạo, thậm chí có thể nói là hơi hỗn loạn, trên boong tàu, khắp nơi đều là người.

Tuy nhiên, sau một hồi hỗn loạn ngắn ngủi, đám thủy binh cuối cùng cũng đã tìm được vị trí của mình.

Các thủy binh của tổ chiến đấu lấy hỏa súng ra, "cạch" một tiếng nhét đạn vào.

Giang Thành ở mũi thuyền lớn tiếng gầm lên: "Tình hình của thuyền chở hàng quân ta đang rất nguy cấp, tăng tốc! Toàn tàu tăng tốc, lập tức gia nhập chiến trường, yểm trợ thuyền chở hàng quân ta."

Thủy binh tổ lái lập tức nắm lấy "cần số" trong buồng lái, trên đó viết "tốc độ hành trình", "tốc độ chiến đấu".

Lúc này, cần số đang ở vị trí "tốc độ hành trình", thủy binh dùng sức đẩy cần số, "cạch" một tiếng, cần số trượt sang vị trí "tốc độ chiến đấu".

Công suất động cơ, lập tức được đẩy lên mức tối đa!

Vạn Lý Dương Quang, toàn tốc tiến lên!

Chương 934: Đâm thẳng vào

Bốn chiếc lâu thuyền, ngày càng tới gần.

Nếu bị bao vây không phải thuyền của thôn Cao Gia mà là thuyền chở hàng bình thường thì đã bị bốn chiếc lâu thuyền này bắt được từ lâu rồi, nhưng thuyền của thôn Cao Gia chạy nhanh, liên tục lắc lư trái phải, lợi dụng tốc độ để di chuyển, nhờ vậy mới trụ được lâu như vậy mà không bị bắt.

Tuy nhiên, Hoàng Hà không phải Trường Giang, dòng chảy của Hoàng Hà hẹp hơn, không gian có thể di chuyển xung quanh không lớn.

Vòng vây của bốn chiếc lâu thuyền ngày càng siết chặt.

Chỉ cần bị một chiếc thuyền bám dính, ném ra móc câu sắt bám vào, hậu quả sẽ thiết tưởng không chịu nổi.

Đám thủy binh liều mạng nổ súng, nhưng đạn vẫn không thể ngăn cản đối phương tiếp cận.

"Sắp đánh giáp lá cà rồi!"

"Mọi người cẩn thận!"

Đúng lúc này, một tên thủy binh kêu lên: "Nhìn kìa, phía thượng nguồn."

Mọi người nhìn về phía thượng nguồn, một chiếc thuyền cực kỳ đồ sộ, kinh khủng đang lao xuống từ thượng nguồn, trên chiếc thuyền khổng lồ đó có vọng lâu, hơn nữa trên đỉnh vọng lâu còn cắm một lá cờ năm màu, chính là cờ Thiên Tôn năm màu của thôn Cao Gia.

Thủy binh trên thuyền chở hàng reo hò, sĩ khí +999.

Cùng lúc đó, thủy binh trên bốn chiếc thuyền của Địch Đường cũng nhìn thấy chiếc thuyền khổng lồ đang đi tới từ thượng nguồn.

Chỉ cần liếc mắt một cái, hồn vía của bọn chúng đã bay mất một nửa.

Chiếc thuyền khổng lồ dài 100 mét, trong mắt bọn chúng chẳng khác nào một ngọn núi nhỏ di động.

"Thuyền gì thế kia?"

"Trời đất ơi, cái quái gì vậy?"

"Sao có thể có người làm thuyền lớn đến vậy chứ?"

"Nó tới kìa!"

"Trên đó cắm cờ năm màu, là người của Thiết Điểu Phi."

"A a a."

Đám người của Địch Đường sợ đến hồn phi phách tán, sĩ khí -999.

Ngay lúc bọn chúng đang sợ hãi đến mức luống cuống tay chân, chiếc thuyền khổng lồ kia vẫn đang lao tới với tốc độ cực nhanh, rẽ sóng xé gió, tốc độ nhanh đến mức không giống một chiếc thuyền lớn như vậy, mà giống như một chiếc thuyền con.

"Không thể nào!" Địch Đường đang lén lút theo dõi tình hình ở bờ sông cũng sợ hãi: "Trên đời sao có thể có thứ như vậy chứ?"

Bốn chiếc lâu thuyền hoảng loạn, không còn tâm trí vây công thuyền gỗ đáy phẳng nữa, đều quay đầu bỏ chạy về phía hạ lưu, còn Vạn Lý Dương Quang thì hùng hổ, ngạo nghễ lao tới.

"Chuẩn bị đánh như thế nào đây?" Chu Phiêu Linh hưng phấn nhảy nhót khắp boong thuyền, hoàn toàn không sợ chết, dùng một chiếc thuyền lớn như vậy đi bắt nạt thuyền nhỏ, hắn ta thậm chí còn không cảm thấy nguy hiểm chút nào.

Nhưng đám gia nhân của hắn thì không nghĩ vậy, mấy tên gia nhân lập tức xúm lại, kéo Chu Phiêu Linh vào trong khoang thuyền: "Lão gia, cẩn thận bị hỏa súng và tên lạc bắn trúng."

"Á?" Chu Phiêu Linh kêu lên một tiếng, lúc này mới nhớ ra đối phương có vũ khí tầm xa, sợ hãi ôm đầu chui vào trong khoang.

"Khai hỏa!" Giang Thành gầm lên.

Đám hỏa súng binh trên thuyền lớn lập tức nổ súng về phía lâu thuyền.

Mạn thuyền còn cao hơn cả vọng lâu của đối phương, đứng từ trên cao bắn xuống, hỏa súng bắn loạn xạ, trong nháy mắt đã khiến tất cả mọi người trên lâu thuyền phải trốn sau tấm chắn, thậm chí còn có người chui vào hầm trú ẩn.

Nhìn thấy cách đánh của đối phương, Giang Thành biết ngay là đám người đã ám sát mình lần trước, thù mới hận cũ, lần này có thể tính sổ hết một lượt.

Thủy binh báo cáo: "Giang đoàn luyện, đối phương trốn sau tấm ván gỗ, hỏa súng của chúng ta không bắn trúng bọn chúng."

Giang Thành liếc nhìn chiếc thuyền địch, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh lùng: "Vậy thì dùng đại bác..."

"Giang giáo viên, trước khi xuất phát, Bạch tiên sinh đã dặn dò, không được dễ dàng để lộ hạm pháo, khi nào không cần thiết xuất hiện thì cứ giấu đi, đám người này dường như đang nhắm vào chúng ta, không thể để bọn chúng biết hết át chủ bài của chúng ta được."

Giang Thành gật đầu: "Được, vậy thì đâm lật thuyền của bọn chúng."

"Muốn đâm sao?" Chu Phiêu Linh thò đầu ra từ trong khoang thuyền, mừng rỡ nói: "Ta thích xem cái này nhất."

Mọi người: "..."

Chu Phiêu Linh: "Chẳng lẽ các ngươi không thích lấy lớn hiếp nhỏ sao?"

Mọi người: "..."

Được rồi, kỳ thực loại chuyện này, trong lòng ít nhiều gì mọi người cũng thích một chút.

"Xông lên, đâm vào."

Tàu Vạn Lý Dương Quang tăng tốc tối đa, không phải là thứ mà lâu thuyền nhỏ bé bình thường có thể so sánh được, khí thế rẽ sóng xé gió, thân thuyền đồ sộ, giống như một ngọn núi đè xuống một chiếc lâu thuyền nhỏ bé đáng thương.

Binh lính trên lâu thuyền cũng sợ hãi, vội vàng cầm lấy điểu súng, tam nhãn súng, "bằng bằng bằng" bắn về phía Vạn Lý Dương Quang Hào, nhưng vô dụng.

Viên đạn của bọn chúng căn bản không bắn thủng tấm ván ép composite dày gấp 200 lần trên thuyền mô hình.

"Ầm!"

Một tiếng vang lớn, tàu Vạn Lý Dương Quang đâm vào mạn thuyền của một chiếc lâu thuyền.

Lâu thuyền vì vọng lâu cao nên trọng tâm vốn đã không vững như thuyền gỗ phẳng, bị đâm vào mạn thuyền, lập tức nghiêng sang một bên, thủy binh trên thuyền kêu gào thảm thiết, tiếp đó là

tiếng "ùm" một cái, thuyền lật úp.

Tàu Vạn Lý Dương Quang đâm trúng một phát, không hề dừng lại, tiếp tục lao về phía chiếc lâu thuyền còn lại, chiếc lâu thuyền kia sợ đến mức chỉ thiếu nước mọc thêm hai cái chân chạy lên bờ, người trên thuyền liều mạng chèo thuyền...

Tuy nhiên, vô ích, Tàu Vạn Lý Dương Quang đang ở "tốc độ chiến đấu" rất nhanh chóng đã đuổi kịp.

"Đừng có lại gần ta."

"Ầm!"

Hai thuyền đâm vào nhau...

Trên thuyền lại vang lên tiếng kêu gào thảm thiết, toàn bộ lâu thuyền lại nghiêng ngả.

Thủy binh trên thuyền muốn nhân lúc thuyền chưa lật nhảy xuống nước chạy trốn, nhưng lâu thuyền bị lật úp giống như một chiếc nia lớn, xoay một vòng, đám thủy binh này vừa mới rơi xuống nước, đã thấy chiếc thuyền lớn úp xuống đầu...

Ùm!

Úp xuống phía dưới.

Sử Khả Pháp: "Ơ? Đâm một cái như vậy đã khiến tất cả kẻ địch rơi xuống nước, tuy là rất hả giận, nhưng lại không chừa lại một tên nào sống sót cả."

Giang Thành: "Mẹ kiếp, quên bắt sống rồi. Nhanh, vớt người lên!"

"Chúng tôi đi vớt người, các người tiếp tục." Thuyền gỗ phẳng chạy tới, thủy binh trên thuyền cười lớn, còn lấy cả lưới đánh cá ra.

Còn thuyền lớn của Giang Thành thì tiếp tục tiến về phía trước, đuổi theo hai chiếc lâu thuyền còn lại.

Tuy nhiên, liên tục đâm hai thuyền, lại còn phải vòng qua những chiếc thuyền đã bị lật úp, rốt cuộc vẫn tốn khá nhiều thời gian, hai chiếc lâu thuyền kia đã sớm chạy xa. Muốn đuổi kịp, e là trong thời gian ngắn không làm được.

Sử Khả Pháp lên tiếng: "Giang đoàn luyện, truy kích không nên đi quá xa."

Giang Thành cũng hiểu rõ đạo lý này, lúc truy kích mà quá nóng vội, rất dễ bỏ sót tình hình thủy văn, truy đuổi trong khoảng cách ngắn thì không sao, còn nếu cứ duy trì tốc độ cao trong thời gian dài thì rất dễ xảy ra chuyện, va phải đá ngầm gì đó, tất cả đều tiêu đời.

Kẻ địch không đáng sợ, nhưng thiên nhiên thì phải kính sợ.

Hắn đành bỏ qua hai chiếc thuyền kia, giảm tốc độ xuống tốc độ hành trình, quay trở lại nơi vừa đâm lật hai chiếc thuyền địch.

Chỉ thấy thuyền gỗ phẳng đã vớt được mấy tên binh lính địch từ dưới nước lên, mấy chục lưỡi lê bao vây đám binh lính kia ở giữa.

Binh lính địch giơ cao hai tay, không dám phản kháng nửa lời.

Tàu Vạn Lý Dương Quang áp sát, Giang Thành thò đầu ra từ mạn thuyền, gầm lên với người bên dưới: "Khai chưa? Kẻ chủ mưu là ai?"

Thuyền trưởng thuyền gỗ phẳng ngẩng đầu lên: "Khai rồi! Kẻ thuê bọn chúng, tên là Địch Đường, là một trong những Tấn thương của Sơn Tây."

"Địch Đường?" Nghe thấy cái tên này, Thiết Điểu Phi lập tức

nổi giận: "Tên chó má, lại là tên chó má này, con giòi bọ trong cống rãnh, sớm muộn gì cũng phải tóm được hắn ta, lột da rút gân, báo thù cho các huynh đệ của ta."

Chương 935: Chúng ta không thể không có giấm

Tàu Vạn Lý Dương Quang tiếp tục xuôi dòng mà đi, còn chiếc thuyền chở hàng may mắn thoát nạn kia thì nhanh chóng quay về quân cảng Tiểu Lãng Để.

Tù binh rất nhanh đã bị áp giải đến trước mặt Bạch Diên.

“Hoá ra là Địch Đường làm.” Bạch Diên thẩm vấn xong tù binh, sắc mặt không được tốt lắm: “Tình hình Hà Nam hiện tại hỗn loạn như vậy, đặc biệt là vùng phụ cận Huỳnh Dương, càng là khu vực trọng điểm mà bảy mươi hai toán lưu khấu qua lại. Thuyền của Địch Đường dám mai phục ở vùng sông nước gần Huỳnh Dương, nói bọn chúng không có câu kết với lưu khấu, đó là điều không thể nào."

Hắn vừa dứt lời, kim tuyến Thiên Tôn trên ngực liền lên tiếng: “Vài tháng trước, Lư Tượng Thăng giao chiến với lưu khấu ở Nam Dương, từ trong tay lưu khấu thu được hai khẩu đại pháo. Lúc đó Lư Tượng Thăng cảm thấy rất kinh ngạc. Bây giờ xem ra, lưu khấu đã nhận được sự hỗ trợ của Tấn thương."

Bạch Diên: “Hoá ra là vậy, gần đây đám Tấn thương này thật sự quá đáng ghét, không thể bán vật tư cho Kiến Nô được nữa, liền quay sang bán cho lưu khấu, vì kiếm tiền, thật sự là chuyện ác nào cũng dám làm.”

Kim tuyến Thiên Tôn cũng lười nói thêm, có vài người, trong mắt chỉ có tiền, không có đạo đức, loại người này có gì đáng để bình phẩm? Nói thêm một câu cũng là lãng phí nước bọt của mình, dù sao bắt được liền đánh chết là xong chuyện.

Vấn đề duy nhất hiện tại là Hà Nam và phía bắc Hồ Quảng khắp nơi đều là lưu khấu, hơn nữa là mấy chục vạn đại quân chạy ngang chạy dọc, lại còn có đại quân châu chấu hoành hành khắp nơi, triều đình căn bản không khống chế nổi những khu vực này, lực khống chế của thôn Cao Gia tương tự cũng không thể nào vươn tới.

Đánh thắng lưu khấu rất dễ, tiêu diệt lưu khấu mới khó.

Đây không chỉ là vấn đề của triều đình, đồng thời cũng là vấn đề mà thôn Cao Gia phải đối mặt.

Bạch Diên thấy Thiên Tôn không có chỉ thị gì nữa, bèn quay sang nói với đám thuỷ binh trên chiếc thuyền chở hàng kia: “Bọn giòi bọ Tấn thương này, về sau chỉ có thể nhân lúc chúng ta tiêu diệt lưu khấu thì thuận tiện tiêu diệt luôn. Chỉ cần thiên hạ này không còn lưu khấu, chúng ta lại chặn đứng con đường buôn bán của Tấn thương với người Nữ Chân, bọn chúng liền mất đi mảnh đất sinh tồn, đến lúc đó muốn thu thập bọn chúng sẽ dễ dàng."

“Mối thù bị tập kích hôm nay, các ngươi cứ ghi nhớ lấy, để dành sau này báo thù!"

Đám thuỷ binh đồng loạt hành lễ: “Tuân mệnh!”

Đúng lúc này, bên ngoài có một binh sĩ chạy vào, hành lễ bẩm báo: “Báo cáo! Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên phái người đến cầu cứu.”

Bạch Diên kỳ quái: “Cầu cứu? Về phương diện nào?”

Binh sĩ bẩm báo: “Hai vị tướng quân Tào Văn Chiếu, Tào Biến Giao, trong trận chiến mấy ngày trước bị lưu khấu bắn tên trọng thương, được bộ hạ liều chết cứu về, vẫn luôn dưỡng thương trong quân doanh. Do mấy năm nay liên tiếp xảy ra đại hồng thuỷ cộng thêm hạn hán, khắp nơi cỏ cây khô cằn, ngay cả thuốc cũng

không kiếm đâu ra, rất nhiều y quán đại phu trong tay đều thiếu hụt thuốc trị thương. Thương thế của hai vị tướng quân Tào gia chuyển biến xấu, tình hình nguy cấp..."

Bạch Diên nghe vậy liền hiểu: “Ý của Tuần phủ đại nhân là muốn hỏi chúng ta có thuốc hay không phải không?"

Cuộc đối thoại của hai người, Lý Đạo Huyền nghe được rõ ràng rành mạch, hơi điều chỉnh tầm nhìn một chút, đem tầm nhìn điều chỉnh đến quân doanh ở phía nam thành, sau đó sử dụng chức năng “chú ý", xoẹt một cái liền khoá chặt trên người hai người thúc cháu Tào gia.

Tào Văn Chiếu và Tào Biến Giao đều nằm trên giường, sắc mặt xám xịt, trên người băng bó đầy vải trắng, máu mủ từ trong vải trắng thấm ra, tình hình nhìn qua quả thực không mấy lạc quan.

Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: Tình huống này, tám chín phần mười là do vết thương bị nhiễm trùng, viêm nhiễm, dẫn đến thối rữa. Mình đã ban cho người của thôn Cao Gia rất nhiều loại dược liệu, Bạch Diên hẳn là có thể ứng phó được, xem ra mình không cần phải nhúng tay vào.

Quả nhiên, Bạch Diên rất nhanh đã chạy tới, còn dẫn theo quân y của thôn Cao Gia.

Quân y của thôn Cao Gia đều đã qua huấn luyện chuyên nghiệp bởi phu nhân Tam Thập Nhị, vừa mở miệng đã là giọng điệu thần côn: “Tào tướng quân, vết thương của ngài ta đã xem qua, vết thương này nếu dùng thuốc của phàm trần, rất khó chữa khỏi, may mà ta đây có tiên dược do Đạo Huyền Thiên Tôn ban tặng.”

Vừa nói, quân y vừa lôi ra một đống chai lọ: “Có điều, lão phu có lời muốn nói trước. Tiên dược do Thiên Tôn ban tặng, chỉ cứu người hữu duyên, nếu ngài có tiên duyên, uống một thang thuốc

này là khỏi. Nếu ngài không có tiên duyên, số mệnh không tốt, vậy thì cho dù là thần dược trên trời cũng không cứu nổi ngài. Dù sao, thần tiên với nhau cũng phải nể mặt nhau, Diêm Vương muốn ngài chết vào canh ba, Thiên Tôn không thể vì một phàm nhân như ngài, mà đi gây chuyện với Diêm Vương mà phải không?"

Tào Văn Chiếu mở mắt ra, yếu ớt nói: "Đạo Huyền Thiên Tôn là thần tiên trên trời sao? Võ công của Diêm Vương hẳn là không lợi hại lắm nhỉ? Đạo Huyền Thiên Tôn đánh không lại hắn sao?"

Tào Biến Giao yếu ớt nói: "Thúc có thể nắm trọng điểm được không? Chuyện cần để ý là cái này sao? Quan trường trên tiên giới, hẳn là cũng giống như quan trường nhân gian, bên trong có rất nhiều ngóc ngách, không phải võ công lợi hại là được đâu. Giống như chúng ta chỉ cần một ngón tay là có thể đánh bại văn quan, nhưng văn quan muốn chém đầu phạm nhân nào đó, thúc cũng chưa chắc đã bảo vệ được đâu."

Tào Văn Chiếu: "A? Hoá ra là vậy, nói cũng có lý."

Bạch Diên: "…"

Lý Đạo Huyền: "…"

Tào Văn Chiếu: "Đại phu, ngươi cứ việc ra tay đi, dù sao tướng quân khó tránh khỏi chết trận sa trường, Tào mỗ ta có thể chữa khỏi hay không, liền xem mạng của chính mình thôi."

Quân y: "Tốt! Vậy ta bắt đầu dùng thuốc."

Y sinh của thôn Cao Gia, từ năm Thiên Khải thứ bảy đã bắt đầu sử dụng thuốc do Thiên Tôn ban tặng, hiện tại đối với dược tính của thần dược trên trời, cũng đã nắm rõ như lòng bàn tay, nên thao tác như thế nào, nên dùng bao nhiêu lượng, đều đã nắm chắc trong lòng bàn tay.

Nạo mủ, cầm máu, khử trùng, tiêu viêm một lèo!

Quân y ra tay cực nhanh, không mất bao lâu, đã xong xuôi.

Hai người Tào gia thúc cháu quả nhiên là hán tử, mặc cho quân y loay hoay trên vết thương của mình cả buổi, đau muốn chết, nhưng cũng chỉ có mồ hôi trên trán túa ra, ngay cả rên cũng không rên một tiếng.

Chờ đến khi quân y thu tay lại, băng bó vết thương xong.

Lúc này Tào Văn Chiếu mới lên tiếng: “Đa tạ, Tào mỗ ta cảm thấy dễ chịu hơn nhiều rồi, xem ra Diêm Vương không muốn lấy mạng chó của ta, hắc!"

Quân y: “Không thể lơ là, vẫn cần tĩnh dưỡng thêm một thời gian. Đúng rồi, tướng quân còn cần chú ý, trước khi vết thương lành hẳn, ăn uống phải thanh đạm, không được ăn: ớt, gừng, tỏi, các loại hải sản…”

Tào Văn Chiếu nghe xong, yếu ớt nói: “Yên tâm, ta không thích ăn hải sản. Đặc biệt là cua, quá khó bóc."

Tào Biến Giao: “Thúc! Nơi này là vùng đất trung nguyên, đi đâu tìm hải sản? Thúc chỉ cần để ý mấy thứ đằng trước là được rồi.”

Tào Văn Chiếu: “A, nói cũng phải."

Tào Biến Giao: “Đại phu, có thể ăn giấm không?"

Tào Văn Chiếu: “Cô nương mà ngươi thích dan díu với nam nhân khác sao? Bị trọng thương như vậy mà còn đang nghĩ đến vấn đề có thể ăn giấm hay không? Nếu đại phu nói không thể ăn giấm, chẳng lẽ ngươi còn phải mỉm cười nhìn cô nương ngã vào vòng tay người khác? Quá thảm rồi, cháu trai đáng thương của ta! Thúc về sau tìm cho ngươi một người tốt hơn.”

Tào Biến Giao: “A a a! Thúc có thể nắm trọng điểm được

không? Chúng ta là người Sơn Tây, không thể không có giấm a.”

Tào Văn Chiếu: “Ơ? Nói cũng phải."

Hắn cũng quay sang hỏi quân y: “Chúng ta có thể ăn giấm không?"

Quân y đau cả đầu, xoạch một tiếng đóng hòm thuốc lại, vác lên lưng, xoay người bỏ chạy: “Lão phu thấy hai vị tướng quân đã hồi phục rất tốt, không cần lão phu nữa, cáo từ trước.”

“Đại phu chớ đi, ngươi còn chưa nói có thể ăn giấm hay không mà."

“Đại phu, chúng tôi là người Sơn Tây, không thể không có giấm a.”

Chương 936: Lạc Dương là do ta bảo kê

Bạch Diên từ trong doanh trại của hai người Tào gia thúc cháu chui ra, quay về trong thành.

Vừa đi đến cổng thành, liền thấy Phàn Thượng Hiên đang từ trong thành đi ra, hai người vừa vặn gặp nhau ở cổng thành.

Phàn Thượng Hiên phất tay: "Bạch tiên sinh, thương thế của hai vị Tào tướng quân như thế nào rồi?"

Bạch Diên mỉm cười: "Hai người đó không có vấn đề gì rồi, đã có tinh thần bắt bẻ chuyện không đâu và cãi nhau vì chuyện không đâu rồi."

Phàn Thượng Hiên nghe xong, vẻ mặt ngơ ngác, bất quá thôi vậy, đó không phải trọng điểm. Hắn hạ giọng nói: "Lại có một đội quân triều đình bại trận chạy về Lạc Dương, bản quan muốn đi xử lý một chút, Bạch tiên sinh cùng đi chứ?"

Bạch Diên: "Ồ? Lần này là ai bại trận trở về?"

Phàn Thượng Hiên: "Bộ hạ của Hạ Nhân Long."

Hạ Nhân Long cũng không xa lạ gì đối với người của thôn Cao Gia, năm đó Hạ Nhân Long áp giải ba ngàn hàng binh mà Hồng Thừa Trù bắt được, đưa đến nhà lao núi Hoàng Long, còn nhân tiện tham quan tình trạng của trại lao động cải tạo núi Hoàng Long.

Bạch Diên nhíu mày, kim tuyến Thiên Tôn trên ngực hắn cũng nhíu mày, năm đó Hạ Nhân Long Hạ điên có thể truy đuổi giết

chóc lưu khấu, đối với lưu khấu mà nói là quái vật bất khả chiến bại. Thế nhưng hiện tại, thế mà lại là “bại trận trở về”.

Chỉ có thể nói, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, đừng khinh thiếu niên nghèo.

Bạch Diên thở dài: “Đi thôi, cùng đi xem sao."

Hai người cùng nhau ra khỏi thành, đi về phía nam một quãng, phía trước bên đường có một đội quân uể oải đang đóng quân. Hai lá cờ cắm xiêu xiêu vẹo vẹo, một cái là Hạ, một cái là Cao.

Bầu không khí khiến người ta vừa nhìn liền biết đã thua trận này, cũng thật là xấu hổ.

Phàn Thượng Hiên vừa đi đến cửa doanh trại, Hạ Nhân Long và Cao Kiệt đã tự mình nghênh đón.

Hạ Nhân Long: “Tuần phủ đại nhân! Mạt tướng nhất thời sơ suất, tạm thời lui về Lạc Dương nghỉ ngơi chỉnh đốn, đợi binh lính nghỉ ngơi dưỡng sức, sĩ khí hồi phục, sẽ tiếp tục truy kích tặc tử.”

Phàn Thượng Hiên gật đầu: “Làm phiền tướng quân rồi.”

Hai người bọn họ đều là quan viên triều đình, tự trò chuyện với nhau,còn bên này, Bạch Diên lại đang tò mò đánh giá Cao Kiệt.

Cao Kiệt kỳ thực cũng là bạn cũ của thôn Cao Gia, mấy năm trước, khi lưu khấu còn quấy phá ở Sơn Tây, Cao Kiệt lấy tên giả là Phiên Sơn Diêu, dẫn quân công đánh phủ Bình Dương do Vương Nhị và Bạch Miêu trấn giữ.

Lúc đó Thiên Tôn còn ra mặt nói một câu, nếu hắn đẹp trai liền đánh mặt hắn.

Chuyện này từng được lưu truyền như một câu chuyện cười trong quân đội của thôn Cao Gia, về sau rất nhiều binh lính đều

đem chuyện này ra làm chuyện cười nhạt nhẽo, Bạch Diên đương nhiên cũng từng nghe qua, cũng có chút hứng thú đối với chuyện Cao Kiệt rốt cuộc trông như thế nào.

Đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy.

Nhìn trái, chậc chậc, không tệ, thật đẹp trai.

Nhìn phải, chậc chậc, vẫn là không tệ, đẹp trai ngời ngời.

Trong lòng Bạch Diên không khỏi âm thầm cảm thán: Xong rồi, sao lại có cảm giác hắn còn đẹp trai hơn mình?

Cao Kiệt mở miệng nói: “Ngươi cứ nhìn chằm chằm vào lão tử làm gì thế?”

Lúc hắn không nói chuyện còn đỡ, đẹp trai ngời ngời, vừa mở miệng, một cỗ khí tức thô bỉ lập tức ập vào mặt, điển hình cho khí chất người hoang dã.

Trong lòng Bạch Diên đánh thót một cái, tiếp theo đó là mừng rỡ: Ha ha ha, không được rồi, hắn không nói chuyện còn đẹp trai hơn ta, vừa nói chuyện, vẫn là ta đẹp trai hơn.

Bạch Diên lấy quạt xếp ra, xoạch một tiếng mở ra, che nửa mặt mình, trên mặt quạt hiện lên hai chữ “quân tử", cười nói: “Ta nghe nói Cao Kiệt Cao tướng quân là nhân trung long phượng, dung mạo như Phan An, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Cao Kiệt không nghe ra ý tứ sâu xa trong đó, còn tưởng rằng đối phương đang khen mình, đắc ý nói: “Hắc hắc hắc, người đẹp trai, ăn cơm không gắp thức ăn."

Bạch Diên: “Vì sao không gắp thức ăn?"

Cao Kiệt: “Đương nhiên là có nữ nhân giúp lão tử gắp rồi a, ha

ha ha ha."

Bạch Diên: “Bội phục bội phục."

Cao Kiệt: “Ngươi nhìn không giống người của quan phủ, ngươi làm gì vậy?”

Bạch Diên mỉm cười nói: “Tại hạ họ Bạch, phụ trách quản lý dân đoàn địa phương.”

“Ồ? Huấn luyện viên dân đoàn à." Cao Kiệt thầm nghĩ: Lạc Dương chính là “trung tâm thiên hạ”, nơi đây người giàu có nhiều như lông trâu, nhân vật có thân phận địa vị cũng rất nhiều. Có thể ở chỗ này phụ trách quản lý dân đoàn, nhất định là người của thế gia đại tộc.

Hắn trước kia làm lưu khấu, chuyên cướp bóc thế gia đại tộc, nhưng hiện tại làm quan binh rồi, ngược lại phải thay đổi thái độ, phải đặc biệt nịnh bợ thế gia đại tộc mới được.

Cao Kiệt chắp tay nói: “Bạch tiên sinh, sau này xin chỉ giáo nhiều hơn."

Bạch Diên hắc một tiếng cười nói: “Cùng nhau cùng nhau."

Chào hỏi xong, Bạch Diên xoay người lại, Phàn Thượng Hiên và Hạ Nhân Long cũng đã trò chuyện xong.

Hai người lại tụ tập một chỗ, Phàn Thượng Hiên thấp giọng nói: “Hạ Nhân Long vừa rồi nói, đội quân này của hắn, không biết vì sao lại rất chi là hấp dẫn đánh đập. Lưu khấu ngày nào cũng truy đuổi đánh hắn, còn chia binh mấy lộ bao vây hắn, một bộ dáng không giết hắn không ngừng, khiến cho Hạ Nhân Long vô cùng chật vật, lúc này mới phải lui về Lạc Dương, hiện tại hắn đang không biết đầu cua tai nheo gì đâu."

Bạch Diên vừa nghe lời này liền muốn cười, ngươi còn chưa

xem tin tức Cao gia bị cắm sừng, tin tức đó bởi vì bên trong có xuất hiện Cao Nghênh Tường, cho nên chỉ phát sóng ở trong thôn Cao Gia một lần liền lập tức ngừng phát sóng, sau đó chỉ phát sóng nội bộ trong tầng lớp lãnh đạo hạch tâm. Phàn Thượng Hiên hiện tại còn chưa đủ “hạch tâm", còn chưa có tư cách xem loại đồ vật này đâu.

Xem xong tin tức đó, liền biết vì sao hắn lại hấp dẫn đánh đập như vậy.

Bạch Diên cũng không vạch trần, chỉ cười đểu hai tiếng, cười xong mới cảm thấy mình hình như có chút thất lễ, cái “Lễ" này, e là phải gạch bỏ gạch bỏ rồi.

Hai người bên này đang trò chuyện gượng gạo, Lý Đạo Huyền bên ngoài hộp lại đang suy nghĩ một vấn đề.

Cao Kiệt đã bước vào phạm vi tầm nhìn của y rồi!

Hiện tại Lý Đạo Huyền chỉ cần đưa tay vỗ một cái, là có thể xử lý Cao Kiệt.

Thế nhưng…

Làm như vậy có thật sự tốt hay không?

Cao Kiệt không giống với phần lớn lưu khấu được chiêu an.

Phần lớn lưu khấu được chiêu an, đều là giả vờ chiêu an, bọn họ sau khi được chiêu an, nghỉ ngơi dưỡng sức, khôi phục thực lực, sau đó đợi thời cơ Kiến Nô nhập quan, quan binh bắc phạt, lại một lần nữa nổi loạn, gây họa cho thiên hạ.

Nhưng Cao Kiệt người này…

Từ ghi chép trong sách sử mà xem, hắn là thật tâm chiêu an.

Dù sao hắn đã cắm sừng Lý Tự Thành, không thật tâm chiêu an

cũng không được, muốn trở về đại quân lưu khấu đã không có khả năng, nhất định phải kiên quyết tẩy trắng bản thân.

Sự thật chứng minh, về sau hắn cũng quả thực vẫn luôn không phản bội, mà là trở thành người tiên phong trong việc quan binh tiễu phỉ, đi khắp nơi giao chiến với lưu khấu. Cuối cùng thậm chí trở thành một trong "tứ trấn Nam Minh" nổi tiếng, trở thành hy vọng cuối cùng của tiểu triều đình Nam Minh trong việc chống lại quân Thanh, khôi phục giang sơn.

Đương nhiên, hy vọng này cũng theo cái chết của Cao Kiệt mà tan vỡ.

Một người như vậy, hiện tại mình đưa tay ra xử lý hắn, khó tránh khỏi có chút không nói lý.

Có lẽ,quản giáo hắn đàng hoàng thì sẽ biến thành người tốt?

Không thử sao biết được?

Lý Đạo Huyền vèo một cái nhảy lên người kim tuyến Thiên Tôn trên ngực Bạch Diên, mở miệng nói: "Phàn Thượng Hiên, Hạ Nhân Long thì không cần phải để ý, ngươi cần phải để ý chính là Cao Kiệt."

Phàn Thượng Hiên: "Ồ? Người này làm sao vậy?"

Kim tuyến Thiên Tôn: "Người này là lưu khấu được chiêu an, không biết lễ nghĩa là gì, cần phải đề phòng hắn kiêu ngạo hung hăng, không tuân quân kỷ, phóng túng binh lính cướp bóc bá tánh…"

Phàn Thượng Hiên nghe vậy, cả người bừng tỉnh: "Ấy chà, đúng vậy! Bản quan phải đi cảnh cáo hắn một chút mới được."

"Cảnh cáo bình thường, chưa chắc đã có tác dụng." Lý Đạo Huyền: "Ngươi lấy một bộ [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện]

cho hắn xem, nói cho hắn biết Lạc Dương là do ta bảo kê.”

Chương 937: Nó là một phần của kiếm

Phàn Thượng Hiên làm vẻ mặt kỳ quái: “Thiên Tôn, người thường xem [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] nhất định là không tin rồi, trừ phi có đại sự như nạn châu chấu lần trước phát sinh, nếu không cho dù Thiên Tôn trực tiếp hiện thân thi triển thần thông, cũng chỉ khiến người ta sợ hãi mà thôi.”

Kim tuyến Thiên Tôn: “Đương nhiên ta biết chuyện này, nhưng Cao Kiệt khác với thường dân, thường dân ta không muốn kinh hãi, nhưng Cao Kiệt này, dọa một chút cũng tốt, bằng không hắn sẽ kiêu ngạo bất tuân, để mặc binh lính cướp bóc dân lành. Đến lúc đó ta sẽ không phải dọa hắn nữa, mà là trực tiếp ra tay giết hắn.”

Nói đến đây, kim tuyến Thiên Tôn tổng kết: “Trời cao có đức hiếu sinh, còn có thể cứu được thì cứ thử cứu xem sao.”

Phàn Thượng Hiên: “Thiên Tôn nhân từ, hạ quan đã hiểu.”

Hắn lập tức cho người đi chuẩn bị [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện],sau đó tự mình mang theo bộ sách này đến bái kiến lần nữa.

Trùng hợp thay, khi đến nơi thì Hạ Nhân Long lại không có trong doanh trại, chạy đến doanh trại của Tào Văn Chiếu thăm hỏi thương thế của thúc cháu người ta, bên này trong doanh trại chỉ có Cao Kiệt.

Phàn Thượng Hiên vào quân doanh, kéo Cao Kiệt ngồi vào trong soái trướng, lúc này mới lấy ra toàn bộ [Đạo Huyền Thiên

Tôn Trừ Ma Truyện],bày ra trước mặt Cao Kiệt.

Cao Kiệt: "Ơ? Tuần phủ đại nhân muốn tặng sách cho mạt tướng sao? Mạt tướng… không biết chữ, những quyển sách này… khụ khụ…"

Phàn Thượng Hiên nói: "Những quyển sách này không biết chữ cũng có thể xem, đều là sách tranh cả."

Cao Kiệt nghe vậy, sách tranh, chẳng lẽ là loại…

Nghe nói đám quan lớn quý tộc kia chơi rất tao nhã, loại sách tranh này, bọn họ thường xuyên truyền tay nhau xem, cho là chuyện tao nhã, sau này ta nếu làm quan triều đình, loại chuyện này cũng phải học hỏi một chút.

Cao Kiệt nở nụ cười tà ác: "Hiểu rồi hiểu rồi, đa tạ tuần phủ đại nhân ban thưởng."

Phàn Thượng Hiên: "Cao tướng quân, ngươi đã gột rửa tâm hồn, làm người mới, vậy về sau nhất định phải bỏ đi những tật xấu lúc làm lưu khấu, bằng không…"

Trong lòng Cao Kiệt không cho là vậy, nhưng ngoài mặt vẫn phải nể mặt Tuần phủ, vội vàng chắp tay nói: "Mạt tướng minh bạch, về sau nhất định làm người tốt."

Hắn đã nói như vậy, Phàn Thượng Hiên cũng chỉ có thể đứng dậy cáo từ.

Phàn Thượng Hiên vừa đi, Hình thị liền từ bên ngoài lều chui vào, ghé sát vào trước mặt Cao Kiệt, vẻ mặt lo lắng nói: "Phu quân, tuần phủ đại nhân đến gặp chàng làm gì? Không phải là muốn tính sổ với chúng ta chứ?"

Cao Kiệt cười hắc hắc: "Đương nhiên không phải, tuần phủ đại nhân dường như rất coi trọng ta. Nàng xem, hắn còn tặng ta mười

hai quyển Xuân cung đồ nữa. Hắc hắc hắc, tiểu lãng đề tử*, chúng ta bây giờ cùng nhau xem tranh, cùng nhau tìm hiểu, học chút kỹ xảo mới, thế nào?"

(chỉ người phụ nữ lẳng lơ, không giữ bổn phận)

Hình thị phong tình vạn chủng liếc hắn một cái: "Được thôi."

Hai người thân thiết ngồi xuống, cùng nhau mở [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] ra,nhìn kỹ,sơn tặc hoành hành sơn thôn, trên trời một bàn tay khổng lồ giáng xuống, bụp…

Hình thị xòe tay: "Đây chính là Xuân Cung đồ chàng nói?"

Cao Kiệt: "…"

Thật là xấu hổ!

Cao Kiệt tức giận: "Tuần phủ này thật là không ra trò trống gì, cho ta xem thứ sách khỉ gió gì thế này, quỷ thần gì chứ."

"Suỵt!" Hình thị giật mình: "Thần linh có thể không tin, nhưng không thể bất kính, phu quân ngàn vạn lần đừng mắng. Vị thần tiên này nếu là giả thì thôi, nếu là thật, chàng mắng hắn như vậy, cẩn thận hắn một cái tát vỗ chết chàng."

Cao Kiệt là người thô lỗ, trước kia không có tâm tư tỉ mỉ như vậy, nhưng bị Hình thị nói như vậy, ngược lại thật sự không dám mắng nữa, hừ hừ nói: "Ta mới không tin mấy thứ này."

Hình thị: "Tóm lại, gần đây làm người khiêm tốn một chút. Bây giờ tên chồng trước của ta ngày nào cũng truy sát chúng ta, chúng ta ở trong lục lâm đã không thể sống yên ổn, nếu ở triều đình này không thể gây dựng được chút danh tiếng, vậy sẽ chết không có chỗ chôn thân."

"Ừm!" Cao Kiệt: "Ta hiểu rồi."

Nói xong, hắn lại liếc mắt nhìn quyển sách đang bày trên bàn, không biết vì sao, luôn cảm thấy vị Đạo Huyền Thiên Tôn trên sách vừa rồi nhếch mép, nhưng khi hắn dụi dụi mắt nhìn kỹ lại, lại như căn bản không hề động đậy.

Cảm giác quỷ dị từ trong lòng tràn ra…

Thần linh có thể không tin, nhưng không thể bất kính, khép mình! Gần đây nhất định phải khép mình. --

Bồ Châu, bãi Hoàng Thạch, trường quân sự Hoàng Bồ.

Một chiếc chiến xa kiểu mới nhất, dừng ở sân tập của trường học.

Tôn hiệu trưởng nhìn thấy chiếc xe này, mồm há hốc, hồi lâu không ngậm lại được.

Chỉ liếc mắt một cái, trong đầu Tôn Truyền Đình liền hiện lên mấy chục hình ảnh không thể tưởng tượng nổi, ví dụ như: Có người đang dùng đao chém chiếc xe này, chém không được, trên xe thò ra một khẩu hoả súng, bùm một tiếng, bắn chết người đang cầm đao.

Lại ví dụ như, có người dùng hoả súng nhắm vào chiếc xe này bắn loạn xạ, thế nhưng căn bản không bắn thủng được giáp, trên xe thò ra một khẩu hoả súng, bùm một tiếng, bắn chết kẻ địch đang cầm hoả súng.

Mấy chục loại hình ảnh giao chiến, đều là chiến thuật quen thuộc của hắn, bị chiếc xe sắt lớn mới phát minh này nghiền ép…

Một chiến sĩ "Kỵ Binh doanh thiết giáp" từ thôn Cao Gia đến, hướng về phía Tôn Truyền Đình "bộp" một tiếng chào theo nghi thức quân đội: "Báo cáo Tôn hiệu trưởng, xe thiết giáp hạng nhẹ đã đưa đến tay ngài, nhiệm vụ của tôi từ hôm nay, thay đổi thành hỗ trợ ngài làm quen với chiến xa này, huấn luyện học viên,

nghiên cứu chiến thuật.”

Tôn Truyền Đình a một tiếng, lúc này mới từ trạng thái ngẩn người tỉnh táo lại: “Ngươi vất vả rồi.”

Hắn đi đến trước mặt xe thiết giáp hạng nhẹ, đưa tay vuốt ve thân xe bằng thép, vẻ mặt đầy biểu cảm kỳ quái: “Sự ra đời của thứ này, có thể thay đổi chiến tranh. Quá lợi hại, quá lợi hại… Thứ này vừa ra chiến trường, đao thương kiếm kích, tất cả đều phải bị đào thải…”

“Chậm đã!”

Từ xa đột nhiên vang lên một tiếng quát lớn: “Đào thải đao thương kích ta không có ý kiến, muốn đào thải kiếm? Không có cửa đâu!”

Tôn Truyền Đình vừa nghe thấy giọng nói này liền biết, học sinh khiến người ta đau đầu nhất, Bát Địa Thỏ đến rồi.

Quay đầu lại nhìn, quả nhiên, người nói chuyện chính là Bát Địa Thỏ.

Hắn đang sải bước đi tới, đứng trước mặt xe thiết giáp hạng nhẹ, xoẹt một tiếng rút bảo kiếm tổ truyền của mình ra, lớn tiếng nói: “ Thiết bọ hung, ngươi cho rằng ngươi rất lợi hại sao? Không! Ngươi có mạnh hơn nữa cũng không địch lại bảo kiếm của bổn Thỏ gia.”

Mọi người: “…”

Bát Địa Thỏ đột nhiên bước lên phía trước một bước lớn, gào lên một tiếng, hai tay vung bảo kiếm, chém thiệt mạnh về phía xe thiết giáp: “Thiên! Thỏ! Đoạn! Bá! Kiếm!”

“Keng!”

Trường kiếm tuột tay, không biết bắn đi đâu mất.

Bát Địa Thỏ bịch một tiếng ngã nhào trên đất.

Mọi người: "…"

Bát Địa Thỏ nằm úp sấp trên mặt đất, vẻ mặt bi thương nói: "Không thể nào! Không thể nào như vậy! Kiếm nhất định là hữu dụng, kiếm là bách binh vương, sao có thể bị đào thải? Ta không tin, thứ đồ chơi này có thể đào thải kiếm."

Tôn Truyền Đình quay đầu lại, liếc mắt nhìn Trịnh Cẩu Tử đang đi theo phía sau, ném qua một ánh mắt: "Thỏ hình như rất đau lòng, hay là ngươi đi an ủi nó một chút?"

Trịnh Cẩu Tử khẽ ho một tiếng, đi về phía Bát Địa Thỏ, trong đầu bắt đầu suy nghĩ lời an ủi.

Ngay lúc này…

Bát Địa Thỏ đột nhiên nhảy dựng lên, mừng rỡ nói: "Ta hiểu rồi! Ta cầm bảo kiếm đứng trên nóc xe này, theo xe xông vào trận địa địch, sau đó ta từ trên xe sắt nhảy xuống, từ trên cao nhìn xuống, một chiêu 'Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm' bổ xuống đầu kẻ địch, hahaha! Như vậy mới có thể phát huy uy lực lớn nhất của 'Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm', xe sắt này, chính là vì kiếm của ta mà sinh ra, nó là một phần cây kiếm của ta."

Mọi người: "…"

Chương 938: Cuộc đời yêu nghiệt vẫn tiếp tục

Bát Địa Thỏ nói năng lộn xộn một hồi, mọi người nghe mà lắc đầu ngao ngán.

Nhưng Tôn Truyền Đình lại từ trong lời nói lộn xộn của hắn, nghe ra chút manh mối.

Hắn hắng giọng một cái: “Mọi người đều lại đây.”

Các học sinh trên sân tập lập tức vây quanh.

Tôn Truyền Đình cầm lấy một cây trường mâu, dùng một tư thế kéo mâu ở phía sau, nhảy lên xe, chỉ vào xe nói: “Mọi người xem, xe này đao thương bất nhập, quả thực là rất lợi hại, nhưng, nó cũng có nhược điểm rất rõ ràng.”

Mọi người: “Nhược điểm ở chỗ nào?”

“Cồng kềnh!” Tôn Truyền Đình nói: “Lần trước nó tác chiến trên thảo nguyên, bởi vì địa hình thảo nguyên bằng phẳng, rộng rãi, có thể để xe chạy như bay. Nhưng nếu nó tác chiến ở Trung Nguyên, sẽ không đơn giản như vậy.”

Trường mâu trong tay hắn xoẹt xoẹt vẽ mấy hình dạng rất tùy ý trên mặt đất: “Nếu là tác chiến trên núi, hoặc là mặt đất gồ ghề, khắp nơi là tường đổ nát, vậy việc di chuyển của xe sắt, chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.”

Nói xong, Tôn Truyền Đình dùng mũi chân điểm nhẹ trên mặt đất, cả người vèo một cái nhảy lên cao, một chân giẫm lên đầu xe, trong nháy mắt đã nhảy lên trên xe.

Hắn đứng trên nóc xe nói: “Nhìn xem, nếu như bởi vì mặt đất gồ ghề không bằng phẳng, khiến tốc độ di chuyển của xe chậm lại, mãnh sĩ quân địch có thể dễ dàng nhảy lên xe.”

Hắn dùng trường mâu trong tay quét ngang, hất hoả súng đang thò ra phía trước của xe thiết giáp sang một bên: “Một khi mãnh sĩ quân địch đã lên xe, hoả súng trên xe rất khó đánh trúng hắn. Mãnh sĩ quân địch nhảy tới nhảy lui trên nóc xe, tìm được cơ quan mở cửa liền trở thành chuyện đương nhiên. Một khi hắn mở cửa xe, binh sĩ trong xe sẽ rất nguy hiểm.”

Lời này vừa nói ra, người điều khiển xe thiết giáp cũng không khỏi giật mình, cảm thấy cổ hơi lạnh.

Bát Địa Thỏ cười ha ha:“Cho nên,trên xe này phải để bản Thỏ gia đứng trước. Nếu quân địch muốn nhảy lên xe, bản Thỏ gia liền từ trên xe nhảy xuống một kiếm.”

Tôn Truyền Đình: “Con thỏ này tuy miệng toàn nói bậy,nhưng có một điểm nói đúng, xe này cần bộ binh bảo vệ bên cạnh mới được, quân địch muốn nhảy lên xe, bộ binh ta liền đánh chết quân địch. Bắt đầu từ hôm nay, thầy trò chúng ta cùng nhau cố gắng, nghiên cứu một chút phương pháp tác chiến phối hợp giữa bộ binh và xe thiết giáp.”

Bát Địa Thỏ giơ tay: “Hiệu trưởng! Ta muốn hỏi.”

Tôn Truyền Đình: “Ngươi hỏi đi.”

Bát Địa Thỏ: “Khi nào thì mọi người cùng nhau nghiên cứu kiếm pháp ạ?”

Tôn Truyền Đình: “Lăn đi chạy năm mươi vòng.” --

Nhà xưởng xe hơi Trường An, phân xưởng rèn giáp.

Trần Nhị Cẩu mệt mỏi như một con chó, nằm úp sấp trên một

chiếc ghế dài trong phân xưởng, thè lưỡi nghỉ ngơi.

Tề Thành đi đến bên cạnh hắn, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Trần Nhị Cẩu: “Này, huynh đệ, thời gian nghỉ ngơi gần hết rồi, tiếp tục thôi.”

Trần Nhị Cẩu: “Phù! Bên trên lại giao nhiệm vụ à?”

Tề Thành: “Đúng vậy! Ngươi phải hiểu cho bên trên, hiện tại thiên hạ không thái bình, khắp nơi đều đang đánh giặc, dân đoàn thôn Cao Gia chúng ta, gánh vác sứ mệnh cách mạng giải cứu bách tính khỏi bể khổ. Mà chúng ta, gánh vác sứ mệnh cung cấp vũ khí trang bị cho binh lính dân đoàn, tuy chúng ta mệt mỏi, nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng.”

Trần Nhị Cẩu hai tay chống lên ghế, nhảy dựng lên: “Tề ca nói đúng, chúng ta cũng phải cố gắng hơn nữa, tiếp tục rèn tấm giáp thôi.”

Hai người trở lại dây chuyền sản xuất, giám sát công nhân rèn tấm giáp…

Bận rộn chạy đôn chạy đáo.

Trần Nhị Cẩu nhìn thấy cảnh tượng công nhân vung búa, ra sức gõ lên tấm sắt, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ kỳ quái: “Tề ca, huynh còn nhớ máy dệt hơi nước từng thấy ở thôn Cao Gia không?”

Tề Thành gật đầu: “Nhớ chứ.”

Trần Nhị Cẩu: “Máy hơi nước dẫn động trục bánh xe, sau đó khiến máy dệt cứ thế mà chuyển động với một động tác giống nhau. Ta suy nghĩ một chút, nếu như chúng ta lắp một cái búa thật lớn lên trục bánh xe, mỗi lần trục bánh xe xoay chuyển, đều sẽ dẫn động cái búa nâng lên, sau đó lại rơi xuống…”

Tề Thành nghe vậy, đột nhiên tỉnh ngộ: “A! Vậy chẳng phải là không cần nhân lực, để cho cái búa kia vĩnh viễn không ngừng nghỉ mà gõ xuống hay sao?”

Trần Nhị Cẩu: “Hắc hắc hắc, vậy nhất định có thể giúp công nhân chúng ta tiết kiệm rất nhiều sức lực, công nhân chỉ cần đưa sắt đến dưới búa, để cho cái búa kia gõ, công nhân lại lôi khối sắt đã được gõ ra, đổi một góc độ gõ là xong.”

Tề Thành: “Thiên tài, mẹ nó, ngươi quả thực là một thiên tài.”

Trần Nhị Cẩu cười ha ha: "Đã nói rồi, cuộc sống yêu nghiệt của Trần Nhị Cẩu mới chỉ vừa bắt đầu thôi. Tề ca, chúng ta cùng nhau nghiên cứu chế tạo cái máy này đi, nghiên cứu thành công, mọi người đều có thể tiết kiệm sức lực.”

Mấy ngày sau, chiếc “máy rèn hơi nước” đầu tiên do hai người thiết kế đã ra đời.

Tạo hình vô cùng ngốc nghếch, chính là tháo máy hơi nước trong máy dệt hơi nước ra, lắp một trục xoay hình bầu dục lên trục bánh xe. Khi nó xoay chuyển đến mặt dài, sẽ nâng búa lên, khi nó xoay chuyển đến mặt phẳng, búa sẽ rơi xuống.

Sau đó nó sẽ sinh sôi không ngừng, không ngừng vung búa gõ xuống.

Tuy rằng nó ngốc nghếch như vậy, nhưng vừa ra đời, lập tức nhận được sự khen ngợi nhất trí của công nhân phân xưởng rèn giáp, mọi người rốt cuộc có thể tiết kiệm được không ít sức lực, bọn họ chỉ cần đưa tấm giáp đến dưới búa, để nó gõ là được.

Khi nó nâng lên, liền hơi dịch chuyển vị trí tấm giáp một chút, hoặc là lật mặt, để cho búa có thể gõ đều lên các vị trí trên tấm giáp là được.

Hiệu suất làm việc của phân xưởng rèn giáp trong nháy mắt

tăng lên không ít. Vượt xa các phân xưởng khác, dẫn đến phân xưởng rèn giáp sớm hơn mấy ngày hoàn thành nhiệm vụ một giai đoạn, toàn bộ nhân viên có thể nghỉ ba ngày, chờ các bộ phận khác đuổi kịp tiến độ.

Chuyện này rất nhanh đã thu hút sự tò mò của xưởng trưởng Cao Nhất Nhất, liền tự mình dẫn người đến phân xưởng rèn giáp thị sát.

Bản thân Cao Nhất Nhất cũng xuất thân là thợ rèn, vừa nhìn thấy cây búa sinh sôi không ngừng kia, liền hưng phấn gào lên: "Mẹ nó, đây là thứ do thiên tài nào nghĩ ra vậy?"

"Báo cáo xưởng trưởng, là Trần Nhị Cẩu nghĩ ra."

Cao Nhất Nhất: "Tên nhóc nhà ngươi, thiết kế ra thứ tốt như vậy, vậy mà không báo cáo, lại lén lút dùng trong phân xưởng rèn giáp?"

Trần Nhị Cẩu: "Hả? Thứ nhỏ nhặt thế này cũng cần báo cáo sao?"

Cao Nhất Nhất dở khóc dở cười: "Ngươi còn chưa biết quy củ của thôn Cao Gia chúng ta sao? Thứ này báo cáo lên, ngươi liền phát tài rồi."

Trần Nhị Cẩu: "???"

Mấy ngày sau hắn mới hiểu được.

"Giải thưởng sáng tạo khoa học kỹ thuật trọng đại" do Thiên Tôn đích thân trao tặng, đã được trao đến tay hắn, một quả cầu bạc to bằng cái đầu. Ngay cả Tề Thành cũng được nhận nửa quả cầu bạc, khen thưởng hắn hỗ trợ sáng tạo khoa học kỹ thuật trọng đại.

Trần Nhị Cẩu từ kỹ sư cao cấp "Mũ lam", một bước lên mây

trở thành kỹ sư kỹ thuật cao cấp “mũ đỏ”.

Oai phong lẫm liệt cưới Tiểu Thúy Hoa ở văn phòng thư ký, người đã đi theo hắn từ xưởng luyện thép đến xưởng xe hơi Trường An, cuộc sống lại bước lên một bậc thang mới.

Chương 939: Khác Biệt Về Linh Hồn

Tàu Vạn Lý Dương Quang đang chật vật di chuyển trên dòng sông Hoàng Hà đoạn hạ du.

Hạ du Hoàng Hà rất khó đi thuyền.

Bởi vì Hoàng Hà mang theo lượng lớn bùn cát, đến đoạn hạ du sẽ lắng đọng, khiến cho nước sông ở đây rất nông, dòng chảy không ổn định. Thậm chí lòng sông còn thường xuyên thay đổi hình dạng, đừng nói là thời cổ đại, ngay cả hậu thế, hạ du Hoàng Hà cũng không thể cho thuyền lớn đi lại được.

Tàu Vạn Lý Dương Quang Hào mớn nước từ ba đến bốn mét, việc di chuyển trên đoạn sông Hoàng Hà này khó khăn biết nhường nào.

Chỉ cần sơ sẩy một chút, liền có khả năng bị mắc cạn.

Thủy binh thôn Cao Gia trên thuyền đều lo lắng đến chết đi được, nếu chuyến đi đầu tiên đã để cho tiên thuyền quý giá này bị mắc cạn, vậy trở về biết ăn nói thế nào với Thiên Tôn đây?

Tất cả mọi người đều căng thẳng, chỉ có Chu Phiêu Linh là không hề lo lắng.

Hắn ta đang vô cùng phấn khích: "Chúng ta sắp đến biển lớn rồi sao? Đây là đâu? Là đâu? Ta nghe nói Hoàng Hà nhiều lần đổi dòng, rốt cuộc chúng ta sẽ từ đâu ra biển? Ta rất muốn được nhìn thấy biển lớn ngay lập tức."

Sử Khả Pháp là người uyên bác nhất lên tiếng, lắc đầu cười

nói: "Thời Tống triều, Đỗ Sung lưu thủ Đông Kinh (tức Khai Phong) vì ngăn cản quân Kim Nam hạ, đã cho phá đê Hoàng Hà, khiến cho Hoàng Hà từ Tứ nhập Hoài*, mấy trăm năm nay, Hoàng Hà vẫn luôn mượn đường sông Hoài để đổ ra biển."

(từ sông Tứ đổ vào sông Hoài)

Kiểu kiến thức này, người thường nghe xong chỉ muốn ngáp ngắn ngáp dài, nhưng Chu Phiêu Linh lại nghe đến nỗi hả hê: "Thì ra là vậy, thật thú vị, thật thú vị. Nói như vậy, hiện tại chúng ta căn bản không phải đang ở trên sông Hoàng Hà, mà là đang ở trên sông Hoài?"

Sử Khả Pháp gật đầu: "Đúng vậy! Chỗ sông Hoài nhập biển và chỗ Trường Giang nhập biển cách nhau không xa, Hoàng Hà mượn đường sông Hoài nhập biển, ngược lại giúp chúng ta một chuyện lớn."

Chu Phiêu Linh vui mừng khôn xiết: "Ha ha ha, không ngờ ta lại vô tình đi hết cả con sông Hoài này, thật là vui quá đi!"

"Phía trước chính là biển lớn!"

Nghe được câu này, tinh thần Chu Phiêu Linh phấn chấn hẳn lên.

Từ xa xa đã nhìn thấy biển lớn, bờ biển là một màu vàng óng, đây là bờ biển được "kéo dài" ra từ Hoàng Hà, con sông Hoàng Hà cuồn cuộn kia, mỗi năm đều có thể mở rộng bờ biển ra bên ngoài một đoạn.

Biển cả bao la, hùng vĩ, khiến Chu Phiêu Linh phấn khích đến mức la hét ầm ĩ.

Tuy nhiên, ánh mắt của Thiết Điểu Phi, Giang Thành và những người khác lại không đặt trên phong cảnh, mà ngay lập tức tập trung vào một đội thuyền trên biển.

"Bên kia có một đội thuyền!" Thiết Điểu Phi chỉ tay ra biển: "Tổng cộng có sáu chiếc thuyền."

"Hình như là đội thuyền buôn?" Giang Thành lấy ống nhòm ra: "Trên những chiếc thuyền đó chất đầy hàng hóa."

Thiết Điểu Phi hơi vui mừng: "Ta là thương nhân trên đất liền, lần đầu tiên ra biển, đã gặp được bạn đồng hành là thương nhân trên biển, thật là có duyên, hay là chúng ta chào hỏi bọn họ một tiếng nhỉ?"

Hắn ta còn chưa dứt lời, sắc mặt Giang Thành đã hơi thay đổi: "Không ổn, đó không phải là thuyền buôn bình thường."

Thiết Điểu Phi: "???"

Hắn ta vội vàng lấy ống nhòm ra, nhìn về phía chiếc thuyền ở đằng xa, nét mặt lập tức trở nên khó coi, thì ra, trên chiếc thuyền buôn đó không chỉ có hàng hóa, mà còn có rất nhiều người bị trói.

Toàn là phụ nữ.

Thiết Điểu Phi hạ giọng nói: "Có hai khả năng, một là, chiếc thuyền này không chỉ buôn bán hàng hóa, mà còn buôn người, là thuyền buôn bất hợp pháp. Hai là, đây là một chiếc thuyền hải tặc, hàng hóa trên thuyền là cướp được, phụ nữ cũng là cướp được."

Giang Thành gật đầu: "Không ổn, bọn chúng để ý đến chúng ta rồi."

Hai người đồng thời nhìn thấy trong ống nhòm, có mấy người trên đội thuyền đối diện đang nhìn về phía bên này.

Giang Thành giơ ống nhòm lên cao, nhìn về phía lá cờ của đối phương: "Ta không nhận ra cờ hiệu đó, trên cờ vẽ một đống nấm."

Thiết Điểu Phi: "Nấm gì? Đó là linh chi! Để ta đếm xem, trên

cờ vẽ mười tám cây linh chi, kỳ quái, đây là ý gì?"

Đúng lúc này, hình thêu Thiên Tôn trên ngực Thiết Điểu Phi lên tiếng: "Mười tám cây linh chi sao? Vậy có thể là đội thuyền của Phong Vân Thập Bát Chi. Kỳ quái, lão đại của Phong Vân Thập Bát Chi là Trịnh Chi Long, đáng lẽ ra đã tiếp nhận chiêu an từ nhiều năm trước rồi, tại sao cờ hiệu của hắn ta vẫn còn được sử dụng? Ta phải suy nghĩ thật kỹ."

Lý Đạo Huyền vội vàng tra cứu tư liệu, không tra không biết, vừa tra mới biết được.

Lúc này, tập đoàn hải tặc "Phong Vân Thập Bát Chi" nổi danh khắp vùng biển phía Đông Nam đã tan rã, lão đại Trịnh Chi Long đã tiếp nhận chiêu an của triều đình, nhưng trong Thập Bát Chi vẫn còn một người tên là Lưu Hương, vẫn tiếp tục làm nghề hải tặc rất có tiền đồ này.

Lưu Hương là người mua bán với Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, dựa vào người phương Tây, căn bản không coi Đại Minh triều ra gì. Sau khi Trịnh Chi Long tiếp nhận chiêu an, Lưu Hương tiếp tục giương cờ hiệu Thập Bát Chi, hoành hành bá đạo trên biển.

Tuy nhiên, tên này cũng không nhảy nhót được mấy năm, đến năm Sùng Trinh thứ tám, cũng chính là năm nay, hắn ta sẽ bị Trịnh Chi Long dẹp bỏ, vẽ dấu chấm hết bi tráng cho Phong Vân Thập Bát Chi.

Lý Đạo Huyền trở lại hình thêu trên ngực Thiết Điểu Phi, lên tiếng: "Đó có thể là thuyền của Lưu Hương, mầm mống hải tặc cuối cùng trong Phong Vân Thập Bát Chi."

"Vậy thì vẫn là hải tặc!" Thiết Điểu Phi kêu lên: "Hải tặc đáng ghét, mọi người cẩn thận."

Giang Thành trợn trắng mắt, lên tiếng mỉa mai: "Thiết đại gia,

hải tặc cái gì, nửa buôn bán nửa cướp bóc, kỳ thật cũng chẳng khác gì đám thương nhân muối các ngươi, chỉ khác là một bên ở trên biển, một bên ở trên đất liền, ngươi đừng có chỉ vào mặt người ta mà mắng hải tặc đáng ghét, tự kiểm điểm bản thân mình trước đi."

Thiết Điểu Phi: "..."

Thiết Điểu Phi: "Này, đừng nói chuyện nhảm nữa, đối phương tới rồi."

Giang Thành quay đầu lại nhìn, đội thuyền bị nghi ngờ là của Lưu Hương đang tiến về phía bên này.

Kẻ đến không có ý tốt, người có ý tốt sẽ không đến.

"Làm sao bây giờ? Chúng ta tăng tốc bỏ chạy sao?" Lúc này, Chu Phiêu Linh cũng phát hiện ra tình hình không ổn, chợt nhảy qua, bắt đầu quan tâm đến trận chiến.

Thiết Điểu Phi gật đầu: "Thực lực địch ta chưa rõ, biện pháp tốt nhất chính là chạy."

Giang Thành cũng vô cùng tán thành.

Đúng lúc này, Sử Khả Pháp lại lên tiếng: "Nếu chúng ta chạy trốn, vậy những người phụ nữ bị trói trên thuyền kia thì sao?"

Câu hỏi này vừa thốt ra, mọi người đều sững sờ.

Sau đó, tất cả đều lộ vẻ mặt hổ thẹn.

Đúng vậy, sao lại quên mất những người phụ nữ trên thuyền đối diện chứ.

Lúc này, Thiên Tôn hình thêu cũng lên tiếng: "Những người phụ nữ đó nhất định phải cứu, đây là linh hồn, là tinh thần của thôn Cao Gia chúng ta, có tinh thần như vậy, chúng ta mới có thể

khác biệt với những binh lính, lưu khấu kia, hãy suy nghĩ cho kỹ đi."

Giang Thành: "Thuộc hạ đã hiểu."

Thiết Điểu Phi: "Hổ thẹn, hổ thẹn."

Chu Phiêu Linh gầm lên: "Thiên Tôn pháp chỉ, không thể chạy trốn! Đánh bọn chúng..." Hắn ta vừa mới gào lên một câu, tử sĩ phía sau đã nhảy lên, lôi kéo Chu Phiêu Linh vào trong khoang thuyền, bảo vệ hắn.

Giang Thành cũng lớn tiếng hét: "Chuẩn bị tác chiến. Trên biển không cần che giấu thực lực, có thể sử dụng đại pháo rồi."

Sử Khả Pháp đột nhiên lên tiếng: "Những người phụ nữ đó bị trói trên boong thuyền, chúng ta giao chiến với bọn chúng, đại pháo, hỏa súng bắn ầm ầm, rất khó tránh khỏi việc làm bị thương bọn họ, Giang giáo viên, trận chiến này không đơn giản như vậy."

Chương 940: Một Nàng Năm Lạng Bạc

Lời nói của Sử Khả Pháp khiến mọi người như bừng tỉnh khỏi giấc mộng, động tác của Giang Thành lập tức cứng đờ.

Những thủy binh đang hăng hái chuẩn bị đánh hải chiến bên cạnh cũng cứng đờ theo.

Đúng vậy, trên boong thuyền đối diện đang có một đám phụ nữ bị trói, bên này đại pháo vừa khai hỏa, đánh thì sướng tay, nhưng những người phụ nữ này rất có thể sẽ đi gặp Diêm Vương.

Từ ngày đầu tiên gia nhập dân đoàn thôn Cao Gia, thủy binh đã được giáo dục tư tưởng phẩm chất là trên hết, coi mình là con em của bách tính, sao có thể giống như quan binh triều đình, đánh nhau mà không để tâm đến sống chết của bách tính chứ?

Tất cả mọi người đều như bị điểm huyệt, đứng im bất động.

Cái đầu của Chu Phiêu Linh ló ra từ trong khoang thuyền, lớn tiếng hỏi: "Vậy phải làm sao? Này này, chúng ta không thể ra tay, chẳng lẽ đứng im chịu trận sao?"

Giang Thành cũng có chút bối rối.

Lúc này, ngược lại Thiết Điểu Phi là người có kinh nghiệm nhất, dù sao cũng là thương nhân muối vào Nam ra Bắc, lăn lộn giang hồ, ở trong lục lâm, kiểu tình huống hỗn loạn nào cũng từng trải qua. Hắn ta lớn tiếng nói: "Tình huống này, phải thể hiện khí thế của mình, trước tiên phải dọa đối phương sợ hãi về mặt khí thế, tránh vừa chạm mặt đã đánh nhau. Sau đó sẽ có cơ hội để

đàm phán... Báo giá, mua! Mua hết đám phụ nữ kia về là xong thôi."

Mọi người đều phấn chấn, đúng vậy, còn có chiêu này, quả nhiên người từng lăn lộn hắc đạo hiểu biết nhiều hơn.

Giang Thành lớn tiếng nói: "Tàu Vạn Lý Dương Quang, hủy bỏ ngụy trang thuyền buôn, để lộ đại pháo ra."

Lời vừa dứt, hai bên mạn thuyền của tàu Vạn Lý Dương Quang đồng thời mở ra mấy cái nắp nhỏ, để lộ ra hai hàng lỗ, vô số đại pháo được làm từ ống inox thò ra từ những lỗ này...

Mấy ngày trước, lúc Thái Tâm Tử giúp Lý Đạo Huyền chế tạo thuyền mô hình, nghe y nói muốn khoét "lỗ pháo" trên mạn thuyền, hắn đã suýt chút nữa phun ra mấy lít máu, hoàn toàn không hiểu thiết kế như vậy là cái quái gì, nhưng bất đắc dĩ, bên B mãi mãi không thể nào cãi lại bên A, chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo.

Mà sau khi chiếc thuyền này được đưa vào trong hòm, lập tức được các thợ thủ công lành nghề của thôn Cao Gia lắp đặt đại pháo.

Thân thuyền dài sáu mươi mấy mét, một bên mười lăm khẩu pháo, mũi thuyền và đuôi thuyền còn có thêm một khẩu, tổng cộng là ba mươi hai khẩu đại pháo.

Hỏa lực như vậy, đặt vào thời đại này, quả thực là vô cùng khủng bố.

Thuyền hải tặc đang lao về phía bọn họ lập tức giảm tốc độ.

Tên đầu lĩnh hải tặc trên thuyền có biệt hiệu là Mị Ảnh Biên Bức, chính là thuộc hạ của Lưu Hương, tên hải tặc cuối cùng trong Phong Vân Thập Bát Chi chưa chịu hoàn lương.

Vừa rồi hắn nhìn thấy bên này có một chiếc thuyền cực kỳ to

lớn, còn lớn hơn cả thuyền buồm lớn của người Tây Ban Nha, trong lòng liền ngứa ngáy, nhìn thấy trên thuyền hình như không có vũ khí, liền nảy sinh ý định cướp lấy chiếc thuyền lớn này.

Hắn dẫn theo tổng cộng sáu chiếc thuyền, lao về phía tàu Vạn Lý Dương Quang, không ngờ rằng chạy được một nửa, chiếc thuyền khổng lồ kia đột nhiên thò ra nhiều pháo như vậy, khiến cho Mị Ảnh Biên Bức giật nảy mình.

"Mẹ kiếp, còn tưởng là miếng thịt mỡ, không ngờ lại là con nhím gai góc."

Mị Ảnh Biên Bức chửi một câu, lớn tiếng quát thuộc hạ: "Đừng vội lại gần, đừng tiến vào phạm vi bắn của đại pháo đối phương."

Hắn không biết rằng, đại pháo trên tàu Vạn Lý Dương Quang đều là pháo nòng xoắn, bắn xa hơn nhiều so với pháo nòng trơn mà người phương Tây thường dùng. Trên thực tế, bọn chúng đã tiến vào phạm vi bắn của tàu Vạn Lý Dương Quang, nếu không phải sợ làm bị thương những người phụ nữ trên thuyền... Hừ hừ...

"Đại ca, bọn chúng hình như không có ý muốn nói chuyện, đại ca xem, trên thuyền đang ra sức vẫy một lá cờ năm màu về phía chúng ta kìa." Một tên hải tặc tiến lên nói.

Mị Ảnh Biên Bức gật đầu: "Xem ra bọn người kia là mới đến, ngay cả cờ hiệu thông dụng trên biển cũng không biết, chỉ biết vẫy cờ lung tung, nhưng bọn chúng muốn nói chuyện, điểm này là không sai."

"Đại ca, chúng ta có nói chuyện hay không?"

"Nói chứ, đương nhiên là nói." Mị Ảnh Biên Bức nói: "Đối phương thuyền lớn như vậy, pháo nhiều như vậy, chúng ta lấy đầu ra mà đánh? Vốn dĩ ta không muốn làm vụ này, nhưng bọn chúng muốn nói chuyện, vậy thì cứ nói chuyện trước, thăm dò một

chút rồi tính sau."

Vì vậy, sáu chiếc thuyền hải tặc đều bắt đầu vẫy cờ.

Bọn chúng sử dụng cờ hiệu thông dụng trên biển, có thể truyền đạt một số ý đơn giản.

Tuy nhiên, người của thôn Cao Gia căn bản không hiểu.

Không sao cả, thôn Cao Gia có loa sắt, Thiết Điểu Phi cầm loa lên, lớn tiếng nói: "Vị huynh đệ trên biển kia, chúng ta mỗi bên thả một chiếc thuyền nhỏ xuống nói chuyện, thế nào?"

Mị Ảnh Biên Bức: "Ơ? Giọng nói của đối phương lớn như vậy sao? Ở xa như vậy mà cũng có thể nghe thấy hắn nói chuyện. Ta không có giọng nói lớn như vậy."

Hắn ta phất tay, thả thuyền nhỏ xuống, tự mình nhảy lên thuyền, để cho một tên thuộc hạ chèo thuyền, chỉ có hai người, chèo về phía bên này.

Bên phía thôn Cao Gia cũng thả một chiếc thuyền nhỏ xuống, một thủy binh chèo thuyền, Thiết Điểu Phi nhảy lên thuyền, nghênh đón.

Hai chiếc thuyền tiến lại gần nhau giữa biển.

Thiết Điểu Phi chắp tay nói: "Vị đối diện có phải là hảo hán của Phong Vân Thập Bát Chi?"

Mị Ảnh Biên Phúc cười khà khà: "Không sai, đại ca của ta là Lưu Hương, còn các ngươi là người phương nào?"

Thiết Điểu Phi lập tức lấy ra lệnh bài Hoàng Thương của mình: "Tại hạ Thiết Điểu Phi, Hoàng Thương, phụng chỉ kinh thương, chuyên cung cấp vật tư cho hoàng cung và biên quân."

Thứ này khiến cho Mị Ảnh Biên Bức giật mình, thầm nghĩ:

Không trách thuyền của hắn ta lớn như vậy, trên thuyền lại nhiều pháo như vậy, thì ra là Hoàng Thương chuyên dụng của hoàng đế lão nhi. Tuy nhiên, Hoàng Thương thì đã sao? Đại ca nhà ta ngay cả thủy sư triều đình cũng không sợ, chẳng lẽ lại sợ ngươi, một tên Hoàng Thương sao?

Nghĩ đến đây, Mị Ảnh Biên Bức lại lấy lại tự tin: "Hoàng Thương à, thật là ghê gớm, thuyền lớn như vậy, ngươi có chuyện gì muốn nói với ta?"

Thiết Điểu Phi: "Mặc dù ta là Hoàng Thương, nhưng nói cho cùng vẫn là thương nhân, đi khắp nam bắc, quy củ trên đường cũng hiểu rõ. Đến đâu làm ăn thì phải bái sơn, bái thủy, bái bến đò trước. Lần này đến biển, chào hỏi các hảo hán của Phong Vân Thập Bát Chi trước cũng là điều nên làm."

Thấy hắn nói chuyện khách sáo, trong lòng Mị Ảnh Biên Bức lại càng đắc ý: Thì ra là vậy, ngay cả Hoàng Thương, đến biển cũng phải bái bến đò với chúng ta, ha ha ha.

Thiết Điểu Phi: "Ở đây có chút bạc vụn, coi như chúng ta kết giao bằng hữu."

Hắn đưa hai tay ra, dâng lên một bọc bạc.

Mị Ảnh Biên Bức đắc ý nhận lấy: "Nói hay lắm, đã nộp phí bảo kê rồi, vậy thì lá cờ năm màu của các ngươi, chúng ta sẽ nhớ kỹ, sau này gặp cờ không đánh."

Thiết Điểu Phi mỉm cười: "Bây giờ chúng ta đã là bằng hữu, vậy thì ta muốn bàn chuyện làm ăn."

Mị Ảnh Biên Bức: "?"

Thiết Điểu Phi nói: "Ta từ xa nhìn thấy, trên thuyền của hảo hán có một đám phụ nữ, không biết những người phụ nữ này từ đâu tới, muốn đưa đi đâu? Huynh đệ ta có chút hứng thú, muốn

mua bọn họ về bán lại, bán cho nha dịch ở kinh thành, hắc hắc hắc... Báo giá đi."

Nghe vậy, Mị Ảnh Biên Bức lập tức vui vẻ: "Thì ra là vậy, ha ha! Những người phụ nữ này sao, là ta cướp được từ một làng chài ven biển vào ngày hôm qua. Vốn định đưa về cho anh em hưởng dụng, đã Thiết huynh có hứng thú, vậy thì bán rẻ cho ngươi, một nàng năm lạng bạc."

Nghe vậy, Thiết Điểu Phi thầm nghĩ: Chỉ e là đàn ông trong làng chài kia đều đã bị giết hại rồi. Hải tặc thật độc ác!

Nhưng ngoài mặt, hắn lại nói: "Năm lạng bạc thì đắt quá, huynh đệ ta cũng phải kiếm chút lời chứ, ngươi xem bốn lạng thế nào?"

Mị Ảnh Biên Bức cười nói: "Được, thành giao!"

Chương 941: Không chút áp lực

Song phương chốt xong giá cả, liền bắt đầu giao dịch.

Lũ hải tặc tập trung tất cả nữ nhân lên một chiếc thuyền, để chiếc thuyền này tiến đến bên cạnh tàu Vạn Lý Dương Quang.

Tiến gần mới càng cảm thấy sự to lớn của tàu Vạn Lý Dương Quang.

Chiếc thuyền mà hải tặc tự cho là cỡ trung, khi cập bên cạnh tàu Vạn Lý Dương Quang, phải ngẩng đầu lên nhìn, giống như đang đứng dưới đất mà nhìn lên một tòa nhà cao mấy tầng, mới có thể nhìn thấy mạn tàu của Vạn Lý Dương Quang.

Trên con thuyền lớn thả xuống từng sợi dây thừng, bọn hải tặc trói những nữ nhân vào dây, người trên thuyền dùng sức kéo một cái, liền đưa những nữ nhân này lên trên tàu Vạn Lý Dương Quang.

Lên thuyền theo cách này, quả thực là xem họ như hàng hóa, không có chút tôn trọng nào đối với con người.

Trong lòng những nữ nhân đều bi thương, nhưng ngay cả khóc cũng không dám khóc thành tiếng.

Lũ hải tặc hung tàn đến mức nào, bọn họ là người rõ ràng nhất, lời nói bất đồng, rút đao liền giết người, căn bản không nói đạo lý. Bọn họ đã rơi vào tay hải tặc, cũng chỉ có thể ngược lại thuận theo, cố gắng kéo dài hơi tàn để bảo toàn tính mạng là trên hết.

Bị coi là hàng hóa mua bán còn chưa là gì, nếu như bị coi là

lương thực…

Thiết Điểu Phi treo một nụ cười tà ác trên mặt, đếm số lượng nữ nhân giống như đang đếm bao tải gạo: “Một, hai, ba… tổng cộng mười tám người, lẽ ra phải trả ngươi bảy mươi hai lượng bạc, nhưng chúng ta kết giao bằng hữu là chính, cho nên ta trả tám mươi lượng, góp thành số chẵn vậy.”

Mị Ảnh Biên Bức mừng rỡ, tám lượng bạc dư ra này, đương nhiên là hắn tự mình tham ô, không cần báo lại cho đại ca Lưu Hương.

Song phương giao dịch vui vẻ, trong lòng Mị Ảnh Biên Bức cũng không khỏi thầm nghĩ: Danh hiệu của lão đại Lưu Hương nhà ta thật sự là dễ dùng, ngay cả Hoàng Thương cũng phải nể mặt chúng ta, hắc hắc hắc.

“Hảo hán, lần sau gặp lại, lại kiếm đồ tốt cho ta nhé.” Thiết Điểu Phi cười đến thật là thân thiết.

Mị Ảnh Biên Bức: “Tốt, lần sau hữu duyên gặp lại, hàng tốt đều cho ngươi.”

Thuyền nhỏ của hai người bắt đầu rút lui, trở về thuyền của mình.

Mị Ảnh Biên Bức phất tay nói: “Chúng ta đi.”

Sáu chiếc thuyền hải tặc, chuẩn bị đi về phía nam…

Cùng lúc đó, trên boong thuyền của tàu Vạn Lý Dương Quang, mười tám nữ nhân đang kinh hoảng nhìn đám “hải tặc mới đến” trước mặt, trên mặt đầy vẻ sợ hãi.

Họ không biết vận mệnh đang chờ đợi mình là gì, chỉ biết vận mệnh này nhất định sẽ không tốt đẹp gì.

Đúng lúc này, Sử Khả Pháp đi đến trước mặt bọn họ, trên mặt lộ ra nụ cười ôn hòa: “Đừng sợ, chúng tôi không phải người xấu.”

Nữ nhân nào có thể tin lời này, run rẩy không thôi.

Sử Khả Pháp thở dài, ngoắc tay với tiểu đồng bên cạnh: “Lấy quan phục của ta lại đây.”

Tiểu đồng lấy quan phục của hắn, khoác lên người hắn.

Sử Khả Pháp mỉm cười: “Các ngươi xem, ta là mệnh quan triều đình, không phải người xấu.”

Nữ nhân càng sợ hãi hơn, trong sự run rẩy còn xen lẫn tuyệt vọng.

Sử Khả Pháp hít ngược một hơi khí lạnh: “Tại sao? Ta đã tỏ rõ mình là quan, vậy mà các ngươi càng sợ hơn? Còn hơn sợ hải tặc? Rốt cuộc là vì sao?”

Giang Thành cười lắc đầu: “Sử đại nhân, chiêu này của ngươi không ổn rồi. Muốn để họ không sợ hãi, không phải chỉ cần giơ chữ quan ra là được, hơn nữa, hiện tại cũng không phải lúc làm chuyện thừa thãi này. Người đâu, đưa nữ nhân vào khoang thuyền, bảo vệ cho tốt.”

Một đám thủy binh đi tới, cắt đứt dây thừng trên người nữ nhân, rồi đưa họ vào khoang thuyền.

Tiếp theo, Giang Thành và Thiết Điểu Phi nhìn nhau, đồng thời nhìn thấy sự quả quyết từ trong mắt đối phương.

“Giang giáo viên, ngươi nói thế nào?”

“Thiết viên ngoại, còn ngươi?”

Hai người hỏi lẫn nhau, sau đó gần như đồng thời mở miệng: “Đánh!”

Giang Thành nhảy dựng lên: “Thủy quân thôn Cao Gia, tàu Vạn Lý Dương Quang, toàn viên chuẩn bị tác chiến.”

“Toàn viên chuẩn bị tác chiến!”

“Động lực chuyển sang tốc độ chiến đấu.”

“Pháo thủ toàn bộ vào vị trí.”

“Binh lính boong tàu vào vị trí.”

“Tổ quản lý tổn thất đã vào vị trí.”

“Xuất kích!”

Tàu Vạn Lý Dương Quang trong nháy mắt tăng tốc độ lên tối đa, lao về phía sáu chiếc thuyền hải tặc đang rời đi.

Từ tốc độ tuần tra chuyển sang tốc độ chiến đấu, tàu Vạn Lý Dương Quang trong nháy mắt khí thế hung hăng.

Những nữ nhân vừa bị đưa vào khoang thuyền, nhìn thấy thủy binh bên cạnh đều bắt đầu chuẩn bị tác chiến, sợ hãi đến mức co rúm lại.

Lại thấy một thủy binh ôn hòa nói với họ: “Đừng sợ! Các người ở trong khoang thuyền này đừng ra ngoài, hai tay nắm chặt thứ gì đó có thể cố định bản thân, đừng để ngã là được rồi. Nhìn xem, người bên cạnh kia, là tấm gương cho các người.”

Nữ nhân quay đầu nhìn lại, Chu Phiêu Linh đang ôm chặt một cây cột…

Chu Phiêu Linh: “Các ngươi nhìn ta làm gì? Ta không giỏi chiến đấu, trong lúc chiến đấu kịch liệt ôm một cây cột để bảo vệ bản thân là lạ lắm sao? Hừ!”

Nữ nhân: “…”

Trong sự im lặng kỳ lạ, tất cả nữ nhân đều ôm lấy cây cột gần mình nhất.

Lúc này, Mị Ảnh Biên Bức đang ở trên thuyền hải tặc đếm tiền.

Thiết Điểu Phi cho hắn hai khoản tiền, một khoản là tiền bái kiến, số tiền này nhất định phải giao nộp cho lão đại Lưu Hương. Khoản thứ hai là tiền mua mười tám cô nương, số tiền này phải chia một ít, cho mỗi người thuộc hạ trên thuyền một ít.

Cuối cùng là tám lượng bạc của mình, ha, sảng khoái!

Hắn đang vui vẻ, một tên thuộc hạ chạy tới: "Đại ca, chiếc thuyền Hoàng Thương kia, đột nhiên tăng tốc độ lao về phía chúng ta."

Mị Ảnh Biên Bức: "Chẳng lẽ trùng hợp là cùng một hướng đi?"

Thuộc hạ: "Cảm thấy có gì đó không đúng, đối phương hình như… muốn đánh."

Mị Ảnh Biên Bức cười nói: "Nói bậy, thật muốn đánh, vừa chạm mặt đã đánh rồi, bọn họ tội gì phải sau khi cho chúng ta một khoản tiền lớn lại đánh? Ngươi vừa rồi không nhìn thấy sao? Bọn họ cung kính với chúng ta như vậy, danh hiệu của lão đại Lưu Hương nhà chúng ta, doạ chết đám người non nớt vừa mới ra biển này."

Hắn vừa thốt ra lời nói đắc ý, liền nghe thấy từ xa truyền đến một tiếng "ầm" vang dội.

"Pháo kích?"

Mị Ảnh Biên Bức nhảy dựng lên, lúc nhảy dựng lên trong lòng còn đang nghĩ: Xa như vậy đã bắn pháo rồi? Đánh cho vui sao?

"Ào!"

Có tiếng nước vang lên, một cột nước màu trắng, bắn thẳng lên cách thuyền của hắn không xa, là đạn lạc.

Mị Ảnh Biên Bức giật mình: “Xa như vậy vậy mà bắn tới được? Đối diện là pháo quỷ gì vậy?”

Tuy nhiên, hiện tại không phải là lúc nghiên cứu đối diện là pháo gì.

Mị Ảnh Biên Bức nắm bắt được trọng điểm, hắn quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Tàu Vạn Lý Dương Quang đang dùng tốc độ cực nhanh, đuổi theo sáu chiếc thuyền của bọn họ, một bộ dáng muốn đưa bọn họ xuống đáy biển cho cá ăn.

“Mẹ kiếp, bọn họ điên rồi.”

Mị Ảnh Biên Bức tức giận nói: “Vừa rồi còn khom lưng cúi đầu với ta, hiện tại đột nhiên trở mặt? Rốt cuộc là bệnh gì tái phát mới làm ra loại chuyện này?”

Thuộc hạ lớn tiếng hỏi: “Đại ca, hiện tại chúng ta phải làm sao? Có muốn đánh trả không?”

Mị Ảnh Biên Bức: “Đánh trả cái rắm, chúng ta ngay cả một khẩu pháo cũng không có.”

Thuộc hạ: “…”

Mị Ảnh Biên Bức: “Phát hiệu lệnh, mắng bọn họ, tăng tốc rút lui.”

Thuộc hạ vội vàng làm theo, dùng hiệu lệnh mắng: “Đ!t mẹ mày!”

Người trên Tàu Vạn Lý Dương Quang không ai hiểu hiệu lệnh, cho nên bị mắng cũng giống như không bị mắng, không có chút áp lực nào.

Chương 942: Cái tốc độ quỷ quái gì vậy?

Mị Ảnh Biên Bức bắt đầu chạy trốn!

Hắn biết, chỉ luận về lực chiến đấu, sáu chiếc thuyền cỡ trung bình hơi nhỏ của mình là không đánh lại được con thuyền khổng lồ đáng sợ kia, huống chi trong tay hắn ngay cả một khẩu pháo cũng không có.

Điều hắn có thể dựa vào chỉ có danh hiệu của Lưu Hương, cùng với thuyền của mình nhỏ, linh hoạt, có thể chạy nhanh hơn thuyền lớn.

Nhưng hắn vừa chạy liền phát hiện, tình huống không đúng lắm.

Chiếc thuyền đối diện rõ ràng lớn như vậy, đáng lẽ phải rất nặng nề mới đúng, không nghĩ tới lại chạy nhanh như bay. Hắn cũng không phải chưa từng thấy thuyền buồm ba cột buồm của người Tây Dương, đó gần như đã là loại thuyền tốt nhất trên biển rồi, tốc độ cũng chỉ nhiều nhất là bảy đến mười hải lý.

Nhưng mà, con thuyền khổng lồ trước mắt này, vậy mà chạy nhanh hơn thuyền buồm ba cột buồm của người Tây Dương không chỉ gấp đôi, ít nhất cũng có tốc độ hai mươi hải lý, cái tốc độ quỷ quái gì vậy? Aaaaa!

Hắn cũng không biết, tốc độ này vẫn là Lý Đạo Huyền cố ý đè xuống.

Đồ chơi nhỏ của Lý Đạo Huyền, ở bên ngoài hộp mỗi giờ chạy

200 mét, thì ở trong thùng mỗi giờ có thể chạy 40 km.

Chỉ cần là mô hình tàu thủy làm bằng động cơ nhỏ, thì tốc độ cũng không chỉ có nhiêu đó.

Lý Đạo Huyền vì để các ngươi tí hon không bị tốc độ quá nhanh làm cho phát điên, còn phải cố ý hạn chế công suất của động cơ, mới có thể để thuyền chạy chậm một chút.

Cho dù là đã cố ý hạn chế như vậy, Tàu Vạn Lý Dương Quang cũng có thể dễ dàng chạy với tốc độ trên 20 hải lý.

Tốc độ này kéo lên, thì thuyền hải tặc nhỏ bé, căn bản không đủ nhìn.

Mị Ảnh Biên Bức chạy một đoạn ngắn liền phát hiện, con thuyền khổng lồ phía sau không những không bị hắn bỏ rơi, ngược lại càng đuổi càng gần.

May mà thuyền lớn muốn đuổi theo hắn, thì nhất định phải dùng mũi thuyền nhắm vào hắn, chỉ có thể dùng pháo ở mũi thuyền bắn về phía hắn một phát, pháo ở mạn thuyền đều không dùng được.

Nếu không, mấy chục khẩu pháo kia đồng loạt khai hỏa, Mị Ảnh Biên Bức đã sớm không chống đỡ được rồi.

Trên trán hắn toát mồ hôi, lớn tiếng quát: “Chúng ta chạy không thoát, truyền lệnh cho năm chiếc thuyền còn lại, chuẩn bị tác chiến nhảy lên boong, liều mạng với con thuyền khổng lồ kia, năm chiếc thuyền chúng ta cùng nhau nhảy lên thuyền đối diện đánh cận chiến, thắng rồi thì cướp lấy con thuyền lớn kia, Lưu Hương lão đại nhất định sẽ trọng thưởng chúng ta.”

Lũ hải tặc nghe được lời này, ngược lại có chút hưng phấn.

Quả thực, con thuyền lớn như vậy, nếu có thể cướp được,

nhất định sẽ được trọng thưởng.

“Chuẩn bị nhảy lên boong!”

Sáu chiếc thuyền hải tặc đều bắt đầu chuẩn bị, lũ hải tặc đều chạy lên boong thuyền, có người trèo lên cột buồm, có người thậm chí treo lên dây thừng buồm, rất nhiều người chen chúc ở mạn thuyền.

Trên tay mỗi người đều cầm đao, có người còn cầm hoả súng.

Bản thân Mị Ảnh Biên Bức cũng có một khẩu hoả súng tốt, là hoả súng Phất lãng cơ đến từ Tây Ban Nha, loại hoả súng này từ mấy năm trước, đã được Tây Ban Nha truyền vào Đông Á. Trở thành một đời danh súng, trên biển có không ít người sử dụng thứ này.

Mị Ảnh Biên Bức dùng động tác vênh váo nạp đạn cho hoả súng, chuẩn bị một lát nữa tác chiến nhảy lên boong thì sử dụng.

Sau một hồi chuẩn bị, Tàu Vạn Lý Dương Quang phía sau càng đuổi càng gần.

Mị Ảnh Biên Bức lớn tiếng ra lệnh: “Sáu chiếc chiến thuyền tản ra, chuẩn bị bao vây thuyền địch.”

Thuộc hạ vội vàng phát hiệu lệnh, sáu chiếc thuyền hải tặc trong nháy mắt tản ra, tạo thành hình dạng một cái túi lớn, chỉ chờ Tàu Vạn Lý Dương Quang chui vào, liền từ bốn phía bao vây.

Tuy nhiên, bọn họ hình như đã quên một chuyện, Tàu Vạn Lý Dương Quang vừa rồi lúc truy kích chỉ có thể dùng pháo ở mũi thuyền, nhưng hải tặc từ bốn phía bao vây tới, như vậy pháo ở mạn thuyền có thể sử dụng rồi.

“Ầm ầm ầm!”

Pháo ở hai bên mạn thuyền, đồng thời khai hỏa.

Quả cầu sắt khổng lồ bay đến thuyền hải tặc, "Ầm" một tiếng đập ra một lỗ hổng lớn trên mạn thuyền, mảnh gỗ bay tứ tung, đạn pháo bay vào trong khoang, đập cho bên trong trở nên hỗn độn.

Một quả đạn pháo rất trùng hợp bắn trúng boong thuyền, đập một tên hải tặc trên boong thuyền thành thịt nát, còn khoét một lỗ trên boong thuyền, chùi vào trong khoang thuyền.

Chẳng qua, chết một người, lũ hải tặc căn bản không coi là gì.

Hải chiến như vậy, bọn họ cũng đánh không ít lần.

Đánh với người Hồng mao, đánh với người Phất lãng cơ, đánh với thủy sư Đại Minh, đánh với Trịnh Chi Long…

Đạn pháo rơi vào người đồng bạn bên cạnh không sao, chỉ cần không rơi vào người mình, bọn họ có thể không chớp mắt một cái.

Có điều, bọn họ cũng không biết, bên phía thôn Cao Gia sau khi bắn một loạt đạn đặc, phát hiện hiệu quả bình thường, Giang Thành lập tức đổi giọng hô lên: "Thay sang đạn nổ!"

Cho nên, loạt pháo kích thứ hai, liền hoàn toàn khác với loạt thứ nhất.

"Ầm!"

Một tiếng pháo vang lên, đạn nổ bay đến thuyền hải tặc, sau đó phát nổ lần thứ hai, "Ầm", một mảng lớn hải tặc trên boong thuyền bị nổ bay lên trời.

"Mẹ kiếp? Chuyện gì vậy?"

"Đại pháo của bọn họ bắn không phải đạn đặc, mà là lựu đạn."

“Mẹ kiếp, lựu đạn hiếm thấy như vậy, người Tây Dương cũng không hay sử dụng a.”

Lúc này cho dù là phương Tây hay phương Đông đều có kỹ thuật chế tạo lựu đạn, nhưng kỹ thuật này phần lớn vẫn dừng lại ở trong truyền thuyết, hoặc là trên giấy như [Võ Bị Chí], trên thực tế gần như không thấy.

Lũ hải tặc phải chịu đựng một phen, mới biết đối phương vậy mà đã ứng dụng kỹ thuật lựu đạn rồi.

“Đại pháo này chúng ta không đỡ nổi, mẹ kiếp!”

“Không được, tăng tốc xông lên.”

“Xông lên!”

Những chiếc thuyền hải tặc liều lĩnh hứng chịu hoả lực, bi tráng lao về phía Tàu Vạn Lý Dương Quang.

Tác chiến nhảy lên boong là hy vọng cuối cùng của bọn họ!

Lại thấy trên mạn thuyền của Tàu Vạn Lý Dương Quang, xoẹt một cái xuất hiện rất nhiều cái đầu của thủy binh, sau đó từ bên cạnh đầu thò ra một cái nòng súng…

Bọn họ đứng trên con thuyền khổng lồ cao ngất, nhìn xuống sáu chiếc thuyền nhỏ đang tới gần, cao hơn một bậc, đây thật sự là quá thuận tiện để bắn súng.

“Khai hoả!”

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!”

Lũ hải tặc chen chúc trên boong thuyền đã chuẩn bị kỹ càng để nhảy lên boong, trở thành mục tiêu cực tốt.

Trong nháy mắt, đám hải tặc ngã xuống một mảng.

Mị Ảnh Biên Bức cũng cầm lấy hoả súng Phất lãng cơ của mình, liều mạng bắn trả.

“Đoàng!”

Một tiếng súng vang lên, viên đạn hắn bắn ra không biết bay đi đâu mất…

Súng hỏa mai mà, chính là như vậy!

“Tiếp cận! Tiếp cận! Tiếp mạn thuyền!”

Lũ hải tặc liều lĩnh hứng chịu lửa đạn, lại hứng chịu hoả súng, bi tráng vô cùng, cuối cùng cũng áp sát thuyền mình vào mạn thuyền của Tàu Vạn Lý Dương Quang!

Nhưng mạn thuyền của đối phương rất cao, phải ngẩng đầu nhìn lên.

Bọn họ còn phải ném móc sắt lên trên…

Thủy binh trên thuyền, lại đang ném lựu đạn về phía thuyền của bọn họ…

Móc sắt và lựu đạn lướt qua nhau trên không trung.

Móc sắt còn đắc ý phất tay với lựu đạn, chào hỏi, khoe khoang móng vuốt sắc bén, sáng bóng của mình với ánh sáng lấp lánh hình chữ thập ở đỉnh đầu.

Lựu đạn lạnh lùng không thèm để ý đến móc sắt.

Sau đó, cả hai mỗi người một ngả.

“Cạch” một tiếng, móc sắt bám vào mạn thuyền của Vạn Lý Dương Quang, móc chặt, hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ của mình.

Lựu đạn lại rơi xuống, “Ầm” một tiếng, nổ tung tên hải tặc

ném móc sắt.

Lúc này móc sắt mới quay đầu lại: “Ơ? Chủ nhân của ta đâu? Chủ nhân to lớn của ta, vừa rồi còn ở đây mà. Chủ nhân, sao ngươi lại ngã xuống rồi? Không phải ngươi muốn kéo ta leo lên sao? Ngươi leo đi chứ!”

Trên người tên hải tặc đầy mảnh vỡ của lựu đạn, dùng giọng yếu ớt nói: “Tao leo… mẹ… nhà… mày…”

Đầu nghiêng sang một bên, từ giã cõi đời.

Chương 943: Ai Đá Hắn Xuống Biển

Trong khoảnh khắc, trận chiến kết thúc.

Lũ hải tặc vừa rồi còn hung hăng vô cùng, giờ đều biến thành một đống thi thể.

Mị Ảnh Biên Bức nằm chết trên boong tàu, hai mắt vẫn trợn trừng.

Suy nghĩ cuối cùng trước khi chết của hắn là: Quả nhiên trên biển không thể quá ngây thơ, tên vừa rồi còn dâng bạc lấy lòng ta, lập tức quay đầu giết ta… Quả nhiên, làm người nhất định phải độc ác, kiếp sau ta phải làm một kẻ hung ác hơn.

“Bẩm báo, bắt được bốn mươi ba người.” Một tên thuỷ binh đứng trước Giang Thành, lớn tiếng báo cáo: “Xin hỏi muốn xử lý bọn chúng như thế nào?”

Xử lý đám người này như thế nào, ngược lại thành vấn đề.

Theo lệ thường của thôn Cao Gia, lẽ ra phải ném vào doanh Cải Tạo, nhưng hiện tại mọi người đang lênh đênh trên biển, lấy đâu ra doanh Cải Tạo?

Đưa đám người này về thôn Cao Gia cải tạo cũng không ổn, quá xa, hơn nữa thuyền này là quân siêu viễn chinh của thôn Cao Gia, cách nhà vạn dặm.

Mọi người đành nhìn về phía Sử Khả Pháp.

Sử Khả Pháp trầm ngâm một lúc, thấp giọng nói: “Đưa bọn

chúng đến phủ An Khánh ta sắp nhậm chức, ta muốn noi theo thôn Cao Gia, thành lập một doanh Cải Tạo, ném hết tội phạm vào đó lao động cải tạo."

"Đúng rồi, còn sáu chiếc hải tặc thuyền." Thiết Điểu Phi chỉ vào sáu con thuyền phía sau, trên thuyền toàn là lỗ lớn do đại pháo bắn ra, thi thể và vết máu, tạo hình thật sự không đẹp mắt: "Người của chúng ta chưa chắc đã điều khiển được loại thuyền này, mọi người quen chơi tiên thuyền của Thiên Tôn, cũng biết dùng tàu hơi nước do Bạch công tử phát minh, nhưng thuyền buồm thật sự không biết xoay sở."

Sử Khả Pháp: "Vừa hay, để bốn mươi ba tên tù binh kia đi dọn dẹp chiến trường, ném thi thể hải tặc bị bắn chết xuống biển, sau đó để bọn chúng điều khiển sáu con thuyền này, đi theo thuyền chúng ta."

Lũ hải tặc bị súng ống chỉ vào, không dám phản kháng, ngoan ngoãn trở về thuyền của mình, dọn dẹp chiến trường, lột sạch thi thể hải tặc đá xuống biển cho cá ăn, sau đó mấy người một thuyền, gian nan điều khiển thuyền đi theo Tàu Vạn Lý Dương Quang.

Thuyền buồm quá ít, sáu chiếc thuyền kia thật sự khó mà điều khiển được.

Tàu Vạn Lý Dương Quang lấy ra một sợi dây xích cực lớn, buộc mấy con thuyền phía sau lại, bảy chiếc thuyền tạo thành một hạm đội kỳ quái, men theo bờ biển, chậm rãi tiến về phía nam.

Đến đây, khúc nhạc đệm nhỏ này mới coi như hoàn toàn kết thúc.

Các thuỷ binh buông trạng thái chiến đấu, Tàu Vạn Lý Dương Quang, lại khôi phục dáng vẻ ngày thường vạn dặm dương quang.

Chu Phiêu Linh cũng không cần ôm cột nữa, hắn rất không thích ở lại trong khoang thuyền, bởi vì mục đích bỏ nhà ra đi của hắn, chính là muốn xem hết phong cảnh thế gian.

Bên ngoài vừa tuyên bố giải trừ trạng thái chiến đấu, Chu Phiêu Linh liền chỉnh trang y phục, đắc ý nói: "Tốt, lại có thể lên boong tàu ngắm cảnh rồi."

Hắn đi ra ngoài hai bước, đột nhiên nhớ tới cái gì, quay đầu lại, nhìn mười tám nữ tử bị trói nói: "Các ngươi ngẩn người ra đó làm gì? Hiện tại có thể lên boong tàu rồi, đi theo ta."

Nữ tử run rẩy, căn bản không dám động.

Chu Phiêu Linh: "Vẫn còn sợ à? Đừng sợ! Không thấy vừa rồi chúng tôi đánh hải tặc sao? Chúng tôi đánh hải tặc, cho nên chúng tôi là người tốt."

Nữ tử tiếp tục run rẩy, hồi lâu mới có một nữ tử nhỏ giọng nói: "Hải tặc cũng sẽ đánh hải tặc."

Chu Phiêu Linh tức giận nói: "Ta nhìn rốt cuộc chỗ nào giống hải tặc? Ta là đại hiệp! Biệt hiệu của ta là Tứ Hải Du Hiệp, hiệp đó!"

"Ha ha ha!" Thiết Điểu Phi từ bên ngoài đi vào, cười nói: "Chu đại hiệp, cái này ngươi không biết rồi, trong lục lâm tự xưng là hiệp ác nhân, nhiều vô số kể, ngươi dùng lý do này để thuyết phục nữ nhân, vô dụng."

Chu Phiêu Linh: "…"

Thiết Điểu Phi vẫy tay với nữ tử, giọng điệu tận lực ôn hoà: "Lên boong tàu đi, Sử đại nhân muốn nói chuyện vài câu với các ngươi."

Nữ tử vẫn sợ, nhưng không dám không theo, đành cẩn thận

từng li từng tí bước lên boong tàu.

Bên ngoài ánh nắng rực rỡ, trên biển đúng là lúc thời tiết tốt không gì bằng.

Lúc này Sử Khả Pháp đã thay quan phục của mình, một thân chính khí, ngồi đoan chính, hướng nữ tử vẫy tay: "Các vị cô nương, lại bên này."

Nữ tử vừa nhìn thấy bộ dạng của hắn, ồ? Trước đó hắn mặc thường phục, còn không nhìn ra. Hiện tại thay quan phục, quả nhiên đường đường chính chính, một bộ nhân tài, mặt mũi chính khí, thật sự không giống kẻ xấu.

Nói đến đây, không thể không nhắc một câu về chế độ tuyển chọn quan lại nhà Minh.

Quan lại nhà Minh sau khi thi đậu khoa cử, cũng không phải trực tiếp làm quan, mà phải trải qua tuyển chọn lần hai, giống như người hiện đại đi xin việc, thi viết xong còn có một vòng phỏng vấn.

Mà vòng phỏng vấn này, triều đình chọn người, chuyên chọn mặt chữ điền. Bởi vì mặt chữ điền chính là từ xưa đến nay nước ta định ra khuôn mặt của "người tốt".

Sử Khả Pháp sở hữu một khuôn mặt người tốt chính hiệu, vừa đẹp vừa nghiêm chỉnh.

Trông đẹp hơn hẳn so với hoàn khố thế tử, thương nhân muối, hương thân nghèo túng bên cạnh.

Trong lòng nữ tử, rốt cục cũng yên ổn được một chút, cùng nhau bái Sử Khả Pháp.

Sử Khả Pháp tùy tiện tìm một điểm đột phá: "Nhìn bộ dạng của các người, từ hôm qua đến hôm nay, đều chưa ăn cơm sao?"

Nữ tử run rẩy, không dám đáp, nhưng khi nghe được hai chữ "ăn cơm", động tác nuốt nước bọt rõ ràng đã bán đứng các nàng.

Sử Khả Pháp khoát tay với thuỷ binh bên cạnh.

Thuỷ binh hiểu ý, nhanh chóng chạy vào khoang thuyền, không bao lâu đã cầm đồ ăn ra, trên thuyền bất cứ lúc nào cũng có thể cung cấp lương khô và nước ngọt, thậm chí không cần phải đặc biệt đi nấu.

Những thức ăn này vừa bày ra trước mặt nữ tử, nữ tử lập tức mừng rỡ, nhìn mặt Sử Khả Pháp liền cảm thấy càng giống người tốt.

Mỗi người vội vàng cầm lấy đồ ăn, ăn như hổ đói một hồi.

Sử Khả Pháp đợi các nàng ăn được vài miếng, tâm tình hơi bình ổn, lại hỏi: "Các cô là người nơi nào?"

Nữ tử nói: "Chúng tôi là người huyện Cán Du, thôn Ngư Đóa, buổi trưa hôm qua, một đám hải tặc đột nhiên xông vào làng, thấy đàn ông liền giết… Giết sạch đàn ông trong làng, phóng hỏa đốt làng, sau đó trói phụ nhân chúng tôi lên thuyền…"

Nói đến đây, mấy nữ tử liền khóc nức nở.

Sử Khả Pháp gật đầu, sự việc rất đơn giản, không hề phức tạp, cũng không cần hỏi nhiều: "Nói như vậy, các cô đã không còn nhà để về rồi?"

"Hu hu…"

Sử Khả Pháp: "Vậy các cô đi theo bản quan, bản quan sắp đến phủ An Khánh nhậm chức, sẽ cố định ở lại đó, bản quan cũng sẽ tìm cho các cô một công việc ở phủ An Khánh, để các cô có thể sống sót."

Nữ tử “A” một tiếng, thật sự không ngờ, vị quan gia này lại có trách nhiệm như vậy. Các nàng còn tưởng rằng, cho dù vị quan này không phải người xấu, cũng chỉ là thả các nàng xuống thuyền, ném lên bờ là xong chuyện, không ngờ, vị quan này lại là người tốt, còn muốn giúp các nàng tìm công việc mưu sinh.

Nữ tử rốt cục cũng không còn sợ hãi, cùng nhau quỳ xuống: “Đa tạ thanh thiên đại lão gia.”

Sử Khả Pháp thở dài một hơi, ngửa mặt lên trời: “Đại Minh ta, khắp nơi dân chúng lầm than.”

Vừa mới thở dài xong, Chu Phiêu Linh bên mép thuyền chỉ vào một tảng đá lớn bên bờ, cười ha ha: “Ha ha ha, Đại Minh ta, khắp nơi phong cảnh như tranh vẽ.”

Sử Khả Pháp: “Ai cho tên đại hiệp kia một cước, đá hắn xuống biển.”

Chương 944: Binh bị thiêm sự Tô Tùng

Tàu Vạn Lý Dương Quang tiếp tục đi về phía nam, không bao lâu sau, rốt cục cũng đến cửa sông Trường Giang.

Nơi này có một hòn đảo lớn xinh đẹp, đảo Sùng Minh.

“Đẹp quá, đảo cát xinh đẹp.” Chu Phiêu Linh đứng trên mép thuyền vừa nhảy vừa la hét, hưng phấn không thể tả.

Tuy nhiên, hắn vừa mới gào thét hai tiếng, liền phát hiện không đúng.

Bên bờ vốn có một số cư dân địa phương, đang phơi lưới đánh cá gì đó, nhìn thấy thuyền đến, lập tức hoảng loạn, đủ loại kinh hô, kêu quái dị, sau đó chính là chạy như điên vào trong nhà, còn có không ít người cầm vũ khí.

Cả bờ biển loạn như cào cào.

Chu Phiêu Linh: “Oa? Có lầm không vậy? Ta chỉ kêu một tiếng, bọn họ đã hoảng thành như vậy?”

Sử Khả Pháp lắc đầu, than thở: “Xem ra là thường xuyên bị hải tặc khi dễ, cho nên mới biến thành như vậy.”

Sử Khả Pháp nói đúng!

Đảo Sùng Minh từ khi bị giặc Oa xâm lược vào những năm Gia Tĩnh, vẫn luôn chịu nhiều khổ sở bởi hải tặc. Khiến cho trong suốt thời Minh Mạt, người dân đảo Sùng Minh đều rất “sợ ngoại”.

Sử sách ghi chép, năm Vạn Lịch thứ 22 (1594), chỉ là sự xuất hiện của mười tám người Lưu Cầu (nay là đảo Okinawa) cũng khiến cho người dân Sùng Minh kinh hãi bỏ chạy, trong thành chấn động kinh khủng.

Quan binh nhanh chóng phát binh đến bắt giữ, chỉ thấy "mười tám người tay không tấc sắt, y quan dung mạo khác hẳn Trung Quốc, hỏi thăm, chỉ ú ớ, không thể nào hiểu được, chỉ biết chắp tay cúi đầu, giải đến chỗ binh bị, dịch là người Lưu Cầu."

Ba năm sau, vào năm Vạn Lịch thứ 25, một chiếc thuyền đánh cá của Triều Tiên lại trôi dạt đến đảo Sùng Minh, cũng tạo nên một sự kiện chấn động không nhỏ ở địa phương.

Đối với người dân Sùng Minh thời kỳ này, người nước ngoài gần như đã trở thành từ đồng nghĩa với nguy hiểm và tai họa, làm sao không sợ?

Tàu Vạn Lý Dương Quang vô cùng to lớn, phong cách tạo hình lại mang phong cách hiện đại, hoàn toàn khác với thuyền bè của Đại Minh. Từ xa một chiếc "tàu nước ngoài" như vậy đi tới, đương nhiên sẽ khiến người dân đảo Sùng Minh sợ hãi như chim sợ cành cong.

"Có người nước ngoài!"

"Có thể là Oa khấu!"

"Cẩn thận."

"Nhanh đi bẩm báo binh bị thiêm sự Tô Tùng."

"Người đâu."

Trên bờ biển đảo Sùng Minh đâu đâu cũng là tiếng gầm rú của bá tính.

Binh bị thiêm sự Tô Tùng trên đảo rất nhanh đã nhận được tin tức, chọn 402 dân binh, 400 Chiết binh, 103 thuỷ binh, thương thuyền Phúc Kiến bảy chiếc, Sa thuyền ba mươi chiếc, Tương thuyền năm chiếc, Hổ thuyền mười sáu chiếc.

Hùng hổ đi tới.

Vì vậy, trong nháy mắt, Tàu Vạn Lý Dương Quang đã bị "đại quân" triều đình bao vây, trên bờ có hơn một ngàn người nghiêm trận chờ đợi, trên mặt nước mấy chục chiếc thuyền bố trí thành trận túi lớn, vây Tàu Vạn Lý Dương Quang ở trung tâm.

Binh bị thiêm sự Tô Tùng, tên là Thôi Vệ Hoa, vừa nhìn cái tên đã biết là người trung dũng, đang đứng trên đầu một chiếc thương thuyền, lớn tiếng hướng Tàu Vạn Lý Dương Quang hét lớn: "Kẻ đến là người nước nào? Báo tên ra đây?"

Lúc hô câu này, Thôi Vệ Hoa vẫn có chút chột dạ.

Con thuyền đối diện quá lớn, so với kỳ hạm Thương Sơn thuyền của mình (dài 23 mét) còn lớn hơn gấp mấy lần. Giống như mình đang dẫn theo một đám chó săn, vây quanh một con voi.

Muốn hỏi trong lòng chó săn có sợ hay không? Đó nhất định là sợ rồi.

Hắn liều mạng gào thét trong lòng, đừng là giặc Oa, đừng là giặc Oa, ngàn vạn lần đừng là giặc Oa …

Đúng lúc này, đầu của Sử Khả Pháp ló ra trên con thuyền khổng lồ kia, cười lớn: "Thôi huynh, còn nhớ ta không?"

Thôi Vệ Hoa tập trung nhìn lại: "Ơ? Sử Khả Pháp! Sử huynh!"

Sử Khả Pháp: "Mấy năm không gặp, không ngờ lại gặp nhau ở đây, Thôi huynh đã thăng chức binh bị thiêm sự, thật đáng mừng."

Thôi Vệ Hoa cũng thả lỏng: “Sử huynh, ngươi… Ngươi từ đâu mà có con thuyền khổng lồ này? Dọa ta giật cả mình, đây chính là đảo Sùng Minh, nơi bị giặc Oa tai họa nặng nề nhất. Người ở đây hễ nhìn thấy thuyền nước ngoài liền kinh ngạc chạy tán loạn, náo loạn khắp nơi. Ngươi có biết, ngươi đặt thuyền ở bờ biển này, bên trong thành của ta, tự chen lấn giẫm đạp cũng làm bị thương mười mấy người.”

Sử Khả Pháp dở khóc dở cười: “Cái này… Tại hạ thật không biết, không biết thì không có tội, không có tội. Cách xa như vậy nói chuyện thật phiền phức, lên thuyền ta nói chuyện đi.”

Thôi Vệ Hoa: “Ê, thuyền lớn như vậy, ta thật muốn lên xem.”

Rất nhanh, Thôi Vệ Hoa đổi sang thuyền nhỏ, đến Tàu Vạn Lý Dương Quang.

Vừa lên, hắn liền bắt đầu tấm tắc khen ngợi: “Lớn quá, thuyền thật lớn, rốt cuộc từ đâu mà có?”

Sử Khả Pháp lập tức kéo Thiết Điểu Phi qua: “Là thuyền của hắn.”

Thiết Điểu Phi lập tức lấy ra lệnh bài Hoàng Thương: “Đây là thuyền chở hàng của hoàng gia, về phần tất cả những thứ liên quan đến nó, đều là cơ mật hoàng gia, văn võ bá quan, không được phép nhìn trộm.”

Thôi Vệ Hoa “xì” một tiếng, không dám hỏi đến chuyện con thuyền lớn này nữa.

Trong lòng Sử Khả Pháp ai thán một tiếng: Tận mắt nhìn thấy người khác giả truyền thánh chỉ, ta còn không vạch trần ngay, tiết tháo của ta… Tiết tháo…

Thôi Vệ Hoa: “Sao phía sau thuyền các ngươi lại còn kéo theo sáu chiếc thuyền chở hàng?”

“Đó là thuyền hải tặc.” Sử Khả Pháp cười nói: “Trên đường đến đây, tại hạ gặp phải hải tặc thuộc hạ của Lưu Hương, liền thuận tay tiêu diệt, sáu chiếc thuyền này đều là thuyền hải tặc bị tại hạ bắt giữ, đang lo không biết xử lý như thế nào, Thôi huynh ở đây, vậy thì không còn gì tốt hơn.”

Nghe hắn nói như vậy, Thôi Vệ Hoa lập tức mừng rỡ: “Muốn bán cho ta?”

Sử Khả Pháp sớm đã được Thiên Tôn dặn dò, thôn Cao Gia không cần những chiếc thuyền lạc hậu này, chi bằng tặng người ta, thuận nước giong thuyền cũng tốt, miễn cho kéo theo phía sau là một gánh nặng. Hơn nữa sau này thuyền của thôn Cao Gia còn nhiều lần qua lại đảo Sùng Minh, nơi này đáng để kết giao, liền cười nói: “Bán gì mà bán, chúng ta là bạn bè lâu năm, người như Thôi huynh ta cũng rõ ràng, mấy chiếc thuyền này tặng cho Thôi huynh dùng để bảo vệ quốc gia.”

Thôi Vệ Hoa mừng rỡ như điên, tự nhiên có được sáu chiếc thuyền cỡ trung, thực lực Tô Tùng binh bị tăng vọt.

“Ôi chao, cái này, cái này sao ta có thể nhận cho được.”

Miệng thì nói ngại ngùng, tay lại ra hiệu cho thuộc hạ: “Nhanh, nhanh đi tiếp quản mấy chiếc thuyền kia.”

Quân binh thuỷ sư hầu như rất vui sướng, nhảy nhót lên thuyền hải tặc, cởi dây xích quấn trên đó, kéo thuyền vào đội thuyền của quân binh, một số quân binh thuỷ sư không có thuyền lớn để dùng, chỉ có thuyền cát nhỏ, đã bắt đầu chúc mừng mình sắp được đổi thuyền lớn.

Thôi Vệ Hoa: “Sử huynh đây là muốn đi đâu?”

Sử Khả Pháp cười nói: “Ta cũng được thăng chức, thăng lên hữu tham nghị, sau này phụ trách trấn thủ hai nơi phủ An Khánh

và Trì Châu. Thuyền của ta có thể thường xuyên phải đi từ sông Trường Giang ra biển, đi qua đảo Sùng Minh do Thôi huynh trấn thủ, còn mong Thôi huynh chiếu cố nhiều hơn."

Thôi Vệ Hoa âm thầm nghĩ trong lòng: Lợi hại! Tên này trước kia đã cao hơn ta nửa bậc, gần đây ta được thăng chức tứ phẩm binh bị thiêm sự, còn tưởng rằng đã lợi hại hơn Sử Khả Pháp, không ngờ, Sử Khả Pháp lại được thăng lên tòng tam phẩm hữu tham nghị, vẫn cao hơn ta nửa bậc, người so với người đúng là tức chết người.

Thôi Vệ Hoa chắp tay: "Nhìn ngươi nói khách sáo kìa, chúng ta giao tình như thế nào, chuyện của Sử huynh, chính là chuyện của ta, ha ha! Ngươi vừa đến, lập tức tặng ta đại lễ sáu chiếc thuyền, ta thật không biết lấy gì báo đáp! Sau này đảo Sùng Minh, hoan nghênh Sử huynh bất cứ lúc nào."

Hai người nói mấy câu như vậy, coi như đã thương lượng xong.

Sau này thuyền của Sử Khả Pháp, có thể tự do hoạt động ở đảo Sùng Minh này rồi.

Chương 945: Thủy tặc Hoàng Mai

Chu Phiêu Linh: "Phía nam đảo Sùng Minh không xa chính là Tô Châu phải không? Hì hì, vậy tại hạ phải xuống thuyền ở đây rồi, từ đây du ngoạn một chuyến đến Nam Kinh. Sử đại nhân, Thiết viên ngoại, Giang giáo viên, chúng ta sau này còn gặp lại."

Sử Khả Pháp thật sự có chút lo lắng vị phú nhị đại ngây thơ vô tà này có thể sống yên ổn ở Giang Nam hay không, hạ giọng nói: "Chu đại hiệp, Giang Nam tàng long ngọa hổ, ngươi ở đây phải cẩn thận một chút, đừng quá phô trương. Ta có thể nhìn ra ngươi có thân phận bối cảnh, gia đình có người ở triều, nhưng từ việc ngươi che mặt là có thể nhìn ra, thân phận của ngươi không thể bại lộ, chỗ dựa trong nhà tự nhiên cũng không thể dùng. Cho nên ngươi nhất định phải khép mình, khép mình!"

Chu Phiêu Linh cười hì hì: "Biết rồi, khép mình chính là vương đạo, đúng không? Ta chỉ đi dạo một chút, sau đó sẽ đến An Khánh tìm ngươi."

Sử Khả Pháp cũng không nói thêm gì nữa.

Tàu Vạn Lý Dương Quang dừng lại một lát ở ven sông, Chu Phiêu Linh cùng đám người lên thuyền nhỏ, bồng bềnh rời đi.

"Haiz, vẫn là rất lo lắng." Sử Khả Pháp nhìn bóng lưng hắn rời đi: "Người này rõ ràng chưa trải sự đời, thật sợ hắn chọc phải người không nên chọc."

Thiết Điểu Phi cười nói: "Hắn tuy rất gà mờ, nhưng bên cạnh hắn, hộ vệ kia không hề đơn giản, yên tâm đi."

"Ừm!" Sử Khả Pháp sực tỉnh: "Cũng phải, ta cũng không rảnh lo chuyện bao đồng, An Khánh rất nhanh sẽ đến, bản quan cũng phải xắn tay áo lên, đại triển thân thủ. Ta muốn đem những kiến thức học được ở thôn Cao Gia, vận dụng vào chính vụ, tranh thủ để cho bá tánh phủ An Khánh cũng được sống cuộc sống tốt đẹp."

Tàu Vạn Lý Dương Quang đi qua đảo Sùng Minh, liền chính thức tiến vào đường sông Trường Giang.

Tình hình thủy văn của Trường Giang tốt hơn rất nhiều so với Hoàng Hà, lòng sông vừa rộng vừa sâu, đi lại không có chút khó khăn nào, nhẹ nhàng liền đến Nam Kinh.

Tân Giang Khẩu, Nam Kinh, là nơi đóng quân của thủy sư Đại Minh.

Thời kỳ hưng thịnh, nơi đây đóng quân 400 chiến thuyền lớn, 400 thuyền lương lớn, còn thuyền nhỏ thì nhiều vô số kể.

Nhưng đến thời Sùng Trinh, Nam Kinh đã biến thành nơi dưỡng lão, đày ải của quan lại, thủy sư Đại Minh cũng đã... Khụ khụ...

Chiến thuyền lớn đóng quân ở Tân Giang Khẩu đã chẳng còn mấy, chỉ còn lại một lượng lớn thuyền lương, chở lương thảo ra ra vào vào.

Tàu Vạn Lý Dương Quang khổng lồ vừa xuất hiện ở ngoài Tân Giang Khẩu, những thuyền lương kia đã sợ hãi chạy tán loạn khắp sông: "Giặc Oa! Giặc Oa đến cướp lương thực!"

May thay lần này Sử Khả Pháp đã có chuẩn bị, cầm loa sắt, đứng ở mũi thuyền, lớn tiếng hô: "Đây là thuyền của triều đình, không cần kinh hoảng, đây là thuyền của triều đình, không cần kinh hoảng..."

Hắn cứ lặp đi lặp lại như vậy, giống như xe ba gác cứ lặp đi

lặp lại "Lùi xe xin chú ý", rất chi là buồn cười.

Xe ba gác là loa điện lặp đi lặp lại, nhưng Sử Khả Pháp là tự mình hô, mức độ lao lực thật sự không giống nhau, không bao lâu, giọng của Sử Khả Pháp đã khàn đặc.

Phủ An Khánh, bến tàu An Khánh.

Hữu bố chính sứ Vương Công Tất ngồi bên bến tàu, nhìn những chiếc thuyền lương san sát trên bến, vẻ mặt đầy ưu phiền.

Đầu năm Sùng Trinh thứ tám, quân Tây Doanh Bát Đại Vương (Trương Hiến Trung) đánh phá Phượng Dương, đốt lăng mộ tổ tiên Chu gia xong, một bộ phận quân lính của hắn không trở về Hà Nam, mà tiếp tục nam hạ, xâm nhập vào địa phận An Huy.

Những tặc quân này rất nhanh đã hội hợp với sơn tặc, thủy tặc địa phương ở An Huy, trong đó mạnh nhất là một toán gọi là thủy tặc Hoàng Mai.

Sau khi nhận được sự hỗ trợ trên đất liền của Bát Đại Vương, thanh thế của thủy tặc Hoàng Mai càng lớn mạnh, hiện tại đã đến mức có thể quang minh chính đại chặn sông cướp thuyền quan.

Đặc biệt là thuyền lương của quan phủ, càng là mục tiêu cướp bóc trọng điểm của thủy tặc Hoàng Mai.

Lúc này An Khánh vẫn thuộc Nam Trực Lệ, do Nam Kinh quản hạt, triều đình phái hữu bố chính sứ ti Vương Công Tất, "Phụng chỉ dời đến đóng tại An Khánh", đối phó với tặc khấu Giang Bắc, bảo vệ thuyền lương.

Vương Công Tất hùng tâm tráng chí nhậm chức, động thái đầu tiên chính là kiểm kê An Khánh vệ, muốn tổ chức vệ sở binh, cùng quân Bát Đại Vương quyết chiến một trận.

Kết quả sau khi kiểm tra...

Vương Công Tất liền ngây người!

Vệ binh An Khánh thiếu hụt, quân lương không đủ, quân bị rách nát nghiêm trọng, căn bản không có sức chiến đấu.

Đừng nói là đối kháng với quân Bát Đại Vương, ngay cả thủy tặc Hoàng Mai làm tiểu đệ cho Bát Đại Vương cũng không dẹp nổi.

Vương Công Tất ôm đầu đau khổ: "Làm sao bây giờ? Này phải làm sao đây? Xong rồi, xong hết rồi."

"Báo!" Một tên thám báo chạy như bay tới, gấp giọng hô: "Vương đại nhân, đại sự không ổn, thủy tặc Hoàng Mai đang đánh tới, cách nơi này chưa đầy mười dặm!"

Vương Công Tất: "Cái gì?"

Ông ta liếc mắt nhìn bến tàu, chỉ thấy trên bến tàu là những chiếc thuyền lương san sát, không khỏi lo lắng: "Xong rồi, một lượng lớn thuyền lương đang tập trung ở đây, nếu bị giặc cướp đi, chẳng khác nào tiếp tế cho địch!"

Nghĩ đến đây, Vương Công Tất cắn răng: "So với để giặc cướp đi, không bằng tặng cho bá tánh. Người đâu, lập tức chuyển lương thực trên thuyền lương xuống, phân phát cho bá tánh, nhanh lên, nhanh lên!"

Sư gia của hắn giật mình: "Đông ông, ngài làm như vậy, sau này triều đình truy cứu, nhất định sẽ bị gán tội danh lên đầu đấy."

Vương Công Tất: "Gán thì gán đi, bản quan không rảnh lo nhiều như vậy."

Mệnh lệnh nhanh chóng được ban ra, gia đinh binh của Vương gia, cùng với vệ sở binh An Khánh sức chiến đấu gần như nông dân, cộng thêm một lượng lớn phu khuân vác ở bến tàu, cùng nhau hành động, chuyển lương thực từ trên thuyền lương xuống, cũng

không có thời gian chuyển đi xa.

Chất thành đống ngay tại bên cạnh bến tàu An Khánh, tặng cho bách tính.

Bên cạnh bến cảng An Khánh chính là thành An Khánh, bách tính nghe tiếng liền đến, người người mang theo bao tải, chất đầy một bao tải lương thực liền chạy.

Trong nháy mắt, bên cạnh bến tàu An Khánh còn náo nhiệt hơn cả chợ rau...

"Báo! Thủy tặc còn năm dặm..."

"Báo! Phía hạ du có một chiếc thuyền lớn kỳ quái đang đi tới. Dài hai mươi trượng!"

Vương Công Tất giật mình: "Dài hai mươi trượng? Ngươi đang nói nhảm cái gì vậy?"

Thám báo: "Hai mươi trượng còn là nói ít, hẳn là còn dài hơn."

Vương Công Tất: "Thủy tặc lợi hại như vậy sao?"

Thám báo: "Hình như không phải thuyền của thủy tặc, trên đầu thuyền là một nam tử mặc quan phục, hình như đang liều mạng hô to, nhưng giọng hắn khàn đặc, thuộc hạ đứng cách xa cũng không nghe rõ hắn đang gào cái gì."

Vương Công Tất: "Quan phục? Mấy phẩm?"

"Hình như là... Quan phục tam phẩm."

Đầu óc Vương Công Tất nhanh chóng xoay chuyển: "Chẳng lẽ là Sử Khả Pháp đến rồi? Triều đình mới bổ nhiệm Sử Khả Pháp đến tiếp quản quân vụ vùng An Khánh, Trì Châu, chức quan của hắn là hữu tham nghị, vừa lúc là chức quan tòng tam phẩm."

Nói đến đây, Vương Công Tất không khỏi thở dài: "Hắn đến cũng vô dụng thôi, quân vụ ở đây rối tinh rối mù, căn bản không nắm được. Vệ sở binh đều là ăn không ngồi rồi, quân số thiếu hụt. Triều đình lại thiếu lương, thiếu tiền, binh sĩ không có ý chí chiến đấu... Sử Khả Pháp cũng chỉ có thể giống như bản quan, bó tay hết cách."

Vương Công Tất phất tay, lớn tiếng nói: "Đừng quản Sử Khả Pháp nữa, nhanh chóng phân phát lương thực, nhanh lên, nhanh lên, để giặc cướp ít lương thực đi, để bá tánh nhận được nhiều lương thực hơn."

Từng chiếc từng chiếc thuyền lương, được người của Vương Công Tất dọn sạch, vứt trên bến tàu, mặc cho bá tánh cướp lấy, không bao lâu đã phân phát hết tám ngàn thạch...

Chương 946: Kiến nhiều cắn chết voi

Tàu Vạn Lý Dương Quang, dùng tốc độ hành trình, chậm rãi đi tới bến cảng An Khánh.

Sử Khả Pháp hùng tâm tráng chí, dự định bắt đầu từ nơi này, xắn tay áo lên nắm bắt sản xuất.

Nào ngờ thuyền còn chưa cập bến, đã nhìn thấy từ xa trên bến tàu loạn như cào cào, hình như có rất nhiều bá tánh đang tranh nhau cướp lương thực, quan binh không những không quản, ngược lại còn giúp đỡ.

Sử Khả Pháp kinh ngạc: "Bọn họ đang làm gì vậy?"

Thiết Điểu Phi buông ống nhòm trong tay xuống: "Ta cũng không hiểu! Triều đình vậy mà lại lấy lương thực ra phân phát cho bá tánh, thật là chuyện khó tin. Lật đổ hình tượng triều đình trong lòng ta rồi! Nếu triều đình làm như vậy sớm mấy năm, làm gì còn có lưu khấu."

Sử Khả Pháp dở khóc dở cười: "Đừng nói mát nữa, trong triều đình không phải toàn tham quan, cũng có rất nhiều thanh quan đang nỗ lực giúp đỡ bách tính."

Thiết Điểu Phi xòe tay, vẻ mặt "Ta tin ngươi là đồ ngốc".

Tàu Vạn Lý Dương Quang với tâm trạng "hóng chuyện", chậm rãi áp sát.

Thế nhưng ngay lúc này...

Có người hô to: "Thủy tặc Hoàng Mai đến rồi, thủy tặc Hoàng Mai đến rồi, chạy mau..."

Thuyền lương không nhúc nhích, những chiếc thuyền chất đầy lương thực này không có cách nào di chuyển nhanh chóng, nhưng hơn trăm chiếc thuyền buôn, thuyền đánh cá đang đậu ở bến tàu thì lũ lượt rời khỏi bến cảng, chạy về phía hạ du.

Sử Khả Pháp còn tưởng rằng là mình dọa bọn họ sợ, vội vàng lấy loa ra, dùng giọng khàn đặc hô: "Đừng sợ, ta là mệnh quan triều đình, đây là thuyền của triều đình..."

Thế nhưng, hô mấy tiếng cũng vô dụng, những chiếc thuyền kia vẫn liều mạng chạy trốn.

Sử Khả Pháp: "Ơ?"

Một chiếc thuyền buôn cỡ trung bình lướt qua Tàu Vạn Lý Dương Quang ở khoảng cách rất gần, Sử Khả Pháp vội vàng hô lớn với chiếc thuyền kia: "Các ngươi chạy cái gì? Ta đã nói rồi, đây là thuyền của triều đình."

Trên thuyền buôn kia có một nam tử trung niên mặc trang phục thương nhân ló đầu ra, hô lớn với Sử Khả Pháp: "Chúng tôi biết, chúng tôi không phải bởi vì ngươi đến mới chạy, là thủy tặc Hoàng Mai đến rồi, các ngươi cũng mau chạy đi."

Sử Khả Pháp: "Ta đường đường là mệnh quan triều đình, sao có thể gặp giặc mà chạy trốn? Thủy tặc Hoàng Mai kia là cái thứ gì?"

Thương nhân sốt ruột nói: "Thủy tặc Hoàng Mai chính là một đám thủy tặc lớn chiếm cứ ở huyện Hoàng Mai, rất lợi hại, giết người không chớp mắt. Trước kia thế lực còn nhỏ, không dám tấn công bến cảng An Khánh, bây giờ thủy tặc Hoàng Mai đã hợp lưu với lưu khấu Bát Đại Vương! Bát Đại Vương đó, chính là tên điên

đã đốt Phượng Dương. Bây giờ Bát Đại Vương giúp bọn họ đánh trên đất liền, thủy tặc Hoàng Mai đánh trên mặt nước, thủy lục hai đường cùng tiến, quả thật hung tàn, bố chính sứ ti đại nhân cũng không làm gì được bọn chúng, ngươi cũng mau chạy đi."

Sử Khả Pháp: "!!!"

Hắn quay đầu nhìn Thiết Điểu Phi và Giang Thành, hai người bọn họ cũng vẻ mặt kinh ngạc, lưu khấu vậy mà không chỉ ở Hà Nam quấy phá, vậy mà đã đến bên bờ Trường Giang rồi.

"Thủy tặc đến rồi!" Thủy thủ phụ trách cảnh giới hô to.

Mọi người chạy đến mạn thuyền, nhìn về phía thượng du, một mảng lớn thuyền nhỏ, như đàn kiến, dày đặc trên mặt nước lao tới.

Mọi người nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không khỏi rợn tóc gáy.

Trước kia mọi người ở Hoàng Hà cũng không phải chưa từng đánh thủy chiến, nhưng thủy chiến trên Hoàng Hà chỉ có bấy nhiêu chiếc thuyền, quy mô nhỏ đến đáng yêu. Lần đầu tiên đến Trường Giang, mới biết phong cách của Trường Giang hoành tráng cỡ nào, thuyền của thủy tặc quả thực như đàn kiến...

Sử Khả Pháp khàn giọng hỏi: "Nhiều như vậy sao?"

"Cũng không có gì phải sợ, đều là những chiếc thuyền nhỏ không chịu nổi va chạm." Giang Thành nói: "Chúng ta đâm qua đó trước rồi tính."

"Ừm, đánh! Bảo vệ thuyền dân!" Sử Khả Pháp phấn chấn: "Không thể lùi bước."

Tàu Vạn Lý Dương Quang mở hết công suất, lao thẳng về phía những chiếc thuyền nhỏ như đàn kiến.

Lúc này Bố chính sứ ti Vương Công Tất trên bến tàu cũng nhìn thấy Tàu Vạn Lý Dương Quang, vừa rồi hắn nghe thám báo báo cáo, nói có một chiếc thuyền lớn dài hai mươi trượng, còn chưa cảm thấy gì. Dù sao chỉ nghe con số, không đủ hình tượng, cũng không đủ chấn động.

Hiện tại tận mắt nhìn thấy thân thuyền khổng lồ của Tàu Vạn Lý Dương Quang, mới thật sự bị dọa sợ.

"Thuyền gì lớn vậy! Sử Khả Pháp từ đâu lấy được con thuyền lớn như vậy?" Vương Công Tất đột nhiên đứng bật dậy: "Sử Khả Pháp xông về phía thủy tặc Hoàng Mai rồi, ôi chao! Hắn có biết đánh thủy chiến không vậy? Kiến nhiều cắn chết voi đấy!"

Hắn đang cảm thán, gia đinh bên cạnh đã vây lại: "Lão gia, thủy tặc Hoàng Mai đến rồi, lát nữa bọn chúng có khả năng sẽ đánh lên bờ, chúng ta mau trở về thành An Khánh đi, đừng đứng ở bến tàu nữa, ở đây quá nguy hiểm."

Vương Công Tất: "Cái gì, Sử Khả Pháp đang ở đó chiến đấu, bản quan sao có thể bỏ chạy? Sử Khả Pháp không lùi, chúng ta cũng không lùi, kiên quyết giữ vững bờ biển."

Gia đinh đành phải đáp ứng, cùng một đám vệ sở binh ít ỏi, ý chí chiến đấu cực kỳ thấp, canh giữ ở bờ biển, cầm cung tên trường mâu, khẩn trương nhìn mặt sông.

Trận chiến trên sông, rất nhanh đã bắt đầu.

Muốn đối phó chỉ là một đám thuyền nhỏ, pháo của Tàu Vạn Lý Dương Quang không cần dùng đến, cửa pháo đều không mở, tất cả pháo đều được giấu trong bụng, từ bên ngoài nhìn vào giống như một chiếc thuyền chở hàng lớn bình thường.

Nhưng nó thật sự quá lớn!

Thủy tặc Hoàng Mai bây giờ có chút hoảng hốt.

Bọn chúng đều là những chiếc thuyền đánh cá nhỏ hai ba người, hoặc sáu bảy người, cả chiếc thuyền còn chưa cao bằng mực nước của Tàu Vạn Lý Dương Quang, nhìn thấy con quái vật khổng lồ lao tới, thủy tặc cũng giật mình: "Kia là cái thứ quỷ gì vậy?"

"Không phải chiến thuyền Tây Dương, chiến thuyền Tây Dương cũng không lớn như vậy."

"Chẳng lẽ... Là bảo thuyền của Trịnh Hòa?"

"Đừng có ngốc nữa, bảo thuyền của Trịnh Hòa sớm đã thất truyền rồi."

"Nó đến rồi!"

"Bắn tên!"

Thủy tặc vậy mà còn muốn đánh, mưu toan "kiến nhiều cắn chết voi".

Thế nhưng đây là chuyện không thể nào xảy ra.

"Bằng bằng bằng" tiếng hỏa súng trên thuyền vang lên, từ trên cao bắn xuống những chiếc thuyền nhỏ như đàn kiến, trên thuyền nhỏ đó không hề có vật che chắn nào, đạn bắn tới là không hề có chỗ để trốn, trong nháy mắt, đội tiên phong của thủy tặc đã bị đánh cho tan tác.

Vương Công Tất ở trên bờ nhìn thấy cảnh tượng này, không khỏi mừng rỡ: "Gia đinh binh của Sử Khả Pháp lợi hại thật, nhiều hỏa súng thật!"

Vương Công Tất trong nháy mắt biến thành cổ động viên: "Đánh! Đánh mạnh lên! Đánh hay lắm!"

Chỉ thấy Tàu Vạn Lý Dương Quang tả xung hữu đột trong đám

thuyền nhỏ, như vào chỗ không người, những chiếc thuyền nhỏ kia còn vọng tưởng sau khi áp sát sẽ ném móc câu leo lên thuyền, lấy số lượng để chiến thắng.

Thế nhưng chiêu này chỉ có hiệu quả đối với thuyền lớn thời kỳ vũ khí lạnh, đối với thuyền lớn sử dụng lượng lớn hỏa súng, bọn chúng đến gần chính là bị đánh cho tơi tả từ trên cao, căn bản không thể leo lên được.

Không bao lâu, thủy tặc đã bị đánh cho khóc cha gọi mẹ.

Ngay cả mặt nước còn không dẹp được, bọn chúng nào còn tâm trí nào đổ bộ cướp bóc, không dám xông lên bờ nữa, tên đầu lĩnh thủy tặc ra lệnh một tiếng, thủy tặc nhao nhao rút lui, những chiếc thuyền nhỏ như đàn kiến, chạy về phía thượng du.

Sử Khả Pháp: "Đuổi theo!"

"Không cần đuổi nữa." Giang Thành lắc đầu: "Số lượng của bọn chúng nhiều như vậy, đến vùng nước phức tạp của Cửu Giang Khẩu ở thượng du, sẽ tản ra, trốn vào trong đám lau sậy. Chúng ta có thể bắt được mấy tên? Truy kích cũng không có ý nghĩa gì lớn."

Sử Khả Pháp bừng tỉnh: "Cũng phải."

Chương 947: Phía trước chính là Lê Viên

Tàu Vạn Lý Dương Quang đình chỉ truy kích, quay trở lại bến tàu.

Màn biểu diễn vừa rồi của nó, không chỉ có Vương Công Bật ở trên bờ nhìn thấy rõ ràng, mà thương thuyền, ngư thuyền trên sông cũng đều xem náo nhiệt. Tất cả mọi người đều bị chiến lực của con thuyền lớn này làm chấn động.

Mãi đến khi nó chậm rãi cập bến, mọi người mới bắt đầu reo hò, trên bờ, dưới nước, đâu đâu cũng là tiếng hoan hô.

Thuyền cập bến ổn định, Sử Khả Pháp là người đầu tiên nhảy xuống thuyền.

Vương Công Bật lập tức nghênh đón.

Hai người đều đang quan sát quan phục của đối phương, chỉ trong nháy mắt, liền phân tích ra thân phận của đối phương.

"Hạ quan Sử Khả Pháp, nhận ân điển của hoàng thượng, đến đây nhậm chức hữu tham nghị, giám sát quân đội Giang Bắc."

"Lão phu Vương Công Bật, hữu bố chính sứ ti Nam Trực Lệ! Sử đại nhân, ngài đến thật là tốt, bản quan nhìn thấy biểu hiện vừa rồi của ngài, trong lòng an ủi vô cùng, có ngài ở đây, bọn tặc khấu nơi này, nhất định có thể quét sạch."

Sử Khả Pháp có chút ngại ngùng, thầm nghĩ: Quá khen rồi, ta không có bản lĩnh này.

"Con thuyền này là..."

Thiết Điểu Phi lại lấy lý do giả như hoàng thương, bí mật hoàng gia không thể dò xét ra để lừa gạt Vương Công Bật.

Vương Công Bật nghe xong: "Thì ra là bảo thuyền của hoàng gia, khó trách, khó trách..."

Nói xong lời này, ông ta bắt đầu lo lắng: "Thương thuyền của hoàng gia, vậy chắc chắn sẽ rời đi sớm thôi, đám thủy tặc Hoàng Mai này phải làm sao đây?"

"Không sao." Thiết Điểu Phi: "Trong khoảng thời gian ngắn chúng tôi sẽ không đi, còn phải ở đây quấy rầy một thời gian."

Vương Công Bật mừng rỡ: "Như vậy thì tốt quá. Đã có Sử đại nhân đến đây, việc quân bị Giang Bắc này, lão phu sẽ trông cậy cả vào ngài."

Sử Khả Pháp liếc mắt nhìn mấy tên lính vệ sở thưa thớt trên bến tàu, không khỏi lắc đầu, thầm nghĩ: Lính vệ sở ở đây, e là rất khó mà chỉnh đốn lại được. Bọn bách hộ, thiên hộ cha truyền con nối của vệ sở, ăn không ngồi rồi, đã làm loạn mấy trăm năm nay rồi, bây giờ muốn sửa đổi lại, thật là khó khăn! Xem ra ta phải học theo cách làm của Thiên Tôn, trực tiếp bồi dưỡng dân đoàn mới, dùng phương thức dân đoàn để chống lại giặc cướp, còn đáng tin cậy hơn nhiều so với việc chấn chỉnh đám lính vệ sở méo mó này.

Dù sao thì thời buổi này, văn quan bỏ tiền nuôi gia đinh binh cũng không phải là chuyện gì lạ. Hồng Thừa Trù nuôi Hồng quân, Lư Tượng Thăng nuôi ba nghìn Thiên Hùng quân...

Ta, Sử Khả Pháp, cũng có thể nuôi một đội quân của riêng mình, chỉ là đội quân này trên danh nghĩa là do ta nuôi, trên thực tế là do Thiên Tôn nuôi mà thôi.

Sử Khả Pháp rất tự biết mình, hắn không thể bồi dưỡng ra

được đội quân có tổ chức, có kỷ luật, có nhân phẩm như thôn Cao Gia được, chuyện chuyên môn, vẫn là giao cho hệ thống chuyên nghiệp của thôn Cao Gia xử lý thì thỏa đáng hơn.

Còn bản thân mình, chỉ cần làm tốt phận sự là được.

Trước tiên là an trí phủ đệ của mình, để Thiết Điểu Phi, Giang Thành đều vào tạm trú, sau đó là thiết lập "doanh Cải Tạo", ném hết đám hải tặc và thủy tặc bị bắt vào.

Còn phải an trí đám nữ nhân được cứu kia nữa.

Tiếp theo, có thể chuẩn bị đại triển hoành đồ rồi...

Tô Châu!

Chu Phiêu Linh đang vui vẻ dạo chơi thành Tô Châu.

Kim tuyến Thiên Tôn trên ngực hắn cũng vui vẻ ngắm nhìn thành Tô Châu.

Thì ra, lý do Lý Đạo Huyền cho phép Chu Phiêu Linh lên Tàu Vạn Lý Dương Quang, là vì mục đích của Chu Phiêu Linh là Giang Nam, hơn nữa còn định đến sông Tần Hoài.

Nói một câu công bằng, nếu cho ngươi cơ hội xuyên không đến Minh mạt, ngươi không muốn đến sông Tần Hoài xem thử sao?

Cho nên Lý Đạo Huyền mới cho phép vị vương gia ăn chơi trác táng này lên Tàu Vạn Lý Dương Quang.

Lúc này, Chu Phiêu Linh chính là con mắt của Lý Đạo Huyền, hắn đi đến đâu, Lý Đạo Huyền cũng nhìn thấy đến đó.

"Giang Nam quả nhiên là đất lành chim đậu." Chu Phiêu Linh cười hì hì: "Người thật là đông."

Giang Nam lúc này đã cực kỳ giàu có, không thể so sánh với

phía Tây Bắc. Một người bán dầu ở một huyện thành phồn hoa ở Giang Nam, thu nhập hàng tháng đã có thể cao hơn bốn lượng bạc. Ngay cả người lao động phổ thông, thu nhập một ngày làm việc cũng có thể dễ dàng vượt quá bốn cân gạo. Những người có thu nhập một ngày không đạt bốn cân gạo đều bị coi là "bần dân".

Thu nhập của người dân nơi đây đã vượt qua mức ba cân bột mì trắng một ngày mà Thiên Tôn quy định cho người dân ở Tây Bắc và Trung Nguyên.

Chu Phiêu Linh vừa đi trên đường, vừa tìm hiểu phong thổ nhân tình nơi đây, không khỏi tấm tắc khen: "Giang Nam không bị hạn hán, người dân cũng rất giàu có, so với Tây Bắc chúng ta quả thật là khác biệt."

Kim tuyến Thiên Tôn trên ngực hắn nói: "Đúng vậy! Tình hình Giang Nam rất khác với Tây Bắc và Trung Nguyên, kinh tế nơi đây cực kỳ phát triển, đã bắt đầu xuất hiện mầm mống của chủ nghĩa tư bản... Về phương diện thương mại, đã vượt xa phía Tây. Chu Tồn Cơ, nếu ngươi muốn làm cho đường sắt thực sự phát triển, kỳ thực có thể làm ở Giang Nam."

Chủ nghĩa tư bản cái gì đó, Chu Phiêu Linh nghe không hiểu, nhưng hắn nghe hiểu những thứ khác: "Thiên Tôn đừng gọi tên thật, bị người khác nghe thấy thì phiền phức, vẫn là gọi ta là Chu Phiêu Linh đi. Khụ khụ... Ý của Thiên Tôn là, nơi đây dân số đông hơn, người dân giàu có hơn, cho nên vé xe có thể bán chạy hơn sao?"

"Đúng vậy!" Lý Đạo Huyền nói đến đây liền dừng lại, chỉ nói cho hắn biết làm như vậy rất kiếm tiền là được rồi, không cần thiết phải nói cho hắn biết làm như vậy còn có lợi cho dân sinh, xem hắn có tự mình nghĩ ra hay không.

Chu Tồn Cơ suy nghĩ cẩn thận, cười hì hì nói: "Đúng vậy, nơi đây hình như dễ kiếm tiền hơn, bán vé xe ở đây nhất định dễ dàng

hơn. Hơn nữa ta còn nghĩ đến một vấn đề, có xe lửa rồi, vận chuyển hàng hóa sẽ thuận tiện hơn, ở Giang Nam nơi thương mại vốn đã phát đạt, chẳng phải là càng thêm hữu dụng sao? Hàng hóa lưu thông sẽ nhiều hơn, nhanh hơn, kinh tế sẽ càng thêm phồn vinh, người mua vé xe cũng sẽ nhiều hơn, như vậy chẳng phải là càng ngày càng tốt sao."

Lý Đạo Huyền thầm vui mừng: Ồ, tên này nghĩ ra rồi.

Suy nghĩ kỹ lại, điều này cũng không kỳ lạ!

Khi thường dân suy nghĩ vấn đề, thường chỉ có thể nghĩ đến bản thân mình và những người xung quanh. Nhưng Chu Tồn Cơ dù sao cũng là một vị vương gia, không phải là thường dân, khi suy nghĩ vấn đề, hắn thường đứng trên lập trường cao hơn, độ cao quả thật không giống nhau.

"Ngươi có thể nghĩ đến điểm này, vậy là rất tốt." Lý Đạo Huyền nói: "Tăng tốc sự lưu động của người dân, không chỉ thúc đẩy kinh tế, mà còn thúc đẩy giao lưu văn hóa và tư tưởng. Khi văn hóa và tư tưởng của mọi người ngày càng đồng nhất, thì sẽ càng đoàn kết, quốc gia cũng sẽ càng thêm vững mạnh."

Chu Phiêu Linh dường như hiểu ra điều gì đó: "Đây chính là nguyên nhân sau khi Nguyên triều tiến vào Trung Nguyên, dần dần trở nên càng ngày càng giống người Hán sao?"

Lý Đạo Huyền thầm buồn cười: Trò chuyện với người này quả thật rất thú vị.

Đúng lúc này, một tử sĩ tiến lại gần: "Lão gia, thuộc hạ đã dò la được, thanh lâu nổi tiếng nhất gần đây tên là Lê Viên, ở ngay phía trước không xa."

Chu Phiêu Linh mừng rỡ: "Nhanh, đi xem thử."

Kim tuyến Thiên Tôn liếc mắt.

Chu Phiêu Linh vội vàng nói: "Chỉ là đi xem thôi, đảm bảo không làm chuyện xấu. Ta vẫn nhớ lời dạy bảo của Thiên Tôn, nữ tử thanh lâu đa phần là người đáng thương, bị bán vào thanh lâu đã đủ thê thảm rồi, chúng ta không nên đi ức hiếp họ, mà nên đi giải cứu họ."

Chương 948: Thiếu niên kỳ quái

Thanh lâu Giang Nam, quả nhiên khác xa với bên Tây Bắc.

Vừa đi đến cửa, đã cảm nhận được uy thế bất phàm.

Cửa Lê Viên được trang hoàng lộng lẫy, gấm vóc lụa là treo khắp nơi, tầng hai là một dãy ban công nhỏ, một đám cô nương xinh đẹp đang ghé vào lan can ban công tầng hai, liếc mắt đưa tình với du khách qua đường.

Thỉnh thoảng lại có người cất tiếng gọi: "Công tử, lên đây chơi đi."

"Lý gia công tử, lâu ngày không gặp, huynh không nhớ muội muội sao?"

Tiếng đàn sáo trong vườn, vượt qua tường vây bay ra ngoài.

Lờ mờ còn có thể nghe thấy tiếng hát của một nữ tử, giọng hát du dương êm tai, chỉ nghe tiếng thôi cũng cảm thấy nhất định là một đại mỹ nhân.

Mắt Chu Phiêu Linh lập tức sáng rực.

Ngay cả Lý Đạo Huyền, người đã xem vô số phim ảnh trên mạng, xem qua ảnh chụp của vô số nữ minh tinh đời sau, cũng không khỏi cảm thán một tiếng: Quá đỉnh! Đây còn chưa đến sông Tần Hoài, chỉ là một Lê Viên ở Tô Châu, đã mỹ nữ như mây. Hơn nữa đều là đẹp tự nhiên, cùng lắm là thoa chút son phấn, nhưng không hề đụng chạm dao kéo, cũng không giống như nữ nhân đời sau trang điểm quá đà, tẩy trang xong thì không nhận ra nổi.

Chu Phiêu Linh hai chân như nhũn ra, kim tuyến Thiên Tôn vội vàng "khụ" một tiếng.

Lúc này Chu Phiêu Linh mới hoàn hồn: "Ây da! Suýt chút nữa thì trúng chiêu."

"Ngươi không phải là suýt chút nữa, mà là đã trúng chiêu rồi."

"Thiên Tôn thứ tội." Chu Phiêu Linh: "Ta quả nhiên vẫn là quen sống xa hoa lãng phí, bất an sa đọa, tuy đã cố gắng thay đổi dưới sự dạy bảo của Thiên Tôn, nhưng công lực vẫn chưa đủ."

Lý Đạo Huyền: "Nam nữ hoan ái, vốn là chuyện thường tình. Nhưng nam nhân không thể thấy nữ nhân là chân tay run rẩy, phải có nguyên tắc của mình, không thể vô điều kiện liếm láp, cũng không thể vô điều kiện hành động, hiểu chưa?"

"Hiểu rồi!"

"Tốt, vào thôi."

Chu Phiêu Linh sải bước đi vào cổng Lê Viên.

Lão bản nương lập tức nghênh đón, tuy Chu Phiêu Linh đội nón che mặt, nhưng phía sau hắn là một đám tử sĩ, khí thế đó, người ngu cũng nhìn ra được hắn là người có tiền. Lão bản nương lập tức nịnh nọt, nghênh hắn vào đại sảnh: "Công tử, ngài mới đến, còn chưa quen thuộc các cô nương, chi bằng ngồi ở đại sảnh một lát. Nghe khúc hát, xem ca múa, lát nữa nếu có cô nương nào vừa ý, thì lên nhã gian tầng hai uống riêng vài chén cũng không muộn."

Chu Phiêu Linh vốn dĩ cũng không định lên tầng hai, ngồi đại sảnh là vừa đủ. Cảm nhận một chút bầu không khí thanh lâu đặc trưng của chốn phồn hoa Giang Nam là được rồi.

Lý Đạo Huyền cũng có ý nghĩ như vậy.

Không ngờ, hai người vừa ngồi xuống, còn chưa uống xong chén trà, đã nghe thấy bên cạnh vang lên tiếng nói chuyện của mấy nam nhân trẻ tuổi, mấy người này nói chuyện cũng không nhỏ tiếng, mấy bàn bên cạnh đều nghe thấy. Ồn ào náo nhiệt, rất bất lịch sự.

Chu Phiêu Linh và Lý Đạo Huyền không nhịn được quay đầu nhìn sang.

Liếc mắt một cái liền nhận ra, hẳn là mấy vị công tử bột, đa phần đều khoảng hai mươi tuổi. Trong đó lại có một thiếu niên, nhìn qua chỉ mới mười bốn mười lăm tuổi, mặt to trán rộng, khí chất có phần thô lỗ, trông rất khác biệt với những người bên cạnh.

Kim tuyến Thiên Tôn không nhịn được buột miệng: "Thế đạo gì đây, thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi đã vào thanh lâu rồi, còn chưa thành niên! Thật là không ra thể thống gì."

Chu Phiêu Linh: "Hả? Sớm vậy sao? Ta mười hai tuổi đã vào thanh..." Nói đến đây, ý thức được mình lỡ lời, vội vàng ngậm miệng.

Tuy hắn chỉ nói một nửa, nhưng Lý Đạo Huyền cũng hiểu được ý tứ của hắn, xem ra, mười bốn mười lăm tuổi vào thanh lâu ở thời đại này là chuyện rất bình thường.

Haiz!

Như vậy chẳng phải là làm hỏng người ta từ nhỏ sao?

Đang cảm thán, thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi mặt to trán rộng kia lên tiếng: "Mấy vị huynh đài, các huynh đừng chỉ lo nghe hát chứ, các huynh nói là cùng nhau ra ngoài uống rượu bàn chuyện chính sự, ta mới đi theo các huynh, bây giờ các huynh chỉ lo uống rượu nghe hát, chuyện quốc gia thì một câu cũng không nói."

Mấy người hai mươi tuổi kia cùng cười: "Chuyện quốc gia có gì hay ho mà bàn? Ra ngoài đương nhiên là để vui chơi giải trí rồi."

Thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi nói: "Quốc gia đã rất nguy hiểm rồi, các huynh còn không biết sao? Bây giờ trên biển Đông Nam toàn là thuyền lớn của người Tây Dương đi lại rồi, còn có người Phù Tang, người Đại Thực, người Ba Tư... Chiến hạm của bọn họ vượt biển vượt đại dương, đến từ vạn dặm xa xôi, mà thuyền buồm nhỏ bé của nước ta, chỉ có thể hoạt động gần bờ, nguy hiểm a! Hậu quả khó mà lường được!"

Mấy người trẻ tuổi hai mươi tuổi đều cười: "Nguy hiểm gì chứ, tuy thuyền của người Tây Dương lớn, nhưng người lại ít, chiến lực thấp kém. Thủy sư Đại Minh ta vừa ra tay, liền đánh cho người Tây Dương chạy trối chết."

Thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi: "Này, các huynh..."

Đám người trẻ tuổi chỉ lo cười: "Ôi chao, điệu múa này đẹp quá, vòng eo kia... thật là..."

Thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi siết chặt nắm đấm, nhất thời không nói nên lời, qua hồi lâu, hắn mới thở dài: "Ta không thể giống như các huynh, ngày nào cũng chỉ biết ăn chơi. Ta muốn đi tham quân! Tham gia thủy quân, ta muốn đi đánh nhau với người Tây Dương."

Màn biểu diễn của bọn họ, đều lọt vào mắt Chu Phiêu Linh và Lý Đạo Huyền.

Chu Phiêu Linh cười nói: "Tiểu tử này cũng có chút thú vị, sau này nhất định sẽ có tiền đồ hơn mấy tên kia. Mấy tên kia giống như ta hồi trẻ, lớn lên nhất định thành phế vật."

Kim tuyến Thiên Tôn cười mắng: "Bản thân ngươi cũng biết sao?"

Chu Phiêu Linh thở dài: "Không làm phế vật thì biết làm gì? Dù sao cũng không thể làm gì được. Ngay cả ra ngoài vui chơi, cũng phải tìm người thế thân."

U ám!

Lý Đạo Huyền cũng không tiện nói móc hắn nữa, đứng trên lập trường của hắn, quả thực chỉ có con đường này để đi.

Chu Phiêu Linh nói: "Nhưng mà lo lắng của tiểu tử kia cũng thái quá rồi, người Tây Dương có gì phải sợ? Bây giờ phiền phức thực sự phải là Kiến Nô mới đúng."

Kim tuyến Thiên Tôn cười nói: "Không, tiểu tử này rất có nhãn lực. Uy hiếp của người Tây Dương, bây giờ tuy không lớn, nhưng về sau sẽ còn lớn hơn cả Kiến Nô."

Chu Phiêu Linh: "Hả?"

Hắn biết Thiên Tôn là tiên tri 500 năm trước, 500 năm sau, Thiên Tôn đã nói như vậy, nhất định là có đạo lý, lập tức giật mình: "Còn lớn hơn cả Kiến Nô?"

Kim tuyến Thiên Tôn: "Đi gọi tiểu tử kia lại đây nói chuyện vài câu."

Chu Phiêu Linh sảng khoái đáp: "Được!"

Hắn hướng về phía bàn bên cạnh vẫy tay, lớn tiếng nói: "Này, thiếu niên, nói chính là ngươi đó, đừng nhìn đông nhìn tây nữa, ta đang gọi ngươi đấy."

Thiếu niên kia vẻ mặt hoang mang nhìn sang.

Chu Phiêu Linh cười nói: "Vừa rồi nghe ngươi nói chuyện người Tây Dương, nhưng không ai muốn nghe. Ta nguyện ý nghe, ngươi có muốn qua đây nói chuyện với ta không?"

Mắt thiếu niên sáng lên: "Đại thúc nguyện ý nghe?"

Chu Phiêu Linh gật đầu.

Thiếu niên mừng rỡ, xoạt một cái, nhảy sang bàn Chu Phiêu Linh. Tuy tuổi còn nhỏ, nhưng cử chỉ lại ung dung, toát lên vẻ tự tin, ngồi xuống đối diện Chu Phiêu Linh, rất có khí độ: "Đại thúc, ngài đối với chuyện Đông Nam duyên hải, có cao kiến gì?"

Chu Phiêu Linh có cao kiến cái nỗi gì, chỉ đành đem lời Thiên Tôn vừa nói ra: "Ta cảm thấy uy hiếp của người Tây Dương, bây giờ tuy không lớn, nhưng về sau sẽ còn lớn hơn cả Kiến Nô..."

Chương 949: Trời ạ!

Thiếu niên nghe Chu Phiêu Linh nói xong, mặt đầy vẻ ngơ ngác.

Rõ ràng là hắn biết người Tây Dương uy hiếp lớn, nhưng còn chưa cảm thấy người Tây Dương lợi hại hơn Kiến Nô, nghe xong thì ngẩn người ra, nhìn Chu Phiêu Linh với ánh mắt kỳ quái: "Ngươi đừng có nói bừa!"

Chu Phiêu Linh: "Ta nói bừa? Sao ta có thể nói bừa, ta có lý do hẳn hoi."

"Lý do đâu?"

"Cái này..."

Chu Phiêu Linh nhất thời nghẹn họng.

Sau khi im lặng, hắn mới nghe thấy bên tai mơ hồ vang lên tiếng Thiên Tôn.

Chu Phiêu Linh tinh thần chấn động, dựa theo lời Thiên Tôn dạy mà nói: "Uy hiếp của người Tây Dương, nằm ở kỹ thuật! Hiện tại bọn họ đã có kỹ thuật vượt biển, còn chúng ta về phương diện này lại rất thiếu hụt. Khoa học kỹ thuật là một hệ thống khổng lồ, một khâu dẫn đầu, thường sẽ đại biểu cho mọi mặt đều dẫn đầu. Cuối cùng, sự phát triển của khoa học kỹ thuật, sẽ bù đắp cho chênh lệch về số lượng, người Tây Dương rất có khả năng sẽ giẫm đạp chúng ta dưới chân."

Thiếu niên nghe mà ngơ ngác, nghe không hiểu, nhưng cảm thấy Chu Phiêu Linh rất lợi hại.

"Đại thúc, hình như ngài rất có học vấn."

Chu Phiêu Linh đắc ý: "Đó là điều đương nhiên."

"Vậy ngài nói xem, chúng ta phải làm sao mới có thể thắng người Tây Dương trên biển?"

Chu Phiêu Linh: "Đóng thuyền, thuyền lớn, thuyền cực kỳ lớn, còn lớn hơn cả thuyền của người Tây Dương. Trang bị thêm nhiều pháo, chẳng phải là có thể thắng sao? Sau đó, chúng ta cũng vượt biển, chạy đến địa bàn của người Tây Dương, dùng đại pháo oanh tạc bọn họ, ép bọn họ mở cửa hải cảng giao dịch với chúng ta. Rồi sau đó, ném tơ lụa và đồ sứ của chúng ta vào mặt bọn họ, bắt bọn họ dốc hết tiền ra mua."

Thiếu niên: "Việc này... việc này không thể nào làm được đâu?"

Chu Phiêu Linh cười lớn: "Làm được, hoàn toàn làm được."

Thiếu niên lộ ra ánh mắt nghi ngờ.

Chu Phiêu Linh: "Nếu ngươi không tin, có thể đến cảng An Khánh xem thử, ở đó có một chiếc thuyền cực lớn, còn lớn hơn cả thuyền của người Tây Dương."

Thiếu niên: "Thật sao?"

"Thân phận địa vị của ta thế nào? Ta sẽ lừa một đứa trẻ như ngươi sao?" Chu Phiêu Linh hừ hừ nói: "Ngươi tưởng ta giống như đám bạn bè công tử bột chỉ biết ăn chơi hưởng lạc của ngươi sao? Ta nói cho ngươi biết, không giống đâu, ta và bọn họ hoàn toàn không cùng một đẳng cấp."

Thiếu niên mừng rỡ: "Quả nhiên, nghe ngài nói chuyện, quả thật không giống bọn họ."

Chu Phiêu Linh dương dương tự đắc: "Ta công tử bột hơn bọn

họ gấp mười lần."

Thiếu niên: "..."

Thật là xấu hổ! Tên này chẳng ngầu được ba giây!

May mà thiếu niên thích ứng nhanh, khả năng chịu đựng lời nói đùa cũng cao, hắn cảm thấy câu cuối cùng của Chu Phiêu Linh là đang nói đùa với mình, cũng không truy cứu nữa.

Hắn chắp tay nói: "Đại thúc, tiểu tử tên là Thi Lang, vậy sẽ nghe lời ngài, đi đến cảng An Khánh xem thử thuyền lớn."

Thi Lang? Ta... Lý Đạo Huyền thiếu chút nữa thốt ra một câu chửi thề.

Đây chẳng phải là tên thuỷ quân đề đốc phản diện trong "Lộc Đỉnh Ký" sao? Chính là hắn đã diệt trừ hậu duệ của Trịnh Thành Công, dập tắt hy vọng phản Thanh phục Minh cuối cùng.

Lý Đạo Huyền nhịn không được muốn gọi tử sĩ của Chu Phiêu Linh ra tay, chém chết thiếu niên này ngay tại đây.

Nhưng nghĩ kỹ lại, thôi vậy, không thể dùng chuyện chưa xảy ra để phán xét một người, huống hồ, thế giới này đã có sự nhúng tay của mình, cánh bướm đã vỗ, vận mệnh của rất nhiều người đều sẽ thay đổi.

Tên Thi Lang này, chỉ cần không cho hắn cơ hội đầu hàng nhà Thanh, câu chuyện trong "Lộc Đỉnh Ký" sẽ không xảy ra, hắn rất có khả năng sẽ trở thành người tốt.

Sau này, thôn Cao Gia sớm muộn gì cũng phải phát triển hải quân!

Bạch Diên đã gần năm mươi tuổi, đang dần dần già đi, không còn bao nhiêu năm nữa là phải rút khỏi tuyến đầu chiến đấu, lui

về hậu phương chỉ huy đại chiến. Mà Giang Thành năng lực không đủ, khó gánh vác trọng trách.

Thiếu niên tên Thi Lang này, lại đang ở độ tuổi mười bốn mười lăm thanh xuân phơi phới, tương lai còn có mấy chục năm để tung hoành, là một nhân tuyển đại tướng đáng để bồi dưỡng.

Hắn đang nghĩ ngợi lung tung, thì Chu Phiêu Linh lại cười nói: "Thi Lang, họ của ngươi đúng là hiếm thấy. Ta và thiếu niên ngươi có duyên, chi bằng ta viết cho ngươi một phong thư giới thiệu."

Thi Lang kinh ngạc: "Thư giới thiệu? Dùng để làm gì?"

Chu Phiêu Linh nói: "Ngốc quá! thuyền lớn ngươi muốn đi xem, đó là quân đội dùng để đánh trận, sao có thể để một thiếu niên lai lịch bất minh tùy tiện lên thuyền được? Nhưng nếu ngươi cầm thư giới thiệu của ta, nói là muốn lên thuyền xem thử."

Thi Lang lập tức hiểu ra, mừng rỡ vô cùng, vội vàng hành lễ: "Đa tạ đại thúc, không biết đại thúc xưng hô như thế nào?"

Chu Phiêu Linh nói: "Tứ Hải Du Hiệp, Chu Phiêu Linh."

Thi Lang: "Tiểu tử nhớ kỹ."

Chu Phiêu Linh cười hề hề: "Ta thấy tiểu tử ngươi rất có tiền đồ, vừa nãy ngươi không phải nói muốn gia nhập quân đội sao? Cầm thư giới thiệu của ta đi, muốn gia nhập quân đội cũng rất dễ dàng, nói không chừng vị tướng quân trên con thuyền khổng lồ kia nhìn ngươi thuận mắt, liền thu nhận ngươi vào quân đội cũng nên."

Thi Lang càng thêm mừng rỡ: "Đa tạ đại thúc!"

Chu Phiêu Linh gọi người mang văn phòng tứ bảo đến, xoẹt xoẹt xoẹt bắt đầu viết thư.

Tên này tuy là công tử bột vô dụng, nhưng trình độ viết chữ vẫn rất khá, nét chữ cũng ngay ngắn. Thi Lang chỉ biết chút ít văn chương thô thiển, nhìn thấy chữ viết của Chu Phiêu Linh, cũng không khỏi âm thầm bội phục: Người này quả là có học vấn.

Chu Phiêu Linh xoẹt xoẹt xoẹt viết xong thư, đang định ký tên, tay theo thói quen, Chu... Tồn...

Trong đầu muốn viết là Chu Phiêu Linh, nhưng tay lại tự động viết thành Chu Tồn Cơ.

Cũng không còn cách nào, con người khi ký tên, tay là dựa vào trí nhớ cơ bắp để viết, căn bản không cần suy nghĩ, mắt thấy chữ "Cơ" của Chu Tồn Cơ sắp viết ra, tử sĩ bên cạnh vội vàng đưa tay đánh mạnh vào khuỷu tay của Chu Tồn Cơ.

Khuỷu tay Chu Tồn Cơ chấn động, bút lông trên tay bay ra ngoài.

Bút lông bay qua hành lang, phía trước có một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, đáng yêu xinh xắn, đang bưng khay trà đi đưa cho khách, bút lông bay tới, "bốp" một tiếng, vẽ một đường trên mặt tiểu cô nương.

Tiểu cô nương kinh ngạc quay đầu lại...

Lúc trước nàng ta chỉ nghiêng mặt về phía bàn này, hiện tại đã đối diện, mọi người nhìn kỹ, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Đẹp!

Thật đẹp!

Mới mười hai mười ba tuổi, chưa hết nét trẻ con, nhưng gương mặt đã xinh đẹp đến mức có thể gọi là chim sa cá lặn, dung nhan tuyệt thế. Trên mặt bị bút lông vẽ một đường đen, người bình thường sẽ rất xấu, nhưng nàng ta cho dù có thêm đường nét

này, cũng xinh đẹp đến mức không dám nhìn thẳng.

Nếu để nàng ta lớn lên, đến độ tuổi mười tám mười chín tuổi xuân sắc rực rỡ, đến lúc phụ nữ đẹp nhất, chẳng phải sẽ khuynh đảo chúng sinh sao?

Chu Tồn Cơ cả người cứng đờ: "Trời ạ!"

Lý Đạo Huyền cũng không nhịn được hơi sững người: Xinh đẹp như vậy sao? Không đúng, ta cảm thấy nữ nhân này nhất định là một người rất nổi tiếng?

Tiểu cô nương bĩu môi, rõ ràng là muốn nổi giận, nhưng lại không dám.

Làm nghề phục vụ rất đáng thương, cho dù bị người ta lấy bút lông vẽ một đường trên mặt, cũng không dám nổi giận với khách, chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn.

Đúng lúc này, từ xa vang lên tiếng mụ tú bà: "Trần Viên Viên, ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Trương công tử muốn trà kìa, còn không mau bưng qua!"

Tiểu cô nương "dạ" một tiếng, vội vàng chạy đi.

Chương 950: Mua Nàng Ta

Chu Phiêu Linh mặt mày đờ đẫn: "A, thì ra nàng ta tên là Trần Viên Viên, cái tên này hay thật."

Nói đến đây, hắn lại lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, nhìn thấy cô nương xinh đẹp như vậy, thật muốn ra tay mua nàng ta về, chuộc thân cho nàng ta, đưa về vương phủ.

Nhưng mà, Thiên Tôn đang ở ngay trước ngực mình.

Mua bán người ở thôn Cao Gia là tuyệt đối không được phép, đặc biệt là mua bán phụ nữ và trẻ em, bị Thiên Tôn bắt được chỉ có đường chết.

Hắn đang buồn bực.

Liền nghe thấy Kim Tuyến Thiên Tôn lên tiếng: "Chu Tồn Cơ, là lúc nên phát huy năng lực tiền tài của ngươi rồi."

Chu Phiêu Linh: "Hả? Thiên Tôn nhìn trúng cô ta rồi sao?"

Kim Tuyến Thiên Tôn: "Ừ, chuộc cô ta đi."

Chu Phiêu Linh thầm nghĩ: Ôi chao, Thiên Tôn nhìn trúng cô ta rồi, vậy thì mình không cần phải vọng tưởng nữa rồi, nhưng mà... có điều muốn nói ra quá đi.

Chu Phiêu Linh tủi thân nói: "Thiên Tôn, chẳng phải ngài không cho phép mua bán người sao?"

Lý Đạo Huyền: "Mua bán người để trục lợi thì tuyệt đối không được phép, nhưng nếu mục đích mua bán là để cứu rỗi, vậy thì có thể."

Chu Phiêu Linh lúc này mới hiểu ra, hóa ra là vậy, mua cô nương tên Trần Viên Viên này, cũng giống như Thiết Điểu Phi mua mười tám nữ nhân từ tay hải tặc vậy, mục đích căn bản phải là cứu mạng các nàng ấy.

Mua về cũng không phải là để giữ trong nhà, mà là phải trả lại tự do cho các nàng ấy.

Thiên Tôn quả nhiên vẫn là Thiên Tôn, khoản khí tiết này, thật sự là hơn xa tên công tử bột như mình.

Đây là đang nhắc nhở mình, bên trong thanh lâu phần lớn đều là nữ tử bất hạnh, nhìn thấy thanh lâu thì cứ giải cứu hết là đúng rồi. Giống như nhìn thấy nữ nhân bị trói trên thuyền hải tặc, bất kể ra sao, cứ cứu xuống trước rồi tính sau.

Chu Phiêu Linh như bừng tỉnh đại ngộ: "Thiên Tôn dạy phải, ta hiểu rồi."

Từ khi gia nhập Đạo Huyền Thiên Tôn giáo đến nay, hắn chưa từng lập được công lao gì. Lần này Thiên Tôn đích thân hạ pháp chỉ, đối với hắn mà nói cũng là cơ hội lập công hiếm có. Đương nhiên là muốn hoàn thành công lao này thật tốt, trong nháy mắt tràn đầy động lực.

Hắn nhảy dựng lên: "Lão bản đâu? Lão bản đâu?"

Rất nhanh, tú bà chạy như bay đến, cười nịnh nọt: "Công tử, ngài gọi ta có việc gì ạ?"

Chu Phiêu Linh cười hề hề: "Những cô nương trong Lệ Viên của bà, ai cũng không tồi, ta đều nhìn trúng rồi, chuẩn bị đóng gói, mua hết."

Hắn học theo dáng vẻ của Thiết Điểu Phi: "Báo giá đi."

Hắn tưởng rằng hành động ngông cuồng như vậy, tú bà sẽ lập

tức coi hắn là thượng khách, ngoan ngoãn giao tiền nhận người, nào ngờ, tú bà lại "á" một tiếng, trên mặt lộ ra nụ cười gượng gạo: "Công tử, xem ngài nói kìa, chuyện này sao được, những đứa nhỏ này, đều là ta nuôi lớn từ bé, tình như mẹ con, không thể bán đâu."

Chu Phiêu Linh: "Ồ, còn giở trò này với ta? Sợ gia gia ta không trả nổi tiền sao?"

"Chuyện này không phải là vấn đề tiền bạc." Thái độ của tú bà vẫn rất khách sáo, nhưng lời nói ra lại bắt đầu thay đổi: "Lệ Viên của ta, ở thành Tô Châu này là nơi hạng nhất, quan lão gia qua lại cũng nhiều không kể xiết... Ngài xem, tri phủ đại nhân đang uống rượu trên lầu kìa..."

Nói đến đây, giọng điệu của tú bà rõ ràng bắt đầu thay đổi: "Ở chỗ ta, có tiền cũng không thể nói mua là mua người đâu. Ngài mà mua hết những cô nương mà các vị lão gia khác thích,bọn họ cũng sẽ không đồng ý đâu."

Chu Phiêu Linh: "..."

Kim Tuyến Thiên Tôn cũng bật cười, ha ha, còn giả vờ. Lời này của tú bà, tuy không nói rõ, nhưng ý rất rõ ràng: Ngươi cho dù có chút tiền cũng vô dụng, Lệ Viên chúng ta có quan lão gia địa phương chống lưng, các cô nương đều là người của quan lớn địa phương, ngươi muốn giở trò ở đây, có bản lĩnh thì phải có thân phận địa vị.

Chu Phiêu Linh bắt đầu không vui.

Tuy rằng ở địa bàn của Thiên Tôn, hắn là một tên ăn chơi trác táng.

Nhưng trong xương cốt, hắn chính là Tần vương thế tử, phiên vương đệ nhất thiên hạ, bao giờ bị người ta làm mất mặt như vậy? Lão tử bất quá chỉ muốn mua vài cô nương thanh lâu, vậy mà

lại có kẻ ra vẻ ta đây với ta? Còn nói những nữ nhân này là của quan viên địa phương? Không bán cho lão tử? Lão tử muốn cướp người thì bọn chúng làm gì được ta?

Chu Phiêu Linh: "Không bán phải không?"

Tú bà: "Chuyện này thật sự không thể bán, ngài phải bồi dưỡng tình cảm với những cô nương này, nếu như họ không có chung tình với vị lão gia nào khác. Mà lại vừa mắt ngài, ngài lại bỏ ra một khoản tiền chuộc thân cho họ,như vậy tú bà này mới có thể yên tâm để họ đi."

Chu Phiêu Linh: "Nói thì hay lắm, kỳ thật chính là muốn dựa vào họ để kiếm thêm chút tiền. Không chỉ muốn kiếm tiền chuộc thân của họ, còn muốn ta trước khi chuộc thân cho họ phải đến Lệ Viên của bà nhiều lần, ném thêm chút tiền cho bà. Ta chỉ hỏi một câu, nếu ta không phải là một lãng khách bịt mặt, mà là tri phủ Tô Châu, muốn mua cô nương trong Lệ Viên của bà, bà bán hay không bán?"

Tú bà không trả lời câu hỏi này, nhưng biểu cảm trên mặt đã nói lên câu trả lời.

Chu Phiêu Linh lập tức muốn lật bàn, tử sĩ bên cạnh thấy vậy, vội vàng tiến lên giữ chặt hắn, hai tay cũng đặt lên vai Chu Phiêu Linh...

Chu Phiêu Linh lúc này mới tỉnh táo lại: Không thể gây chuyện! Thân phận của mình không tiện gây chuyện, gây chuyện là xong đời, sẽ bị chém đầu.

"Tốt lắm, coi như bà lợi hại, chê bai thân phận địa vị của lão tử không đủ phải không?" Chu Phiêu Linh đứng phắt dậy: "Hiện tại lão tử không nói nhảm với bà nữa, ngày sau sẽ cho bà biết thủ đoạn của lão tử."

Tú bà vẫn giữ thái độ khách sáo: "Ôi chao, công tử, xem ngài nói kìa, ta nào có ý đó. Bất luận là vị công tử nào đến Lệ Viên, ta đều tiếp đón niềm nở, tuyệt đối sẽ không vì vị công tử nào thân phận không đủ, mà có ý khinh thường."

"Chúng ta đi." Chu Phiêu Linh sải bước đi ra ngoài.

Các tử sĩ vội vàng đi theo.

Thi Lang: "Này? Thư giới thiệu của ta, thư giới thiệu còn chưa viết xong."

Hắn vội vàng cầm lấy tờ thư giới thiệu chỉ còn thiếu chữ ký trên bàn, đuổi theo.

Tú bà nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, hừ lạnh một tiếng: "Lãng khách giang hồ từ đâu đến, dựa vào chút tiền tài mà muốn làm càn ở Lệ Viên, còn muốn mua hết cô nương của ta? Khẩu khí thật lớn, ngươi xứng sao? Có điều, đám người giang hồ gây chuyện cũng phiền phức, ta cũng phải chuẩn bị kỹ càng."

Tú bà vội vàng lên lầu, chạy đến phòng riêng tri phủ Tô Châu đang uống rượu, gia đinh ở cửa chặn lại: "Có chuyện gì?"

Tú bà vội vàng nói: "Vừa rồi có một lãng khách giang hồ đến Lệ Viên, hình như muốn gây chuyện."

Gia đinh đi vào thông báo, một lát sau đi ra, hừ lạnh một tiếng nói: "Lão gia nhà ta nói, bà đừng sợ, nếu có kẻ giang hồ nào không biết điều dám đến đây gây chuyện, bà lập tức phái người đến nha môn tìm ta. Lão gia sẽ phái nha dịch đến, bắt hắn về đánh năm mươi gậy."

Tú bà mừng rỡ: "Đa tạ tri phủ đại nhân quan tâm."

Chu Phiêu Linh tức giận bước ra khỏi Lệ Viên, rẽ vào một con phố. Thi Lang từ phía sau đuổi theo, muốn nhờ hắn ký tên vào thư

giới thiệu, nhưng lại cảm thấy lúc này không tiện mở miệng, đành phải tiếp tục đi theo.

Đi được một lúc lâu, phía trước có một cái bàn đá, bốn chiếc ghế đá dưới gốc cây. Chu Phiêu Linh đi đến bên bàn đá ngồi xuống, lúc này mới nhớ ra điều gì đó, lớn tiếng nói: "Văn phòng tứ bảo!"

Một tử sĩ tiến lại gần, dâng lên văn phòng tứ bảo.

Chu Phiêu Linh xoay người, nhận lấy thư giới thiệu từ tay Thi Lang, xoẹt xoẹt xoẹt ký tên Chu Phiêu Linh, đưa cho hắn: "Ngươi mau đi An Khánh đi."

Chương 951: So bối cảnh cứng?

Thi Lang cầm lấy thư giới thiệu, chuẩn bị đi An Khánh.

Nhưng trong lòng cứ có cảm giác mình nhận chỗ tốt của người khác, lại không có hồi báo, dường như có chút không đúng lắm, bèn hạ giọng nói: "Đại thúc, thúc nhiệt tình chỉ điểm ta như vậy, còn giúp ta viết thư giới thiệu, ta đã được chỗ tốt của thúc, luôn muốn giúp thúc làm chút gì đó. Hay là, ta giúp thúc đi đánh tú bà kia một trận."

Tâm tình Chu Phiêu Linh đột nhiên tốt lên, cười lớn: "Đừng làm loạn! Ta là thân phận địa vị gì? Cần phái một tiểu hài tử như ngươi đi ra ngoài làm tay sai? Mau đi phủ An Khánh, đừng ở đây trì hoãn nữa."

Thi Lang liếc mắt nhìn mười mấy tử sĩ sau lưng Chu Phiêu Linh, thầm nghĩ: Được rồi, đại thúc quả thực không cần một đứa trẻ như ta.

Hắn chắp tay thi lễ, nhanh chóng đi về hướng An Khánh.

Thi Lang đi rồi, những người còn lại đều là người của mình.

Sắc mặt Chu Phiêu Linh lúc này mới trầm xuống, hừ lạnh một tiếng nói: "Ta ở đây không thể bại lộ thân phận, phải làm sao mới có thể để cho thanh lâu kia bán hết cô nương cho ta?"

Tử sĩ giáp: "Đêm khuya tập kích, giết sạch tú bà, hộ viện, ngay trong đêm cướp đi các cô nương."

Chu Phiêu Linh nổi giận: "Ngươi đây là muốn để Thiên Tôn một chưởng vỗ chết bản thế tử sao?"

Tử sĩ giáp vội vàng ngậm miệng.

Tử sĩ ất: "Lão gia, theo ý kiến của thuộc hạ, không bằng... Mượn dùng hoàng thượng một chút."

Chu Phiêu Linh: "???"

Tử sĩ ất: "Lão gia có thể viết một phong thư cho hoàng thượng, trong thư nói, ngài ở Tây An buồn chán, không có việc gì làm. Nghe nói Tô Châu Lê Viên có một đám danh kỹ cầm kỳ thi hoạ, cái gì cũng tốt, muốn mua về nhà làm thiếp. Bèn phái thuộc hạ tới Tô Châu mua người, không ngờ tú bà Lê Viên lại không chịu bán... Viết thê thảm một chút, khóc lóc vài câu, Hoàng thượng nhất định sẽ giúp ngài."

Chu Phiêu Linh: "Ê? Ê ê ê? Diệu kế, diệu kế!"

Khóc lóc với hoàng thượng đòi hỏi chỗ tốt, nhổ lông cừu của hoàng đế, đó chính là sở trường của các vị thân vương, tùy tiện một vị thân vương không có danh tiếng gì, một phen khóc lóc, thường thường có thể lừa được một mảng đất phong, các loại ban thưởng từ chỗ hoàng đế.

Đặc biệt hắn thân là phiên vương đệ nhất thiên hạ, làm loại chuyện này có thể nói là rất thuận tay.

Ai bảo lão Chu gia vẫn luôn rất "ân trạch" đối với thân thích của mình chứ.

Chu Phiêu Linh cầm bút lên, lập tức lệ rơi đầy mặt bắt đầu viết, trước viết mình ở Tây An sống buồn chán thế nào, sắp mất đi hy vọng cuộc sống. Sau đó lại viết, mình nghe nói Tô Châu Lê Viên có không ít cô nương xinh đẹp, liền muốn mua về nhà giải khuây. Phái quản sự dưới trướng mình tới Tô Châu chuộc người, không ngờ lại bị tú bà Lê Viên làm nhục... Uy nghiêm hoàng gia bị quét đất! Uy nghiêm Tần Phiên không còn! Cầu xin Hoàng thượng chủ

trì công đạo!

Viết xong, ký tên mình lên, ấn dấu tay, còn từ trong ngực móc ra con dấu của mình "cạch" một tiếng đóng lên, sau đó dùng sáp niêm phong thư kỹ càng.

Mọi thứ chuẩn bị thỏa đáng, lúc này mới đưa cho tử sĩ ất: "Ngươi nhanh chóng lên đường, đưa thứ này đến kinh thành... Nhớ kỹ, sắp đến kinh thành thì đi đường vòng, giả bộ như là từ Tây An tới."

Tử sĩ ất lĩnh mệnh mà đi.

"Hừ hừ!" Chu Phiêu Linh đắc ý dào dạt nói: "Ta ngược lại muốn xem thử, ai bối cảnh cứng hơn."

Thôn Cao Gia, bản thôn.

Cao Nhất Diệp khoác lấy cánh tay của Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt, bước vào toà nhà nghiên cứu của trường nhị trung Số 32.

Do nghiên cứu sinh không ngừng tăng lên, chủng loại của bộ phận nghiên cứu cũng không ngừng phong phú.

Phòng nghiên cứu ở lầu năm của toà nhà dạy học trước kia, đã không còn đủ chỗ nữa.

Thôn Cao Gia đã đặc biệt chi tiền, xây dựng lại một toà nhà nghiên cứu mới.

Người trong toà nhà này, thấp nhất cũng là bằng cấp nghiên cứu sinh.

Mỗi một gian phòng trong toà nhà, đều đang tiến hành các hạng mục nghiên cứu khác nhau.

Toàn bộ toà nhà hiện ra một loại cảnh tượng kỳ quái.

Lý Đạo Huyền và Cao Nhất Diệp vừa mới bước vào toà nhà, liền nhìn thấy một nghiên cứu sinh khiêng một bộ xương người từ bên cạnh đi qua, nhìn thấy Thiên Tôn và thánh nữ, vị nghiên cứu sinh kia vội vàng hành lễ: "Xin chào Thiên Tôn, thánh nữ."

Hắn hành lễ thì hành lễ, nhất định phải cúi gập người 90 độ, kết quả bộ xương người đeo trên lưng, cũng theo hắn cùng nhau hành lễ, bộ xương cũng hướng Lý Đạo Huyền hành lễ cúi đầu.

Cao Nhất Diệp bật cười một tiếng: "Bức tranh này thú vị thật, đáng tiếc không chụp được, bằng không ít nhất cũng phải làm một cái tin tức nhỏ."

Lý Đạo Huyền cũng không nhịn được cười, đắt Cao Nhất Diệp tiếp tục đi vào.

Không lâu sau, hai người liền đến phòng nghiên cứu của Bạch công tử.

Vừa vào cửa, liền nghe thấy bên trong vang lên tiếng "ù ù", là tiếng động cơ hơi nước phát ra. Cao Nhất Diệp tập trung nhìn vào, chính giữa phòng nghiên cứu vậy mà lại đặt một cái động cơ hơi nước khổng lồ, trên trục khuỷu của động cơ hơi nước nối liền với một cái búa lớn, đang theo chuyển động của trục khuỷu, cái búa lớn một lên một xuống, làm động tác gõ.

Một đám người đang vây quanh cái máy móc này chỉ chỉ trỏ trỏ, Bạch công tử, Tống Ứng Tinh, Vương Trưng các loại đều ở đó, còn có một đám nghiên cứu sinh và kỹ sư kỹ thuật cao cấp.

Cao Nhất Diệp: "A, cái này ta biết, đây là lần trước trong bản tin ta phát, do Trần Nhị Cẩu phát minh, Tề Thành hiệp trợ hắn chế tạo máy rèn hơi nước, sao lại chuyển đến phòng nghiên cứu rồi?"

Mọi người trong phòng nghiên cứu nghe thấy tiếng của Cao Nhất Diệp, nhao nhao quay đầu lại, lúc này mới nhìn thấy Thiên

Tôn và Thánh nữ tới, vội vàng hành lễ vấn an.

Bạch công tử đáp: "Cái máy rèn hơi nước này, thiết kế vẫn còn quá đơn sơ. Tuy Trần Nhị Cẩu đã phát minh ra nó, nhưng hắn hoàn toàn dựa vào kinh nghiệm ở phương diện ứng dụng để làm. Bản thân hắn kiến thức vật lý không đủ để đưa nó lên một tầng cao mới, cho nên chúng ta liền chuyển nó vào phòng nghiên cứu, chuẩn bị tập hợp ý kiến mọi người, lại đem nó làm lợi hại hơn một chút."

Cao Nhất Diệp: "Ồ ồ, thì ra là vậy."

Lý Đạo Huyền mỉm cười, kỳ thực rất nhiều phát minh khoa học đều là như vậy, đưa ra sáng ý ban đầu, thường thường là tầng lớp lao động cơ sở ở tuyến đầu. Nhưng sau khi tầng lớp lao động cơ sở nghĩ ra sáng ý, lại bởi vì năng lực bản thân không đủ, không cách nào thăng hoa nó.

Vì vậy, các nhà khoa học lại ra tay, trên cơ sở thiết kế của người lao động tiến hành cải tiến sáng tạo, nhét vào bên trong một lượng lớn kỹ thuật đen...

Sau đó, đồ vật được nhét kỹ thuật đen, trong lúc vận dụng thực tế, lại có khả năng xuất hiện một ít khuyết điểm kỳ quái, lại do người lao động đưa ra phương án cải tiến mới.

Cái này gọi là "khoa học cơ sở" cùng "khoa học ứng dụng" kết hợp, bổ sung lẫn nhau, cộng đồng thúc đẩy khoa học kỹ thuật đi lên.

Lý Đạo Huyền nhìn thấy bọn họ đang đi trên con đường như vậy, trong lòng rất vui mừng: "Bạch công tử, lần này ta tới tìm ngươi, là muốn nói với ngươi một chút về vấn đề tàu hơi nước."

"A?" Bạch công tử quay đầu lại: "Tàu hơi nước làm sao?"

Kỳ thực nhiều năm trước đây, Bạch công tử đã thiết kế ra tàu

hơi nước, ở xưởng đóng tàu bến đò Hiệp Xuyên huyện Hợp Dương chế tạo ra, đưa vào tuyến đường thuỷ từ cảng Hiệp Xuyên đến bến đò Vĩnh Tế.

Nhưng bởi vì hàng hải Hoàng Hà không phải rất đáng tin cậy, hạng mục tàu hơi nước cũng liền dừng ở đó, cũng không phát triển thêm nữa.

Lý Đạo Huyền nói: "Tàu Vạn Lý Dương Quang đã thành công từ Hoàng Hà ra biển. Cũng là lúc chúng ta nên suy xét một chút vấn đề tàu biển."

Chương 952: Uy lực của thuyền lớn

Lúc này Bạch công tử có chút mơ hồ: "Muốn đóng tàu biển? Chúng ta ở Thiểm Tây, cách biển cả mười vạn tám ngàn dặm, đóng tàu biển có phải hơi..."

Lý Đạo Huyền cười: Quả thực, thời điểm này bắt đầu làm tàu biển, đối với người Thiểm Tây mà nói đúng là có chút khó hiểu.

Nhưng, gạt bỏ tiên thuyền mình ném vào trong hộp, chỉ cân nhắc trình độ khoa học kỹ thuật, năng lực sản xuất của các người tí hon trong hộp mà nói, hiện tại làm tàu biển không tính là sớm, chỉ có thể tính là hơi muộn.

Tàu biển của người phương Tây đã có thể chạy loạn khắp địa cầu, mà kỹ thuật hàng hải của Đại Minh triều vẫn còn tương đối lạc hậu, không nhanh chóng phấn khởi đuổi theo thì sao? Chẳng lẽ phải đợi thiết giáp hạm của phương Tây vả mặt rồi mới bắt đầu đuổi sao?

Vẻ mặt Lý Đạo Huyền trở nên nghiêm túc: "Mọi người vẫn luôn ở Thiểm Tây, không biết tình hình ven biển bên kia, kỳ thực những năm gần đây, hải tặc phương Tây đã hoành hành ngang ngược ở ven biển Đông Nam. Năm ngoái mới đánh một trận "hải chiến Liêu La Loan", trong trận chiến này, bên ta toàn diện lạc hậu ở kỹ thuật đóng tàu, là dựa vào ưu thế về số lượng mới có thể đánh thắng..."

Mọi người: "Hả?"

Tống Ứng Tinh đột nhiên mở miệng nói: "Đúng vậy, tàu biển

phương Tây đã rất lợi hại."

Vương Trưng: "Cái này ta cũng có nghe nói qua."

Lý Đạo Huyền: "Ta hy vọng mấy vị tăng tốc, thiết kế ra một chiếc chiến hạm hơi nước lợi hại một chút, sau đó chúng ta thông qua Sử Khả Pháp nghĩ biện pháp, ở khu vực ven biển, xây dựng một xưởng đóng tàu, chuyển kỹ thuật và thiết bị qua đó, thử đóng một chiếc tàu ở bên kia xem sao."

Tống Ứng Tinh: "Thiên Tôn! Cho dù chúng ta có tàu, cũng không có đủ thuỷ thủ, hàng hải và trên sông hoàn toàn khác biệt, phương diện này..."

"Ừm, phương diện này ta cũng sẽ giao cho Sử Khả Pháp nghĩ biện pháp." Lý Đạo Huyền: "Mấy vị tập trung giải quyết vấn đề phương diện kỹ thuật, những vấn đề khác, tự có người khác đi xử lý."

Mấy nhà khoa học hiểu rõ: "Tuân mệnh." --

Thi Lang đang ngồi trên một chiếc thuyền sông, đi về hướng bến tàu An Khánh.

Lúc này đã là cuối hạ, nhiệt độ bắt đầu giảm xuống, nhưng bởi vì thuyền đi trên sông phơi nắng thời gian dài nên vẫn rất nóng, cho nên Thi Lang cũng chỉ mặc một bộ áo ngắn. Mặt trời chiếu lên làn da hơi đen của hắn còn lập loè ánh sáng.

Người lái thuyền liếc mắt nhìn hắn một cái, cười nói: "Công tử gia, thân thể ngài, khác biệt hẳn so với công tử gia bình thường."

Thi Lang cười: "Từ nhỏ đã không thích đọc sách, chỉ thích múa đao lộng kiếm."

Người lái thuyền: "Tuổi còn nhỏ đã ra ngoài chạy loạn khắp nơi, phụ mẫu không lo lắng sao?"

Thi Lang lại cười: "Phụ thân ta là mong ta tạo ra một phen sự nghiệp."

Tổ tiên của Thi Lang tên là Thi Bỉnh, là Bình sự quan thời Nam Tống Cao Tông. Nhưng đến đời phụ thân Tạ Đại Tuyên của Thi Lang, gia đạo đã bắt đầu sa sút.

Tạ Đại Tuyên cảm thấy con trai mặt to trán rộng là tướng mạo quý nhân, cho nên đối với Thi Lang kỳ vọng rất cao, vẫn luôn mong Thi Lang ngày sau có thể trở thành công hầu tướng tướng, chấn hưng phong quang ngày xưa của Thi gia.

Cho nên hắn tuổi còn nhỏ đã bắt đầu ra ngoài lang bạt, phụ thân chẳng những không ngăn cản, ngược lại còn ủng hộ.

Người lái thuyền nói: "Ồ, muốn làm sự nghiệp a, khó trách phải đi phủ An Khánh."

Hắn lẩm bẩm một câu này, ngược lại khiến Thi Lang chú ý tới: "Làm sao? bên phủ An Khánh có cơ hội?"

Người lái thuyền nói: "Công tử gia không biết sao? Bên An Khánh không thái bình a! thuỷ tặc Hoàng Mai làm loạn, lưu khấu Hà Nam nam hạ, ngay cả Phượng Dương cũng bị đốt thành bình địa. Nơi đó hiện tại chiến sự thường xuyên, trong vòng mấy tháng ngắn ngủi triều đình đã thay đổi vài vị quan viên đến đó trấn thủ. Hiện tại hữu bố chính sứ ti Vương đại nhân, và một vị họ Sử mới tới, nghe nói là lúc ở Thiểm Tây tiêu diệt phỉ tặc lập được đại công, rất lợi hại."

Thi Lang: "Ê?"

Hắn nghe vậy chẳng những không sợ, ngược lại có chút hưng phấn.

Tự cổ loạn thế xuất anh hùng, bên An Khánh càng loạn, Thi Lang ngược lại càng có cơ hội trở nên nổi bật.

Đang nói chuyện, bến tàu An Khánh đã ở đằng xa.

Từ xa, Thi Lang liếc mắt một cái liền nhìn thấy một chiếc thuyền lớn.

Thuyền lớn!

Thuyền thật là lớn!

Là cư dân vùng duyên hải Phúc Kiến, Thi Lang có thể coi như tận mắt nhìn thấy thuyền buồm ba cột buồm của người Phất Lang Cơ, nhưng chiếc thuyền buồm đó so với chiếc thuyền trước mắt này còn nhỏ hơn một vòng.

"Oa! Quả nhiên, nơi này thật sự có thuyền lớn. Chu đại thúc không lừa ta." Thi Lang mừng rỡ: "Mau, chèo qua đó, ta muốn lên chiếc thuyền kia xem thử."

Người lái thuyền cười lắc đầu: "Đó là quân hạm, sao có thể để cho người khác tùy tiện lên xem."

Thi Lang: "Ông chèo nhanh lên là được rồi."

Hai người đang nói đến đây, chiếc thuyền lớn kia đột nhiên bắt đầu chuyển động, cũng không thấy nó giương buồm, càng không thấy nó chèo thuyền, nó vậy mà đột nhiên tăng tốc, từ trong bến tàu xông ra ngoài, chạy về hướng thượng du.

Thi Lang sốt ruột: "Ê? Chuyện gì vậy? Ta vừa mới tới, nó sao lại chạy rồi? Mau đuổi theo, mau. Ta thêm tiền cho ông! Thêm tiền! Mau đuổi theo nó."

Người lái thuyền vừa nghe nói thêm tiền, hai tay trong nháy mắt chèo nhanh như bay, chiếc thuyền con như mũi tên bay trên mặt nước.

Thế nhưng...

Chiếc thuyền lớn phía trước càng nhanh hơn, tốc độ trong nháy mắt liền kéo đến hơn hai mươi hải lý, chạy như gió về hướng thượng du.

Thi Lang nhìn chiếc thuyền lớn phía trước càng chạy càng xa, sốt ruột: "Người lái thuyền, trên thuyền ông còn có mái chèo không?"

"Có, ở phía dưới tấm ván phía sau ngươi."

Thi Lang lật tấm ván lên, tìm được mái chèo, dùng sức chèo.

Chiếc thuyền con lúc này càng chạy càng nhanh, nhưng vô dụng, Thi Lang vẫn chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc thuyền lớn kia càng ngày càng xa.

"Không thể nào?" Thi Lang: "Thuyền lớn như vậy, không thể nào nhanh như vậy, nó không thể nào nhanh như vậy."

Người lái thuyền dở khóc dở cười: "Nhưng nó chính là nhanh như vậy."

"Đuổi theo, đừng dừng lại, chèo! Ta lại thêm tiền cho ông." Thi Lang rống to: "Đuổi theo."

Sắp không đuổi kịp nữa rồi...

Đột nhiên, phía trước vang lên tiếng hỏa súng, Thi Lang đột nhiên giật mình, lúc này mới phát hiện, chiếc thuyền lớn đã sắp biến mất ở đường chân trời phía xa, hiện tại đã dừng lại, nó đang giao chiến với một đám thuyền nhỏ trên mặt nước.

Người lái thuyền la to: "Là thuỷ tặc Hoàng Mai! Thì ra chiếc thuyền lớn kia là chạy ra ngoài đánh thuỷ tặc Hoàng Mai, khó trách vừa rồi nó lại chạy nhanh như vậy."

"Chèo qua đó!" Thi Lang mừng rỡ: "Cơ hội xem thuỷ chiến ở cự

ly gần không nhiều đâu."

Người lái thuyền: "Công tử gia đừng nói giỡn, chèo qua đó là quá nguy hiểm."

Thi Lang: "Sợ nguy hiểm còn làm binh gì?"

Người lái thuyền: "Ta không phải binh a!"

Thi Lang lấy ra hết lộ phí phụ thân cho hắn, một túi bạc, xoạt một tiếng ném hết cho người lái thuyền: "Chèo qua đó, đều là của ông."

Dưới trọng thưởng tất có dũng phu.

Người lái thuyền vừa nhìn thấy phân lượng túi bạc kia, cmn, ta còn sợ cái rắm nguy hiểm? Xông lên a.

Rất nhanh, bọn họ liền càng ngày càng gần.

Phía trước có ba chiếc thuyền buồm đang bị một đám thuyền nhỏ của thuỷ tặc bao vây, mà chiếc thuyền lớn kia đang ở bên cạnh thuyền buồm đuổi đánh thuyền tặc, chỉ thấy chiếc thuyền lớn kia xoay người va chạm lung tung, hỏa súng trên mạn thuyền vang lên, đánh vô cùng náo nhiệt.

Thủy tặc bị đánh đến hoa rơi nước chảy, tan tác như chim tan.

Thi Lang hưng phấn đến mức nhảy dựng lên: "Mẹ nó, lợi hại! Thuyền lớn lợi hại! Chiếc thuyền lớn này mang đi đánh thuyền buồm ba cột buồm của người Phất Lang Cơ cũng không rơi xuống hạ phong, quá mạnh, quá mạnh a."

Đang gào thét vui vẻ thì tiếng nước vang lên ào ào, một tên thuỷ tặc đột nhiên từ dưới nước chui ra, hai tay bám vào mạn thuyền, lộn người một cái, nhảy lên thuyền.

Chương 953: Thân thủ tốt lắm

Trên tàu Vạn Lý Dương Quang, Giang Thành và Thiết Điểu Phi đang chỉ huy chiến đấu.

Một người phụ trách mũi thuyền, một người phụ trách đuôi thuyền, mỗi người dẫn theo một đội thuỷ binh, tấn công loạn xạ về đám thuỷ tặc.

Giữa khung cảnh hỗn loạn, Thiết Điểu Phi bỗng nhiên nhìn thấy, từ hạ du trên mặt sông có một chiếc thuyền con đang tiến tới, trên thuyền là một lão thuyền phu và một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi.

Bên này đang giao chiến, thuyền bè dân chúng đều tránh xa, nhưng chiếc thuyền con này chẳng những không tránh đi, ngược lại còn không ngừng áp sát.

Trong lòng Thiết Điểu Phi thầm mắng: Lão già con nít không hiểu chuyện ở đâu ra, chạy đến đây góp vui?

Vừa nghĩ đến đây, liền thấy mạn thuyền có một bóng người lóe lên, vèo một cái, một tên thuỷ tặc đã nhảy lên thuyền.

Thiết Điểu Phi: "Không xong rồi! Lão thuyền phu và đứa trẻ kia gặp nguy mất. Khoảng cách này, không giúp được gì rồi."

Tên thuỷ tặc nhảy lên thuyền này, là vừa rồi từ một chiếc thuyền tặc rơi xuống nước.

Hoá ra, lúc nãy tàu Vạn Lý Dương Quang dùng hoả súng nhắm vào thuyền tặc bắn loạn xạ, tên thuỷ tặc này lúc ấy đang ở trên một chiếc thuyền tặc, trên thuyền tổng cộng có sáu người, năm

người còn lại đều bị hoả súng bắn chết.

Vị nhân huynh này phát hiện trên thuyền không có chỗ nào để tránh đạn, tiếp tục ở lại trên thuyền chỉ có nước giống như đồng bọn bị bắn chết, vì vậy dứt khoát nhảy xuống sông.

Theo dòng nước trôi, hắn liền dạt đến bên cạnh thuyền của Thi Lang.

Vươn tay nắm lấy mạn thuyền bò lên, thuỷ tặc tùy ý quét mắt nhìn, một lão già, một thiếu niên, hắc hắc...

"Hai người các ngươi, cút xuống khỏi thuyền, chiếc thuyền này về tay ta rồi." Thuỷ tặc cười gằn.

Trong lòng lão thuyền phu kêu khổ một tiếng: Xong rồi!

Ông ta đang định nhảy xuống nước.

Liền nghe thấy Thi Lang hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi là tên ngu xuẩn phương nào, dám ăn nói cuồng ngôn? Bây giờ ngươi hạ đao xuống, có thể miễn chết."

Thuỷ tặc: "?"

Lão thuyền phu: "?"

Hai người có chút ngây người, đứa trẻ này khẩu khí thật lớn.

Thuỷ tặc tiến lên một bước, đao trong tay vung lên: "Chết cho gia."

Sau đó...

Hắn liền chết!

Thi Lang mượn lúc thuyền lắc lư, thân thể theo thuyền lắc một cái, nhẹ nhàng né tránh đao của hắn, đồng thời rút ra loan đao bên

hông, một đao chém bay đầu tên thuỷ tặc, động tác vô cùng gọn gàng dứt khoát, quả thực không giống một đứa trẻ.

Lão thuyền phu ngây người: "Công tử gia thân thủ thật tốt."

Thi Lang: "Hừ, đã nói là ta muốn đi tòng quân. Tên ngu xuẩn này còn tự mình dâng đầu tới, ngược lại giúp ta một việc lớn, ngay cả lễ vật ra mắt cũng có rồi."

Thiết Điểu Phi: "Ơ? Thân thủ của đứa trẻ kia thật nhanh nhẹn."

Đây không phải là trên đất liền, mà là trên chiếc thuyền tam bản, chiếc thuyền tam bản vốn đã không vững, lắc lư không ngừng, người phương Bắc chỉ cần đứng trên thuyền đã khó khăn, nhưng thiếu niên kia ở trên thuyền lại có thể dễ dàng né tránh phản kích, còn lợi dụng cả việc thuyền lắc lư.

Chỉ một chiêu này, có thể nhìn ra được thuỷ tính của hắn rất tốt.

Thiết Điểu Phi cũng không khỏi cảm thán: "Người phương Nam quả nhiên là chiến sĩ trên nước trời sinh, người phương Bắc chúng ta kém xa. Đứa trẻ này nếu được bồi dưỡng, nhất định sẽ là một viên mãnh tướng thuỷ quân."

Nam thuyền Bắc mã quả nhiên không phải nói chơi!

"Thiết lão gia, cẩn thận mạn trái, có người muốn leo lên thuyền."

Thiết Điểu Phi vội vàng thu hồi cảm thán của mình, tập trung chú ý vào việc đánh nhau, xông đến bên mạn trái, một phát súng hướng xuống dưới "đoàng" một tiếng, tên thuỷ tặc đang leo mạn thuyền kêu thảm một tiếng, rơi xuống nước.

Thi Lang ở đằng xa nhìn thấy một màn này, cũng không khỏi cảm thán: "Thuyền lớn thật lợi hại, võ công trước mặt loại thuyền

lớn này căn bản không có đất dụng võ, ngay cả leo lên mạn thuyền cũng không làm được."

Không mất bao lâu, trận chiến kết thúc.

Thuyền nhỏ của thuỷ tặc bắt đầu chạy tán loạn, ba chiếc thuyền buồm được cứu, như tiểu đệ bơi theo phía sau tàu Vạn Lý Dương Quang, bơi về hướng bến tàu An Khánh.

Một lượng lớn thuỷ tặc bị bắt, bị áp giải lên tàu Vạn Lý Dương Quang, trói lại ném vào khoang thuyền, chuẩn bị mang về lao động cải tạo. Còn những chiếc thuyền tam bản nhỏ của thuỷ tặc bị tịch thu, đều bị trói dây kéo theo sau thuyền buồm, kéo thành một mảng lớn.

Ngay khi các thuỷ binh đang bận rộn dọn dẹp chiến trường, Thiết Điểu Phi chú ý tới, tổ hợp lão thuyền phu và thiếu niên kỳ quái kia cũng đã đến gần, đến bên dưới mạn tàu Vạn Lý Dương Quang, thiếu niên ngẩng đầu, lớn tiếng gọi: "Các vị anh hùng trên thuyền, xin chào, ta tên Thi Lang, xin cho ta lên thuyền, ta có thư giới thiệu..."

Mọi người còn chưa để ý mấy câu đầu tiên của hắn, nhưng nói đến ba chữ cuối cùng "thư giới thiệu", mọi người trên thuyền lại khẽ giật mình, ơ?

Vật như thư giới thiệu, rất có phong cách của thôn Cao Gia.

Công nhân kỹ thuật thôn Cao Gia khi chuyển công tác, đều sẽ cầm theo thư giới thiệu của đơn vị cũ đến đơn vị mới để báo cáo.

Thiếu niên này có thể nói ra ba chữ thư giới thiệu, liền trực tiếp được coi như người nhà mà đối đãi.

Một thuỷ binh từ trên mạn thuyền thò đầu ra, cười nói: "Ta ném xuống một sợi dây, ngươi có thể leo lên được không?"

Thi Lang tự tin nói: "Chỉ cần một sợi dây là đủ."

Thuỷ binh phất tay, một sợi dây dài được ném xuống.

Chỉ thấy Thi Lang hai tay bám vào dây, hai chân dẫm lên mạn thuyền, giống như đang đi bộ theo chiều ngang, không mất bao lâu đã đi lên mạn thuyền Vạn Lý Dương Quang, đứng vững vàng.

Các thuỷ binh cũng không khỏi đồng thanh kêu lên: "Thiếu niên hảo thân thủ."

Thiết Điểu Phi từ trong đám thuỷ binh chen ra, lúc nãy hắn đã từng gặp qua thiếu niên này, bây giờ thấy hắn leo thuyền cũng không cảm thấy bất ngờ, cười nói: "Ngươi nói ngươi có thư giới thiệu?"

Thi Lang đưa tay ra sau lưng sờ soạng, lấy ra một cái đầu thuỷ tặc.

Các thuỷ binh: "..."

Thiết Điểu Phi cười lắc đầu: "Thứ này không phải thư giới thiệu."

Thi Lang: "Lễ vật ra mắt còn không bằng thư giới thiệu sao?"

Mọi người đều cười.

Lúc này Thi Lang mới đưa tay vào trong ngực, lấy ra thư giới thiệu mà Chu Phiêu Linh đưa cho hắn, hai tay dâng lên cho Thiết Điểu Phi.

Thiết Điểu Phi mở ra xem, chậc, là do vị đại hiệp không đáng tin cậy Chu Phiêu Linh viết, nhưng nội dung lại khiến hắn không thể không coi trọng, thiếu niên này lại là nhân vật mà Thiên Tôn coi trọng.

Nhưng mà...

Thiên Tôn cố ý dặn dò một câu: "Cần tăng cường giáo dục tư tưởng phẩm đức, giáo dục tinh thần dân tộc cho hắn."

Thiết Điểu Phi cất thư giới thiệu đi, trên mặt treo nụ cười: "Hoá ra là do Chu Phiêu Linh giới thiệu, được, vậy thì chiếc thuyền này của chúng ta, ngươi có thể tùy ý tham quan, không có bất kỳ hạn chế nào."

Thi Lang mừng rỡ: "Ơ? Thư giới thiệu của Chu đại thúc lợi hại như vậy sao? Hắn... Hắn là nhân vật lợi hại như vậy sao? Ta còn tưởng rằng hắn chỉ là một đại thúc không đáng tin cậy, hắn còn nói là thập bội hoàn khố."

Thiết Điểu Phi cười nói: "Hắn không đáng tin cậy thì đúng là không sai, nhưng người không đáng tin cậy chưa chắc không thể giới thiệu ra người đáng tin cậy, ngươi có thể ở lại đây hay không, mấu chốt vẫn là phải xem bản lĩnh của chính ngươi."

Thi Lang tự tin tràn đầy: "Bản lĩnh của ta sẽ không để các người thất vọng."

Thiết Điểu Phi mỉm cười: "Tốt, vậy chúng ta hãy cùng chờ xem, tiếp theo, ngươi đi tham quan trước nhé?"

Thi Lang vui mừng nói: "Vậy thì tốt quá."

Hắn reo hò một tiếng, người đã xông vào trong khoang thuyền.

Điều đầu tiên muốn tìm hiểu rõ ràng, chính là chiếc thuyền khổng lồ này rốt cuộc có bao nhiêu khẩu đại pháo, hắn có thể nhìn ra được, tuy bên ngoài chiếc thuyền này không nhìn thấy pháo, nhưng bên trong nó nhất định có pháo, dãy cửa sổ nhỏ bên mạn thuyền kia nhất định là họng pháo, chỉ là dùng nắp che giấu lại.

Chương 954: Huyết chiến vịnh Liêu La

Thi Lang chạy vài vòng trên thuyền, ba mươi hai khẩu đại pháo trên thuyền, khiến hai mắt hắn sáng rực, số lượng pháo này, hoàn mỹ nghiền ép chiến thuyền ba cột buồm của người Phất Lang Cơ. Hơn nữa sức vận chuyển hàng hóa của chiếc thuyền này, nghiền ép chiến thuyền lớn của người Hà Lan.

Cho dù là hoả lực hay là sức vận chuyển, đều vượt qua chiến thuyền phương Tây cùng thời kỳ.

"Lợi hại quá, loại thuyền lớn này nếu có mười mấy chiếc, có thể đánh tới tận tổng bộ của Công ty Đông Ấn Độ."

Thi Lang kích động không thôi.

Giang Thành và Thiết Điểu Phi không khỏi kinh ngạc nói: "Công ty Đông Ấn Độ? Là cái gì?"

Thi Lang thở dài nói: "Là công ty mà người Phất Lang Cơ thành lập ở Nam Dương, trên danh nghĩa tuy là công ty, nhưng trên thực tế lại là tổng bộ hải quân, người phương Tây lái thuyền lớn vượt vạn dặm mà đến, không ngừng dòm ngó khu vực ven biển Đông Nam của nước ta. Hiện tại bọn họ đã xây dựng căn cứ trên đảo Di Châu... Nếu không sớm tiêu diệt bọn họ, e rằng đảo Di Châu sẽ bị người phương Tây chiếm mất."

Giang Thành và Thiết Điểu Phi đều là lần đầu tiên nghe nói chuyện này, không khỏi ngẩn người: "Người phương Tây có thể lợi hại như vậy sao? Không đến mức đó chứ, người phương Tây có thể có bao nhiêu người? Đại Minh ta tùy tiện phái ra một đội quân,

là có thể đánh cho bọn họ sống dở chết dở."

Thi Lang: "Hai vị cũng nên tìm hiểu thêm về tình hình ven biển đi."

Kỳ thật không chỉ có hắn nghĩ như vậy, trong lòng Lý Đạo Huyền cũng có ý nghĩ tương tự: Không được, ngay cả người của thôn Cao Gia ta cũng đều không nắm rõ tình hình, xem ra, ta phải giảng giải cho bọn họ biết người phương Tây lợi hại như thế nào.

Chuyện này phải nói như thế nào đây?

Ha!

Cách tốt nhất, đương nhiên chính là điện ảnh.

[Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh] đã mang đến ảnh hưởng to lớn cho địa bàn do thôn Cao Gia kiểm soát, muốn để cho bọn họ đề cao cảnh giác với người phương Tây, biện pháp tốt nhất, đương nhiên là làm thêm một bộ phim tương tự, phải để cho bọn họ nhìn thấy dã tâm của người phương Tây, cũng như thành tựu mà người phương Tây đạt được về mặt kỹ thuật, mới có thể khiến mọi người coi trọng.

Lý Đạo Huyền nhảy lên trên thùng gỗ có viết hai chữ "Bồ Châu", tầm nhìn xoẹt một cái nhảy đến "Văn phòng minh tinh Thế giới phồn hoa" ở Bồ Châu.

Vừa mới chuyển đến, liền thấy Lão Nam Phong đang túm lấy cổ áo Trần Thiên hộ: "Ngươi lại đây, diễn cho tử tế vào, đừng có mà chạy trốn khắp nơi."

Trần Thiên hộ: "Nam Phong ca tha mạng, tha mạng a, đừng bắt ta diễn Hoàng Đài Cát, cầu xin ngươi."

Lão Nam Phong: "Ngươi là ngày đầu tiên ở dưới trướng ta sao? Không biết ta tâm ngoan thủ lạt hay sao? Tha mạng? Tha mạng

con khỉ! Cho ngươi năm phút thay trang phục của Hoàng Đài Cát, đổi kiểu tóc, nếu không đừng trách ta không khách khí."

Sát khí của Lão Nam Phong vừa được thả ra, Thường Uy cũng phải quỳ xuống.

Trần Thiên Hộ không dám phản kháng, ngoan ngoãn cúi đầu, thay trang phục.

Đúng lúc này...

Thiên Tôn đến, hình thêu Thiên Tôn trên ngực Lão Nam Phong mở miệng: "Xin chào các đồng chí."

Tất cả mọi người vội vàng đồng thanh đáp: "Tham kiến Thiên Tôn!"

Lý Đạo Huyền: "Lão Nam Phong, ta muốn quay một bộ phim về hải chiến."

"Phim về thuỷ chiến?" Lão Nam Phong vừa nghe thấy câu này, lập tức khó xử nói: "Cái này... Phải quay như thế nào? Người ở đây của ta, đều là vịt lên cạn a."

"Cái này à..." Lý Đạo Huyền: "Ta sẽ để Bạch Diên phái thuỷ quân đến phối hợp với ngươi diễn xuất, bên ngươi cần phải làm chính là, tìm người viết một kịch bản hay một chút, biên soạn câu chuyện ra."

Lão Nam Phong: "Vâng, vậy thì không thành vấn đề, không biết Thiên Tôn muốn quay trận thuỷ chiến nào? Là trận chiến Xích Bích? Hay là Hàn Tín - trận chiến sông Duy Hà? Chu Nguyên Chương, Trần Hữu Lượng - thuỷ chiến hồ Bà Dương?"

"Đều không phải!" Lý Đạo Huyền nói: "Ta muốn quay hải chiến vịnh Liêu La."

Lão Nam Phong: "???"

Tất cả mọi người có mặt: "???"

Hải chiến Liêu La Loan cũng chỉ mới xảy ra được hai năm, người ở nội địa phần lớn đều còn chưa biết đến trận chiến này.

Lý Đạo Huyền chỉ đành giới thiệu đơn giản một chút: "Đây là một trận hải chiến giữa thuỷ sư nhà Minh, và người Hà Lan..."

Y vừa mới dứt lời, Trần Thiên hộ ở bên cạnh hai mắt sáng lên: "Nhân vật phản diện trong bộ phim này, là người phương Tây?"

Lý Đạo Huyền: "Đúng vậy!"

Trần Thiên Hộ mừng rỡ: "Ha ha ha ha, ta không thể nào diễn vai người phương Tây được, ha ha ha ha, ta không thể nào diễn vai người phương Tây được, cho dù viết kịch bản như thế nào, lần này cũng sẽ không phải là ta diễn vai phản diện, ha ha ha ha."

Lý Đạo Huyền: "Trong phim có một tên hải tặc làm tay sai cho người phương Tây, hải tặc đại hán gian này tên là Lưu Hương."

Trần Thiên Hộ: "!!!"

Lão Nam Phong: "Ồ? Hải tặc đại hán gian? Tay sai của người phương Tây sao?"

Nói xong câu đó, ánh mắt của Lão Nam Phong chuyển về phía Trần Thiên hộ.

Trần Thiên hộ: "Đừng mà, đừng mà! Đừng mà a a a a a!"

Tiếng kêu thê lương, vang vọng trong văn phòng minh tinh.

Người nghe thấy đều rơi lệ.

Tối hôm đó, mấy vị tú tài nghèo được "Văn phòng minh tinh

Thế giới phồn hoa" thuê làm biên kịch, bắt đầu nỗ lực công tác, biên soạn câu chuyện, viết kịch bản, xây dựng nhân vật...

Mà cùng lúc đó, Lý Đạo Huyền lại gọi điện thoại cho Thái Tâm Tử: "Lão Thái, mô hình chiến thuyền lớn thời đại hàng hải của Tây Ban Nha, chỗ cậu chắc là có sẵn chứ?"

"Có chứ! Đương nhiên là có sẵn, thứ này mà tôi cũng không có, thì còn bán mô hình cái gì nữa."

"Tốt lắm, thứ này cho tôi 11 chiếc."

Thái Tâm Tử kinh ngạc nói: "Cậu nói muốn 10 chiếc, hoặc là 12 chiếc ta đều có thể hiểu được, 11 chiếc này là có ý gì? Ngụ ý cậu là một lão quang côn sao?"

Lý Đạo Huyền: "Tôi và cậu không giống nhau, độc thân vui vẻ, còn cậu lại phải khúm núm dưới váy vợ mình."

Thái Tâm Tử: "Cậu hiểu cái rắm, trong nhà tôi mới là lão đại, tôi ra lệnh một tiếng, cô ấy lập tức ngoan ngoãn nấu cơm giặt giũ, nửa câu oán hận cũng không dám nói."

Lý Đạo Huyền đang muốn thổ tào hắn một câu, liền nghe thấy đầu dây bên kia vang lên một tiếng kêu thảm thiết...

Yên tĩnh, yên tĩnh đến quỷ dị...

Mấy giây sau, một bé gái non nớt bắt máy: "Chú Lý, ba cháu đang bị đánh. Mẹ cháu nói ba cháu trang bức, muốn dạy dỗ ba cháu. Tai của ba cháu đều bị véo thành hình xoắn rồi."

Lý Đạo Huyền: "Phốc ha ha ha!"

Bé gái: "Trang bức là có ý gì ạ?"

Lý Đạo Huyền: "Đó là lời nói xấu xa không dễ nghe, ba cháu chính là bởi vì nói lời nói xấu xa như vậy, cho nên mới bị mẹ cháu

dạy dỗ, cháu đừng học theo nhé, nếu không mẹ cháu cũng sẽ dạy dỗ cháu đấy."

Bé gái: "Oa, vậy cháu không học theo đâu."

"Ngoan!"

Ngày hôm sau, mười một mô hình chiến thuyền lớn của Tây Ban Nha được đưa đến, đều là "mô hình tĩnh", bên trong không có động cơ pin mặt trời gì cả.

Bởi vì Lý Đạo Huyền cũng không phải là thật sự muốn dùng những chiếc thuyền này để đánh nhau, chỉ đơn thuần là dùng để quay phim, làm đạo cụ bối cảnh mà thôi.

Đạo cụ đã vào chỗ...

Các vị tú tài nghèo làm biên kịch ở dưới sự chỉ điểm tận tay của Lý Đạo Huyền, cũng đã viết xong kịch bản.

Nhân vật chính của câu chuyện, được thiết lập là một thiếu niên sống ở ven biển đảo Di Châu, vốn dĩ cuộc sống rất yên bình. Bỗng một ngày, người Hà Lan lái những chiếc thuyền buồm khổng lồ đến ngôi làng nhỏ nơi cậu sinh sống, tàn sát tất cả nam nữ già trẻ trong làng, đốt sạch ngôi làng. Sau đó xây dựng một tòa thành, tên là thành phố San Salvador.

Cậu bé may mắn trốn thoát khỏi ngôi làng, nhặt về một mạng.

Trốn đến đại lục, gia nhập thuỷ sư triều đình.

Không lâu sau, người Hà Lan lại nhòm ngó Phúc Kiến Kim Môn, dưới sự dẫn đường của tên hải tặc Lưu Hương, người Hà Lan lái 11 chiếc thuyền buồm lớn, hùng hổ xông đến.

Một trận đại hải chiến, chính thức mở màn!

Tên phim "Huyết chiến vịnh Liêu La".

Chương 955: Rất quy củ

Lão Nam Phong nhìn kịch bản, cảm thấy có chút khó làm.

"Thiên Tôn, cái câu chuyện [Huyết Chiến vịnh Liêu La] này,hầu như toàn bộ bối cảnh đều là ở bờ biển, trên mặt biển, chúng ta không có môi trường để quay như vậy a."

"Chuyện này rất đơn giản, khi các ngươi quay cảnh, phía sau treo một tấm vải xanh thật lớn là được rồi."

"Cái gì? "

Lão Nam Phong nghe không hiểu, treo một tấm vải xanh làm bối cảnh là tình huống gì?

Có điều, Thiên Tôn đã hạ lệnh, mọi người cứ làm theo là được.

Tiếp theo chính là vấn đề địa điểm quay phim ...

Hoàng Hà dùng để quay cảnh hải chiến thì tương đối không thích hợp, thứ nhất là dòng sông hẹp, mấy chục, mấy trăm thuyền chiến giao chiến, cảnh tượng hoành tráng căn bản không bày ra được. Thứ hai là dòng nước chảy xiết, nháy mắt có thể đẩy thuyền trôi đi mười mấy mét, như vậy quay phim rất dễ xảy ra tai nạn.

Lão Nam Phong suy nghĩ nát óc, cuối cùng chọn địa điểm quay phim là "hồ Ngũ Tính" ở phía đông bắc thành Bồ Châu, hồ này là hồ nước ngọt lớn nhất Sơn Tây, mặt hồ rộng có thể đạt tới năm dặm, nước hồ cũng không động giống như nước sông, lấy ra quay phim ngược lại là tương đối dễ dàng.

Lão Nam Phong bẩm báo với Thiên Tôn mẫu sản xuất hàng loạt: "Ở trên hồ quay cảnh chiến đấu diện rộng cự ly xa, phía sau

không có cách nào treo vải xanh a."

Thiên Tôn: "Không sao, chỗ nào treo vải xanh được thì treo, không được thì cứ quay trực tiếp, phông nền ta sẽ tìm người xử lý."

Lão Nam Phong nghe hiểu: Vấn đề phông nền, Thiên Tôn sẽ dùng tiên thuật xử lý, vậy thì không cần lo lắng, làm thôi.

Bộ phim này là Lý Đạo Huyền tự mình đưa ra yêu cầu, muốn làm là nâng cao ý thức cảnh giác với người Tây Dương trong toàn dân, đương nhiên cũng phải dốc toàn lực đầu tư.

Bạch Diên điều động một lượng lớn binh sĩ thuỷ quân từ Tiểu Lãng Để để bọn họ phụ trách sắm vai hải tặc Tây Dương và thuỷ quân Đại Minh, hải tặc bộ hạ Lưu Hương.

Những việc này đều dễ làm, nhưng mà...

Một chuyện nan giải đã đến!

Bên hải tặc Tây Dương, thượng tướng năm sao MacArthur ... A, đánh nhầm, là hạm đội đề đốc Putmans, cùng với mấy tên hộ vệ thân cận diễn chung, nhất định phải là người Tây Dương tóc vàng mắt xanh mới được.

Hậu thế có thể tìm được mấy người Tây Dương đóng phim bất cứ ở đâu, những người Tây Dương này còn hoàn toàn không ngại đóng vai người xấu, thậm chí còn có người Nhật Bản chạy đến TQ, chuyên đóng vai đại tá trong phim kháng Nhật ...

Nhưng ở thời Minh Mạt này, muốn tìm một người Tây Dương thật sự là khó, khó, khó.

Làm sao mới có thể tìm được người Tây Dương đóng phim đây?

Lão Nam Phong trong đầu nảy số,tìm đến Vương Trưng.

Vương Trưng đã từng bỏ vốn xây dựng một nhà thờ Thiên Chúa ở Tây An. Vương Trưng đứng ra, thông qua quan hệ của nhà thờ Thiên Chúa, rất nhanh đã tìm được một đám người Tây Dương.

Những người Tây Dương này sống rất chật vật ở Châu Âu, đành phải đi theo thuyền hải tặc đến phương Đông tìm kiếm "hoàng kim chi quốc", người nào người nấy quần áo lam lũ, mặt mày hốc hác. Bọn họ đã biết, hoàng kim chi quốc là có thật, nhưng muốn ở hoàng kim chi quốc có được hoàng kim thì cũng phải làm việc, không phải là hoàng kim khắp nơi mặc cho bọn họ nhặt.

Lão Nam Phong bỏ ra một chút tiền, liền đưa đám người này lên xe lửa đi Bồ Châu ... --

Thi Lang theo Giang Thành và Thiết Điểu Phi đi tới bến tàu An Khánh, bên cạnh một "Binh doanh thuỷ quân" dựng tạm thời.

Phủ An Khánh vốn cũng có thủy quân "Tào Giang", chỉ là võ bị hoang phế, binh viên không đủ, toàn bộ "Tào Giang" đã danh tồn thực vong. Hơn nữa trong cái "Tào Giang" vô dụng ấy còn có mạng lưới quan hệ chằng chịt phức tạp, một võ quan ăn không ngồi rồi sau lưng, rất có thể là một mạng lưới quan hệ như mạng nhện chống lưng cho hắn.

Sử Khả Pháp không phải là quan viên có hậu đài cứng rắn, thủ đoạn cứng rắn, không động được vào mạng lưới quan hệ phức tạp đó, cũng không có tinh lực để động.

Thà rằng không để ý đến "Tào Giang" cũ, mặc kệ bọn họ mục nát.

Bắt đầu từ số không còn tốt hơn!

Năm đó Tề Kế Quang kháng Oa tổ kiến Thích gia quân, cũng là

bắt đầu từ số không.

Thủy binh thôn Cao Gia dựng tạm một doanh trại ở bến tàu An Khánh, sau đó tổ chức dân công, xây dựng lại một thuỷ binh doanh mới.

Lúc Thi Lang đến, tân binh doanh còn chưa xây xong, hắn chỉ có thể đến doanh địa tạm thời.

Doanh địa cũng không lớn, trên tàu Vạn Lý Dương Quang chỉ có một trăm hai mươi tên thủy binh, cho nên chỉ dựng một doanh địa nho nhỏ.

Nhưng doanh địa nho nhỏ này, lại có vẻ rất quy củ, rất sạch sẽ.

Dù sao Thi Lang cũng chỉ là một đứa trẻ, bước vào doanh trại hắn khá là hưng phấn, nhìn trái, nhìn phải, đột nhiên nhìn thấy hai tên thủy binh đang khiêng một cái sọt lớn đi tới, trong sọt toàn là thịt hun khói lâu năm, cả một sọt lớn thịt hun khói.

Thi Lang không khỏi "ây" một tiếng: "Đây là quân lương của các ngươi?"

Thủy binh cười: "Đúng vậy! Quân lương lần này đổi khẩu vị, phân phát cho mọi người thịt hun khói."

Thi Lang: "Xì!"

Tuy rằng hắn còn là một đứa trẻ, kiến thức còn chưa tính là rộng rãi, nhưng cũng biết cho binh lính bình thường ăn cái này, không phải tướng quân bình thường có thể gánh vác nổi, trong nhà lão bản của quân đội này đúng là có mỏ.

Đi tới trướng bồng lớn giữa doanh địa, Thi Lang còn tưởng rằng đi vào sẽ nhìn thấy hữu tham nghị Sử Khả Pháp, trong lòng có chút hưng phấn, thậm chí còn chuẩn bị sẵn những lời chào hỏi

ở trong lòng.

Ai ngờ vừa vào trướng bồng, liền thấy Giang Thành và Thiết Điểu Phi đang ngồi ở ghế trên, Sử Khả Pháp gì đó thì căn bản không có ở đây.

Giang Thành ngồi ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thi Lang, ngươi cầm thư giới thiệu đến chỗ ta, là muốn gia nhập quân đội sao? Ta có lời nói xấu nói trước, gia nhập quân đội ở chỗ ta, quy củ rất nhiều, quy củ nhiều hơn so với bộ đội khác không chỉ mười lần..."

Thi Lang: "Ồ, nơi này do hai vị phụ trách sao? Nơi này không phải do Sử Khả Pháp Sử đại nhân phụ trách sao?"

Thiết Điểu Phi cười nói: "Ở đây chỉ là một đội dân đoàn, trước mắt tạm thời do Giang giáo viên phụ trách, mà ta chỉ là khách mời, còn Sử Khả Pháp a, hắn càng là khách mời trong khách mời, không hoàn toàn coi là người của bọn ta."

Thi Lang: "???"

Thiếu niên vẻ mặt mờ mịt, hắn vốn dĩ mặt lớn trán rộng, loại mặt lớn này bày ra vẻ mặt mờ mịt, trông càng thêm thú vị so với người bình thường.

Hồi lâu, Thi Lang mới lúng túng nói: "Ta...muốn phong hầu bái tướng...trở nên nổi bật, ta muốn... Muốn gia nhập quân đội chính quy."

Giang Thành và Thiết Điểu Phi nhìn nhau, cười nói: "Ừm, hiện tại xem ra, ở chỗ ta hình như trên danh nghĩa không phải rất chính quy, có điều...ở phương diện quân kỷ và chiến lực bên ta lại rất chính quy. Có nguyện ý gia nhập quân đội ở chỗ bọn ta hay không, là tự do của ngươi, ngươi có thể so sánh một chút sau đó lại quyết định."

Nói lời này, Thi Lang lại do dự.

Quả thực, sau khi hắn tham quan tàu Vạn Lý Dương Quang liền cảm thấy sức chiến đấu của tàu này rất mạnh, hỏa súng của thủy binh trên tàu cũng rất lợi hại, nếu luận chiến lực, thủy quân Đại Minh không có một chiếc thuyền nào có thể sánh bằng Vạn Lý Dương Quang.

Hơn nữa khi hắn tham quan trên tàu cũng nhìn thấy quân kỷ của tàu này, quả thực là kỷ luật nghiêm minh, từng binh lính một đều ôn hòa lễ phép, đối nhân xử thế cũng không hề nhìn ra hơi thở của ngang ngược kiêu ngạo.

Đây quả thực là một đội quân còn chính quy hơn cả quân đội chính quy!

Chỉ là... Nghe bọn họ nói, đây chỉ là một đội dân đoàn, ta về sau muốn phong hầu bái tướng, chấn hưng huy hoàng ngày xưa của Thi gia, gia nhập dân đoàn làm sao được?

Đang do dự không quyết được, đột nhiên rèm cửa trướng bồng bị vén lên, Sử Khả Pháp vội vàng chạy vào: "Giang giáo viên, Thiết viên ngoại, tặc quân Tây Doanh Bát Đại Vương đánh tới, hai vị mau tới giúp."

Chương 956: Không có so sánh thì không có tổn thương

Giang Thành "ây da" kêu một tiếng: "Lại tới? Sử đại nhân, chúng ta vừa mới đánh thủy tặc Hoàng Mai hồi doanh, binh lính còn chưa kịp ăn hai ngụm cơm nóng nữa."

Sử Khả Pháp tỏ ra lúng túng: "Bản quan biết các ngươi rất vất vả, nhưng Tây Doanh Bát Đại Vương từ trên bộ đánh tới, nó còn nguy hại hơn so với thủy tặc Hoàng Mai từ trên nước đánh tới. Trên bộ khắp nơi đều là thôn trang và trấn nhỏ, tặc quân sẽ gây hại đến hàng vạn bách tính, bản quan cũng chỉ đành để các ngươi vất vả."

Giang Thành thở dài: "Vì bách tính, mệt nhọc một chút, khổ cực một chút, cũng nhận."

Hắn đứng dậy, chạy ra khỏi doanh trướng, rất nhanh, bên ngoài liền vang lên tiếng hắn hô to: "Khẩn cấp xuất động, khẩn cấp xuất động."

"Oa, lại xuất động? "

"Chúng ta vừa mới trở về."

"Không có thời gian cho ngươi oán trách, trong vòng năm phút hoàn thành chuẩn bị xuất phát."

Bên ngoài lập tức yên tĩnh trở lại, thời gian năm phút không dài, binh lính không còn thời gian oán trách, nhanh chóng làm chuẩn bị xuất chinh.

Tất cả mọi người tuy rằng đều rất gấp, nhưng lại kết cấu rõ

ràng, không hoảng loạn một chút nào.

Lần này Thi Lang nhìn thấy Sử Khả Pháp, hai mắt tức thì sáng lên, tiến lên một bước dài, hành đại lễ với Sử Khả Pháp: "Sử đại nhân."

Sử Khả Pháp: "Ơ? Ngươi là?"

Thi Lang: "Ta là Chu Phiêu Linh Chu đại thúc giới thiệu tới, muốn gia nhập quân đội giết địch, tương lai phong hầu bái tướng, làm một đại tướng quân."

Sử Khả Pháp hiện tại đang bận rộn, nghe nói là Chu Phiêu Linh giới thiệu, liền lười nghe phía sau: "Muốn gia nhập quân đội? Ngươi tìm Giang Thành Giang giáo viên đi."

Thi Lang: "Tiểu tử muốn gia nhập quan binh chính quy của triều đình."

Sử Khả Pháp làm vẻ mặt cổ quái: "Quan binh chính quy của triều đình a? Ờ... hiểu rồi! Tốt lắm, ngươi tạm thời đi theo bên cạnh bản quan, bản quan dẫn ngươi đi xem quan binh chính quy."

Nói xong, Sử Khả Pháp liền chạy nhanh như bay ra ngoài, Thi Lang vội vàng đuổi theo phía sau.

Chỉ thấy Sử Khả Pháp giống như hai chân mọc Phong Hỏa Luân, xông vào doanh trại vệ binh An Khánh chính quy của triều đình cách đó không xa, lớn tiếng quát: "Tặc khấu bộ hạ Bát Đại Vương, đang cướp bóc Túc Tùng, tất cả mọi người lập tức chỉnh đốn quân đội xuất phát."

Hắn vừa hô lên, vệ sở binh của An Khánh vệ cũng "vội vàng" bắt đầu hành động.

Quân quan của vệ sở lười biếng bắt đầu mặc giáp, trên người hắn không có chút cơ bắp nào, cả người béo phì, lúc mặc giáp phải

mấy gia đinh vây quanh hắn xoay tới xoay lui, nửa ngày cũng không mặc xong giáp.

Tướng quân nào, binh lính nấy.

Binh lính đương nhiên cũng không khá hơn chút nào, từng vệ sở binh không khác biệt với nông dân bình thường là bao, vừa nghe nói muốn đánh trận, trước tiên là bắt đầu hỗn loạn, trong doanh trại gà bay chó sủa, khắp nơi đều có người đang chạy loạn.

Còn có người trần truồng, xách quần từ nhà xí chậm rì rì đi ra, vừa đi còn vừa ngửi ngón tay của mình...

Thi Lang: "..."

Không có so sánh thì không có tổn thương, Thi Lang nghĩ đến dân đoàn vừa rồi nhìn thấy, lại so sánh với quan binh bên này, trên mặt viết một chữ lúng túng thật lớn.

Có điều, hiển nhiên Sử Khả Pháp đã không thèm để ý đến cái này, vẻ mặt lạnh nhạt nhìn quan binh chậm rì rì nháo nhào, hắn cũng không giục, bởi vì hắn biết giục cũng vô dụng.

Ngươi có giục thế nào cũng không thể nào để ốc sên chạy nhanh như báo săn.

Biện pháp duy nhất, chỉ có thể là đợi ốc sên kiếp sau đầu thai thành báo săn.

Sử Khả Pháp có thể nhịn, Thi Lang lại không nhịn được, hắn vốn là thiếu niên, thiếu niên có thể không quá câu nệ lễ nghi, nhìn thấy thứ chướng mắt còn sẽ gào thét lên.

Thi Lang phẫn nộ nói: "Các ngươi sao có thể như vậy? Tặc quân đánh tới, các ngươi còn thong thả ở đây?"

Vệ sở binh quay về hắn trợn trắng mắt, nếu không phải nhìn

thấy hắn đi theo Sử Khả Pháp vào đây, có lẽ đã có người trở mặt, nhưng Sử Khả Pháp giúp hắn chống lưng, ngược lại là không có ai dám động thủ với Thi Lang.

Bọn họ chỉ thoáng nhanh hơn động tác một chút.

Từ ốc sên tiến hóa thành rùa đen...

Đối với ốc sên mà nói, tốc độ của rùa đen đã có thể xưng là "quá nhanh", ốc sên đã dốc hết toàn lực.

Thi Lang: "A a a, tức chết ta. Sử đại nhân, cái thứ này, ngài không quản cho tốt sao?"

Sử Khả Pháp thở dài một tiếng: "Muốn quản, nhưng rất khó quản, ngươi cho rằng ngươi quản là một tiểu binh, kết quả vợ của thúc thúc hắn rất có thể là một đại quan, đồng hương của đại quan này lại là một đại quan nào đó, lão sư của đại quan này lại là một đại quan nào đó..."

Thi Lang: "!"

Nói đến đây, Sử Khả Pháp cũng không vui: "Ài!"

Cũng không biết dây dưa bao lâu, quan binh rốt cục cũng chuẩn bị xong, lác đác năm trăm người tập hợp lại một chỗ.

Bọn họ đi ra khỏi doanh trại, mới phát hiện Giang Thành suất lĩnh dân đoàn, đã chờ đợi từ lâu ở bên ngoài.

Quan binh bên này ồn ào huyên náo, quân trận xiêu xiêu vẹo vẹo, không ra thể thống gì.

Dân đoàn bên kia lại chỉnh tề, đội ngũ một trăm hai mươi người có vẻ quân dung nghiêm nghị.

Thi Lang nhìn trái một cái, nhìn phải một cái, tâm tình phức tạp.

Sử Khả Pháp: "Chúng ta đi đường thủy, tốc hành đi tới Túc Tùng!"

Dân đoàn lập tức lên tàu Vạn Lý Dương Quang, quan binh thì lên đủ loại thuyền nhỏ, thuyền nhỏ của vệ sở binh lâu năm ít tu sửa,tất cả đều có hư hại. Trên thuyền đừng nói là đại pháo, ngay cả mấy thứ như hỏa súng, hỏa tiễn, dầu hỏa cũng không chuẩn bị được bao nhiêu.

Binh lính chèo thuyền cũng lười biếng, không chịu ra sức. Tàu Vạn Lý Dương Quang coi như dùng tốc độ hành trình cũng nhanh hơn bọn họ rất nhiều, đi một đoạn còn phải dừng lại chờ bọn họ một chút.

Thi Lang càng nhìn càng kinh hãi, rốt cuộc bên nào là quân chính quy, đã không phân biệt rõ ràng.

May là đường thủy vẫn nhanh hơn rất nhiều so với đường bộ, từ cảng An Khánh đến bờ sông Túc Tùng, cũng chỉ hai trăm dặm đường thủy, chèo thuyền cũng chỉ thời gian nửa ngày, nhẹ nhàng thoải mái là tới.

Phía trước chính là trấn Hối Khẩu!

Chỉ thấy trấn Hối Khẩu nho nhỏ, đang bị tặc quân công kích.

Trên nước là thủy tặc Hoàng Mai, đang dùng một đống thuyền nhỏ phong tỏa bến tàu trấn Hối Khẩu. Mà trên bộ là bộ đội tặc quân của Tây Doanh Bát Đại Vương, nhân số mấy ngàn, vây quanh thị trấn bốn phía tấn công. Khung cảnh vây công bốn phía này, rõ ràng là không muốn bỏ qua một bách tính nào trong trấn, đều muốn cướp sạch tất cả.

Thân sĩ trong trấn tổ chức dân đoàn, liều chết chống cự.

Giang Nam bởi vì có vấn đề lịch sử giặc Oa, trang bị của dân đoàn ngược lại phong phú hơn dân đoàn phía Tây Bắc, không ít

dân binh tự mình chuẩn bị hỏa súng, các giáo viên của dân đoàn cũng giàu có hơn giáo viên phía Tây Bắc, loại lợi khí phòng ngự như dầu sôi liều mạng hắt xuống tường.

Bên cạnh tường thành đánh cũng rất náo nhiệt.

Sử Khả Pháp vừa thấy cảnh tượng này, làm sao có thể nhịn được, lớn tiếng hạ lệnh: "Lập tức cứu viện trấn Hối Khẩu."

Sau một câu mệnh lệnh, thuyền nhỏ của quan binh xoát xoát xoát, đồng loạt chậm lại.

Binh lính sợ chiến! Không dám tiến lên!

Thi Lang thốt ra một câu chửi quốc dân: "ĐM."

Lại thấy tàu Vạn Lý Dương Quang vèo một cái, từ tốc độ hành trình chuyển sang tốc độ chiến đấu, xông lên.

Giống như mãnh long quá giang, tựa như thần binh từ trên trời giáng xuống.

Thủy tặc Hoàng Mai vừa nhìn thấy Vạn Lý Dương Quang Hiệu, liền giống như chuột thấy mèo: "Thuyền quái dị kia lại tới nữa rồi, mẹ kiếp, lại là lá cờ năm màu kia! Chạy mau, thứ này chúng ta đánh không lại."

Thuyền thủy tặc đang phong tỏa bến tàu trấn Hối Khẩu, nhất thời chim bay tán loạn.

Chương 957: Ta quyết định rồi

Bến tàu trấn Huệ Khẩu, gần như trong nháy mắt đã bị tàu Vạn Lý Dương Quang đoạt lại.

Đám quan binh rác rưởi ở phía sau vừa nhìn: Ủa? Cái đùi này to ghê. Ôm chặt lấy nào!

Lũ quan binh thủy sư "Thao Giang" vừa rồi còn không dám tiến lên, giờ thì dám tiến lên rồi, bám theo sau Tàu Vạn Lý Dương Quang, gào thét xông về phía trước. Tiếng la rất vang dội, thế nhưng... trên thực tế vẫn cách xa chiến trường một đoạn, giống như đám Cổ Hoặc Tử đánh nhau, kẻ la hét hung hăng nhất đều ở phía sau, kẻ xông lên phía trước ngược lại im hơi lặng tiếng vung mã tấu chém người.

Tàu Vạn Lý Dương Quang trấn giữ bến tàu, đuổi tan thủy tặc.

Thủy sư Thao Giang rốt cuộc cũng cập bờ, đám vệ sở binh trên thuyền ào ào nhảy lên bờ...

Tuy rằng đám vệ sở binh này là gà mờ, nhưng bọn họ vừa đến, vẫn tạo thành ảnh hưởng không nhỏ đến cục diện toàn bộ chiến trường.

Dân đoàn trong trấn Huệ Khẩu sĩ khí đại chấn, hương thân thủ thành lớn tiếng hô: "Quan binh đến rồi, quan binh đến rồi, mọi người cố lên, sắp thắng rồi."

Dân đoàn hăng hái tăng vọt, đám bách tính hỗ trợ dân đoàn tác chiến cũng càng thêm ra sức, liều mạng vận chuyển gỗ lăn, đá tảng, dầu sôi, nước sôi lên tường trấn...

Mà phía quân tặc cũng có chút hoảng loạn, thế công vì thế mà chậm lại.

Tên đầu mục quân tặc lĩnh quân tên là Thái Bình Vương (nhân vật có thật trong lịch sử), là ái tướng dưới trướng Bát Đại Vương, từng theo Bát Đại Vương cùng nhau đánh Phượng Dương, đào mộ tổ Chu gia, cũng là một nhân vật hung ác.

Gã quay đầu nhìn về phía bến tàu, thứ đầu tiên nhìn thấy chính là Tàu Vạn Lý Dương Quang cao lớn uy vũ.

"Má nó, thuyền gì mà to thế." Thái Bình Vương kinh ngạc nói: "Quả nhiên Trường Giang là nơi trâu bò, lợi hại hơn Hoàng Hà bọn ta từng lang bạt nhiều rồi, thuyền ở đây đều to như vậy sao?"

Thuộc hạ mồ hôi đầm đìa nói: "Đại ca, loại thuyền lớn như vậy cho dù là ở Trường Giang cũng không có đâu, không biết từ đâu chui ra nữa."

Thái Bình Vương: "Mẹ kiếp, thuyền này lợi hại lắm sao? Thủy tặc Hoàng Mai chạy hết rồi."

"Đại ca, hình như rất lợi hại, trên thuyền toàn là hỏa súng binh."

Vừa nghe đến ba chữ "hỏa súng binh", lông mày Thái Bình Vương liền nhíu lại.

Bộ chúng Bát Đại Vương, cũng không phải lần đầu tiên giao chiến với hỏa súng binh.

Trong quá trình tạo phản khởi nghĩa lâu dài, bọn họ đã đụng độ dân đoàn thôn Cao Gia rất nhiều lần, lần sớm nhất, còn phải truy ngược về trận chiến đầu cầu Long Môn Hoàng Hà.

Lúc đó, đội Thái Bình Vương ở trong đội tiên phong công cầu, thuộc hạ của hắn đỡ thi thể đồng bạn bị đánh chết lên làm lá

chắn, xông về phía cầu, nhưng cuối cùng bị bộ đội tiếp viện của Trình Húc đánh lui.

Nghĩ đến đây, Thái Bình Vương đột nhiên bừng tỉnh: "Hỏng rồi, chẳng lẽ lại là đội hỏa súng kỳ quái kia? Nhanh, chú ý nghe khoảng cách công kích của hỏa súng."

Hắn dựng thẳng lỗ tai lên, cẩn thận lắng nghe.

Rất nhanh liền nghe thấy tiếng hỏa súng vang lên "đoàng đoàng đoàng" một hồi, chưa qua bao lâu, "đoàng đoàng" đợt thứ hai lại bắt đầu.

Thái Bình Vương đột nhiên vỗ đùi: "Lại là bọn chúng, không sai được, chính là đám người kia, chỉ có hỏa súng của bọn họ, khi đánh lên khoảng cách mới ngắn như vậy."

Thuộc hạ: "Lão đại, hiện tại chúng ta nên làm cái gì?"

Thái Bình Vương trợn mắt: "Lui!"

Quân tặc bao vây trấn Huệ Khẩu, vội vàng rút lui về phía bắc, men theo Trường Giang chạy trốn.

Dân đoàn thôn Cao Gia không thể rời thuyền quá xa, nếu bọn họ bỏ Tàu Vạn Lý Dương Quang truy kích quân tặc trên bờ, thủy tặc Hoàng Mai quay lại cướp Tàu Vạn Lý Dương Quang, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Dân đoàn thôn Cao Gia đành phải rút lui, trấn giữ trên thuyền.

Thủy sư Thao Giang cũng lưu thủ trên thuyền nhỏ của mình.

Lúc này đáng lẽ phải là vệ sở binh An Khánh phụ trách truy kích, thế nhưng, An Khánh vệ ý chí chiến đấu thấp, tâm lý sợ chiến cực kỳ nồng đậm, nào có bản lĩnh truy kích, mọi người đành phải trơ mắt nhìn bộ Thái Bình Vương chạy về hướng hồ Long

Cảm và hồ Đại Quan ở phía bắc.

Thi Lang cầm một cây trường thương, muốn truy kích, nhưng đuổi theo được mấy bước, phát hiện phía sau không ai đuổi theo, quay đầu nhìn lại, quan binh đều chỉ đang hò hét, chân lại không nhúc nhích.

Động tác của hắn như bị điểm huyệt, đứng im tại chỗ.

Dài cổ thở dài một hơi, ủ rũ cúi đầu, lui về bên cạnh Sử Khả Pháp, thấp giọng nói: "Sử đại nhân, ta rốt cuộc đã hiểu vì sao lưu khấu nhiều lần không thể tiễu trừ, luôn có thể thoát khỏi tay quan binh."

Sử Khả Pháp: "Hiểu rồi sao? Những năm nay, trải qua chuyện như vậy nhiều lần, bản quan cũng dần dần hiểu ra."

Thi Lang: "Nếu như quan binh chịu chiến đấu, lưu khấu há có bản lãnh..."

Sử Khả Pháp thở dài một hơi: "Chuyện cũng không đơn giản như vậy, Thiên Tôn từng nói, lưu khấu không phải vấn đề quân sự, mà là vấn đề xã hội, bản quan rất tán đồng."

Thi Lang: "???"

Sử Khả Pháp vỗ vai hắn: "Ngươi còn nhỏ, nghe không hiểu chuyện này đâu. Tóm lại nhớ kỹ một điều, vấn đề quân sự, có thể thông qua đánh nhau để giải quyết. Nhưng vấn đề xã hội, thông qua đánh nhau lại không thể giải quyết. Cho dù chúng ta đuổi theo giết chết Thái Bình Vương, tiêu diệt toàn bộ đám lưu khấu này. Nhưng chỉ cần xã hội còn tồn tại vấn đề, vậy thì không quá mấy ngày, lại có một đám lưu khấu khác nhảy ra, phía đông không có thì phía tây có, vĩnh viễn không có ngày yên ổn."

Thi Lang thật sự nghe không hiểu chuyện này, nhưng thôi vậy, hắn muốn làm chỉ là một quân nhân, quân nhân không cần quản

nhiều chuyện như vậy, quân nhân chỉ cần quản làm sao đánh thắng trận, đánh thắng trận chính là quân nhân tốt, đánh không thắng thì không phải, chính là đơn giản như vậy.

Trong mắt hắn, quan binh rõ ràng không phải quân nhân tốt, mà dân đoàn bên này, lại toả sáng lấp lánh, là hình ảnh quân nhân nên có trong lòng hắn.

Không lâu sau, mọi người lại một lần nữa trở về doanh trại An Khánh.

Thi Lang lần thứ hai đứng trước mặt Giang Thành và Thiết Điểu Phi.

"Giang giáo viên, tiểu tử đã suy nghĩ kỹ rồi."

"Ồ?" Giang Thành cười nói: "Quyết định như thế nào?"

Thi Lang nghiêm mặt nói: "Tiểu tử muốn gia nhập dân đoàn."

Giang Thành cười lớn: "Hoan nghênh! Được rồi, từ ngày mai trở đi, ngươi bắt đầu lên lớp tư tưởng chính trị đi."

Thi Lang: "Hả? Cái gì? Không phải tham gia huấn luyện sao?"

"Không không không!" Giang Thành nói: "Ta đã nói với ngươi rồi, ở chỗ chúng ta quy củ nhiều lắm, quy củ đầu tiên khi tham gia quân ngũ, chính là phải học tốt lớp tư tưởng chính trị, kẻ nào học không tốt, ngay cả tư cách sờ vào hỏa súng cũng không có."

Thi Lang toát mồ hôi.

Hắn chính là vì không thích đọc sách, mới chạy đi tập võ, không nghĩ tới cuối cùng vẫn phải ngồi trong lớp học nghe giảng, ngại ngùng, ngại ngùng vô cùng.

Tối hôm đó, Thi Lang ở lại trong doanh trại, còn được phân cho một cái lều, một bộ y phục tiêu chuẩn của dân đoàn, nhưng

không được phân hỏa súng và đạn dược.

Hơn nữa hắn còn được hưởng "thịt hộp" đặc biệt của dân đoàn thôn Cao Gia, thứ này đối với hắn mà nói, sức hấp dẫn còn vượt xa thịt hun khói.

Trẻ con thích thịt hộp, điểm này không chỉ ở thời hiện đại, cho dù là ở thời cổ đại cũng vậy, mà Thi Lang hiện tại vẫn là một đứa trẻ, trong mắt hắn, thịt hun khói có gì mà hiếm lạ? Nhà mình cũng có, ngược lại là thịt hộp, mẹ kiếp ngon thật.

Chương 958: Xây dựng quân cảng ở đâu thì thích hợp?

Kinh thành, ngự thư phòng.

Hoàng đế Sùng Trinh Chu Do Kiểm, mấy chục năm như một ngày phê duyệt tấu chương.

Thuận tay lật ra một bản tấu chương xem.

"Nam Kinh hữu bố chính sứ ti Vương Công Bật, tự ý phân phát lương cho bách tính tranh cướp, khiến cho bến tàu An Khánh hỗn loạn, tổn thất lương thảo đạt tám ngàn thạch."

Vừa nhìn thấy cái này, tâm tình Chu Do Kiểm, liền giống như ngồi lên một cái tháp rơi tự do.

"Há có chuyện này." Chu Do Kiểm nổi giận: "Hiện nay triều đình túng quẫn như vậy, Liêu Đông dụng binh, Trung Nguyên tiễu phỉ, chỗ nào cũng cần dùng tiền dùng lương, Vương Công Bật sao dám tùy ý phân phát lương ra ngoài? Làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy?"

Tào Hóa Thuần ở bên cạnh thầm nghĩ: Hoàng đế của ta ơi, ngài xem tấu chương có thể xem xong rồi hẵng nổi giận được không? Tấu chương này nửa đoạn sau, rõ ràng là đang nói tình huống lúc đó cấp bách, thủy tặc đánh tới, trơ mắt nhìn lương khó giữ, cho nên mới dứt khoát tặng cho bách tính mà.

Chu Do Kiểm: "Tức chết trẫm, cách chức bắt giữ Vương Công Bật này cho trẫm."

Tào Hoá Thuần không thể không lên tiếng, vội vàng nói:

"Hoàng thượng, phía sau tấu chương còn có nửa đoạn nữa."

Chu Do Kiểm lúc này mới nhẫn nại, xem hết tấu chương.

Sau đó, liền ngượng ngùng đứng đó.

Thôi vậy, nhanh lật một bản tấu chương khác để che giấu sự lúng túng.

Chu Do Kiểm lại cầm lấy một bản tấu chương, vừa nhìn, Sử Khả Pháp đến An Khánh nhậm chức hữu tham nghị, chỉnh đốn quân đội Giang Bắc. Vừa nhậm chức, liền suất lĩnh gia đinh binh đại phá thủy tặc Hoàng Mai, đại phá Thái Bình Vương, hơn nữa còn suất lĩnh gia đinh và dân đoàn truy kích quân tặc, san bằng trại Thiên Đường của quân tặc, đánh cho quân tặc tan tác chạy về phía bắc.

Tâm tình Chu Do Kiểm liền giống như ngồi lên một chiếc máy bay phản lực.

"Sử Khả Pháp làm không tệ." Chu Do Kiểm mừng rỡ, lần này có thể xử lý hoàn mỹ sự lúng túng vừa rồi của mình, hắn gõ gõ tấu chương nói: "Giáng Vương Công Bật hữu bố chính sứ ti xuống một bậc, điều về Nam Kinh, để Sử Khả Pháp toàn quyền tiếp quản quân vụ Giang Bắc."

Tào Hoá Thuần thầm nghĩ: Lần này hoàng thượng xử lý rốt cuộc cũng giống một vị hoàng đế chân chính rồi.

"Đúng rồi, hoàng thượng." Tào Hoá Thuần đè thấp giọng nói: "Tần phiên phái người đưa một phong thư tới."

"Tần phiên?" Chu Do Kiểm nhớ lại, chẳng phải là Chu Tồn Cơ sao? Mấy năm trước, Chu Tồn Cơ bởi vì chuyện cướp phân bón, cùng đám văn quan náo loạn không vui, thậm chí phái tử sĩ đến cướp xe phân, bị Cẩm Y Vệ bắt quả tang. Chu Tồn Cơ giao ra năm vạn lượng bạc để hỗ trợ cứu trợ thiên tai, Chu Do Kiểm mới tha

cho hắn.

Chuyện này còn nhớ rõ ràng.

"Tần phiên lại gây chuyện gì? Lại ức hiếp ai rồi?"

Tào Hoá Thuần thấp giọng nói: "Tần phiên lần này hình như là bị người ta ức hiếp..."

Hắn liền đọc lại một lần phong thư của Chu Tồn Cơ.

Chu Do Kiểm nghe xong, bất mãn trợn mắt: "Tú bà thanh lâu này cũng quá không hiểu chuyện rồi? Tần phiên đường đường là một thế tử, muốn mua mấy cô nương thanh lâu về hát hí khúc thì đã sao? Bà ta lại còn dám hất mặt không bán?"

Tào Hoá Thuần thấp giọng nói: "Bà ta là một tú bà thanh lâu, tuyệt đối không có lá gan như vậy, khẳng định là phía sau có quan văn chống lưng. Tần phiên ở tận Tây An, núi cao vương phủ xa. Quan viên chống lưng cho bà ta căn bản không sợ."

Chu Do Kiểm hừ lạnh một tiếng: "Đám quan văn này cũng quá đáng lắm rồi, chính là bọn họ cứ làm ầm ĩ, Tần thế tử mới vẫn không thể tập tước, đến nay đã bốn mươi tuổi, vẫn là thân phận thế tử. Trong Tần vương phủ không có Tần vương, khó coi biết bao nhiêu! Hiện tại đám quan văn này càng ngày càng quá đáng, ngay cả Tần phiên mua mấy cô nương cũng muốn nhúng tay vào sao?"

Tào Hoá Thuần cười gượng.

Chu Do Kiểm: "Thật sự coi thể diện hoàng gia không đáng một đồng sao? Vì mấy cô nương thanh lâu, lại còn làm ầm ĩ đến tận đây, quá mất mặt mũi. Ngươi phái người đến Tô Châu một chuyến, lặng lẽ xử lý chuyện này, để tú bà kia ngoan ngoãn bán cô nương cho Tần phiên, chuyện này đừng làm lớn chuyện."

Tào Hoá Thuần: "Tuân mệnh!"

Buổi trưa, Thi Lang lên xong lớp tư tưởng chính trị hôm nay, mang theo thân xác mệt mỏi đi về phía nhà ăn.

Để hắn luyện võ nửa ngày, hắn sẽ không mệt, nhưng đi học văn khoa, hắn lại mệt không chịu nổi. Sự mệt mỏi về tinh thần, khiến cả người hắn có chút hoảng hốt, lảo đảo đi vào nhà ăn, bưng một phần cơm, ăn ngấu nghiến.

Đang ăn ngon lành, đột nhiên cảm thấy bóng người lóe lên trước mặt, Sử Khả Pháp ngồi xuống đối diện bàn hắn, trên tay lại cũng bưng một phần cơm.

Thi Lang giật nảy mình: "A, Sử đại nhân, sao ngài lại đến doanh trại ăn cơm?"

Sử Khả Pháp: "Qua ăn ké thôi, ta rất thích thịt hộp ở đây."

Thi Lang mừng rỡ: "Ta cũng thích."

Người như Sử Khả Pháp, đương nhiên không thể nào chỉ vì ăn ké một bữa cơm mà chạy đến doanh trại, hắn hôm nay đến đây, là mang theo nhiệm vụ Thiên Tôn giao phó.

Trong đầu lướt qua một lượt lời dặn dò của Thiên Tôn, Sử Khả Pháp đột nhiên mở miệng hỏi: "Tiểu Thi này, ngươi lớn lên ở vùng biển Phúc Kiến, đúng không? Từ nhỏ đã am hiểu rất nhiều chuyện trên biển."

Thi Lang vội vàng nói: "Vâng, tiểu tử sinh ra ở Phúc Kiến, từ nhỏ đã chơi ở bờ biển, nghe không ít chuyện về hải tặc, người Tây Dương, thương thuyền gì đó."

Sử Khả Pháp cười một tiếng: "Vậy bản quan muốn thử ngươi một chút, nếu để ngươi trên biển, chọn một căn cứ địa làm quân cảng bí mật, ngươi sẽ chọn nơi nào?"

Vấn đề này, thật sự là hỏi cho Thi Lang ngẩn người.

Là người Phúc Kiến, phản ứng đầu tiên của hắn, đương nhiên chính là đảo Di Châu.

Thế nhưng, hắn lập tức nhận ra, hiện tại đảo Di Châu có rất nhiều người Tây Dương hoạt động, đặc biệt là người da trắng, đã xây dựng thành Kê Lung (Cơ Long ngày nay) trên đảo. Thương thuyền của người Tây Dương, lấy thành Kê Lung làm trung tâm, tỏa ra khắp vùng biển Đông Nam.

Nếu như mình cũng chạy đến đảo Di Châu xây dựng quân cảng, vậy khẳng định phải ầm ĩ với người Tây Dương, làm sao xứng với bốn chữ "quân cảng bí mật"?

Chỉ sợ còn đang trong quá trình xây dựng, thuyền của người Tây Dương sẽ cách ba ngày lại chạy đến tham quan.

Thi Lang nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu, lúc này mới thận trọng mở miệng nói: "Ta sẽ chọn đảo Chu Sơn."

Sử Khả Pháp mừng thầm, đảo Chu Sơn sao? Giống với địa điểm tạm định trong lòng Thiên Tôn, đứa nhỏ này quả thật có chút bản lĩnh.

Sử Khả Pháp làm ra bộ dạng khảo hạch hắn: "Đảo Chu Sơn có ưu điểm gì, có nhược điểm gì, ngươi phân tích một chút cho ta nghe."

Thi Lang: "Đảo Chu Sơn có cảng nước sâu tự nhiên, có thể chứa tàu lớn, các loại hải thuyền đều có thể yên tâm đậu ở đó, không cần lo lắng mắc cạn, đây là một."

"Đảo Chu Sơn đã bị triều đình Đại Minh bỏ hoang, cũng không có hải tặc Tây Dương nhòm ngó, có thể dễ dàng giữ bí mật, đây là hai."

Lúc này Sử Khả Pháp mới hiểu, đứa nhỏ này có chút bản lĩnh.

Lời Thiên Tôn nói, đứa nhỏ này lại có thể nói ra được.

Sử Khả Pháp: "Vậy theo như ngươi nói, chúng ta hiện tại có thể đi xây dựng quân cảng rồi?"

Thi Lang lắc đầu: "Đại nhân, hiện tại khẳng định không được."

Sử Khả Pháp: "Ồ? Tại sao?"

Thi Lang: "Hiện tại đảo Chu Sơn là nơi ẩn náu của hải tặc, trừ đảo chính ra, còn có vô số đảo nhỏ, trên đảo khắp nơi đều là hải tặc ẩn náu, nếu muốn xây dựng quân cảng ở đảo Chu Sơn, phải tiễu phỉ trước mới được."

Chương 959: Uy hiếp bọn chúng

Sử Khả Pháp mỉm cười: “Tiêu phỉ, đối với bản quan mà nói cũng không khó. Tàu Vạn Lý Dương Quang vừa đến, hải tặc nào có thể ngăn cản?”

Thi Lang lắc đầu: “Sử đại nhân, ngài đã nghĩ quá đơn giản về chuyện trên biển rồi. Tiễu phỉ thuỷ tặc, không phải chỉ dựa vào một chiếc tàu Vạn Lý Dương Quang là có thể giải quyết xong. Đi thuyền trên biển, không thể so sánh với việc đi thuyền trên sông hoặc dọc bờ biển. Những thuỷ thủ này quen đi lại trên sông hồ, một khi ra đến biển lớn, e là sẽ luống cuống, thậm chí còn không phân biệt được phương hướng.”

Sử Khả Pháp: “Ồ?”

Thi Lang nói: “Hơn nữa, đường bờ biển gần đảo Chu Sơn phức tạp, đá ngầm mọc khắp nơi, chỉ cần sơ ý một chút, sẽ khiến thuyền lớn va vào đá ngầm rồi chìm nghỉm. Nếu không có hải đồ chi tiết, hoặc có người dẫn đường, muốn tiêu diệt hải tặc Chu Sơn, quả thực là khó như lên trời.”

Sử Khả Pháp: “Ừm, bản quan hiểu rồi. Ăn cơm xong, ngươi đi theo bản quan, dẫn ngươi đi gặp vài người.”

Thi Lang: “?”

Hắn vội vàng ăn lấy ăn để cho xong bát cơm, nhưng tuy hắn ăn nhanh, Sử Khả Pháp lại ăn chậm, khiến hắn sốt ruột chờ đợi hồi lâu, hai người rốt cuộc cũng dùng xong bữa, cùng nhau đi ra khỏi doanh trại.

Thi Lang vẻ mặt tò mò, trong lòng đầy nghi hoặc.

Sử Khả Pháp dẫn hắn đến một sườn núi bên ngoài thành, nơi đây vốn có một khu nhà lớn của một vị hương thân, nhưng hương thân đã chuyển đi nhiều năm, căn nhà bị bỏ hoang đã lâu. Sử Khả Pháp bèn thuê lại, sửa chữa thành nhà tù đầu tiên ở đây.

Bước vào, trong viện rộng rãi, 43 tráng hán đang ngồi ngay ngắn ở đây.

Thi Lang vừa nhìn đã nhận ra, những tráng hán này tuyệt đối không phải hạng người tốt lành gì, nói là mặt mày hung dữ cũng là khen cho bọn chúng.

Sử Khả Pháp hạ giọng giới thiệu: “Những người này, đều là hải tặc bị ta bắt giữ trên đường đến đây.”

Mấy ngày nay ở trong doanh trại, Thi Lang quả thật đã nghe đồn, trên đường tàu Vạn Lý Dương Quang hiệu đến đây đã đánh bại mấy chiến thuyền hải tặc của Lưu Hương, còn bắt sống mấy chục tên.

Hoá ra là ở đây!

Thi Lang tò mò hỏi: “Bắt được hải tặc, thông thường đều phải xử tử, sao Sử đại nhân lại nhốt bọn chúng ở đây nuôi nhốt? Chẳng lẽ…”

Hắn lập tức đoán được ý đồ, hưng phấn nói: “Muốn để bọn chúng dẫn đường, tấn công đảo Chu Sơn.”

Sử Khả Pháp: “Ngươi quả nhiên thông minh, vừa nói đã nghĩ ra.”

Thi Lang hạ giọng: “Hải tặc tàn nhẫn độc ác, thay đổi thất thường, để bọn chúng dẫn đường, rất có thể bọn chúng sẽ hãm hại chúng ta, cố ý dẫn đường sai, đợi thuyền chúng ta va vào đá ngầm,

bọn chúng liền nhảy xuống biển chạy trốn…”

Sử Khả Pháp gật đầu: “Không sai, cho nên chúng ta cần phải tiến hành cải tạo tư tưởng cho bọn chúng trước, ngươi lại gần nghe thử xem…”

Thi Lang tiến đến gần cửa sân, nhìn vào, nhất thời sững sờ.

Hoá ra, những tên hải tặc này ngồi trong sân không phải chỉ đơn thuần là ngồi không, bọn chúng thực đang đang… lên lớp, không sai, chính là lớp giáo dục tư tưởng, giống hệt như lớp giáo dục tư tưởng mà hắn đã học trong doanh trại.

Chỉ có điều, lớp hắn học thiên về “ngươi là binh của dân”, “ngươi xuất thân từ nhân dân”, “phải yêu Tổ quốc, yêu nhân dân”.

Còn lớp của đám hải tặc lại thiên về “trước kia các ngươi làm việc sai trái, nhưng hiện tại hối cải vẫn còn kịp”, “chỉ cần hoàn lương, sau này vẫn có thể cống hiến cho xã hội”, “đánh kẻ chạy đi chứ không đánh người chạy lại”, “các ngươi phải làm người có ích cho xã hội”, “các ngươi xuất thân từ nhân dân”, “phải yêu Tổ quốc, yêu nhân dân”.

Thi Lang dở khóc dở cười: Hoá ra bọn chúng cũng phải chịu đựng cái này sao?

Nhưng mà…nghĩ kỹ lại, hình như cũng không tính là chịu đựng, từ từ nghe quen rồi, cảm thấy lớp học này càng học càng hăng say, có vài câu khẩu hiệu, nhịn không được muốn hô theo hai câu.

Hắn lại ghé sát tai Sử Khả Pháp, thấp giọng hỏi: “Những tên hải tặc này có chịu nghe lọt tai những lời này không? Có khi nào ngoan cố không đổi, căn bản không hề lay động? Giả vờ nghe giảng, giả vờ sám hối, vừa ra ngoài liền ngựa lại quen đường cũ.”

Sử Khả Pháp cười khẽ: “Chuyện này ngươi lo lắng rồi, ngươi

nhìn kỹ xem ai đang giảng bài cho bọn chúng.”

Vừa rồi Thi Lang len lén nhìn vào trong sân, góc độ không nhìn thấy bục giảng, nghe Sử Khả Pháp nói vậy, mới điều chỉnh góc độ, nhìn về phía bục giảng.

Không nhìn thì không biết, vừa nhìn lập tức giật mình.

Người đang giảng bài cho đám hải tặc, vậy mà lại là một bức hoạ!

Vãi linh hồn, một bức hoạ?

Trên tranh là một vị thần tiên phong thái đạo cốt, sở hữu một dung mạo anh tuấn.

Đương nhiên, đó không phải trọng điểm, trọng điểm là nó là một bức hoạ a a a a a!!!!

Cái miệng được vẽ bằng mực nước trên tranh, vậy mà lại không ngừng đóng mở, khiến mặt giấy cũng theo đó mà nhăn nhúm, nhăn nhúm, nhăn nhúm…

Quá đáng sợ, quá quỷ dị!

Khó trách đám hải tặc nghe giảng bên dưới ai nấy đều ngồi ngay ngắn, không dám để lộ ra chút hung dữ nào.

Cái mẹ nó ai dám không ngay ngắn?

Toàn thân Thi Lang tê dại.

Chỉ thấy sau khi bức hoạ kia giảng xong một đoạn, bỗng nhiên nhe răng cười âm trầm: “Hàng thứ ba bên trái, người thứ tư, đứng lên trả lời, vừa rồi ta nói gì?”

Tên hải tặc bị điểm danh, toàn thân run rẩy, đứng bật dậy, vô cùng khẩn trương đáp: “Thiên Tôn, vừa rồi ngài nói, không thể sát

hại phụ nữ và trẻ em…”

Bức hoạ cười hắc hắc: “Nếu sát hại thì sẽ thế nào?”

Tên hải tặc toàn thân run rẩy: “Sẽ, sẽ…sẽ bị ngài một chưởng đánh thành thịt nát.”

Bức hoạ: “Tốt lắm, vị học viên này trả lời rất tốt, ngồi xuống đi.”

Tên hải tặc thở phào một hơi, đặt mông ngồi xuống, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, hiển nhiên, bị một con yêu quái như vậy điểm danh, thật sự là áp lực như núi.

Thi Lang khó khăn quay đầu lại: “Sử… Sử đại… nhân… kia… kia là cái gì?”

Sử Khả Pháp không trả lời hắn, chỉ cười khẽ một tiếng.

Nhưng bức hoạ Thiên Tôn được thêu trên ngực hắn, lại mở miệng nói: “Là ta.”

Thi Lang: “A a a a a!”

Sử Khả Pháp mở miệng nói: “Ngươi sợ cái gì? Chẳng lẽ làm chuyện gì đuối lý? Vị này là Đạo Huyền Thiên Tôn, thần tiên trên trời. Chỉ cần ngươi không làm chuyện trái lương tâm, ngài ấy sẽ không trừng phạt ngươi, ngược lại còn bảo vệ an toàn cho ngươi.”

Thi Lang: “Hả? Là thần tiên? Không phải yêu quái sao?”

Thiên Tôn thêu trên ngực cười khẽ: “Nếu ngươi là người tốt, ta chính là thần. Nếu ngươi là kẻ xấu, ta chính là yêu.”

Lời này vừa nói ra, Thi Lang liền không còn sợ hãi như vậy nữa.

Hắn chưa bao giờ cho rằng mình là kẻ xấu! Cha hắn Thi Đại

Tuyên thích làm việc thiện, danh tiếng ở quê nhà cũng rất tốt, cả đời chưa từng làm chuyện trái lương tâm, vậy thì không sợ ngẩng đầu ba thước có thần linh.

Hắn trấn định lại, nhìn Lý Đạo Huyền, lại nhìn đám hải tặc trong sân ngoan ngoãn như chim cút, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Đám hải tặc này, e là ngày nào cũng bị vị thần tiên này uy hiếp.

Bọn chúng nào còn dám có tâm tư gì xấu xa? Ước chừng cả người đều bị dọa cho chết đứng, cả đời này còn dám trộm con gà của hàng xóm hay không còn chưa biết.

Thi Lang: "Nếu có hải tặc dẫn đường, đảo Chu Sơn nhất định có thể đánh nhanh thắng nhanh."

Nói đến đây, hắn đột nhiên hưng phấn: "Lại bắt hết hải tặc trên đảo Chu Sơn, uy hiếp bọn chúng, thu nạp cho chúng ta, dân đoàn chúng ta lập tức có thể có được một đội thuỷ quân."

Sử Khả Pháp dở khóc dở cười lắc đầu: "Đứa nhỏ này, không học điều tốt, vừa đến đã học được cách uy hiếp người khác, không nên học."

Chương 960: Lời thỉnh cầu bất đắc dĩ

“Thái Tâm Tử, Thái Tâm Tử! Đặt thuyền.” Lý Đạo Huyền lại một lần nữa gọi điện thoại cho Thái Tâm Tử.

“Lần này lại muốn thuyền gì vậy?” Thái Tâm Tử tò mò hỏi: “Gần đây sao lại đâm vào thuyền thế?”

Lý Đạo Huyền: “Đàn ông mà, sở thích đều là nhất thời.”

Lời này quả thực cũng có lý.

Thái Tâm Tử cũng không hỏi nhiều nữa: “Còn muốn loại thuyền nào?”

Lý Đạo Huyền: “Rất nhiều thuyền có thể đi cả sông và biển, lớn thì cứ theo chiếc dài 70 mét lần trước mà làm. Còn nhỏ thì từ 20 mét đến 50 mét, các loại kích cỡ đều muốn một ít, tạo thành một hạm đội hỗn hợp khổng lồ là tốt nhất.”

Thái Tâm Tử cười mắng: “Lại muốn bày binh bố trận trong bể bơi nhà mình à, tôi nói này lão Lý, cậu bây giờ càng sống càng giống con nít, học tôi đây này, có chút theo đuổi của một người đàn ông trung niên đi, phụ nữ, tôi nói cho anh biết, phụ nữ mới là…”

Hắn còn chưa nói hết câu, đã kêu lên một tiếng thảm thiết.

Tiếp đó, đầu dây bên kia lại đổi thành giọng nói của một bé gái: “Chú ơi, ba lại bị đánh rồi.”

Lý Đạo Huyền cười: “Lần này vì sao vậy?”

Bé gái: “Ba vừa nói mấy câu phụ nữ phụ nữ gì đó, còn chảy nước miếng nữa, mẹ liền đánh ba, cháu cũng không biết tại sao.”

Lý Đạo Huyền phì cười: Rõ ràng biết trong nhà có sư tử Hà Đông, vì sao còn muốn mạnh miệng chứ? Không phải tự tìm đường chết sao?

Cúp điện thoại, ý thức trở lại trong hộp, liền nhìn thấy Sử Khả Pháp đã bắt đầu chuẩn bị chiêu mộ dân đoàn.

Tình hình bên hắn tương đối phức tạp, không chỉ muốn chiêu mộ dân đoàn trên bộ để chống lại quân Trương Hiến Trung, còn phải chiêu mộ dân đoàn trên sông nước để đối phó với thuỷ tặc Hoàng Mai, thật sự là trên bộ dưới nước đều phải nắm, hai tay đều phải cứng rắn.

Giang Thành có chút kinh nghiệm xây dựng thuỷ quân, bèn cố gắng giúp hắn thu xếp.

Tàu Vạn Lý Dương Quang thì cứ vài ngày lại xuất kích một lần, suốt ngày bận rộn truy quét thuỷ tặc.

Thật là bận rộn!

Lý Đạo Huyền biết, bên bản thôn cần phải nhanh chóng phái người đến chi viện, còn phải vận chuyển một lượng lớn thuốc súng, đạn dược, lương thảo, cung cấp bổ sung cho tàu Vạn Lý Dương Quang, nếu không đạn bắn hết, chưa chắc lực chiến đấu của dân đoàn thôn Cao Gia khi dùng binh khí lạnh đã mạnh hơn quan binh.

Ơ, đúng rồi, đã mấy ngày không chú ý đến Chu Phiêu Linh rồi, tên kia hiện giờ đang ở đâu?

Lý Đạo Huyền xoạt một cái, chuyển sang hình thêu trên người Chu Phiêu Linh.

Vừa mới chuyển sang…

Liền nhìn thấy Chu Phiêu Linh đang ngồi trong đại sảnh của Lê Viên, vẫn là nón lá khăn đen, không nhìn thấy mặt mũi, nhưng chỉ cần nhìn động tác, tư thế, cả người toát ra khí thế kia, là biết ngay tên này hiện tại đang rất đắc ý, đang trang bức.

Tú bà của Lê Viên quỳ trước mặt hắn, tri phủ Tô Châu lại cúi đầu đứng một bên, trông vô cùng ngoan ngoãn…

Giữa sảnh còn có một nam tử mặc đạo bào, nam tử này trắng trắng béo béo, mặt trắng không râu, âm nhu yếu đuối, khiến người ta gần như vừa nhìn đã nhận ra là thái giám.

Chu Phiêu Linh nói giọng mỉa mai: “Không phải nói là không bán sao? Hôm nay sao lại mời bản đại hiệp quay lại, nói là muốn bán?”

Tú bà tỏ ra lúng túng: “Công tử, ngài… ngài cũng không nói sớm ngài là người của Tần vương phủ, nếu không… tiểu nữ nào dám nói nửa chữ không?”

Chu Phiêu Linh hừ hừ hai tiếng: “Nói sớm? Nói sớm có ích gì? Vị tri phủ đại nhân bên cạnh bà, rõ ràng không định nể mặt Tần vương phủ ta, huống hồ ta cũng không phải bản thân Tần thế tử, chỉ là một quản sự nho nhỏ dưới tay hắn, tri phủ đại nhân bao giờ coi trọng loại người như ta chứ?”

Tri phủ Tô Châu lúng túng: “Khụ… cái này…”

Chu Phiêu Linh còn muốn tiếp tục diễn, tên thái giám mặt trắng không râu kia đột nhiên lên tiếng, ý vị sâu xa nói: “Hoàng thượng đã nói, muốn xử lý kín đáo.”

Muốn xử lý kín đáo, đương nhiên chính là không cho hắn làm ầm ĩ nữa.

Chu Phiêu Linh hừ một tiếng, không diễn nữa.

Tú bà thở phào nhẹ nhõm, vội vàng gọi hết các cô nương trong Lê Viên ra. Nơi này cô nương thật đúng là không ít, lớn lớn nhỏ nhỏ ba bốn chục người, lớn nhất đã ba mươi tuổi, nhỏ nhất thậm chí còn chưa đến mười tuổi.

Trần Viên Viên cũng trà trộn trong đám nữ tử này, trừng lớn hai mắt, khẩn trương nhìn đám người trước mặt.

Tuy rằng nàng còn nhỏ tuổi, nhưng đã lăn lộn trong Lê Viên nhiều năm, đủ loại chuyện dơ bẩn đều đã thấy qua, nên cũng có chút hiểu biết đối với đủ loại hành vi xấu xa của đám quan lại.

Nàng có thể nhìn ra được, vận mệnh sau này của mình, e là đều đặt hết trên người vị khách đeo nón lá che mặt này. Bị đưa vào Tần vương phủ, nghe qua có vẻ đáng sợ, nhưng nghĩ kỹ một chút, so với ở Lê Viên thì tốt hơn nhiều. Ít nhất chỉ cần lấy lòng một mình Tần vương thế tử, không cần lấy lòng một đám khách khứa đủ loại, không biết từ đâu chui ra.

Nàng đang nghĩ đến đây, bỗng nhiên phát hiện, bức hoạ thần tiên thêu trên ngực vị khách đeo nón lá che mặt kia, đột nhiên như cười với mình một cái.

Cái này làm nàng sợ hết hồn, dụi dụi mắt nhìn lại, mới phát hiện bức hoạ thêu kia căn bản không hề động đậy, có lẽ là nàng nhìn nhầm.

Chu Phiêu Linh nói với tú bà: “Ta cũng không phải là cướp cô nương của bà, những nữ tử này bao nhiêu tiền, bà báo tổng số. Hôm nay người của hoàng thượng cũng ở đây, chúng ta làm việc, không thể phá vỡ quy củ được.”

Tú bà có chút sợ hãi nói: “Hai ngàn… Hai ngàn năm trăm lượng.”

Lý Đạo Huyền nghe được con số này, trong lòng cũng không khỏi cảm thán một câu: Đắt thật! Cách đây không lâu mua mười tám cô nương từ tay hải tặc, mỗi người cũng chỉ có bốn lượng bạc. Mà mua ba bốn chục cô nương ở Lê Viên này, vậy mà lại tốn đến 2500 lượng.

Cùng là nữ tử trẻ tuổi, giá trị chênh lệch một trời một vực!

Nhưng mà, những cô nương này rõ ràng có giá trị cao hơn, lại cho người ta cảm giác bọn họ càng thêm thê thảm. Có thể thấy, có đôi khi, giá trị cao chưa chắc đã là chuyện tốt.

Chu Phiêu Linh: "Giá cả cũng coi là hợp lý, trả tiền."

Tên tử sĩ bên cạnh hắn bước lên một bước, lấy ra một cái rương nhỏ, trong rương toàn bộ đều là nén bạc.

Chu Phiêu Linh nói: "Số bạc trong này hẳn là không chỉ đổi được 2500 lượng bạc, cầm lấy đi."

Tú bà vội vàng khấu đầu tạ ơn, nhận lấy cái rương.

Lúc này Chu Phiêu Linh mới vẫy tay về phía đám cô nương: "Các cô nương, lại đây, đi theo ta về vương phủ."

Các nữ tử bèn chậm rãi đi về phía hắn, biểu cảm trên mặt vô cùng kỳ quái. Bọn họ cũng không biết mình sắp được cứu rỗi, còn tưởng rằng mình từ hố lửa này nhảy vào hố lửa khác, chỉ là xem hố lửa nào cháy nhẹ hơn mà thôi.

Đúng lúc này, tri phủ Tô Châu bỗng nhiên lên tiếng: "Quản sự, hạ quan có một lời thỉnh cầu bất đắc dĩ."

Chu Phiêu Linh: "Bất đắc dĩ đến mức nào?"

Tri phủ Tô Châu: "Vương phủ cũng không cần dùng đến nhiều thiếp thất nha hoàn như vậy, có thể… để lại cho Lê Viên một

người, chỉ cần một người là được rồi, Tuyết Nhi… cô ấy và hạ quan đã quen biết nhiều năm, cứ rời đi như vậy, hạ quan không nỡ."

Chu Phiêu Linh: "Ồ, tình chủng a!"

Lý Đạo Huyền: "Ơ?"

Mọi người có mặt, đều sững người, không ngờ vị tri phủ này lại còn giở trò này.

Ánh mắt tri phủ nhìn chằm chằm vào một nữ tử thanh lâu chừng hai mươi tuổi, trong mắt vậy mà lại rơi lệ: "Tuyết Nhi."

Cô nương tên Tuyết Nhi kia cũng quay đầu nhìn tri phủ, trong mắt cũng ngấn lệ, vẻ mặt bi thương nói: "Đừng nhớ nhung đến thiếp thân nữa, hoàng thượng đã hạ thánh chỉ, kháng chỉ chính là muốn tru di cửu tộc… Kiếp này chúng ta vô duyên, đại nhân quên thiếp thân đi."

Chương 961: Ồ, kẻ si tình!

Bầu không khí trong sân đột nhiên trở nên kỳ quái.

Chu Phiêu Linh ngẩn người, trong bụng mắng thầm: Moá nó, ta phụng mệnh Thiên Tôn đến làm việc tốt, kết quả lại thành người chia rẽ uyên ương?

Lý Đạo Huyền cũng sững người trong giây lát, may mà người hiện đại mà, dung hợp trăm sông, năng lực tiếp nhận rất mạnh. Y thầm nghĩ: Cô nương này xem ra là có tình cảm thật với tri phủ, nếu đã vậy, không thể cưỡng ép mua cô ấy đi được, để cô ấy ở lại thành đôi với tri phủ Tô Châu cũng tốt.

Lý Đạo Huyền hạ thấp giọng, dùng âm lượng chỉ có Chu Phiêu Linh nghe được: "Cho cô ta quyền lựa chọn, để cô ta tự quyết định đi ở."

Chu Phiêu Linh nhận được "chỉ thị tối cao", lập tức phấn chấn, mở miệng nói: "Khụ! Hoá ra là vậy, thì ra hai người các ngươi có tình cảm sao? Tần vương phủ ta rất là giảng đạo lý, đặc biệt là thế tử điện hạ, là người giảng đạo lý nhất. Ta xem như này đi, Tuyết Nhi, muốn đi muốn ở, giao cho cô tự mình định đoạt, cô muốn ở lại, Tần vương phủ sẽ không mua cô đi nữa."

Tri phủ Tô Châu đại hỉ.

Chu Phiêu Linh quay sang tú bà: "Cô nương này ta thấy rất xinh đẹp, bà trả lại ta tám mươi lượng."

Tú bà bắt đầu móc tiền...

Thế nhưng, ngay khi mọi người đều cho rằng Tuyết Nhi sẽ

chọn ở lại, vẻ mặt bi thương trên mặt nàng ta đột nhiên biến mất, bỗng chốc khôi phục lại vẻ mặt vô cảm: "Tiện thiếp nguyện ý vào Tần vương phủ."

"Cái gì?" Tri phủ Tô Châu kinh ngạc: "Tại sao?"

Chu Phiêu Linh cũng ngớ người: "Tại sao?"

Ngay cả Lý Đạo Huyền cũng cảm thấy bất ngờ, đây là tình huống quái quỷ gì?

Vẻ mặt Tuyết Nhi vô cùng bình tĩnh, vẻ bi thương và thâm tình vừa rồi, xem ra đều là giả vờ, nàng ta quay sang tri phủ Tô Châu, lạnh lùng nói: "Tri phủ đại nhân, vừa rồi ngài cũng nói, chúng ta bên nhau nhiều năm, thế nhưng... ngài lại chưa từng nghĩ tới việc chuộc thân cho tiện thiếp?"

Tri phủ Tô Châu: "!"

Mọi người: "!"

Tuyết Nhi: "Mỗi ngày tiện thiếp đều phải tiếp mấy đợt khách ở Lê Viên này, ca xướng cho bọn họ, cùng bọn họ uống rượu, viết thơ, vẽ tranh, cả ngày cười nói vui vẻ, sống như một con chó. Tri phủ đại nhân thật sự cảm thấy, ngài và những vị khách kia có gì khác nhau sao? Nếu thật sự khác biệt, ngài hãy chuộc thân cho tiện thiếp đi, nạp tiện thiếp làm thiếp thất! Yêu cầu của Tuyết Nhi không cao, không dám tranh danh phận chính thê, chỉ muốn không còn phải gượng cười tiếp khách, chỉ muốn rời khỏi Lê Viên, đến hậu hoa viên của ngài làm một thiếp thất ngoan ngoãn, nhưng cũng không được."

Mọi người nhất thời im lặng.

Tuyết Nhi nhún vai nói: "Bản ý khi rời đi, muốn để lại cho đại nhân một ký ức đẹp đẽ, để ngài nghĩ rằng, cho dù chia xa, trên đời này cũng có một nữ tử yêu mến ngài. Nhưng ngài cuối cùng lại

diễn một vở như vậy, là muốn làm cái gì?"

Vẻ mặt nàng ta vô cảm nói: "Vất vả lắm, tiện thiếp mới có thể rời khỏi Lê Viên, đến hậu hoa viên của vương phủ sống những ngày tháng an nhàn, chỉ cần tiện thiếp không tranh đoạt tình cảm với những tiểu thư khác, không kết thù trong hậu viện, nửa đời sau có thể an tâm sống qua ngày, cầm kỳ thi họa cho hết quãng đời còn lại, không phải rất tốt sao? Kết quả...ngài lại muốn giữ ta lại Lê Viên, đợi đến khi ngài thỉnh thoảng nhớ đến ta, lại đến đây nhìn ta một lái. Lúc không nhớ, lại để ta tiếp tục ở đây lấy lòng những nam nhân khác sao?"

Tri phủ Tô Châu câm nín, môi run rẩy, nửa ngày không nói nên lời.

Ba mươi bốn vị cô nương đứng bên cạnh, vẻ mặt đều kỳ quái.

Chu Phiêu Linh ngẩn người mấy giây, đột nhiên cười to: "Hahahaha! Hahahaha! Hay, thú vị! Bản... ta lại học thêm được một bài học rồi, quá thú vị, hahahaha!"

Hắn là thật sự cảm thấy vui vẻ, đi ra ngoài nhìn thế giới quả nhiên là đúng.

Không ra ngoài một chuyến, làm sao biết được trong đầu một cô nương thanh lâu lại nghĩ những gì? Hiện tại nghe được nàng ta trình bày, giống như mở ra một thế giới mới.

Khó trách Thiên Tôn lại muốn ta giải cứu những cô nương này!

Những cô nương này là thật sự cần được cứu giúp.

Bọn họ sống ở thanh lâu có vinh quang thế nào, cũng chỉ là bề ngoài mà thôi.

Những kẻ mồm mép nói yêu thương bọn họ, có mấy ai là thật

lòng thích bọn họ?

Giống như Tuyết Nhi nói, thật lòng thích thì hãy chuộc thân cho người ta đi, ngươi đừng có mà toàn nói mồm. Ngươi thật lòng thích một người, ngươi nỡ lòng nhìn nàng ta ngày ngày cười nói vui vẻ tiếp đãi những vị khách khác? Ngươi không ghen sao? Không cảm thấy trên đầu hơi hơi xanh sao?

Ngươi có thể chấp nhận, chỉ là vì ngươi không đặt nàng ta trong lòng.

Giọng Chu Phiêu Linh chuyển sang hung dữ, quát lớn với tri phủ Tô Châu: "Cút sang một bên, dám nhìn trộm Tuyết Nhi nữa, tin hay không ta viết một bản tấu trình lên, hoàng thượng cách chức bắt ngươi, ném ra Ninh Hạ chăn ngựa."

Tri phủ Tô Châu sợ tới mức mặt mày tái mét, lùi liên tiếp mấy bước.

Ngay cả công công đến từ kinh thành, cũng không nhịn được lắc đầu, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn tri phủ Tô Châu một cái, thầm nghĩ: Bọn ta làm thái giám, nếu trong cung cùng với cung nữ nào "đối thực*", cũng sẽ yêu thương đối phương, toàn bộ đồ tốt đều hận không thể lấy hết ra cho cung nữ, đâu giả tình giả nghĩa như ngươi.

(hành vi quan hệ "vợ chồng" giả giữa cung nữ và thái giám)

Tuyết Nhi hướng về phía Chu Phiêu Linh yểu điệu thi lễ: "Đa tạ quản sự tiên sinh ra mặt cho Tuyết Nhi."

Chu Phiêu Linh: "Nữ nhân cô thật là lợi hại! Ta mà là thế tử điện hạ, thật sự không dám nạp cô làm thiếp, chỉ sợ không bao lâu nữa, thiếp thất trong hậu viện đều bị cô dọn sạch. Vị trí Thế tử phi cũng phải nhường cho cô ngồi."

Tuyết Nhi hạ giọng nói: "Quản sự tiên sinh nói giỡn rồi, vừa

rồi Tuyết Nhi có nói rồi mà, tuyệt đối sẽ không tranh giành tình nhân tại hậu viện, chỉ muốn an tĩnh, sống hết quãng đời còn lại."

Chu Phiêu Linh: "Ừm! Điều cô muốn, nhất định sẽ đạt được."

Tuyết Nhi làm như vậy, ba mươi bốn vị cô nương kia cũng không giả vờ nữa, đều chạy tới sau lưng Chu Phiêu Linh.

Chu Phiêu Linh đứng dậy: "Chúng ta đi!"

"Vâng!"

Một hàng người hùng hỗ đi ra khỏi Lê Viên.

Tri phủ Tô Châu mặt mày ủ rũ nhìn bọn họ dần dần đi xa.

Đi được một quãng xa, cô nương dám nói nhất là Tuyết Nhi, mới hỏi Chu Phiêu Linh: "Quản sự tiên sinh, bây giờ chúng ta đi đâu đây? Phải ngồi xe ngựa đến Thiểm Tây sao?"

Chu Phiêu Linh cười khẩy một tiếng: "Ngồi xe ngựa đến Thiểm Tây thì chán chết, chúng ta đi An Khánh trước, ở đó tìm một con thuyền lớn đến Thiểm Tây."

"Đi thuyền sao?"

Các cô nương thở phào nhẹ nhõm, thời buổi loạn lạc này, ngồi xe ngựa vượt qua Trung Nguyên đến Thiểm Tây, không khác gì tự tìm đường chết. Hơn nữa bọn họ đều là nữ nhân xinh đẹp, lực chiến đấu gần như bằng không, cho dù liều mạng kháng cự cũng chỉ có thể "nắm đấm kích thích tên cướp", rơi vào tay lưu khấu chỉ sợ còn khốn khổ hơn cả chết.

Các cô nương bắt đầu mòng đợi sau này trốn trong hậu viện vương phủ, không cần phải ứng phó với các loại người, chỉ cần ứng phó với một mình thế tử, thật là nhàn hạ biết mấy.

Tuy nhiên, trong đám cô nương này, chỉ có Trần Viên Viên là

người duy nhất, sự chú ý hoàn toàn không đặt ở vương phủ, mà đều tập trung vào bức hình thêu trên ngực Chu Phiêu Linh.

Nàng ta ẩn mình trong đám người, lén lút nhìn bức hình thêu đó.

Vừa rồi, lúc Tuyết Nhi và tri phủ diễn cảnh tình cảm, hình như nàng ta lại nhìn thấy bức hình thêu đó hình như đang nói chuyện, mà Chu Phiêu Linh hình như đang lắng nghe... chỉ là nàng ta không dám chắc chắn.

Chương 962: Hắn đang nghe yêu quái nói chuyện

Chu Phiêu Linh dẫn theo một đám cô nương, bắt đầu khởi hành về hướng Kim Lăng.

Tuyến đường mà hắn chuẩn bị, là từ Tô Châu trước tiên đến Kim Lăng, sau đó ở Kim Lăng lên thuyền đi An Khánh, tuyến đường này, xét về hành trình mà nói đương nhiên là không có vấn đề.

Thế nhưng...

Trên hành trình này, hình như có hơi nhiều trở ngại.

Không phải sao, một đám người đang đi trên đường ở thành Kim Lăng.

Tuyết Nhi bỗng nhiên chỉ tay về phía trước: "A, nhìn kìa, bên kia có một thanh lâu."

Xét cho cùng các cô nương cũng là xuất thân từ thanh lâu, cho nên rất dễ dàng chú ý đến thanh lâu, trên một con phố có vài chục gian hàng, bọn họ liếc mắt một cái là có thể nhận ra ngay.

Phát hiện ra rồi thì phải bàn luận, bàn luận một hồi thì lọt vào tai Chu Phiêu Linh.

Chu Phiêu Linh: "Thanh lâu? Ở đâu?"

Tuyết Nhi: "Phía trước bên trái, khoảng trăm bước."

Chu Phiêu Linh: "Haha, được, chúng ta qua đó, mua hết."

"Cái gì?" Các cô nương giật mình: "Còn mua nữa?"

Chu Phiêu Linh: "Vẻ mặt này của các ngươi là có ý gì? Coi thường thế tử điện hạ sao? Ta nói cho các ngươi biết, thế tử điện hạ siêu giàu có, mua vài chục người con gái mà không mua nổi sao?"

Tuyết Nhi: "Tiện thiếp chỉ là lo lắng cho thân thể của thế tử điện hạ thôi."

"Ngươi nói bậy." Chu Phiêu Linh: "Ta thông qua cuộc trò chuyện của cô và tri phủ Tô Châu kia, đã nhìn ra rồi, các ngươi chỉ mong thế tử điện hạ nhanh chóng chết đi, như vậy các ngươi liền không cần phải ứng phó với thế tử nữa, thật sự có thể làm được việc không cần phải cười nịnh nọt ai, an tĩnh sống hết quãng đời còn lại."

Các cô nương đồng loạt lắc đầu: "Không có, không có, tiện thiếp tuyệt đối không nghĩ như vậy."

Chu Phiêu Linh: "Coi ta là đứa trẻ lên ba sao? Ta không dễ bị lừa như tri phủ Tô Châu kia đâu. Các ngươi chính là mong thế tử sớm chết, chết rồi các ngươi làm góa phụ còn hơn là làm thiếp của hắn, thứ mà các ngươi ghét nhất chắc chắn là đàn ông!"

Các cô nương không nói gì nữa, hiển nhiên là bị Chu Phiêu Linh đoán trúng rồi.

Chu Phiêu Linh: "Ôi chao, ta không thích các ngươi!"

Một tên tử sĩ từ phía sau bước lên, thấp giọng nói bên tai hắn: "Lão gia, ngài lại lộ ra câu cửa miệng rồi."

Chu Phiêu Linh trợn trắng mắt: "Có quan hệ gì chứ? Mấy nữ nhân này còn có thể nghe ra câu cửa miệng của ta sao? Hừ, ngay cả việc này cũng nhắc nhở ta, coi ta là đồ ngốc sao? Ta cũng không thích ngươi!"

Tên tử sĩ lui xuống...

Lý Đạo Huyền nghe đến đây, thật sự không nhịn được, khóe miệng nhếch lên nụ cười.

Trần Viên Viên đang đứng trong đám người, lại khẽ run rẩy, nàng ta lại nhìn thấy, thật sự là tượng thần thêu kia đang động đậy, không phải do nếp gấp của quần áo gây ra, mà là do chính nó đang động đậy.

Tiểu cô nương sợ hết hồn, toàn thân run lẩy bẩy.

Nhưng nàng ta từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh đó, khiến cho nàng ta không phải phát hiện ra chuyện gì, cũng dám nói ra ngay lập tức, luôn luôn giấu trong lòng, lặng lẽ chịu đựng.

Trần Viên Viên thầm nghĩ: Có yêu quái! Có yêu quái phụ thân trên người vị quản sự kia, vị quản sự này nói không chừng sẽ mang chúng ta đến hang ổ của yêu quái ăn thịt mất!

Đáng sợ quá!

Nhưng lại không dám lên tiếng, sợ rằng những tên hộ vệ bên cạnh vị quản sự kia đều là yêu quái biến thành, mình mà la lên, bọn chúng sẽ ngay lập tức ăn thịt mình.

Chu Phiêu Linh hùng hổ dẫn theo một đám tử sĩ và một đám cô nương thanh lâu, đi thẳng vào một thanh lâu, khiến cho tú bà của thanh lâu đó sợ hết hồn.

Từng thấy người ta dẫn theo thuộc hạ đi dạo thanh lâu, chưa từng thấy người ta dẫn theo cô nương của thanh lâu khác đến dạo thanh lâu của mình, cảnh tượng này, tú bà thân kinh bách chiến cũng phải thốt lên "quá kỳ quặc".

Chu Phiêu Linh cũng không nói nhảm nhiều, trực tiếp ném tiền: "Cô nương trong lầu, bất kể lão ấu, ta mua hết."

Tú bà: "A?"

Tú bà vốn định phát hỏa, nhưng nhìn thấy một đám cô nương phía sau hắn liền có thể đoán ra, những cô nương này đều là do hắn mua được từ một thanh lâu khác.

Thanh lâu kia cứ thế ngoan ngoãn bán người sao?

Xem ra, đây là một nhân vật không thể đắc tội!

Nếu đầu óc không có lỗ hổng, vẫn là ngoan ngoãn nghe lời thì hơn.

Tú bà không dám nói nhiều lời vô ích, vội vàng dẫn tất cả cô nương trong lầu ra, đóng gói, bán hết cho Chu Phiêu Linh.

Thế là, đội ngũ của Chu Phiêu Linh lại nhiều thêm mười mấy người.

Hùng hổ đi tiếp trên đường phố Kim Lăng.

"Phía trước lại có một thanh lâu."

"Mua!"

"Phía trước lại xuất hiện một cái."

"Mua!"

"Phía trước..."

"Lão gia, lần này chúng ta mang theo không nhiều tiền mặt."

"Cái gì?" Chu Phiêu Linh: "Hết tiền rồi? Có nhầm không vậy?"

Tên tử sĩ thấp giọng nói: "Nơi này không phải Tây An, tiền của chúng ta dùng một chút liền bớt một chút."

Chu Phiêu Linh: "..."

"Thiên hạ khổ sở, dựa vào cách này không thể cứu hết được." Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Trong phạm vi có thể, cứu được bao nhiêu hay bấy nhiêu, tuỳ duyên đi. Quay về!"

Chu Phiêu Linh: "Tuân mệnh."

Đi dạo một vòng, trời đã tối, Chu Phiêu Linh bỏ ra một khoản tiền lớn, bao hết khách điếm lớn nhất Kim Lăng, mới có thể an trí cho tất cả các cô nương thanh lâu kia.

Nghĩ đến việc có nhiều cô nương như vậy ở khách điếm những nơi thế này thật là không an toàn, Chu Phiêu Linh lại ra lệnh cho các tử sĩ chia làm hai ca thay phiên nhau trông coi cửa trước cửa sau của khách điếm, phòng ngừa kẻ gian, làm hại đến các cô nương.

Tầng hai khách điếm...

Tuyết Nhi đang chuẩn bị đi ngủ, thì nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Mở cửa ra nhìn, đứng ngoài cửa là Trần Viên Viên: "Ơ? Nửa đêm nửa hôm, tìm ta có chuyện gì sao?"

Trần Viên Viên nhìn trái nhìn phải, trên hành lang không có ai nhìn thấy, mới nhanh chóng chui vào, đóng cửa lại.

Thấy nàng ta thần thần bí bí như vậy, Tuyết Nhi không khỏi hơi lo lắng: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Trần Viên Viên hạ giọng nói: "Tuyết Nhi tỷ tỷ, vị quản sự tiên sinh chuộc chúng ta kia, là nghe lệnh của người khác."

Tuyết Nhi nói: "Chuyện đó chắc chắn rồi, hắn ta là nghe lệnh của Tần vương phủ mà."

"Không phải, không phải." Trần Viên Viên càng hạ thấp giọng

hơn: "Ta nghi ngờ, hắn ta là nghe lệnh của một con yêu quái đấy."

"A? Yêu quái?" Tuyết Nhi giật nảy mình, giọng nói cũng lớn hơn hai phần.

Trần Viên Viên vội vàng "suỵt", lại mở cửa ra, nhìn ra hành lang hai cái, lại vội vàng đóng cửa lại, lui về phía sau, hạ thấp giọng nói: "Tuyết Nhi tỷ tỷ, trên ngực vị quản sự tiên sinh kia, có thêu bằng chỉ vàng hình một người, tỷ tỷ đã nhìn thấy rồi đúng không?"

Tuyết Nhi gật đầu: "Nhìn thấy rồi, chuyện này có gì kỳ lạ sao?"

Trần Viên Viên hạ thấp giọng nói: "Hình người kia, là sống."

Câu nói này khiến Tuyết Nhi hoảng sợ: "Cái gì?"

"Chuyện này thiên chân vạn xác." Trần Viên Viên nói nhỏ: "Hình thêu kia đã mấy lần mở miệng cười, còn nói chuyện, quản sự tiên sinh thường hay cúi đầu lắng nghe hình thêu nói chuyện."

Tuyết Nhi hít một hơi lạnh, rõ ràng là bị dọa: "Nếu chuyện này là thật, vậy... vị quản sự này, mua chúng ta, nói không chừng không phải muốn đưa về Tần vương phủ, mà là muốn..."

Trần Viên Viên thấp giọng nói: "Dâng lên cho yêu quái làm vợ?"

Tuyết Nhi: "Làm vợ còn tốt, nếu yêu quái kia chỉ thích ăn thịt mỹ nữ..."

"!!!"

Hai nữ nhân sợ tới mức mặt mày tái mét.

Tuyết Nhi: "Chúng ta phải bỏ trốn."

Trần Viên Viên: “Trốn không thoát, ta vừa rồi giả vờ đi dạo,

cửa trước cửa sau đều đã xem qua, thuộc hạ của yêu quái kia, canh giữ cửa trước cửa sau vô cùng nghiêm ngặt. Hơn nữa giấy bán thân của chúng ta còn trong tay hắn, hắn có hoàng thượng chống lưng, quan phủ cũng sẽ giúp hắn bắt nô lệ bỏ trốn, chúng ta chỉ có đường chết."

Tuyết Nhi: "Vậy phải làm sao bây giờ?"

Nàng nghĩ trái nghĩ phải: "Muội muội, chuyện này muội nhất định phải chôn giấu trong lòng, ngàn vạn lần đừng để lộ ra chúng ta đã phát hiện ra manh mối, chúng ta trên đường tìm cơ hội."

Chương 963: Chúng Ta Giả Vờ Tự Sát

Chương 963: Chúng Ta Giả Vờ Tự Sát

Chu Phiêu Linh và đoàn người ở lại Nam Kinh đã nhiều ngày.

Ban đầu, hắn định để tàu Vạn Lý Dương Quang đến đón, nhưng chiến thuyền này đang bận tiêu diệt thuỷ tặc Hoàng Mai, không thể đến Nam Kinh được.

Hắn bèn tiếp tục du ngoạn Nam Kinh. Dù sao mục tiêu chính của chuyến đi này là du ngoạn, ở lại Nam Kinh thêm mấy ngày cũng không sao.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, tuy đám tử sĩ luôn miệng nói hết tiền, nhưng số tiền Chu Phiêu Linh mang theo vẫn đủ để hắn ăn sung mặc sướng, tiêu xài hoang phí. Hắn không chỉ tiêu cho bản thân mà còn tiêu cho cả đám cô nương bên cạnh.

Hôm nay dẫn đám cô nương đi ăn ngon, ngày mai dẫn đi mua son phấn, ngày mốt lại dẫn đi dạo chơi ngoại ô, ngắm danh lam thắng cảnh... Hắn tiêu tiền như nước, mặt không biến sắc.

Hắn đã mang đến cho Nam Kinh một lượng GDP khổng lồ, giúp tiểu thương tăng thu nhập, một mình hắn nâng cao đời sống của tiểu thương Nam Kinh lên một tầm cao mới.

Chơi gần một tháng trời, đến khi thoả mãn, thuyền cũng đến.

Nhưng không phải tàu Vạn Lý Dương Quang, mà là một chiến thuyền mới do Thái Tâm Tử chế tạo trong đợt thứ hai, khởi hành từ Tiểu Lãng Để, đi qua Hoàng Hà ra biển, rồi từ biển vào Trường

Giang, tên là "Hắc Trân Châu".

Chiến thuyền Hắc Trân Châu khổng lồ dừng trước mặt, khiến không ít cô nương run sợ.

Chỉ thấy một cái đầu thò ra từ mạn thuyền, chính là khuôn mặt của Lý Đạo Huyền.

Hoá ra, lần này mô hình của Lý Đạo Huyền cũng đến.

Hơn nữa, mô hình lần này là "Thiên Tôn bản đặc biệt loại hình thuỷ chiến", không còn dùng thép làm khung xương, mà dùng vật liệu tổng hợp mà Lý Đạo Huyền ném từ bên ngoài vào, vừa đảm bảo độ cứng của khung xương, vừa giảm trọng lượng đáng kể.

Khi chiến đấu dưới nước, sẽ không bị chìm nghỉm.

Hơn nữa, khác với Thiên Tôn xương thép dùng cho lục chiến, Thiên Tôn thuỷ chiến không còn lắp bánh xe dưới chân, mà là động cơ phản lực được giấu trong lòng bàn chân. Tay cũng không còn là đại pháo, mà là hai ống lao móc, lợi dụng lực đàn hồi để phóng dưới nước, tuy tầm bắn không xa.

Tóm lại chỉ có thể dùng một chữ để hình dung - ngầu!

Đây là điều Lý Đạo Huyền nghĩ đến sau khi túm một tên đầu mục địch cùng chìm xuống Hoàng Hà: Sau này thường xuyên phải giao thiệp với nước, pháp thân mà xuống nước là chìm thì bất tiện quá, nên mới bảo thợ thủ công thôn Cao Gia chế tạo "Thiên Tôn thuỷ chiến" này.

Lý Đạo Huyền thò đầu ra từ mạn thuyền, mỉm cười với Chu Phiêu Linh: "Lên thuyền đi."

Chu Phiêu Linh mừng rỡ: "Pháp thân Thiên Tôn cũng đến rồi."

Hắn dẫn đám cô nương lên thuyền...

Trần Viên Viên nắm tay Tuyết Nhi, hai nàng trà trộn trong đám đông, ngẩng đầu nhìn chiến thuyền khổng lồ trước mặt, trong lòng vô cùng phức tạp.

Trần Viên Viên: "Lần này yêu quái đích thân đến. Cô xem mặt hắn, rất giống hình thêu trên ngực quản sự."

Tuyết Nhi nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy, là yêu quái đích thân đến."

Trần Viên Viên: "Hắn dùng chiến thuyền lớn như vậy đến đón chúng ta... Trên thuyền toàn là binh lính cầm hoả súng, một khi đã lên thuyền, chúng ta e là không còn cơ hội nào nữa. Không phải làm thê thiếp của yêu quái, thì cũng trở thành thức ăn của hắn."

Tuyết Nhi cắn răng: "Chúng ta phải chạy trốn."

Trần Viên Viên: "Nhưng chạy trốn sẽ bị quan phủ truy nã. Cô xem, vừa rồi tên quan binh đến kiểm tra thuyền, vừa đi đến dưới thuyền đã bị người trên thuyền dọa lui bằng một cái lệnh bài, yêu quái này chắc chắn có thế lực rất lớn trong triều đình."

Tuyết Nhi: "Ta có cách rồi, chúng ta giả vờ nhảy sông tự vẫn."

Trần Viên Viên: "Hả? Cách này có được không?"

Tuyết Nhi: "Không biết, thử một lần xem sao. Dù sao lát nữa nhân lúc thuyền đang đi giữa sông, chúng ta sẽ nhảy xuống Trường Giang. Nếu yêu quái cho người vớt lên, chúng ta sẽ nói là không muốn sống nữa nên mới nhảy sông tự tử, như vậy bọn họ sẽ không nghi ngờ chúng ta bỏ trốn. Còn nếu bọn họ không vớt, chúng ta sẽ lặn xuống đáy sông, hắn tưởng chúng ta chết đuối, tự nhiên sẽ không báo quan phủ truy nã, đến lúc đó chúng ta đổi tên đổi họ, làm lưu dân là được... Đúng rồi, cô biết bơi chứ?"

Trần Viên Viên gật đầu: "Biết, nhưng bơi không giỏi lắm, cũng không biết có thể lặn được bao xa."

Tuyết Nhi: "Dù sao cũng phải liều mạng. Nhớ kỹ, nếu bỏ trốn không thành bị bắt lại, thì cứ nói là không muốn sống nữa, khóc lóc thảm thiết một phen, chắc chắn có thể qua mắt được."

Hai người bàn bạc xong...

Cùng đám đông chen chúc lên chiến thuyền.

Lần này trên thuyền có hai trăm thuỷ binh từ Tiểu Lãng Để đến tiếp viện, cộng thêm hơn một trăm cô nương thanh lâu, boong thuyền không chứa hết.

Thuỷ binh đội trưởng hô lớn: "Các huynh đệ, chúng ta phải thể hiện tác phong văn minh lịch sự, nhường boong thuyền có cảnh đẹp, thông gió tốt cho dân chúng, mọi người xuống khoang thuyền chen chúc một chút vậy."

Đám thuỷ binh đáp một tiếng, chui vào khoang thuyền.

Đám cô nương đều cảm thấy vui mừng, binh lính trên thuyền này chẳng thô lỗ chút nào, ai nấy đều tốt bụng.

Trần Viên Viên và Tuyết Nhi lại nghĩ: Tốt quá, trên boong thuyền không còn bao nhiêu thuộc hạ của yêu quái, lát nữa chúng ta nhảy sông "tự vẫn" cũng dễ dàng thoát thân hơn.

Chiến thuyền bắt đầu khởi hành...

Chậm rãi rời khỏi bến tàu, đi vào lòng sông.

Trường Giang cuồn cuộn chảy về đông.

Chiến thuyền vừa đi đến giữa sông, Tuyết Nhi nhìn trái nhìn phải, hạ giọng nói: "Nhảy!" Dứt lời, nàng chống hai tay lên mạn thuyền, người nhảy xuống trước.

Trần Viên Viên thầm niệm một câu: "Ông trời phù hộ con thoát khỏi bể khổ."

Nói xong, nàng cũng theo Tuyết Nhi, "vèo" một tiếng nhảy xuống nước.

Hai người vừa nhảy, trên thuyền vang lên tiếng kinh hô.

Những cô nương khác còn chưa biết chuyện gì xảy ra, đồng thời la hoảng lên: "Tuyết Nhi, Viên Viên... Mau cứu người, Tuyết Nhi và Viên Viên rơi xuống nước rồi."

"Trời ơi! Chìm rồi, chìm nhanh quá."

Hai cô nương không phải trượt chân ngã xuống, mà là cố ý nhảy, sau khi xuống nước không hề vùng vẫy tay chân, tất nhiên là chìm nhanh rồi...

Hơn nữa, bọn họ còn phạm phải một sai lầm lớn!

Chiến thuyền lớn không giống thuyền nhỏ, khi chiến thuyền lớn di chuyển sẽ tạo ra một lực hút, hút những người bơi gần đáy thuyền xuống dưới...

Đây cũng là lý do tại sao đường thuỷ Trường Giang hiện đại không cho phép người dân bơi lội gần tuyến đường hàng hải.

Hai cô nương kia nào hiểu chuyện gì, sau khi nhảy xuống nước còn muốn lặn một mạch bỏ đi, nào ngờ mới chỉ nháy mắt đã bị dòng nước ngầm cuốn xuống đáy thuyền.

Chớp mắt một cái, trên mặt sông đã chẳng còn thấy bóng dáng hai người đâu nữa.

Những cô nương khác hoảng sợ kêu lên thất thanh.

Lúc này, Chu Phiêu Linh đang đứng cùng Lý Đạo Huyền ngắm cảnh sắc hai bên bờ Trường Giang, nghe thấy tiếng kêu la, hai người vội vàng chạy đến mạn thuyền, ghé người nhìn xuống mặt nước… nhưng đã chẳng còn thấy gì nữa.

Chu Phiêu Linh vô cùng lo lắng: "Hỏng rồi, phải làm sao đây? Mau dừng thuyền, dừng thuyền lại!"

"Để chúng tôi đi cứu." Nghe thấy tiếng hô hoán, mấy thuỷ binh bơi lội giỏi từ trong khoang thuyền chạy ra, định nhảy xuống nước.

Lý Đạo Huyền liếc mắt nhìn, thầm nghĩ: Cứu người dưới đáy con thuyền lớn như vậy, thuỷ binh cũng gặp nguy hiểm.

"Để ta!"

Nói xong, Lý Đạo Huyền đưa tay ấn một cái lên mạn thuyền, thoắt cái đã nhảy xuống dòng Trường Giang.

Chương 964: Để cho ta chết

Do lực quán tính khi nhảy từ trên thuyền xuống, Lý Đạo Huyền vừa chạm nước đã bị chìm xuống mấy mét, mở mắt ra nhìn thì chẳng thấy gì cả, tầm nhìn dưới nước sông không thể nào nhìn xa đến vậy được.

Nhưng cũng chẳng sao, biết phương hướng là được.

Cơ thể được cấu tạo từ vật liệu đặc biệt của Lý Đạo Huyền bắt đầu phát huy tác dụng, lực nổi nâng y lên, giúp y không bị chìm nghỉm, lơ lửng giữa dòng nước.

Y kéo lớp da silicon dưới lòng bàn chân, mở hai cái nắp nhỏ, để lộ ra hai cánh quạt.

Huyền học thôi thúc! Xoay!

Hai cánh quạt lập tức xoay tròn với tốc độ chóng mặt, đẩy y tiến về phía đáy thuyền.

Kiểu bơi ếch gì đó giờ chỉ là chuyện nhỏ, tư thế hiện tại của y là toàn thân bất động, thẳng tắp như siêu nhân bay trên trời vậy.

Chớp mắt một cái, Lý Đạo Huyền đã bơi đến đáy thuyền, lúc này đã nhìn thấy được một chút, chỉ thấy cách đó không xa, dưới nước, hai cô nương đang ra sức vùng vẫy.

Hai người họ cũng vô cùng hoảng loạn, rõ ràng là muốn nhảy xuống nước, lợi dụng khả năng bơi lội của bản thân để bỏ trốn, nào ngờ vừa xuống nước đã không tự chủ được, bị một dòng nước kéo tuột xuống, mặc cho có vùng vẫy thế nào cũng vô ích.

Cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ mất mạng.

Đúng lúc này, Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Hai vị cô nương đừng sợ, ta đến rồi."

Người bình thường không thể nói chuyện dưới nước, vừa mở miệng là nước tràn vào. Nhưng Lý Đạo Huyền lại có thể, chẳng khoa học chút nào. Dù sao mô hình Thiên Tôn cũng không phải nói chuyện bằng thanh quản, mà là bằng huyền học.

Âm thanh truyền qua nước, rất rõ ràng lọt vào tai hai cô nương.

Hai người chấn động toàn thân, quay đầu lại nhìn, thấy Lý Đạo Huyền rõ ràng không hề bơi, nhưng lại lao đến với tốc độ cực nhanh.

Hai nàng sợ hết hồn hết vía, nhưng bọn họ cũng không phải nữ tử bình thường, mà là người chuyên tiếp khách đàn ông, khả năng ứng biến thuộc hàng nhất nhì trong nữ giới. Vừa nhìn thấy tình hình trước mắt, liền biết mình chạy không thoát, yêu quái đã bơi đến rồi.

Tuyết Nhi vội vàng đánh vào người Trần Viên Viên một cái, Trần Viên Viên hiểu ý.

Bắt đầu phương án thứ hai, phương án giả vờ tự tử.

Hai người lập tức từ bỏ động tác cố gắng bơi lên mặt nước, mà chuyển sang cố ý khua tay múa chân loạn xạ, giả vờ như đang vùng vẫy sau khi rơi xuống nước.

Chỉ vài giây sau, Lý Đạo Huyền đã đến nơi, tay trái ôm lấy Tuyết Nhi, tay phải ôm lấy Trần Viên Viên.

Người bình thường mà ôm hai người phụ nữ đang vùng vẫy như vậy thì đừng hòng bơi được, chỉ có nước bị kéo chìm nghỉm.

Nhưng Lý Đạo Huyền lại không hề bị ảnh hưởng, ôm hai cô

nương, lao thẳng lên, "ùm" một tiếng, lao ra khỏi mặt nước.

Vừa ra khỏi mặt nước, Tuyết Nhi đã kêu thảm thiết: "Buông ta ra, để ta chết đi, ta không muốn sống nữa."

Trần Viên Viên vốn tưởng không thể diễn tiếp được nữa, bị Tuyết Nhi dẫn dắt, lập tức phối hợp: "Để ta chết đi, cầu xin ngươi, để ta chết đi, cứu ta làm gì?"

Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: Hai người này có vấn đề, vừa rồi ta thấy bọn họ còn ra sức vùng vẫy, chống chọi với dòng nước, dường như muốn sống sót. Sao ta vừa lên tiếng bảo bọn họ đừng sợ, bọn họ liền bắt đầu khua tay múa chân?

Rất khả nghi.

Không vạch trần bọn họ vội, xem bọn họ còn diễn trò gì nữa.

Lúc này tàu Hắc Trân Châu đã dừng lại, không tiếp tục tiến về phía trước nữa, động cơ phản lực cũng ngừng hoạt động. Dòng nước xoáy cũng biến mất, Lý Đạo Huyền ôm hai cô nương, lơ lửng bên mạn thuyền.

Trên thuyền thả thang dây xuống, trên thang dây còn có thuỷ binh cường tráng.

Hai tên thuỷ binh định đưa tay ra đỡ hai cô nương, đột nhiên nhớ ra hai người ướt sũng, tình huống này mà đưa tay ra, chẳng phải là nam nữ thụ thụ bất thân sao. Hai cô nương này đều đang muốn chết, mình mà động vào người ta, chẳng phải là cho người ta thêm lý do để chết sao? Vội vàng rụt tay về.

Bọn họ bện dây thừng thành thòng lọng, đeo vào eo hai cô nương.

Người trên thuyền ra sức kéo, "hò dô hò dô" kéo hai cô nương lên.

Bản thân Lý Đạo Huyền không vội lên bờ, thu động cơ phản lực ở dưới đáy thuyền, bọc lớp silicon bên ngoài lại, lúc này mới nắm lấy thang dây, chậm rãi trèo lên.

Đợi y trèo lên rồi, liền thấy hai cô nương ngồi trên boong thuyền, trên người choàng chăn len cao cấp do "Ấm Đến Muốn Ngủ" sản xuất, cúi đầu, vẻ mặt ảm đạm, một đám cô nương vây quanh, hỏi han: "Hai người làm sao vậy?"

"Tại sao lại muốn tìm đến cái chết?"

"Sao lại nghĩ quẩn như vậy?"

Lý Đạo Huyền cũng không vạch trần, tiếp tục lạnh lùng quan sát.

Chu Phiêu Linh từ bên cạnh chạy tới, vẻ mặt lo lắng: "Hai người làm gì vậy? Tại sao lại muốn chết? Nhất là cô, Tuyết Nhi, chẳng phải cô đã nói sau này muốn an ổn sống hết đời ở vương phủ sao? Ta cũng đã đồng ý với cô rồi, sao cô còn nghĩ quẩn?"

Tuyết Nhi "ư" một tiếng bật khóc, quả nhiên là nói khóc liền khóc, diễn xuất nhập tâm, nước mắt giàn giụa, đau khổ không thôi: "Tiện thiếp mệnh khổ... Tiện thiếp vừa nghĩ đến, vừa vào hầu môn sâu như biển, sau này cả đời tiện thiếp đều bị nhốt trong cái hậu viện nhỏ bé của vương phủ, tuy thanh tịnh, nhưng lại vô vị..."

Nói đến đây, nàng đột nhiên như nghĩ thông suốt điều gì đó, bật khóc: "Dù sao ta cũng muốn chết rồi, cũng không sợ đắc tội với người của vương phủ nữa, có gì tiện thiếp cũng dám nói... Tần vương thế tử tuy chỉ là thế tử, nhưng thực tế đã là lão già bốn mươi tuổi rồi? Tiện thiếp sau này phải nịnh nọt lấy lòng, hầu hạ một lão già như vậy, trong lòng thật sự rất đau..."

Chu Phiêu Linh: "!!!"

Hắn quay đầu lại, vẻ mặt uất ức nhìn Lý Đạo Huyền, Lý Đạo

Huyền nhún vai: "Người ta nói cũng không sai mà."

Chu Phiêu Linh: "Ưm!"

Ôm tim, bị thương rồi!

Bạo kích một vạn điểm sát thương.

Trần Viên Viên cũng khóc theo: "Tiện thiếp năm nay mới mười hai tuổi... Không muốn gả cho lão già bốn mươi tuổi, nghĩ tới nghĩ lui, nên mới cùng Tuyết Nhi tỷ tỷ nhảy sông."

Chu Phiêu Linh vội vàng nói: "Thế tử điện hạ nhìn chẳng già chút nào, tuy năm nay ngài ấy bốn mươi tuổi, nhưng trông rất trẻ trung, tâm lý cũng trẻ trung, cả người tràn đầy sức sống, giống hệt thanh niên hai mươi mấy tuổi."

Lần này không chỉ có Tuyết Nhi và Trần Viên Viên.

Mấy cô nương khác đồng thời lên tiếng: "Gạt người!"

Chu Phiêu Linh: "!!!"

Lý Đạo Huyền thầm cười: Hay lắm, vở kịch này càng diễn càng hay.

Chu Phiêu Linh uất ức ngẩng đầu nhìn trời: "Được rồi, thì ra trong lòng các ngươi, Tần vương thế tử là loại người không ra gì, hừ hừ, thà chết chứ không muốn làm thiếp của ngài ấy, hừ hừ..."

Giọng điệu của hắn ngày càng thê lương, nói đến cuối cùng, đột nhiên thở dài một hơi, quay sang những cô nương khác: "Các ngươi cũng nghĩ vậy sao?"

Đám cô nương nhất thời á khẩu không trả lời được, bọn họ đâu có muốn chết, không dám đắc tội Tần vương thế tử, không dám nói ra suy nghĩ thật.

Nhưng biểu cảm đã bán đứng bọn họ!

Chu Phiêu Linh bảo tử sĩ mang một chiếc hộp gỗ đến, lấy từ trong hộp ra một xấp giấy bán thân thật dày, thở dài: "Vốn định đến Thiểm Tây mới xử lý thứ này, ai ngờ, ai ngờ Tần vương thế tử lại khiến các ngươi chán ghét đến vậy... Không thể chờ đợi thêm mà muốn tìm đến cái chết, vậy thì ta xử lý sớm một chút vậy."

Đám cô nương: "!"

Bọn họ nhìn ra được, động tác của người này, hình như là muốn xé giấy bán thân của bọn họ.

Quả nhiên, Chu Phiêu Linh cầm xấp giấy bán thân dày cộp, bày ra dáng vẻ quang chính, toàn thân toát ra thứ ánh sáng nhân tính cao đẹp.

Sau đó, hắn kiên quyết dùng hai tay kéo mạnh, xé...

Giấy quá dày, không xé được!

Chương 965: Nào có dễ chết như vậy

Hơn một trăm tờ giấy bán thân, chất chồng lên nhau dày bao nhiêu ngươi không biết sao?

Dùng tay mà xé, đừng có mơ! Cùng lắm chỉ có thể xé rìa tờ giấy bán thân ra một chút xíu, muốn xé cả tờ, trừ phi hắn có Kỳ Lân Tí luyện 30 năm không gần nữ sắc.

Chu Phiêu Linh hiển nhiên không có Kỳ Lân Tí, xé a xé a, thế nào cũng không xé được.

Hắn dừng tay lại, thở hổn hển: "Ông trời ơi, muốn giả bộ ngầu cũng là một kỹ thuật đấy."

Hắn còn muốn xé tiếp, Lý Đạo Huyền lại từ bên cạnh đi tới, cầm lấy xấp giấy bán thân kia, hạ giọng nói: "Đừng có giả bộ ngầu nữa! Ở đây trả tự do cho họ, họ trở về quê hương, phần lớn sẽ lại bị người ta khi dễ, kết cục cuối cùng sẽ không tốt đẹp gì. Phải dùng những tờ giấy bán thân này để trấn áp tình hình, đưa họ đến địa bàn của chúng ta, sau đó lại trả tự do cho họ, như vậy mới là có trách nhiệm với họ."

Chu Phiêu Linh: "Nhưng mà... họ muốn tìm đến cái chết, nếu như người chết rồi, vậy thì cái gì cũng không còn."

Lý Đạo Huyền: "Thật sự muốn tìm đến cái chết như vậy, thì ngay từ khi mới bị bán vào Lê Viên đã chết bảy tám lần rồi. Người nội tâm không đủ mạnh mẽ, có thể sống đến mức cầm kỳ thi hoạ mọi thứ tinh thông sao?"

Chu Phiêu Linh: "!"

Bỗng nhiên bừng tỉnh, Chu Phiêu Linh hiểu ra: Thiên Tôn nói đúng! Lê Viên huấn luyện cô nương, nào là đánh đập, mắng chửi, không cho ăn cơm, đủ loại phương thức PUA giẫm đạp nhân cách, họ có thể vượt qua cửa ải kia, há lại là hạng người dễ dàng tìm đến cái chết?

Chu Phiêu Linh hạ giọng: "Thiên Tôn, vậy vừa rồi họ nhảy xuống kia, là đang diễn kịch?"

Lý Đạo Huyền thấp giọng nói: "Muốn mượn danh nghĩa tìm đến cái chết, thử bơi trốn mà thôi, chỉ là không ngờ dưới thuyền lớn có lực hút, hút họ vào đáy thuyền, suýt chút nữa thì thật sự chết đuối."

Chu Phiêu Linh lúc này mới hiểu: "A! Nhìn thì yếu đuối mong manh, tâm tư lại nhạy bén như vậy."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Chu Đại Nha của khoa Báo Chí ngươi biết chứ? Hiện tại là phóng viên chiến trường Hà Nam, ngươi xem cô ta cũng là nữ tử yếu đuối mong manh, thế nhưng gan dạ bao nhiêu? Ngay cả tin tức nón xanh của Sấm Tướng cũng là cô ta chụp ảnh mang về đấy, ngươi đừng coi thường cô nương thanh lâu."

Chu Phiêu Linh không xé nữa.

Vuốt phẳng tờ giấy bán thân, bỏ lại vào trong hộp, quay sang các cô nương: "Cái kia, khụ khụ... dù sao ta cũng chỉ là một quản sự nhỏ bé, yếu đuối, không làm chủ được, tờ giấy bán thân này ta muốn xé, nhưng mà không dám xé a, người phía trên sẽ đánh chết ta mất."

Các cô nương: "..."

Thế này thì mất hứng quá, các cô nương ồ một tiếng giải tán.

Trên thuyền tạm thời yên tĩnh trở lại, mấy cô nương dìu Tuyết Nhi và Trần Viên Viên vào khoang thuyền, thay quần áo khô.

Y phục hiệp sĩ trên người Lý Đạo Huyền cũng ướt đẫm, bản thân y phục của y có ướt hay không cũng không quan trọng, dù sao y cũng không có cảm giác, sẽ không thấy khó chịu. Nhưng mà người của thôn Cao Gia thì không đồng ý, pháp thân của Thiên Tôn trong mắt bọn họ cũng là cực kỳ thần thánh, không thể để ngài ấy bị ướt được.

Một đám binh lính vây quanh y đi vào khoang thuyền, lính hậu cần đưa tới y phục sạch sẽ, không bao lâu đã mặc cho y chỉnh tề lại từ đầu đến chân.

Chu Phiêu Linh thì lên tinh thần, bảo tử sĩ nhà mình, giám sát các cô nương bên mạn thuyền cho kỹ, đề phòng họ nhảy xuống biển chạy trốn.

Lần này là thật sự giám sát cẩn thận, Tuyết Nhi và Trần Viên Viên thay xong quần áo khô trở lại boong thuyền, thấy "thuộc hạ của yêu quái" đang nghiêm ngặt phòng thủ bên mạn thuyền, liền biết mình đã mất đi cơ hội chạy trốn, đành phải tiếp tục kiên nhẫn chờ đợi.

Rất lâu sau, đã đến bến tàu An Khánh!

Tàu Hắc Trân Châu không phải vì tiếp các cô nương mà đến Giang Nam, mà là đến để cung cấp chi viện cho tàu Vạn Lý Dương Quang, vừa cập bờ, binh lính dân đoàn trên Hắc Trân Châu nhao nhao nhảy xuống thuyền, đứng thành một hàng ngũ chỉnh tề trên bến tàu, hướng về phía ba người Sử Khả Pháp, Giang Thành, Thiết Điểu Phi đang nghênh đón bọn họ hành lễ: "Báo cáo, tiểu đội ba, binh lính dân đoàn Tiểu Lang Để, toàn doanh 150 binh sĩ, phụng mệnh đến đây chi viện tiền tuyến. Trên thuyền còn có lương thực, hoả dược, đạn dược chi viện cho tiền tuyến, xin kiểm tra."

Sử Khả Pháp mừng rỡ: "Tốt quá, nơi này của chúng ta thiếu binh lực nghiêm trọng, các ngươi đến thật là tốt quá."

Nói xong, ánh mắt của hắn liền hướng về phía các cô nương còn đang ngơ ngác trên Hắc Trân Châu: "Những nữ tử mặc quần áo sặc sỡ kia là từ đâu tới?"

Chu Phiêu Linh từ trên thuyền nhảy xuống, cười nói: "Là ta phụng mệnh Thiên Tôn giải cứu những cô nương thanh lâu bất hạnh, ở chỗ này trung chuyển một chút, nghỉ ngơi mấy ngày, chờ khi nào tàu Hắc Trân Châu quay về, sẽ mang họ về Thiểm."

Sử Khả Pháp gật đầu: "Hoá ra là vậy."

Chu Phiêu Linh hạ giọng: "Những cô nương này có chút tâm tư, muốn chạy trốn, ta an ủi không được, Sử đại nhân có biện pháp gì tốt không?"

Sử Khả Pháp không cần suy nghĩ liền cười nói: "Việc này còn không đơn giản, để họ ở chung một chỗ với những cô nương mà lần trước chúng ta cứu được từ tay hải tặc là được, rất nhanh họ sẽ biết chúng ta là người tốt hay kẻ xấu."

Chu Phiêu Linh mừng rỡ: "Đây quả là biện pháp tốt."

Hai canh giờ sau...

Hơn một trăm cô nương thanh lâu, được người của Sử Khả Pháp dẫn đường đi tới trước một tòa nhà lớn trong thành An Khánh. Tòa nhà này có chút cổ kính, cũng là sản nghiệp tổ tiên của một nhà hương thân, sau khi gia đạo sa sút thì mang ra bán lấy tiền, liền bị Sử Khả Pháp mua lại.

Hiện tại bên trong an trí mười tám cô nương được "mua" về từ tay hải tặc.

Khi Trần Viên Viên và Tuyết Nhi đi vào tòa nhà lớn này, trong

lòng liền cảm thấy có chút bất an, bởi vì họ biết, trong lúc "di chuyển" cơ hội chạy trốn là nhiều nhất, một khi đã ngừng di chuyển, liền đại biểu cho cơ hội chạy trốn không còn.

Nhưng mà "thuộc hạ của yêu quái" trông coi cẩn thận, bọn họ lại không còn cơ hội "tự vẫn", chỉ đành âm thầm thở dài số phận mình long đong, đi theo những cô nương khác, cùng nhau bước vào tòa nhà lớn cổ kính.

Cao môn đại trạch, có một loại cảm giác đi vào liền không thể nào đi ra được nữa.

Bọn họ thật sự không biết mình sẽ phải gặp phải đối đãi như thế nào, thật sự sợ hãi vừa bước vào, liền nhìn thấy yêu quái đang làm gì đó rất đáng sợ.

Không ngờ, sau khi đi vào, vừa đến sân lớn phía trước, liền nhìn thấy một màn vô cùng hoà hợp, mười mấy nữ tử, đang bận rộn trong sân, người thì đang bóc tơ trên kén tằm... người thì đang dùng số tơ đó dệt thành tơ lụa.

Các cô nương thanh lâu đồng loạt ngẩn người.

Nhất là Trần Viên Viên và Tuyết Nhi, suýt chút nữa thì tưởng mình đi nhầm chỗ.

"Ơ?" Tuyết Nhi tò mò hỏi: "Chỗ này thế mà lại là nơi kéo tơ sao?"

Mười tám nữ tử kia nhìn thấy có một đám cô nương mới tới, còn tưởng rằng họ cũng là từ nơi nào đó được cứu về, lập tức nhiệt tình chào hỏi: "Có tỷ muội mới tới!"

"Các người cũng là gặp nạn ở đâu sao?"

"Ai nha, bọn họ thật sự là người tốt, đi khắp nơi cứu những nữ tử bất hạnh như chúng ta."

Bọn họ ngươi một câu ta một câu, khiến các cô nương thanh lâu ngơ ngác.

Tuyết Nhi là người có sức chiến đấu mạnh nhất, vội vàng đứng ra trấn áp tràng diện, hỏi: "Các vị tỷ tỷ, các người làm sao lại ở chỗ này vậy?"

Mười tám nữ nhân nói: "Chúng tôi là người làng chài ven biển, bị hải tặc cướp làng, giết sạch đàn ông trong làng, còn bắt cả chúng tôi lên thuyền, định đưa về hang ổ hải tặc, trên đường đi gặp được thuyền lớn. Các vị lão gia trên thuyền liền ra tay mua chúng tôi về."

"Mua về?" Tuyết Nhi và Trần Viên Viên căng thẳng: Hoá ra những cô nương này cũng có cảnh ngộ giống chúng ta.

Chương 966: Hợp tác xã dâu tằm Nghênh Giang An Khánh

Tuyết Nhi cẩn thận đánh giá tình hình trong sân, nhìn trái nhìn phải, toàn là nữ nhân, không nhìn thấy một nam nhân nào, ngay cả binh lính dẫn các nàng vào sân cũng không đi theo vào.

Nàng nhịn không được nhỏ giọng hỏi: "Các vị tỷ tỷ, mọi người đến đây bao lâu rồi?"

Mười tám nữ nhân suy nghĩ một chút: "Mấy ngày? Mấy tháng? Cũng không tính kỹ."

Tuyết Nhi hạ giọng nói: "Vị lão gia mua các người về kia, có từng tới... chính là cái kia... sủng hạnh những người xinh đẹp trong số các người hay không?"

"Không có chuyện đó." Các nữ nhân đều cười: "Sau khi lão gia mua chúng tôi về, liền an trí chúng tôi ở chỗ này, cung cấp thức ăn, còn có công việc kéo tơ, sau đó liền bận rộn đi tiễu phỉ rồi."

Tuyết Nhi và Trần Viên Viên liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy kinh ngạc.

Tuyết Nhi lại hỏi: "Lão gia có cho phép mọi người ra ngoài không?"

"Đương nhiên là có." Một nữ nhân nói: "Bất cứ lúc nào cũng có thể ra ngoài."

Tuyết Nhi: "Ta nhìn thấy có người canh cổng."

Nữ nhân: "Đó là vì bảo vệ chúng tôi, trong đại trạch này toàn

là nữ nhân, nếu như có kẻ xấu đột nhập, hậu quả khó lường, cho nên lão gia thuê người trông coi bảo vệ, canh cổng, nhưng bọn họ chỉ là không cho người ngoài vào, chứ không có không cho chúng tôi ra ngoài."

"Đúng vậy." Một nữ nhân khác nói: "Hôm qua ta còn ra ngoài mua một tấm vải hoa."

"Nói một tiếng với đại ca canh cổng, liền có thể tùy ý ra ngoài."

Tuyết Nhi và Trần Viên Viên nghe xong lời này, khá là kinh ngạc.

Vốn tưởng rằng di chuyển kết thúc, muốn chạy trốn sẽ rất khó, không ngờ chỗ này thế mà có thể tùy ý ra ngoài?

Mang theo tâm trạng không dám tin tưởng lắm, các cô nương được dẫn tới phòng mình ở tạm thời, chỉ thấy những gian phòng này đều được bố trí giống nhau, bên trong bày giường, bàn, các loại vật dụng sinh hoạt đầy đủ mọi thứ.

Không thể nói là xa hoa, nhìn có vẻ bình thường hơn một chút so với đồ các nàng dùng ở Lê Viên. Nhưng mà, những vật dụng sinh hoạt này lại được cung cấp đầy đủ, cái gì cần có đều có, cho thấy người chuẩn bị những thứ này cho các nàng là rất dụng tâm.

Không phải loại qua loa đại khái, tùy tiện an bài cho ngươi một chỗ ở liền mặc kệ.

Chi tiết thể hiện nhân tâm!

Từng gặp qua biết bao nhiêu quan lại, phú thương, các cô nương thanh lâu rất hiểu một đạo lý, người có tiền ném vào người ngươi một hai trăm lượng bạc, không đáng là gì, đối với bọn họ mà nói một hai trăm lượng bạc căn bản không phải là tiền, là đồ chơi tùy tay vứt bỏ.

Nhưng mà muốn bọn họ đối với ngươi dụng tâm... Vậy thì khó rồi.

Trần Viên Viên thấp giọng nói: "Tuyết Nhi tỷ tỷ, yêu quái này an bài chỗ ở cho chúng ta, thế mà lại là dụng tâm, không phải là tùy tiện ném chúng ta vào đây."

Tuyết Nhi cũng gật đầu, hơi an tâm một chút: "Chỗ này thật sự là quỷ dị, cứ xem yêu quái kia khi nào sẽ tới, chúng ta cẩn thận ứng phó."

Hai người cẩn thận... liền cẩn thận rất rất lâu...

Ngày ngày trôi qua, "yêu quái" căn bản không tới đại trạch này, mà các nữ nhân trong đại trạch lại sống vô cùng tự do tự tại.

Hàng ngày có người cung cấp thức ăn và vật dụng sinh hoạt, họ cũng không cần hầu hạ ai, không cần lấy lòng ai.

Chỉ là, không có bạc tiêu, là một vấn đề!

Nhưng rất nhanh, rất nhiều khung cửi được đưa tới, ai nguyện ý làm việc, có thể nuôi tằm, kéo tơ, dệt vài tấm lụa, liền có thể nhận được tiền công rất khá.

Đương nhiên, số tiền công này đối với các cô nương thanh lâu mà nói thật sự không đáng là gì. Trước kia bọn họ ứng phó với các vị quan lại, tiền thưởng nhận được thường thường đều là cả thỏi bạc.

Có cô nương không muốn làm những việc này, liền ở không.

Thế mà cũng không có ai quản họ, mặc kệ họ ở không.

Nhưng mà Tuyết Nhi lại không chịu ngồi yên.

Thì ra, trước khi nàng bị bán vào Lê Viên, nhà nàng chính là nuôi tằm, trong sân còn trồng dâu tằm. Chỉ là sau đó cha mẹ bệnh

chết, gia sản bị họ hàng cướp mất, nàng mới lưu lạc đến Lê Viên, bây giờ nhìn thấy những thứ đồ chơi thời thơ ấu, không khỏi động lòng, thường chạy tới cùng mười tám nữ nhân kia nuôi tằm, bóc tơ, ngược lại cũng vô cùng vui vẻ.

Một buổi tối nọ...

Tuyết Nhi và Trần Viên Viên đang nói chuyện phiếm trong phòng: "Cũng không biết yêu quái kia khi nào sẽ tới, ngày nào cũng nơm nớp lo sợ, haiz!"

Vừa nói đến đây, liền nghe thấy các cô nương bên ngoài ồn ào: "Sử đại nhân tới rồi."

Tuyết Nhi và Trần Viên Viên vội vàng chạy ra ngoài, liền nhìn thấy Sử Khả Pháp và tên "yêu quái" kia, đang sóng vai đi vào trong sân.

Hai người trong lòng căng thẳng: Xong rồi, người tới thì cuối cùng vẫn tới.

Hai người nấp trong đám đông, len lén nhìn trộm.

Chỉ nghe thấy Sử Khả Pháp nói: "Các vị cô nương, bản quan sau mấy ngày suy xét, quyết định cải tạo đại trạch này thành một xưởng."

Các cô nương: "Hả? Xưởng gì?"

Sử Khả Pháp nói: "Hợp tác xã dâu tằm Nghênh Giang An Khánh."

Các cô nương: "???"

Sử Khả Pháp nói: "Nghe tên là hiểu rồi, sau này hợp tác xã này sẽ được chia thành năm bộ phận 'trồng dâu', 'nuôi tằm', 'kéo tơ', 'dệt', 'nhuộm', bản quan sẽ chiêu mộ một lượng lớn nữ công nhân

gia nhập nơi này, tham gia vào các khâu của năm bộ phận."

"Các vị cô nương ở chỗ này cũng đã lâu rồi, ai nguyện ý gia nhập hợp tác xã dâu tằm tơ lụa, chỉ cần đăng ký tên bộ phận, liền trực tiếp chuyển vào bộ phận tương ứng, chờ sau khi hợp tác xã chính thức khởi công, liền làm việc ở bộ phận đó, nhận tiền công tương ứng."

Mười tám nữ tử bị hải tặc cướp bóc kia lập tức hoan hô, đối với họ mà nói, đây là an bài tốt nhất rồi, sao có thể không vui cho được. Mười tám người cơ hồ mỗi người đều đang suy nghĩ xem mình muốn vào bộ phận nào rồi.

Còn các cô nương thanh lâu thì bình tĩnh hơn nhiều, công việc này đối với họ mà nói hơi có chút xấu hổ.

Cho nên họ cũng không vội biểu thị.

Lại thấy Sử Khả Pháp quay đầu nhìn về phía bọn họ, trên mặt mỉm cười: "Các vị cô nương, các cô biết đọc biết viết, cầm kỳ thi hoạ, thơ từ ca phú cơ hồ cái gì cũng biết, nếu như đi làm những việc mà bản quan vừa nói, e là có chút lãng phí tài hoa của các cô. Bản quan suy nghĩ kỹ càng, sau này trong hợp tác xã có rất nhiều nữ công nhân, nếu như dùng chưởng quầy nam tới quản lý, sẽ có chút không ổn... Các cô cũng hiểu mà."

Các cô nương thanh lâu đương nhiên hiểu, nam nhân có quyền, sẽ muốn dùng quyền thế của mình để có được nữ nhân, cho dù chỉ là một chưởng quầy nho nhỏ của hợp tác xã, cũng sẽ muốn dùng quyền lực trong tay mình để ngủ với nữ công nhân.

Sử Khả Pháp nói: "Cho nên, lần này bản quan muốn thử nghiệm một cách táo bạo, tất cả nhân viên quản lý của hợp tác xã, đều sử dụng nữ nhân để đảm nhiệm."

Các cô nương: "Ơ?"

Sử Khả Pháp: "Còn nhân viên quản lý, nhất định phải biết đọc biết viết, lại còn phải giao tiếp với các bộ phận như thương hành, vận chuyển hàng hoá, phải có năng lực giao tiếp nhất định. Bản quan nghĩ tới nghĩ lui, thích hợp nhất, chính là các cô."

Vừa nói ra lời này, các cô nương thanh lâu vô cùng kinh ngạc: "Chúng tôi?"

Chương 967: Các ngươi đã được khôi phục thân phận tự do

Các cô nương thanh lâu kiến thức uyên bác, biết rõ làm quản lý trong hợp tác xã này có ý nghĩa như thế nào.

Có nghĩa là - giàu có!

Bọn họ ở thanh lâu cũng từng tiếp đãi thương nhân buôn tơ lụa, những thương gia giàu có mở xưởng tơ lụa, kẻ nào kẻ nấy đều giàu có hơn cả quan lại. Cho dù không phải cổ đông lớn, chỉ là một tiểu quản sự, tiểu chưởng quầy trong xưởng tơ lụa, cũng đều đeo vàng đội bạc, ra tay hào phóng vô cùng.

Những người này, trước kia là đối tượng mà các cô nương thanh lâu cần phải nịnh bợ.

Bây giờ...

Sử Khả Pháp lại nói, muốn để bọn họ đảm nhiệm loại vai trò này.

Phú quý như vậy, có nhận nổi hay không đây?

Chờ đã, đừng vội mừng.

Các cô nương thanh lâu đột nhiên nhớ tới một chuyện, những quản sự, chưởng quầy trong xưởng tơ lụa giàu có, là bởi vì bọn họ là người tự do, bọn họ làm việc có thể nhận được tiền công.

Nhưng bản thân mình thì khác, mình là bán thân, là nô lệ!

Tiền mình làm được, đều phải giao cho chủ nhân.

Giống như bọn họ ở thanh lâu kiếm tiền cũng không chậm, tùy tiện ngoắc ngoắc ngón tay là có thể móc từ trong tay một vị quan to quý nhân tới mấy chục lượng bạc. Nhưng có tác dụng gì? Đều bị Lê Viên lấy đi hết.

Đây chính là nỗi bi ai của nô lệ.

Các cô nương vừa nghĩ tới đây, Sử Khả Pháp liền mở miệng nói: "Nếu như nguyện ý ở lại đây quản lý hợp tác xã dâu tằm thì không cần phải đi Thiểm Tây nữa, bổn quan sẽ ở đây xé bỏ khế ước bán thân của các cô."

Các cô nương nghe vậy, đều giật mình kinh hãi.

Rất nhiều cô nương thiếu chút nữa buột miệng nói: "Ta nguyện ý."

Tuy nhiên, bọn họ cũng đều là người tinh ranh, loại thời điểm này, nhất định không thể quá nhanh chóng lộ diện, phải ổn định một chút, bên trong rất có thể có hố, nhất định phải nghe Sử Khả Pháp nói xong mới được.

Sử Khả Pháp tiếp tục nói: "Bản quan đoán được, các cô phần lớn đều muốn ở chỗ này lập tức xé bỏ khế ước bán thân. Thế nhưng, bản quan không thể không nói cho các cô biết, bất kể là tính an toàn, hay là tiền đồ phát triển về sau, ở lại nơi này đều không bằng đi Thiểm Tây. Bên Thiểm Tây đã bình định được nạn phỉ, có chế độ quản lý tiến bộ và bầu không khí xã hội hài hòa. Mà bên An Khánh này, tất cả đều còn đang bắt đầu lại từ đầu, nơi này thủy tặc Hoàng Mai chưa dẹp yên, bát đại sơn tặc cũng luôn luôn quấy phá, quan viên nơi đây mạng lưới chằng chịt, không giống như bên Thiểm Tây bọn ta xử lý công vụ có thể một lời quyết định, hơn nữa vật tư nơi đây cũng không sung túc..."

Các cô nương kinh ngạc, thầm nghĩ: Giang Nam phồn hoa, sớm đã vượt qua Tây Bắc rất xa rồi? Bất kể là tiến bộ về chính trị, hay là giải phóng tư tưởng ý thức, Giang Nam đều có thể bỏ xa Thiểm Tây mấy con phố. Còn về vật tư, vậy càng là Giang Nam chiếm ưu thế hơn nhiều.

Hồ Quảng thục, thiên hạ đủ*!

Bên Thiểm Tây lấy gì ra so sánh vật tư với An Khánh?

Bọn họ có vẻ nghe không hiểu Sử Khả Pháp đang nói gì nữa.

Sử Khả Pháp: "Tổng kết lại, bản quan đã nói hết những gì cần nói rồi, muốn đi Thiểm Tây hay là muốn ở lại nơi này, các cô tự mình quyết định đi. Đúng rồi... hợp tác xã cũng không cần tới hơn một trăm người quản lý, nhiều nhất chỉ có thể giữ lại mười người. Cho nên, muốn ở lại cũng không dễ dàng đâu, cần phải dựa vào bản lĩnh của bản thân, cạnh tranh vào vị trí."

Tuyết Nhi và Trần Viên Viên nghe đến đây, cũng không nhịn được kinh ngạc vạn phần.

Không ngờ...

Sẽ có chuyện như vậy?

Trần Viên Viên nhỏ giọng nói: "Tuổi muội còn nhỏ, nhất định là không thể ở lại làm quản lý."

Nàng năm nay mới mười hai tuổi, không có khả năng làm quản lý, điểm tự mình biết mình này vẫn là có.

Tuyết Nhi lại do dự.

Thiểm Tây nàng thật sự không muốn đi, cảm thấy bên kia giống như ổ yêu quái. Nếu như có thể ở lại nơi này, đặc biệt là xé bỏ khế ước bán thân, như vậy có thể trong nháy mắt thoát khỏi uy

hiếp của yêu quái rồi.

Tuyết Nhi: "Ta phải đi thử xem, nếu như hắn thật sự xé bỏ khế ước bán thân của ta, nói không chừng chuyện yêu quái, chỉ là chúng ta tự mình lo lắng suông! Như vậy ta cũng có thể yên tâm nhìn Viên Viên muội muội đi Thiểm Tây."

Trần Viên Viên gật đầu: "Tỷ tỷ đi thử xem đi."

Thế là, một phen tuyển chọn tại chỗ bắt đầu.

Sử Khả Pháp tự mình làm người phỏng vấn, kiểm tra học vấn của các cô nương. Cầm kỳ thi họa cùng thơ ca từ phú đương nhiên là không thi, chủ yếu là khảo nghiệm công phu viết viết tính tính của họ, có thể tính toán rõ ràng sổ sách hay không, đây mới là mấu chốt.

Sau khi kiểm tra một phen, Tuyết Nhi không ngoài dự đoán lấy được vị trí thứ nhất.

Nàng không chỉ viết viết tính tính xuất chúng, hơn nữa bởi vì từ nhỏ trong nhà trồng dâu nuôi tằm, cho nên nàng rõ như lòng bàn tay một loạt quy trình đối với trồng dâu nuôi tằm ươm tơ dệt vải, là người được chọn lý tưởng nhất để làm xã trưởng hợp tác xã.

Cuối cùng, bao gồm cả Tuyết Nhi trong đó, mười cô nương ở lại.

Trước mặt các cô nương, Sử Khả Pháp lấy ra cái hộp đựng khế ước bán thân, từ bên trong chọn ra mười tờ: "Bây giờ bản quan liền xé bỏ chúng, từ hôm nay trở đi, các cô khôi phục thân phận tự do, không còn là nô lệ nữa."

Mười cô nương khẩn trương nhìn chằm chằm khế ước bán thân trong tay hắn.

Lúc này vẫn là Tuyết Nhi dũng cảm nhất, mở miệng hỏi: "Sử đại nhân, tiểu nữ tử có một việc không rõ, còn xin đại nhân chỉ giáo."

Sử Khả Pháp: "Ồ? Cô hỏi đi!"

Tuyết Nhi: "Mua chúng tôi là Tần vương phủ, ngay cả hoàng thượng cũng bị kinh động, đặc biệt phái thái giám tới Lê Viên để quản chuyện này. Cả thiên hạ đều biết chúng tôi là Tần vương thế tử mua về làm thiếp thất. Khế ước bán thân này không ở trong tay quản sự của Tần vương phủ, làm sao lại đến tay ngài? Ngài xé nó, chuyện này có tính toán được không? Vạn nhất ngày nào đó quản sự của Tần vương phủ tìm tới cửa, nói ngài tự tiện xé bỏ khế ước bán thân, Tần vương thế tử không vui, lại muốn bắt chúng tôi trở về, vậy phải làm sao?"

Nàng hỏi ra một loạt vấn đề này, Sử Khả Pháp cũng không nhịn được ngẩn người ra.

Thiên Tôn mẫu thuỷ chiến bên cạnh vẫn luôn đứng không nói gì, không xen vào, cũng không nhịn được mỉm cười: Thú vị, cô gái này suy xét vấn đề rất toàn diện.

Không sai, thời đại này lấy đâu ra khế ước tinh thần tốt như vậy? Khế ước bán thân chẳng qua chỉ là một hình thức, nếu như Tần vương phủ không nói đạo lý, không để ý hình thức này, cưỡng ép ỷ thế hiếp người, lại bắt bọn họ đi, vậy khế ước bán thân này có hay không, có khác biệt gì?

Thậm chí nói khó nghe một chút, hoàng thượng tùy thời có thể giúp Tần vương phủ bổ sung mấy tờ khế ước bán thân, ai còn dám nói nửa chữ không? Có vị quan viên nào dám vì mấy nữ tử thanh lâu mà đối nghịch với hoàng thượng?

Sử Khả Pháp giơ cái hộp đựng khế ước bán thân lên, nói: "Bản quan đã có thể lấy được cái hộp này, đã nói lên Tần vương thế tử

và bản quan là cùng phe, nếu bản quan xé nó, Tần vương thế tử nhất định sẽ thừa nhận."

"Bản quan biết, các cô đã quen nhìn thế gian đen tối, trước kia chưa từng gặp qua ánh sáng, cho nên không dám tin tưởng cái gì hết. Nhưng, đã sống trong thế giới đen tối lâu như vậy rồi, vậy thì ngại gì mà không to gan một chút? Tin tưởng bản quan một lần thì có làm sao? Cho dù tin tưởng sai lầm, về sau cuộc sống cũng sẽ không tồi tệ hơn được nữa."

Tuyết Nhi khẽ khom người hành lễ, không nói gì nữa.

Chỉ thấy Sử Khả Pháp cầm lấy mười tờ khế ước bán thân kia, dùng sức xé một cái.

Rách nát!

Đây chỉ là mười tờ giấy, không phải một trăm tờ chồng lên nhau, nhẹ nhàng xé một cái liền rách ra, hắn xoẹt xoẹt xoẹt, hai ba lần, xé nát bấy khế ước bán thân, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói: "Các cô đã được khôi phục thân phận tự do."

~~

Hồ Quảng: Tên gọi tắt của hai tỉnh Hồ Bắc và Hồ Nam. Câu thành ngữ này dùng để chỉ sự màu mỡ của đất đai ở Hồ Nam và Hồ Bắc. Câu thành ngữ này ý nói chỉ cần lương thực hai tỉnh Hồ Bắc và Hồ Nam chín thì cả nước sung túc.

Chương 968: Tên mật mã hành động: "Tưởng Cán trộm sách"

Sử Khả Pháp vừa mới xé bỏ khế ước bán thân, còn chưa kịp nói thêm hai câu.

Bên ngoài liền có một gia đinh chạy vào, lớn tiếng gọi: "Lão gia, đại sự không ổn, Tảo Địa Vương dẫn quân công kích huyện Tiềm Sơn. Dân đoàn trong huyện liều chết chống cự, tử thủ thành trì. Tảo Địa Vương phái tâm phúc dưới trướng là Đại Đảm Vương, ở ngoài thành khuyên bá tánh trong thành mở cửa thành đầu hàng, gia nhập vào đám lưu khấu, khiến cho lòng người trong thành hoang mang."

Nghe ba chữ "Tảo Địa Vương", Sử Khả Pháp ngược lại không có phản ứng gì.

Lý Đạo Huyền bên cạnh lại cười nói: "Hắn lại tới nữa sao?"

Dân đoàn thôn Cao Gia lần trước giao thủ với Tảo Địa Vương vẫn là ở Võ Quan.

Hơn nữa, lúc đó cũng là do Đại Đảm Vương ra mặt, khuyên binh sĩ dân đoàn trong Võ Quan đầu hàng, gia nhập vào đại quân tặc khấu.

Không nghĩ tới trong nháy mắt, chuyện này lại tái diễn ở huyện Tiềm Sơn.

Lý Đạo Huyền cũng không nhịn được cảm thán một tiếng: Giang hồ cố nhân a!

Sử Khả Pháp không có thời gian cảm thán, đã vén vạt áo bào

quan, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Rất nhanh, bên ngoài vang lên tiếng vó ngựa, Sử Khả Pháp đi về hướng doanh trại của dân đoàn.

Lý Đạo Huyền trái lại lười nhác đi theo, y là loại hình thuỷ chiến, lại không phải loại lục chiến xương bằng thép, không cần thiết phải đi góp vui ở huyện Tiềm Sơn, y chỉ xoay người sang phía đám cô nương trong viện, nhất là Tuyết Nhi, mỉm cười nói: "Tuyết Nhi cô nương, cô và Trần Viên Viên, vẫn luôn lo lắng đề phòng cái gì đó sao?"

Tuyết Nhi sợ giật nảy mình.

Trần Viên Viên cũng khẩn trương rụt người về sau.

Lý Đạo Huyền mỉm cười nói: "Bất kể các cô đang lo lắng cái gì, đều không cần lo nữa, ở đây rất an toàn, ở Thiểm Tây sẽ càng an toàn hơn, các cô nhất định có thể sống cuộc sống mà mình muốn."

Nói xong, y xoay người đi ra khỏi sân.

Để lại hai cô nương mặt mũi mờ mịt... --

Thịnh Kinh, hoàng cung Kim quốc.

Không lâu trước đó, Hoàng Đài Cát phế bỏ tên tộc cũ "Chư Thân" (Nữ Chân), lại lần nữa tự mình đặt tên cho tộc nhân của mình là "Mãn Châu".

Lúc này quốc lực Kim quốc đang trên đà phát triển mạnh mẽ, đánh trận nào thắng trận đó, bất kể là đối với Mông Cổ, đối với Đại Minh, đối với Triều Tiên, thậm chí là đối với La Sát quốc ở phía bắc xa xôi hơn, bọn họ cũng không hề kém cạnh, khiến cho dã tâm của Hoàng Đài Cát tăng lên rất nhiều.

Thế nhưng, gần đây có một vấn đề lớn khiến hắn phiền não,

nếu như không giải quyết được, lần sau tấn công Đại Minh, liền phải cẩn thận một chút.

"Đa Nhĩ Cổn!" Hoàng Đài Cát vẻ mặt nghiêm nghị nói: "Chuyện xe sắt lao thẳng về phía trước, ngươi có nói dối nửa câu nào không? Sẽ không phải là vì che giấu thất bại của bản thân, cố ý bịa chuyện đấy chứ?"

Đa Nhĩ Cổn trẻ tuổi đang đứng ở phía dưới, vẻ mặt kiệt ngạo bất tuân: "Ta không bịa chuyện lừa người! Nhạc Thác cùng đi với ta, hắn cũng bị xe sắt kia đánh cho không còn cách nào."

Nhạc Thác lập tức đứng dậy: "Là thật, xe sắt quá lợi hại, chúng ta nghĩ không ra biện pháp đối phó với nó."

Hoàng Đài Cát: "Nếu như các ngươi nói đều là sự thật, vậy thứ đó ở trên thảo nguyên bằng phẳng lao thẳng về phía trước, quả thật rất khó địch nổi. Ta nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể nghĩ ra, dẫn nó đến khu vực đầm lầy, hoặc là địa hình núi non hiểm trở, khiến cho nó không chạy nổi, sau đó leo lên xe, mở cửa xe ra giết chết người."

Chúng tướng Kim quốc cùng nhau gật đầu: "Cũng chỉ có biện pháp này."

Hoàng Đài Cát: "Còn có một biện pháp, chính là lấy xe sắt trị xe sắt."

Chúng tướng: "Hả?"

Hoàng Đài Cát: "Chúng ta học được từ người Hán biện pháp chế tạo hoả pháo, bây giờ lại ngại gì mà không học tập từ người Hán biện pháp chế tạo xe sắt?"

Chúng tướng: "Cái này... Cái này phải học như thế nào?"

Hoàng Đài Cát lấy ra một quyển [Tam Quốc Diễn Nghĩa], xoạt

xoạt lật một hồi, rất nhanh liền lật tới chương "Tưởng Cán trộm sách".

Hắn chỉ vào trang này, nói với tất cả các tướng sĩ: "Đã bảo các ngươi xem nhiều binh thư, quyển [Tam Quốc Diễn Nghĩa] này ghi lại tất cả kỳ mưu diệu kế trên đời, nhìn xem, biện pháp học tập chế tạo xe sắt đều viết ở đây."

Chúng tướng: "???"

Hoàng Đài Cát: "Đi tìm Khổng Hữu Đức, để hắn tìm thuộc hạ lanh lợi một chút, giả trang thành người Đại Minh, lén lút vào trong Đại Minh, tìm được thợ thủ công chế tạo xe sắt, kết giao bằng hữu với hắn. Sau đó chuốc say người đó, trộm cắp bản vẽ chế tạo xe sắt."

Chúng tướng mừng rỡ: "Cách hay!"

Nhạc Thác giơ tay: "Thần có ý kiến! Thuộc hạ của Khổng Hữu Đức đều cạo đầu, liếc mắt một cái sẽ bị người ta nhìn thấy cái trán nhẵn bóng, không lẻn vào Đại Minh trộm sách được."

Mọi người: "..."

Vấn đề này rất nan giải!

Hoàng Đài Cát: "Chẳng lẽ không tìm ra một tên nào chưa cạo đầu sao?"

Nhạc Thác giơ tay: "Năm đó lúc Khổng Hữu Đức đầu hàng, chính miệng ngài nói với hắn, không cạo đầu chính là biểu thị không thật lòng đầu hàng. Thế là Khổng Hữu Đức cùng tất cả thuộc hạ của hắn đều cạo đầu."

Mọi người: "..."

Lần này càng nan giải hơn!

Hoàng Đài Cát tức giận: "Chẳng lẽ không tìm ra một tên gian tế nào chưa cạo đầu sao?"

Hoàng Đài Cát cùng mọi người tìm kiếm một hồi, cuối cùng cũng tìm được một tên chưa cạo đầu trong số quân Minh đầu hàng, người này tên là Bân Thắng, biết chữ, người lại lanh lợi, đúng là nhân tuyển tốt nhất để vào triều Đại Minh làm gian tế.

Bân Thắng rất nhanh liền xuất phát, mang theo một túi "kinh phí hoạt động" mà Hoàng Đài Cát tự mình đưa cho gã, còn mang theo một đội hỗ trợ mười người, mang theo kỳ vọng của toàn bộ Kim quốc, bắt đầu hành động "Tưởng Cán trộm sách".

Hoàng Đài Cát đã thông qua gian tế mà mình sắp xếp trong người Mông Cổ, biết được những cỗ xe sắt lớn kia đến từ Thiểm Tây, thế là Bân Thắng liền vượt ngàn dặm xa xôi, hướng về phía Thiểm Tây mà đi...

Thời này muốn vượt qua biên giới quốc gia cũng không phải chuyện khó, Bân Thắng tùy tiện tìm một chỗ hẻo lánh, nhẹ nhàng liền chui vào trong lãnh thổ Đại Minh, gã và mười người đội hỗ trợ vốn dĩ là người Hán, ngược lại không cần ngụy trang quá nhiều, chỉ cần giống như người "chạy nạn" bình thường mà đi đường là được.

Gặp người hỏi thăm, liền nói mình cùng một đám người này đến từ biên cảnh Liêu Đông, trong thôn bị Kiến Nô phá huỷ, chỉ còn lại mười một người này, vất vả lắm mới trốn thoát trở về.

Loại người này lúc bấy giờ ở Liêu Đông rất nhiều, một lượng lớn chạy về phía nội địa, hình thành làn sóng người di cư rất lớn, cho nên bọn họ rất dễ dàng liền trà trộn vào trong đội ngũ người di cư, một đường gian nan, tiến vào quan ải, lại lén lút, liền vượt qua Thái Hành sơn, đến địa phận Sơn Tây.

"Nghe nói Sơn Tây của Đại Minh rất loạn, lưu khấu ở đây quấy

phá nhiều năm, khiến cho dân chúng lầm than, chúng ta đi qua nơi này nhất định phải cẩn thận, đừng nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, đã bị lưu khấu giết chết." Bân Thắng cùng một đám người đều cải trang thành bộ dạng nghèo rớt mồng tơi, nghèo đến mức cơm cũng không có mà ăn, như vậy mới có thể phòng ngừa bị lưu khấu tập kích.

Sau đó giả vờ dáng vẻ rất thống khổ gian nan, chậm rãi đi vào địa phận Sơn Tây.

"Nhìn xem, phía trước bụi đất bay mù mịt." Một tên lính trong đội hỗ trợ nhỏ giọng nói: "Xem ra giống như có rất nhiều người đang di chuyển."

Bọn họ còn tưởng rằng gặp phải lưu khấu, vội vàng trốn vào trong rừng cây, sau đó mượn sự che chắn của rừng cây, cẩn thận từng li từng tí sờ soạng về phía trước, đi một hồi lâu, cuối cùng cũng tới nơi bụi đất bay mù mịt, từ trong rừng cây thò đầu ra nhìn.

Ơ?

Không phải lưu khấu, mà là một đội ngũ thi công cực lớn đang làm đường.

Chương 969: Tiểu đội gian tế hành động

"Không phải nói Sơn Tây nạn trộm cướp nghiêm trọng lắm sao?" Bân Thắng có chút khó hiểu: "Nơi này sao lại đang làm đường quy mô lớn thế?"

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước, cứ đi mãi, đi về phía tây, khắp nơi đều đang làm đường.

Toàn bộ Sơn Tây, chỗ nào có hình dáng của loạn lạc bởi lưu khấu?

Hoàn toàn chính là đang xắn tay áo lên mà tập trung sản xuất.

"Xem ra tình báo của chúng ta đã lạc hậu rồi. Ừm, lần này lẻn vào Đại Minh thật sự là đáng giá, cho dù không trộm được xe sắt thì tình báo của chúng ta cũng có thể cập nhật một chút."

Đoàn người lặng lẽ ghi chép lại tình trạng xây dựng rầm rộ ở Sơn Tây.

Cứ đi mãi, bọn họ liền đến Thái Nguyên.

Vừa đến ngoại ô Thái Nguyên, liền nhìn thấy một chiếc xe kỳ quái, phía trên còn treo một tấm biển, viết chữ đường 101.

Hoá ra, bọn họ nhìn thấy xe buýt năng lượng mặt trời số 101.

"Oa, xe sắt khổng lồ! Cái này chính là xe sắt mà tướng quân Đa Nhĩ Cổn nói rồi."

"Không, không giống lắm. Chiếc xe này lớn hơn loại xe mà Đa

Nhĩ Cổn nói, hơn nữa phía trên không lắp đặt hỏa súng, nhìn cũng không giống như có thiết giáp, cửa sổ xe lớn như vậy, rất dễ công phá..." Bân Thắng lắc đầu: "Đây chỉ là xe chở người, giống như xe ngựa xe bò, không phải dùng để đánh trận, chúng ta phải tìm loại xe dùng để đánh trận."

Một nhóm người ăn mặc rách rưới, nhìn có vẻ thê thảm đứng bên đường nghị luận về xe buýt, lập tức thu hút sự chú ý của tài xế xe buýt, hắn cố ý dừng xe ở bên cạnh bọn họ: "Mấy vị, chạy nạn đến đây à?"

Bân Thắng vội vàng nói: "Đúng vậy, chúng tôi bị Kiến Nô cướp mất nhà cửa, lưu lạc đến đây."

Tài xế xe buýt là người đã xem "Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh", vừa nghe nói Kiến Nô phá hủy nhà của bọn họ, lập tức tức giận: "Kiến Nô chó chết, ta nguyền rủa mười tám đời tổ tông nhà chúng nó. Còn có những tên Hán gian đó nữa, ta địt cm chúng nó."

Bân Thắng cùng đám người: "..."

Thật xấu hổ, bị người ta chỉ mặt mắng chửi nói muốn ĐM mình, lại không dám cãi lại. Thật tức giận, tức giận đến mức móng tay đều bấm chặt vào da thịt, nhưng là tố chất chuyên nghiệp của gian tế, khiến bọn họ không thể phát tác, nhịn, chỉ có thể nhịn.

Tài xế: "Nhìn các ngươi đáng thương như vậy, đi tìm một công việc mà làm đi. Ở đây có rất nhiều cơ hội việc làm, các ngươi chỉ cần chịu khó, thì no bụng là không thành vấn đề. Nếu có chút kỹ thuật, muốn phát tài cũng là chuyện rất dễ dàng."

Bân Thắng: "Đa tạ đại ca! Đúng rồi, đại ca, chiếc xe này của huynh... hình như rất lợi hại?"

Tài xế cười: "Đó đương nhiên là lợi hại rồi, đây chính là thần

tiên ban cho, là thái dương thần xa của Mão Nhật Tinh Quân. Mỗi buổi sáng Mão Nhật Tinh Quân đều lái chiếc xe này, đi giục mặt trời dậy đi làm... Đạo Huyền Thiên Tôn mượn chiếc xe này từ chỗ Mão Nhật Tinh Quân, cho những người phàm tục chúng ta chơi đùa."

Bân Thắng nghe xong mà đau cả đầu, tên này đang nói nhăng nói cuội cái gì vậy?

Hắn vội vàng hỏi: "Đại ca, chiếc xe này, không phải do con người tạo ra sao?"

Tài xế cười: "Do con người tạo ra cũng có, ngươi đến trạm xe Thái Nguyên cửa nam chờ đi, còn nửa canh giờ nữa, xe do con người chúng ta tạo ra sẽ đến."

Bân Thắng mừng rỡ, còn tưởng rằng muốn tìm xe sắt rất khó, không ngờ tới dễ dàng đã có manh mối, ha ha ha, kế hoạch "Tưởng Cán trộm sách", trong nháy mắt đã thành công được một nửa.

Nhóm người tiếp tục đi về phía trước, đến thành Thái Nguyên, một đường dò hỏi, tìm được trạm xe lửa Thái Nguyên cửa nam.

Lúc này xe lửa vừa vặn vào ga.

"U" một tiếng còi dài, sau đó là đoàn tàu khổng lồ, chậm rãi chạy đến trước mặt Bân Thắng, khung cảnh này, đối với người đã quen nhìn thấy xe lửa thì không có gì đặc biệt, nhưng đối với Bân Thắng, người vừa mới từ quan ngoại đến, quả thực là một sự chấn động cực lớn.

Hắn cùng mười tên đội viên tiểu đội tiếp viện của hắn, tất cả đều đứng sững tại nhà ga, dùng ánh mắt kính sợ nhìn xe lửa, hồi lâu không nói nên lời.

"Còn ngây ra đó làm gì?" Nhân viên quản lý trên sân ga nhìn thấy bọn họ, liền đi tới: "Các ngươi là người nơi khác đến à? Lần

đầu tiên nhìn thấy xe lửa? Nhìn bộ dạng của các ngươi kìa, hahaha, được rồi, khi đó lần đầu tiên ta nhìn thấy cái này, cũng giống như các ngươi."

Bân Thắng giật mình hoảng sợ, hoàn hồn lại: "Cái này... đây là do con người tạo ra sao?"

"Đúng vậy!" Nhân viên quản lý sân ga: "Đây là do xưởng rèn bên thôn Cao Gia chế tạo ra."

Bân Thắng bội phục sát đất, thật muốn nói một câu "Bội phục". Ở quan ngoại thật sự chưa từng thấy qua xe khổng lồ như vậy, năng lực vận chuyển này, thật sự là khủng bố.

Nhưng hắn vẫn chưa quên nhiệm vụ của mình, "Đại chiến Tưởng Cán trộm sách" của hắn nhất định phải tiếp tục, hắn giả vờ ra vẻ ngây thơ hiếu kỳ: "Xưởng rèn thôn Cao Gia à? Thật lợi hại! Xưởng đó còn có thể chế tạo ra loại xe sắt nhỏ hơn sao?"

Nhân viên quản lý cười nói: "Xe sắt nhỏ hơn? Ý ngươi là xe hơi phải không? Xe hơi là do xưởng xe hơi Trường An ở Tây An chế tạo."

Trong lòng Bân Thắng mừng rỡ: Ha ha, nhiệm vụ của ta, hiện tại đã hoàn thành được một nửa rồi.

Hắn tiếp tục giả vờ không hiểu gì hết: "Đại ca, giống như ta, một kẻ lang thang như vậy, nếu muốn đến xưởng xe hơi Trường An làm việc, bọn họ có nhận ta không?"

Nhân viên quản lý cười: "Chỉ cần ngươi làm việc chăm chỉ, nhà xưởng nhất định sẽ nhận ngươi."

Bân Thắng mừng rỡ: "Vậy ta nên đi như thế nào?"

Nhân viên quản lý: "Ngươi ở đây đi xe lửa, đến Bồ Châu, chuyển sang xe lửa đi Tây An, sau đó ở trạm 'Xưởng xe hơi Trường

An' xuống xe, là đến thẳng cổng xưởng rồi."

Bân Thắng: "Đa tạ đại ca chỉ điểm."

Vì vậy, Bân Thắng cùng tiểu đội tiếp viện mười người của hắn, lần lượt, dùng lý do khác nhau mua vé xe lửa đi Bồ Châu, tiếp theo là một đoạn hành trình xe lửa khiến bọn họ cảm thấy mới mẻ vô cùng.

Từ Thái Nguyên "U u" chạy đến Bồ Châu.

Đoạn đường xa xôi như vậy, lại đi rất thoải mái, căn bản không tốn chút sức lực nào.

Sự đảo lộn mà bọn họ cảm nhận được từ chiếc xe sắt lớn này, quả thực khiến bọn họ như được mở mang tầm mắt.

"Đại Minh triều đã lợi hại như vậy rồi sao?"

"Sở hữu năng lực vận chuyển binh mã mạnh mẽ như vậy, trận chiến này còn đánh như thế nào?"

"Đừng hoảng hốt, chỉ cần chúng ta trộm được bản vẽ chế tạo chiếc xe này thì cũng có thể đối kháng rồi, cùng lắm thì dùng xe sắt lớn đối kháng với xe sắt lớn."

Xe lửa của bọn họ đến Bồ Châu, mới phát hiện hôm nay xe lửa đã hết giờ, phải đến trưa mai mới có thể lên xe lửa từ Bồ Châu đến Tây An, đành phải ở lại Bồ Châu một đêm.

Một buổi tối cũng là thời gian, chi bằng nhân cơ hội này để trinh sát phong thổ nhân tình của Đại Minh triều.

Bọn họ ra khỏi nhà ga, đi vào thành Bồ Châu.

Vừa bước vào, đã nghe thấy tiếng ô tô gầm rú, một chiếc xe tải nhỏ chở đầy hàng hóa, kéo theo thùng xe, từ phía trước đường phố chạy tới.

Ánh mắt của Bân Thắng cùng đám người trong nháy mắt liền dõi theo chiếc xe kia.

Trong bụng thầm nghĩ: Kích thước này, đúng rồi! Chính là chiếc xe này! Nếu như lắp đặt thêm thiết giáp cho nó, thì sẽ trở thành loại xe sắt lớn mà tướng quân Đa Nhĩ Cổn đã nói.

Xe tải chạy ngang qua trước mặt bọn họ, tròng mắt của đám người suýt chút nữa thì rơi lên xe tải: "Đồ vật thật lợi hại!"

"Thành thị của Đại Minh triều, thật phồn hoa náo nhiệt."

"A, ánh đèn của bọn họ, có phải là có chút bất thường không? Đèn này thật sáng! Hơn nữa không phải là đèn dầu."

Chương 970: Kinh phí xài hết rồi

Thành Bồ Châu phồn hoa như mộng, khiến Bân Thắng cùng đám người mê mẩn.

Trên đường phố đâu đâu cũng là cửa hàng, đâu đâu cũng là đồ ăn vặt, hơn nữa giá cả rẻ mà lượng lại nhiều. Xen kẽ là một số đồ ăn kỳ quái do Thiên Tôn ban xuống, hương vị thơm ngon vô cùng.

Bân Thắng cùng đám người thật sự là không nhịn được, không chịu nổi cám dỗ của những thứ mới mẻ này, liền lấy "kinh phí hoạt động gian tế" mà Hoàng Đài Cát giao cho bọn họ ra, mua cái này ăn, mua cái kia chơi, tiêu pha lung tung.

Một đường vừa đi vừa tiêu, tiêu tiêu liền đến "Rạp hát Bồ Châu".

Hỏi han người qua đường, mới biết được nơi này sẽ trình chiếu một loại vật kỳ lạ gọi là "điện ảnh", tối nay còn công chiếu một bộ phim mới, tên là [Thư sinh vô tình và tiểu thư đa tình].

Bân Thắng xem xét một chút, kinh phí hoạt động còn, xuất phát từ nguyên tắc "trinh sát" Đại Minh triều, thứ chưa từng thấy qua đương nhiên phải xem một chút, vì vậy dẫn theo mười người tiểu đội tiếp viện, cùng nhau mua vé, chui vào rạp chiếu phim.

Câu chuyện trong phim rất đơn giản, chính là kể về một thư sinh nghèo, lên kinh đi thi, trên đường đi bị ngất xỉu bên đường vì đói, được một tiểu thư nhà thương nhân nhặt được. Tiểu thư nhà thương nhân cứu hắn, cho hắn ăn ngon mặc đẹp, còn yêu hắn, tư định chung thân với hắn.

Thư sinh nghèo thề rằng sau khi mình thi đỗ công danh nhất định sẽ quay lại cưới nàng.

Không ngờ thư sinh nghèo thật sự thi đỗ công danh, sau đó hắn liền cưới con gái của thừa tướng, quên mất tiểu thư nhà thương nhân.

Cuối cùng, tiểu thư nhà thương nhân gieo mình xuống sông tự vẫn.

Tên thư sinh vô tình kia lại được phong hầu bái tướng.

Cốt truyện châm biếm đến cực điểm, là phim điện ảnh phê phán hiện thực điển hình.

Bân Thắng cùng đám người rõ ràng là gian tế, khi xem phim cũng nhịn không được mắng chửi tên thư sinh vô tình kia, trong rạp chiếu phim đâu đâu cũng có người đang mắng.

"Tên thư sinh vô tình này, con mẹ nó ta nhận ra hắn!"

"Tiêu Thiên Tá trong Mộc Quế Anh, Tổ Đại Thọ trong Đại Lăng Hà!"

"Đúng đúng đúng, tên này còn từng diễn Hoàng Đài Cát."

"Chuyện xấu xa trên đời này, đều là do một mình hắn làm."

Câu nói "từng diễn Hoàng Đài Cát" này, thu hút sự chú ý của Bân Thắng cùng đám người, trong lòng giật mình: "Tình huống gì đây? Những người Hán này, lấy hoàng đế Kim quốc chúng ta ra để quay phim chơi đùa sao?"

"Không được, chuyện này nhất định phải ghi chép lại."

"Chúng ta phải xem thêm mấy bộ phim nữa, xem thử đây là câu chuyện gì."

Bân Thắng cùng đám người tạm thời không rời khỏi Bồ Châu nữa, bọn họ tìm nhân viên bán vé của rạp chiếu phim, hỏi han hồi lâu, rốt cuộc cũng có được một bản lịch chiếu phim trong mấy ngày tới.

Vất vả lắm mới tìm hiểu rõ ràng, bộ phim có Hoàng Đài Cát kia, tên là [Trận chiến bảo vệ Tuyên Đại], kể chính là chuyện mấy năm trước, Kiến Nô xâm lược Tuyên Phủ, Đại Đồng, người Hán phòng thủ.

Bân Thắng cùng đám người cũng rất hứng thú đối với việc này, ở Bồ Châu ăn uống vui chơi, đợi ba ngày, rốt cuộc cũng đợi được ngày [Trận chiến bảo vệ Tuyên Đại] được chiếu lại.

Ban đầu cho rằng đây sẽ là một bộ phim bôi nhọ người Kim quốc, sẽ quay người Kim quốc giống như những tên hề. Lại không ngờ, bộ phim này không cố ý bôi nhọ Kim quốc, ngược lại là chiếu ra hết thảy mặt mạnh mẽ của binh sĩ Kim quốc.

Người Kim quốc trong phim võ nghệ cao cường, tác chiến dũng mãnh, vô cùng khó đối phó.

Quân Minh ở Tuyên Đại cùng với dân đoàn trong thôn, khi giao chiến với quân Kim, đều rơi vào thế hạ phong, bị đánh cho rất thảm.

Gần như là bất cứ lúc nào, bộ phim đều đang nhắc nhở khán giả: "Quân Kim rất mạnh, mọi người phải cảnh giác bọn họ, đừng xem bọn họ là dã nhân."

Bân Thắng thầm kinh hãi, nói với đội viên tiểu đội tiếp viện của mình: "Người Hán ở đây, rất coi trọng đối với Kim quốc chúng ta, không giống như một số người Hán khác, xem chúng ta là dã nhân, hoàn toàn không xem chúng ta ra gì."

Đội viên tiếp viện đều gật đầu: "Đúng vậy!"

Cuối phim sắp đến đoạn kết thúc, viện quân của thôn Cao Gia đến. Tại trận chiến dưới thành Đại Châu, dùng hỏa súng đại pháo đánh lui quân Kim, cứu được nhân vật chính, nhân vật chính cũng kiên quyết gia nhập dân đoàn thôn Cao Gia...

Toàn phim hết.

Bân Thắng chỉ vào màn hình: "A! Chỗ này!"

Một người trong đội viên tiếp viện nhỏ giọng nói: "Cảnh này ta biết, đội ngũ công đánh thành Đại Châu bị đánh cho rất thảm, chúng ta đều cho là do Thần Cơ Doanh của quân Minh làm, không ngờ tới lại là đến từ dân đoàn thôn Cao Gia."

"Tình báo này rất quan trọng, ghi nhớ kỹ lại."

Đám gian tế không ngờ tới, xem một bộ phim mà lại có được tình báo quan trọng, xem ra số kinh phí gian tế này không uổng phí rồi.

Bọn họ tiếp tục ở lại thành Bồ Châu, ăn uống vui chơi, ngày ngày xem phim để lấy "tình báo", sau đó liền có được một đống tình báo kỳ quái, ví dụ như "Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện bản điện ảnh", "Mùa hè của xưởng Trường An", "Câu chuyện tình yêu thôn Cao Gia".

"Văn phòng minh tinh Thế giới phồn hoa" của Lão Nam Phong hiện tại thường xuyên tự mình quay một số bộ phim linh tinh, sau đó dùng phần mềm biên tập video, cực kỳ vụng về, được cài đặt trên máy tính bảng, tùy tiện biên tập qua loa, đặc hiệu đều là hiệu ứng năm xu.

Nhưng cho dù như vậy, những bộ phim này cũng rất được bách tính yêu thích.

Bân Thắng cùng đám người cứ xem mãi liền chìm đắm vào trong đó.

Cũng không biết đã ở lại Bồ Châu bao nhiêu ngày, đột nhiên có một ngày, đội viên tiếp viện nói: "Tấn lão đại, kinh phí của chúng ta xài hết rồi."

"Cái gì? Kinh phí nhanh như vậy đã xài hết rồi?" Bân Thắng giật nảy mình: "Chúng ta mang theo một bao lớn bạc tới cơ mà."

Đội viên tiếp viện: "Ở đây vừa vui chơi vừa có nhiều đồ ăn ngon, tiền vé xem phim cũng rất tốn kém, chúng ta không cẩn thận liền..."

Bân Thắng đau đầu: "Bây giờ phải làm sao? Số kinh phí này, còn phải dùng để mua chuộc thợ thủ công người Hán, tạo cơ hội trộm bản vẽ chế tạo xe sắt. Bây giờ đã xài hết rồi, chúng ta còn hành động như thế nào?"

Bây giờ quay trở lại xin thêm một khoản kinh phí khẳng định là không được.

Bân Thắng suy nghĩ nát óc: "Chúng ta chỉ có thể tự mình kiếm lại kinh phí. Mọi người, nghe ta nói, chúng ta đến đây cũng đã được một thời gian, đã biết được một số phong tục tập quán nơi đây, ở đây chỉ cần chịu khó làm việc, là có thể có thu nhập rất cao. Chúng ta cần kiếm kinh phí, cũng cần trà trộn vào xưởng xe hơi Trường An dò la phương pháp chế tạo xe sắt, cho nên, chi bằng chúng ta đều đến xưởng xe hơi Trường An xin làm công nhân, giống như công nhân trong bộ phim "Mùa hè của nhà máy Trường An" kia. Chúng ta vừa kiếm kinh phí vừa học lén kỹ thuật chế tạo xe sắt trong xưởng Trường An, chẳng phải là rất hay sao?"

Người của đội tiếp viện cũng cảm thấy phương án này đáng tin cậy.

Vì vậy, bọn họ lấy ra chút tiền cuối cùng, mua mười một vé xe lửa, leo lên xe lửa từ Bồ Châu đến Tây An.

Đến cổng nhà máy Trường An, lập tức phát hiện nơi này đang tuyển công nhân.

Nhà máy Trường An hiện tại đang phải đối mặt với vấn đề sản lượng không đủ nghiêm trọng, bất kể là xe tải thông thường, hay là xe bọc thép dùng để chiến đấu, đều phải đối mặt với vấn đề sản lượng không đủ, cho nên bất cứ lúc nào cũng đang ra sức chiêu mộ công nhân.

Bân Thắng cùng với thuộc hạ thương nghị một chút, mỗi người vào một phân xưởng, bắt đầu từ công việc lặt vặt cơ bản nhất, vừa làm công kiếm tiền, vừa cố gắng học lén kỹ thuật.

Chương 971: Không có ai an bài

Thuyền của thôn Cao Gia, lần lượt đến An Khánh.

Không có cách nào, chuyện này không thể nhanh được, một là thuyền đi trên cả mặt sông và biển cần Thái Tâm Tử chế tạo từng chiếc từng chiếc một, chế tạo xong còn phải lắp đặt đại pháo, tuyển chọn thuỷ binh, huấn luyện thuỷ binh, rồi lại đi thêm một khoảng cách xa, cho nên chuyện này chỉ có thể từng bước từng bước mà đến.

Nhưng mỗi khi có một chiếc thuyền đến, trong tay Sử Khả Pháp lại nhiều thêm vài phần chiến lực.

Lực chiến đấu phân đoàn An Khánh của dân đoàn thôn Cao Gia không ngừng tăng lên. Từ lúc ban đầu chỉ có thể xua đuổi thuỷ tặc Hoàng Mai, đến sau này đã có thể phong toả sông, giống như kéo lưới đánh cá lùng bắt thuỷ tặc Hoàng Mai.

Sau một trận đại thuỷ chiến ở cửa sông Cửu Giang, chủ lực thuỷ tặc Hoàng Mai bị tiêu diệt, tàn quân chạy trốn vào hồ Bà Dương, phân tán trốn vào các vịnh nước trong hồ. Thuỷ tặc phân tán thì ngay cả dân làng địa phương cũng chưa chắc đã đánh thắng được, uy hiếp cũng không còn lớn nữa.

Mà trên đất liền, theo dân đoàn binh sĩ không ngừng đến, chiến lực lục quân cũng đang không ngừng tăng cao.

Sử Khả Pháp lấy mấy trăm người dân đoàn thôn Cao Gia làm nòng cốt, thêm vào đó là quân vệ sở An Khánh, dân đoàn địa phương, tổ thành một đội ngũ khổng lồ, nhiều lần đánh bại "Tảo

Địa Vương", "Thái Bình Vương" từ trên bộ đánh tới, trận đại quyết chiến cuối cùng, đánh sập "Thiên Đường trại" do tặc quân xây dựng ở phủ An Khánh.

Đánh đuổi "Tảo Địa Vương" và "Thái Bình Vương" ra khỏi An Khánh.

"Lên thuyền nào, các cô nương, lên thuyền đi Thiểm Tây thôi."

Tàu Hắc Trân Châu chuẩn bị trở về, mà lần này trở về Thiểm Tây, liền dự định đưa Trần Viên Viên và các cô nương thanh lâu về hết. Ngoài ra chính là Chu Phiêu Linh đã tiêu hết tiền, cũng muốn đi theo cùng trở về Thiểm Tây.

Hơn trăm cô nương lần lượt lên thuyền...

Mà mười cô nương đã quyết định ở lại quản lý "Hợp tác xã dâu tằm Nghênh Giang An Khánh" thì đứng ở bên bờ bến tàu tiễn đưa bọn họ.

Tuyết Nhi phất tay với Trần Viên Viên: "Bảo trọng! Có cơ hội viết thư cho ta."

Trần Viên Viên: "Vâng!"

Hai nàng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ: Kiếp này chỉ sợ là rất khó gặp lại.

Bất quá, hai người bây giờ ngược lại cũng không còn sợ hãi.

Tuyết Nhi là thật sự được khôi phục thân phận, cũng không có yêu quái hại nàng.

Ngược lại là Sử Khả Pháp vô cùng dựa dẫm vào nàng, trong quá trình thành lập "Hợp tác xã dâu tằm" đã cho nàng rất lớn quyền lực, rất coi trọng ý kiến của nàng.

Dù sao chuyện mà người làm hữu tham nghị như Sử Khả Pháp

muốn quản rất nhiều, lương thảo dự trữ, truân điền, quân vụ, trạm dịch, thuỷ lợi, an dân...

Vốn trên đầu hắn còn có một vị hữu bố chính sứ ti Vương Công Bật phụ trách quản những việc này, nhưng chuyện Vương Công Bật phân phát tám ngàn thạch lương thực cho lão bá tánh, bị người ta đâm chọt đến chỗ hoàng thượng, mấy ngày trước thánh chỉ xuống, giáng chức Vương Công Bật, điều hắn trở về Nam Kinh.

Làm như vậy, tất cả trọng trách đều đè lên đầu Sử Khả Pháp.

Bây giờ Sử Khả Pháp đâu có rảnh mà quản một cái hợp tác xã dâu tằm nhỏ bé? Vậy đương nhiên là buông tay giao cho Tuyết Nhi.

Tuyết Nhi khôi phục thân phận, lại nắm giữ trọng trách, không có yêu quái đến ăn nàng, hoặc là cưỡng ép nàng làm vợ, nàng càng ngày càng tự tin, làm việc càng ngày càng buông tay buông chân, nàng bây giờ, so với mấy ngày trước ở Lê Viên khúm núm, chuốc vui với đại quan quý nhân, giống như biến thành hai người.

Mặc trên người một bộ y phục vừa đoan trang lại giản dị, trên mặt mang theo nụ cười tự tin, hướng về Hắc Trân Châu liều mạng phất tay: "Các vị tỷ muội, nhất định phải tìm cơ hội gặp lại."

Tàu Hắc Trân Châu xuất phát...

Trước tiên từ Trường Giang đi vào biển lớn, sau đó dọc theo đường bờ biển tiến vào sông Hoài, rồi lại một đường cẩn thận ngược dòng mà lên, trở về Tiểu Lãng Để.

Cũng may các cô nương thanh lâu cũng không phải loại tiểu nữ tử bình thường, các nàng trước kia bôn ba, cũng là từng đi xa, trong đó không ít người bị người môi giới dùng xe ngựa vận chuyển cách nhà mấy trăm dặm thậm chí hơn ngàn dặm đưa đến Tô Châu.

Đối với loại hành trình dài này, bọn họ cũng có thể chịu đựng.

Huống chi thuỷ binh trên thuyền đối với họ rất nho nhã lễ độ, để cho họ cảm nhận được sự ấm áp và quan tâm, vậy thì càng thêm không có gì phải sợ hãi.

Mấy ngày sau...

Chu Phiêu Linh chỉ vào phía trước bên trái, lớn tiếng nói: "Tiểu Lãng Để sắp đến rồi, các cô nương, đây là một trong những căn cứ của chúng ta, tuy nhiên, lần này chúng ta sẽ không xuống thuyền ở chỗ này, còn phải tiếp tục hướng về phía thượng du thêm một đoạn."

Hắn vừa dứt lời, liền nhìn thấy một chiếc thuyền nhỏ từ ven sông tới nghênh đón.

Trên thuyền dựng một cái camera, phóng viên chiến trường, môn sinh Thiên Tôn Chu Đại Nha, đứng trên thuyền, đang ra sức phất tay với nhóm người Chu Phiêu Linh: "Đại hiệp ca ca, có thể để muội muội lên thuyền phỏng vấn một chút không?"

Nàng vừa mở miệng, hương vị đã không đúng.

Các cô nương trên thuyền thầm giật mình: Ơ? Cách nói chuyện của nữ nhân này, sao lại giống chúng ta thế nhỉ?

Trong ánh mắt kinh ngạc của họ, nhóm người Chu Đại Nha đã lên tàu Hắc Trân Châu.

Cái camera đường kính đạt hai mét của nàng, dựa vào thuỷ binh trên thuyền dùng dây thừng vô cùng gian nan kéo lên, quả thực là không dễ dàng.

Chu Đại Nha lên thuyền, bày camera xong, mở máy...

Lúc này mới xoay người sang Chu Phiêu Linh, cười nói: "Đại

hiệp ca ca, lần này huynh đi Nam Kinh du lịch, thu hoạch không nhỏ a, vậy mà mang về nhiều cô nương như vậy, những cô nương này là..."

Chu Phiêu Linh cười nói: "Là nữ tử thanh lâu ta chuộc thân ở Tô Châu và Nam Kinh."

Chu Đại Nha mỉm cười: "A, vậy chẳng phải là giống muội muội ta sao?"

Nàng vừa nói ra câu này, các cô nương thanh lâu bên cạnh liền thầm nghĩ: Quả nhiên, vừa rồi liền nghe ra, phong cách nói chuyện của cô ấy giống chúng ta, thì ra cô ấy cũng là nữ tử thanh lâu được chuộc thân.

Có nhận thức như vậy, ánh mắt họ nhìn về phía Chu Đại Nha cũng liền khác biệt.

Rất hiển nhiên, Chu Đại Nha rất có thể đại diện cho tương lai của bọn họ.

Trong đám người Trần Viên Viên đặc biệt để ý điểm này, nàng rất muốn biết, nữ nhân bị "yêu quái" mua về, bây giờ sống cuộc sống như thế nào.

Chu Đại Nha quay sang các cô nương thanh lâu, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào: "Các vị tỷ muội, mọi người tới nơi này có thể coi như là nhảy ra khỏi hố lửa rồi, cuộc sống sau này sẽ tốt đẹp lắm đấy."

Trần Viên Viên lấy hết dũng khí hỏi: "Tỷ tỷ, bọn muội muội vừa từ Giang Nam tới, thật sự không biết quy củ bên này, bọn muội muội sau này... sẽ được an bài như thế nào?"

Chu Đại Nha cười: "An bài sao, chính là... tuỳ các muội tự mình an bài thôi."

"A?" Trần Viên Viên: "Tuỳ bọn muội muội?"

Chu Đại Nha cười nói: "Không có ai ép buộc mọi người đi làm gì, mọi người có thể tự mình lựa chọn muốn làm gì, đương nhiên, không thể làm nghề cũ được! Trên địa bàn của Thiên Tôn, ngành thanh lâu là vi phạm pháp luật, bị người bắt được sẽ bị trừng phạt."

Các cô nương: "!!!"

Điều này thật đúng là giật mình, ở chỗ này, ngành thanh lâu vậy mà vi phạm pháp luật?

Trần Viên Viên dịu dàng hành lễ: "Vị tỷ tỷ này, muội muội mạo muội hỏi một câu, nếu như đến nơi rồi liền không có ai quản bọn muội muội, vậy bọn muội muội ăn mặc, đồ dùng sinh hoạt, có phải đều cần tự mình đi kiếm hay không?"

Chu Đại Nha cười nói: "Vừa đến còn chưa tìm được việc làm, có thể lĩnh một ít vật tư cứu tế, cũng sẽ an bài cho mọi người chỗ ở tạm thời. Đợi mọi người tìm được việc làm, những vật tư cứu tế và chỗ ở tạm thời kia, bản thân mọi người cũng sẽ không coi trọng nữa."

Các cô nương hai mặt nhìn nhau, trong mắt đều là kinh ngạc.

Chương 972: Phông nền màu xanh khổng lồ

Chu Đại Nha cười nói: "Là người từng trải, ta liền nói cho mọi người một ít kinh nghiệm vậy. Lúc đầu lão sư của ta cũng nói với ta như vậy, nữ nhân như chúng ta, người người đều biết chữ, nếu như đi nhà xưởng dệt vải bông, không khỏi có chút lãng phí tài hoa. Nhất là thiên hạ ngày nay, tỷ lệ người mù chữ còn tương đối cao, đa số người đều không biết chữ, không biết tính toán, những người có tri thức như chúng ta, phải nên gánh vác một ít trách nhiệm quan trọng hơn."

Các cô nương: "!!!"

Lời này hương vị không đúng a.

Những người gặp trước kia đều xem thường những nữ tử thanh lâu như bọn họ, không nghĩ tới trong miệng Chu Đại Nha, a không đúng, là trong miệng lão sư cô ấy, những nữ tử thanh lâu như bọn họ vậy mà lại là nhân tài rất quan trọng sao? Vậy mà được xưng là người có tri thức.

Điều này coi như là nâng cao các nàng rồi.

Thoáng có chút cảm động.

Chu Đại Nha cười: "Một số nghề nghiệp ta đề cử cho mọi người, nghề quản lý, kế toán, bí thư các loại trong nhà xưởng, nghề diễn viên của Văn Phòng Minh Tinh, nghề thiết kế, vẽ tranh minh hoạ trong hiệu sách, lão sư dạy lớp nghệ thuật trong trường học. Đương nhiên, còn có giống như ta, nghề phóng viên! Làm phóng viên rất không tệ đó, Thiên Tôn tự mình làm lão sư cho mọi

người, sau khi học thành ra ngoài chính là môn sinh Thiên Tôn, đi đến đâu cũng được người tôn kính. Có điều, nghề này có chút nguy hiểm, nhất là làm phóng viên chiến trường, phải lên tiền tuyến bất cứ lúc nào."

Các cô nương sợ hết hồn, vừa rồi còn có người muốn hỏi "nghề phóng viên" là cái gì, vừa nghe nói phải lên tiền tuyến, không ít người tại chỗ liền phủ định ngành nghề này.

"Cũng không phải mỗi người đều làm phóng viên chiến trường." Chu Đại Nha cười nói: "Ở hậu phương làm người dẫn chương trình tiết mục tin tức cũng tốt, gần đây lão sư còn đang lên kế hoạch một ít tiết mục loại hình khoa giáo, giống như [Sử Khả Pháp Phổ Pháp] vậy, ở trong tiên gia bảo kính dạy mọi người nấu cơm, khiêu vũ các loại."

Các cô nương nghe được mặt mũi mơ hồ, không hiểu lắm.

Chu Đại Nha biết bây giờ nói cái này khẳng định họ không hiểu, nhưng đến thôn Cao Gia chậm rãi sẽ hiểu, cũng không vội, cười trừ cho qua.

Nàng vốn là lên thuyền muốn phỏng vấn Chu Phiêu Linh về hành trình du lịch, nhưng sau khi nói chuyện với những cô nương này liền dứt khoát tắt camera. Tương tự như họ, nàng không thích người khác biết thân phận trước kia của mình, cho nên nàng biết những cô nương này cũng sẽ không muốn để cho người khác biết họ xuất thân từ thanh lâu.

Vậy khẳng định là không thể đưa họ lên tin tức để phát sóng được.

Tin tức cũng không phải là dùng để vạch trần vết sẹo của người khác!

Nàng dứt khoát lấy thân phận người từng trải, tự mình mang

theo một đám cô nương này, tiếp tục hướng về thôn Cao Gia phía trước...--

Bồ Châu thành, bờ hồ Ngũ tính.

Lão Nam Phong, Thái Lâm, Trần Thiên hộ, dàn diễn viên toàn minh tinh, cùng với một nhóm diễn viên Tây Dương được mời đến qua giáo đường, đang vây quanh chiếc máy tính bảng dùng để dựng phim, xem những đoạn phim mà họ đã quay cho bộ phim [Huyết chiến vịnh Liêu La].

Trên màn hình, Lão Nam Phong, người đóng vai chính, đang nói chuyện với nữ chính Thái Lâm.

Đoạn này đáng lẽ là cảnh hai người đứng trên boong tàu nói chuyện, phông nền là biển cả mênh mông, nhưng họ không có điều kiện ra biển quay phim, vì vậy, phông nền được dựng bằng một tấm vải xanh theo cách mà Thiên Tôn đã nói.

Hai người đứng trước tấm vải xanh đọc lời thoại, trông rất kỳ quái.

Trần Thiên hộ gãi đầu: "Nam Phong huynh, cảnh này có dùng được không vậy? Trông kỳ lạ quá."

Lão Nam Phong xòe tay: "Thiên Tôn bảo quay như vậy, ta cũng không biết tại sao. Chuyển sang đoạn video khác xem thử hiệu quả."

Hắn mở một video mới, cảnh quay là tên phản đồ của người Hà Lan, hải tặc Lưu Hương, đang nói chuyện với Putmans, Đề đốc hạm đội Hà Lan.

Lưu Hương tất nhiên là do Trần Thiên hộ đóng, còn Putmans là do một nhà thám hiểm Tây Dương khá đẹp trai đóng. Dĩ nhiên, người Thiên Triều thời này không phân biệt được người Tây Dương nào đẹp trai, chỉ thấy đám man di tóc vàng mắt xanh đều

giống nhau.

Tên nhà thám hiểm thấy mình xuất hiện trên màn hình, có chút thích thú, chỉ trỏ vào màn hình, nói bằng thứ tiếng Hán bập bẹ: "Tôi diễn cũng được đấy chứ, tôi vốn là đi thuyền lớn đến Đại Minh quốc, tôi rất hiểu rõ cách thể hiện khi nói chuyện trên boong tàu. Tiếc là, cái phông xanh xanh này kỳ quái quá, thật không biết bộ phim này sẽ được chiếu như thế nào."

Họ đang nói chuyện thì kim tuyến Thiên Tôn thêu trên ngực Lão Nam Phong lên tiếng: "Ơ, đã quay được một số đoạn rồi à?"

Chiếc máy tính bảng đột nhiên bay lên trời, chui vào trong mây.

Mọi người nhìn nhau, im lặng chờ đợi, vài phút sau, kim tuyến Thiên Tôn cười nói: "Không tệ, mọi người quay rất tốt, cứ theo lời ta mà làm, dùng vải xanh làm phông nền, tiếp theo giao cho ta xử lý."

Lão Nam Phong thực sự không hiểu: "Thiên Tôn, ngài định xử lý như thế nào?"

"Chuyện đó không cần các ngươi quản, vài ngày nữa xem thành quả là biết." Kim tuyến Thiên Tôn nói: "Mấy đoạn video này đều là cảnh lời thoại? Vậy cảnh hải chiến quy mô lớn thì sao?"

Lão Nam Phong: "Bẩm Thiên Tôn, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng quay cảnh đánh nhau, đội thuyền đã được bố trí trên hồ Ngũ Tính, nhưng... hồ Ngũ Tính quá lớn, chúng tôi không thể dùng vải xanh làm phông nền, camera sẽ quay được bờ hồ, ruộng đồng và núi non phía sau."

"Hóa ra là chuyện này, đơn giản, ta sẽ giải quyết." Kim Tú Thiên Tôn cười nói: "Thực ra ta đã chuẩn bị xong rồi."

Vừa dứt lời, một tấm vải xanh khổng lồ từ trên mây hạ xuống.

Tấm vải được treo ngay giữa hồ Ngũ tính, như thể một bức bình phong xanh dựng giữa trời đất...

Phía sau hạm đội lớn toàn là vải xanh.

Các diễn viên địa phương nhìn thấy cảnh tượng này, hoan hô ầm ĩ, nhưng cũng coi như bình tĩnh.

Nhưng nhóm diễn viên Tây Dương thì ngẩn người: Thiên Tôn quả nhiên lợi hại.

Lão Nam Phong: "Oa, hóa ra còn có chiêu này! Ha ha ha, Thiên Tôn thật lợi hại, như vậy, toàn bộ phông nền của hồ đều bị vải xanh che khuất rồi."

Hắn vỗ tay, lớn tiếng hô: "Tất cả diễn viên, vào vị trí. Diễn viên quần chúng còn đứng ngây ra đó làm gì? Chuẩn bị mở máy!"

Nói xong, hắn đá một cái vào mông Trần Thiên hộ: "Lưu Hương, mau dẫn đám thủy tặc của ngươi đi chịu chết."

Trần Thiên hộ: "Ta không phải Lưu Hương, đừng gọi ta là Lưu Hương."

Lão Nam Phong: "Ít nói nhảm, mau chuẩn bị diễn hải chiến."

Lão Nam Phong hạ lệnh, tất cả diễn viên lập tức vào vị trí, chẳng mấy chốc, một trận "hải chiến Vịnh Liêu La" giả đã bắt đầu, pháo không đạn bắn ầm ầm, súng hỏa mai không đạn cũng bắn "bằng bằng" náo nhiệt.

Diễn viên quần chúng đông đảo, vung đao kiếm, chém giết nhau trên boong tàu.

Mô hình thuyền buồm Hà Lan do Lý Đạo Huyền cung cấp đâm sầm vào nhau trên hồ Ngũ Tính, một đám thuyền nhỏ của "quân Minh" bu xung quanh như đàn kiến...

Lão Nam Phong trong vai nhân vật chính, tay cầm đại đao, đuổi theo Trần Thiên hộ chém: "Hán gian Lưu Hương, nạp mạng cho ta."

Trần Thiên hộ nhe răng cười: "Ngươi chỉ là tên ngư dân tép riu, không đủ cho lão tử chém."

Hai người thi triển đao pháp giết người thực sự, đánh qua đánh lại, một màn võ thuật đẹp mắt tuyệt luân. Không biết hơn những màn đánh đấm ẻo lả của đám tiểu thịt tươi* diễn bao nhiêu lần, đến Lý Đạo Huyền xem cũng phải trầm trồ khen ngợi.

~~

Tiểu thịt tươi là một từ thông dụng trên Internet Trung Quốc dùng để miêu tả những chàng trai trẻ đẹp trai. Nó thường được dùng để chỉ những người nổi tiếng nam, đặc biệt là những ngôi sao đang lên.

Chương 973: Người trong nhà phải học tập

Đêm đã khuya, Lý Đạo Huyền mở QQ, gửi từng video mà Lão Nam Phong quay cho Thiên Nhan Nữ Vương M: "Này, huynh đệ, video gốc của phim ngắn mới đây, tiếp theo là dựa vào kỹ thuật đặc hiệu của cậu rồi."

Thiên Nhan Nữ Vương M mở video xem, cười nói: "Phông xanh cũng chuẩn bị cho tôi xong rồi sao? Vậy làm đặc hiệu này dễ quá rồi."

Một phím tách hình!

Sau đó đổi phông nền thành biển cả, xong việc.

Quá đơn giản, đơn giản đến mức hắn ta cũng không tiện nói đây là đặc hiệu.

Thuận tay gửi video vừa làm cho Lý Đạo Huyền: "Này, cậu xem thử."

Lý Đạo Huyền xem qua, cười nói: "Làm thật hơn chút nữa, cậu làm giả quá, cẩn thận phòng vé bán không chạy, lỗ vốn cũng là tiền hoa hồng của cậu đó."

Thiên Nhan Nữ Vương M cười trả lời: "Yên tâm đi, đây là bản hài hước, tôi lập tức thể hiện thực lực chân chính, làm một bản chân thật cho cậu xem. Có điều, bản cao cấp thì cần nhiều thời gian hơn."

"Ừm, cậu cứ từ từ làm, quan trọng là phải làm tốt."

Lý Đạo Huyền tắt QQ, copy bản tách hình qua loa vừa nãy vào máy tính bảng, sau đó cất vào trong hộp.

Hình thêu Thiên Tôn lên tiếng: "Lão Nam Phong, ta cho ngươi xem qua hiệu quả sau khi xử lý phông xanh, ngươi nắm rõ trong lòng, sau này quay phim mới biết nên quay như thế nào."

Trên máy tính bảng bắt đầu phát video vừa tách hình xong.

Hình ảnh mà người hiện đại xem ra là qua loa sơ sài, nhưng rơi vào mắt Lão Nam Phong và những người khác, lại khiến bọn họ vô cùng chấn động: "A? Phông xanh phía sau chúng ta biến mất rồi, biến thành biển cả."

Putmans kia càng khoa trương ôm lấy đầu: "Chúa ơi, đây là làm thế nào vậy? Nhìn thấy cảnh tượng này, ta cứ ngỡ mình đang ở trên biển thật."

"Tiên thuật trên trời thật thần kỳ."

"Dùng cách này, chẳng phải có thể tùy ý thay đổi khung cảnh sao? Muốn biến thành ở đâu, là có thể biến thành ở đó?"

"Quá lợi hại!"

...

Vài ngày sau...

Một chiếc tàu chở hàng lưỡng dụng 60 mét, chậm rãi tiến vào bến tàu An Khánh.

Trên tàu ngoại trừ một tấm "Tiên gia bảo kính", không chở thêm bất kỳ hàng hóa nào.

Sau khi thủy binh neo đậu con tàu ở bến tàu, hướng máy tính bảng về phía bãi đất trống bên bến tàu, sau đó thả neo con tàu bất động, tiếp theo một thủy binh từ trên tàu ló đầu ra, lớn tiếng gọi

về phía thủy binh tuần tra trên bến tàu: "Nhanh đi truyền lệnh cho tất cả mọi người, Thiên Tôn pháp chỉ, tất cả người trong nhà, đều phải đến học tập bộ phim này."

Pháp chỉ của Thiên Tôn, vậy đương nhiên phải nghiêm chỉnh chấp hành.

Thủy binh lập tức đi truyền lệnh, tiếp theo, tất cả thủy binh và lục quân đã đóng quân ở An Khánh, đều được gọi đến bến tàu tập hợp, Sử Khả Pháp cũng dẫn theo dân đoàn mới chiêu mộ đến.

Bởi vì lệnh Thiên Tôn ban xuống là "người trong nhà", ba chữ "người trong nhà" này phạm vi rất rộng, cho nên ngay cả mười cô nương đang làm quản sự ở hợp tác xã như Tuyết Nhi, cũng đều được mời đến.

Đúng rồi, ngay cả phạm nhân cải tạo lao động cũng được tính là người trong nhà, bởi vì là "phạm nhân cải tạo lao động của nhà mình", vậy đương nhiên cũng phải gọi đến, cho nên bốn mươi ba tên hải tặc vẫn đang cải tạo lao động, cũng bị gọi đến.

Trên bến tàu được dọn ra một khoảng đất trống rộng lớn, mấy trăm người hướng về phía con tàu khổng lồ kia, ngồi thành hình cánh quạt.

Tuyết Nhi vẻ mặt ngơ ngác: "Chúng ta đến đây học cái gì vậy?"

Thi Lang cũng ngơ ngác như vậy: "Không hiểu, khối vuông đen sì kia là cái gì? Tại sao phải để một khối vuông lớn như vậy trên thuyền?"

Sử Khả Pháp quay đầu lại: "Thứ đó gọi là 'Tiên gia bảo kính', nó có thể phát lại những chuyện đã xảy ra hoặc sắp xảy ra trong quá khứ và tương lai."

Tuyết Nhi và Thi Lang giật mình: "Thật sao?"

Sử Khả Pháp: "Bản quan lừa các ngươi làm gì? Yên lặng, xem cho kỹ! Thiên Tôn bảo chúng ta học tập, vậy nhất định có thứ đáng để học tập."

Lúc này, màn hình máy tính bảng bỗng nhiên sáng lên.

Người đến từ thôn Cao Gia thì đã quen thuộc, nhưng Thi Lang và Tuyết Nhi lại giật mình: "Ái chà!"

Lần chiếu phim này, không có phát phụ đề trước, lần này Thiên Nhan Nữ Vương M sử dụng thủ pháp của phim ảnh đời sau, lên hình ảnh trước.

Một ngôi làng chài ven biển, xuất hiện trên màn hình.

Một thiếu niên, đang nhặt vỏ sò và cua trên bãi biển, đột nhiên, một chiếc thuyền buồm ba cột buồm phương Tây, xuất hiện trên mặt biển.

Thi Lang: "A! Thuyền hải tặc Tây Dương."

Chỉ thấy chiếc thuyền buồm ba cột buồm kia xông thẳng đến mặt biển bên cạnh làng chài, một đám hải tặc Tây Dương từ trên thuyền nhảy xuống ào ào, tay trái cầm hỏa súng, tay phải cầm đao kiếm, xông về phía làng chài.

Thiếu niên nhặt vỏ sò sợ hãi vội vàng bỏ chạy, lại thấy sau khi hải tặc Tây Dương vào làng, một trận cướp bóc đốt phá, già trẻ gái trai trong làng, đều bị tàn sát...

Một người Tây Dương đứng trên mũi thuyền, dùng tiếng Hán bập bẹ nói: "Nơi này là nơi tốt để xây thành, chúng ta muốn xây dựng một tòa thành ở đây, chiếm lĩnh hòn đảo này."

Hình ảnh chuyển đổi, mấy tháng sau, rất nhiều công nhân đang xây dựng thành trì ở đây...

Hình ảnh lại chuyển đổi, vài tháng sau, một tòa thành đơn sơ đã được xây dựng xong...

Hình ảnh lại chuyển đổi, người Tây Dương đang tàn sát "đồng bào Bảo Đảo" xung quanh...

Hình ảnh lại chuyển đổi, thủy sư Đại Minh, phủ đệ du kích tướng quân Trịnh Chi Long, một binh sĩ sắc mặt nặng nề bẩm báo với Trịnh Chi Long: "Tướng quân, người da trắng đã xây dựng thành trì trên đảo Di Châu, bọn họ còn đang dòm ngó đại lục, chuẩn bị phát động tấn công vào chúng ta."

Trịnh Chi Long đập tay lên bàn "kịch" một cái, giận dữ nói: "Giặc dám khinh Đại Minh ta không người sao? Truyền lệnh toàn quân, chuẩn bị tác chiến."

Đến lúc này, mới bắt đầu từ từ hiện ra một dòng chữ lớn.

《Huyết Chiến vịnh Liêu La 》

Đa số binh lính có mặt đều không biết trận chiến này.

Nhưng Thi Lang lại đột nhiên nhảy dựng lên, chỉ vào màn hình hô to: "A, đây là hải chiến vịnh Liêu La sao? Cái... cái tiên gia bảo kính này, phát là câu chuyện về hải chiến vịnh Liêu La sao? Trời ơi! Trời ơi! Trận hải chiến này ta từng nghe nói qua, nhưng ta cũng chưa từng tận mắt chứng kiến, không ngờ lại được nhìn thấy ở đây?"

Một đám thủy binh quát lớn về phía hắn ta: "Xem phim thì đừng có làm ồn, sẽ ảnh hưởng người khác nghe lời thoại."

Thi Lang: "Ấy? Xin lỗi, xin lỗi."

Vội vàng ngồi xuống.

Tiếp theo, chính thức bắt đầu chiếu phim...

Chỉ thấy thuyền buồm lớn của người Hà Lan trong phim, vừa to vừa cao, lợi hại hơn thuyền của thủy sư quân Minh rất nhiều, trong những trận giao tranh quy mô nhỏ, thủy sư quân Minh chịu nhiều thiệt thòi, gần như có thể nói là liên tiếp bại lui.

Cuối cùng khi đại quyết chiến nổ ra, người Hà Lan phái ra mười một chiếc thuyền buồm ba cột buồm.

Còn bên phía Trịnh Chi Long, đã tổ chức hơn 150 chiến thuyền, trong đó có 50 chiến thuyền pháo, tổng binh lực mấy vạn người.

Đại Minh lấy 150 đấu 11, cho dù sở hữu ưu thế binh lực to lớn như vậy, trận hải chiến này vẫn đánh vô cùng gian khổ.

Trịnh Chi Long chỉ có thể tập trung ưu thế binh lực, để 50 chiến thuyền pháo kia sử dụng đại pháo kiểu Tây bắn phá mãnh liệt vào tàu địch.

Trải qua một phen giao chiến oanh liệt, cuối cùng mới giành được thắng lợi.

Nhân vật chính cuối cùng cũng không thể giết chết tên người Tây Dương tàn sát thôn làng kia, chỉ có thể trơ mắt nhìn chiến thuyền của kẻ thù giết cha bỏ chạy, siết chặt nắm tay, phẫn uất hét lớn về phía biển cả: "Bọn cướp Tây Dương, các ngươi chờ đó cho ta, ta nhất định sẽ giết đến phương Tây, báo thù cho cha mẹ ta."

Phim kết thúc, tất cả mọi người im lặng hồi lâu...

Chương 974: Mục tiêu giai đoạn đầu tiên

Bầu không khí trên bến tàu có phần nặng nề.

Thủy binh đều đang hồi tưởng lại trận đại chiến vừa xem. Sự mạnh mẽ và hung hãn của người Tây Dương đã để lại ấn tượng sâu sắc cho bọn họ.

Một thủy binh nhịn không được huých huých Thi Lang: "Tiểu Thi, ngươi là người bên Phúc Kiến, thuyền của người Tây Dương thật sự có lớn như vậy sao? Cái này cũng gần bằng tàu Vạn Lý Dương Quang của chúng ta rồi nhỉ?"

Thi Lang gật đầu: "Thật sự lớn như vậy, ta từng tận mắt nhìn thấy khi chơi ở bờ biển."

"Trên một chiếc thuyền của bọn họ cũng có hơn mười khẩu pháo."

"Tuy rằng ít hơn Vạn Lý Dương Quang một chút, nhưng cũng rất nhiều."

"Binh lính trên thuyền của bọn họ rất đông, lợi dụng boong thuyền để đánh nhau."

"Trình độ điều khiển thuyền của bọn họ cũng rất cao."

Thủy binh nghị luận sôi nổi.

Thi Lang thân là người hiểu rõ nhất về hải tặc phương Tây trong số những người có mặt, lập tức trở thành mục tiêu của mọi người, một đám người vây quanh hắn ta hỏi đông hỏi tây.

Thật ra Thi Lang rất thích nói về chuyện này, lần trước Lý Đạo Huyền và Chu Phiêu Linh nhìn trúng hắn, chính là bởi vì hắn ta lôi kéo mấy tên công tử bột ở thanh lâu nói chuyện phiếm về chủ đề này, hiện tại khó có được nhiều người coi trọng chuyện này như vậy, muốn hắn nói chuyện phiếm, lập tức hứng thú bừng bừng.

Một đám người ríu rít, nói rõ ràng chuyện về hải tặc phương Tây.

Thủy binh thông qua lời kể của Thi Lang, mới biết được những thứ diễn trong phim không giả một chút nào, hải tặc phương Tây thật sự rất lợi hại.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng kỹ thuật hàng hải, những người có mặt đều phải quỳ.

"Cái này phải làm sao đây?"

"Chúng ta thua kém người ta ở kỹ thuật hàng hải rồi."

"Kỹ thuật hàng hải không được, thì chỉ có thể bị động phòng thủ, chỉ có bọn họ đánh chúng ta, mà không có chúng ta đánh bọn họ."

"Đúng vậy, bọn họ có thể vượt biển vạn dặm đánh đến tận cửa nhà chúng ta, nhưng thuyền của chúng ta chỉ có thể hoạt động ở vùng biển gần bờ, không đánh đến tận nhà bọn họ được, quá thiệt thòi."

"Cái này gọi là đứng ở thế bất bại."

Ngay khi bọn họ đang nghị luận sôi nổi...

Thiên Tôn bản thuỷ chiến đột nhiên xuất hiện trước màn hình máy tính bảng.

Trên máy tính bảng phía sau vẫn đang phát phụ đề, diễn viên

chính Lão Nam Phong, diễn viên phụ Trần Thiên Hộ, diễn viên phụ Thái Lâm, diễn viên phụ Trịnh Đại Tráng từng hàng chữ lăn lên, cũng không có ai xem.

Lý Đạo Huyền đứng trước màn hình sáng rực, tạo thành một bóng đen ngược sáng.

Y hắng giọng, hướng về phía vị trí micro trên máy tính bảng, lên tiếng: "Mọi người nghe ta nói."

Giọng nói của y được máy tính bảng thu vào, sau đó phát ra bằng loa, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều nghe rõ ràng.

Tiếng nghị luận trên sân lập tức im bặt, tất cả thủy binh đều nghiêm mặt nhìn về phía y.

Lý Đạo Huyền lớn tiếng nói: "Ta tuyên bố, từ giờ phút này trở đi, quân ta bắt đầu tiến công chiếm đóng 'đảo Chu Sơn', mục tiêu giai đoạn một, quét sạch tất cả hải tặc trên đảo."

Thủy binh: "Hú!"

Lý Đạo Huyền: "Mục tiêu giai đoạn hai, lấy đảo Chu Sơn làm căn cứ, khống chế ven biển Đông Nam."

Thủy binh: "Hú!"

Lý Đạo Huyền: "Mục tiêu giai đoạn ba, đánh đến Đông Nam Á, tiêu diệt công ty Đông Ấn của người Tây Dương."

Thủy binh: "Hú hú hú!"

Lý Đạo Huyền: "Mục tiêu giai đoạn bốn, vượt biển vạn dặm, đánh thẳng vào các nước phương Tây."

Thủy binh: "Đánh trả! Đánh trả!"

Thi Lang nghe được mấy mục tiêu theo giai đoạn này, cũng

nhịn không được nhiệt huyết sôi trào, lớn tiếng hô to: "Đánh trả, đánh trả!"

Lý Đạo Huyền: "Còn chờ gì nữa? Hành động thôi."

"Vù" một tiếng vang lên, tất cả thủy binh, lập tức bắt đầu chuẩn bị xuất chinh.

Còn lục quân thì lộ ra vẻ mặt ghen tị hâm mộ hận, chỉ có thể phất tay về phía thủy binh--

Bến đò An Khánh.

Một hạm đội hùng hậu đang tập kết.

Sau khi thủy tặc Hoàng Mai cơ bản bị bình định, thủy quân thôn Cao Gia rốt cuộc có thể rảnh tay, chuẩn bị thực hiện "mục tiêu giai đoạn một" của Thiên Tôn.

Tàu Vạn Lý Dương Quang, đương nhiên là soái hạm không có gì phải bàn cãi.

Bên cạnh nó, còn có mười chiếc tàu khổng lồ 60 mét đang neo đậu.

Ngoài ra còn có ba mươi chiếc tàu cỡ trung bình và nhỏ từ 20-50 mét.

Toàn bộ đều là tàu lưỡng dụng.

Đương nhiên, loại tàu lưỡng dụng này cũng chỉ thích hợp để hành trình gần bờ, không thích hợp đi vào biển sâu, thật sự muốn đi vào biển sâu, vẫn cần loại thuyền biển mớn nước rất sâu, mới không dễ bị lật úp trong gió to sóng lớn.

Còn có một điểm mấu chốt chính là, thủy binh trên những con tàu này, nói chính xác chỉ là "thủy thủ trên sông", chứ không phải "thủy thủ trên biển", bọn họ cũng chỉ có năng lực hành trình ven

biển, để đám gà mờ này trực tiếp đi chơi ở biển sâu, e là rất khó quay về.

Trong lòng mọi người đều rõ ràng, năng lực của bọn họ, hiện tại chỉ đủ để hoàn thành hai mục tiêu đầu tiên, bắt đầu từ mục tiêu thứ ba, bọn họ còn cần bồi dưỡng "kỹ thuật hàng hải" của mình.

Bốn mươi ba tên hải tặc đang cải tạo lao động, bị phân tán đến các tàu.

Bọn họ bị Lý Đạo Huyền dùng phương pháp "hình ảnh biết nói" dọa cho một trận, tốc độ cải tạo rất nhanh. Dù sao, nếu có một bức chân dung không biết là thần tiên hay yêu quái suốt ngày dọa nạt ngươi, ngươi nhất định học gì cũng nhanh.

Bốn mươi ba người này, tương đương với bốn mươi ba tên dẫn đường.

Có những người này, thủy quân thôn Cao Gia hiện tại mới có khả năng đi đánh đảo Chu Sơn, nếu không, ngay cả rời khỏi đường bờ biển một chút, thủy binh cũng sẽ bối rối.

Lý Đạo Huyền đứng ở mũi tàu Vạn Lý Dương Quang, xoay người nói với Thiết Điểu Phi: "Lần này đi đánh đảo Chu Sơn, ngươi đừng đi nữa. Ngươi dù sao cũng là thương nhân trên đất liền, còn có vấn đề say sóng nữa, đi thuyền về Sơn Tây đi, vật tư của biên quân cũng cần ngươi đi tổ chức vận chuyển."

Thiết Điểu Phi chắp tay hành lễ, xuống thuyền.

Lý Đạo Huyền quay đầu nhìn Giang Thành, Giang Thành vội vàng nói: "Thuộc hạ tuy rằng không có kinh nghiệm hàng hải, nhưng cũng chỉ có thuộc hạ có thể đi."

Lý Đạo Huyền gật đầu, lại nhìn về phía Thi Lang bên cạnh.

Lúc này Thi Lang đã biết, người trước mắt này mới là lão đại chân chính, từ việc trên ngực mọi người đều thêu chân dung của y là biết, y hành lễ với Lý Đạo Huyền: "Tiểu nhân thì sao?"

Lý Đạo Huyền: "Ngươi tuy tuổi còn nhỏ, nhưng từ nhỏ lớn lên ở vùng biển, đối với kỹ thuật hàng hải có hiểu biết nhất định, ngươi hãy cố gắng phụ tá Giang giáo viên."

Thi Lang mừng rỡ, thầm nghĩ: Đây chẳng phải là bổ nhiệm ta làm phó đề đốc rồi sao? Vui quá!

Lý Đạo Huyền thầm than trong lòng: Không có nhân tài! Bao giờ ta mới có thể lừa được Trịnh Thành Công đến đây nhỉ? Có điều... Trịnh Thành Công sẽ không đánh nhau với Thi Lang chứ?

Lý Đạo Huyền quay đầu nhìn về phía tên hải tặc đang cải tạo lao động bên cạnh, tên này đang đáng thương nhìn chằm chằm Lý Đạo Huyền với vẻ thận trọng, gã rất sợ hãi, nhìn thấy người trong tranh xuất hiện trước mặt, sợ đến mức toàn thân run rẩy.

Lý Đạo Huyền cười toe toét với gã, Hiệu ứng thung lũng kỳ lạ phát động, tên hải tặc đang cải tạo lao động kia càng sợ hãi hơn, lắp bắp nói: "Đại... Đại tiên... có gì phân phó?"

Lý Đạo Huyền: "Dẫn đường đi, đến đảo Chu Sơn, nếu ngươi dám giở trò, ta không ngại ăn thịt ngươi từng miếng một."

Tên hải tặc cải tạo lao động: "A a a, tiểu nhân không dám, tiểu nhân tuyệt đối không dám. Tiểu nhân còn đang chờ gột rửa tội lỗi, làm người mới, xin Đại Tiên cho tiểu nhân một cơ hội."

"Tốt! Xuất phát!"

Đội tàu hỗn hợp của thủy quân Cao Gia quân, xuất phát hướng về đảo Chu Sơn.

Chương 975: Ra biển

Hạm đội khổng lồ với tổng cộng bốn mươi mốt chiến thuyền bắt đầu men theo dòng Trường Giang, hướng ra biển cả.

Chỉ riêng chiến hạm cấp 60 mét đã có tới mười chiếc, cùng nhau di chuyển trên mặt sông, cảnh tượng ấy thật đáng sợ.

Thuyền bè, thuyền đánh cá trên sông đều vội vàng tránh đường, nép sang hai bên.

Tuy nhiên, họ cũng không hề hoảng sợ, bởi vì thuyền của thôn Cao Gia đều treo cờ Thiên Tôn năm màu, loại cờ này vẫn luôn nỗ lực tiêu diệt thủy tặc Hoàng Mai, giúp đỡ bách tính, chưa từng làm ra bất kỳ chuyện ỷ thế hiếp người nào.

Cờ Thiên Tôn năm màu ở đoạn sông này đã giành được danh tiếng tốt đẹp trong lòng dân chúng.

Còn quan binh thủy sư, nhìn thấy cờ Thiên Tôn năm màu, liền cho rằng "Hoàng thương có mật chỉ của hoàng thượng, đang làm chuyện lớn gì đó", càng không dám đến hỏi han, cứ tránh xa, giả vờ như không biết, như vậy đối với bọn họ là an toàn nhất.

Rất nhanh, hạm đội đã đến cửa sông Trường Giang, đảo Sùng Minh.

Binh bị thiêm sự Tô Tùng là Thôi Vệ Hoa lái một chiếc thuyền Thương Sơn, từ bên cạnh nghênh đón: "Xin hỏi, Sử huynh có trên thuyền không?"

Giang Thành thò đầu ra từ mép thuyền, ôm quyền: "Thôi đại nhân, ngài vẫn khỏe chứ? Sử đại nhân lưu thủ An Khánh, không có

trên thuyền."

Thôi Vệ Hoa ngây người nhìn hạm đội khổng lồ trước mắt, hắn thân là binh bị thiêm sự Tô Tùng, trong tay nắm giữ hạm đội lớn nhất vùng này, nhưng so với hạm đội trước mắt, cảm thấy có chút... hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Hắn không khỏi cảm thán: "Những thuyền này của các ngươi, lúc tản ra từng chiếc một đi qua đảo Sùng Minh thì bản quan còn chưa cảm thấy gì, giờ xếp thành một khối, quả thật là một đội thủy sư lợi hại. Lần này hành động quy mô lớn như vậy, xem ra, sau này sẽ không trở lại Trường Giang nữa?"

Lý Đạo Huyền ở bên cạnh nghe, trong bụng thầm nghĩ: Tên này khá thông minh, vừa nhìn thấy trận thế hành động của chúng ta, liền biết chúng ta sẽ không trở lại.

Giang Thành nói: "Đúng vậy, chúng tôi phụng mật chỉ của Hoàng thượng, phải đi chấp hành nhiệm vụ bí mật, sau này có trở lại Trường Giang cũng chỉ là từng chiếc một mà thôi, sẽ không còn quy mô lớn như vậy nữa."

Thôi Vệ Hoa có chút tiếc nuối: "Hoàng thượng sao lại không để bản quan đi cùng chứ? Thật muốn lập một công lớn."

Giang Thành cười: "Thôi đại nhân, ngài thân là binh bị Tô Tùng, chức vụ quan trọng như vậy, sau này cơ hội lập công còn nhiều."

Nói vậy thật sự không phải là an ủi hắn, mà là sự thật.

Lý Đạo Huyền dự định lấy cảng Châu Sơn làm quân cảng, đã là quân cảng, tất nhiên phải phân biệt với cảng dân dụng, mà nơi Thôi Vệ Hoa quản lý, chính là Ma Đô Thượng Hải của hậu thế.

Vị trí địa lý của Ma Đô Thượng Hải quan trọng đến mức nào, không cần phải nói, sau này làm sao có thể thiếu Thôi Vệ Hoa

được? Đám thuyền cũ kỹ của quân Minh kia, dùng để kinh thương vẫn được mà.

Hạm đội cáo biệt Thôi Vệ Hoa, hướng về phía đông nam.

Thôi Vệ Hoa nhìn theo phương hướng hạm đội rời đi, ngẩng đầu nhìn trời, cẩn thận suy nghĩ mấy giây, đột nhiên nghĩ đến điều gì, kinh ngạc nói: "Ơ? Đông nam? Hạm đội lớn như vậy mà đi về hướng đông nam? Không phải đi đánh hải tặc, thì là đi đánh người Tây Dương. Hoàng thượng đây là ăn nhầm thuốc gì rồi? Bỗng nhiên trở nên cứng rắn như vậy?"

Sau khi ra khỏi cửa sông Trường Giang, hạm đội lại men theo bờ biển đi một đoạn ngắn...

Bờ biển đại lục phía trước xuất hiện một hình dạng góc nhọn kỳ lạ.

Nơi này chính là Nam Hối Khẩu của Ma Đô hậu thế, là một danh lam thắng cảnh nổi tiếng.

Tất nhiên, bây giờ nó chưa phải là danh lam thắng cảnh, mà là nơi xây dựng một điểm phòng thủ. Năm đó khi giặc Oa xâm lược, triều đình cho xây thành, lập điểm phòng thủ ở đây, trải qua nhiều năm chiến loạn, điểm phòng thủ hiện tại đã xuống cấp nghiêm trọng, nhìn như một tòa nhà dang dở đổ nát.

Bên trong có mấy tên lính vệ sở mặt mày xanh xao, đứng trên đỉnh tòa nhà dang dở, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hạm đội khổng lồ xuất hiện trước mắt.

Tên hải tặc phụ trách dẫn đường mở miệng nói: "Thiên Tôn, Giang giáo viên, chúng ta không thể tiếp tục đi dọc theo bờ biển ở chỗ này nữa, phải hướng đông nam tiến vào biển sâu, thẳng đến đảo Thắng Tứ phía bắc quần đảo Chu Sơn, nơi đó có một số hải tặc đóng quân, chúng ta đánh từ vòng ngoài trước, sẽ tốt hơn."

Thủy binh thôn Cao Gia đều không có kinh nghiệm đi biển, Giang Thành chỉ có thể khiêm tốn thỉnh giáo: "Làm sao để định vị phương hướng? Phía trước là biển cả mênh mông, ngay cả vật tham chiếu cũng không có, một khi chúng ta rời khỏi bờ biển, sẽ không biết mình đang ở đâu."

Hải tặc: "Mặt trời, gió mùa, dòng hải lưu, đều có thể dùng để xác định phương vị. Tất nhiên, chủ yếu nhất là nhìn mặt trời. Chỉ là, năm này qua năm khác dùng mắt nhìn mặt trời để phán đoán phương vị, rất hại mắt. Cho nên... mười thuyền trưởng thì chín người một mắt."

Giang Thành giật mình: "Ta không muốn biến thành độc nhãn đâu."

Lý Đạo Huyền nghe đến đây không khỏi bật cười, nghĩ kỹ lại, hình như Lục Phân Nghi bây giờ vẫn chưa được phát minh, hiện tại hải tặc Tây Âu đi biển cũng không có Lục Phân Nghi mà dùng.

Lúc này hải tặc Tây Âu cũng thường chỉ có thể dựa vào mặt trời để phán đoán "vĩ độ", nhưng lại không thể phán đoán "kinh độ", trong trường hợp này, tất cả tàu thuyền đều chỉ có thể đi dọc theo cùng một vĩ độ, điều này đã tạo cơ hội cho hải tặc.

Hải tặc không cần phải tìm kiếm tàu buôn trên biển rộng mênh mông, chỉ cần chờ đợi ở vĩ độ nhất định là được.

Lý Đạo Huyền trở lại bên ngoài chiếc hộp, tìm kiếm tư liệu chế tạo la bàn, lục phân nghi, đồng hồ hàng hải, sắp xếp thành một "bộ sưu tập thần khí định vị thời đại hàng hải", ném đến trước tòa nhà nghiên cứu của thôn Cao Gia.

Sau đó chuyển góc nhìn trở lại bên trong chiếc hộp, liền nhìn thấy tên hải tặc cải tạo kia đang nhìn mặt trời, phán đoán phương vị, lại nhìn mặt trời, tinh chỉnh phương vị... chỉ huy hạm đội, hướng về phía biển cả mênh mông.

Từ Nam Hối Khẩu đi đến đảo Thắng Tứ, khoảng cách đường chim bay chỉ chưa đến 50 km.

Đối với hải tặc mà nói không tính là khoảng cách quá xa.

Nhưng mà, đám thủy binh gà mờ của thôn Cao Gia thì vẫn là lần đầu tiên di chuyển ở dưới tình huống trước sau trái phải đều là nước, không nhìn thấy một chút đất liền hay đảo nào làm vật tham chiếu, từng người một đều căng thẳng đến mức lòng bàn tay đổ mồ hôi.

"Bây giờ chúng ta đến đâu rồi?"

"Còn bao lâu nữa mới đến?"

"Trời ơi! Nơi này rốt cuộc là đâu?"

Thủy binh hoảng sợ không chịu nổi.

Một con sóng ập đến, tàu Vạn Lý Dương Quang theo sóng biển lắc mạnh một cái, mức độ lắc lư của con thuyền còn dữ dội hơn nhiều so với ở Hoàng Hà và Trường Giang, đám thủy binh bị dọa sợ không nhẹ.

Trên thuyền đâu đâu cũng là tiếng kêu la mất mặt.

Hải tặc nhìn thoáng qua trạng thái trên thuyền, nhịn không được thấp giọng nói: "Thiên Tôn, Giang giáo viên, cảm giác trên thuyền toàn gà mờ, hay là chiêu mộ lại một nhóm người lớn lên ở vùng biển làm thủy binh đi."

Lý Đạo Huyền cười mà không nói.

Giang Thành lại nói: "Không có ai sinh ra đã cái gì cũng biết, rèn luyện một chút sẽ tốt thôi. Chúng ta không có đủ thời gian để bắt đầu từ chiêu mộ, huấn luyện để xây dựng hải quân từ đầu, đợi đến lúc xây dựng xong một đội hải quân, thì tất cả đã muộn mất

rồi."

Thi Lang từ phía sau thò đầu ra, thiếu niên này cũng bị nhiễm bởi bộ phim [Huyết chiến vịnh Liêu La] xem lần trước, khí thế hùng hổ hét lớn: "Đúng vậy! Bây giờ chúng ta phải tăng tốc, giành giật thời gian, kéo dài càng lâu thì hải tặc Tây Dương càng mạnh. Thủy binh gà mờ cũng không sao, chúng ta đi bắt, bắt hết đám hải tặc trên đảo Chu Sơn lại, bắt hết!"

Chương 976: Chúng ta trở thành người xấu rồi

Đám thủy binh gà mờ, bày ra đủ loại trạng thái trên mặt biển.

Nhưng mà, sau khi di chuyển được hai mươi mấy km, bọn họ liền dần dần ổn định lại. Không còn hoảng sợ như lúc mới bắt đầu, bắt đầu thích ứng với việc đi biển không có vật tham chiếu xung quanh.

Một số binh lính bắt đầu học theo tên hải tặc trên thuyền của mình cách nhìn mặt trời, nghe bọn họ giảng giải về dòng hải lưu và gió mùa.

Những thủy binh thôn Cao Gia này có một ưu thế mà hải tặc thời đại này không có.

Đó chính là thuyền của thôn Cao Gia là thuyền chạy bằng điện.

Chỉ cần một người lái tàu điều khiển bánh lái là xong, không giống như hải tặc bình thường còn phải học kỹ thuật điều khiển buồm trên biển... cái đó mới thật sự là khó học.

Cũng không biết qua bao lâu, thủy binh phụ trách cảnh giới đột nhiên kêu to: "Đảo, ta nhìn thấy đảo rồi, hahaha, cuối cùng cũng có vật tham chiếu rồi, mẹ ơi, cuối cùng cũng có vật tham chiếu rồi."

Tên lính canh giới nhìn thấy một hòn đảo, còn vui vẻ hơn cả ngày tết.

Tất cả thủy binh trên toàn bộ hạm đội đều phấn chấn tinh thần, tiếng hoan hô vang lên liên tiếp.

Tên hải tặc phụ trách dẫn đường lại lên tiếng: "Đó chính là đảo Thặng Tứ, sau khi chúng ta nhìn thấy đảo thì không lâu sau, hải tặc trên đảo sẽ nhìn thấy chúng ta, phải chuẩn bị giao chiến rồi."

"Chuẩn bị tác chiến!"

Giang Thành ra lệnh, đám thủy binh vừa rồi còn trông như một đội quân gà mờ, bỗng chốc vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Vẻ ngoài đưa đám và khóc lóc om sòm vừa rồi, giống như chưa từng tồn tại, biểu cảm của tất cả mọi người đều trở nên nghiêm nghị, ánh mắt trở nên kiên định, trở về vị trí của mình, trong nháy mắt đã trở lại vị trí chiến đấu của bản thân.

Hải tặc nhìn thấy cảnh này, mới phát hiện trước đó mình có chút ngây thơ rồi! Thật sự là đã xem thường những thủy binh này.

Bọn họ chỉ là mới ra biển, ngơ ngác một chút thôi, nhưng không đại biểu cho việc bọn họ đánh trận cũng gà mờ.

Hải tặc mở miệng giới thiệu: "Hải tặc trên đảo Thặng Tứ, cũng giống như ta, đều thuộc quyền quản lý của đại ca Lưu Hương, nhưng thuộc quyền quản lý chỉ trên danh nghĩa, trên thực tế lại là độc lập. Thực lực của bọn chúng không mạnh, ngày thường cũng chỉ cướp bóc tàu buôn ở gần Nam Hối Khẩu. Bọn chúng rất lanh lợi, một khi phát hiện đối thủ quá mạnh, sẽ lập tức bỏ chạy, sẽ không liều mạng tử chiến."

Giang Thành: "Nói như vậy, muốn bắt sống bọn chúng cũng không dễ dàng?"

Hải tặc: "Đúng vậy, quan phủ vẫn luôn không thể tiêu diệt bọn chúng, chính là bởi vì bọn chúng chạy trốn rất nhanh. Vùng biển xung quanh đảo Thặng Tứ rất phức tạp, khắp nơi đều là bãi đá ngầm, một khi bọn chúng tản ra bỏ chạy, tuyệt đối không thể tùy

tiện đuổi theo, nếu không rất dễ mắc cạn. Nhưng mà... ta có một biện pháp, để bọn chúng không thể chạy trốn."

Giang Thành: "Ồ?"

Hải tặc: "Trên đảo có rất nhiều gia quyến của hải tặc sinh sống, chúng ta chỉ cần phái một đội người đổ bộ lên đảo, bắt giữ gia quyến của họ, kề đao vào cổ vợ con họ, bọn chúng sẽ không thể chạy trốn. Nhất định phải ra ngoài giao chiến hoặc là đầu hàng, trừ phi ngay cả vợ con của mình chúng cũng không cần nữa."

Giang Thành xòe tay: "Nói như vậy, lần này chúng ta lại trở thành phe ác rồi?"

Hải tặc: "Chuyện trên biển, nào có phân biệt chính tà, ở đây không có pháp luật, nắm đấm ai to người đó có quyền lên tiếng, chính nghĩa chỉ nằm trong phạm vi bắn của đại pháo."

Trong lúc nói chuyện, hạm đội càng ngày càng đến gần đảo Thặng Tứ.

Quả nhiên, hải tặc trên đảo đã phát hiện ra hạm đội khổng lồ này.

Bên bờ biển có mấy chiếc thuyền hải tặc lao ra, nhưng lại không phải là đến giao chiến, mà là bỏ chạy ra hai bên, rất nhanh đã trốn đến rất xa, căn bản không đến gần giao chiến.

Giang Thành biết không thể đuổi theo, loại địa hình hải đảo lộn xộn này, không quen thuộc thủy văn, đuổi theo một cái là mắc cạn.

Xem ra, vẫn là phải làm theo biện pháp mà tên hải tặc kia nói.

Cũng được, hôm nay liền làm người xấu một phen vậy!

Hạm đội nhanh chóng lao đến gần bờ biển đảo Thặng Tứ.

Loại tàu lớn như Vạn Lý Dương Quang là không thể đến gần bãi cát quá, nhưng những thuyền nhỏ hơn một chút trong hạm đội thì không có vấn đề gì, mấy chiếc thuyền nhỏ, áp sát vào bờ, thủy binh trên thuyền ào ào nhảy xuống bãi cát.

Không bao lâu, hai trăm người đổ bộ lên đảo.

Năm tên hải tặc cải tạo đi trước dẫn đường, lần mò đi về phía sâu trong đảo...

Thuyền hải tặc trốn ở phía xa, cũng nhìn thấy hành động của bọn họ.

Hải tặc trên thuyền vô cùng kinh hãi: "Bọn chúng lên đảo rồi! Chết tiệt, những chiếc thuyền này là từ đâu đến vậy? Còn tưởng rằng họ chỉ là đi ngang qua, chúng ta trốn một chút là được rồi, vậy mà họ lại đổ bộ lên đảo? Giờ phải làm sao đây?"

"Đừng sợ! Gia quyến của chúng ta đều trốn trong hang núi, bên ngoài còn có rừng cây che chắn, người ngoài lên đảo cũng không tìm thấy bọn họ đâu."

"Bọn họ rất thông minh, biết trốn."

Gia quyến của hải tặc, đó đều là những người rất lanh lợi, dù sao trước đây cũng từng bị quan binh thảo phạt, vừa nhìn thấy người đàn ông nhà mình chạy trốn, quân địch không rõ lai lịch đổ bộ lên đảo, đám nữ nhân lập tức dẫn trẻ con trốn vào hang núi, dùng đá vụn che kín cửa hang, còn dùng cây cối che chắn.

Sau đó nín thở ngưng thần, che miệng trẻ con lại...

Chờ chờ, chờ chờ...

Chờ không biết bao lâu, bọn họ liền nghe thấy tiếng cây cối và

đá vụn được dời đi ở cửa hang. Sau đó, giọng nói của một tên hải tặc vang lên ở bên ngoài: "Các ngươi có trốn kỹ đến đâu, ta cũng có thể tìm được. Ta cũng là người cùng loại với các ngươi! Ra ngoài đầu hàng, tha cho các ngươi khỏi chết, nếu như chống cự, hậu quả tự chịu."

Đám nữ nhân làm sao dám đi ra, co rúm trong hang, trên tay cầm vũ khí, run lẩy bẩy.

Nhưng bên ngoài cửa hang lập tức bắt đầu có khói dày đặc bay vào, thì ra là quân địch đang đốt cành thông ở cửa hang, giống như hun thịt vậy tạo ra lượng lớn khói dày đặc, liên tục rót vào trong hang.

Đám nữ nhân bất đắc dĩ, chỉ đành buông vũ khí xuống, dắt tay trẻ con, dè dặt đi ra ngoài.

Thế giới của hải tặc vô cùng tàn khốc, lúc đám nữ nhân đi ra ngoài trong lòng đã sớm nghĩ kỹ, nếu như muốn sống sót, muốn bọn họ trả giá bằng bất cứ thứ gì cũng được...

Tuy nhiên, cảnh tượng nhìn thấy sau khi ra khỏi hang núi, lại nằm ngoài dự liệu của bọn họ.

Quân địch bên ngoài không phải là đám hải tặc hung thần ác sát, mà là một đám binh lính ăn mặc chỉnh tề thống nhất, nhìn qua rất uy nghiêm, trên tay bọn họ cầm hỏa súng, nhìn qua rất đáng sợ, nhưng biểu cảm lại không hung dữ như vậy.

Một tên đội trưởng nói với bọn họ: "Chỉ cần ngoan ngoãn phối hợp hành động của chúng tôi, sẽ đảm bảo an toàn cho tất cả mọi người, chúng tôi không phải là thổ phỉ, nói lại lần nữa, chúng tôi không phải là thổ phỉ, sẽ không tùy tiện giết người. Nhưng nói trước, chúng tôi là quân đội, chúng tôi có nguyên tắc của quân đội. Nếu như các người có bất kỳ hành động nào ý đồ chống cự, hoặc là làm tổn thương đến chúng tôi, chúng tôi thân là quân đội sẽ cho

các người thấy bộ mặt kia."

Đám nữ nhân nghe đối phương nói như vậy thì hơi yên tâm, ít nhất sẽ không bị giết ngay lập tức.

Bọn họ dẫn theo người già và trẻ nhỏ, đi theo đội quân kỳ lạ này, cùng nhau đến bờ biển...

Bị bắt đứng thành một hình vuông lớn, xung quanh là một vòng binh lính cầm hỏa súng canh giữ từ xa.

Tiếp đó, mấy chục chiếc thuyền dừng ở bờ biển, đột nhiên đồng loạt chĩa họng súng ra, vô số họng súng, đồng thời nhắm vào đám người già yếu phụ nữ và trẻ em này.

Hình ảnh này, lập tức dọa bọn họ khóc lóc om sòm: "Đừng mà! Đừng mà!"

Cảnh tượng này đừng nói là đám nữ nhân và trẻ em bị dọa khóc, ngay cả không ít binh lính dân đoàn cũng hơi che mặt, cảm thấy không nỡ nhìn.

Giang Thành ở trên tàu Vạn Lý Dương Quang cầm lấy loa phóng thanh, hướng về phía những chiếc thuyền hải tặc vẫn luôn trốn tránh xem náo nhiệt ở phía xa, lớn tiếng nói: "Tất cả mau đến đây đầu hàng, nếu không, dùng đại bác bắn chết hết vợ con của các ngươi."

Chương 977: Việc Này Không Hề Dễ Dàng

Mấy chục chiếc thuyền, trên trăm khẩu đại pháo!

Cảnh tượng này thật đáng sợ, xung quanh còn có rất nhiều hỏa súng binh, cũng giương hỏa súng lên, làm ra tư thế ngắm bắn, xử tử.

Thế giới của hải tặc vốn dĩ rất tàn khốc, đám phụ nữ và trẻ em nào biết đối phương là dân đoàn thôn Cao Gia lương thiện, chỉ coi bọn họ là một đám hải tặc treo cờ năm màu mà thôi, họ cho rằng những người này thật sự có thể xuống tay được.

Chẳng lẽ lại không sợ hãi sao?

Tiếng khóc than vang vọng khắp mấy dặm xung quanh...

Những chiếc thuyền hải tặc ở đằng xa nào chịu đựng được, rất nhanh, chiếc thuyền hải tặc đầu tiên đã tới, chiếc thuyền vừa tới, trên thuyền liền có một đám hán tử nhảy xuống, quỳ trên bờ cát lớn tiếng hô: "Đừng bắn, đừng bắn...tôi đầu hàng, chúng tôi đầu hàng."

Giang Thành thấp giọng nói: "Loại tình huống này mà Trần Thiên hộ ở đây thì tốt rồi, ta không biết diễn xuất lắm."

Hải tặc cải tạo nói: "Tiểu nhân biết, để tiểu nhân đi được không?"

Giang Thành: "Tốt, ngươi đi xử lý đi."

Hải tặc lập tức đứng dậy, đứng trước mặt đám nam nhân đầu

hàng, nhìn trái nhìn phải, hừ lạnh một tiếng nói: “Mấy tên các ngươi chủ động quay về đầu hàng, rất tốt! Vào trong đám người, dẫn vợ con già trẻ của các ngươi ra đây.”

Đám nam nhân mừng rỡ, vội vàng xông vào “trường bắn”, tìm kiếm vợ con già trẻ của mình, kéo sang một bên quỳ xuống.

Đại pháo không còn chĩa vào bọn họ nữa, khiến trong lòng bọn họ an tâm hơn một chút.

Nhưng những người còn lại không có ai dẫn dắt, lúc này càng khóc to hơn.

Hải tặc cười lớn nói: “Các ngươi đã thấy rồi đấy, chỉ cần quay về đầu hàng, sẽ tha cho vợ con già trẻ của hắn, nếu không đầu hàng, thì ngoan ngoãn ở xa xa mà nhìn, vô số đại pháo sẽ bắn cho vợ con các ngươi tan xương nát thịt.”

“A a a! Chúng tôi cũng đầu hàng.”

Từ đằng xa lại có hai ba chiếc thuyền hải tặc xông tới...

Thế là, lại có một đám nam nhân tiến vào “vòng xử bắn”, dẫn vợ con già trẻ của mình ra ngoài.

Hành động như vậy rất dễ lây lan, chẳng mấy chốc, tất cả thuyền hải tặc đều quay về, một đám hải tặc quỳ rạp trên bờ cát, bên cạnh còn có vợ con già trẻ của bọn họ quỳ theo, tất cả đều vô cùng sợ hãi, không biết tiếp theo sẽ bị đối xử như thế nào.

Đối mặt với loại hàng binh này, thôn Cao Gia có kinh nghiệm rất phong phú.

Đầu tiên là phát đồ ăn, an ủi lòng người, tránh cho đám người này liều mạng.

Tiếp theo là tuyên bố tội danh của bọn họ, thời gian cải tạo lao

động, những quy định như tình tiết đầu thú được giảm 4 phần hình phạt, đều đọc cho bọn họ nghe. Đối với những đứa trẻ chưa thành niên căn bản không thể nào làm chuyện xấu, tuyên bố phát hộ tịch, khôi phục bạch thân. Chỉ là do tuổi còn nhỏ, không thể tự lập, cần có cha mẹ nuôi dưỡng, cho nên tạm thời cùng cha mẹ cùng nhau cải tạo lao động...

Một loạt biện pháp này, trước kia dùng trên người đám lưu khấu bị bắt giữ rất hiệu quả. Bây giờ dùng trên người hải tặc, cũng có hiệu quả tương tự.

Tất cả hải tặc đều ngoan ngoãn tiếp nhận.

Đám người già và phụ nữ trẻ em được chia ra, phân biệt sắp xếp vào khoang thuyền của mười chiếc thuyền lớn, còn nam giới hải tặc, thì tự mình điều khiển thuyền hải tặc của mình, trở thành người dẫn đường cho hạm đội thôn Cao Gia.

Có người dẫn đường rồi, những hòn đảo nhỏ rải rác xung quanh quần đảo Thặng Tứ càng dễ xử lý hơn.

Không mất bao lâu, toàn bộ xung quanh quần đảo Thặng Tứ như đảo Lục Hoa, đảo Hoa Điểu, đảo An Cơ, đảo Thặng Sơn, đảo Hoàng Long, đảo Bắc Đỉnh Tinh...tất cả những hòn đảo nhỏ có thể giấu người đều bị thôn Cao Gia càn quét sạch sẽ. Hải tặc bằng lòng đầu hàng toàn bộ bắt giữ trở thành người dẫn đường, kẻ nào ngoan cố chống cự đều bị xử lý tại chỗ, ném xuống biển cho cá ăn.

Ba ngày sau...

Quần đảo Thặng Tứ triệt để bình định, không còn tìm thấy bóng dáng nửa tên hải tặc nào nữa.

Khởi động xong, đám thủy binh vốn non nớt rốt cuộc cũng tích lũy được chút kinh nghiệm.

Cũng nên đến quần đảo Châu Sơn rồi.

Mười mấy chiếc thuyền hải tặc dẫn đường đi trước, bốn mươi mốt chiếc thuyền điện thôn Cao Gia đi sau, chậm rãi hướng về quần đảo Châu Sơn.

Giang Thành có chút hưng phấn nói: “Còn tưởng bình định hải tặc khó khăn lắm, không ngờ lại đơn giản như vậy, dễ dàng bình định được quần đảo Thặng Tứ, tiếp theo quần đảo Châu Sơn chắc cũng không tốn bao nhiêu sức lực.”

Thi Lang từ phía sau ló đầu ra nói: “Giang giáo viên, không đơn giản như vậy đâu.”

Giang Thành: “Chẳng phải đã bình định được quần đảo Thặng Tứ rồi sao?”

Thi Lang: “Nếu dễ dàng như vậy, triều đình đã không từ bỏ một loạt hải đảo bên ngoài rồi, haiz... Từ nhỏ ta đã nghe cha ta kể, giống như việc tiễu phỉ vừa rồi của chúng ta, kỳ thật triều đình cũng đã làm vô số lần rồi, mỗi lần đều có thể giống như chúng ta vừa rồi, tiêu diệt sạch sẽ hải tặc trên đảo.”

Giang Thành nghe đến đây, liền đoán được phía sau còn có lời.

Thi Lang: “Nhưng mà vô dụng, qua không được bao lâu, trên đảo lại sinh ra hải tặc mới, không phải hải tặc bản quốc, thì là hải tặc Tây Dương, hoặc là hải tặc Oa quốc.”

Giang Thành: “Hả?”

Thi Lang: “Đảo hoang trống rỗng đặt ở đó, ai mà không muốn chiếm làm của riêng chứ? Đại Minh cũng không phải không muốn, nhưng những hòn đảo này hôm nay dọn dẹp xong ngày mai lại có giặc, ngày kia dọn dẹp xong ngày kìa lại có giặc, làm đi làm lại, vấn đề không giải quyết được, cuối cùng triều đình liền dứt khoát từ bỏ bọn chúng.”

Lúc này Giang Thành mới hiểu ra: “Thì ra là vậy!”

Lý Đạo Huyền cũng lên tiếng: “Không sai! Nguyên nhân những hòn đảo này bị triều đình vứt bỏ chính là bởi vì chúng không có tác dụng gì, ngược lại còn rước lấy phiền phức.”

Thi Lang: "Thiên Tôn, loại chuyện này phải giải quyết như thế nào chứ?"

"Thật ra nói khó cũng không khó." Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Chỉ cần để cho người của mình ở trên đó, để cho người của mình bảo vệ những hòn đảo nhỏ này là được."

Thi Lang: “Người của mình trên đảo, sao có thể chịu đựng nổi cuộc sống giống như gia quyến của hải tặc.”

“Đúng vậy!” Lý Đạo Huyền nói: “Trên đảo không thể đóng quân đội của triều đình, chính là bởi vì quan binh triều đình không thể nào sống cuộc sống giống như hải tặc, quá khổ. Nhưng mà, nếu người của mình trên đảo có bảo đảm hậu cần đầy đủ, không có khó khăn về cuộc sống, như vậy tự nhiên sẽ có người bằng lòng cư trú trên đảo.”

Giang Thành nghe vậy, đột nhiên hiểu ra: “Ý của Thiên Tôn là, sau này trên những hòn đảo này đều là người của chúng ta sinh sống, dùng thuyền của chúng ta cung cấp cho bọn họ hậu cần đầy đủ, như vậy những người này tự nhiên có thể bảo vệ tốt những hòn đảo này.”

“Biện pháp tuy đơn giản, lại cần có tổ quốc hùng mạnh, hậu cần hùng mạnh, vật tư phong phú làm cơ sở.” Lý Đạo Huyền nói đến đây, cũng không nói thêm gì nữa.

Thế hệ mới của thôn Cao Gia, tự nhiên sẽ hiểu được đạo lý này.

Kỳ thật cho dù là đến thời hiện đại, trên thế giới cũng không bài trừ được vấn đề hải tặc, ví dụ như hải tặc Somali bây giờ vẫn

còn náo loạn đấy thôi. Tại sao? Nói cho cùng chính là bởi vì quốc lực quốc gia không đủ, nội loạn, mới tạo cơ hội cho hải tặc sinh tồn.

Nếu tổ quốc lớn mạnh, vật tư phong phú, trên các hòn đảo nhỏ đều có thể nhét đầy người của mình, cung cấp cho những người này bảo đảm đầy đủ, như vậy sẽ không có chỗ cho hải tặc dung thân.

Ví dụ như quần đảo Thặng Tứ hiện đại, đã có rất nhiều người dân sinh sống, bọn họ kinh doanh khu du lịch trên đó, tàu du lịch, đánh bắt cá, làm nông gia homestay gì đó, tự nhiên không thể nào còn chỗ cho hải tặc ẩn núp.

Nhưng điều này đối với Đại Minh mà nói, còn quá sớm.

Chỉ có thể dựa vào các người tí hon cố gắng thôi.

Chương 978: Giúp đỡ thuyền mành

Sau khi rời khỏi quần đảo Thặng Tứ, hạm đội chuyển hướng về phía Tây Nam.

Hiện tại người dẫn đường còn nhiều hơn lúc mới đến, việc di chuyển cũng dễ dàng hơn.

Giang Thành, Thi Lang, và rất nhiều thủy binh thôn Cao Gia, đều nắm bắt cơ hội ngàn năm có một này, ra sức học tập hàng hải thuật, học cách nhìn mặt trời, nhìn dòng hải lưu, nhìn gió mùa.

Hành trình mấy chục dặm, trở thành thời gian học tập quý giá.

Lại không biết qua bao lâu, phía trước xuất hiện một hòn đảo lớn, trên đảo còn có một ngọn núi.

Hải tặc giới thiệu cho mọi người: "Đây là một hòn đảo khá nổi tiếng trong quần đảo Châu Sơn, ngọn núi trên đảo tên là núi Quan Âm, đi vòng qua núi Quan Âm, chính là đảo Đại Sơn, sau đó là đến đảo Châu Sơn."

Nghe nói sắp đến nơi, đám thủy binh lại bắt đầu xoa tay, chuẩn bị tác chiến.

Ngay lúc này, thủy binh phụ trách cảnh giới bỗng nhiên hô lớn: "Phía trước xảy ra chiến đấu, mọi người chú ý, phía trước đang xảy ra chiến đấu."

Mọi người không khỏi "ồ" lên một tiếng, mấy vị dẫn đầu đều lấy ống nhòm ra.

Rất nhanh, mọi người đã có thể nhìn thấy tình huống trên mặt biển phía trước.

Hai hạm đội quy mô không lớn, đang giao chiến trên biển. Bên kia chỉ có ba bốn chiếc thuyền, còn bên này có đến mười chiếc thuyền.

Bên ít thuyền hơn, rõ ràng là hải tặc đến từ Đại Minh, còn hạm đội bên kia, tạo hình thuyền có chút khác biệt với thuyền của Đại Minh, thoạt nhìn có vẻ đẹp khác biệt.

Mọi người chỉ liếc mắt một cái, hải tặc cải tạo đã kêu lên: "A, đó là thuyền Châu Ấn của Oa quốc."

"Là thuyền của Oa quốc!"

"Đang đánh nhau với thuyền Oa quốc, là thuyền của Lưu Hương."

"Đó là thuyền mành của Lưu Hương."

Cả hai bên đều có pháo, đại pháo ầm ầm nổ vang, đánh nhau rất náo nhiệt.

Mọi người chỉ nhìn một cái đã nhìn ra, thuyền mành của Lưu Hương đã rơi vào thế hạ phong, bị thuyền Châu Ấn của Oa quốc vây quanh đánh cho tơi tả, có chút thê thảm.

Dù sao chênh lệch thực lực quá lớn, thuyền mành của Lưu Hương chỉ có bốn chiếc, mà thuyền Châu Ấn của Oa quốc lại có mười chiếc, mười đánh bốn, sao thua được?

Bốn chiếc thuyền mành kia, vừa nã pháo, vừa chạy trốn về phía Nam.

Mà mười chiếc thuyền Châu Ấn lại bám riết không tha, liều mạng truy kích.

Cả hai bên đều giương buồm hết cỡ, tốc độ đạt đến đỉnh điểm.

Hải tặc trước kia là thuộc hạ của tiểu đầu mục Mị Ảnh Biên Bức dưới trướng Lưu Hương, nhìn thấy thuyền của Lưu Hương bị đánh, trong lòng ít nhiều cũng có chút cảm giác cùng chung mối thù.

Còn đám hải tặc dẫn đường mới bị thôn Cao Gia bắt được ở quần đảo Thặng Tứ, trên danh nghĩa cũng coi như là thuộc hạ của Lưu Hương, giống như Trương Hiến Trung trên danh nghĩa là thuộc hạ của Sấm Vương Cao Nghênh Tường vậy.

Bọn họ vừa nhìn thấy cảnh tượng này, cũng nhịn không được nổi giận: "Giặc Oa chó má, lại dám bắt nạt thuyền của chúng ta."

Hải tặc có chút luống cuống, quay đầu nhìn Giang Thành.

Giang Thành lại không có phong độ của một đại tướng, lúc này liền sững sờ: "A? Loại tình huống này nên làm thế nào đây?"

Ngay lúc này, Lý Đạo Huyền lên tiếng: "Viện trợ thuyền mành, đánh thuyền Châu Ấn."

Hải tặc cải tạo mừng rỡ.

Giang Thành thì lập tức làm theo: "Truyền lệnh, chuẩn bị tác chiến! Viện trợ thuyền mành của bản quốc, tấn công thuyền Châu Ấn."

Lệnh này vừa ban ra, truyền lệnh binh trên kỳ hạm lập tức đứng ở chỗ cao, bắt đầu phất cờ hiệu, từ sau lần giao dịch với đám hải tặc, phát hiện không hiểu cờ hiệu. Người thôn Cao Gia cũng bắt đầu suy nghĩ, nếu như quân mình tác chiến trên mặt nước, cũng sẽ có vấn đề truyền đạt mệnh lệnh không tiện, thế là, thủy quân thôn Cao Gia tự mình nghiên cứu ra một bộ cờ hiệu.

Muốn phân tích bộ cờ hiệu này, ít nhất phải viết một trăm

triệu chữ, chúng ta ở đây lược bỏ, không miêu tả chi tiết nữa.

Truyền lệnh binh phất cờ xoát xoát xoát một hồi, bốn mươi chiếc chiến hạm còn lại, lập tức nhận được mệnh lệnh.

“Chuẩn bị tác chiến!”

“Viện trợ thuyền mành của bản quốc, công kích thuyền Châu Ấn của Oa quốc.”

“Chuyển sang tốc độ chiến đấu!”

Bốn mươi mốt chiếc thuyền điện, vốn đều chậm rãi đi theo phía sau những chiếc thuyền gỗ nhỏ dẫn đường, nhưng hiện tại phải tác chiến rồi, tốc độ chiến đấu vừa mở, tốc độ hàng hải lập tức tăng lên 20 knot.

Thuyền lớn rẽ sóng, từ phía sau trong nháy mắt đã xông lên phía trước đám người dẫn đường.

Những tên dẫn đường kia, chỉ là bị người thôn Cao Gia dí đại pháo, lấy vợ con ra uy hiếp mới đầu hàng, còn chưa biết sự lợi hại của chiến hạm thôn Cao Gia, lúc này bỗng nhiên phát hiện, hai bên thuyền gỗ nhỏ bé của mình, không ngừng có thuyền lớn xông về phía trước.

Chiếc nào chiếc nấy đều nhanh hơn, chiếc nào chiếc nấy đều khí thế hung hăng.

Thuyền gỗ nhỏ của đám người dẫn đường bị sóng biển do những chiếc thuyền lớn này xông qua đánh cho lắc lư không ngừng, lắc qua lắc lại, đám hải tặc trên thuyền mặt mày tái nhợt, thầm nghĩ: Đáng sợ! Thuyền của những người này thật đáng sợ! Không giương buồm, không chèo thuyền, đột nhiên tăng tốc nhanh như vậy, rốt cuộc là làm thế nào?

May mà chúng ta đầu hàng rồi, nếu như chính diện giao chiến

với loại thuyền này, chỉ có một con đường chết.

Trong chớp mắt, đám người dẫn đường biến thành đàn em lẽo đẽo theo đuôi, chỉ có thể hít khói của thuyền điện thôn Cao Gia, lại qua một lúc, ngay cả khói cũng không hít được. Dù có liều mạng chèo thuyền cũng không đuổi kịp.

Hai bên đang giao chiến, một bên chính là tiểu đầu mục dưới trướng Lưu Hương, tên là Bạch Dương, hôm nay hắn mang theo bốn chiếc thuyền mành đi qua đảo Châu Sơn, muốn đến vùng phụ cận Hàng Châu cướp bóc thương nhân, không ngờ lại gặp phải hải tặc Oa quốc ở chỗ này.

Thế giới trên biển mà, hải tặc cũng phải cướp bóc hải tặc, cá lớn cũng phải ăn cá bé, thế là trận chiến này liền xảy ra một cách khó hiểu.

Còn hải tặc Oa quốc bên kia, gọi là "hải tặc Lai Đảo".

Tiền thân của cái tên Lai Đảo này, gọi là "Thôn Thượng", cũng chính là "Thủy quân Thôn Thượng" nổi tiếng thời kỳ Chiến Quốc Nhật Bản, lúc bấy giờ "Thủy quân Thôn Thượng" lại chia làm ba nhà, phân biệt là Năng Đảo, Lai Đảo, Nhân Đảo.

Gia chủ của một nhà trong đó tên là Lai Đảo Thông Tổng.

Trong chiến tranh Vạn Lịch Triều Tiên, Lai Đảo Thông Tổng bị đại tướng hải quân Triều Tiên Lý Thuấn Thần đánh bại, Lai Đảo Thông Tổng tử trận. Nhà Lai Đảo trải qua một phen biến cố, một số con cháu sa sút của nhà Lai Đảo liền lôi kéo một số võ sĩ sa sút, cộng thêm một đám ô hợp, biến thành hải tặc Lai Đảo.

Đám hải tặc này cũng đã hoạt động trên Đông Hải mấy trăm năm rồi, là một thế lực khá mạnh trên biển.

Lai Đảo Tác Tĩnh - nhân vật phản diện trong game Đại Hàng Hải Thời Đại 4, chính là được thiết kế dựa trên nguyên mẫu này.

Lúc này, hải tặc Lai Đảo đã chiếm thế thượng phong, đánh cho bốn chiếc thuyền mành do Bạch Dương dẫn đầu chỉ có thể chật vật chạy trốn, nhưng hải tặc Lai Đảo vẫn chưa có ý định dừng tay.

Bọn họ cũng muốn nhân cơ hội này, dương danh lập vạn ở đảo Châu Sơn, đánh ra khí thế của mình, quét sạch thế lực của Lưu Hương khỏi nơi này, sau này bọn họ mới có thể chiếm cứ hải cảng tự nhiên của đảo Châu Sơn, biến nơi đây thành sào huyệt của mình.

Tên đầu mục thủy tặc cầm đầu tên là Lai Đảo Hoành Cửu, chỉ là một nhân vật nhỏ bé trong nhà Lai Đảo, lúc này hắn cầm một thanh đao võ sĩ Oa quốc, chỉ vào thuyền mành phía trước, lớn tiếng quát: “Đuổi theo, mau đuổi theo! Đánh cho hải tặc Đại Minh sợ hãi, thần phục, vùng biển này chính là của chúng ta.”

Đang lúc chiếm thế thượng phong, có chút tự mãn, gào thét vui vẻ, một tên binh lính bỗng nhiên kêu to: “Phía sau, phía sau chúng ta.”

Lai Đảo Hoành Cửu quay đầu nhìn về phía sau, trong nháy mắt liền ngây ngẩn.

Chương 979: Hơi dẻo dai!

Lai Đảo Hoành Cửu quay đầu lại nhìn, liền thấy một mảng lớn thuyền.

Nhiều thuyền quá! Bốn mươi mốt chiếc!

Hơn nữa, mấy cái thuyền này cũng quá lớn rồi.

Chiếc lớn nhất Vạn Lý Dương Quang dài đến bảy mươi mét, còn lớn hơn cả thuyền buồm ba cột của người Tây Dương.

Mà chiếc nhỏ nhất cũng có hai mươi mét, so với thuyền Châu Ấn trên tay Lai Đảo Hoành Cửu không khác là bao.

Nói cách khác, thuyền nhỏ nhất của đối phương cũng lớn bằng thuyền của hắn.

Lai Đảo Hoành Cửu kinh hãi: "A! Đây là thế lực phương nào? Sao có thể có nhiều thuyền lớn như vậy? Là người Tây Dương sao?"

Tên thuộc hạ bên cạnh vẻ mặt mờ mịt: "Không biết! Chỉ thấy bọn họ treo một lá cờ năm màu."

Lai Đảo Hoành Cửu: "Cờ năm màu là thế lực nào?"

Không ai có thể trả lời hắn!

"Phát cờ hiệu hỏi thăm."

"Đối phương không để ý cờ hiệu."

Lai Đảo Hoành Cửu đánh thót một cái, được rồi, đối phương

không để ý cờ hiệu, vậy chính là không muốn nói chuyện rồi?

Không muốn nói chuyện đương nhiên chính là đánh nhau!

Thế giới hải tặc rất tàn khốc, không có pháp luật gì cả, chính nghĩa chỉ nằm trong tầm bắn của đại pháo.

Lai Đảo Hoành Cửu quát lớn: "Tuy thuyền của bọn chúng lớn, nhưng không có pháo, đừng sợ, đã bọn chúng muốn đánh, vậy thì tới đi."

Hắn vừa dứt lời, liền thấy trên mấy chục chiếc thuyền lớn đang lao tới có rất nhiều nắp đậy mở ra, trên mũi thuyền, mạn thuyền, lộ ra rất nhiều lỗ hổng, sau đó mỗi một lỗ hổng đều có một nòng pháo sáng loáng thò ra.

Hắn chưa từng thấy qua inox, không biết loại ánh sáng bạc này là màu sắc của inox, còn tưởng là bạc trắng, nhất thời giật nảy mình: "Không phải chứ? Mấy tên này dùng bạc trắng để đúc pháo? Hơn nữa còn có nhiều pháo như vậy?"

Thuộc hạ cũng ngơ ngác: "Bạc trắng có thể dùng để đúc pháo sao? Không phải là quá mềm sao?"

"Mẹ kiếp, bây giờ không phải là lúc thảo luận chuyện này." Một tên thuộc hạ khác hướng Lai Đảo Hoành Cửu bẩm báo: "Lai Đảo đại nhân, đối phương nhiều pháo như vậy, chúng ta đánh không lại."

Lai Đảo Hoành Cửu: "Đại pháo ít hơn đối phương, liền cảm thấy mình đánh không lại? Ngươi cũng coi là võ sĩ sao? Thứ đại pháo này, chỉ cần không bị nó đập trúng, chẳng phải là không đáng sợ chút nào sao?"

Thuộc hạ xấu hổ: "Vâng! Lai Đảo đại nhân dạy phải!"

Lai Đảo Hoành Cửu: "Chúng ta đến đảo Chu Sơn là để lập uy,

chúng ta muốn đánh bại hải tặc Đại Minh ở chỗ này, cướp lấy quyền khống chế vùng biển này. Chúng ta không thể bởi vì thuyền đối phương lớn, thuyền nhiều mà sợ hãi. Có khó khăn, có thể dựa vào nghị lực để khắc phục. Tóm lại, tất cả chiến thuật chuyển nhảy bám! Tiến lên, nhảy bám tác chiến, để bọn chúng xem tinh thần võ sĩ đạo."

Các võ sĩ trên thuyền xoẹt xoẹt xoẹt, rút đao võ sĩ ra, a a a tru lên một hồi.

"Đừng quản người của Lưu Hương nữa, chuẩn bị pháo kích chiến."

Mười chiếc thuyền Châu Ấn cùng nhau quay đầu, xoay ngang, dùng mạn thuyền nhắm vào hạm đội thôn Cao Gia sắp đến.

Lý Đạo Huyền đứng ở đầu thuyền nhìn thấy một màn này, trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Ồ? Bày ra chiến liệt trận? Trận chữ T?

Tuy Lý Đạo Huyền không hiểu lắm về hải chiến, nhưng người hiện đại mà, ít nhiều gì cũng hiểu chút ít, như chiến liệt tuyến, tác chiến hình chữ T, y vẫn biết sơ qua.

"Chậc, đây mới là đầu thế kỷ 17 mà, đám hải tặc đã tự mình mò mẫm ra trận hình pháo kích tốt nhất rồi sao? Trí tuệ của nhân loại quả nhiên không thể xem thường."

Tuy nhiên, trận hình chữ T, nhất định phải là hoả lực tương đương, mới có thể chiếm được tiện nghi.

Khi chênh lệch hoả lực quá lớn, đặc biệt là ngay cả tầm bắn cũng không dài bằng đối phương, vậy thì chưa chắc đã có tác dụng gì.

Hạm đội thôn Cao Gia còn chưa tiến vào tầm bắn của thuyền Châu Ấn, liền giành nã pháo trước.

Mỗi chiếc thuyền đều có một khẩu pháo hạm thủ, vậy thì dùng một khẩu pháo này đánh thôi.

Dù sao bốn mươi mốt chiếc thuyền, cùng nhau chỉ bắn một pháo, cũng là bốn mươi mốt pháo rồi!

Mà mười chiếc thuyền Châu Ấn nhỏ của Lai Đảo Hoành Cửu này, một bên mạn thuyền chỉ có hai khẩu pháo.

Pháo hạm thủ của thôn Cao Gia đã vượt qua hoả lực của pháo mạn thuyền của mười chiếc thuyền Châu Ấn.

"Ầm ầm ầm ầm!"

Tiếng pháo vang lên từng trận.

Lai Đảo Hoành Cửu ngơ ngác: Bọn chúng ở khoảng cách xa như vậy đã nã pháo rồi? Đại pháo không thể đánh xa như vậy chứ.

Ý nghĩ vừa mới nảy ra, liền nghe thấy tiếng gỗ vỡ vụn, thân thuyền rung chuyển dữ dội.

Rõ ràng, mạn thuyền trúng đạn rồi.

Viên đạn sắt đặc nhét vào trong khoang thuyền, ở bên trong đâm xuyên qua không biết bao nhiêu khối gỗ, xen lẫn trong đó còn có tiếng kêu thảm thiết.

Lai Đảo Hoành Cửu: "Mẹ kiếp, sao có thể như vậy?"

Một mảng lớn đạn pháo ập tới, nện ầm ầm ầm lên đội thuyền của Lai Đảo, đa số đạn pháo đều bắn lệch, rơi sát sạt, thậm chí còn có viên bắn bay đến không biết đâu mất, nhưng một bộ phận nhỏ bắn trúng, cũng đủ để tạo thành bóng ma tâm lý cho đám thuỷ tặc Lai Đảo.

Đặc biệt là trong đó còn xen lẫn bom nổ, một khi bom nổ rơi xuống boong tàu, thương vong tạo thành tuyệt đối không phải là

đạn pháo đặc có thể so sánh.

Đám thuỷ tặc Lai Đảo chỉ trong một hiệp đã bị đánh cho choáng váng.

"Phản kích!"

"Pháo thủ đang ngây ra đó làm gì? Phản kích đi!"

"Ngu xuẩn, còn quá xa, pháo của chúng ta đánh không tới, không phản kích được."

"Không thể nào, tại sao pháo của bọn chúng lại bắn xa hơn pháo của chúng ta?"

"Ngươi hỏi ta, ta cũng không biết a."

"Ngươi có phát hiện không, pháo của bọn chúng không chỉ bắn xa, tốc độ bay cũng siêu nhanh."

"A? Tốc độ của bọn chúng nhanh đến mức không bình thường."

Đám thuỷ tặc Lai Đảo kêu la.

Sau khi phát hiện ra tốc độ của đối phương, liền cảm thấy chạy trốn càng là không thể nào.

Thuyền của đối phương ít nhất cũng nhanh hơn bọn họ gấp đôi, chạy trốn chỉ có thể bị đuổi kịp sau đó vô tình nghiền ép, Lai Đảo Hoành Cửu cắn răng, quát lớn: "Vừa nã pháo, vừa áp sát."

Thuyền của đám thuỷ tặc Lai Đảo, lập tức xoay xiên xẹo chạy tới.

Dưới tình huống đảm bảo mạn thuyền có thể nã pháo, rút ngắn khoảng cách.

Đây cũng là một môn học vấn.

Học vấn điều khiển thuyền pháo chiến.

Hiển nhiên người của thôn Cao Gia còn chưa nắm vững môn học vấn này, nhìn thấy chiến hạm của Nhật Bản xoay chuyển, chiến hạm của thôn Cao Gia vẫn còn ngây ngốc lao thẳng về phía trước.

Trái lại Thi Lang đột nhiên hét lớn: "Đừng có thẳng tiến về phía chúng nó, như vậy chỉ chuốc lấy thiệt hại thôi, mau chuyển hướng bánh lái, chúng ta cũng xoay tròn, đặt song song với chúng!"

Thuyền trưởng vẻ mặt ngơ ngác.

Thi Lang nhanh như chớp nhảy tới, đẩy thuyền trưởng sang một bên, xoay mạnh bánh lái...

Điều thú vị là, bánh lái vừa xoay, tàu Vạn Lý Dương Quang từ tư thế hướng mũi tàu về phía địch, đã xoay ngang sườn tàu về phía địch.

Pháo thủ ở mạn sườn đâu dễ bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy, lập tức khai hoả toàn bộ 10 khẩu hoả pháo ở một bên mạn tàu.

"Ầm ầm ầm ầm!"

Khói trắng bốc lên nghi ngút, 10 viên đạn pháo lao vút về phía thuyền Châu Ấn.

Cùng lúc đó, 2 khẩu pháo ở mạn tàu bên kia của thuyền Châu Ấn cũng nổ súng phản kích.

Đạn pháo của hai bên lại một lần nữa lướt qua nhau trên không trung.

Viên đạn pháo do thuỷ tặc Lai Đảo bắn ra, rơi đánh "ầm" một tiếng vào mạn tàu Vạn Lý Dương Quang...

Thuỷ binh ở phía sau mạn tàu sợ đến mức nhảy dựng lên, trong nháy mắt thậm chí đã nghĩ xong cả di thư.

Thế nhưng...

Kỳ tích đã xảy ra, viên đạn pháo va vào mạn tàu Vạn Lý Dương Quang, sau đó bị bật ngược trở lại, rơi xuống biển với một tiếng "ùm", còn mạn tàu chỉ bị lõm vào một chút, hoàn toàn không bị xuyên thủng.

Tấm ván ép composite dày gấp 200 lần vừa nhẹ lại vừa chắc chắn, hơn nữa còn có chút dẻo dai và đàn hồi, "đại pháo" của Oa quốc thời đại này căn bản không thể làm gì được.

Chương 980: Đánh giáp lá cà.

Thuỷ binh thôn Cao Gia phía sau mạn tàu, sau một thoáng ngây người, lập tức vui mừng khôn xiết: "Ha ha ha, thuyền của chúng ta là thuyền tiên, là do Thiên Tôn ban xuống từ trên trời, đại pháo của phàm nhân căn bản không thể làm bị thương!"

"Còn sợ cái gì nữa!"

"Ta thật hổ thẹn vì sự hèn nhát vừa rồi của mình!"

"Ngươi chỉ là đại đầu binh thì đừng có nói năng văn vẻ như vậy!"

"Ta đang tự học văn khoa, chuẩn bị thi sĩ quan, ngươi hiểu cái rắm!"

"Nã pháo! Đánh cho ta!"

Tinh thần quân dân thôn Cao Gia phấn chấn hẳn lên.

Còn thuỷ tặc Lai Đảo bên kia thì hoàn toàn chết lặng.

Bọn chúng tận mắt chứng kiến đạn pháo của mình bắn trúng mạn tàu đối phương, sau đó lại bị bật ngược trở lại, cảnh tượng này quá sức khủng khiếp, khiến não bộ của bọn chúng trong thời gian ngắn không thể suy nghĩ bình thường được nữa.

Tâm trạng của bọn chúng lúc này, giống như một người hiện đại, cầm thứ vũ khí đáng tự hào nhất của mình là bom nguyên tử, ném về phía chiến hạm của địch, sau một tiếng nổ vang trời, bom nguyên tử bị bật ngược trở lại, ngươi thử nghĩ xem ai gặp phải chuyện này mà không ngớ người ra?

Lai Đảo Hoành Cửu gào lên: "Vừa rồi là chuyện gì? Chuyện gì đã xảy ra? Ta thấy đạn pháo bị mạn tàu của bọn chúng bật ngược lại, nói cho ta biết, là ta nhìn nhầm, mau nói là ta nhìn nhầm đi."

Thuộc hạ của hắn đều ngây ra như phỗng: "Lai Đảo đại nhân, hình như ngài không nhìn nhầm."

"Mẹ kiếp! Nhất định là nhìn nhầm rồi." Lai Đảo Hoành Cửu nổi giận gầm lên: "Xông lên cho ta, đánh giáp lá cà, chỉ cần bám được vào một chiếc thuyền của bọn chúng, bọn chúng sẽ không thể nổ súng được nữa."

Lũ thuỷ tặc Lai Đảo bắt đầu xông lên dưới làn hoả pháo...

Đại pháo của thôn Cao Gia vẫn đang "ầm ầm ầm" bắn phá không ngừng, lúc thì đạn đặc, lúc thì lựu đạn, thay phiên nhau bắn loạn xạ.

Đạn đặc xé toạc mạn tàu và boong tàu của thuyền Châu Ấn, bắn cho thuyền của bọn chúng thủng lỗ chỗ, còn lựu đạn thì càn quét đám thuỷ tặc trên tàu, biến bọn chúng thành từng thi thể.

Nhưng đại pháo thời này đúng là uy lực có hạn, cho dù là lựu đạn cũng chỉ dựa vào mảnh đạn để gây sát thương, không thể tạo thành vụ nổ huỷ diệt đối với tàu thuyền, không thể nào giống như đạn pháo đời sau, một phát nổ tung là có thể xé đôi tàu địch.

Thuỷ tặc Lai Đảo liều mình xông lên dưới làn mưa đạn, chiến thuyền bị bắn thủng lỗ chỗ, nhưng vẫn có thể tiếp tục di chuyển về phía trước, lảo đảo lao về phía đội tàu của thôn Cao Gia.

"Bọn chúng muốn áp sát đánh giáp lá cà!" Giang Thành kêu lớn: "Đừng để bọn chúng tới gần, võ sĩ Oa quốc rất lợi hại trong cận chiến!"

Mệnh lệnh đã được ban ra, nhưng thuyền trưởng của thôn Cao Gia người nào cũng thiếu kinh nghiệm, trong lúc đang vừa di

chuyển vừa bắn phá lẫn nhau, thì việc điều chỉnh tư thế của chiến thuyền quả thực là cả một vấn đề, đây là thứ không thể học được trên sông Trường Giang và Hoàng Hà.

Rõ ràng chạy nhanh hơn đối phương gấp đôi, vậy mà lại bị đối phương chặn đầu đường đi.

Thi Lang tức giận không thôi: "Hây da! Điều khiển thuyền kiểu gì vậy? Còn không bằng một đứa trẻ mười bốn tuổi như ta. Sau khi trở về, các ngươi phải theo ta học cách điều khiển bánh lái."

Hắn tức giận nhảy dựng lên, nhưng Lý Đạo Huyền ngược lại không tức giận, những sai lầm này sớm đã nằm trong dự liệu của y, hơn nữa, thôn Cao Gia cũng không phải sợ bị người ta kéo gần khoảng cách... Chỉ cần tới gần trong một khoảng cách nhất định... Hắc hắc!

Quả nhiên, tới gần trong một khoảng cách nhất định, hoả súng của thôn Cao Gia liền vang lên, tiếng súng "đùng đùng đùng" vang lên dồn dập, đạn như mưa rào bắn về phía đám thuỷ tặc Lai Đảo.

Những tên thuỷ tặc Lai Đảo đang chuẩn bị nhảy bám kia, trong nháy mắt ngã xuống một mảng lớn.

Bọn chúng cũng có hoả súng, lấy ra hoả súng Tanegashima của Oa quốc, bắn trả về phía thuyền của thôn Cao Gia, nhưng vừa đánh liền lộ tẩy.

Súng trường nòng xoắn của thôn Cao Gia tầm bắn xa hơn, độ chính xác cao hơn, bọn họ đã có thể bắn trúng đám thuỷ tặc Lai Đảo, mà súng Tanegashima của đám thuỷ tặc Lai Đảo còn chưa tới tầm bắn có thể khai hoả.

Chỉ có thể bị động chịu đòn!

Chịu đòn một hồi sau đó kéo gần thêm chút nữa, hỏa súng Tanegashima của bọn chúng rốt cuộc có thể khai hoả, nhưng cũng

không có chút chuẩn xác nào, xác suất bắn trúng so với súng trường nòng xoắn cách biệt một trời một vực, đa số đạn đều bay đến không biết đâu mất, số ít đạn bắn trúng mạn thuyền làm bằng vật liệu composite của chiến hạm thôn Cao Gia, cũng chỉ có thể bắn ra một cái lỗ nhỏ.

Khoảng cách súng hoả mai có thể khai hoả, cũng là khoảng cách lựu đạn có thể ném tới được.

Thuỷ binh thôn Cao Gia vung tay lên, lựu đạn màu đen xẹt qua không trung, rơi xuống thuyền Châu Ấn, tiếng nổ vang lên thành trận, đám thuỷ tặc Lai Đảo lại bị nổ cho te tua.

Bọn chúng thật sự không hiểu nổi, đám người Đại Minh quốc này sao có nhiều thủ đoạn nổ lung tung như vậy, đại pháo nổ xong lựu đạn lại nổ, nổ tới nổ lui, trên boong thuyền Châu Ấn căn bản không ai đứng nổi.

Ngay cả boong tàu cũng không đứng nổi còn nhảy bám kiểu gì?

Tới gần thuyền của thôn Cao Gia một khoảng cách nhất định, thuyền Châu Ấn liền biến thành như thuyền ma, trên boong tàu không còn nhìn thấy một người nào, người bị đánh cho chui hết vào trong khoang thuyền rồi.

Hai chữ nhảy bám, tự nhiên không thể nói đến nữa.

Người của thôn Cao Gia thấy vậy cũng ngừng bắn, không lãng phí đạn dược và lựu đạn nữa, nhìn chiếc thuyền Châu Ấn giống như thuyền ma ngây ngốc đứng im ở bên cạnh, nhất thời không biết nên làm sao cho phải.

"Hoả súng đánh không tới bọn chúng rồi, bọn chúng đều trốn trong khoang thuyền."

"Có nên ném lựu đạn vào khoang thuyền của bọn chúng

không?"

"Không được, ngay cả cửa khoang bọn chúng cũng đóng lại rồi, làm rùa đen kìa."

"Nếu không, chúng ta nhảy bám qua đó?"

"Cái này..."

Các thuỷ binh có chút ngại ngùng, sao đánh tới đánh lui tình huống lại biến thành như vậy?

Nhảy bám tác chiến, chúng ta không có chút kinh nghiệm nào!

Lý Đạo Huyền cũng không muốn đám người tí hon nhà mình chạy đi nhảy bám tác chiến, một khi chui vào khoang thuyền của đối phương, vậy chính là thiếp thân cận chiến rồi,hoả súng và lựu đạn chưa chắc đã phát huy tác dụng, đánh như vậy, các người tí hon nhất định sẽ có thương vong lớn.

Lý Đạo Huyền ghét nhất chính là nhìn thấy thương vong.

Y bắt đầu suy nghĩ: Hay là ta tự mình đi đánh trận đầu?

Đang nghĩ đến đây, đột nhiên nghe thấy tiếng gào thét quái dị từ phía sau truyền đến, mười mấy chiếc thuyền hải tặc nhỏ rách nát xông tới, thì ra là đám hải tặc dẫn đường bị bắt ở quần đảo Thặng Tứ.

Thuyền của bọn chúng chậm, ở phía sau liều mạng chèo, chèo a chèo, trận hải chiến phía trước đều đánh xong rồi, bọn chúng rốt cuộc cũng chèo đến nơi.

Loại người dẫn đường này muốn nhất chính là lập công, chuộc tội, chứng minh bản thân cho chủ tử mới. Cho nên đám hải tặc này vừa đến nơi, lập tức không chút do dự tham chiến, xông về phía hải tặc Lai Đảo.

Bọn chúng không hiểu cờ hiệu tự nghiên cứu của thôn Cao Gia nên không thể tiếp nhận mệnh lệnh, dù sao chỉ có một chữ, xông lên là được rồi.

Lý Đạo Huyền nhìn thấy đám người này xông lên, liền dẹp bỏ ý định tự mình lên, được rồi, để các ngươi xông lên đi.

Vì vậy, đám thuỷ binh của thôn Cao Gia tạm thời cất vũ khí, bắt đầu quan sát một màn nhảy bám đại chiến thảm thiết.

Sau khi đám hải tặc Thặng Tứ xông lên thuyền, hải tặc Oa quốc vốn trống trong khoang thuyền cũng dám xông ra, đôi bên bắt đầu cận chiến trên boong thuyền.

Đao võ sĩ Oa quốc đối chiến đại khảm đao Minh triều!

Võ nghệ của võ sĩ Oa quốc rõ ràng chiếm thượng phong, nhưng bọn chúng vừa rồi bị đám thuỷ binh thôn Cao Gia ngược đãi đủ kiểu, chủ lực bộ đội đã thương vong rất nhiều,sĩ khí không còn, giống như chim sợ cành cong. Mà đám hải tặc San Hô hiện tại chính là dựa vào đại thụ, sĩ khí ngút trời.

Dưới tình huống như vậy, kết quả không cần nói cũng biết.

Chương 981: Nghe nói các ngươi chiêu mộ diễn viên.

Đám võ sĩ Oa quốc lần lượt ngã xuống.

Võ sĩ vừa ngã, đám tạp binh càng không còn sức chiến đấu, đám hải tặc Thặng Tứ cứ thế chém giết, chém giết...

Người trên boong tàu bị bọn chúng giết sạch, bắt đầu xông vào khoang tàu, người xem náo nhiệt bên ngoài không nhìn thấy nữa, chỉ nghe được từ khoang tàu truyền ra đủ loại tiếng kêu thảm thiết, tiếng gầm rú, tiếng binh khí va chạm.

Tiếp đó, âm thanh càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng nhỏ, cuối cùng chìm vào yên tĩnh.

Sau đó, thấy đám hải tặc Thặng Tứ vui vẻ đi ra, trên tay còn cầm theo đủ loại chiến lợi phẩm.

Tuy nhiên, khi bọn chúng nhìn thấy thuyền lớn của thôn Cao Gia, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, vội vàng đặt chiến lợi phẩm trong tay lên boong tàu, hướng về phía thuyền lớn của thôn Cao Gia dập đầu mấy cái, miệng lẩm bẩm nói gì đó, đứng xa không nghe thấy, nhưng có thể đoán được, bọn chúng biểu thị dâng tất cả chiến lợi phẩm này cho lão đại mới.

Lý Đạo Huyền lắc đầu, lười nói.

Giang Thành lại biết nên làm như thế nào, lớn tiếng ra lệnh: "Qua mấy đội, kiểm kê chiến lợi phẩm, ghi chép lại, sau đó từ từ nghiên cứu xử lý như thế nào."

"Tuân lệnh!"

Một đám thủy binh bắt đầu chuẩn bị đi qua...

Đúng lúc này, chuyện thú vị xảy ra.

Thủ hạ Lưu Hương là Bạch Dương vừa rồi bị hải tặc Lai Đảo đánh cho bỏ chạy thục mạng, bây giờ lái bốn chiếc thuyền lớn lại chậm rãi quay trở lại, dừng ở nơi rất xa xem kịch.

Trên kỳ hạm của Bạch Dương vẫn liều mạng phất cờ hiệu, hình như đang nói gì đó.

Giang Thành: "Hắn đang nói gì vậy?"

Thi Lang: "Không hiểu!"

Hải tặc cải tạo lao động vội vàng đứng ra nói: "Hắn yêu cầu nói chuyện với chúng ta."

Giang Thành lập tức quay đầu nhìn về phía Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền cười lắc đầu: "Nói chuyện với hải tặc làm gì? Qua hai mươi chiếc thuyền, bắt hết bọn chúng về làm lao động cải tạo."

"Tuân lệnh!"

Hai mươi chiếc chiến hạm của thôn Cao Gia lập tức xông về phía Bạch Dương.

Bên Bạch Dương đang chờ nói chuyện với "người mới tới".

Gã vừa rồi nhìn thấy người mới tới xử lý đám người Oa quốc, còn phái một đám hải tặc Thặng Tứ lên tàu, còn tưởng rằng là người một nhà tới giúp đỡ. Dù sao hải tặc Thặng Tứ trên danh nghĩa cũng là thuộc hạ của đại hải tặc Lưu Hương.

Đều là thuộc hạ của Lưu Hương, vậy khẳng định có thể nói chuyện.

Vì vậy, gã ngây ngốc ở nơi xa phất cờ hiệu, không ngờ trong nháy mắt, hai mươi chiếc chiến hạm, hùng hổ giết về phía mình.

Bạch Dương: "Mẹ kiếp, đối phương không muốn nói chuyện với ngươi, hơn nữa phái hai mươi chiếc thuyền tới bắn ngươi."

Thuộc hạ toát mồ hôi: "Lão đại, làm sao bây giờ?"

"Còn có thể làm sao bây giờ, chạy mau!" Bạch Dương vội vàng bắt đầu bỏ chạy.

Gã cũng là hải tặc lâu năm, vừa rồi quay lại phất cờ hiệu, đã sớm chuẩn bị tốt đường chạy trốn, dù sao thế giới hải tặc rất tàn khốc, ở đây không có vương pháp, chỉ có nắm đấm lớn mới có quyền lên tiếng.

Bạch Dương thể hiện đầy đủ cái gì gọi là: "Ta chạy trốn rất nhanh".

Đương nhiên, tính năng của thuyền quyết định, gã không thể nào nhanh hơn thuyền điện của thôn Cao Gia, chạy nhanh hơn nữa cũng vô dụng. Không bao lâu, hai mươi chiếc chiến hạm của thôn Cao Gia đã bao vây bốn chiếc thuyền mành của gã ở giữa.

Thuộc hạ toát mồ hôi: "Lão đại, làm sao bây giờ?"

Lưu Hương vừa rồi tận mắt chứng kiến thủy quân thôn Cao Gia xử lý thuyền hải tặc của Oa quốc, bây giờ bảo gã suy nghĩ biện pháp? Vậy dĩ nhiên là--đầu hàng.

Vì vậy, người trên thuyền mành giơ hai tay lên, giơ vũ khí lên đỉnh đầu.

Động tác này không cần người hiểu cờ hiệu cũng có thể hiểu được, binh lính thôn Cao Gia không tốn một giọt máu, bắt được bốn chiếc thuyền mành.

Đảng dẫn đường tăng thêm bốn chiếc thuyền! --

Bồ Châu, Văn Phòng Minh Tinh thế giới phồn hoa.

[Huyết chiến vịnh Liêu La] là bộ phim do Thiên Tôn tự mình sản xuất, vừa được công chiếu, lập tức bùng nổ. Tuy nhiên, chỉ dựa vào Thiên Tôn thỉnh thoảng ra một bộ phim là không được, Lão Nam Phong cũng phải cố gắng quay phim của chính mình.

Cho dù phim của hắn quay cẩu thả, nhưng trong thời đại tác phẩm khan hiếm này, cũng có thể kiếm được một ít doanh thu phòng vé.

Lúc này, Lão Nam Phong đang xem kịch bản mới [Lý Sư Sư truyền kỳ], mày cau lại.

Thái Lâm cô nương ở bên cạnh nói: "Kịch bản này viết rất hay, hơn nữa lại là đề tài danh kỹ thanh lâu được đông đảo bách tính yêu thích, do tiểu nữ tử đi đóng Lý Sư Sư trưởng thành, hẳn là đúng chuyên môn. Nhưng bây giờ vấn đề là, trong phim này thiếu một diễn viên nhí đóng Lý Sư Sư lúc nhỏ."

Lão Nam Phong gật đầu: "Đúng vậy, người này thật khó tìm."

Kịch bản [Lý Sư Sư truyền kỳ] kể về cuộc đời đầy truyền kỳ của danh kỹ thanh lâu Lý Sư Sư thời Tống, kể rõ ràng ân oán tình thù của nàng với mấy người đàn ông.

Kịch bản thực sự viết rất hay, nhưng vấn đề lại nằm ở nhân vật Lý Sư Sư lúc nhỏ.

Trong Văn Phòng Minh Tinh thế giới phồn hoa, thiếu sao nhí hàng đầu!

Cô bé bình thường thì tùy tiện có thể tìm được người đóng, nhưng Lý Sư Sư lúc nhỏ, người bình thường không đóng được.

Thái Lâm nói: "Diễn viên đóng Lý Sư Sư lúc nhỏ này, phải nhỏ tuổi, lại phải xinh đẹp, lại phải biết ca hát, đàn ca, cầm kỳ thi họa... Trời ạ, thật sự không biết đi đâu mới tìm được."

Lão Nam Phong: "Ta cũng đang đau đầu đây, việc này phải làm sao bây giờ?"

Hai người lo lắng đến mức tóc sắp bạc trắng hai sợi...

Đúng lúc này, có một khuôn mặt ló ra ở cửa văn phòng, tiếp đó là một giọng nói nhỏ nhẹ của một cô bé hỏi: "Xin chào, cháu tên là Trần Viên Viên, năm nay 12 tuổi, nghe nói ở đây đang tuyển diễn viên nữ, cháu... cháu tuổi này... có thể không ạ?"

Lão Nam Phong và Thái Lâm nghe vậy đồng thời quay đầu lại, sau đó đồng thời giật mình: "Ơ?"

Lão Nam Phong hỏi: "Cháu biết ca hát, nhảy múa, đàn không?"

Trần Viên Viên gật đầu: "Biết ạ."

Thái Lâm cũng hỏi: "Cháu có biết cầm kỳ thi họa không?"

Trần Viên Viên: "Biết ạ, cháu ở Lê Viên Tô Châu, được huấn luyện mấy năm rồi ạ."

Thái Lâm mừng rỡ: "Cháu xuất thân từ Lê Viên?"

Trần Viên Viên gật đầu.

Lão Nam Phong nhìn trái, nhìn phải, nhìn trước, nhìn sau, cô bé 12 tuổi này, phấn điêu ngọc trác, lớn lên chắc chắn là mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành!

Hắn ta và Thái Lâm liếc mắt nhìn nhau, gần như đồng thời nói: "Người đóng Lý Sư Sư lúc nhỏ có rồi, ha ha ha."

Trần Viên Viên: "Hả? Hai người đang nói gì vậy ạ?"

Lão Nam Phong cười ha hả: "Tiểu cô nương, cháu đến thật đúng lúc, lại đây lại đây, ở đây có một kịch bản, cháu xem trước đi, đây là một đoạn kịch của Lý Sư Sư lúc nhỏ, cháu xem nhanh một chút, sau đó dựa theo kịch bản viết đoạn này, biểu diễn thử cho ta xem, nếu như diễn tốt, cháu sẽ có bát cơm ăn."

Trần Viên Viên có chút căng thẳng, đi xin việc mà, ai mà không căng thẳng?

Cầm lấy kịch bản, nhanh chóng xem một lượt.

Nàng thông minh tuyệt đỉnh, trí nhớ siêu phàm, kịch bản kia liếc mắt một cái vậy mà nhớ được bảy tám phần.

Theo như kịch bản viết, cầm lấy một cây đàn, gảy một khúc, Lão Nam Phong và Thái Lâm nghe mà chấn động không thôi. Lại múa một khúc, hai người nhìn mà hoa cả mắt.

Thái Lâm cũng không khỏi cảm thán: "Nàng còn nhỏ tuổi như vậy, đàn hay hơn ta, múa cũng đẹp hơn ta. Lê Viên Tô Châu, quả nhiên danh bất hư truyền, ai da, nữ minh tinh số một Văn Phòng Minh Tinh này, qua hai năm nữa, không tới lượt ta nữa rồi."

Chương 982: Cá nhân tiên tiến trong sản xuất

Tây An, nhà xưởng xe hơi Trường An.

Vì "phát minh sáng tạo khoa học kỹ thuật trọng đại", Trần Nhị Cẩu đã đội mũ đỏ, trở thành kỹ sư kỹ thuật cao cấp, hiện tại đã được điều đến bộ phận nghiên cứu, đi nâng cấp cải tiến "máy rèn hơi nước" của hắn.

Mà Tề Thành hỗ trợ Trần Nhị Cẩu tạo ra phát minh này thì không đi bộ phận nghiên cứu, vẫn ở trong phân xưởng, cùng ăn cùng ngủ với công nhân, chiến đấu ở tuyến đầu.

Đương nhiên, hắn ta cũng được thăng chức kỹ sư kỹ thuật cao cấp, đội mũ đỏ, không còn chỉ quản lý phân xưởng xe bọc thép nữa, mà là đồng thời quản lý nhiều bộ phận, nhiều phân xưởng, là ái tướng dưới trướng của xưởng trưởng Cao Nhất Nhất.

Lúc này, Tề Thành đang họp với một đám chủ nhiệm phân xưởng.

"Mấy vị chủ nhiệm, Thiên Tôn vừa rồi đã lên tiếng, ngài ấy dùng tuệ nhãn có thể nhìn thấy quá khứ tương lai thông báo cho chúng ta, hòa bình hiện tại, chỉ là hòa bình ngắn ngủi. Vào năm Sùng Trinh thứ chín, thiên hạ sẽ lại đại loạn."

Đám chủ nhiệm phân xưởng khẩn trương: "Hả? Lại đại loạn? Rốt cuộc loạn như thế nào? Tề công, Thiên Tôn có nói chi tiết cho ngài không?"

Tề Thành lắc đầu: "Thiên cơ bất khả lộ, Thiên Tôn có thể nói

cho những người phàm tục chúng ta biết năm sau sẽ loạn, đã là ân huệ to lớn, chúng ta không thể được voi đòi tiên. Tóm lại một câu, vì nghênh đón đại loạn năm sau, chúng ta cần phải chế tạo ra nhiều xe bọc thép hơn, các phân xưởng, nhất định phải thực sự nâng cao hiệu suất sản xuất, bồi dưỡng thêm nhiều nhân tài kỹ thuật. Chúng ta phải có tinh thần của 'công nghiệp nặng quốc gia', biến nhà xưởng xe hơi Trường An thành 'bá chủ công nghiệp' của toàn thiên hạ."

Các chủ nhiệm: "Rõ!"

"Tề công yên tâm."

"Phân xưởng chúng tôi hiện tại cạnh tranh rất quyết liệt, tranh giành danh hiệu phân xưởng xuất sắc."

Các chủ nhiệm ngươi một lời ta một câu, hận không thể thề tại chỗ.

Tề Thành nói: "Các phân xưởng thống kê một chút, chọn ra một nhóm công nhân tiêu biểu, công nhân biểu hiện tốt, tiến hành khen thưởng một đợt. Để khích lệ thêm nhiều công nhân, nỗ lực tiến bộ."

Hắn ta vừa nói xong, các vị chủ nhiệm phân xưởng bắt đầu động não, cố gắng nhớ lại.

Qua một lúc, chủ nhiệm phân xưởng lắp ráp động cơ hơi nước giơ tay: "Nói đến đây, phân xưởng của tôi có một công nhân mới, rất chăm chỉ cầu tiến, mỗi ngày không ăn không uống chiến đấu ở tuyến đầu sản xuất. Không chỉ làm việc chăm chỉ, còn nỗ lực học tập trau dồi, liều mạng nâng cao bản thân, từ khi mới vào xưởng cái gì cũng không biết, đến nay chỉ trong vòng mấy chục ngày, hắn ta đã hiểu được rất nhiều kỹ thuật mà công nhân lâu năm mới hiểu."

Tề Thành: "Ồ? Người này rất không tệ! Tên là gì?"

Chủ nhiệm phân xưởng nói: "Hắn ta tên là Bân Thắng."

Tề Thành: "Rất tốt, thông báo toàn xưởng biểu dương, tổ chức một buổi lễ khen thưởng, phát tiền thưởng, hoa đỏ cho hắn, ghi tên lên bảng công nhân tiêu biểu. Tóm lại, chuyện của hắn phải để cho toàn xưởng đều biết, phải để cho tất cả công nhân học tập theo người như vậy, chúng ta mới có thể tiến bộ, mới có thể trở thành 'bá chủ công nghiệp'."

Ba ngày sau, buổi trưa...

Nhà ăn số ba của xưởng Trường An.

Bân Thắng cầm một hộp cơm nhỏ, lấy một phần cơm, ngồi xuống một chiếc bàn dài.

Giờ ăn trưa, nhà ăn rất náo nhiệt, công nhân đến từ các phân xưởng, các bộ phận đều tới lấy cơm, ngồi xuống. Những người không quen biết cũng có thể ngồi chung một bàn dài, sau đó trò chuyện một số chuyện thú vị của phân xưởng mình.

Bân Thắng vừa mới ngồi xuống không lâu, bên cạnh liền có mấy người ngồi xuống, trên tay đều cầm hộp cơm, bọn họ trao đổi ánh mắt với nhau một cái, sau đó bắt đầu cúi đầu ăn cơm.

Lợi dụng động tác gắp thức ăn, Bân Thắng thấp giọng hỏi: "Tình hình bên các ngươi thế nào rồi?"

Một công nhân thấp giọng nói: "Ta đã học được cách chế tạo bánh răng."

Bân Thắng: "Làm tốt lắm."

Lại một công nhân thấp giọng nói: "Kỹ thuật trục truyền động khung gầm xe hơi, ta đã nắm giữ rồi."

Bân Thắng: "Không tệ không tệ."

Lại một công nhân thấp giọng nói: "Thuộc hạ ở phân xưởng lốp xe, đã hiểu lốp xe là cái gì, nhưng nguyên liệu chế tạo lốp xe, cao su, thuộc hạ thực sự không hiểu. Đại Kim quốc chúng ta không có cách nào chế tạo ra cao su."

Bân Thắng: "Đó là do vị trí của ngươi còn quá thấp, chỉ cần ngươi cố gắng thêm chút nữa, biểu hiện tốt hơn một chút, tiến vào tầng lớp quản lý của nhà xưởng, nhất định có thể biết được bí mật của cao su."

Tên công nhân kia thấp giọng nói: "Đã rõ, thuộc hạ sẽ càng thêm nỗ lực."

Bân Thắng đắc ý nói: "Bí mật của động cơ hơi nước, ta cũng đã cố gắng học được không ít, đây là trái tim của xe hơi, chỉ cần ta hiểu được động cơ hơi nước, hành động của chúng ta coi như hoàn thành một nửa."

Bọn họ đang nói chuyện phiếm, đột nhiên, một chiếc xe tải nhỏ đi ngang qua cửa nhà ăn, trên xe có một người, cầm loa, lớn tiếng đọc: "Thông báo mới nhất, thông báo mới nhất! Công nhân Bân Thắng của phân xưởng lắp ráp động cơ hơi nước, làm việc nghiêm túc, nỗ lực tiến bộ, sau khi các nhân viên quản lý nhà xưởng nghiên cứu quyết định, trao tặng Bân Thắng danh hiệu 'cá nhân tiên tiến'...Sẽ chính thức tổ chức lễ trao giải vào buổi sáng mai."

"Thông báo mới nhất, thông báo mới nhất..."

Chiếc xe kia cứ lặp đi lặp lại câu nói này, chậm rãi chạy đi xa.

Mọi người trong nhà ăn ồ lên một tiếng.

"Bân Thắng là ai vậy?"

"Không biết!"

"Người mới đến sao?"

"Tôi là phân xưởng động cơ hơi nước, tôi quen Bân Thắng, mọi người xem, hắn ta đang ngồi ở kia kìa."

Vì vậy, tất cả mọi người trong nhà ăn, đều cùng nhau quay đầu nhìn về phía Bân Thắng.

Bân Thắng đang tổng kết công việc với một đám gian tế, đột nhiên trở thành tiêu điểm chú ý, nhất thời lúng túng, thầm mắng: "Nguy rồi! Lần này, ta và tiểu đội hỗ trợ đều bị mọi người nhìn thấy chúng ta ngồi cùng nhau. Sau này nếu như có một người bại lộ thân phận, những người khác đều sẽ bị bắt. Đây chính là nguy cơ sinh tử."

Bân Thắng lúng túng đứng dậy: "Cái đó... cái này... khụ..."

Một công nhân cùng phân xưởng cười lớn: "Bân huynh đệ, lúc ngươi mới vào xưởng, ta còn tưởng ngươi là kẻ ngốc, cái gì cũng không biết. Nhưng bây giờ, kỹ thuật của ngươi đã giỏi hơn ta rồi, ngươi thật sự rất lợi hại, ngay cả cá nhân tiên tiến cũng giành được."

Bân Thắng: "Cái đó... được danh hiệu cá nhân tiên tiến có lợi ích gì vậy?"

Công nhân trong nhà ăn đều cười, có người vừa cười vừa dùng đũa gõ vào bát cơm: "Lợi ích nhiều lắm, sáng mai đến buổi họp là ngươi biết ngay."

"Nói cho ngươi biết, tiền thưởng cầm đến mềm tay."

"Rất nhanh, khắp nơi trong nhà xưởng đều sẽ dán hình của ngươi, biểu dương sự tích của ngươi."

"Ngươi còn được lên Tin Tức Cao Gia nữa."

"Sau này thăng chức tăng lương là chuyện chắc chắn."

Trong lòng Bân Thắng có chút bối rối, là một gian tế, điều sợ nhất chính là gây chú ý, nếu như bị dán hình khắp nhà xưởng, người người nhà nhà đều quen mặt mình, chỉ sợ sẽ ảnh hưởng đến hành động "Tưởng Cán đánh cắp sách", việc này phải làm sao bây giờ?

Có lẽ đối với hắn ta mà nói, lợi ích duy nhất chính là thăng chức tăng lương.

Tăng lương có thể bù đắp vào chi phí gian tế mà bọn họ đã tiêu hết, mà thăng chức thì có khả năng tiếp xúc với nhiều bản vẽ kỹ thuật cốt lõi hơn.

Bân Thắng chỉ đành miễn cưỡng nở một nụ cười vui vẻ, vẫy tay với các công nhân: "Tôi sẽ tiếp tục cố gắng, cố lên! Nỗ lực! Phấn đấu!"

Chương 983: Nỗ lực tiến bộ

Sáng sớm hôm sau, nhà xưởng Trường An tổ chức đại hội toàn xưởng.

Tại một quảng trường rộng lớn, hơn vạn công nhân xếp thành đội hình chỉnh tề, yên lặng nhìn về phía lễ đài.

Trên đài, ngực Bân Thắng đeo một bông hoa đỏ chót, trên mặt nở nụ cười kỳ quái.

Cao Nhất Nhất, xưởng trưởng nhà xưởng Trường An, một trong bốn mươi hai nguyên lão thôn Cao Gia mà tất cả công nhân đều phải ngước nhìn, tự tay trao cho Bân Thắng một tấm bằng khen.

Còn nắm tay hắn nói: "Bân Thắng à, thanh niên như cậu quả nhiên là tiền đồ vô lượng, tôi rất xem trọng cậu đấy."

Có thể nhận được một câu "tiền đồ vô lượng" từ một trong bốn mươi hai nguyên lão, đó là chuyện vinh quang đến nhường nào, vạn công nhân nhìn đến đỏ cả mắt.

Cao Nhất Nhất lại lấy ra một thỏi bạc lớn, ít nhất cũng bằng nửa năm tiền lương của công nhân bình thường, trao đến tay Bân Thắng: "Đây là tiền thưởng cho cậu."

Đám đông xung quanh lại một lần nữa đỏ mắt.

Cuối cùng, Cao Nhất Nhất vỗ vai Bân Thắng: "Chúng tôi nghiên cứu quyết định, đề bạt cậu lên làm tổ trưởng tổ lắp ráp động cơ hơi nước, cậu phải cố gắng lên đấy, tiếp tục phát huy, nỗ lực tiến bộ."

Bân Thắng cố gắng tỏ vẻ vô cùng cảm động, rưng rưng nước mắt nói: “Cảm ơn sự bồi dưỡng và tín nhiệm của các vị lãnh đạo, tôi nhất định sẽ cố gắng hết mình.”

Một đám nữ công nhân nhà ăn ném cho Bân Thắng những cái nháy mắt lả lơi.

Giây phút này, Bân Thắng đã lọt vào danh sách ứng cử viên trượng phu của họ.

Bân Thắng nhìn trái nhìn phải, đâu đâu cũng là đám đông hò reo với hắn, đâu đâu cũng là ánh mắt ghen tị hâm mộ hắn, đột nhiên cảm thấy, cảm giác như vậy, thật tuyệt!

Buổi trưa cùng ngày, sau khi hoàn thành nửa ngày làm việc chăm chỉ, Bân Thắng cầm hộp cơm, đi về phía nhà ăn.

Trên đường đi, quả nhiên đâu đâu cũng có thể nhìn thấy chân dung của mình.

Trên hành lang nhà xưởng, lối đi, trên tường cửa xưởng, đâu đâu cũng có tranh “lao động tiên tiến Bân Thắng”, bên dưới còn có một đống chữ nhỏ viết hắn chăm chỉ, nỗ lực, tiến bộ như thế nào.

Đa số công nhân đều không biết chữ, nhưng Bân Thắng lại biết chữ, hắn nhìn thấy những thứ này, trong lòng cũng không khỏi dâng lên cảm giác tự hào.

Trên đường đi đều có người chào hỏi hắn, người cùng trang lứa, thân phận không chênh lệch lắm thì chào hắn một tiếng: “Bân huynh! Chúc mừng, lên chức tổ trưởng rồi.”

Người lớn tuổi hơn, thân phận cao hơn hắn thì gọi hắn: “Bân tiểu tử, cậu oai phong rồi đấy.”

Người nhỏ tuổi hơn hắn, thân phận thấp hơn hắn thì hô: “Bân tổ trưởng, sau này cũng nâng đỡ tiểu đệ với ạ.”

Còn có một cô nương cột tóc đuôi ngựa, chạy như bay đến trước mặt hắn, đỏ mặt nhét cho hắn một tờ giấy, sau đó chạy mất dạng.

Bân Thắng mở tờ giấy ra xem, bên trong viết mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: "Muốn làm quen với huynh, Yến Tử."

Bân Thắng có cảm giác cả người sắp bay lên.

Bước vào nhà ăn, lấy cơm xong, ngồi xuống.

Rất nhanh, người của tiểu đội hỗ trợ hắn lại tới, nhưng lần này không phải mười người cùng nhau vây quanh nữa, mà chỉ đến một người, ngồi bên cạnh hắn, vừa cúi đầu bới cơm, vừa nhỏ giọng nói: "Đội trưởng, mấy huynh đệ khác hôm nay không đến nữa, hiện tại có quá nhiều người nhìn chằm chằm vào ngài, mọi người cùng đến dễ bị lộ quan hệ của chúng ta."

Bân Thắng gật đầu, nhỏ giọng nói: "Ừ, an toàn là trên hết, không có việc gì thì đừng đến gần ta, ngươi có chuyện gì muốn nói?"

Tên gian tế nhỏ giọng nói: "Thuộc hạ đến báo cáo đội trưởng, hôm nay thuộc hạ cũng được xưởng khen thưởng. Đương nhiên, không phải toàn xưởng, chỉ là xưởng của thuộc hạ."

Bân Thắng: "Ồ, ngươi cũng làm tốt đấy chứ."

Tên gian tế nhỏ giọng nói: "So với đội trưởng, thực lực của tiểu nhân kém xa, có điều, sau khi được khen thưởng, tiểu nhân đã trở thành phó tổ trưởng, hôm nay đã có cơ hội tiếp xúc với bản vẽ sản xuất trực tiếp rồi."

Bân Thắng mừng rỡ: "Tốt lắm, tìm cơ hội, sao chép bản vẽ đó lại, tuyệt đối đừng lấy bản gốc, lấy bản gốc rất dễ bị phát hiện."

Tên gian tế nhỏ giọng nói: "Tuân lệnh!"

Tên gian tế báo cáo công việc xong, ngoan ngoãn lui ra, không lâu sau, lại có một tên gian tế khác đi tới, ngồi đối diện Bân Thắng, nhỏ giọng nói: "Đội trưởng, thuộc hạ cũng được đề bạt rồi, hôm nay chủ nhiệm xưởng sản xuất vòng bi tìm thuộc hạ nói chuyện, nói gần đây thuộc hạ tiến bộ rất nhanh, bảo thuộc hạ cố gắng thêm chút nữa, nói không chừng cũng có cơ hội làm chiến sĩ thi đua lao động. Hắn còn lấy ngài ra làm ví dụ, bảo thuộc hạ học tập theo ngài, làm thuộc hạ vui muốn chết."

Bân Thắng mừng rỡ: "Nói như vậy, ngươi cũng có cơ hội làm tổ trưởng rồi?"

Tên gian tế nói: "Đúng vậy, thuộc hạ rất nhanh sẽ có thể lấy được bản vẽ ổ trục."

"Tốt lắm! Cố gắng, thăng thêm một bậc nữa."

"Tuân lệnh."

Bân Thắng và mười tên thuộc hạ của hắn, dốc hết sức lực, nỗ lực học tập, nỗ lực tiến bộ…

…

"Ầm!"

Một quả đạn pháo rơi xuống soái hạm của hải tặc Chu Sơn.

Cố ý dùng đạn đặc, bởi vì đạn nổ có sức sát thương đối với con người quá mạnh, một phát pháo bắn ra là mấy chục sinh linh, mà thôn Cao Gia bây giờ không cần nhiều sinh linh như vậy, cái cần là một lượng lớn nhân lực để xây dựng đảo Chu Sơn.

Phạm nhân cải tạo!

Phạm nhân cải tạo mới là lực lượng sản xuất!

Vì vậy, chỉ cần dùng đạn đặc dọa bọn chúng một chút là được.

Quả đạn pháo này khiến đám hải tặc trên thuyền sợ hãi như chim cút, không dám nhúc nhích, tiếp theo, một lượng lớn chiến hạm, bao vây hang ổ của hải tặc Chu Sơn.

Thủ lĩnh hải tặc Chu Sơn "Đao Khách" phẫn nộ gầm lên: "Lũ cờ năm màu, bọn ngươi là hải tặc từ đâu đến? Quá bắt nạt người khác rồi."

Nhưng trên thuyền treo cờ năm màu, căn bản không có ai ra trả lời hắn.

Bốn chiếc thuyền mành, dẫn theo một đám thuyền hải tặc tồi tàn, từ phía sau thuyền lớn chui ra, Bạch Dương và hải tặc Thặng Tứ đứng đầu tiên.

Bạch Dương lớn tiếng nói: "Đao Khách Chu Sơn, ngươi gào cái gì? Nhanh đến bái kiến Thiên Tôn! Vị này là Đạo Huyền Thiên Tôn, những chiến thuyền khổng lồ này đều là của ngài ấy. Nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời, có thể tha cho ngươi khỏi chết, giống như chúng ta, đi theo Thiên Tôn. Nếu có nửa câu không tuân, lập tức chém đầu chó của ngươi, treo lên cột cờ cảng Tuyền Châu."

Đao Khách vừa nhìn thấy Bạch Dương, không khỏi ngớ người: "Bạch Dương, mẹ kiếp, ngươi điên rồi, ngươi cũng giống như ta, là người của Lưu Hương đại ca, bây giờ ngươi đầu quân cho Thiên Tôn khỉ gì đó? Cẩn thận Lưu Hương đại ca biết được, phái người đến băm nát ngươi ném xuống biển cho cá ăn."

Bạch Dương: "Đao Khách, thời thế thay đổi rồi! Bây giờ vùng biển này là do Thiên Tôn định đoạt, Lưu Hương đại ca đã đến lúc về hưu rồi."

Đao Khách: "!!!"

Bà nội cha nó.

Đao Khách thật sự muốn chém đầu Bạch Dương, nhưng ngẩng

đầu nhìn lên, bốn mươi mốt chiến hạm, vô số họng pháo sáng loáng chĩa vào hắn, bây giờ hắn dám nói một chữ, chính là bị lôi ra bắn chết ngay lập tức.

Người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Đao Khách chỉ đành giơ tay lên: “Được rồi, ta đầu hàng, ta đầu hàng.”

Hắn vừa dứt lời, liền nhìn thấy một vị hiệp sĩ anh tuấn xuất hiện trên chiến hạm đối diện, y phục hiệp sĩ bay phấp phới trong gió biển, vị hiệp sĩ nói: “Ngươi nhất định đang nghĩ, tạm thời đầu hàng, vừa quay người tìm được cơ hội lập tức chuồn thẳng, báo cho Lưu Hương đến giết ta, đúng không?”

Cả người Đao Khách run lên: Bị đoán trúng rồi.

Chương 984: Châu Sơn

Trong lòng Đao Khách kinh hãi không thôi.

Bị nhìn thấu rồi, vậy chắc chắn là đường chết, ý niệm đầu tiên của hắn chính là muốn chạy trốn.

Sau đó, hắn nghe thấy Lý Đạo Huyền cười nói: "Bây giờ ta cho ngươi một cơ hội chạy trốn, ngươi có thể lập tức nhảy xuống nước, bơi trốn, nếu ta không bắt được ngươi, ngươi sẽ sống. Nếu ta bắt được ngươi, cũng có thể tha thứ cho ngươi tội chạy trốn lần này, không giết ngươi."

Trong lòng Đao Khách vui mừng: Hả? Tên này muốn trang bức?

Đây chính là cơ hội trời cho, cho phép ta chạy trốn một lần, không truy cứu, vậy ta không chạy chính là kẻ ngốc. Ngươi có biết nơi này là nơi nào không? Nơi này là vùng biển của quần đảo Chu Sơn, thủy văn nơi này phức tạp, khắp nơi là đá ngầm.

Ta lặn xuống nước, nín thở, lặn một mạch thật xa, sau đó cẩn thận trồi lên phía sau một tảng đá ngầm để đổi hơi thở, sau đó lại lặn đi thật xa, ngươi chưa chắc đã bắt được ta.

Đao Khách lên tiếng nói: "Nói lời phải giữ lấy lời? Nơi này có nhiều người nghe như vậy, nếu ngươi không giữ lời, vậy chẳng phải là mất mặt trước mặt thuộc hạ sao."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Đương nhiên là giữ lời."

Đao Khách: "Tốt!"

Nói xong, hắn không nói hai lời, "ùm" một tiếng nhảy xuống

biển.

Nhảy từ trên mũi thuyền, trên không trung vặn vẹo thân thể, như một con cá heo, trên không trung vẽ ra tư thế đẹp mắt vô cùng, lúc rơi xuống nước gọn gàng dứt khoát, thậm chí không hề bắn lên bọt nước.

Bọt nước càng nhỏ, chui vào trong nước càng sâu, càng có thể tránh được ánh mắt của người trên mặt nước.

Đao Khách nín thở, bơi về phía một tảng đá ngầm cách đó không xa.

Vừa bơi, trong lòng hắn vừa nghĩ: Hắn sẽ dùng cách nào để bắt ta trở về đây? Dùng thuyền tản ra tìm kiếm ta? Phong tỏa vùng biển gần đó? Hừ hừ, bất kể là cách nào, ta đều có biện pháp…

Đang nghĩ đến đây, đột nhiên nghe thấy phía sau "ùm" một tiếng, có người cũng nhảy xuống nước.

Đao Khách quay đầu lại nhìn: Ôi chao! Tên gọi là Thiên Tôn kia, thế mà tự mình nhảy xuống nước, đuổi theo rồi.

Buồn cười quá!

Ngươi muốn so bơi lội với ta?

Hai chân Đao Khách đột nhiên quẫy mạnh, như đuôi nàng tiên cá vẫy vùng, tốc độ tăng vọt.

Tốc độ này, không có mấy ai đuổi kịp ta, hahaha!

Hắn quay đầu lại nhìn: Mẹ kiếp, sao tên kia đuổi theo kịp rồi? Càng ngày càng gần?

Hơn nữa điều khiến người ta khó tin nhất là, tay chân tên kia đều không động, duy trì tư thế thẳng tắp, như một con cá lao về phía trước.

Điều này không thể nào!

Con người không thể nào bơi như vậy!

Đao Khách có chút hoảng hốt, tay chân cùng sử dụng, liều mạng bơi.

Tuy nhiên, chẳng có tác dụng gì, rất nhanh, Lý Đạo Huyền đã đuổi kịp.

Không hề ra tay bắt hắn, mà là ở bên cạnh Đao Khách, giảm tốc độ bơi song song cùng hắn, hơn nữa vừa bơi còn có thể vừa nói chuyện: "Cố lên, bơi nhanh lên, động tác nhảy xuống nước vừa rồi của ngươi, ta cho 9,8 điểm, chỉ có động tác ép nước lúc xuống nước hơi kém, trừ 0,2 điểm."

Đao Khách nghe không hiểu mấy lời vớ vẩn như điểm số gì đó, muốn hỏi lại ngươi là cái quái gì, nhưng dưới nước không thể nói chuyện, muốn phản bác cũng không được, chỉ đành liều mạng tiếp tục bơi về phía trước.

Sau đó, hắn phát hiện, Lý Đạo Huyền bắt đầu bơi vòng quanh hắn.

Như một con cá đang xoay quanh hắn, xoay trái một vòng, xoay phải một vòng, tốc độ nhanh đến mức khó tin, còn thỉnh thoảng lại chế giễu hắn một câu: "Ngươi thế mà vẫn chưa đổi hơi thở? Khả năng lặn của ngươi lợi hại thật đấy."

Đao Khách rốt cuộc nhịn không được, mở miệng mắng: "Ục ục ục!"

Sặc nước rồi!

Hắn vội vàng tay chân cùng sử dụng, bơi về phía mặt nước.

"Phốc" một tiếng lao ra khỏi mặt nước, hít một hơi thật sâu.

Dùng bộ não không được thông minh lắm của mình suy nghĩ một giây, Đao Khách từ bỏ ý định chạy trốn, thở dài nói: “Ta chạy không thoát, thủy tính của các hạ, thật sự khiến người ta bội phục.”

Đã ngoan ngoãn đầu hàng, Lý Đạo Huyền cũng không làm khó hắn.

Trở lại trên thuyền, phái thủy binh đổ bộ.

Rất nhanh, toàn bộ sào huyệt của hải tặc Chu Sơn đều rơi vào tay thôn Cao Gia.

Nơi này, chính là nơi tọa lạc của cảng Định Hải Chu Sơn hậu thế.

Một đoạn bờ biển phía đông cảng biển, chính là “Xưởng đóng tàu Chiết Giang Khải Linh” của hậu thế.

Trước đây Lý Đạo Huyền chỉ nhìn thấy nơi này trên bản tin, bây giờ tự mình đứng ở chỗ này, nhìn cảng nước sâu bên này, lại nhìn nơi tọa lạc của xưởng đóng tàu đối diện, cũng không cần động não, trực tiếp bê nguyên bố cục đời sau là được.

Bản thân chỉ là một tên trạch nam, chắc chắn không lợi hại bằng các chuyên gia đời sau, các chuyên gia đã chọn xây dựng căn cứ hải quân và xưởng đóng tàu ở đây, vậy khẳng định có lý do, cứ học theo là được.

Y cũng không cần quản những chuyện vụn vặt, chỉ cần ra lệnh theo hướng chung là được.

Bèn vẫy tay gọi Giang Thành đến: “Trước tiên, dẹp yên tất cả hải tặc trên đảo. Kẻ nào đầu hàng thì thu nhận làm phạm nhân cải tạo, kẻ nào ngoan cố chống cự thì xử bắn. Sau đó, ta sẽ cho người bên thôn Cao Gia phái thuyền đến, mang theo mũ lam và một số vật tư, kỹ thuật sản xuất tương ứng.”

“Ngươi ở chỗ này, chỗ này, chỗ này xây dựng một căn cứ hải quân.”

“Sau đó, ở hướng này, dành ra một khoảng đất trống để làm xưởng đóng tàu.”

“Doanh Cải Tạo đặt phía sau quân cảng.”

Lý Đạo Huyền chỉ ra hướng đi chung, Giang Thành lĩnh mệnh.

Người của thôn Cao Gia, đối với việc xử lý phạm nhân có cả một bộ phương pháp, có thể nói là thành thạo đến mức nhuần nhuyễn, không mất bao lâu, đám hải tặc đã bị hoả súng chĩa vào, tự mình xây dựng cho mình một doanh Cải Tạo khổng lồ.

Lúc này, vật tư và mũ lam của thôn Cao Gia vẫn chưa đến, cũng không vội xây dựng căn cứ hải quân, trước tiên phái người tương đối lanh lợi trong thủy binh dân đoàn, lên lớp giáo dục tư tưởng chính trị cho bọn họ…

Mà ngay lúc đám người này đang được cải tạo.

Bên trong thôn Cao Gia…

Bạch công tử đang thu dọn hành lý, một đám nghiên cứu sinh, mũ lam, cán bộ kỹ thuật, tất cả đều đang thu dọn hành lý.

Bạch phu nhân năm nay đã hơn bốn mươi tuổi, vội vàng chạy vào phòng Bạch công tử, trong mắt toàn là nước mắt: “Con trai à, con thật sự muốn tự mình đi sao? Chuyện như vậy, con không cần tự mình đi cũng được, chỉ cần cho kỹ thuật của con đi là được rồi.”

Bạch công tử kiên định lắc đầu: “Mẫu thân, thuyền hơi nước khổng lồ, không phải là thứ đơn giản, trong đó có rất nhiều vấn đề kỹ thuật. Trước đây, mặc dù hài nhi đã chế tạo ra thuyền hơi nước nhỏ dùng trên sông, nhưng thuyền hơi nước khổng lồ có thể dùng

trên biển, hài nhi chưa từng làm qua. Nếu hài nhi không tự mình đi, trong quá trình chế tạo xảy ra vấn đề gì, công nhân khó mà liên lạc được với hài nhi ngay lập tức, tin tức truyền đi truyền lại, quá tốn thời gian."

Bạch phu nhân khóc lóc: "Nguy hiểm quá, nơi đó là hoang đảo nằm giữa biển khơi…"

Bạch công tử: "Có dân đoàn ở đó, còn có pháp thân của Thiên Tôn ở đó, có gì phải sợ? Đúng rồi, lần này ngay cả Vương Trưng cũng muốn đi cùng đấy."

Bạch phu nhân: "Hả? Vương Trưng cũng đi? Hắn đi làm gì?"

Bạch công tử: "Vương Trưng am hiểu cơ khí, hắn đã dùng bản vẽ Thiên Tôn đưa cho để chế tạo ra đồng hồ hàng hải, dùng để xác định kinh độ vĩ độ trên biển. Lần này, hắn đi cùng chúng ta, vừa hay có thể nhân lúc ở trên thuyền thử xem đồng hồ hàng hải của hắn có thật sự sử dụng được hay không."

Bạch phu nhân thở dài một hơi: "Thôi được! Con trai ta đã trưởng thành rồi, muốn ra ngoài lang bạt rồi, làm mẹ, ta chỉ có thể chúc con mã đáo thành công."

Chương 985: Chợ Nam Hối Chủy

Thuyền vận tải của thôn Cao Gia bắt đầu liều mạng xuất phát về hướng Chu Sơn.

Lương thực, vàng bạc, dụng cụ, vật liệu...

Do Lý Đạo Huyền không thể trực tiếp ném vật tư xuống đảo Chu Sơn, nên tất cả vật tư chỉ có thể dựa vào đám tiểu nhân tự vận chuyển, việc này không hề dễ dàng, thậm chí có thể nói là khá vất vả.

Hơn nữa, phần lớn thuỷ thủ của thôn Cao Gia đều chỉ có kinh nghiệm hành thuyền trên sông, không có kinh nghiệm hành thuyền trên biển, cho dù là gần bờ, thì đối với bọn họ cũng là vô cùng nguy hiểm.

Đường hàng hải lệch đi một chút, kết quả có thể sai lệch đến mười tám vạn dặm.

Lúc này, đám hải tặc bị bắt giữ liền phát huy tác dụng lớn.

Giang Thành dùng thuyền đưa đám hải tặc đang lao động cải tạo đến Nam Hối Chủy của Ma Đô thời hậu thế, ở đó chờ thuyền của thôn Cao Gia đến, để bọn họ lên thuyền làm người dẫn đường. Một mặt có thể bảo đảm thuyền của thôn Cao Gia sau này đều có thể tìm được đảo Chu Sơn, mặt khác cũng có thể để thuỷ binh đi theo đám hải tặc này học tập kỹ thuật hàng hải.

Kết quả làm như vậy, chuyện thú vị liền xảy ra.

Nam Hối Chủy vốn chỉ có một toà thành trì đổ nát, giống như

toà nhà bỏ hoang sừng sững ở đó, nhưng sau khi thuyền của thôn Cao Gia thường xuyên đi qua nơi này, thì toà thành trì này lại bắt đầu phát triển nhanh chóng từng ngày.

Bởi vì người của thôn Cao Gia phải xuống thuyền ở chỗ này, còn phải ở trên bờ chờ thuyền bè qua lại lúc lên xuống tiếp ứng, vậy thì đương nhiên không thể để người trong nhà chịu thiệt, nên dứt khoát dựng lên một dãy nhà ván ở bên cạnh thành bảo triều đình của Nam Hối Chủy.

Phái một đội người đóng quân ở đây lâu dài.

Quan binh triều đình trong thành trì được chỉ thị của Tô Tùng binh bị, coi bọn họ như người một nhà, tự nhiên không đến can thiệp, mặc cho người của thôn Cao Gia muốn làm gì thì làm.

Rất nhanh, nơi đây liền trở thành trạm trung chuyển vô cùng quan trọng của thôn Cao Gia.

Có người ở đây sinh sống, thuyền lớn ở đây trung chuyển, thuỷ binh cũng thỉnh thoảng đóng quân ở đây, vậy thì nhất định phải sử dụng các loại vật tư, người của thôn Cao Gia và đám hải tặc lao động cải tạo, thỉnh thoảng sẽ bỏ tiền mua hàng từ ngư dân, nông hộ xung quanh.

Bọn họ mua một lần là ra tay hào phóng, tự nhiên được bách tính địa phương hoan nghênh.

Bách tính có gì tốt, liền mang đến Nam Hối Chủy bày ra bán.

Mỗi khi thuyền lớn của thôn Cao Gia dừng chân ở đây, thì rất nhiều bách tính sẽ đeo sọt tre trên lưng, bên trong đựng sản phẩm của nhà mình, lũ lượt kéo đến bờ biển, lớn tiếng rao bán.

Thành trì Nam Hối Chủy vốn rất nghiêm trang, bi tráng, giờ đây cả cái thành trì giống như một cái chợ.

Trưa ngày hôm nay...

Đám quan binh triều đình đang canh giữ thành trì Nam Hối Chủy, đang ngủ gật, thì thấy trên biển phía bắc lại có mười chiếc thuyền vận tải đến, nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy trên thuyền chất đầy vật tư.

Một tên quan binh nhịn không được cảm thán: "Lần này hoàng thượng chịu chi quá nhỉ, vật tư giống như không cần tiền vậy, nối đuôi nhau vận chuyển về phía đông nam."

Một tên quan binh khác nói: "Thuyền vừa đến, nơi này của chúng ta lập tức lại biến thành cái chợ."

Quả nhiên, hắn vừa dứt lời, các bách tính sống ở làng chài ven biển đã xông ra, những bách tính này còn chuyên nghiệp hơn so với quan binh, bọn họ đã học được cách tính toán thời gian vận chuyển qua lại.

Thậm chí bọn họ đã chuẩn bị hàng hóa từ một ngày trước.

Một đám bách tính đi như điên đến bờ biển, hướng về thuyền của thôn Cao Gia ra sức vẫy tay: "Bên này, bên này..."

Thuyền từ từ cập bờ biển, đến khoảng cách sắp sửa mắc cạn, mới phái thuyền nhỏ, chèo vào bờ.

Đám hải tặc đang cải tạo đã chuẩn bị xong, sẽ lên những chiếc thuyền nhỏ này để lên thuyền lớn dẫn đường.

Mà thời gian bọn họ bàn giao công việc, cũng chính là thời điểm tốt nhất để trao đổi hàng hóa.

Lần này, trên thuyền nhỏ lại có một vị công tử áo trắng nhảy xuống, tuổi chừng hai mươi, mặc dù ăn mặc không tính là sang trọng, nhưng lại cho người ta một loại cảm giác rất "quân tử".

Tuy nhiên, năng lực vận động của vị công tử này rõ ràng không được tốt, trên thuyền nhỏ lắc lư, dáng vẻ như sắp ngã bất cứ lúc nào. Thuỷ binh bên cạnh vội vàng bảo vệ, miệng hô: "Bạch công tử cẩn thận, ngài mà xảy ra chuyện thì không được."

Bạch công tử thở dài: "Ta thật sự là kém xa so với phụ thân đại nhân, hiện tại ta trên thuyền cũng sắp đứng không vững, thật hổ thẹn với hồ Mã Đề đã sinh ra dưỡng dục ta."

Gia đinh bên cạnh vội vàng nói: "Công tử, ngày nào ngài cũng ở trong phòng làm nghiên cứu, vì khoa học kỹ thuật của thôn Cao Gia chúng ta mà cống hiến to lớn, những phương diện khác có chút hoang phế, đây cũng là chuyện bình thường."

Bạch công tử ừ một tiếng, không đề cập đến chuyện này nữa, quay đầu nhìn về phía thành bảo Nam Hối Chủy, cùng với đám bách tính đang ra sức bán đồ dưới thành.

"Bọn họ đang bán đủ loại hải sản, sò, cua, còn đều là sống." Bạch công tử: "Thật muốn mua cho mẫu thân đại nhân một ít hải sản mang về, để người nếm thử."

Hắn không nói câu này thì thôi, vừa nói câu này, đám bách tính tai thính bên cạnh đã nghe rõ ràng, thoắt cái vây quanh: "Công tử, mua của ta, mua của ta!"

"Mua cho phu nhân một ít cua mang về."

"Ngao ở chỗ ta con nào con nấy đều tươi ngon lại to, xào lên thơm lắm."

Bạch công tử nào ứng phó nổi, bị bọn họ hô như vậy, cảm thấy không mua cũng ngại, đành phải mua sắm một phen, chỉ chớp mắt mua sạch sẽ hải sản trong sọt của đám người xung quanh.

Cùng lúc đó...

"Nhân viên hành chính" của thôn Cao Gia đi cùng thuyền, lại đang suy nghĩ một vấn đề khác.

"Bách tính ở đây cũng không ít, là nguồn nhân lực quý báu." Một tốt nghiệp sinh sơ trung nói: "Đảo Chu Sơn không thể chỉ dựa vào một đám hải tặc cải tạo để xây dựng, nhân lực thiếu hụt nghiêm trọng. Chúng ta nên chiêu mộ một đám công nhân ở đại lục, đưa bọn họ lên đảo."

Một người khác nói: "Chuyện này không dễ đâu, bọn họ sống tốt ở đại lục, đối với bọn họ mà nói, lên đảo nhỏ sinh sống giống như đi làm hải tặc, ít nhiều gì cũng có chút lo lắng."

"Chắc chắn là sẽ có lo lắng, nhưng có thể loại bỏ lo lắng của bọn họ hay không, thì phải xem bản lĩnh của chúng ta." Tốt nghiệp sinh sơ trung lúc nãy nói tiếp: "Lấy danh tiếng hoàng thương ra bảo đảm. Ngoài ra, cung cấp mức lương cao, phúc lợi bảo đảm, còn phải bảo đảm an toàn tính mạng cho bọn họ, đồng thời phải hứa hẹn cho bọn họ quyền lợi có thể trở về đại lục bất cứ lúc nào, như vậy, hẳn là có thể thuyết phục bọn họ đi."

Mấy nhân viên hành chính thương lượng một hồi, liền xác định phương án cơ bản.

Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay liền bắt đầu chiêu mộ!

Thuỷ binh lập tức bắt đầu rao: "Có ai muốn đến hải đảo làm việc cho hoàng thương không? Công việc chủ yếu là xây dựng bến cảng, xây nhà, xây dựng nhà xưởng... Lương cao, có nghỉ phép, phúc lợi đầy đủ, có thể theo thuyền vận tải trở về đại lục bất cứ lúc nào..."

Quả là dưới trọng thưởng tất có dũng phu.

Bọn họ vừa rao như vậy, thật sự có một số bách tính gan dạ

động lòng.

Cuộc sống vừa khổ lại nghèo.

Dựa vào việc bắt cua nhặt sò đem bán, chỉ có thể nghèo suốt đời, nếu liều mạng một phen, nói không chừng có thể đổi đời? Đám người này đều là người tốt, mọi người cũng đã làm ăn với bọn họ rất nhiều lần. Từ trước đến nay bọn họ không ức hiếp người, lúc giao dịch đều đàng hoàng, quy củ, đi theo bọn họ làm công, nói không chừng có thể giàu lên.

Chương 986: Xây dựng bến cảng Chu Sơn

Nhóm bách tính Nam Hối Chủy dũng cảm dám lên đảo đầu tiên đã bước lên thuyền của thôn Cao Gia, xuất phát về hướng đảo Chu Sơn.

Bầu không khí trên thuyền khiến bọn họ cảm thấy rất thoải mái, thuỷ binh của thôn Cao Gia và thuỷ binh triều đình khác biệt quá lớn.

Thuỷ binh triều đình căn bản không xem bách tính là người, nhưng thuỷ binh thôn Cao Gia lại là "binh của bách tính", hoà mình với nhân dân quần chúng.

Có đồ ăn ngon liền chia sẻ với bách tính, trong quá trình đi thuyền, còn nhân tiện dạy bách tính hát những bài hát hùng tráng đặc trưng của thôn Cao Gia.

Tuy nhiên, trong lòng đám bách tính vẫn còn lo lắng, sau khi biết được nơi sắp đến là đảo Chu Sơn, trong lòng liền càng thêm lo lắng.

Đảo Chu Sơn đó sớm đã bị triều đình từ bỏ, đã biến thành sào huyệt của hải tặc, chúng ta chạy đến đó xây dựng bến cảng, xây dựng nhà xưởng, thật sự đáng tin cậy sao? Liệu có hải tặc đánh đến hay không?

Lo lắng như vậy, khi bọn họ đến đảo Chu Sơn, liền lập tức biến mất.

Chỉ thấy bốn mươi mốt chiếc thuyền lớn bao vây bên bến

cảng, bên cạnh còn có mấy chục chiếc thuyền buồm nhỏ hỗ trợ, hạm đội quy mô lớn như vậy, đừng nói chi là hải tặc, cho dù là thuỷ quân đề đốc Trịnh Chi Long lợi hại nhất vùng duyên hải đông nam đến cũng không đủ đánh.

Được lực lượng quân sự như vậy bảo vệ, bách tính thở phào nhẹ nhõm.

An tâm lên đảo!

Vừa lên đảo, bọn họ liền thấy, một đám người nhìn có vẻ hung thần ác sát, không giống người tốt, đang bị hoả súng binh giám sát, đốn cây chặt gỗ, đào đất san bằng, ra sức làm việc.

Đám bách tính cẩn thận hỏi: "Những người đó là?"

Thuỷ binh dẫn bọn họ đến thấp giọng cười nói: "Những người đó là hải tặc Chu Sơn, còn có hải tặc Thặng Tứ, bọn họ bị chúng ta đánh bại, bắt giữ, sau đó đang dùng lao động để gột rửa tội lỗi của mình, cái này gọi là lao động cải tạo."

Đây là lần đầu tiên các bách tính nghe nói đến khái niệm "lao động cải tạo", có chút mơ hồ, có người nhịn không được hỏi: "Vậy chẳng phải là giống chúng ta sao? Đều là làm việc sao?"

"Không, không, không giống." Thuỷ binh cười nói: "Các ngươi là công nhân lương thiện, không phải phạm nhân lao động cải tạo, các ngươi làm việc có tiền công, có phúc lợi. Hơn nữa các ngươi có thể từ chức rời đi bất cứ lúc nào, lợi dụng ngày nghỉ trở về đại lục thăm người thân gì đó đều là tự do của các ngươi, lúc các ngươi làm việc cũng sẽ không có hoả súng binh cầm súng đứng bên cạnh giám sát."

"Phạm nhân lao động cải tạo làm việc lại không có tiền công, hơn nữa không làm sẽ bị đánh, không cho ăn cơm, bọn họ cũng không thể muốn đi là đi."

Các bách tính vui vẻ, cái tên phạm nhân lao động cải tạo này tuy rằng nghe có vẻ kỳ quái, nhưng kỳ thật đãi ngộ của đám hải tặc này chẳng phải là giống như trâu già trong nhà sao? Bảo nó làm việc nó phải làm việc, không làm việc liền lấy roi ra quất, đương nhiên cũng không thể từ chức, càng không có chuyện về nhà thăm người thân.

Nghĩ kỹ lại thì cũng thảm, nhưng ai bảo bọn họ là hải tặc.

Các bách tính vui vẻ: "Wua gei, hải tặc wua gei."

Bạch công tử lấy làm lạ: "Wua gei là có ý gì?"

Đám bách tính cười nói: "Là đáng đời đó."

Vì thế mọi người đều cười ha hả, phương ngữ này thật sự là quá mạnh.

Rất nhanh, các bách tính liền an ổn sống trên đảo.

Công nhân mũ lam, nhân viên quản lý hành chính, nhân viên nghiên cứu khoa học của thôn Cao Gia, đều lục tục theo thuyền mà đến. Mọi người đều nhìn ra, Thiên Tôn coi trọng biển không kém gì Kiến Nô, Chu Sơn này nhất định phải xây dựng cho tốt, liều mạng xây dựng.

Bến cảng Định Hải Chu Sơn, xưởng đóng tàu Chu Sơn, hai hạng mục xây dựng trọng đại, cùng tiến hành.

Một tháng sau...

Đám bách tính đến từ Nam Hối Chủy đã nhận được tiền công tháng đầu.

Công việc chân tay không cần kỹ thuật, tiền công cơ bản hai lượng bạc, trợ cấp sinh hoạt trên đảo năm chỉ bạc, tiền thưởng công nhân lên đảo đợt đầu năm chỉ bạc, tiền thưởng rủi ro một

lượng bạc.

Cuối cùng thực tế nhận được, bốn lượng bạc!

Thu nhập này, quả thực dọa bọn họ rớt cả cằm.

Trời ơi, bốn lượng bạc, ở ven biển bắt cua nhặt sò, phải tích trữ bao lâu mới có thể tích trữ được bốn lượng bạc?

Hơn nữa đây còn chỉ là công việc chân tay không cần kỹ thuật.

Có một bách tính biết một ít kỹ thuật mộc, phụ trách bắc cầu gỗ, giàn giáo gỗ cho bến cảng, kết quả tiền công của hắn được tính theo tiền công của công nhân kỹ thuật.

Tiền công cơ bản bốn lượng bạc, cộng thêm một đống trợ cấp phía sau, tổng thu nhập lên tới sáu lượng bạc.

Mức thu nhập siêu cao này, dọa đám bách tính lên đảo đợt đầu sợ ngây người.

Tiền công vừa mới đến tay, đám công nhân này liền lập tức xin nghỉ ba ngày.

Sau đó nhân tiện đi theo thuyền của thôn Cao Gia trở về Nam Hối Chủy.

Trong lòng bọn họ ít nhiều gì cũng có chút thấp thỏm, sợ tiền này kiếm được nhưng lại không mang về nhà được. Nhưng bọn họ lập tức phát hiện mình lo lắng thừa, người của thôn Cao Gia không hề làm khó bọn họ, phê duyệt kỳ nghỉ của bọn họ, để bọn họ "áo gấm về nhà".

Đám người này vừa trở về thôn, lập tức ra sức tuyên truyền với những người trong thôn ban đầu không dám lên đảo: "Ta lên đảo kiếm được nhiều tiền, ha ha ha!"

Tuyên truyền như vậy...

Hậu quả không khó tưởng tượng.

Ba ngày nghỉ kết thúc, đám công nhân này trở về bờ biển chờ thuyền, thanh niên nam tử trong thôn, hầu như toàn bộ đều đi theo bọn họ...

Hơn nữa, tin tức này còn mọc thêm cánh, từ Nam Hối Chủy lan truyền đến các huyện lân cận như Hoa Đình, huyện Thượng Hải, huyện Thanh Phố.

Bách tính huyện Thượng Hải lúc bấy giờ kỳ thật phần lớn đều rất nghèo, bọn họ thường xuyên ăn không đủ no, chỉ có thể lấy đặc sản hồ Dương Trừng là cua lông đem ra ăn cơm, ăn nhiều sau đó ngán đến phát sợ, vừa nhìn thấy cua lông là muốn nôn.

Hiện tại nghe nói có cơ hội kiếm tiền tốt như vậy, sao có thể không nhanh chóng đi?

Kiếm được tiền, sau đó lấy đi mua gạo trắng ăn, chẳng phải thơm hơn sao? Không bao giờ muốn ăn cua lông nữa.

Vì thế, rất nhiều người nghèo huyện Thượng Hải, huyện Hoa Đình, huyện Thanh Phố, lũ lượt kéo đến bờ biển Nam Hối Chủy, mỗi ngày ngóng trông thuyền của thôn Cao Gia đến.

Thuyền vừa đến, những người này liền lũ lượt xông lên, lớn tiếng hô: "Hoàng thương lão gia, xin hãy thuê ta lên đảo làm việc! Ta có thể làm việc, ta miệng kín, những gì nhìn thấy trên đảo ta sẽ không nói ra ngoài."

Tốc độ xây dựng bến cảng Định Hải và xưởng đóng tàu Chu Sơn, lập tức tăng nhanh gấp mấy lần...

Rất nhanh, trên đảo Chu Sơn liền hình thành trấn.

Sau khi xác định nơi này an toàn, một bộ phận công nhân trở về quê nhà, đón vợ con đến đây, vì thế dân số trên đảo Chu Sơn

ngày càng đông, trấn ngày càng phồn hoa.

Dân số đông lên, liền bắt đầu thúc đẩy các loại nhu cầu.

Những nhu cầu này ban đầu là dựa vào thuyền vận tải của thôn Cao Gia để giải quyết, nhưng dần dần, bách tính bắt đầu tự phát giải quyết.

Thợ mộc sau khi tan ca, còn làm thêm một ít đồ nội thất, để vợ con trong trấn bày sạp bán.

Thợ rèn sau khi tan ca, cũng bắt đầu thử rèn một ít dao phay gì đó để bán.

Một người đàn ông tàn tật không làm được việc nặng, mở một quán bán đồ ăn vặt trong trấn, vậy mà lại làm ăn rất phát đạt.

Tiếp đó, "trường học cho con cháu công nhân viên" của bến cảng Định Hải và xưởng đóng tàu Chu Sơn cũng được xây dựng, giáo viên được điều từ thôn Cao Gia đến đứng trên bục giảng...

Trong cảnh tượng phồn vinh này, sứ giả của hải tặc Lưu Hương đến.

Chương 987: Ngoại giao? Giao dịch?

Một chiếc thuyền hải tặc nhỏ xíu tiến đến bên ngoài cảng Định Hải, Chu Sơn.

Khi còn cách cảng rất xa, thuyền tuần tra chạy điện 20 mét của thôn Cao Gia đã nhanh chóng tiến đến.

Những chiếc thuyền hoang dã từ bên ngoài không được phép đến gần cảng Định Hải.

Bởi vì cảng Định Hải, Chu Sơn hiện đang được xây dựng theo tiêu chuẩn quân cảng, nơi neo đậu chủ lực hải quân của thôn Cao Gia, bên cạnh còn đang xây dựng nhà máy đóng tàu, nơi sẽ sản xuất thép tấm hơi nước, toàn là bí mật.

Sao có thể để thuyền lạ đến gần do thám?

Thuyền điện vừa đến gần, người trên thuyền hải tặc liền ra sức vẫy cờ, ra vẻ muốn nói chuyện.

Lúc này thủy binh thôn Cao Gia cũng học được từ đám hải tặc cải tạo lao động không ít cờ hiệu thông dụng của đám hải tặc, thêm vào đó trên thuyền còn có hải tặc cải tạo lao động hỗ trợ bất cứ lúc nào, cho nên về mặt cờ hiệu đã bắt đầu không thành vấn đề.

Trên thuyền đáp lại bằng cờ hiệu, đồng ý nói chuyện.

Không lâu sau, người trên thuyền hải tặc đối diện liền sang.

Người đến từ thuyền hải tặc là một người Đại Minh tóc đen,

da vàng, nhưng trên người lại mặc một bộ đồ rất khó hiểu, vậy mà lại là âu phục, giả vờ nho nhã lịch sự.

Khỏi phải nói, chắc chắn là học theo người Phật Lang Cơ rồi.

Thuyền trưởng trên thuyền thôn Cao Gia lại là một học sinh bỏ học sơ trung, tuy không tốt nghiệp nhưng lại được học "Thiên thư" do Thiên Tôn ban tặng, tầm nhìn kiến thức không phải người thường có thể so sánh được, vừa nhìn thấy cách ăn mặc của người này liền cười lạnh một tiếng: "Người tới là ai? Đến đảo Chu Sơn ta có gì chỉ giáo?"

Gã mặc âu phục vênh váo nói: "Ta là anh hùng hảo hán cuối cùng trong Phong Vân Thập Bát Chi, quản sự dưới trướng Lưu Hương đại nhân, bình thường chuyên môn phụ trách một số công việc ngoại giao cho Lưu Hương đại ca."

"Ồ?" Thuyền trưởng cười: "Ngoại giao à? Từ ngoại giao này chỉ có thể dùng giữa nước với nước, từ bao giờ có thể dùng giữa hải tặc với hải tặc vậy? Ngươi vẫn nên đổi thành... Giao dịch đi."

Gã âu phục sững người, ồ: Tên này không phải đầu lĩnh hải tặc bình thường, vậy mà lại là kẻ có tri thức có văn hóa.

Gã định thần lại: "Dùng từ ngữ gì để xưng hô không quan trọng, chỉ cần biết ta làm gì là được rồi."

Thuyền trưởng: "Ồ, ý của ngươi là, ngươi đến tìm chúng ta giao dịch?"

Gã âu phục: "Khụ! Có thể nói như vậy. Lưu Hương đại ca, cả đời chí hướng kết giao với tất cả anh hùng hảo hán trên đời, trong thất hải đều là huynh đệ. Không biết là ở nơi nào, vô tình đắc tội với các vị huynh đệ treo cờ ngũ sắc, vẫn xin thứ lỗi."

Thuyền trưởng cười thầm trong bụng: Ồ, hạ thấp tư thế đến đàm phán sao?

Gã âu phục: "Lưu Hương đại ca có một số huynh đệ cũ, thuộc hạ cũ ở đảo Chu Sơn, đảo Thặng Tự, một người tên Đao Khách, một người tên Bạch Dương. Hình như bọn họ đều bị các ngươi bắt đi... Bọn họ là thuộc hạ quan trọng của Lưu Hương đại ca, nếu có thể, xin hãy nể mặt, giao bọn họ lại cho chúng tôi, chúng tôi nguyện ý bỏ ra một số tiền..."

Thuyền trưởng không chút do dự lắc đầu: "Không được! Bọn họ phạm tội hải tặc, đã bị bắt, không thể thả, có tiền cũng không mua được."

Gã âu phục sững người: "Tội hải tặc là tội gì?"

Thuyền trưởng mặt không cảm xúc đọc thuộc lòng: "Tội hải tặc là chỉ hành vi phạm tội của những kẻ không được quốc gia đang có chiến tranh cho phép, phê chuẩn hoặc không thuộc bất kỳ lực lượng hải quân nào của quốc gia nào, mà lái tàu thuyền, có ý đồ dùng bạo lực để uy hiếp các tàu thuyền khác hoặc người hoặc vật trên các tàu thuyền khác."

Gã âu phục: "!!!"

Đậu má, cái quái gì vậy? Còn có cả điều luật hẳn hoi? Thật sự đọc luật ra sao?

Đây là luật quái quỷ gì của nước nào vậy? Chưa từng nghe nói qua.

Gã âu phục tuy ngoài miệng không nói, nhưng biểu cảm lại thể hiện sự không đồng tình với điều luật này.

Thuyền trưởng hừ lạnh một tiếng nói: "Ta biết ngươi không đồng tình với điều luật này, kỳ thực... Ta cũng không đồng tình lắm."

Gã âu phục: "Hả?"

Không ngờ đối phương vậy mà cũng không đồng tình, ngươi không đồng tình còn thực hiện làm cái rắm gì?

Gã đang nghĩ vậy thì thấy thuyền trưởng nhe răng cười nói: "Phiền phức như vậy làm gì, tội hay không tội gì chứ, bắt được hải tặc trực tiếp bắn chết là xong chuyện. Còn phải mất công đặt ra luật pháp quy định tội danh, còn cải tạo lao động, thật sự là vẽ vời thêm chuyện. Bắn chết, bắn chết hết cho rồi."

Gã âu phục: "!!!"

Thuyền trưởng lại đổi giọng: "Được rồi, ngươi còn có gì muốn nói không?"

Gã âu phục hơi nhíu mày: "Lão đại của các ngươi rốt cuộc là ai?"

Thuyền trưởng kiêu ngạo nói: "Lão đại của bọn ta gọi là Đạo Huyền Thiên Tôn."

Gã âu phục thầm nghĩ: Tên lão đại này ngược lại có cùng một bài với Vô Sinh Lão Mẫu của Bạch Liên giáo, xem ra là một đám người cuồng giáo không sợ chết. Loại người cuồng giáo này là khó giải quyết nhất, đánh nhau căn bản không sợ chết, hô to một tiếng "Vô Sinh Lão Mẫu, Chân Không gia hương", sau đó cúi đầu xông thẳng vào mưa bom bão đạn, cực kỳ đáng sợ.

Tuy nhiên...

Có không sợ chết đến đâu, bị đại bác bắn cũng phải chết.

Gã âu phục không cho rằng đám người mới đến này có thể lợi hại hơn Lưu Hương, vừa rồi hắn hạ mình chỉ là muốn dùng chi phí thấp nhất để mang Đao Khách và Bạch Dương về, sau khi mang về rồi sẽ chơi trò cứng rắn.

Không ngờ đối phương không nể mặt, vậy thì phải trở mặt.

Gã âu phục hừ lạnh một tiếng nói: "Tốt lắm! Đám người treo cờ ngũ sắc kia! Lưu Hương đại ca bọn ta chưa từng gây sự với các ngươi, các ngươi vừa đến đã hô đánh hô giết, bắt người của bên ta, chiếm đảo của bọn ta, thật sự là quá không nể mặt. Ngươi về nói với cái tên Thiên Tôn gì đó của các ngươi một câu, mau chóng giao Đao Khách và Bạch Dương ra, rút khỏi quần đảo Chu Sơn, Lưu Hương đại ca của ta có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra, bằng không... Sau này hễ là thuyền treo cờ ngũ sắc, ở vùng biển này, phải cẩn thận một chút đấy."

Thuyền trưởng cười: "Chuyện này không cần báo cáo cho Thiên Tôn lão nhân gia, ta tự mình có thể trả lời ngươi... Chúng ta sợ quá, sợ quá cơ, ha ha ha."

Thủy binh phía sau hắn, cùng với đám hải tặc cải tạo lao động cũng cùng cười ha hả: "Chúng ta sợ quá, sợ quá đi mất, ban đêm không dám ngủ luôn."

Gã âu phục tức giận: "Một đám nhóc con không biết trời cao đất dày! Lưu Hương đại ca bọn ta có người Phật Lang Cơ chống lưng, thuyền của người Phật Lang Cơ lớn cỡ nào, e là các ngươi còn chưa biết đâu? Các ngươi kiêu ngạo cũng chỉ có thể kiêu ngạo được một thời gian thôi."

Thuyền trưởng hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi nói chuyện đàng hoàng, ta sẽ coi ngươi là sứ giả, nếu ngươi còn nói những lời mắng chửi người khác như nhóc con gì đó, ta sẽ không coi ngươi là sứ giả nữa, mà là đến gây sự. Hai nước giao chiến không chém sứ giả, nhưng chưa từng nói không chém kẻ đến nhà gây sự... Vậy thì... Hắc hắc hắc..."

Lời này dọa gã âu phục giật nảy mình, thật sự không dám nói năng lung tung nữa, hừ lạnh một tiếng nói: "Được rồi, lời không hợp nửa câu cũng nhiều, các ngươi tự giải quyết cho tốt."

Nói xong, gã quay về thuyền hải tặc nhỏ của mình, giương

buồm về phía nam.

Thuyền trưởng thôn Cao Gia phía sau cầm lấy một chiếc loa sắt, hét lớn về phía thuyền hải tặc: "Nói cho Lưu Hương biết, hắn cũng phạm tội hải tặc, chờ bọn ta đến bắt hắn đi, nếu hắn không muốn bị bắn chết, có thể nhảy xuống biển tự sát, tự chọn cho mình một cái chết tao nhã một chút."

Gã âu phục tức giận, nhưng gã chỉ đến một mình một thuyền để làm thuyết khách, không có lực chiến đấu, cũng không dám nói thêm gì, chỉ có thể kẹp đuôi bỏ chạy.

Chương 988: Lãng tử hồi đầu quý hơn vàng

Tây An, nhà xưởng xe hơi Trường An, phân xưởng lắp ráp động cơ hơi nước.

Bân Thắng lau mồ hôi trán, vất vả học tập kỹ thuật cả ngày.

Chủ nhiệm phân xưởng đi ngang qua, nhìn thấy dáng vẻ chăm chỉ học tập của hắn, không khỏi mỉm cười gật đầu.

Chàng trai trẻ này là người trẻ tuổi chăm chỉ nhất mà chủ nhiệm phân xưởng từng thấy trong đời, học tập kỹ thuật hăng say như muốn chết, làm việc cũng vô cùng liều mạng.

Hắn có một loại tinh thần tự giác mà chỉ có trên người quân nhân mới có!

Chủ nhiệm phân xưởng nhịn không được đi tới, vỗ nhẹ vào vai Bân Thắng: "Tiểu Bân này, lại đang cố gắng học tập kỹ thuật à?"

Bân Thắng vội vàng cười nói: "Chủ nhiệm, tiểu tử muốn học nhiều hơn một chút, sau này có thể tự tay chế tạo ra một động cơ hơi nước hoàn chỉnh."

Chủ nhiệm nói: "Cậu thanh niên này, thật sự khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác, lúc trẻ mà tôi chăm chỉ như cậu, bây giờ cũng sẽ không chỉ là một chủ nhiệm phân xưởng nhỏ bé này, haiz."

Bân Thắng: "Chủ nhiệm quá khen."

Chủ nhiệm: "Thấy cậu chăm chỉ như vậy, tôi tiết lộ cho cậu một bí mật nhỏ nhé."

Bân Thắng mừng rỡ: Bí mật? Đây chính là thứ mà gián điệp thích nhất, thêm chút nữa, thêm chút nữa.

Chủ nhiệm nói: "Tôi sắp phải đến nhà máy đóng tàu Chu Sơn hỗ trợ sản xuất rồi, đến phân xưởng lắp ráp tàu hơi nước bên đó làm chủ nhiệm phân xưởng, còn vị trí chủ nhiệm phân xưởng này của chúng ta thì trống."

Bân Thắng: "Hả?"

Cứ tưởng là bí mật gì ghê gớm lắm, kết quả là chuyện nhân sự, haiz.

Chủ nhiệm mỉm cười nói: "Cậu thanh niên này thật là không hiểu chuyện. Vị trí chủ nhiệm phân xưởng trống ra, đối với cậu mà nói là cơ hội trời cho đấy, cậu phải cố gắng tranh thủ đi chứ."

Bân Thắng: "Hả?"

Chủ nhiệm nói: "Cậu thanh niên này vừa có thể làm vừa có thể học, vừa rồi lại đạt được danh hiệu lao động tiên tiến, cậu chính là ứng cử viên sáng giá nhất cho vị trí chủ nhiệm phân xưởng tiếp theo, cố lên, gần đây biểu hiện tốt một chút, cố gắng một chút, để mọi người thấy được tinh thần phấn đấu của cậu. Chờ tôi được điều đi, cậu có thể lên thay."

Bân Thắng hỏi giọng lí nhí: "Lên làm chủ nhiệm rồi, là có thể học được toàn bộ cách chế tạo động cơ hơi nước sao?"

Chủ nhiệm cười: "Cậu nhóc này suốt ngày nghĩ đến chuyện này? Ha ha ha! Cậu thích động cơ hơi nước đến vậy sao, ha ha ha! Yên tâm đi, chỉ cần cậu muốn học, nhất định sẽ học được."

Bân Thắng mừng rỡ: "Tôi sẽ cố gắng."

Mấy ngày sau, chủ nhiệm phân xưởng thu dọn hành lý, được điều động làm chủ nhiệm phân xưởng lắp ráp động cơ hơi nước

nhà máy đóng tàu Chu Sơn, cùng đi hỗ trợ với hắn còn có mấy nhân viên kỹ thuật nòng cốt của các phân xưởng khác như chế tạo vỏ giáp, ổ trục...

Mà nhà xưởng xe hơi Trường An bên này thoáng cái thiếu đi nhiều người như vậy, đương nhiên cần người bên dưới bổ sung.

Bân Thắng được thăng chức lên làm chủ nhiệm phân xưởng, mười đội viên trong nhóm hỗ trợ dưới trướng hắn đều vì làm việc chăm chỉ, nghiêm túc nghiên cứu kỹ thuật, tiến bộ rất lớn, đều được thăng chức tăng lương ít nhiều.

Bọn họ từ lúc vào nhà xưởng, cho đến khi thăng chức tăng lương, chỉ mất một khoảng thời gian cực kỳ ngắn ngủi.

Bởi vậy, mười một người trẻ tuổi này đã trở thành hình mẫu cho thế hệ công nhân mới của nhà xưởng xe hơi Trường An! Tinh thần phấn đấu của bọn họ bắt đầu được mọi người ca tụng--

Chiều tà, gió nhẹ hiu hiu.

Bân Thắng đi ra khỏi phân xưởng, liền thấy cô công nhân nhỏ nhắn Yến Tử của nhà ăn đang đứng chờ hắn dưới gốc cây trước cửa phân xưởng.

Vừa nhìn thấy hắn, trên mặt Yến Tử liền nở nụ cười ngọt ngào: "Bân Thắng ca."

Bân Thắng cũng cười: "Yến Tử muội muội, muội đợi ta ở đây nãy giờ sao? Ôi chao! Ta lỡ tay tăng ca thêm một lúc, biết trước muội đang đợi ta, ta đã không tăng ca rồi."

"Không, không lâu đâu." Khuôn mặt Yến Tử đỏ bừng: "Bân Thắng ca là lao động tiên tiến, tăng ca là chuyện ai cũng biết, muội...muội đã chuẩn bị tâm lý rồi, hơn nữa, muội thích kiểu đàn ông nghiêm túc cố gắng như Bân Thắng ca, vừa rồi muội len lén nhìn từ cửa sổ, thấy dáng vẻ nghiêm túc làm việc của Bân Thắng

ca, đẹp trai quá đi."

Bân Thắng trong lòng ngập tràn vui sướng.

Yến Tử đưa tay ra, lấy ra hai tấm vé xem phim: "Bân Thắng ca, rạp chiếu phim công nhân hôm nay chiếu lại phim cũ [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh], chúng ta cùng đi xem nhé. Huynh xem, muội có vé nè, là dì chủ nhiệm nhà ăn phát cho muội đấy, dì ấy nói... Thanh niên chúng ta cần cái này..."

Bân Thắng kinh ngạc: "Ồ? Còn có cả bộ phim này sao?"

Yến Tử nói: "Vâng ạ, kể về chuyện quân Kiến Nô vây thành Đại Lăng Hà đó."

Lời này vừa lọt vào tai, làm sao có thể không đi xem, lòng hiếu kỳ của Bân Thắng tràn trề, thật sự muốn xem thử.

Hắn và Yến Tử thân mật, vai kề vai đi đến rạp chiếu phim công nhân, vừa đến cổng, liền nhìn thấy một tên thuộc hạ của mình...

Lại quay đầu nhìn, một tên thuộc hạ khác cũng trà trộn trong đám đông.

Mười người trong nhóm hỗ trợ, gần như đều đến đông đủ.

Xét cho cùng bộ phim này có diễn về quân Kim, bọn họ rất hứng thú.

Phim cũ chiếu lại, khán giả trong rạp chiếu phim hầu như đều đã xem qua, không biết đây là lần xem thứ mấy, chỉ có Bân Thắng và mười tên đội viên của hắn là lần đầu xem.

Bân Thắng tĩnh tâm lại, ngay cả Yến Tử bên cạnh cũng quên mất, chăm chú theo dõi bộ phim.

Bộ phim này cũng giống như "Trận phòng thủ Tuyên Đại" lần

trước đã xem, khách quan, chân thực.

Khôi phục hoàn hảo sức chiến đấu hung hãn của quân Bát Kỳ. Bộ phim từ đầu đến cuối, không hề nói những đạo lý lớn lao khó hiểu, cũng không tiêm canh gà, chỉ đang kể một câu chuyện bi thảm và thê lương.

Cuối cùng, thành Đại Lăng Hà bị phá, dân chúng trong thành chết vô số, Tổ Đại Thọ đầu hàng, nhân vật chính đổi tên đổi họ bỏ đi biệt xứ.

Nỗi buồn man mác tràn ngập trong lòng Tần Bân Thắng.

"Quân Kiến Nô thật đáng ghét." Yến Tử bĩu môi nói: "Tuy nhiên, Hán gian còn đáng ghét hơn."

Lời này vừa lọt vào tai, cả người Bân Thắng run lên.

Hắn nuốt nước miếng, nhỏ giọng nói với Yến Tử: "Bên Kiến Châu kia, kỳ thực vốn dĩ có rất nhiều người Hán sinh sống, từ nhỏ bọn họ đã sống dưới sự cai trị của... Khụ khụ... sống dưới sự cai trị của Kiến Nô, kỳ thực căn bản là... Đối với Đại Minh không có cảm tình."

"Đúng rồi, còn có một số quân Minh ở Liêu Đông, bọn họ chỉ biết Tổ Đại Thọ, căn bản không biết Đại Minh, bọn họ cũng không có cảm tình đối với Đại Minh." Bân Thắng cẩn thận biện giải: "Muốn bọn họ trung thành với Đại Minh, kỳ thực không có đạo lý gì lớn. Bọn họ theo những người như Khổng Hữu Đức hoặc Tổ Đại Thọ, sau khi đầu hàng liền trở thành người của Kiến Nô, chỉ là đang trung thành với chủ cũ, nói bọn họ là Hán gian, có phải là hơi...vơ đũa cả nắm không?"

Yến Tử: "Hả? Nói như vậy, cũng không phải là hoàn toàn không có lý. Nhưng mà, lá rụng cũng có lúc muốn về cội, những người Hán ở quan ngoại này, chẳng lẽ không có ý định trở về với

vòng tay của Đại Minh sao?"

Bân Thắng nghe vậy, lại run rẩy.

Hắn lại nhỏ giọng nói: "Muốn về cội cũng chẳng ai muốn đâu? Dù sao cũng đã trở thành Kiến Nô rồi."

Yến Tử cười nói: "Vậy thì huynh sai rồi, lòng bao dung của chúng ta ở đây rất lớn, lãng tử hồi đầu quý hơn vàng mà."

Bân Thắng nghe xong, im lặng hồi lâu không nói nên lời.

Chương 989: Lão Tử Không Muốn Đi Học

Cuối năm Sùng Trinh thứ tám...

Lạc Dương.

Tào Văn Chiếu và Tào Biến Giao sau mấy tháng trời dưỡng thương, rốt cục cũng từ quỷ môn quan trở về.

Bước trên đường phố Lạc Dương, hai thúc cháu cảm thấy như đã trải qua một kiếp người.

“Thúc, cuối cùng chúng ta cũng có thể ra đường tung hoành rồi." Tào Biến Giao phấn chấn nói: "Lần này dưỡng thương gần nửa năm, ngày nào cũng nằm trên giường, thật sự bức bối chết đi được."

Tào Văn Chiếu vỗ vỗ vào chân mình: "Lâu rồi không hoạt động, cảm giác đi bộ cũng không còn nhanh nhẹn nữa, chúng ta phải hoạt động nhiều hơn, nếu không võ nghệ cũng sẽ bị thụt lùi."

Hai người bước đi, dạo chơi trên đường phố Lạc Dương.

Nhìn trái nhìn phải một vòng: "Ơ? Lạc Dương thay đổi lớn quá."

Đúng vậy, Lạc Dương thay đổi, thật sự là quá lớn.

Thương mại nơi đây trở nên phồn vinh hơn trước rất nhiều, trên đường phố khắp nơi đều là dòng người chen chúc, xe cộ tấp nập, trên mặt ai nấy đều tràn đầy nụ cười.

Đây không phải là Lạc Dương mà bọn họ nhìn thấy lần trước! Cảm giác tinh thần diện mạo của cả thành phố đều không giống nhau.

Hai người rẽ qua một con phố, liền chạm mặt Cao Kiệt và Hình thị, hai vợ chồng cũng đang dạo phố, bên cạnh còn có một đội thân vệ binh.

Cao Kiệt vội vàng chào hỏi Tào Văn Chiếu: "Tào tướng quân!"

Tào Biến Giao nói: "Ơ? Cao Kiệt? Sao ngươi cũng ở Lạc Dương?"

Cao Kiệt hạ giọng nói: "Gần đây mạt tướng đang ở Lạc Dương tiếp thu học tập, Tuần phủ đại nhân có lệnh, trước khi học xong, cấm chỉ mạt tướng suất quân xuất chinh, bằng không sẽ thu thập mạt tướng."

"Thu thập ngươi?" Tào Văn Chiếu kinh ngạc: "Muốn thu thập ngươi? Thu thập kiểu gì? Là cách chức hay là đánh năm mươi trượng?"

Tào Biến Giao: "Thúc, chỗ này phải tò mò là, chẳng lẽ không phải là tuần phủ đại nhân muốn hắn học là thứ gì sao?"

Tào Văn Chiếu: "À! Nói cũng phải."

Cao Kiệt có chút ngại ngùng: "Sao... Tuần phủ đại nhân cũng là một kẻ rảnh rỗi, hắn nói mạt tướng trước đây là một tên đại ác nhân, nhất định phải học làm người tốt như thế nào, học không được, cả đời cũng đừng hòng lại suất quân xuất chinh, hừ! Thật là kỳ quái."

Tào Văn Chiếu: "???"

Tào Biến Giao: "???"

Cái này có chút không bình thường, một tuần phủ sao lại như vậy?

Ngay lúc này, trên đường phố có một đôi nam nữ trẻ tuổi đi tới, nam mặc một bộ hiệp sĩ phục, nhìn qua soái khí bức người. Nữ mặc một bộ trường bào trắng như tuyết, trên người còn trang điểm một chút tơ lụa vàng và đỏ, nhìn qua quả thật là đẹp như tranh vẽ.

Hai người đi trên đường, bách tính nhìn thấy bọn họ đều hành lễ.

"Tham kiến Thiên Tôn!"

"A, Thánh Nữ đại nhân lại đến Lạc Dương."

Hai người kia chính là Lý Đạo Huyền và Cao Nhất Diệp.

Lý Đạo Huyền vẫy tay với các bách tính: "Xin chào mọi người."

Cao Nhất Diệp thì mỉm cười bắt chuyện với các bách tính: "Ngày nào cũng ở nhà rất nhàm chán, hiện tại giao thông thuận tiện, ta liền đi khắp nơi, Lạc Dương này là trung tâm thiên hạ, đồ ăn ngon chỗ chơi rất nhiều."

Bách tính đều cười: "Đến chơi nhiều hơn, Thánh Nữ đại nhân để mắt đến nơi này là vinh hạnh của chúng tôi, đến quán nhỏ nhà tôi ăn chút gì đi."

"Tiệm nhà tôi có món ăn đặc sản ngon lắm."

Mức độ được hoan nghênh của hai người này hiển nhiên là không tầm thường.

Ngay lúc này, hai người mặc trang phục gia đinh từ một con phố khác chạy tới, chạy như bay đến trước mặt Cao Kiệt: "Lão gia, đến giờ học rồi, ngài lại không có mặt. Tuần phủ đại nhân đang

tức giận, muốn ngài lập tức đi học tư tưởng."

Cao Kiệt vừa nghe lời này, lập tức liền không vui: "Không đi không đi, hôm nay bổn tướng quân muốn đi dạo phố với phu nhân, không rảnh đi nghe môn quỷ quái gì kia."

Gia đinh nói: "Tuần phủ đại nhân tức giận rồi."

Cao Kiệt: "Hừ! Tên Phàn Thượng Hiên kia cũng đủ phiền phức, cả ngày cứ bám theo ta học, trông ta giống như rất thích môn học của hắn sao? Không nghe không nghe."

Gia đinh sốt ruột đến toát mồ hôi: "Lão gia, hắn dù sao cũng là một tuần phủ, nếu như ngài đắc tội hắn, phiền phức lớn đấy."

Cao Kiệt: "Ta thuộc quyền quản hạt của Hạ Nhân Long Hạ tướng quân, lại không cần nghe lời tuần phủ Hà Nam, ta sợ hắn cái rắm."

Hình thị ở bên cạnh nhỏ giọng nói: "Phu quân, nói chuyện cần thận trọng."

Cao Kiệt: "Không cần phải thận trọng, ta sắp bị cái môn quỷ kia bức điên rồi, tuyệt đối không đi, tuyệt đối không."

Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía thúc cháu Tào gia: "Hai vị, các ngươi có bị yêu cầu nghe cái môn quỷ kia không?"

Thúc cháu Tào gia lắc đầu: "Đúng là chưa từng..."

Lời còn chưa dứt, trên đường có một đội binh chạy tới, chính là thủ hạ của tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên, chạy đến trước mặt thúc cháu Tào Văn Chiếu, đội binh kia đứng nghiêm, hành lễ, sau đó mở miệng nói: "Hai vị Tào tướng quân, nghe nói thương thế của hai vị đã khỏi, Tuần phủ đại nhân cho ta đến thông báo cho hai vị, nên đi học tư tưởng rồi... Tiểu nhân đến doanh trại tìm hai vị, mới nghe nói hai vị đang dạo phố, thật là vất

vả tìm kiếm, may mắn ở chỗ này tìm được hai vị, xin hai vị theo ta cùng đi nghe giảng bài."

Thúc cháu Tào gia: "..."

Kết quả chúng ta cũng phải học? Hai thúc cháu ngớ người.

Tên đội trưởng kia bỗng nhiên lại chuyển hướng sang Cao Kiệt: "A, Cao tướng quân cũng ở đây, vậy thì tốt quá rồi, mời Cao tướng quân cũng nhanh chóng đi nghe giảng bài."

Cao Kiệt nổi giận: "Không đi! Ta nghe đến đau cả đầu, cái gì mà không thể lấy của dân chúng một kim một chỉ, nghe đã thấy đau đầu, lấy một cây kim thì đã sao?"

Tên đội trưởng kia nói: "Tuần phủ đại nhân tức giận rồi."

Cao Kiệt nổi giận: "Ngươi bảo Phàn Thượng Hiên tự mình đến nói chuyện với bổn tướng quân, xem bổn tướng quân có để ý đến hắn không."

Tên đội trưởng kia: "Ơ? Nhưng mà, tiểu nhân phụng mệnh..."

"Phụng mệnh cái quần." Cao Kiệt đá tới một cước, đội trưởng võ nghệ không được, muốn né cũng không né được, bị Cao Kiệt một cước đá trúng eo, bịch một tiếng ngã xuống đất, lăn hai vòng, cả đầu đều là bụi, có chút chật vật.

Tào Văn Chiếu: "Ê? Sao ngươi có thể né như vậy? Ta nói cho ngươi biết, né một cước này nên dùng tư thế này, sau đó lại xoay người như vậy... còn có thể thuận tay phản kích đối phương một quyền."

Tào Biến Giao: "Thúc, trọng điểm ở đây chẳng lẽ không phải là đánh người là không đúng sao?"

Tào Văn Chiếu: "À, nói cũng phải."

Hắn quay sang Cao Kiệt: "Cao tướng quân, ngươi không muốn nghe giảng bài thì thôi, hà tất phải đá người ta một cước?"

Cao Kiệt: "Tên họ Phàn kia phiền chết người."

Hai người đang nói đến đây, liền nhìn thấy hai nam nữ trẻ tuổi lúc nãy được bá tánh yêu mến đi tới. Người nam tử mặc hiệp sĩ phục tuấn tú kia, khom lưng, đỡ đội trưởng từ dưới đất dậy, thở dài: "Về sau học cho giỏi võ công, đừng gặp phải ác nhân lại ăn thiệt thòi trước mắt."

Tên đội trưởng kia mừng rỡ: "Thiên Tôn, ngài cũng ở đây sao."

Lý Đạo Huyền: "Tiếp theo nơi đây giao cho ta."

Nói xong, Lý Đạo Huyền liền quay sang Cao Kiệt: "Cao tướng quân, kiệt ngạo bất tuân quá nhỉ."

Cao Kiệt đang muốn phản bác, liền cảm thấy có người khẽ kéo kéo tay áo của hắn, là Hình thị... Nàng ta đang hướng Cao Kiệt ra hiệu bằng mắt.

Cao Kiệt: "Sao vậy?"

Hình thị: "Cẩn thận... Nhìn mặt hắn..."

Ánh mắt Cao Kiệt chuyển đến trên mặt Lý Đạo Huyền. Nhìn kỹ, nhận ra rồi, khuôn mặt người đàn ông này, chính là khuôn mặt của vị thần tiên trong "Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện".

Không thể nói là giống nhau như đúc, chỉ có thể nói là không có gì khác biệt.

Chương 990: Chúng Ta Cá Cược

Khuôn mặt này khiến Cao Kiệt có hơi mơ hồ.

Cách đây không lâu, Bạch Diên đặc biệt tặng cho hắn một bộ truyện tranh [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], lúc đầu Cao Kiệt không muốn xem, nhưng truyện tranh dù sao cũng không có chữ, toàn là hình vẽ, loại người mù chữ như Cao Kiệt cũng xem hiểu được, lúc rảnh rỗi lật xem, coi như là bình thư, thoại bản gì đó xem để giết thời gian.

Cho nên hắn đã xem hết bộ sách này.

Đối với khuôn mặt của Đạo Huyền Thiên Tôn, cũng không tính là xa lạ.

Bây giờ nhìn thấy khuôn mặt Lý Đạo Huyền, thật sự có chút...

Hình thị biết rõ trượng phu nhà mình là một kẻ kiêu ngạo bất tuân, sợ hắn làm ra chuyện gì thất lễ, vội vàng ở bên cạnh thấp giọng nhắc nhở: "Phu quân, thần phật có thể không tin, nhưng không thể bất kính, cẩn thận lời nói, cẩn thận lời nói."

Cao Kiệt vốn định nổi giận, bị Hình thị nhắc nhở như vậy, đầu óc hơi tỉnh táo một chút, đè xuống lửa giận, nhưng giọng điệu vẫn hơi nặng: "Ngươi là ai? Đến lượt ngươi quản chuyện của ta?"

Một người qua đường Giáp bên đường xen vào: "Vị này là Đạo Huyền Thiên Tôn, xuống hạ giới du hí nhân gian, vị tướng quân này, ngươi cẩn thận một chút."

Cao Kiệt: "!"

Lời này ma quỷ tin sao?

Trong lòng Cao Kiệt nghĩ: Chắc chắn là một người có khuôn mặt hơi giống Đạo Huyền Thiên Tôn. Hoặc là, chân dung Đạo Huyền Thiên Tôn, là mượn mặt người này để vẽ.

Dù sao cũng không thể nào có chuyện thần tiên hạ giới.

Hắn đang nghĩ lung tung, Lý Đạo Huyền mở miệng nói: "Xuất thân thảo mãng, có chút kiệt ngạo bất tuân cũng là bình thường, không phải loại người có tính cách này, cũng không thể nào khởi sự tạo phản. Song, ngươi cũng nên biết rõ trên người mình toàn là tật xấu đúng không? Không bằng ngoan ngoãn học tập sửa đổi những tật xấu này, về sau khó thành đại khí, cho dù có thân phận địa vị cao đến đâu, cũng sẽ bị người khác xem thường, thậm chí ngay cả con cái của ngươi cũng sẽ bị người khác xem thường."

Lời này không phải là không có căn cứ, trong lịch sử, Cao Kiệt về sau binh hùng tướng mạnh, trở thành một trong tứ đại tướng quân Nam Minh, nhưng cho dù như vậy, hắn vẫn bị người khác xem thường.

Sau khi Cao Kiệt chết, Hình thị mang theo con trai của Cao Kiệt đến nương tựa Sử Khả Pháp, muốn con trai nhận Sử Khả Pháp làm nghĩa phụ.

Nhưng Sử Khả Pháp lại xem thường đứa con trai xuất thân lưu khấu, kiêu ngạo bất tuân này, cự tuyệt chuyện nhận nghĩa tử.

Sử Khả Pháp làm vậy có đúng không? Chắc chắn là sai rồi! Vì lợi ích quốc gia, lúc bấy giờ nên buông bỏ những thành kiến này, đoàn kết mọi lực lượng mới là đúng.

Nhưng trách Sử Khả Pháp, cũng không giải quyết được vấn đề của Cao Kiệt.

Muốn cho người khác coi trọng mình,thì vẫn phải cố gắng nâng cao bản thân mới được.

Anh hùng không hỏi xuất thân, nhưng ngươi phải trở thành anh hùng mới xứng đáng với câu nói này, ngươi nếu như không thể trở thành anh hùng, chỉ trở thành một kiêu hùng,người khác tự nhiên sẽ lấy xuất thân của ngươi ra để dèm pha.

Cũng giống như Chu Nguyên Chương xuất thân hèn kém, hậu nhân đều nói hắn lợi hại, xuất thân của hắn không những không trở thành vết nhơ, ngược lại trở thành điểm sáng, khiến người ta không ngừng nhắc đến.

Lý Tự Thành cũng có xuất thân hèn kém, nhưng hậu nhân đều nói hắn không được. Xuất thân của hắn liền trở thành vết nhơ điển hình, liền có người nói hắn là "hạn chế của giai cấp nông dân".

Được làm vua thua làm giặc là một mặt, mặt khác chính là Chu Nguyên Chương rất ham học hỏi, liều mạng đọc sách, càng ngày càng ưu tú. Còn Lý Tự Thành sao...Từ đầu đến cuối không tu sửa bản thân, thói lưu manh đến khi xưng đế cũng không thay đổi.

Lý Đạo Huyền nghĩ một hồi liền nghĩ xa, trở lại trước mắt...

Lý Đạo Huyền nở nụ cười quỷ dị "hiệu ứng thung lũng kỳ lạ" với Cao Kiệt: "Cao Kiệt, chúng ta đánh cược đi."

Nụ cười đáng sợ của y, khiến trong lòng Cao Kiệt có chút hoảng hốt: "Cá cược gì?"

Lý Đạo Huyền: "Ta đứng yên tại chỗ, không né không tránh không đỡ, để ngươi đánh mười quyền, nếu như ngươi có thể đánh ta ngã xuống, ta liền không để Phàn Thượng Hiên bám theo ngươi học nữa. Nếu như đánh không ngã ta, liền ngoan ngoãn trở về học tập."

Lời vừa nói ra, Cao Kiệt, Hình thị, Tào Văn Chiếu, Tào Biến Giao bốn người, đồng thời "Ơ" một tiếng.

Cái này mà cũng cá cược?

Đây chẳng phải là cho không Cao Kiệt sao?

Tuy rằng Cao Kiệt không sở trường về võ nghệ, không giống như thúc cháu Tào thị và Hạ Nhân Long Hạ điên võ nghệ tinh thông, nhưng hắn cũng là mãnh nam từng xông pha trận mạc.

Đừng nói mười quyền, nhắm đúng chỗ, hắn một quyền có thể đánh chết người.

Đứng im tại chỗ, không né không tránh không đỡ để hắn đánh mười quyền, không có ai có thể chịu đựng nổi.

Cao Kiệt làm vẻ mặt cổ quái: "Ngươi đây là...muốn chết sao?"

Lý Đạo Huyền tiếp tục giữ nụ cười thung lũng kỳ lạ quái dị: "Ngươi đánh chết ta, liền không cần phải học nữa, chẳng phải là vừa ý ngươi sao? Tới tới tới, đến thử xem."

Y gào lên, hướng về phía tất cả bách tính đang vây xem trên đường, lớn tiếng nói: "Mọi người nghe cho rõ, ta và Cao Kiệt ước pháp tam chương, đứng im tại chỗ để hắn đánh mười quyền. Nếu như hắn đánh ngã ta, về sau liền không cần học môn tư tưởng, nếu như làm không được, hắn liền ngoan ngoãn học tập. Hắn là giang hồ hảo hán, lời nói ra trước mặt nhiều người như vậy, chắc hắn sẽ không nuốt lời phải không?"

Vừa rồi bọn họ ở chỗ này náo loạn một hồi, người vây xem đã không ít.

Lý Đạo Huyền vừa hô lên, xung quanh không biết bao nhiêu người nghe rõ ràng, sau đó các bách tính liền cười vang.

Bách tính thành Lạc Dương, đại đa số đã từng thấy qua "Thiên Tôn hiển linh" trong trận đại dịch châu chấu khủng khiếp kia. Thiên Tôn lợi hại bao nhiêu, còn cần phải nói sao?

Xuất phát từ tâm lý xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, một đám người đều hướng về phía Cao Kiệt cười lớn: "Vị tướng quân mới tới này, ngươi nói lời giữ lời không?"

"Tướng quân, ta thấy ngươi là một trang hán tử, lát nữa thua đừng có nuốt lời đấy."

"Tướng quân, nghĩ kỹ lát nữa làm sao xuống đài chưa?"

Một đám người bắt đầu thách thức Cao Kiệt.

Trong lòng Cao Kiệt cảm thấy không đúng, đám bá tánh này làm sao vậy? Mình đường đường là võ quan triều đình, bá tánh bình thường nhìn thấy bộ da này của mình, sẽ rất sợ mình mới đúng.

Hôm nay sao lại từng người một không những không sợ mình, còn dám thách thức mình?

Bọn họ cứ chắc chắn mình sẽ thua sao?

Bất thường, vô cùng bất thường.

Nhưng mà, biết rõ bất thường, hiện tại cũng không có đường lui.

Nếu như trước mặt nhiều người như vậy, ngay cả nắm đấm cũng không dám vung, vậy chẳng phải là càng mất mặt sao?

Cao Kiệt giơ nắm đấm to bằng bát lên: "Vậy ta đánh đây."

Lý Đạo Huyền: "Tới đi."

Y bảo Cao Nhất Diệp đứng xa một chút, sau đó hai tay đút túi, hai chân hơi tách ra, tạo một tư thế rất tùy ý...

Cao Kiệt nhìn thấy tư thế này của y, có chút tức giận: "Ngươi nếu có công phu Kim Chung Tráo Thiết bố sam, hiện tại nhanh

chóng bày ra tư thế còn kịp, ngươi bày ra tư thế buông lỏng như vậy là có ý gì? Xem thường người sao?"

Lý Đạo Huyền dùng giọng điệu lồng tiếng tiêu chuẩn của Douyin nói: "Năm đó ta hai tay đút túi, không tìm được đối thủ."

Cao Kiệt nổi giận: "Xem quyền!"

Hắn tiến lên một bước, tung ra một quyền thiệt mạnh, đánh thẳng vào bụng Lý Đạo Huyền.

Quyền này vẫn là có chút nương tay, không muốn đánh chết người.

Quyền phong vù vù, Lý Đạo Huyền thật sự không muốn trốn chút nào, nắm đấm của Cao Kiệt, không lệch không nghiêng, rơi chính giữa bụng y.

Nắm đấm ban đầu cảm nhận được, là làn da mềm mại, nhưng ngay lập tức, Cao Kiệt liền cảm thấy nắm đấm của mình đánh trúng xương cốt của đối phương... Cứng quá!

Binh một tiếng, Cao Kiệt kêu lên đau đớn,ôm nắm đấm lùi về sau mấy bước.

Chương 991: Đừng trốn học đấy nhé

Cao Kiệt tung một quyền, chính mình lại kêu lên một tiếng, ôm quyền lui về sau mấy bước.

Đám người vây xem "oà" lên.

Cao Kiệt cúi đầu nhìn quyền của mình, đỏ bừng! Cả nắm tay đều đỏ bừng.

Chuyện quái gì thế này?

Ta đánh là bụng, bụng là vị trí mềm nhất trên cơ thể người, sao ta lại đánh trúng xương? Hơn nữa còn là xương cứng, cứng đến khó tin?

Sao hắn biết được, phần ngực và bụng của Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt, thực chất là hai cái hộp sắt chứa đồ, bên trong còn đựng cả Thiên Tôn loại trinh sát nhỏ xíu.

Vừa rồi một quyền này của Cao Kiệt là xuyên qua một lớp da silicon, đánh lên hộp sắt, nắm tay sao không đỏ cho được? Nếu không phải lớp da silicon kia giảm xóc, hắn còn bị thương nặng hơn.

Cao Kiệt còn tưởng đối phương luyện Kim Chung Tráo đến nỗi bụng mềm cũng cứng như sắt, trong lòng cũng có chút hoảng hốt, dùng tay trái xoa xoa chỗ bị thương trên tay phải, trên mặt lộ vẻ xấu hổ: "Công phu Thiết Bố Sam thật lợi hại."

Lý Đạo Huyền: "Thường thôi, hạng ba thế giới."

Tào Văn Chiếu: "Ơ? Thiết Bố Sam của ngươi lợi hại như vậy mà chỉ hạng ba thôi sao? Hai người đứng đầu là ai?"

Tào Biến Giao: "Thúc, chú ý trọng điểm! Vấn đề ở đây là hai người đứng đầu là ai sao? Rõ ràng là hắn cố ý nói hạng ba để gieo vần đấy."

Tào Văn Chiếu: "A, thì ra là vậy, nói cũng phải."

Cao Kiệt xoa xoa nắm tay nói: "Vừa rồi ta sợ xảy ra án mạng, cho nên mới đánh vào bụng, đã công phu Thiết Bố Sam của huynh đài lợi hại như vậy, vậy ta phải đánh vào chỗ hiểm rồi."

Lý Đạo Huyền: "Được thôi, cứ nhằm chỗ hiểm mà đánh."

Đám người vây xem: "Ha ha ha, tự lượng sức mình, Thiên Tôn là người ngươi có thể đánh bại được sao?"

Cao Kiệt cắn răng, hít một hơi, lại một quyền đánh vào ngực Lý Đạo Huyền.

"Ầm!"

Đau!

Rút nắm đấm về, lại "bịch bịch bịch" lui về sau ba bước.

Lần này nắm đấm đau đến tê dại.

Cao Kiệt lúc này có chút chột dạ...

Quái vật gì đây? Hai quyền đánh ra, đối phương chẳng hề hấn gì, nắm tay mình lại đau đớn kịch liệt. Chẳng lẽ... một quyền tiếp theo phải đánh vào huyệt thái dương của hắn mới được?

Ánh mắt hắn hướng lên trên, nhìn về phía huyệt thái dương của Lý Đạo Huyền.

Nhưng ngay lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy có người từ phía sau nhẹ nhàng kéo kéo cánh tay mình, quay đầu lại nhìn, là Hình thị.

Hình thị cũng không nói gì, chỉ lắc đầu.

Cao Kiệt biết, nữ nhân này cướp được từ tay Sấm Vương, kỳ thực là một nữ tử rất thông minh, có mưu lược, còn lanh lợi hơn hắn.

Nhìn thấy thê tử ra hiệu như vậy, Cao Kiệt lập tức hiểu ra, tiếp tục kiên trì nữa, sợ là thật sự sẽ bị xử lý.

Ánh mắt hắn từ huyệt thái dương của Lý Đạo Huyền dời đi, chắp tay nói: "Hai quyền là đủ rồi, Cao mỗ không phải là đối thủ của ngươi, nhận thua."

Đám người vây xem: "Hả? Hả hả hả?"

Ná nhiệt xem đến đây là hết, thật không đã.

Lý Đạo Huyền lại đang nghĩ: Nhà có hiền thê, quả nhiên là có thể giúp đỡ trượng phu. Trong lịch sử, sau khi Cao Kiệt chết, nữ nhân này dẫn theo nhi tử đi nương nhờ Sử Khả Pháp, cũng coi như là một hành động tương đối thông minh.

Lý Đạo Huyền: "Đã Cao tướng quân nhận thua, vậy xin mời đi nghe giảng bài."

Cao Kiệt chắp tay, xoay người bỏ đi, không còn mặt mũi nào ở lại đây nữa.

Tuy nhiên, hắn vừa đi, trong lòng vừa nghĩ: Ta còn có thể trốn học mà...

Vừa nghĩ đến đây, liền nghe Lý Đạo Huyền từ xa gọi một tiếng: "Cao tướng quân, đừng trốn học đấy nhé."

Cao Kiệt: "!"

Lý Đạo Huyền nói: "Nếu ngươi trốn học bị ta phát hiện, sẽ bị giam một tuần."

Lời này nghe có chút chọc giận người ta, tính cách kiêu ngạo bất tuân của Cao Kiệt lại muốn phát tác, tức giận quay đầu lại: "Lão... Ta đường đường là mệnh quan triều đình, là ngươi nói giam là giam sao? Ngươi dựa vào cái gì?"

"Dựa vào cái này!" Lý Đạo Huyền vừa dứt lời, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một chiếc chén trà đen khổng lồ từ trên trời giáng xuống, "ầm" một tiếng, úp Cao Kiệt vào trong.

Cú này thật sự dọa Cao Kiệt giật nảy mình, trong nháy mắt hắn liền rơi vào một mảnh tối đen, bên trong chén trà không có một tia sáng nào, không nhìn thấy cái gì hết.

Hắn vươn tay sờ về phía trước, sờ tới một bức tường nhẵn nhụi, xúc cảm giống như đồ sứ, gõ gõ, thật dày... căn bản không thể nào phá vỡ được.

Sợ hãi khiến hắn gào thét.

Hình thị và hộ vệ của Cao Kiệt cũng ngây người, bọn họ đang đi đường, đột nhiên trên trời giáng xuống một chiếc chén trà khổng lồ, "ầm" một tiếng úp Cao Kiệt vào trong, cơn gió mạnh lúc cuối cùng kia, suýt chút nữa thổi bay bọn họ.

Chờ bọn họ nhìn rõ tình hình trước mắt, cả người đều tê dại, vây quanh chén trà đi tới đi lui.

Hình thị quay đầu nhìn về phía Lý Đạo Huyền, "bịch" một tiếng quỳ xuống: "Thiên Tôn, xin người giơ cao đánh khẽ, tha cho phu quân ngu muội của ta một mạng."

"Yên tâm, không có ý định giết hắn." Lý Đạo Huyền: "Nếu

muốn giết hắn, hắn sớm đã chết rồi, sao còn chơi đùa với hắn lâu như vậy?"

Nói xong câu đó, chén trà lại bay lên, "vèo" một cái bay vào trong tầng mây, biến mất không còn tăm hơi.

Mọi người: "..."

Cao Kiệt khôi phục tự do, cả người đều tê dại.

Đến lúc này, hắn mới thật sự tin tưởng Lý Đạo Huyền là thần tiên, "bịch" một tiếng cũng quỳ xuống: "Mạt tướng... mạt tướng... nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe giảng bài."

Lý Đạo Huyền phất phất tay: "Đi đi, ngoan ngoãn nghe giảng bài, làm người tốt. Nếu không, nhất định sẽ lấy mạng ngươi."

Cao Kiệt đứng dậy, chạy như bay.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới quay đầu, nhìn về phía thúc cháu Tào gia.

Rõ ràng, y còn muốn đốc thúc hai vị này đi học.

Vẻ mặt Tào Văn Chiếu cũng ngây ra, hiển nhiên cũng bị một màn vừa rồi chấn động.

Hắn ngây người hồi lâu, đột nhiên mở miệng nói: "Chén trà lớn như vậy, phải dùng bao nhiêu cân lá trà, mới có thể pha ra được một chén trà đậm nhạt vừa phải đây?"

Tào Biến Giao toát mồ hôi hột: "Thúc, thúc đang để ý cái này sao? Người đứng trước mặt chúng ta là thần tiên đấy, thần tiên đấy, tại sao thúc lại để ý đến chuyện cái chén trà lớn kia phải dùng bao nhiêu cân lá trà?"

Tào Văn Chiếu: "A, nói cũng phải."

Hắn quay đầu nhìn Lý Đạo Huyền, Lý Đạo Huyền cũng đang nhìn hắn.

Tào Văn Chiếu nhìn trái, nhìn phải, chỉ chỉ vào mũi mình: "Thiên Tôn nhìn ta như vậy, là muốn ta cũng đi học sao?"

Lý Đạo Huyền: "Đúng vậy, ngươi cũng phải đi học."

Tào Văn Chiếu vẻ mặt nghiêm nghị, kiêu ngạo nói: "Tào mỗ không phải hạng người như Cao Kiệt, Tào mỗ từ nhỏ đã được giáo dục tốt, trung dũng xưa nay rồi."

Lý Đạo Huyền: "Câu này ta không phản đối, nhưng mà, giáo dục mà ngươi đã được học trước đây, và bài giảng mà ta muốn các ngươi học, không phải là một chuyện, cho nên các ngươi vẫn phải đi học."

Thúc cháu Tào gia nhìn nhau, đều nhìn thấy ba chữ "không muốn đi" trong mắt đối phương.

Nhưng mà vừa rồi chén trà từ trên trời giáng xuống, úp Cao Kiệt vào trong kia thật sự quá mức chấn động, bây giờ hai người bọn họ căn bản không có ý định chính diện đối đầu với Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền: "Ta biết, các ngươi cũng đang suy nghĩ trốn học. Có điều lời khó nghe ta nói trước, nếu như các ngươi trốn học, cũng sẽ bị giam, chỉ là... xem như các ngươi trung dũng, ta sẽ không dùng chén trà để nhốt các ngươi, đổi cái khác thoáng đãng hơn..."

Nói xong, một chiếc cốc thủy tinh trong suốt, từ trên trời giáng xuống, "ầm" một tiếng, rơi xuống trước mặt thúc cháu Tào gia, cũng không nhốt bọn họ vào trong, chỉ là để bọn họ nhìn xem.

Chương 992: Tình hình lại không ổn rồi

Thúc cháu Tào gia đồng thời nhìn thoáng qua cốc thủy tinh, trên mặt đều lộ ra vẻ quái dị.

Cốc thuỷ tinh thật lớn!

Tào Văn Chiếu: "Chẳng lẽ, đây chính là chén lưu ly bị Sa Tăng trong [Tây Du Ký] đánh vỡ? Quả nhiên chén lưu ly trên trời rất lợi hại."

Tào Biến Giao: "Thúc! Chúng ta có thể nắm bắt trọng điểm được không? Giờ là lúc nghĩ đến [Tây Du Ký] sao? Chúng ta bị người ta uy hiếp rồi."

Tào Văn Chiếu: "Không phải! Người không nắm bắt được trọng điểm là ngươi, chúng ta không phải bị người uy hiếp, mà là bị thần tiên uy hiếp."

Tào Biến Giao: "..."

Vị thúc thúc luôn không nắm bắt được trọng điểm này, lần này lại nắm bắt được rồi.

Tào Văn Chiếu: "Bị người uy hiếp, thúc cháu Tào gia chúng ta khi nào sợ qua? Hừ hừ, cho nên, bị thần tiên uy hiếp, chúng ta liền..."

Tào Biến Giao: "Thúc? Muốn đánh nhau sao?"

Tào Văn Chiếu: "Nhận thua!"

Tào Biến Giao: "..."

Tào Văn Chiếu: "Đi thôi đi thôi, đi học thôi."

Tào Biến Giao: "Ê ê ê?"

Thúc cháu Tào gia co giò chạy, vòng qua chiếc cốc thủy tinh khổng lồ trước mặt, đuổi theo Cao Kiệt.

Cao Nhất Diệp nhìn bộ dáng bỏ chạy trối chết của bọn họ, không nhịn được bật cười một tiếng: "Thiên Tôn, ngài dọa bọn họ rồi."

Lý Đạo Huyền: "Thật sao?"

Cao Nhất Diệp cười nói: "Thiên Tôn, bình thường ngài đối xử với người khác rất hòa khí, chưa bao giờ bắt nạt người phàm, tại sao đối với Cao Kiệt, thúc cháu Tào gia lại không dịu dàng chút nào vậy?"

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài: "Quan viên võ tướng triều đình, không đốc thúc bọn họ cho tốt là không được. Nếu như bọn họ không nghe giảng bài cho tốt, sau này đừng nói là không thể nào phái đi làm việc, ngược lại sẽ trở thành trở ngại trong việc kiến lập thời đại mới. Tóm lại, ngươi đừng lo lắng cho những tên này nữa, vui vẻ mà chơi đùa đi."

Cao Nhất Diệp cười: "Vâng ạ."

Nàng nhanh chóng chạy vào một tiệm ăn vặt ven đường: "Chưởng quầy, cho ta một phần tất cả những món ăn vặt ngon nhất trong tiệm."

"Được rồi, đến ngay đây." --

Mấy ngày kế tiếp, thúc cháu Tào gia và Cao Kiệt đều đến tuần phủ nha môn của Phàn Thượng Hiên nghe giảng bài, người giảng

bài cho bọn họ là một quân quan đến từ thôn Cao Gia. Chức quan tên là "Chính ủy", chức quan kỳ quái này cả thúc cháu Tào gia và Cao Kiệt đều chưa từng nghe qua, cũng không biết là quan lớn hay quan nhỏ.

Dù sao nhìn bộ dáng tự tin tràn đầy của hắn, chắc là một đại quan thôi.

Nội dung bài giảng của hắn cực kỳ nhàm chán, chủ yếu là giảng giải về quốc gia, dân tộc gì đó, còn có chính nghĩa, tà ác gì đó, nghe đến mức thúc cháu Tào gia và Cao Kiệt ngáp liên tục, nhưng không dám trốn học, chỉ đành cắn răng nghe.

Ngày tháng cứ trôi qua như vậy...

Rất nhanh, năm Sùng Trinh thứ chín (năm 1636) đã đến.

Năm nay, ngay từ đầu đã không ổn!

Ông trời lại không mưa nữa.

Mưa xuân vốn đã quý như dầu, nhưng nếu như một giọt cũng không rơi xuống, vậy còn quý hơn dầu, hai vùng Sơn Tây, Hà Nam, một giọt mưa cũng không có.

Việc này khiến Lý Đạo Huyền bận rộn vô cùng.

Không có thời gian đi chơi nữa, vội vàng chạy về nhà điên cuồng tạo mưa nhân tạo trong hộp.

Tuy đã rất lâu rồi không viết về diện tích của hộp, nhưng theo số người được cứu ngày càng nhiều, hộp của Lý Đạo Huyền lại được mở rộng thêm hai lần, hiện tại thùng đã dài 10 mét, rộng 6 mét, chiếm trọn cả căn phòng trên lầu hai căn biệt thự của Lý Đạo Huyền.

Diện tích của cái hộp được mở rộng, cũng khiến phạm vi mưa

một lần của Lý Đạo Huyền mở rộng hơn.

Hiện tại y có thể một lần tạo mưa cho phạm vi siêu lớn dài 2 km, rộng 1,2 km. Chỉ cần dùng thêm vài máy phun sương, bày xung quanh mép hộp là được, phần giữa dùng giá đỡ thêm vài ống máy phun sương, thò vào giữa hộp phun nước.

Vì vậy, các người tí hon trong hộp thường xuyên được chứng kiến một cảnh tượng kỳ lạ, trên bầu trời xuất hiện một đám đầu rồng, há to miệng, phun mưa xuống mặt đất.

Đây là mời bao nhiêu Long Vương đến vậy?

Tứ Hải Long Vương cũng không đủ, sợ là phải mời cả những vị như Tĩnh Long Vương, Hồ Long Vương... ở những nơi hẻo lánh đến đây cùng nhau tạo mưa rồi.

Giờ thì các người tí hon không chỉ phải bội phục pháp lực của Thiên Tôn, mà còn phải bội phục Thiên Tôn có nhiều mối quan hệ rộng rãi trên Tiên giới... à không đúng, ở đây phải gọi là Thần giới.

Nhưng cho dù Lý Đạo Huyền cố gắng cứu trợ như vậy, cũng không thể cứu được toàn bộ Sơn Tây và Hà Nam.

Tầm nhìn của y chỉ có thể bao phủ nửa Sơn Tây, một phần nhỏ Hà Nam.

Ở những nơi y không thể tạo mưa, tình hình không mấy lạc quan.

Tuần phủ Sơn Tây Ngô Bách Vạn, lập tức bỏ ra một khoản tiền lớn và lương thực, liều mạng cứu trợ bách tính Sơn Tây, dưới sự nỗ lực của hắn, tình hình thiên tai ở Sơn Tây được giảm bớt, nửa vùng đất bị thiên tai được miễn thuế, phát cháo, công tác cứu trợ được thực hiện một cách trật tự.

Còn bên phía Hà Nam, tuần phủ Phàn Thượng Hiên cũng đang

liều mạng cứu trợ bách tính, thế nhưng... công tác cứu trợ của hắn không thể bao phủ toàn bộ Hà Nam.

Bởi vì...

Hiện tại Hà Nam không hoàn toàn nằm trong tay Phàn Thượng Hiên, bảy mươi hai lộ đại quân lưu khấu vẫn đang quấy phá ở khu vực Hà Nam, Hồ Quảng, An Huy.

Công tác cứu trợ của Phàn Thượng Hiên chỉ có thể thực hiện ở khu vực do triều đình kiểm soát, đối với những khu vực mà đội vận chuyển khó tiếp cận thì đành bất lực.

Rất nhiều bách tính bị thiên tai, lại bắt đầu bị lưu khấu ép buộc, gia nhập vào tặc quân.

Thanh thế đại quân lưu khấu tăng vọt! --

Sùng Trinh năm thứ chín, tháng giêng.

Một con ngựa nhanh như bay, chạy đến trước tuần phủ nha môn.

Kỵ sĩ trên lưng ngựa lăn xuống, chạy như bay vào trong, vừa chạy vừa hét lớn: "Quân lệnh, quân lệnh khẩn cấp."

Lúc này, bốn người Phàn Thượng Hiên, thúc cháu Tào gia và Cao Kiệt đang ngồi trước mặt chính ủy, nghe hắn giảng bài.

Đúng vậy, ngay cả Phàn Thượng Hiên cũng phải cùng nghe.

Bốn "học sinh" đang nghe đến mức sắp ngủ gật, tín sứ chạy vào hét lớn: "Quân lệnh, quân lệnh khẩn cấp."

Chính ủy tạm thời ngừng giảng bài.

Bốn "học sinh" đồng thời quay đầu lại, nhìn tín sứ.

Tín sứ kia cũng thoáng ngây người, tình huống gì đây? Bốn vị đại nhân đang nghe giảng bài?

Ấy, tập trung vào trọng điểm, bây giờ không phải lúc nghiên cứu chuyện này, hắn vội vàng nói: "Đại quân lưu khấu do Sấm Vương, Sấm Tướng suất lĩnh, từ phía đông bao vây Lư Châu, đánh chiếm Hàm Sơn, Hòa Châu... Tặc quân liên miên mười dặm, lên đến mấy chục vạn người."

Bốn người giật nảy mình: "Ôi chao, ngay cả Lư Châu bọn chúng cũng dám đánh?"

Lư Châu chính là Hợp Phì ngày nay, là một thành phố lớn rất quan trọng.

Mấy tháng nay, lưu khấu vẫn luôn trốn trong núi đánh du kích, triều đình còn tưởng rằng bọn chúng sẽ không làm ra chuyện gì lớn, ai ngờ vừa ra tay đã là mấy chục vạn người đánh thẳng vào Lư Châu.

Phàn Thượng Hiên nói: "Lư Châu cách Lạc Dương của ta rất xa, ta đường đường là tuần phủ Hà Nam sợ là quản không tới?"

Tín sứ: "Vâng, chuyện lần này, không liên quan gì đến tuần phủ đại nhân, là đến để thông báo cho ba vị tướng quân. Tổng đốc Lư Tượng Thăng đại nhân có lệnh, mời Tào tướng quân, Cao tướng quân lập tức xuất phát, hội hợp cùng tướng quân Hạ Nhân Long ở tiền tuyến, cùng nhau đi đến Lư Châu, bao vây quân phản loạn."

Ba người Tào, Cao đồng thời đứng dậy: "Mạt tướng tuân lệnh."

Nói xong, ba người bắt đầu chạy ra ngoài, quân lệnh như núi, quân lệnh nói là "lập tức xuất phát", vậy bọn họ phải lập tức xuất phát, chần chừ một chút chính là kháng mệnh rồi.

Thế nhưng, hai người vừa chạy đến cửa phòng, trên bầu trời

đột nhiên vang lên một tiếng động lạ, Lý Đạo Huyền mặc trang phục hiệp khách, từ trên trời giáng xuống, "bịch" một tiếng, rơi xuống cửa phòng, chặn ba người lại.

Chương 993: Mang theo dân đoàn Tiểu Lãng Để xuất chinh

Thật trùng hợp, Lý Đạo Huyền đang làm mưa cho mấy huyện thành lân cận, nước trong bình đã dùng hết, khi đang bổ sung nước, thuận tay chuyển đổi góc nhìn, liếc mắt nhìn thành Lạc Dương, kết quả vừa vặn nhìn thấy tín sứ đến báo.

Thấy mấy vị tướng quân muốn ra ngoài, Lý Đạo Huyền lập tức chộp lấy một Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt, trực tiếp đặt xuống, vừa vặn chặn cửa ra vào.

Hành động "giáng trần" này thật sự dọa ba vị tướng quân giật bắn mình, đặc biệt là Cao Kiệt, vội vàng lùi về phía sau ba bước, cảm giác nắm đấm của mình lại đau âm ỉ.

Tào Văn Chiếu ngược lại khá bình tĩnh, hắn không làm chuyện gì khuất tất, nên không sợ thần tiên cho lắm, ngẩng đầu nhìn trời một cái, lại nhìn vị trí Lý Đạo Huyền đáp xuống, nhịn không được hỏi: "Nhảy từ trên Thiên Đình xuống, vậy mà không dẫm nát mặt đất thành một cái hố lớn?"

Tào Biến Giao: "Thúc phụ, bây giờ là lúc để ý đến chuyện này sao? Chẳng lẽ không nên hỏi Thiên Tôn vì sao lại chặn chúng ta lại sao?"

Tào Văn Chiếu: "À, nói cũng phải."

Tào Văn Chiếu vội vàng chắp tay nói: "Xin hỏi Thiên Tôn có gì chỉ giáo?"

Lý Đạo Huyền: "Ta không phải đến chặn các ngươi, là đến

chặn Cao Kiệt, hai người các ngươi có thể đi, nhưng tư tưởng của Cao Kiệt vẫn chưa học xong, hiện tại không được rời khỏi Lạc Dương."

Cao Kiệt: "Hả?"

Hóa ra, Lý Đạo Huyền biết Cao Kiệt vẫn chưa được cải tạo tốt, vẫn là một tên lưu khấu được chiêu an ngỗ nghịch không thuần phục, loại người này rất nguy hiểm, mang theo quân đội ra ngoài, rất có thể sẽ gây hại cho địa phương. Hiện tại Hà Nam bị thiên tai, bách tính lầm than, không ít người lại đang hăng hái gia nhập vào đại quân lưu khấu, vào thời khắc mấu chốt này, lại thả thêm một đội quân quan binh kỷ luật không nghiêm minh ra ngoài, chẳng phải là càng thêm hỗn loạn sao?

Tiết tấu quan bức dân phản!

Lý Đạo Huyền nói: "Cao Kiệt phải ở lại tiếp tục học tập, trước khi ngươi cải tạo tốt tư tưởng, đừng mơ tưởng rời khỏi Lạc Dương nửa bước."

Cao Kiệt: "..."

Thế này thì ngại quá!

Cao Kiệt cũng không dám phản kháng, chỉ đành ra vẻ đáng thương: "Thiên Tôn, cái đó...lời ngài nói, mạt tướng nào dám không nghe. Nhưng mà, mạt tướng vừa mới nhận được quân lệnh, nếu mạt tướng không lập tức xuất binh. Tổng lý Lư Tượng Thăng buộc tội ta, nói ta không tuân theo điều lệnh, như vậy mạt tướng sẽ bị cách chức chém đầu..."

"Giả bệnh đi." Lý Đạo Huyền: "Cứ nói ngươi bị bệnh."

Cao Kiệt tỏ ra sốt ruột: "Chuyện này...nói như vậy thật sự rất nguy hiểm, mạt tướng vốn là hàng tướng, nếu như lại không cố gắng tranh thủ sự tín nhiệm của triều đình, không nghe điều động,

rất có thể sẽ chết không có chỗ chôn."

Lý Đạo Huyền suy nghĩ kỹ một chút, cũng đúng, nói như vậy cũng không phải là hoàn toàn vô lý.

"Được rồi, cho phép ngươi xuất kích." Lý Đạo Huyền: "Nhưng chính ủy phải đi cùng ngươi, trên đường vừa đi vừa học."

Cao Kiệt: "Phốc!"

Lý Đạo Huyền: "Ngoài ra, binh lính dưới trướng ngươi cũng chưa được cải tạo tốt, bọn họ vẫn là một đám thổ phỉ man rợ, ta cũng không muốn thả bọn họ ra ngoài gây hại cho bách tính, cho nên... Ngươi chỉ có thể mang theo một số ít thân binh nghe lệnh ngươi đi."

"Hả?" Cao Kiệt lần này càng thêm ngơ ngác: "Mạt tướng và Sấm Tướng có thù cướp vợ, chỉ cần Sấm Tướng nhìn thấy mạt tướng sẽ liều mạng giết tới, chỉ mang theo một số ít thân binh đi, mạt tướng chết chắc."

Lý Đạo Huyền: "Để Bạch Diên mang theo dân đoàn Tiểu Lãng Để đi cùng ngươi, dân đoàn của hắn đã được cải tạo tốt tư tưởng rồi."

Cao Kiệt: "..."

Mệnh lệnh này thật sự có thể nói là rất khó chấp nhận, Cao Kiệt vừa nghe liền hiểu, bản thân mang theo một đội quân như vậy ra ngoài, đừng mơ tưởng chỉ huy quân đội. Người chỉ huy thực tế khẳng định là Bạch Diên, bản thân chỉ là một vị tướng quân hữu danh vô thực, trừ việc có thể chỉ huy mấy tên thân binh của mình, những người khác đều không nói gì được.

Nhưng không muốn chấp nhận cũng phải chấp nhận, sau khi bị giáo huấn lần trước, Cao Kiệt đã hoàn toàn không dám làm trái ý Lý Đạo Huyền. Tham chiến như vậy, chung quy còn hơn không

tham chiến.

Cao Kiệt chỉ đành ủ rũ cúi đầu, thở dài nói: "Tuân lệnh!"

Rất nhanh, Tào Văn Chiếu dẫn theo thiết kỵ Quan Ninh nhanh chóng xuất phát.

Còn Cao Kiệt chỉ có thể ngoan ngoãn chờ Bạch Diên từ Tiểu Lãng Để suất quân chạy tới.

Một canh giờ sau, Bạch Diên dẫn theo năm ngàn dân đoàn chạy tới Lạc Dương.

Cao Kiệt còn tưởng rằng chỉ là một đội quân dân đoàn, sẽ không có gì ghê gớm, không ngờ chỉ liếc mắt một cái liền ngây người.

Dân đoàn của Bạch Diên toàn bộ đều là hoả súng binh, toàn bộ!

Mỗi một binh sĩ trong tay đều cầm một khẩu hoả súng dài, vừa nhìn liền biết chế tạo tinh xảo, không phải loại hoả súng thô sơ chế tạo đơn giản kia.

Những khẩu hoả súng này còn chưa phải là điều khó tin nhất!

Điều thật sự khó tin chính là, phía sau dân đoàn Tiểu Lãng Để có tám chiếc xe sắt lớn đi theo, những chiếc xe sắt này vuông vức, được bọc trong lớp sắt dày, cũng không biết lực chiến đấu như thế nào. Cao Kiệt cũng không nhìn ra, nhưng mà, phía sau xe kéo theo tám khẩu đại pháo, điều này thật sự rất chói mắt.

"Tám khẩu đại pháo?" Cao Kiệt nhịn không được kinh hô: "Các ngươi thật sự là dân đoàn?"

Bạch Diên lấy quạt xếp ra, xoẹt một cái mở ra, lộ ra hai chữ quân tử: "Dân đoàn thì không thể có đại pháo sao? Ngươi lạc hậu

rồi! Hiện tại lưu khấu cũng có thể mò ra được mấy khẩu đại pháo rồi. Nếu chúng ta không mang theo đại pháo đi, quân giặc chiếm cứ sườn núi, dựng đại pháo nhắm vào chúng ta oanh tạc, muốn tấn công lên cũng không dễ dàng, chúng ta cũng phải mang theo đại pháo phản công mới được."

Lời này rất có lý.

Cao Kiệt thầm nghĩ: Đội dân đoàn này lợi hại thật, lợi hại hơn nhiều so với đám binh lính cặn bã dưới trướng mình, tuy rằng không nghe theo chỉ huy của mình, nhưng dùng để bảo vệ mạng sống của mình thì không thành vấn đề, thôi thôi, người đang ở dưới trướng thần tiên, không thể không cúi đầu.

Hắn để Hình thị ở lại Lạc Dương, trông coi bộ hạ cũ của mình, còn bản thân hắn chỉ mang theo một số ít thân binh, cùng Bạch Diên xuất phát, tiến quân về hướng Lư Châu.

Lúc này, theo tầm nhìn của Lý Đạo Huyền mở rộng, khu vực tây bắc Hà Nam đều đã là "khu vực Thiên Tôn chiếm đóng", dân đoàn vẫn luôn đi theo tầm nhìn của Lý Đạo Huyền mở rộng mà chậm rãi mở rộng, không dám quá mức cấp tiến.

Bởi vì gần đây có quá nhiều lưu khấu, Lý Đạo Huyền không muốn các người tí hon ở ngoài tầm nhìn của mình bị mấy chục vạn đại quân lưu khấu bao vây tiêu diệt, cho nên vẫn luôn để bọn họ chậm rãi tiến quân.

Mỗi lần tiến quân một đoạn, liền chuyển toàn bộ bách tính nơi đó đến nhà xưởng gần Lạc Dương... An trí trong nhà xưởng, cung cấp chỗ ở và công việc cho bọn họ.

Cho nên một vùng rộng lớn phía đông nam Lạc Dương, hiện tại đều là khu vực không người!

Cao Kiệt và Bạch Diên dẫn quân, chậm rãi đi qua khu vực

không người rộng lớn này.

Hạn hán liên miên, khiến cho tất cả hồ nước, ao, sông nhỏ trong khu vực này đều khô cạn, thỉnh thoảng trong một cái giếng sâu có thể tìm thấy một chút nước, nhưng cũng không đủ cho năm ngàn người ăn uống.

Dân đoàn phải tính toán tốt khoảng cách và thời gian hành quân, trước khi nước mang theo dùng hết, đến được một con sông lớn hơn một chút, mới có thể bổ sung nước.

Cao Kiệt vừa đi vừa quan sát đội dân đoàn trước mắt.

Hắn muốn xem xem, những binh lính dân đoàn này có gì khác biệt so với thuộc hạ của mình, tại sao Thiên Tôn nói những dân đoàn này đã được cải tạo tốt, còn đám người dưới trướng hắn lại bị cấm rời khỏi Lạc Dương, tránh cho bọn họ quấy nhiễu dân chúng.

Chương 994: Không cho bọn họ ra ngoài là đúng

Đại quân đi qua một thôn trang nhỏ.

Trong thôn đã không còn người, một người cũng không có.

Dưới căn nhà đổ nát có một bộ hài cốt nằm nghiêng nửa người nửa ngồi, cái miệng lớn há hốc như đang cười nhạo ông trời.

Cao Kiệt chẳng sợ hài cốt, tuy rằng hắn chưa từng mười năm mài kiếm, nhưng trái tim hắn còn lạnh hơn cả người mười năm mài kiếm.

Một binh sĩ dân đoàn chạy đến bên giếng nước, nhìn xuống, ngẩng đầu nói: "Bên trong chỉ có một chút nước."

Bạch Diên gật gật đầu: "Trong dự liệu, tiếp tục tiến lên, trước khi trời tối hẳn là có thể đến được một con sông lớn."

Tên binh sĩ dân đoàn kia xoay người, muốn rời khỏi giếng nước để trở về hàng ngũ, lại trong lúc xoay người nghe thấy "bịch" một tiếng, chân đá phải vật gì đó?

Hắn cúi đầu nhìn, hóa ra là đá phải một bộ hài cốt, lăn lông lốc ra xa.

Binh sĩ kia kêu lên "ối chao", vội vàng chạy tới nhặt bộ hài cốt lên, đặt ngay ngắn lại, cung kính hành lễ một cái: "Xin lỗi, ta không phải cố ý đá ngươi. Mong ngươi thứ lỗi... Coi như tạ lỗi, ta giúp ngươi an táng nhé."

Người binh sĩ kia nhanh chóng đào hố, chôn bộ hài cốt xuống,

còn dựng một tấm ván gỗ không đề chữ làm bia mộ cho nó.

Lại hướng về phía bia mộ hành lễ một cái, lúc này mới vội vàng trở về hàng ngũ.

Hành động này của hắn, thật sự tốn không ít thời gian, nhưng Bạch Diên cũng không có giục hắn đi, ngược lại hạ lệnh cho những binh lính khác thu dọn những bộ hài cốt trong thôn, đều chôn cất cẩn thận, dựng bia mộ bằng gỗ không đề chữ, sau đó mới lên đường, tiếp tục tiến quân.

Cao Kiệt nhìn thấy cảnh này, trong lòng mơ hồ hiểu ra điều gì đó.

Quân đội này, quả thật không giống với đám thuộc hạ của hắn.

Thuộc hạ của hắn nếu như gặp phải hài cốt, đừng nói là chôn cất, không lấy hài cốt ra đá chơi đã là may mắn lắm rồi.

Hoàn toàn không biết tôn trọng người khác là gì, càng không cần phải nói đến việc tôn trọng người đã khuất.

Tối hôm đó, năm ngàn người dân đoàn đóng quân bên một con sông.

Lượng nước của con sông này đã giảm đi sáu phần, các binh lính phải xuống lòng sông rất sâu mới có thể múc được nước.

Năm ngàn người nhóm lửa nấu cơm, khói bếp lượn lờ.

Đang bận rộn, lính canh đột nhiên chạy tới báo cáo: "Bạch giáo viên, trong rừng cây đối diện, có người đang nhìn trộm chúng ta."

Bạch Diên lấy ống nhòm ra, nhìn về phía rừng cây đối diện.

Hoàng hôn buông xuống, tầm nhìn không được rõ ràng lắm, nhưng hắn vẫn thông qua ống nhòm nhìn thấy, đó là một đám

bách tính xanh xao vàng vọt.

"Là một đám bách tính." Bạch Diên lên tiếng: "Không có vũ khí, chỉ có cuốc xẻng loại nông cụ, bọn họ đứng từ xa nhìn chúng ta nấu cơm, nuốt nước miếng, nhưng không dám tới gần."

Cao Kiệt nghe vậy, nhún vai.

Chuyện như vậy, trước kia lúc hành quân cũng gặp phải không ít, nhưng hắn chưa từng để ý tới.

Lại thấy Bạch Diên đột nhiên lấy ra một cái loa sắt, hướng về phía rừng cây đối diện hét lớn: "Những người đối diện nghe rõ, chúng tôi không phải lưu khấu, không phải lưu khấu, cũng không phải là quan binh tới cướp bóc bách tính, chúng tôi là dân đoàn đến từ Tiểu Lãng Để, là dân đoàn! Đừng sợ, chúng tôi cũng giống như các ngươi, đều là bách tính."

Sau một hồi ra sức hét lớn của hắn, trong rừng cây đối diện thật sự xuất hiện mấy cái đầu, dùng ánh mắt ngây dại nhìn Bạch Diên.

Bạch Diên nói: "Đừng sợ, ra đây đi, chúng tôi có đồ ăn, có thể chia cho các ngươi một ít."

Cao Kiệt nghe vậy, giật mình: Chia lương thực cho bách tính?

Dưới sự cám dỗ của thức ăn, đám bách tính đối diện lấy hết can đảm, có người dè dặt đi tới bờ sông, nếu như ở giữa không có con sông này ngăn cách, hắn nhất định sẽ không có dũng khí tới gần như vậy, đứng ở bờ sông đối diện, yếu ớt hô lên: "Thật sự chia đồ ăn cho chúng tôi sao?"

Bạch Diên lớn tiếng nói: "Có người nào của Ném Lựu doanh ở đó không? Ném cho bọn họ một túi đồ ăn qua đó đi."

"Có!" Một binh sĩ dân đoàn đứng dậy, lớn tiếng nói: "Ta xuất

thân từ đội hai Ném Lựu doanh thôn Cao Gia, thuộc hạ của đội trưởng Trịnh Đại Ngưu. Bởi vì Ném Lựu doanh giải tán, hiện tại được điều động đến dân đoàn Tiểu Lãng Để nhậm chức doanh trưởng doanh năm, xin hãy giao nhiệm vụ vinh quang này cho ta."

Bạch Diên: "Tốt, đi đi! Đừng có ném đồ ăn xuống sông, như vậy thì mất mặt Ném Lựu doanh của các ngươi."

Người binh sĩ kia lớn tiếng nói: "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Nói xong, hắn nhận lấy từ tay Bạch Diên một túi "gạo tiên gia" đã được đập vụn thành từng miếng, to bằng đầu người...khá nặng...

Tinh nhuệ tiền Ném Lựu doanh đâu phải nói đùa, hắn có thể ném lựu đạn xa bảy mươi mét!

Bây giờ lại làm nghề cũ, vậy mà có chút hưng phấn.

Một tay nắm lấy túi đựng gạo vụn, chạy lấy đà, dồn lực, hét lớn một tiếng, cánh tay phải dùng sức vung về phía trước, túi gạo kia ở giữa không trung vẽ ra một đường parabol hoàn mỹ, bay qua con sông, rơi xuống mặt đất bên kia sông.

Người bên kia vội vàng chạy tới nhặt lên, mở ra xem, mừng rỡ hét lớn, đương nhiên, tiếng hét của hắn cũng có chút bất lực: "Bà con ơi, có gạo rồi, quân gia bên kia cho chúng ta gạo, mau tới ăn đi."

Đám bách tính trốn trong rừng cây ùa ra, tổng cộng có năm sáu mươi người, tất cả đều vây quanh người kia.

Một túi gạo to bằng đầu người, chia cho nhiều người như vậy, khẳng định là không đủ.

Nhưng bọn họ đã đang tính toán, một người ít nhất cũng có

thể húp được nửa bát cháo gạo.

Sự chất phác của bọn họ căn bản không dám nghĩ tới việc tìm quân gia đối diện xin thêm lương thực.

Nhưng mà, bọn họ không xin, thôn Cao Gia lại chủ động cho.

Bạch Diên lại cầm lấy loa: "Bây giờ biết chúng tôi không phải người xấu rồi chứ? Các ngươi chờ một chút, chúng tôi lập tức đưa thuyền sang đón các ngươi qua sông, đến bên này cùng chúng tôi ăn cơm."

Đám bách tính kinh ngạc nhìn về phía bên này sông, trên mặt đầy vẻ không dám tin.

Cao Kiệt cũng giật mình: Vì đám người này mà đưa thuyền sang sao? Ngươi thật sự làm vậy sao?

Hắn lập tức phát hiện, Bạch Diên nói là thật!

Binh lính công binh doanh buông việc trong tay xuống, bắt đầu chuẩn bị thuyền, bọn họ mang theo một loại túi kỳ quái, không biết được làm từ chất liệu gì. Lấy máy bơm hơi bơm vào, bơm vào, rất nhanh liền biến thành một chiếc thuyền kỳ lạ, mềm nhũn.

Binh lính công binh chèo loại thuyền kỳ quái này đến bờ bên kia, đưa đám bách tính đói đến mức không còn sức lực, từng người một lên thuyền, nghênh đón bọn họ qua sông.

Một đám binh lính phụ trách cảnh giới cầm hoả súng trấn giữ hiện trường, bảo đảm an toàn.

Còn những binh lính khác thì nhiệt tình nghênh đón, bưng bát cơm vừa mới nấu xong của mình đến tay đám bách tính: "Ăn đi, ăn từ từ thôi, đừng nghẹn."

Năm sáu mươi bách tính kia vừa nuốt một miếng cơm, lập tức

òa khóc, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Cao Kiệt ngồi ở phía xa, im lặng nhìn cảnh tượng này.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời thở dài: "Thiên Tôn, ngài nói đúng, ta vẫn chưa được cải tạo tốt, đám cặn bã dưới trướng ta, càng không được cải tạo tốt. Ngài không cho ta mang bọn họ ra ngoài, là đúng."

"Bây giờ rốt cuộc ta đã hiểu những lời chính ủy nói với ta là có ý gì rồi!" Cao Kiệt thở dài: "Trước kia ta... cũng là một bách tính như vậy, bây giờ cầm đao, có thuộc hạ, sao lại quên mất chuyện này chứ?"

Chương 995: Tả Lương Ngọc đánh úp

Bạch Diên cho đám nạn dân kia ăn uống no nê, lại phát cho mỗi người một ít lương khô mang theo dọc đường, sau đó bảo bọn họ đi về phía Lạc Dương, bên đó có nhà xưởng chuyên môn cứu tế nạn dân.

Đám nạn dân thiên ân vạn tạ, mang theo lương khô đi về hướng Lạc Dương.

Bạch Diên cùng đoàn người tiếp tục lên đường tiến về Lư Châu.

Rời khỏi "khu vực do Thiên Tôn chiếm giữ" không lâu, bọn họ thường xuyên gặp phải nạn dân. Có khi là một hai người tiều tụy bên đường xin ăn, có khi là cả làng cả xóm không có gì ăn, phải đào vỏ cây, rễ cỏ xung quanh làng để ăn.

Dân đoàn hễ thấy nạn dân đều vươn tay cứu giúp, cho lương thực, chỉ đường cho họ đến Lạc Dương, còn dạy họ cách thức xin nhận cứu tế khi đến nơi.

Cao Kiệt chứng kiến hành động của họ suốt dọc đường đi, trong lòng không khỏi chấn động.

Kỳ thực, con người ta sinh ra không phải là ác!

Chỉ là hoàn cảnh sống từ nhỏ, cách hành xử của những người xung quanh đều là "ác", mới khiến người đó cũng bị nhuốm màu "ác". Nếu người bên cạnh đều là người "thiện", tự nhiên cũng sẽ bị ảnh hưởng, từ đó đi trên con đường "thiện".

Đây cũng chính là nguyên nhân hình thành cái gọi là "văn hóa vùng miền".

Người xung quanh ngươi đều thường xuyên mặc váy cỏ nhảy múa cúng bái, đến khi ngươi lớn lên, tự nhiên cũng sẽ mặc váy cỏ, gõ trống khua chiêng nhảy múa theo, chính là đạo lý như vậy.

Cao Kiệt ngày ngày đi theo đám người thôn Cao Gia dân đoàn, bất tri bất giác bắt đầu tự kiểm điểm lại cách đối nhân xử thế trước đây của mình.

Thế nhưng, nghĩa cử như vậy thực hiện chưa được mấy ngày, Cao Kiệt đã bắt đầu cảm thấy có vấn đề.

"Bạch tiên sinh, lương thảo của chúng ta tiêu hao có phải quá nhanh rồi không?", Cao Kiệt tìm đến Bạch Diên, buột miệng nói: "Cứ tiếp tục như vậy, dân đoàn của ngươi còn chưa đến Lư Châu thì lương thực mang theo đã bị tiêu hao hết. Hơn nữa, với mức độ xa hoa trong khẩu phần lương thực của các ngươi, các châu huyện dọc đường căn bản không có cách nào bổ sung cho các ngươi."

Quân Minh ra ngoài tác chiến, thông thường do quan phủ dọc đường cung cấp lương thảo, nhưng lương thảo bọn họ cung cấp không thể nào tốt như vậy, nào có giống như thôn Cao Gia dân đoàn ăn uống xa xỉ như vậy? Không cung ứng nổi, căn bản cung ứng không nổi.

Cao Kiệt không khỏi nghĩ thầm: Đến lúc lương thực của các ngươi ăn hết, không còn gì để ăn thì phải làm sao? Còn có thể giống như bây giờ giúp đỡ bá tánh sao? Đến lúc đó không cướp bóc bá tánh đã là vạn hạnh.

Bạch Diên cười nói: "Cao tướng quân, việc này chúng tôi đã có chuẩn bị từ trước, ngươi cứ chờ xem."

Buổi trưa ngày hôm sau, dân đoàn đang tạm thời nghỉ ngơi

nấu cơm trong một thôn trang hoang vắng thì nghe thấy tiếng còi hơi nước vang lên từ phía đường cái.

Cao Kiệt chạy ra khỏi lều liền nhìn thấy một đoàn xe sắt kỳ lạ, phía sau có thùng chở hàng, đang từ phía sau chạy tới.

Thùng chở hàng trên những chiếc xe sắt lớn này đều chất đầy lương thực, mỗi chiếc chở được vài nghìn cân. Một đoàn xe đi qua, mang theo mấy vạn cân lương thực.

Một nam tử ăn mặc giống binh lính dân đoàn từ trên chiếc xe dẫn đầu nhảy xuống, lớn tiếng nói: "Đội hậu cần, Gia Cát Vương Thiện đến báo cáo, xin Bạch giáo viên kiểm kê vật tư và ký nhận."

Bạch Diên nhận vật tư, Gia Cát Vương Thiện liền hành lễ quân đội, nhảy lên xe sắt lớn, sau đó dẫn theo đội vận chuyển của mình quay về hướng Lạc Dương.

Cao Kiệt nhìn cảnh tượng này, há hốc mồm: "Ơ? Các ngươi lại bổ sung vật tư theo cách này?"

Bạch Diên cười nói: "Ngươi không để ý sao? Công binh doanh của chúng ta trên đường vừa đi vừa dọn dẹp quan đạo, đảm bảo xe cộ có thể từ phía sau đuổi kịp, cung cấp vật tư cho chúng ta."

Lúc này Cao Kiệt mới chợt hiểu ra, dọc đường đi, công binh doanh vừa đi vừa san bằng núi đắp đường, bắc cầu qua sông, hóa ra là vì đảm bảo con đường vận chuyển vật tư hậu cần được thông suốt.

Hắn không khỏi than thở: "Bảo sao các ngươi dám đối xử tốt với bách tính như vậy, hóa ra là có hậu cần đáng tin cậy…"

Bạch Diên phấn chấn nói: "Chính xác! Thiên Tôn đã nói, muốn làm người tốt, chỉ có tấm lòng lương thiện là chưa đủ, còn phải có thực lực. Không có thực lực, muốn giúp người cũng không giúp được, như vậy cái gọi là tốt bụng kia chỉ là lời nói suông mà thôi."

Cao Kiệt âm thầm ghi nhớ câu nói này --

… An Khánh…

Lúc này Sử Khả Pháp như đứng trước đại địch.

Quân đội của Sấm Vương, Sấm Tướng đang vây hãm Lư Châu, mà khoảng cách trực tiếp giữa thành Lư Châu và thành An Khánh chỉ vỏn vẹn hơn hai trăm dặm. Đối với đám lưu khấu hành động nhanh chóng, hai trăm dặm cũng chỉ là chuyện mấy ngày đường.

Bởi vì kết cấu tổ chức quân đội lưu khấu lỏng lẻo, cho nên lúc Sấm Vương, Sấm Tướng ở Lư Châu, những toán quân nhỏ do các đầu mục lưu khấu khác cầm đầu sẽ tản ra xung quanh trăm dặm. Tiên phong của quân lưu khấu chắc chắn chỉ cách An Khánh khoảng một trăm dặm.

Trong tay Sử Khả Pháp không có nhiều binh lực, chỉ có vỏn vẹn năm trăm người dân đoàn thôn Cao Gia, cộng thêm ba nghìn quân vệ sở ở địa phương, cùng ba nghìn tân dân đoàn An Khánh chiêu mộ được sau khi hắn đến An Khánh.

Trong số này, lực chiến đấu mạnh nhất đương nhiên là 500 người dân đoàn thôn Cao Gia, nhưng số lượng quá ít.

Ba nghìn quân vệ sở… mọi người đều hiểu, trên danh nghĩa là ba nghìn, nhưng trên thực tế có đủ một nghìn rưỡi hay không cũng khó nói. Hơn nữa, quân đội Giang Nam sống bất cần đời đã thành quen, thật sự đánh nhau, bọn họ còn không bằng đám ô hợp do tiểu đầu mục lưu khấu dẫn đầu. Gặp phải "đội Lão Bát" của Sấm Tướng thì chỉ có một con đường chết.

Còn ba nghìn tân dân đoàn kia, hiện tại vẫn đang trong thời gian giáo dục tư tưởng chính trị, trước khi cải tạo tư tưởng xong, chỉ có thể cho bọn họ sử dụng binh khí lạnh, không thể giao hỏa khí lợi hại của thôn Cao Gia cho bọn họ. Nếu không, chỉ càng nuôi

ong tay áo, rước họa vào thân.

Với binh lực như vậy, Sử Khả Pháp không thể nào đến Lư Châu khiêu chiến với chủ lực quân lưu khấu.

Sử Khả Pháp quay sang hỏi gia đinh bên cạnh: “Hiện giờ Lư tổng đốc đã đến đâu rồi?”

Gia đinh đáp: “Lư Tượng Thăng suất lĩnh tổng binh Tổ Khoan, du kích La Đại cùng chư đạo binh đến chi viện, đang trên đường đến đây, chắc cũng sắp đến rồi. Ngoài ra, Lạc Dương cũng đã phái viện quân, do Tào Văn Chiếu, Cao Kiệt lĩnh quân, đang khẩn cấp đến chi viện.”

“Lạc Dương cũng phái binh đến sao?” Sử Khả Pháp mừng rỡ: “Có người của chúng ta không?”

Gia đinh: “Lạc Dương quá xa, tin tức của chúng ta còn chưa truyền đến.”

Vừa dứt lời, hình thêu Thiên Tôn trên ngực Sử Khả Pháp liền lên tiếng: “Bạch Diên dẫn theo năm nghìn người, cùng Cao Kiệt đến đây.”

Sử Khả Pháp mừng rỡ: “Bạch Diên đến, tốt quá!”

Lần này hắn có thể yên tâm rồi, lớn tiếng ra lệnh: “Truyền lệnh, lập tức xuất phát bắc tiến, hội hợp với các lộ viện quân, cùng nhau nghênh chiến đại quân lưu khấu.”

…

Cùng lúc đó, Hà Nam, huyện Yên Lăng.

Lão Hồi Hồi đang dẫn thiết kỵ biên quân của mình đi qua huyện Yên Lăng.

Gần đây, tình cảnh của Lão Hồi Hồi có chút ngượng ngùng.

Sấm Vương và Sấm Tướng dẫn đại quân chủ lực lưu khấu đi Lư Châu, đồng thời hạ lệnh cho bảy mươi hai lộ lưu khấu, toàn bộ đến Lư Châu hội hợp công thành.

Vì Hà Nam hạn hán, lương thực của đại quân lưu khấu cũng cạn kiệt, bọn họ nhất định phải công phá một tòa thành trì lớn mới có thể cướp được đủ lương thực. Vì vậy, các lộ lưu khấu lập tức tích cực hưởng ứng lời kêu gọi của Sấm Vương, đều đi theo cướp bóc Lư Châu.

Nhưng Lão Hồi Hồi không thiếu lương thực!

Bạch Diên vẫn luôn âm thầm vận chuyển lương thực cho Lão Hồi Hồi, giúp hắn vượt qua khó khăn.

Mà Lão Hồi Hồi cũng giữ lời hứa, nghiêm lệnh cho thuộc hạ không được quấy nhiễu bá tánh.

Hai bên duy trì một mối quan hệ hợp tác rất kỳ lạ.

Lão Hồi Hồi không muốn rời khỏi Hà Nam, nếu rời khỏi đây, sẽ không có Bạch Diên đưa lương thực cho hắn nữa, thuộc hạ của hắn sẽ phải đi công đánh thành trì của triều đình, đây là điều hắn không muốn làm.

Hắn đang do dự không biết nên làm gì tiếp theo, một tên thám báo biên quân vội vàng chạy đến báo cáo: “Báo! Thủ lĩnh, Tả Lương Ngọc dẫn quân đến đánh úp chúng ta!”

Chương 996: Dạy dỗ hắn một trận

Lão Hồi Hồi nghe được tin này, không khỏi khẽ giật mình.

“Tả Lương Ngọc?”

Tả Lương Ngọc, tổng binh Hà Nam viện tiễu của triều đình, gần đây đã nổi danh ở khu vực Hà Nam.

Kênh tin tức của Lão Hồi Hồi đến từ lưu khấu, cho nên hắn hiểu biết về Tả Lương Ngọc còn rõ hơn cả triều đình.

Trong mắt triều đình, Tả Lương Ngọc chỉ có ba nghìn binh sĩ, còn ăn bớt ăn xén quân lương, cho nên số lượng thực tế chưa đến hai nghìn người. Hắn chỉ dựa vào hai nghìn binh sĩ này đã đánh cho lưu khấu tan tác, là một viên mãnh tướng rất tận trung với chức trách.

Còn trong mắt lưu khấu, Tả Lương Ngọc đang ra sức thâu tóm lưu khấu, trước tiên đánh bại một toán quân lưu khấu, chiêu hàng bọn họ, mở rộng quân đội của mình. Sau đó lại đánh bại toán quân lưu khấu tiếp theo, lại tiếp tục chiêu hàng bọn họ, lại tiếp tục mở rộng quân đội của mình.

Hiện tại trong tay tên này không chỉ có ba nghìn quan binh, mà còn có gần vạn quân lưu khấu.

Lão Hồi Hồi không khỏi thấp giọng mắng một câu: “Tên ngu xuẩn Tả Lương Ngọc này chạy đến đánh chúng ta? Hắn muốn làm gì?”

Thuộc hạ thấp giọng nói: “Có lẽ là muốn thâu tóm chúng ta,

chúng ta đây chính là một đội thiết kỵ biên quân."

Lão Hồi Hồi gật đầu, phất tay nói: "Không cần để ý đến hắn, chúng ta đợi Bạch tiên sinh đưa lương thực đến rồi rời khỏi đây, không cần thiết phải dây dưa với Tả Lương Ngọc."

Đang nói, đội vận chuyển lương thực đã đến!

Đội vận chuyển lương thực đến từ thôn Cao Gia xuất hiện trên quan đạo bên ngoài huyện Yên Lăng. Lần này đội vận chuyển lương thực không sử dụng xe hơi, bởi vì Lão Hồi Hồi còn chưa được coi là người một nhà, không cần thiết phải cho hắn biết bí mật về xe hơi của thôn Cao Gia.

Cho nên vẫn là sử dụng xe bò, xe ngựa truyền thống để vận chuyển lương thực cho hắn.

Lão Hồi Hồi vội vàng nghênh đón, chắp tay nói: "Đa tạ Bạch tiên sinh, lương thực đã hứa cho chúng tôi, chưa từng thất hứa lần nào."

Đội trưởng đội vận chuyển cưỡi híp mắt nhảy xuống xe ngựa, chắp tay thi lễ với Lão Hồi Hồi: "Tướng quân cũng không hề nuốt lời, những ngày qua vẫn luôn không quấy nhiễu bá tánh, chúng tôi đều biết."

Sau khi chào hỏi xong, Lão Hồi Hồi vung tay lên, nói với thuộc hạ: "Nhanh chóng dỡ hàng, Tả Lương Ngọc sắp đến rồi."

Đội trưởng đội vận chuyển kinh ngạc nói: "Hả? Tả Lương Ngọc sắp đến?"

Lão Hồi Hồi gật đầu: "Đúng vậy! Thật không dám giấu diếm, trên đường chúng tôi đến đây nhận lương thực đã không giấu diếm được hành tung, bị người của Tả Lương Ngọc phát hiện, vừa rồi thám báo đến báo, Tả Lương Ngọc đã dẫn quân đến trên đường đến đây. Chúng tôi định dỡ lương thực xong sẽ nhanh chóng rút

lui, không giao chiến với hắn.”

Đội trưởng “chậc chậc” hai tiếng, vốn không định nói gì thêm, không ngờ hình Thiên Tôn được thêu trên ngực hắn bỗng nhiên lên tiếng, nói nhỏ: “Hỏi hắn xem, tại sao lại không muốn đánh với Tả Lương Ngọc.”

Đội trưởng chấn động, Thiên Tôn đến rồi!

Hắn vội vàng hỏi Lão Hồi Hồi: “Tướng quân, tại sao ngài lại không muốn đánh với Tả Lương Ngọc?”

Lão Hồi Hồi: “Ta nhận lương thực của các ngươi, đương nhiên là không muốn làm địch với các ngươi nữa.”

“Chúng tôi?” Đội trưởng lắc đầu: “Chúng tôi và Tả Lương Ngọc không phải là cùng một phe.”

Lão Hồi Hồi: “Hả? Chẳng phải các ngươi dựa vào triều đình sao?”

Đội trưởng cười khẩy.

Thiên Tôn thêu hạ giọng nói: “Nói cho hắn biết, những võ quan khác của triều đình có thể không đánh, nhưng Tả Lương Ngọc… hắc hắc… cứ để hắn tự do phát huy, muốn đánh thế nào thì đánh.”

Đội trưởng lĩnh mệnh, cười khẩy hai tiếng, thuật lại nguyên văn lời của Thiên Tôn.

Lần này Lão Hồi Hồi đã hiểu: “Hóa ra, các ngươi nhìn Tả Lương Ngọc không vừa mắt?”

Đội trưởng nghe theo chỉ thị của Thiên Tôn, thuận miệng nói: “Nói là không vừa mắt thì cũng không hẳn, nhưng Tả Lương Ngọc, người này, vị lãnh đạo tối cao của chúng tôi rất là… khinh thường,

hắn chính là loại người làm nhiều việc ác, không làm việc thiện. Loại người này, người người oán trách, trời đất bất dung."

Câu cuối cùng "người người oán trách, trời đất bất dung" là do đội trưởng tự thêm vào!

Hiện tại từ ngữ này không còn là từ ngữ hình dung nữa, mà là một từ ngữ trần thuật khách quan.

Thiên Tôn nhìn người này không vừa mắt!

Vậy chính là "người người oán trách, trời đất bất dung".

Lão Hồi Hồi cười khẩy một tiếng: "Hiểu rồi! Hóa ra các ngươi nhìn Tả Lương Ngọc không vừa mắt, vậy thì dễ rồi. Ta vẫn luôn nhận sự cứu tế của các ngươi, đã nhận tiền của người, đương nhiên phải thay người trừ tai họa. Tên Tả Lương Ngọc này, ta sẽ thay các ngươi dạy dỗ hắn một trận, coi như là báo đáp ân tình của các ngươi."

Nói xong, Lão Hồi Hồi lớn tiếng nói: "Thay đổi sách lược, chúng ta không trốn tránh Tả Lương Ngọc nữa, toàn quân chuẩn bị tác chiến, cùng nhau tặng Tả Lương Ngọc một món quà mừng năm mới nào."

Thiết kỵ biên quân cười lớn: "Tuân lệnh!"

Bọn họ nhanh chóng dỡ lương thực thôn Cao Gia vừa đưa đến xuống xe ngựa với tốc độ nhanh nhất, sau đó mỗi kỵ binh mang theo một bao, treo trên lưng ngựa.

Chờ sau khi đội vận chuyển của thôn Cao Gia rời đi, Lão Hồi Hồi vung tay lên, bắt đầu tác chiến…

…

Lư Tượng Thăng đang dẫn theo tổng binh Tổ Khoan, du kích

La Đại tiến về Lư Châu, vừa hành quân vừa thông qua thư tín và thám báo để nắm bắt động tĩnh của các lộ quân khác.

“Báo! Tào Văn Chiếu đã đến khu vực gần Lư Châu trước một bước.”

“Hạ Nhân Long cũng đã đến.”

“Cao Kiệt hành quân chậm hơn một chút, nhưng một ngày nữa cũng sẽ đến.”

“Sử Khả Pháp dẫn quân An Khánh bắc tiến, chặn đường rút lui về phía nam của lưu khấu.”

Lư Tượng Thăng phấn chấn: “Tốt… vòng vây sắp hình thành, ơ? Tả Lương Ngọc đâu? Tả Lương Ngọc lại chạy đi đâu rồi?”

Hiện tại hễ nhắc đến cái tên Tả Lương Ngọc, Lư Tượng Thăng lại đau đầu.

Tên Tả Lương Ngọc này thoạt nhìn có vẻ rất lợi hại, nhưng hễ đến thời khắc then chốt của đại chiến lại không thấy bóng dáng đâu. Rốt cuộc là nhân tài hay là phế vật đây?

Hắn đang nghĩ đến đây, một tên lính truyền tin mồ hôi nhễ nhại chạy đến: “Báo! Tả Lương Ngọc… Tả Lương Ngọc xảy ra chuyện rồi.”

Lư Tượng Thăng: “?”

Lính truyền tin nói: “Tả Lương Ngọc không tuân theo mệnh lệnh của ngài, trực tiếp tiến về Lư Châu, mà chạy đến huyện Yên Lăng công kích Lão Hồi Hồi.”

Lư Tượng Thăng nổi giận: “Hỗn xược, dám không tuân theo điều lệnh? Vậy hắn đã diệt trừ được Lão Hồi Hồi chưa? Nếu đã giải quyết được Lão Hồi Hồi, miễn cưỡng cũng coi như là lập công

chuộc tội.”

Lính truyền tin: “Cái đó… Không có… Lão Hồi Hồi dẫn theo thiết kỵ của hắn chạy trốn vào trong núi Giáp, Tả Lương Ngọc ở phía sau đuổi theo, không ngờ Lão Hồi Hồi bỏ chạy là giả vờ thua trận, thiết kỵ Hồi tộc đã sớm bố trí vòng vây trong núi Giáp.”

Lư Tượng Thăng: “Ặc.”

Lính truyền tin: “Tả Lương Ngọc đuổi theo vào núi Giáp, bị biên quân Hồi tộc bốn phía vây công, đánh cho tan tác. Hiện tại bị vây khốn trong khe núi Giáp, phái người phá vòng vây chạy ra ngoài, cầu xin Lư tổng đốc phái binh tiếp viện.”

Lư Tượng Thăng nhất thời tức giận đến mức không nói nên lời.

Tên này không nghe theo điều lệnh, tự ý chạy đi đánh Lão Hồi Hồi đã đủ tức chết người rồi, lại còn trúng kế của lưu khấu, bị người ta vây khốn. Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Ngay cả lưu khấu cũng đánh không lại, cái loại tướng quân rác rưởi gì vậy?

Điều khiến người ta tức giận nhất chính là, hắn ta lại còn cầu xin mình phái binh đi cứu viện.

Hiện tại hắn đang vội vàng đến chi viện Lư Châu, làm gì có thời gian đi quản Tả Lương Ngọc.

Lư Tượng Thăng sầm mặt nói: “Không cần để ý đến hắn! Để hắn tự mình nghĩ cách. Ta không có người để đi cứu hắn.”

Vừa nói xong câu đó, lại có chút nhẹ dạ.

Lư Tượng Thăng thở dài nói: “Tổ Khoan, ngươi đi cứu viện Tả Lương Ngọc đi.”

Chương 997: Núi Chu Công

Núi Giáp, một sơn cốc vô danh nào đó.

Tả Lương Ngọc nghe tiếng chém giết xung quanh, cảm thấy tuyệt vọng.

Hắn cũng không ngờ, bản thân oai phong lẫm liệt như vậy, binh cường mã tráng, thế mà lại đánh không lại một đám lưu khấu.

Rốt cuộc là đám lưu khấu quái quỷ nào lợi hại như vậy, thế mà còn biết dùng kế, hơn nữa trình độ dùng kế còn cao minh dị thường, giả thua dụ địch thâm nhập, mai phục vây công, cả kế hoạch, quả thực như nước chảy mây trôi.

Lợi dụng địa hình núi Giáp quả thực đạt đến trình độ binh thư.

Cái này mẹ nó là lưu khấu cái gì chứ?

Còn giỏi hơn cả quan binh.

Tả Lương Ngọc vừa vào núi đã bị đè ra đánh, đánh mấy ngày rồi mà vẫn chưa chạy thoát ra ngoài được.

Cửa thung lũng, miệng khe núi, người của hắn đang tìm kiếm biện pháp phá vây, nhưng tìm không thấy, lưu khấu bố trí phục binh ở tất cả mọi con đường hắn có khả năng chạy trốn.

Người của Tả Lương Ngọc xông lên một lần thì tổn binh hao tướng một lần, bị đánh cho sợ đến mức co rúm lại, căn bản không dám nhúc nhích nữa.

Chỉ nghe thấy bốn phương tám hướng, khắp nơi đều là tiếng

chém giết, còn có một giọng nói vang vọng trong sơn cốc: "Tả Lương Ngọc, ra đây nhận lấy cái chết!"

"Tả Lương Ngọc, ngươi sát lương mạo công, tàn sát bá tánh, bán đứng đồng liêu, ôm binh tự trọng, không nghe điều động... Ngươi như vậy, so với ta - một tên lưu khấu còn giống lưu khấu hơn, sao ngươi còn không mau chết đi?"

"Tả Lương Ngọc, đừng trốn nữa, ra đây để gia gia chém đầu chó của ngươi."

Nghe những lời này, Tả Lương Ngọc thở dài một hơi: "Ta chạy không thoát rồi, thôi thôi, hôm nay nơi đây, chính là nơi chôn thây của ta."

Xoẹt một tiếng rút bảo kiếm bên hông ra, gác lên cổ mình.

Vừa định dùng sức cứa xuống...

Bỗng nhiên, tiếng kêu gào của lưu khấu xung quanh im bặt.

Tả Lương Ngọc kinh ngạc, thanh kiếm cũng không cứa xuống cổ nữa, cứng đờ giữa không trung.

Sự yên tĩnh kỳ lạ kéo dài một lúc lâu.

Trên đỉnh núi vang lên tiếng hô to của một đám đông nam nhân: "Tả Lương Ngọc, ngươi đang ở đâu? Tổng binh Tổ Khoan đến cứu ngươi."

Tả Lương Ngọc mừng rỡ: "Tổ Khoan! Là giọng của Tổ Khoan."

Binh sĩ trong quân Tả Lương Ngọc vội vàng đồng thanh hô lớn: "Tổ tướng quân, chúng tôi ở đây."

Một lúc lâu sau, người của Tổ Khoan tìm được đường vào sơn cốc.

Tả Lương Ngọc mừng rỡ như điên: "Tổ tướng quân, ngươi vào bằng cách nào? Lưu khấu không cản ngươi sao?"

Tổ Khoan: "Ta vừa đến, lưu khấu đã rút lui rồi."

Tả Lương Ngọc kinh ngạc: "Tại sao? Bọn chúng đánh ta hung hãn như vậy, vì sao ngươi vừa đến, chúng liền bỏ chạy? Cũng không đánh với ngươi?"

Tổ Khoan: "Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai? Đã ngươi không sao là tốt rồi, đi thôi, nhanh chóng đi tiếp viện Lư Châu."

...

Ngoài thành Lư Châu...

Lư Châu không phải là một tòa thành nhỏ, mà là một danh thành có lịch sử ngàn năm.

Trương Liêu đã từng uy chấn Tiêu Dao Tân ở nơi đây!

Mà hiện tại, nó lại đang ở trung tâm chiến hoả.

Bảy mươi hai nhà lưu khấu, tổng cộng mấy chục vạn người, đóng quân liên miên mười dặm, vây chặt thành Lư Châu.

Đại quân lưu khấu bày ra mười mấy khẩu đại pháo, nhắm vào thành Lư Châu bắn loạn xạ.

Quân dân trong thành run rẩy, kiên trì chống đỡ, chờ đợi viện quân triều đình đến.

Sấm Vương Cao Nghênh Tường, đang ngồi ngay ngắn trong doanh trại, nhìn đám pháo binh thỉnh thoảng lại bắn một phát vào tường thành.

Những pháo binh này không phải xuất thân từ lưu dân, mà là từ vệ sở binh phản chiến qua đây, nhưng pháo thuật của bọn họ

vẫn rất kém, mỗi lần bắn một phát, cần khoảng thời gian rất lâu để nạp đạn.

Nhưng cho dù như thế, Cao Nghênh Tường cũng cảm thấy rất vui rồi.

Đại quân lưu khấu trước kia yếu ớt biết bao, năm đó hắn đi theo đại ca Vương Gia Dận đánh huyện thành Hà Khúc tỉnh Sơn Tây, bị tổng binh Sơn Tây điều hai khẩu đại pháo ra đánh cho tan tác.

Mà hiện tại, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, hắn đã có mười mấy khẩu đại pháo, còn có doanh trại pháo binh của riêng mình.

Nhìn đại quân mấy chục vạn người của mình, có hoả súng binh, có pháo binh, còn có đủ loại kỳ quái binh khí công thành, Cao Nghênh Tường có chút tự mãn, dường như thiên hạ này đã là của hắn.

"Báo!"

Một tên tín sứ chạy tới: "Thiết kỵ Quan Ninh do Tào Văn Chiếu suất lĩnh, cách chúng ta ngày càng gần."

Sấm Vương nhíu mày, hắn không thích nghe thấy hai cái tên này.

Sấm Tướng đứng sau lưng hắn lên tiếng: "Bọn chúng đến từ con đường nào?"

Tín sứ đáp: "Bọn chúng đến từ phía tây, sắp đến núi Chu Công."

Sấm Tướng: "Núi Chu Công sao? Ta nhớ ngọn núi đó, ta đã phái hai vị huynh đệ ở lại trấn thủ."

Tín sứ: "Vâng, ngài đã để Mãnh Hổ, Độc Hổ hai vị đại ca trấn thủ núi Chu Công."

Sấm Tướng mỉm cười: "Vậy thì không thành vấn đề, Mãnh Hổ và Độc Hổ có hai khẩu đại pháo trong tay, trấn thủ trên núi Chu Công, trên cao đánh xuống, thiết kỵ Quan Ninh của Tào Văn Chiếu tuy mạnh, cũng chưa chắc đã công phá được núi Chu Công."

Trước kia lưu khấu vừa nghe thấy thiết kỵ Quan Ninh là sợ tè ra quần.

Năm đó Vương Gia Dận xưng vương ở Hà Khúc, chính là bị Tào Văn Chiếu suất lĩnh thiết kỵ Quan Ninh công phá thành trì.

Nhưng thời thế thay đổi, hiện tại lưu khấu nghe nói Quan Ninh thiết kỵ đến, đã không cần phải sợ hãi nữa.

Sấm Tướng: "Gia tăng công thành! Mãnh Hổ và Độc Hổ, sẽ chặn Tào Văn Chiếu lại."

...

Núi Chu Công.

Tào Văn Chiếu xuất phát sớm hơn Cao Kiệt và Bạch Diên một bước, cũng đến gần Lư Châu trước một bước, nhưng núi Chu Công chắn ngang phía trước, lại khiến hắn dừng bước.

Lưu khấu trên núi căn bản không có ý định che giấu bản thân, nghênh ngang dựng cờ hiệu trên đỉnh núi, hai chữ "Hổ" thật to.

Quân đội của Tào Văn Chiếu đến chân núi phía tây, đám lưu khấu này không trốn cũng không tránh, ngược lại phái mấy trăm tên mắng chửi trên đỉnh núi, cùng nhau chửi ầm lên xuống chân núi: "Tào Văn Chiếu! Lần trước trúng tên có cảm giác thế nào? Ngươi dưỡng thương xong rồi, lại muốn chết sao?"

Tào Văn Chiếu: "Rõ ràng là người của Sấm Tướng bắn tên ta, có liên quan gì đến các ngươi?"

Tào Biến Giao: "Thúc, trọng điểm là cái này sao? Bọn chúng đang nói móc đấy, muốn chọc giận chúng ta đấy."

Tào Văn Chiếu: "Hả? Là vậy sao? Ngay cả người bắn ta là ai chúng cũng không biết, vậy cũng có thể chọc giận người khác?"

Tào Biến Giao: "..."

Lưu khấu trên núi hét đến khản cả cổ, thế mà không chọc giận được Tào Văn Chiếu, không ngờ hắn ta vậy mà không nắm được trọng điểm.

"Chúng ta muốn đến Lư Châu, ngọn núi này nhất định phải công phá." Tào Văn Chiếu liếc nhìn bản đồ sau đó nói: "Nếu không để ý đến đám giặc cướp trên núi này, trực tiếp đi Lư Châu, vậy khi chúng ta giao chiến với lưu khấu ở Lư Châu, rất có thể bị đám giặc cướp trên núi này tập kích từ phía sau."

Tào Biến Giao gật đầu: "Thúc, thúc áp trận, ta đi công núi."

Tào Biến Giao cũng là một viên mãnh tướng, điểm binh mã của mình, chuẩn bị tấn công lên núi.

Lại thấy đám lưu khấu trên đỉnh núi cười lớn, sau đó đẩy ra hai khẩu đại pháo. Trên sườn núi lại có một lượng lớn hoả súng binh chui ra, cầm trong tay hoả súng, tam nhãn thần súng... đủ loại hoả khí, còn có một đám đông lưu khấu cầm theo nỏ liên châu mai phục...

Tào Biến Giao: "!"

"Đến đây, các ngươi đến đây." Lưu khấu cười lớn: "Trước kia là các ngươi dùng đại pháo bắn bọn ta, hiện tại đã khác, có bản lĩnh thì các ngươi đến đây."

Tào Văn Chiếu nhíu mày: "Đám lưu khấu này, càng ngày càng khó chơi..."

Chương 998: Không gánh nổi

"Ngọn núi này không thể tấn công một cách hấp tấp." Tào Văn Chiếu gọi cháu trai trở về, nhìn ngọn núi nhỏ trước mắt, trầm ngâm suy nghĩ.

Trên núi có hai khẩu pháo, còn có một lượng lớn hoả khí và nỏ, nếu như binh lực của mình nhiều gấp mấy lần địch nhân, cố gắng công sơn cũng không thành vấn đề. Nhưng trên thực tế lưu khấu trên núi nhiều gấp mấy lần thiết kỵ Quan Ninh.

Không có ưu thế về binh lực, còn bị người ta chiếm cứ địa hình, đánh nhau thật, cho dù thiết kỵ Quan Ninh lợi hại hơn nữa, cũng sẽ có tổn thất nặng nề.

Nói thật, hắn đã không gánh nổi tổn thất như vậy nữa!

Tào Biến Giao: "Chúng ta đánh úp ban đêm?"

Tào Văn Chiếu: "Bọn chúng nhất định sẽ có phòng bị, binh lực của bọn chúng nhiều gấp mấy lần chúng ta, nửa đêm phái một bộ phận người thay phiên nhau canh gác, chúng ta không tìm được cơ hội đâu."

Tào Biến Giao: "..."

Phiền phức rồi!

Hai thúc cháu bị chặn ở đây, không thể nhúc nhích.

Tối hôm đó, Tào Biến Giao lén lút đến chân núi, ngước nhìn sườn núi, lưu khấu trên núi quả nhiên đã phái ra một bộ phận người, cắm đầy đuốc ở sườn núi.

Đừng nói lén lút leo lên đỉnh núi, ngay cả sườn núi cũng chưa chắc đã leo lên được đã bị phát hiện.

Hai thúc cháu bó tay!

Sáng sớm ngày hôm sau, Tào Biến Giao với hai mắt thâm quầng, đứng trước doanh trại, uể oải nhìn núi Chu Công: "Thúc, chúng ta chỉ có thể đợi Lư Tượng Thăng đến, hắn có nhiều binh mã, hơn nữa trong tay còn có mấy khẩu đại pháo. Có thể dùng đại pháo đối chiến với trên đỉnh núi, sau đó dựa vào ưu thế binh lực đánh lên."

Tào Văn Chiếu gật đầu.

Đúng lúc này, một tên lính do thám chạy đến bẩm báo: "Tướng quân, Cao Kiệt đuổi theo kịp rồi."

Tào Văn Chiếu không để ý đến tin tức này: "Cao Kiệt đến cũng vô dụng, hắn cũng không có bản lĩnh công phá núi Chu Công."

Lính do thám: "Cao Kiệt mang đến không phải là bộ hạ của mình, mà là mang theo dân đoàn của Bạch Diên Bạch tiên sinh."

Tào Văn Chiếu: "Cái gì?"

Cái này thì có chút thái quá rồi.

Tào Văn Chiếu quay đầu nhìn lại, liền thấy một đội quân mấy nghìn người, đi đến bên ngoài doanh trại của mình.

Đi đầu là Cao Kiệt, chỉ dẫn theo một đội thân binh.

Mà đi theo phía sau, chính là dân đoàn của thôn Cao Gia.

Tào Văn Chiếu không xa lạ gì với đội dân đoàn này, lúc trước hắn bị thương nặng, suýt chút nữa bị Sấm Vương giết chết, chính là đội dân đoàn này đã cứu hai thúc cháu hắn ra ngoài.

Chiến lực của dân đoàn hắn cũng biết một chút.

Tào Văn Chiếu mừng rỡ, vội vàng nghênh đón.

"Bạch tiên sinh, ngươi cũng đến rồi."

Bạch Diên: "Nghe nói Tào tướng quân gặp phải phiền phức ở đây?"

Tào Văn Chiếu gật đầu, chỉ vào núi Chu Công trước mặt: "Tặc quân có hai khẩu đại pháo, đặt trên đỉnh núi... Còn có một lượng lớn hoả súng binh, nỏ binh trấn giữ, công sơn e là tổn thất quá lớn."

Bạch Diên cười nói: "Vậy giao nơi này cho bên ta."

Tào Văn Chiếu: "Dưới trướng ngươi toàn là hoả súng binh, công sơn cũng không thích hợp lắm, địch nhân trốn sau tảng đá, hoả súng của ngươi đánh không tới, bọn chúng ngược lại có thể trên cao đánh xuống, dùng hoả súng bắn loạn."

Cao Kiệt bỗng nhiên lên tiếng, cười hắc hắc: "Tào tướng quân, yên tâm, Bạch tiên sinh có pháo."

Tào Văn Chiếu: "?"

Một dấu chấm hỏi thật to hiện lên...

...

Giặc cướp trên núi nhìn xuống, từ xa đã nhìn thấy quan binh bắt đầu chuẩn bị tấn công, quân trận đang di chuyển, một lượng lớn binh lính tràn đến chân núi, bày trận.

Lính do thám của tặc quân vội vàng báo cho lão đại Mãnh Hổ và Độc Hổ biết.

Hai con hổ lập tức chạy đến ven sườn núi, nhìn xuống phía

dưới, sau đó vừa nhìn đã thấy Bạch Diên với bộ đồ trắng.

Không có cách nào, tạo hình trang bức của hắn, bộ râu quai nón quá mức nổi bật, muốn không nhìn thấy cũng khó.

Mãnh Hổ: "A, đây chẳng phải là tên kia mà chúng ta gặp ở Lạc Dương sao? Tên... Bạch... Bạch gì nhỉ?"

Độc Hổ: "Ca, hắn tên Bạch Diên."

Mãnh Hổ: "Đúng đúng đúng, chính là tên này, hại kế hoạch cướp ở Lạc Dương của chúng ta thất bại. Hừ, không ngờ hắn lại đến nữa, lần trước là hắn thủ Lạc Dương, nhưng lần này là chúng ta thủ núi Chu Công, hahaha, đúng là lúc báo thù rửa hận."

Mãnh Hổ phái năm mươi tên mắng chửi, cùng nhau hướng về phía dưới núi rống lên: "Bạch Diên! Bọn ta nhận ra ngươi, lần trước để ngươi chiếm địa lợi, nhưng lần này địa lợi ở bên bọn ta, nhất định cho ngươi có đến mà không có về."

Bạch Diên lấy ra một cái loa sắt, hướng lên núi hô: "Tuy rằng các ngươi ăn nói vô lễ, nhưng ta lại rất lịch sự, dù sao lễ nghi là thứ ta rất coi trọng."

Mãnh Hổ cười lớn: "Đánh nhau còn nói lễ nghi gì chứ?"

Bạch Diên: "Cái gọi là tiên lễ hậu binh, hiện tại ta cho các ngươi một cơ hội cuối cùng, hạ vũ khí xuống, xuống núi đầu hàng. Có thể coi như là có tình tiết tự thú, thời gian cải tạo lao động có thể giảm bớt bốn thành, bỏ lỡ cơ hội này, sẽ không còn nữa đâu."

Mãnh Hổ: "Hahaha, nói nhăng nói cuội cái gì?"

Bạch Diên lắc đầu: "Đã lễ bất thành, vậy chỉ có thể dùng binh."

Nói xong, Bạch Diên vung tay lên: "Thả khinh khí cầu trinh sát."

Vì vậy, đám lưu khấu trên núi, trơ mắt nhìn thấy dưới chân núi phía xa, một quả cầu khổng lồ được thổi phồng lên, quả cầu này càng ngày càng phồng, càng ngày càng phồng, sau đó từ từ bay lên không trung, còn mang theo một cái giỏ lớn, trong giỏ có một người ngồi.

Lưu khấu: "Hả? Thứ quỷ quái gì vậy?"

Khinh khí cầu bay lên, bay lên, rất nhanh, bay còn cao hơn cả nơi đám lưu khấu chiếm cứ. Lưu khấu cũng không chiếm cứ vị trí cao nhất của núi Chu Công, nơi bọn họ chiếm cứ chỉ là một ngọn núi nhỏ không đi sâu vào núi.

Khinh khí cầu bay lên, bay lên, bay đến vị trí còn cao hơn bọn họ rất nhiều, cứ như vậy từ trên cao nhìn bọn họ.

Lưu khấu: "..."

Người đàn ông trên khinh khí cầu lấy kính viễn vọng ra, nhìn ngắm núi Chu Công, nhìn trái, nhìn phải, nhìn trước, nhìn sau, sau khi nhìn xong liền hạ kính viễn vọng xuống, lấy giấy bút ra, vẽ hết lên giấy bố trí binh lực, vị trí phòng thủ, các nơi hiểm yếu trên sườn núi của lưu khấu.

Sau đó đặt tờ giấy vào ống tre, treo trên sợi dây nối với khinh khí cầu, ống tre liền men theo sợi dây, xoẹt một cái trượt xuống mặt đất.

Trên mặt đất, Bạch Diên nhận lấy ống tre, mở ra xem, khóe miệng nhếch lên một nụ cười: "Thú vị!"

Thúc cháu Tào Văn Chiếu và Cao Kiệt cùng nhau vây quanh: "Xem nào, để chúng tôi xem với."

Bạch Diên trải bản đồ ra cho mọi người xem: "Hai khẩu đại pháo của bọn chúng đặt ở đây... Trên sườn núi chỗ này, chỗ này, còn có chỗ này đều có rất nhiều hoả súng binh mai phục... Nỏ liên

châu ở đây..."

Cao Kiệt ghé sát vào xem bản đồ, không khỏi tấm tắc khen: "Lợi hại, thật lợi hại. Trước khi tác chiến, đã có thể biết rõ ràng bố trí của quân địch."

Tào Văn Chiếu ngược lại không kinh ngạc như Cao Kiệt, trước kia Bạch Diên cũng từng cho hắn mượn khinh khí cầu, hắn biết uy lực của thứ này. Cho nên chỉ chăm chú nhìn bản đồ, cẩn thận suy nghĩ xem nên đánh như thế nào.

Bên phía Bạch Diên liền hạ lệnh: "Đã nhìn rõ ràng bố trí trọng điểm của quân địch, đến lượt pháo binh doanh xuất động, bắn công sự phòng ngự rách nát của bọn chúng càng thêm rách nát đi."

Chương 999: Một chiêu chưa xuất

Chương 999: Một chiêu chưa xuất

Mãnh Hổ rất nhanh đã phát hiện, dưới chân núi có tám chiếc xe sắt kỳ quái chạy ra, xe này đến chân núi lại còn xoay mông một cái, tám khẩu đại pháo kéo theo phía sau mông bọn chúng liền biến thành chĩa thẳng về phía núi Chu Công.

Mãnh Hổ ngây người trong nháy mắt: "Xe quỷ gì thế kia? Nó rốt cuộc chạy bằng cách nào?"

Độc Hổ cũng lắc đầu: "Không biết."

Mãnh Hổ: "Đệ đệ, đệ thông minh nhất mà, chuyện ca ca không biết, đều là đệ dạy ca ca, lần này đệ lại không biết? Trời ạ."

Độc Hổ chỉ có thể dang tay: "Tuy rằng đệ không biết đó là thứ quái dị gì, nhưng chúng rõ ràng là bày quá xa, vị trí đó cách chúng ta quá xa, lại ở chân núi, địa thế quá thấp, pháo đạn của bọn chúng căn bản không thể bắn lên núi được."

Mãnh Hổ: "Ồ? Không bắn tới sao? Ta còn muốn hạ lệnh đại pháo bắn chúng đấy."

Độc Hổ: "Không bắn tới, đừng lãng phí đạn pháo."

Kỳ thật khi các pháo binh của lưu khấu nhìn thấy chân núi dựng pháo, liền đã ước chừng khoảng cách, bọn chúng bất luận là dùng mắt thường ước lượng, hay là dùng vật tham chiếu ước lượng, đều cảm thấy khoảng cách đó thật sự quá xa, từ trên cao còn bắn không tới, huống chi lấy thấp đánh cao.

Các lưu khấu giở giọng cười nhạo: “Khoảng cách này mà chơi hoả pháo? Quan binh cũng điên rồi.”

Thật ra, không chỉ bọn chúng cảm thấy không được, ngay cả ba người Tào Văn Chiếu, Tào Biến Giao và Cao Kiệt cũng cảm thấy khoảng cách này không được.

Rõ ràng là không thể bắn tới!

Sao thôn Cao Gia lại ở khoảng cách xa như vậy, làm ra vẻ chỉnh sửa nòng pháo?

Tất cả mọi người đều đang nghi ngờ, chỉ có pháo binh hưng phấn.

Pháo binh thôn Cao Gia, thật sự là trăm năm khó gặp một lần cơ hội phát huy, cho nên mỗi lần xuất chinh, pháo binh đều vui như Tết, là một việc đáng để ăn mừng.

“Huynh đệ! Chuẩn bị mở hàng!”

“Oa ha ha ha, lại đến lúc ta trổ tài.”

“Vì ngày hôm nay, ta đã luyện tập một năm.”

“Nòng pháo nâng cao mười độ, không, lại hạ xuống một độ.”

“Nạp đạn dược.”

“Chuẩn bị khai hoả.”

“Oanh!”

Một tiếng pháo vang, khẩu pháo đầu tiên nổ súng, viên đạn bay lên cao, bay về hướng trận địa pháo binh của lưu khấu trên đỉnh núi xa xôi.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đuổi theo viên đạn này,

nhưng tốc độ bay của viên đạn vẫn trong nháy mắt đã hất văng ánh mắt của tất cả mọi người... Biến thành một tàn ảnh trên bầu trời...

"Oanh!"

Viên đạn rơi xuống cách doanh địa pháo binh của giặc khoảng ba mươi mét, sau đó nổ tung.

Mảnh đạn bắn ra bốn phía, đánh lên trên cây cối, phát ra âm thanh xoẹt xoẹt, độp độp độp, đoàng đoàng đoàng.

Lưu khấu trên đỉnh núi, trong nháy mắt tất cả đều ngây người.

Pháo này tuy không trúng, nhưng người ta xác thực bay tới đỉnh núi.

"Pháo quỷ gì thế, sao lại bắn xa hơn pháo của chúng ta nhiều như vậy?"

"Pháo đạn của bọn chúng còn có thể nổ hai lần."

"Mẹ kiếp, không thể nào!"

Tầm bắn của pháo nòng xoắn đương nhiên cao hơn pháo nòng trơn, đáng tiếc bọn chúng không hiểu.

Pháo binh tặc quân trên đỉnh núi có chút bối rối, bởi vì bọn chúng biết, tuy rằng pháo của địch lệch phát đầu tiên, nhưng phát thứ hai, phát thứ ba, phát thứ tư thì sao?

Chỉ cần không ngừng điều chỉnh nòng pháo, nhất định sẽ có một phát bắn trúng mình.

Lúc này, pháo binh thôn Cao Gia đã bắt đầu điều chỉnh: "Nòng pháo xoay trái nửa độ, nâng lên nửa độ... chuẩn bị... khai hoả..."

"Oanh! Oanh! Oanh!"

Bảy khẩu pháo còn lại cũng theo đó khai hoả.

Đạn pháo bay thẳng vào đỉnh núi.

Pháo binh của giặc gần như không cần nghĩ ngợi, lập tức nằm rạp xuống đất.

Chỉ nghe thấy trên đỉnh núi ầm ầm ầm lại là một vòng nổ tung, lựu đạn nổ tung, tặc binh trên đỉnh núi gặp xui xẻo, trong nháy mắt đã ngã xuống một mảng.

“Đáng tiếc, còn kém một chút, không trúng ngay trận địa pháo binh của đối phương.”

“Điều chỉnh, tiếp tục điều chỉnh.”

“Nòng pháo lại dịch sang trái nửa độ... Nâng cao nửa độ...”

Pháo binh thôn Cao Gia, hưng phấn giống như một đứa trẻ khó khăn lắm mới được mẹ cho phép, ngồi xuống trong tiệm net chơi game.

Trong nháy mắt đem khao khát đè nén một năm, đều rót vào đạn pháo.

Sĩ khí +32%

Tốc độ nạp đạn +32%

Độ chính xác +32%

“Khai pháo!”

“Oanh oanh oanh!”

Đại pháo lại một lần nữa khai hoả.

Lần này, doanh trại pháo binh của giặc không có may mắn như

vậy, một viên đạn, vừa vặn rơi vào vị trí giữa hai khẩu đại pháo của giặc, oanh, một tiếng nổ lớn, doanh trại pháo binh của giặc dâng lên một đám khói đen.

"Trúng rồi!"

Pháo binh hoan hô: "Nhổ được doanh trại pháo binh của địch."

Bạch Diên lập tức không chút do dự vung tay lên: "Tiến lên."

Thôn dân binh thôn Cao Gia, lập tức bắt đầu tiến về phía trước.

Đại pháo của giặc đã không còn, như vậy chỉ còn hai loại thủ đoạn công kích là hoả súng và liên nỏ, mà vị trí hoả súng binh và nỏ binh của giặc đều bị khinh khí cầu trinh sát xong, vẽ ra giấy rồi.

Thôn dân binh thôn Cao Gia từ ngày sinh ra, chính là chơi công kích gián tiếp lớn lên, đối với tầm bắn của hoả súng và cung tên có thể nói là rõ như lòng bàn tay.

Bọn họ tiến lên phía trước, đến vị trí hoả súng và cung tên bắn không tới, dừng lại.

Sau đó...

Có người hô to: "Doanh trưởng doanh hai, đem súng lựu đạn nhỏ của chúng ta ra."

Một đám pháo binh khiêng theo pháo nhỏ bằng cánh tay, bịch một tiếng quỳ một gối xuống đất, dựng pháo nhỏ mang trên lưng lên mặt đất.

"Sườn núi phía trước bên phải, chính là phía sau cây cổ thụ kia, có một tiểu đội hoả súng của địch ẩn nấp."

"Phía trước bên trái sau tảng đá lớn, có nỏ thủ của địch."

“Điều chỉnh góc độ...”

Một pháo binh họ Lý còn giơ ngón cái lên, đem ngón tay làm dụng cụ đo lường, nhắm tảng đá trên núi đo một chút, sau đó tự tin đem một quả lựu đạn nhỏ nhét vào nòng pháo.

“Khai hoả!”

“Oanh oanh oanh!”

Nòng pháo phun ra mấy viên đạn pháo nhỏ đáng yêu.

Sau đó, những vị trí phòng thủ bị bọn họ nhìn chằm chằm kia, liền nổ tung ra bông hoa rực rỡ.

Giặc kêu thảm thiết từ nơi ẩn thân bay ra, lăn lộn đầy sườn núi.

Hai huynh đệ Mãnh Hổ và Độc Hổ ngây ngẩn cả người, bọn chúng kinh ngạc phát hiện, quân mình đến bây giờ còn chưa được ra tay, bất luận là đại pháo, hoả súng hay là liên nỏ của mình, đều chưa xuất một chiêu nào.

Bạch Diên chắp tay nói với Tào Văn Chiếu bên cạnh: “Tào tướng quân, vị trí phòng ngự quan trọng của địch đã bị quân ta đánh tan, nhưng quân ta không am hiểu cận chiến, chạy lên núi đánh giáp lá cà với đối phương không phải sở trường của quân ta, tiếp theo liền xem ngươi rồi.”

Tào Văn Chiếu cười to: “Ha ha ha ha, tiếp theo, giao cho thiết kỵ Quan Ninh.”

Hắn quay đầu nhìn về phía Tào Biến Giao.

Tào Biến Giao không nói hai lời rút trường thương ra, xung phong đi đầu, quát lớn một tiếng rồi xông lên sườn núi, hơn hai ngàn thiết kỵ Quan Ninh theo sát phía sau...

Công sự phòng ngự của tặc quân trên núi bị nổ, bộ đội hoả súng và nỏ thủ đều không thể phát huy bình thường, chỉ có thể bắn xuống một ít mũi tên thưa thớt, thiết kỵ Quan Ninh giơ mộc thuẫn, nhẹ nhàng chống đỡ những mũi tên thưa thớt này rồi xông lên sườn núi.

Tiếp theo chính là một trận cận chiến thảm thiết...

Chỉ chơi cận chiến, thiết kỵ Quan Ninh có thể đánh tặc quân gấp mười lần quân mình!

Không cần bao lâu, tặc quân liền bị đánh cho chạy trối chết đầy sườn núi, không còn sức giữ núi.

Chương 1000: Trận chiến Lư Châu

Hai huynh đệ Mãnh Hổ và Độc Hổ rất nhanh liền không chịu nổi, suất lĩnh tàn quân, chật vật chạy xuống từ phía bên kia sườn núi, chạy về hướng đại quân ở Lư Châu.

Tào Biến Giao thắng trận trở về, nhìn về phía dân đoàn thôn Cao Gia, trong lòng cũng không khỏi có chút bội phục.

Đội dân đoàn này thật con mẹ nó lợi hại, đây nào phải dân đoàn, so với Thần Cơ Doanh còn Thần Cơ Doanh hơn.

Hắn chỉ nghĩ trong lòng, Cao Kiệt lại trực tiếp nói ra: "Bạch tiên sinh, đội dân đoàn này của ngươi quá mạnh. Moá nó, đánh một ngọn núi trọng binh trấn giữ, còn dựng pháo, lại nhẹ nhàng như vậy."

Bạch Diên cười hắc hắc: "Thường thôi, thứ ba thế giới."

Tào Văn Chiếu: "Ơ? Câu này, hình như không lâu trước đây ta mới nghe người ta nói qua."

Bạch Diên: "Là Thiên Tôn nói sao? Ha ha, tại hạ học được từ chỗ Thiên Tôn đấy, không biết vì sao, câu này nói ra đặc biệt khí phách."

Mọi người: "..."

Tuy rằng trong miệng không dám nói, nhưng mấy người trong lòng đều đang nghĩ: Thiên Tôn làm hư bầu không khí xã hội rồi!

Cao Kiệt: "Bạch tiên sinh, là bởi vì ngươi được Thiên Tôn ưu

ái, hắn mới an bài cho ngươi một đội dân đoàn lợi hại như vậy sao?"

Bạch Diên có chút đắc ý: "Đúng vậy, tại hạ tinh thông quân tử lục nghệ, không thể nghi ngờ là một quân tử, Thiên Tôn thấy tại hạ có phong thái quân tử, bởi vậy phá lệ để mắt."

Mọi người: "..."

Không biết vì sao muốn đánh hắn!

Tào Biến Giao: "Đừng nói nhảm nữa, chúng ta mau chóng tiếp tục tiến quân. Lư Châu còn đang chờ chúng ta cứu viện. Các ngươi rốt cuộc có nắm được trọng điểm hay không?"--

Thành Lư Châu...

Pháo của Sấm quân, đập tường thành ra một lỗ hổng lớn.

Khói bụi mù mịt, gạch đá rơi xuống, tặc quân lớn tiếng hoan hô: "Tường thành vỡ rồi, tường thành vỡ rồi!"

Sấm Tướng lớn tiếng gọi: "Chuẩn bị từ chỗ vỡ tấn công vào thành!"

Sấm Vương Cao Nghênh Tường không tham dự chỉ huy, trên thực tế năng lực chỉ huy của hắn cũng không mạnh, trong quyết sách trọng đại, hắn càng ngày càng ít lên tiếng.

Sấm Tướng bắt đầu trở nên càng ngày càng quan trọng, mọi người cũng càng ngày càng thừa nhận năng lực chỉ huy của Sấm Tướng.

Bây giờ vừa khai chiến, Sấm Tướng liền tự động đứng ở tuyến đầu chỉ huy, Sấm Vương thì trở nên giống như linh vật ngồi ở phía sau đốc chiến.

Nhưng dù vậy, Cao Nghênh Tường cũng không phát hiện có gì

không đúng, hắn vẫn cảm thấy mình rất lợi hại, thiên hạ này sắp thuộc về mình rồi.

Đợi hắn làm hoàng đế, liền vinh quy bái tổ, phong hầu bái tướng cho bà con thôn Cao Gia...

Đang suy nghĩ vui vẻ, đột nhiên nghe phía tây vang lên tiếng người gào thét thành trận, tiếp theo liền nhìn thấy Mãnh Hổ, Độc Hổ suất lĩnh tàn quân đang chật vật chạy tới, vừa chạy vừa kêu to: "Tào Văn Chiếu tới rồi, còn có một đội hoả khí kỳ quái tới, lợi hại vô cùng."

Hắn vừa hô lên, mọi người đều kinh hãi.

Tào Văn Chiếu chính là bạn cũ của bọn chúng!

Vừa nghe thấy cái tên Tào Văn Chiếu, không ít người thù mới hận cũ, máu nóng lên.

Chỉ có một mình Sấm Tướng không bị ba chữ Tào Văn Chiếu hấp dẫn, hắn để ý chính là "đội hoả khí kỳ quái", vội vàng chạy tới, túm lấy cánh tay của Mãnh Hổ: "Vừa rồi ngươi nói gì? Đội hoả khí kỳ quái nào?"

Mãnh Hổ: "Đúng vậy, rất lợi hại, cách rất xa đã khai chiến, bắn vừa nhanh vừa chuẩn... Ta còn chưa kịp ra tay, đã bị đánh bại, người cầm đầu hình như họ Bạch gì đó?"

Độc Hổ: "Bạch Diên."

Mãnh Hổ: "Đúng đúng đúng, chính là Bạch Diên ở Lạc Dương."

Sấm Tướng giật mình, thầm kêu: Không ổn! Đội hoả khí này lại tới nữa. Đội ngũ này không thể địch nổi a, chỉ có thể dùng kế mới có thể đối phó, nhưng trong thời gian ngắn ngủi này không kịp dùng kế, chẳng lẽ, bây giờ nên rút lui?

Hắn đang do dự có nên rút lui hay không, liền nghe thấy Mãnh Hổ nói thêm một câu: "Đội ngũ hoả khí kỳ quái kia, bây giờ đi theo... Cao... Cao gì đó?"

Độc Hổ: "Cao Kiệt!"

Mãnh Hổ: "Đúng đúng đúng, Cao Kiệt suất lĩnh bọn chúng tới."

Sấm Tướng vừa nghe thấy hai chữ Cao Kiệt, hai mắt trong nháy mắt đỏ lên.

Thù giết cha, mối hận cướp vợ!

Không thể nhịn.

Sấm Tướng vừa rồi còn đang cân nhắc tạm thời tránh đi, nghiên cứu một chút kế sách rồi tính, bây giờ lại bị lửa giận làm hỏng cả não, bèn gầm lên: "Đừng quản Lư Châu nữa, toàn quân quay đầu lại, chuẩn bị nghênh chiến Cao Kiệt. Ai giết Cao Kiệt, ta thưởng hắn trăm cân hoàng kim."

Mức thưởng này ai mà không choáng, đừng nói người nghèo cổ đại, người hiện đại có người ra mức thưởng này cho thái giám, thái giám tại chỗ tự thiến, từ quan đi lính.

Toàn bộ Sấm quân hoan hô, đại quân vốn đang vây quanh Lư Châu, trong nháy mắt quay đầu lại, đối mặt với phía tây.

Thậm chí Sấm Tướng có chút không kịp ở tại chỗ chờ Cao Kiệt tới, mà là chủ động suất lĩnh đội lão Bát, muốn hướng phương hướng Cao Kiệt tới nghênh đón.

Mỗi một phút chờ đợi, đều như giày vò.

May mắn là tốc độ hành quân của thôn Cao Gia cũng không chậm, không để cho Sấm Tướng đợi quá lâu.

Liên quân dân đoàn thôn Cao Gia và thiết kỵ Quan Ninh rất

nhanh đã xuất hiện trên bình nguyên phía tây.

Hai bên còn cách nhau một hai dặm, chỉ là vừa mới nhìn thấy, Sấm Tướng liền đã nóng lòng muốn thử: “Ai đi lấy đầu Cao Kiệt tới đây?”

Mãn Thiên Tinh: “Ta đi đánh một trận trước.”

Ngõa Quán Tử: “Ta cũng đi.”

Hai người kêu gào xông tới dân đoàn và thiết kỵ Quan Ninh.

Xông bừa như vậy, trước mặt dân đoàn thôn Cao Gia thì không khác gì bia sống.

Chỉ nghe thấy tiếng súng dày đặc vang lên, quân đội của Mãn Thiên Tinh và Ngõa Quán Tử trong nháy mắt liền sụp đổ, chạy trốn về hai bên chiến trường...

“Đại pháo, đem đại pháo của chúng ta tới đây.” Sấm Tướng gầm lên.

Sấm quân lúc này đã có hơn mười khẩu đại pháo, vừa rồi mới đánh sập tường thành Lư Châu, bây giờ vội vàng điều chỉnh nòng pháo, chuẩn bị dùng để đối oanh với dân đoàn thôn Cao Gia.

Nhưng đại pháo cũng không phải nói quay đầu là quay đầu, người kéo ngựa kéo, liều mạng điều chỉnh vị trí, hồi lâu cũng không thể chuẩn bị xong.

Ngay lúc này, phía bắc đột nhiên vang lên tiếng trống trận, Hạ Nhân Long suất lĩnh Tần quân giết ra.

Hạ Nhân Long Hạ điên, đánh trận từ trước đến nay đều không chỉ huy, tự mình một người đơn thương độc mã xông lên trước nhất, để cho quân đội của hắn đuổi theo phía sau.

Hắn đánh lỗ mãng như vậy mà vẫn luôn không chết thật sự là

kỳ tích.

Lần này xông ra, dọa đám lưu khấu giật nảy mình, Sấm Tướng nhíu mày: “Ai đi ngăn Hạ điên?”

Hỏi ra câu này, lại không có ai bằng lòng đi.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, đầu người của Cao Kiệt trị giá trăm cân hoàng kim, của Hạ Nhân Long trị giá bao nhiêu? Một khi chủ động nhận việc ngăn cản Hạ Nhân Long, như vậy trăm cân hoàng kim liền không còn duyên phận với mình.

Chỉ có kẻ ngốc mới chủ động đi ngăn cản Hạ Nhân Long!

Một đám ngu xuẩn nhìn nhau, đều đang chờ người khác tiếp chiêu, ai cũng không chịu ra tay.

Cục diện chiến trường chính là thay đổi trong nháy mắt, cứ chần chừ như vậy, Hạ Nhân Long liền sướng muốn chết, đơn thương độc mã, xông vào vòng ngoài của Sấm quân, chém giết lung tung một hồi, đánh cho vòng ngoài phía bắc của Sấm quân kêu cha gọi mẹ.

Hồi lâu, rốt cục có người nhìn không được.

Tào Tháo (La Nhữ Tài) đứng ra, thở dài: “Để ta! Ài.”

Tào Tháo suất quân hướng bắc ngăn cản, dưới trướng hắn binh hùng tướng mạnh, cũng là một tặc tù có thực lực, lần này đi, ngược lại ngăn cản được Hạ Nhân Long. Phía bắc đánh nhau, nhất thời khó phân thắng bại.

Chương 1001: Máy hơi nước trục trặc

Chủ lực tặc quân có thể dồn toàn lực vào đội dân đoàn thôn Cao Gia.

Nhưng mà, đại pháo còn chưa kịp vào vị trí, phía nam lại vang lên tiếng trống trận.

Sử Khả Pháp đến rồi, dưới trướng hắn chỉ có 500 dân đoàn và một đám quân ô hợp vô dụng, nhưng năm trăm khẩu hoả súng của đội dân đoàn đều là hoả súng kiểu mới, tốc độ bắn rất nhanh, mười hơi thở có thể bắn bốn lượt, tốc độ mà ngay cả Chu Do Kiểm nghe xong cũng không dám tin.

Tặc binh đóng ở vòng ngoài phía nam, lập tức bị đánh cho chạy tán loạn.

Sấm Tướng hơi sững sờ, bất đắc dĩ lớn tiếng nói: "Ai đi ngăn Sử Khả Pháp lại?"

Vừa rồi ngay cả ngăn cản Hạ Nhân Long cũng không ai nguyện ý, bây giờ đi đâu tìm người nguyện ý ngăn cản Sử Khả Pháp?

Sấm Tướng nhìn trái nhìn phải, không một ai nguyện ý ra tay.

Kết quả Sử Khả Pháp chỉ dựa vào năm trăm người, ở bên cạnh đại quân mấy chục vạn người qua lại ngang dọc, như vào chỗ không người.

Cảnh tượng này khiến Sấm Tướng tức giận không nhẹ, trong lòng không khỏi mắng thầm: đám ô hợp, một đám ô hợp.

Đúng lúc này, có người cười ha hả: "Ha ha ha, đám ô hợp, một đám ô hợp."

Người này trực tiếp nói ra lời trong lòng Sấm Tướng, cũng không sợ đắc tội người khác.

Mọi người quay đầu nhìn lại, là Tây doanh Bát Đại Vương (Trương Hiến Trung).

Vì Nam doanh Bát Đại Vương đã tử trận, hiện tại trong đám lưu khấu chỉ còn lại một Tây doanh Bát Đại Vương, cho nên mọi người hiện tại đều gọi hắn là Bát Đại Vương, bỏ đi hai chữ Tây doanh phía trước, miễn cho mọi người nói bọn họ làm trò.

Một tên tặc tù tức giận nói: "Bát Đại Vương, nói chuyện cẩn thận một chút, ngươi nói ai là đám ô hợp?"

Bát Đại Vương trợn trắng mắt: "Nói ngươi, nói ta, nói tất cả mọi người ở đây, ha ha ha, một đám ô hợp."

Hắn vỗ tay cười to nói: "Một đám ô hợp đều muốn kiếm một trăm cân hoàng kim kia, lại ngay cả thắng bại cũng không để ý, được được được, các ngươi đi kiếm số vàng đó, để lão tử đi ngăn Sử Khả Pháp."

Nói xong, Bát Đại Vương quay sang vẫy tay với Tảo Địa Vương, Thái Bình Vương dưới trướng: "Chúng ta đi."

Ba người Bát Đại Vương, Tảo Địa Vương, Thái Bình Vương thoát ly khỏi doanh trại chính, nghênh ngang đi về phía nam. Hai người Tảo Địa Vương và Thái Bình Vương này chính là những kẻ trước đây không lâu cấu kết với thủy tặc Hoàng Mai, tấn công phủ An Khánh, bọn họ và Sử Khả Pháp cũng là có thù mới hận cũ cần phải tính toán.

Ba người liên quân, quân thế to lớn, mấy vạn người cùng nhau ép về phía nam.

500 hỏa súng binh trong tay Sử Khả Pháp không thể nào chống đỡ được nhiều người như vậy, chỉ có thể tạm thời rút lui về phía nam, dây dưa với đại quân của ba người.

Sấm Tướng thấy phía nam rốt cục cũng được giải quyết, thở phào nhẹ nhõm, tốt, hiện tại có thể toàn lực đối phó với Cao Kiệt...

Mệnh lệnh tiếp theo còn chưa kịp hạ xuống.

Đột nhiên nghe thấy phía tây nam vang lên tiếng trống trận, tổng đốc Lư Tượng Thăng đến rồi!

Lư Tượng Thăng suất lĩnh Thiên Hùng quân, tổng binh Tổ Khoan, du kích La Đại, Hà Nam viện tiễu tổng binh Tả Lương Ngọc, binh lực thật là không ít.

Sấm Tướng vừa thấy hắn cũng đến, liền biết tình hình không ổn.

Bên mình những người nguyện ý phân binh tác chiến đã không còn, thật sự chỉ còn lại một đám ô hợp, lấy đầu ra mà cản Lư Tượng Thăng?

Mới vừa rồi bị Cao Kiệt châm ngòi lửa giận cướp vợ, rốt cục cũng bắt đầu chậm rãi bình tĩnh lại.

Chỉ nghe thấy phía tây nam tiếng chém giết rung trời, Thiên Hùng quân của Lư Tượng Thăng đã như một lưỡi dao sắc bén chém vào trong đại quân lưu khấu, đi đến đâu, quân giặc đều chạy trối chết, không dám chống cự.

Sấm Tướng thở dài một tiếng: "Hôm nay lại không lấy được đầu Cao Kiệt rồi, haiz, rút thôi."

Đám lưu khấu nhận được lệnh, bắt đầu rút lui.

Bọn họ lại bắt đầu phát huy "ưu điểm" "tổ chức không nghiêm

mật" của lưu khấu, bảy mươi hai nhà lưu khấu, chạy tán loạn về bảy mươi hai hướng, thần tiên đến cũng khó có thể vây bắt toàn bộ bọn họ.

Sấm Vương và Sấm Tướng dẫn theo người chạy vào vùng núi Đại Biệt, đám người Cách Lý Nhãn trốn vào khu vực Anh Sơn, Bát Đại Vương trốn vào khu vực Hoắc Sơn...

Mấy chục vạn tặc quân vốn kiêu ngạo vô cùng, trong nháy mắt lại biến mất không còn tăm hơi, chỉ là lại tăng thêm cho doanh Cải Tạo của thôn Cao Gia mấy vạn phạm nhân lao động cải tạo mà thôi --

Tây An, nhà xưởng xe hơi Trường An.

Một chiếc xe bọc thép hạng nhẹ bẩn thỉu được đưa vào phân xưởng.

Một đám đông công nhân vây quanh, kìm, cờ lê các loại dụng cụ cùng lúc ra tay, không mất bao lâu, đã tháo nó thành một đống linh kiện vụn.

Tiếp đó, các kỹ sư lấy ra linh hồn "máy hơi nước" của nó.

Với tốc độ nhanh nhất, đưa nó đến "phân xưởng lắp ráp máy hơi nước", đặt trước mặt chủ nhiệm phân xưởng Bân Thắng.

"Chủ nhiệm Bân." Chiến sĩ Thiết Giáp doanh đi cùng xe, giơ tay chào theo quân lễ, nói với Bân Thắng: "Chiếc xe bọc thép này đã tham gia vào chiến dịch tiễu phỉ lần này, lập được công lớn ở gần thành Lư Châu, nhưng vào thời khắc quyết chiến cuối cùng, máy hơi nước xảy ra trục trặc nghiêm trọng, nằm im tại chỗ. Chúng tôi đã phải vất vả lắm mới vận chuyển được nó về đây, hy vọng phân xưởng lắp ráp máy hơi nước có thể tìm ra vấn đề và giải quyết nó, sau này trên chiến trường cố gắng đừng để xảy ra tình huống tương tự nữa."

Bân Thắng gật đầu, đáp lễ: "Tôi thay mặt toàn thể công nhân phân xưởng lắp ráp máy hơi nước, xin lỗi Thiết Giáp doanh, chúng tôi sẽ nhanh chóng tìm ra vấn đề của nó, giải quyết nó, và đảm bảo sau này cố gắng ngăn chặn những sự cố tương tự."

Chiến sĩ kia sững sờ, không ngờ vị chủ nhiệm này lại có trách nhiệm như vậy, thế mà lại còn nghiêm mặt xin lỗi mình...

Không đổ lỗi sao?

Hắn đâu biết rằng, Bân Thắng cũng xuất thân từ quân đội, đương nhiên cái mông ngồi về phía binh lính, xảy ra chuyện như vậy, Bân Thắng đương nhiên cảm thấy vấn đề là do nhà xưởng, làm sao có thể đổ lỗi được?

Chiến sĩ Thiết Giáp doanh mê man bỏ đi.

Hắn vừa đi, sắc mặt Bân Thắng liền tối sầm lại, thầm nghĩ: Chết tiệt! Máy hơi nước này thế mà lại có lỗi vặt, nếu ta mang kỹ thuật có lỗi vặt về Kim Quốc, xảy ra lỗi nào, hoàng thượng còn không lột da ta sao? Không được không được, nhất định phải giải quyết ổn thỏa rồi mới mang kỹ thuật về nhà.

Lập tức triệu tập hội nghị kiểm điểm, triệu tập toàn thể công nhân phân xưởng lắp ráp máy hơi nước.

Bân Thắng mặt mày sa sầm, đứng trên bục gào lên: "Mọi người có biết không? Máy hơi nước này, là do phân xưởng chúng ta lắp ráp. Thế nhưng, nó lại nằm im trên chiến trường."

Giọng hắn cao thêm tám độ, gầm lên: "Nó nằm im đấy!"

"Mọi người có biết, nó nằm im đối với chiến sĩ tiền tuyến nguy hiểm đến mức nào không? Nếu nó nằm im trong lúc xung phong, chiến sĩ bên trong sẽ trở thành cá nằm trên thớt của quân địch."

"Nếu nó nằm im trên đường hành quân xa, chỉ có thể bị bỏ lại,

bị quân địch nhặt được, sẽ làm lộ bí mật quân sự của chúng ta."

"Nếu nó nằm im trong lúc vận chuyển, quân bạn ở tiền tuyến sẽ bị đói."

Tiếng gầm rú của Bân Thắng ngay cả phân xưởng bên cạnh cũng nghe thấy rõ ràng: "Tôi không muốn truy cứu xem đây là trách nhiệm của ai, đây là trách nhiệm chung của toàn thể phân xưởng chúng ta, của mỗi một công nhân, bao gồm cả tôi - chủ nhiệm phân xưởng."

"Tôi yêu cầu mọi người lập tức tháo rời máy hơi nước này ra, tìm ra vấn đề, sau đó, những chiếc máy hơi nước tiếp theo được sản xuất, không, một vạn chiếc, một trăm vạn chiếc, một tỷ tỷ chiếc, đều không cho phép xuất hiện vấn đề tương tự."

Bân Thắng gầm lên: "Lập tức, đi làm ngay! Đây là nhiệm vụ quan trọng nhất của phân xưởng chúng ta hiện tại."

Công nhân bị bài diễn văn của hắn khiến cho hổ thẹn không thôi.

Một đám người ồn ào, đầy tự trách vây quanh máy hơi nước.

"Tôi tìm ra vấn đề rồi, tôi tìm ra rồi! Linh kiện này, có một chút xíu sai số."

Bân Thắng mừng rỡ: "Tìm được là tốt rồi, lập tức giải quyết."

Chương 1002: Chiến sĩ thi đua

Năm Sùng Trinh thứ chín, trung tuần tháng hai.

Nhà xưởng xe hơi Trường An, trên quảng trường lớn, hơn vạn công nhân đang đứng thành hàng ngũ chỉnh tề, tham gia đại hội khen thưởng.

Cao Nhất Nhất - một trong 42 người tí hon nguyên sinh của thôn Cao Gia, xưởng trưởng nhà xưởng xe hơi Trường An, đang trao một lá cờ thưởng cho Bân Thắng.

Mà phía sau Bân Thắng còn có một nhóm tổ trưởng, nhân viên kiểm tra chất lượng, đại diện công nhân... của phân xưởng lắp ráp máy hơi nước, một đám đông, trên ngực mỗi người đều đeo một bông hoa đỏ.

"Đùng" một tiếng pháo lễ vang lên hai bên khán đài, những mảnh giấy vụn đủ màu sắc bay lả tả xuống, bao phủ Bân Thắng và thuộc hạ của hắn từ đầu đến chân.

Cao Nhất Nhất dùng giọng kích động nói: "Phân xưởng lắp ráp máy hơi nước, sau một phen khổ công phấn đấu, nỗ lực phấn đấu, nghiêm túc nghiên cứu, đã khiến cho độ chính xác chế tạo máy hơi nước của chúng ta lên một tầm cao mới, qua kiểm tra của tổ chức, tỷ lệ lỗi của máy hơi nước mới, đã giảm xuống năm phần trăm! Cả năm phần trăm!"

Dưới đài vang lên một tràng hoan hô: "Phân xưởng máy hơi nước giỏi lắm."

Cao Nhất Nhất: "Tôi tuyên bố, phân xưởng lắp ráp máy hơi nước, vinh dự nhận danh hiệu 'Phân xưởng tiên tiến', toàn thể

nhân viên phân xưởng, tiền lương đều tăng thêm một thành."

Các đại diện công nhân trên khán đài đều đỏ bừng mặt, công nhân các phân xưởng dưới khán đài lại hoan hô vang dội, ném mũ bảo hộ của mình lên cao.

Trong nháy mắt, hàng trăm chiếc mũ màu vàng bay lên cao.

Cao Nhất Nhất lớn tiếng nói: "Vừa rồi là vinh dự tập thể, tiếp theo, xin mời phó xưởng trưởng Tề Thành, trao tặng vinh dự cá nhân cho chủ nhiệm phân xưởng Bân Thắng."

Phó xưởng trưởng Tề Thành vẫy tay bước lên khán đài, trao một tấm bằng khen cho Bân Thắng: "Chúc mừng ngươi, vinh dự nhận danh hiệu 'chiến sĩ thi đua'."

Bân Thắng mặt mày ngơ ngác nhận lấy bằng khen, nhịn không được liền hỏi: "Chiến sĩ thi đua thì có ích lợi gì vậy?"

Mọi người đều cười, Tề Thành nói: "Trở thành chiến sĩ thi đua, mỗi tháng ngươi đều có thể nhận được một khoản trợ cấp lao động đặc biệt, đồng thời được hưởng trợ cấp y tế cao hơn. Đúng rồi, đơn vị đang xây dựng nhà ở bên cạnh nhà xưởng, đến lúc phân nhà, sẽ đưa chiến sĩ thi đua vào diện xem xét, để ngươi ưu tiên lựa chọn..."

Bân Thắng vừa nghe, nhà ở? Có nhầm lẫn gì không, ta là gian tế thì cần nhà ở để làm gì? Có ký túc xá ở là được rồi, nhà ở chẳng có ý nghĩa gì, chờ ta về Kim Quốc, nhà ở cũng không mang theo được.

Nghĩ đến đây, Bân Thắng liền mở miệng nói: "Nhà ở gì đó thì không cần đâu, nhường nó cho đồng nghiệp cần hơn đi, tôi ở ký túc xá, còn có thể gần phân xưởng hơn, đi làm cũng tiện hơn."

Hắn vừa nói ra câu này, lọt vào tai mọi người, quả thực chấn động.

Toàn thể công nhân trong nháy mắt yên tĩnh lại, lặng ngắt như tờ, trên mặt đều lộ vẻ "sùng bái".

Thật là quá vô tư!

Chỉ một câu nói nhường quyền phân nhà ở, nghe thì nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng thực tế lại rất có khí phách. Đây là biểu hiện vô tư đến nhường nào, mọi người dưới khán đài tự hỏi lòng mình, bản thân căn bản làm không được a, làm không được a.

Sự yên lặng kỳ lạ kéo dài mười mấy giây, sau đó dưới đài bùng nổ tiếng hoan hô còn lớn hơn: "Bân Thắng! Bân Thắng! Bân Thắng!"

"Bân Thắng! Chẳng lẽ ngươi không chuẩn bị phòng cưới với Yến Tử sao?"

"Trời ạ! Yến Tử sẽ tức chết mất."

Giữa tiếng cười vang của mọi người, Yến Tử đột nhiên xông lên khán đài, giật lấy cái loa sắt từ tay Tề Thành, hét lớn về phía dưới đài: "Im miệng, mọi người đang nói bậy bạ gì vậy? Tôi không thèm tức giận...chính tôi cũng có một suất phân nhà! Phòng cưới có thể dùng nhà của tôi, tôi ủng hộ Bân Thắng ca ca."

Mọi người: "Ha ha ha ha ha!"

Bân Thắng: "Hả?"

Hắn ngây người một lúc ngắn ngủi, đột nhiên mừng như điên: "Yến Tử, vậy muội...muội đồng ý gả cho ta sao?"

Yến Tử tức giận: "Ngu ngốc!"

Nói xong nhảy cái vèo xuống đài, chen vào dòng người.

Tiếng hoan hô vang lên không ngớt, Bân Thắng nhìn theo hướng Yến Tử biến mất, đột nhiên cảm thấy cả người như cứng

đờ, hỏng rồi, mình là gian tế mà, chờ khi mình đánh cắp được tất cả kỹ thuật, muốn mang theo những tư liệu này trở về Kim Quốc, Yến Tử có đồng ý đi theo mình không?

Chắc chắn là không đồng ý rồi.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Trong nháy mắt Bân Thắng liền luống cuống, cả người trở nên hoảng hốt, tiếng hoan hô xung quanh cũng không nghe thấy nữa, chìm vào trong sự rối rắm.

Hắn lảo đảo bước xuống khán đài, len lỏi trong đám người, những người xung quanh đều đang chúc phúc cho hắn, nói lời hay ý đẹp với hắn, nhưng hắn lại không nghe thấy, như một cái xác không hồn đi xuyên qua đám người, trở về căn phòng ký túc xá của mình, "bịch" một tiếng nằm vật xuống giường.

Đầu hơi choáng váng...hình ảnh tương lai, trở nên có chút mơ hồ.

Đúng lúc này, cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa khe khẽ.

Hắn vội vàng mở cửa, người đứng bên ngoài là một thành viên trong nhóm hỗ trợ của hắn.

Hắn vội vàng kéo người kia vào phòng, còn thò đầu ra ngoài, nhìn trái nhìn phải, xác định không có ai nhìn thấy hắn vào phòng mình, lúc này mới đóng cửa lại.

"Tìm ta có chuyện gì?" Giọng Bân Thắng đè thấp xuống: "Gặp nhau ở nhà ăn lúc ăn trưa là được rồi, ngươi tự ý đến ký túc xá của ta như vậy, quá dễ khiến người khác nghi ngờ, chúng ta đều sẽ rơi vào nguy hiểm."

Tên kia thấp giọng nói: "Đội trưởng, tôi... tôi là đến báo cáo công việc."

Hắn đưa tay lấy ra một tấm bản vẽ, là bản vẽ trục liên động giữa máy hơi nước và lốp xe, loại cực kỳ chi tiết.

Bân Thắng chỉ liếc mắt một cái đã mừng rỡ: "Ngươi sao chép được cái này rồi? Làm thế nào vậy?"

Tên kia thấp giọng nói: "Tôi cũng được khen thưởng trong thông báo nội bộ của phân xưởng, còn trở thành nhân viên kiểm tra chất lượng của phân xưởng ổ trục, lúc kiểm tra ổ trục, cần bản vẽ đối chiếu kiểm tra, cho nên tôi có được cơ hội tiếp xúc với bản vẽ, mỗi ngày sao chép một chút, cuối cùng đã vẽ ra được."

Bân Thắng mừng rỡ: "Tốt lắm, ngươi làm tốt lắm, lập công lớn rồi, sau khi trở về Kim Quốc, ta sẽ báo cáo công lao của ngươi lên trên."

Tên kia cắn cắn môi, thấp giọng nói: "Đội trưởng, ngươi nói... chúng ta lập công này, sau khi trở về... có thể nhận được bao nhiêu thưởng?"

Bân Thắng bị hỏi đến sững sờ, sau vài giây mới thấp giọng nói: "Chắc là... ít nhất cũng phải một trăm lượng bạc."

"Một trăm lượng sao?" Trên mặt tên kia nhanh chóng xẹt qua biểu cảm kỳ quái, không nói rõ được là cảm xúc gì.

Hắn xoay người, đi ra khỏi phòng.

Nhưng tiếp theo lại đến lượt Bân Thắng suy nghĩ: Trở về, mình có thể nhận được bao nhiêu phần thưởng đây? Người bên trên sẽ khen thưởng mình trước mặt vạn người sao? Sẽ phát hoa đỏ cho mình sao? Sẽ cho mình bằng khen chiến sĩ thi đua sao? Sẽ phát trợ cấp đặc biệt, trợ cấp y tế và phân nhà ở cho mình sao? Sẽ có một cô nương tên Yến Tử...

"A a a, dừng lại! Rốt cuộc ngươi đang suy nghĩ gì vậy?"

Đúng lúc này, bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

Bân Thắng mở cửa nhìn, lại không thấy ai bên ngoài, chỉ thấy trên cửa có vẽ một ký hiệu kỳ quái.

Chỉ liếc mắt nhìn ký hiệu này, trong lòng Bân Thắng liền hoảng sợ: Đây là! Người liên lạc do Kim Quốc phái tới đã đến rồi.

Chương 1003: Sớm nên như vậy

Bân Thắng có chút bối rối, nhưng hiện tại không phải lúc để bối rối.

Hắn vội vàng ghi nhớ dãy số kỳ lạ được viết dưới ký hiệu trên cánh cửa, sau đó đưa tay xóa ký hiệu đi.

Trở về phòng, hắn mở "Tam Quốc Diễn Nghĩa" ra, đối chiếu với dãy số kia, từng chữ từng chữ tìm kiếm trong sách những câu có chữ tương ứng.

Một lúc lâu sau, Bân Thắng đã giải mã được, đoạn mật thư này muốn hắn đêm nay canh ba, gặp mặt tại rừng cây nhỏ sau cổng nhà xưởng Trường An.

Bân Thắng cắn chặt răng, nắm chặt tay.

Đêm đó, canh ba.

Canh ba thời xưa, kỳ thực là 12 giờ đêm nay.

Ai mà ngủ lúc 12 giờ đêm sớm như vậy chứ?

Lý Đạo Huyền vẫn chưa ngủ, còn đang ngồi trước máy tính xem dữ liệu phim ngắn của mình, bộ phim [Huyết Chiến vịnh Liêu La] mới quay gần đây thành tích không được tốt lắm, doanh thu bán vé chỉ khoảng sáu bảy triệu.

Nguyên nhân cũng không khó đoán, bộ phim này quá thiên về "hải chiến", mà ai cũng biết, cảnh chiến đấu giáp lá cà trên biển sẽ tương đối ít, chỉ có hai đoạn đánh đấm ngắn ngủi, còn lại đều là

cảnh pháo kích.

Cảnh pháo kích chỉ cần kỹ xảo là có thể làm ra, khán giả hiện đại không mấy hứng thú, cho nên bộ phim ngắn này bán không được.

Lý Đạo Huyền mở QQ, gửi tin nhắn cho Thiên Nhan Nữ Vương M: "Lần này kiếm được ít quá, là lỗi của tôi, kịch bản bên tôi không ổn."

Thiên Nhan Nữ Vương M trả lời: "Đối với tôi mà nói, thu nhập này đã rất nhiều rồi, đa tạ huynh đệ đã dẫn tôi kiếm tiền, video ngắn sau lại tìm tôi nhé."

Lý Đạo Huyền mỉm cười đáp: "Được."

Tắt QQ, đột nhiên nghe thấy điện thoại vang lên tiếng "ting ting".

Đây là âm thanh báo động của camera giám sát cái hôp, chỉ khi nào bắt được động tĩnh bất thường mới kêu lên.

Lý Đạo Huyền kinh ngạc: "Ơ? Có động tĩnh?"

Trước khi trời tối, y đã chuyển tầm nhìn của cái hộp đến nhà xưởng Trường An, tiện tay để đó luôn, cho nên tối nay, camera giám sát vẫn luôn theo dõi nhà xưởng Trường An.

Động tĩnh này rốt cuộc là chuyện gì?

Lý Đạo Huyền lập tức chuyển sự chú ý sang cái hộp.

Rất nhanh y đã nhìn thấy, một nam tử mặc đồ đen, đang trèo tường.

Phản ứng đầu tiên của Lý Đạo Huyền chính là kẻ trộm, rất lâu về trước, thành Bồ Châu cũng từng có một lần bị kẻ trộm ghé thăm, chính là nửa đêm canh ba trèo tường, bị Lý Đạo Huyền tóm

tại trận.

Lý Đạo Huyền đang định trừng trị tên trộm này, ném hắn vào doanh Cải Tạo.

Đột nhiên phát hiện, không đúng!

Đây không phải kẻ trộm, kẻ trộm phải trèo tường từ ngoài vào trong, nhưng tên áo đen này, lại trèo từ trong nhà xưởng ra ngoài.

Điều này rất thú vị.

Lý Đạo Huyền không vội vàng xử lý hắn ta nữa, bình tĩnh, bắt đầu xem kịch hay.

Mở chức năng "theo dõi", tầm nhìn của Lý Đạo Huyền xuyên qua khăn che mặt của tên áo đen, nhìn thấy khuôn mặt của hắn, khuôn mặt này hắn lại quen biết, mấy ngày trước còn lên cả Tin Tức Cao Gia, là nhân vật nổi tiếng của nhà xưởng Trường An, một trong những nhân tài thế hệ mới, tên là Bân Thắng.

Đây thuộc về người tí hon "giản tại tiên tâm" mà, Lý Đạo Huyền nhìn thấy hắn trèo tường, trong lòng cảm thấy kỳ quái.

Chỉ thấy sau khi Bân Thắng cẩn thận trèo ra ngoài, liền lẻn vào rừng cây nhỏ phía sau nhà xưởng, chui vào sâu trong rừng.

Nơi này có một tên áo đen khác, dường như đã đợi hắn từ lâu.

Bân Thắng lên tiếng: "Ta đến rồi."

Hắn ta lại nói tiếng Kim quốc.

Câu nói này vừa thốt ra, Lý Đạo Huyền phát hiện mình nghe không hiểu.

Điều này thật là khó xử!

Nhưng không sao, trên cái hộp từ lâu đã xuất hiện một chức năng mới, nút "Huyền Học", chỉ cần ấn vào, tất cả mọi người nói chuyện, truyền đến tai Lý Đạo Huyền đều sẽ biến thành tiếng phổ thông.

Lý Đạo Huyền đưa tay ấn vào nút "Phiên Dịch".

Tên áo đen: "Ngươi đến rồi? Hừ! Ta còn tưởng ngươi không đến chứ."

Bân Thắng: "Đại nhân nói đùa, sao ta có thể không đến?"

Tên áo đen: "Hoàng thượng vẫn luôn chờ bản vẽ của ngươi, nhưng đã mấy tháng trôi qua rồi, bản vẽ vẫn chưa thấy đâu, ngươi muốn phản bội hoàng thượng sao?"

Bân Thắng: "Thuộc hạ sau khi điều tra kỹ lưỡng mới biết được, bản vẽ xe sắt vô cùng phức tạp, không phải chỉ cần một tấm là vẽ ra được, chỉ riêng một linh kiện đã có thể vẽ đầy một trang giấy... Toàn bộ bản vẽ của xe, gộp lại dày cả một chồng, không dễ gì lấy được trong thời gian ngắn."

Tên áo đen: "Ngươi lấy được bao nhiêu rồi?"

Bân Thắng lấy ra một tấm bản vẽ, chính là bản vẽ vòng bi mà thuộc hạ đưa cho hắn, sau đó lại thò tay vào ngực, lấy ra bản vẽ của một số linh kiện máy hơi nước.

Tên áo đen cau mày: "Đây là thứ quỷ quái gì vậy? Nhìn không giống xe sắt chút nào."

Bân Thắng: "Thuộc hạ vừa mới nói đó, linh kiện, đây là linh kiện, hợp lại mới thành xe sắt lớn, đây mới chỉ là một phần rất nhỏ trên xe sắt, muốn lắp ráp toàn bộ xe sắt, cần rất nhiều công đoạn, cực kỳ phức tạp, không phải chuyện một sớm một chiều."

Tên áo đen tức giận: "Nói nhảm, chẳng phải chỉ là một cái hộp

bốn bánh xe sao? Sao có thể phức tạp như ngươi nói?"

Bân Thắng: "Thuộc hạ từng câu là thật."

Tên áo đen: "Hừ!"

Hắn rõ ràng là không tin lắm, nhưng hắn cũng chẳng hiểu gì, cũng không thể tranh luận với Bân Thắng, dù sao người ngoài nghề cũng không quản lý nổi người trong nghề, hắn ta hạ giọng nói: "Tóm lại, mau chóng lấy nốt bản vẽ còn lại ra, nhanh lên."

Vẻ mặt Bân Thắng có phần phức tạp.

Hắn cảm thấy có chút ủy khuất, bản thân liều mạng đánh cắp những bản vẽ này, liều mạng làm việc, liều mạng nghiên cứu, vất vả lắm mới đạt được thành quả như vậy.

Mà thành quả của hắn trong mắt người nhà xưởng Trường An, đó chính là cống hiến to lớn, được nhận bằng khen, tiền thưởng, còn được gả cho một cô vợ xinh đẹp...

Nhưng ở đây!

Hắn ta lại bị nghi ngờ, bị coi thường, bị coi thường bằng một tiếng hừ lạnh.

Sắc mặt Bân Thắng tối sầm lại, giọng nói cũng trầm xuống, nói với tên áo đen: "Đúng rồi, ta còn có một thứ muốn giao cho ngài."

Tên áo đen: "Ồ? Lấy ra xem nào."

Bân Thắng thò tay vào ngực, mò... mò... mò...

Khi hắn ta rút nắm đấm từ trong ngực ra, nắm chặt đến nỗi không biết bên trong đang nắm thứ gì.

Tên áo đen không nhịn được liền tiến lại gần xem.

Ai ngờ Bân Thắng xòe tay ra, bên trong trống không.

Tên áo đen: "Ơ?"

Ngay trong nháy mắt đó, từ trong tay áo bên trái của Bân Thắng trượt ra một con dao găm, "phập" một tiếng, đâm vào ngực tên áo đen.

Tên áo đen ôm ngực lùi lại: "Ngươi... ngươi..."

Bân Thắng trầm giọng nói: "Từ hôm nay trở đi, ta muốn làm người tốt!"

Tên áo đen trợn trừng mắt, ngã ngửa ra sau.

Bân Thắng nhìn trái nhìn phải, xác định không có ai nhìn thấy, lúc này mới kéo thi thể tên áo đen vào sâu trong rừng cây, đào, đào, đào một cái hố lớn, đá thi thể hắn ta xuống hố, lấy đất lấp kín.

Đúng rồi, cả mấy tấm bản vẽ kia cũng chôn hết xuống hố.

Không cần nữa!

Giữ bản vẽ này lại còn tác dụng gì nữa.

Làm xong tất cả, cảm giác uất ức đè nén trong lòng hắn bỗng chốc tan biến, cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

"Phù!"

Sớm nên như vậy, sớm nên như vậy.

Bân Thắng sải bước, quay trở lại nhà xưởng Trường An.

Lý Đạo Huyền chứng kiến cảnh này, không khỏi mỉm cười.

Chương 1004: Thiên Tôn đã biết

Trưa hôm sau, nhà ăn nhà xưởng Trường An.

Bân Thắng lấy cơm xong, đi loanh quanh trong nhà ăn, sau đó ngồi phịch xuống cạnh một tên thuộc hạ trong đội hỗ trợ của mình.

Tên thuộc hạ có phần bất ngờ, hạ giọng nói: "Đội trưởng, ngài có gì dặn dò?"

Bân Thắng: "Tập hợp ở vườn hoa bên cạnh thao trường."

Nói xong, hắn lại đi đến sau lưng một tên thuộc hạ khác, hạ giọng nói: "Tập hợp ở vườn hoa bên cạnh thao trường."

Đi một vòng, mười tên thuộc hạ đều đã được dặn dò.

Vì vậy, mười phút sau, Bân Thắng và mười tên thuộc hạ, mỗi người bưng một hộp cơm, vừa ăn vừa giả vờ ngắm các cô gái trên thao trường, vừa hạ giọng trò chuyện.

Bân Thắng: "Các huynh đệ, ta có chuyện quan trọng muốn tuyên bố."

Mười người còn lại đồng thanh: "Đội trưởng cứ nói."

Bân Thắng: "Ta không muốn về Kim quốc nữa."

Lời vừa nói ra, mười người còn lại đồng loạt cứng đờ.

Vẻ mặt mỗi người đều rất kỳ quái, có chút sợ hãi, có chút lo

lắng đội trưởng đang thử lòng mình...

Bân Thắng đoán được nỗi lo lắng của bọn họ, hạ giọng nói: "Tối qua, sứ giả Kim quốc đến tìm ta, không những không có nửa lời động viên ta, ngược lại còn oán trách ta, ta tức giận quá, giết hắn rồi."

Mười tên đội viên hỗ trợ: "!!!"

Bân Thắng: "Ta không nói nhiều lời vô ích nữa, chỉ hỏi các ngươi một câu, sống ở đây có vui vẻ không?"

Mười người do dự một hồi, nhỏ giọng đáp: "Rất vui."

Bân Thắng: "Vậy là được rồi, mẹ kiếp, sống ở đây như thần tiên vậy, tuy có hơi mệt, có hơi vất vả, nhưng mệt mỏi cũng có giá trị, mỗi phần cống hiến đều được ghi nhận, mỗi lần nỗ lực đều có người nhìn thấy, khen ngợi. Nhưng chúng ta ở Kim quốc thì sao? Chúng ta chỉ là lũ gián điệp hèn mọn, bị người ta khinh rẻ, lập công lớn cũng vô dụng, công lao đều là của cấp trên, chúng ta có được húp miếng canh nào không? Có không?"

Mọi người im lặng.

Bân Thắng: "Con mẹ nó ta không về nữa. Trong các ngươi, nếu có ai muốn về, ta không cản, chỉ cần hắn không khai ra huynh đệ khác, tự mình lén lút trở về, ta nể tình huynh đệ, tuyệt đối sẽ không ra tay với ngươi."

Câu nói này được cho là rất đẹp lòng người.

Mười người còn lại nhìn nhau, sau đó gần như đồng thời lên tiếng: "Chúng tôi cũng không về nữa."

"Bây giờ tôi là lao động tiên tiến, tôi về làm gì?"

"Tôi đã lên chức tổ trưởng, sắp được tăng lương rồi."

"Chủ nhiệm đã nói với tôi, sẽ giúp tôi phấn đấu lên phó chủ nhiệm."

Mười tên đội viên hỗ trợ này đều có cuộc sống khá ổn, bọn họ vì dò la tin tức, nên luôn liều mạng làm việc, liều mạng lấy lòng cấp trên, điều này khiến cho tốc độ thăng tiến của bọn họ trong nhà xưởng Trường An giống như tên bắn.

Hiện tại không có ai là công nhân phổ thông nữa.

Thành tựu mà bọn họ đạt được ở nhà xưởng Trường An đã đủ để bọn họ tự hào, so với việc làm một tên gián điệp không quang minh chính đại, thì cao hơn không biết bao nhiêu lần.

Bân Thắng thấy mọi người đều nhất trí, cũng không khỏi mừng rỡ: "Tốt quá rồi, các huynh đệ, vậy từ nay về sau, chúng ta không còn là người Kim quốc nữa, chúng ta trở về Đại Minh."

"Nhưng mà... đội trưởng..." Một tên thuộc hạ nhỏ giọng nói: "Trước đây chúng ta đã báo cáo thân phận ở đây rồi, bên Kim quốc nhất định sẽ còn phái người đến. Nhất định sẽ có ngày, có người đến vạch trần thân phận của chúng ta, khiến chúng ta rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục."

Bân Thắng cắn răng: "Ta có cách."

Mọi người: "?"

Bân Thắng: "Chúng ta đi đầu thú đi!"

"Đầu thú?"

Lời này khiến mọi người giật mình: "Chẳng phải là tự tìm đường chết sao?"

"Không, sẽ không đâu." Bân Thắng nghiêm mặt nói: "Các ngươi còn chưa nhận ra sao? Đây là một nơi vô cùng dân chủ! Tất cả mọi

người đều đối xử với nhau bằng thiện ý lớn nhất. Ta nghe nói phó xưởng trưởng Tề Thành, trước đây xuất thân là lưu khấu, còn từng là phạm nhân cải tạo, nhưng hắn ta đã hoàn lương, hiện tại đã làm đến chức phó xưởng trưởng rồi. Nếu chúng ta có thể đi đầu thú, ngoan ngoãn khai báo thân phận, vậy chúng ta cũng sẽ được đối xử bình đẳng. Ít nhất, phó xưởng trưởng nhất định sẽ hiểu cho chúng ta."

"Quá nguy hiểm."

"Lỡ đâu sẽ chết."

"Quá liều lĩnh."

Các thuộc hạ bàn tán xôn xao.

Bân Thắng hạ giọng nói: "Các huynh đệ, nghe ta nói, nếu chúng ta không đi đầu thú, vậy mới thật sự là nguy hiểm, nhất định sẽ có ngày, lũ gián điệp mới đến sẽ khai ra chúng ta, đến lúc đó sẽ chết không có chỗ chôn. Còn bây giờ nếu đi đầu thú, thì cơ hội chúng ta được tiếp nhận sẽ lớn hơn nhiều."

Mọi người nhìn nhau.

Bân Thắng: "Trước đây chúng ta đều là gián điệp, ngày nào mà chẳng phải liều mạng để đổi lấy tương lai? Mà hiện tại, chính là canh bạc quan trọng nhất cuộc đời chúng ta, nếu ván này thắng, nửa đời sau có thể đường đường chính chính, ưỡn ngực mà sống. Nếu ván này thua, coi như chúng ta đã hy sinh khi làm nhiệm vụ đi, dù sao huynh đệ chúng ta cũng đã chuẩn bị tinh thần hy sinh rồi."

Nói như vậy cũng đúng.

Mười tên đội viên hỗ trợ đồng loạt gật đầu: "Đội trưởng, chúng tôi theo ngươi."

"Tốt! Đi thôi, chúng ta đến văn phòng phó xưởng trưởng ngay bây giờ."

Mười một người đồng loạt đứng dậy, ăn vội vàng cho hết hộp cơm, sau đó sải bước hùng dũng, đi tới văn phòng phó xưởng trưởng.

Mười một người bọn họ, đều là những người nổi tiếng gần đây của nhà xưởng Trường An, mười thanh niên "có chí tiến thủ" được các cô gái trong xưởng trìu mến gọi là "Mười một thanh niên kiệt xuất nhà xưởng Trường An", hiện tại bọn họ lại cùng nhau bỏ đi như vậy.

Bước những bước đi lục thân bất nhận, lập tức thu hút vô số ánh mắt hiếu kỳ của mọi người xung quanh.

Bọn họ cứ như vậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của vô số người, đi đến văn phòng phó xưởng trưởng, nhẹ nhàng gõ cửa.

Giọng nói ôn hòa của Tề Thành vang lên từ trong phòng: "Không cần vào nữa! Thiên Tôn vừa hạ pháp chỉ, nói mười một người các ngươi đã thay đổi triệt để, quyết định làm lại con người mới."

Bân Thắng cùng mười người còn lại: "!!!"

Cả đám giật mình kinh hãi.

Thiên Tôn quả nhiên thần thông quảng đại vậy sao? Từ sau khi đến đây, vẫn luôn nghe người ta nhắc đến danh hiệu Thiên Tôn, nhưng bọn họ chưa từng thấy Thiên Tôn hiển linh, còn tưởng rằng Thiên Tôn chỉ là một truyền thuyết nhảm nhí, không phải là thật.

Nhưng khoảnh khắc này, bọn họ rốt cuộc đã biết sự thần thông quảng đại của Thiên Tôn.

Giọng nói của Tề Thành lại vang lên từ trong phòng: "Thiên

Tôn nói, chuyện này không nên làm lớn, tự các ngươi biết trong lòng là được, không cần nói cho người khác nữa. Đi đi! Quay về phân xưởng của mình, làm việc cho tốt, cứ coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra."

Bân Thắng mừng rỡ vô cùng, hướng lên trời, cung kính bái một cái: "Thiên Tôn nhân từ!"

"Đúng rồi." Tề Thành lại nói: "Nếu còn có gián điệp Kim quốc đến liên lạc với các ngươi, các ngươi không cần mạo hiểm đi giết hắn nữa, báo cáo lên đội dân binh trong xưởng, sẽ có người xử lý. Còn thi thể kia cũng không thể tùy tiện chôn trong rừng, nhỡ đâu ngày nào đó bị chó hoang đào lên thì đáng sợ lắm. Tối nay các ngươi đi dời thi thể đến chỗ khác, chôn cất cho đàng hoàng."

Bân Thắng cùng mười người còn lại đều vui mừng khôn xiết: "Những người như chúng tôi lại có thể được khoan dung như thế, thật sự là quá cảm tạ Thiên Tôn. Cả đời này nếu có hai lòng, xin trời tru đất diệt."

Chương 1005: Nạp thiếp? Không thể nào!

Đêm đó, trong lúc đám người Bân Thắng chạy vào khu rừng nhỏ đào thi thể của gian tế Kim Quốc lên để chôn cất tử tế ở nơi khác.

Rạp hát lớn Bồ Châu đang trình chiếu bộ phim mới [Truyền kỳ Lý Sư Sư].

Bộ phim này được sản xuất sơ sài, quay rất gượng gạo.

Lão Nam Phong đóng vai Tống Huy Tông không được tốt lắm, hoàn toàn không giống một vị hoàng đế. Thái Lâm đóng vai Lý Sư Sư trưởng thành cũng không đủ xuất sắc, hoàn toàn không thể hiện được vẻ đẹp mê người của Lý Sư Sư.

Tuy nhiên, Trần Viên Viên, người đóng vai Lý Sư Sư thời thơ ấu trong bộ phim này, lại bất ngờ nổi tiếng.

Trần Viên Viên, ở tuổi 12 đóng vai Lý Sư Sư trong khoảng thời gian từ 8 đến 14 tuổi trong phim. Khán giả thực sự không ngờ rằng, nữ diễn viên nhỏ bé này lại có thể chơi đàn, chơi cờ, viết chữ, vẽ tranh, ca hát, nhảy múa, mọi thứ đều tinh thông.

Hơn nữa, mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng cô bé này đã mang trong mình một chút nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành, khiến người ta không khỏi hoài nghi, đây có phải là Lý Sư Sư thật không? Không, cô gái này còn đẹp hơn cả Lý Sư Sư.

Chỉ vì Trần Viên Viên, bộ phim này đã bất ngờ trở nên nổi tiếng!

Vô số người đổ xô đến rạp chiếu phim, chỉ để được nhìn nữ diễn viên nhí còn đẹp hơn cả Lý Sư Sư.

Lão Nam Phong vội vàng gửi thẻ nhớ chứa bộ phim đến rạp chiếu phim ở thôn Cao Gia, Tây An, Lạc Dương, và bắt đầu sắp xếp lịch chiếu với tốc độ nhanh nhất, phát sóng điên cuồng.

Vì vậy, Trần Viên Viên đã trở nên cực kỳ nổi tiếng trên toàn bộ lãnh thổ do Thiên Tôn chiếm đóng!

Lúc này, hoàng hôn đã đến.

Trong phòng trang điểm tại hậu trường của Văn Phòng Minh Tinh thế giới phồn hoa, Trần Viên Viên đang soi gương, cố gắng luyện tập "ngôn ngữ ống kính".

Sau khi xem [Truyền kỳ Lý Sư Sư] do mình đóng, cô bé hơi không hài lòng với một số biểu cảm của mình trên màn ảnh, cảm thấy biểu cảm của mình còn hơi cứng nhắc, tư thế cũng chưa đủ hoàn hảo.

Vì vậy, cô bé đang cố gắng luyện tập trước gương...

Thái Lâm ngồi bên cạnh không khỏi mỉm cười với cô bé: "Con bé này, vừa xinh đẹp lại còn chăm chỉ như vậy, sao thế? Muốn nổi tiếng khắp thiên hạ à?"

Trần Viên Viên hơi ngại ngùng cười: "Hả? Chăm chỉ một chút thì có sao? Trước đây ở Lê Viên, không chăm chỉ là bị tiểu nương mắng, đến đây rồi, sao tỷ tỷ làm tiểu nương lại còn cười ta."

Thái Lâm lắc đầu cười mắng: "Đừng gọi ta là tiểu nương, xưng hô này quá giống thanh lâu, để Thiên Tôn nghe thấy sẽ tức giận đấy, muội phải gọi ta là 'quản lý'."

Trần Viên Viên: "Ơ...không phải gọi tỷ là đông ông sao? Quản lý là ý gì?"

Thái Lâm cười nói: "Nam Phong ca mới là đông ông, ta chỉ giúp huynh ấy quản lý nơi này, cho nên gọi là quản lý."

Trần Viên Viên: "Ồ, thì ra quản lý là chưởng quầy à." Nói đến đây, cô bé bỗng nhiên cười khúc khích: "Tỷ tỷ nhất định là muốn gả cho Nam Phong ca đúng không? Đến lúc đó tỷ tỷ cũng coi như là đông ông rồi."

Vẻ mặt của Thái Lâm đỏ ửng, bỗng nhiên lại thở dài, lắc đầu nói: "Ta xuất thân thanh lâu, tuy chỉ là bán nghệ không bán thân, nhưng dù sao xuất thân thấp kém, cho dù Nam Phong ca cưới ta, cũng sẽ không cưới làm chính thất, nhiều nhất cũng chỉ là nạp làm thiếp. Huynh ấy là người có thân phận địa vị như vậy, sau này nhất định phải cưới một tiểu thư khuê các danh giá."

Trần Viên Viên: "Ơ... Cái này..."

Hai người đang nói chuyện thì có tiếng gõ cửa, Thái Lâm kéo cửa ra, Lão Nam Phong bưng một hộp sô cô la đứng ở cửa, cười híp mắt với Thái Lâm: "Thái cô nương, lần trước ta đóng phim [Huyết chiến vịnh Liêu La] lập công, Thiên Tôn thưởng cho ta cái này, cô thích ăn đồ ngọt, ta mang đến cho cô nè."

Thái Lâm mừng rỡ, hai tay nhận lấy: "Cảm ơn Nam Phong ca."

Lão Nam Phong cười híp mắt.

Đàn ông là vậy, tặng quà cho phụ nữ, rõ ràng đã tiêu một khoản tiền lớn, nhưng lại khiến bản thân rất vui vẻ, thật kỳ lạ. Có lẽ là đã nhận được "giá trị cảm xúc" từ đó?

Thái Lâm lấy một viên sô cô la, cho vào miệng, nở nụ cười ngọt ngào.

Lão Nam Phong càng vui vẻ hơn, hai tay xoa xoa vào nhau.

Đúng lúc này, Trần Viên Viên đột nhiên lên tiếng: "Nam Phong

ca, huynh bao giờ mới nạp Thái tỷ tỷ làm thiếp vậy? Tỷ ấy trông ngóng mãi rồi đấy."

Câu nói này khiến Thái Lâm giật bắn mình, suýt chút nữa đã nhảy dựng lên che miệng Trần Viên Viên.

Lão Nam Phong nghe xong, lại thở dài một tiếng: "Cái gì? Nạp thiếp? Sao có thể chứ."

Trái tim Thái Lâm lập tức chìm xuống đáy hồ.

Xong rồi, hóa ra huynh ấy căn bản không để ý đến ta, ngay cả nạp ta làm thiếp cũng không muốn? Haiz, cũng đúng, huynh ấy là một vị đại tướng quân, ta chỉ là một nữ tử xuất thân thanh lâu, ngay cả làm thiếp cũng không xứng...

Nàng vừa nghĩ đến đây, liền nghe Lão Nam Phong cười nói: "Nhất định phải cưới làm thê tử, chỉ là không biết Thái cô nương có bằng lòng gả cho lão già thô kệch này hay không."

Thái Lâm mừng rỡ, vội vàng nói: "Ơ? Bằng lòng! Đương nhiên là bằng lòng."

Hạnh phúc đến quá bất ngờ, đồng ý có hơi vội vàng.

Thái Lâm bỗng nhiên ủ rũ: "Tại sao chứ? Tại sao lại vào lúc này, ở nơi kỳ quái này, lại bàn chuyện trọng đại như vậy chứ? Không được a, đáng lẽ phải có bà mối đến cửa mai mối, sau đó ta miễn cưỡng đồng ý, trao đổi bát tự... Còn rất nhiều nghi thức phải làm mà. Huynh đột nhiên như vậy, ta cũng đột nhiên đồng ý, a a a a."

Lão Nam Phong cười: "Ta là người có thể chết trên chiến trường bất cứ lúc nào, còn làm nhiều nghi thức như vậy làm gì? Nhỡ đâu nghi thức còn chưa làm xong, ta đã phải ra trận, sau đó thì..."

"Suỵt!" Thái Lâm vội vàng nhảy lên, che miệng hắn lại.

Hai người lập tức tình chàng ý thiếp, chìm đắm trong thế giới hai người.

Trần Viên Viên tinh nghịch thè lưỡi: Nhìn xem, vẫn là ta lợi hại, một chiêu đã giúp tỷ tỷ giải quyết xong.

Cô bé đang rón rén, muốn rời đi một cách êm thấm.

Đột nhiên, một thiếu niên chui ra từ cửa phòng trang điểm, người đó định gõ cửa, nhưng phát hiện cửa đang mở, bèn gọi vào trong: "Xin chào, cho hỏi, Trần Viên Viên cô nương có ở đây không?"

Trần Viên Viên: "Là ta, ngươi là?"

Thiếu niên kia mỉm cười nói: "Xin chào, ta tên là Lưu Mậu Bào, là đại chưởng quỹ của xưởng dệt Ấm Đến Muốn Ngủ, vị bên cạnh ta là nhị chưởng quỹ, tên là Triết Bố, còn có tam chưởng quỹ, tên là Ngạch Triết..."

Thiếu niên tự xưng là Lưu Mậu Bào, phía sau còn có hai đứa trẻ to xác, mặc trang phục của người Hán, nhưng vẫn giữ kiểu tóc của người Mông Cổ, trên người còn đeo một số đồ trang sức đặc trưng của người Mông Cổ.

Sự kết hợp của ba người bọn họ, khiến Trần Viên Viên ngơ ngác.

Lão Nam Phong và Thái Lâm cũng bị thu hút sự chú ý, cùng nhìn sang.

Lưu Mậu Bào lễ phép cười với Lão Nam Phong: "Xin chào Nam Phong thúc, ta là con trai của giàu đến chảy mỡ, ngài còn từng ăn cơm ở quán ăn nhà ta đấy."

Vừa nhắc đến giàu đến chảy mỡ, Lão Nam Phong liền nhớ ra: "Thủy Tiên Hợp Hợp."

Lưu Mậu Bào cười nói: "Nam Phong thúc nhớ giỏi thật."

Lão Nam Phong thầm nghĩ: Ta và ông chủ Lưu Do của quán Thủy Tiên Hợp Hợp cũng không quen biết mà, tiểu tử ngươi vừa đến đã gọi thúc, ngươi tự nhiên như ruồi vậy sao?

Nhưng thôi vậy! Đối phương là một đứa trẻ, Lão Nam Phong cũng không muốn so đo, ánh mắt lướt qua hai đứa trẻ Mông Cổ phía sau Lưu Mậu Bào, nở nụ cười đầy ẩn ý: "Ngươi tìm Trần Viên Viên có việc gì?"

Lưu Mậu Bào nói: "Nam Phong thúc ở đây cũng tốt, chuyện này cũng phải nói với ngài một chút, chuyện là thế này, gần đây Trần cô nương rất nổi tiếng, bất kể là ở thôn Cao Gia, hay là Tây An, Bồ Châu, đều có rất nhiều người bàn tán xôn xao. Ta suy nghĩ một chút, muốn mời Trần cô nương giúp tuyên truyền áo len lông cừu của nhà ta, đương nhiên, sẽ không mời không, nhất định là phải trả tiền."

Chương 1006: Sự ra đời của quảng cáo

Lão Nam Phong vẫn là lần đầu tiên nghe nói đến chuyện như vậy, tò mò hỏi: "Giúp ngươi tuyên truyền? Tuyên truyền như thế nào?"

Lưu Mậu Bào: "Chính là muốn mời Trần cô nương mặc áo len lông cừu do xưởng của ta dệt, sau đó quay một đoạn phim ngắn nhỏ, biểu diễn một biểu cảm thật hạnh phúc, thật ấm áp, nói một câu 'Chiếc áo len lông cừu này, mặc trên người khiến ta ấm áp đến buồn ngủ'."

Lão Nam Phong kinh ngạc: "Chỉ vậy thôi?"

Lưu Mậu Bào gật đầu: "Đúng vậy!"

Lão Nam Phong: "Chỉ một câu nói như vậy, quay lại làm thành phim ngắn, sau đó giao cho ngươi là được?"

Lưu Mậu Bào gật đầu: "Đúng vậy, ta nguyện ý trả một trăm lượng bạc thù lao cho đoạn phim ngắn này."

"Một trăm lượng?" Trần Viên Viên kinh ngạc, con số này, lúc trước Chu Phiêu Linh chuộc nàng ra khỏi Lê Viên cũng chưa đến một trăm lượng. Một khoản tiền lớn như vậy, vậy mà chỉ dùng để mua một câu nói của nàng, quay một đoạn phim ngắn.

Thật là quá khoa trương.

Ngay cả bản thân nàng cũng không cảm thấy mình đáng giá nhiều tiền như vậy.

Lão Nam Phong cũng có chút tò mò: "Tiểu tử, ngươi bỏ ra nhiều tiền như vậy chỉ để làm một đoạn phim ngắn, đây không phải là mua bán lỗ vốn sao? Ngươi phải bán được bao nhiêu áo len lông cừu mới có thể kiếm lại số tiền này?"

Lưu Mậu Bào mỉm cười: "Nam Phong thúc không cần phải lo lắng cho ta, ta còn định chi thêm một trăm lượng nữa, cho Nam Phong thúc, mua một chút thời gian trước khi chiếu phim."

Lão Nam Phong: "???"

Lưu Mậu Bào: "Phim của ngài, mỗi lần chiếu đều có một khoảng thời gian trống, chính là lúc khán giả đang vào rạp, phim còn chưa bắt đầu chiếu chính thức, chẳng phải là có một khoảng thời gian trống hay sao?"

Lão Nam Phong gật đầu: "Đúng là có khoảng thời gian trống như vậy."

Lưu Mậu Bào: "Một trăm lượng bạc bán khoảng thời gian đó cho ta đi, dùng khoảng thời gian này để chiếu đoạn phim ngắn mà ta vừa nói với Trần cô nương."

Lão Nam Phong: "Tiểu tử này, cái khoảng thời gian rác rưởi đó, ngươi mua về để làm gì? Chỉ có một chút thời gian như vậy, chiếu một câu nói của Trần Viên Viên, áo len lông cừu của ngươi có thể bán được mấy chiếc? Ngươi vậy mà nguyện ý bỏ ra một trăm lượng?"

Lưu Mậu Bào cười hì hì: "Thương nhân xuất sắc, sẽ biết cách tính toán giá trị của thời gian."

Lão Nam Phong dở khóc dở cười, còn thương nhân xuất sắc? Trẻ con nói năng bừa bãi! Lắc đầu nói: "Thật là hồ đồ, phụ thân giàu đến chảy mỡ của ngươi có biết chuyện này không?"

Lưu Mậu Bào: "Chuyện này không cần phụ thân ta phải bận

tâm, toàn bộ cổ phần của xưởng dệt Ấm Đến Muốn Ngủ đều là của ta, phụ thân ta cả một phần mười cổ phần cũng không có."

Lão Nam Phong: "!!!"

Chuyện này thật sự rất lúng túng, Lão Nam Phong nói: "Ta nào dám lấy của ngươi một trăm lượng, sợ mọi người trách ta lòng dạ hắc ám, thôi vậy, miễn phí chiếu cho ngươi."

"A, miễn phí sao được." Lưu Mậu Bào ra vẻ nghiêm túc nói: "Nam Phong thúc, đồ vật miễn phí, không thể bền lâu."

Lão Nam Phong: "???"

Lưu Mậu Bào: "Sau khi quảng cáo của ta nổi tiếng, các thương nhân khác nhất định cũng sẽ học theo cách làm của ta, đến lúc đó bọn họ cũng sẽ tìm đến Nam Phong thúc, muốn bao hết khoảng thời gian trống trước khi chiếu phim. Nếu Nam Phong thúc cho ta thời gian đó miễn phí, người khác lại mở miệng nói muốn trả tiền, đến lúc đó Nam Phong thúc nhất định sẽ bán khoảng thời gian đó cho người khác."

Lão Nam Phong cười: "Tiểu tử này, ngươi chắc chắn như vậy là có người sẽ đến tranh giành khoảng thời gian đó sao?"

"Sẽ có!" Lưu Mậu Bào nghiêm túc nói: "Để cho bọn họ không dám tranh, không tranh nổi, cho nên ta phải trả trước một trăm lượng để giữ chỗ. Về sau tùy tình huống, còn có thể tăng giá. Cho nên nếu có người trả giá cao hơn ta, xin Nam Phong thúc đừng trực tiếp bán thời gian cho người khác. Hãy liên lạc với ta, ta có thể trong phạm vi cho phép của chi phí, tăng giá lên, bảo đảm khoảng thời gian đó chỉ dành riêng cho ta."

Lão Nam Phong phát hiện mình có chút không hiểu nổi người trẻ tuổi.

Thế hệ trẻ tuổi như Lưu Mậu Bào, đều là thế hệ lớn lên cùng

với thiên thư mà Thiên Tôn ban cho, bọn họ ít nhiều gì cũng học được một ít kiến thức của Thiên giới, mà những kiến thức này đối với Lão Nam Phong mà nói, thật sự có thể xưng là "thiên thư".

Lão Nam Phong nói: "Được rồi, vậy nếu ngươi mà bị lỗ tiền thì đừng có khóc nhè, ta ghét nhất nhìn trẻ con khóc, còn phiền hơn cả việc lên chiến trường đánh giặc."

Lưu Mậu Bào mỉm cười: "Nam Phong thúc yên tâm."

Thế là, chuyện cứ như vậy mà quyết định.

Triết Bố từ sau lưng lấy ra một cái bọc nhỏ, bên trong bọc đựng mấy chiếc áo len lông cừu xinh đẹp, Trần Viên Viên lấy hai chiếc đẹp mắt rồi chui vào phòng thay đồ.

Không lâu sau khi đi ra, nàng đã mặc toàn bộ áo len lông cừu ấm áp.

Trong Văn Phòng Minh Tinh cũng có sẵn máy quay, nàng đứng trước ống kính máy quay, đối diện với ống kính, nở nụ cười ngọt ngào và hạnh phúc: "Mặc chiếc áo len lông cừu này, ta cảm thấy ấm đến mức buồn ngủ."

Như vậy, đã quay xong!

Xong việc!

Trần Viên Viên lui xuống, thay vào đó là Triết Bố và Ngạch Triết hai người đứng trước ống kính, hai người bọn họ cũng thay trang phục truyền thống của người Mông Cổ, hai tay bưng một bó lớn lông cừu, cùng nhau đối diện với ống kính lộ ra nụ cười chất phác: "Chúng tôi là con cháu của Thành Cát Tư Hãn, vẫn luôn chăn cừu trên thảo nguyên, lông cừu của chúng tôi là tốt nhất."

Lúc này Lưu Mậu Bào mới từ ngoài ống kính đi vào, hai tay lần lượt đặt lên vai hai đứa trẻ Mông Cổ, mỉm cười với ống kính: "Áo

len lông cừu hiệu Ấm Đến Muốn Ngủ, sử dụng lông cừu tốt nhất của thảo nguyên Mông Cổ để dệt, ấm áp cho bạn suốt cả mùa đông."

"Cắt!"

Quay phim kết thúc.

Người của Lão Nam Phong nhanh chóng xử lý video một chút, chỉnh sửa hình ảnh, điều chỉnh màu sắc, sau đó sao lưu lại.

Sau đó sao chép vào một thẻ nhớ, giao cho Lưu Mậu Bào: "Thẻ nhớ này là do Thiên Tôn ban xuống, là thần khí trên trời, ngươi nhất định phải vận chuyển cẩn thận, bảo quản cẩn thận, sau khi dùng xong phải lập tức mang đến trả lại."

Lưu Mậu Bào: "Đã rõ! Thẻ nhớ này ta mang đi, còn về phần khoảng thời gian trống trước khi chiếu phim, xin Nam Phong thúc quan tâm nhiều hơn."

Lão Nam Phong: "Yên tâm, lát nữa ta sẽ sắp xếp ngay."

Lưu Mậu Bào trả hai trăm lượng bạc, để hai đứa trẻ Mông Cổ nâng chiếc thẻ nhớ to tướng, ba người vội vàng lên xe lửa trở về thôn Cao Gia...

Lão Nam Phong nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, không khỏi lắc đầu: "Bây giờ trẻ con thật là đáng sợ, những thứ trong đầu bọn chúng, cả đời ta cũng không hiểu nổi."

Thái Lâm mỉm cười: "Nam Phong ca không cần phải hiểu những thứ đó, huynh là tướng quân đánh thiên hạ, huynh giao thiên hạ cho bọn chúng, nhìn đám nhóc này quậy phá là được rồi."

Lão Nam Phong: "Ha ha ha, cũng đúng."

Một canh giờ sau, rạp hát lớn Bồ Châu.

Một đám khán giả tràn vào rạp chiếu phim, nhìn số trên vé để tìm chỗ ngồi của mình, rõ ràng còn chưa đến giờ chiếu, nhưng màn hình lại sáng lên.

Mọi người đều ngẩn ra: "Ơ? Chúng ta còn chưa ngồi vào chỗ, phim đã bắt đầu chiếu rồi sao? Ôi, sao lại thế này?"

Nhưng bọn họ lập tức phát hiện ra, thứ đang chiếu không phải là phim.

Mà là quảng cáo áo len lông cừu.

Trần Viên Viên đối diện với tất cả khán giả bên ngoài ống kính, nở nụ cười ngọt ngào: "Ấm Đến Muốn Ngủ..."

Một câu nói, các khán giả đã bị chinh phục.

Phim vừa kết thúc, các khán giả này liền chạy thẳng đến chi nhánh của Ấm Đến Muốn Ngủ ở Bồ Châu.

Chương 1007: Tiểu tử ngươi không thành thật

Thôn Cao Gia, bản thôn.

Cao Nhất Diệp đang ghi hình Tin Tức Cao Gia ngày hôm nay.

Nàng mặc bộ đồ đoan trang, ngồi trước ống kính, mặt mỉm cười, đọc bản thảo tin tức lại một lần, quay chụp hoàn thành.

Công việc cắt nối tiếp theo không do nàng phụ trách, Khoa Báo Chí thôn Cao Gia, các môn sinh Thiên Tôn Môn sẽ phụ trách việc này. Bọn họ dựng cái giá, ở trước máy tính bảng cực lớn trèo lên trèo xuống, dùng động tác thuần thục xử lý video.

Công việc này rất vất vả, bởi vì máy tính bảng quá lớn, muốn xử lý một đoạn video nhỏ, lúc kéo qua kéo lại, bọn họ thường phải trèo lên trèo xuống mấy lần ở trên cái giá cao mấy mét.

Nhưng mà, dù công việc này vất vả cũng không có ai kêu khổ kêu mệt.

Bởi vì máy tính bảng chính là "tiên gia bảo kính", bọn họ thân là phàm nhân, có thể tự tay thao tác pháp bảo Tiên giới, đó là vinh hạnh to lớn, dù khổ dù mệt cũng đáng, người thường muốn thao tác còn chưa có cơ hội đâu.

Cao Nhất Diệp bưng ly trà lên, làm ẩm cổ họng.

Ngay lúc này, Lưu Mậu Bào chuồn vào, hướng Cao Nhất Diệp hành lễ: "Thánh nữ tỷ tỷ."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Ồ, đây chẳng phải là trai đẹp thập

thò sao? Ngươi đến chỗ ta làm gì?"

Lưu Mậu Bào cười hì hì: "Thánh nữ tỷ tỷ, ta đến đây, là muốn tìm tỷ giúp một việc, ta muốn ở thời gian Tin Tức Cao Gia bắt đầu hoặc kết thúc, chèn một cái quảng cáo nho nhỏ. Đương nhiên không phải giúp không, cũng không phải đi cửa sau đâu, ta trả tiền cho thôn khố."

"Cái gì?" Cao Nhất Diệp cười nói: "Ngươi nha, đánh chủ ý xấu lên cả Tin Tức Cao Gia rồi hả? Thiên Tôn biết được sẽ đánh mông ngươi đấy."

Lưu Mậu Bào cười: "Thiên Tôn không đánh mông ta đâu, nhất định sẽ khen ta thông minh."

Cao Nhất Diệp: "Ta không tin."

Nàng quay đầu nhìn búp bê Thiên Tôn đặt trên bàn: "Đáng tiếc, Thiên Tôn vừa lúc không có ở đây."

Không ngờ, búp bê Thiên Tôn kia đột nhiên động đậy, dùng hai cái chân vải mềm mại đứng lên, lắc lư, duỗi tay hình cầu ra, hướng nàng vẫy vẫy, cười nói: "Ta vừa lúc có mặt."

Cao Nhất Diệp nói: "Thiên Tôn, tiểu tử Lưu Mậu Bào này càng ngày càng không ra gì, hắn vậy mà chạy đến, nói muốn ở trước Tin Tức Cao Gia phát quảng cáo."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Tốt lắm."

"A?" Cao Nhất Diệp giật mình: "Thiên Tôn vậy mà nói tốt?"

Lưu Mậu Bào cười: "Ta đã nói Thiên Tôn sẽ nói tốt mà."

Lý Đạo Huyền: "Nhất Diệp, không sao đâu, đây thuộc về hành vi thương nghiệp rất bình thường, quảng cáo như vậy có thể khiến thôn khố tăng thu mà. Tiền của thương nhân thông qua phương

thức như vậy trở về thôn khố, sau đó từ thôn khố lấy ra giúp đỡ bách tính, bách tính cầm những đồng tiền này mua hàng hóa của hắn... tuần hoàn qua lại."

Cao Nhất Diệp: "Ơ? Khán giả có phải sẽ cảm thấy xem quảng cáo rất phiền không?"

Lý Đạo Huyền: "Đương nhiên! Người không cần những hàng hóa này sẽ cảm thấy quảng cáo rất phiền, nhưng vạn nhất có người đúng lúc cần một bộ y phục tốt hơn để giữ ấm thì sao? Hắn sẽ cảm thấy quảng cáo này đến thật đúng lúc. Không có thứ gì có thể làm hài lòng tất cả mọi người, chỉ cần có một bộ phận người cảm thấy hữu dụng là được rồi."

Cao Nhất Diệp bừng tỉnh hiểu ra: "Thì ra là vậy."

Lưu Mậu Bào: "Vậy chúng ta thương lượng một chút về giá cả đi."

Cao Nhất Diệp vẫn không hiểu: "Chuyện này phải thu phí thế nào mới tốt?"

Lưu Mậu Bào: "Thánh nữ tỷ tỷ, tỷ xem thế này thế nào? Hai trăm lượng bạc, thời gian một năm tin tức đều thêm quảng cáo của ta."

Cao Nhất Diệp giật mình: "Ơ? Nhiều như vậy?"

Búp bê Thiên Tôn cười nói: "Lưu Mậu Bào, tiểu tử ngươi không thành thật, vậy mà đưa ít tiền như vậy, đã muốn lên Tin Tức Cao Gia một năm?"

Lưu Mậu Bào: "Oa, bị Thiên Tôn nhìn thấu rồi? Quả nhiên, chỉ có Thiên Tôn là hiểu."

Búp bê Thiên Tôn: "Thành thật báo một cái giá bình thường đi, đừng bắt nạt Nhất Diệp không hiểu chuyện này."

Lưu Mậu Bào chỉ đành ngoan ngoãn báo giá: "Hai trăm lượng một tháng."

Cao Nhất Diệp: "Hả? Ngươi nói bao nhiêu?"

Lưu Mậu Bào: "Một tháng."

Cao Nhất Diệp quay đầu nhìn búp bê Thiên Tôn: "Hắn lập tức đổi lời tăng lên mười lần."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Ừm, chính xác mà nói là tăng mười hai lần."

Cao Nhất Diệp kinh ngạc nói: "Cái này... con số này? Hắn phải bán bao nhiêu áo len lông cừu mới kiếm lại được? Một tháng đã đưa nhiều như vậy, hợp lý sao?"

Lý Đạo Huyền: "Thậ ra ta cảm thấy còn đưa ít, Tin Tức Cao Gia là phát sóng tới tất cả thành thị trọng điểm của Cao Gia thôn, hơn nữa là tiết mục có rating cao nhất, giá cả nên cao hơn một chút mới đúng. Có điều, xem như hắn là người đầu tiên nghĩ đến chuyện này, tiền thu ít coi như phát tiền thưởng cho hắn đi. Ừm! Giải thưởng sáng tạo thương nghiệp trọng đại."

Thế là, chuyện này cứ như vậy được bàn bạc xong.

Các học sinh Khoa Báo Chí lập tức bắt đầu thao tác, đem thẻ nhớ Lưu Mậu Bào mang đến bỏ vào trong máy tính bảng của bọn họ, điều ra đoạn quảng cáo Lưu Mậu Bào đã quay xong, đem nó hơi cắt xén một chút, làm thành độ dài thích hợp, kẹp vào trước và sau tin tức Cao Gia... --

Buổi chiều, cổng chợ Tây An.

Tần Vương thế tử Chu Tồn Cơ, lại một lần nữa lượn lờ ra xem Tin Tức Cao Gia.

Sau khi đi dạo một vòng ở Nam Kinh, Chu Tồn Cơ hắn lại trở về, trước tiên để thế thân trốn vào trong mật thất, mấy ngày nay không cần ra ngoài gặp người. Còn bản thân thì lại lần nữa lái chiếc Khố Lý Nan vàng óng ánh của mình, mang theo Thế tử phi, phách lối vô cùng lái xe ra đường.

Sau khi ra ngoài dạo một vòng, khiến hắn cảm thấy ánh mắt kiến thức của mình đều tăng trưởng không ít, phong tình Giang Nam cũng đã lãnh hội một phen, cô nương thanh lâu đỉnh cấp trên sông Tần Hoài cũng được thấy qua rồi.

Hắn không còn là tên nhà quê nữa!

Hắn lại trở thành đứa con cưng ngầu nhất của con đường này, lúc đi đường nhất định phải ngông nghênh.

Đi đến đầu đường, lại gặp tuần phủ Thiểm Tây Luyện Quốc Sự.

Luyện Quốc Sự chắp tay với hắn: "Thế tử điện hạ, hôm nay tâm trạng có vẻ không tệ nhỉ."

Chu Tồn Cơ: "Hừ! Ta không thích ngươi, đừng đến gần lão tử."

Nói xong câu đó, cảm thấy thật sảng khoái, rốt cuộc lại có thể quang minh chính đại nói chuyện, không kiêng nể gì mà cà khịa.

Tự mãn ngồi xuống khán đài chuyên dụng của mình, vị trí ngay đối diện màn hình lớn, quả thực thoải mái. Duy nhất có chút không thoải mái chính là, Luyện Quốc Sự vậy mà mang theo phu nhân nhà hắn, mặt dày mày dạn chen lên, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Chu Tồn Cơ: "Nơi này là khán đài chuyên dụng của ta, ngươi sao nỡ lòng ngày nào cũng đến ké?"

Luyện Quốc Sự: "Dù sao bên cạnh cũng có chỗ trống, trống

cũng là trống, hơn nữa, phu nhân nhà ta và phu nhân nhà ngươi vừa lúc ngồi chung, cũng có bạn trò chuyện."

Chu Tồn Cơ quay đầu nhìn, hai vị phu nhân đã bắt đầu trò chuyện, cái gì son phấn cửa hàng nào tốt, trang sức cửa hàng nào tốt, lụa là gấm vóc cửa hàng nào tốt...

Đàn ông căn bản không chen miệng vào được!

"Hừ!"

Chu Tồn Cơ chỉ đành bỏ qua, lúc này Tin Tức Cao Gia đã sắp bắt đầu.

Người của thôn Cao Gia bước lên bục, một chiêu Thiết Sơn Bối, đụng mở công tắc máy tính bảng.

Tiếp đó màn hình sáng lên, Trần Viên Viên xuất hiện trên màn hình: "Chiếc áo len lông cừu này..."

Chu Tồn Cơ: "Ơ, cô nương này là..." Đang muốn nói là mình mua về từ Giang Nam, đột nhiên nhớ tới Luyện Quốc Sự đang ngồi bên cạnh, vội vàng ngậm miệng.

Lại thấy phu nhân Luyện Quốc Sự và thế tử phi nhà mình, gần như đồng thời nhảy dựng lên: "A, ta muốn chiếc áo len lông cừu này!" Hai nữ đồng thời quay đầu nhìn trượng phu nhà mình: "Mua cho ta."

Chương 1008: Đặt hàng riêng cao cấp

Chu Tồn Cơ là người thế nào? Tiêu tiền chưa bao giờ keo kiệt, tiêu tiền cho lão bà là lông mày không nhíu một cái, không cần nghĩ ngợi liền nói: "Mua mua mua! Chúng ta mua thêm mấy cái, mỗi màu một cái."

Thế tử phi mừng rỡ.

Phu nhân Luyện Quốc Sự ở bên cạnh dùng ánh mắt nhìn trượng phu nhà mình, tuy không nói chuyện, nhưng ý tứ rất rõ ràng: Nữ nhân khác có, ta cũng phải có.

Luyện Quốc Sự lúng túng một phen, chỉ đành nói: "Mua! Chúng ta cũng mua mỗi màu một cái."

Phu nhân Luyện Quốc Sự cũng mừng rỡ.

Hai người phụ nữ lúc này vui vẻ, tin tức vừa kết thúc, liền sải bước nhanh chân, đi về phía cửa hàng Ấm Đến Muốn Ngủ ở Tây An.

Tuy nhiên, hai vị phu nhân vừa mới đi đến góc đường của con phố có cửa hàng kia, liền phát hiện tình huống không đúng, phía trước cả con đường đều bị chen chúc kín mít, toàn là đầu người.

Cửa ra vào cửa hàng Ấm Đến Muốn Ngủ kia đã bị chen đầy người, một vòng người gần cửa nhất, tất cả đều duỗi dài tay, trong tay cầm một thỏi bạc, hướng vào trong tiệm gào to: "Ta muốn một cái màu vàng."

"Ta muốn một cái màu đỏ!"

"Ta muốn hai cái."

Tiểu nhị mồ hôi đầy đầu: "Đừng vội, xếp hàng... xếp hàng a..."

Hai người phụ nữ hít sâu một hơi: "Bán chạy như vậy sao? Chúng ta đến muộn rồi, a a a, hỏng rồi, chúng ta đến muộn rồi."

Hai người bọn họ là thân phận gì, đương nhiên không thể chen chúc ở loại địa phương này, chỉ đành phái nha hoàn nô bộc đi xếp hàng.

Trên địa bàn Thiên Tôn cũng không ai dám ỷ thế hiếp người, hạ nhân của vương phủ và tuần phủ đều phải quy củ, sợ hãi làm việc xấu bị Thiên Tôn thu thập. Bọn họ cũng chỉ có thể xếp hàng giống như người thường...

Kết quả, đội ngũ thật dài kia từ cửa tiệm một đường xếp đến góc đường, lại rẽ sang con đường khác, tiếp tục kéo dài ra.

Liếc mắt một cái đều không nhìn thấy đuôi!

Cũng không biết xếp hàng bao lâu, nha hoàn của hai nhà thấy sắp xếp đến cửa tiệm, liền thấy trong tiệm treo một tấm biển ngang: "Hết hàng, đóng cửa mấy ngày, xin chờ cửa hàng bổ sung nguồn hàng."

Nha hoàn của hai nhà: "A a a!"

Đám người xếp hàng phía sau: "A a a a a!"

Đám người xếp hàng nửa ngày lại không mua được y phục, phẫn nộ xông đến cửa tiệm, dùng sức đập cửa tiệm, chấn động đến cả con đường đều vang lên ầm ầm.

Tối hôm đó, trong nhà mấy vị quan lớn xảy ra chuyện "bạo lực gia đình", hiền ngày thường hiền thục đoan trang, đối với trượng phu ngoan ngoãn nghe lời, ở nhà nổi giận, đập vỡ chậu hoa trong

nhà: "Nhà người ta ngay cả thiếp thất cũng có loại áo len lông cừu kia, ta thân là chính thê của ông, lại không có, ta còn không bằng một thiếp thất. Sau này ta ở Tây An này ngẩng đầu không nổi, hu hu hu, ngẩng đầu không nổi, ta không sống nữa... để ta treo cổ chết đi..."

Sau đó liền nghe thấy thanh âm buồn bực của người đàn ông trong nhà: "Đừng làm ồn, hàng xóm nghe thấy ngại chết đi được, nàng cho vi phu mấy ngày thời gian, nhất định giúp nàng kiếm được."

Ngay lúc áo len lông cừu bên Tây An này hot hòn họt...

Lạc Dương, cửa hàng Ấm Đến Muốn Ngủ chi nhánh Lạc Dương.

Tên mập ba trăm cân Phúc vương Chu Thường Tuân đang đứng trong tiệm, vẻ mặt buồn bực nhìn kệ hàng trống trơn.

Chưởng quầy cười với hắn: "Phúc vương điện hạ, ta có thể giúp gì ngài?"

Chu Thường Tuần: "Hết hàng rồi? Vương phi nhà bổn vương tối hôm qua ồn ào cả một đêm, đầu bổn vương sắp to rồi."

Chưởng quầy xòe tay: "Thật sự là hết hàng rồi, những hàng hóa này đều là từ bản thôn thôn Cao Gia, dùng xe lửa vận chuyển đến, mấy ngày mới bổ sung hàng một lần. Lần này có thể bán chạy như vậy, chúng ta cũng không ngờ tới, chuẩn bị hàng quả thực không đủ, xin Phúc vương điện hạ kiên nhẫn chờ mấy ngày."

Phúc vương uất ức vô cùng: "Còn muốn ta chờ mấy ngày? Một đêm đã khiến ta suýt điên rồi! Cái này phải làm sao, phải làm sao a."

Chưởng quầy thầm cười trong bụng: Ai bảo ngươi mập như vậy? Nữ nhân theo ngươi, chẳng qua là vì tiền của ngươi, cũng

không phải vì con người ngươi. Nếu ngươi là một đại soái ca, không lấy ra áo len lông cừu cũng không sao, chỉ cần dùng khuôn mặt đẹp trai ném ra mấy câu tình thoại, chẳng phải là xong chuyện rồi.

Phúc vương: "Đúng rồi, bổn vương không chỉ muốn mua cho Vương phi, còn muốn mua cho chính mình nữa, cơ mà... thân hình bổn vương này..."

Hắn mập ba trăm cân, không thể nào mặc áo len lông cừu giống người thường, căn bản không có cỡ của hắn.

Chưởng quầy cười hắc hắc hai tiếng: "Phúc vương điện hạ, thân hình ngài như vậy cũng không thành vấn đề, ta có thể bảo nhà xưởng gốc đo đạc làm riêng mấy cái áo len lông cừu cho ngài."

Phúc vương mừng rỡ: "Như vậy thì tốt quá!"

Kỳ thật bản thân Phúc vương có vô số hạ nhân, có thể tự mình làm áo len lông cừu, nhưng mà hạ nhân nhà hắn làm ra, không phải là hàng hiệu "Ấm Đến Muốn Ngủ".

Không phải hàng hiệu này, cho dù tốt hơn nữa cũng vô dụng, không có mặt mũi!

Bây giờ nhất định phải mặc áo len lông cừu Ấm Đến Muốn Ngủ, vậy thì mới tỏ ra có đẳng cấp.

Phúc vương cười khẽ một tiếng nói: "Chưởng quầy, áo len lông cừu đặt làm riêng cho ta, chắc là độc nhất vô nhị đúng không, sẽ không có hoa văn giống người khác chứ?"

Chưởng quầy nói: "Đương nhiên, đặt làm riêng cũng sẽ có hoa văn riêng, ta thấy như vậy đi, ta mời một vị thư sinh biết vẽ tranh, chuyên môn thiết kế cho ngài, trên hoa văn thể hiện chữ "Phúc". Chữ này không chỉ may mắn, hơn nữa mọi người vừa nhìn liền biết là hàng đặt làm riêng "Phúc vương", bảo đảm toàn thiên hạ chỉ

có trên người ngài có một cái."

Phúc vương mừng rỡ như điên: "Như vậy tốt, như vậy tốt."

Chưởng quầy: "Cơ mà ngài cũng biết, thiết kế riêng biệt chuyên môn như vậy, giá cả khẳng định sẽ..."

Phúc vương: "Bổn vương hiểu, bao nhiêu tiền, ngươi báo giá đi."

Chưởng quầy duỗi ra năm ngón tay.

Phúc vương: "Năm mươi lượng?"

Chưởng quầy: "Năm trăm lượng, một cái."

Phúc vương: "..."

Cứng đờ!

Cái giá quỷ quái gì vậy?

Phúc vương đang muốn nổi giận, chưởng quầy đột nhiên thấp giọng nói: "Ngài mặc y phục hoa văn độc đáo này ra ngoài, người khác khẳng định sẽ hỏi ngài y phục này bao nhiêu tiền, ngài báo giá mà thấp, có xứng với thân phận của ngài sao?"

Phúc vương cẩn thận ngẫm nghĩ, đúng vậy, người khác khẳng định sẽ hỏi ta đặt may riêng bao nhiêu tiền, ta báo mấy chục lượng, làm sao thể hiện sự khác biệt của ta với người thường?

Phúc vương: "Nhưng mà năm trăm lượng vẫn là quá đắt a."

Chưởng quầy: "Yên tâm, chỉ là báo giá 500 lượng, cũng không phải thật sự bán cho ngài 500 lượng, chúng ta làm giá đặc biệt cho ngài, giảm giá 50 phần trăm, ngài dùng 250 lượng một cái là có thể mua về nhà, nhưng người khác hỏi ngài bao nhiêu tiền, ngài có thể đường đường chính chính trả lời 500 lượng. Cửa hàng chúng

tôi cũng sẽ tuyên truyền ra ngoài nói Phúc vương đặt hàng ở tiệm, sản phẩm cao cấp đặt làm riêng 500 lượng một cái, không ai biết ngài là mua về 250 lượng."

Phúc vương vừa nghe lời này, lập tức mừng rỡ: "Chưởng quầy, ngươi quả thực là thiên tài."

Chưởng quầy mỉm cười: "Cố gắng phục vụ tốt mỗi một vị khách hàng, chính là tôn chỉ của cửa hàng chúng tôi."

Phúc vương cũng không nói nhảm nữa, xoay người nói với Trịnh công công: "Trả tiền! Mỗi màu một cái."

Trịnh công công lấy ra một cái rương nhỏ, bên trong chứa đầy vàng, đưa cho chưởng quầy: "Tiền đặt may áo len lông cừu, ngươi nhận cho kỹ, chuyện của Vương gia nhà ta, ngươi phải cẩn thận làm cho tốt."

Chưởng quầy mỉm cười nhận lấy rương tiền, khuôn mặt cười như hoa nở.

Chương 1009: Đại Chiến Tranh Giành Lông Cừu

Thành Quy Hoá (Hô Hoà Hạo Đặc).

Tộc trưởng bộ lạc Ô Thẩm an vị trên thủ vị, phía dưới là hai hàng tộc trưởng đến từ các nơi đang ăn uống ngấu nghiến, cầm tay xé thịt cừu gặm nhấm.

Lần này các tộc trưởng đến bái kiến hắn và báo cáo tình hình gần đây.

Quá trình bẩm báo dài một tỷ chữ, quyển sách này xin phép lược bỏ.

Hiện tại bọn họ đã báo cáo xong, chuẩn bị tụ tập ăn bữa cơm rồi giải tán.

Lúc ăn uống, lời nói bông đùa liền nhiều hơn.

Tộc trưởng Ngạc Thác Khắc vui vẻ nói: "Đa tạ sự dẫn dắt của bộ lạc Ô Thẩm, lông cừu da cừu của bộ lạc ta đều được người Hán mua hết. Đội xe ngựa Triết Bố thiếu tộc trưởng phái đến đã đưa đến cho bộ lạc ta rất nhiều trà, muối, lương thực, mùa đông năm nay bộ lạc ta thật sự sống rất thoải mái."

Tộc trưởng Hàng Cẩm cũng nói: "Bên ta cũng vậy, nhờ phúc của Triết Bố, mùa đông năm nay bộ lạc ta cũng trải qua rất dễ chịu, không còn người chết rét chết đói nữa. Đội xe ngựa của Triết Bố đã đưa đến rất nhiều nồi sắt, hiện tại nấu cơm đều tiện lợi hơn nhiều."

Tộc trưởng Ô Lạp Đặc: "Trước kia người Hán đề phòng chúng

ta chế tạo binh khí, chỉ chịu bán số lượng ít ỏi nồi sắt cho chúng ta, nhưng người Hán hiện tại thật hào phóng, dường như hoàn toàn không sợ chúng ta nấu chảy nồi sắt làm thành đao kiếm."

Tộc trưởng Ngạc Thác Khắc nói: "Nói nhảm, chẳng lẽ ngươi chưa từng thấy người Hán hiện tại lợi hại bao nhiêu sao? Bọn họ đã không chơi đao kiếm nữa, tất cả đều đổi thành hoả súng, xe sắt. Chúng ta rèn chút đao kiếm, đối với bọn họ có gì đáng sợ? Đương nhiên sẽ không cấm bán nồi sắt cho chúng ta nữa."

Mấy vị tộc trưởng đều gật đầu.

Thật sự là như thế!

Trước kia nồi sắt trên thảo nguyên là vật phẩm cứng hiếm có, hiện tại thì sao, người Hán căn bản không để ý, muốn mua bao nhiêu nồi sắt cũng được, muốn bao nhiêu cho bấy nhiêu, chỉ cần bọn họ trả nổi bằng lông cừu...

Triết Bố thiếu tộc trưởng ở giữa xe chỉ luồn kim, việc buôn bán giữa người Hán - Mông càng trở nên phát triển.

Mấy vị tộc trưởng nhịn không được khen ngợi Triết Bố: "Đa tạ Triết Bố thiếu tộc trưởng."

"Triết Bố thiếu tộc trưởng thật sự là tuổi trẻ tài cao, thế mà có thể trà trộn vào bên người Hán, mở nhà xưởng bên đó, kiếm tiền của người Hán, thật sự là quá lợi hại."

Ô Thẩm cười ha hả: "Triết Bố là đứa con trai có tiền đồ nhất của ta, đợi nó học được đủ nhiều thứ ở bên người Hán, liền trở về kế thừa vị trí của ta. Đúng rồi, con trai ta nói, gần đây áo len lông cừu trong nhà xưởng của nó cung không đủ cầu, bán chạy quá, cần thêm rất nhiều lông cừu."

Mấy vị tộc trưởng: "Hả? Lông cừu trong tay chúng ta đều đã bị thu mua hết rồi, lần xén lông cừu tiếp theo phải đợi đến mùa hè,

còn mấy tháng nữa lận."

Tộc trưởng Ô Thẩm có vẻ không vui: "Sao lại dùng hết rồi? Nhất định là các ngươi lười biếng, nuôi cừu không đủ nhiều, về sau phải nuôi thêm nhiều cừu mới được."

Mấy vị tộc trưởng vội vàng nói: "Tuân lệnh! Chúng tôi trở về sẽ tổ chức người chăn nuôi, bảo bọn họ nuôi thêm nhiều cừu."

Ô Thẩm: "Ài! Vậy phải làm sao bây giờ, nước xa không cứu được lửa gần. Đợi cừu các ngươi mới nuôi lớn phải đến lúc nào? Hiện tại con trai ta đang cần một lượng lớn lông cừu."

Các tộc trưởng ngồi đó đều xoa tay, tỏ vẻ bất lực.

Bây giờ mới là mùa xuân năm Sùng Trinh thứ chín, cách mùa hè còn mấy tháng nữa, lúc này ai dám đi xén lông cừu, sẽ khiến cừu chết rét.

Ngay lúc này, tộc trưởng bộ lạc Sát Cáp Nhĩ đột nhiên giơ tay: "Ta có cách."

Các tộc trưởng mừng rỡ: "Mau nói."

Tộc trưởng bộ lạc Sát Cáp Nhĩ nói: "Mặc dù trong tay chúng ta không còn lông cừu, nhưng, những bộ lạc Mông Cổ bị Kim quốc chinh phục kia còn rất nhiều. Chúng ta đi đánh bọn họ, cướp lông cừu trong tay bọn họ là được."

Lời này vừa nói ra, mọi người đều mừng rỡ: "Đúng vậy! Bộ lạc Khoa Thấm Nhĩ, hiện tại bọn họ nghe lời Kim quốc, đối đầu với chúng ta, chúng ta đi đánh bọn họ."

"Còn có bộ lạc Cáp Tô Mộc."

"Bộ lạc Ô Ngạch Cách Kỳ Tô Mộc."

Các tộc trưởng âm thầm tính toán, không tính không biết, một

khi tính toán, bộ lạc Mông Cổ bên Kim quốc còn rất nhiều.

Nếu có thể đánh cho những bộ lạc này một trận tơi bời, cướp lông cừu của bọn họ, vậy là có thể đưa hết cho Triết Bố, đổi lấy những món hàng hữu dụng của người Hán.

Tộc trưởng Ô Thẩm xoạt một cái đứng bật dậy: "Chuẩn bị tác chiến, chúng ta đi cho bộ lạc Mông Cổ phía đông một bài học nhớ đời."

"Đại hãn, chúng ta không thể dùng lý do 'muốn cướp lông cừu của ngươi' để đánh bọn họ." Tộc trưởng Sát Cáp Nhĩ: "Ta kiến nghị, mời thiên khả hãn Ngạch Triết ban bố một bài hịch, nói những bộ lạc kia không tôn trọng con cháu Thành Cát Tư Hãn, không nghe điều động của triều đình Đại Nguyên chúng ta, như vậy chúng ta liền có lý do đánh qua."

Kiến nghị này đương nhiên không có gì bất ngờ được thông qua.

Sứ giả phi ngựa đến thôn Cao Gia, tìm thiên khả hãn Ngạch Triết, nhưng Ngạch Triết vẫn là một đứa trẻ, không hiểu gì hết. Vì vậy, nghĩa huynh Lưu Mậu Bào của cậu ta đã chỉ điểm cậu ta viết một bài hịch thảo phạt, sau đó mời Cao Nhất Diệp lấy ra ngọc tỷ truyền quốc của Đại Nguyên triều, "bốp" một tiếng đóng dấu.

Sứ giả cầm "giấy phép đánh nhau" được thiên khả hãn ủy quyền này, vui vẻ trở về thành Quy Hóa.

Sau đó...

Một trận "đại chiến chính nghĩa" vì duy trì tôn nghiêm của thiên khả hãn triều Nguyên (cướp đoạt lông cừu) bắt đầu --

Bản thôn thôn Cao Gia.

Lưu Mậu Bào đang phát biểu hùng hồn tại đại hội cổ đông.

Hắn giơ tay chỉ Triết Bố: "Nhị đệ! Bên đệ đã không kiếm đâu ra lông cừu nữa rồi đúng không?"

Triết Bố lắc đầu: "Năm nay nhất định là không thể xén lông cừu được nữa, phải đợi đến lúc thời tiết ấm lên."

Lưu Mậu Bào lại nhìn về phía Ngạch Triết: "Tam đệ, còn đệ?"

Ngạch Triết lắc đầu: "Bộ lạc Sát Cáp Nhĩ cũng không còn lông cừu."

Lưu Mậu Bào buồn bực nói: "Chỉ dựa vào lông cừu thảo nguyên Mông Cổ đưa đến, quả nhiên là không đủ, hiệu quả quảng cáo của chúng ta quá tốt, các phân hiệu đều bán đứt hàng, lông cừu tích trữ bên thôn chúng ta càng dùng càng ít, cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ phải ngừng sản xuất."

"Ngừng sản xuất? Vậy không được!" Mẫu thân của Triết Bố là An Cát Nhạc kinh hô: "Nếu ngừng sản xuất, những nữ công dưới trướng ta sẽ không có tiền công, cuộc sống của bọn họ sẽ gặp khó khăn, Thiên Tôn sẽ nổi giận, nói chúng ta không chăm sóc tốt cho công nhân."

Trước kia An Cát Nhạc không biết tiếng Hán, nhưng hiện tại càng nói càng lưu loát.

Lưu Mậu Bào: "Chúng ta nhất định phải tìm kiếm thêm nhà cung cấp lông cừu."

Ngạch Triết: "Các đại bộ lạc đã tổ chức liên quân, chuẩn bị đi đánh các bộ lạc phía đông, bọn họ sẽ mang lông cừu về."

Lưu Mậu Bào: "Bọn họ chưa chắc đã thành công, nếu bọn họ thất bại, chẳng lẽ chúng ta cứ để nhà xưởng chờ bọn họ sao?"

"Ờ..."

Mọi người đều đau đầu.

Ngay lúc này, Triết Bố đột nhiên giơ tay nói: "Ta biết một nơi, cũng có rất nhiều cừu chất lượng tốt."

Lưu Mậu Bào: "Ồ? Nơi nào?"

Triết Bố nói: "Ngân Xuyên."

Lưu Mậu Bào sờ cằm: "Ồ? Ngân Xuyên sao? Nơi đó là lãnh thổ của Đại Minh ta, để ta nghĩ... Đúng rồi, Thạch Kiên Thạch thúc thúc hiện tại đang nhậm chức tổng binh Duyên Tuy, ta đi tìm ông ấy hỗ trợ, hẳn là có thể kết nối quan hệ với người Ngân Xuyên, xem xem có thể từ bên đó khẩn cấp thu mua một lô lông cừu hay không."

Lưu Mậu Bào là người làm việc thực tế, nghĩ đến cái gì lập tức đi làm, lập tức sắp xếp thuộc hạ đi công tác đến biên trấn Duyên Tuy, đi tìm Thạch Kiên...

Chương 1010: Lại Bắt Đầu Nợ Quân Lương Rồi

Ngân Xuyên, tự xưa đã là biên trấn quan trọng của Đại Minh triều.

Triều đình đóng quân ở đây tổng cộng khoảng ba vạn biên quân, nghe có vẻ nhiều, nhưng lại phân tán ở mười thành trăm bảo, mỗi bảo cũng chỉ có thể chia được vài trăm người.

Khu vực Diêm Trì, là nơi chăn nuôi ngựa nuôi cừu nổi tiếng nhất của Ngân Xuyên.

Nơi này tổng cộng có mười quân bảo, giống như những ngôi sao rải rác ở khu vực Diêm Trì, trấn giữ mảnh đất rộng lớn này.

Thương đội do Lưu Mậu Bào phái đi, phong trần mệt mỏi đến khu vực Diêm Trì, Ngân Xuyên.

Cùng đến với bọn họ, còn có Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt đi du lịch.

Mọi người đều hiểu Lý Đạo Huyền là người như thế nào, cừu Diêm Trì là mỹ thực nổi tiếng. Vừa nghe nói Lưu Mậu Bào muốn phái thương đội đến khu vực Diêm Trì, Ngân Xuyên, y lập tức không mời mà đến.

Vì muốn ăn một miếng thịt cừu, không cần hình thêu, cũng không cần búp bê vải, không cần con rối, mà là mang Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt, bởi vì chỉ có Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt mới có thể "ăn" đồ vật.

Vốn dĩ thương đội này phải do một vị quản sự được Lưu Mậu

Bào bỏ ra số tiền lớn mời đến dẫn đầu, nhưng có Lý Đạo Huyền gia nhập, thương đội này liền biến thành Lý Đạo Huyền định đoạt, vị quản sự kia triệt để trở thành nhân vật chạy việc. Nhưng vị quản sự này không buồn bực một chút nào, ngược lại còn rất hưng phấn, có thể cùng Thiên Tôn ở khoảng cách gần như vậy, thời gian dài như vậy cùng nhau hoạt động, sau này nói không chừng có thể "giản tại tiên tâm".

"Thiên Tôn, phía trước chính là quân bảo nằm ở cực đông nam Ngân Xuyên, tên là Định Biên Bảo."

Vị quản sự nói: "Vừa rồi ta có hỏi người địa phương, Định Biên Bảo này có bốn trăm biên quân đóng ở đây, đều là loại rất hung hãn."

Lý Đạo Huyền gật đầu: "Lấy thủ lệnh Thạch Kiên đưa cho chúng ta cho bọn họ xem, nói chuyện ôn hòa dễ nghe một chút, đừng ỷ vào việc chúng ta có quan hệ với Thạch Kiên mà kiêu ngạo ngông cuồng, không nể mặt binh lính."

Vị quản sự gật đầu: "Thuộc hạ minh bạch! Thuộc hạ cũng từng xem bộ phim điện ảnh 《Đại Lăng Hà Biên Quân Nhất Tiểu Binh》, thuộc hạ biết rõ mỗi một vị tướng sĩ trấn thủ biên cương đều đáng được tôn trọng."

Lý Đạo Huyền cười: "Hiểu rõ đạo lý này là tốt rồi."

Vị quản sự vội vàng đi thu xếp, không bao lâu sau trở về, cười nói: "Đã thu xếp ổn thoả."

Thương đội tiếp tục tiến về phía trước, rất nhanh đã đến dưới Định Biên Bảo.

Biên quân trong bảo đã kiểm tra thủ lệnh, biết bọn họ là người có quan hệ với tổng binh Duyên Tuy Thạch Kiên, đối với bọn họ cũng coi như cung kính.

Những năm gần đây, Thạch Kiên vẫn luôn bình định loạn lạc ở Thiểm Bắc, thu thập không ít lưu khấu. Cộng thêm chiến công "hiển hách" của hắn trong trận chiến đấu với người Mông Cổ, đã giành được sự kính trọng của đa số biên quân.

Bởi vì có Thạch Kiên, Ngân Xuyên đã rất lâu rồi không bị người Mông Cổ quấy rầy, binh lính đều cảm kích ân đức của hắn, đối với người của Thạch Kiên tự nhiên sẽ có thái độ tốt.

Biên quân đều đang vẫy tay, mỉm cười với thương đội.

Nhưng Lý Đạo Huyền lại không nhìn thấy sự vui vẻ trên mặt bọn họ, càng nhiều hơn là sự mệt mỏi. Những biên quân này mỗi người đều ốm yếu xanh xao, gầy gò như que củi, áo giáp và trang bị cũng rách nát, nhìn qua có vẻ khá thê thảm.

Lý Đạo Huyền nhịn không được nhíu mày, nói với vị bá tổng dẫn đầu: "Tướng quân, nơi này của các ngươi... hình như vật tư có chút thiếu thốn?"

Vị bá tổng tỏ vẻ xấu hổ: "Haiz! Lương bổng của chúng tôi, đã hơn một năm nay chưa được phát."

Đầu những năm Sùng Trinh, Lão Nam Phong cùng đám biên quân kia tạo phản, chính là vì bị nợ lương ba năm. Sau đó Hồng Thừa Trù nhậm chức tổng đốc Tam Biên, nghĩ đủ mọi cách gom góp lương bổng cho bọn họ, trấn an biên quân.

Không ngờ những năm gần đây trôi qua có vẻ yên bình, đến năm Sùng Trinh thứ chín, lại bắt đầu nợ lương bổng.

Lý Đạo Huyền nhíu mày: "Hồng đại nhân không có tiền phát cho các ngươi?"

Vị bá tổng thở dài: "Hồng đại nhân đang cố gắng giúp chúng tôi tìm cách gom góp lương bổng, nhưng cũng khó vì không bột đố gột nên hồ. Triều đình không cho ông ấy tiền, ông ấy đi đâu kiếm

tiền cho chúng tôi?"

Lý Đạo Huyền phân phó vị quản sự thương đội bên cạnh: "Mang lương thực trong đội ngũ chúng ta chia ra một ít, ít nhất cũng phải để cho biên quân trong bảo này được ăn một bữa no."

Vị quản sự nhỏ giọng nói: "Lương thực thương đội chúng ta mang theo đều là dùng để đổi lấy lông cừu, nếu cho biên quân ăn hết, sẽ không còn cách nào đổi lấy lông cừu."

Lý Đạo Huyền nhíu mày, xoạt một cái chuyển tuyến về bản thôn thôn Cao Gia, trên bức thêu trước ngực nhị quản sự Đàm Lập Văn, nhanh chóng phân phó: "Lập tức tổ chức một đội vận chuyển, đưa một lượng lớn vật tư đến biên trấn Ngân Xuyên, đưa thêm lương thực vải vóc. Trong đó một phần giao cho thương đội của Ấm Đến Muốn Ngủ, coi như là thôn khố bổ sung vật tư cho bọn họ."

Đàm Lập Văn: "Tuân mệnh!"

Lý Đạo Huyền lại chuyển tuyến trở về, nói với vị quản sự: "Yên tâm mạnh dạn xuất lương đi, lương thực thiếu hụt, thôn khố sẽ nhanh chóng vận chuyển đến."

Vị quản sự: "Tuân lệnh."

Người của thương đội lập tức hành động, khiêng từng bao lương thực trên xe hàng xuống, giao cho binh lính Định Biên Bảo.

Những binh lính này bị nợ lương một năm, ngày tháng trôi qua vô cùng thê thảm, thường xuyên ăn không đủ no, toàn dựa vào việc bán con cái để sống, hiện tại đột nhiên có một thương đội đến, không hiểu sao lại trực tiếp cho bọn họ lương thực để ăn, thật sự là...

Cảm động đến rơi lệ!

Tin tức lập tức truyền khắp cả bảo.

Binh lính đang thay phiên nhau trực ban trong bảo không nói, những binh lính vừa vặn không trực ban mà đang ở nhà nghỉ ngơi đều nghe tin chạy đến.

Còn có vợ con già trẻ của biên quân, rất nhiều người đổ xô về Định Biên Bảo.

"Có thương đội đến!"

"Thương đội cho chúng ta lương thực."

"Trời ạ, người tốt a."

"Chưa từng thấy người tốt như vậy."

"Nghe nói là thương đội hàng xóm của Thạch Kiên Thạch tướng quân."

"Hoá ra là người của Thạch tướng quân, khó trách tốt như vậy."

Dưới Định Biên Bảo, khắp nơi đều dựng nồi, khắp nơi đều bắt đầu nấu nướng...

Trên gương mặt mệt mỏi của biên quân, rốt cuộc cũng nở nụ cười.

Trong lòng Lý Đạo Huyền lại có chút khó chịu, Đại Minh triều này cũng thật là quá mất mặt mũi, không có tiền, có thể nợ lương quan lớn một chút mà, nợ lương bổng của biên quân quả thực là tự tìm đường chết.

Ai!

Nhưng mà, loại ý nghĩ này y cũng biết là không thể nào thực hiện được.

Tự cổ chí kim, kinh tế khó khăn, triều đình chưa bao giờ động đến thu nhập của quan lớn, chỉ biết bòn rút thêm hai lớp da trên người tầng lớp thấp...

Y đang nghĩ ngợi lung tung, đột nhiên, trên quan đạo phía tây bắc có một con ngựa phi nhanh chạy tới, kỵ sĩ trên lưng ngựa xem ra là đang vội vàng đi truyền tin, hắn ta biết đi ngang qua biên bảo nhất định sẽ bị tra hỏi, vì tiết kiệm thời gian, cách thật xa đã bắt đầu hét lớn: "Quân tình khẩn cấp, Định Biên Bảo đừng cản ta, quân tình khẩn cấp... Bảy biên bảo Ngân Xuyên xảy ra binh biến... Binh lính làm phản đang tấn công phủ Ninh Hạ... quân tình khẩn cấp... Định Biên Bảo đừng cản ta..."

Lời này vừa hô lên, ai còn dám cản hắn ta?

Binh lính vội vàng kéo cửa gỗ, nhường đường.

Tên lính truyền tin thúc ngựa phi nhanh chạy qua, trong nháy mắt đã đi xa.

Biên quân Định Biên Bảo nhìn nhau, đều quay đầu nhìn vị bá tổng của bọn họ.

Vị bá tổng kia cũng cứng đờ, qua hồi lâu mới thở dài: "Mấy hôm trước, Triệu bá tổng của Đại Sa Bảo lén lút đến tìm ta uống rượu, vừa uống vừa mắng triều đình, nói quan trên nợ lương bổng của hắn ta, hắn ta rất không vui. Lúc đó ta không để ý, bây giờ mới hiểu, hắn đang thăm dò ta, nếu lúc đó ta cũng mắng cùng hắn, hắn sẽ rủ ta cùng tham gia binh biến."

Chương 1011: Giải quyết vấn đề

Lý Đạo Huyền nghe vậy, trong lòng cũng không khỏi thở dài một tiếng: Triều đình quả nhiên không làm việc gì tốt, lại một lần nữa bức phản biên quân. Những kẻ ngu xuẩn ở trên kia, rốt cuộc muốn bức bách biên quân tới mức nào mới bằng lòng thôi đây?

Quản sự thương đội từ bên cạnh thò đầu ra: "Thiên Tôn, xem ra Ngân Xuyên này sắp đại loạn rồi, chúng ta nên làm thế nào?"

Lý Đạo Huyền: "Ngân Xuyên loạn, khẳng định cũng không có cách nào bàn chuyện buôn bán lông cừu, ngươi hãy dẫn theo thương đội, ẩn náu tại Định Biên bảo, biên quân nơi đây chắc chắn sẽ bằng lòng bảo hộ ngươi. Chờ bản thôn vận chuyển vật tư tới, ngươi mang theo số vật tư đó đi tới phủ Ninh Hạ."

Quản sự thương đội: "Tuân lệnh! A, Thiên Tôn, ý ngài là, ngài sẽ không ở lại đây?"

Lý Đạo Huyền: "Ta phải đi một chuyến tới phủ Ninh Hạ, nơi biên quân đang công kích."

Quản sự lập tức hiểu ra, vừa rồi tên tín sứ kia còn nói, bảy cái bảo biên quân phản loạn đang công tới phủ Ninh Hạ. Mà Thiên Tôn muốn tự mình đi tới mục tiêu công kích của phản quân, vậy tất nhiên là vì muốn đi tiêu trừ một trận tai hoạ này.

Hắn vội vàng hành lễ: "Vậy thuộc hạ sẽ ở đây chờ đợi, sau khi vật tư vận chuyển tới, thuộc hạ lập tức đưa tới phủ Ninh Hạ cho ngài."

Lý Đạo Huyền chạy về phía trước mấy bước, đợi cho đến khi rời khỏi tầm mắt của tất cả mọi người, liền nằm sấp xuống, bên trong thân thể lật ra mấy cái bánh xe, bốn bánh xe vận động, lao về hướng phủ Ninh Hạ. -

Phủ Ninh Hạ, là nơi đặt nha môn của tuần phủ Ninh Hạ.

Tuần phủ Ninh Hạ, hữu thiêm đô ngự sử Vương Tập, lúc này đang ngồi trong đại đường, vẻ mặt hoảng sợ: "Viện binh của Hồng tổng đốc còn chưa tới sao?"

Thuộc hạ lúng túng nói: "Đã đi rồi, tín sứ đã đi rồi, nhưng Hồng tổng đốc đang ở Cố Nguyên, ông ấy phái binh tới bình loạn, nào có nhanh như vậy được?"

Vương Tập hoảng sợ: "Xong rồi, xong rồi, nếu viện quân của Hồng tổng đốc không thể kịp thời chạy tới, mạng của ta khó giữ."

Kỳ thực không chỉ có hắn hoảng sợ, lúc này Hồng Thừa Trù cũng hoảng sợ.

Vừa nhận được tin tức, Hồng Thừa Trù lập tức hạ lệnh, để binh bị phó sứ Đinh Khởi Duệ dẫn quân đi trước bình loạn, nhưng từ phủ Ninh Hạ tới Cố Nguyên, xa tận hơn 500 dặm đường, tín sứ chạy tới, Đinh Khởi Duệ lại chỉnh đốn binh mã chạy tới, đi tới đi lui phải chạy hơn một ngàn dặm.

Lúc đó thật sự mọi việc đã quá muộn rồi!

Hồng Thừa Trù chỉ có thể niệm trong lòng: Nhất định đừng để biên quân gây ra đại sự, thiên hạ này không chịu nổi loại lặp đi lặp lại dày vò này.

Năm đó loạn Cố Nguyên, biên quân gia nhập lưu khấu số lượng lớn, khiến cho lực chiến đấu của lưu khấu tăng vọt, nếu như lại tới một lần nữa biên quân Ngân Xuyên gia nhập lưu khấu, vậy phải làm sao bây giờ? -

Lấy Đại Sa bảo làm đầu, bảy biên bảo hợp binh ba ngàn người, vây quanh phủ thành Ninh Hạ.

Không có người nào có thể ngăn cản nổi ba ngàn người này!

Bọn họ là biên quân, tinh nhuệ nhất trong số những đội quân tinh nhuệ của Đại Minh triều. Chỉ có biên quân khác tới, mới có thể ngăn cản được bọn họ, thế nhưng những biên quân khác cũng đều bị nợ lương hơn một năm, bọn họ cũng không phải là đầu óc có bệnh, làm sao có thể tới ngăn cản đám người này?

Hiện tại duy nhất có thể miễn cưỡng trì hoãn thời gian của phản quân, chỉ có tường thành cao lớn của phủ Ninh Hạ mà thôi.

Ba ngàn biên quân một mặt chuẩn bị dụng cụ trèo tường, một mặt ở ngoài thành lớn tiếng gào thét: "Tuần phủ Vương Tập, ra đây chịu chết."

"Vương Tập, quân lương của bọn ta đâu? Là ngươi tham ô sao?"

"Hôm nay không lấy ra quân lương, liền bắt Vương Tập ra làm lương thực ăn."

"Ăn Vương Tập! Ăn Vương Tập! Ăn Vương Tập!"

Ngoài thành tiếng hô hào như núi gầm biển thét, tiếng vang rung trời.

Bách tính trong thành run lẩy bẩy.

Bách tính đều biết, nếu như những biên quân này thật sự công phá phủ thành Ninh Hạ, cũng sẽ không chỉ giết một mình tuần phủ Vương Tập là xong chuyện, binh lính lên cơn điên, khẳng định sẽ phóng hỏa, cướp bóc, giết hại lương dân, cưỡng bức phụ nữ nhà lành… Khiến cho toàn bộ phủ thành Ninh Hạ rơi vào hỗn loạn.

Đến lúc đó ngươi đứng trước mặt những biên quân này nói, triều đình thiếu nợ quân lương không liên quan gì tới bách tính, ngươi đoán xem bọn họ có nghe hay không?

Việc bách tính có thể làm duy nhất vào lúc này là chỉ có thể trốn ở trong nhà run lẩy bẩy, thông qua khe hở của cửa sổ, len lén nhìn tình hình bên ngoài.

Bách tính rất nhanh liền phát hiện, dưới tình huống trong thành khủng hoảng như vậy mà có một nam tử trẻ tuổi mặc y phục hiệp sĩ, đang đi trên con đường lớn vắng tanh về hướng tường thành.

Nam tử trẻ tuổi này cứ đi cứ đi, tới trước một nhà dân, gõ cửa sổ, hỏi vọng vào bên trong: "Vị đại ca này, hiện tại tuần phủ Vương Tập đang ở Bắc thành môn phải không?"

Người trong nhà đang len lén nhìn trộm giật nảy mình, vội vàng nói: "Đúng vậy, đúng vậy! Thiếu hiệp, ngươi tìm Vương Tập làm gì? Nhanh trốn đi."

Vị hiệp sĩ trẻ tuổi kia cười nói: "Ta đi tìm hắn giải quyết vấn đề."

Bách tính: "!"

Hiệp sĩ tự nhiên chính là Lý Đạo Huyền, y vừa mới đến phủ thành Ninh Hạ, vận khí tốt, Nam thành môn còn đang mở. Thì ra là một số phú hào trong thành bỏ tiền ra mua chuộc binh lính canh giữ thành môn, mở Nam thành môn chạy ra ngoài, y vừa lúc đuổi kịp, liền từ Nam môn ung dung đi vào, vậy mà cũng không có người nào ngăn cản y.

Y liền tìm người trong thành hỏi thăm, bách tính nói cho y biết tuần phủ đang ở Bắc môn, y liền một đường tìm tới đây.

Không bao lâu, đã tới Bắc môn.

Một tiểu lão đầu mặc quan phục tuần phủ đứng trên thành lâu, bên cạnh chỉ có lác đác mấy trăm binh lính, trên mặt mấy trăm tên binh lính này đều là vẻ sợ hãi, trước mặt bọn họ, bên ngoài thành, ba ngàn biên quân đang chuẩn bị công thành khí giới, sát khí ngút trời.

"Vương Tập, hiện tại bổ sung quân lương cho bọn ta, còn có thể tha cho ngươi một mạng."

Phản quân bên ngoài thành tổ chức mấy chục người cùng nhau gầm lên: "Bọn ta cũng không muốn tạo phản, chỉ cần quân lương tới tay, chúng ta có thể lập tức rút lui, có tội gì họ Triệu ta một mình gánh vác."

Vương Tập vẻ mặt lo lắng: "Trong tay bản quan không có tiền, không phát được. Triều đình không cho ta tiền, ta lấy cái gì cho các ngươi?"

Triệu bả tổng phẫn nộ: "Vậy thì đừng trách bọn ta thủ đoạn độc ác."

Vương Tập: "Đừng! Đừng kích động, các ngươi đánh vào chính là tội chết đó."

Triệu bả tổng: "Ta tội chết thì tội chết, dù sao chém đầu con chó của ngươi trước, ngươi đi trước ta một bước, ta liền đủ vốn rồi."

Vương Tập: "..."

Đứng hình!

Lúc này, Vương Tập cũng không có cách nào, hắn biết hiện tại nói cái gì cũng vô dụng, bất kỳ kế hoãn binh nào cũng không được, không lấy ra được quân lương thì những biên quân này là tuyệt đối sẽ không lui.

Đúng lúc này, Lý Đạo Huyền leo lên từ bậc thang phía sau tường thành.

Y đột nhiên leo lên thành, dọa mấy trăm tên binh lính canh giữ kia giật nảy mình, có người lớn tiếng quát: "Kẻ nào? Quân tình khẩn cấp, không được tự tiện leo lên tường thành. Nhanh chóng đi xuống."

Lý Đạo Huyền: "Ta là tới giúp Vương Tập giải quyết vấn đề."

"Nói bậy! Ở đây không phải là lúc hồ đồ, mau đi xuống." Một tên binh lính muốn đẩy Lý Đạo Huyền xuống, lại bị Lý Đạo Huyền nắm lấy cánh tay, hất ra sau một cái, tên binh lính kia lập tức bị ném bay ra xa.

Số binh lính còn lại hoảng sợ, xoát xoát xoát, vô số thanh đao bên hông được rút ra.

Vương Tập trên thành lâu nhìn thấy cảnh này, cũng không biết nam tử trẻ tuổi này có năng lực giải quyết vấn đề trước mắt hay không, nhưng dù sao…Ngựa chết cho làm ngựa sống đi, vạn nhất y thật sự có biện pháp thì sao?

Hắn vội vàng hô: "Để hắn lên đây."

Thuộc hạ của Vương Tập thu đao lui ra, Lý Đạo Huyền liền ung dung đi lên thành lâu, đứng trước mặt Vương Tập.

Chương 1012: Thật ra ta rất khiêm tốn

Vương Tập nhanh chóng đánh giá nam tử trẻ tuổi trước mắt, y phục hiệp sĩ, nụ cười tự tin lại có chút quỷ dị, bước chân rất nặng nề, dáng vẻ rất vững vàng.

"Vị thiếu hiệp này, ngươi là?"

Lý Đạo Huyền nói: "Ta là ai không quan trọng, ta là tới giải quyết trận hỗn loạn này."

Vương Tập: "Việc đã đến nước này, muốn giải quyết việc này, chỉ có một biện pháp, chính là lập tức trả tiền cho bọn họ. Thiếu hiệp nếu có gia tài bạc triệu, có lẽ có thể giúp được chút ít."

Lý Đạo Huyền: "Trả lần này, sau đó tiếp tục nợ lần sau, đợi thêm một năm nửa năm nữa, bọn họ lại tới náo loạn?"

Vương Tập: "..."

Cứng họng!

Vương Tập: "Vậy ngươi nói xem muốn giải quyết như thế nào?"

Lý Đạo Huyền: "Ta chỉ có một điều kiện, đó chính là, đất Ngân Xuyên này, về sau phải dựa theo cách của ta mà làm kinh tế. Nếu như tuần phủ đại nhân đáp ứng, ta lập tức đi giúp ngài giải quyết trận hỗn loạn này, nếu như không đáp ứng... Ta liền ngồi xem bọn họ đánh vào thành, chém đầu tuần phủ đại nhân."

"Hừ!" Vương Tập cả kinh trong lòng, thầm nghĩ: Thì ra là

hương thân địa phương, bất mãn với phương án thi hành chính sách của bản quan, muốn mượn cơ hội quân biến lần này, bức bách bản quan dựa theo cách của hắn mà thi hành chính sách.

Loại chuyện này trên dưới mấy ngàn năm qua nhiều vô số kể, cũng không phải chuyện gì hiếm lạ.

Vương Tập người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, trong bụng thầm nghĩ: Ta có thể đáp ứng trước, chờ y giải quyết xong binh biến ta không thừa nhận là được.

Nghĩ vậy, Vương Tập nói: "Tốt! Bản quan đáp ứng ngươi."

"Tuần phủ đại nhân đáp ứng là tốt rồi."

Lý Đạo Huyền cười khẽ một tiếng, sau đó xoay người, đột nhiên từ trên thành lâu nhảy xuống.

Động tác của y dọa cho Vương Tập giật nảy mình.

Thành lâu cao như vậy, vậy mà người này trực tiếp nhảy xuống? Muốn té chết sao?

Trên thực tế, người nhìn thấy y nhảy xuống đâu chỉ có một mình Vương Tập.

Thuộc hạ của Vương Tập trên tường thành, còn có đám biên quân đang đòi lương bên ngoài thành, tất cả đều thấy được y nhảy xuống.

Không ít người kinh hô thành tiếng: "Oa, có người nhảy lầu."

Triệu bả tổng của Đại Sa bảo cũng thấy được, không khỏi lắc đầu, thầm nghĩ: Đây là đại quan trong thành biết mình phải chết, cho nên nhảy lầu tự sát trước sao?

Vừa nghĩ tới đây, hắn liền cảm thấy không đúng.

Người nhảy xuống kia, trên không trung cũng không thấy động tác hoảng loạn, cũng không có biểu hiện như dang tay dang chân, kêu thất thanh, mà là biểu hiện vô cùng bình tĩnh, dáng người còn rất ưu mỹ.

Từ trên tường thành trực tiếp nhảy xuống bên ngoài thành, cứ như vậy rơi xuống mặt đất bên ngoài thành, "Ầm" một tiếng rất vang dội, lúc tiếp đất vậy mà y đứng vững vàng.

Mặt đất bằng đất, bị y nhảy một cái này tạo ra một cái hố to, hai chân đều bị lún vào trong đất.

Triệu bả tổng: "Bà nội cha nó, đây là người sao?"

Vương Tập trên thành lâu cũng đang thò đầu ra nhìn, kinh ngạc nói: "Bà nội cha nó! Là người sao?"

Người bình thường nhảy xuống từ độ cao như vậy, lúc tiếp đất lại không có động tác giảm xóc, vậy hai chân nhất định sẽ gãy, người này vậy mà có thể đứng vững, còn làm mặt đất bị lõm xuống? Moá nó, thật khủng bố.

Chỉ một cú nhảy này, Lý Đạo Huyền liền chấn trụ cả hai bên.

Phô bày thực lực, mới có thể có được lợi thế đàm phán.

Lý Đạo Huyền biết, lợi thế của mình đã có được.

Y rút chân từ trong hố ra, phủi phủi, đất vụn bay tứ tung, sau đó bước chân đi về hướng Triệu bả tổng cùng ba ngàn phản quân của hắn.

Ba ngàn phản quân nhịn không được đồng loạt lui về sau nửa bước…

Rõ ràng là biên quân cường hãn, vậy mà bị khí thế của Lý Đạo Huyền chấn nhiếp.

Vương Tập ở trong thành nhìn thấy cảnh này, lại không khỏi mừng rỡ: Có trò hay để xem! Người này không chừng thật sự có thể dàn xếp được phản quân.

Lý Đạo Huyền cứ như vậy đi tới, cố ý đi thật lâu, mới đi tới trước mặt Triệu Tham Tướng, mỉm cười nói: "A! Xin chào, chắc ngươi là Triệu bả tổng của Đại Sa bảo đúng không? Lúc trước ta ở chỗ bả tổng của Định Biên bảo nghe được danh tiếng của ngươi, hôm nay gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền, quả nhiên là một vị hảo hán."

Triệu bả tổng thoáng bối rối, ánh mắt không nhịn được mà nhìn chằm chằm vào hai chân của Lý Đạo Huyền, thầm nghĩ: Người này nhảy lầu như vậy làm sao chân không gãy?

Lý Đạo Huyền: "Ta tới đây làm gì, chắc hẳn ngươi đã đoán được rồi, buông tha đi, để cho binh lính trở về bảo, trấn thủ biên cương, đừng làm loạn nữa! Nếu không phải người Mông Cổ gần đây tương đối im hơi lặng tiếng, các ngươi náo loạn như vậy, bị người Mông Cổ nắm lấy cơ hội đánh vào, vậy thì sẽ xảy ra đại sự."

Nếu như lúc nãy y không có nhảy một cái kia, hiện tại Triệu bả tổng khẳng định đã rút đao chém tới, nhưng uy thế của cú nhảy kia còn đó, Triệu bả tổng không dám lỗ mãng ra tay, chỉ là hừ lạnh một tiếng nói: "Trở về chịu đói sao? Muốn bọn ta trấn thủ biên cương cũng được, ít nhất phải cho bọn ta một miếng cơm ăn chứ?"

"Được! Ta cho là được." Lý Đạo Huyền: "Không chỉ cho cơm, ta còn cho thịt. Ngày nào cũng bảo đảm các ngươi có thịt ăn, được không?"

Y đáp ứng sảng khoái như vậy, ngược lại giống như là giả.

Triệu bả tổng: "Nào có chuyện dễ dàng như vậy? Ngươi nói cho là cho được sao? Ngươi là ai? Làm sao bảo đảm không phải là lời nói suông?"

Lý Đạo Huyền nhanh chóng chuyển tầm nhìn sang hình thêu của quản sự thương đội, xác nhận khoảng cách của thương đội, sau đó mới chuyển trở về, mỉm cười nói: "Hai ngày, cho ta thời gian hai ngày, ta liền đưa lương thực tới tay các ngươi."

Triệu bả tổng: "Coi ta là đứa trẻ ba tuổi sao? Đây rõ ràng là kế hoãn binh, nhân lúc hai ngày này, điều binh khiển tướng, đến vây quét bọn ta, đúng không?"

"Đương nhiên là không phải." Lý Đạo Huyền cười nói: "Muốn tiêu diệt các ngươi, hiện tại có thể, không cần phải chờ hai ngày."

Triệu bả tổng: "!!!"

Sáu tên tướng lĩnh phía sau hắn, đồng thời tiến lên một bước, khí thế hung hăng.

Ánh mắt Lý Đạo Huyền lướt qua đám người này, Triệu bả tổng cộng thêm sáu tên tướng lĩnh, tổng cộng bảy người, đây chính là lãnh đạo cốt cán của phản quân.

Hắn nhìn bảy người này nở nụ cười "thung lũng kỳ dị": "Ta có thể giết chết cả bảy người các ngươi bất cứ lúc nào, nhưng ta không làm như vậy, bởi vì ta là tới giúp các ngươi, mà không phải giúp tên họ Vương kia… Cho nên ta mới nói chuyện đàng hoàng với các ngươi. Kế hoãn binh gì đó càng không cần thiết, nếu như các ngươi không tin, bảy người cùng nhau xông lên đây đi."

Triệu bả tổng: "!"

Sáu tên tướng lĩnh còn lại: "!"

Triệu bả tổng: "Cuồng vọng cũng phải có giới hạn."

Sáu người còn lại: "Muốn chết sao?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Tới đi."

Chương 1013: Phải có sinh kế riêng

Vương Tập đứng trên lầu thành cao ngất, nhìn về phía phản quân đóng ở ngoài thành.

Phản quân đóng khá xa, phe công thành, trước khi chính thức công thành, thường sẽ đóng quân ở khoảng cách một dặm ngoài thành.

Vương Tập từ xa có thể nhìn thấy Lý Đạo Huyền đứng trước đội hình phản quân, cũng có thể loáng thoáng nhìn thấy Triệu bá tổng và những người khác đang nói chuyện với Lý Đạo Huyền, nhưng hoàn toàn không nghe thấy bọn họ đang nói gì, cũng không nhìn rõ một số chi tiết.

Rồi hắn ta thấy, bao gồm cả Triệu bá tổng, bảy tên thủ lĩnh quân phản loạn bỗng nhiên tản ra, đứng thành hình vòng tròn, bao vây Lý Đạo Huyền ở giữa.

Vương Tập: "Hả? Đàm phán thất bại rồi? Bọn họ muốn đánh nhau rồi! Đáng tiếc là không nhìn rõ lắm..."

Trận chiến bắt đầu!

Triệu bá tổng ra tay trước, một quyền đánh vào người Lý Đạo Huyền, nhưng hắn ta lập tức ôm lấy nắm đấm lùi lại mấy bước, đau đến mức khóe miệng co giật.

Một tên tướng lĩnh khác từ phía sau giơ chân đá vào eo Lý Đạo Huyền, nhưng hắn cũng lập tức rụt chân lại, nhảy lò cò bằng một chân, miệng méo xệch hít hà: "Đau, đau quá! Xương cốt tên này

cứng như sắt vậy."

Hai tên tướng lĩnh bên cạnh cùng xông lên, giữ chặt hai tay Lý Đạo Huyền.

Ngay lúc này, bọn họ bỗng nhiên cảm thấy tay mình nhẹ bẫng, bọn họ vậy mà lại "bẻ gãy" được tay Lý Đạo Huyền, cả bàn tay đều rơi vào tay bọn họ.

Hai người: "Hả?"

Ánh mắt bọn họ nhìn xuống, liền thấy cổ tay Lý Đạo Huyền chỗ bị gãy không hề chảy máu, cũng không nhìn thấy máu thịt, mà xuất hiện hai cái lỗ đen ngòm, rất giống họng súng thần công...

Lý Đạo Huyền hai tay hai nòng súng, cùng lúc giơ lên, nhắm vào mặt bọn họ.

Hai tên tướng lĩnh sợ hãi kêu "á" lên một tiếng, gần như cùng lúc đó, bọn họ dùng bàn tay mình đang nắm chặt, "xoạch" một tiếng, gắn trở lại chỗ cũ.

Tất cả mọi người đều sợ đến chết lặng, hai chân mềm nhũn.

"Tên này... không phải người!"

"Má nó, yêu quái gì đây?"

"Không đúng, đánh nhau không đúng rồi."

Lý Đạo Huyền xoay đầu 180 độ, cười toe toét với hai tên tướng lĩnh phía sau.

Cảnh tượng này thật sự có thể dọa người ta phát điên.

Bảy người đồng thời kêu quái dị rồi nhảy lùi lại, nhảy ra xa thật xa, rút đao ra, che trước ngực.

Rõ ràng, bọn họ rút đao ra không phải để tấn công, mà là để tự bảo vệ mình.

Vẻ mặt hoàn toàn là "ngươi đừng có lại đây".

Lý Đạo Huyền: "Thấy chưa, vừa rồi ta đã nói gì nào?"

Bảy người sợ hãi nói: "Ngươi... ngươi rốt cuộc là yêu quái gì?"

"Vì sao nhất định phải là yêu quái? Không thể là thần tiên sao?"

Lý Đạo Huyền cười cười, xoay người bỏ đi: "Nói rồi nhé, đợi hai ngày, hai ngày sau ta sẽ đưa lương thực đến cho các ngươi, giúp các ngươi giải quyết vấn đề nợ lương. Các ngươi cũng đừng tạo phản nữa, nên trấn thủ biên cương thì đi trấn thủ biên cương, nên làm gì thì đi làm cái đó."

Triệu bá tổng và những người khác nhìn bóng lưng y rời đi, trong lòng không khỏi rợn tóc gáy.

Một lúc lâu sau, một tên tướng lĩnh thấp giọng hỏi: "Làm sao bây giờ? Chúng ta còn tiếp tục công thành phủ Ninh Hạ này nữa không?"

Triệu bá tổng: "Còn công cái rắm, trong thành có quái vật như vậy, chúng ta đánh kiểu gì? Tên này rõ ràng là đao thương bất nhập, thân thể làm bằng sắt, cánh tay là hai khẩu súng thần công. Binh lính của chúng ta có nhiều hơn nữa cũng không giết được hắn ta, hắn lại có thể tùy thời xông vào trung quân của chúng ta, giết chết tất cả chúng ta."

Các tướng lĩnh: "..."

Triệu bá tổng đành nghiến răng nghiến lợi: "Chúng ta rút lui, trước tiên tránh hai ngày, chuẩn bị phòng ngự, xem hắn ta có thật sự giữ lời hứa hay không."

Ngay khi bọn họ đang thương lượng, Lý Đạo Huyền chậm rãi đi về phía cổng thành.

Ngẩng đầu lên hô lớn với người trên tường thành: "Mở cửa."

Quân thủ thành trong thành nhìn nhau, không biết phải làm sao, Vương Tập lên tiếng: "Mở cửa đi, phản quân không có ý định công thành nữa rồi."

Hắn ta đứng trên lầu thành nhìn thấy rất rõ ràng, lúc này phản quân đã vứt bỏ một nửa số dụng cụ công thành đã chuẩn bị xong, bắt đầu chuẩn bị rút lui.

Rõ ràng, vị thiếu hiệp này vừa rồi đã đàm phán thành công với phản quân.

Cổng thành mở rộng, Lý Đạo Huyền trở lại trên lầu thành.

Vương Tập chắp tay thi lễ thật sâu với y: "Đa tạ thiếu hiệp, một mình xông vào doanh trại địch, đơn thương độc mã đánh lui ba nghìn quân địch."

"Quân địch? Từ ngữ hình dung này ta không thích lắm." Lý Đạo Huyền hừ lạnh một tiếng: "Đó rõ ràng là quân ta, sao lại biến thành quân địch rồi?"

Vương Tập: "..."

Lý Đạo Huyền: "Tuần phủ đại nhân e là đã quên mất vì sao bọn họ lại xuất hiện ở đây rồi? Là lỗi của bọn họ sao?"

Vương Tập hơi xấu hổ: "Cái này... dù sao cũng phải cảm ơn thiếu hiệp đã cứu bản quan một mạng."

Lý Đạo Huyền: "Ta không phải vì cứu ngươi, mà là vì cứu vô số bách tính trong thành phủ Ninh Hạ này. Biên quân thật sự đánh vào, nhất định sẽ vì giết người đến đỏ cả mắt, làm hại đến bách

tính. Ta không muốn nhìn thấy bách tính bị liên lụy, cũng không muốn nhìn thấy người tốt giết người đến đỏ cả mắt biến thành kẻ ác, cho nên mới ra tay cứu giúp."

Vương Tập: "..."

Được rồi, liên tục bị bẽ mặt, người này chính là không muốn nể mặt mình.

Hơi ấm ức, hắn đường đường là tuần phủ một tỉnh, từ khi nào bị người ta hất mặt như vậy, nhưng hắn lại không dám nổi giận, bởi vì hắn đã nhìn ra, vị thiếu hiệp trước mắt này thâm sâu khó lường.

Vừa rồi y và bảy tên tướng lĩnh quân phản loạn kia đã giao thủ mấy chiêu, cách quá xa, người trong thành không nhìn rõ quá trình, nhưng nhìn ra được kết quả.

Bảy tên tướng lĩnh kia liên thủ cũng không phải là đối thủ của vị thiếu hiệp trước mắt này, điều này có thể khẳng định.

Lý Đạo Huyền: "Tiếp theo, đến lượt ta và tuần phủ đại nhân nói chuyện rồi."

Vương Tập tinh thần chấn động: "Không biết thiếu hiệp có gì chỉ giáo?"

Lý Đạo Huyền: "Hai ngày sau, ta có một lô hàng hóa vận chuyển đến. Ta có thể cung cấp miễn phí cho quân biên cương, trấn an tâm trạng của bọn họ."

Vương Tập mừng rỡ.

Lý Đạo Huyền tiếp tục nói: "Nhưng mà, đây cũng chỉ là giúp ngươi lau mông mà thôi, chỉ có thể giải quyết vấn đề tạm thời. Ta vừa đi, ngươi lại phải nợ lương bọn họ, sau đó qua mấy tháng nữa, bọn họ lại đến bao vây phủ Ninh Hạ của ngươi."

Vương Tập: "Ặc, cái này..."

Lời này Lý Đạo Huyền không nói hắn cũng hiểu!

Cách duy nhất của hắn chỉ có thể là xin triều đình cấp tiền cấp lương, nhưng người ngồi ở vị trí càng cao, càng hiểu rõ tình hình tài chính hiện tại của triều đình, Chu Do Kiểm không thể nào lấy ra tiền lương cho hắn, hắn tự nhiên cũng không thể nào lấy ra tiền lương cho biên quân.

Đây là một nút thắt chết!

Giống như Lý Đạo Huyền nói, qua mấy tháng nữa, đám biên quân này lại phải làm loạn.

Vương Tập: "Thiếu hiệp cứu ta!"

Lý Đạo Huyền: "Muốn giải quyết vấn đề này, cách duy nhất, chính là nơi này của ngươi phải có năng lực tự tạo máu, đừng có lúc nào cũng trông chờ triều đình cho ngươi cái gì, ngươi phải tự mình tạo ra sản nghiệp, tự mình có thu nhập, sau đó dùng số thu nhập này để nuôi biên quân."

Vương Tập thở dài một hơi: "Bản quan tốt xấu cũng là quan văn, đương nhiên là hiểu đạo lý này, nhưng cái trấn Ninh Hạ Ngân Xuyên biên cương này, có thể sản xuất ra cái gì tốt chứ? Trừ một đám trâu bò ngựa, còn có thể sản xuất ra cái gì?"

"Trâu bò ngựa là đúng rồi!" Lý Đạo Huyền: "Ra sức phát triển chăn nuôi."

Vương Tập: "Nhưng mà... phát triển chăn nuôi, rất dễ bị người Mông Cổ xông vào cướp đoạt. Cái ngành chăn nuôi này khác với ngành nghề khác, đàn cừu ở bên ngoài cực kỳ khó kiểm soát. Người Mông Cổ một khi đánh tới, người còn có thể trốn, nhưng đàn cừu và đàn bò lại không trốn được, đều sẽ bị người Mông Cổ cướp đi, cái ngành nghề này thật sự không phát triển nổi."

Chương 1014: Lần này ta giúp các ngươi

"Yên tâm." Lý Đạo Huyền cắt ngang lời hắn: "Vấn đề người Mông Cổ, ta sẽ giải quyết."

Vương Tập: "Hả? Chuyện này, thiếu hiệp cũng giải quyết được?"

Lý Đạo Huyền cười khẩy một tiếng: "Ngươi chẳng lẽ không phát hiện ra, người Mông Cổ đã lâu rồi không vào quan cướp đồ nữa sao?"

Vương Tập: "Ơ?"

Lý Đạo Huyền: "Hiện tại người Mông Cổ đang đánh về phía đông, bọn họ đi cướp bộ lạc Khoa Thấm Nhĩ rồi, thêm một thời gian nữa, bọn họ sẽ bắt đầu đi cướp Kiến Nô... Tóm lại là sẽ không đến cướp của chúng ta nữa, nếu bọn họ thật sự dám đến cướp của chúng ta, ta sẽ đi thu thập bọn họ, ngươi cứ yên tâm thả dê bò ra thảo nguyên đi."

Vương Tập cúi người hành lễ: "Nếu thật sự là như vậy, vậy thì nơi quản lý của bản quan có thể yên ổn rồi, đa tạ thiếu hiệp."

Vương Tập có rất nhiều nghi hoặc, ví dụ như, vị thiếu hiệp này là ai? Vì sao y có thể đánh lui được phản quân? Y có bản lĩnh gì mà có thể khống chế được người Mông Cổ?

Nhưng hắn biết, những vấn đề này người ta chắc chắn sẽ không trả lời hắn.

Hỏi cũng vô ích, vậy thì dứt khoát từ từ nghiên cứu sau vậy --

Vị thần thời gian nhẹ nhàng gạt bánh xe thời gian, hai ngày thời gian cứ thế trôi qua.

Nhóm người Triệu bá tổng, dẫn theo ba nghìn biên quân bụng đói meo, đóng quân ở nơi cách thành năm dặm, mỗi ngày đều phái thám báo ra ngoài, giám sát phủ Ninh Hạ từ xa, chờ đợi "đội vận chuyển" mà vị thiếu hiệp kỳ quái kia nói xuất hiện.

Binh lính của bảy tòa bảo rời khỏi nơi đóng quân của mình, chạy đến Ninh Hạ làm loạn, kỳ thật là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Nơi đóng quân của bọn họ không xa về phía bắc, chính là địa bàn của bộ lạc Ngạc Thác Khắc nổi tiếng của Mông Cổ.

Biên quân không biết bộ lạc Ngạc Thác Khắc hiện tại đã bị Lý Đạo Huyền chinh phục, cho nên lo lắng đề phòng, cả ngày đều lo lắng cho khu vực phòng thủ của mình... Sợ bộ lạc Ngạc Thác Khắc phát hiện ra trong bảo của bọn họ không có ai đóng quân, xông tới giết người cướp của.

May mà hiện tại bộ lạc Ngạc Thác Khắc không hiểu sao lại rất ngoan ngoãn, hoàn toàn không có thừa cơ hội cướp bóc, hai ngày thời gian trôi qua trong bình an vô sự.

Buổi tối hai ngày sau...

Triệu bá tổng ngồi trên một ngọn đồi nhỏ, nhìn về phía phủ Ninh Hạ xa xa ở phương nam, vẻ mặt không vui: "Hai ngày thời gian sắp trôi qua rồi, số lương thực mà tên quái vật kia hứa với chúng ta thì vẫn chưa thấy đâu."

Một tên tướng lĩnh tiến lên: "Chúng ta sẽ không bị lừa đấy chứ?"

"Chết tiệt!" Một tên thám báo cưỡi ngựa phi như bay trở về, hốt hoảng nói: "Tướng quân, đại sự không ổn rồi, viện quân của

binh bị phó sứ Đinh Khải Duệ đã đến, đang đánh về phía chúng ta."

"Cái gì?" Mọi người đều kinh hãi.

"Hỏng rồi, chúng ta quả nhiên là đã trúng kế hoãn binh."

"Tên yêu quái kia lừa chúng ta."

Triệu bá tổng nghiến răng nghiến lợi, lớn tiếng hạ lệnh: "Huynh đệ, cầm vũ khí lên, chuẩn bị liều mạng." -

Lúc này, Lý Đạo Huyền đang đồng cảm lên hình thêu trước ngực của quản sự thương đội.

Đã đến chiều tối, hoàng hôn buông xuống.

Phía trước vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng thành Ninh Hạ...

Lý Đạo Huyền hỏi: "Còn bao lâu nữa thì đến Ninh Hạ?"

Tên quản sự thương đội kia hỏi người địa phương dẫn đường cho bọn họ, quay lại báo cáo: "Còn khoảng nửa canh giờ nữa là đến. Chỉ cần không quá canh ba, cũng coi như là đến trong ngày hôm nay, không tính là vi phạm lời hứa."

Lý Đạo Huyền gật đầu: "Được, tăng tốc thêm chút nữa, mặc dù đến trước canh ba cũng coi như là hôm nay, nhưng ta sợ đám biên quân kia nhịn không nổi."

Quản sự thương đội: "Tuân mệnh!"

Dứt lời, hắn lập tức gào to: "Thiên Tôn có lệnh, tăng thêm tốc độ, huynh đệ, đừng tiếc sức người sức ngựa nữa. Đoạn đường cuối cùng rồi, tất cả đều chạy lên, vất vả một chút không sao, đến sớm một chút, để cho biên quân yên tâm sớm một chút."

Tất cả mọi người đồng thanh đáp: "Tuân theo pháp chỉ của Thiên Tôn."

Cả thương đội bắt đầu tăng tốc...

Lý Đạo Huyền thao tác chuyển tiếp, vèo một cái nhảy tới thành Ninh Hạ, trên người của Thiên Tôn mẫu sản xuất hàng loạt.

Vừa mới quay lại, liền cảm thấy bầu không khí xung quanh không đúng lắm.

Trong thành tràn ngập một bầu không khí ngột ngạt.

Khách điếm y ở vậy mà không nghe thấy tiếng ồn ào của bách tính sinh hoạt thường ngày từ bên ngoài truyền đến.

Vội vàng đẩy cửa sổ ra, nhìn ra ngoài, liền thấy một đội quân Minh hùng hậu đang đi ngang qua thành trì... Giống hệt như lúc y mới đến, từ cổng thành phía nam tiến vào, đang di chuyển về phía cổng thành phía bắc.

Trong đội ngũ còn giương cao một lá cờ lớn: "Đinh".

Rõ ràng, đây là quân đội của binh bị phó sứ Đinh Khải Duệ.

Trong lòng Lý Đạo Huyền thầm kêu không ổn: Không hay rồi, viện quân của triều đình đến nhanh ngoài dự kiến.

Vội vàng ra khỏi khách điếm, từ một con đường khác, chạy nhanh về hướng cổng thành phía bắc.

Cổng thành phía bắc đã tiến vào trạng thái giới nghiêm...

Lý Đạo Huyền vừa đến, liền nghe thấy tiếng gầm rú giận dữ vang lên từ ngoài thành: "Kẻ lừa đảo! Lũ kẻ lừa đảo các ngươi."

Y leo lên trên tường thành nhìn, ba nghìn phản quân đã tập kết xong ở ngoài thành.

Triệu bá tổng đứng ở phía trước nhất, gầm lên với tường thành: "Ta không phục! Các ngươi nợ lương không nói, còn phái kẻ

lừa đảo đến lừa gạt bọn ta, nói là sẽ bù lương cho bọn ta, hai ngày nữa sẽ đến, kết quả là viện quân lại đến trước."

"Kế hoãn binh dùng vô sỉ như vậy!"

Lý Đạo Huyền nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng cũng không khỏi có chút buồn bực.

Viện quân của quan binh sao lại đúng lúc này đến chứ?

Thương đội chỉ còn gần nửa canh giờ nữa là đến rồi!

Lý Đạo Huyền lắc đầu, sau đó đột nhiên nhảy lên, lại nhảy xuống từ trên tường thành.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, sau khi vững vàng tiếp đất, lại giẫm mặt đất thành một cái hố to, rút chân ra, đi về phía Triệu bá tổng.

Triệu bá tổng nổi giận: "Ngươi còn giở trò cũ này nữa sao? Lần này có nói gì ta cũng không tin ngươi nữa."

Sáu người phía sau hắn đồng thời rút đao, mấy trăm thân binh bên cạnh cũng cùng lúc rút đao ra, phòng bị nghiêm ngặt với Lý Đạo Huyền.

Mặc dù Lý Đạo Huyền rất lợi hại, rất đáng sợ.

Nhưng bây giờ bọn họ đã không còn đường lui, cùng lắm thì liều mạng, chính là chết mà thôi, chết đói và liều chết, chẳng phải đều là chết sao?

Lý Đạo Huyền giơ hai tay lên, làm ra vẻ không muốn giao chiến, sải bước đi về phía bọn họ: "Đừng nóng vội, lần này ta đến, không nói nhảm bất kỳ lời nào, là đến để đứng về phía các ngươi."

Các biên quân: "?"

Lý Đạo Huyền đi đến nơi cách bọn họ khoảng cách một mũi tên, liền không tiếp tục tiến lên nữa, tránh kích động bọn họ, thật sự xông lên giết y.

Hắn xoay người, quay lưng về phía biên quân, đối mặt với phủ Ninh Hạ, nói: "Ta đứng ở chỗ này, giúp các ngươi ngăn cản Đinh Khải Duệ."

Các biên quân: "!!!"

Phát triển đến nước này là điều bọn họ không thể ngờ tới.

Chỉ thấy trên tường thành phủ Ninh Hạ, rất nhanh đã giương cao lá cờ chữ "Đinh".

Tiếp theo, cổng thành mở ra, Đinh Khải Duệ dẫn theo một đội quân mấy ngàn người đi ra, còn cách rất xa, Đinh Khải Duệ đã lớn tiếng quát: "Nhìn thấy bản quan ở đây, đám phản quân các ngươi còn không mau đầu hàng, còn chờ đến khi nào?"

Triệu bá tổng còn chưa kịp đáp lời, liền thấy Lý Đạo Huyền giơ tay trái lên, nhắm vào quân đội của Đinh Khải Duệ, bàn tay trên tay trái kia đã sớm bị tháo bỏ, biến thành một họng súng đen ngòm.

Tay phải Lý Đạo Huyền thì lấy ra một cái hỏa chiết tử, châm lửa vào cánh tay trái...

"Xèo xèo xèo!"

Ngòi nổ bắt đầu bốc cháy.

Triệu bá tổng kinh hãi: "Hắn muốn nã pháo rồi."

Chương 1015: Chỉ xử lý một mình ngươi

Đinh Khải Duệ dẫn quân vừa mới chui ra khỏi phủ thành Ninh Hạ, liền thấy phía trước có một người kỳ quái, mặc y phục hiệp sĩ, quay lưng về phía phản quân, đối mặt với mình.

Cách đứng kỳ quái này khiến người ta khó hiểu.

Nhưng mà, Đinh Khải Duệ lại hiểu động tác tiếp theo của y, vậy mà lại giơ một tay lên, nhắm về phía bên này, còn châm lửa ngòi nổ.

Ngòi nổ cháy xèo xèo, tia lửa cách xa như vậy cũng có thể nhìn thấy.

Đinh Khải Duệ: "Đó sẽ không phải là hoả pháo chứ?"

Bộ hạ hai bên: "Sao có thể? Trên cánh tay làm sao có thể lắp hoả pháo? Cho dù có thể lắp thật, lúc nã pháo, chẳng phải vụ nổ sẽ chấn chết người sao?"

Bọn họ vừa dứt lời, "Oanh" một tiếng pháo vang lên, người kỳ quái kia đã nã pháo.

Đinh Khải Duệ giật nảy mình, binh sĩ dưới trướng hắn cũng đều giật mình.

Tiếp theo, liền thấy nơi xa xa phía trước bọn họ, "Oanh" một tiếng lại nổ vang lần thứ hai, thì ra viên đạn pháo mà người kỳ quái kia bắn ra ngoài còn có thể nổ hai lần.

Đinh Khải Duệ ngẩn người, dừng bước. Hắn nhìn ra được, đối

phương cố ý bắn rất gần, không nhắm vào quân đội của hắn mà bắn, một pháo vừa rồi hiển nhiên chỉ là đe dọa, nhưng mình tiếp tục dẫn quân tiến lên, y sẽ nhắm vào quân đội của mình bắn thật.

Đinh Khải Duệ: "Người này làm gì vậy?"

Tuần phủ Ninh Hạ Vương Tập từ trong cửa thành sau lưng hắn xông ra, gấp giọng hô: "Đó là người mình, hai ngày trước, chính là hắn hỗ trợ thuyết phục, để phản quân dừng công thành."

Đinh Khải Duệ: "Ơ? Vậy hắn hiện tại làm như vậy là có ý gì?"

Vương Tập: "Bản quan đến hỏi xem."

Hắn chạy đến chỗ xa nhất phía trước, vừa rồi một pháo của Lý Đạo Huyền kia đã có tác dụng, Vương Tập cũng không dám tiến lên quá nhiều, chỉ có thể cách thật xa hô lên: "Thiếu hiệp, ngươi đây là có ý gì?"

Lý Đạo Huyền mở miệng nói: "Đương nhiên là bảo vệ những biên quân này."

Mọi người: "!"

Cả hai bên đều kinh ngạc.

Triệu bả tổng vừa rồi còn đang mắng Lý Đạo Huyền lừa gạt cũng ngây người.

Lý Đạo Huyền buông tay trái còn đang bốc khói xuống, trước tiên quay đầu nhìn biên quân một cái, sau đó mới quay đầu lại, đối mặt Vương Tập và Đinh Khải Duệ: "Binh lính của các ngươi đừng tới đây! Nếu dám tiến lên một bước, đừng trách ta dùng đại pháo nhắm ngay giữa đám người các ngươi."

Nói xong, y lại quay đầu nói với Triệu bả tổng và ba nghìn biên quân: "Các ngươi cũng đừng manh động, kiên nhẫn chờ thêm

một canh giờ."

Triệu bả tổng: "Chúng tôi đã đợi hai ngày rồi, không đợi được vật tư ngươi hứa hẹn, lại đợi được quan binh."

Lý Đạo Huyền: "Vật tư đang trên đường, còn một canh giờ nữa sẽ đến."

Triệu bả tổng: "Ta làm sao tin ngươi nữa?"

Lý Đạo Huyền: "Không tin cũng phải tin, nếu không ngươi hiện tại sẽ phải đánh với Đinh Khải Duệ."

Triệu bả tổng: "Ta suất lĩnh ba nghìn biên quân, sẽ sợ một tên Đinh Khải Duệ quèn sao?"

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài một hơi: "Ngươi thật sự cho rằng ba nghìn biên quân dưới trướng ngươi đều nguyện ý đi theo ngươi làm phản? Đinh Khải Duệ một câu 'Kẻ nào quy hàng sẽ được tha' ... bọn họ liền buông vũ khí, đứng một bên xem."

Sắc mặt Triệu bả tổng bỗng chốc trắng bệch.

Sáu tên bả tổng khác đi theo hắn tạo phản cũng đồng thời cứng đờ.

Không thể không nói, chuyện này khả năng rất lớn.

Lý Đạo Huyền thật sự không lừa bọn họ, mấy ngày nay, y đã ở bên ngoài hộp xem qua lịch sử, trên lịch sử gốc, bảy người này thật sự bị Đinh Khải Duệ chém đầu.

Lý Đạo Huyền: "Các ngươi cũng không phải thật tâm muốn tạo phản, nếu không, sẽ cho ta hai ngày này sao? Các ngươi nguyện ý chờ, chính là bởi vì bảy người các ngươi cũng không phải thật sự muốn tạo phản, chỉ là muốn đòi lại quân lương triều đình nợ mà thôi. Đã như vậy, vậy thì cho ta thêm một chút thời gian, cũng là

cho chính các ngươi một cơ hội."

Đám người Triệu bả tổng trầm mặc.

Lý Đạo Huyền lại quay sang Đinh Khải Duệ: "Đinh đại nhân, vừa rồi lời ta nói với biên quân, âm thanh không nhỏ, ngươi cũng nghe được chứ?"

Đinh Khải Duệ: "Bản quan nghe được."

"Nghe được là tốt rồi." Lý Đạo Huyền: "Vậy ngươi cũng biết, bọn họ cũng không phải thật tâm muốn làm phản, chỉ là muốn đòi lại quân lương, thủ đoạn tuy có chút quá khích, nhưng nếu không quá khích, lại làm sao có thể khiến triều đình coi trọng?"

Đinh Khải Duệ trầm mặc.

Làm quan lớn kỳ thật trong lòng tự có tính toán, ngày thường bọn họ lười nghe tiếng nói của tầng lớp dưới, chuyện chưa gây lớn, ai cũng mặc kệ, khắp nơi đá bóng.

Chuyện biên quân bị nợ quân lương, ai mà không biết?

Nhưng mà biết thì biết vậy, không có một ai nguyện ý quản.

Nếu không phải lần này bảy toà biên bảo cùng nhau gây chuyện, Đinh Khải Duệ hắn vẫn sẽ không xuất động.

Nếu không người xưa làm sao lại sáng tạo ra câu "Chim nào hót được thì có sâu mà ăn"?

Đinh Khải Duệ cái gì cũng hiểu, nhưng mà hiểu thì hiểu vậy, không có nghĩa là phải nghe ngươi, mặt mũi quan lớn rất quan trọng, sao có thể bởi vì một hiệp khách kỳ quái không biết từ đâu chui ra liền tự tìm phiền phức cho mình?

Đinh Khải Duệ trầm mặc mấy giây, ngẩng đầu lên: "Cho nên ngươi có thể uy hiếp bản quan?"

Lý Đạo Huyền nói giọng mỉa mai: "Ồ? Giở giọng quan lớn rồi?"

Đinh Khải Duệ: "Trên cánh tay lắp một khẩu pháo, khoe khoang khác người, nhưng vẫn không hù doạ được bản quan, bản quan ra lệnh một tiếng, mấy ngàn người đánh tới ngươi, pháo của ngươi bắn được mấy phát? Nổ chết được mấy người?"

Lý Đạo Huyền: "Ừm, ngươi nói có lý! Vậy ta cũng không cần pháo, binh sĩ dưới trướng ngươi cũng đều là những biên quân đáng thương, không chừng quân lương của bọn họ cũng bị nợ đó, chỉ là bọn họ tương đối nghe lời, sẽ không gây chuyện thôi. Ngươi ra lệnh một tiếng, bọn họ không muốn cũng phải lên, ta lấy đại pháo bắn chết bọn họ, ngược lại cảm thấy bọn họ có chút đáng thương."

Vừa nói ra lời này, binh lính sau lưng Đinh Khải Duệ liền tỏ vẻ cổ quái. Hình như có chút muốn khóc, nhưng lại khóc không ra được.

Lý Đạo Huyền: "Vậy ta chỉ xử lý một mình ngươi là được."

Nói xong, Lý Đạo Huyền nhấc chân, đi tới Đinh Khải Duệ.

Đinh Khải Duệ: "Ơ? Người này một mình đi về phía chúng ta?"

Vương Tập giật nảy mình, vội la lên: "Người này cực kỳ lợi hại, hoặc là nói cực kỳ quỷ dị, Đinh đại nhân phải cẩn thận."

Đinh Khải Duệ căn bản không để ý, trên cánh tay người này có một khẩu pháo tuy rằng rất quỷ dị, nhưng pháo đó đi càng gần càng không thể dùng mà? Còn có gì phải sợ? Y muốn tới tìm chết, vậy vừa vặn bắt lấy, sau đó lại xử lý phản quân là được.

Hắn phất tay nói: "Bắt người này lại."

Đối phó một người mà thôi, không ai coi trọng chuyện này, chỉ có mấy chục thân binh bên cạnh Đinh Khải Duệ hơi tiến lên vài

bước nghênh đón, mấy ngàn biên quân phía sau thì lười động đậy.

Nhưng mà đối diện, người bên phía Triệu bả tổng lại nhất thời đều hứng thú.

Hai ngày trước, bảy tên bả tổng vây công Lý Đạo Huyền lại không làm y bị thương chút nào, sự việc còn rõ ràng trước mắt. Trong lòng mấy người Triệu bả tổng đều đang nghĩ: Lần này y thật sự đơn thương độc mã xông vào quân trận? Xem y đối phó được Đinh Khải Duệ hay không, liền biết lời y nói lần trước có phải khoác lác hay không.

Hai đội quân, sáu bảy ngàn người, cứ như vậy trơ mắt nhìn Lý Đạo Huyền từng bước một đi về phía Đinh Khải Duệ, càng đi càng gần.

Chương 1016: Hắn không phải người

Người đầu tiên nghênh đón Lý Đạo Huyền là thân binh của Đinh Khải Duệ, cũng không nhiều, chỉ mười mấy người.

Đối phó một người, không cần phái quá nhiều người ra ngoài.

Mệnh lệnh của Đinh Khải Duệ là "bắt người này lại", cho nên thân binh dưới trướng hắn cũng không có lấy vũ khí ra, đều là tay không nghênh đón.

Mấy nắm đấm đồng thời đập về hướng Lý Đạo Huyền, sau đó chỉ nghe thấy tiếng "Ầm ầm ầm" vang lên, mấy người đồng thời ôm nắm đấm lui về phía sau.

Còn Lý Đạo Huyền thì ngay cả phương hướng tiến lên cũng không thay đổi, tư thế đi đường cũng không đổi, giống như không có ai đánh y vậy, còn đang ung dung đi về phía trước.

Đinh Khải Duệ: "Ơ?"

Mấy người Triệu bả tổng cười thầm: Biết ngay sẽ như vậy mà.

Tiếp theo lại là mấy người đồng thời nhào lên, quyền cước cùng nhau chào hỏi với Lý Đạo Huyền, lần này thậm chí có người sử dụng cả chiêu thức đá hạ bộ.

Nhưng mà kết quả cũng không có gì khác biệt.

Sau một hồi âm thanh quyền cước đánh vào vật cứng vang lên, người công kích Lý Đạo Huyền hoặc là ôm tay, hoặc là nhảy dựng lên, đủ loại động tác kỳ quái nảy về phía sau.

Đinh Khải Duệ: "!!!"

Thân binh đội trưởng hô to: "Lấy binh khí."

Mấy người đồng thời rút trường thương và loan đao ra.

Những thứ này mà chào hỏi lên người, vậy thì muốn mạng người rồi.

Nhưng trên chiến trường cũng sẽ không có ai nhân từ hoặc là mềm lòng, lúc nên xuống tay, quân nhân tuyệt đối sẽ không mềm lòng chút nào.

Mấy cây trường thương đồng thời đâm tới Lý Đạo Huyền.

"Keng keng keng!"

Đầu thương vừa mới đâm vào da, liền cảm giác giống như đâm vào tấm sắt, sau một tiếng keng vang lên thì nảy ngược trở lại, lùi liền mấy bước.

Người vung đao chém tới thì nhìn thấy Lý Đạo Huyền giơ tay lên trước mặt che chắn, đao chém tới đều chém vào trên cánh tay Lý Đạo Huyền, cũng là một hồi âm thanh "keng keng", lưỡi đao bị cong, nảy lại khiến cho bọn họ hổ khẩu tê dại.

Mọi người kinh hãi: "Quái vật gì đây?"

Lý Đạo Huyền: "Vì bảo vệ dung nhan tuấn tú của ta, ta chỉ có thể đeo mặt nạ."

Nói xong, y móc ra một cái mặt nạ kim loại và đeo lên mặt.

Điều thú vị là, trên mặt nạ này vậy mà lại vẽ một khuôn mặt, giống y hệt mặt của y.

Mọi người: "Sở thích quái đản gì vậy?"

Phàn nàn thì phàn nàn, chiến đấu thì chiến đấu, Lý Đạo Huyền vẫn đang từng bước một đi tới Đinh Khải Duệ, ngay cả tiết tấu cũng không thay đổi.

"Lên lên lên! Giết quái vật này."

Biên quân rốt cuộc cảm thấy không đúng, một đám người hùng hổ giết tới, lần này đao thương kiếm kích, mười tám loại binh khí đều chào hỏi với Lý Đạo Huyền.

Chỉ nghe thấy âm thanh va chạm kim loại "keng keng keng leng keng leng keng" dày đặc, tất cả công kích của mọi người đều không có tác dụng.

Lý Đạo Huyền vung nắm đấm lên, một quyền đánh tới người chắn ngay phía trước, người đó kêu thảm một tiếng, ngửa mặt ngã xuống.

Lý Đạo Huyền: "Đừng cản đường, ta chỉ đánh người cản đường ta."

Nói xong, không để ý tới công kích hai bên sau lưng, cứ như vậy tiếp tục đi về phía trước.

Cảnh tượng này thật sự là quá mức khủng bố!

Đinh Khải Duệ ngồi trên lưng ngựa, nhìn xuống chiến đấu phía trước.

Người nam nhân đáng sợ kia, mặc cho đủ loại vũ khí chém về phía mình keng keng leng keng, y lại giống như không có việc gì, tiếp tục đi về phía mình, khuôn mặt vẽ trên mặt nạ sắt kia hình như cũng đang cười toe toét...

"Cản hắn lại! Cản hắn lại!" Đinh Khải Duệ phát ra tiếng hô hoảng sợ mất mặt.

Nhưng mà cản không được.

Binh lính đều đâm gãy cả trường thương, chém cong lưỡi cả loan đao, lại căn bản không có cách nào để cho người này dừng lại.

Có người hô lớn: "Bên trong y phục của hắn giấu thiết giáp."

"Giáp dày cỡ nào đây? Giáp bình thường thì trường thương của ta chắc là có thể đâm thủng."

"Thiết giáp trên người hắn ít nhất cũng dày hai tấc."

"Không thể nào, thiết giáp dày hai tấc phải nặng bao nhiêu?"

"Không chỉ là nặng, người cũng sẽ sưng lên chứ? Hắn rõ ràng là dáng người tiêu chuẩn mà."

"Mẹ kiếp! Chém không được."

"Nhanh cản hắn lại."

Lý Đạo Huyền tiếp tục tiến lên, từng bước một đi tới Đinh Khải Duệ, giống như bước chân của ác ma.

Đinh Khải Duệ sợ tới mức cả người đều không ổn, ngay cả chiến mã hắn cưỡi cũng bị dọa, bốn vó không ngừng lùi về phía sau.

Ngay cả trí thông minh của ngựa cũng có thể cảm nhận được, thứ đồ chơi trước mắt này không phải người.

Đinh Khải Duệ: "Rốt cuộc ngươi là cái thứ gì?"

Lý Đạo Huyền cười, ngẩng mặt lên, khuôn mặt vẽ trên mặt nạ cũng đang cười: "Ta là sứ giả trời phái xuống thưởng thiện phạt ác, ngươi tin không?"

Đinh Khải Duệ: "Ta tin ngươi mới là lạ."

Vừa lúc này bên cạnh có một thanh đao chém tới, keng một tiếng chém vào trên vai Lý Đạo Huyền, y thuận tay bắt lấy thanh đao kia, tay nắm lấy lưỡi đao cũng không chảy máu, dọa cho tên biên quân vung đao vứt đao bỏ chạy.

Lý Đạo Huyền cướp lấy thanh đao, thuận tay liền ném tới Đinh Khải Duệ, trong miệng còn kèm theo một câu: "Xem chiêu! Tiểu Lý Phi Đao!"

Tiểu Lý Phi Đao của y thật sự là quá mức lệch lạc, lệch không phải là một chút xíu, vèo một tiếng, bay qua khoảng nửa mét bên người Đinh Khải Duệ, không trúng.

Nhưng mà chỉ như vậy cũng đủ dọa cho Đinh Khải Duệ sợ chết khiếp, hét ầm lên rồi ngã xuống từ trên lưng ngựa.

Thủ hạ hai bên vội vàng đỡ hắn dậy.

Con ngựa kia vốn đã bị Lý Đạo Huyền dọa sợ, chủ nhân trên lưng ngã xuống, ngựa lập tức xoay người bỏ chạy, trong nháy mắt chạy không còn bóng dáng.

Đinh Khải Duệ: "Ơ, ngựa của ta!"

Chỉ chậm trễ một chút như vậy, hắn liền thấy Lý Đạo Huyền lại đi gần về mình thêm mấy bước.

"A a a, bay đâu, mau cản quái vật này lại."

Lúc này tất cả mọi người đều cảm thấy Lý Đạo Huyền không phải người, biên quân vừa rồi còn dũng cảm vây công y, bây giờ cũng bắt đầu sợ hãi lùi về phía sau...

Người dám chắn ngay phía trước Lý Đạo Huyền thật sự là rất ít.

Lý Đạo Huyền một cước đá bay một tên chắn đường, một bước nhảy vọt, xoạt một cái nhảy đến trước mặt Đinh Khải Duệ.

Gia đinh của Đinh Khải Duệ liều chết bảo vệ chủ, gào lên rồi nhào tới Lý Đạo Huyền, ôm chặt lấy eo y, hô to: "Lão gia đi nhanh đi, ta tới ngăn cản quái vật này."

Lý Đạo Huyền: "Chậc chậc, thật bi tráng, lúc này nếu ta đập mấy quyền vào lưng ngươi, ngươi vừa phun máu tươi vừa nói lời này, có phải sẽ càng bi tráng hơn hay không? Khán giả đều sẽ cảm động muốn khóc."

Gia đinh: "?"

Đinh Khải Duệ hét lên một tiếng rồi xoay người muốn chạy.

Lại thấy Lý Đạo Huyền nhấc tên gia đinh đang ôm eo mình lên, coi như ám khí, ném tới Đinh Khải Duệ ...

"Ầm!"

Ám khí hình người to lớn, đập Đinh Khải Duệ ngã lăn trên đất.

Lý Đạo Huyền tiến lên một bước, một cước giẫm Đinh Khải Duệ dưới chân.

Mọi người xung quanh đều cứng đờ.

Đinh Khải Duệ sợ tới mức hồn vía lên mây, muốn lớn tiếng cầu xin tha mạng, lại không bỏ xuống được mặt mũi thân là quan lớn... Vấn đề mặt mũi, thà chết không khuất phục...

Một câu cầu xin tha mạng này, nghẹn ở cổ họng nửa ngày cũng không hô lên được.

Ngược lại Lý Đạo Huyền cũng không giết hắn, chỉ dùng một chân giẫm hắn, quay đầu nói với Vương Tập đang đứng ngây người như phỗng bên cạnh: "Vương đại nhân, ngươi xem, vẫn là

ngươi xử lý sự tình tương đối hài hoà, hai ngày trước, ta và ngươi cũng không có đánh nhau. Nhưng mà cùng vị Đinh đại nhân này a, thì phải...chậc chậc chậc... Haiz!"

Chương 1017: Xử lý như thế nào?

Bầu không khí có phần cứng ngắc!

Lý Đạo Huyền cứ như vậy giẫm lên người Đinh Khải Duệ, giằng co với đám biên quân.

Đinh Khải Duệ nằm trên mặt đất không dám động đậy, sợ mình có động tĩnh gì, tên quái vật này sẽ giết chết mình. Nhưng mà, người ta nằm im một chỗ, cũng rất khó chịu, một tư thế nằm ngửa quá lâu, toàn thân đều ngứa ngáy…

Sự chú ý bắt đầu không thể tập trung, nhịn không được mà nghĩ: Ta nằm im một chỗ còn toàn thân ngứa ngáy, hắn đứng yên một chỗ duy trì động tác một chân giẫm lên người ta, sao cơ thể lại không ngứa ngáy nhỉ? Cứ như vậy, không nhúc nhích, không thấy mệt sao?

Thế nhưng Lý Đạo Huyền thật sự không mệt.

Hai người cứ như vậy duy trì động tác một người nằm một người giẫm, binh lính xung quanh duy trì động tác muốn xông lên cứu người nhưng lại không dám, cứ như vậy cứng đờ nửa canh giờ.

Đám người Triệu bả tổng ở đằng xa, tất cả đều ngơ ngác.

Ba ngàn biên quân, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tên thiếu hiệp kỳ quái kia, vậy mà thật sự một mình xông vào quân doanh của Đinh Khải Duệ, chế phục hắn.

Trời đất ơi.

Lần này, bọn họ thật sự tin tưởng Lý Đạo Huyền rồi, hai ngày trước, Lý Đạo Huyền nói y không phải dùng kế hoãn binh, bây giờ xem ra, thật sự không phải.

Người ta thật sự có bản lĩnh một mình đánh tan một đội quân.

Nửa canh giờ trôi qua…

Lý Đạo Huyền đột nhiên lên tiếng: "Tới rồi! Đội vận chuyển tới rồi."

Mọi người: "?"

Ngay lúc này, thám báo hai bên đồng thời phi ngựa chạy về, trên lưng ngựa lớn tiếng hô: "Thương đội, thương đội tới rồi… Một thương đội rất lớn, xe ngựa nối liền một hai dặm, vật tư, thật nhiều vật tư tới rồi…"

Triệu bả tổng mừng rỡ, hai người Đinh Khải Duệ, Vương Tập lại kinh ngạc: Thật sự tới rồi?

Hai quân cùng nhau nhìn về phía quan đạo hướng đông nam, ngóng trông.

Trên quan đạo cát bụi bay mù mịt…

Những người có mặt đều là người biết đánh trận, mà tướng quân biết đánh trận thông thường đều có một chiêu, "nhận bụi", có thể thông qua cát bụi bay lên để phán đoán có bao nhiêu nhân mã.

Bọn họ chỉ cần nhìn thoáng qua, lập tức liền phán đoán ra được, tới là một đội xe ngựa rất lớn.

"Thật sự tới rồi!"

Triệu bả tổng mừng như điên: “Hắn không lừa chúng ta, không có!”

Cát bụi càng ngày càng gần, mọi người rất nhanh liền có thể nhìn rõ, đội xe ngựa tới kỳ thật có hai đội, một đội là thương đội của Ấm Đến Muốn Ngủ, giương cờ hiệu buôn bán. Một đội lại là đội vận chuyển trong quân, giương cờ hiệu của tổng binh Duyên Tuy là Thạch Kiên.

Người dẫn đầu là một tiểu võ quan, lớn tiếng hô: “Phía trước là biên quân Ngân Xuyên sao? Dừng tay! Các ngươi đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa! Mạt tướng phụng mệnh lệnh của tổng binh Duyên Tuy Thạch Kiên Thạch tướng quân, áp giải một nhóm vật tư cứu tế tới… Các ngươi không cần phải chịu đói nữa, mau buông vũ khí xuống, đừng đánh nữa.”

Ba ngàn phản quân của Triệu bá tổng đồng loạt hoan hô.

Đinh Khải Duệ và Vương Tập thì ngơ ngác, nhưng biên quân dưới trướng bọn họ kỳ thật cũng bị nợ quân lương đã lâu rồi, ăn bữa nay lo bữa mai, không biết bao lâu rồi chưa được ăn một bữa no, bây giờ nhìn thấy đội xe ngựa lớn này, làm sao không vui, cũng hoan hô theo.

Hai quân cùng nhau hoan hô, bầu không khí chiến đấu kia trong nháy mắt liền tiêu tan.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới buông chân đang giẫm lên người Đinh Khải Duệ ra: “Dậy đi.”

Đinh Khải Duệ lật người bò dậy, bò được một nửa, phịch một tiếng lại ngã xuống, duy trì một tư thế quá lâu, cơ thể đã có chút tê dại, không còn linh hoạt nữa.

Gia đinh hai bên vội vàng tiến lên đỡ hắn dậy.

Lý Đạo Huyền cũng không để ý tới bọn họ nữa, sải bước đi về

phía đội vận chuyển.

Trong đội vận chuyển bây giờ có hai người phụ trách, một người là quản sự của thương đội, một người là do thôn uỷ Cao Gia phái tới, treo danh nghĩa của Thạch Kiên "tiểu tướng lĩnh".

Hai người nhìn thấy Lý Đạo Huyền, đồng thời hành lễ: "Thiên Tôn, vật tư đã dựa theo yêu cầu của ngài, khẩn cấp đưa tới."

Lý Đạo Huyền: "Làm tốt lắm, ghi đại công."

Hai người mừng rỡ.

Lý Đạo Huyền xoay lưng về phía đội xe ngựa, xoay người, đối mặt với hai nhóm biên quân: "Bây giờ hãy xếp hàng, xếp thành hai hàng, thay phiên nhau tới lĩnh vật tư, nếu như chen chúc lộn xộn, chen hàng, không nghe phân phó của nhân viên, hết thảy không phát."

Lời này vừa nói ra, còn hữu dụng hơn cả quân lệnh của Đinh Khải Duệ.

Binh lính biên quân soạt soạt soạt, trong nháy mắt đã xếp thành hai hàng…

Đinh Khải Duệ tức giận: Rõ ràng ta là người thống lĩnh quân đội, sao quân đội của ta lại nghe lời y?

Vương Tập lại thở dài, mấy ngày trước, Lý Đạo Huyền đã nói chuyện với hắn. Muốn giải quyết vấn đề phản loạn ở biên giới thì phải dựa vào kinh tế! Nhìn cảnh tượng trước mắt là hiểu, có sữa mới là mẹ, không có sữa chính là kẻ thù. Nếu triều đình không thể nhanh chóng cung cấp bảo đảm áo cơm cho các biên quân, vậy thì biên quân của ngươi sẽ lập tức biến thành của người khác.

Trong lòng hắn bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ, thiếu hiệp bảo ta nuôi nhiều dê bò ngựa, lợi dụng thảo nguyên phía bắc, không cần

lo lắng người Mông Cổ, chuyện này, ta phải để tâm rồi.

Rất nhanh, mặt trời đã hoàn toàn lặn xuống núi, sắc trời đã tối.

Thương đội đốt đuốc, tiếp tục phát vật tư.

Nhưng Đinh Khải Duệ, Vương Tập, Triệu bá tổng, còn có mấy tên đầu đầu lĩnh mưu phản khác, lại đi đến cùng một chỗ, hai bên đều dùng vẻ mặt cứng ngắc nhìn đối phương.

Lý Đạo Huyền đi tới giữa bọn họ, ngồi xuống: "Được rồi, tới nói chuyện xử lý hậu quả đi."

Đinh Khải Duệ dẫn đầu lên tiếng: "Bọn họ suất binh mưu phản, nếu không có lời giải thích thoả đáng, triều đình sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu."

Triệu bả tổng mặt cau có, muốn mắng chửi vài câu, nhưng tình hình hiện tại, hắn lại cảm thấy mắng chửi cũng vô dụng, dứt khoát không nói.

Lý Đạo Huyền giúp hắn nói: "Nếu triều đình không nợ quân lương của bọn họ, bọn họ có tới đòi lương không? Chuyện như vậy sao có thể xử lý theo lẽ thường được?"

Đinh Khải Duệ: "Mưu phản chính là mưu phản, bất luận dùng lý do gì, mưu phản đều là tội chết."

Lý Đạo Huyền: "Hừ! Ta thật sự nghe không nổi giọng điệu của các vị đại nhân."

Y vừa nói nghe không nổi, Đinh Khải Duệ sợ tới mức lập tức ngậm miệng, sợ lại bị giẫm dưới chân.

Lý Đạo Huyền quay đầu nhìn về phía Triệu Bá Tổng: "Ngươi là đòi lương, không phải mưu phản, đúng không?"

Triệu bả tổng tuy không thông minh, cũng biết Lý Đạo Huyền đang giúp hắn nói đỡ, vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, chúng tôi chỉ là đòi lương.”

Lý Đạo Huyền: “Vậy thì mọi chuyện rất rõ ràng, đám người Triệu bả tổng, triệu tập ba ngàn bộ hạ bị nợ lương đến dưới thành Ninh Hạ đòi lương, số lượng người tụ tập là hơi nhiều một chút, nhưng bọn họ một là không công thành, hai là không giết người, chỉ ở dưới thành hô hào vài tiếng, điều này không vi phạm [Đại Minh Luật] phải không?”

Đinh Khải Duệ thầm mắng: Ngươi đây chính là bênh vực người mình quen biết, ngay cả binh khí công thành bọn họ cũng đã chế tạo xong một nửa, đây không phải mưu phản là cái gì?

Lý Đạo Huyền dường như đoán được hắn đang nghĩ gì: “Đinh đại nhân, câu tiếp theo của vạn ác dâm vi thủ là gì?”

Đinh Khải Duệ không cần suy nghĩ liền đáp: “Luận hành bất luận tâm, luận tâm thế thượng vô hảo nhân.”

Lý Đạo Huyền: “Vậy thì đúng rồi. Dùng để so sánh với chuyện lần này đi, bọn họ công thành chưa? Chưa công, đúng không? Chỉ cần chưa công, vậy thì không tính là tụ chúng mưu phản, đúng không? Chỉ có thể coi là tụ chúng hô hào vài tiếng.”

Đinh Khải Duệ: “…”

Lý Đạo Huyền: “Đinh đại nhân là văn quan, hẳn là rất giỏi viết tấu chương, chuyện lần này chỉ cần viết cho tốt một chút, là có thể cho qua được.”

Chương 1018: Ai mới là người tốt với họ?

Đinh Khải Duệ thầm mắng trong bụng, nhưng lại không dám không nghe lời: "Hiểu rồi, chuyện này, bản quan trở về sẽ suy nghĩ cho kỹ, viết một bản tấu chương, giúp bọn họ qua loa cho xong chuyện."

Vương Tập vội vàng nói: "Bản quan cũng viết một bản tấu chương giống như Đinh đại nhân trình lên, có tấu chương của hai chúng ta làm chứng, hoàng thượng nhất định sẽ tin."

Đám người Triệu bả tổng thở phào nhẹ nhõm, bọn họ thật sự vẫn sợ bị tính sổ, nhưng có hai vị đại văn quan giúp nói chuyện, vậy thì vạn sự đại cát.

Bảy người vội vàng bày tỏ, sau này sẽ an phận thủ phận, không gây thêm phiền phức cho triều đình nữa, nói vài câu tỏ lòng trung thành.

Lý Đạo Huyền lại cười cắt lời bọn họ: "Chớ vội bày tỏ trung thành, hiện tại các ngươi nói hay ho đến đâu, nếu như sau khi trở về lại bị nợ quân lương mấy năm, vậy phải làm sao? Những lời vừa nói, coi như đều là nói nhảm sao?"

Bảy người: "…"

Đinh Khải Duệ và Vương Tập cũng đều lúng túng.

Lý Đạo Huyền quay sang Vương Tập: "Ngài là Tuần phủ Ninh Hạ, chính vụ của vùng Ngân Xuyên, Ninh Hạ này đều do ngài quản, lần trước ta đã nói với ngài rồi, nếu không giải quyết vấn đề

quân lương của biên quân, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ phản, hơn nữa một lần phản loạn lại có quy mô lớn hơn một lần, đến cuối nhất định là rối tinh rối mù, không thể thu dọn."

Vương Tập: "Chuyện thiếu hiệp đã nói với bản quan hai ngày trước, bản quan vẫn ghi nhớ trong lòng."

Lý Đạo Huyền: "Chuyện chăn nuôi bò ngựa trên quy mô lớn rất cấp bách, tuần phủ đại nhân hẳn là hiểu rõ hơn ta làm thế nào để lo liệu việc nội chính, chi tiết cụ thể chắc là không cần ta phải nói đâu nhỉ?"

Vương Tập chắp tay: "Thiếu hiệp yên tâm, lần này bản quan suýt nữa mất mạng. Cho dù là vì tính mạng của bản thân, cũng nhất định phải nắm chắc chuyện này. Chỉ là bản quan còn có một chút nghi hoặc, vùng Ngân Xuyên, Ninh Hạ của ta nếu chăn nuôi gia súc trên quy mô lớn, số gia súc này muốn bán đi phải như thế nào?"

Lần này Lý Đạo Huyền không nói nữa, quản sự thương đội kia bỗng chốc từ bên cạnh nhảy ra, hai tay dâng lên một tấm danh thiếp: "Tuần phủ đại nhân, tiểu nhân là quản sự của xưởng dệt Ấm Đến Muốn Ngủ, lần này đến Ninh Hạ, là muốn bàn một vụ làm ăn với những người chăn nuôi ở địa phương. Sau này, lông cừu của những người chăn nuôi, xưởng dệt của chúng tôi nguyện ý thu mua, chỉ là những người chăn nuôi cứ chạy đông chạy tây, không có nơi ở cố định, tiểu nhân cũng không liên lạc được với bọn họ, hy vọng triều đình có thể ra mặt tổ chức một chút…"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Vương đại nhân, ta dạy ngài một cách kiếm tiền. Do quan phủ đứng ra, xây dựng một 'trạm thu mua lông cừu quan phương'. Những người chăn nuôi mang lông cừu đến đây, do quan phủ thống nhất giá cả thu mua. Đợi đến khi thương đội của Ấm Đến Muốn Ngủ đến, có thể trực tiếp mua lông cừu từ tay quan phủ. Quan phủ kiếm lời một chút chênh lệch giá cả hợp lý, chẳng phải vững vàng hơn so với thu thuế sao? Không

những sẽ không bị người khác mắng chửi, ngược lại còn bởi vì làm lợi cho dân, mà được những người chăn nuôi ca ngợi."

Triệu bả tổng nghe vậy, hai mắt cũng sáng lên: "Người nhà của chúng tôi trong biên quân cũng có không ít người chăn nuôi gia súc, nhưng nuôi không nhiều, thương nhân lớn sẽ không có hứng thú đến thu mua. Nếu như quan phủ mở trạm thu mua, vậy thì số lông cừu ít ỏi kia của chúng tôi cũng có thể bán vào trạm thu mua. Việc này cũng có thể giải quyết kế sinh nhai cho không ít gia đình biên quân."

Vương Tập cẩn thận suy nghĩ một chút, quả nhiên là kế sách hay: Kiếm lời một chút chênh lệch giá lông cừu, chỉ cần quản lý nghiêm ngặt thuộc hạ, đừng để bọn họ ác ý ép giá thu mua quá thấp, như vậy có thể trở thành một chính sách tốt. Không những sẽ không bị người đời sau mắng chửi, ngược lại còn lưu lại tiếng thơm.

Hắn đang suy nghĩ chuyện này, liền nghe thấy Lý Đạo Huyền cười nói: "Vương đại nhân nhất định đang nghĩ, ngài quản lý nghiêm ngặt thuộc hạ, đừng để bọn họ ép giá làm khổ người dân."

Vương Tập: "Ơ? Thiếu hiệp có vẻ rất hiểu chuyện này."

Lý Đạo Huyền: "Chuyện này ta đúng là rất hiểu, bất luận ngài quản lý nghiêm ngặt thế nào, đều sẽ có người tư túi tham ô, ác ý ép giá làm khổ người dân. Muốn ngăn chặn vấn đề trạm thu mua chính thức ác ý ép giá thu mua, chỉ có một cách."

Vương Tập khiêm tốn thỉnh giáo: "Cách gì? Xin thiếu hiệp chỉ giáo."

Lý Đạo Huyền: "Đừng để cửa hàng do triều đình kinh doanh độc quyền, cho tư nhân quyền mở trạm thu mua lông cừu."

Vương Tập nghe vậy, khẽ giật mình: Ơ?

Lý Đạo Huyền: “Những người chăn nuôi không ngốc! Nếu như trạm thu mua của triều đình ép giá quá đáng, những người chăn nuôi tự nhiên sẽ đến trạm thu mua của tư nhân bán hàng, cửa hàng do triều đình kinh doanh sẽ không thu mua được hàng, người muốn tư túi tham ô tự nhiên sẽ không kiếm chác được gì, chỉ có thể tăng giá trở lại. Đây gọi là năng lực tự điều chỉnh của thị trường… Đạo lý tương tự, nếu như cửa hàng tư nhân ác ý thao túng giá cả, cửa hàng do triều đình kinh doanh của ngài chỉ cần tăng giá lên, cửa hàng tư nhân sẽ không kiếm được tiền.”

Vương Tập bừng tỉnh đại ngộ: “Có lý.”

Lý Đạo Huyền: “Đương nhiên, còn có khả năng quan tư cấu kết, cùng nhau ép giá. Chuyện này làm tiếp, sẽ có ngày càng nhiều vấn đề xuất hiện, nhưng mà ta tin một vị tuần phủ, sẽ không phải là kẻ bất tài vô dụng, nhất định có thể giải quyết tốt những vấn đề này.”

Vương Tập: “Được lĩnh giáo! Thiếu hiệp kiến thức uyên bác, vậy bản quan cứ thử xem sao.”

Mấy ngày sau…

Đinh Khải Duệ trở về Cố Nguyên, bẩm báo tình hình hỗn loạn ở Ninh Hạ cho tổng đốc tam biên Hồng Thừa Trù: Tin tức trước đó là báo cáo sai, biên quân Ngân Xuyên không có tạo phản, chỉ là tụ tập dưới thành phủ Ngân Xuyên náo loạn đòi lương. Sau khi mình suất quân đến thành Ngân Xuyên, đứng ra chủ trì công đạo, mời Vương Tập và tướng lĩnh biên quân đến cùng một chỗ, ngồi xuống đàm phán.

Cuối cùng, tuần phủ Ninh Hạ Vương Tập đã mượn lương từ thương nhân, tạm ứng quân lương cho biên quân, đồng thời cũng áp dụng một loạt biện pháp về mặt nội chính để thu gom lương bổng, tranh thủ trong thời gian sắp tới, không dựa vào cung cấp từ trên xuống, mà dựa vào tài chính địa phương để bù đắp vào lỗ

hổng khổng lồ này.

Hồng Thừa Trù nghe xong, luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ quái, có điều … Chuyện này bị đè xuống dù sao cũng là chuyện tốt.

Lại qua một thời gian, tin tức truyền đến kinh thành.

Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm nhìn thấy bản tấu chương này, trong lòng vô cùng an ủi, phê duyệt: Đinh Khải Duệ xử lý thỏa đáng, vì nước phân ưu, thăng lên hữu bố chính sứ.

Còn về phần biên quân Ninh Hạ…

Bọn họ biết là ai thật sự tốt với bọn họ, không phải Vương Tập, cũng không phải Đinh Khải Duệ, mà là vị thiếu hiệp thần bí xuất hiện kia, cùng với thương đội mà thiếu hiệp mang đến.

Biên quân nhận được [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] từ tay thương đội, sau khi xem xong, rốt cuộc cũng biết được tại sao vị thiếu hiệp kia đao thương bất nhập, một mình xông vào muôn quân vạn mã có thể bắt sống Đinh Khải Duệ.

Vì vậy, giáo phái Đạo Huyền Thiên Tôn rất nhanh đã lan truyền trong biên quân.

Bốn chữ “Thiên Tôn phù hộ”, nhất thời trở thành câu cửa miệng trong biên quân, người niệm còn nhiều hơn cả “A Di Đà Phật”--

Ngay lúc Lý Đạo Huyền đang thu hoạch được lượng lớn tín đồ ở vùng Tây Bắc…

Trung bộ Hà Nam! Núi Bình Đỉnh.

Lão Hồi Hồi dẫn theo ba ngàn thiết kỵ, đang rút lui về phía sâu trong núi Bình Đỉnh.

Không còn cách nào khác, không rút lui không được.

Các đại tướng Tả Lương Ngọc, Tổ Khoan, La Đại, chia binh ba đường, bao vây về phía Lão Hồi Hồi, phía sau còn có quân đội của Hạ Nhân Long, Tào Văn Giao, Lư Tượng Thăng đuổi theo.

Quân thế của quan binh cực kỳ hùng hậu.

Lão Hồi Hồi tuy rằng dẫn theo là thiết kỵ tinh nhuệ của biên quân, cũng không thể ngăn cản nổi nhiều quan binh bao vây như vậy, chỉ có thể tạm thời tránh mũi nhọn.

Chương 1019: Đó là của các ngươi?

Sau đại chiến Lư Châu, bởi vì dân đoàn thôn Cao Gia tham chiến.

Sấm quân thua to, bảy mươi hai lộ đại quân chia nhau chạy trốn, lẩn trốn vào các ngọn núi, đại quân chủ lực lưu khấu nhất thời phân tán, ẩn náu vào vùng núi Đại Biệt.

Đừng nói thời Minh Mạt, cho dù là đến thời hiện đại, quân đội nào đó ở Afghanistan trốn vào núi sâu, quân Mỹ bên ngoài cũng không có cách nào tiêu diệt được.

Không có radar, không có định vị vệ tinh, không có phương tiện vận chuyển tiên tiến, quan binh cũng đành bó tay đối với tặc quân trốn vào vùng núi Đại Biệt.

Bạch Diên và Sử Khả Pháp suất lĩnh dân đoàn cũng chẳng thể làm gì hơn!

Vì vậy, sau trận Lư Châu, Bạch Diên dẫn quân trở về Lạc Dương, Sử Khả Pháp cũng dẫn quân trở về An Khánh. Còn một số lộ quan binh khác, thì tiếp tục truy quét các toán lưu khấu khác.

Cứ như vậy, Lão Hồi Hồi vẫn còn đang hoạt động ở Hà Nam, liền trở thành mục tiêu trước mắt mà quan binh cần phải đối phó.

Lão Hồi Hồi đều là kỵ binh, rất khó truy đuổi.

Vì vậy, quan binh giăng ra một tấm lưới lớn, chia thành nhiều hướng, chặn đường đi của Lão Hồi Hồi.

Cái lưới này kéo về phía đông một chút, lại kéo về phía tây một chút, ép Lão Hồi Hồi không ngừng lùi về phía sau, một đường rút lui đến tận núi Bình Đỉnh.

Lúc này, Lão Hồi Hồi đang đứng trên một đỉnh núi cao 500 mét so với mực nước biển, ngắm nhìn về phía đông nam...

Một tên thám báo chạy tới bẩm báo: "Đại đương gia, ngựa của chúng ta đi trong núi rất khó khăn, có mấy con bị thương chân, e rằng... không dùng được nữa."

Lão Hồi Hồi vẻ mặt nặng nề gật đầu, tình hình trước mắt có chút khó khăn.

Hắn không cấu kết với Lý Tự Thành và những người khác, kết quả chính là bị bỏ rơi...

Bây giờ bị vây khốn ở núi Bình Đỉnh, kỵ binh lại bất lợi cho việc tác chiến trên núi, nếu quan binh tấn công lên núi, hắn thật sự không biết nên làm thế nào cho phải, chỉ có thể mong rằng quan binh đừng tiến vào.

Tuy nhiên, hắn cũng biết quan binh phần lớn là sẽ tiến vào, đặc biệt là Tả Lương Ngọc.

Lần trước Tả Lương Ngọc trúng mai phục của hắn, suýt chút nữa bỏ mạng, hận hắn thấu xương, muốn trừ hắn cho hả giận, lần này quan binh chiếm ưu thế tuyệt đối, Tả Lương Ngọc há có lý nào không đến đánh một đòn phủ đầu?

"Đầu lĩnh, chúng ta chạy về phía tây thôi." Thuộc hạ nói: "Quan binh chỉ vây ba mặt đông, nam, bắc, phía tây bọn chúng không vây được, bên đó toàn là núi non trùng điệp, chúng ta chỉ cần vượt qua núi, là có thể thoát khỏi sự truy đuổi của quan binh."

Lão Hồi Hồi: "Vượt qua núi rồi sẽ đến đâu?"

Thuộc hạ thấp giọng nói: "Vượt qua núi sẽ đến huyện Loan Xuyên, tiếp tục đi về phía tây chính là huyện Thương Nam..."

"Huyện Thương Nam sao?" Lão Hồi Hồi có chút ấn tượng đối với cái tên này, lúc trước khi lưu khấu đại náo Vân Dương, ở huyện Thương Nam còn đánh mấy trận ác liệt.

Lão Hồi Hồi nhíu mày: "Thủ quân Thương Nam hình như rất lợi hại, tên là gì nhỉ? La... Hi? Đúng rồi, là La Hi."

Thuộc hạ gật đầu: "Đúng vậy! Người này hình như đã đánh bại rất nhiều lộ nghĩa quân, là một khúc xương khó gặm."

Lão Hồi Hồi thở dài một hơi: "Ta thật sự không muốn rút về phía huyện Thương Nam, không chỉ là La Hi khó đối phó, mà còn bởi vì, một khi chúng ta chạy về phía đó, sẽ chui vào núi sâu, sau này muốn liên lạc với Bạch tiên sinh, sẽ rất khó khăn... Chúng ta sẽ mất đi nguồn cung cấp lương thực mà Bạch tiên sinh cung cấp."

Nói đến đây, vẻ mặt hắn khó coi: "Một khi không còn lương thực tiếp viện, chúng ta lại sẽ biến thành một đội quân lưu khấu."

Thuộc hạ im lặng.

Quân đội của hắn xuất thân từ biên quân, vẫn là không muốn biến thành lưu khấu, trong thâm tâm, bọn họ vẫn cảm thấy mình không phải là giặc, chỉ là bởi vì thiếu quân lương, là hàng tốt Hán Di bị Hán binh coi thường, mới khởi nghĩa tạo phản.

Gần đây, có lương thực của Bạch tiên sinh tiếp tế, bọn họ không còn giống như lưu khấu đi công thành đoạt đất, được một thời gian nhàn rỗi, đã bắt đầu nhớ lại bản thân mình từng là người tốt.

Hiện tại nếu như lại bị cắt đứt lương thực, lại phải đi cướp quan khố, ít nhiều cũng cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, không thể chấp nhận cảm giác chênh lệch này.

Đang lúc khó xử...

Một tên thám báo trở về bẩm báo: "Báo! Người của Bạch tiên sinh tới rồi."

Lão Hồi Hồi mừng rỡ: "Mau mau mời vào."

Rất nhanh, một người mặc dạ hành y của thôn Cao Gia, được thám báo dẫn đến trước mặt Lão Hồi Hồi, mặc dù người này mặc hắc y trên người, nhưng trước ngực lại thêu một bức tượng Thiên Tôn, vừa nhìn đã biết là người của Bạch tiên sinh.

Lão Hồi Hồi vui mừng nói: "Bên ngoài mấy lộ đại quân bao vây, ngươi vào đây chắc hẳn là tốn không ít công sức?"

Tên tình báo nói: "Cũng may, quân Tả Lương Ngọc quân kỷ bại hoại, trong doanh trại chỗ nào cũng có sơ hở, ta dễ dàng trà trộn vào. Lần này ta đến, là mang theo lời nhắn của Bạch tiên sinh gửi cho tướng quân."

Lão Hồi Hồi nghiêm mặt nói: "Bạch tiên sinh nói thế nào?"

Tên tình báo: "Bạch giáo viên nói, đề nghị ngài, dẫn quân về phía tây, vượt qua dãy núi, trước tiên đến huyện Loan Xuyên, không cần đi quấy rối huyện thành, mà là đi vòng qua huyện thành, chỉ đi đường núi, đến huyện Thương Nam."

"Hả? Bạch tiên sinh cũng đề nghị ta đi huyện Thương Nam?" Lão Hồi Hồi có vẻ buồn bực: "Bên ta kỳ thật cũng đang cân nhắc phương án này, không đi con đường này, không cách nào thoát khỏi vòng vây của quan binh. Nhưng một khi quân ta tiến vào Thương Nam, sau này muốn liên lạc với Lạc Dương sẽ rất khó khăn... Hơn nữa, thủ bị Thương Nam La Hi, không phải là người dễ đối phó."

Tên tình báo cười hì hì hai tiếng: "Tướng quân không cần lo lắng La Hi, sau khi ngài tiến vào huyện Thương Nam. Đừng đi công

kích thành trì và thôn xóm, cứ ẩn náu trong rừng núi là được. La Hi sẽ không đến đánh ngài đâu, hơn nữa, không chỉ không đến đánh ngài, mà còn sẽ cung cấp lương thực tiếp viện cho ngài. Ngài có thể phái người đi thông báo cho La Hi biết ngài ở đâu, để hắn ta cho người đưa lương thực đến."

Lão Hồi Hồi nghe được lời này, đột nhiên giật mình: "La Hi là người của các ngươi?"

Tên tình báo cười hắc hắc: "Chính xác."

Lão Hồi Hồi: "!!!"

Tên tình báo: "Vì vậy, sau khi tướng quân tiến vào huyện Thương Nam cũng không cần lo lắng vấn đề sau này không có vật tư. Sau đó, ngài có thể tiến vào Thương Lạc Đạo, sau đó xuyên qua Võ Quan..."

Lão Hồi Hồi: "Võ Quan ta có thể tùy tiện đi qua sao? Đó chính là nơi triều đình trọng binh trấn giữ."

Tên tình báo: "Thủ quân Võ Quan sẽ giả vờ như không nhìn thấy ngài."

Lão Hồi Hồi hít một hơi khí lạnh, không cần phải hỏi nữa, Võ Quan cũng là người của bọn họ.

Tên tình báo: "Sau khi ngài đi qua Võ Quan, có thể đến huyện Sơn Dương, nơi đó có một ngọn núi, tên là Thiên Trụ, còn gọi là Thiên Trúc Sơn, ngài có thể đóng quân ở ngọn núi đó. Trên núi sẽ có người tiếp ứng ngài, cung cấp lương thực cho ngài."

Lão Hồi Hồi càng thêm kinh ngạc: "Nơi đó cách Tây An rất gần, càng đến gần Tây An, trở ngại sẽ càng lớn, triều đình nhất định sẽ phái trọng binh canh giữ."

Tên tình báo: "Không! Ngài càng đến gần Tây An, sẽ càng nhận

được nhiều sự trợ giúp của quân ta, đến lúc đó ngài sẽ không còn phải lo lắng về lương thực và an toàn nữa."

Lão Hồi Hồi: "!!!"

Lần này càng thêm kinh ngạc, cả người hắn không khỏi khẽ run lên: "Tây An, chẳng lẽ... cũng... là... của các ngươi? Điều này sao có thể?"

Tên tình báo cười mà không nói: "Chuyện khác ta cũng không thể nói thêm nữa, sợ gian tế tiết lộ, tóm lại, nếu tướng quân tin tưởng ta, cứ theo con đường ta nói mà đi."

Lão Hồi Hồi: "Hiểu rồi! Ta sao có thể không tin các ngươi chứ? Hiện tại trong thiên hạ này, người ta tin tưởng nhất chính là Bạch tiên sinh, đã là các ngươi bảo ta đi như vậy, ta liền đi như vậy."

Tên tình báo chắp tay, cáo lui.

Lão Hồi Hồi cắn răng, hạ quyết tâm, hạ lệnh: "Toàn quân hướng tây, vượt qua núi Bình Đỉnh, đến huyện Thương Nam."

Chương 1020: Bọn người này không tầm thường

Kỳ thật Lão Hồi Hồi sớm đã mơ hồ cảm thấy, trong tay Bạch tiên sinh không chỉ có chút ít lực lượng ở Tiểu Lãng Để.

Tiểu Lãng Để chỉ là một thủy trại mà thôi, cũng không có trồng trọt ruộng đất, lại càng không có làm buôn bán gì. Chỉ bằng thực lực của Tiểu Lãng Để, làm sao có thể một mực cung cấp lương thảo cho mấy nghìn kỵ binh của hắn?

Sau lưng Bạch tiên sinh nhất định còn có kim chủ lớn hơn.

Hắn chỉ là không ngờ, kim chủ này lớn đến mức độ này!

Cảm thấy kỳ quái, bọn người này mưu đồ nhất định rất lớn, nói không chừng là một tên phản tặc còn giỏi tạo phản hơn cả Sấm Vương, chỉ là phương thức tạo phản của bọn họ và phương thức thô bạo của Sấm Vương không giống nhau.

Lão Hồi Hồi quyết định dùng chính mắt mình, đi tận mắt chứng kiến.

Ba nghìn Di Hán thiết kỵ, bắt đầu hành trình vượt núi băng rừng đầy gian khổ.

Dưới trướng hắn đều là thiết kỵ, hành quân trên núi rất khổ cực, chiến mã trên sườn núi rất dễ bị thương, một phen lặn lội này thật sự là muốn mạng của thiết kỵ.

Nhưng không hành quân thì sẽ bị quan binh bao vây, cắn răng cũng phải vượt qua.

Bọn họ vượt qua Bình Đỉnh Sơn, vòng qua hồ Chiêu Bình, xuyên qua Nghiêu Sơn, Bạch Vân Sơn, Phục Ngưu Sơn... một đường tránh né quan binh, một đường gian nan lặn lội.

Tả Lương Ngọc vì muốn báo thù, hận nhất là Lão Hồi Hồi, nhưng cũng không thể đi con đường gian nan như vậy, chỉ có thể từ bỏ truy kích, càng đừng nói chi là mấy lộ quan binh khác.

Lão Hồi Hồi rốt cuộc cũng thoát khỏi tất cả quan binh, tiến vào địa bàn huyện Thương Nam.

Hắn theo lời tên tình báo kia, đi vòng qua huyện thành và thôn xóm, đến Âm Dương Câu ở phía bắc huyện thành Thương Nam. Vượt qua quá nhiều núi, đi quá nhiều đường, tất cả mọi người đều rất mệt mỏi, lương thực cũng sắp hết.

Lúc này nếu như không có viện trợ, hắn liền thật sự chỉ có thể lại đi công đánh thành trì của triều đình, cướp đoạt quan khố.

Lão Hồi Hồi phái một tên thám báo, thay đổi thành quần áo thợ săn bình thường, chui ra khỏi khe núi, chạy vào huyện thành Thương Nam.

Đến trước doanh trại của thủ bị Thương Nam La Hi, vừa mới nói rõ ý đồ đến, lập tức liền được người ta mời vào trong.

La Hi tự mình gặp hắn: "Hiện tại Lão Hồi Hồi đang ở Âm Dương Câu?"

Tên thám báo gật đầu: "Chúng ta đang cần lương thực gấp."

Nói lời này, trong lòng hắn ít nhiều vẫn có chút chột dạ, nếu như La Hi không phải là người một nhà, mà là quân địch, như vậy quân Lão Hồi Hồi không chỉ không có được tiếp tế, ngược lại sẽ bị quan binh tập kích, vậy thì thật sự là vô cùng nguy hiểm.

Nhưng lo lắng của tên thám báo là dư thừa, La Hi cười hắc

hắc hai tiếng: "Thiên Tôn sớm đã có lệnh, ta chờ các ngươi đã lâu, đã chuẩn bị cho các ngươi rất nhiều lương thực, lập tức để đội vận lương xuất phát, ngươi dẫn bọn họ đi đi."

Tên thám báo mừng rỡ.

Tuy nhiên trong lòng hắn vẫn có chút cảnh giác, nếu như mình dẫn theo không phải là một đội vận lương, mà là một quân đội, vậy thì chính là đang hại tướng quân, nhất định phải xem cho rõ ràng.

Nửa canh giờ sau, tên thám báo nhìn rõ ràng, La Hi phái tới thật sự chỉ là một đội vận lương, trong đội ngũ toàn là xe lương thực, chỉ là mỗi xe phái hai tên binh lính áp tải mà thôi, chút chiến lực này, đối với ba nghìn thiết kỵ của Lão Hồi Hồi là không đủ gây ra bất kỳ uy hiếp nào.

Tên thám báo lúc này mới yên tâm, dẫn theo đội vận chuyển tiến vào Âm Dương Câu, đưa lương thực đến tay Lão Hồi Hồi.

Cho đến lúc này, Lão Hồi Hồi cẩn thận từng li từng tí, lo lắng đề phòng, rốt cuộc cũng buông lỏng cảnh giác, nhìn lượng lớn lương thảo đã có trong tay, đối với bọn người Bạch tiên sinh, lại thêm một phần tín nhiệm.

"Được, tiến vào Thương Lạc Đạo, chúng ta tiến quân đến Tây An."

Lão Hồi Hồi hạ lệnh, ba nghìn thiết kỵ bắt đầu dọc theo Thương Lạc Đạo tiến về phía tây...

Vừa mới đi không bao lâu, liền nhìn thấy dưới núi có một con đường xi măng màu xám, xuyên qua Thương Lạc Đạo, hướng về Võ Quan tiến tới. Trên đường xi măng có rất nhiều thương nhân, các loại xe cộ, còn có thiết xa khổng lồ kỳ quái, chở theo lượng lớn hàng hóa, qua lại trên con đường này.

Nhìn thấy quan đạo náo nhiệt này, Lão Hồi Hồi và thuộc hạ từng người đều ngẩn ngơ.

"Quan đạo sao lại biến thành như vậy?"

"Con đường cứng màu xám này là thứ quái gì vậy?"

"Trên đường còn có xe sắt khổng lồ đang chạy."

Lão Hồi Hồi: "Mọi người chú ý, Thương Lạc Đạo này hiển nhiên đã không còn là Thương Lạc Đạo mà chúng ta quen biết nữa rồi, bên này thay đổi rất lớn, chúng ta nhất định phải cẩn thận."

Bọn họ không dám đi lên đường xi măng, mà là băng qua trong rừng núi bên cạnh quan đạo bằng xi măng, xuyên qua một hồi, không mất bao lâu, liền đến Võ Quan.

Lão Hồi Hồi liếc mắt một cái liền nhìn thấy cờ ngũ sắc đang bay phấp phới trên đầu thành Võ Quan.

"A? Là cờ Thiên Tôn ngũ sắc!" Lão Hồi Hồi mừng rỡ: "Quả nhiên, Võ Quan là của bọn họ."

Vội vàng phái thám báo, đến Võ Quan thông báo một tiếng.

Thám báo đi không bao lâu, cửa lớn Võ Quan liền mở ra, binh lính thêu tượng Thiên Tôn trước ngực chạy ra. Ở nơi cách Võ Quan mấy dặm trước sau đã phong tỏa quan đạo, cấm chỉ thương lữ qua lại, khiến cho trước sau Võ Quan đã hình thành một khu đất trống.

Lão Hồi Hồi vội vàng suất quân xuyên qua Võ Quan...

Dưới sự chỉ dẫn của binh lính Võ Quan, quân Lão Hồi Hồi bình an tiến vào địa phận Thiểm Tây, sau đó lập tức rẽ ngoặt, rời khỏi quan đạo, một lần nữa chui vào trong rừng núi.

Đợi bọn họ biến mất không thấy đâu, thủ quân Võ Quan mới

giải trừ phong tỏa tạm thời trên quan đạo, thương lữ lại có thể thông hành bình thường.

Lão Hồi Hồi trốn trong núi, nhìn quan đạo bằng xi măng dưới núi đã khôi phục việc thương lữ qua lại, xe bò, xe ngựa, xe sắt, lại chạy trên con đường quan đạo đó, vừa rồi mình suất quân qua ải giống như chưa từng xảy ra, trong lòng cũng không khỏi kinh hãi: "Năng lực tổ chức quản lý của bọn người này thật mạnh, nhẹ nhàng liền có thể phong tỏa quan đạo dài mấy dặm, để cho chúng ta thần không biết quỷ không hay tiến vào Thiểm Tây... Triều đình cũng không làm được việc phong đường quản lý đẹp mắt như vậy."

Thuộc hạ gật đầu: "Đúng vậy, triều đình muốn phong tỏa một đoạn đường, căn bản là không phong tỏa được. Binh lính lười biếng, không chịu dụng tâm, còn nhận hối lộ của thương nhân, lén lút cho người nhà mình đi qua, kết quả khiến cho khu vực cấm thủng trăm ngàn lỗ."

Lão Hồi Hồi: "Càng ngày càng không nhìn thấu bọn người này, chúng ta tiếp tục tiến lên, đến núi Thiên Trụ mà bọn họ nói xem thử."

Thiết kỵ tiếp tục đi, đi mãi, không bao lâu, đã đến núi Thiên Trụ.

Bọn họ còn tưởng rằng nơi ẩn náu mà đám người thần bí này sắp xếp cho mình sẽ là một ngọn núi hoang. Không ngờ, núi Thiên Trụ lại không giống hoang sơn dã lĩnh chút nào, từ xa nhìn lại, trên núi chỗ nào cũng là miếu thờ, nhà cửa, nhà xưởng, ruộng đồng...

Nơi này vậy mà lại là một nơi khá là náo nhiệt.

Lão Hồi Hồi vẫn không hiểu gì, sao lại sắp xếp cho đám người mình là phản quân đóng quân ở nơi náo nhiệt như vậy? Không sợ người ở đây để lộ tin tức sao?

Hắn đang nghĩ ngợi, từ xa đã thấy một lão già tới nghênh đón, lão già này thân thể còn rất tráng kiện, cưỡi trên lưng ngựa vậy mà đi lại vững vàng, tiến lên phía trước, cười ha hả: "Ta là phụ thân của La Hi."

Lão Hồi Hồi: "A? Thì ra là La lão tướng quân."

Lão La cười ha hả nói: "Núi Thiên Trụ này, hiện tại Thiên Tôn giao cho lão già ta thay mặt quản lý, tướng quân đến đây rồi, sau này liền do ta sắp xếp."

Lão Hồi Hồi gật đầu, đi theo sau lão La.

Một đoàn người đi đến chân núi Thiên Trụ, nơi này có một tòa nhà lớn, chính là nhà cũ của La Hi, từ bên cạnh tòa nhà đi lên núi, vừa mới đến cửa núi, liền nhìn thấy một cánh cổng lớn, phía trên viết: "Doanh Cải Tạo Núi Thiên Trụ".

Chương 1021: Có thể tự mình lựa chọn nhân sinh

Lão Hồi Hồi có chút tò mò: "Doanh Cải Tạo là có ý gì?".

Lão La đáp: "Chính là nơi dùng lao động để gột rửa tội lỗi trước kia. Nơi này giam giữ những lưu khấu bị bắt trong trận Thương Nam, hiện tại bọn họ ngày ngày lao động cải tạo".

Lão Hồi Hồi "ồ" một tiếng, trong mắt hiện lên cảnh giác.

Lão La nói tiếp: "Tuy nhiên, tướng quân và binh sĩ dưới trướng ngài không cần vào trong đó. Từ khi khởi sự đến nay, quân kỷ nghiêm minh, cũng không giống những lưu khấu khác giết người cướp của. Các vị đánh đều là thành trì của triều đình, cướp cũng là lương thảo của triều đình. Thiên Tôn nói, hành vi của các vị thuộc về vũ lực đòi lương, không thuộc về vũ lực làm ác, tính chất không giống nhau, không cần lao động cải tạo".

Lão Hồi Hồi nghe một tràng những từ ngữ mới lạ, cái gì mà lao động cải tạo, cái gì mà đòi lương, hơi mơ hồ, nhưng đại khái cũng hiểu được, liền coi như phương ngữ địa phương, cũng không truy cứu nữa. Hắn chỉ biết người tên Thiên Tôn trong miệng Lão La, cũng không xem bọn họ là người xấu.

Điều này khiến người ta cảm thấy rất thoải mái.

Lão La không đi vào cửa lớn "Doanh Cải Tạo Núi Thiên Trụ", mà dẫn bọn họ đi lên một con đường khác bên cạnh, đi mãi, đi lên núi, nơi đây có một khu vực tách biệt với doanh Cải Tạo.

Nơi đây xây dựng rất nhiều phòng ốc mới xây xong.

Lão La mỉm cười: "Tướng quân, mọi người tạm thời ở những căn nhà này, các loại vật dụng hàng ngày và lương thực, Thiên Tôn sẽ nhanh chóng phái người đưa tới".

Lão Hồi Hồi hành lễ: "Đa tạ tương trợ".

Lão La cũng không nói nhiều nữa, cười ha hả xuống núi, trở về thôn La Gia.

Lão Hồi Hồi liền tự mình an bài thuộc hạ lựa chọn phòng ở.

Chờ ba ngàn người của hắn an ổn chỗ ở rồi, liền nhìn thấy chiếc xe sắt kỳ quái chở theo lượng lớn lương thực đến, men theo con đường núi hình chữ S uốn lượn đi lên, sau đó chất một lượng lớn lương thực trước mặt bọn họ.

Đây là lần đầu tiên Lão Hồi Hồi nhìn thấy xe sắt ở khoảng cách gần như vậy, không nhìn thì không biết, vừa nhìn liền hít một ngụm khí lạnh: Vật này mà dùng để đánh với kỵ binh của mình, kỵ binh dữ nhiều lành ít mất.

Hắn đang nghiên cứu chuyện đánh nhau, nhưng thuộc hạ của hắn lại bị lương thực hấp dẫn. Một đám người vây quanh xe chở lương thực: "Nhiều lương thực như vậy, thật sự miễn phí cho chúng ta?".

"Đúng vậy! Hiện tại là miễn phí cung cấp". Đội trưởng đội vận chuyển mỉm cười: "Mỗi người đều có định mức tiêu chuẩn, binh sĩ Hồi tộc nhận được sẽ là thịt bò, các tộc khác nhận thịt heo. Cho nên, còn phải tính toán trong số các vị có bao nhiêu người Hồi tộc, bao nhiêu người các tộc khác, lần sau chúng tôi vận chuyển vật tư đến, mới có thể phối hợp tỉ lệ thịt heo và thịt bò cho phù hợp".

Thuộc hạ của Lão Hồi Hồi ngẩn người, sau đó mừng rỡ: Cảm giác được tôn trọng thói quen ăn uống như vậy thật tốt.

Tôn trọng đến từ sự thấu hiểu!

Mà người hiểu nhau, mới có thể trở thành bằng hữu.

Tuy nhiên, Lão Hồi Hồi lại từ trong lời nói của đội trưởng đội vận chuyển nắm được một từ mấu chốt "hiện tại", hiện tại là miễn phí cung cấp, vậy cũng có nghĩa là, sau này có một ngày sẽ không còn miễn phí cung cấp nữa?

Lão Hồi Hồi đi đến trước mặt đội trưởng, chắp tay nói: "Huynh đệ, vô công bất thụ lộc, chúng tôi đều đang rảnh rỗi, cũng không thể để người khác nuôi không mãi được, tôi muốn hỏi một chút, sau này, chúng tôi phải làm gì, mới xứng đáng với sự giúp đỡ của các người?".

Hắn nói như vậy rất khéo léo!

Thay vì hỏi người khác "khi nào thì không nuôi chúng tôi miễn phí", chi bằng chủ động nói "tôi có thể làm việc", như vậy mới có thể ngẩng cao đầu mà ăn.

Đội trưởng đội vận chuyển thế hệ mới của Thôn Cao Gia đều là những người có chút học thức, ít nhất cũng học qua mấy năm tiểu học, cho nên ai nấy đều biết đọc biết viết, miệng lưỡi cũng lưu loát. Vị đội trưởng kia mỉm cười nói: "Người được Thiên Tôn phù hộ, muốn làm chuyện gì, không phải do người khác quyết định, đều do tự mình quyết định".

Lão Hồi Hồi: "?"

Đội trưởng nói: "Nếu như các vị nguyện ý tiếp tục chiến đấu, có thể gia nhập chúng tôi với thân phận quân nhân, nếu như các vị không muốn chiến đấu, cũng có thể gia nhập chúng tôi với thân phận người lao động. Đương nhiên, nếu như các vị không muốn gia nhập chúng tôi, cũng có thể tiêu sái rời đi, chúng tôi sẽ không hạn chế các vị. Quyết định thế nào, các vị cũng không cần vội vàng, quan sát thêm rồi quyết định".

Nói xong, đội trưởng chắp tay, dẫn đội vận chuyển rời đi.

Lão Hồi Hồi thì ngồi trên vách núi, nhìn theo bóng dáng hắn rời đi, trong lòng đầy nghi hoặc.

Thôi được, đã nói để cho chúng ta quan sát một chút, vậy thì nghe theo hắn.

Sáng sớm hôm sau, Lão Hồi Hồi liền bắt đầu "quan sát".

Hắn từ trong doanh trại đi ra, đầu tiên liền nhìn thấy một đám phạm nhân, bọn họ từ trong doanh Cải Tạo bên cạnh đi ra, trên tay cầm theo các loại dụng cụ, có người đi vào trong ruộng đồng, phụ trách cày cấy bón phân gì đó, có người thì chui vào nhà xưởng dệt, cót két cót két, làm dệt vải. Có người đi vào đội nấu cơm, phụ trách nấu cơm cho những phạm nhân khác...

Núi Thiên Trụ bỗng chốc tràn đầy sức sống, từ đỉnh núi đến chân núi, đâu đâu cũng có người đang làm việc.

Đây chính là "người lao động" trong miệng vị đội trưởng kia.

Ánh mắt Lão Hồi Hồi lướt qua đám phạm nhân này, hắn biết, đám người này là thuộc hạ của Quá Thiên Tinh, Nhất Đấu Cốc, Ngõa Quán Tử, bị bắt trong trận Thương Nam, trước kia cũng giống như hắn, đều là lưu khấu dưới trướng Sấm Vương.

Bọn họ từng là những tên tặc binh hung bạo cường hãn!

Nhưng hiện tại, bọn họ từng người một, tay vung cuốc lên vun vút.

Lẽ ra, thân phận chênh lệch lớn như vậy, bọn họ phải nên rất xấu hổ, rất khó chịu mới đúng, nhưng trên thực tế lại không phải như vậy.

Những người này thoạt nhìn còn đẹp hơn nhiều so với lúc làm

lưu khấu.

Không chỉ quần áo trên người mặc chỉnh tề, thân thể của bọn họ thoạt nhìn cũng cường tráng hơn rất nhiều, rõ ràng là ngày nào cũng được ăn no, không còn là ăn bữa nay lo bữa mai, mỗi ngày thức dậy trước tiên phải nghĩ xem đào đâu ra cái ăn nữa.

Quan trọng nhất là, trên mặt những người này đều mang theo nụ cười, rõ ràng, bọn họ hiện tại sống rất vui vẻ, cũng không khó chịu.

Hắn đang chăm chú nhìn các phạm nhân, các phạm nhân cũng đang chăm chú nhìn hắn.

Một phạm nhân hướng về phía hắn vẫy tay và hô to: "A? Là Lão Hồi Hồi đại ca! Ngài cũng bị bắt vào doanh Cải Tạo sao?".

Lão Hồi Hồi không muốn đả kích hắn, liền không nói mình là chủ động đến, cũng không phải vào doanh Cải Tạo, thiện ý che giấu một chút, ngầm thừa nhận lời đối phương nói.

Tên phạm nhân kia vẻ mặt hưng phấn nói: "Lão Hồi Hồi đại ca đến cũng tốt, ngài là người tốt, không nên tiếp tục lang bạt bên ngoài nữa, đến đây rất tốt, chúng tôi đến nơi này rồi, thật sự là hối hận vì sao không đến sớm hơn".

Lão Hồi Hồi tò mò hỏi: "Lao động cải tạo có gì tốt? Không phải là bị người ta bắt ép làm việc sao?".

Tên phạm nhân kia đáp: "Hây! Ngài đừng nghĩ như vậy, ngài đổi một góc độ suy nghĩ xem. Trước kia chúng tôi làm lưu khấu, chẳng lẽ không phải bị ép sao? Không chỉ bị ép, còn bị quan binh truy sát, mỗi ngày chân không ngừng chạy trốn khắp nơi, ngay cả một ngôi nhà cũng không có, ăn bữa hôm lo bữa mai. Đến nơi này, ngày ngày không cần phải lo cơm ăn áo mặc, có nơi ở cố định, cũng không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa".

Lão Hồi Hồi không so sánh thì không sao, vừa so sánh, quả thật là như vậy!

Chương 1022: Lúc trước nếu theo ngài kiếm ăn

Tên phạm nhân kia lại nói: "Hơn nữa chúng tôi còn rất có hi vọng, qua nửa năm nữa, ta có thể mãn hạn ra tù, đến lúc đó ta làm việc còn có thể nhận được tiền công, nghe nói người có trình độ kém như ta, một tháng cũng có thể kiếm được một hai đến hai lượng bạc đấy".

Lão Hồi Hồi: "Thì ra, đây chính là thu hoạch của người lao động sao? Cũng không tệ".

Phạm nhân cười hì hì: "Đây chỉ là thu nhập ở nơi nghèo nàn, nghe nói ngồi xe sắt đến thành phố lớn Lạc Dương làm việc, tiền công còn cao hơn. Nếu như dám mạo hiểm một chút, ngồi thuyền lớn đến Giang Nam, đến bến cảng hoặc là nhà xưởng đóng tàu bên đó làm việc, tiền công còn cao hơn nữa. Chỉ là... phải chạy xa như vậy, trong lòng ta có chút không yên tâm...".

Lão Hồi Hồi vỗ vai hắn, cười nói: "Chúng ta trước kia là gì? Lưu khấu! Chạy khắp thiên hạ, sợ ai nào? Ngươi hiện tại ngược lại sợ chạy xa sao?".

Phạm nhân: "Hiện tại ta thật sự chán ghét việc chạy đông chạy tây rồi, có thể an ổn ở một chỗ, thật sự là so với cái gì cũng tốt hơn. Nhưng mà tiền công cao lại rất hấp dẫn người, ai nha, hiện tại ngày nào cũng xoắn xuýt, còn nửa năm nữa là ra tù rồi, ta nên đi đâu đây? Trong vòng nửa năm này nhất định phải suy nghĩ cho kỹ".

"Muốn an ổn, lại sợ chỉ là an ổn nghèo nàn. Muốn ra ngoài xông pha, lại sợ năng lực bản thân không đủ. Nhưng mà nếu như

thành công, là có thể kiếm được không ít tiền, trở về xây một căn nhà tốt một chút, cưới một nàng dâu xinh đẹp... Ai nha... Thật khó quyết định."

Lão Hồi Hồi nhìn ra được, người này là thật sự tràn đầy hi vọng vào tương lai, hắn đang tích cực lên kế hoạch cho nhân sinh của mình.

Chỉ bằng điểm này, hắn đã mạnh hơn ba ngàn thuộc hạ của mình rồi.

Ba ngàn thuộc hạ kia cả ngày chỉ biết theo hắn chạy loạn khắp nơi, có thể tìm được một miếng ăn đã là tạ ơn trời đất. Đã bao giờ có tâm tư suy nghĩ xem nhân sinh sau này nên an bài như thế nào?

Ta có lỗi với bọn họ!

Trong lòng Lão Hồi Hồi cảm thấy áy náy.

Đúng lúc này, phạm nhân duỗi ngón tay chỉ về phía sườn núi xa xa, nơi đó có một binh sĩ tay cầm hoả súng, đang canh gác.

Phạm nhân hạ giọng nói: "Nhìn thấy tên kia không?".

Lão Hồi Hồi: "Nhìn thấy, sao vậy? Tên kia có gì không đúng?".

Phạm nhân hạ giọng nói: "Tên kia là thuộc hạ của Ngõa Quán Tử".

Lão Hồi Hồi: "Ồ, hiện tại hắn cũng là phạm nhân?".

Phạm nhân lắc đầu: "Không không không, hắn không phải, ngài xem trên tay hắn cầm hoả súng, bởi vì hắn biểu hiện tốt, một năm trước đã mãn hạn phóng thích. Sau đó gia nhập quân đội ở đây, trở thành một binh sĩ, hiện tại hắn gia nhập trú doanh của núi Thiên Trụ, lĩnh quân lương rồi".

Lão Hồi Hồi: "Ồ! Nơi này còn phát quân lương?".

Hắn nhớ tới vị đội trưởng đội vận chuyển ngày hôm qua nói, bọn họ có thể lựa chọn làm người lao động, hoặc là làm quân nhân, xem ra, người trước mắt này chính là trở thành quân nhân ở đây.

Phạm nhân gật đầu: "Đúng vậy, phát quân lương, hơn nữa quân lương rất cao, một tháng các thứ cộng lại, ít nhất là năm lượng bạc trở lên, cao gần gấp đôi so với công nhân bình thường."

Lão Hồi Hồi: "Í? Lợi hại như vậy?".

Phạm nhân: "Rất lợi hại! Phát thật sự rất nhiều, chúng ta đều đỏ mắt, nhưng mà mọi người đều xuất thân lưu khấu, đều biết đánh nhau đáng sợ cỡ nào. Số tiền này không dễ kiếm. Cho nên, nửa năm sau ta được tự do, cũng không muốn đi làm quân nhân. Số tiền đó ta sợ có mệnh kiếm, không có mệnh tiêu".

Lão Hồi Hồi gật đầu: "Ừm".

Xa xa vang lên một tiếng còi, có người hô lớn: "Đến mấy người, khiêng tảng đá này đi".

Lao cải phạm "a" một tiếng nói: "Lão Hồi Hồi đại ca, đội ta có việc rồi, ta không thể tán gẫu nữa, lần sau lại nói chuyện".

Hắn xoay người chạy về phía tiếng còi vang lên, vừa chạy vừa hô to: "Đội trưởng, ta đến khiêng, ta đến khiêng".

Đội trưởng cười nói: "Tên nhóc ngươi lại đến kiếm thành tích rồi, còn nửa năm nữa là xuất ngục, ngươi vậy mà còn chờ không nổi, còn muốn kiếm thành tích để được ra ngoài sớm hơn sao?".

Phạm nhân cười nói: "Có thể ra ngoài sớm một ngày cũng tốt, đội trưởng, bình chọn cuối tháng này, ngài nhất định phải bình chọn ta là 'phạm nhân tiên tiến' đó, ta liều mạng như vậy, ngài cũng nhìn thấy mà?".

Đội trưởng cười nói: "Được được được, ngươi cố gắng thêm chút nữa, nhất định có thể được bình chọn. Trở thành phạm nhân tiên tiến, ít nhất cũng được giảm án ba tháng, thậm chí có khả năng giảm toàn bộ nửa năm, ngươi có thể ra ngoài rồi".

Phạm nhân mừng rỡ: "Tốt quá, xem ta đây".

Lão Hồi Hồi nhìn theo bóng lưng hắn khiêng một tảng đá lớn rời đi, lại quay đầu nhìn về phía tên lính canh tay cầm hoả súng, đã mãn hạn ra tù và gia nhập dân đoàn thôn Cao Gia, bèn khẽ thở dài một tiếng, đi về phía tên lính canh.

Tên lính canh cảm giác được có người đến gần, tập trung nhìn lại, nhận ra là Lão Hồi Hồi, vội vàng hành lễ: "A, là Lão Hồi Hồi đại ca. Đã lâu không gặp, năm đó ở trận Thương Nam, là lần cuối cùng gặp Lão Hồi Hồi đại ca".

Lão Hồi Hồi đánh giá hắn từ đầu đến chân, cảm thấy người này quả thật sống tốt hơn một chút so với tên phạm nhân vừa rồi, quần áo trên người rõ ràng là cao cấp hơn một bậc, tinh khí thần cũng tốt hơn, đây chính là sau khi mãn hạn phóng thích, cải tà quy chính, sống tự tin hơn sao.

Lão Hồi Hồi: "Hiện tại ngươi sống không tệ a, bây giờ nhìn rất ra dáng".

Lính canh cười nói: "Hiện tại quả thật sống rất tốt".

Hắn chuyển đề tài: "Lão Hồi Hồi đại ca, lúc trước ta còn làm lưu khấu, còn chưa hiểu chuyện, luôn cảm thấy trong tay ngài nắm giữ mấy ngàn thiết kỵ, lại không dùng vào chính đạo, luôn không lý giải được ngài. Cho đến khi ta đến nơi này, học được chút ít, ta mới biết được, trong tất cả lưu khấu, ngài là người tốt nhất".

Lão Hồi Hồi ra vẻ cổ quái: "Tốt chỗ nào?".

Lính canh đáp: "Quân đội dưới trướng ngài là có quân kỷ nhất, ngài cũng không cướp bóc bách tính, chỉ đánh thành trì của quan binh. Hơn nữa ngài cũng là người giỏi dụng binh nhất, các loại kế sách nói đến liền đến, bất luận là chính diện chiến lực hay là mưu lược, ở trong quân lưu khấu đều là nhất lưu".

Nói đến đây, lính canh càng thêm bội phục: "Năm đó ta mà theo ngài thì tốt rồi, đáng tiếc ta lại đi theo Ngõa Quán Tử...".

Lão Hồi Hồi lắc đầu: "Theo Ngõa Quán Tử cũng không tệ mà, ngươi sớm bị bắt đến nơi này, hiện tại đã cải tạo xuất ngục, làm người mới, tốc độ ngươi đi lên chính đạo, nhanh hơn nhiều so với những người dưới trướng ta."

Lính canh có chút ngượng ngùng: "Cái này mà... Tái ông mất ngựa, vận may mà thôi, nếu như vận khí kém một chút, ở trận Thương Nam đã bị hoả súng bắn chết, xuống gặp Diêm Vương rồi. Nói theo lý, vẫn là đi theo ngài sẽ chính trực hơn, bây giờ cũng có thể ngẩng cao đầu".

Hắn khẽ thở dài: "Mấy ngày trước ta nhận được tin tức, nói Lão Hồi Hồi đại ca sắp đến, hơn nữa không phải đến với thân phận phạm nhân, mà là với thân phận khách quân, ta thật sự là hâm mộ đến đỏ mắt. Nếu như lúc trước không đi nhầm đường, đi theo ngài, ta đã có thể đường đường chính chính bước vào núi Thiên Trụ. Đáng tiếc là không có nếu như, ta là bị người ta bắt đến, chênh lệch này lớn lắm".

Lão Hồi Hồi: "...".

Lính canh có vẻ kích động: "Lão Hồi Hồi đại ca, ngài dứt khoát dẫn dắt đội cũ toàn bộ gia nhập dân đoàn ở đây đi, ta muốn xin điều động đến dưới trướng ngài, sau này sẽ đi theo ngài".

Chương 1023: Công tử bột trung niên

Lão Hồi Hồi hạ giọng hỏi: “Ta còn chưa biết các ngươi là thế lực gì, sao dám tuỳ tiện gia nhập? Các ngươi là triều đình? Hay là một đám lưu khấu khác? Hay là có vị thân vương nào đó mưu phản?”

Lính gác: “Hả? Ngài nghĩ đi đâu vậy?”

Hắn chỉ vào hình Thiên Tôn thêu trên ngực mình: “Chúng tôi đều là con dân của Đạo Huyền Thiên Tôn, đoàn kết dưới sự phù hộ của Thiên Tôn, phổ độ chúng sinh.”

Lão Hồi Hồi: “...”

Thứ đồ chơi này, chẳng phải là tà giáo sao?

Lão Hồi Hồi ngây ngẩn cả người.

Lòng vòng một hồi, hóa ra là tà giáo?

Tiểu tốt: “Nhìn biểu cảm của ngài, chắc chắn là nghĩ sai rồi. Ở trong núi Thiên Trụ này, còn chưa thể thấy hết sự tốt đẹp của Thiên Tôn. Hay là, sáng mai ngài đi Tây An một chuyến đi. Nơi này cách Tây An cũng không xa, đường chim bay cũng chỉ ba trăm dặm. Đi xe qua đó, nửa ngày là đến.”

Lão Hồi Hồi: “Đi xe?”

Tiểu tốt: “Mỗi tối, đều sẽ có 'xe mặt trời đường dài' từ Tây An đến, dừng ở trạm xe bên này một đêm, sáng sớm ngày hôm sau mặt trời mọc liền xuất phát trở về Tây An, ngài có thể đi chuyến

xe đó, đến Tây An xem thử.”

Lão Hồi Hồi nhíu mày: “Còn có thứ này nữa?”

Lính gác: “Sáng mai ngài nhìn là biết, đúng rồi, tốt nhất là ngài hoá trang một chút, nếu không, khuôn mặt này của ngài, cách ăn mặc này, quá dễ bị người ta nhận ra. Nơi Tây An đó, còn chưa phải hoàn toàn là người một nhà đâu.”

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng Lão Hồi Hồi đã thức dậy, hoá trang thành dáng vẻ người Hán, đến cửa thôn La Gia, nơi này quả nhiên có một chiếc xe ngựa tạo hình kỳ quái đang đợi khách.

Trên xe đã có vài hành khách, không nhiều lắm, chưa đến một nửa xe ngựa, Lão Hồi Hồi lặng lẽ ngồi ở cuối cùng.

Chỉ nghe thấy mấy hành khách phía trước còn đang trò chuyện: “Trương ca, huynh đi đâu vậy?”

“Ta đến huyện thành Sơn Dương, mua cho bà nhà ta chút đồ. Ngươi thì sao? Ngươi lại đi đâu?”

“Ta đến huyện Lam Điền, gặp một người thân.”

“Hahaha, ta nói mà.”

Lão Hồi Hồi nghe ra, chiếc xe ngựa này trên đường đi qua nơi muốn đến quả nhiên không ít.

Không bao lâu, mặt trời mọc, xe mặt trời đường dài bắt đầu xuất phát.

Đầu tiên từ núi Thiên Trụ đến huyện thành Sơn Dương, ở đây có vài người xuống, nhưng có nhiều người hơn lên xe, sau đó xe chạy một mạch về phía trước, trên đường không ngừng có người lên xe, xuống xe, chạy nửa ngày trời, rốt cuộc mới đến được ngoại

thành Tây An.

Lúc này đã là buổi chiều, Lão Hồi Hồi ngẩng đầu nhìn thành Tây An trước mắt, ánh mắt đầu tiên đã bị một pho tượng Thiên Tôn khổng lồ, màu vàng kim dựng trong thành thu hút.

Thật lớn, nó còn cao hơn ít nhất gấp đôi so với kiến trúc cao nhất trong thành, tường thành sừng sững cũng hoàn toàn không che được vẻ uy nghiêm của nó, pho tượng vàng son lấp lánh, như đang nhìn xuống toàn bộ thành Tây An.

Lão Hồi Hồi: "Lợi hại! Quan phủ nơi này thế mà cho phép trong thành xây dựng một pho tượng lớn như vậy."

Hắn bước về phía thành Tây An, "ngoại ô" ở cửa thành Nam thu hút sự chú ý của hắn, rất nhiều tiểu thương đang rao bán các loại hàng hoá kỳ lạ, trong ngoại ô xe cộ tấp nập, dòng người như nước chảy, một mảnh thịnh vượng.

Điều này có sự khác biệt một trời một vực với cố đô đìu hiu trong ký ức của Lão Hồi Hồi.

Rõ ràng, người nơi này sống càng thêm hạnh phúc vui vẻ, tự tin, vui vẻ hơn so với phạm nhân lao động cải tạo mà hắn nhìn thấy ở núi Thiên Trụ.

Vừa đi vào trong thành không xa, hắn đã nhìn thấy một chiếc xe sắt lớn màu vàng kim, đầu xe ngựa còn dựng một con ngũ trảo kim long, đi ra từ con đường bên cạnh.

Nó chạy không nhanh, rõ ràng đang nhường đường cho người đi đường. Hoàn toàn khác với xe ngựa của người giàu có ngang ngược trên đường, lao vun vút trong ký ức của Lão Hồi Hồi.

Lão Hồi Hồi nghe thấy hai người đi đường bên cạnh đang cười nói: "Ôi chao, Khố Lý Nan của thế tử điện hạ đến rồi, chiếc xe này thật là đẹp mắt, ta cũng muốn có một chiếc."

“Đừng có ngốc, chiếc xe này đắt muốn chết, thế tử điện hạ chế tạo một chiếc như vậy cũng phải đập nồi bán sắt. Người bình thường chúng ta sao mua nổi?”

Lão Hồi Hồi tò mò hỏi: “Hai vị huynh đệ, đây là xe của Tần vương phủ?”

Hai người kia gật đầu: “Đúng vậy, Tần vương thế tử Chu Tồn Cơ đang lái xe đó, ngươi xem, tên công tử bột trung niên đang cười ngây ngô trên xe, chính là Tần thế tử.”

Lão Hồi Hồi nói: “Hoàng thân quốc thích không phải đều rất xấu xa sao? Lái xe ngựa trên đường lao vun vút, đụng chết người sống là đáng đời. Chiếc xe sắt lớn màu vàng của Tần vương phủ này, sao lại chạy chậm rì rì, còn biết nhường đường? Công tử bột trung niên nhìn qua cũng không quá xấu xa, chỉ là hơi ngốc một chút.”

Hai người đi đường đều cười: “Đây là nơi nào? Khu giải phóng Thiên Tôn đó! Ai dám ngang ngược lao vun vút ở chỗ này? Nói gì Tần thế tử, cho dù là hoàng đế lão nhi ở chỗ này, nếu ngang ngược chạy nhanh gây chết người đi đường, cũng phải gán cho hắn một cái tội danh 'giao thông gây tai nạn', bắt hắn ta đi cải tạo lao động.”

Lão Hồi Hồi: “!!!”

Bà nội cha nó nghe vô lý quá.

Hai người đi đường nói: “Tuy nhiên, cố ý chạy đến đâm vào xe muốn lừa tiền thì đó lại là chuyện khác. Dù sao Thiên Tôn là vị thần tiên rất biết lý lẽ, lý ở bên nào, ngài sẽ giúp bên đó.”

Lão Hồi Hồi chỉ vào pho tượng màu vàng: “Đó chính là Thiên Tôn?”

Hai người đi đường: “Đúng vậy!”

Lão Hồi Hồi: “Hắn là thần tiên trên trời chứ? Sẽ quản chuyện của người phàm chúng ta sao?”

Câu nói này của hắn, thật ra hỏi rất uyển chuyển, vốn muốn nói: Hắn là giả chứ?

Nhưng hắn biết nói ra câu nói này ở nơi tín đồ tôn giáo nhiều là sẽ bị ăn đòn, cho nên mới uyển chuyển nói thành hắn sẽ không quản chuyện của người phàm.

Hai người đi đường cười to: “Thần tiên khác có thể sẽ không quản chuyện của người phàm, nhưng Thiên Tôn lại khác, ngài còn thường xuyên hiển linh, chỉ cần ngươi ở chỗ này thêm một thời gian, nhất định sẽ có cơ hội nhìn thấy lão nhân gia ngài hiển linh.”

Lão Hồi Hồi: “!”

Bọn họ đang nói đến đây, Khố Lý Nan dừng lại ở phía sau Lão Hồi Hồi, một người thò đầu ra từ trên xe, chính là công tử bột trung niên Chu Tồn Cơ, hắn nhìn Lão Hồi Hồi hừ hừ nói: “Khuôn mặt của ngươi, ta quen lắm, ta nhìn thấy ở đâu rồi nhỉ? A! Ta nhớ ra rồi, Tin Tức Cao Gia, hừ hừ, Tin Tức Cao Gia … Phóng viên chiến trường Chu Đại Nha từng đưa tin, ngươi là Hà Nam… Hà Nam gì nhỉ…”

Hắn còn chưa nói xong, Lão Hồi Hồi đã sợ muốn chết, một đống Tin Tức Cao Gia phía trước hắn nghe không hiểu, nhưng vừa nghe hai chữ Hà Nam, hắn đã có thể đoán được phía sau là gì.

Lão Hồi Hồi sợ đến mức nhất Phật xuất thế, nhị Phật thăng thiên, đầu nóng lên, cũng không nghĩ ngợi, bỗng nhiên nhảy lên nắp xe của Khố Lý Nan, vươn tay bóp vào cổ của Chu Tồn Cơ…

Nhưng Chu Tồn Cơ cũng không phải người thường, sao có thể để người ta tuỳ tiện khống chế?

Thân vệ vương phủ gần như cùng lúc nhảy ra từ bên cạnh,

như xuất hiện từ trong không khí.

Hai thân vệ vương phủ một trái, một phải, cùng lúc nhảy lên giữa không trung, bốp bốp hai tiếng, bắt lấy vai của Lão Hồi Hồi, kéo hắn về phía sau.

Lão Hồi Hồi vươn tay một cái, không thành công khống chế Chu Tồn Cơ, ngược lại bị kéo ngã về phía sau, ngã xuống từ trên Khố Lý Nan.

Người bình thường nhất định sẽ ngã lưng xuống đất, nhưng hắn lại rất lợi hại, giữa không trung xoay 360 độ, rơi xuống đất bốp một tiếng, đứng vững.

Thân vệ vương phủ giật mình, hét lớn: “Có thích khách! Cao thủ, là cao thủ!”

Chương 1024: Cao thủ

Lần này náo nhiệt rồi!

Người đi đường lập tức lui sang hai bên, trốn dưới mái hiên bên đường, trốn càng xa càng tốt.

Thân vệ vương phủ trong nháy mắt có mấy chục người chui ra, phía trước, phía sau, bên trái, bên phải, bao vây Lão Hồi Hồi ở giữa.

Lão Hồi Hồi nhìn xung quanh, trong lòng thầm kêu không ổn.

Một thân vệ nhảy lên Khố Lý Nan, đứng chắn trước mặt Chu Tồn Cơ, nói lớn: "Ngươi là kẻ nào? Vì sao hành thích thế tử điện hạ?"

Lão Hồi Hồi nhíu mày, không nói.

Chu Tồn Cơ: "Bắt lấy trước đã, sau đó chậm rãi hỏi."

Các thân vệ: "Tuân mệnh!"

Nói xong, vài người cùng xông về phía Lão Hồi Hồi.

Lão Hồi Hồi nghiêng đầu một cái, tránh một nắm đấm, trở tay bắt lấy cánh tay của tên thân vệ kia, vung một cái cho tên kia bay lên, nện về phía người đang xông lại đây.

Rầm một tiếng, ba thân vệ ngã thành một đống.

Bên cạnh lại có hai người cùng lúc tấn công, Lão Hồi Hồi bên trái một nắm đấm, bên phải một cước, cùng lúc đẩy lùi hai người.

Lần này các thân vệ hét càng to hơn: “Cao thủ, là cao thủ! Cao thủ hiếm thấy, gọi thêm vài người đến giúp.”

Thân vệ vương phủ cùng xông lên.

Lão Hồi Hồi cắn răng, chấn chỉnh tinh thần, phía trước chắn, phía sau đỡ, lên trên, xuống dưới, như phim Thành Long đóng, trên đường lớn ra tay đánh tứ tung, một chọi mấy chục thân vệ, đánh cho cả con đường gà bay chó sủa.

Bọn họ ồn ào như vậy lập tức lớn chuyện.

Có người vội vàng đi thông báo quan phủ…

Cũng có người chạy đi thông báo dân đoàn…

Nha dịch của quan phủ vừa vặn ở con đường bên cạnh, đến rất nhanh, nhưng vừa nhìn thấy là Tần vương phủ đang bắt người, lập tức lui xa ra, căn bản không xen vào.

Còn người của dân đoàn thì cách xa hơn một chút, đến cũng chậm hơn.

Nhưng, người bên dân đoàn vừa đến liền là nhân vật nặng ký, tuần kiểm Phương Vô Thượng đến.

Tuy rằng Lý Đạo Huyền đã lâu không chú ý đến Phương Vô Thượng, nhưng trên thực tế Phương Vô Thượng vẫn luôn thăng quan, theo khu vực Thiên Tôn chiếm đóng được mở rộng, “ tuần kiểm ti Thôn Cao Gia” tự nhiên phải mở rộng, không thể luôn thủ ở chỗ Trừng Thành nhỏ bé kia.

Tuần kiểm ti bắt đầu tăng cường nhân sự!

Một khi tăng cường nhân sự, thành viên cũ tự nhiên sẽ thăng cấp, tiểu đầu mục sẽ thăng thành đại đầu mục, mà đại đầu mục sẽ thăng thành đại lãnh đạo.

Phương Vô Thượng liền thăng cấp thành "tổng lãnh đạo", tất cả phân bộ Tuần kiểm ti của khu giải phóng Thiên Tôn hiện tại đều do hắn quản lý.

Hôm nay hắn vừa vặn đến Tây An thị sát Tuần kiểm ti phân bộ Tây An, kết quả lại nghe nói có người đánh nhau trên đường, ồn ào rất ghê gớm.

Phương Vô Thượng nhất mã đương tiên, là người đầu tiên xông tới hiện trường.

Vừa đến liền nhìn thấy thân vệ của Tần vương phủ đang bao vây một người ăn mặc rất kỳ quái, trên ngực cũng không thêu hình Thiên Tôn.

Như vậy không cần phán đoán, không thêu hình Thiên Tôn, trước tiên định nghĩa là "người ngoài", mà thân vệ của Tần vương phủ tất nhiên định nghĩa là "người mình".

Người mình và người ngoài gây chuyện, không quản là bên nào, trước tiên khống chế người ngoài sau đó lại hỏi ai đúng ai sai.

Phương Vô Thượng xoạt một cái, xông về phía Lão Hồi Hồi.

Lão Hồi Hồi vừa mới một cước đá ngã một thân vệ, quay đầu lại, liền nhìn thấy một nắm đấm bay tới, tốc độ thật nhanh.

Hắn thầm kinh hãi: Cao thủ đến rồi.

Ngửa người ra sau, nắm đấm kia vút một tiếng lướt qua mặt.

Vốn tưởng rằng tránh được, nhưng Phương Vô Thượng biến chiêu cực nhanh, nắm đấm vừa đánh hụt, lập tức chuyển thành khuỷu tay nện xuống dưới…

Lão Hồi Hồi giật mình, cái này nếu nện trúng chính là ngực và bụng, ngực và bụng sao chịu nổi khuỷu tay?

Giữa lúc nguy cấp hắn xoay người một cái, thế mà lấy tư thế Thiết bản kiều, giữa không trung xoay một vòng, lộn ra ngoài.

Phương Vô Thượng khuỷu tay đánh hụt, trong lòng cũng kinh hãi: Cao thủ!

Hai người cùng lúc lùi về phía sau, kéo dài khoảng cách, sau đó lại cùng lúc nhảy về phía trước, vung nắm đấm, bịch bịch, cùng lúc đánh trúng ngực đối phương, hai người cùng nhau ngã về phía sau, đụng ngã hai thân vệ.

Phương Vô Thượng vừa ngã, lập tức lý ngư đả đĩnh đứng bật dậy.

Nhưng Lão Hồi Hồi vừa ngã, liền không đứng dậy nổi, hai thân vệ vương phủ nhào lại, đè lên người hắn, còn chưa đợi hắn giãy ra, càng nhiều thân vệ vương phủ nhảy tới, người này tiếp người kia đè lên.

Rất nhanh, Lão Hồi Hồi liền bị đè không nhúc nhích nổi.

“Bắt được thích khách rồi, haha, bắt được rồi.”

Thân vệ vương phủ vui mừng.

Phương Vô Thượng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Tên này lợi hại thật, may mà chúng ta người đông, nếu không ta chưa chắc đánh lại hắn.”

Một đám người lôi lôi kéo kéo, kéo Lão Hồi Hồi dậy.

Lão Hồi Hồi toàn thân bị khống chế, hiện tại muốn phản kháng cũng không được, chỉ có thể hắng giọng nói: “Ta thua rồi, muốn giết muốn chặt, tuỳ các ngươi.”

“Sao lại động một tí là muốn giết muốn chặt.” Phương Vô Thượng: “Ở đây đã xảy ra chuyện gì? Ta phải làm rõ trước đã.”

Lão Hồi Hồi: “Còn làm rõ làm gì? Ta thân phận thấp hèn, va chạm thế tử, trực tiếp chém rồi không phải tốt sao.”

Phương Vô Thượng: “Im miệng! Nếu như đoán án như vậy, còn thiên lý sao? Còn pháp luật sao? Pháp luật trước mọi người đều bình đẳng, không quản ngươi là phận thấp hèn hay là thế tử, đều phải giải thích cho rõ ràng.”

Những lời này khiến Lão Hồi Hồi ngây người.

Phương Vô Thượng quay sang Chu Tồn Cơ: “Thế tử điện hạ, ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Tồn Cơ từ bên cạnh thò đầu ra: “Bản thế tử tốt bụng nói chuyện với hắn, hắn đột nhiên vươn tay nắm cuống họng của bản Thế tử, thân vệ vương phủ liền đánh nhau với hắn.”

Phương Vô Thượng quay sang Lão Hồi Hồi: “Ngươi đang êm đẹp lại nắm cuống họng người ta làm gì?”

Lão Hồi Hồi: “Hắn… Hắn…”

Hắn nhất thời cứng họng, chung quy không thể nói “hắn nhận ra ta” chứ?

Chu Tồn Cơ lại cười hì hì nói: “Bản thế tử vừa nãy cũng có chút bối rối, nhưng nghĩ kỹ lại, hiểu rồi. Tổng tuần kiểm, chúng ta đừng ở trên đường thẩm vấn tên này nữa, đưa đến nơi vắng vẻ chậm rãi nói chuyện đi.”

Phương Vô Thượng: “?”

Chu Tồn Cơ ghé vào tai hắn, hạ giọng nói: “Người này hơi giống lưu khấu Lão Hồi Hồi.”

Phương Vô Thượng thầm giật mình, vội vàng nói: “Tốt, đi phòng bên cạnh.”

Rất nhanh, ba người chui vào căn phòng bên cạnh, căn phòng này là một gian hàng của thôn Cao Gia, Phương Vô Thượng muốn dùng, chưởng quầy đó tất nhiên là lập tức mời vào, đóng cửa ra vào, bên ngoài có thân vệ vương phủ canh gác.

Phương Vô Thượng ra vẻ thoải mái, Chu Tồn Cơ cũng nở nụ cười: "Hoá ra là Lão Hồi Hồi đến."

Lão Hồi Hồi ngớ người: "Các ngươi nhận ra ta? Không đưa ta đến quan phủ, mà đưa vào phòng tối cười hí hí hỏi chuyện?"

Chu Tồn Cơ: "Đây không phải nói nhảm sao? Bên bọn ta người hơi có danh tiếng, có thể tiếp xúc với tư liệu nội bộ, đều biết ngươi là bạn của bọn ta."

Lão Hồi Hồi: "!!!"

Ánh mắt của hắn vội vàng nhìn vào ngực của Chu Tồn Cơ, hình Thiên Tôn thêu, lại còn là kim tuyến.

Chu Tồn Cơ: "Là ta không đúng, ta không nên nói lời đó trên đường lớn, đổi thành ai trong trường hợp đó cũng phải sốt ruột."

Phương Vô Thượng cũng gật đầu nói: "Đúng vậy, thế tử điện hạ, sau này ngài nói chuyện trước tiên vẫn phải suy nghĩ cho kỹ, thân phận của Lão Hồi Hồi, sao có thể công khai trước mặt mọi người?"

Lão Hồi Hồi: "Ơ ơ ơ?"

Chu Tồn Cơ quay đầu nhìn Lão Hồi Hồi, nháy mắt ra hiệu nói: "Ta biết vì sao ngươi đến Tây An, ngươi nhất định là đến du lịch, đúng không? Muốn nhìn một chút thế giới rộng lớn trở nên như thế nào, ta rất hiểu tâm trạng này của ngươi."

Lão Hồi Hồi: "???"

Tên công tử bột trung niên này rốt cuộc đang nói gì? Ta du lịch cái rắm á! Ta là đến xem thử khu giải phóng Thiên Tôn rốt cuộc là như thế nào.

Có điều … hiện tại hình như, có vẻ, đã nhìn thấy một chút rồi.

Chương 1025: Có thể phát tài thật ư?

Lão Hồi Hồi thầm kinh hãi: Bọn người này thật ghê gớm, ngay cả Tần vương phủ - thiên hạ đệ nhất phiên phong, vậy mà cũng là người một nhà với bọn họ.

Bạch Liên giáo cũng không mạnh như vậy!

Tất nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, Lão Hồi Hồi phát hiện, đám người này dường như rất có phép tắc, rất có lý lẽ. Ngay cả thế tử Tần vương cũng đang nói lý với mình, chứ không phải vì mình ra tay công kích hắn, mà giở cái thói vương gia ra với mình.

Chỉ bằng điểm này, đám người này đã hoàn toàn khác biệt với triều đình rồi.

Lão Hồi Hồi suất lĩnh kỵ binh người Di, người Hán tạo phản, vì sao? Một mặt là vì nợ lương không sống nổi, mặt khác là vì "người Di" bị người Hán xem thường.

Hắn vô cùng căm hận loại phân biệt đối xử do "giai cấp xuất thân" này.

Nhưng vị vương gia trước mắt này, còn có vị tuần kiểm này, đều không hề vênh váo với hắn, thật sự khiến hắn vô cùng bất ngờ.

Phương Vô Thượng: "Vì chỉ là hiểu lầm, ta sẽ không bắt ngươi về tội gây rối trật tự công cộng, ta đi tuần tra nơi khác đây. Ài, bận muốn chết."

Hắn vội vàng bỏ đi.

Chu Tồn Cơ lại cười hì hì với Lão Hồi Hồi: "Ngươi đi qua rất nhiều nơi nhỉ? Đại thảo nguyên biên cương Tây Bắc, gần như toàn bộ Sơn Tây, Hà Nam, Hồ Bắc, Tứ Xuyên, Vân Dương... Lại đây lại đây, lại đây nói chuyện với bản thế tử, nơi nào đẹp nhất, thú vị nhất."

Lão Hồi Hồi: "???"

"Lại đây lại đây, lại đây kể kỹ cho ta nghe nào." Chu Tồn Cơ kéo Lão Hồi Hồi ra khỏi nhà, còn kéo hắn lên chiếc "Khố Lý Nan" của mình, để hắn ngồi ở ghế phụ.

Hắn từ từ khởi động xe, vừa lái, vừa vểnh tai: "Kể cho ta nghe nào, cảnh quan nơi nào đẹp nhất, đáng xem nhất."

Lão Hồi Hồi cưỡi ngựa nửa đời người, đây là lần đầu tiên ngồi xe ô tô.

Tai nghe tiếng động cơ hơi nước, cảm nhận được động lực dồi dào của cỗ máy đồ sộ bên dưới, trong lòng cũng không khỏi có chút bối rối: Thứ này thật đáng sợ, tên công tử bột trung niên này mà lái thứ này đâm vào ngựa của ta, ta cũng không biết nên làm thế nào cho phải.

Chu Tồn Cơ: "Này? Lão Hồi Hồi, ngươi đừng ngẩn người ra đấy chứ, hỏi ngươi đấy, nơi nào cảnh đẹp?"

Lão Hồi Hồi có chút ngượng ngùng: "Đừng gọi ta là Lão Hồi Hồi trên đường cái."

"A, cũng phải." Chu Tồn Cơ: "Vậy ta gọi ngươi là gì?"

Lão Hồi Hồi khẽ thở dài: "Ta họ Mã, tên Thủ Ứng."

"Ơ? Tên thật?" Chu Tồn Cơ hơi kinh ngạc: "Ngươi dám nói tên

thật?"

Mã Thủ Ứng: "Không biết vì sao, cảm thấy có thể nói tên thật với các ngươi."

Chu Tồn Cơ cười: "Hì!"

Hai người trên xe bắt đầu trò chuyện rôm rả, Mã Thủ Ứng kể cho Chu Tồn Cơ nghe về phong thổ nhân tình các nơi, nơi nào có cảnh đẹp tuyệt mỹ...

Chu Tồn Cơ nghe say sưa, thỉnh thoảng lại chen vào một câu: "A, nơi này ta phải đi xem thử!"

Mã Thủ Ứng: "Ngươi thân là thế tử vương gia, không thể rời khỏi Tây An được nhỉ? Những nơi này, chung quy là không đi được đâu."

Chu Tồn Cơ cười hì hì: "Có Thiên Tôn phù hộ, những nơi này bản thế tử thật sự có cách đi được, hắc hắc hắc."

Mã Thủ Ứng cũng không hỏi hắn dùng cách gì, lăn lộn giang hồ lâu năm đều biết, người ta muốn nói thì sẽ chủ động nói, không muốn nói thì ngươi có hỏi cũng vô dụng, hắn kéo chủ đề du lịch vô bổ này quay lại trọng tâm: "Thế tử điện hạ, hiện tại ta vẫn chưa tính là người của các ngươi, ta đang cân nhắc xem sau này có nên gia nhập hay không đây."

Chu Tồn Cơ: "A? Chuyện này có gì phải cân nhắc? Bản thế tử một giây cũng chưa từng cân nhắc liền gia nhập rồi, ha ha ha."

Mã Thủ Ứng thầm nghĩ: Ta còn tưởng rằng vị vương gia ngươi là kẻ đứng sau tổ chức đội quân này, sau này muốn dựa vào đội quân kỳ quái này mưu phản đoạt quyền, nhưng hiện tại nghe giọng điệu của ngươi, nhìn thái độ của ngươi, ngươi hình như không phải lão đại đứng sau, cũng chỉ là gia nhập sau?

Hắn hạ giọng: "Thế tử điện hạ, thế lực của các ngươi rốt cuộc ai là lão đại? Âm mưu gì?"

Chu Tồn Cơ: "Lão đại? Thiên Tôn đó!"

Mã Thủ Ứng quay đầu nhìn về phía pho tượng Thiên Tôn màu vàng khổng lồ, trên mặt tỏ vẻ kỳ quái: "Ta nói không phải loại lão đại này, là người! Ai là lão đại nhân gian!"

Hắn coi Thiên Tôn như "Vô Sinh Lão Mẫu" của Bạch Liên giáo, đó chỉ là một biểu tượng, sẽ không thực sự xuất hiện, mà người thực sự nắm quyền, thậm chí không phải là giáo chủ Bạch Liên giáo, mà là lão đại của từng nhánh nghĩa quân Bạch Liên giáo.

Chu Tồn Cơ cười khẩy một tiếng: "Ngươi nói nhân gian à? Nhân gian đương nhiên là Thánh nữ đại nhân định đoạt rồi."

Mã Thủ Ứng hạ giọng: "Ta có thể gặp Thánh nữ đại nhân, nói chuyện với cô ta một lát được không?"

Chu Tồn Cơ kinh ngạc: "Có gì hay mà nói? Ngươi còn muốn dập đầu quy thuận hay sao?"

Mã Thủ Ứng thật sự có ý này, muốn gặp lão đại của Thiên Tôn giáo, nói chuyện với đối phương vài câu, thăm dò đối phương một chút, nếu cảm thấy đối phương là người đáng để quy thuận, hắn thật sự có ý định lập tức thề trung thành.

Chu Tồn Cơ: "Ài, người ngoài như ngươi còn chưa hiểu quy củ nơi này, ta cũng không tiện cười ngươi. Vừa hay sắp đến tối rồi, ta đưa ngươi đến trước bảo kính tiên gia ở cổng chợ, là có thể nhìn thấy Thánh nữ đại nhân."

Mã Thủ Ứng mừng rỡ: "Đa tạ."

Khố Lý Nan chạy về phía cổng chợ.

Lúc này trời cũng dần tối, cổng chợ cũng bắt đầu đông đúc người, công nhân tan ca, bưng hộp cơm năm đồng ngồi xuống trước cổng chợ. Mọi người chuẩn bị xong, ngồi ngay ngắn, vừa ăn cơm hộp, vừa xem ti vi.

Lúc Chu Tồn Cơ đưa Mã Thủ Ứng đến nơi, trên ti vi đang phát quảng cáo.

Hiện tại quảng cáo chỉ có một cái, quảng cáo áo len lông cừu của Ấm Đến Muốn Ngủ.

Trong thời gian chờ đợi, cứ một quảng cáo này phát đi phát lại, ai mà chịu nổi?

Rất nhiều người sớm đã xem chán, cũng lười xem màn hình, tự mình trò chuyện với bạn bè bên cạnh.

Nhưng mà, Mã Thủ Ứng là lần đầu tiên nhìn thấy thứ này, nhìn thấy một tấm gương khổng lồ, bên trong có người đang động, lại còn là một cô bé mười mấy tuổi xinh đẹp, sợ hết hồn: "Đây là cái gì? Bên trong sao lại có một nữ hài tử khổng lồ như vậy?"

Chu Tồn Cơ cười: "Đây là bảo kính tiên gia, Thiên Tôn ban xuống từ trên trời, có thể xem quá khứ tương lai."

Mã Thủ Ứng: "!!!"

Hắn lập tức phát hiện, hình ảnh trên bảo kính tiên gia lại thay đổi, biến thành hai đứa trẻ Mông Cổ, bưng lông cừu, vẻ mặt chất phác: "Chúng tôi vẫn luôn chăn cừu trên thảo nguyên, lông cừu của chúng tôi là tốt nhất..."

Chu Tồn Cơ chỉ vào hình ảnh nói: "Gần đây thứ này bán chạy lắm, áo len lông cừu bán đắt như tôm tươi, thế tử phi của ta mua năm cái, các vị phu nhân cũng người người đều mua, cực kỳ khan hàng. Hiện tại các thương đội đều chạy về phía Tây Bắc, muốn đi lấy lông cừu... Ta nghe nói, những người chăn cừu ở tận Tây

Dương, lông cừu trong nhà đều bị người của chúng ta mua hết với giá cao, những người chăn cừu đó muốn không phát tài cũng khó."

Mã Thủ Ứng nghe vậy, không khỏi ồ lên một tiếng.

Hắn là người Hồi, hơn nữa thuộc hạ của hắn cũng có rất nhiều người Hồi, những người Hồi này vừa làm quân biên phòng, cũng có không ít người chăn cừu.

Vừa nghe nói chăn cừu có thể phát tài, Mã Thủ Ứng liền hứng thú: "Thật sự có thể phát tài sao? A, không đúng, không cần phát tài, chỉ cần có thể trang trải cuộc sống, có cơm no ăn là được rồi. Chuyện này thật sự có thể sao?"

Chương 1026: Diễn tập quân sự

Chu Tồn Cơ: "Đương nhiên, trước đó không lâu, Thiên Tôn có đi Ninh Hạ Ngân Xuyên một chuyến, đích thân dặn dò tuần phủ Ninh Hạ một phen, nghe nói tuần phủ Ninh Hạ đã xây dựng một trạm thu mua lông cừu, chuyên thu mua lông cừu của người chăn nuôi, sau đó bán lại cho thương nhân của chúng ta. Người chăn nuôi bên đó bây giờ muốn không phát tài cũng khó, lông cừu của họ bất cứ lúc nào cũng có thể bán được, muốn bán được nhiều tiền thì chờ thương nhân của chúng ta đến mua trực tiếp. Muốn đơn giản thì bán cho trạm thu mua lông cừu của quan phủ, bán bất cứ lúc nào, chỉ là giá cả hơi thấp hơn so với thương nhân của chúng ta thu mua một chút."

Mã Thủ Ứng nghe đến đây, cũng không khỏi cảm thán: "Thì ra đã có chính sách tốt như vậy rồi sao? Nếu như lúc trước có cái này... Thuộc hạ của ta... Làm sao đến mức phải khởi nghĩa tạo phản."

Đúng lúc này, quảng cáo đột nhiên dừng lại.

Khán giả vui mừng, tinh thần phấn chấn: "Cao gia tin tức rốt cuộc cũng bắt đầu rồi."

Chỉ thấy hình ảnh chuyển đổi, xuất hiện một nữ tử đoan trang xinh đẹp, có người trong đám khán giả kêu lên: "Thánh nữ đại nhân!"

Mã Thủ Ứng hạ giọng: "Vị này chính là Thánh nữ đại nhân?"

Chu Tồn Cơ gật đầu: "Thánh nữ đại nhân hiện đang ở thôn Cao Gia, huyện Trừng Thành, đây là thông qua bảo kính tiên gia, gặp mặt chúng ta từ xa đấy."

Mã Thủ Ứng lại giật mình.

Chỉ thấy thánh nữ mỉm cười nhìn về phía màn hình: "Hôm nay trước tiên phát một tin tức quốc tế. Vài ngày trước, Kim quốc đổi văn quán thành nội tam viện: Nội quốc sử viện, nội bí thư viện, nội hồng văn viện, phân công quản lý."

Khán giả nghe đến đây, đồng loạt ngơ ngác.

Mã Thủ Ứng cũng ngơ ngác: "Cái này là ý gì?"

Thánh nữ nói: "Rất nhiều người ở nước ta, đến nay vẫn coi Kim quốc là dã nhân quốc, cho rằng bọn họ là một đám người ăn lông ở lỗ, nhưng trên thực tế Kim quốc đang nỗ lực trị quốc, không ngừng học tập ưu điểm của chúng ta, hướng tới nền văn minh tiên tiến. Chúng ta nên từ bỏ sự kiêu ngạo, nhìn thẳng vào kẻ địch của mình, chớ nên tự cao tự đại, bằng không nhất định sẽ bị người ta vượt mặt."

Trong đám đông có một vị thư sinh trẻ tuổi nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: "Nói hay lắm."

"Cố Viêm Vũ, đừng nhảy lên che màn hình, mau ngồi xuống."

"A, xin lỗi!" Vị thư sinh trẻ tuổi kia lại ngồi xuống.

Thánh nữ: "Tiếp theo là tin tức trong nước, Hà Nam lại xảy ra nạn đói. Nạn dân không có lương thực, chỉ đành ăn vỏ cây, cỏ dại. Vỏ cây, cỏ dại ăn hết, liền ăn thịt người, Đường vương Chu Duật Kiện tâu Hà Nam Nam Dương đói kém, thậm chí có người mẹ nấu con gái mình để ăn. Hoàng đế bèn hạ chiếu cấp 3500 quan tiền cứu tế, đồng thời miễn thuế ruộng mới, ruộng cũ của các châu huyện bị thiên tai."

Mã Thủ Ứng nghe đến đây, trên mặt đã đầy vẻ kinh hãi: "Cái Tin Tức Cao Gia này, mỗi ngày đều nói những thứ này cho mọi người nghe sao?"

Chu Tồn Cơ: "Đúng vậy!"

Mã Thủ Ứng: "Vậy... vậy bách tính ở đây, há chẳng phải là không cần ra khỏi cửa, cũng có thể biết chuyện thiên hạ, vậy thì kiến thức nhãn giới của bọn họ, sao có thể so sánh với bách tính những nơi khác?"

Chu Tồn Cơ: "Đúng vậy, bách tính ở đây, kiến thức ánh mắt không phải tầm thường, ta nói cho ngươi biết, ngươi tùy tiện túm một người trên đường, cũng có thể huênh hoang với ngươi về đại sự quốc gia, người người đều hiểu biết."

Hai người nói đến đây, bách tính bên cạnh đã bắt đầu nghị luận: "Lần này hoàng đế lão nhi rốt cuộc cũng biết cứu tế rồi, còn xuất ra 3500 quan tiền, hắn ta đã thay đổi tâm tính rồi sao?"

"Đừng bị 3500 quan tiền lừa, đó không phải 3500 lượng vàng đâu, là 3500 đồng tiền."

"A? Tức là ba lượng rưỡi bạc?"

"Đúng vậy!" Có người nói với giọng mỉa mai: "Hoàng đế lão nhi thật là hào phóng, Nam Dương đều đã đói đến mức mẹ ăn thịt con rồi, hoàng đế lão nhi vậy mà chỉ bỏ ra ba lượng rưỡi bạc để cứu tế."

"Còn không bằng tiền lẻ Thiên Tôn cho."

"Triều đình chưa từng chân chính cứu tế thiên tai, chỉ biết làm bộ làm tịch, ép bách tính tạo phản."

"Đúng vậy! Lúc trước ta chính là vì vậy mà tạo phản, may mắn bị thôn Cao Gia bắt được, hiện tại cải tạo ra ngục, mới coi như sống những ngày tháng tốt đẹp."

"Dân đoàn chúng ta phải cố gắng hơn nữa, nhanh chóng bắt hết đám lưu khấu Hà Nam về cải tạo, thiên hạ này mới có thể thái

bình."

Mã Thủ Ứng: "..."

Hắn quay đầu nhìn Chu Tồn Cơ, Chu Tồn Cơ cũng đang nhìn hắn, cười hì hì: "Yên tâm, bọn họ nói là bắt những tên lưu khấu làm việc xấu, quân kỷ của ngươi nghiêm minh, không làm những chuyện đó, không cần lo lắng bị bắt đi cải tạo. Thiên Tôn không phải để ngươi tự mình lựa chọn con đường tương lai sao? Đây chính là sự khẳng định lớn nhất đối với ngươi rồi."

Lúc này, thánh nữ Cao Nhất Diệp trên màn hình lại bắt đầu nói tin tức tiếp theo: "Bây giờ là một tin tức thú vị, một tuần trước, trường quân sự Hoàng Bồ tổ chức một cuộc diễn tập quân sự đặc biệt, học viên chia làm hai nhóm đỏ xanh tiến hành đối kháng."

Nàng vừa nói, hình ảnh liền biến thành cảnh tượng diễn tập.

Chỉ thấy Bát Địa Thỏ mặc một bộ áo đỏ, vung trường kiếm, đang gào thét: "Xung phong, chém đầu Bạch Miêu."

Một đám học viên mặc áo đỏ, đang theo hắn xung phong, Trịnh Cẩu Tử cũng ở trong đó.

Còn Bạch Miêu mặc một bộ áo xanh, đứng bên cạnh một đội pháo binh, lớn tiếng hô: "Bắn, bắn, bắn nát đầu Bát Địa Thỏ."

Đại bác đương nhiên sẽ không bắn thật, nhưng lại dùng ống tre khổng lồ, phun ra một luồng thuốc nhuộm màu xanh lam...

Sau đó, ống kính chuyển đổi.

Chỉ thấy Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử ủ rũ ngồi bên cạnh thao trường, trên người hai người còn bị dính đầy thuốc nhuộm màu xanh lam, trông vô cùng buồn cười.

Tôn Hiệu Đình Tôn hiệu trưởng đang lớn tiếng tuyên bố: "Lần

diễn tập này, đội xanh chiến thắng."

Cao Nhất Diệp dùng giọng nói bình tĩnh giải thích: "Trong lần diễn tập này, Bạch Miêu đội xanh đã lợi dụng trận địa pháo binh, giành được ưu thế về chiến lược. Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử đội đỏ toan tính tổ chức xung phong công phá trận địa pháo binh, nhưng hiển nhiên, bọn họ đã thất bại."

Một nữ phóng viên xuất hiện trên màn hình, đối mặt với Bát Địa Thỏ: "Xin hỏi Thỏ gia, đối với lần thất bại này, ngài có gì muốn nói không?"

Bát Địa Thỏ: "Khốn kiếp! Ta không có kỵ binh trong tay thôi, kỵ binh của chúng ta đều đi chi viện thảo nguyên rồi, nếu bản Thỏ có một đội kỵ binh trong tay, nhất định có thể công phá trận địa pháo binh của Bạch Miêu, thắng lợi nhất định sẽ thuộc về ta."

"Bốp!" Tôn Hiệu Đình giáng một cái vào đầu Bát Địa Thỏ: "Ngươi cũng biết ngươi không có kỵ binh à? Không có kỵ binh ngươi còn xung phong trận địa pháo binh? Ngươi đây chẳng khác nào muốn chết?"

Bát Địa Thỏ: "Bản Thỏ không sợ chết!"

Tôn Hiệu Đình: "Cho nên ngươi chết rồi, còn hại chết cả Trịnh Cẩu Tử. Cút ra thao trường chạy mười vòng cho ta."

Hình ảnh cuối cùng trên ti vi là bóng lưng cô đơn của Bát Địa Thỏ chạy vòng vòng quanh thao trường...

Chu Tồn Cơ nhìn thấy đây, không khỏi cười ha hả: "Ha ha ha! Thỏ ngốc, dân đoàn chúng ta, bây giờ thiếu nhất chính là kỵ binh cận chiến ưu tú, hắn ta lại sử dụng chiến thuật không thích hợp nhất với dân đoàn chúng ta, thật là ngu ngốc."

Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Mã Thủ Ứng hai mắt sáng lên: Thiếu kỵ binh cận chiến ưu tú sao? Hắc!

Chương 1027: Tân binh tới rồi

Vài ngày tham quan trôi qua rất nhanh.

Sáng sớm tinh mơ, Mã Thủ Ứng leo lên "Xe mặt trời đường dài" từ Tây An về núi Thiên Trụ. Sau nửa ngày, khi trở về trong doanh trại của núi Thiên Trụ, hắn lập tức nói với thuộc hạ: "Ta đã quyết định gia nhập dân đoàn Đạo Huyền Thiên Tôn Giáo. Từ nay về sau, ta không còn gọi là Lão Hồi Hồi nữa, tên ta là Mã Thủ Ứng."

"Ai muốn tiếp tục đi theo ta, hãy cùng đi. Nếu chán ghét chiến tranh, muốn khôi phục thân phận thường dân, cũng có thể ở lại đây. Ta sẽ không ép buộc mọi người."

Sau khi Mã Thủ Ứng ra lệnh, có năm trăm người rời khỏi quân đội, chạy đi làm thường dân. Hai nghìn năm trăm thiết kỵ biên quân còn lại cùng hắn gia nhập dân đoàn thôn Cao Gia.

Sau khi trải qua tổng giáo viên Trình Húc nghiên cứu, dân đoàn thôn Cao Gia có thêm một biên chế mới: Thiết Kỵ Doanh!

Doanh này do Mã Thủ Ứng làm doanh trưởng, chuyên phụ trách cận chiến, xung kích trận địa địch.

Để bù đắp nhược điểm cận chiến yếu, truy kích bao vây kém của dân đoàn thôn Cao Gia --

Trường quân sự Hoàng Bồ.

Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử đang chạy vòng quanh sân tập.

Sáng sớm tinh mơ, Bát Địa Thỏ lại bị phạt chạy. Thì ra đêm qua hắn dẫn theo mấy học sinh năm nhất mới vào trường đi luyện

tập "Đột kích doanh trại địch lúc nửa đêm".

Mục tiêu đột kích lại là tiểu lâu của hiệu trưởng Tôn Truyền Đình.

Mấy học sinh năm nhất mới vào trường, nào biết tiểu lâu đó là nơi ở của hiệu trưởng. Ngu ngơ đi theo hắn, xông vào vây công Tôn Truyền Đình.

May mà Tôn Truyền Đình văn võ song toàn, chiến lực cường hãn, ban đêm bị tập kích cũng không hề hoảng loạn, cầm lấy một cây gậy, đánh cho mấy "sát thủ" kêu cha gọi mẹ.

Đợi đến khi thắp đèn lên, hai bên mới phát hiện ra đối phương là ai.

Vì thế Bát Địa Thỏ bị phạt...

Trịnh Cẩu Tử vì giúp hắn cầu tình, cũng bị phạt chạy cùng.

Lời nói lúc đó của Tôn Truyền Đình là: "Cẩu Tử, ngươi thích giúp huynh đệ Thỏ của ngươi như vậy, vậy khi hắn bị phạt chạy, ngươi cũng giúp đỡ chạy cùng đi."

Vì thế, hai huynh đệ Thỏ và Cẩu Tử hiện tại đang cùng nhau chạy.

Đang chạy mồ hôi nhễ nhại, hai người thấy có một đám người từ cổng trường đi vào. Một đám hán tử cao to, mỗi người dắt một con ngựa, rõ ràng là lần đầu tiên đến trường quân sự Hoàng Bồ. Bọn họ thò đầu thò cổ ở cổng trường, dường như nhất thời không biết nên đi về hướng nào.

Bát Địa Thỏ vốn nhiệt tình, rất nhanh chạy tới cổng trường, chạy tại chỗ, vừa chạy vừa hỏi: "Ê, mới đến à?"

Người đứng đầu đám hán tử kia tuổi tác không nhỏ, nhưng rất

lễ phép, chắp tay với Bát Địa Thỏ: "À, ta nhận ra ngươi... Mấy hôm trước trên Tin Tức Cao Gia... Đội trưởng đội đỏ, Bát Địa Thỏ."

Bát Địa Thỏ cười hì hì: "Không sai, đó chính là Thỏ gia gia đây, còn ngươi?"

Hán tử nói: "Tại hạ Mã Thủ Ứng, mới gia nhập dân đoàn. Vì kiến thức nông cạn, không quen thuộc các loại vũ khí mới của dân đoàn, quân kỷ cũng không hiểu rõ, cho nên đến trường Hoàng Bồ huấn luyện ngắn hạn. Những người phía sau ta đều giống như ta."

Bát Địa Thỏ cười ha ha: "Thì ra là tân binh, ha ha ha, tốt tốt tốt, Thỏ gia gia ta là người thích nhất giúp đỡ người khác, thích che chở người mới. Các ngươi có gì không hiểu, cứ việc hỏi ta."

Mã Thủ Ứng vỗ vỗ con chiến mã phía sau: "Ta xem trên ti vi thấy, Thỏ gia nói nếu có đội kỵ binh, sẽ không sợ pháo binh. Tại hạ vừa hay biết cưỡi ngựa, sau này nguyện làm tiên phong, xông pha chiến đấu, giúp Thỏ gia đánh hạ trận địa pháo binh của đối phương."

Bát Địa Thỏ cười to: "Tốt tốt tốt, lần diễn tập tới, đội kỵ binh dựa vào ngươi đấy, chúng ta đi chém đầu con mèo Bạch Miêu."

Từ trong góc sân tập vang lên tiếng mắng của Bạch Miêu: "Bớt khoác lác đi, lần sau vẫn là ta chém đầu thỏ của ngươi."

"Ha ha ha!"

Trên sân tập tràn ngập tiếng cười của học sinh.

Những tiếng ồn ào tương tự như vậy thường xuyên xảy ra trong trường quân đội, học sinh đều đã quen rồi.

Mã Thủ Ứng đảo mắt nhìn xung quanh, cảm nhận được một bầu không khí khiến hắn vui mừng. Nơi này đúng là nơi tốt. Tất cả đều là quân nhân, nhưng trên người lại không nhìn thấy chút côn

đồ nào, từng người từng người một đều cho người ta cảm giác rất thoải mái. À, đương nhiên, trừ Thỏ gia ra.

Bát Địa Thỏ chỉ vào một tòa nhà phía sau trường: "Học sinh mới đến đó tập hợp, ai nha, ta tốt bụng đưa các ngươi đi."

Hắn vừa chạy chậm vừa dẫn Mã Thủ Ứng đến trước tiểu lâu của Tôn Truyền Đình.

Tiểu lâu này đêm qua còn bị hắn dẫn theo một đám học sinh mới "đột kích", lúc leo tường còn giẫm lên tường không ít dấu chân, nhìn có vẻ khá buồn cười...

Mã Thủ Ứng thầm nghĩ, tại sao trên tường của căn nhà này cũng có dấu chân? Làm sao mà lên được?

Đang ngẩn người, cửa tiểu lâu mở ra, Tôn Truyền Đình đi ra.

Hắn đã sớm biết được hôm nay có người đến từ chỗ Thiên Tôn thêu, cho nên vừa nhìn thấy Mã Thủ Ứng, hai mắt lập tức sáng lên.

Mã Thủ Ứng cũng cẩn thận đánh giá người trước mặt.

Tôn Truyền Đình cũng không nói nhảm: "Về chuyện trên lưng ngựa, ta không có gì để dạy ngươi. Cho nên, khóa huấn luyện ngắn hạn của ngươi, hãy tập trung vào việc tìm hiểu hỏa khí, cùng tác chiến phối hợp với hỏa khí đi."

Mã Thủ Ứng chắp tay: "Nghe theo hiệu trưởng."

"Ê ê!" Bát Địa Thỏ đột nhiên nhảy ra: "Tôn Hiệu trưởng, hắn là kỵ binh đó, ngươi lại không dạy người ta chiến thuật trên lưng ngựa? Ngược lại dạy hắn tìm hiểu hỏa khí? Sai rồi sai rồi, dân đoàn chúng ta thiếu chính là kỵ binh cận chiến ưu tú, không thiếu bộ đội hỏa khí đâu."

Tôn Truyền Đình: "Ngươi bị phạt chạy còn chưa chạy xong, đã

có thời gian xen mồm vào rồi?"

"Ta vẫn đang chạy mà." Bát Địa Thỏ vẫn đang chạy tại chỗ.

Tôn Truyền Đình: "..."

Bát Địa Thỏ: "Dạy bọn họ chiến thuật trên lưng ngựa đi, để bọn họ trở thành kỵ binh ưu tú đi, Tôn hiệu trưởng, ngươi đừng có làm hỏng kỵ binh tốt như vậy."

Tôn Truyền Đình: "Ngươi biết cái rắm, mấy người này không cần ta dạy."

Bát Địa Thỏ: "Nói bậy, bọn họ vẫn là tân binh đấy."

Tôn Truyền Đình dở khóc dở cười, quay sang Mã Thủ Ứng nói: "Này, tân binh, biểu diễn cho tiền bối của ngươi một đoạn đi, để cho tên ngốc này thật sự coi các ngươi là tân binh, khiêm tốn quá mức cũng không cần thiết."

Mã Thủ Ứng chắp tay, xoay người lên ngựa.

Động tác lên ngựa của hắn quả thật có thể nói là như nước chảy mây trôi.

Mười mấy người phía sau hắn đều là người có chức vụ bách hộ trở lên trong quân đội, cũng cùng hắn xoay người lên ngựa, động tác lên ngựa của tất cả mọi người đều chỉnh tề như một.

Lần này, Bát Địa Thỏ lập tức không nói nên lời.

Mã Thủ Ứng vung tay về phía trước: "Huynh đệ, cho hiệu trưởng xem bản lĩnh của chúng ta đi."

Thuộc hạ: "Rõ!"

Một đám người đồng thời thúc ngựa, phi ngựa lao về phía thao trường.

Chiến mã hí vang, đội kỵ binh trong nháy mắt giống như một thanh lợi kiếm lao ra xa. Mã Thủ Ứng dẫn đầu gập người xuống, mười mấy người phía sau đồng thời gập người xuống, nấp dưới bụng ngựa treo ngược người.

Động tác chỉnh tề như hình ảnh phản chiếu của một người.

Khi bọn họ từ trên lưng ngựa lật người ngồi dậy, trong tay đã cầm cung tên, xoay người bắn một phát, mũi tên bay tới, cắm thành hình tròn trên mặt đất trước mặt Bát Địa Thỏ...

Chương 1028: Nam Hối Phương Thành

Bát Địa Thỏ: "Mẹ kiếp!"

Trịnh Cẩu Tử: "Ôi chao mẹ ơi."

Học sinh trên sân tập đều trợn mắt há hốc mồm, bội phục sát đất.

Tôn Truyền Đình quay sang Bát Địa Thỏ: "Bị vả mặt rồi chứ gì? Còn coi bọn họ là tân binh nữa không?"

Người bình thường gặp phải tình cảnh này, sợ là xấu hổ muốn độn thổ.

Nhưng Bát Địa Thỏ không phải người bình thường, hắn không những không tức giận, buồn bực, hay cảm thấy mặt đau, ngược lại mừng rỡ như điên: "Oa, thì ra bọn họ lợi hại như vậy? Ha ha ha, quá tốt rồi! Quá tốt rồi! Mã huynh đệ, đến đội đỏ của ta đi, lần diễn tập tới, ngươi đến đội đỏ của ta, ha ha ha, lần này, đầu mèo của Bạch Miêu chắc chắn không giữ được rồi."

Biểu hiện này của hắn ngược lại khiến Mã Thủ Ứng giật mình: Ơ? Người này không những không cảm thấy mất mặt, cũng không ghen tị, ngược lại còn vì thực lực của chúng ta mà vui mừng?

Lòng dạ người này thật rộng lượng!

Lúc trước Mã Thủ Ứng còn coi hắn là hề, bây giờ đột nhiên cảm thấy, người này có thể kết giao a --

"Báo!" Một tín sứ chạy đến trước mặt Lư Tượng Thăng: "Tổng

đốc đại nhân, có quân tình bẩm báo."

Lư Tượng Thăng: "?"

Tín sứ: "Bộ hạ của Lão Hồi Hồi, sau khi từ Bình Đỉnh Sơn đi về phía tây chui vào rừng núi, liền biến mất trong núi non trùng điệp, sau đó không còn xuất hiện nữa, tìm thế nào cũng không thấy."

Lư Tượng Thăng nhíu mày: "Bình Đỉnh Sơn đi về phía tây, chính là địa phận Vân Dương mà ta từng trấn thủ. Các thủ bị bên Vân Dương nói thế nào?"

Tín sứ: "Các thủ bị đều không báo cáo nhìn thấy tặc quân."

Lư Tượng Thăng cảm thấy không thể tin được.

Lúc trước khi hắn giúp Vân Dương phủ trị nên cũng có chút hiểu biết về các quan viên Vân Dương, sau khi suy nghĩ rất nghiêm túc, nói: "Trong trú quân các nơi ở Vân Dương, đáng tin cậy nhất, có thể đánh nhất, là Thương Nam thủ bị La Hi. Tặc quân tuyệt đối không có khả năng đi qua huyện Thương Nam, cũng không thể nào từ Võ Quan tiến vào Thiểm Tây."

"Tính toán như vậy, tặc quân nhất định là chuồn mất từ nơi khác, khả năng vào Xuyên rất lớn."

Lư Tượng Thăng phấn chấn: "Truyền lệnh Xuyên trung Bạch Can Binh, dời đến Quỳ Châu, đề phòng giặc vào Xuyên."

Tín sứ vội vàng đi ngay.

Lư Tượng Thăng nhíu mày suy nghĩ kỹ càng: "Đã Lão Hồi Hồi biến mất không thấy, vậy chúng ta cũng không cần phải vây quanh Bình Đỉnh Sơn nữa. Truyền lệnh cho các quân, chúng ta đi bao vây Đại Biệt Sơn... hai tên Sấm Vương và Sấm Tướng, hiện tại còn trốn trong Đại Biệt Sơn."

Vì thế, Lư Tượng Thăng chia quân mấy lộ, bao vây mấy cửa ra vào của Đại Biệt Sơn, vây chặt tặc quân trong núi.

Cùng lúc đó, "3500 kim" mà Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm phái xuống rốt cục cũng đến vùng thiên tai Nam Dương.

Tri phủ Nam Dương cầm ba lạng năm đồng bạc dùng cho cứu tế lên cân nhắc, lắc đầu, tiện tay nhét vào túi áo của mình, tuyên bố với người phía dưới: "Hoàng thượng miễn thuế cho phủ Nam Dương chúng ta năm nay, hoàng thượng thật là thương xót cho bách tính chúng ta nơi đây, mọi người còn không mau cảm ân đại đức?"

Bách tính sắc mặt u ám, giả vờ vui vẻ cười cười, sau đó bắc nồi lên, đổi con gái với nhà hàng xóm, như vậy có thể không chút tình cảm ném con gái nhà người ta vào nồi...

Cô bé mắt thấy sắp bị ném vào nồi, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng hét to: "Phát lương thực đây! Bạch đại thiện nhân ở Tiểu Lãng Để phái người đến phát lương thực đây, mọi người mau ra lĩnh lương thực đi."

Bách tính nghe được lời này, vẻ mặt cứng đờ trong nháy mắt rơi lệ.

Vội vàng chạy sang nhà hàng xóm, đổi con gái của mình về --

Ma Đô Thượng Hải, Nam Hối Phương Thành.

Ban đầu vốn là điểm phòng thủ đổ nát, giống như tòa nhà bỏ hoang, bây giờ đã tràn đầy sức sống, được xây dựng lại thành một tòa thành mới tinh. Tấm biển thời kỳ huy hoàng nhất của nó cũng được tìm thấy, treo lên lại, trở thành Nam Hối Phương Thành.

Bên dưới thành là một khu chợ sầm uất náo nhiệt, rất nhiều bách tính buôn bán ở đây, náo nhiệt hơn cả khu náo nhiệt.

Điều này đương nhiên là nhờ có thôn Cao Gia!

Thuyền vận chuyển của thôn Cao Gia liên tục qua lại, thường là một đội thuyền khổng lồ chở đầy hàng hóa, không chỉ mang đến số lượng lớn lương thực, còn mang đến những sản phẩm chất lượng cao sản xuất từ Thiểm Tây, Sơn Tây, Hà Nam...

Hàng hóa trên thuyền phần lớn được vận chuyển đến hải đảo, nhưng trên đường đi lấy ra một ít để giao dịch cũng là chuyện rất bình thường, mà vị trí của Nam Hối Chủy này liền tự nhiên hình thành một khu chợ lớn.

Thương nhân Giang Nam rất nhạy bén, giống như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, ào ào kéo đến. Bọn họ không chỉ mua hàng hóa thôn Cao Gia vận chuyển đến, còn đưa hàng hóa của mình lên thuyền, ví dụ như tơ lụa, đồ sứ nổi tiếng Giang Nam...

Nam Hối Phương Thành ngày càng náo nhiệt.

Tô Tùng binh bị Thôi Vệ Hoa cũng nghe tiếng mà đến, nơi này náo nhiệt như vậy, đương nhiên phải làm tốt công tác phòng bị, đề phòng hải tặc đến cướp bóc. Hắn dứt khoát đóng quân ở Nam Hối Phương Thành, duy trì bình an cho một phương.

Chiều nay, thuyền vận chuyển của thôn Cao Gia còn nửa canh giờ nữa là đến.

Rất nhiều bách tính đã ngồi ở bờ biển, giống như hòn vọng phu nhìn ra biển, chờ thuyền của thôn Cao Gia đến đón.

Thôi Vệ Hoa dẫn theo mấy thuộc hạ, cũng đang đi dạo trên bãi biển.

Hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy hai bách tính mặc quần áo rách rưới, sắc mặt vàng vọt, trông giống như đã đi đường xa đến đây.

Thôi Vệ Hoa nhịn không được hỏi hai người: "Hai người các ngươi hình như từ nơi xa đến?"

Hai người thấy một vị quan lớn hỏi chuyện, sợ hết hồn, vội vàng đứng dậy hành lễ: "Bẩm báo đại nhân, chúng tiểu nhân là người Tô Châu, từ Tô Châu đi tới, đi mấy ngày đường, suýt nữa thì mệt chết."

Thôi Vệ Hoa: "Xa như vậy cũng nhận được tin tức?"

Hai người cười ngượng ngùng: "Nhà nghèo, vẫn đang nghĩ cách kiếm ăn, nghe người thân xa nói, bên này có một vị lão gia, tuyển công nhân đến hải đảo làm việc, chúng tiểu nhân liền đến thử xem sao."

Thôi Vệ Hoa thật sự có chút tò mò, tuy "Hoàng thượng có lệnh không được phép dò xét", nhưng hắn vẫn nhịn không được muốn dò hỏi: "Rốt cuộc trên đảo đang xây dựng cái gì?"

Hai người lắc đầu: "Người thân của chúng tiểu nhân cũng không nói, hỏi hắn thì hắn lắc đầu, nói là đông ông mỗi tháng phát năm đồng bạc 'tiền bịt miệng', nếu hắn tiết lộ, chính là có lỗi với đông ông , mất việc làm thì sau này không có cách nào sống nữa. Cho nên nhìn thấy gì trên đảo cũng không thể nói nửa lời, chỉ có thể nói trên đảo có việc làm."

Thôi Vệ Hoa: "!"

Thật là ngại quá, công tác giữ bí mật của hoàng thượng làm tốt thật.

Đúng lúc này...

Lính canh trên Nam Hối Phương Thành đột nhiên hét lớn: "Hải tặc! Có hải tặc! Là cờ của Lưu Hương, Lưu Hương đến rồi."

Tiếng hô vừa dứt, tất cả mọi người trên bãi biển đều hoảng

sợ.

Bách tính ngồi ở bờ biển liều mạng chạy vào trong, thương nhân trên chợ cũng vội vàng thu dọn, cả chợ Nam Hối hỗn loạn.

Thôi Vệ Hoa thân là Tô Tùng binh bị, đương nhiên có trách nhiệm tiêu diệt hải tặc, lập tức nhảy dựng lên, hét lên: "Chuẩn bị chiến đấu, chuẩn bị chiến đấu!"

Trên Nam Hối Phương Thành, ống tre báo động gõ vang dội "cộc cộc cộc".

Thôi Vệ Hoa cũng vội vàng chạy về phía thuyền của mình.

Điều thú vị là...

Bờ biển ở đây kỳ thật không thích hợp cho thuyền lớn cập bến, bãi biển rất nông, thuyền lớn rất dễ mắc cạn, thuyền biển bình thường căn bản không thể cập bến. Chỉ có "thuyền lưỡng dụng" của thôn Cao Gia mới có thể đến gần hơn một chút.

Cho nên "thuyền Thương Sơn" của Thôi Vệ Hoa cũng neo đậu ở rất xa ngoài biển, hắn còn phải lên thuyền nhỏ trước.

Chương 1029: Thế giới chỉ có hải tặc bị thương

Thôi Vệ Hoa vừa mới bước lên kỳ hạm của mình, thì hải tặc đã áp sát đến trước mặt.

Một mảng thuyền hải tặc, ít nhất cũng phải đến mấy chục chiếc, lớn có nhỏ có.

Lớn nhất cũng chỉ là thuyền mành Trung Quốc, kích cỡ tương đương với kỳ hạm thuyền Thương Sơn của Thôi Vệ Hoa, còn nhỏ nhất thì chẳng khác gì xuồng tam bản.

Dưới trướng Thôi Vệ Hoa tổng cộng có bốn trăm quân Chiết Giang, một ngàn lẻ ba thuỷ binh, bảy chiếc thuyền Thương Sơn, ba mươi chiếc thuyền cát, năm chiếc thuyền chèo, mười sáu chiếc thuyền hổ.

Nhưng chủ lực đóng quân ở đảo Sùng Minh, hiện tại thuyền bè trong tay hắn, lớn nhỏ cộng lại cũng chỉ có mười mấy chiếc, so với số lượng thuyền hải tặc thì ít hơn phân nửa.

Vừa nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng Thôi Vệ Hoa liền thầm kêu không ổn.

Nhưng không ổn thì cũng phải đánh thôi!

Hải tặc đến tận nơi rồi, hắn thân là binh bị mà bỏ chạy thì còn ra thể thống gì nữa? Còn mặt mũi nào xưng là “Vệ Hoa” nữa?

“Nghênh chiến!” Thôi Vệ Hoa gầm lên: “Toàn quân nghênh chiến hải tặc Lưu Hương.”

Vừa mới gầm lên một tiếng, đã có hai chiếc thuyền quay đầu bỏ chạy.

Thôi Vệ Hoa: “Mẹ kiếp!”

Không còn cách nào khác, quan binh thời đó chính là ưu tú như vậy đấy, không phục cũng không được.

Những chiếc thuyền còn lại, chỉ đành liều mạng nghênh chiến.

Hai bên đều có pháo, nhưng đều không nhiều, chỉ có hai ba khẩu, tập trung trên kỳ hạm, ầm ầm ầm, bắn tượng trưng mấy phát, coi như khuấy động bầu không khí.

Tiếp đó, mấy chục chiếc thuyền liền xông vào nhau, hoả súng nổ vang trời.

Hai bên đều là điểu súng nòng trơn kiểu cũ, nếu không xếp thành đội hình phương trận mà bắn, thì căn bản chẳng có chút uy lực nào, đạn ra khỏi nòng đều bay loạn xạ, cho nên hoả súng phải ở rất gần mới có thể khai hoả, xa rồi thì chỉ có thể dọa dẫm đối phương.

Khai hoả ở cự ly gần, thì rất dễ dàng nhảy sang thuyền khác.

Vừa đánh nhau, thuỷ quân triều đình liền rơi vào thế hạ phong.

Hải tặc Lưu Hương gào thét, nhảy lên thuyền của quan binh.

Ánh đao lóe lên, thi thoảng lại có quan binh bị chém ngã xuống boong thuyền.

“Ầm” một tiếng vang thật lớn, một chiếc thuyền mành của hải tặc áp sát vào thuyền Thương Sơn của Thôi Vệ Hoa, từ trên thuyền đối diện có một đám đông hải tặc nhảy sang, vung đao chém giết với thuộc hạ của Thôi Vệ Hoa.

Thôi Vệ Hoa thầm kêu không ổn: Lần này tiêu đời rồi.

Bách tính trên bờ cũng sốt ruột theo dõi: Quan binh sao lại yếu thế này, chẳng lẽ chợ Nam Hối của chúng ta sắp bị cướp sạch rồi sao?

Đang lúc nguy cấp ngàn cân treo sợi tóc, "người dẫn đường" mà thôn Cao Gia phái đến đóng giữ tại chợ Nam Hội, dưới sự dẫn dắt của hải tặc cải tạo lao động "Đao Khách", từ trong nhà chạy ra.

Những "người dẫn đường" này đều là hải tặc cải tạo lao động, người người đều có năng lực chiến đấu, đẩy ra mấy chiếc thuyền nhỏ, gào thét, chèo về phía trung tâm chiến trường.

Có người vừa chèo vừa lớn tiếng kêu: "Đi lập chút công lao, thời hạn cải tạo của ta có thể giảm bớt rồi."

"Cẩn thận kẻo mất mạng đấy."

"Sợ chết thì còn làm hải tặc gì nữa?"

"Nhưng chúng ta đâu còn là hải tặc nữa đâu."

"Không, chúng ta vẫn còn, chúng ta bây giờ là hải tặc cải tạo, cũng là hải tặc."

Bọn người này vậy mà chiến đấu còn dũng mãnh hơn cả quan binh, xông đến bên cạnh thuyền Thương Sơn của Thôi Vệ Hoa, ném móc câu trèo lên thuyền, liền lập tức giúp đỡ thuộc hạ của Thôi Vệ Hoa đối phó với hải tặc Lưu Hương.

Trên boong thuyền, hai bên đánh nhau chan chát, đao quang kiếm ảnh, náo nhiệt vô cùng.

Có đám người này gia nhập, kỳ hạm của Thôi Vệ Hoa vậy mà đã ổn định lại được.

Thôi Vệ Hoa coi như nhặt lại được một mạng.

Lúc này, bách tính trên bờ đột nhiên reo hò ầm ĩ, thì ra, trên mặt biển phía bắc, xuất hiện thuyền lưỡng dụng của thôn Cao Gia. Loại thuyền không buồm không mái chèo này, nhưng lại chạy nhanh một cách khó hiểu, liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Chiếc thuyền này vừa đến, quan binh, hải tặc cải tạo, bách tính, ba bên đều sĩ khí đại chấn.

Bên hải tặc nhìn thấy chiếc thuyền kỳ quái này xuất hiện, vậy mà cũng vui mừng hẳn lên, cười ha hả: "Chính chủ xuất hiện rồi! Ha ha, tới hay lắm, đánh chính là đánh các ngươi."

Mấy chục chiếc thuyền hải tặc nhao nhao bỏ mặc đám quan binh vô dụng, xông thẳng về phía thuyền của thôn Cao Gia.

Nhưng rất nhanh bọn chúng liền hiểu ra mình đã tìm nhầm đối thủ rồi.

Trên mạn thuyền của thuyền lưỡng dụng lập tức mở ra mấy lỗ nhỏ hình tròn, nòng pháo bằng thép không gỉ từ bên trong thò ra.

"Ầm ầm ầm!"

Một loạt pháo kích, trong nháy mắt đánh cho đám hải tặc tơi tả.

Tiếp đó lại là màn nhị liên kích kinh điển của thôn Cao Gia, hoả súng cộng thêm lựu đạn, chỉ trong chốc lát, hải tặc đã bị đánh cho tan tác, bỏ lại mấy chiếc thuyền bị bắt làm tù binh, gia nhập vào đội ngũ cải tạo lao động, những chiếc thuyền khác thì chạy trốn về phía biển sâu.

Trận chiến kết thúc, lúc này thuyền của thôn Cao Gia mới chậm rãi cập bờ chợ Nam Hội.

Thuyền của Thôi Vệ Hoa cũng cập bến, lớn tiếng hô: “Lũ hải tặc Lưu Hương này rốt cuộc là có chuyện gì?”

Trên thuyền của thôn Cao Gia có một nam tử trẻ tuổi chui ra, là học viên khoá đào tạo ngắn hạn trường quân sự Hoàng Bồ, từ xa chắp tay chào Thôi Vệ Hoa: “Tập đoàn hải tặc Lưu Hương và chúng tôi có chút xích mích nhỏ, lần này hẳn là hành động trả thù của bọn chúng.”

Thôi Vệ Hoa thầm nghĩ: Lần trước hạm đội đi ngang qua đảo Sùng Minh, ta đã đoán các ngươi đi đến vùng biển Đông Nam đánh ai đó rồi, không ngờ tới lại đi trêu chọc Lưu Hương, việc này thật sự là phiền phức vô cùng. Nếu như Lưu Hương thường xuyên đến đây quấy rối, mà thuyền của các ngươi lại không có ở đây, chẳng lẽ bản quan lấy đầu ra đỡ đạn sao?

“Thôi đại nhân không cần lo lắng, đã Lưu Hương dám đến đây gây sự, chúng tôi cũng sẽ đưa ra phương án phòng ngự tương ứng, rất nhanh sẽ phái thuyền chiến chuyên dụng đến đây tuần tra.”

Nghe hắn nói vậy, trong lòng Thôi Vệ Hoa mới thoải mái hơn một chút.

Vấn đề đã được giải quyết, hắn mới có tâm trạng xem xét vấn đề của bên mình, quá yếu! Yếu đến mức không thể yếu hơn được nữa! Hắn thân là Tô Tùng binh bị, trách nhiệm chính là huấn luyện quân đội ở đây cho tốt, nhưng thuỷ quân triều đình mà lại yếu kém đến mức độ này, phải làm sao bây giờ?

“Thôi đại nhân, trong trận chiến vừa rồi, chúng tôi bắt giữ được tám chiếc thuyền của hải tặc Lưu Hương, trong đó có một chiếc thuyền mành, ngoài ra còn có bảy chiếc nhỏ hơn một chút. Những chiếc thuyền này đều tặng hết cho Thôi đại nhân, như vậy, lực lượng trong tay Thôi đại nhân cũng sẽ phong phú hơn một chút.”

Thôi Vệ Hoa mừng rỡ: “Lại tặng thuyền cho ta?”

Lần trước thôn Cao Gia đã tặng hắn sáu chiếc thuyền hải tặc rồi, không ngờ lần này lại tặng tám chiếc…

Mẹ kiếp, ta đường đường là Tô Tùng binh bị, biện pháp tăng cường chiến lực lại hoàn toàn dựa vào người khác giúp đỡ sao? Lúc nào cũng cảm thấy kỳ quái.

Hắn nhịn không được lại hỏi: “Nói đi, rốt cuộc các ngươi đang làm gì trên hải đảo vậy? Lúc thì đi trêu chọc hải tặc, lúc thì đi chiêu mộ công nhân, náo nhiệt thật đấy. Bản quan hỏi những công nhân này, bọn họ cũng không chịu nói.”

Học viên khoá đào tạo ngắn hạn trường quân sự cười nói: “Thôi đại nhân, trên đảo cũng không có làm gì đâu, hoàng thượng không cho nói, ngài cũng đừng hỏi nữa. Tóm lại, ngài cũng đã nhìn thấy rồi đấy, chúng tôi đang đánh hải tặc, còn đang tặng thuyền cho ngài, là đang giúp đỡ ngài đấy, nếu như ngài cái gì cũng muốn điều tra cho rõ ràng, vậy ngược lại chúng tôi không tiện giúp đỡ ngài nữa.”

Thôi Vệ Hoa vội vàng ngậm miệng lại.

Được rồi, đã nhận lợi ích của người ta, thì phải quản tốt cái miệng của mình.

Thuyền của thôn Cao Gia neo đậu xong, bắt đầu dỡ hàng bốc hàng, các thương nhân lại ùa ra, khiêng đủ loại hàng hoá lên xuống, trên mặt ai nấy đều tràn đầy nụ cười.

Hai người nghèo khổ đến từ Tô Châu kia, bây giờ cũng tìm được cơ hội, len theo dòng người chen lên thuyền chở hàng, ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn trên đó, chuẩn bị đến hải đảo làm công.

Mọi thứ đều có vẻ hài hoà tự nhiên như vậy.

Đây là một thế giới mà chỉ có hải tặc mới bị thương!

Chương 1030: Nó quá nặng

Thuyền lưỡng dụng của thôn Cao Gia chở đầy một thuyền công nhân đi đến Chu Sơn.

Trước đây, trên thuyền chở phần lớn là công nhân luân phiên làm việc trên đảo và đại lục, nhưng bây giờ, rất nhiều công nhân đã định cư trên đảo, không buồn quay về đại lục nữa, họ đã đón toàn bộ người thân trên đại lục lên đảo, cùng mình sinh sống trong khu ký túc xá dành cho nhân viên, điều kiện ở đó còn tốt hơn cả quê nhà của họ trên đại lục.

Họ hàng thân thích của họ, cũng lần lượt được đưa lên đảo.

Như vậy, công nhân liền không tìm được lý do để quay về đại lục nữa, cả nhà cùng nhau sinh sống trên đảo chẳng phải sung sướng hơn sao? Hơn nữa trên đảo vật tư không thiếu, cuộc sống hạnh phúc, còn không có tham quan ô lại ức hiếp và bóc lột.

Cho nên, lần này đi theo thuyền đến, phần lớn đều là công nhân mới được tuyển mộ, trong đó có hai người nghèo khổ đến từ Tô Châu, trong lòng hai người tràn đầy thấp thỏm bất an, mặc dù đã nghe người thân quen kể về những điều tốt đẹp trên đảo, nhưng người mới đến chắc chắn là sẽ lo lắng, giống như người hiện đại lần đầu tiên đi ăn KFC, cũng phải lên mạng hỏi cư dân mạng xem, mình nên bước chân trái vào cửa trước, hay là bước chân phải vào cửa trước.

Còn chưa đến nơi, người dẫn đường đã đứng ở đầu thuyền, lớn tiếng nói với toàn bộ công nhân đang thấp thỏm bất an trên boong thuyền: “Lát nữa là đến đảo rồi, ta ở đây, trước tiên nhắc nhở mọi người một chút, thứ đang được xây dựng trên đảo là

tuyệt mật! Biết tuyệt mật là gì không? Chính là để lộ ra một chữ, thì sẽ bị trói đá vào chân rồi ném xuống biển đấy."

Công nhân mới đều giật mình kinh hãi.

Người dẫn đường nói: "Người nào tự biết miệng lưỡi không kín kẽ, thích chuyện gì cũng nói ra ngoài, thì đừng làm công việc này nữa, xuống thuyền ở hòn đảo phía trước, chờ chuyến thuyền tiếp theo quay về đại lục. Chỉ có người nào quản được cái miệng của mình, mới có thể tiếp tục đi về phía trước đến đảo chính."

Đã đến đây rồi, công nhân nào có đạo lý không tiếp tục đi về phía trước, chỉ có thể hết sức dặn dò bản thân nhất định phải quản được cái miệng của mình.

Tiếp tục tiến về phía trước, thuyền cuối cùng cũng đến cảng Định Hải, Chu Sơn.

Còn chưa cập bến, công nhân đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sợ ngây người, phía trước xuất hiện một bến cảng khổng lồ có quy mô khá lớn, quy mô xây dựng bến cảng cực kỳ lớn, một đoạn bờ biển dài dằng dặc, tất cả đều đang dựng khung gỗ.

Mấy chục chiếc thuyền lớn dài đến mấy chục trượng neo đậu ở đây.

Rõ ràng những chiếc thuyền lớn này đều là thuyền chiến, trên thuyền còn có thuỷ binh đang huấn luyện chém giết lẫn nhau, tiếng hô xung trận cách xa như vậy mà vẫn có thể nghe rõ ràng.

Một chiếc thuyền khổng lồ lướt qua từ bên cạnh thuyền chở hàng của công nhân, công nhân nghe thấy trên thuyền có một người giống như đội trưởng, đang lớn tiếng hô: "Bẻ lái trái 30 độ…"

"Toàn thể chuẩn bị chiến đấu!"

“Mở toàn bộ cửa sổ bắn pháo.”

Hắn ta ra lệnh một tiếng, thuỷ binh trên thuyền liền lập tức bận rộn một hồi.

Công nhân lập tức hiểu ra, quân cảng!

Chẳng trách nơi này yêu cầu giữ bí mật, thì ra là quân cảng.

Chẳng phải trước đây triều đình từ bỏ đảo nhỏ hải ngoại rồi sao? Bây giờ tại sao lại rầm rộ đến đây xây dựng quân cảng, huấn luyện thuỷ binh? Xem ra triều đình thật sự đã thay đổi rồi.

Công nhân cũng không dám hỏi nhiều, thuyền cập bến, cẩn thận từng li từng tí xuống thuyền.

Sau đó bọn họ được nghênh đón vào một căn nhà lớn mới xây dựng, căn nhà còn toả ra mùi sơn mới, ở đây, sau khi nghe vô số điều cần chú ý, người đốc công nói kia lớn tiếng tuyên bố: “Chỉ cần tuân thủ quy định, nghiêm túc làm việc, mỗi tháng các ngươi có thể nhận được tổng cộng bốn lượng bạc tiền công, công nhân có kỹ thuật có thể nhận được nhiều hơn.”

“Woa!” Tân công nhân hoan hô ầm ĩ.

Tiếp đó, bọn họ bắt đầu được phân công công việc…

Hai huynh đệ đến từ Tô Châu được phân công đi sửa chữa xưởng đóng tàu, hai người đi theo đốc công đi ra khỏi căn nhà, men theo bãi cát đi về phía đông, đi một lúc lâu, phía trước xuất hiện trạm gác, có một đám binh lính súng thật đạn thật đang đứng gác.

Bọn họ phải trải qua kiểm tra của binh lính mới được thông qua trạm gác, bước vào xưởng đóng tàu.

Trong lòng hai anh em thầm lẩm bẩm, một xưởng đóng tàu mà

thôi, có cần thiết phải quản lý nghiêm ngặt như vậy không? Không phải chỉ là lấy gỗ ra gõ gõ cưa cưa sao…

Tuy nhiên, hai người vừa bước vào phân xưởng sản xuất, đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho chết lặng.

Một bộ khung thuyền bằng thép, xuất hiện trước mắt hai người.

Toàn bộ sống thuyền đều được làm bằng sắt, quả thực là gân cốt thép.

Rất nhiều công nhân đội mũ màu vàng, dưới sự chỉ huy của mũ lam, đang lắp từng tấm thép lớn lên sống thuyền.

Hai anh em Tô Châu hoàn toàn xem ngây người: "Thuyền làm bằng sắt? Có thể nổi được trên mặt nước sao?"

"Người mới, lại đây!" Một người đội mũ lam vẫy tay gọi bọn họ: "Nhanh lại đây, đội mũ bảo hộ của các ngươi vào, trong phân xưởng sản xuất, bất cứ lúc nào cũng phải đội mũ bảo hộ."

Hai anh em đi theo dòng người, mỗi người nhận được một chiếc mũ màu vàng đội lên đầu.

Mũ lam: "Các ngươi mới đến, còn chưa biết kỹ thuật, cho nên phân công cho các ngươi công việc khiêng tấm thép. Nhìn xem, tấm thép được đưa đến từ phân xưởng bọc thép, do các ngươi vận chuyển nó đến bên cạnh thuyền lớn, đưa cho công nhân lắp ráp, hiểu chưa?"

Hai huynh đệ đồng thanh đáp: "Hiểu rồi!"

Hai huynh đệ rất nhanh đã tìm được vị trí của mình, bọn họ cùng với mấy công nhân khác hợp thành một tổ, khiêng một tấm thép cực kỳ lớn từ trong kho ra, đặt lên xe đẩy rồi đẩy nó đến dưới thân thuyền, sau đó dùng dây thép cố định lại.

Công nhân lắp ráp ở trên hô lên hai tiếng, cùng nhau dùng sức, thông qua một bộ phận bánh xe kỳ quái, kéo tấm thép lên không trung, sau đó công nhân lắp ráp dán tấm thép được treo lên đó vào khung xương của thuyền…

Sau đó lại dùng đinh tán khổng lồ, "cạch cạch cạch" đóng vào.

Hai huynh đệ Tô Châu trợn mắt há hốc mồm: "Thuyền đóng như vậy thật sự có thể dùng được sao? Vừa là bằng sắt, lại còn ghép từng khối từng khối một, chỗ ghép nối sẽ không bị rò rỉ nước sao?"

Mũ lam cười mắng: "Đó không phải là việc các ngươi cần quản! Các ngươi cứ việc học tập cho tốt, sau này từ từ sẽ hiểu, nếu như vẫn học mãi không hiểu, vậy thì chỉ có thể mãi mãi làm công nhân khuân vác cấp thấp nhất."

Hai huynh đệ xấu hổ lùi lại, tiếp tục khiêng tấm thép.

Đang khiêng thì nhìn thấy một đám người đi vào phân xưởng, người dẫn đầu là một công tử trẻ tuổi, nhìn qua có vẻ rất có học thức, trên đầu đội mũ trắng, bên cạnh hắn ta còn có một đám đông đội mũ lam đi theo.

Lúc hai huynh đệ vừa đến cảm thấy mũ lam đã là nhân vật cao không thể với rồi, bây giờ nhìn thấy một đám đông mũ lam cung kính đối với vị công tử mũ trắng kia, mới biết vị này mới là lão đại chân chính.

Vị công tử kia chính là Bạch công tử, hắn đang cau mày nhìn bản vẽ trên tay: "Cho dù ta có tính toán đi tính toán lại thế nào, thì kết quả cuối cùng đều cho thấy chiếc thuyền này rất nặng, nặng một cách khó tin, động cơ hơi nước, đại bác, than đá, thân tàu bằng thép, thứ nào thứ nấy đều khiến cho nó nặng đến mức không bình thường."

Hắn buồn bã ra mặt nói: “Trọng lượng bản thân đã nặng như vậy rồi, thì khả năng vận chuyển sẽ tương đối kém.”

Bạch công tử thở dài một hơi: “Rõ ràng, thời đại thuyền gỗ, một chiếc thuyền chở năm trăm binh lính, trên thuyền hơi nước bằng sắt của chúng ta không thể nào thực hiện được, về sau, loại thuyền này chỉ có thể chở một lượng nhỏ binh lính.”

Chương 1031: Huyền Đức xưng đế hành động

Thời đại của thuyền buồm gỗ, sức vận chuyển của thuyền bè là rất khủng bố.

Lấy ví dụ như thuyền buồm lớn nổi tiếng của Tây Ban Nha, nó thường có thể chở hơn một trăm thủy thủ dùng cho viễn dương, và trong một số trận chiến quan trọng, nó có thể chở hơn năm trăm thủy thủ, giống như một tòa lâu đài di động lớn.

Nhưng thuyền hơi nước bằng thép do Bạch công tử chế tạo thì không được.

Không thể chở được, thực sự là không thể chở được.

Trọng lượng bản thân con thuyền quá nặng, cộng thêm động cơ hơi nước nặng nề.

Để động cơ hơi nước chạy đường dài, trên tàu còn phải chở đủ than đá, thứ này nặng kinh khủng, chỉ cần chất một khoang than là đã nặng cả vạn cân, tương đương với một trăm người trưởng thành.

“Năng lực vận chuyển binh lính thật kém.” Bạch công tử lắc đầu.

Một mũ lam bên cạnh nói: "Bạch công tử, xem ra, thuyền hơi nước của chúng ta không thể đều chế tạo theo một kiểu dáng, phải phân loại mới được."

Bạch công tử: “Ồ? Phân loại như thế nào?”

Mũ lam: “Nhiều pháo thì ít chở lính, chuyên dùng để đánh pháo kích. Còn nhiều lính vận chuyển thì không cần pháo, chuyên dùng để đánh giáp lá cà. Chúng ta còn có thể thiết kế riêng một loại thuyền tiếp tế, chỉ cần vài thủy thủ là có thể vận hành, không cần pháo, không cần thiết giáp, cố gắng gọn nhẹ, dành toàn bộ trọng tải cho than đá. Để loại thuyền tiếp tế này chạy phía sau hạm đội, giống như đội vận chuyển phía sau lục quân, tàu chiến chủ lực có thể chở ít than đá hơn, giảm bớt trọng lượng bản thân.”

Bạch công tử: “Có lý! Rất có lý. Xem ra thật sự phải thiết kế thêm vài loại thuyền, phải thành lập một hạm đội hỗn hợp lớn rồi. Nhưng ta không giỏi đánh trận, hạm đội hỗn hợp này phải hỗn hợp như thế nào, cần những loại tàu nào có chức năng gì? Phải tìm những người chuyên đánh trận đến hỏi mới được, ta mới có thể thiết kế tương ứng."

Mũ lam nói: "Ta lập tức gọi hai tên đầu lĩnh hải tặc cải tạo là Bạch Dương và Đao Khách đến đây, để họ tham mưu một chút."

Bạch công tử: "Không cần gấp, chuyện này không vội. Chế tạo một chiếc thuyền bằng thép ít nhất cũng mất một năm rưỡi. Thiên Tôn đã nói, tranh bá trên biển với người phương Tây, phải dựa vào nỗ lực không ngừng của nhiều thế hệ, không phải ngày một ngày hai là có thể đạt được."

Nói đến đây, Bạch công tử đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: “Đúng rồi, việc chuẩn bị cho trường công nghiệp đóng tàu thế nào rồi?”

Một mũ lam tiến lên nói: “Tháng sau có thể khai giảng, chiêu sinh khóa đầu tiên.”

Bạch công tử gật đầu: “Tốt! Phải đào tạo thêm một đội ngũ công nhân kỹ thuật chuyên đóng tàu, đây là kế hoạch trăm năm, không thể giống như kỹ thuật trước đây, truyền con trai không truyền con gái. Chú ý việc thẩm tra lý lịch chính trị của học sinh

nhất định phải qua, đừng để kỹ thuật rơi vào tay người phương Tây. Tuy không thực tế khi phong tỏa kỹ thuật trong thời gian dài, nhưng có thể thực hiện được trong thời gian ngắn."

Các mũ lam đều cười: "Vâng, Thiên Tôn cũng đã nói, không thể để rơi vào tay người phương Tây trong thời gian ngắn."

Nhóm người cứ vừa đi vừa nói chuyện, đi ngang qua hai huynh đệ Tô Châu.

Hai huynh đệ Tô Châu nhìn nhau, đồng thời hạ giọng nói: "Ê, trường công nghiệp đóng tàu là cái gì? Sau khi học ở đó, có thể trở thành công nhân kỹ thuật đội mũ lam sao? Trở về chúng ta phải đi xem thử. Chúng ta không phải người phương Tây, sẽ không phong tỏa chúng ta chứ?" --

Năm Sùng Trinh thứ chín, tháng năm, Đông Bắc, Thịnh Kinh.

Hoàng Đài Cát cau mày nhìn Nhạc Thác bên dưới: "Bộ lạc Mông Cổ Ô Thẩm ở phía tây lại gây rối, mấy ngày nay, liên tục công phạt mấy bộ lạc thần phục chúng ta, náo loạn long trời lở đất."

Nhạc Thác lúng túng nói: "Bộ lạc Ô Thẩm có xe bọc thép của Đại Minh hỗ trợ, chúng ta thật sự không có cách nào đối phó, hiện tại biện pháp duy nhất có thể dùng để đối phó là dụ xe bọc thép lớn đến đầm lầy, đất ngập nước, hoặc sông cạn… khiến nó không dám vào."

Hoàng Đài Cát nhíu mày: "Gian tế mà ngươi phái đi thực hiện 'hành động Tưởng Cán trộm sách' đã đưa bản vẽ xe bọc thép về chưa?"

"Chưa!" Nhạc Thác lúng túng: "Mất liên lạc với gian tế, phái ba đợt người đi, đều không có hồi âm. Ngay cả người ta phái đi sau đó cũng không có ai quay về."

Hoàng Đài Cát nhíu mày: “Chẳng lẽ…”

Nhạc Thác: “Đánh cắp kỹ thuật quan trọng của đối phương vốn là chuyện thập tử nhất sinh, gian tế có thể đã hy sinh hết rồi."

Hoàng Đài Cát: “Xem ra, hành động Tưởng Cán trộm sách đã thất bại, haiz! Được rồi, trong [Tam Quốc Diễn Nghĩa], Tưởng Cán trộm sách cũng là một kế sách không thành công, lần hành động này của chúng ta thất bại cũng là lẽ thường tình."

Đang nói thì một đám Hán quan nho thần đi vào.

Đám Hán quan nho thần này có Bào Thừa Tiên, Ninh Hoàn Ngã, Phạm Văn Trình, La Tú…, đều là những trọng thần rất được Hoàng Đài Cát coi trọng.

Bởi vì đám trọng thần Mãn tộc tám chín phần mười là mù chữ, chỉ biết đánh trận, không biết chính vụ. Nhóm Hán quan nho thần này hiển nhiên rất quan trọng trong việc xây dựng chế độ.

Bào Thừa Tiên, Ninh Hoàn Ngã, Phạm Văn Trình, La Tú… đang lần lượt tấu trình: "Hoàng thượng, ngài hùng tài đại lược, thiên hạ vô song, nên sớm chính tôn hiệu mới phải."

“Sớm chính tôn hiệu?” Hoàng Đài Cát giả vờ khiêm tốn, rút từ trong lòng ra một cuốn [Tam Quốc Diễn Nghĩa], lật nhanh, chỉ vào chữ trong sách nói: “Mọi người hãy xem, đám người Trần Quần, Tôn Quyền… xúi giục Tào Tháo lên ngôi hoàng đế. Nhưng Tào Tháo lại nói ‘Ta phụng sự nhà Hán nhiều năm, tuy có công lao với dân, nhưng địa vị đã đến vương, danh hiệu đã đến tột cùng, sao dám mong muốn gì hơn? Nếu như thiên mệnh thuộc về cô, cô sẽ là Chu Văn Vương vậy."

Hoàng Đài Cát khép sách lại, nghiêm mặt nói: “Ngay cả gian hùng như Tào Tháo cũng không xưng đế, ta cũng không thể xưng đế, nếu không, chẳng phải là còn xấu xa hơn Tào Tháo sao?"

Phạm Văn Trình: “Tào Tháo là gian thần, cách làm của hắn quả thực không đáng để tham khảo. Nhưng Lưu Huyền Đức là minh quân nhân đức, ngài có thể tham khảo hắn. Hắn vừa đánh vào Tây Xuyên, lập tức xưng đế. Hiện tại ngài chiếm cứ Liêu Đông, cũng giống như Lưu Huyền Đức, là người được thiên mệnh, thiên hạ này nên do ngài cai trị mới đúng, ngài xưng đế mới là đúng.”

Hoàng Đài Cát: “Ồ? Nói như vậy, hình như cũng có lý đấy."

Hắn trầm ngâm suy nghĩ mấy giây, đột nhiên đập mạnh [Tam Quốc Diễn Nghĩa] lên bàn, lớn tiếng nói: “Được, ta quyết định rồi, ta cũng xưng đế. Liền đặt tên là ‘Huyền Đức xưng đế hành động’.”

Mọi người: “Hoàng thượng anh minh."

Hoàng Đài Cát cười hắc hắc: “'Hành động Tưởng Cán trộm sách' thất bại, là bởi vì đó vốn là hành động thất bại. Nhưng ‘Huyền Đức xưng đế hành động’ nhất định phải thành công, bởi vì Lưu Huyền Đức xưng đế đã thành công."

Mọi người: “Hoàng thượng anh minh."

Thế là, sau khi thương nghị xong, “Huyền Đức xưng đế hành động” bắt đầu được chuẩn bị, các quan viên chuẩn bị kỹ càng các loại nghi trượng lên ngôi cho Hoàng Đài Cát, làm tốt mọi việc chuẩn bị.

Ngày 11 tháng 4 âm lịch, hành động thành công, Hoàng Đài Cát xưng đế, đổi niên hiệu là Sùng Đức, lấy năm nay là năm Sùng Đức nguyên niên, chính thức đổi quốc hiệu “Đại Kim” thành “Đại Thanh”; định đô ở Thịnh Kinh, quần thần dâng tôn hiệu là “Khoan Ôn Nhân Thánh Hoàng Đế”.

Lễ xưng đế vừa kết thúc, Hoàng Đài Cát liền rút từ trong lòng ra một cuốn [Tam Quốc Diễn Nghĩa], chỉ vào đó lớn tiếng nói với quần thần: “Năm đó Lưu Bị sau khi xưng đế, lập tức phát binh

thảo phạt Tào Tháo. Việc này trẫm cũng nên noi theo mới phải. Trẫm tuyên bố, do Đa La Võ Anh Quận Vương A Tế Cách, thống lĩnh mười vạn đại quân công Minh, tên hành động là 'Tây Thục phạt Tào hành động'."

A Tế Cách: "Hoàng thượng, chúng ta không có nhiều quân như vậy."

Hoàng Thái Cực nổi giận: "Ngu ngốc, lúc 'Trận chiến Xích Bích', Tào Tháo cũng không có một trăm vạn quân, chẳng phải cũng tự xưng là một trăm vạn sao? Ngươi không thể xem [Tam Quốc Diễn Nghĩa] nhiều hơn, học thêm chút binh pháp sao?"

Chương 1032: Ta có thiên mệnh tại thân

“Thiên! Thỏ! Đoạn! Bá! Kiếm!”

Bát Địa Thố hét lớn một tiếng, nhảy vọt lên cao, một kiếm chém về phía đối thủ.

Mã Thủ Ứng đứng đối diện lắc đầu, lúc giao chiến, tên này vậy mà lại nhảy lên không trung, còn giơ hai tay lên cao, sơ hở lớn như vậy, đánh nhau như thế, chết một trăm lần cũng đáng.

Mã Thủ Ứng tung một cước, đá trúng bụng Bát Địa Thỏ.

Bát Địa Thỏ “ưm” một tiếng đau đớn, bay ngược ra sau, ngã phịch xuống đất, thanh kiếm gia truyền trên tay bay ra xa, hắn ôm bụng lăn lộn trên đất: "Đau đau đau đau... Mã huynh...ngươi thật độc ác... Đá ta đau quá."

Mã Thủ Ứng: "Trên chiến trường mà ra chiêu như vậy, thì không phải là đau, mà là đi gặp Diêm Vương luôn rồi."

Bát Địa Thỏ ôm bụng bò dậy, tìm kiếm thanh kiếm của mình khắp nơi, một lúc lâu sau mới tìm thấy, bĩu môi nói: “Trên chiến trường, sớm đã không có cơ hội ra chiêu như vậy rồi... Những năm gần đây, kẻ địch căn bản không tới gần, đều bị súng hỏa đánh ngã ở ngoài trăm mét, kiếm pháp đã chết, tinh thần kiếm khách đã chết, a a a, chết rồi, kiếm đã chết rồi."

Bát Địa Thỏ hai tay dang rộng, lòng bàn tay hướng lên trời, kêu thảm thiết: "Kiếm khách đã không còn đất dụng võ."

Tôn Truyền Đình ở bên cạnh bực bội mắng: "Nếu ngươi thực

sự là kiếm khách, nói lời này còn tạm được, nhưng ngươi căn bản không phải kiếm khách, ngươi không biết một chút kiếm pháp nào hết."

Bát Địa Thỏ lập tức cất kiếm, nhìn trái nhìn phải, giống như kẻ làm việc trộm, chuồn mất...

Mã Thủ Ứng cũng không nhịn được cười: “Tên này.”

Tôn Truyền Đình cười nói: “Tên này chẳng ra làm sao, có điều...”

Hắn nói đến đây, kéo dài giọng: "Tên này rất được lòng tân sinh đấy."

Mã Thủ Ứng tò mò nói: "Loại người này mà cũng được lòng người ta?"

Tôn Truyền Đình: “Tuy hắn hay đùa giỡn, nhưng thật lòng tốt với tân sinh. Luôn móc tiền túi của mình ra mời tân sinh nghèo khó ăn uống, mua đồ dùng sinh hoạt cho bọn họ, gặp khó khăn là hắn giúp đỡ ngay. Hiện tại tân sinh gặp khó khăn, đều là nghĩ đến Bát Địa Thỏ tiền bối trước tiên, ha ha ha ha."

Mã Thủ Ứng: “!”

Hai người đang nói chuyện thì một con ngựa phi nhanh, xông vào cổng trường.

Kỵ sĩ trên lưng ngựa lớn tiếng kêu lên: “Chuyện lớn không hay, chuyện lớn không hay rồi. A? Tôn hiệu trưởng, ngài ở đây, tốt quá. Thiên Tôn có lệnh, toàn bộ lão binh trong trường lập tức trở về quân đội, toàn bộ, lập tức, ngay lập tức..."

Lời này vừa nói ra, Tôn Truyền Đình liền sững sờ: "Toàn bộ lão binh triệu hồi? Có chuyện lớn rồi?"

Tên kỵ sĩ kia vội vàng nói: “Kiến Nô nhập quan, Kiến Nô đại quy mô nhập quan.”

Lời này khiến Tôn Truyền Đình giật mình: “Vô cùng gay go rồi.”

Rất nhanh, còi báo động của trường quân sự Hoàng Bồ vang lên, toàn thể sư sinh tập trung tại sân trường. Tôn Truyền Đình đứng trên bục giảng, lớn tiếng nói: "Vừa rồi, quan ngoại truyền đến tin tức, Hoàng Đài Cát xưng đế, đổi quốc hiệu là Đại Thanh, phát binh mười vạn nhập quan. Thiên Tôn có lệnh, tất cả những ai có nhiệm vụ trong quân đội, lập tức tạm dừng việc học, lập tức trở về vị trí."

Một câu nói này vừa thốt ra, cả trường quân sự Hoàng Bồ như muốn nổ tung.

Vương Nhị và Bạch Miêu không nói hai lời, lập tức xông ra ngoài, đi về hướng phủ Bình Dương.

Trần Thiên Hộ, tên diễn viên vừa đi học vừa đi làm, cũng vội vàng trở về doanh trại Bồ Châu.

Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu hai tên ngốc cười ngây ngô, cũng không biết có học được gì không, hai người vỗ tay một cái, một người chạy về hướng kỵ binh doanh của Triệu Oanh, một người chạy về hướng Hà Đông đạo.

Mã Thủ Ứng chắp tay nói: "Ta trở về núi Thiên Trụ, lĩnh thiết kỵ doanh của ta."

Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử cũng cùng nhau nhảy dựng lên, muốn chạy ra ngoài, nhưng hai người đột nhiên phát hiện, hình như mình không có quân đội nào để về...

Lần trước hai người theo quân xuất kích, là dẫn theo một đội dân đoàn, theo La Hi đi huyện Thương Nam, chống lại tặc quân

nhập Thiểm. Trận chiến đó kết thúc, Bát Địa Thỏ trở thành người quản lý doanh Cải Tạo núi Thiên Trụ, còn Trịnh Cẩu Tử thì vẫn luôn ở cùng La Hi quản lý dân đoàn.

Nhưng đội dân đoàn đó, hiện tại đã do La Hi toàn quyền phụ trách.

Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử sững sờ: “Hỏng rồi, chúng ta trở về đâu bây giờ?"

Bát Địa Thỏ: “Xong rồi, chúng ta không có biên chế rồi."

Trịnh Cẩu Tử: "Đều tại ngươi quá ngu ngốc, bị dân đoàn đuổi ra, ngay cả ta cũng bị ngươi liên lụy."

Hai người buồn bực nhìn những người khác trở về vị trí, lại chỉ có thể đứng ngây ra như phỗng.

Tôn Truyền Đình từ phía sau đi lên, cười nói: “Hai ngươi vốn dĩ còn chưa học xong, không trở về quân đội là đúng rồi, bớt cho một người phạm sai lầm, hai người đều mất mạng. Ở lại chăm sóc tân sinh đi. Vừa hay, ta đang chuẩn bị tổ chức một cuộc diễn tập thực chiến quy mô lớn, Bát Địa Thỏ, ngươi làm đội trưởng đội đỏ, Trịnh Cẩu Tử ngươi làm đội trưởng đội xanh."

Hai người cùng nhau chắp tay kêu thảm thiết: "Không, chúng tôi không muốn diễn tập, chúng tôi muốn thực chiến."

Tôn Truyền Đình trầm mặt xuống: “Không có chỗ cho các ngươi cự tuyệt, ta vừa rồi nói là mệnh lệnh."

Hai người vội vàng nghiêm mặt: "Tuân lệnh!"

Cùng lúc đó...

Bên ngoài núi Đại Biệt!

Lư Tượng Thăng bày binh bố trận, bao vây núi Đại Biệt.

Sấm Vương, Sấm Tướng, Tám Đại Vương, Tào Tháo… bị vây trong núi đã được vài tháng. Mỗi lần bọn họ muốn ra khỏi núi tìm lương thực, đều bị Lư Tượng Thăng chặn lại, đánh cho te tua, khổ không thể tả.

Trong núi kiếm đồ ăn không dễ dàng, vỏ cây, rễ cỏ, cái gì linh tinh đều phải đào lên ăn, thiếu muối, thiếu đường, không có dầu mỡ... Cái loại ngày tháng này cảm giác sắp không chịu đựng nổi nữa rồi.

Sấm Vương mặt mày ủ rũ, nửa năm trước, người trong thôn Cao Gia đến khuyên hắn gác kiếm, làm lại cuộc đời, hắn không nghe, bởi vì lúc đó hắn nắm trong tay mấy chục vạn đại quân, oai phong lẫm liệt, còn tưởng rằng thiên hạ sắp rơi vào tay mình rồi.

Ai ngờ đảo mắt đã bị đánh cho tan tác ở Lư Châu, bảy mươi hai lộ quân giặc tan rã, đến bây giờ, bên cạnh chỉ còn lại mấy vạn người.

Tốc độ giảm cân của đại quân lưu khấu, thật sự còn nhanh hơn cả Giả Linh. (Giả Linh, đạo diễn nữ thành công nhất Trung Quốc, giảm 50 kg trong một năm)

Hùng đồ bá nghiệp, dường như chỉ là một giấc mộng.

Mà hiện tại là lúc tỉnh mộng.

Nói ngươi cảm thấy vạn phần thất vọng, thậm chí bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Sấm Vương quay sang Sấm Tướng: “Bây giờ chúng ta nên làm gì đây?”

Sấm Tướng lắc đầu: “Không còn cách nào khác, chỉ có thể kiên trì, kiên trì qua đoạn thời gian gian khổ nhất này, chờ một cơ hội quan binh sơ hở, chúng ta nhất định có thể chờ được.”

Sấm Vương: “Mọi người đều sắp chết đói rồi, làm sao mà chịu được nữa? Haiz! Chúng ta còn có cơ hội đoạt lấy thiên hạ này sao?”

Sấm Tướng: “Có! Chỉ cần hạn hán này còn chưa dứt, chúng ta sẽ có cơ hội.”

Sấm Vương: “...”

Hắn bắt đầu nghi ngờ chuyện này rồi.

Chẳng lẽ, ta không có tài cán? Không có tư cách có được thiên hạ này?

Vừa nghĩ đến đây…

Bên ngoài một tên thám báo chạy vào, mừng rỡ kêu lên: “Lư Tượng Thăng lui rồi, Lư Tượng Thăng rút vòng vây rồi, hắn lui rồi.”

Sấm Tướng ồ lên một tiếng: “Thật sao? Sẽ không phải là giả vờ rút lui chứ?”

Thám báo vui mừng nói: “Kiến Nô phát binh mười vạn, đánh vào quan nội rồi, triều đình bây giờ không còn ai đánh được nữa, không ai có thể cản nổi Kiến Nô. Lư Tượng Thăng trở thành cọng rơm cứu mạng duy nhất của lão hoàng đế, hắn liền điều Lư Tượng Thăng đi chống lại Kiến Nô rồi."

Sấm Vương mừng rỡ: “Ha ha ha, trời giúp ta rồi! Xem ra ta là người có thiên mệnh.”

Chương 1033: Hàm Cốc quan

Sấm Vương vội vàng mang người chạy đến rìa núi Đại Biệt để quan sát, quả nhiên, Thiên Hùng quân của Lư Tượng Thăng đã rút lui, bọn họ rốt cuộc thoát khỏi vòng vây.

Trong doanh trại tạm thời do quan binh dựng lên, hiện tại chỉ còn lại một mình Tả Lương Ngọc, ngay cả tổng binh Tổ Khoan và Du kích La Đại cũng đều đã rút lui.

"Chỉ còn lại mỗi Tả Lương Ngọc." Sấm Vương mừng rỡ: "Thật sự là trời cũng giúp ta, chúng ta có thể ra khỏi núi rồi! Tả Lương Ngọc chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, trong tay chúng ta còn mấy vạn người, hắn sẽ không dốc hết sức đánh đâu, chỉ cần giả vờ một chút là sẽ thả chúng ta đi."

Sấm Tướng gật đầu: "Vâng!"

Bát Đại Vương cũng cười: "Ha, đây chính là tuyệt cảnh phùng sinh."

Tào Tháo: "Phù! Mau rời khỏi đây thôi, ta thật sự chán ghét núi Đại Biệt này rồi."

Mọi người đều nói như vậy, vấn đề tiếp theo chính là nên đi về hướng nào.

Sấm Tướng nhíu mày suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta quyết định vẫn là tiếp tục quấy phá Hà Nam, Lư Tượng Thăng rời đi, quan binh Trung Nguyên không còn, quân bị hoang phế, hơn nữa Hà Nam còn gặp hạn hán nghiêm trọng, chúng ta dễ dàng chiêu mộ binh mã ở nơi đó hơn."

Mấy thủ lĩnh khác đều cảm thấy có lý, quyết định đi theo Sấm Tướng.

Bát Đại Vương lại nói: "Ta muốn đi Tứ Xuyên, bên đó núi cao rừng rậm, địa hình phức tạp, tiến vào địa phận Thục Sơn, không có quan binh nào có thể đối phó được ta."

Lại có mấy thủ lĩnh quyết định đi theo Bát Đại Vương.

Ngay lúc này, Sấm Vương vẫn luôn đóng vai trò linh vật, cực ít khi đưa ra ý kiến lại lên tiếng: "Ta muốn về Thiểm Tây."

Mọi người: "Hả?"

Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy vị lão đại linh vật này đưa ra ý kiến rõ ràng như vậy, trước kia hắn không phải vẫn luôn đi theo Sấm Tướng sao?

Mọi người kinh ngạc nhìn Sấm Vương, ngay cả Sấm Tướng cũng cảm thấy có chút bất ngờ, bình thường lão đại đều nghe lời mình, luôn đi theo mình, hôm nay lão đại bị sao vậy?

Sấm Vương: "Lần này, trận Lư Châu khiến ta từ trên trời trực tiếp rơi xuống đáy vực, ta còn tưởng rằng mình sắp chết, nhưng Kiến Nô lập tức tiến vào quan ải giúp ta. Ta đã hiểu, ta chính là người được trời cao phù hộ, chỉ cần ta gặp bất hạnh, ông trời sẽ giúp ta."

Mọi người: "!!!"

Sấm Vương: "Ta không muốn trốn tránh nữa, ta muốn đường đường chính chính làm việc lớn. Ta quyết định trở về Thiểm Tây, trước tiên công chiếm Tây An, chiếm cứ Quan Trung làm căn cứ, đoạt lấy thiên hạ."

Mọi người: "Ngươi điên rồi, Tây An là nơi chúng ta có thể công chiếm được sao?"

Sấm Vương: "Ta là người có ông trời giúp đỡ, Kiến Nô tiến vào quan ải, chủ lực quan binh đều đi đối phó với Kiến Nô. Tây An tất nhiên cũng phòng bị trống rỗng, ta thừa cơ công chiếm Tây An nói không chừng dễ như trở bàn tay. Chỉ cần Tây An trong tay, ta sẽ giống như Vương Gia Dận đại ca năm đó, xưng vương, sau đó mở phủ chiêu mộ hiền tài."

Mọi người: "Hít!"

Sấm Tướng rất muốn nói một câu: "Tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi, đừng có lúc tỉnh táo lại nói mớ."

Nhưng đối phương dù sao cũng là đại ca của mình, Sấm Tướng không thể nói chuyện quá mức không nể mặt mũi đại ca, chỉ có thể xấu hổ cứng đờ tại chỗ.

Sấm Vương: "Ai cùng đi với ta?"

Mọi người đồng loạt lui về phía sau nửa bước.

Có mấy người lui đến sau lưng Sấm Tướng, có mấy người lui đến sau lưng Bát Đại Vương, dù sao cũng không có ai đứng về phía Sấm Vương.

Chỉ có Tào Tháo đứng ở giữa, vẫn đang cố gắng duy trì cục diện: "Sấm Vương đại ca, huynh đừng kích động, huynh là người được trời cao lựa chọn điều này không sai, nhưng ông trời đôi khi cũng thích trêu ngươi đùa. Cho dù chủ lực quan binh đều đã rời đi, Tây An cũng là nơi tường cao hào sâu, chỉ dựa vào chút ít vệ sở binh và dân đoàn có thể cản được chúng ta rồi. Nó đối với chúng ta bây giờ mà nói, quá khó khăn, chúng ta vẫn nên bắt đầu từ những châu thành nhỏ hơn trước đi..."

Sấm Vương lắc đầu: "Ta ý đã quyết, ai cùng đi với ta?"

Mọi người đồng loạt lại lui về phía sau nửa bước.

Sấm Vương cũng không kêu gọi nữa: "Các ngươi không đi, ta tự mình đi."

Hắn dẫn theo bộ hạ của mình, cũng là một nhóm nhân mã lớn nhất trong số lưu khấu, đủ hai vạn người, tách khỏi những thủ lĩnh khác.

Sấm Vương dẫn quân, hướng tây ra khỏi núi Đại Biệt, chui vào khu vực núi non của khu vực Vân Dương.

Mấy lộ tặc quân khác thì ở dưới sự dẫn dắt của Sấm Tướng, Bát Đại Vương, Tào Tháo, Cách Lý Nhãn, men theo mấy hướng khác nhau ra khỏi núi Đại Biệt.

Bát Đại Vương đi về phía Tứ Xuyên.

Sấm Tướng thì hướng bắc ra khỏi núi Đại Biệt, chuẩn bị đi Khai Phong.

Sấm Tướng vừa ra khỏi núi Đại Biệt liền phát hiện, Tả Lương Ngọc vậy mà vẫn còn canh giữ ở đây.

Hắn tự nhủ, đừng sợ, Tả Lương Ngọc sẽ không đánh úp lại đâu...

Nhưng lần này hắn đoán sai rồi.

Tả Lương Ngọc này mặc dù toàn thân đều là tật xấu, nhưng hắn cũng không phải là kẻ hoàn toàn vô dụng, hắn cũng thỉnh thoảng đánh một trận ác liệt. Hơn nữa, binh lực dưới tay Tả Lương Ngọc chủ yếu đến từ Trung Châu, toàn bộ đều là binh lính địa phương.

Binh lính địa phương chính là muốn bảo vệ quê hương!

Binh lính Trung Châu f2a nhắm thẳng vào Sấm Tướng.

Sấm Tướng vội vàng ứng chiến, hai bên từ sáng sớm đánh đến

chiều tối, Sấm Tướng không địch nổi, vượt qua Đường Hà, chạy đến Điền Gia Doanh. Tả Lương Ngọc lần này lại hung mãnh ngoài ý muốn, vậy mà vượt sông truy kích, đánh cho Sấm Tướng đại bại, răng rơi đầy đất...

Tả Lương Ngọc đánh thắng một trận, đắc ý dạt dào, vội vàng dâng tấu triều đình, báo công.

Không ngờ rằng ngay lúc này, Dương Thằng Vũ thượng thư triều đình, tố cáo Tả Lương Ngọc tránh né không chiến với tặc quân, Chu Do Kiểm hạ lệnh để Tả Lương Ngọc lập công chuộc tội.

Tả Lương Ngọc phẫn nộ: "Mẹ kiếp, lão tử khó khăn lắm mới nghiêm túc đánh một trận. Bên trên vậy mà không ban thưởng, ngược lại còn nói ta tránh chiến? Còn có thiên lý hay không? Còn có vương pháp hay không? Muốn chơi như vậy đúng không? Lão tử không đánh nữa! Ai thích đánh thì đi mà đánh!"

Thế là, Tả Lương Ngọc bỏ bê việc quân.

Mà bên kia...

Sấm Vương Cao Nghênh Tường, dẫn theo một vạn đại quân của mình, sau khi ra khỏi núi Đại Biệt thì đi về phía tây, rất nhanh lại tiến vào núi Bình Đỉnh, men theo con đường trong núi đi một đoạn, chui vào địa phận Vân Dương.

Người có thể đánh nhất ở địa phận Vân Dương, không ai khác chính là La Hi.

Cao Nghênh Tường không muốn đi trêu chọc khối xương khó gặm La Hi này, vì vậy vượt núi băng rừng, men theo khu vực núi non đi thẳng về phía bắc, hướng về phía Đồng Quan--

Đồng Quan.

Phía bắc giáp Vị Thủy, Hoàng Hà, phía nam dựa vào Tần Lĩnh,

là yết hầu của sông núi, là cửa ngõ phía đông của Quan Trung.

Nơi này tự xưa đã là trọng trấn quân sự.

Nhà Minh đương nhiên cũng bố trí một đội nhân mã ở đây.

Nhưng mà...

Nơi này sớm đã được Lý Đạo Huyền đưa vào tầm nhìn của cái hộp, từ mấy năm trước đã bắt đầu kinh doanh nơi này, lúc này, quân phòng thủ Đồng Quan đã toàn bộ trở thành tín đồ của Thiên Tôn.

Tuy rằng biên chế của bọn họ vẫn là quan binh triều đình, nhưng trên thực tế tất cả mọi người đều đã trải qua lớp tư tưởng, học tập qua ba điều kỷ luật tám điều chú ý, trên ngực cũng đều thêu hình Thiên Tôn.

Các thủ quân Đồng Quan, hôm nay đang nghênh đón khách quý.

Vị khách quý này chính là Tôn Truyền Đình.

Thì ra, các lão binh trong trường quân sự Hoàng Bồ bởi vì chuyện Kiến Nô xâm nhập, đều khẩn cấp trở về vị trí, tùy thời chuẩn bị xuất kích nghênh chiến Kiến Nô.

Hiện tại trong trường quân sự chỉ còn lại một đám học viên mới, cộng thêm Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử, hai lão binh chuyên đi lệch đường.

Tôn Truyền Đình cẩn thận suy tính một phen, dứt khoát mang theo đám học viên mới ra ngoài, tiến hành diễn tập quân sự, để bọn họ làm quen với chiến tranh trên núi.

Vì vậy, hắn mang theo Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử, mấy trăm học viên mới của trường quân sự, hai ngàn tân binh dân đoàn, rời

khỏi Bồ Châu, vượt qua Hoàng Hà ở Phong Lăng độ, đến Đồng Quan.

Chương 1034: Tao ngộ chiến trong núi

Tướng thủ Đồng Quan vừa nhìn thấy Tôn Truyền Đình, trên mặt liền nở nụ cười: "Tôn hiệu trưởng quang lâm Đồng Quan, Đồng Quan nhỏ bé chúng tôi, thật sự là vinh hạnh."

Tôn Truyền Đình lắc đầu nói: "Ta cũng không phải nhân vật lớn gì, ngươi không cần khách sáo như vậy."

Tướng thủ: "Nhìn ngài nói kìa, ngài là hiệu trưởng trường quân sự Hoàng Bồ, học sinh từ trường ngài dạy ra, về sau đều là sĩ quan trong dân đoàn, tướng quân. Ngài chỉ cần ra lệnh một tiếng, không biết có bao nhiêu người vì ngài xông pha chiến đấu."

Tôn Truyền Đình bất mãn nói: "Bọn họ cũng không phải binh lính của ta, đều là binh lính của Thiên Tôn, người có thể điều động bọn họ chỉ có Thiên Tôn, đừng có nói ta giống như quân phiệt. Ta chỉ hy vọng, những học sinh ta dạy, có thể đánh thắng nhiều trận hơn khi đối đầu với Kiến Nô."

Tướng thủ chỉ có thể cười gượng, cười lúng túng.

Tôn Truyền Đình: "Ta muốn mượn khu vực rừng núi phía nam Đồng Quan của ngươi để tiến hành diễn tập thực chiến, nếu có chút tiếng la hét chém giết, vẫn xin ngươi an bài tốt thủ quân Đồng Quan và thương nhân qua lại, đừng để bọn họ bị kinh sợ."

Tướng thủ: "Cứ yên tâm giao cho ta."

Tôn Truyền Đình gật đầu, mang theo học viên và tân binh dân đoàn tiến vào sơn lâm.

Sau đó chính là chia nhóm, Bát Địa Thỏ dẫn dắt một trăm học viên mới, cộng thêm một ngàn tân binh dân đoàn, được phân làm quân đỏ.

Mà Trịnh Cẩu Tử dẫn dắt một trăm học viên mới, cộng thêm một ngàn tân binh dân đoàn, được phân làm quân xanh.

Hai quân tiến vào sơn lâm, mục tiêu là "tiêu diệt đối phương", lấy đầu chó của đối phương.

Bên thắng được thêm đồ ăn, bên thua toàn bộ chạy năm mươi vòng quanh thao trường.

Tôn Truyền Đình leo lên đỉnh núi cao nhất, quan sát toàn cục--

Sấm Vương vượt qua con đường nhỏ trong vùng núi Lư thị, một đường hướng về phía tây bắc.

Năm đó bọn họ bị triều đình giăng lưới bốn phía, bao vây ở Vân Dương, chính là dựa vào nội ứng do Tấn thương phái tới, chỉ cho bọn họ con đường nhỏ trong vùng núi Lư thị, mới có thể thoát khỏi vòng vây của quan phủ.

Hiện tại quay lại chốn cũ, thật sự khiến người ta cảm khái.

Một tên thuộc hạ quay đầu báo cáo: "Sấm Vương đại ca, chúng ta đã vượt qua núi Lão Quân, hiện tại chỗ chúng ta đang ở gọi là Miếu Câu, đi về phía bắc là Đồng Quan. Đi về phía tây là Hoa Sơn... Vượt qua đoạn khe núi này, chúng ta có thể tiến vào bình nguyên Quan Trung."

Sấm Vương gật đầu: "Rất tốt, rốt cuộc sắp trở lại địa phận Thiểm Tây, xa nhà nhiều năm, thật sự muốn quay về nhìn xem..."

Ngay lúc hắn nói câu đó, trên một ngọn núi nhỏ cách đó mấy trăm mét, Bát Địa Thỏ cầm kính viễn vọng đang nhìn về phía hắn.

"Moá nó, ta nhìn thấy gì thế này?" Bát Địa Thỏ sợ hết hồn: "Sấm... Một mặt quân kỳ in chữ 'Sấm'... Mẹ kiếp, đó là Sấm Vương?"

Đám học viên bên cạnh hắn giật mình, học viên trường quân sự Hoàng Bồ đều được bồi dưỡng theo tiêu chuẩn sĩ quan, cho nên ai ai cũng có kính viễn vọng, một trăm học viên đồng loạt lấy kính viễn vọng ra, nhìn về phía khe núi.

Không nhìn không biết, vừa nhìn giật mình.

Sắc mặt đám học viên xoát cái trắng bệch: "Thật sự là Sấm quân!"

"Mọi người ơi ai hiểu cho tôi? Tôi ra ngoài tham gia diễn tập quân sự, không ngờ lại đụng phải tên đầu lĩnh lưu khấu lớn nhất thiên hạ? Mọi người ơi ai hiểu cho tôi?"

Đám học viên ai cũng hoảng sợ, dù sao bọn họ cũng là học viên mới, còn chưa phải là lính lão luyện.

Bọn họ vừa hoảng sợ, cảm xúc lập tức truyền đến một ngàn tân binh dân đoàn phía sau, những tân binh dân đoàn này là những người được phim ảnh dạy dỗ "lòng yêu nước", hăng hái gia nhập quân đội, có người thậm chí còn chưa luyện tập tốt việc gấp chăn mền.

Lần đầu tiên ra ngoài tham gia diễn tập, đã đụng phải đại khấu số một thiên hạ, toàn bộ quân đội đều hoảng sợ.

Bát Địa Thỏ trợn trắng mắt: "Moá nó, ta vốn định mai phục Cẩu Tử ở đây, không ngờ vậy mà mai phục trúng Sấm Vương, hừ! Chuyện này chẳng phải còn kích thích hơn cả diễn tập sao? Các huynh đệ, chuẩn bị khai chiến."

Một học viên đứng ra nói: "Thỏ gia, chúng ta không thể tự tiện đánh chứ? Phải nhanh chóng báo cáo chuyện này cho hiệu trưởng,

còn phải báo cho thủ quân Đồng Quan đến đây mới đúng."

Bát Địa Thỏ gật đầu: "Báo cáo khẳng định là phải báo cáo, nhưng mà, chúng ta cũng không thể chỉ báo cáo, cái gì cũng không làm. Nếu chúng ta không cản bọn họ lại, bọn họ sẽ vượt qua Miếu Câu, đi đến chân núi Hoa Sơn. Chân núi Hoa Sơn có rất nhiều thôn trang, các bách tính sẽ bị liên lụy."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt đám học viên và tân binh đều thay đổi.

Đúng vậy!

Con đường núi trước mắt tuy rằng hoang vắng, không có người ở, nhưng đi về phía tây không bao lâu là đến chân núi Hoa Sơn. Chân núi Hoa Sơn có rất nhiều thôn trang, một khi Sấm quân xông vào, không biết bách tính sẽ bị hại thê thảm đến mức nào.

Bát Địa Thỏ nói: "Tặc quân từ trước đến nay đều là dựa vào tốc độ nhanh để đùa bỡn quan binh. Nếu chúng ta không cản bọn họ lại ở phía trước, một khi biến thành đuổi theo từ phía sau, vậy thì thật sự là vĩnh viễn không đuổi kịp. Bọn họ sẽ luôn ở phía trước càn quét thôn trang, chúng ta đi theo phía sau chỉ có thể nhìn thấy bách tính bị bọn họ giết hại và nhà cửa bị thiêu rụi."

Nói đến đây, hắn kiên định nói: "Mọi người, ta biết các ngươi đều là lính mới, còn chưa đánh trận nào, nhưng cho dù không có kinh nghiệm, các ngươi cũng là quân nhân đã gia nhập quân ngũ. Các ngươi có trách nhiệm chắn trước bách tính. Nếu không, dựa vào cái gì mà có thể an tâm hưởng thụ quân lương."

Mọi người phấn chấn: "Đúng vậy!"

Bát Địa Thỏ: "Ngươi, ngươi, còn cả ngươi nữa, ba người các ngươi chạy nhanh nhất, các ngươi nhanh chóng đi thông báo cho hiệu trưởng, Trịnh Cẩu Tử và thủ quân Đồng Quan, để bọn họ lập

tức đến tiếp viện."

Nói xong, hắn lại quay sang những người còn lại: "Các ngươi theo ta, ngăn cản Sấm quân, không thể để bọn họ tiếp tục tiến về phía trước, dù chết cũng phải cản bọn họ lại."

Đám học viên và tân binh: "Tuân lệnh!"

Nói xong, một học viên đột nhiên run giọng nói: "Thỏ gia, hỏa súng của chúng ta đều là đồ giả, đạn cũng không có, đều là thuốc súng bọc giấy chỉ có thể nghe tiếng vang, không có lắp đầu đạn."

Bát Địa Thỏ: "Ặc!"

Lại một học viên khác nói: "Lựu đạn của chúng ta cũng chỉ có thể nổ vang một tiếng."

Thì ra, lựu đạn bọn họ mang theo đều là loại không có lắp mảnh đạn, uy lực nổ cũng rất nhỏ, chỉ như pháo hoa, chỉ có thể nổ ra một đám khói trắng.

Diễn tập mà, ai lại mang theo vũ khí thật?

Bát Địa Thỏ cắn răng: "Mẹ nó! Đạn dược thiếu hụt nghiêm trọng, lại toàn là tân binh, trận này của chúng ta, thật đúng là phải liều mạng."

Một học viên: "Thỏ gia, tuy rằng không muốn nói lời này, nhưng chúng ta không phải thiếu hụt đạn dược, mà là hoàn toàn không có đạn dược."

Bát Địa Thỏ: "..."

Sự yên tĩnh quỷ dị kéo dài vài giây, Bát Địa Thỏ xoạt một tiếng, rút bảo kiếm gia truyền của hắn ra: "Được rồi, đến lúc để các ngươi kiến thức Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm chân chính rồi."

Bát Địa Thỏ kiêu ngạo ra mặt: "Kiếm của bản Thỏ gia 'nhất

kiếm quang hàn tứ thập châu', kiếm khí vừa ra, thần châu chấn động. Để bản Thỏ gia một mình xuống khe núi cản bọn họ lại."

Mọi người: "Hả?"

Bát Địa Thỏ phất tay một cái đầy phong độ: "Lát nữa, khi bản Thỏ gia tạo hình đẹp trai ở giữa khe núi, các ngươi ở trên núi hò hét cổ vũ, tiện thể bắn mấy phát đạn giấy, hiểu chưa?"

Nói xong, Bát Địa Thỏ men theo sườn núi, xoạt một cái trượt xuống.

Mọi người ngẩn người, đột nhiên bừng tỉnh: Ơ? Thì ra Thỏ gia cũng không phải hoàn toàn ngu ngốc, hắn cũng biết dùng kế.

Chương 1035: Nhất Kiếm Quang Hàn Tứ Thập Châu

Cao Nghênh Tường dẫn theo một vạn Sấm quân, đang gian nan hành tẩu tại Miếu Câu.

Thời kỳ cường thịnh nhất, dưới trướng hắn 72 lộ, ba mươi mấy vạn đại quân, nhưng hiện tại chỉ còn lại một vạn người, trong tay không có đại pháo, hoả súng đạn dược đều dùng hết, ngay cả nỏ cũng không còn để dùng.

72 lộ lưu khấu vẫn luôn đi theo hắn, hiện tại chỉ còn lại Lưu Triết và Hoàng Long, những người khác đều theo Sấm Tướng và Bát Đại Vương chạy mất rồi.

Tấn thương vẫn luôn cung cấp vật tư cho hắn cũng biến mất không thấy.

Cho đến lúc này hắn mới hiểu, các lưu khấu đi theo không phải là mình, mà là Sấm Tướng và Bát Đại Vương, người Tấn thương giao dịch cũng không phải là mình, mà là Sấm Tướng và Bát Đại Vương.

Tuy nhiên, những thứ này đều không có gì đáng kể nữa rồi!

Dường như mình có vận khí rất tốt, là người thiên mệnh sở quy.

Chỉ cần có thể thừa dịp chủ lực quan binh bị điều đi đối phó Kiến Nô, đánh hạ Tây An, cướp hết tài phú trong Tần Vương phủ phú khả địch quốc, thành lập một đội quân cường đại, những thủ hạ rời đi kia lại sẽ quay trở về.

Đang nghĩ đến vui vẻ, Lưu Triết bên cạnh mở miệng: "Sấm Vương đại ca, thuộc hạ cảm thấy sườn núi phía trước là một địa điểm phục kích tốt, chúng ta phải cẩn thận một chút mới được."

Sấm Vương nhìn về phía trước, Miếu Câu xuyên qua từ giữa hai ngọn núi, ở giữa hai ngọn núi hình thành một khe núi, quả thật là có chút hiểm yếu, nếu như có phục binh ở trên hai ngọn núi hợp kích vào giữa, vậy thật là cửu tử nhất sinh.

"Nơi này xác thực có chút nguy hiểm." Sấm Vương: "Nhưng quan binh ngày thường đều không thể canh giữ nơi này cho tốt, hiện tại Kiến Nô xâm nhập, chủ lực quan binh bị điều đi, bọn họ càng không có năng lực để quản nơi này."

Lưu Triết: "Điều này cũng đúng."

Lời của hai người vừa dứt, liền thấy trên sườn núi có một nam tử, trong tay cầm một thanh trường kiếm mài đến sáng bóng, dọc theo sườn núi trượt xuống, ở ngay chính giữa Miếu Câu phía trước, đứng vững ở đó.

Một tay giơ trường kiếm lên, chỉ thẳng vào Sấm Vương, lớn tiếng nói: "Sấm tặc, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi xông vào, hahaha, hôm nay nơi này, chính là nơi chôn thân của ngươi."

Sấm Vương giật mình, hai tên Lưu Triết, Hoàng Long cũng giật mình.

Phía sau, một vạn Sấm quân đồng thời cảnh giác, ánh mắt đều nhìn hai bên sườn núi.

Lưu Triết: "Xong rồi, quân địch chủ động hiện thân, nói rõ bọn họ đã có chuẩn bị vạn toàn, nếu không sẽ không nghênh ngang nhảy ra như vậy, không chừng chúng ta đã bị bao vây."

Sấm Vương trấn định lại, tạo phản khởi sự nhiều năm, trận

thua cũng đánh không biết bao nhiêu, còn có gì phải sợ? Hắn lớn tiếng nói: "Ngươi là ai? Nói nhảm gì đó?"

Người cầm trường kiếm kia cười lớn: "Ta gọi là Bát Địa Thỏ, giang hồ nhân xưng Thỏ Gia."

Mọi người: "..."

Đây là nhân vật lợi hại nào vậy? Chưa từng nghe qua?

Bát Địa Thỏ nói: "Không cần nghĩ nữa, các ngươi chưa từng nghe qua tên của ta, bởi vì ta hành sự quang minh lỗi lạc, đường hoàng chính chính, ta và các ngươi không phải là cùng một loại người, trong đám rắn chuột các ngươi, không xứng có đại danh của bản Thỏ Gia."

Mọi người tức giận: "Mẹ nó, nói năng hàm hồ cái gì thế?"

Nếu đổi lại là nơi khác, Sấm quân đã xông lên giết Bát Địa Thỏ rồi, nhưng địa hình nơi này kỳ lạ, Bát Địa Thỏ lại xuất hiện quỷ dị, Sấm quân ngược lại là nhất thời nữa khắc không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sâm Vương trầm giọng nói: "Bọn ta khởi nghĩa tạo phản, chuyên giết tham quan ô lại, cướp của người giàu chia cho người nghèo, là việc chính nghĩa."

Bát Địa Thỏ: "Ha ha ha ha, nói lời như vậy, bản thân ngươi có tin không? Người khởi nghĩa tạo phản, có mấy người là anh hùng hảo hán, có mấy người là hạng người rắn chuột, trong lòng ngươi tự rõ ràng. Từ năm Thiên Khải đến nay, anh hùng hảo hán khởi nghĩa tạo phản, ta chỉ phục một Bạch Thủy Vương Nhị!"

Sâm Vương: "..."

Bát Địa Thỏ: "Tóm lại một câu, hôm nay lúc này, chính là ngày chết của các ngươi."

Sâm Vương có chút mơ hồ, tên này sao lại ngạo mạn như vậy? Một người đứng ở giữa Miếu Câu, nói ra lời như vậy, trên sườn núi xung quanh, nhất định là có phục binh, điểm này là không thể sai được.

Không chỉ có hắn đang nghĩ như vậy, Lưu Triết cũng thấp giọng nói: "Sấm Vương đại ca, tên này nhất định là không phải một mình, chúng ta phải cẩn thận."

Hoàng Long lại nói: "Có một loại khả năng hay không, tên này đang hát không thành kế?"

Sâm Vương: "Đi qua khe núi này, chính là đến chân núi Hoa Sơn, nơi đó là có thể bổ sung lương thực, bất kể hắn là không thành kế, hay là thật sự có phục binh, chúng ta đều phải thử một lần."

Hoàng Long: "Vậy thuộc hạ đi thăm dò một chút."

Sâm Vương: "Được!"

Chủ lực Sấm quân không động, cẩn thận đề phòng hai bên sườn núi, mà Hoàng Long chỉ mang theo năm trăm người, chậm rãi tiến lên phía trước.

Năm trăm người này trong lòng đều chuẩn bị sẵn sàng tâm lý "chúng ta có khả năng trúng mai phục", cẩn thận từng li từng tí, từng bước một, chậm rãi hướng về phía trước.

Bản thân Hoàng Long cũng rút ra một thanh đại đao, nhìn chằm chằm trường kiếm trong tay Bát Địa Thỏ, chuẩn bị so tài một chút với kiếm khách xuất hiện không rõ lai lịch này.

Lòng bàn tay Bát Địa Thỏ đổ mồ hôi...

Nhìn thấy năm trăm người chậm rãi bức bách về phía mình, nói trong lòng không hoảng hốt đó là không có khả năng, nhưng

hắn cũng không phải là người sợ hãi liền lùi bước.

Hắn chính là Thỏ Gia!

Cho dù trong lòng hắn hoảng sợ, trên mặt cũng không nhìn ra chút nào, ngược lại bày ra bộ dáng ngạo mạn thường ngày, lỗ mũi hướng lên trời, ngửa mặt lên trời cười lớn: "Không biết tự lượng sức mình, dám dùng năm trăm người đến khiêu chiến bản Thỏ Gia."

"Bản Thỏ Gia nhất kiếm quang hàn tứ thập châu, kiếm khí tung hoành cửu vạn dặm, thiên hạ anh hùng không ai dám đối kháng với bản Thỏ Gia, các ngươi cho rằng chỉ năm trăm người là có thể đánh bại ta? Một vạn người cùng tiến lên còn tạm được."

Hoàng Long gầm lên một tiếng: "Đừng có ngông cuồng, lão tử tên là Hoàng Long, để lão tử xem ngươi có bản lĩnh gì."

Nói xong, hắn cũng không đi chậm nữa, giơ đại đao lên, gầm lên một tiếng, lao tới về phía Bát Địa Thỏ, phía sau năm trăm người hô lớn một tiếng, cùng nhau xông lên.

Hình ảnh này có chút dọa người.

Hai chân Bát Địa Thỏ khẽ run rẩy, nhưng hắn lại vẫn không lùi, gầm lên "a" một tiếng, hai tay giơ bảo kiếm, giơ cao quá đỉnh đầu, gầm lên: "Thiên! Thỏ! Đoạn! Bá! Kiếm!"

Bước một bước dài về phía trước, trảm thật mạnh về phía trước.

Lúc này, Hoàng Long cách hắn còn có ít nhất năm mét, một kiếm này của hắn hoàn toàn là chém vào hư không, trong lòng Hoàng Long cũng rất kỳ quái: Ngươi chém vào hư không làm gì? Chẳng lẽ thật sự có thể có kiếm khí đả thương người?

Nhưng mà...

Ngay tại lúc Thỏ Gia vung kiếm chém xuống, trên sườn núi đột nhiên "đoàng" vang lên một tiếng súng, một tân sinh trường quân sự thông minh đã bóp cò hoả súng trong tay, bắn ra viên đạn lửa đầu tiên.

Những tân sinh và tân binh khác bỗng nhiên tỉnh ngộ, hiểu được điều gì, liền nổ súng, chỉ nghe thấy trên sườn núi vang lên tiếng hoả súng "đoàng đoàng đoàng đoàng" thành một mảnh.

Một tân sinh còn vung tay lên ném ra một quả lựu đạn diễn tập, quả lựu đạn kia bay xuống từ trên sườn núi, "Ầm" một tiếng nổ tung ở bên cạnh tặc quân, không có mảnh đạn bay ra, nhưng âm thanh rất lớn, khói trắng bốc lên, đúng là dọa người.

Hoàng Long và năm trăm thủ hạ của hắn vốn dĩ đã luôn luôn cẩn thận đề phòng mai phục, hiện tại vừa nghe thấy tiếng hoả súng, liền như chim sợ cành cong, trong nháy mắt loạn như cào cào.

Chương 1036: Bát Địa Thỏ dũng cảm

Đội Hoàng Long đại loạn.

Năm trăm tặc binh vừa nghe thấy tiếng hoả súng, lập tức bắt đầu ôm đầu chạy trốn.

Không ai hy vọng mình là kẻ xui xẻo bị đạn bắn trúng, cho nên ai cũng muốn mau chóng trốn thật xa, nhưng ý nghĩ của người với người đâu có dễ dàng đồng bộ như vậy, có người muốn chạy sang trái, có người muốn chạy sang phải, hai người liền va vào nhau ở giữa, "bịch" một tiếng, sau đó đồng thời ngã xuống đất.

Bọn họ ngã xuống, trong mắt đồng bạn khác, chính là bị hoả súng bắn chết.

Người bên cạnh sợ đến hồn phi phách tán, càng hoảng hốt, càng muốn bỏ chạy.

Sau đó càng nhiều người va vào nhau, ngã xuống, giẫm đạp lẫn nhau.

Trong nháy mắt, năm trăm người của Hoàng Long đã hỗn loạn đến mức không thể đánh nhau được nữa.

Bản thân Hoàng Long cũng sợ hãi, rút đao muốn lui, lại thấy Bát Địa Thỏ đã sải bước xông tới, vung trường kiếm lên: "Tặc tướng chớ chạy."

Hoàng Long giật nảy mình: Tên điên này! Không sợ bị hoả súng của người mình bắn chết sao? Trong tình huống này lại còn muốn tìm ta đơn đấu?

Mẹ kiếp, lão tử cũng đâu có muốn chết.

Hoàng Long cất đao liền chạy, Bát Địa Thỏ ở phía sau vung trường kiếm đuổi theo: "Đứng lại."

Hoàng Long: "Ta ngu ngốc mới đứng lại."

Bát Địa Thỏ gầm lên, nhảy một cái về phía trước... Dưới chân vấp phải một cục đá, "bịch" một tiếng ngã xuống đất.

Hoàng Long lúc này mới coi như "thoát khỏi nguy hiểm", liên tục lui về phía sau mấy trăm mét về bên cạnh Sâm Vương, lúc này mới thở hổn hển nói: "Chúng ta trúng mai phục, chết tiệt! Tên gọi Thỏ Gia kia là một nhân vật lợi hại."

9500 Sấm quân phía sau Sâm Vương, thật ra cũng bị dọa cho giật mình.

Bọn họ ở phía sau xa xa mấy trăm mét nhìn, chỉ thấy 500 người Hoàng Long mang theo bị hoả súng binh của đối phương bắn loạn xạ một hồi, sau đó liền sụp đổ, không ít người "trúng đạn" ngã xuống, tàn quân còn lại chật vật chạy về.

Trong làn khói bụi mù mịt, Bát Địa Thỏ đen mặt đứng lên.

Thật sự là đen mặt!

Lúc nãy hắn ngã xuống, mặt úp xuống đất, dính đầy bùn đen.

Bát Địa Thỏ dùng một chân giẫm lên một tên tặc binh bị người mình giẫm đạp đến trọng thương, tay phải giơ cao trường kiếm, mũi kiếm chỉ lên trời, tay trái thì chỉ vào Sấm quân phía trước, cười lớn nói: "Sao lại chạy rồi? Đến nữa đi! Có bản Thỏ Gia đứng ở Miếu Câu này một ngày, các ngươi liền vĩnh viễn không bước vào đất Thiểm Tây nửa bước."

Sâm Vương: "Nói khoác cũng phải có mức độ thôi, chúng ta đi

đường vòng vào Thiểm Tây, ngươi đứng ở Miếu Câu có tác dụng gì?"

Bát Địa Thỏ: "..."

Đứng hình!

Nhưng đứng hình năm giây sau, Bát Địa Thỏ lại nghĩ ra lời thoại mới, hừ lạnh một tiếng nói: "Đi đường vòng? Đó chính là sợ bản Thỏ Gia rồi? Ha ha ha ha, Sấm Vương danh tiếng lừng lẫy cũng chỉ đến thế thôi, ngay cả một tên vô danh tiểu tốt cũng sợ."

Sâm Vương: "!!!"

Lưu Triết nổi giận, Hoàng Long nổi giận, nhưng giận thì giận, hai người nhất thời nữa khắc lại không dám tiến lên, sườn núi phía trước có phục binh, đây đã là chuyện rõ ràng. Hơn nữa còn là hoả súng binh lợi hại vô cùng, thậm chí còn có bom kỳ quái...

Những thứ này, không ít tặc quân đều đã từng trải qua.

Bọn họ ở Thiểm Tây đã từng trải qua, ở Sơn Tây đã từng trải qua, ở Hà Nam đã từng trải qua, ở Lư Châu đại hội chiến cách đây không lâu cũng đã từng trải qua.

Chỉ cần đầu óc không ngu ngốc, đều biết loại bộ đội hoả súng kỳ quái này không thể chính diện đối kháng, huống chi người ta còn chiếm cứ địa lợi.

Dùng đầu mà xông vào Miếu Câu à?

"Sâm Vương đại ca, chúng ta phải tạm thời tránh mũi nhọn." Lưu Triết nói: "Không thể đối đầu với loại hoả súng bộ đội đó."

Hoàng Long cũng nói: "Đúng vậy, không thể xông qua được, người của chúng ta vừa nghe thấy tiếng hoả súng đó, liền sẽ sợ hãi chạy tán loạn, căn bản không có cách nào giao chiến bình thường."

Lưu Triết: "Huống chi đối phương còn chiếm cứ địa lợi sườn núi."

Sâm Vương gật đầu: "Được, tạm thời lui, chúng ta lui về phía sau hai dặm, suy nghĩ lại xem nên làm như thế nào."

Sâm Vương ra lệnh một tiếng, Sấm quân vội vàng rút lui.

Chờ bọn họ lui xa, Bát Địa Thỏ mới ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển mấy hơi, hướng về sườn núi vẫy tay: "Người đâu, lôi những tên tặc binh bị thương trên mặt đất này về cải tạo lao động."

Một đám tân sinh và tân binh từ trên sườn núi trượt xuống, vây quanh Bát Địa Thỏ: "Thỏ Gia, ngài thật là lợi hại."

"Thỏ Gia, một mình ngài đánh lui toàn bộ Sấm quân."

"Thỏ Gia là anh hùng của ta."

"Bắt sống mười bốn tên tặc binh, đều là bị người của bọn họ đụng bị thương và giẫm đạp bị thương."

"Nhìn cái gì mà nhìn? Không phục à?"

Một tân binh giơ nắm đấm lên, định đánh một tên tù binh.

Bát Địa Thỏ mở miệng nói: "Dừng tay, đối xử tử tế tù binh! Điều này ngươi còn chưa học được sao?"

Tân binh giật nảy mình, vội vàng thu tay lui về.

Bát Địa Thỏ vỗ vai tên tù binh kia: "Cải tạo cho tốt, làm người cho tốt."

Lại quay sang đám tân binh: "Mọi người không được lơ là, làm tốt công tác thám báo, canh chừng kỹ càng mấy con đường núi bên cạnh, đừng để tặc quân lẻn vào Thiểm Tây."

Đám tân binh sĩ khí tăng cao: "Tuân mệnh!"

Nửa canh giờ sau, Trịnh Cẩu Tử suất lĩnh "quân xanh" chạy tới, hội hợp cùng Bát Địa Thỏ. Bây giờ có hai trăm tân sinh, hai ngàn tân binh, nhưng bọn họ cũng đều là trang bị vũ khí diễn tập, không có vũ khí chân chính.

Lại qua nửa canh giờ, Tôn Truyền Đình đến.

Tiếp đó, thủ quân Đồng Quan cũng đến.

Thủ quân Đồng Quan vừa đến, mọi người rốt cuộc cũng có vũ khí chân chính, cũng có lực chiến đấu chân chính.

Tôn Truyền Đình: "Sấm quân hiện tại ở đâu?"

Bát Địa Thỏ: "Ở phía đông cách đây hơn hai dặm, bọn họ không thăm dò được hư thực của chúng ta, không dám tùy tiện tới đây. Thám báo của bọn họ và thám báo của chúng ta đã chạm mặt mấy lần ở trong rừng, nhưng thám báo của chúng ta không có vũ khí, không dám tiến lên đánh. Thám báo của bọn họ sợ hoả khí của chúng ta, cũng không dám tiến lên đánh, song phương liền từ xa nhìn nhau một cái, tự động lui về."

Tôn Truyền Đình gật đầu, quay đầu nói với thủ quân Đồng Quan: "Các ngươi có mang theo khinh khí cầu đến không?"

"Có!" Hiện tại thủ quân Đồng Quan cũng là Thiên Tôn quân tiêu chuẩn, hơn nữa loại địa phương chiến lược trọng yếu như Đồng Quan, xung quanh lại nhiều núi, vậy đương nhiên là phải trang bị khinh khí cầu trinh sát.

Binh lính vội vàng lấy khinh khí cầu gấp gọn ra, nhóm lửa, thả nó lên.

Hơn nửa canh giờ sau, một tấm bản đồ địa hình xung quanh được đặt trước mặt Tôn Truyền Đình. Trên bản đồ không chỉ vẽ

địa hình núi non sông ngòi xung quanh rõ ràng rành mạch, mà còn đánh dấu rõ ràng vị trí đóng quân của Sấm quân.

Tôn Truyền Đình đưa tay chỉ vào bản đồ, nói với đám tân binh trường quân sự Hoàng Bồ trước mặt: "Chư vị, các ngươi không chỉ là binh sĩ, mà là dựa theo tiêu chuẩn sĩ quan để học tập, trước mắt nơi này, chính là chiến trường tốt nhất đầu tiên trong cuộc đời các ngươi. Trận chiến này, liền do các ngươi cùng nhau nghĩ kế."

Các tân sinh mừng rỡ.

Tuy nhiên, bọn họ chỉ là tân sinh, không phải lão học sinh, đối với bản lĩnh trong bụng mình thì không có một chút tự tin nào, một đám nhìn bản đồ mà nao núng...

Cho dù có ý kiến, cũng không dám mở miệng!

Chương 1037: Phương án của ta

"Ha ha ha" một tràng cười quái dị, đột nhiên phá vỡ sự trầm mặc của đám tân sinh.

Bát Địa Thỏ lên tiếng: "Cần gì phải cân nhắc phương án sớm như vậy? Bản Thỏ gia ta trí kế vô song, ngay khoảnh khắc giao chiến có thể lập tức nghĩ ra vạn kế. Nếu thủ quân Đồng Quan đến rồi, chúng ta cũng có binh khí tử tế, vậy còn phải cân nhắc nhiều như vậy làm gì? Quân Đồng Quan, đi theo Thỏ gia ta, chúng ta đột phá chính diện, xông thẳng vào doanh trại giặc, đánh cho bọn chúng không còn một mảnh giáp nào. Về phần phương án tác chiến gì đó, Thỏ gia ta vừa đánh vừa nghĩ."

Mọi người: "..."

Tướng thủ Đồng Quan: "Xin thứ cho ta cự tuyệt!"

Tôn Truyền Đình xoay người đối mặt với đám tân sinh: "Nhìn xem, học trưởng Bát Địa Thỏ đã làm mẫu cho các ngươi rồi đấy, có suy nghĩ gì thì cứ việc nói ra, đừng có giấu diếm. Dù sao thì các ngươi nói sai cũng không sao, tướng thủ Đồng Quan là người đầu óc bình thường, hắn sẽ bác bỏ những phương án không bình thường."

Nghe vậy, đám tân sinh quả nhiên sôi nổi hẳn lên.

Nếu Bát Địa Thỏ còn dám nói ra phương án hoang đường như vậy, vậy thì chúng ta còn gì mà không dám nói? Nói sai thì cũng chỉ là không được tiếp nhận mà thôi, cũng sẽ không mất mặt hơn Bát Địa Thỏ là bao.

Một đám học sinh vây quanh bản đồ, ngươi một lời ta một câu, sôi nổi phát biểu ý kiến --

Quân Sấm Vương, lúc này đang đóng quân ở Hắc Đàm Câu phía đông nam Trụ Câu.

Nơi này là địa hình điển hình mà lưu khấu thích nhất, núi non trùng điệp liên miên, khe núi chằng chịt, người thường đi vào đây sẽ bị lạc đường, đi mất mấy ngày cũng chưa chắc đã ra được.

Lưu khấu ẩn náu ở nơi như thế này, quan binh căn bản không thể nào làm gì được bọn chúng, ngay cả đội hoả súng lợi hại vô cùng của thôn Cao Gia cũng không có cách nào tiêu diệt gọn bọn chúng ở địa hình thế này.

Hoàng Long từ bên ngoài đi vào: "Ta ở trong núi gặp được một thợ săn địa phương, từ miệng hắn hỏi được một con đường, gọi là Tam Nguyên Câu, có thể đi vòng qua Miếu Câu, thẳng đến chân núi Hoa Sơn."

Sấm Vương ồ một tiếng: "Không ngờ lại ở trong núi sâu gặp được thợ săn chỉ đường? Quả nhiên, ta là người thiên mệnh sở quy."

Hoàng Long: "Mặc dù chúng ta có thể đi vòng qua từ Tam Nguyên Câu, nhưng mà, lời của tên Bát Địa Thỏ kia nói thật khó nghe. Nếu chúng ta không đi qua Miếu Câu, thì chẳng khác nào chúng ta sợ hắn."

Sấm Vương: "Ừm... cái này..."

Lưu Triết: "Chúng ta đi vòng qua Miếu Câu trước, sau đó lớn tiếng mắng chửi khiêu khích hắn, hắn nhất định sẽ từ bỏ địa điểm mai phục, đuổi theo chúng ta, đến lúc đó chúng ta sẽ phản mai phục, hừ! Chỉ cần chúng ta phản mai phục giết chết hắn, thiên hạ này còn ai dám nói chúng ta sợ hắn?"

Hoàng Long mừng rỡ: "Đúng vậy! Chúng ta không phải sợ hắn, chỉ là muốn dùng kế sách hay hơn để đánh bại hắn mà thôi."

Sấm Vương: "Nói hay lắm."

Sấm Vương hạ lệnh: "Tốt, toàn quân đi đường vòng qua Tam Nguyên Câu, đến phía sau Miếu Câu, chúng ta sẽ phất cờ hò reo, chọc tức tên Bát Địa Thỏ kia, hắn nhất định sẽ xuất kích đuổi theo, chúng ta dẫn hắn vào thung lũng, mai phục hắn một trận, cho bọn chúng biết sự lợi hại của Sấm quân chúng ta."

Hắn nói xong câu đó lại đột nhiên sững người, kinh ngạc phát hiện ra một chuyện, tuy rằng hiện tại Sấm Tướng không ở bên cạnh, nhưng quyết sách trong quân của mình vẫn không phải do mình quyết định, mà là do hai thuộc hạ trung thành Lưu Triết và Hoàng Long nghị định.

Bản thân mình chỉ là lặp lại kế sách mà bọn họ đã thương lượng xong mà thôi.

Đây là chuyện gì xảy ra vậy?

Chẳng lẽ, là do bản thân mình có lượng bao dung người khác, biết lắng nghe ý kiến của thuộc hạ? Đúng đúng đúng, nhất định là như vậy, đây mới là phong thái của người lãnh đạo thiên mệnh sở quy.

Hắn không biết chính là...

Người thợ săn vừa rồi chỉ đường cho Hoàng Long, đi vòng hai vòng trên sườn núi hướng tây bắc, sau đó cởi bỏ bộ đồ thợ săn, thay vào một bộ quân phục của thủ quân Đồng Quan, trở về trong quân, hành lễ với một tân sinh: "Ta đã làm theo lời ngươi dặn, chỉ đường Tam Nguyên Câu cho lưu khấu rồi, không biết bọn chúng có mắc bẫy hay không."

Tân sinh kia mừng rỡ: "Thành công rồi! Bọn chúng nhất định

sẽ mắc bẫy, chúng ta hiện tại xuất phát, đến cửa Tam Nguyên Câu mai phục thôi."

Tôn Truyền Đình gật đầu: "Bất kể kế này có thành công hay không, ta đã quyết định cộng điểm cho ngươi rồi. Kế sách có thành công hay không, là do đối phương có thông minh hay không. Mà ngươi có thể nghĩ ra được kế này, đã là một học sinh ưu tú rồi."

Tân sinh kia mừng rỡ: "Đa tạ hiệu trưởng."

Rất nhanh, đám tân sinh chia ra một nửa, mang theo một nửa tân binh, một nửa thủ quân Đồng Quan, đi đến cửa Tam Nguyên Câu, nơi đây cũng là hai núi kẹp một khe núi, địa thế hiểm trở vô cùng. Đám tân sinh lập tức vận dụng những kiến thức quân sự mà mình đã học được, phân tán thủ quân Đồng Quan và tân binh lên sườn núi, hình thành thế trận so le có thứ tự --

Buổi chiều, trời dần tối.

Lý Đạo Huyền bưng một bát cơm rang trứng, ngồi xổm trước cái hộp.

Y đang nghiên cứu tầm nhìn mới mở của mình...

Gần đây việc xây dựng đảo Châu Sơn rất thuận lợi, phía tây bắc đã giải quyết được kế sinh nhai cho biên quân Ngân Xuyên, hai nơi lại cung cấp cho cái hộp một lượng lớn chỉ số cứu vớt, khiến cho tầm nhìn của Lý Đạo Huyền lại được mở rộng về phía trung bộ Hà Nam thêm một đoạn nhỏ.

Khu vực mới mở này, y nhất định phải nghiên cứu kỹ lưỡng một phen.

Tầm nhìn lướt qua khu vực mới mở, sử dụng phương pháp "nhìn kỹ" cộng thêm "chú ý", không bỏ sót một tấc đất nào, rất nhanh đã phát hiện ra một ngôi làng nghèo khó, người trong làng cũng giống như 42 người tí hon bản địa của thôn Cao Gia năm

xưa, nghèo khổ, đang giãy giụa trên bờ vực sinh tử.

Trong tay Lý Đạo Huyền vừa hay đang bưng một bát cơm rang trứng, đương nhiên là không cần phải nghĩ ngợi gì cả, dùng đầu đũa nhẹ nhàng gắp một cục cơm nhỏ, thả xuống giữa ngôi làng.

Mấy chục người nghèo khổ trong làng đang thò thụt tìm kiếm vỏ cây rau dại, đột nhiên nhìn thấy trên không trung tầng mây mở ra, một đôi đũa khổng lồ thò ra, họ sợ đến mức kêu la ầm ĩ, nhưng ngay sau đó, bọn họ phát hiện ra, trên đầu đũa vậy mà lại kẹp một cục cơm nhỏ.

À không, chỉ là so với đôi đũa kia thì nhỏ thôi, đối với bọn họ mà nói, đó là một cục cơm siêu to khổng lồ.

Một hạt gạo trắng nấu chín đã cao bằng nửa người, sợ là không dưới một trăm cân.

Trong cục cơm còn dính mấy miếng trứng tráng màu vàng!

Đương nhiên, đó cũng chỉ là so với đôi đũa kia thì gọi là "miếng", đối với dân làng mà nói, đó gọi là "một miếng lòng đỏ trứng khổng lồ".

"Đó là cơm rang trứng à?"

"Trời đất ơi, tại sao trên trời lại rơi xuống một cục cơm rang trứng lớn như vậy?"

"Rõ ràng là không phải rơi xuống, là ông trời dùng đũa kẹp rồi thả xuống."

"Ông trời phù hộ."

Bách tính trong làng vừa khóc vừa lạy, sau khi cúng bái ông trời một trận, vội vàng vây quanh cục cơm lớn kia, bắt đầu ăn!

Cơm này thơm quá, không chỉ dùng gạo trắng thượng hạng,

mà còn cho thêm trứng gà và dầu mè, muối, ăn vào thật sự là không dừng lại được.

Lý Đạo Huyền cũng không nhìn bọn họ ăn cơm nữa, tầm nhìn di chuyển, trở về Lạc Dương, dặn dò Bạch Diên: "Hướng đông nam xxx dặm, có một ngôi làng nhỏ, trong làng có mấy chục người sắp chết đói, ta đã cung cấp thức ăn cho bọn họ, để bọn họ có thể trụ được mấy ngày, ngươi mau chóng tổ chức một đội ngũ đi cứu viện."

Bạch Diên: "Tuân mệnh."

Lý Đạo Huyền: "Chủ lực quan binh hiện tại đã lên phía bắc rồi, lưu khấu ở địa phương Hà Nam, chỉ có thể dựa vào dân đoàn chúng ta để ý, Bạch Diên, trọng trách trên vai ngươi rất nặng nề."

Bạch Diên: "Tại hạ hiểu."

Nói đến đây, Bạch Diên đột nhiên nói: "Thuộc hạ ngày trước nhận được tin tức, Sấm quân chia binh làm mấy lộ, trong đó có một lộ, hình như muốn quay về Thiểm..."

Lý Đạo Huyền: "Ơ? Thật sao? Vậy ta phải đi xem thử."

Chương 1038: Xử lý người này thế nào?

Lý Đạo Huyền vẫn rất yên tâm đối với sự an toàn của các thành phố lớn bên phía Thiểm Tây.

Mấy thành trì trọng điểm đều tổ chức dân đoàn.

Hơn nữa trong các nhà xưởng đều có dân binh, lực chiến đấu của đám dân binh này cũng không thể coi thường, năm đó trận chiến xưởng Vận Cương Sơn Tây, lực chiến đấu mà đám dân binh thể hiện ra cũng rất tốt.

Thế nhưng, những thôn trang nhỏ thì không nói được.

Sự phát triển của thôn trang nhỏ vĩnh viễn đều bị chậm lại phía sau, cho dù là đến thời hiện đại, thôn trang nhỏ cũng không theo kịp sự phát triển của thành phố, huống chi là thời Minh triều lúc bấy giờ.

Các quan văn của thôn Cao Gia vẫn chưa có bản lĩnh rải ân trạch của Thiên Tôn đến từng thôn trang nhỏ.

Nếu như những thôn trang này bị lưu khấu tập kích, hậu quả khó mà lường được.

Lý Đạo Huyền vội vàng điều chỉnh tầm nhìn của cái hộp về phía tây...

Tầm nhìn của y đã có thể nhìn thấy hơn phân nửa Thiểm Tây, nếu như lưu khấu vào Thiểm Tây, muốn làm hại bách tính Thiểm Tây, y có thể trực tiếp ra tay tương trợ.

Trên nút đông tây nam bắc của cái hộp ấn loạn xạ một hồi.

Non sông của Đại Minh triều nhanh chóng lướt qua trong cái hộp của y, Tần Lĩnh mênh mông...

Ơ?

Trong cái hộp có thứ gì đó đang động?

Lý Đạo Huyền tập trung nhìn kỹ, là một con gấu trúc Tần Lĩnh, đang ngây ngô leo cây.

"Ôi đệt, gấu trúc tí hon."

Lý Đạo Huyền yêu thích muốn chết, rất muốn lấy thứ này ra làm thú cưng nuôi, đáng tiếc sinh vật sống không thể ra vào cái hộp, lấy nó ra khỏi cái rương nó sẽ chết mất, làm sao mà nỡ đây?

Đúng rồi, nó không ra được, ta có thể vào mà.

Xoa cái lông là xoa cái lông!

Lý Đạo Huyền vội vàng cầm lấy một Thiên Tôn silicon phiên bản sản xuất hàng loạt nhẹ nhàng đặt vào trong cái hộp, trực tiếp đặt bên cạnh gấu trúc, sau đó "đồng cảm", vèo một cái nhảy vào trong.

Thiên Tôn silicon cử động, dang hai tay về phía gấu trúc: "Ngoan nào, đến đây để thúc thúc xoa lông nào..."

Gấu trúc bị thứ kỳ quái này dọa sợ, khứu giác của nó nói cho nó biết, đây không phải là con người, con mẹ nó đây là một con quái vật. Vì để bảo vệ bản thân, gấu trúc vung móng vuốt lên, xoẹt xoẹt xoẹt, trảo quang lóe lên, Thiên Tôn silicon bị xé làm đôi.

Lý Đạo Huyền: "..."

Xoa lông thất bại.

Lý Đạo Huyền chỉ đành không quấy rầy động vật đáng yêu này nữa, tiếp tục di chuyển tầm nhìn, tìm kiếm về phía tây... tìm a tìm, tầm nhìn cứ thế kéo về phía Thiểm Tây, đột nhiên, một đám người tí hon xuất hiện trong một khe núi nhỏ trong cái hộp.

Lý Đạo Huyền vừa nhìn đã nhận ra, quân kỳ chữ "Sấm" bay phấp phới.

Quân đội của Sấm Vương Cao Nghênh Tường!

Lý Đạo Huyền đương nhiên là nhận ra Cao Nghênh Tường, ở Cô Bá Độ, lúc 42 người tí hon nguyên sinh của thôn Cao Gia khuyên nhủ Cao Nghênh Tường, y cũng đi cùng, lúc đó còn nói bóng nói gió với Cao Nghênh Tường hai câu, không ngờ một cái chớp mắt, đã thấy Cao Nghênh Tường đang tiến vào Thiểm Tây.

Lý Đạo Huyền nhíu mày: Phiền phức đến rồi.

Nên xử lý người này như thế nào đây? Vỗ một cái chết tươi? Cao Nhất Diệp biết được nhất định sẽ đau lòng muốn chết, 42 người tí hon nguyên sinh cũng sẽ rất đau lòng. Tuy rằng bọn họ sẽ không trách Thiên Tôn, nhưng nhất định sẽ trách bản thân lúc trước không khuyên nhủ hắn hồi tâm chuyển ý.

Không vỗ chết?

Vậy cũng không được, pháp luật không dung tha.

Tên Cao Nghênh Tường này thân là thủ lĩnh tối cao của lưu khấu, tất cả tội ác mà lưu khấu gây ra, hắn đều phải gánh một phần trách nhiệm, định tội "tội ác chiến tranh" là không oan uổng chút nào, tử hình là còn nhẹ.

Lý Đạo Huyền buồn bực...

Quả nhiên, con người rất khó làm được "chấp pháp tuyệt đối công chính", chỉ cần lúc chấp pháp xen lẫn một chút tình cảm thì

sẽ dao động.

Y vừa do dự xem nên xử lý Cao Nghênh Tường như thế nào, vừa di chuyển tầm nhìn của cái hộp, tầm nhìn rất nhanh đã chạy đến phía trước Cao Nghênh Tường, ở lối ra của khe núi, có một đám người tí hon đang mai phục trên sườn núi.

Lý Đạo Huyền lập tức nhận ra, đám người tí hon này, toàn bộ đều là người tí hon nhà mình.

Mấy người Tôn Truyền Đình, Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử đều ở đó, còn có rất nhiều học sinh trường quân sự Hoàng Bồ, một đám dân đoàn.

Nhìn thấy cảnh tượng này, khóe miệng Lý Đạo Huyền khẽ nhếch lên: Rất tốt! Các người tí hon đã tổ chức chặn đường Cao Nghênh Tường rồi, xem ra không cần ta phải nhọc lòng nữa, sống chết của Cao Nghênh Tường, có nên định tội hắn tội ác chiến tranh hay không, giao cho số phận đi.

Xem thử hắn rốt cuộc có phải là thiên mệnh sở quy hay không!

--

Quân Sấm Vương, vui vẻ đi ra khỏi Tam Nguyên Câu.

Con đường này thật sự là không sai, tên thợ săn kia không lừa bọn họ, khe núi này đi vòng qua Miếu Câu, tránh được vòng vây mai phục của tên Bát Địa Thỏ kia, dễ dàng đi vòng ra sau Miếu Câu.

Đương nhiên, mặc dù Sấm Vương năng lực kém, nhưng cũng không phải là kẻ ngốc, hắn cũng đề phòng có trá, phái thám báo đi trước dò đường, dọc đường thăm dò xem trong khe núi này có phục binh hay không.

Kết quả đương nhiên là không có!

Thám báo đi ra khỏi Tam Nguyên Câu, không nhìn thấy một tên phục binh nào, vui mừng báo cáo, lúc này Sấm Vương mới mang theo bộ đội chủ lực đi vào trong khe núi.

Dọc đường thông suốt không trở ngại, không gặp phải nửa tên quan binh nào chặn đường.

"Ha ha ha, chúng ta ra rồi." Hoàng Long mừng rỡ nói: "Hiện tại chúng ta đã đến phía sau Miếu Câu rồi, Sấm Vương đại ca, chúng ta để cho huynh đệ, đồng loạt hướng về phía Miếu Câu hô to đi."

Sấm Vương gật đầu, đám tặc quân theo sự dẫn dắt của Hoàng Long, đồng loạt hướng về phía Miếu Câu hô to: "Ha ha ha! Bát Địa Thỏ, phục binh mà ngươi bố trí ở Miếu Câu, đã vô dụng rồi, chúng ta đã vòng ra phía sau các ngươi rồi. Ha ha ha!"

Cái này ra oai thật là đã.

Sấm Vương có chút đắc ý.

Thế nhưng, hắn còn chưa đắc ý được ba giây...

Liền thấy trên sườn núi bên ngoài cửa Tam Nguyên Câu có một mảng đầu người thò ra.

Thủ quân Đồng Quan đã ra tay.

Tiếng súng "đoàng đoàng" không chút khách khí vang lên, lựu đạn màu đen không ngừng được ném xuống từ trên sườn núi.

Sấm quân vừa mới đi ra khỏi Tam Nguyên Câu, đội hình còn chưa kịp chỉnh đốn xong mà đã gặp phải tập kích như vậy, ai mà chịu nổi chứ? Trong nháy mắt, Sấm quân đã bị đánh cho tan tác.

Cả đám người vội vàng muốn quay đầu chạy trốn, chui vào trong Tam Nguyên Câu.

Nhưng Tôn Truyền Đình là ai chứ? Sao có thể để lộ sơ hở lớn

như vậy cho bọn chúng lợi dụng?

Đám tân sinh trường quân sự sớm đã có dự phòng, cơ quan trên sườn núi khởi động, tảng đá lớn đã chuẩn bị kỹ càng từ sớm lăn xuống từ vách núi hai bên Tam Nguyên Câu, đất đá rơi xuống ầm ầm, trong nháy mắt chặn đường Tam Nguyên Câu, khiến Sấm quân không thể rút lui.

Cao Nghênh Tường rút kiếm nhìn quanh bốn phía, phát hiện bản thân vậy mà đã hết đường lui, xung quanh toàn là tiếng kêu cha gọi mẹ của thuộc hạ, thậm chí ngay cả một sợi lông của quân địch bọn họ cũng không sờ thấy, chỉ có thể ở trong thung lũng bị súng ống bốn phương tám hướng đánh cho ôm đầu khóc rống.

Cao Nghênh Tường: "Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào như vậy. Rõ ràng ta là thiên mệnh sở quy, lúc gặp khó khăn, ông trời sẽ giúp ta. Cái gọi là trời không tuyệt đường người, lúc này, nhất định sẽ có biến hóa gì đó khác biệt, nhất định là như vậy."

Hắn vừa dứt lời, trên sườn núi phía xa vang lên một tiếng súng.

"Đoàng!"

Cao Nghênh Tường cảm thấy bả vai đau nhói, cúi đầu nhìn, áo giáp bị súng bắn thủng một lỗ lớn, máu tươi phun ra...

Cao Nghênh Tường kêu thảm một tiếng, ngã ra sau.

Hình ảnh cuối cùng nhìn thấy trước khi ngất xỉu là Lưu Triết bị lựu đạn của quân địch nổ bay lên, lúc rơi xuống đất đã biến thành một thi thể. Còn Hoàng Long thì ôm đầu, run lẩy bẩy ở bên cạnh.

Chương 1039: Ta không nói

Trận chiến trong sơn cốc, kết thúc rất nhanh.

Sau khi Sấm quân tổn thất đạt tới một thành liền triệt để sụp đổ, chín thành binh sĩ còn lại, toàn bộ quỳ xuống, vứt bỏ binh khí và đầu hàng.

Thủ quân Đồng Quan từ trên sườn núi xuống, rất nhanh liền tìm được Hoàng Long đang run rẩy trong đám người, cùng với Sấm Vương trọng thương hôn mê bất tỉnh.

Một tân sinh trường quân sự hỏi: "Oa, bắt được Sấm Vương rồi, nên làm gì bây giờ?"

Một tân sinh khác nói: "Cái này còn phải hỏi? Nếu trực tiếp giết chết thì thôi, một khi trong chiến đấu không thể giết chết ngay tại chỗ, sau đó sẽ không cho phép làm hại thương binh và tù binh của đối phương, chúng ta phải mang hắn trở về, trải qua một phen thẩm phán, sau đó mới có thể quyết định xử trí hắn như thế nào."

Tân sinh nói lúc trước trợn trắng mắt: "Người này phạm tội lớn như vậy, thẩm phán xong cũng sẽ bị xử tử thôi? Vậy còn không bằng bây giờ giết luôn đi."

Tân sinh nói sau lắc đầu: "Không thẩm liền giết, vậy không được. Pháp lý sẽ bởi vì độc đoán chuyên quyền như vậy mà dần dần sụp đổ, thế giới người người đều làm quan tòa, kỳ thực chính là thế giới mạnh được yếu thua, vô pháp vô thiên, trong môn tư tưởng ngươi học không nói sao?"

"Moá nó, môn tư tưởng của ngươi học giỏi hơn ta."

Điều này phải nhờ vào người bắt được Cao Nghênh Tường là một đám người tri thức thời đại mới đã học "thiên thư", nếu Lão Nam Phong ở đây, Cao Nghênh Tường chắc chắn phải đi gặp Diêm Vương, nhưng rơi vào tay đám tân sinh này lại nhặt về một mạng.

Lý Đạo Huyền nhìn thấy cảnh này, cũng không nhịn được có chút cảm khái.

Những người trẻ tuổi này học giỏi thật! Có điều, bọn họ cũng sớm muộn sẽ có một ngày phải đối mặt với tình thân, tình bạn và pháp lý sản sinh mâu thuẫn, hi vọng đến ngày đó bọn họ có thể mạnh hơn ta.

Tân sinh trường quân sự khiêng Cao Nghênh Tường trọng thương lên cáng, còn đơn giản trị thương cho hắn, lấy viên đạn chì từ trong vai ra, cầm máu, sau đó mới khiêng hắn, đi tới trước mặt Tôn Truyền Đình.

Tôn Truyền Đình lớn tiếng tuyên bố, lần diễn tập tác chiến trên núi này kết thúc hoàn mỹ, mọi người nhanh chóng trở về--

Thôn Cao Gia, bản thôn.

Một chiếc xe lửa kêu u u vào ga xe lửa phía đông thôn Cao Gia.

Lấy Cao Nhất Diệp cầm đầu, 42 người tí hon nguyên sinh đã ở ga xe lửa chờ đến sốt ruột, lại một lần nữa toàn viên tập hợp.

Cửa xe lửa mở ra, một đám binh sĩ dân đoàn vây quanh một cái cáng, từ trên xe lửa nhảy xuống, trên cáng khiêng chính là thúc thúc Cao Nghênh Tường của Cao Nhất Diệp, vai hắn băng bó bằng vải trắng, trong vải còn thấm ra máu tươi.

42 người tí hon nguyên sinh lập tức bu tới, dùng ánh mắt phức tạp nhìn người thân trước mắt.

Ánh mắt Cao Nghênh Tường cũng phức tạp như vậy.

Mãi cho đến khi hắn nhìn thấy đám người trước mắt này mới rốt cuộc hiểu ra, "đội quân hoả súng quỷ dị" luôn đánh cho quân lưu khấu tan tác, thế mà lại đến từ thôn Cao Gia.

Lại nhìn thôn Cao Gia phồn hoa náo nhiệt trước mắt, giàu có đến mức không bình thường này, hắn mới biết được, những năm tháng mình rời nhà, thôn Cao Gia đã sớm thay da đổi thịt.

Cao Nghênh Tường dùng giọng nói suy yếu cảm thán: "Hoá ra là vậy...ta... thật sự không ngờ tới, thôn Cao Gia đã biến thành bộ dáng này."

"Nhị thúc..." Cao Nhất Diệp đứng ở trước cáng của hắn, vẻ mặt đau lòng: "Vết thương của thúc..."

"Hắc, bị thương hay lắm." Cao Nghênh Tường: "Không bị thương làm sao trở về? Không trở về, làm sao biết thôn Cao Gia bây giờ là bộ dáng này? Lúc trước ở Cô Bá Độ, vì sao các ngươi không nói cho ta biết?"

Lão thôn trưởng từ bên cạnh thò đầu ra: "Nói cho ngươi biết thôn Cao Gia rất giàu có, đang vì giải cứu thiên hạ mà nỗ lực, ngươi liền bằng lòng trở về sao?"

Cao Nghênh Tường nghiêm túc suy nghĩ ba giây, lắc đầu: "Ta sẽ không tin."

Lão thôn trưởng hừ một tiếng: "Vậy không phải là được rồi."

Cao Nghênh Tường thở dài thật sâu.

Lão thôn trưởng: "Ta vốn định, sau khi bắt ngươi trở về sẽ đánh ngươi hai mươi gậy, nhưng hiện tại đã bị thương thành bộ dạng này, ta cũng không đánh ngươi, ngươi cứ chờ phán quyết của Thiên Tôn đi."

"Thiên Tôn? Là vị đại nhân vật giúp thôn Cao Gia biến thành

như thế này sao?" Cao Nghênh Tường vẻ mặt mờ mịt.

Cao Nhất Diệp: "Không, Thiên Tôn là vị thần tiên."

Cao Nghênh Tường nhất thời á khẩu không trả lời được.

Lúc này, ga xe lửa đã có vô số người vây quanh, nhưng mà, binh sĩ dân đoàn lập tức khuếch tán ra, ngăn cản đám người vây xem, không cho bọn họ tới gần.

Cao Nghênh Tường chính là tổng đầu mục lưu khấu, nếu như quan hệ của hắn với thôn Cao Gia bị quá nhiều người biết, vậy thôn Cao Gia có thể bị tru di cửu tộc. Lần trước trên TV phát sóng tin tức về Cao Nghênh Tường, tin tức thiếu chút nữa đã tiết lộ ra ngoài, may là lúc ấy tất cả mọi người có mặt lập tức bị gọi đi nói chuyện, cảnh cáo bọn họ tuyệt đối không thể nói ra ngoài, bằng không sẽ phá hoại cuộc sống tốt đẹp khó khăn lắm mới có được của bọn họ.

Sau đó sự tình mới bị áp chế lại.

Mà lần này, đương nhiên phải phong tỏa tin tức tốt hơn.

Đám người vây xem chỉ biết dân đoàn bắt về một người, nhưng lại không biết bắt về là ai, chỉ thấy người của dân đoàn vây chặt người kia ở, không cho bất luận kẻ nào nhìn trộm, sau đó chuyển vào trong chủ bảo thôn Cao Gia.

Cửa chủ bảo rất nhanh liền đóng chặt, ngoại trừ 42 người tí hon nguyên sinh của thôn Cao Gia ra lại có một đám tầng lớp quản lý nòng cốt đi vào, ngoài ra, ai cũng không được phép tiến vào.

Cao Nghênh Tường được khiêng lên vọng lâu tầng ba, đặt ở trên ban công.

Nơi này là nơi gần Thiên Tôn nhất.

Cao Nhất Diệp quay về tượng silicon Thiên Tôn đặt ở góc tường kêu gọi: "Thiên Tôn, Thiên Tôn ngài có ở đó không? Chúng tôi muốn mời ngài quyết định nên xử lý chuyện của nhị thúc như thế nào."

Lý Đạo Huyền ở đó, nhưng y không muốn nói chuyện.

Một khi nói chuyện liền nhịn không được sẽ vì tư tình mà giúp 42 người tí hon "ngoại lệ khai ân", điều này không tốt, dứt khoát không lộ diện nữa, xem thôn Cao Gia dùng thái độ gì để xử lý chuyện này.

Cao Nhất Diệp quay đầu: "Thiên Tôn không có ở đây!"

Cao Nhất Nhất: "Gõ chuông đi, thật lâu thật lâu rồi không có gõ chuông gọi Thiên Tôn."

Cao Nhất Diệp buồn bã: "Vì chuyện của nhị thúc, gọi Thiên Tôn ra có thích hợp hay không? Thiên Tôn chỉ quản chuyện khó khăn của nhân gian... Chuyện nhỏ của thôn chúng ta, làm phiền đến ngài, ta hơi sợ."

Cao Sơ Ngũ: "Điều này...nói thì nói như vậy, nhưng Thiên Tôn không quyết định, chuyện lớn như vậy, chúng ta tự mình làm sao quyết định được? Ta là đồ ngốc, không hiểu gì hết."

Lão thôn trưởng lắc đầu: "Đừng gọi Thiên Tôn, chuyện nhỏ này, chúng ta tự mình xử lý."

Nói xong, lão thôn trưởng liền quay sang đám người thôn Cao Gia đang im lặng ngồi bên cạnh, cùng với đám tầng lớp quản lý nghe tin tức chạy đến, chắp tay nói: "Mọi vị, ta không có đọc qua sách gì, không có văn hóa gì, những thứ hiểu được cũng không nhiều bằng các vị. Ta chỉ biết, đứa nhỏ Nghênh Tường này đã làm chuyện sai nhiều vô số kể, cho hắn cơ hội tự thú hắn lại không cần, sự tình đến nước này, nếu chư vị muốn phán hắn tử hình,

đám lão thôn dân thôn Cao Gia chúng tôi không dám có bất kỳ oán hận nào. Các vị có lời gì, cứ nói thẳng."

Yên tĩnh, yên tĩnh đến quỷ dị, hồi lâu sau.

Đàm Lập Văn mới mở miệng nói: "Khụ! Ta cho rằng, tuy Cao Nghênh Tường là Sấm Vương, nhưng cũng không làm ra chuyện gì lớn. Quyết sách của đại quân lưu khấu, cơ bản đều là do Sấm Tướng làm, không quan hệ với Cao Nghênh Tường, có thể xem xét giảm bớt một chút hình phạt... Ta cảm thấy... Phán lao động cải tạo chung thân, hẳn là đủ rồi."

Chương 1040: Giảng đạo lý

Đàm Lập Văn vừa mở miệng, mọi người liền nhìn ra được, hắn đang nể mặt mũi đám lão thôn dân thôn Cao Gia mà nói chuyện.

Thái độ của hắn khi nói chuyện rõ ràng có chút do dự, vừa nói vừa đánh giá biểu tình và thái độ của 42 người tí hon nguyên sinh thôn Cao Gia, trong giọng nói mang theo chút mập mờ, rất rõ ràng, nếu như có người muốn biểu đạt ý kiến gì khác. Hắn sẽ trong nháy mắt đổi lời, lợi dụng lời nói của mình để tự mình che giấu, đây là chuyện mà người "có văn hóa" am hiểu nhất.

Tuy nhiên, những lời này của hắn thật sự cũng là những lời mà người thôn Cao Gia thích nghe nhất, Cao Nhất Diệp rõ ràng vui mừng, lão thôn trưởng cũng rõ ràng vui mừng...

Nhìn thấy hắn phát biểu như vậy có hiệu quả, người từng lăn lộn trong quan trường, thấy gió liền đổi chiều cực nhanh như Trình Húc, đương nhiên lập tức tiếp lời: "Đàm quản sự nói có lý, Sấm Vương dường như thật sự không làm ra chuyện gì, ta cũng cảm thấy cải tạo lao động là được rồi."

Hai người vừa định ra nhịp điệu, các cấp quản sự thôn Cao Gia lập tức nhao nhao hưởng ứng.

Lý Đạo Huyền ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, trong lòng ngũ vị tạp trần, một mặt, y cũng muốn thiên vị các người tí hon nguyên sinh thôn Cao Gia, nhưng mặt khác, y lại đang than vãn cho hai chữ "pháp chế".

Thôn Cao Gia là "xã hội không tưởng" mà Lý Đạo Huyền dốc hết sức lực để tạo nên, nhưng ngay cả nơi này, cũng không làm được pháp luật trước mặt ai ai cũng bình đẳng sao, tội phạm chỉ

cần có quan hệ tốt, liền sẽ có rất nhiều người giúp hắn nói chuyện, cứ như vậy, chung quy sẽ có một ngày đi lên con đường kẻ thống trị tùy ý chà đạp pháp luật...

Đang lúc này, một thanh âm không hài hòa vang lên.

Tổng tuần kiểm thôn Cao Gia - Phương Vô Thượng mở miệng: "Ta phản đối!"

Mọi người: "!"

Cả đám người đồng loạt quay đầu nhìn về phía Phương Vô Thượng.

Chỉ thấy Phương Vô Thượng bày ra vẻ mặt có chút ngượng ngùng, nhưng lại rất kiên quyết, đưa tay từ trong ngực lấy ra một quyển "thiên thư", quyển "thiên thư" này là do Phương Vô Thượng từ trong những lời nói thường ngày của Lý Đạo Huyền, ngẫu nhiên phổ cập một chút pháp luật hiện đại trích ra những câu nói rồi chỉnh lý thành sách.

Hắn lật đến một trang, quay về mọi người nói: "Giết người, phóng hỏa, cướp bóc tài sản số lượng cực kỳ lớn, cưỡng gian, đối với phụ nữ và trẻ em bạo hành, giam cầm, khảo hình, bắn chết, tập thể bắt giữ, tập thể trừng phạt, phá hủy nhà ở, ép buộc di dời vân vân..."

Hắn đọc xong một lần, quay đầu nhìn về phía Cao Nghênh Tường trên cáng: "Những chuyện này, ngươi có từng dung túng thuộc hạ làm qua?"

Cao Nghênh Tường thật dài thở dài: "Từng làm."

Phương Vô Thượng nói: "Vậy ngươi không thể nghi ngờ đã phạm vào tội chiến tranh."

Hắn quay sang mọi người thôn Cao Gia, vẻ mặt nghiêm túc

nói: "Cao Nghênh Tường phạm là trọng tội, tội rất rất nặng, dùng lời của Thiên Tôn mà nói, tội hắn phạm thậm chí có thể nâng lên thành tội ác phản nhân loại. Hắn lại không có tình tiết tự thú, là bị chúng ta bắt được trên chiến trường. Hơn nữa, lúc bắt được hắn, hắn đang suất lĩnh đại quân chuẩn bị công đánh Tây An. Theo luật phải xử tử hình, không có bất kỳ nghi vấn nào."

Mọi người: "..."

42 người thôn Cao Gia, môi run run, nói không ra lời.

Ngược lại là người ngoài như Trình Húc, lúc này lại dễ dàng nói chuyện thay bọn họ hơn, hắn mở miệng nói: "Lão Phương a, ngươi cũng không thể nói như vậy. Năm Thiên Khải thứ hai, thiên hạ hạn hán, lúc ấy quan phủ lại thúc giục nộp thuế rất tàn khốc, có thể nói là quan bức dân phản, dưới hoàn cảnh như vậy, hắn đứng lên tạo phản cũng rất bình thường thôi?"

Phương Vô Thượng vẻ mặt không chút dao động: "Tạo phản ngược lại là không sai! Ngươi xem lão Hồi Hồi, Thiên Tôn chẳng phải đã tha cho hắn sao? Đó chính là tạo phản hợp tình hợp lý, chỉ là Cao Nghênh Tường lại không giống."

Trình Húc: "Khụ khụ, lão Phương, khởi nghĩa tạo phản không phải là chơi trò chơi gia đình, có một số bạo hành ngẫu nhiên, cũng là bình thường thôi."

Phương Vô Thượng: "Vậy ta cho ngươi một ví dụ vậy."

Hắn dừng một chút, rất nghiêm túc nói: "Thôn Cao Gia chúng ta, hiện tại cũng đã rất giàu có, chư vị thôn dân nguyên sinh thôn Cao Gia, tài phú trong nhà các ngươi, cũng đã sớm vượt xa người bình thường rồi, đúng không?"

Mọi người gật đầu.

Phương Vô Thượng chỉ vào Cao Tịch Bát: "Nhất là ngươi, quán

bún gạo của ngươi kiếm được không ít tiền, con trai Cao Sơn của ngươi thậm chí còn mở "Hiệu sách Tân Thôn", các ngươi có thực lực không khác các phú thương, hương thân là bao rồi."

Mọi người thầm kinh ngạc: Hắn nói cái này để làm gì?

Phương Vô Thượng: "Chúng ta giả thiết một chút, Cao Nghênh Tường là một công nhân nghèo khổ, hắn đến tiệm của Cao Tịch Bát làm công, làm một tiểu nhị, kết quả Cao Tịch Bát tâm địa đen tối, bóc lột tiền công của hắn, bức hắn đến mức không sống nổi nữa. Các ngươi nói hắn hiện tại nên làm gì?"

Mọi người: "Phản kháng Cao Tịch Bát?"

Phương Vô Thượng: "Đúng vậy, hắn nên phản kháng Cao Tịch Bát, nhưng nếu Cao Tịch Bát bỏ tiền thuê vệ sĩ, cao thủ, Cao Nghênh Tường song quyền khó địch bốn tay, không thể làm gì được Cao Tịch Bát, cho nên..."

Tay hắn hướng sang bên cạnh, chỉ vào Cao Tam Nương và Cao Tam Oa: "Cao Nghênh Tường đánh không lại Cao Tịch Bát, liền trút giận lên người Cao Tam Nương và Cao Tam Oa. Hắn xông vào nhà Cao Tam Nương, còn đem Cao Tam Nương cưỡng ép cái kia... Chiếm đoạt tất cả tài vật nhà Cao Tam Nương, ép Cao Tam Nương treo cổ, còn đem Cao Tam Oa nấu lên ăn..."

Mặt Cao Tam Nương hơi đỏ lên, trong giọng nói thế mà mang theo một tia e thẹn: "Nói gở cái gì vậy, Nghênh Tường ca làm sao có thể làm chuyện như vậy với ta... Ai nha... Nói làm người ta ngại ngùng quá, nếu là Nghênh Tường ca, ta không treo cổ đâu."

Mọi người: "!!!"

Cao Tam Oa: "Này, nương! Câu hắn đem con nấu lên ăn nương không có nghe thấy sao? Nương chỉ nghe nửa câu đầu, nửa câu sau tai bị bịt kín sao?"

Cao Tam Nương: "Chỉ là giả thiết thôi, lại không có thật sự ăn con, con gấp cái gì."

Cao Tam Oa: "Nửa câu trước đem nương cái kia, cũng là giả thiết thôi, vậy nương đỏ mặt cái gì?"

Cao Tam Nương bừng tỉnh: "Ơ?"

Được rồi, giả thiết... Có một số nhân duyên, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, chính mình bây giờ đã là một đại thẩm trung niên, hài tử đều biết vẽ truyện tranh rồi.

Sắc mặt mọi người đen xuống.

Không sai, ví dụ Phương Vô Thượng đưa ra, đối ứng với chuyện lưu khấu tạo phản, dường như chính là như vậy.

Triều đình có lỗi với bọn họ, điều này không sai.

Nhưng sau khi bọn họ tạo phản khởi sự, vung đao lại hướng về phía người yếu. Giết hại bao nhiêu bách tính lương dân? Oan khuất của những bách tính lương dân kia, lại có ai có thể nói ra?

Trình Húc không nói gì.

Đàm Lập Văn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nhìn thấy tình cảnh xấu hổ như vậy, lại đem lời nuốt trở về.

Sự yên tĩnh quỷ dị kéo dài hồi lâu.

Đột nhiên, Cao Nghênh Tường mở miệng: "Ta...trước kia ta vẫn luôn...không cảm thấy mình làm...có gì không đúng, nhưng vừa rồi...nghe huynh đệ này nói, mới đột nhiên phát hiện, ta thật con mẹ nó là một tên khốn khiếp."

Mọi người quay đầu lại nhìn hắn.

Cao Nghênh Tường: "Sinh tử của người khác ta chưa bao giờ

để tâm, nhưng nghe huynh đệ này nói, ta đem Tam Nương cái kia... Còn đem Tam Oa nấu lên ăn... Lập tức cảm thấy trong lòng rất khó chịu... Bọn họ nếu bị người ta làm chuyện như vậy, ta hận không thể xé nát người kia thành từng mảnh."

Mọi người nhất thời không nói nên lời, đúng vậy, sinh tử của người không quen biết, đối với ngươi mà nói có lẽ chỉ là một con số mà thuộc hạ báo cáo: Hôm nay giết bao nhiêu bao nhiêu người, ngày mai cướp bao nhiêu bao nhiêu hộ.

Nhưng nếu đổi những người xui xẻo bị giết bị cướp kia, thành cái tên mà ngươi quen thuộc.

Ngươi nghe thấy thân bằng hảo hữu của ngươi bị người ta giết, bị người ta ăn, bị người ta bày thành đủ loại tư thế, ngươi cảm tưởng thế nào?

Chương 1041: Trẫm có thể ngăn cơn sóng dữ

Cao Nghênh Tường: "Mọi người đừng tranh cãi nữa, ta đã hiểu mình nên làm như thế nào rồi."

Mọi người kinh ngạc: Từ lúc nào mà đến lượt ngươi quyết định?

Ngay trong khoảnh khắc ấy, Cao Nghênh Tường đột nhiên nhảy dựng lên khỏi cáng, tuy bị thương nặng nhưng vẫn còn chút khí lực. Không ai ngờ hắn lại bất ngờ nhảy dựng lên, chỉ thấy hắn động tác cực nhanh, vừa nhảy lên đã bay qua lan can, lộn ra ngoài ban công vọng lâu...

Đợi đến khi mọi người kịp phản ứng, hắn đã treo lơ lửng bên ngoài lan can.

Thân thể trọng thương, suy yếu, cú lật người vừa rồi đã rút cạn chút sức lực cuối cùng của hắn, cả người thở hổn hển.

Nhưng tinh thần hắn lại phấn chấn hơn hẳn lúc nãy, thậm chí còn mang theo chút hưng phấn: "Chư vị, hai tay ta nhuốm đầy máu tươi, không biết đã hại chết bao nhiêu Tam Nương, Tam Oa. Tội ta đáng chết vạn lần, cũng đừng ai cầu xin cho ta. Trước đây, ta chưa từng làm việc gì tốt cho hương thân thôn Cao Gia, nếu vì mạng chó của ta mà khiến trong thôn bất hòa, vậy càng là tội lớn."

Mọi người nhất thời im lặng.

Cao Nhất Diệp: "Nhị thúc đừng treo mình ngoài lan can mà nói chuyện, thúc trở vào nói chuyện cho đàng hoàng."

Cao Tam Nương: "Nghênh Tường ca, đừng mà..."

Cao Nghênh Tường: "Chờ ta chết rồi, hãy mang thủ cấp của ta đến chỗ triều đình lĩnh thưởng, chắc chắn sẽ được một khoản trọng thưởng, đó là việc cuối cùng ta có thể làm cho thôn."

Nói xong, Cao Nghênh Tường buông tay, đầu chúi xuống, ngã nhào xuống.

Khoảnh khắc ấy, Lý Đạo Huyền kịp đưa tay ra đỡ lấy hắn.

Nhưng y không làm thế!

Người trưởng thành, phải chịu trách nhiệm cho những việc mình đã làm, rất tốt.

Đầu Cao Nghênh Tường chạm đất trước, "bịch" một tiếng, người đã không còn.

42 người tí hon thôn Cao Gia hốt hoảng chạy từ trên lầu ba xuống, vây quanh thi thể hắn thành một vòng tròn, trong đám người vang lên tiếng khóc lớn của Cao Nhất Diệp, tiếng thở dài của lão thôn trưởng, tiếp theo là tiếng khóc của Cao Tam Nương, còn thảm thiết hơn cả Cao Nhất Diệp...

Không hiểu sao, trong lòng Lý Đạo Huyền lại vang lên một bài hát, âm u da diết.

Cũng có mẹ già, cũng có người trong lòng, cũng có tình sinh tử, cũng có hận chia ly!

Lý Đạo Huyền bỗng phát hiện, trên thi thể Cao Nghênh Tường lại bay lên một điểm sáng, dung nhập vào trong hộp, tiếp đó, chỉ số cứu vớt của hộp lại tăng lên hai điểm.

"Ơ? Như vậy cũng có thể tăng chỉ số cứu vớt sao?"

Mặc dù không cứu được mạng hắn, nhưng lại cứu được linh

hồn hắn.

Trọng lượng của linh hồn, còn hơn cả sinh mạng?

Lý Đạo Huyền vỗ vỗ hộp, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Năm Sùng Trinh thứ chín, tháng bảy, kinh thành, ngự thư phòng.

Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm đang cau mày, xem tấu chương.

"Đại tướng quân Kiến Nô A Tế Cách chia binh ba đường tiến vào Hỷ Phong Khẩu (nay thuộc huyện Thiên Tây, Hà Bắc), Độc Thạch Khẩu (nay thuộc phía bắc huyện Xích Thành, Hà Bắc). Tuần quan ngự sử Vương Triệu Khôn chống cự, binh bại tử trận, quân ta rút về bảo vệ Xương Bình (nay là Xương Bình, Bắc Kinh), Kiến Nô tiếp tục xâm phạm Cư Dung, đường Xương Bình Bắc."

Đọc đến đây, tâm trạng Chu Do Kiểm giống như ngồi trên một chiếc tháp rơi tự do.

"Lư Tượng Thăng đâu?" Chu Do Kiểm đập bàn quát: "Trẫm không phải đã điều Lư Tượng Thăng về kinh ứng cứu sao?"

Tào Hóa Thuần từ bên cạnh ló đầu ra: "Lư tổng đốc vẫn còn trên đường, từ Hà Nam đến kinh thành, đường xá xa xôi, chỉ đi bộ thôi cũng phải mất rất lâu. Hơn nữa, hắn còn phải chỉnh đốn quân đội, chuẩn bị lương thảo binh khí... Đúng rồi, sau khi Lư Tượng Thăng rời đi, đám giặc cỏ ở Hà Nam lại bắt đầu quậy phá, chia binh ba đường, Sấm Vương tiến vào Thiểm Tây, Sấm Tướng công phá Khai Phong, Tây doanh Bát Đại Vương tiến về Tứ Xuyên..."

Chu Do Kiểm buồn bực vô cùng: "Giờ biết làm sao? Ngoài cửa ải, Kiến Nô thỉnh thoảng lại vào quấy phá. Lưu khấu lại nhân cơ hội làm mưa làm gió, đúng là..."

Hắn muốn nói "không lo được đầu voi, lại lo đuôi chuột", nhưng lại cảm thấy nói vậy quá thô tục, đành phải nuốt câu nói đó vào bụng.

Quản lý thiên hạ thật khó!

Chu Do Kiểm là một hoàng đế "tay ngang", từ nhỏ đã không được bồi dưỡng thuật trị quốc, mãi cho đến khi tự tay tiếp quản đế chế rộng lớn này, mới phát hiện ra đế chế đang chao đảo, quản lý khó khăn, khó khăn vô cùng.

Đúng lúc này, bên ngoài có một tiểu thái giám chạy như bay vào, mặt mày hớn hở: "Hoàng thượng, tin mừng, tin mừng ạ."

Chu Do Kiểm: "Đến nước này rồi, còn có thể có tin mừng gì nữa?"

Tiểu thái giám vội vàng nói: "Tổng minh chủ thiên hạ lưu khấu, Sấm Vương, khi dẫn quân tiến vào Thiểm Tây, đã bị dân đoàn do Tôn Truyền Đình dẫn đầu phối hợp với thủ quân Đồng Quan phục kích, Sấm Vương bị hỏa súng bắn trúng chỗ hiểm, bỏ mạng!"

"Cái gì?"

Chu Do Kiểm đứng bật dậy, tâm trạng giống như ngồi trên một chiếc máy bay phản lực.

"Sấm Vương thật sự đã chết?"

Tiểu thái giám: "Thật ạ! Việc này thủ quân Đồng Quan, tuần phủ Thiểm Tây, tuần phủ Hà Nam đều đồng thời dâng tấu chương báo cáo, nhiều người như vậy, không thể nào đều nói dối lừa gạt ngài được."

Chu Do Kiểm: "Ha ha ha! Ha ha ha!"

Hắn hiếm khi vui mừng đến vậy.

"Trời giúp trẫm rồi." Chu Do Kiểm nói: "Trẫm có thể làm được, ha ha ha, trẫm có thể ngăn cơn sóng dữ, ha ha ha, vừa rồi các ngươi nói, người giết chết Sấm Vương là ai nhỉ?"

Thái giám: "Tôn Truyền Đình."

Chu Do Kiểm: "Tên này, hình như trẫm từng nghe qua ở đâu rồi?"

Tào Hóa Thuần nói: "Hoàng thượng, lần trước ngài xem bản tấu [Tình hình địch tất có chỗ sơ hở], [Hậu cần vận chuyển nên có quy củ], chính là do Tôn Truyền Đình viết, ngài còn định thăng quan cho hắn, phái người đi tìm, kết quả là hắn không biết chạy đi đâu mất."

Trí nhớ của Chu Do Kiểm bắt đầu khôi phục, đúng rồi, hình như thật sự có chuyện này.

"Người này quả nhiên là người có tài." Chu Do Kiểm: "Lúc trước trẫm muốn thăng quan cho hắn là đúng rồi, cho dù không có chức quan trên người, hắn cũng có thể tiêu diệt Sấm Vương, quả thực là nhân tài trong số những nhân tài."

Tào Hóa Thuần: "Bây giờ cũng chưa muộn." Hắn quay đầu nhìn tiểu thái giám: "Tôn Truyền Đình hiện tại đang ở đâu?"

Tên tiểu thái giám báo tin nói: "Tôn Truyền Đình hiện đang ở Bồ Châu, nghe nói ông ta đã mở một trường quân sự, tên là trường quân sự Hoàng Bồ, dạy thanh niên binh pháp, huấn luyện dân đoàn, để chống lại tặc quân..."

Tào Hóa Thuần: "Tìm được người là tốt rồi, đừng như lần trước, phái người đi tìm hắn, kết quả hắn chạy mất tăm."

Chu Do Kiểm gật đầu, suy nghĩ mấy giây, ngẩng đầu nói:

"Tuần phủ Thiểm Tây Luyện Quốc Sự, tại vị đã gần ba năm rồi nhỉ?"

Tào Hóa Thuần: "Đúng vậy, Luyện Quốc Sự nhậm chức tuần phủ Thiểm Tây vào năm Sùng Trinh thứ sáu, tại vị đã gần ba năm. Trong thời gian tại vị, hắn làm việc không được tốt lắm, thuế má căn bản không thu được, khảo hạch không đạt."

Chu Do Kiểm: "Vậy thì điều Luyện Quốc Sự đi chỗ khác, tìm một vị trí khác cho hắn, thăng Tôn Truyền Đình làm tuần phủ Thiểm Tây."

"Tuân lệnh!"

Tào Hóa Thuần vội vàng giúp Chu Do Kiểm mài mực...

Chu Do Kiểm vung bút lên, xoẹt xoẹt xoẹt, thánh chỉ đã viết xong.

Nhìn trái nhìn phải, chữ viết của mình đẹp quá, không, không phải, là tâm trạng tốt, cho nên chữ viết ra cũng đẹp hơn.

Sấm Vương đã bị giết, vậy thì thiên hạ này, cũng sắp được thu thập rồi chứ nhỉ?

Trẫm, cuối cùng cũng là một minh quân có thể ngăn cơn sóng dữ, cứu vãn Đại Minh triều khỏi cơn nguy vong, hê hê hê.

Chương 1042: Quân Sơn Tây cần vương đến rồi!

Cùng lúc người thôn Cao Gia còn đang lo liệu hậu sự cho Cao Nghênh Tường.

Tri châu Đại Châu, học sinh ưu tú tốt nghiệp sơ trung khóa đầu tiên của thôn Cao Gia, Trần Nguyên Ba, đang phải đối mặt với thử thách nghiêm trọng.

"Báo!" Một tên thám báo dân đoàn chạy vào, chắp tay với Trần Nguyên Ba: "Tiên phong Kiến Nô đã tiến sát phủ thành Tuyên Đại rồi!"

Trần Nguyên Ba nhíu mày: "Chuyện quân sự, ta không rành lắm. Chẳng phải bộ lạc Ô Thẩm đang dẫn theo một lượng lớn các bộ lạc Mông Cổ khác, công kích các bộ lạc Mông Cổ phía đông sao? Trong tình huống này, Kiến Nô sao có thể mò đến được Tuyên Đại?"

Thám báo đáp: "Người Mông Cổ không phải là đối thủ của Kiến Nô, đại tướng quân A Tế Cách vừa xuất binh, bộ lạc Ô Thẩm đã tan tác như chim, trốn rất xa, chỉ có thể tránh né đại quân Kiến Nô mà đi."

Trần Nguyên Ba kinh ngạc: "Thiết giáp Kỵ Binh doanh của Tạo Oanh đâu? Không giúp người Mông Cổ sao?"

Vừa dứt lời, thám báo liền nở nụ cười kỳ quái, hạ giọng nói: "Tạo giáo tập thân thể bất tiện, không thể xuất chinh... Gần đây vẫn luôn ở nhà... dưỡng thai."

"Cái gì?"

Trần Nguyên Ba giật nảy mình: "Dưỡng thai? Chuyện gì vậy? Chưa nghe nói cô ấy thành thân mà."

Thám báo hạ giọng nói: "Có người nói vào một đêm gió lớn không trăng, Tạo giáo viên chuốc say Trịnh Đại Ngưu rồi... khụ khụ... tóm lại là chuyện như vậy."

Trần Nguyên Ba: "..."

Lần này hắn hiểu rồi: "Người Mông Cổ quá yếu, nếu không có thiết giáp Kỵ Binh doanh của bản thôn hỗ trợ thì không thể nào đánh chính diện với Kiến Nô được. Muốn ngăn cản Kiến Nô, vẫn phải dựa vào chúng ta. Hiện giờ, tình hình biên quân Tuyên Đại bên kia thế nào?"

Thám báo: "Biên quân Tuyên Đại hiện giờ đều do tổng binh Đại Đồng Vương Phác quản lý. Vương Phác tuy là người có khí phách, muốn đánh, nhưng binh lực trong tay hắn không đủ, không thể nào cản nổi mười vạn đại quân Kiến Nô."

Lúc Trần Nguyên Ba mới nhậm chức tri châu Đại Châu, tổng đốc Tuyên Đại là Dương Tự Xương, hắn và Dương Tự Xương còn từng có thư từ qua lại vì chuyện chiêu an phu đào mỏ.

Nhưng Dương Tự Xương nhậm chức chưa được bao lâu thì phụ thân Dương Hạc qua đời, Dương Tự Xương cáo quan về quê chịu tang, qua một năm, mẫu thân hắn lại bệnh nặng qua đời, tiếp tục chịu tang...

Chức tổng đốc Tuyên Đại cứ thế bỏ trống.

Bởi vậy, hiện tại biên quân Tuyên Đại chỉ do một mình tổng binh Đại Đồng Vương Phác quản lý.

Trần Nguyên Ba: "Mấy ngày trước, Thiên Tôn đã hạ lệnh cho

tất cả tướng lĩnh thôn Cao Gia về doanh, sẵn sàng nghe điều động, chính là để ứng phó với tình huống ngày hôm nay, ngươi mau chóng truyền tin tức về."

Thám mã đáp lời, vội vàng lên xe hơi quay về Thái Nguyên.

Chẳng bao lâu, Tam Thập Nhị đang ở Thái Nguyên hỗ trợ Ngô Sân xử lý chính vụ nhận được tin tức.

Tam Thập Nhị tuy không hiểu đánh giặc, nhưng điều động vật tư lại là sở trường của hắn, lập tức phái người thông báo cho các lộ tướng quân thôn Cao Gia, đồng thời bắt đầu chuẩn bị các loại vật tư cần thiết cho chiến đấu...

Tuyên Phủ, còn gọi là Tuyên Trấn.

Một trong cửu biên trọng trấn của Đại Minh, vốn thuộc quyền quản hạt của tổng đốc Tuyên Đại Dương Tự Xương, hiện giờ lại do tổng binh Đại Đồng Vương Phác quản lý.

Mấy ngày trước, Kiến Nô nhập quan, binh phong trực tiếp nhắm vào Xương Bình bắc khu (nay là khu Xương Bình, thành phố Bắc Kinh), kinh sư chấn động.

Xương Bình cách Tuyên Phủ chỉ hơn một trăm dặm.

Thư cầu viện của triều đình đã sớm được đưa đến Tuyên Phủ.

Nhưng Vương Phác không dám manh động!

Trong tay hắn chỉ có năm ngàn quân, con số này còn chưa tính đến số quân không tồn tại, chỉ có tên trên sổ sách để ăn bổng lộc, nói cách khác, số quân thực tế chỉ có ba ngàn.

Mà lần này Kiến Nô lại có đến mười vạn đại quân.

"Chết tiệt, thật là chết tiệt!"

Vương Phác sốt ruột đi qua đi lại: "Xuất binh chi viện thì chỉ có con đường chết, không đi thì về tình về lý đều không ổn, hoàng thượng cũng sẽ trách tội ta, cũng là đường chết, phải làm sao đây?"

Đang lúc hắn lo lắng xoay sở, bên ngoài có một tên binh sĩ chạy vào, chắp tay báo cáo: "Tướng quân, tuần phủ Sơn Tây Ngô Sân phái quân cần vương đến rồi!"

Vương Phác mừng rỡ: "Quân Sơn Tây đến rồi sao? Nhanh, nhanh, ta ra nghênh đón."

Hắn chạy ra cổng thành, chỉ thấy bên ngoài cổng thành phía nam Tuyên Phủ có một đội quân đang đóng trại, quân dung chỉnh tề, trên cao treo một lá cờ lớn chữ "Vương".

Vương Phác cũng có chút hiểu biết về các vị tướng họ Vương của Sơn Tây, vị này hẳn là Bình Dương thủ bị Vương Tiểu Hoa. Bên cạnh hắn còn có một vị tướng râu ria rậm rạp, trông vô cùng oai phong, là phụ tá của Vương Tiểu Hoa.

Sự kết hợp này cũng khá nổi tiếng.

Vương Phác cũng không để ý lắm, nhưng ngay sau đó, hắn phát hiện ra phía sau đội quân do Vương Tiểu Hoa dẫn đầu còn có một đội kỵ binh.

Hơn hai ngàn kỵ binh, đều là thiết kỵ mặc trọng giáp, xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, quân dung nghiêm chỉnh, vừa nhìn là biết ngay là quân tinh nhuệ được huấn luyện bài bản. Mà người dẫn đầu lại không treo cờ hiệu.

Vương Phác tò mò hỏi: "Vị này là?"

Bạch Miêu cười giới thiệu với hắn: "Vị này họ Mã, tên Mã Thủ Ứng, là võ tướng mới được tuần phủ đại nhân đề bạt cách đây không lâu, hiện tại chức quan còn thấp, không đáng nhắc đến."

Vương Phác hạ giọng hỏi: "Vương tướng quân, vị Mã Thủ Ứng này vừa nhìn là biết ngay là người lợi hại, ta thấy hắn thăng quan phát tài sẽ rất nhanh, hay là ta chuẩn bị danh thiếp, kết giao một phen?"

Bạch Miêu: "Vậy thì tùy ngươi."

Vương Phác lập tức hớt hải chạy về phía Mã Thủ Ứng: "Xin chào huynh đệ, ta vừa nhìn đã thấy huynh đệ là người phi phàm, nếu không chê..."

Mã Thủ Ứng trợn mắt: "Chê!"

Vương Phác: "..."

Đường đường là tổng binh, lại bị người ta làm mất mặt như vậy.

Vương Phác tức giận!

Nhưng nhìn hai ngàn thiết kỵ phía sau Mã Thủ Ứng, hắn lại đè nén lửa giận xuống, hai ngàn người này vừa nhìn là biết không phải loại dễ chọc, nếu thật sự gây chuyện, chắc chắn sẽ không nể mặt hắn, vung đao chém tới là điều rất có thể xảy ra.

Mình còn sẽ bị gán tội danh "kích động binh biến", sau này truy cứu, không chừng còn mất đầu.

Thôi bỏ đi.

Vương Phác quay lại bên cạnh Bạch Miêu, nhỏ giọng nói: "Tên này không biết cách cư xử."

Bạch Miêu nhỏ giọng đáp: "Đừng để ý đến hắn, dù sao chỉ cần hắn biết đánh giặc là được rồi, chúng ta đã đến đây rồi, xuất phát thôi, đến Xương Bình chi viện."

Vương Phác kiểm kê lại quân số, ba ngàn người của hắn, báo

cáo là năm ngàn.

Cộng thêm ba ngàn người của Bạch Miêu, cũng báo cáo là năm ngàn.

Thêm vào đó là hai ngàn người của Mã Thủ Ứng, báo cáo là bốn ngàn.

Tổng cộng lại báo cáo là hai vạn đại quân, hẳn là có thể kiềm chế đại quân Kiến Nô ở vòng ngoài.

Hắn cũng không phải kẻ sợ chết, phất tay nói: "Đi, xuất kích!"

"Hai vạn đại quân" lập tức xuất phát về phía Xương Bình.

Vừa đến nơi, bọn họ phát hiện ra châu thành Xương Bình đã thất thủ, một đội quân Kiến Nô đang hoành hành ở ngoại ô Xương Bình, truy sát dân làng khắp nơi.

Vương Phác do dự khoảng mười giây, trong đầu đang tính toán xem nên đánh trận này như thế nào, thì nghe thấy Bạch Miêu hô lớn một tiếng, hắn đã dẫn quân Sơn Tây nghênh chiến.

Vương Phác giật nảy mình: "Vương tướng quân, Kiến Nô hung hãn, không thể khinh địch, phải bàn bạc kỹ càng..."

Trả lời hắn là tiếng hỏa súng vang lên dồn dập, tiếng lựu đạn nổ vang trời.

Quân Kiến Nô trong nháy mắt đã bị đánh cho choáng váng.

Tiếp theo, Mã Thủ Ứng "không biết cách cư xử" kia dẫn theo thiết kỵ một đường xung phong, đánh cho quân Kiến Nô tan tác chạy trốn.

Vương Phác ngẩn người ra, đợi đến khi hắn hoàn hồn, bọn họ đã chém giết được 1104 tên Kiến Nô, bắt sống được 143 tên.

Chương 1043: Không thể cường công

Vương Phác chẳng hiểu vì sao lại lập được công lớn, nhìn một trăm mấy tên tù binh, cùng với hơn một ngàn thủ cấp Kiến Nô vừa thu được, trong lòng có chút mơ hồ.

Hắn vội vàng tìm Bạch Miêu: "Vương tướng quân, Mã tướng quân, hai vị vừa đến đã lập công lớn như vậy, bản tướng quân phải bẩm báo triều đình, xin công lao cho hai vị mới phải."

Bạch Miêu lại lắc đầu: "Đây là Vương tổng binh chỉ huy quân đội có phương pháp, mới có thể đại phá quân Thanh, hai chúng tôi không dám nhận công, những công lao này đều là của ngài."

Vương Phác còn tưởng rằng hắn đang thử dò xét mình, vội vàng lắc đầu: "Sao được? Không được, không được, đây là công lao của hai vị, bản tướng quân không thể cướp."

Bạch Miêu: "Vương tổng binh, lần này ngài là chủ tướng, ngài dẫn chúng tôi đến đây, đúng không?"

Vương Phác: "Cái này... đúng là vậy."

Bạch Miêu: "Lúc đánh trận, chủ tướng vốn không cần phải xông pha, nhưng công lao của thuộc hạ lập được, chắc chắn cũng được tính là của chủ tướng. Giống như năm đó Gia Cát Lượng hoả thiêu Tân Dã, Gia Cát Lượng có đích thân ra trận chém giết hay không? Chắc chắn là không rồi, nhưng công lao của binh sĩ lập được, quân địch giết được, chẳng lẽ không phải là của Gia Cát Lượng hay sao?"

Vương Phác suy nghĩ kỹ một chút: "Ừm... hình như là đạo lý này."

Bạch Miêu nói: "Lần này đại phá quân Thanh, chính là Vương tổng binh ngài chỉ huy có phương pháp."

Vương Phác bị hắn nói đến nỗi mặt hơi đỏ lên, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng mà, công lao lớn như vậy, người khác cứ muốn tặng cho mình, nếu mình không nhận thì có phải là có hơi ngu ngốc hay không?

Vương Phác chắc chắn không phải là kẻ ngốc, đành phải nói: "Thôi được, đã hai vị huynh đệ nhất định muốn nhường công lao này cho bản tướng quân, vậy bản tướng quân đành phải nhận lấy, dù sao, huynh đệ ta được ban thưởng, nhất định sẽ lấy ra một phần chia sẻ với hai vị, nói được làm được."

Bạch Miêu cười: "Khách khí rồi, khách khí rồi."

Mã Thủ Ứng ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, không muốn nói chuyện.

Vương Phác: "Hiện tại chúng ta đã đánh thắng quân Kiến Nô một trận ở phía tây, tiếp theo, có thể cân nhắc đoạt lại châu thành huyện Xương Bình."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của ba người đều hướng về phía châu thành Xương Bình ở đằng xa.

Xương Bình châu thuộc trọng địa kinh kỳ, năm Chính Đức được nâng cấp lên châu thành, vì để làm tốt việc bảo vệ kinh thành, châu thành Xương Bình được xây dựng cao lớn nguy nga, dễ thủ khó công.

Cũng không biết Kiến Nô làm cách nào mà dễ dàng công phá nó như vậy.

Bát kỳ binh Kiến Nô vừa bị dân đoàn thôn Cao Gia đánh bại, lúc này đã rút về trong thành, canh giữ trên tường thành, trên tường thành còn dựng lên hoả pháo do Kim quốc tự chế.

Vương Phác chỉ liếc mắt nhìn tường thành một cái, đã lắc đầu: "Hỏng rồi, tường thành này chúng ta rất khó công phá."

Mã Thủ Ứng cũng nhìn Bạch Miêu và Vương Nhị nói: "Hai vị, thành này không dễ công phá. Kỵ binh của ta khi công thành không có chút tác dụng nào."

Bạch Miêu thấp giọng nói: "Điều đại pháo của chúng ta đến đây, tường thành không phải là vấn đề."

Vương Nhị lại lắc đầu: "Đại pháo đặc biệt của thôn Cao Gia chúng ta, không thích hợp sử dụng ở đây."

Bạch Miêu kinh ngạc: "Vì sao?"

Vương Nhị thấp giọng nói: "Canh giữ trong thành, không phải là binh lính Đại Minh triều chúng ta."

Bạch Miêu khó hiểu: "Không phải là quân Minh, vì sao lại không thể dùng pháo?"

Hắn vừa dứt lời, đột nhiên hiểu ra: "Không xong, ta hiểu rồi. Trong thành còn có rất nhiều bách tính Đại Minh chúng ta, chúng ta dùng pháo oanh tạc, Kiến Nô nhất định sẽ đẩy bách tính lên tường thành, đứng thành hàng... Bọn chúng sẽ không thương tiếc bách tính Đại Minh."

Vương Nhị gật đầu: "Đúng vậy, xem ra ngươi đã nghĩ đến rồi."

Đây đại khái chính là phiền phức khi bị người ngoại tộc chiếm cứ thành trì của bản quốc, sau đó quay lại phòng thủ.

Bách tính trong thành là người một nhà, nhưng binh lính trấn

thủ lại là binh lính của địch quốc.

Công thành quá gấp, sẽ chỉ hại chết càng nhiều bách tính.

Vẻ mặt Bạch Miêu có chút khó xử: "Nói như vậy, đừng nói là dùng pháo, hoả súng của chúng ta nếu nhắm vào tường thành mà bắn loạn xạ, đánh cho Kiến Nô không dám ló đầu, bọn chúng cũng sẽ đẩy bách tính ra làm bia đỡ đạn."

"Đúng vậy!" Vương Nhị: "Chúng ta tạm thời không nên tấn công, thậm chí còn phải rút xa một chút, đừng để Kiến Nô cảm thấy bị uy hiếp, tuyệt đối đừng bức ép Kiến Nô trong thành. Nếu không bọn chúng mà phóng hoả đốt thành, tàn sát bách tính, sau đó mở cửa thành bên kia chạy trốn, chúng ta sẽ không có chút biện pháp nào."

Bạch Miêu buồn bực không thôi.

Đúng lúc này, Mã Thủ Ứng lại đến gần, thấp giọng nói: "Ta có một kế, có thể cứu bách tính."

Vương Nhị đại hỉ: "Mời nói."

Mã Thủ Ứng: "Sau khi Kiến Nô công phá một thành trì, thật ra cũng sẽ không đóng giữ lâu dài, bọn chúng sẽ giết sạch những kẻ phản kháng, sau đó áp giải tất cả những người còn lại về Liêu Đông, biến thành nô lệ cho bọn chúng."

Vương Nhị nhướng mày: "Nửa đêm ra tay?"

Mã Thủ Ứng cười khà khà: "Đúng vậy, trước tiên chúng ta hãy rút lui, giả vờ từ bỏ công thành, Kiến Nô tưởng rằng chúng ta đã rút lui, sẽ dùng dây thừng trói bách tính trong thành thành từng chuỗi, phái ra một đội nhỏ áp giải bọn họ về Liêu Đông, còn chúng ta sẽ ở trên đường áp giải đội ngũ về Liêu Đông, tập kích bọn chúng, cướp bách tính từ trong tay bọn chúng là được."

Vương Nhị: "Nếu bọn chúng lấy bách tính làm con tin thì phải làm thế nào?"

Mã Thủ Ứng nói: "Dùng tốc độ cực nhanh, chém đứt đầu đuôi của bọn chúng, giết chết quan viên áp giải, không cho hắn cơ hội hạ bất kỳ mệnh lệnh nào. Khi quan viên chưa hạ lệnh lấy bách tính làm con tin, đám binh lính ngu xuẩn bên dưới sẽ không làm việc này trên diện rộng, cùng lắm chỉ có vài tên binh lính lanh lợi lấy bách tính làm bia đỡ đạn, tổn thất có thể giảm bớt rất nhiều."

Vương Nhị và Bạch Miêu nhìn nhau, cắn răng: "Làm như vậy vẫn sẽ có tổn thất, nhưng vẫn tốt hơn so với việc bách tính bị tổn thất lớn, cứ làm như vậy đi."

Ba người thương lượng xong, kéo theo Vương Phác, rút lui về hướng kinh thành.

Vừa rồi Kiến Nô trong thành bị bọn họ công kích một đợt đến mức có chút sợ hãi, rụt rè không dám ra đánh, thấy bọn họ đi về phía kinh thành, còn tưởng rằng đội quân hoả khí hùng mạnh này muốn đi bảo vệ Yên Kinh, không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Kiến Nô vừa phái người đi thông báo cho A Tề Cách, đội quân hoả khí hùng mạnh của quân Minh đã xuất hiện, mặt khác, sau khi binh lính Kiến Nô trong thành xác định quân Minh đã rút lui, quả nhiên như Mã Thủ Ứng đã nói, dùng dây thừng trói bách tính trong thành thành từng chuỗi, mỗi người đều bị trói một chân.

Sau đó phái ra năm trăm người, mở cửa thành phía đông, dẫn bách tính đi về phía đông bắc.

Quân chủ lực còn lại thì từ bỏ thành trì, tiếp tục tìm kiếm mục tiêu cướp bóc tiếp theo.

Hành động của bọn chúng rất cẩn thận, vì để phòng ngừa đội quân hoả súng hùng mạnh kia giả vờ rút lui, không đi xa phục kích

bọn chúng, Kiến Nô phân tán thám báo rất rộng, rất xa, lượng lớn kỵ binh, di chuyển rải rác ra xa mấy chục dặm.

Đảm bảo sẽ không có bất kỳ thám báo nào của quân địch có thể theo dõi được động tĩnh của quân chủ lực bọn chúng.

Tuy nhiên...

Bọn chúng không biết chính là, khinh khí cầu của thôn Cao Gia đang bay phấp phới trên bầu trời cách đó mấy dặm, ở trên cao dùng kính viễn vọng quan sát mặt đất, thám báo của Kiến Nô có phân tán rộng hơn nữa, cũng không thể nào cản được đôi mắt quan sát từ trên trời xuống này.

Một ống trúc, từ trên khinh khí cầu trượt xuống, tờ giấy trong ống trúc rất nhanh rơi vào tay Mã Thủ Ứng.

Mã Thủ Ứng: "Ta đi cướp những bách tính kia về."

Vương Nhị nắm tay hắn: "Ta đi nghênh chiến quân chủ lực của Kiến Nô."

Chương 1044: Đi thôi, về nhà

Phía đông bắc châu thành Xương Bình.

Mã Thủ Ứng mở ra tấm bản đồ vùng phụ cận do thám báo vẽ tay trên khinh khí cầu cách đây không lâu.

Vẽ rất sơ sài, còn sơ sài hơn cả tranh vẽ của trẻ con.

Nhưng những thứ cần phải được đánh dấu trên bản đồ thì đều đã được đánh dấu rõ ràng.

Hắn mở tấm bản đồ này ra, cho mấy vị tướng lĩnh quan trọng dưới trướng xem.

"Mọi người xem cho kỹ, vị trí hiện tại của chúng ta ở đây... Đội ngũ Kiến Nô đang áp giải bách tính Xương Bình, ở đây... chúng mang theo rất nhiều bách tính, trên chân bách tính còn bị trói dây thừng, đi không nhanh."

Mã Thủ Ứng nói: "Cho nên, khi chúng ta chạy từ đây đến đây, chúng hẳn là sẽ ở vị trí này."

Hắn dùng ngón tay chọc mạnh vào một điểm trên bản đồ.

Mấy vị tướng lĩnh quan trọng đồng thanh đáp: "Đã rõ!"

Mã Thủ Ứng: "Chúng ta là kỵ binh, không giống như bộ binh có thể lặng lẽ men theo bụi cỏ tiếp cận quân địch. Khi chúng ta chạy, không thể nào tránh được tai mắt của thám báo địch, cho nên, ta yêu cầu các ngươi, phải chạy nhanh hơn cả thám báo của đối phương."

"Ngay khi thám báo của đối phương phát hiện ra chúng ta, tất

cả mọi người đều phải dốc hết sức chạy." Mã Thủ Ứng lớn tiếng nói: "Chúng ta phải cùng lúc với thám báo của đối phương trở về trước mặt thủ lĩnh của bọn chúng."

Chúng tướng: "Tuân mệnh!"

Mã Thủ Ứng: "Sau khi xông vào nên làm gì, hẳn là các vị không cần ta phải nói nữa chứ?"

Chúng tướng: "Giết giết giết! Dùng tốc độ nhanh nhất giết chết tên đầu lĩnh của đối phương, đừng cho hắn cơ hội lấy bách tính làm con tin."

"Tốt!" Mã Thủ Ứng phất tay: "Xuất kích." --

Năm trăm quân Thanh, áp giải mấy vạn bách tính Xương Bình, đang dùng tốc độ như ốc sên tiến về phía đông bắc.

Thủ lĩnh quân Thanh rất cẩn thận, bởi vì nơi này là địa phận của Đại Minh.

Quân Minh không biết lúc nào sẽ đột nhiên xông ra tập kích, cho nên hắn phân tán thám báo rất rộng, nghiêm lệnh tất cả thám báo, hễ có bất kỳ động tĩnh gì, đều phải lập tức trở về thông báo cho hắn.

Một đường đi tới, dường như rất an toàn.

Phía trước chính là trấn Diên Thọ... Đi qua trấn Diên Thọ, vượt qua núi Đại Hắc, là có thể tiến vào khu vực tương đối an toàn, mấy vạn bách tính Xương Bình này, sẽ chắc chắn trở thành nô lệ của quân Thanh.

Một lần mang về nhiều nô lệ như vậy, sức sản xuất của quân Thanh nhất định sẽ tăng mạnh.

Hắn còn đang mơ đẹp, đột nhiên, tiếng vó ngựa vang lên ầm

ầm.

Thủ lĩnh quân Thanh giật nảy mình, quay đầu lại, nhìn về phía tiếng vó ngựa truyền đến, liền nhìn thấy thám báo của mình đang thúc ngựa chạy như bay ở phía trước, chạy về phía mình, vừa chạy vừa lớn tiếng hô: "Địch tập, địch tập! Thiết kỵ quân Minh, mẹ kiếp, đến quá nhanh, quá nhanh... Ta không thể nào bỏ rơi bọn chúng được."

Thủ lĩnh quân Thanh nhìn thấy cảnh tượng này, cả người đều đơ ra.

Mẹ kiếp, thám báo vừa đến, quân địch cũng đến đồng thời?

Quân Minh từ lúc nào mà lợi hại như vậy? Tốc độ hành quân nhanh đến mức này?

Không, đây không phải là vấn đề, đối phương dưới tình huống không có thám báo do thám hành tung của chúng ta, rốt cuộc là làm cách nào mà chặn đường chúng ta chính xác như vậy? Mẹ kiếp!

Trong nháy mắt ngắn ngủi này, đầu óc của thủ lĩnh quân Thanh suýt chút nữa thì đình chỉ hoạt động.

Chỉ thấy vị tướng quân dẫn đầu quân Minh, giương cung lắp tên, nhắm ngay tên thám báo phía trước bắn một phát, một mũi tên thật chuẩn xác, bắn trúng ngay yếu hại sau lưng tên thám báo, tên thám báo ngã ngựa.

Trong nháy mắt tiếp theo, quân Minh đã đến trước mặt.

Lúc này thủ lĩnh quân Thanh mới tỉnh táo lại, há miệng, muốn lớn tiếng hạ lệnh lấy bách tính làm lá chắn, nhưng lúc này hắn phản ứng lại đã muộn.

Vị tướng quân Đại Minh vừa bắn tên kia đã đến trước mặt

hắn, vung trường thương lên.

Thủ lĩnh quân Thanh thầm giật mình, mệnh lệnh đến bên miệng lại nuốt xuống, vung thương nghênh đón.

Keng!

Hai người đấu một thương, thế lực ngang nhau, thúc ngựa quay đầu.

Vị tướng quân Đại Minh kia đột nhiên xoay ngược tay lại, rút từ bên hông ra một thanh loan đao, loại đao cong hình vòng cung kỳ lạ này không phải là trang bị tiêu chuẩn của kỵ binh người Hán, mà là... Loan đao mà kỵ binh người Hồi thích dùng!

Đao như trăng khuyết.

Trong nháy mắt thúc ngựa quay đầu, loan đao cũng mượn thế quét ngược về phía sau.

Thủ lĩnh quân Thanh chỉ cảm thấy sau lưng đau nhói, đã bị mũi đao đâm trúng.

Mẹ kiếp, tướng quân Đại Minh từ đâu tới mà lợi hại như vậy? Suy nghĩ cuối cùng trước khi ngã ngựa của thủ lĩnh quân Thanh là: Đây không phải là quan binh bình thường, nhất định là đại tướng biên quân, không ngờ, Đại Minh thế mà còn có đại tướng biên quân lợi hại như vậy? Trước kia tại sao chưa từng nghe nói qua?

Vị tướng quân Đại Minh chém chết hắn kia chính là Lão Hồi Hồi Mã Thủ Ứng, hắn một đao chém chết tướng địch, không hề dừng lại, tiếp tục thúc ngựa lao nhanh, như một lưỡi dao sắc bén xông thẳng vào quân Thanh, tay phải cầm trường thương, tay trái cầm loan đao, gặp người liền giết.

Giết loạn xạ!

Phía sau hắn, thiết kỵ người Hồi như nước lũ tràn đến, trong nháy mắt đã ngăn cách hoàn toàn quân Thanh và bách tính.

Sau đó liền biến thành 2500 kỵ binh, đối đầu với 500 bộ binh, một trận chiến không hề có chút hồi hộp.

Mấy trăm bách tính nhìn thấy cảnh tượng này đều sợ hãi run rẩy, chỉ sợ trận chiến kinh khủng này sẽ cuốn lấy bọn họ, tất cả đều co rúm lại, ngồi xổm trên mặt đất, tận lực tránh gây sự chú ý của hai bên.

Cũng không biết qua bao lâu...

Bách tính nghe thấy tiếng kêu giết dần dần ngừng lại, bọn họ mới chậm rãi, cẩn thận ngẩng đầu lên, chỉ thấy quân Thanh đều nằm la liệt đầy đất, đội kỵ binh dùng loan đao kỳ quái kia đang đứng trước mặt bọn họ.

Trong lòng bách tính hoảng sợ, những người này không giống quân Minh, những người này rốt cuộc là từ đâu tới? Muốn làm gì chúng ta đây?

Mã Thủ Ứng thở dài một hơi, giơ loan đao lên.

Sợi dây thừng trói trên chân một bách tính, bị hắn một đao chém đứt.

Mã Thủ Ứng muốn nói một câu dễ nghe, nhưng lại không nói ra được, thời gian hắn gia nhập thôn Cao Gia còn ngắn, còn chưa giống như các tướng lĩnh khác của thôn Cao Gia giỏi xử lý quan hệ quần chúng, cho nên trong trường hợp này, hắn thế mà không biết nên nói cái gì.

Qua một lúc lâu, hắn mới lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Đi thôi, về nhà đi."

Thuộc hạ của hắn cũng vội vàng làm theo, giơ đao lên, chém

đứt dây thừng trên người bách tính, sau đó học theo dáng vẻ của thủ lĩnh, nói với bọn họ: "Về nhà!"

Bách tính ngơ ngác một lúc lâu, rốt cuộc cũng hiểu ra, những người trước mắt này là người tốt, chỉ là bọn họ không giỏi dùng ngôn ngữ để biểu đạt mà thôi.

Tiếng hoan hô rốt cuộc cũng vang lên.

Mấy vạn người này vừa mới trải qua việc bị quân Thanh công phá thành, bắt giữ, bị đối xử như súc vật áp giải lên đường, tất cả mọi người đều cho rằng mình chết chắc rồi, sau này nhất định phải chết nơi đất khách quê người, vĩnh viễn không thể trở về cố thổ, chỉ có thể ở Đông Bắc làm nô lệ cho người Man, chết một cách bi thảm.

Nào ngờ, lại được giải cứu nhanh như vậy.

Niềm vui sống sót sau tai nạn, rất nhiều người khóc, rất nhiều người cười to.

"Trở về Xương Bình thôi!"

"Bây giờ có thể về Xương Bình sao? Lúc chúng ta ra ngoài, Kiến Nô còn đang canh giữ trong đó."

Mã Thủ Ứng: "Có thể về rồi, Kiến Nô đã rút lui. Mọi người mau về nhà đi."

Chương 1045: Trịnh Chi Hổ tới

Kinh kỳ đang đánh đến khói lửa ngút trời, bản nhân Lý Đạo Huyền lại ở trên tàu Vạn Lý Dương Quang.

Lúc này, mặt biển gió êm sóng lặng, tàu Vạn Lý Dương Quang đang dùng tốc độ thấp nhất, chậm rãi trôi nổi trên mặt nước.

Thiên Tôn bản thuỷ chiến đứng ở mũi thuyền, hít thở gió biển mang theo một chút mùi tanh, cảm thấy tâm thần thoải mái.

Chân thân ngày ngày ở nhà, thành thị bê tông cốt thép thật áp lực, đồng cảm tới trên biển du lịch một chút, quả nhiên có tác dụng chuyển đổi tâm tình.

Lý Đạo Huyền nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Vương Trưng bên cạnh.

Vương Trưng đang loay hoay trong tay một thiết bị thật lớn: đồng hồ hàng hải.

Trong tam cự đầu khoa học thôn Cao Gia, Tống Ứng Tinh thiên về phương diện ứng dụng khoa học kỹ thuật dân dụng, thứ gì cũng làm một chút.

Mà nghiên cứu của Bạch công tử thiên về động cơ hơi nước, mấy năm gần đây thứ hắn làm đều liên quan đến động cơ hơi nước.

Còn Vương Trưng, tinh thông các loại máy móc.

"Tân Chế Chư Khí Đồ Thuyết", "Viễn Tây Kỳ Khí Đồ Thuyết" do hắn viết, đều trọng điểm giảng về cơ giới, lực học.

Cho nên, Lý Đạo Huyền liền đem bản vẽ "đồng hồ hàng hải" quan trọng nhất trong hàng hải, trực tiếp giao cho hắn nghiên cứu và mô phỏng...

Vương Trưng cũng không phụ kỳ vọng, hiện tại đã chế tạo thành công đồng hồ hàng hải.

Lần này tàu Vạn Lý Dương Quang ra khơi, chính là vì thử xem đồng hồ hàng hải của hắn rốt cuộc có chuẩn xác hay không.

Chỉ thấy Vương Trưng bận rộn hồi lâu, quay đầu lại, nói với Lý Đạo Huyền: "Thiên Tôn, tại hạ tính toán được, vị trí hiện tại của chúng ta là kinh độ 122,44 độ, vĩ độ 30,01 độ, không biết có chuẩn hay không."

Lý Đạo Huyền quay đầu nhìn thoáng qua núi Phổ Đà có thể nhìn thấy trên mặt biển phía tây xa xa, lập tức chuyển về bên ngoài hộp, mở bản đồ Baidu, dùng công cụ nhặt tọa độ kiểm tra kinh độ vĩ độ mặt biển phía đông núi Phổ Đà.

Hây!

Trùng khớp với kinh độ vĩ độ mà Vương Trưng báo cáo.

Lại đồng cảm trở lại trong hộp, mỉm cười gật đầu nói với Vương Trưng: "Kinh độ vĩ độ mà ngươi báo cáo là đúng, sai số không quá năm dặm."

Trên biển cả mênh mông, sai số trong vòng năm dặm đã được coi là là cực kỳ chuẩn xác rồi, so với đám hải tặc cải tạo hoa tiêu dùng mắt thịt nhìn mặt trời để đưa ra vị trí, chuẩn xác hơn không biết bao nhiêu lần.

Vương Trưng mừng rỡ!

Gia nhập thôn Cao Gia nhiều năm, hắn vẫn luôn nỗ lực nghiên cứu, nhưng chưa thật sự nghiên cứu ra thứ gì ra hồn, nhìn Tống

Ứng Tinh và Bạch công tử không ngừng lập đại công, lập đại công, được Thiên Tôn khen ngợi, hắn đỏ cả mắt.

Hiện tại rốt cục làm ra được một thứ ra hồn, ra sức vì Thiên Tôn.

Vương Trưng cười to: "Rốt cục thành công rồi, ha ha ha ha, Thiên Tôn phù hộ, chư thiên thần phật phù hộ, A Mễ Thâu Phật, vô lượng sấu phúc, hallelujah... ta rốt cục thành công rồi. Như vậy, thuyền của chúng ta rốt cục có thể tiến sâu vào đại dương."

Lý Đạo Huyền cũng khá vui vẻ.

Mặc dù thôn Cao Gia đã chiếm cứ đảo Châu Sơn, nhưng vẫn luôn chưa chủ động xuất kích, đi đánh hải tặc Lưu Hương và hải tặc Tây Dương.

Nguyên nhân có hai, một là vấn đề binh lính. Thôn Cao Gia chỉ có "thủy binh trên sông", không có "thủy binh trên biển", để một đám thủy binh chỉ đi thuyền trên Hoàng Hà và Trường Giang chạy đi viễn dương, đó là để các người tí hon đi chịu chết, vạn vạn không thể.

Hai là hiện tại không có phương pháp định vị đáng tin cậy trên biển, dựa vào đám hải tặc hoa tiêu nhìn mặt trời để xác định phương hướng, đó là hành động ngu xuẩn, các nhà hàng hải Tây Dương chính vì vậy mà không biết đã bỏ mạng bao nhiêu người trên biển.

Vì giải quyết hai điểm này, các người tí hon vẫn luôn nỗ lực.

Một mặt liều mạng chiêu mộ và huấn luyện "thủy binh trên biển", trong cảng Định Hải Châu Sơn mỗi ngày đều có thuyền huấn luyện ra khơi, đi vòng vòng bên ngoài, rèn luyện năng lực thích ứng biển cả của thủy binh.

Mà vấn đề định vị, chỉ có thể trông cậy vào đồng hồ hàng hải

của Vương Trưng.

Đồng hồ này đã nghiên cứu thành công, như vậy hải quân thôn Cao Gia có thể thử cách xa đảo Châu Sơn hơn một chút, hướng về con đường hàng hải vĩ đại mà tiến lên.

Đang nghĩ đến đây...

Từ xa có một chiếc thuyền mành chạy tới.

Chiếc thuyền đó hướng về phía Vạn Lý Dương Quang phất cờ hiệu.

Thi Lang từ đài quan sát trượt xuống, hô to với Lý Đạo Huyền: "Thiên Tôn! Có một chiếc thuyền thủy sư triều đình, muốn nói chuyện với chúng ta."

Lý Đạo Huyền: "Hả? Thuyền thủy sư? Cho qua đây nói chuyện."

Rất nhanh, thuyền mành của thủy sư đối diện đã áp sát.

Chiếc thuyền mành đó vừa đến trước mặt tàu Vạn Lý Dương Quang, trong nháy mắt đã thấp hơn nửa đoạn.

Một hán tử rắn rỏi trên boong tàu đối diện, ngẩng đầu nhìn mạn tàu Vạn Lý Dương Quang, trong mắt không giấu nổi vẻ hâm mộ.

Thi Lang ném cho hắn một cái thang dây: "Lên đây đi."

Hán tử kia lúc này mới hai tay nắm lấy thang dây leo lên, động tác của hắn rất linh hoạt, leo thang dây cực nhanh, gần như trong nháy mắt đã đến mạn tàu Vạn Lý Dương Quang, còn cố ý dùng gót chân gõ gõ lên boong tàu, rõ ràng là đang cảm nhận chiếc thuyền khổng lồ này dùng chất liệu gì.

Thi Lang nhìn thấu động tác nhỏ này của hắn, cười quái dị

một tiếng: "Đừng thử nữa, không phải gỗ đâu, chất liệu của con thuyền này, người thường không nhìn hiểu được đâu."

Hán tử kia sửng sốt, có chút xấu hổ, ôm quyền với Thi Lang: "Tiểu huynh đệ, tuổi còn nhỏ như vậy đã ra ngoài biển lăn lộn rồi?"

Thi Lang: "Ta năm nay mười lăm tuổi rồi, không nhỏ đâu."

Hán tử kia cười khì một tiếng: "Thuyền trưởng của con thuyền này là ai? Ta nên nói chuyện với ai đây?"

Thi Lang ra vẻ kiêu ngạo nói: "Thuyền trưởng là ta!"

Hoá ra, Giang Thành đã tọa trấn cảng Định Hải Chu Sơn, rất ít khi theo thuyền ra khơi, cho nên thuyền trưởng của Vạn Lý Dương Quang được quy định là Thi Lang.

Hán tử kia giật mình, một đứa nhỏ như vậy mà lại là thuyền trưởng? Chẳng lẽ mình phải nói chuyện chính sự với đứa nhỏ này sao?

May mắn là Thi Lang lập tức nói thêm một câu: "Tuy rằng thuyền trưởng là ta, nhưng hôm nay ngươi gặp may rồi, Thiên Tôn vừa lúc đang ở trên thuyền, nếu ngươi muốn nói chuyện gì quan trọng thì nói với Thiên Tôn đi."

Hán tử kia theo hướng ngón tay của hắn nhìn lại, liền nhìn thấy Thiên Tôn bản thuỷ chiến đang mỉm cười với hắn.

Hán tử kia vội vàng bước nhanh đến trước mặt Lý Đạo Huyền, ôm quyền nói: "Tại hạ là Trịnh Chi Hổ, nhị đệ của hải phòng du kích tướng quân Trịnh Chi Long, các huynh đệ trên biển cho tại hạ một ngoại hiệu, gọi là Mãng Nhị."

Lý Đạo Huyền ồ một tiếng, lập tức có hứng thú: "Đệ đệ của Trịnh Chi Long? Không tệ, không tệ, Long Hổ huynh đệ a."

Trịnh Chi Hổ cười ha ha: "Không chỉ Long Hổ, chúng tôi còn có một đệ đệ nữa tên là Trịnh Chi Phượng."

"Đệ đệ?" Lý Đạo Huyền có chút không phục với cái tên này: "Đây không phải nên là tên của muội muội sao?"

Trịnh Chi Hổ cười lướt qua chủ đề này: "Không biết các hạ xưng hô như thế nào? Ở trong triều nhậm chức gì?"

Hắn vừa hỏi như vậy, rõ ràng là coi Lý Đạo Huyền cũng là người của triều đình, xem ra Trịnh Chi Long đã nhận được tin tức, người ở Châu Sơn là người của "hoàng thượng".

Lý Đạo Huyền cười thầm, đã có hiểu lầm này thì ta đành đùa với ngươi vậy.

Y cố ý sờ cái cằm trơn nhẵn của người silicon, cười hì hì: "Ngươi nhìn mặt ta xem, ngươi đoán ta là người nào?"

Chương 1046: Thần Chung

Trịnh Chi Hổ tập trung nhìn, mặt trắng, không râu, a, đây... hoá ra là người đến từ trong cung. Đại Minh đúng là có truyền thống dùng thái giám thống lĩnh hạm đội lớn, Trịnh Hoà hạ Tây Dương không phải là như vậy sao? Con thuyền lợi hại như vậy, không có thái giám coi chừng, hoàng đế cũng không yên tâm mà.

Lý Đạo Huyền: "Thân phận của ta không tiện tiết lộ, ngươi cứ gọi ta là Lý tiên sinh đi."

Lý Đạo Huyền không hề nói dối một chữ nào, nhưng trong mắt Trịnh Chi Hổ lại biến thành nhân vật lớn trong Đông Xưởng, hồng nhân bên cạnh hoàng đế, phiên bản Trịnh Hoà cấp thấp.

Trịnh Chi Hổ vội vàng hành lễ: "Mạt tướng bái kiến Lý tiên sinh."

Lý Đạo Huyền: "Ngươi tìm ta có chuyện gì quan trọng sao?"

Trịnh Chi Hổ nói: "Thật ra rất lâu về trước, đại ca ta đã nghe nói có hạm đội bí mật của hoàng gia đến, vẫn luôn đóng quân ở đảo Châu Sơn, không biết đang làm gì. Nhưng hoàng thượng không cho hỏi, đại ca ta cũng cố ý không phái người đến tiếp xúc, nhưng lần này... thực sự có lý do không thể không đến."

Lý Đạo Huyền: "Ồ?"

Trịnh Chi Hổ: "Lưu Hương, gần đây càng ngày càng quá đáng. Nhiều hải cảng, ngư thôn, đội thương thuyền quan trọng ở duyên hải Đông Nam đều bị băng nhóm hải tặc Lưu Hương cướp bóc."

Lý Đạo Huyền: "Các ngươi muốn đánh với Lưu Hương?"

Trịnh Chi Hổ: "Đúng vậy! Chúng tôi đã chuẩn bị xong mấy trăm con thuyền, chuẩn bị quyết chiến với Lưu Hương. Phòng ngừa Lưu Hương chạy về phía bắc, cho nên chúng tôi nhất định phải đến đảo Châu Sơn thông báo cho ngài một tiếng. Nếu Lưu Hương chạy về phía bắc, đến lúc đó quân ta nhất định truy đuổi tới cùng, e là tiến vào địa giới đảo Châu Sơn, quấy rầy sự thanh tịnh của Lý tiên sinh..."

Lúc này Lý Đạo Huyền mới hiểu rõ, hắn nói là sợ quấy rầy ngươi, nhưng trên thực tế không phải ý này, mà là muốn nói: "Vòng vây của quân ta không nghiêm mật, đặc biệt là vòng vây phía bắc không đủ, Lưu Hương rất có thể chạy trốn từ phía bắc, cho nên, muốn mời các ngươi ra tay, cùng bọn ta vây công Lưu Hương, bọn ta từ phía nam lên, các ngươi từ phía bắc xuống."

"Được thôi!" Lý Đạo Huyền không cần suy nghĩ liền đáp ứng: "Đến lúc đó, ta sẽ phái một nhánh hạm đội, phong tỏa đường hàng hải Lưu Hương chạy trốn về phía bắc, chúng ta hai mặt giáp công, tiêu diệt Lưu Hương, trả lại một vùng biển yên bình."

Trịnh Chi Hổ mừng rỡ: "Vậy thì tốt quá."

Hắn không ngờ vị thái giám này lại dễ nói chuyện như vậy, còn tưởng rằng tất cả thái giám đều tham lam ngu xuẩn, khó mưu đại sự.

"Đúng rồi." Trịnh Chi Hổ nói: "Lần này đến bái kiến Lý tiên sinh, có mang theo chút đặc sản địa phương, vừa rồi quên lấy ra, thật là thất lễ, ta lập tức cho người lấy đặc sản địa phương ra."

Hắn ra lệnh một tiếng, trên thuyền mành có một đám người chui ra, bê theo rất nhiều sọt tre.

Sau đó bê lên tàu Vạn Lý Dương Quang, bày ở trước mặt Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền tập trung nhìn, moá nó, ba chữ "đặc sản địa phương" quả nhiên là lời khách sáo, kỳ thực là trọng lễ.

Một sọt lớn bào ngư, con nào con nấy đều to lớn vô cùng, ít nhất cũng là bào ngư một đầu hoặc hai đầu.

Cua xanh, cá đái, cá chình, vẹm xanh, tôm he biển sâu, tôm sú...

Điểm yếu lớn nhất đời này của Lý Đạo Huyền đã bị đánh trúng.

May mà hiện tại y là người silicon, không có nước miếng, nếu không hình ảnh nước miếng chảy ròng ròng theo khóe miệng bị người ta nhìn thấy, vậy thì đúng là tử vong tính xã hội*, chỉ có thể dọn nhà lên mặt trăng sinh sống.

(xấu mặt trước mắt mọi người)

Trịnh Chi Hổ nói: "Chúng ta là người trên biển, cũng chỉ có chút đồ vật này lấy ra được, mong Lý tiên sinh chớ chê."

Lý Đạo Huyền: "Đồ tốt, rất hợp ý ta."

Y quay đầu nhìn về phía hậu cần binh trên thuyền, hậu cần binh này đến từ Thiểm Tây, hải sản từng thấy rất ít, sợ lãng phí mỹ thực của Thiên Tôn, vội vàng nói: "Thiên Tôn, các loại tôm cua khác nhau đều phải dùng lửa khác nhau mới có thể làm ngon, thuộc hạ chỉ biết làm một số cá tôm bình thường, những thứ hiếm lạ này, thuộc hạ chỉ sợ lãng phí nguyên liệu."

Lý Đạo Huyền bắt đầu không vui!

Trịnh Chi Hổ cười nói: "Người của ta biết làm, hay là, ta phái một người qua làm một bàn?"

Lý Đạo Huyền mừng rỡ: "Như vậy thì tốt quá."

Thế là, đầu bếp bên phía Trịnh Chi Hổ đi tới, vừa làm vừa dạy, cùng làm với hậu cần binh trên tàu Vạn Lý Dương Quang.

Thủy binh bên ngoài thì hành động, bày một bàn tròn lớn trên boong tàu.

Bốn người Lý Đạo Huyền, Thi Lang, Vương Trưng, Trịnh Chi Hổ, vây quanh bàn ngồi xuống, chờ ăn cơm.

Vương Trưng ngồi xuống bên bàn, vẫn còn đang nghịch ngợm đồng hồ hàng hải của mình, chiếc đồng hồ cổ quái kia lọt vào mắt Trịnh Chi Hổ, hắn không khỏi kinh ngạc: "Vị tiên sinh này là?"

Lý Đạo Huyền cười giới thiệu: "Vị này là Vương Trưng Vương đại nhân, từng nhậm chức thôi quan phủ Quảng Bình trực đãi, thôi quan phủ Dương Châu Nam Trực Lệ, Sơn Đông án sát ti thiêm sự..."

Trịnh Chi Hổ nghe vậy, đây thế mà là một vị quan lớn? Hắn giật mình, vội vàng hành lễ.

Vương Trưng ngược lại không để bụng, cười nói: "Những thứ đó đều là quá khứ rồi, hiện tại lão phu đã cáo quan về quê, hiện tại chỉ thích nghịch ngợm mấy thứ kỳ quái."

Trịnh Chi Hổ: "Ta cũng từng thấy qua chút đồ Tây Dương, cái này trong tay Vương đại nhân, là đồng hồ Tây Dương sao?"

Vương Trưng cười: "Hắc, đây đâu phải đồng hồ Tây Dương, là đồng hồ thần, thần tiên trên trời ban xuống."

Trịnh Chi Hổ nào dám tin, nhưng lại không tiện phản bác lời của một vị quan lớn triều đình, chỉ đành cứng họng.

Vương Trưng: "Ngươi xem, đem cái đồng hồ này như vậy... lại như vậy... nhìn xem vạch chia độ này... sau đó, kinh độ vĩ độ của chúng ta liền tính ra rồi, kinh độ 122,44 độ, vĩ độ 30,01 độ."

Nói đến đây, hắn chợt lấy ra một quả địa cầu rỗng bằng đồng do thợ thủ công thôn Cao Gia chế tạo, đặt lên bàn, "ầm" một tiếng.

Tay Vương Trưng sờ soạng trên quả địa cầu một hồi, đối chiếu kinh tuyến và vĩ tuyến trên quả địa cầu, tìm kiếm một hồi, cuối cùng chỉ vào một vị trí trên quả cầu nói: "Ngươi xem, nơi này chính là kinh độ 122,44 độ, vĩ độ 30,01 độ, cũng chính là vị trí hiện tại của chúng ta."

Lúc trước Trịnh Chi Hổ nghe thấy cái gì kinh độ cái gì vĩ độ, có chút mơ hồ, nhưng cuối cùng, nhìn thấy quả địa cầu mà hắn lấy ra lại hơi kinh ngạc, nhìn lại điểm mà Vương Trưng dùng tay chỉ, càng là kinh ngạc trong kinh ngạc.

"Ê ê ê? Đúng là vị trí này!"

Trịnh Chi Hổ đích thân chỉ huy thuyền đi tới đây, là một hải tặc đầu lĩnh kỳ cựu, hắn đương nhiên biết vị trí của mình, đối chiếu với vị trí trên quả địa cầu, quả thực là hoàn mỹ trùng khớp.

Lần này, hứng thú của Trịnh Chi Hổ đối với "đồng hồ hàng hải" kia liền tăng cao.

Người hàng hải như hắn, càng hiểu rõ giá trị mà chiếc đồng hồ này ẩn chứa so với người bình thường.

Trịnh Chi Hổ kích động đến toàn thân run rẩy: "Chiếc đồng hồ này, lợi hại như vậy sao? Thế mà có thể tính toán ra vị trí hiện tại của chúng ta? Cái này... cái này... có cái này, chẳng phải là vĩnh viễn không lạc đường sao?"

Vương Trưng nói: "Vĩnh viễn không lạc đường thì hơi khoa trương, hiện tại nó còn có sai số năm dặm, sai số này cũng đủ để lạc đường rồi đấy?"

"Cái gì? Chỉ có sai số năm dặm?" Trịnh Chi Hổ đã cảm thấy thứ này sẽ có sai số, chỉ là không ngờ chỉ sai lệch năm dặm.

Trịnh Chi Hổ xòe hai tay ra: "Sai số năm dặm đối với hạm đội của ta mà nói, đã là vô cùng chính xác rồi, căn bản không có khả năng lạc đường."

Vương Trưng: "A? Năm dặm cũng không lạc sao? Người trên đất liền, nếu bị chỉ sai đường, đừng nói năm dặm, một dặm cũng lạc mất, người trên biển các ngươi thật sự là lợi hại, sai số năm dặm thế mà cũng không thèm để ý."

"Thần khí! Thần khí a!" Trịnh Chi Hổ: "Quả nhiên là đồng hồ thần do thần tiên trên trời ban xuống, trời đất ơi."

Chương 1047: Ngon quá!

Trịnh Chi Hổ làm vẻ mặt xấu xí, nhìn chằm chằm vào đồng hồ hàng hải, nước miếng chảy ròng ròng.

Tình huống vừa rồi Lý Đạo Huyền nhìn hải sản thiếu chút nữa xảy ra tử vong tính xã hội, hiện tại đã xảy ra trên người Trịnh Chi Hổ.

Lý Đạo Huyền cười thầm trong lòng: Xem đi, đây gọi là 30 năm Hà Đông, 30 năm Hà Tây.

Lý Đạo Huyền cười híp mắt nhìn Trịnh Chi Hổ: "Muốn không?"

Trịnh Chi Hổ không cần suy nghĩ, gật đầu lia lịa: "Muốn, không biết thứ này... bao nhiêu tiền mới chịu nhường lại?"

Lý Đạo Huyền: "Bao nhiêu tiền cũng không bán."

Trịnh Chi Hổ ài một tiếng, cúi đầu ủ rũ, quả nhiên, loại thần khí này, sao người ta có thể dễ dàng nhường lại chứ? Đối với người chạy trên biển mà nói, có thể xác định chính xác mình đang ở đâu, vạn lượng bạc cũng không đổi!

Hắn đang nghĩ đến đây, liền nghe Lý Đạo Huyền nói: "Nói chuyện tiền bạc quá phàm tục, dùng bào ngư để đổi đi."

"Cái gì?" Trịnh Chi Hổ ngơ ngác: "Bào ngư?"

Lý Đạo Huyền: "Nếu bào ngư không đủ, tôm hùm cũng được. Đúng rồi, nếu tôm hùm không đủ, nhum biển cũng được mà, cá ngừ, trứng cá hồi..."

Nói rồi, Lý Đạo Huyền liền nói không nổi nữa, vỗ bàn: “Hậu cần binh, hải sản của chúng ta còn chưa làm xong sao?”

“Tới rồi, tới rồi.” Hậu cần binh vội vàng chạy ra, bưng một đĩa cua bể đặt trước mặt Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền nào còn tâm tư nói chuyện, bẻ hai cái càng cua, bắt đầu ăn, rắc rắc rắc...

Trịnh Chi Hổ: “Cái này...”

Vương Trưng thấy Thiên Tôn bận “giải quyết cống phẩm”, không rảnh nói chuyện, liền tiếp lời, cười nói với Trịnh Chi Hổ: “Trịnh tướng quân, các ngươi ở vùng biển Đông Nam chống cự hải tặc, huyết chiến với hải tặc Tây Dương, đã lập đại công, trong sử sách nhất định sẽ lưu lại thanh danh của các ngươi, trận hải chiến vịnh Liêu La đó, ta còn xem qua điện ảnh nữa...”

“Điện ảnh?” Trịnh Chi Hổ kinh ngạc: “Là cái gì?”

Vương Trưng tự biết lỡ lời, vội vàng chuyển chủ đề: “Tóm lại, Trịnh gia các ngươi bảo vệ cương thổ, đều là anh hùng hảo hán, đồng hồ thần này cho các ngươi, cũng là xứng đáng.”

Trịnh Chi Hổ mừng rỡ: “Thật sao?”

Vương Trưng: “Thật! Dù sao ta chế tạo lại là được, ta có thể chế tạo ra một cái, là có thể chế tạo thêm cái thứ hai, cái thứ ba, thậm chí một ngàn một vạn cái.”

Trịnh Chi Hổ nghe vậy mới hiểu được loại này là do người trước mắt chế tạo, nhất thời đối với hắn sinh ra kính nể.

Vương Trưng: “Tuy nhiên, chúng tôi cũng có hai điều kiện, một là, đồng hồ này tuyệt đối không thể rơi vào tay người nước ngoài, chỉ có thể do Trịnh gia các ngươi sử dụng. Thứ hai là, Thiên Tôn... Khụ khụ... Lý tiên sinh vừa rồi điểm danh mấy loại hải sản

kia, ngươi cũng phải nghĩ cách đi kiếm đấy. Những người phàm tục như chúng ta, nếu muốn nhận được nhiều hơn che chở từ thần minh thì cống phẩm không thể thiếu, Thiên Tôn phù hộ, A Mễ Thâu Phật, vô lượng sấu phúc, cáp lý lộ áp."

Trịnh Chi Hổ nghe có chút choáng váng, cái gì mà cống phẩm? Cơ mà bỏ đi, nắm bắt trọng điểm, nếu dùng hải sản có thể đổi được đồng hồ thần, ta đây đúng là kiếm lời to rồi! Những hải sản này đối với người ven biển mà nói, thật sự chính là đặc sản, căn bản không đáng bao nhiêu tiền, chỉ có bào ngư hơi khó kiếm một chút, còn lại toàn bộ đều là việc nhỏ.

Trịnh Chi Hổ cung kính hành một đại lễ với Vương Trưng: "Đa tạ Vương đại nhân."

Vương Trưng: "Cảm tạ ta làm gì? Đừng cảm tạ ta, thần tiên sẽ trách ta đấy, ngươi cảm tạ Thiên Tôn, cảm tạ Phật tổ, cảm tạ Thiên Chúa đều được, chỉ là đừng cảm tạ ta."

Trịnh Chi Hổ thầm nghĩ: Người này nhất định có chút vấn đề, thôi thôi, ăn đi.

Trịnh Chi Hổ cầm lấy càng cua, bóc vỏ, chấm vào nước tương, đang định cho vào miệng, liền nghe thấy Lý Đạo Huyền bên cạnh thở dài: "Hải sản là hải sản ngon, cua này thật sự rất tươi, chỉ là nước tương thì không đúng lắm."

Thì ra, nước tương Trịnh Chi Hổ mang đến chấm cua là loại nước tương thông thường.

Lý Đạo Huyền thân là một người sành ăn chính hiệu, vừa cho vào miệng liền cảm thấy nước tương này không đúng.

Càng cua chấm vào loại nước tương thông thường này, sẽ trở nên rất mặn, vị mặn sẽ át đi vị tươi của cua, dẫn đến ăn vào đầy miệng chỉ còn lại vị nước tương.

“May mà ta đã chuẩn bị từ trước.”

Lý Đạo Huyền đứng dậy: “Mọi người chờ một chút.”

Hắn chui vào phòng thuyền trưởng, lôi ra một cái hộp nhỏ.

Cái hộp này là lần trước thuyền chở hàng từ thôn Cao Gia đến, theo thuyền vận chuyển tới, mọi người đều chỉ biết đây là hàng hóa “Thiên Tôn chỉ định vận chuyển”, lại không biết bên trong hộp là thứ gì, cũng không ai dám nhìn trộm.

Còn tưởng rằng bên trong là thần khí lợi hại gì.

Chỉ thấy Lý Đạo Huyền nhanh tay mở hộp ra, từ bên trong lấy ra một đống chai lọ, lục lọi một hồi: “Ha ha, tìm thấy rồi! Nước tương chuyên dụng cho hải sản. Hắc hắc, còn có nước chấm hải sản loại nhỏ, nước chấm hải sản vị Tứ Xuyên...”

Thì ra, những thứ này đều là gia vị hiện đại mà Lý Đạo Huyền cho vào hộp từ bên ngoài, y đưa đến thôn Cao Gia, để Cao Nhất Diệp tự tay giúp hắn chia nhỏ vào các chai lọ, sau đó niêm phong vào một cái hộp, cùng với thuyền chở hàng của thôn Cao Gia, từ Thiểm Tây vượt ngàn dặm đường xa vận chuyển đến đây.

Chuẩn bị xong xuôi để ăn hải sản rồi!

Đây chính là tác phong chuyên nghiệp của một người sành ăn.

Thủy binh thôn Cao Gia đồng loạt hít một ngụm khí lạnh: Thì ra Thiên Tôn để chúng ta vượt ngàn dặm đường xa vận chuyển cái hộp này, bên trong lại đựng một đống gia vị lộn xộn sao?

Lý Đạo Huyền cầm một đống chai lọ trở lại bàn, chia các loại gia vị ra từng chén, cười nói: “Nào nào nào, mọi người cùng thử các loại nước chấm này xem.”

Y chấm càng cua vào nước tương chuyên dụng cho hải sản,

sau đó cầm lên cho vào miệng, vẻ mặt mãn nguyện lập tức lan tràn trên mặt.

Trịnh Chi Hổ vội vàng làm theo, cũng giống như y, chấm một chút nước tương chuyên dụng cho hải sản, sau đó cho càng cua vào miệng, ôi? Thật sự là khác biệt! Loại nước tương này không mặn như nước tương thông thường, nó sẽ không át đi vị tươi của hải sản, có thể khiến cho càng cua trở nên thơm hơn.

"Ngon!" Trịnh Chi Hổ vội vàng thử thêm mấy loại gia vị khác, mỗi lần thử một loại, đều khiến hắn kêu ngon không ngớt, cho đến khi thử đến tương ớt vị Tứ Xuyên thì mới kêu thảm một tiếng, nhận lấy một vạn điểm bạo kích.

Trịnh Chi Hổ vẻ mặt thê thảm: "Ta thà ăn mấy người Phúc Kiến, cũng không ăn loại gia vị này nữa."

Vương Trưng: "Ây ya? Người Quảng Đông thật sự muốn ăn người Phúc Kiến sao?"

Trịnh Chi Hổ: "Không, ta chính là người Phúc Kiến. Ta thuận miệng nói đùa thôi, ngươi đừng coi ta là người Quảng Đông. Thuận tiện giải thích một chút, người Quảng Đông cũng không ăn người Phúc Kiến."

Vương Trưng: "..."

Trịnh Chi Hổ: "Mấy loại nước chấm thần kỳ này, là sản xuất ở đâu vậy? Ta có thể mua một ít từ các ngươi không? Mang chúng đi bán lại ở Quảng Đông và Phúc Kiến, nhất định sẽ bán chạy."

Hắn nói đến đây, Vương Trưng mới nhớ ra, Trịnh thị không chỉ là thủy sư, đồng thời cũng là thương nhân trên biển. Nhìn thấy hàng hóa tốt, linh hồn thương nhân của Trịnh Chi Hổ lại bắt đầu bùng cháy.

Vương Trưng cười lắc đầu: "Thứ này không dễ mua đâu."

Hắn chỉ lên trời: “Phải xem tâm trạng của vị kia, ngài ấy vui vẻ ban cho một chút, chúng ta là có thể mua được, tâm trạng không tốt, vậy thì không mua được đâu.”

Câu nói này của hắn ngược lại nhắc nhở Lý Đạo Huyền.

Y bất chợt đồng cảm chuyển sang bên ngoài hộp, đặt góc nhìn ở Lạc Dương, sau đó từ trong tủ lạnh lấy ra một chai nước tương chuyên dụng cho hải sản 500ml, lại lấy một chai nước chấm hải sản 500ml, đặt vào trong hộp...

“Bạch Diên! Ngươi thuê một ít công nhân, chia nhỏ hai chai gia vị này ra thành chai nhỏ, sau đó phái thuyền vận chuyển đến chợ Nam Hối Chủy.”

Chương 1048: Bây giờ chuẩn bị không tính là sớm

Tầm nhìn của Lý Đạo Huyền chuyển về trên thuyền, đĩa hải sản thứ hai đã được dọn lên bàn, tôm sú, nhìn là đã thấy rất ngon rồi.

Y vừa bóc tôm, vừa nói với Trịnh Chi Hổ: "Trịnh tướng quân, vừa rồi ngươi nói muốn những loại gia vị này đúng không? Không thành vấn đề! Bọn ta còn có một thân phận là hoàng thương, cũng là phải kinh doanh, loại buôn bán này không làm thì uổng phí, qua một thời gian sẽ vận chuyển một ít nước tương hải sản và nước chấm đến đây, bán lại cho ngươi."

Trịnh Chi Hổ mừng rỡ.

Lý Đạo Huyền nói xong một câu thì tôm đã bóc xong, chấm một chút nước chấm, cho vào miệng, sảng khoái, hai má vừa nhai, vừa nói: "Trịnh tướng quân cùng người Tây Dương, người Nam Dương, cũng là làm ăn buôn bán sao?"

Trịnh Chi Hổ gật đầu: "Buôn bán của Trịnh gia chúng tôi làm rất lớn, Đại Nê, Bột Ni, Chiêm Thành, Luzon, Mông Cảng, Bắc Cảng, Đại Viên, Bình Hộ, Nagasaki, Mumbai, Vạn Đan, Cựu Cảng, Batavia, Malacca, Campuchia, Xiêm La... Thuyền buôn của chúng ta đều sẽ đến."

Hắn báo ra một tràng tên địa danh, Lý Đạo Huyền ngược lại không có động tĩnh, Thi Lang lại giật mình: "Hả? Thế lực của Trịnh gia mạnh như vậy sao? Các ngươi...rốt cuộc có bao nhiêu thuyền?"

Trịnh Chi Hổ tỏ vẻ kiêu ngạo: “Hơn ba nghìn chiếc thuyền.”

Nghe số lượng này, trong lòng Thi Lang chỉ biết nghi hoặc: Không phải là đang khoác lác đấy chứ?

Lý Đạo Huyền lại biết, chuyện này thật sự không phải là khoác lác, hơn ba nghìn chiếc thuyền của Trịnh gia là có ghi chép trong tư liệu lịch sử, người ta thật sự có thực lực.

Mục tiêu giai đoạn hai của chiến lược hàng hải thôn Cao Gia là khống chế Nam Dương, mà Trịnh Chi Long sớm đã đặt nền móng tốt đẹp ở Nam Dương, nên hoàn toàn có thể lợi dụng.

Lý Đạo Huyền vừa bóc tôm, vừa hỏi: “Trịnh tướng quân, ngươi đối với người Tây Dương nhìn nhận thế nào?”

Trịnh Chi Hổ: “Người Tây Dương, số lượng tuy ít, nhưng chiến lực lại mạnh mẽ, đặc biệt là thuật đóng thuyền và thuật hàng hải của bọn họ, quả thực là rất lợi hại. Cũng may bọn họ vượt qua vạn dặm trùng dương mà đến, nơi này cách bản thổ của bọn họ quá xa, tạm thời còn chưa thành uy hiếp đối với chúng ta.”

Lý Đạo Huyền ừ một tiếng, có thể có nhận thức như vậy, đã coi như là đi trước thời đại rồi.

Trịnh Chi Long chợt chỉ vào tàu Vạn Lý Dương Quang dưới chân: “Thuyền của người Tây Dương tuy lớn, nhưng không lớn bằng bảo thuyền Trịnh Hòa của chúng tôi.”

Thì ra, hắn cũng coi con thuyền lớn này là bảo thuyền Trịnh Hòa.

Lý Đạo Huyền cũng không giải thích, cứ coi như đây là bảo thuyền Trịnh Hòa đi, cười nói: “Trịnh tướng quân, nếu ta cho ngươi mượn một chiếc bảo thuyền, ngươi có thể lái nó, vượt trùng dương, chạy đến tận nhà của người Tây Dương không?”

“Cái này...” Trịnh Chi Hổ lúng túng lắc đầu: “Xa nhất chúng tôi chỉ có thể đến Nam Dương, từ Nam Dương tiếp tục đi về phía Tây, muốn đến Phất Lãng Cơ, Âu La Ba và Hà Lan, còn không biết bao nhiêu vạn dặm, bên đó chúng tôi chưa từng đi qua... Còn phải thăm dò từng chút một... Không có mười mấy năm bố trí cảng tiếp tế dọc đường, là không thể đi qua được.”

Lý Đạo Huyền cười khẩy: “Loại đồ vật như cảng tiếp tế, trực tiếp cướp từ tay người Tây Dương là được rồi.”

Trịnh Chi Hổ: “Hả?”

Câu nói này dọa hắn giật nảy mình, đánh rơi cả con tôm trong tay xuống, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Lý Đạo Huyền, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được, hắn từ trong câu nói này nghe ra được, Lý Đạo Huyền đây là có ý đồ tấn công các quốc gia Tây Dương.

Nhưng mà, ý nghĩ này cũng quá táo bạo rồi.

Lý Đạo Huyền thản nhiên như không, dùng đũa gắp một miếng cá, nhúng vào tương ớt vị Tứ Xuyên, đồng thời thong thả nói: “Chuyện này không đơn giản, nhưng cũng không phải là không thể làm được, ta nghe nói quan hệ của Trịnh tướng quân và người Hà Lan là rất tốt. Sao không phái vài tên thủ hạ tâm phúc, lên thuyền của người Hà Lan cùng đi đến các quốc gia phương Tây xem một chút, quan trọng nhất là, thăm dò rõ đường đi, cũng thăm dò rõ ràng cảng tiếp tế dọc đường, làm chút chuẩn bị cho ngày nào đó trong tương lai của chúng ta có thể đi đến các quốc gia phương Tây.”

Trịnh Chi Hổ thầm nghĩ: Trung quan này nhất định là phụng mệnh hoàng thượng muốn động đến các quốc gia Tây Dương rồi. Không ngờ đương kim hoàng thượng lại liều lĩnh như vậy!

“Lý tiên sinh, lúc này bắt đầu tìm hiểu đường đi đến Tây

Dương, có phải là quá sớm hay không?"

"Sớm sao?" Lý Đạo Huyền: "Đi một chuyến đến Tây Dương, đi về ít nhất cũng phải mất nửa năm, thậm chí một năm. Đi một chuyến còn chưa chắc đã nhớ được đường đi, ít nhất phải đi mấy chuyến, mới có thể nắm rõ đường đi, dòng hải lưu, gió mùa... Nói cách khác, con đường này, không có thời gian mấy năm, ngay cả da lông cũng không mò ra được."

Lý Đạo Huyền cười khẩy: "Bây giờ bắt đầu đi tìm hiểu rõ ràng những thứ này, đã không thể nói là sớm, mà là muộn rồi."

Trịnh Chi Hổ nhất thời không biết nói gì cho phải, chỉ có thể giữ im lặng.

Lý Đạo Huyền: "Không sao, Trịnh tướng quân không muốn làm việc này, hoặc là không có người có thể phái đi làm việc này cũng không sao. Chỉ là, tìm cơ hội, giới thiệu người của ta cho người Hà Lan, để bọn họ tiếp nhận người của ta lên thuyền đi đến các quốc gia Tây Dương, được không?"

Trịnh Chi Hổ chắp tay: "Chuyện nhỏ này, tại hạ nhất định dốc hết sức."

Tiếp theo, chính là thời gian xử lý hải sản.

Sau khi cơm no rượu say, Trịnh Chi Hổ để lại phương thức liên lạc, địa điểm liên lạc cố định, ước định xong cùng nhau xử lý Lưu Hương, việc làm ăn buôn bán. Sau đó mới cáo từ rời đi...

Hắn vừa đi, Lý Đạo Huyền liền thở dài: "Được rồi, phải tìm một người đi theo thuyền của người Hà Lan đến các quốc gia Tây Dương để quen thuộc đường đi."

Đây không phải là một chuyện dễ dàng!

Người này phải lanh lợi, phải biết chữ, còn phải chịu được

khổ cực trên biển.

Lý Đạo Huyền thật sự là không có người nào thích hợp.

Ngay lúc này, Thi Lang bên cạnh đột nhiên đứng dậy, chắp tay nói: “Thiên Tôn, tại hạ có một người thích hợp.”

Lý Đạo Huyền: “Ồ?”

Thi Lang: “Xá đệ Thi Hiển, có thể làm việc này.”

Lý Đạo Huyền: “Đệ đệ ngươi?”

Thi Lang: “Nó nhỏ hơn ta ba tuổi, năm nay mười hai tuổi, giống như ta đều đọc sách mấy năm. Nó cũng từ nhỏ đã lớn lên ở ven biển, khá quen thuộc về biển, lại có thể văn có thể võ. Quan trọng là, tuổi của nó còn rất nhỏ, cho dù đi Tây Dương qua lại mất mấy năm thời gian thì cũng còn rất trẻ, vẫn còn có thể trọng dụng.”

Lý Đạo Huyền suy nghĩ kỹ một chút, ờ nhỉ, thật sự là như vậy.

Nhét một đứa trẻ 12 tuổi lên thuyền của người Hà Lan, cho dù nó hỏi đông hỏi tây, cũng không dễ dàng khiến người Hà Lan cảnh giác, cứ nói là đứa trẻ này muốn đi xem một chút tình hình các quốc gia Tây Dương là được.

Lý Đạo Huyền: “Vấn đề mấu chốt không phải là nó có thích hợp để đi hay không, mà là nó có nguyện ý đi hay không, phải tôn trọng ý nguyện của bản thân nó, dù sao đây là việc cửu tử nhất sinh.”

Thi Lang nói: “Đệ đệ ta nhất định chịu đi, nó sớm đã có ý định tham gia quân đội, chỉ là tuổi còn quá nhỏ, hiện tại không thể nào vào được, nếu như có thể dùng phương thức này để tham quân, nó nhất định sẽ rất vui mừng.”

Lý Đạo Huyền: “Được, chỉ cần bản thân nó chịu đi thì ta sẽ không phản đối, mỗi người đều có quyền quyết định cuộc sống của chính mình.”

Tối hôm đó, Thi Lang liền khởi hành trở về quê nhà Phúc Kiến, mang theo đệ đệ Thi Hiển của mình đến đây, tuy rằng đứa nhỏ này mới 12 tuổi, nhưng lá gan đã rất lớn. Giống như ca ca muốn tham quân, tự mình tạo dựng sự nghiệp, chủ động bày tỏ sẵn lòng đi đến Tây Dương để quen thuộc đường đi.

Chương 1049: Thiên Tôn làm việc ắt có thâm ý

Lạc Dương, một nhà xưởng kỳ quái, bắt đầu tuyển công nhân.

Trong nhà xưởng đặt hai cái bình lớn, cao tới ba mươi mấy mét.

Vật to lớn như vậy đặt trong thành Lạc Dương, quả thực rất chướng mắt, đứng ở bất kỳ nơi nào trong thành Lạc Dương, ngẩng đầu lên đều có thể nhìn thấy hai cái bình thuỷ tinh khổng lồ này.

Trên bình còn viết những chữ Hán quái lạ, chỉ là những chữ Hán này thiếu nét thiếu nét, nhìn qua có chút kỳ lạ.

Người già như Bạch Diên, vừa nhìn liền biết, đây là thần vật trên trời, trên đó viết chính là "chữ thần tiên".

Điểm khác biệt lớn nhất của "chữ thần tiên" này và chữ của phàm nhân chính là nét chữ của "chữ thần tiên" sẽ ít hơn rất nhiều, càng dễ dàng nhận biết.

Ví dụ như hai chữ phàm nhân "nước tương hải sản, nước chấm hải sản" này, trong chữ thần tiên viết thành "nước tương hải sản, nước chấm hải sản", ít đi mấy nét, liền khiến cho nó nhìn qua rõ ràng hơn rất nhiều. (nghĩa như nhau, chữ khác nhau vài nét)

Bất luận là viết, hay là điêu khắc in ấn, đều phải thuận tiện hơn một chút.

Hiện tại thôn Cao Gia đã có một số người đang học chữ thần tiên.

Chỉ thấy thánh nữ Cao Nhất Diệp đứng trước hai cái bình lớn này, còn có tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên, dẫn theo một đám nha dịch, bang nhàn, ở bên cạnh giúp nàng hô to: “Tuyển công nhân! Tuyển công nhân! Công nhân đóng gói, công việc chính là đem nước tương trong hai cái bình tiên giới lớn đóng vào trong bình sứ nhỏ. Tiền công mỗi ngày ba cân bột mì!"

Công việc đơn giản như vậy, không cần bất kỳ hàm lượng kỹ thuật nào, bất kỳ ai cũng có thể làm được.

Những nạn dân mới chạy nạn đến Lạc Dương thích nhất loại công việc này.

Lúc này Hà Nam vẫn bị nạn hạn hán bao phủ, rất nhiều nông dân trôi giạt khắp nơi, lưu khấu cũng còn ở trong địa phận Hà Nam cướp bóc khắp nơi, bách tính đổi con lấy đồ ăn, vô cùng đau khổ.

May mà nơi này còn có Lạc Dương!

Nạn dân ở Lạc Dương còn có thể tìm được một con đường sống.

Rất nhiều nạn dân, lập tức xếp thành hàng dài ở trước bàn tuyển dụng.

Trong đó không ít người, khi đi qua trước mặt Cao Nhất Diệp đều nhịn không được muốn hành lễ với nàng, tìm được một công việc, vậy mà lại có được cơ hội chiêm ngưỡng thánh nữ đại nhân ở khoảng cách gần, điều này khiến cho những nạn dân thân phận thấp kém cảm thấy vô cùng kích động.

Tuy nhiên, trên mặt Cao Nhất Diệp lại mang theo vẻ bi thương, chuyện Cao Nghênh Tường qua đời, trong lòng nàng vẫn chưa hoàn toàn quên đi.

Cao Kiệt đang tiến hành cải tạo tư tưởng từ bên cạnh lẻn ra,

hành lễ với nàng: “Thánh nữ đại nhân, Thiên Tôn ban cho chúng ta hai bình nước tương kỳ quái lớn như vậy, rốt cuộc là có ý gì ạ?”

Cao Nhất Diệp: “Theo sự hiểu biết của ta về Thiên Tôn, việc này hẳn là không có hàm nghĩa cụ thể gì.”

“A?” Cao Kiệt kinh ngạc: “Thiên Tôn lão nhân gia làm việc, nhất định là nhìn xa trông rộng, mỗi một động tác đều tất có thâm ý.”

Nỗi buồn của Cao Nhất Diệp bị câu nói này của hắn xua tan không ít, bật cười: “Đừng có thêm thắt lung tung, Thiên Tôn thỉnh thoảng cũng sẽ hồ đồ một chút, cái gì mà lễ hội Thiên Tôn đột phát ý tưởng, lễ hội lẩu Thiên Tôn gì đó, lần này Thiên Tôn làm một cái lễ nước tương thì cũng không khó hiểu.”

Cao Kiệt kêu lên “A a a” vài tiếng, ôm đầu quỳ xuống: “Không, không thể nào! Thiên Tôn lão nhân gia nhất định có thâm ý, Thiên Tôn nhất định là muốn dùng những nước tương kỳ quái này chinh phục dạ dày của tất cả mọi người ở thành thị ven biển, để cho bọn họ trở thành tín đồ của Thiên Tôn.”

Cao Nhất Diệp cười nói: “Thời gian Thiên Tôn du hí nhân gian rất nhiều, ngươi chưa từng thấy qua mà thôi, đừng có nghĩ lung tung nữa.”

Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên đi tới, kéo Cao Kiệt: “Đi, chúng ta vào trong nhà xưởng xem.”

Hai người cùng nhau bước vào xưởng.

Bên trong này đã bày rất nhiều bình sứ nhỏ, những bình sứ này đều là những người thợ nung gốm chuyên môn nung chế vì công việc lần này, toàn bộ thợ gốm trong thôn đều nhờ công trình này mà kiếm được một khoản.

Dường như Cao Kiệt rốt cuộc cũng hiểu ra điều gì: “Ta hiểu

rồi, Thiên Tôn cố ý lấy nước tương kỳ quái đến đóng gói thành bình nhỏ, chính là vì cung cấp công việc cho những người thợ nung gốm, cho bọn họ tiền công."

Phàn Thượng Hiên cười nói: "Không chỉ có bình đâu, còn có phễu dùng để đổ nước tương vào bình, thìa múc, những thứ này cũng là được đặc chế, những người thợ mộc cũng kiếm được một khoản nhỏ đấy."

"Thì ra là thế." Cao Kiệt nói: "Ta đã cảm thấy, không thể nào vô duyên vô cớ ném hai cái bình nước tương lớn mười mấy trượng ở chỗ này. Nói đi cũng phải nói lại, nước tương trong cái bình này làm sao mà lấy ra được?"

Phàn Thượng Hiên: "Không có văn hóa, hiện tại phải nói là mét, ba mươi mấy mét, nói như vậy mới đúng."

Cao Kiệt cười gượng: "Quen rồi."

Phàn Thượng Hiên: "Bản quan cũng đang nghĩ, nước tương trong bình tiên này thì phải làm sao lấy ra đóng gói đây? Thực sự không hiểu nổi. Chúng ta cũng không thể leo cao như vậy được."

Lời hắn vừa dứt, liền nhìn thấy trên không trung có một bàn tay vàng duỗi ra, nắm lấy một cái bình nước tương khổng lồ, rồi nhẹ nhàng đổ ra một chút vào chum nước lớn mà các người tí hon bên dưới đã chuẩn bị xong, đối với bình tiên khổng lồ kia mà nói, thật sự chỉ là đổ ra một chút, nhưng chum nước lớn lại đầy ắp, không thể chứa thêm được nữa.

Cao Kiệt lại một lần nữa bị bàn tay vàng dọa sợ nhảy dựng lên: "Thì ra là Thiên Tôn tự mình ra tay, đổ nước tương bên trong ra."

Vừa rồi Lý Đạo Huyền đổ như vậy, hầu như tất cả mọi người trong thành Lạc Dương đều nhìn thấy, trong ngoài thành, vô số

người quỳ thành một mảng.

“Mấy vạn cái chum cũng không chứa hết nước tương trong bình tiên được.” Cao Kiệt nói: “Xem ra, các nạn dân làm việc này còn có thể làm rất lâu.”

Phàn Thượng Hiên gật đầu: “Có thể an bài thêm một ít nạn dân luôn là chuyện tốt, trước kia bản quan luôn an bài nạn dân tu sửa đường xá, nhưng mà theo lưu khấu Hà Nam càng ngày càng hung hăng, ở bên ngoài tu sửa đường xá rất không an toàn. Nếu như thám báo sơ ý một cái, lưu khấu liền có khả năng len lén tới gần, giết hại công nhân đội thi công, cướp đoạt lương khô mang theo trên người bọn họ… Hiện tại có thể tìm việc cho bọn họ làm trong thành, vậy thì thật sự là không còn gì tốt hơn.”

Nghĩ đến tình hình Hà Nam hiện tại, hai người cũng không khỏi nhíu mày.

Tin tức Sấm Vương bị giết, sớm đã truyền đến Hà Nam.

Nhưng dường như lưu khấu Hà Nam không bị ảnh hưởng một chút nào, bọn họ vốn dĩ cũng không phải là dựa vào chỉ huy của Sấm Vương mà hành động! Sấm Vương chỉ là một linh vật, thủ lĩnh chân chính là Sấm Tướng.

Sấm Tướng quay về lũ tặc khóc lớn một hồi, nhìn trời kể lể một hồi mình đau lòng cỡ nào, nhất định phải báo thù cho Sấm Vương đại ca, đánh đổ triều đình tà ác, kế thừa di chí của hắn các kiểu, dù sao cũng là những lời vô nghĩa dài dòng kia.

Tiếp đó, Sấm Tướng chính thức đổi tên thành Sấm Vương.

Thế hệ Sấm Vương mới, cứ như vậy ứng vận mà sinh.

Lúc này, Chu Do Kiểm ở kinh thành còn đang hoan hô, hắn còn tưởng rằng, xử lý xong Sấm Vương, giang sơn Đại Minh triều đã vững chắc, hắn đã có thể chèo chống, cứu vớt đế quốc vào lúc

nguy nan.

Lại không biết, lưu khấu dưới trướng tân Sấm Vương còn hăng hái hơn trước. Giống như đàn châu chấu, lúc thì chia, lúc thì hợp, cướp bóc khắp nơi.

Mà đại quân chủ lực do Lư Tượng Thăng suất lĩnh đã không còn, Tả Lương Ngọc cả ngày chây lười biếng nhác, chỉ còn lại mấy vị tướng lĩnh Bạch Diên, Tào Văn Chiếu, Hạ Nhân Long, Cao Kiệt, bận tối mắt tối mũi đuổi theo lưu khấu khắp nơi.

Chương 1050: Hải sản tới rồi

Hải sản mà Trịnh gia vận chuyển đã tới, đầy ắp năm chiếc thuyền lớn.

Vì để xứng đáng với giá trị của "đồng hồ thần", Trịnh gia đã phái ra rất nhiều ngư dân, trên biển điên cuồng đánh bắt một hồi, đủ loại bào ngư, tôm hùm, cá ngừ đại dương, chất đầy năm chiếc thuyền buồm lớn hai mươi mét.

Như vậy, Trịnh gia vẫn cảm thấy có lỗi với Lý tiên sinh, bởi vì, năm thuyền hải sản này đối với ngư dân ven biển mà nói thật sự là không đáng tiền.

Nhưng đồng hồ mà Lý tiên sinh cho hắn, lại là thần khí!

Hải sản đầy đủ năm chiếc thuyền được đưa đến cảng Định Hải Châu Sơn, bày ra trước mặt Lý Đạo Huyền.

Hiện tại đến lượt Lý Đạo Huyền đau đầu.

"Nhiều như vậy." Lý Đạo Huyền nhìn năm chiếc thuyền lớn trước mặt toàn là bào ngư, tôm hùm, cá ngừ đại dương, y xoắn xuýt.

Ăn thì nhất định là không hết, sợ là trước khi ăn hết đã hỏng mất một nửa, vậy thì quá lãng phí, một người thích ăn uống làm sao có thể chịu đựng được sự lãng phí như vậy? Lúc đó nhìn mấy thuyền hải sản bốc mùi, mắt chắc khóc sưng mất.

Nuôi? Không ổn lắm! Thời này lại không có kỹ thuật nuôi trồng khoa học gì, chỉ dựa vào kinh nghiệm của ngư dân ven biển mà nuôi? Tỷ lệ tử vong cũng sẽ không thấp, ít nhất cũng phải lãng

phí một nửa.

Lý Đạo Huyền ôm đầu rên rỉ: Một lần nhiều quá cũng không tốt a, quả thực là hành hạ người thích ăn uống.

Làm sao bây giờ?

Mỗi khi gặp phải chuyện rất thái quá như vậy, Lý Đạo Huyền liền thích 【Hỏi đường người mù】.

Mở diễn đàn lịch sử quân sự thường xuyên ghé thăm, ẩn danh đăng bài: "Huynh đệ, nếu như mọi người xuyên không đến thời Minh, ở ven biển kiếm được năm thuyền hải sản, ăn cũng không hết, mọi người sẽ làm cái gì?"

Giấu tên trả lời: Có bạch tuộc không? Lấy nó ra chơi với muội tử đi…

Cư dân mạng Nhất Mạt Quang Lượng Bất luận Triều Tịch: MOD đâu rồi? MOD đâu? Mau ra xử lý lầu một.

Cư dân mạng Võ Kiếm Hiệp: Trong khoang thuyền chứa đầy nước biển, nuôi hải sản ở trong đó, vận chuyển đến nội địa bán lấy tiền, chắc là có thể kiếm được không ít tiền.

Cư dân mạng Túi nilon trong gió: Làm như vậy tỷ lệ hao hụt không nhỏ đâu, hiện đại có đủ loại thiết bị bơm oxy vào nước, nhưng hải sản cũng sẽ hao hụt một ít, ở thời Minh không thể nào có loại thiết bị này, vậy tổn thất vận chuyển còn không phải bay lên trời sao?

Cư dân mạng Võ Kiếm Hiệp: Tổn thất vận chuyển bay lên trời cũng không có cách nào, bán đắt một chút thôi, gấp mười lần giá bán.

Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Trong lòng Lý Đạo Huyền suy nghĩ một chút, một mình ta ăn nhất định là không hết, hơn nữa ta cũng chỉ là nếm thử mùi vị liền nhả ra, rất lãng phí. Không bằng vận chuyển những thứ tốt này trở về, chia sẻ với các người tí hon thôn Cao Gia của ta, để cho mọi người cùng vui vẻ.

Chỉ là, trong quá trình vận chuyển cần thiết bị bơm khí, cái này có chút phiền phức?

Loại thiết bị này ở thời Minh quả thực không có, nhưng Đại Minh trong hộp không phải Minh triều bình thường, với kỹ thuật hiện tại của thôn Cao Gia, hình như đã có thể thực hiện được, máy bơm nước hơi nước thôn Cao Gia cũng có thể làm ra, vậy thiết bị bơm khí dùng hơi nước điều khiển, chắc là cũng có thể thực hiện được.

Lý Đạo Huyền vội vàng đi tìm Bạch công tử và Vương Trưng.

“Bơm khí vào nước à?” Bạch công tử suy nghĩ một chút, liền cười nói: “Cái này ngược lại rất đơn giản, máy bơm nước hơi nước của chúng ta, chính là dùng sức mạnh của máy hơi nước, bơm lên trên, chỉ cần đảo ngược thiết kế của nó, không bơm, mà biến thành đưa…”

Vương Trưng cười nói: “Tiên thuyền mà Thiên Tôn ban cho, dùng động cơ tiên gia để cung cấp động lực, chúng ta chỉ cần dùng ổ trục tách ra một chút động lực mà động cơ tiên gia cung cấp, nối ống vào, là có thể tăng thêm một cái máy bơm khí trên thuyền, khi thuyền chạy, động cơ tiên gia sẽ ở trạng thái khởi động, tự nhiên là có thể luôn bơm khí cho hải sản.”

Hai người đều là người thực tế, nói làm liền làm, lập tức đi an bài thợ thủ công.

Bởi vì động lực là có sẵn, bọn họ chỉ cần nối thêm ổ trục và ống dẫn, không tới nửa ngày, thiết bị bơm khí liền hoàn thành.

Công nhân chuyển năm thuyền hải sản mà Trịnh gia đưa tới vào khoang cách ly của thuyền lưỡng dụng thôn Cao Gia, trong khoang chứa đầy nước biển, sau đó đặt một ống bơm khí vào. Thuyền vừa khởi động, ống dẫn liền ùng ục thổi khí vào trong bể.

Lý Đạo Huyền mừng rỡ: "Được! Lập tức, lập tức, vận chuyển những hải sản này trở về."

Thánh chỉ của Thiên Tôn, ai dám không dốc sức hoàn thành?

Mấy chiếc thuyền lưỡng dụng lập tức xuất phát, chở đầy hải sản, xuất phát về hướng Thiểm Tây…

Mấy ngày sau…

Lạc Dương, thủy trại Tiểu Lãng Đề.

Bạch Diên dậy từ rất sớm, mặt trời lên cao, như hoa mỉm cười với hắn, nhưng hắn lại cảm thấy có chút mệt mỏi. Rõ ràng là vừa mới thức dậy, người đã mệt mỏi.

Bạch Diên cũng không nhịn được thở dài: "Già rồi a."

Năm Thiên Khải thứ bảy, khi hắn mới đến thôn Cao Gia cũng chỉ hơn 40 tuổi, đang độ tráng niên, còn có thể đánh. Nhưng năm nay đã là năm Sùng Trinh thứ chín, đảo mắt một cái đã mười năm trôi qua, trên đầu Bạch Diên đã điểm bạc.

"Không biết ta còn có thể nhảy nhót được mấy năm, có thể nhìn thấy thiên hạ thái bình hay không."

Đang cảm thán, liền nhìn thấy Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt dẫn theo Cao Nhất Diệp đi đến bên cạnh, phất tay với hắn: "Bạch Diên, chào buổi sáng."

Bạch Diên vội vàng hành đại lễ: "Tham kiến Thiên Tôn! Tham kiến Thánh nữ!"

Chữ Lễ trong quân tử lục nghệ này, cho dù là năm mươi tuổi, hắn vẫn nghiêm túc tuân thủ, không dám có chút lơ là.

Bạch Diên cung kính nói: “Thiên Tôn và thánh nữ sáng sớm đã đến thủy trại, có chỉ thị quan trọng gì sao?”

Lý Đạo Huyền cười nói: “Hắc hắc hắc, cũng không có chỉ thị quan trọng gì, chính là có đồ tốt muốn đưa tới.”

Bạch Diên: “?”

“Đi, đến bến tàu chờ.” Lý Đạo Huyền nắm lấy tay của Cao Nhất Diệp, dẫn theo Bạch Diên, đi tới bến đò Tiểu Lãng Để.

Bến đò rất náo nhiệt, tuy rằng mới sáng sớm, nhưng nơi này đã thuyền bè qua lại, náo nhiệt như chợ.

Thương thuyền thượng du hạ du, hiện tại càng ngày càng nhiều tập trung ở Tiểu Lãng Để.

Không chỉ có thương thuyền của người tí hon nhà mình, còn có thương thuyền của các thương nhân hoang dã bên ngoài.

Hàng hóa mà người tí hon nhà mình vận chuyển chủ yếu đến từ mấy nơi quan trọng của bản thôn thôn Cao Gia như Tây An, Bồ Châu, ví dụ như áo len lông cừu Ấm Đến Muốn Ngủ, áo len cotton do xưởng dệt làm, đồ gốm của lò Nghiêu Đầu, thuỷ tinh do nhà xưởng thủy tinh thôn Cao Gia làm ra…

Mà thứ mà thương nhân hoang dã đưa đến liền tạp nham, đủ loại thứ linh tinh kỳ quái từ thượng du hạ du Hoàng Hà đều vận chuyển đến nơi này, dùng để đổi lấy những vật kỳ quái của thương gia thôn.

Đặc biệt là áo len lông cừu Ấm Đến Muốn Ngủ, không chỉ bán chạy như tôm tươi ở khu giải phóng Thiên Tôn, trở thành thương hiệu nổi tiếng, cho dù là ở bên ngoài khu giải phóng Thiên Tôn,

danh tiếng cũng vang xa, dù sao thời này đồ lông cừu thật sự rất ít.

Bách tính khu vực Giang Nam nhìn thấy áo len lông cừu, giống như nhìn thấy vật hiếm lạ.

Lý Đạo Huyền đi tới bến tàu, vừa lúc nhìn thấy một chiếc thuyền lớn đang chất hàng, hàng hóa mà chiếc thuyền này chất rất thú vị, toàn bộ đều là chai lọ, trên mỗi cái chai đều dán một tờ giấy đỏ, trên đó viết: “Nước tương hải sản Đạo Huyền”.

Cao Nhất Diệp chỉ vào chiếc thuyền kia, cười nói: “Thiên Tôn, đây chính là nước tương tiên giới mà ngài ban cho, nhà xưởng ở Lạc Dương đã đóng gói thành chai nhỏ, đang chuẩn bị vận chuyển đến Giang Nam đây.”

Lý Đạo Huyền mỉm cười đi tới, từ trong thùng hàng rút ra một chai, cầm trên tay, cười nói: “Ghi lại, ta lấy đi một chai, lập tức sẽ dùng đến.”

Chương 1051: Nào, ngươi thử xem

Lý Đạo Huyền tay cầm một lọ tương, đứng ở bến đò, dáng vẻ trông khá buồn cười.

Nếu cầm một bầu rượu đứng bên sông, ít nhiều còn có chút khí chất ngông nghênh, nhưng cầm một lọ tương thì...

Những người vây xem hơi ngơ ngác, Thiên Tôn đang làm cái trò gì vậy?

Tuy nhiên, Thiên Tôn dù làm như vậy, vẫn rất đẹp trai!

Xem ra cầm lọ tương đứng bên sông là một hành vi rất đẹp trai, ở Thiên Giới nhất định rất thịnh hành, không chừng các vị thần tiên đều làm như vậy, so với cầm bầu rượu còn đẹp trai hơn nhiều, chúng ta nên học theo.

Ngay trong ánh mắt ngơ ngác của mọi người, mấy chiếc thuyền lớn lưỡng dụng xuất hiện trên mặt sông, thuyền chạy rất nhanh, trên mũi thuyền có một thủy binh, cầm loa sắt, hướng mặt sông hô to: "Nhường đường, nhường đường! Thuyền này chở Thiên Tôn đặc lệnh, vận chuyển đồ cấp tốc, không được cản đường, mau nhường đường."

Thuyền buôn trên sông vừa nghe nói "Thiên Tôn đặc lệnh", nào dám cản, thuyền bè nhao nhao nhường đường, thủy thủ trên thuyền đều đang suy đoán trong lòng: Đồ Thiên Tôn đặc lệnh, vậy nhất định rất ghê gớm, không chừng là vũ khí quan trọng, bí bảo của tiên gia gì đó, hoặc là người cực kỳ quan trọng.

Nghĩ đến đây, mọi người đều nhịn không được muốn đến xem thử, dù sao thì đây là bến đò thương mại, không phải bến đò quân sự, len lén nhìn mấy cái ở đây cũng không phạm pháp.

Chỉ thấy mấy chiếc thuyền lưỡng dụng kia xông lên bến đò, thủy binh trên thuyền nhìn thấy Thiên Tôn đang đợi trên bến, vội vàng chạy như bay xuống thuyền, đứng trước mặt Lý Đạo Huyền, chào theo nghi thức quân đội: "Bẩm Thiên Tôn, thuộc hạ may mắn hoàn thành nhiệm vụ, đã dùng tốc độ nhanh nhất vận chuyển chúng về."

Lý Đạo Huyền: "Làm tốt lắm, toàn thể thủy binh trên thuyền ghi công tam đẳng."

Thủy binh mừng rỡ, công tam đẳng đó, lại có tiền thưởng rồi.

Có công tam đẳng trong người, tinh thần làm việc của thủy binh trên thuyền nhất thời bùng nổ, lập tức có người khiêng đến cái chum lớn, sau đó từ trong khoang thuyền múc nước biển lên, đổ đầy một chum, rồi vớt những con bào ngư, tôm hùm, cua trong khoang đáy ra, ném vào trong chum, lại khiêng đến trước mặt Lý Đạo Huyền.

"Chết bao nhiêu con?" Lý Đạo Huyền hỏi.

"Khoảng... ba phần." Thủy binh phụ trách vận chuyển hơi chột dạ: "Những con sắp chết chúng tôi đều vớt ra ăn hết rồi, tránh cho thi thể bốc mùi, làm ô nhiễm nước trong khoang."

"Ba phần sao? Có thể chấp nhận được." Lý Đạo Huyền gật đầu: "Tốt, mỗi loại vớt một ít ra, trước tiên làm một bàn nếm thử."

Các thủy binh vội vàng bận rộn, trên đường đi bọn họ đã có chút kinh nghiệm nấu nướng hải sản rồi, mỗi loại hải sản một phần, nên ăn sống thì ăn sống, nên hấp thì hấp, nên luộc thì luộc, nên nướng thì nướng, nên chiên thì chiên, không bao lâu, một bàn

tiệc hải sản thịnh soạn đã được dọn lên.

Tiệc hải sản siêu phong phú!

Đặt ở hậu thế, bàn này không có mấy vạn tệ thì không xong.

Lý Đạo Huyền cố ý đặt bàn ở ven bến tàu, để cho tất cả thương nhân đều có thể nhìn thấy, dắt Cao Nhất Diệp ngồi xuống, mỉm cười với Bạch Diên: "Ngươi cũng tới đi, cùng ăn."

Cao Nhất Diệp đã từng ăn cá, tôm, cua bình thường, nhưng những thứ kỳ quái trong biển này thì nàng thật sự chưa từng ăn, nhìn thấy hình dạng kỳ quái của tôm tít, không khỏi hơi sợ: "Đây là con gì kỳ lạ vậy, thật sự có thể ăn sao?"

Lý Đạo Huyền cười: "Cái này gọi là tôm tít, còn gọi là bề bề, là một loại tôm, không phải con gì kỳ lạ."

Đừng nói Cao Nhất Diệp lấy làm kinh hãi, ngay cả Bạch Diên cũng hơi ngơ ngác: "Đây lại là tôm? Trông như thế này?"

Lý Đạo Huyền cầm lấy một con tôm tít, bóc vỏ thành thạo, bóc ra một miếng thịt tôm trắng nõn, chấm vào tương vừa mới lấy được, ném vào miệng...

Tuyệt!

Cao Nhất Diệp và Bạch Diên học theo, cùng y thử một lần, trên mặt hai người lập tức cũng hiện lên một chữ "ngon" to đùng.

Những thương nhân vây xem bên cạnh nhìn đến mức mắt cũng sắp đỏ: Ôi chao, đồ Thiên Tôn thích ăn, chúng ta cũng muốn thử quá.

Nhưng bọn họ lại tự biết thân phận thấp hèn, căn bản không dám lại gần.

Lý Đạo Huyền vẫy tay với thương nhân đứng đầu tiên: "Ngươi

lại đây."

Thương nhân kia chỉ vào mũi mình: "Ta?"

Lý Đạo Huyền: "Ừ! Chính là ngươi."

Thương nhân mừng rỡ, vội vàng đi tới: "Không biết Thiên Tôn có gì phân phó, có thể được Thiên Tôn gọi tên, là vinh hạnh của tiểu nhân."

Lý Đạo Huyền chỉ vào tôm tít trên bàn: "Ngươi thử một con."

Thương nhân thụ sủng nhược kinh, cẩn thận cầm lấy một con tôm, không biết bóc cho lắm, một hồi luống cuống tay chân bẻ lung tung, cuối cùng cũng bóc được thịt tôm ra, cẩn thận chấm một chút tương hải sản, cho vào miệng... nụ cười lập tức nở rộ trên mặt.

Lý Đạo Huyền: "Thế nào?"

Thương nhân: "Hương vị tuyệt vời chưa từng nếm thử."

Lý Đạo Huyền: "Ngươi cảm thấy nó có thể đáng giá bao nhiêu?"

Thương nhân không cần suy nghĩ liền nói: "Ít nhất có thể đắt hơn thịt bò gấp đôi, không, không chỉ, đắt gấp năm lần cũng có thể bán được, ta tin tưởng có thể bán được."

Lý Đạo Huyền: "Rất dễ chết, ngươi không có kinh nghiệm nuôi, trên đường vận chuyển chết mất, ngươi sẽ lỗ nặng."

Thương nhân rất nghiêm túc suy nghĩ: "Trước khi nó chết thì bán hết là được, nếu giao cho tiểu nhân, tiểu nhân sẽ dùng tốc độ nhanh nhất đưa nó đến Phúc Vương phủ. Phúc Vương là một tên mập ú ba trăm cân, thích nhất là món này, tiểu nhân tin tưởng trong nháy mắt có thể móc từ tay Phúc Vương ra mấy ngàn lượng

bạc."

"Đúng rồi, còn có Đường Vương ở Nam Dương." Thương nhân nói: "Đường Vương nhất định cũng vui lòng bỏ tiền mua, trong thành Lạc Dương có vô số quan to quý nhân, đều là người có thể bỏ ra số tiền này."

"Nếu thật sự không kịp bán hết." Thương nhân nói: "Nghĩ cách tìm chút đá lạnh, ướp nó vào, cũng có thể duy trì được mấy ngày."

Nói đến đây, trên mặt thương nhân nở nụ cười kỳ quái: "Dùng đá lạnh ướp, chi phí liền tăng lên rất nhiều, tiểu nhân còn dám bán đắt hơn."

Lý Đạo Huyền giơ ngón tay cái với hắn: "Rất tốt, ta đánh giá cao ngươi, vậy ta bán sỉ cho ngươi hai chum tôm tít, tương hải sản ăn kèm lại cho ngươi một thùng, tự ngươi suy nghĩ xem nên bán bao nhiêu tiền, tặng thêm cho ngươi một khối đá lạnh."

Nói xong, trên không trung có một bàn tay vàng khổng lồ duỗi xuống, còn đặt xuống một tảng đá lạnh khổng lồ, tảng đá lạnh này cao bằng hai người, giống như một ngôi nhà lớn bằng đá lạnh.

Lý Đạo Huyền: "Tự ngươi đập mấy cục trên đó mang đi dùng, sau này ta sẽ thường xuyên ban phát đá lạnh, không có ngươi đến đây lấy bất cứ lúc nào."

Thương nhân mừng rỡ như điên: "Đa tạ Thiên Tôn, ngài đây là ban cho tiểu nhân sự phú quý rồi."

Lý Đạo Huyền phất tay, thương nhân kia thiên ân vạn tạ rời đi.

Chờ hắn đi rồi, Cao Nhất Diệp mới tò mò hỏi: "Thiên Tôn, sao ngài lại cố ý ban cho thương nhân này phú quý? Hắn lập công lao gì cho ngài sao?"

Lý Đạo Huyền cười mà không nói, cũng không giải thích, Bạch

Diên bên cạnh lại tiếp lời: "Thánh nữ đại nhân, Thiên Tôn đây là đang câu cá."

Cao Nhất Diệp: "A? Câu cá?"

Bạch Diên cười nói: "Thương nhân này kiếm được tiền của hai chum tôm này, sau đó thì sao? Không có tôm, hắn còn muốn kiếm tiền này thì phải làm sao?"

Chương 1052: Luyện Quốc Sự điều nhiệm

Cao Nhất Diệp trong nháy mắt hiểu ra: "Vị thương nhân này sẽ nghĩ cách kiếm loại tôm này, hoặc là lấy từ thuyền buôn của chúng ta, hoặc là tự mình nghĩ cách lấy từ thành ven biển về, con đường buôn bán mới liền được mở ra."

Bạch Diên mỉm cười: "Hắn làm như vậy, lại nuôi sống rất nhiều công nhân khuân vác và ngư dân ven biển."

Lý Đạo Huyền cười chỉ vào miếng sashimi cá ngừ đã cắt: "Nào nào nào, lại thử cái này, sashimi, ăn rất ngon."

"Sống? Có hơi..." Cao Nhất Diệp có chút do dự.

Bạch Diên thì dũng cảm hơn nhiều, đưa đũa gắp một miếng, chấm vào tương hải sản, thử một miếng, lông mày nhướng lên: "Ơ? Món này cũng rất ngon."

Lúc này Cao Nhất Diệp mới lấy hết can đảm, học theo ăn một miếng. Hương vị của sashimi cá ngừ cắt dày, thật sự là ai thử cũng mê.

"Ôi chao, không ngờ, cá sống mà cũng có thể ngon như vậy."

Lý Đạo Huyền lại cười vẫy tay với một thương nhân khác: "Lại đây, ngươi lại đây, thử loại thịt cá này."

Thương nhân kia chạy tới, nếm thử một miếng, biểu cảm trên mặt cũng trong nháy mắt trở nên vô cùng đặc sắc.

Lý Đạo Huyền cũng giống như vừa rồi, cười nói: "Loại cá này,

ta bán rẻ cho ngươi mấy con, lại cho ngươi một tảng đá lạnh, một thùng tương hải sản, tự ngươi nghĩ cách bán."

Thương nhân mừng rỡ như điên: "Đa tạ Thiên Tôn."

Lần này, các thương nhân vây xem đều hiểu ra, Thiên Tôn đây là đang giao nhiệm vụ, mọi người đừng hoảng, xếp hàng ngay ngắn, từng người một đến nhận đồ là xong việc.

Không bao lâu, một thương nhân nhận hai chum tôm hùm chạy đi.

Lại một lát sau, một thương nhân nhận hai chum bào ngư chạy đi.

Lại một lát sau, một thương nhân lại nhận một sọt cua chạy đi.

...

Năm thuyền hải sản Trịnh gia đưa đến, phân chia xong xuôi.

Tối hôm đó, trên bàn ăn của Phúc Vương phủ, cũng bày biện một bàn tiệc hải sản thịnh soạn.

Tên mập ú ba trăm cân Phúc Vương Chu Thường Tuần, mặc áo len lông cừu hiệu "Ấm Đến Muốn Ngủ", trước ngực còn đeo một chiếc khăn ăn, tránh cho dầu mỡ gì đó làm bẩn áo len lông cừu 250 lượng bạc mua được, nhìn các phi tần của mình với vẻ mặt đắc ý: "Ái phi, một bàn đồ hiếm có này không rẻ đâu, bổn vương tốn mất hơn 5300 lượng bạc, mới bày ra được bàn đồ ăn này."

Các phi tần nghe mà ngơ ngác, một bàn đồ ăn hơn 5300 lượng bạc? Vương gia đây là bị thương nhân gọt sạch tiền rồi sao? Nhưng, lời này lại không tiện nói ra, chỉ có thể cố nhịn.

Chu Thường Tuần hai tay chụp lấy một con tôm hùm đất, "rắc" một tiếng bẻ đầu tôm ra, từ bên trong lôi ra một miếng thịt tôm

trắng nõn to lớn, trên mặt đầy vẻ thỏa mãn: "Hahaha, nhìn con tôm này xem, tôm lớn như vậy, bổn vương chỉ khi chưa phong vương, ở trong hoàng cung mới được ăn, từ khi phân phong đến Hà Nam, vẫn chưa từng được thưởng thức lại."

Nói đến đây, thật cảm khái!

Chấm vào tương, ném vào miệng, cảm thán nói: "Tương thần kỳ của Tiên giới này, bổn vương ở trong hoàng cung cũng chưa từng được ăn."

Vương phi vội vàng nói: "Sau này nhà chúng ta mua nhiều một chút."

Chu Thường Tuần: "Ừ, mua nhiều một chút!"

Thế là, bạc của Phúc Vương phủ bắt đầu ào ào chảy ra ngoài, trong những ngày tiếp theo, không biết đã nuôi sống bao nhiêu ngư dân, công nhân vận chuyển, công nhân đóng gói của xưởng tương...

Đúng lúc Lý Đạo Huyền đang ra sức bán hải sản ở bến tàu Tiểu Lãng Để, một đoàn tàu hỏa, "u u" chạy vào ga tàu hỏa Tiểu Lãng Để.

Trên tàu có một ông lão hơn 50 tuổi bước xuống, chính là tuần phủ Thiểm Tây Luyện Quốc Sự, à, không đúng, là "cựu" tuần phủ Thiểm Tây Luyện Quốc Sự.

Khi ông ta đến bến tàu, vừa hay nhìn thấy ba người Thiên Tôn, Cao Nhất Diệp, Bạch Diên đang bày tiệc hải sản thịnh soạn trên bến tàu.

Thấy Luyện Quốc Sự đến, Lý Đạo Huyền mỉm cười vẫy tay: "Ồ, Luyện đại nhân, qua đây cùng ăn đi. Ơ? Sao ngài lại đến Hà Nam?"

Luyện Quốc Sự vội vàng đi tới, hành lễ, sau đó ngồi xuống

cạnh Bạch Diên: "Bẩm Thiên Tôn, hạ quan ở vị trí tuần phủ Thiểm Tây đã ngồi sáu năm, thuế má thì chưa từng giao lên được mấy lượng bạc, xem ra hoàng thượng không được hài lòng với chiến tích của hạ quan cho lắm, điều hạ quan đến Nam Kinh dưỡng lão, nhậm chức Hộ bộ tả thị lang Nam Kinh."

Bạch Diên: "Ồ? Thì ra là vậy, Luyện đại nhân là đến bến tàu Tiểu Lãng Để để lên thuyền đi Nam Kinh?"

Luyện Quốc Sự cười nói: "Đúng vậy."

Bạch Diên có chút bội phục: "Luyện đại nhân từ tuần phủ một tỉnh, phong cương đại quan bị điều đến Nam Kinh dưỡng lão, thế mà vẫn vui vẻ, không tệ nha, công phu dưỡng khí thật tốt."

Luyện Quốc Sự cười ha ha nói: "Nếu là trước đây, hạ quan nhất định sẽ vì chuyện này mà buồn bực, nhưng lần này thật sự không buồn một chút nào. Mấy năm nhậm chức tuần phủ ở Thiểm Tây, nếu không có Thiên Tôn giúp đỡ, hạ quan căn bản không thu dọn được cục diện rối rắm của lưu khấu, đừng nói là điều nhiệm thuận lợi như vậy, không chừng bị hạ ngục sung quân chém đầu, giống như Dương Hạc chết nơi đất khách quê người. Hiện tại hạ quan có thể ở đây nói chuyện phiếm, đã là phúc phận nhặt được, đức không xứng vị, đức không xứng vị a."

Nói đến đây, ông ta quay đầu về phía Lý Đạo Huyền, chắp tay nói: "Sau khi hạ quan đến Nam Kinh, vẫn muốn tiếp tục ra sức cho Thiên Tôn. Nếu có gì cần đến hạ quan, Thiên Tôn chỉ cần một đạo pháp chỉ, hạ quan nhất định dốc toàn lực."

Nam Kinh sao?

Lý Đạo Huyền ngược lại có chút hứng thú, Luyện Quốc Sự đến Nam Kinh mai phục, cũng rất tốt.

Cao Nhất Diệp tò mò hỏi: "Luyện đại nhân, Hộ bộ tả thị lang là

làm gì vậy?"

Luyện Quốc Sự cười nói: "Hộ bộ, chính là quản thuế ruộng, thuế quan, công trái, tiền tệ... di dân khai hoang, chiêu an an trí lưu dân, ức chế ác bá, ước định vật giá..."

Cao Nhất Diệp: "Ơ? Những chuyện này... ngược lại thật sự rất quan trọng. Nói đến, nhà xưởng thôn Cao Gia chúng ta, cơ bản đều do Hộ bộ quản lý?"

Luyện Quốc Sự: "Đúng vậy! Hạ quan vừa nhận được lệnh điều nhiệm, liền đang suy nghĩ chuyện này. Chờ hạ quan đến Nam Kinh, có thể ở vùng phụ cận Nam Kinh, mô phỏng theo nhà xưởng, ngành nghề ở Tây An, làm cho thật tốt, nhất định có thể đem lại lợi ích cho bách tính Giang Nam."

Lý Đạo Huyền cười: "Rất tốt! Ngươi có thể chủ động muốn đi làm chuyện này, đã là rất không tệ rồi, ngươi cứ đến Nam Kinh nhậm chức trước. Nhất Diệp, ngươi về sau sắp xếp một nhóm người của chúng ta, mang theo kỹ thuật và vật tư, đến đó phụ tá Luyện đại nhân."

Cao Nhất Diệp cười duyên: "Cẩn tuân pháp chỉ Thiên Tôn."

Lần này, thôn Cao Gia lại có thể vươn tay đến Nam Kinh rồi.

Bạch Diên đột nhiên nghĩ đến cái gì đó: "Luyện đại nhân, sau khi ngài đi rồi, chức tuần phủ Thiểm Tây sẽ do ai nhậm chức? Nếu đến một tên không ra gì, chúng ta còn phải nghĩ cách thu thập hắn."

Luyện Quốc Sự làm vẻ mặt kỳ quái, cười nói: "Không cần thu thập, là người mình."

Bạch Diên: "?"

Luyện Quốc Sự nói: "Hoàng thượng bổ nhiệm Tôn Truyền Đình

làm tuần phủ Thiểm Tây."

Bạch Diên: "A?"

Cao Nhất Diệp cũng hơi giật mình: "Tôn hiệu trưởng của trường quân sự Hoàng Bồ?"

"Đúng vậy." Luyện Quốc Sự nói: "Lúc này, Tôn Truyền Đình chắc là đang buồn bực lắm."

Ông ta nói không sai, lúc này Tôn Truyền Đình vừa mới nhận được lệnh điều nhiệm, đang đứng trên sân thượng tòa nhà dạy học của trường quân sự Hoàng Bồ, nhìn xuống trường quân sự do mình tự tay gây dựng, buồn bực vò đầu bứt tai: "Không xong rồi, ta đâu có thuật phân thân."

Chương 1053: Thằng nhóc này lợi hại

Tôn Truyền Đình buồn bực không thôi, hắn không muốn từ bỏ trường quân sự do chính tay mình sáng lập, nhưng chức vụ tuần phủ Thiểm Tây này hắn cũng phải đi nhậm chức.

Bởi vì hắn rất rõ ràng, Thiểm Tây đối với Thiên Tôn mà nói quan trọng cỡ nào, đó là cái nôi của thời đại mới, là căn cứ địa cách mạng, là khu giải phóng chính hiệu.

Nếu hắn không đi nhậm chức tuần phủ Thiểm Tây, Sùng Trinh hoàng đế một khi cao hứng, phái một kẻ nào đó đến làm tuần phủ, vậy lại phải đấu trí đấu dũng một phen, tự chuốc phiền phức.

Đang buồn bực, liền thấy Bát Địa Thỏ từ góc thao trường lén lút chuồn ra, động tác hết sức mờ ám.

Tôn Truyền Đình bực bội quát: "Thỏ gia, ngươi lại làm chuyện xấu gì nữa?"

"A?" Bát Địa Thỏ giật nảy mình, vội vàng đứng nghiêm, còn giấu hai tay ra sau lưng: "Ta không làm gì hết."

Tôn Truyền Đình: "Đưa tay ra trước mặt."

Bát Địa Thỏ: "Khụ, ta bị một loại bệnh, hễ đưa tay ra trước mặt là sẽ chết."

Tôn Truyền Đình: "Vậy ngươi xoay 180 độ, quay lưng lại với ta."

Bát Địa Thỏ: "..."

Được rồi, hắn biết không giấu được nữa, đành phải đưa tay ra.

Tôn Truyền Đình nhìn kỹ, thì ra hắn đang cầm một quyển sách, trên bìa viết một hàng chữ lớn: [Hoa Sơn kiếm pháp].

Tôn Truyền Đình ngạc nhiên: "Trên đời này lại có thứ này?"

Bát Địa Thỏ: "Bản thỏ cũng là vất vả lắm mới tìm được, tìm mấy hiệu sách, cuối cùng mới tìm thấy ở góc giá sách của một hiệu sách nhỏ xập xệ, nhìn cái độ ẩn nấp của nó là biết ngay đây là một bí tịch võ công thượng thừa, học được rồi, nhất định vô địch thiên hạ, kiếm phá càn khôn."

Tôn Truyền Đình thật sự tò mò: "Đưa ta xem."

Bát Địa Thỏ đưa sách qua.

Tôn Truyền Đình tùy ý lật xem, trước tiên nhìn tên tác giả: Cao Tam Oa.

Bầu không khí xấu hổ quỷ dị.

"Trước khi ngươi mua sách, không lật xem nội dung sao?" Tôn Truyền Đình tức giận: "Đây căn bản không phải bí tịch kiếm pháp gì cả, đây là một quyển tiểu thuyết, bên trong kể về câu chuyện hành hiệp trượng nghĩa của một cao thủ phái Hoa Sơn, không liên quan gì đến kiếm pháp cả."

Bát Địa Thỏ: "Ơ?"

Hắn cũng vội vàng lật xem, không xem không biết, xem xong mới biết quả nhiên là câu chuyện do Cao Tam Oa bịa ra.

Bát Địa Thỏ ngã phịch ra đất, thất vọng ê chề.

Tôn Truyền Đình thở dài: "Mỗi người, đều có ước mơ và phiền não của riêng mình, haiz."

Bát Địa Thỏ khó hiểu: "Hiệu trưởng, hình như ngài đang phiền não chuyện gì?"

Tôn Truyền Đình: "Triều đình bổ nhiệm ta làm tuần phủ Thiểm Tây, nếu ta đi nhậm chức, vậy trường Hoàng Bồ này phiền phức rồi."

Bát Địa Thỏ cười nói: "Hoá ra là chuyện này, ngài cứ mở thêm một trường quân sự Hoàng Bồ khu vực Tây An là được rồi? Khu vực Bồ Châu sau này tìm một hiệu phó là được."

Lời nói như sấm đánh bên tai, Tôn Truyền Đình không khỏi bật cười: "Đúng vậy? Hoá ra có thể như vậy. Quả nhiên, hễ đụng đến chuyện của bản thân thì sẽ không nghĩ thông suốt, nhưng đặt trên người người khác, lại cảm thấy rất đơn giản."

Bát Địa Thỏ nhảy dựng lên: "Vậy ta cũng có thể đi Tây An cùng Tôn hiệu trưởng rồi, hi hi, ta cũng rất thích Tây An."

Tôn Truyền Đình: "?"

Bát Địa Thỏ: "Không phải ta khoác lác đâu, ta từng được Thiên Tôn phái đi làm đại tổng quản sự Tây An, ha ha ha ha."

Tôn Truyền Đình hít một ngụm khí lạnh: "Ngươi vậy mà cũng làm được quản sự?"

Chuyện này thực sự khiến Tôn Truyền Đình không thể nào hiểu nổi.

Nhưng mà, không lâu sau, khi Tôn Truyền Đình dẫn theo Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử đến Tây An nhậm chức mới hiểu được, Bát Địa Thỏ ở Tây An vậy mà lại là một người rất có uy tín, đi trên đường, thỉnh thoảng lại có người nghèo hành lễ, chào hỏi hắn.

Một thương nhân ăn mặc sang trọng, nhìn là biết giàu có, vậy mà cũng hướng về Bát Địa Thỏ hành lễ: "Thỏ gia, ngài lại về Tây

An rồi sao? Lâu ngày không gặp, vô cùng nhớ nhung."

Bát Địa Thỏ cười ha hả: "Ồ, tiểu tử phát đạt rồi hả? Hồi đó nghèo rớt mồng tơi xin ăn ngoài đường, bây giờ đã ăn mặc đẹp như vậy rồi."

Tên thương nhân cung kính hành lễ: "Tất cả là nhờ Thỏ gia ban cho ba đồng, ta dùng ba đồng đó ăn no bụng, có sức lực, liền đi làm thuê, kiếm được tiền, lại đi làm chút buôn bán nhỏ, cuối cùng cũng vượt qua được, bây giờ buôn bán ngày càng lớn, đã đi vào quỹ đạo. Ta có ngày hôm nay, tất cả đều là nhờ Thỏ gia ban ơn, hôm nay đã gặp được Thỏ gia ở đây, dù thế nào cũng phải mời ngài ăn một bữa ngon."

Tên thương nhân nhiệt tình vô cùng mời ba người Bát Địa Thỏ, Tôn Truyền Đình, Trịnh Cẩu Tử lên lầu cao nhất của tửu lâu lớn nhất Tây An, vừa ngồi xuống liền nói: "Cho chúng ta một bàn hải sản mới nhất của các ngươi."

"Hải sản?" Tôn Truyền Đình ngơ ngác: "Ta không nghe lầm chứ? Đây là Tây An, ở đây vậy mà có hải sản?"

Tên thương nhân cười nói: "Gần đây mới có, nghe nói là Thiên Tôn dùng thuyền lớn chở từ biển về, thật sự là không dễ dàng. Bốn người chúng ta ăn một bàn đơn giản, ít nhất cũng phải một trăm lượng."

Bát Địa Thỏ giật nảy mình: "Đắt vậy sao? Hồi đó ta chỉ cho ngươi ba đồng, bây giờ ngươi mời ta bữa cơm một trăm lượng, ta không dám ăn đâu."

"Ngài nói gì vậy." Tên thương nhân nói: "Lúc đó nếu ngài không cho ta ba đồng kia, ta đã sớm chết đói rồi, làm gì có gia sản ngày hôm nay? Ngài đừng khách sáo với ta, tiểu nhị, mau lên món đi."

Tiểu nhị đáp một tiếng, vội vàng đi chuẩn bị.

Tôn Truyền Đình nghe đến đây, trong lòng cũng không khỏi thầm than, ai có thể ngờ được chứ? Một kẻ như Bát Địa Thỏ, vậy mà đi đâu cũng có người cảm ân đức của hắn, hồi đó rốt cuộc hắn đã giúp đỡ bao nhiêu người rồi? Tên thương nhân phát đạt này, chỉ là một trong số đó mà thôi.

Đang nghĩ đến đây, cầu thang vang lên tiếng bước chân, lại có một bàn khách lên lầu.

Vậy mà lại là ba đứa trẻ, đứa lớn nhất có thể xưng là thanh niên rồi, là người Hán, ăn mặc giản dị mộc mạc, nhưng chất liệu rất tốt, nhìn là biết gia cảnh giàu có, nhưng lại không phô trương.

Hai đứa nhỏ còn lại tuổi tác nhỏ hơn, trên người lại mặc trang phục truyền thống của người Mông Cổ, rõ ràng không phải người Hán.

Tôn Truyền Đình thầm ồ một tiếng.

Đứa trẻ lớn nhất vừa nhìn đã nhận ra Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử, cười chào hỏi: "Ấy chà, Thỏ thúc, Cẩu thúc, hai vị cũng ở đây ăn cơm à?"

Bát Địa Thỏ: "Ngươi là ai?"

"Là cháu nè, con trai của giàu đến chảy mỡ, trai đẹp thập thò."

Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử nhìn nhau, trong lòng đều đang nghĩ: Chúng ta cũng không quen Lưu Do, ngươi vừa đến đã gọi thúc?

Lưu Mậu Bào vẻ mặt tự nhiên thân thiết, nhanh chóng lại gần: "Có thể gặp được Thỏ thúc và Cẩu thúc ở đây, thật là may mắn, hay là chúng ta gộp bàn đi? À, hai vị này là?"

Tôn Truyền Đình: "Ta tên là Tôn Truyền Đình."

"A?" Lưu Mậu Bào kinh ngạc: "Hoá ra là Tôn hiệu trưởng của trường quân sự Hoàng Bồ, thất kính thất kính. Tôn thúc thúc, tiểu tử hôm nay không biết sẽ gặp ngài ở đây, không chuẩn bị lễ vật hậu hĩnh, thật là thất lễ, ngày khác nhất định đến quý phủ bái kiến, tạ lỗi, lúc đó sẽ tặng cho ngài áo len lông cừu tốt nhất trong xưởng của ta."

Tôn Truyền Đình thầm nghĩ: Thằng nhóc này, vừa ra tay đã kết thân rồi, đứa trẻ thật lợi hại.

Chương 1054: Thưởng là bánh bông lan trứng

Bốn người trên bàn, Lưu Mậu Bào trong nháy mắt đã kết thân được ba người.

Ánh mắt của hắn chuyển sang vị thương nhân cuối cùng.

Nhưng mà, tên thương nhân kia sớm đã nhận ra Lưu Mậu Bào rồi, cùng là thương nhân, hắn sớm đã bội phục sát đất đối với quảng cáo áo len lông cừu Ấm Đến Muốn Ngủ thường xuyên được phát đi phát lại trên TV, không ngờ hôm nay vậy mà có thể gặp được Lưu Mậu Bào ở đây, cũng là kinh hỉ bất ngờ.

Hai thương nhân lập tức cười híp mắt tự giới thiệu, bắt tay nhau, nhìn còn thân thiết hơn cả người thân.

Thế là, thuận lý thành chương, hai bàn liền gộp lại thành một bàn.

Tên thương nhân vui vẻ nói tất cả đều mời, vui đến không nín được.

Không bao lâu, hải sản được dọn lên, mọi người ăn uống linh đình, đều cảm thấy vui vẻ.

Hai đứa trẻ Mông Cổ lần đầu tiên được ăn loại đồ ăn từ biển này thì vô cùng chấn động.

"Những con cá tôm kỳ quái này, thật là ngon quá." Ngạch Triết nhỏ tuổi nhất nói: "Tất cả đều là bắt từ trên biển về sao?"

Lưu Mậu Bào: "Đúng vậy! Là dùng thuyền đánh cá đánh bắt

về."

Ngạch Triết: "Nghe nói biển rất rộng, không ai quản, có thể tùy ý đánh bắt, đúng không?"

Lưu Mậu Bào: "Quả thực có thể tùy ý đánh bắt, nhưng trên biển có hải tặc, hung dữ lắm, đệ cũng đã xem [Huyết chiến vịnh Liêu La] rồi, chắc cũng thấy rồi nhỉ?"

Ngạch Triết: "Đó là bộ phim đệ thích nhất, ta rất thích hải chiến."

Lưu Mậu Bào cười khà khà: "Nếu đệ thích, có thể đi học những kiến thức về phương diện này, sau này thành lập một hải quân Mông Cổ, tiêu diệt hết hải tặc, là có thể tùy ý đánh bắt hải sản rồi."

Ngạch Triết: "A? Chuyện này phải học như thế nào?"

Lưu Mậu Bào chỉ vào Tôn Truyền Đình: "Tôn hiệu trưởng đang ngồi đây, đệ hỏi ngài ấy xem."

Ngạch Triết quay đầu nhìn Tôn Truyền Đình.

Tôn Truyền Đình thầm mắng: Tên nhóc này đủ độc ác, hải quân Mông Cổ sao? Nghĩ hay thật.

Nhưng mà, đứa trẻ Mông Cổ trước mắt là người thừa kế Thiên Khả Hãn, con cháu của Thành Cát Tư Hãn, hắn cũng sẽ không vạch trần Lưu Mậu Bào, ngược lại mỉm cười với Ngạch Triết: "Muốn học kiến thức về hải quân, có thể đến trường của ta, trường của ta vừa mới thành lập chuyên ngành hàng hải đấy."

Ngạch Triết vui mừng: "Được đó được đó, ta muốn học làm hải quân."

Mọi người: "..."

Mấy vị đại nhân đều nhìn Lưu Mậu Bào, thầm nghĩ: Đứa trẻ Mông Cổ này đi theo Lưu Mậu Bào, sớm muộn gì cũng biến thành một kẻ vô dụng.

Nhưng mà, không ai muốn xen vào việc của người khác.

Mấy người ăn cơm mất gần một canh giờ, bên ngoài trời dần tối, đã đến giờ cơm chiều. Vị trí tửu lâu này rất tốt, ngay trung tâm Tây An, bên dưới chính là quảng trường trước cổng chợ.

Mỗi ngày đến giờ này, sẽ là giờ phát sóng Tin Tức Cao Gia, trên đường đã bắt đầu chật kín người.

Khố Lý Nan của Tần vương phủ cũng chậm rãi chạy tới, Chu Tồn Cơ dẫn theo thế tử phi xuống xe, vui vẻ đi lên khán đài riêng của mình. Luyện Quốc Sự đã bị điều đi rồi, bây giờ không còn ai mặt dày chen lên khán đài của hắn nữa, ngược lại khiến hắn cảm thấy có chút tịch mịch. Thế tử phi cũng không còn phu nhân tuần phủ nào cùng trò chuyện, cũng luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Hai vợ chồng hắn đang buồn bực, liền thấy nhóm Bát Địa Thỏ từ tửu lâu bên cạnh chui ra.

Chu Tồn Cơ mừng rỡ, vội vàng gọi: "Thỏ gia, lại đây lại đây, đến chỗ bản thế tử cùng xem Tin Tức Cao Gia."

Bát Địa Thỏ: "A? Được thôi."

Tôn Truyền Đình trong lòng thật sự lấy làm lạ, tên Bát Địa Thỏ này quan hệ rộng như vậy sao? Ngay cả thế tử Tần vương nhìn thấy hắn cũng phải chủ động mời?

Thế là một đám người đến bên cạnh Chu Tồn Cơ ngồi xuống, mấy đứa trẻ vậy mà cũng mặt dày chen lên.

Lưu Mậu Bào vừa lên đã gọi Chu Tồn Cơ một tiếng: "Chu thúc thúc." Sau đó quay đầu chào hỏi Thế tử phi: "Dì, dì đang mặc áo

len lông cừu nhà cháu nè, ngày khác, cháu trai lại tặng dì một cái khác."

Thế tử phi mừng rỡ.

Đứa trẻ này trong nháy mắt lại tranh thủ cho mình một cái ghế.

Tôn Truyền Đình cũng không khỏi thầm nghĩ: Tên nhóc này tương lai tiền đồ vô lượng.

Nói nhảm không được hai câu, tin tức bắt đầu.

Mở đầu là tin tức quốc tế, bộ lạc Ô Thẩm cầm đầu, các bộ lạc Mông Cổ khác tuân theo, phụng mệnh con cháu Thành Cát Tư Hãn Ngạch Triết, thảo phạt bộ lạc Khách Nhĩ Thấm, hiện tại đã thu được một số thành quả nhất định, hơn phân nửa bộ lạc Khách Nhĩ Thấm đã thần phục bộ lạc Ô Thẩm...

Những người có mặt đều đồng loạt quay đầu, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Ngạch Triết.

Ngạch Triết còn nhỏ, không hiểu cái gì hết, không hề có tính tự giác đối với ánh mắt kỳ quái của mọi người, nhoẻn miệng cười nói: "Haha, là ta hạ lệnh, ta còn bảo Cao Nhất Diệp tỷ tỷ lấy ngọc tỷ truyền quốc ra, đóng cho bọn họ một cái dấu nữa."

Mọi người: "..."

Đúng lúc này, sợi bông Thiên Tôn trên ngực Bát Địa Thỏ đột nhiên lên tiếng: "Ngạch Triết à, ngươi làm rất tốt, ta quyết định ban thưởng cho ngươi một phần thưởng lớn."

Ngạch Triết mừng rỡ: "Oa, Thiên Tôn hiển linh rồi, Thiên Tôn còn nói muốn ban thưởng cho ta."

Mọi người cũng giật nảy mình, vội vàng hành lễ với Thiên Tôn

đủ kiểu.

Lại thấy Thiên Tôn nhoẻn miệng cười, nụ cười có vẻ gian tà: "Phần thưởng lập tức sẽ đến."

Một giây sau, bầu trời đêm đen kịt, đột nhiên bị một bàn tay vàng khổng lồ xé toạc, trên bàn tay vàng còn cầm một vật hình tròn kỳ quái, nhìn rất giống một chiếc bánh trứng khổng lồ.

Bách tính xem Tin Tức Cao Gia trên quảng trường lớn tiếng hoan hô, vội vàng tản ra bốn phía, tiếp đó, bàn tay vàng của Thiên Tôn liền đặt chiếc bánh trứng khổng lồ đó xuống mặt đất.

Giữa quảng trường trong nháy mắt bị chiếc bánh trứng khổng lồ này chiếm đầy.

Nó giống như một tòa nhà lớn, che khuất tầm nhìn của tất cả mọi người.

Sợi bông Thiên Tôn cười nói: "Đây là phần thưởng của Ngạch Triết, tên là: Bánh bông lan trứng!"

Mọi người: "???"

Sợi bông Thiên Tôn cười hì hì: "Rất ngon đấy, Ngạch Triết, ngươi có thể tùy ý thưởng thức, còn có thể cắt nó thành từng miếng nhỏ, phái người đưa về thảo nguyên, cho các huynh đệ tỷ muội của ngươi thưởng thức."

Ngạch Triết mừng rỡ: "Đa tạ Thiên Tôn."

Nó nhanh chóng chạy xuống khán đài, bẻ xuống một miếng nhỏ từ trên chiếc bánh bông lan trứng khổng lồ kia rồi nhét vào miệng, ngọt! Ngon! Thơm quá!

Đồ ăn ngon như vậy, quả nhiên không thể hưởng thụ một mình.

Ngạch Triết vội vàng gọi bách tính xung quanh: "Ta muốn dùng một nửa cái này làm thù lao, mời một vị đại thương nhân ra mặt, giúp ta cắt nó thành từng miếng nhỏ, đóng gói lại, vận chuyển về thảo nguyên Mông Cổ, có ai nguyện ý giúp ta làm việc này không?"

Chẳng phải nói nhảm sao?

Tất nhiên là có người nguyện ý!

Chỉ cần lợi nhuận đủ cao, không có chuyện gì mà thương nhân không làm được.

Rất nhanh đã có thương nhân có thực lực tiếp nhận việc này, mời đến rất nhiều công nhân, cắt một nửa bánh bông lan trứng cất vào trong túi, sau đó cắt nửa còn lại thành từng miếng nhỏ, đóng gói cẩn thận, tìm một nhà kho cất giữ.

Sau đó dùng xe lớn chất đầy rồi vận chuyển về thảo nguyên Mông Cổ, phân phát cho "các con dân Mông Cổ của Thành Cát Tư Hãn".

Thế là, người Mông Cổ trên thảo nguyên, những mục dân hung hãn theo đuổi Lang văn hóa, gần như ai cũng được chia cho một miếng bánh bông lan trứng lớn.

Thưởng thức hương vị ngọt ngào này, khiến bọn họ một lần nữa cảm nhận được đồ ăn của người Hán ngon biết bao.

Chỉ là...

Không biết vì sao, ăn cái này béo lên hơi nhanh.

Trên người tích mỡ, lông tóc trở nên bóng mượt.

Bắt đầu hơi khó khăn khi cưỡi ngựa.

Chuyện nhỏ chuyện nhỏ, ai quan tâm chuyện này chứ?

Cứ ăn tiếp là được!

Chương 1055: Cần xây một xưởng gốm cổ

Gió hơi lạnh, thổi đến mặt người ta đau rát.

Cảnh nội Hà Nam, cảnh tượng hỗn loạn.

Ngoài thành Hứa Châu (nay là Hứa Xương) mười dặm, trong một khu rừng rậm, một đội quân lưu khấu khổng lồ đang đóng quân, tổng cộng mười mấy vạn người, thanh thế to lớn.

Nhưng mấy tên đầu lĩnh của đội quân này hiện tại lại đang cãi nhau.

"Hứa Châu không đánh được." Một tặc tù gọi là Trương Diệu Thủ lên tiếng: "Hứa Châu là đại thành nổi danh, bên trong còn có đại tướng triều đình trấn giữ, chúng ta lấy đâu ra bản lĩnh đánh hạ Hứa Châu? Ngươi không thấy Sấm Vương đại ca là chết như thế nào sao? Hắn chính là quá tự đại, chạy đi đánh Tây An, mới bỏ mạng."

"Ta nói đánh được, là đánh được." Bát Đại Vương (Trương Hiến Trung) lên tiếng: "Hứa Châu tuy là danh thành, nhưng hiện tại thủ quân trong thành lại là một đám gà yếu, không thể so sánh với Tây An, chỉ cần chúng ta dám đánh, là có thể đánh hạ."

Trương Diệu Thủ lắc đầu: "Bát Đại Vương, ngươi điên rồi. Cho dù Hứa Châu thủ quân yếu, nhưng Tả Lương Ngọc đang đóng quân ở Trú Mã Điếm phủ Nhữ Ninh cách đây không xa, chúng ta công Hứa Châu, Tả Lương Ngọc sẽ đến."

Bát Đại Vương cười ha hả: "Sợ? Sợ thì cút! Lão tử không cùng

đánh giặc với loại người nhát gan như ngươi ."

"Hừ, lão tử cũng không muốn làm bạn cùng kẻ điên như ngươi." Trương Diệu Thủ phất tay áo, mang theo bộ hạ của hắn rời đi.

Mà Bát Đại Vương lại cười hắc hắc hai tiếng: "Tốt, toàn quân xuất động, chúng ta đi san bằng Hứa Châu..."

Rất nhanh, trận Hứa Châu nổ ra.

Lúc này, Tả Lương Ngọc đang đóng quân ở Trú Mã Điếm phủ Nhữ Ninh cách Hứa Châu không xa, thám mã bẩm báo, lưu khấu mười vạn, dưới sự dẫn dắt của Bát Đại Vương tiến vào Hứa Châu.

Tả Lương Ngọc nghe được con số mười vạn, hơi chột dạ: "Hứa Châu là đại thành, lưu khấu lấy đâu ra lá gan công đánh Hứa Châu? Tối đa là đi ngang qua dưới thành, chúng ta không cần chủ động tìm việc, bọn chúng sẽ tự rút lui."

Kết quả...

Hắn mặc kệ như vậy, liền xong đời.

Mấy ngày sau, tin tức truyền đến, Bát Đại Vương công phá Hứa Châu, giết người cướp của, không chuyện ác nào không làm, quan viên, phú hộ, bách tính trong thành đều bị tàn sát.

Nhà của Tả Lương Ngọc vừa đúng lúc ở Hứa Châu, cả nhà bị giết, một người cũng không sống sót.

Trừ một đứa con trai theo hắn chinh chiến là Tả Mộng Canh, Tả Lương Ngọc trên thế giới này không còn người thân. Từ đó không sợ tru di cửu tộc, làm việc có thể càng thêm buông tay buông chân...

Tây thành Lạc Dương, huyện Tân An, thôn Cam Tuyền.

Nơi này có lịch sử nung gốm sứ hơn ngàn năm, bởi vậy lại có một biệt hiệu rất hay, gọi là: Thôn Cổ Đào.

Lúc này, trong thôn Cổ Đào đang tràn ngập một bầu không khí sục sôi ngất trời, vô số thôn dân, đang liều mạng nung chế bình gốm.

Từ khi Thiên tôn ban xuống hai cái bình nước tương siêu to khổng lồ cao hơn 30 mét ở thành Lạc Dương, công tác chia nhỏ nước tương liền bắt đầu rầm rộ.

Lúc đầu, Cổ Đào thôn đem tất cả các loại chai lọ tích trữ trong thôn nhiều năm qua vận chuyển đến Lạc Dương, bán được một mớ lớn. Tiếp theo, chính là tăng ca, liều mạng nung chế bình mới.

Lúc này, Cao Nhất Diệp đang đứng ở giữa thôn Cổ Đào, trò chuyện với huyện lệnh Tân An.

Cao Nhất Diệp dùng giọng điệu ôn hòa nói: "Huyện tôn đại nhân, thật sự không lấy ra được bình sao? Chia nhỏ nước tương, đó chính là nhiệm vụ Thiên tôn giao phó, hiện tại bình không đủ, công nhân phân chia nước tương trong thành Lạc Dương đều nóng lòng chờ đợi. Bọn họ tan ca, lúc lĩnh tiền công đều không dám ngẩng đầu, sợ mất việc, lo lắng không thôi."

Người làm công sợ nhất là cái gì?

Chính là sợ nhà xưởng ngừng sản xuất!

Ông chủ có lương tâm lúc ngươi ngừng việc còn cho ngươi mức lương tối thiểu, ông chủ vô lương tâm trực tiếp đình chỉ tiền lương của ngươi, ép ngươi chủ động nghỉ việc.

Mặc dù công nhân phân chia nước tương trong thành Lạc Dương biết ông chủ là Thiên tôn nhân từ vô cùng, nhưng vẫn rất lo lắng chén cơm của mình không giữ được.

Huyện lệnh Tân An năm đó tận mắt nhìn thấy Thiên tôn hất bay vỏ bùn khu Hoàng Phiếm, sớm đã trở thành tín đồ trung thành nhất của Đạo Huyền Thiên tôn giáo, hiện tại đối mặt với thánh nữ, thái độ đặt rất thấp: "Thánh nữ đại nhân, không phải huyện Tân An chúng tôi không nỗ lực, mà là... mà là... bình thật sự không cung ứng nổi."

Huyện lệnh Tân An tỏ ra đáng thương nói: "Các thôn dân thôn Cổ Đào này vốn hàng tích trữ nhiều năm đã bị quét sạch, làm cho cả thôn Cổ Đào không nhìn thấy một cái bình gốm nào. Mặc dù các thôn dân đang liều mạng nung chế, nhưng nhân lực không đủ, căn bản là không đủ a."

Hiện tại Cao Nhất Diệp cũng đã hiểu được một số đạo lý về kinh tế.

Thôn Cổ Đào này thôn dân không nhiều, sản lượng gốm sứ cũng không nhiều, bởi vì trước khi Thiên tôn đến, chỉ dựa vào bách tính quanh vùng lân cận, sức mua không mạnh, thôn Cổ Đào chỉ dựa vào trăm hộ gia đình làm bình gốm, đã đủ để cung cấp cho người trong thành mua, năng suất thậm chí còn vượt xa sức mua, dẫn đến thôn dân làm gốm rất nghèo.

Nhưng Thiên Tôn đột nhiên từ trên trời ban xuống hai bình nước tương khổng lồ, lại thông đường buôn bán nước tương đến các vùng ven biển, nhu cầu về bình gốm đột nhiên bùng nổ, trong nháy mắt biến thành vấn đề năng suất không theo kịp sức mua.

Cao Nhất Diệp: "Xem ra, phải tăng thêm nhân lực."

Huyện lệnh Tân An: "Tăng thêm nhân lực là điều chắc chắn phải làm, nhưng... hiện tại nhân lực thật sự không dễ tìm, từ khi Thiên Tôn đến đây, các ngành nghề đều đang phát triển mạnh mẽ, một đống nhà xưởng mới khởi công, mỏ than, mỏ sắt, luyện sắt, tu sửa đường xá..."

Huyện lệnh Tân An bày ra một khuôn mặt đáng thương: "Chưa nói đến dân số vốn có của Tân An huyện, cho dù cộng thêm cả những nạn dân gần đây, nhân lực cũng không đủ."

Cao Nhất Diệp: "Bên Lạc Dương có rất nhiều người tị nạn, ta đi tìm Bạch Diên điều động một ít, điều một ít nạn dân đến thôn Cổ Đào hỗ trợ làm bình, bọn họ không có kỹ thuật cũng không sao, có thể giúp đỡ làm việc vặt. Ừm, ta thấy cứ như vậy đi, ở đây xây một cái nhà xưởng gốm sứ lớn, đem việc chế tác bình biến thành kế hoạch thống nhất, làm thành một ngành, sau này thôn Cổ Đào liền biến thành xưởng Cổ Đào, những lão thợ ở đây đều có thể trực tiếp vào xưởng, trở thành kỹ sư cao cấp."

Huyện lệnh Tân An gật đầu: "Cũng chỉ có thể như vậy."

Cao Nhất Diệp: "Vậy ta về Lạc Dương sắp xếp."

Nàng quay người nhảy lên xe chuyên dụng của mình, đội hộ vệ một trăm người hiện tại cũng đều nhảy lên xe tải vận chuyển binh lính, hộ tống Cao Nhất Diệp chạy về thành Lạc Dương...

Thôn Cổ Đào cách Lạc Dương cũng không xa, mấy chục dặm đường mà thôi, lại có đường xi măng, cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Tuy nhiên, vừa đến dưới thành Lạc Dương, Cao Nhất Diệp liền phát hiện bầu không khí ở đây hơi không đúng, cửa thành phía Tây của Lạc Dương vậy mà lại đóng, trên tường thành có không ít tân binh dân đoàn đang canh giữ.

Thủ binh cửa thành nhìn thấy xe của Cao Nhất Diệp, lúc này mới lớn tiếng hô: "Mở cửa, nhanh mở cửa thành, là xe ngựa của thánh nữ đại nhân."

Cửa thành chậm rãi mở ra, xe của Cao Nhất Diệp chạy vào trong cửa thành.

Vừa mới đi vào, cửa thành lập tức đóng chặt lại.

Cao Nhất Diệp không khỏi kinh ngạc: "Đã xảy ra chuyện gì? Sao lại như lâm đại địch vậy?"

Chương 1056: Vậy ta đầu hàng

Thủ binh cửa thành nghe được Cao Nhất Diệp hỏi, vội vàng đứng nghiêm: "Bẩm báo Thánh nữ đại nhân, thám báo truyền tin, có một lộ tặc quân, đang dùng tốc độ rất nhanh lao đến Lạc Dương, hiện tại quân của Tào Văn Chiếu, Hạ Nhân Long đều không có ở trong thành Lạc Dương, Bạch Diên tiên sinh dẫn theo một bộ phận dân đoàn đi Nam Dương cứu tế, cũng không có trong thành, hiện tại trong thành chỉ còn Cao Kiệt tướng quân, Cao Kiệt tướng quân hạ lệnh đóng chặt bốn cửa thành, đề phòng tặc quân tập kích."

Cao Nhất Diệp: "A? Thì ra là thế. Tặc quân tới từ hướng nào?"

Thủ binh cửa thành đáp: "Cửa nam, hiện tại tuần phủ đại nhân, tri phủ đại nhân, Cao Kiệt tướng quân, tất cả đều đang ở cửa Nam chờ đợi."

Cao Nhất Diệp gật đầu, vội vàng lái xe đi về hướng cửa Nam.

Đến cửa Nam vừa nhìn, quả nhiên, nơi này đã rất náo nhiệt.

Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên, tri phủ Lạc Dương, Phúc vương Chu Thường Tuần và thân binh của hắn, còn có một vị soái ca phong trần Cao Kiệt, tất cả đều đứng trên tường thành, nhíu mày nhìn về phía Nam.

Thành phần cũng thật phức tạp.

Cao Nhất Diệp vừa đến, đám người này vội vàng hành lễ.

"Tặc quân lập tức sẽ đến." Cao Kiệt nói: "Thánh nữ đại nhân, nơi này không an toàn, e là có tên lạc bắn lên tường thành, mời

ngài trước tiên hãy tránh đi."

Cao Nhất Diệp lắc đầu: "Ta cũng đã từng tham gia qua rất nhiều trận chiến lớn."

Nàng nói như vậy, Cao Kiệt cũng không dám nói gì thêm, hành lễ rồi đứng ở vị trí đầu tiên.

"Thục trung vô đại tướng, Liêu Hóa thành tiên phong" hiện tại hy vọng của toàn Lạc Dương, đều đặt trên người Cao Kiệt.

Phúc vương Chu Thường Tuần cảm thấy áp lực như núi: "Cao tướng quân, ngươi đánh giặc được không vậy?"

Cao Kiệt: "Chắc là... có lẽ... vẫn có thể coi là được?"

Nghe được giọng điệu do dự của hắn, Chu Thường Tuần giật mình: "Ngươi trước kia từng đánh trận nào lớn chưa?"

Cao Kiệt: "Có, ta ở huyện Hà Khúc từng đánh với Tào Văn Chiếu."

Chu Thường Tuần mừng rỡ: "Ngươi vậy mà có thể địch nổi Tào tướng quân?"

Cao Kiệt: "Không thể, ta đánh thua, thua rất thảm."

Chu Thường Tuần: "!!!"

Cao Kiệt: "Ta còn đánh với Hạ Nhân Long ở Thiểm Bắc, thua, thua rất thảm. Đúng rồi, ta còn đánh với quân Thiên tôn ở phủ Bình Dương, cũng thua, thua rất thảm."

Chu Thường Tuần: "Vậy còn trận nào thắng?"

Cao Kiệt rất nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu: "Không có, chưa từng thắng."

Chu Thường Tuần: "A a a, ngươi căn bản là không biết đánh giặc. Người đâu, mau bảo vệ bản vương."

Thân quân Phúc vương phủ bỗng chốc nhảy ra, vây Chu Thường Tuần ở giữa.

Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên bất mãn nói: "Này, Cao tướng quân, đừng cố ý trêu chọc hắn. Hắn mà kinh hãi, làm loạn quân tâm của chúng ta."

Cao Kiệt cười ha ha, không nói đùa nữa.

Lúc này, tặc quân đã bắt đầu xuất hiện ở cuối tầm mắt, số lượng thật sự không ít, đen nghịt một mảng, trong nháy mắt liền tràn ra, trong chốc lát đã lên đến vạn người.

Mọi người trên tường thành, áp lực trong nháy mắt tăng vọt.

Chỉ có Cao Nhất Diệp là tương đối bình tĩnh, nàng quay đầu nhìn thoáng qua ghế sau xe chuyên dụng của mình, nơi đó đặt một cái chuông...

Thần khí chuyên dụng triệu hồi Thiên Tôn: Đại chung.

Nếu gõ thiệt mạnh, Thiên Tôn sẽ xuất hiện.

Lạc Dương thuộc về khu giải phóng của Thiên Tôn, là nơi Thiên Tôn sẽ hiển linh, nếu mọi người không chống đỡ nổi, gõ vang cái chuông này, bản tôn Thiên Tôn vừa đến, bao nhiêu quân giặc cũng chỉ có phần chết không toàn thây.

Chỉ là, phàm nhân không đến vạn bất đắc dĩ, không thể đi phiền toái thần linh.

Cái chuông này Cao Nhất Diệp hy vọng tận lực không cần gõ nó.

Tặc quân bên ngoài thành càng ngày càng gần, không bao lâu,

liền đến dưới tường thành.

Một lá cờ bay phấp phới, phía trên viết ba chữ "Trương Diệu Thủ".

Cao Kiệt cười ha ha: "Thì ra là Trương Diệu Thủ đến, ta còn tưởng là ai lợi hại, kết quả là một tên gà mờ."

Nói xong, Cao Kiệt lớn tiếng nói: "Mở cửa thành."

"Cái gì?" Phúc vương Chu Thường Tuần sợ hãi: "Vì sao đột nhiên muốn mở cửa thành, Cao Kiệt, ngươi muốn phản bội chúng ta, dẫn địch quân vào thành sao?"

Cao Kiệt bất mãn nói: "Nói bậy bạ gì đó? Mở cửa thành là để ta ra ngoài thu thập hắn."

Chu Thường Tuần: "Đừng a, vẫn là phòng thủ đi, ra khỏi thành nguy hiểm lắm, đừng mở cửa thành!" Câu cuối cùng, là hô lên với lính thủ thành.

Tên lính thủ thành kia cả người cứng đờ, động tác dừng lại, không biết nên nghe ai.

Phàn Thượng Hiên nhịn không được, nói với lính thủ thành: "Đừng nghe lời Phúc vương, cứ theo lời Cao tướng quân, mở cửa thành."

Lính thủ thành nhìn trái nhìn phải, cái này phải làm sao bây giờ? Rốt cuộc nên nghe ai? Mặc dù về tình về lý, hẳn là nên nghe Tuần phủ đại nhân, nhưng Phúc vương sau đó tìm ta gây phiền toái cũng đủ cho ta điêu đứng.

Cao Nhất Diệp mỉm cười lên tiếng: "Mở cửa thành đi, không cần sợ."

Lúc này lính thủ thành không còn nghi ngờ gì nữa, mở cửa!

Nghe lời Thánh nữ nhất định không sai, Thiên Tôn không có ở đây, Thánh nữ là lớn nhất, cái gì Phúc vương, Tuần phủ, tướng quân đều tránh sang một bên.

Phúc vương uất ức liếc nhìn Cao Nhất Diệp một cái, không dám phản kháng, ngoan ngoãn lui vào trong đám thân binh của mình, chuẩn bị sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào.

Cao Kiệt thì chỉnh sửa lại khải giáp trên người, cưỡi ngựa, chỉ mang theo một đội kỵ binh nhỏ, từ cửa thành chạy ra ngoài.

Trương Diệu Thủ đối diện dường như hiểu được ý của Cao Kiệt, vậy mà cũng chỉ mang theo mấy tên thủ hạ, cưỡi ngựa nghênh đón.

Hai bên cách nhau mấy bước xa dừng lại.

Cao Kiệt cười ha ha: "Trương Diệu Thủ, ngươi đến Lạc Dương tìm chết sao?"

Trương Diệu Thủ bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ: "Ta và Bát Đại Vương cãi nhau, hắn nhất quyết muốn công Hứa Châu, ta không dám công, liền cùng hắn chia binh. Kết quả... hắn vậy mà thật sự công phá Hứa Châu, hiện tại ta không mặt mũi nào quay về hội hợp, một mình ở bên ngoài cũng không có lương thực mà ăn, thật sự không sống nổi nữa, cho nên mới đến Lạc Dương, gặp lại cố nhân Phiên Sơn Diêu, mượn chút lương thực dùng tạm được không?"

"Mượn?" Cao Kiệt cười lạnh: "Ngươi rõ ràng là đến uy hiếp ta, muốn cướp lương của ta đúng không?"

Trương Diệu Thủ: "Ngươi cũng không thể vì đã làm quan binh, liền quên huynh đệ ngày xưa. Lấy chút lương thực cho huynh đệ ăn một chút thì sao? Dù sao hiện tại ngươi đã làm quan lớn, có rất nhiều lương thực."

Cao Kiệt hừ một tiếng: "Trương Diệu Thủ, nghe ta một lời khuyên, đầu hàng đi."

"A?" Trương Diệu Thủ: "Ngươi có bệnh à? Ta chạy đến uy hiếp ngươi, muốn lương thực của ngươi, ngươi vậy mà lại nói như vậy?"

Cao Kiệt: "Ngươi nhìn những hỏa súng binh trên tường thành kia, biết hiện tại ta đang đi theo ai không? Biết điều thì mau buông vũ khí xuống lập tức đầu hàng, coi như là ngươi tự thú, còn có thể giảm hình bốn phần, giữ lại một mạng. Nếu không biết điều... kết cục của Sấm Vương, chính là kết cục của ngươi."

Câu nói này dọa Trương Diệu Thủ giật mình: "Cái gì? Ngươi nói Sấm Vương là do ngươi giết?"

Cao Kiệt: "Lời này ta chưa từng nói! Sấm Vương không phải ta giết, nhưng mà..."

Hắn chỉ chỉ hỏa súng binh trên tường thành: "Là bọn họ giết, thủ đoạn của bọn họ thông thiên, huynh đệ, không phải ta thổi phồng, loại người như ngươi và ta, còn không bằng một ngón tay bọn họ, hiện tại ngươi dứt khoát đầu hàng tự thú đi."

Trương Diệu Thủ sợ hãi, cả người đều hơi tê dại.

Trong đầu hiện lên vô số chuyện rắc rối xui xẻo gặp phải trong những năm qua, cũng nhớ tới nỗi sợ hãi từng bị những hỏa súng binh kỳ quái kia chi phối.

Thì ra là thế, thảo nào Sấm Vương lại ngã đài, thì ra là lại là đám hỏa súng binh kỳ quái này.

Hắn run rẩy nói: "Đầu hàng có thể miễn chết?"

"Miễn chết!" Cao Kiệt nói: "Hơn nữa, ta lấy đầu ra đảm bảo bộ hạ của ngươi sau này đều có thể ăn no."

Trương Diệu Thủ: "Moá nó, vậy ta đầu hàng."

Chương 1057: Chúng Ta Có Hai Con Đường Có Thể Đi

Phúc vương trốn ở giữa một đám thân vệ, run lẩy bẩy, thỉnh thoảng lại len lén nhìn ra ngoài thành, hắn cũng không nghe thấy Cao Kiệt đang nói gì với Trương Diệu Thủ.

Qua một lúc lâu, đột nhiên nhìn thấy Cao Kiệt quay người trở về thành, Trương Diệu Thủ kia vậy mà cũng đi theo.

Phúc vương: "Oa, Cao Kiệt dẫn theo tặc tù công thành rồi, bay đâu mau bảo vệ bản vương."

Các thân vệ đồng loạt trợn mắt: "Vương gia, tặc tù kia ngay cả bộ hạ cũng không mang theo, cứ như vậy đi theo Cao Kiệt trở về, đó là đầu hàng rồi."

"Cái gì?" Phúc vương mừng rỡ: "Hoá ra tặc tử hàng rồi? Ha ha ha! An toàn rồi, an toàn rồi."

Hắn thoắt cái nhảy ra khỏi đám thân vệ, đắc ý dạt dào: "Bản vương tự mình tọa trấn Lạc Dương, doạ cho đám lưu khấu vừa nhìn thấy bản vương, đã dập đầu xin tha, ha ha ha ha."

Mọi người: "..."

Các thân vệ dở khóc dở cười, vị vương gia này thật sự là khó mang theo quá đi.

Đội trưởng thân vệ nhanh chóng chỉ chỉ Cao Nhất Diệp, thấp giọng nói: "Vương gia, lúc khoác lác chú ý tình huống xung quanh một chút, đừng cướp mất danh tiếng của Thánh nữ đại nhân."

Phúc vương nghe hắn nhắc nhở như vậy, sợ đến mức run lên một cái, vội vàng sửa miệng: "Thánh nữ đại nhân tọa trấn Lạc Dương, thiên hạ kính ngưỡng, tứ hải thần phục, tặc tử vừa nhìn thấy uy nghi của Thánh nữ đại nhân, lập tức dập đầu xin tha, là như vậy đúng không?"

Mọi người đồng loạt trợn mắt nhìn hắn: Mẹ nó thiểu năng, chưa thấy qua vị vương gia nào vô sỉ như ngươi.

Lúc này Cao Kiệt đã dẫn theo Trương Diệu Thủ đi lên tường thành.

Trương Diệu Thủ nhìn một lượt mọi người ở đây, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Phàn Thượng Hiên, hành lễ thật sâu: "Thảo dân Trương Diệu Thủ, tên thật Trương Văn Diệu, trước kia ăn mỡ heo bị mờ mắt, làm ra chuyện đại nghịch bất đạo. Hiện tại đã biết hối hận, cầu tuần phủ đại nhân tha thứ."

Hắn vừa đến đã tự báo tên thật, xem như cũng có thành ý.

Việc này có thể nói là đặt cửu tộc lên trên lửa nướng.

Phàn Thượng Hiên khẽ thở dài một hơi: "Lầm đường lạc lối, biết quay đầu là bờ. Ngươi đã chủ động đến tự thú, vậy bản quan sẽ khoan hồng xử lý. Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, ngươi và bộ hạ của ngươi, đều cần tiếp nhận lao động cải tạo, ngươi có tiếp nhận không?"

Trương Diệu Thủ: "Lao động cải tạo?"

Cao Kiệt ghé vào tai hắn, đem chuyện lao động cải tạo giới thiệu một phen, vẻ mặt Trương Diệu Thủ liền tỏ ra kỳ quái: "Cao Kiệt, lúc trước ngươi đầu hàng, có lao động cải tạo không?"

Cao Kiệt đè thấp giọng nói: "Ta thì không có, nhưng bị tước đoạt binh quyền, hiện tại ngày ngày bị áp giải đi học lớp tư tưởng, đầu óc suýt nữa thì sưng to một nửa, so với việc học, ta còn muốn

chạy đi làm việc hơn, dù sao trước kia chúng ta cũng là làm việc mà."

Trương Diệu Thủ cẩn thận nghĩ lại, quả nhiên là vậy! Trước khi tạo phản, đã làm việc mấy chục năm, bảo hắn làm việc hắn không hề sợ. Bảo hắn nghe giảng bài, còn không bằng băm hắn ra cho chó ăn.

Trương Diệu Thủ vội vàng mở miệng: "Cải tạo tốt, cải tạo tuyệt, ta sẵn lòng mang người của ta đi lao động cải tạo. Dù sao chỉ cần mọi người có thể ăn no, là sẽ không có ý kiến gì."

Thế là chuyện cứ như vậy được quyết định!

Bộ hạ của Trương Diệu Thủ, gần đây cũng thật sự là đói đến mức không chịu nổi nữa, hiện tại Hà Nam vô cùng hỗn loạn, nếu không cướp thành trì lớn, căn bản không có đủ lương thực, nhưng thành trì lớn là do lưu khấu lớn mới có thể đánh, loại lưu khấu nhỏ như hắn căn bản không động vào được.

Sự tình đã đến nước này, đã không còn gì có thể thương lượng và kiêu ngạo nữa, có thể để cho hơn vạn bộ chúng này ăn no bụng, chính là nhân nghĩa cuối cùng của người làm đại ca như hắn.

Phàn Thượng Hiên đứng lên, chuẩn bị an bài doanh Cải Tạo cho đám người này.

Lúc này Cao Nhất Diệp lại từ bên cạnh đi ra, mỉm cười nói: "Trương Diệu Thủ, biệt hiệu này của ngươi là có ý gì vậy? Là chỉ ngươi biết y thuật sao?"

Trương Diệu Thủ vội vàng lắc đầu: "Không phải, Diệu Thủ này của ta, không phải là ý chỉ y thuật, mà là ý chỉ khéo tay... Trước kia ta làm đồ thủ công."

Cao Nhất Diệp tò mò hỏi: "Ồ? Thủ công gì?"

"Đồ gốm." Trương Diệu Thủ tỏ ra kiêu ngạo nói: "Đồ gốm ta làm, khá nổi tiếng ở bên Thiểm Bắc, đám huynh đệ thân thiết nhất dưới trướng ta cũng đều là thợ gốm, lúc trước đi theo ta cùng nhau nung lò, sau đó thật sự không sống nổi nữa, mới đứng lên tạo phản."

Cao Nhất Diệp khẽ nhếch miệng nở nụ cười: "Vậy thật đúng là không tệ, vậy việc lao động cải tạo của các ngươi rất dễ an bài."

Trương Diệu Thủ: "?"

Cao Nhất Diệp lấy ra một cái bình gốm nhỏ từ trong tay người bên cạnh, đưa đến tay Trương Diệu Thủ: "Thứ này, ngươi biết làm không?"

"Biết, quá đơn giản." Trương Diệu Thủ nói: "Dưới trướng ta ít nhất có một trăm huynh đệ biết làm thứ này."

"Tốt, vậy đi theo ta."

Cao Nhất Diệp đi lên xe chuyên dụng của nàng.

Chiếc xe sắt tạo hình kỳ lạ kia, khiến Trương Diệu Thủ thoáng ngây ngẩn cả người: "Đây...đây là xe quái dị gì vậy?"

Cao Nhất Diệp cũng không đáp, xe chậm rãi khởi động.

Một trăm hộ vệ của nàng, cũng nhảy lên xe tải vận chuyển binh lính, hộ vệ ở bên cạnh.

Trương Diệu Thủ vội vàng dẫn theo bộ hạ của mình đi theo, một đám người đi theo sau xe của Cao Nhất Diệp, hướng về thôn Cổ Đào huyện Tân An.

Cao Kiệt nghĩ nghĩ, cũng vội vàng suất lĩnh bộ hạ của mình và một phần dân đoàn đi theo, nhìn chằm chằm đám lưu khấu vừa mới được chiêu an này, để tránh bọn họ làm ra chuyện gì không

đáng tin.

Mấy chục dặm đường, vừa đi là mất cả ngày.

Bộ hạ của Trương Diệu Thủ có thể nói là không có chút quân kỷ nào, nếu như đi theo cách thông thường, khẳng định sẽ đủ loại hình dạng xấu xí, nhưng chiếc xe kỳ lạ của Cao Nhất Diệp,và một trăm hộ vệ trên xe mang theo hoả súng, đã tạo thành lực uy hiếp đối với bọn họ.

Thêm vào đó người của Cao Kiệt ở bên cạnh nhìn chằm chằm, bọn họ càng không dám lộn xộn.

Cứ như vậy, đoàn người rốt cục cũng đến thôn Cổ Đào huyện Tân An.

Vừa nhìn thấy lò nung trải khắp nơi này, ánh mắt Trương Diệu Thủ liền sáng lên, đám thợ nung lò hạch tâm nhất dưới trướng hắn, hai mắt cũng sáng lên.

Cao Nhất Diệp: "Chúng ta sẽ nhanh chóng xây dựng một nhà xưởng gốm cổ ở đây, chuyên cung cấp bình sứ cho Tây An, các ngươi ở đây nung bình gốm là được. Về phần những người không có kỹ thuật, trước tiên hãy phụ trách công tác xây dựng toàn bộ nhà xưởng gốm cổ, chờ sau khi nhà xưởng được xây dựng xong, vừa làm việc vặt, vừa học kỹ thuật."

Trương Diệu Thủ cũng khá là vui mừng đối với sự an bài như vậy, kết quả này tốt hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hắn.

Tuy nhiên...

Ngay lúc Trương Diệu Thủ đầu hàng thôn Cao Gia, Trương Hiến Trung chiếm lĩnh Hứa Châu, dương oai diễu võ.

Vị Sấm Vương mới nhậm chức, lại mở hội nghị cùng đám thủ lĩnh lưu khấu đi theo hắn.

Độc Hổ: "Sấm Vương đại ca, Trương Diệu Thủ chạy tới Lạc Dương, đầu hàng quan phủ rồi. Mà Bát Đại Vương suất lĩnh mười vạn người, đã công phá Hứa Châu."

Sấm Vương nhíu mày, nhìn bản đồ trên bàn.

Một lúc lâu sau, hắn mới nói: "Kế hoạch bước tiếp theo của Bát Đại Vương, sẽ là bên nào?"

Độc Hổ nói: "Bát Đại Vương dự định lại hướng về phía đông, chuyển hướng An Khánh, chúng ta có cần đi hội hợp với Bát Đại Vương cùng hành động không?"

Sấm Vương lắc đầu: "An Khánh, hiện tại là Sử Khả Pháp đang quản, trong tay Sử Khả Pháp kia cũng có một đội quân hoả súng kỳ quái. Bát Đại Vương đông tiến, tám chín phần mười sẽ bị Sử Khả Pháp dạy dỗ."

Nói xong, ngón tay hắn điểm một cái vào chỗ Lạc Dương, thoáng do dự mới nói: "Hiện tại Cao Kiệt đang ở Lạc Dương, nơi đây cũng có rất nhiều hỏa súng binh kỳ quái."

Hắn lại điểm một cái lên bờ bắc Hoàng Hà: "Ngô Sân ở bên Sơn Tây, trong tay cũng có rất nhiều hỏa súng binh kỳ quái."

Nói đến đây, Sấm Vương thấp giọng nói: "Bây giờ, chúng ta chỉ có hai con đường có thể đi, một là hướng nam, đi Lưỡng Quảng. Con đường còn lại, chính là hướng tây, vào Tứ Xuyên."

Chương 1058: Cây nông nghiệp kinh tế

Nhà xưởng gốm cổ Tân An, chính thức bắt đầu khởi công xây dựng.

Trương Diệu Thủ và vạn tên bộ hạ của hắn đang ngồi trên sườn núi, trợn mắt há hốc mồm nhìn đội vận chuyển của thôn Cao Gia đang dùng xe sắt khổng lồ, không ngừng vận chuyển số lượng lớn vật liệu xây dựng đến "vị trí nhà xưởng dự kiến".

Một chiếc xe sắt, có thể chở được mấy ngàn cân đồ vật.

Chủng loại của những thứ này thật sự là phong phú, có lều vải để cho vạn người này tạm thời cư trú, có số lượng lớn lương thực, có số lượng lớn vật dụng hàng ngày, còn có đủ loại công cụ, và một loại cát màu xám kỳ lạ...

Dưới sự quản lý của một đám binh lính cầm hoả súng, một thanh niên mặc trường sam nho nhã, nhìn qua rất có học vấn, đang hô to với đám người bộ hạ của Trương Diệu Thủ: "Xếp thành hàng dài, lần lượt đến đây nhận vật tư cá nhân của các ngươi."

Trương Diệu Thủ vội vàng ra lệnh cho đám bộ chúng làm theo.

Đám phạm nhân xếp thành hàng dài, người đứng đầu tiên đi tới trước mặt người mặc trường sam nho nhã kia, trường sam nho nhã đưa cho hắn một cái bọc nhỏ: "Cầm lấy đi, đây là đại lễ bao cải tạo của ngươi."

Phạm nhân ngẩn người: Lao động cải tạo còn phát đại lễ bao? Không cần biết, nhận lấy trước rồi nói sau.

Hắn ôm bọc nhỏ đi sang một bên, mở bọc nhỏ ra, nhìn vào, nhất thời kinh ngạc: "Ể? Quần áo vải bông tốt lắm, đây là cho ta mặc sao?"

"Đương nhiên là cho ngươi." Binh lính dân đoàn bên cạnh nói: "Loại quần áo phía sau vẽ một vòng tròn, bên trong viết một chữ 'cải' này, người bình thường thật sự là không mặt mũi nào mặc đâu."

Phạm nhân vội vàng lật qua lật lại bộ quần áo vải bông kia, nhìn phía sau, quả nhiên, ở vị trí sau lưng vẽ một vòng tròn, trong vòng tròn là một chữ 'cải' thật to, vô cùng chói mắt.

Binh lính dân đoàn: "Điều này biểu thị ngươi là phạm nhân tội phạm đang bị cải tạo, đãi ngộ thấp hơn người bình thường."

Phạm nhân: "Có quần áo vải bông tốt như vậy, còn có thể thấp đến mức nào nữa? Trước kia địa chủ trong thôn của ta, cũng không có hai bộ quần áo vải bông tốt như vậy."

Binh lính dân đoàn: "..."

Phạm nhân lại lấy ra một đôi giày vải từ trong bọc, đế giày vải kia còn dùng cao su của Thiên Tôn cung cấp làm, hắn xỏ giày vào chân, biểu cảm trên mặt nhất thời vô cùng đặc sắc: "A? Giày này! Thoải mái hơn giày rơm của ta nhiều lắm."

Binh lính dân đoàn trợn trắng mắt, rất muốn mắng một câu ngu ngốc, nhưng nhìn thấy dáng vẻ cảm động của phạm nhân kia, lại không muốn mắng chửi nữa, chỉ thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời, thầm nghĩ: Lúc trước nhà ta suýt chút nữa thì chết đói, cha dẫn theo cả nhà ta đi làm Cao Phiêu, lúc mới đến thôn Cao Gia, dáng vẻ của cha, chắc cũng rất giống với phạm nhân này nhỉ?

Lúc ấy cha cũng cầm "quần áo lao động", "giày lao động" mà

đội xây dựng thôn Cao Gia phát, khóc đến mức nước mắt nước mũi giàn giụa.

Đúng rồi!

Ngày lĩnh tiền công tháng đầu tiên, cha mua về hai lạng thịt, cả nhà ăn bột mì loại tốt, trong bát mỗi người đều có thêm một muỗng mỡ hành, cảm giác hạnh phúc lúc đó, bây giờ nhớ lại, vẫn cảm thấy như một giấc mơ.

Sau khi mình lớn lên, việc đầu tiên chính là gia nhập dân đoàn.

Vì để bảo vệ hạnh phúc khó khăn lắm mới có được này!

Binh lính cúi đầu, vỗ vỗ vào vai phạm nhân kia: "Lao động cải tạo cho tốt đi, hy vọng con trai của ngươi, có thể mặc lên người bộ quân phục giống như ta." --

Tần Lĩnh, một Thiên Tôn silicon mềm mại, đang mềm mại đi về phía một chú gấu trúc Tần Lĩnh đáng yêu.

Từ sau khi phát hiện ra chú gấu trúc Tần Lĩnh đầu tiên, Lý Đạo Huyền liền dây dưa với gấu trúc.

Ở thời hiện đại, y vẫn luôn muốn tự tay vuốt ve gấu trúc một lần, nhưng cho dù là vườn bách thú Song Khánh, hay là trung tâm gấu trúc Thành Đô, đều không cho phép du khách bình thường vuốt ve, giấc mộng này căn bản là không thể thực hiện được.

Vì vậy, chỉ có thể bù đắp trong hộp thôi.

"Ngoan! Bé cưng của ta." Thiên Tôn silicon mỗi tay cầm một cây trúc, dè dặt đi về phía gấu trúc: "Bé cưng à, ta là người tốt, ta đến cho ngươi ăn bánh ngọt nè."

Gấu trúc: "Gào!"

Hai móng vuốt bắt chéo vào nhau...

Trảo quang lóe lên, Thiên Tôn silicon trong nháy mắt bị cắt thành hai đoạn.

Lần thứ 101 vuốt lông, thất bại!

Khó quá, việc này phải làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ, mình phải đi tìm người Tứ Xuyên hỏi xem sao? Nghe nói người Tứ Xuyên mỗi người đều có một con gấu trúc, bọn họ chắc là có chút kinh nghiệm vuốt lông nhỉ?

Nghĩ đến đây, Lý Đạo Huyền đột nhiên nhớ ra, Điểm Đăng Tử Triệu Thắng, gần đây đang công tác ở Tứ Xuyên, hắc! Đến chỗ Triệu Thắng xem sao.

Nhanh chóng đồng cảm với Triệu Thắng, ta nhảy...

Lý Đạo Huyền vừa nhảy sang Triệu Thắng, cảnh vật trước mắt lập tức thay đổi.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mi mắt chính là một cây cột đá cao ngất.

Nhìn thấy cây cột đá khổng lồ trước mắt, Lý Đạo Huyền hơi ngẩn người một lúc, sau đó lập tức hiểu ra: Cột đá, núi Vạn Thọ, trại Vạn Thọ, nhà của Xuyên trung Bạch Can binh.

Ngọn núi này cực kỳ hiểm trở, dễ thủ khó công, không phải nói đùa.

Trong dòng lịch sử bình thường, sau khi nhà Minh diệt vong, Xuyên trung Bạch Can binh lui về giữ núi Vạn Thọ, quân Thanh không thể dùng vũ lực đánh hạ nó.

Cả nhà Minh đều diệt vong rồi, trại Vạn Thọ vẫn chưa vong!

Mãi đến năm Thuận Trị thứ mười sáu (năm 1659), nhà Minh đã diệt vong mười mấy năm rồi, sơn trại khó công này, mới theo

Mã Vạn Niên đầu hàng nhà Thanh mà lui ra khỏi sân khấu lịch sử.

Triệu Thắng đang đứng trước một đám nông dân chất phác, mỉm cười nói: "Hôm nay muốn giảng giải cho mọi người, là một số phương pháp trồng khoa học của cây nông nghiệp kinh tế."

Hắn vừa nói, vừa lấy ra một quyển sách quý giá được Lý Đạo Huyền tổng hợp từ tư liệu của cư dân mạng trường Đại học Nông nghiệp Khoa Kỹ, lật ra một trang trong đó: "Hôm nay cứ giảng đoạn này đi."

Đám lão nông vui vẻ lắng nghe.

Bên cạnh bờ ruộng, còn có mấy người Tần Lương Ngọc, Mã Tường Lân, Trương Phượng Nghi đứng đó, bọn họ đương nhiên không phải là đến nghe giảng bài học trồng trọt, mà là xuất phát từ lễ nghi đến giúp Triệu Thắng tạo thanh thế.

Có bọn họ đứng ở đây, đám lão nông nghe giảng bài mới biết được quyền uy của Triệu Thắng.

Tuy nhiên, vẫn sẽ có lão nông đưa ra nghi ngờ, một lão nông lập tức giơ tay lên: "Triệu tiên sinh, chúng tôi đã có thể trồng ra khoai tây, khoai lang, ngô rất tốt rồi, tại sao còn phải học những thứ cây trồng kinh tế kỳ quái này?"

Triệu Thắng cười mắng: "Chỉ biết trồng lương thực chính thì sao được? Lương thực chính chỉ có thể để cho ngươi ăn no, nhưng không có cách nào để cho ngươi làm giàu được, biết tại sao những loại cây trồng này được gọi là cây trồng kinh tế không? Chính là bởi vì trồng chúng là vì kiếm tiền, vì phát tài, không phải đơn thuần vì ăn."

Đám lão nông: "Ồ, làm ruộng cũng có thể phát tài sao?"

Mấy ngàn năm bị phong kiến áp bức, nông dân chỉ biết làm ruộng có thể lấp đầy bụng, căn bản không dám hy vọng xa vời có

thể kiếm tiền phát tài!

Triệu Thắng đưa tay móc ra một cây hoàng liên từ trong túi áo: "Biết đây là cái gì không? Biết nó có thể đáng giá bao nhiêu tiền không?"

Đám lão nông đồng loạt gật đầu: "Biết, đây là hoàng liên Thạch Trụ Hoàng Thủy của chúng tôi, là dược liệu rất đáng giá, thương nhân trong thành sẽ thu mua với giá cao, đắt hơn gạo mấy chục lần, nhưng rất khó trồng."

Chương 1059: Lưu khấu nhập Xuyên

Triệu Thắng gật đầu: "Biết được là tốt rồi, thứ này không dễ trồng! Hơn nữa trước kia sản lượng lương thực của mọi người không đủ, bụng còn chưa no, càng không dám trồng loại cây này. Nhưng hiện tại, mọi người thông qua việc trồng trọt khoa học với số lượng lớn khoai tây, khoai lang, ngô, thông qua sức mạnh của phân bón hóa học, đã có thể no bụng rồi, lúc này nên nghiên cứu khai hoang thêm ruộng đất, trồng một ít cây trồng kinh tế có thể kiếm tiền như hoàng liên."

Hắn vung vung quyển "thiên thư" trong tay nói: "Đây là thiên thư do Thiên Tôn ban xuống, để cho mọi người có thể dễ dàng trồng hoàng liên, ớt, rau nhút, làm giàu."

Các lão nông nghe mà đầu óc mơ hồ, nhưng đại khái cũng hiểu được một chút, ý của Triệu tiên sinh chính là, ăn no rồi không có việc gì làm, có thể khai hoang thêm hai mảnh đất, trồng một ít thứ kỳ quái.

Tuy rằng không biết Triệu tiên sinh nói có thật hay không, nhưng nếu như thật sự có thể kiếm tiền, vậy cũng không phải là không thể thử xem sao.

Các lão nông vội vàng vểnh tai lên, nghe Triệu Thắng thao thao bất tuyệt giảng giải, nghe mà hiểu mà như không hiểu, cũng không biết mình có học được hay không.

Một hồi lâu sau, Triệu Thắng mới giảng bài xong, uống hai ngụm nước.

Lý Đạo Huyền thấy hắn nghỉ giải lao, lúc này mới mở miệng nói: "Này, Triệu Thắng, làm tốt lắm."

Triệu Thắng: "A, Thiên Tôn, ngài đến rồi!"

Lý Đạo Huyền: "Lặn lội đường xa chạy đến Tứ Xuyên Vạn Thọ sơn, có mệt không?"

Triệu Thắng: "Cũng tạm, cũng tạm, bệnh suyễn của tại hạ đã thuyên giảm, hiện tại hoạt động nhẹ nhàng, cũng sẽ không thở gấp nữa rồi."

Lý Đạo Huyền cũng vui thay cho hắn: "Vậy thì tốt, đúng rồi, ngươi giúp ta hỏi Tần Lương Ngọc và Mã Tường Lân xem, xem bọn họ có thể tìm những kỳ nhân dị sĩ ở Tứ Xuyên, có thể giao tiếp với gấu trúc hay không."

Triệu Thắng: "Gấu trúc?"

Lý Đạo Huyền: "Ừm, chính là Thực Thiết Thú!" (*)

Triệu Thắng giật mình: "Giao tiếp với Thực Thiết Thú? Đây là thần kỹ gì? Làm sao có thể có người làm được? Trừ phi mời ra Thượng Cổ Ma Thần Xi Vưu, bằng không thì không thể nào làm được!"

Lý Đạo Huyền xòe tay: "Việc này quả thực là kỹ thuật, nhưng mà Tứ Xuyên tự xưa đã có gấu trúc hoạt động, nói không chừng có người trong nhà nuôi một hai con cũng chưa biết chừng, không tìm thử làm sao biết được? Tần Lương Ngọc và Mã Tường Lân dù sao cũng coi như là quan lớn, nhân mạch gì đó chắc là cũng có một chút, hỏi xem bọn họ có thể nghĩ biện pháp hay không."

Được rồi, Thiên Tôn pháp chỉ, mặc kệ tình huống gì, cứ làm trước đã. Triệu Thắng vội vàng chạy chậm về phía mấy người Tần Lương Ngọc.

Hắn vừa chạy, Lý Đạo Huyền liền biết không ổn, vội vàng nói: "Ngươi chạy cái gì? Đi chậm một chút không được sao?"

Triệu Thắng: "Hô... Hô... Hô... Thiên Tôn... Thiên... Pháp chỉ... Tại hạ... Đương nhiên phải nhanh chóng... Hoàn thành."

Lý Đạo Huyền: "Vừa rồi ngươi không phải nói bệnh suyễn đã thuyên giảm sao?"

Triệu Thắng: "Là... Thuyên giảm... Rồi, chỉ là chưa hoàn toàn... Hô... Khỏi."

Lý Đạo Huyền: "..."

Lúc này, Tần Lương Ngọc và Mã Tường Lân đang nói cười vui vẻ.

Tần Lương Ngọc nói: "Mấy năm nay, Thạch Trụ chúng ta năm nào cũng được mùa, quân lương tích trữ dồi dào, bách tính cũng không còn phải chịu đói nữa, thật tốt."

Mã Tường Lân cười nói: "Đều là nhờ thôn Cao Gia giúp đỡ chúng ta, giống cây trồng mới, phân bón hóa học, phương pháp trồng trọt mới, đã giúp chúng ta không ít, haiz, ta thật sự phải tranh thủ thời gian, đi bái phỏng thôn Cao Gia một chuyến."

Hai người đang nói đến đây, Triệu Thắng liền đi tới, có chút khó khăn, nói ra chuyện muốn tìm Thực Thiết Thú.

Hắn vốn tưởng rằng nói ra lời này sẽ bị Tần Lương Ngọc và Mã Tường Lân nhìn mình như kẻ thần kinh, nhưng không ngờ biểu cảm của Mã Tường Lân lại vô cùng bình tĩnh: "Thực Thiết Thú sao? Thứ này ngược lại từng nghe nói có người nuôi. Có điều, người nuôi cho nó ăn sắt, nó lại không ăn, cuối cùng thế mà bị chết đói, có lẽ nó không muốn bị người ta bắt đi, thật là một loài động vật kiêu ngạo."

Lý Đạo Huyền lập tức muốn đánh người: Mẹ nó! Có thể giới thiệu người kia cho ta quen không? Ta đập sưng cái đầu chó của hắn.

Tần Lương Ngọc mở miệng nói: "Đừng nói bậy, cái tên Thực Thiết Thú, chắc là truyền sai rồi, lúc trẻ ta từng nghe người ta nói, Thực Thiết Thú kỳ thật là ăn tre trúc."

Lý Đạo Huyền mừng rỡ: Vẫn là Tần lão tướng quân kiến thức uyên bác.

Tần Lương Ngọc nói: "Đã là người của thôn Cao Gia yêu cầu, chúng ta nhất định dốc hết sức làm được, ta lập tức phái người đến bên Thành Đô hỏi thăm, xem có thể tìm được ai nuôi thứ này hay không, nếu có, cố gắng mang một con tới đây."

Lý Đạo Huyền mừng rỡ, mừng rỡ, thêm mừng rỡ, giấc mơ được vuốt ve gấu trúc có hy vọng rồi.

Có điều y lập tức nghĩ đến, nếu như là người có thân phận như Tần Lương Ngọc yêu cầu, nói không chừng sẽ có thợ săn chủ động đi bắt gấu trúc, vậy thì không được.

Vội vàng dặn dò Triệu Thắng hai câu.

Triệu Thắng nói: "Thực Thiết Thú là loài thú cát tường, tuyệt đối không thể vì chúng ta muốn, mà phái người đi bắt. Vẫn xin Tần tướng quân khi phái người đi tìm kiếm nhất định phải nói rõ, loài thú này không thể cưỡng cầu, nếu như đã có người nuôi dưỡng, có thể mang tới cho chúng ta sờ một cái. Nếu như không có ai nuôi dưỡng, tuyệt đối không thể vào rừng săn bắt, bằng không chính là chúng ta hại nó."

Tần Lương Ngọc chắp tay: "Triệu tiên sinh nhân nghĩa."

Hai người vừa nói đến đây, trên sườn núi đột nhiên có một kỵ sĩ chạy tới, cưỡi là một con ngựa Tứ Xuyên điển hình, dáng người

thấp bé, so với ngựa phương Bắc thì thấp hơn rất nhiều, chạy cũng không nhanh bằng ngựa phương Bắc.

Nhưng nó đi trên đường núi nhỏ lại như giẫm trên đất bằng, dùng ở nơi hiểm trở như Vạn Thọ Sơn, ngược lại còn tốt hơn ngựa phương Bắc nhiều. Tên kỵ sĩ kia chạy đến trước mặt Tần Lương Ngọc, lập tức lăn xuống ngựa, vẻ mặt hoảng hốt nói: "Chuyện lớn không ổn, quân tình khẩn cấp."

Tần Lương Ngọc ồ một tiếng: "Có chuyện gì?"

Tên kỵ sĩ vội vàng nói: "Sấm Vương suất quân xâm nhập vùng Kinh Tương, vòng qua Vân Tương, xuyên qua vùng núi Thần Nông Giá, sau đó đột nhiên xuất hiện ở Tứ Xuyên."

Tần Lương Ngọc: "!!!"

Triệu Thắng: "!!!"

Lý Đạo Huyền cũng nhíu mày: Mẹ kiếp.

Tên kỵ sĩ tiếp tục nói: "Tổng binh Tứ Xuyên Hầu Lương Trụ dẫn quân nghênh chiến tặc quân, không ngờ lại trúng mai phục của tặc quân, bị giết chết ở bãi Bách Khoảnh."

Tần Lương Ngọc giật bắn mình: "Tổng binh Tứ Xuyên chết rồi?"

Kỵ sĩ nói: "Đúng vậy, tổng binh Tứ Xuyên đã chết rồi, hiện tại quân Xuyên như rắn mất đầu, hỗn loạn vô cùng, tuần phủ Tứ Xuyên Vương Duy Chương, tuần án Trần Đình Mô lo lắng đến mức xoay vòng vòng, hiện tại chỉ có Tần tướng quân mới có thể ngăn cơn sóng dữ."

Lý Đạo Huyền nhíu mày thật chặt.

Vài giây sau, bà vung tay: "Tường Lân, Phượng Nghi, hai ngươi

lập tức chỉnh đốn quân đội xuất phát, nghênh chiến tặc quân."

Mã Tường Lân và Trương Phượng Nghi chắp tay: "Tuân lệnh!"

Hai người nhanh chóng rời đi, rất nhanh, trong Vạn Thọ Trại vang lên tiếng chuông tập hợp quân đội khẩn cấp.

Trên sườn núi Vạn Thọ, những nam tử trẻ tuổi đang lao động trên những cánh đồng bậc thang kia nghe thấy tiếng chuông này, lập tức buông công việc trong tay xuống, nhanh chóng chạy về nhà mình.

Mấy phút sau, khi bọn họ chạy ra ngoài, trên người đã mặc quân phục Bạch Can binh, chân mang một đôi giày gai nhiều tai, trong tay cầm một cây trường thương cán trắng...

Những Bạch Can binh này thông qua các loại đường núi lớn nhỏ, tập trung về phía Vạn Thọ Trại.

Chẳng mấy chốc, một đội quân hùng mạnh vô song, cứ như vậy tập hợp thành.

Độc Nhãn Mã Mã Tường Lân đứng ở phía trước nhất của quân trận, giơ cao Bạch Can thương trong tay, lớn tiếng nói: "Quân giặc đã vào Xuyên, hiện tại chúng ta đi nghênh chiến. Không nói nhảm nữa, xông lên."

Nói xong, hắn xoay người lên ngựa, vèo một cái đã chạy mất dạng.

Các Bạch Can binh: "Tướng quân, chờ chúng tôi với, chúng tôi không có ngựa."

Trương Phượng Nghi từ phía sau chui ra: "Được rồi, hắn lại chạy một mình, đừng quản hắn nữa, đi theo ta."

Các Bạch Can binh: "Gào!"

(vì gấu trúc thường đến khu dân cư kiếm ăn, liếm đồ dùng nhà bếp, thậm chí dùng hàm răng cắn hư đồ dùng nhà bếp, các thôn dân không biết tập tính của nó, nghĩ lầm là ăn sắt. Nên còn có tên gọi là Thực thiết thú)

Chương 1060: Cần giải tỏa

Bạch Cán Binh vội vàng xuất chinh.

Triệu Thắng "Ài" một tiếng: "Lần này gay go rồi."

Thiên Tôn thêu trên ngực hắn cũng nhíu mày, thầm nghĩ: Lưu khấu rốt cục vẫn là vào Xuyên rồi, đây chính là lựa chọn của cánh cửa số phận sao?

Tứ Xuyên này, thật sự không phải là nơi dễ dàng thu thập.

Thục Trung nhiều núi, biết bao nhiêu dân tộc thiểu số, địa hình phức tạp, thế lực nhỏ nhiều vô số kể, từ xưa đến nay chính là một nơi rất khó nhằn.

Cái gọi là thiên hạ chưa loạn Thục loạn trước, thiên hạ đã bình Thục chưa bình.

Lý Đạo Huyền nói với Triệu Thắng: "Ngươi hãy theo dõi sát sao tình hình ở đây, mấy ngày nay, ta sẽ thường xuyên đến đây hỏi thăm bên này."

Triệu Thắng vội vàng nói: "Tuân lệnh."

Hứng thú vuốt ve mèo của Lý Đạo Huyền nhất thời lại bị đánh tan, tầm nhìn chuyển sang Lạc Dương, bên này thì vẫn ổn, Cao Nhất Diệp đang hăng hái quản lý một đám tội phạm cải tạo, xây dựng xưởng gốm sứ cổ.

Nhưng khi y chuyển tầm nhìn sang phía Sử Khả Pháp, liền thấy Sử Khả Pháp đang dẫn đầu dân đoàn, giao chiến với lưu khấu. Hoá ra, sau khi cướp bóc Hứa Châu (Hứa Xương), quân Trương Hiến Trung lại tiến về phía An Khánh.

May mắn là An Khánh có dân đoàn thôn Cao Gia do Sử Khả Pháp lãnh đạo, cũng may mà chống đỡ được, mấy đợt tấn công của Trương Hiến Trung đều bị Sử Khả Pháp đánh lui, cũng coi như không thể hoành hành ở An Khánh nữa.

Lại chuyển tầm nhìn đến vùng kinh kỳ, ba người Vương Nhị, Bạch Miêu, Mã Thủ Ứng dẫn đầu đang giao chiến ác liệt với một toán quân nhỏ của quân Thanh ở phía tây bắc Xương Bình. Tác chiến trên chính quê hương mình, điều quan trọng nhất là bảo vệ thường dân, Vương Nhị và Bạch Miêu vừa bảo vệ một lượng lớn thường dân vừa rút lui, vừa cho hỏa súng binh khai hỏa.

Quân Thanh đối diện đẩy những chiếc thuẫn xa lớn, cản đạn hỏa súng, bất chấp làn mưa đạn của thôn Cao Gia mà tiến lên.

Đúng lúc này, Thiết Kỵ Doanh do Mã Thủ Ứng dẫn đầu cắt ngang.

Vừa xuất hiện, hỏa súng binh của thôn Cao Gia lập tức ngừng bắn, chỉ thấy Thiết Kỵ Doanh cắt ngang đội hình thuẫn xa của quân Thanh, trong nháy mắt đã đánh cho quân Thanh lảo đảo.

Chờ Thiết Kỵ Doanh xông qua đầu bên kia đội hình quân Thanh, hỏa súng binh của Vương Nhị và Bạch Miêu lại khai hỏa, quân Thanh bị Thiết Kỵ Doanh phá vỡ thuẫn xa, lập tức bị hỏa súng đánh cho chạy tán loạn.

Lý Đạo Huyền đảo mắt một vòng, lông mày cũng không khỏi nhíu chặt.

Thiên hạ này, thật sự là quá hỗn loạn, khắp nơi đều xảy ra chuyện.

Quốc gia thối nát thành như vậy, trong lòng cũng vô cùng buồn bực, có nơi nào có thể phát tiết một chút không?

Hay là, đi ăn một bữa hải sản?

Nghe nói, con người muốn tiêu trừ phiền muộn, phát tiết cảm xúc, biện pháp tốt nhất chính là ăn.

Tầm nhìn của Lý Đạo Huyền, vội vàng chuyển sang Thiên Tôn bản thủy chiến...

Vừa mới nhảy qua đây, liền nghe thấy tiếng hô "Chuẩn bị chiến đấu cấp một" bên tai.

Lý Đạo Huyền: "???"

Thiên Tôn bản thủy chiến nhảy dựng lên, sau đó y liền phát hiện, mình đang ở trên chiến trường.

Một trận đại hải chiến.

Trận quyết chiến bao vây hải tặc Lưu Hương của Trịnh Chi Long và hải quân thôn Cao Gia đang diễn ra.

Ở chính giữa chiến trường, là hải tặc đoàn của Lưu Hương, có hơn một trăm tàu chiến, lớn nhỏ chen chúc một mảng lớn, dày đặc trên mặt biển phía trước.

Mà tàu thuyền của Trịnh Chi Long phái ra ở phía nam chiến trường còn nhiều hơn, e rằng có hơn hai trăm tàu chiến, chiếc lớn nhất thế mà lại là một chiếc thuyền buồm ba cột buồm kiểu Tây Dương, dài đến hơn bốn mươi mét, ước chừng là Trịnh Chi Long cướp được từ tay hải tặc Tây Dương.

Thôn Cao Gia cũng phái ra hơn bốn mươi chiếc thuyền, dưới sự dẫn dắt của Giang Thành, Thi Lang, phân bố ở phía bắc chiến trường.

Trận chiến sắp sửa bùng nổ.

Lý Đạo Huyền đến ngay trong khoảnh khắc khai chiến này.

"May mắn thật, tìm được cách phát tiết cảm xúc rồi." Lý Đạo

Huyền thoắt cái nhảy lên đầu thuyền, lớn tiếng hạ lệnh: "Mẹ nó, không cần tiết kiệm đạn dược, toàn bộ hỏa lực khai hỏa, đánh cho ta."

"A? Thiên Tôn tự mình đến rồi!" Hải quân thôn Cao Gia sĩ khí đại chấn.

Các thủy binh vui mừng kêu gào: "Thiên Tôn tự mình đến chỉ huy."

"Huynh đệ, chiến!"

"Thiên Tôn nói rồi, toàn bộ hỏa lực khai hỏa."

Hơn bốn mươi chiến hạm của thôn Cao Gia đồng loạt xoay lại, biến thành mạn thuyền đối diện với hải tặc đoàn của Lưu Hương, trong tiếng "bạch bạch bạch", những tấm ván gỗ nhỏ đều được mở ra, trên mạn thuyền của mỗi chiếc thuyền đều lộ ra một hàng ống pháo inox sáng loáng.

"Khai hỏa!"

"Đánh!"

Các pháo thủ hưng phấn châm lửa vào ngòi nổ, hai tay bịt tai, ngồi xổm sang một bên...

Tiếp theo, tiếng pháo dày đặc vang lên.

Trong nháy mắt, vô số viên đạn pháo bay về phía hải tặc đoàn của Lưu Hương, đạn pháo đặc và đạn pháo hoa, lần lượt rơi xuống thuyền của hải tặc.

Ván gỗ bay tứ tung, nước biển không ngừng dâng lên từng cột nước.

Hải tặc bị nổ đến mức kêu la thảm thiết, rơi xuống biển.

Lý Đạo Huyền: Ha, quả nhiên vẫn là pháo hạm bắn phá là giải tỏa nhất.

Bọn họ vừa đánh, hải tặc đoàn của Lưu Hương liền bị đánh cho khốn đốn.

Lưu Hương mới trúng một đợt pháo, liền biết mình hoàn toàn không phải là đối thủ của thôn Cao Gia, cũng không dám xông lên đối đầu với những con thuyền khổng lồ đáng sợ kia của thôn Cao Gia, tức giận quát: "Xông lên, chúng ta xông vào hạm đội của Trịnh Chi Long, áp sát đánh giáp lá, thuyền quái dị đến từ Châu Sơn kia không muốn ngộ thương quân mình thì không thể nổ súng."

Lưu Hương gào lên, điều khiển thuyền xông về phía thủy quân của Trịnh Chi Long.

Pháo của Trịnh Chi Long không nhiều, cách đánh vẫn là cách đánh cận chiến truyền thống, đã Lưu Hương muốn đến, Trịnh Chi Long đương nhiên cũng không sợ, khua quân nghênh chiến.

Chiến hạm của hai quân lập tức va vào nhau, bắc thang, nhảy lên...

Thủy binh của hai bên ở trên boong tàu đánh nhau chan chát.

Lý Đạo Huyền: "Mẹ kiếp! Không dùng đại pháo giải tỏa được rồi."

Như vậy thì không giải tỏa được!

Lý Đạo Huyền dứt khoát nhảy về phía trước, "ùm" một tiếng nhảy xuống biển.

Thủy binh của thôn Cao Gia trên thuyền vội vàng cúi đầu nhìn xuống biển, chỉ thấy Thiên Tôn giống như một con cá, nhanh chóng bơi về phía hạm đội địch phía trước.

Thủy binh của thôn Cao Gia: "Hú hú! Theo Thiên Tôn xung phong."

Lý Đạo Huyền mở chân vịt dưới chân, tốc độ kéo đến mức tối đa, giống như ngư lôi, chạy loạn dưới nước, phía trước có một tên hải tặc rơi xuống nước, đang ngậm một con dao trong miệng, lặn xuống đáy thuyền của Trịnh gia, muốn lặng lẽ bơi qua đó đánh lén.

Hắn đang bơi sung sướng, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, quay đầu lại nhìn, liền thấy Lý Đạo Huyền đang bơi nhanh tới, tư thế bơi lội kia thế nào cũng không giống người.

Tên hải tặc sợ hết hồn: "Ục!" Suýt chút nữa bị sặc nước.

Trong nháy mắt tiếp theo, Lý Đạo Huyền giơ tay phải lên, chỉ nghe thấy một tiếng lò xo vang lên, một cây lao móc bắn ra từ cánh tay y, "phập" một tiếng, đâm trúng lưng tên hải tặc kia.

Một đám máu tươi dâng lên, chân tên hải tặc đạp hai cái, không động đậy nữa...

Lý Đạo Huyền thu hồi lao móc, đá bay thi thể tên hải tặc kia, tiếp tục bơi về phía trước.

Trên mặt biển loạn như cào cào, khắp nơi đều là tiếng kêu la chém giết, tiếng hỏa súng, thỉnh thoảng có mũi tên rơi xuống biển. Cũng thỉnh thoảng có hải tặc rơi xuống, hoặc là thủy binh Trịnh gia rơi xuống.

Hải tặc rơi xuống, Lý Đạo Huyền liền bơi qua dùng lao đâm chết. Thủy binh Trịnh thị rơi xuống, nếu như còn cứu được, y liền bơi qua nâng lên.

Hoạt động gân cốt một chút, làm chút việc chính nghĩa, cảm giác cũng không tệ!

Chương 1061: Nhân vật thần thánh phương nào

Ngay lúc Lý Đạo Huyền đang ở trong nước giải tỏa áp lực...

Trịnh Chi Hổ - nhị đệ của Trịnh Chi Long, cũng đang chuẩn bị tác chiến nhảy bám.

Trịnh Thành Công năm nay 12 tuổi, à không, hiện tại hắn tên là Trịnh Sâm, cũng đang ở trên thuyền của Trịnh Chi Hổ, đang theo nhị thúc của mình học cách đánh hải chiến.

Trịnh Chi Hổ trầm giọng nói với Trịnh Sâm: "Nhị thúc chuẩn bị tác chiến nhảy bám, sau khi ta nhảy qua đó, con ở lại trên thuyền chỉ huy, đừng theo nhị thúc cùng xông lên, hiểu chưa?"

Trịnh Sâm lắc đầu: "Con cũng muốn nhảy qua."

Trịnh Chi Hổ nổi giận: "Con mới bao nhiêu tuổi? Xương cốt còn chưa phát triển, nhảy qua đó tìm chết sao? Sau khi nhị thúc đi, trên thuyền cần có người chỉ huy, con ở lại thay nhị thúc làm chỉ huy tiền tuyến, hiểu chưa?"

Trịnh Sâm bất đắc dĩ gật đầu: "Tuân lệnh! Nhị thúc nhất định phải cẩn thận, đừng chết!"

Trịnh Chi Hổ cười ha hả: "Sợ chết còn đánh trận gì? Nhìn ta!"

Đang nói đến đây, kỳ hạm của Trịnh Chi Hổ "ầm" một tiếng đâm vào kỳ hạm của Lưu Hương, hai thuyền rung lắc dữ dội, Trịnh Sâm "bịch" một tiếng ngã xuống boong tàu.

Trịnh Chi Hổ lại đứng vững như núi.

Hắn ngậm thanh đao trong tay vào miệng, tay trái cầm một tấm mộc thuẫn, che trước ngực, tay phải nắm lấy dây buồm, hướng về thuyền của Lưu Hương nhảy mạnh một cái.

Đối diện, đám hải tặc bắn tới mấy mũi tên, Trịnh Chi Hổ dùng mộc thuẫn tay trái đỡ, "đinh đinh đinh", mũi tên đều bị mộc thuẫn cản lại, hắn đã sớm bay đến trên kỳ hạm của Lưu Hương, giơ chân đá một cái, đá bay tên hải tặc đang vung đao chém tới về phía sau.

Trịnh Chi Hổ gầm lên: "Mãng Nhị tới đây, kẻ nào dám cản ta?"

Năm tên hải tặc phía trước nghênh đón, Trịnh Chi Hổ vung đao xông lên, lấy một địch năm, đao quang chớp động, không đến một lúc, năm tên hải tặc đều bị hắn chém xuống biển.

"Lưu Hương! Ngươi trốn ở đâu?" Trịnh Chi Hổ tay trái cầm mộc thuẫn, tay phải cầm đao, xông pha trên kỳ hạm của Lưu Hương, gặp hải tặc liền chém, nơi hắn đi qua, không ai là đối thủ một chiêu của hắn.

Lưu Hương thấy vậy cũng sợ hãi, nào dám nghênh chiến, chỉ có thể chạy trốn khắp nơi trên thuyền: "Nhanh, ngăn tên quái vật kia lại!"

Đám hải tặc kêu gào xông về phía Trịnh Chi Hổ.

Tuy nhiên, vô dụng, Trịnh Chi Hổ quả thực là một mãnh tướng, không cản nổi, căn bản không cản nổi, đám hải tặc đến ngăn cản Trịnh Chi Hổ, đều bị hắn chém ngã xuống đất trong nháy mắt.

Trịnh Sâm ở trên thuyền phía sau thấy cảnh này, cũng không khỏi ngây người.

Nhị thúc lợi hại quá, từ đầu thuyền giết đến đuôi thuyền, lại từ đuôi thuyền giết đến đầu thuyền, mắt cũng không chớp một cái.

Đúng lúc này, Trịnh Sâm đột nhiên nhìn thấy, Lưu Hương trên thuyền đối diện đang giở trò, hắn cầm lấy một tấm lưới đánh cá treo ở đuôi thuyền, lặng lẽ leo lên vọng lâu.

Trịnh Sâm kinh hãi, gào lên: "Nhị thúc, cẩn thận!"

Tuy nhiên, trên chiến trường đủ loại tiếng ồn ào, tiếng kêu nhỏ như vậy của hắn căn bản không thể truyền vào tai Trịnh Chi Hổ.

Trịnh Chi Hổ vừa mới chém ngã một tên hải tặc, liền nhìn thấy một tấm lưới đánh cá thật lớn bao phủ xuống từ vọng lâu bên cạnh, che kín đầu mặt, bao hắn lại trong lưới.

Trong lòng cả kinh, thầm kêu không ổn: "Hỏng rồi!"

Trịnh Sâm ở đằng xa càng kêu lên thảm thiết: "Nhanh, mau xuống nước cứu nhị thúc!"

Thủy binh họ Trịnh lập tức liều mạng xông tới.

Nhưng đã muộn, Lưu Hương từ vọng lâu nhảy xuống, đá một cước vào người Trịnh Chi Hổ. Cước đá như vậy, bình thường Trịnh Chi Hổ dễ dàng né tránh, nhưng bị lưới đánh cá trói lại, căn bản không có cách nào né tránh.

"Bùm!"

Một tiếng động trầm đục, Trịnh Chi Hổ cùng lưới đánh cá, rơi xuống biển.

Trịnh Sâm: "A a a, nhanh, nhanh xuống nước vớt nhị thúc!"

Thủy binh Trịnh thị vội vàng chạy về phía mạn thuyền nơi Trịnh Chi Hổ rơi xuống, Lưu Hương từ bên cạnh nhảy ra, vung đao chém tới, mấy tên thủy binh kia lập tức bị hắn tấn công luống cuống tay chân, nhất thời không xuống nước cứu viện được.

Thế này thì hỏng bét!

Trịnh Sâm trong lòng nóng như lửa đốt, lộn người từ trên thuyền của mình nhảy xuống biển.

Vừa rơi xuống nước, hắn liền dùng cả tay chân, nhanh chóng bơi về phía Trịnh Chi Hổ rơi xuống, đồng thời mở to mắt, liều mạng tìm kiếm tung tích nhị thúc.

Nhưng nơi hắn nhảy xuống, cách nơi Trịnh Chi Hổ rơi xuống có một chiếc thuyền lớn chắn ngang, mớn nước của thuyền biển rất sâu, Trịnh Sâm muốn bơi qua, nào có dễ dàng như vậy...

Hắn biết người rơi xuống nước chỉ có mấy phút để cứu, vượt qua thời gian này, cứu được cũng chỉ là một thi thể, lo lắng đến mức hắn ở trong nước cũng không nhịn được mà bật khóc lớn.

Đúng lúc này, một bóng người, từ trước mặt Trịnh Sâm "vèo" một tiếng bơi qua, tốc độ bơi nhanh như vậy, khiến người ta nhìn không rõ, mấu chốt là tư thế bơi lội kia, càng là nhìn không hiểu.

Trịnh Sâm ngẩn người: "A? Đây là người sao?"

Người bơi qua bên cạnh hắn chính là Lý Đạo Huyền, y như một quả ngư lôi, "vèo" một tiếng lướt qua Trịnh Sâm, trong nháy mắt đã xông đến bên cạnh Trịnh Chi Hổ.

Trịnh Chi Hổ đáng thương, đang bị lưới đánh cá trói lại chìm xuống nước.

Hắn không hổ là người giỏi bơi lội, nhưng căn bản không phát huy được, tay chân đều không động đậy được, trừng to hai mắt, đầy vẻ không cam lòng.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy vị Trịnh Hòa phiên bản rút gọn kia, tâm phúc của Hoàng thượng - Lý công công, à không, là Lý tiên sinh, đang như một con cá bơi tới.

Trịnh Chi Hổ: "?"

Đây là tư thế bơi lội của con người?

Lý Đạo Huyền đến trước mặt hắn, nhanh chóng nói: "Đừng vùng vẫy, ta cứu ngươi đây."

Trịnh Chi Hổ: Ơ? Hắn có thể nói chuyện dưới nước? Cái quỷ gì thế này?

Lý Đạo Huyền đưa tay nắm lấy lưới đánh cá, dùng sức xé, vậy mà không xé được...

Cho dù y có "lực lượng huyền học", nhưng lưới đánh cá dùng man lực là rất khó xé ra.

Lý Đạo Huyền vừa xé liền cảm thấy không đúng, lập tức từ bỏ ý định xé bằng tay, ý niệm vừa động, cốt thứ đao gắn trên xương y, "cheng" một tiếng bật ra.

Trịnh Chi Hổ nhìn thấy khuỷu tay y vậy mà lại bắn ra một thanh đao nhọn, cả người đều sững sờ.

Lý Đạo Huyền vung khuỷu tay chém một cái, lưới đánh cá bị cắt đứt.

Không được, một thanh đao cắt chậm quá!

Trên cánh tay y "xoẹt xoẹt xoẹt", bắn ra một vòng đao nhọn...

Trịnh Chi Hổ: "!!!"

Nếu không phải dưới nước không nói chuyện được, Trịnh Chi Hổ hiện tại đã hô lên Thiên địa vô cực, Càn khôn tá pháp, Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh rồi.

Lý Đạo Huyền vung khuỷu tay trái một cái, vung cánh tay phải một cái, đao quang cuồn cuộn, tấm lưới đánh cá kia trong nháy

mắt bị cắt nát bấy.

Trịnh Chi Hổ chấn động, tuy rằng vị công công này càng ngày càng không giống người, nhưng người ta là tới cứu mình, điểm này không sai.

Hắn dùng hơi tàn, bơi ra từ trong tấm lưới đánh cá rách nát, liều mạng bơi về phía mặt nước.

Cuối cùng, đầu cũng nhô lên khỏi mặt nước, hít sâu một hơi!

Sống rồi!

"Đúng rồi, Lý công... Khụ khụ... Lý tiên sinh cứu mạng ta đâu?"

Trịnh Chi Hổ nhìn trái nhìn phải, Lý tiên sinh vậy mà vẫn chưa nổi lên mặt nước để thở?

Hắn giật mình, vội vàng nhúng đầu xuống nước, trừng lớn mắt tìm kiếm, lúc này mới nhìn thấy, Lý tiên sinh đã như một con cá bơi xa, đang đưa tay bắt lấy một tên hải tặc rơi xuống nước, trên cánh tay thò ra một thanh đao, đâm vào ngực tên hải tặc kia.

Trịnh Chi Hổ hít một hơi khí lạnh: Vị Lý tiên sinh này, rốt cuộc là nhân vật thần thánh phương nào?

Chương 1062: Đại nội bí pháp

Trịnh Chi Hổ đang ngẩn người, trên mặt nước bên cạnh lại có một cái đầu ngoi lên, chính là Trịnh Sâm.

"Nhị thúc không sao chứ?"

Trịnh Chi Hổ: "Ta không sao, là Lý tiên sinh cứu ta."

Trên mặt Trịnh Sâm cũng đầy vẻ kinh ngạc: "Con nhìn thấy, cách... Cách cứu người của hắn thật kỳ quái, hắn... Thật sự là người sao?"

Trịnh Chi Hổ: "Không biết, hiện tại không rảnh nghĩ cái này, con mau trở về thuyền chỉ huy, nhị thúc phải đi chém chết tên khốn kiếp Lưu Hương kia."

Trịnh Sâm: "Nhị thúc cẩn thận, đừng bị lưới đánh cá bắt nữa."

Trịnh Chi Hổ: "Chiêu thức đã dùng trên người Trịnh Chi Hổ, không thể dùng lần thứ hai."

Nói xong, hắn bơi sang bên cạnh hai cái, lại áp sát vào mạn thuyền kỳ hạm của Lưu Hương, vách thuyền trơn nhẵn không thể leo lên, nhưng trên thuyền hiện tại có không ít dây thừng buông xuống, hắn thuận tay nắm lấy một sợi dây thừng, xoát xoát xoát, vài ba động tác lại leo lên.

Lúc này, trận chiến trên kỳ hạm của Lưu Hương đã gần đi đến hồi kết.

Do một mình Trịnh Chi Hổ đã gần như giết sạch đám hải tặc trên thuyền Lưu Hương, khiến Lưu Hương trở thành quang can tư lệnh, hoàn toàn không còn ai để dùng, mà thủ hạ của Trịnh Chi Hổ

vẫn đang không ngừng nhảy lên thuyền.

Lưu Hương đã trở thành chim lồng cá cặn.

Một đám thủy binh gầm lên với hắn: "Lưu Hương, chịu chết đi."

Lưu Hương cười ha hả: "Ta chết cũng lôi kéo được Trịnh Chi Hổ chôn cùng, chết cũng đáng, ha ha ha ha."

Đang cười điên cuồng, liền thấy đám thủy binh phía trước đột nhiên tản ra hai bên, Trịnh Chi Hổ dùng tay đẩy đám thủ hạ ra, đứng trước mặt Lưu Hương: "Ngươi nói ai chôn cùng ngươi?"

Lưu Hương kinh hãi: "Sao có thể? Vậy mà không chết đuối?"

Trịnh Chi Hổ cười khà khà: "Ta được quý nhân phù trợ."

Lưu Hương: "..."

Trịnh Chi Hổ: "Được rồi, lần này, ân oán cũ mới, tính toán cùng một thể."

Hắn từng bước một, ép sát Lưu Hương.

Lưu Hương bắt đầu cảm thấy sợ hãi, hắn biết, mình căn bản không phải đối thủ của Trịnh Chi Hổ.

Lùi về sau hai bước, đột nhiên xông về phía mạn thuyền, muốn lật người nhảy xuống biển.

Tuy nhiên, ngay lúc hắn vừa mới chạy đến mép mạn thuyền, trong biển đột nhiên "ào" một tiếng có một người nhảy lên, người này như cá chuồn, từ trong nước nhảy thẳng lên mạn thuyền, đỉnh đầu "bốp" một tiếng, vừa vặn húc vào cằm Lưu Hương.

Húc cho Lưu Hương ngã ngửa về phía sau, nhảy xuống biển thất bại.

Hắn lắc đầu, lúc này mới nhìn rõ, người đứng trước mặt là một nam nhân mặc trang phục hiệp sĩ, chất liệu quần áo của người này cũng thật kỳ quái, vừa ra khỏi nước dường như đã khô, đây là loại vải gì vậy? Không thấm nước sao?

Lý Đạo Huyền nhấc chân, ngồi xuống mép thuyền: "Ta đã giải tỏa áp lực xong rồi, hiện tại tâm tình rất thoải mái, chỉ là tới xem kịch, các ngươi có thể tiếp tục."

Lưu Hương: "..."

Trịnh Chi Hổ đột nhiên nhảy tới, Lưu Hương quay người vung đao nghênh đón.

"Keng!"

Hai người trao đổi một đao, sau đó trong nháy mắt đánh nhau.

Lý Đạo Huyền chỉ nhìn ba giây, liền biết Lưu Hương chắc chắn phải chết.

Quả nhiên, chưa đến mười chiêu, Trịnh Chi Hổ một đao chém vào cổ Lưu Hương, máu tươi phun ra xa.

"Lưu Hương đền tội rồi!"

"Lưu Hương bị giết rồi!"

"Tên đại hải tặc cuối cùng ở duyên hải Đông Nam đã không còn."

"Thiên hạ thái bình rồi."

Tất cả thủy binh Trịnh thị đều reo hò.

Lưu Hương vừa chết, đám hải tặc còn đang ngoan cố chống cự trên biển dần dần bắt đầu bình tĩnh lại, có người giơ tay đầu hàng, có người lái thuyền chạy trốn ra khỏi vòng chiến...

Nhưng mà, chạy trốn là không thể chạy trốn.

Trịnh Chi Long và thôn Cao Gia giáp công từ hai phía nam bắc, chính là vì ngăn chặn đám hải tặc của Lưu Hương chạy trốn, những chiếc thuyền hải tặc muốn chạy trốn kia, rất nhanh đã bị hải quân thôn Cao Gia và thủy sư Trịnh Chi Long bao vây, toàn bộ bị chặn lại.

Cuối cùng, tập đoàn hải tặc Lưu Hương chấm dứt tại đây.

Đây cũng là tên trùm cuối cùng trong tập đoàn hải tặc "Phong Vân Thập Bát Chi", hắn sụp đổ, có nghĩa là đám hải tặc lớn ở duyên hải Đông Nam rốt cuộc đã bị bình định toàn bộ. Sau này chỉ còn lại chút tôm tép nhãi nhép nhảy nhót, vậy thì không đủ gây sợ hãi.

Chiều tối hôm đó...

Công việc dọn dẹp chiến trường vẫn đang được tiến hành đâu ra đấy.

Thuyền hải tặc bị tập trung lại một chỗ, còn đám hải tặc đầu hàng cũng bị tập trung trên boong những chiếc thuyền này, thu nộp binh khí, để bọn chúng tự mình điều khiển hạm đội.

Trên biển còn có một số thuyền nhỏ, đang vớt vát những tấm ván gỗ trôi nổi khắp nơi. Thi thể đồng đội có thể vớt được, nhất định phải vớt về an táng, còn thi thể hải tặc, mặc kệ cho bọn chúng ở lại trong biển làm mồi cho tôm cá.

Trên boong kỳ hạm của Trịnh Chi Long, bày một bàn tiệc.

Trịnh Chi Long, Trịnh Chi Hổ, Trịnh Sâm, Lý Đạo Huyền, Giang Thành, Thi Lang, vây quanh bàn ngồi thành một vòng.

Trịnh Chi Long cũng là một hán tử thô lỗ, không phải loại nho tướng hào hoa phong nhã, đương nhiên, so với nhị đệ Trịnh Chi

Hổ của hắn thì vẫn có học thức hơn một chút.

Hắn giơ ly rượu lên: "Trận chiến hôm nay, may mắn có Lý tiên sinh ra tay, cứu được nhị đệ của ta, Trịnh mỗ trong lòng cảm kích vô cùng, thực sự không biết nói sao cho hết, chỉ có thể kính ngài một ly."

Lý Đạo Huyền bẻ một cái càng cua, mút thịt, không rảnh uống rượu...

Trịnh Chi Long: "..."

Giang Thành vội vàng tiếp lời: "Trịnh tướng quân đừng cười, Lý tiên sinh không thích uống rượu, chỉ thích ăn hải sản."

Trịnh Chi Long thầm nghĩ: Quả nhiên là hoạn quan!

Trịnh Chi Hổ bên cạnh cười ha hả: "Đại ca, chúng ta cũng xuất thân hải tặc, ghét nhất những thứ lễ nghi rườm rà đó, Lý tiên sinh không câu nệ tiểu tiết, chẳng phải là hợp ý chúng ta sao?"

Trịnh Chi Long cười nói: "Ha ha, nói cũng phải, không cần giả vờ giả vịt, ăn!"

"Rắc." Lý Đạo Huyền lại cắn vỡ một con tôm hùm.

Trịnh Chi Long ghé vào tai Trịnh Chi Hổ, nhỏ giọng nói: "Nhị đệ, vị công công này thật là năng ăn."

Trịnh Chi Hổ nhỏ giọng nói: "Hắn thích ăn hải sản thật sự là giúp chúng ta một việc lớn, chiếc đồng hồ hàng hải lần trước ta mang về cho đại ca, chính là dùng hải sản đổi với hắn."

Lúc này Trịnh Chi Long mới nhớ tới chuyện này, nhỏ giọng nói: "Đúng là chiếc đồng hồ thần kỳ, dùng mấy thuyền hải sản đổi về, lời to, lời to."

Lúc này, Trịnh Sâm cũng thò đầu tới, nhỏ giọng nói: "Nhị thúc

có cảm thấy, Lý tiên sinh không giống người không?"

Trịnh Chi Hổ gật đầu: "Quả thực không giống lắm."

Trịnh Chi Long: "Ơ? Có chuyện này sao?"

Ba người nói nhỏ với nhau một hồi, Trịnh Chi Hổ và Trịnh Sâm kể lại chuyện bọn họ nhìn thấy dưới nước cho Trịnh Chi Long nghe.

Trịnh Chi Long nghe xong, không khỏi hít một hơi khí lạnh: "Hai người nói là thật sao?"

Trịnh Chi Hổ: "Tuy rằng đệ không có học thức, nhưng mắt không mù."

Trịnh Sâm: "Cháu có học thức, mắt cũng không mù."

Trịnh Chi Long ngẩn người suy nghĩ hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: "Nói không chừng là bí thuật đại nội, hai người cũng biết, từ xưa đến nay, trong cung nhiều cao thủ, luôn có chút công phu thần kỳ. Nghe nói Tam Bảo thái giám Trịnh Hòa chính là cao thủ tuyệt đỉnh, dùng chùy pháp cùng một đường với Lý Nguyên Bá, hắn từng lên chiến trường, xuống Tây Dương, gặp qua hải tặc, từng bình định phản loạn, từng tiêu diệt quốc gia, vậy mà lại không bị thương chút nào."

Ba người tự dọa mình một lúc, lúc này quay đầu nhìn về phía Lý Đạo Huyền, liền cảm thấy hình tượng của y trở nên cao lớn rực rỡ.

Chương 1063: Hãy Hoà Thuận Nhé

Lý Đạo Huyền cao lớn oai phong, "rắc" một tiếng, lại bóc thêm một cái càng cua...

Trịnh Chi Long biết nói chuyện với cái tên này chả thu hoạch được gì, bèn quay sang nhìn Giang Thành và Thi Lang: "Hai vị đại nhân, chuyện hai vị làm trên đảo Chu Sơn, tại hạ không dám hỏi, cũng không dám biết, thế nhưng... có thể mạo muội hỏi một tiếng, hoàng thượng an bài như vậy, rốt cuộc là vì sao?"

Giang Thành len lén nhìn Lý Đạo Huyền một cái, thấy y hình như là ngầm đồng ý cho mình tuỳ tiện nói, bèn hắng giọng nói: "Bên trên có bốn mục tiêu."

Trịnh Chi Long: "Ồ? Nguyện nghe kỹ càng."

Giang Thành: "Xây dựng căn cứ địa trên biển, khống chế duyên hải Đông Nam, tiến thủ chư quốc Nam Dương, viễn dương vạn dặm đi các quốc gia phương Tây dạo chơi."

Trịnh Chi Long nghe xong lời này, hai mắt sáng lên.

Hoàng thượng chí hướng thật lớn lao!

Chí hướng của Trịnh Chi Long ta cũng chỉ đến ba bước đầu thôi, không ngờ hoàng thượng nhìn xa trông rộng, còn tính toán hơn một bước so với ta.

Giang Thành: "Bốn mục tiêu này, mỗi một bước đều không thể thiếu sự trợ giúp của Trịnh tướng quân được."

Trịnh Chi Long vội vàng chắp tay nói: "Mạt tướng nhất định tận tâm tận lực."

Ánh mắt hắn liếc về phía thôn Cao Gia kia, một đống thuyền kỳ quái không có buồm cũng không có mái chèo, lại có thể chạy nhanh như bay, trong bụng thầm nghĩ: Nếu có những con thuyền khổng lồ kỳ quái này tương trợ, ba bước đầu, muốn làm được cũng không khó, nhưng mà bước cuối cùng... Đó thật sự không phải là công lao một sớm một chiều.

"Rắc!" Lý Đạo Huyền lại bóc vỏ một con tôm hùm.

Trịnh Chi Long: "..."

Tên này thật sự chỉ biết ăn thôi sao?

Hắn đang trong lòng điên cuồng phỉ nhổ, lại không ngờ, ngay lúc này Lý Đạo Huyền đột nhiên mở miệng nói: "Trịnh tướng quân, con trai Trịnh Sâm của ngươi, ta tương đối coi trọng đấy, nó có một đạo linh quang từ trên thiên linh cái bắn ra ngoài, tuổi còn trẻ đã có một cái khung văn võ song toàn. Nếu để nó tìm được một vị danh sư, học những thứ đứng đắn một chút, vậy chẳng phải là rồng bay lên trời sao? Trừng ác trừ gian, nhiệm vụ duy trì hoà bình thế giới này, đến lúc đó có thể giao cho nó được rồi."

"Ơ? Hắn không ăn nữa, nói chuyện rồi." Trịnh Chi Long cực kỳ bất ngờ, đương nhiên, bất ngờ nhất là, người này vừa mở miệng đã khen con trai mình, còn thao thao bất tuyệt một đống lời hắn nghe không hiểu.

Trịnh Chi Long có vẻ ngại ngùng: "Lý tiên sinh quá khen, khuyển tử cũng không ưu tú như ngươi nói."

"Không không không, nó vô cùng ưu tú." Lý Đạo Huyền cười quay sang Trịnh Sâm, nhe răng cười.

Trịnh Sâm giật mình.

Lý Đạo Huyền cười hì hì với hắn: "Ngươi thích thuyền lớn của ta không?"

Câu này hỏi đúng rồi, Trịnh Sâm tức thì gật đầu lia lịa: "Thích! rất thích."

Lý Đạo Huyền: "Bên ta còn đang chế tạo thuyền rất kỳ lạ đấy, có hứng thú đi xem không?"

Trịnh Sâm mừng rỡ: "Có hứng thú, rất có hứng thú."

Lý Đạo Huyền tiếp tục: "Không chỉ chế tạo thuyền, ta còn an bài trường học công nghiệp tàu thuyền trên đảo Chu Sơn, còn cả trường học thuỷ quân, ngươi có hứng thú không?"

Trịnh Sâm nghe đến đây, "ồ" một tiếng, tuy hắn mới 12 tuổi, nhưng hắn là quan nhị đại, đầu óc rất linh hoạt, vừa nghe được một chút, lập tức cảm thấy, người trước mắt này đang dụ dỗ mình đi theo hắn.

Hắn vội vàng quay đầu, nhìn về phía phụ thân Trịnh Chi Long của mình.

Trịnh Chi Long cũng đang cảm thấy bất ngờ, vị trung quan này sao lại có ý tứ muốn nâng đỡ con trai mình vậy? Chờ đã, đây hình như là một cơ hội. Nếu con trai mình có thể được người của quan phủ coi trọng, nói không chừng sau này có thể leo lên làm tâm phúc của hoàng đế.

Vậy chẳng phải là dẫn theo cả Trịnh gia ta cùng bay lên.

Trịnh Chi Long không vết tích gật đầu với Trịnh Sâm.

Lúc này Trịnh Sâm mới quay sang Lý Đạo Huyền: "Rất có hứng thú."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Vậy ngươi có hứng thú đến đảo Chu

Sơn xem một chút không."

Trịnh Chi Long vội vàng nói với Trịnh Sâm: "Sâm nhi, Lý tiên sinh mời con lên đảo, đó là phúc phận của con, còn không mau cảm tạ ân điển của Lý tiên sinh."

Trịnh Sâm cúi đầu hành lễ.

Lý Đạo Huyền cười hì hì, tốt lắm, một tấm thẻ nhân vật hiếm có, sắp lấy được rồi.

Y quay đầu nói với Thi Lang: "Tiểu Lang, ngươi và Trịnh Sâm tuổi tác tương đương, vậy thì do ngươi dẫn hắn đi tham quan đảo Chu Sơn đi."

Thi Lang vội vàng nói: "Vâng."

Lý Đạo Huyền đột nhiên nghiêm giọng nói: "Hai người các ngươi, nhất định phải hoà thuận đấy nhé, không được cãi nhau, đánh nhau, phải làm một đôi bạn tốt."

Hai đứa bé: "???"

Mặc dù không rõ vì sao Thiên Tôn lại nói như vậy, nhưng sau khi Thi Lang trải qua học tập tư tưởng một hồi, đã là quân nhân tiêu chuẩn, quân nhân lấy mệnh lệnh làm ưu tiên, lập tức hành lễ với Lý Đạo Huyền nói: "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

"Rắc!" Lý Đạo Huyền lại bẻ gãy một cái chân cua, tiếp tục ăn, vừa rồi nói chuyện làm lỡ ăn cơm rồi.

Lúc này Trịnh Chi Hổ cũng cầm lấy một cái chân cua: "Đại ca, huynh nếm thử nước tương Lý tiên sinh mang đến cho chúng ta xem."

Trịnh Chi Long: "Ồ? Loại nước tương này làm sao vậy?"

Trịnh Chi Hổ cười nói: "Đây là nước tương chuyên dùng cho

hải sản, chấm cái này sẽ ngon hơn nhiều."

Trịnh Chi Long "ồ" một tiếng, làm theo lời hắn thử, quả nhiên, loại nước tương hải sản này thật sự rất ngon: "Thứ này có thể làm thương phẩm, chắc chắn có thể bán chạy ở các thành thị ven biển."

Trịnh Chi Hổ cười nói: "Đúng vậy, Lý tiên sinh cũng nói như vậy, hiện tại hắn đã vận chuyển loại nước tương này với số lượng lớn đến chợ Nam Hối Chủy. Hiện tại hải tặc Lưu Hương đã bị tiêu diệt, buôn bán trên biển chắc chắn cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều, chúng ta đến chợ Nam Hối Chủy, lấy mấy thuyền nước tương này, sau đó men theo đường bờ biển bán ra ngoài."

Trịnh Chi Long: "Được, cứ làm như vậy đi."

Lý Đạo Huyền ở bên cạnh nghe, trong lòng lại thầm vui mừng: Mình tuyên truyền những thứ kỳ quái này ở bên Thiểm Tây, thường thường đều phải tự mình mở miệng dạy, đám người kia mới biết nên thao tác như thế nào.

Nhưng mà duyên hải Đông Nam thì khác.

Duyên hải tập tục cởi mở, tư tưởng tiên tiến, mầm mống tư bản chủ nghĩa, cộng thêm tập đoàn hải tặc Trịnh Chi Long vốn là ba phần quan binh, ba phần hải tặc, ba phần thương nhân có tính chất phức tạp, bọn họ vừa nhìn thấy thứ kỳ lạ mình lấy ra, trong đầu lập tức sẽ tự động sinh ra một loạt phương án và ý tưởng làm ăn.

Làm việc với bọn họ rất thoải mái.

Lý Đạo Huyền: "Thương phẩm tốt, bên ta nhiều lắm. Trịnh tướng quân, sau này ngươi đến chợ Nam Hối Chủy nhập hàng nhiều hơn, chúng ta sẽ đủ vận chuyển đủ loại kỳ quái đến chư quốc Nam Dương, mang hết bạc trong tay người Nam Dương và

người Tây Dương về đây."

Trịnh Chi Long cười khà khà nói: "Chính hợp ý ta, đúng rồi, còn có Oa quốc. Đối với đường hàng hải Oa quốc, ta đây quen thuộc lắm đấy. Bên đó bạc trắng rất nhiều, bán thứ gì đến Oa quốc có thể đổi bạc trở về, ta cũng rất am hiểu."

Lý Đạo Huyền giơ ngón tay cái lên: "Làm!"

Mấy vị đại nhân ở bên này thương lượng làm sao đem tiền của nước khác thành tiền của nước mình.

Mà hai đứa nhỏ, thì ở một bên khác giới thiệu lẫn nhau.

"Ta tên là Thi Lang, năm nay 15 tuổi."

"Ta tên là Trịnh Sâm, năm nay 12 tuổi."

Hai người giới thiệu lẫn nhau xong, Thi Lang cười nói: "Đệ xem, con thuyền khổng lồ bên kia, gọi là Vạn Lý Dương Quang, hiện tại ta là thuyền trưởng của nó đấy."

Trịnh Sâm lộ ra ánh mắt hâm mộ: "Giỏi thật, huynh chỉ lớn hơn ta ba tuổi, đã có thể làm thuyền trưởng của con thuyền lớn như vậy rồi, ta cũng muốn giống như huynh."

Thi Lang: "Hì! Chờ đệ đến Chu Sơn rồi, sẽ nhìn thấy thứ còn thú vị hơn."

Chương 1064: Tiểu Bạch số 2

Mấy ngày sau, trên boong tàu Vạn Lý Dương Quang.

Trịnh Sâm đang hưng phấn nhìn bến cảng Định Hải, Châu Sơn càng ngày càng gần.

Mặc dù chỉ mới 12 tuổi, nhưng Trịnh Sâm đã có nhiều năm kinh nghiệm đi biển, từ khi còn rất nhỏ, hắn đã ngồi trên thuyền lớn, từ Oa quốc đến Phúc Kiến, vượt biển khơi. Do đó, hắn cũng hiểu biết về hiệu năng của tàu thuyền hơn so với những đứa trẻ bình thường.

Tốc độ đáng sợ của tàu Vạn Lý Dương Quang khiến hắn vô cùng bội phục, đứng ở đầu thuyền, cảm nhận gió biển, đây là điều mà những con thuyền buồm nhỏ tốc độ chậm như rùa kia không thể trải nghiệm được.

"Lang ca!" Trịnh Sâm quay đầu hỏi: "Con thuyền này không có buồm cũng không có mái chèo, nó rốt cuộc là chạy nhanh như vậy bằng cách nào?"

Thi Lang cười hì hì nói: "Thần lực tiên gia."

Trịnh Sâm: "..."

Giang Thành từ bên cạnh ló đầu ra, cười nói: "Đừng nghe hắn nói bậy, động lực mà con thuyền này sử dụng, kỳ thật là điện lực. Chỉ là loại điện lực này rất kỳ quái, người thường chúng ta không tạo ra được, nó là do pháp bảo tiên giới, một thứ gọi là 'tấm năng lượng mặt trời' cung cấp."

Trịnh Sâm càng nghe càng không hiểu.

Thi Lang nói: "Trường học của chúng ta có dạy những thứ này, nhưng mà ta không thích nghe giảng bài, cho nên nghe cũng không hiểu. Tiểu Sâm đệ không giống ta, đệ văn võ song toàn, thông minh hơn ta, đợi lát nữa đệ đi nghe giảng bài, nói không chừng sẽ hiểu."

Trịnh Sâm: "Chính là cái trường học công nghiệp tàu thuyền mà mọi người nói sao?"

Thi Lang gật đầu: "Đúng vậy, đó chính là trường học do thần tiên trên trời mở, giáo trình bên trong đó, toàn bộ đều là thiên thư."

Trịnh Sâm: "A?"

Hai người nói đến đây, tàu Vạn Lý Dương Quang đã tiến vào bến cảng Định Hải, Châu Sơn.

Phía trước đột nhiên có một con thuyền kỳ quái lao tới.

Thân thuyền của nó làm bằng gỗ, tạo hình tổng thể không khác biệt lắm so với thuyền buồm, nhưng nó không có buồm cũng không có mái chèo, chỉ là ở hai bên mạn thuyền, mỗi bên đều có một cái đĩa tròn lớn kỳ quái, trên thân thuyền còn có hai cái ống khói lớn kỳ quái, phía trên còn đang bốc khói đen.

Con thuyền này đang chạy với tốc độ cực nhanh, hai cái đĩa tròn lớn bên cạnh mạn thuyền của nó đang phát ra âm thanh "ào ào" kỳ quái, hình như đang vỗ vào nước, bên cạnh đĩa tròn lớn còn có bọt nước trắng xóa bắn lên.

Trịnh Sâm kinh ngạc: "Oa, lại một con thuyền kỳ quái nữa."

Thi Lang: "Ơ? Tiểu Bạch số 2, rốt cuộc cũng hạ thuỷ rồi sao? Lúc chúng ta rời cảng đi tiêu diệt Lưu Hương, nó còn chưa hoàn toàn chế tạo xong, không ngờ ra ngoài đánh một trận trở về, nó đã bắt đầu chạy thử rồi."

Trịnh Sâm: "Tiểu Bạch số 2? Tên con thuyền này kỳ quái như vậy sao?"

Thi Lang cười nói: "Quen là được rồi, Bạch công tử tự xưng là lý công nam*, hắn nói lý công nam đặt tên chính là như vậy."

(chỉ sinh viên nam có chỉ số thông minh cao lại xuất thân ngành kỹ thuật)

Trịnh Sâm nghe không hiểu, lý công nam là cái gì?

Bất quá, hắn lập tức liền nhìn thấy vị lý công nam này.

"Tiểu Bạch số 2" với tốc độ cực nhanh chạy đến cách tàu Vạn Lý Dương Quang không xa, một nam tử trẻ tuổi mặc áo trắng đứng trên đầu thuyền, chính là Bạch công tử.

Thi Lang lớn tiếng gọi hắn: "Bạch công tử, Tiểu Bạch số 2 của ngươi rốt cuộc cũng hạ thuỷ rồi hả?"

Bạch công tử cười nói: "Đúng vậy, chuyến đi đầu tiên đấy! Ta còn đang không hài lòng lắm đây. Vốn muốn chế tạo một chiếc thuyền bọc thép, kết quả cuối cùng vẫn là bởi vì quá nặng nên thất bại, hiện tại chỉ có thể làm một chiếc thuyền gỗ để ứng phó với động cơ hơi nước."

Hoá ra, sau khi Bạch công tử đến xưởng đóng tàu Châu Sơn, con thuyền đầu tiên thiết kế là một con thuyền sắt lớn rất lợi hại, đặt tên là Tiểu Bạch số 1, kết quả con thuyền sắt lớn quá nặng, Tiểu Bạch số 1 căn bản không cách nào vận hành bình thường.

Bạch công tử đành phải vội vàng thiết kế lại, chế tạo ra "Tiểu Bạch số 2".

Con thuyền Tiểu Bạch số 2 này vẫn sử dụng thép để chế tạo khung, nhưng trên thân thuyền dán toàn bộ đều là ván gỗ, bảo đảm tính nhẹ của nó, lúc này mới rốt cuộc có thể di chuyển thành

công.

"Đáng tiếc, đáng tiếc, bằng gỗ." Bạch công tử hơi tiếc nuối.

"Bằng gỗ thì có gì không tốt chứ?" Trịnh Sâm đột nhiên lên tiếng: "Ta cảm thấy con thuyền gỗ này cũng rất lợi hại rồi, nó có thể chạy nhanh như vậy, còn không cần buồm, không cần mái chèo."

Bạch công tử: "Ồ, vị tiểu huynh đệ này cũng hiểu về thuyền sao?"

Trịnh Sâm: "Hiểu một chút."

Bạch công tử nói: "Bằng gỗ tuy nhẹ, nhưng không chịu được đánh đập, đại pháo bắn một cái, thủng một lỗ to."

Trịnh Sâm xua tay nói: "Vị Bạch tiên sinh này, ngài quá coi trọng đại pháo rồi, trên thế giới này chỉ có đại pháo của các ngươi, đánh vừa xa vừa chuẩn, còn có thể nổ tung, thật đáng sợ. Đại pháo của người khác đều là bắn vừa gần vừa lệch, đạn pháo còn không nổ tung."

Nói đến đây, Trịnh Sâm nói: "Kỳ thật các ngươi dùng thuyền gỗ là đủ để thu thập người khác rồi, ngược lại là người khác muốn đối kháng các ngươi, mới cần sử dụng thuyền sắt."

Bạch công tử: "Ơ? Là như vậy sao?"

Thi Lang gật đầu: "Trước mắt, hẳn là như vậy."

Bạch công tử mừng rỡ: "Nếu đã như vậy, vậy thì ta thoải mái hơn nhiều rồi, ha ha, vậy thì trước tiên hãy chế tạo hàng loạt loại thuyền gỗ động cơ hơi nước này đi, vấn đề thuyền sắt, ta phải nghiên cứu thêm."

Tảng đá lớn trong lòng được đặt xuống, tâm tình của Bạch

công tử nhất thời trở nên tốt hơn, vươn tay về phía trước, cười lớn nói: "Tiểu Bạch số 2, toàn tốc, xông lên nào."

Sau mệnh lệnh của hắn, công nhân trong phòng động cơ vội vàng thêm than, thêm than, tăng động lực...

Trên ống khói bốc lên một luồng khói đen, một tiếng còi hơi chói tai vang lên, "u" một tiếng, Tiểu Bạch số 2 kéo ga hết cỡ, chạy như bay biến mất.

Trịnh Sâm nhìn thấy con thuyền này kéo ga hết cỡ nhanh như vậy, cũng nhịn không được liếc mắt nhìn: "Lợi hại thật! Đó cũng là tiên thuyền sao?"

"Không phải tiên thuyền." Thi Lang nói: "Đó là thuyền Bạch công tử tự mình chế tạo, từng chút từng chút một, đều là người thường chúng ta tự tay chế tạo, đương nhiên, nó kém xa so với tiên thuyền."

Trịnh Sâm: "Đã rất lợi hại rồi! Không thể lấy cái gì cũng so với thứ của tiên gia mà."

Lời này cũng có lý.

Thật ra Thi Lang cũng hiểu, Thiên Tôn rõ ràng có thể ban cho tiên thuyền, lại dốc sức ủng hộ Bạch công tử nghiên cứu, bồi dưỡng đại lượng công nhân kỹ thuật chế tạo thuyền, chính là muốn bọn họ tự lực cánh sinh, dùng sức mạnh của người thường chế tạo ra thuyền lớn lợi hại.

Đây là vì sao thì không cần phải nói! Tất cả mọi người ở thôn Cao Gia đều hiểu!

Thần tiên có thể chiếu cố ngươi nhất thời, nhưng không thể chiếu cố ngươi cả đời.

Trong cuộc đời của người thường, có thể nhận được một hai

lần chiếu cố của thần tiên, đã là tiên duyên cực lớn rồi. Không thể trông cậy vào mỗi việc đều có thần tiên giúp ngươi.

Chuyện chế tạo thuyền cũng vậy.

Tiên thuyền tuy tốt, chung quy là của tiên gia. Người thường nhất định phải tự mình chế tạo thuyền của nhân gian mới được.

"Nhìn bên kia kìa, đó là xưởng đóng tàu." Thi Lang cười nói: "Ta dẫn đệ đi tham quan."

Trịnh Sâm: "Được thôi."

Hai đứa nhỏ cập bến ở bến tàu, chỉ thấy rất nhiều công nhân đang bận rộn trên bến.

Vật tư vận chuyển từ Lạc Dương đến, đang ra sức dỡ hàng.

Trên đảo Châu Sơn hiện tại không có nông nghiệp, cũng không có các loại thủ công nghiệp, ăn mặc sinh hoạt của công nhân trên đảo hiện tại, tất cả đều dựa vào đại lục chi viện, cho nên mỗi ngày đều có lượng lớn vật tư, thông qua thuyền vận chuyển đến.

Vật tư trên bến chất thành núi.

Trịnh Sâm tùy tiện cầm một bao hàng hóa lên xem, liền khẽ giật mình: Chất lượng của những hàng hóa này đều là hàng loại nhất. Là hàng tốt mà người giàu mới được hưởng thụ, nhưng mà ở chỗ này, lại giống như đồ bỏ đi chất thành núi.

Công nhân tùy ý khuân vác, có người ghi chép một chút, sau đó lập tức bắt đầu phân phát.

Nói cách khác, những thứ này đều là thứ mà công nhân bình thường sử dụng.

Chương 1065: Cắt hành lá là có ý gì?

Trịnh Sâm đi dọc bến cảng một vòng, trong lòng không khỏi cảm thán, công nhân bình thường trên đảo Châu Sơn này cũng sống tốt hơn công nhân dưới trướng Trịnh thị.

Xem ra, Lý tiên sinh đối xử với thuộc hạ thật sự không có gì để nói.

Thị Lang: “Tiểu Sâm, đệ nhìn phía trước xem, đó là trường hàng hải Châu Sơn mới mở của chúng ta, muốn qua đó xem một chút không?"

“Đương nhiên muốn rồi.” Trịnh Sâm nhớ Lý tiên sinh từng nhắc đến một lần, trên đảo có trường dạy hải chiến, đối với đứa trẻ như hắn mà nói, sức hấp dẫn cực lớn.

Cổng trường có binh lính súng thật đạn thật canh gác, ngay cả Thị Lang muốn vào cũng phải xuất trình một thứ gọi là “thẻ học sinh”.

Trịnh Sâm không có thẻ học sinh, trong lòng hơi hoảng hốt, nhưng đội binh lính đó hiển nhiên đã nhận được mệnh lệnh từ trên, lấy ra một bức chân dung, nhìn mặt Trịnh Sâm, lại hỏi tên hắn, sau đó để hai đứa trẻ đi vào.

Trịnh Sâm: “Nơi này rốt cuộc dạy những gì? Canh phòng nghiêm ngặt như vậy?"

Thị Lang: “Vào xem sẽ biết, nhìn xem, phía trước có một phòng học, đang lên lớp kìa."

Hai người ghé vào cửa sổ phòng học đầu tiên, trên bục giảng bên trong là một "người điều khiển tiên thuyền" đến từ Bạch gia bảo, người này trước đây là gia đinh nhà Bạch Diên, sinh ra bên hồ Mã Đề, từ nhỏ đã bơi lội giỏi, sau này gia nhập thuỷ quân thôn Cao Gia ở bến tàu Hiệp Xuyên, phụ trách điều khiển tiên thuyền, nhiều năm qua vẫn luôn chiến đấu ở tuyến đầu điều khiển tiên thuyền, tích lũy kinh nghiệm lái thuyền phong phú.

Trên bảng đen vẽ một chiếc tiên thuyền, viên thuyền trưởng chỉ vào con thuyền đó, thao thao bất tuyệt: "Muốn làm một người điều khiển tiên thuyền ưu tú, trước tiên phải biết tiên thuyền vận hành như thế nào."

Ngón tay hắn chỉ lên đỉnh thuyền: "Mọi người chú ý nhìn xem, nơi này có một tấm ván kỳ quái, thứ này gọi là 'Mão Nhật bản', là tiên khí của Mão Nhật Tinh Quân cho Thiên Tôn mượn, Thiên Tôn lại ban cho chúng ta sử dụng. Tiên khí này khi bị mặt trời chiếu vào, sẽ chuyển ánh sáng mặt trời thành điện, sau đó đưa đến pin ở đáy thuyền, tích trữ lại..."

Học sinh bên dưới: "Thì ra là thế!"

Trịnh Sâm nghe trộm ngoài cửa sổ chết lặng cả người: "A?"

Viên thuyền trưởng tiếp tục nói: "Sau đó, khi chúng ta bật công tắc này ở đầu thuyền, điện năng trong pin sẽ được giải phóng, men theo dây điện, đến nơi này... Nơi này có một cỗ máy cực lớn, tên là 'điện cơ Tiên Giới', một khi được cấp điện, nó sẽ xoay chuyển với tốc độ cao, sau đó dẫn động chân vịt ở đuôi thuyền."

Cây roi dạy học của viên thuyền trưởng chỉ vào chân vịt ở đuôi thuyền: "Thứ này là thứ duy nhất phàm nhân chúng ta có thể hiểu được, nó thông qua chuyển động để đẩy nước, tiên thuyền liền có thể di chuyển."

Học sinh bắt đầu ghi chép.

Trịnh Sâm lại nghe như lọt vào sương mù: “Khó trách con thuyền đó không cần buồm cũng không cần mái chèo mà vẫn chạy nhanh như vậy, thì ra là như thế, thật lợi hại, thật sự quá lợi hại.”

Thị Lang cười hì hì nói: “Bây giờ đệ đã biết vì sao những thứ trên đảo của chúng ta phải được giữ bí mật rồi chứ?"

Trịnh Sâm hơi kinh ngạc: “Chuyện cơ mật như vậy, để đệ biết có được không?"

Thị Lang: “Thiên Tôn đã nói có thể cho đệ biết, vậy thì có thể."

Trịnh Sâm: “Thiên Tôn là?"

Thị Lang: “Thiên Tôn chính là Lý tiên sinh."

Nói đến đây, Thị Lang dang hai tay ra: “Nói đến, Thiên Tôn đối với Trịnh gia của đệ thật sự là tốt đến kỳ lạ, lần đầu tiên gặp mặt, đã tặng đồng hồ hàng hải cho nhị thúc đệ. Bây giờ lại cho phép đệ lên đảo, để đệ tiếp xúc với bí mật nội bộ của chúng ta, Trịnh gia đệ nhất định là không tầm thường.”

Trịnh Sâm: “Hả?"

Trong lòng có chút bàng hoàng.

Hai người lẻn đi từ cửa sổ phòng học đầu tiên, đi đến phòng học thứ hai.

Vừa ghé vào cửa sổ nhìn vào trong, Trịnh Sâm đã giật mình, thì ra, trên bục giảng, lại là Lý Đạo Huyền đang đứng đó.

Trịnh Sâm nói: “A? Lý tiên sinh tự mình giảng bài?”

Thị Lang gật đầu: “Tiết này là tiết địa lý... Thiên Tôn mỗi ngày đều dành một chút thời gian để giảng giải địa lý cho mọi người.”

Nói xong, Thị Lang kéo Trịnh Sâm: “Đi thôi, chúng ta trực tiếp vào lớp nghe giảng, không cần trốn ở ngoài cửa sổ nữa.”

Hai người khẽ gõ cửa, sau đó Thị Lang lớn tiếng nói: “Thị Lang, Trịnh Sâm, xin phép được tham gia lớp học tạm thời.”

Lý Đạo Huyền mỉm cười nói: “Vào đi.”

Thị Lang vội vàng kéo Trịnh Sâm chui vào lớp học, đứng ở cuối lớp.

Lý Đạo Huyền cũng không chào hỏi bọn hắn, tiếp tục giảng bài: “Nơi chúng ta đang ở là một quả cầu khổng lồ, tên là Trái Đất... Trái Đất có bảy châu lục, bốn đại dương, mà nơi chúng ta đang ở, gọi là châu Á, vùng đại dương bên cạnh chúng ta, gọi là Thái Bình Dương.”

Y từ dưới bục giảng bưng lên một quả địa cầu bằng đồng cực lớn, đặt lên bàn, “ầm” một tiếng, ngón tay Lý Đạo Huyền chỉ vào một chỗ: “Bây giờ chúng ta đang ở chỗ này.”

Y lại nhanh chóng di chuyển ngón tay: “Nơi này là Đại Thanh... Nơi này là Oa quốc... Nơi này là An Nam... Nơi này là eo biển Malacca... Nơi này là Phất Lang Cơ, nơi này là nước Hà Lan..."

Trịnh Sâm: “Oa? Oa! Thêm kiến thức rồi, thì ra nước Hà Lan lại như thế này.”

Ngón tay Lý Đạo Huyền, xuất phát từ nước Hà Lan, men theo đường bờ biển châu Âu quanh co, di chuyển đến tận châu Phi, sau đó vòng qua mũi Hảo Vọng, tiến vào Ấn Độ Dương, lại tiếp tục di chuyển đến Nam Dương, cuối cùng di chuyển đến đảo Bảo…

“Mọi người xem! Thuyền của người Hà Lan đã đi xa bao nhiêu.”

Học sinh trong lớp học nhất thời im phăng phắc.

Tuyến đường biển dài đằng đẵng này, thật sự dọa mọi người sợ rồi.

Lý Đạo Huyền: “Chúng ta hãy nhìn thẳng vào sự chênh lệch về hàng hải thuật giữa chúng ta và người Tây Dương, sau đó nỗ lực đuổi kịp.”

Học sinh đồng thanh hô: “Nhìn thẳng vào sự chênh lệch, nỗ lực đuổi kịp.”

Trịnh Sâm cũng nhịn không được hô theo một tiếng: “Nỗ lực đuổi kịp, phấn đấu vượt qua.”

Lý Đạo Huyền mỉm cười với hắn: “Vị học sinh này, bốn chữ ‘phấn đấu vượt qua’ của ngươi nói rất hay.”

“Được rồi, tình hình đại khái ta đã nói cho mọi người rồi.” Lý Đạo Huyền nói: “Bây giờ, chúng ta hãy trở lại địa bàn của mình, nói về gió mùa và hải lưu ở ven biển đông nam nước ta, đây là tri thức cần phải nắm rõ khi ra khơi trong thời đại thuyền buồm. Đương nhiên, sau này chúng ta sử dụng tàu hơi nước, sẽ ít chịu ảnh hưởng của gió mùa và dòng hải lưu, thậm chí có thể bỏ qua không tính. Tuy nhiên, chúng ta không tính, người Tây Dương sử dụng thuyền buồm lại phải tính toán. Chỉ cần các ngươi học tốt về gió mùa và hải lưu, là có thể biết người Tây Dương lúc nào sẽ đến, lúc nào phải đi.”

Thị Lang giơ tay.

Lý Đạo Huyền: “Mời học sinh phát biểu.”

Thị Lang nói: “Nắm được thời gian quân địch đến và đi, chẳng phải là có thể phục kích bọn họ sao?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: “Lời nói của vị học sinh này rất hay, chính là như vậy. Song, không thể chỉ nghĩ đến chuyện đánh nhau, mà còn phải nghĩ đến chuyện buôn bán. Khi ngươi biết được

người Tây Dương lúc nào sẽ đến, ngươi có thể chuẩn bị kỹ lưỡng tơ lụa, đồ sứ các loại đặc sản từ trước, đợi bọn họ vừa đến là vung liềm lên, hung hăng cắt hành lá của người Tây Dương."

Học sinh đều cười.

Trịnh Sâm lấy làm lạ: "Cắt hành lá là có ý gì?"

Thị Lang nhỏ giọng nói: "Chính là sau khi cắt xong sẽ rất nhanh mọc lại, có thể cắt đi cắt lại nhiều lần..."

Chương 1066: Đó là Đức Lăng

Trịnh Sâm chăm chú nghe Lý Đạo Huyền giảng bài địa lý một tiết.

Chuông tan học vừa vang lên, Lý Đạo Huyền đang nói được nửa câu: “Mỗi mùa xuân, ấm áp...”, đột nhiên dừng lại, nửa câu sau không nói nữa, đổi thành: “Tan học!"

Trịnh Sâm: “Lão sư thế mà không kéo dài thời gian?"

Lý Đạo Huyền cười nói: “Mấy kiểu kéo dài thời gian là đáng ghét nhất, kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân, tiết học của ta, trong khoảnh khắc chuông tan học vang lên, nhất định phải kết thúc.”

Nói xong, y đi tới góc lớp học, khoanh chân ngồi xuống, không nhúc nhích nữa.

Trịnh Sâm: “???”

Hắn nghi hoặc quay sang Thị Lang: “Lý tiên sinh sao lại ngồi xuống góc tường rồi không nhúc nhích nữa vậy?"

Thị Lang: “Thiên Tôn du thần rồi, pháp thân cứ ném ở đây không quản nữa. Dù sao cũng sẽ không có ai dám bất kính với pháp thân, ném thì cứ ném thôi.”

Trịnh Sâm: “!!!”

Cái này là đang nói chuyện ma quỷ gì vậy? Sao nghe không hiểu gì hết?

Thị Lang kéo Trịnh Sâm: “Đi thôi, Tiểu Sâm, chúng ta tiếp tục tham quan.”

Lúc này đã là giờ ra chơi mười phút, trong trường hàng hải bỗng chốc xuất hiện rất nhiều người, cơ bản đều là những thuỷ binh có công vụ trong người, bọn họ từ các phòng học chen chúc đi ra, trò chuyện rôm rả ở hành lang.

Hai đứa trẻ đi ngang qua bên cạnh bọn họ, bọn họ cũng không để ý, vẫn đang tiếp tục trò chuyện.

“Ta gửi về cho mẫu thân một bình nước tương hải sản, còn tặng kèm một giỏ tôm, ha ha, hy vọng mẫu thân có thể ăn vui vẻ.”

“Hắc hắc, mẫu thân ta không ăn quen đồ biển, ta gửi gạo cho bà ấy.”

“Gạo?” Người lên tiếng trước ngớ ra: “Ngươi thế mà lại gửi gạo về quê nhà?”

“Ngươi không biết rồi! Thương đội Trịnh thị có bán một lô gạo đến chợ Nam Hối Chủy của chúng ta, nghe nói là đến từ các nước Nam Dương, tên là gì nhỉ, gạo Thái Hương, ăn ngon thật đấy, thơm phức, ta mua mười cân, nhờ huynh đệ dân đoàn đưa về Bạch gia bảo cho ta rồi.”

Trịnh Sâm nghe đến đây thì khá là vui: “Đó là gạo nhà ta đưa đến đấy.”

Thị Lang nói: “Nhà đệ thật sự rất lợi hại, buôn bán đến tận Nam Dương rồi.”

Trịnh Sâm: “Ta cảm thấy nơi này về sau sẽ càng thêm lợi hại, sợ là có thể trực tiếp buôn bán đến tận nước Hà Lan.”

Thị Lang cười hì hì: “Đó là mục tiêu giai đoạn bốn của Thiên Tôn, còn sớm lắm, vẫn là nên chơi đùa ở Nam Dương trước đã.”

Trịnh Sâm: “Đệ tuổi còn nhỏ, cũng không biết cách nhìn nhận có đúng hay không, đệ cảm thấy trước khi tiến quân Nam Dương,

có một nơi, nhất định phải chiếm lấy trước.”

Thị Lang: “Để ta đoán xem, đệ nói chính là: đảo Di Châu?"

Trịnh Sâm: “A? Huynh cũng nghĩ như vậy sao?"

Thị Lang cười hì hì: “Vừa rồi đệ cũng thấy tiết địa lý rồi đấy, đảo Di Châu cứ như vậy treo đối diện Quảng Đông và Phúc Kiến, hòn đảo này nếu không chiếm lấy trước, sau này thuyền bè của chúng ta xuống Nam Dương, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người Tây Dương trên đảo uy hiếp.”

Trịnh Sâm: “Đệ cũng cho là như vậy, nếu như trên đảo vẫn luôn có người Tây Dương đóng quân, vậy thì eo biển này là của ai? Thuyền bè mỗi lần qua eo biển, có thể yên tâm sao?”

Hai đứa trẻ đều hào hứng: “Đi đi đi, chúng ta đi nghiên cứu một chút, nếu muốn chiếm lấy đảo Di Châu, nên đánh trận này như thế nào.” -

Cùng lúc đó…

Kinh kỳ, khu vực Xương Bình.

Ba người Vương Nhị, Bạch Miêu, Mã Thủ Ứng, vừa mới hội quân một chỗ.

Không lâu trước đó, ba người chia binh ba đường, phân biệt đi cứu viện ba nhóm bách tính.

Bạch Miêu hộ tống bách tính trong thành Xương Châu đến nơi an toàn, sau khi trò chuyện với bách tính, hắn mới biết được vì sao thành Xương Châu lại bị quân Thanh dễ dàng công phá như vậy, thì ra là do tổng binh trấn thủ thành Xương Châu, Tào Bỉ Xương, không đánh mà hàng, mới dâng thành trì lớn như thành Xương Châu cho quân Thanh.

May mà Cao Gia Thôn đến cứu viện, bằng không toàn bộ người trong thành đều bị bắt đi Đông Bắc làm nô lệ rồi.

Chuyện này khiến Bạch Miêu tức giận đến toàn thân run rẩy, quay về nói cho Vương Nhị và Mã Thủ Ứng nghe, hai vị đại ca cũng chỉ cười lạnh.

Hai người này đều có một điểm chung, chính là từng tạo phản, tự nhiên là không có hảo cảm đối với quan binh, nghe nói quan binh không đánh mà hàng, còn có thể có lời hay ý đẹp sao?

Vương Nhị hừ lạnh một tiếng nói: “Quan binh đều là lũ phế vật.”

Mã Thủ Ứng: “Đồng ý.”

Hai người đang nói đến đây, phía trước có một tên thám báo biên quân dưới trướng Mã Thủ Ứng chạy về, là Dạ Bất Thu chính hiệu: “Báo! Phát hiện một toán quân Kiến Nô, đang di chuyển về phía đông bắc, chúng ta có cần đi chặn đường bọn chúng không?”

Vương Nhị mở bản đồ ra: “Hướng đông bắc?”

Ngón tay hắn di chuyển men theo hướng đông bắc: “Bên đó không có thôn trang, cũng không có bách tính, Kiến Nô đi bên đó làm gì?"

Thám báo mở miệng nói: “Bên đó có một hoàng lăng.”

“Ơ?” Vương Nhị kinh ngạc: “Hoàng lăng?”

Mã Thủ Ứng lập tức phản ứng lại: “Là Đức Lăng.”

Vương Nhị chưa từng làm quan binh, đối với chuyện triều đình không hiểu rõ như Mã Thủ Ứng, tò mò hỏi: “Đức Lăng là thứ gì?"

Mã Thủ Ứng: “Là lăng mộ của hoàng đế thợ mộc Chu Do

Hiệu.”

Lần này Vương Nhị hiểu rồi: “Kiến Nô muốn đi đào Đức Lăng, moi chút tài vật của lão hoàng đế mang về đây.”

Thám báo nói: “Quân Thanh hành động không nhanh, đội kỵ binh của chúng ta đuổi kịp chặn đường.”

Khóe miệng Vương Nhị khẽ nhếch lên: “Quân Thanh lại không phải đi giết bách tính, chúng ta chặn đường bọn chúng làm gì? Mã huynh, ngươi nói đúng không?”

Mã Thủ Ứng quay đầu nói với thám báo: “Vừa rồi ngươi nói gì? Chúng ta không nghe rõ.”

Thám báo lập tức hiểu ý: “A, ta nhớ ra rồi, phía tây bắc có một thôn trang nhỏ, bên trong có mấy hộ bách tính, e rằng sẽ bị Kiến Nô công kích, chúng ta nên đi bảo vệ những bách tính kia mới phải.”

Mã Thủ Ứng: “Toàn quân xuất kích, bảo vệ thôn trang của bách tính.”

Vương Nhị cười lớn: “Đi thôi.” -

Kinh thành…

Chu Do Kiểm nửa đêm mắc tiểu thức giấc, bò dậy.

Trên giường không có phi tần, hắn ngủ một mình.

Chu Do Kiểm không háo sắc, không háo sắc một chút nào, ban ngày phê duyệt tấu chương quá mức vất vả, buổi tối căn bản không còn hơi sức đâu mà dùng trên người nữ nhân nữa.

Cho nên hắn thường xuyên ngủ một mình!

Xuống giường tiểu tiện xong trở lại giường nằm xuống, nhắm

mắt tiếp tục ngủ.

Lần ngủ này, đột nhiên phát hiện vị trí mình đang ở đã thay đổi, biến thành tẩm cung của hoàng huynh hắn, hoàng đế thợ mộc Chu Do Hiệu.

Chu Do Kiểm: "Ơ? Ơ ơ ơ?"

Hắn cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện mình đang đứng bên giường Chu Do Hiệu, hai tay buông thõng, hoàng đế thợ mộc Chu Do Hiệu đang dùng chút sức lực cuối cùng, nắm lấy tay hắn, đôi môi xám đen khẽ mở ra, Chu Do Hiệu dùng chút sức lực cuối cùng, khó khăn nói với hắn: "Trẫm… không được nữa rồi… Đại Minh triều… giang sơn xã tắc… giao cho ngươi rồi…"

Chu Do Kiểm bi thương gọi: "Hoàng huynh!"

Chu Do Hiệu khó khăn nói: "Huynh đệ… nên làm… nên làm Nghiêu Thuấn…"

Một câu còn chưa nói hết, đầu Chu Do Hiệu nghiêng sang một bên, cánh tay cũng buông thõng xuống.

Chu Do Kiểm gào khóc: "Hoàng huynh! Hoàng huynh! Huynh không thể chết, không có huynh, ngu đệ không biết gì hết, giang sơn này, ngu đệ không quản lý được…"

Ngay lúc này, Chu Do Hiệu đã tắt thở bỗng nhiên mở mắt, cười híp mắt: "Yên tâm, kỳ thật ta cũng không biết, ta chỉ biết làm mộc, ngươi không cần phải áp lực."

Nói xong, hắn lại nghiêng đầu, lần nữa ngã xuống.

Chu Do Kiểm vẻ mặt ngơ ngác, không đúng, lúc hoàng huynh chết, cũng không có nghịch ngợm như vậy a.

Chẳng lẽ, đây là đang nằm mơ?

Mơ đến đây, hắn liền tỉnh giấc.

Chương 1067: Gián điệp của chúng ta

Chu Do Kiểm trằn trọc không ngủ được, bèn bò dậy khỏi giường.

Giấc mộng vừa rồi khiến hắn hơi nhói đau ở lồng ngực.

Trước khi băng hà, hoàng huynh đã phó thác giang sơn này cho hắn, vậy mà hắn lại không quản lý tốt, thật sự có lỗi với kỳ vọng của Hoàng huynh.

"Haiz!"

Chu Do Kiểm duỗi lưng: "Từ nay về sau, trẫm phải cần cù hơn mới được."

Đúng lúc này, bên ngoài có một thái giám hớt hải chạy vào, vừa chạy vừa khóc lớn: "Hoàng thượng, đại sự không ổn, đại sự không ổn rồi!"

Chu Do Kiểm giật thót mình: "Lại có chuyện gì nữa?"

Thái giám khóc lóc: "Kiến Nô đốt phá Đức Lăng, Hi Tông… lăng mộ của Hi Tông bị Thanh binh đào xới, đồ tùy táng đều bị cướp sạch!"

Chu Do Kiểm kêu thảm thiết, ngửa người ra sau ngã xuống: "Khó trách tối qua trẫm lại mơ thấy giấc mộng như vậy, hoàng huynh… đến tìm trẫm tính sổ rồi…"

Thái giám vội vàng hô lớn: "Kiến Nô đánh tới rồi, binh phong thẳng tiến đến Tây Trực Môn!"

Chu Do Kiểm nổi giận: “Kiến Nô đánh đến cửa kinh thành rồi, Binh bộ thượng thư đâu? Các trấn viện quân đâu? Không một ai đến giúp trẫm sao?”

Thái giám: “Nô tài đi, nô tài lập tức đi giúp Hoàng thượng ngăn cản Kiến Nô.”

Chu Do Kiểm: “Nhanh đi! Đừng có nói nhảm nữa!”

Tên thái giám lĩnh mệnh, vội vàng chạy ra ngoài.

Rất nhanh, thái giám Cao Khởi Tiềm được phong làm giám quân, Binh bộ thượng thư Trương Phượng Dực làm tổng đốc, đám công tử bột trong kinh thành được tập hợp lại, tạo thành một đội quân ô hợp, so với trình độ của lưu khấu còn chẳng bằng, à không, so với lưu khấu còn yếu hơn, đứng trên tường thành Tây Trực Môn.

Tổng đại tướng quân Thanh A Tế Cách đóng quân ngoài thành, nhìn lên tường thành, trước mắt toàn là lũ ô hợp!

A Tế Cách không khỏi cười to: “Trong thành đều là lũ nhu nhược, Đại Thanh ta sớm muộn gì cũng công phá được thành trì này, tiến vào Trung Nguyên.”

Bên cạnh có một viên đại tướng lên tiếng: “Tướng quân, hiện tại muốn công thành còn sớm, tuy rằng trong thành toàn là lũ nhu nhược, nhưng tường thành cao lớn kiên cố, cho dù chúng ta điều động toàn bộ hoả pháo trong nước đến đây, oanh tạc ngày đêm, cũng chưa chắc đã phá được tường thành.”

A Tế Cách: “Nói nhảm, cần ngươi phải nói sao? Bản tướng quân tự mình không nhìn ra được hay sao?”

Hắn phất tay ra lệnh: “Bản tướng quân suất lĩnh trung quân đóng quân ở đây, nhìn chằm chằm vào lũ nhu nhược này, các ngươi tản ra xung quanh cướp bóc thôn xóm, bắt thêm nhiều nô lệ

trở về.”

Chúng tướng: “Tuân lệnh!”

Quân Thanh lập tức tản ra xung quanh, đi cướp bóc khắp nơi.

Vào Định Hưng, xuống Phòng Sơn, đánh Trác Châu, công Cố An, chiếm Văn An, phá Bảo Trì, giết Tri huyện Triệu Quốc Đỉnh, hạ Thuận Nghĩa, đến Hoài Nhu, chiếm Hà Tây Vụ, đóng quân ở Mật Vân, Bình Cốc, bao vây Định Hưng. Trong vòng một tháng, “càn quét toàn bộ vùng phụ cận kinh kỳ”. Quân Thanh tổng cộng công phá 12 thành trì, lớn nhỏ 56 trận chiến, toàn thắng! Bắt sống cả người lẫn vật 17 vạn 9800.

Tuy nhiên…

Trong chiến tích huy hoàng của quân Thanh, cũng xen lẫn một vài trận thua nhỏ, thoạt nhìn không mấy đáng chú ý.

Ngày… tháng… năm…, Đại Đồng Tổng binh Vương Phác, dẫn theo quân cần vương Sơn Tây, ở dưới thành Xương Bình chém địch xxx tên… bị A Tế Cách dùng bút gạch bỏ, gạch bỏ.

Ngày… tháng… năm…, Đại Đồng Tổng binh Vương Phác, lại dẫn theo quân cần vương Sơn Tây, ở khu vực đông bắc Xương Bình, chém địch xxx tên… A Tế Cách lại dùng bút gạch bỏ, gạch bỏ.

A Tế Cách gạch trái, gạch phải, gạch tới gạch lui, cuối cùng chiến tích của quân Thanh liền biến thành toàn thắng.

Viết như vậy vào “Thanh sử”, nhìn sẽ đẹp mắt hơn nhiều.

Quân đội Đại Thanh ta, cường đại không thể chiến thắng.

“Báo!” Một kỵ binh phi nhanh đến trước mặt A Tế Cách, mồ hôi nhễ nhại bẩm báo: “Tướng quân, đại sự không ổn, hữu quân

du kỵ của chúng ta bị tổng binh Đại Đồng Vương Phác đánh tan, hiện tại đã tan tác. Hữu quân đã mất đi sự yểm hộ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị quân địch tập kích vào chủ doanh."

A Tế Cách: "Hả?"

Cây bút trên tay hắn khẽ run.

Hắn nhíu mày, bản đồ địa hình vùng phụ cận kinh kỳ hiện lên trong đầu, hữu quân đã mất.

Nếu lúc này quân địch đột nhiên từ hữu quân xông vào, quân đội ô hợp trong Tây Trực Môn kia chắc chắn cũng sẽ xông ra hỗ trợ, bọn chúng tuy là ô hợp, nhưng ô hợp nhiều quá, ném vào người cũng đau đấy.

Hai đường giáp công như vậy, hắn cũng có nguy cơ bại trận.

A Tế Cách không phục: "Tên tổng binh Đại Đồng Vương Phác này rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

"Không biết! Chưa từng nghe nói." Tả hữu bộ tướng lắc đầu: "Hình như cũng không phải là nhân vật lợi hại gì, nhưng trong tay hắn có một đội quân hoả khí rất kỳ lạ, cực kỳ hung hãn."

A Tế Cách vừa nghe đến đội quân hoả khí, liền nhớ tới "hành động Tưởng Cán trộm sách" của hoàng thượng, đáng tiếc, lần hành động đó cuối cùng đã thất bại, đội gian tế đến nay vẫn bặt vô âm tín, không biết chừng đã bị Đại Minh bắt sống lột da róc thịt ba nghìn nhát dao rồi.

Nếu lần hành động đó không thất bại thì tốt biết mấy? Chúng ta còn sợ đội quân hoả khí gì chứ.

A Tế Cách nhịn không được dành ra vài giây để tưởng niệm đội gian tế.

“Hắt xì!” xưởng xe hơi Trường An, Bân Thắng - chủ nhiệm phân xưởng lắp ráp động cơ hơi nước đang ăn cơm ở nhà ăn bỗng nhiên hắt hơi một cái: “Ai đang nhắc đến mình thế nhỉ?”

Yến Tử ngồi bên cạnh bĩu môi: “Hừ, có phải cô gái nào khác đang nhớ huynh đấy chứ? Muội nói chuyện với huynh mà huynh cũng không thèm nghe nữa hả? Hay là huynh đi tìm cô gái đang nhớ huynh kia mà sống đi?”

“Hả?” Bân Thắng giật nảy mình, vội vàng quay đầu lại, nở nụ cười lấy lòng với Yến Tử: “Yến Tử đừng giận, huynh vẫn luôn nghe muội nói mà.”

Yến Tử: “Vậy muội vừa nói gì nào?”

Bân Thắng vội vàng nghiêm chỉnh nói: “Yến Tử nói, lần trước huynh đã nhường quyền phân nhà ở cho đồng nghiệp, khiến huynh đến giờ vẫn chưa có nhà để cưới vợ, nhưng không sao, Yến Tử đã được phân một căn nhà nhỏ, chúng ta có thể dùng tạm nhà muội làm nhà tân hôn, kết hôn xong. Sau này huynh nhất định sẽ nỗ lực gấp bội, tiếp tục phấn đấu trở thành lao động tiên tiến, chiến sĩ thi đua, thanh niên xuất sắc. Đến khi nhà máy phân nhà lần sau, chúng ta nhất định sẽ xin được một căn nhà lớn, sinh hai đứa con, một trai một gái.”

Yến Tử nở nụ cười e thẹn: “Biết điều đấy, coi như huynh còn có lương tâm. Nhưng mà huynh nói lớn tiếng như vậy làm gì? Nhìn xem, đồng nghiệp xung quanh đều nghe thấy hết rồi. Đây là nhà ăn đấy, huynh không thể nói nhỏ một chút sao?”

“A!” Tần Thắng vội vàng hạ giọng, còn len lén nhìn xung quanh, muốn xem thái độ của mọi người.

Tuy nhiên, bây giờ mới hạ giọng thì đã muộn, mọi người xung quanh đều nhìn bọn họ cười.

Nơi này chính là đơn vị của Yến Tử, đồng nghiệp của Yến Tử rất nhiều, một đám nữ công nhân nhà ăn đều cười khúc khích nhìn Yến Tử. Trong tiếng cười mang theo ý chúc phúc, cũng có chút ghen tị và ngưỡng mộ.

Yến Tử đang hẹn hò với một chủ nhiệm phân xưởng, lương cao hơn công nhân bình thường rất nhiều, hơn nữa tiền đồ sau này cũng rất rộng mở, hắn đã được định là ứng cử viên phó xưởng trưởng, nam nhân như vậy, ai mà không thích?

“Yến Tử thật tốt số!”

“Bân Thắng là người rất thật thà, chăm chỉ, chịu khó, điều quan trọng là rất chính trực, làm việc có nguyên tắc như quân nhân. Người đàn ông tốt như vậy, thật sự không biết đi đâu tìm nữa.”

Chỉ có A Tế Cách vẫn đang lẩm bẩm: “Đội gian tế của chúng ta, chắc chắn đã bị lột da róc thịt rồi. Ôi! Đội gian tế đáng thương!”

Chương 1068: Đường vương hộ quân

Hà Nam, Nam Dương, ngoại ô phía đông bắc.

Nơi đây là nơi chịu ảnh hưởng nặng nề nhất của hạn hán ở Hà Nam, mấy ngày trước, Đường vương còn dâng sớ lên triều đình, nói nơi đây xảy ra cảnh mẹ ăn thịt con, Sùng Trinh đế vì thế đã chi ra ba lạng năm đồng bạc trắng tiền cứu trợ thiên tai, miễn thuế cho nơi đây.

Tuy nhiên, ba lạng năm đồng chẳng có tác dụng gì, miễn thuế cũng không cứu được nạn dân.

Bách tính Nam Dương sống trong cảnh lầm than…

May mắn thay, còn có thôn Cao Gia.

Bạch Diên dẫn theo một đội dân đoàn và một đội vận chuyển, đang đi khắp các vùng nông thôn ngoại ô Nam Dương, tìm kiếm nạn dân.

Tính đến thời điểm hiện tại, đã có rất nhiều nạn dân đến Lạc Dương gia nhập nhà xưởng.

Nhưng luôn có một số nạn dân, bởi vì đã bị quan phủ lừa dối quá nhiều lần, lại bị lưu khấu quấy nhiễu quá nhiều lần, nhiều lần bị tổn thương, nên đã không còn muốn tin tưởng người ngoài nữa.

Cho dù ngươi là quan phủ hay là lưu khấu, cho dù ngươi là hương thân hay là sĩ tộc, tóm lại những gì các ngươi nói, chúng ta đều không tin.

Họ thà trốn trong thôn nhỏ của mình, bóc vỏ cây, ăn rễ cỏ, cũng không muốn chạy ra thế giới bên ngoài.

Đối với những người như vậy, Bạch Diên chỉ có thể đích thân dẫn đội xuống nông thôn, đem hơi ấm đến tận tay họ. Nhẹ nhàng đánh thức tâm hồn đang ngủ say của họ, để họ từ từ mở rộng tầm mắt.

“Bạch giáo viên, trong căn nhà đổ nát kia có một gia đình.” Một binh sĩ dân đoàn chạy tới báo cáo.

Bạch Diên gật đầu, đích thân dẫn theo một đội binh sĩ đi tới.

Binh lính dù sao cũng có chút thô lỗ, rất dễ dọa người dân, nhưng Bạch Diên thì khác, phong thái nho nhã, vừa nhìn đã biết là người đọc sách, đứng trước cửa nhà người ta, lễ phép nói rõ ý đồ.

Nhà nghèo kia mới dè dặt mở cửa: “Vị lão gia này, ngài đây là…”

Bạch Diên ra hiệu, một binh lính bên cạnh bưng khay gỗ lên, trong khay có bốn chiếc bánh màn thầu trắng: “Cầm lấy ăn đi, không đủ thì ra lấy thêm.”

Nói xong, hắn liền dẫn đội trở về giữa thôn.

Chỉ với một chiêu này, không bao lâu sau, người dân trốn trong nhà liền đi ra.

Bốn chiếc bánh màn thầu thì đủ cho ai ăn chứ? Cả nhà mấy miệng người đang đói meo, mỗi người một cái, còn chưa kịp nếm thử mùi vị đã ăn hết, chỉ đành lấy hết can đảm, dè dặt tiến lại gần.

Sau đó, bọn họ phát hiện, giữa thôn đã bày sẵn một bàn tiệc lớn, rất nhiều binh lính đang nấu nướng, liên tục phân phát cho những thôn dân dũng cảm bước ra khỏi nhà.

Người dân lúc này mới tin tưởng Bạch lão gia là người tốt.

Trong thôn nhộn nhịp hẳn lên…

Đúng lúc này, thám báo đột nhiên chạy tới, vội vàng báo cáo: "Bạch giáo viên, hướng thành Nam Dương có một đội quân đang tiến về phía chúng ta."

Bạch Diên: "Hửm? Quân thủ thành Nam Dương?"

"Không… không phải quân thủ thành Nam Dương." Thám báo tỏ vẻ kỳ quái: "Nam Dương căn bản không có quân thủ thành."

Bạch Diên suy nghĩ kỹ càng, hình như đúng là như vậy, thành Nam Dương cách đây không lâu vừa bị lưu khấu đi ngang qua, náo loạn một phen, số quân vệ sở ít ỏi kia, sớm đã bị lưu khấu đánh tan tác hết rồi.

Bạch Diên thắc mắc: "Vậy còn có thể là quân đội nào đi ra?"

Thám báo: "Không dám khẳng định, đội quân kia thoạt nhìn cũng không giống chính quy, ở giữa giương một lá cờ chữ "Đường", còn giương cả một lá cờ lớn ghi "Tiến kinh cần vương", thật sự là khó hiểu."

"Đường?"

Bạch Diên suy nghĩ một chút, liền hiểu ra: "Đường vương Chu Duật Kiện!"

Hiểu ra điểm này, càng thêm kinh ngạc: "Đường vương hộ quân tiến kinh cần vương? Có bao nhiêu người?"

Thám báo: "Khoảng hơn một ngàn người."

Bạch Diên: "Haiz! Vị Đường vương này chán sống rồi."

Ngay lúc Bạch Diên đưa ra nhận định này, đội quân kỳ lạ kia

đang hành quân thần tốc về hướng đông bắc.

Suy đoán của Bạch Diên là chính xác, người dẫn đầu đội quân này chính là Đường vương Chu Duật Kiện.

Chu Duật Kiện, năm nay 34 tuổi, đang ở tuổi tráng niên.

Là tông thất hoàng tộc, đáng lẽ phải sống an nhàn như heo, nhưng hắn lại không cam tâm như vậy.

Hắn là một người rất có dã tâm, trong vấn đề thay đổi phiên vương đã nhiều lần xảy ra xung đột với triều thần, kết oán khắp nơi, đắc tội không ít đại thần. Ngay trong tháng 7 năm nay, hắn còn dùng gậy đánh hai người thúc thúc là Phúc Sơn vương Chu Khí Tường (chết) và An Dương vương Chu Khí Tuấn (không chết).

Một người có sức chiến đấu như vậy, nghe tin quốc gia nguy nan, đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, dâng sớ xin cần vương, Chu Do Kiểm không cho phép.

Thông thường, các vị phiên vương nghe được hai chữ "không cho phép" cũng sẽ thôi.

Nhưng Chu Duật Kiện không chịu, thiên hạ nhà họ Chu này, không phải của riêng mình Chu Do Kiểm ngươi, Chu Duật Kiện ta cũng có phần.

Bản thân bất tài còn không cho phép người khác giúp đỡ?

Ngươi không cho ta cần vương, lỡ như Đại Minh diệt vong thì sao? Đối mặt với liệt tổ liệt tông thế nào? Đến lúc xuống suối vàng, Thái Tổ sẽ lôi hết đám con cháu vong quốc chúng ta ra đánh đòn mất.

Vì vậy, Chu Duật Kiện bất chấp thánh chỉ, tự bỏ tiền túi, chiêu mộ một đội quân hơn một ngàn người, tự mình dẫn quân, tiến kinh cần vương.

Lúc này, tri phủ Nam Dương đang đuổi theo sau đội quân của hắn, đau khổ cầu xin: “Vương gia, quay về đi, đừng làm loạn nữa, ngài cứ thế này mà đến kinh thành, chỉ có một con đường chết thôi.”

Chu Duật Kiện: “Bản vương không về! Bản vương là đi cần vương, không phải đi tạo phản, lòng son dạ sắt, chẳng lẽ còn có lý do gì để trách tội bản vương sao?”

Tri phủ Nam Dương mặt mày ủ rũ: “Nói thì nói vậy, nhưng đạo lý không phải như vậy, nếu như các vị phiên vương trong thiên hạ đều khởi binh, thiên hạ này chẳng phải đại loạn sao?”

Chu Duật Kiện: “Hoàng thượng sẽ không hồ đồ như vậy đâu, huynh ấy nhất định nhìn ra được lòng thành của ta.”

Tri phủ Nam Dương: “Đừng mà!”

Chu Duật Kiện: “Tránh sang một bên đi, đừng đến quấy rầy bản vương nữa.”

Tri phủ Nam Dương: “Hạ quan cũng không muốn quấy rầy ngài, nhưng mà chuyện này ầm ĩ quá, hạ quan cũng khó thoát liên lụy.”

Hai người đang nói chuyện, đột nhiên trong rừng cây phía trước có một đội quân xông ra, đội quân này ăn mặc rách rưới, vũ khí loạn xạ, giương hai lá cờ lớn, một lá cờ viết chữ “Mãnh Hổ”, một lá cờ viết chữ “Độc Hổ”.

Tri phủ Nam Dương giật nảy mình: “A? Là hai huynh đệ đại khấu Mãnh Hổ, Độc Hổ, hỏng rồi, hai tên này thống lĩnh vạn quân đấy.”

Đường vương Chu Duật Kiện: “Haha, trời giúp ta, không ngờ lại gặp được lưu khấu ở đây.”

Hắn không nói hai lời, phất tay về phía trước: “Xông lên, diệt trừ đám lưu khấu này.”

Đội quân hơn một ngàn người dưới trướng hắn được chia làm hai bộ phận, nòng cốt là thân vương hộ quân, số lượng không nhiều, chỉ có hai trăm người. Hơn một ngàn người còn lại là những kẻ giang hồ thảo mãng, hoặc là những tráng hán nông thôn.

Giống hệt với đám người mà Phúc vương thuê lúc trước, đều là những kẻ ăn không ngồi rồi.

Lũ người này ít nhiều cũng có chút sức chiến đấu, không phải hoàn toàn là phế vật.

Hơn nữa, phế vật thì Đường vương hắn cũng chẳng thèm dùng.

Cần vương quân gầm lên một tiếng, lao về phía đội quân của Mãnh Hổ và Độc Hổ.

Mãnh Hổ ngẩn người: “Mẹ kiếp, chuyện gì đây? Thân vương hộ quân không phải nên ở trong thành Nam Dương sao? Sao lại chạy ra ngoài thành?”

Độc Hổ cũng ngớ người: “Có nhầm lẫn gì không? Lần đầu tiên nhìn thấy thân vương hộ quân ở ngoài thành.”

Hai người chỉ ngẩn ngơ trong nháy mắt, Đường vương hộ quân đã xông đến trước mặt, hai trăm Đường Vương hộ quân đi đầu, người nào người nấy đều được trang bị vũ trang đến tận răng, lại còn rất thiện chiến, chỉ một đợt tấn công, đã đánh cho quân của Mãnh Hổ và Độc Hổ tan tác.

Chương 1069: Bát cháo này lãng phí rồi

Đường Vương hộ quân vừa xông lên, đánh cho Mãnh Hổ và Độc Hổ ngơ ngác.

Hai người nhất thời không nắm rõ hư thực của đội quân này, vội vàng thi triển sở trường của lưu khấu: Chạy!

Vút vút vút, trong chớp mắt, Mãnh Hổ và Độc Hổ đã chạy biến mất tăm.

Chu Duật Kiện trận đầu đại thắng, không khỏi mừng rỡ: "Lũ tặc khấu này, gặp phải bản vương, nhất định khiến chúng nó phải đền tội."

Tri phủ Nam Dương chứng kiến cũng có chút ngây người, thầm nghĩ: Tên vương gia này thật sự biết đánh nhau? Không phải là kẻ bất tài vô dụng sao?

Không ổn rồi!

Hắn càng biết đánh, lại càng dễ khiến hoàng thượng kiêng kị, cơ hội bị chém đầu lại càng lớn.

Tri phủ Nam Dương cũng biết, sau khi tên này đại thắng, lại càng khó khuyên nhủ, thôi thôi, khuyên không được nữa rồi. Hắn nhất định sẽ gây chuyện, ta muốn bảo vệ bản thân thì phải nhanh chóng dâng tấu, mách lẻo mới có thể thoát tội.

Tri phủ Nam Dương vội vàng rút lui về thành Nam Dương, viết tấu chương, nói Đường vương Chu Duật Kiện khư khư cố chấp, không nghe can ngăn, nhất định xuất binh vào kinh cần vương,

hắn chỉ là một tri phủ nhỏ bé, không quản được chuyện của vương gia, vô lực ngăn cản...

Thám báo phi thân vào thôn hoang, đem chuyện Đường vương giao chiến với Mãnh Hổ Độc Hổ kể lại tường tận cho Bạch Diên nghe.

Bạch Diên nghe xong, cũng không nhịn được bật cười: "Tên này thật sự đánh thắng?"

Nhưng hắn lập tức đổi giọng: "Lưu khấu đánh trận, luôn mang ba phần tâm tư bỏ chạy, vừa nhìn thấy đội quân quan binh không rõ lai lịch, chưa đánh đã sợ. Thế nhưng, một khi bị lưu khấu thăm dò được hư thực, biết được đội quân này chẳng qua chỉ là thân vương hộ quân, bọn chúng sẽ không sợ hắn nữa, Đường vương sẽ gặp nguy hiểm."

Đúng lúc này, lại một tên thám báo bẩm báo: "Đường Vương hộ quân cách chúng ta càng ngày càng gần, dường như muốn vào thôn này nghỉ ngơi."

Bạch Diên cười: "Đến tiếp xúc với hắn một chút, cứ nói dân đoàn Tiểu Lãng Để phụng mệnh tuần phủ đại nhân ở đây cứu tế nạn dân, hắn muốn đến thì cứ đến, đồ ăn cũng có thể chia cho hắn một ít. Nhưng hoả súng của chúng ta phải cất đi, đừng để Đường vương nhìn thấy, tránh cho hắn đỏ mắt."

Binh sĩ dân đoàn đều cười, vui vẻ giấu hoả súng của mình đi.

Chỉ là những nạn dân trong thôn, nghe nói thân vương hộ quân sắp đến thì có chút lo lắng. Không ít người sau khi nhận được lương thực cứu tế, lại vội vàng trốn về nhà mình.

Trong lòng bách tính, vương gia cũng chẳng phải thứ tốt lành gì.

Không bao lâu, binh sĩ canh giữ bên ngoài thôn, dẫn theo

Đường vương hộ quân tiến vào trong thôn.

Vẻ mặt Chu Duật Kiện có chút tò mò, vừa rồi sau khi hắn đánh thắng trận, binh sĩ cần nghỉ ngơi, liền chuẩn bị tùy tiện tìm một thôn trang nào đó để binh sĩ chỉnh đốn, không ngờ đi đến trước thôn hoang này lại có một đám người nghênh đón, bẩm báo nói là dân đoàn Tiểu Lãng Để phụng mệnh tuần phủ đại nhân ở đây cứu tế nạn dân.

Chu Duật Kiên đương nhiên phải vào trong xem xét một phen.

Cách đây không lâu, hắn còn dâng tấu lên triều đình, nói về việc Nam Dương gặp nạn, cho nên cũng có chút hiểu biết đối với tình hình bị thiên tai xung quanh, nhưng hắn cũng không phải là một vương gia giàu có gì, lực bất tòng tâm, cũng chỉ có thể trông chờ vào việc Chu Do Kiểm ra tay.

Chu Do Kiểm xuất ra ba lạng năm đồng bạc!

Chu Duật Kiện liền biết, chuyện này không xong rồi, sau đó hắn cũng mặc kệ luôn.

Không ngờ, tuần phủ Hà Nam vậy mà lại ra tay!

Bước vào trong thôn, ánh mắt của Chu Duật Kiện lập tức rơi vào mấy cái nồi lớn đang bốc khói nghi ngút đặt ở giữa thôn, trong nồi nấu cháo đặc sánh, đến cả cắm đũa cũng không đổ.

Chu Duật Kiện thầm nghĩ: Cứu tế này xem ra không phải làm cho có lệ a.

Bạch Diên tiến lên nghênh đón, hành lễ thật sâu: “Tại hạ Bạch Diên, đảm nhiệm chức vụ giáo viên dân đoàn Tiểu Lãng Để, bái kiến Đường vương điện hạ.”

Đường vương thấy Bạch Diên mặc một bộ bạch y, phong thái đường hoàng, lại thêm bộ dạng hành lễ đoan chính, liền cảm thấy

người này là nhân vật lợi hại, trong lòng vui mừng, vội vàng đáp lễ: “Bạch giáo viên khách khí rồi, nạn dân khu vực Nam Dương này đều là con dân của bản vương, bản vương vô lực cứu giúp, đành phải làm phiền ngươi đến đây giúp đỡ, thật sự là vất vả rồi.”

Bạch Diên: “Chỉ làm việc thiện, không màng danh lợi.”

Chu Duật Kiện cười: “Nói hay lắm, chỉ làm việc thiện, không màng danh lợi. Lần này bản vương cần vương, cũng giống như suy nghĩ của Bạch giáo viên, chỉ cần bản vương làm việc đúng đắn, quản chi tiền đồ sau này ra sao.”

Bạch Diên: “Đường vương điện hạ quả nhiên là bậc hảo hán.”

Chu Duật Kiện: “Haizz, hảo hán thì không dám nhận, cũng chỉ là tận tâm tận lực thôi.”

Hai người vừa mới trò chuyện được một lúc, thì bên kia, Đường Vương hộ quân đã tiến vào thôn.

Một viên tướng quân dẫn đầu sải bước đi tới bên cạnh nồi cháo của thôn Cao Gia, liếc mắt nhìn cháo trong nồi, cũng không chào hỏi người bên cạnh, tự mình cầm lấy một cái bát, múc một bát đầy từ trong nồi.

Số cháo này vốn là bố thí cho nạn dân ăn, kỳ thật Đường vương hộ quân tiễu phỉ qua đây, đói bụng muốn ăn chút gì đó, dân đoàn cũng sẽ không keo kiệt, nhưng mà, hắn không nói một tiếng đã tự tiện lấy, động tác nhìn thế nào cũng khiến người ta khó chịu.

Một binh sĩ dân đoàn đang múc cháo bên cạnh bị chọc giận, nhịn không được mở miệng nói: “Này! Ngươi là ai? Tới là ăn, coi đây là đồ của nhà ngươi sao?”

Tên tướng quân hừ lạnh một tiếng: “Ăn chút cháo của ngươi thì đã sao? Cũng không nhìn xem quân gia ta đang mặc trên người là cái gì.”

Hắn vỗ vỗ vào bộ giáp trên người, vang lên leng keng, rõ ràng là một bộ Sơn Văn giáp cao cấp, chỉ bằng vào bộ giáp này, cũng đủ để biểu thị thân phận của hắn, không phải là binh tốt quèn gì.

Binh sĩ dân đoàn nổi giận: “Mẹ kiếp! Có bộ da thì ghê gớm lắm à? Ở chỗ này của ta, cho dù quan to đến đâu, cũng phải theo quy củ mà làm việc. Ngươi nếu không trang bức, cho ngươi một bát cháo cũng chẳng sao, ngươi đã muốn làm màu, vậy thì đừng trách ta không khách khí.”

Nói xong, binh sĩ dân đoàn duỗi tay trái ra, "bộp" một tiếng, giữ chặt lấy bát cháo trong tay tên tướng quân.

Tướng quân đang dùng tay phải bưng bát cháo, dùng sức kéo về phía sau, không ngờ lại không kéo được, lúc này hắn mới phát hiện, tay phải của mình dùng sức, vậy mà lại không thắng nổi tay trái của đối phương.

“Hả?”

Tướng quân hơi bất ngờ, cái quái gì thế này, chỉ là một tên nấu cơm múc cháo, sao tay lại khỏe như vậy?

Cảm thấy không phục lắm, tay phải dùng sức, kéo thật mạnh về phía sau.

Tên binh sĩ dân đoàn cũng dùng sức kéo về phía sau.

Bát cháo trên không trung bất động.

Tướng quân nổi giận, vung tay trái đang để không lên, đấm thẳng vào mặt binh sĩ dân đoàn.

Hắn không ra tay thì thôi, binh sĩ dân đoàn chỉ tranh bát với hắn, dù sao, người của dân đoàn Cao Gia đều có tố chất tốt, sẽ không dễ dàng ra tay đánh người. Nhưng hắn vừa ra tay, tính chất liền không giống nhau.

Binh sĩ dân đoàn hừ lạnh một tiếng, tay phải vung lên, cái muỗng dài trong tay, "vèo" một tiếng điểm về phía mặt tên tướng quân.

Muỗng dài hơn nắm đấm, một tấc dài một tấc mạnh.

Nắm đấm của tướng quân mới vung được một nửa, cái muỗng dài đã “bụp” một tiếng điểm lên trán hắn, cháo đặc còn sót lại trong muỗng, "bẹp" một tiếng, hất hết lên mặt tên tướng quân.

Tướng quân kêu thảm một tiếng, ngã ngửa về phía sau: "Ui da, nóng nóng nóng...”

Binh sĩ dân đoàn lại thừa cơ kéo mạnh về phía sau, đoạt lại bát cháo, còn buông thêm một câu: “Hừ, may mà cháo không đổ, không lãng phí.”

“Lãng phí cái con khỉ ấy!” Một binh sĩ dân đoàn bên cạnh oán trách: “Ngươi hất nửa bát cháo lên mặt hắn, chẳng phải là lãng phí rồi sao?”

“A, thật là tệ quá. Vì loại người này mà lãng phí nửa bát cháo, ta thật sự là sai lầm rồi.”

Chương 1070: Lại tới nữa rồi!

Hai người vừa lời qua tiếng lại, lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Lính của Đường vương hộ quân ào ào xông tới như ong vỡ tổ, không ít kẻ tay đặt hờ trên chuôi đao. Dân đoàn cũng không chịu lép vế, đồng loạt bao vây xung quanh.

Hỏa súng của họ tuy đã được cất giấu cẩn thận, nhưng binh lính dân đoàn thôn Cao Gia, người người đều được trang bị đến tận răng, không có hỏa súng cũng chẳng phải vấn đề gì to tát. Trên người mỗi người đều giấu quân đao, có thể rút ra nghênh địch bất cứ lúc nào, căn bản chẳng ngán Đường vương hộ quân.

Hai phe giằng co giữa thôn, trong nháy mắt, không khí trở nên căng thẳng như dây đàn.

Ở một diễn biến khác, Bạch Diên và Đường vương Chu Duật Kiện đều là người nho nhã lễ độ, hai vị thủ lĩnh vẫn đang niềm nở trò chuyện, nào ngờ bên cạnh bỗng vang lên tiếng ồn ào cãi vã.

Hai người quay đầu nhìn lại, mẹ ơi, đám thuộc hạ sắp đánh nhau đến nơi rồi.

Thật là quá đỗi ngại ngùng!

Hai người vội vã chạy về phía trung tâm thôn, đồng thanh lên tiếng: "Dừng tay! Xảy ra chuyện gì vậy?".

Vị tướng lĩnh của Đường vương hộ quân chỉ vào mặt mình, trên mặt toàn là cháo đặc: "Ta đến đây muốn uống bát cháo, tên này không cho ta uống, còn hất cả vào mặt ta."

"Hả?" Đường vương Chu Duật Kiện vô cùng kinh ngạc, trong

lòng cũng dấy lên nghi ngờ: Sao có thể như vậy được? Thời buổi này, bách tính đều rất sợ quan lại, ngươi đường đường là võ quan chính hiệu của Đường vương hộ quân, bách tính bình thường nào dám tuỳ tiện động thủ với ngươi? Chắc chắn là có uẩn khúc.

Bạch Diên thì rất tin tưởng quân kỷ của dân đoàn nhà mình, quay đầu hỏi người lính kia: "Đã xảy ra chuyện gì? Ngươi hãy nói rõ đầu đuôi."

Binh sĩ dân đoàn giơ tay chào theo kiểu nhà binh: "Tên này đi tới, chẳng chào hỏi gì cả, cầm bát lên định ăn, ta thấy hắn vô lễ, bèn đưa tay giữ bát hắn lại. Sau đó, hắn vung quyền định đánh ta, ta liền dùng muỗng múc cháo đánh trả, kết quả thành ra thế này."

Bạch Diên liếc mắt nhìn hiện trường, lập tức nhận ra người này nói thật.

Lại nghe tên tướng lĩnh kia gầm lên: "Là hắn vô lễ trước, ta đường đường là Thống lĩnh hộ quân của thân vương, đến đây ăn một bát cháo của hắn, hắn dám chống đối ta, bản tướng quân cho dù chém hắn, cũng là việc đương nhiên."

Bạch Diên nhíu mày, hắn tin lời người nhà mình, theo lý tất nhiên nghiêng về phía người nhà mình.

Nhưng sau khi nghe lời tên thống lĩnh hộ quân, hắn cảm thấy có gì đó không ổn. Từ bao giờ mà quan lại lại đi giảng đạo lý với bách tính? Tên thống lĩnh này rõ ràng là muốn ỷ vào thân phận để lấn át người khác.

Bàn tay Bạch Diên giấu sau lưng khẽ ra hiệu. Gia đinh phía sau lập tức hiểu ý, lặng lẽ ghé sát tai tên lính kia, thấp giọng nói: "Đi lấy hỏa súng chúng ta giấu đi, nếu đám Đường vương kia giở trò, thì ở đây xử lý đám Đường vương hộ quân luôn."

Binh sĩ hiểu ý, lén lút chuồn đi chỗ cất giấu hỏa súng.

Bạch Diên hướng ánh mắt về phía Chu Duật Kiện.

Thái độ của Chu Duật Kiện lúc này rất quan trọng, nếu hắn bao che, bênh vực tên thống lĩnh kia, muốn đối phó với thuộc hạ của mình, vậy thì Bạch Diên sẽ phải gạch bỏ chữ "Lễ" trong Quân tử lục nghệ rồi.

Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người đều nhìn về phía Chu Duật Kiện.

Chu Duật Kiện nào biết, tính mạng của mình, lúc này đây đều dựa vào quyết định của chính mình. Nếu hắn cứ giữ cái lối hành xử ngang ngược, bất chấp đúng sai của đám vương gia ăn chơi trác táng, thì sẽ có hàng nghìn khẩu hỏa súng nhắm thẳng vào đám hộ vệ của hắn mà bắn.

Tuy nhiên, Chu Duật Kiện thực sự không phải là một tên vương gia ăn chơi trác táng.

Lúc hắn còn nhỏ, ông nội hắn, lão Đường vương, vì sủng ái con trai của thiếp thất, muốn đưa con của thiếp thất lên làm trưởng tử. Ông ta nhốt Chu Duật Kiện và cha hắn lại, muốn bỏ đói họ đến chết.

Khi đó Chu Duật Kiện mới 12 tuổi, đã phải chịu đựng tai hoạ lớn như vậy, coi như cũng nhận được một bài học nhớ đời.

May mắn thay, có một tiểu quan tên là Trương Thư Đường âm thầm giúp đỡ, đưa cơm gạo thô cho hai cha con, trong ngục giam, cha con Chu Duật Kiện đã dựa vào cơm rau đạm bạc mà sống sót suốt 16 năm. Sống trong ngục tù, Chu Duật Kiện chuyên tâm khổ đọc, nghiên cứu kinh sách Nho giáo, không hề lãng phí thời gian.

Sau này, cha hắn bị đầu độc chết, bản thân hắn cũng suýt chút nữa bị phế bỏ thân phận thế tử, trải qua bao phen sóng gió, quả thực thập tử nhất sinh, mãi đến năm Sùng Trinh thứ năm, khó

khăn lắm hắn mới được kế thừa tước vị Đường vương.

Hắn thật sự không phải là một kẻ ăn chơi trác táng!

Ánh mắt Chu Duật Kiện lướt qua tên thống lĩnh kia, hừ lạnh một tiếng: "Ngươi nói hắn vô lễ với ngươi? Bản vương không tin! Ngươi mặc trên người bộ Sơn Văn giáp này, còn có bách tính nào dám vô lễ với ngươi? Chắc chắn là ngươi vô lễ trước, người ta mới tự vệ phản kháng."

Bạch Diên: "Ơ?"

Binh lính dân đoàn thôn Cao Gia: "Ơ?"

Tên lính đang chuẩn bị lấy hỏa súng ở đằng xa cũng sững sờ: "Ơ?"

Ngay cả đám người của Đường vương hộ quân cũng ngớ người: Vương gia không bênh vực chúng ta sao?

Chu Duật Kiện chỉ vào tên thống lĩnh bị hất đầy mặt cháo kia: "Hiện giờ không ai bị thương, chuyện này dừng lại ở đây, mau đi rửa mặt đi, bẩn thỉu như vậy còn ra thể thống gì nữa? Thật là mất mặt Đường vương hộ quân!"

Tên kia vô cùng xấu hổ, vội vàng lui xuống, tìm thứ gì đó để rửa mặt. Thiên hạ đại hạn, Nam Dương lại càng khô hạn, muốn tìm nước rửa mặt thật không dễ dàng gì, nhìn xuống giếng nước trong thôn, trong giếng chỉ có một chút nước ở dưới đáy, lại còn bẩn thỉu.

Đang không biết làm sao, bên cạnh có một miếng vải ướt đưa tới, là do tên lính dân đoàn múc cháo kia đưa.

Tên thống lĩnh nhận lấy, lau mặt.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, không nói gì, nhưng không khí

dần dần dịu xuống.

Số hỏa súng kia lại được cất giấu cẩn thận.

Bạch Diên chắp tay về phía Chu Duật Kiện: "Đường vương điện hạ xử sự công bằng, quả nhiên có phong thái quân tử."

Chu Duật Kiện: "Quá khen quá khen, nào dám nhận mình là quân tử."

Những lời trước kia Bạch Diên không muốn nói, hiện giờ cũng nói ra: "Đường vương điện hạ, việc ngài khởi binh cần vương này, e là phải suy tính thêm."

Chu Duật Kiện: "Ồ? Ngươi cũng đến khuyên bản vương sao? Tên tri phủ Nam Dương kia đã đuổi theo bản vương suốt một đường, khuyên bản vương đừng đi, ta thấy ngươi không phải hạng người cổ hủ, tại sao cũng đến khuyên ta? Bản vương suất quân cần vương, không hề có chút tư tâm nào, lòng son dạ trắng, Hoàng thượng nhất định sẽ nhìn thấy tấm lòng son sắt của ta, lại sao có thể vì chuyện này mà truy cứu trách nhiệm của bản vương?"

Bạch Diên: "Hoàng thượng đương triều, lòng dạ..."

Hắn còn chưa nói hết câu, hai tên thám báo đồng thời chạy tới, một người của Đường vương hộ quân, một người của dân đoàn thôn Cao Gia.

Hai tên thám báo gần như đồng thời lên tiếng: "Không xong rồi, Mãnh Hổ và Độc Hổ lại đánh tới rồi!"

Chu Duật Kiện kinh ngạc: "Mãnh Hổ và Độc Hổ là bại tướng dưới tay bản vương, vừa rồi còn bị đánh cho bỏ chạy tán loạn, hai tên kia còn dám quay lại sao?"

Bạch Diên lại nhíu mày, đã hiểu ra chút gì.

Mãnh Hổ và Độc Hổ vừa rồi bị Đường vương hộ quân đánh bại, là do không biết rõ hư thực của đội quân này, theo thói quen nên rút lui trước.

Nhưng khi đám lưu khấu trấn tĩnh lại, phái người dò la, mới biết được vừa rồi đánh bại mình chỉ là một đám Đường vương hộ quân.

Hai chữ thân vương, trong lòng tất cả mọi người, đều đồng nghĩa với hai chữ phế vật.

Mãnh Hổ và Độc Hổ lập tức tập hợp lại quân đội, lần nữa đánh tới.

Chương 1071: Lợi hại như thế

Ngoài thôn xa xa vang lên tiếng la giết, thanh âm rất lớn, ít nhất là vạn người cùng hô lên.

Mãnh Hổ, Độc Hổ lần này chơi thật rồi, suất lĩnh hơn vạn người, cùng nhau đánh tới.

Trước tiên là gào thét một phen, hù doạ Đường vương hộ quân một chút.

Không nói gạt, chiêu này thật sự hữu dụng.

Giặc quân còn chưa tới, chỉ bằng tiếng hô, đã doạ Đường vương hộ quân sợ hãi.

Bọn họ chỉ có hơn một ngàn người, hơn nữa chỉ có hai trăm người là chính quy hộ quân, một ngàn người còn lại đều là thuê mướn. Nói là ô hợp chi chúng cũng không quá đáng, vừa nghe thấy giặc quân thế lớn như vậy, Đường vương hộ quân chưa đánh đã loạn một nửa.

Vị thống lĩnh kia vừa mới rửa mặt xong, vội vàng chạy tới bên cạnh Chu Duật Kiện, lớn tiếng kêu lên: "Vương gia, giặc quân thế lớn, chúng ta chống đỡ không nổi đâu, mau chóng lui về Nam Dương mới là thượng sách."

Chu Duật Kiện giận dữ: "Quân ta vừa mới ra khỏi thành Nam Dương, còn chưa cùng Kiến Nô giao thủ, há có thể cứ như vậy rút về Nam Dương?"

Thống lĩnh: "Muốn đánh với Kiến Nô, cũng phải giữ được mạng đến kinh thành mới được."

Hai người chỉ nói hai câu ngắn ngủi, đám quân lính rác rưởi mà bọn họ thuê mướn, đã có một bộ phận nhỏ chuồn mất rồi, có kẻ thì chui vào trong rãnh đất phía sau thôn, có kẻ thì chui vào trong rừng cây bên ngoài thôn, cảnh tượng loạn như cào cào.

Chu Duật Kiện: "Ôi, sao có thể như vậy chứ?"

Ngay lúc này, Chu Duật Kiện đột nhiên phát hiện, người của Bạch Diên không hề loạn.

Đám "dân đoàn" này từng người một đều sắc mặt bình tĩnh, không giống đám quân lính rác rưởi dưới tay mình chỉ biết cuống cuồng chạy loạn như ruồi mất đầu một chút nào.

Bọn họ đều đứng vững vàng, chỉ quay đầu nhìn về phía Bạch Diên.

Bạch Diên phất tay: "Chuẩn bị tác chiến."

Đám hán tử này lúc này mới thoắt cái tản ra.

Có người chạy vào trong túp lều bỏ hoang của thôn dân, rất nhanh đã lấy ra một khẩu hoả súng từ trong túp lều. Có người ở bụi cỏ bên cạnh bới bới, móc ra một khẩu hoả súng. Có người thò tay vào trong hốc cây một cái, cũng móc ra một khẩu hoả súng...

Trong nháy mắt, tất cả bọn họ đều người cầm một khẩu hoả súng dài.

Sau đó lại trong nháy mắt, bọn họ liền chạy về phía các vị trí trong thôn.

Một đám người trèo lên sườn đồi nhỏ bên cạnh thôn.

Một đám người trèo lên nóc nhà, nằm sấp xuống, giương hoả súng lên.

Một đám người ngồi xổm xuống phía sau hàng rào của thôn.

...

Bọn họ dường như rất rõ ràng mình nên đóng ở vị trí nào, không loạn một chút nào, rõ ràng, vị trí của mỗi người, đều đã được định sẵn từ trước.

Xa xa vang lên giọng nói của bọn họ: "Dân đoàn Tiểu Lãng Để doanh thứ năm đã chiếm giữ vị trí phòng ngự, doanh thứ sáu bố trí xong, doanh thứ bảy vào vị trí, doanh thứ tám đã vào vị trí..."

Giọng nói lúc lên lúc xuống cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, tất cả binh sĩ dân đoàn đều im miệng, tiến vào trạng thái chiến đấu.

Chỉ còn lại Đường vương hộ quân vẫn còn đang lộn xộn, ồn ào như một đám ngốc.

Cái này gọi là, không có so sánh thì không có đau khổ.

Đường vương Chu Duật Kiện sững sờ cả người: "Cái này...đây là thần thánh phương nào?"

Vị thống lĩnh vừa mới rửa mặt xong kia, càng sợ đến mức tê liệt cả người: "May mắn là vừa rồi không có đánh nhau với đám dân đoàn này, nếu thật sự trở mặt, chúng ta không đánh lại bọn họ đâu."

Bạch Diên cười nói: "Đường vương điện hạ, người của ngươi cứ thủ vững ở giữa thôn đi, hãy xem người của ta đánh một trận trước."

Chu Duật Kiện ngây ngốc gật đầu.

"Tới rồi! Tiên phong của giặc quân đã vào trong phạm vi bắn." Có người lớn tiếng kêu lên.

"Đừng vội, áp chế một chút, để cho bọn họ tiến vào phạm vi bắn nhiều người hơn."

"Áp chế thêm chút nữa, bọn họ cho rằng nơi này là Đường vương hộ quân, không đề phòng hoả súng, áp chế thêm chút nữa, chiến quả sẽ càng tốt hơn."

Nhìn hơn vạn tên tặc tử ùn ùn kéo tới, binh sĩ dân đoàn lại không sợ một chút nào, thậm chí còn không vội khai hoả.

Chu Duật Kiện nhìn thấy cảnh này, trong lòng thất kinh: Quân kỷ thật lợi hại. Nếu là người của ta, khi giặc quân xông đến một nửa, nhất định sẽ có người nhịn không được muốn bắn tên rồi, nhưng mà đám dân đoàn trước mắt này, nói không khai hoả là không khai hoả, không có một tên binh sĩ nào tự ý ra tay.

Cho đến khi tặc quân xông tới rất gần, vị doanh trưởng phụ trách chỉ huy tiền tuyến kia, lúc này mới đột nhiên quát lớn một tiếng: "Khai hoả!"

"Khai hoả!"

"Bằng bằng bằng!"

Tiếng hoả súng dày đặc vang lên, lúc không đánh thì yên tĩnh như tờ, toàn bộ quân đội không có chút âm thanh, vừa đánh liền dồn dập như rang đậu, nổ vang không ngừng.

Hãn phỉ đi đầu tiên của tặc quân trong nháy mắt ngã xuống một mảng lớn.

Mãnh Hổ giật nảy mình: "Không ổn, trúng kế rồi!"

Độc Hổ: "Còn tưởng là Đường vương hộ quân, kết quả là đám hoả súng kia."

"Mẹ kiếp! Trúng kế rồi, mau chạy."

Mãnh Hổ và Độc Hổ, trong nháy mắt từ xung phong biến thành rút lui.

Đám tặc binh giống như thuỷ triều, ập vào bãi cát, lập tức lại bắt đầu rút về biển cả.

Lúc này, hiệu quả "áp chế" vừa rồi của dân đoàn liền thể hiện ra.

Tặc quân bị kéo đến rất gần, bây giờ muốn rút lui thì cũng không dễ dàng chạy thoát khỏi phạm vi bắn của hoả súng như vậy, có kẻ vừa chạy vừa bị trúng đạn sau lưng, ngã nhào xuống đất.

Có kẻ vừa lăn vừa bò chạy trốn, nhìn thấy người bên cạnh trúng đạn ngã xuống, liền không dám đứng dậy chạy nữa, chỉ dám chậm chạp bò trên mặt đất.

Còn có người ngay cả bò cũng không dám bò, nằm úp sấp trên mặt đất căn bản không dám nhúc nhích, trong miệng lớn tiếng kêu: "Tha mạng, ta hàng, ta hàng."

Cũng không tốn bao nhiêu thời gian, Mãnh Hổ và Độc Hổ rút lui, trên mặt đất để lại mấy trăm cỗ thi thể, cùng với mấy trăm hàng tặc...

Bạch Diên phất tay nói: "Điểm danh, thu dọn chiến trường, bắt đám đầu hàng kia về lao động cải tạo."

"Tuân lệnh!"

Binh sĩ dân đoàn vội vàng đi xử lý.

Chu Duật Kiện nhìn đến ngây người, Đường vương hộ quân dưới tay hắn cũng nhìn đến ngây người, tất cả đều giống như kẻ ngốc, ngây ngốc nhìn dân đoàn thôn Cao Gia xử lý hậu quả, dọn dẹp chiến trường.

Lúc này, các nạn dân trong thôn cũng từ trong nhà thò đầu ra, nhìn ngó tình hình bên ngoài, những nạn dân này cũng bị doạ sợ

muốn chết.

Những người vừa rồi còn không muốn chuyển đi, lúc này chạy như bay đến trước mặt binh sĩ dân đoàn, túm lấy cánh tay của bọn họ hỏi: "Lưu khấu đã đánh đến thôn chúng ta rồi sao?"

"Đúng vậy!" Binh sĩ dân đoàn: "Như ngươi đã thấy đấy, những lưu khấu này có thể sẽ quay lại bất cứ lúc nào."

Các nạn dân bị doạ sợ không nhẹ: "Quân gia, dẫn chúng tôi đi đi, chúng tôi nguyện ý đi theo các ngươi đến Lạc Dương."

Binh sĩ dân đoàn cười nói: "Đừng gọi ta là quân gia, khó nghe chết, ngươi gọi ta là tiểu huynh đệ, tiểu soái ca đều được."

Bắt buộc lựa chọn một trong hai, chỉ có kẻ ngốc mới gọi là tiểu huynh đệ.

Các nạn dân vội vàng nói: "Tiểu soái ca, dẫn chúng tôi đến Lạc Dương đi."

Binh sĩ dân đoàn cười đến mức mặt mày hớn hở: "A, gương mặt anh tuấn của ta, cuối cùng cũng bị các ngươi phát hiện ra rồi."

Dân chúng còn lại trong thôn, không còn ai dám ở lại thôn này nữa.

"Công tác quần chúng" của Bạch Diên cuối cùng cũng thành công, mang theo một đám tù binh, lại mang theo nạn dân cả thôn, chắp tay với Chu Duật Kiện: "Đường vương điện hạ, chuyện trong thôn này đã xong, tại hạ phải đến thôn kế tiếp cứu tế nạn dân rồi."

Chu Duật Kiện bây giờ đã bội phục Bạch Diên sát đất, không khỏi than thở: "Bạch tiên sinh, dân đoàn của ngươi lợi hại như vậy, nếu tiến kinh cần vương, nào còn có chỗ cho Kiến Nô hung hăng chứ?"

Chương 1072: Bộ phim này hay

Bạch Diên nở nụ cười kỳ quái với Chu Duật Kiện: "Điện hạ, tiến kinh cần vương, thật sự không phải ai muốn đi là có thể đi được. Đã Nam Dương tri phủ khuyên ngài rồi, ngài cũng không nghe, vậy tại hạ cũng không nhiều lời khuyên nữa, chỉ có thể tặng ngài một câu..."

Chu Duật Kiện: "Rửa tai lắng nghe."

Bạch Diên: "Khi vũ khí ở trong tay hoàng đế, càng sắc bén càng tốt. Nhưng khi vũ khí ở trong tay một người có thể uy hiếp đến hoàng quyền của chính mình, càng cùn càng tốt."

Chu Duật Kiện: "???"

Bạch Diên: "Với thân phận của ngươi và ta, không nên tiến kinh cần vương. Điện hạ cần phải cẩn thận hơn mới được."

Nói xong, Bạch Diên cũng không nói nhảm nữa, chắp tay, dẫn theo dân đoàn đi về phía bắc.

Chu Duật Kiện nhìn theo bóng lưng Bạch Diên rời đi, cau mày trầm tư, hồi lâu không nói một lời.

Thống lĩnh hộ quân thấy vậy, còn tưởng rằng sự tình sẽ có chuyển biến, mừng rỡ, vội vàng ghé sát lại nói: "Vương gia, chúng ta có phải là nên quay về Nam Dương không?"

Chu Duật Kiện ngẩng đầu, trong mắt ánh lên kiên định: "Tiếp tục tiến kinh, cần vương."

"Hả?" Thống lĩnh cứng đờ cả người.

Chu Duật Kiện lẩm bẩm nói: "Làm việc thiện, không hỏi tiền đồ. Bất luận như thế nào, Kiến Nô nhất định phải có người đi đối phó, kinh sư cần có người đi thủ hộ, tuy bản vương không có bao nhiêu sức lực, nhưng cũng muốn dâng hiến phần sức lực này ra ngoài mới được."

Mọi người: "..."

Thống lĩnh thở dài một hơi: "Được rồi, chúng ta tiếp tục đi thôi."

Chu Duật Kiện tiếp tục dẫn quân tiến về phía đông bắc.

Trên đường lại gặp phải mấy đám lưu khấu quy mô nhỏ, Đường vương hộ quân cùng lưu khấu kịch chiến, có thắng có thua, đánh đến có lai có vãng --

Bồ Châu, Văn Phòng Minh Tinh thế giới phồn hoa.

Lão Nam Phong và Thái Lâm, sóng vai đi vào trong.

Thái Lâm búi tóc phụ nhân.

Mấy ngày trước, nàng đã thành thân với Lão Nam Phong, chính thức kết làm phu thê. Cũng chính bởi vì chuyện này, lần này Vương Nhị, Bạch Miêu, Mã Thủ Ứng tiến kinh cần vương, không để cho Lão Nam Phong đi.

Tân hôn yến ngươi lại bảo người ta lên chiến trường, rất dễ dàng một đi không trở lại, Lý Đạo Huyền không muốn vì chuyện này hại chết người tí hon của mình.

Hai vợ chồng vui vẻ chui vào phòng trang điểm ở hậu trường, Trần Viên Viên đang ở đây tẩy trang.

Nàng vừa mới biểu diễn một đoạn ca múa trên sân khấu lớn của nhà hát, mới từ trên sân khấu xuống.

Tuy rằng nàng hiện tại mới 13 tuổi, nhưng đã nghiễm nhiên trở thành trụ cột của Văn Phòng Minh Tinh, mỗi một lần nàng lên sân khấu biểu diễn, đều sẽ dẫn tới khán giả phía dưới hoan hô cuồng hỉ, thưởng bạc giống như không cần tiền ném lên sân khấu.

Trần Viên Viên tuổi còn nhỏ, hiện tại đã tích cóp được mấy trăm lượng bạc tiền riêng rồi.

Lão Nam Phong đi tới trước mặt nàng, ngồi xuống, cười híp mắt lấy ra một xấp giấy đưa qua: "Viên Viên, đây là một bộ phim mới mà chúng ta đang chuẩn bị, dự định để cho con đến diễn nữ chính đấy."

Trần Viên Viên mỉm cười: "Phim gì vậy ạ?"

Nàng mở kịch bản ra xem, tên phim là [Thời đại học sinh], lấy trường nhị trung Số 32 thôn Cao Gia làm bối cảnh, kể về một nhóm học sinh trẻ tuổi, nỗ lực học tập, phấn đấu vươn lên, sau khi tốt nghiệp thì bước vào các ngành nghề khác nhau.

Nữ chính của phim đương nhiên là Cao Nhất Diệp, dự định do Cao Nhất Diệp tự mình đóng vai "Cao Nhất Diệp trưởng thành", mà Trần Viên Viên thì diễn "Cao Nhất Diệp thiếu nữ".

Các vai phụ cũng đều là những nhân vật hàng đầu của thôn Cao Gia, ví dụ như Bạch công tử, Tam tiểu thư, Cao Tam Oa, Trần Nguyên Ba, Cao Sơn, Vương Đường, Lưu Mậu Bào...

Đương nhiên, bản thân bọn họ chỉ diễn "bản thân lúc trưởng thành", mà vai diễn lúc bọn họ còn vị thành niên còn đang đi học, đều phải tìm diễn viên trẻ tuổi có ngũ quan và hình thể tương tự để đóng.

Còn có mấy người Tam Thập Nhị, Vương hiệu trưởng, Tống Ứng Tinh, thậm chí ngay cả bản tôn Thiên Tôn, cũng sẽ xuất hiện vài cảnh trong phim.

Trần Viên Viên vừa nhìn kịch bản, liền cảm thấy áp lực như núi.

"Đông ông." Giọng nói của Trần Viên Viên bắt đầu run rẩy: "Nhiều nhân vật lớn như vậy đều muốn ra sân sao? Trời ạ, ngay cả Thiên Tôn và thánh nữ cũng phải lên sân khấu vào vai phụ? Đây là phim do Thiên Tôn đạo diễn sao?"

Lão Nam Phong lắc đầu: "Không phải, đây là phim do văn phòng chúng ta tự mình lên kế hoạch."

Trần Viên Viên vừa rồi còn đang kích động, vừa nghe thấy lời này, nhiệt tình trong nháy mắt nguội lạnh, nói giọng cổ quái: "Mời nhiều nhân vật lớn như vậy, cùng chúng ta quay một bộ phim rác rưởi?"

Lời này nói ra làm Lão Nam Phong đỏ mặt!

Văn Phòng Minh Tinh của hắn, thật sự là chuyên môn quay phim rác rưởi.

Ngoại trừ mấy bộ phim chiến tranh do Thiên Tôn tự mình ra tay làm đạo diễn, vì ý nghĩa giáo dục cách mạng ra, những bộ phim nào mà do Lão Nam Phong tự mình bỏ vốn, tự mình quay, toàn bộ đều là phim rác rưởi quay cẩu thả.

Cũng khó trách Trần Viên Viên lúc đầu còn rất kích động, lập tức liền chuyển thành pháo hỏng.

Lão Nam Phong nói: "Chuyện này, khụ khụ, lần này tuyệt đối không phải phim rác rưởi đâu, kịch bản này là mời tác giả thông tục lợi hại nhất viết đấy."

Trần Viên Viên: "Ai vậy ạ?"

Lão Nam Phong: "Cao Tam Oa."

Trần Viên Viên: "!!!"

Môi Trần Viên Viên khẽ run rẩy. Trong lồng ngực tràn đầy dục vọng muốn biểu đạt, nếu như người ngồi trước mặt không phải là đông ông của mình, nàng đã sớm không khống chế được bản thân rồi.

Nàng chỉ đành thấp giọng nói: "Thiên Tôn... thật sự nguyện ý vào vai phụ trong loại phim này sao?"

"Nguyện ý chứ!" Kim tuyến Thiên Tôn trên ngực Lão Nam Phong đột nhiên lên tiếng: "Chuyện thú vị như vậy, ta đương nhiên rất vui lòng tham gia."

"A, tham kiến Thiên Tôn."

Ba người có mặt đều vội vàng hành lễ.

Lý Đạo Huyền cười nói: "Kịch bản ta vừa mới xem qua, tuy có chút cảm giác nghịch ngợm đặc trưng của Cao Tam Oa, nhưng câu chuyện nhìn chung vẫn rất thoải mái, đặc biệt là đoạn kết trong phim, đám trẻ cuối cùng rời khỏi trường học, bước vào các ngành nghề khác nhau, rất là tuyệt vời. Ta cảm thấy, đây là một bộ phim rất có ý nghĩa giáo dục, rất đáng được quảng bá."

Lão Nam Phong mừng rỡ: "Đa tạ Thiên Tôn khích lệ."

Lý Đạo Huyền tiếp tục nói: "Cứ yên tâm mà làm, dùng loại phim như vậy, để ủng hộ ngành giáo dục cũng là một việc tốt, để cho càng nhiều người hiểu rõ ý nghĩa của giáo dục, cũng là một việc tốt."

Thôn Cao Gia vẫn luôn cung cấp giáo dục miễn phí.

Nhưng, cho dù là giáo dục miễn phí, cũng có rất nhiều gia đình không muốn đưa con cái đến trường học tập.

Bởi vì thời buổi này, một đứa trẻ mười mấy tuổi, đã là lao động chủ lực của gia đình rồi. Con cái phải giúp cha mẹ cày ruộng, cấy lúa, gặt hái, nuôi gà, nuôi heo, chăn bò...

Đưa đi học sao?

Thi không đậu công danh, đọc sách cũng chỉ là uổng công.

Lãng phí biết bao nhiêu!

Lý Đạo Huyền cũng đã nghĩ qua rất nhiều biện pháp giải quyết, nhưng thông qua những thủ đoạn như miễn học phí, miễn phí ăn cơm, chung quy vẫn là không đủ.

Mà kịch bản trước mắt này lại không tệ, trước tiên diễn một đoạn về câu chuyện của đám trẻ con ở trường học, cuối cùng lại thông qua kết cục thành tựu hiện tại của mỗi nhân vật, để nói cho khán giả biết: "Nếu như con của ngươi được đi học, cho dù không tham gia khoa cử, không thi công danh, cũng có thể giống như những đứa trẻ Bạch công tử, Tam tiểu thư, Cao Tam Oa, Trần Nguyên Ba, trở thành tinh anh xã hội, ở các ngành nghề khác nhau phát huy ra ánh sáng và nhiệt huyết của mình."

Lý Đạo Huyền đã đồng ý rồi, vậy thì không có gì phải do dự nữa, làm thôi.

Trần Viên Viên cũng không làm pháo hỏng nữa, trong nháy mắt tràn đầy năng lượng.

Lão Nam Phong lập tức bắt đầu liên lạc với đám người ưu tú ở các ngành nghề kia, để bọn họ tới giúp một tay, diễn một vài phân đoạn trong phim.

Chương 1073: Ý tưởng này không được hay cho lắm

Ngay lúc lớp trẻ thôn Cao Gia vui vẻ quay phim chơi đùa.

Kinh thành, bên ngoài Tây Trực Môn.

Chủ tướng quân Thanh A Tề Cách, đang suất lĩnh chủ lực quân Thanh, đóng quân trên bình nguyên ngoài thành.

Mà ở một khu rừng nhỏ phía bắc bọn họ, ba người Vương Nhị, Bạch Miêu, Mã Thủ Ứng, đang mượn rừng cây che lấp, dùng kính viễn vọng quan sát chủ lực quân Thanh.

“Chủ lực Kiến Nô ngay trước mắt.” Mã Thủ Ứng hạ giọng nói: “Chúng ta không cần tiếp tục đánh nữa chứ? Không bằng rút lui, nhìn Kiến Nô công phá kinh thành, chém chết lão hoàng đế, chẳng phải là tuyệt vời hay sao?”

Vương Nhị lắc đầu cười nói: “Mã huynh, ý nghĩ này của ngươi kỳ thực ta cũng có, chỉ mong Kiến Nô giết chết lão hoàng đế, nhưng mà, ta biết ý nghĩ này của mình không được hay cho lắm.”

Mã Thủ Ứng: “Ồ? Chỗ nào không đúng? Kiến Nô giúp chúng ta giết chết hoàng đế không phải rất tốt sao? Đỡ phải chúng ta đi giết.”

Vương Nhị: “Nếu như chúng vào kinh thành, chỉ giết lão hoàng đế và đám tham quan kia, ta giơ hai tay hai chân tán thành, nhưng rõ ràng là, sau khi chúng vào thành, sẽ làm hại đến bách tính thôi.”

Lời vừa nói ra, Mã Thủ Ứng tức thì ngẩn người.

Vương Nhị thở dài: “Năm Thiên Khải thứ bảy, ta suất lĩnh Chủng Quang Đạo, Trịnh Ngạn Phu khởi nghĩa, vốn tưởng rằng chỉ giết tên tham quan Trương Diệu Thái và đám nha dịch ức hiếp bá tánh kia. Nhưng sau khi bọn ta xông vào huyện thành, quân đội lập tức liền mất khống chế. Lúc ta xông vào huyện nha giết Trương Diệu Thái, hai vị nghĩa đệ lại suất lĩnh bộ hạ đánh đến khu phố cư trú của đám nhà giàu trong thành…”

Bạch Miêu cũng thở dài một tiếng: “Lúc ấy ta cũng ở đó, ta nhìn thấy một nha hoàn của nhà giàu, bị bọn họ… Haizz… nha hoàn kia cũng là người nghèo khổ, cũng là sống không nổi mới bị bán vào nhà giàu làm nha hoàn, nào ngờ lại gặp phải thảm sự như vậy.”

Mã Thủ Ứng: “!”

Tiếp theo, là sự trầm mặc quỷ dị.

Hồi lâu sau, Vương Nhị mới nắm chặt nắm tay nói: “Chúng ta có thể đem hoàng đế, tham quan ngũ mã phanh thây cũng không sao, nhưng chúng ta không thể ngồi nhìn bách tính bị cuốn vào, uổng mạng. Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể đường đường chính chính nói chúng ta là đang khởi nghĩa, nếu không, chỉ có thể nói mình là một đám giặc cỏ thấp hèn.”

Mã Thủ Ứng gật đầu: Ừ! Khởi nghĩa khởi nghĩa, bên trong có một chữ nghĩa.

Đã đạt thành nhận thức chung, vậy thì dễ làm hơn nhiều.

Ba vị thủ lĩnh trở lại chỗ sâu trong rừng, nơi này buộc mấy con ngựa, còn có mấy thi thể thám báo quân Thanh nằm trên mặt đất, thì ra, ba người bọn họ len lén ẩn núp đến gần chủ lực quân Thanh như vậy, trên đường cũng tốn không ít sức lực.

Vất vả lắm mới tập kích giết chết thám báo quân Thanh, có

được cơ hội đến gần xem xét một chút này.

Ba người xoay người lên ngựa, hô một tiếng giá, thúc ngựa chạy như điên về hướng bắc.

Chạy được mấy dặm, mới trở về trong quân của mình.

Tổng binh Đại Đồng Vương Phác cũng ở đó, đang dẫn theo biên quân Đại Đồng chờ bọn họ.

Thấy bọn họ trở về, Vương Phác vội vàng nghênh đón: "Tình huống như thế nào?"

Bạch Miêu nói: "Quân Thanh thế lớn, các loại vũ khí công thành và hoả pháo đầy đủ, còn có thuẫn xa trận, lượng lớn kỵ binh Mông Cổ. Hoả súng của chúng ta tuy lợi hại, nhưng với số lượng mấy ngàn người muốn trực tiếp xông qua đánh mấy vạn chủ lực quân Thanh đều nằm sấp xuống là không hiện thực."

Vương Phác cắn răng: "Nhưng bọn chúng đã áp sát Tây Trực Môn, nếu để bọn chúng công phá kinh thành, hậu quả khó mà lường được, chúng ta nhất định phải nghĩ cách."

Mã Thủ Ứng: "Giương cờ hò reo, tạo thanh thế, không ngừng quấy rối hữu quân quân Thanh, tạo đủ áp lực cho bọn chúng, vây hãm kinh thành tất giải."

Vương Phác: "Huynh đệ kế sách hay, cứ làm như vậy." --

Mấy ngày sau, A Tề Cách cau mày, nhìn bản đồ.

Tình huống cảm giác có chút không đúng.

Hữu quân quân Thanh, cảm giác được áp lực ngày càng lớn.

Tổng binh Đại Đồng quân Minh Vương Phác, mang theo quân cần vương Sơn Tây, ở cách đó mấy dặm, không ngừng quấy rối hữu quân quân Thanh. Nhiều đội kỵ binh du kích của quân Thanh

bị đánh tan, bách tính Đại Minh bị bắt đến được cứu trở về, tài vật và gia súc bị cướp cũng bị bọn họ cướp về.

Cùng với việc quân Vương Phác không ngừng hoạt động, chủ lực quân Thanh bắt đầu cảm thấy thế cục bất ổn.

Nơi này dù sao cũng là địa bàn Đại Minh, quân Thanh tác chiến xa nhà, quân Minh muốn chơi du kích là chuyện dễ dàng hơn bao giờ hết, quân Thanh không có cách nào ở địa bàn của người khác phòng bị du kích.

A Tề Cách nghĩ trái nghĩ phải: "Thôi vậy! Lần này nhập quan, đánh đến đây là được rồi, thu hoạch của chúng ta đã đủ nhiều, tài vật cướp được cũng đủ rồi, cũng sắp có thể thu quân về rồi. Có điều, chúng ta cứ như vậy đi mất hứng thú quá, phải đánh vào mặt mũi Đại Minh một cái nữa mới thoải mái."

Hắn phất tay một cái: "Truyền lệnh toàn quân, diễm sức thừa kỵ, tấu nhạc khải hoàn."

Quân Thanh lĩnh mệnh.

Vì vậy, các Bát Kỳ binh đem những tấm vải đẹp nhất mà bọn họ cướp được, đủ màu sắc, quần áo vải vóc rất diễm lệ, quấn hết lên người.

Có người đem lụa ngũ sắc làm áo choàng, có người đội mũ giáp quấn vải màu xanh biếc, còn có người khoác trên người lưu vân thủy tụ như cô nương thanh lâu…

Toàn bộ đại quân làm còn khoa trương hơn cả gánh hát trên sân khấu.

Trống trận, kèn trận, ngày thường là dùng để đánh trống tiến quân, gõ chiêng thu binh, nhưng hôm nay đều lấy ra tấu nhạc, gõ trống khua chiêng, quay về kinh thành sỉ nhục một hồi, lúc này mới quay đầu ngựa, trở về quan ngoại hướng đông bắc.

“A Tề Cách lui rồi…” Trên Tây Trực Môn, giám quân thái giám Cao Khởi Tiềm chẳng những không cảm thấy mình bị sỉ nhục, ngược lại thở phào nhẹ nhõm: “Quân Thanh lui rồi, tốt quá, nhanh nhanh nhanh, thông báo cho hoàng thượng tin tức tốt này.”

Sùng Trinh Đế Chu Do Kiểm cũng phấn chấn, tự mình hạ chỉ: “Đại Minh ta há lại là nơi Kiến Nô muốn đến thì đến, muốn đi thì đi? Khí thế Kiến Nô đã suy yếu, hiện tại chính là thời cơ truy kích tốt, mệnh Binh bộ thượng thư Trương Phượng Dực suất quân truy kích.”

Tên xui xẻo Trương Phượng Dực này, cứ như vậy suất quân ra khỏi thành.

Hắn cũng không phải là hoàng đế ngồi trong thâm cung cái gì cũng không hiểu, cũng không phải thái giám Cao Khởi Tiềm chỉ biết lấy lòng hoàng đế, hắn là Binh bộ thượng thư, dù cho là quan văn thì cũng hiểu binh pháp, càng hiểu rõ cân nhắc chiến lực song phương địch ta.

Trương Phượng Dực rất muốn trợn trắng mắt nói với Chu Do Kiểm: “Thủ thành cũng suýt nữa không thủ được, ngươi còn muốn ta ra ngoài truy kích? Là muốn ta đi chịu chết sao?”

Nhưng lời này chung quy không nói ra được, chỉ đành cắn răng dẫn quân ra khỏi thành, vừa ra khỏi thành, liền nhìn thấy nơi quân Thanh từng đóng quân, có một tấm biển lớn cắm ven đường, phía trên viết một hàng chữ: “Các quan khỏi cần tiễn.”

“Thượng thư đại nhân!” Vị tướng quân dẫn đầu run giọng nói: “Kiến Nô diễm sức thừa kỵ, cố ý gõ trống khua chiêng, còn ven đường bày loại chiêu bài sỉ nhục người khác này, rõ ràng là muốn dụ dỗ quân ta truy kích. Nếu chúng ta đuổi theo, trúng mai phục, dẫn đến toàn quân bị diệt, Kiến Nô lại đánh hồi mã thương, kinh thành tất phá.”

Đương nhiên Trương Phượng Dực hiểu rõ đạo lý này, khổ sở nói: “Bản quan cũng biết không đuổi theo được, nhưng hoàng thượng hạ lệnh phải đuổi, há có đạo lý không tuân thánh chỉ?”

Tướng quân: “…”

“Kiên trì, giả vờ đuổi theo một chút đi.” Trương Phượng Dực nói: “Phái thêm một chút thám báo ra ngoài, tận lực tản ra một chút, nhánh quân đội này của chúng ta là bảo đảm cuối cùng của kinh thành, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện.”

Chương 1074: Tức chết ta rồi

“Báo! Binh bộ thượng thư Trương Phượng Dực suất lĩnh thiếu gia quân kinh thành ra khỏi Tây Trực Môn, truy kích đại quân Kiến Nô.”

Một tên thám báo đứng trước mặt Vương Phác, Vương Nhị, Bạch Miêu, Mã Thủ Ứng.

Mã Thủ Ứng cười khẩy một tiếng.

Vương Nhị làm vẻ mặt cổ quái: “Vậy mà cũng dám đuổi theo? Binh bộ thượng thư là đến tấu hài sao? Kiến Nô rõ ràng là chuẩn bị đánh hồi mã thương bất cứ lúc nào, nếu không sẽ không làm nhiều trò như vậy để sỉ nhục đám đại lão gia trong kinh thành.”

Vương Phác thở dài: “Theo ta hiểu biết về thượng thư đại nhân, hắn còn chưa đến mức ngu xuẩn như vậy, khẳng định là bị hoàng thượng hoặc là đám thái giám bức bách.”

Nói như vậy ngược lại là tương đối có lý.

Mấy người ở đây đều đang nghĩ: Quả thực, Binh bộ thượng thư ngu ngốc nữa cũng là quản Binh bộ, sẽ không ngu ngốc đến mức này, vậy thì chỉ có thể là lão hoàng đế ép hắn xuất binh.

“Tên hoàng đế này, hừ!” Mã Thủ Ứng: “Quân lương hắn thiếu ta, còn chưa phát đủ cho ta đâu.”

Lời này vốn là nói cho Vương Nhị và Bạch Miêu nghe, lại không ngờ, Vương Phác lại tỏ ra xấu hổ: “Ơ? Mã huynh, triều đình cũng thiếu quân lương của ngươi sao?”

Mã Thủ Ứng: “Ngươi cũng bị nợ lương?”

Vương Phác hơi xấu hổ gãi gãi đầu: “Ta bị thiếu chín tháng quân lương rồi, gần đây đúng là có chút đau đầu, ta có chút tài sản, ngược lại không có vấn đề gì lớn, nhưng huynh đệ dưới trướng ta thì không chịu nổi.”

Mọi người: “…”

Cái này mẹ nó thật sự xấu hổ.

Ba người nhìn nhau một cái, cuối cùng vẫn là Bạch Miêu mở miệng: “Vương Tổng binh, chuyện này của ngươi, ta giúp ngươi ghi nhớ. Ta quen biết Tấn thương đáng tin cậy, trở về sẽ bảo Tấn thương giúp ngươi kiếm chút tiền lương, cho ngươi mượn cầm cự.”

Vương Phác mừng rỡ: “Đa tạ huynh đệ.”

“Được rồi, vẫn là trước tiên trở lại chuyện trước mắt đi.” Mã Thủ Ứng nói: “Kiến Nô lui rồi, chúng ta đuổi theo hay không?”

“Đuổi theo! Đương nhiên là đuổi theo!” Vương Nhị không cần suy nghĩ liền nói: “Nhưng mục tiêu của chúng ta không phải là giết mấy tên Kiến Nô để trút giận, mà là tận lực cứu trở về bách tính bị Kiến Nô bắt đi, cướp trở về tài vật bị bọn họ cướp đi, cứ theo mục tiêu này mà truy kích.”

“Thả khinh khí cầu trinh sát lên!”

Các binh sĩ dân đoàn vội vàng bận rộn, rất nhanh khinh khí cầu trinh sát liền được thả lên trời.

Trên bầu trời, một binh sĩ dân đoàn cầm kính viễn vọng, nhìn kỹ lưỡng đại quân Kiến Nô, đem đường hành quân của bọn họ vẽ trên giấy, nhét vào ống trúc rồi đưa xuống… --

Các Thiếu gia binh do Trương Phượng Dực suất lĩnh, đuổi theo phía sau đại quân Kiến Nô, cách thật xa, không dám tới gần, chỉ

dám phái thám báo ra ngoài thật xa.

Thám báo đôi bên ngược lại đánh rất kịch liệt, giao chiến kịch liệt ở các khu rừng nhỏ, ngọn núi nhỏ, thế nhưng, đại quân song phương lại ngay cả mặt cũng không gặp được.

A Tề Cách rất nhanh liền phát hiện: "Đại tướng lĩnh quân của quân Minh cũng không mắc lừa. Kế hoạch dụ địch truy kích của chúng ta không có tác dụng gì."

"Nếu đã như vậy, vậy tiếp tục ra chiêu mạnh." A Tề Cách: "Ta giả vờ suất lĩnh đại quân tinh nhuệ đi trước một bước, bộ đội vận lương kéo ở phía sau…Tên Trương Phượng Dực kia nhất định nhịn không được dụ hoặc, sẽ đến tấn công bộ đội vận lương của chúng ta, đến lúc đó bộ đội vận lương liều mạng cản hắn, ta lại suất lĩnh bộ đội tinh nhuệ nhanh chóng quay về, tiêu diệt quân của Trương Phượng Dực trong một nốt nhạc, sau đó điều quân trở về Yên Kinh, xử lý Đại Minh."

Hạt châu tính toán của A Tề Cách đánh mà Lý Đạo Huyền ở Thiểm Tây cũng có thể nghe thấy.

Trương Phượng Dực ngu ngốc nữa cũng sẽ không mắc mưu.

Hắn dứt khoát trực tiếp suất lĩnh các thiếu gia binh trở về kinh thành, lấy ra ba cái đầu người thám báo quân Thanh, giao nộp lên: "Chém địch ba cấp."

Chu Do Kiểm đại nộ: "Ngươi sợ chết!"

Các ngôn quan đều thượng thư buộc tội.

Trương Phượng Dực thở dài một tiếng, trở về nhà, lặng lẽ ăn thuốc độc--

A Tề Cách: "Quân Minh còn chưa đuổi theo sao?"

“Báo!” Một tên bộ hạ tiến lên nói: “Chủ soái quân Minh, Binh bộ thượng thư Trương Phượng Dực đã khải hoàn hồi kinh.”

A Tề Cách lắc đầu: “Đặt đồ quân nhu ở phía sau cùng, hắn cũng không dám đánh. Tên này rốt cuộc là nhát gan, hay là nhìn thấu kế hoạch dụ địch của ta đây? Haizz, về đi về đi! Ngay cả đánh hồi mã thương cũng không được.”

Mệnh lệnh của A Tề Cách ban xuống, binh lính quân Thanh liền thả lỏng tâm tình.

Bây giờ rốt cục có thể vui vẻ áp giải nô lệ bắt được, mang theo tài vật cướp được, về Đông Bắc hưởng thụ rồi…

Ngay tại lúc quân Thanh vừa mới buông lỏng không lâu sau.

Tiếng vó ngựa ầm ầm đột nhiên ập vào mặt.

Trọng kỵ binh Hồi tộc do Mã Thủ Ứng dẫn đầu, giống như một trận gió, đuổi theo thám báo quân Thanh, trong nháy mắt liền cắt đứt bộ đội vận lương ở phía sau cùng của quân Thanh, đặc biệt là các bách tính Đại Minh bị áp giải trong đội ngũ, còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì xảy ra, đã bị binh lính của Mã Thủ Ứng vây quanh.

Bộ đội vận lương quân Thanh sợ tới mức nhảy dựng lên, có người hét lớn: “Nhanh, nhanh đi thông báo cho A Tề Cách đại tướng quân hồi quân cứu viện.”

“Hỏng rồi, đám người này động tác thật nhanh.”

“Lại đến nữa rồi, phía sau bọn họ lại còn có viện quân.”

Đội của Mã Thủ Ứng chiến đấu một lát, kéo dài thời gian, tiếp theo, đội của Vương Nhị và Bạch Miêu chạy tới.

Mã Thủ Ứng vung loan đao, quay về các bách tính hô to: “Nằm xuống, toàn bộ nằm xuống, người không muốn chết toàn bộ nằm

xuống. Mặc dù bọn ta là đến cứu các ngươi, nhưng đạn không có mắt, tất cả mọi người nằm xuống."

Hiện tại các bách tính làm gì dám nghi ngờ, nghĩ cũng không nghĩ liền nghe lời làm theo, nằm sấp xuống mặt đất …

"Đoàng đoàng đoàng!"

Tiếng hoả súng vang lên trong nháy mắt, liền biểu thị chiến trường chính diện không cần phải lo lắng.

"Hoả súng dừng lại, nhanh rút lui, nhanh rút lui." Mã Thủ Ứng hô lớn: "Tất cả mọi người đứng lên, nhanh chóng chạy hướng nam, nhanh."

Các kỵ binh vung loan đao, ra sức chặt đứt dây thừng trói dưới chân bách tính.

Các bách tính được giải thoát, vội vàng vung hai chân, liều mạng thiêu đốt chút nhiệt lượng ít ỏi của mình, toàn lực chạy như điên về hướng nam.

"Đại quân chủ lực của A Tề Cách còn ba mươi phút nữa là đến, nhanh, nhanh nhanh!" Vương Nhị: "Rút lui, nhanh rút lui!"

Mọi người hộ tống bách tính, chạy như điên về hướng nam mấy dặm.

Cho đến khi nhìn thấy thành trì nhà mình, mới rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Mà bên kia, A Tề Cách vốn đã vui vẻ chuẩn bị về nhà, đột nhiên nhận được tin tức, bộ đội vận lương bị bỏ lại phía sau làm mồi nhử bị quân Minh tập kích, quân Minh tốc độ cực nhanh, chiến lực hùng hổ, gần như là trong nháy mắt liền đánh tan bộ đội vận lương.

Khiến kế hoạch bộ đội vận lương ngăn chặn quân địch chờ viện quân của chủ lực cũng không thể thực hiện được.

A Tề Cách thất kinh, vội vàng suất lĩnh đại quân chủ lực hồi quân cứu viện.

Nhưng khi hắn quay đầu lại, chỉ nhìn thấy thi thể bộ đội vận lương đầy đất, bách tính bọn họ bắt được từ Đại Minh, tài vật cướp được, đã sớm biến mất không thấy tăm hơi.

A Tề Cách tức giận muốn chết: “Aoo! Ai? Là ai làm? Đội quân Minh nào làm?”

Một tên lính vận lương còn chưa chết hẳn khó khăn nói: “Vương… Tổng binh Đại Đồng… Vương Phác…còn có… Sơn…”

Nói xong, đầu nghiêng sang một bên, lần này thật sự chết hẳn.

A Tề Cách: “Tức chết ta rồi, ghi tên Vương Phác này lại, lần sau ta nhất định chém đầu chó của hắn, nhất định chém đầu chó của hắn.”

Chương 1075: Hắn không muốn sống nữa sao?

Năm Sùng Trinh thứ chín, mùa thu, quân Thanh lui binh, trở về Quan Ngoại.

Mặc dù lúc mới đến thì thế như chẻ tre, đánh cho triều đình nhà Minh không có chút sức chống trả nào, nhưng chiến tích cuối cùng lại không hoàn mỹ.

Kế sách "dụ địch truy kích" của A Tề Cách bị tổng binh Đại Đồng Vương Phác "phá giải", dẫn đến mười mấy vạn nô lệ mà quân Thanh bắt được ở quan nội, toàn bộ đều bị Vương Phác cứu về. Tài vật và gia súc cướp được cũng bị Vương Phác đoạt lại hơn phân nửa.

A Tề Cách thề "nhất định phải giết Vương Phác" xong, thì phẫn uất mà trở về.

Mà bên kia…

Vương Phác đang cười ngây ngô.

Mười mấy vạn bá tánh được cứu về, đang hướng hắn hô to "ân công", gào đến nỗi Vương Phác ngại ngùng, có chút đỏ mặt.

Bạch Miêu, Vương Nhị, Mã Thủ Ứng ba người liếc mắt nhìn nhau, nói với Vương Phác: "Vương tướng quân, quân cần vương Sơn Tây chúng tôi trước hết về nhà đây, mệt quá, chỉ muốn về nhà nằm thẳng cẳng ra thôi. Còn về kinh thành thuật chức, luận công hành thưởng gì đó, liền nhờ Vương tướng quân đi làm vậy."

Vương Phác: "Ê, đây rõ ràng là công lao của các ngươi, sao đến

lúc luận công hành thưởng lại đẩy bản tướng quân ra phía trước? Bản tướng quân không chịu nổi đâu."

Bạch Miêu cười: "Lần trước không phải đã cùng tướng quân thảo luận qua vấn đề này sao? Hoả thiêu Tân Dã cũng không phải Gia Cát Lượng đích thân ra trận, nhưng công tích khẳng định là của Gia Cát Lượng mà. Tướng quân ngài chính là Gia Cát Lượng lần này!"

Vương Phác: "Nhưng mà, luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng."

Gia Cát Lượng người ta ở Tân Dã là thật sự có ra chủ ý, nhưng lần này đánh trận, Vương Phác cảm giác mình chưa làm cái gì hết, hắn chỉ đi theo cần vương binh Sơn Tây chạy đông chạy tây, mỗi một lần chờ hắn chạy đến nơi, còn chưa kịp ra tay, phía trước đã truyền đến tin chiến thắng.

Chuyện này thật là xấu hổ!

Chuyện này nếu đường đường chính chính mà chia phần công lao của người ta, luôn cảm thấy trong lòng áy náy.

Bạch Miêu nói: "Tướng quân đừng nghĩ nhiều nữa, ngài xem, huynh đệ dưới tay ta, còn có Mã Thủ Ứng cùng huynh đệ của hắn, không có một ai nói tướng quân không tốt, mọi người đều cho rằng là tướng quân ngài lãnh đạo có phương pháp."

Vương Phác quay đầu nhìn về phía Mã Thủ Ứng, hắn kỳ thật hơi sợ Mã Thủ Ứng, luôn cảm thấy vị kỵ binh thống lĩnh này không dễ ở chung, là một nhân vật tàn nhẫn.

Nhưng ngoài ý muốn chính là, người này hình như thật sự không tranh công, không để ý công lao bị nhường cho Vương Phác chút nào.

Vương Phác cũng không biết nói gì cho phải, cảm động đến

mức nước mắt lưng tròng: “Mấy vị huynh đệ, các ngươi nhường hết toàn bộ công lao lớn như vậy cho ta, ngay cả luận công hành thưởng cũng không nhúng tay vào, chuyện này thật sự là… quá mức vô tư. Vương Phác ta… sau này nếu như bay cao, nhất định sẽ không phụ mấy vị huynh đệ.”

Thế là, hai quân chia tay.

Ba vị tướng quân thôn Cao Gia, suất lĩnh dân đoàn, đi qua quân trấn Đại Đồng, trở về Sơn Tây.

Mà Vương Phác lại hộ tống mười mấy vạn bá tánh, trở về kinh thành.

Hắn trở lại trong kinh, mới nghe nói binh bộ thượng thư Trương Phượng Dực bởi vì truy kích bất lực, bị hoàng thượng quở trách, các vị ngôn quan điên cuồng buộc tội, đã sợ tội uống thuốc độc tự sát.

Vương Phác nhất thời không nói nên lời.

Đang cảm thán, liền thấy một tên thái giám chạy tới, nói với hắn: “Vương tướng quân, hoàng thượng muốn gặp ngươi.”

Vương Phác vội vàng thu hồi tâm tư lung tung rối loạn, chỉnh đốn lại y quan, theo thái giám vào cung. Một đường đi thẳng đến ngự thư phòng, Chu Do Kiểm đang mang vẻ mặt vui mừng ngồi ở chỗ đó chờ, vừa thấy Vương Phác liền cười rộ lên, tâm tình tựa như đang ngồi trên một chiếc máy bay phản lực.

“Vương ái khanh! Trẫm chờ ngươi đã lâu.” Chu Do Kiểm: “Lần này Kiến Nô nhập quan, khói lửa khắp nơi, trẫm cả ngày đều nghe được tin tức khó nghe, chỉ có ngươi, tin chiến thắng liên tiếp báo về, mỗi lần trẫm nhìn thấy tên ngươi, trong lòng đều ấm áp.”

Vương Phác mừng rỡ: “Đa tạ hoàng thượng hậu ái.”

Chu Do Kiểm: “Trẫm muốn trọng thưởng ngươi! Nhất định phải trọng thưởng ngươi.”

Vương Phác: “Cái đó, thần… thật ra cũng không làm cái gì, chủ yếu vẫn là quân cần vương Sơn Tây đánh giỏi, là bọn họ…”

Chu Do Kiểm cắt ngang hắn nói: “Ngươi lập công lớn, lại muốn đem công lao chia cho người khác, không tự cao tự đại, phẩm chất này càng thêm hiếm có. Trẫm càng thích ngươi.”

Vương Phác: “…”

Chu Do Kiểm: “Trẫm lập tức để cho binh bộ cân nhắc, thăng chức cho ngươi.”

Vương Phác mừng rỡ.

Tào Hóa Thuần ở bên cạnh ra vẻ xấu hổ nói: “Hoàng thượng, binh bộ thượng thư Trương Phượng Dực mới chết, hiện tại binh bộ đang rất rối loạn, trước mắt, cái đó, tạm thời… không có cách nào cân nhắc.”

Chu Do Kiểm: “Ặc!”

Lần này thì lúng túng.

Chu Do Kiểm chỉ đành đổi giọng: “Vậy ngươi trước hết trở về chờ mấy ngày, chờ binh bộ bên này…”

Một câu còn chưa nói xong, bên ngoài có một tên thái giám chạy vào, vẻ mặt hoảng hốt nói: “Hoàng thượng, tri phủ Nam Dương tấu báo, Đường vương Chu Duật Kiện, tổ chức một đội cần vương quân hơn một ngàn người, đã dẫn quân rời khỏi Nam Dương, đang hướng về kinh thành.”

“Cái gì?” Chu Do Kiểm nổi giận: “Thật to gan, hắn đây là muốn cần vương, hay là muốn tạo phản?”

Vương Phác nhịn không được mở miệng nói: "Ờ… chắc là muốn cần vương thôi, dù sao cũng chỉ có hơn một ngàn người, tạo phản không đến mức đó."

Chu Do Kiểm tức giận trừng mắt liếc hắn một cái.

Vương Phác sợ hết hồn, vội vàng che miệng.

Chu Do Kiểm bị Vương Phác làm gián đoạn, lửa giận bớt đi, bình tĩnh lại suy nghĩ một chút, Vương Phác nói rất đúng, hơn một ngàn người tạo phản cái gì? Tên này xem ra thật sự là muốn cần vương, cũng không phải là muốn mưu phản.

Nhưng mà, phiên vương tự ý dẫn quân rời khỏi đất phong, đây là tối kỵ, nếu như mở một khởi đầu xấu, sau này thiên hạ chẳng phải loạn mất?

Lỗ hổng này tuyệt đối không thể mở!

Chu Do Kiểm quay đầu nói với thái giám: "Soạn chỉ, phế Đường vương Chu Duật Kiện làm thứ dân. Phái Cẩm Y Vệ bắt hắn, đưa đến Phượng Dương xử lý, đổi phong đệ đệ hắn Chu Duật Toàn làm Đường vương."

Tào Hóa Thuần vội vàng mài mực…

Vương Phác đứng ở một bên, ngây ngốc nhìn, nội tâm phức tạp.

Có lẽ Chu Do Kiểm bị tức giận đến hồ đồ, hồi lâu sau mới nhớ tới Vương Phác, mãi đến khi hết giận, mới nhìn thấy trước mặt còn có một vị võ tướng đứng sừng sững, bèn phất tay nói: "Vương ái khanh, ngươi tạm thời trở về chờ điều lệnh đi, chờ binh bộ có thể làm việc, liền thăng chức cho ngươi."

Vương Phác tạ ơn lui ra.

Hắn đi ra khỏi hoàng cung, niềm vui sướng lúc mới tiến cung lĩnh thưởng sớm đã biến mất không thấy, trong lòng chỉ đang nghĩ: Khó trách quân cần vương Sơn Tây không muốn nhận công lao này, đều muốn nhường hết cho ta. Xem ra, cần vương cũng là một công việc nguy hiểm, sơ sẩy một chút, trời mới biết kết cục sẽ ra sao.

Đối với một số người mà nói, nếu muốn đền đáp quốc gia, âm thầm ra sức, đừng để hoàng thượng biết, ngược lại càng tốt hơn.

Haizz!

Vương Phác sải bước đi ra khỏi kinh thành, trở về Đại Đồng.

Buổi chiều hôm đó…

Tây An, trên màn hình lớn ở chợ, đang phát sóng Tin Tức Cao Gia.

Chu Tồn Cơ cũng giống như thường ngày, sớm đã đến chỗ ngồi.

“Hôm nay, phóng viên chiến trường Chu Đại Nha mang đến cho mọi người tin tức ở phía Hà Nam.” Cao Nhất Diệp mỉm cười nói: “Hiện tại chuyển ống kính đến Hà Nam.”

Chỉ thấy ống kính chuyển động, trên màn hình xuất hiện khuôn mặt xinh đẹp của cựu hoa khôi Chu Đại Nha, nàng thế mà lại đang đứng trên chiến trường, phía sau là vô số người đang đánh nhau.

Chu Đại Nha mỉm cười nói: “Đang giao chiến sau lưng ta là hai đội quân, một là đại quân lưu khấu do Mãnh Hổ Độc Hổ suất lĩnh, một đội khác là quân cần vương do Đường vương Chu Duật Kiện suất lĩnh. Chu Duật Kiện tự bỏ tiền túi, tổ chức một đội Đường vương hộ quân hơn một ngàn người, chuẩn bị đi kinh thành chống lại Kiến Nô, dũng khí đáng khen.”

Chu Tồn Cơ nhìn đến đây, kêu “A” một tiếng, nhảy dựng lên, duỗi ngón tay chỉ vào màn hình: “Hắn…hắn…hắn không muốn sống nữa sao?”

Chương 1076: Học phủ bậc cao tư nhân

Chu Tồn Cơ quả thực không dám tin, thế mà lại có thân vương dám khởi binh cần vương.

Hắn muốn ra khỏi thành, còn phải tìm người thế thân ngồi ở vị trí của mình, sau đó hóa trang thành cái gì mà tứ hải du hiệp Chu Phiêu Linh, mới dám ra ngoài đi dạo một vòng, sau đó vội vàng trở về, sợ người thế thân lộ tẩy.

Không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới, Đường vương Chu Duật Kiện lại mãnh mẽ đến mức độ này.

Người đàn ông này, là tấm gương cho chúng ta noi theo.

Chu Tồn Cơ ngửa mặt lên trời cười to: "Đã Đường vương đều dám làm như vậy, vậy bản thế tử cũng đi, khởi binh thôi, cần vương thôi."

"Ngồi xuống, lầm bầm cái gì đó?" Ngồi bên cạnh hắn là tân nhiệm tuần phủ Thiểm Tây Tôn Truyên Đình nói: "Ngươi khởi binh? Khởi binh gì? Mang theo dân đoàn của Thiên Tôn đi cần vương sao? Vậy thì không cần thiết, Bạch Miêu cùng Mã Thủ Ứng đã suất lĩnh dân đoàn đi cần vương rồi."

Chu Tồn Cơ đứng hình: "Ơ? Đúng rồi!"

Nếu Chu Tồn Cơ muốn cần vương, vậy khẳng định phải mang theo dân đoàn đi, nhưng hiện tại dân đoàn đã đi rồi.

Chuyện này thật là xấu hổ!

Chu Tồn Cơ một lần nữa ngồi xuống: “Ai da, không vui một chút nào.”

Tôn Truyên Đình: “Quốc sự không phải trò đùa, không cần phải vui. Ngươi muốn chơi, lại hóa trang chuồn ra ngoài đi, đừng đến nhúng tay vào chuyện quân sự.”

Chu Tồn Cơ gật đầu: “Được rồi! Bản thế tử từ Nam Kinh trở về, đã lâu rồi chưa ra ngoài, vừa hay, đi Hà Nam xem thử.”

Tôn Truyên Đình: “Hà Nam lưu khấu làm loạn, ngươi đi làm gì?”

Chu Tồn Cơ: “Đi xem thử vị Đường vương thân thích của ta!”

Tôn Truyên Đình thở dài một tiếng: “Vở kịch này, chỉ sợ không đẹp mắt cho lắm. Chu Đại Nha quay được tin tức, biên tập thành phim, sau đó đưa về thôn Cao Gia, an bài phát sóng… một chuỗi công việc này làm xong thì phải mất thời gian mấy ngày, khi chúng ta nhìn thấy tin tức này, chuyện chỉ sợ đã có biến hóa rồi…”

Chu Tồn Cơ nghe hắn vừa nói như vậy, nhíu mày: “Ý của Tôn hiệu trưởng là…”

Tôn Truyên Đình: “Đường vương sợ phải xui xẻo rồi.”

Chu Tồn Cơ: “Xì!”

Hắn nghĩ trái nghĩ phải, đột nhiên giống như quyết định được điều gì đó, nhảy dựng lên, chạy như bay xuống dưới lầu.

Tôn Truyên Đình: “Này, thế tử điện hạ, ngươi muốn đi làm gì?”

Chu Tồn Cơ vừa chạy vừa nói: “Không nói cho ngươi biết.”

Tôn Truyên Đình nhìn hắn nhảy lên chiếc Khố Lý Nan vàng óng, phóng đi như bay thì không khỏi nhíu mày, hồi lâu sau mới

thở dài nói: “Haizz!”

Cao Nhất Diệp trên màn hình vẫn đang tiếp tục phát sóng tin tức: “Hiện tại phát sóng một tin tức đặc biệt do Thiên Tôn lão nhân gia mang đến, ngay trong ngày mùng 8 tháng 9 năm nay, ở bên kia đại dương xa xôi, một ngôi trường gọi là đại học Harvard được thành lập, nó là trường học tư nhân bậc cao sớm nhất của nước Mỹ… mặc dù chúng ta cũng có trường nhị trung Số 32, ngôi trường bậc cao có thể sánh vai cùng nó, nhưng chỉ dựa vào một mình trường nhị trung Số 32 là không đủ. Thiên Tôn hy vọng những người có chí hướng, có thể thử mở một số trường học tư nhân bậc cao, làm phong phú thêm nguồn tài nguyên giáo dục, nâng cao trình độ giáo dục toàn dân của chúng ta…”

“Trường học tư nhân bậc cao? Chính là trường tư bậc cao sao?” Trong đám người có một vị thư sinh trẻ tuổi nhảy ra, đứng trước màn hình lớn tiếng nói: “Mở trường tư bậc cao là chuyện tốt! Nhưng mà, muốn mở trường tư giống như trường nhị trung Số 32, vậy thì quá khó, trong tay chúng ta cũng không có thiên thư. Không có tiên khí, làm sao mở được trường tư bậc cao?”

Những người xem xung quanh phẫn nộ: “Cố Viêm Vũ, ngồi xuống, mỗi lần đều là ngươi nhảy ra chắn màn hình.”

Cố Viêm Vũ: “Nhưng mà chuyện này ta không hỏi không được. Ta cũng không biết nên hỏi ở đâu, chỉ có thể hướng về phía màn hình mà gào lên.”

Vương Đường, người phụ trách tổng thể chi nhánh Tây An của thôn Cao Gia từ trong đám người nhảy ra, đỡ Cố Viêm Vũ xuống: “Yêu cầu của ngươi, có thể đến thôn Cao Gia, đề xuất với Thánh Nữ đại nhân. Chỉ cần thánh nữ gật đầu, thiên thư và tiên khí của trường nhị trung Số 32, chắc là có thể cho mượn được.”

Cố Viêm Vũ mừng rỡ: “Thiên thư cũng thì thôi, tiên khí cũng có thể cho mượn sao? Thật sự có thể cho mượn sao? Vậy ta muốn

mở trường tư rồi! Nhà ta có tám trăm mẫu ruộng tổ tiên để lại, ta muốn bán chúng đi, dùng để mở một trường tư bậc cao."

Vương Đường cười: "Thiên Tôn nghe được dự tính này của ngươi, nhất định sẽ rất vui mừng." --

Sáng sớm hôm sau, Cố Viêm Vũ liền lên xe lửa từ Tây An đến thôn Cao Gia.

Sau một hồi xình xịch xình xịch, Cố Viêm Vũ xuống xe ở ga tàu thôn Cao Gia, chỉnh trang lại y phục, đi về phía chủ bảo thôn Cao Gia.

Vừa đi đến dưới vọng lâu, liền nhìn thấy Cao Nhất Diệp thò đầu ra từ ban công tầng ba, mỉm cười nói với hắn: "Mời Cố tiên sinh lên lầu, Thiên Tôn đã chờ ngươi một lúc rồi."

"A?" Cố Viêm Vũ sợ hết hồn: "Thiên Tôn lão nhân gia chờ sao?"

Cú sốc này không nhỏ, vốn dĩ còn đi rất ung dung thong thả, rất có phong thái của người đọc sách, nhưng bây giờ nghe nói Thiên Tôn chờ đã lâu, hai chân còn không mau chóng nhấc lên chạy như bay, cầu thang của ba tầng lâu, hắn gần như chạy xong chỉ trong nháy mắt.

Trong nháy mắt liền chạy đến ban công tầng ba vọng lâu.

Chỉ thấy Lý Đạo Huyền ngồi bên một bàn trà, Cao Nhất Diệp ngồi bên cạnh y, ghế dựa hơi lui về phía sau một chút, thể hiện sự tôn kính của nàng đối với Thiên Tôn.

Cố Viêm Vũ vội vàng hành lễ, lúc này mới cẩn thận ngồi xuống đối diện.

Lý Đạo Huyền: "Muốn mở trường học?"

“Muốn mở!” Cố Viêm Vũ vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: “Mấy năm trước, tại hạ được Thiên Tôn chỉ điểm, khảo sát các nơi Tây An, thôn Cao Gia, Bồ Châu, Sơn Tây, những năm nay đi hết vòng này đến vòng khác, cuối cùng cũng đưa ra một kết luận.”

Lý Đạo Huyền: “Ồ?”

Cố Viêm Vũ: “Muốn đạt thành chúng trị, nhất định phải mở dân trí trước. Nếu như dân trí chưa mở, chúng trị chỉ là một trò cười. Bởi vì, một đám người ngu si cái gì cũng không hiểu mà hỗ trợ trị quốc, chỉ có thể càng trị càng tệ. Nhưng nếu như trên dưới cả nước, người người đều có học vấn, vậy chúng trị liền tự nhiên có thể thành.”

“Bốp bốp bốp!” Lý Đạo Huyền vỗ tay: “Nói hay, Cố tiên sinh quả nhiên là người có học vấn, cách nhìn này, ngược lại không mưu mà hợp với ta rồi.”

Cố Viêm Vũ mừng rỡ: “Có thể được Thiên Tôn khẳng định, tại hạ không còn sợ hãi nữa.”

Lý Đạo Huyền: “Nếu ngươi ngay cả gia sản cũng nỡ lòng bán đi để mở trường học, vậy ta cũng sẽ không keo kiệt, học phủ tư nhân của ngươi, ta sẽ để Vương hiệu trưởng toàn lực ủng hộ. Ngươi có thể đến thư viện của trường nhị trung Số 32 tùy ý lựa chọn, nhìn xem có giáo trình nào phù hợp với trường học của ngươi, đều có thể lấy đi.”

Cố Viêm Vũ mừng rỡ: “Những thiên thư kia… đều có thể sao?”

Lý Đạo Huyền gật đầu: “Bất luận thiên thư cao thâm đến đâu, tùy ý lấy đi.”

Cố Viêm Vũ: “Thiên Tôn không sợ trường học của ta quản lý không nghiêm, sẽ có gian tế địch quốc trà trộn vào, trộm đi thiên thư của chúng ta sao?”

Lý Đạo Huyền cười: “Chuyện này có gì phải lo lắng? Gian tế địch quốc cũng không phải là chưa từng đến trộm qua.”

Cố Viêm Vũ: “?”

Lý Đạo Huyền cũng không muốn đem chuyện của Bân Thắng nói ra cho mọi người đều biết, chỉ là khẽ cười nhạt, lướt qua chủ đề này nói: “Có một số kiến thức, cũng không phải trộm tới tay là có thể hiểu được. Không có ngành nghề phụ trợ, không có cơ sở tương ứng, lấy được sách vở cao thâm, cũng chỉ là dựng lên một tòa lâu đài trên không. Cho dù gian tế địch quốc có trộm đi thiên thư của chúng ta, nhưng không có ngành nghề cơ sở trợ giúp, căn bản không thể nào chế tạo ra được.”

Cố Viêm Vũ: “Thì ra là thế.”

Chương 1077: Sự Thật Không Quan Trọng

Lý Đạo Huyền: “Hơn nữa, xã hội loài người là một hệ thống phức tạp, không có bất kỳ lý niệm hay kỹ thuật tiên tiến nào có thể được giữ bí mật mãi mãi. Chỉ vài năm nữa, địch quốc nhất định sẽ đuổi kịp."

Cố Viêm Vũ: "Hả?"

Lý Đạo Huyền nói: "Người phương Tây có pháo, không bao lâu nữa, nước ta cũng sẽ có pháo, rồi vài năm sau, Kiến Nô cũng sẽ có pháo... Muốn hoàn toàn phong tỏa kỹ thuật, không cho chảy ra ngoài ư? Đó là điều không thể, nhiều nhất cũng chỉ có thể kéo dài thời gian."

Cố Viêm Vũ: "Ý của Thiên Tôn là..."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Thiên Thư ta cho các ngươi, chỉ có thể khiến các ngươi dẫn đầu nhất thời. Qua một thời gian, người nước ngoài nhất định sẽ đuổi kịp, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn."

Cố Viêm Vũ: "!"

Lý Đạo Huyền: "Cho nên, học tập thiên thư, sau đó vượt qua thiên thư, mới là ý nghĩa quan trọng nhất của việc ngươi mở trường dạy học."

Lúc này Cố Viêm Vũ mới hiểu.

Hắn thậm chí còn nhìn ra, Thiên Tôn đã sớm đợi hắn đến làm việc này.

Hắn nhịn không được hỏi: "Tại sao... là ta?"

Lý Đạo Huyền: "Bởi vì ngươi có lý niệm chúng trị! Từ ngày gặp ngươi, ta đã đợi ngày ngươi tới tìm ta."

Muốn học tập thiên thư, hơn nữa còn muốn vượt qua thiên thư, nhất định phải có một người dám phá vỡ quyền uy của Thiên Tôn, mà người này, không ai khác chính là Cố Viêm Vũ. Trên đời này chỉ có hắn mới dám đưa ra lý niệm "chúng trị" trong xã hội phong kiến.

Có lý niệm như vậy, mới có thể tập hợp trí tuệ của mọi người, không bảo thủ, không bị "thiên thư" ràng buộc, từ đó tiến thêm một bậc.

Cố Viêm Vũ hành lễ, trong lòng đã vững vàng.

Hắn thậm chí đã nghĩ đến nơi mở trường: Lạc Dương!

Lạc Dương là "trung tâm thiên hạ", hắn muốn xây dựng ở đó một ngôi trường tiên tiến nhất...

Đang nghĩ ngợi vui vẻ, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng của Cao Tam Oa: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, mau xuống lầu, bên trường nhị trung Số 32 sắp quay phim, quay về câu chuyện thời niên thiếu của chúng ta, tỷ không đi xem sao?"

Cao Nhất Diệp thò đầu ra từ ban công tầng ba: "Đừng ồn, Thiên Tôn đang ở đây."

"A?" Cao Tam Oa giật mình.

Lý Đạo Huyền cũng thò đầu ra theo Cao Nhất Diệp, cười nói: "Không sao, chúng ta vừa nói chuyện xong, đi thôi, cùng đi xem quay phim, ta cũng có vai quần chúng."

Nghe bọn họ nói như vậy, Cố Viêm Vũ không khỏi kinh ngạc:

"Ơ kìa? Chuyện liên quan đến trường học, tại hạ cũng có thể đi xem sao?"

"Đương nhiên có thể, đi thôi." Lý Đạo Huyền cười nói.

Thế là, ba người xuống lầu, hội hợp với Cao Tam Oa, đi về phía Tam Thập Nhị Trung.

Lúc này, Tam Thập Nhị Trung quả thực vô cùng náo nhiệt.

Học sinh trong trường, ba vòng trong ba vòng ngoài, đang vây quanh đoàn làm phim ở giữa.

Trần Viên Viên đứng giữa đám đông, trên người mặc bộ đồ trắng giống hệt bộ mà Tam phu nhân đã chuẩn bị cho Cao Nhất Diệp lúc nhỏ, trông xinh đẹp như tiên nữ.

Các học sinh đang xem đều nhìn đến ngây người...

Hiện tại, nàng là minh tinh số một ở khu giải phóng Thiên Tôn, quảng cáo áo len lông cừu của nàng được phát sóng liên tục trên kênh Tin Tức Cao Gia và trong rạp chiếu phim, sức ảnh hưởng cực lớn, có thể nói là đáng sợ.

Tuy nhiên, dù được nhiều người chú ý như vậy, nàng cũng không hề kiêu ngạo, tính cách vẫn rất khiêm tốn ôn hòa, không hề có chút bệnh ngôi sao nào của những minh tinh đời sau.

Lý Đạo Huyền và những người khác tách đám đông đi vào, Cao Nhất Diệp liếc nhìn Trần Viên Viên, không khỏi giật mình: "A, để con bé đóng vai ta lúc nhỏ, thật là ủy khuất cho nó, con bé còn xinh đẹp hơn ta nhiều, lại còn ôn nhu dịu dàng hơn nữa."

Trần Viên Viên giật mình, vội vàng đáp lễ: "Thánh nữ đại nhân nói đùa rồi, tiểu nữ có thể đóng vai Thánh nữ đại nhân lúc nhỏ là vinh hạnh lớn lao, vô cùng lo lắng, chỉ sợ diễn hỏng động tác biểu cảm nào đó, làm hỏng danh tiếng của Thánh nữ đại nhân."

Cao Nhất Diệp suýt nữa thì bật cười: "Danh tiếng gì chứ? Chắc ngươi đã thuộc kịch bản rồi nhỉ? Sao còn cảm thấy ta có danh tiếng gì chứ?"

Trần Viên Viên: "Hả? Trong kịch bản, ngài cũng là tồn tại như tiên nữ mà."

Cao Nhất Diệp: "Cái gì?"

Nàng vội vàng cầm kịch bản lên xem, trên mặt lập tức hiện lên chữ "囧" thật to: "Ai viết kịch bản này vậy? Viết ta thành người không dính khói lửa nhân gian, lúc nhỏ ta không phải vậy đâu nhé? Ta rất nghịch ngợm, ta còn trộm bông, còn trộm Xe Mặt Trời số 1 của Thiên Tôn, dẫn Cao Tam Oa trốn học nữa, kịch bản này sao lại viết ta giống như đứa ngốc vậy."

Lão Nam Phong: "Ơ? Vậy sao? Nhưng mà, người viết kịch bản này là Cao Tam Oa, nó là một trong những người hiểu rõ ngài nhất, sao có thể mắc sai lầm lớn như vậy?"

Mọi người đồng loạt nhìn chằm chằm vào Cao Tam Oa.

Cao Tam Oa hơi chột dạ: "Tỷ tỷ, tỷ không biết đấy thôi, câu chuyện không phải cứ viết thật là hay đâu."

Cao Nhất Diệp: "Ồ?"

Cao Tam Oa hừ hừ nói: "Tất cả đều phục vụ cho tình tiết, tất cả sự thật đều không quan trọng, quan trọng là câu chuyện phải hay, chỉ cần câu chuyện hay, cái gì cũng có thể hy sinh."

Cao Nhất Diệp: "A?"

Cao Tam Oa: "Cho nên tỷ lúc nhỏ như thế nào không quan trọng, chỉ cần truyền tải được hào quang của Thánh nữ là được rồi. Còn ta, trốn học gì đó, đều không viết. Trong kịch bản, ta là học sinh giỏi toàn diện, phẩm hạnh tốt, sư sinh toàn trường

ngưỡng mộ, được Thiên Tôn yêu mến..."

"Cút!" Cao Nhất Diệp giơ chân đá bay Cao Tam Oa.

Đá Cao Tam Oa xong, nàng thu chân về, mỉm cười với Trần Viên Viên: "Nhìn xem, cú đá vừa rồi, mới là ta thật sự."

Mọi người: "..."

Trần Viên Viên lập tức cảm thấy áp lực như núi, cảm thấy vai diễn Thánh nữ lúc nhỏ càng khó diễn hơn, muốn nắm bắt được một nhân vật như vậy, thật khó.

Cao Nhất Diệp xách tai Cao Tam Oa ngồi sang một bên: "Sửa lại thiết kế nhân vật, thật là quá đáng."

Cao Tam Oa từ nhỏ đã bị Cao Nhất Diệp trấn áp đủ kiểu, hiện tại cũng không còn sức phản kháng, chỉ đành ngoan ngoãn nghe theo...

Lão Nam Phong liếc nhìn hai người đang sửa kịch bản, mỉm cười quay sang, nói với những người còn lại trong đoàn: "Trước khi kịch bản được sửa xong, tạm thời chưa quay được cảnh của nữ chính, chúng ta quay cảnh của vai phụ trước, ừm, bắt đầu từ Bạch công tử đi."

Một nam diễn viên trẻ tuổi mặc áo trắng bước ra.

Nhìn qua thật sự có vài phần giống Bạch công tử lúc nhỏ.

Sau đó, Bạch phu nhân được mời đến để đóng vai quần chúng cũng tới, bà và Bạch công tử đối thoại hai câu, giơ tay lên, "bốp", một cái tát trời giáng...

Nam diễn viên trẻ tuổi uất ức che mặt.

Bạch phu nhân ngơ ngác nói: "A? Thì ra, trước đây ta thường đánh con trai như vậy sao? Bây giờ nghĩ lại, cảm thấy thật có lỗi

với nó."

Mọi người cùng cười lớn: "Hahaha!"

Cố Viêm Vũ nhìn thấy cảnh này, cũng không nhịn được mỉm cười: "Bộ phim này sau khi công chiếu nhất định sẽ có hiệu ứng rất tốt. Người dân nhìn thấy những nhân vật lớn hiện tại, lúc nhỏ cũng từng học ở trường nhị trung Số 32, cũng từng có một quãng thời gian như vậy, nhất định sẽ càng vui lòng cho con cái đến trường học tập."

Lý Đạo Huyền đứng bên cạnh hắn, cười nói: "Đúng vậy, đó chính là mục đích của việc quay bộ phim này."

Chương 1078: Điều động nhân thủ, nhập Xuyên

Tứ Xuyên, cực loạn!

Tứ Xuyên nhiều núi, địa thế phức tạp. Lưu khấu thích nhất loại hoàn cảnh này, tùy tiện tìm một ngọn núi chui vào, là có thể chui ngang chui dọc trong núi, sau đó lại chui ra từ một vị trí không thể tưởng tượng nổi.

Dù sao thì lưu khấu cũng sẽ không lạc đường!

Chỉ cần ngươi không có mục đích nhất định, ngươi liền vĩnh viễn sẽ không lạc đường.

Sau khi tân Sấm Vương diệt trừ tổng binh Tứ Xuyên Hầu Lương Trụ, Xuyên trung trừ Bạch Can binh ra, cũng đã không còn quân đội có thể đường hoàng chống cự lưu khấu.

Sấm Vương nhanh chóng chia binh, nhiều lộ xuất kích.

Các châu huyện như Chiêu Hoá, Kim Đường, Kiếm Châu, Thập Phương, Bành huyện, Bì huyện, Tân Đô, Tây Sung, Toại Ninh, Tỳ Đồng, Miên Châu, Tân Phiên, Ôn Giang, Giang Du, Chương Minh, La Giang, Đức Dương, Hán Châu, đều xuất hiện lưu khấu.

Toàn bộ khu vực địa giới, khắp nơi đều có tín sứ chạy như điên về Thành Đô, tuần phủ Tứ Xuyên Vương Duy Chương mỗi ngày từ sáng đến tối đều nghe tín sứ báo cáo.

"Báo, một đội lưu khấu xuất hiện ở trong rừng phụ cận Chiêu Hoá, không biết là lộ tặc quân nào."

"Báo, Mãn Thiên Tinh công La Giang, bị thủ quân đánh lui."

"Báo, Quá Thiên Tinh tiến đánh Toại Ninh, giết hương dân hơn ba trăm người."

"Báo, Hỗn Thiên Tinh..."

Tuần phủ Tứ Xuyên Vương Duy Chương kêu thảm một tiếng: "Không cần trở lại báo nữa, Bạch Can binh đâu? Bạch Can binh hiện tại ở đâu?"

Thuộc hạ bẩm báo: "Bạch Can binh ngăn chặn tặc quân tại huyện Bành, đánh một trận, đại thắng. Sau đó lại vội vàng chạy tới huyện Bì, tặc quân rút lui. Bạch Can binh còn chưa kịp nghỉ ngơi, lại nhận được tin tức tặc quân đại náo Tây Sung, Bạch Can binh lại chạy tới... Sau đó là La Giang, Đức Dương, Hán Châu... Đang truy kích tặc quân khắp nơi."

Vương Duy Chương giật mình, thầm nghĩ: Bạch Can binh đây là đang tuần hành khắp Tứ Xuyên sao? Kìm được phía tây, phía đông lại nổi lên. Kìm lại phía đông, phía tây lại nổi lên. Cứu không xuể, căn bản cứu không xuể.

Vương Duy Chương cuống cuồng: "Binh bộ đâu? Binh bộ còn chưa phái người tới chi viện sao?"

Bộ hạ: "Binh bộ thượng thư Trương Phượng Dực uống thuốc độc tự sát, hiện tại Binh bộ loạn như một nồi cháo, căn bản không có người quản lý, mọi người đều đang nhìn chằm chằm chức vị Binh bộ thượng thư, minh tranh ám đấu, lúc này, không có người nào quản chuyện lưu khấu."

"Xì!" Vương Duy Chương hít ngược một ngụm khí lạnh!

Vương Duy Chương: "Hiện tại chỉ có thể dựa vào Bạch Can binh, hy vọng Bạch Can binh còn có thể chống đỡ." --

Bạch Can binh cũng không chống đỡ nổi.

Mã Tường Lân nằm ở ven đường trong bụi cỏ, ánh mặt trời xuyên qua khe hở giữa rừng cây chiếu trên người hắn, trên người hắn lưu lại từng điểm sáng loang lổ.

Đây vốn là một cảnh nghỉ ngơi cực kỳ tốt đẹp, nhưng hắn lại thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, nghỉ ngơi không được, căn bản nghỉ ngơi không được.

Quay người, dùng con mắt duy nhất liếc nhìn các Bạch Can binh đi theo mình khắp nơi tiểu phỉ, chỉ thấy bọn họ cũng mệt mỏi rã rời, không ít người nằm sấp trên mặt đất như chó, thè lưỡi ra.

Trương Phượng Nghi từ bên cạnh đi tới, nằm xuống sát bên Mã Tường Lân, thở dài: "Phải để cho binh lính nghỉ ngơi thật tốt mấy ngày, không thể tiếp tục chạy không ngừng nghỉ. Trạng thái như vậy, nếu gặp phải tặc quân mạnh một chút, chúng ta liền toàn quân bị diệt."

Mã Tường Lân gật đầu, hắn đương nhiên biết, Bạch Can binh đã mệt đến kiệt sức, lúc này nếu gặp phải Sấm Vương tự mình thống lĩnh đội lão Bát, vậy thì tương đương với nguy hiểm.

"Tìm một tòa thành trì thủ vững, nghỉ ngơi cho tốt mấy ngày." Mã Tường Lân hạ lệnh: "Ngoài ra, phái người về nhà, thông báo cho mẫu thân đại nhân. Xem bà ấy có thể nghĩ biện pháp gì hay không, lại tìm kiếm viện quân tới." --

Thạch Trụ, Vạn Thọ Sơn, Vạn Thọ Trại.

Điểm Đăng Tử Triệu Thắng vừa mới dạy xong một nhóm nông dân làm sao trồng ớt khoa học, trở lại đại sảnh, liền nhìn thấy Tần Lương Ngọc đang cau mày, nhìn về phía xa.

Triệu Thắng vội vàng hỏi: "Tần tướng quân, làm sao vậy?"

Tần Lương Ngọc thở dài, đem tình huống bên ngoài nói đơn giản một chút.

Triệu Thắng nhíu mày: "Tứ Xuyên loạn thành như vậy, chỉ bằng Bạch Can binh sao được."

"Đúng vậy, chỉ bằng Bạch Can binh, sao mà được?"

Tần Lương Ngọc than thở: "Nhưng trước mắt lúc này, thực sự là tìm không ra viện quân. Không lâu, Kiến Nô nhập quan, bộ đội có thể đi cần vương đều đi hết rồi. Bộ đội không thể đi cần vương cũng khẳng định không thể tới cứu Tứ Xuyên. Hơn nữa hiện tại Binh bộ đang hỗn loạn, căn bản không cách nào xử lý sự vụ như bình thường..."

Triệu Thắng "Ài" một tiếng, hắn cũng không quá hiểu những chuyện này, không giúp được gì.

Đúng lúc này, bên tai Triệu Thắng nghe được âm thanh rất nhỏ, là Thiên Tôn thêu trước ngực truyền đến, giọng nói vừa vặn chỉ có thể để một mình hắn nghe được: "Chúng ta phát binh đi giúp bà ấy."

Triệu Thắng mừng rỡ, hạ thấp giọng: "Thiên Tôn, ngài đến rồi!"

"Ừm!" Lý Đạo Huyền: "Ta đã nói, gần đây sẽ thường xuyên quan tâm tình hình Xuyên trung. Vừa rồi Tần Lương Ngọc nói, ta đều nghe được. Ngươi đi thương lượng với bà ấy..."

Triệu Thắng nghe Lý Đạo Huyền phân phó, ghi nhớ trong lòng, lúc này mới chắp tay nói với Tần Lương Ngọc: "Tần tướng quân, sự tình đến nước này, còn có một đội quân có thể giúp ngài."

Tần Lương Ngọc đại hỉ: "Đội nào?"

Triệu Thắng: "Chính là dân đoàn lúc trước cùng nhau tiễu phỉ

với nhi tử và con dâu ngài tại Sơn Tây."

Lời này vừa nói ra, Tần Lương Ngọc không khỏi lấy làm lạ: "Ồ, đội dân đoàn hùng mạnh kia sao? Tường Lân và Phượng Nghi đều nhắc tới với ta rồi, nghe nói bọn họ quân kỷ nghiêm minh, hơn nữa chiến lực dũng mãnh... nhưng mà..."

Nói đến đây, Tần Lương Ngọc do dự: "Dân đoàn không phải quan binh, sẽ không bởi vì một tờ điều lệnh, liền ngàn dặm xa xôi chạy tới địa phương khác tác chiến, bọn họ chỉ sẽ nguyện ý chiến đấu để thủ hộ gia viên của mình."

Trên thực tế, ngay cả quan binh cũng không quá thích vượt tỉnh tác chiến.

Đại đa số quan binh cũng muốn ở quê nhà của chính mình mới có thể liều mạng tác chiến, đổi chỗ khác lập tức biến thành nhát gan, không muốn liều mạng, chỉ muốn trốn tránh nhiệm vụ, thậm chí là giết người cướp của, đối đãi người địa phương khác như chó vậy.

Cũng khó trách Tần Lương Ngọc sẽ có loại lo lắng này.

Triệu Thắng: "Không sao, đội dân đoàn kia khác với dân đoàn bình thường, bọn họ rất là nhiệt tình vì lợi ích chung, vì giúp đỡ bách tính Tứ Xuyên, bọn họ nhất định sẵn lòng đưa tay giúp đỡ. Mấu chốt nhất là, dân đoàn khác với quan binh, quan binh còn không thể chạy khắp nơi, phải chịu triều đình ước thúc, dân đoàn lại không có vấn đề này, muốn đi đâu liền đi đó. Dù sao thời buổi này lưu khấu hoành hành, sớm đã không có quan ải trạm gác tra xét lộ dẫn của bách tính nữa rồi." (giấy thông hành cổ đại)

Đại Minh vốn là có chế độ lộ dẫn, nếu bách tính rời nhà quá xa, không có lộ dẫn, bị bắt được sẽ phải sung quân.

Nhưng Minh mạt đại loạn, lưu khấu nổi lên bốn phía.

Cửa ải nhỏ các nơi đều bị phá hủy, thời buổi này đã không có người nhắc tới hai chữ lộ dẫn, muốn đi đâu liền có thể đi đó.

Tần Lương Ngọc: "Ừm, nếu bọn họ bằng lòng tới, vậy dĩ nhiên là tốt nhất, lão thân nhất định hậu lễ khoản đãi."

Triệu Thắng: "Hậu lễ ngược lại là không cần, chỉ cần đến lúc đó lão tướng quân đối mặt tuyên bố đó là bộ đội của ngài là được rồi, miễn cho sinh ra một vài phiền phức không cần thiết."

Tần Lương Ngọc gật đầu: "Điều này dĩ nhiên không có vấn đề."

Triệu Thắng: "Nếu như thế, vậy tại hạ liền viết một phong thư, mời đội dân đoàn kia đến đây tương trợ."

Nói là viết thư, kỳ thực cũng chính là giả vờ.

Lý Đạo Huyền xoát một cái đồng cảm trở về thôn, hạ lệnh với Trình Túc: "Sắp xếp nhân thủ, nhập Xuyên."

Chương 1079: Các ngươi có thể thống lĩnh quân đội sao?

"Vào Xuyên rồi! Vào Xuyên rồi!"

Trong doanh trại của thôn Cao Gia, đám binh lính đang hò hét, chạy như bay về ký túc xá, chuẩn bị xuất chinh.

Lần xuất chinh này, Trình Húc muốn tự mình thống lĩnh quân đội.

Là "Tổng tư lệnh" của thôn Cao Gia, những năm gần đây Trình Húc vẫn luôn phụ trách điều phối tổng thể, rất ít khi rời khỏi thôn.

Nhưng lần này thì khác.

Mấy lộ đại quân của thôn Cao Gia đều có việc riêng phải làm, căn bản không thể xuất kích.

Trình Húc đành phải đích thân xuất mã.

Hắn vừa xuất mã, cả doanh trại bắt đầu sôi trào.

"Nghe nói chưa? Lần này là Hòa Hòa giáo viên tự mình suất lĩnh chúng ta xuất kích."

"Trời ạ! Phó tướng của Hà Khả Cương tướng quân, rốt cục cũng xuất động sao?"

"Không không, đó là lời đồn, trong phim vì bảo vệ hắn, giấu diếm tên thật của hắn, ngươi chưa phát hiện ra sao? Hòa, Hà! Hắn chính là Hà Khả Cương trong Liêu Đông tam kiệt, năm đó Tổ Đại Thọ cũng không giết được hắn, hắn giả chết, trốn về từ trong biển

máu núi thây."

"Oa, thì ra là vậy! Nghe ngươi nói như vậy, cảm thấy cũng phải, Hòa và Hà, không phải chỉ là một chữ sao? Hóa ra hắn là Hà Khả Cương."

"Một trong Liêu Đông tam kiệt đấy! Đánh trận rất lợi hại."

"Đừng nói dùng hỏa súng kiểu mới, năm đó hắn chỉ dùng binh khí bình thường, cũng có thể chống đỡ được đại quân Kiến Nô. Bây giờ đã có đại pháo kiểu mới, hỏa súng kiểu mới và lựu đạn, Kiến Nô căn bản không đủ để hắn nhìn."

"Có thể cùng Hà Khả Cương tướng quân cùng nhau xuất chinh, cảm giác thật hạnh phúc."

Binh lính dân đoàn từng người một đều tràn đầy khí thế.

Loại cảm xúc này, trong quân đội là có thể truyền nhiễm.

Trình Húc từ văn phòng của mình đi ra, khi đi qua hành lang, liền cảm nhận được trong doanh trại tràn ngập một cỗ khí thế phấn chấn kỳ lạ.

"Làm sao vậy? Tinh thần của mọi người cao như vậy sao?" Trình Húc vui vẻ cười hai tiếng: "Rất tốt, rất có khí thế. Ta còn tưởng rằng trước khi vào Xuyên, mọi người sẽ có cảm xúc bài xích. Dù sao Thục đạo khó, khó hơn lên trời, muốn đến nơi đó đánh trận, đối với tất cả mọi người mà nói đều là một khảo nghiệm."

Binh lính trong hành lang lập tức nghiêm mặt, hướng về gã chào theo kiểu quân đội: "Đi theo Hà tướng quân đánh trận, chúng tôi vui mừng còn không kịp, nào có bài xích."

"Luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng?" Trình Húc nghe ba chữ "Hà tướng quân", luôn cảm thấy bọn họ gọi không phải mình,

nhưng lại không biết là chỗ nào không đúng.

Qua một lúc lâu, gã mới phản ứng lại: "Này, gọi ta là Hòa giáo viên, đừng gọi tướng quân."

Mọi người: "Tuân mệnh, Hà giáo viên."

Trình Húc: "Nghe thế nào cũng cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, rốt cuộc là chỗ nào nhỉ? Ôi chao, thôi, mặc kệ."

Trình Húc đi ra giáo trường bên ngoài, chỉ thấy năm ngàn binh lính dân đoàn thôn Cao Gia đã tập hợp xong.

Đây chính là dân đoàn trong thôn, không phải là loại phân bộ như dân đoàn Tiểu Lãng Để có thể so sánh.

Tinh thần của mỗi một binh lính đều cực kỳ sung mãn, trang bị của mỗi một binh lính đều là loại tốt nhất.

2500 người đứng đầu tiên, đều sử dụng súng trường lên đạn kiểu mới nhất của thôn Cao Gia, sử dụng hộp tiếp đạn lớn có thể chứa tám viên đạn giấy, dựa vào lực của lò xo đẩy đạn vào nòng, chỉ cần kéo chốt súng một cái, trong nháy mắt là có thể hoàn thành việc nạp đạn.

Đây là bộ đội vương bài của thôn Cao Gia, số hiệu đoàn một!

Mà 2500 người phía sau, trang bị cũng là súng trường nòng xoắn nạp hậu kiểu rèn tốt nhất, số hiệu đoàn hai!

Hai đoàn còn được trang bị riêng công binh doanh, Pháo Binh doanh, hậu cần các loại.

Trình Húc vừa mới đi lên bục giảng, còn chưa kịp nói chuyện.

Năm ngàn người liền đồng thời hô to: "Xin chào Hà giáo viên!"

Trình Húc cứng đờ: Rõ ràng nghe là Hòa giáo viên, nhưng vẫn

cảm thấy chỗ nào đó kỳ quái, sao luôn cảm thấy bọn họ gọi không phải mình?

Trình Húc hắng giọng một cái: "Mọi người, trận chiến mà chúng ta sắp phải đánh, là một trận chiến gian khổ, chúng ta phải vào Xuyên!"

"Vào Xuyên! Vào Xuyên! Vào Xuyên!" Năm ngàn người khí thế như hồng: "Đi theo Hà giáo viên, chúng tôi không sợ."

Trình Húc: "???"

Không đúng, mẹ kiếp, từ đầu đến chân đều không đúng.

Loại cảm giác kỳ quái quái dị này, chẳng lẽ là đang nhắc nhở ta có nguy hiểm?

Trình Húc vội vàng nhìn trái nhìn phải, không đúng, khắp nơi đều không nhìn thấy thái nãi nãi, cảnh báo nguy hiểm của ta không có nhắc nhở, cũng không có nguy hiểm gì mà.

"Báo cáo." Một giọng nói chất phác vang lên bên cạnh: "Cao Sơ Ngũ, từ thành Hà Đông đến, về đội."

"Báo cáo." Lại một giọng nói ngốc nghếch vang lên: "Trịnh Đại Ngưu, từ Kỵ Binh doanh đến, về đội."

Trình Húc vừa nhìn thấy hai tên ngốc này, rốt cục cũng hiểu ra chỗ nào cảm thấy kỳ quái: "A a a, thì ra là hai ngươi đến. Khó trách ta cảm thấy chỗ nào đó không đúng, mang theo hai tên ngốc các ngươi xuất chinh, ta phải giảm thọ năm năm, năm năm đó."

"Ai, ai gọi hai tên ngốc này về?"

Trình Húc còn đang buồn bực, liền nghe thấy một giọng nói đáng sợ vang lên: "Báo cáo! Bát Địa Thỏ, từ trường quân sự Hoàng Bồ Tây An chạy về, về đội."

"Trịnh Cẩu Tử, giống như trên."

Trình Húc quay đầu nhìn Bát Địa Thỏ: "A! Tam ngốc đều đến rồi, cứu mạng a."

Còn đang phản đối, một vị Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt đi tới: "Bọn họ đều là ta gọi tới, ta cũng tới, cùng đi."

"Hả?" Trình Húc: "Thiên Tôn cũng muốn tự mình đi?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười, y chính là người Song Khánh chính gốc, sinh ra ở khu Giang Bắc thành phố Song Khánh, bên trong một con phố cổ bên bờ sông Gia Lăng, chuyện vào Xuyên cứu viện như vậy, sao có thể không tự mình đi được?

Dù sao, cũng muốn đi xem Song Khánh một chút.

"Hòa giáo viên, địa hình Xuyên Trung phức tạp, năm ngàn người ở rất nhiều địa hình đều không bày ra được, hơn nữa tặc quân chạy loạn khắp nơi, rất có thể sẽ bức bách chúng ta chia binh truy kích." Lý Đạo Huyền nói: "Vì vậy ta gọi mấy vị đại tướng đều trở về, mỗi người bọn họ đều có năng lực thống lĩnh quân đội, tùy thời có thể dẫn một tiểu đội ra ngoài hành động riêng lẻ."

Lúc này Trình Húc mới hiểu được an bài của Thiên Tôn.

Quả thật!

Quả nhiên như Thiên Tôn nói, tác chiến ở Xuyên Trung rất có thể sẽ cần chia binh, không thể chỉ dựa vào mình hắn, nhưng mà... mấy tên này, thật sự xứng đáng với hai chữ đại tướng sao? Bọn họ có năng lực độc lập thống lĩnh quân đội sao?

Trình Húc vẻ mặt xấu hổ nhìn Cao Sơ Ngũ: "Ngươi có biết thống lĩnh quân đội không?"

Cao Sơ Ngũ: "Biết, đi đằng trước dẫn mọi người đi là được chứ

gì?"

Trình Húc chỉ biết ôm mặt.

Trình Húc lại quay đầu nhìn Trịnh Đại Ngưu.

Trịnh Đại Ngưu cười ngây ngô...

Bát Địa Thổ hai tay chống nạnh: "Ha ha ha, Hòa giáo viên! Bản Thổ gia ta hiện tại đã là thiên hạ vô địch rồi, ngươi cứ giao cho ta là được."

Trình Húc cảm thấy áp lực như núi.

"Đừng coi thường bọn họ." Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Lưu khấu ngu ngốc như đám Quá Thiên Tinh, Mãn Thiên Tinh, Ngoã Quán Vương gì đó, đều đã trưởng thành trong nhiều năm chiến đấu, Sơ Ngũ, Đại Ngưu, Thổ Tử và Cẩu Tử, cũng sớm đã không còn là Ngô Hạ A Mông ngày xưa, hơn nữa bọn họ còn được huấn luyện ở trường quân sự, hãy tin tưởng bọn họ nhiều hơn."

Thiên Tôn đã nói như vậy, vậy thì không còn gì để nói.

Trình Húc không còn do dự nữa, xuất kích xuất kích...

Binh lính đến ga xe lửa, xếp hàng lên xe.

Hướng về phía huyện Sơn Dương!

Chuẩn bị đi đường Vân Dương vào Xuyên.

Chương 1080: Tác dụng của cơ sở quần chúng

Đoàn chủ lực thôn Cao Gia xuất động, đương nhiên sẽ nhận được toàn bộ sự ủng hộ của thôn.

Xe tải vận chuyển binh lính phái đi từ nhà máy ô tô Trường An, nối đuôi nhau, kéo dài mấy dặm, xe buýt năng lượng mặt trời cũng được huy động toàn lực, cộng thêm cả sức vận chuyển của xe lửa...

Năm ngàn người gần như là trong nháy mắt, giống như mọc cánh bay, không mất bao lâu đã đến huyện Sơn Dương.

Tuy nhiên, sau khi đến đây, muốn đi về phía nam để vào Xuyên, phía trước liền không có đường xi măng đàng hoàng.

Lúc này, mới là khảo nghiệm thực sự.

Bất luận là đối với quân chính quy, hay là đội ngũ hậu cần bảo đảm phía sau, vào Xuyên đều không phải là chuyện dễ dàng.

Binh lính dùng dây thừng buộc chặt bắp chân, kiểm tra giày quân đội, lương khô, túi nước, đeo hỏa súng dài lên vai, bắt đầu hành quân.

Cũng không biết là ai đã khởi xướng một giai điệu, mở miệng hát: "Tiếng hiệu lệnh vang lên chỉnh đốn trang bị liền xuất phát..."

Binh lính bên cạnh lập tức hát theo: "Tiến về phía trước trên con đường bảo vệ quốc gia..."

"Vượt qua rừng núi sông ngòi thảo nguyên, vĩnh viễn tiến về

phía trước tiến về phía trước..."

Rất nhanh, đại quân đã đến huyện Trúc Khê.

Huyện Trúc Khê thuộc Vân Dương phủ trị quản lý...

Đại quân vừa mới xuất hiện ở bên ngoài một thôn trang, bách tính trong thôn liền hét lên một tiếng, chạy tán loạn tứ phía, trong nháy mắt liền trốn sạch.

Trình Húc: "Ơ?"

Bát Địa Thỏ: "Ha ha, Hòa giáo viên đừng nóng, để ta xử lý."

Hắn lập tức nhảy lên chỗ dễ thấy, giang hai tay về phía thôn trang, cười to nói: "Hương thân đừng sợ, là Thỏ gia ta đến đây."

Hắn gầm lên một tiếng này thật sự là có hiệu quả, bách tính vừa mới trốn đi lại chui ra, vẻ kinh hãi trên mặt đã biến mất, thay vào đó là nụ cười thân thiết: "A, là Thỏ gia!"

"Thật sự là Thỏ gia, lâu rồi không gặp."

"Còn tưởng rằng là lưu khấu hoặc quan binh đến, chúng ta liền trốn đi, không ngờ tới là Thỏ gia a."

"Là dân đoàn của Thỏ gia đến."

"Mọi người đừng sợ, mau ra đi."

Người trong thôn bắt đầu la hét, kêu gọi lẫn nhau, không bao lâu, bách tính vừa mới trốn đi đều chạy ra.

Trình Húc: "A? Tên Bát Địa Thỏ này?"

Thì ra...

Lúc trước khi Lư Tượng Thăng còn làm Vân Dương phủ trị,

nhận được sự trợ giúp ngầm của thôn Cao Gia, có rất nhiều vật tư được đưa đến huyện Trúc Khê, giúp đỡ bách tính nơi đây. Ba người Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử, La Hi, đều từng mang vật tư cứu tế đến đây hoạt động.

Đặc biệt là Thỏ gia, hắn là người nhiệt tình giúp đỡ bách tính nhất.

Do hắn luôn coi tiền tài như phân, chưa bao giờ có lòng tham ô nhận hối lộ, Lý Đạo Huyền còn đặc biệt phát cho hắn một tấm "hành hiệp lệnh", cho hắn quyền hạn điều động vật tư cứu tế nạn dân.

Bát Địa Thỏ liền trong khoảng thời gian đó cứu tế khắp nơi ở Vân Dương, giúp người khắp nơi, bước chân từng tiến sâu vào vùng núi Thần Nông Giá.

Hiện tại hắn được hoan nghênh, đó không phải là chuyện đương nhiên sao?

Cho nên, bách tính địa phương vừa nhìn thấy Bát Địa Thỏ, lập tức hiểu được lai lịch của đội quân này, không sợ nữa, thân thiết nghênh đón.

"Thỏ gia ngài đến là tốt rồi." Một lão già nắm tay Bát Địa Thỏ: "Ngài đi rồi, Lư Tượng Thăng cũng đi rồi, Vân Dương phủ trị mới đến giống như khúc gỗ, chẳng có tác dụng gì, chúng tôi căn bản không có ai quản. Cách đây không lâu đại quân lưu khấu đến, chúng tôi liều mạng chạy trốn, vất vả lắm mới nhặt được cái mạng. Sau đó phủ trị đại nhân cũng không đến quản, chỉ có La Hi tướng quân dẫn quân chạy đến, quét dọn một chút lưu khấu quy mô nhỏ gần thôn."

Bát Địa Thỏ sầm mặt: "Tên ngốc La Hi này, lưu khấu đến rồi mới đến sao? Không thể nào trước khi lưu khấu đến trước tiên đến trấn giữ sao?"

Dân làng vội vàng nói: "Thỏ gia, không thể trách La tướng quân, địa thế gần đây phức tạp, núi rừng, chỗ nào cũng là đường. Cho dù La tướng quân có ba đầu sáu tay cũng không thể nào trấn thủ được toàn bộ thôn trang xung quanh, hắn cũng chỉ có thể chạy khắp nơi truy đuổi lưu khấu."

Trịnh Cẩu Tử từ bên cạnh thò đầu ra: "Thỏ gia, ngươi mắng La Hi đến sau, nhưng ngươi chẳng phải cũng đến sau sao?"

Bát Địa Thỏ: "..."

Được rồi, cái này đúng là xấu hổ.

Bát Địa Thỏ chỉ có thể mặt hầm hầm hỏi: "Lưu khấu đi về hướng nào?"

Dân làng chỉ về phía rừng núi phía nam: "Bọn chúng vượt qua hướng này, hẳn là đi huyện Đại Ninh, Tứ Xuyên."

Huyện Đại Ninh, cũng chính là Vu Khê của thành phố Trùng Khánh hậu thế.

Nơi như thành phố Trùng Khánh, tại hậu thế người có bản đồ vệ tinh dẫn đường cũng phải lạc đường, huống chi là thời cổ đại. Người ngoại địa chạy đến Trùng Khánh du lịch, một khi không cẩn thận liền sẽ bởi vì lạc đường mà không ra được, mà biến thành người Trùng Khánh.

Trình Húc liếc mắt nhìn dãy núi trùng điệp phía nam, đột nhiên nhìn thấy một thái nãi nãi bay qua trước mặt, trong miệng vậy mà lại thốt ra một câu tiếng Tứ Xuyên: "Tiểu tử, trên đường đi quỷ thành Phong Đô cụ bà bà bị lạc đường, đành phải ở lại Trùng Khánh, con đến nhà ta chơi đi."

Trình Húc giật mình: "Con là chắt của bà a, sao bà lại gọi con là tiểu tử? Còn tự xưng là cụ bà bà?"

Thái nãi nãi cười hì hì: "Tiếng Trùng Khánh gọi hậu bối yêu thích đều gọi là tiểu tử, tiếng Trùng Khánh cũng không nói nãi nãi, nói là bà bà. Cho nên thái nãi nãi cũng phải đổi thành cụ bà bà."

Trình Húc hít sâu một hơi lạnh, nơi Trùng Khánh này thật đáng sợ: "Thái nãi nãi xuất hiện như vậy, là đang cảnh cáo ta có khả năng lạc đường chết trong núi sao? Ngay cả khi đã biến thành quỷ cũng phải lạc đường không ra được, cuối cùng biến thành quỷ bản địa Trùng Khánh? Không muốn đâu!"

Áp lực như núi!

Còn đang buồn bực, một người dân làng đứng ra: "Thỏ gia, các ngươi là muốn đi truy kích lưu khấu sao?"

Thỏ gia gật đầu: "Đúng vậy."

Dân làng nói: "Vậy các ngươi nhất định phải đi vào núi phía nam, để ta dẫn đường giúp các ngươi, ta quen thuộc khu vực núi rừng đó, đảm bảo không để các ngươi đi nhầm đường."

Thỏ gia mừng rỡ: "Vậy thì đa tạ."

Dân làng: "Chuyện nhỏ này, so với chuyện Thỏ gia đã làm cho chúng tôi thì không đáng nhắc tới, có thể giúp Thỏ gia một tay, cả thôn chúng tôi đều vui mừng."

Một đám dân làng phía sau đều nói: "Chúng tôi đều muốn góp một chút sức lực cho Thỏ gia."

Trình Húc cũng không nhịn được mừng rỡ, có người địa phương dẫn đường, ha ha ha, cái bóng thái nãi nãi bắt đầu nhạt dần, bóng dáng mơ hồ của bà hướng về Trình Húc phất tay: "Chắt ngoan, thái nãi nãi tìm được đường ra rồi... Ha ha..."

Nói xong, biến mất không thấy.

Trình Húc thở phào nhẹ nhõm.

Vì vậy, đại quân có thể yên tâm tiến vào vùng núi Thục Trung.

Phía trước có người dân làng dẫn đường, Bát Địa Thỏ suất lĩnh một đội thám báo bảo vệ dân làng đi ở phía trước.

Phía sau Trịnh Cẩu Tử dẫn theo tiên phong doanh theo sát cách một đoạn, lại phía sau xa xa mới là chủ lực, phương thức hành quân này, có thể tránh né phục kích trên núi của quân địch ở mức độ lớn nhất.

Cho dù là trúng phục kích cũng chỉ là đội thám báo đi đầu tiên và tiên phong doanh trúng phục kích.

Trình Húc ngồi trong trung quân phía sau, nhìn Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử đang ở trên con đường núi xa xa phía trước, bây giờ bọn họ vậy mà lại đi có kết cấu như vậy, trong lòng cũng không khỏi cảm khái: Thiên Tôn nói tam ngốc này đều đã trưởng thành, ta còn có chút hoài nghi, nhưng bây giờ xem ra, quả thật bọn họ không giống ngày xưa nữa rồi.

Trình Húc nhấc bút viết xuống: "Con người sẽ trưởng thành, thỏ và chó cũng vậy."

Câu nói này về sau được ghi vào trong [Danh nhân danh ngôn thôn Cao Gia. Trình Húc thiên].

Chương 1081: Cô Thiên Tinh của Linh Vu động

Có thôn dân dẫn đường, vượt núi băng rừng cũng coi như nhẹ nhàng.

Không mất bao nhiêu thời gian, dân đoàn vượt qua mấy ngọn núi, đi tới huyện Đại Ninh.

Tới bên này, thôn dân cũng không dẫn đường được nữa, tuy nhiên, hắn rất nhanh liền tìm được một người quen của huyện Đại Ninh ở trong thôn trang bên này.

Tên thôn dân kia nói với người quen: "Lý đại ca, đội quân phía sau ta đều là người tốt, chỉ đánh người xấu và lưu khấu, không hà hiếp bá tánh. Ngươi có thể dẫn đường giúp bọn họ, đưa bọn họ một đoạn được không?"

Người được gọi là Lý đại ca cười nói: "Đương nhiên là không thành vấn đề."

Vì vậy, người dẫn đường lại được kết nối.

Dân đoàn lại ở dưới sự dẫn dắt của Lý đại ca, tiếp tục hướng nam.

Vừa đi vừa quan sát, thế núi càng ngày càng hiểm trở, đường núi cũng càng ngày càng gập ghềnh.

Trình Húc nhìn thoáng qua núi rừng xung quanh, yên tĩnh đến mức quỷ dị, lại nhìn thoáng qua dấu chân hỗn độn trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh núi phía trước xa xa liền xuất hiện một thái nãi nãi, đang cười toe toét với gã.

“Dừng lại!”

Trình Húc giơ tay lên, lớn tiếng nói: “Toàn quân dừng lại tại chỗ.”

Mệnh lệnh rất nhanh truyền đi dọc theo con đường núi, từ Bát Địa Thỏ đi đầu tiên cho đến Trịnh Đại Ngưu đi cuối cùng, tất cả mọi người đều dừng bước.

Trình Húc: “Thả khinh khí cầu.”

Binh lính vội vàng làm theo, rất nhanh, một quả khinh khí cầu bay lên, bản đồ địa hình xung quanh rất nhanh được vẽ xong, rơi vào trong tay Trình Húc.

Trình Húc dùng ngón tay chỉ vào đỉnh núi phía trước trên bản đồ nói: “Vị huynh đài dẫn đường này, vị trí này có chỗ nào có thể giấu người không?”

Lý đại ca: “Nơi đó tên là khe Tiễn Đao, trong khe núi có một Linh Vu động. Cái động rất lớn, bên trong thông suốt, khắp nơi đều là những tảng đá kỳ quái, nếu nói muốn giấu người, cái động đó là thích hợp nhất.”

“Hiểu rồi.” Trình Húc vỗ vai hắn, nhét cho hắn một thỏi bạc: “Ngươi trước tiên đừng đi trước dẫn đường nữa, nguy hiểm, cứ đi theo bên cạnh ta.”

Lý đại ca hiểu ý, ngoan ngoãn núp sau lưng Trình Húc. Cân nhắc thỏi bạc trong tay, ít nhất cũng phải năm lượng, trong lòng lập tức vui như hoa nở. Dẫn đường cho đội quân này thật tốt, không chỉ được đối xử tử tế, còn có bạc cầm, gặp phải chỗ nguy hiểm, người ta còn bảo vệ mình, thật sự là chưa từng thấy đội quân nào tốt như vậy.

Khiến hắn có hơi muốn tòng quân.

Trình Húc hạ lệnh: “Đội thám báo, đi khe Tiễn Đao, Linh Vu động xem sao.”

Gã vừa dứt lời, trên xe đẩy do người phía sau đẩy, Thiên Tôn mẫu sản xuất hàng loạt đang giả chết bỗng nhiên bật dậy: “Linh Vu động? Hắc hắc hắc, ta phải đi xem thử.”

Trình Húc: “A? Thiên Tôn sao lại tới đây?”

Lý Đạo Huyền cười nói: “Nghe thấy ba chữ Linh Vu động, ta nhất định phải đến.”

Trình Húc vừa nghe lời này liền giật mình, thầm nghĩ: Cái sơn động kia chẳng lẽ là động phủ của đại yêu quái nào nổi tiếng sao? Ngay cả Thiên Tôn cũng từng nghe qua cái tên này? Ở tiên giới rất nổi tiếng sao?

Nhưng lúc này Lý Đạo Huyền lại đang nghĩ: Linh Vu động, danh lam thắng cảnh nổi tiếng đời sau, một trong ba kỳ quan hang động Trung Quốc, động số một khu vực Tam Hiệp.

Nơi lợi hại như vậy, trước kia muốn đi du lịch cũng không có cơ hội, lần này đuổi kịp rồi, ha ha ha, đuổi kịp rồi.

Lý Đạo Huyền hừ một tiếng nói: “Do ta đích thân dẫn đội thám báo đi.”

Một câu nói này của y khiến Trình Húc tái cả mặt, thầm nghĩ: Xong rồi xong rồi, Thiên Tôn vậy mà còn muốn đích thân đi, yêu quái kia pháp lực cao cường đến mức nào? Đừng nói năm ngàn hỏa súng binh, năm mươi vạn hỏa súng binh cũng chưa chắc đã địch nổi.

Nếu không phải có Thiên Tôn ở đây, thái nãi nãi có thể đã kéo bè kết đảng đến xem ta rồi.

Trình Húc toát mồ hôi lạnh!

Đoàn du lịch Lý Đạo Huyền, à không đúng, là tiểu đội thám báo trinh sát, rất nhanh đã xuất phát. Lý Đạo Huyền đi đầu, phía sau hai mươi tên thám báo tinh nhuệ, đều nơm nớp lo sợ, cẩn thận từng li từng tí.

Tâm tình Lý Đạo Huyền rất vui vẻ, hậu thế trên mạng đã từng thấy ảnh chụp Linh Vu động, trong động ngũ quang thập sắc, đẹp không sao tả xiết. Đáng tiếc từ khu vực Song Khánh tới đây du lịch rất bất tiện, chỉ riêng lái xe cũng phải mất nửa ngày.

Đồng cảm tới đây du lịch thật tiện lợi! --

Thời gian trở lại mấy ngày trước, trong Linh Vu động...

Một nhóm tặc quân với số lượng khoảng năm ngàn người, đang nghỉ ngơi trong động.

Nhóm tặc quân này thì thanh niên trai tráng và người già yếu phụ nữ trẻ em chia đều, năng lực tổ chức rất yếu, vũ khí cũng rất kém, vũ khí chính quy không có mấy, toàn là cuốc, liềm, dao bổ củi, gáo phân…

Rõ ràng, đây không phải là một đội tặc quân lâu năm, mà là một đội tặc quân mới nổi.

Bọn họ chính là tân sinh đại lưu khấu mới gia nhập đại quân lưu khấu khi Hà Nam Nam Dương hạn hán vào năm nay. Xuất đạo mới được mấy tháng, là người mới ngây thơ, khi đánh trận chỉ biết đi theo sau Sấm quân reo hò cổ vũ, thậm chí còn chưa từng ra trận chém người.

Tặc tù lĩnh quân tên là Cô Thiên Tinh.

Cô Thiên Tinh là một nông dân chính hiệu, không có học thức gì, lúc đầu khi tạo phản khởi nghĩa, không biết nên dùng danh hiệu gì cho hay, liền bắt chước mấy vị đại tướng dưới trướng Sấm Vương là Quá Thiên Tinh, Mãn Thiên Tinh, Hỗn Thiên Tinh…lấy

tên là Cô Thiên Tinh.

Hắn đi theo đại quân Sấm Vương vượt qua Thần Nông Giá, vào Xuyên, vẫn luôn làm con ruồi muỗi, chưa đánh một trận nào, cướp bóc cũng không tới lượt bọn họ.

Dùng lời nói thời nay mà nói, ăn cứt cũng không kịp nóng.

Sấm quân rất chướng mắt đội quân yếu ớt này, không chia cho bọn họ vũ khí tốt do Tấn thương cung cấp, cũng không chia cho bọn họ đủ lương thực. Chỉ ném cho nhánh quân Nam Dương này một câu: "Tự mình tản ra tìm đồ ăn", sau đó liền rời đi.

Cô Thiên Tinh chỉ đành dẫn theo đám người của mình đi một vòng trong Thục Sơn, rồi lạc đường.

Không có biện pháp, người ngoài lần đầu tiên đến Thục Sơn, muốn không lạc đường rất khó.

Đi tới đi lui, không ra khỏi núi được. Nếu không phải mặt trời mỗi ngày đều mọc từ hướng đông, bọn họ thậm chí đã sớm phân không rõ đông nam tây bắc.

Người kiệt sức, ngựa hết hơi, không có cách nào, muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi, liền thấy bên cạnh có một hang động tự nhiên rất lớn, vì vậy Cô Thiên Tinh liền dẫn quân trốn vào trong động.

"Đại ca, chúng ta còn phải đi bao lâu nữa mới nhìn thấy Quỳ Châu đây?" Một tên tiểu tặc đáng thương nói: "Chúng ta đã đi trong núi này rất nhiều ngày rồi, nhưng xung quanh vẫn là núi, toàn là núi, không nhìn thấy một bóng người nào."

Cô Thiên Tinh thở dài: "Ta cũng không biết, ngọn núi này sao nhìn thế nào cũng không đúng lắm, rõ ràng ta đang đi theo một hướng, nhưng sau khi đi vòng qua một cái cây, chui vào một khe núi, đi ra ngoài, ơ? Lại trở về chỗ cũ."

Mọi người: "..."

Một tên tiểu tặc la lên: "Khu vực Thục Sơn này, thật là không nói đạo lý."

Cô Thiên Tinh: "Nếu như chúng ta thật sự không ra ngoài được, dứt khoát ở lại đây làm ruộng sinh sống luôn đi, dù sao quan binh cũng không thể nào chạy tới nơi này để tiêu diệt chúng ta mà phải không? Lấy Tào Văn Chiếu và Tả Lương Ngọc kia mà nói, nếu bọn họ dám dẫn quân đuổi theo vào nơi này, không bao lâu, bọn họ sẽ trở thành người bản địa."

Đám lưu khấu cẩn thận suy nghĩ một chút: "Đại ca nói có lý! Haizz, kỳ thật trên người ta còn mang theo một túi nhỏ lúa giống đấy. Lúc đầu khi tạo phản khởi sự, ta cũng không nỡ ăn hết lúa giống, liền mang chúng ra ngoài."

"Trùng hợp quá, ta cũng có lúa giống."

"Ta cũng có!"

Một đám lưu khấu giơ tay lên, ngây thơ nói: "Chúng ta có nhiều lúa giống như vậy còn sợ cái rắm, cứ lấy cái động lớn này làm nhà, ở bên ngoài khai hoang, trồng trọt. Dù sao khu vực Tứ Xuyên này cũng không bị hạn hán, ở chỗ này có thể trồng trọt được."

Chương 1082: Đây không phải lưu khấu, là lưu dân

Cô Thiên Tinh: "Huynh đệ nói có lý, dù sao cũng lạc đường không ra ngoài được, dứt khoát ở lại đây an cư lạc nghiệp đi. Có ngọn núi quái dị này che chở, quan binh cũng không tìm thấy chúng ta, ha ha ha."

"Vậy còn chờ gì nữa? Ta đi ra ngoài đào một mảnh trước."

"Ta cũng đi!"

Đám tặc binh lũ lượt chạy ra ngoài, trong nháy mắt đã chạy ra ngoài gần ngàn người.

Những người này ra ngoài tạo phản vũ khí sử dụng chính là cuốc, hiện tại trực tiếp vung cuốc xuống đất, khai hoang…

Người đông sức dài.

Một mảnh đất lớn trước cửa Linh Vu động, trong nháy mắt đã bị bọn họ lật lên một mảng lớn, ném đá lớn ra, dọn dẹp sạch sẽ cỏ dại, chặt bỏ cây nhỏ, trả rừng về ruộng…

Đói bụng thì đào vỏ cây rễ cỏ để chống đói, chỉ cần không có quan phủ ức hiếp, ăn chút vỏ cây rễ cỏ cũng miễn cưỡng sống được.

Vì vậy…

Thời gian mấy ngày, thoáng một cái liền trôi qua.

Thời gian trở lại hiện tại.

Cô Thiên Tinh đứng trước một mảnh đất được dọn dẹp sạch sẽ, kiêu ngạo ra mặt: “Khai hoang thành công rồi, ha ha ha! Chúng ta cũng có thể sinh sống ở chỗ này mà, ha ha ha, xem ra, không cần phải chạy tới chạy lui làm giặc nữa.”

Hắn còn chưa dứt lời, đột nhiên, bên ngoài có một tên thám báo chạy vào, vội vàng nói: “Đại ca, không xong rồi, có người tới.”

Câu nói này dọa Cô Thiên Tinh nhảy dựng lên: “Mẹ nó, người nào tới?”

Thám báo: “Không biết là thần thánh phương nào, một đội quân rất lớn, dừng lại ở phía bắc xa xa không di chuyển, nhưng bọn họ phái ra một đội thám báo, đang đi về phía chúng ta.”

Cô Thiên Tinh lập tức bội phục sát đất: “Bọn họ ở trong núi này vậy mà còn có thể tìm được đường một cách chính xác? Có phải là quân Xuyên bản địa không?”

“Không phải! Tổng binh Tứ Xuyên đều bị Sấm Vương đại ca giết chết rồi, quan binh bản địa sớm đã không ai tổ chức, tan rã hết rồi. Hiện tại chỉ còn lại Bạch Can binh còn đang hoạt động, đây rõ ràng không phải là Bạch Can binh.” Một tên tiểu đầu mục của tặc quân có chút kiến thức nhảy ra nói.

Cô Thiên Tinh: “Có lý!”

Bọn tiểu tặc đều nhìn Cô Thiên Tinh: “Đại ca, hiện tại phải làm sao?”

Cô Thiên Tinh quay đầu lại nhìn thoáng qua Linh Vu động phía sau: “Sợ cái gì? Cái động này quanh co u ám, bên trong có thể chứa được mấy vạn người, năm ngàn người chúng ta trốn ở bên trong mà còn rất trống trải. Mọi người lui về trong động, tìm một góc nào đó trốn kỹ. Đội quân kỳ quái này chắc chắn không tìm thấy chúng ta, bọn họ đi dạo một vòng rồi đi, chúng ta lại ra ngoài

trồng trọt là được.”

Mọi người vừa nghe, có lý.

Đám tặc binh vội vàng kêu gọi lẫn nhau, những người đang khai hoang bên ngoài Linh Vu động lập tức thu dọn nông cụ, chạy về phía trong động, trong nháy mắt, tất cả mọi người đều trốn vào trong động.

Trong động có đống lửa của bọn họ, đám tặc binh mượn ánh lửa yếu ớt để tìm một góc trốn kỹ, sau đó dùng bùn đất lấp đống lửa lại, trong nháy mắt, toàn bộ Linh Vu động đều tối om.

Đúng lúc này…

Lý Đạo Huyền dẫn theo một đội trinh sát, đi tới bên ngoài Linh Vu động.

Cửa động nằm lơ lửng trên sườn núi, mà bọn họ đi ở chân núi, ngẩng đầu nhìn lên, có thể nhìn thấy một hang động lớn đen ngòm trên vách núi, giống như cái miệng của ngọn núi đang mở ra.

“Báo cáo! Nơi này có dấu vết khai hoang trồng trọt.”

Một thám báo báo cáo với Lý Đạo Huyền: “Là khai hoang quy mô lớn, ít nhất cũng cấp độ ngàn người.”

Lý Đạo Huyền gật đầu: “Có người muốn trồng trọt ở chỗ này? Quá hung tàn, địa hình như vậy mà cũng trồng trọt, đây sợ là bị bức đến đường cùng, mới phải đến đây trồng trọt.”

Ánh mắt của y quét qua khe Tiễn Đao bên cạnh, dưới khe núi có một con sông Đại Ninh chảy xuôi dòng, nhìn qua không có bị tai họa gì, nước sông vẫn coi như dồi dào. Trên đỉnh núi bên cạnh cũng có dòng suối chảy xuống, chảy xuôi ở giữa núi, nước tưới xem ra không thành vấn đề…

Nhưng mà địa hình nơi này… haizz…

Lý Đạo Huyền không khỏi thở dài nói: “Nhân dân lao động cần cù, thật sự là bất luận ở trong hoàn cảnh khó khăn nào cũng đang nỗ lực cầu sinh, không biết mảnh đất này là do ai khai khẩn, dù sao khẳng định là rất chịu khó. Điều duy nhất đáng tiếc là, nơi này là địa hình đá vôi, trồng trọt lúa nước thì sản lượng không cao.”

Một thám báo thấp giọng nói: “Dưới núi nhiều ruộng đồng như vậy, trong Linh Vu động sợ là giấu không ít người, không thể loại trừ khả năng là lưu khấu.”

Lý Đạo Huyền gật đầu: “Chắc chắn là lưu khấu, bá tánh rải rác bình thường không có năng lực khai hoang quy mô lớn như vậy, quan phủ cũng sẽ không tổ chức người đến địa hình đá vôi để khai hoang, ngoại trừ lưu khấu ra không còn khả năng nào khác. Nói không chừng, hiện tại đã có lưu khấu đang trốn trong động, cẩn thận từng li từng tí quan sát nhất cử nhất động của chúng ta.”

Y đoán không sai, lúc này, Cô Thiên Tinh và mấy tên thủ hạ thân tín nhất đang nằm úp sấp ở cửa động, len lén quan sát Lý Đạo Huyền cùng một đám người phía dưới vách núi.

Cách rất xa, bọn họ không nghe thấy Lý Đạo Huyền nói chuyện, chỉ nhìn thấy Lý Đạo Huyền dẫn theo một đám người, ở phía dưới chỉ chỉ trỏ trỏ.

Trong lòng Cô Thiên Tinh hơi hoảng: Vất vả lắm mới tìm được một nơi có thể an cư lạc nghiệp, sao lại bị người ta tìm thấy chứ? Nếu như những người này ở lại dưới núi không đi, người của mình liền không xuống núi trồng trọt được, thậm chí không cách nào ra khỏi động để đào vỏ cây, hái rau dại, đào rễ cây, vậy chẳng phải là xong đời sao?

Ánh mắt Lý Đạo Huyền, vừa lúc rơi vào những thửa ruộng vừa mới được khai khẩn kia…

Tên thám báo bên cạnh thấp giọng nói: “Thiên Tôn, trong động kia chắc là không có gì, thậm chí chúng ta không cần trinh sát, chỉ cần đóng quân ở dưới vách núi, người trong động sẽ bị nhốt chết ở.”

Lý Đạo Huyền gật đầu: “Đúng vậy, xét về mặt chiến thuật mà nói như vậy là không sai, ta chỉ đang nghĩ một vấn đề khác.”

Y chỉ vào mảnh đất cằn cỗi trên địa hình đá vôi vừa mới được khai khẩn kia nói: “Các ngươi xem, nơi này chỉ có một mảnh nhỏ hình tam giác như vậy, chỉ có tầng đất dày mỏng manh mấy chục centimet, phía dưới toàn là đá.”

Các thám báo gật đầu.

Lý Đạo Huyền: “Đổi lại là các ngươi, các ngươi có khai hoang ở địa hình như vậy không?”

Các thám báo lắc đầu: “Không, còn gian nan hơn cả trên đất vàng.”

Lý Đạo Huyền: “Các ngươi cảm thấy, vị tân nhiệm Sấm Vương kia, có khả năng khai hoang ở nơi như vậy không?”

Các thám báo đồng loạt lắc đầu: “Hắn thà đi cướp bóc.”

Lý Đạo Huyền gật đầu: “Lưu khấu bị bức bách đến mức phải khai hoang ở nơi như vậy, thật sự có thể gọi là lưu khấu sao?”

Các thám báo hơi sững sờ, đột nhiên hiểu ra.

“Đây không phải là lưu khấu! Nên gọi là lưu dân.” Một tên thám báo mở miệng nói: “Bọn họ là bách tính do gặp phải thiên tai, cũng chịu đủ binh hoạ. Phát hiện ra chúng ta, sợ hãi chúng ta, cho nên vứt bỏ ruộng đồng vừa mới khai hoang xong, trốn về trong động. Hành động này chứng minh bọn họ sợ chiến đấu, căn bản không dám đánh. Còn chứng minh bọn họ rất ngốc, không có

kinh nghiệm, trốn về trong động như vậy, bị chúng ta đóng quân canh giữ chân núi liền triệt để xong đời, nếu bọn họ là lưu khấu có chút kinh nghiệm, sẽ không trốn về trong động, mà nên chạy trốn mới đúng."

Lý Đạo Huyền giơ ngón tay cái với hắn: "Phân tích đúng, cho nên hiện tại chúng ta không thể định nghĩa bọn họ là lưu khấu, mà phải định nghĩa là lưu dân."

Bọn thám báo đồng thanh nói: "Đối với lưu dân, phải dùng chính sách khác."

Lý Đạo Huyền cười: "Tốt lắm! Mấy người các ngươi, nhanh chóng trở về thông báo cho đại quân, không cần phái binh tới đây, mà phái đội cứu viện tới đây. Về phần ta, ta sẽ một mình lên núi nói chuyện với bọn họ."

Chương 1083: Thượng tiên cứu ta

Các thám báo vội vàng phái vài người quay về báo tin cho Trình Húc.

Lý Đạo Huyền quay sang nói với đám thám báo: “Đợi ta ở chân núi.”

Nói xong, y một mình đi về phía Linh Vu động.

Cửa Linh Vu động nằm lơ lửng giữa lưng chừng vách núi.

Thời hiện đại đã cho xây dựng ở đây bậc thang, cáp treo để du khách có thể dễ dàng đi vào trong động tham quan.

Còn thời Minh triều lúc bấy giờ, cáp treo, bậc thang, tất cả đều không có.

Chỉ có một vách núi trơ trọi, trên đó có một con dốc rất cheo leo, trên con dốc có rất nhiều dấu chân, đó là do đám người Cô Thiên Tinh đi lên đi xuống dẫm đạp mà thành.

Muốn leo lên đó, thật sự cần phải có kỹ thuật.

Cô Thiên Tinh và đám thuộc hạ trong động tận mắt nhìn thấy Lý Đạo Huyền một mình đi tới vách núi, ngẩng đầu nhìn lên.

“A? Hắn ta muốn lên đây?” Một tên thuộc hạ la lên: “Hắn ta phát hiện ra chúng ta rồi, hắn ta muốn lên đây bắt chúng ta sao?”

Một tên thuộc hạ khác nói: “Hay là chúng ta ném đá vào hắn?”

Đám người này hoảng sợ vô cùng.

Cô Thiên Tinh nói: “Đừng ném! Hắn ta một mình leo lên, xem ra không giống như muốn đánh nhau với chúng ta, cứ xem sao đã.”

Chỉ thấy Lý Đạo Huyền đi tới bên vách núi, đưa tay ra, “Phụp” một tiếng đâm thẳng vào khe đá, khe đá đó vốn không lớn bằng bàn tay hắn, nhưng y vừa đâm vào, đá vụn bay tung tóe, vậy mà lại khiến khe đá to ra.

Cô Thiên Tinh: “!!!”

Thuộc hạ: “!!!”

Tiếp theo, Lý Đạo Huyền tay trái một cái, tay phải một cái, hai tay hai chân luân phiên đâm vào khe đá, không bao lâu đã leo lên được.

Hành động này khiến Cô Thiên Tinh sợ hết hồn: “Chuyện gì thế này? Đây là chiêu gì vậy?”

“Làm sao bây giờ? Đại ca, hắn ta lên rồi.” Thuộc hạ của Cô Thiên Tinh sợ đến mức run rẩy.

Cô Thiên Tinh: “Lui lui lui, chúng ta chui vào động trốn thôi.”

Hắn vội vàng dẫn theo thuộc hạ chui vào trong động, bên trong tối om, đưa tay không thấy được năm ngón, hắn cầm theo một mẩu đá lửa, phát ra một chút ánh sáng đỏ, chui vào trong động tìm một tảng đá kỳ quái rồi trốn phía sau.

Vừa trốn xong, Lý Đạo Huyền đã đứng ở cửa động.

Y nhìn thấy trên mặt đất có dấu chân còn mới, nhưng người trong động lại không dám lên tiếng, có thể thấy đám người này thật sự rất nhát gan.

Đã nhát gan, vậy thì dọa cho ra ngoài luôn đi.

Lý Đạo Huyền ngồi xuống ở cửa động, cười khà khà nói: "Những kẻ trốn trong động kia, các ngươi có biết cái động mà mình đang trốn gọi là gì không? Để ta kể cho các ngươi nghe."

Y vừa lên tiếng, âm thanh truyền vào trong động, vang vọng khắp vách động, truyền đi rất xa, ngay cả những lưu dân trốn rất sâu bên trong cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Lý Đạo Huyền nói: "Cái động này có tên là động Linh Vu… nghe nói…"

Sắp sửa bịa chuyện dọa người rồi, nhưng bịa chuyện cũng cần phải có trình độ, không phải ai cũng có thể bịa ra ngay được, nếu không thì các tác giả đã thất nghiệp hết rồi. Lý Đạo Huyền là dân thiết kế, cũng không phải nhà văn, sao có thể dễ dàng bịa chuyện ra được?

Chỉ có thể "mượn tạm" một chút vậy.

Y hướng vào trong động nói bằng giọng âm trầm: "Rất lâu rất lâu về trước, trong động Linh Vu có một con yêu quái sinh sống, tên nó là Vu Yêu Vương, nó dẫn dắt một đội quân tà ác khủng bố, gọi là Quân Đoàn Thiên Tai, dự định thôn tính toàn bộ Ai… Khụ… thôn tính toàn bộ thiên hạ."

Câu nói vừa dứt, đám lưu dân trốn trong động giật nảy mình: Câu chuyện quỷ quái gì thế này? Sao tự dưng lại kể chuyện cho chúng ta nghe?

Lý Đạo Huyền: "Đại quân tà ác của Vu Yêu Vương vừa ra khỏi núi không xa, đã gặp phải một vị thần tiên tên là Ai Mộc Thế. Ai Mộc Thế đã đánh bại Vu Yêu Vương, nhưng Vu Yêu Vương là bất tử. Cho nên, Ai Mộc Thế đã nhốt Vu Yêu Vương vào nơi sâu nhất của hang động này… Vì vậy, hang động này có tên là động Linh Vu."

Câu nói vừa dứt, đám lưu dân trốn trong hang động chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Lý Đạo Huyền: "Đám tiểu yêu dưới trướng Vu Yêu Vương cũng bị nhốt trong hang động này, ví dụ như, trong thạch nhũ kia phong ấn một con…"

Một tên lưu dân đang trốn sau thạch nhũ giật nảy mình, do tác động tâm lý, khiến hắn cảm thấy thạch nhũ mà mình đang vịn vào, hình như rất lạnh, rất băng giá, hình dạng này… hình như là hình dạng của một con yêu quái.

Tên lưu dân đó hai chân mềm nhũn, "Bịch" một tiếng ngã xuống đất.

Lý Đạo Huyền: "Trên thạch măng cũng phong ấn một con."

Thạch măng là cái gì? Lưu dân không biết, nhưng có một tên lưu dân đang trốn ở nơi mà đỉnh động không ngừng nhỏ nước xuống, lúc trước hắn còn chưa cảm thấy gì, bây giờ nghe thấy ba chữ "thạch măng", đột nhiên cảm thấy, chẳng lẽ là đang nói nơi này sao?

Hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, nhưng phía trên tối om, không nhìn thấy cái gì hết, chỉ có thể nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt xuống bên cạnh, phát ra tiếng "Tí tách tí tách".

Lý Đạo Huyền: "Nước nhỏ giọt từ thạch măng xuống, thật ra không phải là nước, mà là nước miếng của yêu quái."

"A a a!" Tên lưu dân đang trốn bên cạnh hét lên thảm thiết, vùng dậy chạy ra ngoài động.

Đã có một người chạy rồi, những người khác đương nhiên cũng phải chạy, nhưng bên trong tối om, mấy nghìn người nếu như chạy tán loạn, chắc chắn sẽ có người mất mạng.

Lý Đạo Huyền quát lớn: “Dừng lại, tất cả không được động đậy.”

Giọng nói của y vừa vang lên, cả hang động như bị điểm huyệt, tất cả mọi người đều đứng im.

Lý Đạo Huyền: “Mau nhóm lửa lên! Vu Yêu Vương sẽ không dám manh động nữa.”

Trong lời nói của y, không hiểu sao lại mang theo một luồng sức mạnh khiến người ta phải nghe theo, vậy mà thật sự có lưu dân mò mẫm nhóm lửa.

Trong hang động dần dần sáng lên, chỗ này một đống lửa, chỗ kia một đống lửa.

Trong động dung nham rộng lớn, càng lúc càng sáng sủa.

Lúc này Lý Đạo Huyền mới nhìn rõ tình hình trong động Linh Vu, chỉ thấy phía trước là một không gian rộng lớn, giống như toàn bộ lòng núi đều bị khoét rỗng, khắp nơi đều là thạch nhũ, muôn hình muôn vẻ, bên cạnh hang động lớn này còn có rất nhiều lối đi nhỏ kéo dài ra, chỉ là trong lối đi nhỏ không có lửa, không nhìn rõ được.

Số lượng lưu dân trong động thật sự không ít, Lý Đạo Huyền vốn tưởng rằng chỉ có hơn một nghìn người, không ngờ hiện tại nhìn lại, số lượng vậy mà lên tới năm nghìn người, xếp thành hàng, ít nhất cũng phải lấp đầy hai sân vận động của trường trung học.

Cô Thiên Tinh đứng ở vị trí đầu tiên, vẻ mặt sợ sệt: “Ngươi… Ngươi là ai? Vừa rồi là đang kể chuyện ma gì vậy? Ngươi… Ngươi đừng có bịa chuyện dọa chúng tôi? Chúng tôi chỉ có cái hang động này để dung thân, ngươi vừa kể chuyện ma xong, sau này chúng tôi không dám ở đây nữa, còn có thể đi đâu kiếm sống?”

Lý Đạo Huyền mỉm cười: “Ta đến đây để giúp các ngươi, thu dọn đồ đạc đi, đi theo ta. Ta sẽ dẫn các ngươi đến một nơi rất thích hợp để sinh sống, để cho các ngươi được ăn no.”

Cô Thiên Tinh vẻ mặt nghi ngờ: “Chúng tôi dựa vào đâu mà tin ngươi?”

Lý Đạo Huyền: “Không tin? Vậy để ta cho ngươi xem một thứ.”

Nói xong, y “Rắc” một tiếng, bẻ đầu mình xuống, ôm trong tay.

“A a a a!”

Năm nghìn lưu dân đều sợ đến mức hồn phi phách tán.

Lý Đạo Huyền “rắc” một tiếng, lại gắn đầu mình về: “Các ngươi tin ta đi, ta chính là thần tiên, sẽ giúp đỡ các ngươi. Nếu như không tin ta…”

Y “rắc” một tiếng, lại bẻ đầu mình xuống ôm trong tay, còn cười he he: “He he he.”

Năm nghìn lưu dân sợ đến mức không dám nhặt cuốc lên, đều quỳ rạp xuống đất: “Thượng tiên cứu ta.”

Chương 1084: Đi theo ta

Không bao lâu sau, Bát Địa Thỏ đến, còn mang theo một đội cứu hộ.

Năm nghìn dân làng thôn Cao Gia, mỗi người lấy ra một phần lương thực mang theo trong người, chất lên xe, do đội cứu hộ của Bát Địa Thỏ dẫn đầu vận chuyển đến.

Rất nhiều xe cộ đỗ la liệt dưới khe núi bên dưới động Linh Vu.

Cô Thiên Tinh và những người khác dìu dắt nhau, chậm rãi đi xuống từ cửa động trên vách núi, lúc trước bọn họ đi vào đã không dễ dàng, bây giờ muốn đi ra cũng không dễ dàng gì, nhưng phía dưới núi có rất nhiều lương thực, chỉ cần đi xuống là có thể ăn no, điều này khiến cho những người già yếu phụ nữ trẻ em đều có thêm sức lực.

Đến dưới núi, bưng bát cơm nắm mà dân làng thôn Cao Gia đưa cho, đám người này mới òa khóc: “Cuối cùng cũng có cái ăn rồi.”

“Còn có người dẫn đường, có thể đi ra khỏi dãy núi kỳ quái này rồi.”

“Có thể sống sót rồi.”

Cô Thiên Tinh đi theo Lý Đạo Huyền, đi đến trước mặt Trình Húc và những người khác, một đám người trong ban lãnh đạo, ngồi xuống vây quanh Cô Thiên Tinh.

Trình Húc: “Các ngươi là người phương nào? Sao lại bị nhốt trong động Linh Vu này?”

Lúc này Cô Thiên Tinh mới kể lại chuyện mình là người Nam Dương, gặp phải hạn hán, sau đó bị lưu khấu kích động, gia nhập vào đại quân lưu khấu, rồi lại ngây ngốc đi theo chạy vào Tứ Xuyên một cách chi tiết.

Bát Địa Thỏ vỗ ngực nói: "Thì ra là vậy, những gì các ngươi gặp phải thật sự rất bi thảm. Nhưng mà sau này sẽ tốt thôi, đã có Thỏ gia gia ta ở đây, đảm bảo sau này các ngươi sẽ không bị đói, không bị rét. Chỉ cần siêng năng cần cù, chăm chỉ làm việc, nhất định sẽ có cuộc sống giàu sang."

"Người Nam Dương à?" Trịnh Cẩu Tử: "Nói đến Nam Dương, hình như ta nhớ ra chuyện gì đó rồi. Gần đây, chúng ta có xem được tin tức gì về Nam Dương không? Hình như Tin Tức Cao Gia có nhắc đến."

Trình Húc cười mắng: "Đường vương Chu Duật Kiện của Nam Dương khởi binh cần vương, Tin Tức Cao Gia đã đưa tin rồi."

Trịnh Cẩu Tử: "À, đúng rồi, chính là chuyện này. Ta không nhớ rõ mấy cái tên kỳ quái của mấy vị vương gia này."

Trình Húc cười nói: "Nói đến chuyện này, Kiến Nô ở kinh thành đã rút lui, Đường vương của Nam Dương, bây giờ tình cảnh chắc là rất khó xử đây." --

Đường vương Chu Duật Kiện, bây giờ đã trở về Nam Dương.

Trên đường dẫn quân vào kinh, hắn nhận được tin Kiến Nô đã rút lui, đành phải rút quân về Nam Dương.

Lần cần vương này, hắn thậm chí còn chưa nhìn thấy mặt Kiến Nô, nhưng trên đường đi lại đánh mấy trận với nhóm lưu khấu nhỏ lẻ, thậm chí còn đánh một trận với nhóm lưu khấu lớn của Mạnh Hổ và Độc Hổ.

Đánh cho có lai có vãng, mỗi bên đều có thắng bại.

Theo như hắn thấy, tuy rằng cần vương không thành, nhưng tiễu phỉ cũng coi như có công.

Nhưng không ngờ, vừa trở về Nam Dương không lâu, đã nhận được thánh chỉ, bị giáng xuống làm thường dân, lệnh cho Cẩm Y Vệ áp giải hắn đến Phượng Dương, giam cầm trong ngục tối, cả đời không được bước ra ngoài.

Chu Duật Kiện: "Bản vương không phục, không phục! Bản vương một lòng vì Đại Minh, không hề có một chút tư tâm, không nên bị đối xử như vậy, bản vương không phục."

Cẩm Y Vệ bách hộ phụ trách áp giải hắn, trên mặt không có chút biểu cảm nào: "Những lời này, ngươi hãy để dành nói với đám thái giám canh lăng ở Phượng Dương đi."

Chu Duật Kiện: "Bản vương không phục, bản vương muốn gặp hoàng thượng."

Cẩm Y Vệ bách hộ: "Đã nói rồi, ngươi chỉ có thể đến Phượng Dương, không có cơ hội gặp hoàng thượng. Còn nữa, ngươi đã bị phế làm thường dân rồi, không được tự xưng là bản vương nữa."

Chu Duật Kiện tức giận, hắn quay đầu nhìn về phía thống lĩnh hộ quân của mình, nhưng tên thống lĩnh kia đã sợ hãi rụt sang một bên, căn bản không dám đến gần, từ nay về sau hắn sẽ không còn là thống lĩnh hộ quân của Chu Duật Kiện nữa, mà là thống lĩnh hộ quân của Đường vương mới nhậm chức, đệ đệ của Chu Duật Kiện.

Không ai giúp hắn!

Chu Duật Kiện từ nhỏ đã bị giam cầm trong ngục tối, ăn không đủ no, thân thể yếu ớt, căn bản không có sức chống cự lại Cẩm Y Vệ, bị tên Bách hộ kia đưa tay ra khóa chặt: "Chu Duật Kiện, nếu ngươi chịu phối hợp, ta nể mặt ngươi là tông thất hoàng tộc, có thể không xích ngươi lại. Nếu ngươi dám làm loạn, đừng trách ta

lấy gông xiềng ra.”

Chu Duật Kiện ngửa mặt lên trời thở dài: “Bất công a!”

“Mang đi!”

Bách hộ ra lệnh, thuộc hạ kéo Chu Duật Kiện đi ra ngoài.

Toàn bộ trên dưới Đường vương phủ, vô số người trơ mắt nhìn, không một ai dám lên tiếng giúp hắn nói một câu.

Hay nói cách khác…

Toàn bộ mọi người trong Đường vương phủ, đều nhanh chóng chạy theo đệ đệ của hắn, tân Đường vương Chu Duật Đồng.

Chu Duật Kiện từ bỏ ảo tưởng ngây thơ của mình, cam chịu số phận, hiện tại hắn chỉ còn may mắn là, mình không có vợ con, nếu không, sau khi mình vào ngục, vợ con ở lại Đường vương phủ, chắc chắn sẽ bị người của đệ đệ ức hiếp.

Cẩm Y Vệ đẩy hắn lên xe ngựa, sau đó xe ngựa chạy bon bon, hướng về Phượng Dương.

Xe ngựa chạy bon bon…

Thời gian mấy ngày trôi qua trong nháy mắt…

Cũng không biết đã đi bao xa, chỉ biết là vẫn còn đang ở trong địa phận Hà Nam, phía trước đi qua một khu rừng.

Chu Duật Kiện đang ngây người nhìn những chú chim tự do bay lượn trên cây, đột nhiên, xe dừng lại, trên con đường phía trước, có một người đang đứng, trên người mặc trang phục hiệp khách, đầu đội một chiếc mũ rộng vành, bên hông đeo một thanh bảo kiếm.

Trông rất ngầu.

Người đến không có ý tốt!

Cẩm Y Vệ bách hộ dẫn đầu trầm giọng quát: “Cẩm Y Vệ đang thi hành công vụ, người không phận sự, mau tránh ra.”

“Là Cẩm Y Vệ à? Vậy thì ta chặn đúng người rồi.” Người đội mũ rộng vành kia cười ha hả: “Núi này do ta mở, cây này do ta trồng, người khác muốn qua phải nộp tiền, còn Chu Duật Kiện phải ở lại.”

Đám Cẩm Y Vệ đều giật mình, “Keng keng keng”, Tú Xuân đao đồng loạt ra khỏi vỏ.

Bách hộ dẫn đầu trầm giọng nói: “Ngươi thật to gan, dám xưng tên ra không?”

“Xưng chứ, đương nhiên là dám xưng.” Người đội mũ rộng vành kia nói với giọng mỉa mai: “Nhưng mà sau khi ta xưng tên, tất cả các ngươi đều phải chết, một mạng cũng không tha. Nếu như ta không xưng tên, lúc các ngươi liều mạng chạy trốn, ta có thể không truy đuổi.”

Vừa nói ra lời này, sắc mặt đám Cẩm Y Vệ đều tối sầm lại.

Tên bách hộ dẫn đầu thật sự không dám hỏi tên nữa.

Rõ ràng là đối phương cố ý thả cho đi, nếu như mình chạy trốn, đối phương cũng nói rõ là có thể không truy đuổi, nhưng điều kiện tiên quyết là đừng ép người ta phải lộ danh tính.

Đây đã được coi là cách xử sự rất ôn hòa rồi.

Bách hộ: “Muốn để ta chạy trốn, vậy ngươi cũng phải cho ta thấy bản lĩnh của ngươi đã.”

Người đội mũ rộng vành kia vỗ tay: “Ra đi!”

Chỉ thấy trong rừng cây hai bên đường, một đám người áo đen

xông ra, tất cả đều mặc áo đen, mặt bịt khăn đen, rõ ràng là muốn che giấu thân phận, trên cánh tay trái mỗi người đều đeo một cây nỏ nhỏ, tay phải thì cầm một thanh đao.

Đám người này giương nỏ lên, chĩa vào đám Cẩm Y Vệ.

Người đội mũ rộng vành kia cười khẩy: "Trước kia ta làm việc cũng coi như là tâm ngoan thủ lạt, căn bản sẽ không chào hỏi các ngươi, ngay khoảnh khắc các ngươi bước vào ổ phục kích, hai bên đường loạn tiễn tề phát, tiễn các ngươi về với ông bà luôn. Nhưng mà bây giờ ta đã được khai sáng rồi, cho người của ta lộ diện, là cho các ngươi một con đường sống, hiểu chứ?"

Trên trán Cẩm Y Vệ bách hộ rịn đầy mồ hôi, tình huống này sao dám phản kháng, hắn chỉ đành chắp tay nói: "Đa tạ!"

Nói xong, không dám nói nhảm nữa, vỗ mông ngựa, chạy trốn như chó mất nhà.

Những Cẩm Y Vệ khác cũng vội vàng đuổi theo, trong nháy mắt đã không còn bóng dáng.

Người đội mũ rộng vành kia cũng không truy đuổi, chỉ chậm rãi đi đến trước mặt Chu Duật Kiện đang ngây người, cười khẩy một tiếng: "Chu Duật Kiện, đi theo ta."

Chương 1085: Ngươi Rốt Cuộc Là Ai?

Chu Duật Kiện nhất thời do dự, không biết có nên đi theo vị khách nón tre này hay không.

Nếu như đi theo, về sau chính là đào phạm, hơn nữa là loại đào phạm nguy hiểm nhất, không có vị hoàng đế nào có thể dung túng một vị thân vương không bị khống chế, cho dù là thân vương bị phế làm thứ dân cũng không được.

Cẩm Y Vệ, Đông Tây Xưởng, chỉ sợ sẽ lùng sục khắp thiên hạ để tìm hắn.

Cũng giống như năm đó sau khi Vĩnh Lạc đại đế Tĩnh Nan thành công, Kiến Văn Đế biến mất không thấy. Vĩnh Lạc đại đế liền phái vô số người, tìm kiếm khắp nơi, thậm chí có lời đồn rằng, Tam Bảo thái giám Trịnh Hoà xuống Tây Dương, kỳ thực là vì tìm kiếm Kiến Văn Đế.

Chu Duật Kiện thật sự không muốn làm đào phạm.

Nhưng nếu như không đi theo vị khách nón tre này, sợ là cả đời này sẽ bị giam cầm trong bốn bức tường cao ngất ở Phượng Dương.

Tuổi thơ của hắn đều trải qua trong cảnh bị giam cầm, chỉ cần nghĩ đến những ngày tháng đó, toàn thân liền lạnh toát, hắn tuyệt đối không muốn trải qua lần thứ hai.

Lựa chọn này thật sự quá khó khăn!

Toàn thân Chu Duật Kiện run rẩy.

Ngay khi hắn do dự không quyết, vị khách nón tre kia tiến lại gần, một phát kéo hắn từ trên xe ngựa xuống, lôi vào trong rừng cây.

Bên này có một chiếc xe ngựa rất bình thường, thoạt nhìn giống như loại xe ngựa mà thương nhân bình thường hay ngồi.

Vị khách nón tre kia kéo Chu Duật Kiện lên xe, buông rèm cửa sổ xuống.

Sau đó xe ngựa bắt đầu chạy, đám thuộc hạ mặc hắc y bịt mặt kia cởi bỏ hắc y, tháo khăn bịt mặt, cất thủ nỗ đi, thay bằng trang phục võ lâm bình thường, như vậy, bọn họ trông giống như hộ vệ nô bộc của nhà thương nhân bình thường.

Xe ngựa chậm rãi tiến về phía trước, các hộ vệ vây quanh xe còn giả vờ nhàn nhã nói cười, cả đội ngũ trở nên không khác gì đội thương nhân bình thường.

Lúc này Chu Duật Kiện mới tỉnh táo lại, thầm nghĩ: Xong rồi! Ta còn chưa quyết định có nên đi theo hắn hay không, kết quả đã bị lôi lên thuyền giặc rồi. Bây giờ xuống xe còn kịp không? Sợ là không kịp nữa rồi?

Việc đã đến nước này, chỉ đành buông xuôi vậy.

Chu Duật Kiện điều chỉnh lại tâm trạng, quay sang vị khách nón tre kia nói: "Các hạ rốt cuộc là ai? Không thể nói cho Cẩm Y Vệ biết, nhưng hắn là có thể nói cho bản... khụ... nói cho ta biết chứ?"

Xưng hô "bản vương", suýt chút nữa thì không đổi được, tự xưng "ta", thật sự là không quen.

Vị khách nón tre kia cười khẩy: "Nói cho ngươi biết cũng không sao, ta tên là Chu Phiêu Linh, giang hồ nhân xưng Tứ Hải Du Hiệp."

Chu Duật Kiện sửng sốt một chút, rất nhanh liền nói: "Tên giả quá rõ ràng."

Chu Phiêu Linh: "Này! Ngươi không hiểu quy củ cơ bản khi hành tẩu giang hồ sao? Cho dù nghe ra đối phương dùng tên giả, ngươi cũng không thể trực tiếp nói ra như vậy, nếu không rất dễ rước họa vào thân, bị người ta giết chết. Lúc này ngươi chỉ cần hiểu rõ trong lòng là được, nhưng ngoài mặt lại không để lộ ra, hiểu chưa?"

Chu Duật Kiện: "..."

Trầm mặc vài giây, hắn mới nói: "Vì sao các hạ lại cứu ta, một kẻ bị phế truất? Nếu như muốn lợi dụng thân phận thân vương của ta, để tạo phản Đại Minh triều ta, vậy thì không cần phải làm vậy, ta còn chưa đến mức ngu xuẩn để bị người ta coi là con dao, chém vào quốc gia do tổ tiên truyền lại."

Chu Phiêu Linh: "Xùy! Nghĩ cái gì vậy? Ta cần lợi dụng thân phận của ngươi sao? Ngươi thân phận gì chính mình không rõ ràng sao? Một Đường vương nho nhỏ, hừ hừ."

Chu Duật Kiện tức giận, tên này thật quá kiêu ngạo, hai chữ "Đường vương" trong miệng hắn, dường như không đáng để tâm đến.

Chu Phiêu Linh: "Cứu ngươi cũng không có mục đích gì khác, chỉ một câu, ta rất thích ngươi."

Chu Duật Kiện giật nảy mình: "Ta không thích đồng tính."

Chu Phiêu Linh: "Phốc! Nghĩ gì vậy? Ta cũng không có!"

Chu Duật Kiện đầy mặt cảnh giác: "Vậy rốt cuộc ngươi..."

Chu Phiêu Linh thở dài một hơi: "Ngươi rất dũng cảm, kiên cường hơn ta. Người như ngươi, bị nhốt trong bốn bức tường cao

ngất ở Phượng Dương cả đời, ta nhìn không được, chỉ vậy thôi. Ta sẽ không lợi dụng ngươi làm bất cứ chuyện gì, chỉ định đưa ngươi đến một nơi giống như thế ngoại đào nguyên, để ngươi tự do tự tại, sống vui vẻ, như vậy là được rồi."

Chu Duật Kiện: "Hả?"

Thật sự là không hiểu nổi.

Chu Phiêu Linh: "Được rồi, ngươi đã hỏi ta nhiều câu hỏi như vậy, ta đều đã trả lời, bây giờ đến lượt ta hỏi ngươi."

Chu Duật Kiện: "Xin hỏi."

Chu Phiêu Linh: "Xuất binh cần vương có vui không? Có phải rất sảng khoái không? Dẫn một đội quân giao chiến với tặc khấu, có vui không?"

Chu Duật Kiện: "Hít!"

Tên này là ai vậy? Hỏi mấy câu hỏi quái quỷ gì vậy? Chờ đã, mặc dù tên này bịa ra một cái tên giả, nhưng cái tên giả này cũng họ Chu. Hắn ta còn nói ta rất dũng cảm, kiên cường hơn hắn ta, chắc chắn là đang nói đến chuyện cần vương này. Hắn ta còn nói không cần lợi dụng thân phận của ta, còn nói một Đường vương nho nhỏ...

Hắn kết hợp tất cả những lời nói rời rạc của Chu Phiêu Linh lại, cẩn thận phân tích.

Chân tướng chỉ có một!

Chu Duật Kiện bừng tỉnh: "Ngươi... cũng là hoàng thân quốc thích, hơn nữa địa vị còn cao hơn Đường vương ta."

"Bà nội cha." Chu Phiêu Linh giật nảy mình: "Cái này cũng đoán được?"

Chu Duật Kiện: "Giọng Thiểm Tây... Ngươi... ngươi là... ngươi là thiên hạ đệ nhất phiên phong, Tần vương thế tử, Chu Tồn Cơ."

Chu Phiêu Linh: "Ta phục ngươi rồi đấy, vừa rồi còn nói với ngươi, hành tẩu giang hồ không thể trực tiếp như vậy, đừng có nghĩ gì nói nấy, ngươi nên im lặng, trong lòng biết ta là ai là được rồi, ngươi cứ phải nói ra, như vậy rất dễ bị người ta giết người diệt khẩu ngươi có biết không?"

Chu Duật Kiện: "Ngươi sẽ giết ta diệt khẩu sao?"

Chu Phiêu Linh: "Muốn giết ngươi còn cứu ngươi làm gì? Này, ngươi kín miệng một chút, nếu không ta sẽ bị ngươi liên lụy đấy."

Chu Duật Kiện dở khóc dở cười, trầm mặc vài giây mới nói: "Ta sẽ cố gắng chú ý, không để lộ thân phận của ngươi trước mặt người khác."

Biết được thân phận của đối phương, trong lòng Chu Duật Kiện không còn lo lắng nữa, tâm trạng cũng dần ổn định lại. Rõ ràng, Chu Tồn Cơ không thể nào lợi dụng thân phận của hắn để làm loạn, bởi vì thân phận của Chu Tồn Cơ còn tôn quý hơn.

Xem ra, hắn ta thật sự chỉ muốn cứu mình.

Chu Duật Kiện thở dài một hơi: "Huynh..."

Chu Tồn Cơ năm nay hơn 40 tuổi, Chu Duật Kiện mới 30 tuổi, cho nên hắn vừa mở miệng gọi một tiếng "huynh", nhưng chữ này vừa thốt ra, hắn liền đột nhiên nhớ tới, mình lớn hơn Chu Tồn Cơ hai bối.

Cách xưng hô này liền dừng lại ở đây.

Ngượng ngùng một lúc lâu, hắn dứt khoát đổi giọng gọi cả tên họ: "Chu Phiêu Linh, ngươi cũng từng nghĩ đến việc xuất binh cần vương, nhưng không dám làm sao?"

Chu Tồn Cơ: "Từng nghĩ qua! Nhưng ta không dũng cảm bằng ngươi, ta không dám đường đường chính chính đi làm. Hơn nữa... sự tình đến nước này, loại chuyện này cũng không đến lượt ta đi làm."

"Không đến lượt?" Chu Duật Kiện nghe ra trong lời nói của hắn có gì đó kỳ quái, có chút tò mò, sao lại không đến lượt chứ? Chẳng lẽ, có người rất lợi hại, đã và đang cần vương rồi?

Mang theo đầy đầu nghi vấn, xe ngựa chạy vài ngày rồi đến Lạc Dương.

Mặc dù Lạc Dương cách Nam Kinh rất gần, nhưng đây là lần đầu tiên Chu Duật Kiện đến thành trì này, sự phồn hoa náo nhiệt trong thành khiến tinh thần hắn phấn chấn.

Vén rèm xe lên một chút, vui vẻ nhìn cảnh tượng náo nhiệt trên đường phố, đột nhiên nhìn thấy phía trước có một vị võ quan triều đình đi tới, mặc Sơn Văn giáp, cưỡi tuấn mã, tiền hô hậu ủng, thật là oai phong, chính là vị soái ca hương đất Cao Kiệt.

Chu Duật Kiện giật nảy mình: Nếu như bị nhận ra thì xong đời, tên này tuyệt đối đừng kiểm tra xe của chúng ta.

Chương 1086: Ta Đã Về Đúng Phe

Chu Duật Kiện vội vàng rụt đầu lại từ cửa sổ xe, còn che rèm cửa sổ lại.

Nếu hắn không làm động tác này thì còn đỡ, trên đường phố Lạc Dương xe cộ qua lại nườm nượp, chẳng ai để ý đến một chiếc xe ngựa đi ngang qua. Nhưng hắn vừa nhìn thấy Cao Kiệt, lập tức làm ra động tác này, ngược lại thu hút sự chú ý của Cao Kiệt.

Mặc dù Cao Kiệt gà mờ, nhưng dù sao cũng là võ tướng, hơn nữa còn từng làm lưu khấu, suốt ngày chạy trốn, nên tính cảnh giác rất cao.

Ánh mắt hắn đảo qua: "Ơ? Chiếc xe kia kỳ lạ! Vừa nhìn thấy bản tướng quân, người trên xe lập tức kéo rèm cửa sổ! Có vấn đề, rất có vấn đề, đám người kia, chặn chiếc xe kia lại kiểm tra, trên xe nhất định có thứ gì đó mờ ám."

Các binh sĩ lập tức chắn ngang đường.

Xe dừng lại!

Toàn thân Chu Duật Kiện run lên: Không ổn rồi, chúng ta sắp bị bắt rồi.

Chu Tồn Cơ: "Hoảng cái gì? Chuyện này cứ để ta xử lý."

Nói xong, hắn vén rèm xe lên, thò đầu ra khỏi cửa sổ: "Ồ, đây chẳng phải là Cao tướng quân sao? Ngài chặn xe ngựa của ta làm gì?"

Cao Kiệt nhìn thấy một vị khách nón tre thò đầu ra, kinh ngạc nói: "Ngươi là ai? Ta với ngươi rất thân sao?"

Chu Phiêu Linh cười khẩy: "Tứ Hải Du Hiệp, Chu Phiêu Linh, trên giang hồ ngươi chưa từng nghe qua danh hiệu của ta sao?"

Cao Kiệt thật sự chưa từng nghe qua, những nhân vật nổi tiếng trên giang hồ như Vương Gia Dận, Tử Kim Lương, Sấm Vương, Sấm Tướng... những người này hắn đều từng tận mắt nhìn thấy, nhưng cái tên Tứ Hải Du Hiệp này là từ đâu chui ra? Đi theo con đường nào?

Chu Phiêu Linh: "Nhìn vẻ mặt của ngươi là biết ngươi không quen biết ta rồi, haiz, không sao, ngươi đi hỏi Bạch Diên Bạch tiên sinh là biết ta ngay."

Câu này thật sự dọa Cao Kiệt giật mình, hắn thầm nghĩ: Tầng lớp giang hồ mà ta đang ở, thật sự không giống với tầng lớp mà Bạch Diên tiên sinh đang ở. Những người ở tầng lớp khác nhau, quen biết những anh hùng hào kiệt giang hồ khác nhau, chuyện này cũng không có gì lạ.

Cao Kiệt không dám lỗ mãng, cũng không chặn xe nữa, lui sang một bên.

Vì vậy, xe ngựa tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này Chu Duật Kiện mới thở phào nhẹ nhõm: "May mà ngươi có nhiều bằng hữu trên giang hồ. Không ngờ ngươi lại là bằng hữu của Bạch tiên sinh, ta từng thấy Bạch tiên sinh đánh trận, thật lợi hại. Dân đoàn của hắn, quả thực còn lợi hại hơn cả quan binh."

Chu Tồn Cơ đắc ý dạt dào: "Từ khi ta về đúng phe, thế giới này trở nên rộng lớn hơn nhiều."

"Về đúng phe?" Chu Duật Kiện lại nghe được một từ khóa quan

trọng: "Ngươi và Bạch tiên sinh về một phe? Vậy Bạch tiên sinh thuộc phe nào? Đông Lâm Đảng? Hay là Yêm Đảng?"

Chu Tồn Cơ cười lớn: "Sao có thể là những thứ vô danh tiểu tốt đó chứ, tầm nhìn của ngươi đừng chỉ nhìn cảnh tượng trước mắt, hãy nhìn xa hơn, cao hơn, xuyên qua nóc nhà hai bên đường, nhìn kỹ lại đi."

Chu Duật Kiện làm theo lời hắn, nâng tầm mắt lên, lúc này mới đột nhiên phát hiện, ở giữa thành Lạc Dương dựng hai cái bình thủy tinh to lớn vô cùng, cao ba mươi mấy mét, sừng sững song song, cổ bình chọc trời, thật sự là hùng vĩ.

Chu Duật Kiện giật nảy mình: "Đây... đây là cái gì?"

Chu Phiêu Linh: "Đây là bảo cụ của tiên gia, mà ta cũng giống như Bạch tiên sinh, hiện tại đã về phe tiên nhân, được thần tiên che chở, hahaha, ngươi học hỏi thêm đi."

Chu Duật Kiện sợ ngây người, bình thủy tinh lớn như vậy, quả nhiên chỉ có thần tiên mới dùng được.

Chu Phiêu Linh cố ý cho xe ngựa đi vòng qua dưới chân "bình tương", nơi đây đã xây dựng thành một "xưởng chiết xuất tương", người thường vốn dĩ không thể vào được.

Nhưng Chu Phiêu Linh gặp được thủy binh của dân đoàn Tiểu Lãng Để ở cửa xưởng, người thủy binh này từng đi theo thuyền vận chuyển Chu Phiêu Linh đến Nam Kinh, nhận ra hắn là người tí hon được "giản tại tiên tâm", liền cho hắn vào xưởng tham quan.

Chu Phiêu Linh dẫn Chu Duật Kiện đi vào như lãnh đạo thị sát.

Các công nhân đang ra sức múc tương từ trong những cái chum lớn ra, đổ vào những cái bình gốm nhỏ.

Tương đều là tương tiên gia do Lý Đạo Huyền cung cấp, nhưng

bình khác nhau, thì giá bán cũng khác nhau. "Tương cao cấp" dùng để bán cho người giàu có, thì dùng bình gốm cao cấp, hoa văn trên bình sống động như thật, vô cùng tinh xảo. Trên bình còn viết chữ "Tiên gia tự mình ủ", nhìn rất oai phong.

Một bình bán mấy lượng bạc! Người giàu còn cảm thấy rất đáng, bởi vì chỉ riêng cái bình này đã có giá trị sưu tầm rồi.

Còn tương bình dân bán cho người nghèo, thì dùng bình đất nung rất bình thường, chỉ cần đảm bảo không bị rò rỉ là được, không cần phải nói đến hình thức bên ngoài, giá bán thấp đến mười mấy văn, thậm chí là mấy văn.

Ngoài ra còn có một lô tương dùng để cắt hành lá của ngoại quốc, bình dùng cũng bình thường, không phải loại cao cấp. Nhưng rất chắc chắn, trong quá trình vận chuyển không dễ vỡ. Trên bình còn viết một câu rất kỳ quái: "Chất lượng truyền thừa năm ngàn năm, bậc thầy thủ công Đông Phương đại quốc tự tay chế tác."

Ngay cả Chu Phiêu Linh nhìn thấy cũng ngẩn người: "Chẳng phải tương này là do Thiên Tôn ban cho thiên hạ sao? Sao lại truyền thừa năm ngàn năm rồi? Còn viết là bậc thầy thủ công tự tay chế tác? Đây chẳng phải là viết bậy sao?"

Người phụ trách cười nói: "Thiên Tôn yêu cầu chúng tôi viết như vậy, nói là viết lên bình như vậy, có thể khiến người nước ngoài cảm thấy hoang mang, có thể cắt hành lá của ngoại quốc, chúng tôi cũng không biết là có ý gì."

Chu Phiêu Linh cũng không hiểu, liền không hỏi nữa, dẫn Chu Duật Kiện đi dạo một vòng rồi đi ra: "Thấy chưa? Lợi hại không?"

Chu Duật Kiện: "Mặc dù không hiểu lắm, nhưng có vẻ rất lợi hại."

Hai người lại lên xe ngựa, rời khỏi Lạc Dương, đi về phía thủy trại Tiểu Lãng Đề.

Vào thủy trại, từ xa đã nhìn thấy Bạch Diên, đang huấn luyện một đám tân binh.

Chu Duật Kiện mừng rỡ, rất muốn đi qua chào hỏi, nhưng lại sợ thân phận đào phạm hiện tại của mình sẽ liên lụy đến Bạch Diên.

Chu Phiêu Linh: "Không sao, cứ mạnh dạn đi qua chào hỏi đi!"

Chu Duật Kiện: "Như vậy sẽ không gây phiền phức chứ?"

Chu Phiêu Linh: "Nơi ngươi đang ở, đã là khu vực quân quản của dân đoàn, người thường căn bản không vào được, không cần lo lắng tin tức ngươi ở đây bị tiết lộ ra ngoài."

Lúc này Chu Duật Kiện mới đi qua, từ xa hành lễ với Bạch Diên: "Bạch tiên sinh, đã lâu không gặp, phong thái của tiên sinh vẫn như xưa."

Bạch Diên quay đầu lại nhìn: "A? Đường vương điện hạ? Ê ê ê? Tin tức không phải nói ngài bị..." Ánh mắt hắn đảo sang bên cạnh, quét qua Chu Phiêu Linh: "Thì ra là ngươi làm, ngươi đã cướp Đường vương điện hạ ra ngoài?"

Chu Phiêu Linh đắc ý dạt dào: "Không sai, là ta cướp đấy."

Chu Duật Kiện vốn tưởng rằng Bạch Diên sẽ nói Chu Phiêu Linh hồ đồ, không ngờ Bạch Diên lại mỉm cười: "Cũng được, cướp hay lắm."

Hắn quay đầu lại, chắp tay với Chu Duật Kiện: "Đường vương điện hạ xuất binh cần vương, chí khí đáng khen, đáng tiếc hoàng gia lắm quy củ, thật là ủy khuất cho ngài rồi."

Chu Duật Kiện thở dài một hơi: "Bạch tiên sinh có thể hiểu ta, thật sự là khiến ta cảm động."

"Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách." Một vị thư sinh trẻ tuổi từ bên cạnh chui ra, cảm khái nói: "Tại hạ là Cố Viêm Vũ! Nghe chuyện của Đường vương điện hạ, không khỏi cảm động. Đường vương điện hạ rõ ràng là người không thể cần vương nhất, nhưng vì cứu vãn quốc nạn, vẫn nghĩa vô phản cố xuất binh, thật sự là tấm gương của chúng ta. Tại hạ muốn viết chuyện của Đường vương điện hạ vào trong sách, dạy bảo đám trẻ con, chỉ làm việc thiện, không cần hỏi tiền đồ."

Chương 1087: Vấn đề của Tứ Xuyên

Cố Viêm Vũ vừa dứt lời, Bạch Diên liền bật cười: "Cố huynh, chi bằng huynh hãy đem chuyện này viết thành một vở kịch bản phim đi. Lấy Đường vương điện hạ làm nhân vật chính, kể lại câu chuyện này một cách chân thật. Chỉ cần điều chỉnh một chút ở đoạn kết, đừng viết là ngài ấy được cứu đến chỗ chúng ta, mà hãy viết là ngài ấy tự mình sắp xếp tử sĩ, cứu mình ra ngoài, sau đó ẩn cư sơn lâm, làm một thường dân vui vẻ, thế nào?".

Cố Viêm Vũ: "Ê, câu chuyện này nghe có vẻ hay đấy".

Bạch Diên: "Có phải không? Phản diện lớn nhất trong phim này là hoàng đế đấy, để Trần Thiên hộ đi đóng, đảm bảo đạt".

Cố Viêm Vũ cười lớn: "Để người ta đóng vai hoàng đế, chúng ta ai nấy đều phạm tội danh mưu phản, không được, không được".

Bạch Diên: "Vậy thì đừng cho hoàng đế xuất hiện, sắp xếp một tên Cẩm Y Vệ bách hộ độc ác nào đó làm đại phản diện, cả phim đều kể về việc hắn ta truy sát Đường vương điện hạ như thế nào… Đường vương điện hạ dùng kế đào xuất sinh thiên như thế nào, chắc chắn rất hay".

Cố Viêm Vũ: "Cái này có vẻ được, ta phải đi suy nghĩ một chút".

Hai người dăm ba câu, vậy mà lại bàn bạc ra được một vở kịch bản.

Chu Duật Kiện ở bên cạnh nghe mà ngẩn người: "Chuyện gì

vậy?”.

Chu Phiêu Linh có chút uất ức: “Này này, ta quen biết các ngươi lâu như vậy, các ngươi chưa từng viết câu chuyện nào cho ta. Chu Duật Kiện vừa đến, các ngươi liền lôi hắn ra biên kịch thành phim, ta không phục, ta cũng muốn có người viết sử sách ghi chép lại cho ta”.

Mấy người đang vui vẻ ồn ào…

Kim tuyến Thiên Tôn trên ngực Bạch Diên đột nhiên mở miệng: “Chuẩn bị một chút, sắp có rất nhiều nạn dân được vận chuyển bằng xe lửa đến”.

Mọi người: “Tham kiến Thiên Tôn”.

Chu Duật Kiện: “A a a, hình thêu biết nói chuyện”.

Bạch Diên: “Nạn dân được vận chuyển bằng xe lửa đến? Kỳ lạ! Xe lửa xuất phát từ Tây An, đến Tiểu Lãng Để của chúng ta sao? Nạn dân không an trí ở phụ cận Tây An sao? Sao phải chuyên chở đến Tiểu Lãng Để?”.

Kim tuyến Thiên Tôn phân phó: “Những nạn dân này đều là người Nam Dương, Hà Nam, do hạn hán mới chạy đến Tứ Xuyên, chúng ta tìm thấy bọn họ ở động Linh Vu, Tứ Xuyên, dùng xe lửa đưa về Hà Nam. Dù sao, nạn dân vẫn nên được an trí về quê hương của họ, đối với họ là tốt nhất”.

Bạch Diên: “Ta hiểu rồi, trước tiên tìm cho bọn họ chút việc làm ở phụ cận Tiểu Lãng Để, huyện Tân An, huyện Hà Tân, thành Lạc Dương, thu xếp cho họ, đợi bên Nam Dương bình định lưu khấu xong, lại đưa bọn họ về nguyên quán”.

Kim tuyến Thiên Tôn gật đầu, lại khôi phục trầm mặc.

Bạch Diên phấn chấn: “Mọi người cứ trò chuyện tiếp đi, ta đi

chuẩn bị tiếp đón nạn dân".

Nói xong liền vội vàng rời đi.

Chu Duật Kiện lại vẫn còn ngẩn người.

Chu Phiêu Linh kéo hắn một cái: "Đi thôi, chúng ta cũng đi xem náo nhiệt".

Chu Duật Kiện: "Hình thêu biết nói chuyện".

Chu Phiêu Linh: "Đi thôi, nạn dân Nam Dương đến đấy, ngươi không muốn nhìn xem nạn dân trên địa bàn của ngươi sao?".

Chu Duật Kiện: "A, hình thêu biết nói chuyện".

"Bốp" một tiếng, Chu Phiêu Linh cho Chu Duật Kiện một cái bạt tai…

Đánh xong mới nhớ ra, hắn ta lớn hơn mình hai bối, mình đây là điển hình cho việc đánh đập bậc trưởng bối --

Trình Húc dẫn quân ra khỏi Đại Ninh, rốt cuộc cũng đến được Quỳ Châu.

Nơi đây là trọng trấn của Xuyên Đông, trong [Tam Quốc diễn nghĩa], Gia Cát Lượng bày Bát trận đồ ở đây, bức lui Lục Tốn. Còn có thành Bạch Đế nổi tiếng, cũng ở địa phận Quỳ Châu.

Là nơi nhất định phải đi qua khi vào Xuyên.

Thế nhưng lúc này, trọng trấn Xuyên Đông này, đã biến thành một vùng hoang tàn.

Tường thành Quỳ Châu bị lưu khấu san bằng, bách tính trong thành sớm đã chết hết, chạy trốn hết, cảnh tượng từng thấy ở Thiểm Tây, Sơn Tây, Hà Nam, lúc này ở Tứ Xuyên, lại một lần nữa xuất hiện trước mắt dân đoàn thôn Cao Gia.

Trình Húc khẽ thở dài một tiếng.

Bát Địa Thỏ lại siết chặt nắm đấm.

“A, rốt cuộc các ngươi cũng đến”. Một tên Bạch Can binh được phái đến làm người liên lạc, đã đợi dân đoàn ở phế tích Quỳ Châu từ lâu, vừa nhìn thấy cờ Thiên Tôn ngũ sắc, lập tức vui mừng nghênh đón: “Hà giáo viên, biệt lai vô dạng”.

Tên Bạch Can binh này từng đi theo Mã Tường Lân tác chiến với lưu khấu ở Sơn Tây, từng kề vai chiến đấu với dân đoàn thôn Cao Gia, còn được ăn thịt hộp của dân đoàn, lúc này nhìn thấy cờ Thiên Tôn ngũ sắc, liền cảm thấy vô cùng thân thiết.

“Tần tướng quân phái ta ở đây tiếp ứng mọi người ”.

Trình Húc: “Tình hình trong Xuyên hiện tại rất khó khăn sao?”.

Bạch Can binh gật đầu: “Sau khi tổng binh Tứ Xuyên Hầu Lương Trụ tử trận, quan binh cơ bản sụp đổ, tuần phủ lại là một kẻ bất tài, chỉ biết trốn trong Thành Đô run rẩy. Sấm tặc đã công chiếm ba mươi tám châu, huyện của Tứ Xuyên, thành Quỳ Châu này chỉ là một trong số đó”.

“Ba mươi tám toà?”. Trình Húc cũng giật mình: “Nhiều nơi thất thủ như vậy sao?”.

Trước khi đến đã biết tình hình bên này cấp bách, không ngờ còn cấp bách hơn mình tưởng tượng.

Trình Húc: “Xuyên quân rõ ràng rất thiện chiến, là cường quân nổi tiếng, vì sao lưu khấu vừa đến quấy phá, địa phận Tứ Xuyên lại sụp đổ còn nhanh hơn Hà Nam?”.

Câu hỏi này của gã, Bạch Can binh không thể trả lời được.

Nhưng lúc này, Thiên Tôn mẫu sản xuất hàng loạt lại đứng

dậy từ trên xe vận tải, khẽ thở dài: “Nguyên nhân có ba, một là địa hình, địa hình nhiều núi có lợi cho tặc quân hoạt động. Hai là kinh tế, Tứ Xuyên ngoại trừ vùng Thành Đô bình nguyên ra, những nơi khác đều rất nghèo, bách tính càng dễ bị tặc quân lôi kéo. Thứ ba…chính là vấn đề thế lực cát cứ”.

Do Tứ Xuyên nhiều núi, lại có nhiều dân tộc thiểu số, cho nên thế lực cát cứ ở Tứ Xuyên vẫn luôn là một vấn đề lớn.

Một đám dân tộc thiểu số tụ tập ở trong núi sâu, triều đình rất khó quản hạt, chỉ có thể bổ nhiệm rất nhiều thổ ti, ví dụ như thổ ti Thạch Trụ Thổ Gia tộc Tần Lương Ngọc, là như vậy.

Những thổ ti lớn nhỏ này chẳng khác nào thổ hoàng đế, trên danh nghĩa nghe theo hiệu lệnh của triều đình, trên thực tế hình thành cục diện quần hùng cát cứ. Một khi thiên hạ đại loạn, các thế lực cát cứ liền tự mình làm việc của mình, căn bản không để ý đến đại cục.

Đương nhiên, Tần Lương Ngọc thì ngoại trừ! Bà ta là người để ý đến đại cục.

Trình Húc nghe Thiên Tôn nói như vậy, cũng ngẩn ra: “Vậy phải làm sao bây giờ?”.

Lý Đạo Huyền: “Nói khó cũng khó, nói dễ cũng dễ”.

“Khó là khó ở chỗ, muốn để đông đảo dân tộc thiểu số lo lắng cho đại cục, cùng nhau ra sức giúp đỡ thiên hạ này khôi phục bình thường”.

Lý Đạo Huyền: “Còn về dễ dàng, chính là, phát triển kinh tế! Chỉ cần kinh tế tốt, giao thông cũng phát triển, thúc đẩy giao lưu văn hoá giữa người Hán và các dân tộc thiểu số, trong túi bách tính có tiền, phong tục văn hoá cũng thẩm thấu lẫn nhau, cát cứ cũng sẽ không còn tồn tại”.

Trình Húc nghe xong ừ một tiếng.

Tuy nhiên, gã lập tức hiểu ra: “Mạt tướng đánh hạ một nơi, thủ đoạn kinh tế của thôn Cao Gia chúng ta liền theo đến một nơi”.

“Đúng!” Lý Đạo Huyền: “Chúng ta đã thử nghiệm thúc đẩy một số loại cây trồng phù hợp với Tứ Xuyên ở Vạn Thọ trại của Thổ Gia tộc, tiếp theo, chính là gieo rắc chúng đến nhiều sơn trại hơn”.

“Bên Sơn Tây, cũng làm gần xong rồi”. Lý Đạo Huyền: “Tam Thập Nhị cũng nên điều đến Tứ Xuyên”.

Lý Đạo Huyền ra lệnh, tổng quản sự phương diện nội chính của thôn Cao Gia, Tam Thập Nhị, lập tức xuất phát từ Thái Nguyên, Sơn Tây, hướng về Tứ Xuyên…

Chương 1088: Đều là Ba Sơn

Huyện Khai.

Cũng chính là Khai Châu đời sau.

Cư dân nơi đây, bốn phần là người Hán, một phần là người Miêu tộc, Di tộc, Choang tộc. Còn lại năm phần là "người Ba", tức người Thổ Gia.

Tuy nhiên, người Thổ Gia ở huyện Khai, không chịu sự quản hạt của Tần Lương Ngọc.

Tần Lương Ngọc chỉ có thể quản người Thổ Gia ở Thạch Trụ, không quản được đến huyện Khai.

Mà thổ ti Thổ Gia ở huyện Khai này tên là Nhiễm Khả.

Nhiễm Khả không giống Tần Lương Ngọc, không phải là một vị tướng quân nhiệt huyết với quốc sự, nguyện vì Đại Minh triều xả thân vì nước. Hắn chỉ là một tiểu thổ ti điển hình, chỉ muốn thủ nhất mẫu tam phân địa đất của mình, sống những ngày tháng an ổn bình yên.

Chỉ cần quét sạch tuyết trước cửa nhà mình là được, không cần phải quản sương trên mái ngói nhà người khác.

Cho nên, khi tặc quân đánh vào Tứ Xuyên, đánh đến Đại Ninh châu, hắn không xuất binh. Khi tặc quân đánh thành Quỳ Châu, hắn cũng không xuất binh. Khi Mã Tường Lân dẫn theo Bạch Can binh, truy kích quân địch đi ngang qua huyện Khai, hắn cũng không hỗ trợ.

Mặc kệ bên ngoài hồng thuỷ ngập trời!

Thế nhưng hiện tại, lưu khấu đánh đến trên đầu hắn rồi.

Nhiễm Khả khoác một bộ Sơn Văn giáp, đứng trên tường thành huyện Khai, bên cạnh là đám binh lính Thổ Gia, tuy bọn họ không phải Bạch Can binh, nhưng vũ khí sử dụng có phong cách rất giống Bạch Can binh. Cũng là dùng cây gỗ dài ngâm trong dầu trẩu chế tạo mà thành.

Cán thương rất dài, thân thương lại không nặng, phía trước cùng lắp một mũi sắt nhỏ.

Đối mặt với tặc quân, bọn họ chụm những cây trường thương của mình lại với nhau, hướng về phía trước, hình thành một mảnh mâu trận đáng sợ…

Thế nhưng…

Tặc quân lấy ra một khẩu Tam nhãn thần súng, nhắm vào mâu trận của bọn họ "bằng bằng bằng" chính là ba phát súng.

Bộ hạ của Nhiễm Khả tử thương nặng nề.

Dân đoàn do huyện lệnh huyện Khai suất lĩnh cũng tử thương nặng nề.

Tường thành huyện Khai vốn đã không cao lớn kia, lúc này đã trở nên nguy ngập.

Một binh sĩ Thổ Gia chạy đến bên cạnh hắn, hô to: "Tướng quân, chúng ta không chống đỡ nổi nữa, chỉ có thể từ bỏ huyện thành, lui về Ba Sơn".

Ba Sơn, là nơi bắt nguồn của người Ba.

Trên địa phận Tứ Xuyên có rất nhiều rất nhiều Ba Sơn, hoặc có thể nói, mỗi ngọn núi ở đây đều là Ba Sơn, một ngọn Ba Sơn lại thai nghén ra một thổ ti, cát cứ một phương.

Nhiễm Khả buồn bực thở dài một tiếng: “Viện quân của chúng ta còn chưa đến sao?”.

Binh lính vội la lên: “Không còn viện quân nữa! Tổng binh Tứ Xuyên Hầu Lương Trụ đã chết, quan phủ sẽ không đến giúp chúng ta. Chúng ta phái người đến huyện Tân Ninh cầu viện, nhưng trong tay huyện lệnh Tân Ninh không có binh. Thổ ti có binh lại nói, lúc lưu khấu đánh bọn họ, chúng ta không hỗ trợ, cho nên bọn họ cũng sẽ không hỗ trợ chúng ta”.

Nhiễm Khả: “Ta…”.

Thật là lúng túng.

Nhiễm Khả thò đầu nhìn lướt qua tặc binh đang cuồn cuộn kéo đến ngoài thành, thở dài nói: “Thôi, sự tình đã đến nước này, chỉ có thể lui về Ba Sơn. Huyện lệnh có trách nhiệm bảo vệ lãnh thổ, nhất định phải tử thủ huyện thành, nhưng thổ ti chúng ta thì không”.

Tuy nói như vậy, nhưng trong huyện thành cũng có rất nhiều bách tính Thổ Gia.

Thổ ti Nhiễm Khả này, ít nhiều gì cũng phải phụ trách cho tộc nhân của mình, từ bỏ huyện thành, vậy người ở đây sẽ bị giết sạch, huyện thành cũng sẽ bị thiêu huỷ, thời gian rất dài sau này, sơn trại sẽ mất đi viện trợ từ bên ngoài, phương diện lương thực và đồ dùng hàng ngày sẽ gặp phải khó khăn rất lớn.

Không đến vạn bất đắc dĩ, hắn cũng không muốn từ bỏ huyện thành.

Đang chuẩn bị hạ lệnh rút lui…

Đột nhiên, từ xa vang lên tiếng chém giết, một đội quân ước chừng nghìn người không biết từ đâu chui ra, dẫn đầu là một viên đại tướng, tay phải cầm một thanh bảo kiếm, tay trái cầm một cái

ống sắt kỳ quái đặt bên miệng, lớn tiếng gọi: “Thỏ gia gia đến rồi đây! Lũ tặc tử công đánh huyện Khai, nhận lấy cái chết đi”.

Nói xong, đội quân kỳ quái kia nhanh chóng đánh tới.

Tặc quân đang công thành, đột nhiên phía sau xuất hiện địch, nhất thời có chút luống cuống, không biết nên tiếp tục công thành, hay là nên xoay người nghênh địch.

Tặc soái lớn tiếng chỉ huy quân đội, nhưng hệ thống chỉ huy của tặc quân cũng không phải rất linh hoạt, một nửa tặc quân phía sau xoay người, nhưng một nửa phía trước vẫn đang công kích huyện Khai.

Chỉ nghe thấy tiếng hoả súng “bằng bằng bằng” vang lên, tiếp theo là tiếng bom tay “ầm ầm ầm” nổ tung, Nhiễm Khả từ trên tường thành nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy phía xa xa khắp nơi đều bốc lên khói trắng.

Tiếp theo, tặc quân liền bắt đầu rối loạn.

Có kẻ kêu la, có kẻ bỏ chạy, giẫm đạp lên nhau.

Dưới thành loạn như cào cào.

Bộ đội công thành cũng theo đó rối loạn, áp lực phòng ngự của tường thành huyện Khai trong nháy mắt giảm bớt không ít.

Nhiễm Khả mừng rỡ: “Không cần rút lui nữa, chúng ta không cần rút lui nữa, viện quân đến rồi, tốt quá, giữ vững, mọi người liều chết giữ vững”.

Chỉ thấy đám lưu khấu sau một hồi hỗn loạn, liền điều chỉnh Tam nhãn thần súng lại, muốn dùng nó đến oanh tạc viện quân, nhưng binh lính Tam nhãn thần súng của bọn họ còn chưa tiến vào phạm vi bắn, đã bị hoả súng của đối phương đánh cho một trận tơi bời, tất cả đều nằm vật ra đất.

Lưu tặc vừa nhìn thấy tình hình, liền biết tình thế bất lợi, vội vàng chuồn thẳng, phát huy sở trường truyền thống của bọn chúng, chạy trốn về phía núi rừng.

Đội quân kỳ quái kia truy kích một đoạn, nhưng có lẽ là do binh lính hoả súng không lợi cho việc truy kích, bọn họ chỉ đuổi tặc quân vào núi, liền không đuổi theo nữa.

Tiếp theo, tên "Thỏ gia gia" dẫn đầu kia liền đi về phía huyện thành huyện Khai .

Nhiễm Khả vội vàng hô to: "Mở cửa thành".

Huyện lệnh phân phó người mở cửa thành, Nhiễm Khả liền vội vàng nghênh đón: "Mạt tướng là tuyên phủ sứ huyện Khai Nhiễm Khả, không biết tướng quân xưng hô như thế nào?".

Bát Địa Thỏ cười hắc hắc: "Ta tên là Bát Địa Thỏ, đội trưởng đội ba dân đoàn Thiểm Tây viện tiễu".

"Cái gì?" Nhiễm Khả cả người ngây ra: Chỉ nghe nói qua quan binh viện tiễu, chưa từng nghe nói qua dân đoàn viện tiễu, đây là lộ số gì?

Bát Địa Thỏ cười ha ha: "Nhìn vẻ mặt của ngươi kìa, dân đoàn thì không thể đến hỗ trợ sao? Chậc chậc! Gần đây ta học được một câu nói rất ngầu từ một người huynh đệ rất có học thức, ngươi nghe cho kỹ đây - thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách. Ngầu chưa?".

Cơ mặt Nhiễm Khả run rẩy một cách gượng gạo: "Cũng… được… Khá ngầu".

Bát Địa Thỏ mừng rỡ, vỗ vai hắn nói: "Ha ha ha, ngầu là được. Thỏ gia gia là ngầu nhất".

Nhiễm Khả: "…"

Đường đường là một vị tuyên phủ sứ, thổ hoàng đế của người Thổ Gia huyện Khai, bị Bát Địa Thỏ dùng vài câu nói biến thành kẻ câm, nửa ngày cũng không biết nên bắt đầu nói chuyện từ đâu.

Bát Địa Thỏ: "Nơi này của các ngươi bị tặc hoành hành bao lâu rồi?".

Nhiễm Khả thở dài: "Tặc quân đến đã được nửa tháng rồi, trước đó còn chỉ loanh quanh ở các sơn thôn phụ cận, hai ngày nay bỗng nhiên như phát điên, bắt đầu công đánh huyện thành".

Bát Địa Thỏ nhíu mày: "Đó là bởi vì sơn thôn bên ngoài huyện thành đều bị bọn chúng cướp sạch rồi, đã không còn lương thực để cướp, chỉ có thể đến cướp huyện thành".

Nhiễm Khả lúng túng nói: "Đúng vậy… Trong thành có rất nhiều nạn dân chạy từ trong thôn ra, còn có rất nhiều nạn dân trốn lên Ba Sơn".

Bát Địa Thỏ: "Ơ… Ở đây cũng có Ba Sơn? Vừa rồi ta đi ngang qua một thôn trang, thôn dân ở đó cũng nói ngọn núi của bọn họ gọi là Ba Sơn".

Nhiễm Khả giơ tay chỉ một vòng quanh tất cả những ngọn núi xung quanh: "Những ngọn núi này đều là Ba Sơn".

Bát Địa Thỏ: "A a a, các ngươi không thể như vậy được, người ngoài vốn đã rất dễ lạc đường, các ngươi lại còn không chịu đặt tên cho những ngọn núi này cho đàng hoàng, làm ra nhiều ngọn núi trùng tên như vậy, người ngoài như ta làm sao tìm được đường?".

Chương 1089: Tuyến đường vận chuyển

Nói thì nói thế, nhưng chính sự vẫn cần phải làm.

Bát Địa Thỏ dẫn quân đóng tại huyện Khai.

Cả huyện lệnh và tuyên phủ sứ Nhiễm Khả đều bày tỏ sự chào đón, họ thực sự sợ đội quân viện binh này rời đi, đến lúc đó quân giặc quay lại đánh úp, huyện Khai lại nguy cấp.

Bát Địa Thỏ vào thành, nhìn thấy trong thành đâu đâu cũng là nạn dân, đúng như Nhiễm Khả nói, bách tính các thôn làng xung quanh đều bị ép chạy nạn vào huyện thành, điều này cũng giống như lúc trước ở Thiểm Tây, Sơn Tây, Hà Nam các nơi xảy ra nạn lưu khấu, bách tính chỉ có thể bỏ nhà cửa chạy vào thành.

Bát Địa Thỏ: "Cứu..."

Một câu còn chưa nói xong, doanh trưởng dân đoàn bên cạnh đã ghé sát lại, thấp giọng nói: "Nơi này là Tứ Xuyên, không phải căn cứ địa của chúng ta, hiện tại chúng ta không có đủ vật tư để giúp đỡ bọn họ, phải chờ đội vận chuyển."

Bát Địa Thỏ: "Vậy đội vận chuyển đến đâu rồi?"

"Còn sớm." Doanh trưởng thấp giọng nói: "Chúng ta cũng phải một đường mò mẫm đường đi mới đến được đây, đội vận chuyển có thể đi dễ dàng sao?"

Bát Địa Thỏ: "Ặc..."

Được rồi, đây thật sự là một chuyện rất bất đắc dĩ.

Đội vận chuyển của thôn Cao Gia, ở Thiểm Tây, Sơn Tây, Hà Nam một nửa khu vực đều đã có thể dùng xe vận tải để chở vật tư, nhưng ở địa phận Tứ Xuyên thì vẫn chưa được, đường xi măng còn chưa làm xong mà.

Xe vận tải chỉ có thể dựa vào khả năng vượt địa hình rất kém cỏi, chạy trên đường đất.

Mà đường đất ở địa phận Tứ Xuyên này, lúc lên dốc, lúc xuống dốc, lúc cua chữ S, lúc lại hẹp đến mức không thể đi được...

Đội vận chuyển và đội công binh còn phải phối hợp cùng nhau làm việc, mới có thể để cho xe cộ miễn cưỡng vận chuyển vật tư, thật sự là khó khăn trùng trùng.

Bát Địa Thỏ: "Nhịn đi! Nhịn thêm mấy ngày nữa, đội vận chuyển đến, ta nhất định phải để cho những nạn dân này được ăn ngon."--

Lúc này, Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt, đang đứng trên đỉnh núi bên cạnh Tam Hiệp Trường Giang, nhìn xuống phong cảnh Tam Hiệp.

Trình Húc đứng bên cạnh y, thấp giọng nói: "Thiên Tôn đang ngắm cảnh sao?"

Lý Đạo Huyền quay đầu lại: "Đang nghiên cứu vấn đề vận chuyển hàng hải."

Trình Húc lập tức hiểu ra: "Vấn đề vận chuyển sao?"

"Không giải quyết được vấn đề vận chuyển, chúng ta không cứu được Tứ Xuyên."

Tầm nhìn của Lý Đạo Huyền vẫn chưa mở đến Tứ Xuyên, không thể trực tiếp ném vật tư đến đây, vậy thì chỉ có thể để cho các người tí hon tự mình vận chuyển, mà địa hình Tứ Xuyên hiểm

trở, sức vận chuyển của xe hơi chạy bằng hơi nước không đủ, leo một cái dốc là có thể mệt chết, vận chuyển đường bộ ở đây thật sự là khó khăn trùng trùng.

Vậy thì nhất định phải nhờ đến vận chuyển đường thủy!

Cho nên, Lý Đạo Huyền mới đứng bên cạnh Tam Hiệp.

Là người Trùng Khánh chính hiệu, Lý Đạo Huyền vẫn có chút hiểu biết cơ bản đối với vận tải đường sông Trường Giang. Cho dù là hiện đại hay cổ đại, tàu vận tải đều có thể đi thuyền bình thường đến thành phố Trùng Khánh, cũng chỉ có đoạn Tam Hiệp là khó khăn một chút, những nơi khác đều không thành vấn đề.

Dựa vào vận tải đường sông Trường Giang, có thể bao phủ một nửa nguồn cung cấp vật tư của Tứ Xuyên.

Nhưng vấn đề là, vật tư muốn vào Trường Giang như thế nào?

Nếu vật tư của thôn Cao Gia trước tiên đi qua Hoàng Hà, đi đường sông Hoài vào Trường Giang, như vậy có hơi xa, đi vòng vo một vòng lớn mới có thể đến được, trên đường lãng phí rất nhiều thời gian, cũng sẽ có rất nhiều lương thực bị hao hụt.

"Có con đường tắt nào, có thể để cho vật tư đi vào Trường Giang hay không?"

Lý Đạo Huyền nhíu mày suy nghĩ kỹ càng.

Ngay lúc này, Trình Húc đột nhiên lên tiếng: "Sông Hán thì sao? Từ xưa đến nay, sông Hán đều có thể thông thuyền, lên đến Hán Trung, xuống đến Hán Khẩu, toàn bộ tuyến đường thủy đều đã hoàn thiện. Chúng ta có thể từ Hán Trung cho thuyền xuất phát, chở vật tư trực tiếp đến Vũ Hán, sau đó ở Vũ Hán đi vào Trường Giang, rồi lại ngược dòng mà lên, vận chuyển vật tư vào Tứ Xuyên. Nhìn thì có vẻ hơi vòng vo, nhưng trên thực tế so với đi đường bộ nhanh hơn nhiều."

Lý Đạo Huyền: "Ơ? Đề nghị này hay đấy. Hán Trung, cái tên này hình như ta có chút quen tai, trong đám người của chúng ta, có người nào từng nhắc đến Hán Trung nhỉ?"

Trình Húc: "Để ta nhớ kỹ lại xem..."

Gã vỗ đùi: "Ta nhớ ra rồi! Thế tử Tần Vương Chu Tồn Cơ, hắn vẫn luôn làm đường sắt Tây Hán, chẳng phải chính là tuyến đường sắt từ Tây An đến Hán Trung sao? Không biết bây giờ đã làm xong chưa?"

Lý Đạo Huyền nhanh chóng chuyển đổi góc nhìn, trở về Thiểm Tây nhìn một cái, sau đó lại chuyển về, cười nói: "Đã thông xe rồi!"--

Hai người Chu Tồn Cơ và Chu Duật Kiện đang ngồi trên xe lửa, trở về Tây An.

Hiện tại Chu Duật Kiện cũng đã thay trang phục hiệp sĩ, đội nón lá, nhìn cũng giống như một đại hiệp, ngốc nghếch.

Hai người đội nón lá ngồi trên xe lửa, khiến cho người trong toàn bộ toa xe đều cảm thấy kỳ quái.

Chu Duật Kiện giống như người trong hang động chưa từng thấy qua đời sống hiện đại, nhìn xe lửa chỉ biết kêu lên inh ỏi: "Nhân gian lại có kỳ vật như thế này, lợi hại quá, lợi hại quá."

"Ha ha ha, lợi hại sao?" Chu Tồn Cơ dương dương đắc ý nói: "Vật này ta cũng có, hơn nữa ta còn có hai chiếc."

"Cái gì?" Chu Duật Kiện giật mình: "Ngươi có hai chiếc? Cái này... cái này là làm ra như thế nào?"

Chu Tồn Cơ làm động tác cân nhắc bạc, cười hì hì nói: "Mua!"

Chu Duật Kiện nhất thời không nói nên lời.

Được rồi, Đường Vương phủ nghèo, không mua nổi đồ vật gì ra hồn, nhưng Tần Vương phủ có tiền a, ngay cả xe lửa lớn như vậy cũng mua nổi, còn có thể mua hai chiếc, quả thực là điên cuồng.

Chu Duật Kiện dè dặt nói: "Vật này một chiếc chỉ sợ phải mất mấy vạn lượng bạc chứ?"

Chu Tồn Cơ cười lớn: "Không chỉ vậy, mười mấy vạn lượng cũng không giải quyết được, xe lửa chỉ là chuyện nhỏ, vấn đề mấu chốt nằm ở đường ray, chính là con đường được trải bên dưới xe lửa."

Chu Duật Kiện vừa nghe liền hiểu: "Phải cần rất nhiều công nhân xây dựng, lượng lớn sắt thép, lượng lớn gỗ tà vẹt, đây quả thực không phải là một công trình nhỏ."

Chu Tồn Cơ: "Hắc hắc hắc, không sai! Nhưng ta có hai chiếc, ha ha ha ha."

Nói đến chỗ đắc ý, cười đến mức cả toa xe đều nghe thấy.

Ngay lúc này, kim tuyến Thiên Tôn trên ngực hắn đột nhiên lên tiếng: "Chu Tồn Cơ."

"A, Thiên Tôn đến rồi." Chu Tồn Cơ vội vàng hành lễ.

Lần đầu tiên Chu Duật Kiện nhìn thấy Thiên Tôn thì bị dọa ngốc, nhưng sau khi được Chu Tồn Cơ giải thích một phen, hiện tại cũng coi như là "người trong cuộc" rồi, vội vàng cũng hành lễ theo.

Lý Đạo Huyền hỏi: "Dân đoàn muốn sử dụng đường sắt Tây Hán của ngươi để vận chuyển một lô vật tư."

Chu Tồn Cơ mừng rỡ: "Thiên Tôn muốn dùng? Cứ việc dùng, đồ vật của tại hạ có thể giúp được Thiên Tôn, vậy thì thật sự là

quá tốt rồi, ha ha ha, sau này ai còn dám nói ta là công tử bột vô dụng? Đồ vật của ta ngay cả Thiên Tôn cũng có thể dùng được, ta chính là người hữu dụng nhất thiên hạ."

Chu Duật Kiện: "..."

Lý Đạo Huyền: "Nhưng không thể dùng chùa! Đường sắt Tây Hán của ngươi thuộc về 'tính chất dân doanh', khác với đường sắt Tây Lạc 'tính chất thôn doanh', thôn không thể sử dụng không ràng buộc, lẽ ra phải mua vé xe của ngươi."

Chu Tồn Cơ: "Hả? Số tiền này ta nào dám nhận, quá phỏng tay."

Lý Đạo Huyền: "Nhất định phải nhận! Không có quy củ, không thành phương viên. Nếu như thôn tùy tiện lấy đồ miễn phí ở nơi xí nghiệp dân doanh, chiếm dụng tài nguyên của xí nghiệp dân doanh miễn phí, như vậy sau này nhất định sẽ hỗn loạn. Cho nên, ta chuẩn bị dùng đường sắt Tây Hán của ngươi, làm một ví dụ điển hình, sau này tất cả những việc hợp tác giữa thôn doanh và dân doanh, đều phải thanh toán thù lao, không được có ngoại lệ."

Chương 1090: Không có hậu đài

Nhà ga Tây An Nam, lượng lớn vật tư chất đống như núi.

Tổng phụ trách khu vực Tây An của thôn Cao Gia, Vương Đường, lúc này đang cầm một xấp danh sách vật tư dày cộp, đứng trước nhà ga nhìn.

Lính hậu cần khiêng một lô vật tư lên xe lửa, Vương Đường liền đánh dấu tích vào danh sách, biểu thị đã chất lên xe xong.

Chu Tồn Cơ, Chu Duật Kiện hai người đội nón lá này thì đứng bên cạnh Vương Đường, thò đầu thò cổ nhìn trộm tờ giấy trên tay hắn.

Vương Đường dở khóc dở cười nói: "Hai vị điện hạ, muốn xem có thể đường đường chính chính mà xem, không cần phải lén lút như vậy."

Chu Tồn Cơ: "Ặc, đừng có gọi ta là điện hạ, bị người nghe thấy thân phận sẽ gây rắc rối, ngươi phải gọi ta là đại hiệp."

Chu Duật Kiện cũng nói: "Tại hạ đã bị phế làm thứ dân, đã không còn là Vương gia nữa rồi."

Vương Đường: "Được rồi được rồi, hai vị đại hiệp ở đây nhìn trộm cái gì vậy?"

Chu Tồn Cơ thấp giọng nói: "Đây chẳng phải là bí mật quân sự sao? Ta sao có thể đường đường chính chính mà xem?"

Vương Đường lắc đầu: "Không tính là bí mật quân sự, Thiên

Tôn đã nói, lô vật tư này, phải lấy danh nghĩa ‘dân gian viện trợ’ để vào Tứ Xuyên. Hiện tại đã có rất nhiều hương thân phú hộ, theo yêu cầu của Thiên Tôn liên danh thành văn bản, biểu thị những vật tư này là do bọn họ quyên góp. Đã là ‘dân gian viện trợ’, vậy dĩ nhiên không phải là bí mật gì, ai cũng có thể xem."

Chu Duật Kiện nghe đến đây, có chút xấu hổ: "Các ngươi làm việc quả nhiên là cẩn thận tỉ mỉ, tận lực không khiến triều đình nghi kỵ. So với các ngươi, tại hạ thật sự là quá ngu xuẩn. Bây giờ nghĩ lại, khởi binh cần vương, hoàn toàn có thể dùng danh nghĩa dân đoàn, tại hạ ở phía sau cung cấp vật tư, bản thân không chạy đến nhúng tay vào, cũng không đến mức khiến hoàng thượng nổi giận."

Chu Tồn Cơ cười hì hì: "Đúng vậy, ngươi nên học ta, mặc một bộ đồ hiệp sĩ, đội cái nón lá, tự đặt cho mình một cái biệt hiệu giang hồ, sau đó dẫn theo một đám dũng sĩ bỏ tiền ra thuê đi cần vương. Đừng có ngốc nghếch trực tiếp điều động hộ quân của Đường Vương phủ chứ!"

Chu Duật Kiện lắc đầu, thở dài: "Nhưng nếu làm như vậy, nhìn giống như lưu khấu rồi, ta trên đường đi cần vương mà gặp phải Bạch tiên sinh, nói không chừng hắn cho ta một phát hỏa súng."

Chu Tồn Cơ suy nghĩ kỹ một chút, hình như thật sự là như vậy.

Một người đội cái biệt hiệu giang hồ không rõ lai lịch, dẫn theo một đám ô hợp chạy loạn khắp nơi, đó không phải là lưu khấu thì là gì?

Chu Duật Kiện thở dài: "Danh bất chính, thì ngôn bất thuận, danh chính rồi, lại phạm vào điều cấm kỵ, làm một vương gia, thật sự là khó a."

Vương Đường cười lắc đầu: "Thiên Tôn đã nói, đây là khuyết

điểm của chế độ, muốn giải quyết điểm này, cần phải có chế độ xã hội tiên tiến hơn, văn minh hơn. Có điều, ta chỉ là học sinh cấp hai, cũng không nghĩ ra được chế độ xã hội nào tốt hơn."

Hai vị vương gia đều nghe đến có chút mơ hồ.

Vương Đường nói: "Hình như Cố Viêm Vũ có rất nhiều ý tưởng về phương diện này, Thiên Tôn rất coi trọng hắn."

Chu Duật Kiện nhớ ra, hình như mình đã từng gặp Cố Viêm Vũ ở thủy trại Tiểu Lãng Đề, hình như là một thanh niên rất có tinh thần.

Chu Tồn Cơ duỗi đầu đến gần trang tài liệu trên tay Vương Đường, đường hoàng xem xét từng hàng từng hàng, xem một lúc lâu sau, hắn đột nhiên nhíu mày: "Có một vấn đề."

Vương Đường: "?"

Chu Tồn Cơ nói: "Những vật tư này đã dùng danh nghĩa ‘dân gian viện trợ’, nó liền không có ‘hậu đài’ a."

Vương Đường kinh ngạc: "Hậu đài? Cái gì?"

Chu Tồn Cơ xòe tay nói: "Cũng chính là không có người che chở, ngươi có hiểu ý nghĩa của điều này không?"

Vương Đường suy nghĩ kỹ một chút, đột nhiên giật mình: "Từ nơi này vận chuyển vào Tứ Xuyên, đường xá xa xôi, trên đường phải đi qua rất nhiều nơi do triều đình quản hạt, sẽ có tham quan ô lại nhòm ngó sao?"

Chu Tồn Cơ nói: "Đúng vậy!"

Chu Duật Kiện cũng thở dài: "Nếu như lấy danh nghĩa của quan viên hoặc hương thân để đưa những vật tư này vào Tứ Xuyên, nhất định sẽ có quan lớn hơn, hoặc là địa đầu xà nhòm

ngó, dùng danh nghĩa của vương gia thì không ai dám nhòm ngó, nhưng vương gia có thể lấy ra nhiều vật tư như vậy, nhất định sẽ bị hoàng thượng kiêng kỵ."

Nói đến câu cuối cùng, Chu Duật Kiện cũng không khỏi thở dài: "Quả thực, đây là khuyết điểm của chế độ. Việc này phải làm sao mới tốt?"

Vương Đường cũng nghe đến ngẩn người, sau đó nhe răng cười nói: "Chuyện này sao, đúng là một vấn đề, song vấn đề không lớn."

Chu Duật Kiện: "Đây còn là vấn đề không lớn?"

Vương Đường: "Không lớn, một đường đánh qua là xong."

"Hí!" Chu Duật Kiện giật mình: "Đánh qua? Vậy chẳng phải lại khiến hoàng thượng kiêng kỵ sao?"

Vương Đường: "Đây chính là vật tư cứu tai, nếu quan viên trên đường muốn tham ô, vậy cũng phải âm thầm tham ô, lén lút tham ô, nếu bọn họ ra tay mà bị đánh, nào còn dám tuyên dương cho cả thiên hạ đều biết? Căn bản không dám nói cho hoàng thượng biết."

Chu Duật Kiện: "Ơ? Cái này... cũng đúng."

Vương Đường cười nói: "Bọn họ không dám nói là tham ô vật tư cứu tai nên mới bị đánh, chỉ có thể bịa ra những lý do khác, gán tội danh. Nhưng nói dối một câu, thì phải dùng vô số lời nói dối để che đậy. Lời nói dối đầy sơ hở, chúng ta hoàn toàn có thể đối phó được. Dù sao, dưới trướng Thiên Tôn cũng có rất nhiều quan văn, đấu đá trên triều đình, ai còn sợ ai sao?"

Chu Duật Kiện bội phục không thôi, chắp tay thi lễ, không nói nhảm nữa.

Tuy nhiên, Chu Tồn Cơ bên cạnh hắn lại đảo mắt một cái, cười

hì hì nói: "Vậy thì ta nhất định phải góp vui vụ này rồi. Vương Đường, ta có thể đi theo đội hậu cần cùng ra ngoài chơi không?"

Vương Đường lắc đầu: "Đây không phải là đi chơi."

Chu Tồn Cơ: "Vậy ta với tư cách là tình nguyện viên của 'dân gian viện trợ' gia nhập, chung quy có thể chứ."

Vương Đường dở khóc dở cười: "Này! Ngươi cũng biết điều một chút đi, đừng có nhúng tay vào."

Chu Tồn Cơ đột nhiên chỉ vào nhà ga Tây An Nam: "Nhà ga này là của ta, xe lửa vận chuyển vật tư cũng là của ta, Thiên Tôn tự mình nói, cái này của ta gọi là xí nghiệp dân doanh. Cho dù ngươi có muốn hay không, ta đã nhúng tay vào rồi, đối với chuyện này ngươi không có cách nào."

Vương Đường: "..."

Thật sự là không có cách nào với tên này.

Vương Đường chỉ đành lắc đầu: "Thôi được rồi thôi được rồi, tùy ngươi vậy."

Chu Tồn Cơ mừng rỡ: "Xong."

Chu Duật Kiện bên cạnh thấp giọng nói: "Ngươi nói đi là đi sao? Không sợ người khác phát hiện ngươi không ở Tây An? Nói đi cũng phải nói lại, lúc trước ngươi còn dám chạy đến Hà Nam cứu ta, thời gian dài không ở Tây An, như vậy có ổn không?"

Chu Tồn Cơ cười hì hì: "Ngươi đi theo ta xem."

Hắn kéo Chu Duật Kiện đi qua các con phố, rất nhanh đã đến khu vực phồn hoa náo nhiệt nhất trong thành, tùy ý quét mắt một cái trên đường, Khố Lý Nan lóng lánh ánh vàng dừng ở ven đường, rất dễ phát hiện.

Chu Tồn Cơ chỉ vào xe ngựa: "Nhìn xem, đó là xe của ta."

Chu Duật Kiện: "Xe kia thì sao?"

Lời hắn vừa dứt, liền thấy trong tửu lâu bên cạnh có một Chu Tồn Cơ đi ra, mặc trường bào vương gia, bên cạnh có mấy thái giám đi theo, miệng đầy dầu mỡ, hiển nhiên là vừa mới ăn uống no say xong.

Tên Chu Tồn Cơ kia cười ha hả: "Tửu lâu này ăn ngon thật, bổn thế tử lần sau còn đến ăn."

Hắn đi ra khỏi tửu lâu, thái giám bên cạnh khẽ huých hắn một cái, chỉ vào đối diện đường.

Tên Chu Tồn Cơ kia ngẩng đầu, liền nhìn thấy người đội nón lá đứng đối diện đường, cùng với đám tử sĩ âm thầm bảo vệ bên cạnh người đội nón lá kia, từ xa ném tới một ánh mắt, biểu thị mọi việc đều trong tầm kiểm soát.

Tiếp đó, tên Chu Tồn Cơ kia dẫn theo đám thái giám nhảy lên xe ngựa, chậm rãi đi xa.

Chu Duật Kiện nhìn đến đây, lập tức bừng tỉnh hiểu ra: "Thế thân!"

Chương 1091: Nhà ga Hán Trung Bắc

Chu Tồn Cơ dương dương đắc ý nói: "Không sai, đó là thế thân của ta, tên thật là Triệu Tứ, là một diễn viên. Thiên Tôn còn cố tình đặt cho hắn một biệt hiệu, gọi là Nicolas Triệu Tứ, ta cũng không biết vì sao Thiên Tôn lại đặt tên như vậy, tóm lại là Thiên Tôn đặt, nhất định là có lý do."

Chu Duật Kiện bội phục sát đất: "Người như vậy ngươi cũng tìm được, chờ chút, hắn và ngươi giống nhau như vậy, lại biết diễn xuất, nếu như nữ nhân của ngươi đều phân biệt không rõ, vậy chẳng phải là..."

Ánh mắt của hắn đảo qua đỉnh đầu Chu Tồn Cơ... Rõ ràng, đây là đang ám chỉ đỉnh đầu mọc đầy cỏ xanh rồi.

Chu Tồn Cơ cười: "Đừng có mà suy nghĩ lung tung! Vương phi của ta biết thân phận thật sự của hắn, còn có đám thái giám bên cạnh hắn cũng đều biết, đám tử sĩ lưu lại trong vương phủ cũng đều biết, mấu chốt nhất chính là, Thiên Tôn cũng biết. Hắn không thể làm ra chuyện gì quá đáng được, chỉ là nhận tiền làm việc mà thôi."

Lúc này Chu Duật Kiện mới thật sự là bội phục: "Ngay cả Thiên Tôn cũng biết... Thiên Tôn thật đúng là chiếu cố ngươi."

Nói đến đây, Chu Tồn Cơ liền đắc ý lên: "Trước kia ta không được Thiên Tôn để mắt, nhưng mà sau khi xây dựng hai tuyến đường sắt, Thiên Tôn liền thường xuyên chiếu cố ta. Hắc hắc, về sau ta còn muốn làm thêm nhiều tuyến đường sắt nữa, không phụ sự bồi dưỡng của Thiên Tôn lão nhân gia."

"Đi thôi, hai ta chuẩn bị một chút, cùng đội hậu cần ra ngoài chơi." Chu Tồn Cơ nói: "Những người làm thân vương như chúng ta, thiếu nhất chính là cơ hội ra ngoài chơi, chẳng lẽ, ngươi không muốn xem vạn lý giang sơn như họa sao?"

Chu Duật Kiện: "Giang sơn như họa, ta rất muốn xem, nhưng ta càng muốn làm chính là giúp giang sơn này đứng lên, thẳng lưng."

Chu Tồn Cơ: "Vậy thì chuyến này ngươi càng phải đi."

Chu Duật Kiện suy nghĩ một chút: "Nói cũng phải."

Hai người trở lại nhà ga, đoàn tàu kia vẫn còn đang bốc hàng, hàng hóa rất nhiều, chất mấy canh giờ cũng không xong, vất vả lắm mới nhét đầy cả đoàn tàu, loại mà nhét thêm cũng không được nữa. Những hành khách vốn định ngồi chuyến tàu này đi phủ Hán Trung, đều bị chen chúc đến mức chỉ có thể ngồi trên thùng hàng, chen chúc giống như tàu hỏa ở Ấn Độ tại hậu thế.

Chu Tồn Cơ và Chu Duật Kiện dẫn theo một đám tử sĩ lên xe, chen chúc trong đống thùng hàng, có chút chật chội, nhưng hứng thú của Chu Tồn Cơ vẫn rất cao, cười ha hả nói: "Xuất phát thôi, lại có thể đi du lịch rồi."

Câu nói đắc ý vừa mới thốt ra, một nhân viên soát vé đi tới: "Khách đội nón lá, xin hãy xuất trình vé tàu của ngài."

"Vé tàu?" Chu Tồn Cơ nổi giận: "Lão tử đi tàu hỏa còn phải mua vé? Lão tử là thân phận gì? Ngồi xe này còn cần mua vé sao?"

Hắn vừa mới làm ầm lên, tất cả mọi người trên toa xe đều quay đầu lại nhìn hắn.

Nhân viên soát vé kia thấy tên này hình như là một kẻ cứng đầu, hừ hừ nói: "Thiên Tôn đích thân nói, bất kể ngươi là nhân vật lớn cỡ nào, dù cho ngươi có đang đảm nhiệm chức vụ quan trọng

ở thôn Cao Gia, cũng không được ỷ thế hiếp người cậy quyền thế ăn quỵt vé tàu. Thôn Cao Gia nghiêm cấm ỷ thế hiếp người, nghiêm cấm lấy quyền mưu tư, nghiêm cấm cán bộ thôn vênh váo tác oai tác quái, xâm hại quyền lợi của xí nghiệp tư nhân, không mua vé thì lập tức mua bổ sung, nếu không đừng trách ta báo cáo Thánh nữ đại nhân."

Chu Tồn Cơ: "..."

Hắn rất muốn nói, ta cũng không phải là ỷ thế hiếp người... Đây là xe lửa của ta a a a a a a.

Đáng tiếc thân phận không thể bại lộ.

Cuối cùng Chu Tồn Cơ vẫn ngoan ngoãn móc tiền, mua bổ sung vé.

Nhân viên soát vé nhận tiền vé, vừa huýt sáo vừa đi ra khỏi toa xe, vừa đi vừa bỏ lại một câu: "Hừ hừ, tưởng thế nào! Trên địa bàn của Thiên Tôn, không ai dám trang bức. Có ngông nghênh thế nào, ta vừa báo danh hiệu của Thiên Tôn, chẳng phải ngươi vẫn phải ngoan ngoãn mua vé."

Mặt Chu Tồn Cơ bị đánh đến đau rát: "Ngươi... Ta... Ngươi..."

Chu Duật Kiện bên cạnh cười ha ha thành tiếng.

Xe lửa xuất phát từ Tây An, xuyên qua bình nguyên Quan Trung, chạy về phía Hán Trung.

Trên đường đi, Chu Tồn Cơ la hét ầm ĩ, thích thú xem đủ loại phong cảnh. Nhưng Chu Duật Kiện lại không để ý phong cảnh, hắn để ý chính là dân sinh ở bình nguyên Quan Trung.

Mấy năm trước, hắn từng nghe nói Thiểm Tây hạn hán, lúc ấy tình hình hạn hán ở Thiểm Tây nghiêm trọng hơn Hà Nam nhiều, nghe nói Thiểm Tây đất đai khô cằn ngàn dặm, người ăn thịt lẫn

nhau. Nhưng bây giờ nhìn thấy, lại là một mảnh màu mỡ. Trên bình nguyên Quan Trung, lương thực sinh trưởng tốt tươi, trên mặt bách tính ở trong ruộng đều treo nụ cười trên môi.

Chu Duật Kiện: "Nạn hạn hán ở đây..."

Chu Tồn Cơ cười nói: "Lúc Thiên Tôn đến, thuận tay bắt bốn vị Long Vương, liên tục giáng mưa mấy năm liền ở Thiểm Tây, nạn hạn hán ở đây cũng được giải quyết."

Chu Duật Kiện: "Bắt bốn vị Long Vương? Bắt?"

Chu Tồn Cơ cười hì hì: "Đúng vậy, bắt tới. Ta tận mắt nhìn thấy, bàn tay vàng của Thiên Tôn bóp lấy cổ Đông Hải Long Vương, xách nó lên không trung Tây An, mệnh lệnh nó phun nước, Long Vương không dám không theo, chỉ đành phải vất vả phun nước mấy ngày liền."

Chu Duật Kiện: "Hít -"

Hắn mất một lúc lâu mới lấy lại tinh thần: "Cây nông nghiệp ở đây thật sự phát triển rất tốt, còn tốt hơn so với lúc bên ta không có hạn hán."

Chu Tồn Cơ: "Đó là bởi vì, những cây nông nghiệp này đều được bón phân tiên."

"Phân tiên?" Chu Duật Kiện lại không hiểu: "Đó là cái gì?"

Chu Tồn Cơ: "Thủ đoạn của tiên gia, dùng một loại phương pháp gọi là 'hóa học' để chế tạo ra, còn tốt hơn phân chuồng, sau khi bón xuống, cây nông nghiệp mọc rất nhanh, sản lượng ít nhất tăng gấp đôi."

Thiên triều lấy nông nghiệp làm gốc, thứ có thể khiến cho thu hoạch mùa màng tăng gấp đôi, đó mới là thần khí chân chính, càng thêm chấn động lòng người hơn so với mấy thứ như xe lửa.

Chu Duật Kiện cũng bị chấn động: "Thứ tốt như vậy? Cái này... E rằng... Sẽ dẫn tới tham quan dòm ngó?"

Chu Tồn Cơ làm vẻ mặt kỳ quái: "Đúng vậy! Sẽ dẫn tới! Ví dụ như..."

Hắn chỉ vào mũi mình: "Ta."

Chu Duật Kiện: "?"

Chu Tồn Cơ cũng không sợ mất mặt, dù sao người trước mặt này lớn hơn mình hai bối, kể cho hắn nghe chút chuyện mất mặt của mình cũng không tính là mất mặt, liền đem chuyện lúc trước mình cướp phân bón của Ngô Sân và Sử Khả Pháp, kết quả đá trúng thiết bản, bị thôn Cao Gia mượn thế của hoàng đế để chỉnh, cuối cùng Tần vương phủ lấy ra năm vạn lượng bạc trắng ra cho Ngô Sân cứu tế thiên tai, lúc này Chu Do Kiểm mới buông tha cho hắn.

Chu Duật Kiện nghe xong bật cười: "Ngươi thật đúng là một tên công tử bột..."

Chu Tồn Cơ cười ha ha: "Không sai, ta chính là một tên công tử bột."

Hai người cứ như vậy vừa nói chuyện phiếm vừa đi, nói về phong cảnh, tán gẫu về dân sinh, thật lâu sau, đã đến Hán Trung.

Chu Tồn Cơ cũng là lần đầu tiên đến Hán Trung, ngược lại là hứng thú tràn trề, xe lửa vừa mới dừng hẳn, hắn liền nhảy xuống xe, đặt chân lên nhà ga Hán Trung Bắc, ánh mắt đảo qua sân ga một vòng, lập tức cảm thấy chỗ nào đó không đúng.

Nhà ga Hán Trung Bắc này rách nát xiêu vẹo, sân ga xi măng chỉ xây dựng một đoạn nhỏ, chủ yếu là sân ga bằng đá. Phía trên trạm thu phí dựng một cái lều cỏ để che mưa, hoàn toàn không có cảm giác của thời đại mới.

"Ơ? Nhà ga Hán Trung Bắc này sao lại đơn sơ như vậy?" Chu Tồn Cơ: "So với nhà ga Tây An Nam của chúng ta, quả là không cùng một đẳng cấp."

Chu Duật Kiện theo sau xuống xe, nhìn lướt qua sân ga, cũng có chút ngoài ý muốn: "Quả thật, nơi này xây dựng thật tệ. Rõ ràng là hai đầu của một con đường, nhưng trình độ của đầu này, so với đầu kia, kém hơn mười vạn tám ngàn dặm."

Chương 1092: Kẻ hám tài

Chu Tồn Cơ đi dạo khắp nơi trên sân ga, càng xem càng tức.

"Cái nhà ga nát này, ta nhịn không được, hoàn toàn không thể hiện ra được khí phách của Tần vương phủ ta. Ai xây dựng? Ai phụ trách? Gọi kẻ đó đến gặp ta."

Phía sau một tử sĩ tiến lên, thấp giọng nói: "Thụy Vương phủ phụ trách."

"A?" Chu Tồn Cơ đột nhiên nhớ tới, đường sắt Tây An cũng không phải là một mình hắn bỏ tiền xây dựng, hắn chỉ là cổ đông lớn nhất, cổ đông số hai là Thụy Vương Chu Thường Hạo được phong ở Hán Trung.

Lúc xây dựng đường sắt Tây Hán, hai bên đã nói rõ, do Tần vương phủ phụ trách nhà ga Tây An Nam, Thụy Vương phủ phụ trách nhà ga Hán Trung Bắc.

Bây giờ ngẩng đầu nhìn, nhà ga Hán Trung Bắc do Thuỵ Vương phủ phụ trách cũng quá con mẹ nó keo kiệt.

Đây là muốn tiết kiệm tiền đến mức nào?

Chu Tồn Cơ méo miệng mắng: "Mẹ kiếp, tên khốn kiếp Thuỵ Vương này."

Chu Duật Kiện dở khóc dở cười nói: "Này, hắn lớn hơn ngươi một bối, là biểu thúc của ngươi, đừng có mắng chửi lung tung."

Hai người đang nói đến đây, liền nhìn thấy một đám người đi vào nhà ga.

Người dẫn đầu, ăn mặc chỉnh tề, chính là Thuỵ Vương Chu Thường Hạo.

Chu Thường Hạo, năm nay 45 tuổi, tuy lớn hơn Chu Tồn Cơ một bối, nhưng tuổi tác chênh lệch không nhiều, đều là những tên công tử bột trung niên bốn mươi mấy tuổi.

Phần lớn công tử bột trung niên đều ham mê tửu sắc, suốt ngày ăn chơi đàng điếm tại thanh lâu.

Nhưng Chu Thường Hạo không có tật xấu này, hắn không ham mê tửu sắc, hồng phấn với hắn như bạch cốt.

Cả đời hắn chỉ yêu một thứ - tiền!

Cho nên lúc trước Tần vương phủ phái người tới tìm hắn cùng nhau đầu tư làm đường sắt, sau khi phân tích cho hắn nghe làm đường sắt có thể kiếm được bao nhiêu tiền, Chu Thường Hạo lập tức vội vàng gia nhập cổ phần, còn phái Trương công công dưới trướng ra ngoài giám sát tiến độ công trình, phụ trách tu sửa đường xá gì đó.

Không nghĩ tới, tên Trương công công kia thế mà lại bớt xén tiền công của công nhân, lúc Thế tử Tần vương viết thư tới báo cho hắn biết chuyện này, Chu Thường Hạo tức thì nổi giận.

Công công lừa trên gạt dưới, bớt xén tiền công của công nhân, chẳng phải là đang tham ô tiền của mình sao? Điều này đối với một người yêu tiền như mạng, quả thực không thể nhịn.

Sau khi đánh Trương công công năm mươi trượng, Chu Thường Hạo liền bắt đầu tự mình giám công, đặc biệt là nhà ga Hán Trung Bắc này, bởi vì là xây dựng ở Hán Trung, không cần phải xuất thành, Chu Thường Hạo có thể tự mình giám sát, tự mình quản lý từng đồng tiền.

Một đồng cũng không thể lãng phí!

Vì vậy, nhà ga liền xây dựng thành cái dạng xiêu vẹo rách nát này.

Hắn dẫn theo một đám thái giám, thị vệ, tiền hô hậu ủng đi vào nhà ga, ngẩng đầu nhìn lều cỏ rách nát xiêu vẹo của trạm thu phí, trên mặt thế mà không có chút nào không được tự nhiên, ngược lại có chút đắc ý, đi tới trước lều cỏ, hỏi người bán vé: "Hôm nay bán được bao nhiêu vé tàu rồi?"

Người bán vé lập tức đáp: "Vương gia, hôm nay đã bán được tám mươi lượng bạc vé tàu rồi."

Chu Thường Hạo mừng rỡ: "Tám mươi lượng, không tệ không tệ! Tần vương phủ chia sáu thành, là bốn mươi tám lượng, bản vương có thể chia bốn thành, là ba mươi hai lượng. Hôm nay thu nhập rất khá, ha ha ha ha. Đúng rồi, trạm bán vé bên Tây An, bây giờ bán được bao nhiêu vé rồi?"

Người bán vé: "Tình huống bên Tây An bây giờ còn chưa biết. Tàu hỏa vừa mới đến ga, phải đợi người trên xe xuống đây, ta hỏi hắn, mới biết được tình huống bên đó."

Chu Thường Hạo: "Bản vương đều đã đứng ở đây rồi, không cần ngươi hỏi, bản vương tự mình đi hỏi."

Chu Thường Hạo chạy như bay về phía toa tàu đầu tiên, hô to với hai người lái xe: "Này này, vé tàu bên Tây An hôm nay bán thế nào rồi?"

Một người lái xe thò đầu ra: "Tây An bán được 250 lượng vé."

"Cái gì?" Chu Thường Hạo mừng rỡ: "250 lượng? Nhiều hơn bên Hán Trung như vậy? Chờ chút, bản vương phải tính toán, bốn thành của 250 lượng, chính là một trăm lượng bạc, ha ha ha ha, bản vương hôm nay không làm gì hết, đã thu được 132 lượng bạc rồi."

Không có gì khiến một kẻ hám tài vui hơn kiếm tiền.

Chu Thường Hạo cảm thấy cuộc đời mình đã đạt đến đỉnh cao.

Đột nhiên cảm thấy chỗ nào đó không đúng, hắn ngẩng đầu nói với người lái xe: "Hôm nay Tây An làm sao vậy? Nhiều như vậy, không bình thường."

Người lái xe chỉ chỉ phía sau: "Hôm nay tất cả các toa xe đều chất đầy, vận chuyển một lượng lớn hàng hóa, những hàng hóa này đều đã mua vé chở hàng."

Chu Thường Hạo: "Một lượng lớn hàng hóa?"

Ánh mắt của hắn quét về phía toa xe phía sau, sau đó liền nhìn thấy đội hậu cần của dân đoàn thôn Cao Gia đang khuân từng giỏ từng giỏ hàng hóa, từ trên xe lửa xuống.

Cảnh tượng này lập tức khơi dậy hứng thú của Chu Thường Hạo.

Hắn chạy như bay tới, xem náo nhiệt.

Chu Tồn Cơ và Chu Duật Kiện liếc mắt nhìn nhau, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển, suy nghĩ có nên đi chào hỏi Thuỵ Vương hay không, nhưng suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng vẫn thôi, thân phận tốt nhất vẫn là không nên bại lộ.

Ngược lại là Gia Cát Vương Thiện thuộc đội hậu cần chú ý tới cảnh này, lập tức cố ý vô tình tiến lại gần Thuỵ Vương.

Thuỵ Vương vốn có nguyên tắc là bắt được ai liền hỏi, nhìn thấy có người tới gần, đương nhiên phải hỏi: "Này, những hàng hóa này của các ngươi là tình huống gì? Bản vương nhìn xem, từng giỏ từng giỏ chất đầy, toàn bộ đều là lương thực, vải vóc."

Gia Cát Vương Thiện mỉm cười nói: "Bẩm báo Thuỵ Vương

điện hạ, Tứ Xuyên có giặc, tổng binh Tứ Xuyên Hầu Lương Trụ bị giết, lưu khấu đã công chiếm ba mươi tám thành, tình thế nguy cấp. Cho nên hương thân, hào phú, cùng với một số quan viên triều đình bên Tây An, tự mình bỏ tiền túi, quyên góp những vật tư này, dự định đưa đến Tứ Xuyên, cứu tế nạn dân."

Thuỵ Vương nghe xong, giật nảy mình: "Công chiếm ba mươi tám thành? Lợi hại như vậy?"

"Vâng ạ." Gia Cát Vương Thiện nói: "Tứ Xuyên đã hoàn toàn hỗn loạn."

Tình hình Tứ Xuyên, tuy rằng dọa Thuỵ Vương giật mình, nhưng dọa xong cũng thôi, dù sao Tứ Xuyên cách Hán Trung rất xa. Hắn cũng không cảm nhận được tính cấp bách, ánh mắt đảo qua đảo lại trên đống vật tư, chỉ thấy từng giỏ từng giỏ, từng giỏ nối tiếp từng giỏ, lương thực như không cần tiền mà khuân xuống xe.

Tròng mắt Thuỵ Vương đảo mấy vòng: "Những vật tư này, đều là hương thân, hào phú, quan viên quyên góp sao?"

Gia Cát Vương Thiện: "Đúng vậy!"

Thuỵ Vương: "Cụ thể có những quan viên nào?"

Hắn vừa hỏi như vậy, Gia Cát Vương Thiện liền cảnh giác, Chu Tồn Cơ và Chu Duật Kiện bên cạnh cũng hơi cau mày.

Rõ ràng, tên này đang động ý đồ xấu.

Hắn hỏi có những quan viên nào, chính là đang thăm dò, muốn xem xem phía sau lô hàng này có quan viên nào lợi hại hay không, bản thân có thể thò tay vào moi được chỗ tốt nào hay không.

Gia Cát Vương Thiện trên mặt mang theo nụ cười kỳ quái: "Cũng không có quan lớn gì, đều là một số tiểu quan, ví dụ như Án

sát ti thiêm sự Sơn Đông Vương Trưng, huyện lệnh Trừng Thành Lương Thế Hiền, huyện lệnh Hợp Dương Phùng Tuyển..."

Thuỵ Vương cũng nở nụ cười kỳ quái: "Thì ra là những người này."

Hắn lui về phía sau đám thái giám thị vệ của mình, một đám người vây thành một vòng, hình như đang nói gì đó.

Qua một lúc lâu, một thái giám đi tới, nói với Gia Cát Vương Thiện: "Các ngươi đường xa mà đến, không biết quy củ phủ Hán Trung ta, thương phẩm Nam Bắc, phàm là vận chuyển qua Hán Trung, đều phải nộp cho Thuỵ Vương phủ nửa thành thuế qua đường. Nể tình hàng hóa của các ngươi nhiều, Thuỵ Vương đặc biệt khai ân, miễn giảm một ít cho các ngươi, chỉ cần nộp thuế theo trăm lấy một là được."

Chương 1093: Lớn chuyện

Tên thái giám vừa dứt lời.

Gia Cát Vương Thiện liền cười thêm phần quái dị, loại nụ cười âm hiểm này, rõ ràng là học từ Thiên Tôn.

Nụ cười silicon thung lũng kỳ lạ của Thiên Tôn, bây giờ cũng là một trong những nụ cười được người dân thôn Cao Gia tranh nhau bắt chước, chuyên dùng trong những trường hợp tương tự như trước mắt.

Nhưng khuôn mặt của người bình thường, thật sự rất khó mà cười ra được cảm giác silicon, cho nên mọi người đều cố gắng luyện tập ra nụ cười gượng gạo, luyện đến nỗi không ít người bị chuột rút cơ mặt.

Gia Cát Vương Thiện cười mỉa nói: "Mục thuế này, sẽ không phải là vừa rồi mới nghĩ ra chứ?"

Thái giám: "Ngươi nói gì vậy? Thuế này là Thụy Vương phủ sau khi suy nghĩ thấu đáo, đã sớm định ra rồi."

Gia Cát Vương Thiện: "Các loại thuế, không có lý do gì mà tư nhân tự ý đặt ra, nhất định phải báo cáo triều đình, xin chỉ thị từ Hộ bộ, do các vị quan viên nghị định, sau đó mới có thể thu. Lấy Liêu hưởng* làm ví dụ, thứ này rất nhiều quan viên đã cãi nhau rất nhiều lần, mới ban hành xuống. Không biết mục thuế luân chuyển hàng hóa này của Thụy Vương phủ, là Hộ bộ phê chuẩn lúc nào, có công văn nào để xem qua không?"

(một loại thuế chủ yếu dùng cho quân sự ở Liêu Đông)

Thái giám nhất thời cứng họng.

Không ngờ tới đối phương chỉ là một tên vận chuyển hàng hóa, vậy mà lại hiểu biết nhiều như vậy.

Sự tình đã đến nước này, chỉ có thể làm càn.

Thái giám hừ lạnh một tiếng: "Công văn Thụy Vương phủ ta đương nhiên là có, nhưng ngươi là thân phận gì? Dám đòi xem công văn của Hộ bộ? Hôm nay công văn này ta nhất định không cho ngươi xem, thuế ngươi vẫn phải ngoan ngoãn nộp."

Gia Cát Vương Thiện: "Có công văn ta sẽ ngoan ngoãn nộp thuế, nếu không có... Vậy thì xin lỗi, một hạt bột mì cũng sẽ không cho ngươi."

Thái giám tức giận...

Gia Cát Vương Thiện ngược lại không tức giận, chỉ cười mỉa.

Chu Tồn Cơ và Chu Duật Kiện ở bên cạnh liếc nhìn nhau, trong lòng đều đang nghĩ: Tên Thụy Vương này quả thực là một tên ngốc mà, đội vận chuyển của thôn Cao Gia mà ngươi cũng muốn bóc lột, ngươi tham tài cũng phải có chừng mực chứ.

Lần này ngươi nhất định phải bị trừng trị!

Chu Tồn Cơ: "Chúng ta có nên ra mặt ngăn cản Chu Thường Hạo không?"

Chu Duật Kiện: "Chúng ta không tiện để lộ thân phận, không có thân phận thì làm sao ngăn cản được?"

Chu Tồn Cơ suy nghĩ kỹ một chút: "Đúng là vậy! Không để lộ thân phận của chúng ta, Chu Thường Hạo căn bản sẽ không để ý đến chúng ta. Nhưng để lộ thân phận hoàn toàn là hành vi của kẻ ngốc."

Chu Duật Kiện: "Mặc kệ hắn đi, tiểu tử Chu Thường Hạo này muốn chết thì mặc kệ hắn. Loại người tham tài như hắn, chính là thiếu dạy dỗ. Để Thiên Tôn đánh hắn tơi tả một trận, xem hắn còn dám tham lam nữa không."

Chu Tồn Cơ liếc mắt nhìn nhà ga xe lửa đơn sơ: "Thật ra ta cũng muốn đánh hắn, tên này tham lam quá mức rồi, rõ ràng trong tay có rất nhiều tiền, ngay cả một nhà ga xe lửa cũng không nỡ bỏ tiền ra xây dựng cho tử tế."

Hai người đứng một bên xem kịch vui.

Bọn họ không động, tử sĩ của Tần Vương phủ tự nhiên cũng không động, tất cả đều đứng sau lưng hai người, cùng nhau xem kịch vui.

Ở phía bên kia, Gia Cát Vương Thiện rõ ràng bày ra dáng vẻ "ta sẽ không nộp thuế", cũng chọc giận tên thái giám của Thụy Vương phủ, tên thái giám này phất tay nói: "Người đâu, qua đó khuân đồ."

Hắn vừa ra lệnh xong, Chu Tồn Cơ liền phì cười.

Chu Duật Kiện: "Ngươi cười cái gì?"

Chu Tồn Cơ: "Lúc trước, người của ta đi cướp phân bón của thôn Cao Gia, cũng là tác phong này. Kết quả là ta thua rất thảm, bồi thường năm vạn lượng bạc. Năm vạn lượng bạc đối với Tần Vương là ta đây cũng rất đau lòng, đối với tên keo kiệt Thụy Vương kia, chẳng khác nào còn khó chịu hơn giết hắn sao?"

Chu Duật Kiện: "Ta lại cảm thấy, hai người các ngươi cướp đồ vật tính chất không giống nhau."

Chu Tồn Cơ: "Không giống nhau chỗ nào?"

Chu Duật Kiện: "Lúc đó ngươi cướp là hàng hóa của triều đình do Ngô Sân và Sử Khả Pháp mang đến, tính chất cũng không tính

là quá ác liệt. Chu Thường Hạo muốn cướp lại là vật tư cứu tế mà các vị hương thân quyên góp cho bách tính, còn ác liệt hơn ngươi lúc đó nhiều, nếu hai chuyện này rơi vào tay ta, bên ngươi chỉ bị phạt nhẹ, bên Chu Thường Hạo, nhất định nghiêm trị không tha."

Lời hắn vừa dứt, hộ vệ của Thụy Vương đã đến.

Người dẫn đầu, đưa tay đẩy Gia Cát Vương Thiện.

Hắn đẩy rất tùy ý, bởi vì trước đây chưa từng có ai dám phản kháng trong tình huống này.

Nhưng trước đây không có, không có nghĩa là sau này cũng không có.

Gia Cát Vương Thiện hai tay bắt chéo, cách đấu cầm nã thuật quân dụng, biệt hiệu "Quyền pháp Quỷ Thần", bộp một tiếng khóa chặt cổ tay tên hộ vệ kia.

Hộ vệ: "?"

Một dấu hỏi chấm vừa mới hiện lên trên đỉnh đầu, Gia Cát Vương Thiện đã xoay người, nhấc bổng hắn lên, giống như nhấc một bao tải lớn, nện mạnh xuống mặt đất.

Hộ vệ mặc giáp, nặng mấy chục cân, cộng thêm trọng lượng cơ thể, gần hai trăm cân, vậy mà bị Gia Cát Vương Thiện dễ dàng nhấc lên, nện mạnh xuống đất, ầm một tiếng vang trầm, tiếng động lớn đến mức toàn bộ nhà ga đều có thể nghe thấy.

"A! Tạo phản rồi." Hộ vệ của Thụy Vương lớn tiếng kêu lên: "To gan."

Một đám hộ vệ đồng loạt xông lên.

Nhưng Gia Cát Vương Thiện cũng không phải là chỉ có một mình, hắn còn mang theo cả một hậu cần doanh đến đây, một

doanh năm trăm người, tính sơ sơ số lượng, còn nhiều hơn binh lực của Thụy Vương hộ quân. Hơn nữa hộ quân bây giờ còn chưa đến, đến đây chỉ là mấy chục tên hộ vệ.

Cấp bậc còn thấp hơn cả hộ quân.

Đánh nhau như vậy còn hồi hộp gì nữa?

Lính hậu cần ném hàng hóa đang khuân vác xuống đất, xắn tay áo lên liền xông tới.

Một phen giao chiến, hộ vệ của Thụy Vương đã bị lính hậu cần đè xuống mặt đất ma sát, ma sát ma sát...

Lần này, toàn bộ nhà ga đều náo loạn.

Bách tính lui ra xa, sau đó bật mode hóng chuyện.

Nơi này là nhà ga, người qua lại tương đối nhiều, không giống như bách tính ở nông thôn quanh năm suốt tháng không ra khỏi làng, kiến thức hạn hẹp. Những người ở nhà ga này, ít nhiều gì cũng đã từng trải, ít nhất cũng đã đi về Tây An một lần.

Không ít người đều biết Tây An là nơi nào, cũng có không ít người biết cái gì gọi là "dân đoàn", vừa nhìn thấy Thụy Vương và dân đoàn cãi nhau, những người này liền biết có kịch vui để xem, sau đó toàn bộ đều biến thành cổ động viên của dân đoàn.

Chỉ có số ít người Hán Trung chưa từng đến Tây An, còn đang lo lắng cho dân đoàn, có người thấp giọng nói: "Đánh người của Thụy Vương phủ, mặc dù khiến chúng ta cảm thấy rất hả hê, nhưng sau đó bọn họ nhất định sẽ bị chém đầu. Haizz!"

Thụy Vương được một đám thái giám bảo vệ, chật vật lùi về phía sau: "Tạo phản, tạo phản rồi, có người tạo phản rồi, mau đi gọi hộ quân đến đây, mau đi gọi tri phủ Hán Trung, mau đi gọi tổng binh Hán Trung..."

Gia Cát Vương Thiện cười bổ sung một câu: "Mau đi gọi Như Lai Phật Tổ."

Đám đông không ngại lớn chuyện, không ít người cũng hô theo: "Mau đi gọi Như Lai Phật Tổ."

"Ha ha ha ha!"

Chu Tồn Cơ: "Lớn chuyện rồi! Nếu như gọi cả tri phủ đến đây, chuyện này sẽ truyền đến triều đình mất."

Chu Duật Kiện cũng nhíu mày.

Chỉ thấy người của Thụy Vương phủ rất nhanh đã chạy ra khỏi nhà ga, không biết chạy đi đâu mất rồi.

Lính hậu cần thì tăng tốc vận chuyển vật tư của mình, tiếp tục khuân xuống từng giỏ từng giỏ lương thực trên xe lửa.

Chương 1094: Đều là lương dân, không có ai tạo phản

Một đám bách tính chạy tới, vội la lên: "Các vị hảo hán, các ngươi mau chạy đi, còn ở đây chậm rãi khuân vác gì nữa?"

Gia Cát Vương Thiện cười nói: "Không khuân vác không được a, đây đều là vật tư cứu tế của chúng tôi, nhất định phải đưa đến tay nạn dân, sao có thể vứt bỏ chúng mà chạy trốn chứ?"

Bách tính: "Nhưng mà, không bao lâu nữa, Thụy Vương hộ quân, tri phủ, tổng binh Hán Trung đều sẽ đến đó."

Gia Cát Vương Thiện: "Để bọn họ cứ đến đây, ai sợ ai chứ."

Bách tính: "Hít!"

Vài người bách tính nhát gan vội vàng trốn xa một chút, vài người nhiệt tình, hoặc là biết Thiên Tôn là ai, lại giúp đỡ khuân vác hàng hóa, không mất bao lâu, toàn bộ hàng hóa trên xe lửa được dỡ xuống, chất thành núi cao ở nhà ga.

Tiếp theo, một lượng lớn xe ngựa đến.

Lính hậu cần chất lương thực lên xe ngựa, vận chuyển về phía bờ sông Hán Giang.

Trên sông Hán Giang đã có rất nhiều thuyền nhỏ sớm đã chuẩn bị xong để trung chuyển số hàng hóa này.

Bách tính nhìn thấy đội hậu cần không hề vội vàng một chút nào, ngược lại bọn họ lại sốt ruột không thôi, không ít người chạy tới giúp đẩy xe.

Tuy nhiên, có giúp đỡ thế nào, cũng không thể nhanh hơn được.

Xe lửa một chuyến chở mấy chục vạn cân vật tư, làm sao có thể dễ dàng vận chuyển hết như vậy, xe ngựa chạy một chuyến còn phải chạy chuyến thứ hai...

Thụy Vương hộ quân đến rồi!

Số lượng không nhiều, chỉ có hai trăm người.

Thời buổi này, Tần Vương phủ là phiên vương đệ nhất thiên hạ, cũng chỉ có năm trăm hộ quân, Thụy Vương vốn đã thấp hơn một bậc, thêm nữa hắn lại là kẻ keo kiệt, nuôi năm trăm hộ quân quá tốn kém, chỉ nuôi hai trăm người tương đối tiết kiệm...

Hai trăm người này đến nơi nhìn thấy, dân đoàn gây chuyện kia vậy mà có tới năm trăm người, số lượng còn nhiều hơn gấp đôi bọn họ, hơn nữa nhìn thế nào cũng không giống người dễ chọc, cơ bắp trên người, tỏa sáng lấp lánh.

Thụy Vương hộ quân e dè không dám tiến lên.

Thụy Vương nổi giận: "Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau xông lên bắt người cho ta."

Thống lĩnh hộ quân: "Thụy Vương điện hạ, chúng tôi rõ ràng đánh không lại a."

Thụy Vương: "Các ngươi là quan binh chính quy, bọn họ chỉ là một đám dân đoàn, các ngươi rốt cuộc đang sợ cái gì?"

Thống lĩnh hộ quân đảo mắt, thầm nghĩ: Ngươi cũng biết bọn ta là quan binh chính quy sao? Vậy ngươi phát đủ quân lương đi, đừng có keo kiệt như vậy, cho bọn ta ăn nhiều thịt một chút.

Chỉ là, lời này chỉ có thể nghĩ trong lòng, chung quy là không

dám nói ra.

Thống lĩnh hộ quân chỉ đành nói: "Địch đông ta ít, cần phải chờ đợi viện binh, tri phủ đại nhân và tổng binh đại nhân lập tức sẽ đến."

Vì vậy, hai trăm Thụy Vương hộ quân cũng biến thành đám đông hiếu kỳ, vậy mà trốn ở đằng xa, nhìn dân đoàn vận chuyển hàng hóa, hoàn toàn không dám tiến lên.

Lại giằng co thêm một lúc, chỉ nghe thấy tiếng bước chân ồn ào vang lên.

Tri phủ Hán Trung, tổng binh Hán Trung, cuối cùng cũng đến.

Tri phủ Hán Trung là một quan viên bình thường không có tiếng tăm gì, nhưng tổng binh Hán Trung này lại không phải là người thường.

Người này họ Triệu, tên Quang Viễn, là con trai của Bình Liêu tướng quân Triệu Suất Giáo.

Triệu Suất Giáo lợi hại bao nhiêu, ở đây xin phép lược bỏ một trăm triệu chữ.

Triệu Quang Viễn vừa đến, Thụy Vương lập tức vênh váo tự đắc, nhảy dựng lên nói: "Triệu tướng quân, mau, mau bắt hết đám loạn đảng này lại."

Triệu Quang Viễn cũng không phải kẻ ngốc, sẽ không hỏi han gì mà chém giết lung tung, mở miệng hỏi: "Rốt cuộc là đang náo loạn cái gì?"

Chu Thường Hạo chỉ vào dân đoàn nói: "Bọn họ tạo phản."

Triệu Quang Viễn: "Tạo phản? Nào có tạo phản? Ta chỉ thấy bọn họ đang vận chuyển hàng hóa."

Chu Thường Hạo: "Bọn họ đánh người của ta."

Triệu Quang Viễn: "Chỉ là đánh? Không giết sao?"

Chu Thường Hạo: "Đánh người của Vương phủ, và tạo phản có gì khác biệt?"

Cái này khác biệt lớn đấy.

Triệu Quang Viễn rất muốn mắng một câu, nhưng nhìn mặt mũi đối phương là Vương gia, nhịn vậy.

Lúc này tri phủ Hán Trung lại tiến đến, ghé vào tai Triệu Quang Viễn thấp giọng nói: "Không thể đánh, những người này không thể đánh."

Triệu Quang Viễn: "Hửm?"

Tri phủ Hán Trung không giống như Thụy Vương quanh năm suốt tháng không ra khỏi thành, hắn vẫn rất rõ ràng đối với tình hình trong địa phận mình quản lý.

Toàn bộ Quan Trung bình nguyên, hoa mầu trên ruộng đồng đều bởi vì phân bón mà tăng gấp đôi sản lượng, chuyện như vậy, hắn đường đường là tri phủ mà không biết, thì đã sớm bị cách chức rồi.

Hắn thậm chí còn biết đến sự tồn tại của "Đạo Huyền Thiên Tôn Giáo", nhưng hắn cũng không biết Thiên Tôn là thật sự hiển linh. Chỉ là cho rằng, đây là một loại tín ngưỡng dân gian.

Tri phủ ghé vào tai Triệu Quang Viễn thấp giọng nói: "Mặc dù ta không dám khẳng định, nhưng những người này, là tín đồ của một giáo phái gọi là Đạo Huyền Thiên Tôn Giáo, sau lưng giáo phái này có Lũng Tây Lý thị làm chỗ dựa, thực lực hùng hậu, ngay cả Tần Vương phủ, tuần phủ Thiểm Tây, đều có quan hệ với bọn họ."

Triệu Quang Viễn giật nảy mình: "Cái gì?"

Tri phủ thấp giọng nói: "Ngươi xem, những người này chọc giận Thụy Vương phủ, lại giống như không có việc gì tiếp tục vận chuyển vật tư, cũng không sợ Thụy Vương một chút nào. Chính là bởi vì sau lưng bọn họ có phiên vương đệ nhất thiên hạ chống lưng, nếu như Thụy Vương gây chuyện với Tần Vương, người thua nhất định là Thụy Vương."

Triệu Quang Viễn bừng tỉnh hiểu ra.

Tri phủ nói: "Có một số việc, biết là được rồi, trong miệng thì không thể nói ra được."

Lần này Triệu Quang Viễn triệt để hiểu rõ, bèn phất tay, lớn tiếng nói: "Bản tướng quân thấy, những người này đều là lương dân, ngoan ngoãn vận chuyển vật tư, không phải là loạn đảng. Thụy Vương điện hạ, lần sau đừng có mà hốt hoảng, tùy tiện gọi quan binh nữa, ta đến đây một chuyến, hao binh tổn tướng, binh lính vất vả biết bao."

Chu Thường Hạo: "Hả?"

Triệu Quang Viễn: "Trở về đi."

Nói xong, hắn đánh ngựa bỏ chạy.

Nơi này hắn không muốn nhúng tay vào.

Trấn binh Hán Trung lập tức đuổi theo, trong nháy mắt chạy biến mất dạng.

Tri phủ Hán Trung cũng chắp tay nói: "Thụy Vương điện hạ, thận trọng thận trọng, chớ nên quấy nhiễu dân chúng a."

Nói xong, Tri phủ cũng vội vàng chuồn mất, một đám nha dịch và bang chúng theo sau hắn cùng nhau chạy, vèo một cái biến mất

không còn bóng dáng.

Chu Thường Hạo ngây người.

Sau đó, chuyện càng khiến hắn không ngờ tới đã xảy ra.

Gia Cát Vương Thiện thấy tri phủ và tổng binh đến rồi lại đi, lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra, cười khẩy một tiếng, bẻ ngón tay, phát ra tiếng kêu răng rắc: "Huynh đệ, khuân vác đồ mệt rồi, đánh người một chút, thư giãn gân cốt nào."

Các hậu cần binh cười nói: "Được đấy!"

Thế là, năm trăm hậu cần binh, vừa nắn nắm đấm, vừa đi về phía hai trăm Thụy Vương hộ quân.

Chu Thường Hạo: "Các ngươi muốn làm gì? Các ngươi đừng có mà tới đây."

"Đánh bọn họ!"

"Xông lên!"

Hậu cần binh hùng hổ xông tới, Thụy Vương hộ quân lập tức hỗn loạn.

Trong lúc hỗn loạn, không biết là ai đã giơ chân đá vào mông Chu Thường Hạo, đá hắn bay ra ngoài, ngã nhào xuống đất, lại trượt về phía trước hơn một mét...

Chương 1095: Không thể tố cáo

Trên mông Thụy Vương in hằn một dấu chân to tướng, vẻ mặt phẫn uất đứng từ xa, len lén nhìn dân đoàn ở bến tàu Hán Trung đang chất hàng. Lương thực số lượng lớn được chất lên thuyền, sau khi sắp xếp thành một đội thuyền, liền men theo dòng nước xuôi dòng mà đi.

Nơi này là thượng du sông Hán, dòng sông còn tương đối nhỏ hẹp, trên sông không có thuyền lớn, toàn là thuyền nhỏ, muốn vận chuyển lượng lớn lương thực, chỉ có thể dựa vào số lượng.

Đội tiên phong do thôn Cao Gia phái đến lo liệu, gần như đã thuê hết toàn bộ thuyền bè gần đây với giá cao. Các thuyền phu có được một công việc, kiếm được một khoản thù lao hậu hĩnh, hơn nữa nghe nói việc này còn có thể làm rất lâu, liền vui mừng khôn xiết.

Để nâng cao hiệu suất vận chuyển lương thực, không chỉ có hậu cần binh của thôn Cao Gia ra tay, còn thuê thêm rất nhiều phu khuân vác, đương nhiên, tiền công cũng trả rất cao.

Các phu khuân vác cũng vui theo các thuyền phu.

Vận chuyển lương thảo quy mô lớn như vậy, còn cần đảm bảo an toàn. Rất nhiều giang hồ hảo hán phủ Hán Trung cũng chủ động chạy đến xin được tham gia, bày tỏ bản thân có thể gia nhập đội vận chuyển, phụ trách bảo tiêu gì đó.

Bản thân đội hậu cần thôn Cao Gia có năng lực áp tải lương thực, nhưng vẫn bỏ tiền thuê những người này, hắc hắc, về sau những người này đều là tài liệu cho đội quân dự bị, để bọn họ đi theo mình, đi theo đi theo, sẽ có cơ hội hấp thu vào.

Cả thành Hán Trung, đều vì hành động vận chuyển hàng hóa khổng lồ này mà phấn chấn.

Ngành nghề rõ ràng không liên quan đến vận chuyển hàng hóa cũng bị ảnh hưởng, bị kéo theo cùng vận hành.

Thụy Vương uất ức đứng từ xa nhìn đội vận chuyển khổng lồ này, không những không kiếm chác được đồng nào, còn bị đánh, mất mặt mũi, thật sự có chút không cam lòng.

"Bản vương muốn tố cáo với hoàng thượng." Thụy Vương bĩu môi nói: "Đánh đập thân vương, thật là láo lếu, bản vương muốn tố cáo bọn họ."

Công công tâm phúc bên cạnh hạ giọng nói: "Vương gia, không được."

Thụy Vương: "Vì sao không được? Bản vương bị đánh, còn không thể tố cáo?"

Công công thấp giọng nói: "Đây chính là vật tư cứu trợ thiên tai, ngài cũng biết, hoàng thượng muốn cứu trợ thiên tai, nhưng trong tay không có tiền. Các vị quan văn lại giục hoàng thượng lấy nội khố ra cứu trợ thiên tai, hoàng thượng rất đau đầu, chỉ mong mỏi dân gian bỏ tiền. Đối với những hương thân hào kiệt bằng lòng quyên tiền quyên vật, hoàng thượng còn bán cho bọn họ chức quan. Số vật tư cứu trợ thiên tai này, nhất định rất được lòng hoàng thượng. Nếu ngài thật sự nhúng tay vào, còn phải lo lắng bọn họ tố cáo ngài với hoàng thượng đấy, chúng ta sao có thể chủ động đem chuyện này đến tai hoàng thượng được."

"Đến lúc đó hoàng thượng hỏi đến, vì sao bọn họ đánh ngài? Ngài nói, ta muốn bớt xén từ vật tư cứu trợ thiên tai, vậy hoàng thượng còn không lôi ngài ra trị tội."

Thụy Vương nghe xong lời này, bỗng chốc tỉnh ngộ: Khó trách

bọn họ dám động thủ với bản vương.

Đầu óc dần dần tỉnh táo lại!

Lòng tham bị sợ hãi đè nén, hiện tại không chỉ bị đánh, còn phải lo lắng bọn họ tố cáo với hoàng thượng.

Thụy Vương lau mồ hôi lạnh nói: "Số vật tư này, đều là từ Tây An vận chuyển đến, các hương thân hào kiệt muốn tố cáo bản vương, cần phải tuần phủ Thiểm Tây Tôn Truyền Đình giúp bọn họ dâng tấu chương, ngươi nhanh chóng đến Tây An một chuyến, tìm Tôn Truyền Đình lo liệu một chút, để hắn ta đè các hương thân hào kiệt lại, đừng để chuyện này truyền đến kinh thành."

Công công vội vàng chạy đến Tây An……

Thụy Vương bỏ hẳn ý định bớt xén, trong lòng lại âm thầm nghĩ: Số hàng này muốn từ Hán Khẩu vào Trường Giang, mà Hán Khẩu là địa bàn của Sở vương Chu Hoa Khuê, tên kia chính là một kẻ tàn nhẫn. Không biết những con cường long này, có áp chế được địa đầu xà Chu Hoa Khuê kia hay không.

Mấy ngày sau, công công trở về Hán Trung, bẩm báo với Thụy Vương: "Tôn Truyền Đình đáp ứng giúp chúng ta áp chế các hương thân hào kiệt lại."

Thụy Vương mừng rỡ.

Công công thấp giọng nói: "Nhưng mà, Tôn Truyền Đình còn tham lam hơn chúng ta. Hắn, hắn muốn chúng ta đưa một ngàn lượng bạc bịt miệng, mới bằng lòng giúp chúng ta chuyện này, tiểu nhân liều mạng mặc cả với hắn, vất vả lắm mới ép xuống bảy trăm lượng."

Thụy Vương: "Phốc!"

Bảy trăm lượng không nhiều, Thụy Vương trả nổi. Nhưng

tham tiền không thành, ngược lại phải trả tiền, điều này đối với một kẻ tham lam mà nói, chính là đòn tấn công chí mạng.

Thôn khố thôn Cao Gia, vui mừng thu hoạch bảy trăm lượng bạc --

Đội thuyền khổng lồ, xuôi dòng mà xuống, xuất phát hướng về Hán Khẩu.

Chu Tồn Cơ và Chu Duật Kiện cũng đi theo đội thuyền cùng hành động.

Thuyền đi rất nhanh, một ngày đi được mấy trăm dặm, rất nhanh đã đến địa phận Vân Tương. Thôn Cao Gia ở chỗ này có La Hi trấn giữ, còn có nền móng năm đó Lư Tượng Thăng lúc tại nhiệm đã đặt xuống, bởi vậy không gặp bất kỳ trở ngại nào, dễ dàng đi qua.

Trái lại Chu Duật Kiện ở chỗ này nhìn về phía đông bắc rất lâu.

Bởi vì phía đông bắc địa phận Vân Tương, chính là đất phong Nam Dương của hắn.

Lúc này nhìn từ xa về hướng Nam Dương, tâm tình vô cùng phức tạp.

Có chút phiền muộn, cũng có chút tiếc nuối, nhưng không hề hối hận, thậm chí có chút cảm giác trong cái rủi có cái may. Lần này hắn đến Thiểm Tây, tuy rằng mới chỉ là nông cạn, chưa đi sâu, nhưng đã cảm nhận được thế giới bên ngoài thật là náo nhiệt, so với việc bị vây khốn ở Nam Dương bé nhỏ, ánh mắt kiến thức đều được mở mang nhiều hơn.

Qua địa phận Vân Tương, tiếp tục đi về phía nam, liền tiến vào địa bàn của Sở vương Chu Hoa Khuê.

Trên con thuyền lớn nhất, Gia Cát Vương Thiện đang xem tư liệu của Sở vương Chu Hoa Khuê: "Người này, hình như hơi khó giải quyết."

Chu Duật Kiện bên cạnh mở miệng nói: "Đúng vậy, tên kia là một nhân vật tương đối tàn nhẫn. Nhiều năm trước, đã từng xảy ra một lần 'vụ án Sở vương giả', có người nói Chu Hoa Khuê không phải là con trai của Sở vương đời trước, lúc đó náo loạn rất lớn, kết quả cuối cùng là, Chu Hoa Khuê phái người đánh chết tuần phủ Hồ Quảng Triệu Khả Hoài, chuyện này mới chấm dứt."

Gia Cát Vương Thiện nhíu mày: "Tên này ngay cả tuần phủ cũng dám đánh chết? Thật là coi trời bằng vung."

Chu Duật Kiện vẻ mặt đau khổ nói: "Hắn tuy rằng coi trời bằng vung như vậy, nhưng vị trí Sở vương này lại ngồi rất vững vàng. Còn..."

Hắn vốn muốn nói "còn ta một lòng vì nước, lại bị phế làm thứ dân", trên thuyền nhiều người nhiều tai mắt, liền đè nén câu nói này xuống, chỉ là trong lòng vô cùng buồn bực.

Hai người đang nói chuyện, phía trước có một con thuyền nhỏ nghênh đón, người đứng mũi thuyền là một binh sĩ "đội tiên phong" của thôn Cao Gia, lớn tiếng hô về phía Gia Cát Vương Thiện: "Đội trưởng, không xong rồi, thành Vũ Xương bên kia đang có lưu khấu quấy phá. Đại quân chủ lực của Bát Đại Vương (Trương Hiến Trung), đang hoành hành ở dưới thành Vũ Xương. Hai bên bờ sông Hán Thủy, toàn là nạn dân…"

Gia Cát Vương Thiện nghe đến đây, không khỏi ngẩn người.

Chu Tồn Cơ và Chu Duật Kiện cũng sững sờ.

Một binh sĩ hỏi: "Nạn dân bên này có cần cứu giúp không?"

Gia Cát Vương Thiện: "Nói nhảm, đương nhiên là phải cứu."

Binh sĩ: "Nhưng chúng ta là đến Tứ Xuyên cứu trợ thiên tai, số vật tư này là đã được Tứ Xuyên đặt trước."

"Đâu có cái gì là đặt trước hay không đặt trước." Gia Cát Vương Thiện: "Chia một phần vật tư, cứu tế nạn dân Vũ Xương, số vật tư còn lại, tiếp tục vận chuyển đến Tứ Xuyên. Đồng thời thông báo cho thôn, điều phối thêm vật tư đến đây. Chỉ cần là vì cứu tế nạn dân, Thiên Tôn sẽ ban xuống vật tư, chúng ta không tồn tại vấn đề thiếu vật tư."

Các binh sĩ: "Rõ!"

Đội thuyền tiếp tục tiến về phía trước, căn bản không sợ hãi.

Không lâu sau, liền đến vùng sông nước gần Vũ Xương, chỉ thấy hai bên bờ sông, nạn dân nối liền không dứt, đều đang chạy nạn về phía Vũ Xương...

Chương 1096: Vũ Xương loạn lạc

Nạn dân tay bế tay bồng, dọc theo sông Hán Thủy, đi về hướng thành Vũ Xương.

Nơi lưu khấu đi qua, những thôn trang và thành trấn nhỏ đều không thể ở lại, thậm chí ngay cả huyện thành cũng rất nguy hiểm, bách tính chỉ có thể dời đến những thành lớn như Vũ Xương.

Những bách tính này nhìn thấy trên sông có rất nhiều thuyền chở hàng, nếu là ngày thường, nhất định là tâm tư hóng hớt nổi lên, vây quanh bờ sông xem náo nhiệt.

Nhưng hiện tại bọn họ li tán, chạy trốn, nào có tâm tư để ý đến thuyền chở hàng trên sông, đều cúi đầu, chỉ im lặng mà đi.

Đi được một lúc, liền cảm thấy có một vài chiếc thuyền nhỏ tách ra từ đội thuyền khổng lồ trên sông kia, hướng về bờ sông, sau đó, có người trên thuyền hô to: "Hương thân, các ngươi chạy nạn đến Vũ Xương như vậy, có cơm ăn không?"

Phần lớn mọi người không có tâm trạng trả lời, chỉ có số ít người hướng ngoại đáp lại một câu: "Ruộng vườn bị lưu khấu giẫm đạp tan nát, nhà cửa cũng bị thiêu rụi. Không còn gì nữa, chỉ có thể đến Vũ Xương xin ăn thôi."

"Ồ, không còn gì nữa sao." Người trên thuyền thở dài một tiếng, sau đó, chợt đổi giọng: "Hương thân, đến nhận lương thực cứu tế, lương thực của chúng tôi hiện tại không nhiều, mỗi người được phát cho mười cân, ứng phó trước mấy ngày, chờ lần sau

chúng tôi vận chuyển thêm lương thực đến."

Vừa nói ra lời này, bách tính bên bờ sông giống như bị điểm huyệt định thân, tất cả đều đứng bất động.

Cả người cứng nhắc xoay đầu nhìn lại...

Sau đó liền nhìn thấy người trên thuyền xách lên một túi lớn đựng lương thực: "Xếp hàng ngay ngắn bên bờ sông, xếp hàng ngay ngắn... Phía trước mỗi chiếc thuyền xếp thành một hàng."

Bách tính ào lên, nháy mắt bắt đầu xếp hàng.

Bọn họ chưa từng được huấn luyện đội ngũ bao giờ, thật sự là hỗn loạn một phen, nhưng cuối cùng vẫn đứng thành mười mấy hàng, mỗi hàng đối diện với một chiếc thuyền nhỏ đã cập bờ.

Hậu cần binh trên thuyền thở dài, bắt đầu phát lương.

Điều thú vị là, tên Chu Tồn Cơ kia vậy mà cũng nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ, tự mình chạy đến bờ sông phát lương. Tên này còn rất hăng hái, phát một túi lương, liền hỏi người bách tính kia một câu: "Sao hả? Ngươi cảm thấy ta là người như thế nào?"

Người bách tính kia liền đáp lại một câu: "Ân công! Ngài là người tốt nhất thiên hạ."

Chu Tồn Cơ mừng rỡ, vỗ vai hắn ta nói: "Ha ha ha, ta thích ngươi."

Chu Duật Kiện không nhịn được lau mồ hôi, nói với Gia Cát Vương Thiện: "Tần vương thế tử vẫn luôn như vậy sao?"

Gia Cát Vương Thiện thấp giọng nói: "Vẫn luôn tìm kiếm cảm giác tồn tại."

Chu Duật Kiện: "Ta nghĩ... Ta đại khái hiểu được vì sao hắn lại như vậy."

Gia Cát Vương Thiện: "?"

Chu Duật Kiện thản nhiên nói: "Ta khởi binh cần vương, lại chẳng phải cũng là đang tìm kiếm cảm giác tồn tại sao? Muốn cứu Đại Minh đồng thời, cũng muốn được người khác công nhận, muốn nghe người khác nói một câu, hoàng thân quốc thích không phải là heo được nuôi nhốt. A, Chu Duật Kiện thật là một vị vương gia anh minh thần võ…"

Gia Cát Vương Thiện nhất thời không nói được lời nào.

Đúng lúc này, đột nhiên nhìn thấy bách tính đang xếp hàng bên bờ sông trở nên hỗn loạn, bắt đầu từ phía cuối hàng ngũ, có người lớn tiếng hô: "Không xong rồi, người của Bát Đại Vương đến rồi."

"Là người của Bát Đại Vương!"

"Mau chạy mau..."

Hàng ngũ nháy mắt tán loạn, mọi người bỏ chạy về bốn phương tám hướng.

Một người nạn dân vừa mới nhận lương thực từ tay Chu Tồn Cơ cũng bị dọa sợ, quay đầu bỏ chạy, Chu Tồn Cơ còn chưa kịp hỏi ra miệng câu "ngươi cảm thấy ta là người như thế nào", người bách tính kia đã chạy biến mất tăm.

"Ta!" Chu Tồn Cơ tức giận: "Ai? Ai đang cản trở lão tử trang... Khụ... làm việc thiện tích đức?"

Chu Duật Kiện: "Tặc quân đến rồi."

Một câu nói dọa Chu Tồn Cơ giật nảy mình.

Rất nhanh, một tiểu đội mã tặc xuất hiện từ xa.

Chu Duật Kiện nhíu mày: "Kỵ binh, đến thật nhanh. Bách tính đang chạy tán loạn trên bờ, sẽ bị kỵ binh tặc quân đuổi theo chém

giết."

Hắn có thể nghĩ đến điều này, đội hậu cần thôn Cao Gia tự nhiên cũng có thể nghĩ đến, binh sĩ đồng thanh hô lớn về phía bách tính: "Đừng chạy loạn, dựa vào bờ sông, càng gần bờ sông, chúng ta càng có thể bảo vệ được các ngươi."

Bọn họ vừa mới phát lương, trong lòng bách tính đã có được uy tín nhất định, hô như vậy, không ít bách tính thật sự không chạy loạn nữa, bèn dựa vào phía bờ sông.

Hành động này kéo theo càng nhiều người, bách tính nhao nhao chen chúc về phía bờ sông.

Rất nhanh, bọn họ chen chúc thành một cục bên bờ.

Mà thuyền của thôn Cao Gia, vốn đa số đều ở giữa sông, không cập bờ, lúc này lại đang hướng về phía bờ sông, hậu cần binh trên thuyền với tốc độ cực nhanh, rút ra hỏa súng ở dưới giỏ đựng lương thực.

Kỵ binh tặc quân ầm ầm xông đến bách tính đang chen chúc.

Hậu cần binh đồng thanh hô to: "Nằm xuống, nằm xuống."

Bách tính bên bờ sông cũng không hiểu vì sao, dù sao nghe lời làm theo là được rồi, ôm đầu ngồi xổm xuống đất.

Tiếp đó, bọn họ liền nghe được tiếng súng nổ, tiếng vang đoàng đoàng liên tục không ngừng.

Đám mã tặc đang hùng hổ xông đến liền ngã ngựa, người ngã ngựa đổ.

Đám mã tặc này số lượng cũng không nhiều, vừa thấy tình hình không ổn, lập tức rút lui, nháy mắt đã chạy xa.

Lúc này bách tính mới chậm rãi bò dậy từ mặt đất, nhìn trái

nhìn phải, vui mừng nói: "Ân công lợi hại."

"Oa, ân công, các ngươi là binh lính từ đâu đến vậy?"

"Binh lính Thiểm Tây sao?"

"Các ngươi không phải quan binh chứ? Sao lại lợi hại như vậy."

Mọi người nghị luận xôn xao.

Hậu cần binh bảo bọn họ xếp hàng lại nhận lương, vừa phát lương vừa nói: "Chúng tôi là dân đoàn. Các người nhận lương thực xong, nhanh chóng đến Vũ Xương, trốn trong thành đừng ra ngoài, sau này chúng tôi sẽ dùng thuyền chở hàng vận chuyển lương thực đến Vũ Xương giúp mọi người, nhớ kỹ, đừng chạy loạn."

Bách tính ngoan ngoãn đáp ứng.

Không lâu sau, mười cân lương thực mỗi người đã phát xong.

Đội thuyền chở hàng muốn tiếp tục đi xuống hạ du, bách tính phát hiện đi theo bọn họ có thể chống cự lưu khấu, liền men theo bờ sông đi theo đội thuyền.

Nơi này cách Vũ Xương cũng không xa nữa, Gia Cát Vương Thiện liền cố ý đi chậm lại, để bách tính có thể theo kịp bằng hai chân.

Cứ như vậy... một đội thuyền lớn ở giữa sông, một đám đông bách tính ở bờ, thủy lục hai đường cùng tiến về phía trước, hướng đến Vũ Xương --

Vũ Xương lúc này, như lâm đại địch.

Rất nhiều quan binh, dưới sự suất lĩnh của tri phủ Vũ Xương, trấn thủ trên đầu tường.

Sở vương Chu Hoa Khuê, cũng suất lĩnh hộ quân Sở vương, cùng nhau leo lên đầu tường.

Không lâu trước đó thám báo đến báo, Bát Đại Vương (Trương Hiến Trung) dẫn quân đến tập kích.

Bát Đại Vương này trong số rất nhiều lưu khấu hung tàn độc ác, cũng thuộc loại tàn nhẫn nhất, nơi hắn đi qua, giết chóc đến mức thây phơi đầy đồng, hành sự không có điểm mấu chốt. Nghe nói hắn đến, ai mà trong lòng không hoảng sợ?

Bách tính ngày thường chán ghét quan binh, hiện tại cũng chủ động đến hỗ trợ, giúp quan binh vận chuyển vật tư thủ thành, bận rộn không ngớt.

Sở vương Chu Hoa Khuê năm nay đã 65 tuổi, là một lão già, trừng mắt nhìn tri phủ Vũ Xương bên cạnh, hỏi: "Tuần phủ Hồ Quảng đâu? Vì sao còn chưa dẫn quân đến cứu viện?"

Tri phủ Vũ Xương thầm nghĩ: Năm đó ngươi phái người đánh chết một tuần phủ Hồ Quảng, chuyện này náo loạn thiên hạ đều biết. Sau này tuần phủ Hồ Quảng nhậm chức ai mà không tránh ngươi như tránh tà? Cứu ngươi? Chỉ mong ngươi bị giặc giết chết thôi.

Song, ngoài miệng lại không thể nói như vậy, bằng không người tiếp theo bị đánh chết chính là mình. Tri phủ Vũ Xương chỉ có thể nói: "Tuần phủ đại nhân dẫn quân cần vương, hiện tại còn chưa trở về."

Chương 1097: Không thể vào thành

Hoá ra, hiện giờ tuần phủ Hồ Quảng là Lư Tượng Thăng! Hắn ta kiêm nhiệm cả chức vụ tuần phủ Hồ Quảng và tổng đốc năm tỉnh, phụ trách tiễu phỉ, thân phận rất phức tạp.

Thông thường, tuần phủ Hồ Quảng sẽ đóng quân ở Vũ Xương, không di chuyển lung tung. Nhưng Lư Tượng Thăng lại ngày ngày dẫn binh mã rong ruổi khắp nơi.

Cách đây không lâu, Lư Tượng Thăng đã dẫn quân vào kinh cần vương.

Nếu hắn không cần vương, lưu khấu hiện giờ cũng chẳng đánh tới tận thành Vũ Xương, e rằng đang bị vây khốn ở Đại Biệt Sơn rồi.

Lư Tượng Thăng vừa đi, binh lực Trung Nguyên trống rỗng, thành Vũ Xương không còn một binh lính nào trấn giữ, ngoại trừ đám vệ sở binh vô dụng, chỉ còn lại vài trăm người của Sở vương hộ quân, cộng thêm một lượng lớn dân đoàn, bách tính bình thường.

Chỉ dựa vào những người này, cố thủ một tòa thành lớn như Vũ Xương còn được, chứ muốn ra ngoại thành giao chiến với lưu khấu thì tuyệt đối không có cửa, thậm chí ngay cả huyện thành cũng không dám thủ.

Sở vương Chu Hoa Khuê bực bội lẩm bẩm: "Tên tuần phủ Hồ Quảng này thật vô dụng, tặc tử đánh tới Vũ Xương rồi mà hắn lại không có mặt."

Tri phủ Vũ Xương lên tiếng: "Lư đại nhân nào phải vô dụng, nhưng hắn cũng đâu có thuật phân thân."

Chu Hoa Khuê nổi giận, tên tiểu quan này dám cãi lời ta sao?

Hắn trừng mắt nhìn tri phủ.

Vị tri phủ vội vàng ngậm miệng, hắn cũng không muốn bị đánh chết.

Đúng lúc này, một tên thám báo chạy về, lớn tiếng bẩm báo: "Bẩm vương gia, một đội thuyền lớn, cùng với rất nhiều bách tính nạn dân, đang men theo sông Hán tiến về phía này."

Nếu chỉ nghe thấy có thuyền bè tới, Chu Hoa Khuê có lẽ còn tò mò đây là thuyền của ai. Nhưng nghe nói có cả nạn dân, hắn liền cho rằng đây cũng là thương nhân hay ngư dân chạy nạn, không thèm để tâm hỏi kỹ: "Nạn dân chạy tới Vũ Xương?"

"Vâng! Tặc quân hoành hành bên ngoài, cư dân các thôn xóm, thị trấn xung quanh, đều dắt díu nhau chạy về phía Vũ Xương."

Tri phủ Vũ Xương nói: "Mở cửa thành, cho bách tính vào trong."

"Không được!" Chu Hoa Khuê lập tức lên tiếng: "Trong đám nạn dân, nhất định có gian tế trà trộn, nhân lúc hỗn loạn vào thành, đợi nửa đêm canh ba mở cửa thành, sẽ dẫn tặc quân vào. Năm xưa Vương Gia Dận công phá huyện thành Hà Khúc chính là dùng cách này."

Tri phủ Vũ Xương phản bác: "Cho dù trong đám nạn dân có trà trộn vài tên gian tế thì đã sao? Chúng ta chỉ cần nghiêm ngặt kiểm soát, ban đêm bố trí tuần tra cẩn thận, tự nhiên có thể phòng tránh gian tế làm loạn. Nếu vì phòng bị vài tên gian tế mà bỏ mặc hàng vạn bách tính trước lưỡi đao của lưu khấu, thử hỏi lương tâm có cắn rứt hay không?"

Chu Hoa Khuê hừ lạnh: "Hừ! Lòng dạ đàn bà! Sinh tử của đám nạn dân đó có liên quan gì đến bổn vương? Bổn vương dựa vào đâu mà phải mạo hiểm lớn như vậy để cứu đám phế vật đó?"

Tri phủ Vũ Xương cứng họng, không nói nên lời.

Các dân đoàn thôn binh trên tường thành cũng im lặng.

Trong phút chốc, cả tường thành im phăng phắc.

Vị tri phủ còn muốn nói gì đó, nhưng Chu Hoa Khuê đã lên tiếng: "Người đâu, lôi tên tri phủ này xuống cho ta."

Sở vương hộ quân lập tức tiến lên, hai tên quân quan kéo lê vị tri phủ Vũ Xương, đẩy hắn xuống khỏi tường thành, sau đó còn đá một phát vào mông, khiến hắn lăn lông lốc mấy vòng. Các nha dịch bên cạnh vội vàng đỡ vị tri phủ dậy, phủi bụi đất trên áo cho hắn...

Nhưng tất cả mọi người đều giận mà không dám nói gì.

Vị Sở vương Chu Hoa Khuê này không giống những vị thân vương khác.

Những vị thân vương khác chỉ là đám công tử bột ăn chơi trác táng, tuy vô dụng nhưng cũng không gây hại lớn, thỉnh thoảng gây chuyện cũng chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng Chu Hoa Khuê này lại là một tai họa lớn, là kẻ giết người không ghê tay, ngay cả tuần phủ Hồ Quảng hắn cũng dám giết, mà giết xong lại chẳng hề hấn gì.

Sau màn náo loạn này, thành Vũ Xương coi như nằm gọn trong tay Chu Hoa Khuê.

Sở vương hộ quân đóng chặt cửa thành, lạnh lùng nhìn ra bên ngoài--

Gia Cát Vương Thiện, Chu Tồn Cơ, Chu Duật Kiện dẫn đầu đội

hậu cần, mang theo một lượng lớn nạn dân, cuối cùng cũng đã đến ngoài thành Vũ Xương.

Thành trì Vũ Xương không lớn, chỉ khoảng vài dặm vuông, nằm sừng sững bên bờ sông nơi Hán Thủy giao nhau với Trường Giang, có thể nhìn bao quát cả hai con sông.

Có thể coi là dễ thủ khó công.

Đội thuyền của thôn Cao Gia không cần vào thành, có thể đi qua bên cạnh thành trì. Bình thường nơi đây sẽ có thủy sư "Thao Giang" của triều đình, quản lý thuyền bè trên sông. Nhưng hiện tại, đám thủy sư đều trốn vào trong thành Vũ Xương, không dám ló mặt.

Đội thuyền của thôn Cao Gia có thể tự do qua lại.

Ba người vốn định tiễn đám nạn dân vào thành xong sẽ yên tâm tiếp tục vận chuyển vật tư.

Nào ngờ, đám người đông nghịt kia vừa tới cổng thành Vũ Xương đã bị chặn lại, Sở vương hộ quân trên tường thành hung dữ quát lớn: "Nhanh chóng rời khỏi đây, thành Vũ Xương sẽ không mở cửa, các ngươi đi càng xa càng tốt."

Bách tính kêu gào thảm thiết: "Quân gia, chúng tôi không còn nơi nào để đi nữa, bên ngoài toàn là lưu khấu. Dù trốn ở đâu cũng bị chúng truy sát, ngay cả trên núi cũng không thể ở được."

Hộ quân lạnh lùng: "Ít nói nhảm, mau rời khỏi đây, nếu không bọn ta sẽ bắn tên."

Hộ quân trên tường thành giương cung lên...

Thậm chí có kẻ còn cố tình quay nòng đại pháo trên tường thành về phía bách tính.

Tuy trong nòng pháo không hề có thuốc súng hay đạn dược, chỉ là dọa người, nhưng hành động này vẫn vô cùng ác liệt.

Bách tính òa khóc, tiếng khóc vang trời, nhưng đám hộ quân trong thành vẫn không hề động lòng.

Vài người dân gan lớn, thấy đám quân lính chỉ giương cung chứ không bắn tên, liền đánh liều tiến lên vài bước.

Quả nhiên, đám lính kia thật sự không bắn. Bách tính thấy vậy càng thêm to gan, lại tiến lên vài bước.

Sở vương đột nhiên nổi giận: "Các ngươi sao không bắn tên?"

Hộ quân ấp úng: "Đó... đó đều là bách tính của chúng ta."

Chu Hoa Khuê giật lấy cây cung, kéo thử, nhưng không tài nào kéo nổi, thân thể 65 tuổi bị tửu sắc bào mòn đã không còn sức lực giương cung. Ông ta bèn giật lấy cây nỏ từ tay một tên hộ quân bên cạnh, nhắm thẳng vào người đi đầu tiên, bóp cò.

"Phập!"

Một người dân trúng tên ngã xuống, những người khác hoảng sợ, kêu gào thảm thiết, kéo lê người bị bắn lui về phía sau.

Đội hậu cần của thôn Cao Gia chứng kiến cảnh tượng này, tức giận đến mức hai mắt đỏ ngầu.

Chu Tồn Cơ nghiến răng: "Mẹ kiếp! Tên Sở vương này quả thật không phải người!"

Chu Duật Kiện cũng kinh hãi: "Thiên hạ lại có loại vương gia như vậy, hắn... hắn chẳng coi bách tính trong đất phong trở thành con dân của mình sao?"

Hai người vừa dứt lời, vị "Thiên Tôn" vẫn luôn ngồi im trên thuyền, bỗng nhiên mở mắt: "Kẻ này, đáng chết!"

Mọi người vội vàng hành lễ: "Tham kiến Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền lạnh lùng nói: "Phái người đi gọi đám bách tính kia quay lại, tránh xa thành ra, tìm một chỗ tập trung lại, đội hậu cần tạm thời đóng quân ở đây một đêm, bảo vệ bách tính an toàn qua đêm. Tối nay, ta sẽ tự mình ra tay, giải quyết tên Sở vương kia, giúp bách tính mở cửa thành."

Mọi người đều giật mình: "Thiên Tôn muốn đích thân ra tay?"

Trong đầu bọn họ hiện lên hình ảnh một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đập chết Chu Hoa Khuê.

Nhưng, nơi này còn chưa nằm trong phạm vi khống chế của Lý Đạo Huyền, muốn ra tay cũng không được.

Lý Đạo Huyền nói: "Bản tôn ta đang du ngoạn tứ hải, lười quay về, dùng pháp thân đi xử lý hắn là được."

Pháp thân, đương nhiên là chỉ những Thiên Tôn sản xuất hàng loạt.

Người của thôn Cao Gia đều biết rõ, pháp thân của Thiên Tôn lợi hại cỡ nào.

Đã có ngài ấy ra tay, vậy thì không còn gì phải lo lắng nữa.

Một chiếc thuyền được phái đi, neo đậu bên bờ sông, lớn tiếng gọi đám nạn dân: "Mọi người mau quay lại, chúng ta cùng tìm một chỗ an toàn qua đêm, mọi người yên tâm, chúng tôi sẽ bảo vệ mọi người."

Bách tính không còn cách nào khác, đành phải đi theo dân đoàn của thôn Cao Gia, quay trở lại bờ sông phía thượng du, tìm một chỗ đất trống tập trung lại, ôm lấy nhau để sưởi ấm.

Đội hậu cần của thôn Cao Gia, với súng ống đầy đủ, canh gác

xung quanh, vừa cung cấp lương thực, vừa bảo vệ cho bọn họ.

Chương 1098: Ta đến xử lý tên vương gia kia

Đêm hôm đó, trăng sáng sao thưa.

Lúc này đã là mùa đông năm Sùng Trinh thứ chín, trời đất giá rét.

Ven sông lại càng thêm gió, từng cơn gió lạnh thổi qua, khiến đám bách tính run cầm cập.

Người của đội hậu cần vội vàng lấy từ trên thuyền xuống một lượng lớn áo bông, phát cho mỗi người già yếu, phụ nữ và trẻ em một chiếc, những đứa trẻ không có áo bông vừa vặn thì được quấn trong áo bông của người lớn, trông tròn xoe như những chiếc bánh bao.

Nạn dân Hồ Bắc cảm động đến rơi nước mắt: "Đây... đây là áo bông, áo bông loại tốt, một chiếc phải năm lượng bạc, lão gia nhân từ lại phát cho chúng tôi nhiều như vậy. Mấy trăm bộ quần áo này, phải đến cả ngàn lượng bạc."

Chu Tồn Cơ đi xuyên qua đám đông, lập tức bị bách tính vây quanh, không ngừng hô to "ân công".

Mặt mũi Chu Tồn Cơ đỏ bừng, trong lòng đắc ý vô cùng.

Chu Duật Kiện lại mang vẻ mặt u sầu nhìn đám nạn dân, trong lòng nặng trĩu, cảm thấy vô cùng khó chịu. Có một người thân thích như Sở vương, khiến hắn cảm thấy mất mặt. Đồng thời, hắn cũng không khỏi một lần nữa suy nghĩ về vấn đề của tông thất Đại Minh.

Hắn đi dạo hai vòng trong đám đông, sau đó hỏi: "Thiên Tôn không phải nói tối nay sẽ đi giải quyết Sở vương, để bách tính có thể vào thành sao? Giờ trời đã tối rồi, Thiên Tôn định làm thế nào?"

Vừa dứt lời, vị Thiên Tôn ngồi im nãy giờ bỗng duỗi người đứng dậy.

Chu Duật Kiện cũng không hiểu rõ lắm về "năng lực" của vị Thiên Tôn này, hắn thật sự tò mò, không biết với cỗ pháp thân này, ngài ấy định xử lý Sở vương như thế nào.

Nghĩ vậy, hắn liền lặng lẽ đi theo sau Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền sải bước tiến thẳng về phía thành Vũ Xương.

Chu Duật Kiện đi theo từ xa.

Trong lòng hắn thầm nghĩ: Đi thêm nữa là vào phạm vi bắn của cung tên rồi, cứ thế này mà đi thẳng về phía tường thành, đám lính canh không thể không nhìn thấy.

Quả nhiên, đám lính canh trên tường thành đã phát hiện ra Lý Đạo Huyền, có kẻ lớn tiếng quát: "Kẻ nào đó? Muốn làm gì?"

Lý Đạo Huyền không thèm đáp lời, tiếp tục bước đi.

Lính canh quát: "Dừng lại! Chúng ta bắn tên đấy!"

Lý Đạo Huyền vẫn tiếp tục bước.

Nửa đêm canh ba không nói không rằng đi thẳng về phía tường thành, đây chính là tự tìm đường chết, đám lính canh cũng không nhiều lời, giương cung lắp tên, nhắm thẳng vào Lý Đạo Huyền, bắn một phát.

Phải nói, tên lính này bắn cung cũng khá, chỉ nghe "phập" một tiếng, mũi tên găm thẳng vào ngực Lý Đạo Huyền, cắm phập vào

đó, đuôi tên còn rung nhẹ.

Chu Duật Kiện giật mình thon thót.

Nhưng Lý Đạo Huyền không hề dừng bước, tiếp tục sải bước tiến lên.

Đám lính canh cũng hoảng sợ, vội vàng giương cung bắn thêm một phát nữa.

"Phập!"

Thêm một mũi tên găm vào người, Lý Đạo Huyền vẫn tiếp tục tiến lên.

Đám lính canh cũng không nhìn rõ y có bị thương hay không, la lên: "Tên kia mặc trọng giáp, mũi tên không xuyên thủng được."

"Cẩn thận!"

Một đám lính canh từ trên tường thành chạy tới, bọn họ không bắn tên nữa, nhưng đều giương cung, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn chằm chằm Lý Đạo Huyền phía dưới.

Chỉ thấy Lý Đạo Huyền đi tới trước hào thành, cách một con hào sâu, ngẩng đầu nhìn tường thành cao ngất.

Y đưa tay lên ngực, kéo ra một cánh cửa nhỏ, từ bên trong lấy ra một con Thiên Tôn trinh sát, cỗ máy nhỏ xíu chỉ to hơn bàn tay một chút, chỉ có khuôn mặt là giống Lý Đạo Huyền, còn thân thể lại là khung kim loại, trông giống hệt đám người máy phản diện trong phim "Robot đại chiến".

Hành động này mà làm trước mặt người khác, chắc chắn sẽ dọa người ta chết khiếp. May mà ánh sáng trên tường thành không quá sáng, đám lính canh chỉ nhìn thấy y hình như đang lấy gì đó, chứ không nhìn rõ trên ngực y có một cái lỗ, nếu không chắc chắn

sẽ dọa chết người.

Lý Đạo Huyền cầm Thiên Tôn trinh sát trên tay phải, xoay tròn cánh tay, sau đó dùng sức ném mạnh...

Tiểu Thiên Tôn trinh sát bay vèo lên không trung như một hòn đá, vượt qua đầu đám lính canh, xé gió lao đi trong màn đêm, rơi thẳng vào trong thành.

Đám lính canh ngơ ngác nhìn nhau: "Hắn đang làm gì thế?"

"Hình như ném một thứ gì đó vào trong thành."

"Không nhìn rõ là cái gì, đen sì sì."

"Nghe tiếng rơi có vẻ không lớn lắm, hình như là cục sắt?"

Đám lính canh xôn xao bàn tán, có kẻ lập tức chạy xuống tường thành, định đi tìm thứ kia.

Nhưng Thiên Tôn trinh sát vừa tiếp đất, Lý Đạo Huyền đã chuyển "đồng cảm" sang, tiểu Thiên Tôn lập tức bật dậy, còn phát ra vài tiếng cười "hehe" đầy gian tà, sau đó chui tọt vào bóng tối trong con hẻm nhỏ, nấp sau một tảng đá lớn.

Đám lính canh xuống dưới tìm kiếm, nhưng tìm mãi không thấy.

Chờ bọn họ quay lại tường thành, chỉ thấy người đàn ông kỳ lạ đứng trước hào thành kia đã quay người bỏ đi, bóng dáng y khuất dần trong màn đêm, chẳng mấy chốc đã biến mất.

Đám lính canh khó hiểu: "Hắn rốt cuộc đến đây làm gì vậy?"

Lý Đạo Huyền quay trở lại doanh trại, khoanh chân ngồi xuống, tầm nhìn lập tức chuyển sang Thiên Tôn trinh sát.

Thiên Tôn trinh sát nhỏ bé chui ra từ sau tảng đá, phủi phủi

tay chân, hít sâu một hơi, sau đó đảo mắt quan sát xung quanh, thầm nghĩ: Sở vương phủ ở đâu nhỉ?

Chuyện này còn phải nghĩ!

Những tòa vương phủ thời xưa đều theo hướng nam, cứ đi về phía bắc là được.

Thiên Tôn trinh sát len lỏi qua các con phố, chẳng mấy chốc đã tìm thấy Sở vương phủ.

Cổng lớn có người canh giữ.

Nhưng Lý Đạo Huyền không cần đi cửa chính, y tùy tiện nhảy xuống một con mương nhỏ, chui vào trong vương phủ, sau đó lại trồi lên từ hồ sen trong vườn.

"Ôi chao, dính chút nước, không biết có bị gỉ sét không nữa."

Mà thôi, chuyện nhỏ.

Lý Đạo Huyền bắt đầu dạo chơi trong vương phủ.

Muốn tìm phòng ngủ của Sở vương cũng không khó, cứ nhắm hướng khu nhà sang trọng, bề thế, có vị trí tôn quý nhất ở hậu viện mà tìm là được--

Sở vương Chu Hoa Khuê năm nay đã 65 tuổi, tuổi cao sức yếu, giấc ngủ cũng không còn ngon như trước. Giờ đã là nửa đêm canh ba, ông ta lại trằn trọc không ngủ được, trong lòng vẫn lo lắng chuyện lưu khấu bên ngoài.

Ông ta sợ hãi, chỉ lo nghe thấy tiếng la hét, báo tin lưu khấu đã vào thành, vậy thì tiêu đời.

Chu Hoa Khuê run rẩy gọi ra cửa: "Này, có ai không?"

Ngoài cửa lập tức vang lên tiếng của đội trưởng đội hộ vệ:

"Vương gia, thuộc hạ ở đây."

Chu Hoa Khuê thở phào: "Ngươi ở đó là tốt rồi, canh giữ cửa cho kỹ, đừng để gian tế trà trộn vào đây hãm hại bổn vương."

Đội trưởng đội hộ vệ đáp: "Vương gia yên tâm, gian tế tuyệt đối không thể nào..."

Lời còn chưa dứt, hắn đã nhìn thấy một người sắt kỳ quái bằng sắt đang đi về phía mình, người sắt chỉ to hơn bàn tay một chút, chỉ có phần đầu trông giống người, với khuôn mặt nhỏ xíu, còn thân thể lại là kim loại, mỗi khi di chuyển, từng khớp nối kim loại đều hiện rõ mồn một, trông vô cùng đáng sợ.

Đội trưởng đội hộ vệ lắp bắp: "Ngươi... ngươi là thứ... thứ gì?"

Người sắt tí hon nhoẻn miệng cười nham hiểm: "Ta đến xử lý tên vương gia kia."

Chương 1099: Có thể vào thành rồi

Đội trưởng đội hộ vệ la lên: “A a, người đâu, có thích khách, thích khách kỳ quái.”

Hắn vừa nói vừa rút đao ra, “vù” một tiếng chém xuống người tí hon trên mặt đất.

Nhưng người tí hon kia đã sớm bước lên một bước, xuyên qua bên chân hắn.

Lý Đạo Huyền vốn chỉ là một tên phế trạch* đô thị yếu nhớt, năng lực đánh nhau gần như bằng không, nhưng những năm gần đây, y thường xuyên dùng pháp thân đánh nhau với người khác, đánh qua đánh lại, ngược lại cũng có chút ít chiến lực.

(chỉ người chỉ biết ru rú trong nhà)

Ít nhất không còn là phế trạch yếu nhớt nữa, hiện tại phải thăng cấp thành trạch chiến đấu rồi.

Ngay khi y xuyên qua từ bên chân người nọ, “Keng” một tiếng rút ra một con dao nhỏ, đối với người có kích cỡ bàn tay như y mà nói, con dao này có thể xưng là “Cự kiếm”, to lớn giống như thanh kiếm trong tay nhân vật chính của [Kiếm Phong Truyền Kỳ] vậy.

Nhưng đối với đội trưởng đội hộ vệ mà nói, đây chỉ là một con dao gọt trái cây.

“Cự kiếm” trong tay Lý Đạo Huyền quét ngang một cái, “Phốc” một tiếng, chém vào gót chân của đội trưởng đội hộ vệ, nơi này chính là vị trí gân chân, một khi bị cắt đứt, toàn bộ bàn chân đều

không thể động đậy.

Đội trưởng đội hộ vệ "phịch" một tiếng ngã xuống.

Mấy tên hộ vệ bên cạnh sợ đến mức hồn vía lên mây: "Đây là quái vật gì vậy?"

"Trời ạ, con quái vật này giết người rồi."

"Đội trưởng!"

Tên đội trưởng đội hộ vệ kia hồn bay phách lạc, nhưng sau khi ngã xuống đất vẫn còn tỉnh táo, tuy một chân đã phế, nhưng vẫn muốn bảo toàn tính mạng, sợ tiểu quái vật kia chém vào cổ hoặc mặt mình, vội vàng lăn một mạch sang bên cạnh…

Nhưng Lý Đạo Huyền căn bản không truy kích hắn, mà vung "Cự kiếm" lên, "Phốc phốc" hai kiếm, lại chém vào mu bàn chân của hai tên hộ vệ bên cạnh.

Dao gọt trái cây đâm vào mu bàn chân, cảm giác đó ai thử qua người đó mới biết.

Hai tên hộ vệ kêu thảm thiết ôm chân nhảy dựng lên, một chân nhảy tới nhảy lui.

Lý Đạo Huyền đã sớm xuyên qua từ giữa bọn họ, chui vào tẩm cung của Sở vương.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, Sở vương đã sớm sợ hãi chui vào gầm giường.

Nhưng góc độ gầm giường này, chỉ người có dáng người cao lớn mới có thể trốn được, góc nhìn của người tí hon Lý Đạo Huyền, lại vừa vặn nhìn rõ ràng ông ta đang ở gầm giường.

"Sở vương điện hạ, trốn ở gầm giường cũng vô dụng thôi." Lý Đạo Huyền hung tợn đi tới.

Sở vương sợ hãi đến mức hồn phi phách tán: “Ngươi rốt cuộc là cái gì, ngươi là thứ quỷ quái gì, đừng qua đây.”

Lý Đạo Huyền nhe răng cười nói: “Ta là oan hồn của bách tính, chúng ta bị ngươi chặn ở ngoài thành, bị lưu khấu giết chết, oan hồn hóa thành ta, đến tìm ngươi tính sổ đây.”

“A a a!” Sở vương gào lên: “Nhanh đến cứu bổn vương, ai đến cứu bổn vương.”

Những binh lính hộ vệ ở cửa kỳ thực rất muốn đến cứu ông ta, nếu là một thích khách loài người bình thường đến giết Sở vương, bọn họ dù có liều mạng cũng sẽ đến cứu. Nhưng đó là yêu quái, yêu quái muốn giết Sở vương, ngay cả dũng khí liều mạng đánh một trận bọn họ cũng không có.

Loài người chính là thứ kỳ quái như vậy, rõ ràng không sợ chết, nhưng lại sợ quỷ.

Hộ vệ không dám tới gần một bước.

Lý Đạo Huyền từng bước từng bước, đi đến trước mặt Sở vương, giơ “Cự kiếm” lên, chỉ vào lão già đang run rẩy: “Chuẩn bị chịu chết đi.”

Sở vương hét lên “A!” một tiếng, đầu nghiêng sang một bên, còn chưa đợi Lý Đạo Huyền động thủ, chính ông ta đã bị dọa chết.

Dù sao tuổi tác đã cao, không chịu nổi kinh hãi mà.

Lý Đạo Huyền “chậc” một tiếng cười lạnh, xoay người đi ra ngoài.

Đội trưởng đội hộ vệ vẫn còn ngồi trên mặt đất ở cửa, dùng tay che vết thương ở gót chân, hai tên hộ vệ bên cạnh run rẩy, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Lý Đạo Huyền, không ai dám động thủ, chỉ có thể trơ mắt nhìn y rời đi.

Tiểu Thiên Tôn trinh sát đi ra khỏi một con phố, cũng không vội vàng ra khỏi thành, tìm một góc khuất trốn đi, sau đó thao tác chuyển tiếp, trở về trong doanh trại.

Trong doanh trại vẫn còn có thể nghe thấy tiếng khóc thút thít của bách tính.

Lý Đạo Huyền vừa mở mắt, liền thấy ba người Gia Cát Vương Thiện, Chu Tồn Cơ, Chu Duật Kiện, đều trừng to mắt nhìn y.

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Đã giải quyết xong rồi, sáng sớm ngày mai, để các bách tính lại đến thành Vũ Xương, chắc là có thể vào thành thành công."

Gia Cát Vương Thiện mừng rỡ: "Tốt, hiện tại thuộc hạ sẽ đi thông báo cho bách tính còn chưa ngủ."

Hắn vì để cho các bách tính sớm yên tâm, vội vàng tìm kiếm những nạn dân buổi tối không ngủ được, còn đang khóc thút thít trong doanh trại, ôn nhu an ủi: "Đừng khóc nữa, không cần lo lắng, sáng mai lại đến Vũ Xương, là có thể vào thành rồi."

Nạn dân khóc nói: "Ân công, ngài đừng an ủi chúng tôi nữa, chúng tôi biết không vào được đâu."

Gia Cát Vương Thiện: "Yên tâm đi, Thiên Tôn đã nói vào được, nhất định là vào được."

Nạn dân: "Thiên Tôn là?"

Gia Cát Vương Thiện thuận tay lấy ra một quyển [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], chỉ vào bìa nói: "Vị này chính là Thiên Tôn, ngài ấy đã nói, sáng mai trời sáng là có thể vào được."

Các nạn dân: "A?"

Chuyện này… Ai dám tin đây?

Gia Cát Vương Thiện tận tâm tận lực an ủi các nạn dân nửa đêm, thế nhưng tác dụng không lớn, cả đêm đều có người khóc thút thít, đây là bởi vì bất an đối với tương lai, không phải là an ủi bằng mấy câu đơn giản có thể đè nén được.

May mắn là, đêm nay, lưu khấu không đến tập kích.

Không để cho các bách tính gặp phải họa vô đơn chí.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa hửng sáng, các bách tính liền thức dậy, nôn nóng đi về phía thành Vũ Xương một lần nữa.

Vừa đi đến dưới thành, liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Hôm nay người canh giữ trên tường thành, lại không có một ai là binh lính mặc giáp trụ sáng loáng của Sở vương.

Trên tường thành chỉ có thể nhìn thấy vệ sở binh, nha dịch, dân đoàn, cùng với rất nhiều bách tính tự phát đến tham gia thủ thành…

Tri phủ Vũ Xương đứng trên tường thành, râu bị gió thổi bay phần phật.

Vừa nhìn thấy một đám nạn dân lại đến, tri phủ lập tức lớn tiếng hạ lệnh: “Mở cửa thành, cho bách tính vào thành.”

Lần này không có ai đến ngăn cản hắn nữa.

Các nạn dân hoan hô: “Có thể vào thành rồi.”

“An toàn rồi!”

Bọn họ quay đầu lại, hướng về phía đội hậu cần thôn Cao Gia ở giữa sông thi lễ một cái, sau đó sải bước chạy về phía thành Vũ Xương.

Gia Cát Vương Thiện cũng không nhịn được thở phào nhẹ

nhõm: “Tốt rồi, cuối cùng bọn họ đã an toàn.”

Chu Tồn Cơ: “Bị một tên Sở vương đáng ghét trì hoãn mất nửa ngày, thật đáng ghét.”

Chu Duật Kiện thở dài một hơi: “Đi thôi, chúng ta tiếp tục vào Xuyên.”

Đội thuyền từ sông Hán tiến vào Trường Giang, sau đó ngược dòng mà lên, bắt đầu tiến vào Xuyên.

Lúc này vận tải trên Trường Giang đã khá phát triển, thuyền bè có thể đi thẳng một mạch đến bến tàu Triều Thiên Môn của thành phố Trùng Khánh.

Chỉ là trong Tam Hiệp Trường Giang có mấy chỗ hiểm yếu, dòng nước chảy xiết, đá ngầm rất nhiều, muốn dựa vào buồm chèo, rất khó có thể ngược dòng mà lên.

Rất nhiều thuyền chở hàng của thôn Cao Gia, vừa vào Tam Hiệp không lâu, liền bị kẹt lại.

“Báo cáo đội trưởng, thuyền của chúng ta không chèo nổi, dù có dùng sức thế nào cũng không chèo nổi. Dòng nước chảy quá xiết, ở dưới dòng nước chảy xiết như vậy, chúng ta không có cách nào chèo thuyền ngược dòng.”

Gia Cát Vương Thiện cũng ngơ ngác: “Làm sao bây giờ? Lần này tiên thuyền của chúng ta cũng không đến, nơi này đều là thuyền gỗ chuẩn bị ở phủ Hán Trung, không có cách nào chống lại dòng nước chảy xiết này.”

Chương 1100: Ngài thật sự sẽ cho tiền sao?

Chu Duật Kiện cũng nhíu mày: “Hỏng bét rồi, chúng ta vẫn là kinh nghiệm chưa đủ. Chuẩn bị cho Tam Hiệp Trường Giang không đủ, nếu thuyền này không thể chèo lên trên được, vậy đội vận chuyển của chúng ta chẳng phải là bị kẹt ở chỗ này sao?”

Gia Cát Vương Thiện: “Chẳng lẽ, chúng ta còn phải đến An Khánh, mượn của Sử Khả Pháp vài chiếc thuyền sông của tiên gia đến dùng sao? Nhưng vừa đi vừa về như vậy, tốn thời gian cũng quá nhiều.”

Hai người bên này sầu đến trắng cả đầu.

Nhưng bên kia, Chu Tồn Cơ lại đang thưởng thức cảnh đẹp Tam Hiệp.

Tam Hiệp Trường Giang, thật sự là đem bốn chữ “giang sơn như họa” miêu tả đến mức vô cùng nhuần nhuyễn, hắn nhìn mà vô cùng phấn khích.

Bên cạnh còn có Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt, cũng hưng phấn nhìn phong cảnh Tam Hiệp.

Trước kia Lý Đạo Huyền đã từng thấy qua du thuyền bảy ngày sáu đêm Tam Hiệp Trường Giang trên mạng, giá vé phải năm ngàn tệ, bây giờ thông qua cái hộp du lãm phong cảnh nguyên thủy Tam Hiệp, tiết kiệm được năm ngàn tệ, đợt này lời to.

Đang sướng, đột nhiên cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, trong phong cảnh thiên nhiên tươi đẹp này, dường như có một

điểm không hài hòa…

Chu Tồn Cơ mở miệng nói: “Mọi người xem, trên bờ có một người đang vẫy tay với chúng ta kìa.”

Mọi người quay đầu nhìn lại, quả nhiên, đoạn sông có dòng nước chảy xiết nhất kia có một nam tử mặc áo đơn bạc lại rách nát đang đứng đó, trên chân đi giày cỏ, vừa nhìn chính là loại nhân dân lao động rất nghèo.

Hắn đang liều mạng vẫy tay về phía thuyền lớn trên sông: “Qua đây, qua đây, mau qua đây.”

Gia Cát Vương Thiện: “Cập bến, nghe thử hắn muốn nói gì.”

Thuyền chậm rãi cập bến, nam tử mặc áo rách rưới kia nhìn thấy nhiều thuyền như vậy trên sông, hiển nhiên là rất hưng phấn, hô lên: “Các vị lão gia, có muốn thuê người kéo dây không? Có thể giúp các vị kéo thuyền qua đấy.”

Mọi người nghe đến đây, mới chợt hiểu ra: Người kéo thuyền!

Tam Hiệp Trường Giang, từ thời Tùy triều đã bắt đầu có người kéo thuyền rồi.

Đây chính là nghề nghiệp cổ điển!

Gia Cát Vương Thiện mừng rỡ, đang buồn ngủ thì gặp chiếu manh, chuyện tốt a, vội vàng nói: “Thuê chứ, các ngươi tính tiền thế nào?”

Nam tử kia nhe răng cười: “Kéo một chiếc thuyền nhỏ đi tới, chỉ cần 33 đồng. Thuyền cỡ trung 66 đồng. Thuyền cỡ lớn 99 đồng. Đội thuyền của các vị về cơ bản đều là thuyền nhỏ, phần lớn đều là 33 đồng.”

Vừa đưa ra cái giá này, Chu Tồn Cơ liền giật mình: “Cái gì? 33

đồng?”

Hắn phản ứng lớn như vậy, dọa người đàn ông kia sợ hết hồn: “Sao vậy? Chê đắt sao? Ta thu phí cũng không đắt a, chúng ta phải điều động mười người để kéo một chiếc thuyền nhỏ, mười người chia 33 văn tiền, mỗi người mới được 3 văn. Công tử, giá này thật sự không đắt đâu.”

Chu Tồn Cơ kinh ngạc: “Ta có nói đắt sao? Ta muốn nói là rẻ quá.”

Người đàn ông kia: “…”

Gia Cát Vương Thiện làm vẻ mặt kỳ quái: “Mười người chia 33 văn, giá này hơi lạ, 3 văn dư ra là sao?”

Người đàn ông kia có chút xấu hổ cười cười: “Ba văn dư ra này là của ta.”

Được rồi, đến đây mọi người đều hiểu, tên trước mắt này chỉ là một tên trung gian, hắn muốn rút một phần.

Gia Cát Vương Thiện đang muốn tức giận mắng người, trách cứ tên này kiếm tiền trung gian đen tối, Lý Đạo Huyền liền chắn trước mặt hắn, cười lắc đầu với hắn, hạ thấp giọng nói: “Sự tồn tại của trung gian, là cần thiết.”

Gia Cát Vương Thiện: “Hả? Hắn chẳng phải là đang bám vào người những người kéo thuyền kia để hút máu sao?”

Lý Đạo Huyền lắc đầu: “Phần lớn người kéo thuyền đều không có văn hóa gì, chất phác, không giỏi giao tiếp với người khác, để cho bọn họ tự mình ra ngoài nhận việc, bọn họ nhận không được. Trung gian là bù đắp khuyết điểm của bọn họ, là người dẫn đường cho bọn họ mang đến kế sinh nhai, có trung gian bọn họ mới có nhiều việc để làm hơn. Nếu như dùng hai chữ ‘hút máu’ để một gậy đánh chết tất cả trung gian, thì hơi võ đoán rồi. Nếu như trung

gian rút phần trăm cao, thì nên mắng. Nhưng trung gian này thu phí cũng không nhiều, bằng với một phần của người kéo thuyền, hắn và những người kéo thuyền kia là một phe. Chỉ là tương đương với, hắn làm văn chức, những người kéo dây kia làm võ chức mà thôi."

Lúc này Gia Cát Vương Thiện mới chợt hiểu ra.

Hắn hướng người đó vẫy tay: "Được rồi, việc cho ngươi, gọi người của ngươi tới kéo thuyền đi."

Người đó mừng rỡ, vội vàng hướng về phía khe đá bên cạnh gào to hai tiếng, rất nhanh, bên trong liền có một đám hán tử chạy ra.

Lúc này đã là mùa đông, nhưng quần áo của đám hán tử này đều chỉ có một lớp mỏng manh.

Tới bên sông, đám người này đồng loạt cởi áo ra rồi quấn vào eo, làn da của mỗi người đều bị phơi nắng đến đen nhẻm, mang theo một tia sáng màu đồng cổ.

Có người đang dùng tiếng Tứ Xuyên hô: "Buộc dây thừng đây."

Tiếp theo liền có dây thừng dài ném tới, Gia Cát Vương Thiện vội vàng phân phó thủy binh cột dây thừng dài vào đầu thuyền, đám hán tử kia liền khiêng đầu kia của dây thừng dài lên…

Mười người một nhóm phụ trách một chiếc thuyền nhỏ.

Người hô hiệu hô lên, giày cỏ dưới chân giẫm lên bùn đất bên bờ sông cứ một bước một cái hố lớn, tên trung gian kia không động thủ, nhưng lại đứng ở một bên lớn tiếng hô: "Các lão gia trên thuyền, nắm chắc bánh lái, dựa thuyền vào bờ sông cẩn thận đi…"

Trên bờ, trên thuyền, người hai bên cùng nhau hiệp lực, thuyền chở hàng rốt cuộc cũng chống lại được dòng nước chảy

xiết, ngược dòng mà lên… Chậm rãi, chậm rãi đi qua đoạn có dòng nước chảy xiết nhất kia.

Nhìn thấy bước chân nặng nề của những người kéo thuyền, biểu cảm cố sức trên mặt khi phát lực, làn da trên vai bị dây thừng dài siết ra vết đỏ, trong lòng những người trên thuyền cũng không nhịn được âm thầm kinh hãi: Công việc này thật sự không phải người làm.

Vất vả như vậy kéo lên một chuyến, chỉ có thu nhập ba văn tiền.

Chuyện này…

Chuyện này mẹ nó…

Mọi người trên thuyền đều đang kinh hãi trong lòng, nhưng đám người kéo thuyền kia lại rất vui vẻ, kéo xong một chiếc thuyền, kiếm được ba văn tiền, có thể mua sáu cái bánh bao trắng to, cả nhà tối nay có cơm tối rồi. Hơn nữa, đội thuyền này lớn như vậy, mấy chục chiếc thuyền lận, hôm nay ít nhất có thể kiếm được một trăm văn tiền, mấy ngày liền không cần phải chịu đói.

Những người trên thuyền nhanh chóng lại men theo bờ sông, chạy về chỗ cũ, lại hướng trên sông hô: “Lại thêm một chiếc thuyền nữa, lại thêm một chiếc.”

Chu Duật Kiện nhịn không được liền mở miệng hỏi: “Các ngươi không mệt sao? Vừa rồi kéo xong một chiếc, ta thấy các ngươi thở hổn hển, sao lại lập tức đến nữa rồi?”

Những người kéo thuyền nhe răng cười, cũng không nói ra được lời nào.

Tên trung gian kia lại nói: “Đội thuyền lớn như vậy, rất khó gặp, bọn họ đương nhiên là muốn nhân cơ hội này kiếm nhiều tiền một chút. Hôm nay mệt thì mệt một chút thôi, dù sao cũng tốt hơn

là chịu đói.”

Mọi người im lặng…

Chu Tồn Cơ đột nhiên mở miệng nói: “Tăng giá!”

Tên trung gian kia kinh ngạc: “?”

Chu Tồn Cơ nói: “Ta quyết định, tăng giá cho bọn họ.”

Trung gian: “???”

Chu Tồn Cơ gân cổ, hướng về phía đám người kéo thuyền kia hô to: “Ta tự bỏ tiền túi ra tăng giá cho các ngươi, kéo một chiếc thuyền nhỏ cho các ngươi một trăm mười văn tiền, mỗi người chia mười văn.”

Những người kéo thuyền vừa nghe lời này, tức thì mừng rỡ.

Tuy nhiên, chỉ vui vẻ trong chốc lát, biểu cảm của bọn họ liền luống cuống, có mấy người thậm chí sợ đến mức mặt mày trắng bệch.

Chu Tồn Cơ kinh ngạc: “Sao vậy? Các ngươi không vui sao?”

Những người kéo thuyền rụt rè hỏi: “Công tử, ngài thật sự sẽ trả tiền sao?”

Chu Tồn Cơ: “Phốc!”

Chương 1101: Qua Tam Hiệp

Một câu "ngài thật sự trả tiền sao?" suýt chút nữa khiến Chu Tồn Cơ tức hộc máu.

Hắn vốn ra đây tăng giá thuê, ra vẻ ta đây, muốn nhận lấy chút cảm kích, thỏa mãn chút khiếm khuyết nhỏ nhoi trong lòng, nào ngờ đám phu khuân vác lại bị hắn dọa sợ.

Thật sự là nằm ngoài dự liệu.

Chu Tồn Cơ nhịn không được nhảy dựng lên ở mạn thuyền gào to: "Các ngươi xem ta là người thế nào? Ta là loại người mấy đồng bạc cũng quỵt nợ sao? Cũng không xem ta là ai, ta chính là thiên hạ đệ..."

Chu Duật Kiện vội vàng từ phía sau nhảy ra, bịt miệng hắn lại, kéo hắn ngã lăn trên boong thuyền: "Suỵt! Nói bậy bạ gì đó? Muốn rước phiền phức sao?"

Chu Tồn Cơ lúc này mới tỉnh táo lại: "UI da."

Chu Duật Kiện: "Lúc này nói mấy lời vô dụng này, còn không bằng trực tiếp trả trước tiền công."

Chu Tồn Cơ bừng tỉnh hiểu ra: "Đúng đúng đúng, còn có chiêu trả trước."

Hắn nhảy dựng lên, móc ra một thỏi bạc ít nhất năm lượng, rồi ném về phía bờ: "Lại đây, cầm lấy, ứng trước năm lượng!"

Mấy người kéo thuyền cũng không dám nhặt thỏi bạc: "Sẽ không phải bạc giả chứ?"

"Phốc!" Chu Tồn Cơ ngã lăn trên thuyền, không còn sức bò dậy.

Gia Cát Vương Thiện cười ha hả, công tác quần chúng của Chu Tồn Cơ vẫn chưa đủ trình độ a, hắn không hiểu, tầng lớp lao động bần cùng nhất, quen sống khổ cực, thật sự không quen với chuyện bánh có rơi từ trên trời xuống. Bởi vì, trên trời chưa từng có bánh rơi xuống.

Hắn thấp giọng phân phó mấy binh sĩ hậu cần, mấy binh sĩ kia nhảy lên bờ, nhặt thỏi bạc năm lượng kia về, sau đó từ khoang thuyền xách ra mấy xâu tiền đồng, lại quay về bờ, đặt mấy xâu tiền đồng này vào tay kẻ trung gian, nói: "Tiền trước tiên đặt ở chỗ mọi người, mọi người cứ việc kéo thuyền, kéo bao nhiêu tính bấy nhiêu. Vừa rồi vị... Khụ... Vị đại hiệp kia nói đều là thật, thuyền nhỏ tăng cho mọi người lên 110 văn một chiếc, thuyền vừa 220 văn, thuyền lớn 330 văn! Vất vả cho mọi người rồi."

Tiền đồng làm sao giả được!

Cho dù là tiền đồng kém chất lượng, thì cũng là tiền đồng, cũng có thể sử dụng.

Các người kéo thuyền hoan hô một tiếng, sức lực còn dồi dào hơn vừa rồi, vác dây thừng lên, bắt đầu hăng hái làm việc...

Tâm tình vui vẻ, không chỉ làm việc hăng hái, thậm chí còn có tâm trạng ca hát.

Một đám phu khuân vác vừa kéo thuyền, vừa mở miệng gào lên.

Chân giẫm đá, hò dô!

Tay bới cát a, dô dô!

Cởi trần truồng, hò dô!

Leo lên a, dô dô dô...

Người không giỏi dùng ngôn ngữ biểu đạt, liền dùng ca hát để biểu đạt vậy.

Binh sĩ dân đoàn trên thuyền nhìn thấy cảnh này, không biết vì sao lại nước mắt lưng tròng, có người xắn tay áo lên muốn nhảy lên bờ, muốn đi hỗ trợ.

Gia Cát Vương Thiện lại lên tiếng: "Giữ vững cương vị của mình! Ngươi cầm hỏa súng, là vì cái gì? Chạy đi kéo thuyền tuy có thể cảm động chính mình, nhưng nếu ngay lúc này lưu khấu đánh tới thì phải làm sao? Chật vật chạy về thuyền lấy hỏa súng sao? Không kịp thì làm sao?"

Binh sĩ hậu cần chỉ đành bỏ ý định đi giúp đỡ, cầm lấy hỏa súng, cảnh giác nhìn rừng cây hai bên bờ.

Bảo vệ quốc gia có rất nhiều cách! Có người cầm súng ra chiến trường, có người ở hậu phương lo liệu vật tư, có người vận chuyển, có người nghiên cứu phát minh...

Quan trọng nhất là, làm tốt vai trò của mình!

Đoàn thuyền khổng lồ, dưới sự nỗ lực của các người kéo thuyền, vượt qua Tam Hiệp Trường Giang, tiếp tục thẳng tiến về hướng Tứ Xuyên--

"Đoàng đoàng đoàng!"

Tiếng hỏa súng vang lên dồn dập, Bắc thành môn huyện Vân Dương, đông đảo lưu khấu đang điên cuồng xông về phía tường thành.

Đóng quân ở huyện Vân Dương, chính là Trình Húc, tổng chỉ huy quân viễn chinh vào Xuyên của thôn Cao Gia, dưới trướng gã có bốn "đại" tướng, Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu, Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại

Ngưu đều dẫn theo một nghìn người, phân tán đến các huyện thành xung quanh.

Trình Húc cũng chỉ dẫn theo một nghìn người, đóng quân ở Vân Dương.

Lưu khấu dò la được trong thành Vân Dương chỉ có một nghìn dân đoàn đóng giữ, liền đánh liều tấn công, sau đó liền đá trúng tấm sắt Trình Húc này.

Một binh sĩ dân đoàn nhắm vào lưu khấu bên ngoài, "bằng" một tiếng nổ súng, một tên lưu khấu theo tiếng ngã xuống, binh sĩ dân đoàn kia kéo chốt súng, cơ quan trong nòng súng chuyển động, nghiêng rồi đẩy, cặn thuốc súng còn sót lại trong nòng súng và vụn giấy cháy không hết bị đẩy ra ngoài, sau đó lò xo đẩy một viên đạn mới vào nòng súng...

Binh sĩ lại nhắm vào bên ngoài, bóp cò súng... Không bóp được!

"A, cặn đạn giấy lại kẹt nòng súng rồi."

Binh sĩ kêu to.

Tiểu đội trưởng bên cạnh mắng: "Lúc huấn luyện không phải có phương án dự phòng sao? Súng bị kẹt thì ngươi không biết lui xuống xử lý nhanh sao? Ở đây gào cái gì?"

Binh sĩ ngoan ngoãn chịu mắng, lui về phía sau một khoảng xa, với tốc độ thuần thục mở nòng súng, giải quyết vấn đề kẹt súng.

Mà đồng đội bên cạnh hắn, lập tức lấp đầy vị trí trống hắn để lại.

Súng trường nạp đạn bằng chốt kết hợp với đạn giấy, xác suất kẹt súng thật sự không nhỏ.

Nhưng, chỉ cần có mấy trăm khẩu súng không bị kẹt, thì hỏa lực cũng đủ khủng bố để quét ngang đội quân vũ khí lạnh rồi.

Lưu khấu ngoài thành bị đánh cho tan tác, căn bản không thể tới gần tường thành thấp bé của huyện Vân Dương, sau khi bỏ lại một đống lớn thi thể, chật vật rút lui về núi.

Trình Húc dùng nửa giây cân nhắc có nên truy kích vào núi hay không, kết quả là: Không đuổi!

Một nghìn người lùng sục ngọn núi cái gì chứ, ném vào trong Thục Sơn, một nghìn người ngay cả cái bóng cũng không thấy.

Gã quay đầu lại, nhìn tình hình trong thành, lông mày không khỏi nhíu chặt.

Trong thành Vân Dương toàn là nạn dân, người chen chúc người, hoặc ngồi hoặc ngồi xổm, chen đầy mọi con phố ngõ hẻm.

Thành trì thời này đều rất nhỏ, đặc biệt là huyện thành, một bức tường thành thường chỉ dài hai dặm, ngày thường cũng không đến nỗi chật chội. Bởi vì bách tính phải trồng trọt, nhất định là phân tán ở nông thôn, sẽ không chạy đến hết huyện thành để mà chen chúc.

Nhưng lưu khấu vừa quấy phá, khiến bách tính đều chạy vào huyện thành, huyện thành nhỏ bé này sao chứa nổi?

Người đông, giá lương thực trong huyện thành tăng vọt...

Trình Húc ngoại trừ vươn cổ chờ đội hậu cần đến, thì không còn cách nào khác.

"Trình Húc, đến bờ sông đi, đội hậu cần đến rồi."

Thiên Tôn thêu trên ngực gã đột nhiên lên tiếng.

Trình Húc mừng rỡ: "Đến rồi!"

Thiên Tôn đích thân đến thông báo, vậy chắc chắn không giả. Gã vội vàng ba chân bốn cẳng chạy lên Nam thành môn của huyện Vân Dương, cửa thành đối diện với dòng sông cuồn cuộn, trên sông một mảng lớn thuyền chở hàng nhỏ, đang hướng về phía huyện thành.

Trình Húc mừng rỡ: "Cuối cùng đội hậu cần cũng khai thông được đường thủy rồi."

Dân đoàn lập tức hô hào trong thành: "Tuyển dụng một nhóm phu khuân vác bến tàu, phụ trách vận chuyển lương thực, tiền công hậu hĩnh, ai có sức khỏe mau đến nào."

Nạn dân đang lo lắng không có việc làm, lúc này có việc, cả đám nạn dân liền chen chúc kéo đến...

Không bao lâu, lượng lớn vật tư bắt đầu được vận chuyển lên bờ.

Binh sĩ dân đoàn rốt cuộc có thể bắt đầu phát cháo cứu dân rồi.

Chương 1102: Một câu cũng không dám tin

Huyện Khai.

Tri huyện huyện Khai Nhiễm Khả, đang dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn Bát Địa Thỏ trước mắt.

Trải qua mấy ngày ở chung, Nhiễm Khả đã xác định được một chuyện, chính là năng lực chiến đấu của tên này rất mạnh, đám hỏa súng binh dưới trướng hắn quả thực có thể gọi là khủng bố, lưu khấu căn bản không thể nào xông lên được.

Hơn nữa, tố chất quân sự của đám hỏa súng binh này cũng không tệ.

Mọi sơ hở phòng thủ thành trì đều bị bịt kín mít, lưu khấu bên ngoài mấy lần muốn chơi chiêu, đều bị đám hỏa súng binh này phòng bị từ trong trứng nước, không cho bọn chúng bất kỳ cơ hội nào.

Có người này ở đây, huyện Khai có thể nói vững như Thái Sơn.

Nhưng mà...

Đám hỏa súng binh tuy lợi hại, nhưng vị võ tướng này lại thích huênh hoang khoác lác, nói năng khoa trương, chẳng có câu nào nghe bình thường được.

Tục ngữ nói, binh hùng hùng một người, tướng hùng hùng một ổ.

Võ tướng mà phế vật như vậy, binh lính hẳn là cũng yếu ớt

mới đúng, nhưng câu này trên người Bát Địa Thỏ lại không ứng nghiệm, thật đúng là kỳ quái.

Đầu Nhiễm Khả hơi đau: Nhìn xem! Hắn ta lại bắt đầu khoác lác rồi.

Bát Địa Thỏ hoàn toàn không nhận ra ánh mắt khác thường của đối phương, vẫn một mặt đắc ý thao thao bất tuyệt: "Nhiễm đại nhân, ta không phải thổi phồng đâu, lương thực mới của chúng ta, khoai tây, ngô, khoai lang ba thứ này, cộng thêm phân bón, chỉ cần đưa vào sơn trại của các ngươi, ta bảo đảm Thổ Gia tộc huyện Khai các ngươi, sẽ không bao giờ phải chịu đói nữa."

Nhiễm Khả rất muốn nói một câu: Tin ngươi mới lạ.

Nhưng xuất phát từ năng lực xã hội cơ bản của một người trưởng thành, hắn vẫn cố gắng giữ nụ cười, giả vờ tin tưởng lời Bát Địa Thỏ: "Oa, mấy loại lương thực mới này lợi hại như vậy sao, ta nhất định phải thử xem."

Trong lòng bổ sung một câu: Chưa từng nghe qua cái tên quái dị nào như vậy, chỉ sợ ăn không ngon đâu? Có thể bội thu hay không cũng là một ẩn số, ta không tin ngươi.

Bát Địa Thỏ tiếp tục khoác lác: "Không bao lâu nữa, đội hậu cần của ta sẽ đến, đến lúc đó đủ loại đồ ăn ngon, quần áo đẹp, đều cung cấp cho các ngươi, Thổ Gia tộc các ngươi cũng đừng có cứ trốn mãi trên núi nữa. Ra ngoài đi dạo, giao lưu nhiều hơn với người Hán, mọi người cùng nhau vui vẻ mà sống."

Nhiễm Khả vẫn treo nụ cười trên mặt: "A, vậy thì đa tạ."

Trong lòng lại nghĩ: Đội hậu cần cái quỷ gì, địa hình Tứ Xuyên phức tạp, lại thêm lưu khấu hoành hành, vận chuyển quy mô lớn vào đây nói dễ vậy sao? Hơn nữa, trên đời này làm gì có bữa trưa miễn phí? Ngươi vận chuyển quy mô lớn vào đây, sau đó cung cấp

cho ta? Ta tin ngươi mới lạ!

Kẻ thích nói khoác như vậy, cả đời Nhiễm Khả cũng là lần đầu tiên gặp phải, thật sự là đau đầu vô cùng.

Đang phàn nàn kịch liệt trong lòng, tri huyện huyện Khai từ bên ngoài chạy vào, mừng rỡ nói: "Thỏ gia, đội hậu cần của ngươi đến rồi, đến rồi, thật nhiều xe, thật nhiều lương thực, ôi chao, thật nhiều thật nhiều."

Bát Địa Thỏ nhảy dựng lên, cười ha hả: "Ha ha ha ha, cuối cùng cũng đến rồi sao? Đến là tốt rồi, đi thôi đi thôi, chúng ta rốt cuộc có thể vênh váo trước mặt nạn dân rồi."

Nhiễm Khả: "Ơ, thật sự đến rồi sao?"

Hắn thật sự không ngờ, lời tên khoác lác này nói cũng có ngày thành hiện thực. Mặt mũi ngơ ngác đi theo tri huyện huyện Khai và Bát Địa Thỏ ra ngoài.

Vừa đứng lên trên tường Nam thành, liền nhìn thấy quan đạo phía Nam nối liền không dứt, toàn là xe ngựa, xe bò, xe đẩy tay các loại.

Vận chuyển hàng hóa ở địa phận Tứ Xuyên thì xe đẩy tay mới là thần khí. Nhưng thần khí này năng lực vận chuyển không mạnh, cho nên hơi nhiều đồ một chút, liền kéo thành đội xe dài dằng dặc.

Vậy nên thật sự dài ơi là dài, đầu đoàn xe đã vào đến cửa thành, cuối đoàn xe lại còn đang ở trong núi chưa ra.

Nhiễm Khả: "A? Thật sự là đội vận chuyển quy mô lớn! Thỏ gia, thì ra ngươi không lừa ta?"

Bát Địa Thỏ: "???"

Hắn đột nhiên phát hiện, thì ra lời hắn nói trước đó, người này

không hề tin một câu nào.

Cái này không giận không được.

Bát Địa Thỏ bất thình lình nhảy đến trước một chiếc xe đẩy tay hỏi: "Trên xe ngươi chở cái gì vậy?"

Tên lính hậu cần kia cười nói: "Thỏ gia, ta chở ngô."

"Rất tốt!" Bát Địa Thỏ vén tấm vải dầu trên xe lên, từ trên xe vác xuống một bao tải ngô nặng khoảng mười cân, đi lên tường thành, ném bao tải trước mặt Nhiễm Khả và tri huyện: "Nhìn xem, đây chính là một trong những loại lương thực mới, tên là ngô."

Nhiễm Khả cẩn thận mở miệng bao tải, từ bên trong lấy ra một bắp ngô vàng óng, cầm trong tay, nhìn trái, nhìn phải: "Đây là... một bông sao?"

Bát Địa Thỏ: "Không sai, một bông lớn như vậy đấy, hì hì."

Câu này thật sự dọa Nhiễm Khả giật mình, một bông mà lớn như vậy, sản lượng của thứ này, thật sự là còn lợi hại hơn lúa gạo không biết bao nhiêu lần.

Bát Địa Thỏ tiếp tục nói: "Hơn nữa thứ này không kén đất giống lúa nước, nó có thể trồng trên đất đai cực kỳ cằn cỗi, hắc hắc, không sai, nói chính là chỗ các ngươi đây, địa hình karst, chỗ các ngươi trồng lúa nước rất khó khăn, đúng không?"

Nhiễm Khả: "A? Cái gì mà địa hình karst?"

Bát Địa Thỏ: "Ta cũng không biết vì sao lại gọi là cái tên này, dù sao Thiên Tôn nói với ta, địa hình ở đây gọi là địa hình karst, thôi, ngươi không hiểu thì thôi, dù sao chính là núi đá đó."

Nhiễm Khả: "Thứ này, thật sự có thể mọc trên núi đá sao?"

Bát Địa Thỏ: "Nói nhảm, ta lừa ngươi làm gì."

Nhiễm Khả miễn cưỡng coi như tin tưởng điều này, nhưng, nhìn bắp ngô to như vậy trong tay, hắn thật sự nhịn không được nói: "Thứ này nhất định ăn không ngon."

Bát Địa Thỏ: "Ngon hay không, luộc một cái chẳng phải biết ngay sao? Đúng rồi, hấp ăn sẽ ngọt hơn, hay là hấp đi."

Tâm tư hiếu kỳ của Nhiễm Khả và tri huyện cũng bị khơi dậy, vội vàng phân phó thuộc hạ, chuẩn bị nồi hấp lớn, bắt đầu hấp...

Thứ này cũng không cần hấp lâu là được.

Đội vận chuyển dài dằng dặc còn chưa dỡ hàng xong, nồi đầu tiên đã hấp xong, mở nắp.

Mở nắp nồi ra, mùi hương của ngô phả vào mặt.

Nhiễm Khả chỉ ngửi một cái, vẻ mặt liền thay đổi: "Thơm quá."

Tri huyện cũng nói: "Ngay cả không khí cũng trở nên ngọt ngào."

Hai người mỗi người cầm một bắp ngô, đưa lên miệng cắn.

Theo mỗi lần miệng hai người chuyển động, biểu cảm của hai người cũng bắt đầu từ từ thay đổi.

"Ngon!"

"Cái này ăn ngon thật."

"Thỏ gia, thì ra những lời ngươi nói trước đây đều là thật sao?"

"Thỏ gia, chẳng lẽ ngươi không phải đang khoác lác sao?"

Bát Địa Thỏ: "Này này này, lời bản Thỏ gia nói, câu nào cũng là sự thật, chưa bao giờ nói một câu nào khoác lác có được không? Vì sao các ngươi luôn cảm thấy ta đang nói dối."

Nhiễm Khả dở khóc dở cười nói: "Thỏ gia, ngữ khí, giọng điệu khi ngươi nói chuyện, còn có động tác tay, thật sự rất giống đang khoác lác a, vừa nhìn chính là loại miệng lưỡi trơn tru, toàn dựa vào hai chữ lừa gạt mà sống trên giang hồ."

Bát Địa Thỏ: "..."

Nhiễm Khả: "Cơ mà hiện tại ta đã biết rồi, Thỏ gia ngươi nói được làm được, là một hảo hán giang hồ, bằng hữu này, Thổ Gia tộc huyện Khai chúng tôi, kết giao."

Bát Địa Thỏ: "Sao cứ cảm thấy không vui nổi vậy?"

Chương 1103: Nuôi không nổi

Đúng lúc thôn Cao Gia đang dốc lòng khai phá khu vực Tây Nam.

Nguyên tuần phủ Thiểm Tây Luyện Quốc Sự, sau một phen lặn lội đường xa, cộng thêm một phen lo liệu thủ tục nhậm chức, tìm nhà, dọn nhà mới… đủ thứ chuyện rắc rối, rốt cục cũng đến được hộ bộ Nam Kinh.

Chính thức đi làm!

Bước vào "văn phòng" hộ bộ, Luyện Quốc Sự lập tức cảm nhận được ánh mắt "A, lại thêm một kẻ xui xẻo nữa" đầy chán chường của đám đồng liêu nơi quan trường.

Luyện Quốc Sự chắp tay vái chào một vòng: "Chào mọi người, tại hạ là Luyện Quốc Sự, từ nay về sau sẽ đảm nhiệm chức vụ Hộ bộ tả thị lang, mong được mọi người chỉ giáo nhiều hơn."

"Ồ!" Một vị quan viên đang đọc sách lên tiếng đáp: "Ta là hữu thị lang, chúng ta một tả một hữu, hắc bạch vô thường, sau này hợp tác vui vẻ."

Lời nói của hắn ta tuy rằng không có vấn đề gì, nhưng ánh mắt vẫn dán chặt vào quyển sách trên tay, ngay cả lông mày cũng không thèm nhấc lên, rõ ràng là hoàn toàn không để tâm đến Luyện Quốc Sự.

Luyện Quốc Sự len lén liếc mắt nhìn tên sách trên tay hắn ta, bìa sách in ba chữ "Phách Án Kinh Kỳ", đây là loại thoại bản mới nổi tiếng trong vòng mười năm trở lại đây.

Giờ làm việc! Đây vậy mà lại là chuyện mà một vị đường đường là hữu thị lang làm?

Luyện Quốc Sự rất muốn buông lời chế nhạo, lập tức nghe thấy có người ở một chiếc bàn không xa lên tiếng chào hỏi: "Ta là thượng thư Hộ bộ, Luyện đại nhân, cửu ngưỡng đại danh, mặc dù ngươi là tả thị lang, ta là thượng thư, nhưng chúng ta đừng câu nệ mấy thứ lễ nghi cấp trên cấp dưới đó, chúng ta là huynh đệ tốt, cùng nhau vui vẻ."

Luyện Quốc Sự chỉ nghe thấy tiếng, không thấy người đâu, lấy làm lạ, vội vàng đi vòng qua chiếc bàn chắn ở giữa, liếc mắt nhìn về phía sau, chỉ thấy một người không mặc quan phục, mà là đang mặc đạo bào, trải một tờ giấy lớn trên mặt đất, bản thân thì đang nằm nhoài trên tờ giấy, cầm bút vẽ vời.

Giờ làm việc còn vẽ vời? Đây là chuyện mà một vị đường đường là thượng thư hộ bộ làm?

Lại đảo mắt nhìn những quan viên khác, người thì viết chữ, người thì vẽ tranh, người thì… người thì vừa hát vừa uống trà…

Luyện Quốc Sự vốn đã nghe nói Lục bộ Nam Kinh là nơi dành cho quan lại đến dưỡng lão, hôm nay tận mắt chứng kiến, mới biết được nơi này có bầu không khí như thế nào.

Luyện Quốc Sự: "Mọi người, hộ bộ chúng ta nhàn nhã như vậy sao?"

Thượng thư hộ bộ vui vẻ vẽ thêm một nét bút trên giấy, dường như rất hài lòng với bức tranh của mình, đầu cũng không ngẩng lên nói: "Cũng không có chuyện gì để làm cả, Luyện đại nhân, ngươi mới đến, chắc chắn là có chút hăng hái. Điều này cũng có thể hiểu được, năm đó ta đến hộ bộ nhậm chức thượng thư, còn phấn khích hơn ngươi nhiều. Nhưng mà… haiz, thật sự là không tìm được chuyện gì để làm. Ngươi nếu không tin cứ việc

thử, có chuyện gì muốn làm thì cứ tự nhiên làm, dù sao bọn ta cũng sẽ không cản trở ngươi."

Luyện Quốc Sự: "…"

Muốn làm gì thì làm phải không? Lời này là các ngươi nói đấy nhé.

Luyện Quốc Sự cười khẽ một tiếng, bắt đầu lật xem tư liệu của hộ bộ.

Rất nhanh, hắn đã phát hiện ra trong tư liệu có thứ liên quan đến thôn Cao Gia…

Gần Nam Hối Phương Thành, xuất hiện một khu chợ mới nổi, được hộ bộ ghi chép là "Chợ thương nhân biển Nam Hối Chủy", hiện tại nơi đó đã dần dần trở thành một nơi trọng yếu giao lưu giữa Nam Bắc.

Hàng hóa nội địa vận chuyển từ hai con sông Hoàng Hà, Trường Giang, cùng với hàng hóa buôn bán từ trên biển tới, đều tụ tập ở đây với số lượng lớn. Người Đại Minh, người Tây Dương, người Nam Dương đều giao dịch ở đây, đang âm thầm đuổi kịp cảng Tuyền Châu.

Tuy nhiên, Nam Hối Chủy không phải là nơi tốt để xây dựng bến cảng, bờ biển ở đó không phải là loại cảng biển tự nhiên, nước biển rất nông, dễ bị mắc cạn… Thương nhân đang tìm kiếm nơi thích hợp hơn để neo đậu tàu thuyền.

Luyện Quốc Sự lật xem tư liệu một hồi, trong lòng đã sớm có dự tính.

Cái gọi là thương nhân, kỳ thật chính là người của thôn Cao Gia, bọn họ muốn tìm một bến cảng tốt hơn.

Bởi vì cảng Định Hải Châu Sơn được khai thác làm quân cảng,

vậy thì đương nhiên vẫn cần một thương cảng, thương cảng này chọn ở Thượng Hải, hiển nhiên là tốt hơn so với việc chọn ở đảo Châu Sơn.

Hừ hừ, chuyện đầu tiên ta đến đây muốn làm, hẳn là giúp Thiên Tôn lão nhân gia làm ra một thương cảng hẳn hoi, để cho thuyền của thôn Cao Gia, thuyền của người Tây Dương, thuyền của người Nam Dương, đều có thể thuận tiện cập cảng, giao dịch ở đây.

Dùng lời của Thiên Tôn mà nói, chúng ta phải học cách cắt lông cừu Tây Dương.

Được, muốn làm thì làm.

Luyện Quốc Sự cầm lấy phần tư liệu về Nam Hối Chủy đặt lên bàn làm việc của mình, như vậy sẽ không bị các quan viên khác chú ý, chẳng qua… hình như cho dù để đám phế vật này chú ý cũng không sao, căn bản là chẳng có ai muốn quản mà.

Luyện Quốc Sự đột nhiên phát hiện, làm việc cùng một đám phế vật cũng tốt, sẽ không có ai cản trở mình, bản thân có thể tùy tâm sở dục mà làm -

Sông Hoàng Phố, cảng Thượng Hải, doanh trại thủy sư Đại Minh.

Tô Tùng binh bị Thôi Vệ Hoa, đang kiểm tra hạm đội của mình.

Không sai, là hạm đội!

Mấy năm trước, Thôi Vệ Hoa còn nhớ rõ ràng binh lực của mình là 402 dân binh, 400 Chiết binh, 1003 thủy binh, bảy chiếc thuyền Thương Sơn Phúc Kiến, ba mươi chiếc sa thuyền, năm chiếc tương thuyền, mười sáu chiếc hổ thuyền.

Trong đống thuyền này của hắn ta, chỉ có thuyền Thương Sơn là hơi lớn một chút, coi như là chiến thuyền ra dáng, còn lại đều là những chiếc thuyền nhỏ bé không đáng nhìn.

Sức chiến đấu yếu đến thảm thương.

Nhưng hiện tại, hắn ta kiểm đi kiểm lại, lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Hai mươi chiếc thuyền mành, mười tám chiếc thuyền Châu Ấn, đây đều là những con thuyền lớn không kém gì thuyền Thương Sơn của hắn, ngoài ra còn có các loại thuyền chở hàng nhỏ, thuyền buôn vũ trang, lộn xộn cộng lại, tổng cộng lên đến hơn hai trăm chiếc.

Đây đã có thể gọi là "siêu cấp đại hạm đội" rồi.

Thôi Vệ Hoa gãi gãi đầu: "Ta có nhiều thuyền như vậy sao? Từ lúc nào vậy?"

Thuộc hạ bẩm báo: "Ngày… tháng… năm…, thủ hạ của Sử Khả Pháp đại nhân tặng ngài năm chiếc thuyền nhỏ từ thủy tặc Hoàng Mai."

"Ngày… tháng… năm…, hoàng thương Thiết Điểu Phi, tặng ngài bốn chiếc thuyền mành cướp được từ hải tặc."

"Ngày… tháng… năm…, hoàng thương Thiết Điểu Phi, tặng ngài năm chiếc thuyền Châu Ấn cướp được từ hải tặc Oa quốc."

"…"

Bình thường Thôi Vệ Hoa cũng không đếm, nhận được thuyền tặng thì vui vẻ sai thủy binh tiếp nhận, luyện tập, nhưng hiện tại tổng kết lại mới phát hiện tình huống không ổn.

Thôi Vệ Hoa: "Nhiều thuyền như vậy, chúng ta nuôi nổi sao?"

Thuộc hạ lau mồ hôi: “Thôi đại nhân, thuộc hạ cũng đang muốn nói chuyện này với ngài, thuyền quá nhiều, chúng ta sắp nuôi không nổi nữa rồi. Thủy binh của chúng ta cũng chỉ có bấy nhiêu, thuyền vừa nhiều lên, mỗi chiếc thuyền đều phải phái thủy binh, khiến cho số lượng thủy binh của chúng ta vô cùng thiếu hụt.”

“Ngoài ra, mỗi lần nhận thuyền, chúng ta đều cần phải sửa chữa và chỉnh lý, cũng tốn không ít tiền.”

“Hơn nữa, cứ cách một khoảng thời gian chúng ta phải cạo bỏ rong rêu bám dưới đáy thuyền. Trước kia thuyền ít, thủy binh tùy tiện làm một chút là xong, bây giờ thuyền nhiều quá, chúng ta căn bản là dọn dẹp không xuể, có mấy chiếc thuyền đã bị rong rêu bám đầy.”

Thôi Vệ Hoa: “!!!”

Bà nội cha nó!

Hắn ta vừa dứt lời, liền có một thuộc hạ chạy tới, lớn tiếng bẩm báo: “Bẩm báo, tân nhiệm Hộ bộ tả thị lang Luyện Quốc Sự đến, nói muốn đến thị sát tình hình ven biển.”

Chương 1104: Thủy sư của ngươi còn có tác dụng gì?

Nghe thấy ba chữ Luyện Quốc Sự, Thôi Vệ Hoa liền thở dài một hơi: "Luyện Quốc Sự này rốt cục cũng đến rồi sao? Người này cũng khá nổi tiếng, là cháu đời thứ tám của danh thần Luyện Tử Ninh."

Thuộc hạ nói: "Hả? Đến là một người lợi hại như vậy sao? Lợi hại như vậy sao lại bị điều đến Lục bộ Nam Kinh dưỡng lão?"

Ai cũng biết Lục bộ Nam Kinh là nơi để dưỡng lão, thuộc hạ của Thôi Vệ Hoa cũng không ngoại lệ.

Thôi Vệ Hoa nói: "Ta nghe nói cái tên Luyện Quốc Sự này, trong ba năm nhậm chức tuần phủ Thiểm Tây, chưa một lần nào nộp đủ thuế."

Thuộc hạ giật mình: "Chưa một lần nào?"

Thôi Vệ Hoa gật đầu: "Mặc dù vào những năm cuối Thiên Khải, Thiểm Tây hạn hán, nhưng mấy năm gần đây, cũng không nghe nói Thiểm Tây còn hạn hán nữa. Hạn hán đã chạy đến Sơn Tây và Hà Nam rồi, vị tuần phủ tên Luyện Quốc Sự này trong tình huống không có hạn hán mà còn không thu đủ thuế, ta nghĩ… hắn ta đại khái là một kẻ bất tài, hoặc là một quan viên rất lười biếng. Hoàng thượng muốn thăng quan cho Tôn Truyền Đình đã tiêu diệt được Sấm Vương, lại không tìm được vị trí thích hợp, nên mới tìm đến vị trí tuần phủ của tên Luyện Quốc Sự này."

Thuộc hạ lúc này mới hiểu: "Khó trách lại bị điều đến Lục bộ Nam Kinh dưỡng lão."

Thôi Vệ Hoa lấy lại tinh thần: “Đi thôi, đi ứng phó với hắn ta một chút, chắc hắn mới nhậm chức nên đến làm bộ làm tịch, xem một vòng rồi đi thôi.”

Thôi Vệ Hoa dẫn theo một đám thuộc hạ, đi ra ngoài doanh trại.

Hành lễ qua loa với Luyện Quốc Sự, dù sao thì mọi người đều làm bộ làm tịch mà: “Luyện đại nhân, không biết đại giá quang lâm, có gì chỉ giáo?”

Luyện Quốc Sự: “Ta đến xem vị trí địa lý của doanh trại thủy sư.”

Thôi Vệ Hoa kinh ngạc: “Xem cái này làm gì?”

Luyện Quốc Sự: “Sông Hoàng Phố bên cạnh doanh trại thủy sư của các ngươi, hình như không nông a, ta thấy có rất nhiều thuyền lớn neo đậu ở đây.”

Nhắc đến chuyện này, Thôi Vệ Hoa ngược lại có hứng thú, cười nói: “Đúng vậy, năm Vĩnh Lạc, thượng thư Hộ bộ Hạ Nguyên Cát trị thủy Tô Tùng, đã cho nối thông sông Tô Châu với sông Hoàng Phố, sông Tô Châu trở thành nhánh sông của sông Hoàng Phố, khiến cho lưu lượng nước sông Hoàng Phố tăng lên rất nhiều, cải thiện rất lớn điều kiện hàng hải của sông Hoàng Phố. Mặc dù nó chỉ là một con sông, nhưng lại có thể cho những con thuyền biển khổng lồ neo đậu, thậm chí còn tốt hơn so với một số cảng biển. Hạ quan mới chọn nơi này làm doanh trại thủy sư, ngài xem, hiện tại quy mô thủy sư của chúng ta lớn như vậy, cả vùng này đều là thuyền của chúng ta.”

Luyện Quốc Sự nhìn trái nhìn phải, lại nhìn trước nhìn sau, quan sát kỹ càng xung quanh một vòng, gật đầu nói: “Thật sự là nơi tốt, nơi tốt đó.”

Thôi Vệ Hoa cười ngây ngô.

Đang cười vui vẻ, đột nhiên nghe thấy Luyện Quốc Sự đổi giọng: "Nơi tốt như vậy, mà lấy ra làm doanh trại thủy sư thì lãng phí quá, dù sao hiện tại thủy sư cũng không dùng đến nữa, chi bằng lấy nơi này làm thương cảng đi."

"Cái gì?" Thôi Vệ Hoa giật nảy mình: "Bốn chữ 'không dùng đến nữa', là có ý gì?"

Luyện Quốc Sự nói: "Chẳng lẽ, Thôi đại nhân cảm thấy bản thân còn có tác dụng gì sao? Có thể bắc phạt Kiến Nô, nam chinh Phất Lang Cơ?"

Thôi Vệ Hoa: "Ờ…"

Luyện Quốc Sự cười thần bí: "Theo bản quan được biết, đám thuyền này của Thôi đại nhân, đều không phải là tự mình đánh cướp mà có phải không? Là do người khác tặng cho."

Thôi Vệ Hoa như bị một vạn điểm bạo kích, ôm ngực, lùi về sau mấy bước.

Luyện Quốc Sự: "Nơi tốt như vậy, thuyền trên biển có thể đi thẳng vào sông nội địa, đến đây dỡ hàng, so với việc dỡ hàng ở Nam Hối Chủy thì thuận tiện hơn nhiều, có thể vận chuyển đến Tô Châu và Nam Kinh dễ dàng hơn… Cùng một đạo lý, hàng hóa của Tô Châu và Nam Kinh, cũng có thể vận chuyển đến đây thuận tiện hơn."

Thôi Vệ Hoa: "Luyện đại nhân, ngươi… ngươi…"

Luyện Quốc Sự: "Ta thấy như vậy đi, ngươi đổi một nơi khác thoải mái hơn để xây dựng thủy trại đi, để ta nghĩ xem… ừm… đảo Sùng Minh thì sao?"

Thôi Vệ Hoa: "…"

Này cũng quá đáng lắm rồi!

Thôi Vệ Hoa tức giận.

Mặc dù chức quan của hắn ta thấp hơn Luyện Quốc Sự, nhưng bị người ta bắt nạt như vậy cũng không được, hít sâu một hơi, chuẩn bị mắng chửi, cùng lắm thì kêu hết bạn bè đồng liêu, đồng hương, bạn học, ân sư trên quan trường đến giúp đỡ đại chiến một trận.

Đúng rồi! Có thể mời Sử Khả Pháp đến giúp mình, nghe nói Sử Khả Pháp làm việc rất tốt, sắp được thăng lên làm An Lư tuần phủ rồi. Bản thân có một người bạn tuần phủ làm chỗ dựa, còn sợ gì một tên tả thị lang hộ bộ dưỡng lão của Lục bộ Nam Kinh nho nhỏ như ngươi sao?

Hắn ta đang định nhảy dựng lên mắng chửi, liền nghe thấy Luyện Quốc Sự nói: “Chờ sau khi nơi này sửa thành thương cảng, ta dự định thu thuế hai lần đối với thuyền bè nước ngoài, còn thương nhân bản địa thì thu thuế một lần… Chỉ cần kinh doanh tốt, thuế má nhất định sẽ tăng vọt, trong tay chúng ta có nhiều tiền, có thể cấp cho ngươi thêm quân phí.”

Cơn tức giận của Thôi Vệ Hoa lập tức bị đè nén: “Cái gì? Có thể tăng quân phí? Chuyện này… ngươi có thể làm chủ sao?”

Luyện Quốc Sự: “Hộ bộ hiện tại không có ai quản lý, chỉ có một mình bản quan quản, bản quan có thể làm chủ.”

Thôi Vệ Hoa: “Không cần trình báo kinh thành sao?”

Luyện Quốc Sự: “Tiền của địa phương, địa phương tự mình sử dụng, cần gì phải đưa đến kinh thành cho các đại lão gia tham ô?”

Thôi Vệ Hoa: “!!!”

Mẹ kiếp, khó trách ngươi làm tuần phủ Thiểm Tây ba năm,

chưa một lần nào nộp đủ thuế, thì ra là ngươi giữ lại thuế để sử dụng cho địa phương.

Hành vi này có thể nói là vô cùng tàn ác, chém đầu cũng không đủ.

Ngươi ở Thiểm Tây làm như vậy, khiến cho đường đường là tuần phủ như ngươi bị điều đến Lục bộ Nam Kinh dưỡng lão, kết quả đến Nam Kinh ngươi còn muốn làm như vậy sao?

Thôi Vệ Hoa cũng là bái phục.

Nhưng khi nghe thấy câu "cần gì phải đưa đến kinh thành cho các đại lão gia tham ô", lại cảm thấy như đánh trúng vào tâm can mình…

Đúng vậy!

Thu thuế ở địa phương khó khăn như vậy? Ép buộc bách tính phải liều mạng tạo phản.

Nhưng số tiền này vận chuyển đến kinh thành, lập tức bị đám đại nhân ở kinh thành ngươi một miếng, ta một miếng, chia chác đến mức không còn lại bao nhiêu. Quan lại ở kinh thành từng người từng người ăn đến béo mập, nhưng ở địa phương ngay cả quân lương cũng không phát ra nổi.

Vậy chi bằng giữ lại còn hơn.

Đại hạm đội thủy sư của ta, hiện đang rất thiếu tiền bảo dưỡng.

Vậy mà trong nháy mắt, Thôi Vệ Hoa lại cảm thấy Luyện Quốc Sự là người tốt.

Luyện Quốc Sự chớp chớp mắt: "Thôi đại nhân, chúng ta cứ quyết định như vậy đi, cảng Thượng Hải này, giao cho ta lo liệu

việc dân sự đi.”

Mặc dù Thôi Vệ Hoa quản lý hạm đội, nhưng kỳ thật hắn ta cũng là văn quan, không phải võ quan.

Muốn nói về chuyện này, trong bụng hắn ta cũng có chút kiến thức: “Luyện đại nhân, ý của ngươi là muốn dời chợ Nam Hối Chủy đến đây?”

Luyện Quốc Sự gật đầu: “Nam Hối Chủy nằm ở mũi bán đảo, vận chuyển đường bộ không thuận tiện. Dời đến ven sông Hoàng Phố này, trở thành cảng sông nội địa, vận chuyển hàng hóa sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.”

Lời này Thôi Vệ Hoa rất tán thành, hắn ta hạ giọng nói: “Nhưng mà, chỉ sợ đám người Tây Dương, Nam Dương gì đó, không muốn vào cảng sông nội địa giao dịch. Bọn họ quen ngang ngược trên biển rồi, tiến vào cảng sông nội địa, bọn họ sợ là sẽ có lo lắng, sợ bị đóng cửa đánh chó.”

Luyện Quốc Sự cười nói: “Chỉ cần chúng ta có đủ loại hàng hóa ưu tú, cho dù có nguy hiểm lớn đến đâu, bọn họ cũng sẵn lòng đến.”

Thôi Vệ Hoa: “Có lý.”

Luyện Quốc Sự: “Thôi đại nhân à, mặc dù lời nói của ta vừa rồi khó nghe, nhưng ngươi cũng không ngại suy nghĩ kỹ một chút, sau khi thuyền lớn của hoàng thương đến. Đám thuyền gỗ nhỏ trong tay ngươi, sau này dùng để đánh trận trên biển còn có bao nhiêu tác dụng?”

Thôi Vệ Hoa: “Chuyện này…”

Luyện Quốc Sự: “Để cho hạm đội thủy sư của ngươi, chuyển thành thủy sư tuần tra sông Hoàng Phố đi. Sau này sẽ do bọn họ duy trì sự yên bình trên sông Hoàng Phố, bảo vệ thương nhân đến

từ trên biển có thể giao dịch bình thường ở đây. Duy trì môi trường kinh doanh tốt đẹp, mới có thể thu hút thêm nhiều thương nhân Tây Dương, cắt lông cừu Tây Dương."

Chương 1105: Khăn thêu của người Thổ Gia

Luyện Quốc Sự cướp được thuỷ trại của Thôi Vệ Hoa, lập tức bắt đầu "chiêu thương dẫn tư". (thu hút vốn đầu tư)

Chiêu này đương nhiên là học được từ Thiên Tôn, năm xưa Thiên Tôn xây dựng ngoại ô ở Tây An, cũng dùng chiêu "chiêu thương dẫn tư" này.

Trước tiên ở ngoài thành phía đông Tây An dựng lên một dãy nhà tranh, sau đó hấp dẫn các thương nhân vào ở, thoáng cái khiến ngoại ô náo nhiệt hẳn lên.

Luyện Quốc Sự hiện tại chỉ cần sao chép chính sách là được.

Trước tiên ở ven sông, đợi một chiếc thuyền chở hàng từ thôn Cao Gia đến phủ An Khánh, đem ý nghĩ của mình nói cho người trên thuyền, bảo họ quay về thông báo cho thôn, điều phối vật tư cho mình.

Bên bản thôn nhận được tin tức, đương nhiên là giơ hai tay hai chân tán thành.

Bến tàu này xây xong, có lợi cho hoạt động của thuyền chở hàng thôn Cao Gia, cũng có lợi cho việc thúc đẩy bốn giai đoạn mục tiêu chiến lược hàng hải mà Thiên Tôn đề ra, nhất định phải dốc toàn lực ủng hộ.

Rất nhanh, một lượng lớn vật tư, lấy danh nghĩa "tài sản gia đình" của Luyện Quốc Sự, vận chuyển đến Nam Kinh, giao vào tay Luyện Quốc Sự. Thậm chí còn có mấy học sinh tốt nghiệp sơ trung,

một đám mũ lam đến giúp hắn.

Cảng Thượng Hải, cứ như vậy bắt đầu xây dựng giai đoạn đầu... ---

Đội hậu cần đến, khiến tinh thần Trình Húc phấn chấn hẳn lên.

Hiện tại có thể tiếp tục đi sâu vào Tứ Xuyên rồi.

Dưới sự dẫn đường của Bạch Can binh, một nghìn người do Trình Húc dẫn đầu, dọc theo Trường Giang, tiếp tục tiến về phía thượng du. Rất nhanh, đội ngũ đã đi qua Vạn Châu, nơi này cũng bị lưu khấu quấy nhiễu, nhưng là một châu thành, khả năng phòng ngự mạnh hơn huyện thành rất nhiều, ngược lại không bị lưu khấu công phá.

Tri châu dẫn theo một đám vệ sở binh và dân đoàn, canh giữ trên tường thành.

Thấy trên sông xuất hiện một hạm đội hùng hậu, trên đó còn có binh lính cầm hoả súng, sợ đến mức vội vàng đóng cửa thành, gõ chuông báo động vang dội.

Bạch Can binh dẫn đường vội vàng chạy đến dưới thành, lớn tiếng gọi: "Tri châu đại nhân đừng sợ, đội quân này là người của Bạch Can binh chúng tôi."

Nghe vậy, tri châu mới thở phào nhẹ nhõm: "Hoá ra là người của Bạch Can binh, vậy Bạch Can thương đặc trưng của Bạch Can thương đâu? Sao bây giờ lại đổi dùng hoả súng rồi?"

Bạch Can binh: "Đại nhân, thời thế thay đổi rồi."

Được thôi, có lẽ thời thế thật sự đã thay đổi.

Tri châu cũng không còn kinh ngạc nữa.

Quân đội của Trình Húc thuận lợi đi qua Vạn Châu, tiếp tục đi dọc theo sông, rất nhanh đã đến Trung Châu, ở đây phải bỏ thuyền đi bộ, lên bờ, hướng về phía rừng núi phía nam mà gian nan hành tẩu.

Đi thật lâu, phía trước xuất hiện một ngọn núi đá kỳ quái, một cây cột đá dựng đứng, cao chót vót.

Đến Thạch Trụ rồi!

Tần Lương Ngọc và Điểm Đăng Tử Triệu Thắng, đã sớm chờ đợi ở dưới chân núi Vạn Thọ.

Thấy Trình Húc đến, Triệu Thắng cũng khá vui mừng, vội vàng giới thiệu với Tần Lương Ngọc: "Tần tướng quân, ta giới thiệu cho ngài, vị này là tổng giáo viên dân đoàn thôn Cao Gia chúng tôi, tên là Hòa Cửu."

Tần Lương Ngọc chắp tay, ánh mắt lướt qua Trình Húc, chỉ một cái liếc mắt, đã cảm thấy người này không phải tay mơ, nhìn cử chỉ hành động của gã, rõ ràng là người từng trải qua huấn luyện bài bản. Lại nhìn khăn đen che mặt, ít nhiều gì cũng đoán được, người này chắc là võ quan bị triều đình giáng chức, đổi tên giấu mặt ra ngoài làm việc, không sai được.

Lại nhìn một nghìn chủ lực dân đoàn thôn Cao Gia phía sau gã, Tần Lương Ngọc không khỏi hít một hơi lạnh, đám binh lính này ghê gớm thật, ai nấy đều tinh thần phấn chấn, khí thế bức người. Trang bị cũng cực kỳ hoàn mỹ, không chỉ ai nấy đều cầm một khẩu hoả súng dài tạo hình kỳ lạ, mà mỗi người đều mặc giáp.

Chỉ là bọn họ không muốn quá phô trương, nên bên ngoài áo giáp còn mặc thêm áo vải, có hơi giống ai nhỉ? Quan Nhị Gia! Quan Nhị Gia rất thích khoác thêm một chiếc áo vải bên ngoài áo giáp.

Lướt mắt nhìn qua một lượt, trong lòng Tần Lương Ngọc đã có tính toán: "Hòa giáo viên, dân đoàn của ngươi thật lợi hại."

Trình Húc: "Quá khen quá khen, đều là vì bách tính phục vụ mà thôi, không đáng nhắc tới."

Tần Lương Ngọc: "Nghe nói dân đoàn như vậy, vào Xuyên có năm nghìn, bên cạnh ngươi chỉ mang theo một nghìn, còn bốn nghìn hiện tại phân tán ở các huyện thành Xuyên Bắc?"

Trình Húc gật đầu: "Lưu khấu chia binh đánh lung tung, người của ta tự nhiên cũng phải chia binh chống lại, phân biệt do bốn viên đại tướng khác dẫn dắt, mỗi người dẫn một nghìn người, phụ trách phòng thủ một huyện thành hoặc châu thành, sau đó lan tỏa ra xung quanh."

Tần Lương Ngọc gật đầu, bà biết như vậy là sắp xếp rất tốt, nhưng lập tức lại thở dài: "Như vậy, người của ngươi có thể bảo vệ được khoảng mười mấy tòa thành trì, nhưng như vậy cũng không đủ, Tứ Xuyên lớn như vậy, chỉ bảo vệ mười mấy tòa thành trì thì làm sao đủ."

Trình Húc gật đầu: "Điểm này chúng tôi cũng rất rõ ràng, hiện tại chúng tôi đang nỗ lực làm tốt công tác quần chúng, phát huy tính tích cực của thổ ti địa phương, chỉ cần có thể điều động binh lính của các tộc thổ ti, muốn đối kháng với quân giặc sẽ dễ dàng hơn nhiều."

Tần Lương Ngọc: "?"

Cùng lúc đó...

Quê nhà của Nhâm Khả - tuyên phủ sứ huyện Khai, hẻm núi lớn Ba Sơn, trong sơn trại người Ba, đang tổ chức nghi thức nghênh đón long trọng.

Rất nhiều nam thanh nữ tú người Thổ Gia, vây thành một vòng

tròn lớn, nhảy múa nắm tay.

Bát Địa Thỏ bị vây ở giữa, thỉnh thoảng có thiếu nữ xinh đẹp người Thổ Gia vừa xoay tròn vừa nhảy đến trước mặt hắn, đưa cho hắn một chén rượu.

Tuy nhiên...

Rượu này có hơi nhạt! Không có mùi rượu.

Bát Địa Thỏ bình thường uống quen rượu ngũ lương 52 độ mà Thiên Tôn ban cho, rượu thời đại Minh triều này, trong miệng hắn chẳng khác gì nước trắng.

Một vòng mỹ nữ thay nhau nhảy múa kính rượu, náo loạn nửa canh giờ, nghi lễ kết thúc, sắc mặt Bát Địa Thỏ như thường, không hề có chút nào say rượu.

Điều này khiến người Thổ Gia giật mình, thầm nghĩ: Người này tửu lượng thật lợi hại, ngàn chén không say.

Nhâm Khả tiến lên nghênh đón, cười ha hả: "Thỏ gia, ngươi quả thật là một hảo hán, người uống rượu giỏi như vậy, Nhâm mỗ ta bình sinh mới thấy."

Bát Địa Thỏ cười ha hả: "Rượu tiên trên trời, Thỏ gia ta cũng có thể uống nửa cân, rượu phàm trần không thể nào quật ngã được Thỏ gia, Nhâm tướng quân, sơn trại người Ba này của ngươi, quả thật là một nơi không tồi."

Trong lòng Nhâm Khả cũng có chút tự đắc: "Đúng, sơn trại của ta dễ thủ khó công, nhìn khắp Xuyên Bắc, cũng chỉ có Vạn Thọ trại của Tần Lương Ngọc có thể so sánh với ta."

Bát Địa Thỏ nhìn trái nhìn phải: "Nơi này của ngươi, tuyệt đối thích hợp trồng khoai tây, ngô, khoai lang, Thỏ gia ta liếc mắt một cái là nhìn ra, chỉ cần ngươi trồng loại cây lương thực mới của bên

ta, sang năm toàn bộ sơn trại của ngươi, sẽ không một ai phải chịu đói."

Nhâm Khả mừng rỡ: "Vậy thì tốt quá, nếu sang năm bội thu, ta nhất định chọn mấy mỹ nữ đưa đến phủ đệ của Thỏ gia."

Vẻ mặt Bát Địa Thỏ nghiêm lại: "Nói gì vậy, phải tôn trọng nữ hài tử, sao có thể đem người ta làm quà tặng qua tặng lại, Thỏ gia ta không cần mỹ nữ. Chỉ cần một chút đặc sản địa phương để làm kỷ niệm là được, ha ha ha."

Nhâm Khả suy nghĩ: Đặc sản địa phương? Nơi khỉ ho cò gáy này, có đặc sản gì hay ho?

Bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, vẫy tay với mỹ nữ bên cạnh: "Ngươi rất giỏi dệt Tây Lan Tạp Phổ, đúng không?"

Cô gái đó gật đầu.

"Lấy Tây Lan Tạp Phổ đẹp nhất mà ngươi dệt trong nhà ra, tặng cho Thỏ gia."

Cô gái đó vội vàng đi ngay, không lâu sau liền bưng một chiếc chăn lớn xinh đẹp ra. Hai tay dâng lên trước mặt Bát Địa Thỏ: "Thỏ gia, đây là đặc sản của chúng tôi, tên là Tây Lan Tạp Phổ, nói theo lời người Hán là, khăn thêu của người Thổ Gia."

Chương 1106: Tổng động viên

Vừa nhìn thấy Tây Lan Tạp Phổ, Bát Địa Thỏ mừng rỡ trong lòng.

Thiên Tôn phái hắn đến đây để hỏi thăm xem tộc Thổ Gia có những đặc sản gì, bảo hắn phải tìm ra những điểm có thể tăng cường giao lưu văn hóa và thương mại giữa người Thổ Gia và người Hán, bây giờ chẳng phải đã tìm thấy rồi sao?

Bát Địa Thỏ đưa tay nhận lấy tấm Tây Lan Tạp Phổ, vui vẻ nói: "Tiểu muội muội, tấm thảm hoa này của muội dệt đẹp thật đấy. Muội dùng sợi gai thô để dệt sao? Đường kim mũi chỉ cũng khá rộng nhỉ."

Cô gái gật đầu: "Sợi bông đắt lắm, chúng tôi không dùng nổi, cho nên đều dùng sợi gai thô để dệt chăn đệm ạ."

Bát Địa Thỏ: "Mặc dù dệt bằng sợi gai thô, nhưng cũng rất tinh xảo đẹp mắt, bởi vì dùng sợi thô nên lại có một vẻ đẹp đặc biệt, ôi chao, ta cũng không biết diễn tả thế nào... Tóm lại là đẹp."

Kẻ ít học chính là như vậy, có thứ đẹp đẽ trước mắt lại không nói nên lời.

Đứng ngây người một lúc lâu, Bát Địa Thỏ mới mở miệng nói: "Nhìn thấy tấm Tây Lan Tạp Phổ này, ta chợt muốn bàn với các người một vụ làm ăn."

Nhiễm Khả ngạc nhiên: "Làm ăn? Làm ăn gì?"

Bát Địa Thỏ: "Chúng tôi dùng lương thực, phân bón gì đó, đổi lấy Tây Lan Tạp Phổ của các người nhé."

Lời vừa nói ra, Nhiễm Khả không khỏi ngẩn người, các cô nương Thổ Gia vây quanh cũng ngẩn người.

Tây Lan Tạp Phổ tuy đẹp nhưng quả thật có chút "quê mùa", dùng sợi gai thô không thể nào mang lên mặt bàn được, hoa văn và cách làm cũng rất "thô kệch", những người Hán thích sự tinh xảo, tinh tế, thông thường đều không coi trọng Tây Lan Tạp Phổ.

Bởi vậy Tây Lan Tạp Phổ đều là bọn họ tự dệt để làm chăn đệm, cho nên mới được gọi là "chăn đệm của người Thổ Gia".

Không ngờ, người Hán này lại bằng lòng lấy lương thực để đổi, điều này khác gì lấy vàng đổi sắt vụn?

Bát Địa Thỏ: "Ngoài cái này ra, các ngươi còn có đặc sản gì khác không?"

"Có có có!" Một lão nhân chưa đợi Nhiễm Khả mở miệng đã giành nói: "Chúng tôi còn có chiếu trúc, được đan bằng trúc nước, rất mát mẻ, mùa hè nằm ngủ rất thoải mái."

Bát Địa Thỏ: "Ồ, cái này hay! Hiện nay phương Bắc khắp nơi đều hạn hán, mùa hè nóng chết người, cái chiếu trúc gì đó của các ngươi nhất định sẽ được ưa chuộng, chúng ta cũng đổi một ít nhé."

Người Thổ Gia mừng rỡ: "Chúng tôi còn có quạt lụa thơm, được tuyển chọn từ trúc đuôi phượng chất lượng tốt ở khe suối, lụa thượng hạng làm nguyên liệu, sử dụng 72 công đoạn thủ công truyền thống như tước, khoan, cạo, tẩy, hồ... để chạm khắc tinh xảo, vẽ tay, viết tay, ngay cả các vị lão gia ở kinh thành cũng thích, nhưng mà ở đây chúng tôi không sản xuất lụa, lụa phải vận chuyển từ Giang Nam đến, gần đây do chiến loạn, thương nhân không vận chuyển lụa đến nữa, quạt lụa thơm của chúng tôi cũng không làm được."

Bát Địa Thỏ cười nói: "Chuyện này đơn giản, chỉ là chuyện nhỏ

thôi, chúng tôi ở Giang Nam có người quen, vận chuyển ít lụa đến là chuyện nhỏ. Ta thấy như thế này đi, chúng tôi vận chuyển lụa đến bán cho các người, các người làm thành quạt lụa thơm rồi bán lại cho chúng tôi. Chúng tôi lại vận chuyển quạt lụa thơm đi bán cho các vị lão gia giàu có."

Người Thổ Gia mừng rỡ.

Trong lòng Nhiễm Khả cũng vui mừng, cả sơn trại giàu lên, hắn là thổ ty đương nhiên cũng sẽ giàu theo, đây là chuyện hiển nhiên: "Thổ gia, thật sự là quá cảm kích ngài."

Bát Địa Thổ cười ha ha: "Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thôi."

Nói đến đây, hắn đột nhiên đổi giọng: "Thế nhưng, hiện tại Xuyên Trung đạo tặc hoành hành, náo loạn nghiêm trọng như vậy, trong rừng núi khắp nơi đều có giặc cướp ẩn nấp, việc buôn bán của chúng ta, trong thời gian ngắn cũng khó mà tiến hành được, việc này phải làm sao? Nhỡ đâu thương đội của chúng ta đi qua rừng núi để đến sơn trại người Ba, nửa đường bị giặc cướp cướp mất, vậy thì... haizz!"

Nhiễm Khả nghe vậy, sắc mặt tối sầm lại.

Tặc quân bên ngoài, vốn dĩ hắn không muốn quản, mặc kệ hồng thủy ngoài kia có ngập trời, chỉ cần máu không dính lên người hắn, hắn đều không muốn dính líu. Nhưng mà lời nói của Bát Địa Thổ, khiến hắn bắt đầu suy nghĩ xa hơn...

Nếu như không trừ bỏ giặc giã, thương nhân sẽ không đến.

Thương nhân không đến, người Ba bị phong tỏa trong Ba Sơn, làm sao có thể giàu lên được?

Mối quan hệ nhân quả này một khi đã rõ ràng, có một số việc, nhất định phải làm.

Nhiễm Khả trầm giọng nói: "Thỏ gia, đã nói đến mức này rồi, vậy chúng ta cũng phải vì tương lai của mình mà suy tính. Ta quyết định lấy danh nghĩa tuyên phủ sứ huyện Khai, phát động lệnh tổng động viên, huy động tất cả các sơn trại gần đây cùng xuất binh, tiêu diệt đám giặc cướp trong khu rừng núi này."

Trước đây hắn không thật sự ra tay, cho nên huyện thành huyện Khai mới suýt chút nữa bị thất thủ.

Nhưng chỉ cần hắn thật sự ra tay...

Đừng nói là mấy đám quân giặc, cho dù là quân Thanh vô địch thiên hạ sau này, muốn ở Tứ Xuyên hoành hành, cũng không dễ dàng như vậy.

Rất nhanh, lệnh tổng động viên của sơn trại người Ba được ban bố.

Các sơn trại, sơn thôn xung quanh Ba Sơn, tất cả đều bắt đầu tổng động viên...

"Tiêu diệt giặc cướp!"

"Chúng ta muốn buôn bán."

"Chúng ta muốn kiếm tiền."

"Chúng ta muốn giàu có."

--

Trong khe núi lớn Ba Sơn, một toán quân lưu khấu, đang ẩn náu trong một hang động nhỏ.

Bọn chúng là bị người của Bát Địa Thỏ đánh bại, sau đó chạy trốn vào khe núi lớn Ba Sơn.

Tuy nhiên, sau khi chạy vào núi, bọn chúng cũng không hề có ý

hối cải, tặc tù dẫn đầu hầm hừ: "Đội quân hỏa súng kỳ lạ kia tuy lợi hại, nhưng không vào được núi."

Một tặc binh khác nói: "Đúng vậy, hỏa súng binh cũng chỉ có thể giương oai ở nơi bằng phẳng, nếu như vào núi, địa hình gập ghềnh, khắp nơi đều là khe núi, tầm bắn của bọn chúng sẽ vô dụng, bị chúng ta áp sát, một nhát một mạng, đâm chết hết."

Tặc tù vênh váo cười nói: "Đúng vậy, bọn chúng không dám vào núi, vậy thì lợi hại hơn nữa cũng vô dụng, chúng ta chỉ cần trốn vào trong núi, bọn chúng cũng không làm gì được. Còn chúng ta có thể tùy ý xông ra khỏi núi để đánh bọn chúng, nắm chắc phần thắng."

"Chúng ta không sợ!"

Đám giặc kêu gào vài tiếng, tự cổ vũ bản thân.

Đúng lúc này, phía sau gốc cây xa xa, đột nhiên một mũi tên bay ra, phập một tiếng, trúng ngay yết hầu tên tặc binh vừa hô "Chúng ta không sợ", tên kia còn chưa kịp kêu thảm thiết đã ngã xuống, tay nắm lấy mũi tên trên cổ, chậm rãi ngã xuống.

Lũ giặc hoảng sợ: "Bị tập kích!"

"Nhanh nghênh chiến!"

Tất cả tặc binh đều cầm vũ khí nhảy dựng lên.

Sau đó bọn chúng phát hiện, mình đã bị bao vây.

Một đám thanh niên mặc quần áo xộc xệch, không có trang phục thống nhất, chân đi giày rơm, da dẻ rám nắng, bao vây bọn chúng ở giữa.

Trang bị thống nhất duy nhất của những thanh niên này, là một cây trường thương bằng gỗ kỳ lạ.

Thoạt nhìn, còn tưởng là Bạch Can binh, nhưng nhìn kỹ thì không phải.

Cán thương của bọn họ không phải màu trắng!

Vị tướng quân dẫn đầu mặc Sơn Văn giáp, lớn tiếng nói: "Bản tướng quân là tuyên phủ sứ huyện Khai Nhiễm Khả, lũ giặc các ngươi, tưởng rằng chạy vào núi là yên ổn sao? Nói cho các ngươi biết, ngọn núi dưới chân các ngươi này gọi là Ba Sơn, còn tổ tiên của bọn ta người Thổ Gia, tên là người Ba! Bọn ta đã sống ở đây mấy ngàn năm rồi, muốn chơi trò trốn tìm với bọn ta ở đây? Các ngươi còn non lắm."

Quân giặc hoảng sợ tột độ.

Tặc tù tức giận nói: "Có lầm không vậy? Ngọn núi ta đi qua ngày hôm qua cũng gọi là Ba Sơn? Người của các ngươi ở đây là sao? Đặt tên núi cho đàng hoàng đi chứ."

Nhiễm Khả gầm lên: "Giết!"

Đại đội binh sĩ Thổ Gia, giương cao trường thương, xông lên...

Chương 1107: Thị trường mới

Ở vùng núi Ba Sơn mà đánh du kích với thổ dân bản địa, đám lưu khấu hiển nhiên không phải là đối thủ.

Không mất bao nhiêu thời gian, vùng núi xung quanh huyện Ba đã bị dọn dẹp sạch sẽ.

Nhóm lưu khấu lớn bị Bát Địa Thỏ dùng hỏa súng binh chủ lực đánh tan.

Mà lưu khấu một khi biến thành toán nhỏ, sẽ bị các chiến sĩ Thổ Gia bản địa treo lên đánh cho te tua, không chút sức lực phản kháng.

Chỉ dùng vỏn vẹn thời gian nửa tháng, hoàn cảnh xung quanh huyện Khai liền trở nên vô cùng tốt đẹp. Bách tính không cần lo lắng có lưu khấu đột nhiên nhảy ra giết mình nữa, rất nhiều người bắt đầu chuẩn bị trở về thôn trang của mình.

Nhưng lúc này là mùa đông, về thôn cũng không trồng trọt được, nhà rất nhiều người lại bị lưu khấu đốt phá, muốn về cũng không về được, rơi vào tình cảnh rất xấu hổ.

Ngay lúc này, bọn họ đột nhiên nghe thấy có người trong thành rao to: "Làm đường! Tuyển mộ công nhân làm đường, tiền công mỗi ngày ba cân gạo trắng, muốn làm nhanh chóng đến nha môn huyện báo danh, chậm trễ sẽ không còn chỗ đâu!"

Câu cuối cùng thật sự quá dọa người!

Bách tính hầu như không có thời gian suy nghĩ, nhấc chân liền chạy về phía nha môn.

Rất nhanh…

Huyện Khai, bắt đầu hành động làm đường quy mô lớn.

Muốn giàu có, trước tiên phải làm đường.

Dù sao hiện tại là mùa đông năm Sùng Trinh thứ chín, ngay lúc nông nhàn, lưu khấu cũng bị tiêu diệt, hiện tại không sửa đường kiếm tiền, còn chờ đến khi nào?

Bách tính nườm nượp ghi danh, hăng hái tham gia.

Lúc bấy giờ Tứ Xuyên rất nghèo, mức độ nghèo khó của bách tính cũng chẳng kém bao nhiêu so với Thiểm Tây, tiền công một ngày ba cân gạo trắng quá mức hấp dẫn. Tin tức này rất nhanh truyền vào các thôn trang trên núi, những bách tính không chạy nạn đến huyện Khai, bây giờ cũng nhịn không được xuống núi, gia nhập vào đội ngũ sửa đường.

Giữa huyện Khai và Vạn Châu, vốn đã có một con đường quan đạo không tính là tốt lắm.

Bây giờ bách tính phải làm chính là mở rộng con đường quan đạo này, san bằng, để nó cố gắng đừng nên uốn lượn, độ dốc cũng không thể quá cao, như vậy mới thuận tiện cho việc vận chuyển hàng hóa quy mô lớn.

Mà ngay lúc bọn họ làm đường hướng về Vạn Châu, Vạn Châu cũng đang sửa đường hướng về huyện Khai.

Ngoại trừ huyện Khai nơi Bát Địa Thỏ đóng quân, nơi ba người Trịnh Cẩu Tử, Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu đóng quân, cũng đồng thời bắt đầu hành động.

Thổ Gia tuyên phủ sứ của mấy sơn trại xung quanh đều bị "đạn pháo thương mại" của thôn Cao Gia đánh cho phục, các sơn trại lần lượt phát động lệnh tổng động viên, rất nhiều binh sĩ Thổ

Gia đoàn kết lại, bắt đầu phát động công kích chủ động đối với lưu khấu.

Trốn trong núi?

Chiêu này chỉ có thể đối phó với quan binh, đối phó không được với người bản địa!

Ngươi trốn trong xó xỉnh nào có thể thoát khỏi người bản địa?

Người bản địa ngay cả khe hở trên mặt đất cũng có thể lật ra cho ngươi xem.

Dân đoàn thôn Cao Gia đánh trận chính diện, thổ dân bản địa thì bổ thêm đao, hoàn mỹ!

Lưu khấu ở khu vực Xuyên Đông Bắc mất đi chỗ đứng, bị không ngừng đuổi về phía Tây... sau khi dân đoàn thôn Cao Gia làm tốt công tác quần chúng ở một nơi, dọn dẹp xong lưu khấu, động viên tính tích cực của người bản địa, lại lập tức lên đường, tiếp tục truy kích lưu khấu về phía Tây --

Cùng lúc đó, chợ Nam Hối Chủy.

Một thương nhân tên Nghiêu Tinh Quyến, vừa mới đến trước một cửa hàng áo len lông cừu.

Nghiêu Tinh Quyến không phải là một thương nhân chân chính, hắn kỳ thật là một tên buôn lậu. Nửa thương nhân nửa đạo tặc, khi hắn mặc quần áo thương nhân, ra ngoài đi lại, thì gọi là Nghiêu Tinh Quyến.

Nhưng khi hắn lên thuyền biển, lén lút vận chuyển hàng hóa trên biển, thì gọi là Yêu Tinh Quyển.

Hôm nay gã đến chợ Nam Hối Chủy, chủ yếu chính là đến mua "áo len lông cừu hiệu Ấm Đến Muốn Ngủ", loại áo len lông cừu

chất lượng ưu tú, còn gia nhập kỹ thuật dệt đặc thù cùng hoa văn của dân tộc thiểu số này, hiện tại cũng trở nên thịnh hành ở các thành thị ven biển.

Đặc biệt là những quý tộc Oa quốc, lại rất thích loại áo len lông cừu này, dù sao Oa quốc rất lạnh, bản địa bọn họ lại không sản xuất len, ngoài mua thì không còn cách nào khác.

Nghiêu Tinh Quyến dự định mua một lượng lớn áo len lông cừu ở Nam Hối Chủy rồi vận chuyển đến cảng Nagasaki của Oa quốc, giá cả sao, đương nhiên là phải tăng lên gấp mấy lần, ở nơi đó hung hăng "chặt chém" đám quý tộc Oa quốc một phen.

Đang nghĩ đến vui vẻ, nhìn kỹ, cửa hàng áo len lông cừu cư nhiên đang đóng cửa.

Chưởng quầy đang chỉ huy điếm tiểu nhị, đóng gói đồ đạc, chuẩn bị chuyển đi.

Nghiêu Tinh Quyến giật mình: "Ơ kìa, chưởng quầy, sao ngươi lại đóng cửa? Không mở tiệm ở đây nữa sao?"

Chưởng quầy cười gật đầu: "Đúng vậy, bờ biển Nam Hối Chủy này bãi cát quá nông, thuyền bè không thể cập bến, kinh doanh ở đây bất tiện, chúng tôi phải chuyển đi."

Nghiêu Tinh Quyến sốt ruột: "Ngươi mà chuyển đi, sau này ta đến đâu nhập hàng áo len lông cừu?"

Chưởng quầy cười nói: "Ngươi men theo bờ biển, đi vào cửa sông Trường Giang, từ cửa sông Hoàng Phố ngược dòng lên, trên đường đều có chỉ dẫn, rất nhanh sẽ tìm được chợ mới."

Nghiêu Tinh Quyến kinh ngạc: "Chợ chuyển đến cảng nội địa? Sông có thể cho thuyền biển của ta vào sao?"

"Có thể!" Chưởng quầy cười nói: "Sông Hoàng Phố còn cập bến

thuận tiện hơn so với nơi này, ngươi đi rồi sẽ biết."

Nghiêu Tinh Quyến: "Ta còn đi sông Hoàng Phố cái gì, tiệm của ngươi còn chưa đóng cửa xong, mau lấy cho ta mấy bao lớn áo len lông cừu, lần sau ta trở lại sẽ đi sông Hoàng Phố."

Chưởng quầy cười nói: "Áo len lông cừu có thể đưa cho ngươi ngay bây giờ, nhưng ngươi vẫn nên đến cảng Thượng Hải ở sông Hoàng Phố xem thử đi, đó là hải cảng mới xây, tả thị lang hộ bộ Nam Kinh đã bỏ rất nhiều tâm huyết xây dựng, đem các loại thượng phẩm của Tô Châu, Nam Kinh tập trung hết ở đó, còn lớn hơn nhiều so với chợ Nam Hối Chủy này. Đồ gì trước kia không mua được ở chợ Nam Hối Chủy, ở chợ mới cảng Thượng Hải bên kia đều có."

Nghe hắn nói như vậy, Nghiêu Tinh Quyến thật đúng là có chút hứng thú.

Mua mấy bao lớn áo len lông cừu chất lên thuyền, sau đó lái thuyền lớn ra khỏi Nam Hối Chủy, men theo bờ biển đi về phía bắc, đi qua đảo Sùng Minh, cửa sông Hoàng Phố đã ở trong tầm mắt.

Điều thú vị là, cửa sông Hoàng Phố lại còn xây dựng hai pháo đài đá nhỏ một trái một phải, trên đỉnh pháo đài còn xây dựng một ngọn hải đăng rất đơn sơ.

Có thể nhìn ra, ngọn hải đăng này là làm tạm thời, còn có rất nhiều công nhân đang làm việc dưới hải đăng, rõ ràng là muốn làm cho hai ngọn hải đăng này đẹp đẽ hơn.

Trên hải đăng tạm thời còn treo những dải vải dài xuống, một bên viết "Hoan nghênh thương nhân các nước đến giao dịch", một bên viết "Kinh doanh thành tín, đồng tẩu vô khi".

Nghiêu Tinh Quyến thầm nghĩ: Quan phủ thú vị thật đấy,

không ngờ lại làm như vậy. Xem ra bên quan phủ có người tài rồi, biết ra sức nắm chắc mậu dịch hàng hải.

Thuyền của gã vừa đến cửa sông Hoàng Phố, liền thấy hai chiếc thuyền tuần tra của quan phủ áp sát lại: "Người phương nào?"

Nghiêu Tinh Quyến còn tưởng mình sắp bị vòi vĩnh, vừa báo danh tính, vừa chuẩn bị sẵn sàng bạc vụn để hối lộ thủy binh, không ngờ thủy binh giật mình, vội vàng đẩy bạc vụn của gã ra: "Không được, tả thị lang mới tới dữ lắm, chúng tôi mà tham ô của ngươi một đồng, trở về là mất mạng."

Nghiêu Tinh Quyến giật mình: Còn có chuyện này?

Gã nhịn không được hỏi: "Quân gia không thu hiếu kính của thương nhân, vậy cuộc sống…"

Thủy binh cười nói: "Tả thị lang tăng quân lương cho chúng tôi rồi, hiện tại quân lương của chúng tôi cũng khá cao, nếu thu mấy bạc vụn của ngươi mà mất bát cơm, vậy mới gọi là không có lời đâu. Mau lấy lộ dẫn của ngươi ra xem nào… được… xem xong rồi, vào trong đi."

Chương 1108: Hải tặc Yêu Tinh Quyển

Lần này Nghiêu Tinh Quyến thật sự là bội phục, lái thuyền vào sông Hoàng Phố, trên đường đều nhìn thấy ven sông treo đầy hoành phi: "Hoan nghênh đến với Thượng Hải", "Chúng tôi nỗ lực để mỗi một thương nhân đều có được cơ hội giao dịch công bằng ở đây", "Đi thẳng về phía trước năm mươi trượng sau đó rẽ phải", "Áo len lông cừu Ấm Đến Muốn Ngủ, ấm áp cả mùa đông cho bạn"…

Những hoành phi khác thì thôi, hoành phi quảng cáo "Ấm Đến Muốn Ngủ" kia, thật sự khiến Nghiêu Tinh Quyến giật mình: "Lợi hại, quảng cáo áo len lông cừu này thật lợi hại, vậy mà treo chung với những khẩu hiệu chính thức này, trách sao bán chạy như vậy."

Không thể không bội phục người làm chủ!

Nghiêu Tinh Quyến theo chỉ dẫn đường đi, một đường đi tới, đột nhiên, một chiếc thuyền bên cạnh có người chào hỏi hắn: "Ê, đây không phải là Yêu Tinh Quyển sao? Tên hải tặc nhà ngươi cũng chạy đến học người ta làm thương nhân chân chính nhập hàng sao?"

Nghiêu Tinh Quyến giật mình, vội vàng quay đầu nhìn lại, liền thấy nhị đương gia của tập đoàn Trịnh thị, Trịnh Chi Hổ.

"Thì ra là Mãng nhị đương gia." Nghiêu Tinh Quyến không sợ nữa, ngược lại cười nói: "Trịnh gia các ngươi chẳng phải cũng vậy sao, thương nhân, hải tặc, quan binh, cái gì cũng chiếm một phần."

Trịnh Chi Hổ cười ha hả, không phủ nhận cũng không thừa

nhận lời gã.

Nghiêu Tinh Quyến hỏi: "Trịnh gia đến đây nhập hàng gì vậy? Các ngươi nhìn trúng, khẳng định là hàng tốt, mang theo huynh đệ ta một chuyến, ta cũng theo làm một ít."

Trịnh Chi Hổ: "Ta ngu sao? Dạy ngươi kiếm tiền, ngươi không cướp sinh ý của ta?"

Nghiêu Tinh Quyến: "Sinh ý nào có thể một mình làm hết? Nhị đương gia hào khí ngút trời, chỉ cho tiểu đệ một hai chiêu, tiểu đệ cả đời ghi nhớ ơn đức của nhị đương gia."

Trịnh Chi Hổ cười lắc đầu: "Thôi được rồi, nói cho ngươi cũng không sao, ta đi mua tương."

"Tương?" Nghiêu Tinh Quyến kinh ngạc: "Tương gì?"

"Chuyên dùng cho hải sản." Trịnh Chi Hổ vung tay lên, ném một cái bình sứ về phía thuyền của Nghiêu Tinh Quyến, Nghiêu Tinh Quyến giật mình, vội vàng dùng quần áo đón lấy, cẩn thận từng li từng tí tiếp được: "Nhị đương gia, ngươi ném bình như vậy, vỡ thì tiếc lắm."

Trịnh Chi Hổ cười ha hả: "Luộc tôm nước lã, sau đó dùng tương này chấm thử xem."

Nghiêu Tinh Quyến hiện tại nào có tâm trạng đi luộc tôm gì, mở nắp bình, dùng ngón tay chấm một chút tương, bỏ vào miệng, hai mắt bỗng chốc sáng lên.

Trịnh Chi Hổ: "Hàng tốt chứ?"

Nghiêu Tinh Quyến: "Quả nhiên là hàng tốt, thứ này ở Oa quốc khẳng định bán chạy."

Trịnh Chi Hổ: "Đúng vậy, Oa quốc ẩm thực tương tự với chúng

ta, thích ăn tương, thứ này vận chuyển đến Oa quốc, ít nhất cũng có thể bán gấp ba đến năm lần giá. Cơ mà ta phải nhắc nhở ngươi, bách tính Oa quốc rất nghèo, chỉ có đám đại danh, tướng quân, võ sĩ gì đó trong tay có tiền, cho nên ngươi đừng nhập hàng loại kém nhất, muốn nhập thì nhập loại mấy lượng bạc một bình, dùng bình sứ tinh xảo nhất để đựng... Đám đại danh thích a dua theo kiểu cách chắc chắn sẽ rất thích, bọn họ chỉ mua bình sứ cũng vui rồi."

Nghiêu Tinh Quyến chắp tay: "Đa tạ chỉ giáo."

Hai người vừa nói chuyện, vừa cập bến ở cảng Thượng Hải.

Nghiêu Tinh Quyến là lần đầu tiên đến đây, chỉ thấy chợ này thật sự lớn hơn chợ Nam Hối Chủy gấp mấy lần, chủng loại hàng hóa phong phú, khiến gã hoa cả mắt.

"Ôi chao, cái này của ngươi là cái gì?"

"Đây là tác phẩm thêu đến từ Trừng Thành, Thiểm Tây." Chưởng quầy cười híp mắt nói: "Mã bố này đẹp chứ? Dùng để phủ lên lưng ngựa, nhìn rất đẹp, đám quan to quý nhân đều thích cái này."

Nghiêu Tinh Quyến: "Ta lấy!"

Gã biết, đám đại danh Oa quốc cũng thích trang trí ngựa của mình.

"Ơ? Cái quạt lụa này là cái gì?"

Chưởng quầy cười nói: "Đây là hàng mới được vận chuyển từ Xuyên Trung, gọi là quạt lụa thơm, sử dụng bảy mươi hai công đoạn chế tác, vô cùng tinh xảo."

Nghiêu Tinh Quyến mừng rỡ: "Cái này ta cũng lấy."

Đại danh Oa quốc rất thích đồ lụa của Đại Minh, còn có, người

Tây Dương cũng thích.

Một chưởng quầy vẫy tay với Nghiêu Tinh Quyến: "Huynh đài, xem ra ngươi là người sành sỏi, đến xem cái này, tiên tửu trên trời."

"Tiên tửu?" Nghiêu Tinh Quyến cười lớn: "Muốn lừa ta làm kẻ ngu ngốc à? Ta mới không tin cái gì tiên…"

Gã còn chưa nói hết, nhấm nháp một chút rượu trắng 53 độ, nhãn hiệu tạp nham, sản xuất tại trấn Mao Đài, trong nháy mắt, Nghiêu Tinh Quyến cảm thấy cả người như bị điểm huyệt.

"Đây… đây… đây là rượu gì? Thơm đến mức thái quá."

Chưởng quầy cười nói: "Đã nói rồi, tiên tửu, đây là thần tiên ban xuống, không dễ gì có được, ta ở đây cũng không còn bao nhiêu hàng đâu."

Nghiêu Tinh Quyến: "Moá nó! Lấy hết."

Chưởng quầy báo một cái giá, Nghiêu Tinh Quyến cũng không cảm thấy đắt, tiện tay trả tiền, đang chất hàng, liền thấy mấy người Tây Dương đi tới, bọn họ dùng phiên dịch người Minh, mở miệng nói với chưởng quầy: "Tiên tửu này của ngươi, bao nhiêu tiền một bình?"

Chưởng quầy báo một con số, Nghiêu Tinh Quyến vừa nghe, không đúng, tên này báo giá cho bọn họ rõ ràng cao hơn báo cho mình.

Tuy nhiên gã cũng không vạch trần, chờ đám người Tây Dương kia đi. Nghiêu Tinh Quyến mới nhìn chưởng quầy nói: "Ngươi không thật thà nha, báo giá cho ta và báo giá cho người Tây khác nhau, ta biết nhìn người báo giá cũng không có gì lạ, nhưng cái tân cảng này treo biển hiệu, không phải là 'kinh doanh thành tín, đồng tẩu vô khi' sao? Ngươi làm như vậy, cẩn thận bị

quan viên quản lý đuổi đi."

Chưởng quầy mỉm cười: "Khách quan, ngài oan uổng cho ta rồi. Người Minh và người Tây giá khác nhau, đây là quy định của tả thị lang địa phương Luyện đại nhân đặt ra."

Nghiêu Tinh Quyến: "Ơ?"

Chưởng quầy nói: "Hàng hóa bán ra ở chợ này, bán cho người Minh thu một phần mười thuế, bán cho người Tây thu hai phần mười thuế. Thuế này đương nhiên không thể để chúng tôi gánh chịu, cho nên cộng thêm vào giá, để người Tây tự trả."

Nghiêu Tinh Quyến: "Hả? Má nó! Nói như vậy, tiền ta vừa trả có một phần mười là thuế?"

Chưởng quầy cười nói: "Đúng vậy! Cơ mà, ngài sẽ không để bụng chứ? Dù cho lô hàng này cộng thêm một phần mười thuế, thì nó vẫn là vật liệu đẹp giá rẻ, ngài mang đến cảng khác bán, giá không chỉ gấp đôi đâu, hà tất gì phải để ý chút thuế này."

Nghiêu Tinh Quyến: "..."

Thôi được, chuyện này, nhịn nhịn.

Nghiêu Tinh Quyến thu hoạch được rất nhiều hàng hóa, chất đầy trên thuyền, cáo từ Trịnh Chi Hổ, lại men theo sông Hoàng Phố, hướng ra biển lớn.

Trên đường chỉ thấy qua lại tấp nập, toàn là đủ loại thuyền bè.

Bên bờ còn có thể nhìn thấy rất nhiều thương nhân dùng xe ngựa vận chuyển hàng hóa trên bộ, vô số hàng hóa, đang hội tụ về cảng Thượng Hải, thật là ghê gớm… thật sự là ghê gớm.

Sau này sẽ đến đây nhập hàng, hắc hắc!

Thuyền của gã lao ra khỏi sông Hoàng Phố, tiến vào biển rộng,

sau đó hướng về Oa quốc.

Vừa mới rời khỏi phạm vi quản lý của thủy sư Đại Minh, Nghiêu Tinh Quyến liền cởi bỏ bộ trang phục thương nhân, thay bằng một bộ trang phục gọn gàng. Lại lấy ra một cái bịt mắt và đeo lên.

Bên hông trái đeo một khẩu hỏa súng, bên hông phải đeo một thanh loan đao…

Bắt đầu từ giờ phút này, gã không phải là thương nhân Nghiêu Tinh Quyến nữa, mà là hải tặc Yêu Tinh Quyển.

"Cảng Nagasaki, lão tử đến rồi, ha ha ha!"

Chương 1109: Tân tổng đốc Tuyên Đại

Cùng lúc đó, tại Tuyên Phủ Đại Đồng.

Tổng binh Đại Đồng Vương Phác đang mở tiệc linh đình.

Từ khi hồi kinh, Vương Phác bỗng chốc trở thành nhân vật nổi tiếng.

Cả Tuyên Phủ Đại Đồng ai nấy đều biết hắn được hoàng thượng triệu kiến, ân cần khích lệ, lại còn hứa hẹn khi tình hình Binh bộ ổn định sẽ phong quan tiến chức cho Vương Phác.

Thế là đám quan viên lớn nhỏ thi nhau kéo đến nịnh bợ, ngày ngày ăn nhậu linh đình.

Hôm nay tham tướng nào đó mời, ngày mai tham tướng khác lại mời, ngày kia đến lượt tổng binh nào đó... Ăn uống đến nỗi bây giờ ngay cả... thôi, không nên miêu tả chi tiết.

Tuy nhiên, Vương Phác nhìn chung cũng là người không tệ, uống nước nhớ nguồn. Hắn biết công lao của mình có được là nhờ thủ bị Bình Dương Vương Tiểu Hoa và vị tướng ít tên tuổi Mã Thủ Ứng liều mình chiến đấu.

Vì vậy hắn cũng chuẩn bị hai phần hậu lễ, phái người đưa đến phủ Bình Dương.

Tóm lại, cứ thế, đàn ca yến tiệc...

Bọn họ đang ăn uống vui vẻ, bỗng một tên lính hớt hải chạy vào, gào lên: “Tướng quân, các vị tướng quân, đừng ăn nữa, mau

về doanh trại! Nhanh đi... Tân nhiệm tổng đốc Tuyên Đại đến nhậm chức rồi!"

Một câu nói khiến đám người say mèm giật mình tỉnh cả rượu.

Lập tức cả lũ nháo nhào, đám võ tướng ba chân bốn cẳng chạy về doanh trại của mình.

Mặc giáp trụ với tốc độ nhanh nhất, xếp hàng chờ sẵn ở cửa doanh.

Chẳng bao lâu sau, một đội quân chỉnh tề xuất hiện trước mắt bọn họ.

Lư Tượng Thăng, dẫn theo Thiên Hùng quân đã đến.

Thì ra, cách đây không lâu, Lư Tượng Thăng được lệnh vào kinh cần vương, đành phải bỏ dở đám lưu khấu suýt bị hắn vây khốn, lên đường đến kinh thành. Nhưng khi ông đến nơi thì đại quân A Tề Cách đã rút lui.

Lư Tượng Thăng cần vương một cách vô ích...

Nhưng điều đó không ảnh hưởng đến địa vị của hắn trong lòng Sùng Trinh, dù sao hắn cũng là người liên tiếp giành thắng lợi khi thảo phạt giặc cướp, suýt chút nữa đã vây chết đám lưu khấu ở Đại Biệt Sơn. Sùng Trinh rất coi trọng hắn.

Sau một hồi suy nghĩ, Sùng Trinh vẫn cảm thấy để Lư Tượng Thăng ở gần mình thì an toàn hơn, có thể bảo vệ mình bất cứ lúc nào.

Vì vậy, đã bổ nhiệm hắn làm tổng đốc Tuyên Đại mới.

Còn tổng đốc Tuyên Đại tiền nhiệm Dương Tự Xương... Dù sao thì hắn ta cũng đang ở nhà chịu tang cha, vậy thì cứ tiếp tục chịu tang đi.

Thế là Lư Tượng Thăng đến...

Vừa đến cửa doanh trại, hắn đã thấy tất cả các võ tướng đều mặt đỏ tía tai, say khướt, người nồng nặc mùi rượu, có vẻ như vừa mới chè chén say sưa.

Lư Tượng Thăng giận dữ quát: "Trong quân ngũ cấm uống rượu, lẽ nào các ngươi ngay cả quy củ cơ bản này cũng không hiểu?"

Đám võ tướng chỉ biết lúng túng đáp: "Không có chiến sự, chúng tôi không xuất chinh."

"Hừ!" Lư Tượng Thăng có chút bực mình, thôi được, bọn họ vào kinh cần vương cũng lập được công lao, trở về ăn uống linh tinh một chút cũng là chuyện thường tình.

Hắn đặc biệt quan tâm đến vị tổng binh Đại Đồng lập được chiến công hiển hách kia, bèn lên tiếng hỏi: "Tổng binh Đại Đồng Vương Phác có ở đây không?"

"Mạt tướng có mặt!" Vương Phác tiến lên một bước.

Lư Tượng Thăng vừa nhìn, thấy tên này cũng say bí tỉ, không khỏi có chút dở khóc dở cười: "Vương tướng quân, nghe nói mấy trận đánh ở ngoại ô kinh thành, trận nào ngươi cũng thắng, đánh cho đám Kiến Nô kêu cha gọi mẹ, lập được chiến công hiển hách..."

Vương Phác say quá hóa liều, vừa nghe vậy liền lâng lâng, cười ha hả: "Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ thôi... Thu dọn đám Kiến Nô, dễ như trở bàn tay..."

Lư Tượng Thăng: "Chiến lược chiến thuật lúc đó của tướng quân là gì, có thể nói qua cho bản quan được không? Bản quan cũng muốn học hỏi một chút."

Vương Phác lè nhè: “Cần gì chiến lược chiến thuật... Ta chỉ việc đứng im ra đó, bất động thanh sắc, haha, bất động... Thủ bị Bình Dương Vương Tiểu Hoa... liền xông lên... Hoả súng của hắn, bùm bùm bùm, đánh cho đám Kiến Nô tan tác, sau đó... kỵ binh doanh của Mã Thủ Ứng... xông lên... xông cho mẹ nó...”

Bịch một tiếng, Vương Phác ngã lăn ra đất, ngủ say như chết.

Lư Tượng Thăng: “...”

Thật là khó tin!

Tuy nhiên, trong lời nói lung tung của hắn cuối cùng cũng để lộ ra một chút manh mối, hoả súng binh của Vương Tiểu Hoa? Thủ bị Bình Dương Vương Tiểu Hoa, xem ra có thể chú ý đến người này.

Nghĩ đến đội hoả súng, trong đầu Lư Tượng Thăng bất chợt lóe lên dòng chữ “Thủ bị Thương Nam La Hi”, hắn không khỏi lắc đầu, thầm nghĩ: Không thể nào, không thể nào...

Thôi, tạm thời đừng bận tâm đến chuyện này nữa, làm những việc bản quan có thể làm trước đã.

Lư Tượng Thăng bước vào nha môn tổng đốc, ngồi xuống ghế, lập tức ban bố chính lệnh đầu tiên của mình: “Bản quan dự định mở một chợ ngựa ở Hồ Khẩu, liên lạc với người Mông Cổ phía bắc, bộ lạc Thổ Mặc Đặc và bộ lạc Khách Nhĩ Khách, để bọn họ đến chợ ngựa giao dịch. Chúng ta muốn mua ngựa từ tay bọn họ, dùng để đối phó với quân Thanh.”

Quan lại địa phương lập tức tiến lên hành lễ: “Lư đại nhân, ý tưởng của ngài tất nhiên là rất tốt, nhưng mà, người Mông Cổ gần đây... có chút kỳ lạ, chợ ngựa này, chúng tôi cũng không biết có mở được hay không.”

Lư Tượng Thăng: “Kỳ lạ thế nào?”

Quan lại đáp: “Đại hãn trên danh nghĩa của người Mông Cổ là Ngạch Triết không biết ăn nhầm thứ gì, bỗng dưng ban bố hịch thảo phạt, lại còn lấy ngọc tỷ truyền lại từ thời Thành Cát Tư Hãn để đóng dấu. Các bộ lạc Mông Cổ phía tây dưới sự kêu gọi của hịch văn, đều đoàn kết lại tấn công về phía đông, đánh vào mấy bộ lạc Khoa Nhĩ Thấm do Kiến Nô khống chế... đánh cho mấy bộ lạc nhỏ đó tan tác. Kiến Nô xuất binh giúp đỡ các bộ lạc Khoa Nhĩ Thấm, khiến thảo nguyên phía bắc chiến sự liên miên.”

Lư Tượng Thăng: “Hả? Còn có chuyện này?”

Quan lại địa phương đáp: “Chính vì vậy, hiện tại bản thân người Mông Cổ cũng cần rất nhiều chiến mã, e rằng bán cho chúng ta cũng không được bao nhiêu.”

Lư Tượng Thăng ngẩn người một lúc: “Như vậy cũng tốt, người Mông Cổ kiềm chế Kiến Nô như vậy là một chuyện rất tốt. Nhưng dù sao thì bọn họ kiềm chế là chuyện của bọn họ, chúng ta cũng phải nỗ lực, chợ ngựa nhất định phải mở, có thể mua được bao nhiêu ngựa từ tay người Mông Cổ thì mua bấy nhiêu, nỗ lực còn hơn là không làm gì.”

Quan lại địa phương: “Tuân lệnh! Nhưng mà...”

Lư Tượng Thăng bực bội nói: “Còn nhưng nhị gì nữa?”

Quan lại địa phương: “Nhưng chúng tôi không có tiền.”

Lư Tượng Thăng: “...”

Quan lại địa phương: “Quân lương của đám người Vương Phác đã bị nợ chín tháng rồi, trong tay không có tiền, lấy gì mà mua ngựa của người Mông Cổ đây?”

Lư Tượng Thăng bỗng cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Tại sao?

Tại sao lúc nào cũng như vậy?

Lúc mình nhậm chức phủ trị Vân Dương, Vân Dương là một mớ hỗn độn, không có tiền.

Mình đến Hồ Quảng làm tuần phủ, Hồ Quảng lại là một mớ hỗn độn, cũng không có tiền.

Bây giờ đến làm tổng đốc Tuyên Đại, vẫn là một mớ hỗn độn, vẫn không có tiền.

Lư Tượng Thăng chỉ đành bất lực nói: “Xem ra chỉ có thể dựa vào việc truân điền rồi. Có lương thực rồi thì mới có thể giao dịch với người Mông Cổ. Nhưng mà, truân điền cũng cần tiền, khai hoang, mua giống, mua trâu cày, mua nông cụ, cái gì cũng cần tiền...”

Hắn đang nói thì bỗng có một tên lính chạy vào, vui mừng báo: “Báo! Đại hoàng thương Thiết Điểu Phi Phi đến rồi, còn mang theo rất nhiều vật tư!”

Chương 1110: Hóa ra lại là Lý viên ngoại

Lư Tượng Thăng có chút tò mò: “Có một thương nhân đến mà ngươi vui mừng như vậy, vị thương nhân này có gì đặc biệt?”

Tên lính cười toe toét: “Mỗi lần Thiết viên ngoại đến đều mang đến cho chúng tôi rất nhiều đồ tốt, ăn mặc đều có đủ, còn nhiều hơn vật tư triều đình cấp. Triều đình không phát quân lương, hiện tại chúng tôi đều dựa vào Thiết viên ngoại cứu tế mới sống được.”

Lư Tượng Thăng giật mình, thương nhân này lợi hại như vậy sao?

Biên quân triều đình nuôi không nổi, bây giờ lại dựa vào một thương nhân nuôi sống?

Chuyện này cũng quá khó tin rồi.

Tên lính tiếp tục nói: “Lúc Dương Tự Xương đại nhân còn làm tổng đốc Tuyên Đại, hắn đã chiêu mộ rất nhiều dân phu, tu sửa đường xá, khai thác mỏ, xây thành, huấn luyện binh lính, tiêu tốn rất nhiều tiền, số tiền này phần lớn đều là do Thiết viên ngoại chi trả.”

Lư Tượng Thăng lại một lần nữa giật mình, thì ra khi Dương Tự Xương còn tại vị, hắn đã dựa vào vị thương nhân này chống đỡ rồi.

Lúc này, hắn càng thêm tò mò về vị thương nhân này.

Một lát sau, Thiết Điểu Phi đi vào, vừa nhìn thấy Lư Tượng Thăng liền chắp tay cười nói: “Lư đại nhân, quả nhiên danh bất hư

truyền.”

Lư Tượng Thăng thuận miệng khiêm tốn một câu: “Bản quan cũng chẳng làm được gì to tát.”

“Lư đại nhân khiêm tốn rồi.” Thiết Điểu Phi cười ha hả nói: “Lúc ngài còn làm phủ trị Vân Dương, ta đã từng nghe danh ngài rồi. Thiên Hùng quân của ngài uy danh hiển hách, lại còn chăm lo việc dân, quản lý một vùng Vân Dương đâu vào đấy.”

Thương nhân thích nói những lời hay ý đẹp, Lư Tượng Thăng cũng chẳng để tâm, mời Thiết Điểu Phi ngồi xuống, sau đó mới đi thẳng vào vấn đề: “Thiết viên ngoại, nghe nói trước đây ngươi vẫn luôn chu cấp cho biên quân, tổng đốc Tuyên Đại tiền nhiệm Dương Tự Xương cũng dựa vào sự chu cấp của ngươi mới có thể tu sửa đường xá, khai thác mỏ, tạo phúc cho một phương.”

Thiết Điểu Phi cười đáp: “Mỗi người dân Đại Minh đều nên ra sức vì Đại Minh, ta cũng chẳng có bản lĩnh gì, chỉ là kiếm được ít tiền, vì vậy chỉ có thể xuất tiền giúp đỡ thôi.”

Lư Tượng Thăng không khỏi thở dài: “Chỉ riêng việc xuất tiền này đã là rất đáng quý rồi.”

Thiết Điểu Phi: “Lư đại nhân mới đến nhậm chức, chắc chắn sẽ có nhiều hoài bão, nếu gặp khó khăn trong việc thi hành chính sách, cần đến ta, cứ việc mở lời.”

Hắn nói như vậy, chính là chủ động đề nghị xuất tiền giúp đỡ mình.

Lư Tượng Thăng thực sự có chút ngại ngùng, thầm nghĩ: Vô công bất thụ lộc, ta và ngươi cũng chẳng quen biết gì nhau, ngươi vừa gặp mặt đã nói “Ta có thể cho ngươi tiền”, thật sự khiến người ta khó mà từ chối được. Ngươi sẽ không phải là muốn dùng tiền để mua chuộc ta, sau này muốn lợi dụng ta giúp ngươi làm gì

đó chứ?

Ân tình này... dễ nhận không dễ trả!

Hắn do dự một lúc, đúng lúc này, Thiết Điểu Phi đột nhiên làm động tác phủi bụi trên ngực, cười nói: "Lư đại nhân, ngài đừng ngại, chúng ta coi như cũng là bạn cũ rồi."

Hành động phủi bụi của hắn hơi kỳ lạ, Lư Tượng Thăng không nhịn được liền nhìn theo động tác của hắn, nhìn về phía ngực hắn. Sau đó Lư Tượng Thăng liền phát hiện, trên ngực Thiết Điểu Phi thêu một hình người màu vàng, một...tượng Thiên Tôn tiên phong đạo cốt!

Hình ảnh này, thật quen mắt, hình như đã nhìn thấy ở đâu rồi?

Lư Tượng Thăng đột nhiên bừng tỉnh: Thủ bị Thương Nam La Hi, còn có phó tướng của La Hi là Trịnh Cẩu Tử, Bát Địa Thỏ, trên người bọn họ đều có, đây chính là khuôn mặt của vị Lý viên ngoại thần bí kia!

Lư Tượng Thăng biết La Hi là dựa vào Lý viên ngoại trợ giúp, lúc hắn quản lý Vân Dương, cũng luôn là Lý viên ngoại xuất tiền tài trợ, hắn mới có thể quản lý Vân Dương đâu vào đấy, đánh lui giặc cướp, cứu tế bách tính vùng núi Thần Nông Giá.

Lư Tượng Thăng có chút không dám tin: "Ngươi... cũng là người của Lý viên ngoại?"

Thiết Điểu Phi mỉm cười: "Vì vậy chúng ta có thể coi là bạn cũ rồi."

Lư Tượng Thăng hơi cảm động: "Lý viên ngoại cũng thật là nhiệt tình, tài trợ cho thủ bị Thương Nam La Hi, tài trợ cho bách tính Vân Dương, còn xuất tiền giúp ta tiễu phỉ, hóa ra ngay cả biên quân hắn cũng xuất tiền chu cấp... Một người lợi hại như vậy, trước đây lại chưa từng nghe danh bao giờ."

Thiết Điểu Phi đáp: “Làm loại chuyện này, tốt nhất là không nên nổi tiếng.”

Câu nói này khiến Lư Tượng Thăng chợt tỉnh ngộ, cũng đúng, làm loại chuyện này quả thực là không thể nổi tiếng.

“Đã như vậy, vậy bản quan xin được nhận cho.” Dù sao trước đây Lư Tượng Thăng cũng đã nhận tiền của Lý viên ngoại rồi, bây giờ nhận thêm chút nữa cũng chẳng sao, cái này gọi là [rận nhiều không sợ ngứa].

Lư Tượng Thăng: “Trên đường đến đây nhậm chức, bản quan đã suy nghĩ kỹ rồi, dự định xây dựng một chợ ngựa ở Hồ Khẩu, giao dịch chiến mã với người Mông Cổ. Ngoài ra, bản quan còn dự định phát triển quân truân điền trên diện rộng, để biên quân Tuyên Phủ Đại Đồng có thể tự cung tự cấp, tránh trường hợp triều đình không phát được quân lương, biên quân lại phải chịu đói.”

Thiết Điểu Phi mỉm cười: “Hiểu rồi! Lư đại nhân cần một số vốn, một mặt là để hỗ trợ quân hộ khai hoang, mua nông cụ, hạt giống, trâu cày. Mặt khác, cần một số hàng hóa có giá trị để trao đổi chiến mã với người Mông Cổ.”

Lư Tượng Thăng: “Chính xác! Thiết viên ngoại có đề nghị gì hay về mặt này không?”

Thiết Điểu Phi đáp: “Chuyện quân truân điền thì đơn giản, nông cụ, hạt giống, trâu cày, chúng tôi trực tiếp vận chuyển từ Sơn Tây qua là được, chuyện nhỏ thôi. Còn về mặt hàng hóa có thể dùng để mua ngựa của người Mông Cổ, ta đây cũng có.”

Lư Tượng Thăng: “Ồ?”

Thiết Điểu Phi chạy ra ngoài, đến chỗ đội vận chuyển của mình, tìm một chiếc xe lớn, từ trên xe bê ra một chiếc hộp sắt, bê đến trước mặt Lư Tượng Thăng, mở nắp hộp, một mùi thơm ngọt

ngào lập tức xoa dịu mũi Lư Tượng Thăng.

Lư Tượng Thăng: “Đây là thứ gì? Bản quan cảm thấy nó giống bánh trứng.”

Thiết Điểu Phi: “Nó gọi là bánh trứng nhân đậu, người Mông Cổ bây giờ rất thích thứ này, hoàn toàn không thể rời xa nó. Một ngày không ăn là thèm đến điên cuồng, chúng ta bày bán thứ này với số lượng lớn ở chợ ngựa Hồ Khẩu, người Mông Cổ nhất định sẽ vui vẻ đến giao dịch.”

Lư Tượng Thăng luôn cảm thấy có gì đó sai sai, nhưng lại không nói ra được.

Thôi thì, thử trước đã. --

Cùng lúc đó, tại Sơn Tây, Thái Nguyên.

Tam Thập Nhị thu dọn hành lý xong, hướng về phía tuần phủ Sơn Tây Ngô Sân hành lễ: “Ngô đại nhân, Sơn Tây hiện tại đã đâu vào đấy rồi, ta ở đây cũng không giúp được ngài gì nữa, vừa lúc Thiên Tôn triệu ta đến Tứ Xuyên, nên ta định lên đường. Sau này cũng không biết khi nào mới gặp lại, thật là [Mỗi người một nơi].”

Ngô Sân thực sự có chút không nỡ, mặc dù tên Tam Thập Nhị này nói toàn thành ngữ kỳ quái, suốt ngày đi trên bờ vực bị đánh, nhưng năng lực làm việc thì rất tốt, phò tá mình quản lý Sơn Tây tốt đến mức không thể chê vào đâu được.

Hắn không khỏi thở dài: “Tam quản sự, ngươi mà đi rồi, ta lại phải đi mời một vị sư gia khác, nhưng sư gia bình thường nào có ai làm được như ngươi, ta còn phải lo lắng sư gia lừa trên gạt dưới, tham ô hối lộ.”

Tam Thập Nhị cười nói: “Mặc dù ta đi rồi, nhưng những nhân viên hành chính đi cùng ta đến Sơn Tây sẽ không đi hết, bọn họ đều được giáo dục bài bản ở thôn Cao Gia, ai nấy đều nắm rõ

phương pháp quản lý kiểu mới, có bọn họ hỗ trợ Ngô đại nhân, sẽ không có vấn đề gì, đây gọi là [Cánh tay đắc lực].”

Chương 1111: Tăng binh

Lời đã nói đến nước này, Ngô Sân cũng không tiện giữ nữa, chỉ đành chắp tay: "Hy vọng chuyện Tứ Xuyên sớm được giải quyết."

Tam Thập Nhị thở dài một hơi: "Chuyện Tứ Xuyên không dễ giải quyết, bên đó thế lực nhỏ nhiều như nấm, địa hình phức tạp lại ảnh hưởng đến giao thông vận tải, chỉ có thể từ từ mà đến, cái này gọi là [Từ từ mưu đồ]."

Ngô Sân: "Cái này không phải thành ngữ đâu?"

Tam Thập Nhị: "Ơ? Không phải sao? Vậy cái này của ta gọi là [râu ông nọ cắm cằm bà kia]."

Ngô Sân: "Phốc! Cút nhanh, lập tức cút."

Thế là, hai người rõ ràng là cảnh tiễn biệt đầy tình cảm "Đào hoa đàm thuỷ thâm thiên xích, bất cập Vương Luân tống ngã tình", không biết vì sao lại biến thành cảnh Ngô Sân một cước đá bay Tam Thập Nhị.

Tam Thập Nhị chỉ đành thở dài: Chung quy vẫn là trao nhầm tình cảm.

Liền bước lên hành trình đi Tứ Xuyên…

Lúc này toàn tuyến đường sắt từ Thái Nguyên Sơn Tây đến thôn Cao Gia đã thông xe.

Tam Thập Nhị lên xe lửa, một tiếng "u u" chạy, liền đến phủ Bình Dương.

Xe vừa dừng hẳn ở phủ Bình Dương, một đám đông binh lính

dân đoàn, xếp thành hàng ngũ chỉnh tề lên xe lửa.

Bạch Thuỷ Vương Nhị cũng lên toa xe, ngồi đối diện Tam Thập Nhị.

Tam Thập Nhị có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh đã hiểu ra: "Ngươi muốn dẫn quân đi bình khấu?"

Vương Nhị gật đầu: "Chúng tôi từ kinh thành cần vương trở về, nghỉ ngơi mấy ngày, cũng nghỉ ngơi đủ rồi, liền chủ động xin ra trận, đi tham gia bình khấu. Nhưng hiện tại Bạch Miêu có chức quan triều đình ban cho, không thể chạy loạn. Hắn vào kinh cần vương còn nói được, tùy tiện chạy loạn thì không nói được, cho nên hắn ở lại phủ Bình Dương, ta dẫn dân đoàn đi tác chiến."

Lần này Vương Nhị mang đến lại có thêm năm trăm binh sĩ dân đoàn, hơn nữa đây mới chỉ là một xe, mấy ngày sau, chia thành nhiều chuyến xe, phải lần lượt điều động tổng cộng hai nghìn năm trăm binh sĩ, cả một đoàn độc lập Sơn Tây.

Tam Thập Nhị: "Ngươi đây là định vào Xuyên, hay là đi Hà Nam?"

Vương Nhị nói: "Hà Nam."

Hoá ra, đội hậu cần thôn Cao Gia trên đường vào Xuyên, từng ở Vũ Xương gặp phải đội Bát Đại Vương quấy nhiễu Vũ Xương, chuyện này Lý Đạo Huyền cũng đích thân tham gia, còn dọa chết một vị Sở vương. Sau đó, Lý Đạo Huyền liền chuyển tầm nhìn trở lại, tìm xem còn có binh mã nào có thể điều động, có thể đi Hà Nam hỗ trợ.

Hiện tại ở Hà Nam thôn Cao Gia cũng coi như là đầu tư binh lực lớn.

Bạch Diên dẫn theo một đoàn chủ lực cực kỳ hùng hậu đóng giữ ở phụ cận Lạc Dương, trong đoàn chủ lực đó có mấy nghìn lão

binh, tân binh Hà Nam chiêu mộ được thì hơn một vạn, binh lực cường thịnh. Còn có Tào Văn Chiếu, Cao Kiệt, hai người này tuy không tính là người của thôn Cao Gia, cũng sẽ hỗ trợ cùng nhau tác chiến.

Nhưng cho dù nhiều binh mã như vậy, cũng không cách nào khống chế được cục diện Hà Nam.

Lưu khấu lúc tụ lúc tán, ở nông thôn Hà Nam chạy loạn khắp nơi, căn bản không thu dọn được.

Vì vậy, thôn Cao Gia còn phải tăng binh cho Hà Nam.

Lần này Vương Nhị định đi cứu nguy Vũ Xương một phen, hắn liền thuận tiện hộ tống Tam Thập Nhị một đoạn đường.

Hai người đi xe lửa, rất nhanh đã đi qua Sơn Tây, trở về thôn Cao Gia.

Ở đây xe lửa dừng lại một chút, rất nhanh đã chuyển lên một đống lớn hàng hoá.

Tam Thập Nhị và Vương Nhị đều nhìn thấy, không chỉ có binh lính đang vận chuyển hàng hoá, ngay cả Thiên Tôn cũng đang giúp đỡ, trên không trung có một bàn tay vàng khổng lồ duỗi xuống, nhẹ nhàng nhấc những kiện hàng mà binh lính hậu cần đã đóng gói xong. Giống như nhặt một hạt vừng, nhẹ nhàng đặt ở nơi gần xe lửa nhất.

Đội hậu cần liền nhanh chóng chuyển lên xe, đỡ phải tốn công sức vận chuyển từ kho bãi xa xôi.

Vương Nhị cũng không khỏi cảm thán: "Khi phát triển khoa học kỹ thuật và chiến tranh gì đó, Thiên Tôn rất ít khi trực tiếp giúp đỡ, nhưng cứu tế bách tính, Thiên Tôn luôn không tiếc tự mình ra tay."

Tam Thập Nhị gật đầu: "Thiên Tôn một mặt hy vọng chúng ta có thể tự mình giải quyết mọi việc, cố gắng đừng ỷ lại vào sức mạnh của thần tiên. Nhưng mặt khác, ngài lại không nhìn nổi nạn dân chịu khổ, luôn muốn cứu thêm một số người, cái này gọi là [Tâm địa lương thiện]."

Xe lửa chất đầy ắp, năm trăm binh lính do Vương Nhị dẫn đầu, cộng thêm vật tư nhồi đầy ắp, từ thôn Cao Gia chạy đến Tây An, sau đó chuyển sang xe lửa của tuyến đường sắt Tây Hán, lại "u u" chạy về phía Hán Trung.

Tam Thập Nhị cũng không khỏi cảm thán: "Đừng nhìn Chu Tồn Cơ giống như tên phế vật, nhưng hai tuyến đường sắt hắn lựa chọn, một tuyến Tây Diên, có thể giúp chúng ta nhanh chóng điều binh đến Bắc Cương. Một tuyến Tây Hán, lại có thể giúp chúng ta nhanh chóng điều phối vật tư vào Xuyên. Cái này gọi là [Đánh bừa mà trúng]."

Vương Nhị: "Có lẽ không phải đánh bừa, mà là kiến thức hắn học được từ nhỏ đủ nhiều, ánh mắt kiến thức cũng có, cho nên dù hắn hoàn toàn không cân nhắc đến chiến lược, nhưng lựa chọn hắn đưa ra, lại là tuyến đường quan trọng nhất."

Hai người cảm thán một hồi, đã đến Hán Trung… --

Trên sân ga Hán Trung, Thụy Vương Chu Thường Hạo lại canh giữ trước quầy bán vé: "Này này, vé tàu hôm nay bán được bao nhiêu rồi?"

Nhân viên bán vé cũng phục vị Thụy Vương này, đường đường là một vị thân vương, ngày nào cũng chạy đến ga tàu hỏi bán được bao nhiêu vé, thật đúng là keo kiệt.

Nhưng ông chủ hỏi, cũng không thể không trả lời, chỉ đành thành thật đáp: "Hôm nay bán được 78 lượng bạc vé rồi."

"Cái gì? Mới 78 lượng?" Thụy Vương buồn bực: "Lúc này hôm qua, không phải bán được 82 lượng sao? Hôm nay làm ăn kém hơn hôm qua."

Nhân viên bán vé dở khóc dở cười, vé mỗi ngày bán nhiều bán ít có chút chênh lệch không phải là chuyện bình thường sao? Vị vương gia này…

Hai người còn đang nói chuyện, xe lửa lại vào ga.

Trong tiếng còi "u u", đoàn tàu khổng lồ từ từ dừng lại.

Chu Thường Hạo ba chân bốn cẳng, nháy mắt đã nhảy đến bên cạnh đầu tàu, tài xế còn chưa kịp xuống xe, Chu Thường Hạo đã vội vàng hỏi: "Bên Tây An hôm nay bán được bao nhiêu vé?"

Tài xế cũng bị hắn hỏi hàng ngày, sớm đã quen rồi, bèn đáp: "Bên Tây An hôm nay bán được 290 lượng rồi."

Chu Thường Hạo mừng rỡ: "Hơn hai trăm lượng? Oa ha ha, nhiều hơn bình thường nhiều lắm…"

Hắn vừa dứt lời, lập tức nghĩ đến chỗ nào đó không đúng.

Lần trước bên Tây An vé xe bán chạy như tôm tươi, là vì số lượng lớn vật tư đã mua vé chở hàng, hôm nay lại nhiều như vậy, nói cách khác, số vật tư viện trợ Xuyên kỳ lạ kia lại đến nữa?

Hắn vội vàng quay đầu nhìn toa xe phía sau, quả nhiên, lại là đám binh lính hậu cần mặc đồng phục, lại bắt đầu dỡ đồ từ trên xe xuống.

Một sọt lại một sọt, vật tư như không cần tiền dỡ xuống từ trên xe, chất đống trên sân ga, sau đó có người đến chất lên xe, chuẩn bị vận chuyển đến bến tàu.

Chu Thường Hạo liếc mắt một cái đã nhìn thấy Gia Cát Vương

Thiện, đang chỉ huy một đám thuộc hạ dỡ hàng.

Cảm giác của quân nhân phần lớn nhạy bén hơn người thường, Gia Cát Vương Thiện cảm ứng được có người đang nhìn mình, quay đầu nhìn về phía Chu Thường Hạo, sau đó, ánh mắt của hai người liền giao nhau giữa không trung.

"Rắc" một tiếng, ánh mắt bắn ra tia lửa giữa không trung.

Chu Thường Hạo hét lớn tiếng: "Làm gì? Hôm nay ta không định thu thuế của ngươi, ngươi nhìn ta làm gì? Ngươi đừng qua đây, ngươi đừng qua đây."

Hắn vừa nói, vừa lui về phía sau, đột nhiên "ầm" một tiếng, lưng va vào thứ gì đó, quay đầu lại nhìn, mới phát hiện phía sau va vào là một nam tử râu ria xồm xoàm, tráng hán như tòa tháp sắt, đang cúi đầu nhìn mình.

Chương 1112: Nơi này là Thiểm Tây!

Người Thụy vương va phải, chính là Vương Nhị của thôn Cao Gia.

Để che giấu thân phận, nhiều năm qua, hắn vẫn giữ bộ râu quai nón, cộng thêm dáng người cao lớn, cùng với khí thế của phản tặc đệ nhất thiên hạ, khiến hắn trông có phần đáng sợ.

Thụy vương vừa nhìn thấy Vương Nhị, khí thế đã yếu đi ba phần, lùi lại mấy bước.

Hộ vệ của hắn vội vàng vây lại, bảo vệ Thụy vương ở giữa, dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Vương Nhị.

Đội trưởng đội hộ vệ thậm chí còn đặt tay lên chuôi đao.

Vương Nhị hừ lạnh một tiếng, lười để ý đến bọn họ, xoay người bỏ đi.

Vị đội trưởng hộ vệ kia mới thở phào nhẹ nhõm: "Phù, thật là một tên đáng sợ, nếu thật sự xung đột, chúng ta không phải là đối thủ của hắn, hôm nay Vương gia có thể gặp nguy hiểm."

"Cái gì?" Thụy vương giật nảy mình: "Hắn dám! Ta là thân vương."

Đội trưởng đội hộ vệ thấp giọng nói: "Tên kia trên người có mùi máu tanh, ngửi là biết là kẻ ngông cuồng không sợ trời đất, chọc giận hắn, hắn sẽ không quan tâm ngài có phải là thân vương hay không."

Thụy vương bị câu nói này dọa cho sợ hãi: "Có lầm hay không? Nơi này là phủ Hán Trung, những kẻ ngông cuồng ngày càng nhiều sao? Dám đánh thân vương, dám giết thân vương, bây giờ lại quang minh chính đại đi khắp nơi sao? Còn có thiên lý hay không, còn có vương pháp hay không?"

Đội trưởng hộ vệ biết câu này không nên tiếp lời, chỉ đành im lặng.

Nhưng bên cạnh lại vang lên một tiếng cười kỳ quái: "Thiên lý luôn tồn tại, còn về vương pháp sao. Vương gia, ngài tự mình suy nghĩ kỹ đi, vương pháp thật sự có tồn tại sao?"

Thụy vương đột ngột quay đầu lại nhìn, liền nhìn thấy một gã mập mạp trung niên, mặc bộ đồ nho nhã, thoạt nhìn có chút học vấn, khí chất rất giống một vị sư gia.

Không giống kẻ hung ác, Thụy vương thở phào nhẹ nhõm: "Ngươi là người phương nào?"

Mập mạp trung niên mỉm cười: "Tại hạ họ Tam, tên Thập Nhị, nghề nghiệp sư gia."

Thụy vương: "Ồ! Thật sự là sư gia!"

Loại tiểu nhân vật sư gia này, Thụy vương căn bản không coi vào đâu, nhưng người này dám chủ động bắt chuyện với mình, thoạt nhìn không sợ hãi một chút nào, hình như cũng không phải tiểu nhân vật. Thụy vương càng cảm thấy khó tin, đây là thế đạo gì? Một người tùy tiện trên xe lửa xuống đều không coi bản vương ra gì.

Thụy vương: "Vừa rồi ngươi nói là có ý gì? Cái gì gọi là vương pháp thật sự có tồn tại sao? Ngươi đang coi thường [Đại Minh Luật] sao?"

Tam Thập Nhị cười khẩy: "Nếu như tất cả mọi người đều tuân

thủ [Đại Minh Luật], vậy thì có thể nói là có vương pháp, thế nhưng Thụy vương điện hạ, ngài cẩn thận suy nghĩ một chút, rốt cuộc có bao nhiêu người tuân thủ [Đại Minh Luật]? Bản thân ngài đã từng tuân thủ chưa? Các đại nhân vật có mấy ai tuân thủ? Ha ha ha... Ai da, hai vấn đề này của ta, có lẽ gọi là [Hỏi đường người mù]."

Nói xong, hắn xoay người bỏ đi.

Thụy vương sững sờ, sau đó quát lớn: "To gan."

Hắn đang định gọi hộ vệ bên cạnh kéo Tam Thập Nhị lại nói chuyện, liền thấy Tam Thập Nhị bước nhanh đến bên cạnh Vương Nhị, hai người sóng vai đi về phía bến tàu.

Lúc nãy bọn hộ vệ không dám động đến Vương Nhị, hiện tại nhìn thấy Tam Thập Nhị đi cùng Vương Nhị, đương nhiên cũng không dám động đến Tam Thập Nhị, đám người đều đứng im tại chỗ, khó chịu vô cùng.

Thụy vương: "Quá đáng! Những người này, một người lại một người, càng ngày càng quá đáng, chẳng lẽ đều không coi bản vương là vương gia nữa sao?"

Hộ vệ thấp giọng nói: "Vương gia, từ những năm cuối Thiên Khải, lưu khấu nổi dậy, thiên hạ càng ngày càng loạn, các thế lực lớn nhỏ nổi lên khắp nơi, đâu đâu cũng có kẻ ngông cuồng vô pháp vô thiên, chúng ta ra ngoài, vẫn nên cẩn thận một chút."

"Ra ngoài?" Thụy vương: "Nơi này là Hán Trung, Hán Trung đó, ta ra ngoài cái gì, nơi này chính là nhà của ta."

Lời hắn vừa dứt, đột nhiên, trong thành Hán Trung vang lên tiếng chuông báo động, leng keng leng keng gõ không ngừng, toàn bộ mọi người ở nhà ga đều kinh ngạc quay đầu, nhìn về phía tường thành.

Bởi vì nhà ga ở bên ngoài tường thành mà...

Chỉ thấy trong thành Hán Trung có một tên thái giám nhanh chóng chạy ra, chạy đến trước mặt Thụy vương, hét lớn: "Thụy vương điện hạ, mau vào thành, đại sự không ổn, lưu khấu đánh tới rồi."

"Cái gì?" Thụy vương giật nảy mình: "Lưu khấu lại đến nữa sao?"

Phủ Hán Trung, vào những năm đầu Sùng Trinh có một người tên là Vương Đại Lương, đã từng nổi dậy gây rối ở Hán Trung, lúc đó lưu khấu cũng từng đến phủ Hán Trung quấy phá một lần, dọa Thụy vương lúc đó khóc cha gọi mẹ.

Bây giờ vừa nghe nói lưu khấu lại đến, Thụy vương quả thực cả người đều sợ hãi, vắt chân lên cổ chạy vào thành.

Những bách tính bình thường ở nhà ga đều như vậy, tất cả đều chạy vào trong thành.

Nhưng, binh lính hậu cần của thôn Cao Gia không thể chạy, bọn họ lập tức vây quanh nhà ga, bảo vệ số vật tư chất đống.

Cùng với Vương Nhị và Tam Thập Nhị từ Sơn Tây đến, năm trăm dân đoàn cũng lập tức vây quanh.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Tam Thập Nhị hỏi Gia Cát Vương Thiện: "Nơi này sao cũng có thể có lưu khấu? Nơi này là [Thiểm Tây]!" Nói đến hai chữ Thiểm Tây cuối cùng, giọng điệu của Tam Thập Nhị vô cùng nặng nề, nặng nề hơn không biết bao nhiêu lần so với giọng điệu khi hắn thường ngày đùa giỡn.

Gia Cát Vương Thiện cũng ngơ ngác: "Đúng vậy, nơi này là Thiểm Tây, sao lại có lưu khấu? Ta cũng không hiểu."

Đám người đều ngơ ngác, đồng loạt quay đầu nhìn về phía

thành Hán Trung cách nhà ga không xa.

Lúc này thành Hán Trung đã bắt đầu chậm rãi đóng cửa thành, những bách tính còn ở ngoài thành liều mạng chen vào trong thành, muốn tranh thủ trước khi cửa thành đóng lại vào được trong thành.

Cảnh tượng có chút đáng sợ.

May mắn là tri phủ Hán Trung và tổng binh Hán Trung Triệu Quang Viễn còn coi là người bình thường, cũng không ngăn cản bách tính ở ngoài cửa, cửa thành đóng được hơn phân nửa, liền dừng lại không đóng nữa, chừa một khe hở cho bách tính bên ngoài.

Đám đông chen chúc đi vào...

Thụy vương và bọn hộ vệ của hắn cũng ở trong dòng người, hắn chạy được một lúc, đột nhiên bước chân khựng lại, dừng lại, quay đầu lại, nhìn chiếc xe lửa khổng lồ vẫn còn dừng ở nhà ga, kêu thảm thiết: "Không xong, xe lửa của ta còn dừng ở nhà ga... Lưu khấu sẽ cướp mất. Chiếc xe này tốn tám vạn lượng bạc mua, ta chiếm bốn phần cổ phần, ba vạn hai ngàn lượng đó. Ba vạn hai ngàn lượng của ta!"

Bọn hộ vệ và thái giám bên cạnh lo lắng nói: "Vương gia, hiện tại không phải là lúc để ý đến cái đó."

"Không! Ba vạn hai ngàn lượng của ta." Thụy vương khóc lớn: "Tiền của ta... Tiền của ta a... Vốn liếng của ta còn chưa thu hồi, nó một ngày có thể kiếm cho ta trăm lượng bạc... Ta không thể không có nó."

Mọi người: "..."

Đội trưởng đội hộ vệ ra hiệu cho thuộc hạ, bọn hộ vệ kéo Thụy vương vào trong thành.

Một gã võ quan triều đình xuất hiện trên tường thành, hướng đám người thôn Cao Gia vẫn còn đứng ở nhà ga hét lớn: "Các ngươi còn đứng đó làm gì? Nhanh vào thành, bọn ta muốn đóng cửa thành rồi."

Vương Nhị lớn tiếng đáp: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Võ quan hét lớn: "Một toán lưu khấu từ trong sơn lâm Tứ Xuyên xông ra, lập tức sẽ đánh đến dưới thành Hán Trung."

Vương Nhị và Tam Thập Nhị nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ kinh ngạc.

Thì ra là vậy... Thì ra là lưu khấu Tứ Xuyên chui ra.

Được rồi!

Bây giờ đã hiểu vì sao Thiểm Tây cũng có lưu khấu rồi.

Chương 1113: Tiền của ta ơi!

Vương Nhị phất tay về phía tên võ quan trong thành: "Đóng cửa thành lại đi, chúng ta không vào nữa."

"Hả?" Tên võ quan ngẩn người, nhưng cũng không nói thêm gì, hắn đã làm xong việc của mình, cũng đã chừa đường sống cho đám người ngoài thành này, là chính bọn họ không muốn vào, vậy thì hắn không còn gì để nói nữa.

Võ quan lớn giọng hạ lệnh: "Đóng cửa thành!"

Bàn kéo của cửa thành bắt đầu chuyển động, dây xích sắt to lớn kéo theo cửa thành, chậm rãi đóng lại.

Thụy vương từ trên đầu tường thò đầu ra, gào khóc: "Xe lửa của ta, tiền của ta ơi, vốn liếng đều chưa thu hồi được. Triệu tổng binh đâu? Tri phủ đâu? Dân đoàn địa phương đâu? Tại sao không có ai dẫn quân đến bảo vệ xe lửa của ta?"

Võ quan đáp: "Triệu tổng binh đang đóng giữ ở cửa Nam, bên đó quân địch thế mạnh. Tri phủ đi đến cửa Tây, những vị hương thân trong thành tổ chức dân đoàn đang canh giữ cửa Đông..."

Thụy vương: "Vậy nên cửa Bắc không ai quản sao?"

Võ quan: "Chẳng phải hộ quân của điện hạ đang canh giữ cửa Bắc hay sao?"

Thụy vương: "..."

Thật là xấu hổ!

Hộ quân của hắn có tác dụng gì chứ, căn bản không có chút

lực chiến đấu nào, ngay cả ra khỏi thành bảo vệ xe lửa của mình cũng không dám.

Hắn đang khóc lóc thảm thiết, bỗng nhiên phát hiện, đám người hung thần ác sát, từng đánh đập hắn vẫn chưa vào thành, bọn họ vẫn còn canh giữ ở sân ga.

Thụy vương như bỗng nhiên phát hiện ra tân đại lục, lớn tiếng gào thét: "A, hình như các ngươi rất lợi hại, bản vương thuê các ngươi bảo vệ xe lửa của ta, bản vương bỏ tiền, các ngươi ra giá đi, một ngàn lượng bạc đủ không? Hay là một ngàn năm trăm lượng?"

Tên tham tiền này, lần này thật sự là bỏ vốn gốc!

Vương Nhị quay người về phía tường thành, hừ lạnh một tiếng với Thụy vương: "Đừng có ồn, không cần ngươi bỏ tiền, chúng ta cũng sẽ bảo vệ chiếc xe lửa này."

Thụy vương: "Hả? Ơ? Hả hả hả?"

Vương Nhị không thèm để ý đến Thụy vương nữa, quay đầu lại, phất tay: "Toàn quân chuẩn bị chiến đấu, đội hậu cần, từ giờ phút này trở đi, các ngươi tạm thời gia nhập vào sự chỉ huy của ta."

Gia Cát Vương Thiện hành quân lễ: "Tuân lệnh!"

Ánh mắt Vương Nhị đảo qua sân ga, chuẩn bị tìm kiếm một số chỗ ẩn nấp, những nơi thích hợp để giấu người,... nhưng vừa liếc mắt nhìn qua, thiếu chút nữa đã khiến tức mà cười, nhà ga Hán Trung này được xây dựng vô cùng đơn sơ.

Ngay cả trạm thu phí cũng chỉ là một túp lều tranh.

Toàn bộ nhà ga, thứ duy nhất có thể xem được chính là xe lửa và đường ray bằng phẳng, còn lại thật sự là vô cùng nguyên thủy.

Vương Nhị nhịn không được quay đầu lại, mắng Thụy vương một câu: “Tên tham tiền chết tiệt! Ngay cả một cái nhà ga cũng không chịu bỏ tiền ra xây dựng cho đàng hoàng.”

Vì vậy, chỉ có thể dùng xe lửa làm vật chắn phòng ngự.

Vương Nhị bắt đầu bố trí: “Trung đội của ngươi, đến toa số X. Trung đội của ngươi, toa số X... Trung đội của ngươi, chất những vật tư trên sân ga lên, xếp thành vật chắn...”

Một phen chỉ huy, rất nhanh, binh sĩ dân đoàn bắt đầu ra sức chuẩn bị.

Bọn họ phải lấy vũ khí của mình ra trước, sau đó mới có thể đến vị trí được sắp xếp. Người của dân đoàn xông về phía những chiếc sọt, thò tay vào trong sọt, lấy ra một khẩu hỏa súng. Rất nhanh, tất cả mọi người đều được trang bị vũ khí.

Thụy vương trên đầu tường nhìn đến ngẩn người: “Ơ? Những người này? Nhìn qua hình như có vẻ đánh rất giỏi, mỗi người đều có hỏa súng, Thần Cơ doanh cũng không có trang bị xa xỉ như vậy.”

Tên võ quan triều đình kia trong thành cũng nhìn đến ngẩn người, đám dân đoàn bên ngoài này, mẹ nó, hình như rất lợi hại, chỉ riêng vũ khí trang bị đã ghê gớm rồi, hơn nữa còn vô cùng có tổ chức kỷ luật.

Dưới sự phân phái của Vương Nhị, các binh sĩ có thể nói là đâu ra đấy, với sự biên chế một trung đội một doanh liên tiếp như vậy, nhanh chóng chiếm cứ từng toa xe.

Còn có người khiêng những chiếc sọt tre đựng lương thực, xếp chúng thành một hàng, sau đó ngồi xổm phía sau bức tường thấp được hình thành từ những chiếc sọt tre này.

Không mất bao lâu, bọn họ đã bày ra một trận hình phòng ngự

lộn xộn rất thú vị...

Thụy vương nhìn không hiểu, nhưng võ quan trong thành, thống lĩnh hộ quân của Thụy vương đều nhìn hiểu, không khỏi âm thầm kinh hãi: "Nơi này sao lại xuất hiện mãnh long quá giang?"

Rất nhanh, từ phía cửa Nam truyền đến tiếng la hét chém giết, nhưng chỉ là tiếng la hét rất lớn, lại không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết gì đó, xem ra tuy quân địch đã đến, nhưng không trực tiếp công thành.

Dù sao thành Hán Trung cũng là danh thành, không phải đám người nào đó tùy tiện xông lên là có thể đánh hạ được, nếu như quân địch công thành mà binh khí chuẩn bị không đủ sung túc, sẽ không dễ dàng công thành, chỉ là la hét vài tiếng, hù dọa thủ quân mà thôi.

Tiếp theo, tiếng la hét của quân địch bắt đầu xoay quanh thành trì.

Cửa Đông, cửa Tây, đều vang lên tiếng ồn ào, nhưng không có tiếng giao chiến.

Cũng không biết qua bao lâu, một toán quân địch, vòng quanh thành Hán Trung nửa vòng, cuối cùng cũng đã đến cửa Bắc.

Cửa Bắc đóng chặt, quân địch không có ý định tấn công.

Nhưng mà, nhà ga bên ngoài cửa Bắc, lại trong nháy mắt đã thu hút sự chú ý của quân địch.

"Nhìn kìa, một chiếc xe kỳ quái thật lớn."

"Thứ quái quỷ gì đây?"

"Rất nhiều thứ làm bằng sắt."

"Tháo cái thứ này ra mang về, bán sắt cũng có thể phát tài a!"

Quân địch hoan hô, xông về phía nhà ga.

Thụy vương lớn tiếng kêu to: “Đừng mà, tiền của ta!”

“Pằng pằng pằng pằng!”

Hỏa súng của thôn Cao Gia vang lên.

Từ cửa sổ xe lửa thò ra một hàng hỏa súng, pằng pằng pằng bắn một trận loạn xạ, quân địch đang xông lên phía trước nhất lập tức ngã xuống một mảng lớn.

Những tên phía sau sợ đến hồn phi phách tán.

Tiếp theo, từ phía sau vật chắn tạm thời được tạo thành từ những chiếc sọt trên mặt đất cũng có nòng súng thò ra, pằng pằng pằng pằng, bám sát phía sau bắn.

Một trận địa hỏa súng khổng lồ, khắp nơi đều là hỏa lực lộn xộn.

Hỏa súng bắn một cái phía đông, một cái phía tây, liên tục vang lên.

Quân địch chỉ trong nháy mắt đã bị đánh cho choáng váng.

Lúc xông tới thì hung hăng bao nhiêu, lúc rút lui thì chật vật bấy nhiêu.

Thụy vương nhìn đến ngẩn người, hộ quân của Thụy vương trên đầu tường cũng nhìn đến ngẩn người, còn có tên võ quan vệ sở binh địa phương kia cũng nhìn đến ngẩn người, bách tính càng là xem đến kích động vạn phần.

“Đánh, đánh hay lắm!”

“Oa, lợi hại quá!”

“Ngay cả một cọng lông bên này quân địch cũng chưa sờ tới đã bị đánh lui.”

Chỉ nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết của quân giặc lại hướng về phía cửa Nam...

Tiếp theo, cửa Nam bỗng nhiên vang lên tiếng la hét chém giết thật sự!

Tổng binh Hán Trung Triệu Quang Viễn, đã nắm được sơ hở của quân địch, hắn nhìn thấy quân địch rút lui từ phía cửa Bắc, dường như sĩ khí đã sụp đổ, hiển nhiên là bị trận hỏa súng kỳ quái vừa rồi đánh cho tan tác.

Cơ hội tốt!

Là con trai của Triệu Suất Giáo, Triệu Quang Viễn không muốn làm mất uy danh của cha mình, một khi nắm được cơ hội, nhất định phải xông lên.

Cửa Nam mở toang, Triệu Quang Viễn suất quân chạy ào vào trong tặc trận, chém giết lung tung một hồi.

Trong nháy mắt tặc quân bị hắn đánh cho thất linh bát lạc, kêu la một hồi, mới rút lui về phía dãy núi phía nam.

“Két” một tiếng, cửa Bắc cũng mở ra.

Thụy vương nhất mã đương tiên chạy ở phía trước nhất, xông đến trước xe lửa, ôm chặt lấy một phần nhô ra hình tròn phía trước nhất của đầu xe lửa, áp mặt mình vào xe lửa, ma sát, ma sát, lẩm bẩm: “A, ba vạn hai ngàn lượng của ta, ngươi không sao là tốt rồi, ngươi không sao là tốt rồi.”

Chương 1114: Kế hoạch mới

Quân địch rút lui...

Triệu Quang Viễn suất quân truy kích quân địch một đoạn đường dài, nhưng truy đuổi đến ven núi lại không thể truy kích nữa, chỉ đành phải thu binh, trở về thành Hán Trung.

Việc đầu tiên sau khi trở về thành, chính là đi đến phía cửa Bắc.

Lúc cửa Bắc xảy ra chiến đấu, Triệu Quang Viễn dẫn quân canh giữ ở cửa Nam, cho nên hắn cũng không biết cửa Bắc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy tiếng hỏa súng dày đặc. Sau đó không lâu, liền nhìn thấy quân chủ lực tan tác của quân địch rút lui về phía Nam, cho hắn cơ hội đánh tan quân địch tốt nhất.

Hiện tại hắn đương nhiên muốn đến xem thử, làm rõ rốt cuộc cửa Bắc đã xảy ra chuyện gì.

Đi đến mới phát hiện, tri phủ đại nhân cũng đã đến, hương thân trong thành cũng đều đến cả rồi, tất cả mọi người đều tò mò, rốt cuộc trận hỏa súng kia là tình huống gì.

Lúc bọn họ đến liền nhìn thấy dân đoàn thôn Cao Gia đang dọn dẹp chiến trường, binh sĩ dân đoàn chất thi thể tặc khấu bị bắn chết lại một chỗ, tập trung chôn cất, còn quân địch bị thương thì được bọn họ cứu trị, bôi thuốc đơn giản cho bọn họ, sau đó ném sang một bên nằm trên mặt đất.

Còn có một số binh lính không bị thương, nhưng đã đầu hàng, bị bọn họ áp giải, hai tay ôm đầu, ngồi xổm trên mặt đất run lẩy

bẩy.

Cảnh tượng đâu ra đấy đến mức khiến người ta kỳ quái!

Mọi người chưa từng thấy qua giai đoạn dọn dẹp chiến trường sau khi đánh xong trận lại đâu ra đấy như vậy, lẽ nào không phải nên nhìn thấy một đám binh sĩ đang lục soát đồ vật có giá trị trên thi thể quân địch, hoặc là nhặt mũ giáp, nhặt áo giáp, nhặt đao gì đó trên chiến trường sao?

Ánh mắt của không ít người quét về phía những chiến lợi phẩm bị vứt trên chiến trường, thật sự rất muốn đi qua nhặt, nhưng lại không dám.

Triệu Quang Viễn sải bước đi đến trước mặt Vương Nhị, ánh mắt lướt qua những binh sĩ dân đoàn đang bận rộn dọn dẹp chiến trường bên cạnh, trong mắt không giấu nổi hâm mộ, dưới tay mình không có binh sĩ được huấn luyện bài bản như vậy, haiz...

Hắn chắp tay với Vương Nhị: “Những người này là binh của ngươi?”

Vương Nhị gật đầu: “Ừm!”

Triệu Quang Viễn: “Lợi hại thật, các ngươi là người dưới trướng vị tướng quân nào?”

Vương Nhị không quá thích giao thiệp với người của triều đình, rất không muốn nói chuyện với người này, nhưng vẫn nhẫn nại đáp một câu: “Chúng tôi là dân đoàn.”

Giọng nói của Triệu Quang Viễn trong nháy mắt đã cao lên tám độ: “Ngươi nói cái gì? Ngươi gọi cái này là dân đoàn?”

Vương Nhị: “Vậy nếu không thì là cái gì? Tặc quân?”

Triệu Quang Viễn hơi xấu hổ: “Không, ta không có ý đó, các

ngươi rõ ràng không phải quân địch. Chỉ là, quân kỷ của các ngươi cũng tốt quá mức, khiến ta có chút không hiểu nổi thôi."

Vương Nhị: "Vậy thì đừng có hiểu, dù sao quân kỷ của đám quan binh các ngươi, đốt nhà giết người, cướp bóc, quân kỷ chẳng khác nào tặc, đương nhiên không hiểu nổi dân đoàn đàng hoàng."

Triệu Quang Viễn: "..."

Bị nghẹn lời!

"Ta không phải loại người như vậy." Triệu Quang Viễn yếu ớt biện giải một câu.

Vương Nhị: "Ta cũng không có hứng thú thảo luận chuyện này với ngươi, vẫn nên nói chuyện chính sự đi."

Triệu Quang Viễn: "Ồ? Chuyện chính sự gì."

Vương Nhị quay đầu nhìn về phía lưu khấu bỏ chạy: "Lưu khấu nhập Thiểm rồi, chúng ta phải giải quyết hết tất cả lưu khấu đã vào Thiểm, tuyệt đối không thể để bọn chúng phá hoại cuộc sống yên ổn vất vả lắm mới có được của bách tính Thiểm Tây."

Triệu Quang Viễn liếc mắt nhìn dãy núi mênh mông phía nam, hơi xấu hổ: "Chuyện này... chuyện này phải giải quyết thế nào đây, đó toàn là núi thôi."

Vương Nhị liếc mắt nhìn hắn: "Biết ngươi vô dụng, bên ta sẽ tự xử lý, ngươi đừng có cản trở là được."

Triệu Quang Viễn nổi giận: "Ngươi, ngươi nói chuyện kiểu gì vậy?"

Vương Nhị tiếp tục coi thường hắn, quay sang Tam Thập Nhị: "Tam quản sự, xem ra ta tạm thời không thể đi tiếp ứng Vũ Xương rồi."

Tam Thập Nhị gật đầu: “Đúng vậy! Thiểm Tây đối với chúng ta mà nói càng thêm quan trọng, nhất định phải đuổi hết lưu khấu trong Thiểm Tây trước.”

Nói đến đây, hắn nhíu mày, lại nhìn về phía tây nam: “Chúng ta phải xây dựng một tuyến phòng ngự ở Hán Trung, ngăn chặn lưu khấu ở chỗ này, không thể để bọn chúng tiến vào bình nguyên Quan Trung. Cái này gọi là [Chặn địch ở ngoài ngàn dặm].”

Vương Nhị: “Ta sẽ ở lại đây phụ trách chuyện này, không thể hộ tống Tam quản sự được.”

Tam Thập Nhị gật đầu: “Ta tự mình đến Tứ Xuyên nhậm chức, không sao đâu, bên cạnh ta vẫn còn đội hậu cần bảo vệ, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Hai người chắp tay, mỗi người một ngả. Tam Thập Nhị mang theo đội hậu cần, xuống thuyền xuôi dòng sông Hán, hướng về phía hạ lưu.

Vương Nhị lại ở lại, gọi một tên thuộc hạ: “Ngươi đi chuyến xe lửa tiếp theo, nhanh chóng quay về thôn, báo cáo chuyện xảy ra ở Hán Trung này cho thánh nữ đại nhân và Đàm quản sự.”

Tên thuộc hạ kia gật đầu, lĩnh mệnh.

Lúc này Vương Nhị mới quay sang tri phủ Hán Trung: “Tiếp theo, dân đoàn của ta có thể sẽ đóng quân ở bên phủ Hán Trung này một thời gian, hỗ trợ các ngươi chống lại quân địch. Không cần triều đình điều động quân lương, cũng không cần ngươi sắp xếp doanh trại, chỉ hy vọng ngươi đừng phái người đến quấy rầy bên ta là được.”

Tri phủ: “...”

Tri phủ quay đầu nhìn Triệu Quang Viễn, Triệu Quang Viễn cũng quay đầu nhìn hắn.

Hai người trao đổi ánh mắt, sau đó đồng thời lắc đầu.

Một toán "dân đoàn" lai lịch kỳ quái, không rõ là địch hay bạn như vậy, ai dám để bọn họ ở lại đây chứ, vạn nhất gây ra chuyện gì, chút binh lực ít ỏi dưới tay tri phủ và Triệu Quang Viễn, căn bản không chống đỡ nổi.

Tri phủ đang định khéo léo từ chối Vương Nhị...

Bỗng nhiên, Thụy vương nhảy ra: "Hay lắm! Các ngươi bằng lòng đóng quân ở đây, thật tốt quá, xe lửa của bản vương, dừng ở đây bất cứ lúc nào cũng có thể bị tặc tử đến cướp, thật sự là quá lo lắng, nếu các ngươi bằng lòng bảo vệ nó, bản vương vô cùng cảm kích, hahaha, bản vương thật sự là vô cùng cảm kích."

Tri phủ: "!!!"

Triệu Quang Viễn: "!!!"

Thụy vương: "Hay là các ngươi đóng quân ở nhà ga đi? Ban đêm giúp ta trông coi xe lửa, tuyệt đối đừng để quân địch trộm nó đi mất."

Vương Nhị: "Ta vốn đã định đóng quân ở gần nhà ga, nơi này vận chuyển vật tư tương đối thuận tiện, hơn nữa bộ đội tiếp viện của ta, cũng sẽ đến đây bằng xe lửa."

Thụy vương mừng rỡ: "Được được, vậy nhà ga này giao cho ngươi. Đúng rồi, ngoài xe lửa ra, còn có những thứ khác cũng đừng để quân địch cướp đi đấy."

Vương Nhị nổi giận: "Nhà ga này ngoài xe lửa ra thì còn có cái gì để cướp chứ? Ngay cả chỗ bán vé cũng chỉ dựng tạm một túp lều tranh."

Thụy vương uất ức nói: "Dựng một túp lều tranh cũng phải tốn tiền mà, ít nhất cũng tốn của ta hai lượng bạc đấy."

Mọi người: "..."

Vương Nhị nhất thời nghẹn lời, hắn không phải người lắm lời, vào lúc này liền không tìm được lời nào để nói.

Ngược lại phía sau hắn có một tiểu binh đọc sách vài ngày lên tiếng, thay Vương Nhị thổ tào: "Thế tử Tần vương, cổ đông lớn của đường sắt Tây Hán, nếu như biết ngươi biến nhà ga Hán Trung thành ra nông nỗi này, chắc chắn sẽ tìm ngươi gây phiền phức."

Thụy vương: "Hắn lại không thể rời khỏi Tây An, hắn căn bản không nhìn thấy được, hahaha."

"Hắt xì!" Chu Tồn Cơ đang du ngoạn Thạch Trụ Vạn Thọ trại, đột nhiên hắt hơi một cái, xoa xoa mũi: "Cứ cảm thấy có người đang nói xấu sau lưng."

Chu Duật Kiện: "Đừng có suy nghĩ vớ vẩn, ngươi xem, Thổ Gia tộc ở Thạch trụ cũng có Tây Lan Tạp Phổ, giống hệt Thổ Gia tộc ở huyện Khai, Tây Lan Tạp Phổ ở đây, chúng ta cũng có thể xem như là hàng hóa để vận chuyển ra ngoài."

Chu Tồn Cơ: "Bản vương nghe ngươi nói mấy thứ này không hiểu gì cả, chính ngươi tự mình nghiên cứu là được rồi. Ê, phong cảnh bên kia thật đẹp... cột đá thật là đẹp..."

Chương 1115: Xin Xuất Chiến

Vương Nhị dẫn theo 500 dân đoàn, đóng quân ở ga tàu hỏa phía bắc Hán Trung.

Cái ga tàu hỏa rách nát này chẳng có gì, chỉ có một cái lều cỏ bán vé.

May mà dân đoàn tự mang theo lều trại, vật dụng, tự mình dựng trại là được.

Cách ga tàu hỏa không xa, dựng lên hàng trăm chiếc lều, còn vây một vòng tường rào đơn giản, để phòng ngừa người rảnh rỗi đi nhầm vào doanh trại.

Ga tàu hỏa sau một hồi hỗn loạn, lại bắt đầu vận hành trở lại, bách tính lại chen chúc vào ga tàu hỏa, mua vé tàu, chuẩn bị lên xe lửa đi Tây An...

Thuỵ vương Chu Thường Hạo lúc này đang đi dạo ở ga tàu hỏa, nhìn người của Vương Nhị trấn giữ ga tàu hỏa hắn vẫn không yên tâm, sợ xe lửa của mình bị lưu khấu cướp mất, nên cứ không chịu đi.

Đang đi dạo thì đột nhiên nghe thấy phía bên kia lều cỏ bán vé truyền đến tiếng ồn ào, quay đầu lại nhìn, chỗ bán vé đã xếp hàng dài.

"Ơ? Xảy ra chuyện gì vậy?" Thuỵ vương chạy nhanh đến chỗ bán vé.

Người bán vé nhìn thấy Thuỵ vương đến, liền biết hắn muốn hỏi gì, vừa bán vé vừa nói với Thuỵ vương: "Thuỵ vương điện hạ,

vé tàu chuyến sau bán hết rồi, đến nay đã bán được 150 lượng bạc, nhìn hàng dài phía sau kia kìa, bán hết chắc cũng phải được 250 lượng."

Thuỵ vương mừng rỡ: "Bản vương chiếm bốn phần, vậy là thu nhập được một trăm lượng bạc? Một chuyến đã được nhiều như vậy? Lợi hại, ha ha ha, phát tài rồi."

Vui mừng xong, hắn lại có chút tò mò: Sao vé tàu chuyến sau lại đột nhiên bán hết nhỉ?

Đang nghi hoặc thì nghe thấy một người phụ nữ đang xếp hàng nói nhỏ với người chồng bên cạnh: "Chúng ta chạy đến Tây An thì an toàn rồi chứ?"

Chồng cô ta nói nhỏ: "Tây An là thành lớn, tường thành bên đó so với phủ Hán Trung không phải là một đẳng cấp, trốn vào thành Tây An tuyệt đối là vạn vô nhất thất, lưu khấu thậm chí còn không dám đến gần thành Tây An."

Người phụ nữ lúc này mới yên tâm: "Vậy thì tốt quá rồi."

Chu Thường Hạo lúc này mới hiểu, thì ra là lưu khấu đến tấn công dọa bách tính trong thành Hán Trung sợ hãi, bách tính muốn bỏ chạy.

Trong nháy mắt, tâm trạng Chu Thường Hạo có thể nói là cực kỳ phức tạp.

Lưu khấu đến thì xe lửa của hắn có thể kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng lưu khấu cũng có thể cướp xe lửa đi mất.

Bản vương nên mong bọn chúng đến, hay là không mong bọn chúng đến đây?

Suy nghĩ hai giây, vẫn là cảm thấy, tốt nhất là đừng đến, dọa cho tim gan bản vương đập thình thịch cũng phải tính tiền đấy

nhé.

Chỉ thấy bách tính ở ga tàu hỏa càng ngày càng đông, vô số người mua vé rời khỏi Hán Trung.

Rất nhanh, vé tàu chuyến sau đã bán hết sạch, thậm chí vé chuyến sau nữa, chuyến sau nữa cũng đều bán hết...

Thuỵ vương ban đầu vui mừng nhảy cẫng lên, nhưng qua một lúc, hắn đột nhiên ý thức được điều gì đó: "Xong rồi, bách tính gặp nguy hiểm, có thể lựa chọn bỏ chạy, nhưng bản vương chạy không thoát, bản vương nhất định phải ở lại Hán Trung, hỏng bét rồi."

Tàu hỏa "u u" chạy về phía Tây An, chở theo rất nhiều bách tính chạy trốn chiến loạn.

Những bách tính này vừa đến Tây An, lập tức truyền tin tức lưu khấu xuất hiện ở Hán Trung, lan khắp toàn phủ Tây An--

Buổi tối...

Chợ thành Tây An, trước TV lớn tiên gia.

Dòng người cuồn cuộn, tất cả đều nghiêm mặt nhìn chằm chằm vào màn hình.

Gương mặt đoan trang của Cao Nhất Diệp xuất hiện trên TV: "Tin khẩn cấp, một toán quân lưu khấu xuất hiện ở dưới thành Hán Trung, tuy đã bị dân đoàn đánh lui, nhưng bọn chúng không hề đi xa, mà chỉ rút vào núi Mễ Thương phía nam Hán Trung, không biết lúc nào sẽ lại tấn công Hán Trung, cũng có khả năng vòng qua Hán Trung, tiến thẳng đến bình nguyên Quan Trung."

Bách tính Tây An đã nghe được không ít lời đồn, đã sớm biết được tin tức này, chỉ là không biết thật giả, hiện tại nghe trong Tin Tức Cao Gia đưa tin thì mới biết là sự thật, cả chợ xôn xao.

Cao Nhất Diệp: "Mấy ngày nay mong quý vị bách tính cẩn thận, đừng có đi dạo loanh quanh vùng Hán Trung."

Bách tính: "Ai dám đi dạo chứ! Người phủ Hán Trung đều chạy đến Tây An hết rồi."

Cao Nhất Diệp: "Tuần phủ Thiểm Tây Tôn Truyền Đình đã bắt đầu điều động quân đội, chuẩn bị giải quyết toán quân lưu khấu này, nhưng dân đoàn bản thôn hiện tại đồng thời phải chăm lo biên giới phía bắc, lưu khấu Hà Nam, lưu khấu Tứ Xuyên, chủ lực đều bận không thể tả, có thể điều động được bao nhiêu binh lực, tạm thời vẫn chưa biết được."

Một công nhân mỏ than của xưởng Bá Nhất Tây An bỗng nhiên hét lớn: "Quân đoàn chủ lực bận không lo được, vậy thì dân binh dự bị chúng ta ra tay thôi! Đoàn dân binh xưởng Bá Nhất xin xuất chiến!"

Lời nói của hắn quả nhiên có tác dụng dẫn đầu.

Bên cạnh lại có một công nhân nhảy dựng lên: "Đoàn dân binh xưởng Tây Cương số 2 xin xuất chiến!"

"Đoàn dân binh xưởng xe hơi Trường An xin xuất chiến!"

Quảng trường chợ nhất thời ồn ào.

Ngay lúc này, Tôn Truyền Đình từ trong đám đông nhảy ra: "Yên lặng! Các ngươi xin với tiên gia bảo kính có ích gì? Đây là video đã ghi hình phát ra, thánh nữ đại nhân căn bản không nghe thấy lời các ngươi nói."

Mọi người: "..."

Tôn Truyền Đình: "Bản quan sẽ sắp xếp ổn thỏa, các đoàn dân binh nhà xưởng, ngày mai liệt kê số lượng binh lính, tình hình trang bị ra giấy, giao đến nha môn tuần phủ của bản quan, bản

quan sẽ thống nhất sắp xếp các ngươi đánh trận này như thế nào."

Mọi người: "Hú!" --

Ga tàu hỏa phía bắc Hán Trung.

Tàu hỏa xình xịch, không ngừng đưa người Hán Trung đến Tây An lánh nạn, đồng thời, cũng không ngừng đưa dân đoàn thôn Cao Gia từ Tây An đến Hán Trung.

Không lâu sau, 2500 thuộc hạ của Vương Nhị, tất cả đều đến nơi, đóng quân thành một doanh trại khổng lồ bên ngoài ga tàu hỏa phía bắc.

Nhìn thấy thuộc hạ của Vương Nhị ngày càng đông, Thuỵ vương tự nhiên là vui mừng khôn xiết, lần này xe lửa của hắn không cần lo lắng bị cướp nữa rồi.

Còn tri phủ Hán Trung và tổng binh Hán Trung Triệu Quang Viễn, nhìn thấy thuộc hạ của Vương Nhị càng ngày càng đông, trong lòng không khỏi có chút choáng váng.

Vị này đâu phải là quan binh võ quan, dưới trướng hắn có một đội dân đoàn hùng mạnh như vậy, quả thực là chuyện kỳ quái, nói khó nghe ra thì, có chút phạm húy.

Nhưng hắn ta đến từ Tây An, Tây An có tuần phủ Thiểm Tây Tôn Truyền Đình, Tôn tuần phủ người ta còn chưa nói gì, cũng không đến lượt bọn họ một tên tri phủ và một tên tổng binh nhỏ nhoi đến chất vấn.

Hai người cũng chẳng nói gì nữa.

Buổi tối hôm đó...

Tri phủ và tổng binh, hai người cùng nhau đến ga tàu hỏa phía bắc, còn dẫn theo cả Thuỵ vương Chu Thường Hạo, ba người vào

doanh, ngồi xuống trước mặt Vương Nhị.

Vương Nhị thấy ba người cùng đến, chắc chắn là có lời muốn nói: "Ba vị đến chỗ ta, có chuyện gì vậy?"

Triệu Quang Viễn chắp tay: "Toán lưu khấu bị chúng ta đánh lui hôm đó, hiện tại đang ẩn náu trong núi Mễ Thương, khiến chúng ta luôn phải lo lắng đề phòng, bách tính cũng không thể an tâm, nông thôn xung quanh hiện tại ngay cả một nông dân cũng không thấy, ruộng đồng bỏ hoang không ai dám đi canh tác, cứ náo loạn thế này, năm sau lại xảy ra nạn đói lớn."

Thuỵ vương: "Đúng vậy, đúng vậy, nạn đói lớn thì không tốt. Nạn đói năm Thiên Khải thứ bảy, bản vương đã bỏ ra bảy nghìn lượng bạc cứu tế, mới trấn an được nạn dân xung quanh phủ Hán Trung này, bản vương không muốn bỏ ra nhiều tiền như vậy nữa."

Chương 1116: Đại động viên

Vương Nhị trợn trắng mắt với Thuỵ vương.

Nhưng lần này, trong ánh mắt xem thường lại ít đi một chút chán ghét.

Năm Thiên Khải thứ bảy, chính là năm Bạch Thủy Vương Nhị giết quan tạo phản.

Thiểm Tây hạn hán, dân chúng lầm than.

Vương Nhị vẫn còn nhớ rõ nguyên nhân mình tạo phản, là vì huyện lệnh Trừng Thành Trương Diệu Thải thúc thuế quá hà khắc, hoàn toàn không xem dân đói là người. Hắn vẫn còn nhớ rõ lúc đó mình chạy đến thôn Cao Gia trộm nước, kết quả Thiên Tôn ban cho hắn một ngọn núi bột mì nhỏ, vui vẻ gánh bột mì quay về thôn, thì nghe thấy lương thực của hương thân bị cướp mất.

Lúc đó liền nổi trận lôi đình.

Bây giờ nghĩ lại, thật là cảm khái muôn phần.

Không ngờ, bên Hán Trung này, tên Thuỵ vương keo kiệt này lại chịu bỏ ra bảy nghìn lượng bạc cứu tế, điều này thật sự khiến hắn không ngờ tới. Hình tượng kẻ keo kiệt, bỗng chốc trở nên cao lớn.

Vương Nhị nhịn không được kinh ngạc nói: "Ngươi là người yêu tiền như vậy, vậy mà lại nỡ bỏ tiền ra tiêu?"

Thuỵ vương: "Coi ngươi nói kìa, mặc dù bản vương luôn nghĩ mọi cách để kiếm tiền, nhưng đó là để lúc tiêu tiền có thể hào phóng. Lúc kiếm tiền thì cố gắng một chút, lúc tiêu tiền mới có thể

ngông cuồng một chút chứ."

Vương Nhị: "..."

Thuỵ vương: "Lúc kiếm tiền không tích cực, an phận thủ thường lười biếng không làm việc, không nghĩ mọi cách để kiếm từng đồng xu lẻ. Lúc tiêu tiền thì tằn tiện, cái này cũng không nỡ tiêu, cái kia cũng không nỡ tiêu, loại phế vật đó, bản vương khinh thường."

Lý Đạo Huyền vừa khéo đồng cảm lên hình thêu trên ngực Vương Nhị, nghe được câu này, lập tức cảm thấy trái tim mình như bị đâm một nhát: Mẹ kiếp, Thuỵ vương, ngươi, tiểu tử ngươi đang nhắm vào ta nói đấy à?

Đánh ngươi bây giờ!

Lúc này, tổng binh Hán Trung Triệu Quang Viễn mở miệng nói: "Bản tướng quân và tri phủ đại nhân, Thuỵ vương điện hạ thương lượng một chút, không thể không quan tâm đến toán lưu khấu trốn trong núi Mễ Thương, chúng ta quyết định phái quân lùng núi, tiêu diệt triệt để toán lưu khấu này."

Vương Nhị nghe đến đây, mới coi như hiểu được tại sao bọn họ lại tìm đến mình: "Các ngươi muốn dân đoàn của ta cùng hành động với các ngươi, cùng nhau lùng núi?"

"Đúng vậy!" Triệu Quang Viễn: "Núi Mễ Thương diện tích không nhỏ, rừng núi rậm rạp, khe núi chằng chịt, binh lực của mấy người chúng ta không đủ, muốn mời ngươi cũng ra tay hỗ trợ."

Vương Nhị hừ lạnh một tiếng: "Không cần các ngươi nói, ta cũng sẽ đi lùng núi."

Ba người tri phủ, Triệu Quang Viễn, Thuỵ vương mừng rỡ, nếu Vương Nhị không chịu ra tay, thì với chút binh lực ít ỏi của ba

người bọn họ, thật sự không dám vào núi tìm phiền toái với lưu khấu.

Ngay lúc này, Vương Nhị lại bổ sung một câu: "Ta đi lùng núi là đủ rồi, không cần các ngươi ra tay, các ngươi chỉ càng giúp càng loạn."

Ba người Tri phủ, Triệu Quang Viễn, Thuỵ vương: "..."

Bầu không khí có chút cứng ngắc!

Triệu Quang Viễn nói: "Này, núi Mễ Thương không nhỏ đâu, dưới trướng ngươi chỉ có 2500 người, làm sao lùng hết núi được? Vẫn là phải chúng ta cùng nhau hợp tác, mỗi người dẫn theo một đội quân, giăng lưới bao vây..."

"Không cần!" Vương Nhị nói: "Chút người của các ngươi cũng không giúp được gì, ta tự có biện pháp gọi người đến giúp."

Triệu Quang Viễn có chút tức giận: "Này!"

Tri phủ vội vàng ra mặt làm người hòa giải: "Cái đó... Vị giáo viên này, ngươi cũng đừng như vậy... Binh lính dưới trướng Triệu tướng quân, vẫn là rất lợi hại..."

Vương Nhị giọng điệu cứng rắn: "Ta có rất nhiều người, không cần chút người của ngươi."

Triệu Quang Viễn tức giận: "Coi thường người khác cũng phải có chừng mực chứ."

Hắn đường đường là một tổng binh, hơn nữa còn là con trai của danh tướng Triệu Suất Giáo, bị một tên giáo viên dân đoàn nhỏ nhoi coi thường như vậy, quả thật là tức giận đến mức muốn lật bàn.

Đúng lúc này...

"U u!"

Một tiếng còi tàu hỏa vang lên, tàu hỏa xình xịch lại đến.

Doanh trại của dân đoàn đóng quân cách đường sắt không xa, tàu hỏa chạy ngang qua doanh trại, cửa sổ xe đột nhiên có rất nhiều cánh tay thò ra, không ngừng vẫy về phía doanh trại: "Chúng ta đến rồi! Dân đoàn, chúng ta đến rồi."

"Dân binh đến rồi!"

"Chúng ta đến giúp các ngươi đây."

Mỗi cửa sổ trên tàu hỏa đều có người đang gào thét.

Cả một đoàn tàu, chở hơn một nghìn người, tất cả đều là dân binh dự bị, xe vừa dừng hẳn, những người này liền nhanh chóng nhảy xuống xe.

Quân kỷ của bọn họ kém hơn nhiều so với dân đoàn chính quy, sau khi nhảy xuống tàu cũng không chỉnh đốn đội ngũ, mà là một đám người ầm ầm ùa đến cổng doanh trại, chào quân lễ cũng không được tiêu chuẩn cho lắm.

Tiếp theo liền bắt đầu nhao nhao tự giới thiệu: "Đoàn dân binh xưởng Bá Nhất đến báo cáo."

"Đoàn dân binh xưởng Tây Cương số 2 đến báo cáo."

"Đoàn dân binh xưởng Tây Cương số 3, phụng mệnh Tôn Truyền Đình, đến chi viện tiền tuyến."

...

Bên Triệu Quang Viễn đang tức giận, quay đầu lại nhìn, liền thấy bên ngoài lại tăng thêm hơn một nghìn binh lính, không khỏi kinh ngạc há hốc mồm.

Hắn vội vàng chạy ra khỏi doanh, đứng ở cửa, hỏi đám dân binh kia: "Vừa rồi các ngươi nói ai phái các ngươi đến?"

"Tuần phủ Thiểm Tây Tôn Truyền Đình!"

Triệu Quang Viễn: "Dân binh do tuần phủ đại nhân phái đến? Vậy phải điều cho ta, tổng binh Hán Trung này chỉ huy chứ."

"Không, chúng tôi phụng mệnh thuộc quyền quản lý của Vương giáo viên, nghe hắn chỉ huy."

Triệu Quang Viễn: "Tại sao? Ta là tổng binh, con nhà danh tướng, ta am hiểu binh pháp. Tại sao điều binh đến lại không giao cho ta? Mà lại giao cho một tên giáo viên dân đoàn?"

Dân binh nào thèm để ý đến lời phàn nàn của hắn, mà tiếp tục tự giới thiệu, có người còn hô: "Xe lửa mau quay về Tây An đi, còn rất nhiều người đang đợi ngươi chở kìa."

Một tên dân binh nhìn thấy Vương Nhị đi ra, vội vàng báo cáo với hắn: "Vương giáo viên, đoàn dân binh xưởng xe hơi Trường An cũng đến rồi, bọn họ không đi tàu hỏa, mà đi sản phẩm của nhà xưởng bọn họ đến đây."

Vương Nhị mừng rỡ: "Thật sao? Vậy thì tốt, những xe đó sau khi chở binh lính xong, còn có thể chuyển sang sử dụng vận chuyển hậu cần."

Triệu Quang Viễn nghe mà mặt mũi ngơ ngác: "Cái gì cơ?"

Thế nhưng, nửa ngày sau, hắn rốt cuộc cũng hiểu ra.

Trên đường xi măng phía tây bắc, xuất hiện rất nhiều xe buýt năng lượng mặt trời và xe hơi hơi nước, chúng nhỏ hơn nhiều so với xe lửa, sức chở cũng yếu hơn nhiều, một chiếc xe chỉ có thể chở mười mấy người hoặc mấy chục người, nhưng số lượng của chúng nhiều, không giống như xe lửa chỉ có một chiếc.

Xe hơi hơi nước và xe buýt năng lượng mặt trời ào ào chạy đến hơn trăm chiếc, mỗi chiếc xe đều thả xuống mười mấy đến mấy chục người không đều nhau, trong nháy mắt lại có thêm hơn một nghìn người.

Điều này rõ ràng vẫn chưa kết thúc.

Xe lửa lại chạy chuyến thứ hai, ô tô cũng lại chạy chuyến thứ hai...

Cứ như vậy, binh lính không ngừng tăng lên.

Càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhiều...

Đến sau đó, lấy doanh trại của Vương Nhị làm trung tâm, doanh trại tạm thời mở rộng ra, chiếm cứ diện tích rộng lớn mấy dặm.

Ba người tri phủ Hán Trung, Triệu Quang Viễn, Thuỵ vương, xem mà cả người đều chết lặng.

Bọn họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy động viên dân đoàn quy mô lớn như vậy, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy vận chuyển binh lính quy mô lớn như vậy.

Đến lúc này, bọn họ mới phát hiện, trận này căn bản không chen tay vào được, chỉ dựa vào chút binh lính trong tay bọn họ, thì ngay cả làm lính quèn cho đội đoàn luyện khổng lồ trước mắt cũng không đủ tư cách.

Chương 1117: Sưu Sơn

Hai ngày sau...

Vương Nhị đứng trước hàng vạn đại quân, gân cổ hét lớn: "Chư vị, các ngươi có biết vì sao lần này ngay cả dân binh đoàn cũng phải đại động viên không?"

Hàng vạn người đồng thanh đáp: "Biết! Nơi này là Thiểm Tây!"

Vương Nhị lớn tiếng nói: "Không sai, nơi này là Thiểm Tây. Nơi đây là nơi mà loạn lưu khấu lần đầu tiên bùng phát, bách tính nơi đây đã phải chịu quá nhiều đau khổ, chúng ta không thể để cho bách tính lại phải trải qua lần thứ hai."

Hàng vạn người đồng thanh đáp: "Không thể! Không thể!"

Vương Nhị: "Hơn nữa, nơi đây còn là khu giải phóng Thiên Tôn quan trọng nhất, là hậu phương trọng địa của chúng ta, tuyệt đối không cho phép bất kỳ lưu khấu nào tiến vào địa giới Thiểm Tây."

Mọi người: "Không cho phép! Không cho phép!"

Vương Nhị: "Tốt, đã mọi người đều có chí khí như vậy, vậy chúng ta lập tức xuất phát."

Đoàn quân khổng lồ bắt đầu di chuyển, hướng về phía dãy núi phương nam...

Triệu Quang Viễn, tri phủ, Thụy Vương ba người đứng trên tường thành phủ Hán Trung, hướng về phía dân đoàn và dân binh đoàn phất tay tiễn biệt...

Biểu cảm của ba người đều kỳ quái.

Lúc đầu Vương Nhị chỉ mang đến 500 người, ba người bọn họ còn chưa có cảm giác gì, nhưng sau đó 2500 người, bọn họ đã bị dọa sợ. Nhưng hiện tại, trước mắt đen nghịt, toàn bộ đều là người của Vương Nhị, bọn họ sợ đến mức vỡ tim, ngược lại cảm thấy không còn sợ hãi nữa.

Thậm chí có chút hưng phấn!

Hoá ra Tôn Truyền Đình có thể lôi ra quy mô dân đoàn lớn như vậy bất cứ lúc nào, vậy Thiểm Tây còn có tên khấu nào đánh vào được nữa?

Cùng lúc đó, sâu trong Mễ Thương Sơn.

Phong Động Nham.

Nơi đây có một hang động khổng lồ, mỗi khi trong núi nổi gió, gió sẽ luồn vào trong hang động, xuyên qua các tảng đá trong động, phát ra âm thanh u u u kỳ quái, bởi vậy nơi này được gọi là Phong Động Nham.

Lúc này trong Phong Động Nham, đang có một toán quân lưu khấu khổng lồ ẩn nấp, tổng cộng hơn một vạn người.

Tên tặc khấu cầm đầu, tên là "Mễ Sấm Tướng". (nhân vật lịch sử có thật)

"Mễ Sấm Tướng" vốn tên là "Mễ Tướng", sau khi Sấm Vương tiền nhiệm qua đời, "Sấm Tướng" được thăng cấp thành "Sấm Vương", biệt hiệu bị bỏ trống, bởi vậy "Mễ Tướng" cũng tự mình thăng một cấp, trở thành đời Sấm Tướng thứ hai.

Cái này gọi là【Tân Hỏa Tương Truyền】!

Để phân biệt với vị Sấm Tướng tiền nhiệm, hắn giữ lại chữ

"Mễ" của mình, trở thành "Mễ Sấm Tướng".

Mễ Sấm Tướng cũng xuất thân từ lưu khấu vùng Duyên An, khởi nghĩa từ những năm Sùng Trinh đầu tiên, theo Vương Gia Dận nam chinh bắc chiến, trải qua nhiều gian khổ, cũng coi như là lão khấu.

Không lâu trước đây, hắn theo tân Sấm Vương vào Xuyên, sau khi quậy phá một trận ở Tứ Xuyên...

Lạc đường!

Quần sơn Thục Trung thật sự không phải nói phét, đi vào dễ ra ngoài khó.

Sau khi lạc đường trong núi mấy ngày liền, Mễ Sấm Tướng đưa ra một quyết định: "Bất chấp tất cả, đi về phía bắc."

Dù cho ngọn núi này hiểm trở khó đi, quanh co khúc khuỷu ra sao, ta chỉ cần dưới sự chỉ dẫn của mặt trời, tiến về phương bắc.

Phương bắc nếu có núi chắn, ta sẽ lật tung ngọn núi đó. Phương bắc nếu có sông chắn, ta sẽ bơi qua con sông đó.

Chỉ cần ta thẳng tiến về phía bắc, sẽ không lạc đường.

Không thể không nói, chiêu này của hắn thật sự hữu dụng, sau một phen mò mẫm, hắn chui ra khỏi quần sơn Thục Trung, lại vượt qua Mễ Thương Sơn, tiến vào địa phận Hán Trung.

Khoảnh khắc nhìn thấy thành Hán Trung, Mễ Sấm Tướng mừng như điên: "Ta trở về rồi, ta trở về Thiểm Tây rồi, hahaha! Ta về đến nhà rồi, các huynh đệ, công phá Hán Trung, xông lên."

Sau đó...

Hắn bị đánh cho một trận, ở ga tàu hỏa bắc Hán Trung, bị hỏa súng binh của Vương Nhị đánh cho một trận tơi bời, sau đó lại bị

Triệu Quang Viễn dẫn quân truy kích, một đường đánh cho hắn chạy về Mễ Thương Sơn.

Hiện tại hắn đang trốn trong Phong Động Nham ở Mễ Thương Sơn, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Một tên thuộc hạ tiến lại gần: "Đại ca, bây giờ chúng ta nên làm gì?"

Mễ Sấm Tướng: "Để ta nghĩ, suy nghĩ kỹ càng. Ừm... Có lẽ, chúng ta nên đi vòng qua phủ Hán Trung, tiến vào Quan Trung bình nguyên, bên đó hẳn là có thể cướp được không ít lương thực."

Hắn còn chưa dứt lời, một tên thám báo hớt hải chạy vào, lớn tiếng kêu: "Đại ca, đại sự không ổn, quân Hán Trung đang tiến đến Mễ Thương Sơn, rõ ràng là muốn lên núi vây bắt chúng ta."

Mễ Sấm Tướng: "Cái gì? Lùng núi? Nói đùa cái gì vậy! Từ khi ta khởi sự năm Sùng Trinh đầu tiên, tung hoành thiên hạ mười năm, chưa từng thấy quan phủ đường đường chính chính đi lùng bắt ai bao giờ."

Thám báo: "Thật đấy, bọn họ thật sự đến lùng núi."

Mễ Sấm Tướng cười ha hả: "Mễ Thương Sơn này là nơi nào? Nơi này là nơi mà mấy ngàn quan binh có thể tùy tiện vào lùng núi sao? Mấy ngàn người ném vào đây, ngay cả gợn sóng cũng không nổi lên nổi."

Thám báo mặt mày tái mét: "Không phải mấy ngàn, là mấy vạn, cụ thể là bao nhiêu vạn thuộc hạ không nhìn ra, chỉ biết nhìn quanh một cái, toàn là người... toàn là người..."

"Cái gì?" Mễ Sấm Tướng giật nảy mình: "Sao có thể? Sao có thể trong nháy mắt lại có thể tập hợp được mấy vạn quan binh?"

Thám báo: "Thuộc hạ cũng không biết, chỉ biết là rất nhiều người, toàn là người."

Mễ Sấm Tướng vội vàng đi theo thám báo, chạy tới sườn núi phía bắc Mễ Thương Sơn, đến đỉnh dốc, nhìn về phía bắc, quả nhiên, dưới chân núi đã tập trung một đội quân khổng lồ, bày ra một tư thế chuẩn bị lên núi tìm kiếm.

Số người đông đảo đến đáng sợ, chen chúc đông đúc, toàn là đầu người.

Mễ Sấm Tướng ngây người: "Có nhầm lẫn gì không? Trước đây đều là chúng ta đông hơn quan binh rất nhiều lần, sao hiện tại quan binh lại đông hơn chúng ta mấy lần? Vậy còn đánh cái gì nữa?"

Thuộc hạ của hắn đều bị dọa đến run lẩy bẩy: "Việc này phải làm sao đây?"

Mễ Sấm Tướng: "Đừng hoang mang, bình tĩnh! Căn bản không cần phải hoang mang! Bọn họ đông người thì có tác dụng gì? Mễ Thương Sơn hiểm trở như vậy, chỗ nào cũng có thể ẩn náu, nếu chúng ta không phải trực tiếp đi về phía bắc, chúng ta cũng sẽ lạc đường. Bọn họ vào núi chẳng lẽ không lạc đường sao? Căn bản không phân biệt được đông tây nam bắc, đừng sợ."

Hắn vừa dứt lời, liền nhìn thấy trong trận doanh "quan binh" dưới chân núi, một vật thể hình cầu khổng lồ từ từ bay lên, phía dưới quả cầu còn treo một cái giỏ.

Trong giỏ có người, còn có một chậu lửa đang cháy.

Rất giống một chiếc đèn Khổng Minh khổng lồ.

Cái giỏ càng bay càng cao, càng bay càng cao... Không lâu sau, đã ngang bằng với độ cao của Mễ Sấm Tướng.

Mễ Sấm Tướng trừng lớn mắt nhìn người trong giỏ.

Người trong giỏ rõ ràng cũng phát hiện ra Mễ Sấm Tướng.

Hai bên cứ như vậy, cách nhau trăm mét, nhìn nhau chằm chằm...

Đột nhiên, người trong giỏ lấy ra một cái loa, hướng về phía Mễ Sấm Tướng hét lớn: "Tặc tù, ta nhìn thấy ngươi rồi! Các ngươi đã bị bao vây, khuyên ngươi hãy hạ vũ khí, lập tức đầu hàng, như vậy có lẽ còn có thể giảm cho ngươi chút hình phạt, lao động cải tạo ít năm hơn. Nếu ngoan cố chống cự, đừng trách đao thương vô tình."

Mễ Sấm Tướng: "Mẹ kiếp! Bắn tên, bắn chết tên khốn đó."

Thuộc hạ: "Xa quá, không thể bắn tới được."

Khinh khí cầu vẫn tiếp tục bay lên cao, rất nhanh, đã bay cao hơn cả sườn núi phía bắc, thám báo thôn Cao Gia trong giỏ lấy giấy bút ra, nhanh chóng vẽ một bản đồ địa hình xấu xí không khác gì tranh vẽ của trẻ con, còn vẽ một vòng tròn màu đỏ ở nơi hắn phát hiện ra Mễ Sấm Tướng.

Sau đó bỏ tờ giấy vào ống tre, buộc vào sợi dây, thả xuống...

Rất nhanh, dân đoàn thôn Cao Gia bắt đầu tiến vào núi.

Chương 1118: Nhất định phải gia tăng phòng bị

Mễ Sấm Tướng đứng ở nơi cao, nhìn xuống đám "quan binh" đang tiến vào núi, vừa nhìn đã cảm thấy không ổn.

Những tên quan binh này trong nháy mắt chia thành mười mấy lộ tuyến, mỗi lộ tuyến đều vượt quá hai nghìn người, từ khắp các sườn núi, khe suối, thung lũng, rừng cây... của Mễ Thương Sơn, giống như tấm thảm, càn quét mà đến.

Một tên bộ hạ sợ hãi kêu lên: "Không xong rồi, mẹ nó, lần này thật sự là không xong rồi."

Một tên bộ hạ khác gào thét: "Lão đại, chúng ta không thể ngồi chờ chết như vậy, để mặc quan binh vây khốn, chúng ta nên thiết lập phòng ngự, ở lưng chừng núi lăn đá xuống đập chết bọn chúng."

"Đúng đúng đúng, chúng ta còn có thể mai phục cung tiễn thủ."

Mễ Sấm Tướng: "Tốt, nhanh đi làm đi."

Đám lưu khấu lúc này mới sực tỉnh, vội vàng đi bố trí địa điểm phòng ngự, nhưng bọn họ bố trí tạm thời như vậy, cũng không phải là điểm phòng ngự đã chuẩn bị trước, vậy thì chẳng có chút lực chiến đấu nào.

Một đám tặc khấu chiếm cứ một "địa điểm lăn đá" rất tốt, nhưng bên cạnh căn bản không có chuẩn bị đủ đá lớn, đành phải vội vàng đi tìm kiếm xung quanh những tảng đá lớn vừa tay.

Nhưng bọn họ vừa động, mục tiêu liền lớn.

"Quan sát viên" của khinh khí cầu cũ lập tức phát hiện ra "địa điểm lăn đá" mà đám tặc quân này thiết lập, thông báo xuống phía dưới...

Vì vậy, các binh sĩ dân đoàn phụ trách thăm dò con đường này vừa mới đi đến sườn núi, còn chưa vào điểm mai phục, phía sau liền có một người đuổi theo, lớn tiếng kêu lên: "Dừng bước, phía trước có mai phục, các ngươi lại đi về phía trước hai mươi mấy mét nữa, trên núi sẽ có đá lăn xuống."

Các binh sĩ dân đoàn vội vàng dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên núi.

Quân quan trong đội mang kính viễn vọng, nhìn kỹ một hồi, lập tức tìm thấy "tiểu đội lăn đá" mà tặc quân bố trí trên sườn núi.

"Ở đó!"

"Vị trí đó, có một đội tặc binh, bên cạnh bày một đống đá nhỏ, đang chờ đập chúng ta đấy."

"Má nó, đám khốn kiếp."

"Dùng hỏa súng không đánh tới vị trí đó."

"Lưu đạn pháo đâu? Nhanh đi mời lựu đạn pháo tới."

Người của pháo binh doanh lập tức khua chân múa tay chạy tới, dựng lên một khẩu pháo nhỏ tinh xảo, cỡ bằng cánh tay, điều chỉnh góc chếch, góc nâng gì đó, nhắm về phía sườn núi "ầm" một tiếng khai hỏa.

Các dân binh từ xưởng sắt thép tới thì ở bên cạnh học tập: "Oa, thì ra lựu đạn pháo nhỏ là sử dụng như vậy, thú vị, thú vị."

Sau một hồi nổ tung ầm ầm, địa điểm lăn đá của tặc quân trên sườn núi bị nhổ bỏ, lưu khấu bị nổ chết thì chết, chạy thì chạy.

Dân đoàn và dân binh đoàn lúc này mới tiếp tục tiến lên...

Chia thành mười mấy đội nhỏ, đều có khoảng hai trăm tên dân đoàn chính quy đi phía trước, còn dân binh đoàn phía sau lực chiến đấu yếu, trang bị cũng kém, không có kinh nghiệm chiến đấu, chỉ có một bầu nhiệt huyết, cho nên bọn họ thích hợp đi theo phía sau cho có khí thế là được.

"Đội hai, chiếm lĩnh cao điểm Sư Tử Bình, hiện tại lập tức thả khinh khí cầu mới lên."

Một chiếc khinh khí cầu mới, từ cao điểm Sư Tử Bình bay lên, lại có thể bao quát tầm nhìn mới.

"Đội tám, leo lên Bản Đăng Ổ, thả khinh khí cầu mới lên."

Dân đoàn thôn Cao Gia, từng đội một chiếm lĩnh những điểm cao xung quanh.

Mỗi một điểm cao, đều thả lên một chiếc khinh khí cầu, lại bao phủ tầm nhìn rộng lớn hơn xung quanh.

Phương thức lục soát núi như vậy, hiệu quả kinh người.

Rất nhanh, phía bắc Mễ Thương Sơn đã có một mảng sườn núi lớn rơi vào tay dân đoàn thôn Cao Gia.

Mễ Sấm Tướng và người của hắn chỉ có thể không ngừng né tránh về phía nam.

Trận chiến lục soát và chạy trốn trong rừng núi này kéo dài suốt mấy ngày, trong Mễ Thương Sơn xảy ra mấy vụ chiến đấu quy mô nhỏ, đều kết thúc bằng việc lưu khấu thương vong nặng nề, bỏ lại mấy cỗ thi thể rút lui.

Nơi ẩn náu của Mễ Sấm Tướng bị không ngừng giảm bớt, lại giảm bớt, lại giảm bớt...

Hắn chỉ có thể không ngừng chạy trốn, lại chạy trốn, lại chạy trốn.

Chờ đến khi hắn hoàn hồn lại, mới phát hiện sau lưng mình là một vách núi dựng đứng, loại không thể leo lên được, bên trái là một khe núi sâu, đi xuống sẽ bị chết đuối, bên phải là một vách đá, đi xuống sẽ bị ngã chết.

Hắn lại không có khinh khí cầu giúp nhìn đường, ở trong Mễ Thương Sơn chạy loạn, vậy là rất nguy hiểm, không phải sao, đường cùng rồi sao?

Nuốt một ngụm nước bọt, lại nhìn về phía trước, là đại quân khổng lồ do mấy vạn dân đoàn và dân binh đoàn thôn Cao Gia cấu thành.

Vô số súng trường ổ xoay, súng trường nạp hậu, hỏa súng nòng trơn, thậm chí còn có một số ít công nhân trang bị cung tên và nỏ...

Một rừng vũ khí này đều nhắm vào Mễ Sấm Tướng.

Mễ Sấm Tướng nuốt một ngụm nước bọt, ném vũ khí của mình xuống, một cước đá nó ra xa, sau đó giơ hai tay lên, gào lên: "Đừng nổ súng, ta đầu hàng, đừng nổ súng."

--

Phủ Hán Trung, tổng binh Hán Trung Triệu Quang Viễn đang tuần thành.

Liền nhìn thấy một đám người đông nghịt xuất hiện trên bình nguyên bên ngoài cửa thành phía nam, Vương Nhị suất lĩnh dân đoàn và dân binh đoàn đã trở về.

Cùng trở về với bọn họ, còn có Mễ Sấm Tướng và hơn một vạn tên thuộc hạ của hắn, bị tịch thu vũ khí.

Triệu Quang Viễn tức thì mừng rỡ: "Thành công rồi! Lục soát núi thành công rồi."

Hắn vội vàng mở cửa thành, đi ra nghênh đón.

Rất nhanh, tri phủ và Thụy vương cũng nhận được tin tức, cùng nhau chạy ra.

"Tặc quân trong Mễ Thương Sơn đã bắt sống toàn bộ." Vương Nhị buông một câu: "Bên Hán Trung, có thể tạm thời giải trừ trạng thái giới nghiêm rồi."

"Quá tốt rồi!" Thụy vương là người đầu tiên hoan hô: "Cuối cùng cũng sẽ không có người đến cướp xe lửa của ta nữa."

Mọi người: "..."

Mấy người bọn họ quan tâm chính là chiến lược, nhưng tri phủ Hán Trung quan tâm lại là dân sinh, ánh mắt hắn đảo qua hơn một vạn tên tù binh, thấp giọng nói: "Những người này, các ngươi định xử lý như thế nào? An trí như thế nào, là một vấn đề lớn."

"Những người này không cần làm phiền tri phủ đại nhân phí tâm, chúng tôi sẽ áp giải hắn trở về Tây An, giao cho Tôn Truyền Đình xử lý." Vương Nhị lại lấy Tôn Truyền Đình ra làm lá chắn, trên thực tế những tù binh này Tôn Truyền Đình lười quan tâm, hẳn là sẽ trực tiếp ném vào doanh Cải Tạo núi Thiên Trụ, hoặc doanh Cải Tạo núi Hoàng Long.

Dù sao chờ đợi bọn họ, nhất định là lao động cải tạo dài mấy năm.

Vương Nhị đang chuẩn bị rời đi, trở về Tây An.

Thiên Tôn thêu trên ngực hắn đột nhiên mở miệng, dùng âm lượng chỉ có một mình Vương Nhị nghe thấy: "Vương Nhị, về những tên tù binh này, có biện pháp xử lý tốt hơn."

Vương Nhị: "A? Thiên Tôn tới rồi, thuộc hạ cung kính lắng nghe."

Lý Đạo Huyền: "Mặc dù chúng ta đã khống chế được nhóm tặc quân này, nhưng Tứ Xuyên còn có rất nhiều tặc quân đang náo loạn, nói không chừng còn có tặc quân khác, vượt qua Mễ Thương Sơn, một lần nữa tiến vào địa phận Hán Trung."

Vương Nhị: "Điều này đúng là... Vậy phải nên làm thế nào đây?"

Lý Đạo Huyền: "Tăng cường phòng ngự Mễ Thương Sơn! Tại mấy chỗ then chốt trên Mễ Thương Sơn, xây dựng trạm gác, dựng phong hoả đài. Nếu phát hiện có tặc nhân đến, lập tức đốt phong hoả đài, đem tin tức truyền về phủ Hán Trung trong thời gian sớm nhất, sau đó lại do người bên phủ Hán Trung lập tức thông báo cho Tây An..."

Vương Nhị nghe xong, hiểu rồi.

Thiểm Tây là khu vực trung tâm quan trọng nhất của khu giải phóng Thiên Tôn, nhất định phải phòng thủ chu toàn, không thể cho phép tặc tử không hiểu sao vượt một ngọn núi đánh vào. Cho nên, phòng ngự lưu khấu Tứ Xuyên, cũng là thế phải làm.

Chương 1119: Đại kiến thiết

Vương Nhị quay sang đám dân binh: “Các vị đều xuất thân từ các ngành các nghề, người người đều có sở trường riêng, đánh trận vốn dĩ không phải là sở trường của mọi người, mọi người am hiểu nhất chính là làm việc.”

Đám dân binh cười rộ: “Phải đấy, phải đấy.”

Vương Nhị: “Hiện tại, Thiên Tôn có một việc rất quan trọng giao cho mọi người. Chúng ta phải mau chóng kiến thiết trên núi Mễ Thương, xây dựng nhiều vọng gác, phong hoả đài trên đỉnh núi, cùng với hệ thống giao thông, vận chuyển vật tư,...”

Mọi người nghe thấy là mệnh lệnh của Thiên Tôn, nhất thời nhiệt huyết sôi trào: “Đã hiểu!”

Vương Nhị: “Hiểu là tốt rồi, phương diện này, mọi người am hiểu hơn ta, xin mời mọi người lập tức bắt đầu kế hoạch, có nhân tài phương diện nào, lập tức bước ra lập kế hoạch.”

Hắn vừa dứt lời, trong đoàn dân binh có một trung niên cầm thủ nỗ, thoạt nhìn không giống người thiện chiến bước ra, vừa đi vừa tháo thủ nỗ xuống, ném sang một bên, sau đó từ sau lưng lấy mũ xuống, đội lên đầu...

Mọi người lúc này mới phát hiện, cái này căn bản không phải mũ giáp, mà là mũ lam!

Đám dân binh bên cạnh giật mình: “Ái chà chà, mũ lam, công nhân kỹ thuật cao cấp, sao ngài cũng chạy tới làm dân binh?”

Mũ lam cười ha ha: “Bảo vệ quốc gia, không phân biệt thân

phận.”

Hắn đi tới trước mặt Vương Nhị, hành lễ một cái: “Kiến trúc sư Kiến Trúc viện thôn Cao Gia đến báo danh.”

Vương Nhị lấy ra một xấp giấy, là bản đồ địa hình đơn giản của núi Mễ Thương do quan sát viên trên khinh khí cầu vẽ: “Giao bản đồ cho ngươi, ngươi xem thử.”

Vị kiến trúc sư kia nhận lấy bản đồ, xem một hồi, lấy bút ra, xoẹt xoẹt xoẹt vẽ vài vòng tròn: “Chỗ này, chỗ này, còn có chỗ này... Chúng ta có thể xây dựng vọng gác ở mấy chỗ này, mỗi vọng gác thiết kế không gian sinh hoạt cho năm mươi binh lính, trên đỉnh vọng gác dựng phong hoả đài...”

Sau đó hắn lại vẽ vài đường thẳng: “Đây là đường cái, chúng ta cần phải xây dựng mấy con đường này, nối liền các vọng gác, để xe cộ của chúng ta có thể dùng tốc độ nhanh nhất cung cấp vật tư cho vọng gác, cùng với điều động binh lính.”

Vương Nhị: “Thật là nhờ có ngươi, nhanh như vậy đã đưa ra phương án rồi.”

Hắn giơ cao phương án trong tay: “Các vị công nhân, mọi người nhìn thấy chưa?”

Các công nhân lớn tiếng đáp: “Nhìn thấy rồi!”

“Huynh đệ các ngành nghề, chúng ta cùng nhau xắn tay áo lên, cố gắng làm việc.” Vương Nhị: “Chúng ta phải xây dựng nên một tuyến phòng thủ ngăn chặn lưu khấu tiến vào Thiểm Tây trước khi nhóm lưu khấu thứ hai đến, phải kiên cố hơn Vạn Lý Trường Thành.”

Mọi người: “Hú!”

Ánh mắt Vương Nhị quét về phía Mễ Sấm Tướng...

Nhìn thấy ánh mắt hùng hổ doạ người của hắn, Mễ Sấm Tướng sợ hết hồn: “Ngươi muốn thế nào? Đừng giết ta!”

Vương Nhị: “Ngươi cũng thấy bản đồ trong tay ta rồi chứ?”

Mễ Sấm Tướng: “Thấy rồi, ưm... Không hiểu.”

Vương Nhị đưa tay chỉ vào mấy đường thẳng trên bản đồ: “Đây là đường, cần người tu sửa.”

Mễ Sấm Tướng lập tức hiểu ra, vội vàng mở miệng: “Người của ta làm, người của ta đều đến làm đường.”

Vương Nhị gật đầu: “Ngoan ngoãn làm đường, chăm chỉ lao động, sớm ngày làm người.”

Tiếp theo chính là giai đoạn xây dựng kinh tế, Vương Nhị trong nháy mắt biến thành kẻ ngốc, cái gì cũng không hiểu.

Lại thấy vị mũ lam kia nhảy lên phía trước nhất, vung tay lên: “Dân binh xưởng xi măng, lập tức tìm kiếm địa điểm tại chỗ, chuẩn bị xây dựng một xưởng xi măng tạm thời, cung cấp xi măng cho việc xây dựng vọng gác núi Mễ Thương.”

Một đám dân binh nhảy ra: “Chúng tôi, chúng tôi đến từ xưởng xi măng.”

“Huynh đệ xưởng đồ gỗ đâu?”

“Chúng tôi đây!” Một đám thợ mộc nhảy ra.

“Mọi người dùng tốc độ nhanh nhất, đốn ít gỗ, làm mấy vọng gác gỗ, tạm thời dùng trước...”

“Tuân lệnh!”

“Dân binh trại nuôi heo, xưởng dệt, đoàn ẩm thực, mọi người phụ trách giải quyết vấn đề ăn uống cho mọi người.”

“Được!”

Mấy vạn dân binh đều nhanh chóng hành động, ngành nghề nào cũng có người tài, mỗi người phụ trách công việc quen thuộc sở trường của mình, người Cao Gia thôn đến, am hiểu nhất chính là sản xuất quy mô lớn có tổ chức.

Về điểm này, bọn họ đã vượt xa tất cả mọi người thời đại này.

Tri phủ Hán Trung vốn tưởng rằng, loại chuyện chính trị nội bộ này mình còn có thể nhúng tay vào, hỗ trợ một chút, nào ngờ đám dân binh này căn bản không cần hắn hỗ trợ, bọn họ tự mình rất nhanh đã phân chia xong tiểu tổ công tác, bắt đầu đầu nhập vào các loại công việc.

Tri phủ Hán Trung: “???”

Hắn đột nhiên phát hiện, mình còn không làm tốt bằng người đội mũ lam kia.

Xe lửa “u u u” lúc trước còn đang vận chuyển binh lính, hiện tại bỗng nhiên biến thành vận chuyển vật tư sản xuất, các loại dụng cụ sản xuất, dụng cụ kiến trúc được xe lửa chở tới, phân phát đến tay mỗi công nhân.

Công nhân buông vũ khí xuống, cầm lấy dụng cụ, tháo mũ giáp, đội mũ vàng, còn hát vang:

Giải phóng khu đây a hê

Đại sản xuất đây a hê

Quân đội cùng nhân dân cùng nhau hành động a hê...

Núi Mễ Thương nhất thời trở nên náo nhiệt hơn cả phủ Hán Trung--

Cùng lúc đó...

Một đội thuyền chậm rãi tiến vào cảng Nagasaki của Oa quốc.

Đại hải tặc Mãng Nhị, à không, là đại thương nhân Trịnh Chi Hổ, mặc một bộ trang phục thương nhân, trên mặt treo nụ cười, nhảy xuống thuyền, bước đi trên bến cảng Nagasaki.

Lúc này, Oa quốc đã bắt đầu thắt chặt chính sách hải dương, qua thêm một năm nữa, bọn họ sẽ bắt đầu bế quan toả cảng, lần bế quan toả cảng này sẽ kéo dài suốt trăm năm, cho đến khi bị hắc thuyền của người Tây Dương bắn phá, sau đó mở ra Minh Trị Duy Tân.

Đương nhiên, cho dù là trong thời gian bế quan toả cảng, cảng Nagasaki cũng sẽ tiếp tục mở cửa.

Cho nên, thương nhân trong nước Oa quốc cũng ồ ạt đổ về Nagasaki, bắt đầu đón nhận hải cảng giao dịch tự do cuối cùng này.

Trịnh Chi Hổ ở đây cũng coi như người nổi tiếng, vừa mới xuống thuyền, đã có thương nhân bản địa nghênh đón, trong miệng còn nói tiếng Hán: “Mãng Nhị ca, sao hôm nay huynh lại rảnh rỗi đến Nagasaki?”

Trịnh Chi Hổ cười ha hả: “Ta mang tới một lô hàng tốt.”

“Hàng tốt?” Gương mặt thương nhân bản địa lập tức hưng phấn đỏ bừng: “Là hàng tốt gì, lấy ra cho mọi người cùng nhau phát tài nào?”

Trịnh Chi Hổ lấy ra nước tương hải sản, lại lấy ra rượu Mao Đài 53 độ Thiên Tôn đặc biệt cung cấp, lấy ra Tây Lan Tạp Phổ, tranh thêu Trừng Thành, bánh gạo, Thạch rau câu trái cây, chocolate Dove...

Những thứ lấy ra, món nào món nấy kỳ lạ, món nào món nấy kỳ quái.

Tuy nhiên, những thứ kỳ quái đến cực điểm này, trong mắt thương nhân, tuy rằng kỳ lạ, nhưng cũng không phải là không thể tiếp nhận.

Thương nhân thời đại hàng hải, gần như có thể tiếp nhận tất cả mọi thứ kỳ quái chưa từng thấy, chỉ cần ăn ngon, đẹp mắt, dễ sử dụng, không có hàng nào bọn họ không dám nhận.

Vị thương nhân bản địa kia nhìn những món hàng kỳ lạ này, lại lấy vài món ra nếm thử, biểu cảm trên mặt nhất thời thay đổi: "Ê? Ê ê? Mãng Nhị đại ca, hàng của huynh lần này, tốt thật đấy."

Trịnh Chi Hổ: "He he he, nói trước, không rẻ đâu."

"Giá cả không thành vấn đề." Thương nhân nói: "Huynh đưa giá cao, ta bán cho đại danh, võ sĩ sẽ càng cao hơn, ha ha ha."

Chương 1120: Tăng thuế

Trịnh Chi Hổ ra giá cao ngất ngưởng, trung bình đắt gấp năm lần so với giá nhập hàng của hắn ở bến cảng Thượng Hải, trong đó món hàng ra giá cao nhất chính là chocolate Dove.

Thứ này vốn dĩ giá nhập hàng đã cao, là thứ Lý Đạo Huyền thỉnh thoảng tâm tình tốt mới ban xuống một chút, hơn nữa gần đây Lý Đạo Huyền giảm béo, đã lâu rồi không mua chocolate để ăn. Y không mua, đương nhiên sẽ không ban cho các người tí hon.

Chocolate hiện có của thôn Cao Gia, chủ yếu vẫn là hàng tồn kho của lão thôn trưởng.

Nó được thương nhân vận chuyển từ bản thôn thôn Cao Gia đến bến tàu Hiệp Xuyên Hợp Dương, sau đó chuyển đến Tiểu Lãng Để, rồi lại lên thuyền lưỡng dụng đến bến cảng Thượng Hải.

Từng tầng từng tầng trung chuyển như vậy, khiến giá cả của nó không ngừng tăng lên.

Đến tay Trịnh Chi Hổ đã là giá trên trời.

Trịnh Chi Hổ lại vận chuyển nó vượt biển... Đưa đến cảng Nagasaki, lại tăng gấp mười lần.

Giá cả của nó đã là thứ mà người thường không thể nào hiểu nổi.

Vị thương nhân bản địa kia lấy được hàng từ tay Trịnh Chi Hổ, lại tăng thêm hai thành giá...

Giá cả đã đắt đến mức này, đương nhiên bao bì cũng phải theo kịp.

Thương nhân bản địa tìm một cái hộp gốm sứ xinh đẹp, tinh xảo đến mức không thể tưởng tượng nổi, riêng cái hộp này đã có thể bán được mấy lượng bạc ở Oa quốc.

Ở chính giữa hộp, cẩn thận đặt một miếng chocolate nhỏ xíu.

Sau đó ra giá 250 lượng bạc, gọi tắt là "hai trăm rưỡi", bị một võ sĩ đang muốn thăng tiến, muốn tặng quà cho lão đại mua mất, sau đó đưa vào ngự phiên dịch Nagasaki, trong phủ đệ của Oa Đảo Thắng Mậu.

Oa Đảo Thắng Mậu, là danh tướng thời kỳ Chiến Quốc của Oa quốc, con trai của Oa Đảo Trực Mậu, đại danh cai quản lãnh địa 357000 thạch, sau trận Quan Nguyên, được phong làm ngự phiên dịch Nagasaki, vẫn luôn đóng quân tại cảng Nagasaki.

Một tiểu tính hai tay bưng hộp sứ, đưa đến trước mặt Oa Đảo Thắng Mậu: "Đại nhân, đây là Đường vật mà người bên dưới dâng tặng ngài."

Đường vật, là cách gọi chung của người Oa quốc thời bấy giờ đối với những thứ truyền bá từ Đại Minh triều.

"Đường vật?" Oa Đảo Thắng Mậu đã sớm thấy nhiều Đường vật đến mức nhàm chán, bởi vì đóng quân ở cảng Nagasaki, hắn có thể tiếp xúc với hàng hóa mà thương nhân từ khắp nơi trên thế giới đưa tới bất cứ lúc nào, đặc biệt là hàng hóa từ Đại Minh triều nhiều nhất, cái gì mà tơ lụa, đồ gốm sứ, bộ đồ trà,... đều đã nhìn đến phát ngán.

Oa Đảo Thắng Mậu lắc đầu: "Bọn họ không còn thứ gì mới mẻ để dâng tặng ta sao? Đường vật là thứ mà nơi này của chúng ta không thiếu nhất, ngược lại đồ chơi kỳ quái từ phía Tây Dương còn hiếm có khó tìm hơn."

Tiểu tính thấp giọng nói: "Thứ lần này, hình như khá là kỳ lạ.

Nó gọi là chocolate sữa Dove mềm mịn, cái tên chưa từng nghe thấy."

"Ồ?" lúc này Oa Đảo Thắng Mậu mới hứng thú: "Đưa lên đây cho ta xem thử."

Tiểu tính tiến lên vài bước.

Lúc này Oa Đảo Thắng Mậu mới nhìn rõ, trong một chiếc hộp sứ thanh nhã, đựng một khối vuông nhỏ đen thui, không có gì bắt mắt.

"Thứ này là để ăn sao?"

Tiểu tính gật đầu: "Vâng."

Oa Đảo Thắng Mậu: "Xấu xí như vậy, sao có thể ngon được?"

Tiểu tính: "Thuộc hạ cũng không biết, hơn nữa cũng không dám ăn thử, nghe võ sĩ đưa nó đến nói, miếng nhỏ như vậy, vậy mà phải 250 lượng bạc. Quá đắt, thuộc hạ không dám ăn thử."

250 lượng?

Giá cả này khiến Oa Đảo Thắng Mậu cũng phải giật mình, chỉ có một miếng nhỏ như vậy? Vậy mà cũng phải 250 lượng?

Cái giá khiến hắn chấn động.

Thú vui muốn nếm thử cũng theo đó mà xuất hiện.

Vươn tay nhón lấy miếng chocolate nhỏ xíu kia... Ném vào trong miệng...

Trong đầu không hiểu sao lại vang lên một giọng nói kỳ quái, hô lên một tiếng: "Đồ ngu!"

Tiếp đó, hương vị tuyệt vời của chocolate sữa mềm mịn lan

toả trong miệng.

Trên mặt Oa Đảo Thắng Mậu lộ ra biểu cảm say mê: “A! Thật là ngon, quá ngon. Quả nhiên không hổ là hàng hóa 250 lượng bạc, Đường vật luôn có thể mang đến cho ta bất ngờ.”

Hắn thậm chí còn không nỡ nhai, mà từ từ “ngậm” miếng chocolate trong miệng cho đến khi tan chảy, cho đến khi nó hoàn toàn biến mất, lúc này mới thò tay vào trong hộp, còn muốn lấy miếng thứ hai.

Hết rồi!

Hai trăm rưỡi, chỉ có một khối nhỏ như vậy.

Oa Đảo Thắng Mậu: “Đồ ngon vậy mà chỉ có một miếng nhỏ như vậy? Một miếng nhỏ như vậy thì đủ ai ăn chứ? Mau đi tìm tên võ sĩ đưa đồ đến hỏi thử, hắn mua ở đâu, mau đi.”

Tiểu tính vội vàng đi, không bao lâu sau trở về báo cáo: “Là lấy được từ tiểu thương nhân Thổ Ốc Tam Thái Lang ở Nhạc Thị Nhạc Toạ, mà Thổ Ốc Tam Thái Lang là lấy được từ thương nhân họ Trịnh đến từ Đại Minh triều.”

Oa Đảo Thắng Mậu: “Biết rồi là tốt rồi, mau đi mua đi.”

Tiểu tính chạy như bay đi, không lâu sau, hắn mang về cho Oa Đảo Thắng Mậu một đống hộp sứ đựng chocolate với vẻ mặt hưng phấn, chỉ bấy nhiêu hộp này, đã tiêu tốn mất mấy nghìn lượng bạc của Oa Đảo gia.

Hơn nữa, ngoại trừ đống hộp chocolate này, hắn còn mang về thêm rất nhiều thứ kỳ quái khác.

“Đại nhân, hóa ra Đường vật được đưa đến lần này có rất nhiều, không ít thứ hiếm lạ, ta đều mua hết về cho ngài rồi.”

Tiểu tính lấy ra từng món đồ hiếm lạ: “Ngài xem, cái này gọi là bánh gạo, rẻ hơn chocolate một chút, nhưng cũng rất ngon. Cái này gọi là Thạch rau câu trái cây, thật thú vị... Cái này gọi là áo len lông cừu Ấm Đến Muốn Ngủ, nghe nói ở bên Đại Minh triều cũng là loại tốt nhất, quan to quý nhân bên kia ai cũng thích...”

Không bao lâu sau, Oa Đảo Thắng Mậu đã mặc trên người áo len lông cừu Ấm Đến Muốn Ngủ, bên hông đeo một chiếc quạt lụa thơm do người Thổ Gia tộc huyện Khai chế tác, dưới chân giẫm lên tấm thảm thêu Trừng Thành dày dặn, tay trái cầm một miếng bánh gạo, tay phải cầm một miếng Thạch rau câu trái cây...

Cuộc sống này chẳng phải là cuộc sống thần tiên sao?

Tuy nhiên...

Không bao lâu sau, “giám vật” của Oa Đảo gia, cũng chính là quan viên phụ trách tài vật đã tìm đến cửa: “Đại nhân, đừng mua nữa, đừng mua nữa, mấy thứ Đường vật này quá đắt, bạc của Oa Đảo gia chúng ta không đủ cho ngài tiêu xài như vậy, thu không đủ chi rồi.”

Oa Đảo Thắng Mậu: “Gần đây tiêu tiền hơi nhanh một chút, nhưng chỉ cần tăng thêm thuế là được, chẳng phải là có thể để đám nông dân kia bù tiền lại cho ta sao? Mau đi tăng thuế, tăng thuế.”

Giám vật giật mình: “Không thể tăng nữa, nông dân sắp tạo phản rồi.”

Oa Đảo Thắng Mậu: “Sợ bọn họ tạo phản? Ai dám nổi dậy thì giết kẻ đó.”

Giám vật thầm kêu không ổn, nhưng mệnh lệnh của đại danh là tuyệt đối, là võ sĩ trung thành, cho dù chủ gia có sai thì cũng phải làm theo, đây chính là tinh thần của võ sĩ đạo.

Giám vật đang oán thầm trong lòng, thì Oa Đảo Thắng Mậu đã đặt một miếng khoai tây chiên vị rong biển vào tay giám vật: “Nào, ngươi cũng nếm thử Đường vật đi, đây có thể nói là món ngon hiếm thấy.”

Giám vật bỏ khoai tây chiên vào miệng nhai, rắc rắc, ngon! Ngon quá!

Hoàn toàn không thể dừng lại được, vui vẻ là phải rắc rắc.

Giám vật nhịn không được dùng giọng điệu run rẩy hỏi tiểu tính: “Vừa rồi ta ăn một miếng nhỏ đó, bao nhiêu tiền?”

Tiểu tính: “Năm mươi lượng.”

Giám vật “hít” một tiếng, sau đó nghiến răng nghiến lợi: “Xem ra, nhà ta cũng phải tăng thuế rồi.”

Chương 1121: Ngươi Nhớ Được Hướng Đi Rồi?

"Nghe nói chưa? Gần đây Đường vật rất đáng giá."

Lũ hải tặc Lai Đảo đang tụ tập trên một hòn đảo nhỏ, khẽ bàn tán.

"Oa Đảo gia đang thu mua Đường vật với số lượng lớn."

"Còn có Hắc Điền gia, Lộc Đảo gia... tất cả đều đang săn lùng Đường vật."

"Nghe nói lô Đường vật này rất mới lạ, các vị đại danh đều nguyện ý bỏ giá cao để thu mua."

"Ngay cả chai nước tương rỗng cũng bị thổi giá lên cao. Có gian thương còn dùng chai nước tương triều Đại Minh, sau đó đổ nước tương sản xuất ở nước ta vào để bán, chuyên lừa những võ sĩ nghèo muốn mua đồ giả để ra oai. Bọn họ kiếm bộn rồi."

Lũ hải tặc Lai Đảo vừa bàn tán vừa hưng phấn: "Tiền dễ kiếm như vậy, chúng ta không thể chậm chân được. Huynh đệ, ra tay thôi, đi cướp đám thương nhân Đại Minh!"

Đám hải tặc như ong vỡ tổ lao ra ngoài, lái một đám thuyền nhỏ, mai phục trên đường biển nhất định phải đi qua từ Đại Minh đến cảng Nagasaki, chờ đợi con mồi xuất hiện.

Không lâu sau, trên mặt biển phía trước xuất hiện một đội thuyền Đại Minh.

Lũ hải tặc Lai Đảo mừng rỡ: "Xông lên, cướp Đường vật!"

Đội thuyền Đại Minh này chính là đội thuyền của thương nhân Nghiêu Tinh Quyến.

Phía trước không xa chính là cảng Nagasaki, sắp đến nơi rồi, Nghiêu Tinh Quyến đã giấu hết vũ khí trên thuyền, thay một bộ đồ thương nhân, trên đầu còn đội khăn vuông, ăn mặc chỉnh tề, chuẩn bị lừa gạt đám nhà giàu của Oa Quốc đây.

Không ngờ hắn vừa mới thay đồ xong, bước lên boong thuyền, liền nghe thấy lính canh trên cột buồm hô lớn: "Hải tặc, hải tặc Lai Đảo đến rồi!"

Nghiêu Tinh Quyến tức giận: "Mẹ kiếp, ta vừa mới biến hình xong, chúng đã đến rồi? Lại muốn ép ta biến trở về đúng không? Các ngươi cứ chờ đó cho ta."

Nghiêu Tinh Quyến xoẹt một cái xé bỏ bộ đồ thương nhân trên người, để lộ ra một bộ trang phục võ lâm, lấy ra một chiếc bịt mắt đeo lên, khăn vuông trên đầu cũng không đội nữa, một phát hất tung, tóc tai rũ xuống. Tay trái cầm một khẩu hoả súng, tay phải cầm đao.

Trong nháy mắt biến thành Hải tặc Yêu Tinh Quyển.

"Mẹ kiếp, ta biến hình xong rồi, lũ hải tặc Lai Đảo chết tiệt, tới đây, xem xem rốt cuộc là ai cướp ai!"

Hai đội thuyền ầm một tiếng va vào nhau.

Một võ sĩ Oa Quốc, tay cầm đao võ sĩ, hùng hùng hổ hổ nhảy lên thuyền, hai tay giơ cao, một đao chém xuống...

Yêu Tinh Quyển tay trái giơ lên, khẩu súng ngắn Tây Dương trong tay "đoàng" một tiếng, trúng ngay ngực tên võ sĩ Oa Quốc, tên võ sĩ lật người rơi xuống biển.

Bên cạnh lại có hai tên hải tặc Oa Quốc nhảy ra.

Khẩu hoả súng trên tay trái của Yêu Tinh Quyển đã hết đạn, tiện tay nhét vào bên hông, đao trên tay phải vung lên, xoẹt xoẹt hai tiếng, chém hai tên hải tặc rơi xuống biển.

Trên thuyền khắp nơi đều bắt đầu chém giết lẫn nhau!

Trong thế giới hải tặc, công lý và chính nghĩa chỉ tồn tại trong thực lực.

Đang lúc hai đội thuyền đánh nhau vô cùng kịch liệt.

Trên mặt biển xa xa, lại xuất hiện một đội thuyền.

Trên lá cờ đầu của hạm đội dẫn đầu, treo một lá cờ ngũ sắc sặc sỡ.

Cờ Thiên Tôn ngũ sắc!

Trên boong thuyền dưới lá cờ có hai đứa trẻ đang loay hoay với đồng hồ hàng hải, sau đó đối chiếu với quả địa cầu, đang tranh luận điều gì đó.

Đứa trẻ lớn hơn chính là Thi Lang: "Hình như chúng ta không đi lệch đường chứ?"

Đứa trẻ nhỏ hơn là Trịnh Sâm: "Đệ cảm thấy chắc là không lệch. Tuy rằng lúc đệ từ Oa Quốc đi thuyền đến Đại Minh là còn nhỏ, nhưng đệ vẫn còn nhớ một chút."

Thi Lang mừng rỡ: "Đệ nhớ được đường đi rồi?"

Trịnh Sâm: "Đệ nhớ là có con hải âu ị một bãi lên mặt đệ."

Thi Lang: "..."

Thật là tức chết mà!

Thi Lang đành phải tiếp tục loay hoay với đồng hồ hàng hải:

"Ta nói cho đệ biết, thứ này có sai số năm dặm, hiện tại chúng ta cách mục tiêu có thể lệch năm dặm, cảng Nagasaki không chừng ở hướng nào, ai da..."

Đúng lúc này, lính canh hô lớn: "Phía trước có người đang giao chiến, có người đang giao chiến."

Tất cả mọi người đều phấn chấn tinh thần.

Thi Lang nhảy dựng lên: "Kính viễn vọng, mau, kính viễn vọng."

Trịnh Sâm cũng vội vàng đưa tay sờ kính viễn vọng của mình.

"A, là người của Đại Minh chúng ta, đang giao chiến với hải tặc Oa Quốc."

Hai người lập tức nhận ra chuyện gì đang xảy ra từ trang phục của hai bên.

"Tiếp cận, hỗ trợ người của chúng ta." Thi Lang gần như không cần suy nghĩ liền hạ lệnh.

Hiện tại Trịnh Sâm vẫn là thân phận khách, không thể ra lệnh, cho nên hắn chỉ đưa tay rút ra một khẩu hoả súng.

Hạm đội thôn Cao Gia trong nháy mắt tiến vào trạng thái chiến đấu.

Hai hạm đội phía trước đã đánh giáp lá cà, pháo trong trường hợp này không dùng được, hoả súng cũng dễ gây thương vong cho đồng đội, cho nên đám thủy binh cũng không lấy vũ khí nóng ra, xoẹt xoẹt xoẹt, tất cả đều rút đao ra.

Lúc này, trình độ của đám thủy binh trên thuyền lập tức phân chia rõ ràng.

Thủy binh thôn Cao Gia, giỏi sử dụng vũ khí nóng hơn, gặp

phải tình huống đánh giáp lá cà như vậy, bọn họ tương đối nhút nhát, không có kinh nghiệm, có vẻ sợ sệt.

Nhưng đám hải tặc cải tạo trên thuyền lại khác, bọn họ vung vẩy đao, vẻ mặt hưng phấn cuồng nhiệt, không những không sợ chiến đấu, ngược lại còn rất ham chiến.

Có người hô to: "Đến lúc lập công rồi."

"Giết vài tên địch, cứu một mạng người, ít nhất cũng giảm cho ta một năm tù chứ?"

"Một năm? Ngươi có phải ngốc không? Thiên Tôn từng nói, cứu người là quan trọng nhất, còn hơn bất kỳ chiến công nào, chỉ cần cứu được một hai mạng người, ta nhất định được thả, trực tiếp chuyển thành thủy binh bạch thân."

"Mẹ kiếp, thì ra cứu người còn tốt hơn chém người? Vậy công lao này lão tử nhất định phải lập."

Đám hải tặc cải tạo vung vẩy những thanh đao sáng loáng: "Chúng ta đến đây!"

Đám thủy binh thôn Cao Gia lại có chút bội phục đám hải tặc cải tạo này, cận chiến bọn họ không sợ sao? Đao kiếm không có mắt, thật là đáng sợ... Nói đi cũng phải nói lại, vẫn là cách xa trăm mét dùng hoả súng bắn địch thoải mái hơn.

Thuyền của thôn Cao Gia, từ tốc độ tuần tra, chuyển sang tốc độ chiến đấu.

Tốc độ thuyền xoát một cái tăng lên hai mươi mấy hải lý, động cơ điện chạy như bay, phía sau thuyền phun ra một đường nước trắng xóa...

Trong nháy mắt đã tiến vào vòng chiến.

Thuyền của bọn họ vừa lớn vừa nhanh, vô cùng oai phong, vừa xuất hiện đã dọa đám hải tặc Lai Đảo sợ chết khiếp.

Khí thế bị áp đảo!

Tiếp theo, đám hải tặc cải tạo gào thét lao lên.

"Chúng ta muốn lập công."

"Chúng ta muốn tẩy trắng!"

"Chúng ta muốn được thả!"

Một đám người vừa chạy vừa hét lên những khẩu hiệu kỳ quái mà đối phương hoàn toàn không hiểu, từ trên thuyền lớn đu dây bay qua...

Yêu Tinh Quyển phấn chấn tinh thần: "Mặc dù không biết viện binh từ đâu tới, nhưng có viện binh thật là vui, hahaha, huynh đệ, chém đi."

Đang gào thét hăng say, một tên thủy binh thôn Cao Gia cũng học theo đám hải tặc cải tạo, nắm lấy dây thừng đu qua, động tác vô cùng vụng về, lúc tiếp đất vậy mà lại dùng mặt tiếp đất, bịch một tiếng ngã sấp mặt.

Mọi người: "..."

Thật là xấu hổ không để đâu cho hết!

Toàn bộ boong thuyền vậy mà im lặng một giây.

Tiếp theo tiếng la giết lại vang lên.

Hai bên liên thủ, chém giết một trận.

Lũ hải tặc Lai Đảo trong nháy mắt bị chém đến tơi tả, trên boong thuyền đâu đâu cũng là thi thể.

Chương 1122: Bì Đảo Nguy Hiểm!

Thành Lạc Dương, cổng chợ.

"Hiện tại là bản tin quốc tế." Cao Nhất Diệp xuất hiện trên màn hình, mỉm cười nói với khán giả trước màn hình: "Tháng 12 năm Sùng Trinh thứ chín, bên kia Thái Bình Dương thành lập một đội cảnh vệ quốc dân, đây là đội dân quân do các thực dân Tây Dương thành lập để bảo vệ thuộc địa ở Bắc Mỹ."

Tin tức nhỏ bé này không thu hút được sự chú ý của khán giả.

Xét cho cùng thì bên kia Thái Bình Dương xa thật xa.

Lý Đạo Huyền cũng biết, tin tức này nhất định sẽ không có bao nhiêu người quan tâm, nhưng y vẫn thêm chuyện này vào bản tin của thôn Cao Gia.

Bởi vì, cái gọi là "Đội cảnh vệ quốc dân" này, chính là "Mỹ lệ quân" sau này. Tính chất của nó, kỳ thật rất giống với "dân đoàn" mà Lý Đạo Huyền hiện tại đang xây dựng.

Chúng đều không thuộc về quân đội chính quy được "triều đình thừa nhận", đều thuộc về lực lượng vũ trang tự xây dựng của dân gian.

Hiện tại thôn Cao Gia chỉ mới bắt đầu, Mỹ Lệ quốc cũng chỉ mới bắt đầu.

Về sau, là ai có thể đi trước đây?

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài: "Hy vọng ở thế giới này, các người

tí hon của ta có thể đi trước Mỹ Lệ quốc, mấy trăm năm sau, để chúng ta phát động một cuộc chiến tranh thương mại với bọn họ, áp chế khoa học kỹ thuật của bọn họ."

Cao Nhất Diệp tiếp tục nói với bên ngoài màn hình: "Tiếp theo là tin tức quốc tế thứ hai, cũng là tháng 12 năm Sùng Trinh thứ chín, Hoàng Đài Cát thân chinh dẫn mười vạn đại quân chinh phạt Triều Tiên. Sau khi vượt sông, quân Thanh phát huy sở trường tác chiến dã ngoại, bỏ qua những thành trì kiên cố, đánh thẳng xuống phía nam, chỉ trong vòng mười hai ngày đã đến dưới thành Vương Kinh."

Tin tức này còn khiến bách tính quan tâm hơn cả tin tức về đội dân quân bên kia đại dương, bách tính thành Lạc Dương đều kinh hô: "Ôi chao!"

Mà những người có chút thân phận địa vị, có chút đầu óc chính trị ở thành Lạc Dương nhìn thấy tin tức này, sắc mặt càng thêm khó coi.

Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên nhịn không được thở dài: "Triều Tiên xưa nay là phiên thuộc của Đại Minh ta, nay phiên thuộc bị công phá, Đại Minh ta lại bất lực không thể phái binh cứu viện, mặt mũi thượng quốc để đâu cho được."

Cao Kiệt: "Không còn Triều Tiên bên cạnh kiềm chế, Kiến Nô có thể càng thêm không kiêng nể gì cả tấn công Đại Minh ta."

"Haiz!" Tào Văn Chiếu cũng nhịn không được thở dài: "A Tề Cách đâu? Lần này sao không phải A Tề Cách dẫn quân? Chẳng lẽ hắn làm chuyện gì khiến Hoàng Đài Cát không vui? Cho nên lần này không phải hắn làm đại tướng quân?"

Tào Biến Giao: "Thúc phụ, hiện tại là lúc quan tâm vấn đề này sao? Rốt cuộc thúc phụ có thể nắm được trọng điểm hay không? Hiện tại nên quan tâm Triều Tiên có thể chống đỡ được hay không

a."

Tào Văn Chiếu: "A, cũng đúng."

Cao Nhất Diệp trên màn hình khẽ thở dài: "Thiên Tôn tiết lộ thiên cơ cho ta biết, Triều Tiên không chống đỡ nổi lần này đâu, vào ngày 30 tháng 1 không lâu sau đó, Triều Tiên sẽ đầu hàng quân Thanh, xưng thần, từ đó thoát khỏi sự ràng buộc với Đại Minh ta, trở thành phiên thuộc của Kiến Nô. Hơn nữa, trong các cuộc chiến tranh sau này, Triều Tiên cũng sẽ bị ép xuất tiền xuất lương xuất binh, tham gia tấn công Đại Minh ta."

Vừa nói ra lời này, quần chúng vây xem càng thêm xôn xao.

Không ai nghi ngờ "thiên cơ" mà Thiên Tôn "tiết lộ" có chính xác hay không.

Thiên Tôn không thể nào sai được.

Lần này Triều Tiên thật sự xong đời rồi sao? Triều Tiên còn muốn xuất binh đánh Đại Minh sao?

Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên đứng bật dậy: "Chuyện này phải làm sao đây?"

Cao Kiệt cũng kinh ngạc nói: "Trong chiến tranh với Kiến Nô thì Đại Minh ta vẫn luôn ở thế yếu, nếu như Triều Tiên cũng gia nhập phe Kiến Nô, chẳng phải càng thêm gay go sao?"

Tào Văn Chiếu khẽ thở dài: "Xong rồi, Bì Đảo nguy hiểm rồi."

Tào Biến Giao cũng hơi kinh hãi: "Đúng vậy, Bì Đảo của chúng ta, hiện tại nhất định sẽ bị Kiến Nô tấn công."

Hai người vừa dứt lời, liền thấy có một Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt chui ra trong đám người, đứng trước mặt hai người, mỉm cười nói: "Tào tướng quân quả nhiên từng đánh trận ở

Liêu Đông, rất hiểu rõ tình hình bên kia, vừa nghe tin Triều Tiên xưng thần, liền biết Bì Đảo nguy hiểm rồi."

Tào Văn Chiếu cả kinh nói: "Thiên Tôn, ngài có thể biết trước tương lai, Bì Đảo tiếp theo..."

Lý Đạo Huyền gật đầu: "Hai tháng sau, Bì Đảo sẽ bị quân Thanh công chiếm."

Tào Văn Chiếu kinh hãi, Tào Biến Giao kinh hãi.

Bì Đảo là trị sở của "trấn Đông Giang" của Đại Minh.

Mà trấn Đông Giang, là do đại tướng Mao Văn Long sáng lập, là một vòng quan trọng trong phòng tuyến Liêu Đông của Đại Minh, trên danh nghĩa quản hạt khu vực bị chiếm đóng phía đông Liêu Hà, trên thực tế nắm giữ các đảo ở Bột Hải, Lữ Thuận bảo, Khoan Điển bảo, cùng các cứ điểm Thiết Sơn, Xương Thành... ở biên giới Triều Tiên.

Nếu như Bì Đảo bị công hãm, liền đại biểu cho trấn Đông Giang của Đại Minh xong đời.

Vậy Kiến Nô liền quét sạch cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt cuối cùng kiềm chế bọn họ, có thể buông tay, toàn lực công đánh Đại Minh.

Tào Văn Chiếu sốt ruột: "Thiên Tôn, Bì Đảo không thể mất a."

Tào Biến Giao cũng nói: "Chúng ta có biện pháp nào bảo vệ Bì Đảo không?"

Lý Đạo Huyền: "Bảo vệ Bì Đảo không khó, nhưng mà, sau khi Bì Đảo được bảo vệ thì sao? Nó có thể phát huy tác dụng như chúng ta mong muốn không?"

Vừa hỏi câu này, vẻ mặt của Tào Văn Chiếu và Tào Biến Giao

có chút xấu hổ.

Bì Đảo thật sự là một nơi rất xấu hổ, tuy trên danh nghĩa là trấn Đông Giang của Đại Minh, nhưng trên thực tế, từ thời Mao Văn Long, Bì Đảo đã không nghe theo mệnh lệnh của Đại Minh, các loại thao tác kỳ quái không ngừng nghỉ.

Sau này Mao Văn Long bị Viên Sùng Hoán giết, một đao này, vừa có công vừa có lỗi, không nói rõ được là đúng hay sai, quan điểm chính phản cãi nhau không ngừng, có người nói Mao Văn Long đáng chết, cũng có người nói Viên Sùng Hoán là Hán gian.

Dù sao cũng không có đáp án chuẩn xác.

Mà Bì Đảo thì tiếp tục nội chiến, các loại thao tác kỳ quái vẫn không dừng lại.

Trên danh nghĩa là trấn Đông Giang của Đại Minh, trên thực tế...

Lý Đạo Huyền nói: "Bì Đảo, ta có thể cứu, cũng có năng lực cứu, nhưng sau khi cứu được, ta không hy vọng nhìn thấy Bì Đảo tiếp tục thoát khỏi sự khống chế của Đại Minh. Không nghe theo mệnh lệnh, ôm binh tự trọng, chia cắt lãnh thổ, tự tung tự tác."

Tào Văn Chiếu nghe đến đây, dường như đã hiểu: "Ý của Thiên Tôn là, cần phải có một vị đại tướng hiểu rõ chiến sự Liêu Đông đến trấn thủ Bì Đảo, giúp chúng ta trông coi nơi trọng yếu vô cùng này."

"Đúng!" Lý Đạo Huyền cười, dùng ánh mắt cổ quái nhìn Tào Văn Chiếu.

Tào Văn Chiếu bừng tỉnh: "Ta hiểu rồi, ý của Thiên Tôn là, trên mặt ta có gì bẩn sao?"

"Phốc!" Tào Biến Giao thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Thúc, ý

của Thiên Tôn là, vị đại tướng thích hợp trấn thủ Bì Đảo chính là thúc đó. Sao thúc lại nghĩ đến trên mặt có gì bẩn?"

Tào Văn Chiếu: "A? Ta?"

Tào Văn Chiếu lúc trẻ tòng quân ở Liêu Đông, lần lượt phục vụ dưới trướng Hùng Đình Bật, Tôn Thừa Tông, tích lũy chiến công, làm đến Du kích tướng quân, sau đó lại nhờ công lao chống lại Kiến Nô, được thăng lên tham tướng, cộng thêm chức Đô đốc thiêm sự.

Hắn không nghi ngờ gì chính là một vị đại tướng hiểu rõ Liêu Đông!

Lần này rốt cục Tào Văn Chiếu cũng hiểu được, ý của Thiên Tôn là, muốn điều hắn đến Bì Đảo.

Hắn nhịn không được mà ngây người: "Chuyện này, không phải mạt tướng muốn điều là có thể điều đi được. Cần phải có sự đồng ý của Binh bộ, hoàng thượng lên tiếng, mạt tướng mới có thể đi."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Chỉ cần ngươi có lòng muốn đi, chuyện này cũng không khó."

Chương 1123: Bì Đảo nhất định phải cứu!

Lưu khấu ở Tứ Xuyên, Hà Nam đang hoành hành dữ dội.

Dân đoàn thôn Cao Gia ở hai địa phương Tứ Xuyên và Hà Nam liên tục giao chiến với lưu khấu.

Phương diện Thiểm Tây thì ở phía nam Hán Trung, vùng núi Mễ Thương Sơn, cho xây dựng hàng loạt vọng gác, phong hoả đài trên đỉnh núi.

Cùng lúc đó, cục diện bên trong nước Triều Tiên cũng đang biến chuyển rất nhanh.

Hoàng Thái Cực tự mình dẫn mười vạn đại quân đánh vào Triều Tiên. Nước Triều Tiên căn bản không có sức chống cự, liên tục bại lui. Chỉ cần là người hơi hiểu một chút về Liêu Đông đều có thể nhìn ra được.

Triều Tiên xong rồi!

Cùng lúc đó…

Bì Đảo!

Tổng binh Đông Giang - Thẩm Thế Khôi đang nghiêm nghị nghe thuộc hạ bẩm báo.

Xuất thân là thương nhân, Thẩm Thế Khôi có một cô con gái xinh đẹp tuyệt trần. Ông ta dâng con gái cho Mao Văn Long, trở thành nhạc phụ của Mao Văn Long, khiến Mao Văn Long phải gọi ông ta một tiếng "Thẩm thái gia".

Sau đó Bì Đảo xảy ra nội loạn mấy lần, mỗi lần thay đổi lão đại, ông ta lại dâng con gái cho lão đại mới. Cũng bởi vậy, mỗi một nhiệm kỳ tổng binh Đông Giang về sau đều là con rể của ông ta, đều phải gọi ông ta một tiếng "Thẩm thái gia".

Cứ như vậy, ông ta sống sót qua từng lần nội loạn ở Bì Đảo, cuối cùng, thay thế tất cả các lão đại, tự mình ngồi lên vị trí tổng binh Đông Giang.

Có thể coi đây là một kiểu truyền kỳ?

“Kiến Nô đã chuẩn bị đánh đảo Giang Hoa.” Một tên thuộc hạ vội vàng bẩm báo với ông ta: “Người nhà của các vương công quý tộc Triều Tiên đều ở trên trên đảo Giang Hoa. Một khi đảo Giang Hoa thất thủ, Triều Tiên vương chắc chắn sẽ đầu hàng.”

Nghe xong, Thẩm Thế Khôi thở dài một hơi: “Triều Tiên xong đời thì kế tiếp sẽ là Bì Đảo của chúng ta.”

Thuộc hạ im lặng không nói.

Thẩm Thế Khôi nói: “Truyền lệnh của ta, bố trí thuốc súng, tập trung binh thuyền, chuẩn bị cố thủ. Bì Đảo dù sao cũng là một hòn đảo. Điểm yếu của Kiến Nô chính là hải quân. Những năm gần đây, Kiến Nô cũng không phải chưa từng đánh chủ ý đến Bì Đảo, nhưng hải quân của bọn chúng quá yếu. Mấy lần đánh Bì Đảo đều bị chúng ta đánh cho chạy về. Không cần phải sợ bọn chúng.”

Vừa dứt lời…

Một tên thuộc hạ rụt rè giơ tay xin nói: “Nhưng mà, Kiến Nô đánh hạ Triều Tiên xong, Triều Tiên sẽ trở thành tiểu đệ của Kiến Nô, chắc chắn sẽ đi theo Kiến Nô cùng tác chiến. Thủy quân Kiến Nô tuy yếu nhưng thủy quân Triều Tiên lại rất mạnh.”

Thẩm Thế Khôi: “Hít…”

Như vậy thì thật là khó xử! Thủy quân Triều Tiên rất mạnh, không phải là thổi phồng.

Năm đó Oa quốc xâm lược Triều Tiên, bị thủy quân Triều Tiên áp đảo. Hải quân Lai Đảo mà Oa quốc tự hào căn bản không phải là đối thủ của thủy quân Triều Tiên.

Gia chủ nhà Lai Đảo - Lai Đảo Thông Tổng bị đại tướng thủy quân Triều Tiên - Lý Thuấn Thần suất quân tập kích, một lần tiêu diệt. Thi thể của Lai Đảo Thông Tổng bị thủy quân Triều Tiên phân thây, rơi vào kết cục trong truyền thuyết là chết không toàn thây.

Nếu hải quân Triều Tiên gia nhập vào cuộc tấn công Bì Đảo thì Bì Đảo thật sự sẽ rất nguy hiểm.

Thẩm Thế Khôi vội vàng gọi một tên tín sứ: "Nhanh chóng về kinh, xin triều đình chi viện."

Tín sứ lập tức xuất phát, lên khoái thuyền, xoẹt một cái đã đến Thiên Tân. Sau đó tin tức Bì Đảo cầu viện được cắm thêm cánh, bay vào hoàng thành…

…

Kinh thành, Ngự Hoa Viên.

Hoàng đế Sùng Trinh - Chu Do Kiểm đang cau mày xem tấu chương.

"Hộ bộ bẩm báo thuế muối Lưỡng Hoài. Trước năm Sùng Trinh thứ sáu, tích lũy bội chi hơn hai triệu lượng. Muối Hoài vào năm Thiên Khải thứ năm, tiền thuế cũ và mới chỉ có 70 vạn lượng, năm Sùng Trinh thứ ba tăng lên 121 vạn lượng, năm Sùng Trinh thứ tư tăng lên 130 vạn lượng, năm Sùng Trinh thứ sáu tăng lên 156 vạn lượng…"

Nhìn đến đây, tâm trạng của Chu Do Kiểm giống như đang

ngồi trên một cái tháp rơi tự do.

“Các nơi xảy ra hạn hán, thu không được lương thực đã đành, sao ngay cả thuế muối cũng thu không đủ?” Chu Do Kiểm tức giận nói: “Nhìn xem, nhìn bản quyết toán lộn xộn này đi, thiếu mất hơn hai trăm vạn lượng bạc! Một khoản tiền lớn như vậy, nếu trẫm đem làm quân phí thì Kiến Nô đã sớm bị tiêu diệt rồi.”

Tào Hóa Thuần có chút xấu hổ nói: “Cái đó… cái này…”

Tào Hóa Thuần biết số bạc này đi đâu rồi!

Bị bọn Diêm giám tham ô hết rồi.

Trước kia diêm khóa ti địa phương tham ô, Chu Do Kiểm rất tức giận, phái thái giám đi giám sát, kết quả là thái giám cũng tham ô cùng.

Chỉ có một diêm khóa ti tham ô thì còn ít, bây giờ thêm một đám người tham ô, ai cũng muốn phát tài, đương nhiên số nộp cho triều đình càng ít hơn. Mấy năm trôi qua, đã thâm hụt hơn hai trăm vạn lượng bạc.

Haizzz…

Bản thân Tào Hóa Thuần cũng từng nhận hối lộ của các diêm giám phái đi, còn nhận được không ít, cho nên trong chuyện này cũng không có tư cách nói gì, chỉ đành cười trừ cho qua.

Bầu không khí hơi ngượng ngùng!

Chu Do Kiểm lại nhớ đến Đường vương Chu Duật Kiện đang bỏ trốn, tâm trạng càng thêm tồi tệ: “Cẩm Y Vệ vẫn chưa tìm thấy Đường vương sao?”

Tào Hóa Thuần nói: “Vẫn chưa có tin tức, Đường vương giống như biến mất vậy.”

Chu Do Kiểm nói: “Một người lớn như vậy, sống sờ sờ ra đó, sao có thể biến mất được? Truyền lệnh xuống các nơi, nghe nói có người khẩu âm Nam Dương lập tức bắt lại tra hỏi. Trẫm không tin là không tìm thấy.”

Tào Hóa Thuần chỉ đành gật đầu: “Tuân lệnh.”

Đúng lúc này, đại thái giám Cao Khởi Tiềm từ bên ngoài chạy vào, vội vàng hô lên: “Hoàng thượng, đại sự không ổn rồi, Kiến Nô sắp đánh bại Triều Tiên rồi. Tổng binh Đông Giang Thẩm Thế Khôi phái người đến cầu cứu, cầu xin Hoàng thượng phái binh chi viện Bì Đảo, nếu không Bì Đảo sẽ tiêu đời.”

“Hít…” Tâm trạng của Chu Do Kiểm lại giống như ngồi trên một cái tháp rơi tự do.

Bì Đảo không thể mất!

Bì Đảo cùng với các đảo ven biển Liêu Đông và quân Minh ở Lữ Thuận tạo thành thế gọng kìm, uy hiếp các thành trì ven biển Liêu Đông, uy hiếp vùng đất phía sau chính quyền Hậu Kim. Hòn đảo nhỏ bé này trên thực tế đã mở ra một chiến trường mới sau lưng chính quyền Hậu Kim, khiến nó phải đối mặt với tình thế bất lợi là bị địch tấn công từ cả hai phía.

Mỗi lần Kiến Nô xuất binh đánh vào Đại Minh, quân Minh ở Bì Đảo lại không ngừng tiến sâu vào nội địa Hậu Kim quấy rối, kiềm chế hành động tiến về phía tây của Hậu Kim.

Bì Đảo đối với Kiến Nô giống như cái gai trong mắt, cái xương cá trong cổ họng.

Chu Do Kiểm vỗ bàn một cái: “Hòn đảo này tuyệt đối không thể mất, nhanh chóng thương nghị xem có ai có thể phái đi chi viện Bì Đảo.”

Sáng sớm ngày hôm sau…

Tảo triều, các đại thần bắt đầu thương nghị chuyện này.

Một vị đại thần bước ra khỏi hàng: “Tổng binh vùng duyên hải - Trần Hồng Phạm đã dẫn quân đi cứu Triều Tiên từ mấy ngày trước. Nếu hắn có thể giúp Triều Tiên giữ vững thì có lẽ Kiến Nô sẽ không đánh Bì Đảo nữa.”

Lập tức có một vị đại thần khác nhảy ra: “Trần Hồng Phạm tuy báo cáo đã ra biển nhưng lại lấy cớ ‘chờ gió’, vẫn còn ở lại Đăng Châu.”

Các đại thần: “Hả?”

Hóa ra, vị đại tướng được phái đi chi viện Triều Tiên - Trần Hồng Phạm căn bản chưa hề nhúc nhích, vẫn còn đang chơi đùa ở Đăng Châu.

Rõ ràng là sợ đánh nhau!

Như vậy thì thật là xấu hổ.

Chu Do Kiểm cũng đau đầu, vội vàng hạ chỉ: “Giục giã Trần Hồng Phạm nhanh chóng xuất quân đến Bì Đảo, hội hợp với Thẩm Thế Khôi, hợp lực xuất kích, tìm cơ hội tiêu diệt địch, giải cứu Triều Tiên.”

Đúng lúc này, một vị đại thần đứng dậy, thở dài một hơi: “Hoàng thượng, tên Trần Hồng Phạm kia ngay cả lý do ‘chờ gió’ cũng có thể lấy ra được, chứng tỏ hắn ta căn bản không muốn giao chiến với Kiến Nô. Loại người như vậy phái đi chi viện Bì Đảo, e là chưa kịp giao chiến đã bỏ Bì Đảo mà chạy, làm sao có thể giữ được Bì Đảo?”

Mọi người đồng loạt quay đầu nhìn lại, người lên tiếng chính là tân nhiệm Binh bộ Thượng thư - Dương Tự Xương.

Sau khi chịu tang Dương Tự Xương đã trở lại vũ đài chính trị.

Chương 1124: Ngươi đừng trách ta

Mặc dù Dương Tự Xương chưa từng làm ra chuyện gì to tát, nhưng phụ thân hắn là Dương Hạc từng là quan lớn trấn giữ một phương, giao du rộng rãi, bạn bè nhiều vô số kể. Trên triều đình có rất nhiều người nói giúp hắn. Hắn vừa mở miệng, không ít bằng hữu cũ lập tức đứng về phía hắn, phụ họa nói: "Đúng vậy, hoàng thượng, tên gọi là Trần Hồng Phạm này, không thể trọng dụng."

Chu Do Kiểm suy nghĩ kỹ lưỡng, đúng vậy, một kẻ sợ đánh nhau, phái đến Bì Đảo có tác dụng gì?

Hắn chỉ đành hỏi: "Các khanh, vậy các khanh cảm thấy còn ai có thể dùng được?"

Các vị quan văn ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, nhất thời không biết nên đề cử ai.

Dương Tự Xương đã sớm nhận được thư của tri châu Đại Châu - Trần Nguyên Ba. Hoàng thương Thiết Điểu Phi có quan hệ rất tốt với hắn cũng đã viết thư cho hắn. Hắn đã có dự tính: "Hoàng thượng, thần đề cử Tào Văn Chiếu, phái hắn đi chi viện Bì Đảo, nhất định sẽ có hiệu quả bất ngờ."

Đúng lúc này, một vị đại thần khác cũng cân nhắc lá thư trong tay áo. Ông ta và tuần phủ Hà Nam - Phàn Thượng Hiên là bạn tốt, vẫn luôn có thư từ qua lại. Mấy ngày trước, Phàn Thượng Hiên viết thư bảo ông ta hỗ trợ đề cử tổng binh viện tiễu Hà Nam Tào Văn Chiếu. Bây giờ nghe thấy Dương Tự Xương mở lời, ông ta dĩ nhiên cũng phải hỗ trợ, lập tức bước ra khỏi hàng: "Thần cho rằng, Tào Văn Chiếu có thể dùng được."

Chu Do Kiểm nói: “Hả? Tào ái khanh có thể dùng được sao? Vậy thì tốt quá.”

Mặc dù Chu Do Kiểm khắc bạc, trí nhớ không tốt lắm, nhưng với cái tên Tào Văn Chiếu lại không hề xa lạ. Dù sao mấy năm nay Trung Nguyên tiễu phỉ, Tào Văn Chiếu nhiều lần lập công lớn, tên tuổi của hắn thường xuyên xuất hiện trên tấu chương, Chu Do Kiểm muốn quên cũng khó.

Lúc này, lại có một vị đại thần bước ra khỏi hàng. Vị đại thần này là người Đông Lâm Đảng, có quen biết với tri huyện Trừng Thành - Lương Thế Hiền. Ông ta cũng nhận được thư của Lương Thế Hiền, bảo ông ta hỗ trợ đề cử Tào Văn Chiếu. Bây giờ dĩ nhiên là thuận tay giúp đỡ.

Vị đại thần này nói: “Tào Văn Chiếu là danh tướng đương thời, từng lập công lớn ở Liêu Đông, từng đánh nhiều trận lớn với Kiến Nô, là người đáng tin cậy.”

Ông ta vừa nói xong, lập tức có một vị đại thần Đông Lâm Đảng khác bước ra khỏi hàng: “Tào Văn Chiếu quả thật là mãnh tướng số một của triều ta hiện nay. Hơn nữa, hắn am hiểu quân sự Liêu Đông, có thể chi viện Bì Đảo. Bỏ hắn ở Trung Nguyên tiễu phỉ thật sự là lãng phí nhân tài.”

Bạn tốt của Ngô Sân cũng lên tiếng: “Thần cũng đề cử Tào Văn Chiếu.”

Bạn của Sử Khả Pháp cũng lên tiếng: “Thần tán thành!”

Bạn của Luyện Quốc Sự cũng lên tiếng: “Thần tán thành!”

Không biết từ lúc nào, một đám đông đại thần đã đạt được sự đồng thuận.

Mạng lưới quan chức mà thôn Cao Gia thâm nhập nhiều năm nay bắt đầu phát huy tác dụng.

Chu Do Kiểm ngày thường đã quen nhìn thấy cảnh các đại thần cãi nhau, hiếm khi thấy bọn họ thống nhất ý kiến như vậy, thật sự là quá hiếm thấy, hiếm thấy đến mức hắn có chút ngây người: Lần này đám người này lại không phân chia bè phái sao?

Thôi được rồi, không phân chia bè phái cũng là chuyện tốt.

Đã tất cả mọi người đều đề cử Tào Văn Chiếu, vậy thì chọn Tào Văn Chiếu.

Chu Do Kiểm vỗ bàn một cái, quyết định: “Ra lệnh cho Tào Văn Chiếu nhanh chóng đến Đăng Châu, lên thuyền của thủy quân Trần Hồng Phạm đi Bì Đảo.” --

Ngày ba mươi tháng một, năm Sùng Trinh thứ mười.

Quốc vương Triều Tiên Nhân Tổ Lý Tông trốn đến Nam Hán Sơn Thành, bị vây hãm hơn bốn mươi ngày thì ra khỏi thành đầu hàng. Tại Tam Điền Độ, bờ nam sông Hán, ông ta đã quỳ ba lạy chín vái trước mặt Hoàng Thái Cực. Sau đó, Triều Tiên cắt đứt quan hệ với Đại Minh, trở thành nước phiên thuộc của Đại Thanh.

Ngày hai tháng hai.

Hoàng Thái Cực triệu tập tất cả các đại tướng dưới trướng, tổ chức hội nghị ngay bên ngoài thành Hán Thành, Triều Tiên.

“Bối Tử Thạc Thác, Cung Thuận Vương Khổng Hữu Đức, Hoài Thuận Vương Cảnh Trọng Minh, Trí Thuận Vương Thượng Khả Hỷ.” Mỗi khi Hoàng Thái Cực điểm đến một cái tên, người đó liền vội vàng bước ra khỏi hàng, chờ nghe mệnh lệnh của hắn.

Hoàng Thái Cực liếc nhìn mấy người vừa được gọi tên, mỉm cười nói: “Các ngươi mang theo mười sáu khẩu Hồng Di đại pháo, đánh vào Bì Đảo.”

“Mười sáu khẩu?” Bối Tử Thạc Thác giật mình: “Cho chúng ta

nhiều đại bác như vậy? Ôi, thật là vui quá."

Hoàng Thái Cực nói: "Quân Minh ở Bì Đảo kinh doanh nhiều năm, trên đảo cũng có mấy khẩu đại bác. Lần này trẫm điều cho ngươi mười sáu khẩu, có thể thấy được trẫm coi trọng việc này như thế nào, ngươi chớ để trẫm thất vọng."

Bối Tử Thạc Thác vội vàng hành lễ: "Nhất định sẽ công phá Bì Đảo!"

Khổng Hữu Đức, Cảnh Trọng Minh, Thượng Khả Hỷ liếc nhìn nhau, trao đổi ánh mắt. Cảnh Trọng Minh lúc này mới chắp tay nói: "Hoàng thượng, chỉ có đại bác thôi thì không được. Bì Đảo nằm giữa biển khơi, bốn bề là biển cả, thủy sư trên đảo rất mạnh. Chúng ta nhất định phải có hạm đội hùng mạnh mới có thể đánh lên đảo."

Hoàng Thái Cực cười khẽ: "Về phần hạm đội, trẫm đã sớm nghĩ kỹ rồi, nó nằm trong [Tam Quốc Diễn Nghĩa]."

Mọi người đều ngạc nhiên: "Cái gì? [Tam Quốc Diễn Nghĩa] chẳng phải là một cuốn sách sao? Sao có thể biến ra hạm đội cho chúng ta?"

Hoàng Thái Cực nói: "Trong [Tam Quốc Diễn Nghĩa], Tào Tháo sợ Lưu Bị liên minh với Lữ Bố, mà lúc đó Lữ Bố và Viên Thuật cũng có ý định giao hảo. Tào Tháo liền lấy danh nghĩa thiên tử để sai khiến chư hầu, lệnh cho Lưu Bị đi đánh Viên Thuật. Làm như vậy, không những có thể mượn đao của Lưu Bị để giết Viên Thuật, còn có thể phá hoại quan hệ giữa Lưu Bị và Lữ Bố, đó chính là kế sách đuổi hổ nuốt sói."

Nói đến đây, Hoàng Thái Cực giơ tay chỉ vào Hán Thành ngay bên cạnh bọn họ, cười nói: "Bây giờ Triều Tiên vương đã thần phục chúng ta, trẫm lệnh cho hắn phái thủy sư Triều Tiên đi đánh Bì Đảo, hắn không thể không nghe theo. Như vậy, không những có

thể phá hoại quan hệ giữa Triều Tiên và Đại Minh, còn có thể công chiếm được Bì Đảo, một công đôi việc."

Mọi người đồng loạt hành lễ: "Hoàng thượng anh minh."

Hoàng Thái Cực nói: "Trẫm sẽ đặt tên cho trận đánh Bì Đảo lần này là "hành động đuổi hổ nuốt sói". Bây giờ bắt đầu hành động ngay lập tức."

Các tướng lĩnh Đại Thanh vội vàng hành động, mỗi người đi chuẩn bị.

Mệnh lệnh của Hoàng Thái Cực rất nhanh đã truyền đến tai quốc vương Triều Tiên Lý Tông.

Lý Tông kỳ thực là người hướng về Đại Minh, rất thân cận với Đại Minh, thực sự không muốn động binh với Đại Minh. Nhưng đảo Giang Hoa đã bị công phá, người nhà của các vương công quý tộc Triều Tiên đều rơi vào tay quân Thanh. Trong tình huống này, ông ta không muốn nghe cũng phải nghe theo.

Bằng không, vợ con đều sẽ bị quân Thanh giết sạch.

Lý Tông chỉ đành hạ chỉ, phái binh sứ Bình An Liễu Lân, phủ doãn Nghĩa Châu - Lâm Khánh Nghiệp suất lĩnh năm ngàn quân, phái thêm năm mươi chiếc chiến thuyền, hỗ trợ quân Thanh tấn công Bì Đảo.

Sau khi hạ lệnh xong, Lý Tông ngồi trong cung điện trống rỗng, cả người như người mất hồn…

Mấy vị đại thần lẻn vào, quỳ xuống bên cạnh ông ta: "Quốc vương, hay là chúng ta âm thầm phái người báo cho quân Minh trên Bì Đảo biết, coi như cũng tận chút sức lực. Sau này Đại Minh cũng sẽ không trách chúng ta…"

Mắt Lý Tông sáng lên: "Đúng vậy, chúng ta có thể âm thầm báo

tin cho quân Minh, như vậy biết đâu quân Minh có thể chống đỡ được."

Một vị đại thần thở dài nói: "Chỉ sợ việc báo tin không kín kẽ. Nếu việc chúng ta báo tin cho quân Minh mà để lộ, Hoàng Thái Cực nhất định sẽ ra tay với vợ con của chúng ta. Đây chính là tự rước họa vào thân."

Lý Tông: "…"

Quân thần nhìn nhau, suy đi tính lại, không biết suy nghĩ bao lâu, cuối cùng Lý Tông vẫn thở dài: "Thôi vậy, vẫn là đừng phái người đi báo tin nữa. Bây giờ chúng ta chỉ có thể cầu nguyện, cầu cho trận chiến này không xảy ra, hai nước tự giải tán."

Các vị đại thần lắc đầu, thở dài: "Không còn cách nào khác! Chuyện này thật sự không thể trách chúng ta."

Lý Tông quay người về phía tây, hướng về Trung Nguyên mà khóc lạy: "Đại Minh, ta không muốn làm như vậy, ngươi đừng trách ta."

Các vị đại thần cũng quỳ lạy theo.

Chương 1125: Toàn quân xuất kích

Chuông ở bến cảng Định Hải, Châu Sơn vang lên từng hồi.

Nghe thấy tiếng chuông, đám thủy binh lập tức bỏ hết công việc đang làm, chạy như bay về ký túc xá, thay quân phục, cầm trang bị, mang theo vài vật dụng cá nhân, ví dụ như bùa bình an do vị hôn thê tặng, đế giày do mẹ già khâu,...

Sau đó, bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến giáo trường.

Chỉ trong thời gian ngắn, một phương trận khổng lồ đã được dàn ra trên sân tập.

Thủy binh thôn Cao Gia, hải tặc cải tạo và tân binh được tuyển mộ từ các làng chài ven biển, tổng cộng khoảng năm, sáu nghìn người.

Tân binh có kỷ luật kém nhất, sau khi xếp thành đội hình, vẫn còn người nhỏ giọng nói: "Xảy ra chuyện gì vậy? Lệnh động viên lớn như vậy sao?"

Trong hàng ngũ hải tặc cải tạo có người mắng: "Tân binh im miệng, tình hình thế này mà còn nói chuyện riêng? Bị cấp trên bắt được phạt chạy năm mươi vòng sân tập đấy."

Đám tân binh giật mình, vội vàng ngậm miệng.

Rất nhanh, Giang Thành đứng trên đài cao, lớn tiếng nói: "Kiến Nô sắp tấn công Bì Đảo! Bì Đảo là căn cứ địa quan trọng nhất của triều đình ta để quấy rối vùng đất Kiến Nô và khống chế phiên quốc Triều Tiên, Bì Đảo không thể mất được."

Nói xong câu đó, hắn cảm thấy giọng mình hơi yếu.

"Haiz!"

Giang Thành thầm than trong lòng: Quả nhiên mình không phải là người có tài thống soái đại quân, thủy quân thôn Cao Gia do mình chỉ huy có vẻ thiếu sót điều gì đó, chỉ có thể mong hai tiểu tử Thi Lang và Trịnh nhanh chóng trưởng thành, tiếp quản vị trí của mình.

Lúc này, một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên vai hắn, Giang Thành quay đầu lại nhìn, thì ra là Thiên Tôn chuyên về thủy chiến đã đến, hắn mừng rỡ, vội vàng lùi lại một bước, nhường chỗ này cho Thiên Tôn.

Lý Đạo Huyền đối mặt với đám thủy binh: "Hỡi các vị, các ngươi không phải là đại đầu binh cái gì cũng không hiểu. Từ ngày đầu tiên các ngươi gia nhập quân ngũ, giáo quan của chúng ta không chỉ dạy các ngươi cách chém giết, mà còn dạy các ngươi đọc sách, xem bản đồ, tìm hiểu chính trị, nắm bắt tình hình thiên hạ..."

"Các ngươi nên biết rằng, nếu Bì Đảo thất thủ, Triều Tiên sẽ thực sự trở thành phiên quốc của Thanh quốc, không thể làm tiểu đệ của nước ta nữa. Mà Kiến Nô mất đi sự kiềm chế phía sau, sẽ càng thêm liều lĩnh tấn công nước ta."

"Vì nhiều lý do, hiện tại chúng ta không thể giao chiến trực diện với Kiến Nô trên đất liền, nhưng... trên biển, chúng ta tuyệt đối không thể để Kiến Nô chiếm được một chút lợi thế."

Các binh sĩ phấn chấn, đồng thanh đáp: "Vâng!"

"Chúng ta không sợ Kiến Nô."

"Thiên Tôn phù hộ."

Lý Đạo Huyền: "Toàn quân xuất kích! Mục tiêu Bì Đảo, đánh tan hải quân Kiến Nô, bảo vệ Bì Đảo nằm trong tay Đại Minh ta."

Binh lính: "Hú hú hú! Toàn quân xuất kích!"

Toàn bộ bến cảng Định Hải, Châu Sơn đều hoạt động, binh lính sải bước chạy về phía con tàu của mình.

Bến tàu đông nghịt người.

Giang Thành cũng vội vàng chạy về phía soái hạm "Vạn Lý Dương Quang", vừa chạy được vài bước, đã thấy Vương Trưng từ bên cạnh chạy tới, đưa cho hắn một chiếc đồng hồ hàng hải: "Mang cái này theo!"

Giang Thành gật đầu, cầm đồng hồ hàng hải chạy về phía con tàu.

Chỉ thấy từ một bến tàu bên cạnh, một chiếc "tàu chạy bằng hơi nước" đang ra khơi, chính là "Tiểu Bạch số 2" do Bạch công tử dốc toàn lực chế tạo, Bạch công tử đang đứng trên mũi tàu, ra sức vẫy tay với Giang Thành: "Giang giáo viên, mang theo cả con tàu của ta nữa."

Giang Thành: "Hả? Tiểu Bạch số 2 đã có thể tham chiến rồi sao?"

Bạch công tử: "Không biết! Đây chính là cơ hội tốt nhất để thử nghiệm mà, ngươi mang nó theo đi, xem hiệu quả thực chiến của nó thế nào."

Giang Thành gật đầu: "Được."

Sau đó, Bạch công tử xuống tàu, chỉ để lại một đám thủy binh thử nghiệm tàu trên tàu, những thủy binh này thực ra ít nhiều gì cũng có chút buồn bực, bọn họ muốn lái "tiên thuyền" đi đánh địch, chứ không muốn lái tàu do người thường chế tạo.

Lúc đang buồn bực, đột nhiên nhìn thấy Thiên Tôn đi từ bến tàu tới, nhảy xuống biển, như một con cá bơi đến bên cạnh Tiểu Bạch số 2 trong nháy mắt, sau đó giống như cá chuồn nhảy lên khỏi mặt nước, bịch một tiếng rơi xuống boong thuyền Tiểu Bạch số 2.

Đám thủy binh giật mình, vội vàng hành lễ: "Tham kiến Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền: "Con thuyền Tiểu Bạch số 2 này thật sự rất tuyệt, ta muốn đi Bì Đảo trên con tàu này."

Đám thủy binh vô cùng kinh ngạc: Rõ ràng bên kia có tiên thuyền, Thiên Tôn không ngồi, nhất định phải đến ngồi con tàu do người thường chế tạo này? Tại sao? Đây là tại sao?

Bỏ đi, suy nghĩ của thần tiên, người thường làm sao mà đoán được?

Dù sao Thiên Tôn ngồi con thuyền này, chính là vinh quang của con thuyền này.

Trong nháy mắt, đám thủy binh buồn bực trên tàu đều vui vẻ hẳn lên.

Đội tàu hùng hậu bắt đầu hành động...

Cùng lúc đó, cảng Nagasaki, Nhật Bản.

Thi Lang, Trịnh Sâm và Yêu Tinh Quyển vừa cập bến cảng Nagasaki.

Cách đây không lâu, Thi Lang và Trịnh Sâm đến tiếp viện Yêu Tinh Quyển, cùng nhau tiêu diệt hải tặc Lai Đảo, sau đó dọn dẹp chiến trường, cướp sạch tài sản của hải tặc, ba người kết bạn cùng nhau đến Nagasaki.

Vừa cập bến, khoảnh khắc ba người đặt chân lên đất liền, đã thấy một đám thương nhân địa phương vây quanh.

Có người nói tiếng Hán, có người nói tiếng Nhật, đồng loạt hô lên với ba người: "Các ngươi là thương nhân Đại Minh đến đây sao? Các ngươi có mang theo Đường vật mới nhất không?"

Đây là lần đầu tiên Thi Lang đặt chân đến Oa quốc nên có chút bối rối, không hiểu lắm.

Trịnh Sâm lại dùng Oa ngữ thuần thục đáp lại đám thương nhân địa phương: "Đúng vậy, chúng tôi đến từ Đại Minh, Đường vật sao? Chúng tôi có rất nhiều Đường vật, các người muốn gì?"

"Sô cô la!" Một thương nhân địa phương hưng phấn la lên: "Ta muốn sô cô la, các người có sô cô la không?"

Yêu Tinh Quyển vui vẻ: "Ta có sô cô la."

Vừa dứt lời, một đám thương nhân ùa tới.

Người đến cướp hàng.

Số hàng ít ỏi của Yêu Tinh Quyển, trong nháy mắt đã bị đám thương nhân chia cắt sạch sẽ.

Thi Lang: "Ở đây có lầm gì không? Sao lại thèm muốn hàng hóa của chúng ta như vậy?"

Trịnh Sâm tò mò nói: "Trong ký ức của ta không phải như vậy, Đường vật tuy hiếm có, nhưng bên Oa quốc này cũng không ít, để đệ tìm người hỏi thăm."

Hắn dùng tiếng Nhật nói chuyện với một thương nhân địa phương hồi lâu, lúc này mới quay đầu lại cười nói: "Hóa ra là vậy, cách đây không lâu, nhị thúc đệ có đến đây một chuyến, vận chuyển rất nhiều Đường vật kỳ lạ tới đây, ngự phiên dịch Nagasaki

là Oa Đảo Thắng Mậu rất thích số hàng mà nhị thúc đệ tặng, hết lời khen ngợi..."

Thi Lang lập tức hiểu ra, cái gọi là trên làm dưới noi theo mà.

Thứ mà người có địa vị cao quý thích, thường sẽ trở thành tiêu chuẩn, dẫn dắt trào lưu, sau đó những người khác cũng sẽ tranh nhau mua theo.

"Không ngờ nhị thúc lại giúp chúng ta mở rộng thị trường." Trịnh Sâm cười nói: "Chúng ta cứ việc bán phá giá là được, bán bán bán, nhân lúc bọn họ còn tò mò mới mẻ, nhanh chóng bán tháo số hàng này với giá cao, đợi khi cơn sốt của bọn họ qua đi, e là phải giảm giá."

Thi Lang: "Ê? Tiểu Sâm, đệ nhỏ hơn ta ba tuổi, vậy mà lại giỏi làm ăn hơn ta."

Trịnh Sâm: "Ôi chao, gia học, gia học."

Hai người đang nói chuyện, thì hình thêu Thiên Tôn trên ngực Thi Lang bỗng chốc mở mắt: "Thi Lang, Trịnh Sâm, hai đứa nhanh chóng bán hết số hàng, sau đó dẫn đội rời khỏi cảng Nagasaki, đến Bì Đảo, hội hợp với hạm đội chủ lực ở ngoài khơi Bì Đảo."

Thi Lang và Trịnh Sâm sốc lại tinh thần: "Tuân mệnh!"

Chương 1126: Danh tướng Tào Văn Chiếu

Tào Văn Chiếu dẫn theo 2500 thiết kỵ Quan Ninh, vừa mới lên thuyền ra khơi.

Tổng binh vùng duyên hải Trần Hồng Phạm phụng mệnh của Chu Do Kiểm đang đợi Tào Văn Chiếu ở Đăng Châu, vừa thấy Tào Văn Chiếu đến, lập tức lên thuyền của Trần Hồng Phạm, sau đó đội tàu hùng hậu liền xuất phát.

Dưới trướng Trần Hồng Phạm có tổng cộng 8000 binh lính.

Dưới trướng Tào Văn Chiếu là 2500 thiết kỵ Quan Ninh.

Cộng lại, đủ một vạn quân lực.

Con số này thật sự không tính là ít.

Nhưng, thuyền vận chuyển binh lính lại có vẻ hơi kém cỏi.

Trong tay Trần Hồng Phạm căn bản không có mấy chiếc thuyền lớn tử tế, cả đội tàu đều ọp ẹp, không được bảo trì bảo dưỡng cẩn thận, trên thuyền đừng nói đến pháo hạm gì đó, cho dù có pháo, cũng không có thuốc súng và đạn pháo.

Tất cả đều là do thiếu quân lương!

Toàn bộ Đại Minh, nơi nơi đều thiếu quân lương.

Không có quân lương thì đừng mơ tưởng đến việc có vũ khí trang bị tốt.

Đội tàu ọp ẹp này rời khỏi Đăng Châu, xuất phát về hướng bắc, đi qua eo biển Bột Hải, đối diện chính là Kim Châu (nay là thành phố Đại Liên).

Lúc này Kim Châu đã rơi vào tay quân Thanh, đóng giữ trong thành Kim Châu đều là binh lính Bát Kỳ.

Tào Văn Chiếu đứng trên boong, từ xa nhìn về phía binh lính Bát Kỳ trên đầu tường thành Kim Châu, trong lòng vô cùng phức tạp: "Haiz, Kim Châu này, rõ ràng là đất đai của Đại Minh ta. Thật muốn xuống thuyền, xông lên cướp lại thành trì này."

Trần Hồng Phạm: "Tào tướng quân cẩn thận, hành động liều lĩnh đổ bộ công thành như vậy, chẳng khác nào tìm chết."

Tào Văn Chiếu gật đầu, đương nhiên hắn biết việc xông lên bãi cát từ trên thuyền, sau đó đi đánh thành trì ven biển khó khăn đến mức nào: "Ta sẽ không làm chuyện ngu ngốc đâu."

Trần Hồng Phạm khẽ thở dài: "Có thể giữ được Bì Đảo đã là không dễ dàng rồi."

Tào Văn Chiếu cười khẩy một tiếng: "Bì Đảo, bản tướng quân ngược lại có lòng tin có thể giữ được."

Trần Hồng Phạm: "Giữ được Bì Đảo, mấu chốt không phải ở lục chiến, mà là ở hải chiến. Một khi Kiến Nô đã ép hải quân Triều Tiên, Bì Đảo nguy mất..."

Tào Văn Chiếu: "Chính bởi vì hải chiến mới là mấu chốt, cho nên ta mới có lòng tin."

Trần Hồng Phạm: "???"

Trần Hồng Phạm vẫn không hiểu nổi người trước mắt này, chẳng lẽ hắn là kẻ ngốc? Chỉ dựa vào mấy cái thuyền nát trong tay ta, đi đánh hải quân Triều Tiên? Ngươi thật sự cho rằng chúng ta

đánh thắng được? Mặc dù Triều Tiên là một quốc gia nhỏ yếu, nhưng hải quân thật sự không yếu.

Nhưng, Tào Văn Chiếu cũng được xưng là danh tướng đương thời, chắc hẳn không phải kẻ ngốc chứ nhỉ?

Trần Hồng Phạm cẩn thận dè dặt, thăm dò hỏi: "Tào tướng quân, sự tự tin của ngài đến từ đâu?"

Tào Văn Chiếu: "Đến từ đâu sao? Đương nhiên là ta từ Hà Nam đến đây."

Trần Hồng Phạm: "Không phải, ý ta là phán đoán về thắng lợi của ngài dựa vào điều gì?"

Tào Văn Chiếu: "Chính nghĩa nhất định sẽ chiến thắng tà ác, ừm, mấy bộ phim chiếu ở Lạc Dương, đều nói như vậy."

Trần Hồng Phạm: "..."

Xong rồi, xong rồi! Danh tướng Tào Văn Chiếu, chỉ sợ là danh tiếng thổi phồng mà thôi.

Trần Hồng Phạm thầm nghĩ: Chiến sự hơi bất lợi, ta lập tức lái thuyền chạy trốn, cứ quyết định như vậy.

Hắn không hề chú ý tới, Tào Biến Giao ở bên cạnh đang nhỏ giọng nói với Tào Văn Chiếu: "Thúc! Trần tướng quân đang hỏi ý của thúc là chúng ta có át chủ bài lợi hại gì, sao thúc lại nói vòng vo tam quốc như vậy, rốt cuộc thúc có nắm được trọng điểm hay không?"

Tào Văn Chiếu hạ giọng, cười khẩy: "Hải quân của Thiên Tôn, không thể vội vàng nói cho hắn ta biết, người này là địch là bạn, còn khó nói lắm. Nhỡ đâu hắn ta biết được chúng ta có tiên thuyền lợi hại, liền viết mật tín thông báo cho quân Thanh đề phòng thì sao? Cho nên ta cố ý không nắm được trọng điểm đó."

Tào Biến Giao hít sâu một hơi: "Hóa ra đôi khi thúc không nắm được trọng điểm là giả bộ sao?"

Tào Văn Chiếu hừ lạnh một tiếng: "Chuyện khác có thể ta không nắm được trọng điểm, nhưng chuyện liên quan đến đánh trận, ta chưa bao giờ nắm sai."

Không lâu sau...

Đội thuyền của Trần Hồng Phạm, cuối cùng đã đến Bì Đảo.

Thẩm Thế Khôi đóng giữ trên Bì Đảo đã đợi từ lâu, vội vàng nghênh đón ở bờ biển.

Nhìn thấy Tào Văn Chiếu đến, Thẩm Thế Khôi cũng không khỏi mừng rỡ: "Tào tướng quân, có danh tướng như ngài đến viện trợ, trong lòng ta an tâm hơn nhiều rồi."

"Thẩm tướng quân quá khen." Tào Văn Chiếu chắp tay: "Bản tướng quân cũng không có bản lĩnh gì, chỉ với 2500 thiết kỵ Quan Ninh, có thể làm được cũng có hạn. Trận chiến này, mấu chốt vẫn là phải xem thủy quân."

Nhắc đến thủy quân, ngũ quan của Thẩm Thế Khôi liền nhăn nhó thành một cục, đều co lại ở giữa mặt, nhăn nhúm lại, đây đại khái gọi là vẻ mặt lo lắng nhỉ: "Người của ta mỗi ngày đều đứng ở bờ biển phía bắc nhìn về phía quận Thiết Sơn đối diện... Quân Kiến Nô đang tập kết ở bờ biển đối diện, số lượng lên đến mấy vạn, còn có năm nghìn binh lính Triều Tiên... Ngoài ra, thủy sư Triều Tiên đang liên tục điều động đến đây, trên bờ biển đối diện đã lần lượt xuất hiện mười mấy chiếc quy thuyền cỡ lớn, còn có thuyền bè đang liên tục kéo đến."

Nghe thấy hai chữ quy thuyền, Trần Hồng Phạm liền giật mình.

Quy thuyền là chiến hạm mạnh nhất của Triều Tiên, năm đó

khi Nhật Bản xâm lược Triều Tiên, thiết giáp thuyền do Lai Đảo Thông Tổng thống lĩnh, chính là bị quy thuyền của Triều Tiên đánh tan.

Loại thuyền này được bọc giáp toàn thân, giống như con rùa, đao thương khó lòng xâm phạm.

Hơn nữa trên lớp giáp rùa còn có lỗ hổng, để binh lính trong khoang thuyền có thể thò trường mâu ra khỏi những lỗ hổng này, đâm chết binh lính quân địch nhảy lên boong tác chiến.

Năm đó đám võ sĩ Oa quốc đã bị chiêu này hại thê thảm.

Những võ sĩ Oa quốc liều chết không sợ hãi đó, gào thét, dùng dây thừng đu lên quy thuyền, nhưng hai chân vừa mới đứng vững, dưới boong liền có một mảng trường mâu thò ra, đâm loạn xạ lên trên, ai mà chịu nổi? Võ sĩ Oa quốc trong nháy mắt tử thương nặng nề, không có cách nào đối phó với quy thuyền.

Trong lòng Trần Hồng Phạm càng thêm hoảng sợ.

Nhưng Tào Văn Chiếu nghe thấy hai chữ quy thuyền, trên mặt lại không hề sợ hãi, ngược lại cười nói: "Không sao, để bọn chúng cứ chuẩn bị cho kỹ, đợi bọn chúng tập kết xong, chúng ta lại đánh úp một mẻ, đỡ phải giống như lưu khấu, chạy tán loạn khắp nơi, muốn thu dọn cũng khá phiền phức."

Trần Hồng Phạm: "..."

Thẩm Thế Khôi: "Đánh úp một mẻ gì đó không dám nghĩ, lần này chỉ cần có thể giữ được Bì Đảo, đã là vạn hạnh rồi."

Tào Văn Chiếu sải bước đi vào trong Bì Đảo.

Lúc này trên Bì Đảo có 12000 thủ quân, đương nhiên, chỉ là nói vậy thôi, trong đó có rất nhiều người không phải là binh sĩ, mà là người nhà của quân phòng thủ, hoặc là dân phu làm việc trên

thuyền.

Quân đội mà Thẩm Thế Khôi thực sự có thể sử dụng, nhiều nhất cũng chỉ có 7000 người.

8000 người mà Trần Hồng Phạm mang đến bất cứ lúc nào cũng có ý định chạy trốn, không đáng tin cậy cho lắm.

Tào Văn Chiếu tính toán một chút, cộng thêm 2500 thiết kỵ Quan Ninh của mình, quân đội có thể trực diện nghênh chiến, tổng cộng chưa đến một vạn.

Một vạn người này, chỉ cần bố trí phòng thủ ở ven biển, ngăn cản quân địch lọt lưới đổ bộ là được... Chiến sự trên biển, có thể hoàn toàn giao cho hải quân Cao Gia.

"Thẩm tướng quân, làm phiền ngươi dẫn bản tướng quân đi dọc bờ biển một vòng, bản tướng quân muốn nghiên cứu một chút, nên bố trí binh lực ở những nơi nào."

Thẩm Thế Khôi gật đầu: "Mời đi theo ta."

Một đám người đi trên bãi biển, vừa đi được vài bước, Tào Văn Chiếu đột nhiên giống như phát hiện ra điều gì đó, chợt nhảy về phía trước, hét lớn: "Quy..."

Thẩm Thế Khôi giật mình: "Có quy thuyền của quân địch?"

Chỉ thấy Tào Văn Chiếu ngã nhào lên bãi cát, hai tay nâng một con rùa biển lên, cười nói: "Biến Giao, mang cái này về đi, không biết Thiên Tôn có thích ăn hay không?"

Mọi người: "Phốc! Mau thả con rùa biển xuống, thứ này không ngon đâu. Hơn nữa rùa biển là động vật có linh tính, ăn vào sẽ gặp báo ứng đó."

Thẩm Thế Khôi và Trần Hồng Phạm đồng thời thầm nghĩ:

Xong rồi, xong rồi! Danh tướng Tào Văn Chiếu, chỉ sợ là danh tiếng thổi phồng mà thôi.

Chương 1127: Netizen kết án, xử bắn là cái chắc

Triều Tiên, quận Thiết Sơn.

Lượng lớn Bát Kỳ binh, Triều Tiên binh bắt đầu tập kết.

Thân vương A Tề Cách, Bối tử Thạc Thác, Cung Thuận vương Khổng Hữu Đức, Hoài Thuận vương Cảnh Trọng Minh, Trí Thuận vương Thượng Khả Hỷ... một đám tướng lĩnh quân Thanh ở bờ biển đối diện Bì Đảo, nhìn về phía biển rộng mênh mông.

Cung Thuận vương Khổng Hữu Đức, Hoài Thuận vương Cảnh Trọng Minh, Trí Thuận vương Thượng Khả Hỷ, ba người đều từng là thủ hạ đại tướng của Mao Văn Long, đóng giữ Bì Đảo.

Địa phương Bì Đảo này, đối với ba vị phản tướng đều có ý nghĩa đặc biệt.

Ba người nhìn về phía Bì Đảo xa xa, nội tâm phức tạp.

Mà A Tề Cách vốn nổi danh dũng mãnh thiện chiến, nhíu mày, cảm thấy có chút khó giải quyết: "Bốn phía Bì Đảo đều là biển, quân ta không thể phát huy sở trường thiết kỵ, chỉ có thể dùng thuyền vượt biển công đảo. Trong quá trình vượt biển, thuyền bè quân ta tất phải bại lộ toàn bộ dưới mí mắt quân Minh, quân Minh trên đảo có thể dựa vào địa thế hiểm trở phóng hoả pháo, thong dong bắn phá thuyền gỗ di chuyển chậm chạp. Cho dù có một ít thuyền quân ta cập bờ, quân Minh trấn thủ trên đảo cũng không khó từ bãi biển phát động phản kích, lợi dụng ưu thế binh lực đuổi quân ta trở về biển."

Bối Tử Thạc Thác gật đầu: "Quân Minh trấn thủ trên đảo, bốn bề là biển, không đường lui. Binh thuyền trên đảo số lượng có hạn, cũng không có khả năng rút lui từ đường biển. Binh lính bị vây hãm chỉ có thể chiến đấu đến chết, liều chết chống cự, việc này thật sự khó giải quyết."

Hai vị đại tướng quân Thanh đều tỏ ra khó xử.

A Tề Cách quay đầu nhìn về phía ba người Khổng, Cảnh, Thượng: "Ba vị từng đóng giữ Bì Đảo, có diệu kế gì không?"

Ba người Tôn, Cảnh, Thượng còn đang hồi tưởng chuyện cũ lúc trước đóng giữ Bì Đảo, nghĩ đến đại soái Mao Văn Long, tâm tình bi thương, đột nhiên bị A Tề Cách hỏi như vậy, ba người gần như không cần suy nghĩ, đồng thời lắc đầu: "Không có."

A Tề Cách hơi nhíu mày, hắn cảm nhận được sự qua loa từ trong giọng điệu ba vị tướng quân, nhưng mà... suy nghĩ kỹ càng, thôi vậy, đánh Bì Đảo không thể dựa vào ba tên vô dụng này, vẫn là phải dựa vào chính mình.

Hắn phái thuyền nhỏ, vòng quanh Bì Đảo một vòng, từ xa quan sát địa hình Bì Đảo, cùng với phân bố của quân Minh trên đảo.

Quyết định từ bỏ phương thức cường công, mà sử dụng kế sách chia binh hai đường, một hư một thực, tiến hành tập kích. Một đường do Bát Kỳ kỵ binh, Hán quân (Ô Chân Siêu Cáp), đội của Tam Thuận vương (Thiên Hựu binh, Thiên Trợ binh) cùng Triều Tiên binh đảm nhiệm, bày trận ở chính diện, rầm rộ phô trương thanh thế, tận lực hấp dẫn sự chú ý của quân Minh.

Một đường khác do Bát Kỳ bộ binh đảm nhiệm, hành động bí mật, dùng thuyền nhỏ, lặng lẽ vượt biển.

Mọi kế hoạch đã định, A Tề Cách cũng không lập tức phát động tấn công, mà viết một phong thư, phái người chèo thuyền

nhỏ, bắn thư lên Bì Đảo.

Tiên công tâm!

Sau công đảo!

Ngày 6 tháng 4 năm Sùng Trinh thứ mười.

Buổi chiều tà...

Thẩm Thế Khôi, Tào Văn Chiếu, Trần Hồng Phạm, đang dẫn theo một đám tướng sĩ lớn nhỏ tuần tra bờ biển, tìm kiếm xem phòng ngự của mình còn có sơ hở gì hay không.

Một tên lính canh gác bên bờ biển chạy về phía họ, hai tay dâng lên một phong thư: "Báo, vừa rồi thuyền nhỏ của quân Thanh đến đây, ở đằng xa bắn tới một phong tiễn thư, mời tướng quân xem qua."

Thẩm Thế Khôi mở tiễn thư ra xem, sắc mặt liền trở nên khó coi.

Tào Văn Chiếu, Trần Hồng Phạm bên cạnh cũng đều ghé lại xem.

Hoá ra, đây là một bức thư khuyên hàng.

Bên trong thổi phồng mười vạn đại quân của quân Thanh đã tập kết bên bờ biển, chuẩn bị công phá Bì Đảo bất cứ lúc nào, ngoài ra còn có năm ngàn Triều Tiên binh, năm mươi chiếc quy thuyền, cùng các loại thuyền nhỏ hơn trăm chiếc, hỏi quân Minh trên đảo có sợ hay không. Nếu sợ hãi, mau chóng đầu hàng, không những có thể bảo toàn tính mạng, còn có thể phong vương cho Thẩm Thế Khôi.

Thẩm Thế Khôi xem xong, cười ha ha, hai tay dùng sức xé nát bức thư khuyên hàng: "Thẩm mỗ tuy không phải anh hùng gì,

nhưng tuyệt đối không làm chuyện đầu hàng bán nước, bức thư vớ vẩn này không hồi âm cũng được."

Tào Văn Chiếu: "Nói hay, ha ha ha."

Hai người vừa cười vài tiếng, quay đầu nhìn lại, lại thấy Trần Hồng Phạm không biết đã biến mất từ lúc nào.

"Ơ? Trần tướng quân đâu? Vừa rồi không phải còn ở bên cạnh chúng ta sao? Trần Hồng Phạm lớn như vậy, sao chớp mắt đã không thấy đâu?"

"Báo!" Một tên binh lính chạy như bay tới, gấp gáp nói: "Tổng binh duyên hải Trần Hồng Phạm, vừa rồi đã dẫn theo thủy binh bản bộ lên thuyền, chạy trốn rồi."

Thẩm Thế Khôi: "Ta đ*!"

Tào Văn Chiếu: "Tên khốn này!"

Hai người đang muốn chửi thề, liền thấy một vị tướng quân chạy về phía bọn họ, người này là thuộc hạ của Trần Hồng Phạm, phó tổng binh Lai Châu Kim Nhật Quan, hắn vẻ mặt phẫn nộ quát: "Hai vị tướng quân, tên khốn kiếp Trần Hồng Phạm kia chạy rồi, mạt tướng khuyên thế nào cũng không ngăn được hắn, hắn nhất quyết muốn chạy. Mạt tướng không muốn làm kẻ đào ngũ, cho nên đã ở lại, xin hai vị tướng quân dẫn mạt tướng giết giặc."

Tào Văn Chiếu vốn muốn mắng người, lúc này lại cười khẽ: "Kim tướng quân, hảo hán! Ngươi dũng cảm ở lại như vậy, bản tướng quân tuyệt đối sẽ không để ngươi chịu thiệt. Sau khi trận chiến này kết thúc, nhất định sẽ để ngươi thăng quan phát tài."

Thẩm Thế Khôi: "Xem ra, Kiến Nô lập tức sẽ tấn công tới đây. Bức thư vừa rồi, chính là vì dao động những kẻ như Trần Hồng Phạm."

Tào Văn Chiếu: "Hắn muốn đến, vậy thì cứ để hắn đến! Ai còn sợ bọn chúng hay sao, truyền lệnh toàn quân, chuẩn bị nghênh chiến."

"Chuẩn bị nghênh chiến!"

Những binh lính còn lại trên đảo cùng nhau vung cờ hò reo, chuẩn bị quyết tử chiến với Kiến Nô... --

Cùng lúc đó.

Trần Hồng Phạm đang chỉ huy thuộc hạ, chèo thuyền hướng về phía mặt biển tây nam, liều mạng chạy trốn...

Những binh lính nguyện ý vì bảo vệ tổ quốc mà hy sinh đều theo phó tổng binh Kim Nhật Quan ở lại Bì Đảo.

Chạy trốn cùng Trần Hồng Phạm toàn bộ đều là hạng người tham sống sợ chết.

Một đám rác rưởi tham sống sợ chết, quân kỷ bại hoại, lúc này chỉ sợ chạy trốn chậm, liều mạng chèo thuyền, đánh nhau thì không liều mạng, chạy trốn lại liều mạng.

Vừa liều mạng chèo thuyền, vừa âm thầm may mắn, bản thân rốt cuộc đã chạy thoát trước khi quân Thanh phát động tổng tiến công.

Mạng nhỏ được bảo toàn, lời to lời to.

Đang vui mừng, đột nhiên, trên mặt biển phía trước xuất hiện một mảng lớn thuyền bè kỳ quái, những chiếc thuyền này đều không có cánh buồm, cũng không biết dựa vào cái gì để di chuyển, nhưng mà, tốc độ của chúng lại nhanh đến kỳ quái.

Đuôi mỗi chiếc thuyền đều bởi vì tốc độ di chuyển quá nhanh mà kéo ra một đường bọt sóng dài.

Đi đầu là một chiếc thuyền quái dị khổng lồ, trên đầu thuyền còn có một nam tử trẻ tuổi mặc trang phục hiệp sĩ đứng đó, thoạt nhìn tiên phong đạo cốt, lại uy nghiêm bá khí.

Nam tử trẻ tuổi kia đương nhiên chính là Lý Đạo Huyền.

Y đưa tay chỉ về phía đội thuyền của Trần Hồng Phạm phía trước, lớn tiếng hạ lệnh: "Mọi người, đội thuyền phía trước kia, là đám binh lính tham sống sợ chết, đào ngũ. Mọi người hãy dùng tình cảm chất phác của mình mà phán đoán: đối phó với đào binh lâm trận bỏ chạy thì nên dùng thủ đoạn gì?"

Thuỷ binh thôn Cao Gia trên thuyền đồng thanh hô lớn: "Xử bắn, xử bắn!"

Lý Đạo Huyền lắc đầu cười: "Lại thế nữa rồi, netizen kết án, xử bắn là cái chắc à? Thôi vậy, lúc chiến lâm trận bỏ chạy, xử bắn cũng không quá đáng. Lần này các ngươi phán đúng rồi."

Y vung tay về phía trước, lớn tiếng nói: "Xử bắn bọn chúng."

Hải quân thôn Cao Gia tăng hết tốc lực, lao về phía Trần Hồng Phạm...

Chương 1128: Ngao Bái đến

Trần Hồng Phạm còn chưa kịp nhìn rõ đội thuyền đến từ phía đối diện là ai, liền thấy đội thuyền đối diện tăng tốc xông tới, cờ Thiên Tôn ngũ sắc trên chiếc thuyền lớn nhất càng ngày càng gần, tung bay trong gió.

Trần Hồng Phạm vừa nhìn thấy khí thế của đối phương, liền biết là đến đánh mình.

"Không ổn, đội thuyền kỳ quái kia tới rồi." Trần Hồng Phạm gầm lên: "Mau đánh cờ hiệu, nói cho đối phương biết chúng ta là thuỷ sư Đại Minh triều, chúng ta là thuỷ sư Đại Minh triều."

Bên cạnh hắn lúc này toàn là hạng người tham sống sợ chết, nhìn thấy thuyền lớn xông tới hồn vía lên mây, vội vàng liều mạng vung cờ, gấp rút biểu lộ thân phận của mình.

Tuy nhiên chẳng có tác dụng gì, thuỷ binh thôn Cao Gia đã nhận được Thiên Tôn pháp chỉ, xử bắn binh lính đào ngũ!

Có pháp chỉ trong tay còn nói chuyện gì nữa?

Căn bản không muốn nói chuyện!

Thuỷ binh trên tàu Vạn Lý Dương Quang dùng cờ hiệu đáp lại: "Mẹ mày!"

Trần Hồng Phạm: "Đối phương đang đánh cờ hiệu, đối phương nói gì?"

"Không hiểu a." Thuộc hạ của Trần Hồng Phạm toát mồ hôi: "Mặc dù không biết hắn đang nói gì, nhưng cảm thấy như đang chửi người."

"Bọn chúng tới rồi, tới rồi, mau bắn tên." Trần Hồng Phạm gấp gáp kêu lớn.

Tàu Vạn Lý Dương Quang to lớn vô cùng, thân thuyền dài sáu mươi mét, đâm thẳng về phía thuyền Thương Sơn chỉ có hai mươi mét, khí thế kia, chỉ cần doạ cũng có thể doạ cho thuyền Thương Sơn bay lên.

Những kẻ tham sống sợ chết trên thuyền đều kêu thét lên, bắn tên cái gì nữa, tay cũng đã mềm nhũn.

"Ầm!"

Tàu Vạn Lý Dương Quang đâm một cú thẳng vào mạn thuyền, trực tiếp đâm gãy đôi thuyền của Trần Hồng Phạm...

Thuyền bị gãy làm đôi, trông giống như hai cái đầu cá bị chặt, chậm rãi chìm xuống.

Trần Hồng Phạm cùng một đám thuộc hạ rơi xuống nước, liều mạng túm lấy ván gỗ.

Ngay lúc này, trên mạn thuyền khổng lồ có một cái đầu của một thuỷ binh thôn Cao Gia thò ra, giơ hoả súng lên, nhắm thẳng vào Trần Hồng Phạm đang bám víu lấy ván gỗ, bóp cò...

Xử bắn ư! Vậy khẳng định là phải nổ súng rồi.

Chỉ dùng thuyền đâm thì làm sao tính là xử bắn? --

Đại quân Mãn Thanh, bắt đầu tấn công Bì Đảo.

Quân đội chính diện toàn là giả, Bát Kỳ kỵ binh xuống ngựa ngồi trên thuyền, giả vờ như sắp công đảo, dùng để phô trương thanh thế.

Phía sau những kỵ binh này là Hán quân do Khổng Hữu Đức, Cảnh Trọng Minh, Thượng Khả Hỷ ba người chỉ huy tác chiến,

cộng thêm năm ngàn Triều Tiên binh, toàn bộ ngồi trên thuyền lớn, bày ra dáng vẻ sắp sửa gióng trống khua chiêng tấn công Bì Đảo.

Hạm đội trùng trùng điệp điệp, ép sát tiền cảng Bì Đảo.

"Khai hoả! Khai hoả!" Pháo đài trên Bì Đảo lập tức gầm lên giận dữ, hồng y đại pháo phun ra ngọn lửa, đạn sắt đặc nhắm vào hạm đội quân Thanh rơi xuống.

Cột nước lần lượt tung lên.

Thưởng Than Đăng Lục Chiến, bất kể thời đại nào đều vô cùng thảm liệt, Quân Thanh dù chỉ là giả vờ, cũng khó tránh khỏi tử thương nặng nề.

Thỉnh thoảng có đạn pháo rơi xuống thuyền của quân Thanh, đập chết một hai tên binh lính, còn đập ra một lỗ thủng lớn trên thân thuyền.

Binh lính quân Thanh vốn không quen đi thuyền, theo thuyền lắc lư, liền có người rơi xuống biển, liều mạng giãy giụa trong nước, còn phải dựa vào Hán quân do Khổng Hữu Đức, Cảnh Trọng Minh, Thượng Khả Hỷ ba người suất lĩnh vớt lên.

Ba người Khổng, Cảnh, Thượng xuất công không xuất lực, hạm đội vẫn treo ở phía sau, hô to gọi lớn, lại không hề xông lên phía trước... để mặc cho quân Thanh hứng chịu toàn bộ đạn pháo.

Không bao lâu, quân Thanh đã tổn thất nặng nề.

Quân Minh trên Bì Đảo sĩ khí đại chấn: "Ha ha, Kiến Nô cũng chẳng có gì đáng sợ, các huynh đệ kiên trì, chúng ta có thể thắng."

Mặc dù binh lính vui mừng, nhưng sắc mặt các vị tướng quân lại có phần chăm chú.

Tổng binh Đông Giang Thẩm Thế Khôi nhíu mày nói: "Chiến

lực của Kiến Nô không yếu như vậy! Áp lực tiền cảng chúng ta phải chịu quá nhỏ."

Phó tổng binh Lai Châu Kim Nhật Quan nói: "Ý của ngài là, Kiến Nô có thể sẽ đổ bộ ở nơi khác?"

Thẩm Thế Khôi gật đầu: "Đúng vậy, ta hoài nghi Kiến Nô dùng thuyền nhỏ vòng ra sau... Việc này không thể không phòng, Tào tướng quân, ngài thấy thế nào?"

Tào Văn Chiếu: "Không sao, không cần quản, chúng ta canh giữ tốt chính cảng là được."

Thẩm Thế Khôi: "?"

Kim Nhật Quan: "?"

Hai người thật sự không hiểu, Tào Văn Chiếu sao lại tự tin như vậy --

Trời đã khuya, canh một!

Lúc này mặt trời vừa mới lặn, thiên địa tuy rằng hơi tối, nhưng vẫn chưa hoàn toàn tối đen, tầm nhìn đã không thể nhìn xa.

Hai kiêu tướng Mãn Châu là Ngao Bái, Chuẩn Tháp đang dẫn đầu một đội cảm tử quân vòng ra sau, toàn bộ đều là tinh binh mãnh tướng, lặng lẽ chèo thuyền hướng về bờ biển phía đông bắc Bì Đảo.

Số lượng quân đội này không nhiều, mục đích chiến lược cũng rất đơn giản, chính là muốn tạo ra chút hỗn loạn mà thôi.

Ngao Bái và Chuẩn Tháp đều mang theo quyết tâm liều chết để đánh trận này.

Ngao Bái lúc này vẫn là một tiểu tướng tuấn tú lịch lãm, hắn còn chưa biết bản thân sau này sẽ trở thành đại thần phụ chính, có

thể uy hiếp Khang Hy, cũng không biết bản thân sẽ bị Vi Tiểu Bảo đâm chết trong nhà giam, đương nhiên, càng không biết bản thân sẽ trở thành ông già Noel trên mạng, mỗi năm đến lễ Giáng sinh đều bị lôi ra nhảy một điệu.

Ngao Bái toàn thân đều là dũng khí, căn bản không sợ chết!

"Chèo nhanh lên, nhỏ tiếng chút... Đừng tạo ra âm thanh quá lớn..."

Ngao Bái liếm liếm thanh đao của mình: "Lát nữa, thanh đao này sẽ được uống máu..."

"Lũ Kiến Nô phía trước, các ngươi đã bị bao vây."

Một giọng nói đột nhiên vang lên trên mặt biển, giọng nói rất trẻ, là giọng nói của một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Ngao Bái giật mình: "Tình huống gì đây?"

Chỉ thấy trên mặt biển xung quanh đột nhiên có mấy ngọn đèn sáng lên, không đúng, là rất nhiều đèn, thì ra, ở khu vực lân cận này đã sớm có một đội thuyền mai phục sẵn, hai đứa trẻ chỉ khoảng mười mấy tuổi, đang đứng trên đầu thuyền, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Ngao Bái.

Ngao Bái trong lòng đánh thót một tiếng: Toang rồi, trúng mai phục! Quân Minh vậy mà đoán được bên ta sẽ dùng thuyền nhỏ đánh lén, đã sớm bố trí hạm đội mai phục ở chỗ này.

Người nói chuyện là Thi Lang: "Bây giờ các ngươi có thể lựa chọn một kiểu chết đẹp mắt, có thể bị đại pháo oanh tạc chết, bị hoả súng bắn chết, nhảy xuống biển chết đuối các kiểu, ta cho các ngươi mười giây... Một... Hai... A, lười đợi quá! Các huynh đệ, lên nào."

Đội thuyền ào một tiếng, lao về phía Ngao Bái.

Ngao Bái giật nảy mình, thuyền của đối phương đều rất to, rất nhanh.

Mà bên mình toàn là thuyền nhỏ dùng để đánh lén, căn bản không thể đánh lại thuyền của đối phương.

Việc này phải làm sao?

Chỉ có thể chạy trốn!

Hắn vội vàng cho thuyền nhỏ quay đầu, muốn chạy trốn.

Lại thấy một đội thuyền bỗng chốc chắn ngang phía sau, dẫn đầu là một tên hải tặc bịt một bên mắt, cười to nói: "Náo nhiệt như vậy, vậy mà ta cũng đuổi tới kịp lúc, hai vị tiểu hữu, đa tạ các ngươi đã dẫn ta tới đây chơi, ha ha ha."

Hắn cười to vài tiếng, giọng nói trầm xuống, hướng về phía Ngao Bái hô: "Đại hải tặc Yêu Tinh Quyển có mặt, lũ Kiến Nô, hôm nay các ngươi đừng hòng chạy thoát."

Ngao Bái: Ta đ*, thì ra là hải tặc? Quân Minh vậy mà ngay cả hải tặc cũng gọi tới?

Ngao Bái trong lòng cảm thấy bất ổn, bản thân e là phải bỏ mạng ở đây rồi.

Thuyền lớn của thôn Cao Gia "ầm" một tiếng đâm vào đội thuyền nhỏ vận chuyển binh lính của Thanh binh, đâm cho Thanh binh lật úp xuống biển, kinh hô liên tục...

Chương 1129: Hãn tướng Ngao Bái

Trận chiến ngay từ đầu đã không có chút hồi hộp nào.

Bên phía quân Thanh chỉ là một đội nhỏ vòng ra sau, mục tiêu chiến lược là kiềm chế và quấy rối, hơn nữa đều là thuyền nhỏ, đánh nhau với thuyền lớn chạy điện của thôn Cao Gia, một chút phần thắng cũng không có.

Thậm chí, ngay cả thuyền hải tặc của Yêu Tinh Quyển bọn họ cũng đánh không lại.

Trong nháy mắt đã bị đâm cho tan tành.

Tiếng hoả súng vừa vang lên, thuộc hạ của Ngao Bái đã kêu thảm thiết ngã trái ngã phải.

Mãnh tướng Chuẩn Tháp gầm lên một tiếng, ngậm chặt cương đao trong miệng, đột nhiên nhảy về phía trước, hai tay bám vào mạn thuyền của một chiếc thuyền nhỏ của thôn Cao Gia, dự định trèo lên.

Tuy nhiên, hắn còn chưa kịp dùng sức, liền cảm thấy tay trái truyền đến cơn đau dữ dội, thì ra trên thuyền có một thuỷ binh của thôn Cao Gia, thấy mạn thuyền có một bàn tay bám vào, liền dùng thứ đao trên hoả súng, "phập" một tiếng đâm vào mu bàn tay của Chuẩn Tháp.

Chuẩn Tháp kêu thảm một tiếng, nhưng tay lại không buông, ngược lại dùng sức bật người lên, cùng lúc đó, cương đao ngậm trong miệng được chuyển sang tay phải, vung đao lên, nhắm thẳng

vào thuỷ binh thôn Cao Gia kia, bổ xuống một đao.

Khí thế hung hãn này của hắn, thật sự là dọa tên thuỷ binh kia giật mình.

Suýt chút nữa thì trúng đao, may mà binh sĩ thôn Cao Gia ngày thường khổ luyện, người người đều có tố chất thân thể cường tráng, trong nháy mắt này, tên thuỷ binh kia đột nhiên ngửa người ra sau, tránh được một đao này của Chuẩn Tháp.

Tiếp theo áp sát mặt đất lăn một vòng, lăn ra xa.

Chuẩn Tháp rống lên giận dữ, muốn đuổi theo.

Đột nhiên cảm thấy không đúng chỗ nào, ánh mắt hắn nhìn thẳng về phía trước, trên thuyền có một đám thuỷ binh đều giơ hoả súng lên, chĩa vào hắn.

Chuẩn Tháp: "Gào gào gào!"

Các hỏa súng binh: "Bắn!"

"Đoàng đoàng đoàng đoàng!"

Trong nháy mắt, không biết bao nhiêu viên đạn bắn vào người Chuẩn Tháp.

Chuẩn Tháp kêu thảm một tiếng, ngã nhào xuống mạn thuyền, rơi xuống nước.

Ngao Bái vừa nhìn thấy Chuẩn Tháp chết thảm như vậy, liền hiểu ra, chiếc thuyền kỳ quái kia là không thể lên, lên nhất định phải chết.

Ánh mắt hắn đảo một vòng, nhắm vào chiếc thuyền bên kia.

Thuyền của Yêu Tinh Quyển!

Nhìn qua thì thuyền bên này dễ đánh hơn một chút.

Ngao Bái cũng học theo Chuẩn Tháp, ngậm đao trong miệng, trống hai tay, nhân lúc thuyền của Yêu Tinh Quyển va vào, nhảy lên thật mạnh và bám vào mạn thuyền.

Thuộc hạ của Yêu Tinh Quyển rõ ràng là không được huấn luyện bài bản như thuỷ binh thôn Cao Gia, mạn thuyền có hai bàn tay bám vào, vậy mà không có ai chú ý, tất cả mọi người còn đang chém giết lẫn nhau với quân Thanh bên kia.

Ngao Bái rống lên một tiếng, tung người, nhảy lên kỳ hạm của Yêu Tinh Quyển.

Hải tặc trên thuyền giật mình, có người kêu lên: "Đại tướng Kiến Nô lên thuyền rồi."

"Nhanh, giết hắn, lập đại công."

Hai tên hải tặc lập tức xông lên, vung đao chém về phía Ngao Bái.

Nhưng mà đệ nhất dũng sĩ Mãn Thanh Ngao Bái, không phải là loại mà hai tên hải tặc có thể đối phó được, trong tay Ngao Bái đao quang lóe lên, hai tên hải tặc đồng thời máu me đầm đìa ngã xuống đất.

Hắn vung đại đao, xông thẳng lên trên thuyền của Yêu Tinh Quyển, mục tiêu chỉ có một, đương nhiên chính là Yêu Tinh Quyển.

Vài tên hải tặc bao vây tấn công.

Ngao Bái một người một đao, lực chiến quần tặc, vậy mà ngược lại chiếm thế thượng phong.

"Keng! Keng!"

Hai luồng đao lóe lên, hai tên hải tặc bị hắn đánh bật cương đao, tiếp theo một đụng một đá, hai tên hải tặc bị hắn đá xuống thuyền, trong nháy mắt, vậy mà đã bị hắn xông đến trước mặt Yêu Tinh Quyển.

Yêu Tinh Quyển cũng sợ ngây người, tay trái vung lên, lộ ra một khẩu đoản súng, nhắm thẳng vào Ngao Bái: "đoàng" chính là một phát súng.

Nhưng phản ứng của Ngao Bái còn nhanh hơn, hạ thấp người, lăn một vòng, vậy mà né được phát súng này.

Yêu Tinh Quyển ngây người, hơi choáng váng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngao Bái nhảy vồ lên, đao quang vung lên, đánh nhau với Yêu Tinh Quyển.

Không quá ba chiêu, cương đao trong tay Yêu Tinh Quyển đã rời khỏi tay, đao của Ngao Bái kề vào cổ của Yêu Tinh Quyển...

Trận chiến trên thuyền hải tặc, trong nháy mắt dừng lại.

Không còn ai dám ra tay với Ngao Bái nữa.

Ngao Bái cũng có thời gian để quan sát tình hình chiến trường, Chuẩn Tháp đã tử trận, thuộc hạ của Ngao Bái cũng gần như toàn bộ xuống biển cho cá ăn rồi, trên toàn bộ chiến trường còn có thể đứng vững, chỉ còn lại một mình hắn.

Ngao Bái hít vào một ngụm khí lạnh: Mình mang đến đều là tinh nhuệ a, tinh nhuệ không sợ chết, vậy mà chỉ trong thời gian ngắn ngủi như vậy lại chết hết sạch.

Điều này chứng tỏ đối thủ còn tinh nhuệ hơn!

Ngao Bái thở hổn hển: "Thả ta đi, nếu không ta giết người này."

Thuỷ binh thôn Cao Gia và thuộc hạ của Yêu Tinh Quyển bên cạnh đều ngây người ra, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Ngược lại là Yêu Tinh Quyển kêu to: "Đừng quản ta, mẹ nó, để hắn giết ta, hắn cũng không đi được, lão tử chỉ là tên hải tặc thối tha, đổi lấy một mạng của đại tướng Kiến Nô, đáng giá."

Thi Lang và Trịnh Sâm trong nháy mắt cứng đờ, không biết phải làm sao cho phải.

Hai người dù sao cũng vẫn là trẻ con, tình huống này, có hơi vượt quá tầm kiểm soát.

Đúng lúc này, trong khoang thuyền phía sau lưng Yêu Tinh Quyển, đột nhiên có một con rối gỗ nhỏ, lắc lư đứng lên...

Thì ra, đây là một con rối gỗ Hiếu Nghĩa Sơn Tây.

Nó là một tác phẩm nghệ thuật, được bán ra từ bến tàu Cổ Độ Vĩnh Tế, Sơn Tây, sau đó được bán đến cảng Thượng Hải, vòng quanh Tiểu Lãng Đế, rồi được Yêu Tinh Quyển mua về mang lên thuyền, dự định chở đến Nhật Bản bán.

Nhưng con rối gỗ này có một điểm thú vị, khuôn mặt của nó được làm thành khuôn mặt của Thiên Tôn.

Rối gỗ Hiếu Nghĩa trước kia đều là làm thành hình dạng các loại thần tiên, khuôn mặt của nam nữ chính, nhưng theo [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma truyện] được lan truyền rộng rãi ở Sơn Tây, kịch rối gỗ Hiếu Nghĩa cũng đã thêm vào rất nhiều câu chuyện liên quan đến Thiên Tôn.

Thợ thủ công đương nhiên phải làm ra rối gỗ Thiên Tôn, khi diễn kịch rối mới dùng được.

Tác phẩm nghệ thuật này vượt biển khơi, vẫn luôn ở trên thuyền của Yêu Tinh Quyển, nhưng đáng tiếc là người Oa quốc

hiện tại còn chưa biết đến uy danh của Thiên Tôn, không có hứng thú với con rối gỗ này, cũng không bán được, liền lại theo hắn đến Bì Đảo.

Con rối gỗ từ trong khoang thuyền chậm rãi bò ra, nhẹ nhàng đi về phía sau lưng Ngao Bái và Yêu Tinh Quyển.

Lúc này Ngao Bái đang rất cảnh giác, mắt quan sát lục lộ, tai nghe bát phương, nếu như có người đến gần, hắn tuyệt đối có thể phát hiện ra, nhưng mà một con rối gỗ nhỏ đến gần, thật sự là vượt quá phạm vi nhận thức của hắn, căn bản không thể nào phát hiện ra.

Ngao Bái: "Đổi hay không? Không đổi ta giết hắn."

Yêu Tinh Quyển: "Không cần đổi, để hắn giết ta, các ngươi hãy báo thù cho ta."

Thi Lang và Trịnh Sâm đều đang do dự...

Đúng lúc này, hình thêu Thiên Tôn trên ngực Thi Lang đột nhiên lên tiếng: "Cứ nói chuyện nhảm nhí với hắn!"

Thi Lang: "A, Thiên Tôn đến rồi! Nói chuyện nhảm nhí là nói như thế nào?"

Hình thêu Thiên Tôn: "Tự mình nghĩ cách đi, ta không rảnh."

Nói xong, hình thêu Thiên Tôn lại im lặng.

Thi Lang hít sâu một hơi, được rồi, nói chuyện nhảm nhí, đây chính là pháp chỉ của Thiên Tôn, cho dù có nhảm nhí, cũng phải nói.

Thi Lang mở miệng nói: "Ngươi xem ra rất dũng mãnh, ngươi rốt cuộc là ai?"

Ngao Bái kiêu ngạo nói: "Ta chính là đệ nhất dũng sĩ Mãn

Châu, Ngao Bái."

Chương 1130: Thuỷ Quái

Thi Lang: "Vậy người thứ hai là ai?"

Ngao Bái tức giận: "Ngươi dám đùa giỡn ta? Hiện tại nói chuyện chính, đổi hay không? Nói thêm nửa câu nhảm nhí nữa, ta sẽ giết người này, sau đó liều mạng với các ngươi."

Thi Lang cứng họng, pháp chỉ của Thiên Tôn bảo hắn phải nói chuyện nhảm nhí, nhưng mà đối phương lại nói, nói thêm nửa câu nhảm nhí nữa sẽ giết con tin, vậy phải làm sao bây giờ?

Thiệt thòi vì ít học thức a! Không biết nói chuyện!

"Đổi, đương nhiên là đổi." Trịnh Sâm đột nhiên tiếp lời: "Người của Đại Minh ta, bất kể là tướng lĩnh, binh sĩ, bá tánh, thậm chí là một tên hải tặc, mạng sống đều vô cùng quý giá, một đổi một, không lỗ một chút nào, thậm chí là lời to. Bọn ta đương nhiên phải đổi với ngươi rồi, nhưng mà, cách thức trao đổi, phương pháp, có thể cần phải nghiên cứu một chút. Chung quy không thể hiện tại nói một tiếng đổi, là ngươi ngoan ngoãn buông tay ra chứ? Ngươi nhất định sợ bọn ta nói không giữ lời."

Thi Lang mừng rỡ: "Tiểu Sâm, quả nhiên là ngươi thông minh, như vậy lại có thể tiếp tục nói nhảm nhí rồi."

Quả nhiên, Ngao Bái cũng bị vấn đề này làm khó, suy nghĩ một chút: "Các ngươi chuẩn bị một chiếc thuyền nhỏ, ta chèo thuyền nhỏ đến bờ biển, liền thả người này ra."

Trịnh Sâm: "Vậy sau khi ngươi thả hắn ra, vừa mới chạy lên bờ, ta từ phía sau cho ngươi một phát súng, ngươi làm sao ứng phó?"

Ngao Bái: "..."

Cứng họng!

Quả nhiên là nói nhảm nhí!

Đúng lúc này, con rối Thiên Tôn đã bò lên dây thừng buồm trên đỉnh đầu Ngao Bái, nó nắm lấy một sợi dây, sau đó trượt xuống...

Trịnh Sâm lúc này còn đang nói nhảm nhí: "Chúng ta cũng không phải là man di dã nhân như các ngươi, nói mà không giữ lời. Thiên triều thượng quốc bọn ta, lễ nghi nghiêm minh, lời đã nói ra, như bát nước đã hắt đi. Thật ra, ngươi có thể thử tin tưởng chúng ta một lần, trước tiên thả người ra như thế nào?"

Ngao Bái đang nghiêm túc nghe hắn nói nhảm nhí...

Đột nhiên, bóng đen trên không trung lóe lên, một con rối gỗ từ trên không trung trượt xuống, đầu hướng xuống đất, treo ngược trước mặt hắn, há miệng ra, nở nụ cười quỷ dị đáng sợ, đồng thời còn phát ra một tràng cười quái dị: "Oa ha ha ha ha ha! Y hi hi hi hi hi!"

Ngao Bái: "A a a!"

Nửa đêm nửa hôm, hắn lại đang bàn chuyện nghiêm túc với người khác, toàn bộ chú ý đều đặt trên người Thi Lang và Trịnh Sâm, đột nhiên lại xuất hiện tình huống này, ai mà chịu nổi?

Người dọa người, dọa chết người.

Lần này dọa đến mức tay Ngao Bái đều mềm nhũn.

Yêu Tinh Quyển cũng không phải kẻ ngốc, thấy thời cơ đã đến, không chút do dự, co rúm người lại, trong nháy mắt lăn xuống đất, lăn một mạch về phía bên cạnh bỏ chạy.

Ngay trong nháy mắt này, tiếng hoả súng cũng theo đó vang lên.

"Đoàng đoàng đoàng!"

Trên người Ngao Bái trong nháy mắt xuất hiện một đống lỗ máu, ngay cả kêu thảm thiết cũng không kịp phát ra, người ngã ra sau, ầm một tiếng đập mạnh xuống boong thuyền.

Yêu Tinh Quyển từ dưới đất bò dậy, nhìn con rối gỗ kỳ quái kia, vẻ mặt không thể tin nổi, sau đó hét lớn một tiếng: "Có yêu quái!"

"Bốp!"

Thi Lang nhảy lên thuyền, một cước đá hắn ngã xuống đất: "Nói cái gì mà yêu quái với không yêu quái? Quá vô lễ! Đó là Thiên Tôn."

Yêu Tinh Quyển ngơ ngác bò dậy: "Xin lỗi, đều tại ta quá vô dụng, vậy mà lại để cho đại tướng Kiến Nô bắt được, liên lụy đến các ngươi."

"Không!" Con rối Thiên Tôn mỉm cười: "Ngươi làm rất tốt, chặn đường lui của quân Thanh, rất dũng cảm, lập được đại công, quay về đảo Châu Sơn, ban thưởng cho ngươi phú quý."

Yêu Tinh Quyển: "A a a, yêu quái lại nói chuyện."

"Bốp! Bốp!"

Thi Lang và Trịnh Sâm đồng thời ra chân, đá Yêu Tinh Quyển lăn long lóc trên đất: "Đã nói là Thiên Tôn rồi, ngươi còn một tiếng yêu quái hai tiếng yêu quái, muốn chết à?" --

Ngay khi đội quân của Ngao Bái và Chuẩn Tháp bị ba người Thi Lang, Trịnh Sâm, Yêu Tinh Quyển bao vây tiêu diệt.

Trên mặt biển phía bên kia Bì Đảo.

Tinh nhuệ chủ lực chân chính của quân Thanh đã xuất động.

Cố Sơn Ngạch Chân Tát Mục Thập Khách suất lĩnh bộ binh tinh nhuệ Bát Kỳ, hướng về phía tây bắc Bì Đảo, nơi có vịnh Giang Cao, lặng lẽ tiến về phía trước.

Đây không chỉ là một đội quân nhỏ giống như Ngao Bái và Chuẩn Tháp.

Đây là một hạm đội khổng lồ, đủ loại thuyền vận chuyển binh lính kỳ quái, số lượng lên đến hàng trăm chiếc, tổng binh lực vượt quá một vạn... hơn nữa không có quân đội nào tác chiến tiêu cực như Hán quân, Triều Tiên quân, toàn bộ đều là binh lính Mãn tộc.

Có câu nói, Nữ Chân chưa đầy vạn, đầy vạn không thể địch.

Tát Mục Thập Khách tràn đầy tự tin đối với đội quân tập kích tinh nhuệ do mình chỉ huy.

Không ai có thể địch nổi một vạn tinh nhuệ của hắn, không ai!

Trừ phi...

Đối phương không phải người!

Tát Mục Thập Khách đang nghĩ đến đây, liền nghe thấy thuộc hạ thấp giọng gọi: "Tướng quân, vừa rồi dưới nước hình như có thứ gì đó kỳ lạ bơi qua."

Tát Mục Thập Khách: "Nơi này là biển rộng, trong đó có vài con cá thì có gì kỳ lạ?"

Thuộc hạ: "Không giống cá a, giống như là người, xoẹt một cái đã chạy mất rồi."

Tát Mục Thập Khách: "Người sao có thể bơi nhanh như vậy

được? Nhất định là cá."

Hắn vừa dứt lời, một chiếc thuyền vận chuyển binh lính nhỏ bé nhất phía trước đội hình, đột nhiên lắc lư trái phải, binh lính trên thuyền giật mình: "Chuyện gì vậy? Tại sao thuyền đột nhiên lắc lư?"

"Ôi chao, không ổn rồi."

Một tên binh lính đứng không vững, "ùm" một tiếng rơi xuống biển.

Trên thuyền bên cạnh vươn mái chèo ra cho tên binh lính kia nắm lấy, muốn kéo hắn lên.

Nhưng tên binh lính kia đột nhiên kêu thảm thiết: "Dưới nước có thứ gì đó đang tấn công ta, a... a... a a a a a..."

Người trên thuyền sợ hãi, vội vàng dùng sức kéo lên, rầm một tiếng, cuối cùng cũng kéo được tên binh lính kia lên, lúc này mới phát hiện, trên bụng hắn có một vết thương lớn, đang không ngừng chảy máu.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

"Là thứ gì đã tấn công ngươi?"

"Không biết... không biết." Tên binh lính kia thê thảm nói: "Dao... ta... ưm..."

Đầu gục xuống, tắt thở.

Người trên thuyền sợ đến mức hồn vía lên mây: "Dưới nước sao có thể có dao đâm người? Là thuỷ quỷ của quân Minh sao?"

"Đừng nói nhảm, đánh nhau trên sông mới có khả năng phái thuỷ quỷ, trên biển sao có thể phái thuỷ quỷ?"

"Ta nhìn thấy rồi!" Có người kêu lên, chỉ xuống dưới nước.

Một đám binh lính đều quay đầu nhìn lại, nhưng trời tối đen, nước biển trở nên đen kịt, tầm mắt căn bản không thể nhìn thấu xuống đáy nước, chỉ có thể nhìn thấy dưới nước có một cái bóng đen cao bằng người, đang bơi đi với tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đi xa.

"Nhìn giống như người."

"Người không thể nào bơi nhanh như vậy được, cũng không thể nào lặn dưới nước lâu như vậy."

"Vậy rốt cuộc là cái gì?"

Chỉ thấy cái bóng đen kia lại bơi đến dưới một chiếc thuyền vận chuyển binh lính nhỏ bé, tiếp theo, chiếc thuyền kia cũng lắc lư dữ dội, thuỷ binh trên thuyền sợ đến mức mặt mày trắng bệch, bọn họ rất rõ ràng, nếu như mình rơi xuống nước, cũng sẽ bị rạch một nhát trên bụng mà chết.

Tất cả mọi người đều kinh hồn bạt vía, ôm chặt lấy thuyền.

Tuy nhiên luôn có một tên xui xẻo, chân trượt một cái, "ùm" một tiếng rơi xuống biển.

Người bên cạnh sợ hãi, vội vàng vươn mái chèo cứu viện.

Nhưng đã muộn, người rơi xuống nước cố hết sức thò nửa người lên khỏi mặt nước, muốn bò lên thuyền, nhưng lập tức kêu thảm thiết một tiếng: "A!" Tiếng kêu thảm thiết thê lương khiến cho tất cả mọi người đều rợn tóc gáy.

Chương 1131: Yêu thuyền tập kích

"Không ổn, quái vật này không bình thường."

"A a a, mau bắn tên xuống nước."

Binh lính quả thật bắn tên xuống nước, nhưng mũi tên vừa xuống nước liền mất đi uy lực, bị dòng nước hóa giải, căn bản không bắn trúng con quái vật bơi cực nhanh kia.

Bọn họ cũng không biết, cho dù bắn trúng cũng vô dụng.

Cả đội thuyền đều bị con quái vật kia quấy rối đến mức chật vật không chịu nổi, ngay cả việc cảnh giác mặt biển xung quanh cũng lơi lỏng.

Tất nhiên, cho dù bọn họ có cảnh giác cũng vô dụng, một đám thuyền con dùng để đánh lén, dựa vào cảnh giác mà có thể đối phó với cự hạm sao?

Vì vậy, khi cự hạm đầu tiên - tàu Vạn Lý Dương Quang xuất hiện trên mặt biển phía trước, toàn bộ hạm đội quân Thanh đều ngây người...

"Kia là cái gì?"

"Thuyền lớn thật!"

"Nửa đêm nửa hôm, trên biển sao có thể có thứ này?"

"Yêu thuyền sao?"

Vừa rồi mới có yêu quái đáy nước đến chào hỏi bọn họ, hiện tại bọn họ lại thấy một chiếc cự hạm đen kịt xuất hiện ở phía trước, ý nghĩ đầu tiên trong đầu căn bản không phải quân Minh, mà là yêu thuyền.

"Yêu thuyền a a a."

Phía trên "yêu thuyền", hiện tại các thuỷ binh đang nhét đạn pháo vào nòng pháo, hơn nữa bởi vì đối phương đều là thuyền nhỏ, cho nên không cần dùng đạn đặc, toàn bộ đổi thành lưu đạn.

Thuỷ binh thôn Cao Gia đối với lưu đạn đã tương đối quen thuộc, nhưng hải tặc cải tạo và tân thuỷ binh lại rất ít khi tiếp xúc với thứ này.

Một tên hải tặc cải tạo ôm một quả lưu đạn, vẻ mặt thành khẩn hướng về phía thuỷ binh thôn Cao Gia bên cạnh thỉnh giáo: "Huynh đài, viên đạn pháo này nhét vào nòng pháo từ hướng nào?"

Thuỷ binh thôn Cao Gia vui vẻ giảng giải cho hắn: "Ngươi xem, đạn pháo có một bên có khay gỗ, ở giữa khay gỗ có một đoạn dây cháy chậm, hướng kia để xuống dưới. Trong nháy mắt khai pháo, dây cháy chậm sẽ bị đốt cháy, đạn pháo cũng sẽ bị đẩy bay ra ngoài, bay đến vị trí của quân địch, dây cháy chậm vừa vặn cháy hết, liền nổ tung."

Hải tặc cải tạo: "Hoá ra là như vậy, ha ha, học được rồi học được rồi."

"Sớm đã muốn chơi thử thứ này, lần này rốt cuộc đến lượt chúng ta phát huy rồi."

Hải tặc cải tạo còn hưng phấn hơn so với thuỷ binh thôn Cao Gia, hớn hở nhét đạn pháo vào nòng pháo.

Mà lúc này, lính Thanh đối diện còn đang kêu gào: "Yêu thuyền, có yêu quái!"

"Yêu quái tới, a!"

"Ầm!"

Một tiếng pháo vang lên, yêu quái vậy mà nã pháo.

Lính Thanh: "???"

Vì sao yêu quái còn biết dùng pháo?

Đây là yêu quái công nghệ cao từ đâu tới?

Chớp mắt một cái, viên đạn pháo đầu tiên đã bay vào trong hạm đội quân Thanh, dù sao một đám thuyền nhỏ san sát như vậy quá dễ nhắm, căn bản không cần nhắm, không thể nào bắn lệch được.

"Ầm" một tiếng, lưu đạn nổ tung lần thứ hai.

Mảnh đạn khủng bố bắn ra bốn phía, lính Thanh trên mấy chiếc thuyền xung quanh đồng loạt kêu thảm, với đủ loại tư thế ngã xuống nước.

"Ta đ*, quả nhiên là yêu thuyền, đại pháo của yêu quái này còn biết nở hoa."

"A a a, yêu quái đại pháo."

Mặc dù lính Thanh dũng mãnh, nhưng chỉ dũng mãnh đối với người, chứ không phải dũng mãnh đối với yêu quái.

Tất cả mọi người đều bị dọa đến hồn phi phách tán.

Đại tướng lĩnh quân - Tát Mục Thập Khách cả người đều tê rần, đây là tình huống gì? Ai đến dạy ta với?

Hắn đảo mắt nhìn xung quanh, lập tức phát hiện, yêu thuyền không chỉ có một chiếc, mà có rất nhiều chiếc, đang từ bốn

phương tám hướng trên mặt biển vây quanh tới, đêm tối mịt mùng, những yêu thuyền này căn bản không nhìn rõ, chỉ có thể nhìn thấy bóng thuyền đen kịt của bọn chúng, như một ngọn núi nhỏ sừng sững trên mặt biển xa xa.

Chỉ có ánh lửa lóe lên trong nháy mắt đại pháo của bọn chúng khai hoả, mới có thể để cho Tát Mục Thập Khách miễn cưỡng nhìn rõ một chút xíu biên giới của những chiếc thuyền này.

Sau một trận bắn loạn xạ của lựu đạn, Tát Mục Thập Khách liền phát hiện, đại quân tinh nhuệ của mình đã không còn ổn nữa, tất cả mọi người đều khóc cha gọi mẹ, chiến ý bị tước đoạt, sĩ khí đã hạ xuống đến điểm đóng băng.

Nếu như đây là chiến đấu trên đất liền, hiện tại quân thế đã sụp đổ, tất cả mọi người đều đang chạy trốn, nhưng đây là trên mặt biển, hạm đội chen chúc cùng một chỗ, người phía trước muốn lui cũng không lui được, thuyền phía trước lui về phía sau sẽ bị thuyền nhỏ phía sau chặn lại.

Điều này mới khiến cho cả hạm đội thoạt nhìn như thể chưa sụp đổ.

Trên thực tế, nó đã sụp đổ rồi.

Tát Mục Thập Khách quyết định thật nhanh, chạy trốn...

Thuỷ binh trên kỳ hạm liều mạng chèo thuyền về phía sau, chạy trốn thôi, chạy về bờ biển, chúng ta liền không sợ yêu thuyền đáng sợ kia nữa.

Lúc này, hạm đội yêu thuyền đã xông về phía trước.

Chỉ dùng đại pháo oanh tạc rõ ràng là chưa đủ đã ghiền, dù sao độ chính xác của đại pháo có hạn, có một số đạn pháo không tính toán tốt, rơi xuống nước mới nổ, bắn một cách vô ích.

"Dùng hoả súng đánh đã ghiền hơn." Hoả súng binh lớn tiếng kêu lên: "Không thể để pháo binh một mình hưởng thụ, chúng ta cũng muốn tham gia."

Người lái thuyền cũng kêu lên: "Bọn ta cũng muốn tham gia, đâm vào!"

Hải tặc cải tạo giơ đao lên: "Bọn ta cũng muốn..."

"Các ngươi không được!" Giọng nói uy nghiêm của Thiên Tôn vang lên: "Cấm nhảy lên thuyền! Nghiêm cấm nhảy lên thuyền! Đối phương toàn là thuyền nhỏ, các ngươi nhảy lên quá nguy hiểm, thuyền nhỏ lắc lư một cái là rơi xuống nước."

Hải tặc cải tạo: "Rơi xuống nước thì bơi trở lại thôi, không sợ."

Thiên Tôn: "Vừa rồi ta ở trong nước đâm mấy nhát vào bụng mấy tên lính Thanh, mùi máu tươi đã tràn ra... Các ngươi hiểu mà."

Hải tặc cải tạo vừa nghe lời này sợ hết hồn.

"Cá mập sắp tới rồi!"

Cá mập cực kỳ mẫn cảm đối với mùi máu tanh, vừa rồi Lý Đạo Huyền thả máu của mấy người, đó chẳng phải là dẫn dụ cá mập sao?

Quả nhiên nhìn thấy một tên lính Thanh vừa mới rơi xuống nước, còn muốn bò về trên thuyền, đột nhiên cả người cứng đờ, vèo một cái liền chìm xuống, tiếp theo trong nước nổi lên một trận bọt nước, máu tươi cuồn cuộn tuôn ra... Bóng cá mập lóe lên rồi biến mất.

Hải tặc cải tạo lúng túng cất đao: "Không nhảy lên thuyền nữa, tình huống này, rơi xuống nước là chết chắc."

Không sai, rơi xuống nước là chết chắc!

Tình huống này đối với thuyền lớn mà nói quá chiếm tiện nghi, mà đối với thuyền nhỏ mà nói, quả thực chính là ác mộng.

Cự hạm thôn Cao Gia hướng về phía đội thuyền nhỏ quân Thanh hung hăng đâm tới, ầm ầm ầm ầm vang lên một hồi, mấy chiếc thuyền nhỏ bị đâm lật, thuỷ binh trên thuyền kêu thảm rơi xuống nước.

Kẻ may mắn bị cuốn vào đáy thuyền thì chết đuối.

Cũng có kẻ bị cánh quạt của thuyền điện cuốn vào, thi thể nát vụn.

Xui xẻo nhất chính là gặp phải cá mập, cá mập vốn đang đói bụng, đột nhiên nhìn thấy một miếng thịt lớn rơi xuống biển, tức thì mừng rỡ: "Cảm tạ trời đất ban tặng, giờ cơm đến rồi."

Cá mập quấn khăn ăn, cầm lấy dao nĩa, à không đúng, đây là cá mập eo biển Bột Hải, không quen dùng dao nĩa, chúng càng quen dùng đũa hơn, vì vậy cầm lấy bát đũa, vui vẻ xông tới.

Hải chiến vừa mới bắt đầu đã là nghiền ép đơn phương, không có chút hồi hộp nào.

Tát Mục Thập Khách cả người hồn vía lên mây, lớn tiếng kêu lên: "Lui lui lui."

Hắn may mắn hơn Ngao Bái!

Ngao Bái mang theo là một đội thuyền nhỏ, cho nên rất dễ dàng bị bao vây, căn bản không chạy thoát được.

Nhưng Tát Mục Thập Khách suất lĩnh là một hạm đội cực lớn, có mấy trăm chiếc thuyền con vận chuyển binh lính, thôn Cao Gia cũng không có cách nào vây quanh toàn bộ hạm đội lớn như vậy,

rốt cuộc cũng để cho hắn tìm được một con đường sống.

Tát Mục Thập Khách chật vật chạy về đất liền.

Chương 1132: Cách đánh của thiết kỵ Quan Ninh

Hai hạm đội đánh lén của quân Thanh toàn bộ đều xuống gặp Diêm Vương.

Nhưng lúc này, quân Thanh phụ trách mặt trận chính diện còn hoàn toàn không biết gì, bọn họ còn đang khoa chân múa tay, làm ra dáng vẻ muốn công phá chính cảng.

A Tế Cách không xuống biển, mà lưu lại bờ biển bên quận Thiết Sơn, điều khiển chiến đấu từ xa, người phụ trách xông pha tuyến đầu tên là: Cáp Đạt Nạp Lạt • Mã Phúc Tháp.

Mã Phúc Tháp ở trong quân Thanh vẫn luôn phụ trách giao thiệp và chiến đấu với Triều Tiên, cho nên lần này xâm lược Triều Tiên, hắn thuộc về đại tướng tiên phong.

Lúc này, Mã Phúc Tháp đang giám sát năm mươi chiếc chiến thuyền Triều Tiên, hướng về phía chính cảng Bì Đảo, phát động công kích mãnh liệt.

Bộ đội chủ lực của tổng binh Đông Giang - Thẩm Thế Khôi cũng bố trí ở chính cảng, bởi vậy, nơi này trên thực tế là nơi phòng ngự kiên cố nhất của Bì Đảo.

"Nã pháo!"

Trên chiến thuyền Triều Tiên trang bị mấy khẩu đại pháo, tuy rằng không nhiều, nhưng pháo thuật của thuỷ binh Triều Tiên miễn cưỡng còn tính là được, ầm một tiếng, một phát bắn trúng vách tường đá xanh phía dưới pháo đài Bì Đảo, đá bị đập ra một

cái hố lớn, dọa đến mức pháo binh Bì Đảo lăn mấy vòng về phía sau, thấy mình không sao, lúc này mới vỗ vỗ mông bò dậy, vội vàng nhét đạn pháo vào nòng pháo của mình.

Có người mắng to: "Chó má Triều Tiên."

Bên cạnh cũng có người thở dài: "Lúc này đừng mắng Triều Tiên nữa, trước tiên giết chết đám Kiến Nô đã."

Chỉ thấy kỵ binh quân Thanh đã xuống ngựa, dưới sự yểm hộ của quy thuyền Triều Tiên, đã bắt đầu đổ bộ lên chính cảng.

Thủ quân vội vàng chuyển họng pháo, nhắm vào bãi cát bắn loạn xạ.

Uy lực sát thương của đạn pháo đặc đối với binh lính thật sự là quá yếu, một viên đạn pháo nhiều nhất chỉ có thể đập chết mấy tên binh lính, tính giá trị thấp, mà lúc này thuyền Triều Tiên trên mặt biển còn đang oanh tạc mãnh liệt vào pháo đài.

Thủ quân một mặt phải ứng phó với pháo kích của Triều Tiên, một mặt phải tấn công vào bãi cát, quả thực là được cái này mất cái khác.

"Hoả súng binh!"

"Cung tiễn thủ!"

Thẩm Thế Khôi gầm lên.

Thủ quân lấy ra điểu súng, tam nhãn thần súng, trút xuống một mảnh lửa giận về phía lính Thanh công lên bãi cát...

Nhưng lính Thanh trong nhiều năm chiến đấu với quân Minh sớm đã có phòng bị đầy đủ đối với những thứ như hoả súng, trừ phi tiểu đội gặp phải chiến đấu ngoài ý muốn ở vùng hoang dã, bọn hắn không có chuẩn bị thì mới có thể chịu thiệt. Còn phàm là

đại quân khai chiến, Thanh binh đều biết phòng bị hoả khí của quân Minh.

Trên thuyền vận binh dựng lên tấm chắn lớn, tấm chắn rất dày, đủ để chống đỡ điểu súng và tam nhãn thần súng, cung tiễn càng không cần phải vọng tưởng có bất kỳ hiệu quả gì.

Thanh binh chậm rãi áp sát lên, từng hàng từng hàng đứng vững trên bãi cát, dựa vào yểm hộ của tấm chắn, bắt đầu tập kết thành quân trận...

Thẩm Thế Khôi vẻ mặt nghiêm túc, hắn cảm thấy có chút vướng tay chân.

Thanh binh dũng mãnh công đảo như vậy, sẽ làm gương cho Hán binh và Triều Tiên binh phía sau, nếu như Hán binh và Triều Tiên binh cũng liều mạng tiến công, vậy thì Bì Đảo xong đời.

Ngay tại lúc này, Tào Văn Chiếu từ bên cạnh chui ra: "Nơi này giao cho bên ta chống đỡ một lát."

Thẩm Thế Khôi mừng rỡ: "Thiết kỵ Quan Ninh ra tay, khẳng định sẽ không thành vấn đề."

Thiết kỵ Quan Ninh có thể nói là đối thủ cũ của Thanh binh!

Trên phương diện giao chiến với Thanh binh, thiết kỵ Quan Ninh có thể nói là kinh nghiệm phong phú.

Thẩm Thế Khôi vội vàng lui sang một bên, chuẩn bị học hỏi một chút cách đánh của thiết kỵ Quan Ninh.

Tào Văn Chiếu: "Biến Giao, vũ khí mới Thiên Tôn cho, đều mang theo đầy đủ chưa?"

Tào Biến Giao: "Mọi người đều mang theo."

Tào Văn Chiếu: "Tốt, thiết kỵ Quan Ninh, lên!"

Thẩm Thế Khôi chuẩn bị kỹ càng, trừng to hai mắt, chuẩn bị học tập.

Chỉ thấy 2500 tên thiết kỵ Quan Ninh dưới sự suất lĩnh của Tào Biến Giao, bắt đầu đi về phía bãi cát.

Thúc cháu Tào gia đều là mãnh tướng nổi tiếng, thường xuyên sẽ tự mình cầm trường mâu, cùng binh lính xông pha trận mạc, có thể nói là danh chấn thiên hạ, lần này Thẩm Thế Khôi vừa vặn được tận mắt chứng kiến phong thái của danh tướng, nhìn xem bọn hắn rốt cuộc chém người như thế nào.

Lại thấy Tào Biến Giao đưa tay vào trong ngực sờ soạng, tay phải cầm lấy một vật hình trụ nhỏ màu đen kỳ quái, phía dưới còn gắn một cái cán gỗ, để thuận tiện cho hắn cầm.

Trên đầu Thẩm Thế Khôi chậm rãi hiện lên một dấu chấm hỏi nho nhỏ.

Tay trái Tào Biến Giao lại lấy ra một cái hỏa chiết tử.

Dấu chấm hỏi trên đỉnh đầu Thẩm Thế Khôi giống như cá nóc bơm hơi, nhanh chóng phồng lên, biến thành một dấu chấm hỏi cực lớn.

Chỉ thấy Tào Biến Giao dùng hỏa chiết tử trên tay trái, châm lửa một đoạn dây cháy chậm trên vật kỳ quái màu đen kia, tia lửa cháy rừng rực, sau đó Tào Biến Giao đột nhiên tăng tốc độ, xông về phía quân Thanh, hét lớn: "Cút mẹ mày đi."

Nói xong, cánh tay phải vung lên, vật màu đen kỳ quái kia liền bị ném vào trong trận địa quân Thanh.

Thẩm Thế Khôi: "Ta đ*, tình huống gì đây? Đây là cách đánh nào?"

Thanh binh cũng ngây người...

Vật đen thui kia bay vào trong trận địa Thanh binh, va vào mũ giáp của một tên Thanh binh, "choang" một tiếng vang lên, rơi xuống đất bên chân hắn.

Thanh binh sờ sờ đầu: "Không sao! Thứ này đánh người không đau một chút nào, ta còn tưởng rằng có gì ghê gớm..."

Lời còn chưa dứt.

"Ầm!"

Bay lên trời!

Mấy tên Thanh binh bên cạnh cùng bị mảnh đạn đánh ngã.

Tào Biến Giao: "Yeah, trúng rồi."

Cùng lúc đó, thiết kỵ Quan Ninh cũng gần như tất cả đều đang làm động tác giống hệt Tào Biến Giao, lấy hỏa chiết tử châm lửa cho quả cầu, vung tay ném mạnh: "Cút mẹ mày đi."

Có người vừa ném, còn vừa kêu quái dị: "Oa ha ha, rốt cuộc cũng có cơ hội tự tay chơi thứ này, lúc nhìn thấy dân đoàn chơi thứ này, con mẹ nó ta hâm mộ muốn chết."

"Giống như ném đại pháo vậy."

Có người sau khi ném ra hắc cầu, còn khoa tay múa chân không quá tao nhã đối với Thanh binh phía trước, trong miệng phối hợp âm thanh: "Đi chết đi, đồ chó."

Quả cầu đầy trời, bay về phía quân trận Thanh binh vừa mới dàn trận xong trên bãi cát.

Tiếp theo tiếng nổ "ầm ầm ầm" vang lên liên miên không dứt.

Quân Thanh trong nháy mắt liền bị nổ đến thất linh bát lạc.

Lúc này Tào Biến Giao mới rút trường mâu của mình ra, hét lớn: "Xông lên!"

Hai ngàn năm trăm thiết kỵ Quan Ninh đồng thời lấy ra vũ khí của mình, Khai Nguyên cung, điểu súng, tam nhãn thần súng, trường mâu, đại đao...

"Xông lên!"

Lúc này, mới là cách đánh chân chính của thiết kỵ Quan Ninh.

Điểu súng bắn, Khai Nguyên cung bắn, tam nhãn thần súng lại bắn, trường mâu xếp thành hàng loạn xạ đâm, lại rút đao ra chém chết ngươi.

Thẩm Thế Khôi: "Ta đ*, đây mới là thiết kỵ Quan Ninh sao, vừa rồi nhất định là ta hoa mắt, khẳng định thiết kỵ Quan Ninh không phải như vậy, khẳng định không phải."

Thanh binh vất vả lắm mới xông lên bãi cát, trong nháy mắt liền bị thiết kỵ Quan Ninh đánh cho quay về biển.

Tiên phong đại tướng quân Thanh - Mã Phúc Tháp nhìn thấy cảnh này, cũng nhịn không được có chút ngây người.

Rõ ràng lúc đầu còn tốt đẹp, bãi cát cũng đã trèo lên, dưới sự yểm hộ của tấm chắn, quân trận cũng đã tập kết xong, chỉ cần lại một lần tấn công là có thể đứng vững gót chân, Hán binh và Triều Tiên binh phía sau cũng sẽ đuổi theo.

Không ngờ tới...

Đối phương chỉ một đợt như vậy, lại đem tất cả hóa thành hư vô.

"Gào gào gào! Ta không phục." Mã Phúc Tháp nổi giận: "Con mẹ nó xông lên."

Hắn rút trường mâu ra, xung phong đi đầu, một lần nữa hung mãnh xông lên bãi cát.

Thưởng Than Đăng Lục Chiến 1637, bản 2.0!

Tào Biến Giao: "Tới hay lắm."

Hắn vung trường mâu lên, nghênh đón Mã Phúc Tháp.

Hai viên mãnh tướng gặp nhau trên bãi cát, trường mâu quét ngang, "bịch bịch", hai tiếng vang trầm thấp, hai người đều bị lực đạo trên trường mâu của đối phương chấn động đến mức cổ tay tê dại, trong bụng thầm nghĩ: ĐM, gặp phải đối thủ rồi.

Chương 1133: Hoá ra còn có thể như vậy

Tào Biến Giao và Mã Phúc Tháp đều là mãnh tướng, vừa đánh nhau, động tác quả thực hoa cả mắt, khiến người ta hoa mắt chóng mặt, nhìn cũng không kịp.

Thương ảnh bay đầy trời, hai bóng người trên bãi cát không ngừng lăn lộn.

Mười mấy chiêu trôi qua, Mã Phúc Tháp chung quy vẫn không địch lại Tào Biến Giao, chỉ cảm thấy thương thế đối phương linh hoạt, biến hóa vô cùng, đánh cho hắn luống cuống tay chân, trong lòng hoảng hốt, lộ ra sơ hở, bèn xoay người bỏ chạy.

Tào Biến Giao: "Mẹ nó, đánh không lại thì chạy à?"

Hắn bước nhanh muốn đuổi theo, lại thấy Mã Phúc Tháp đã nhảy lên một chiếc thuyền nhỏ, liều mạng chèo về phía mặt biển.

Tào Biến Giao nào muốn lên thuyền, nhìn trái, nhìn phải, đột nhiên nghĩ tới cái gì, lại đưa tay vào ngực, móc ra một quả lựu đạn, châm ngòi nổ, nhắm ngay thuyền của Mã Phúc Tháp, vung tay ném qua...

Mã Phúc Tháp vừa mới thoát khỏi lưỡi hái tử thần, đang mừng thầm mình chạy nhanh, đột nhiên nghe "bịch" một tiếng, có vật gì đó rơi vào thuyền, còn ở trong thuyền lăn qua lăn lại.

Mã Phúc Tháp cúi đầu nhìn: "A a a, là quả cầu đen kỳ quái kia."

"Ầm!"

Mã Phúc Tháp lật úp trong thuyền nhỏ...

"Có quân Thanh công đánh bên trái cảng!" Phó tổng binh Lai Châu Kim Nhật Quán kêu to: "Ta qua đó chặn lại."

"Quân Thanh ở bên phải cảng cũng đổ bộ rồi." Thẩm Thế Khôi: "Ta đi chặn lại, chính cảng giao cho ngươi, Tào tướng quân."

Tào Văn Chiếu gật đầu: "Được!"

Trong chốc lát, các bến cảng Bì Đảo, tất cả đều bốc cháy ngùn ngụt.

Quân Thanh đánh tới đánh lui, vẫn không đánh lên bãi cát được, trong lòng cũng bắt đầu luống cuống.

Có người kêu to: "Tiểu đội tập kích vòng ra sau do Ngao Bái, Chuẩn Tháp suất lĩnh đâu? Tại sao còn chưa khiến hậu phương quân Minh hỗn loạn?"

"Bộ binh đoàn tinh nhuệ của Cố Sơn Ngạch Chân Tát Mục Thập Khách đâu? Nhìn thời gian, hắn phải đánh lên Bì Đảo rồi chứ?"

"Tại sao?"

Tổng đại tướng A Tế Cách cũng mơ hồ: "Hai lộ quân này tại sao không có chút phản ứng nào?"

Đang mơ hồ, hắn liền thấy kỳ hạm của Cố Sơn Ngạch Chân Tát Mục Thập Khách xuất hiện ở trước mặt mình, vẻ mặt thê thảm kêu lên: "Đội tập kích của chúng ta, trên biển gặp phải yêu thuyền, bị đánh rất thảm... Không có bao nhiêu người chạy thoát trở về."

Một câu này dọa A Tế Cách nhảy dựng.

"Ngươi trở về rồi, nhưng Ngao Bái và Chuẩn Tháp còn chưa trở về." A Tế Cách: "Hai người bọn họ, sẽ không phải là đã... hít!"

Hắn vừa nghĩ tới đây, liền thấy trên biển xuất hiện một đội tàu quy mô không tính là lớn, trên chiếc thuyền lớn dẫn đầu thế mà lại là hai đứa trẻ to xác đứng đó, một trong hai đứa trẻ xách theo một thủ cấp, cách quá xa, ánh sáng lại tối, nhìn không rõ mặt người kia.

Đứa trẻ kia cầm cái loa sắt, hướng về phía binh Hán và binh Triều Tiên đang tác chiến tiêu cực ở phía trước cười ha ha: "Tiên phong đại tướng Kiến Nô Ngao Bái, đầu chó ở đây."

Một tiếng này hô lên, binh Hán và binh Triều Tiên nhất thời bị dọa giật nảy mình.

Đại tướng lĩnh quân bên phía Triều Tiên là Bình An binh sứ Liễu Lâm, không hề nghĩ ngợi liền lớn tiếng hạ lệnh: "Quân Thanh bại rồi, chúng ta mau lui."

Năm mươi chiến thuyền Triều Tiên, lập tức bắt đầu sợ hãi.

Dù sao bọn họ vốn đã rất sợ, hiện tại chỉ là sợ hơn một chút chạy về phía sau mà thôi, ngược lại cũng không phải là quá mức rõ ràng.

Mà bên kia, ba tên đại Hán gian Khổng Hữu Đức, Cảnh Trọng Minh, Thượng Khả Hỉ này công đánh Bì Đảo vốn đã có chút tiêu cực, vẫn luôn là xuất công không xuất lực, hiện tại rốt cục tìm được cơ hội, gió thổi phất cờ, bắt đầu rút lui.

Binh Triều Tiên và binh Hán vừa rút, chỉ còn lại binh Thanh ở chiến trường chính diện, liền không có cách nào tiếp tục nữa.

Năng lực thủy chiến của quân Thanh phải gọi là yếu kém.

Nếu không có hải quân Triều Tiên chống đỡ cho bọn họ, bọn họ hoàn toàn đánh không lại.

Sự tình đến nước này, cũng không cách nào tiếp tục chống đỡ

được nữa.

A Tế Cách chỉ đành hạ lệnh: "Thu binh!"

Binh Thanh còn chưa công kích lên đảo thở phào nhẹ nhõm, vội vàng rút lui.

Mà người đã công kích lên đảo lúc này liền lúng túng, liền ba chân bốn cẳng chạy tới bờ biển lên thuyền, phía sau có quân Minh đuổi theo bọn họ chém giết, bắn tên, còn có thiết kỵ Quan Ninh ném lựu đạn.

Binh Thanh chạy trối chết, chết rất thê thảm.

Không bao lâu liền bỏ lại một bãi thi thể.

Cũng không biết qua bao lâu, trên Bì Đảo rốt cục mới bộc phát ra tiếng hoan hô vang dội: "Chúng ta thắng rồi, thắng rồi!"

"Quân Thanh lui rồi."

"Ha ha, chúng ta thắng rồi."

"Giữ vững Bì Đảo rồi."

"Trấn Đông Giang vạn tuế!"

"Đông Giang, Đông Giang!"

Tiếng hoan hô xông thẳng mây xanh.

A Tế Cách bên đại lục thì mặt mày âm trầm thu thập tàn binh, không kiểm kê không biết, vừa kiểm kê giật mình, đội Ngao Bái, Chuẩn Tháp toàn quân bị diệt, ngay cả một người cũng không chạy thoát trở về.

Cố Sơn Ngạch Chân Tát Mục Thập Khách ngược lại chạy thoát trở về, nhưng một vạn tinh nhuệ hắn suất lĩnh, gần như tổn thất

một nửa.

Ngoài ra, mãnh tướng phụ trách công đánh chính cảng là Mã Phúc Tháp tử trận, binh Thanh phụ trách công đánh chính cảng cũng tổn thất nặng nề, trận này, quân Thanh tổn thất gần vạn người, có thể nói là đánh cho nguyên khí đại thương.

Nữ Chân không đủ vạn, đủ vạn không thể địch, nhưng nếu như tổn thất một vạn người, sẽ như thế nào?

Lạnh sống lưng!

Cả người A Tế Cách đều tê dại: "Không thể đánh đảo này nữa, tiếp tục đánh, nước ta bị diệt mất, mau trở về Thịnh Kinh, thông báo cho hoàng thượng."--

Trên Bì Đảo tiếng hoan hô thật lâu không dứt.

Thẩm Thế Khôi sải bước đi đến trước mặt hai người Tào Văn Chiếu và Kim Nhật Quán, hành đại lễ: "Lần này Bì Đảo có thể bảo toàn, toàn bộ dựa vào hai vị tướng quân liều chết tương trợ. Haizz, tên lâm trận đào ngũ Trần Hồng Phạm kia, nếu như biết chúng ta đánh thắng, nhất định sẽ hối hận chết đi được. Chiến công sắp tới tay bay mất, còn mang tiếng đào binh, trở lại ta sẽ tố cáo hắn với hướng hoàng thượng."

"Ha ha, không cần tố cáo hắn nữa, hắn đã chết rồi." Tào Biến Giao từ bên cạnh nhảy ra, cười lớn: "Trần Hồng Phạm trên đường chạy trốn, bị quân Thanh chặn giết, bị giết trên mặt biển rồi."

Thẩm Thế Khôi: "Ồ? Còn có chuyện này? Tiểu Tào tướng quân là làm sao biết được?"

Tào Biến Giao chỉ mấy người phía sau mình, Thi Lang, Trịnh Sâm, Yêu Tinh Quyển, cười nói: "Là bọn họ mang tin tức từ trên biển đến."

Thẩm Thế Khôi vừa nhìn, một người lớn, hai đứa trẻ, rất tự nhiên liền hướng Yêu Tinh Quyển hành lễ một cái: "Vị tướng quân này, không biết xưng hô như thế nào?"

Yêu Tinh Quyển cười hì hì: "Ta gọi là Nghiêu Tinh Quyển, là một thương nhân trên biển."

"Cái gì? Thương nhân trên biển?" Loại người lăn lộn nhiều năm ở trên đảo như Thẩm Thế Khôi, sao còn không biết thương nhân trên biển là thứ gì? Chẳng qua là hải tặc đổi một cách nói dễ nghe hơn mà thôi.

Tuy nhiên, có thể giúp mình đánh giặc hải tặc, chính là hải tặc tốt rồi.

Thẩm Thế Khôi vui vẻ nói: "Lần này thật sự là đa tạ Nghiêu tướng quân, trên mặt biển đánh tan bộ đội vòng sau của Kiến Nô, còn giết mãnh tướng Ngao Bái, Chuẩn Tháp của bọn chúng, bằng không, lúc quân Thanh đánh chính cảng, bộ đội tập kích từ phía sau xông ra, quân ta sẽ nguy mất."

Hắn lại quay sang Tào Văn Chiếu, nói: "Khó trách mấy ngày trước ta nói cần phải phòng bị Kiến Nô vòng sau, Tào tướng quân không có biểu thị, thì ra Tào tướng quân sớm đã an bài trên biển như vậy rồi."

Chương 1134: Mở tiệc

Tào Văn Chiếu cười ha ha, cũng không nói thêm lời vô nghĩa.

Hạm đội cũng không phải hắn an bài, nhưng hắn không thể nói là Thiên Tôn an bài, chỉ có thể nhận thành mình an bài, cái này khiến cho loại võ tướng không thích chơi tâm thuật quyền mưu, chỉ thích chính diện va chạm này có chút khó chịu.

Nhưng...điểm khó chịu này vẫn có thể nhịn.

Sau khi Thẩm Thế Khôi cám ơn Yêu Tinh Quyển và hai đứa trẻ xong, liền nghe thấy phó tổng binh Lai Châu Kim Nhật Quán bên cạnh nói: "May mắn mạt tướng không đi theo Trần Hồng Phạm cùng làm lính đào binh, lưu lại giữ đảo, mạt tướng đã ôm tâm thế phải chết, không nghĩ tới ngược lại trong cái chết có đường sống. Ha ha, tên Trần Hồng Phạm kia ngược lại chết rồi, nói đi cũng phải nói lại, thủy quân Kiến Nô lợi hại như vậy sao? Thế mà có thể ở trên biển chặn giết Trần Hồng Phạm? Hắn chính là thủy quân nhiều năm kinh nghiệm, trên biển chạy trốn nhanh như bay."

Trịnh Sâm tiến lên một bước, nói: "Đại tướng Kiến Nô Cố Sơn Ngạch Chân Tát Mục Thập Khách, suất lĩnh mấy trăm chiếc thuyền nhỏ, từ bên kia tập kích Bì Đảo. Không nghĩ tới vừa lúc đụng phải thuyền của Trần Hồng Phạm, Trần Hồng Phạm giỏi chạy đi nữa, bị mấy chiếc thuyền vây quanh, cũng chỉ có một con đường chết."

"Thì ra là thế." Trong lòng Kim Nhật Quán cũng có chút sợ hãi: "May mà ta không đi theo. Đúng rồi, các ngươi tiêu diệt là bộ đội của Ngao Bái và Chuẩn Tháp, vậy đại hạm đội của Cố Sơn Ngạch Chân Tát Mục Thập Khách là ai tiêu diệt?"

Tào Văn Chiếu cười nói: "Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến rồi."

Hắn chỉ ra biển, chỉ thấy hạm đội chủ lực thôn Cao Gia đến rồi, một mảng thuyền lớn lái đến chính cảng của Bì Đảo, thuyền lớn đến mức bến cảng Bì Đảo cũng bị làm nền biến thành nhỏ đi.

Thẩm Thế Khôi rít một tiếng dài: "Thuyền này sao lại lớn như vậy?"

Thuyền muốn cập bến, trú quân Bì Đảo đóng ở bến cảng cũng bị dọa sợ, kêu lên ầm ĩ: "Ngươi là thuyền từ đâu đến? Ngươi đừng có tới đây!"

Thiết kỵ Quan Ninh đóng quân ở bến cảng vội vàng đứng ra: "Đừng sợ, đây là người mình."

Lúc này trú quân Bì Đảo mới thở phào nhẹ nhõm: "Hô, thì ra là người mình, dọa chết bọn ta rồi."

Thuyền lớn dừng lại, Thiên Tôn bản thủy chiến dẫn theo Giang Thành, còn có hai viên đại tướng trong đám hải tặc cải tạo là Bạch Dương, Đao Khách cùng một đám thủy binh, từ trên thuyền đi xuống, vừa đi, còn vừa hướng thiết kỵ Quan Ninh vẫy tay mỉm cười: "Các đồng chí vất vả rồi."

Thiết kỵ Quan Ninh kích động đến mức nước mắt lưng tròng: "Thiên Tôn hướng ta vẫy tay kìa!"

"Thiên Tôn vừa rồi cười với ta."

"Thiên Tôn ân cần hỏi han, khiến ta cảm thấy cho dù khổ cho dù mệt cũng là đáng giá."

Thẩm Thế Khôi thấy cảnh này chỉ biết ngẩn người: "Người kia là ai? Khí phái lớn như vậy? Tào tướng quân, thiết kỵ Quan Ninh của ngươi thế mà đối với hắn cung kính như vậy?"

Tào Văn Chiếu nói: "Hắn là một vị đáng để tôn kính... Khụ khụ...vĩ nhân."

Vốn muốn nói thần tiên, cuối cùng cưỡng ép đổi lời nói là vĩ nhân, thật là khó chịu.

Nhưng...điểm khó chịu này vẫn có thể nhịn.

Lý Đạo Huyền một đường đi đến trước mặt Thẩm Thế Khôi, mỉm cười: "Xin chào Thẩm tướng quân! Đã lâu không gặp, đã lâu không gặp."

Câu đã lâu không gặp này của y, thật sự không phải nói bừa.

Mấy ngày trước, lúc Lý Đạo Huyền tra tư liệu Bì Đảo, liền biết người tên Thẩm Thế Khôi này.

Người này tuy là dựa vào con gái mà lên chức, nhưng ở trên điểm kháng Thanh thì không thể bôi đen. Trong lịch sử, hắn rõ ràng có đường sống, lại không chịu đi, tử thủ Bì Đảo đến giây phút cuối cùng, bị binh Thanh bắt sống.

Hắn bị đưa đến trước mặt A Tế Cách và Mã Phúc Tháp.

Mã Phúc Tháp hỏi hắn: "Vì sao ngươi không quỳ xuống?"

Thẩm Thế Khôi: "Ta dựa vào cái gì mà phải quỳ xuống? Mau giết ta đi!"

Mã Phúc Tháp nổi giận, hạ lệnh kéo Thẩm Thế Khôi ra ngoài chém đầu, bêu đầu thị chúng.

Một người như vậy, Lý Đạo Huyền vẫn phải kính nể hắn ba phần.

Thẩm Thế Khôi thấy khí phái của Lý Đạo Huyền, cộng với thái độ cung kính của người chung quanh đối với y, cũng không dám lỗ mãng, trong lòng đã coi y như đại quan mà đối đãi, chắp tay hành lễ: "Vị tiên sinh này, không biết xưng hô như thế nào?"

Lý Đạo Huyền: "Ta họ Lý, ngươi cứ coi ta là Lũng Tây Lý thị là

được rồi."

"Lũng Tây Lý thị." Thẩm Thế Khôi thầm cả kinh: Tông thất Đường triều thế mà còn chưa chết hết?

Tuy nhiên điều này cũng không kỳ quái, thế gia đại tộc ẩn cư trên thế gian nhiều vô số kể, loại người này thường thường giao thiệp rộng rãi, thế lực ngầm lớn mạnh, nhìn thái độ của thúc cháu Tào gia đối với y là biết, mình sợ là phải nịnh nọt lấy lòng y thật tốt.

"Đúng rồi!" Lý Đạo Huyền mở miệng nói: "Hôm nay đánh thắng trận, mọi người vui vẻ, gọi tướng sĩ đều ra đây, ăn một bữa thật ngon nào, mở tiệc đi."

Thẩm Thế Khôi cười nói: "Cái này là khẳng định phải làm, mạt tướng cũng tính toán mở tiệc lớn, mời các vị tướng quân đến đây tương trợ ăn một bữa."

Lý Đạo Huyền: "Nhưng ta không chỉ là nói các tướng quân, binh lính cũng phải cùng nhau vui vẻ."

Thẩm Thế Khôi nhỏ giọng xấu hổ nói: "Bì Đảo cô lập ở khu vực quan trọng của Kiến Nô, cách xa Đại Minh, trước kia vẫn là dựa vào Triều Tiên vương Lý Tông viện trợ, mới có thể duy trì. Từ khi Triều Tiên bị Kiến Nô xâm nhập, Lý Tông đã mấy tháng không vận chuyển vật tư đến Bì Đảo. Lương thực trên đảo đã bắt đầu không đủ... mấy tướng quân chúng ta mở tiệc thì còn được, nếu như hai vạn người trên đảo đều muốn ăn ngon một bữa, chỉ sợ chống đỡ không được mấy ngày liền ăn hết lương thực dự trữ..."

"Chuyện nhỏ, không đáng để bận tâm." Lý Đạo Huyền mỉm cười nói: "Trước khi xuất chinh đến đây, ta đã cân nhắc đến việc này, cho nên hạm đội vận chuyển một lượng lớn lương thực đến, về sau Triều Tiên không cách nào viện trợ Bì Đảo, nhưng ta có thể tài trợ."

Thẩm Thế Khôi mừng rỡ: "Chuyện này là thật sao."

Kỳ thật trong lòng hắn đang lo lắng, mặc dù đánh thắng trận, nhưng chỉ cần Triều Tiên vương Lý Tông không cứu tế Bì Đảo, Bì Đảo nhất định sẽ thiếu lương, sớm muộn gì cũng sụp đổ.

Nhưng bây giờ, kim chủ mới tới rồi!

Tầm quan trọng của chuyện này không thua gì đánh bại Kiến Nô.

"Lý tiên sinh, ngài quả thực là ân nhân cứu mạng của Bì Đảo, ta cũng không biết nói gì cho phải nữa." Thẩm Thế Khôi cảm động đến mức nước mắt lưng tròng.

"Ha ha, Thẩm tướng quân là anh hùng nhân vật, vì ngăn cản quân Thanh không tiếc hy sinh tính mạng, Lý mỗ ta xuất ra chút lương thực thì có là gì?" Lý Đạo Huyền cười nói: "Không chỉ lương thực, về sau vũ khí, khôi giáp, thuốc súng, áo bông các loại vật phẩm, ta đều sẽ vận chuyển đến cho ngươi."

Thẩm Thế Khôi khom người hành lễ một cái thật sâu: "Lý tiên sinh thật sự là phụ mẫu tái tạo của Bì Đảo."

Lý Đạo Huyền: "Được rồi, đừng có lãng phí thời gian ở trên những tục lễ này nữa, truyền lệnh toàn đảo, chuẩn bị mở tiệc đi, để cho các tướng sĩ vất vả một trận đều được ăn bữa ngon."

Câu nói này trong nháy mắt mọc cánh, bay khắp toàn đảo.

Sau khi Triều Tiên ngừng viện trợ, thủ quân Bì Đảo đã mấy tháng không được ăn bữa ngon rồi, hiện tại nghe nói có kim chủ mới đến, có lương thực rồi, vậy còn không hoan hô nhảy nhót, toàn bộ trên đảo náo nhiệt giống như đang ăn tết vậy.

Lý Đạo Huyền cũng đang vui vẻ.

Đột nhiên thấy Tào Biến Giao chạy ra ngoài giống như bay, không bao lâu hắn lại trở về, trong tay còn ôm một con rùa biển cực lớn: "Thiên Tôn, nghe nói ngài rất thích ăn các loại hải sản, có muốn ăn một con rùa biển hay không?"

Rùa biển vẻ mặt ngây thơ, trừng hai con ngươi vô tội to như mắt nai.

Lý Đạo Huyền: "..."

Người bên cạnh đồng thanh kêu lên: "Tào tướng quân, đã nói là rùa biển không thể ăn. Hơn nữa thứ này có linh trí, ăn vào sẽ gặp báo ứng đó, mau thả nó đi."

Chương 1135: Ngươi gạt người!

Bọn quan binh trên Bì đảo bày tiệc lớn, rượu ngon, thịt ngon, cơm ngon, mì ngon, tất cả đều là thứ tốt nhất, ai nấy đều vui vẻ.

Tuy nhiên, họ nhanh chóng phát hiện ra rằng các thủy binh trên thuyền không tham gia, họ vẫn đang lái thuyền, tuần tra xung quanh Bì đảo và giám sát tình hình trên biển.

Một binh lính Bì đảo chạy ra bờ biển, hét lên với con thuyền trên biển: "Huynh đệ trên thuyền, sao các ngươi không đến dự tiệc?".

Thủy binh thôn Cao Gia trên thuyền cười đáp: "Chúng tôi không thể đi ăn được, nếu không Kiến Nô lại đến đánh lén thì phiền phức, phải có người canh gác."

Nghe vậy, quân binh trên đảo có chút ngại ngùng.

Thủy binh thôn Cao Gia nói: "Các người thủ đảo nhiều năm, vất vả rồi, ăn ngon một bữa đi, say khướt cũng không sao, chúng tôi canh một đêm là được. Ngày mai các ngươi lại tỉnh táo dậy tiếp tục thay chúng tôi."

Binh lính trên đảo cảm động không thôi: "Huynh đệ, đa tạ!"

Tiếng reo hò lại vang lên, khắp nơi tràn ngập mùi rượu thịt, thống khoái!

Cùng lúc đó, bên kia biển, bên ngoài Hán Thành.

Hoàng Thái Cực mặt mày hầm hầm, nghe A Tề Cách báo cáo.

Trận này quân Thanh tổn thất cực lớn, tinh nhuệ thoáng cái

mất đi mấy nghìn người, đối với quân Thanh vốn dã tâm bành trướng lại ít người, đây quả là một cơn đau dữ dội.

Hoàng Thái Cực đau lòng suýt nữa thì không thở nổi.

Mặt hầm hầm trầm tư hồi lâu, hắn phất tay nói: "Tạm thời đừng quản Bì đảo nữa, trước khi chúng ta chưa có hải quân hùng mạnh, không thể nào đi đánh Bì đảo nữa, tổn thất như vậy, chúng ta không gánh nổi lần thứ hai."

Nói xong, hắn lật ra [Tam Quốc Diễn Nghĩa], lật đến một trang: "Nhìn xem, năm đó Tào Tháo nam chinh, đại bại ở Xích Bích, liền lui binh, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc Ngụy quốc thống nhất Tam Quốc. Nhất thời rút lui, là vì dưỡng tinh nhuệ, chờ đợi thời cơ tốt hơn."

Nói xong, Hoàng Thái Cực lớn tiếng tuyên bố: "Rút quân về nước! Tên chiến dịch là 'Tào quân rút lui'."

A Tề Cách: "Hả? Rút lui cũng có tên chiến dịch?"

Hoàng Thái Cực: "Rút lui cũng là một môn học vấn, đương nhiên cũng phải có tên chiến dịch. Năm đó Tào quân rút lui, để Trương Liêu trấn giữ Tiêu Dao Tân, đại phá quân Ngô. Ta nên học theo, lưu một đội quân đóng tại Đan Đông, kiềm chế hành động của Bì đảo, nhất định có hiệu quả kỳ diệu."

A Tề Cách: "Hoàng thượng anh minh."

Thế là, quân Thanh rút lui...

Tin tức nhanh chóng truyền đến hoàng cung Triều Tiên, Lý Tông nghe được tin này, cũng không khỏi mừng rỡ: "Rút rồi, quân Thanh rốt cục cũng rút rồi, hơn nữa Bì đảo cũng giữ được, đây là chuyện tốt. Vẫn còn cơ hội! Vẫn còn cơ hội! Chúng ta vẫn còn cơ hội trở về làm phiên thuộc Đại Minh, vẫn còn cơ hội." --

Ngay khi Bì đảo đang đánh nhau ác liệt.

Khu vực Tuyên Đại...

Hồ Khẩu!

Dưới sự "hỗ trợ kinh phí" của Hoàng thương Thiết Điểu Phi, chợ ngựa mà Lư Tượng Thăng cho xây dựng ở Hồ Khẩu cuối cùng cũng hoàn thành.

Đây là một khu chợ có quy mô khá lớn, chiếm diện tích vài mẫu, Thiết Điểu Phi đã mang kinh nghiệm kinh doanh chợ búa của thôn Cao Gia đến đây. Dựng lên hàng dài nhà lều, chú trọng sự đơn giản và hiệu quả.

Sau đó là những mặt hàng quan trọng nhất để đổi lấy ngựa!

Lần trước Thiết Điểu Phi có đề cập đến cái gì mà "bánh nhân trứng muối", Lư Tượng Thăng có hơi không tin tưởng, loại bánh ngọt kỳ quái này, luôn khiến hắn cảm thấy có vẻ không đáng tin cậy.

Vì vậy, hắn đã chuẩn bị rất nhiều hàng hóa "chính thống", đều là những thứ mà người Mông Cổ vẫn luôn yêu thích.

Ví dụ như muối, trà, nồi sắt, ba thứ này, là những thứ được người Mông Cổ du mục yêu thích từ hàng trăm năm nay, trên thảo nguyên thuộc loại tiền tệ cứng trong số các loại tiền tệ cứng.

Hắn cố tình bày ba thứ này ở ngay cổng chợ, trên quầy hàng có thể nhìn thấy ngay khi vừa vào chợ.

Thiết Điểu Phi cũng không kiên trì, mang theo bánh nhân trứng muối của mình, rụt vào góc trong cùng của chợ.

Sáng sớm hôm nay...

Một tên thám báo lao vào phủ tổng đốc Tuyên Đại, lớn tiếng

kêu lên: "Không xong rồi, đại sự không xong rồi, tổng đốc đại nhân, kỵ binh của thủ lĩnh Mông Cổ Khất Than dàn hàng ngang bốn mươi dặm đang tiến đến, mục tiêu rõ ràng là chợ ngựa Hồ Khẩu của chúng ta, có vẻ như là muốn đến cướp hàng hóa của chúng ta."

Câu nói này khiến Lư Tượng Thăng đang ngủ cũng giật mình tỉnh giấc.

Hắn lật người nhảy dựng lên, chưa kịp mặc áo đã lớn tiếng hạ lệnh: "Mau chóng thông báo cho các vị tổng binh, lập tức tập hợp quân đội, chuẩn bị nghênh chiến."

Toàn bộ Tuyên Phủ, Đại Đồng, đều được kích hoạt.

Tất cả binh sĩ đều đang khẩn trương chuẩn bị xuất chinh.

Rất nhanh, binh lính của hai trấn Tuyên Phủ và Đại Đồng, tổng cộng gần một vạn người, nhanh chóng tiến về hướng Hồ Khẩu.

Vừa đi đường, Lư Tượng Thăng vừa phái thám báo, liên tục dò la tin tức.

Lư Tượng Thăng: "Người Mông Cổ đã vào cửa ải chưa?"

Thám báo: "Sắp vào rồi."

Lư Tượng Thăng: "Chết tiệt, tăng tốc, chúng ta phải tăng tốc."

Thám báo: "Báo cáo, tổng binh Đại Đồng Vương Phác, là người đầu tiên dẫn quân đến chợ ngựa Hồ Khẩu, đã bày trận ở cổng bắc chợ ngựa."

Lư Tượng Thăng mừng rỡ: "Vương Phác này quả nhiên là người đáng tin cậy, chẳng trách năm đó có thể đại phá Kiến Nô, ghi cho hắn một công lớn."

Có một đội quân đến, trong lòng Lư Tượng Thăng cũng ổn

định hơn nhiều, vừa hành quân, vừa an bài quan binh Vân Dương, Tấn Dương, trấn giữ địa bàn của mình, chuẩn bị chi viện cho chiến trường phía trước bất cứ lúc nào.

Mọi việc sắp xếp ổn thỏa, bản thân hắn cuối cùng cũng đã đến chợ ngựa Hồ Khẩu, bày trận ở bên ngoài chợ ngựa chờ đợi.

Chờ đợi hồi lâu, phía bắc truyền đến tiếng vó ngựa ầm ầm.

Đại đội kỵ binh Mông Cổ đã đến.

Nhiều người quá...

Nhìn ra xa, bên kia thảo nguyên, dày đặc, toàn là kỵ binh Mông Cổ.

Hơn nữa, những kỵ binh Mông Cổ này rõ ràng là đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho cuộc hành quân ngàn dặm, một người mấy con ngựa, bản thân cưỡi một con ngựa, phía sau còn dắt theo hai con ngựa dự phòng, trên lưng ngựa dự phòng còn chở theo vật tư.

Nói chung, người Mông Cổ bày ra trận thế như vậy, chính là dự định xâm nhập vào nội địa, cướp bóc một hai tháng mới trở về.

Lư Tượng Thăng giơ tay lên: "Chuẩn bị tác chiến."

Binh lính đều căng thẳng đến mức mồ hôi túa ra.

Đội kỵ binh Mông Cổ khổng lồ kia càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

Lư Tượng Thăng đã chuẩn bị xong để đối phó với mưa tên của người Mông Cổ, chỉ cần một tiếng lệnh, tất cả mọi người giơ khiên lên, dùng nỏ bắn trả.

Sau đó, ngay lúc này, đại quân Mông Cổ đột nhiên dừng lại, tất cả đều dừng vó ngựa, chỉ có một người trông giống như thủ lĩnh xông tới, chính là tộc trưởng của một bộ lạc lớn ở phía bắc, Khất

Than.

Khất Than một mình một ngựa, chạy đến gần, mãi cho đến khi đến khoảng cách có thể nói chuyện được, mới cất giọng gọi to về phía Lư Tượng Thăng: "Lư Tượng Thăng, ngươi thật là hèn hạ, lừa bên ta nói ở đây mở chợ ngựa, có thể mua được bánh nhân trứng muối, cả bộ tộc của ta lặn lội đường xa đến mua bánh nhân trứng muối, không ngờ ngươi lại bày ra một đội quân lớn như vậy ở đây chờ phục kích bên ta, người Hán các ngươi thật là gian xảo."

Lư Tượng Thăng vốn đang định hô bắn tên, nghe vậy, nhất thời ngẩn người: "Ngươi nói gì? Ngươi không phải là dẫn đại quân đến xâm phạm sao?"

Khất Than: "Ta có lá gan lớn thế nào mới dám đến xâm phạm người Hán các ngươi? Không sợ bị xe bọc thép nghiền nát mặt sao?"

Lư Tượng Thăng nghe không hiểu, xe bọc thép nghiền nát mặt là cái gì?

Khất Than: "Rốt cuộc ngươi là muốn mở chợ ngựa, hay là muốn ở đây đánh nhau với bên ta?"

Lư Tượng Thăng: "Bản quan đương nhiên là ở đây mở chợ ngựa, nhưng ngươi dẫn theo một đội kỵ binh lớn như vậy, dàn hàng ngang dài mấy dặm xông tới, bản quan đương nhiên cũng phải dẫn quân đến bảo vệ chợ ngựa."

Khất Than: "Hả? Ta lại không phải đến đánh nhau."

Lư Tượng Thăng: "..."

Khất Than: "Ngươi nhìn kỹ xem, người của ta mang theo cái gì."

Lư Tượng Thăng: "???"

Chương 1136: Nó vô dụng rồi

Lư Tượng Thăng hơi ngơ ngác, thuộc hạ bên cạnh đưa cho hắn một chiếc kính viễn vọng.

Lư Tượng Thăng cũng từng thấy thứ này, thuộc hạ quan trọng của Lý viên ngoại, hình như ai cũng có một cái.

Hắn nhận lấy kính viễn vọng, nhìn về phía kỵ binh Mông Cổ.

"Ơ ơ ơ?"

Những kỵ binh Mông Cổ này không mang theo cung đao, trên lưng ngựa dự phòng của bọn họ chở không phải vật tư chiến lược, mà là một số thứ kỳ quái.

Ví dụ như... thảm lông cừu do phụ nữ Mông Cổ dệt?

Lược làm bằng xương bò.

Giày ống làm bằng da cừu.

...

Lư Tượng Thăng: "Cái quái gì thế! Những thứ này là để làm gì?"

Khất Than: "Đương nhiên là để đổi lấy bánh nhân trứng muối rồi."

Lư Tượng Thăng: "..."

Hóa ra, hiểu lầm?

Lư Tượng Thăng vẫn còn hơi choáng váng không dám tin.

Nhưng Khất Than cũng nhìn ra, vị quan lớn người Hán này không phải là ở đây phục kích mình, hắn thật sự là hiểu lầm, cho rằng mình muốn vào cửa ải cướp bóc, mới bày trận ở đây, đã như vậy, còn có gì phải lo lắng?

Khất Than quay đầu, lớn tiếng nói với tộc nhân của mình: "Trao đổi bắt đầu rồi, huynh đệ, mang đồ tốt của các ngươi vào chợ, mặc cả với thương nhân người Hán đi. Nhớ kỹ, người Hán rất gian xảo, khi bàn chuyện làm ăn đầu óc toàn nghĩ cách lừa gạt người khác, mọi người nhất định phải cẩn thận đừng bị lừa, cố gắng đổi lấy nhiều đồ tốt một chút."

Lư Tượng Thăng dở khóc dở cười: "Thương nhân người Hán bên ta không gọi là gian xảo, thương nhân mưu cầu lợi nhuận, là bản tính, muốn kiếm nhiều hơn một chút thì có gì sai? Vừa rồi ngươi không phải cũng nói cố gắng đổi lấy nhiều đồ tốt một chút sao? Người của ngươi cũng sẽ vắt óc suy nghĩ cách lừa gạt người khác thôi."

Được thôi!

Người dân tộc thiểu số luôn cho rằng người Hán thích giở trò gian trá để lừa gạt người khác.

Mà người Hán kỳ thực cũng cho rằng người dân tộc thiểu số ngang ngược vô lý ép mua ép bán.

Mọi người tám lạng nửa cân! Đều là đang mưu cầu lợi nhuận, ai cũng không hơn ai.

"Chuyện của thương nhân cứ để cho thương nhân lo liệu." Lư Tượng Thăng nói: "Tộc trưởng Khất Than, chúng ta có cần ngồi xuống nói chuyện một chút không? Nói về chuyện sau này?"

Khất Than: "Ta cũng có ý đó, Lư đại nhân mời."

Thế là, hai vị thủ lĩnh ngồi xuống, uống trà, nói chuyện phiếm

vài câu, cũng chưa chắc đã có thể bàn được chuyện gì chính đáng, nhưng hai vị thủ lĩnh có thể ngồi xuống uống trà, liền có nghĩa là tình hình biên cảnh sau này sẽ có thay đổi rất lớn.

Mà bên cạnh bọn họ, người Mông Cổ và thương nhân người Hán đã náo nhiệt hẳn lên.

Một đám người Mông Cổ xông vào chợ ngựa, lao thẳng về phía món hàng mà mình yêu thích.

Muối, trà, nồi sắt được bày bán ở cổng chợ ngựa, tự nhiên là trở thành mục tiêu đầu tiên, rất nhanh đã bán được không ít. Tuy nhiên, vẫn còn rất nhiều người Mông Cổ không có hứng thú lắm với ba báu vật này, bọn họ đi lòng vòng trong chợ, ra sức tìm kiếm thứ gì đó.

Cuối cùng cũng để cho bọn họ tìm thấy, bánh nhân trứng muối! Nó được giấu ở góc trong cùng của chợ.

Bánh nhân trứng muối không phải là nhu yếu phẩm, thuộc về hàng xa xỉ.

Nhưng ai nói người nghèo không thích đồ xa xỉ?

Những người dân tộc ở bộ lạc nghèo nhất Châu Phi, còn thích sưu tầm đá quý.

Mặc dù người Mông Cổ nhìn có vẻ rất nghèo, nhưng dắt một con ngựa ra, đổi lấy một sọt muối, trà, nồi sắt lại thêm một ít bánh nhân trứng muối mang về, bọn họ vẫn là rất sẵn lòng.

Chợ ngựa của Lư Tượng Thăng thu được thành công lớn, biên quân nhất thời có thêm mấy trăm con ngựa chiến, hơn nữa trong thời gian tiếp theo, ngựa chiến nhất định sẽ còn nhiều hơn nữa.

Người Mông Cổ hăng hái bán ngựa chiến như vậy, ngược lại khiến Lư Tượng Thăng có chút tò mò, ngựa chiến chính là vật tư

chiến lược quan trọng của bọn họ, sao bây giờ bán ngựa chiến lại không chút nào đau lòng?

Hắn vội vàng phái nữ gián điệp trà trộn vào trong người Mông Cổ, âm thầm dò la.

Không lâu sau, nữ gián điệp báo cáo: "Người Mông Cổ nói, bây giờ đánh nhau chủ yếu là xem xe bọc thép biểu diễn, ngựa chiến chỉ có thể đứng bên cạnh cổ vũ, căn bản là vô dụng, bán hết bán hết."

Lư Tượng Thăng: "???"

Gần đây ngựa chiến rớt giá, nhưng nó không phải là động vật duy nhất bị tổn thương.

Còn có một loại động vật, gần đây cũng rơi vào bi thương.

Tên của nó là -- gia cầm!

Lúc buổi trưa, Cao Nhất Diệp vừa ăn cơm, vừa chuẩn bị bản thảo tin tức của mình, lát nữa là đến giờ ghi hình Tin Tức Cao Gia hôm nay, ghi hình xong buổi chiều, buổi tối phát sóng, hiện tại đây cũng trở thành một công việc quan trọng của nàng. Song, chỉ dựa vào một mình nàng thì không được, mấy ngày gần đây, Thiên Tôn đã chọn được một cặp nam nữ học sinh của Khoa Báo Chí, chuẩn bị để bọn họ tiếp quản công việc của Cao Nhất Diệp.

Cao Nhất Diệp vừa mới sắp xếp bản thảo tin tức xong, liền thấy Cao Tam Nương từ bên ngoài đi vào, trên mặt mang theo vẻ mặt ngại ngùng: "Nhất Diệp, Nhất Diệp!"

Cao Nhất Diệp: "Thẩm, có chuyện gì vậy?"

Cao Tam Nương nhỏ giọng nói: "Cháu cũng biết đấy, nhà ta nuôi rất nhiều gà vịt ngỗng, nhưng mà mấy năm gần đây, lông gà vịt ngỗng càng ngày càng khó bán, căn bản là không ai cần nữa."

Cao Nhất Diệp: "Ơ? Còn có chuyện này nữa? Không phải thứ này vẫn luôn bán rất chạy sao?"

Cao Tam Nương thở dài: "Đúng vậy, trước đây vẫn luôn bán rất chạy, rất nhiều người thu mua lông gà lông vịt lông ngỗng, thậm chí quan phủ cũng sẽ thu mua với số lượng lớn, nhưng mà mấy năm gần đây, quanh đây chúng ta, hoàn toàn không ai cần nữa."

Hóa ra, lông dài của gà vịt ngỗng, từ trước đến nay vẫn luôn là vật tư chiến lược.

Là dùng để chế tạo "mũi tên".

Trong những năm tháng chiến tranh, khi mũi tên không đủ, quan phủ thậm chí sẽ giao nhiệm vụ cho người dân, yêu cầu mỗi nhà phải nộp bao nhiêu chiếc lông gà lông vịt, để làm chỉ tiêu khảo hạch chính trị quan trọng. Loại chính lệnh kỳ quái này, sẽ khiến người dân lên núi bắt gà rừng, khiến cho gà bay chó sủa khắp nơi.

Thôn Cao Gia vừa mới bắt đầu thành lập dân đoàn, binh lính dân đoàn còn đang sử dụng nỏ với số lượng lớn, lúc đó cũng sẽ cần sử dụng không ít lông gà lông vịt lông ngỗng.

Nhưng từ khi thôn Cao Gia trang bị hỏa súng với quy mô lớn, hơn nữa hỏa súng còn không ngừng được nâng cấp thay đổi đời sau, dân binh sử dụng nỏ ngày càng ít.

Cho đến bây giờ, ngay cả dân binh nhà xưởng cũng bắt đầu được trang bị hỏa súng do dân đoàn đào thải, nỏ đã lâu không được sản xuất, như vậy đương nhiên cũng sẽ không còn cần mũi tên với số lượng lớn.

Lông gà lông vịt đương nhiên sẽ bị ế.

Cao Tam Nương buồn bực lắm, chuyện này cũng không tìm được ai để nói, chỉ có thể đến tìm Cao Nhất Diệp: "Nhất Diệp, cháu

giúp thẩm nghĩ cách xem sao, xem lông gà lông vịt lông ngỗng có thể làm gì khác để đổi lấy tiền không? Nếu không vứt bỏ thì lãng phí quá."

Cao Nhất Diệp vỗ tay chát một tiếng: "Cháu nghĩ ra rồi."

Cao Tam Nương mừng rỡ: "Nhanh như vậy đã nghĩ ra rồi?"

Cao Nhất Diệp: "Có thể dùng để làm cầu lông, cho trẻ con đá cầu, chắc là có thể bán được một ít."

Cao Tam Nương: "Làm đồ chơi cho trẻ con thì có thể tiêu thụ được bao nhiêu? Cái này không được đâu."

Cao Nhất Diệp: "À, đúng rồi! Cháu lại nghĩ ra rồi, còn có thể dùng để làm phất trần, cũng có thể bán được một ít."

Cao Tam Nương: "Ồ, một chiếc phất trần đúng là có thể dùng không ít lông, vấn đề là, sau khi làm xong thì bán cho ai?"

Cao Nhất Diệp cười nói: "Thẩm yên tâm, cháu quen biết rất nhiều thương nhân, cháu sẽ đi tìm một người giúp thẩm, bày phất trần mà thẩm làm ở chợ cửa tây thành Tây An, nhất định là có thể bán được."

Cao Tam Nương lúc này mới nở nụ cười: "Vẫn là Nhất Diệp có cách."

Hai người đang nói chuyện, liền thấy một người phụ nữ đi vào, dè dặt nói: "Thánh nữ đại nhân, trong trại gà của chúng ta, lông gà lông vịt lông ngỗng chất thành núi, không biết phải làm sao."

Chương 1137: Tìm học sinh giỏi hỏi thử

Người phụ nữ vừa mới vào đây là nữ xưởng trưởng của trại gà thôn Cao Gia.

Là một trong những người được hưởng lợi đầu tiên của phong trào giải phóng phụ nữ thôn Cao Gia.

Nàng áp dụng ý tưởng nuôi gà do Thiên Tôn cung cấp, xây dựng một trại gà nhỏ, tuy tên là trại gà nhưng cũng nuôi vịt và ngỗng.

Trong những năm qua, trại gà ngày càng lớn mạnh, hiện đã phát triển thành một nhà xưởng rất lợi hại.

Có lẽ vì lý do nam nữ khác biệt, nữ xưởng trưởng này khi gặp chuyện gì đó, không thích đi tìm Tam Thập Nhị, Đàm Lập Văn, mà thích trực tiếp đến tìm Cao Nhất Diệp trò chuyện.

Mà Cao Nhất Diệp mỗi lần đều tận lực giúp đỡ.

Lần này nàng vừa đến, liền ném ra một quả bom tấn: "Lông gà lông vịt lông ngỗng chất thành núi, không biết làm sao cho phải."

Cao Nhất Diệp: "A? Bên cô cũng gặp phải vấn đề tương tự sao? Nhà thẩm thẩm nuôi chút gà vịt, lông cũng không bán được, vừa rồi còn đến tìm ta nói chuyện đây."

Nữ xưởng trưởng tỏ ra lúng túng: "Thật sự là khó xử."

Cao Nhất Diệp: "Không sao, vừa rồi ta và thẩm thẩm đã bàn bạc xong, dùng lông gà lông vịt làm phất trần lông gà và cầu lông

gà, coi như đồ thủ công mỹ nghệ mà bán lấy tiền."

Nữ xưởng trưởng lúng túng nói: "Thánh nữ đại nhân, nhà Tam Nương chút lông gà lông vịt lông ngỗng kia có thể làm như vậy, nhà xưởng của ta thì không được. Quá nhiều, chất thành núi, nếu làm đồ thủ công mỹ nghệ thì không tiêu hao hết nhiều như vậy đâu."

Cao Nhất Diệp: "Ấy? Vậy... Vậy phải làm sao bây giờ?"

Nàng cũng không biết làm sao.

Mấy nữ nhân trừng mắt nhìn nhau, nhất thời nghẹn họng.

"Hay là, chúng ta đi tìm Đàm Lập Văn, để hắn nghĩ cách xem sao?"

"Còn có mấy học sinh cao trung, học sinh cao trung thông minh nhất, bọn họ có thể có cách nào đó?"

Thì ra, lúc này trường nhị trung Số 32 đã bắt đầu có lớp cao trung.

Lớp nghiên cứu sinh tự học chương trình cao trung đầu tiên, cuối cùng cũng đã nghiên cứu kỹ chương trình cao trung, sau đó bọn họ trở thành những giáo viên cao trung đầu tiên, lại bắt đầu dạy kiến thức cao trung cho nhiều người hơn.

Hiện tại người thông minh nhất thôn Cao Gia không còn là học sinh sơ trung, mà là học sinh cao trung rồi.

Mấy nữ nhân vội vàng ra khỏi cửa, chạy về phía trường nhị trung Số 32.

Rất nhanh, bọn họ đã tóm được một học sinh giỏi ở lớp cao trung.

Có thánh nữ đại nhân ở đây, học sinh giỏi kia đương nhiên

không dám làm càn, hỏi gì đáp nấy, nghe xong vấn đề của ba nữ nhân, học sinh giỏi kia cũng ngẩn mặt ra: "Cái đó... Khụ khụ... Thánh nữ đại nhân, tại hạ chuyên về toán học, vấn đề người hỏi đã vượt ra khỏi vùng hiểu biết của tại hạ."

Ba nữ nhân chỉ đành phải tìm người khác, lại tóm được một học sinh giỏi hỏi.

Học sinh giỏi kia cũng tỏ ra lúng túng: "Thánh nữ đại nhân, tại hạ chuyên về cơ khí."

Một lúc sau, cuối cùng cũng có một học sinh giỏi hiểu biết một chút, hắn nghiêng đầu, cười hì hì một tiếng nói: "Tại hạ chuyên về lịch sử, địa lý, phong thổ, nhân văn, đối với vấn đề của Thánh nữ đại nhân, tại hạ có nhớ một chút."

Cao Nhất Diệp mừng rỡ: "Nói nghe thử xem."

Học sinh giỏi gật gù đắc ý nói: "Lưu Tuần thời Đường nhậm chức Tư Mã Quảng Châu, ghi chép tư liệu về sản vật dân tình vùng Lĩnh Nam - trong "Lĩnh Biểu Lục Dị" có nhắc đến: Người miền Nam, thường chọn lông ngỗng nhỏ, kẹp vào vải lụa, chần thành chăn, xếp chồng lên nhau, mềm mại không thua kém gì chăn bông."

Ba nữ nhân ngẩn người: "Nói gì vậy?"

Học sinh giỏi nói: "Ý là, người giàu có ở vùng Lĩnh Nam, sẽ kẹp lông ngỗng nhỏ vào vải lụa, làm thành chăn, xếp rất nhiều lớp, rất ấm áp không thua kém gì áo bông."

Cao Nhất Diệp: "Ơ? Thì ra có thể như vậy sao?"

Học sinh giỏi nói: "Lông nhung ngỗng giữ ấm tốt nhất, lông nhung vịt cũng có tác dụng chỉ là kém hơn ngỗng một chút, còn lông gà thì... Cho nên, tại hạ kiến nghị mấy vị cô nương, thử dùng lông ngỗng lông vịt để may quần áo xem sao, hắc hắc hắc, đi cạnh

tranh với áo lông cừu Ấm Đến Muốn Ngủ kia."

Cao Nhất Diệp: "A? Muốn cạnh tranh với trai đẹp Thập Thò kia sao? Làm như vậy không tốt lắm."

Học sinh giỏi cười nói: "Có người cạnh tranh với hắn mới tốt, nếu không, áo lông cừu của hắn thật sự là càng bán càng đắt, như vậy sẽ rời xa quần chúng. Đã đến lúc phải có người dạy dỗ hắn một chút, để hắn giảm giá áo lông cừu xuống, để bách tính cũng có thể dễ dàng mua được."

Lời này hình như cũng có vài phần đạo lý.

Ba nữ nhân nhìn nhau: "Được, thử làm xem sao."

Ba người dùng tốc độ nhanh nhất đến nhà xưởng dệt.

Tổng xưởng trưởng nhà xưởng dệt thôn Cao Gia vẫn luôn là cựu thư ký của Cao Nhất Diệp, một trong bốn cô nương lầu xanh được chuộc ra đầu tiên, Xuân Hồng.

Nghe xong ý đồ đến của Cao Nhất Diệp, Xuân Hồng lập tức đồng ý phối hợp.

Rất nhanh, Xuân Hồng liền bảo một cô nương khéo tay, thợ giỏi trong nhà xưởng, may một chiếc áo vải bông rỗng, sau đó nữ xưởng trưởng lấy từ trong nhà xưởng ra rất nhiều lông nhung ngỗng và nhồi vào trong áo.

Không bao lâu, một chiếc "áo lông" nhồi căng phồng như vậy đã ra đời.

Tuy nhiên...

Tỷ lệ lông vũ và lông nhung ngỗng mà mấy nữ nhân nhồi vào trong áo hoàn toàn là tầm bậy, cũng không có chút kỹ thuật nào, nhồi loạn xạ vào, mặc trên người sẽ cảm thấy có cuống lông đâm

vào người... Hơn nữa cũng không thấy ấm áp lắm.

Mấy nữ nhân liền lúng túng ở chỗ này... --

Buổi tối!

Lý Đạo Huyền dùng đồng cảm đông tây nam bắc nhìn một vòng, xác nhận bên ngoài tầm nhìn của mình không xảy ra chuyện gì lớn, các người tí hon không cần mình hỗ trợ, lúc này mới cố định tầm nhìn ở thôn Cao Gia, sau đó bưng bát "mì gạo nước dùng gà đen" mà shipper vừa mới đưa đến, húp xì xụp sợi mì.

Sau đó thỉnh thoảng lại click vào nút di chuyển tầm nhìn của cái hộp, xem xét tình hình phát triển của thôn Cao Gia.

Không nhìn thì không biết, vừa nhìn liền nhìn thấy trên ban công tầng ba vọng lâu của chủ bảo thôn Cao Gia có bốn nữ nhân đang ngồi loay hoay một bộ quần áo kỳ quái.

Lý Đạo Huyền lập tức cảm thấy hứng thú, "chú ý", xem bọn họ đang làm gì.

"Ai da, vẫn không đủ thoải mái." Cao Nhất Diệp thử chiếc áo lông vừa mới nhồi xong, lắc đầu nói: "Lông vũ cứ chạy lung tung trong áo, không ấm áp chút nào."

Nữ xưởng trưởng trại gà cũng nói: "Đúng vậy, rõ ràng cảm thấy nên rất ấm, nhưng không biết tại sao lại không ấm."

Xuân Hồng: "Vấn đề cuống lông đâm vào người vẫn còn, xem ra, ta phải bảo người ta dệt vải bông dày hơn một chút, dày một chút là có thể ngăn chặn vấn đề cuống lông đâm vào người."

Ba người đang nghiên cứu hăng say, Lý Đạo Huyền liền buông bát mì trong tay xuống, lại đồng cảm nhảy vào trong cái hộp.

Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt thường ngày ngồi trong

phòng Cao Nhất Diệp run run tay run run chân và sống lại.

Sự chú ý của bốn nữ nhân đều dồn vào chiếc áo lông, hoàn toàn không chú ý tới Thiên Tôn trong phòng đã sống lại, vẫn đang chăm chú nhìn bộ quần áo.

Cho đến khi Lý Đạo Huyền đi đến bên cạnh bọn họ, bọn họ phát hiện bên cạnh có thêm một người, lúc này mới kêu "oa" một tiếng: "Thiên Tôn đến rồi, dọa chúng tôi giật mình."

Chương 1138: Cạnh tranh với hắn

Lý Đạo Huyền vừa xuất hiện, tâm trạng Cao Nhất Diệp rõ ràng phấn chấn hơn 320%, nụ cười trên mặt lập tức trở nên ngây thơ trong sáng hơn rất nhiều.

Bởi vì, lúc Thiên Tôn ở đây, Cao Nhất Diệp không phải là người có địa vị cao nhất, nàng có thể buông bỏ ràng buộc do thân phận mang đến cho mình một cách thích hợp, để bản thân trở về với con người phóng khoáng tự do chân thật.

"Thiên Tôn!" Cao Nhất Diệp cười tươi như hoa, lập tức nhảy qua kéo lấy cánh tay Lý Đạo Huyền.

Con gái kéo cánh tay, nam nhân luôn cảm thấy trong lòng sung sướng: "Mấy cô nương đang nghiên cứu cái gì vậy?"

Cao Nhất Diệp: "Chúng tôi nghe nói dùng lông vịt và lông ngỗng có thể may thành quần áo rất ấm áp, đang thử đây, đáng tiếc thử thế nào cũng không đủ ấm."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Đó là bởi vì các ngươi nhồi vào trong áo 'lông vũ nhiều quá, lông nhung quá ít'."

Mấy nữ nhân: "?"

Lý Đạo Huyền: "Lông nhung mới là mấu chốt của việc giữ ấm, lông vũ chỉ có thể chiếm một phần rất nhỏ. Lông vũ nhiều quá, không những không giữ ấm mà còn đâm vào người. Lại đây lại đây, đổ hết ra, nhồi lại một lần nữa đi, lần này nhồi chín phần lông nhung, chỉ nhồi một phần lông vũ."

Mấy nữ nhân vội vàng làm theo, theo lời Lý Đạo Huyền nói, điều chỉnh lại tỷ lệ, cho thêm rất nhiều lông nhung ngỗng, chỉ dùng một chút lông vũ.

Quả nhiên, làm như vậy, chiếc áo lập tức trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

Tuy nhiên...

Tình trạng lông nhung chạy lung tung trong áo vẫn không thay đổi, chỉ cần động đậy một chút, lông nhung ngỗng liền chạy mất, chỗ đó lập tức không còn ấm áp nữa.

Mấy nữ nhân tỏ ra lúng túng: "Vẫn không được."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Cái này muốn giải quyết rất đơn giản. Trước tiên mọi người nhồi lông vũ lông nhung vào trong áo, trải đều ra, sau đó dùng kim chỉ, may chiếc áo này thành rất nhiều ô vuông nhỏ, như vậy lông vũ lông nhung sẽ không chạy lung tung nữa, cho dù chúng có chạy lung tung thế nào, cũng sẽ bị nhốt trong một ô vuông nhỏ."

Mấy nữ nhân vừa nghe lời này, lập tức bừng tỉnh hiểu ra: "A, thì ra có thể như vậy. Thiên Tôn quả nhiên là Thiên Tôn, chuyện này cũng có thể nghĩ ra."

Có ý kiến chỉ đạo tối cao, tiếp theo còn không đơn giản sao?

Cao Tam Nương có thể nói là cao thủ cắt may số một thôn Cao Gia, lấy kim chỉ ra, xoẹt xoẹt xoẹt, trong chốc lát, đã may trên áo rất nhiều ô vuông nhỏ, lông vũ lông nhung ngỗng, đều bị nhốt trong ô vuông.

Tiếp theo Cao Nhất Diệp nắm lấy cổ áo, giũ một cái.

Xoạt một cái, một chiếc áo lông cứ như vậy xuất hiện trước mặt mọi người.

Nó và áo lông hậu thế về cơ bản là cùng một ý tưởng thiết kế, chỉ là lớp ngoài của nó được làm bằng vải bông, không giống như áo lông tại hậu thế là chất liệu hóa học trơn nhẵn.

Áo lông đời sau sử dụng chất liệu hóa học như sợi polyester là vì muốn chống thấm nước, tránh trường hợp lông nhung bên trong bị ướt sẽ mất tác dụng giữ ấm.

Nhưng ngành hóa học của thôn Cao Gia hiện tại vẫn còn kém xa, không cần cân nhắc đến việc chống thấm nước hay không, cứ dùng tạm vải bông vậy, bộ quần áo đắt tiền như vậy, các người tí hon chắc cũng không nỡ làm ướt nó, ngày mưa không mặc là được.

Lý Đạo Huyền rất hài lòng với chiếc áo lông này, cười nói: "Tốt rồi, chiếc áo này coi như xong, mấy cô nương cố gắng lên, tranh thủ sớm ngày sản xuất hàng loạt đi."

Mấy nữ nhân vội vàng thương lượng.

Chuyện này tiếp theo muốn thực hiện rất đơn giản, nhà xưởng dệt của Xuân Hồng cung cấp "vỏ" cho áo lông, trại gà cung cấp "ruột" cho nó, sau đó Cao Tam Nương mở một nhà xưởng sản xuất áo lông, kết hợp nguyên liệu thô do hai nhà cung cấp, cuối cùng làm ra thành phẩm.

Cao Tam Nương hưng phấn bừng bừng: "Con trai ta vẽ truyện tranh kiếm được rất nhiều tiền, ta định dùng số tiền này để đầu tư xây dựng nhà xưởng, hắc hắc, ta về suy nghĩ kỹ một chút, đa tạ Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Cố lên, giáng cho áo lông cừu của trai đẹp Thập Thò một đòn chí mạng, ha ha ha."

"Lông ngỗng và lông vịt coi như đã giải quyết xong." Nữ xưởng trưởng tội nghiệp nói: "Nhưng lông gà thì làm sao bây giờ? Nó lại

không giữ ấm, chẳng lẽ thật sự toàn bộ đều dùng để làm phất trần lông gà sao?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Tư duy phải mở mang ra, lông gà cũng có thể làm rất nhiều thứ mà, ví dụ như ruột gối, tấm lót nệm, áo lót, túi ngủ quân dụng... Nói đến đây, túi ngủ quân dụng của dân đoàn, hình như thật sự rất thiếu."

Nữ xưởng trưởng mừng rỡ: "Hiểu rồi, đa tạ Thiên Tôn chỉ điểm, ta và Xuân xưởng trưởng sẽ suy nghĩ thêm." Hai nữ doanh nhân ghé vào nhau, nhỏ giọng bàn bạc làm mấy thứ linh tinh kia. Thiên Tôn cố ý nói đến túi ngủ quân dụng, hai nữ nhân đương nhiên phải suy nghĩ theo hướng đó.

Có Thiên Tôn đích thân lên tiếng, kênh tiêu thụ sản phẩm của bọn họ chắc chắn không cần phải lo lắng, dân đoàn thôn Cao Gia trực tiếp nhận hết là được, mấu chốt là, phải làm cho chất lượng tốt, không thể để binh lính nhà mình chịu thiệt thòi.

Vài ngày sau...

Tin Tức Cao Gia của thôn Cao Gia sắp bắt đầu.

Mỗi lần trước khi Tin Tức Cao Gia bắt đầu vài phút đều sẽ phát quảng cáo áo lông cừu Ấm Đến Muốn Ngủ, bách tính đã sớm xem đến phát ngán, thậm chí xem đến mức không muốn xem nữa.

Bọn họ thậm chí ngay cả lời thoại quảng cáo cũng có thể đọc ngược như thường.

Chỉ thấy màn hình sáng lên...

Khán giả liền biết, lập tức sẽ xuất hiện Trần Viên Viên trên màn hình, nói câu thoại kinh điển "Mặc chiếc áo lông cừu này vào, khiến ta Ấm Đến Muốn Ngủ."

Quả nhiên, màn hình sáng lên, thứ mọi người nhìn thấy đầu

tiên chính là Trần Viên Viên.

Thế nhưng, quần áo Trần Viên Viên mặc, đã thay đổi!

Không còn là áo lông cừu, mà là một chiếc áo bông kỳ quái, phồng phồng, nhìn cả người như bị phù thũng vậy, phồng lên, bao bọc nàng lại như một quả bóng.

Khán giả nhất thời ngây ngẩn cả người, mấy người muốn đọc lời thoại theo TV cũng cứng đờ miệng.

Chỉ thấy Trần Viên Viên khẽ mở đôi môi, mỉm cười nói: "Áo lông hiệu Tam Nương, ấm áp khác biệt."

Tiếp theo màn hình lại chuyển, nhà văn nổi tiếng, Cao Tam Oa, à không đúng, hiện tại đã đổi bút danh, gọi là Cao Gia Tam Thiếu, xuất hiện trên màn hình, hắn đang mặc một chiếc áo lông, nằm úp sấp trên bàn vẽ truyện tranh. Ngẩng đầu lên, đối diện với ống kính, mỉm cười nói: "Ấm áp, có thể khiến ta tập trung tinh thần, sáng tác ra tác phẩm hay hơn."

Màn hình lại chuyển, xuất hiện Cao Chính Kinh, khuôn mặt sạch sẽ, bên cạnh là mẫu thân Hình Hồng Lang, mỉm cười nói: "Ấm áp, để Cao Chính Kinh không còn chảy nước mũi nữa."

Tiếp theo màn hình lại chuyển, xuất hiện thánh nữ Cao Nhất Diệp đang mặc áo lông nhảy nhót: "Ấm áp, ayo, nóng đến mức ta toát mồ hôi."

Cuối cùng ống kính chuyển động, xuất hiện lão thôn trưởng thôn Cao Gia, cười toe toét với ống kính: "Cho ta một cái mặc thử xem."

"Oa!" Khán giả đồng loạt xôn xao.

Quảng cáo của Cao Tam Nương thật sự là lợi hại.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi này đã xuất hiện rất nhiều đại lão, đây đã không phải là vấn đề có thể giải quyết bằng cách đập tiền quảng cáo, những đại lão này người nào là thiếu tiền? Mấy trăm lượng bạc muốn mời bọn họ quay quảng cáo, căn bản là không thể nào.

Cho dù có nhiều tiền hơn nữa, những đại lão này cũng chưa chắc đã chịu đi.

Nhưng hiện tại, bọn họ đều đứng ra ủng hộ chiếc áo lông này.

"Mua, lập tức đi mua, đi chậm một chút lại không mua được." Phúc vương trước màn hình là người đầu tiên nhảy dựng lên: "Nhanh đi cướp a."

Thái giám phía sau đuổi theo hô to: "Phúc vương điện hạ, thân hình ngài chỉ có thể đặt may, đi nhanh hơn nữa cũng không mua được đâu."

Chương 1139: Kinh tế mới

Áo lông hiệu Tam Nương, bỗng chốc trở thành hàng hot.

Tuy nhiên, đám người đổ xô đi tranh mua liền phát hiện ra, thứ này còn khan hiếm hơn cả áo len lông cừu.

Nó không những đắt hơn áo len lông cừu, mà trong tiệm cũng chỉ có đúng một trăm cái, trong nháy mắt đã bị cướp sạch bách, hỏi tiểu nhị khi nào có hàng mới, thì nhận được cái lắc đầu nguầy nguậy.

Thật quá đáng lắm luôn!

Một đám người lắm tiền nhiều của muốn mua hàng hỏi tiểu nhị cả buổi mới hiểu ra, nguyên do vì sao thứ này lại khan hiếm đến vậy, thì ra là một con ngỗng chỉ có thể cho ra một lạng lông ngỗng, còn lông vịt thì càng ít hơn, một con vịt chỉ có thể cho ra hai tiền lông vịt.

Mà một chiếc áo lông vũ chất lượng tốt nhất, cần đến chín phần lông vịt hoặc lông ngỗng.

Chất lượng kém hơn một chút, cũng cần phải nhồi bảy phần lông vịt hoặc lông ngỗng.

Nguyên liệu khan hiếm, đương nhiên sẽ dẫn đến thành phẩm khan hiếm.

Không mua được rồi!

Một đám người sốt ruột kêu la ầm ĩ.

Nhưng người có đầu óc linh hoạt, lại hai mắt sáng rực.

Một người sống ở Bạch Gia bảo bên bờ Mã Đề Hồ bỗng chốc nhớ ra, ngay trước cửa nhà mình chính là Mã Đề Hồ rộng lớn, bản thân muốn nuôi ngỗng nuôi vịt quả thực không còn gì tiện hơn, vậy chẳng phải nên nhanh chóng bắt tay vào làm hay sao?

Mà người thông minh nào chỉ có một!

Trong phút chốc, những người có sông nhỏ, hồ nhỏ, ao nhỏ gần nhà, tất cả đều bắt đầu nảy ra ý định nuôi vịt và nuôi ngỗng.

Nhà nhỏ cửa nhỏ nuôi còn chưa tính là gì, một số đại thương nhân liền bắt đầu nảy ra ý định xây dựng trang trại nuôi vịt, trang trại nuôi ngỗng.

Một làn sóng kinh tế mới, đã bắt đầu hình thành--

Tứ Xuyên...

Thiên Tôn mẫu sản xuất hàng loạt đứng trên một con thuyền, chậm rãi tiến vào bến đò Triều Thiên Môn của Trùng Khánh.

Đi du lịch trong hộp một vòng lớn, không ngờ cuối cùng lại quay về quê hương của mình.

Trùng Khánh thời nhà Minh, so với Trùng Khánh thời hiện đại, quả thực không phải là một kiểu dáng.

Bến đò Triều Thiên Môn của Trùng Khánh hiện đại đã được tòa nhà Lai Phúc khổng lồ dựng lên những cánh buồm, còn ở thời đại Minh triều này, công trình kiến trúc hùng vĩ nhất trên bến tàu Triều Thiên Môn, đương nhiên chính là Triều Thiên Môn.

Triều Thiên Môn, là nơi người Trùng Khánh nghênh đón thánh chỉ.

Hơn nghìn năm qua, các thái giám đều là đi thuyền, từ Trường Giang đi thuyền đến bến đò Triều Thiên Môn, ở đây cập bến, đứng

dưới Triều Thiên Môn, tuyên đọc thánh chỉ.

Cho nên nơi này nhất định phải oai phong.

Lý Đạo Huyền ở một nơi oai phong như vậy, xuống thuyền, nhảy lên bờ.

Trình Húc theo sát phía sau, tiếp theo là một đám đông binh lính hộ vệ cùng hai người lên bờ.

Cái khí thế này của bọn họ vừa xuất hiện, độ ngầu không kém gì "thiên sứ", đám phu khuân vác trên bến đò Triều Thiên Môn lập tức cảm nhận được đây là một đại nhân vật, không ít người bắt đầu lùi về phía sau.

Bách tính chất phác chỉ biết một điều, tránh xa đại nhân vật một chút luôn luôn không sai.

Bởi vì, đại nhân vật luôn luôn không coi những tiểu nhân vật như bọn họ là người, tùy ý bắt nạt.

Bọn họ vừa mới lùi về sau...

Liền nghe thấy Lý Đạo Huyền lên tiếng, dùng giọng Trùng Khánh địa phương gọi: "Các huynh đệ, có rảnh không? Qua đây vài người giúp một tay nào."

Đám phu khuân vác trên bến tàu ngẩn người ra, ngơ ngác.

Lý Đạo Huyền hướng về phía bọn họ vẫy tay: "Lại đây lại đây, giúp ta khuân đồ trên thuyền xuống, mỗi người đều có mười đồng tiền công. Ta không phải hạng người bủn xỉn, nói cho tiền công là cho tiền công, thiếu của các ngươi một đồng, ta đây liền cho chém đầu."

Giọng địa phương này nghe thật là thân thiết, đám phu khuân vác lập tức mừng rỡ, liền ào lên, vây quanh lại.

Bắt đầu khuân vác!

Trình Húc đi theo bên cạnh, nghe Thiên Tôn tuôn ra một tràng tiếng Trùng Khánh, trong lòng cũng không khỏi có chút ngây người: Thiên Tôn là thần tiên, tinh thông các loại phương ngữ cũng không có gì lạ, nhưng Thiên Tôn trước đây ở Thiểm Tây cũng chưa từng nói giọng Thiểm Tây, sao đến Tứ Xuyên lại tuôn ra tiếng Trùng Khánh rồi? Chẳng lẽ, Thiên Tôn là ở Thục Sơn tu luyện thành tiên?

Gã nhịn không được liền cẩn thận dò hỏi: "Thiên Tôn, hình như ngài rất hiểu nơi này?"

Lý Đạo Huyền cười: "Đúng vậy, trước đây ta từng sống ở đây."

Trình Húc giật nảy mình: Quả nhiên, Thiên Tôn thật sự là ở đây tu luyện thành tiên.

Mẹ kiếp, nơi đây chẳng phải là tương đương với tiên phủ của Thiên Tôn sao?

Trình Húc cẩn thận đánh giá "bảo địa" này, vẻ mặt sùng bái không thôi.

Lý Đạo Huyền lại đang nghĩ một chuyện khác.

Y nhìn ra xa bốn phía, chỉ thấy tường thành Trùng Khánh uốn lượn men theo bờ sông, trong ngoài tường thành đều có rất nhiều ngôi nhà xiêu vẹo, tầng tầng lớp lớp trải dài dọc theo bờ sông.

Những ngôi nhà này người ở cũng không nhiều, cả Trùng Khánh nhìn qua có vẻ nhân khẩu thưa thớt. Đặc biệt là những ngôi nhà bên ngoài tường thành, gần như mười nhà thì chín nhà trống rỗng.

Là người Trùng Khánh, y đương nhiên biết vì sao lại như vậy.

Chỉ mới vài năm trước, Vĩnh Ninh tuyên phủ sứ, thổ ti người Di Xa Sùng Minh tạo phản, từng chiếm cứ Trùng Khánh, sau đó Tần Lương Ngọc dẫn quân đến cứu viện, cùng với tuần phủ Tứ Xuyên Chu Hiệp Nguyên hợp lực, đánh bại Xa Sùng Minh, lúc này mới giành lại được Trùng Khánh.

Nhưng kinh qua một trận này, người Trùng Khánh đã tổn thất không ít.

Mấy năm sau, Trương Hiến Trung lại sắp đánh tới, quân Đại Tây, quân Thanh, quân Nam Minh thay nhau chiếm cứ Trùng Khánh, ngươi đánh qua ta đánh lại, ngươi đồ sát một lần ta lại đến đồ sát một lần...

Tình trạng như vậy kéo dài suốt mười chín năm!

Đến năm Khang Hi thứ tư thời nhà Thanh, khu vực chính của Trùng Khánh chỉ còn lại vỏn vẹn ba nghìn người.

Những người khác đều chết hết.

Đây là một chuyện đáng sợ đến mức nào.

Ánh mắt Lý Đạo Huyền lướt qua đám phu khuân vác đang vất vả giúp y khuân vác đồ đạc trên bến tàu, thầm nghĩ: Nếu ta không quản lý nơi này cho tốt, những người trước mắt này, tất cả đều sẽ bị tàn sát.

Đang nghĩ đến đây.

Từ trong Triều Thiên Môn có một vị quan triều đình đi ra, từ xa đã chắp tay về phía Lý Đạo Huyền: "Quý khách đến chơi, bản phủ có lỗi tiếp đón chậm trễ, thứ lỗi thứ lỗi."

Tri Châu Trùng Khánh Vương Hành Kiệm đến rồi.

Vương Hành Kiệm là một vị quan viên còn rất trẻ, mới chỉ

khoảng 25,26 tuổi, hắn là năm nay mới thi đậu tiến sĩ, vốn được điều đến Nam Kinh nhậm chức Hộ bộ chủ sự, nhưng Xuyên trung đại loạn, lưu khấu đổ xô nhập Xuyên, những người có chút bối cảnh thân thế đều không muốn đến Trùng Khánh làm quan.

Vì vậy Vương Hành Kiệm mới thi đậu tiến sĩ liền bị người ta đẩy ra làm bia đỡ đạn, chạy đến Trùng Khánh làm tri phủ.

Hắn cũng biết vùng đất Tứ Xuyên này hiểm ác, sau khi nhậm chức vẫn luôn cẩn thận dè dặt, lấy bảo toàn tính mạng làm trọng.

Mấy ngày trước nghe nói Thạch Trụ thổ ty Tần Lương Ngọc gửi tin đến, nói là đã mời được một vị hương thân rất có năng lực đánh đấm, dẫn theo dân đoàn đến Trùng Khánh hỗ trợ, điều này khiến Vương Hành Kiệm vui mừng khôn xiết.

Cho nên vừa nghe nói Lý Đạo Huyền đến, lập tức tự mình đến nghênh đón, nói chuyện cũng cực kỳ khách sáo, không tỏ ra vẻ bề trên của tri phủ chút nào.

Lý Đạo Huyền chắp tay về phía hắn: "Xin chào Vương đại nhân."

Vương Hành Kiệm: "Lý viên ngoại đến thật đúng lúc, mấy ngày trước, một toán lưu khấu lảng vảng ở ngoại thành Giang Bắc, bản quan ở thành Giang Bắc bố trí rất nhiều dân đoàn, tạm thời lưu khấu chưa dám manh động, nhưng đại quân lưu khấu bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công thành Giang Bắc. Đây là điều chắc chắn không sai được, ai biết được bọn chúng lúc nào sẽ lén lút ra tay. Trong tay bản quan không có binh lính, toàn là dân đoàn sức chiến đấu thấp kém, suốt ngày lo lắng bất an, đêm không thể ngủ yên. Bây giờ Lý viên ngoại dẫn theo một đội ngũ dân đoàn lớn như vậy đến đây trợ giúp, thật sự là quá tốt rồi, trong lòng bản quan cũng yên tâm hơn không ít."

Lý Đạo Huyền gật đầu: "Khách sáo rồi! Vương đại nhân, thành

Trùng Khánh được ngài trấn giữ, đây chính là chuyện may mắn. Nhưng vùng nông thôn ngoại thành, e rằng đã phải chịu không ít khổ cực, có lẽ đã có không ít bách tính bị lưu khấu ép buộc, lần này ta đến đây, chính là để giải quyết chuyện này."

Chương 1140: Vấn đề của Trùng Khánh

Thành Trùng Khánh là một tòa thành trì rất đặc biệt, nó bị kẹp giữa Trường Giang và sông Gia Lăng, cho nên, nó không giống với những tòa thành trì vuông vức trên bình nguyên, hình dạng của nó được quyết định bởi hai con sông, tạo thành một hình thoi kỳ quái không theo chuẩn mực nào.

Ánh mắt Chu Duật Kiện lướt qua hai con sông, tòa thành trì kỳ quái, than thở: "Hai con sông tạo thành hào nước tự nhiên, hơn nữa lại là dòng sông lớn căn bản không thể nào dùng sức người lấp đầy. Tất cả các cửa thành, gần như đều hướng ra sông, tòa thành này dễ thủ khó công, chỉ cần có một đội quân nhỏ trấn giữ trong thành, người bên ngoài gần như không thể nào công phá được. Kỳ lạ, tòa thành tốt như vậy, vì sao mấy trăm năm gần đây, lại không có ai được chọn làm đô thành."

Lý Đạo Huyền mỉm cười nhìn hắn: "Muốn trở thành đô thành, không chỉ là địa thế tốt là được, đô thành nhất định là trung tâm chính trị kinh tế, Trùng Khánh này, kinh tế không được."

Chu Duật Kiện nghe xong lời này mới chợt hiểu ra: Đúng vậy! Địa hình Trùng Khánh tuy tốt, nhưng xung quanh toàn núi, không có điều kiện trồng lúa nước quy mô lớn, điều này đặt trong thời đại trọng nông, gần như là nhược điểm trí mạng.

Hắn tiếp tục thỉnh giáo: "Thiên Tôn, tòa thành kiên cố như vậy, mấy năm trước, là làm sao bị thổ ti người Di Xa Sùng Minh công phá? Với đầu óc của tại hạ, nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông, cho ta ba nghìn người trấn giữ, ta có thể ở nơi này chặn

đứng mười vạn đại quân địch."

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài một hơi: "Thành kiên cố như vậy muốn bị công phá, xưa nay chưa bao giờ là công từ bên ngoài, mà là công từ."

Chu Duật Kiện kinh ngạc: "Bên trong?"

Lý Đạo Huyền chỉ vào đám phu khuân vác nghèo khổ đang khuân vác đồ đạc trên bến tàu, lại chỉ vào ngực mình...

Chu Duật Kiện bừng tỉnh: "Nhân tâm!"

Trùng Khánh tự cổ chí kim nghèo khó, bách tính sống cuộc sống khó khăn, trong hoàn cảnh như vậy, khi ngoại địch tấn công, bách tính nghèo khổ trong thành và những người cầm quyền không thể đồng lòng.

Trong thành này lại không có mấy binh lính, toàn là dựa vào dân đoàn trấn giữ. Dân đoàn mà còn không đồng lòng với những người cầm quyền, vậy đương nhiên dễ dàng bị công phá.

Chu Duật Kiện nhíu mày, khổ sở suy nghĩ: "Vấn đề này, hình như không chỉ là vấn đề của thành Trùng Khánh, mà là vấn đề của toàn thiên hạ. Thiên Tôn, với trí tuệ phàm phu tục tử của tại hạ, thật sự không biết nên giải quyết như thế nào, xin Thiên Tôn chỉ giáo."

Lý Đạo Huyền xua tay: "Nói thì đơn giản, kỳ thực chính là 'phát triển kinh tế để cho bách tính đều trở nên giàu có', nhưng một câu nói đơn giản này, muốn thực hiện, lại không đơn giản như vậy."

Chu Duật Kiện bừng tỉnh: Khó trách mỗi khi Thiên Tôn đến một nơi, điều đầu tiên cân nhắc chính là làm sao để cho bách tính địa phương có công việc, có cơ hội kiếm tiền. Thì ra, đây chính là biện pháp giải quyết vấn đề xã hội căn bản nhất.

Hai người đang ở đây bàn chuyện quốc gia đại sự...

Bên kia, Chu Tồn Cơ leo lên tường thành Triều Thiên Môn, phóng tầm mắt ra xa nhìn hai con sông, cười hì hì: "Nơi này thật không tồi, nhà cửa trong thành đều dựa núi mà xây, tầng tầng lớp lớp, giống như mê cung vậy, thú vị, thật là thú vị. Ha ha ha, Chu Duật Kiện, chúng ta đi vào mấy căn nhà xiêu vẹo kia xem thử đi, cảm giác có vẻ rất thú vị."

Chỉ có hắn là đến du lịch! Hoàn toàn không hề nghĩ đến chuyện quốc gia đại sự.

Chu Duật Kiện không khỏi thở dài: "Thiên Tôn, để ngài chê cười rồi, Chu gia chúng ta lại có kẻ bất tài như vậy."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Như vậy cũng rất tốt, nếu như tất cả vương gia trong lão Chu gia các ngươi đều nhiệt tình chuyện quốc gia đại sự, quốc gia này chẳng phải cứ cách ba ngày lại có một lần Tĩnh Nan chi dịch, vậy đối với bách tính mà nói, cũng không phải là chuyện gì tốt."

Chu Duật Kiện: "..."

Tri phủ Trùng Khánh Vương Hành Kiệm lại từ bên cạnh tiến lại gần: "Lý viên ngoại, vừa rồi chúng ta nói đến vấn đề lưu khấu Giang Bắc..."

Lý Đạo Huyền: "Yên tâm đi, thành Giang Bắc phải không? Người của ta lập tức tiến vào thành Giang Bắc."

Y quay đầu nhìn Trình Húc một cái, Trình Húc lập tức hiểu ý: "Mạt tướng lập tức đến bên kia thành Giang Bắc xem thử." --

Khu Giang Bắc, Long Đầu sơn, Long Đầu tự.

Long Đầu sơn là một ngọn núi nhỏ chỉ cao hơn trăm mét, trên đỉnh núi còn có một ngôi chùa Long Đầu tự, bên trong có một lão

hòa thượng dẫn theo hai tiểu hòa thượng ngày ngày niệm kinh sống qua ngày.

Nhưng lúc này, lão hòa thượng và tiểu hòa thượng đã hồn về địa phủ, biến thành ba cỗ thi thể. Bên trong ngôi chùa nhỏ bé này, chật ních là lưu khấu đến từ Thiểm Tây.

Vị đại tướng lĩnh quân tên là Nhị Chỉ Hổ (đại tướng Lưu Thể Thuần dưới trướng Lý Tự Thành, lúc này còn chưa tự bạo tên thật).

Nhị Chỉ Hổ ngồi trên đệm bồ đoàn trước tượng Phật, bên cạnh là tiểu đầu mục ngồi một vòng.

"Lương thực của chúng ta sắp hết rồi." Nhị Chỉ Hổ sầm mặt nói: "Việc đã đến nước này, nhất định phải đánh hạ một tòa thành trì đường đường chính chính, mới có thể cướp được đủ lương thực cho hơn một vạn người chúng ta ăn."

Một tiểu đầu mục nói: "Hổ ca, chúng ta thật sự phải đánh Trùng Khánh sao? Tòa thành kia không dễ đánh đâu, cửa thành đều hướng ra sông, chúng ta phải vượt sông trước, sau đó mới công thành, độ khó này..."

Nhị Chỉ Hổ: "Đúng vậy, trực tiếp công chủ thành độ khó quá lớn, cho nên chúng ta phải đánh thành Giang Bắc trước, thành Giang Bắc này nằm lẻ loi ở bên ngoài khu vực chủ thành, cửa thành phía bắc đều là đất liền, dân đoàn trong thành sức chiến đấu cũng không mạnh, nhìn có vẻ rất dễ đánh. Chiếm được thành Giang Bắc, chúng ta lại trưng dụng thuyền của dân chúng thành Giang Bắc, là có thể tổ chức đội thuyền vượt sông tấn công chủ thành rồi."

Đám tiểu đầu mục: "Cho dù như vậy, cũng rất khó."

Nhị Chỉ Hổ: "Trong thành Trùng Khánh này người nghèo rất

nhiều, ta đã phái người đi liên lạc với binh lính dân đoàn thành Giang Bắc, chờ khi chúng ta công thành, người của dân đoàn giúp chúng ta mở cửa thành, chúng ta thừa thắng xông lên là có thể chiếm được thành Giang Bắc. Sau đó là có thể vượt sông tác chiến rồi, phu khuân vác ở bến tàu Triều Thiên Môn, ta cũng đã phái người đi liên lạc rồi, những người nghèo khổ đó cũng bằng lòng liên thủ với chúng ta."

Đám tiểu đầu mục mừng rỡ: "Quả nhiên là Hổ ca, thật sự là trí kế vô song."

Bọn họ vừa mới nói đến đây, bên ngoài có một tên tiểu tặc chạy vào, hốt hoảng nói với Nhị Chỉ Hổ: "Hổ ca, việc lớn không tốt."

Nhị Chỉ Hổ: "Làm sao vậy? Hốt hoảng cái gì?"

Tiểu tặc nói: "Thành Trùng Khánh đột nhiên xuất hiện một đội dân đoàn mới, nhìn qua hình như rất lợi hại, hiện tại bọn họ đã tiến vào thành Giang Bắc, chúng ta muốn đánh thành Giang Bắc, e rằng phải đánh nhau với đội dân đoàn này một trận rồi."

Nhị Chỉ Hổ: "Lại có dân đoàn mới đến? Điều này có gì phải sợ? Chỉ cần nội ứng của chúng ta còn đó, thì không cần lo lắng gì cả."
--

Nội ứng mà Nhị Chỉ Hổ liên lạc, tên là Tưởng Đại Lượng.

Tưởng Đại Lượng là người địa phương sinh ra và lớn lên ở thành Giang Bắc Trùng Khánh, nhưng hắn đối với thành trì này không có chút cảm tình nào, bởi vì nhà hắn rất nghèo, từ nhỏ đã không có đủ ăn, mấy tuổi đã phải ra ngoài ăn xin.

Mười mấy tuổi đã lên bến tàu bắt đầu làm phu khuân vác, mỗi ngày khuân vác đồ vật nặng nề, nhưng lại không kiếm nổi mấy đồng, ngay cả ăn no một bữa cũng khó khăn.

Trong hoàn cảnh như vậy, muốn hắn yêu thích tòa thành này, quả thực có chút ép người quá đáng rồi.

Mấy ngày trước, tên chủ xưởng có tiếng xấu xa ở địa phương, chuyên bóc lột phu khuân vác trên bến tàu, thành lập một đội dân đoàn, chuẩn bị chống cự lưu khấu, Tưởng Đại Lượng bị ép vào đội dân đoàn này.

Nhưng tên chủ xưởng không hề biết, Nhị Chỉ Hổ sớm đã phái người ở bờ sông liên lạc với hắn, ước định với hắn chờ khi Nhị Chỉ Hổ đánh tới, lén lút mở cửa thành, cho lưu khấu vào thành.

Chương 1141: Luật lệ mới nơi đây

Tưởng Đại Lượng cầm cây trường thương thô sơ mà đốc công phát cho, đứng trên tường thành Giang Bắc, lạnh lùng nhìn về phía rừng núi phương bắc.

Trùng Khánh còn gọi là thành phố núi, khắp nơi đều là núi, liếc mắt nhìn về phía bắc, ngay cả một mảnh đất bằng phẳng cũng không nhìn thấy, tầm mắt chưa kịp nhìn xa đã bị những ngọn đồi nhỏ che khuất.

Nhưng Tưởng Đại Lượng biết, ngay trên núi Long Đầu cách vài dặm về phía bắc có đội ngũ của đại phỉ Nhị Chỉ Hổ đóng quân ở đó, hiện tại hắn đang chờ đội ngũ này đến, tìm cơ hội mở cửa thành, liền không còn việc của hắn nữa.

Hắn biết làm như vậy rất nguy hiểm, lưu khấu rất có thể lật lọng, chém chết cả nội ứng là hắn.

Nhưng hắn không quan tâm, chết thì chết, chỉ cần có thể giết chết tên đốc công kia, chết cũng đáng.

Vừa nghĩ đến đây, bến tàu bên kia vang lên tiếng hô hoán, có một người bạn thợ từ bên cạnh Tưởng Đại Lượng chạy qua, thấp giọng nói: "Có một đội thuyền lớn đến, hình như là dân đoàn từ nơi khác tới chi viện, có một ngàn người đấy."

Tưởng Đại Lượng hừ một tiếng, thầm nghĩ: "Chi viện? Một ngàn người? Có cái rắm! Một ngàn dân đoàn trước mặt một vạn lưu khấu có thể làm gì? Chỉ cần lão tử mở cửa thành, một vạn lưu khấu có thể băm toàn bộ các ngươi thành thịt vụn."

Bạn thợ huých hắn một cái: "Đại Lượng, ngẩn người cái gì đấy? Đi thôi, đến cửa nam khuân vác đồ kiếm tiền nào."

Tưởng Đại Lượng: "A? Giúp đốc công kiếm tiền? Ta không muốn đi."

Bạn thợ thấp giọng nói: "Này, lần này không giống đâu, ta nghe nói, tiền công khuân vác hàng hóa lần này, toàn bộ trực tiếp phát đến tay chúng ta, không qua tay đốc công."

Lời này vừa nói ra, Tưởng Đại Lượng không khỏi kinh ngạc: "Còn có chuyện này? Đốc công không cùng tên chủ hàng kia cãi nhau sao?"

Bạn thợ nói: "Cãi chứ, không phải đang cãi lộn sao? Mau đi xem náo nhiệt."

Lần này, Tưởng Đại Lượng liền hứng thú, vội vàng chạy tới bến tàu bên cửa nam.

Đợi đến khi Tưởng Đại Lượng đến bến tàu, mới phát hiện, có hai đám người, đang ở trên bến tàu trừng mắt nhìn nhau.

Một bên là người của đốc công, công nhân họ Vương, tên Văn, tên gọi có chút nho nhã, nhưng tác phong lại đầy vẻ hung dữ, hắn ta đang dẫn theo một đám gia đinh, hộ viện, cùng với đám tay sai mà hắn thuê mướn, bày ra một trận thế lớn trên bến tàu.

Mà đối diện hắn chính là dân đoàn mới đến, người dẫn đầu chính là Trình Húc, trên mặt mang theo nụ cười quái dị, nhìn Vương Văn.

Hai đám người là vừa mới bắt đầu gây gổ!

Thì ra, Trình Húc dẫn quân vừa đến bến tàu, liền theo lệ cũ chuẩn bị phát vật tư trước tiên cứu giúp dân chúng, công việc khuân vác vật tư này, đương nhiên phải giao cho phu khuân vác

bến tàu bản địa làm, để cho bọn họ kiếm chút tiền công.

Nhưng mà, Trình Húc vừa mới công bố tiền công ra, liền nhận được một trận reo hò của đám phu khuân vác bến tàu, đốc công Vương Văn liền chạy tới: "Tất cả phu khuân vác trên bến tàu này đều là người của Vương gia ta, tiền công do Vương gia ta thống nhất thu, sau đó lại thống nhất phát lại."

Hắn vừa nói lời này, Trình Húc liền hiểu, nói cho dễ nghe là ngươi thống nhất thu thống nhất phát, trên thực tế chẳng phải là muốn qua tay bớt xén một khoản sao? Chuyện này kỳ thực cũng không phải là rất hiếm lạ, lúc đầu Trình Húc cũng không có ý định gây chuyện, thật sự tính toán đem tiền giao cho hắn, để cho hắn bớt xén một chút cũng coi như xong.

Kết quả ngay lúc gã chuẩn bị trả tiền, bên cạnh có một công nhân vẻ mặt rất khó coi.

Trình Húc liền sinh lòng đề phòng, hỏi một câu: "Ngươi rút mấy thành?"

Vương Văn cười hắc hắc: "Tám thành."

Hai chữ "tám thành" này vừa ra, Trình Húc cũng nhịn không được hít một hơi lạnh, vội vàng thu về ngân lượng mới đưa ra một nửa, không chịu đưa cho hắn nữa, muốn tự mình trực tiếp phát cho công nhân.

Vương Văn đương nhiên không vui, người ngoài muốn khiêu khích địa đầu xà này sao?

Thế là hắn quát to một tiếng, trong nháy mắt một đám người liền tập hợp phía sau.

Trình Húc đương nhiên sẽ không sợ, quát to một tiếng, phía sau cũng có dân đoàn đứng đầy.

Sau đó hai đám người cứ như vậy giằng co trên bến tàu.

Lúc Tưởng Đại Lượng chạy tới nhìn thấy chính là cảnh tượng này, hắn không khỏi sững sờ, ngay sau đó trong lòng lo lắng cho đám người bên ngoài này.

Trước kia cũng không phải là không có người ngoài gây chuyện với Vương Văn, nhưng cuối cùng không có ngoại lệ đều bị Vương Văn xử lý, Vương Văn này có quan phủ chống lưng, hơn nữa phía sau còn có thổ bạo tử chống lưng.

Thổ, trong tiếng Trùng Khánh có nghĩa là "bản địa".

Bạo tử, chính là cách gọi chung của thổ phỉ, sơn tặc, cường đạo.

Thổ bạo tử dịch ra chính là "thổ phỉ bản địa".

Thổ bạo tử thực lực hùng mạnh, nghe nói có hai, ba ngàn người, ẩn nấp trên "bãi Thiết Sơn" cách thành Giang Bắc không xa, ở đó có một sơn trại thổ bạo tử cực lớn.

Những thổ bạo tử này thủ đoạn độc ác, giết người không chớp mắt, quả thực là vô cùng đáng sợ.

Phàm là người đối nghịch với Vương Văn, không cần mấy ngày liền bị thổ bạo tử giết chết, vứt xác bên sông.

Tưởng Đại Lượng muốn thả lưu khấu vào thành, kỳ thực chính là biết muốn xử lý mấy ngàn thổ bạo tử sau lưng Vương Văn, dựa vào quan phủ cũng không được, chỉ có thể dựa vào lưu khấu...

Vương Văn cười lạnh: "Muốn thuê phu khuân vác trên bến tàu này, đều phải do ta thống nhất điều phối, nếu không chính là không tuân thủ quy củ, vậy thì đừng trách ta trở mặt vô tình."

Trình Húc cười lạnh: "Quy củ này là chính ngươi tự mình đặt

ra, hay là quan phủ đặt ra? Nếu là tự mình đặt ra, dựa vào cái gì?"

Vương Văn kiêu ngạo nói: "Dựa vào nắm đấm của lão tử."

Trình Húc cười: "Vậy thì thú vị rồi, nếu nắm đấm lớn là có thể đặt ra quy củ, vậy hiện tại người đặt ra quy củ ở đây chính là ta."

Gã đột nhiên cao giọng, hướng về phía tất cả phu khuân vác bến tàu lớn tiếng nói: "Từ hôm nay trở đi, quy củ ở đây thay đổi, bất luận kẻ nào thuê phu khuân vác bến tàu, trực tiếp do người thuê trả tiền cho phu khuân vác, không cần phải qua tay Vương Văn nữa, đây chính là quy củ mới, người không phục thì bảo hắn tới tìm ta."

Vương Văn nổi giận: "Ngươi con chó này."

Trình Húc: "Chửi bậy? Ngươi cho rằng ta không biết? Ta đ* tổ tông mười tám đời nhà ngươi, nam nữ lão ấu không kể, ta đều hạ thủ được."

Vương Văn nổi giận: "Bay đâu, lên cho ta."

Hai gia đinh phía sau hắn đồng thời tiến lên một bước, vung nắm đấm đánh về phía Trình Húc.

Nhưng Trình Húc nào phải là kẻ dễ chọc, một đám cẩm y vệ vây công gã còn không thể giết chết gã, hai tên gia đinh nho nhỏ thì tính là cái gì?

Thân hình Trình Húc khẽ động, tránh được hai nắm đấm, đồng thời dưới chân móc một cái, hai tên gia đinh "bịch bịch" hai tiếng ngã xuống đất, gã còn thuận thế giẫm mạnh hai cái ở trên lưng hai tên gia đinh, in vào hai dấu chân thật lớn.

"Phản rồi phản rồi, dám đánh người của ta trên địa bàn của ta." Vương Văn nổi giận.

"Phản rồi? Hai chữ này, không đến lượt ngươi nói đâu." Trình Húc cười nói: "Ngươi coi mình là hoàng đế ở đây hay sao?"

Vương Văn: "Lên lên lên, đánh chết con chó này cho ta."

Gia đinh, hộ viện, giang hồ lưu manh phía sau hắn lũ lượt xông về phía trước.

Vừa nhìn thấy đối phương động thủ quy mô lớn, dân đoàn phía sau Trình Húc cũng không nhàn rỗi, cũng ào lên.

Hai đám người, đánh nhau binh binh bốp bốp.

Chưa đầy năm phút sau khi đánh nhau, ưu thế đã hiện rõ, dân đoàn trải qua huấn luyện đội ngũ, huấn luyện phối hợp tác chiến quanh năm, xử lý một đám gia đinh hộ viện cùng lưu manh, quả thực là không thể đơn giản hơn.

Đám người Vương Văn bị đánh liên tiếp lui về phía sau.

Trong lúc hỗn loạn, Trình Húc di chuyển một cái lướt đến trước mặt Vương Văn, vung nắm đấm to bằng cái bát, "bịch" một quyền, đánh cho Vương Văn khuôn mặt nở hoa.

Chương 1142: Thổ bạo tử

Tưởng Đại Lượng ở một bên, trơ mắt nhìn dân đoàn thôn Cao Gia đánh đám người Vương Văn tơi bời hoa lá, xem đến mức hắn lớn tiếng khen hay.

Rất nhanh, tiếng kêu gào của Vương Văn liền vang lên: "Dân đoàn đâu, dân đoàn mau tới giúp, xử lý đám con chó này cho ta."

Hắn vừa kêu lên, Tưởng Đại Lượng lập tức quay đầu lại.

Những dân đoàn được thuê mướn khác trên tường thành, tất cả đều giả vờ như không nghe thấy.

Có một số người không quen giả vờ, dứt khoát chạy về hướng ngược lại, miệng còn lẩm bẩm: "Ây da, lưu khấu tùy thời có thể đánh tới, ta phải đi canh giữ cửa thành phía bắc cho kỹ."

Vương Văn nổi giận: "Tốt tốt tốt, muốn như vậy phải không? Tất cả đều chờ đó cho ta, các ngươi đều chờ đó cho ta."

Hắn che lấy cái mũi bị đánh đến chảy máu mũi ròng ròng, co giò chạy biến mất.

Trình Húc hướng về phía bóng lưng của hắn giơ ngón giữa, sau đó cao giọng, hướng về phía đám phu khuân vác bến tàu cười nói: "Mọi người tới khuân vác hàng hóa đi, tiền công trực tiếp tìm ta nhận, chúng ta không qua tay tên họ Vương kia nữa."

Đám phu khuân vác bến tàu mừng rỡ, hoan hô: "Tới đây tới đây."

Tưởng Đại Lượng và bạn thợ của hắn cũng buông trường thương trong tay xuống, chạy tới, hỗ trợ khuân vác hàng hóa.

Tiền công có thể nhận đủ, không có người bớt xén tám thành, đây là cảm giác thoải mái cỡ nào?

Tưởng Đại Lượng từ trên thuyền khiêng xuống mấy sọt lương thực lớn, nhận được đủ tiền công, trong lòng thoải mái không cần phải nói, bao nhiêu năm rồi? Từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên nhận được đủ tiền công, không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy, dòng Trường Giang cuồn cuộn này cũng trở nên đẹp đẽ hơn.

Thành Giang Bắc phía sau, cũng không còn đáng ghét như vậy nữa.

Tưởng Đại Lượng nhịn không được, lặng lẽ đến gần Trình Húc, thấp giọng nói: "Giáo viên dân đoàn mới đến, tiểu nhân có tin tức muốn báo cho ngài."

Trình Húc: "Ồ?"

Tưởng Đại Lượng thấp giọng nói: "Tên họ Vương này lai lịch không đơn giản, quan phủ bên kia... có người..."

Trình Húc cười: "Trùng hợp rồi, ta ở bên quan phủ cũng có người, hơn nữa chỗ dựa còn lớn hơn, tri phủ Trùng Khánh cũng khách khí đối với ta, căn bản không sợ hắn."

Tưởng Đại Lượng mừng rỡ, lại tiếp lời: "Nhưng tên họ Vương này còn có một chỗ dựa, là thổ bạo tử chiếm giữ bãi Thiết Sơn..."

"Thổ bạo tử? Là cái gì?" Trình Húc vẫn là lần đầu tiên nghe thấy từ ngữ này.

Tưởng Đại Lượng: "Chính là thổ phỉ bản địa, thủ đoạn độc ác, hung ác vô cùng, người đối nghịch với Vương Văn, đều sẽ bị thổ bạo tử giết hại, vứt xác bên sông, xin ngài nhất định phải cẩn thận!"

Vẻ mặt Trình Húc nhất thời trở nên khó coi: "Thì ra là thế."

Tưởng Đại Lượng còn tưởng rằng gã đã sợ hãi, thấp giọng nói: "Ngài vẫn là tạm thời lui trước đi."

Trình Húc: "Ngươi nghĩ sai rồi, ta đâu có sợ."

Tưởng Đại Lượng: "?"

Trình Húc: "Ta chỉ là đang hối hận, vừa rồi không trực tiếp giết hắn, mà chỉ đánh hắn một quyền, ai nha, ra tay quá nhẹ rồi."

Tưởng Đại Lượng: "!"

Trình Húc cười nói: "Đa tạ đã báo tin, ngươi trước tiên tránh né chuyện này đi, chờ ta xử lý Vương Văn cùng đám thổ bạo tử sau lưng hắn, cho tất cả phu khuân vác bến tàu một lời giải thích."

Tưởng Đại Lượng hơi mơ hồ, người này lấy đâu ra tự tin giết chết thổ bạo tử?

Ai!

Mãnh long quá giang, luôn luôn coi thường sự lợi hại của địa đầu xà.

Không nghe lời khuyên.

Tưởng Đại Lượng chỉ có thể thở dài, trở lại tường thành, nhặt trường thương của mình lên, tiếp tục làm dân đoàn binh sĩ của hắn.

Đứng trên tường thành, Tưởng Đại Lượng yên lặng nhìn dân đoàn mới tới này, chỉ thấy bọn họ tự mình lấy lều vải ra, dựng trại trên vùng đất trống trong thành, hoàn toàn không có chút hành vi quấy nhiễu dân chúng.

Bọn họ tự mình mang theo lương thực, cũng không cần ép buộc hương thân phú hộ bản địa, bọn họ đi dạo phố mua sắm trong thành Giang Bắc, không có một ai không trả tiền, tất cả đều

nho nhã lễ độ, hoàn toàn không có tác phong của quân gia.

Nhìn đến mức Tưởng Đại Lượng cả người đều ngẩn ngơ.

Trong hai mươi mấy năm cuộc đời của hắn hiện tại, chưa từng thấy qua quân đội cùng dân đoàn như vậy, chưa từng! Ngay cả dân đoàn mà hắn đang ở hiện tại, cũng có không ít người bởi vì gia nhập dân đoàn liền kiêu ngạo, thỉnh thoảng cũng có tình huống ăn đồ không trả tiền.

Nhất là vị giáo viên đeo mặt nạ dẫn đầu kia, ngay cả Vương Văn gã cũng dám đánh, vậy khẳng định là đại nhân vật rồi, nhưng gã đối nhân xử thế lại rất khiêm tốn, không phô trương một chút nào, đối mặt với bất kỳ ai nói chuyện đều cười ha hả.

Hơn nữa, sau khi người này vào thành, một mặt an bài phòng ngự, một mặt còn quan tâm đến cuộc sống của bách tính ở khắp nơi trong thành. Nhìn thấy có nhà nghèo khổ không có cơm ăn, gã liền an bài dân đoàn binh sĩ trên đường phát cháo cứu tế.

Gã vừa đến, bách tính nghèo khổ trong thành Giang Bắc bỗng chốc liền có cơm ăn.

Thì ra, trong đám người có tiền cũng có người tốt sao?

Xong rồi, đã xảy ra chuyện như vậy, ta còn cần phải mở cửa thành cho lưu khấu sao? Không muốn để cho lưu khấu giết chết vị giáo viên dân đoàn mới tới này.

Tưởng Đại Lượng nhất thời lâm vào giằng co ---

Bãi Thiết Sơn, binh doanh Thục quốc.

Bãi Thiết Sơn là cửa sông của Trùng Khánh, chiến thuyền từ hạ du đi lên, nhất định phải đi qua đoạn sông bãi Thiết Sơn này, mới có thể đi tới bến tàu Triêu Thiên Môn của Trùng Khánh.

Địa phương trọng yếu như vậy, đương nhiên là vùng binh gia tất tranh.

Thời Tam Quốc, Thục quốc liền xây dựng ở đây một doanh trại cực lớn. Ở thời hậu thế, Lý Đạo Huyền còn từng đến doanh trại Thục quốc này du ngoạn, bên trong còn dựng một pho tượng Triệu Vân cực lớn.

Mà lúc này, chiếm giữ trong doanh trại Thục quốc lại là một đám quân thổ bạo tử.

Tổng số người lên đến 2500.

Những thổ bạo tử này xưa nay đều dựa vào cướp bóc thương nhân qua đường để sinh sống, nhưng mà mấy năm gần đây, thiên hạ đại loạn, thương lộ đoạn tuyệt, thổ phỉ cũng không còn cướp thương nhân nữa, đổi thành cướp bách tính.

Bọn chúng hành sự cực kỳ hung tàn, giết người cướp của, tác phong không thua kém lưu khấu.

Thổ phỉ đối với người bản địa mà cũng tàn nhẫn như vậy, trên toàn thiên hạ rất hiếm thấy.

Lúc này, Vương Văn đang đứng trong sơn trại lớn của binh doanh Thục quốc, khóc lóc kể lể với trại chủ: "Mã đại ca, ta bị người ta đánh."

Thủ lĩnh đám thổ bạo tử này tên là Mã Cường, dáng người không tính là khôi ngô, cũng chỉ cao 1m65, nhưng khí thế lại rất đủ, đầy mặt hung tướng, hung dữ nói: "Ai dám đánh ngươi? Không biết ngươi có ta che chở sao?"

Vương Văn nói: "Là một đám người ngoài đến, tên kia có một ngàn thủ hạ, nói là cái gì mà dân đoàn Thiểm Tây tới, đến Tứ Xuyên hỗ trợ tiêu diệt lưu khấu."

Mã Cường cười hắc hắc: "Dân đoàn Thiểm Tây? Chạy đến Trùng Khánh giương oai sao? Ai cho hắn lá gan đó?"

Vương Văn: "Tên kia sau khi đánh ta, liền đổi quy củ của bến tàu, không cho ngân lượng qua tay ta nữa... Trong số ngân lượng này cũng có một phần của ngươi đó, Mã đại ca, chuyện này ngươi phải ra tay."

Mã Cường cười lạnh: "Hừ, không cần ngươi nói, lão tử cũng phải ra tay. Dám ở trên địa bàn của ta tự xưng lão đại, cũng không xem mình nặng nhẹ ra sao. Người đâu, đến thành Giang Bắc dò la một chút, thăm dò lai lịch đám người Thiểm Tây kia."

Lời hắn vừa dứt, bên ngoài có một tên thuộc hạ chạy vào.

Mã Cường mỉm cười khen: "Đến cũng thật nhanh."

Tên thuộc hạ vẻ mặt hoảng sợ: "Đại ca, không xong rồi! Một đội dân đoàn đánh đến dưới bãi Thiết Sơn rồi, còn tuyên bố muốn tiêu diệt chúng ta."

Chương 1143: Hoả lực bao phủ

Mã Cường "Ơ" một tiếng: "Cái gì? Dân đoàn chủ động đến đánh bãi Thiết Sơn?".

Thuộc hạ đáp: "Vâng, đối phương nói giọng Thiểm Tây."

Vương Văn: "A? Chính là bọn chúng! Chính là bọn người mới đến."

Mã Cường nghe vậy bật cười ha hả: "Ta đang định đi tìm bọn chúng, thế mà bọn chúng lại chủ động đến tìm chết? Được lắm được lắm, đỡ cho ta không ít khí lực, đi thôi, chúng tiểu nhân, cùng ra ngoài thu thập hết bọn chúng đi."

Mã Cường mang theo đám thuộc hạ của mình, nghênh ngang đi đến ven trại.

Binh doanh của Thục Quốc, địa điểm lựa chọn đương nhiên không thể tồi, nằm trên đỉnh bãi Thiết Sơn, vách núi hiểm trở, phía nam là dòng Trường Giang cuồn cuộn, xuyên qua khe Đồng La chảy về phía Đông Hải. Đông bắc tây ba mặt đều là dốc cheo leo dễ thủ khó công.

Bọn người Mã Cường đến ven vách núi, nhìn xuống phía dưới, quả nhiên nhìn thấy chân núi có một đám dân đoàn đang tập hợp, nhân số không nhiều, chỉ khoảng ngàn người.

Nhưng bọn họ sử dụng vũ khí gì thì nhìn không rõ, quá xa.

Chỉ với ngàn người cỏn con này, lại dám đến công đánh sơn trại do 2500 người trấn giữ, thật đúng là một trò cười quá nhạt nhẽo.

Mã Cường cười lớn: "Ha ha ha, bọn chúng dựa vào cái gì chứ? Chúng tiểu nhân, chuẩn bị nghênh chiến, nếu bọn chúng dám tấn công lên núi, liền ném đá cho bọn chúng lăn xuống. Nếu bọn chúng không tấn công, chúng ta liền xông xuống, giết sạch bọn chúng."

Đám thổ bạo tử cười ha hả.

Vương Văn cũng cười theo.

Bọn chúng nào biết, lúc này, Trình Húc đang ở dưới chân núi phân tích địa hình bãi Thiết Sơn, khinh khí cầu sớm đã vẽ xong bản đồ địa hình, đưa đến tay gã.

Trình Húc cầm bản đồ nhìn trái nhìn phải, lắc đầu: "Ngọn núi này hiểm trở, trên núi còn có binh doanh Thục Quốc từ thời cổ đại. Bọn thổ bạo tử căn bản không cần động não, chỉ cần chiếm cứ binh doanh Thục Quốc, là đã chiếm được vị trí phòng ngự tốt nhất. Ôi chao, trí tuệ của nhà chiến lược Thục Quốc, giờ đây lại bị đám thổ bạo tử lợi dụng, thật là đáng tiếc. Nếu chúng ta trực tiếp tấn công lên núi, tỷ lệ nhìn thấy thái thái nãi ít nhất cũng phải năm thành."

Bất cứ chuyện gì có khả năng gặp phải thái thái nãi, Trình Húc tuyệt đối sẽ không làm.

Đừng nói năm thành, một thành cũng không làm.

Chỉ có trận nào đánh chắc thắng, Trình Húc mới dũng cảm.

Vuốt vuốt cằm suy nghĩ hồi lâu, Trình Húc hạ lệnh: "Không trực tiếp tấn công lên núi."

Vị doanh trưởng bên cạnh thấp giọng hỏi: "Vậy..."

Trình Húc: "Vậy cái gì mà vậy, ngươi không có chút phán đoán của riêng mình à? Nào, lớn tiếng nói cho ta biết, chúng ta là người của đoàn nào?"

Doanh trưởng hành lễ một cái: "Bản thôn Thôn Cao Gia, đoàn một!"

Trình Húc: "Biên chế là một, ngươi có biết đại diện cho điều gì không?"

Doanh trưởng lớn tiếng đáp: "Tòng quân là sớm nhất, huấn luyện là đầy đủ nhất, trang bị là tốt nhất..."

Trình Húc: "Hắc, biết là tốt rồi, trang bị a, trang bị, đem toàn bộ trang bị tốt nhất ra đây cho ta."

Doanh trưởng hành lễ một cái: "Tuân lệnh!"

Hắn xoay người truyền lệnh: "Pháo binh doanh thuộc Đoàn một bản thôn Thôn Cao Gia, ra khỏi hàng!"

Các pháo binh ưu tú nhất thôn Cao Gia, vừa xoa tay vừa nhao nhao chui ra.

Dọc theo chân núi Thiết Sơn, dàn ra một hàng dài các khẩu pháo nòng ngắn nhỏ xinh.

Những khẩu pháo nòng ngắn này đều chỉ to bằng bắp tay người lớn, một người có thể mang vác, nhưng tầm bắn lại cực xa, không sai, nó chính là thứ mà bạn đang nghĩ đến đấy.

Trình Húc lớn tiếng nói: "Oanh tạc cho lão tử!"

Doanh trưởng pháo binh vẻ mặt hưng phấn: "Hà giáo viên, mệnh lệnh này của ngài, chúng tôi rất vui vẻ chấp hành, chỉ là oanh tạc toàn lực như vậy, tiêu hao đạn pháo quá nhanh, có phải sẽ khiến người ta nghĩ Đoàn một chúng ta là kẻ phá gia chi tử hay không?"

Trình Húc cười mắng: "Tính tình Thiên Tôn ngươi còn không biết sao? Chỉ cần có thể giảm bớt thương vong cho người nhà, bất

kể tốn bao nhiêu tiền, Thiên Tôn đều sẽ nói đáng giá. Ngược lại, nếu ngươi vì muốn tiết kiệm tiền, mà khiến cho chiến sĩ nhà mình bị thương dù chỉ là một mẩu da, Thiên Tôn sẽ đau lòng hơn nửa ngày đấy."

Lời này chí lý!

Người Cao Gia thôn đời đầu ai mà không biết, Thiên Tôn coi trọng mạng người, hơn xa việc tiết kiệm vật tư.

Nếu đã như vậy, vậy thì đánh thôi!

"Khai hoả!"

"Khai hoả!"

Cả một dãy pháo nòng ngắn đồng loạt nhả đạn về phía đỉnh núi...

Trên đỉnh núi, bọn Mã Cường, Vương Văn cùng đám thuộc hạ, lúc này vẫn còn đang đứng trên vách núi xem trò vui, nào ngờ đối phương căn bản không thèm leo núi, thậm chí ngay cả nửa bước cũng không muốn tiến lên, chỉ ở dưới chân núi loay hoay với mấy thứ ống sắt không biết là cái gì.

Ngay sau đó, tiếng pháo ầm ầm vang lên, trên đỉnh đầu tất cả mọi người đều đồng loạt xuất hiện một dấu hỏi chấm to đùng.

Trong nháy mắt tiếp theo, đạn pháo ập đến!

"Ầm!"

Một tiếng nổ vang trời, mấy tên thổ bạo tử kêu thảm ngã xuống.

"Ầm! Ầm ầm ầm!"

Khắp nơi trong doanh trại Thục Quốc đều bốc lên những cột

khói trắng, từng quả đạn pháo, như mưa rào đổ xuống doanh trại.

Phòng tuyến canh gác cũ từ thời nhà Hán, ầm một tiếng bị san phẳng.

Bức tường thành xây dựng dang dở từ thời nhà Hán, cũng ầm ầm đổ sập.

Những căn nhà gỗ ọp ẹp và lều cỏ do đám thổ bạo tử tự dựng lên, càng không chịu nổi một kích, bị nổ tung khiến cho mảnh gỗ bay tứ tung, lá cỏ bay tán loạn. Chỉ trong nháy mắt, toàn bộ doanh trại Thục Quốc tựa như ngày tận thế ập đến...

Thỉnh thoảng lại có tên thổ bạo tử bị mảnh đạn găm trúng, ngã lăn ra đất.

Mã Cường và Vương Văn nằm rạp người trên mặt đất, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ dám dùng hai tay ôm chặt lấy đầu, run lẩy bẩy.

Bọn chúng tuy rằng đủ xui xẻo, nhưng trên thực tế cũng đủ may mắn.

Bởi vì bọn chúng là những người đầu tiên trên thế giới này được trải nghiệm thế nào là "oanh tạc hỏa lực", từ một khía cạnh nào đó mà nói, cũng coi như là đi đầu thời đại rồi.

Sau này ra ngoài, gặp ai cũng có thể huênh hoang khoác lác vài câu: "Huynh đệ, ngươi biết thế nào là oanh tạc hỏa lực không? Ta biết đấy! Lúc đó ta đang ở ngay trong khu vực bị oanh tạc đây này."

Tiếng pháo ầm ầm, không biết vang lên bao lâu.

Trên người Mã Cường lúc này đã phủ một lớp bụi dày, hắn lật người ngồi dậy, nhìn quanh bốn phía, mới phát hiện sơn trại mà hắn dày công kinh doanh nhiều năm qua, giờ đây đã hóa thành tro

bụi, bị hủy! Toàn bộ bị hủy!

Tất cả đều bị san bằng.

Đẩy đẩy Vương Văn bên cạnh, mới phát hiện Vương Văn cũng chưa chết, trên người cũng phủ một lớp bụi đất, hắn lật người ngồi dậy, bụi đất trên người ào ào rơi xuống.

"Kết thúc rồi? Cuối cùng cũng không bắn nữa?" Giọng nói của Vương Văn vẫn còn run rẩy: "Đây là đại pháo quỷ quái gì vậy? Tại sao có thể bắn xa như vậy, còn nhiều như thế, hơn nữa còn bắn rất chính xác."

Mã Cường môi run run: "Toàn bộ xong rồi, toàn bộ xong đời rồi."

Hắn gào lên: "Còn bao nhiêu huynh đệ còn sống?"

"Đại ca... ta... ta còn... sống..." Từ trong đống đổ nát, một tên chui ra.

Rồi lại thêm một tên chui ra...

Cứ như thế, từng tên, từng tên một, từ trong đống đổ nát, bức tường ngắn, hố đất, đều có người chui ra.

Xem ra số người bị nổ chết lúc nãy cũng không nhiều như mình tưởng tượng, ít nhất nơi này còn gần hai ngàn người sống sót, chỉ là, những người sống sót này đã bị dọa cho hồn phi phách tán, hoàn toàn sụp đổ ý chí chiến đấu.

Một tên thuộc hạ trừng mắt nhìn về phía chân núi: "Đại ca, bọn chúng bắt đầu lên núi rồi, chúng ta phải làm sao đây? Có phản kháng không?"

Chương 1144: Lên núi

Sau khi oanh tạc xong vài lượt, Trình Húc ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi.

Trên đỉnh núi khói trắng mù mịt, bụi bay mù trời, tầm nhìn bị giảm xuống còn 32%.

Rất tốt, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng thái thái nãi đâu cả.

Lúc này Trình Húc mới hạ lệnh: "Lên núi!"

Lúc không nhìn thấy thái thái nãi, Trình Húc vô cùng dũng mãnh, xung phong đi đầu, là người đầu tiên xông lên sườn núi, các chiến sĩ Đoàn một lập tức theo sát, tay cầm hoả súng đã gắn thứ đao, cùng Trình Húc xông lên núi.

Vừa chạy, các chiến sĩ vừa nhỏ giọng nghị luận: "Hà tướng quân quả nhiên là Hà tướng quân, không hổ là một trong Liêu Đông tam kiệt, luôn xung phong đi đầu."

"Chính xác!"

"Tướng quân đã dũng cảm xông lên như vậy, chúng ta thân là binh sĩ, sao có thể không liều mạng?"

"Huynh đệ! Xông lên!"

"Không thể để Hà tướng quân mạo hiểm, chúng ta phải xông lên phía trước bảo vệ Hà tướng quân."

"Ta muốn đỡ đạn cho Hà tướng quân."

"Mẹ kiếp ngu ngốc, đám thổ bạo tử kia lấy đâu ra hoả súng? Muốn đỡ cũng phải nói là đỡ tên cho Hà tướng quân chứ."

Thế là, khẩu hiệu được thống nhất, tất cả các binh sĩ đều gào lên: "Ta muốn đỡ tên cho Hà tướng quân!"

Cả đám người như bay lao về phía trước, tốc độ còn nhanh hơn cả Trình Húc, trong nháy mắt đã có một đám người vượt qua Trình Húc, tay chân cùng lúc sử dụng, nhanh chóng leo lên núi.

Trình Húc: "Tại sao? Những người này tại sao đột nhiên lại hưng phấn như vậy? Thôn Cao Gia ta cũng đâu có cho phép tranh giành chiến lợi phẩm, các ngươi chạy nhanh như vậy cũng không cướp được gì đâu."

Binh sĩ làm như không nghe thấy tiếng oán thán của gã, tiếp tục dũng mãnh lao lên núi.

Còn đám thổ bạo tử trên đỉnh núi, sau một hồi oanh tạc điên cuồng vừa rồi, hiện tại đầu óc còn có thể hoạt động bình thường không được mấy người, hò hét một tiếng, sau đó bỏ chạy tán loạn về phía sườn núi khác.

Có kẻ hoảng loạn chạy bừa, thế mà lại chạy về phía nam.

Bên này là vực sâu thăm thẳm, phía dưới là dòng Trường Giang cuồn cuộn, tên chạy nhầm đường kia chân trượt một cái, kêu thảm một tiếng, ngã nhào xuống vực, rơi xuống dòng Trường Giang.

Đoạn Trường Giang phía dưới này gọi là khe Đồng La, dòng nước chảy xiết, đá ngầm lởm chởm, rơi xuống chắc chắn sẽ không giống nhân vật chính trong tiểu thuyết, nhảy xuống nước mà không chết! Tên thổ bạo tử kia cũng không có số mệnh nhân vật chính, vừa rơi xuống, đầu đã đập vào một tảng đá ngầm, "bịch" một tiếng, máu me be bét.

Mã Cường và Vương Văn cũng chen chúc trong đám thuộc hạ, chật vật chạy trốn về phía sườn núi phía Bắc, chỉ nghe thấy phía sau tiếng súng "bằng bằng bằng" vang lên không ngừng, thỉnh thoảng lại có tên thuộc hạ ngã xuống.

Cũng có không ít tên thuộc hạ ngay cả ý chí chạy trốn cũng không còn, ôm đầu ngồi xổm bên đường, lớn tiếng kêu đầu hàng.

Bọn chúng thật ra cũng lo lắng đối phương sẽ đồ sát tù binh, nhưng rất nhanh bọn chúng phát hiện, đối phương căn bản không có ý định đồ sát tù binh, chỉ cần đầu hàng, hết thảy sẽ không bị truy sát.

Phát hiện ra điểm này, rất nhiều thổ bạo tử liền nhao nhao ngồi xổm xuống, hai tay ôm đầu, ngừng kháng cự.

Người của Mã Cường và Vương Văn cứ thế càng ngày càng ít.

Không phải là ngã chết, bị hoả súng bắn chết, thì chính là trực tiếp không chạy nữa, lựa chọn đầu hàng để bảo toàn tính mạng.

Hai người chạy xuống bãi Thiết Sơn, xuyên qua một khe núi, đối diện lại xuất hiện một ngọn núi, tên là Ngọc Phong Sơn, hai người chật vật tiếp tục leo lên.

Nhưng mà vừa rồi chạy trối chết đã hao hết toàn bộ thể lực, hiện tại còn muốn leo lên một ngọn núi hiểm trở khác? Đó thật sự là nằm mơ giữa ban ngày.

Hai người vừa mới leo lên đến lưng chừng núi đã hết sạch khí lực, Vương Văn chân trượt một cái, lăn thẳng xuống dưới, trên người toàn là vết thương do va đập và trầy xước, lăn một hồi lâu mới lăn đến chân núi.

Vừa mới dừng lại, đã cảm thấy mình bị một bàn chân to giẫm lên người.

Ngẩng đầu nhìn lên, người giẫm lên hắn thế mà lại là một phu khuân vác ở bến tàu, tên là Tưởng Đại Lượng.

Vương Văn mừng như điên: "Đại Lượng...mau cõng ta... chạy... Ta cho ngươi tiền... mười lượng bạc... hai mươi lượng cũng được..."

"Phì!" Tưởng Đại Lượng khinh bỉ nhổ một bãi nước miếng vào mặt hắn, nói: "Ngươi không chịu khó động não suy nghĩ một chút sao, đám người Thiểm Tây mới đến, làm sao có thể tìm được đến tận bãi Thiết Sơn này? Tại sao ta lại ở chỗ này?"

Vương Văn nghe vậy, sợ đến mức hồn vía lên mây: "Ngươi...ngươi dẫn bọn họ đến đây."

Tưởng Đại Lượng: "He he he, đoán đúng rồi đấy! Thưởng cho ngươi một gậy."

Nói xong, hắn vung cây sào tre trong tay lên, dùng hết sức lực, "bốp" một tiếng đánh vào đầu Vương Văn.

Bên kia, Mã Cường ở lưng chừng Ngọc Phong Sơn, thật sự là không còn chút sức lực nào nữa.

Hắn quay đầu nhìn lại, dưới chân núi thế mà vẫn còn có người của dân đoàn Thiểm Tây đuổi theo.

Mã Cường không khỏi thầm mắng: "Mấy tên Thiểm Tây chết tiệt này, ăn cái gì mà lớn lên vậy? Tại sao thể lực lại tốt như vậy? Mẹ kiếp, còn giỏi leo núi hơn cả một người Tứ Xuyên như lão tử sao?"

Hắn đâu có biết, đây chính là Đoàn một bản thôn Cao Gia thôn!

Từ năm Thiên Khải thứ bảy đã bắt đầu được Thiên Tôn chiếu cố, mười năm qua ăn ngon ngủ kỹ, mỗi ngày đều phải trải qua các

loại huấn luyện khắc nghiệt. Như tổ hợp bãi Thiết Sơn cộng thêm Ngọc Phong Sơn này, đối với dân đoàn Tiểu Lãng Để, hoặc là dân đoàn Bồ Châu mà nói, có lẽ còn hơi khó khăn một chút.

Nhưng đối với Đoàn một bản thôn thôn Cao Gia mà nói, đó chẳng khác nào đi trên đất bằng sao?

Một tên lính tiên phong của Đoàn một thoăn thoắt như bay trên sườn núi, đến gần vách núi cao gần hai người, hắn nhảy lên một cái, mũi chân điểm nhẹ hai cái lên vạch tường, hai tay nhẹ nhàng bám vào mép tường, dễ dàng leo lên đỉnh vách núi, linh hoạt như một con khỉ.

Rãnh sâu rộng gần trượng, hắn chỉ cần một bước chân là đã vượt qua.

Cây gai và bụi rậm chắn đường càng không thành vấn đề, chỉ cần vài động tác đơn giản là đã dễ dàng vượt qua.

Mã Cường nhìn thấy tên kia càng đuổi càng gần, cảm giác giống như không phải là con người đang lao đến, sợ đến mức kêu toáng lên: "Các ngươi rốt cuộc là quái vật từ đâu đến vậy hả? Là quái vật từ đâu đến?"

Tên lính tiên phong cười khẩy: "Tên đầu lĩnh thổ bạo tử kia, ngươi chạy đi, tiếp tục chạy đi. Ngươi thật sự cho rằng mình có thể chạy thoát sao? Nhất đẳng công của lão tử, sao có thể để ngươi chạy thoát dễ dàng như vậy được."

Mã Cường rống lên một tiếng giận dữ, rút đao ra: "Lão tử liều mạng với ngươi."

Hắn hung hăng lao đến, vung đao chém về phía tên lính tiên phong.

Tên lính tiên phong kia vẻ mặt khinh thường: "Chỉ vậy thôi sao?"

Thân hình khẽ động, nhẹ nhàng né tránh đao của Mã Cường, sử ra bộ "Quỷ Thần quyền pháp" năm xưa Bát Địa Thỏ học lén được trên vách núi, truyền thụ cho lão dân đoàn, "xoạch" một tiếng đã bẻ gãy cổ tay của Mã Cường.

Mã Cường: "A a a!"

Tiếng kêu thảm thiết còn chưa dứt, tên lính tiên phong kia đã vặn ngược cổ hắn lại, xoay một cái...

Trận chiến kết thúc.

Chiều hôm đó, đầu của Mã Cường và Vương Văn bị treo lên cổng thành phía nam của thành Giang Bắc, đối diện với dòng Trường Giang cuồn cuộn, để cho tất cả phu khuân vác ở bến tàu đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Mỗi một phu khuân vác đều nhịn không được "phì" một tiếng nhổ một bãi nước miếng về phía hai cái đầu lâu, sau đó nhổ thêm một bãi nước bọt xuống đất.

Rất nhiều bách tính nghèo khổ vây quanh Trình Húc, liên tục cúi đầu hành lễ với gã: "Hòa giáo viên, thật sự là quá cảm tạ ngài."

"Đám thổ bạo tử này hoành hành bá đạo đã lâu, ngay cả quan phủ cũng không làm gì được bọn chúng. May nhờ có mọi người."

"Lần này thật sự là đa tạ ngài."

Trình Húc mỉm cười phẩy tay với mọi người, đúng lúc này, Tưởng Đại Lượng đi đến trước mặt gã, thấp giọng nói: "Hòa giáo viên, ta còn một tin tình báo muốn bẩm báo ngài... Ngay ở phía Tây Bắc nơi này không xa, có một nơi gọi là Long Đầu tự, có một vạn tên lưu khấu đóng quân ở đó, tên cầm đầu gọi là Nhị Chỉ Hổ, bọn chúng đang âm mưu tấn công thành Trùng Khánh."

Chương 1145: Tân nhiệm tổng binh duyên hải

Tưởng Đại Lượng đem chuyện lưu khấu liên lạc hắn, để hắn làm nội ứng, mở cổng thành kể rõ mười mươi cho Trình Húc nghe.

Trình Húc nghe xong, nhịn không được bật cười: "Tiểu tử ngươi, rõ ràng là người bản địa, thế mà lại đi làm nội ứng cho lưu khấu."

Tưởng Đại Lượng có chút xấu hổ, lại có chút ngượng ngùng: "Tiểu nhân là muốn dẫn dụ lưu khấu vào thành giết Vương Văn."

Trình Húc thở dài: "Haizz! Ta cũng không phải là không thể lý giải vì sao ngươi lại nghĩ như vậy. Có đôi khi, kẻ yếu muốn phản kháng kẻ mạnh, thật sự là phải liều mạng. Nhưng mà, ngươi cũng phải nghĩ cho bá tánh trong thành Trùng Khánh này một chút, dẫn sói vào nhà, có lẽ có thể giết được Vương Văn, nhưng bá tánh vô tội cũng sẽ gặp tai ương, vì giết một người mà hy sinh cả một thành, chung quy là sai lầm."

Tưởng Đại Lượng hổ thẹn nói: "Tiểu nhân đã hiểu. Cho nên tiểu nhân cũng vẫn luôn do dự chuyện này, cho đến khi nhìn thấy Hòa giáo viên, mới quyết định không làm như vậy nữa."

Trình Húc: "Quay đầu là bờ, vẫn chưa muộn. Ngươi có thể đến tìm ta nói rõ ràng chuyện này, đã có thể tha thứ rồi. Ừm, đi làm việc của ngươi đi."

Tưởng Đại Lượng kỳ quái nói: "Hòa giáo viên không để tiểu nhân tiếp tục liên lạc lưu khấu, sau đó giả vờ mở cửa thành, dẫn dụ bọn họ vào ổ phục kích sao?"

Trình Húc cười: "Sẽ không làm chuyện vô vị như vậy, như vậy sẽ khiến ngươi gánh chịu nguy hiểm cực lớn."

Tưởng Đại Lượng: "Ta không sợ chết!"

Trình Húc: "Không sợ chết cũng không thể để ngươi đi mạo hiểm, ngươi là dân, bọn ta là binh. Thiên tôn nói, binh tồn tại, chính là vì để cho dân có thể sống cuộc sống yên ổn. Sao có thể đẩy dân lên phía trước làm công việc nguy hiểm cao?"

Tưởng Đại Lượng nghe được câu này, trong lòng ngũ vị tạp trần, nhất thời không biết nói gì cho phải. Cảm động a...thật sự là quá cảm động.

"Vậy... Vậy ta tòng quân, ta muốn làm lính." Tưởng Đại Lượng chợt quỳ xuống: "Xin hãy cho ta gia nhập quân đội của ngài, để ta làm lính, là có thể làm công việc nguy hiểm rồi."

Trình Húc: "Làm lính ngươi cũng làm không được công việc này, hắc hắc, bọn ta ở bãi Thiết Sơn vừa oanh tạc, vừa pháo kích, thám báo của lưu khấu cũng không phải mù, sớm đã chạy trốn rồi. Bây giờ ngươi lại đi Long Đầu Tự, chắc là nhìn thấy lưu khấu đã chạy trốn rồi."

"Hả?" Tưởng Đại Lượng ngẩn người, vội vàng ra khỏi thành chạy về phía bãi Thiết Sơn.

Quả nhiên, đến Long Đầu Tự vừa nhìn, một vạn đại quân lưu khấu trốn ở chỗ này sớm đã biến mất không thấy, trong Long Đầu Tự chỉ còn lại ba thi thể của lão hoà thượng và tiểu hòa thượng...

Lưu khấu chạy trốn rồi!

Tưởng Đại Lượng trở về thành Giang Bắc, biểu thị rất hối lỗi đối với Trình Húc: "Đều là lỗi của ta, nếu ta sớm đem chuyện lưu khấu ở chỗ này nói cho ngài, ngài sẽ không đi đánh thổ bạo tử trước, cũng sẽ không đánh rắn động cỏ để lưu khấu chạy trốn."

"Không có việc gì, chuyện này cũng không thể trách ngươi." Trình Húc: "Thổ bạo tử cũng là vấn đề nhất định phải giải quyết. Hơn nữa, tiêu diệt thổ bạo tử xong, chúng ta ở Trùng Khánh coi như là đứng vững gót chân, lại phối hợp với Thành Đô một chút, lưu khấu sớm muộn gì cũng không đường thoát."

Như Trình Húc nói, tọa trấn Trùng Khánh, đối với việc khống chế Tứ Xuyên có trợ giúp rất lớn.

Vị trí chiến lược của Trùng Khánh là cực kỳ quan trọng.

Hàng hóa vận chuyển từ hạ du lên, đều có thể dỡ hàng ở bến tàu Triêu Thiên Môn của Trùng Khánh, sau đó chuyển sang thuyền nhỏ, lại thông qua Trường Giang và sông Gia Lăng, khuếch tán về hướng thượng du, hậu cần của thôn Cao Gia liền có thể bảo đảm gần như nửa cái Tứ Xuyên --

Kinh thành, tảo triều.

Hoàng đế Sùng Trinh Chu Do Kiểm hiếm khi vẻ mặt vui mừng, ngồi trên long ỷ cả người thẳng tắp, cả người đều toát ra một cỗ khí chất phấn chấn.

Vừa rồi, tin tức đại thắng ở Bì Đảo truyền đến.

Toàn bộ văn võ bá quan đều mừng rỡ.

Tâm tình Chu Do Kiểm cũng tựa như ngồi trên một chiếc máy bay phản lực.

Đại thắng khó có được, cho Kiến Nô một đòn nặng nề, giết địch gần vạn, bảo vệ căn cứ địa hậu phương, bất kể là chiến lược hay chiến thuật, đều là một việc đáng giá vui mừng.

Chu Do Kiểm vỗ long ỷ cười to: "Ha ha ha, nghe nói công đầu của trận này là Tào Văn Chiếu, là hắn đoán trúng kế hoạch tập kích của Kiến Nô, dùng vàng bạc mua chuộc hải tặc, mai phục trên

biển đội thuyền Kiến Nô, mới có thể đại thắng trận này, Tào ái khanh thật không hổ là danh tướng số một của triều ta."

Hoàng đế đã nói như vậy, bá quan đương nhiên phải phụ họa theo hai câu.

"Tào tướng quân thật là danh tướng!"

"Chỉ có Tào tướng quân mới có thể lập nên đại công này."

"Chiêu dùng tiền thuê hải tặc này, thật sự là cao minh vô cùng."

"Hoá ra hải tặc còn có thể dùng như vậy, vi thần cũng là mở rộng tầm mắt."

Chu Do Kiểm: "Các vị ái khanh, tiếp theo, Bì Đảo nên an bài như thế nào?"

Vấn đề này vừa ra, các quan viên mà thôn Cao Gia thông qua mấy người Ngô Sân, Sử Khả Pháp, Luyện Quốc Sự liên lạc lập tức xuất hiện, tâu nói: "Hoàng thượng, đã Tào tướng quân dũng mãnh như thế, vậy không bằng để hắn đóng giữ Bì đảo đi."

Chu Do Kiểm nhíu mày: "Tình hình trên Bì đảo xưa nay đều tương đối phức tạp, mấy lần nội loạn, tranh quyền đoạt lợi. Hiện tại đảo trấn Trầm Thế Khôi cũng không phải là kẻ dễ chọc, nếu trẫm hạ lệnh cho Tào Văn Chiếu đoạt chức vị đảo trấn của hắn, chẳng phải là lại muốn làm cho Bì Đảo nội loạn sao?"

Vị quan viên kia tâu nói: "Mặc dù Trầm Thế Khôi có nhiều tật xấu, nhưng người này cũng coi như là trung can nghĩa đảm, là một tướng lĩnh có khí tiết, không cần thiết đoạt chức vị đảo trấn của hắn. Thần cho rằng, tổng binh trấn Đông Giang, có thể tiếp tục để Thẩm Thế Khôi đảm nhiệm. Về phần Tào Văn Chiếu, cho hắn một chức quan khác, để hắn có thể danh chính ngôn thuận ở lại Bì đảo là được rồi."

Chu Do Kiểm: "Ồ? Dùng chức quan gì?"

Quan viên nói: "Tổng binh duyên hải như thế nào? Thượng nhiệm tổng binh duyên hải Trần Ứng Phạm, khi viện trợ Bì Đảo lâm trận bỏ chạy, trên đường chạy trốn bị quân Thanh tập kích ngăn cản giết chết, hiện tại chức vị tổng binh duyên hải đã bỏ trống."

Hắn vừa mở miệng, rất nhiều quan viên lập tức tiếp lời: "Đúng vậy, Trần Ứng Phạm đã chết, chức vị tổng binh duyên hải này giao cho Tào Văn Chiếu tướng quân là tốt nhất."

Chu Do Kiểm nói: "Tổng binh duyên hải cần dùng thuyền, Tào Văn Chiếu này cũng không có thuyền a."

"Hắn không phải có hạm đội hải tặc sao?" Một quan viên nói: "Hạm đội hải tặc này đã có thể dùng tiền thuê đến đối phó Kiến Nô, vậy chứng tỏ cũng có thể hứa hẹn chức quan, chiêu an... Cũng giống như đại hải tặc Đông Nam Trịnh Chi Long kia, hiện tại chẳng phải cũng trở thành thuỷ sư của Đại Minh triều ta sao? Hoàng thượng, ngài cho Tào Văn Chiếu một chức vị tổng binh, để hắn có chức vị, lại có thể danh chính ngôn thuận đi chiêu an hải tặc. Chúng ta miễn phí có được một đội thuỷ sư hải quân, há chẳng phải là chuyện tốt đẹp sao?"

"Miễn phí!" Hai chữ này làm cho mắt Chu Do Kiểm sáng lên, miễn phí tốt a, không cần trẫm bỏ tiền, còn có thể có được một đội thuỷ sư hải quân, tính thế nào cũng đều là kiếm lời.

Lúc này Chu Do Kiểm không cần suy nghĩ nữa, "Ba" một tiếng vỗ bàn quyết định: "Trấn Đông Giang không thay đổi, vẫn do Thẩm Thế Khôi đảm nhiệm tổng binh Đông Giang. Lại bổ nhiệm Tào Văn Chiếu làm tổng binh duyên hải, phụ trách an toàn duyên hải, chi viện trấn Đông Giang."

"Ngoài ra, cho Tào Văn Chiếu một nhiệm vụ, để hắn chiêu an

hải tặc, thu cho triều đình sở dụng." Chu Do Kiểm hơi suy nghĩ một chút, ngẩng đầu nói: "Do Tào Văn Chiếu tự mình quyết định, chức quan du kích tướng quân trở xuống, để hắn sắp xếp cho đám hải tặc kia."

Chương 1146: [Thiên Công Khai Vật] Chính Thức Phát Hành

Năm Sùng Trinh thứ mười, tháng năm.

Thôn Cao Gia.

Tiệm sách thôn Cao Gia.

Tống Ứng Tinh đang đứng trước giá sách của tiệm sách, trên mặt tràn đầy hưng phấn nhìn giá sách bày ra một loạt sách mới.

《Thiên Công Khai Vật》, in ấn tinh mỹ, bìa sách dày, trên bìa còn viết một dòng chữ lớn: Tống Ứng Tinh trứ.

Nhìn thấy tên mình xuất hiện trên bìa sách, trong lòng Tống Ứng Tinh tràn đầy tự hào và thoả mãn, đây là khoảnh khắc hạnh phúc nhất của một tác giả.

Quyển [Thiên Công Khai Vật] này là thứ tốt mà hắn thai nghén rất nhiều năm, hao hết tâm huyết cả đời, mới chỉnh lý ra được, đem tất cả những máy móc mới lạ mà hắn nhìn thấy nửa đời nay đều liệt kê trong đó.

Không dễ dàng a, thật sự là rất không dễ dàng.

Chỉ là không biết, người khác có thích xem hay không.

Tống Ứng Tinh len lén trốn đến một góc tiệm sách, gọi một chén trà, cầm một quyển sách che khuất mặt mình, sau đó len lén quan sát khách hàng đi vào tiệm, xem bọn họ có mua sách mới của

mình hay không.

Rất nhanh, có hai khách hàng đi vào tiệm.

Vừa nhìn dáng vẻ của bọn họ liền biết là công nhân chất phác, hai người công nhân này đi về phía giá sách, tròng mắt Tống Ứng Tinh liền chuyển động đi theo hai người...

Chỉ thấy bọn họ nhìn một vòng trên giá sách, còn cầm một quyển 《Thiên Công Khai Vật》lật xem hai cái, Tống Ứng Tinh mừng rỡ trong lòng: Mua sách của ta! Mua sách của ta!

Thế mà, công nhân cuối cùng vẫn đặt 《Thiên Công Khai Vật》xuống, xoay người, cầm lấy một quyển sách khác trên giá sách 《Đấu Thần Đại Lục》, Cao Gia tam thiếu viết, đi đến quầy, tính tiền, rời đi.

Tống Ứng Tinh che ngực, phát ra một tiếng kêu đau đớn: "A! Bại bởi Cao Tam Oa rồi."

Hắn chỉ có thể an ủi chính mình: Không sao không sao, hai người vừa rồi là công nhân, bọn họ có thể không biết chữ nhiều, cho nên xem không hiểu 《Thiên Công Khai Vật》, chỉ thích xem truyện tranh, chuyện này có thể lý giải, có thể lý giải.

Ngay lúc này, hai người mặc trường sam văn sĩ, vừa nhìn liền biết là người có chút học vấn đi vào, giống như tiểu quản sự trong thôn uỷ hội thôn Cao Gia.

Tống Ứng Tinh mừng rỡ: "Hai người này chắc là người biết hàng."

Chỉ thấy hai vị văn sĩ đi tới giá sách, cũng cầm lấy 《Thiên Công Khai Vật》, hai người lật xem hai cái, cười nói: "Quyển sách này ngược lại cũng thú vị."

Tống Ứng Tinh mừng rỡ: Thú vị đúng không? Mau mua về nhà

lo mà nghiên cứu đi.

Thế mà, hai vị văn sĩ lập tức lại đặt sách trở lại giá sách, đoạn xoay người, cầm lấy một quyển ở một giá sách khác《Như Thế Nào Xử Lý Quan Hệ Quần Chúng》, Tam Thập Nhị trứ.

Hai người cầm quyển sách này đi về phía quầy, tính tiền, rời đi.

Tống Ứng Tinh: "A! Bại bởi Tam Thập Nhị rồi."

Tiếp theo, một kỹ sư cao cấp đội mũ lam đi vào, Tống Ứng Tinh vừa nhìn thấy người này, mừng rỡ: "Lần này không có vấn đề, đây là mũ lam, nhất định sẽ thích sách của ta."

Hắn còn đang mừng rỡ như điên, liền thấy mũ lam đi thẳng về phía giá sách bán tạp văn, cầm lấy một quyển 《Kiếm Lấy Mười Vạn Lượng Đầu Tiên Cho Nhân Sinh Ngươi》, Ngô Sân trứ, một quyển sách dạy người làm sao nỗ lực phấn đấu.

Mũ lam lật xem, vô cùng hài lòng, tính tiền, rời đi.

Tống Ứng Tinh phát ra một tiếng kêu đau đớn, che ngực, ngã xuống bàn.

"Ta xong rồi, tư liệu kỹ thuật mà ta dày công chỉnh lý, căn bản không có ai xem." Tâm tình Tống Ứng Tinh lúc này còn khó chịu hơn so với thất tình.

Đang buồn bực muốn khóc...

Đột nhiên nhìn thấy Cố Viêm Vũ từ cửa tiệm sách chui vào, trên mặt mang theo ý cười, nói với chưởng quầy: "Chưởng quầy, lần trước ngươi nói, tác phẩm khoa học 《Thiên Công Khai Vật》 do Tống Ứng Tinh tiên sinh biên soạn, sẽ phát hành vào hôm nay?"

Chưởng quầy cười nói: "Đúng vậy, ngay ở giá sách bên kia,

nhìn một hàng kia, toàn là nó."

Cố Diên Vũ mừng rỡ: "Đa tạ chưởng quầy."

Hắn đi đến trước giá sách, cầm lấy 《Thiên Công Khai Vật》, tiện tay lật xem, lập tức trên mặt lộ vẻ vui mừng: "Đầy đủ! Quá đầy đủ rồi! Cái này quả thực chính là đem tất cả phát minh khoa học của Đại Minh triều chúng ta, toàn bộ đều chỉnh lý thành sách, phía sau còn phụ thêm tân khoa học kỹ thuật của thôn Cao Gia. Đây chính là quyển sách ta muốn, quá tuyệt vời."

Tống Ứng Tinh vừa nghe lời này, lập tức mừng rỡ: Xem ra hắn nhất định sẽ mua.

Quả nhiên, Cố Viêm Vũ cầm một quyển 《Thiên Công Khai Vật》 và đi thẳng về phía quầy.

Tống Ứng Tinh thầm vui trong lòng: Cuối cùng cũng bán được một quyển, ai da, thật là vui quá đi.

Cố Viêm Vũ nói với chưởng quầy: "Trước tiên cho hai trăm quyển đi."

"Cái gì?"

Tống Ứng Tinh ngây ngẩn cả người, tên này... Muốn hai trăm quyển? Ta còn tưởng rằng bán được một quyển, kết quả có thể bán được hai trăm quyển sao?

Chưởng quầy cũng ngây người: "Cái kia... Cố tiên sinh, ngươi cần nhiều như vậy làm gì? Tiểu điếm cho rằng quyển sách này sẽ không bán chạy, cho nên bản in lần đầu tiên chỉ in một trăm quyển."

"Chỉ có một trăm quyển? Vậy khẳng định là không đủ." Cố Viêm Vũ nói: "Trường học mà ta đang xây dựng ở Lạc Dương đã mở rồi, hiện tại học sinh trong trường còn chưa nhiều, nhưng một

người phát một quyển, một trăm quyển khẳng định là không đủ. Cân nhắc đến việc học sinh còn sẽ làm mất sách, hoặc là làm hư sách, nhất định phải chuẩn bị thêm một ít. Chưởng quầy, ông xem có thể nhanh chóng hỗ trợ, in thêm một đợt hay không."

Chưởng quầy A: "A, thì ra là muốn dùng để làm giáo trình?"

Cố Viêm Vũ cười nói: "Đương nhiên, quyển sách này dùng để làm giáo trình, tuyệt đối không sai."

Lời hắn vừa dứt, liền thấy Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt và Cao Nhất Diệp tay nắm tay, vui vẻ đi vào, vừa mới đi vào, Thiên Tôn liền mở miệng nói: "Chưởng quầy, hôm nay 《Thiên Công Khai Vật》 chính thức phát hành, đúng không?"

Chưởng quầy vội vàng cười nói: "Bẩm Thiên tôn, đúng là như thế."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Trường nhị trung Số 32 thôn Cao Gia cần năm trăm quyển, dùng để làm giáo trình. Trường học ở Tây An cũng cần một ngàn quyển. Đợt đầu tiên ngươi in bao nhiêu, đủ không?"

Chưởng quầy tức thì mồ hôi như mưa: "Cái đó... Tiểu nhân chỉ in ấn một trăm quyển, khụ khụ... Cố Viêm Vũ muốn hai trăm quyển, chỗ này của ta cũng không đủ. Thiên Tôn, tiểu nhân lập tức đi in thêm, lập tức, dù sao bản khắc còn ở đó, còn ở đó. Rất nhanh liền có thể in ấn ra."

"Chỉ một trăm quyển?" Lý Đạo Huyền cười: "Ngươi xem thường quyển sách này bao nhiêu chứ."

Chưởng quầy: "Ặc, cái này sao..."

Tống Ứng Tinh trốn ở trong góc nghe lén, lúc này cả người đều tê rần, hả? Trường học của Thiên Tôn cũng muốn dùng sách của ta làm giáo trình?

Thật hạnh phúc!

Có một loại cảm giác vui vẻ muốn bay lên.

Tống Ứng Tinh bất chợt từ bên cạnh xông ra: "Thiên Tôn!"

Lý Đạo Huyền quay đầu nhìn lại, cười nói: "A, Tống tiên sinh cũng ở đây à?"

Tống Ứng Tinh kích động nói: "Thiên Tôn, tại hạ... Tại hạ thật sự là không rõ, ngài có nhiều thiên thư lợi hại như vậy, vì sao còn muốn dùng sách...nông cạn của tại hạ để làm giáo trình, dùng thiên thư của ngài chẳng phải tốt hơn sao?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Thiên thư quá cao siêu, có chút thoát ly tình huống thực tế của xã hội hiện tại, mà sách của ngươi, lại là từ sự phát triển của xã hội hiện nay để chế tác ra ấn phẩm khoa học, mỗi một thiết bị trong sách của ngươi đều là kỹ thuật đã được ứng dụng thực tế... Cho nên, dùng nó để làm giáo trình, mới có thể chân chính làm được học dĩ trí dụng. Còn giáo trình của ta, thích hợp với những người muốn tiến thêm một bước, sáng tạo tương lai để học tập."

Chương 1147: Điện Cơ

Tống Ứng Tinh bấy giờ mới chợt hiểu ra, thì ra sách của mình là sách giáo khoa ứng dụng thực tế, còn sách của Thiên Tôn là phương hướng phát triển của tương lai, thì ra là vậy.

Lý Đạo Huyền lật 《Thiên Công Khai Vật》 của hắn đến trang cuối cùng....

Nơi đây có một chương mới, ghi chép đều là các loại đồ vật mới lạ của thôn Cao Gia, ví dụ như: Máy hơi nước, đèn điện, v.v....

Y chỉ vào chương này, cười nói với Tống Ứng Tinh: "Ta kỳ vọng chương mới tiếp theo của ngươi."

Hai người đang nói đến đây....

Bên ngoài đột nhiên có một nghiên cứu sinh trường nhị trung Số 32 chạy vào, vừa vào đã trợn mắt tìm kiếm khắp nơi, miệng còn hô: "Tống lão sư, Tống lão sư có ở đây không? Ta nghe nói ngài ở hiệu sách, liền qua đây."

Điều thú vị là, Lý Đạo Huyền lại nhận ra nghiên cứu sinh này.

Chính là cái tên làm thí nghiệm khinh khí cầu, kết quả bay vào trong phòng một cô nương, cuối cùng thành chuyện tốt đẹp kia mà.

Lý Đạo Huyền không nhớ nổi tên nghiên cứu sinh này, nhưng nhớ tên vợ hắn, tên là Hầu Lan, là cô nương mình từng cùng cứu với Trương Phượng Nghi của Bạch Can binh ở trang Hầu Gia năm đó.

Tên nghiên cứu sinh này vừa gọi Tống lão sư, vừa xông vào

hiệu sách, vừa vào đã thấy Lý Đạo Huyền và Cao Nhất Diệp, sợ hết hồn, vội vàng quỳ rạp xuống đất hành lễ: "Tham kiến Thiên Tôn, tham kiến thánh nữ đại nhân."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Gấp gáp tìm Tống tiên sinh như vậy làm gì?"

Tống Ứng Tinh cũng từ bên cạnh ló đầu ra: "Có chuyện gì vậy?"

Nghiên cứu sinh phấn chấn nói: "Chuyện là thế này, gần đây học sinh vẫn luôn nghiên cứu cái chân vịt phía sau tiên thuyền mà Thiên Tôn ban cho chúng ta."

"Ồ?" Lý Đạo Huyền nghe được câu mở đầu, cũng có hứng thú: "Nghiên cứu ra kết quả gì rồi?"

Nghiên cứu sinh nói: "Cái chân vịt đó lợi dụng lực xoay tròn, đẩy nước ra phía sau, liền có thể đẩy thuyền tiến về phía trước. Học sinh suy nghĩ kỹ một chút, dường như nó cũng có thể dùng để đẩy gió. ... Vì vậy học sinh sau một phen nghiên cứu, liền thiết kế ra một cái cánh quạt có thể không ngừng thổi gió, kết nối nó với máy hơi nước, để nó xoay tròn giống như chân vịt trên tiên thuyền, là có thể thổi ra một luồng gió lớn."

Lý Đạo Huyền thầm vui trong lòng: Ồ, lợi hại, quạt điện bị hắn mài ra rồi.

Tống Ứng Tinh nghe vậy, cũng giơ ngón tay cái với hắn: "Lợi hại, thiết kế này của ngươi rất lợi hại."

Nghiên cứu sinh: "Nhưng thiết kế của học sinh có một vấn đề lớn, máy hơi nước rất lớn, rất nặng nề, đốt than thải khói, còn kêu u u. Dùng một cỗ máy lớn như vậy, kết nối với một cái quạt nhỏ có thể thổi gió, cảm thấy hơi ngu ngốc, muốn xin lão sư chỉ điểm, có biện pháp nào khác hay không...."

Vừa nghe vấn đề này, Tống Ứng Tinh cũng không khỏi trầm tư.

Rõ ràng, hắn cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Lý Đạo Huyền đột nhiên cười nói: "Các ngươi chắc là đã nghiên cứu qua hệ thống động lực của những chiếc thuyền ta cho các ngươi rồi chứ?"

Tống Ứng Tinh vội vàng chắp tay: "Để Thiên Tôn chê cười rồi, chúng tôi đã nghiên cứu qua. Tiên thuyền mà Thiên Tôn ban tặng, động lực lúc đầu chúng tôi cho rằng là thần lực, sau khi nghiên cứu phát hiện, kỳ thực là điện lực. Thiên Tôn dùng tấm năng lượng mặt trời mà Mão Nhật Tinh Quan cho, biến ánh sáng mặt trời thành điện năng, sau đó dùng điện lực để xoay tròn chân vịt. ... Đó là những gì chúng tôi nghiên cứu được cho đến lúc này."

Lý Đạo Huyền: "Vậy ngươi có nghiên cứu điện lực là làm sao để chân vịt xoay tròn hay không?"

Tống Ứng Tinh: "Cái này. ... tiên thuyền quý giá, chúng tôi không dám tự ý tháo dỡ, vì vậy vẫn chưa nghiên cứu."

Lý Đạo Huyền nói: "Kỳ thực, điện lực là thông qua một thứ gọi là 'động cơ điện', để cho chân vịt xoay tròn. Còn động cơ điện này sao, ta cho ngươi một cái, ngươi tùy ý tháo dỡ, tùy ý nghiên cứu đi. Sau khi nghiên cứu rõ ràng, các ngươi có thể sử dụng điện, để cho động cơ điện xoay tròn, như vậy, cái quạt gió của hắn, là có thể kết nối vào lưới điện của chúng ta rồi."

Thôn Cao Gia có lưới điện, từ khi Lý Đạo Huyền cung cấp tấm pin năng lượng mặt trời khổng lồ, lưới điện của thôn Cao Gia vẫn luôn được xây dựng, các người tí hon lợi dụng kiến thức mạch điện được dạy trong sách 《Vật lý sơ trung 》 và 《Vật lý cao trung 》, tự mình kéo ra rất nhiều dây điện, còn làm công tắc ở các vị trí quan trọng trên các tuyến đường.

Hiện tại thậm chí còn phát minh ra phích cắm.

Thêm vào đó, đèn điện do Kỷ Mộng Hàm phát minh, đã được lắp đặt khắp thôn Cao Gia, mỗi buổi tối, thôn Cao Gia đều đặn sáng đèn, cũng là một kỳ cảnh.

Tuy nhiên, rõ ràng là giờ đây điện lực có thể phát huy tác dụng hơn nữa.

Lý Đạo Huyền cầm lấy một cái động cơ điện nhỏ nhất, loại dùng cho đồ chơi trẻ em, có thể chạy bằng pin nhỏ, đặt nó từ từ xuống trước tòa nhà nghiên cứu của trường nhị trung Số 32.

Nửa canh giờ sau....

Trước động cơ điện nhỏ này đã vây đầy người.

Mặc dù nó đối với Lý Đạo Huyền mà nói là động cơ "nhỏ", nhưng đối với các người tí hon, nó có chiều dài bằng mấy người, chiều cao bằng một người rưỡi, là một vật khổng lồ.

Tống Ứng Tinh đứng ở vị trí đầu tiên, một đám nghiên cứu sinh vây quanh bên cạnh.

"Thì ra, đây chính là trang bị động lực của tiên thuyền."

"Nó lớn quá!"

"Nói nhảm, tiên thuyền lớn như vậy, chính là dựa vào cái này để di chuyển, nó có thể không lớn sao?"

"Bây giờ chúng ta phải làm gì?"

"Tháo cái này ra, nghiên cứu kết cấu."

"Ở đây có bản vẽ, cứ dựa theo bản vẽ này mà làm đi."

"Ây da, ở đây có một cái ốc vít, cần tua vít lớn mới có thể vặn

ra được?"

Vừa mới bắt đầu tháo dỡ, các người tí hon đã gặp phải khó khăn.

Không có tua vít lớn như vậy!

May là ở đây là thôn Cao Gia, Lý Đạo Huyền liền duỗi tay ra, do y không đeo găng tay, cho nên các người tí hon cũng không nhìn thấy tay y, chỉ có thể nhìn thấy một cỗ lực lượng vô hình thao túng một chiếc tua vít khổng lồ, xoay tròn, xoay tròn....

Cái đinh vít khổng lồ kia "choang" một tiếng bật ra.

Các nghiên cứu sinh đồng thanh hoan hô: "Thiên Tôn đang dùng tiên thuật giúp chúng ta tháo dỡ."

Động cơ điện ngay trước mặt bọn họ bị phân giải thành từng mảnh một, cuối cùng biến thành một đống linh kiện.

Tống Ứng Tinh dẫn đầu, một đám người tí hon xếp thành hàng, quan sát từng linh kiện một.

"Nhìn xem, cuộn dây, ở đây dùng rất nhiều dây đồng, quấn thành cuộn dây."

"Ở đây có một khối nam châm...."

"Tại sao lại dùng đến nam châm?"

"Này này, đây nhất định là thứ được dạy trong sách vật lý."

"Phần động cơ điện trong 《Vật lý sơ tam》 có dạy mà."

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra.

Đúng vậy, bọn họ đã học về động cơ điện trong môn Vật lý sơ trung, nhưng lúc học thì mơ mơ hồ hồ, chẳng mấy ai hiểu. Bây giờ

vật thật bày ra trước mắt, ký ức về môn Vật lý đã chết bỗng nhiên sống lại, tấn công bọn họ.

"Dây dẫn có dòng điện chạy qua, khi chuyển động trong từ trường!"

"Phương của lực tác dụng lên dây dẫn, có liên quan đến phương của từ trường."

"Oa, đột nhiên ta hiểu ra rồi."

Một học sinh hét lớn: "Những cuộn dây đồng này, chính là dây dẫn, còn khối nam châm này, cung cấp từ trường. Khi có dòng điện chạy qua, dây dẫn sẽ chuyển động trong từ trường, khiến nó xoay tròn với tốc độ cao."

Chương 1148: Gả nhầm tướng công vô dụng

"Hiểu rồi, tất cả đều hiểu rồi, ta cảm thấy mình lập tức có thể làm ra thứ này."

"Vậy còn chờ gì nữa? Nhanh thử đi!"

Các nghiên cứu sinh vội vàng đi tìm thợ rèn, lấy dây đồng trong động cơ điện khổng lồ mà Thiên Tôn ban tặng cho bọn họ ra, chế tạo lại thành dây đồng mảnh.

Sau đó lại đi tìm nam châm, một đám nghiên cứu sinh tự tay cuộn dây.

Tự tay quấn cuộn dây, việc này vừa tốn thời gian vừa tốn sức, chỉ sai một chút là phải làm lại từ đầu, nhưng không thành vấn đề, dù sao bây giờ cũng không cần sản xuất hàng loạt, chỉ là làm một cái máy thử nghiệm mà thôi.

Không mất bao lâu, các nghiên cứu sinh đã tự tay làm ra một cuộn dây có kích thước bằng đầu con chó, dựa theo hình dạng của động cơ điện mà Thiên Tôn đưa cho, lại lắp nam châm vào.

Sau đó có người kéo một sợi dây điện tới, nối vào động cơ điện.

Bật công tắc!

"Ù!"

Động cơ điện xoay tròn, xoay khá chậm, kỹ thuật chưa đạt, chắc chắn là không thể nhanh được, thậm chí còn hơi mất ổn định,

rất nhanh đã xuất hiện tình trạng xoay loạn xạ.

Nhưng mà, nó chắc chắn là đã chuyển động rồi.

Mọi người đồng thanh hoan hô: "Thành công rồi, thành công rồi!"

"Tiếp theo cần phải làm, chính là nâng cao kỹ thuật chế tạo dây đồng, để cho nó đều hơn, lúc quấn cuộn dây cũng phải đều, nâng cao kỹ thuật chế tạo ổ trục...." --

Cùng lúc đó, trong nhà xưởng áo lông cừu Ấm Đến Muốn Ngủ.

Hầu Lan đang miệt mài làm việc, dệt len.

Cách đó không xa, có mấy nữ công nhân đang nhỏ giọng xì xào bàn tán.

"Nhìn kìa, người kia, Hầu Lan."

"Thấy rồi, cô ấy làm sao?"

Một nữ công nhân trung niên nói nhỏ: "Mấy năm trước, cô ấy gả cho một nghiên cứu sinh của trường nhị trung Số 32 ở thôn Cao Gia, cô biết không?"

Nữ công nhân bên cạnh: "Biết chứ, gả cho nghiên cứu sinh chẳng phải rất tốt sao? Người ta là người có học vấn đấy."

Nữ công nhân trung niên nói nhỏ: "Chồng nghiên cứu sinh của cô ta, gia đình cũng không giàu có gì, chỉ là con của một công nhân bình thường. Hơn nữa chồng cô ta còn không chịu tìm công việc đàng hoàng, suốt ngày chỉ ru rú trong phòng nghiên cứu, chỉ có một chút tiền trợ cấp ít ỏi của nghiên cứu sinh. Bây giờ, gia đình bọn họ, đều dựa vào tiền Hầu Lan đi làm ở xưởng dệt kiếm được để sinh hoạt."

Vừa nói ra lời này, các nữ công nhân khác đều ngẩn người: "Ôi

chao, sao có thể như vậy chứ? Vậy chẳng phải là gả nhầm một tên vô dụng sao?"

"Suỵt! Đừng để cô ấy nghe thấy."

"Nghe thấy thì có sao?" Người phụ nữ trung niên: "Nên khuyên cô ấy một chút, đàn ông mà để phụ nữ nuôi, quá là không đáng tin cậy, thừa lúc còn trẻ đẹp, chưa sinh con, nhanh chóng ly hôn, đổi sang nhà khác tốt hơn mà gả."

Tiếng nghị luận của các nữ công nhân, cuối cùng cũng truyền đến tai Hầu Lan.

Thật ra đây không phải là lần đầu tiên mấy người này nói xấu sau lưng, Hầu Lan đã nghe rất nhiều người nói xấu sau lưng như vậy rồi, thậm chí còn có người cố ý đến tìm cô nói chuyện này. Còn có một bác gái trung niên nói muốn giới thiệu cho cô một người chồng mới nữa chứ.

Đủ loại chuyện trên đời.

Hầu Lan mỉm cười với đám nữ công nhân kia, lắc đầu: "Đừng coi thường chồng tôi, huynh ấy là người thông minh, có học vấn, huynh ấy nhất định sẽ có ngày làm ra được thứ hữu dụng."

Các cô gái kia làm sao tin được, đều lắc đầu.

Hầu Lan cũng không cãi nhau với họ, chỉ mỉm cười dịu dàng, kết thúc công việc, tan làm.

Đi ra khỏi xưởng dệt lông cừu Ấm Đến Muốn Ngủ, trở về nhà, nhà cửa lạnh lẽo, không có ai nấu cơm. Cô đeo tạp dề vào, bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Nấu được một nửa, chồng nghiên cứu sinh trở về, Hầu Lan cười chào hỏi: "Tướng công, cơm tối còn một lúc nữa mới xong, chàng đợi thêm chút nữa nhé. Ta vừa tan làm về, mới bắt đầu nấu

thôi."

Nghiên cứu sinh hưng phấn ra mặt: "Tiểu Lan, có thể không cần mấy ngày, nàng sẽ không cần phải đi làm nữa."

Hầu Lan kinh ngạc: "Ta không đi làm thì sao được? Tướng công còn đang học nghiên cứu sinh, chưa tốt nghiệp, không có thu nhập, nếu ta không đi làm, thì gia đình lấy gì mà sống?"

Nghiên cứu sinh ra vẻ cảm kích nói: "Tiểu Lan, những năm qua may mà có nàng gánh vác gia đình, thu nhập của gia đình đều dựa vào nàng kiếm được, vi phu không có cống hiến gì cho gia đình này...."

Hầu Lan hơi đỏ mặt: "Chàng nói gì vậy, đây là nhà của chúng ta, đâu phải chỉ của một mình chàng."

Nghiên cứu sinh: "Nhưng mà, dù sao thì việc nuôi nấng gia đình cũng nên là trách nhiệm của đàn ông, ta luôn cảm thấy có lỗi với nàng. Ta cũng biết, có người sau lưng nghị luận ta, khiến nàng phải chịu rất nhiều áp lực. Nhưng mà, không bao lâu nữa, phát minh vĩ đại của ta sắp sửa ra đời rồi, đến lúc đó, ta nhất định có thể kiếm được rất nhiều tiền, để cho nàng làm một phu nhân giàu sang."

Hầu Lan cười: "Nói nhăng nói cuội."

Nghiên cứu sinh cũng không nói nhảm nhiều lời, liền lao về phía bàn học của mình, lấy giấy bút ra, vẽ lên trên....

Một chiếc động cơ điện nhỏ xíu, lắp thêm vỏ, trên vỏ phải để một cái lỗ, thò ra một sợi dây điện, đầu dây điện còn phải vẽ thêm một cái phích cắm, dùng để kết nối vào lưới điện của thôn Cao Gia.

Bên này, trên trục chính của động cơ điện, thò ra một cái thanh, trên thanh lắp thêm mấy cái cánh quạt, thiết kế cánh quạt

này, lấy cảm hứng từ chân vịt của tiên thuyền mà Thiên Tôn ban tặng....

Cuối cùng, bản thiết kế đã vẽ xong.

Nghiên cứu sinh cười ha hả, cuối cùng viết lên tên của nó: "Quạt điện!"

Hầu Lan bưng một bát cơm đến bên cạnh bàn hắn, dịu dàng nói: "Tướng công, thứ mà chàng nói có thể kiếm được rất nhiều tiền, chính là cái này sao?"

Nghiên cứu sinh cười hì hì: "Đúng vậy, chính là cái này! Năm đó Kỷ Mộng Hàm dựa vào việc phát minh ra đèn điện, kiếm được một mớ, mà lần sau, chính là nhà chúng ta dựa vào cái quạt điện này để nổi danh rồi, hahaha. Nhanh thôi, chỉ cần đợi nhóm của chúng ta chế tạo ra động cơ điện, ta sẽ lập tức lấy bản thiết kế quạt điện này ra."

Hầu Lan: "Nhà chúng ta không giống như Kỷ Mộng Hàm, năm đó hắn ta phát minh ra đèn điện, cha hắn đã cho hắn một khoản tiền để xây dựng xưởng đèn điện, nhưng gia cảnh nhà chúng ta nghèo khó, không có tiền để làm xưởng quạt điện, nhà chúng ta chỉ có thể bán bản thiết kế, không thể giống như Kỷ Mộng Hàm mở xưởng kiếm tiền được."

"Yên tâm đi!" Nghiên cứu sinh: "Thiên Tôn luôn khuyến khích mọi sự sáng tạo phát minh khoa học, thứ của ta tuy rằng chỉ dùng cho dân sinh, không phải dùng cho chiến đấu, nhưng Thiên Tôn nhất định sẽ ban thưởng cho ta một khoản tiền, chúng ta nhận được tiền thưởng, sẽ đi mở một xưởng quạt điện, hì hì."

Hầu Lan cười ngọt ngào: "Vậy sau này ta sẽ làm phu nhân xưởng trưởng rồi."

Mấy ngày sau....

Phòng thí nghiệm chính thức của thôn Cao Gia, do Tống Ứng Tinh dẫn đầu, một đám đông đảo các nghiên cứu sinh, cùng nhau nghiên cứu phát triển chế tạo "động cơ điện thế hệ thứ nhất", chính thức sản xuất hàng loạt.

Nó có thể xoay tròn bằng cách kết nối với lưới điện, cung cấp động lực mạnh mẽ.

Nhưng, nó chỉ là một phát minh cơ bản, không thể trực tiếp để cho bách tính cảm nhận được lợi ích của nó.

Vào buổi tối ngày động cơ điện được phát minh ra, nghiên cứu sinh Mạch Lê công bố phát minh mới nhất: Quạt điện!

Nó sử dụng "động cơ điện thế hệ thứ nhất" làm lõi, kết nối với một cánh quạt xoắn ốc kỳ lạ, có thể thổi ra gió mát.

Phát minh này của Mạch Lê, mặc dù không thể nói là khó khăn, nhưng nó là "ứng dụng liên quan đến động cơ điện đầu tiên", vừa được đưa ra, lập tức nhận được sự khen ngợi nhiệt liệt của Thiên Tôn.

Thiên Tôn khuyến khích sự đổi mới về mặt kỹ thuật, cũng khuyến khích sự đổi mới về mặt ứng dụng.

"Giải thưởng đặc biệt cho phát minh khoa học ứng dụng", một quả cầu bạc lớn, rơi vào tay hai vợ chồng Mạch Lê và Hầu Lan. Tiếp theo, xưởng quạt điện thôn Cao Gia, bắt đầu được xây dựng.

Ngày Hầu Lan từ chức ở xưởng dệt, đi làm phu nhân xưởng trưởng kiêm chủ quản bộ tài vụ, những đồng nghiệp từng nói xấu sau lưng cô, đều ngây người như phỗng....

Chương 1149: Lương Phong Nhất Hào

Năm Sùng Trinh thứ mười, tháng bảy, giữa hè.

Nhiệt độ không khí tăng vọt...

Thành Lạc Dương bị thiêu đốt dưới ánh mặt trời, toàn bộ thành trì tựa như đang bốc hơi, không khí dường như cũng không chịu nổi cái nóng này, hướng lên bầu trời di động, tạo thành một loại cảnh tượng kỳ lạ như sóng nước chấn động.

Bách tính trốn dưới mái hiên, phe phẩy quạt mo, thỉnh thoảng uống một ngụm nước giếng mát lạnh, miễn cưỡng chống đỡ qua ngày.

Thế nhưng, có một người, mỗi năm đến lúc này đều đặc biệt thống khổ.

Hắn tên là Phúc vương Chu Thường Tuân.

Đối với một tên béo ba trăm cân mà nói, mùa hè thật sự là quá không thân thiện.

Cái kiểu muốn mạng người ta mà!

Trốn trong phòng cũng vô dụng, trong phòng là ngột ngạt, ngồi dưới mái hiên cũng vô dụng, để nha hoàn ở bên cạnh ra sức phe phẩy quạt cũng vô dụng, bản thân mấy nha hoàn cũng nóng muốn chết, phe phẩy quạt căn bản không còn chút sức lực nào.

Thật sự là rất xấu hổ, Phúc vương chỉ có thể vừa lau mồ hôi đầy đầu, vừa ai oán nói: "Có ai có thể lấy ra đồ vật ra hồn một

chút hay không, để bổn vương mát mẻ một chút? Bổn vương có thưởng."

Thái giám tâm phúc của hắn là Trịnh công công ở bên cạnh thò đầu ra: "Vương gia, bến tàu Tiểu Lãng Để có khối băng lớn, là đám thương nhân hải sản dùng để bảo quản hải sản tươi sống, hay là, chúng ta đi lấy một ít?"

Phúc vương vẻ mặt uể oải lắc đầu: "Không được, đó là tiên băng Thiên Tôn ban xuống, ta không dám động vào, Thiên Tôn ngài ấy nhất định là còn đang giận bổn vương. Lần trước suýt chút nữa đã thu bổn vương lên trời như châu chấu, đến nay bổn vương vẫn còn sợ hãi."

Mọi người: "..."

Được rồi, Phúc vương là nổi tiếng sợ chết, lưu khấu đến, hắn sẽ để thân vệ vương phủ bảo vệ hắn ở, không dám rời nửa bước, còn thuê mướn một đám giang hồ cao thủ.

Nhưng Thiên Tôn muốn thu thập hắn, thân vệ vương phủ và giang hồ cao thủ còn có tác dụng chó gì.

Vì sự an toàn, Phúc vương căn bản không dám đi động vào đồ vật của Thiên Tôn, trừ phi có một ngày, hắn rõ ràng biết được Thiên Tôn tha thứ cho hắn, nếu không, sẽ tận lực không muốn gây sự chú ý của Thiên Tôn.

Đúng lúc này, bên ngoài có một tiểu thái giám chạy vào, vội vàng bẩm báo: "Vương gia, thôn Cao Gia có một người trẻ tuổi đến, nói là có đồ vật rất mới lạ muốn tiến cử cho ngài."

Phúc vương kinh ngạc: "Thôn Cao Gia tới? Ôi chao, không thể chậm trễ, mau mời, nhanh mời vào."

Rất nhanh, nghiên cứu sinh Mạch Lê đi vào, phía sau hắn còn có hai người đi theo, khiêng một cái rương lớn, bên trong dường

như chứa đồ vật quý hiếm gì đó.

Vừa nhìn thấy Phúc vương liền tự giới thiệu: "Tại hạ là nghiên cứu sinh thôn Cao Gia, Mạch Lê."

Phúc vương không dám chậm trễ, vội vàng đứng dậy hành lễ: "Mạch tiên sinh, ôi chao, tiểu vương nơi này có lễ. Không biết Mạch tiên sinh đến phủ đệ tiểu vương, có gì chỉ giáo?"

Hắn chỉ là đứng lên như vậy, nói hai câu, đã thuộc về "lượng vận động cực lớn", mồ hôi lập tức tuôn ra, nóng đến mức hắn liên tục lau mồ hôi.

Mạch Lê mỉm cười nói: "Vương gia hình như rất nóng nhỉ."

Phúc vương đáng thương nói: "Đúng vậy, mỗi năm đến mùa hè, tiểu vương đều sống vô cùng thống khổ."

Mạch Lê: "Vậy vương gia có thể xem thử đồ vật của ta, nó có thể khiến ngài trải qua mùa hè thoải mái hơn."

Phúc vương kinh ngạc: "Đồ vật gì?"

Mạch Lê mở rương ra, từ bên trong lấy ra một cái quạt điện.

Đồ vật này Phúc vương chưa từng thấy qua, hai mắt trừng to: "Đây là cái gì?"

Mạch Lê: "Trong vương phủ có thông điện không?"

Phúc vương vội vàng nói: "Thông điện, đương nhiên là thông điện. Tiểu vương bỏ ra một khoản tiền lớn, mời mũ lam thôn Cao Gia hỗ trợ, dắt một đường dây điện từ chợ về, còn mua rất nhiều bóng đèn điện nữa. Ngài xem, trên đỉnh đầu chúng ta có một cái, chỉ là hiện tại mặt trời đang lên cao, đèn điện còn chưa bật."

Mạch Lê cười: "Thông điện là tốt rồi, ổ cắm ở chỗ nào?"

Trịnh công công vội vàng dẫn Mạch Lê đến ổ cắm ở góc tường.

Mạch Lê rút phích cắm đèn điện ra, thay phích cắm quạt điện vào, điều chỉnh góc độ quạt, hướng về phía Phúc vương, sau đó tạch một tiếng, ấn công tắc.

Cánh quạt, ù một tiếng xoay tròn.

Tiếp theo, Phúc vương liền cảm thấy một luồng gió mạnh thổi đến mặt, thổi đến mức râu của hắn bay phần phật...

Trong nháy mắt, Phúc vương liền sảng khoái.

"A? Thứ này? Có thể thổi gió?" Phúc vương mừng rỡ nói: "Gió thật mạnh, lực gió này, còn lợi hại hơn nhiều so với nha hoàn của ta phe phẩy quạt."

Mạch Lê cười nói: "Thời tiết nóng như vậy, để nha hoàn phe phẩy quạt cả ngày. Cả nha hoàn cũng mệt mỏi, sẽ khiến vương gia có vẻ rất vô lương tâm, ức hiếp người làm, bị Thiên Tôn biết được cũng sẽ tức giận."

Câu nói cuối cùng, dọa Phúc vương suýt chút nữa không thở nổi: "A? Thiên Tôn sẽ tức giận?"

Thiên Tôn có tức giận hay không Mạch Lê không biết, dù sao cũng chỉ là bịa chuyện: "Nhưng dùng quạt điện thổi gió lại không giống, không những sẽ không mang tiếng xấu ức hiếp người dưới, còn có thể hưởng thụ gió lớn hơn, cảm giác mát mẻ hơn. Muốn thổi thì ấn nút này, không muốn thổi thì ấn lại một cái..."

Hắn thao tác một chút cho Phúc vương xem, mỉm cười nói: "Thế nào? Tiện lợi chứ?"

Râu và tóc của Phúc vương, lúc này đang bị gió quạt điện thổi đến mức hỗn loạn trên mặt... trong lòng vui vẻ, vội vàng đáp: "Tiện lợi, thật sự là quá tiện lợi, tiểu vương chưa bao giờ cảm thấy

thoải mái như vậy trong mùa hè. Cái này... cái này... giá bao nhiêu?"

Mạch Lê cười nói: "Thứ này bên trong sử dụng kỹ thuật mới nhất của thôn Cao Gia, còn sử dụng rất nhiều đồng, ngài cũng biết đồng chính là tiền. Hơn nữa, nó còn phải kết nối vào lưới điện, sử dụng tiên gia điện lực do Thiên Tôn cung cấp..."

Nói một tràng dài, Mạch Lê mới nói: "Mà mấu chốt nhất chính là, cái quạt điện này còn là cái quạt điện đầu tiên trên toàn thiên hạ, ta đặt cho nó một cái tên, gọi là 'Lương Phong số 1', ngài xem, in ngay trên đế. Những cái quạt điện sản xuất sau này, đều không có giá trị sưu tầm như nó, sẽ không đặt tên riêng nữa."

Phúc vương nghe hiểu: "Cho nên có hơi đắt?"

Nói xong, hắn lại cẩn thận hỏi một câu: "Đắt hay không trước tiên không bàn! Nó muốn dùng tiên gia điện lực do Thiên Tôn cung cấp, vậy... nếu tiểu vương dùng, có chọc giận Thiên Tôn hay không a? Nói cái này hơi ngại, trước đây tiểu vương từng làm một chút chuyện khiến Thiên Tôn lão nhân gia ngài... không được vui, cũng không biết lão nhân gia ngài hết giận chưa."

Mạch Lê: "Lão nhân gia chắc sẽ không tức giận đâu! Thiên Tôn khuyến khích mọi người sử dụng khoa học tiên tiến, có càng nhiều người dùng, sản phẩm khoa học kỹ thuật kiếm được tiền, các nhà khoa học mới có động lực hơn để nghiên cứu khoa học kỹ thuật mới. Thiên Tôn nói, cái này gọi là 'phản hồi tích cực', 'chu trình lành mạnh'. Nếu Vương gia sử dụng cái này, chính là đang góp sức cho sự phát triển khoa học, Thiên Tôn nhất định vui mừng."

Vừa nghe thấy Thiên Tôn có thể vui mừng, Phúc vương liền gấp: "Bao nhiêu tiền."

Mạch Lê: "Năm trăm lượng."

Phúc vương: "Mua! Mau, mau đi lấy tiền."

Nửa câu sau, đã chuyển sang nói với Trịnh công công.

Trịnh công công làm sao không gấp, năm đó để Thiên Tôn tha cho, hắn còn tự đánh gãy cánh tay của mình, vẫn luôn sợ hãi Thiên Tôn, hiện tại nghe nói mua cái này có thể khiến Thiên Tôn vui mừng, động tác nhanh như chớp, xoát xoát xoát liền chạy vào kho bạc vương phủ, lấy ra năm trăm lượng bạc.

Thế là, hai bên một bên giao tiền, một bên giao hàng, đều vui vẻ vô cùng.

Tối hôm đó, Mạch Lê mang theo năm trăm lượng bạc, ngồi xe lửa trở về thôn Cao Gia, báo cáo với giám đốc tài vụ của hắn là Hầu Lan: "Nguyên mẫu, bán được năm trăm lượng."

Hầu Lan cười rạng rỡ: "Tướng công của ta thật lợi hại!"

Đám nữ công nhân nhà máy dệt của nàng, lại phải hâm mộ ghen tị đến phát điên rồi.

Chương 1150: Ta cũng muốn quay quảng cáo

Bách tính đột nhiên phát hiện, gần đây, quảng cáo trên TV, bỗng nhiên phong phú hơn rất nhiều.

Trước kia, trước khi Tin Tức Cao Gia bắt đầu vài phút, chỉ có quảng cáo "Áo len lông cừu Ấm Đến Muốn Ngủ" được phát đi phát lại, người ta muốn xem đến mất cảm giác.

Nhưng từ sau khi áo lông hiệu Tam Nương gia nhập, những thương nhân khác cũng rốt cuộc kịp nhận ra, thời gian quảng cáo này không phải là độc quyền của Ấm Đến Muốn Ngủ, là có thể bỏ tiền ra để tranh thủ.

Thế là, đủ loại quảng cáo bắt đầu trở nên phong phú.

"Hải sản hiệu Tiên Thuyền, chúng tôi đã thuê khoang hàng trên tiên thuyền, dùng tốc độ nhanh nhất mang hải sản đánh bắt từ đảo Chu Sơn đến cho quý vị, cam kết mỗi một con cá đến miệng quý vị đều là tươi ngon."

"Mì chua cay Tứ Xuyên hiệu Tới Cũng Nhanh, món ăn vặt mới nhất được truyền từ Tứ Xuyên đến, ngay cả Thiên Tôn ăn cũng khen ngon."

Quảng cáo ào ào bay loạn trên TV...

Trước, sau Tin Tức Cao Gia đều có.

Sau đó, trước và sau chương trình "Triệu Thắng nông nghiệp làm giàu" cũng có.

Thậm chí ngay cả "Sử Khả Pháp phổ pháp" vốn không có mấy ai xem trước sau cũng có.

Thôn khố thôn Cao Gia, liền kiếm được một khoản phí quảng cáo rất lớn.

Đồng thời, một nhóm diễn viên nổi tiếng lấy Trần Viên Viên cầm đầu cũng nhận được phí quảng cáo đến mức mềm cả tay.

Thế nhưng, có một diễn viên nổi tiếng lại có vẻ hơi cô đơn... hắn không hề nhận được một đồng phí quảng cáo nào.

Hắn chính là: Trần thiên hộ!

Kẻ ác độc nhất trong lịch sử, tất cả chuyện xấu trên đời đều do hắn làm, làm sao có thể nhận được quảng cáo?

Trần thiên hộ ngồi trên sân khấu của Văn Phòng Minh Tinh thế giới phồn hoa, vẻ mặt cô đơn nhìn những diễn viên khác đang tập dượt quảng cáo của bọn họ, nhịn không được thở dài một hơi.

Lão Nam Phong ngồi xuống bên cạnh hắn, cười nói: "Huynh đệ, ngươi còn hâm mộ chút tiền lẻ đó?"

Trần thiên hộ: "Nam Phong ca, ta không thiếu tiền, ta chỉ là buồn thôi. Bọn họ đều có người mời đi quay quảng cáo, người nào cũng rực rỡ trên màn hình, chỉ có ta, không có một cửa hàng nào coi trọng, bọn họ đều chê ta quá hung dữ."

Lão Nam Phong cười ha ha: "Ngươi là quân nhân, quân nhân cần cái loại hình tượng mềm mại yếu đuối đó làm gì? Hung dữ cũng rất tốt mà."

Trần thiên hộ: "Nhưng mà, ta cũng muốn ăn mặc đẹp đẽ, mặc quần áo xinh đẹp, cầm một món đồ sinh hoạt, mỉm cười với khán giả trước màn hình TV, nói với bọn họ, Trần thiên hộ đề cử mọi người mua cái này cái kia."

Hai người đang nói đến đây, đột nhiên nhìn thấy một nam tử mặc y phục thương nhân đi tới, hướng Trần thiên hộ hành lễ: "Xin hỏi, ngài chính là Trần thiên hộ phải không?"

Trần thiên hộ chỉ vào mặt mình: "Ngươi xem, ngươi nhìn xem, mang khuôn mặt này, ngoài ta ra còn ai nữa?"

Thương nhân nhìn trái, nhìn phải, sau đó "hít" một hơi: "Quả nhiên là Trần thiên hộ bản tôn, vẻ mặt thật đáng sợ."

Trần thiên hộ trợn mắt: "Tìm ta có chuyện gì? Nói mau."

Hắn trợn mắt nhìn trông rất đáng sợ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy dựng lên rút đao chém người, dọa tên thương nhân lùi lại mấy bước, mất mấy giây mới hoàn hồn: "Khụ, chuyện là như thế này, tại hạ muốn mời ngài quay một quảng cáo."

"Cái gì?" Trần thiên hộ giật mình, đột nhiên nhảy dựng lên.

Thương nhân bị động tác nhảy dựng lên của hắn dọa sợ, xoay người bỏ chạy: "Ta sai rồi, ta sai rồi, ta không nên đến tìm ngài, ta lập tức cút ngay."

"Quay lại!" Trần thiên hộ hô to: "Lập tức quay lại."

Thương nhân nào dám không nghe, vừa lui vừa chạy, vèo một cái lại chạy về trước mặt Trần thiên hộ, run rẩy nói: "Không... đừng giết ta..."

Trên mặt Trần thiên hộ, hiện tại đã tràn đầy vui mừng, vui đến nở hoa, thế nhưng, nụ cười của hắn trong mắt người khác, cũng là nụ cười dữ tợn, là loại cảm giác kẻ xấu xa đang phát ra tiếng cười quỷ dị ngạo mạn.

Trần thiên hộ cười to nói: "Ngươi vậy mà lại tìm ta quay quảng cáo, có mắt nhìn, ha ha ha, thật sự là có mắt nhìn, ta rất hài lòng, bất kể là quảng cáo gì, ta đều nhận."

Thương nhân kinh ngạc: "Ơ? Ngài nhận rồi?"

Trần thiên hộ: "Đương nhiên nhận! Hừ hừ, đây cũng là một thử thách lớn trong sự nghiệp diễn xuất của ta, rốt cuộc, ta muốn diễn một người có hình tượng khí chất đoan chính, giới thiệu sản phẩm cho khán giả sao? Ha ha ha ha, ta đã chờ ngày này bao lâu rồi, ngươi biết không?"

Hắn cười xong, vẻ mặt trầm xuống, nghiêm túc hỏi: "Là quảng cáo gì? Ta phải diễn như thế nào?"

Thương nhân "khụ" một tiếng nói: "Là thuốc diệt côn trùng do Thiên Tôn ban xuống, thôn ủy hội quyết định giao cho ta bán, ta đặt cho nó một cái tên gọi là "Sát Hoàng Linh', dự định mời ngài quay, chính là quảng cáo Sát Hoàng Linh."

Trần thiên hộ: "!!!"

Thương nhân nói: "Ta đã soạn xong kịch bản rồi, đầu tiên là một đám người mặc trang phục châu chấu xuất hiện, bọn họ vừa phá hoại mùa màng, vừa hát 'Chúng ta là sâu hại, chúng ta là sâu hại', sau đó lúc này ngài xuất hiện, ngài hát 'Sát Hoàng Linh chính nghĩa, Sát Hoàng Linh chính nghĩa, nhất định phải diệt trừ sâu hại, diệt trừ, diệt trừ', sau đó ngài giơ trường thương lên, giết vào trong đàn châu chấu, giết sạch bọn chúng, động tác phải hung ác một chút, vẻ mặt phải tàn nhẫn một chút. Phải thể hiện ra sát khí đằng đằng, khiến người ta vừa nhìn đã khiếp sợ, vai diễn này là thích hợp nhất với ngài."

Trần thiên hộ: "Phốc!"

Một tiếng kêu thảm thiết, Trần thiên hộ ngã xuống.

Lão Nam Phong dùng chân đá vào eo Trần thiên hộ: "Này này, dậy mau, đừng nằm trên đất giả chết, ngươi vừa rồi đã đáp ứng vị thương nhân này nhận quảng cáo của hắn rồi. Nam tử hán đại

trượng phu, đã đáp ứng chuyện của người khác thì phải làm được."

Trần thiên hộ lăn lộn trên đất: "Ta không muốn làm nam nhân nữa, ta muốn chơi xấu, ta không thể nhận quảng cáo như vậy."

Lão Nam Phong nổi giận: "Lập tức cút cho ta! Mẹ kiếp, đường đường là nam nhân, bày đặt làm nũng cái gì chứ? Còn chơi xấu? Lời nam nhân nói ra, như bát nước hất ra ngoài, tuyệt đối không thể lấy lại."

Lão Nam Phong vừa nổi giận, sự hung dữ của Trần thiên hộ lập tức trở thành trò con nít, rụt rè bò dậy, cúi đầu: "Ta diễn, diễn là được chứ gì."

Thương nhân nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng không khỏi thầm nghĩ: Thì ra Lão Nam Phong tướng quân mới là nhân vật lợi hại chân chính, vừa rồi một tiếng quát kia, thật đáng sợ, ngay cả Trần thiên hộ cũng trong nháy mắt biến thành bé ngoan, a a a, thật đáng sợ, ta muốn rời khỏi đây.

Thương nhân co cẳng chạy, Trần thiên hộ cũng vội vàng chuồn mất: "Ngươi đợi ta, ta bàn bạc với ngươi chuyện quay quảng cáo."

Thương nhân đâu dám đợi, chạy nhanh vô cùng.

Trần thiên hộ cũng đuổi theo nhanh vô cùng.

Hai người chạy như bay ra khỏi Văn Phòng Minh Tinh, ngươi đuổi ta chạy trên đường, trong nháy mắt đã chạy xa.

Mấy ngày sau, lời đồn mới lại xuất hiện: Trần thiên hộ giữa đường truy sát một thương nhân đáng thương, cứ thế đuổi theo năm con phố...

Chương 1151: Tiếp quản thủy sư Đăng Châu

Bì Đảo.

Từng thuyền lương thực và vật tư được chuyển đến Bì Đảo.

Vật tư dường như vô tận của thôn Cao Gia khiến cho Thẩm Thế Khôi, đảo trấn Bì Đảo, bội phục sát đất.

Qua mấy ngày sống chung, hắn cũng hiểu sơ qua, số lương thảo này không phải triều đình gửi đến, mà là "Lý viên ngoại" đưa tới.

Nói cho hay thì Lý viên ngoại này là thương nhân, nói thẳng ra thì cũng giống như kiểu cát cứ một phương như Trịnh Chi Long.

Bề ngoài thì nghe hiệu lệnh triều đình, nhưng thực chất là một tên thổ hoàng đế.

Vị thổ hoàng đế này không phải nể mặt Thẩm Thế Khôi mà đưa đồ, đưa vật tư tới Bì Đảo, mà là đưa cho Tào Văn Chiếu.

Nói trắng ra, Tào Văn Chiếu ở chỗ này thì y mới đưa đồ cho mình.

Nếu mình bài xích Tào Văn Chiếu, e là số lương thảo này sẽ không cánh mà bay.

Bì Đảo bấy lâu nay vốn không có lương thảo do triều đình Đại Minh cung cấp, sau này cũng sẽ không có viện trợ vật tư từ Triều Tiên, nếu không dựa vào "Lý viên ngoại" này, Bì Đảo chỉ có đường chết.

Nên làm thế nào, không cần nói cũng biết.

“Tào tướng quân, về sau chúng ta nên làm thế nào?” Bây giờ Thẩm Thế Khôi chuyện gì cũng hỏi ý kiến Tào Văn Chiếu trước, bày tỏ sự tôn trọng đối với hắn.

Tào Văn Chiếu: “Trên chiến trường hải chiến, chúng ta đã dọa sợ Kiến Nô, trong vòng vài năm tới, chúng chắc không dám tổ chức tấn công Bì Đảo nữa. Sau trận chiến này, lập trường của Triều Tiên có lẽ sẽ dao động lần nữa. Về sau, chúng ta tiếp tục lấy Bì Đảo làm căn cứ, quấy rối hậu phương Kiến Nô...từ từ tích lũy lực lượng...”

Hắn còn chưa nói xong, một tên lính chạy vào: “Thiên sứ đến!”

Thẩm Thế Khôi hừ một tiếng, thiên sứ gì đó, người Bì Đảo chưa từng để vào mắt, nhưng hắn vẫn nói: “Nhanh đi nghênh đón.”

Một đám người chạy ra bãi biển, chỉ thấy một tên thái giám vừa xuống thuyền, đang đứng thẳng tắp trên bãi cát, ra dáng sắp tuyên đọc thánh chỉ.

Hai người Thẩm, Tào vội vàng hành lễ, tên thái giám lấy thánh chỉ ra, thao thao bất tuyệt đọc.

Thánh chỉ đầu tiên là khen ngợi hai người Thẩm, Tào, nói bọn họ có công trấn giữ Bì Đảo, hoàng thượng rất vui mừng gì đó, sau đó là phong Tào Văn Chiếu làm tổng binh duyên hải, phụ trách viện trợ Bì Đảo, đối phó thủy quân Kiến Nô và Triều Tiên gì đó.

Tiếp theo là bảo Tào Văn Chiếu tự mình cân nhắc, chiêu an hải tặc, thu nạp cho triều đình.

Thánh chỉ đọc xong, Thẩm Thế Khôi cũng thở phào nhẹ nhõm: Thật sự sợ hoàng thượng phong Tào Văn Chiếu làm tổng binh trấn Đông Giang, như vậy là muốn cướp vị trí của mình.

Tổng binh duyên hải thì tốt rồi, không có xung đột lợi ích với mình, ngược lại là quan hệ hợp tác, như vậy, bản thân trấn giữ Bì Đảo cũng yên tâm.

Tào Văn Chiếu nghe xong thánh chỉ, trong lòng thầm nghĩ: Bảo mình chiêu an hải tặc, hơn nữa chức quan du kích tướng quân trở xuống, đều do mình tự do cân nhắc, điều này cũng không tệ.

Trong lòng hắn đã bắt đầu tính toán, có thể phong Giang Thành làm du kích tướng quân, phong Thi Lang làm thiên tổng, Trịnh Sâm tuy là khách tướng, nhưng rất được Thiên Tôn hoan nghênh, vậy cũng cho một chức thiên tổng đi, như vậy, thủy quân thôn Cao Gia về sau có thể danh chính ngôn thuận mà tung hoành trên biển, không cần tự xưng là thương thuyền nữa.

Hơn nữa, thủy trại của tổng binh duyên hải hình như ở gần Đăng Châu, thủy quân thôn Cao Gia lại có thêm một chỗ để neo đậu.

Hơn nữa Đăng Châu cách Thiên Tân rất gần, khoảng cách đường thẳng chỉ khoảng sáu trăm dặm.

Về sau hải quân thôn Cao Gia xuất phát từ Đăng Châu đến Thiên Tân, chỉ cần một ngày.

Thánh chỉ đọc xong, mọi người đều vui!

Thái giám trở về kinh thành phục mệnh, Tào Văn Chiếu lập tức soạn tấu chương, đem du kích tướng quân Giang Thành, thiên tổng Thi Lang, thiên tổng Trịnh Sâm cùng nhau báo cáo lên.

Vài ngày sau...

Đại Minh triều, thủy sư vệ sở Đăng Châu.

Đăng Châu vệ là thủy sư vệ sở có lịch sử lâu đời của Đại Minh triều, thời kỳ thịnh vượng, từng có 100 chiến thuyền lớn nhỏ,

chiến thuyền nhỏ thì nhiều vô số kể.

Tuy nhiên, với việc thực hiện chính sách cấm biển của Đại Minh triều, đến năm Hoằng Trị thứ mười sáu (năm 1503), chiến thuyền lớn nhỏ của Đăng Châu vệ chỉ còn lại ba chiếc, đồng thời ngành công nghiệp đóng tàu cũng gần như bị mai một hoàn toàn.

Đến những năm Sùng Trinh (năm 1637), thủy sư vệ sở Đăng Châu về cơ bản đã trở thành một làng chài nhỏ, ngoài lá cờ rách rưới có ghi "vệ Đăng Châu" trên pháo đài mục nát, thì rất khó nhận ra đây là quân cảng của triều đình.

Ba người Giang Thành, Thi Lang, Trịnh Sâm, dẫn đầu hạm đội, chậm rãi tiến vào thủy trại Đăng Châu.

Đội thuyền khổng lồ của bọn họ vừa đến, đã dọa cho đám thủy binh Đăng Châu vệ sợ đến mức hồn phi phách tán, không ít người liều mạng chèo thuyền con rách nát của bọn họ lao về phía bờ, về đến nhà, cầm vũ khí rách nát, bày ra tư thế "a, có lẽ ta xông lên cũng đánh không lại".

Giang Thành lấy ra một cái loa sắt, hét lớn về phía đám thủy binh Đăng Châu vệ: "Bản tướng quân là người dưới trướng tân nhiệm tổng binh duyên hải Tào Văn Chiếu, du kích tướng quân Giang Thành, phụng mệnh đến tiếp quản thủy trại Đăng Châu, chư vị không cần kinh hoảng."

Đám binh sĩ Đăng Châu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Dọa chúng tôi giật mình, thuyền lớn như vậy, còn tưởng là người Tây Dương đến, hóa ra là cấp trên mới đến nhậm chức."

Binh sĩ buông vũ khí xuống, vây quanh bờ.

Ánh mắt Giang Thành lướt qua quần áo rách rưới trên người bọn họ, vũ khí rỉ sét trong tay, không khỏi thở dài.

Thi Lang cũng nhỏ giọng nói: "Quân đội thật nghèo nàn."

Trịnh Sâm nhỏ giọng nói: “Còn nghèo hơn hải tặc nhà ta.”

Giang Thành mở miệng nói: “Giáp trụ và vũ khí của các ngươi, vì sao lại tệ hại như vậy? Trong trại sao lại không có một chiếc thuyền nào tử tế?”

Quân quan vệ sở Đăng Châu bước ra, tỏ vẻ xấu hổ: “Giang tướng quân, Đăng Châu vệ của chúng ta đã bị phế bỏ hơn trăm năm rồi. Triều đình không cấp ngân lượng, không đóng thuyền, trang bị quân giới cho chúng ta, bảo chúng tôi tự mình đánh cá kiếm sống. Những chiếc thuyền đánh cá nhỏ này của chúng tôi đều là do tự mình đóng, không tốn một đồng nào của triều đình. Ngài trách chúng tôi cũng không được.”

Lời này cũng có lý!

Triều đình không cho tiền, còn muốn bọn họ có gia nghiệp gì tử tế?

Giang Thành quay đầu nhìn Thi Lang và Trịnh Sâm.

Hai đứa trẻ cũng nhún vai, lắc đầu: “Haiz!”

Giang Thành: “Được rồi, tình hình của các ngươi, bản tướng quân hiện tại đã biết. Khụ, nói thẳng luôn, bản tướng quân là người rất bao che khuyết điểm, các ngươi đã là người một nhà với ta, người một nhà không nói hai lời, bản tướng quân có chút gia sản, thứ triều đình không cho các ngươi, bản tướng quân cho.”

Tất cả Đăng Châu vệ đều sững sờ: Tướng quân nói lời này là ý gì?

Nhưng bọn họ lập tức hiểu!

Giang Thành phất tay một cái: “Phát lương, phát tiền, phát quần áo...”

Đại lượng vật tư, trực tiếp nhét vào tay bọn họ!

Thôn Cao Gia am hiểu nhất, chính là mật ngọt chết ruồi, tấn công bằng vật chất.

Trong nháy mắt, binh lính Đăng Châu vệ đã bị Giang Thành chinh phục.

“Giang tướng quân, ngài là vị thượng ty có lương tâm nhất mà ta từng theo.”

“Xin đừng nghi ngờ lòng trung thành của ta, về sau ta chính là thuộc hạ trung thành nhất của ngài.”

“Sau này ngài bảo ta lên núi đao xuống biển lửa, ta nhíu mày một cái cũng không phải người.”

Chương 1152: Người Anh đến

Binh lính thủy sư Đăng Châu vệ không nghĩ ra, bản thân rõ ràng là một đám người khốn khổ, ngày ngày đánh bắt cá ven biển kiếm sống, đột nhiên một ngày nọ từ trên trời rơi xuống cái bánh có nhân, bịch một tiếng đập cho mình thành kẻ giàu có.

Trên người mặc giáp trụ hạng nhất, trường mâu đều đổi thành mũi thương sắt thượng hạng, cung tên rách nát cũng được đổi thành Khai Nguyên cung mới tinh, giống hệt trang bị của biên quân.

Mỗi người được lĩnh mấy lượng bạc quân lương một tháng, số quân lương này lại còn chưa tính đồ ăn vào. Tân thượng ty còn bao ăn cho bọn họ, mỗi người phát mấy bao gạo lớn, thịt khô.

Thứ tốt như vậy cứ thế mà khuân về nhà.

Chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi, một đám người vốn dĩ lái thuyền rách, mặc quần áo rách rưới, ăn không no, bỗng chốc biến thành người người mặt mày hồng hào.

Trong lòng bọn họ, hình tượng của Giang Thành cũng trở nên vô cùng cao lớn.

Lúc này hỏi thủy binh Đăng Châu, bọn họ nguyện ý liều mạng vì hoàng thượng hay nguyện ý liều mạng vì Giang tướng quân, thì chắc chắn là vế sau.

Tuy nhiên, thủy binh vẫn nhìn ra một chuyện, bản thân và thân binh của Giang tướng quân vẫn còn chút chênh lệch, bản thân sử dụng cung tên, trường mâu, đại đao, còn thân binh của Giang tướng quân sử dụng đều là hỏa súng!

Khoảng cách này rất đáng được coi trọng!

Ai mà không muốn leo lên chứ? Ai mà không muốn từ một tên lính vệ sở bình thường trở thành thân binh của Giang tướng quân, như vậy mới có thể ăn chắc bát cơm này được chứ.

Vì vậy, binh lính thủy sư Đăng Châu vệ chọn ra một người đại diện, đến trước mặt Giang Thành: "Tướng quân, chúng tôi biết bản thân mới gia nhập dưới trướng ngài, tạm thời còn chưa được ngài tín nhiệm, nhưng chúng tôi sẵn lòng cố gắng, muốn làm thế nào mới có thể trở thành tâm phúc của ngài, ngài cứ phân phó, chúng tôi nhất định sẽ làm được."

Giang Thành cười khẽ một tiếng: "Chuyện này cũng không khó."

Hắn rút ra một quyển sách, [Thiên thư - Quân kỷ và Quân quy].

Hắn đưa quyển sách này cho người đại diện: "Nếu tất cả các ngươi đều có thể học tốt quyển sách này, thông qua khảo hạch chính trị của ta, ta có thể cho các ngươi trở thành thân binh tâm phúc của ta, phát cho các ngươi hỏa súng giống binh lính của ta."

Người đại diện vội vàng nhận lấy quyển sách bằng hai tay: "Hiểu rồi! Giang tướng quân, chuyện này ngài cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ học tập quyển sách này thật kỹ."

Vì bát cơm lâu dài của bản thân, học một quyển sách thì tính là gì?

Cố lên!

Thủy sư Đăng Châu dưới sự chỉ đạo của người Giang Thành phái đến, bắt đầu liều mạng học tập, nỗ lực cầu tiến...--

Ngay khi thủy sư Đăng Châu đang ngây thơ học tập kỷ luật

chú ý.

Quảng Châu, Hổ Môn, ngoại hải.

Cựu sĩ quan hải quân Hoàng gia Anh John Weddell, đang dẫn đầu một hạm đội gồm bốn thuyền buồm lớn, lượn lờ ngoài khơi.

Lúc này, bá quyền hàng hải của Tây Ban Nha đã suy tàn, hạm đội bất khả chiến bại đã bị tiêu diệt vào năm 1588, hải quân Anh đang trỗi dậy.

Tuy nhiên, khi hạm đội Anh đi thuyền hàng vạn dặm đến phương Đông, mới phát hiện tuyến thương mại của quốc gia hoàng kim phương Đông, từ lâu đã bị hai cái răng cửa Tây Ban Nha và Bồ Đào Nha độc chiếm, à phải rồi, còn có cả Hà Lan.

Cách đây không lâu, Weddell đã dẫn đầu hạm đội đến Macau, muốn vào Macau lấy một ít hàng hóa, kết quả bị người Bồ Đào Nha ở Macau từ chối, không cho phép ông ta cập cảng.

Mặc dù người Anh có thể hoành hành bá đạo ở Tây Âu, nhưng ở quốc gia Viễn Đông xa xôi này, Weddell chỉ dựa vào bốn con thuyền buồm, không dám chọc vào địa đầu xà Bồ Đào Nha ở Macau.

Vì vậy, ông ta liền đánh chủ ý lên Đại Minh triều.

“Đề đốc, thuyền buồm nhẹ Anne của chúng ta đã đi vào cửa sông Châu Giang, đo vẽ đường hàng hải, không bao lâu nữa, sẽ vẽ được hải đồ ở đây.”

Một thuộc hạ báo cáo với Weddell: “Tuy nhiên, thủy sư Đại Minh triều đã phát hiện ra chúng ta.”

Weddell khịt mũi một tiếng: “Thủy sư Đại Minh triều? Chính là những con thuyền buồm cứng rắn rách nát mà chúng ta đã thấy trên đường đi sao? Cái đó cũng xứng đáng được gọi là thủy sư?”

Thuộc hạ cũng cười nói: “Là thuộc hạ nói sai rồi, thứ rác rởm của Đại Minh triều, phát hiện ra chúng ta, phái người đến thương lượng.”

Weddell: “Ừm, nghe xem bọn họ nói gì.”

Rất nhanh, một chiếc thuyền nhỏ của thủy sư Quảng Châu đã cập sát bên cạnh thuyền buồm lớn của Anh, một tiểu quan văn thuộc Lễ bộ Đại Minh triều trèo lên thuyền buồm lớn, đi đến trước mặt Weddell.

“Bản quan tên là Khải Long, một tiểu lại Lễ bộ Đại Minh triều, chuyên phụ trách công việc ngoại giao.” Quan văn kia tự giới thiệu bản thân trước, sau đó mới nói: “Chúng tôi thấy các người phái thuyền nhỏ, chui vào sông Châu Giang, đó là thuyền dò đường của các người phải không? Hành vi như vậy, vô cùng vô lễ, ta yêu cầu các người lập tức triệu hồi thuyền dò đường, không được tự tiện xâm nhập vào lãnh thổ Đại Minh triều của ta.”

Phiên dịch Bồ Đào Nha mà Weddell mang theo lập tức giúp phiên dịch tiếng Hán sang tiếng Anh.

Weddell nghe xong, vẻ mặt kiêu ngạo: “Đây là thương thuyền của Đại Anh Đế quốc, ta tên là Weddell, đến đây để buôn bán, thời tiết trên biển hơi xấu, ta lo sẽ có bão, nên định để hạm đội vào sông nội địa trú ẩn.”

Khải Long: “Vào sông nội địa trú ẩn bão cũng được, Đại Minh triều ta là đất nước lễ nghi, cung cấp cảng trú bão cho bằng hữu đến từ xa không thành vấn đề, nhưng chuyện này phải được sự đồng ý của Đại Minh triều ta, không phải bản thân các người tự tiện phái thuyền vào dò đường là được.”

Weddell cười lạnh, rất muốn nói móc một câu: Lão tử dò đường thì làm sao?

Nhưng thuộc hạ của ông ta lại nhỏ giọng nói: “Đề đốc, không thể cứng rắn, thuyền Anne vẫn đang dò đường, chúng ta còn chưa quen thuộc với thủy văn ở đây, còn chưa chuẩn bị kỹ càng cho chiến đấu, lúc này mà trở mặt thì còn sớm.”

Weddell thay đổi sắc mặt, mỉm cười: “Ôi, thật xin lỗi, chúng tôi đường xa mà đến, còn chưa biết quy củ của Đại Minh triều, bây giờ chúng tôi đã biết, xin cho phép tôi trịnh trọng đưa ra yêu cầu, mượn một cảng biển, trú ẩn bão.”

Khải Long nhìn về phía mặt biển phía đông, dựa vào kinh nghiệm tích lũy được trong thời gian dài sinh sống ở Quảng Đông, nhiều năm qua để phán đoán, trong thời gian ngắn căn bản không thể có bão nào ập đến.

Khải Long quay đầu lại nhìn Weddell, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Rất xin lỗi, ta không nhìn ra sẽ có bão ập đến, hạm đội của ngươi rất an toàn. Ta không cho rằng ngươi có cần thiết phải vào sông nội địa trú ẩn bão, mời ngươi mau chóng dẫn hạm đội rời đi, không được ở lại trên vùng biển của Đại Minh triều ta.”

Weddell thầm mắng một câu trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ ra vẻ lịch thiệp của một quý ông Anh: “Biết rồi, chúng tôi sẽ rời đi càng sớm càng tốt, nhưng con thuyền buồm nhẹ dò đường kia hiện tại đã đi xa rồi, chúng tôi lại không có cách nào liên lạc đường dài với nó...chúng tôi cũng không có thuyền nhỏ nào có thể đuổi theo nó.”

Khải Long cau mày, trong lòng đã cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng trong thời đại không có liên lạc không dây này, hắn quả thực không thể bắt bẻ lời nói của đối phương, chỉ đành dặn dò thêm một câu: “Sau khi con thuyền buồm nhẹ kia quay lại, hãy lập tức rời đi.”

Nói xong, Khải Long xuống thuyền, lên thuyền nhỏ của thủy sư Quảng Châu, trở về bờ.

Weddell nhìn bóng dáng hắn rời đi, vẻ ngoài giả vờ nho nhã lịch sự trong nháy mắt biến mất không thấy đâu, lộ ra nụ cười nham hiểm của hải tặc: “Lũ lùn vô dụng này, chờ ta thăm dò xong đường thủy, cho các ngươi biết cái gì gọi là hải quân Hoàng gia Đại Anh Đế quốc.”

Chương 1153: Trận chiến Hổ Môn

Weddell cứ thế neo đậu ở cửa sông Châu Giang mấy ngày liền.

Thuyền buồm nhẹ Annie được phái đi thăm dò đã trở về. Nó đã tiến sâu vào cửa sông Châu Giang trong nhiều ngày, đến tận bãi Đầu Đạo cách thành Quảng Châu 15 dặm, đo đạc độ sâu và đánh dấu dọc đường, nắm rõ địa hình, thủy văn xung quanh cũng như bố phòng của quân Minh.

Người Đại Minh triều đã cảm thấy điều bất thường, Khải Long vội vàng báo cáo cấp trên: "Hạm đội Anh quốc, có ý đồ bất chính."

Nhưng cấp trên chỉ muốn an nhàn, không muốn làm lớn chuyện rước phiền phức cho mình, tư tưởng thiên triều thượng quốc lại trỗi dậy, căn bản không xem việc người khác do thám mình là chuyện to tát. Hắn trả lời Khải Long: "Bọn họ chỉ có bốn chiếc thuyền, có thể làm nên trò trống gì? Nó muốn trú bão ở đây, thì cứ để nó trú, không sao, không sao."

Khải Long sốt ruột, là quan viên Lễ bộ phụ trách ngoại giao tuyến đầu, hắn là người hiểu rõ nhất đám Tây Dương này là hạng người gì, càng dung túng, càng kiêu ngạo, đám người này chỉ có đánh cho một trận mới ngoan ngoãn.

Nhưng hắn chỉ là một quan văn, tay không tấc sắt, đối mặt tình huống này, thật sự là bó tay.

Tháng Tám…

Hạm đội Weddell rốt cuộc cũng hành động, nhắm thẳng pháo

đài Hổ Môn mà đi.

Khải Long vội vàng leo lên pháo đài, chỉ thấy bốn chiến hạm Anh quốc dừng lại cách pháo đài không xa, còn thả xuồng nhỏ xuống, đang đo đạc dòng nước gần đó.

Còn ra thể thống gì nữa?

Đây là pháo đài Hổ Môn, cửa ngõ Quảng Châu, trọng địa quân sự, Tây Dương chạy đến đây còn đo đạc dòng nước, còn nhịn được sao? Không thể nhẫn nhịn được nữa.

Khải Long sa sầm mặt, lớn tiếng hạ lệnh: "Bắn! Bắn cảnh cáo, đuổi bọn chúng đi."

Võ quan pháo binh doanh pháo đài Hổ Môn nhỏ giọng nói: "Khải đại nhân, hai bên mạn những chiếc thuyền Tây Dương toàn là pháo, bốn chiếc thuyền cộng lại, số lượng không ít, nếu chúng ta bắn vào bọn chúng, chưa chắc đã đánh thắng được bọn chúng đâu."

Khải Long sa sầm mặt: "Đây là vấn đề đánh thắng hay không sao? Kẻ địch đã chạy đến bên cạnh căn cứ quân sự đo đạc rồi, nếu chúng ta còn không ra tay, bước tiếp theo, thám báo của địch sẽ nghênh ngang đi vào doanh trại, đếm rõ ràng từng tên binh lính của chúng ta."

Võ quan: "Nói cũng phải!"

So đấu giữa nước này với nước khác, không phải đơn giản như "đánh không lại thì không đánh".

Đây cũng không phải thế giới tu tiên, vừa thấy đối phương tu vi cao hơn mình, lập tức quỳ xuống hô tiền bối, tha mạng, đừng giết ta, ta nguyện làm chó cho ngài.

Khí phách của quân nhân, không cho phép kẻ địch giẫm đạp

lên mặt mình.

Khải Long: "Đánh không lại, cũng phải đánh! Đại Minh triều ta tuyệt không cho phép lũ ngoại quốc hoành hành ngang ngược, bắn cho ta, bắn ba phát cảnh cáo trước, bày tỏ thái độ của chúng ta."

Pháo thủ nghiến răng, khai hỏa!

"Ầm ầm ầm!"

Ba phát đạn pháo cảnh cáo bay ra, rơi xuống mặt nước cách xa thuyền Anh quốc, bắn lên ba cột nước trắng xóa.

Weddell thấy Đại Minh dám khai hỏa, cũng không khỏi sững người, sau đó cười ha hả: "Ha ha ha, đám người lùn này thật sự tức giận rồi, ha ha ha, khai chiến rồi, bắn vào bọn chúng, bắn sập cái pháo đài rách nát này cho ta."

Bốn chiếc thuyền buồm của Weddell lập tức tản ra, bao vây pháo đài Hổ Môn.

"Khai hỏa!"

"Fire!"

Pháo thủ hai bên đồng thời gầm lên, tiếng pháo ầm ầm vang lên không ngừng.

Đạn pháo sượt qua nhau trên không trung, hú hét bay về phía đối phương.

Tiếp theo là tiếng ván gỗ vỡ vụn…

Bốn chiếc thuyền dưới trướng Weddell rất nhanh đã bị hư hại, nhưng chút hư hại này chẳng đáng là gì, chiến hạm Anh quốc lúc này vô cùng kiên cố, tố chất chiến đấu của thủy binh Anh quốc cũng cực cao, bọn họ vừa mới đánh bại hạm đội bất khả chiến bại của Tây Ban Nha cách đây không lâu, đang là lúc dương danh thiên

hạ, chí khí ngất trời.

Đạn pháo không dọa được thủy binh Anh quốc, thương vong một số ít thủy binh bọn họ cũng xem như chuyện thường, tiếp tục nhét đạn pháo vào nòng pháo, điên cuồng bắn về phía pháo đài Hổ Môn.

Đạn pháo nện vào tường nữ pháo đài, đất đá bay tứ tung, thỉnh thoảng có một quả đạn pháo bay vào trong pháo đài, đập trúng một pháo thủ, máu thịt be bét.

Rất nhanh, hỏa lực của pháo đài Hổ Môn đã bị áp chế. Đạn pháo Anh quốc liên tục bay tới, đánh đến mức pháo thủ không dám ngẩng đầu, động tác nhét đạn pháo cũng dừng lại, tất cả mọi người đều trốn trong góc.

Khải Long được hai tên thuộc hạ bảo vệ, trốn sau một bức tường thấp.

Tiếng pháo ầm ầm, mệnh lệnh của hắn căn bản không truyền ra ngoài được.

Một tên thuộc hạ ghé sát tai hắn hét lớn: "Khải đại nhân, không được rồi, pháo của người Anh quá nhiều, pháo đài của chúng ta không chịu nổi nữa."

Khải Long nhìn quanh bốn phía, thấy toàn bộ pháo đài đều đã mất đi sức chiến đấu, cũng không nhịn được thở dài một tiếng.

Pháo đài Hổ Môn là pháo đài triều đình bỏ ra số tiền khổng lồ xây dựng, nơi đây có tổng cộng 44 khẩu đại pháo, số lượng thật sự không tính là ít, so với pháo trên bốn chiến hạm Anh quốc, cũng không hẳn là ít hơn.

Nhưng mà…

Pháo trên pháo đài tuy nhiều, thuốc súng và đạn pháo phù hợp

lại không đủ. Pháo thủ lại thiếu huấn luyện, ý chí chiến đấu cũng không đủ, vừa khai chiến, rất nhiều pháo thủ liền sợ bị đạn pháo bắn trúng, nấp thật xa, căn bản không phát huy được sức chiến đấu của pháo đài.

Khải Long chỉ đành ngửa mặt lên trời thở dài: "Việc này phải làm sao bây giờ?"

"Đại nhân, đừng thở dài nữa, mau rút thôi."

Thuộc hạ kéo hắn chạy ra khỏi pháo đài, tiếp đó tất cả pháo thủ đều rút lui.

Pháo đài Hổ Môn… thất thủ.

Weddell thấy quân Minh trong pháo đài rút lui, không khỏi cười ha hả: "Ngừng bắn! Một trăm thủy binh, chuyển hết đại pháo trong pháo đài lên thuyền cho ta."

Một đám thủy binh Anh quốc nghênh ngang lên bờ, hùng hổ đi vào pháo đài, chuyển đại pháo bên trong lên thuyền, có chín khẩu đại pháo đã bị đập hỏng, hoặc bị tường đá đổ đè lên, cho nên người Anh đã chuyển đi ba mươi lăm khẩu đại pháo còn nguyên vẹn --

"Báo!"

Một tên tín sứ chạy như bay vào bến cảng Định Hải Châu Sơn, sốt ruột giậm chân trên bến: "Ta có quân tình khẩn cấp, quân tình khẩn cấp, Giang giáo viên đã về chưa?"

Thủy binh trên bến lắc đầu: "Giang giáo viên đang ở Đăng Châu chỉnh đốn thủy sư, còn chưa về."

Tín sứ sốt ruột không thôi: "Vậy phải làm sao bây giờ? Còn ai ở đây? Còn ai có thể đánh được ở đây?"

"Làm gì thế?" Một đứa trẻ đi tới, chính là Thi Lang, Trịnh Sâm cũng đi theo bên cạnh.

Hóa ra, Giang Thành ở lại Đăng Châu chỉnh đốn thủy sư, xây dựng thủy trại Đăng Châu.

Nhưng Thi Lang và Trịnh Sâm, lại trở về bến cảng Định Hải Châu Sơn.

Hai đứa còn nhỏ, còn chưa thể dồn toàn bộ thời gian vào việc công, vẫn phải học tập thật nhiều ở trường hàng hải, sau này mới có thể vươn tới tầm cao hơn, cho nên sau khi chuyện ở Bì Đảo kết thúc, liền lập tức trở về bến cảng Định Hải Châu Sơn, vừa lúc gặp tín sứ đến.

Tín sứ vừa nhìn thấy Thi Lang, vội vàng nhảy tới: "Thi tiểu tướng quân, ngài ở đây là tốt rồi, đại sự, xảy ra đại sự rồi."

Thi Lang: "?"

Tín sứ: "Người Anh đến bốn chiến hạm, pháo kích pháo đài Hổ Môn, chuyển đi ba mươi lăm khẩu đại pháo trong pháo đài."

Lời này vừa nói ra, Thi Lang giật mình, Trịnh Sâm cũng giật mình.

"Người Anh dám động thủ với Đại Minh triều ta?"

"Khốn kiếp!"

Hai đứa trẻ đồng loạt nổi giận: "Xuất binh, đánh chết đám chó má đó."

Chương 1154: Chúng ta có thể đi

Hai đứa trẻ nhất thời kích động, nhảy dựng lên nói: "Xuất binh, đánh thôi! Hai chúng ta đều đã có chức quan trong triều, vừa hay có thể quang minh chính đại xuất binh."

Vừa lúc Bạch công tử lái thuyền minh luân* Tiểu Bạch số 3 vừa về đến bến cảng, lại gần nghe thấy, lập tức lắc đầu nói: "Hai đứa chỉ giỏi nói nhăng nói cuội, chính vì hai đứa đã có chức quan trong người, cho nên ngược lại không tiện nhúng tay vào chuyện này."

(Tàu hơi nước có mái chèo)

Hai đứa trẻ: "Ơ?"

Bạch công tử nói: "Trước đây chúng ta có thể nói mình là hải tặc, đánh đâu thắng đó, đánh xong là xong chuyện, nhưng hiện tại đã là võ quan triều đình, có địa bàn của mình, chuyện không phải địa bàn của mình, không thể nhúng tay vào, nếu không chỉ phá hỏng thân phận vất vả lắm mới có được, gây phiền phức cho thôn Cao Gia chúng ta."

Hai đứa trẻ: "Ơ, chuyện này…"

Thi Lang: "Chức vụ tổng binh duyên hải hiện tại của Tào tướng quân, chẳng phải toàn bộ ven biển đều quản được sao?"

Bạch công tử lắc đầu: "Đó đương nhiên không phải, thủy sư Tô Tùng chỉ có thể quản ven biển khu vực Tô Tùng, tổng binh thủy sư Phúc Kiến chỉ có thể quản ven biển Phúc Kiến, còn tổng binh

Quảng Đông chỉ có thể quản ven biển Quảng Đông, cái chức tổng binh ven biển của Tào tướng quân, chắc là chỉ có thể quản ven biển vùng Thiên Tân, Sơn Đông gì đó thôi, hai đứa đừng có làm loạn đấy."

Thi Lang: "Nhưng mà, người Anh đều giẫm lên mặt chúng ta rồi, chúng ta có thuyền lớn, phải đi dạy dỗ bọn họ một trận."

Bạch công tử: "Ta cũng cảm thấy nên đánh cho người Anh một trận, nhưng đánh như thế nào, e là còn phải thương lượng thêm."

Mọi người đang nói chuyện, lại thấy một chiếc thuyền nhanh chóng tiến vào bến cảng.

Trên thuyền treo cờ hiệu nhà Trịnh Chi Long, một hán tử nhảy xuống khỏi thuyền, lớn tiếng gọi: "Thiếu gia, thiếu gia."

Trịnh Sâm: "Ơ? Đó là tâm phúc của phụ thân đệ."

Hán tử kia chạy như bay tới: "Thiếu gia, lão gia cho ta tới báo ngài, nói là có trò vui để xem, hỏi ngài có muốn đi xem hay không?"

Trịnh Sâm: "Trò vui gì?"

Hán tử kia nói: "Bốn chiến hạm của người Anh…"

Trịnh Sâm: "Pháo kích Hổ Môn?"

Hán tử: "A? Hóa ra thiếu gia đã biết rồi."

Trịnh Sâm: "Ta cũng vừa mới nhận được tin, chẳng phải đã đánh xong rồi sao? Ta còn có gì hay để xem?"

Hán tử nói: "Chuyện người Tây Dương pháo đánh Hổ Môn, khiến tuần phủ và Hải đạo phó sứ vô cùng tức giận, mấy vị đại nhân ra lệnh cho tổng binh Quảng Đông Trần Khiêm, muốn ông ta lập tức đuổi người Anh đi. Nhưng dưới trướng Trần Khiêm căn

bản không có bao nhiêu binh lực, thuyền bè cũng cũ nát hết cả, ông ta không có bản lĩnh đuổi người Anh đi, bèn cầu cứu lão gia."

Mọi người nghe đến đây, lập tức vỡ lẽ.

Hóa ra là tổng binh Quảng Đông cầu cứu Trịnh Chi Long.

Trịnh Chi Long hiện giờ là thổ hoàng đế lớn nhất vùng ven biển Đông Nam Đại Minh triều, nắm trong tay trọng binh, thực lực hùng hậu, hơn nữa hắn có kinh nghiệm vô cùng phong phú trong việc đánh nhau với người Tây Dương. Hải chiến vịnh Liêu La năm đó, chính là do Trịnh Chi Long ra tay, đánh cho người Hà Lan chạy mất dép.

Quảng Đông bây giờ bị người Tây Dương bắt nạt, đương nhiên sẽ nghĩ đến Trịnh Chi Long.

Mà Trịnh Chi Long gặp phải cơ hội tốt như vậy, đương nhiên phải dẫn con trai đi kiến thức một phen, để nó học hỏi thêm.

Thi Lang mừng rỡ: "Tiểu Sâm, đi đi! Đệ nhất định là phải đi rồi đúng không? Sau đó, lúc đi, tiện thể dẫn ta theo xem náo nhiệt, rất hợp lý phải không? Ta không để lộ thân phận, giả làm thuộc hạ của đệ là được."

Trịnh Sâm mừng rỡ: "Việc này đương nhiên là tốt nhất."

Chuyện này đã có Trịnh Chi Long ra tay, thôn Cao Gia cũng không định phái trọng binh nữa, chỉ phái đi hai chiếc thuyền, một chiếc Vạn Lý Dương Quang, một chiếc thuyền minh luân Tiểu Bạch số 3 mà Bạch công tử vừa mới chế tạo.

Thi Lang ngụy trang cho mình một chút, giả làm thuộc hạ của Trịnh Sâm.

Sau đó hai chiếc thuyền rời khỏi bến cảng Định Hải Châu Sơn, hướng về Phúc Kiến.

Không lâu sau, hai chiếc thuyền đã đến trấn An Hải Tấn Giang, Phúc Kiến, sào huyệt của Trịnh Chi Long.

Chỉ thấy trên bến đò bên cạnh trấn An Hải, thuyền bè đậu san sát.

Lớn nhất là một chiếc thuyền buồm lớn Tây Dương dài khoảng năm mươi mét, không biết Trịnh Chi Long cướp được từ đâu, dù sao cũng không phải tự hắn chế tạo.

Tiếp theo kiểu dáng thuyền có chút đứt đoạn, lớn thứ hai là thuyền mành chỉ khoảng hai mươi mét, có hơn mười chiếc, sau đó là một mảng thuyền nhỏ lộn xộn.

Hai chiếc thuyền lớn của thôn Cao Gia vừa đến, lập tức đã hơn hẳn thuyền buồm Tây Dương lớn nhất dưới trướng Trịnh Chi Long, một chiếc Vạn Lý Dương Quang dài sáu mươi mấy mét, một chiếc thuyền minh luân dài sáu mươi mấy mét, khiến thủy binh dưới trướng Trịnh Chi Long nhìn mà trầm trồ khen ngợi.

"Thiếu gia! Thiếu gia về rồi kìa."

"Thiếu gia, lâu rồi không gặp."

Không ít người trên bến đò vẫy tay về phía Trịnh Sâm.

Trịnh Sâm cũng vui vẻ chào hỏi, một lát thì Trương thúc, một lát thì Lý thúc, một lát thì Trịnh thúc...bối phận ai nấy đều cao hơn hắn.

Trịnh Chi Long đứng trên bến nghênh đón, nhìn thấy Trịnh Sâm, trên mặt lộ ra nụ cười: "Tiểu Sâm, lâu rồi không gặp, đi theo Lý công… khụ… Lý tiên sinh học được gì không đấy?"

Trịnh Sâm lập tức đáp: "Con trai lần này đi học được rất nhiều thứ, con học được về Trái Đất, Mặt Trời, Mặt Trăng, vũ trụ… cũng biết thủy triều và gió mùa hình thành như thế nào, còn học được

rất nhiều kiến thức về đại dương, thật là lợi hại, Lý tiên sinh biết thật sự là quá quá quá nhiều."

Phụ thân nghe nói con trai học được nhiều thứ, đương nhiên là vui mừng, cười ha hả.

Trịnh Sâm lại bổ sung một câu: "Đúng rồi, con trai còn kiếm được một chức quan."

"Cái gì?" Trịnh Chi Long giật mình: "Có chức quan rồi? Chức quan gì?"

Trịnh Sâm cười hì hì: "Thiên tổng!"

Cái chức quan này khiến Trịnh Chi Long nghe mà ngây người, con trai mình mới 13 tuổi, vậy mà đã làm đến Thiên tổng rồi? Bản thân mình năm đó vì muốn có được chức Du kích tướng quân, đã phải chịu bao nhiêu uất ức? Vất vả lắm mới có được.

Quả nhiên, đưa con trai đến chỗ Lý công công là đúng đắn, đi theo trung quan bên cạnh hoàng thượng, tốc độ thăng quan này, chậc chậc… Không chừng sau này ta có thể dựa hơi con trai mà nở mày nở mặt.

"Chức thiên tổng này con kiếm được như thế nào vậy?"

"Chuyện này nói ra thì dài, sau này từ từ kể cha nghe." Trịnh Sâm cười nói: "Phụ thân, chúng ta mau xuất phát đi đánh người Anh thôi."

"Được!"

Thật ra Trịnh Chi Long cũng đã chuẩn bị xong từ sớm, chỉ là đang đợi con trai đến thôi, lúc này vội vàng tập hợp hạm đội.

Người Anh chỉ đến bốn chiếc thuyền, hơn nữa Quảng Châu cách Phúc Kiến rất xa, hắn không mang theo nhiều thuyền đi làm

gì, thuyền nhỏ muốn mang theo cũng không mang theo được, không thể đi xa như vậy.

Hắn chỉ chọn ra mười chiếc thuyền cỡ vừa và lớn có khả năng đi biển, bản thân ngồi trên thuyền buồm lớn Tây Dương lớn nhất, do nhị đệ Trịnh Chi Hổ dẫn đầu một chiếc thuyền mành dài 20 mét mở đường, rời khỏi trấn An Hải, hướng về Quảng Châu.

Trên đường đi, Trịnh Sâm kể cho hắn nghe về trận Bì Đảo, nghe xong Trịnh Chi Long thầm kinh hãi, không ngờ bên Bì Đảo lại đánh một trận lớn như vậy, may mà quân ta thắng lợi, nếu không Đại Minh triều e là nguy hiểm rồi.

Trịnh Sâm còn kể cho hắn nghe về những kiến thức kỳ quái mình học được ở trường hàng hải, cái gì mà Trái Đất là một quả cầu, cái này Trịnh Chi Long biết. Nhưng nó lại nói thủy triều là do lực hút của Mặt Trăng, khiến Trịnh Chi Long nghe mà hoang mang.

Rồi lại kể cho hắn nghe về cái gì mà dòng hải lưu, gió mùa, thuyền minh luân chạy bằng hơi nước, cái gì mà chân vịt đẩy… các loại kiến thức loạn xị ngầu.

Trịnh Chi Long không khỏi cảm thán: "Con trai à, sau này phụ thân nhất định không bằng thành tựu của con."

Chương 1155: Người Anh kiêu ngạo

Hạm đội của Trịnh thị hướng Quảng Châu mà đi, đi được nửa đường thì một chiếc thuyền nhỏ nghênh đón, tin tức mới lại đến.

Bốn chiếc thuyền lớn của người Anh, bất chấp cảnh cáo và xua đuổi của triều đình Đại Minh, vẫn neo đậu ở đảo Lão Hổ ngoài cửa Hổ Môn, thái độ vô cùng kiêu ngạo.

Các quan viên Quảng Đông đương nhiên không thể ngồi yên nhìn người ta giẫm lên mặt mình, bèn nghe theo kiến nghị của tham tướng Lê Diên Khánh và những người khác, quyết định dùng hoả công, lệnh cho bá tổng Trần Bang Cơ, Ngô Nhất Phượng "chiêu mộ lính Mân giỏi dùng lửa là Trương Kỳ cùng 40 người, chuẩn bị củi lửa, chọn lựa năm chiếc thuyền chiến cũ kỹ, chế thành hoả thuyền", các thuyền dùng dây xích nối liền. Lấy đêm tối làm vỏ bọc, họ hướng về phía thuyền Anh mà đi. Khi đến gần thuyền Anh, thuỷ thủ ẩn nấp trong thuyền lập tức phóng hoả, sau đó nhảy xuống sông, trong chốc lát lửa cháy ngút trời.

Lúc thuyền Anh phát hiện ra hoả thuyền thì hoả thuyền đã lao tới ngay trước mắt, nhưng thuỷ binh Anh quả nhiên được huấn luyện bài bản, trong nháy mắt đã điều khiển thuyền chạy thoát ra xa.

Hoả thuyền chỉ đốt vào không khí…

Trải qua trận này, thuỷ sư Quảng Đông cũng được một phen kinh hãi, không ngờ người Anh lại có thể điều khiển con thuyền to lớn mà phản ứng lại nhanh nhẹn đến thế.

Hoả công bất thành, ngược lại còn tổn thất năm chiến thuyền cũ cùng một lượng lớn dầu đốt.

Sau trận chiến này, Weddell quyết định hành động tích cực hơn, tấn công thuỷ sư Đại Minh đang di chuyển trên sông Châu Giang. Thuỷ sư Đại Minh là một hạm đội gồm 21 chiến thuyền, nhưng dưới sự tấn công của người Anh, họ không có bất kỳ sự kháng cự nào, bị người Anh thiêu huỷ ba thuyền hoả khí và hai thuyền buồm chiến thông thường, còn phóng hoả thiêu huỷ một thôn trang, cướp đi 30 con heo, "16 chiến thuyền" còn lại thì tháo chạy.

Nghe đến đây, sắc mặt Trịnh Chi Long trở nên khó coi.

Thi Lang thở dài: "Từ trận chiến này có thể thấy, thuỷ sư Đại Minh triều đã hoàn toàn không phải là đối thủ của người Anh rồi."

Trịnh Sâm: "Lời này nói không đúng rồi, chúng ta cũng coi như là thuỷ sư Đại Minh triều đấy."

Thi Lang: "Ơ? Cũng đúng, nếu tính cả chúng ta vào thuỷ sư Đại Minh triều thì vẫn còn đánh được, hắc."

Trịnh Sâm: "Nhanh lên! Chúng ta mau đi dạy dỗ đám khốn kiếp kia một trận."

Pháo đài Hổ Môn, trên mặt sông, một chiếc thuyền buồm của thuỷ sư Đại Minh đang bốc cháy dữ dội.

Vừa rồi, Weddell lại chặn được một chiếc thuyền của thuỷ sư Đại Minh trên sông Châu Giang, sau khi cướp được liền cố tình điều khiển nó đến dưới pháo đài Hổ Môn rồi phóng hoả thiêu huỷ.

Vị trí của Hổ Môn quan trọng như thế nào thì tự nhiên không cần phải nói, dám phóng hoả đốt chiến thuyền của thuỷ sư Đại

Minh ngay trên mặt sông ở đây, có thể nói là vô cùng kiêu ngạo.

Weddell đắc ý vênh váo, cười nói với thuộc hạ trên thuyền: "Chúng ta đã lập uy ở đây rồi, sau này đến đây buôn bán, đám người lùn này còn không ngoan ngoãn mặc cho chúng ta bài bố hay sao? Muốn bọn chúng làm gì thì bọn chúng phải làm cái đó, giống như đám người da đen châu Phi, thổ dân Đông Nam Á vậy."

Thuộc hạ đều cười vang.

Weddell dường như cảm thấy chỉ đốt một chiếc thuyền thôi vẫn chưa đủ, bèn quay sang nhìn pháo đài Hổ Môn bên cạnh…

Mấy chục khẩu pháo trong pháo đài đã bị hắn cướp sạch, hiện tại chỉ còn lại một toà thành trống trơn.

Weddell cười khẩy hai tiếng: "Mang thuốc nổ lên đó, cho toà pháo đài rách nát này nổ tung, tạo ra tiếng động lớn cho đám người lùn này nghe thử xem."

Thuỷ binh lập tức hành động, khiêng ba thùng thuốc nổ lớn lên bờ, nhét vào khe tường của pháo đài Hổ Môn, châm lửa…

"Ầm! Ầm ầm!"

Tiếng nổ vang lên liên tiếp, tường thành pháo đài Hổ Môn sụp đổ hoàn toàn.

Các quan viên triều Minh trốn ở đằng xa đều tức giận run người, nhưng lại bất lực.

Chủ sự Khải Long của Lễ bộ chủ khách thanh lại ti, ngửa mặt lên trời gào khóc: "Thuỷ sư sao lại vô dụng như thế? Đại Minh triều ta sao có thể chịu nhục nhã đến vậy?"

Đang gào khóc thì một tín sứ chạy tới, vội vàng bẩm báo:

“Khải đại nhân, hạm đội của du kích tướng quân Trịnh Chi Long đã đến.”

Khải Long mừng rỡ: “Hả?”

Nhưng vừa mới vui mừng xong, hắn lập tức lại ảm đạm: “Trịnh Chi Long cũng chưa chắc đã địch lại được đám người nước ngoài này… Bốn chiếc thuyền hải ngoại này là lợi hại nhất mà bản quan từng thấy, còn lợi hại hơn cả thuyền của người Pháp, người Hà Lan và Đại Thực, chỉ mong Trịnh Chi Long có thể đánh bại được bọn chúng.”

Cùng lúc Khải Long nhận được tin tức.

Một chiếc thuyền buồm nhẹ chạy về phía chiến hạm của Weddell, mang đến cho hắn một tin tức: “Hơn mười chiếc thuyền lớn của thuỷ sư Đại Minh đang hướng về phía chúng ta.”

“Thuyền lớn?” Weddell cười: “Đám người lùn này còn có thể lấy ra thuyền lớn cỡ nào chứ? Ta nhìn quanh quất một vòng cũng không thấy một chiếc nào ra hồn.”

“Rất lớn!” Tên lính báo tin gấp gáp nói: “Thật sự rất lớn, còn lớn hơn thuyền của chúng ta một vòng.”

Weddell: “Là lớn hơn thuyền buồm nhẹ của ngươi một vòng chứ gì?”

“Không, là lớn hơn kỳ hạm của ngài một vòng.”

“Cái gì?” Weddell không phục: “Sao có thể lớn hơn thuyền của chúng ta được? Chúng ta là chiến hạm chính quy của hải quân Hoàng gia Đại Anh, ngay cả hạm đội bất khả chiến bại Tây Ban Nha cũng bị chúng ta đánh bại, thuyền của chúng ta là tốt nhất thế giới.”

Thuỷ binh báo tin tỏ ra lo lắng: “Thật sự rất lớn, ngài sẽ sớm

nhìn thấy bọn họ thôi.”

Weddell: “Được, thuyền buồm nhẹ của ngươi cũng gia nhập vào đội hình chiến đấu của ta đi.”

Lúc này Weddell có tổng cộng năm chiếc thuyền, trong đó có ba chiếc thuyền buồm ba cột buồm của Anh, hai chiếc thuyền buồm nhẹ nhỏ hơn một chút, ngang ngược chắn ngang cửa sông Châu Giang, thản nhiên chờ đợi “thuyền lớn ” của Đại Minh triều.

Hắn ta vẻ mặt khinh thường, căn bản không tin đất nước này có kỹ thuật đóng tàu gì ghê gớm…

Ngược lại là người Bồ Đào Nha làm thông dịch cho hắn lại tiến đến gần, nhỏ giọng nói: “Đề đốc, chớ nên khinh địch, trước đây Đại Minh triều cũng từng có thể làm ra thuyền lớn. Nghe nói thứ đó gọi là bảo thuyền Trịnh Hoà, vô cùng to lớn, giống như một pháo đài trên biển.”

Weddell: “Hừ! Chắc là quan viên viết sử sách bịa ra chứ gì? Ta đã nghe nói từ lâu rồi, sử quan của bọn họ thường xuyên viết bậy.”

Thông dịch nhỏ giọng nói: “Loại thuyền này từng đi sứ Nam Dương, từng ghé thăm nhiều quốc gia ở Đông Nam Á, hẳn là không phải bịa đặt.”

Weddell: “Đông Nam Á toàn một đám man di, ngay cả sử sách cũng không có. Đương nhiên sử quan của Đại Minh muốn viết gì thì viết thôi.”

Hắn đang nói thì trên mặt biển xa xa xuất hiện bóng thuyền.

Đi đầu là một chiếc thuyền mành dài 20 mét do Trịnh Chi Hổ dẫn đầu, trên thuyền treo cờ hiệu của thuỷ sư Phúc Kiến.

Weddell vừa nhìn thấy chiếc thuyền này liền cười ha hả: “Nhìn

xem, còn nói là thuyền lớn, đây chẳng phải chỉ là một chiếc thuyền cỡ trung bình hay sao? Trên loại thuyền rách nát này nhiều nhất là hai đến năm khẩu pháo, căn bản không có chút lực chiến đấu nào."

Giữa tiếng cười của hắn, thuyền mành của Trịnh Chi Hổ từ xa đến gần, rất nhanh đã đến gần trước mặt Weddell không xa.

Bên ta luôn luôn chủ trương tiên lễ hậu binh, Trịnh Chi Hổ tuy là người lỗ mãng nhưng cũng rất coi trọng quy củ giang hồ, đến nơi cũng không vội vàng tấn công, phái thuộc hạ chèo một chiếc thuyền nhỏ tiến lại.

Sau khi lên thuyền của Weddell, tên thuộc hạ lớn tiếng nói: "Bọn ta là thuỷ sư Phúc Kiến của Đại Minh triều, hiện tại ra lệnh cho các ngươi lập tức dừng ngay hành động xâm phạm Đại Minh triều ta, bồi thường pháo đài và chiến thuyền bị các ngươi phá hỏng, tổn thất của thôn trang, trả lại đại pháo và tài vật bị các ngươi cướp đi, sau đó cút càng xa càng tốt, nếu không đừng trách đại pháo không có mắt."

Chương 1156: Triều dương

Weddell nghe xong, không khỏi bật cười: "Muốn ta bồi thường? Còn muốn ta cút? Hahahaha, nói nhảm gì vậy? Những điều ngươi nói, chỉ có nước chiến thắng mới có thể đưa ra với nước bại trận. Chẳng lẽ đến bây giờ ngươi vẫn chưa nhìn ra, rốt cuộc ai sẽ là người chiến thắng?"

Thuộc hạ của Trịnh thị cũng không nhiều lời vô ích, vốn là hải tặc, làm việc không thích dùng miệng thổi phồng, mà thích dùng đao kiếm để thúc giục...

Hắn chỉ hừ lạnh một tiếng: "Nếu đã như vậy, vậy thì đàm phán thất bại, chuẩn bị khai chiến đi."

Nói xong, thuộc hạ của Trịnh thị nhảy xuống thuyền nhỏ, để lại cho Weddell một bóng lưng.

Weddell cười nói: "Lũ người này, lực chiến đấu yếu kém, nhưng tác phong lại rất cứng rắn đấy."

Thuộc hạ đều cười vang: "Ngoại trừ lòng tự tôn còn sót lại, đế quốc mục nát này chẳng còn gì nữa."

Bọn họ đang cười vui vẻ...

Trên mặt biển phía sau thuyền mành của Trịnh Chi Hổ, bóng buồm lại xuất hiện.

Lại xuất hiện thêm hơn mười chiếc chiến thuyền.

Ánh mắt Weddell lập tức bị chiếc thuyền lớn nhất kia thu hút.

Tàu Vạn Lý Dương Quang, dài đến sáu mươi mấy mét, mà soái

hạm của Weddell chỉ dài khoảng năm mươi mét, lập tức bị so sánh.

Điều khó tin nhất là, trên chiếc thuyền khổng lồ này vậy mà không có buồm, cũng không có mái chèo.

"Fuck!" Weddell tức giận quát: "Sao có thể như vậy? Nó dựa vào cái gì mà chạy trên biển?"

Tiếp đó, thuyền minh luân Tiểu Bạch Số 3 cũng xuất hiện, thân thuyền đồ sộ dài sáu mươi mấy mét tương tự cũng không có buồm, không có mái chèo, hai cái đĩa tròn lớn hai bên mạn thuyền trông vô cùng chướng mắt.

Weddell đã hơi hoảng hốt: "Tình huống gì đây? Không thể nào!"

Tiếp theo, soái hạm của Trịnh Chi Long, một chiếc thuyền buồm lớn của Tây Ban Nha cướp được từ tay người Tây Ban Nha, cũng lần lượt xuất hiện trong tầm mắt của Weddell.

Lần này, Weddell cảm thấy áp lực ập đến.

Trong tay hắn có ba chiếc thuyền buồm ba cột buồm của Anh, hai chiếc thuyền buồm nhẹ.

Đối phương có hai chiếc thuyền quái vật khổng lồ, một chiếc thuyền buồm lớn của Tây Ban Nha, còn có chín chiếc thuyền mành.

Chỉ riêng về số lượng thuyền, hắn đã rơi vào thế yếu.

"Bọn họ không chấp nhận điều kiện chúng ta đưa ra!" Trịnh Chi Hổ hướng về phía Trịnh Chi Long đang chạy tới phía sau lớn tiếng nói: "Bọn họ nói, điều kiện chúng ta đưa ra, chỉ có nước chiến thắng mới có thể đưa ra với nước bại trận."

Trịnh Chi Long: "Vậy thì đánh đi."

Năm đó hắn từng đánh bại mười một chiếc thuyền buồm lớn của Hà Lan ở vịnh Liêu La, hiện tại người Anh chỉ có ba chiếc thuyền buồm lớn, có gì phải sợ? Đánh!

"Đánh!"

"Khai chiến!"

Mười chiếc thuyền Trịnh Chi Long mang đến đều bắt đầu chuẩn bị tác chiến.

Hai đứa trẻ Thi Lang và Trịnh Sâm, đúng là tuổi thích náo nhiệt, đương nhiên cũng sẽ không nhàn rỗi, Thi Lang trở về tàu Vạn Lý Dương Quang chỉ huy, Trịnh Sâm thì nhảy lên Tiểu Bạch Số 3 chỉ huy, hai đứa trẻ đồng thời vung tay ra lệnh: "Khai chiến! Khai chiến!"

Bây giờ đến lượt Weddell ngây ngẩn...

Đến Quảng Châu lang bạt nhiều ngày như vậy, chỉ nhìn thấy một đám thuyền rách nát của Đại Minh triều, hắn còn tưởng rằng mình có thể hoành hành ngang ngược ở đây, nào ngờ đối phương cũng có thuyền lớn, hơn nữa hiện tại đường đàm phán cũng bị chính mình chặn đứng.

Vậy thì chỉ có thể đánh thôi!

"Chuẩn bị tác chiến!"

"Hải quân Hoàng gia Anh, các ngươi là mạnh nhất."

"Đừng nóng vội, chờ đối phương tiến vào tầm bắn rồi..."

"Ầm!" Tàu Vạn Lý Dương Quang bên kia đã khai hỏa.

Weddell ngẩn người: "Xa như vậy đã nổ súng? Sao có thể như

vậy?"

"Ào!"

Một cột nước phụt lên trên mặt nước bên cạnh hắn.

Đạn pháo bên kia vậy mà thật sự có thể bắn xa như vậy.

"Fuck!" Weddell: "Pháo bên kia không đúng lắm."

"Ầm ầm ầm!" Pháo nòng xoắn trên hai chiếc thuyền Vạn Lý Dương Quang và Tiểu Bạch Số 3 đồng loạt khai hỏa, thân pháo làm bằng ống inox, kiên cố chắc chắn, căn bản không có nguy cơ tạc nòng, hơn nữa còn đẹp mắt.

Lúc khai hỏa, ống pháo màu bạc gầm lên một tiếng giận dữ, liền phun ra viên đạn sắt đặc khổng lồ, nổ tung trên mặt nước bên cạnh thuyền của Weddell, tạo thành từng cột nước lớn.

Lúc này khoảng cách còn xa, cho nên thuỷ binh thôn Cao Gia sử dụng đạn đặc.

Giai đoạn này chủ yếu là công kích vào thân thuyền của đối phương, còn chưa đến lúc tiêu diệt thuỷ binh đối phương.

Weddell bị một trận pháo kích này làm cho choáng váng.

Ban đầu đối phương còn chưa nhắm trúng, nhưng sau khi bắn lệch vài phát, đạn pháo của đối phương liền càng ngày càng chính xác, một tiếng nổ lớn vang lên, mạn sườn của một chiếc thuyền buồm lớn của Anh bị khoét một lỗ lớn, may mà cái lỗ này không ở dưới mực nước, vấn đề còn chưa lớn.

Tiếp theo lại là một tiếng "ầm" vang lên, boong tàu của một chiếc thuyền buồm lớn cũng bị xé rách một lỗ lớn, mảnh gỗ vụn bay tán loạn, một tên thuỷ binh xui xẻo bị đập thành thịt nát.

Weddell thầm nghĩ không ổn: "Tiếp cận bọn họ, phản kích!"

Thuyền buồm lớn của Anh quốc lập tức hành động...

Mặc dù vừa mới giao chiến đã rơi vào thế hạ phong, nhưng trên mặt đám thuỷ binh Anh quốc cũng không có vẻ gì là sợ hãi, vẫn bình tĩnh thao tác thuyền buồm.

Hải quân Anh quốc thời kỳ này thật sự không phải thổi phồng, quả thật là vô cùng cường hãn, dù sao cũng là thời kỳ hoàng kim bá chủ trên biển của Anh quốc.

Bất kỳ quốc gia nào, vào thời kỳ hoàng kim, đều có một loại sức mạnh vươn lên mạnh mẽ, binh lính không sợ chết, dũng cảm ngoan cường.

Ba chiếc thuyền buồm ba cột buồm của Anh, hai chiếc thuyền buồm nhẹ, cùng nhau xông về phía tàu Vạn Lý Dương Quang và Tiểu Bạch Số 3.

"Tiến lên! Tiến lên!"

"Đế quốc sẽ không thất bại!"

"Chúng ta đã đánh bại hạm đội bất khả chiến bại Tây Ban Nha, Hải quân Hoàng gia Anh chúng ta mới là bá chủ trên biển, tuyệt đối sẽ không thua đám người phương Đông."

Đám thuỷ binh Anh lớn tiếng gào thét, dùng vinh quang trong quá khứ để tự thôi miên bản thân, như vậy liền có được dũng khí vô song, xông lên.

"Ầm ầm ầm!"

Đại bác gầm rú, pháo nòng xoắn dựa vào ưu thế về tầm bắn, chính là một trận đánh đập không thương tiếc vào thuyền của Anh quốc, rất nhanh, năm chiếc thuyền của Anh quốc đều bị bắn ra không ít lỗ thủng.

Nhưng bọn họ rốt cuộc vẫn xông vào tầm bắn của pháo nòng trơn của bọn họ.

"Fire!" Weddell gầm lên.

"Khai hỏa!" Cùng lúc đó, hạm đội của Trịnh Chi Long cũng khai hỏa.

Vừa rồi thuyền của Trịnh Chi Long chỉ có thể đứng xem, nhưng bây giờ pháo nòng trơn của hắn cũng phải đánh.

Mười hai đánh năm!

Trận pháo chiến chênh lệch thực lực.

Tuy nhiên, vừa khai chiến, pháo binh hai bên lập tức tạo ra chênh lệch.

Pháo binh dưới trướng Trịnh Chi Long, rõ ràng là không được huấn luyện bài bản như pháo binh Anh quốc.

Không chỉ khoảng cách bắn chậm hơn so với pháo binh Anh quốc, mà độ chính xác khi bắn cũng kém hơn rất nhiều, đám thuỷ binh trong khoản "sợ chết" này cũng kém hơn một bậc. Rất nhiều pháo thủ lo lắng đại bác của đối phương bắn trúng mình, tâm lý khi tác chiến có hơi dao động, động tác liền trở nên cứng ngắc.

May là, còn có hai chiếc thuyền của thôn Cao Gia.

Thôn Cao Gia cũng là thời kỳ hoàng kim! Hơn nữa còn hoàng kim hơn cả nước Anh.

Nếu như Anh quốc hiện tại là mặt trời lúc 10 giờ sáng, vậy thì thôn Cao Gia chính là mặt trời lúc 7 giờ sáng.

Thuỷ binh thôn Cao Gia cũng có sức mạnh vươn lên mạnh mẽ, sĩ khí cao ngút, dũng cảm ngoan cường, hơn nữa trình độ huấn luyện còn vượt xa pháo binh Anh quốc.

"Khai hỏa."

"Giết chết bọn họ."

"Đối phương đã đủ gần rồi, đổi sang lựu đạn."

Hai chiếc thuyền lớn của thôn Cao Gia khai hỏa dữ dội...

Chương 1157: Mậu dịch xuất siêu

Một quả đạn pháo, đập thủng boong thuyền buồm lớn của Anh quốc, rơi xuống khoang tàu.

Tiếp đó là một tiếng nổ vang trời, mảnh đạn kinh hoàng càn quét trong tàu Anh quốc. Thủy binh Anh quốc tuy liều chết nhưng cũng phải chết thôi.

Sau một hồi la hét thảm thiết, những người trong khoang tàu đó đều ngã xuống.

Còn những quả đạn pháo bắn ra từ bên Weddell, nện vào mạn tàu Vạn Lý Dương Quang, nhưng chỉ tạo thành một hố nhỏ, sau đó bật ra, rơi xuống biển.

"Fuck! Con tàu đối diện được làm bằng thứ gì vậy?" Weddell hoàn toàn choáng váng, người phiên dịch Bồ Đào Nha trên tàu cũng sợ hãi run rẩy: "Bảo thuyền, đó nhất định là bảo thuyền trong truyền thuyết. Là đại nội bí kỹ của đại quốc phương Đông thần bí."

Weddell nổi giận: "Bí kỹ cái rắm! Người Bồ Đào Nha không hiểu khoa học sao?"

Phiên dịch: "Vậy ngươi nói đó là khoa học gì?"

Weddell sững người một lúc lâu: "Là sức mạnh của thần?"

Phiên dịch nổi giận: "Khoa học cái con khỉ!"

Bên này hai người tức giận, bên kia, pháo của thôn Cao Gia không hề nhàn rỗi, bắn liên tục, lựu đạn xen lẫn đạn đặc, thay

phiên nhau bắn. Lựu đạn giết chết binh lính đối phương, đạn đặc đập vỡ thân tàu đối phương.

Dưới sự giao tranh của hai bên, đội tàu của Weddell bị đánh cho tan tác.

"Đô đốc, đánh như vậy nữa thì chúng ta chết chắc."

"Phải áp sát!"

"Nhưng đối phương có mười hai chiếc tàu, chúng ta chỉ có năm chiếc, nếu áp sát, binh lực của chúng ta không có lợi thế."

"Vậy thì chạy..." Cuối cùng Weddell cũng đưa ra một quyết định đúng đắn.

Tuy nhiên, bây giờ muốn chạy trốn đã không còn kịp nữa.

Weddell vừa mới có ý định bỏ chạy, bèn quay đầu tàu.

Thi Lang và Trịnh Sâm bên này gần như đồng thời hạ lệnh: "Tốc độ tối đa, chặn đường chạy trốn của chúng!"

Vạn Lý Dương Quang là tàu điện, chỉ cần chuyển một nấc là được, tốc độ lập tức tăng tối đa.

Còn Tiểu Bạch số 3 là tàu chạy bằng hơi nước, công nhân phụ trách thêm than cho lò hơi lập tức ra sức thêm than vào lò, ống khói trên tàu phun ra một luồng khói đen, còi hơi trên tàu kêu lên một tiếng "u" dài, tốc độ lúc này mới bắt đầu tăng lên.

Hai chiếc tàu lần lượt tăng tốc độ tối đa, vèo một cái đã chắn trước đường đi của Weddell.

"Fire!"

"Khai hỏa!"

Hai bên lại một lần nữa khai hỏa dữ dội.

Đạn pháo vẫn bị mạn tàu tàu Vạn Lý Dương Quang bật ra, chỉ có một quả đạn pháo bắn trúng mạn tàu Tiểu Bạch số 3... tạo thành một lỗ lớn trên đó.

Nhưng bên phía Weddell tổn thất nặng nề, lựu đạn hoành hành trên tàu, chỉ cần đạn pháo bắn trúng vị trí, trên tàu sẽ có vài thủy binh bị nổ chết.

Trong tình huống gần như bị đánh đơn phương như vậy, cho dù là binh lính thời kỳ hoàng kim của đế quốc cũng sẽ bị đánh gục sĩ khí.

Các thủy binh Anh quốc bắt đầu sợ hãi, bắt đầu hỗn loạn, trên tàu hỗn loạn.

"Không chạy thoát được nữa rồi!"

"Đường phía trước bị chặn, đường lui cũng bị phong tỏa rồi."

"Sự tình đến nước này, đầu hàng thôi. Đầu hàng có lẽ còn có thể sống sót nhờ ngoại giao. Nếu tiếp tục đánh nữa, chúng ta đều phải chết."

Rất nhanh, Weddell giơ cờ trắng...

--

Hơn một canh giờ sau.

Pháo đài Hổ Môn.

Chủ sự chủ khách thanh lại ti của Lễ bộ Đại Minh triều tên là Khải Long, ngồi trên chiếc ghế chính giữa, hai bên trái phải là một đám quan văn võ. Trịnh Chi Long, Thi Lang, Trịnh Sâm, cũng trà trộn trong đám quan võ, đứng chung với tổng binh Quảng Đông, xem cuộc thương lượng tiếp theo.

Ồ, không đúng, lúc này không nên gọi là thương lượng nữa.

Nên gọi là tuyên cáo.

Khải Long nhìn Weddell ủ rũ nói: "Hiện tại, bản quan đại diện cho triều đình Đại Minh, ra lệnh cho bọn ngươi, bồi thường tổn thất do cuộc chiến tranh này gây ra cho đất nước ta, đồng thời lập tức cút khỏi hải vực Đại Minh ta, sau này không được phép quay lại."

Weddell lúc đến kiêu ngạo bao nhiêu, bây giờ lại hèn nhát bấy nhiêu, cúi đầu, thành thật nói: "Ta biết rồi. Ta sẽ lập tức trả lại ba mươi lăm khẩu đại bác, ba mươi con lợn, đồng thời bồi thường cho quý quốc hai vạn tám nghìn đồng bạc."

Khải Long vui mừng nói một câu: "Tốt lắm!"

Weddell hiện tại đã bị khống chế, bản thân hắn cũng không thể tự mình chuẩn bị tiền bồi thường chiến tranh, chỉ có thể liên lạc với một thương nhân tên là Paul, do Paul ra mặt liên lạc với Công ty Đông Ấn, lấy tiền từ công ty để bồi thường.

Mấy thao tác này, không đến một hai tháng thì không xong việc được.

Trong khoảng thời gian này, Weddell chỉ có thể làm tù binh, ở Quảng Châu trải nghiệm thế nào là nước mắt sau song sắt.

Hắn ủ rũ cúi đầu, uể oải bị binh lính đẩy vào một nhà lao, nhốt lại.

Chán nản ở bên trong một hồi lâu, bỗng nhiên nghe thấy binh lính canh cửa đang nói chuyện với ai đó, nhưng bọn họ nói đều là tiếng Hán, Weddell không hiểu một chữ nào.

Không lâu sau, cửa mở ra.

Đi vào là hai người đàn ông trung niên, còn có hai đứa trẻ mười mấy tuổi.

Binh lính canh cửa lui ra xa, xem ra đã được dặn dò nghiêm ngặt, không được phép nghe lén.

Hai người đàn ông trung niên này chính là Trịnh Chi Long và Trịnh Chi Hổ. Còn hai đứa trẻ mười mấy tuổi là Thi Lang và Trịnh Sâm.

Bốn người ngồi xuống trước mặt Weddell.

Weddell thầm cảm thấy kỳ lạ, mấy người này có chuyện gì tốt mà nói chuyện với mình chứ?

Trịnh Chi Long lên tiếng, nói bằng tiếng Hà Lan: "Ngươi nghe hiểu tiếng Hà Lan không?"

Weddell giật mình, người này vậy mà lại nói được tiếng Hà Lan, hơn nữa còn nói rất tốt.

Hắn đáp: "Nghe hiểu."

Trịnh Chi Long: "Vậy thì tốt, chúng ta cứ dùng tiếng Hà Lan để giao tiếp đi, tiếng Anh ta chỉ biết một chút, không được thạo cho lắm."

Tuy hắn nói mình không thạo, nhưng trong lòng Weddell đã có chút kinh ngạc, còn tưởng rằng Đại quốc phương Đông mục nát này vẫn luôn bế quan toả cảng, không có nhân vật nào lợi hại, không ngờ người đàn ông trung niên này lại thông thạo nhiều thứ tiếng như vậy, so với tinh anh bên Tây dương cũng không kém cạnh chút nào.

Trịnh Chi Long: "Các quan lại triều đình muốn đuổi ngươi đi, không cho phép người Anh đến buôn bán nữa."

Weddell buồn bã gật đầu: "Ừ."

Trịnh Chi Long: "Nhưng bản tướng quân cho rằng, cách làm của triều đình là không hợp lý."

Weddell kinh ngạc: "Hả?"

Trịnh Chi Long: "Chuyện buôn bán, đối với mọi người đều có lợi."

Weddell quả thực là kinh ngạc đến cực điểm, thật là gặp quỷ rồi, ta chạy đến đây gây sự đánh pháo đài Hổ Môn, kỳ thật chính là vì người Bồ Đào Nha khống chế Macau, không cho phép mình ở Macau giao dịch, vì để ép triều đình Đại Minh mở cửa thông thương cho mình, ta mới đi pháo đài Hổ Môn gây chuyện.

Vốn tưởng rằng đánh thua trận, chuyện buôn bán này tự nhiên là không bàn bạc được nữa rồi.

Không ngờ, đánh thua vậy mà lại có người đến tìm mình bàn bạc?

Thật là gặp quỷ rồi!

Trịnh Chi Long cười hắc hắc: "Tiểu Sâm, con đến nói tiếp đi."

Trịnh Sâm đi tới: "Weddell, chào ngươi!"

Weddell thấy đối phương đột nhiên đổi một đứa trẻ đến nói chuyện, nhíu mày: "Sao đột nhiên lại đổi người? Hơn nữa lại là một đứa trẻ?"

Trịnh Sâm: "Tuy ta tuổi còn nhỏ, nhưng lại là thiên tổng dưới trướng tổng binh duyên hải triều Đại Minh đấy."

Weddell: "Hả?"

Trịnh Sâm: "Chúng ta hãy nói về vấn đề thương mại đi."

Weddell trừng lớn mắt, vẫn không hiểu.

Trịnh Sâm lại không muốn lãng phí thời gian, bọn họ có thể vào đây gặp riêng Weddell, thế nhưng là lợi dụng quan hệ, đi cửa sau, căn bản không cho đám quan viên triều đình bên trên biết.

Lũ quan văn cổ hủ kia của triều đình, lúc đầu bị Weddell đánh cho giống như chim cút rụt đầu rụt cổ, chỉ muốn dàn xếp ổn thoả. Kết quả dựa vào lực lượng của Trịnh Chi Long và thôn Cao Gia đánh thắng, thói đại quốc lại tái phát, hiện tại lại kêu gào thiên triều thượng quốc, không cần buôn bán với người ngoại quốc, muốn đuổi người Anh đi, không cho phép thuyền của bọn họ đến nữa.

Thật sự là ngu xuẩn từ đầu đến chân.

Trịnh Chi Long đành phải mua chuộc binh lính, tự mình đến gặp Weddell thương lượng.

Trịnh Sâm chợt lấy ra một tấm hải đồ đơn sơ, chỉ vào bến cảng Macau trên bản đồ nói: "Nơi này là địa bàn của người Bồ Đào Nha, hiện tại người Anh các người không vào được, đúng không?"

Weddell gật đầu: "Người Bồ Đào Nha muốn độc chiếm buôn bán Viễn Đông, không cho người Anh chúng tôi vào cảng."

Trịnh Sâm ở trong lớp học của Lý Đạo Huyền dạy đã học qua, độc quyền thương mại là một chuyện rất bất lợi đối với bách tính Đại Minh, không có cạnh tranh, sẽ có độc quyền, người Bồ Đào Nha có thể trắng trợn ép giá.

Đây không phải là chuyện tốt, phải nên cho người Bồ Đào Nha thêm vào một ít cơ chế cạnh tranh mới được.

Ngón tay của Trịnh Sâm, dời đến cảng Tuyền Châu Phúc Kiến: "Nơi này có một cảng tên là Tuyền Châu, hiện tại do Trịnh gia chúng tôi khống chế, chúng tôi có thể cho phép đội tàu của ngươi

cập bến ở chỗ này, tiến hành buôn bán."

Weddell hơi nghi hoặc: "Thật sao?"

Trịnh Sâm: "Chúng tôi có cần thiết phải nói dối một tên tù binh sao?"

Weddell: "Ặc! Điều này cũng đúng."

Ngón tay Trịnh Sâm lại men theo đường bờ biển tiếp tục hướng lên trên: "Nơi này, cảng Thượng Hải, hiện tại cũng do người của chúng tôi khống chế, cũng có thể cho phép ngươi cập bến buôn bán."

Weddell mừng rỡ, vị trí cảng Thượng Hải này thật sự là quá tuyệt vời, nếu như có thể tìm được một chỗ đặt chân ở chỗ này, vậy thì có thể dễ dàng đi thuyền đến Nagasaki Oa quốc, cuối cùng tạo thành một đường hàng hải rất hoàn mỹ.

Sau khi vui mừng chính là cảnh giác, Weddell dè dặt nói: "Đại Anh đế quốc chúng tôi cần phải trả giá cái gì?"

Trịnh Sâm: "Chúng tôi đối với nước Anh, chỉ có một yêu cầu đơn giản nhất, ngoài ra không có yêu cầu nào khác."

Weddell vội vàng nói: "Mời nói."

Trịnh Sâm: "Giao dịch công bằng, đồng tâm hiệp lực."

Weddell: "Điều này đương nhiên không thành vấn đề."

Vì thế, cuộc đàm phán kết thúc.

Mọi người đứng dậy rời đi.

Tên lính canh cửa bị mua chuộc lúc này mới từ xa chạy tới, một lần nữa canh giữ ở cửa ra vào, giống như vừa rồi chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Một đoàn bốn người, trên đường trở về.

Trịnh Chi Hổ có chút không hiểu: "Đại ca, hiền chất, ta không rõ lắm."

Trịnh Chi Long: "Ồ? Có gì không hiểu rõ?"

Trịnh Chi Hổ: "Người Anh lái thuyền lớn, vượt vạn dặm xa xôi đến, thậm chí không tiếc khai chiến, cũng muốn bức bách Đại Minh giao dịch với bọn họ, như vậy xem ra, giao dịch đối với bọn họ khẳng định là có lợi, bọn họ mới làm như vậy."

"Chúng ta rõ ràng đánh thắng, phải nên cự tuyệt chuyện có lợi đối với bọn họ mới đúng. Tại sao chúng ta ngược lại phải đồng ý chuyện này? Làm cho chúng ta giống như là nước bại trận vậy."

"Hahaha!" Trịnh Chi Long cười to: "Tiểu Sâm, con đến nói cho nhị thúc biết."

Trịnh Sâm tiếp lời: "Nhị thúc, mậu dịch đối với bọn họ có lợi hay không, bọn họ có khả năng phán đoán sai lầm đấy."

Trịnh Chi Hổ: "?"

Trịnh Sâm nói: "Người Tây dương cho rằng, bọn họ có thể tìm đến hàng hóa bán cho chúng ta từ khắp nơi trên thế giới, từ đó kiếm lợi nhuận kếch xù. Nhưng bọn họ lại không biết, những hàng hóa kia của bọn họ, trong mắt người Đại Minh chúng ta lại không khác với rác rưởi là bao. Không bao lâu nữa sẽ xuất hiện một chuyện rất thú vị, đó chính là hàng hóa của chúng ta có thể dễ dàng bán vào quốc gia của bọn họ, mà hàng hóa của bọn họ lại vắt óc suy nghĩ cũng không bán vào Đại Minh được."

"Bách tính của chúng ta lấy cục đất sét nhào nặn, liền biến thành đồ sứ, đổi lấy vàng bạc của người Tây dương. Bách tính của chúng ta lại trồng dâu nuôi tằm, dệt thành vải lụa, lại có thể đổi lấy vàng bạc của người Tây dương. Bách tính của chúng ta trồng

chút trà tươi chút nước, trong nháy mắt lại biến thành trà, lại đổi lấy vàng bạc của người Tây dương."

Nói đến cuối cùng, Trịnh Sâm mỉm cười: "Chúng ta dù sao đều là kiếm bộn. Mà bọn họ có thứ gì có thể bán cho chúng ta? Muốn đổi lấy vàng bạc của chúng ta, quả thực là khó như lên trời."

Trịnh Chi Hổ: "Hả?"

Trịnh Sâm nói: "Thiên Tôn từng nói, cái này gọi là mậu dịch xuất siêu. Chúng ta trong mậu dịch kiếm lời kếch xù, bọn họ trong mậu dịch không ngừng tổn thất quốc lực."

Trịnh Chi Hổ: "Ồ, thì ra là thế."

Trịnh Sâm nói: "Cho nên con mới nói với cha, không thể để đám quan văn bên trên kia làm bừa, nếu triều đình không muốn mở cửa thông thương cho người Anh, vậy chúng ta tự mình mở cho bọn họ là được. Để người Tây Dương làm công cho chúng ta, để bọn họ đi khắp thế giới tìm kiếm vàng bạc, sau đó đều ngoan ngoãn vận chuyển đến cho chúng ta."

Trịnh Chi Hổ: "Tiểu Sâm, con hiện tại lợi hại rồi đấy, nói chuyện trông rất ra dáng."

Trịnh Sâm: "Đây đều là những thứ con học được ở trường hàng hải trên đảo Châu Sơn. Hì hì, bên này đánh xong rồi, con lại phải quay về đi học, cảm thấy những thứ học được trên lớp thật là thú vị."

Thi Lang bên cạnh bĩu môi: "Ta thì khác đệ, ta rất ghét học, vẫn là đánh giặc thích hợp với ta hơn. Trường học giảng giải cái gì mà mậu dịch xuất siêu nhập siêu, nghe mà đầu ta đau hết cả lên."

Trịnh Sâm: "Tiểu Lang, huynh như vậy sẽ càng ngày càng ngốc đấy."

Thi Lang: "Không sao, đệ thông minh là được rồi. Hắc hắc, ta phụ trách xông pha trận mạc, đệ phụ trách bày mưu tính kế, chúng ta hợp tác với nhau, vẫn là thiên hạ vô địch."

Hai đứa trẻ cười hì hì.

Mấy ngày sau…

Người Anh đưa tiền đến bồi thường cho Đại Minh tổn thất chiến tranh hai vạn tám nghìn đồng bạc, lúc này mới chuộc Weddell cùng đám người kia về.

Weddell vừa về, lập tức đem chuyện cảng Tuyền Châu và cảng Thượng Hải sẽ mở cửa cho người Anh, thông báo cho Công ty Đông Ấn.

Người Anh lập tức mừng rỡ: "Tốt quá! Có thể đi kiếm tiền của Đại Minh rồi."

Một đám người Anh vội vàng lái thuyền lớn, lao về hướng "quốc gia hoàng kim" trong mơ ước của bọn họ, mài đao soàn soạt, chuẩn bị kiếm tiền...

Sau đó bọn họ lập tức lạc lối trong vô số hàng hóa phong phú của Đại Minh.

Trà, muốn! Đồ sứ, muốn! Vải lụa, muốn!

Bọn họ nhìn thấy cái gì cũng cảm thấy là bảo bối, đều muốn dọn lên thuyền của mình.

Nhưng bọn họ lại không lấy ra được thứ gì mà bách tính Đại Minh muốn.

Làm sao bây giờ?

Cái này phải làm sao bây giờ?

Bọn họ nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra cách giải quyết…

Trên thực tế, trong lịch sử bình thường, bọn họ sẽ vẫn luôn không tìm được cách giải quyết, mãi cho đến mấy trăm năm sau, bọn họ mới tìm được biện pháp bù đắp thâm hụt thương mại, đó chính là thuốc phiện.

Nhưng thuốc phiện là có độc!

Chính phủ nhà Thanh lúc bấy giờ cũng không ngốc, biết loại đồ vật có độc này vào cửa ải đối với quốc gia bất lợi, vì vậy phái Lâm Tắc Từ đến Hổ Môn tiêu hủy thuốc phiện.

Hổ Môn tiêu hủy thuốc phiện cắt đứt đường tài lộ của người Tây Dương, vì vậy người Tây Dương phát động chiến tranh nha phiến.

Đương nhiên, chính phủ nhà Thanh quá yếu, rất nhanh đã thua trận, bất đắc dĩ phải ngậm bồ hòn làm ngọt, tiếp nhận thuốc phiện, mà ở trong thời không này, Lý Đạo Huyền tuyệt đối không cho phép người ngoại quốc chiến thắng văn minh, chính phủ nhà Thanh khẳng định sẽ không tồn tại.

Đến lúc đó chiến tranh nha phiến là ai đánh ai còn chưa biết chừng.

Chương 1158: Chính sách của Thổ Gia

Huyện Khai, huyện thành.

Một nhà xưởng mới toanh, vừa mới được xây xong.

Bát Địa Thổ đứng trước cổng nhà xưởng, vẻ mặt đắc ý.

Tên nhà xưởng là "Khai Huyện Thổ Gia Tộc Dân Tục Nghệ Thuật Phẩm Tổng Xưởng", gọi tắt là "Xưởng Khai Nghệ", sản phẩm chủ yếu có ba loại, một loại là vải dệt truyền thống của dân tộc Thổ Gia "Tây Lan Tạp Phổ", một loại là đồ thủ công "quạt lụa thơm", còn có một loại là chiếu tre.

Nhà xưởng kỳ quái này đã thu hút sự tò mò của huyện lệnh huyện Khai.

Vì vậy, lúc này kiệu của huyện lệnh đang dừng trước cổng nhà xưởng. Ông ta tiến đến trước mặt Bát Địa Thổ, hỏi: "Thổ viên ngoại, ngài đây là đang làm gì vậy?"

Bát Địa Thổ: "Như ngài thấy đấy, mở một cái nhà xưởng."

Huyện lệnh lắc đầu: "Những thứ đồ chơi quê mùa của người Thổ Gia này, ngươi bỏ chút tiền ra thu mua từ trong sơn trại của bọn họ là được rồi, cần gì phải tốn công mở nhà xưởng để sản xuất? Một khi nhà xưởng đã xây lên, rủi ro rất lớn, lỡ như ứ đọng, bán không được, ngươi phải trả công cho bọn họ nhưng lại không thể ít, lỡ như làm không tốt sẽ lỗ vốn mất."

Bát Địa Thổ cười khà khà: "Huyện tôn đại nhân, điều này ngài không hiểu rồi. Tác dụng của nhà xưởng này là để dụ người Thổ

Gia xuống núi."

Huyện lệnh lấy làm lạ: "Dụ đám thổ dân đó xuống núi làm gì?"

Vẻ mặt Bát Địa Thổ nghiêm nghị: "Huyện tôn đại nhân, ngài đường đường là một quan viên phụ trách nội chính, chẳng lẽ ngài không biết, những dân tộc thiểu số kỳ quái ở Tứ Xuyên này, tại sao luôn không thể quản lý được yên ổn?"

Huyện lệnh nghe vậy, bỗng chốc tỉnh ngộ, rốt cuộc cũng hiểu ra.

Đúng vậy!

Giữa dân tộc thiểu số và người Hán luôn tồn tại rất nhiều mâu thuẫn.

Các dân tộc thiểu số trên các ngọn núi thường tự xưng là một nước, do thổ ty của bọn họ quản lý, khiến cho trong cảnh nội Tứ Xuyên đâu đâu cũng là thế lực cát cứ, đủ loại thế lực nhỏ.

Nhưng nếu như, dụ được bách tính của dân tộc thiểu số xuống núi, cùng người Hán sinh sống ở trong huyện thành, như vậy tự nhiên có thể khiến cho các dân tộc hòa hợp với nhau, hiện tượng thế lực cát cứ tự nhiên cũng sẽ được hóa giải.

Huyện lệnh: "Phương pháp thì hay đấy, chỉ là nếu như những dân tộc thiểu số này sống không quen ở trong thành, cuối cùng vẫn sẽ quay về núi."

Bát Địa Thổ: "Đúng vậy, cho nên phải cung cấp công việc cho bọn họ."

Hắn đắc ý quay đầu lại, chỉ vào nhà xưởng lớn phía sau: "Tiếp theo, hãy xem ta có thể lừa được bao nhiêu người Thổ Gia xuống núi đến huyện thành sinh sống."

Tuy Bát Địa Thổ là một tên ngốc, nhưng hắn làm việc dưới trướng Thiên Tôn nhiều năm, hắn ta hiểu rất rõ mô hình thôn Cao Gia. Hơn nữa hắn còn được Lý Đạo Huyền bổ nhiệm đến Tây An làm đại quản sự, lại còn được bổ nhiệm đến núi Thiên Trụ quản lý doanh Cải Tạo, coi như cũng có chút kinh nghiệm quản lý.

Bây giờ muốn làm theo khuôn mẫu, cũng không khó khăn gì.

Lời quảng cáo rất nhanh đã được viết xong, sau đó phái người đi mười dặm tám thôn để truyền bá.

"Xưởng Khai Nghệ bắt đầu tuyển công nhân rồi, tuyển công nhân rồi, hiện đang tuyển nữ công nhân làm Tây Lan Tạp Phổ ba trăm người, công nhân làm chiếu tre một trăm người, công nhân làm quạt lụa thơm hai trăm người... Công nhân kỹ thuật mỗi tháng hai lượng bạc!"

Hiện tại thôn Cao Gia cũng áp dụng chính sách trả công theo vùng miền, trước đây công nhân kỹ thuật đều là thống nhất ba lượng, sau này khi đến Giang Nam, phát hiện ba lượng đối với người Giang Nam mà nói cũng không tính là cao, cho nên công nhân kỹ thuật được tuyển dụng trên đảo Châu Sơn đã tăng lên bốn lượng.

Còn Tứ Xuyên này, từ xưa đến nay đều nghèo khó, nhân công lại càng rẻ mạt, cho nên công nhân kỹ thuật đưa ra mức lương hai lượng bạc mỗi tháng, đã phù hợp với tình hình địa phương.

Quả nhiên, vừa đưa ra mức lương hai lượng bạc này, mấy ngọn núi Ba Sơn xung quanh huyện Khai đều như muốn nổ tung, bách tính dân tộc Thổ Gia trong núi ngày thường muốn kiếm được mấy đồng cũng khó khăn, bây giờ vừa nghe nói đến hai lượng bạc, đó chính là hai ngàn đồng a!

Trong nháy mắt, bách tính xuống núi đến ứng tuyển nhiều vô số kể, có thể nói là nối liền không dứt.

Bát Địa Thỏ bày một cái bàn ở cổng nhà xưởng, tự mình phụ trách công việc tuyển dụng.

Chỉ thấy một đám nam nữ lão ấu dân tộc Thổ Gia xếp hàng dài... người xếp hàng từ cổng nhà xưởng có thể kéo dài đến tận cổng huyện thành.

Bát Địa Thỏ liếc mắt một cái đã nhìn trúng một cô bé chừng mười tuổi, kinh ngạc nói: "Này, bé gái, cháu là trường hợp gì đây? Tuổi còn nhỏ như vậy đã ra ngoài ứng tuyển rồi?"

Cô bé kia giật mình, rụt rè nói: "Lão gia, cháu...tuy cháu nhỏ...nhưng mà cháu cũng biết dệt Tây Lan Tạp Phổ ạ."

Bát Địa Thỏ lắc đầu nguầy nguậy: "Không được, không được, ta không thể thuê lao động trẻ em, nếu không Thiên Tôn sẽ đánh chết ta mất, những đứa trẻ đang xếp hàng phía sau, chưa đủ 18 tuổi thì đừng có xếp hàng nữa, ra ngoài, ra ngoài, bên ta chỉ tuyển công nhân đủ 18 tuổi."

Hắn vừa quát lên, những đứa trẻ chưa đủ tuổi liền buồn bã ra mặt.

Còn có một số đứa 16, 17 tuổi, nhưng nhìn có vẻ già dặn hơn thì không nhúc nhích, tiếp tục rụt rè đứng trong hàng ngũ, trong lòng thầm nghĩ: Dù sao Thỏ Gia cũng không biết tuổi của ta, chỉ cần nhìn bề ngoài có vẻ đủ tuổi là được rồi, hắn sẽ không đuổi ta ra ngoài đâu.

Đang nghĩ ngợi...

Bát Địa Thỏ nói: "Ta sẽ kiểm tra bát tự của từng người một, phát hiện ra ai khai man tuổi tác, hòng qua mặt, toàn bộ bắt lại đánh đòn."

Vừa thốt ra lời này, những cô gái 16,17 tuổi kia lập tức sợ hãi, con gái sao có thể bị đánh đòn chứ, đánh như vậy thì còn gả đi

được nữa hay không?

Trong nháy mắt đội ngũ lại ngắn đi một đoạn lớn.

Bát Địa Thỏ nhìn thấy chỉ có con gái ra ngoài, vậy là con trai vẫn còn đang nán lại trong hàng ngũ sao?

Hắn hừ lạnh một tiếng nói: "Những đứa con trai khai man tuổi tác, toàn bộ cắt chim cút, đưa vào trong cung làm thái giám."

Câu nói này dọa cho đám con trai mặt mày tái mét, hình phạt này còn nặng hơn so với con gái nhiều, mấy người sợ hãi tay chân luống cuống chạy ra khỏi hàng ngũ.

Bát Địa Thỏ cười ha ha: "Đùa với ta à? Thỏ Gia ta tung hoành giang hồ, khi chém hết yêu ma quỷ quái thiên hạ, các ngươi còn đang bú sữa mẹ đấy."

Đám trẻ con vẻ mặt buồn bã, mỗi tháng hai lượng bạc, trơ mắt nhìn người khác kiếm tiền, haiz.

Bát Địa Thỏ lại cười nói: "Các cháu đừng lo lắng! Mấy ngày nữa, ta sẽ mở một trường học ở huyện thành huyện Khai, mời lão sư đến dạy học cho các cháu, đương nhiên, tất cả đều miễn phí. Nhà trường còn cung cấp bữa ăn miễn phí cho các cháu. Mặc dù các cháu không thể kiếm tiền cho gia đình, nhưng được ăn cơm ở trường học cũng có thể giảm bớt gánh nặng cho gia đình rồi. Đợi các cháu học được kiến thức, tuổi tác cũng đã qua 18, lúc đó hãy ra ngoài làm việc. Đến lúc đó, Thỏ Gia ta còn mở đủ loại nhà xưởng, sẽ cung cấp cho các cháu nhiều công việc phong phú hơn."

Người Thổ Gia nghe vậy, lập tức mừng rỡ.

Bên cạnh, người Hán nghe thấy vậy, đều đỏ mắt: "Thỏ Gia, chỉ có trẻ con Thổ Gia mới được ăn cơm miễn phí, à không, là được đi học miễn phí sao?"

Bát Địa Thỏ cười mắng: "Ta biết ngay mà, ngươi chính là muốn con cái được ăn cơm miễn phí thôi, học hành gì đó không quan trọng đúng không?"

Người Hán ngượng ngùng lùi lại hai bước.

Bát Địa Thỏ: "Không sao, trẻ con là mầm non của đất nước mà, muốn học thì đến học, muốn ăn thì đến ăn, dù sao ngươi cũng moi của Thỏ Gia ta một bữa cơm, Thỏ Gia ta nhất định sẽ tìm cơ hội nhét vào đầu ngươi chút kiến thức mới."

Chương 1159: Được, ta xuất binh

Ngay lúc Bát Địa Thỏ xây dựng nhà xưởng, chiêu mộ công nhân, xây trường học, ... thì ở khắp các châu huyện thuộc Tứ Xuyên, Trình Húc, Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, Bát Địa Thỏ, ... đều đang làm những việc tương tự.

Vạn Châu, huyện Trung, Thạch Trụ, Phong Đô, Trùng Khánh,...

Thôn Cao Gia đồng thời xây dựng nhà xưởng ở nhiều nơi. Để rút ngắn thời gian thi công, những nhà xưởng này đều được cải tạo từ những ngôi nhà lớn của địa chủ, không cần đến mũ lam của thôn Cao Gia.

Hơn nữa, công việc trong các nhà xưởng đều là chế tác đồ thủ công mỹ nghệ truyền thống của các dân tộc thiểu số, nên cũng không cần dùng đến những máy móc tiên tiến của thôn Cao Gia.

Nhờ vậy, việc khai trương nhà xưởng diễn ra rất nhanh chóng.

Chỉ cần vật tư của thôn Cao Gia được vận chuyển bằng thuyền đến, mấy vị đội trưởng có tiền trong tay là dám cho khai trương ngay, chiêu mộ một lượng lớn công nhân.

Các loại hình thủ công thuần túy, di sản văn hóa phi vật thể đều được khôi phục.

Những người thợ thủ công lành nghề của các dân tộc thiểu số, mặc dù ở nhà cũng có thể làm ra những sản phẩm thủ công mỹ nghệ này, nhưng tự mình làm thì không có kênh tiêu thụ, lại lo lắng thu nhập không ổn định, cuối cùng đều không cưỡng lại được

mức "lương tháng ổn định" mà nhà xưởng của thôn Cao Gia đưa ra, đều từ bỏ mô hình xưởng nhỏ lấy hộ gia đình làm đơn vị sản xuất.

Lượng lớn bách tính dân tộc thiểu số xuống núi, đến châu thành hoặc huyện thành, làm công trong các nhà xưởng của thôn Cao Gia, chung sống cùng bách tính người Hán trong thành.

Những nông dân không biết làm nghề thủ công cũng không cần lo lắng, "Tiểu đội tri thức nông nghiệp" do Triệu Thắng dẫn đầu đi khắp nơi, đến các châu thành, huyện thành, làng xã, tổ chức các buổi giảng dạy lưu động miễn phí, dạy bách tính cách trồng trọt khoa học các loại cây trồng mới.

Nông dân là những người khó dụ ra khỏi núi nhất.

Nhưng vì muốn sản lượng ruộng vườn của mình tăng gấp bội, họ cũng đành phải ra khỏi núi sâu, đến huyện thành mua giống cây trồng mới, phân bón hóa học.

Có đi lại thì sẽ có giao lưu, có giao lưu thì sẽ nảy sinh tình cảm, sẽ bắt đầu dung hợp văn hóa... Mà một khi đã bắt đầu dung hợp văn hóa thì các dân tộc khác nhau mới có thể thực sự trở thành người một nhà.

Chỉ trong vòng vài tháng, vùng Xuyên đông đã trở nên hưng thịnh, tràn đầy sức sống.

Tuy nhiên, vào lúc này ở vùng Xuyên tây...

Thành Đô.

Tuần phủ Tứ Xuyên Vương Duy Chương và tuần án Tứ Xuyên Trần Đình Mô đang run rẩy đứng trên đầu thành Thành Đô.

Trên bình nguyên Thành Đô bên ngoài thành, một đội quân hùng hậu đang dàn trận.

Người dẫn đầu chính là Sấm Vương.

Phía sau hắn, những tên đầu lĩnh khét tiếng trong đám lưu khấu như Quá Thiên Tinh, Mãn Thiên Tinh, Hỗn Thiên Tinh, Tào Tháo, Cách Lý Nhãn, ... đều đã bày binh bố trận.

Hàng chục khẩu đại pháo được xếp thành một hàng dài, còn nhiều hơn cả đại pháo trên đầu thành Thành Đô.

"Khai hỏa!"

"Khai hỏa!"

Quân sĩ hai bên gần như đồng thời gầm lên, tiếp đó, đại pháo trên thành và đại pháo ngoài thành đồng loạt gầm rú.

Đạn pháo bay vào trận địa quân giặc, đập chết một hai tên, đám lưu khấu không hề hoảng loạn, chinh chiến nhiều năm như vậy, đao quang kiếm ảnh, đồng đội bỏ mạng, sớm đã quen mắt.

Nhưng đạn pháo đánh lên tường thành Thành Đô, tuần phủ Tứ Xuyên Vương Duy Chương và tuần án Tứ Xuyên Trần Đình Mô lại sợ hãi ôm đầu chạy trốn, liều mạng lui về phía sau, sợ có viên đạn pháo nào rơi trúng người mình.

Xét cho cùng, độ chính xác của súng thần công thời này rất thần kỳ, không biết lúc nào sẽ bay tới đầu.

Độc Nhãn Mã Mã Tường Lân từ bên cạnh nhảy ra, lớn tiếng nói: "Hai vị đại nhân, xin hãy rời khỏi tường thành, đừng quấy rối trên tường thành nữa."

Vương Duy Chương vốn dĩ muốn chạy từ lâu rồi, chỉ là ngại chức vụ nên mới cố gắng bám trụ trên tường thành, giờ nghe thấy Mã Tường Lân bảo ông ta đi, chẳng phải là cho ông ta một cái thang để leo xuống sao: "Mã tướng quân, vậy nơi này giao cho ngươi chỉ huy, bản quan đi tổ chức dân đoàn trong thành, cung

cấp hậu cần cho các ngươi."

Mã Tường Lân phất tay: "Đi đi đi! Run rẩy trên tường thành, ảnh hưởng đến sĩ khí."

Vương Duy Chương và Trần Đình Mô vội vàng chuồn mất...

Mã Tường Lân nắm quyền chỉ huy, tinh thần phấn chấn: "Khai pháo, bắn trả! Lính bắn cung, đội bên trái... Bên đó... Đoạn tường thành bên đó phái thêm người..."

"Tướng quân, một toán quân giặc đang chuẩn bị men theo sườn núi lấp sông hộ thành!"

"Xe nỏ, cung thủ, nhanh chóng đi qua."

Mã Tường Lân càng chỉ huy càng tức giận: "Mẹ kiếp, hay là ta xông ra ngoài xung phong một trận cho xong. Phượng Nghi, nơi này giao cho muội chỉ huy."

Trương Phượng Nghi vội vàng nói: "Phu quân, chớ manh động, hiện tại khác xưa rồi, quân giặc đã khác xa trước kia, sức chiến đấu không thể so sánh được, huynh mà xông ra ngoài thì rất khó quay về. Chúng ta cố thủ trong Thành Đô còn có thể đánh một trận, một khi mở cổng thành ra ngoài, chỉ có một con đường chết."

Mã Tường Lân: "Điều này... Haiz... Nhanh phái tín sứ, đi tìm mẫu thân đại nhân cầu viện."

Tin tức Thành Đô bị quân giặc tấn công nhanh chóng truyền đến Trùng Khánh, sau đó lại theo đường thủy sông Trường Giang, truyền đến Trung Châu, Thạch Trụ, Vạn Châu, huyện Khai, ...

Huyện Khai, hẻm núi Ba Sơn, trại người Ba.

Bát Địa Thỏ đang đứng trước mặt tuyên phủ sứ huyện Khai là Nhiễm Khả: "Nhiễm tướng quân, tin tức lưu khấu đánh Thành Đô,

chắc ngài đã nghe nói rồi chứ?"

Nhiễm Khả gật đầu: "Đã nghe nói."

Bát Địa Thỏ: "Bản thỏ lập tức sẽ dẫn quân đến Thành Đô ứng cứu, không biết Nhiễm tướng quân có muốn đi cùng không?"

Vừa nghe thấy câu hỏi này, Nhiễm Khả liền trầm mặc.

Nếu như trước kia có người hỏi hắn như vậy, hắn sẽ không chút do dự mà trực tiếp từ chối. Hắn là điển hình cho kiểu thổ hoàng đế vùng núi của dân tộc thiểu số, chưa bao giờ muốn nhúng tay vào chuyện bên ngoài, chỉ khi nào quân giặc đánh đến huyện Khai thì hắn mới miễn cưỡng xuất binh, ngay cả việc phòng thủ huyện thành cũng không tích cực.

Dù sao thì cùng lắm là lui thủ Ba Sơn là được.

Nhưng lần này, Bát Địa Thố hỏi, hắn lại do dự.

Bởi vì, hắn phát hiện ra rằng, lợi ích của mình và lợi ích của người Hán bên ngoài, trên thực tế đã bị ràng buộc với nhau.

Tình hình bên ngoài yên ổn thì người Hán mới mở nhà xưởng, xây trường học, cho người Ba dưới trướng hắn có việc làm, phát tiền công, kéo theo cả trại của hắn cũng trở nên giàu có.

Nếu như bên ngoài đánh nhau long trời lở đất, người Hán không còn tâm trí đâu mà làm mấy chuyện này nữa, vậy thì trại của hắn cũng sẽ nghèo rớt mồng tơi.

Nhiễm Khả nhìn đứa con trai của mình đang ôm một bắp ngô gặm nhấm ngon lành.

Sau đó lại quay đầu nhìn con gái mình, mặc bộ quần áo vải bông do người Hán làm, trên tóc còn cài một bông hoa màu đỏ rất đẹp, cười tươi rói.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Nhiễm Khả đã quyết định.

Hắn quay đầu lại, nhìn Bát Địa Thỏ với vẻ mặt nghiêm túc: "Sau khi đánh đuổi lưu khấu, sẽ còn có nhiều nhà xưởng hơn nữa chứ?"

Bát Địa Thỏ: "Chắc chắn rồi, chỉ cần thiên hạ thái bình, ta còn vô số thứ tốt đẹp mang đến huyện Khai, để cho người Thổ Gia dưới trướng ngài được sống cuộc sống tốt đẹp như người Hán."

Nhiễm Khả: "Ngươi đừng có lừa ta! Người Hán bên ngoài rất xảo quyệt, trước kia bọn ta đã bị lừa không ít lần rồi."

Bát Địa Thỏ cười ha ha: "Bản Thỏ Gia là người như thế nào, chẳng lẽ ông còn không rõ sao? Bản thỏ gia nói một là một, nói hai là hai, đã nói cho ông thứ tốt thì tuyệt đối không cho ông thứ đồ bỏ đi."

Nhiễm Khả nhìn chằm chằm vào Bát Địa Thỏ, nhìn hồi lâu, trầm giọng nói: "Được, ta xuất binh."

Chương 1160: Rút Lui

Thạch Trụ tuyên phủ sứ Tần Lương Ngọc tuyên bố xuất binh cứu viện Thành Đô.

Tiếp đó, huyện Khai tuyên phủ sứ Nhiễm Khả tuyên bố xuất binh cứu viện Thành Đô.

Tiếp theo là Trung Châu tuyên phủ sứ, Vạn Châu tuyên phủ sứ, Bành Thủy Miêu tộc tuyên phủ sứ, Đạo Chân Cát Lão tộc tuyên phủ sứ, Du Dương Thổ Gia tộc tuyên phủ sứ, Ân Thi tuyên phủ sứ...

Ơ? Lẫn vào một nơi kỳ lạ rồi!

Hóa ra, khu vực Ân Thi tuy rằng ở đời sau thuộc về Hồ Bắc, nhưng vào thời Minh này, vẫn thuộc về huyện Kiến Thủy Quỳ Châu, Tứ Xuyên, huyện Ba Đông Quy Châu, vệ quân dân chỉ huy sứ ti Thi Châu, cho nên Ân Thi cũng được chính sách của thôn Cao Gia bao phủ, Thổ Gia tộc và Miêu tộc tuyên phủ sứ ở khu vực Ân Thi cũng phái quân tiếp viện.

Những đội quân của các dân tộc thiểu số này có một điểm chung, đó là đều rất nghèo.

Vì vậy, vũ khí của họ cũng không phong phú và đa dạng như quân đội của người Hán, tương đối đơn giản, đều là những ngọn giáo dài được làm từ gỗ ngâm dầu.

Gỗ dùng khác nhau, màu sắc của cán giáo cũng sẽ khác nhau.

Vì vậy, Bạch Can binh, Hắc Can Binh, Hoàng Can Binh, Thanh Can Binh, Hạt Can Binh...

Quân lính cầm giáo đủ màu sắc tập kết tại Trùng Khánh.

Tần Lương Ngọc dẫn đầu Bạch Can binh đứng ở vị trí đầu tiên, bà ngẩng đầu nhìn lá cờ Thiên Tôn ngũ sắc đang tung bay trên đỉnh đầu Trình Húc, cảm thấy hơi kỳ lạ: "Hòa giáo viên, có phải ngươi đã dự đoán được hôm nay sẽ có đủ loại binh lính cầm giáo đủ màu sắc nên đã đặc biệt chuẩn bị một lá cờ quân sự ngũ sắc không?"

Trình Húc xòe tay, định nói một câu đương nhiên là không phải.

Đột nhiên lại nghĩ đến một khả năng, giật mình thon thót: Chẳng lẽ, Thiên Tôn từ nhiều năm trước đã tính toán được sẽ có binh lính cầm giáo đủ màu sắc, lá cờ Thiên Tôn ngũ sắc này, chính là tượng trưng cho việc Thiên Tôn muốn đoàn kết các loại lực lượng vũ trang địa phương?

Thiên Tôn thật là lợi hại! Quả nhiên là chân tiên biết trước 500 năm, biết sau 500 năm, ở giữa còn biết thêm 500 năm.

Trình Húc một lần nữa cảm nhận được sự lợi hại của Thiên Tôn!

Gã không biết rằng, lúc này Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt đang ở cách đó không xa, nhận lấy một cây giáo dài trong tay một tên Hoàng Can Binh, nhìn trái nhìn phải: "Chậc chậc, thì ra ngoài Bạch Can Binh ra, còn có cả Hoàng Can Binh nữa, thú vị, thú vị."

5000 quân lực mà thôn Cao Gia đưa vào Tứ Xuyên đã tập kết đầy đủ. Ba tên ngốc cộng thêm Trịnh Cẩu Tử cũng đã đến đông đủ, cộng thêm một đám đông đảo binh lính cầm giáo đủ màu sắc, cùng nhau tiến về hướng Thành Đô... --

Tiếng pháo ở Thành Đô ầm ầm, trận công thành đã kéo dài nhiều ngày vẫn chưa có kết quả.

Thành trì hùng vĩ như Thành Đô, kinh đô của nhiều triều đại, thực sự không dễ công phá.

Đám lưu khấu dựng đại pháo, nã pháo vào Thành Đô mấy ngày liền, tường thành vẫn sừng sững hiên ngang, ngay cả một lỗ thủng cũng không bị đánh sập, đương nhiên, trên cổng thành phía Bắc của Thành Đô xuất hiện rất nhiều vết lõm, điều này là điều tất yếu.

Sấm Vương nhìn thành trì đồ sộ trước mặt, rơi vào trầm tư: Thành trì này quá kiên cố, khó công phá.

Mà triều đình còn rất nhiều tòa thành kiên cố khó công phá như vậy, nào là Tây An, Lạc Dương, Nam Kinh, ... Nếu như không công phá được những tòa thành này, vậy thì không tính là đã chiếm được một nơi nào cả...

Vậy thì chỉ có thể tiếp tục lang bạt.

Có lẽ, đã đến lúc phải xem xét lại chiến lược của chúng ta rồi?

"Sấm Vương đại ca!" Một tên thám báo chạy tới, lớn tiếng nói: "Nhị Chỉ Hổ đến rồi."

"Nhị Chỉ Hổ?" Sấm Vương lúc này mới nhớ ra, đã nhiều ngày rồi không gặp Nhị Chỉ Hổ, hình như là sau khi tiến vào Tứ Xuyên, khi hành quân đến gần Trùng Khánh, Nhị Chỉ Hổ dẫn theo một vạn người chui vào núi, bị lạc đường, từ đó về sau không thể hội hợp với hắn.

Không ngờ bây giờ lại đột nhiên xuất hiện.

Sấm Vương vui mừng nói: "Nhanh mời Nhị Chỉ Hổ huynh đệ vào đây nói chuyện."

Không lâu sau, Nhị Chỉ Hổ sải bước tiến vào trung quân của Sấm Vương.

Tiếng đại pháo ở phía xa vẫn vang lên lúc có lúc không, một đám đông lưu khấu vẫn đang nghiên cứu cách lấp đầy sông hộ thành của thành Thành Đô, bên này trung quân cũng có thể nghe thấy tiếng ầm ầm, Nhị Chỉ Hổ đi đến trước mặt Sấm Vương, chắp tay nói: "Sấm Vương đại ca, tiểu đệ tìm huynh nhiều ngày như vậy, cuối cùng cũng tìm được huynh ở dưới thành Thành Đô này, ai da, thật sự là quá gian nan, Tứ Xuyên này quả thực không phải là nơi dành cho người ở, chỗ nào cũng là núi."

Sấm Vương cười nói: "Huynh đệ những ngày này lăn lộn ở đâu vậy?"

Nhị Chỉ Hổ: "Haiz, nói ra thì dài lắm, sau khi đệ và đại ca đi lạc, đệ cứ đi lòng vòng trong núi, đi đến vùng ngoại ô thành Trùng Khánh. Đệ định đánh úp Trùng Khánh, vốn đã hẹn với một tên phu khuân vác trong thành Trùng Khánh, để hắn giúp đệ mở cổng thành, để đệ lẻn vào trong. Không ngờ lại bị một toán quân hỏa khí đánh úp. Hỏa lực của bọn chúng quá mạnh, đám thổ bạo tử đóng quân ở doanh trại Thục Quốc trên bãi Thiết Sơn bị bọn chúng nã pháo bắn cho tan tác, ngay cả một đao một thương cũng chưa kịp tung ra đã bị nổ banh xác. Đệ vừa nhìn thấy, biết không thể địch lại đội quân đó, bèn chạy về phía Tây, không ngờ lại vô tình đụng phải Sấm Vương đại ca."

Sấm Vương nghe xong, lập tức cả kinh: "Cái gì? Toán quân hỏa khí đó vào Tứ Xuyên rồi sao? Chết tiệt, thật là chết tiệt, bọn chúng cứ bám riết lấy chúng ta là có ý gì?"

Nhị Chỉ Hổ: "A? Sấm Vương đại ca, ý của huynh là?"

"Lại là bọn chúng!" Sấm Vương: "Không thể sai được. Năm đó ở Thiểm Tây đánh chúng ta, sau đó lại đánh chúng ta ở Sơn Tây, tiếp theo là Vân Dương, Hà Nam, chỗ nào cũng có bọn chúng, bây giờ lại chạy đến Tứ Xuyên."

Nhị Chỉ Hổ giật mình: "Là Thần Cơ Doanh của triều đình sao?"

"Không phải." Sấm Vương nghiến răng nghiến lợi: "Không liên quan gì đến Thần Cơ Doanh, bọn chúng là kẻ thù của Tấn thương, Tấn thương vẫn luôn âm thầm ủng hộ chúng ta, chính là muốn mượn tay chúng ta để đối phó với bọn chúng, nhưng đội quân này còn lợi hại hơn cả quan binh, ta cũng không ngu ngốc đi bán mạng cho đám Tấn thương."

Nhị Chỉ Hổ hoảng hốt: "Vậy chúng ta phải rút lui sao?"

Sấm Vương gật đầu: "Phải rút lui."

Nhị Chỉ Hổ: "Nhưng mà, cứ rút lui mãi như vậy cũng không phải là cách, chúng ta sớm muộn gì cũng phải đánh một trận với đội quân này."

Câu nói này cũng có lý.

Sấm Vương nhíu mày, trầm tư hồi lâu: "Lên núi! Trên bình nguyên Thành Đô, chúng ta không thể nào là đối thủ của đội quân này, cách duy nhất chính là đi về phía Bắc, rút vào núi rừng giữa Tứ Xuyên và Thiểm Tây, uy lực của quân hỏa khí trong rừng núi kém xa so với trên bình nguyên, chúng ta lợi dụng địa hình hiểm trở, có thể hóa giải ưu thế về tầm bắn của bọn chúng. Dùng đủ loại khe núi kỳ quái, ép bọn chúng phải cận chiến với chúng ta, có lẽ còn có cơ hội chiến thắng."

Hắn vừa mới quyết định xong chiến lược này, liền thấy thám báo chạy tới, lớn tiếng nói: "Sấm Vương đại ca, viện quân của triều đình đến rồi, bọn chúng giương một lá cờ ngũ sắc."

"Cờ ngũ sắc sao? Là bọn chúng rồi!" Sấm Vương lập tức quyết định: "Dừng tấn công Thành Đô, rút lui về phía Bắc, mượn rừng núi làm lá chắn, chúng ta sẽ đánh một trận với đội quân hỏa khí này."

Đại pháo ngừng!

Lưu khấu bắt đầu rút lui về phía Bắc.

Mã Tường Lân trong thành Thành Đô cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt của tuần phủ và tuần án cũng dần dần hồng hào trở lại, vội vàng mở cổng thành, nghênh đón người của thôn Cao Gia tiến vào Thành Đô.

Mấy vị quan viên lúc này mới kinh ngạc phát hiện, các vị thổ ty vùng Xuyên đông lại đến đông đủ như vậy.

Nhóm thổ ty này, ngoại trừ Tần Lương Ngọc, những người còn lại đều là kiểu người tự quét tuyết trước cửa nhà mình, mặc kệ sương giá trên mái nhà người khác, bình thường đánh nhau thì tuyệt đối đừng mơ tưởng đến việc nhìn thấy bọn họ, không ngờ lần này lại đến đông đủ như vậy.

Tuần phủ vẻ mặt đầy nghi hoặc: "Tại sao? Làm sao mời được bọn họ đến vậy?"

Chương 1161: Thịt Khô Quê Nhà Thật Tuyệt

Tuần phủ Tứ Xuyên Vương Duy Chương nhìn những binh lính cầm trường mâu đủ màu sắc trước mặt, trong lòng vô cùng phức tạp: "Nhiễm tướng quân!"

Ông ta chắp tay với Nhiễm Khả, rồi sa sầm nói: "Lần trước bổn quan mời Nhiễm tướng quân xuất sơn tương trợ, Nhiễm tướng quân cự tuyệt thẳng thừng, không ngờ hôm nay Thành Đô gặp nạn, Nhiễm tướng quân lại hào phóng đến viện trợ, xem ra, trong lòng Nhiễm tướng quân vẫn có một tuần phủ nhỏ bé như bổn quan này."

Miệng nói "trong lòng ngươi có ta", ý tứ thực sự, kẻ ngốc cũng hiểu được, chính là đang ghen tị: "Ngươi nể mặt hắn không nể mặt ta, trong lòng ngươi không có ta."

Nhiễm Khả cười hề hề, thật sự không nể mặt tuần phủ: "Tuần phủ đại nhân, ngài thi chính, chỗ tốt đều cho người Hán, cũng chẳng cho người Thổ Gia ta ở huyện Khai chút lợi ích nào. Đến lúc đánh nhau mới nhớ đến bản tướng quân? Nào có chuyện tốt như vậy."

Vương Duy Chương: "..."

Nhiễm Khả: "Lần này bản tướng quân đến Thành Đô, cũng không phải đến giúp ngươi. Chỉ là muốn sớm giải quyết đám lưu khấu, đỡ cho chúng chạy tới chạy lui, ảnh hưởng đến việc người Thổ Gia huyện Khai của ta làm giàu."

Vương Duy Chương bị hắn làm cho nghẹn họng, phẫn uất hất

tay áo, chỉ dám trong lòng mắng một câu: Hừ! Lũ man di sơn dã.

Mắng xong, ông ta lại quay đầu nhìn về phía tuyên phủ sứ người Miêu tộc đến từ Bành Thủy, định nói gì đó, vị tộc trưởng người Miêu tộc kia hừ lạnh một tiếng, trực tiếp quay đầu đi.

Vương Duy Chương: "..."

Cũng may tuyên phủ sứ Ân Thi dễ nói chuyện hơn, ông ta lớn lên ở nơi non xanh nước biếc như Đại Hiệp Cốc Ân Thi, nơi đó chưa từng bị lưu khấu quấy nhiễu, giống như chốn đào nguyên, dưỡng thành tính tình cũng rất tốt, tâm cảnh thanh thản, hướng về phía Vương Duy Chương vẫy vẫy tay: "Chào Tuần phủ đại nhân."

Vương Duy Chương vừa nhìn, rốt cuộc cũng có người chịu nói chuyện, cảm động: "Tướng quân, vẫn là ngài lo nghĩ cho triều đình."

Tay tuyên phủ sứ Ân Thi từ sau lưng dời ra, trên tay còn xách theo một miếng thịt khô Ân Thi thơm phức, nhét vào tay Vương Duy Chương, mỉm cười nói: "Nào nào nào, tuần phủ đại nhân cũng đến nếm thử, mẻ sản phẩm đầu tiên của nhà xưởng nuôi heo và nhà xưởng chế biến thịt heo của chúng tôi, đặc sản Ân Thi, thịt khô, thơm lừng... Nếu ngài thấy ngon, nhất định phải nhớ mua thêm nhé."

Vương Duy Chương: "???"

Chuyện gì vậy, cảm thấy có gì đó không đúng?

Tuyên phủ sứ Ân Thi nhanh chân nhảy lên tường thành, hướng về phía bá tánh đến xem náo nhiệt lớn tiếng rao hàng: "Bá tánh Thành Đô giàu có ơi, mọi người đã ăn qua thịt khô Ân Thi chính tông chưa? Chắc chắn là chưa được ăn qua nhỉ? Nhưng mọi người yên tâm, sau này có thể ăn được rồi, nhà xưởng của chúng tôi đã xây xong, sản phẩm của chúng tôi rất nhanh sẽ được vận chuyển

đến đây, mọi người nhớ mua nhiều nhé. Mọi người xem, người Ân Thi chúng tôi xem mọi người như người một nhà, chúng tôi đều chạy đến giúp mọi người thủ thành, thịt khô quê chúng tôi sản xuất, mọi người cứ việc mua vài miếng đi... Cái này gọi là 【lễ thượng vãng lai】, là một người Hán rất có học thức dạy tôi đấy."

Vương Duy Chương: "Phốc! Mau kéo tên kia xuống khỏi tường thành."

Ai dám đi kéo thổ ty người Miêu tộc? Chán sống rồi sao?

Mặc dù hiện tại người ta đang rao hàng rất buồn cười, nhưng sau lưng một hàng binh lính Miêu tộc, đều đeo loan đao, khí thế hung hăng. Bọn họ cũng không giống quan viên người Hán dễ quản thúc như vậy, chọc giận là trở mặt, mặt mũi tuần phủ cũng chẳng cho.

Thuộc hạ của Vương Duy Chương trốn ra xa.

Chỉ thấy sau lưng tuyên phủ sứ Ân Thi có một hàng binh lính Miêu tộc nhảy ra, mỗi người trên tay xách theo một miếng thịt khô, trên tường thành phía bắc Thành Đô nhảy múa, vừa nhảy vừa hát: "Thịt khô quê nhà ơi, thơm thơm chảy mỡ ơi, ăn một miếng chẳng muốn rời ơi, còn không mua chờ gì ơi..."

Nhiễm Khả thấy cảnh này, cũng ngây người: "Ái chà, thì ra còn có thể rao hàng như vậy sao? Ai dạy hắn, hắn cũng giống ta chưa từng ra khỏi thôn, tự mình chắc chắn không thể nghĩ ra chiêu này."

Bát Địa Thỏ từ phía sau chui ra, lau mồ hôi trên mặt: "Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, Trịnh Cẩu Tử đều không thông minh như vậy, không biết chiêu này, chắc chắn là trong thôn chúng ta có người lợi hại hơn đến Xuyên rồi, a, nhất định là Tam quản sự đến Xuyên rồi."

“Hắt xì!” Tam Thập Nhị đang ở huyện Ân Tộc làm nhà xưởng nuôi heo hắt xì một cái, nói với người Miêu tộc trước mặt: “Không biết ai đang nghĩ đến ta, haha, nào nào nào, chúng ta tiếp tục nói, nuôi heo quan trọng nhất là phòng bệnh dịch, nhất định phải làm tốt vệ sinh chuồng heo, đừng tưởng heo là động vật bẩn thỉu mà không quét dọn chuồng heo, nhất định phải siêng quét dọn, siêng quản lý, cái này gọi là 【phòng bệnh hơn chữa bệnh】.”

Vương Duy Chương nổi giận: “Có lầm không vậy? Bọn ta ở đây còn đang đánh nhau, pháo hỏa ngút trời, các ngươi vừa đến đã làm mấy chuyện lộn xộn gì vậy? Đang đánh nhau đấy, nghiêm túc chút cho bổn quan.”

Tuyên phủ sứ Ân Thi: “Tặc khấu đã rút lui, viện binh chúng ta cũng phải đóng quân trong thành Thành Đô hai ngày quan sát rồi mới tiếp tục quyết định hành động, thế nào? Ngươi muốn chúng ta đường xa đến đây, nghỉ ngơi cũng không nghỉ ngơi, trực tiếp đầu nhập vào trận chiến tiếp theo sao? Ngươi muốn như vậy, ta liền dẫn binh về núi.”

Vương Duy Chương: “...”

Tuyên phủ sứ huyện Khai Nhiễm Khả cũng hiểu ý, phụ họa nói: “Đúng vậy, ta cũng muốn về núi.”

Một đám tuyên phủ sứ: “Thật vô nhân tính, chúng ta cũng về núi thôi.”

Vương Duy Chương: “Ơ? Không được! Đừng về, trận chiến còn chưa đánh xong. Các ngươi muốn nghỉ ngơi, vậy thì nghỉ ngơi cho khỏe.”

Tuyên phủ sứ Ân Thi: “Vậy thì không được, người Miêu tộc ta, lúc nghỉ ngơi thì phải ca hát nhảy múa.”

Vương Duy Chương: “...”

Tuyên phủ sứ Ân Thi phất tay, nói với thuộc hạ: “Tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục múa.”

Thế là, binh lính Miêu tộc lại tiếp tục nhảy múa trên tường thành: “Thịt lạp quê nhà ơi, thơm thơm chảy mỡ ơi...”

Nhiễm Khả cắn răng: “Không được, người Thổ Gia ta không thể thua, huynh đệ, lên trên nhảy nào.”

Một thuộc hạ lại gần: “Chúng ta không mang hàng hóa đến a.”

Nhiễm Khả: “Ngươi mang theo chăn đệm hành quân không? Không phải là Tây Lan Tạp Phổ sao? Lấy ra, nhảy nào.”

Binh lính huyện Khai bừng tỉnh hiểu ra, vội vàng mở bọc lấy chăn đệm của mình ra, đây chính là từng cái từng cái Tây Lan Tạp Phổ.

Xông lên tường thành, chiếm lấy một vị trí tốt, vung Tây Lan Tạp Phổ, ca hát nhảy múa, quảng cáo một vòng...

Vương Duy Chương tức giận không chịu nổi: “Lũ người này căn bản không phải đến đánh nhau, bọn họ chính là đến bán đồ, một lũ thương nhân đáng xấu hổ, một lũ thương nhân đáng xấu hổ a.” Ông ta bước vội xông đến trước mặt Tần Lương Ngọc: “Tần lão tướng quân, ngài phải quản bọn họ, chỉ có lời ngài nói, bọn họ mới chịu nghe.”

Tần Lương Ngọc nhún vai: “Tặc quân đã lui, hiện tại Thành Đô tạm thời an toàn, kế hoạch tác chiến tiếp theo còn chưa có, mọi người trong lúc rảnh rỗi, quảng bá sản phẩm quê nhà một chút, để bá tánh quê nhà kiếm được vài đồng tiền, có gì không ổn? Đánh nhau tuy là chuyện nghiêm túc, nhưng cuộc sống cũng rất nghiêm túc mà.”

Vương Duy Chương: “...”

Tần Lương Ngọc hướng về phía một binh lính sau lưng nháy mắt: “Người Thạch Trụ chúng ta cũng nên ra tay rồi, lấy đồ của chúng ta ra nào.”

Thế là, Thạch Trụ cũng gia nhập đại chiến quảng cáo: “Hoàng liên Thạch Trụ, chất lượng hảo hạng, hoan nghênh thương nhân buôn bán thuốc bắc Thành Đô đến đây mua sắm.”

Vương Duy Chương: “Phốc!”

Chương 1162: Hành động phân tán

Các thổ ty tuy hài hước, nhưng việc chính cũng có người làm.

Thám báo Trình Húc phái đi rất nhanh đã đưa tin tức trở về: "Quân Sấm Vương chạy về phía bắc, một đường chạy vào trong rừng."

"Chạy vào rừng rồi sao?" Trình Húc nhíu mày, nhìn về phía rừng rậm phương bắc, núi non trùng điệp, toàn là cây cối.

"Thục Sơn hiểm trở, khắp nơi khe núi chằng chịt, một khi quân ta tiến vào vùng núi, sẽ mất đi ưu thế tầm bắn, rất có thể leo núi vượt suối cùng tặc quân cận chiến. Mặc dù chúng ta có khinh khí cầu có thể dùng để trinh sát, nhưng Thục Sơn không bị hạn hán, rừng rậm rạp, che khuất tầm nhìn, khinh khí cầu trên trời cũng không thể nhìn rõ ràng. Tặc quân trốn trong rừng, là có thể tránh được trinh sát của khinh khí cầu, hình thành mai phục đối với quân ta."

Sau khi Trình Húc phân tích một hồi, mới quay đầu nhìn về phía Tần Lương Ngọc: "Tần lão tướng quân, trận này nên đánh như thế nào, vẫn xin chỉ giáo."

Mặc dù Tần Lương Ngọc đã ngoài sáu mươi, nhưng khí phách không kém gì người trẻ tuổi: "Hòa giáo viên, Thục Sơn đương nhiên phải do người Thục chúng tôi tự mình giải quyết. Bạch Can binh của ta, còn có Hoàng Can Binh, Hắc Can Binh, Thanh Can Binh của các vị Thổ ty không phải ăn cơm chùa. Do người của chúng tôi mở đường, đi ở phía trước, tuyệt đối không thể để người của ngươi bị mai phục."

Trình Húc mừng rỡ: “Như thế thì tốt lắm.”

Đêm hôm đó, đại quân nghỉ ngơi một đêm ở trong thành Thành Đô cho khỏe.

Sáng sớm hôm sau, các quân dậy sớm, chuẩn bị bắt đầu tiến vào núi.

Nhiễm Khả chạy như bay đến bên cạnh tuyên phủ sứ Ân Thi, hỏi: “Bên các ngươi, hôm qua bán được bao nhiêu đồ?”

Tuyên phủ sứ Ân Thi cười hì hì: “Bán được hơn năm ngàn cân thịt khô.”

Con số này dọa Nhiễm Khả giật nảy mình: “Nhiều như vậy?”

Tuyên phủ sứ Ân Thi: “Bên ta chuẩn bị đầy đủ, mỗi binh lính đều mang theo mấy cân thịt, hắc hắc hắc, dù sao bán không được còn có thể làm lương thực mà ăn.”

Nhiễm Khả vừa nghe lời này, buồn bực không thôi: “Người Thổ Gia huyện Khai ta chuẩn bị không đủ, căn bản không mang hàng hóa đến, chỉ làm một đợt trình diễn. Có bá tánh đến hỏi ta Tây Lan Tạp Phổ bán thế nào, ta cũng chỉ có thể nói hiện tại tạm thời không có, phải một thời gian nữa mới có. Ta tức chết mất.”

Tuyên phủ sứ Ân Thi cười ha ha: “Đó là bởi vì tên giúp các ngươi khai phá thôn trình độ không đủ, không có chuẩn bị trước cho các ngươi.”

Nhiễm Khả: “Giúp bên ta khai phá thôn là Bát Địa Thỏ Thổ Gia, là một vị hào kiệt, người tốt đó, ngươi đừng nói xấu hắn.”

Tuyên phủ sứ Ân Thi: “Người tốt làm việc quả nhiên không được, giúp bên ta khai phá tên là Tam Thập Nhị, vừa nhìn đã biết là một sư gia xấu xa, nhưng kẻ xấu giúp bọn ta kiếm tiền, thật là lợi hại.”

Nhiễm Khả: "..."

Hai người đang nói chuyện phiếm đến đây, Trình Húc và Tần Lương Ngọc đã hô hào muốn xuất phát, hai người vội vàng ngừng trò chuyện, chạy về phía quân đội.

Sau đó toàn quân lên đường, hướng về phía bắc...

Ra khỏi Thành Đô, dọc đường đều là bình nguyên Thành Đô.

Vùng bình nguyên này là nơi giàu có nhất Xuyên trung, là nơi sản sinh ra văn hóa Tứ Xuyên.

Nhưng hiện tại, ruộng đồng trên đồng bằng đều bị lưu khấu phá hoại, hoa màu còn chưa chín, đều bị lưu khấu thiêu hủy hoặc giẫm đạp, đổ rạp trên ruộng, khiến người ta vô cùng đau lòng.

Nhà cửa điểm xuyết trên đồng ruộng cũng đều trống rỗng, hoặc bị thiêu hủy, hoặc bị phá hủy, hoặc là có thể nhìn thấy thi thể nông dân ngã gục trước cửa nhà.

Tài vật trong những ngôi nhà này, tự nhiên cũng bị cướp sạch.

Dân đoàn thôn Cao Gia được giáo dục tư tưởng phẩm đức tốt đẹp, nhìn thấy cảnh tượng thê lương này, mỗi người đều tâm trạng nặng nề, phảng phất có thể cảm nhận được những thống khổ mà bá tánh phải gánh chịu trên người mình.

Tần Lương Ngọc cũng trầm mặt: "Không thể để lưu khấu tiếp tục náo loạn như vậy nữa. Phải nhanh chóng tiêu diệt bọn chúng mới được."

Trình Húc: "Ừm, đồng ý."

Tần Lương Ngọc nhíu mày: "Chỉ sợ, chúng ta cứ thế hùng hổ tấn công, cũng chưa chắc đã tiêu diệt được lưu khấu, nếu bọn chúng bị chúng ta bức ép, chạy về phía bắc vượt núi, tiến vào địa

phận Thiểm Tây, vậy thì không ổn. Có lẽ, hiện tại chúng ta nên viết một bức thư, để bên Thiểm Tây chuẩn bị trước, tốt nhất là có thể để tam biên tổng đốc Hồng Thừa Trù tự mình suất quân, đến phía nam Thiểm Tây bố phòng."

Trình Húc cười khà khà: "Tần tướng quân, bên Thiểm Tây, ngài không cần phải lo, chúng tôi đã bố trí một đội dân đoàn, xây dựng nên một tuyến phòng ngự kiên cố vô cùng ở giữa dãy núi hiểm trở giữa Thiểm Tây và Tứ Xuyên."

Tần Lương Ngọc: "???"

...

Phía bắc bình nguyên Thành Đô...

Kiếm Châu, Kiếm Các!

Kiếm Các là một trong những cửa ải hiểm yếu nhất thiên hạ, thời Tam Quốc, Thục Quốc đóng quân ở Kiếm Các, Ngụy quốc căn bản không dám đến công, sau này Đặng Ngải suất quân đi Âm Bình, vòng qua Kiếm Các, mới coi như đánh bại Thục Quốc.

Nhưng lúc này, cửa ải nổi tiếng thiên hạ, một trong những nơi khó công phá nhất, lại dễ dàng bị lưu khấu đánh cho tan tành.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, quân thủ thành quá tệ.

Không chỉ không có trang bị tốt, còn chưa được huấn luyện đàng hoàng, quân lương cũng chưa phát đầy đủ, lưu khấu vừa đến, thủ quân Kiếm Các lập tức không đánh mà chạy, chạy còn nhanh hơn thỏ.

Sấm Vương gần như không tốn chút sức lực nào đã ngồi trong Kiếm Các.

"Hiện tại chúng ta đã rút lui đến rừng rậm phía bắc bình

nguyên Thành Đô rồi.” Quá Thiên Tinh chắp tay: “Sấm Vương đại ca, chúng ta nghênh chiến đội quân hỏa khí kỳ lạ kia ngay tại đây, thế nào?”

“Không thể thủ quan.” Nhị Chỉ Hổ lập tức nhảy ra: “Nếu thủ quan, binh lính của chúng ta chẳng khác nào đặt mình dưới mí mắt địch, đủ loại hỏa khí của đối phương nhắm vào Kiếm Các oanh tạc, chúng ta đều phải chết không chỗ chôn thân.”

Sấm Vương gật đầu: “Ý nghĩ của ngươi giống ta, không thể thủ quan, cũng không thể đóng quân ở bất kỳ vùng đất cao, vị trí hiểm yếu nào, nếu không đều sẽ bị đối phương dùng đại pháo oanh tạc đến mức không tìm thấy phương hướng.”

Sấm Vương tiếp tục nói: “Chúng ta cũng không thể tập trung quy mô lớn, nếu không cũng đều là bia đỡ đạn. Chúng ta phải làm, là lợi dụng địa hình phức tạp xung quanh Kiếm Các, hóa chỉnh thể thành lẻ loi, biến thành vô số đội quân nhỏ, xuyên qua rừng núi, tranh thủ từ vị trí bất ngờ nhảy ra, kéo đội quân hỏa khí vào cận chiến.”

Nói đến đây, do thám đến báo: “Báo, quan binh đến rồi, bọn họ thả lên trời một quả cầu kỳ quái.”

Sấm Vương đi đến tường thành Kiếm Các, nhìn về phía bầu trời phương nam, quả nhiên, một khối cầu khổng lồ lơ lửng trên không trung.

“Đó là dùng để trinh sát.” Sấm Vương chỉ vào khinh khí cầu: “Đội quân hỏa khí kia lợi dụng thứ này, từ trên cao nhìn xuống chúng ta, chúng ta chỉ cần di chuyển quy mô lớn, đều sẽ rơi vào trong mắt quả cầu kia.”

Các tướng lĩnh tặc quân đều giật mình: “Lợi hại như vậy?”

Sấm Vương: “Thứ này tuy lợi hại, nhưng chỉ có thể trinh sát

đội quân lớn, không thể trinh sát đội quân nhỏ, hơn nữa cũng sẽ bị thực vật che khuất tầm nhìn, cho nên, chiến thuật ta vừa nói, chính là hữu dụng nhất. Mọi người, bảo người già yếu dưới trướng không cần tụ tập ở một chỗ tạo thanh thế nữa, tất cả đều trốn đi cho xa. Chỉ phái ra tinh nhuệ dưới trướng, chia thành đội quân nhỏ dưới một ngàn người, ẩn nấp vào các khu rừng, khe núi, hang động nhỏ, không để cho quả cầu trên trời kia nhìn thấy bọn họ."

Chương 1163: Mười cân thịt

Đại quân lưu khấu rất nhanh đã phân tán ra, đây là sở trường của bọn chúng.

Vốn dĩ quân đội lưu khấu đã không có tổ chức nghiêm minh, không giống như quân đội triều đình chính quy, bọn chúng muốn tan là tan, một tiểu đầu mục có thể mang đi mấy trăm người, một trung đầu mục mang đi một ngàn người, cứ như vậy phân chia, không cần bao lâu, mười mấy vạn đại quân lưu khấu, đã tản vào trong Thục Sơn rộng lớn...

Bọn chúng nhìn về phương hướng khinh khí cầu từ xa, tìm một khu rừng, hang núi, hào đất gì đó, lặng lẽ mai phục, chỉ phái ra vài tên thám báo ở bên ngoài dò la. Cho rằng khinh khí cầu bay cao như vậy, rất khó phát hiện ra một hai tên thám báo.

Bản thân Sấm Vương cũng không còn đóng quân ở Kiếm Các nữa, mục tiêu lớn như vậy, thực sự là quá dễ bị oanh tạc, hắn dẫn theo đội lão Bát của mình, cũng tìm một khe núi, cẩn thận ẩn nấp.

"Báo!"

Một tên thám báo cầm ống trúc chạy đến trước mặt Trình Húc: "Quan sát viên trên khinh khí cầu vừa mới thả ống trúc xuống, báo cáo rằng, Sấm Vương đã rút khỏi Kiếm Các, phân tán vào trong núi rừng, chúng ta không thể sử dụng chiến thuật oanh tạc Kiếm Các được nữa."

Trình Húc: "Ấy? Đáng tiếc!"

Thiên Tôn sản xuất hàng loạt bên cạnh lại cười nói: "Cũng tốt, đỡ phải oanh tạc hỏng cổ Kiếm Các, phá hoại văn vật thì không tốt

lắm. Để lại cho người dân Tứ Xuyên sau này kiếm ít tiền du lịch cải thiện đời sống cho người dân địa phương, chẳng phải rất tốt sao?"

Trình Húc: "..."

Tên thám báo tiếp tục báo cáo: "Quan sát viên trên khinh khí cầu nói, lưu khấu đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn, ẩn nấp rất kỹ, hiện tại hắn không nhìn thấy gì nữa."

Thiên Tôn gật đầu: "Tên Sấm Vương này cũng có chút bản lĩnh, không giống những tên lưu khấu ngu xuẩn khác."

Trình Húc: "May mà chúng ta đã chuẩn bị từ trước, mời được các vị tuyên phủ sứ đến."

Tần Lương Ngọc bước lên một bước: "Bạch Can binh, tiến lên!"

Nhiễm Khả: "Hoàng Can binh, tiến lên!"

Ân Thi tuyên phủ sứ: "Hắc Can binh, chúng ta đi nào!"

...

Nhị Chỉ Hổ chỉ dẫn theo tám trăm thuộc hạ tinh nhuệ nhất, mai phục trong một khu rừng nhỏ, khu rừng này cành lá rậm rạp, che khuất cả bầu trời.

Hắn ta có thể nhìn thấy khinh khí cầu trên bầu trời từ khe hở của lá cây, nhưng người trên khinh khí cầu lại không nhìn thấy hắn, điều này khiến Nhị Chỉ Hổ cảm thấy vô cùng đắc ý.

"Ngươi không nhìn thấy ta, thì không thể dùng đại pháo oanh tạc ta, hehehe."

Hắn đang đắc ý, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng: "Này, thám báo của chúng ta, có phải đã lâu rồi chưa truyền tin

tức về không?”

Thuộc hạ bên cạnh thấp giọng nói: “Đúng vậy, thám báo đã phái đi từ lâu, lẽ ra phải trở về liên lạc định kỳ rồi.”

Nhị Chỉ Hổ nhíu mày: “Phái thêm một nhóm thám báo nữa đi tìm xem sao.”

Nhóm thám báo thứ hai xuất phát...

Đi qua khu rừng, vượt qua một con hào đất, nhóm thám báo thứ hai cẩn thận sờ soạng tiến về phía trước, đột nhiên, trong một con hào đất nhỏ, phát hiện ra thi thể của nhóm thám báo thứ nhất.

Lũ thám báo giật mình kinh hãi: “Bọn họ đều chết rồi?”

“Bị người ta giết!”

“Là ai giết?”

“Nhìn xem, trên cổ họng có một mũi tên nhỏ...”

“Xuyên Lâm tiễn? Lợi hại như vậy?”

Lũ thám báo nhất thời hoảng sợ, một người trong đó vội vàng nhảy dựng lên, muốn quay trở lại báo cáo.

Lại thấy một bụi cây khô bên cạnh xào xạc bay lên, một tên lính cầm Hắc Can thương từ bên trong nhảy ra, sải một bước dài về phía trước, phập một tiếng, chính xác đâm vào ngực tên thám báo.

Tên lính kia cười khẩy: “Ân Thi đệ nhất dũng sĩ ở đây!”

Lũ thám báo sợ hết hồn, vội vàng rút đao ra khỏi vỏ, lại thấy mặt đất xung quanh có mấy đám cỏ lật lên, các thám báo Hắc Can binh mai phục ở đây ào ào nhảy ra, sau vài chiêu, tiểu đội thám báo thứ hai mà Nhị Chỉ Hổ phái đi, toàn quân bị diệt.

Các thám báo học mấy tiếng chim hót...

Tiếp theo, Ân Thi tuyên phủ sứ dẫn theo một đám Miêu binh từ phía sau chui ra.

Ông ta ra hiệu bằng mắt với Ân Thi đệ nhất dũng sĩ, lộ ra vẻ mặt hỏi dò.

Dũng sĩ thấp giọng nói: "Không thành vấn đề, có thể tiếp tục tiến lên."

Ân Thi tuyên phủ sứ mừng rỡ: "Làm tốt lắm, ghi cho ngươi một công lớn, sau khi trở về, phát cho nhà ngươi mười cân thịt khô."

Dũng sĩ mừng rỡ: "Mười cân thịt! Hú!"

Quân Ân Thi tiếp tục tiến lên, sau khi bọn họ đi qua, Cao Sơ Ngũ suất lĩnh một ngàn thôn dân đoàn Cao gia cũng từ phía sau đuổi theo.

Phía trước có Hắc Can binh mở đường, nhóm Cao Sơ Ngũ đi vô cùng thong dong, căn bản không có ai có thể phục kích bọn họ.

Lúc này, Nhị Chỉ Hổ vẫn còn đang đợi trong rừng cây.

Nhóm thám báo thứ nhất mất liên lạc, nhóm thám báo thứ hai vậy mà lại mất liên lạc.

Hắn đột nhiên bừng tỉnh, nhảy dựng lên, hét lớn: "Không ổn, quan binh nhất định đang lén lút tiếp cận."

"Bây giờ mới phát hiện, đã muộn rồi!"

Một tiếng quát lớn vang lên, tiếp theo, một mũi Xuyên Lâm tiễn bắn tới.

Xuyên Lâm tiễn không phải người thường có thể bắn được,

mũi tên đó bay trong rừng cây như con thoi, xuyên qua đủ loại góc độ và khe hở của thân cây cành cây, phớt lờ mọi chướng ngại vật, phập một tiếng, chính xác bắn về phía cổ họng Nhị Chỉ Hổ.

Nhị Chỉ Hổ hoàn toàn không kịp phản ứng, may mà bên cạnh hắn có một tên tiểu đệ trung thành, dùng thân thể của mình chắn trước mặt Nhị Chỉ Hổ.

“Phập!”

Tên tiểu đệ đó kêu thảm một tiếng, ngã xuống đất.

“Địch tập kích!” Nhị Chỉ Hổ gầm lên.

“Vèo vèo vèo!”

Trong rừng cây bay tới một đợt Xuyên Lâm tiễn.

Đám tặc quân vội vàng giơ thuẫn bài lên, chỉ nghe thấy tiếng cộc cộc cộc vang lên không ngừng, một đợt mưa tên bị bọn chúng đỡ được, không ít tên xui xẻo trúng tên, đau đớn lăn lộn trên đất.

Nhị Chỉ Hổ nghiến răng: “Xông lên! Chỉ là một lũ thổ dân mà thôi, chơi cung tên không có gì phải sợ.”

Tám trăm người mà hắn dẫn theo đều là tinh nhuệ, thật sự không sợ mấy thứ thổ ty binh.

Chúng gầm lên điên cuồng, xông về hướng Xuyên Lâm tiễn bay tới.

Xông qua một vùng cây cối rậm rạp, phía trước có một khoảng đất trống trải hơn một chút, bọn chúng vừa mới xông vào khu vực này, liền nhìn thấy phía trước có một đám người, đang giơ hoả súng, chờ đợi bọn chúng từ lâu.

Cao Sơ Ngũ: “Bắn!”

“Pằng pằng pằng pằng!”

Tiếng hoả súng vang lên, bộ đội hoả khí mà lũ lưu khấu sợ nhất vậy mà lại ở đây...

Thuộc hạ của Nhị Chỉ Hổ, trong nháy mắt đã thương vong nặng nề.

Có kẻ may mắn vẫn liều chết xông lên phía trước, vậy mà lại xông thẳng về phía Cao Sơ Ngũ.

Cao Sơ Ngũ há miệng cười to, đợi người đó xông đến trước mặt, vung đao chém tới, Cao Sơ Ngũ nghiêng người né tránh, tránh được lưỡi đao, sau đó xoẹt một tiếng rút thanh đại khảm đao sống dày mà Hình Hồng Lang tặng hắn ra.

Một đao chém ra, ánh đao đáng sợ đó khiến cho những binh sĩ dân đoàn cầm hoả súng trong tay cũng phải lạnh sống lưng...

Động tác của hãn phỉ kia trong nháy mắt cứng đờ, sau đó từ phần eo bị chém thành hai khúc.

Một cái cây nhỏ bên cạnh, cũng theo đó mà rắc một tiếng, g ãy thành hai khúc.

Cao Sơ Ngũ: “A, không kiềm chế được, chém gãy cây rồi, thật ngại quá.”

Hắn quay đầu nói với Ân Thi đệ nhất dũng sĩ bên cạnh: “Cây bị chém gãy này đừng lãng phí, cho các ngươi lấy đi làm trường mâu đi.”

Ân Thi đệ nhất dũng sĩ lau mồ hôi lạnh, ngượng ngùng nói: “Thật là mãnh tướng, ta... không bằng hắn.”

Chương 1164: Truy đuổi đến cột mốc biên giới

Bất kể là Bạch Can binh, Hoàng Can binh hay là Hắc Can binh, ở vùng đất Tứ Xuyên này đều là sân nhà của bọn họ, cả đời họ đều sinh sống trong núi rừng, từng người đều là cao thủ tác chiến địa hình bẩm sinh.

Lưu khấu bị phân tán thành từng nhóm nhỏ, gặp phải những Can binh đủ màu sắc này trong núi rừng, hoàn toàn chỉ có thể bị đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Sấm Vương trốn trong một hang núi phía sau Kiếm Các, thỉnh thoảng nhận được báo cáo từ bên ngoài: “Báo, đại ca Sấm Vương, Nhị Chỉ Hổ bị Ân Thi Tuyên phủ sứ đánh tan, hiện tại đang tháo chạy chật vật trở về.”

“Báo, Quá Thiên Tinh bị Bạch Can binh phục kích trong khe núi, tổn thất nặng nề.”

“Báo, Mãn Thiên Tinh bị Hoàng Can binh huyện Khai tập kích, đại bại.”

...

Sấm Vương: “!!!”

Không có một tin tức nào tốt, toàn bộ đều là thuộc hạ của mình đơn phương bị đánh, điều này quả thực không thể nhịn được nữa.

Trong lòng hắn không khỏi thầm nghĩ: Chẳng lẽ chiến lược của ta sai lầm rồi? Chẳng lẽ không thể phân tán thành từng nhóm

nhỏ, mà nên tập hợp đại quân lại? Nhưng mà, tập hợp đại quân lại chẳng phải đúng ý bộ đội hoả khí sao?

Vừa mới nghĩ đến đây, bên ngoài có một tên tặc binh xông vào: "Báo, Sấm Vương đại ca, Tảo Địa Vương và Oa Quán Vương nghe được tin tức các bộ đội khác thua trận, không muốn hành động theo nhóm nhỏ nữa. Bọn chúng vi phạm mệnh lệnh của ngài, triệu tập thuộc hạ lại với nhau, tập hợp được gần một vạn đại quân, đang đóng giữ trên một ngọn núi nhỏ, đang khiêu chiến với Bạch Can binh."

Sấm Vương thầm kêu không ổn: "Hỏng rồi, mau bảo bọn chúng đừng đóng giữ trên núi, rút lui... Đừng ở chỗ dễ thấy..."

Hắn còn chưa nói xong, liền nghe thấy từ xa truyền đến tiếng pháo "Ầm ầm ầm", liên miên không dứt.

Sấm Vương giật mình kinh hãi, vội vàng xông ra khỏi hang núi, leo lên đỉnh cây, nhìn về hướng tiếng pháo truyền đến.

Chỉ thấy trên một ngọn núi nhỏ ở phía xa có khói bốc lên nghi ngút.

Khói trắng, khói đen, còn có cát bụi bị cuốn lên tạo thành gió cát màu vàng, ở giữa không rõ còn xen lẫn ánh lửa bùng lên... Cả đỉnh núi đều bị bao phủ trong đó.

Mặc dù cách xa nghe không rõ tiếng người, nhưng Sấm Vương dùng ngón chân cũng có thể đoán được, trong đám khói đó không biết bao nhiêu người đang kêu cha gọi mẹ.

Quá đáng sợ!

Lúc nghe Nhị Chỉ Hổ báo cáo nói bãi Thiết Sơn bị oanh tạc, hắn chỉ là nghe nói, không tận mắt nhìn thấy, cho nên không có cảm nhận trực quan như vậy.

Bây giờ mắt mở trừng trừng nhìn thấy cả một ngọn núi, bị người ta oanh tạc thành như vậy.

Sấm Vương nổi hết da gà, hắn không tưởng tượng nếu như mình đang ở trong đám khói đó, bây giờ tâm trạng là như thế nào.

“Tập hợp thành đại quân, thì bị oanh tạc như vậy. Phân tán thành từng nhóm nhỏ, thì lại bị Bạch Can binh am hiểu tác chiến địa hình tập kích, vậy phải làm sao đây?”

Sấm Vương đột nhiên phát hiện, mình không ứng phó được tình huống này.

Hoàn toàn không tìm được bất kỳ chiến lược nào có thể sử dụng.

Nghiến răng nghiến lợi, Sấm Vương nói: “Chúng ta rút lui về phía bắc... Vượt qua Thục Sơn, trở về Thiểm Tây. Phát huy ưu thế hành quân nhanh của chúng ta, bỏ rơi bộ đội hoả khí đáng sợ này. Bộ đội mạnh như vậy, hoả khí nhiều như vậy, quá tốn kém. Triều đình không thể có nhiều quân đội như vậy, chắc là chỉ có một nhánh nhỏ này, nó không thể nào đuổi theo chúng ta khắp thiên hạ được. Chúng ta chỉ cần tránh nó, thì không còn gì phải sợ nữa.” ---

“Sấm quân rút lui về phía bắc.” Một tên thám báo Bạch Can binh trở về trước mặt Trình Húc và Tần Lương Ngọc: “Bọn chúng đi như vậy, hẳn là chuẩn bị xuyên qua Quảng Nguyên, trở về Thiểm Tây, trạm dừng chân đầu tiên khi vào Thiểm hẳn là phủ Hán Trung.”

Tin tức này vừa ra, trên mặt Tần Lương Ngọc và các thổ ty khác đều lộ ra vẻ khó xử.

Các thổ ty cũng giống như quân Minh, không thể tùy ý vượt qua ranh giới tỉnh, tùy ý truy kích giặc cướp.

Hơn nữa, ngoại trừ những người lo nghĩ cho quốc gia như Tần

Lương Ngọc, thì những thổ ty khác cũng sẽ không vui lòng tiễu phỉ đến tận Thiểm Tây. Bọn họ bằng lòng xuất binh đến Thành Đô, đã được xem như là tiến bộ rất lớn rồi, giai đoạn hiện tại muốn bọn họ tiếp tục vượt tỉnh đánh giặc, vậy thì căn bản là không thể.

Quả nhiên, đám người Nhiễm Khả, Ân Thi tuyên phủ sứ, Vụ Dương tuyên phủ sứ, huyện Trung tuyên phủ sứ, vừa nghe nói tặc binh đi về hướng Thiểm Tây rồi, lập tức lộ ra vẻ mặt "A! Chúng ta thắng rồi, không cần phải chiến đấu nữa".

Chu Duật Kiện vẫn luôn đi theo Trình Húc hành động, nhìn thấy cảnh này thì không khỏi sốt ruột, bước một bước dài từ bên cạnh đi ra: "Này, các vị tướng quân, lưu khấu chưa trừ, không thể chỉ đuổi ra khỏi Tứ Xuyên là xong việc. Tiếp tục truy kích, tiêu diệt triệt để bọn chúng, mới là thượng sách."

Nhiễm Khả: "Nhưng mà, chúng tôi nhiều nhất cũng chỉ có thể truy đuổi đến gần Quảng Nguyên, nếu vượt qua Quảng Nguyên, tiến vào địa phận Thiểm Tây, chúng tôi chính là tự tiện rời khỏi Tứ Xuyên mà không có lệnh, đó chính là tội danh mưu phản, sẽ bị chém đầu đấy."

Chu Duật Kiện cả người cứng đờ...

Phải rồi, hắn chính là vì tội danh này mà bị phế truất thành thứ dân, rất xấu hổ.

Hắn nhịn không được quay đầu nhìn Chu Tồn Cơ.

Chỉ thấy Chu Tồn Cơ đội nón tre, một bộ thanh sam hiệp sĩ, đang đứng ở mép vực cao cao bên cạnh, lắc đầu ngâm nga: "Thục đạo chi nan, nan vu thượng thanh thiên... Hahaha... Năm đó Lý Bạch viết thơ, hắn là viết đoạn Thục đạo từ Quảng Nguyên đến Hán Trung này? Đi nào, chúng ta đi xem Thục đạo rốt cuộc có khó đi như vậy không? Bản đại hiệp có thể leo qua được hay không."

Chu Duật Kiện: "..."

Trình Húc bước ra, chắp tay nói: "Các vị tướng quân, ta biết các vị không thể rời khỏi Tứ Xuyên, cũng không cầu xin các vị truy đuổi vào Thiểm Tây, nhưng xin các vị hãy chặn đường lui của lưu khấu, chúng ta nhiều nhất đi đến cột mốc biên giới là không thành vấn đề chứ? Hơn nữa, để phòng ngừa lưu khấu nhập Thục lần nữa, chúng ta còn phải đóng quân ở gần cột mốc biên giới một thời gian."

"Đóng quân đến cột mốc biên giới thì không thành vấn đề, chỉ cần không đi qua." Nhiễm Khả cười nói: "Chút mặt mũi này, ta nhất định phải nể mặt Thỏ gia."

Trung Huyện tuyên phủ sứ cũng đứng ra nói: "Cao Sơ Ngũ đã giúp huyện Trung của ta rất nhiều, chúng ta nể mặt Cao Sơ Ngũ, nguyện ý truy đuổi đến cột mốc biên giới."

"Chúng tôi cũng có thể."

Mấy vị thổ ty khác đều gật đầu đồng ý.

Trình Húc cười khẩy, được, có thể đến cột mốc biên giới, vậy là đủ rồi ---

Giữa Hán Trung và Quảng Nguyên, có một dãy núi hiểm trở ngăn cách.

Năm đó Lý Bạch viết "Thục đạo nan, nan vu thượng thanh thiên", chính là ở dãy núi này.

Núi này cực kỳ hiểm trở, đường đi vô cùng khó khăn. Khắp nơi đều là đỉnh núi cao chót vót, đá lởm chởm.

Leo dốc vượt đồi, quả thực như lên trời.

Quân Sấm cho dù đi rất cẩn thận, nhưng vẫn có mấy chục

người không cẩn thận trượt chân ngã xuống vực, bỏ mạng.

“Cái nơi quỷ quái chết tiệt này!”

Sấm Vương không nhịn được mắng một câu.

Đúng lúc này, thám báo phía trước báo cáo: “Đại ca, chúng ta phát hiện dấu hiệu mà Mễ Sấm Tướng để lại, trước đó hắn ta từng đóng quân trong một hang núi phía trước.”

Sấm Vương mừng rỡ: “Mễ Sấm Tướng từng đến đây? Quá tốt rồi! Xem ra Mễ Sấm Tướng đã từng đi qua nơi này, đến Hán Trung, vậy chúng ta chỉ cần đi theo dấu hiệu mà hắn để lại là được rồi.”

Nói đến đây, hắn còn cảm thấy nhớ nhung Mễ Sấm Tướng.

Tên thuộc hạ đắc lực kế thừa danh hiệu Sấm Vương của mình này đã mất liên lạc với mình từ mấy tháng trước, cũng không biết hiện tại hắn ta sống có tốt không? Nếu hắn đã đến phủ Hán Trung trước một bước, vậy nói không chừng đã công chiếm Hán Trung rồi, vậy mình vượt qua dãy núi này, là có thể hội hợp với Mễ Sấm Tướng, tiến vào Hán Trung, nghỉ ngơi cho khỏe.

Chương 1165: Kêu gọi mọi người

Giao giới Quảng Nguyên và Hán Trung, núi Tằng Gia, Hồ Lô Cảnh.

Trên một ngọn núi cao chót vót, sừng sững một tháp canh mới được xây dựng của thôn Cao Gia.

Tháp canh được làm bằng gỗ, các kỹ sư xây dựng của thôn Cao Gia ban đầu muốn dùng xi măng để xây dựng tháp canh, tạo điều kiện sống tốt hơn cho lính canh.

Tuy nhiên, việc vận chuyển xi măng lên "Thục Đạo" quả thực là điều không tưởng.

Người phải uống bao nhiêu rượu mới dám có ý nghĩ như vậy?

Cuối cùng, các kỹ sư đành phải từ bỏ, lựa chọn lấy nguyên liệu tại chỗ, chặt cây, dựng cho lính canh một trạm gác bằng gỗ.

Trạm gác không lớn, việc vận chuyển nhu yếu phẩm lên núi cũng khó khăn, những trạm gác khác có năm mươi người, nhưng trạm gác Hồ Lô Cảnh chỉ có mười binh sĩ, bởi vì việc vận chuyển nhu yếu phẩm cho mười người lên đó cũng khó như lên trời.

May mắn thay, cuộc sống tuy khổ nhưng phong cảnh lại độc đáo.

Sống trên đỉnh Thục Đạo, phóng tầm mắt ra xa, nhìn ngắm núi non trùng điệp, cảm giác đó, năm xưa Lý Bạch cũng chưa từng trải qua, tiếc là mười người lính canh đều mù chữ, nếu không ít nhiều cũng có thể viết ra được vài câu thơ hay.

Trưa hôm nay, như thường lệ, lính canh đi lấy nước suối về chuẩn bị đun nước nấu cơm.

Đột nhiên, một người lính canh nhìn thấy trên con đường núi xa xa phía dưới, người đông nghịt, chen chúc nhau.

"Này, các huynh đệ, mau ra đây xem." Người lính canh hét lớn.

Những người lính canh còn lại vội vàng chạy tới, cùng nhau túm tụm ra vách núi nhìn, quả nhiên trên con đường núi đông nghịt người.

Tiểu đội trưởng của trạm gác lấy ra một chiếc kính viễn vọng, nhìn kỹ xuống phía dưới, lập tức nhìn thấy giữa đội ngũ hỗn độn đó có một lá cờ lớn, trên đó có viết một chữ "Sấm."

"Mẹ kiếp, là giặc Sấm! Giặc Sấm vào Thiểm rồi."

Tiểu đội trưởng trạm gác nhảy dựng lên: "Châm lửa, mau châm lửa phong hoả đài, gọi mọi người, mau gọi mọi người."

Mấy người lính canh luống cuống tay chân chạy về phía phong hoả đài.

Phong hoả đài đó, thực chất là một vòng tròn bằng đá, ở giữa vòng tròn chất một đống vật liệu dễ cháy, hơn nữa loại vật liệu dễ cháy này còn có thể phát ra khói đen sì, là hắc khoa kỹ chiến lược do Trung Quốc phát minh từ xa xưa!

Thực sự là hắc khoa kỹ, rất đen, vừa châm lửa, khói đen đã bốc lên, hun người lính canh châm lửa đen thui cả mặt, khiến hắn còn đen hơn cả người da đen châu Phi ba phần.

Một cột khói đen bốc lên trời...

Cột khói đen này có thể nhìn thấy trong vòng vài dặm, lính canh trên trạm gác "Sơn Ốc Đầu" ở phía xa xa, lập tức phát hiện

cột khói đen phía nam, tiểu đội trưởng trạm gác "Sơn Ốc Đầu" cũng vội vàng hét lên: "Đó là hướng trạm gác Hồ Lô Cảnh, bọn họ đốt phong hỏa đài, chứng tỏ có giặc vào Thiểm rồi, mau, mau đốt phong hoả đài."

Thế là cột khói thứ hai bốc lên trời...

Tiếp theo là một cột, lại một cột, rồi lại một cột...

Phủ Hán Trung, một chiếc xe lửa lớn vừa rầm rập tiến vào sân ga đơn sơ.

Như thường lệ, Thụy Vương Chu Thường Hạo nằm úp mặt trước nhà tranh bán vé trên sân ga, hỏi người bán vé: "Hôm nay bán được bao nhiêu vé rồi?"

Người bán vé: "Sáu mươi lượng."

"Hả? Ít vậy sao?" Thụy vương: "Có nhầm không? Mấy ngày nay buôn bán ngày càng kém, bản vương bị lỗ bao nhiêu bạc? Không được, không được, như vậy hoàn toàn không được, có cách nào để thúc đẩy việc kinh doanh không?"

Người bán vé vì làm việc ở nhà ga, thường xuyên tiếp xúc với hành khách, nên cũng hiểu biết đôi chút, bèn lên tiếng: "Nghe nói Thế tử Tần vương cũng gặp phải vấn đề tương tự, sau đó ngài ấy đã phát triển du lịch, ở các huyện mà xe lửa đi qua, ngài ấy đã phát triển mạnh ngành du lịch, vé xe lửa lập tức bán chạy, hơn nữa các điểm du lịch cũng kiếm được bộn tiền."

Thụy vương vừa nghe nói kiếm được bộn tiền, hai mắt liền sáng lên: "Ồ? Phương án này có vẻ khả thi, ta phải phái người đi theo Thế tử Tần vương học hỏi cách kiếm tiền..."

Hắn đang nói thì đột nhiên nghe thấy mọi người trên sân ga đồng thanh hô to: "Mau nhìn lên trời phía nam kìa."

Thụy vương quay đầu nhìn về phía nam, chỉ thấy một cột khói đen sì, to và dài đang bốc lên trời phía nam, bay theo gió.

"Ơ? Cái gì thế?" Thụy vương ngạc nhiên nói: "Ai đang hun thịt xông khói sao? Làm lớn vậy."

"Có địch! Có địch!"

Vương Nhị, người vẫn ở lại Hán Trung, chưa rời đi, đột nhiên nhảy dựng lên: "Lưu khấu vào Thiểm rồi, lập tức, ngay lập tức, phái người về Tây An điều động dân binh."

Thụy vương thấy Vương Nhị nhảy dựng lên, sợ hết hồn: "Ôi chao? Lại nữa rồi?"

Hắn luống cuống nhảy lên cạnh xe lửa, gào lên: "Xe lửa, mau chạy đi, mau chạy về Tây An trốn đi, trước khi đánh xong thì đừng có quay lại."

Người lái xe lửa dở khóc dở cười nói: "Vương gia, chúng ta phải đến Tây An chở quân đến chứ, sao lại chạy mất dạng? Bỏ mặc ngài ở Hán Trung tự sinh tự diệt sao?"

Thụy vương lúc này mới bừng tỉnh: "À, đúng rồi, xe lửa không thể chạy, mau đi chở người đến bảo vệ Hán Trung."

Sau chuyện lần trước, Thụy vương cũng coi như đã hiểu, chiếc xe lửa này thực chất là một công cụ để "gọi mọi người"...

Rất nhanh, thành Hán Trung bước vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Tổng binh Hán Trung là Triệu Quang Viễn lập tức điều động tất cả gia đinh và vệ sở binh của hắn đến, tri phủ Hán Trung cũng vội vàng yêu cầu các giáo tập dân đoàn kéo dân đoàn, xe lửa thì rầm rập chạy về Tây An, rất nhanh đã chở đầy một xe dân binh đến.

Nào là dân binh xưởng than Bá Nhất, dân binh nhà xưởng Trường An, dân binh Tây Cương,... lại ầm ầm kéo đến Hán Trung.

"Giặc đến rồi à?"

"Giặc đến từ đâu?"

"Hướng núi Tằng Gia!"

"Đi thôi, xuất phát."

Dân binh bây giờ muốn vào rừng núi phía nam, không cần phải đi bộ hoàn toàn nữa, đã có một số con đường cao tốc kéo dài đến Mễ Thương Sơn, Tằng Gia Sơn, chỉ là không thể vào Thục Đạo mà thôi, nhưng việc đến thẳng chân núi thì không thành vấn đề.

Rất nhiều ô tô do nhà xưởng Trường An phái đến, cùng với xe năng lượng mặt trời tiên gia của thôn Cao Gia được điều động khẩn cấp, liên tục chở binh lính đến chân núi Tằng Gia--

Sau một hồi gian nan vượt qua, Sấm Vương cuối cùng cũng đã ra khỏi Minh Nguyệt Hạp hiểm trở.

Đội ngũ mệt mỏi rã rời, kiểm tra lại thì thấy có gần hai trăm người chết và bị thương do ngã, thật là vô lý.

"Con đường Thục Đạo này, đời ta không muốn đi lần thứ hai nữa."

Sấm Vương ngồi nghỉ trên một tảng đá, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời phía trước, đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn, ở rất xa rất xa phía trước, trên bầu trời bốc lên một cột khói đen.

"Phong hỏa đài!" Sấm Vương đột nhiên đứng bật dậy: "Không ổn, đó là phong hỏa đài."

Quá Thiên Tinh từ bên cạnh tiến lại gần: "Phong hoả đài thì sao?"

Sấm Vương: "Điều đó có nghĩa là có người đã phát hiện ra chúng ta, đốt phong hỏa đài báo động đấy."

Quá Thiên Tinh nói: "Báo động thì có tác dụng gì? Chúng ta đi đến đâu mà không có cảnh báo của triều đình? Bọn họ biết chúng ta đến, cũng chẳng làm được gì."

Sấm Vương cau mày, suy nghĩ kỹ càng, cũng đúng, giặc Sấm đi đến đâu, tiếng chuông cảnh báo của triều đình vang lên đến đó, nhưng điều đó thì có tác dụng gì? Ngoại trừ một số ít mãnh tướng và đội quân hỏa khí bí ẩn đó, triều đình cũng không có gì có thể chế ngự được hắn.

Căn bản không cần phải sợ hãi!

Sấm Vương chỉ vào hướng cột khói bốc lên: "Tiếp tục tiến lên."

Chương 1166: Công nhân gia gia của ngươi đến rồi

Quân Sấm tiếp tục tiến lên...

Rất nhanh, quân Sấm đã đến dưới chân núi Hồ Lô Cảnh.

Sấm Vương ngẩng đầu nhìn đỉnh núi, vẫn có thể nhìn thấy làn khói đen cuồn cuộn trên đỉnh núi.

Ban đầu hắn định đến dưới chân phong hoả đài sẽ phái người lên phá hủy phong hoả đài, để lần sau đi qua đây, hắn sẽ không bị phong hoả đài báo động nữa.

Nhưng hắn ngẩng đầu nhìn đỉnh núi Hồ Lô Cảnh cao chót vót, liền từ bỏ ý định phái người lên đó, chỉ trừng mắt nhìn lên với vẻ khó chịu.

Đúng lúc này, trên phong hoả đài trên đỉnh núi, đột nhiên xuất hiện mấy cái đầu nhìn xuống chân núi, trên núi còn có người hét lớn: "Giặc Sấm, Thiểm Tây mà ngươi cũng dám vào sao? Lão tử khuyên ngươi một câu, hiện tại quay đầu lại, trở về đánh nhau sống chết với quân Xuyên, còn hơn là vào Thiểm Tây tìm đường chết."

Sấm Vương tức giận: Lão tử không thèm để ý đến ngươi, ngươi dám nói lời khó nghe với lão tử?

Hắn phất tay, hạ lệnh: "Một đội người leo lên núi, phá tan cái phong hoả đài kia cho ta."

Hai trăm tên giặc Sấm hùng hổ bước ra, hướng lên núi Hồ Lô Cảnh.

Mười tên lính canh trên núi dường như không hề sợ hãi, nhặt đá ném xuống.

Bọn họ đang đối mặt với mười mấy vạn quân giặc, vậy mà chỉ với mười người cũng dám phản kháng, khiến Sấm Vương không khỏi kinh ngạc: "Đây là binh lính từ đâu đến, dũng mãnh như vậy? Triều đình vậy mà còn có quan binh liều mạng như vậy sao?".

Không ai có thể trả lời hắn.

Đá trên núi từng tảng từng tảng lăn xuống.

Hãn tốt công sơn không cẩn thận bị đá đập trúng, vậy mà có tổn thất.

Sấm Vương giận không nhẹ: "Cái lý gì đây, thật là cái lý gì đây".

Hai trăm hãn tốt kia, sau khi trả giá bằng mấy cái mạng người, rốt cuộc cũng leo lên đỉnh núi Hồ Lô Cảnh, lại thấy mười tên lính gác trên đỉnh núi đã theo sườn núi bên kia trượt xuống, trên đỉnh núi chỉ còn lại một trạm gác gỗ, một chút ít vật tư sinh hoạt.

Bọn hãn tốt lấy hai túi lương thực mà lính gác để lại, lại châm lửa, đốt trạm gác gỗ kia, lúc này mới theo sườn núi trượt xuống, trở lại trước mặt Sấm Vương: "Bẩm báo đại ca, trên núi chỉ có một trạm gác nhỏ, chúng ta đã phóng hỏa đốt rồi, cướp được hai túi lương thực."

"Chỉ có hai túi lương thực nhỏ này thôi sao?" Sấm Vương cảm thấy lần này thật sự là lỗ nặng.

Nhưng mười tên địch binh kia đã chạy mất dạng, hắn tức giận cũng vô dụng, chỉ đành tiếp tục hành quân về phía rừng núi phương Bắc.

Đi được mấy dặm, phía trước lại xuất hiện một ngọn núi hiểm

trở, nơi này là "Sơn ốc đầu", trên đỉnh núi còn có thể nhìn thấy cột khói đen đang lượn lờ.

"Lại một phong hoả đài!"

Binh lính Sấm Vương ngẩng đầu nhìn ngọn núi hiểm trở, liền thấy trên đỉnh núi lại thò ra mấy cái đầu, đang nhìn bọn họ ở dưới chân núi.

Tiếp đó, có một tên lính gác hét lớn: "Phía trước là Thiểm Tây, đừng trách lão tử không nhắc nhở các ngươi, Thiểm Tây không phải là nơi mà lũ giặc các ngươi có thể đến. Là binh sĩ tiền tiêu, lão tử hảo tâm nhắc nhở các ngươi, mau từ đâu thì cút về đó, nếu không, chờ đợi các ngươi chỉ có chết."

Lũ tặc nổi giận, vừa rồi còn có một trạm gác kiêu ngạo như vậy, hiện tại đã bị bọn họ đốt rồi, không ngờ lại có thêm một cái nữa.

Lần này cũng không cần Sấm Vương hạ lệnh, một đội hãn tặc bắt đầu leo núi.

Lính gác trên đỉnh núi kia vẫn chỉ có mười người, lại cũng không có vẻ gì là sợ hãi, khiêng đá ném loạn xạ xuống dưới.

Rất lâu sau, bên phía lưu khấu lại tổn thất mấy tên binh lính, rốt cuộc cũng công lên đỉnh núi, trên núi lại là một trạm gác gỗ mục nát, bên trong còn có một ít vật tư sinh hoạt không kịp mang đi.

Bọn hãn tặc lại cướp được hai túi gạo, đốt trạm gác, trở về chân núi báo cáo: "Giống y như trạm gác vừa rồi."

Sấm Vương nhíu mày: "Trạm gác nối tiếp nhau như thế này, có thể thấy triều đình hiện tại đối với việc phòng thủ Thiểm Tây khá là để tâm, không chừng, phía trước thật sự có mai phục trọng binh."

Mãn Thiên Tinh: "Đại ca, huynh đây là lo bò trắng răng. Triều đình có thể có bao nhiêu binh lực, chúng ta còn không rõ sao? Bọn họ căn bản là không thể nào lấy ra được binh mã gì ra hồn đâu. Ta thấy đây hẳn là kế sách của tuần phủ Thiểm Tây Tôn Truyền Đình, hắn ta dựng mấy cái nhà gỗ mục nát, bố trí mấy chục tên lính ở đây canh giữ, muốn hù doạ chúng ta, để cho chúng ta không dám vào Thiểm Tây."

Sấm Vương: "..."

Lời này có chút đạo lý, nhưng Sấm Vương không dám tin.

Quá Thiên Tinh lại đứng ra nói: "Đại ca, đám quân đội ô hợp ở Xuyên Trung kia còn đang ở phía sau đuổi theo chúng ta, âm hồn bất tán, ra vẻ như không đuổi chúng ta vào Thiểm Tây thì không bỏ qua, chúng ta hiện tại là không muốn vào Thiểm Tây cũng phải vào Thiểm Tây, phía trước dù là long đàm hổ huyệt, chẳng lẽ còn khó đối phó hơn đội quân hoả khí phía sau sao?"

Lời này rất có lý.

Sấm Vương kiêng kị nhất chính là đội quân hoả súng thần bí kia, còn những quan binh khác, hắn ta thật sự không sợ như vậy, bất kể là Tào Văn Chiếu, Tôn Truyền Đình, hay là Lư Tượng Thăng, hắn ít nhất đều có thể đánh một trận, không đến mức hoàn toàn không tìm được biện pháp ứng phó.

"Được, tiếp tục tiến lên."

Quân Sấm Vương lại vượt qua Sơn ốc đầu, tiếp tục tiến về phía Thiểm Tây.

Do thám báo cáo: "Bẩm báo, phía trước là Ba Sơn sông Khương Thuỷ."

Trán Sấm Vương lập tức cứng đờ hai giây: "Lại là Ba Sơn?"

Do thám vẻ mặt lúng túng: "Vâng, thuộc hạ đã xem kỹ rồi, chỗ đó thật sự gọi là Ba Sơn, trên núi còn dựng một tấm bia đá cũ kỹ, viết hai chữ Ba Sơn, có một con sông nhỏ, cắm một tấm bảng viết sông Khương Thuỷ."

Sấm Vương đã không còn hơi sức nào để phàn nàn trình độ đặt tên núi của người Tứ Xuyên nữa: "Chúng ta đến bờ sông Khương Thuỷ Ba Sơn đóng quân, nghỉ ngơi một chút."

Mười mấy vạn tặc binh, đều bị Thục đạo hành hạ sắp chết rồi, hiện tại nghe nói rốt cuộc có thể nghỉ ngơi một chút, cũng nhịn không được thở phào nhẹ nhõm.

Bất quá, bọn họ vừa mới đến bờ sông Khương Thuỷ liền thấy trên "Phân Thuỷ Lĩnh" bên bờ sông, đang bốc khói đen.

Nơi này vậy mà cũng có một phong hoả đài.

Lưu khấu dù có gan lớn đến đâu, cũng không thể nào đóng quân nghỉ ngơi dưới phong hoả đài của người khác, cái này thật sự là quá bắt nạt người khác.

Sấm Vương tức giận: "Một đội lên đó, đốt nó cho ta!"

Thế là, hai trăm tên hãn phỉ lại xuất hiện.

Bọn họ thậm chí còn tính toán kỹ lưỡng, lại có thể cướp được hai túi lương thực.

Tuy nhiên, bọn họ mới leo được nửa sườn núi, liền thấy trên vách núi bên cạnh phong hoả đài xuất hiện một mảng đầu người.

Đám hãn phỉ này dọc đường đi tới, ở hai nơi Hồ Lô Cảnh, Sơn Ốc Đầu đều chỉ gặp phải trạm gác chỉ có mười tên lính gác, điều này khiến bọn họ cho rằng, trạm gác trước mắt này cũng chỉ có mười tên lính, không ngờ tới là.

Lần này trạm gác lại khác!

Trên vách núi dày đặc toàn là đầu người, liếc mắt nhìn qua, vậy mà đếm không hết có bao nhiêu người.

Tiếp đó, một người hét lớn: "Lưu khấu, công nhân gia gia đến đây!"

"Để cho các ngươi kiến thức một chút sức mạnh đội quân danh dự của xưởng Bá Nhất."

"Xưởng Tây Cương nhất định sẽ không thua xưởng Bá Nhất!"

"Tất cả im miệng, doanh nghiệp tư nhân thì ra vẻ cái gì? Nhà xưởng Trường An bọn ta là doanh nghiệp quân công, để cho các ngươi kiến thức một chút sức mạnh của công nhân doanh nghiệp quân công."

Công nhân xưởng Trường An đột nhiên lấy ra một khẩu pháo.

Chương 1167: Toàn Là Người

Khẩu pháo này được đẩy ra, thực sự khiến cho công nhân xưởng Bá Nhất và nhà xưởng Tây Cương ngây người.

Bọn họ chỉ là dân binh thôi mà, vũ khí trong tay dân binh đều là súng trường nòng trơn, điểu súng, thậm chí là Tam nhãn thần súng, đều là loại vũ khí bị quân chính quy đào thải.

Thực sự không ngờ, nhà xưởng Trường An vậy mà lại có cả pháo!

Công nhân các nhà xưởng khác, nhìn mà mắt đều đỏ lên.

Công nhân nhà xưởng Trường An đắc ý dạt dào: "Hahaha, các ngươi đã biết sự lợi hại của nhà xưởng quân công chưa? Đây là sản phẩm không đạt tiêu chuẩn trong số pháo xe kéo bọc thép mà nhà xưởng bên ta sản xuất cho bộ đội tiền tuyến, bởi vì có khuyết điểm, cho nên dân đoàn không tiếp nhận, để cho bên ta nung lại tạo lại, bên ta liền mang nó tới đây."

Những người khác nhịn không được kinh ngạc hỏi: "Nó có khuyết điểm gì?"

Công nhân nhà xưởng Trường An: "Lúc nòng pháo hướng xuống dưới, đạn pháo rất dễ trượt ra ngoài."

Mọi người: "..."

Một công nhân xưởng Bá Nhất kêu lên: "Ây da, trượt ra rồi, trượt ra rồi..."

Hoá ra, lưu khấu từ dưới núi leo lên, công nhân đương nhiên phải hướng nòng pháo xuống dưới rồi, kết quả khẩu pháo này vốn

dĩ là pháo có khuyết điểm, nòng pháo không giữ được đạn pháo, nòng pháo vừa hạ xuống, đạn pháo liền từ bên trong rơi ra ngoài.

Công nhân nhà xưởng Trường An giật mình, vội vàng muốn nâng nòng pháo lên, nhưng đã chậm một bước, viên đạn pháo trượt khỏi nòng pháo, lăn xuống phía dưới vách núi.

"Ầm!"

Trúng ngay một tên cướp đang bò lên núi, đập cho đầu óc tên cướp kia nát bét.

Công nhân: "..."

Trên đỉnh núi quỷ dị yên tĩnh vài giây, sau đó công nhân nhà xưởng Trường An cười ha hả: "Trúng rồi, trúng mục tiêu, pháo thuật của chúng ta thật lợi hại."

"Lợi hại cái quỷ ấy." Dân binh nhà xưởng Tây Cương nổi giận: "Đây là vận cứt chó gì vậy?"

"Này, đừng nói nhảm nữa, mau đánh đi." Dân binh trại nuôi heo ôm một tảng đá lớn ném xuống.

"A, đúng rồi, đánh đi!" Dân binh xưởng Bá Nhất hai tay dùng sức, ôm một tảng đá cực lớn và ném xuống dưới, khí thế kia thật là kinh người: "Haha, xem sức lực luyện tập khiêng than đá của ta đây."

Bọn họ vừa ra tay, liền không phải là mười tên lính canh ở hai trạm gác trước đó có thể so sánh được.

Đông đảo dân binh ra sức ném đá xuống, đá ầm ầm lăn xuống theo sườn dốc, ném cho 200 tên cướp đang bò lên sườn núi kia trong nháy mắt sụp đổ, không dám tấn công lên trên nữa, chật vật lùi xuống dưới.

Sấm Vương nhìn thấy trên đỉnh núi có nhiều người như vậy, cũng không khỏi giật mình, chuyện gì thế này? Các trạm gác trước kia đều chỉ có mười người mà? Nơi này sao cả đỉnh núi toàn là người?

Đang ngẩn người, Quá Thiên Tinh chỉ vào một ngọn núi khác bên cạnh gọi là Hồng Nhai hô lên: "Đại ca nhìn xem, Hồng Nhai bên kia."

Sấm Vương quay đầu nhìn sang, trên Hồng Nhai cũng đông nghịt, toàn là đầu người, lượng lớn dân binh đang trên đỉnh núi hướng bên này lớn tiếng la hét: "Đến đây, có bản lĩnh thì đừng có chỉ tấn công Phân Thủy Lĩnh, cũng tới tấn công thử bên này xem."

"Nhìn bên kia..."

Lại có người chỉ vào một ngọn núi xa hơn nữa kêu lên, trên ngọn núi xa xa kia có một cái hang lớn, gọi là Thần Tiên Động, cho nên ngọn núi kia cũng được gọi là Thần Tiên Động, trên đỉnh núi cũng đông nghịt, toàn là đầu người...

Muốn vào Thiểm, phải đi qua khe núi kẹp giữa mấy ngọn núi này, thế nhưng, không có vị tướng lĩnh nào dám mang theo đại quân đi qua ngọn núi có quân địch trấn giữ trọng binh.

Trên hai bên sườn núi ném đá xuống, thì căn bản không chịu nổi.

"Muốn vào Thiểm, phải đánh hạ tất cả những ngọn núi này, chiếm giữ điểm cao, mới có thể đi qua khe núi." Sấm Vương chỉ liếc mắt một cái liền biết tình hình nan giải.

"Có thể phán đoán ra được có bao nhiêu người không?" Quá Thiên Tinh lớn tiếng hỏi.

Thám báo đáp: "Không nhìn ra, nhiều lắm, đông nghịt, chúng ta chỉ có thể dựa vào những người thò đầu ra từ trên bờ để phán

đoán, không biết còn có người nào trốn hay không, chỉ riêng số quân trấn giữ trên ngọn núi này ít nhất đã hơn năm ngàn."

"Bên kia có nhiều người như vậy sao?" Sấm Vương cũng giật mình.

Từ trước đến nay, giặc nhiều, quan ít.

Giặc luôn có thể hình thành tình huống lấy nhiều đánh ít với quan binh.

Quân Minh do hạn chế về quân lương, lương thực, trang bị vũ khí, không thể có quy mô quá lớn, quân đội mà các lộ đại tướng suất lĩnh đều có quy mô vài ngàn người, mấy lộ đại tướng cộng lại cũng chỉ có một hai vạn.

Thế nhưng, ngọn núi trước mắt đã đóng quân năm ngàn người, vậy thì mảng núi trước mắt này đóng bao nhiêu người?

Sấm Vương quay đầu lại nhìn mười mấy vạn thủ hạ của mình, nghĩ thầm: Bên ta tuy nói là mười mấy vạn người, nhưng trong đó một nửa là người già yếu, trẻ em, là gia quyến của binh lính. Binh lính có thể chiến đấu, so với số lượng người của đối phương, không chiếm ưu thế.

Lần này thì khó xử rồi!

Đang do dự không quyết định, đột nhiên phía sau lại có một tên thám báo chạy tới, hớt hải bẩm báo: "Đại ca, không ổn rồi, bộ đội hoả khí phía sau chúng ta, cộng thêm các loại can binh đủ màu sắc, đã đi qua Minh Nguyệt Hạp, đuổi theo tới rồi. Bọn họ có can binh hỗ trợ, đi qua đoạn khó khăn nhất của Thục đạo nhanh hơn chúng ta rất nhiều."

Sấm Vương: "!"

Đây quả thực là trước có chặn đường, sau có truy binh, tình

huống cực kỳ không ổn.

Làm sao bây giờ? Bạn đang đọc bản dịch của bns vip, nếu đọc được dòng này ở nơi khác, tức là chỗ của bọn ăn cắp, bọn nó thật đáng hổ thẹn, xin các bạn hãy ủng hộ nguồn bản dịch.

Đây chính là thời khắc sống còn!

Sấm Vương chỉ đành cắn răng: "Cố gắng xông vào Thiểm Tây, xông lên! So với những kẻ địch trước mắt, bộ đội hoả khí phía sau càng đáng sợ hơn."

Sấm Vương suất lĩnh đại quân, xông lên khe núi phía bắc.

Dân binh trên núi sao cũng sẽ không chiều theo ý hắn, gỗ lăn, đá tảng, như không cần tiền điên cuồng ném xuống, dân binh còn trang bị súng trường nòng trơn, điểu súng, Tam nhãn thần súng, nỏ tay cổ xưa nhất của dân đoàn thôn Cao Gia, cung đồ chơi, máy bắn đá đồ chơi do Thiên Tôn ban tặng...

Những thứ này quân chính quy đã bỏ đi, bây giờ đều ở trong tay dân binh, lấy ra nhắm vào lưu khấu trong khe núi cứ thế bắn loạn xạ.

Nào có ai chịu đựng nổi chứ!

Lưu khấu nhất thời bị đánh cho kêu cha gọi mẹ, chật vật không chịu nổi.

Trong khe núi loạn như cào cào, mười mấy vạn đại quân cũng không thể chen chúc trong một khe núi, chỉ có thể hướng về mấy khe núi tản ra, có đường là chui.

Lúc này bọn họ mới phát hiện ra kẻ địch của mình mạnh mẽ thế nào, bất kể bọn họ chui vào khe núi nào, bất kể bọn họ chạy theo con đường nào, trên sườn núi bên cạnh nhất định có dân đoàn đóng quân.

Lưu khấu vẫn luôn dùng sức mạnh của nhân dân để đối phó với quan binh, nhưng ở trong khu giải phóng của Thiên Tôn, sức mạnh của nhân dân lại vượt xa lưu khấu.

Đây không phải là lực chiến đấu cùng một đẳng cấp!

Mấy tên tặc tù tản ra, lần lượt suất lĩnh bộ hạ của mình chạy trốn, ôm đầu, né tránh đá lăn xuống từ trên núi, chui tới chui lui trong các khe núi.

Sấm Vương liều mạng xông vào mấy khe núi, phía trước hình như có một sơn cốc không có người phòng thủ có thể xông ra ngoài.

Hắn không khỏi mừng rỡ, liều mạng xông về phía sơn cốc đó.

Không ngờ vừa mới đến cửa cốc, liền phát hiện nơi đó đã có một đội quân chặn ở giữa đường, người dẫn đầu là một hán tử, thân hình cao lớn, hào khí bức người, tuy rằng có bộ râu quai hàm rậm rạp, nhưng Sấm Vương vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra người này.

Không khỏi thất thanh kinh hô: "Bạch Thủy Vương Nhị!"

Chương 1168: Vậy Mà Lại Là Vương Nhị

Trong nháy mắt nhìn thấy Bạch Thủy Vương Nhị, Sấm Vương còn tưởng rằng mình nhìn lầm.

Lưu khấu đều cho rằng, Bạch Thủy Vương Nhị đã chết từ lâu rồi!

Từ sau khi em vợ Vương Gia Dận là Trương Lập Vị và huynh đệ đồng tộc Vương Quốc Trung muốn giết Vương Nhị, Vương Nhị chạy trốn khỏi quân đội lưu khấu, đã biến mất nhiều năm.

Hắn đã lâu không xuất hiện trên giang hồ, nhưng trên giang hồ vẫn còn lưu truyền tên tuổi của hắn.

Giọng điệu của Sấm Vương cũng không khỏi run rẩy: "Bạch Thủy Vương Nhị, ngươi... ngươi vậy mà còn sống? Khó trách, khó trách ta cảm thấy những người canh giữ trên đỉnh núi này không giống quan binh, thì ra đều là thủ hạ của Vương Nhị ngươi, ngươi... ngươi đây là muốn hắc ăn hắc? Năm đó Vương Gia Dận đại ca muốn giết ngươi, không phải là ta muốn giết ngươi, ngươi không cần vì báo thù, mà làm ra trận thế lớn như vậy chứ."

Vương Nhị lắc đầu với hắn: "Bỏ đi! Sấm Tướng, à không đúng, bây giờ phải gọi ngươi là Sấm Vương rồi! Cách làm của ngươi là sai lầm, thiên hạ này, không nên tranh giành như ngươi."

Sấm Vương cắn răng: "Vương Nhị, ngươi đã có nhiều thủ hạ như vậy, còn nhiều hơn binh lực dưới trướng ta, vì sao phải trốn ở Thiểm Tây, nhiều năm qua không một tiếng động? Sau khi Vương Gia Dận đại ca chết, nếu như ngươi đứng ra chiêu mộ hiền tài, anh

hùng thiên hạ há chẳng quy phục ngươi, ngươi căn bản không cần phải giết ta để đoạt lấy vị trí đệ nhất này... Chỉ cần ngươi nói một tiếng, ta liền giao vị trí Sấm Vương cho ngươi, ta vẫn trở về làm Sấm Tướng của ta."

Vương Nhị cười, nụ cười rất cô độc: "Vương Nhị ta căn bản không tính là nhân vật gì, ngay cả hào kiệt cũng không tính, ta chiêu mộ hiền tài, chiêu mộ được một đám người giống như ngươi đi theo ta, thì có tác dụng gì? Cứu không nổi bách tính thiên hạ này, căn bản cứu không nổi, ngược lại sẽ hại bọn họ nhà tan cửa nát, tha phương cầu thực."

Sấm Vương: "..."

Vương Nhị vươn một tay hướng về Sấm Vương: "Bỏ vũ khí xuống, chủ động đầu hàng, ta bảo đảm ngươi không chết. Nhưng nếu như ngươi ngoan cố chống lại, chiến bại bị bắt, vậy thì chỉ có một con đường chết. Ai cũng không bảo vệ được ngươi, giống như đời Sấm Vương trước vậy."

Sấm Vương bỗng rút đao ra: "Vương Nhị, tuy rằng ngươi lợi hại, nhưng cũng chưa chắc đã địch được ta."

Vương Nhị thấy hắn rút đao, liền biết hắn không chịu hàng, không khỏi thở dài một tiếng: "Quyền lực thực sự có thể khiến người ta mờ mắt sao? Sau khi ngồi lên vị trí Sấm Vương này, liền thà chết, cũng không muốn đầu hàng sao?"

Sấm Vương: "Nói nhảm ít thôi! Đến đây!"

Nói xong, hắn quay đầu lại hướng phía sau lớn tiếng nói: "Đội Lão Bát, chuẩn bị liều mạng."

Đội Lão Bát phía sau hắn đều là từ Mễ Chi đi ra, đi theo hắn lăn lộn, là đồng hương, cũng là nhóm người có lực chiến đấu hung hãn nhất.

Lúc này đồng loạt rút đao ra, tiến lên một bước, nhìn qua cũng có chút khí thế.

Vương Nhị thở dài một tiếng: "Dân đoàn thôn Vương Gia, chuẩn bị tác chiến."

Những người phía sau hắn là đến từ thôn Vương Gia huyện Trừng Thành, cũng là bộ hạ trung thành nhất của hắn, xoát xoát xoát, mỗi người đều rút ra một khẩu súng trường ổ xoay.

Sấm Vương vừa nhìn thấy vũ khí của đối phương, sắc mặt liền đen sì.

Bộ đội hoả khí kỳ quái tiên tiến!

Lần đầu tiên đội quân này xuất hiện chính là ở Thiểm Tây, sau đó phạm vi hoạt động đến Sơn Tây, Vân Dương, Hà Nam, đuổi theo tới Tứ Xuyên... Sấm Vương từng vẽ một vòng tròn để biểu thị phạm vi hoạt động của bộ đội hoả khí này, phát hiện trung tâm hoạt động của bọn họ chính là ở Thiểm Tây.

Mà hiện tại, Sấm Vương rốt cuộc đã hiểu: "Vương Nhị, thì ra đội hoả khí kỳ quái kia, chính là do ngươi tạo ra!"

"Ta?" Vương Nhị lắc đầu: "Ta nào có bản lĩnh ấy?"

Sấm Vương đột nhiên hất đầu, hét lớn: "Đội Lão Bát, chạy mau."

Hắn vừa mới nói ra lời tuyên ngôn muốn quyết chiến, vẻ mặt hùng hổ dọa người, nhìn qua như muốn xông lên, không nghĩ tới nói chuyện một hồi lại đột nhiên quay đầu kêu chạy, lần này thực sự là khiến người ta hoàn toàn không ngờ tới.

Các thôn dân thôn Vương Gia đều ngây người ít nhất hai giây, nhất thời không kịp phản ứng.

Nhưng đội Lão Bát dưới trướng Sấm Vương lại phối hợp với hắn nhiều năm, nháy mắt liền phản ứng lại, xoay người bỏ chạy, chạy ngang về phía sơn cốc khác ở phía đông.

Vương Nhị cũng không khỏi ngây người một cái chớp mắt, vội vàng hạ lệnh: "Khai hoả."

Dân đoàn thôn Vương Gia lúc này mới vội vàng giơ súng trường ổ xoay lên, "bằng bằng bằng bằng", viên đạn bay vụt tới đội Lão Bát của Sấm Vương.

"A!"

Có người kêu thảm một tiếng, trúng đạn.

Nhưng người bên cạnh lập tức đỡ hắn dậy, tiếp tục chạy.

Bản lĩnh chạy trốn của đội Lão Bát này cũng không phải dạng vừa, khởi nghĩa đến nay đã bảy năm, theo Sấm Vương nam chinh bắc chiến, chạy trốn khắp nơi, đã sớm chạy thành nghề. Bọn họ vừa chạy liền nhanh như thỏ, dọc theo đá vụn và cây cối lộn xộn ven sơn cốc, liều mạng chạy như điên.

Dân đoàn thôn Vương Gia cũng ra sức khai hoả.

"Bằng bằng bằng!"

Có người chết, có người bị thương nặng được đồng đội đỡ chạy trốn...

Có người bị thương ở chân, chạy không nổi, vậy mà dứt khoát không chạy nữa, lớn tiếng gào thét: "Huynh đệ mau chạy đi, sau này báo thù cho ta."

Nói xong, hoành đao chặn phía sau đồng đội, giúp đồng đội cản mấy phát đạn, sau đó mới ngã xuống đất.

Sau một hồi tiếng súng bi thảm vang lên...

Sấm Vương mang theo hơn phân nửa người của đội Lão Bát xông ra khỏi khe núi, lại chạy trốn về phía xa.

Trên sườn núi hai bên sơn cốc vẫn có dân binh không ngừng ném đá và lăn gỗ xuống, Sấm Vương và đội Lão Bát chống đỡ gỗ lăn đá lăn, liều mình xông vào khu rừng phía đông, biến mất không thấy bóng dáng.

"Mẹ kiếp, như vậy cũng để cho hắn chạy thoát sao?"

Dân đoàn thôn Vương Gia tức giận, không ít người muốn đuổi theo.

Nhưng mà, không vào được trong sơn cốc, dân binh nhà mình còn đang ném đá vào đội quân đoạn hậu còn lại của đội Lão Bát trong khe núi, lúc này đuổi theo, chỉ có thể để cho người mình ngộ thương.

Vương Nhị chỉ đành dừng chân, thở dài một tiếng nói: "Như vậy mà không giữ được hắn, chẳng lẽ ông trời còn cảm thấy mạng hắn không nên tuyệt sao?"

Ơ?

Cảm thấy chỗ nào đó không đúng, ông trời chẳng phải là Thiên Tôn sao?

Ồ, chưa chắc, trên trời còn có thần tiên khác, không chừng Sấm Vương là có thần tiên khác che chở, khả năng là đám thần tiên xấu xa của Tiệt giáo, Thiên Tôn trên trời còn phải tìm đám thần tiên xấu xa kia nói chuyện.

Vương Nhị chỉ đành phất tay hạ lệnh: "Truyền lệnh các trạm gác, nghiêm mật giám sát con đường vào Thiểm, không thể để cho Sấm Vương tiến vào Thiểm một lần nữa, mặc dù bên cạnh hắn không còn lại bao nhiêu người, nhưng tên này rất lợi hại, chỉ cần hắn chưa chết, cuối cùng cũng không thể yên tâm."

Lúc này, trận chiến trong sơn lâm vẫn còn tiếp tục.

Lưu khấu đã bị đánh tan, chạy loạn xạ trốn trong các sơn cốc.

Không bao lâu sau, Trình Húc suất lĩnh bộ đội chủ lực của thôn Cao Gia cũng đến, tiếp theo là các loại can binh đủ màu sắc cũng đến.

Các can binh ngẩng đầu nhìn về phía trước, trên sườn núi phía trước toàn là dân binh, đang ném đá điên cuồng vào lưu khấu trong khe núi, bọn họ nhìn mà cũng không khỏi kinh hãi: "Thiểm Tây rốt cuộc phái ra bao nhiêu dân đoàn để đánh trận này vậy?"

Tần Lương Ngọc: "Chúng ta không cần đi qua đó nữa, sẽ bị người mình ngộ thương, ở chỗ này chặn đường lui của giặc là được rồi."

Lưu khấu trong vòng vây, dưới sự tấn công không ngừng của gỗ lăn, đá lăn, hỏa súng kiểu cũ, nỏ tay, cung tên, máy bắn đá, cuối cùng không chịu nổi, lượng lớn lưu khấu buông vũ khí xuống, quỳ xuống đất đầu hàng xin tha mạng.

Dân binh trên sườn núi cũng ngừng tay lại...

Trận này, đại quân của Sấm Vương bị đánh cho tan tác, lượng lớn hãn phỉ bị bắn chết, tù binh cải tạo lao động của thôn Cao Gia vượt quá bảy vạn người. Rất nhiều tặc tù bị bắt, số ít tặc tù mang theo tâm phúc của mình đi đường nhỏ chui khe núi chạy thoát.

Đại quân lưu khấu quấy nhiễu Tứ Xuyên, rốt cuộc cũng hạ xuống màn che ở đây.

Chương 1169: Trùng chỉnh Thục đạo

Mười mấy vạn dân binh, áp giải bảy vạn tù binh lưu khấu, nối đuôi nhau ra khỏi núi rừng.

Lần vây bắt tội phạm lao cải này, quả thật là thu hoạch lớn, quy mô vượt xa bất kỳ lần nào trước đây.

Tri phủ Hán Trung, tổng binh Hán Trung, cùng Thụy Vương, ba người đứng trên tường thành phủ Hán Trung, nhìn về phía nam, chứng kiến cảnh tượng mười mấy vạn người nối đuôi nhau từ trong núi ra, quả thật là bị dọa cho giật mình.

Lúc trước, khi những dân binh này từ Tây An đến tiếp viện, họ đến rải rác, mỗi chuyến xe lửa chở hơn một nghìn người, xe hơi, xe buýt cũng vận chuyển liên tục, còn có một số người đi bộ, đều chia thành từng nhóm nhỏ.

Bởi vậy, lúc họ đến, không ai cảm nhận được số lượng khổng lồ của họ.

Nhưng bây giờ, dân binh rút khỏi núi lại cùng nhau, mười mấy vạn người cộng với bảy vạn tù binh, cộng lại là hai mươi vạn đại quân.

Khí thế hùng hồn đó...

Thụy Vương thốt lên: "Ôi chao, bản vương không ngờ lần này chúng ta lại huy động nhiều người như vậy?"

Sắc mặt tổng binh Triệu Quang Viễn biến đổi, nhịn không được hạ giọng nói: "Những dân đoàn này nếu như tạo phản, còn

đáng sợ hơn cả lưu khấu."

Tri phủ Hán Trung là người có học thức nhất, ông ta bèn thốt lên một câu: "Nước có thể chở thuyền, cũng có thể lật thuyền, đây chính là sức mạnh của bách tính. Có thể khiến cho sức mạnh của bách tính để chúng ta sở dụng, vị tuần phủ đại nhân mới nhậm chức này, quả thật là nhân tài."

Cảm thán xong, tri phủ Hán Trung đột nhiên nổi lên hứng thú: "Bắt được bảy vạn tù binh, không biết tuần phủ đại nhân muốn an trí bọn họ như thế nào đây?"

Ông ta vừa nghĩ đến đây, liền nghe thấy tiếng còi xe lửa vang lên, xe lửa lại đến, xe lửa vừa dừng hẳn, Tôn Truyền Đình liền từ trên xe lửa nhảy xuống, vội vã bước vào thành Hán Trung.

Tri phủ và tổng binh vội vàng hành lễ với Tôn Truyền Đình: "Tuần phủ đại nhân."

Chỉ có Thụy Vương là không cần hành lễ, vui vẻ đứng bên cạnh nhìn: "Tôn đại nhân, dân binh của ngươi thật lợi hại, một lần hành động đã đánh tan chủ lực quân Sấm Vương, bắt sống hơn bảy vạn tù binh, nhưng mà... nhiều người như vậy, bản vương thật sự rất tò mò, ngươi muốn an trí bọn họ như thế nào?"

"Cách an trí bọn họ, bản quan đã sớm nghĩ kỹ rồi." Tôn Truyền Đình đứng trên cổng thành phía nam, nhìn thấy rất nhiều tội phạm bị áp giải đến cổng thành, mười mấy vạn dân binh bao vây, những tên tội phạm không dám manh động, tất cả đều ngoan ngoãn co rúm lại thành một đoàn, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Tôn Truyền Đình.

Tôn Truyền Đình rút ra một chiếc loa sắt, hướng về phía những tên tội phạm dưới thành lớn tiếng nói: "Các ngươi hẳn là biết mình đã phạm phải tội lỗi nghiêm trọng đến mức nào, chém đầu cũng là nhẹ. Tuy nhiên, trời cao có đức hiếu sinh, bản quan

quyết định cho các ngươi một cơ hội để sửa sai..."

Ông ta nhanh chóng đem chính sách cải tạo tội phạm đã được áp dụng nhiều năm ở thôn Cao Gia nói ra một lượt.

Những tên tội phạm dưới thành nghe vậy, không giết chúng ta, cho cơm ăn, cho làm việc? Cũng được, cũng được!

Tôn Truyền Đình lập tức chuyển giọng: "Công việc bản quan sắp xếp cho các ngươi, chính là xây dựng một con đường lớn từ Hán Trung, Thiểm Tây đến Quảng Nguyên, Tứ Xuyên."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều giật mình.

Mở rộng Thục đạo?

Điên rồi sao?

Tôn Truyền Đình nói: "Thục đạo khó, khó như lên trời, Thục đạo vạn ác này đã cản trở sự giao lưu giữa bách tính Thiểm Tây và bách tính Tứ Xuyên, gây trở ngại nghiêm trọng cho sự phát triển kinh tế và giao lưu văn hóa. Trước đây các ngươi đã làm không ít chuyện xấu, đốt nhà giết người, trong tay không ít kẻ đã dính máu bách tính. Muốn gột rửa tội lỗi của các ngươi, cách tốt nhất là lập công lớn cho bách tính, đả thông Thục đạo chính là cách tốt nhất để lập công cho bách tính."

Lũ lưu khấu nhất thời im lặng.

Ngay lúc này, đám người lưu khấu tách ra, một tên đại khấu đi ra phía trước, người này chính là đại tướng Mãn Thiên Tinh dưới trướng Lý Tự Thành, đây cũng là một tên khấu già đời, nổi dậy tạo phản nhiều năm, hơn nữa đây cũng không phải là lần đầu tiên hắn được chiêu an.

Ngay từ khi Dương Hạc chiêu an, Mãn Thiên Tinh đã từng được chiêu an một lần. Vì vậy, hiện tại tuy đã trở thành tù nhân,

trong lòng hắn lại không hề hoảng sợ, còn đang âm mưu giống như lần Dương Hạc chiêu an trước đó, tương lai mình có thể sẽ lại trỗi dậy, vẻ mặt tuy có chút tiều tụy, nhưng tinh thần vẫn còn đó.

Hắn ngẩng đầu nhìn Tôn Truyền Đình trên tường thành nói: "Tuần phủ đại nhân, Thục đạo khó đi không phải là chuyện đùa, lần này chúng tôi từ Xuyên vào Thiểm, đi qua Minh Nguyệt Hạp Thục đạo, còn chưa làm việc gì, đã ngã chết ngã bị thương hơn trăm người, nếu như ở đó làm việc, khai sơn phá thạch, nguy hiểm càng cao, bất cứ lúc nào cũng có khả năng ngã chết. Ngài muốn chúng tôi đến đó mở rộng đường xá, chẳng phải là muốn chúng tôi chết sao?"

Hắn vừa lên tiếng, sắc mặt của hơn bảy vạn tên lưu khấu phía sau liền trở nên khó coi.

Quả thật, Thục đạo không phải là thứ mà con người có thể xây dựng!

Đoạn đầu và đoạn cuối thì còn đỡ, nhưng đoạn đường sạn đạo Minh Nguyệt Hạp kia, phải vứt bỏ biết bao nhiêu mạng người mới có thể mở rộng con đường đó thành đại lộ? Nghĩ đến thôi đã thấy không thể nào.

Tôn Truyền Đình nở nụ cười điềm tĩnh: "Yên tâm, bản quan biết đoạn đường sạn đạo Minh Nguyệt Hạp kia khó khăn đến nhường nào, các ngươi không cần phải đi tu sửa đoạn đường đó, chỉ cần tu sửa đoạn đầu và đoạn cuối là được rồi."

Mọi người kinh ngạc, Mãn Thiên Tinh gan lớn, thế mà lại kiên cường hỏi: "Ơ? Không đả thông? Vậy thì có ý nghĩa gì?"

Tôn Truyền Đình trầm giọng nói: "Đoạn ở giữa, sẽ có một vị thần tiên đến giúp chúng ta đả thông."

Thì ra, Tôn Truyền Đình đã sớm được Lý Đạo Huyền ủy thác,

để cho những tên tội phạm cải tạo này tu sửa hai đoạn đường trước sau, còn đoạn đường sạn đạo cổ Minh Nguyệt Hạp ở giữa, không động đến, cứ để đó, để Lý Đạo Huyền tự mình ra tay.

Dù sao thì đoạn đầu và đoạn cuối cũng cần phải đi qua núi non trùng điệp, việc tu sửa đường xá cũng tương đối khó khăn, phàm nhân chắc chắn cần phải mất vài năm mới có thể tu sửa xong hai đoạn trước sau. Đến lúc đó tầm nhìn của Lý Đạo Huyền chắc chắn cũng đã mở rộng, y có thể đưa tay vào trong hộp từ bên ngoài.

Các loại dụng cụ hiện đại như búa, rìu, khoan điện đều được sử dụng, muốn biến cổ Thục đạo thành một con đường bằng phẳng có khó gì? Nếu như chọc giận y, y liền đem cả ngọn núi từ trong hộp ra ngoài, đặt ở trong nhà làm bồn cảnh.

Biệt thự trên núi Chiếu Mẫu của y, trong sân còn thiếu một ngọn giả sơn.

Tuy nhiên, Tôn Truyền Đình nói ra câu "sẽ có một vị thần tiên đến giúp đỡ", lọt vào tai tri phủ Hán Trung, Thụy Vương, tổng binh Hán Trung, cùng với đám lưu khấu, lại có vẻ vô cùng buồn cười.

Nhất là Thụy Vương, hắn là người ít phải kiêng dè thân phận tuần phủ của Tôn Truyền Đình nhất, không cần nể mặt mũi ông ta, nhịn không được cười thành tiếng: "Tôn đại nhân, ngươi đang nói đùa gì vậy, thần tiên giúp chúng ta tu sửa đường xá? Ha ha ha... Không được, bản vương cười không nổi nữa..."

Trên mặt Mãn Thiên Tinh cũng ra vẻ chế nhạo, nhưng hiện tại dù sao hắn cũng là tù nhân, không dám chọc giận Tôn Truyền Đình, hảo hán không ăn thiệt trước mắt, cũng không cười thành tiếng.

Đúng lúc này...

"Ầm!"

Một tiếng nổ lớn vang lên, mặt đất rung chuyển dữ dội, dường như có thứ gì đó khổng lồ, lại đáng sợ rơi xuống bên cạnh mọi người, phát ra tiếng nổ vang trời, âm thanh này khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Mọi người nhịn không được cùng nhau nhìn về phía phát ra âm thanh.

Vừa nhìn, liền nhìn thấy một người khổng lồ cao mấy chục mét, vừa từ trên trời giáng xuống, đứng vững... Tiếng nổ ầm ầm vừa rồi, chính là do y đáp xuống đất phát ra.

Chương 1170: Hồn bay trên trời

Một vị Thiên Tôn to lớn, cao bằng một chai nước tương ở thế giới hiện thực, đáp xuống bên ngoài phủ Hán Trung.

Đứng ngay bên cạnh tường thành phủ Hán Trung, cúi đầu, nhìn xuống hơn bảy vạn tên lưu khấu phía dưới.

Thì ra, tầm nhìn của Lý Đạo Huyền, vừa vặn mở đến phủ Hán Trung.

Có lẽ là người Tứ Xuyên được cứu, có lẽ là người Bì Đảo được cứu, cũng có thể là người ở nơi nào đó mà y không biết được cứu, chỉ số cứu vớt vẫn luôn âm thầm tăng lên, hiện tại tầm nhìn rốt cuộc cũng mở đến Hán Trung.

Lý Đạo Huyền liền dứt khoát lấy người silicon mà Thái Tâm Tử đặc biệt làm cho y, đeo lên mặt mình, giống hệt với người silicon khổng lồ mà năm đó y đặt ở huyện Tắc Sơn, chỉ là cái này lớn hơn một vòng.

Lý Đạo Huyền không thích dùng mô hình khổng lồ của mình để hù dọa người tí hon, nhưng lần này tình huống bất đồng.

Chủ lực quân Sấm Vương bị bắt làm tù binh, trong đó có rất nhiều tặc tù hung hãn, cũng không ít hãn phỉ đã tạo phản mười năm, trong đó không ít tên đã nhiều lần được chiêu an, nhiều lần phản bội, sớm đã trở thành cáo già.

Đối với những tên cáo già này, cho dù có cho họ phúc lợi tốt đến đâu, họ cũng chưa chắc đã yên tâm cải tạo, nói không chừng

sẽ giả vờ tiếp nhận cải tạo, sau đó nhân lúc không chú ý liền giết chết dân binh canh giữ bọn họ rồi bỏ trốn, một lần nữa nổi dậy.

Bởi vì thứ họ muốn đã không còn là cuộc sống an ổn, mà là muốn tranh đoạt bá quyền thiên hạ, vương hầu tướng tướng ninh hữu chủng hồ?

Đối với loại người này, không thể chỉ cho ơn, còn phải cho uy.

Vì vậy, Lý Đạo Huyền liền trực tiếp tung ra chiêu cuối...

Y vừa xuất hiện, mười mấy vạn dân binh đều bắt đầu sôi trào, tiếng hoan hô vang lên không ngớt.

"Thiên Tôn!"

"Thiên Tôn đến rồi."

"Thiên Tôn uy vũ bá khí."

"Thực ra đây là Thiên Tôn đã thi triển thuật thu nhỏ rồi đúng không? Thiên Tôn chân chính còn to lớn hơn."

Trái ngược với mười mấy vạn dân binh, hơn bảy vạn tên lưu khấu kia, trong nháy mắt toàn thân đều sợ hãi cứng đờ, ngay cả động cũng không dám động.

Vừa rồi còn đang vênh váo hống hách, Mãn Thiên Tinh lúc này sắc mặt tái nhợt, môi run rẩy, ngẩng đầu nhìn khuôn mặt uy nghiêm của người khổng lồ, nửa ngày cũng không nói nên lời.

Giống như hắn bị dọa choáng váng, còn có Thụy Vương Chu Thường Hạo, tổng binh Hán Trung Triệu Quang Viễn, chỉ có tri phủ Hán Trung là đã sớm biết được một chút chuyện bên Tây An, lúc này biểu hiện có phần bình tĩnh hơn một chút, chỉ là thấp giọng lẩm bẩm: "Thì ra Thiên Tôn là có thật, thì ra là có thật..."

Lý Đạo Huyền cúi đầu nhìn Thụy Vương trước: "Vừa rồi, là

ngươi đang cười nhạo Tôn Truyền Đình sao?"

Toàn thân Thụy Vương run rẩy kịch liệt...

Run, run, run...

Run lên, run lên!

Không được, run đến mức không dừng lại được.

Tên thái giám tâm phúc bên cạnh vội vàng huých hắn một cái: "Vương gia, mau trả lời đi, nếu như trả lời chậm, ngài ấy trách chúng ta vô lễ... Vậy thì tiêu đời..."

Thụy Vương bừng tỉnh, lúc này mới nhớ tới, thần tiên đang hỏi chuyện mình, mình chỉ lo run rẩy, không trả lời, đó cũng là hành vi thất lễ nghiêm trọng.

Hắn vội vàng mở miệng: "Bản vương... Tiểu vương... Tiểu... Tiểu nhân... Sai rồi... Tiểu nhân không dám cười nhạo Tôn đại nhân nữa, thần tiên đại nhân tha mạng..."

Tôn Truyền Đình cười mắng: "Thần tiên đại nhân gì chứ, pháp hiệu của lão nhân gia là Đạo Huyền Thiên Tôn."

Thụy Vương vội vàng sửa lời: "Thiên Tôn thứ tội."

Lý Đạo Huyền lúc này mới quay mặt đi, lại cúi đầu nhìn Mãn Thiên Tinh.

Trạng thái của Mãn Thiên Tinh lúc này cũng không khá hơn Duệ Văn là bao, toàn thân cũng đang run rẩy kịch liệt, run lên, run lên...

Lý Đạo Huyền mở miệng nói: "Báo danh lên."

Mãn Thiên Tinh lắp bắp, nói năng lộn xộn: "Mãn... Mãn Thiên... Tinh..."

Lý Đạo Huyền: "Hình như ngươi đối với chuyện tu sửa đường xá, rất bất mãn?"

Mãn Thiên Tinh "bịch" một tiếng quỳ xuống đất: "Không...không dám..."

Lý Đạo Huyền: "Ta thấy ngươi rất to gan mà..."

Y nói xong câu đó, hơi dừng lại vài giây, kỳ thực là đã chuyển ra khỏi hộp, trở lại bản thể, trên máy tính tìm kiếm trên mạng nhập vào "Mãn Thiên Tinh", enter, tư liệu về người này, trong nháy mắt liền hiện ra.

Lý Đạo Huyền liếc mắt một cái xem hết tư liệu, lại chuyển về hộp, dùng giọng uy nghiêm nói: "Mãn Thiên Tinh, năm đó ngươi cũng từng được Dương Hạc chiêu an, nhưng sau khi nhận bạc, trâu cày của Dương Hạc cho, lại không chịu an phận cày ruộng, mà là một lần nữa phản bội... Lần này Tôn Truyền Đình an bài ngươi đi tu sửa đường xá, ngươi cũng không có ý tốt. Có phải là đang định nhân lúc canh giữ không nghiêm, lại một lần nữa tạo phản?"

Lời này vừa nói ra, liền dọa Mãn Thiên Tinh sợ mất mật.

Bởi vì Lý Đạo Huyền thật sự đã nói trúng suy nghĩ trong lòng hắn!

Quả nhiên là thần tiên, ngay cả ta đang nghĩ gì cũng biết.

Mãn Thiên Tinh sợ đến mức hồn vía trên mây, "bịch" một tiếng dập đầu xuống đất, trên mặt dính đầy bùn đất cũng không quan tâm, vội vàng nói: "Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám... Những suy nghĩ bẩn thỉu của tiểu nhân, ở trước mặt Thiên Tôn chính là trò cười, tiểu nhân về sau không dám suy nghĩ viển vông nữa, tiểu nhân hiện tại chỉ muốn tu sửa đường xá... Lập tức đi tu sửa, hiện tại liền đi tu sửa..."

Lý Đạo Huyền nhấc chân, hung hăng dậm một cái.

"Ầm!"

Chân này giẫm xuống đất cách Mãn Thiên Tinh khoảng ba mét, một tiếng nổ lớn vang lên, Mãn Thiên Tinh cảm thấy mặt đất rung chuyển dữ dội, nếu như hắn không phải đang nằm sấp trên mặt đất, trọng tâm thấp, chắc chắn sẽ đứng không vững, bị chấn động đến ngã lăn ra đất.

Sợ chết khiếp!

Lần này thật sự là bị dọa sợ, nước mũi nước mắt cùng nhau chảy ra, gào to: "Thiên Tôn tha mạng!"

Lý Đạo Huyền: "Ngoan ngoãn cải tạo, cố gắng cải tạo cho tốt, tranh thủ sớm ngày gột rửa tội lỗi..."

"Tiểu nhân minh bạch, tiểu nhân minh bạch... sau này tiểu nhân không dám có một chút xíu dị tâm..."

Mãn Thiên Tinh gào khóc một trận.

Lý Đạo Huyền lúc này mới thu chân lại nói: "Giờ ta sẽ đi lên đỉnh Minh Nguyệt Hạp ngồi, nhìn các ngươi thi công..."

Nói xong, y sải bước, đi về phía sạn đạo Minh Nguyệt Hạp.

"Ầm! Ầm! Ầm!"

Mỗi bước đi đều khiến đất rung núi chuyển, một bước có thể đi xa mấy chục mét, chẳng mấy chốc, Lý Đạo Huyền khổng lồ đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Rất lâu sau không ai nói gì...

Cũng không biết qua bao lâu, Tôn Truyền Đình mới lên tiếng: "Thiên Tôn hiện tại đã đi Minh Nguyệt Hạp, ngài ấy sẽ ngồi trên

đỉnh núi Minh Nguyệt Hạp, nhìn các ngươi lao động, nếu như các ngươi có ý đồ gì, âm mưu gì, bản quan khuyên các ngươi nhân lúc này tự sát đi, như vậy ít nhất còn giữ lại được toàn thây. Nếu không bị lão nhân gia giẫm một cái, vậy thì ngay cả hình người cũng không còn."

Trải qua một phen kinh hãi vừa rồi, bảy vạn tù binh hồn vía trên mây, nào còn ai dám có ý đồ gì, âm mưu gì?

Tất cả mọi người đều quỳ xuống, ngoan ngoãn lĩnh mệnh.

Lần này, mười mấy vạn dân binh áp giải bọn họ cũng có thể được giải phóng, không cần phải ngày đêm canh chừng bọn họ, sợ bọn họ lại nổi dậy gây loạn.

Tôn Truyền Đình vung tay lên, bên Tây An lại vận chuyển đến một lượng lớn vật tư.

Người của thôn Cao Gia chỉ cần dùng một số ít dân binh, liền áp giải bảy vạn tên lưu khấu này phân chia vật tư, mỗi người ăn uống no đủ, sau đó mang theo dụng cụ và lương thực cần thiết cho công việc, một lần nữa tiến vào núi, khai sơn phá thạch, bắc cầu qua sông...

Ở nơi bọn họ làm việc, ngẩng đầu nhìn lên, liền có thể nhìn thấy đỉnh núi Thục Sơn, có một người khổng lồ vô cùng to lớn đang ngồi, y dùng đôi mắt uy nghiêm, quan sát chúng sinh thiên hạ.

Những tên tội phạm lao cải dưới ánh mắt của y, không dám có một chút dị tâm, ngày ngày cần mẫn, cẩn thận làm việc...

Chương 1171: Chém hắn cho ta

Sau đại bại ở núi Tằng Gia, Sấm Vương không chết.

Đội Lão Bát của hắn còn giữ lại được hơn trăm người!

Trở về Tứ Xuyên là không dám nữa, chút người này còn chưa đủ cho can binh đâm một trận.

Vào Thiểm Tây lại càng không dám, Bạch Thủy Vương Nhị trấn giữ Thiểm Tây, Sấm Vương tự biết không có bản lĩnh địch nổi đội quân trang bị hỏa khí kỳ quái do Vương Nhị thống lĩnh.

Nhưng người ít cũng có cái hay của người ít, đó chính là mục tiêu nhỏ, không dễ bị phát hiện.

Sấm Vương len lén tiến về phía trước trong rừng núi, mỗi ngày khi mặt trời mọc, hắn liền nhìn mặt trời, xác định phương Đông, sau đó liền hướng mặt trời chạy như điên. Trên đường tránh né trạm gác trên đỉnh núi của thôn Cao Gia, vượt núi băng đèo, đi thẳng về hướng đông.

Sau nhiều ngày gian khổ trèo đèo lội suối, Sấm Vương rốt cuộc chui ra khỏi Tần Lĩnh, tiến vào vùng Thương Lạc.

Ở chỗ này hắn cũng không dám làm càn, bởi vì huyện Thương Nam còn có Thương Nam thủ bị La Hi đóng quân.

Bọn lưu khấu còn nhớ rõ La Hi lợi hại bao nhiêu, Sấm Vương bây giờ cũng biết, Thương Nam thủ bị La Hi kia và Bạch Thủy Vương Nhị hắn là một giuộc, bọn họ đều có quân hỏa súng kỳ quái. Hiện tại trong tay Sấm Vương chỉ còn hơn trăm người Đội Lão Bát, càng không dám đi trêu chọc La Hi, chỉ có thể tiếp tục

hành tẩu lén lút trên đường. Đói thì ăn vỏ cây rễ cỏ, khát thì uống nước suối trên núi.

Vất vả lắm mới đợi được cơ hội, mò tới Đan Giang Khẩu bên cạnh Hán Thủy.

Đi tới nơi này, đám người Sấm Vương thật sự vừa mệt vừa đói, sắp không chịu nổi nữa.

Thấy trên sông có một đội thuyền đi tới, trên thuyền chở đầy hàng hóa.

Lý Quá nói: "Thúc, trên đội thuyền này chở không ít hàng hóa. Chúng ta nghĩ một kế hay, dụ đoàn thuyền vào bờ, sau đó xông lên thuyền, cướp thuyền."

Sấm Vương: "Được!"

Sấm Vương bảo thủ hạ đều trốn kỹ, chỉ một mình Lý Quá đi tới bờ sông, nằm xuống, ôm bụng kêu thảm thiết: "A, bụng ta đói quá... Có ai có thể cứu ta... Cứu mạng... Có người tốt nào có thể cứu ta... Ta sắp chết đói..."

Tiếng kêu thảm thiết của hắn bay tới giữa sông.

Trên sông đang đi tới chính là đội hậu cần do Gia Cát Vương Thiện dẫn đầu, trên thuyền chở vật tư muốn vào Xuyên, đầy ắp mấy chục thuyền.

Nghe thấy có người kêu thảm thiết, thủy binh thôn Cao Gia sao có đạo lý không để ý, lập tức có người bẩm báo với Vương Thiện: "Đội trưởng, có một nam nhân trẻ tuổi, đang kêu thảm thiết trên bờ, hình như là đói sắp chết rồi."

Gia Cát Vương Thiện đi tới mạn thuyền, nhìn thoáng qua: "Hình như là rất thảm, cho một chiếc thuyền cập bờ, cho hắn một ít đồ ăn đi. Nhưng mà, những thuyền khác không được tới gần,

cầm chắc hỏa súng của các ngươi, miễn cho mắc mưu bọn lục lâm thảo khấu."

Một chiếc thuyền chở hàng, chậm rãi cập bờ.

Đám người Sấm Vương mừng rỡ, đang chuẩn bị từ chỗ ẩn nấp nhảy ra động thủ...

Bỗng nhiên, Sấm Vương đột nhiên phát hiện, thủy binh trên thuyền kia đều cầm hỏa súng dài kỳ quái. Hơn nữa bọn họ hiển nhiên đã làm xong trạng thái đề phòng, bộ dáng tùy thời chuẩn bị khai hỏa.

Việc này khiến hắn giật mình, Sấm Vương vội vàng nói: "Dừng lại! Tất cả mọi người dừng lại, đừng ra."

Người của Đội Lão Bát đều đứng im ở sau cây, sau đá, không dám nhúc nhích.

Chỉ thấy thuyền kia cập bờ sau, một thủy binh cầm một túi lương thực lên bờ, đưa lương thực vào trong tay Lý Quá, còn ân cần dặn dò: "Ăn tiết kiệm một chút, ngươi có thể dùng số lương thực này làm lộ phí, đi huyện Thương Nam tìm thủ bị La Hi, hắn sẽ sắp xếp công việc cho ngươi."

Lý Quá thấy Sấm Vương phía sau không ra, liền biết nhất định là có tình huống tạm thời gì, lần cướp bóc này phải thôi, hắn giả bộ ra vẻ cảm kích, nhận lấy lương thực: "Đa tạ lão gia hảo tâm."

Hậu cần binh trở về thuyền, thuyền chở hàng rời bờ...

Lúc này hậu cần binh trên thuyền mới cất hỏa súng đi, giải trừ cảnh giới.

Sấm Vương trốn sau tảng đá nhịn không được thấp giọng than: "Quân đội này không được rồi, quân kỷ nghiêm minh, ngay cả làm một việc nhỏ nhặt như vậy, bọn họ cũng làm tốt phòng bị, thật sự

là kín kẽ, đáng sợ cực kỳ."

Chờ thuyền chở hàng đi xa, Lý Quá trở về bên cạnh Sấm Vương, thấp giọng nói: "Thúc, không tìm được cơ hội xuống tay sao?"

Sấm Vương gật đầu: "Binh sĩ trên thuyền đều cầm hỏa súng kỳ quái, sau khi cập bờ bọn họ vẫn luôn rất cảnh giác, bộ dáng 'nếu có biến cố gì sẽ lập tức khai hỏa', chúng ta người ít, quân đội như vậy không thể trêu chọc."

Lý Quá hít một tiếng: "Lại là bọn họ? Bọn họ rốt cuộc là người nào?"

Sấm Vương: "Không biết, cũng không phải chuyện hiện tại chúng ta có năng lực đi cân nhắc. Chúng ta vẫn là cân nhắc một chút tiếp theo sống như thế nào đi."

Người của Đội Lão Bát đều không khỏi ảm đạm...

Lúc này, Lưu Tông Mẫn từ trong Đội Lão Bát chui ra, ôm quyền với Sấm Vương: "Đại ca, sự tình đã đến nước này, chút người chúng ta đã không đủ để làm nên chuyện lớn, phải đi tìm một lộ nghĩa quân khác hội hợp mới được."

Sấm Vương: "Ồ? Đi tìm ai?"

Lưu Tông Mẫn nói: "Bát Đại Vương (Trương Hiến Trung) hiện tại chắc là còn ở Hồ Bắc, trước đó không lâu ta còn nghe nói Bát Đại Vương ở phụ cận Vũ Xương, chúng ta đi tìm Bát Đại Vương đi."

Thật ra Sấm Vương không quá thích Bát Đại Vương, cảm thấy người này sát khí nặng, không quá dễ chung sống, nhưng sự tình đã đến nước này, không đi nương nhờ Bát Đại Vương cũng không còn ai có thể nương nhờ: "Ừm, được."

Đám người ở Đan Giang Khẩu khổ sở chờ đến nửa đêm, nhìn thấy có thuyền của ngư dân cập bờ nghỉ ngơi, bọn họ lập tức xông lên, kề đao vào cổ ngư dân, bức bách ngư dân chèo thuyền đưa toàn bộ bọn họ đến bờ đối diện Hán Giang.

Sau đó, đi suốt đêm, tìm kiếm Bát Đại Vương... --

Lúc này Bát Đại Vương, chính là lúc oai phong một cõi.

Mấy tháng trước, Bát Đại Vương suất lĩnh đại quân từ Tiềm Sơn xuất phát, liên tiếp công phá các nơi Thái Hồ, Kỳ Châu (nay là Kỳ Xuân Nam), Hoàng Châu (nay là Hoàng Cảng).

Không lâu sau, lại suất lĩnh đại quân cùng quân Minh đại chiến ở Phồn Gia Điếm, Thái Hồ.

Quân vệ sở Hồ Bắc yếu đuối, không chịu nổi một kích, Bát Đại Vương dùng mấy vạn quân vây quân Minh mấy tầng.

Tuần phủ An Lư Sử Khả Pháp suất lĩnh đại quân đến cứu viện, nhưng Sử Khả Pháp cách quá xa, viện quân đi tới nửa đường, lại bị một toán quân phục binh của Bát Đại Vương tập kích, làm chậm tốc độ hành quân.

Cuối cùng Sử Khả Pháp cứu viện không kịp.

Quân đội do Bát Đại Vương suất lĩnh đại bại quân Minh ở Phồn Gia Điếm, Thái Hồ, giết hơn sáu ngàn quân Minh, chém Phan Khả Đại cùng hơn bốn mươi tướng lĩnh.

Bát Đại Vương suất lĩnh đại quân thừa thắng tiến về phía đông chiếm lấy các nơi Hòa Châu, Hàm Sơn, Lục Hợp, nhưng lúc này Sử Khả Pháp đuổi tới, đánh lui hắn.

Tiếp đó lại chuyển chiến Vũ Xương, ở trong địa phận Hồ Bắc khắp nơi xuất kích, đánh cho quân Minh khổ không nói nổi...

Con người mà, một khi bắt đầu liên tiếp thắng trận, liền rất dễ dàng phiêu.

Bát Đại Vương cũng bắt đầu phiêu!

Lúc này, hắn đang uống rượu trong quân, nghiên cứu bản đồ, suy nghĩ mục tiêu tiếp theo là thành trì nào. Bỗng nhiên, bên ngoài có một tâm phúc chạy vào: "Báo! Đại ca, bên ngoài có một đám người cầu kiến, tự xưng là Sấm Vương, nói là ở Tứ Xuyên thua trận, tổn binh hao tướng, cùng đường bí lối, đến đây nương nhờ đại ca."

Bát Đại Vương nghe nói như vậy, nhất thời vui vẻ: "Ồ? Sấm Vương đến nương nhờ ta? Ha ha ha ha! Tên bị vợ bỏ hết người này đến người khác kia, bây giờ cũng có lúc cầu ta?

Nói đến đây, sắc mặt hắn trầm xuống: "Sau khi hắn tới chỗ ta, ta lớn hay hắn lớn? Anh hùng thiên hạ nhận hắn hay nhận ta? Hừ! Mấy người các ngươi suất lĩnh binh mã ra ngoài, chém hắn cho ta."

Chương 1172: Sấm Vương há lại vật trong ao

Đám người Sấm Vương đứng ở cửa doanh trại Bát Đại Vương, ngồi chờ Bát Đại Vương tiếp kiến, loại cảm giác ăn nhờ ở đậu này, làm cho hắn vô cùng khó chịu.

Thật ra hắn trước kia từng lăn lộn dưới trướng Vương Tả Quải, cũng từng lăn lộn dưới trướng Không Dính Bùn, còn nhậm chức đội trưởng đội thứ tám, Đội Lão Bát hiện tại chính là tổ chức vào lúc ấy. Sau này hắn lại từng lăn lộn dưới trướng lão Sấm Vương Cao Nghênh Tường, vẫn luôn đảm nhiệm vai diễn Sấm Tướng này.

Nói lý ra, nương nhờ Bát Đại Vương, nên không có áp lực tâm lý mới đúng.

Thế nhưng, từ khoảnh khắc hắn làm Sấm Vương, tâm lý của hắn liền thay đổi.

Hắn đã không còn cho phép mình làm lão nhị!

Cái này đại khái chính là tâm lý, người đã từng làm ông chủ, rất khó trở về làm công.

Mang theo tâm tình phức tạp này, Sấm Vương yên lặng nhìn doanh trại của Bát Đại Vương trước mắt, bên trong một đám tặc binh mặc quần áo lộn xộn, đang cười híp mắt nhìn hắn, ý tứ chế giễu cách mười trượng đều có thể ngửi thấy.

"Những người này đều đang xem trò cười của ta! Xem ta đường đường là Sấm Vương, bây giờ muốn dựa vào Bát Đại

Vương che chở." Sấm Vương cắn răng.

Lý Quá thấp giọng nói: "Thúc, đại trượng phu co được duỗi được."

Lưu Tông Mẫn cũng nói: "Chỉ cần có thể vượt qua, chúng ta nhất định có thể ngóc đầu dậy."

Đang nói đến đây, người của Bát Đại Vương đi ra.

Người cầm đầu là một viên đại tướng, cười hướng về Sấm Vương nghênh đón, vừa đi vừa giang hai tay ra, bộ dáng rất thân thiết: "Sấm Vương đại ca, rốt cuộc cũng đợi được ngươi đến."

Nhưng ánh mắt Sấm Vương lại không đặt trên người người này, hắn mẫn cảm phát hiện, tay của binh lính phía sau người này đều đặt trên chuôi đao, mỗi một người thần kinh đều căng thẳng, một bộ khí thế tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Sấm Vương bừng tỉnh, bỗng nhiên mở miệng nói: "Đội Lão Bát! Chạy mau!"

Nói xong, xoay người liền chạy.

Đội Lão Bát cùng hắn nhất thể đồng tâm, hội ý cực nhanh, tất cả mọi người gần như đồng thời phản ứng lại, vội vàng xoay người, đi theo hắn chạy như điên.

Thủ hạ của Bát Đại Vương chỉ là hơi sững sờ, đám người Sấm Vương đã chạy ra xa: "Má nó, thật nhạy bén, mau đuổi theo! Đều đuổi theo cho ta."

Người của Bát Đại Vương lập tức đuổi theo ra ngoài.

Có điều, bọn họ mới đuổi theo không được mấy bước, liền nghe thấy binh lính trong doanh trại của mình phát ra tiếng kinh hô, rất nhiều người chạy ra xem náo nhiệt.

Động tác tâm phúc của Bát Đại Vương nhất thời cứng đờ, bọn họ biết, không thể ở trước mặt nhiều thủ hạ như vậy truy sát Sấm Vương.

Sấm Vương trên danh nghĩa vẫn là lục lâm hảo hán đệ nhất, nhanh chóng giết hắn, không truyền tin tức ra, vậy còn không có việc gì. Nhưng nếu người xem náo nhiệt đều tới, bọn họ còn truy sát Sấm Vương, để cho mọi người đều biết, vậy sau này danh tiếng trên giang hồ liền hôi thối.

Tâm phúc vội vàng dừng bước, quay đầu ngượng ngùng cười nói với thủ hạ của mình: "Chao ôi, chúng ta là muốn chiêu đãi Sấm Vương thật tốt, nhưng hắn không biết vì sao bỗng nhiên bỏ chạy, có thể là hiểu lầm rồi. Thật sự là quá coi thường đại ca Bát Đại Vương nhà chúng ta, đại ca chúng ta là loại người sẽ làm nội gián sao? Haiz, thật sự là lấy dạ tiểu nhân, đo lòng quân tử." --

Đám người Sấm Vương chật vật chạy trốn, liều mạng chạy như điên.

Bởi vì Bát Đại Vương muốn giết bọn họ, bọn họ đương nhiên không dám ở lại Hồ Bắc nữa, chỉ có thể một đường hướng bắc, lại chạy vào trong địa phận Hà Nam.

Lương thực bọn họ xin được từ đội hậu cần thôn Cao Gia bên bờ Hán Giang cũng đã ăn hết, tất cả mọi người vừa mệt vừa đói, mệt mỏi rã rời. Không biết nên sống như thế nào, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên, phía trước xuất hiện một tòa nhà lớn.

"Chúng ta đi cướp nhà này đi." Lý Quá nói.

"Được!"

Đám người Sấm Vương xông về tòa nhà lớn kia, lại thấy trong tòa nhà có một người trông giống thư sinh đi ra, vừa nhìn thấy lá cờ "Sấm" kia của Sấm Vương, liền nhịn không được thán một

tiếng: "Sấm Vương? Ngươi quả nhiên rơi vào tình cảnh này sao? Bên người chỉ còn lại hơn trăm người, ngay cả tiểu môn tiểu hộ như ta cũng xem trọng? Sớm đoán được ngươi sẽ trở thành như vậy, haiz, với tác phong của ngươi, cuối cùng nhất định đi đến bước đường này."

Lời này vừa nói ra, Sấm Vương ngược lại giật mình, không vội động thủ cướp bóc nữa: " Các hạ là ai?"

Người nọ bộ dạng thờ ơ: "Tại hạ Lý Nham, ngươi cũng có thể gọi ta là Lý Tín."

Sấm Vương nhìn ra được, đây là một người có học thức: "Lý tiên sinh hình như có chút ý kiến đối với chuyện của ta? Liệu định ta không thành được việc lớn?"

Lý Nham nói: "Ngươi chẳng qua một tên thổ phỉ, làm sao thành được việc lớn? Tại hạ đọc nhiều sách, chưa từng thấy người nào hành sự như thổ phỉ, có thể thành được việc lớn."

Sấm Vương thầm giật mình: "Nếu muốn thành đại sự, nên như thế nào?"

Lý Nham: "Tôn hiền lễ sĩ, trừ bạo an dân. Làm nhân nghĩa, cấm quân dâm sát, thu phục nhân tâm, mới có thể mưu đồ đại sự."

Sấm Vương nhíu mày: "Nhân tâm?"

Lý Nham: "Có nhân tâm, ngươi mới có thể nhận được bách tính ủng hộ, mới có thể có binh lính lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn."

Sấm Vương: "Ta trước kia giết người cướp của, vô ác bất tác, không phải cũng tổ chức được mười mấy vạn đại quân sao?"

Lý Nham cười: "Cái đó của ngươi cũng gọi là tổ chức được đại quân? Chẳng qua là tổ chức một đám ô hợp chi chúng, bất cứ lúc

nào, bọn họ tìm được cơ hội liền sẽ vứt bỏ ngươi, nói cách khác, bọn họ có ngươi hay không cũng không khác biệt bao nhiêu, dù sao tùy tiện đi theo tên đầu mục nào cũng giống nhau. Ngươi hành quân trên đường, nếu có một nhánh quân lạc đường, bọn họ sẽ đến tìm ngươi sao? Sẽ đi theo ngươi không rời không bỏ sao? Sẽ trừ ngươi ra, không nghe hiệu lệnh của đầu lĩnh khác sao?"

Sấm Vương: "..."

Lý Nham: "Thừa nhận đi, ngươi không được lòng dân. Cho nên quân đội của ngươi chỉ là bèo bọt, một trận thua, liền có thể làm cho mười vạn đại quân của ngươi tan thành mây khói."

Sấm Vương hành một đại lễ: "Xin tiên sinh chỉ giáo, tại hạ nguyện ý bái tiên sinh làm quân sư, cùng mưu đại sự."

Lý Nham dài thở dài: "Thôi vậy, ta liền đi theo ngươi, thiên hạ này, luôn phải có người đến cứu mới được, ngoại trừ ngươi ra, ta cũng không tìm được người nào càng thích hợp cứu vớt thiên hạ này."

Vì vậy, Sấm Vương Lý Tự Thành, vui mừng nhận được một vị quân sư.

Trong quân đội của hắn, từ đó có thêm một trí thức chân chính, một người đọc sách có kiến thức nhãn quan.

Lý Nham gia nhập quân Sấm, việc làm đầu tiên, chính là: Sáng tác bài hát!

Mở rộng cửa lớn đón Sấm Vương, Sấm Vương đến không thu lương thực!

Sớm mở cửa bái Sấm Vương, bảo đảm mọi người đều vui vẻ!

Sấm Vương nhân nghĩa chi sư, không giết chóc không cướp bóc!

Sau khi sáng tác xong bài hát, Lý Nham một mặt mời người khắp nơi đi truyền hát, một mặt nói với Sấm Vương: "Hiện tại dưới tay ngươi chỉ còn hơn trăm người, ngược lại tương đối dễ dàng chỉnh đốn quân kỷ, từ hôm nay trở đi, nghiêm lệnh tất cả bộ hạ, không được cướp bóc bách tính. Chúng ta chỉ cướp lương thực của quan phủ, không cướp lương thực của bách tính. Dưới đại tiền đề như vậy, một lần nữa tập kết lại một đội quân nhân nghĩa thật sự, mới có thể vấn đỉnh thiên hạ."

Năm Sùng Trinh thứ mười, Sấm Vương Lý Tự Thành bị thôn Cao Gia, Trương Hiến Trung bức đến cùng đường, gặp được Lý Nham.

Sấm Vương há phải vật trong ao, một khi gặp Lý Nham liền hóa rồng.

Từ đó về sau, quân Sấm thay đổi tác phong đốt nhà giết người cướp của trước kia, từ một quân đội hung hãn, biến thành một nhân nghĩa chi sư.

Từ ngày này trở đi, quân Sấm không thể lại bị gọi là lưu khấu nữa.

Mà là: Quân khởi nghĩa nông dân!

Chương 1173: Hòa giáo viên chiêu mộ dân đoàn rồi

Trận chiến ở Tứ Xuyên, rốt cục cũng kết thúc.

Các lộ thổ ti, mang theo cán binh của mình trở về nguyên quán.

Tâm tình của bọn họ vô cùng vui sướng!

Lần tiễu phỉ này, cùng với dân đoàn thôn Cao Gia ở cùng một chỗ, quả thực chính là ôm được cái đùi to, trước kia quân phỉ cứng đầu vô cùng khó giải quyết, hiện tại từng tên từng tên một đều biến thành hổ giấy, bóp một cái là nát.

Sau khi lưu khấu bị diệt trừ, mấy đoàn giúp đỡ của thôn Cao Gia cũng không rời đi, trở về địa phận Tứ Xuyên, lấy Trùng Khánh làm trung tâm, tiếp tục giúp đỡ các dân tộc thiểu số chung quanh.

Các loại hàng hóa đặc sắc của dân tộc đều được khai phá ra.

Lúc làn sóng giúp đỡ các dân tộc thiểu số đầu tiên kết thúc, thôn Cao Gia lại bắt đầu giúp đỡ lão bách tính người Hán, xưởng xi măng, mỏ than, xưởng luyện thép, xưởng dệt, trại nuôi heo, trại nuôi gà... các loại xưởng, trước tiên được xây dựng ở Trùng Khánh, hình thành hiệu quả mẫu.

Sau đó đẩy mạnh về hướng các vùng núi dân tộc thiểu số.

Cùng lúc đó...

Một vị thương nhân, mang theo một tin tức kỳ quái, đến tai tuần phủ Tứ Xuyên Vương Duy Chương: "Ở nơi giao giới giữa

Thiểm Tây và Tứ Xuyên, cũng chính là đoạn Thục đạo hiểm trở nhất, đỉnh núi Minh Nguyệt Hạp, có một vị thần tiên khổng lồ đang ngồi, thật đấy, chúng tôi tận mắt nhìn thấy."

Vương Duy Chương nghe được tin tức này, nhịn không được liền bắt thương nhân lại đánh mười trượng: "Mẹ kiếp, thiểu năng trí tuệ, bổn quan trông giống kẻ ngốc dễ bị lừa gạt như vậy sao?"

Thương nhân che cái mông bị đánh sưng vù, bất mãn nói: "Tuần phủ đại nhân, tôi nói đều là thật, tôi vừa vận chuyển một chuyến hàng, đi qua cổ sạn đạo Minh Nguyệt Hạp đến Hán Trung, sau đó quay về, lúc đi lúc về đều nhìn thấy vị thần tiên khổng lồ kia, ngài ấy ngồi trên đỉnh Minh Nguyệt Hạp, cúi đầu nhìn xuống hẻm núi phía dưới, tựa như đang suy tư điều gì, tôi tận mắt nhìn thấy, tuyệt không nửa câu hư ngôn."

Vương Duy Chương: "Người đâu, đánh thêm mười trượng nữa."

Thương nhân bị đánh hai mươi trượng, ngẩng đầu lên: "Tôi không nhìn thấy! Cái gì cũng không nhìn thấy."

Vương Duy Chương lúc này mới hài lòng: "Lần sau muốn nói hươu nói vượn, cũng phải chọn đối tượng."

Thương nhân cũng không nói nhảm với Vương Duy Chương nữa, làm quan thật đáng ghét, hắn ta vẫn nên đi tìm người trong dân gian nói chuyện phiếm thôi...

Mà cùng lúc đó, đội vận chuyển của thôn Cao Gia, cũng cẩn thận từng li từng tí đi qua cổ sạn đạo Minh Nguyệt Hạp... Sạn đạo này thật sự quá khó đi, khó như lên trời, năng lực vận chuyển rất yếu, chỉ có thể dùng xe rất nhỏ, cẩn thận vận chuyển một ít vật tư qua đây.

Thiên Tôn ngồi trên đỉnh Minh Nguyệt Hạp, nhưng không ai

dám phiền Thiên Tôn hỗ trợ, bọn họ tự mình cố gắng vận chuyển, tận lực không làm phiền lão nhân gia ngài.

Tuy nhiên...

Có một người trong đội vận chuyển vô ý trượt chân, suýt chút nữa rơi xuống vực sâu, Thiên Tôn lại nhanh chóng động đậy, đưa tay ra đỡ, cứu người kia lại.

Cho nên đợt đầu tiên chỉ vận chuyển được hai trăm quyển [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện].

Hai trăm quyển sách làm sao đủ, vừa mới vận chuyển đến Quảng Nguyên, liền bị bách tính Quảng Nguyên cướp sạch, thậm chí không thể chảy vào bình nguyên Thành Đô.

May mà còn có đường thủy...

Gia Cát Vương Thiện thông qua đường thủy, vận chuyển [Đạo Huyền Thiên Tôn trừ ma truyện] đến Trùng Khánh, sau đó lại phân phát cho bách tính chung quanh Trùng Khánh --

Lúc này hoàng hôn đã buông xuống, công nhân bốc vác bến tàu Khương Đại Lượng ở thành Giang Bắc Trùng Khánh vừa mới dọn xong mấy sọt hàng hóa, nhận được một khoản tiền công hậu hĩnh, cùng đồng nghiệp ngồi dưới ánh hoàng hôn, mở ra xem [Đạo Huyền Thiên Tôn trừ ma truyện].

Một đám công nhân bốc vác chỉ chia được một quyển sách!

Cho nên mọi người bu lại, rất nhiều cái đầu chồng lên nhau, từng khuôn mặt san sát, đều trừng mắt nhìn chằm chằm vào trang sách.

"Oa, Thiên Tôn lợi hại quá, một chưởng liền đập tên sơn tặc thành thịt nát."

"Thiên Tôn thật nhân từ, cho mọi người đồ ăn ngon."

Công nhân bốc vác vừa xem, vừa la hét, thỉnh thoảng lại có người học theo dáng vẻ của dân đoàn thôn Cao Gia, nói một câu "Thiên Tôn phù hộ".

"Mọi người xem, trang này nói đến, Thiên Tôn chiêu mộ dân đoàn kìa."

"Xem kìa xem kìa, người bịt mặt này, chẳng phải là Hòa giáo viên sao?"

Khương Đại Lượng chấn động, quả nhiên, trong sách xuất hiện Hòa giáo viên rồi, hắn ta nhận lệnh của Thiên Tôn, tổ chức đội dân đoàn đầu tiên của thôn Cao Gia, binh sĩ dân đoàn còn xếp thành hàng ngũ, thao luyện nữa.

Công nhân bốc vác hiện tại nhắc đến tên của Hòa giáo viên, ai nấy đều sùng bái không thôi.

Khương Đại Lượng không khỏi tâm sinh hướng về: "A! Hòa giáo viên giúp chúng ta xử lý tên đốc công bóc lột Vương Văn, còn tiêu diệt cả bọn thổ phỉ bãi Thiết Sơn, Hòa giáo viên quả thực chính là ánh sáng của chính nghĩa. Nếu không phải hắn ta ra tay, ta đã đi theo con đường tà đạo rồi."

"Đúng rồi!" Một công nhân nói: "Nghe nói Hòa giáo viên ở Kim Cang Bia khu Bắc Bội tìm được mỏ than, đang dự định ở đó xây dựng một xưởng khai thác than, hai ngày nay đang tuyển công nhân, mọi người có hứng thú đi làm công nhân không? Chúng ta cùng đi đi. Dù sao cũng là bỏ sức lao động, chúng ta ở bến tàu bỏ sức cũng là bỏ sức, đến xưởng khai thác than bỏ sức, cũng như nhau cả thôi, tiền kiếm được còn nhiều hơn, thu nhập ổn định hơn."

"Nhưng mà Bắc Bội xa quá! Ta không muốn rời xa nhà như

vậy." Một công nhân nói: "Có thể xây xưởng khai thác than ở thành Giang Bắc không?"

Khương Đại Lượng cười mắng: "Ngươi là đồ ngốc sao? Mỏ than là đào từ lòng đất, nó ở dưới lòng đất chỗ nào, xưởng khai thác than chỉ có thể xây ở chỗ đó, sao có thể tùy ý định vị trí được?"

Mọi người đều cười.

Đang lúc này, một công nhân bốc vác chạy tới, lớn tiếng gọi bọn họ: "Này, các ngươi còn ở đây làm gì thế? Mau đến trước nha môn, Hòa giáo viên đang chiêu mộ binh sĩ dân đoàn."

"Chiêu mộ dân đoàn?"

Công nhân bốc vác ở đây, có không ít người từng gia nhập dân đoàn cũ của Trùng Khánh trước kia, dân đoàn cũ kia là do Vương Văn tổ chức, dự định dùng để chống lại lưu khấu.

Khương Đại Lượng đã từng là một thành viên của dân đoàn, đương nhiên, hắn gia nhập dân đoàn chủ yếu là để làm nội gián, sau lưng hãm hại Vương Văn một phen.

Mà hiện tại, vừa nghe tin tức Hòa giáo viên muốn tổ chức dân đoàn, hai mắt Khương Đại Lượng trong nháy mắt sáng lên, ánh mắt của các công nhân bốc vác cũng đều phát sáng.

"Dân đoàn này hay đấy."

"Đi đi đi!"

Khương Đại Lượng nhảy dựng lên: "Ta phải đi, dân đoàn này ta nhất định phải đi."

Mọi người lũ lượt chạy về hướng nha môn.

Từ thành Giang Bắc đến nha môn phủ Trùng Khánh thật sự là

bất tiện, còn phải chèo thuyền qua sông Gia Lăng, sau đó từ Triêu Thiên Môn tiến vào thành.

Mọi người vất vả một phen, chèo thuyền chèo đến muốn chết, dùng tốc độ nhanh nhất xông đến trước nha môn.

Chỉ thấy Hòa giáo viên đang ngồi sau một cái bàn trước nha môn, trước mặt gã đã xếp thành một hàng dài, rất nhiều thanh niên đến ứng tuyển dân đoàn xếp thành hàng dài, trên mặt ai nấy đều lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Đều là những thanh niên nhiệt huyết bị nhân phẩm võ công của Hòa giáo viên khuất phục như Khương Đại Lượng.

Trong đám người còn có người hô to về phía gã: "Hòa giáo viên, lưu khấu không phải đã bị đuổi khỏi Tứ Xuyên rồi sao? Sao Trùng Khánh chúng ta còn phải chiêu mộ dân đoàn thế?"

Trình Túc lớn tiếng nói: "Mọi người nghe cho kỹ, mặc dù lưu khấu đã bị đuổi đi, nhưng đi một đám, còn có khả năng đến đám thứ hai. Hơn nữa, trong tỉnh Tứ Xuyên khắp nơi đều là sơn tặc thổ phỉ, còn chưa tiêu diệt sạch sẽ. Trận chiến của chúng ta vẫn chưa kết thúc!"

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra, thì ra là thế.

Trình Túc: "Cho đến ngày nội ưu ngoại hoạn đều bị quét sạch mới thôi, chúng ta không thể ngừng chiến đấu! Những thanh niên có chí bảo vệ đất nước, bảo vệ vợ con, phụ lão hương thân, đều qua đây đi."

Khương Đại Lượng rất nhanh giơ tay lên: "Ta! Ta ta ta!"

Rất nhiều thanh niên, cùng nhau giơ tay lên: "Ta! Ta cũng đi!"

Chương 1174: Ngươi đi tìm thượng ti của ta mà nói

Ngay lúc bên Tứ Xuyên đang chiêu mộ dân đoàn mới.

Lý Đạo Huyền lại đang nghiên cứu phạm vi tầm nhìn của mình.

Tầm nhìn đã mở đến phủ Hán Trung, cũng chính là lấy thôn Cao Gia làm trung tâm, bán kính ước chừng 400 km.

Tầm nhìn cơ bản đã bao phủ nửa Hà Nam, còn có hơn nửa khu vực Vân Tương.

Lý Đạo Huyền tùy tay bấm bấm nút "đông tây nam bắc" trên hộp, tầm nhìn tùy ý di chuyển trong Hà Nam.

Cứ thế di chuyển tầm nhìn đến góc đông nam nhất, trong tầm nhìn xuất hiện một tòa thành nhỏ.

Trên cổng thành còn treo một tấm biển, ba chữ lớn, huyện Vũ Dương.

Huyện Vũ Dương cũng là một tòa thành sớm đã bị tặc quân công phá, bốn phía tường thành đều bị phá hủy, chỉ còn lại một mảnh tường đổ nát, bách tính nơi này đã bị tàn sát, cướp bóc, lôi kéo, cho nên trong thành chỉ còn lại không đến một trăm hộ.

Ít người như vậy, sinh sống trong một tòa thành bị phá hủy, trông có vẻ thê thảm.

Trước kia Lý Đạo Huyền không nhìn thấy bọn họ, không có cách nào cứu giúp, nhưng hiện tại đã nhìn thấy, đương nhiên

không thể không quản.

Y cầm một nắm lương thực, đang định bỏ vào trong hộp.

Đúng lúc này, mắt tinh, phát hiện cổng thành phía bắc có một đội nhân mã tiến vào, là dân đoàn thôn Cao Gia.

Lý Đạo Huyền: "Ơ? Dân đoàn đến rồi?"

Tay y dừng lại.

Đã có dân đoàn đến cứu người, y cũng không cần phải vội vàng ra tay, miễn cho dọa sợ bách tính.

Tầm nhìn cứ thế đi theo dân đoàn.

Đội dân đoàn này số lượng không nhiều, cũng chỉ có chưa đến hai trăm người, xem ra, là đội nhỏ tách ra từ dân đoàn thôn Cao Gia, đi khắp nơi trinh sát, tìm kiếm bách tính cần cứu giúp.

Lý Đạo Huyền lại có chút ấn tượng đối với đội trưởng dẫn đầu, khuôn mặt này, hình như đã từng gặp ở đâu rồi?

Suy nghĩ kỹ một hồi, đột nhiên nhớ ra, người này tên là Vương Thành Công. Từng làm lưu khấu, sau đó hắn ta trấn giữ cổ bảo Vương Gia Xá ở Thiểm Bắc, dân đoàn thôn Cao Gia phái Thạch Kiên, mang theo La Hi lúc đó còn là Tham tướng, công đánh cổ bảo Vương Gia Xá.

Lúc đó còn có người Mông Cổ của bộ lạc Ô Thẩm ra ngoài gây rối, bị thôn Cao Gia dùng thời gian ngắn ngủi mười hơi thở đánh lui.

Sau khi trận chiến đó kết thúc, Vương Thành Công liền đầu hàng!

Sau đó Lý Đạo Huyền liền không còn nhìn thấy hắn ta nữa, hắn là vẫn luôn lao cải, hiện tại cải tạo ra tù, lại gia nhập dân

đoàn thôn Cao Gia, hiện tại lại dẫn theo bộ hạ cũ, ra ngoài giúp đỡ nạn dân.

Vương Thành Công lúc này đã khác hẳn so với hắn ta mấy năm trước, dáng vẻ đi đường không còn ngông cuồng, biểu cảm trên mặt cũng rõ ràng khiêm tốn nội liễm hơn nhiều, trên người đã không còn khí chất của trùm thổ phỉ, tựa như một nam tử trung niên bình thường, không có chút nộ khí nào.

Vừa vào huyện Vũ Dương, hắn liền thấy bách tính trên đường trốn vào trong nhà.

Haiz, thời buổi loạn lạc, bách tính đều như chim sợ cành cong, vừa nhìn thấy hai trăm người đến, trong lòng đều sợ hãi, bất kể người đến là người tốt hay kẻ xấu, trước tiên trốn đi nhất định không sai.

Vương Thành Công dường như đã quen nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức lấy ống loa sắt ra: "Các hương thân, đừng sợ, chúng tôi không phải lưu khấu, cũng không phải quan binh, chúng tôi là dân đoàn, là quân đội của chính bách tính, chúng tôi sẽ không hại các người, là đến giúp đỡ các người. Tới đây, từng nhà từng hộ đến lĩnh lương thực, mỗi nhà trước tiên phát ba cân, cho các người lấp đầy bụng trước, sau đó chúng ta lại nghiên cứu chuyện sau..."

Chiến lược muôn thuở không đổi của thôn Cao Gia, đến nơi mới trước tiên phát lương thực.

Chiêu này hiệu quả trăm lần như một, bách tính lập tức an tâm, không ít người bắt đầu bước ra khỏi cửa. Khuôn mặt Vương Thành Công vui nở hoa, lập tức gọi bách tính: "Xếp hàng lĩnh lương thực, đừng loạn, đừng chen lấn, nhà nào cũng có phần."

Lý Đạo Huyền vui mừng nhìn cảnh tượng này, đột nhiên...

Ở góc nam nhất trong tầm nhìn của y lại có một đội quân tiến

vào.

Số lượng không ít, ước chừng ba bốn ngàn người, xem ra là quan binh, giương cao một lá cờ "Thủ bị Nhữ Ninh", thế nhưng, y giáp và vũ khí của bọn họ lại không chỉnh tề như quan binh, mà là lộn xộn, tựa như lưu khấu hỗn loạn.

Có người cầm súng, có người cầm đao, còn có kẻ ngốc nghếch cầm thanh kiếm như Bát Địa Thỏ, trang phục trên người cũng muôn hình muôn vẻ, có người là bố giáp quân Minh, có người là áo vải bình thường, có người thậm chí mặc cả y phục hoa của phụ nữ...

Lý Đạo Huyền nhíu mày: Quân đội của Thủ bị Nhữ Ninh sao lại không có quy củ như vậy? Trông còn luộm thuộm hơn đám binh lính vệ sở kia.

Đội quan binh lộn xộn này từ cổng thành phía nam tiến vào huyện thành Vũ Dương, đi về phía trung tâm thành, liền nhìn thấy dân đoàn thôn Cao Gia đang phát lương thực.

Hai bên chạm mặt nhau, đều ngẩn người.

Bách tính vốn đang lĩnh lương thực liền đổ xô trốn đi.

Vương Thành Công vội vàng chắp tay nói: "Chúng tôi là dân đoàn đến từ Lạc Dương, tuân theo mệnh lệnh của tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên Phàn đại nhân, đến cứu tế nạn dân."

Hắn thấy đối phương là quan binh, liền lấy danh tiếng của tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên ra dùng, như vậy dễ nói chuyện hơn.

Trong đội quan binh giương cờ hiệu Thủ bị Nhữ Ninh kia có một người ăn mặc như võ quan đi ra: "Lão tử họ Trương, ngươi có thể gọi ta là Trương thủ bị, chậc chậc, dân đoàn các ngươi, trong tay lương thực nhiều thật đấy, lại còn có lương thực phát cho

người khác."

Vương Thành Công thấy người đến nói chuyện không tốt, một tay sau lưng lặng lẽ ra hiệu, nhắc nhở bộ hạ phía sau cẩn thận, miệng lại nói: "Số lương thực này, đều là lương thực của tuần phủ đại nhân."

"Ồ, lấy Tuần phủ ra dọa lão tử?" Trương thủ bị cười ha ha: "Lão tử sợ lắm sao? Thôi, lão tử cũng không muốn nói nhảm với ngươi, các ngươi đã là đến cứu tế nạn dân, vậy thì cứu tế cả bọn ta luôn đi, ngươi xem, bộ hạ của ta cũng đều là nạn dân, từng người từng người đều đói bụng kìa."

Hắn vừa nói ra lời này, rõ ràng chính là muốn cướp rồi.

Vương Thành Công sa sầm mặt mày, binh sĩ dân đoàn phía sau hắn đều đang chuẩn bị sờ đến hỏa súng.

Vương Thành Công liếc mắt nhìn số lượng đối phương, thấp giọng nói: "Đối phương nhân số quá đông, mấy ngàn người, chúng ta chỉ có hai trăm người. Đừng manh động, đánh nhau chúng ta nhất định chịu thiệt."

Binh sĩ dân đoàn nghe được lời này, dưới chân đều lặng lẽ lui về phía sau mấy bước...

Vương Thành Công: "Ta nghĩ, ngươi thân là một thủ bị, cũng không đến mức to gan lớn mật cướp đồ của tuần phủ đại nhân chứ? Ai cho ngươi chỗ dựa? Ngươi nói ra danh hiệu, ta sẽ báo cáo lại cho tuần phủ đại nhân. Nếu chỗ dựa của ngươi đủ lớn, tuần phủ đại nhân cũng không làm gì được, sẽ không gây phiền phức cho ngươi, ngươi nói có phải đạo lý này không?"

Trương thủ bị cười lạnh: "Còn lấy tuần phủ ra ép ta? Được, lão tử nói cho ngươi biết, thượng ti của lão tử, chính là tổng binh viện tiễu Tả Lương Ngọc. Ngươi có bất mãn gì, đi nói cho Phàn

Thượng Hiên, để hắn ta đi tìm Tả Lương Ngọc đòi công đạo đi, xem một tên văn quan thối tha như hắn có lá gan này không."

Vừa nói ra lời này, cả Vương Thành Công và Lý Đạo Huyền đồng thời hiểu ra.

Thì ra là bộ hạ của Tả Lương Ngọc!

Khó trách, khó trách.

Tên Tả Lương Ngọc này tuy danh nghĩa là tổng binh viện tiễu, nhưng vẫn luôn không làm chuyện tiễu phỉ đàng hoàng, bề ngoài tiễu phỉ, thực tế luôn cố ý bỏ qua cá lớn không đánh, chỉ ăn cá nhỏ tôm tép.

Mà những con cá nhỏ tôm tép hắn ta ăn đều thu làm bộ hạ của mình, tự ý chiêu binh mãi mã, càng ngày càng không coi triều đình ra gì.

Khó trách đội quan binh này ăn mặc lộn xộn luộm thuộm như vậy, thì ra là một đám quân lưu khấu được Tả Lương Ngọc thu nạp thôi.

Chương 1175: Anh hùng không chịu thiệt trước mắt.

Vương Thành Công lúc này đã hiểu, báo ra cả tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên ra cũng vô dụng, tên Trương thủ bị này hoàn toàn chính là một tên tặc tù, nói không chừng ngay cả cái họ "Trương" này cũng là giả danh bịa đặt, biệt hiệu của hắn phải là cái gì Uy Chấn Thiên, Kình Thiên Trụ, Hồng Chu Ty, Đại Hoàng Phong mới đúng.

Về phần gì mà quan chức như thủ bị Nhữ Ninh, cũng hẳn là Tả Lương Ngọc tự tiện phong cho hắn, nói không chừng triều đình căn bản không có chức quan này.

“Anh hùng không chịu thiệt trước mắt” Vương Thành Công thấp giọng nói với thuộc hạ: “Giao lương thực cho bọn chúng, chúng ta bảo toàn tính mạng trước, quay về báo cho Bạch giáo viên, chủ lực tới rồi xử lý bọn chúng”.

Thấp giọng dặn dò xong, Vương Thành Công ngẩng đầu, lớn tiếng nói: “Được, nếu ngươi cũng là mệnh quan triều đình, vậy những lương thực này ta cho ngươi, coi như là giúp đỡ đồng liêu”.

Trương thủ bị kia nghe xong lời này, vẻ mặt không giấu nổi đắc ý.

Nhưng mà đúng vào lúc này, hình thêu Thiên Tôn trên ngực Vương Thành Công bỗng nhiên mở miệng: “Vương Thành Công, không cần sợ hắn, mắng hắn!”

“Ơ? A!” Vương Thành Công hơi sững sờ, sau đó đột nhiên mừng rỡ: “Thiên Tôn đến rồi, Thiên Tôn lần đầu tiên nhập vào

người ta, ha ha ha, ta cũng là người có Thiên Tôn phù hộ, không uổng ta nhiều năm qua chuyên tâm lao động cải tạo, ha ha ha ha ha ha".

Cười đến mức quá đắc ý, quá lớn tiếng, một tiếng cười này của hắn hoàn toàn không che giấu, nửa cái huyện Vũ Dương đều có thể nghe thấy tiếng cười của hắn.

Những người bên cạnh nhìn mà ngơ ngác.

Mà ngơ ngác nhất chính là Trương thủ bị: "Ngươi sao lại lớn tiếng như vậy?".

Nhìn về phía Trương thủ bị, nụ cười trên mặt Vương Thành Công chợt biến mất, biến thành một khuôn mặt nghiêm túc, hoặc là nói, hung hãn, khí thế năm đó khi còn làm lưu khấu thoáng cái hiện ra một lần nữa.

Nhìn qua không còn giống như một người đàn ông trung niên không còn khói lửa nhân gian, mà là hung thần ác sát, giống như là một trong 108 anh hùng Lương Sơn Bạc - Quỷ Kiểm Nhi Đỗ Hưng.

Vương Thành Công hừ lạnh một tiếng nói: "Ta đột nhiên đổi ý, những lương thực này, một hạt cũng không cho ngươi".

Trương thủ bị giận dữ: "Cái gì? Đột nhiên, ăn phải mật gấu sao?".

Vương Thành Công cười lạnh: "Lương thực của ta, có thể cho bá tánh ăn, cũng có thể cho loại quan binh tốt như Bạch Cán Binh ăn, nhưng sẽ không cho cặn bã rác rưởi ăn, trừ phi, các ngươi biến thành tù nhân, chúng ta vẫn có thể cho phạm nhân ăn cơm tù".

Trương thủ bị: "???"

Hắn hơi ngơ ngác, người này sao lại đột nhiên trở mặt? Vừa rồi còn nói chuyện đàng hoàng, bây giờ ăn phải thuốc súng? Một

câu so với một câu còn cay nghiệt hơn?

“Ngươi đây là đang tìm chết!”

Trương thủ bị nổi giận.

Vương Thành Công cười ha ha: “Ta có Thiên Tôn phù hộ, ta làm sao chết?”.

Hình thêu Thiên Tôn trên ngực hắn nhe răng cười: “Đúng vậy, hắn có ta bảo kê, hắn chết không được, nhưng ngươi sao, vậy thì khó nói”.

Trương thủ bị giật nảy mình: “Ơ? Ơ ơ ơ? Hình thêu … đang nói chuyện?”.

Vương Thành Công cười lớn nói: “Hiện tại các ngươi lập tức buông vũ khí đầu hàng, còn chỉ là tội nhỏ, cướp bóc mấy trăm cân lương thực bất thành, nhốt không được bao lâu là có thể thả ra, nếu như ngoan cố chống cự, nếu Thiên Tôn lão nhân gia tự mình ra tay, đánh các ngươi thành bánh thịt thì đừng trách ta không nhắc nhở trước”.

Trương thủ bị giận dữ: “Nói nhăng gì đó? Ngươi cho rằng biết chút tà thuật giang hồ, dùng bụng nói chuyện, lại bóp méo nếp nhăn trên ngực, làm cho giống như hình thêu đang nói, là có thể dọa lão tử? Lão tử là bị doạ lớn lên sao?”.

Vương Thành Công: “Không tin? Vậy thì không còn cách nào!”.

Trương thủ bị: “Đánh cho lão tử…”

Lúc này, Lý Đạo Huyền đang suy nghĩ nên dùng thứ gì để thu thập đám tặc này, lúc nào cũng dùng tay vỗ cũng không có gì mới mẻ, không thú vị, có phải nên đổi đạo cụ hay không?

Ánh mắt quét qua bàn học của mình, vừa lúc nhìn thấy con

dấu riêng của mình.

Cũng không phải là đồ vật gì cao cấp, chỉ là đồ lặt vặt mua ở khu du lịch, trên Taobao chỉ cần mấy chục tệ một cái, nhưng y đặt làm ở khu du lịch, bị khu du lịch chém một dao, 150 tệ mới mua về được. Nhìn giống như ngọc, trên thực tế không biết là thứ đá quái quỷ gì mạo danh.

Lý Đạo Huyền cầm lấy con dấu kia và ném vào trong hộp …

Lúc này, thuộc hạ của Trương thủ bị đang chuẩn bị xông lên.

Người của Vương Thành Công chỉ có hai trăm người, là một đội nhỏ, chút người này, đặt trước mặt ba nghìn người của Trương Thủ Bị cũng chẳng là gì, căn bản không để vào mắt.

Mà Vương Thành Công lại không hoảng một chút nào, mặc dù đối mặt với ba nghìn tặc binh, nhưng hắn có Thiên Tôn bảo kê, tự tin tràn đầy, hai tay đút túi, ngông cuồng vô cùng, chỉ thiếu một câu thoại: “Các ngươi tới đây đi”.

Ngay vào lúc đại chiến sắp bắt đầu…

Tầng mây trên bầu trời đột nhiên tách ra hai bên, chỗ mây tan thấy nắng, có một con dấu khổng lồ từ trên trời giáng xuống!

“Ầm!”

Con dấu nện xuống khoảng đất trống ở giữa hai quân, cũng là chính giữa huyện thành.

Tiếng động lớn vô cùng, mấy căn nhà bên cạnh bị lưu khấu đốt cháy một nửa mấy tháng trước, lập tức không chịu nổi chấn động, sụp đổ.

Khói bụi mù mịt …

Nhóm người Vương Thành Công đứng im không nhúc nhích,

cảnh tượng này đối với bọn họ mà nói thậm chí còn chưa đủ chấn động, bọn họ vốn tưởng rằng Thiên Tôn sẽ duỗi một bàn tay khổng lồ xuống, kết quả chỉ là một con dấu "nhỏ bé", xem ra Thiên Tôn đã thủ hạ lưu tình rồi sao.

Nhưng mà con dấu "nhỏ bé" trong mắt người thôn Cao Gia, trong mắt đám người Trương thủ bị, lại là một vật khổng lồ.

Nó cao bốn năm trượng, còn to hơn so với thân cây cổ thụ trăm năm, dường như là một khối "ngọc" vuông khổng lồ.

Thứ đồ vật lớn như vậy từ trên trời giáng xuống trước mặt, ai mà không giật nảy mình cơ chứ.

Chờ bụi bặm tan đi, Trương thủ bị nhìn kỹ, mới nhìn thấy "ngọc" khổng lồ kia được khắc một hàng chữ rồng bay phượng múa "Thận tư đốc hành", đương nhiên, Trương thủ bị căn bản không biết chữ, hắn chỉ biết đây là bốn chữ, còn viết cái gì, thì hoàn toàn không hiểu.

Nhưng mà, bốn chữ này đại diện cho một tầng ý nghĩa.

Nó không phải ngọc thạch tự nhiên, nó là bảo ngọc do người ta chạm khắc, đương nhiên cũng sẽ không phải là do bão tố, động đất, sạt lở núi mà rơi xuống trước mặt, mà là… có người ném nó xuống trước mặt mình.

Không đúng, sức người không thể làm được, đây là thần tiên ném xuống?

Lúc này, Lý Đạo Huyền lại thò tay vào trong hộp, cầm lấy con dấu, cất ra ngoài hộp.

Sau đó, tất cả mọi người trong hộp đều nhìn thấy, con dấu khổng lồ kia bay lên, bay vào trong tầng mây, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Mà trên mặt đất thì lõm xuống thật sâu, tạo thành dấu ấn bốn chữ triện “Lý Đạo Huyền ấn”.

Trương thủ bị sợ đến choáng váng.

Vương Thành Công quát lớn một tiếng nói: “Thiên Tôn tha cho ngươi cái mạng chó, không đập tiên ấn lên người ngươi, chỉ đập xuống đất trước mặt ngươi, ngươi còn không biết hối cải sao? Còn không mau quỳ xuống”.

“Bịch!” Trương thủ bị theo tiếng quỳ xuống.

Ba nghìn tặc binh phía sau hắn ngây ngốc cùng nhau quỳ xuống, bịch bịch quỳ thành một mảng.

Vương Thành Công: “Haiz, đã bảo ngươi sớm đầu hàng, vốn là cướp lương bất thành, bây giờ còn phải cộng thêm một tội danh cướp bóc giết người bất thành, ta thấy các ngươi a, lại phải ngồi tù lao động cải tạo thêm một thời gian nữa”.

Chương 1176: Giải quyết hắn đi.

Bách tính trong huyện Vũ Dương, cũng bị một màn vừa rồi dọa sợ.

Chờ đến khi đám người Trương thủ bị đều ngoan ngoãn đầu hàng quỳ xuống, thì thấy hơn trăm hộ bá tánh còn sót lại trong huyện thành cũng đều quỳ lạy, hướng về phía bầu trời dập đầu lia lịa.

Bách tính vừa rồi nhận lương thực từ trong tay Vương Thành Công, biết hắn là người tốt, ngược lại cũng dám hỏi han: "Lão gia, vị thần tiên vừa rồi, là lai lịch ra sao?".

"Là Ngọc Hoàng Đại Đế, hay là Thái Thượng Lão Quân?".

Vương Thành Công liền mỉm cười giới thiệu: "Vị kia là Đạo Huyền Thiên Tôn, lão nhân gia người là một vị thần tiên nhân từ lương thiện, thích nhất bố thí cho bách tính, lương thực chúng tôi phát cho các ngươi, chính là lão nhân gia từ trên trời ban xuống".

Bách tính lúc này mới chợt hiểu, vội vàng hành lễ lần nữa.

Mà đám người Trương thủ bị nghe được lời này thì biểu cảm trên mặt vô cùng đặc sắc, thầm nghĩ: Khó trách bị thần tiên giáo huấn, thì ra số lương thực này là tiên lương thần tiên ban xuống, chúng ta vậy mà dám cướp, đây mới gọi là ăn gan hùm mật gấu a, không đúng, gọi là bị mỡ heo che mắt.

Vương Thành Công: "Tất cả đứng lên cho ta, ngoan ngoãn đi theo ta, trở về lao động cải tạo".

Trương thủ bị không dám phản kháng, cúi gằm đầu: “Tuân mệnh!”.

Vì vậy, Vương Thành Công chỉ dùng hai trăm người, đã bắt sống hơn ba nghìn tên lưu khấu, ngay cả một con cá lưới rách cũng không có, đều ngoan ngoãn áp giải về Tiểu Lãng Để, giao cho Bạch Diên.

Lại qua nửa canh giờ…

Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt, Bạch Diên, tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên, Cao Kiệt, Vương Thành Công, Trương thủ bị, mấy người vây quanh bàn ngồi xuống.

Trương thủ bị trong đám người này là người thấp kém nhất, căn bản không xứng đáng ngồi bàn này, cho nên nửa bên mông đều lơ lửng trên ghế, đặc biệt là Lý Đạo Huyền, khiến hắn cảm thấy áp lực cực lớn.

Hiện tại hắn đã biết, vị này chính là vị thần tiên ném xuống “tiên ấn”, tên là Đạo Huyền Thiên Tôn, cho nên không dám chậm trễ với Lý Đạo Huyền chút nào, rụt rè co ro một góc.

Phàn Thượng Hiên là người đầu tiên lên tiếng hỏi Trương thủ bị: “Ngươi trước kia phỉ hiệu là gì?”.

Trương thủ bị vội vàng đáp: “Tiểu nhân trước kia gọi là Đại Kim Vương, là một tiểu đầu mục không đáng kể trong quân lưu khấu, dưới trướng chỉ có ba nghìn người, hơn nữa trong đó hai nghìn là lão ấu phụ nữ, không chịu nổi một trận đánh”.

Phàn Thượng Hiên gật đầu: “Cho nên, ngươi mới dễ dàng đầu hàng Tả Lương Ngọc như vậy?”.

Đại Kim Vương: “Đúng vậy! Khi Tả Lương Ngọc tiễu phỉ ở Nhữ Ninh đã gặp tiểu nhân, hắn có hơn vạn người, toàn bộ đều là binh lính có thể đánh trận, tiểu nhân chỉ có một nghìn binh có thể

đánh, căn bản không phải là đối thủ của hắn, tiểu nhân liền xin đầu hàng".

Phàn Thượng Hiên: "Lưu khấu xin đầu hàng võ tướng, cũng không phải là chuyện gì hiếm lạ, hắn lẽ ra nên giao ngươi cho bản tuần phủ, do bản tuần phủ tấu trình triều đình, sau đó mới an trí mới đúng".

Đại Kim Vương: "Cái này tiểu nhân cũng không hiểu! Tả Lương Ngọc nói, tiểu nhân là một nhân tài, để tiểu nhân đi theo hắn, sau này ăn sung mặc sướng làm quan lớn, hắn liền phong cho tiểu nhân chức thủ bị Nhữ Ninh".

Mọi người nghe đến đây, cũng không khỏi dở khóc dở cười.

Tả Lương Ngọc lấy đâu ra quyền phong quan cho người khác? Nếu hắn chạy chọt một chút, cho Đại Kim Vương loại chức quan võ nhỏ như bách hộ, hoặc là bả tổng, vậy thì không có vấn đề, nhưng mà chức quan lớn như thủ bị, hắn thật sự không có tư cách bổ nhiệm.

Phàn Thượng Hiên lắc đầu thở dài: "Đại Kim Vương, ngươi bị lừa gạt ngươi có biết không? Chức thủ bị Nhữ Ninh này của ngươi, triều đình căn bản không biết, Binh bộ căn bản không bổ nhiệm ngươi, ngươi thậm chí ngay cả văn thư bổ nhiệm cũng không có …"

Đại Kim Vương: "Ta có!".

Hắn thò tay vào trong ngực, móc ra một tờ giấy nhăn nheo.

Mọi người nhìn một cái, tờ giấy này dùng chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo viết: "Nay bổ nhiệm Trương Tiểu Dịch làm thủ bị Nhữ Ninh, lập tức nhậm chức". Phía sau dường như còn đóng một con dấu, nhưng con dấu này rõ ràng là loại con dấu giả dùng củ cải khắc ra, mơ hồ không rõ, thậm chí nhìn không rõ con dấu viết cái

gì.

Đây rõ ràng là lừa gạt Đại Kim Vương là người mù chữ không hiểu.

Phàn Thượng Hiên cười đến mức răng suýt chút nữa rụng ra, chỉ vào tờ văn thư bổ nhiệm nói: "Tả Lương Ngọc quả nhiên là một kẻ mù chữ, văn thư giả mạo Binh bộ cũng là phong cách mù chữ".

Bạch Diên lấy ra một cây quạt, xoẹt một cái mở ra, che khuất nửa khuôn mặt của mình, trên mặt quạt lộ ra hai chữ "quân tử": "Đại Kim Vương, thì ra ngươi tên thật là Trương Tiểu Dịch".

Đại Kim Vương ngượng ngùng gật đầu.

Bạch Diên: "Vừa rồi ngươi nói, khi Tả Lương Ngọc đến bình định ngươi, dưới trướng có hơn vạn người?".

Đại Kim Vương vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, ít nhất cũng hơn vạn, tiểu nhân nhìn thấy dưới trướng hắn đông nghịt, toàn bộ đều là đầu người, rất nhiều người a".

Bạch Diên: "Hắn nên chỉ có ba nghìn quan binh mới đúng".

Đại Kim Vương: "Tiểu nhân không nhìn lầm, thật sự là hơn vạn".

Soái ca quê mùa Cao Kiệt chen miệng nói: "Vậy thì thú vị rồi, nói cách khác, dưới trướng hắn trừ ba nghìn quan binh, còn có bảy nghìn quân đội lai lịch không rõ, vậy chính là người giống như ngươi".

Lời này vừa nói ra, tính nghiêm trọng của vấn đề liền hiện ra.

Phàn Thượng Hiên cũng không cười nữa, trầm mặt nói: "Những năm gần đây, tiễu phỉ ở Hà Nam, chủ yếu đều là dựa vào

hai vị tướng quân Tào Văn Chiếu, Hạ Nhân Long …”

“Khụ!” Cao Kiệt ở bên cạnh ho khan một tiếng.

Phàn Thượng Hiên nói: “Đúng rồi, còn có Cao Kiệt tướng quân”.

Lúc này Cao Kiệt mới hài lòng: Đúng vậy mà, phải thêm ta vào chứ, ta cũng liều mạng tiễu phỉ đó, chỉ là tên Sấm Vương kia hận ta cướp vợ hắn, mỗi lần đều nhìn chằm chằm đánh ta, hại ta luôn ở vào tình thế bị người ta vây công, trên chiến trường chính diện không phát huy được bao nhiêu tác dụng.

Phàn Thượng Hiên: “Ba vị tướng quân ra sức tiễu phỉ, Tả Lương Ngọc lại giống như biến mất, không thấy người của hắn, không nghĩ tới là lén lút thu nạp lưu khấu, tự mình xây dựng thế lực, còn giả mạo chức quan, những điều này đều là trọng tội, không quản lý cho tốt thật sự không được”.

Cao Kiệt: “Việc này phải thu thập hắn như thế nào? Thượng tấu triều đình? Thỉnh hoàng thượng hạ chỉ giáng tội?”.

Phàn Thượng Hiên lắc đầu: “Chỉ sợ không có tác dụng gì, trong mắt Tả Lương Ngọc kia nếu như còn có triều đình, sẽ không làm ra chuyện như thế này”.

Mọi người nghĩ lại, hình như thật sự là như vậy.

Những năm nay, lưu khấu quấy phá, gây họa loạn nửa giang sơn, mà Kiến Nô ở đông bắc lại nhìn chằm chằm, đánh cho phía bắc cũng tự lo không xong. Đại tướng trấn thủ biên cương như Tả Lương Ngọc thì không ngây thơ giống như người trong triều đình, hắn chắc là đã sớm cảm nhận được phong vân thiên hạ biến ảo ở khoảng cách gần, loại cảm giác… đế quốc sắp sụp đổ kia.

“Tên khốn kiếp có dã tâm”. Phàn Thượng Hiên thở dài một hơi: “Loại người như thế này nên xử trí như thế nào, thật sự là

khó xử".

"Không có gì khó xử". Lý Đạo Huyền mở miệng nói: "Chiêu hàng, không chịu hàng liền đánh!".

Y vừa mở miệng, mọi người giật mình: "Muốn chúng ta tự mình đi thu thập hắn?".

"Đúng vậy, triều đình không đáng tin!". Lý Đạo Huyền lại nhấn mạnh một câu: "Người như Tả Lương Ngọc, đã thoát ly khỏi trật tự bình thường, sự tồn tại của hắn chỉ mang đến tai họa cho bá tánh, mà sẽ không mang đến hạnh phúc. Các ngươi xem, lần này Đại Kim Vương đến huyện Vũ Dương cướp lương, kỳ thực chính là con đường mà quân Tả Lương Ngọc nhất định sẽ đi".

Mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, trong nháy mắt hiểu ra. Tả Lương Ngọc bẩm báo triều đình chỉ có ba nghìn người, nhưng trên thực tế dưới trướng lại có hơn vạn người, mấy nghìn người dư ra kia nuôi như thế nào? Đó đương nhiên là cướp!

Cướp xong sau đó đổ lên đầu Sấm Vương hoặc là Bát Đại Vương là được!

Cục diện rối ren hiện nay ở Hà Nam, có bao nhiêu là do lưu khấu gây ra, có bao nhiêu là do Tả Lương Ngọc gây ra, điều này thật sự là khó nói.

Lý Đạo Huyền: "Người này đã không khác gì lưu khấu, không, còn ác độc hơn cả lưu khấu!".

Chương 1177: Vết Bầm Tan Biến

Lục An, Thư Thành!

Tả Lương Ngọc đang ở trong trướng trung quân, cùng con trai Tả Mộng Canh dùng cơm.

Bên ngoài đang mất mùa, dân chúng lầm than, nhưng trên bàn ăn của Tả Lương Ngọc lại rất thịnh soạn, gà vịt cá thịt cái gì cũng có, món nào cũng không thiếu.

Tả Mộng Canh nói: "Phụ thân đại nhân, tuần phủ Ứng Thiên Trương Quốc Duy ba lần ban bố hịch văn, muốn chúng ta tiến vào trong núi tiễu diệt tàn quân lưu khấu, nhưng chúng ta vẫn án binh bất động, làm như vậy có phải không ổn lắm không?"

Tả Lương Ngọc cười lớn: "Trương Quốc Duy là một tên phế vật, nghe hắn làm gì? Hắn có thể làm gì được chúng ta?"

Tả Mộng Canh: "Tuần phủ An Lư Sử Khả Pháp cũng đã viết thư cho chúng ta, muốn chúng ta xuất quân về phía tây, bức bách Bát Đại Vương."

Tả Lương Ngọc hừ lạnh một tiếng nói: "Bát Đại Vương là một khối xương khó gặm, ta lại không phải kẻ ngu si, chạy đi cùng Bát Đại Vương so đo cái gì? Còn không bằng cứ ở gần đây lượn một vòng cho xong, dù sao Sử Khả Pháp cũng không làm gì được ta. Hắn chỉ là một tuần phủ An Lư, lại không thể rời khỏi An Khánh và Lư Châu, chẳng lẽ còn có thể nhảy ra chém chết ta hay sao?"

Tả Mộng Canh ừ một tiếng: "Cứ cảm thấy, chúng ta như vậy

thuộc về đùa với lửa, càng chơi càng lớn, về sau chỉ sợ..."

Tả Lương Ngọc nói: "Yên tâm đi, con trai, con không biết năm đó cha con đã tận mắt chứng kiến những gì."

Hắn hạ giọng xuống: "Lúc trước ta nhậm chức Xa hữu doanh đô ty Liêu Đông, tận mắt nhìn thấy qua sự lợi hại của Kiến Nô. Cha cứ nói thẳng cho con biết, triều đình là tuyệt đối đánh không lại Kiến Nô, tuyệt đối đánh không lại! Sớm muộn gì cũng có một ngày, Kiến Nô sẽ xông vào kinh thành, giẫm đạp Chu Do Kiểm dưới chân."

Tả Mộng Canh giật nảy mình.

Tả Lương Ngọc tiếp tục nói: "Cha từ Liêu Đông trở về, liền không bao giờ muốn đi Liêu Đông nữa, đi rồi chỉ có chết. Còn không bằng ở khu vực Trung Nguyên này tiễu phỉ, hắc... cái đám phỉ này, con cho là tiêu diệt hết được sao? Cha nói cho con biết, tiêu diệt không hết! Căn bản là tiêu diệt không hết. Chỉ cần triều đình không có tiền lấy ra phát quân lương, cứu tế nạn dân, cái đám phỉ này liền phải tiêu diệt mãi. Mà triều đình muốn có tiền? Đó là nằm mơ! Triều đình chó má này, vĩnh viễn sẽ không có tiền."

Tả Mộng Canh: "Triều đình tại sao sẽ không có tiền?"

Tả Lương Ngọc: "Tại sao à, cha cũng nói không rõ, cái này phải những tên văn quan kia mới hiểu được. Dù sao cha cứ nói cho con biết như vậy, cái thiên hạ Chu gia này, không vững rồi, Tả gia chúng ta phải sớm tính toán, nói không chừng tương lai, cái thiên hạ này sẽ mang họ Tả đấy?"

Tả Mộng Canh giật nảy mình, thật không ngờ lão cha nhà mình lại có dã tâm lớn như vậy.

Hắn gãi gãi đầu, qua hồi lâu mới nói: "Nhưng mà... cho dù như vậy, chúng ta cũng không thể đi cướp bóc phụ nữ a, làm như vậy

chung quy có chút..."

Thì ra, ngay không lâu trước đó, tuần phủ Ứng Thiên Trương Quốc Duy yêu cầu Tả Lương Ngọc lục soát núi, bắt đám tặc quân trốn trong núi ra. Nhưng Tả Lương Ngọc không thích lục soát núi, vừa khổ vừa mệt lại không có lợi lộc gì, hắn liền đơn giản phóng túng binh lính cướp bóc bá tánh ở Nam Trực Lệ, bắt cóc phụ nữ.

Tiền bạc lương thực cũng thôi đi, nhưng bắt cóc phụ nữ lại thật sự có hơi mất trí, còn phân phát cho đám tặc binh dưới tay làm vợ, để đám tặc binh càng thêm trung thành với mình.

Làm như vậy, tặc binh là trung thành, nhưng bá tánh lại bị tội, đặc biệt là những người phụ nữ kia, tiếng khóc than, cả doanh trại đều có thể nghe thấy.

Tả Lương Ngọc: "Hừ! Con biết cái gì? Người thành đại sự, không câu nệ tiểu tiết. Trong tay cha tiền bạc lương thực có hạn, không thể giống như những người khác trọng kim ban thưởng cho thuộc hạ, muốn thuộc hạ trung thành, vậy tự nhiên phải dùng thủ đoạn phi thường."

Tả Mộng Canh: "..."

Hai người đang nói chuyện đến đây, bên ngoài có một tên binh lính đi vào: "Báo! Đại soái, bên ngoài có người do tuần phủ Hà Nam phái tới."

"Ơ? Tuần phủ Hà Nam?" Tả Lương Ngọc ngạc nhiên nói: "Hiện tại ta đang ở Hồ Quảng, hắn một tên tuần phủ Hà Nam phái người tới tìm ta làm gì? Gọi hắn vào."

Không lâu sau, tín sứ đi vào.

Tả Lương Ngọc nhìn kỹ, ơ? Tên tín sứ này hắn nhận ra, là một tên đầu mục lưu khấu mà hắn thu hàng trước đây không lâu, biệt hiệu Đại Kim Vương, tên thật Trương Tiểu Dịch.

Tả Lương Ngọc lấy làm lạ nói: "Ơ? Ngươi không phải thủ bị Nhữ Ninh của ta sao? Sao lại thay tuần phủ Hà Nam truyền lời?"

Nói đến chuyện này, Đại Kim Vương liền cảm thấy uất ức: "Tả tướng quân, cái chức thủ bị Nhữ Ninh mà ngài cho ta, là giả sao? Căn bản không có bẩm báo lên triều đình, là một tờ văn thư do ngài ngụy tạo."

Tả Lương Ngọc cười: "Sao lại là giả? Đợi lão tử nắm đại quyền trong tay, tờ văn thư này không chỉ sẽ biến thành thật, còn sẽ biến thành bảo vật, có thể đáng giá không biết bao nhiêu tiền."

Đại Kim Vương thầm nghĩ: Bảo vật cái rắm, ai mà không biết ngươi không biết chữ? Tờ văn thư giả này thậm chí còn không phải do ngươi viết, không biết tìm đâu ra một người viết giúp.

Tả Lương Ngọc: "Ngươi chạy tới đây là có chuyện gì, mau nói."

Đại Kim Vương nói: "Mấy ngày trước, ta bị thần tiên bắt, hiện tại đã trở thành một tên phạm nhân cải tạo, lần này đến đây là muốn lập công chuộc tội."

Tả Lương Ngọc: "???"

Đại Kim Vương nói: "Tuần phủ Hà Nam bảo ta mang một câu nói cho ngài, mau đầu hàng, chủ động đến Lạc Dương nhận trừng phạt, như vậy còn một mạng, nếu không chịu quay đầu, khư khư cố chấp, chỉ có một con đường chết..."

"Bốp!"

Đại Kim Vương còn chưa nói hết câu, Tả Lương Ngọc đã đạp một cước vào bụng hắn.

Đại Kim Vương bay ra sau ít nhất một mét, ngã xuống đất một cái rầm, lăn mấy vòng mới dừng lại.

Tả Lương Ngọc: "Lăn! Lăn càng xa càng tốt."

Đại Kim Vương bị đánh, trên mặt không thấy tức giận, ngược lại thấy vui mừng: "Ây da, bị đánh cũng tốt, ở đây chịu khổ càng nhiều, quay về coi như là khổ lao càng lớn vậy."

Tả Lương Ngọc: "???"

Chuyện này có vẻ không thể nhịn được nữa: "Tiểu tử ngươi vốn là người của lão tử, hiện tại lại giúp tuần phủ Hà Nam chạy tới nói móc mỉa lão tử? Tin lão tử hiện tại liền chém ngươi hay không."

Đại Kim Vương giật mình, lúc này mới vội vàng thu lại bộ dạng ngốc nghếch, giả vờ cung kính nói: "Tả tướng quân bớt giận, tiểu nhân sai rồi."

"Cút mau!" Tả Lương Ngọc nói: "Lăn về nói cho tuần phủ Hà Nam, hiện tại lão tử đang ở Hồ Quảng, không rảnh để ý đến hắn một tên tuần phủ Hà Nam, nếu hắn có bản lĩnh, thì tới Hồ Quảng giết lão tử đi? Hắn dám rời khỏi Hà Nam sao? Hắn dám sao?"

Đại Kim Vương hạ giọng nói: "Tả tướng quân, vị tuần phủ Hà Nam kia có thần tiên tương trợ, tên là Đạo Huyền Thiên Tôn, rất lợi hại, ngài vẫn là..."

"Bốp!"

Đại Kim Vương lại bị ăn một cước, trên mặt đất lăn mấy vòng mới dừng lại.

Tả Lương Ngọc nói: "Còn thần tiên, lão tử ngay cả thần tiên cũng có thể giết cho ngươi xem."

Đại Kim Vương: "Chuyện này chỉ sợ làm không được a."

"Bốp!"

Lại bị ăn một cước...

Đại Kim Vương dứt khoát lăn lăn, từ cửa doanh trại lăn ra ngoài, phủi mông, đi, về nhà phục mệnh.

Bị ăn mấy cước như vậy, quay về không có công lao cũng có khổ lao, hắc hắc.

Hắn vội vàng chạy về Lạc Dương, trên đường đi vui vẻ nhìn mấy chỗ bị đá bầm tím, thầm nghĩ: Quay về chỉ cần dựa vào mấy vết bầm tím này, cũng phải tính là một khổ lao lớn, ha ha ha ha.

Kết quả...

Từ Thư Thành một đường chạy về Lạc Dương, vì dùng quá nhiều thời gian, vết bầm tím...đã tan biến.

Chương 1178: Tham Quan Tây An

Cùng lúc bên phía Hà Nam bắt đầu nghiên cứu thu thập Tả Lương Ngọc.

Hai ông cháu Chu Tồn Cơ, Chu Duệ Kiện, rốt cuộc cũng đã dạo chơi xong một vòng ở Tứ Xuyên, trở về Tây An.

Lại một lần nữa đứng trước cửa thành Tây An, việc đầu tiên Chu Tồn Cơ làm, chính là viết thư.

Viết cho Hán Trung Thụy Vương Chu Thường Hạo.

Trong thư hắn cũng mặc kệ Chu Thường Hạo là biểu thúc cao hơn hắn một bối, trực tiếp mắng: "Ta đ* cái con mẹ của ngươi Chu Thường Hạo, cái trạm Hán Trung của đường sắt Tây Hán của ngươi, đi tu sửa lại cho đàng hoàng đi, mẹ nó, chỉ có một cái lán rách bán vé, mẹ nó quá là keo kiệt, làm nhục uy danh hoàng gia. Đừng tưởng bổn vương không thể đến Hán Trung thì không nhìn thấy, bổn vương trừng lớn mắt nhìn đấy."

Hạ bút, lúc này Chu Tồn Cơ mới cười híp mắt với Chu Duệ Kiện: "Được rồi, Chu Duệ Kiện, chính sự của ta đã làm xong, ta có thể dẫn ngươi đi tham quan Tây An đàng hoàng, nhìn xem khu giải phóng của Thiên Tôn rốt cuộc là cái dạng gì."

Lần trước Chu Duệ Kiện đến Tây An, chỉ là cưỡi ngựa xem hoa, một cái là đi, nhanh chóng đến Hán Trung, sau đó vào Xuyên. Mà lần này, rốt cuộc hắn cũng có thời gian nghiêm túc xem xét cái gọi là khu giải phóng của Thiên Tôn.

Có chuyến đi Tứ Xuyên lần này đặt nền móng, hắn cũng không còn là tên ngốc hoàn toàn không biết gì về Thiên Tôn nữa.

Chu Duệ Kiện: "Chúng ta bắt đầu xem từ đâu trước?"

Chu Tồn Cơ cười hắc hắc: "Đương nhiên là ăn chơi trước rồi."

Chu Duệ Kiện: "..."

Thôi, cùng đi với tên thế tử không nên thân này, chỉ có thể nhìn thấy những thứ không nên thân.

Chu Duệ Kiện quyết định tự mình xem.

Hắn giữ nguyên tạo hình hiệp khách, đội nón lá, đi lên đường phố Tây An.

Không ngờ tạo hình này vừa đi ra ngoài, liền có người chào hỏi hắn: "Ồ, đây không phải Chu Phiêu Linh đại hiệp sao? Lại trở về rồi à?"

Chu Duệ Kiện: "..."

"Chu đại hiệp, ta là công nhân làm đường đây, chính là lúc làm đường sắt Tây Hán, bị thái giám bớt xén tiền công, là ngài ra mặt đánh thái giám, ta mới lấy được bồi thường gấp đôi."

"Chu đại hiệp! Đến ăn chút gì ngon không?"

Trên đường không ít người chào hỏi hắn.

Chu Duệ Kiện cảm thấy rất bất ngờ, không ngờ tiểu tử Chu Tồn Cơ này lại rất được bá tánh yêu mến. Hắn nhịn không được liền lại gần, trò chuyện cùng tên công nhân làm đường kia: "Hai ông chủ thuê ngươi làm đường, ngươi biết không?"

Tên công nhân làm đường cười nói: "Biết chứ, một người là đường sắt đại vương Chu Tồn Cơ, một người là đại tham tiền Chu

Thường Hạo."

Chu Duệ Kiện ngạc nhiên nói: "Đường sắt đại vương?"

Công nhân làm đường cười nói: "Cái này ở Tây An ai mà không biết, Tần vương thế tử điện hạ, lập chí muốn làm đường sắt đại vương, hắn có mấy lần nói ở nơi công cộng, muốn xây dựng đường sắt khắp thiên hạ, còn muốn xây dựng đến đảo Di Châu, chúng tôi cũng không biết đường sắt làm sao xây lên đảo... cũng không muốn biết."

Chu Duệ Kiện âm thầm cảm thán: Hóa ra là vậy, Chu Tồn Cơ còn có chí hướng như vậy sao? Như vậy kỳ thực cũng rất tốt, rất tốt, thứ đường sắt này, hiện tại xem ra tác dụng rất lớn. Nó giúp chúng ta nhanh chóng vận chuyển vật tư vào Xuyên, vận chuyển binh lính bảo vệ Hán Trung. Xây dựng thứ này, công lao muôn đời.

"Chu đại hiệp, hôm nay sao lại có tâm trạng trò chuyện cái này?" Công nhân làm đường cười nói: "Ngài không phải thích nhất là rong ruổi khắp nơi ngắm cảnh sao? Sao lại quan tâm đến cái này?"

Chu Duệ Kiện chỉ đành lúng túng nói: "Ngắm cảnh cũng cần phải ngồi xe lửa đi mà."

Công nhân làm đường cười lớn: "Cái đó thì đúng."

Chu Duệ Kiện phát hiện, tên công nhân làm đường nhỏ bé này tràn đầy tràn đầy tự tin, lúc nói chuyện có một loại lực lượng tràn đầy, để cho hắn khi đàm luận nhân vật lớn cũng có thể thao thao bất tuyệt, không có vẻ luống cuống chút nào.

Loại tự tin trên người tiểu nhân vật này, hắn ở Nam Dương chưa từng gặp qua.

Không có bá tánh nào dám đàm luận hoàng tộc như vậy, cho dù là nói chuyện riêng, cũng mang theo chút e ngại, đặt vị trí của

mình rất thấp, giống như đang đàm luận thần linh cao cao tại thượng, mang theo một cỗ tự ti không cách nào chạm tới.

Nhưng tên công nhân làm đường trước mắt này, khi nói đến Chu Tồn Cơ, hoàn toàn không thấy loại khí tức kia.

Hắn ngược lại cảm thấy, trên người người này có một loại cảm giác "công nhân gia gia của ngươi đây".

Chu Duệ Kiện đưa mắt nhìn bốn phía, mỗi người trên đường đều mang theo loại cảm giác này, mỗi người.

Đây có lẽ chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa khu giải phóng của Thiên Tôn và bên ngoài!

Mỗi người, đều sống như một con người!

Ngẩng cao đầu làm người.

Hắn vừa đi qua một con phố, liền nhìn thấy một phụ nhân, trong tay xách theo một cái túi rách, bên trong có một con cá, đang vùng vẫy.

Đây là một con cá biển, hắn đã từng thấy ở bến tàu Tiểu Lãng Để, hình như gọi là cá mú hay là cái gì đó? Là được vận chuyển từ ven biển đến! Chắc là rất đắt.

Chu Duệ Kiện không khỏi bước nhanh tới: "Xin chào vị đại tỷ này."

Vị phụ nhân kia quay đầu nhìn Chu Duệ Kiện, nhưng lại không gọi ba chữ "Chu đại hiệp", xem ra không nhận ra tạo hình này, cô ta chỉ tò mò hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Chu Duệ Kiện nói: "Tại hạ thấy ngài xách theo một con cá, đây chắc là một con cá biển phải không? Gọi là cá mú, là tàu Giang Hải vận chuyển từ khu vực ven biển đến, vô cùng đắt đỏ."

Phụ nhân cười nói: "Ồ, ngươi nhận ra à? Hì hì! Không sai, đây chính là một con cá mú, đắt lắm, phải ba lượng bạc đấy."

Chu Duệ Kiện: "Ta thấy đại tỷ ăn mặc như vậy, không giống nhà giàu có, tại sao lại ăn nổi cá đắt như vậy?"

Phụ nhân: "Ấy da, ngươi nói chuyện kiểu gì đấy? Nhà ta tuy không giàu có, nhưng nam nhân nhà ta làm kỹ thuật công nhân ở nhà xưởng Tây Cương, một tháng có ba lượng năm tiền bạc tiền công, còn có tiền thưởng hiệu suất. Còn ta ở nhà xưởng dệt cũng là làm kỹ thuật công nhân, một tháng cũng có ba lượng bạc tiền công, hai vợ chồng chúng tôi vừa có cháu trai, lấy tiền công một tháng của nam nhân ra ăn một con cá ngon một chút để ăn mừng, có gì không được?"

"Hóa ra là vậy, thu nhập quả nhiên rất cao, ăn nổi cá như vậy."

Trong lòng Chu Duệ Kiện cũng thật sự giật mình, vị phụ nhân này ăn mặc, lời nói cử chỉ, không gì không phải là bộ dạng bình dân bá tánh, nhưng gia đình cô ta thu nhập một tháng lại cao tới bảy lượng năm tiền, ăn một con cá trị giá ba lượng bạc, đối với gia đình cô ta mà nói tuy là đau lòng, nhưng khi trong nhà có chuyện vui lớn mà làm một con, thật sự là ăn nổi.

Chu Duệ Kiện: "Đại tỷ, gia đình như cô, hiện tại nhiều không?"

"Nhiều chứ, sao lại không nhiều." Phụ nhân cười nói: "Chỉ riêng nhà xưởng dệt của ta, nữ công nhân như ta đã có mấy trăm người, nhà xưởng giống như vậy còn có mấy cái."

Chu Duệ Kiện: "Nhà xưởng dệt thuê nhiều công nhân như vậy, sản xuất ra nhiều vải bông quần áo như vậy, đều bán hết được sao? Quần áo vải bông đắt lắm, người bình thường mua không nổi, lượng tiêu thụ chắc là không tốt. Nhà xưởng bán không được quần áo, không kiếm được tiền, vậy lấy gì phát tiền công cho các ngươi? Chẳng lẽ đều dựa vào Thiên Tôn ban phát kim ngân?"

"Bán được, sao lại bán không được?" Phụ nhân cười nói: "Tiền công của mọi người đều cao, mọi người đều mua được quần áo vải bông, vậy quần áo vải bông nhà xưởng sản xuất ra đương nhiên đều bán hết rồi! Nhà xưởng chúng ta không có lỗ, kiếm được rất nhiều. Tiền kiếm được còn có thể nộp lên thôn khố, chi viện cho nơi khác."

Chu Duệ Kiện lập tức hiểu ra: Người có thu nhập cao nhiều, vậy quần áo trước kia đắt, cũng liền tương đối trở nên rẻ, tự nhiên không lo tiêu thụ. Hàng hóa lưu động, tiền tệ cũng lưu động, toàn bộ hoàn cảnh xã hội liền trở nên vô cùng khoẻ mạnh.

Chương 1179: Cẩm Y Vệ lại đến

Chu Duật Kiện tiếp tục dạo chơi trong thành Tây An, cái gì cũng hỏi, cái gì cũng xem. Hắn là người rất ham học hỏi, tuổi nhỏ bị giam lỏng, lão Đường vương muốn bỏ đói chết hắn, hắn bữa đói bữa no, ngay cả cơm cũng không có ăn cũng không ngừng học tập, vẫn luôn nỗ lực đọc sách.

Hiện tại thân tự do, đương nhiên càng thêm nỗ lực.

Trời vừa sáng, hắn liền từ Tần vương phủ chạy ra ngoài, đi dạo khắp đường phố, gặp ai hỏi nấy, tam giáo cửu lưu, các ngành các nghề, đều tìm hiểu một lượt.

Đương nhiên, Tin Tức Cao Gia lúc xế chiều cũng sẽ không bỏ qua.

Hắn cảm nhận được sức sống khác thường của thành Tây An, toàn bộ thành trì tỏa ra khí thế bừng bừng. Cảm giác đó, tất cả mọi người cùng nhau nỗ lực chạy về phía trước, nghênh đón mặt trời, thật sự là quá tuyệt vời.

Có lẽ, đây chính là cái gọi là "thịnh thế".

Càng hiểu biết nhiều, hắn càng cảm thấy kiến thức mình học được trước đây hoàn toàn theo không kịp thời đại này, bản thân cần phải học tập thêm nữa, chính trị, kinh tế, toàn diện học tập các loại tri thức hệ thống mới.

Sáng sớm ngày này, vừa mới thức dậy, Chu Duật Kiện liền tìm đến Chu Tồn Cơ: "Ta muốn học những thứ mới này, nên đi đâu để học đây?"

Chu Tồn Cơ cười nói: "Đó đương nhiên là đến thôn Cao Gia rồi, ở đó có một ngôi trường rất lợi hại, gọi là trường nhị trung Số 32, trước đây Sử Khả Pháp cũng từng đến đó tu nghiệp. Phàm là những người cảm thấy học thức của mình chưa đủ, đều đến đó học tập."

Chu Duật Kiện mừng rỡ: "Thì ra là vậy, vậy ta cũng đến đó học hỏi một chút, chỉ là... ta đến thôn Cao Gia bên đó thì nên sinh hoạt như thế nào? Không có chỗ ở, cũng không có tiền..."

Chu Tồn Cơ cười: "Tiền không phải là chuyện nhỏ, này, tiền cầm lấy."

Hắn "choang" một tiếng đưa cho Chu Duật Kiện một khoản tiền lớn.

Nghĩ nghĩ, lại nói: "Chỉ có tiền thôi thì không được, ở thôn Cao Gia, có tiền cũng vô dụng. Tuổi ngươi cũng không nhỏ, chạy đến trường nhị trung Số 32 bắt đầu học từ toán tiểu học, cảm giác cũng là lạ. Hơn nữa ngươi còn phải che giấu thân phận, cần phải che mặt, vậy chẳng phải là hiệp khách bịt mặt học tiểu học, càng kỳ quái hơn. Không cẩn thận sẽ bị nhà trường đuổi ra ngoài, ta phải viết cho ngươi một phong thư giới thiệu mới được."

Chu Tồn Cơ xoát xoát viết một phong thư giới thiệu, nói Chu Duật Kiện là thân thích của mình, không phải là người khả nghi gì, muốn đến trường nhị trung Số 32 thôn Cao Gia học hỏi vài thứ, xin nhà trường ân chuẩn. Lạc khoản thế mà không phải là lạc Tần vương thế tử, mà là lấy ra một cái ấn, "bốp" một tiếng đóng xuống.

Chu Duật Kiện nhìn kỹ, trên ấn kia viết thế mà là "Ấn chuyên dụng Cục trưởng Cục Đường sắt Tây An".

"Đây là tình huống gì?" Chu Duật Kiện lấy làm lạ: "Ngươi đường đường là thế tử, không đóng tên mình, lại đóng cái gì cục trưởng?"

Chu Tồn Cơ cười hầm hừ: "Cái này ngươi không biết chứ gì? Thôn Cao Gia, đó chính là nơi Thiên Tôn sơ hiển thần tích, là thánh thôn. Ở trong thánh thôn, Tần vương thế tử tính là cái rắm gì, người ta cũng chẳng thèm nhìn thẳng bản thế tử một cái. Nhưng Cục Đường sắt Tây An thì khác, cục đường sắt này chính là cơ quan quản lý đường sắt do Cao Gia thôn công nhận, tuy là doanh nghiệp tư nhân, nhưng là được Thiên Tôn hỗ trợ xây dựng, Thiên Tôn còn đích thân giúp ta bắc một cây cầu nữa kìa! Nói đơn giản, chúng ta cũng là doanh nghiệp được Thiên Tôn che chở. Ở thôn Cao Gia, danh hiệu Cục trưởng Cục Đường sắt Tây An này của ta, còn tốt hơn bốn chữ Tần vương thế tử."

Lúc này Chu Duật Kiện mới chợt hiểu ra, Tần vương thế tử là danh hiệu hoàng đế phàm trần ban cho, nhưng Cục trưởng Cục Đường sắt Tây An, là danh hiệu thần tiên ban cho, cái này quả thật không phải là một đẳng cấp.

Chu Tồn Cơ: "Nhớ kỹ, trên đường đến thôn Cao Gia, có khó khăn gì thì lấy phong thư giới thiệu này ra. Ở trong khu giải phóng Thiên Tôn, lá thư này rất hữu dụng, còn tốt hơn thân phận hoàng thân quốc thích của chúng ta, huống hồ thân phận thật sự của ngươi cũng không thể lộ ra ngoài ánh sáng, càng không thể báo ra ngoài."

Chu Duật Kiện gật đầu đồng ý, cất kỹ thư giới thiệu và số bạc, chuẩn bị lên đường đến thôn Cao Gia.

Đi xe lửa đương nhiên là cách nhanh nhất, nhưng mà...

Hắn muốn nhân tiện xem xét tình hình phát triển vùng phụ cận Tây An, muốn tìm hiểu thêm phong thổ nhân tình, dứt khoát không đi xe lửa. Dù sao khu giải phóng Thiên Tôn rất an toàn, trị an hạng nhất, cũng không cần phải sợ sơn tặc cướp đường, hắn liền đến Tần vương phủ dắt một con ngựa, một mình một ngựa, xuất phát về hướng huyện Trừng Thành. --

Chu Duật Kiện vừa mới ra khỏi Tây An...

Một đội nhân mã là mật thám Cẩm Y Vệ mặc thường phục, cải trang thành bách tính nghèo khổ, đã sắp đi đến Tây An.

Người cầm đầu, là một vị thiên hộ, họ Mễ.

Hắn phụng mệnh tra xét tung tích Đường vương Chu Duật Kiện.

Chuyện thân vương bỏ trốn, đối với hoàng đế mà nói không phải là chuyện nhỏ, Chu Do Kiểm rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, hạ lệnh cho Cẩm Y Vệ mau chóng tìm được Chu Duật Kiện.

Mễ thiên hộ xui xẻo này, liền bị hạ lệnh phụ trách vụ án này.

Biển người mênh mông, muốn tìm một người nào đó nói dễ vậy sao?

Mễ thiên hộ chỉ có thể kêu khổ, nhưng hoàng mệnh không thể trái, kiên trì điều tra thôi.

Hắn trước tiên hỏi thăm đám Cẩm Y Vệ làm mất Đường vương kia, từ trong miệng bọn họ được biết, bọn ác đồ cướp đi Đường vương mặc y phục hiệp khách, đội nón lá rộng vành, nói giọng Thiểm Tây, còn có một đám thuộc hạ áo đen che mặt.

Vì vậy, Mễ thiên hộ liền cải trang quyết định vào Thiểm Tây, xem có thể tìm được chút manh mối nào ở Thiểm Tây hay không.

Dù sao cũng là mò kim đáy biển, xem vận may của mình thôi.

Bọn họ cũng không biết có thứ gọi là xe lửa, cho nên là từ Đồng Quan vào Thiểm Tây. Một đường đi bộ, khắp nơi dò hỏi, mệt mỏi, nhìn bộ dạng rất thê thảm.

"Mọi người nhớ kỹ." Mễ thiên hộ nói: "Kẻ cướp đi Chu Duật Kiện, mặc một bộ y phục hiệp khách trang bức, trên đầu còn đội

nón lá rộng vành, chúng ta chỉ cần nhắm vào những người như vậy mà điều tra là được."

Một tên thuộc hạ nói: "Đã hiểu, phát hiện loại người này lập tức giết chết thuộc hạ của hắn, bắt hắn lại."

Mễ thiên hộ: "Ngươi là đồ ngu sao? Chúng ta muốn bắt là Chu Duật Kiện, không phải là tên đội nón lá! Phát hiện tên đội nón lá liền đánh, nếu đánh rắn động cỏ thì sao? Nếu gặp phải tên đội nón lá, tuyệt đối đừng manh động, chúng ta cứ đi theo từ xa, một đường theo đến sào huyệt của hắn, nói không chừng có thể bắt được Chu Duật Kiện. Theo đến sào huyệt không tìm thấy người, lại cân nhắc xem có nên giải quyết hết thuộc hạ của tên đội nón lá hay không, bắt lại nghiêm hình bức cung."

Thuộc hạ đồng loạt đáp: "Tuân lệnh."

Mễ thiên hộ thở dài: "Biển người mênh mông, muốn tìm một tên đội nón lá, thật sự là không dễ dàng, nhiệm vụ này nếu như không hoàn thành, con đường làm quan sau này của chúng ta chỉ sợ là..."

Hắn còn chưa dứt lời, một tên thuộc hạ đột nhiên chỉ về phía trước nói: "A, tên đội nón lá!"

Mễ thiên hộ: "Bớt nói nhảm, làm gì có dễ dàng như vậy... A? Thật sự là tên đội nón lá?"

Mễ thiên hộ còn chưa nói hết lời, liền nhìn thấy trên quan đạo phía trước có một người đội nón lá đi tới, hắn cưỡi một con ngựa, bên cạnh cũng không nhìn thấy cái gọi là "thuộc hạ áo đen", chỉ có một mình hắn như vậy thong dong đi ngược chiều lại đây.

Hắn cứ thong dong đi ngược chiều như vậy, ngược lại khiến cho đám Cẩm y vệ luống cuống tay chân.

Nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải.

Mễ thiên hộ đột nhiên bừng tỉnh: "Đừng hoảng hốt, trên người chúng ta lại không mặc Phi Ngư phục, đều là thường phục, cải trang thành bách tính chạy nạn, hắn chưa chắc đã nhận ra chúng ta. Tản ra, giả vờ như không quen biết."

Chương 1180: Tổ chức giống như Đông Xưởng và Tây Xưởng

Chu Duật Kiện rời khỏi thành Tây An, một mình một ngựa, đi một cách chậm rãi.

Hắn không phải là Chu Tồn Cơ, không thích xem phong cảnh, cho nên hắn xem chủ yếu vẫn là con người.

Nhìn cửa thành Tây An, nhìn nụ cười trên mặt mọi người, lại cùng nông phu trên ruộng trò chuyện về thu hoạch mùa màng, việc sử dụng phân bón.

Có một lão nông còn lấy ra một bình "thuốc diệt châu chấu" cho Chu Duật Kiện xem, vui vẻ nói: "Nhìn cái này, thuốc diệt châu chấu hiệu Trần Thiên Hộ, lợi hại lắm. Dù là sâu bọ hung hãn cỡ nào, gặp phải Trần Thiên Hộ, cũng phải chết."

"Không phải chứ, loại thuốc này thế mà gọi là hiệu Trần Thiên Hộ sao?" Chu Duật Kiện kinh ngạc.

Lão nông cười: "Không phải không phải, tên hiệu ban đầu của nó gọi là 'thuốc diệt châu chấu hiệu Lạc Nông', nhưng cái tên đó không ai để ý, mọi người đều gọi nó là thuốc diệt châu chấu Trần Thiên Hộ. Ngươi nhìn xem, trên bình in hình mặt của Trần Thiên Hộ này, chỉ cần đưa khuôn mặt này ra trước mặt sâu bọ, sâu bọ tự mình cũng sợ chết."

Chu Duật Kiện cầm lấy bình nhìn một cái, quả nhiên, trên bình in hình một người rất hung ác, chỉ cần nhìn mặt hắn là biết ngay không phải người tốt, vẻ mặt hung dữ, trên tay ít nhất cũng dính mấy ngàn mạng người.

Chu Duật Kiện chỉ cần liếc mắt một cái là có thể khẳng định, người này thường xuyên ném người sống vào nồi nấu, áp lực rất lớn, vội vàng đưa bình trả lại cho lão nông: "Nhanh cất đi, khuôn mặt này ta không dám nhìn chằm chằm."

Từ biệt lão nông, tiếp tục lên đường, trong lòng hắn thầm nghĩ: Không hổ là nơi này cây trồng hoa màu phát triển tốt như vậy, thì ra không chỉ có phân bón tăng cường độ phì nhiêu, còn có Trần Thiên Hộ trừ sâu bọ... Như vậy hai bút cùng vẽ, sản lượng cây trồng tăng gấp bội, thật là lợi hại.

Vừa nghĩ đến đây, trên đường phía trước có một đám người đi tới. Nhìn trang phục ăn mặc giống như là bách tính, từng người từng người phong trần mệt mỏi, giống như đã đi đường rất lâu.

Chu Duật Kiện nhất thời động lòng trắc ẩn, vội vàng lấy số tiền Chu Tồn Cơ đưa cho hắn ra một ít, hướng đám người kia nghênh đón.

Mễ thiên hộ thấp giọng nói: "Tên đội nón lá tới rồi! Mọi người giả vờ như không quen biết hắn, tuyệt đối đừng để lộ sơ hở, tránh đánh rắn động cỏ."

"Thuộc hạ của hắn đều không ở bên cạnh?"

"Không, nhất định là giấu đi rồi. Nghe nói, lúc hắn cướp đi Chu Duật Kiện, chính là một mình xuất hiện trên đường chặn xe, thuộc hạ của hắn lúc đó đều trốn ở ven đường."

Đám Cẩm Y Vệ như lâm đại địch.

Chu Duật Kiện đi đến trước mặt đám Cẩm y vệ, đưa bạc ra, vốn định nói gì đó, nhưng trong lòng lại nghĩ: Ta đang ở vị trí cao, đưa bạc cho bọn họ, lúc này bất luận nói gì, đều sẽ có một loại cảm giác tự cao tự đại chứ? Không được không được, chi bằng im lặng đưa tiền cho bọn họ, sau đó im lặng rời đi, như vậy sẽ có vẻ

không quá trang bức. Ta lại không phải Chu Tồn Cơ, mới không muốn trang bức.

Cho nên Chu Duật Kiện không nói một lời, chỉ là đưa bạc ra.

Mễ thiên hộ ngơ ngác, nhớ tới nhân vật mình đang đóng là bách tính chạy nạn, vội vàng đưa tay nhận lấy tiền.

Chu Duật Kiện gật gật đầu, cũng không nói chuyện, im lặng đi qua, tiếp tục hướng thôn Cao Gia mà đi.

Mễ thiên hộ: "..."

Đám Cẩm Y Vệ: "..."

Yên tĩnh, yên tĩnh đến quỷ dị...

Cho đến khi Chu Duật Kiện đi xa.

Một tên Cẩm Y Vệ mới nói: "Hắn có ý gì?"

"Chắc là không nhận ra chúng ta chứ."

"Thật sự coi chúng ta là người nghèo! Hắn là đang bố thí cho chúng ta?"

"Tên đội nón lá này là tên ác đồ coi trời bằng vung, sao có thể tốt bụng như vậy?"

"Hay là, đây là một loại cảnh cáo?"

Một lúc lâu sau, Mễ thiên hộ mới nói: "Quan tâm nhiều như vậy làm gì, đi theo hắn từ xa."

Đám Cẩm Y Vệ vội vàng quay đầu lại, không đi Tây An nữa, đi theo phía sau Chu Duật Kiện, từ xa bám theo.

Nói đến theo dõi, đám Cẩm Y Vệ có thể nói là bậc thầy, loại

người không có chút kinh nghiệm giang hồ nào như Chu Duật Kiện, căn bản không thể nào phát hiện ra mình bị Cẩm Y Vệ theo dõi, hắn thậm chí còn không biết phía sau có một đám người đi theo, vẫn đang vô cùng bình an vô sự tiếp tục đi.

Hắn cứ đi mãi đi mãi, phía trước xuất hiện một khu nhà xưởng khổng lồ.

Thì ra là đã đến nhà xưởng xe hơi Trường An!

Vị trí nhà xưởng xe hơi Trường An nằm ngay bên cạnh con đường bắt buộc phải đi qua từ Tây An đến thôn Cao Gia, ra khỏi phủ Tây An không xa, nhất định sẽ gặp phải.

Chu Duật Kiện hai mắt sáng lên: "Ây da, nhà xưởng xe hơi Trường An! Đây chính là xí nghiệp quân công của thôn Cao Gia, ta rất muốn vào tham quan một chút."

Mặc dù hắn không có kinh nghiệm giang hồ gì, nhưng cũng biết xí nghiệp quân công không phải là nơi mà ai muốn tham quan cũng được, làm sao bây giờ? Đột nhiên nghĩ đến thư giới thiệu mà Chu Tồn Cơ đưa cho hắn, vội vàng lấy ra.

Đi đến cổng lớn nhà xưởng Trường An, hai người bảo vệ nhà xưởng liếc mắt một cái liền cảm thấy người đội nón lá này không giống người tốt, lớn tiếng nói: "Nhà xưởng Trường An, người rảnh rỗi không phận sự cấm được tự ý xâm nhập khu vực nhà xưởng."

Chu Duật Kiện vội vàng lấy thư giới thiệu ra, đưa lên.

Lính gác nhìn một cái: "Đã hiểu, mời vào."

Đám Cẩm Y Vệ đi theo phía sau vừa nhìn thấy: "Hắn đi vào rồi!"

"Cái căn nhà lớn kỳ quái này là để làm gì? Chiếm diện tích lớn như vậy, toàn bộ đều dùng tường cao bao quanh."

"Bên trong căn nhà lớn này nhất định là che giấu điều gì đó, có thứ không thể để người khác nhìn thấy."

"Hay là, là sơn trại của tên đội nón lá? Bên trong toàn bộ đều là thuộc hạ của hắn?"

"Rất có thể!"

Mễ thiên hộ nhíu mày: "Nói không chừng Chu Duật Kiện đang trốn ở, chúng ta cần phải tiến vào trong đó thăm dò."

"Cửa ra vào có người canh gác, chúng ta không vào được."

Đám Cẩm Y Vệ phát sầu...

Ngay lúc này, một tên thuộc hạ đột nhiên phát hiện dưới chân mình giẫm phải một tờ giấy, hắn nhặt tờ giấy kia lên xem, mừng rỡ nói: "Đại ca xem, đây là một tờ thông báo tuyển dụng."

Mễ thiên hộ nhận lấy xem thử, quả thật là một tờ thông báo tuyển dụng, phía trên viết cần tuyển dụng một lượng lớn lao động chân tay làm công việc khuân vác, lạc khoản chính là "Nhà xưởng xe hơi Trường An".

Mễ thiên hộ ngẩng đầu nhìn căn nhà lớn trước mặt, trên cửa cũng treo một tấm biển hiệu, phía trên viết bằng chữ rất lớn "Nhà xưởng xe hơi Trường An".

Hắn đương nhiên không biết nhà xưởng xe hơi là có ý gì.

Trong đầu suy nghĩ một chút, xưởng!

Xưởng mà Cẩm Y Vệ quen thuộc nhất, đó chính là Đông Xưởng và Tây Xưởng!

Đó là hai tổ chức đặc vụ đáng sợ.

Mễ thiên hộ hiểu rồi: "Nhà xưởng xe hơi Trường An, hẳn là

những thứ như Xa mã hành ở nơi này tổ chức thành một tổ chức đặc thù. Mà tổ chức này bây giờ cần một số nhân công tạp dịch, chúng ta vừa vặn có thể dựa vào cái này mà trà trộn vào trong. Mọi người hãy ngụy trang thêm một chút, biến mình thành càng thảm hại hơn, càng giống nạn dân hơn."

Một đám Cẩm Y Vệ gật đầu, vội vàng lăn vài vòng trên mặt đất, cào rối tóc tai, bôi bùn đất lên mặt.

Mễ thiên hộ trầm giọng nói: "Đông Xưởng Tây Xưởng là nơi nào, mọi người hẳn là rất rõ ràng, nhà xưởng xe hơi Trường An này đã có một chữ xưởng, chỉ sợ là một nơi lợi hại cũng giống như Đông Xưởng Tây Xưởng. Trước mắt chính là long đàm hổ huyệt, mọi người tự mình cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng để lộ sơ hở, nếu không nhóm chúng ta sẽ chết không có chỗ chôn thân."

Đám Cẩm Y Vệ: "Tuân lệnh!"

Mễ thiên hộ hít sâu một hơi, trong tay cầm tờ thông báo tuyển dụng, đi về phía cổng lớn nhà xưởng xe hơi Trường An...

Đừng sợ! Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con.

Vì bắt được Chu Duật Kiện, hoàn thành nhiệm vụ mà hoàng thượng giao phó cho chúng ta, hôm nay liều mạng!

Chương 1181: Gian tế trà trộn vào nhà xưởng

Mễ Thiên hộ đi tới cổng nhà xưởng, ánh mắt của đám bảo an ở phòng bảo vệ liền rơi cả vào người hắn.

Nhìn xem, ăn mặc rách rưới, dáng vẻ đã đi một đoạn đường rất xa, đây chính là bách tính nghèo khổ a!

Biểu cảm trên mặt đám bảo an lập tức trở nên hòa hoãn, so với thái độ ban nãy đối với Chu Duật Kiện thì tốt hơn nhiều, hướng về phía Mễ Thiên hộ vẫy tay: "Này, huynh đệ, đến nhà xưởng Trường An làm gì vậy?"

Mễ Thiên hộ dùng bàn tay run rẩy, đưa ra tờ thông báo tuyển dụng vừa nhặt được: "Ta ở ven đường nhặt được cái này, các ngươi ở đây đang tuyển công nhân sao?"

Bảo an mỉm cười: "Đúng rồi, đang tuyển công nhân đây. Ê? Huynh đệ ngươi thế mà biết chữ sao? Tờ thông báo tuyển dụng này không có ai đọc giúp ngươi, ngươi thế mà lại xem hiểu?"

Mễ thiên hộ giật nảy mình, hỏng rồi, lộ tẩy!

Đây thật đúng là xuất sư bất lợi a.

Không chú ý tiểu tiết, chính là dễ dàng xuất hiện loại sự kiện lật xe này.

Mồ hôi trên đầu Mễ thiên hộ chảy xuống ròng ròng, chủy thủ trong tay áo trượt đến cổ tay, chuẩn bị chiến đấu anh dũng bất cứ lúc nào.

Tuy nhiên, bảo an cũng không có xoắn xuýt loại chuyện nhỏ này, vui vẻ nói: "Biết chữ tốt mà, biết chữ hà tất phải đến làm loại công việc chân tay này. Ngươi vận khí tốt, hôm nay phó xưởng trưởng của bên ta vừa lúc đích thân đến phòng nhân sự, tự mình phụ trách phỏng vấn, ngươi đi vào liền nói ngươi biết chữ, nói không chừng phó xưởng trưởng sẽ đặc biệt đề bạt cho ngươi một công việc tốt đấy."

Mễ thiên hộ: "Hả? Hả hả hả?"

Thế mà lại qua mặt được, vạn hạnh!

Tay Mễ thiên hộ run lên, chủy thủ lại rụt về trong tay áo.

Một đám thuộc hạ phía sau, cũng lần lượt thông qua câu hỏi của bảo an, tất cả đều đi vào, mặc dù nhóm người đi cùng nhau, nhưng lại giả vờ không quen biết, đi theo sau bảo an, hướng về phía phòng nhân sự.

Đi được một lúc, bọn họ liền nhìn thấy người đội nón lá.

Người đội nón lá kia tự do hơn nhiều so với bọn họ, không có bảo an giám sát, mà là tự do chui vào một gian nhà lớn, trong gian nhà kia đang vang lên tiếng "Ô, ô, ầm ầm... Ô", cũng không biết là thứ quái dị gì đang gầm rú ở.

Mễ thiên hộ thầm nghĩ: "Không vội! Đợi ta trở thành công nhân ở đây, là có thể đi tra xét người đội nón lá kia rồi! Chu Duật Kiện nói không chừng đang trốn ở chỗ này. Nhẫn nhịn! Nhẫn nhịn!"

Rất nhanh, đám người đều đến phòng nhân sự.

Phó xưởng trưởng Bân Thắng, hôm nay vừa lúc đến phòng nhân sự đi dạo, thị sát công việc.

Bân Thắng là nhân vật truyền kỳ không thể nghi ngờ của nhà xưởng Trường An, lúc vào xưởng chỉ là một tên làm việc chân tay,

nhưng không đến mấy ngày liền dựa vào năng lực học tập cường đại, cùng với tinh thần dám xông pha dám làm, biến thành công nhân kỹ thuật.

Tiếp theo liền giống như mở ra vầng sáng Long Ngạo Thiên, điên cuồng thăng chức, cho đến hiện tại, đã là phó xưởng trưởng rồi.

Hắn bây giờ đã kết hôn với Yến Tử, thân là gia đình vợ chồng công nhân viên, nhà xưởng nhất định phải đặc biệt chiếu cố, phân cho hắn một căn nhà lớn, hai vợ chồng vui mừng chuyển nhà mới.

Gia đình và sự nghiệp song thu.

Trở thành phó xưởng trưởng rồi, Bân Thắng cũng y nguyên duy trì tính kỷ luật như quân nhân, cần cù khổ luyện, vững vàng dám xông pha, chịu mệt nhọc, thường xuyên cùng công nhân bình thường chiến đấu ở tuyến đầu.

Đây không phải sao, rõ ràng hôm nay là ngày nghỉ của hắn, hắn vẫn chạy đến phòng nhân sự, tự mình xem xét tiến độ tuyển dụng của nhà xưởng.

"Bân xưởng trưởng!" Bảo an hướng về phía hắn hô to: "Hôm nay đến ứng tuyển có một huynh đệ rất không tệ, vị huynh đệ này biết chữ đấy."

Bân Thắng mừng rỡ: "Biết chữ?"

Công nhân biết chữ, đó chính là bảo bối, chỉ cần bồi dưỡng cho tốt, nói không chừng lại bồi dưỡng cho nhà xưởng thêm một nhân tài trụ cột.

Ánh mắt của Bân Thắng, lập tức chuyển đến trên người Mễ thiên hộ.

Mễ thiên hộ có chút căng thẳng, bại lộ thân phận sẽ chết, điểm

này hắn rất rõ ràng, hít sâu một hơi, vội vàng bắt đầu bịa chuyện: "Tiểu nhân đến từ Bắc Trực Lệ, năm ngoái Kiến Nô xâm lược, Bắc Trực Lệ nhiều nơi gặp phải binh tai, tiểu nhân liền chạy nạn đến phía Tây."

Ánh mắt của Bân Thắng lập tức hơi nheo lại: "Thú vị rồi đấy! Năm đó ta dẫn theo một đội gian tế đến nhà xưởng Trường An, nói chính là mình là người Đông Bắc bị Kiến Nô đánh, chạy nạn đến Tây An mưu sinh, mà người trước mắt này nói từ Bắc Trực Lệ chạy nạn đến, điều này có phải quá trùng hợp rồi không?"

Bân Thắng đổi giọng nói: "Huynh đệ biết đọc biết viết?"

Hiện tại Mễ thiên hộ không thể nói không biết, chỉ đành gật đầu nói: "Học được mấy chữ."

Bân Thắng gật đầu: "Tốt lắm tốt lắm, người biết chữ, ở chỗ chúng ta đều là bảo bối, đi làm việc chân tay thì quá đáng tiếc, ta thấy, ngươi thích hợp tiến vào chức vị bên trong hơn."

"Bên trong?" Mễ thiên hộ mừng rỡ, càng vào trong, càng có khả năng dò la được người đội nón lá kia và mấu chốt của nhà xưởng này, càng dễ dàng điều tra xem Chu Duật Kiện có trốn ở trong nhà xưởng này hay không.

"Bên trong thì hay quá!" Mễ thiên hộ vội vàng nói: "Tiểu nhân nhất định cố gắng."

Con ngươi của Bân Thắng đảo hai vòng: "Hay là như vậy đi, bên cạnh ta cũng thiếu một người giúp quản lý tư liệu, không bằng, tư liệu quan trọng của nhà xưởng, để ngươi quản lý giúp ta nhé?"

Mễ thiên hộ mừng rỡ: "Có tư liệu gì sao? Tiểu nhân sợ quản không tốt."

Giọng điệu của Bân Thắng nghiêm túc nói: "Có bản vẽ chế tạo

xe bọc thép... Thông tin cá nhân của tất cả mọi người trong nhà xưởng..."

Mễ thiên hộ đối với cái gì mà bản vẽ xe bọc thép không có chút hứng thú nào, thậm chí nghe không hiểu đó là cái gì, nhưng câu "Thông tin cá nhân của tất cả mọi người" vừa lọt vào tai, lập tức vô cùng hưng phấn, nếu như lấy được tư liệu này, nhanh chóng lật xem một lượt, chẳng phải là biết ngay Chu Duật Kiện có ở đây hay không sao?

Mễ thiên hộ: "Tiểu nhân nhất định dốc hết toàn lực, làm tốt công việc này."

Bân Thắng mỉm cười: "Tốt, tốt, cứ quyết định như vậy."

Hắn đột nhiên không tham gia ứng tuyển nữa, nhanh chóng bước ra khỏi phòng nhân sự.

Người của phòng nhân sự cũng không biết tại sao, nhưng cũng không để ý, tiếp tục công việc, trò chuyện với đám thuộc hạ của Mễ thiên hộ.

Bân Thắng nhanh chóng bước ra khỏi phòng nhân sự, vừa xoay người, liền chui vào phòng bảo vệ.

Phòng bảo vệ, trưởng phòng đang cùng một đám thuộc hạ bên cạnh nói chuyện phiếm về chuyện chi viện Hán Trung, trong miệng nói ra rả: "Lúc đó mũi tên của tên giặc kia, cách yết hầu của ta chỉ có 0.01 cm, nhưng mà..."

Bân Thắng vào lúc này đi vào, trầm giọng nói: "Phòng bảo vệ, có việc rồi."

Trưởng phòng bảo vệ nhảy dựng lên: "A, Bân xưởng trưởng! Có việc gì? Trong xưởng lại có công nhân đánh nhau sao?"

Bân Thắng trầm mặt nói: "Nếu ta không nhìn lầm, trong nhà

xưởng đã có gian tế trà trộn vào."

"Gian tế?" Từ này dọa tất cả mọi người giật nảy mình, người của phòng bảo vệ vừa rồi còn cười hì hì, hiện tại trong nháy mắt tất cả đều đen mặt. Cả căn phòng tràn ngập sát khí, đám bảo an từng người một đều hung thần ác sát, chỉ chờ một câu là muốn xông ra chém người rồi.

Trưởng phòng bảo vệ cũng trầm giọng xuống: "Tình huống gì?"

Bân Thắng: "Bây giờ một đám người đang ứng tuyển ở phòng nhân sự kia, tất cả đều là gian tế, thủ lĩnh của bọn chúng thì ta đã ổn định được hắn, ta sẽ dẫn hắn đến văn phòng của ta, giám sát hắn ở cự ly gần, còn đám thuộc hạ của hắn, tất cả đều giả vờ như không quen biết hắn, bọn chúng sẽ phân tán vào các phân xưởng, đánh cắp tư liệu quan trọng của nhà xưởng Trường An chúng ta, điểm này là không thể sai được."

Trưởng phòng bảo vệ: "A! Thật to gan, hiện tại ta liền dẫn người qua đó, bắt hết bọn chúng lại, ném vào doanh Cải Tạo núi Hoàng Long."

Chương 1182: Vô gian địa ngục

Bân Thắng: "Chậm đã!"

Trưởng phòng bảo vệ: "?"

Bân Thắng: "Bây giờ ta còn chưa biết đám gian tế này từ đâu đến, là gian tế Kim quốc, hay là gian tế Mông Cổ, hoặc là gian tế Triều Tiên, thậm chí có khả năng là người Tây Dương phái tới cũng không chừng, ngươi cứ lỗ mãng như vậy chạy tới bắt. Nhỡ đâu bọn chúng đều là hạng người miệng cứng rắn, chết cũng không chịu khai một chữ, vậy thì manh mối đứt đoạn rồi."

Trưởng phòng bảo vệ trong nháy mắt hiểu ra: "Thả dây dài câu cá lớn."

"Đúng!" Bân Thắng hừ lạnh một tiếng nói: "Loại chuyện làm gian tế, do thám tình báo này, tối kỵ nhất chính là lỗ mãng ra tay. Nhất định phải biết ẩn nhẫn, nhiều hơn nữa là ẩn núp, mới có thể thuận theo dây, mò ra con cá lớn phía sau."

Hắn vung tay lên nói: "Mọi người phòng bảo vệ, bây giờ chúng ta phải chơi một trò mèo vờn chuột cùng với đám gian tế bên địch. Mục tiêu của chúng ta là, điều tra rõ bọn chúng là gian tế quốc gia nào phái tới, muốn từ nhà xưởng chúng ta đánh cắp tư liệu gì. Trong nhà xưởng còn có gian tế khác ẩn núp tiếp ứng bọn chúng hay không, ở bên ngoài nhà xưởng còn có đồng bọn tiếp ứng bọn chúng hay không... Chúng ta nhất định phải đánh một trận đã có chuẩn bị, từ trong ra ngoài, nhổ cỏ tận gốc toàn bộ tổ chức gian tế bên địch."

Đám bảo an đồng thanh hô: "Tuân lệnh!"

Trưởng phòng bảo vệ: "Thì ra là vậy, Bân xưởng trưởng, ngài thật sự là lợi hại, không nghĩ tới ngay cả cái này ngài cũng am hiểu."

Bân Thắng hơi đỏ mặt: "Khụ, kỳ thật cái này ta không quá am hiểu, này, đừng dùng ánh mắt nhìn chuyên gia nhìn ta, ta mới không phải là chuyên gia làm gian tế gì đó đâu."

Đám bảo an: "Đã hiểu!"

Bân Thắng liếc mắt nhìn đám bảo an, thầm nghĩ: "Không được, dù sao những người này cũng chỉ là bảo an, trong cuộc chiến gián điệp tàn khốc, bọn họ chưa chắc đã có thể sống sót, làm không tốt sẽ uổng mạng, ta còn phải sắp xếp một ít người lợi hại hơn đến hỗ trợ mới được."

Đó đương nhiên, là đám thuộc hạ cũ của ta rồi!

Bân Thắng đi tới cửa nhà ăn công nhân, giả vờ như không để ý, dùng phấn viết màu trắng vẽ một ký hiệu nhỏ ở góc khuất trên cửa lớn.

Sau đó bước vào nhà ăn, lấy một phần cơm công nhân, ngồi ở một góc nhà ăn ăn cơm.

Không bao lâu, một tên gian tế năm đó đi theo hắn từ Kim quốc tới, hiện tại đã vinh thăng làm phó chủ nhiệm phân xưởng lắp ráp tấm thép, cũng bưng khay cơm đi tới, ngồi phịch xuống bên cạnh hắn, còn cố ý lớn tiếng nói một câu: "Bân xưởng trưởng, ta ngồi ăn cơm cùng ngài không ngại chứ?"

Bân Thắng lớn tiếng cười nói: "Đều là người một nhà, không cần để ý thân phận lẫn nhau, đến đây, ngồi xuống cùng ăn đi."

Hai người vừa mới ăn được mấy miếng, lại có một công nhân sản xuất tiên tiến đi tới, ngồi phịch xuống bên cạnh, vui vẻ nói: "Bân xưởng trưởng, Trịnh chủ nhiệm, chúng ta cùng nhau ăn..."

Chẳng mấy chốc, mười tên thuộc hạ đều đến đông đủ.

Cộng thêm Bân Thắng, tổng cộng mười một người, vùi đầu ăn cơm, giả vờ như chỉ là công nhân bình thường, thỉnh thoảng nói một câu chuyện cười trong nhà xưởng.

Nhưng mà, trong câu chuyện cười rất nhanh đã xen lẫn chuyện chính sự.

Bân Thắng và một miếng cơm, trên mặt đang cười, nhưng giọng điệu nói chuyện lại rất âm trầm: "Trong nhà xưởng có gian tế trà trộn vào rồi, kẻ cầm đầu họ Mễ, biết chữ, thuộc hạ của hắn tổng cộng hai mươi tư người, người nào cũng là cao thủ, bước đi vững vàng, võ nghệ không yếu."

"Lại là Kim quốc phái tới sao?"

"Đã đổi tên thành Thanh rồi." Có người nhỏ giọng nhắc nhở.

"Ta vẫn quen gọi là Kim."

Bân Thắng thấp giọng nói: "Hắn không quen biết ta, có lẽ không phải người của Kim quốc, nhưng cũng không thể loại trừ khả năng là người Kim quốc phái tới. Tóm lại, nhân số nhiều hơn gấp đôi so với chúng ta, chư vị huynh đệ, nếu như đánh nhau, chúng ta phải có chuẩn bị tâm lý một chọi hai."

Có người nói: "Thiên Tôn không phải đã nói sao? Nếu phát hiện gian tế, chúng ta tốt nhất không nên trực tiếp đối đầu, báo cáo lên phòng bảo vệ."

Bân Thắng nói: "Ta đã thông báo cho phòng bảo vệ rồi, phòng bảo vệ sẽ phái người giám sát bọn chúng, nhưng mà, người của phòng bảo vệ đều là lính mới, bọn họ làm sao hiểu được những mánh khóe trong này."

Đây là sự thật!

Chiến đấu giữa những tên gian tế, đó là cấp bậc gì?

Đó gọi là vô gian địa ngục!

Bảo an làm sao có thể hiểu được!

Bân Thắng: "Chư vị, phòng bảo vệ chỉ có thể làm trợ thủ cho chúng ta, trận chiến khó khăn này vẫn phải dựa vào chính bản thân chúng ta, lần này nếu như lập được công lao, chư vị lại được thăng chức tăng lương."

Một tên thuộc hạ cười nói: "Hiện tại ta đã rất thỏa mãn rồi."

Một người khác cũng nói: "Đúng vậy, không cần thăng chức nữa cũng không sao, so với cuộc sống của chúng ta ở Kim quốc thì tốt hơn vạn lần."

Bân Thắng: "Nếu như không bảo vệ tốt cuộc sống tốt đẹp này, gian tế đánh cắp tư liệu của chúng ta, đánh bại dân đoàn thôn Cao Gia, vừa lúc Thiên Tôn lại đi hải ngoại tiên sơn du lịch không ra tay tương trợ, vậy thì cuộc sống của chúng ta liền tiêu tùng."

Mọi người trong lòng giật mình, biểu cảm trong nháy mắt trở nên nghiêm túc: "Đúng! Cuộc sống tốt đẹp của chúng ta, phải dựa vào hai tay của chính mình để bảo vệ."

Mười một người đồng thời thấp giọng nói: "Làm!"

Nói xong, biểu cảm trên mặt mười một người lại trong nháy mắt trở nên rạng rỡ: "Ấy chà, Bân xưởng trưởng, ta ăn no rồi, đi trước một bước đây."

"Trịnh chủ nhiệm, vừa rồi gắp của ngươi một miếng thịt, lần sau ta trả lại ngươi."

"Ha ha ha!"

Bọn họ lại giống như công nhân bình thường, lần lượt ăn cơm

xong, rời khỏi nhà ăn, sau đó trong nháy mắt biến mất trong đám người...

Lúc này Chu Duật Kiện vừa mới từ phân xưởng xe bọc thép đi ra, trên mặt mang theo nụ cười: "Ấy chà, nhà xưởng ô tô Trường An này thật sự là lợi hại, quả nhiên không hổ là xí nghiệp quân công, quả thực khiến ta mở mang tầm mắt."

Phó xưởng trưởng Tề Thành đi cùng hắn, cười nói: "Phân xưởng xe bọc thép cũng không phải là nơi có kỹ thuật khó nhất, lợi hại nhất vẫn là phân xưởng động cơ điện."

"Động cơ điện?" Chu Duật Kiện: "Chính là trái tim của cái quạt điện kia sao?"

"Đúng vậy." Tề Thành cười nói: "Trái tim của quạt điện, chính là động cơ điện. Mà động cơ điện này có thể giống như động cơ hơi nước, cung cấp một lực lượng xoay tròn không ngừng, chúng ta có thể thông qua các loại bánh răng, ổ trục, để cho lực lượng này chuyển biến phương hướng, sau đó là có thể đem nó tác dụng vào các ngành các nghề, quạt điện chỉ là ứng dụng sơ cấp, sau này sẽ còn có càng nhiều, càng lợi hại hơn."

Nói đến đây, Tề Thành liền tỏ ra tự hào: "Chúng ta hiện đang nghiên cứu đưa động cơ điện lên xe, dùng nó thay thế động cơ hơi nước."

Nghe đến đây, Chu Duật Kiện liền có chút không hiểu: "Điều này không quá khả thi chứ, động cơ điện cần phải có điện mới có thể động, xe không thể nào vừa chạy vừa kéo theo một sợi dây điện phía sau được chứ?"

Tề Thành cười nói: "Cái này kỳ thật cũng không khó, chúng ta có thể cắm cột điện dọc theo đường quốc lộ, lợi dụng cột điện, xây dựng một đường cáp điện dài và to ở phía trên đường quốc lộ, trên xe vươn ra hai cánh tay, nối vào đường cáp điện, là có thể vẫn

luôn có được điện lực trong quá trình di chuyển rồi."

Chu Duật Kiện giật nảy mình: "Thì ra là vậy, quá lợi hại, loại ý tưởng này thật sự là quá lợi hại."

Tề Thành mỉm cười: "Nhưng mà hạng mục này hiện tại còn đang nghiên cứu, còn chưa thành công."

Chu Duật Kiện: "Hy vọng nó sớm ngày thành công."

Hai người nói đến đây, Mễ thiên hộ vừa lúc đi ngang qua, len lén liếc mắt nhìn Chu Duật Kiện một cái...

Mà ở cách Mễ thiên hộ không xa, Bân Thắng len lén nhìn Mễ Thiên hộ một cái: "Chậc, tên này, chẳng lẽ là tới trộm kỹ thuật động cơ điện mới nhất của bên ta?"

Chương 1183: Chúng muốn ra tay với phu nhân Yến Tử

Chu Duật Kiện và Tề Thành đi dạo tiếp đến một nhà xưởng khác, rồi vui vẻ chui vào trong.

Trước cửa nhà xưởng này, hai tên Cẩm Y Vệ mới đến đang ra sức đẩy một xe sắt tấm, trông có vẻ rất mệt mỏi, mồ hôi nhễ nhại, kỳ thực cả hai đều là người luyện võ, căn bản không cần dùng sức cũng có thể đẩy chiếc xe nặng nề lên được.

Nóng nực gì, mệt mỏi gì, đều là giả bộ cả.

Hai người giả vờ nghiêm túc đẩy xe, ánh mắt lại dõi theo "Người đội nón lá".

Ở đằng xa, một tên gian tế tiền triều Kim Quốc, hiện là chủ nhiệm phân xưởng gia công, đã nhìn thấy hành động của hai tên Cẩm Y Vệ này, hừ lạnh một tiếng nói: "Quả nhiên, ánh mắt của thủ lĩnh quả nhiên tinh tường, hai tên này rõ ràng không phải công nhân chân chính, chúng là gian tế, không nghi ngờ gì nữa, chúng đang dòm ngó Tề Thành phó xưởng trưởng của chúng ta!"

Tề Thành phó xưởng trưởng là xương sống trong số những nhân tài kỹ thuật của xưởng Trường An!

Chính là người đã đưa ra tư tưởng "Đại quốc trọng công", dự định đưa xưởng Trường An thành "bá chủ công nghiệp", hơn nữa gần đây Tề Thành còn bắt đầu nghiên cứu khoa học vật liệu, chuẩn bị tạo ra "đế chế vật liệu".

Chí hướng lớn như vậy, cả Trường An xưởng đều kính phục.

Nhân vật như hắn, bị gian tế địch quốc để mắt tới, đó cũng là chuyện bình thường.

Chu Duật Kiện liên tiếp tham quan mấy nhà xưởng, thu hoạch rất nhiều, cảm giác mình đã học được rất nhiều kiến thức hữu dụng, dứt khoát không vội vàng lên đường nữa, ở lại Trường An xưởng một đêm cho xong.

Chiều hôm đó, Chu Duật Kiện đến nhà ăn tập thể của xưởng Trường An.

Chỉ thấy trong nhà ăn tràn ngập không khí náo nhiệt, một nữ công nhân đang khuân những thau cơm lớn, từng cái từng cái bưng lên bàn ăn.

Những nữ công nhân bên cạnh cười nói: "Yến Tử, cô đã thành phu nhân phó xưởng trưởng rồi, sao còn có thể làm loại công việc nặng nhọc này chứ."

Yến Tử lau mồ hôi trên trán: "Phu nhân phó xưởng trưởng thì sao chứ? Tướng công nhà tôi cũng lao động cùng công nhân mà. Tôi không thể làm huynh ấy mất mặt được, không thể cao cao tại thượng, giống như lão gia địa chủ được."

Nữ công nhân đều cười: "Yến Tử này, cô và tướng công nhà cô, đều là người tốt nhất."

Chu Duật Kiện nghe được lời này, lập tức sinh ra hứng thú, vội vàng chạy đến trước mặt Yến Tử, thi lễ một cái: "Vị cô nương này, tại hạ vừa rồi nghe các vị trò chuyện, thì ra cô là phu nhân của phó xưởng trưởng."

Yến Tử: "Ôi chao, tôi ở đây chỉ là một nữ công nhân nhà ăn thôi."

Chu Duật Kiện: "Không lấy thân phận để áp người, cùng mọi người cùng nhau lao động, thì ra... Ở khu giải phóng của Thiên

Tôn, người có thân phận địa vị, là như thế này. Ai! Không biết vì sao, thật sự có chút cảm khái."

Hắn đường đường là thân vương, tuy là thân vương bị chèn ép, nhưng từ nhỏ đã được dạy dỗ, đều là bảo hắn phải giữ uy nghiêm hoàng gia, đối với hạ nhân phải như thế nào như thế nào, đối với quan viên phải như thế nào như thế nào, ngay cả quần áo mặc trên người cũng phải như thế nào như thế nào...

Chế độ giai cấp phân minh của xã hội phong kiến, đã sớm ăn sâu vào tận xương tủy của hắn.

Nhưng, nhìn thấy chuyện của Yến Tử, hắn mới phát hiện, loại cùng vui với dân chúng này, không, cái này không thể gọi là cùng vui, hắn là gọi là hòa làm một với dân chúng, dường như còn tốt hơn so với bộ mà hắn học từ nhỏ.

Ít nhất nhìn thái độ của các công nhân bên cạnh đối với Yến Tử là biết, nàng được mọi người yêu mến.

Chu Duật Kiện: "Thì ra là thế, người làm đại sự, không thể cao cao tại thượng, thoát ly khỏi bách tính..."

Hắn như có điều suy nghĩ, ngồi ở một góc nhà ăn, vừa xúc cơm, trong đầu nháy mắt nghĩ xa.

Còn hai tên Cẩm Y Vệ, thì ở đằng xa lén lút nhìn hắn...

Xa hơn nữa, một tên gian tế tiền triều Kim Quốc, hiện là cá nhân tiên tiến, thì ghi lại trên giấy: "Hai tên gian tế này, hình như đang để mắt tới phu nhân của Bân lão đại."

Nửa canh giờ sau...

Trong vườn hoa sau nhà xưởng, Bân Thắng ngồi bên cạnh mười bộ hạ cũ, mười người thay phiên nhau báo cáo với hắn.

“Thủ lĩnh, hai tên gian tế mà ta phụ trách, hình như đang để mắt tới Tề Thành phó xưởng trưởng.”

“Thủ lĩnh, hai tên gian tế mà ta phụ trách, nhắm vào tư liệu phân xưởng đầu máy hơi nước.”

“Bên ta, nhắm vào ký túc xá công nhân...”

Bân Thắng nhíu mày nghe xong, giọng điệu trầm xuống: “Bọn gian tế này thật sự to gan, chẳng những nhắm vào một loại tư liệu đơn giản nào đó, mà là muốn đem toàn bộ Trường An xưởng của chúng ta đóng gói mang đi sao? Xem ra, hành động lần này của chúng ta, nhất định phải chuẩn bị cho một trận chiến lâu dài, phải đánh một trận trường kỳ, gian khổ, khó khăn với kẻ địch xảo quyệt. Giờ phút này, tuyệt đối không thể manh động, đánh rắn động cỏ.”

“Thủ lĩnh, hai tên gian tế mà ta phụ trách, ở nhà ăn tập thể đang để mắt tới Yến Tử phu nhân.”

“Cái gì?” Bân Thắng nổi trận lôi đình: “Đi, chúng ta bây giờ liền đi xử lý chúng, lập tức liên lạc với phòng bảo vệ, thu lưới, thu lưới.”

“Thủ lĩnh, bình tĩnh!” Hai tên bộ hạ vội vàng ôm lấy hắn: “Bình tĩnh, vừa rồi ngài còn nói không thể đánh rắn động cỏ.”

Bân Thắng hai tay run rẩy: “Chúng muốn đối phó với Yến Tử của ta, ta còn cỏ với chả rắn cái gì, hiện tại liền muốn chém đầu chó của chúng, toàn bộ mang đi cho heo ăn.”

“Bình tĩnh!”

Mười tên bộ hạ đồng thời ra tay, vất vả lắm mới đè Bân Thắng xuống: “Hiện tại chúng ta ngay cả kẻ chủ mưu sau lưng chúng nó là ai cũng không biết, còn chưa thể động thủ được.”

Bân Thắng sầm mặt lại nói: “Giám sát chặt chẽ, tuyệt đối không thể lơ là một chút nào.”

“Tuân lệnh!”

Trời đã tối...

Chu Duật Kiện mệt mỏi, định đi ngủ.

Phòng hậu cần của xưởng, sắp xếp cho hắn ở nhà khách.

Vị trí nhà khách, nằm bên trong khu dân cư công nhân của xưởng Trường An, một tòa nhà nhỏ độc lập, vị trí rất yên tĩnh.

Lúc này xưởng Trường An đã tan ca, công nhân cũng lục tục trở về khu dân cư, cả khu dân cư vô cùng náo nhiệt.

Khắp nơi đều sáng đèn điện, công nhân ngồi dưới đèn, có người đánh bài, có người chơi bóng, còn có người nhà của công nhân, ngồi dưới gốc cây vừa uống trà, vừa tán gẫu.

Chu Duật Kiện cười chào hỏi bọn họ, rồi chui vào nhà khách.

Mễ thiên hộ cùng đám thuộc hạ của hắn cũng bước vào khu dân cư.

Bọn họ với tư cách là “công nhân mới đến”, đương nhiên còn chưa được phân nhà ở, cho nên chỉ có thể ở tạm “ký túc xá công nhân”, mà vị trí ký túc xá công nhân, cách nhà khách không xa, ở giữa chỉ cách một cái sân.

Một phòng ngủ có thể ở bốn người.

Mễ thiên hộ cùng hai mươi bốn tên thuộc hạ của hắn, được phân vào bảy căn phòng.

Lần này rốt cuộc bọn họ không cần phải giả vờ không quen biết nhau nữa.

Có thể bốn người một nhóm, với thân phận "công nhân cùng phòng" mà quang minh chính đại đi cùng nhau, còn giả vờ tự giới thiệu lẫn nhau một phen, sau đó giống như bạn bè mà thỉnh thoảng trò chuyện vài câu.

Mễ thiên hộ vừa đi vừa thấp giọng nói với thuộc hạ cùng phòng: "Nơi này chính là khu dân cư của người trong cái xưởng lớn kỳ quái này rồi, Chu Duật Kiện rất có thể ở ngay tại đây, ở cùng một chỗ với những người kỳ quái này."

Một tên thuộc hạ gật đầu: "Thiên hộ, đèn ở đây thật kỳ lạ, không thấy nó đốt cháy, nhưng lại rất sáng, đây là vì sao?"

Mễ thiên hộ: "Đừng để ý đến những chuyện không liên quan đến nhiệm vụ, chúng ta chỉ là đến để bắt Chu Duật Kiện, không phải để ngươi tìm hiểu mười vạn câu hỏi vì sao."

Thuộc hạ: "Tuân mệnh!"

Một tên thuộc hạ khác nói: "Thiên hộ, không biết vì sao, thuộc hạ luôn cảm giác có người đang nhìn chằm chằm chúng ta. Từ khi vào cái xưởng lớn kỳ quái này, đã luôn có loại cảm giác này."

Chương 1184: Hành động bí mật

Lông mày của Mễ Thiên hộ khẽ nhúc nhích một cái không thể nhận ra: "Đúng vậy, có người đang nhìn chằm chằm chúng ta, ta đã sớm cảm giác được rồi. Từ lúc mới vào xưởng đã bắt đầu rồi, hẳn là đám hắc y thủ hạ của Người đội nón lá đang nhìn chằm chằm chúng ta, nhưng bọn họ vẫn luôn không động thủ. Có lẽ bọn họ còn chưa rõ chúng ta là gian tế, hay là thật sự đến làm công... Tóm lại, không thể khinh địch, nhất định phải hết sức cẩn thận."

Thuộc hạ bên cạnh nói: "Thiên hộ, thuộc hạ cảm thấy đại đa số người trong cái xưởng này đều là người bình thường, nơi này cũng không phải Đông Xưởng hay Tây Xưởng."

"Ừm!" Mễ thiên hộ đương nhiên cũng phát hiện ra, bên trong Đông Tây xưởng toàn là đặc vụ, nhưng xưởng xe hơi Trường An trước mắt này, bên trong đại đa số đều chỉ là công nhân bình thường, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng nó là một "long đàm hổ huyệt".

Điểm này chỉ cần dựa vào bản năng là biết, trong đám người, vẫn luôn có người mơ hồ nhìn chằm chằm mình, nhưng người nhìn chằm chằm mình này rõ ràng là cao thủ, thậm chí mình còn không cảm giác được đối phương rốt cuộc trốn ở nơi nào.

Mễ thiên hộ: "Người nhìn chằm chằm chúng ta, tuyệt đối không phải người thường, hẳn là cao thủ, không kém gì đám Cẩm Y Vệ chúng ta, về phương diện giám sát và che giấu, chỉ e còn hơn cả chúng ta."

Đám thuộc hạ hơi kinh hãi.

Mễ thiên hộ: “Nhìn kìa, người đội nón lá đi vào một tòa nhà nhỏ độc lập rồi. Tòa nhà nhỏ đó không giống với nhà dân thường, xem ra là nhân vật đặc biệt mới có thể ở, mặc dù Chu Duật Kiện đã bị phế vương vị, nhưng cũng không phải người thường, rất có thể là ở trong tòa nhà nhỏ đó.”

Thuộc hạ: “Hiện tại có người nhìn chằm chằm chúng ta, tới gần tòa nhà nhỏ kia sẽ đánh rắn động cỏ sao?”

Mễ thiên hộ gật đầu: “Đúng vậy, chúng ta phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, trở về phòng của mình. Dù sao phòng của chúng ta cũng đối diện với tòa nhà nhỏ đó, có cơ hội thăm dò. Đừng hoảng, chớ để người giám sát chúng ta nắm được thóp.”

Hắn và người của hắn liền tản ra, chui vào ký túc xá công nhân, chia nhau vào bảy căn phòng, vốn định giả bộ mới đến, cái gì cũng không hiểu, nhìn cái gì cũng đều rất mới lạ.

Nhưng, khi bọn họ vào phòng, mới phát hiện, đồ đạc ở đây thật sự rất mới lạ.

Mễ thiên hộ nhìn thấy trên tường treo một sợi dây, không hiểu đây là ý gì?

Liền thuận tay kéo sợi dây một cái.

Chỉ nghe thấy “tắc” một tiếng, trên trần nhà có một ngọn đèn sáng lên, loại cực kỳ sáng, so với dầu thêu đèn gì đó còn sáng hơn nhiều, trong nháy mắt đã chiếu sáng cả căn phòng như ban ngày.

“Oa!” Mễ Thiên hộ giật nảy mình: “Cái gì vậy?”

“Là đèn! Thiên hộ, đây là đèn!”

“Sao kéo một cái là sáng vậy? Không cần châm lửa sao?”

Mấy người ngơ ngác, ngẩng đầu nhìn ngọn đèn điện sáng

trưng trên trần nhà, cả người mơ mơ màng màng.

Nhìn thêm vài lần, mắt bị ánh đèn chiếu đến hoa cả mắt.

Mễ Thiên hộ kinh hô: “Đây là kỳ trân dị bảo gì vậy? Thế mà lại treo ngay ngắn ở giữa phòng như vậy?”

Thuộc hạ: “Lúc chúng ta đi, trộm thứ này về dâng lên cho hoàng thượng, hoàng thượng nhất định long nhan đại duyệt.”

Mễ thiên hộ: “Kỳ trân dị bảo, há có thể để người ta tùy tiện trộm đi? Không thấy nó nối với một sợi dây kỳ quái sao? Ta dám khẳng định, sợi dây này nối với cơ quan, nếu chúng ta dám động vào cái đèn kỳ quái này, cơ quan sẽ khởi động, trong phòng này nói không chừng lập tức có loạn tiễn bắn ra, bắn chết toàn bộ chúng ta.”

Đám thuộc hạ giật nảy mình, thật sự không dám động ý đồ xấu nữa.

Mễ thiên hộ: “Cái đèn này quá sáng, trong phòng sáng như vậy, từ bên ngoài có thể dễ dàng nhìn thấy người trong phòng đang làm gì, không thể để nó sáng được, mau tắt đi.”

Hắn vội vàng kéo sợi dây kỳ quái kia một cái, “tắc” một tiếng, đèn tắt, trong phòng khôi phục lại bóng tối.

Điều này khiến hắn thở phào nhẹ nhõm, đám thuộc hạ cũng theo đó thở phào nhẹ nhõm.

Mễ thiên hộ: “Trong phòng tối rồi, chúng ta có thể núp ở cửa sổ, thông qua khe hở cửa sổ, giám sát tòa nhà nhỏ mà người đội nón lá ở. Đêm nay luân phiên nghỉ ngơi, một canh giờ thay người một lần.”

Bân Thắng bên trong rừng cây đối diện: “Mấy tên này quả nhiên có vấn đề, phòng sáng sủa người bình thường ai mà không

thích? Chúng nó thế mà ở không thoải mái, nhất định phải tắt đèn. Hừ! Chỉ có gian tế mới thích bóng tối, bài xích ánh sáng."

Một lao động tiên tiến: "Thủ lĩnh, hiện tại chúng nó đều ở trong phòng không nhúc nhích, chúng ta nên làm gì?"

Bân Thắng suy nghĩ một chút: "Tiếp tục giám sát! Đêm nay hai canh giờ thay người một lần, luân phiên giám sát đám người này, nếu nửa đêm canh ba chúng nó ra ngoài đi dạo, chúng ta có thể bắt được nhược điểm của chúng nó."

Các gian tế bên cạnh Chu Duật Kiện đã minh tranh ám đấu, bước vào giai đoạn gay cấn.

Nhưng bản thân hắn lại không hề hay biết, sau khi vào nhà khách, vui vẻ bật đèn điện lên, ngồi dưới đèn, lấy văn phòng tứ bảo ra, đem những thứ mình học được khi tham quan nhà xưởng ban ngày, từng chữ từng chữ ghi lại trên giấy.

"Sau này, nếu bản vương còn có cơ hội thi hành chính sự, nhất định phải bắt đầu từ những phương diện này."

Nói đến đây, hắn lại cười khổ lắc đầu: "Cơ hội thi hành chính sự cái gì, ta đường đường là thân vương, ai da, ăn ngon uống say, giống như Chu Tồn Cơ mới là chính đạo."

Trong tòa nhà ký túc đối diện, một tên Cẩm Y Vệ nói: "Người đội nón lá kia đang viết chữ dưới đèn, hắn như vậy cũng không bỏ nón lá xuống, viết được mấy chữ, hình như đang trầm tư... Thứ hắn viết, nhất định rất quan trọng."

Mễ thiên hộ: "Có lẽ chúng ta có thể từ trong những thứ hắn viết mà tìm được manh mối của Chu Duật Kiện! Ngày mai tìm cơ hội, lẻn vào chỗ ở của hắn, trộm thứ hắn viết."

"Tuân lệnh!"

Rất nhanh Chu Duật Kiện đã chìm vào giấc ngủ, nhưng đám gian tế vẫn luân phiên giám sát nhà khách, nhóm Bân Thắng cũng luân phiên giám sát ký túc xá công nhân...

Một đêm cứ như vậy trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, Chu Duật Kiện, Cẩm Y Vệ, Bân Thắng cùng đám chiến sĩ thi đua của hắn đều dậy từ sớm.

Chu Duật Kiện vừa thức dậy, liền lại hòa vào trong đám công nhân, cùng mọi người tập thể dục buổi sáng, chạy vòng quanh sân tập, vừa chạy vừa trò chuyện linh tinh với các công nhân.

Mễ thiên hộ lại phấn chấn: "Buổi sáng sớm, thường là lúc con người ta lơi lỏng nhất, hiện tại lẻn vào tòa nhà kỳ quái kia, nói không chừng sẽ có thu hoạch."

Một tên Cẩm Y Vệ dũng cảm lập tức bước ra: "Thiên hộ, ta nguyện đi!"

Mễ thiên hộ: "Nhất định phải cẩn thận, nếu ngươi thất thủ bị bắt, chúng ta đều sẽ phủ nhận quen biết ngươi, trong thời gian ngắn sẽ không tiến hành giải cứu ngươi, phải chờ đến lúc hoàn toàn trở mặt mới đến cứu ngươi."

Tên Cẩm Y Vệ kia gật đầu: "Minh bạch!"

Mễ thiên hộ: "Gọi mấy người, đi thu hút sự chú ý của người giám sát chúng ta, tạo cơ hội cho hắn lẻn vào tiểu lâu."

Mệnh lệnh này vừa ra, có bốn tên Cẩm Y Vệ liền bắt đầu chuẩn bị, lén lút đến bãi đất trống bên ngoài ký túc xá công nhân, giả vờ như lúc đi đường vô tình đụng phải vai người khác, sau đó bốn người chia làm hai nhóm, hai người đối mặt, cãi nhau: "Ngươi đụng ta làm gì?"

Chương 1185: Hành động

“Ta cũng đâu phải cố ý!"

“Vậy ngươi xin lỗi đi, xin lỗi cũng không biết sao?"

“Chỉ là đụng nhẹ một cái mà phải xin lỗi cái gì? Con mẹ ngươi sao mà đỏng đảnh thế?"

“Ta **!"

“Tới đây, muốn đánh nhau phải không?"

Bốn gã Cẩm Y Vệ lập tức chia phe đánh nhau, vung nắm đấm, đánh binh binh binh, náo nhiệt vô cùng, quả nhiên thu hút không ít ánh mắt, đám công nhân chân chính đều bị hấp dẫn, bu lại xem náo nhiệt, vây quanh ba tầng trong ba tầng ngoài.

Mễ thiên hộ: “Hành động!"

Tên Cẩm Y Vệ chủ động chọn việc nặng nhọc kia lập tức nhanh chóng rời khỏi ký túc xá của mình, dưới sự yểm hộ của hai tên đồng bọn, khom người chui vào bụi hoa bên ngoài tòa nhà ký túc xá.

Sau đó, tay chân cùng dùng sức, bò về phía trước một đoạn, lúc đứng dậy đã nấp sau một gốc cây, lại khom người, men theo rãnh nước chui ra ngoài mấy mét...

Mà trong rừng cây nhỏ đối diện, một công nhân gương mẫu do Bân Thắng phụ trách, đột nhiên giật mình, quay đầu nói với đồng bọn bên cạnh: “Không ổn rồi, vừa rồi ta thấy ba tên gian tế đi tới cửa ký túc xá, nhưng bên cạnh ồn ào quá nên ta quay đầu đi, chỉ một cái liếc mắt, quay đầu lại nhìn, nơi đó chỉ còn lại hai tên gian

tế, còn một tên gian tế không biết đi đâu."

Câu này khiến tên công nhân gương mẫu bên cạnh sợ hãi, vội vàng đứng dậy nói: “Ta đi tìm xung quanh một vòng, ngươi tiếp tục giám thị nơi này."

Tên công nhân gương mẫu này cũng khom người, chui vào rừng cây, mượn cỏ cây che lấp, nhanh chóng di chuyển, vòng ra sau tòa nhà ký túc xá.

Tên Cẩm Y Vệ dũng cảm kia rất nhanh đã đến bên cạnh nhà khách.

Dùng thủ pháp thuần thục cạy cửa sổ, nhanh chóng lật người chui vào căn phòng mà Chu Duật Kiện ngủ tối qua...

Trên bàn còn bày văn phòng tứ bảo.

Tên Cẩm Y Vệ vội vàng chạy tới, cầm lấy thứ Chu Duật Kiện viết, nhìn kỹ: “Dân vi bản, thi chính ứng thuận hồ nhân tâm. Bất khả cưỡng chế thôi hành bách tính bất hỉ hoan pháp lệnh hòa thố thi, dĩ miễn dẫn khởi dân chúng phản cảm dữ bất mãn."

“Quốc gia hưng suy, cốt ở lòng dân. Nhân vô tín bất lập, nghiệp vô thành bất thủ."

"Sức sản xuất tiên tiến sẽ thúc đẩy quan hệ sản xuất phát triển..."

"Kích thích tính cực cực của người lao động còn hiệu quả hơn là dùng đao kiếm để ép buộc họ lao động... Các vị thi chính nên chú ý điều này."

"Muốn quan viên thanh liêm không phải chuyện dễ, cần phải làm tốt việc giám sát lẫn nhau giữa các quan viên có chức năng khác nhau. Ví dụ như, quan viên quản lý tài chính nên chia thành hai chức vụ là thu chi và tài vụ, thu chi chịu trách nhiệm quản

tiền, tài vụ chịu trách nhiệm tính toán tiền bạc, người tính toán tiền bạc thì không được quản tiền, người quản tiền thì không được tính toán tiền bạc."

"Trách nhiệm của Huyện lệnh quá nặng nề, chẳng khác nào thổ hoàng đế ở địa phương, cần phải phân chia quyền lực cho thích hợp, nên đưa cả sư gia vào hệ thống quan viên để chia sẻ quyền hành cho Huyện lệnh, tránh để Huyện lệnh một tay che trời... Nghĩ theo hướng đó, phải chăng quyền lực của Hoàng đế cũng quá nặng nề? Ta nghĩ, ở đây nên đưa vào quan niệm chúng trị..."

Tên Cẩm Y Vệ cầm những bài văn này, hai tay run rẩy: "Đây... Đây là thứ quỷ gì? Đây... Đây... Đây là Chu Duật Kiện đang nghiên cứu cách quản lý quốc gia sao? Chu Duật Kiện lúc trước khởi binh, quả nhiên không phải vì cần vương, mà là muốn mưu phản, hắn muốn lật đổ đương kim thánh thượng, tự mình ngồi lên ngai vàng kia."

Tên Cẩm Y Vệ lại liếc mắt nhìn nhà xưởng to lớn bên ngoài, trong lòng giật mình: Nơi này là xưởng binh khí của Chu Duật Kiện, phụ trách sản xuất các loại thiết khí, ngày hôm qua ta còn vận chuyển một xe tấm sắt, những tấm sắt này nhất định là dùng để chế tạo áo giáp mưu phản.

Hắn không ngờ rằng, mình chỉ là ra ngoài bắt một tên phế thân vương nho nhỏ, lại điều tra ra vụ án mưu phản đáng sợ như vậy.

Tên Cẩm Y Vệ trong lòng hoảng sợ, mình còn có thể sống sót rời khỏi đây sao?

Hắn cắn răng, nhét tất cả số giấy này vào trong ngực, sau đó đẩy cửa sổ ra, sờ soạng đi ra ngoài...

Vừa mới nhảy ra khỏi cửa sổ, hai chân vừa chạm đất, đã đụng mặt với tên công nhân gương mẫu đến tìm hắn.

Vẻ mặt tên công nhân gương mẫu nghiêm nghị: “Ngươi vào căn phòng này làm gì? Nơi này là nhà khách, là nơi khách ở, ngươi là công nhân mới vào nhà xưởng, tại sao lại ở đây?"

Tên Cẩm Y Vệ trong lòng hoảng hốt: “Ta chỉ là thấy căn nhà này đặc biệt, muốn vào xem một chút."

Ánh mắt tên công nhân gương mẫu rơi vào ngực tên Cẩm Y Vệ, một góc giấy lộ ra từ đường may quần áo...

Tên công nhân gương mẫu cười lạnh: “Ngươi là tới trộm tài liệu đúng không? Trộm kỹ thuật gì của nhà xưởng Trường An của ta? Ngươi đến từ thế lực nào?"

Tên Cẩm Y Vệ “hự” một tiếng, vung nắm đấm trái đánh vào mặt tên công nhân gương mẫu, đồng thời tay áo phải trượt ra một con dao găm nhỏ, nắm ngược trong tay, một đao đuổi theo.

Nhưng tên công nhân gương mẫu đã sớm có chuẩn bị, làm sao có thể dễ dàng để hắn đánh trúng, tay trái lật một cái, “bốp” một tiếng đỡ được nắm đấm của tên Cẩm Y Vệ, cùng lúc đó, trong tay áo hắn cũng trượt ra một con dao găm, đâm ngược lại.

Dao găm của hai người gần như đồng thời ra tay, đều đâm vào chỗ hiểm của đối phương, sau đó đều không muốn đồng quy vu tận với đối phương, đồng thời nghiêng người né tránh.

"Người này khó đối phó!"

Hai người đồng thời nghĩ trong lòng.

Tên Cẩm Y Vệ không dám cầu cứu, bởi vì khi hắn đến làm nhiệm vụ này, hắn đã biết mình có khả năng bại lộ thân phận bị bắt, mà Mễ thiên hộ cũng nói sẽ không thừa nhận quen biết hắn, cầu cứu là chuyện vô nghĩa.

Nhưng tên công nhân gương mẫu đối diện lại có thể cầu cứu,

nơi này là địa bàn của hắn.

Tên công nhân gương mẫu lớn tiếng kêu lên: “Có gian tế, mau tới đây."

Hắn vừa hô lên, tên Cẩm Y Vệ biết mình nhất định xong đời.

Hắn đột nhiên lao sang một bên, lăn liên tục mấy vòng, nhân cơ hội lăn lộn, từ trong ngực móc ra một tờ giấy, nhanh chóng nhét vào khe đá trên mặt đất.

Lại lăn một vòng bò dậy, chạy như bay về phía xa.

Tên công nhân gương mẫu: “Tặc tử đừng chạy!"

Hắn bước một bước dài đuổi theo...

Hai người trong nháy mắt đã chạy xa, tiếp theo, viện binh của công nhân gương mẫu đến, đội bảo vệ nhà xưởng cũng đến, còn có rất nhiều dân quân và công nhân đến giúp đỡ, chưa đầy mười phút, tên Cẩm Y Vệ đã bị người ta đè xuống đất, trói gô lại.

Nhưng bọn họ không biết là, lúc này Mễ thiên hộ lại đi tới chỗ tên Cẩm Y Vệ kia lăn lộn vừa rồi, tìm kiếm trên mặt đất một hồi, từ trong khe đá rút ra một tờ giấy.

Nhìn kỹ nội dung trên giấy, Mễ thiên hộ không khỏi hít một hơi lạnh: “Thì ra Chu Duật Kiện mưu đồ lớn như vậy, gay go rồi, xem ra chúng ta đã phá được một vụ án mưu phản nghiêm trọng."

Mễ thiên hộ trở lại ký túc xá, nói với tất cả thuộc hạ: “Bây giờ chúng ta phải làm, không phải là bắt Chu Duật Kiện, mà là sống sót rời khỏi hang ổ giặc, mang tin tức Chu Duật Kiện chuẩn bị mưu phản về kinh thành. Các ngươi nhớ kỹ, mục tiêu hiện tại của chúng ta, chính là sống sót! Cho dù đối với đồng bọn thấy chết không cứu, cũng phải cố gắng để bản thân sống sót, mang tin tức về kinh thành, báo đáp hoàng ân."

Đám Cẩm Y Vệ nghiêm nghị: “Báo đáp hoàng ân!"

Mễ thiên hộ: “Bây giờ bắt đầu, phân tán chạy trốn, nghĩ hết mọi cách, chạy ra khỏi nhà xưởng xe hơi Trường An, chạy ra khỏi Tây An, nhất định phải sống sót trở về kinh thành. Chư vị, hiện tại chính là lúc xem bản lĩnh của mọi người."

Chương 1186: Cả nhà ngươi mới là Ô Chân Siêu Cáp!

Hai mươi tư tên Cẩm Y Vệ còn lại lập tức phân tán, có người hai người một nhóm, có người ba người một nhóm, cũng có người đơn thương độc mã, từ ký túc xá chạy tán loạn ra ngoài.

Có người leo cửa sổ ra, có người mở cửa đi ra, còn có người chui cống thoát nước...

Tóm lại, sống sót! Chạy trốn!

Mễ thiên hộ chính là đi từ cửa chính ra ngoài, hắn đường đường là thiên hộ, không thể làm ra chuyện quá mất mặt, cho dù muốn chạy trốn, cũng phải ưỡn ngực thẳng lưng mà chạy.

Tuy nhiên, Mễ thiên hộ vừa mới đẩy cửa đi ra khỏi tòa nhà ký túc xá, liền nhìn thấy ở giữa con đường phía trước có một người đang đứng, phó xưởng trưởng, Bân Thắng.

Ánh mắt Mễ thiên hộ nheo lại: “Ngươi đang chờ ta?"

Bân Thắng: “Ta đang chờ ngươi!"

Chân Mễ thiên hộ bước không tiến không lùi, bày ra tư thế.

Bân Thắng: “Ngươi là người của thế lực nào? Bây giờ có thể nói rồi chứ?"

Mễ thiên hộ cười lạnh: “Ngay cả ta là người của thế lực nào cũng không biết, xem ra tình báo của các ngươi làm cũng không ra sao, ta sẽ ngu ngốc nói cho ngươi biết sao?"

Bân Thắng: “Hừ! Không khó đoán! Ngươi là người của Ô Chân Siêu Cáp Mãn Thanh đúng không?"

Mễ Thiên Hộ: “Cái gì?"

Ô Chân Siêu Cáp? Mễ thiên hộ cảm thấy mình bị sỉ nhục!

Ô Chân Siêu Cáp chính là quân đội người Hán của Kiến Nô.

Mà ta, đường đường là Cẩm Y Vệ thiên hộ thế tập của Đại Minh triều, thiên hộ đó!

Nhân vật lớn như Sử Khả Pháp, cũng chỉ là bách hộ thế tập.

Mà mình là thiên hộ, cao quý biết bao.

Nhà họ Mễ từ đời tổ tiên, chính là Cẩm Y Vệ thế tập của hoàng gia Đại Minh.

Bây giờ lại bị người ta coi là chó săn người Hán của Kiến Nô!

Không thể nhịn.

Mễ thiên hộ nổi giận: “Ngươi mới là Ô Chân Siêu Cáp, cả nhà ngươi đều là Ô Chân Siêu Cáp."

Bân Thắng giật mình kinh ngạc: Người này vừa mở miệng đã nói ra lai lịch của ta? Quả nhiên là gian tế Kim quốc phái tới nhằm vào ta. Không trách bọn chúng lại phái người theo dõi Yến Tử nhà ta, muốn giết sạch cả nhà ta. Bọn chúng là tới thanh lý phản đồ, thuận tiện trộm tài liệu xe lửa.

Bân Thắng xoát một cái, rút ra một thanh trường đao.

Mễ Thiên Hộ “hừ” một tiếng, cũng đưa tay ra sau lưng rút ra một cây thiết côn, đây là thứ hắn nhặt được trong phân xưởng, chiều dài và chiều rộng đều tương đương với Tú Xuân Đao, lấy côn làm đao, cũng không phải là không thể.

“Tới đi!" Bân Thắng cười lạnh: “Ta muốn xem xem, Ô Chân Siêu Cáp có thể phái bao nhiêu sát thủ tới đối phó Bân Thắng ta."

Mễ thiên hộ: “Ngươi còn dám nhắc tới bốn chữ Ô Chân Siêu Cáp, ta sẽ khiến ngươi chết không toàn thây."

Bân Thắng: “Ta có gì không dám nhắc tới? Ô Chân Siêu Cáp, Ô Chân Siêu Cáp, Ô Chân Siêu Cáp! Ô Chân Siêu Cáp toàn là đồ chó má! Lão tử chính là không thích Ô Chân Siêu Cáp, thì đã sao?"

Nếu Ô Chân Siêu Cáp đối xử tốt với hắn, năm đó hắn sao có thể phản bội Ô Chân Siêu Cáp, ở lại nhà xưởng Trường An.

Mễ thiên hộ: “Xem đao!"

Hắn bước lên một bước lớn, một côn quét tới Bân Thắng.

Bân Thắng một đao nghênh đón, “keng!”

Hai người trong nháy mắt đã đánh nhau, một người là cao thủ Cẩm Y Vệ, một người là cựu cao thủ Kim quốc.

Hai người đều võ nghệ tinh thông, đánh cho đẹp mắt vô cùng.

Cùng lúc đó, các nơi xung quanh ký túc xá đều bắt đầu chiến đấu...

Đám cựu cao thủ Kim quốc nay là công nhân gương mẫu, đã cùng với đội bảo vệ và đoàn dân quân nhà xưởng Trường An bắt đầu công tác vây bắt, một đám dân quân và bảo vệ, dưới sự dẫn dắt của đám công nhân gương mẫu, bao vây khu vực xung quanh ký túc xá thành cái thùng sắt.

Đám Cẩm Y Vệ ngoại trừ liều mạng, không còn cách nào khác.

“Keng!”

Một tên dân quân dùng thuẫn bài cản chủy thủ của tên Cẩm Y

Vệ, sợ tới mức mặt mày xanh mét: “Động tác của hắn nhanh quá, ta không phải đối thủ của hắn."

“A!" Một tên dân quân bị đá ngã lăn trên đất mấy vòng: “Võ nghệ của tên này lợi hại quá."

“Bắt lấy bọn chúng!"

“Bắt sống!"

“Còn chưa biết lai lịch của bọn chúng, không thể giết, manh mối sẽ đứt!"

“Bên này... Bên này..."

“Bên này tới mấy người."

“Giăng lưới!"

Mấy tên dân quân kéo một tấm lưới đánh cá cực lớn, chụp lên đầu hai tên Cẩm Y Vệ.

Hai tên Cẩm Y Vệ liều mạng giãy giụa, nhưng vô dụng, lưới đánh cá kéo vào giữa, hai tên Cẩm Y Vệ không thể động đậy, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Một tên Cẩm Y Vệ tóc tai bù xù, xông qua hai lớp phòng tuyến, nhưng trước lớp phòng tuyến thứ ba, bị một tên công nhân gương mẫu dùng trường côn quét trúng bắp chân, “bịch” một tiếng ngã xuống, tiếp theo ba tên dân quân cùng nhau xông lên, dùng chĩa ba đè hắn xuống đất, không thể động đậy.

Đám Cẩm Y Vệ rơi vào biển người của chiến tranh nhân dân, căn bản không thoát ra được.

Nhà xưởng Trường An có tới mấy vạn công nhân, sao có thể để hai mươi mấy người bọn họ thoát ra ngoài được?

Chẳng mấy chốc, tất cả Cẩm Y Vệ đều bị bắt.

Chỉ còn lại một mình Mễ thiên hộ, vẫn đang ngoan cố chống cự.

Hắn và Bân Thắng đã giao thủ hơn ba mươi chiêu, hai người vậy mà vẫn chưa phân thắng bại.

Nơi này là khu ký túc xá công nhân, bên cạnh chính là khu gia quyến công nhân, người rất nhiều. Yến Tử sớm đã nghe tiếng chạy tới, đứng bên cạnh nhìn trượng phu mình và người ta đấu đao, thật sự là bị dọa cho hồn bay phách lạc, không ngừng hét lên: “Cẩn thận, tướng công cẩn thận."

“Này, cô đừng kêu, cô kêu như vậy, trượng phu cô sẽ phân tâm."

Câu này dọa Yến Tử vội che miệng, nửa ngày không dám nói chuyện.

Bên cạnh lại có người nói: “Không ngờ Bân xưởng trưởng còn có võ nghệ giỏi như vậy."

“Trước đây đều không nhìn ra."

“Chúng ta chỉ biết Bân xưởng trưởng kỹ thuật tốt, làm việc cần cù, chưa bao giờ ra vẻ ta đây trước mặt công nhân bình thường, là người tốt, không ngờ còn là cao thủ võ nghệ tinh thông."

“Nhìn đao pháp của Bân xưởng trưởng kìa, trời ơi! Đây sợ là đã luyện tập mười mấy năm rồi."

“Yến Tử! Trượng phu nhà cô lợi hại quá!"

Yến Tử bây giờ nào có tâm trạng nghe những lời khen ngợi này, khẩn trương nhìn đao quang kiếm ảnh phía trước, lo lắng

không thôi: “Sao không ai giúp trượng phu nhà ta? Sao mọi người đều đang xem vậy?"

“Không thể giúp! Vừa rồi Bân xưởng trưởng đã nói, người này là vì hắn mà tới, hắn muốn tự tay chém cái gì mà nghiệt duyên của mình, kêu mọi người đừng nhúng tay."

“A? Người này là kẻ thù của Bân xưởng trưởng sao?"

“Bân xưởng trưởng có đao pháp tốt như vậy, lại ở nhà xưởng chúng ta làm công nhân, nhất định là trước kia có chuyện gì đó."

“Ồ, thì ra là vậy."

Lúc này, hai người đang chiến đấu đã đến thời khắc mấu chốt.

Bân Thắng một đao quét tới, Mễ thiên hộ cũng một côn nghênh đón.

Chiêu thức của hai người đều nhằm vào chỗ hiểm của đối phương.

Nhưng mà, chiêu thức ra được một nửa, Mễ thiên hộ đột nhiên bừng tỉnh, mình dùng là thiết côn, không phải Tú Xuân Đao, nếu đồng thời đánh trúng chỗ hiểm của đối phương, mình sẽ chết, mà đối phương chỉ bị thiết côn quét một cái, nhiều nhất là bị thương.

“Không ổn!"

Mễ thiên hộ giật mình, vội vàng từ bỏ chiêu thức liều mạng, nghiêng người sang một bên.

Nhưng đang giao chiến kịch liệt mà đổi chiêu như vậy, đã mất tiên cơ.

Bân Thắng mừng rỡ, thừa thắng truy kích, lại tấn công một đao, bức Mễ thiên hộ bước chân hỗn loạn, hắn thừa thế tung một cước, Mễ thiên hộ “bịch” một tiếng ngã xuống.

Trường đao của Bân Thắng hạ xuống, chỉa vào cổ họng Mễ thiên hộ...

Động tác của Mễ thiên hộ, trong nháy mắt cứng đờ.

Bân Thắng: “Ngoại trừ hai mươi mấy người các ngươi, Ô Chân Siêu Cáp còn phái bao nhiêu người tới? Bên ngoài còn có người tiếp ứng không?"

Mễ thiên hộ: “Phì! Ngươi mới là Ô Chân Siêu Cáp, cả nhà ngươi đều là Ô Chân Siêu Cáp. Dã nhân Thông Cổ Tư! Man tộc! Hán cẩu heo rừng nuôi trong nhà!"

“Bốp!” Yến Tử từ bên cạnh xông lên, một cái bạt tai giáng vào mặt Mễ thiên hộ: “Ngươi nói ai là dã nhân Thông Cổ Tư? Lão nương không phải dã nhân."

Chương 1187: Tiên gia bảo vật

Nửa canh giờ sau, tại phòng bảo vệ của nhà xưởng Trường An.

Mễ thiên hộ cùng hai mươi bốn tên thuộc hạ bị trói gô, xếp thành hàng ngay ngắn.

Một đám đông dân binh vây quanh bọn chúng.

Hơn nữa, xưởng trưởng Cao Nhất Nhất, phó xưởng trưởng Tề Thành, phó xưởng trưởng Bân Thắng của nhà xưởng Trường An, tất cả đều có mặt.

Ngoài ra, còn có một người đội nón lá là Chu Duật Kiện đến xem náo nhiệt.

Một đám người vây quanh đám Cẩm Y Vệ, vẻ mặt nghiêm nghị.

Cao Nhất Nhất lên tiếng: "Bân Thắng, ngươi nói bọn chúng là do Kiến Nô phái đến để dò xét kỹ thuật chế tạo sắt thép của chúng ta?"

Bân Thắng chắp tay đáp: "Vâng! Những người này hẳn là thuộc về Kim quốc... khụ... hiện tại gọi là Thanh quốc..."

Sắc mặt Cao Nhất Nhất trầm xuống, quay đầu nhìn Mễ thiên hộ.

Mễ thiên hộ: "Phì! Một đám phản tặc mưu phản!"

Cao Nhất Nhất lại quay đầu nhìn Bân Thắng: "Ngươi xác định đây là Ô Chân Siêu Cáp?"

Bân Thắng: "À, cũng không hẳn là xác định, chỉ là suy đoán của ta."

Cao Nhất Nhất lại quay đầu nhìn Mễ thiên hộ.

Thực ra Cao Nhất Nhất không có chút năng lực nào trong việc thẩm vấn hay điều tra vụ án, hắn chỉ là một thợ rèn bình thường trong thôn, trước đây thật sự cái gì cũng không biết, mười năm trở lại đây, nhờ có sự giúp đỡ của Thiên Tôn, tầm nhìn kiến thức mới dần dần mở rộng, nhưng năng lực quản lý còn không bằng Tề Thành và Bân Thắng.

Cho nên, trong tình huống hiện tại, Cao Nhất Nhất xuất hiện ở đây, tác dụng lớn hơn là với tư cách "lãnh đạo tối cao" ra mặt, còn việc xử lý thực tế vẫn phải giao cho Tề Thành và Bân Thắng.

Tề Thành xuất thân từ lưu khấu.

Bân Thắng xuất thân từ Kim quốc.

Thật đúng là một cặp phó xưởng trưởng kỳ quái.

Tề Thành lên tiếng: "Bân Thắng, đừng nóng vội, chúng ta phải thẩm vấn kỹ càng."

Hắn lấy ra một xấp giấy, đây là thứ lục soát được từ trong ngực một tên gian tế, trên đó viết toàn bộ cảm ngộ của Chu Duật Kiện những ngày gần đây.

Nội dung bao quát các ngành nghề, dân sinh, giao thông, kinh tế, nội chính, quản lý, thương nghiệp, nông nghiệp của thành Tây An...

Phạm vi bao quát thật rộng!

Tề Thành: "Ta muốn biết, các ngươi đánh cắp những tư liệu này, rốt cuộc muốn làm gì? Muốn dựa theo đó, cũng làm một bộ ở

chỗ các ngươi sao?"

Vừa nhìn thấy xấp giấy này, mặt Chu Duật Kiện đỏ bừng: Trời ạ, thật tồi tệ! Những thứ ta ghi chép lại, lại bị bọn gian tế đánh cắp, suýt chút nữa thì để lộ bí mật trọng đại. Không đúng không đúng, những thứ ta ghi lại chỉ là kiến thức xã hội, cũng không tính là bí mật trọng đại nhỉ? Bí mật trọng đại mà ta chỉ cần dạo phố hai vòng là có thể ghi chép lại được, vậy còn gọi là trọng đại sao?

Chu Duật Kiện đau đầu như búa bổ.

Mễ thiên hộ: "Hừ, ta có thể chết, nhưng ngươi đừng hòng moi được một chữ từ miệng ta."

Hai mươi bốn tên thuộc hạ của hắn, trên mặt đều lộ ra vẻ kiên nghị: "Bọn ta đều có thể chết! Nhưng sẽ không nói gì hết."

Đây chính là điều mà Bân Thắng lo lắng nhất lúc trước, sợ nhất là bắt được người sống, lại không hỏi ra được gì, cuối cùng không giải quyết được gì, ngay cả việc ai là người đứng sau sai khiến bọn chúng cũng không biết, vậy thì thật sự không ổn, không khỏi thầm mắng: Chúng ta ra tay vẫn là quá sớm, haizz, chưa thả dây câu đủ dài.

"Xem ra phải dùng hình!" Tề Thành nói.

Bân Thắng gật đầu: "Dùng hình!"

Mễ thiên hộ cười lạnh: "Bất kể là hình phạt gì, đều không thể khiến chúng ta hé răng, ngươi tưởng rằng bọn ta giống như các ngươi, là một đám người nhu nhược không có ý chí sao?"

Bân Thắng tiến đến trước mặt Cao Nhất Nhất và Tề Thành, thấp giọng nói: "Đám người này hình như thật sự là loại người cứng rắn, e rằng dùng hình cũng khó khiến bọn chúng khai."

Thật ra Tề Thành cũng có cảm giác tương tự, hắn từng là lưu

khấu, từng gặp qua không ít nhân vật giang hồ máu mặt, loại người mà dù có bị chặt tay chặt chân cũng không kêu rên lấy một tiếng. Mà đám người trước mặt này, cũng giống như những nhân vật máu mặt kia, muốn cạy miệng bọn chúng, e rằng...

Ngay lúc hai người cảm thấy khó xử, Cao Nhất Nhất lại cười toe toét: "Nói đến chuyện dùng hình ép cung, thôn Cao Gia chúng ta có thần khí."

"Thần khí?" Bân Thắng và Tề Thành kinh ngạc: "Là thần khí gì?"

Cao Nhất Nhất nói: "Thần khí, đương nhiên là bảo vật tiên gia do Thiên Tôn ban xuống. Năm đó có mấy tên xấu xa ám sát Bạch tiên sinh, giết chết bốn binh sĩ thôn Cao Gia chúng ta, Thiên Tôn nổi giận, vì muốn bức cung, đã ban xuống loại bảo vật tiên gia đáng sợ kia, tên là: Dầu gió."

Dầu gió?

Tên này nghe qua, cảm thấy rất đáng sợ.

Tề Thành và Bân Thắng nói: "Vấn đề là, hiện tại chúng ta đi đâu để lấy?"

Cao Nhất Nhất: "Ta về thôn Cao Gia một chuyến, hỏi Nhất Diệp xem, biết đâu cô ấy có thể xin thêm từ chỗ Thiên Tôn."

Hắn vừa dứt lời, liền nghe thấy trên bãi đất trống bên ngoài phòng bảo vệ, có công nhân đang la hét: "Oa, Thiên Tôn ban đồ xuống kìa, một chum lớn màu xanh lá, là thứ kỳ lạ gì vậy?"

"Ưm, chói mắt quá, mắt ta đau quá!"

"Mau lui ra, hình như là độc dược."

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, Cao Nhất Nhất mừng rỡ:

"Không cần về thôn Cao Gia nữa, Thiên Tôn đã ban dầu gió xuống cho chúng ta rồi."

Tề Thành và Bân Thắng mừng rỡ, thì ra, chuyện xảy ra ở nhà xưởng Trường An, Thiên Tôn lão nhân gia vẫn luôn theo dõi.

Vậy thì còn gì bằng, lần này nhà xưởng Trường An xảy ra chuyện "gian tế", khiến cả khu ký túc xá náo loạn, mấy nghìn công nhân chạy ra chạy vào xem náo nhiệt.

Chuyện vui lớn như vậy, Lý Đạo Huyền sao có thể không đến xem.

Tuy nhiên, khi Lý Đạo Huyền phát hiện ra chuyện vui thì đã gần kết thúc, cho nên y không nghe thấy những lời bàn tán và thương lượng riêng của đám Cẩm Y Vệ, ngay cả y cũng không biết đám "gian tế" này là ai.

Vì vậy y cũng đang chờ dùng hình bức cung đây!

Nghe thấy lời Cao Nhất Nhất nói, đương nhiên phải cho chút dầu gió rồi.

Vừa hay trước cửa phòng bảo vệ không xa có đặt một cái chum lớn, bên trong lại trống không, Lý Đạo Huyền liền nhỏ dầu gió vào trong chum, chỉ nhỏ vài giọt, chum đã đầy...

Cả chum lớn đầy dầu gió, khí thể kích thích tỏa ra, thật sự không phải chuyện đùa, công nhân vây quanh xem náo nhiệt lập tức bị đẩy lùi ra xa mấy mét, không ít người còn đang dụi mắt.

Cao Nhất Nhất phấn chấn: "Thần dược do Thiên Tôn ban xuống đã đến! Người đâu, lôi đám gian tế này, thay nhau ném vào trong ngâm."

Mễ thiên hộ vẫn ung dung không sợ hãi: "Ta có ý chí kiên cường, linh hồn bất khuất, đừng cho rằng chỉ bằng chút... a a a

a..."

Lời còn chưa dứt, đã bị người ta ném vào trong chum đầy dầu gió.

Cảm giác kích thích khủng bố, tấn công toàn diện 360 độ không góc chết.

Mễ thiên hộ cảm thấy bản thân như rơi vào địa ngục, tất cả các tổ chức niêm mạc trên cơ thể đều đang sụp đổ, hắn tưởng như mình sẽ bị loại quái độc màu xanh lục này hòa tan...

Hắn chỉ có thể phẫn nộ gầm lên: "Lũ phản tặc mưu phản các ngươi, các ngươi lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy... a a a... tra tấn... ta... a... nhà ta đời đời trung lương... tuyệt đối sẽ không khuất phục... a a a... toàn thân ta sắp tan chảy rồi... ta khai, ta khai."

Mọi người: "..."

Hai công nhân chạy tới, nhắm mắt kéo Mễ thiên hộ ra khỏi chum, dùng nước sạch rửa đi rửa lại mấy lần, sau đó lại ngâm hắn vào bể nước sạch.

Mễ thiên hộ lúc này mới thở hổn hển: "Quá tàn bạo! Quá tàn bạo!"

Chương 1188: Hổ đầu xà vĩ

Cao Nhất Nhất: "Nói đi, ai phái ngươi đến, ngươi rốt cuộc đến để trộm thứ gì?"

Mễ thiên hộ: "Hừ! Các ngươi cũng quá coi thường người khác rồi, bản quan đường đường là Cẩm Y Vệ thiên hộ, sao có thể là kẻ đến trộm đồ?"

Câu này vừa nói ra, mọi người hơi sững sờ, hả? Cẩm Y Vệ thiên hộ?

Mễ Thiên hộ chỉ tay về phía Chu Duật Kiện, lớn tiếng quát: "Tên đội nón lá kia, ngươi ở Hà Nam cướp đi phạm nhân triều đình Chu Duật Kiện, ngươi cướp hắn đến nơi nào rồi? Mau giao hắn ra, có thể tha cho ngươi một mạng, nếu còn tiếp tục che giấu tên phản tặc đại nghịch bất đạo này, Hoàng thượng nhất định khiến ngươi chết không toàn thây, tru di cửu tộc."

Rõ ràng là tù nhân, vừa rồi còn bị tra tấn đến sống dở chết dở, vậy mà lúc này vừa mới hồi phục lại, lập tức lại hung hăng, giọng điệu nói chuyện còn rất ngạo mạn.

Bị hắn hét như vậy, Chu Duật Kiện không khỏi sững sờ: "Ơ? Ơ?"

Sau một lúc ngớ người ngắn ngủi, Chu Duật Kiện chợt hiểu, thì ra là vậy, hiện tại cách ăn mặc của ta, giống hệt lúc Chu Tồn Cơ đến cứu ta, cho nên đám Cẩm Y Vệ này nhận nhầm ta là Chu Tồn Cơ, tưởng rằng ta cướp chính mình đi, sau đó liền lần theo dấu vết đến đây.

Chu Duật Kiện thở dài một hơi, quay đầu nói với Cao Nhất

Nhất, Tề Thành, Bân Thắng: "Xin lỗi, ba vị, là ta gây phiền phức cho các ngươi rồi, đám người này, thì ra là đến vì ta."

Hắn vừa mở miệng, Mễ thiên hộ và những người khác cũng nghe thấy hắn nói chuyện, lập tức sững sờ: "Giọng Hà Nam?"

Người cứu Chu Duật Kiện, không phải là giọng Thiểm Tây sao? Sao người này lại là giọng Hà Nam?

Dù sao bọn chúng cũng là người thường xuyên xử lý án kiện, chỉ trong thoáng chốc, lập tức phản ứng lại: "Ngươi... chính là Chu Duật Kiện!"

"Người cứu ngươi sau khi đội nón lá cho ngươi."

"Ngươi... ngươi đang âm mưu tạo phản."

Đám Cẩm Y Vệ vốn im lặng không nói, lúc này đều đồng loạt mở miệng.

Chu Duật Kiện vội vàng xua tay: "Không phải ta, không phải ta."

"Chính là ngươi đang tạo phản." Mễ Thiên hộ: "Được lắm Chu Duật Kiện, ngươi sớm đã có ý đồ mưu phản, ở Thiểm Tây xây dựng nhà xưởng lớn như vậy, sản xuất vũ khí quân dụng để tạo phản. Hoàng thượng phế ngươi làm thứ dân, không phải là oan uổng cho ngươi, ngươi thật sự là một tên phản tặc."

Chu Duật Kiện: "Ta không có, ta thật sự không có."

Mễ thiên hộ: "Đáng hận, đáng hận ta đã thành tù nhân, nếu không ta nhất định phải liều mạng với tên phản tặc này."

Nói đến đây, Mễ thiên hộ cũng biết bản thân chắc chắn không sống nổi, đã vạch trần tội tạo phản của Chu Duật Kiện, vậy hắn nhất định sẽ bị giết bịt đầu mối, cơ hội sống sót là hoàn toàn

không có.

Hắn chỉ đành phẫn uất nói: "Chúng ta không có cách nào truyền tin tức này về kinh thành, nhưng, Cẩm Y Vệ không chỉ có mấy người bọn ta, nhất định sẽ có Cẩm Y Vệ khác đến điều tra, nhất định sẽ có người vạch trần kế hoạch tạo phản xấu xa của ngươi, ta ở dưới suối vàng chờ ngươi, xem ngươi bị hoàng thượng chém đầu."

Hắn ở bên này mắng hăng hái.

Bên kia ba người Cao Nhất Nhất, Tề Thành, Bân Thắng lại ngây ra: "Hóa ra, không phải đến trộm tư liệu của chúng ta, mà là Cẩm Y Vệ đang bắt vương gia bỏ trốn, việc này phải làm sao đây?"

Tề Thành: "Tên ngốc này nói sớm một chút, thì đã không bị ngâm dầu gió rồi."

Bân Thắng: "Căn bản không phải chuyện gì lớn, kết quả lại náo loạn một trận. Ta còn tưởng hắn là Ô Chân Siêu Cáp, kết quả lại là Cẩm Y Vệ, haizz."

Cao Nhất Nhất trầm ngâm nói: "Việc này phải làm sao đây? Ở trên địa bàn giải phóng của Thiên Tôn bắt giữ vương gia, đây có tính là phạm tội không? Hành vi của đám Cẩm Y Vệ này, có cần phải cải tạo lao động không?"

Mấy người đều ngớ người!

Bọn họ thậm chí còn không chắc chắn việc này Thiên Tôn sẽ tức giận hay là cười ha hả.

Mấy người đều ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn lên trời.

Lúc này, Lý Đạo Huyền thật sự đang cười ha hả.

Cười hả hê!

Cười xong, cũng nên xử lý đám Cẩm Y Vệ này rồi.

Nói bọn họ phạm tội gì lớn, thật sự cũng không nói ra được, bọn họ không ăn trộm, không cướp giật, không giết người, không phóng hỏa, cũng không làm ra hoạt động phạm tội nào như lừa đảo.

Bọn họ hoàn toàn là vì công vụ, chạy vào nhà xưởng Trường An gây rối một trận.

Mọi chuyện xảy ra đều có thể gọi là hồ đồ.

Đối với loại người này, Lý Đạo Huyền thật sự không thể nói đánh nói giết, ngay cả việc bắt bọn họ đi cải tạo lao động cũng cảm thấy hơi quá, cải tạo lao động mấy năm? Rõ ràng là quá nặng! Cải tạo lao động mấy ngày? Có ý nghĩa gì?

Xử lý theo hình thức giam giữ hành chính có lẽ là hợp lý nhất.

Nhưng mà giam giữ hành chính mấy ngày rồi thả, bọn họ sẽ truyền tin tức Chu Duật Kiện ở đây "tạo phản" về kinh thành, đó không phải là điều Lý Đạo Huyền muốn nhìn thấy.

Y chỉ muốn diễn biến hòa bình thiên hạ này, không muốn bách tính phải rơi lệ trong chiến hỏa.

Suy nghĩ mấy giây, Lý Đạo Huyền bỗng nhiên đồng cảm với kim tuyến Thiên Tôn trên ngực Cao Nhất Nhất, mở miệng nói: "Giao bọn chúng cho Cẩm Y Vệ Tây An xử lý."

Cẩm Y Vệ Tây An, trước đây đều do Sử Khả Pháp phụ trách.

Sử Khả Pháp cũng là tín đồ nam thiện nữ tín của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, cho nên đám Cẩm Y Vệ Tây An sớm đã gia nhập Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, trên ngực mỗi người đều thêu hình Thiên Tôn.

Nhận được tin tức của Thiên Tôn, một đám đông Cẩm Y Vệ, vội vàng chạy đến xưởng xe hơi Trường An.

Chỉ thấy hơn hai mươi tên Cẩm Y Vệ đến từ kinh thành, lúc này đang mặt mũi bầm dập bị trói thành một đống, Cẩm Y Vệ Tây An cũng không khỏi lắc đầu: "Các ngươi đường xa mà đến, sao không đến liên lạc với Cẩm Y Vệ chúng ta trước, đã trực tiếp tự mình bắt đầu điều tra rồi? Đây không phải là tự mình chuốc lấy khổ sao?"

Mễ thiên hộ mặt mày hầm hầm: "Các ngươi vậy mà nhìn thấy Chu Duật Kiện ở trước mặt, cũng không bắt giữ, các ngươi đã là phe phái tạo phản rồi sao?"

Đám Cẩm Y Vệ Tây An chỉ có thể bất đắc dĩ: "Bây giờ nói những điều này với ngươi cũng vô dụng, tóm lại, trước tiên đi theo bọn ta đã."

Bọn họ cũng không cởi trói cho Mễ thiên hộ cùng đám người, cứ để bọn chúng giữ nguyên tư thế bị trói, mang tất cả đi.

Lần này, nhà xưởng Trường An cuối cùng cũng khôi phục lại sự yên bình.

Chu Duật Kiện xấu hổ nhìn mọi người xung quanh: "Bây giờ mọi người đã biết thân phận của ta rồi, các ngươi... sẽ không... tố cáo ta chứ?"

Mọi người đều cười: "Đám Cẩm Y Vệ muốn tố cáo ngươi, bây giờ đã bị giao cho Cẩm Y Vệ Tây An xử lý rồi, chúng tôi sao có thể tố cáo ngươi? Ngươi cứ yên tâm tiếp tục vui chơi đi. Aiz, giải tán giải tán, chuyện tào lao như vậy, náo loạn đến cuối cùng, lại chẳng có gì xảy ra, luôn cảm thấy hụt hẫng."

"Đúng đúng đúng, đầu voi đuôi chuột, hoàn toàn giống như phim hài kịch không viết kịch bản cho tốt!"

Cả đám người đều giải tán...

À đúng rồi, cũng không phải hoàn toàn giải tán.

Yến Tử lúc này đang dùng ánh mắt kỳ quái nhìn trượng phu Bân Thắng của mình: "Phu quân, chàng có rất nhiều chuyện giấu ta đúng không? Chỉ bằng võ công của chàng, chàng không thể nào chỉ là một người Đông Bắc chạy nạn, chàng rốt cuộc là ai?"

Bân Thắng vẻ mặt cầu xin: "Nương tử, ta nói ra rồi, nàng đừng đánh ta."

Yến Tử: "Chàng nói đi!"

Bân Thắng: "Trước đây ta là một Ô Chân Siêu Cáp."

Yến Tử: "A a a a a!"

Mọi người bị tiếng hét của nàng ta thu hút sự chú ý: "Ủa? Hóa ra hồ đồ lớn cuối cùng lại không phải đầu voi đuôi chuột, mà là siêu triển khai chân chính, bây giờ mới đến."

"Yến Tử, ta không phải cố ý giấu diếm nàng."

"Ta không nghe!"

"Yến Tử, ta sai rồi..."

"Ta không nghe ta không nghe!"

Chương 1189: Thuận theo Thiên Ý

Bình Thắng gặp phải cơn khủng hoảng lớn nhất kể từ khi lẻn vào Đại Minh triều.

Yến Tử nổi giận!

Cái gọi là lãng tử hồi đầu quý hơn vàng, việc trước đây Bân Thắng là người Kim quốc, Yến Tử cũng không phải là rất tức giận, nàng tức giận là trượng phu có chuyện giấu giếm mình.

"Không thèm để ý hắn, ta không thèm để ý hắn nữa!"

Yến Tử bĩu môi, chạy vào nhà ăn nấu cơm, sống chết không chịu nói chuyện với Bân Thắng.

"Cứu mạng a, ai giúp ta hiến kế với?" Bân Thắng gần đây là lao động tiên tiến, làm việc luôn giỏi giang vô cùng, kỹ thuật vừa học đã biết, cần cù chăm chỉ, không gì làm không được, một trong mười thanh niên xuất sắc, lúc này lại không có bất kỳ biện pháp nào, chỉ có thể hỏi đường người mù, túm lấy một đám thuộc hạ còn chẳng hiểu phụ nữ hơn cả hắn lắc mạnh: "Làm thế nào mới có thể khiến Yến Tử nguôi giận?"

Một tên thuộc hạ: "Có phải tặng cô ấy quà, cô ấy sẽ vui vẻ trở lại?"

Một tên thuộc hạ khác: "Thủy quân chúng ta vận chuyển từ phía Giang Nam trở về son phấn nước, nghe nói nữ nhân thích nhất, Yến Tử phu nhân nhất định cũng thích."

Bân Thắng: "Ai da, có lý có lý, đi, chúng ta mau đi mua quà."

Bên kia, Yến Tử còn đang đợi Bân Thắng đến xin lỗi dỗ dành nàng, bỗng nhiên nghe được nữ công hữu truyền đến tin tức: "Bân xưởng trưởng dẫn theo một đám người, chạy ra khỏi nhà xưởng, còn ngồi xe lửa đi Tây An rồi."

Yến Tử nổi giận: "Chọc ta tức giận, không đến dỗ ta, vậy mà còn chạy đi Tây An? Tên nam nhân chết tiệt!"

Các nữ công hữu châm dầu vào lửa: "Thật quá đáng, đánh hắn, nhất định phải đánh hắn."

"Thiên Tôn vừa rồi còn ở đây, còn ban cho chúng ta dầu gió, chúng ta đi tìm Thiên Tôn làm chủ."

Vì vậy, Yến Tử ở dưới sự ủng hộ của một đám đông nữ công, chạy tới nơi vừa rồi Thiên Tôn ban dầu gió, ngẩng đầu hướng lên bầu trời: "Thiên Tôn, Bân Thắng khi dễ Yến Tử, ngài phải làm chủ cho Yến Tử đó."

Trên trời lập tức bay xuống một tờ giấy lớn, trên viết: "Thiên Tôn khó phân xử chuyện nhà người khác!"

Lý Đạo Huyền không muốn nhúng chàm vào loại chuyện này, vội vàng chuồn mất!

Mễ thiên hộ bị Cẩm Y Vệ địa phương Tây An dẫn theo, cũng lên xe lửa.

Chiếc xe lớn chạy ầm ầm này thật sự dọa bọn họ giật mình, nhưng càng khiến bọn họ cảm thấy kinh khủng hơn chính là, công cụ vận tải cấp chiến lược đáng sợ như vậy, lúc bọn họ ở kinh thành, vậy mà chưa từng nghe nói qua.

Mễ thiên hộ nhịn không được liền mặt hầm hầm mắng Cẩm Y Vệ địa phương Tây An: "Cẩm Y Vệ địa phương các ngươi, tất cả đều là một giuộc với nghịch đảng sao? Tin tức đã không thể truyền ra khỏi Thiểm Tây? Ngay cả công cụ giao thông quan trọng như

vậy, vậy mà cũng không truyền vào kinh thành nửa chữ nào."

Thủ lĩnh Cẩm Y Vệ địa phương, họ Chu, là một vị bách hộ, trước kia là phó tướng của Sử Khả Pháp, về sau Sử Khả Pháp được điều đi, hắn cũng liền lên chính thức.

Chu bách hộ quay sang nhìn Mễ thiên hộ nói: "Mễ đại nhân, tin tức về xe sắt này, thật ra từ mấy năm trước đã do tuần phủ đại nhân lúc bấy giờ là Vương Thuận Hành viết thành tấu chương, giao đến trong tay hoàng thượng, nhưng hoàng thượng xem xong, nói Vương đại nhân nói bậy, lừa gạt thánh thượng, cách chức hắn rồi."

Mễ thiên hộ: "A?"

Chu bách hộ nói: "Vì vậy, vị tuần phủ tiếp theo là Luyện Quốc Sự, tự nhiên không dám lại tấu việc này, ai lại ngu ngốc chủ động đi tìm cách chức chứ?"

Mễ thiên hộ giật mình không thôi: "Một mình tuần phủ tấu báo, bị hoàng thượng nhận định là lời nói dối cũng rất bình thường, tuần án ngự sử địa phương đâu? Cẩm Y Vệ địa phương đâu? Các ngươi cùng nhau tấu lên, hoàng thượng nhiều lần nhìn thấy tin tức từ những kênh khác nhau đưa lên, tự nhiên sẽ tin tưởng."

Chu bách hộ nhếch miệng cười: "Tuần án ngự sử lúc bấy giờ là Ngô Sân là người của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo ta, Cẩm Y Vệ bách hộ Sử Khả Pháp cũng là người của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo ta, người mình đương nhiên sẽ không tấu lên!"

Mễ thiên hộ: "Hóa ra, các ngươi từ nhiều năm trước, đã là nghịch đảng."

Trong lòng đám người Mễ thiên hộ, lạnh lẽo như rơi vào hầm băng.

Thật sự không nghĩ tới, cả Thiểm Tây vậy mà đều là một giuộc với nghịch đảng, như vậy, Thiểm Tây tùy thời có thể dưới một tiếng lệnh của Chu Duật Kiện, phát động "Tĩnh Nan chi dịch", Đại Minh triều nguy rồi.

Ơ? Chờ chút! Không đúng!

Hắn vừa mới nhắc tới tuần án ngự sử Tây An Ngô Sân năm đó, bây giờ không phải là tuần phủ Sơn Tây sao?

Còn có Cẩm Y Vệ bách hộ lúc bấy giờ là Sử Khả Pháp, bây giờ không phải là tuần phủ An Lư sao?

Mễ thiên hộ kêu thảm: "Xong rồi! Nghịch đảng vậy mà đã nắm giữ đại quyền quân chính ba tỉnh, nếu như làm loạn, hậu quả khó mà lường được."

Chu bách hộ: "Ngươi bây giờ nhất định coi bọn ta là kẻ xấu xa tày trời."

Mễ thiên hộ: "Chẳng lẽ các ngươi không phải?"

Chu bách hộ: "Tự mình xem đi."

Xe lửa chạy băng băng, Tây An đã đến.

Chu Tồn Cơ sớm đã đứng ở ga xe lửa chờ chuyến xe này…

Xe lửa vừa đến ga, đám người Cẩm Y Vệ liền áp giải đám người Mễ thiên hộ, đưa hắn đến trước mặt Chu Tồn Cơ.

Nơi này là Tây An, Chu Tồn Cơ đương nhiên không có ngụy trang, mặc chính là thế tử bào phục của mình, bên cạnh còn có một đám đông tùy tùng vương phủ đi theo, phô trương cực lớn.

Hắn đứng trước mặt đám người Mễ thiên hộ, trong lòng Mễ thiên hộ liền trầm xuống đáy cốc: "Hóa ra, ngay cả Tần vương phủ cũng là một giuộc với nghịch đảng. Ngươi… Ngươi và Chu Duật

Kiện cấu kết với nhau, muốn nghịch thiên sao?"

Chu Tồn Cơ cười hì hì: "Nghịch thiên? Ai đang nghịch thiên, vậy thì rất khó nói."

Hắn duỗi ngón tay chỉ lên trời, khó có được lúc nghiêm túc nói: "Bản thế tử là đang thuận theo thiên ý! Ông trời cảm thấy, Chu Do Kiểm làm không tốt lắm, cho nên lão nhân gia tự mình ra tay, dạy chúng ta cách trị quốc, chúng ta đều là nghe theo chỉ điểm của ông trời, cố gắng làm cho thiên hạ này trở nên tốt đẹp hơn."

Mễ thiên hộ: "Nói bậy! Cái gì mà ông trời không ông trời, đều là do các ngươi bịa ra để làm cái cớ tạo phản, giống như cái gì mà Vô Sinh Lão Mẫu, Chân Không gia hương, toàn bộ đều là lời nói dối, chỉ biết lừa gạt dân chúng ngu muội thôi."

Chu Tồn Cơ: "Chỉ biết lừa gạt dân chúng ngu muội? Lời này của ngươi, chi bằng nói với Ngô Sân nghe thử xem, nói với Sử Khả Pháp nghe thử xem, lại nói với tuần phủ Thiểm Tây hiện tại là Tôn Truyền Đình nghe thử xem? Bọn họ là dân chúng ngu muội sao? Nhân phẩm kiến thức của bọn họ, chẳng lẽ không phân biệt được ai mới là người thật sự tốt cho thiên hạ này?"

Mễ thiên hộ giật mình.

Chu Tồn Cơ xòe tay ra, cười nói: "Tuy nhiên những thứ này đều không liên quan đến bản thế tử, bản thế tử cũng không muốn tạo phản! Bản thế tử cũng chán ghét triều đình! Chỉ thích ăn uống vui chơi, ngắm nhìn phong cảnh thôi. Việc bản thế tử làm cho thiên hạ này, chỉ là xây dựng hai tuyến đường sắt, ừm! Đúng rồi, đã bắt đầu lên kế hoạch tuyến thứ ba, hắc hắc… Lần này, bản thế tử muốn thông tuyến đường sắt từ Hán Trung đến Quảng Nguyên, sau đó lại xây đường sắt thẳng đến Thành Đô, cuối cùng toàn tuyến thông xe, đường sắt Tây Hán liền mở rộng thành đường sắt Tây Thành."

Mễ thiên hộ đột nhiên giật mình, nghĩ đến chiếc xe sắt khổng lồ mà mình vừa mới đi.

Chiếc xe này nếu như thông từ Tây An đến Thành Đô, có thể chở theo hơn một ngàn người, xuyên qua hiểm trở của Thục đạo, đó là chuyện kinh thiên động địa cỡ nào.

Đó sẽ là một bước đột phá chiến lược trọng đại cỡ nào!

Tuy nhiên, Mễ thiên hộ lập tức cứng đờ, nghĩ đến cái gì đó: "Ngươi dám xây đường sắt này đến Thành Đô? Ngươi không sợ người Tứ Xuyên đem đại kế tạo phản của các ngươi, bẩm báo cho hoàng thượng sao?"

Chu Tồn Cơ cười ha ha: "Tứ Xuyên? Đã là vật trong túi của bọn ta."

Mễ thiên hộ: "!!!"

Chương 1190: Ngươi nghe thấy rồi chứ?

Mễ thiên hộ nhịn không được cả kinh nói: "Tứ Xuyên, làm sao có thể! Tứ Xuyên làm sao các ngươi có thể nhúng tay vào?"

Chu Tồn Cơ thở dài: "Chỉ cần có thể cho bách tính cuộc sống hạnh phúc, thiên hạ này còn có nơi nào không nhúng tay vào được chứ? Ngay cả Nam Kinh bọn ta cũng đã khống chế không ít."

"Nam Kinh ư!!!"

Mễ thiên hộ lại kêu thảm: "Không thể nào, chuyện này không thể nào."

Chu Tồn Cơ thấy hắn kinh ngạc không thôi rất thú vị, không khỏi vui vẻ nói: "Chi bằng nói cho ngươi biết hết đi, bọn ta còn gián tiếp khống chế Bì Đảo, Tuyên Đại biên trấn, thảo nguyên Mông Cổ, một phần mặt biển Phúc Kiến và Quảng Đông, Đăng Châu vệ..."

Hắn nói một nơi, Mễ thiên hộ liền kêu thảm một tiếng.

Nói hết một vòng, Mễ thiên hộ phát hiện, thiên hạ này, ngoại trừ Bắc Trực Lệ và khu vực Giang Nam còn trong tay triều đình, những nơi khác, hình như đã đều là do nghịch đảng khống chế.

"Không! Không thể nào!" Mễ thiên hộ nói: "Chuyện này không thể nào làm được, còn có lưu khấu nữa, đúng, lưu khấu còn chiếm cứ Hà Nam và Hồ Bắc, các ngươi không thu thập được lưu khấu, căn bản không tạo phản được."

"Lưu khấu sao, đang chuẩn bị thu lưới rồi."

Chu Tồn Cơ cười hì hì: "Tối hôm qua Tin Tức Cao Gia mới phát sóng, quân ta đang làm chuẩn bị cuối cùng, muốn thu lưới tiêu diệt đội lưu khấu cuối cùng là Bát Đại Vương. Hôm nay hẳn là còn có báo cáo tiếp theo, có muốn đi xem không? Bản vương dẫn ngươi đi xem tiên gia bảo kính, rất chân thật."

Mễ thiên hộ: "Chuyện cơ mật như vậy, ngươi dám cho ta xem? Chỉ cần ta còn một hơi thở, nhất định sẽ đem những bí mật này đưa về kinh thành."

"Bí mật cái rắm!" Chu Tồn Cơ nói: "Đều phát sóng trên Tin Tức Cao Gia rồi còn gọi là bí mật gì, người trong khu giải phóng Thiên Tôn ai cũng có thể xem. Bây giờ ngươi cũng ở trong khu giải phóng Thiên Tôn, đương nhiên cũng có thể đi xem, ngươi xem thêm mấy ngày nữa mà còn vui lòng đưa tin tức về kinh thành, ta liền phục ngươi là hán tử."

Nói xong, Chu Tồn Cơ phất tay một cái nói: "Xe của ta đâu?"

Chiếc Khố Lý Nan kim quang lấp lánh dừng lại bên cạnh Chu Tồn Cơ, hắn nhảy phắt lên xe, đắc ý nói: "Mang theo đám nhà quê đến từ kinh thành này, chúng ta cùng đi xem Tin Tức Cao Gia."

Cách gọi "đám nhà quê đến từ kinh thành" này, thiếu chút nữa làm đám người Mễ thiên hộ tức đến ngất xỉu, bọn họ chính là người kinh thành, xưa nay chỉ có bọn họ nói người địa phương khác là nhà quê, lần này vậy mà bị người ở vùng hoang vu hẻo lánh Thiểm Tây nói là nhà quê, tức mà không chỗ xả.

Khố Lý Nan đi trước dẫn đường, thị vệ vương phủ và Cẩm Y Vệ địa phương áp giải đám người Mễ thiên hộ đi qua các con phố, hướng đến cổng chợ.

Lúc này đã gần tối…

Bách tính lại bắt đầu chơi trò chơi cố định vào mỗi buổi tối.

Vô số người trong thành Tây An cùng nhau đếm ngược: "Mười… chín… tám… bảy…"

"Lên đèn!"

Không biết bao nhiêu người đồng thời hô lên, toàn bộ thành Tây An lập tức sáng đèn, đầu đường cuối ngõ, tất cả đèn đường cùng lúc sáng lên, đủ mọi màu sắc, rực rỡ muôn màu.

Tây An thành không ngủ!

Đám người Mễ thiên hộ: "A a a a a!"

Chu Tồn Cơ cười: "Nhìn xem, nhà quê chính là thú vị như vậy."

Mễ thiên hộ: "Đây là tình huống gì? Cái đèn quái quỷ gì vậy?"

Không bao lâu sau, đến cổng chợ.

Chu Tồn Cơ bước lên khán đài chuyên dụng tầng hai của mình, thế tử phi sớm đã ở đây chờ, nhìn thấy một hàng tù binh bị trói sau lưng Chu Tồn Cơ, thế tử phi tò mò hỏi: "Lại mang theo những người kỳ quái gì đến xem Tin Tức Cao Gia vậy? Lão gia lúc nào cũng thích mang theo mấy người kỳ quái đến cùng xem tin tức."

Chu Tồn Cơ cười nói: "Như vậy mới náo nhiệt, đám nhà quê kinh thành này chưa từng thấy qua việc đời, bản thế tử rất thích nhìn bộ dạng kinh ngạc của bọn họ."

Thế tử phi dở khóc dở cười: "Chỉ giỏi hồ nháo."

Dù sao Mễ thiên hộ cũng tự biết mình phải chết, nói chuyện cũng không khách sáo: "Ngươi mới là người chưa từng thấy qua việc đời, cả nhà ngươi đều chưa từng thấy qua việc đời. Con heo bị nhốt trong thành Tây An! Ngươi ngoại trừ Tây An, còn thấy qua cái gì?"

Nếu như lời này đổi lại nói vào mấy năm trước, vừa nghe thấy

là có thể khiến Chu Tồn Cơ sụp đổ, khóc lóc om sòm.

Nhưng Chu Tồn Cơ hiện tại, sẽ không bị câu nói này làm tổn thương nữa.

Trên mặt hắn nở nụ cười tự tin, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn Mễ thiên hộ: "Ta đã từng thấy biển cả mênh mông!"

Mễ thiên hộ: "?"

Đúng lúc này, tiên gia bảo kính khổng lồ sáng lên…

Mỗi ngày vào lúc này, người đầu tiên xuất hiện trên bảo kính, đều là Trần Viên Viên.

Hôm nay nàng không mặc áo len lông cừu, cũng không mặc áo khoác lông vũ, mà là cầm một chiếc quạt lụa thơm phức, nhẹ nhàng phe phẩy, mỉm cười: "Quạt lụa thơm hiệu Thỏ, thật sự là khiến ta yêu thích không buông tay…"

Tiếp theo ống kính chuyển động, Bát Địa Thỏ lộ diện: "Thương hiệu Thỏ, chuyên bán đặc sản Tứ Xuyên, tất cả lợi nhuận của bản thương hành, toàn bộ quyên góp cho người nghèo! Nếu có một đồng nào rơi vào túi bản Thỏ, tự mình đi vào ngồi trong doanh Cải Tạo núi Hoàng Long."

Trịnh Cẩu Tử xuất hiện trong khung hình: "Thỏ Gia, ngươi không thể quay về núi Hoàng Long. Vừa rồi ta nghe người ta nói, không có một con thỏ nào có thể sống sót rời khỏi Tứ Xuyên."

Bát Địa Thỏ kinh ngạc: "Vì sao?"

Tiếp theo, trên màn hình xuất hiện một đám đông bách tính Tứ Xuyên, đồng thanh hô to: "Đầu thỏ sốt cay!"

Bách tính ở chợ bỗng nhiên cười vang: "Ha ha ha, Thỏ gia vẫn là Thỏ gia, chỉ có quảng cáo của Thỏ gia là hay nhất, quảng cáo

của người khác đều không buồn cười."

Có người nói: "Này, quảng cáo cần gì phải buồn cười? Giới thiệu hàng hoá mới là trọng điểm chứ? Đây rõ ràng là quảng cáo quạt lụa, vì sao một câu giới thiệu quạt lụa cũng không có? Xem đến cuối cùng, ta muốn mua chính là đầu thỏ sốt cay?"

Có người phản bác: "Là quảng cáo gì không quan trọng, dù sao ta chính là thích Thỏ gia! Đồ Thỏ gia bán, ta mặc kệ nó là hàng hoá gì, không cần giới thiệu, mua. Quạt lụa ta muốn mua, đầu thỏ sốt cay ta cũng muốn ăn."

"Ha ha ha!"

Đám đông cười vang.

Mễ thiên Hộ nhìn mà ngơ ngác vô cùng: "Đây là cái gương kỳ quái gì vậy? Lại dùng để quảng cáo? Bán đồ thổ sản?"

Tiếp đó, trọn vẹn mười phút quảng cáo, khiến Mễ thiên hộ kinh ngạc không thôi.

Hàng hoá khắp nơi trên trời dưới đất, đều xuất hiện trên truyền hình một lượt, thậm chí còn có cả tơ lụa từ hợp tác xã tơ tằm An Khánh rao bán.

Tiếp theo, màn hình đột nhiên tối đen.

Khi sáng lên, Cao Nhất Diệp xinh đẹp đoan trang, khí chất ung dung xuất hiện, bên cạnh nàng, còn có hai người dẫn chương trình trẻ tuổi ngồi bên trái bên phải.

Cao Nhất Diệp hiện tại là kèm cặp người mới, qua thêm vài ngày nữa, hai người mới sẽ chính thức đảm nhiệm.

Cao Nhất Diệp đối diện ống kính, mỉm cười nói: "Hiện tại là Tin Tức Cao Gia! Hôm nay trước tiên muốn mang đến cho mọi

người, là tin tức quốc tế..."

"Gần đây, Oa quốc xảy ra đảo nguyên chi loạn, cũng có thể xưng là Cơ đốc giáo đồ bạo động, một nam tử tên là Thiên Thảo Tứ Lang, dẫn đầu giáo đồ sùng bái Cơ đốc giáo tạo phản khởi nghĩa... Lần khởi nghĩa này bề ngoài là do Oa quốc thống trị giả bức hại Cơ đốc giáo đồ tạo thành. Trên thực tế, nguyên nhân sâu xa, chính là bách tính nghèo sinh hoạt khốn khổ, mượn danh nghĩa tôn giáo khởi nghĩa mà thôi."

Chương 1191: Vòng vây lớn

"Thiên Tôn nói, chỉ cần bách tính sống tốt, thì dù Cơ Đốc giáo có lợi hại đến đâu, cũng không thể nào kích động được bách tính." Cao Nhất Diệp nói: "Bạch Liên giáo của Đại Minh triều ta, thật ra cũng là như thế. Nếu triều đình để cho bách tính đều có thể sống những ngày tháng tốt đẹp, Cẩm Y Vệ căn bản không cần ngày ngày đi bắt Bạch Liên yêu nhân, bởi vì bọn chúng căn bản không thể làm yêu được."

"Bốp bốp bốp!" Toàn bộ khán giả đều vỗ tay.

Chu Tồn Cơ quay đầu lại, nói với Mễ thiên hộ: "Nghe thấy chưa? Ngươi từng bắt Bạch Liên yêu nhân chưa? Về sau học hỏi một chút, thì không cần phải đi bắt nữa."

Mễ thiên hộ vẻ mặt ngây ngốc: "Nghe thấy rồi, nhưng mà... phải học như thế nào?"

Lúc này bản tin quốc tế kết thúc, bắt đầu bản tin trong nước.

Người dẫn chương trình mới ngồi bên tay trái Cao Nhất Diệp lên tiếng: "Bây giờ bắt đầu bản tin trong nước, tiếp tục bản tin ngày hôm qua... Hôm qua chúng ta đã đưa tin về việc dân đoàn Sơn Tây chuẩn bị nam hạ ứng cứu Hồ Quảng, hôm nay sẽ đưa tin về động thái của dân đoàn Tứ Xuyên."

"Năm ngàn dân đoàn tiến vào Tứ Xuyên bình định phản loạn, hiện nay đã tập kết lại ở trọng trấn Xuyên Đông là Trùng Khánh, chuẩn bị xuất Xuyên. Mục tiêu tiếp theo của bọn họ, chính là Bát Đại Vương đang hoành hành ở Hồ Quảng."

Người dẫn chương trình đọc đến đây, thì vấp một cái, căng

thẳng, vội vàng nuốt một ngụm nước để che giấu sự lúng túng, nhưng khán giả lại cười ồ lên: "Người dẫn chương trình mới vẫn không lợi hại bằng Thánh nữ đại nhân a."

Người dẫn chương trình đọc lại: "Bây giờ, hãy để phóng viên tiền tuyến Chu Đại Nha mang đến cho mọi người cuộc phỏng vấn trực tiếp."

Ống kính chuyển cảnh, xuất hiện trên màn hình, là phóng viên chiến trường Chu Đại Nha.

Nữ tử này trông rất xinh đẹp, vừa xuất hiện đã thu hút ánh nhìn của khán giả. Nàng ta đang đứng ở bến tàu Triêu Thiên Môn của Trùng Khánh, bên cạnh là Trình Húc đang đeo mặt nạ và mấy ngàn binh sĩ dân đoàn: "Hòa giáo viên, nghe nói ngài đang chuẩn bị xuất Xuyên thu dọn lưu khấu, chúng tôi muốn biết, công tác chuẩn bị của dân đoàn đã được thực hiện như thế nào rồi?"

Mặc dù Trình Húc đeo mặt nạ, nhưng ánh mắt lại đang cười: "Công tác chuẩn bị rất thuận lợi, chúng tôi đã chuẩn bị xong mấy trăm chiếc thuyền, chuẩn bị đồng thời xuất phát cả đường thủy lẫn đường bộ."

Gã quay đầu lại, để cho ống kính xoay một vòng, nhìn xung quanh một chút.

Chỉ thấy trên bến tàu Triêu Thiên Môn tập kết rất nhiều thuyền bè, đương nhiên, đều là thuyền cỡ vừa và nhỏ, lúc này Tam Hiệp chưa xây dựng, mực nước thượng du Trường Giang vẫn còn rất thấp, không đi được thuyền lớn, cho nên đều chỉ có thể dùng thuyền cỡ vừa và nhỏ để vận chuyển binh lính.

Điều này cần đến một lượng lớn thuyền bè!

Bến tàu Triêu Thiên Môn chất đầy thuyền, phủ kín mặt sông Trường Giang và sông Gia Lăng, nhìn qua quả thực rất oai hùng.

Mễ thiên hộ nhìn thấy cảnh này, cũng nhịn không được giật mình: "Đây là đội thuyền quy mô lớn đến mức nào? Còn mạnh hơn cả lực lượng của triều đình."

Chu Đại Nha dường như nghe thấy hắn ta đang oán thầm ở bên ngoài màn hình, bèn giúp hắn hỏi: "Hòa giáo viên, đội thuyền lớn như vậy, là làm sao mà có được?"

Hòa giáo viên mỉm cười: "Dân đoàn vào Xuyên đến nay, vẫn luôn giúp đỡ bách tính trong Xuyên cải thiện cuộc sống, giành được thanh danh rất tốt trong dân gian, nghe nói chúng tôi muốn xuất Xuyên đánh giặc, các giới nhân sĩ trong Xuyên đều hết sức ủng hộ dân đoàn chúng tôi. Rất nhiều thương hành đã cho chúng tôi mượn thuyền bè của bọn họ, ngư dân trên sông cũng đều tình nguyện đến giúp đỡ. Chúng tôi không hề ban bố bất kỳ mệnh lệnh cưỡng chế nào, những thuyền bè này đều là tự nguyện đến trợ trận."

Mễ thiên hộ: "!!!"

"Ngoài ra, bởi vì Hồ Quảng cũng có rất nhiều vùng núi, cho nên, dân đoàn Tứ Xuyên vốn giỏi tác chiến trên địa hình đồi núi, cũng sẽ cùng chúng tôi xuất Xuyên, hỗ trợ chúng tôi tác chiến với lưu khấu ở vùng núi Hồ Quảng." Hòa giáo viên mỉm cười kéo một thanh niên từ bên cạnh đến: "Người thanh niên này tên là Tưởng Đại Lượng, chính là một thành viên trong số những tân binh mà chúng tôi chiêu mộ được ở Tứ Xuyên, mời hắn ta nói vài câu đi."

Chu Đại Nha phất phất tay, ống kính hướng về phía Tưởng Đại Lượng.

Tưởng Đại Lượng rõ ràng có chút mơ hồ, người Tứ Xuyên còn chưa được xem TV, không biết máy quay phim là vật gì, nhưng Chu Đại Nha đang nhìn hắn ta, hắn cũng không thể làm lơ mỹ nữ, vội vàng giơ tay chào theo kiểu nhà binh, hơi khẩn trương nói: "Tôi...tôi đại diện cho công nhân bốc vác ở bến tàu thành Giang

Bắc, Trùng Khánh... khụ... Ôi chao, tôi thật sự phải nói sao?"

Chu Đại Nha: "Nói đi, nói hết những gì ngươi muốn nói ra. Bạn đang đọc bản dịch của bns vip, nếu đọc được dòng này ở nơi khác, tức là chỗ của bọn ăn cắp, bọn nó thật đáng hổ thẹn, xin các bạn hãy ủng hộ nguồn bản dịch."

Tưởng Đại Lượng: "Tôi... chúng tôi muốn đem lưu khấu, thổ bạo tử, địa đầu xà... Những thứ rác rưởi đó, toàn bộ đánh cho tan tác, toàn bộ! Toàn bộ! Vì... cái này... tôi không sợ chết, tôi không sợ chết một chút nào."

Một đám công nhân bốc vác sau lưng hắn cười ha hả: "Đại Lượng, lưỡi bị cứng rồi."

Trình Húc trở lại trước ống kính: "Tóm lại, chúng tôi có lòng tin sẽ quét sạch lưu khấu Hồ Quảng! Mời mọi người hãy chờ xem."

Mễ thiên hộ nhìn đến đây, cái miệng há hốc, hồi lâu cũng không khép lại được: "Thì ra, quân Tứ Xuyên của các ngươi, đã đang chuẩn bị xuất Xuyên tiễu phỉ..."

Chu Tồn Cơ cười hắc hắc: "Đúng vậy, hôm qua còn đưa tin về việc quân Sơn Tây nam hạ, quân Sơn Tây của chúng ta sẽ tiến vào Hà Nam, hội hợp với cánh quân Hà Nam, sau đó cùng nhau nam hạ, bao vây Bát Đại Vương."

Mễ thiên hộ: "!!!"

Lúc này ống kính lại trở về phòng phát sóng, lần này đổi thành người dẫn chương trình ngồi bên tay phải Cao Nhất Diệp lên tiếng: "Trên đây là tình hình quân sự của Tứ Xuyên, tiếp theo, chúng ta hãy chuyển tầm nhìn đến An Khánh."

Hình ảnh chuyển cảnh, dòng Trường Giang cuồn cuộn.

Sử Khả Pháp đang đứng ở bờ sông, trên người mặc một bộ

thanh y.

Đằng sau hắn, là dân đoàn An Lư của thôn Cao Gia.

Quy mô của dân đoàn An Lư tương đối nhỏ, có vẻ hơi yếu thế so với đại quân ở mấy nơi khác của thôn Cao Gia, nhưng Sử Khả Pháp thoạt nhìn lại rất có khí thế.

Một phóng viên chiến trường đang mỉm cười với hắn: "Sử đại nhân, ngài phụ trách bao vây lưu khấu từ phía đông, nhưng ngài là người có binh lực ít nhất trong số mấy lộ đại quân, có cảm thấy gánh nặng trên vai rất nặng nề hay không? Có cảm thấy sợ hãi hay không?"

Sử Khả Pháp: "Ta đầu có thể rơi, nhưng chí không thể khuất!"

Hắn đang nói đến đây, thì từ bến tàu Nghênh Giang của An Khánh phía sau có mấy chiếc thuyền lớn lưỡng dụng chạy đến, trên thuyền ào ào dỡ vật tư xuống, nào là thùng đựng thuốc súng, nào là hòm đựng đạn, nào là hỏa súng kiểu mới, cứ thế từng giỏ từng giỏ ném ra ngoài.

Một binh sĩ hậu cần tiến lên phía trước, hành quân lễ: "Đội hậu cần vận tải đường thủy của thôn Cao Gia, đến báo cáo. Sử giáo viên, chúng tôi đã mang đến cho ngài vật tư cho hai ngàn người, xin ngài ký nhận."

Sử Khả Pháp mỉm cười nói: "Vật tư của bản thôn lại đưa đến rồi, ủng hộ ta mạnh mẽ như vậy, ta nhất định sẽ không để cho lưu khấu chạy thoát từ phía đông!"

Mễ thiên hộ nhìn đến đây, cũng nhịn không được khâm phục: "Vòng vây lớn như vậy?"

Chu Tồn Cơ: "Số lượng lưu khấu rất đông, thường là mười mấy vạn, mấy chục vạn, đương nhiên phải giăng một vòng vây cực lớn, mới có thể quét sạch bọn chúng, lần này, quyết chiến ở

Hồ Bắc, triệt để giải quyết tai họa lưu khấu."

Mễ thiên hộ toàn thân run rẩy: "Sau đó, các ngươi sẽ... sẽ vào kinh... cướp... cướp ngôi vị của hoàng thượng sao?"

Chu Tồn Cơ xua tay: "Chuyện này bản thế tử làm sao mà biết được, dù sao, ta cũng chỉ là một thế tử nho nhỏ, đến bây giờ còn chưa được chuyển thành Tần vương! Ngay cả Tần vương còn chưa làm được, ta còn muốn làm hoàng đế gì nữa? Ha ha ha! Không muốn không muốn, hoàn toàn không muốn. Chuyện này cứ để Thiên Tôn an bài, Thiên Tôn nói thế nào, mọi người liền làm theo như thế đó."

Chương 1192: Hay là chúng ta sáp nhập hai nước làm một đi!

Cùng lúc vòng vây lớn của thôn Cao Gia đang được điều động.

Bản thôn thôn Cao Gia, bên phía Đàm Lập Văn, lại có vẻ sứt đầu mẻ trán.

Nhân viên hành chính dưới tay hắn không đủ dùng.

Mới chỉ mấy tháng trước, Tam Thập Nhị - vị trưởng quan hành chính cao nhất của thôn Cao Gia đã dẫn đầu vào Xuyên, giống như làm Sơn Tây đại khai phá, thì bây giờ lại làm Tứ Xuyên đại khai phá.

Mà địa hình Tứ Xuyên phức tạp, núi non trùng điệp, thế lực nhỏ rải rác khắp nơi, lại không có tuần phủ Ngô Sân là quan lớn nhất ngồi canh giữ.

Cho nên, khai phá Tứ Xuyên hiển nhiên khó khăn hơn khai phá Sơn Tây rất nhiều.

Tam Thập Nhị ở bên đó khảo sát một thời gian, liền đưa ra yêu cầu điều động với bản thôn thôn Cao Gia, một lượng lớn nhân viên hành chính, theo đội hậu cần vận tải tiến vào Tứ Xuyên.

Bởi vì tình hình phức tạp, cũng không dám điều nhân viên mới và gà mờ đến, nhân viên hành chính vào Xuyên toàn bộ đều là tinh anh của bản thôn, là những người có năng lực nhất, lợi hại nhất.

Kết quả điều động như vậy một cái, bản thôn bị rút ruột rồi!

Đàm Lập Văn là người ở lại trông coi thôn, là nhân vật số hai,

lập tức cảm thấy thiếu hụt nhân lực, không làm hết việc nổi... Xem đi, đại vòng vây lần này cần phân phối đồng thời cả vật tư lẫn nhân lực cho mấy cánh quân, đối với năng lực hành chính của bản thôn thôn Cao Gia, quả thực là một sự vắt kiệt sức lực khủng khiếp.

Đàm Lập Văn mệt mỏi ngã người ra ghế dựa: "Ta không được rồi! Phải chiêu mộ một nhóm nhân viên hành chính mới thôi."

Tối hôm đó, phía sau Tin Tức Cao Gia đã phát sóng một đoạn quảng cáo tuyển dụng ngắn gọn, cơ quan hành chính của bản thôn thôn Cao Gia, chiêu mộ một lượng lớn công chức, nam nữ không hạn chế, nhưng ít nhất phải có bằng tốt nghiệp sơ trung của trường nhị trung Số 32.

Chỉ một điều này, đã loại bỏ vô số người!

Buổi trưa ngày hôm sau, chủ bảo thôn Cao Gia, đại sảnh hành chính.

Hội chợ việc làm chính thức bắt đầu...

Số ít học sinh tốt nghiệp sơ trung của thôn Cao Gia, phần lớn đã sớm được các đơn vị tiếp nhận, đang chiến đấu ở tuyến đầu của các ngành nghề. Giờ muốn tuyển dụng học sinh tốt nghiệp sơ trung, thật sự là nói dễ hơn làm?

Người đến đăng ký, có thể nói là lác đác không có mấy người.

Đàm Lập Văn vừa nhìn, thấy người xếp hàng không có mấy ai, trong lòng liền hoang mang.

Hay là ta đặt điều kiện quá cao rồi? Nếu như không tuyển được người thì phải làm sao?

Hắn đang hoang mang không thôi, đột nhiên nghe thấy một giọng nói quen thuộc: "Xin chào Đàm thúc! Cháu đến ứng tuyển

nhân viên hành chính đây!"

"Hả?" Đàm Lập Văn ngẩng đầu lên nhìn: "Trai đẹp Thập Thò, Lưu Mậu Bào!"

Người đến chính là Lưu Mậu Bào, hôm nay hắn không mặc y phục của thương nhân, mà mặc bộ trường sam nho nhã đã mặc vào ngày tốt nghiệp trường nhị trung Số 32 mùa hè năm nay, trên mặt nở nụ cười tự nhiên: "Đàm thúc, không chào đón cháu sao?"

Đàm Lập Văn thầm nghĩ: Ta và ngươi không quen biết, ngươi vừa đến đã gọi thúc, ta đây không phải là ngại ngùng sao?

Thôi được rồi, nói chuyện chính sự trước.

Đàm Lập Văn nói: "Ngươi tốt nghiệp sơ trung vào mùa hè năm nay, sau đó vẫn luôn ở nhà giúp phụ mẫu quản lý quán cơm sao? Quán cơm nhà các ngươi, hiện tại càng làm càng lớn, đã là quán cơm sang trọng nhất bản thôn thôn Cao Gia rồi. Còn có xưởng sản xuất áo len lông cừu kia của ngươi, cũng càng làm càng lớn, hiện tại nghiệp vụ đã làm đến tận Giang Nam rồi, ngươi là con nhà giàu có, chạy đến ứng tuyển cái gì mà nhân viên hành chính, đây không phải là lãng phí tài hoa thương nghiệp của ngươi sao?"

Lưu Mậu Bào mỉm cười: "Tài hoa thương nghiệp gì đó, căn bản là không đáng nhắc tới. Từ nhỏ cháu đã lập chí muốn từ bỏ kinh thương, đi theo con đường làm quan. Mùa hè năm nay, sau khi tốt nghiệp sơ trung, cháu vẫn luôn chờ đợi đại hội tuyển dụng nhân viên hành chính của bản thôn, cuối cùng cũng để cháu chờ được rồi."

Đàm Lập Văn: "Ngươi sẽ không phải là bởi vì áo khoác lông vũ Tam Nương cướp mất sinh ý áo len lông cừu của nhà ngươi, ngươi cảm thấy không thể tiếp tục lăn lộn trên thương trường, mới muốn đi theo con đường làm quan chứ?"

Lưu Mậu Bào cười nói: "Đàm thúc nói đùa rồi, hiện tại mùa đông lạnh như vậy, mọi người mặc áo len lông cừu vào, bên ngoài mặc thêm một chiếc áo khoác lông vũ cũng không có gì lạ, áo len lông cừu Ấm Đến Muốn Ngủ của cháu và áo khoác lông vũ Tam Nương từ trước đến nay chưa từng là quan hệ cạnh tranh, mà là quan hệ bổ sung cho nhau."

Đàm Lập Văn: "Được rồi, ngươi hãy giới thiệu về ưu điểm của bản thân đi, ta xem xem ngươi làm sao có thể thuyết phục ta để ngươi gia nhập."

Lưu Mậu Bào bày ra vẻ mặt nghiêm túc: "Phụ thân của cháu là Lưu Do, đến từ huyện Hợp Dương, là một trong những thôn dân gia nhập vào giáo phái của Đạo Huyền Thiên Tôn từ rất sớm. Xuất thân từ gia đình tiểu hộ bình thường, gia cảnh trong sạch, không có họ hàng người Mãn, người Mông Cổ, trong nhà cũng không có ai từng làm quan trong triều, là người lao động chân chính không thể nghi ngờ! Tuyệt đối trung thành đáng tin cậy, không có bất kỳ lý do gì để phản bội thôn."

Đàm Lập Văn gật đầu: Quả thực, nhà họ Lưu ở phương diện thẩm tra chính trị, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Lưu Mậu Bào: "Năm đầu tiên cháu học sơ trung ở trường nhị trung Số 32, liền gia nhập hội học sinh, đảm nhiệm chức vụ cán sự, phụ trách xử lý các loại việc vặt vãnh của học sinh, trở thành cầu nối giữa đội ngũ giáo viên nhà trường và học sinh, giúp cháu có được năng lực giao tiếp mạnh mẽ. Vào năm cuối cấp trước khi tốt nghiệp, vinh dự được lên làm hội trưởng hội học sinh, đây chính là sự khẳng định của nhà trường đối với năng lực của cháu."

Đàm Lập Văn nghe vậy cũng thấy hài lòng: Lợi hại! Thì ra thằng nhóc này năm cuối cùng đã lên làm hội trưởng hội học sinh rồi a, đây thật sự là điểm cộng.

Lưu Mậu Bào tiếp tục nói: "Trong thời gian đảm nhiệm chức

vụ cán sự hội học sinh, cháu phụ trách tiếp xúc với hai đứa trẻ quý tộc Mông Cổ đến từ Mông Cổ là Triết Bố và Ngạch Triết, duy trì mối quan hệ tốt đẹp với bọn họ, thậm chí còn kết làm an đáp. Đã giúp thôn Cao Gia hoàn thành việc bố trí chiến lược quan trọng, Thiên Tôn cũng từng khen ngợi cháu."

Trong lòng Đàm Lập Văn giật mình: Thiên Tôn khen ngợi? Điểm cộng rất lớn.

Lưu Mậu Bào tiếp tục: "Trong thời gian kinh doanh xưởng sản xuất áo len lông cừu "Ấm Đến Muốn Ngủ", cháu đã tích lũy được rất nhiều kinh nghiệm quản lý, đồng thời đi khắp nam bắc, buôn bán khắp nơi, mở rộng tầm mắt kiến thức, tiếp xúc với đủ mọi ngành nghề, có hiểu biết sâu sắc về thương nghiệp và dân sinh. Cho dù là đối nội hay đối ngoại, cháu đều tự tin có thể làm tốt."

Đàm Lập Văn nghe đến đây, kỳ thực đã rất hài lòng rồi: Thằng nhóc này tiền đồ vô lượng.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn muốn thử thách đứa trẻ này một lần nữa.

Hắn hừ một tiếng nói: "Lý lịch rất đẹp, thế nhưng, vẫn thiếu một điểm mấu chốt mang tính quyết định, ngươi hãy nói ra một lý do mấu chốt nhất, một lý do mà ta không thể không tuyển dụng ngươi, một lý do mà ta không thể từ chối được."

Lưu Mậu Bào khẽ mỉm cười: "Ngài thiếu người!"

"Phốc!" Đàm Lập Văn phun ra một ngụm trà thật xa: "Thằng nhóc ranh mãnh này."

Lưu Mậu Bào cười nói: "Đàm thúc, đừng sặc."

Đàm Lập Văn cầm cây quạt trên tay ném về phía Lưu Mậu Bào: "Đi nhanh đi nhanh! Sáng mai nhớ đến làm việc."

Lưu Mậu Bào: "Ha ha ha, đa tạ Đàm thúc."

Hắn nhận lấy cây quạt của Đàm Lập Văn, vừa đi vừa nghịch ngợm cây quạt, đi ra khỏi chủ bảo thôn Cao Gia.

Bên ngoài bảo, hai người an đáp là Triết Bố và Ngạch Triết người Mông Cổ đang chờ hắn.

Thấy hắn đi ra, hai đứa trẻ Mông Cổ vội vàng nghênh đón: "Mạo Bào ca, như thế nào rồi? Huynh ứng tuyển thành công rồi sao?"

Lưu Mậu Bào đắc ý dào dạt: "Thành công rồi! Ngày mai đi làm, ha ha ha, lần này, rốt cuộc ta cũng coi như là bước chân lên vũ đài chính trị rồi."

Hai đứa trẻ Mông Cổ đều cười nói: "Chúc mừng Mạo Bào ca."

Lưu Mậu Bào nắm tay hai đứa trẻ Mông Cổ: "Sẽ có một ngày, ta sẽ trở thành quản sự đứng đầu thôn Cao Gia, hai đệ cũng sẽ trở thành đại hãn của Mông Cổ, đến lúc đó, chúng ta hãy sáp nhập hai nước làm một, trở thành một quốc gia, chúng ta sẽ thật sự trở thành huynh đệ."

Triết Bố: "Được! Sáp nhập!"

Ngạch Triết: "Đến lúc đó cho ta làm tư lệnh hải quân."

Triết Bố: "Muốn làm tư lệnh hải quân, ngươi phải đến học viện hàng hải học tập. Ở đảo Châu Sơn, chuyện này e rằng phải xin Thiên Tôn mới được."

Chương 1193: Phụng Thiên Xương Nghĩa doanh

Cùng lúc đó…

Phía đông nam Hà Nam, nơi tầm nhìn của Lý Đạo Huyền chưa thể vươn tới.

Nơi này đã gần tới Lục An, ít bị ảnh hưởng bởi hạn hán, khắp nơi đều thấy màu xanh.

Bách tính nơi đây không bị thiên tai hoành hành, lại thường xuyên bị lưu khấu và quan binh quấy nhiễu, cũng là một đám người đáng thương.

Sấm Vương, dẫn theo Lý Nham, Lý Quá, Lưu Tông Mẫn cùng hơn trăm tâm phúc còn sót lại, trốn ở ngoài một thôn trang nhỏ.

Nếu là trước đây nhìn thấy thôn trang nhỏ bé thế này, Sấm Vương nhất định sẽ dẫn quân đi cướp bóc.

Nhưng từ sau khi đại bại ở Thục Sơn, cộng thêm lời nói của Lý Nham, Lý Tự Thành đã quyết định thay đổi.

Phải từ biệt cái bản thân thích chém giết cướp bóc kia, làm một người tốt.

Sấm Vương liếm liếm môi khô nứt: “Lý tiên sinh, ngươi bảo ta không được chém giết cướp bóc, phải thi hành nhân nghĩa, nhưng hơn trăm người chúng ta sắp chết đói rồi, trước mắt nên làm sao đây?”

Lý Nham nghiêm mặt nói: “Càng lúc như thế này, càng là lúc

khảo nghiệm bản thân, nếu như không nhịn được cơn đói nhất thời, lại đi làm việc ác, vậy thì cuối cùng không thành đại sự được."

Sấm Vương: "Vậy chẳng lẽ chỉ có thể đào rau dại sao?"

"Đào đi!" Lý Nham: "Tại hạ cũng cùng ngươi đào."

Mọi người đang chuẩn bị hành động đào chút rau dại…

Đột nhiên, phía xa vang lên tiếng người, một đội quân quan binh khoảng ba trăm người, từ xa tiến đến.

Tuy rằng đánh cờ hiệu của quan binh, nhưng đội quân này rõ ràng không mấy đứng đắn, người dẫn đầu nhìn khí chất giống hệt thổ phỉ, binh lính dưới trướng hắn ta cũng đều là hung thần ác sát, còn giống thổ phỉ hơn cả thổ phỉ.

Lý Quá liếc mắt nhìn, thấp giọng nói: "Là đội quân ô hợp dưới trướng Tả Lương Ngọc."

Sấm Vương gật đầu: "Nhìn ra rồi, là người Tả Lương Ngọc lén lút thu nhận, là một tiểu đầu mục trong hội nghị Huỳnh Dương năm đó, ta còn từng gặp mặt hắn."

Lưu Tông Mẫn: "Bọn chúng muốn cướp bóc thôn trang này."

Lý Nham mở miệng nói: "Tốt, cơ hội thi hành nhân nghĩa đã tới! Sấm Vương đại ca, nghĩa cử lật đổ triều đình Đại Minh, hãy bắt đầu từ đây đi. Diệt trừ đám quan binh bại hoại quân kỷ này, bảo vệ bách tính, bọn họ nhất định sẽ cảm kích ân đức của ngươi, binh lính được như vậy, còn mạnh hơn nhiều so với việc ngươi dùng đao kề cổ ép buộc bọn họ gia nhập."

Sấm Vương gật đầu, quay đầu nói với đội lão Bát phía sau: "Huynh đệ, chuẩn bị làm việc! Lần này, chúng ta không phải thổ phỉ, mà là hiệp khách!"

Đội Lão Bát: “Gào!”

Sấm Vương lấy ra một lá cờ, đưa cho lão bộ hạ Hác Dao Kỳ: “Cầm cho chắc, đây là cờ hiệu mới của chúng ta.”

Hác Dao Kỳ giương lá cờ lớn kia lên nhìn, phía trên là năm chữ to: “Phụng Thiên Xương Nghĩa doanh!”

…

Đội quân ô hợp dưới trướng Tả Lương Ngọc xông vào trong thôn, rất nhanh đã có kẻ đá văng cửa nhà dân, uy hiếp bọn họ giao ra toàn bộ tài sản trong nhà, cả thôn chìm trong khói lửa.

Dân làng run rẩy trong nhà, không biết làm sao cho phải.

Đột nhiên, trong rừng cây bên ngoài thôn vang lên một tiếng gầm giận dữ, Hác Dao Kỳ đeo lá cờ “Phụng Thiên Xương Nghĩa doanh” sau lưng, người đầu tiên xông ra khỏi rừng cây.

Theo sau hắn, hai viên đại tướng Lý Quá và Lưu Tông Mẫn, cùng nhau vung đao chém giết, tiếp đó Sấm Vương tự mình dẫn theo hơn trăm mãnh tướng “Phụng Thiên Xương Nghĩa doanh”, hung hãn xông ra: “Cẩu quan binh, nhận lấy cái chết!”

Dưới trướng Tả Lương Ngọc lập tức đại loạn: “Hỏng rồi! Quân đội quái dị từ đâu tới vậy?”

“Mẹ nó! Đám người này sao mà hung hãn thế.”

Người của Tả Lương Ngọc vội vàng ứng chiến.

Nhưng đám người này cũng xuất thân từ quân thổ phỉ, hơn nữa lại chỉ là thuộc hạ của một tiểu đầu mục, sức chiến đấu và ý chí chiến đấu đều cực kỳ kém cỏi, sao có thể địch nổi Đội Lão Bát hung hãn vô cùng.

Vừa va chạm, bên phía quan binh đã bị đánh cho tan tác.

Sấm Vương nhoáng lên, chặn trước mặt tên võ tướng dẫn đầu đám quan binh kia.

Võ tướng nhìn kỹ, giật nảy mình: "Sấm Tướng? Không đúng, hiện tại ngươi là Sấm Vương! Sao ngươi lại ở đây? Sao lại đổi tên thành Phụng Thiên Xương Nghĩa Doanh rồi?"

Sấm Vương hừ lạnh một tiếng: "Chuyện ngươi không biết còn nhiều lắm, nhận lấy cái chết đi."

Hai người đồng thời rút đao tấn công, xoẹt xoẹt xoẹt, sau mấy chiêu, Sấm Vương một đao chém bay đầu tên võ tướng.

Đội Lão Bát lấy ít địch nhiều, với hơn trăm người, đánh cho ba trăm quan binh tan tác, tháo chạy tứ tán.

Bọn họ cũng không truy đuổi, chỉ lục soát tài vật trên người đám quan binh này, một lát sau, quả nhiên tìm được một ít lương thực và vàng bạc, lần này coi như có thể lo liệu được một bữa cơm rồi.

Phụng Thiên Xương Nghĩa doanh bèn nhóm lửa nấu cơm bên dòng suối nhỏ cạnh thôn…

Dân làng trong thôn phát hiện, cuộc chiến bên ngoài đã dừng lại, cũng không còn ai tới cướp bóc bọn họ nữa, bọn họ đẩy cửa ra ngoài, liền nhìn thấy Phụng Thiên Xương Nghĩa doanh đang nấu cơm bên bờ suối.

Một đám dân làng dè dặt lại gần: "Các vị hảo hán là người phương nào? Đa tạ các vị đã giúp chúng tôi đánh lui quan binh."

Lý Nham đứng dậy: "Chúng tôi là bộ đội của Sấm Vương."

"A? Sấm tặc?" Dân làng sợ hãi, quay đầu bỏ chạy.

Lý Nham cũng không đuổi theo, chỉ ở phía sau lớn tiếng gọi:

“Mọi người đừng sợ, Sấm Vương không phải người xấu, trước đây có lẽ ngài ấy làm việc không tốt, nhưng sau này sẽ không nữa.”

Nói xong, hắn phất phất tay.

Mọi người trong Phụng Thiên Xương Nghĩa doanh vội vàng làm theo lời hắn đã dạy trước, cất tiếng hát: “Sấm Vương là quân đội nhân nghĩa, không giết người cướp của!”

“Mở rộng cửa nghênh đón Sấm Vương, Sấm Vương đến không lấy lương thực!”

“Sớm mở cửa bái kiến Sấm Vương, để cho mọi người đều vui vẻ.”

Muốn để cho bách tính không biết chữ nhớ được thơ từ, hoặc nhớ kỹ một câu danh ngôn, là việc rất khó khăn, nhưng biên soạn thành bài hát để hát, bọn họ sẽ rất dễ nhớ.

Dân làng rất nhanh đã học được bài hát đơn giản này, dễ nhớ như đồng dao vậy…

Ngày hôm sau!

Lúc Sấm Vương chuẩn bị rời đi, một đám dân làng, bỗng nhiên đeo vàng bạc châu báu trong nhà, đứng trước mặt Lý Nham.

“Sấm Vương, xin hãy mang theo chúng tôi.”

“Chúng tôi cũng đi theo ngài.”

“Hôm qua quan binh đã tới cướp lương thực rồi, đám quan binh thua chạy kia, nhất định sẽ dẫn tới càng nhiều quan binh hơn, đến lúc đó người trong thôn chúng tôi đều phải chết.”

“Chúng tôi chỉ có thể đi theo ngài thôi.”

Sấm Vương mừng rỡ, quay đầu nhìn Lý Nham.

Lý Nham gật đầu.

Sấm Vương quay đầu lại, nói với dân làng: “Đa tạ mọi người đã coi trọng ta, sau này cứ để ta bảo vệ mọi người, yên tâm! Ta tuyệt đối sẽ không để mọi người phải chịu ấm ức, chúng ta cùng nhau giết quan, cùng nhau tạo phản, cùng nhau đập nát cái triều đình chết tiệt này.”

Dân làng: “Được!”

“Vậy chúng ta đi thôi.”

Quân đội của Sấm Vương, mở rộng tới hơn hai trăm người.

Hắn có thể nhìn ra, lần này dân làng mới gia nhập tuy rằng không nhiều, nhưng từng người đều ánh mắt kiên định, bọn họ hoàn toàn khác biệt với đám thuộc hạ dùng thủ đoạn bạo lực ép buộc gia nhập kia.

Bọn họ cũng giống như Đội Lão Bát của mình, tràn đầy tin tưởng vào mình, sẽ không vứt bỏ mình chạy trốn bất cứ lúc nào.

Đây, mới là quân đội chân chính!

Cũng không biết lúc này mới hiểu được đạo lý này, có phải đã quá muộn hay không.

Chương 1194: Cần thư giới thiệu

Chu Sơn, cảng Định Hải.

Một chiếc thuyền lớn, neo đậu tại cảng Định Hải.

Vừa mới cập bến, một đứa trẻ mười tuổi liền nhảy xuống từ trên thuyền.

Chính là Khả hãn trên danh nghĩa của Mông Cổ, con cháu của Thành Cát Tư Hãn, Ngạch Triết.

Đôi chân vừa đặt xuống đất liền trên bến tàu, Ngạch Triết liền khom người, “Ọe” một tiếng, nôn ra một bãi.

Người bên cạnh sợ hết hồn, nhao nhao tránh ra: “Bẩn quá, ngươi làm cái gì vậy?”

Ngạch Triết thở hổn hển: “Mệt quá, hóa ra đi thuyền lại mệt như vậy, lắc lư không ngừng… ta cảm thấy cả thế giới đều đang xoay tròn.”

Hai tên lính đặc vụ thôn Cao Gia theo sau "bảo vệ hắn", thực ra là "giám thị hắn" từ trên thuyền nhảy xuống theo: “Đã mệt như vậy rồi, hay là về thôn đi.”

Ngạch Triết lắc đầu: “Không, ta muốn làm hải quân! Ngay cả Thiên Tôn cũng đã đồng ý rồi.”

Lính đặc vụ cũng không nói gì nữa, chuyện Thiên Tôn đã đồng ý, không ai có ý kiến. Đứa trẻ Ngạch Triết này tuy là con tin, nhưng Thiên Tôn cũng không hề bạc đãi hắn, ngược lại, yêu cầu

của Thiên Tôn đối với hắn cơ bản đều cố gắng thỏa mãn.

Binh lính bình thường không biết vì sao Thiên Tôn lại đối xử tốt với đứa trẻ này, chỉ có Cao Nhất Diệp biết, Thiên Tôn từng nói riêng: Vì mục đích chính trị, mà lợi dụng một đứa trẻ vị thành niên, là điều vô cùng đáng xấu hổ, nhưng vì tương lai quốc gia, chút xấu hổ của cá nhân cũng không tính là gì. Bởi vậy, mọi người nên đối xử tốt với đứa trẻ này một chút.

Ngạch Triết thở hổn hển trên bến tàu một hồi lâu, mới dần hồi phục.

Dù sao cũng mới mười tuổi, khả năng thích ứng vẫn rất mạnh.

Lấy lại tinh thần, sải bước, đi về phía Học viện Hàng hải Chu Sơn.

Địa vị của Học viện Hàng hải Chu Sơn hiện tại có thể nói là rất cao.

Nó cùng với trường quân sự Hoàng Bồ, một biển một đất liền, tạo thành hai hệ thống giáo dục quân sự cốt lõi của thôn Cao Gia, sĩ quan lục quân nếu như chưa từng vào trường quân sự Hoàng Bồ, nói ra ngoài cũng mất mặt, dù sao ngay cả người như Bát Địa Thỏ cũng từng chạy vòng vòng trong trường quân sự Hoàng Bồ.

Mà sĩ quan hải quân nếu như chưa từng vào Học viện Hàng hải Chu Sơn, cũng chỉ có thể coi là dân nghiệp dư, căn bản không gánh vác nổi trọng trách.

Ngạch Triết nhìn thấy cổng trường từ xa, không khỏi hít sâu một hơi: “Quá tốt rồi, rốt cuộc cũng đến được nơi ta hằng mơ ước, thật vui quá.”

Ngay lúc này, hắn đột nhiên phát hiện, cổng trường vậy mà lại có người đang gây chuyện.

Một nam tử trưởng thành, mặc bộ đồ thương nhân, đang đứng ở cổng Học viện Hàng hải, lớn tiếng nói: “Ta đến để học tập.”

Ngạch Triết: “A? Người kia ít nhất cũng ba mươi tuổi rồi, vậy mà cũng muốn tới đây học tập?”

Lính hậu cần cười: “Chuyện này bình thường thôi, Bát Địa Thỏ khi vào trường quân sự Hoàng Bồ học tập, cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi, thôn Cao Gia chúng ta có rất nhiều lão tướng là dã lộ tử, cần phải học lại một số kiến thức bài bản trong trường học.”

Ngạch Triết: “Lính gác không cho hắn ta vào kìa.”

Hắn tính trẻ con, thích xem náo nhiệt, vội vàng chạy nhanh tới.

Lính gác chặn nam tử kia lại: “Vị tiên sinh này, nơi này không phải trường học bình thường, mà là trường quân sự, không phải ai muốn vào học là vào được, ít nhất trước tiên phải là binh lính chính thức hoặc dự bị của thôn Cao Gia ta, còn phải có thư giới thiệu mới được nhập học.”

Nam tử ba mươi mấy tuổi kia gào lên: “Sao mà nhiều quy củ thế? Trường học khác, đều là đưa học phí là vào được, ở đây còn phiền phức như vậy.”

Lính gác: “Ngươi có thể đứng ở đây, chứng tỏ ngươi cũng là người mình, không phải người mình nhất định là không lên được hòn đảo này, cho nên chúng tôi mới khách sáo với ngươi, nếu không, chỉ bằng việc gây rối ở cổng trường quân sự, đã sớm ném bay ngươi ra ngoài rồi.”

Nam tử kia giật mình, cũng không dám gây chuyện nữa, thò tay vào trong ngực móc ra một tấm lệnh bài: “Các ngươi xem, đây là Giang Thành Giang giáo viên đưa cho ta, lệnh bài thủy sư Đăng Châu, ta là hạm trưởng thuỷ quân dưới trướng Giang giáo viên

đấy.”

Lính gác kiểm tra lệnh bài của hắn, “Thủy quân Đăng Châu, đội trưởng đội cơ động đặc biệt, Nghiêu Tinh Quyển”.

“Được rồi, lệnh bài không có vấn đề, đúng là người mình, nhưng ngươi muốn đi học, còn cần một phong thư giới thiệu.”

Hóa ra, nam tử kia chính là thương nhân kiêm hải tặc, Nghiêu Tinh Quyển.

Sau trận Bì Đảo, Nghiêu Tinh Quyển cũng lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là “Thiên Tôn phù hộ”, sau đó lập tức chủ động gia nhập thôn Cao Gia.

Bởi vì thân phận đặc biệt của hắn, được Giang Thành ban cho chức vụ “Đội trưởng đội cơ động đặc biệt”, phụ trách dẫn dắt một hạm đội biệt động, phụ trách mậu dịch với Oa quốc, Triều Tiên, các nước Nam Dương, người Tây Dương… và cả… chiến đấu!

Thời buổi này chạy buôn trên biển, chỉ biết làm ăn chân chính là không thể, ngươi không đi bắt nạt người khác, người khác cũng sẽ bắt nạt ngươi, cho nên nhất định phải chiến đấu. Thương nhân và hải tặc, hai tay đều phải nắm, hai tay đều phải cứng.

Sau khi Nghiêu Tinh Quyển gia nhập thôn Cao Gia, rất nhanh đã nghe nói tới Học viện Hàng hải Châu Sơn, sau đó liền chạy tới đây, muốn học tập một chút kiến thức địa lý, cái gì mà hải lưu, gió mùa, còn cả hải chiến kiểu mới các loại...

Những thứ này hắn vốn biết một chút, nhưng học không được bài bản.

Nhưng hắn mới tới đúng là không hiểu quy củ, ngay cả trường quân sự là đơn vị quản chế cũng không biết, thư giới thiệu cũng không mang theo một cái đã tới, thật ngốc nghếch.

Nghiêu Tinh Quyển: “Thư giới thiệu rốt cuộc là cái gì? Chưa từng nghe nói qua! Ngươi đừng làm khó ta…” Nói xong, hắn lật tay, đưa ra một thỏi bạc lớn: “Huynh đệ, tạo điều kiện cho ta một chút, cho ta vào đi.”

Lính gác bị hắn chọc cười: “Này, có lầm hay không? Ngươi làm cái trò gì vậy? Nhét tiền như vậy, là muốn hại ta đi cải tạo lao động sao?”

Hắn đưa tay chỉ vào hình thêu Thiên Tôn trên ngực mình: “Thiên Tôn đang nhìn kìa, ngươi còn dám chơi trò đút lót nhận hối lộ?”

Một câu “Thiên Tôn đang nhìn”, dọa cho Nghiêu Tinh Quyển lập tức rụt tay về.

Thật là quá xấu hổ!

Ngay lúc này, Ngạch Triết đi tới, thò tay vào trong ngực, móc ra thư giới thiệu của mình, đưa cho lính gác: “Đại ca, ngài xem, đây là thư giới thiệu của ta.”

Tên lính gác kia mở thư giới thiệu ra xem, sợ hết hồn: Thư giới thiệu do chính tay thánh nữ đại nhân Cao Nhất Diệp viết, nói đứa trẻ này là Thiên Khả hãn của Mông Cổ, tới học hàng hải, sau này muốn làm tổng tư lệnh hải quân Mông Cổ.

Thư giới thiệu này, quy cách quá cao!

Lính gác không dám chậm trễ, vội vàng phái một người tới, dẫn Ngạch Triết vào trong.

Nghiêu Tinh Quyển thấy vậy, ghen ghét đỏ cả mắt: “A, hắn có thư giới thiệu, cho nên hắn dễ dàng vào được, ta không có, cho nên ta dù có thế nào cũng không vào được, đúng không?”

Lính gác khổ sở nói: “Nghiêu đề đốc, ngài là đề đốc đội cơ

động đặc biệt của thủy quân Đăng Châu đấy, thân phận như ngài, muốn tới trường học này học tập nhất định là không có vấn đề gì, chỉ cần tìm Giang Thành Giang giáo viên viết một phong thư giới thiệu, chẳng phải là xong chuyện sao?"

Nghiêu Tinh Quyển: "Nhưng Đăng Châu cách nơi này rất xa, ta đi tới đi lui, chẳng phải là lãng phí thời gian sao?"

Lính gác: "Chuyện này…"

"Hà!" Hình thêu Thiên Tôn trên ngực lính gác bỗng nhiên nở nụ cười.

Tiếng cười này, dọa cho lính gác và Nghiêu Tinh Quyển giật nảy mình, vội vàng hành lễ: "Tham kiến Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền: "Lính gác, ngươi làm rất tốt, không có thư giới thiệu, Ngọc Hoàng Đại Đế tới cũng không cho vào, quy củ rất quan trọng, không có quy củ sẽ loạn. Về phần Nghiêu Tinh Quyển, ngươi nói cũng đúng, đi tới đi lui Đăng Châu lãng phí thời gian, ta làm người giới thiệu cho ngươi vậy."

Chương 1195: Hơi chút máu tanh

Có Thiên Tôn tự mình ra mặt giới thiệu, vậy dĩ nhiên là quy cách long trọng, còn cần thư giới thiệu gì nữa, Nghiêu Tinh Quyển rốt cuộc cũng nhập học thành công.

Tới phòng hiệu trưởng báo danh, hắn mới phát hiện hiệu trưởng Học viện Hàng Hải thế mà lại là Thiên Tôn!

Thiên Tôn bản thuỷ chiến ngồi trên ghế bành trong phòng hiệu trưởng, mỉm cười nhìn Ngạch Triết và Nghiêu Tinh Quyển đến báo danh: "Hai người học tập cho tốt, tranh thủ sớm ngày vì nước cống hiến."

Hai người được Thiên Tôn đích thân cổ vũ, trong nháy mắt giống như được tiêm máu gà, xông thẳng đến phòng học...

Thế nhưng, hai người vừa mới ngồi trong lớp học chưa được bao lâu, mới nghe một tiết về hải lưu, liền nghe thấy bên ngoài vang lên một trận ồn ào, từ trên thao trường có một đội ngũ nhỏ chạy vào, dẫn đầu thế mà lại là một nữ ký giả, phía sau còn có một đội đặc vụ, dùng giá khiêng một cái máy quay khổng lồ.

Nữ ký giả lớn tiếng gọi: "Sư tôn hôm nay có ở trường không? Có ai biết sư tôn có ở đây không?"

Nữ ký giả là học sinh Khoa Báo Chí thôn Cao Gia, môn sinh của Thiên Tôn, cho nên người khác gọi Lý Đạo Huyền là Thiên Tôn, nàng lại gọi là sư tôn.

Nghiêu Tinh Quyển và Ngạch Triết đồng thời thò đầu ra từ cửa

sổ, hướng về phía nữ ký giả gọi: "Thiên Tôn vừa rồi còn ở phòng hiệu trưởng, bây giờ không biết còn ở đó không."

Nữ ký giả mừng rỡ: "Sư tôn mà còn ở đó là tốt rồi, ta có việc gấp phải bẩm báo lão nhân gia."

Nàng nhanh chóng chạy về phía phòng hiệu trưởng.

Rất nhanh, Lý Đạo Huyền liền cùng nàng đi ra, đứng trước máy quay ở giữa thao trường, rất nhiều học sinh vây quanh xem náo nhiệt, Nghiêu Tinh Quyển và Ngạch Triết tự nhiên cũng đi theo chen chúc trong đám người.

Vẻ mặt Lý Đạo Huyền không được tốt lắm, hỏi nữ ký giả: "Hình ảnh có máu me không? Có thích hợp cho trẻ con xem không?"

Nữ ký giả thấp giọng nói: "Bẩm sư tôn, hình ảnh tương đối máu me, e rằng... trẻ con quá nhỏ không nên xem, trực tiếp đăng lên Tin Tức Cao Gia chắc chắn là không ổn."

Lý Đạo Huyền nhìn quanh một vòng, liếc mắt một cái liền nhìn chằm chằm vào Ngạch Triết mới mười tuổi.

Thế nhưng, y còn chưa kịp mở miệng, Ngạch Triết đã giành nói trước: "Ta không phải tiểu hài tử bình thường, ta từ nhỏ đã trải qua chiến loạn, hình ảnh chém giết đầu người lăn lóc đã thấy nhiều rồi, dù có máu me thế nào cũng không cần phải tránh ta."

"Được rồi!"

Lý Đạo Huyền cũng biết, hài tử Mông Cổ cổ đại và hài tử thành thị hiện đại không giống nhau, hình ảnh máu me thật sự không cần phải tránh hắn.

"Tốt, mọi người cùng đến phòng chiếu phim xem!" Lý Đạo Huyền nói: "Tin tức này không nên phát sóng trên Tin Tức Cao Gia,

bách tính bình thường là không thể xem những thứ này, mà nơi này của chúng ta là trường quân đội, mọi người đều là quân nhân, có lý do để xem."

Lý Đạo Huyền đưa tay rút ra một cái thẻ nhớ lớn như tấm cửa từ máy quay, mấy tên lính đặc vụ khiêng lấy, nhanh chóng chạy về phía phòng chiếu phim.

Nơi này đặt một cái máy tính bảng.

Bởi vì đảo Chu Sơn còn chưa lọt vào tầm nhìn của Lý Đạo Huyền, không thể để Lý Đạo Huyền bố trí, cho nên cái máy tính bảng này hoàn toàn là dựa vào vận chuyển đường biển, các người tí hon sử dụng đủ loại dụng cụ, vất vả lắm mới dựng lên được.

Hệ thống năng lượng mặt trời càng khiến các người tí hon vất vả khổ sở, nhưng vì giáo dục, dù có vất vả hơn nữa cũng đáng giá.

Lý Đạo Huyền cắm thẻ nhớ vào máy tính bảng, mở video... phát...

Hình ảnh xuất hiện, là hình ảnh gốc chưa qua cắt ghép, cũng không có thuyết minh.

Một đám người Hà Lan, đang cầm hoả súng, ngồi một bên xem náo nhiệt.

Mà ở đầu bên kia màn hình, một đám người tóc đen, đang tàn sát một đám người tóc đen khác.

Đơn phương tàn sát!

Loại cực kỳ máu me, dùng từ đầu người lăn lóc để hình dung cũng không quá đáng chút nào.

Trên mặt đất khắp nơi đều là máu tươi, có người xách đầu người lắc lư qua lại, máu tươi ở miệng vết thương trên cổ bắn

tung tóe...

Các học sinh trường Hàng Hải nhất thời hít vào một ngụm khí lạnh, không ít người đều kinh hô thành tiếng: "Đây là nơi nào đang đánh nhau?"

"Cái này đâu còn tính là đánh nhau nữa, quả thực chính là đang giết người làm vui."

"Có lầm hay không? Những người này hẳn là người Đại Minh triều chúng ta chứ? Bên cạnh tại sao lại có người Hà Lan đứng xem trò cười?"

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Lúc này, ống kính bắt đầu lay động, kéo xa, kéo xa...

Hoá ra quay phim là ở nơi rất xa, dùng chức năng zoom, quay được giống như ở gần vậy, trên thực tế vị trí quay phim cách rất xa rất xa.

Sau khi ống kính liên tục thu nhỏ, mọi người mới phát hiện, nơi xảy ra vụ thảm sát là một bãi biển, bên cạnh bãi biển là ngọn núi dựng đứng.

Một tên hải tặc cải tạo lập tức kêu lên: "Đây là đảo Di Châu!"

"Ôi chao, quả nhiên là đảo Di Châu."

"Là thổ dân Di Châu đang tàn sát một đám thổ dân khác, hồng mao nhân đang đứng xem trò cười?"

"Hồng mao nhân gì chứ? Đó là cách gọi của triều đình, Thiên Tôn đã nói rồi, phải gọi là người Hà Lan!"

"Đúng đúng, người Hà Lan, bọn họ liên kết với một đám thổ dân đi tàn sát những thổ dân khác..."

"Cái này gọi là 'xuất thảo'!"

"Xuất thảo là có ý gì?"

"Là một loại tập tục của thổ dân đảo Di Châu, cũng có thể gọi là săn đầu người."

Học sinh bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Lý Đạo Huyền đứng trước màn hình: "Được rồi, bây giờ tạm thời tăng thêm cho mọi người một tiết học, tiết học này sẽ do ta làm giảng viên."

Tay y lướt trên màn hình, rất nhanh đã vẽ ra một tấm bản đồ toàn cảnh đảo Di Châu.

Tay Lý Đạo Huyền, rơi vào một góc đảo: "Năm 1624, cũng chính là năm Thiên Khải thứ tư, người Hà Lan đến đảo Di Châu, xây dựng thành thị ở đây, đồng thời bắt đầu nô dịch thổ dân xung quanh đảo Di Châu."

"Trong khoảng thời gian này, người Hà Lan vì độc chiếm buôn bán Đông Á, đã nghĩ ra đủ mọi cách, bao gồm... nâng đỡ hải tặc."

Nói đến đây, Lý Đạo Huyền cười nói: "Trịnh Sâm có ở đó không?"

"Bẩm báo Thiên Tôn, Trịnh Sâm và Thi Lang mấy ngày nay không có ở đây, hai người bọn họ dẫn theo hạm đội đến Bì Đảo, đưa vật tư tiếp tế cho thủ quân trên đảo."

Lý Đạo Huyền: "Được rồi, nó không có ở đây, chúng ta vừa hay nói xấu ông già nó."

Học sinh "ồ" lên cười.

Thiên Tôn giảng bài, thường xuyên nói đùa, dí dỏm hài hước, kết hợp giải trí và giáo dục, mọi người rất thích nghe.

Lý Đạo Huyền nói: "Phụ thân của Trịnh Sâm là Trịnh Chi Long, chính là hải tặc được người Hà Lan nâng đỡ để lũng đoạn mậu dịch."

Câu nói này vừa thốt ra, mọi người xôn xao!

Ngạch Triết nói: "Ta đã xem bộ phim điện ảnh "Hải chiến vịnh Liêu La", đây là do Thiên Tôn ngài quay mà. Trịnh Chi Long trong đó rõ ràng là người chính phái, chính là ông ta đánh bại người Hà Lan, sao ông ta lại là người do người Hà Lan nâng đỡ?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Hỏi hay lắm! Trịnh Chi Long quả thực là do người Hà Lan nâng đỡ, nhưng mà, Trịnh Chi Long cũng là người có chủ kiến, không cam lòng trở thành con rối của người Hà Lan, sau khi quanh co với người Hà Lan một thời gian, mượn cơ hội chiêu an của Đại Minh triều, nhảy ra khỏi sự khống chế của người Hà Lan trên đảo Di Châu, độc lập. Sau đó quay lại đánh nhau với người Hà Lan, liền có trận hải chiến Liêu La Vịnh về sau."

Mọi người lúc này mới bừng tỉnh, thì ra là vậy.

Lý Đạo Huyền tiếp tục giảng bài: "Hà Lan và triều đình, vì chuyện buôn bán dây dưa nhiều năm, từ năm Thiên Khải thứ tư, dây dưa đến tận năm ngoái, cũng chính là năm Sùng Trinh thứ tám, buôn bán rốt cuộc cũng ổn định lại. Cho nên, bọn họ bắt đầu rảnh tay, chinh phục thổ dân trên đảo Di Châu, liền có video này."

Chương 1196: Tìm các ngươi gây sự

Học sinh nghe đến đây, kết hợp với video máu me vừa xem, lập tức hiểu ra.

Lý Đạo Huyền tiếp tục giảng: "Quê nhà của người Hà Lan dù sao cũng ở bên kia địa cầu, binh lực của bọn họ ở đây không đủ, không có cách nào dùng binh lực của mình quét sạch toàn bộ đảo Di Châu, cho nên bọn họ liền áp dụng sách lược lôi kéo một bộ phận, đánh một bộ phận."

"Bọn họ ký kết hiệp ước Ma Đậu với một bộ phận bộ lạc thổ dân phục tùng, xác lập quan hệ phong kiến người Hà Lan làm lãnh chúa, thổ dân làm chư hầu."

"Sau đó, phái binh tấn công những bộ lạc không phục tùng. Để cho những bộ lạc phục tùng mình 'xuất thảo'."

Lý Đạo Huyền giảng đến đây, giọng điệu liền trở nên rất nghiêm túc: "Thổ dân trên đảo Di Châu, cũng là người của chúng ta, hai bờ là người một nhà. Sao có thể dung túng cường đạo đến từ xa xôi khi nhục?"

"Tuyệt đối không thể!" Ngạch Triết là người đầu tiên nhảy dựng lên: "Giết sạch bọn chúng!"

Mọi người thấy một đứa bé mười tuổi nhảy dựng lên hô to câu này, không khỏi quay đầu nhìn, lại nhìn thấy trên người nó mặc một bộ trang phục người Mông Cổ, cảm giác đó càng thêm kỳ quái.

Không ít người đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Một số học sinh có học thức hơn một chút, trong lòng liền nghĩ: Nghĩ kỹ một chút, hình như sách lược chúng ta áp dụng với người Mông Cổ cũng gần giống vậy. Chỉ là Thiên Tôn nhân từ, sẽ không làm ra hành vi 'xuất thảo' phát rồ như vậy, nhưng phương hướng chiến lược kỳ thật là giống nhau.

Không không không, bọn họ vội vàng lắc đầu, vứt bỏ suy nghĩ như vậy.

Dân tộc Mông Cổ và dân tộc Hán chúng ta cũng là người một nhà, không thể có suy nghĩ như vậy. Thiên Tôn chỉ là đưa người dân tộc Mông Cổ thu về đại gia đình chúng ta mà thôi. Giống như sách lược Thiên Tôn áp dụng với các dân tộc Thổ Gia, Miêu, Hồi, Choang, vân vân.

Lý Đạo Huyền dường như đoán được suy nghĩ của bọn họ, nhìn bọn họ khẽ mỉm cười: "Kỳ thật, giữa nước này và nước khác, từ xưa đến nay, phương hướng chiến lược lớn đều gần giống nhau, ai mà không vắt hết óc muốn nuốt chửng đối phương chứ? Chỉ là người nhân từ và kẻ tà ác, phương pháp sử dụng để thực hiện chiến lược không giống nhau mà thôi."

"Phương pháp dùng tốt, vậy chính là nhân nghĩa chi sư!"

"Phương pháp dùng không có giới hạn, vậy..." Tay Lý Đạo Huyền lướt trên màn hình, lại lướt về video vừa rồi, người Hà Lan đang vui cười hớn hở nhìn thổ dân "xuất thảo", đầu người xếp thành một hàng, trong đó không ít đầu người con ngươi vẫn trợn trừng.

Lý Đạo Huyền: "Vậy sẽ trở thành người giống như những tên cường đạo Tây Dương này."

Học sinh im lặng.

Ngược lại là Ngạch Triết, tuổi còn nhỏ, lớn lên trên thảo

nguyên, người thì tàn nhẫn suy nghĩ thì không nhiều, căn bản không cân nhắc những thứ thâm sâu như vậy, nó kêu a một tiếng, giơ tay lên: "Thiên Tôn, chúng ta xuất binh, đánh bọn chúng! Bảo vệ tộc nhân của chúng ta. Ngạch Triết nguyện làm tiên phong, cho ta một con ngựa, một cây cung, nhất định chém... Ê? Không đúng! Cho ta một con thuyền, một khẩu pháo! Nhất định chém đầu chó của người Hà Lan."

Những học sinh khác ồ lên cười: "Ngươi vẫn chỉ là một đứa bé!"

"Hôm nay là ngày đầu tiên nhập học, cái gì cũng chưa học được, ngươi đã bắt đầu khoác lác rồi sao?"

"Nhóc ác náo loạn cái gì vậy!"

Mặt Ngạch Triết nhất thời đỏ bừng.

Mười tuổi quả thực có hơi nhỏ!

Cho dù là ở thảo nguyên Mông Cổ "con nhà nghèo sớm làm việc nhà", mười tuổi cũng không thể gánh vác trọng trách, nhiều nhất là đi theo sau kỵ binh của phụ thân hô hào hai tiếng.

Ánh mắt Lý Đạo Huyền lướt qua một đám học sinh, lướt qua, đều không hề dừng lại.

Cuối cùng, dừng lại trên mặt Nghiêu Tinh Quyển.

Nghiêu Tinh Quyển mừng rỡ, liền bước lên phía trước: "Thiên Tôn, xin hãy hạ pháp chỉ!"

Lý Đạo Huyền: "Chủ lực thôn Cao Gia chúng ta, hiện tại đang tiến hành đại tác chiến thu lưới, phải ưu tiên giải quyết lưu khấu quấy nhiễu Trung Nguyên. Chủ lực hải quân cũng ở phụ cận Bì Đảo và Đăng Châu, hiện tại tình hình Bì Đảo chưa ổn định, còn chưa thể tuỳ tiện rời đi. Cho nên hiện tại chúng ta không thể điều

động chủ lực tới đối phó với người Hà Lan, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn người Hà Lan tàn sát thổ dân đảo Di Châu."

"Hiện tại ta ban cho ngươi một tờ 'giấy phép cướp bóc tư nhân', cho phép ngươi tự mình tuỳ ý quyết định, tấn công tàu thuyền của người Hà Lan ở phụ cận đảo Di Châu, kiềm chế hành động của bọn chúng. Kéo sự chú ý của bọn chúng từ nội bộ đảo Di Châu, trở lại mặt biển."

Nghiêu Tinh Quyển mừng rỡ: "Tuân mệnh!"

Lý Đạo Huyền: "Trách nhiệm của ngươi rất nặng nề, ngươi càng khiến người Hà Lan phiền phức, bọn chúng càng không có thời gian đi tàn sát bách tính Di Châu. Ngươi càng kéo dài thời gian, chủ lực của chúng ta càng có nhiều thời gian đi thu thập lưu khấu, ổn định cục diện Đông Bắc."

Nghiêu Tinh Quyển nói: "Thiên Tôn yên tâm, tại hạ nhất định không phụ pháp chỉ của Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền quay đầu nhìn về phía Bạch công tử im lặng không lên tiếng đứng ở trong góc: "Có thuyền nào dễ dùng cho hắn ta không?"

Bạch công tử mỉm cười: "Tiểu Hắc số 1!"

"Cái gì? Tiểu Hắc?" Học sinh ngạc nhiên: "Bạch công tử, thuyền ngài chế tạo trước đây, không phải đều gọi là Tiểu Bạch số mấy sao?"

Bạch công tử tỏ ra đắc ý: "Trong trận hải chiến với người Anh lần trước, Tiểu Bạch Số 3 của ta bị đại pháo Anh bắn trúng, mạn thuyền bị đập ra mấy cái lỗ lớn. Ta cảm thấy thuyền bằng gỗ chung quy là không ổn, cho nên lại bắt đầu cân nhắc dùng kim loại chế tạo thân thuyền. Nhưng nghiên cứu khoa học vật liệu không có tiến triển, không có chút tiến triển nào."

Nói đến đây, hắn càng thêm đắc ý: "Thiên Tôn thấy ta phiền não, liền ban cho vật liệu mới, gọi là hợp kim nhôm, chỉ nặng bằng ba phần mười sắt, ta liền dùng thứ này bao bọc mạn thuyền và boong thuyền."

Học sinh: "Oa!"

Bạch công tử: "Để phân biệt với thuyền làm bằng gỗ, ta liền đặt tên cho chiếc thuyền hợp kim nhôm đầu tiên là 'Tiểu Hắc số 1."

"Bạch công tử, trình độ đặt tên của ngài có thể cao lên một chút được không?"

"Cách đặt tên của ngài đúng là kiểu người học kỹ thuật."

"Có bạn nào học văn ra đây không, giúp Bạch công tử đặt cho một cái tên đi?"

Mọi người cười đùa một trận, Nghiêu Tinh Quyển lại đã không đợi được muốn xem thuyền mới của mình rồi, giục giã Bạch công tử, thế là, một đám học sinh đi theo, mọi người cùng nhau chạy vào xưởng đóng tàu.

Chỉ thấy một chiếc thuyền chạy bằng bánh guồng hoàn toàn mới, đang đậu trong xưởng đóng tàu.

Thân thuyền chủ yếu vẫn là bằng gỗ, vì giảm trọng lượng, đây là chuyện không có cách nào.

Động lực của thuyền vẫn do bánh guồng hơi nước cung cấp.

Nhưng boong thuyền và mạn thuyền của con thuyền này đều được bao phủ bởi một lớp tấm thép bọc thép chế tạo từ hợp kim nhôm, dùng tay gõ một cái, liền có thể cảm nhận được sự cứng rắn của nó.

Bạch công tử nói với Nghiêu Tinh Quyển: "Những tấm thép

bọc thép này, chúng ta đã thử nghiệm rồi, pháo Phật Lang Cơ cơ bản không thể bắn thủng nó, ngươi có thể yên tâm to gan đánh pháo chiến với địch."

Nghiêu Tinh Quyển mừng rỡ: "Quá tốt rồi! Đa tạ Bạch công tử."

Bạch công tử nói: "Cái này có gì mà cảm ơn với không cảm ơn, chúng ta chỉ là đang cống hiến cho đất nước ở những cương vị khác nhau, ngươi chiến đấu ở tuyến đầu, cũng là phải đầu rơi máu chảy mà."

Nghiêu Tinh Quyển chắp tay, sau đó nhanh chóng chạy lên thuyền.

Boong thuyền này rất thú vị, bên trong là gỗ, bên trên được phủ một lớp tấm thép bọc thép hợp kim nhôm, bên trên lại được phủ một lớp ván gỗ, đây là để tránh mặt trời phơi nắng khiến boong thuyền nóng đến mức không cho người đứng lên.

Nghiêu Tinh Quyển đứng ở mũi thuyền hoàn toàn mới, lấy ra một cái bịt mắt và đeo lên, tay trái lấy ra súng ngắn, tay phải cầm lấy loan đao, cười lớn: "Ha ha ha, người Hà Lan đợi đấy, đại hải tặc Yêu Tinh Quyển ta, lập tức sẽ đi tìm các ngươi gây sự đây."

Chương 1197: Xuất phát!

Cầu Hoàng Hà Tiểu Lãng để, một lượng lớn binh sĩ đang nối đuôi nhau qua cầu.

Bạch Diên đứng ở đầu cầu phía Nam, nhìn ba người Hình Hồng Lang, Lão Nam Phong, Bạch Miêu dẫn đầu đại quân, chậm rãi đi tới trước mặt hắn.

Gió thổi tung bay trường bào trắng trên người Bạch Diên, hắn nhìn Lão Nam Phong và Hình Hồng Lang mỉm cười chân thành: "Ba vị, lâu rồi không gặp!"

Hình Hồng Lang cũng cười: "Bạch tiên sinh, thật sự là nhiều năm không gặp, mặc dù chúng ta cách nhau cũng không xa, một người ở đạo Hà Đông, một người ở Lạc Dương, chỉ cách một con sông, nhưng thật sự là đã mấy năm rồi chưa gặp mặt."

Lão Nam Phong cũng mỉm cười: "Haha! Mọi người đều bận rộn mà. Nếu không phải là tiêu diệt đám giặc cỏ, chúng ta thật đúng là khó mà tụ họp một chỗ."

Bạch Miêu: "Lần này, Thiên Tôn cho tất cả chúng ta rời khỏi nơi nhậm chức do triều đình phong cho, đều thuộc về tự ý rời khỏi chức vụ xuất kích, xem ra là muốn hoàn toàn không nể mặt mũi triều đình."

Bạch Diên lấy quạt xếp ra, xoẹt một cái mở quạt, lộ ra hai chữ "quân tử" trên đó, cười nói: "Quân tử lấy nghĩa làm đầu! Tiễu phỉ lưu khấu, cứu muôn dân khỏi cảnh lầm than, lúc này còn quản cái triều đình thối nát kia làm gì, lần này chúng ta tiêu diệt triệt để lưu khấu xong, phải tính toán cho rõ ràng với triều đình."

Nói đến đây, ba người đều cảm thấy hứng thú khó hiểu.

Không biết tại sao, so với việc thu thập lưu khấu, bọn họ càng muốn trở mặt với triều đình hơn.

Ngay lúc này, đầu cầu phía Bắc lại vang lên tiếng vó ngựa ầm ầm.

Vừa nghe thấy âm thanh này, Hình Hồng Lang liền vui mừng nói: "Tạo Oanh đến rồi?"

"Không!" Bạch Diên lắc đầu: "Tạo Oanh hiện tại không thể tới, hài tử của cô ấy và Trịnh Đại Ngưu mới sinh không lâu, bây giờ chính là lúc mẫu tính của cô ấy dồi dào nhất, không thích hợp lên chiến trường, Thiên Tôn cũng không cho cô ấy tới. Tránh cho việc đánh xong một trận trở về cho con bú lại bú cả một bụng mùi máu tanh."

"Vậy...người tới là?" Hình Hồng Lang lập tức phản ứng lại: "Mã Thủ Ứng đến rồi."

Quả nhiên, đầu cầu phía Bắc xuất hiện một đội kỵ binh thiết giáp biên quân.

Người ngựa đều mặc trọng giáp!

Hơn nữa, là giáp hợp kim nhôm, thứ đồ chơi gian lận vô sỉ của Thiên Tôn.

Thiên Tôn vốn không muốn gian lận lớn như vậy, nhưng nghĩ đến hải quân đều gian lận rồi, lục quân nếu không gian lận thì sao được? Vậy thì không công bằng!

Đều là người tí hon do chính mình nuôi dưỡng, một bát nước phải bưng cho đều.

Vì vậy, giáp hợp kim nhôm cứ như vậy mà ra đời.

Thứ này chỉ nặng bằng ba phần mười trọng lượng của sắt, mặc trên người, vừa nhẹ nhàng vừa chắc chắn.

Khiến cho kỵ binh thiết giáp của Mã Thủ Ứng bây giờ không chỉ có độ cứng, mà còn có tốc độ, hơn nữa còn tăng thêm sự nhanh nhẹn, ba vòng bùng nổ.

Mã Thủ Ứng thúc ngựa đến trước mặt Bạch Diên và mọi người, chắp tay hành lễ, cũng không nói nhảm nhiều lời, hắn vốn không phải là loại người thích nói nhiều, chỉ im lặng đứng đó, đóng vai trò người qua đường.

Bạch Diên: "Như vậy, Bắc Lộ quân chúng ta, coi như là tập hợp đầy đủ. Tốt! Có thể xuất phát."

Dân đoàn Tiểu Lãng Để, dân đoàn Bồ Châu, dân đoàn đạo Hà Đông, thiết kỵ biên quân, bốn cỗ thế lực cường đại hội tụ, binh lực lên tới hơn hai vạn người.

Đi đến dưới thành Lạc Dương, mới nhìn thấy nơi này cũng có hai nhánh quân đội chỉnh tề chờ đợi, một nhánh là quân đội quan binh do tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên tổ chức, đương nhiên, chỉ danh nghĩa là quan binh, trên thực tế cũng không khác gì bản chất của dân đoàn thôn Cao Gia, chỉ là trang bị kém hơn dân đoàn chính quy một chút.

Một nhánh quân đội khác là "lưu khấu cải tạo" do Cao Kiệt suất lĩnh.

Đội quân này cùng với Cao Kiệt, ngày ngày lên lớp, mỗi ngày đều tiếp thu cải tạo tư tưởng, trải qua mấy năm bồi dưỡng, giác ngộ tư tưởng của đội quân này rốt cục coi như là đạt tiêu chuẩn, chính ủy phụ trách gật đầu, cho phép thả bọn họ ra ngoài đánh giặc.

Hợp lưu hai nhánh quân đội này, tổng số người của Bắc Lộ

quân tiếp cận ba vạn năm ngàn.

Không thể nghi ngờ, đội quân này sẽ trở thành quân chủ lực quyết chiến Trung Nguyên.

Mà cùng lúc đó...

Tứ Xuyên, Trình Húc đang tiến quân cả đường thủy lẫn đường bộ, xuất Xuyên!

Một lộ do chính gã tự mình suất lĩnh, dẫn theo Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, đi đường thủy, Tam Hiệp Trường Giang, mấy trăm chiếc thuyền nhỏ, chở theo dân đoàn thôn Cao Gia xuất phát về Vũ Xương.

Mà một lộ khác, do Bát Địa Thỏ suất lĩnh, dẫn theo Trịnh Cẩu Tử, Tưởng Đại Lượng và các loại tân binh Xuyên quân, đi đường bộ, dọc theo quan đạo bên cạnh đường thủy Trường Giang, bộ hành ra khỏi Xuyên Trung.

"Báo cáo, phía trước chính là cột mốc biên giới cực đông của Quỳ Châu."

Một tên thám báo hướng Bát Địa Thỏ hành lễ: "Bước ra khỏi cột mốc biên giới, chúng ta coi như là rời khỏi Tứ Xuyên rồi."

Bát Địa Thỏ nghe vậy, lập tức khẩn trương: "Nghe nói không có một con thỏ nào có thể sống sót rời khỏi Tứ Xuyên, hiện tại chính là lúc Thỏ Gia ta nghiệm chứng câu nói này."

Những người bên cạnh đều lộ ra ánh mắt nhìn kẻ ngốc khi nhìn hắn.

Nhưng Bát Địa Thỏ không để ý ánh mắt của người khác, chỉ cần ta không xấu hổ, xấu hổ chính là người khác.

Hắn phất tay lui tả hữu hộ vệ, một mình, một người một kiếm,

sải bước đi về phía cột mốc.

Ngay lúc hắn bước ra một bước này, vậy mà lại dọa đến một con thỏ xám lớn trốn trong bụi cỏ, con thỏ kia vội vàng chạy trốn, "bịch" một tiếng, đụng chết trên bia đá.

Mọi người: "..."

Động tác của Bát Địa Thỏ trong nháy mắt cứng đờ: "Không phải chứ? Thật sự là tà môn như vậy?"

Những người bên cạnh đều cảm thấy áp lực như núi, thật là xui xẻo a!

Bát Địa Thỏ nuốt một ngụm nước bọt, khẩn trương, nhìn trái, nhìn phải, xác định bên cạnh bia đá không có nguy hiểm gì: "Không thể nào, các ngươi không dọa được Thỏ Gia ta đâu, không dọa được đâu."

Hắn cổ lấy dũng khí, đột nhiên nhảy lên.

"Ầm!"

Hai chân hắn đều rơi xuống phía bên kia bia đá, cả người đều đứng ở bên ngoài ranh giới Tứ Xuyên.

"Hahahaha!" Bát Địa Thỏ ngửa mặt lên trời cười to: "Bản Thỏ Gia, sống sót rời khỏi Tứ Xuyên rồi, sau này người Tứ Xuyên đừng hòng vênh váo tự đắc nói cái gì mà không có một con thỏ nào có thể sống sót rời khỏi Tứ Xuyên nữa."

Lời còn chưa dứt, trong bụi cỏ bên cạnh bia đá "xoạt" một tiếng có một bóng người nhảy ra, quát lớn: "Thỏ tử, nhận lấy cái chết!"

Lần này dọa Bát Địa Thỏ sợ đến mức hồn phi phách tán, ngay cả rút kiếm cũng không kịp, chộp lấy bảo kiếm gia truyền của

mình, cả vỏ lẫn kiếm, cùng nhau bổ về phía người nọ: "Thiên! Thỏ! Đoạn! Bá! Kiếm!"

"Bịch!"

Người nhảy ra từ trong bụi cỏ kia bị vỏ kiếm đánh trúng trán, kêu lên một tiếng thảm thiết, ngửa mặt ngã xuống.

Bát Địa Thỏ: "A? Cẩu Tử!"

Thì ra, người nọ lại chính là Trịnh Cẩu Tử.

Hắn ngã trên mặt đất, đưa tay xoa xoa cục u trên trán, tức giận nói: "Thỏ tử, ngươi ra tay thật độc ác, ta chỉ đùa với ngươi một chút, ngươi lại dùng sức mạnh như vậy dùng kiếm chém ta, còn dùng cả tuyệt chiêu."

Bát Địa Thỏ: "Ta đ*, trò đùa này của ngươi thật con mẹ nó quá đáng, vừa rồi bản Thỏ sợ quá hồn suýt chút nữa bay mất rồi đó?"

"Nếu không dọa bay hồn, thì dọa còn có ý nghĩa gì?" Trịnh Cẩu Tử nói: "Chính là muốn dọa cho người ta mất hồn mất vía, mới có tư cách để dọa đó."

Bát Địa Thỏ: "Ngươi nói như vậy, cảm giác thật có đạo lý."

Trịnh Cẩu Tử cười đánh lên vai hắn một cái: "Tóm lại, ra khỏi Tứ Xuyên rồi! Haha, chúng ta đi thu thập Bát Đại Vương."

Bát Địa Thỏ: "Đi thôi, đi thôi!"

Chương 1198: Trường Giang không thể vượt!

An Khánh, bến đò Nghênh Giang.

Một mảng thuyền nhỏ, dưới sự dẫn dắt của mấy chiếc thuyền chiến, bày ra một trận hình thuyền lớn.

Thành phần của những chiếc thuyền này cũng rất phức tạp.

Thuyền lưỡng dụng của thôn Cao Gia thì khỏi phải giới thiệu, trong đội thuyền còn có một lượng lớn thủy tặc cải tạo Hoàng Mai, thủy sư Thao Giang dưới trướng tuần phủ An Lư, dân đoàn An Lư do Sử Khả Pháp tự mình tổ chức... Còn có ngư dân và thuyền buôn bình thường chủ động chạy tới hỗ trợ vì chính sách nhân chính của hắn đã lay động lòng dân.

Đội thuyền khổng lồ hùng vĩ, có thể dễ dàng phong tỏa mặt sông.

Sử Khả Pháp đứng trước trận hình thuyền lớn này, trên mặt mang theo nụ cười tự hào: "Mọi người! Nhiệm vụ của các ngươi, chính là phong tỏa Trường Giang, không cho phép bất kỳ một đội ngũ lưu khấu nào vượt qua Trường Giang, gây họa cho khu vực bờ nam Trường Giang."

"Bắc Lộ quân, Đông Lộ quân, Tây Lộ quân của chúng ta, sẽ từ trên bộ hợp vây, tiêu diệt lưu khấu ở khu vực Trung Nguyên, duy nhất không bố trí quân đội, chỉ có phía nam."

Sử Khả Pháp hùng hồn nói: "Bởi vì, phía Nam có Trường Giang! Ta đã hứa với Thiên Tôn, chúng ta sẽ tử thủ Trường Giang,

tuyệt đối sẽ không để cho lưu khấu vượt sông! Lời hứa này, ta hi vọng mọi người cũng có thể hứa với ta."

Đông đảo người trên thuyền đều hô to lên: "Sử đại nhân yên tâm!"

"Chúng ta nhất định sẽ canh giữ tốt Trường Giang, tuyệt đối không cho phép lưu khấu vượt sông!"

"Tuyệt đối không cho phép bọn họ gây họa cho bờ nam Trường Giang."

"Tốt lắm! Đội thuyền xuất phát!"

Thuyền lương dụng làm kỳ hạm, lập tức dẫn đầu xuất phát, nghịch lưu mà lên, hướng về Vũ Xương, tiếp theo, vô số thuyền nhỏ cùng nhau khởi hành, ngược dòng Trường Giang...

Một số thuyền mục tiêu là Vũ Xương, một số thuyền mục tiêu là Ngạc Châu, một số thuyền dự định đến Hoàng Thạch, còn có một số thuyền sẽ dừng lại ở Cửu Giang, Bành Trạch, Vọng Giang.

Chúng nó sẽ trải rộng khắp đoạn đường thủy Trường Giang này, phong tỏa từng nơi có khả năng vượt sông. Một khi phát hiện lưu khấu có dấu hiệu muốn vượt sông, sẽ dùng thuyền nhỏ liên lạc với nhau, sau đó chặn lưu khấu trên mặt nước.

Đánh lục chiến bọn họ có lẽ không phải là đối thủ của lưu khấu, nhưng nếu chơi trên mặt nước.

Kết cục của lưu khấu sẽ giống như quân Thanh công đánh Bì Đảo!

Sau khi Sử Khả Pháp tiễn đội thuyền rời đi, hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía lục quân sau lưng mình.

Tiếp theo mới là khảo nghiệm thực sự!

Bắc Lộ do Bạch Diên lĩnh quân, thực lực mạnh nhất, binh lực lên tới ba vạn năm.

Tây Lộ quân Trình Húc cũng có năm ngàn chủ lực thôn Cao Gia, còn có mấy ngàn Xuyên quân chiêu mộ được có thể giúp làm việc vặt, thực lực cũng vô cùng hùng hậu. Đặc biệt là Đoàn 1 bản thôn, lực chiến đấu kinh khủng, giờ phút này nhìn khắp thiên hạ, cũng không có một đội quân nào có thể đối đầu trực diện với Đoàn 1 bản thôn.

Nhưng mà, Đông Lộ quân của Sử Khả Pháp thì kém cỏi hơn nhiều!

Mặc dù hắn đã ngồi trên vị trí tuần phủ ở khu vực An Lư, kinh doanh nơi này cũng đã hai năm, nhưng nơi này cách bản thôn Cao Gia quá xa, chủ lực dân đoàn làm sao mà quan tâm đến nơi xa xôi như vậy?

Dân đoàn dưới trướng hắn từ bản thôn tới, chỉ vẻn vẹn có một ngàn người.

Còn lại toàn là Giang Nam vệ sở binh, cộng thêm dân đoàn An Lư mới chiêu mộ được ở địa phương.

Giang Nam binh bất luận là quan binh hay dân đoàn, về mặt ý chí chiến đấu, so với Tây Bắc binh, quả thực yếu hơn một bậc.

Cũng không thể trách bọn họ, dù sao Giang Nam phì nhiêu.

Nơi nào càng phì nhiêu, văn hóa trị của người dân càng mạnh, vũ lực trị càng thấp. Trừ phi, văn minh tiến hóa đến một trình độ nhất định, thăng hoa tư tưởng của binh lính, ban cho bọn họ lực lượng linh hồn... Nhưng điều này đối với thời Minh mà nói thì còn quá sớm. Ở Trung Quốc cổ đại, vũ lực trị của phương Bắc luôn luôn mạnh hơn phương Nam, mãi cho đến thời cận đại, mới thay đổi được hiện trạng này.

Sử Khả Pháp cảm thấy gánh nặng trên vai thật nặng nề!

Nếu Đông Lộ quân làm không tốt, thật sự là có khả năng bị lưu khấu thừa cơ lẻn vào.

Hắn hít sâu một hơi, lớn tiếng nói với binh lính: "Mọi người, con đường của chúng ta, là con đường yếu nhất trong ba đường lục quân. Ta không yêu cầu mọi người xung phong giết địch bao nhiêu bao nhiêu, ta chỉ có một yêu cầu, chính là thủ vững Đông lộ, tuyệt đối không cho phép nơi này của chúng ta trở thành cửa đột phá của lưu khấu."

Một tiểu võ quan xuất hiện, hành lễ: "Sử đại nhân! Chúng ta bao vây về phía tây, người đầu tiên gặp phải không phải là lưu khấu, mà là Tả Lương Ngọc vừa mới từ Lục An, Thư Thành đi xuống phía nam. Xin hỏi nên xử trí như thế nào?"

Sử Khả Pháp không chút do dự nắm chặt nắm đấm: "Đánh cho hắn một trận! Hắn hiện tại so với lưu khấu cũng chẳng khác gì nhau, không, còn ác liệt hơn cả lưu khấu."

Binh lính đồng thanh đáp: "Tuân mệnh!" --

Cùng lúc đó...

Huyện Anh Sơn.

Đại đầu mục trong đám lưu khấu là Sấm Tháp Thiên đang hướng về phía đông.

Không lâu, hắn vì chuyện của Sấm Vương mà cãi nhau với Bát Đại Vương một trận.

Sấm Tháp Thiên xuất thân từ Thiểm Bắc, người Diên An, vì thời gian tạo phản khởi nghĩa trùng với Sấm Vương và Bát Đại Vương, cho nên hắn và hai người sau quan hệ cũng không tệ, trước sau từng kết bái huynh đệ với Sấm Vương và Bát Đại Vương.

Mấy ngày trước, hắn nghe nói Sấm Vương ăn thiệt thòi ở Tứ Xuyên chạy trốn ra ngoài, muốn nương nhờ vào Bát Đại Vương, kết quả thủ hạ của Bát Đại Vương hình như muốn giết Sấm Vương, hại Sấm Vương phải chạy trốn, hiện tại không biết tung tích.

Sấm Tháp Thiên liền cảm thấy bất bình, giang hồ cũng phải giảng giang hồ đạo nghĩa, nào có đạo lý nhìn đại ca gặp nạn còn muốn giết đại ca? Điều này không hợp quy củ giang hồ.

Hắn liền chạy đi tìm Bát Đại Vương lý luận...

Bát Đại Vương là người như thế nào? Sẽ cùng ngươi lý luận?

Vung đao lên ngay cả Sấm Tháp Thiên cũng muốn chém một nhát!

Sấm Tháp Thiên chỉ đành ấm ức cùng Bát Đại Vương đường ai nấy đi, suất lĩnh bộ hạ của mình, rời khỏi đại quân chủ lực của lưu khấu, hướng về phía đông.

Vừa đi đến huyện Anh Sơn, còn chưa kịp hiểu rõ địa hình xung quanh, liền nghe thấy trong rừng cây bên cạnh vang lên tiếng chém giết, là Tả Lương Ngọc giết ra.

Sấm Tháp Thiên vội vàng ứng chiến, trong nháy mắt rơi vào thế hạ phong, bị ức hiếp đến thảm hại.

Chỉ đành mang theo hơn một ngàn tâm phúc của mình chật vật chạy trốn...

Tả Lương Ngọc tập hợp lại toàn bộ bộ hạ bị đánh tan tác của Sấm Tháp Thiên vào một chỗ, thu vào trong túi của mình, binh lực trong nháy mắt lại tăng thêm năm ngàn, thật là đắc ý.

Còn Sấm Tháp Thiên mang theo một ngàn tàn binh bại tướng, cũng không biết chạy trốn bao lâu, phía trước chính là Trường

Giang, lúc này hắn mới biết được là mình chạy về phía nam, vậy mà vô tình chạy đến bờ Trường Giang.

Lúc này Sấm Vương đã không biết tung tích, Bát Đại Vương trở mặt với hắn, chủ lực bộ đội của hắn lại còn bị Tả Lương Ngọc thu hết, nhất thời cảm thấy như đã đường cùng.

Có lẽ, chỉ có thể vượt qua Trường Giang, đến bờ nam Trường Giang tìm đường thoát thân.

Vội vàng hạ lệnh cho hơn một ngàn bộ hạ cuối cùng của mình, chặt cây, đốn gỗ, chế tạo bè gỗ.

Kết thành một mảng lớn bè gỗ, cầm một tấm ván gỗ mục nát làm mái chèo, tiến về hướng bờ nam Trường Giang.

"Sấm Tháp Thiên đại ca, bên kia có mấy chiếc thuyền nhỏ đang nhìn chúng ta." Một tên thuộc hạ bẩm báo với hắn.

Sấm Tháp Thiên hừ lạnh một tiếng: "Đuổi bọn họ đi."

Đám lưu khấu rống to lên, hướng về phía thuyền nhỏ phía xa quát: "Nhìn cái gì mà nhìn?"

Vốn tưởng rằng vừa quát như vậy, ngư dân bình thường sẽ bị dọa chạy.

Không nghĩ tới chiếc thuyền nhỏ kia vậy mà phản kích lại: "Ta nhìn ngươi thì sao?"

Sấm Tháp Thiên: "Ơ? Những ngư dân này ăn gan hùm mật gấu rồi sao?"

Người trên thuyền nhỏ lớn tiếng kêu lên: "Bọn lưu khấu các ngươi mới là người ăn gan hùm mật gấu? Vậy mà dám đến vượt sông! Chốc nữa sẽ cho các ngươi biết, Trường Giang không phải là nơi mà bất kỳ ai cũng có thể vượt qua."

Chương 1199: Chuẩn Bị Khai Chiến

Sấm Tháp Thiên suýt chút nữa thì tức cười, chỉ là mấy tên ngư dân, lại dám làm càn? Bản thân lão tử tuy không có chiến thuyền chính quy, toàn là bè gỗ, nhưng một nghìn người dàn trải trên mặt nước, nhìn ra xa, toàn là bè gỗ, quy mô lớn như vậy? Vài chiếc thuyền nhỏ của ngư dân cũng dám ở trước mặt mình ngang ngược?

Sấm Tháp Thiên: "Nếu bọn chúng dám tới gần, liền dùng cung tên chiêu đãi bọn chúng."

Tên thủ hạ hãn phỉ đáp: "Tuân mệnh! Cơ mà... đại ca, chúng ta đứng vững trên bè gỗ còn khó khăn, mũi tên bắn ra có thể không được chuẩn."

Sấm Tháp Thiên: "Nhiều người cùng bắn tên, luôn có người may mắn bắn trúng."

Lũ lưu khấu đã chuẩn bị xong, không để ý tới mấy chiếc thuyền nhỏ kia, tiếp tục vượt sông.

Mặt sông nơi này rộng hai dặm, dùng bè gỗ muốn vượt qua vẫn cần chút thời gian, lũ lưu khấu hò dô ta hò dô ta chèo được một lúc lâu, ngay cả một nửa dòng sông cũng chưa qua được.

Đúng lúc này, mấy chiếc thuyền nhỏ vẫn luôn ở đằng xa nhìn bọn họ, đột nhiên lớn tiếng hoan hô: "Tới rồi, tới rồi!"

Sấm Tháp Thiên: "Bọn chúng tới cái gì mà tới?"

Thuộc hạ: "A? Bên kia... có đội thuyền tới rồi."

Sấm Tháp Thiên quay đầu nhìn lại, nhất thời giật nảy mình, chỉ thấy một đội thuyền đang từ hướng hạ du Trường Giang chạy tới, phía trước nhất là ba chiếc thuyền tạo hình cổ quái, không buồm không mái chèo, lại chạy cực nhanh.

Phía sau ba chiếc thuyền này, là đủ loại thuyền hỗn tạp.

Có thuỷ sư Thao Giang của triều đình, có thuyền chở hàng của thương nhân bình thường, còn có đủ loại thuyền đánh cá kỳ quái, lớn có nhỏ có, tạo hình khác nhau...

Thuyền còn chưa tới, người trên thuyền đã đồng thanh gầm lên: "Tặc tử đừng hòng vượt sông!"

"Tuyệt đối sẽ không để cho các ngươi đi tai họa bờ nam Trường Giang!"

"Đều ngoan ngoãn xuống đáy sông cho ta!"

Sấm Tháp Thiên vừa nhìn thấy trận thế này liền sợ đến ngây người, vừa rồi còn cảm thấy một nghìn người một mảng bè gỗ của mình rất nhiều, bây giờ lại cảm thấy mình giống như một đám tôm tép.

"Nhanh, lui về bờ sông, mau lui." Sấm Tháp Thiên liều mạng gào lên.

Kỳ thật không cần hắn hạ lệnh, lũ lưu khấu đã bắt đầu rút lui, kẻ ngu si cũng biết bè gỗ trên sông không đủ để đánh nhau với thuyền. Huống chi bọn chúng còn là binh sĩ Thiểm Bắc, trên Trường Giang đánh thuỷ chiến với Giang Nam binh, đó là uống bao nhiêu rượu giả mới có dũng khí như vậy?

"Chạy mau!"

Mỗi người đều vung ván gỗ lên, liều mạng chèo về phía bờ sông.

Tuy nhiên bè gỗ chung quy chỉ là bè gỗ, tốc độ so với thuyền bè chậm hơn không chỉ một chút, mảng thuyền lớn kia, rất nhanh đã xông tới.

"Bắn tên!"

Lũ lưu khấu chỉ có thể làm khốn thú chi đấu, liều mạng bắn tên về phía thuyền.

Nhưng bè gỗ đong đưa, quân phương bắc đứng trên đó ngay cả bắn tên cũng không dùng được sức, lảo đảo bắn ra một mũi tên, không có chút lực sát thương nào.

"Ầm!" Thuyền điện của thôn Cao Gia dẫn đầu đụng vào hai chiếc bè gỗ.

Lũ lưu khấu trên bè gỗ rơi xuống nước, vùng vẫy tạo nên một mảng bọt nước lớn.

"Thả lưới! Vớt lên."

"Lao động cải tạo đừng lãng phí."

"Bắt bọn họ đi tu sửa đê cũng rất tốt."

Thôn Cao Gia đã bước vào thời đại công nghiệp, nhu cầu về lao động vượt xa xã hội nông nghiệp, nhìn thấy từng "nam thanh niên khoẻ mạnh" đang vùng vẫy trong nước, vậy mà không vội vàng vớt lên sử dụng sao?

Lưới đánh cá từ trên thuyền lớn được thả xuống, sau đó vớt lũ lưu khấu trong sông giống như đánh cá, một mẻ lưới là vớt được một mẻ.

Sấm Tháp Thiên vừa nhìn thấy trận thế này, cả người đều tê liệt.

Lúc trước còn tưởng là quan binh tới ngăn cản mình vượt

sông, bây giờ mới phát hiện, những người này tới hình như không phải là quan binh, quan binh mới không tham lam bắt sống như vậy.

"Những người này rốt cuộc là ai?"

"Đại ca xem, trên thuyền của bọn họ có một lá cờ ngũ sắc."

"A? Là đội quân hỏa khí lợi hại kia?"

Sấm Tháp Thiên sợ hãi không nhẹ, xem ra người ta thật sự là nương tay rồi, nếu không trên thuyền lớn lấy ra hỏa súng kỳ quái, nhắm vào bè gỗ bắn loạn xạ, người của mình đứng trên bè gỗ ngay cả chỗ trốn cũng không có, chỉ có một con đường chết.

Có thuyền điện của thôn Cao Gia làm gương, những thủy sư Thao Giang, thuyền bè dân gian được trưng dụng đi theo bọn họ, cũng sử dụng chiến thuật giống nhau. Thuyền hơi lớn một chút, trực tiếp xông qua đâm lật bè gỗ là có thể thả lưới.

Còn thuyền nhỏ không thể đi đâm bè gỗ, sẽ bị tặc tử nhân cơ hội leo lên.

Vì vậy thuyền nhỏ phải sử dụng chiến thuật của thuyền nhỏ...

Ngư dân trên thuyền cởi bỏ quần áo, lộ ra cơ bắp rám nắng, cười lớn: "Lão tử lúc trẻ cũng có biệt hiệu, gọi là 'Lãng thượng phiên' tiểu Trương Thuận đấy. Ha ha ha ha! Để cho các ngươi kiến thức một chút thuỷ tính của lão ngư dân hai mươi năm..."

Nói xong, người nọ "ùm" một tiếng nhảy xuống nước, lặn một cái, trong nháy mắt đã đến phía dưới bè gỗ, bè gỗ kia lập tức lay động kịch liệt. Binh sĩ Thiểm Bắc trên thuyền đâu từng thấy đánh nhau kiểu này, bị bè gỗ lay động dọa đến mức kêu cha gọi mẹ, rất nhanh, bè gỗ lật úp, binh sĩ Thiểm Bắc trên thuyền rơi xuống nước, lại qua mấy chục giây, bọn họ đã uống no nước, trong thời gian ngắn mất đi tri giác, bị ngư dân từ trong nước kéo lên, đưa

lên thuyền bên cạnh trói lại.

Sấm Tháp Thiên biết mình xong đời, giơ hai tay lên trên bè gỗ: "Đầu hàng! Đầu hàng!" --

Bộ đội của Sử Khả Pháp binh lực ít nhất, hành quân cũng cẩn thận nhất.

Thuộc hạ của hắn không giống như hai lộ còn lại có nhiều vị đại tướng của thôn Cao Gia, cũng không giống như Đoàn 1 có vũ khí tiên tiến, cho nên càng cần phải cẩn thận.

Thám báo phái đi cực xa, khinh khí cầu cũng luôn bay lượn trên không trung.

Không cầu giết địch bao nhiêu, chỉ cầu lưu khấu không từ con đường của hắn chạy thoát khỏi vòng vây.

Một khi phát hiện những nơi như thôn xóm, thị trấn nhỏ, Sử Khả Pháp sẽ lập tức tiến vào đóng quân, trước tiên để cho binh lính xây dựng công sự phòng ngự, sau đó mới cân nhắc tiến thêm một bước.

"Báo, Tả Lương Ngọc suất quân xuất hiện ở huyện Anh Sơn." Thám báo phía trước hồi báo: "Tả Lương Ngọc đánh tan lưu khấu Sấm Tháp Thiên, thu nạp năm nghìn lưu khấu dưới trướng Sấm Tháp Thiên, hiện tại tổng binh lực đã vượt quá một vạn năm."

Sử Khả Pháp hừ lạnh một tiếng: "Dưới trướng hắn tuy binh lực đông đảo, nhưng đều là ô hợp chi chúng, chân chính có thể đánh trận, chỉ có ba nghìn người của bản bộ hắn, còn lại đều là không đủ."

Thuộc hạ: "Sử đại nhân, dưới trướng chúng ta tuy cũng có hơn vạn người, nhưng chân chính có thể đánh trận, chỉ có một nghìn dân đoàn bản thôn Cao Gia, còn lại đều không đủ."

Sử Khả Pháp: "..."

Cái này rất xấu hổ!

"Báo, Tả Lương Ngọc di chuyển về phía chúng ta. Thám báo của hắn đã phát hiện ra chúng ta."

Mặc dù Tả Lương Ngọc có nhiều khuyết điểm, nhưng dù sao cũng là đại tướng quân Minh, binh pháp quân lược gì đó cũng không tệ, thám báo vừa tiếp xúc, Tả Lương Ngọc lập tức nắm chính xác vị trí của quân Sử Khả Pháp.

Rất nhanh, sứ giả của Tả Lương Ngọc đã tới: "Sử đại nhân, ý của ngươi là sao? Ngươi thân là tuần phủ An Lư, lại rời khỏi An Lư, chạy tới Hồ Quảng náo loạn? Ngươi như vậy có gì khác biệt với mưu phản? Nếu bản tướng quân dâng tấu lên triều đình, nhất định sẽ khiến ngươi chịu không nổi."

Sử Khả Pháp: "Hừ! Ôm binh tự trọng, tàn sát bách tính. Dưới trướng họ Tả ngươi có bao nhiêu người là binh bao nhiêu người là khấu, trong lòng mình còn không biết sao? Lần này bản quan tới Hồ Bắc tiễu phỉ, chính là muốn tiêu diệt ngươi cùng lưu khấu luôn."

Sau khi hai bên đấu võ mồm một trận, đều biết đối phương không muốn nói chuyện tử tế với mình, vậy thì chỉ có thể đánh.

Sử Khả Pháp người ít, chung quy không dám chủ động tiến công, quét mắt nhìn bản đồ, đưa tay chỉ vào chỗ "trấn Bạch Mão" cách huyện Anh Sơn mấy chục dặm về phía tây: "Chúng ta ở chỗ này xây dựng phòng tuyến, nghênh chiến Tả Lương Ngọc."

Chương 1200: Bọn Họ Đánh Nhau Rồi

Sấm Vương, Lý Nham, Lý Quá, Lưu Tông Mẫn đang dẫn theo hơn một ngàn người, một đội quân nhỏ gian nan vượt qua núi Đại Biệt.

Trải qua "thi nhân nghĩa" những ngày gần đây, số lượng quân Sấm đã tăng lên tới 1500 người. Hắn không còn giết người cướp của nữa, mà là tỏ ra thân thiện với người dân. Chỉ cướp bóc quan binh và kho lương của triều đình để có được tiếp tế, hiện tại tuy binh lực không nhiều, nhưng lại luôn cảm thấy quân đội của mình càng thêm có sức mạnh.

Trong quân thường xuyên có thể nghe thấy tiếng cười vui của binh lính, mà không còn giống như trước kia, toàn là tiếng thở dài, tiếng mê mang về tương lai.

Trong lòng Sấm Vương cũng nhịn không được âm thầm bội phục Lý Nham, là hắn cho mình chủ ý "thi nhân nghĩa" này, mới có thể để cho mình trong lúc tuyệt vọng lại vùng lên.

"Báo, đại ca, vượt qua sườn núi phía trước, phía trước chính là trấn Bạch Mão." Một tên thám báo bẩm báo.

Trấn Bạch Mão nằm ở sườn núi phía nam núi Đại Biệt, phía tây nam nhánh núi thứ ba của dãy núi Thiên Dương.

Sấm Vương từ trong núi Đại Biệt đi ra, vừa vặn đi thẳng tới thị trấn nhỏ này.

Sấm Vương trầm giọng hỏi: "Trong trấn có quan khố không?"

"Quan khố không biết có hay không, nhưng mà..." Trên mặt thám báo lộ ra vẻ cổ quái: "Có một đội quân vừa mới tiến vào đóng quân ở trấn Bạch Mão."

Sấm Vương: "Tới tiêu diệt chúng ta?"

"Không...không giống lắm." Thám báo nói: "Bọn họ đang xây dựng công sự phòng ngự trong trấn, dường như là muốn ngăn cản ai đó ở chỗ này."

Sấm Vương lập tức sinh ra hứng thú, nói: "Đi, chúng ta đi lên núi xem một chút."

Hắn chỉ dẫn theo ba tâm phúc Lý Nham, Lý Quá, Lưu Tông Mẫn, đi tới bên sườn núi, nằm úp sấp trên đỉnh núi nhìn xuống trấn Bạch Mão trên sườn núi...

Chỉ thấy trong trấn thật sự có một đội quân, nhân số không dưới vạn người.

Nhưng trong số những người này chỉ có một bộ phận rất nhỏ mặc trang phục quan binh, những người còn lại, ăn mặc có hơi phức tạp.

Sấm Vương liếc mắt một cái đã nhìn thấy một ngàn dân đoàn thôn Cao Gia ở giữa đám người.

Cách ăn mặc của bọn họ, Sấm Vương cả đời này cũng sẽ không quên: "Là đội quân hỏa súng kỳ quái kia, sao ở đây cũng có?"

Lý Quá: "Không có khả năng là đuổi theo chúng ta, nhân số chúng ta bây giờ quá ít, hẳn là không đáng để cho đội quân hỏa khí đặc biệt đuổi theo đánh chúng ta."

Sấm Vương ngẩng đầu nhìn khinh khí cầu đang bay lượn trên trấn Bạch Mão, gật đầu nói: "Chút nhân mã của chúng ta, ném vào trong núi Đại Biệt rộng lớn, ngay cả Khổng Minh đăng lớn của bọn

họ cũng không nhìn thấy chúng ta, khẳng định không phải là nhắm vào chúng ta mà tới. Nói chung, trước tiên cứ xem sao."

Hắn ở trên cao nhìn xuống, len lén quan sát.

Chỉ thấy đội quân hỏa súng kỳ quái kia đang chỉ huy những đội quân khác tu sửa công sự phòng ngự.

Tường trấn của trấn Bạch Mão cũng không cao, hơn nữa trấn Bạch Mão nhỏ bé cũng không chứa nổi đội quân hơn vạn người, cho nên bọn họ cũng đang bố trí công sự phòng ngự ở bên ngoài trấn.

Sấm Vương thấy bọn họ chất đá và bùn đất thành một bức tường thấp chỉ cao bằng nửa người.

Bức tường thấp còn không chỉ có một tầng, mà là có nhiều tầng. Giao nhau xen kẽ, từ hai bên trấn triển khai, kéo dài ra xa, ngăn cản một phạm vi rất lớn.

Lý Quá: "Bọn họ làm mặt đất bằng phẳng tốt đẹp thành tường thấp hết, như vậy thì căn bản không có cách nào bày trận."

Sấm Vương gật đầu: "Bọn họ căn bản không cần bày trận, chính là muốn tường thấp xen kẽ như vậy, hỏa súng binh của bọn họ có thể nấp phía sau tường thấp bắn súng. Cung tên hỏa súng của quân địch sẽ bị những bức tường thấp này cản trở, chiến mã khi xung phong cũng sẽ bị những bức tường thấp này cản trở."

Lý Quá suy nghĩ kỹ một chút, đúng là như vậy!

Sấm Vương lại nhìn, những hỏa súng binh kỳ quái kia còn đang đào chiến hào trên mặt đất, từng đường hào một, bao vây trấn Bạch Mão nhỏ bé ở trong đó, tạo thành vòng tròn chiến hào tầng tầng lớp lớp.

Lý Quá nhìn mà thấy mơ hồ: "Đánh nhau với bọn họ, rốt cuộc

phải đánh như thế nào?"

Sấm Vương nhắm mắt lại, lắc đầu: "Ngoại trừ dùng đại pháo oanh tạc, ta nghĩ không ra biện pháp nào để đối phó với cách đánh này của bọn họ, kỳ thật ngay cả hiệu quả của đại pháo cũng không tốt, những rãnh sâu trên mặt đất kia, dùng để né đạn pháo thật sự là quá thuận tiện. Bọn họ bày trận như vậy, cơ bản là đã đứng ở thế bất bại."

Lý Quá: "Ơ?"

Sấm Vương thở dài một hơi: "Đây đại khái chính là lực lượng mà vũ khí tiên tiến mang lại, bởi vì bọn họ có hỏa súng kỳ quái kia, cho nên mới có thể sử dụng chiến thuật như vậy. Mà chúng ta không có hỏa súng kỳ quái kia, khi chúng ta đánh trận nhất định phải bày quân trận, không thể đào rãnh, cũng không thể xây tường thấp, nếu không sẽ chỉ cản trở chính mình bày trận."

Lý Quá ngơ ngác.

Mà lúc này, người kinh ngạc nhất chính là Lý Nham.

Hắn không hiểu lắm về chiến đấu, hắn nhìn chủ yếu vẫn là kỷ luật của đội quân này.

Đội quân khổng lồ này tiến vào đóng quân ở trấn Bạch Mão, còn đang đào rãnh gì đó, theo thói quen của quan binh, bọn họ hẳn là sẽ ép buộc người dân đi làm những việc như đào rãnh hoặc xây tường, nhưng đội quân này lại không làm như vậy.

Bọn họ không đụng đến cây kim sợi chỉ của dân, thậm chí vừa phái người đào rãnh, vừa phái người vào trong trấn trấn an người dân, phát cháo tế dân.

Điều này khiến cho người dân trong trấn tâm tình rất ổn định, cả trấn đều toát lên một loại cảm giác ung dung trật tự.

Lý Nham: "Ơ? Cái đội quân này... rất giống sách lược mà chúng ta dùng, đều là thi nhân nghĩa."

Sấm Vương nhíu mày thật sâu.

Sức chiến đấu của đối thủ rất mạnh hắn đã sớm biết, lại không ngờ tới ngay cả sách lược của đối thủ cũng tiên tiến như vậy... Đội quân hỏa súng kỳ quái này xem ra vẫn luôn "thi nhân nghĩa", mà chính mình mãi đến khi gặp Lý Nham mới bắt đầu "thi nhân nghĩa", so như vậy, chính mình thật sự là kém quá xa.

Cho dù là lực chiến đấu hay là sách lược, hai mặt đều thua.

"Nhìn kìa, lại có một đội quân đi tới."

Lưu Tông Mẫn chỉ về phía tây.

Sấm Vương quay đầu nhìn lại, liếc mắt một cái đã nhận ra: "Tả Lương Ngọc!"

Quân đội của Tả Lương Ngọc rất dễ nhận ra, ở giữa một đội, ba nghìn quan binh, tất cả đều mặc giáp trụ sáng loáng, bày ra dáng vẻ quan binh chính quy của triều đình, nhưng ở bên ngoài ba nghìn người này, toàn là lưu khấu được thu phục hỗn tạp.

Quân kỷ gì đó là không có!

Ngay cả ba nghìn quan binh của Tả Lương Ngọc cũng không có quân kỷ, càng đừng nói chi là lưu khấu ở phía ngoài, hỗn loạn ồn ào, chướng khí mù mịt, xiêu xiêu vẹo vẹo.

Đội quân khổng lồ này đi tới bên ngoài trấn Bạch Mão, dừng lại.

Tả Lương Ngọc hướng về phía trấn Bạch Mão cười ha hả: "Sử Khả Pháp! Văn quan dẫn binh, quả nhiên là người ngoài nghề. Ngươi có biết đánh trận hay không? Xây tường thấp khắp nơi, đào

rãnh ra, ngươi đang biểu diễn xiếc sao?"

Sấm Vương: "Tên này còn không biết sự lợi hại của đội quân hỏa súng, xem không hiểu bố cục của hỏa súng binh."

Chỉ nghe thấy Tả Lương Ngọc lớn tiếng nói: "Tất cả mọi người nghe cho kỹ, Sử Khả Pháp thân là tuần phủ An Lư, lại tự ý suất quân tiến vào Hồ Quảng, nhất định là có ý đồ mưu phản. Tả Lương Ngọc ta trung thành với triều đình, không thể khoanh tay đứng nhìn, quyết định tiêu diệt nghịch đảng, để chính quốc pháp."

Đám tặc binh cười lớn: "Hahahaha!"

Tả Lương Ngọc vung tay lên: "Tấn công!"

Trong trận quan binh, đẩy ra hai khẩu đại pháo...

Nhưng mà, pháo thủ còn đang nhét thuốc súng, liền nghe thấy bên phía trấn Bạch Mão nổ súng trước, "Ầm ầm ầm", khẩu pháo nhỏ kỳ quái kia phun ra lửa giận, lựu đạn nở hoa, bay về phía trận địa pháo binh của Tả Lương Ngọc.

Chương 1201: Có một lỗ hổng

Đối với chiến thuật của thôn Cao Gia, đám lưu khấu có thể nói là quen thuộc vô cùng.

Nhưng Tả Lương Ngọc thì lại mới lạ vô cùng.

Não hắn còn chưa kịp xoay chuyển, liền nghe thấy hai tiếng "ầm ầm" vang thật lớn, trận địa pháo binh của mình, trong nháy mắt sụp đổ, toàn bộ pháo thủ đều bị tạc lật ngửa, à không, cũng có kẻ tự mình nằm sấp xuống đất.

Tuy nhiên, chủ động nằm xuống tuy rằng không chết, nhưng đã bị dọa vỡ mật.

Tả Lương Ngọc: "Ế?"

"Ầm ầm ầm!"

Pháo đối diện tiếp tục khai hỏa, pháo đơn binh mang theo thuận tiện, đâu chỉ có hai ba khẩu ít ỏi như vậy, Sử Khả Pháp tuy là một lộ quân yếu nhất, nhưng pháo đơn binh cũng mang theo mười mấy khẩu.

Đạn pháo liên tục không ngừng bay tới, ầm ầm một tiếng nổ, quân Tả Lương Ngọc triệt để rối loạn.

Đặc biệt là đám lưu khấu bên ngoài, vốn quân kỷ đã kém, lá gan cũng nhỏ, nếu không phải là kẻ tham sống sợ chết, cũng sẽ không sớm phản bội đại quân lưu khấu, đầu hàng Tả Lương Ngọc.

Pháo này bắn thật chuẩn xác, pháo đạn rơi xuống chỗ nào, xung quanh một vòng người đều sẽ ngã xuống, quả thực dọa người, đám lưu khấu nào có ý chí sắt đá để chống lại thứ này, sau

một tiếng ồn ào, đám lưu khấu bên ngoài bắt đầu chạy tán loạn khắp nơi.

Tả Lương Ngọc nổi giận: "Tiến công! Xông lên chém chết đám pháo thủ của bọn chúng cho ta."

Ba ngàn quan binh dưới trướng hắn, bắt đầu bày trận chậm rãi tiến về phía trước...

Nhưng vẫn là câu nói đó, hắn còn chưa biết sự lợi hại của thôn Cao Gia.

Đối mặt với bộ đội hỏa súng của thôn Cao Gia, làm sao có thể bày trận tiến lên? Như vậy chẳng khác nào tìm chết.

Hỏa súng binh lập tức khai hỏa...

Đây không phải là Đoàn 1 chủ lực, không phải ai ai cũng có súng trường ổ xoay, nhưng súng trường Chassepot vẫn là có thể dùng, thứ này chính là vũ khí năm đó mười hơi thở bắn bốn vòng, đánh cho bộ lạc Ô Thẩm ngoan ngoãn.

Hỏa súng binh ở trên tường đất cao ngang nửa người, tạo ra một rãnh nhỏ, đặt nòng súng vào trong rãnh này, nhắm vào quân Tả Lương Ngọc: "Pằng pằng pằng pằng!"

Một loạt tiếng súng vang lên, quân tiên phong của Tả Lương Ngọc đã ngã xuống một mảng lớn.

Khiên chắn bình thường không cản nổi đạn súng trường nạp hậu, không ít binh lính đang giơ khiên, chỉ cảm thấy cổ tay chấn động dữ dội, trên khiên xuyên ra một lỗ nhỏ, sau đó ngực mình đau nhói... kêu thảm một tiếng ngã xuống.

Tả Lương Ngọc: "Mẹ kiếp!"

Lần này Tả Lương Ngọc triệt để ngớ người.

Dù sao cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với dân đoàn thôn Cao Gia, bất luận kẻ nào lần đầu tiên cũng sẽ bị đánh cho choáng váng.

Trong đầu hắn, có một khoảng thời gian ngắn mất đi ý thức, thậm chí quên đưa ra ý kiến chỉ huy cụ thể.

Quân đội không đợi được chỉ huy, nếu là quân đội cường hãn, nhất định sẽ tiếp tục xông lên.

Mà nếu là quân đội cặn bã, vậy thì sẽ -- sụp đổ!

Quân đội của Tả Lương Ngọc chính là loại sau.

Sau một tiếng hú, thủ hạ Tả Lương Ngọc bắt đầu rút lui về phía sau, hỗn loạn chạy trốn về phía sau theo hình quạt.

Tả Mộng Canh đưa tay kéo lấy dây cương ngựa của Tả Lương Ngọc: "Cha, chúng ta mau rút lui."

Tả Lương Ngọc: "Mẹ kiếp! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Tả Mộng Canh: "Đối phương quá mạnh, mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi, tóm lại chúng ta mau chạy thôi."

Tả Lương Ngọc: "Sử Khả Pháp hắn chỉ là một tên quan văn phế vật, chỉ biết đọc sách thánh hiền mà không biết binh sự... sao có thể?"

Tả Mộng Canh: "Cha, đừng nói nhảm nữa, mau chạy thôi."

Hai cha con quay đầu ngựa, hướng về phía tây chạy trốn như bay...

Sử Khả Pháp cũng không truy đuổi, hắn muốn lấy ổn làm trọng, hạ lệnh: "Tả Lương Ngọc đã bị chúng ta đánh bại, hắn không thể tiếp tục tiến về phía đông, chỉ có thể tiếp tục tiến về phía tây, chúng ta canh chừng tất cả đường tiến về phía đông, chậm rãi tiến lên là được, ép hắn và Bát Đại Vương đến một chỗ

để bao vây tiêu diệt."

Sấm Vương nhìn đến đây, cũng không định tiếp tục xem nữa, hắn nhắm vào một đám lưu khấu đang bỏ chạy, quay đầu nói với Lý Quá: "Ngươi xem, đội quân kia đang chạy thẳng vào trong núi Đại Biệt..."

Lý Quá gật đầu: "Ta nhận ra rồi, đó là bộ hạ của Sấm Tháp Thiên."

Sấm Vương: "Sấm Tháp Thiên từng kết nghĩa huynh đệ với ta, là một huynh đệ tốt, không biết vì sao bộ hạ của hắn lại ở dưới trướng Tả Lương Ngọc, hiện tại Tả Lương Ngọc bị đánh tan, đúng là cơ hội tốt, chúng ta đi tìm người của Sấm Tháp Thiên nói chuyện một chút."

Hắn dẫn theo Lý Quá, nhanh chóng trượt xuống sườn núi.

Lúc này bộ hạ của Sấm Tháp Thiên vẫn còn đang hoảng sợ chạy tán loạn, vừa chạy vào trong núi Đại Biệt không xa, liền thấy sườn núi phía trước có một người trượt xuống, chắn ngang đường: "Các vị huynh đệ, nhìn xem ta là ai."

Bộ hạ của Sấm Tháp Thiên giật mình kinh hãi: "Sấm Vương đại ca!"

Sấm Vương: "Huynh đệ Sấm Tháp Thiên đâu? Ở nơi nào?"

Đám người kia òa khóc: "Sấm Tháp Thiên đại ca bị Tả Lương Ngọc đánh bại, thất lạc trong loạn quân, chúng tôi cũng không tìm được hắn ở đâu, chỉ đành đi theo Tả Lương Ngọc."

Sấm Vương: "Nếu đã như vậy, các ngươi trước tiên đi theo ta, song, ta có một câu phải nói trước, sau khi đi theo ta, không được phép đốt nhà cướp của nữa. Ta đã thay đổi sách lược, muốn đổi một cách thức khác để tạo phản."

Đám người kia: "Chúng ta đều nghe theo Sấm Vương đại ca."

Sấm Vương gật đầu: "Đi theo ta!"

Hắn dẫn đường phía trước, năm ngàn người cũ của Sấm Tháp Thiên, tất cả đều đi theo hắn, men theo đường núi Đại Biệt, biến mất trong rừng cây.

Lúc này, trên khinh khí cầu bay trên bầu trời trấn Bạch Mạo, trinh sát viên của thôn Cao Gia cũng đang ra sức ghi chép các hướng quân Tả Lương Ngọc tan chạy, để có thể chặn đứng tất cả đám lưu khấu chạy trốn này trong vòng vây.

Trinh sát viên liếc mắt một cái liền thấy đại quân đang chạy trốn về phía sâu trong núi Đại Biệt.

Vội vàng viết một tờ giấy, nhét vào ống trúc thả xuống.

Tờ giấy nhanh chóng được đưa đến tay Sử Khả Pháp...

Sử Khả Pháp mở bản đồ ra xem, nhíu mày nói: "Quân ta hiện tại đang chặn ở phía nam núi Đại Biệt, mà phía đông núi Đại Biệt chính là Lư Châu (Hợp Phì). Bản quan trước khi rời An Lư xuất chinh, đã chuẩn bị kỹ càng phòng bị ở Lư Châu, đám lưu khấu chạy trốn này không có khả năng công phá Lư Châu, bọn chúng chỉ có thể tiếp tục hướng về phía bắc, sau khi xuyên qua núi Đại Biệt sẽ tiến vào phạm vi quản hạt của Bắc Lộ quân... Bắc Lộ quân binh lực cường thịnh, có thể thu thập bọn chúng."

Cùng lúc đó...

Sấm Vương vừa đi vừa nói với mấy tâm phúc bên cạnh: "Thiểm Tây và Tứ Xuyên, nhất định cũng có loại hỏa súng binh kỳ quái này xuất hiện, Sơn Tây Hà Nam cũng có... Hiện tại cộng thêm hỏa súng binh do tuần phủ An Lư Sử Khả Pháp suất lĩnh, rất rõ ràng, đội quân hỏa súng binh kỳ quái này đã giăng một tấm lưới lớn, bọn chúng muốn một lưới bắt hết toàn bộ nghĩa quân Trung

Nguyên."

Câu nói này dọa mấy tâm phúc giật nảy mình: "Vậy chẳng phải chúng ta cũng bị vây khốn trong đó sao? Việc này phải làm sao bây giờ?"

Sấm Vương: "Vòng vây này tuy lớn, nhưng cũng có một lỗ hổng, đó chính là Phượng Dương. Phượng Dương là nơi tổ lăng của Chu gia, sau khi bị Bát Đại Vương quấy phá một lần, triều đình vô cùng coi trọng nơi đó. Trong thế lực hỏa súng binh này ngay cả người như Vương Nhị cũng có, chắc chắn không phải là cùng một giuộc với triều đình, bọn chúng không muốn kinh động triều đình, nhất định sẽ không làm ra động tĩnh gì lớn ở Phượng Dương."

Mọi người bừng tỉnh hiểu ra: "Chúng ta có thể xuyên qua Phượng Dương thoát khỏi vòng vây?"

Sấm Vương: "Đúng vậy! Nhưng các ngươi phải nhớ kỹ một điều, chúng ta không thể làm hại đến bách tính Phượng Dương. Nếu không, đội quân hỏa súng binh này sẽ nhanh chóng đuổi theo. Chỉ cần không xâm phạm đến dân chúng, sẽ không kinh động đến đám hỏa súng binh này."

Chương 1202: Chân nhân cứu ta

Vũ Xương.

Chu Hoa Điệp, đời thứ mười của Sở vương nhà Minh, đang ngồi trên ghế giao dát vàng do Hồng Vũ đế ban tặng, trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

Chu Hoa Điệp là em trai song sinh của Sở vương đời thứ chín Chu Hoa Khuê, vốn được phong làm Tuyên Hóa vương, là một vị vương gia rất khiêm tốn, trong sử sách cũng không lưu lại mấy ghi chép.

Nhưng không lâu trước, Cửu đại Sở vương Chu Hoa Khuê vào lúc nửa đêm canh ba, bị "yêu quái" tập kích, bị dọa chết tươi dưới gầm giường.

Chu Hoa Khuê không có con nối dõi, vương vị Sở vương lại không thể để trống, vì vậy các vị văn quan đành phải tìm Tuyên Hóa vương Chu Hoa Điệp trở về, cưỡng ép đưa ông ta lên chiếc ghế giao dát vàng của Sở vương, sau đó một đám người nói với ông ta: "Từ hôm nay trở đi, ngài không còn là Tuyên Hóa vương nữa, mà là Sở vương."

Chu Hoa Điệp cảm thấy áp lực như núi!

Ông ta biết ca ca mình chết như thế nào.

Nghe nói là do lưu khấu tác loạn, bách tính chạy đến Vũ Xương, ca ca ông ta không những không cho bách tính vào thành, ngược lại còn dùng nỏ bắn bị thương một người, hành động này

khiến trời đất oán hận, oan hồn bách tính hóa thành yêu quái, nửa đêm canh ba lẻn vào vương phủ, giết chết ca ca ông ta.

Có tiền lệ này, Chu Hoa Điệp nào dám làm bừa?

Thành Vũ Xương lập tức trở thành nơi trú ẩn của người dân Hồ Bắc, tất cả bách tính chạy nạn đến, đều mở cổng thành nghênh đón.

Chu Hoa Điệp còn sợ bách tính không dám đến, phái người treo một tấm biển lớn trên cổng thành: "Cửa nhà ta lúc nào cũng mở rộng, giang rộng vòng tay chờ đón bạn".

Bách tính đương nhiên cũng sẽ không khách khí, bên ngoài loạn lạc ai lại đi khách khí với ngươi chứ, ào ào chen chúc vào thành.

Người trong thành Vũ Xương, trong nháy mắt trở nên đông đúc.

Người trong thành còn tưởng giá lương thực lập tức sẽ tăng vọt, không ngờ, trên sông thỉnh thoảng lại có một đội vận chuyển cực lớn đi qua, mỗi lần đi qua Vũ Xương, đều vận chuyển một lượng lớn lương thực vào thành, an bài người phát cháo, cứu tế dân chúng. Còn mở một kho lương, bán lương thực với giá bình ổn cho bách tính.

Dù sao ngươi có tiền liền có thể mua được lương thực giá bình ổn, nếu ngươi không nỡ bỏ tiền mua, cũng có thể đi ăn lương thực cứu tế, chỉ là ăn không thoải mái bằng tự mình bỏ tiền mua.

Thành Vũ Xương cứ như vậy, trong cục diện hỗn loạn mà đứng vững.

Giá lương thực không tăng, trong thành không loạn, mặc dù nạn dân chen chúc đầy mỗi con đường, nhưng mọi người đều có thể sống tiếp.

Hiện tại người sống khổ sở nhất trong thành Vũ Xương, ngược lại là Chu Hoa Điệp.

Mỗi ngày trước khi ngủ, ông ta đều phải nhìn xuống gầm giường một trăm lần.

Mỗi lần ngồi trên ghế, trong lòng đều đập thình thịch.

Mỗi ngày thắp hương bái phật, đem tất cả thần phật đều bái lạy một lượt, chỉ cầu thần tiên phù hộ ông ta đừng bị yêu quái tìm tới cửa.

Ông ta đã 66 tuổi rồi, bị dằn vặt như vậy, thật sự là mệt tim.

"Báo!" Một hộ vệ Sở vương chạy vào: "Tặc quân của Bát Đại Vương, đang lượn lờ ngoài thành."

Chu Hoa Điệp: "Bát Đại Vương có gì phải sợ? Hiện tại yêu quái mới là đáng sợ nhất! Đạo trưởng ta bảo các ngươi mời, đã mời tới chưa?"

"Cái kia... Chân nhân Mã Thiên Chính của Toàn Chân Long Môn phái rất nhanh sẽ đến. Thám báo nói, là đi thuyền đến, hẳn là còn nửa canh giờ nữa."

Chu Hoa Điệp mừng rỡ: "Ai da, còn nửa canh giờ nữa là đến rồi? Sao các ngươi không sớm thông báo cho bản vương! Mau, mau chuẩn bị kiệu, bản vương muốn tự mình đi nghênh đón Mã chân nhân."

Chu Hoa Điệp vội vàng chỉnh trang y phục, sửa soạn bản thân cho thật chỉnh tề, dẫn theo đội nghi trượng long trọng nhất, đội ngũ cao quy cách nhất, hướng thủy môn Vũ Xương mà đi.

Lúc này, đại đội tặc quân của Bát Đại Vương đang ở ngoài cửa thành bắc Vũ Xương.

Tri phủ Vũ Xương đứng trên tường thành, bên cạnh là một đám vệ sở binh vô dụng, cộng thêm một số dân đoàn chiến lực yếu kém, cảm thấy áp lực như núi, hắn quay đầu hỏi thuộc hạ: "Sở vương còn chưa tới sao? Chúng ta cần hộ vệ của ông ta hỗ trợ thủ thành."

Thuộc hạ: "Nghi trượng của Sở vương đã xuất phát."

Tri phủ Vũ Xương mừng rỡ.

Nhưng còn chưa kịp vui mừng hai phút, thuộc hạ lại báo: "Nghi trượng của Sở vương đi về hướng Nam Thủy Môn."

Tri phủ giật mình kinh hãi: "Giặc ở Bắc môn, ông ta đi Nam môn làm gì? Muốn bỏ chạy sao? Thân là phiên vương không thể tự ý rời khỏi đất phong, ông ta chạy trốn cũng là tử tội."

Thuộc hạ: "Hình như là muốn đi nghênh đón ai đó."

Tri phủ: "..."

Hắn còn đang muốn mắng vài câu, tướng lĩnh lưu khấu bên ngoài đã mắng lên trước: "Tri phủ Vũ Xương, khuyên ngươi lập tức đem kim ngân châu báu, lương thực tài sản trong thành, toàn bộ đưa ra đây, nếu không đến ngày thành phá, sẽ đồ sát cái thành rách nát này cho chó gà không tha."

Tri phủ: "Ta đ* mẹ ngươi, các ngươi đều là bệnh thần kinh, tất cả các ngươi, đều bức ép bản quan, bản quan liều mạng với các ngươi."

--

Cùng lúc đó, Nam Thủy Môn.

Sở vương Chu Hoa Điệp đứng trên tường thành, nhìn chiếc thuyền con từ xa chậm rãi tiến đến, đứng trên thuyền là một vị

đạo sĩ, tiên phong đạo cốt, khí thế phi phàm, chính là Mã Thiên Chính.

Mấy năm nay, Mã Thiên Chính đi khắp nơi, truyền bá uy danh của Đạo Huyền Thiên Tôn, đã trở thành chân nhân nổi tiếng, một thân khí chất xuất trần, chỉ cần đứng im không nói gì, cũng đủ mê hoặc không ít người.

Tới bên bến đò, người bình thường xuống thuyền động tác ít nhiều gì cũng có chút chật vật.

Nhưng Mã Thiên Chính lại không giống vậy, hắn rất am hiểu "diễn xuất thần côn", vươn tay vỗ vào vỏ kiếm sau lưng, thanh phong bảo kiếm ba thước "choang" một tiếng ra khỏi vỏ, hắn thuận tay nắm lấy chuôi kiếm, xoát xoát xoát múa một đường kiếm hoa.

Người theo kiếm di chuyển, từ trên thuyền bay xuống, đáp xuống bờ, xoát xoát xoát lại là một bộ Toàn Chân kiếm pháp: "Thiên địa vô cực, càn khôn tá pháp, Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh!"

Thuận tay ném kiếm lên trời, thanh kiếm xoay hai vòng trên không trung, rơi xuống, "choang" một tiếng, vậy mà vừa vặn rơi vào vỏ kiếm sau lưng, cắm thật vững chắc.

Chỉ riêng kỹ thuật tung hứng này, Mã Thiên Chính đã luyện tập hai mươi năm mới thành công!

Ngầu không cách nào hình dung.

Chu Hoa Điệp trong nháy mắt đã bị chinh phục, cảm thấy mình tìm đúng người: "Chân nhân cứu ta."

Mã Thiên Chính: "Nghe nói Vũ Xương có yêu quái quấy phá?"

Chu Hoa Điệp lập tức lệ rơi đầy mặt: "Đúng vậy đúng vậy, có

yêu quái quấy phá, hiện tại bản vương cả đêm không dám ngủ, mỗi ngày buổi tối đều phải nhìn xuống gầm giường một trăm lần..."

Mã Thiên Chính: "Suỵt! Chậm đã, đừng nói nữa, để bần đạo bói một quẻ."

Chu Hoa Điệp lập tức im miệng, ngay cả hoàng đế cũng không thể khiến ông ta nghe lời như vậy.

Tay Mã Thiên Chính, hư nắm thành pháp ấn, không ngừng biến hóa động tác ngón tay, một lát sau, hắn đột nhiên "hít" một hơi thật sâu: "Bần đạo đã hiểu."

Chu Hoa Điệp mừng rỡ: "Chân nhân hiểu cái gì rồi?"

Mã Thiên Chính: "Ngươi đi theo bần đạo."

Nói xong, hắn phất tay áo đạo bào, dẫn đầu đi vào thành.

Thành Vũ Xương này rõ ràng là lần đầu tiên đến, nhưng hắn đi lại rất tự tin, tựa như rất quen thuộc nơi này, xuyên qua các con phố, không hề do dự chút nào.

Chu Hoa Điệp vội vàng đi theo sau, phía sau ông ta là một đám đông hộ vệ vương phủ, cùng nhau đuổi theo.

Tất cả mọi người đều không biết Mã Thiên Chính đang giở trò gì, không ít hộ vệ thầm nghĩ: Vị này e rằng là lang băm, cố ý đến lừa gạt tiền của vương gia?

Chương 1203: Trốn cũng vô dụng

Một đám người đi theo Mã Thiên Chính, rẽ qua mấy con phố.

Đến một con hẻm nhỏ gần phủ Sở vương, nơi góc tường khuất nẻo.

Mọi người đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ thấy Mã Thiên Chính lẩm bẩm điều gì đó, hướng về phía một cái lỗ nhỏ trên tường nói: "Trốn cũng vô dụng, bần đạo nhìn thấy ngươi rồi."

Mọi người đang ngơ ngác.

Trong cái lỗ nhỏ trên tường bỗng có một bàn tay kim loại nhỏ xíu chìa ra... một bàn tay kim loại rất nhỏ.

Sở vương: "A a a a!"

Mọi người trong phủ Sở vương: "A a a a!"

Bàn tay kim loại đó đương nhiên là của tiểu trinh sát Thiên Tôn...

Lúc trước sau khi dọa chết Sở vương, y liền để tiểu Thiên Tôn loại trinh sát ở lại một xó xỉnh nào đó trong thành Vũ Xương, bây giờ chỉ là bảo Mã Thiên Chính đến tìm nó về mà thôi.

Mà Thiên Tôn xưa nay vẫn thích "trêu đùa người phàm", giống như Tế Công Hoà Thượng vậy, Thiên Tôn muốn Mã Thiên Chính bày trò chọc ghẹo, Mã Thiên Chính đương nhiên sẽ phối hợp thật

tốt.

Mã Thiên Chính trầm giọng nói: "Ngươi trốn trong đó cũng vô dụng, bần đạo biết, ngươi là oan hồn của vô số bách tính chết thảm trong ngoài thành Vũ Xương này tụ tập lại mà thành yêu vật, niệm tình ngươi lúc sinh thời thê thảm, bần đạo cũng không dùng pháp bảo đánh ngươi, tự mình rời đi đi."

Bàn tay kim loại ở cửa động làm một thủ thế kỳ quái, giống như đang khinh bỉ ai đó, sau đó đưa ngón tay chỉ vào Sở vương, dùng giọng the thé nói: "Là Sở vương hại chết ta, lưu khấu muốn giết ta, ta muốn vào thành, hắn không cho ta vào."

Chu Hoa Điệp: "A a a, không phải bổn vương, không phải bổn vương! Đó là ca ca song sinh của bổn vương, bổn vương là người tốt, bổn vương là người tốt mà."

Giọng nói trong lỗ the thé nói: "Không nhìn ra! Ta không cảm thấy hắn là người tốt, ta muốn giết chết hắn."

Chu Hoa Điệp: "A a a! Chân nhân, cứu ta, cứu ta!"

Mã Thiên Chính hướng về phía cánh tay kim loại trầm giọng nói: "Nếu như Vương gia chứng minh được hắn là người tốt, ngươi sẽ không hại hắn nữa?"

Giọng nói trong lỗ: "Tại sao ta phải hại người tốt? Ta chỉ giết người xấu."

Mã Thiên Chính quay đầu nhìn Chu Hoa Điệp.

Chu Hoa Điệp trong nháy mắt đã hiểu ra điều gì đó: "Bổn vương lập tức đi làm việc thiện, lập tức!"

Mã Thiên Chính lại quay đầu nhìn về phía cái lỗ: "Bây giờ ngươi hài lòng rồi chứ?"

"Hừ!" Giọng nói trong lỗ vang lên: "Mã Thiên Chính, nể mặt ngươi, ta tạm thời rời đi... Nhưng nếu như Sở vương làm ác, ta nhất định sẽ quay lại lấy mạng hắn. Tránh ra, ta muốn ra ngoài."

Một câu nói này thốt ra thật sự rất đáng sợ, Sở vương và thuộc hạ của ông ta, trong nháy mắt tản ra, trốn thật xa.

Chỉ thấy từ trong cái lỗ nhỏ đó, vù một cái, một bóng người nhỏ xíu lao ra.

Là một bộ xương người bằng kim loại, trên mặt bôi đầy bùn đen, động tác của nó rất nhanh, trong nháy mắt đã lách người đến cửa hẻm nhỏ, sau đó lóe lên một cái, biến mất không còn tăm hơi.

Tận mắt nhìn thấy yêu quái đi ra, cả người Chu Hoa Điệp đều tê liệt, thân vệ của phủ Sở vương đều tê liệt...

Lúc này Mã Thiên Chính mới quay đầu lại nói với Sở vương Chu Hoa Điệp: "Lưu khấu làm loạn, thây phơi đầy đồng, xung quanh thành này có quá nhiều oan hồn ác quỷ lang thang không đi... Sở vương tiền nhiệm lại không thi nhân nghĩa, ức hiếp lương dân, khiến oan hồn căm hận, tụ tập lại với nhau, mới biến thành yêu quái như vậy."

Chu Hoa Điệp: "Vậy... vậy..."

Mã Thiên Chính: "Nó đã kéo hồn phách của ca ca ngươi xuống âm phủ, giam cầm ở mười tám tầng địa ngục rồi..."

Chu Hoa Điệp sợ hãi: "Hắn... hiện tại hắn đang bị giam cầm ở mười tám tầng địa ngục? Trời ơi! Trời ơi a a a a. Vậy phải làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ? Làm sao mới có thể cứu được ca ca ta, còn có ta, chân nhân, ngài nhất định phải cứu ta..."

Mã Thiên Chính: "Có hai cách, có thể hóa giải kiếp nạn này. Thứ nhất, chính là như vừa rồi đã nói, thi nhân nghĩa, làm người tốt. Thứ hai, đánh lui lưu khấu, bảo vệ một phương bình an."

Chu Hoa Điệp: "Chuyện đánh lui lưu khấu, bổn vương cũng làm không được."

Mã Thiên Chính: "Việc này ngươi làm không được, tạm thời không nói, nhưng trước tiên hãy làm được việc thứ nhất, cũng không phải là khó."

Chu Hoa Điệp gật đầu lia lịa: "Việc này không khó, ta lập tức phát cháo tế dân, phát tiền cho các nạn dân, phát tiền! Ta phát tiền!"

Phía sau bức tường ở đằng xa, đột nhiên lại vang lên giọng nói của yêu quái kim loại kia: "Hắc hắc hắc, phát tiền là cho rằng bản thân có thể trở thành người tốt sao? Ai mà không biết trong phủ Sở vương có bạc triệu lượng! Ngươi lấy ba năm vạn lượng ra phát, tuyệt đối không không tổn hại gì, giống như ném một khúc xương cho người nghèo, ngươi cho rằng như vậy gọi là làm việc tốt?"

Chu Hoa Điệp sợ hãi: Yêu quái này ngay cả chuyện hắn có bạc triệu lượng trong phủ cũng biết.

Được rồi, một triệu lượng này kỳ thực cũng không phải là do hắn kiếm được, mà là do ca ca song sinh của hắn, Sở vương đời thứ chín Chu Hoa Khuê kiếm được. Chu Hoa Khuê thật sự không phải người tốt gì, khi còn tại nhiệm không chỉ đánh chết một vị tuần phủ, còn ức hiếp lương dân, sưu cao thuế nặng.

Đây quả thực là một khoản tiền phi nghĩa.

Vì để bảo toàn tính mạng, không thể giữ lại số tiền này nữa. Dù sao cũng không phải là tiền mình kiếm được, phát ra cũng thật sự không đau lòng.

Chu Hoa Điệp vội vàng nói: "Ta đem một triệu lượng này toàn bộ phát hết, chứng minh thành ý của ta."

Mã Thiên Chính mỉm cười: "Như vậy rất tốt."

Hắn quay sang phía xa: "Oan hồn, ngươi cũng nghe thấy rồi chứ?"

"Nghe thấy rồi... Nếu như hắn thật sự phát hết, ta sẽ không gây phiền phức cho hắn nữa, an tâm đầu thai chuyển thế."

Chu Hoa Điệp: "Phát hết, lập tức phát hết, bây giờ liền đi phát."

Ông ta vừa dứt lời, bên ngoài cửa thành phía Bắc liền vang lên tiếng la giết rung trời, lưu khấu đang làm bộ muốn công thành Vũ Xương.

Chu Hoa Điệp lại giật nảy mình: "Chuyện này... chuyện này phải làm sao bây giờ?"

Mã Thiên Chính tỏ ra bình tĩnh: "Lấy một triệu lượng bạc, trọng thưởng dũng sĩ, thành này sao có thể không giữ được? Dù sao thì một triệu lượng kia ngươi cũng định phát rồi, lấy danh nghĩa hỗ trợ thủ thành mà phát, chẳng phải là tốt hơn sao?"

Chu Hoa Điệp mừng rỡ: "Đúng vậy, còn có thể như vậy."

Ông ta lập tức lớn tiếng nói: "Nhanh, truyền lệnh của ta, do Sở vương phủ ta bỏ tiền ra, phàm là thanh niên trai tráng nào nguyện ý đứng ra bảo vệ Vũ Xương, mỗi người thưởng bạc mười lượng! Nếu như có thể đánh lui tặc khấu thành công, lại thưởng bạc mười lượng. Nếu như chẳng may bỏ mạng, thưởng cho gia quyến ba mươi lượng. Ngoài ra, phàm là bách tính ra sức vận chuyển vật tư, hỗ trợ thủ thành, người nào cũng có thưởng bạc."

Lệnh này vừa ban ra!

Cả thành Vũ Xương, trong nháy mắt được kích hoạt, các bách tính ồ lên, xông lên tường thành cửa thành phía Bắc, trên tường thành người thò đầu ra dày đặc: "Tặc tử dám xâm phạm Vũ Xương ta sao."

Thủ lĩnh lưu khấu ngẩng đầu nhìn, nhất thời hít phải một ngụm khí lạnh: "Có nhầm lẫn gì không? Sao nhiều người thế?"

Vô số bách tính trên tường thành vẫy cờ hò hét: "Đến đây, đến công thành đi! Qua đây đi."

Cái này còn công cái rắm!

Bên công thành sợ nhất chính là bên thủ thành quân dân đồng lòng.

Đây gọi là 【Thiết thành trì】.

Thủ lĩnh lưu khấu: "Mẹ kiếp, các ngươi nhớ kỹ cho ta, sau này sẽ cho các ngươi đẹp mặt."

Ném xuống một câu nói giữ thể diện, lưu khấu vội vàng rút lui.

Chu Hoa Điệp thở phào nhẹ nhõm: "Hô, lưu khấu lui rồi, nhưng bọn chúng chỉ là lui, chứ không phải là bị tiêu diệt, lần sau lại đến, phải làm sao bây giờ?"

Mã Thiên Chính bấm ngón tay tính toán, mỉm cười nói: "Không sao, trong vòng ba ngày, nhất định sẽ có viện quân đến."

Chu Hoa Điệp mừng rỡ: "Ngay cả việc này chân nhân cũng có thể tính được?"

Mã Thiên Chính mỉm cười: "Bần đạo theo hầu bên cạnh Đạo Huyền Thiên Tôn, Thiên Tôn biết trước năm trăm năm, biết sau năm trăm năm, ở giữa còn biết thêm năm trăm năm, trên đời này không có chuyện gì mà Thiên Tôn không biết. Ở đây có một quyển «Đạo Huyền Thiên Tôn trừ ma truyện», hiện tại truyền thụ cho ngươi, mỗi ngày ngươi nên đọc kỹ... nhất định sẽ có thu hoạch."

Chương 1204: Cùng kiểu với Thiên Tôn

Lời tiên đoán của Mã Thiên Chính, rất nhanh đã trở thành hiện thực.

Hai ngày sau, một đoàn thuyền khổng lồ, xuất hiện trên mặt sông bên ngoài thành Vũ Xương.

Tri phủ Vũ Xương có chút lo lắng, ông ta không biết lai lịch của đoàn thuyền này, không dám tùy tiện cho bọn họ vào.

Lại thấy Sở vương Chu Hoa Điệp chạy như bay đến Nam Thủy môn, phía sau còn có cao nhân đắc đạo Mã Thiên Chính đi theo.

Chu Hoa Điệp lớn tiếng hét: "Nhanh mở thủy môn, cho bọn họ vào, đây là viện quân, viện quân đó."

Tri phủ Vũ Xương: "Viện quân từ đâu đến? Vị tướng quân nào của triều đình dẫn binh đến? Tại sao bản quan lại không hề hay biết?"

Chu Hoa Điệp: "Ngươi biết cái rắm! Đây là Thiên Tôn phái đến để cứu bách tính."

Tri phủ Vũ Xương: "?"

Chu Hoa Điệp cầm một quyển «Đạo Huyền Thiên Tôn trừ ma truyện», hưng phấn vung vẫy: "Nhìn cái này là ngươi hiểu, Thiên Tôn dùng đại từ đại bi vô thượng, thúc đẩy một đội quân dân đoàn cứu khổ cứu nạn."

Trong đầu tri phủ Vũ Xương nhanh chóng hiện lên ba chữ

"Bạch Liên giáo", nhưng ông ta còn chưa kịp phản đối, liền thấy hộ vệ của Sở vương xông tới, một tả một hữu kẹp ông ta lại, hai chân đều bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất, sau đó "mời" ông ta đi thật xa.

"Mở Nam Thủy môn!"

Thủy môn thành Vũ Xương mở rộng, dân đoàn trên mặt sông, liền từ thủy môn tiến vào trong thành.

Trình Húc đứng trên con thuyền đi đầu tiên, bên cạnh một trái một phải là Cao Sơ Ngũ và Trịnh Đại Ngưu, chỉ thấy Chu Hoa Điệp chạy như bay đến, vẻ mặt tràn đầy vui mừng: "Quân đội của Thiên Tôn, quả nhiên uy vũ bất phàm, tiểu vương cũng muốn gia nhập."

Trình Húc cười: "Ngươi đều sáu mươi sáu tuổi rồi, đừng quậy nữa."

Tuy nhiên, người càng lớn tuổi, càng mê tín thì lại càng lợi hại.

Chu Hoa Điệp nhìn dân đoàn với đôi mắt đỏ hoe, thật sự rất muốn gia nhập vào, trong lòng âm thầm tính toán, sau này cúng dường thêm một ít đồ cho đạo quan của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, nói không chừng bản thân cũng có thể chen chân vào vị trí giáo viên danh dự.

Trình Húc: "Tình hình bên này bây giờ như thế nào?"

Chu Hoa Điệp: "Cái này... cái này... tiểu vương cũng không rõ lắm, phải hỏi tri phủ mới được."

Vì vậy, hộ vệ của Sở vương lại "mời" tri phủ Vũ Xương đến.

Tri phủ Vũ Xương bị người ta kẹp qua kẹp lại, cả người đều tê liệt. Nhưng Sở vương phủ ông ta lại không thể đắc tội, Sở vương đời trước ngay cả tuần phủ cũng dám đánh chết, tính tình của tân Sở vương còn chưa rõ, nhưng tốt nhất là không nên chọc vào.

Ông ta chỉ đành nhẫn nhục chịu đựng, nhìn Trình Húc nói: "Các ngươi là dân đoàn?"

Trình Húc cười: "Đúng vậy, dân đoàn, chúng tôi có dân đoàn đến từ Thiểm Tây, Sơn Tây, Hà Nam, còn có cả Tứ Xuyên, mọi người đều là bách tính, dưới sự kêu gọi của Thiên Tôn, đoàn kết lại dẹp yên lưu khấu."

Hai ngày nay tri phủ cũng nghe Sở vương nói về Thiên Tôn, hiện tại chỉ coi là tổ chức như "Bạch Liên giáo", cũng không coi ra gì, nhưng giáo phái này không giống như Bạch Liên giáo làm ác, còn xuất binh giúp ông ta dẹp yên lưu khấu, vậy thì cũng không cần thiết phải thù địch.

Tri phủ nói: "Thuộc hạ của Bát Đại Vương vẫn luôn lảng vảng bên ngoài thành Vũ Xương, may mà bách tính ở các thôn trang bên ngoài hiện tại đều đã trốn vào Vũ Xương, nếu không thì đều phải gặp nạn. Nhưng tất cả mọi người đều trốn trong Vũ Xương cũng không phải là cách, ruộng đồng bên ngoài cũng cần phải có người canh tác, không thể bỏ mặc ở đó được."

Trình Húc gật đầu: "Ừm, ta hiểu rồi, bây giờ chúng tôi đã đến, giao Bát Đại Vương cho chúng tôi xử lý đi."

Tri phủ có thể nói không sao?

Hình như là không thể!

Sở vương đều giúp đỡ đám người này, ông ta chỉ là một tri phủ nho nhỏ, ngoại trừ nhường chức ra cũng không còn cách nào khác.

Chỉ thấy những chiếc thuyền nhỏ trên mặt sông không ngừng tiến vào thành Vũ Xương, tiếp đó, binh lính dân đoàn cầm hỏa súng, nhanh chóng tiếp quản các vọng lâu, lầu gác trên tường thành, những vị trí phòng thủ quan trọng đều được thay thế bằng

hỏa súng binh.

Trong toàn bộ quá trình này, Trình Húc thậm chí còn không hạ một mệnh lệnh nào, tất cả đều giao cho các tiểu đội trưởng của các phân đội.

Tri phủ nhìn thấy quân kỷ của bọn họ nghiêm minh như vậy, trong lòng cũng không khỏi kinh hãi: Dân đoàn này thật lợi hại, so với quan binh còn giống quan binh hơn.

Một binh sĩ dân đoàn đi tới dưới lầu thành phía Bắc, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng lựa chọn một cây cột đá chắc chắn nhất trên lầu thành, buộc một sợi dây thừng rất to vào cột đá.

Tri phủ kinh ngạc: "Đây là muốn làm gì?"

Rất nhanh ông ta đã hiểu ra, đầu kia của sợi dây thừng to này được nối với một chiếc đèn khí cầu khổng lồ, binh sĩ dân đoàn bơm khí nóng vào khí cầu, nó liền từ từ bay lên không trung thành Vũ Xương.

Trên không trung có gió, gió thổi nhẹ một cái, khí cầu khổng lồ liền theo gió bay phấp phới, may mà sợi dây thừng dài phía dưới được buộc vào lầu thành, nó mới không bị gió thổi bay đi.

Tri phủ nhìn thấy loại "công nghệ cao" này, giật mình kêu lên: "Ôi chao."

Sở vương lại vô cùng hưng phấn: "Mã chân nhân, đây chính là thứ được đề cập đến trong tập 15 của «Đạo Huyền Thiên Tôn trừ ma truyện» phải không, bí pháp do Thiên Tôn ban cho, đèn Khổng Minh khổng lồ. Một khi đã bay lên trời, trong vòng mấy chục dặm xung quanh, tặc quân không chỗ nào có thể ẩn nấp."

Mã Thiên Chính mỉm cười: "Bản tôn Thiên Tôn khi rảnh rỗi sẽ ở trên trời giúp chúng ta trông coi những nỗi khổ của nhân gian, nhưng lão nhân gia ngài ấy rất bận. Hơn nữa, trên trời một ngày,

dưới đất một năm, Thiên Tôn thỉnh thoảng nghỉ ngơi chợp mắt một chút, nhân gian đã phải trải qua không ít thời gian, cho nên Thiên Tôn không thể lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào chúng ta, ngài ấy liền ban cho đèn Khổng Minh khổng lồ này, để chúng ta tự mình chú ý một chút."

Sở vương: "Nói có lý, thần tiên tôn quý như vậy, sao có thể từ sáng đến tối không làm gì, cứ nhìn chằm chằm vào phàm nhân chúng ta! Không có thần tiên nào rảnh rỗi như vậy."

"Hắt xì!" Lý Đạo Huyền đang nhìn chằm chằm Cao Nhất Diệp bỗng nhiên hắt hơi một cái: "Ai đang sau lưng nói xấu ta vậy?"

Cao Nhất Diệp nghe thấy giọng nói của Lý Đạo Huyền, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cười nói: "Ai dám nói xấu Thiên Tôn chứ?"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Người dám nói nhiều lắm, ta cũng không phải là thiên hạ vô địch, huống chi, cho dù là người thiên hạ vô địch, sau lưng cũng thường xuyên có người nói xấu mà."

Cao Nhất Diệp như có điều suy nghĩ gật gật đầu.

Lý Đạo Huyền: "Nhất Diệp, hôm nay định chơi như thế nào?"

Cao Nhất Diệp cười nói: "Thiên Tôn đã dạy hai học sinh Khoa Báo Chí đến tiếp quản Tin Tức Cao Gia, bây giờ ta lại có thời gian đi chơi khắp nơi rồi, ta muốn chạy đến Hà Nam xem thử."

"Hà Nam còn có gì đẹp mà xem?"

"Ta nghe nói, Thiên Tôn ngài ở huyện Vũ Dương ném xuống một cái tiên ấn, đóng một dấu ấn rất lớn trên mặt đất... Ta muốn đi xem thử nó rốt cuộc là hình dạng gì."

Lý Đạo Huyền cười: "Vậy thì không cần phải chạy đến Vũ Dương xem đâu, đến đây, ta đóng cho ngươi một cái xem thử."

Nói xong, Lý Đạo Huyền lấy con dấu hàng vỉa hè của mình ra, ở trên khoảng đất trống bên cạnh pháo đài chính thôn Cao Gia, ném xuống "bịch" một tiếng...

Ầm!

Đất rung núi chuyển.

Nhưng người tí hon trong thôn sẽ không bị dọa sợ, ngược lại cực kỳ hưng phấn, một đám người vây quanh: "Oa, tiên ấn của Thiên Tôn! Nhìn kìa, trên ấn còn khắc một dòng chữ "Thận tư đốc hành", đây là chân ngôn sao?"

"Ta cũng muốn làm một con dấu riêng theo kiểu dáng này."

"Ngươi ngốc sao? Làm một cái giống hệt của Thiên Tôn? Đây chẳng phải là bất kính với thần linh sao?"

"Ngươi là người mới đến phải không? Trong thôn Cao Gia chúng ta ai mà không biết, Thiên Tôn sẽ không để tâm đến loại chuyện này đâu, hiệp sĩ phục mà thôn chúng ta bán, đều là cùng kiểu dáng với của Thiên Tôn đấy."

Vì vậy, ba ngày sau, con dấu khắc dòng chữ "Thận tư đốc hành" giống hệt của Thiên Tôn, bán chạy như tôm tươi! Hơn nữa ngọc thạch mà các người tí hon sử dụng đều là ngọc thạch thượng hạng, không giống như cái của Thiên Tôn, là ngọc giả hàng vỉa hè.

Chương 1205: Bỏ vốn gốc rồi

"Báo, trong thành Vũ Xương có viện quân!"

Một tên thám báo lưu khấu chạy đến trước mặt Bát Đại Vương (Trương Hiến Trung): "Thành Vũ Xương vốn đã khó đánh, bây giờ lại có thêm viện quân, e rằng quân ta càng khó công phá."

Bát Đại Vương nhíu mày.

Thôi vậy, thành lớn như Vũ Xương, hắn cũng không thật sự muốn chiếm cho bằng được, đánh không được thì thôi, đi đánh những nơi dễ nuốt hơn càng có lợi.

Đang nghĩ nên đi đâu, một nam tử trung niên từ bên ngoài đi vào.

Bát Đại Vương nhìn kỹ, là Tấn thương, Địch Đường.

Địch Đường và Bát Đại Vương cũng là bạn cũ, mấy năm trước, thương lộ phía Bắc của Tấn thương bị chặn, liền luôn giao dịch với quân đội lưu khấu. Tấn thương cũng chẳng quản bên lưu khấu ai làm chủ, là Sấm Vương hay Bát Đại Vương, ai có tiền mua đồ, bọn họ liền bán cho người đó.

Từ khi Sấm Vương đi Tứ Xuyên, Tấn thương không tiện liên lạc với Sấm Vương nữa, liền đem vật tư bán đại trà cho Bát Đại Vương.

Bát Đại Vương thấy sắc mặt Địch Đường không tốt lắm, không khỏi kinh ngạc: "Địch tiên sinh, ngươi làm sao vậy?"

Địch Đường trầm giọng nói: "Tình hình không được tốt lắm."

Bát Đại Vương: "?"

Địch Đường: "Ở Hà Nam, chúng tôi phát hiện một lượng lớn hoả súng binh di chuyển."

"Di chuyển ư? Có bao nhiêu?" Bát Đại Vương cười nói: "Có lớn bằng mười lăm vạn đại quân của ta không?"

Địch Đường: "Đó thì không có, nhưng... chỉ sợ có ba vạn."

Hắn nói còn khá dè dặt, kỳ thực Bắc Lộ quân thôn Cao Gia tổng cộng ba vạn rưỡi, cộng thêm bộ đội hậu cần, ít nhất cũng hơn bốn vạn, chỉ là Địch Đường không thể nào thăm dò kỹ càng như vậy, hắn cũng chỉ có thể đứng từ xa nhìn bụi đất bốc lên để phán đoán số lượng.

Nụ cười trên mặt Bát Đại Vương hơi cứng lại: "Ba vạn?"

Hắn biết ba vạn hoả súng binh có ý nghĩa gì!

Mười lăm vạn đại quân của chính hắn, trong đó một nửa là gia quyến của lưu khấu, già trẻ lớn bé đều đi theo, binh lực thật sự có thể chiến đấu nhiều nhất bảy vạn. Mà ba vạn hoả súng binh của đối phương, chính là ba vạn, không có chút nước nào.

Với bảy vạn binh lực của mình, muốn đối phó với ba vạn hoả súng binh, tuyệt đối không có khả năng.

Bát Đại Vương: "Nhắm vào ta?"

Địch Đường: "Rất có thể! Bọn họ đã dàn quân, giăng ra một tấm lưới khổng lồ, khiến căn cứ của ta ở Hà Nam cũng chỉ có thể chạy về phía Nam."

Cái lưới mà thôn Cao Gia giăng ra, vốn chỉ là để bắt lưu khấu. Gặp phải thương đội gì đó, cũng sẽ không làm gì.

Nhưng Tấn thương làm chuyện xấu, bản thân có tật giật

mình...

Nhìn thấy hoả súng binh thôn Cao Gia đến, liền tưởng là tới xử lý mình, vội vã thu dọn đồ đạc chạy về phía Nam, bọn họ ở Hà Nam có rất nhiều sản nghiệp, trong kho còn chứa rất nhiều hàng hóa, bây giờ chỉ có thể chuyển hết về Hồ Quảng.

Địch Đường: "Thật ra gần đây, người của ta cũng nghe được từ miệng bách tính lai lịch của đám người kia rồi."

Bát Đại Vương: "Ồ? Là lai lịch gì?"

Địch Đường nói: "Bọn họ đến từ Thiểm Tây, là tín đồ của một giáo phái tên là 'Đạo Huyền Thiên Tôn Giáo'. Giáo phái này rất giống với Bạch Liên Giáo, bọn họ thông qua 'thần tiên' Đạo Huyền Thiên Tôn để lừa gạt bách tính, biến thành tín đồ của mình, sau đó tổ chức tín đồ, biên chế thành quân đội."

Bát Đại Vương: "Moá nó, vậy bọn họ hẳn là giống như chúng ta muốn tạo phản gây sự, vì sao cứ nhằm vào chúng ta không tha?"

Địch Đường "hừ" một tiếng nói: "Muốn hắc ăn hắc thôi, ăn xong chúng ta, lại đi ăn triều đình. Mấy trăm năm trước, khởi nghĩa Hồng Cân Quân, cũng là nghĩa quân tự mình hắc ăn hắc, cá bé nuốt cá lớn, Chu Nguyên Chương tự mình ăn thành Côn rồi mới đi ăn nhà Nguyên."

Bát Đại Vương nghiến răng nghiến lợi: "Mẹ kiếp!"

Đúng lúc này, sau lưng Bát Đại Vương có một người ăn mặc như thư sinh chui ra, chính là quân sư mới được hắn mời, Phan Độc Ngao.

Phan Độc Ngao còn có tên là Phan Độc Ngạo, người huyện Ứng Thành, phủ Hồ Quảng, là một tú tài.

Vì tranh giành ruộng đất với hương thân cùng huyện, sau khi

thua kiện liền phẫn hận bất bình, bất mãn với triều đình, gia nhập vào đội ngũ của Bát Đại Vương.

Đối với lưu khấu mà nói, tú tài thật sự là nhân tài khó có được.

Trương Hiến Trung lập tức bái làm quân sư.

Người này cũng quả thật có năng lực, không kém quân sư Lý Nham mà Sấm Vương mới bái, hắn giảng giải "Tôn Tử Binh Pháp" cho Trương Hiến Trung, giúp lưu khấu chế tạo tam nhãn thần súng, lang nha bổng, mai phục liên nỏ, chỉ đạo bố trí đoàn doanh phương trận, tả hữu doanh chư pháp.

Khiến cho lực chiến đấu của quân đội Bát Đại Vương tăng lên không ít.

Sử sách ghi chép: "Hiến Trung đại hỉ, khá thích dùng mưu kế của người này."

Phan Độc Ngao ra khỏi hàng, chắp tay nói: "Bát Đại Vương, chúng ta phải sớm tính toán."

Bát Đại Vương: "Kế sách gì?"

Phan Độc Ngao nói: "Phương Bắc chắc chắn không thể đi, mà phía Tây, Sấm Vương cách đây không lâu mới đại bại ở Tứ Xuyên, mười mấy vạn người tan thành mây khói, chắc chắn cũng là bị hoả súng binh kỳ quái kia đánh lui, chúng ta cũng không thể đi về phía Tây. Phía Nam là Trường Giang, mấy ngày gần đây, tại hạ ở ven sông quan sát, thấy trên sông thuyền bè hoạt động nườm nượp, không biết là đội thuyền của triều đình hay quân đội nào, trên sông không ngừng qua lại, tựa hồ có ý đồ phong toả Trường Giang."

Bát Đại Vương: "Ý ngươi là, Bắc, Tây, Nam, ba mặt đều không thể đi, vậy chúng ta chỉ có thể đi về phía Đông?"

Phan Độc Ngao gật đầu: "Phía Đông của chúng ta, có một Tả Lương Ngọc. Mà Tả Lương Ngọc là dễ bắt nạt nhất."

Bát Đại Vương suy nghĩ kỹ càng: Điều này có thể thực hiện được.

Địch Đường cũng gật đầu nói: "Nói rất đúng."

Phan Độc Ngao quay sang Địch Đường: "Địch tiên sinh, hiện tại chúng ta đã là châu chấu trên một sợi dây thừng, đều bị Đạo Huyền Thiên Tôn Giáo kia vây khốn, nếu không muốn cứ như vậy bị người ta hắc ăn hắc, chỉ có liên thủ đánh một trận."

Địch Đường suy nghĩ một chút: "Được!"

Phan Độc Ngao: "Chúng ta xuất người, Tấn thương xuất vật tư, mỗi người chúng ta đều dốc hết toàn lực, đánh xuyên phía Đông, thoát khỏi vòng vây này."

Địch Đường: "Được!"

Trên khinh khí cầu bay lượn trên bầu trời thành Vũ Xương, một thám báo đang mở to hai mắt, nhìn doanh trại quân Bát Đại Vương đóng quân cách thành Bắc mười dặm.

Trước đây, doanh trại của lưu khấu đều là lộn xộn, không có quy củ.

Nhưng lần này, thám báo nhìn thấy doanh trại đã trở nên ngay ngắn trật tự, rõ ràng, trong đám lưu khấu có người tài giỏi gia nhập.

Thám báo đang định ghi lại chuyện này lên giấy, dùng ống trúc đưa xuống đất, đột nhiên nhìn thấy, một đội vận chuyển khổng lồ đang từ cổng doanh trại phía Bắc tiến vào.

Đội vận chuyển này quy mô rất lớn, xe ngựa nối đuôi nhau,

cho dù thám báo ở trên cao cũng có thể nhìn thấy rõ ràng đội vận chuyển, chúng giống như một đường đen, uốn lượn trên quan đạo màu vàng.

Thám báo vội vàng lấy kính viễn vọng ra, cố gắng kéo hình ảnh ở xa lại gần để nhìn...

Sau đó, hắn nhìn thấy trên đội vận chuyển có một lá cờ chữ "Địch" bay phấp phới.

"Chết tiệt, là đội vận chuyển của Tấn thương."

Ống kính viễn vọng của thám báo lần lượt quét qua từng chiếc xe của đội vận chuyển, rất nhanh đã quét đến mấy con ngựa đang kéo đại bác, trên xe phía sau thùng thùng một toàn là thuốc súng, tiếp theo phía sau lại là đại bác, thuốc súng... trên xe chất đống lượng lớn đạn sắt màu đen.

Lần này, Tấn thương, bỏ vốn gốc rồi.

Chương 1206: Đến Rồi

"Tấn thương đang cung cấp viện trợ cho lưu khấu." Trình Húc cầm tờ giấy nhỏ thám báo viết, nói với Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, còn có một đám doanh trưởng, đại đội trưởng trước mặt: "Thám báo nhìn thấy, Tấn thương vận chuyển đến một lượng lớn đại bác, xem ra, thứ chúng ta phải đánh trước tiên, chính là một trận pháo kích chiến."

Các doanh trưởng, đại đội trưởng đều cười: "Chúng ta chính là Đoàn 1 bản thôn, đánh pháo kích chiến không có áp lực, để bọn chúng nếm thử hoả lực bao phủ mà đám thổ bạo tử bãi Thiết Sơn từng trải qua."

Trình Húc cười mắng: "Bây giờ mới biết mình là Đoàn 1 bản thôn rồi."

Mọi người đều cười.

Đúng lúc này, bên ngoài lại có một thám báo đi vào, vội vàng nói: "Kỳ quái, lưu khấu nhổ trại rồi, bọn chúng không tiến về phía Vũ Xương, mà đi về phía Đông."

"Cái gì!" Doanh trưởng Pháo Binh là người đầu tiên nhảy dựng lên: "Sao có thể như vậy? Bọn họ không biết pháo binh của ta khó khăn lắm mới có cơ hội ra tay một lần sao? Đừng chạy a, ở lại để chúng ta bắn nào."

Trán Trình Húc cũng giật giật hai cái, sau đó bừng tỉnh: "Bọn chúng biết Vũ Xương khó đánh, bây giờ quyết định đột phá về phía Đông, mà phía Đông cũng là nơi phòng ngự yếu nhất của thôn Cao Gia chúng ta, chỉ có một ngàn dân đoàn do Sử Khả Pháp suất lĩnh, tương đối nguy hiểm."

Cao Sơ Ngũ cười toe toét: "Vậy chúng ta mau chóng đuổi theo đi."

Trịnh Đại Ngưu: "Đuổi theo là có thể cùng Sử Khả Pháp giáp công rồi."

Trình Húc: "Ơ? Đại Ngưu, ngươi thế mà biết cả giáp công?"

Trịnh Đại Ngưu cười toe toét: "Thịt kẹp bánh mì, thịt kẹp bánh mì. Ôi chao, đói bụng."

Mọi người: "..."

Được rồi, dính dáng đến đồ ăn, trách không được ngươi hiểu.

Trình Húc hạ lệnh: "Để lại tin tức cho Bát Địa Thỏ suất lĩnh lục quân, chúng ta đuổi theo quân của Bát Đại Vương."

Sau khi Tả Lương Ngọc đại bại ở trấn Bạch Mạo, lưu khấu dưới trướng bị đánh tan tác, trong đó có mấy ngàn người bị Sấm Vương lôi kéo đi, nhưng mà, những lưu khấu còn lại sau khi chạy trốn, lại lục tục trở về huyện Anh Sơn tìm Tả Lương Ngọc.

Vì vậy, Tả Lương Ngọc sau khi chỉnh đốn, ở huyện Anh Sơn lại một lần nữa kéo được tám ngàn đại quân.

Sử Khả Pháp hắn không dám đắc tội nữa!

Không diệt được uy phong của Sử Khả Pháp, trở về lại sẽ bị hắn dâng tấu chương lên triều đình.

Hắn cũng chỉ có thể liều mạng viết tấu chương, dâng tấu tố cáo ngược lại Sử Khả Pháp.

Dù sao ta tự ý mang quân cũng là phạm pháp, ngươi tự ý rời khỏi địa điểm đóng quân chạy đến Hồ Quảng cũng là phạm pháp, mọi người làm đều là chuyện tạo phản, ai sợ ai chứ?

Hắn đang đốc thúc nhi tử Tả Mộng Canh hỗ trợ viết tấu chương, đột nhiên nghe thám báo đến báo, quân đội Sử Khả Pháp rời khỏi trấn Bạch Mạo lại tiếp tục tiến về phía Tây.

Tuy binh lực Sử Khả Pháp ít ỏi, nhưng cũng sẽ không chỉ phòng thủ, vẫn phải di chuyển về phía trước, chỉ là di chuyển chậm hơn một chút mà thôi, vòng vây lớn của thôn Cao Gia phải thu lưới rồi.

Tả Lương Ngọc: "Mẹ kiếp! Con đừng viết tấu chương nữa, chúng ta phải chạy trốn."

Hắn vội vàng tập hợp quân đội, rời khỏi thành huyện Anh Sơn, tiếp tục tiến về phía Tây.

Hắn vừa đi, bách tính huyện Anh Sơn rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ bị tên này tai hoạ không nhẹ...

Tả Lương Ngọc rời khỏi thành huyện Anh Sơn, đi về phía Tây chưa đầy mười dặm, thám báo phía trước đến báo: "Đại tướng quân, quân đội Bát Đại Vương đang tiến về phía chúng ta."

"Cái gì?" Tả Lương Ngọc giật nảy mình: "Chẳng phải Bát Đại Vương đang hoạt động ở gần Vũ Xương sao? Nơi này cách Vũ Xương còn xa."

"Rõ ràng bọn chúng là nhắm vào chúng ta." Thám báo bẩm báo: "Sát khí đằng đằng, bộ dáng đã chuẩn bị sẵn sàng muốn liều mạng với chúng ta."

Tả Lương Ngọc tức giận: "Mẹ kiếp, lưu khấu cũng dám xem thường lão tử sao? Tuy binh lực của lão tử không bằng hắn, nhưng lão tử cũng sẽ không sợ mười mấy vạn ô hợp chi chúng của Bát Đại Vương hắn. Hắn muốn đánh, vậy thì cứ đến đánh."

Trước giờ Tả Lương Ngọc thích né tránh chủ lực của lưu khấu, nhưng lần này phía sau có Sử Khả Pháp ép sát, hắn không thể né tránh nữa, so sánh ra, vẫn là lưu khấu dễ bắt nạt hơn.

"Xông lên cho lão tử!"

Tả Lương Ngọc một cái F2A, ấn thẳng về phía Bát Đại Vương.

Nhưng mà, quân Tả Lương Ngọc vừa mới giao chiến với Bát Đại Vương, lập tức phát hiện không đúng.

Trong quân Bát Đại Vương bỗng chốc bày ra mười khẩu đại bác, oanh oanh oanh bắn loạn xạ một trận, đạn pháo giống như không cần tiền bay về phía hắn.

Tiếp theo, điểu súng, tam nhãn thần súng, mai phục liên nỏ, đủ loại vũ khí nã về phía quân Tả Lương Ngọc một lần lại một lần.

"Mẹ kiếp! Cái này không đúng."

Tả Lương Ngọc cảm giác cả người đều không được rồi, thời buổi này dân đoàn lấy ra vũ khí đã nhìn không hiểu, ngay cả lưu khấu lấy ra vũ khí cũng không hiểu.

Thế giới thay đổi nhanh quá!

Không cần bao lâu, quân Tả Lương Ngọc, sụp đổ... --

Tin tức Tả Lương Ngọc giao chiến với Bát Đại Vương, nhanh chóng lan truyền trong các lộ quân thôn Cao Gia.

Lúc này, mạng lưới tình báo của thôn Cao Gia đang nhanh chóng vận hành.

Khinh khí cầu trên bầu trời liều mạng ghi chép lại những gì mình nhìn thấy.

"Báo, Bát Đại Vương giao chiến với Tả Lương Ngọc."

"Báo, Bát Đại Vương chiếm thượng phong."

"Bát Đại Vương có mười khẩu đại bác, đánh cho Tả Lương Ngọc choáng váng."

"Quân Tả Lương Ngọc triệt để sụp đổ, hiện tại bản thân hắn chỉ dẫn theo mấy chục kỵ binh chạy về phía Bắc."

Trình Húc và Sử Khả Pháp, đều nhìn thấy tin tức gần như hoàn toàn giống nhau.

Nhưng một người ở phía Tây chiến trường, một người ở phía Đông chiến trường, quyết định đưa ra lại hoàn toàn khác nhau.

Sử Khả Pháp lập tức phất tay: "Toàn quân dừng tiến, lập tức tại chỗ xây dựng phòng tuyến, chuẩn bị nghênh chiến đại quân Bát Đại Vương xung phong. Rất rõ ràng, Bát Đại Vương muốn đánh xuyên vòng vây chạy về phía Đông, kết quả trước tiên chạm trán với Tả Lương Ngọc, không bao lâu nữa, bọn chúng sẽ bắt đầu xung phong trận địa của chúng ta."

Các dân đoàn còn hơi lo lắng, trước đó bọn họ đánh bại Tả Lương Ngọc ở trấn Bạch Mạo, đó là chuyện nhỏ, nhưng lần này đối đầu với Bát Đại Vương thì sẽ không đơn giản như vậy.

Bát Đại Vương có mười lăm vạn đại quân, trong đó còn có không ít kỵ binh.

Nếu không cẩn thận ứng phó, rất có thể sẽ lật thuyền trong mương.

Mà bên Trình Húc, sau khi xem xong tin tức, sắc mặt lại trở nên nghiêm túc: "Rất rõ ràng, tặc quân muốn đánh xuyên vòng vây chạy về phía Đông, Sử Khả Pháp là mắt xích yếu nhất trên vòng vây của chúng ta."

"Gia tốc hành quân, nhanh chóng đuổi theo." Trình Húc nói:

"Trên đường hành quân, nhất định phải cẩn thận quân địch mai phục, quân thế Bát Đại Vương quá lớn, để lại đội quân đoạn hậu mai phục truy binh là rất có khả năng."

Hạ xong mệnh lệnh, ánh mắt Trình Húc nhìn về phía Bắc: "Quân chủ lực phía Bắc, mau đến đi."

Quân chủ lực, sớm đã chia thành nhiều đường.

Bạch Diên một đường, Vương Nhị và Bạch Miêu một đường, Lão Nam Phong một đường, Hình Hồng Lang một đường, Phàn Thượng Hiên và Cao Kiệt một đường, còn có trọng kỵ của Mã Thủ Ứng một đường...

Ba vạn rưỡi đại quân, trải dài từ mấy con đường bắt buộc phải đi qua, từ Bắc xuống Nam, quét qua Hà Nam.

Trước kia mọi người mỗi người một nơi, tự mình ứng phó chiến cục các nơi, binh lực không đủ, khiến lưu khấu trong Hà Nam hoành hành, tiểu nhân hoành hành, nhưng lần này, chủ lực thôn Cao Gia cùng nhau hành động, đại quân quét ngang Trung Nguyên.

Hà Nam trong nháy mắt bị đại quân giống như cái sàng quét qua một lượt.

Đừng nói lưu khấu, ngay cả Tấn thương cũng bị dọa sợ, tất cả những kẻ làm chuyện xấu, đều bị đại quân này dọa đến mức hoặc là chạy trốn, hoặc là chủ động vào trại Cải Tạo...

Ngay khi các quân đang liều mạng hành quân, trước ngực mỗi người dẫn đầu, tượng Thiên Tôn lần lượt mở miệng: "Nhanh chóng chi viện Sử Khả Pháp."

Chương 1207: Cùng nhau đào hố

Bát Đại Vương san bằng quân Tả Lương Ngọc, tiếp tục hướng đông.

Rất nhanh, hắn lại phát hiện một đội quân khác chặn đường phía trước.

"Báo, phía trước trấn Dương Liễu Loan có một đội quân đóng trại, quân số xấp xỉ quân Tả Lương Ngọc, nhìn quân kỳ, hẳn là quân đội của tuần phủ An Lư Sử Khả Pháp."

Vừa nghe đến cái tên Sử Khả Pháp, Bát Đại Vương liền cười: "Lại là Sử Khả Pháp."

Mấy năm nay, hắn không ít lần giao thủ với Sử Khả Pháp.

Lúc hắn cướp phá Phượng Dương rồi nam hạ, nâng đỡ thủy tặc Hoàng Mai tiến công khu vực Thái Hồ, đã giao thủ với Sử Khả Pháp. Mấy năm qua, hắn vẫn luôn hoạt động ở khu vực Hồ Bắc, nhiều lần giao chiến với Sử Khả Pháp, đối với thực lực trong tay Sử Khả Pháp, trong lòng cũng có chút nắm chắc.

"Sử Khả Pháp cũng có loại hoả súng kỳ lạ, nhưng số lượng không nhiều." Bát Đại Vương nói: "Chặt cây, đốn củi, chế tạo Độn Xa."

"Đại ca, Sử Khả Pháp còn có loại chưởng tâm lôi ném ra sẽ nổ tung."

Bát Đại Vương gật đầu: "Gặp thứ đó thì lập tức nằm sấp xuống, sẽ không sao."

“Bọn họ có thể còn có loại pháo nở hoa kỳ quái.”

“Cũng nằm sấp xuống là được.”

Bát Đại Vương hạ lệnh: “Giao chiến với Sử Khả Pháp, không được phép nhanh chóng xung phong, nếu không sẽ bị hoả súng kỳ lạ của bọn họ đánh cho tan tác. Chư vị phải thay đổi cách nghĩ giao chiến trước kia, áp dụng trận hình phân tán, chậm rãi tiến công. Thân thể phải hạ thấp, không được tập kết thành trận, vừa tiến công, vừa tìm kiếm nơi có thể che chắn thân thể.”

Quân sư Phan Độc Ngao cũng đứng dậy nói: “Quân đội của Sử Khả Pháp khi tác chiến thích đào hào, bọn chúng luôn nấp trong hào bắn ra, như vậy binh lính của bọn chúng có thể tránh được hoả pháo và cung tên của chúng ta, chúng ta cũng có thể dùng cách tương tự. Vừa đào hào vừa tiến công, đừng mong muốn trong thời gian ngắn kết thúc chiến đấu, phải tốn thời gian dây dưa với phòng tuyến của bọn chúng. Dùng vài ngày, thậm chí mười mấy ngày cũng được. Thông qua hào rãnh, mò đến chỗ rất gần trước mặt bọn chúng rồi mới phát động tấn công. Ưu thế tầm bắn của bọn chúng sẽ hoàn toàn biến mất.”

“Tóm lại, quân đội của Sử Khả Pháp binh lực không nhiều, chúng ta không lỗ mãng đột tiến, nhất định có thể đánh bại hắn.”

Lũ lưu khấu nhận lệnh, từng người trở về chuẩn bị --

Trấn Dương Liễu Loan, như lâm đại địch.

Bộ đội của Sử Khả Pháp đã xây dựng một tuyến phòng thủ vô cùng phức tạp ở đây.

Cũng giống như trấn Bạch Mạo lần trước, trên bãi đất trống bên ngoài tường trấn, khắp nơi đều chất đầy tường đất cao ngang người, chỗ nào cũng có chiến hào.

Tuy nhiên, lần này áp lực của Sử Khả Pháp không nhỏ.

Hắn biết đối thủ là Bát Đại Vương, Bát Đại Vương cũng biết đối thủ là hắn.

Mấy năm nay, hắn và Bát Đại Vương đã đánh không ít trận ở vùng phụ cận Thái Hồ, hắn biết Bát Đại Vương đã có kinh nghiệm đầy đủ để đối phó với hoả súng binh của thôn Cao Gia.

Cách đây không lâu, Bát Đại Vương giao chiến với quân Minh ở Thái Hồ, Sử Khả Pháp dẫn quân đi tiếp viện.

Kết quả Bát Đại Vương lại mai phục trên đường, toán quân mai phục đó thế mà cũng học được cách đào chiến hào, núp trong chiến hào dùng điểu súng, cung tên, tam nhãn thần thống các loại đồ vật ngăn cản quân đội của Sử Khả Pháp, kết quả thực sự đã thành công kéo dài thời gian của Sử Khả Pháp rất lâu.

Cuối cùng dẫn đến việc Sử Khả Pháp cứu viện không kịp, Bát Đại Vương đại phá quân Minh, chém đầu hơn bốn mươi tướng lĩnh quân Minh, trong đó có Phan Khả Đại.

Sử Khả Pháp đứng trên tường trấn Dương Liễu Loan, cau mày nhìn về phía tây.

Rất nhanh, tiền quân của tặc quân xuất hiện ở nơi xa nhất tầm mắt, sau khi dò dẫm nhìn trấn Dương Liễu Loan vài lần, tặc quân không hề tùy tiện tấn công, mà dừng lại.

Tiếp đó, chúng tản ra hai bên sườn núi, quan sát xem có cách nào vòng qua trấn Dương Liễu Loan hay không.

Xung quanh đều là núi…

Trấn Dương Liễu Loan là đường tắt bắt buộc phải qua của dãy núi Đại Biệt, muốn vòng qua đâu có dễ dàng như vậy, trên những nơi hiểm yếu của hai bên sườn núi đều có quân phòng thủ do Sử Khả Pháp bố trí, chiếm cứ điểm cao, khiến quân giặc không thể nào tiến hành leo núi với quy mô lớn.

Nếu không, quân đội đóng giữ trên vùng đất hiểm yếu trên núi cùng với quân trấn thủ trấn Dương Liễu Loan đồng thời giáp công, tặc quân tất bại.

“Chặt cây!”

Bát Đại Vương hạ lệnh, tặc quân ngay trước mặt Sử Khả Pháp bắt đầu chặt cây đốn gỗ, rất nhanh, một chiếc lại một chiếc Độn Xa được dựng lên bởi những tấm ván gỗ dày.

Quân sư Phan Độc Ngao dẫn theo một đám thợ thủ công, ở phía sau trận địa chỉ trỏ, đám thợ mộc gõ gõ đập đập một hồi, thế mà lại tạo ra được vài cái xe bắn tên và máy ném đá thô sơ.

Cách đó không xa, người do Địch Đường suất lĩnh đẩy ra mười khẩu đại pháo.

Đại quân kỵ binh cũng đã đứng ở vị trí hai bên quân trận, tùy thời chuẩn bị cho một đợt hai cánh cùng lên, tiến công xen kẽ.

Nhưng những thứ này cũng không khiến Sử Khả Pháp cảm thấy sợ hãi! Thôn Cao Gia không sợ những thứ đồ chơi lạnh lẽo này. Kỵ binh căn bản không thể nào xông lên khu vực chiến hào, xông vào chính là chịu chết.

Còn những thứ như hoả pháo, xe bắn tên, máy ném đá gì đó, trong mắt thôn Cao Gia đều là rác rưởi.

Điều hắn lo lắng nhất chính là việc lũ lưu khấu kia biết đào hố …

Mà điều gì đến cũng sẽ đến, trí tuệ của loài người luôn có thể được phát huy tối đa trong chiến tranh.

Trong quân đội của Bát Đại Vương, một đám hán tử vác cuốc lao ra, bọn họ núp sau Độn Xa, cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước, đi đến nơi cách thành rất xa, gần đến mức hoả súng sắp bắn

tới, một đám người đột nhiên cúi đầu xuống, bắt đầu đào chiến hào trên mặt đất.

“Sử đại nhân, lũ lưu khấu kia đang học theo chúng ta, đào chiến hào!”

“Chết tiệt, bây giờ có nên dùng pháo oanh tạc bọn chúng không?”

Sử Khả Pháp lắc đầu: “Không thể oanh tạc, binh lực của chúng ta không nhiều, số lượng pháo binh cũng không nhiều, đạn pháo mang theo tự nhiên cũng không nhiều. Nếu như chiến đấu còn chưa bắt đầu đã dùng để oanh tạc đám dân phu của bọn chúng, lúc đánh nhau thật sự thì lấy đâu ra đạn pháo?”

Thuộc hạ sốt ruột: “Vậy chúng ta cứ trơ mắt nhìn bọn chúng đào sao?”

Sử Khả Pháp gật đầu: “Bọn chúng muốn đào, cứ để cho bọn chúng đào no nê đi, tác dụng của đội quân chúng ta lần này là ngăn cản bọn chúng, chứ không phải tiêu diệt bọn chúng. Thiên Tôn đã đặc biệt giảng cho ta một bài học. Nói là sự xuất hiện của chiến hào, sẽ kéo dài tiến trình chiến tranh rất nhiều, khiến cho một trận chiến phải đánh mất rất nhiều rất nhiều ngày.”

Nói đến đây, Sử Khả Pháp thế mà lại khẽ mỉm cười: “Chúng ta kéo dài được, hay nói cách khác, mục tiêu chiến lược của chúng ta chính là kéo dài, nhưng tặc quân lại không kéo dài nổi.”

Thuộc hạ như bừng tỉnh đại ngộ.

Đúng vậy!

Muốn kéo dài thời gian, bọn họ không sợ.

Sử Khả Pháp: “Bên kia đã bày ra tư thế chậm rãi tiến công như vậy, vậy chúng ta cứ chậm rãi phòng ngự là được. Ở phía sau trận

địa hiện tại của chúng ta, đào thêm một mảnh chiến hào nữa, chiến hào nối liền chiến hào, đối phương dùng ưu thế về số lượng để tiến công, chúng ta cứ chậm rãi rút lui, bỏ đi một trận địa thì giữ lấy một trận địa, trận này phải chuẩn bị tinh thần đánh nhau lâu dài, coi như là đánh trong một năm rưỡi đi."

Thuộc hạ đều cười ha hả: "Một năm rưỡi, ha ha ha ha!"

Thế là …

Binh lính hai bên, từ xa xa nhìn nhau đào chiến hào.

Ngươi một cuốc đất bay tứ tung, ta một xẻng đất đầy nhiệt huyết.

Mọi người đều là người từng làm việc, đào hố ai sợ ai chứ?

Đào một lúc, lại dừng tay, hướng về phía trận địa đối diện xa xa, tặng cho một nụ hôn gió, chụt chụt.

Chương 1208: Kéo dài

Ngay từ khi bắt đầu trận chiến, trận địa pháo binh của Bát Đại Vương đã bị dội cho tan tành.

Mười khẩu đại pháo vừa rồi còn khiến Tả Lương Ngọc sợ đến da đầu tê dại, sau khi trận chiến bắt đầu được năm phút, đã biến thành một đống sắt vụn.

Bọn người của Tấn thương Địch Đường nhìn thấy cảnh tượng này, cả người đều tê dại.

Trước khi khai chiến, trong lòng Địch Đường vẫn còn có chút bất mãn với ý nghĩ đào hố chậm rãi tiến công của Bát Đại Vương, hắn cho rằng, hoả súng binh khó đối phó, chủ yếu là bởi vì chiếm được tiện nghi về tầm bắn, nhưng hiện tại bên mình đã có ưu thế về tầm bắn, cũng không có lý do gì phải sợ hoả súng.

Ở ngoài tầm bắn của hoả súng, đại pháo oanh tạc, chẳng phải là thắng rồi sao?

Trong lòng Địch Đường nghĩ như vậy, chỉ là không nói ra.

Nhưng sau khi khai chiến được năm phút, hắn liền thay đổi suy nghĩ này.

Mười khẩu đại pháo của hắn vừa mới bắn được một loạt, đạn pháo đã không biết bay đi đâu mất rồi.

Bên kia đã có vô số tiểu ống pháo cùng nhau khai hoả, hơn nữa chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã bắn được mấy loạt. Trận địa pháo binh của bên mình lập tức bị oanh tạc một cách tàn nhẫn, trong chớp mắt, đại pháo lăn lộn trên đất, toàn bộ

đều bị câm họng.

May mà đám pháo thủ tương đối nhanh trí, lập tức nằm sấp trên đất, cho nên có không ít người nhặt lại được cái mạng, nhưng cho dù như vậy, bọn họ cũng mất đi năng lực chiến đấu.

Còn về phần xe bắn tên, máy ném đá gì đó, vậy thì càng nực cười hơn, những thứ đó thậm chí còn chưa kịp bắn ra, đã bị bắn cho tan tành.

"Độn Xa, tiến lên."

Hãn phỉ trong quân của Bát Đại Vương đẩy Độn Xa chậm rãi tiến về phía trước.

Phía sau Độn Xa là chiến hào đang nhanh chóng mở rộng về phía trước …

"Khai hoả!"

Bộ đội hoả khí của thôn Cao Gia cũng không hề nhàn rỗi, tiếp tục hướng về phía tặc quân điên cuồng khai hoả.

Đạn pháo gào thét bay tới.

Nhưng đám tặc binh dưới trướng Bát Đại Vương kia quả thực rất có kinh nghiệm, bọn chúng vừa nghe thấy tiếng pháo nổ, bất kể đạn pháo bay về phía nào, trước tiên cứ nằm sấp xuống rồi tính, có người thậm chí còn trực tiếp nhảy vào hào rãnh phía sau.

Đạn pháo rơi xuống đất, tiếng nổ vang trời, mảnh đạn bay tứ tung, nhưng lại không thể nào tạo thành bao nhiêu thương vong cho đám địch nhân ở trong chiến hào.

"Ha ha ha, ta đã biết chiêu này nhất định có tác dụng."

Bát Đại Vương mừng rỡ: "Tiến lên, tiến lên!"

Hãn phỉ đang không ngừng tiến về phía trước …

Tuy nhiên, khi bọn chúng tiến công đến một khoảng cách nhất định, liền phát hiện ra chiêu này không còn tác dụng nữa, binh lính của thôn Cao Gia vung tay lên, lựu đạn bay qua quãng đường mấy chục mét, rơi vào trong chiến hào do các tặc binh đào.

“Ầm!”

Tặc binh ở trong chiến hào lập tức chết cứng ngắc.

Còn có binh lính của thôn Cao Gia dùng cách nhét một miếng vải vào miệng bình dầu, sau khi châm lửa đốt miếng vải, liền dùng sức ném về phía chiến hào của lưu khấu, bình dầu rơi vào trong hố, “bịch” một tiếng vỡ tan tành, dầu nóng chảy ra, ngọn lửa lập tức lan ra, cả chiến hào đều bị thiêu rụi.

Đám tặc binh cầm cuốc đào chiến hào tiến về phía trước cũng dừng tay, bọn chúng không dám tiếp tục đào về phía trước nữa, bởi vì bọn chúng biết càng đào về phía trước, càng dễ bị lựu đạn và bình dầu của đối phương tấn công, bản thân chỉ có một con đường chết.

Vì vậy, cục diện giằng co ở chiến hào cứ như vậy hình thành.

Tặc binh thò đầu ra từ trong chiến hào, hướng về phía chiến hào của thôn Cao Gia bắn tên, dùng cách này để quấy rối chiến sĩ của thôn Cao Gia.

Mà binh lính của thôn Cao Gia lại dùng hoả súng phong toả động tác của lưu khấu, khiến bọn chúng không dám nhảy ra khỏi chiến hào để xung phong.

Giữa trận địa của hai bên cách nhau mấy chục mét, đánh vô cùng náo nhiệt, nhưng đánh qua đánh lại, số liệu thương vong lại không cao.

Một tên hãn phỉ thối lui về bản trận của Bát Đại Vương: “Đại ca, chúng ta không qua được, chỉ cần nhảy ra khỏi chiến hào là bị bắn. Nhưng mà muốn tiếp tục đào về phía trước cũng không được, bên kia luôn có bom nhỏ rơi vào trong chiến hào của chúng ta, đào một cái là bị oanh tạc.”

Phan Độc Ngao: “Chúng ta cũng cần phải làm một ít bình dầu, ném vào trong chiến hào của đối phương thiêu sống bọn chúng.”

Nói xong câu đó, hắn liền quay đầu nhìn về phía Địch Đường.

Lũ lưu khấu rất nghèo, lấy đâu ra dầu mà dùng?

Vậy thì đương nhiên chỉ có thể trông cậy vào Tấn thương rồi.

Sắc mặt Địch Đường đen lại: “Dầu của chúng ta dùng để ăn còn không đủ, lấy đâu ra nhiều dầu như vậy để ném ra ngoài thiêu chứ?”

Được rồi, nhà địa chủ cũng không có lương thực dư thừa.

Tấn thương tuy rằng giàu có, nhưng so với Thiên Tôn, vậy thì chính là sự khác biệt giữa đom đóm và ánh trăng. Chơi trò cung cấp vật tư, Tấn thương làm sao có thể chơi lại được.

“Xem ra, ban ngày chỉ có thể giằng co như vậy.”

Bát Đại Vương không nghĩ ra được biện pháp hữu hiệu nào để đột phá …

Cả ngày thời gian, cứ như vậy trôi qua trong lúc hai bên bắn nhau qua chiến hào.

Mặt trời lặn xuống, các tặc binh lại suy nghĩ nát óc.

Phan Độc Ngao: “Trời tối, bảo huynh đệ chúng ta men theo mặt đất lặng lẽ bò qua đó, bò vào trong chiến hào của đối phương, chỉ cần cướp được một đoạn chiến hào ngắn, chúng ta có ưu thế

về số lượng, là có thể men theo chiến hào đẩy qua.”

“Diệu kế!” Cả Bát Đại Vương và Địch Đường đều cảm thấy kế này khả thi.

Tuy nhiên …

Khi hoàng hôn buông xuống, trời còn chưa kịp tối hẳn, người của thôn Cao Gia thế mà lại thắp lên từng ngọn từng ngọn đèn dầu trên trận địa, khắp nơi trong chiến hào, sau tường thấp, đều dựng lên những cây sào tre.

Trên sào tre treo một ngọn đèn dầu, dầu đèn giống như không cần tiền mà cháy bừng bừng.

Vô số đèn dầu, soi sáng cả trận địa.

Như vậy thì còn đánh lén cái rắm!

Vì vậy, kế hoạch đánh lén ban đêm, lại thất bại.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai quân lại chỉ có thể cách nhau một cái chiến hào, bắt đầu “quấy rối” và bắn nhau.

Một đám lưu khấu sốt ruột không thôi, nổi giận, cầm đao lên liền xông lên.

Tiếng hoả súng vang lên “bằng bằng bằng”, đám mãng phu “dũng cảm” này toàn bộ ngã xuống, thế là, lại không còn ai dám xông lên nữa, mọi người lại khôi phục lại nhịp điệu trốn trong hào, cách nhau mấy chục mét, ngươi bắn một mũi tên, ta bắn một phát súng.

Ba ngày sau, sáng sớm …

“Luôn cảm thấy có gì đó không đúng.” Phan Độc Ngao: “Nếu tiếp tục kéo dài như vậy nữa, mấy lộ hoả súng binh kỳ quái kia sẽ đến.”

Hắn vừa mới nghĩ đến đây, thám báo đã chạy tới, kinh hoàng kêu lên: “Đại ca, quân sư, đại sự không ổn rồi, quân thủ thành Vũ Xương từ phía sau đuổi theo chúng ta.”

“Quân thủ thành Vũ Xương?” Bát Đại Vương kinh ngạc: “Vũ Xương lấy đâu ra quân thủ thành?”

“Hình như là do Sở Vương bỏ tiền ra thuê, mấy ngày trước, gian tế mà chúng ta cài trong thành truyền tin tức về nói, Sở Vương đã bỏ ra một trăm vạn lượng bạc trắng, động viên bá tánh toàn thành tham gia thủ thành. Đội quân từ đâu chui ra này, hẳn là do Sở Vương bỏ tiền ra thuê rồi.”

Bát Đại Vương cười lạnh: “Lấy tiền thuê một đám bách tính là muốn đến đánh ta sao? Bát Đại Vương ta dễ bị bắt nạt như vậy sao? Cái gọi là quân đội của hắn, sức chiến đấu e là còn không bằng ta của mười năm trước.”

Lưu khấu mười năm trước, đó chính là một đám bách tính tùy tiện cầm cuốc lên là chơi, không có tổ chức, không có kỷ luật, không có sách lược, khi giao chiến chỉ biết một chiêu F2A, bây giờ nhớ lại lúc trước, chỉ cảm thấy mình ngu xuẩn đến mức nào.

Bát Đại Vương cười lắc đầu, nói với nghĩa tử của mình là Tôn Khả Vọng: “Kỵ binh của ngươi dù sao cũng không công phá được những chiến hào ở trấn Dương Liễu Loan này, ngươi quay lại, đi thu thập đám quân ô hợp đến từ Vũ Xương của Sở Vương đi.”

Tôn Khả Vọng cười nói: “Chuyện nhỏ, quân ô hợp đối mặt với kỵ binh xung phong, một chiêu cũng không đỡ nổi, con có thể dễ dàng giải quyết bọn chúng.”

Chương 1209: Ngươi thu dọn chiến trường

Tôn Khả Vọng suất lĩnh ba ngàn thiết kỵ, quay đầu nghênh đón đám "lính đánh thuê rác rưởi của Sở Vương".

Cách thật xa, hắn đã nhìn thấy đội quân kia đang chậm chạp tiến lên.

Đội quân này không có ngựa, ngay cả chủ tướng lĩnh quân cũng không cưỡi ngựa, tất cả mọi người đều đang đi bộ, từ xa cũng không nhìn rõ bọn họ cầm vũ khí gì, dù sao cũng không nhìn thấy trường mâu.

Trường mâu là loại vũ khí dễ nhìn thấy nhất ở khoảng cách xa, bởi vì dài mà, khi hành quân trường mâu đều phải dựng thẳng đứng lên cao, toàn bộ đội quân giống như một con nhím lớn, rất dễ nhận ra.

Mà thứ kỵ binh sợ nhất, chính là trường mâu.

Đối mặt với trận địa trường mâu tập kết xong, kỵ binh căn bản không có cách nào hạ miệng.

Tôn Khả Vọng từ xa chỉ vào "lính đánh thuê rác rưởi của Sở Vương", cười lớn nói: "Bọn chúng ngay cả trường mâu cũng không có, vậy chúng ta không có gì phải lo lắng, kỵ binh, xung phong!"

"Gào gào gào!"

"Xung phong!"

Các kỵ binh kêu gào rồi lao ra, từng người trên mặt đều mang

theo nụ cười thờ ơ.

Bọn họ còn tưởng rằng mình đang xông vào một đám rác rưởi do Sở Vương thuê tới, lại không biết mình đang xông vào Đoàn 1 bản thôn của thôn Cao Gia!

Lúc bóp quả hồng mềm, không cẩn thận bóp phải một quả sầu riêng là cảm giác gì?

Trình Húc nhìn kỵ binh như kẻ ngốc xông tới, vẻ mặt không có chút dao động, thái nãi nãi ngay cả đầu cũng không thò ra, loại chiến đấu này có gì đáng để ý?

Ngược lại thống lĩnh Sở Vương hộ quân bên cạnh bị dọa không nhẹ, túm lấy cánh tay Trình Húc mà lắc lư: "Làm sao bây giờ? Rất nhiều kỵ binh xông tới, chúng ta hiện tại chạy còn kịp không?"

Trình Húc trợn trắng mắt: "Chạy? Tại sao phải chạy? Phải chạy là bọn họ."

Thống lĩnh hộ quân: "?"

Trình Húc quay đầu: "Khai hoả."

"Ầm ầm ầm ầm!"

Rất nhiều năm trước, dân đoàn thôn Cao Gia đã có thể mười hơi đánh bốn vòng, đánh cho kỵ binh Mông Cổ tâm phục khẩu phục, nhiều năm trôi qua như vậy, kỹ thuật hoả súng lại nâng cao không biết bao nhiêu cấp bậc.

Một tiếng khai hoả, liền không còn sau đó.

Tôn Khả Vọng còn chưa kịp phản ứng lại đã xảy ra chuyện gì, liền nhìn thấy thủ hạ của mình nhao nhao rơi ngựa, các kỵ binh đang xông lên đột nhiên ngã xuống một người, đột nhiên lại ngã

xuống một người, không bao lâu liền ngã rạp một mảng.

Xung phong đã không thể nào tiếp tục xung phong!

Nhóm kỵ binh kinh hãi từ bỏ tiếp tục tiến lên, mà là bắt đầu chạy trốn.

Nhưng địa hình nơi này không cho phép chạy trốn.

Nơi này là hạp cốc giữa núi Đại Biệt, hai bên đều là sườn núi hiểm trở, bộ binh có lẽ còn có thể leo lên một chút, kỵ binh làm sao lên được?

Tặc binh thoáng cái rối loạn, chiến mã chen chúc, xoay vòng vòng ở một mảnh đất trống nhỏ hẹp giữa khe núi.

Tôn Khả Vọng lo lắng: "Con mẹ nó tất cả đừng loạn."

Căn bản không ai nghe hắn.

Tiếng hoả súng còn đang tiếp tục vang lên, đội kỵ binh hỗn loạn trong nháy mắt liền bị đánh cho khóc cha gọi mẹ, không ít kỵ binh vì giảm bớt diện tích trúng đạn, nằm rạp trên lưng ngựa, hai tay ôm chặt lấy cổ ngựa, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Tình huống như vậy đừng nói nghe mệnh lệnh, ngay cả phân biệt phương hướng cũng khó khăn.

Vất vả lắm, kỵ binh không trúng đạn mới lấy lại tinh thần, vội vàng đánh ngựa chạy như điên về phía sau, có thể chạy nhanh bao nhiêu thì chạy nhanh bấy nhiêu, ngay cả một khắc cũng không dám dừng lại ở chỗ này.

Kỵ binh tới nhanh, đi cũng nhanh, nháy mắt sau, trên mặt đất chỉ còn lại một ít thi thể kỵ binh, còn có những kẻ xui xẻo bị thương chưa chết, còn đang giãy dụa trên mặt đất.

Trình Húc hừ lạnh một tiếng, quay đầu nói với thống lĩnh Sở

Vương hộ quân: "Các ngươi thu dọn chiến trường."

Thống lĩnh Sở Vương hộ quân kia đã xem đến ngây người, vừa rồi nhìn thấy kỵ binh xung phong còn bị dọa cho muốn tè ra quần, hiện tại nhìn thấy Đoàn 1 bản thôn thôn Cao Gia dễ dàng như vậy đánh tan đội kỵ binh thì càng bị dọa hơn.

Hoá ra, đây chính là lực chiến đấu mà Đạo Huyền Thiên Tôn dạy sao?

Thống lĩnh hộ quân không khỏi nghĩ: Quân đội có thần tiên phù hộ quả nhiên không giống.

"Này, bảo ngươi thu dọn chiến trường." Trình Húc huých hắn một cái: "Chúng ta đã cùng tặc quân đấu súng, tiếp theo không thể đi chậm, phải dùng tốc độ nhanh nhất ép qua, không thể cho tặc khấu quá nhiều thời gian phản ứng. Cho nên, người của ta không rảnh thu dọn chiến trường, nơi này giao cho ngươi xử lý."

Thống lĩnh hộ quân: "Hả hả? Được! Tuân lệnh."

Nói đến hai chữ cuối cùng đã biến thành tuân lệnh, từ vị trí "Ta suất lĩnh dân đoàn tiễu phỉ", biến thành "Dân đoàn suất lĩnh ta tiễu phỉ".

Trình Húc: "Chú ý, thu dọn chiến trường không phải để ngươi giết sạch. Phải đối xử tử tế với tù binh, người bị thương đều băng bó cho bọn họ, có thể cứu thì cứu, những người này đều là lao động trẻ khỏe, phía sau còn cần dùng đến khi làm việc."

Hộ quân thống lĩnh: "Tuân lệnh!"

Trình Húc lúc này mới hô to: "Đi thôi, chúng ta tiếp tục tiến lên."

Dân đoàn vội vàng hành động, tiếp tục xuất phát về hướng trấn Dương Liễu Loan.

Bên Dương Liễu Loan...

Chủ lực của Bát Đại Vương còn đang giằng co cùng bộ đội Sử Khả Pháp cách chiến hào.

Hai bên ngươi một mũi tên, ta một súng, tiếp tục chơi trò kéo cưa lừa xẻ.

Bát Đại Vương buồn bực lắm rồi, đột nhiên nghe được tiếng vó ngựa, liền thấy Tôn Khả Vọng mang theo một đám tàn binh bại tướng chật vật chạy về.

Bát Đại Vương cả kinh: "Làm sao vậy?"

Tôn Khả Vọng: "Hoả súng, là đội hoả súng kia."

Câu nói này vừa vào tai, Bát Đại Vương liền cảm thấy cả người đều không được.

Ngẩng đầu nhìn trận địa trải rộng phía trước, một mảnh chiến hào căn bản không thể công phá, Bát Đại Vương một cái đầu biến thành hai cái.

Phía trước có trận địa chiến hào ngăn cản, phía sau có đội hoả súng kỳ quái truy kích.

Bị kẹp hai mặt như vậy, hắn chỉ có một con đường chết.

Nghĩ nửa ngày, cuối cùng cũng chỉ có thể sử dụng kỹ năng cũ của lưu khấu: "Chui vào núi! Chúng ta vào núi Đại Biệt."

Phan Độc Ngao: "Sườn núi phía đông vô cùng hiểm trở, hơn nữa trên đỉnh núi còn có quân thủ do Sử Khả Pháp an bài, ở chỗ hiểm yếu chuẩn bị lượng lớn gỗ lăn đá tảng. Trong thời gian ngắn chúng ta cũng không thể đột phá, phía nam đi không bao xa chính là Trường Giang, chúng ta chỉ có thể hướng về phía rừng núi phía tây bắc... Vượt qua núi Đại Biệt là có thể xuất hiện ở nội địa Trung

Nguyên. Nhưng mà, đội hoả súng kỳ quái này, hình như đã điều động đại quân từ phương hướng Hà Nam bức bách tới, chỉ sợ bên ngoài sườn núi phía bắc núi Đại Biệt cũng có người của bọn họ."

Bát Đại Vương: "Núi Đại Biệt lớn như vậy, bọn họ rất khó chặn được mỗi một cửa ra vào, chúng ta nhất định có thể tìm được một lỗ hổng chui ra ngoài."

Phan Độc Ngao gật đầu: "Có lý!"

Địch Đường và đám người Tấn thương suy nghĩ một chút, cũng chỉ có thể như vậy, đi theo Bát Đại Vương cùng nhau lăn lộn thôi.

Đại quân lưu khấu hành động, chui vào phía tây bắc núi Đại Biệt.

Mười mấy vạn người, cho dù vào núi cũng phải tốn không ít thời gian.

Lưu khấu phía trước vừa vào núi một nửa thì Trình Húc đã chạy tới, còn có một phần nhỏ lưu khấu ở dưới núi không kịp vào.

"Khai hoả!"

Trình Húc ra lệnh, hoả lực của Đoàn 1 bản thôn lập tức nhắm vào phần nhỏ lưu khấu còn lại, không cần bao lâu, những người không kịp vào núi toàn bộ buông vũ khí, giơ cao hai tay, quỳ xuống đầu hàng.

Tại chỗ bắt sống năm vạn người.

Cùng lúc đó, tượng Thiên Tôn trên ngực các lộ tướng lĩnh thôn Cao Gia cũng lần lượt mở miệng nói: "Bao vây khu vực núi Đại Biệt phía tây bắc huyện Anh Sơn, thu lưới!"

Các vị tướng lĩnh lĩnh quân phấn chấn, từ các phương hướng,

bao vây về hướng khu vực núi Đại Biệt.

Chương 1210: Nghịch tặc quá cường đại

Chợ Tây An, khán đài chuyên dụng của Chu Do Kiểm.

Chu Do Kiểm vui vẻ ngồi ở trong "ghế chuyên dụng xem tivi" của mình, bên cạnh là vương phi, Tôn Truyền Đình, còn có Mễ thiên hộ bị trói gô bó chặt cùng đám Cẩm Y Vệ dưới trướng.

Gần đây, mỗi tối Chu Do Kiểm đều phải mang hai mươi mấy tên Cẩm Y Vệ xui xẻo này đến cùng nhau xem tivi.

Bởi vì đám Cẩm Y Vệ này "ngông cuồng ngỗ ngược", đối với hoàng đế "trung thành như một", cho nên bọn họ mỗi lần xem tivi đều bị trói gô bó chặt mang tới, căn bản không cho bọn họ bất kỳ cơ hội chạy trốn nào.

Mỗi ngày Mễ thiên hộ đều phải mắng Chu Do Kiểm và Tôn Truyền Đình mấy câu: Loạn thần tặc tử! gian tặc vô sỉ!

Mắng rất khó nghe.

Nhưng Chu Do Kiểm và Tôn Truyền Đình đều không để ý tới hắn, mặc kệ hắn mắng.

Tin Tức Cao Gia hôm nay sắp bắt đầu, hiện tại là thời gian quảng cáo, Mễ thiên hộ đang mắng hăng say, đột nhiên nhìn thấy màn hình tối đen, rồi sáng lên lần nữa, một nam một nữ hai người dẫn chương trình trẻ tuổi, mặc trang phục đoan trang xuất hiện trên màn hình.

Mễ thiên hộ lập tức ngậm miệng không mắng nữa, tất cả sự chú ý đều rơi vào màn hình.

Trên thực tế, mỗi ngày xem tin tức cũng trở thành lạc thú lớn nhất của một tên tù nhân như hắn, thông qua Tin Tức Cao Gia của thôn Cao Gia, hắn có thể nhìn thấy tin tức mới lạ khắp nơi trên thiên hạ, thật sự khiến hắn có hơi thích thú.

Có đôi khi hắn thậm chí nhịn không được thầm nghĩ: Nếu trở về kinh thành, ta sẽ không xem được Tin Tức Cao Gia nữa, thật là tiếc nuối...

Nghĩ như vậy, liền cảm thấy làm tù nhân ở Tây An dường như cũng không tệ.

Chỉ thấy người dẫn chương trình nam dẫn đầu mở miệng: "Trước tiên là tin tức về tiến triển tiễu phỉ, chúng ta hãy cùng chuyển sang phóng viên ở tiền tuyến..."

Chỉ thấy màn hình chuyển động, Chu Đại Nha xuất hiện trên màn hình, vẫn xinh đẹp như vậy.

Đối diện ống kính là một nụ cười ngọt ngào: "Xin chào mọi người, hiện tại tôi đang ở phụ cận huyện Anh Sơn, nơi này là một huyện thành nhỏ trong núi Đại Biệt, đội quân bên cạnh tôi, chính là Đoàn 1 bản thôn của thôn Cao Gia chúng ta, do Hòa Cửu Hòa giáo viên mà chúng ta kính yêu suất lĩnh. Trong khu giải phóng có lời đồn rằng Hòa giáo viên chính là Hà Khả Cương Hà tướng quân một trong Liêu Đông tam kiệt đã đổi tên họ đến thôn Cao Gia, huấn luyện ra dân đoàn lợi hại, nhưng việc này hiện tại còn chưa được chứng thực, chúng ta hãy cùng nghe xem chính bản thân hắn..."

Nàng ta đang muốn đi phỏng vấn Trình Húc, đột nhiên nghe được thám báo hô to: "Kỵ binh tặc quân tới, kỵ binh tới."

"A!" Chu Đại Nha nói: "Một đội kỵ binh dưới trướng Bát Đại Vương đến tập kích, chúng tôi không có cách nào phỏng vấn Hòa giáo viên nữa, trước tiên hãy cùng xem trận chiến này đi."

Tiếp theo, camera xoay chuyển, ống kính không còn nhắm vào Chu Đại Nha, mà là nhắm vào phía đông bắc...

Chỉ thấy đội kỵ binh do Tôn Khả Vọng suất lĩnh, hùng hổ giết tới.

Mễ thiên hộ nhìn thấy đám kỵ binh này hùng hổ giết tới, cũng không nhịn được giật mình, thầm nghĩ: Cái này không dễ đối phó a! Hắc hắc, lưu khấu lợi hại cũng là chuyện tốt, lưu khấu cùng phản tặc mưu nghịch chó cắn chó, một miệng lông, tốt nhất là các ngươi đánh cho lưỡng bại câu thương, hoàng thượng của ta ngồi mát ăn bát vàng, không tốn chút sức lực nào, liền đem lưu khấu và nghịch tặc cùng nhau thu thập.

Hắn đang đắc ý vui mừng, bỗng thấy Trình Húc lại thản nhiên vô cùng, không chút sợ hãi, cùng với vị thống lĩnh hộ quân Sở Vương bên cạnh Trình Húc đang hoảng sợ tột độ, tạo thành cảm giác đối lập rõ ràng.

"Khai hoả!"

Dân đoàn thôn Cao Gia khai hoả, sau đó chỉ trong thời gian mười nhịp thở, kỵ binh đội của lưu khấu đã tan tác không còn đội hình.

Mễ thiên hộ: "A? Mười nhịp thở đánh bốn vòng, vậy mà là thật!"

Chu Tồn Cơ quay đầu cười: "Xe sắt kia chẳng lẽ còn là giả sao."

Mễ thiên hộ: ". . ."

Hắn đầy mặt không dám tin, nhìn dân đoàn thôn Cao Gia trên màn hình giống như gió thu cuốn hết lá vàng, quét đội kỵ binh do Tôn Khả Vọng suất lĩnh vào bụi bặm lịch sử, nhìn đến mức hắn hồi lâu không nói nên lời.

Tiếp đó, phóng viên chiến trường Chu Đại Nha bắt đầu chạy.

Toàn bộ đoàn phim đều cùng nhau chạy theo, tất cả mọi người đều tăng tốc, dân đoàn phía trước cũng chạy như bay, toàn bộ đoàn người chạy như điên một hồi, ở giữa còn có một số đoạn phim tua nhanh, rất nhanh, đã đến trấn Dương Liễu Loan.

Chu Đại Nha quay về màn hình: "Mọi người xem, phía trước chính là trấn Dương Liễu Loan, Sử Khả Pháp dẫn quân ngăn cản 15 vạn đại quân lưu khấu tại đây, trì hoãn bọn chúng ba ngày, khiến cho Hòa giáo viên suất lĩnh Đoàn 1 chủ lực có thể từ phía sau đuổi theo lưu khấu. Hòa giáo viên lên... Hòa giáo viên truy kích rồi..."

Ống kính chuyển tới ven núi Đại Biệt, chỉ thấy rất nhiều lưu khấu đang chen chúc tranh nhau leo lên sườn núi.

Mễ thiên hộ trợn mắt nhìn tặc nhân chạy trốn đầy trời, thầm nghĩ: Thần tiên tới cũng không có cách nào bắt trở về toàn bộ được?

Trình Húc: "Pháo binh doanh! Cho bọn chúng một chút cảnh cáo."

"Ầm ầm ầm!"

Tiểu ống pháo khai hoả, từng viên đạn pháo nhỏ rít gào bay lên sườn núi, nổ tung tại nơi đám người chạy trốn phía trước không xa, lưu khấu muốn chạy về hướng nào, đại pháo liền rơi xuống phía trước bọn chúng và nổ tung.

Không ai dám xông lên phương hướng nổ tung, chỉ có thể co lại về phía sau, cuối cùng, mấy vạn lưu khấu tất cả đều ngoan ngoãn co rúm lại một chỗ, không dám nhúc nhích, một hơi bắt sống mấy vạn người.

Miệng Mễ thiên hộ há hốc, hồi lâu không khép lại được: "Cái

này... cũng quá..."

Chu Tồn Cơ: "Đã nói với ngươi rồi, dân đoàn của Thiên Tôn, đó là thủ đoạn tiên gia."

Mễ thiên hộ: ". . ."

Chu Tồn Cơ vỗ vỗ vai hắn: "Thế nào? Hỏi ngươi có sợ hay không."

Lúc này hình ảnh trở về phòng phát sóng, hai người dẫn chương trình lại lần nữa xuất hiện trên màn hình, nam dẫn chương trình mỉm cười nói: "Trên đây chính là tiến triển của phương diện tiễu phỉ."

Tiếp đó đổi thành nữ dẫn chương trình mở miệng: "Tiếp theo, phát sóng tin tức thứ hai, một phóng viên chiến trường khác của chúng ta gửi tin tức từ trên biển về, nhưng tin tức này truyền về thôn chúng ta phải tốn không ít thời gian, cho nên đã là chuyện của rất nhiều ngày trước."

Hình ảnh chuyển biến...

Hải dương mênh mông!

Một chiếc minh luân cự hạm màu đen đang lao nhanh trên mặt biển.

Phóng viên đang đứng trên boong tàu, trên mặt nở nụ cười, quay về màn hình nói: "Alo! Khán giả bằng hữu trước tiên gia bảo kính, xin chào mọi người, hôm nay tôi mang đến cho mọi người tin tức mới nhất trên biển, chiếc thuyền dưới chân tôi là tân thuyền do Bạch công tử mới nghiên cứu chế tạo, tên là Tiểu Hắc số 1."

Khán giả lập tức cười to: "Trình độ đặt tên của Bạch công tử vẫn dở như ngày nào."

Bọn họ đang cười, Mễ thiên hộ nhìn màn hình lại cười không nổi, mặc dù trên màn hình không nhìn thấy toàn bộ thân tàu, nhưng hắn thông qua vị trí phóng viên đứng và một đoạn thân tàu phía sau, lại có thể phán đoán ra, độ dài con thuyền này sẽ không thấp hơn hai mươi lăm trượng.

Lớn quá!

Quả thực là cự hạm đáng sợ.

Không ngờ tới, ngay cả thuyền lớn như vậy mà nghịch tặc cũng có, thuỷ sư triều đình phải làm sao mới có thể đối phó được thuyền lớn như vậy a? Thật sự tuyệt vọng.

Phía sau phóng viên là một quái nhân đeo bịt mắt, hắn nhe răng cười hai tiếng, quay về ống kính cười hắc hắc nói: "Xin chào mọi người, ta là hải tặc, Yêu Tinh Quyển."

Phóng viên: "Đại hải tặc Yêu Tinh Quyển, đã được Thiên Tôn tự mình ban cho giấy phép, được phép công kích tàu thuyền tại khu vực hải vực nhất định."

Yêu Tinh Quyển: "Nhiệm vụ hiện tại của ta, chính là tập kích quấy rối người Hà Lan tại phụ cận đảo Di Châu... À, chắc mọi người không biết người Hà Lan là ai, chính là Hồng Mao nhân."

Chương 1211: Diễn xuất không được rồi

Mễ thiên hộ nghe Yêu Tinh Quyển nói mấy câu này, trong lòng không khỏi giật mình.

Lũ nghịch tặc này, vậy mà còn muốn tấn công người Hà Lan trên biển? Tại sao? Bọn chúng làm như vậy là có lý do gì?

Hắn đang nghĩ tới đây, liền thấy trên màn hình phóng viên chiến trường lên tiếng: "Gần đây, người Hà Lan đang chinh phục thổ dân trên đảo Di Châu, khiêu khích nội chiến giữa các thổ dân, xúi giục bọn họ 'xuất thảo', cũng chính là săn đầu người, vô cùng tàn nhẫn. Cho nên Thiên Tôn mới hạ lệnh cho Yêu Tinh Quyển tập kích người Hà Lan, muốn cho bọn chúng tự lo không xong, không rảnh đi khi dễ người Di Châu."

Lúc này Mễ Thiên hộ mới hiểu ra, không khỏi sững người.

Chu Tồn Cơ quay đầu lại: "Thấy chưa, việc này vốn dĩ nên do Chu Do Kiểm làm, nhưng Chu Do Kiểm làm không tốt, cho nên Thiên Tôn mới ra tay quản."

Mễ Thiên hộ: "..."

Lúc này tin tức vẫn còn đang phát...

Yêu Tinh Quyển quay về màn hình cười khà khà dữ tợn: "Tóm lại, ta là một hải tặc, chúng ta cùng xem, hiện tại có tên người Hà Lan xui xẻo nào lọt vào tầm mắt của ta."

Hắn cười quả thật có chút đáng sợ, dọa Mễ Thiên hộ giật mình.

Nhưng bách tính lại thản nhiên, có người thậm chí cười nói: "Tên này diễn xuất không được rồi, không hung dữ một chút nào."

"Đúng vậy, giả làm sói dữ gì chứ? Nhìn là biết còn non lắm."

"Nhìn quen mặt Trần Thiên hộ rồi, ta thấy loại này mà cũng cảm thấy buồn cười."

"Tại sao không phái Trần Thiên hộ đi thu thập người Hà Lan? Hắn căn bản không cần ra tay, chỉ cần đưa mặt ra cho người Hà Lan nhìn, là có thể dọa đến cả thuyền đầu hàng."

"Ha ha ha ha!"

Bách tính cười vang.

Mễ Thiên hộ: "???"

"Nhìn đi, phía trước xuất hiện một chiếc thuyền của người Hà Lan." Yêu Tinh Quyển cười khà khà: "Chúng tiểu nhân, làm việc thôi."

"Làm việc thôi!" Thuỷ binh trên Tiểu Hắc số 2 lập tức bắt đầu bận rộn.

Trên thuyền kỳ thật có hai loại thuỷ binh, một loại là thuộc hạ cũ của Yêu Tinh Quyển, bọn họ chỉ biết lái thuyền buồm gỗ, không dùng được thuyền minh luân hơi nước, cho nên bọn họ chỉ phụ trách đánh nhau.

Mà loại khác chính là thuỷ binh thôn Cao Gia phái tới, tính năng của bọn họ tương đối phong phú, không chỉ có tổ lái chuyên môn, còn có tổ chiến đấu, tổ kiểm soát hư hỏng... Một đám người phân công nhiệm vụ, rất nhanh đã ở các vị trí trên thuyền chờ lệnh.

Xa xa trên màn hình, một chiếc thuyền của người Hà Lan đang

cập bờ biển.

Trong làng chài nhỏ ven biển đang diễn ra một màn thảm khốc, thuỷ binh Hà Lan đang chĩa hoả súng vào thổ dân trong làng...

Đây là một bộ lạc không muốn đi theo người Hà Lan, hơn nữa sức chiến đấu rất mạnh, "bộ lạc liên hợp" đã đi theo người Hà Lan không phải là đối thủ của bộ lạc này, cho nên người Hà Lan liền tự mình ra tay.

Bọn họ dùng hoả súng để khi dễ thổ dân, thật sự không tốn chút sức lực nào, dũng sĩ thổ dân đã ngã xuống không ít, trên đất toàn là máu tươi, những thổ dân còn lại run rẩy, đã mất đi hy vọng sống.

Mà đúng lúc này... thuyền của Yêu Tinh Quyển tới.

"Trên biển có thuyền tới!"

Người Hà Lan lập tức cảnh giác, vốn đang chĩa hoả súng vào thổ dân, vội vàng dừng tay trở về thuyền, chuẩn bị nghênh chiến.

Thời đại hàng hải mà, trên biển nhìn thấy bất kỳ thuyền bè nào đều phải trước tiên coi là quân địch mà đối đãi, chuẩn bị nghênh chiến luôn luôn không sai.

Thổ dân nhặt về được một mạng, những người sống sót sau tai nạn đều dùng ánh mắt phức tạp nhìn về phía con thuyền đen khổng lồ đang chạy tới trên biển.

Mặc dù bọn họ chưa từng đọc sách, cũng chưa từng gặp qua bao nhiêu việc đời, nhưng lại hiểu, là con thuyền đen đột nhiên xuất hiện kia đã cứu mạng mình. Nhưng bọn họ lại sợ trên thuyền này đến là cường đạo Tây Dương mới...

Bởi vì chỉ có cường đạo Tây Dương mới có thể có con thuyền

khổng lồ như vậy.

Người Hà Lan nhìn thấy con thuyền khổng lồ dài bảy mươi mét, trong lòng cũng hơi hoảng, quân quan dẫn đầu vội vàng giương lên cờ mậu dịch Thánh George.

Lá cờ này ở bên Tây Dương, chính là biểu thị: "Ta là thương nhân, ta đến để làm ăn."

Có điều...

Yêu Tinh Quyển cười khà khà: "Giương cờ hạ cờ ngược lại rất thành thạo, cường đạo Tây Dương chính là bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, vừa thấy thuyền chúng ta lớn, lập tức giương lên cờ mậu dịch Thánh George, nếu thuyền chúng ta nhỏ, bọn chúng liền trực tiếp giương lên cờ quân Hà Lan rồi phải không? Ha ha, chúng tiểu nhân, chuẩn bị khai chiến."

Tiểu Hắc số 1 căn bản không có chút do dự nào, lao thẳng về phía thuyền của người Hà Lan...

"Bọn chúng tới rồi!"

"Hắn muốn đánh."

Thuỷ binh Hà Lan trong nháy mắt liền hoảng, bọn chúng thật sự hơi sợ con thuyền kỳ quái trước mắt này, không buồm không mái chèo mà chạy nhanh như bay, chỉ có thể nhìn thấy hai bên trái phải con thuyền có hai vật hình tròn khổng lồ phía dưới có nước trắng xóa đang cuộn trào, có lẽ là bên trong đó giấu mái chèo.

"Chuẩn bị nghênh chiến."

Thuỷ binh Hà Lan cũng vội vàng bắt đầu chuẩn bị đại pháo.

Tuy nhiên, ngay lúc này, Tiểu Hắc số 1 đã giành trước khai hoả, tầm bắn của pháo nòng xoắn chính là bắt nạt người như vậy,

mấy phát pháo đánh qua, người Hà Lan liền choáng váng.

Bọn chúng và đám người Anh thời kỳ hoàng kim đâu có giống nhau, Hà Lan bây giờ đã bước vào tuổi già, là thời kỳ hoàng hôn rồi, ý chí chiến đấu của binh lính kém xa đám người Anh, vừa phát hiện đại pháo của đối phương không đúng lắm, người Hà Lan lập tức liền nảy sinh ý đồ chạy trốn.

Căn bản không muốn liều mạng với Tiểu Hắc số 1, dọc theo đường bờ biển bắt đầu chạy trối chết.

"Ôi, đám người này không có chút kiên cường nào sao?"

Yêu Tinh Quyển giận dữ: "Mới một vòng pháo kích bọn chúng liền chạy rồi, mẹ kiếp, không có quân nhân nào như vậy, đuổi theo!"

Tiểu Hắc số 1 hung hăng đuổi theo, vừa đuổi vừa kịch liệt khai hoả.

Đạn pháo liên tiếp rơi xuống thuyền của người Hà Lan, mạn thuyền và boong thuyền bị đánh cho chỗ này một lỗ, chỗ kia một lỗ, mùn gỗ bay tứ tung, thuỷ binh Hà Lan kêu la thảm thiết.

Trên thuyền vậy mà còn có mấy chục tên thuỷ binh da đen nhảy ra, trên boong thuyền vung đao múa khiên, hướng về phía Tiểu Hắc số 1 gào thét thứ tiếng Phi châu nghe không hiểu.

Yêu Tinh Quyển nghe không hiểu, nhưng đại khái có thể đoán được, bọn chúng đang khiêu chiến, nói một số lời rác rưởi như "có giỏi thì đừng có ở đằng xa khai pháo, tới gần đây đánh", "bọn mày không có gan, chỉ biết ở đằng xa đánh lén", "tới đây solo, ông nội đánh cho mày thành đầu heo".

Yêu Tinh Quyển dùng một quả lựu đạn để đáp lại lời rác rưởi của bọn chúng.

"Ầm!"

Thuỷ binh da đen tất cả đều nằm vật xuống boong thuyền, biến thành thi thể.

Pháo bên hắn càng kỳ quái, uy lực càng lớn, người Hà Lan càng sợ, càng không dám giao chiến, chỉ lo chạy trối chết, lợi dụng những hòn đảo nhỏ lộn xộn ven bờ biển, liều mạng len lỏi trong đó để tránh đạn pháo của Tiểu Hắc số 1.

Cũng không biết chạy bao lâu, phía trước xuất hiện một đội tàu của người Hà Lan, có tới năm chiếc thuyền buồm lớn của Hà Lan nghênh đón tới giúp đỡ.

Yêu Tinh Quyển cười ha ha: "Chúng ta rút lui! Không cần thiết phải lấy ít địch nhiều, chúng ta cũng không phải là chạy không lại."

Vì vậy, Tiểu Hắc số 1 quay đầu, chạy về phía đường cũ.

Mấy chiếc thuyền Hà Lan kia nhìn thấy tốc độ đáng sợ của Tiểu Hắc số 1 thì lập tức liền bỏ đi ý nghĩ đuổi theo, dừng ở bờ biển, tiễn nó rời đi...

Toàn bộ quá trình trận hải chiến này bị cắt thành mấy đoạn ngắn, trên Tin Tức Cao Gia thay nhau phát sóng, khán giả xem xong toàn bộ quá trình chỉ cười ha ha: "Chơi chết đám quỷ hồng mao kia."

Mà Mễ thiên hộ nhìn đến đây cũng không khỏi bội phục sát đất: "Vậy mà có thể đùa bỡn người Tây Dương trong lòng bàn tay, lợi hại."

Chương 1212: Cách giúp bọn họ

Tiểu Hắc số 1 chậm rãi trở lại ngôi làng nhỏ vừa bị người Hà Lan ức hiếp.

Dân làng đang thu liễm thi thể tộc nhân bị người Hà Lan bắn chết, trên đất vẫn còn máu chảy thành sông.

Bọn họ đau khổ thu liễm thi thể, trong đầu hỗn độn, cũng không biết sau này mình nên làm như thế nào.

Mà đúng lúc này...

Bọn họ nhìn thấy con thuyền đen kia lại tới.

Dân làng vừa rồi mặc dù được con thuyền đen này cứu, nhưng bọn họ vẫn sợ hãi con thuyền kỳ quái này, vừa nhìn thấy Tiểu Hắc Nhất Hào, lập tức trốn đi, trong làng chỉ còn lại thi thể chưa kịp thu liễm xong, máu me đầy đất.

Yêu Tinh Quyển đứng ở mũi thuyền, nhìn ngôi làng đổ nát này, trong lòng nhất thời không biết nên làm sao cho phải.

Phóng viên chiến trường thì dùng máy quay im lặng ghi lại cảnh tượng này...

Yêu Tinh Quyển tỏ ra ngại ngùng nói với phóng viên: "Này...ta gia nhập Đạo Huyền Thiên Tôn giáo chưa lâu, tình huống hiện tại này, chúng ta thông thường đều làm như thế nào?"

Phóng viên chiến trường: "Thông thường là cho lương thực, cho tiền, đưa bọn họ về chỗ chúng ta."

Yêu Tinh Quyển: "Ồ, vậy cũng tốt."

Hắn đang định hạ lệnh làm như vậy, nhưng phóng viên chiến trường lập tức lắc đầu nói: "Nhưng ở đây có thể không được."

Yêu Tinh Quyển: "Vì sao?"

Phóng viên chiến trường nói: "Các bộ lạc trên đảo Di Châu này, mặc dù là đồng bào của chúng ta, nhưng kết cấu xã hội, kết cấu tri thức, kết cấu văn hóa hiện tại của bọn họ, đều quá... Ừm... Quá hoang dã. Bọn họ chưa chắc sẽ tiếp nhận hảo ý của chúng ta, thậm chí không cách nào thích ứng với xã hội của chúng ta."

Vừa nghe lời này, Yêu Tinh Quyển lập tức hiểu ra.

Nói trắng ra, bọn họ quá nguyên thủy!

Những người này mang về, rất khó lập tức liền có thể hòa nhập vui vẻ sinh hoạt cùng người thôn Cao Gia, nói không chừng ngay cả pháp luật là gì bọn họ cũng không hiểu, rất có thể sẽ tạo thành một số vấn đề xã hội đáng sợ, giảng cho bọn họ tôn trọng kỷ luật pháp luật bọn họ cũng chưa chắc đã hiểu.

Đến lúc đó bọn họ không bị người Hà Lan giết chết, lại bởi vì vi phạm pháp luật thôn Cao Gia, bị Phương Vô Thượng bắt đi xử bắn, vậy thì rất ngại ngùng.

Nói đi cũng phải nói lại, khả năng này thật sự không nhỏ.

Ngay lúc này, trong khoang thuyền phía sau hắn có một cái đầu nhỏ chui ra...

Chính là Thiên Khả Hãn Mông Cổ mười tuổi, Ngạch Triết.

Hắn thoắt cái nhảy đến bên cạnh Yêu Tinh Quyển và phóng viên chiến trường, cười hì hì nói: "Ta biết xử lý những thổ dân này như thế nào."

"A? Sao nhóc lại ở trên thuyền?" Yêu Tinh Quyển giật nảy mình.

"Ta chui vào trong một cái thùng đựng lương thực, liền tới đây rồi." Ngạch Triết nói.

Yêu Tinh Quyển: "..."

Việc này rất xấu hổ!

Ngạch Triết: "Thúc thúc Yêu Tinh Quyển, đối với loại người bộ lạc nguyên thủy này, kỳ thật không cần dùng cách chăm sóc tốt như vậy, người Mông Cổ của ta đối với loại này rất sở trường."

Yêu Tinh Quyển kinh ngạc: "Dùng cách nào xử lý?"

Ngạch Triết: "Giết sạch đàn ông của bọn họ, mang phụ nữ và trẻ em về làm nô lệ, không nghe lời liền đánh, nghe lời thì dạy dỗ một chút, rất nhanh liền giải quyết xong."

"Phốc!" Yêu Tinh Quyển suýt chút nữa phun cả nước trà ra ngoài.

Phóng viên chiến trường cũng ngại ngùng: "Này, nhóc mới mười tuổi, nói lời hung ác quá vậy."

Ngạch Triết bĩu môi: "Nào có hung ác? Đây chính là cách làm nhất quán trên thảo nguyên. Nói đến..." Hắn liếc mắt nhìn ngôi làng trên đảo, nhỏ giọng nói: "Những bộ lạc này nói không chừng còn nguyên thủy hơn cả bộ lạc Mông Cổ của ta, vậy bọn họ chắc cũng là dùng cách này, sớm đã quen rồi, chúng ta không làm như vậy, bọn họ ngược lại sẽ cảm thấy kỳ quái."

Yêu Tinh Quyển: "..."

Phóng viên chiến trường: "..."

Hai người đều ngại ngùng.

Một lúc lâu sau, phóng viên chiến trường thân là "môn sinh Thiên Tôn" sa sầm mặt mày, nghiêm túc nói: "Ngạch Triết, ngươi đã sinh sống ở thôn Cao Gia cũng nhiều năm như vậy, học tiểu học thôn Cao Gia lớn lên, xem không biết bao nhiêu Tin Tức Cao Gia, sao ngươi còn có thể có suy nghĩ như vậy? Ngươi nên trưởng thành hơn mới đúng!"

Ngạch Triết: "Ừm, cái này..."

Phóng viên chiến trường: "Dùng kiến thức ngươi học được ở thôn Cao Gia, suy nghĩ lại một chút, nên đối đãi với bọn họ như thế nào?"

Ngạch Triết ôm đầu khổ sở suy nghĩ, được rồi, trước kia người Mông Cổ dùng bộ kia, dưới mí mắt Thiên Tôn khẳng định là không thể dùng.

Hắn mở miệng lần nữa: "Vậy thì dùng cách khác đi, chúng ta lặng lẽ để lại một ít lương thực và vũ khí, liền dứt khoát rời đi, không mang bọn họ về làng của chúng ta, một là có thể tránh cho bọn họ không thích ứng với cuộc sống ở thôn Cao Gia. Hai là, sau khi bọn họ lấy được viện trợ của chúng ta, cũng sẽ bắt đầu tiếp nhận chúng ta, khi tiếp nhận chúng ta là bằng hữu, tự nhiên sẽ học tập văn hóa và quy tắc của chúng ta, sau đó tự nhiên sẽ thành người một nhà, hình như Thiên Tôn chính là đối đãi với người Mông Cổ của ta như vậy, ngài ấy vẫn luôn đưa đồ cho người Mông Cổ, đồng thời mang đồ của người Hán đến thảo nguyên, dạy cho người Mông Cổ."

"Nói như vậy mới đúng chứ." Phóng viên chiến trường: "Đây ngược lại là một cách hay."

Yêu Tinh Quyển phất tay gọi mấy tên thuộc hạ, phân phó vài câu.

Không bao lâu, thuỷ binh trên thuyền liền khiêng mấy thùng

lương thực, còn cầm một ít binh khí lạnh bị đào thải sau khi hải tặc thay điểu súng bằng pháo, đặt chúng trên bãi cát.

Sau đó con thuyền lớn chậm rãi rời khỏi bờ biển.

Thổ dân trốn trong làng vẫn luôn không lộ diện, mãi đến khi Tiểu Hắc số 1 rời xa bờ biển, bọn họ mới cẩn thận từng li từng tí từ chỗ ẩn nấp đi ra, đi tới bãi cát, xem những "người kỳ quái" kia để lại cái gì.

Khi bọn họ phát hiện "người kỳ quái" để lại chính là lương thực và vũ khí, trong nháy mắt liền hiểu ra.

Thổ dân chạy đến bờ biển, hướng về phía con thuyền đen trên biển hành lễ...

Động tác lễ nghi của bọn họ tương đối đặc thù, không giống với người Hán, nhưng tình cảm của con người là có thể thông qua ngôn ngữ cơ thể và biểu cảm để biểu đạt, người trên thuyền có thể hiểu được, bọn họ đang biểu thị cảm ơn.

"Được rồi, như vậy có thể rời đi." Yêu Tinh Quyển nói: "Mặc dù vũ khí chúng ta để lại không đủ để cho bọn họ chống lại người Hà Lan, nhưng ứng phó với 'xuất thảo' của 'bộ lạc liên hợp' thì hẳn là đủ rồi. Mà người Hà Lan bị chúng ta tập kích một lần như vậy, trong thời gian ngắn chắc là không dám đến quấy rầy bộ lạc này nữa."

Phóng viên chiến trường vội vàng ở bên cạnh ghi lại lời nói của Yêu Tinh Quyển, chuẩn bị lần sau trở về đảo Châu Sơn sẽ gửi những thước phim quý giá này về.

Yêu Tinh Quyển vươn một tay, túm lấy gáy Ngạch Triết: "Bây giờ xử lý đến vấn đề của tiểu tử ngươi."

Ngạch Triết: "A?"

Yêu Tinh Quyển lớn tiếng nói với thuộc hạ: "Chúng tiểu nhân, tới nói cho nhóc Mông Cổ này biết, hải tặc phát hiện người lén qua sông, sẽ xử lý như thế nào?"

Thuộc hạ cũ của hắn cùng nhau cười to: "Cho hắn một tấm ván gỗ, sau đó đá hắn xuống biển, để mặc hắn tự sinh tự diệt."

Ngạch Triết sợ tới mức nhảy dựng lên: "A? Đừng! Đừng mà, ta không biết bơi."

Yêu Tinh Quyển: "Cầu xin vô dụng, hải tặc máu lạnh vô tình. Người đâu, ném hắn xuống đi."

Một đám hải tặc chạy tới, đưa tay muốn tóm Ngạch Triết, dọa hắn la toáng lên: "Ta sai rồi, ta không dám nữa, ta thật sự sai rồi, đừng ném ta xuống biển... Ta sai rồi a a a a..."

"Ùm!"

Ngạch Triết bị ném xuống biển, có điều, lúc hải tặc ném hắn đã buộc một sợi dây thừng vào eo hắn, vừa mới ném xuống, liền lập tức kéo hắn lên lại.

Dù sao đứa bé này nhìn là biết da dày thịt béo, chơi đùa một chút cũng sẽ không chết.

Chương 1213: Thỏ khôn có ba hang

Vùng núi Đại Biệt, Mã Tông Lĩnh.

Gần mười vạn lưu khấu và người của Tấn thương đang đóng quân ở chỗ này.

Bát Đại Vương có chút chật vật, nhưng tinh khí thần đều không tính là kém.

Tuy rằng thua trận, bị thôn Cao Gia đuổi như chó, nhưng tự tin của hắn cũng không bị ảnh hưởng.

Bại trận có cái gì phải để ý? Hắn cũng không phải chưa từng thua trận!

Cả đời đánh qua trận thua nhiều vô số kể, bị quan binh đuổi như chó khắp nơi chạy trốn cũng không phải lần đầu tiên, ngay cả núi Đại Biệt này, hắn cũng không phải lần đầu tiên trốn vào.

Chuyện chạy trốn, rất thuần thục.

“Truy binh đến rồi sao?” Bát Đại Vương quay sang nghĩa tử của mình là Tôn Khả Vọng.

Tôn Khả Vọng lắc đầu nói: “Chưa đến! Những hoả súng binh kia tốc độ hành động không nhanh, bọn chúng đang chậm rãi đuổi theo.”

Bát Đại Vương cười khà khà: “Nhất định rồi, bọn chúng không nhanh được. Hoả súng binh của bọn chúng nhất định phải ở khoảng cách rất xa mới có ưu thế, một khi bị chúng ta trong rừng

rậm đến gần, mất đi ưu thế tầm bắn, bọn chúng liền xong đời, cho nên bọn chúng không dám đuổi nhanh. Đi một đoạn ngắn liền phải thả một quả cầu lên trời xem xét, xác nhận xung quanh không có phục binh của chúng ta, bọn chúng mới dám tiếp tục tiến lên."

Phương thức hành quân như thế, vậy dĩ nhiên là không thể nhanh được.

Cho nên quân Bát Đại Vương dễ dàng bỏ xa quân Trình Húc đang đuổi theo phía sau.

Tôn Khả Vọng: "Nhưng chúng ta cũng không dám dùng đại quân thủ vững đầu núi để phản kích bọn chúng, một khi người của chúng ta tụ tập thành đại quân, sẽ bị bọn chúng dùng đại pháo kỳ quái kia đánh."

Hai ngày trước, Bát Đại Vương thử một lần, trên một ngọn núi tập trung trọng binh, chuẩn bị sẵn sàng gỗ đá, muốn giết chết Trình Húc.

Nhưng trên đỉnh núi kia có thái nãi nãi bay đầy, bị Trình Dục liếc mắt một cái đã nhận ra. Trực tiếp hạ lệnh "nổ cho ta", trong nháy mắt, vô số đạn pháo nhỏ kỳ quái bay lên, nổ cho lưu khấu trên đỉnh núi kêu cha gọi mẹ.

Cả thái nãi nãi cũng bị nổ tan tành!

Lúc này Bát Đại Vương mới biết được, tác chiến với loại hoả súng binh kỳ quái này là tuyệt đối không thể dừng lại chơi trò gì đóng giữ đầu núi, vậy quả thực là con đường chết.

Tụ tập cùng một chỗ sẽ bị nổ, phân tán thành từng nhóm nhỏ, đối phương lại đi rất chậm, cẩn thận từng li từng tí, hoàn toàn không cho tiểu đội của mình cơ hội tiếp cận, việc này thật sự rất khó giải quyết.

Đánh không lại, hoàn toàn đánh không lại.

Hắn cũng chỉ có thể tiếp tục chạy trốn về phía trước.

Tấn thương Địch Đường đi tới: “Bát Đại Vương, chúng ta không thể tiếp tục chạy về phía bắc.”

Bát Đại Vương gật đầu: “Ta hiểu ý ngươi, phía bắc có đại quân bọn chúng từ Hà Nam điều động vây quanh, đúng không?”

Địch Đường gật đầu: “Phía bắc chắc chắn sẽ là chủ lực của bọn chúng. Hiện tại phía đông và phía nam đều không thể đi, chúng ta chỉ có thể đi về phía tây.”

Đề nghị này không có vấn đề, Bát Đại Vương vỗ vỗ mông đứng dậy, liếc mắt một cái về hướng đông nam, từ xa nhìn thấy khinh khí cầu của hoả súng binh kia, nhịn không được hừ lạnh một tiếng: “Truyền lệnh toàn quân, hướng tây!”

Tặc quân vội vàng hành động, leo núi lội suối, bắt đầu tiến về phía tây.

Nhưng bọn chúng không biết, lúc này phía tây núi Đại Biệt cũng có một đội quân vừa đi vào trong núi.

Chủ tướng, chính là Bát Địa Thỏ đi đường bộ ra khỏi đất Xuyên.

Nhìn dãy núi Đại Biệt trùng điệp phía trước, Trịnh Cẩu Tử mở miệng nói: “Thỏ Tử, chúng ta nên thả khinh khí cầu lên rồi, bằng không núi lớn như vậy, chúng ta chui vào rất dễ bị lưu khấu phục kích.”

“Không không không!” Bát Địa Thỏ cười khà khà: “Ta không dự định ở chỗ này thả khinh khí cầu.”

“A?” Trịnh Cẩu Tử giật mình: “Vì sao?”

Bát Địa Thỏ hầm hừ: “Bát Đại Vương kia, mấy ngày trước bị

Hòa giáo viên và Sử Khả Pháp đánh bại, hắn nhất định đã thấy qua khinh khí cầu của chúng ta rồi, biết phía dưới thứ này nhất định sẽ có quân đội của chúng ta. Vậy hắn nhất định sẽ tránh khinh khí cầu mà đi."

Trịnh Cẩu Tử nghe vậy, không khỏi ngẩn người: "Ê? Ngươi nói hình như rất có lý. Có điều, hắn muốn tránh thì cứ tránh thôi, chúng ta đã giăng thiên la địa võng, các vị giáo viên chia binh vây quanh, hắn tránh cũng không thoát, cuối cùng nhất định sẽ bị chúng ta vây khốn."

Bát Địa Thỏ nói: "Ý nghĩ của ngươi rất giống chó, chỉ biết dựa vào số lượng đông, bày ra chiến thuật bầy chó vây công."

Trịnh Cẩu Tử liếc xéo: "Lấy nhiều đánh ít thì có gì không đúng?"

Bát Địa Thỏ nói: "Cho nên nói ngươi là chó, phương thức tư duy của thỏ như ta không giống."

Trịnh Cẩu Tử hiếu kỳ nói: "Thỏ sẽ suy nghĩ như thế nào? Thỏ nóng nảy cắn người sao?"

Bát Địa Thỏ: "Hừ hừ, cái đồ bất học vô thuật, ta dạy ngươi phương pháp giải quyết vấn đề của thỏ, đó chính là -- thỏ khôn có ba hang."

Trịnh Cẩu Tử liếc xéo: "Phương thức tư duy này, dùng trong hoàn cảnh trước mắt, có ích lợi gì? Ngươi dự định đào ba cái hang trong núi để trốn sao?"

Bát Địa Thỏ cười ha ha: "Cẩu Tử, ta phát hiện ngươi về mặt trí tuệ đã hoàn toàn bị ta nghiền ép, ha ha ha ha, hiện tại ta sẽ nói ra kế hoạch kinh thiên động địa của ta, ngươi nghe cho kỹ… Kẻ địch vừa nhìn thấy khinh khí cầu, sẽ đoán được chúng ta ở đâu, nói cách khác, mỗi một nơi khinh khí cầu bay lên, trong mắt Bát Đại

Vương đều là hang thỏ của bản Thỏ gia, vậy ta thả bao nhiêu khinh khí cầu, Bát Đại Vương liền cho rằng ta có bấy nhiêu hang. Bản Thỏ gia đã vượt qua cảnh giới thỏ khôn có ba hang, đạt đến thỏ khôn nhiều hang."

"Những cái hang này, hắn đều sẽ đi vòng tránh. Như vậy, ta có thể thông qua cách an bài xảo diệu, dẫn dụ kẻ địch đến nơi ta muốn bọn chúng đến."

Trịnh Cẩu Tử nghe vậy, đột nhiên tỉnh ngộ: "Ê?"

Bát Địa Thỏ: "Bên trái, bên phải, phía trước bên trái, phía trước bên phải…"

Hắn duỗi ngón tay chỉ mấy ngọn núi xa xa nói: "Trên mấy ngọn núi này, thả khinh khí cầu lên, Bát Đại Vương sẽ cho rằng người của chúng ta đều có bố trí trên mấy ngọn núi này. Hắn sẽ tránh mấy ngọn núi này mà đi… Như vậy hắn sẽ đi như thế này, sau đó đi như thế này… Lại xuyên qua sơn cốc kia, vòng qua hạp cốc kia… Sau đó…"

Bát Địa Thỏ hướng một sơn cốc điểm mạnh một cái: "Hắn nhất định sẽ đi con đường này! Mà ta, Bát Địa Thỏ Thỏ gia gia vĩ đại, sẽ suất lĩnh toàn bộ chủ lực, mai phục ở chỗ này, đợi Bát Đại Vương vừa đi vào sơn cốc, ta liền cho hắn nếm thử đạn pháo, lựu đạn ném đầy đầu, ha ha ha ha."

Mồ hôi lạnh của Trịnh Cẩu Tử tuôn ra: "Thỏ gia, chẳng lẽ ngươi vẫn luôn là một thiên tài sao?"

Bát Địa Thỏ hai tay chống nạnh: "Ha ha ha, nói nhảm, bản Thỏ gia lúc nào không phải là thiên tài?"

Trịnh Cẩu Tử: "Chưa bao giờ nha!"

"Ít nói nhảm, chúng ta lập tức bố trí khinh khí cầu." Bát Địa Thỏ dương dương đắc ý quay đầu nói: "Các huynh đệ, bày hang

thỏ thôi!”

“Ha ha ha!”

Binh lính đều cười ha hả: “Theo Thỏ gia, quả nhiên thú vị.”

Binh lính dân đoàn vội vàng tản ra, leo lên mấy ngọn núi Bát Địa Thỏ chỉ, thả khinh khí cầu lên.

Bản thân Bát Địa Thỏ thì dẫn theo toàn bộ tinh nhuệ của dân đoàn, trốn vào thung lũng cuối cùng hắn thiết định, mai phục ở chỗ hiểm yếu.

Thỏ khôn nhiều hàng đại tác chiến hoa lệ, bắt đầu.

Chương 1214: Nhận giặc làm cha rồi

Quân Bát Đại Vương xuất phát từ Mã Tông Lĩnh, tiến về phía tây, mục tiêu là Ma Thành.

Con đường này, Bát Đại Vương đã đi qua rất nhiều lần, coi như là quen thuộc đường đi.

Trước kia hắn cũng từng bị Lư Tượng Thăng truy kích vào núi Đại Biệt, chính là đi con đường nhỏ này chạy thoát.

Đại quân một đường hướng tây, gian nan đi tới.

Mấy ngày sau, quân Trình Húc đuổi theo phía sau đã bị hắn bỏ xa, Tôn Khả Vọng nói: "Nghĩa phụ, lại vòng qua mấy ngọn núi, đi mấy dặm đường núi, chúng ta có thể đến Ma Thành rồi."

Bát Đại Vương gật đầu: "Nếu Ma Thành không có người của bọn chúng, chúng ta có thể chui ra ngoài, trở về phụ cận Vũ Xương."

Lời hắn vừa dứt, Phan Độc Ngao liền chỉ bầu trời phía tây kêu lên: "Mau nhìn, có thứ đó kìa, đèn Khổng Minh khổng lồ."

Các tặc tù ngẩng đầu nhìn, quả nhiên, trên đỉnh núi phía trước có một quả cầu cực lớn bay lơ lửng, đó chẳng phải là khinh khí cầu trinh sát của đội hoả súng kỳ quái kia sao?

Tuy nhiên, quả cầu này có chút không giống so với trước kia nhìn thấy, trên quả cầu thế mà vẽ một cái đầu thỏ cực lớn, cách thật xa cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Cái đầu thỏ này là ý gì?”

“Không biết!”

Bát Đại Vương mắng một câu: “Phía tây cũng bị bọn chúng phong toả, thật đúng là một con đường sống cũng không muốn chừa cho ta sao?”

Tôn Khả Vọng: “Nghĩa phụ, hiện tại chúng ta nên làm gì? Thay đổi hướng đi sao?”

“Không cần!” Bát Đại Vương nở nụ cười đắc ý: “Những tên hoả súng binh kỳ quái này phạm phải một sai lầm lớn, chính là khinh khí cầu trinh sát này.”

Tôn Khả Vọng: “?”

Bát Đại Vương: “Mặc dù khinh khí cầu có thể dùng để ở trên cao quan sát trinh sát ta, nhưng nó lơ lửng trên không trung, cỡ nào dễ thấy, điều này cũng đồng thời bại lộ vị trí của chính bọn chúng. Ta rất quen thuộc địa hình phụ cận này, chỉ cần xác định được vị trí của hoả súng binh, ta có thể dễ dàng vòng qua bọn chúng.”

Tôn Khả Vọng: “Hoá ra là vậy.”

Bát Đại Vương vung tay lên: “Toàn quân rẽ trái, đi theo thung lũng núi bên trái, đi nửa dặm thì rẽ phải…”

Đại quân lưu khấu hành động, chui vào khe núi bên trái, khe núi này quanh co khúc khuỷu, đường nhỏ quanh co, đi mãi đi mãi, liền cách phương hướng khinh khí cầu kia càng ngày càng xa.

Bát Đại Vương vừa thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên ngẩng đầu, trên đỉnh núi phía trước, lại có một khinh khí cầu.

“Nghĩa phụ, phía trước lại có!” Tôn Khả Vọng hô lên.

Bát Đại Vương hừ lạnh một tiếng: “Vị trí khinh khí cầu kia ta biết rõ, phía dưới là một ngọn núi cao, dễ thủ khó công. Đúng là chỗ tốt để chặn ta, nhưng mà hắn đã bại lộ vị trí, ta còn ngốc nghếch chạy tới đó sao? Ha ha! Toàn quân rẽ trái, chui vào khe núi bên này…”

Đám lưu khấu trong rừng núi điên cuồng di chuyển vị trí, di chuyển vị trí…

“A, bên này lại có một khinh khí cầu!”

“Không làm khó được ta, mọi người theo ta, ta biết ở đây có một khe núi.”

“Ê? Bên này cũng có khinh khí cầu.”

“Con thỏ trên khinh khí cầu này còn đang cười, nụ cười thật đáng ghét.”

Bát Đại Vương: “Đừng để ý tới nó, đi đường này…”

Đi mãi đi mãi…

Phía trước xuất hiện một sơn cốc bí mật, chui vào trong cốc này, hoàn toàn sẽ không bị khinh khí cầu nhìn thấy, quả thực là nơi tuyệt hảo để tránh né trinh sát, đánh lén vòng ra sau.

Đi đến chỗ này, Bát Đại Vương bắt đầu đắc ý: “Ha ha ha, đi đến đây liền không cần lo lắng nữa. Đối phương phái bao nhiêu người tới vây quét ta, ta cũng có thể phát triển lên.”

Lời hắn vừa dứt, trên vách núi bên cạnh có một cái đầu thò ra.

Người nọ còn hướng Bát Đại Vương cười “ha ha” hai tiếng: “Cho dù Bát Đại Vương ngươi gian xảo như quỷ, cũng phải uống nước rửa chân của bản Thỏ gia.”

Lời vừa dứt, bên cạnh lại xuất hiện thêm một người, túm

người kia kéo về phía sau: “Thỏ gia, khai chiến rồi, đừng trang bức nữa.”

“Ây da, Cẩu Tử, để ta trang bức xong đã.”

“Trang cái đầu ngươi, hiệu quả đánh lén đều không còn.” Nói xong, người nọ hét lớn một tiếng: “Đừng chờ Thỏ gia hạ lệnh nữa, hắn bị bệnh đấy, các ngươi mau khai hoả.”

Bát Đại Vương: “!!!”

“Oanh!”

Đại pháo vang lên, hoàng kim vạn lượng.

Phục binh khai hoả.

Vừa khai hoả chính là toàn lực khai hoả…

Dù sao binh lực dưới tay Bát Địa Thỏ cũng không tính là nhiều, hắn và Trịnh Cẩu Tử, mỗi người suất lĩnh một ngàn người, cũng chính là hai ngàn người dân đoàn Cao Gia thôn, ngoài ra còn có mấy ngàn dân đoàn chiêu mộ được ở Tứ Xuyên, nhưng những người này mới gia nhập không lâu, tư tưởng chính trị còn chưa quá cứng cỏi, không thể trang bị cho bọn họ vũ khí quá tiên tiến.

Cho nên ra tay chủ yếu vẫn là hai ngàn dân đoàn cũ.

Lựu đạn pháo, lựu đạn, từ hai bên thung lũng không ngừng oanh tạc xuống.

Trong sơn cốc nhất thời trở nên náo nhiệt, tiếng nổ tung lúc lên lúc xuống.

Bát Đại Vương vừa nhìn trận thế này, liền biết không ổn.

Đây là bị vây trong sơn cốc oanh tạc a! Cái này làm sao chịu nổi?

Một đám lưu khấu tại chỗ liền mất đi ý chí chạy trốn, nằm rạp trên mặt đất run lẩy bẩy.

Loại nằm úp sấp xuống không dám động này, nhất định là muốn bị đối phương bắt sống.

Bát Đại Vương sao cam tâm ở chỗ này bị bắt, gầm lên một tiếng, mang theo đám thân tín nhất bên cạnh xoay người liền chạy trốn về hướng đường cũ.

Trong cốc hỗn loạn, trên mặt đất khắp nơi đều là người của mình đang nằm.

Bát Đại Vương chạy trốn căn bản không quản người mình hay người khác, giẫm lên lưng người của mình mà chạy, đặt chân không cẩn thận, "rắc" một tiếng giẫm gãy cổ một tên, hắn cũng lười dừng lại nhìn một cái.

Chết thì chết thôi, mặc kệ hắn sống chết, trước tiên lo cho mình sống chết đã rồi lại nói.

Chạy trốn một hồi, phía trước có một đám thủ hạ cản đường.

Bát Đại Vương gầm lên: "Tránh ra, đừng cản đường."

Đám người kia bị bom dọa cho sợ hãi, như ruồi mất đầu loạn xạ chạy, căn bản không nghe mệnh lệnh của Bát Đại Vương.

Bát Đại Vương rút đao ra, chém loạn về phía trước, chém hết những người cản đường, mở ra một con đường máu cho mình.

Bộ dáng hung ác này của hắn, dọa đám người mình quá hoảng sợ.

Những thủ hạ không phải nòng cốt ở xa xa nhìn thấy cảnh này đều rét lạnh trong lòng.

Nhị dưỡng tử của hắn là Trương Định Quốc thấy cảnh này,

cũng nhịn không được kêu lên: “Nghĩa phụ, không thể đối xử với người mình như vậy được.”

Trương Hiến Trung nổi giận: “Cản đường ta thì không phải là người mình.”

Trương Định Quốc: “!!!”

Trương Hiến Trung tiếp tục vung đao chém lung tung vào người mình và chạy về phía ngoài sơn cốc, chạy trốn một hồi, bên cạnh cách đó không xa vang lên “bịch” một tiếng, Trương Hiến Trung quay đầu nhìn, là một quả lựu đạn bị ném ở cách đó không xa, phía trên còn có một đoạn dây dẫn lửa đang cháy xèo xèo.

Hắn không chút suy nghĩ, đưa tay túm lấy một tên thủ hạ bị dọa choáng váng từ bên cạnh và chắn trước người mình, “oanh”, lựu đạn nổ tung, mảnh đạn bắn vào người tên thủ hạ kia, nhưng Trương Hiến Trung trốn phía sau lại bình an vô sự.

Hắn ném thi thể tên thủ hạ sang một bên, tiếp tục sải bước tiến về phía trước.

Trương Định Quốc “hít” một ngụm khí lạnh.

Vào khoảnh khắc này, hắn lần đầu tiên bắt đầu mơ hồ cảm thấy hình như mình đã nhận giặc làm cha rồi.

Hay là, nghĩa phụ này ta không cần nữa? Khôi phục lại bản danh của mình, Lý Định Quốc.

Hắn vừa nghĩ đến đây, liền nghe phía sau vang lên “oanh” một tiếng nổ mạnh, một luồng sóng nhiệt đẩy hắn bay về phía trước, ngã xuống đất một cái thật mạnh, trước mắt tối sầm, cái gì cũng không biết.

Chương 1215: Sao ngươi biết?

Trong sơn cốc yên tĩnh trở lại, chủ lực quân Bát Đại Vương bị đánh tan, hơn bốn vạn người đầu hàng, nằm rạp trên đất run lẩy bẩy, vừa nhìn thấy người của thôn Cao Gia liền lớn tiếng kêu: "Hảo hán tha mạng, ta hàng, ta hàng."

Người của dân đoàn thôn Cao Gia, cầm hoả khí đứng ở vòng ngoài.

Mà Tưởng Đại Lượng và một đám dân binh Tứ Xuyên thì cầm binh khí lạnh, dọn dẹp chiến trường.

"Báo cáo, chúng ta bắt được mấy vạn tù binh, nhiều quá, những người này phải làm sao bây giờ?"

Bát Địa Thỏ cười toe toét: "Cách làm cũ thôi, tất cả đều mang về ném vào doanh Cải Tạo. Chúng ta tạm thời rút về Ma Thành, ở đó xử lý những tù binh này, sau đó lại vào núi."

Binh lính: "Tuân lệnh!"

"A, ở đây có một thanh niên, nhìn trang phục ăn mặc có vẻ là tặc khấu quan trọng, hắn bị thương do bom, nhưng còn chưa chết."

"Ồ?" Bát Địa Thỏ cũng không để ý, phất tay nói: "Đối xử tử tế với tù binh, chữa thương cho hắn, đưa về Ma Thành, đợi hắn khỏi hẳn rồi lại thẩm vấn hắn là ai."

Thế là, có người chạy tới, xử lý vết thương cho nam thanh niên kia, trước tiên lấy mảnh đạn ra khỏi cơ lưng của hắn, bôi một chút thuốc sát trùng tiêu viêm mà Thiên Tôn ban cho, mặc kệ có

tác dụng hay không, có đúng bệnh hay không, dù sao bôi thuốc rồi cũng coi như là "đối xử tử tế với tù binh", sống chết thì phải xem tạo hóa của chính hắn.

Quân của Bát Địa Thỏ áp giải mấy vạn tù binh, vui vẻ trở về Ma Thành --

Trong màn đêm đen kịt, Lý Định Quốc nghe thấy có người nói chuyện bên cạnh.

"Này, thanh niên này thế mà không chết, bị lựu đạn nổ một cái mà không chết."

"Trẻ tuổi thật tốt, hồi phục nhanh thật."

"Thay thuốc cho hắn đi."

"Chúng ta đối xử tử tế với tù binh như vậy có phải là quá tốt rồi không? Ta thật muốn đám lưu khấu này chết quách cho xong."

"Không thể nói như vậy." Có người nói: "Thiên Tôn đã nói, quốc gia của chúng ta có chín... trăm... chín trăm bao nhiêu cây số vuông ấy nhỉ? Dù sao quốc gia chúng ta rất rất lớn, nhưng dân số bây giờ vẫn chưa tới một trăm triệu, ném vào khu vực rộng lớn như vậy, ngay cả bọt nước cũng không nổi lên, chúng ta muốn xây dựng đất nước thật tốt, cần rất rất rất nhiều phạm nhân cải tạo."

"Nói như vậy cũng đúng, ta nghe nói bảy vạn phạm nhân cải tạo bắt được từ chỗ Sấm Vương lần trước, hiện tại đang tu sửa một con đường từ Hán Trung đến Quảng Nguyên, phải xuyên qua Thục Sơn, thật sự là vô cùng khó khăn, bảy vạn người làm việc đã lâu như vậy, con đường kia cũng chẳng tiến triển được bao nhiêu."

"Đúng vậy, nhân lực vẫn là không đủ mà. Giết sạch người rồi, ai làm việc? Ngươi làm à?"

"Hahaha, được rồi, ta hiểu rồi, thay thuốc cho hắn đây."

Lý Định Quốc cảm thấy trên lưng mình truyền đến cảm giác mát lạnh... Sau đó lại chìm vào giấc ngủ...

Khi tỉnh lại lần nữa, cũng không biết đã qua bao nhiêu ngày.

Mở mắt ra, hắn liền nhìn thấy một nam tử mặc áo vải bông sạch sẽ, trên tay áo đeo một vòng tay màu trắng, trên vòng tay vẽ một chữ thập đỏ, nam tử kia liếc nhìn hắn một cái: "Ồ, tỉnh rồi à?"

Lý Định Quốc suy yếu nói: "Ngươi là..."

Người nọ buông một câu: "Dân đoàn thôn Cao Gia, Đoàn 2 bản thôn, y vụ binh."

"Thôn Cao Gia... dân đoàn?" Lý Định Quốc: "Đánh bại bên mình, thế mà lại là một đội dân đoàn? Không phải quan binh sao?"

Y vụ binh cười: "Quan binh là cái thứ đồ bỏ đi gì chứ."

Lý Định Quốc: "..."

Y vụ binh lớn tiếng hô lên: "Thỏ gia, Thỏ gia, tù binh tỉnh rồi, có thể nói chuyện rồi, hình như đầu óc còn rất minh mẫn."

Lý Định Quốc nhìn thấy, hai nam tử trung niên ba bốn mươi tuổi đi tới trước mặt hắn.

Trên người hai người đều không mặc loại trang phục có thể biểu thị thân phận, cũng không có cảm giác cao cao tại thượng.

Người đi trước cười hắc hắc nói: "Biệt hiệu giang hồ của bản đại hiệp là Bát Địa Thỏ, người đời tặng ngoại hiệu thiên hạ đệ nhất thần kiếm, nhất kiếm quang hàn tứ thập châu, kiếm khí tung hoành ba vạn dặm, ngươi gọi ta một tiếng Thỏ gia là được rồi."

Lý Định Quốc: "..."

Màn chào hỏi này suýt chút nữa khiến Lý Định Quốc khí huyết

dâng trào, lại một lần nữa ngất đi.

Bát Địa Thỏ: "Vị này bên cạnh ta gọi là Trịnh Cẩu Tử, người đời tặng ngoại hiệu..."

Trịnh Cẩu Tử cắt ngang hắn nói: "Đừng có nói bậy, lão tử không ngu ngốc như ngươi đâu! Biên ra mấy lời vô căn cứ để tự mình thổi phồng bản thân."

Bát Địa Thỏ đình chỉ câu chuyện, quay sang nói với Lý Định Quốc: "Được rồi, bây giờ đến lượt ngươi tự giới thiệu."

Lý Định Quốc hừ lạnh một tiếng nói: "Trương... Lý... Định Quốc."

Bát Địa Thỏ nổi giận: "Lúc thì Trương lúc thì Lý, ngươi đùa giỡn ta đấy à?"

Lý Định Quốc: "Ta vốn tên là Lý Định Quốc, mười tuổi năm đó theo Bát Đại Vương khởi nghĩa, được ông ấy thu làm nghĩa tử, liền theo ông ấy đổi sang họ Trương."

Bát Địa Thỏ: "Oa, biết ngươi là nhân vật quan trọng, không ngờ thật sự là nhân vật quan trọng, hehe, thế mà lại là nghĩa tử của Bát Đại Vương, thú vị rồi. Đặt kiếm lên cổ ngươi, chắc là có thể uy hiếp Bát Đại Vương ngoan ngoãn từ trong núi lăn ra đầu hàng nhỉ?"

Trịnh Cẩu Tử: "Đặt kiếm lên cổ người khác để uy hiếp, không phải tác phong của thôn chúng ta."

Lý Định Quốc cười khổ một tiếng: "Nghĩa phụ... sẽ không vì ta mà đầu hàng, ta đã nhìn thấu rồi, trong lòng ông ấy chỉ có bản thân mình."

Bát Địa Thỏ: "Vậy chẳng phải là ngươi vô dụng sao?"

Lý Định Quốc nhắm mắt lại: "Đúng vậy, ta vô dụng! Các ngươi muốn giết muốn chém, tùy ý."

Hai người nói đến đây, bản sao Thiên Tôn từ bên ngoài đi vào.

"Thỏ gia, ta nghe người ta nói, trận này của ngươi đánh không tệ."

Câu đầu tiên Lý Đạo Huyền nói, chính là khen ngợi.

Bát Địa Thỏ mừng rỡ: "Thiên Tôn đến rồi! Hehe, lần này bản Thỏ thông minh chứ? Haha, bản Thỏ luôn luôn thông minh mà."

Lý Đạo Huyền mỉm cười vỗ vai hắn: "Làm rất tốt, tiếp tục cố gắng."

Bát Địa Thỏ mừng rỡ, được Thiên Tôn vỗ vai khích lệ một cái, quay về lại có thể khoác lác một phen rồi.

Khuyết điểm lớn nhất đời này của Bát Địa Thỏ chính là thích khoác lác!

Điều này không sửa được, cũng không định sửa.

Ánh mắt Lý Đạo Huyền, chuyển đến trên người Lý Định Quốc đang nằm trên cáng: "Thân phận người này đã điều tra rõ chưa?"

"Bẩm Thiên Tôn, đã điều tra rõ." Bát Địa Thỏ nói: "Hắn tên là Lý Định Quốc, là nghĩa tử của Bát Đại Vương."

"Ơ?"

Lý Đạo Huyền khẽ nhướn mày, thế mà lại bắt được Lý Định Quốc à?

Một trong Nam Minh song bích! Danh tướng nổi danh cùng Trịnh Thành Công.

Nếu nói Trịnh Thành Công là thẻ hiếm hải quân, vậy thì Lý Định Quốc chính là thẻ hiếm lục quân.

Tuy nhiên, lúc này mới bị thôn Cao Gia bắt được, muộn rồi.

Không kịp bồi dưỡng, ít nhất là trong trận chiến giải phóng Đại Minh triều, đã không thể phát huy được tác dụng gì rồi.

Lý Đạo Huyền ngồi xuống bên giường, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Lý Định Quốc.

Lý Định Quốc dường như cảm nhận được điều gì đó, lần nữa mở mắt ra, liền nhìn thấy một thanh niên ngồi bên giường mình, gương mặt thanh niên rất anh tuấn, cũng rất uy nghiêm, chỉ là hơi có chút quỷ dị, không nói rõ được là quỷ dị ở chỗ nào.

"Lý Định Quốc, ngươi đã đi theo Trương Hiến Trung bảy năm rồi." Lý Đạo Huyền mở miệng cười nói: "Thế nào, cảm thấy Trương Hiến Trung người này như thế nào?"

Câu nói này vừa thốt ra liền dọa Lý Định Quốc sợ hết hồn: "Sao ngươi biết tên nghĩa phụ của ta? Còn biết ta theo ông ấy bao nhiêu năm?"

Chương 1216: Trở về Diên An

Lý Đạo Huyền giả vờ bấm đốt ngón tay tính toán, sau đó cười nói: "Ta biết ngươi sinh ngày 11 tháng 6 năm đầu Thiên Khải, sinh ra trong một gia đình nông dân nghèo khó ở Diên An. Năm mười tuổi, cũng chính là năm Sùng Trinh thứ ba, gia nhập quân đội của Trương Hiến Trung. Đến nay, ngươi mới 17 tuổi."

Lý Định Quốc: "!!!"

Con mẹ nó ngay cả gia thế cũng bị người ta lật tung, đáng sợ, quá đáng sợ.

Cú sốc này, dọa đến nỗi ngay cả vết thương trên người Lý Định Quốc cũng quên hết, lớn tiếng nói: "Rốt cuộc là làm sao mà biết được? Ngươi... ngươi sẽ không phải là đã đem tộc nhân... của ta... tất cả đều..."

Đối phương đã biết thân phận của mình, vậy thì cửu tộc của mình có khả năng đã xong đời rồi.

Nghĩ đến đây, mồ hôi lạnh của Lý Định Quốc túa ra như tắm.

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Yên tâm, cửu tộc của ngươi không sao, Diên An bây giờ là một nơi rất hài hòa an ninh, bọn họ hiện tại sống tốt hơn ngươi. Trên địa bàn của ta, cũng sẽ không vì một người phạm tội, mà liên lụy đến thân thích của hắn."

Lý Định Quốc: "Địa bàn của ngươi?"

Lý Đạo Huyền: "Đúng vậy."

Trong lòng Lý Định Quốc lập tức liền đem mấy tin tức vừa nghe được liên kết lại với nhau.

Đây là một đội dân đoàn, đại tướng thống lĩnh thế mà lại có biệt hiệu là Bát Địa Thỏ, mà người trước mắt này lại ngang nhiên đem Diên An xem như "địa bàn của hắn", những điều này liên kết lại suy nghĩ một chút, lập tức liền hiểu ra, người này cũng là một tên đại phản tặc.

Đúng rồi, chính là lão đại của đám hỏa súng binh kỳ quái kia.

Lý Định Quốc cắn răng nói: "Ngươi hắc ăn hắc."

Lý Đạo Huyền cười, không phủ nhận câu này.

Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử bên cạnh, thêm một người vừa mới từ ngoài đi vào là Tưởng Đại Lượng, đồng thời tức giận nói: "Nói chuyện kiểu gì vậy? Cái gì gọi là hắc ăn hắc? Thiên Tôn quang minh chính đại màu vàng kim, kim ăn hắc thì có."

Lý Định Quốc: "Đã rơi vào tay các ngươi, ta cũng không còn gì để nói, giết đi."

Lý Đạo Huyền: "Muốn giết ngươi, cần gì phải chữa thương cho ngươi? Huống chi, ngươi hình như cũng chưa làm chuyện xấu gì nhỉ? Hay nói cách khác, tuổi còn quá nhỏ, còn chưa kịp làm."

Lý Định Quốc trong lịch sử chân chính bước lên vũ đài lịch sử là vào bốn năm sau, do hắn lúc đó đã 21 tuổi, cải trang thành quan binh, công phá Tương Dương, từ đó mới bắt đầu bước lên con đường danh tướng, trước đó, hắn chỉ là một đứa trẻ con đi theo Trương Hiến Trung chạy loạn khắp nơi mà thôi.

Nói cách khác, hắn bây giờ còn chưa kịp làm gì cả.

Muốn định tội tự nhiên cũng không thể định tội nặng được, cũng giống như người già và phụ nữ trẻ em trong đám lưu khấu kia, tùy tiện ném vào doanh Cải Tạo ở một thời gian ngắn, cảm thụ một chút bầu không khí của doanh Cải Tạo, phần lớn đều sẽ được giảm án.

Lý Định Quốc im lặng không nói.

Lý Đạo Huyền tiếp tục nói: "Quay lại vấn đề ban đầu, đi theo Trương Hiến Trung bảy năm rồi, cảm thấy thế nào? Hắn là một người đáng để ngươi đi theo sao?"

Lý Định Quốc cắn môi dưới, không muốn nói, nhưng thái độ của hắn đã bộc lộ suy nghĩ trong lòng hắn.

Lý Đạo Huyền cười nói: "Nếu ngươi không có ý kiến gì với hắn, bây giờ sẽ gào lên nói 'nghĩa phụ của ta là một người rất lợi hại', nhưng ngươi không nói như vậy, cho nên trên thực tế ngươi đã nói 'ta cảm thấy ông ta không được'."

Lý Định Quốc cuống lên: "Ta không phải, ta không có..."

"Thừa nhận đi!"

"Ta không phải, ta không có!"

Lý Đạo Huyền cũng không nói thêm gì với hắn nữa: "Thỏ gia, Cẩu Tử, các ngươi phái một tiểu đội, áp giải tên này về quê quán của hắn, ta sẽ sắp xếp người nhà của hắn đến nhà ga Diên An chờ hắn."

Nói xong câu cuối cùng, còn nháy mắt với Lý Định Quốc một cái.

Cái này dọa Lý Định Quốc sợ hết hồn: "Ngươi đừng làm hại bọn họ, ta ra ngoài tạo phản, không liên quan gì đến bọn họ."

Lý Đạo Huyền vừa mới nói sẽ không liên lụy đến thân thích, nhưng tên này rõ ràng không tin, đã như vậy, Lý Đạo Huyền cũng lười nói lần thứ hai, liền đồng cảm, vèo một cái trở về Diên An...

Rất nhanh, thôn ủy thôn Cao Gia của Diên An ban bố một tin tức, Thiên Tôn đang tìm kiếm một hộ gia đình họ Lý, trong nhà

từng sinh ra một bé trai tên là Lý Định Quốc, sinh vào ngày 11 tháng 6 năm Thiên Khải nguyên niên gì đó.

Thánh chỉ do chính Thiên Tôn ban xuống, đó không phải là chuyện nhỏ.

Toàn bộ Diên An trong nháy mắt bị lật tung lên...--

Lý Định Quốc rất nhanh đã được cáng đưa đến Vũ Xương, sau đó lên thuyền nhỏ, men theo dòng nước ngược lên, hướng về phía Hán Trung mà đi.

Đường xá xa xôi, thương thế của hắn đang dần dần hồi phục.

Bây giờ hắn đã có thể ngồi dậy khỏi cáng, ngồi trên thuyền, có thể nhìn thấy sông Hán bây giờ náo nhiệt hơn trước rất nhiều, rất nhiều thuyền chở hàng nhỏ, qua lại trên sông Hán, vận chuyển lượng lớn vật tư đến Vũ Xương.

Điều này khiến Lý Định Quốc kinh ngạc không thôi, hắn thật sự không hiểu, Thiểm Tây sao lại có năng lực sản xuất vật tư lớn như vậy, rõ ràng là một nơi rất nghèo nàn.

Trong quá trình ngược dòng nước lên, kỳ thật hắn có rất nhiều cơ hội có thể lật người qua mạn thuyền, nhảy xuống sông Hán chạy trốn, nhưng hắn không hề có ý định chạy trốn, bởi vì, hắn đã cảm nhận được sự cường đại của đám người này, người tên Thiên Tôn kia đã mở miệng, vậy thì cửu tộc của mình nhất định đã ở Diên An chờ mình rồi.

Nếu mình chạy trốn, cửu tộc sẽ như thế nào?

Không dám nghĩ!

Mấy ngày sau, đến phủ Hán Trung.

Lý Định Quốc theo hậu cần binh áp giải hắn lên bờ, đi đến

cổng thành phía bắc của phủ Hán Trung, liền nhìn thấy ở đây có một tòa kiến trúc sang trọng hoàn toàn mới, bên trong còn có một chiếc xe lửa cực kỳ khổng lồ đáng sợ.

"Nơi này là ga xe lửa phía bắc Hán Trung." Binh lính áp giải hắn nói: "Trước kia chỉ có một túp lều bán vé rách nát, cho đến không lâu trước đây, thế tử Tần vương Chu Tồn Cơ tức giận, viết thư mắng Thụy vương, Thụy vương mới chịu bỏ ra một chút tiền, cho xây dựng lại nơi này, nhìn hiện tại xem, đẹp chứ?"

Đẹp hay không không phải trọng điểm, Lý Định Quốc nhìn thấy, rất nhiều bách tính đang đi lên chiếc xe lửa lớn kia, trên mặt mỗi người đều mang theo nụ cười, có người vừa đi vừa thảo luận, đến Tây An muốn chơi như thế nào, mua sắm những thứ gì.

Lý Định Quốc kinh ngạc đến mức không nói nên lời, Thiểm Tây bây giờ là tình huống gì?

"Đi thôi, lên xe!"

Binh lính dân đoàn áp giải hắn lên chiếc xe lửa, xe lửa xình xịch chạy đi, Lý Định Quốc càng thêm kinh ngạc, năng lực vận chuyển người và hàng hóa của chiếc xe lửa này thật đáng sợ.

Rất lâu sau, đến Tây An.

Lý Định Quốc còn chưa xuống xe, liền nhìn thấy trên sân ga phía nam Tây An chất đống lượng lớn vật tư, xem ra những vật tư này cũng là muốn dùng xe lửa vận chuyển đến phủ Hán Trung, nghĩ đến khi tới đây hắn nhìn thấy rất nhiều thuyền chở hàng trên sông Hán.

Lý Định Quốc liền hiểu ra, những hàng hóa này, muốn vận chuyển đường vòng đến Hồ Quảng, Tứ Xuyên...

Trước kia Thiểm Tây rất nghèo, phải dựa vào Hồ Quảng và Sơn Tây vận chuyển lương thực vào Thiểm Tây, mới có thể cứu

được nạn đói ở Thiểm Tây, hiện tại, Thiểm Tây đã có thể vận chuyển vật tư ra ngoài để cứu tế người khác rồi.

Điều này khiến trong lòng hắn dâng lên rất nhiều cảm xúc...

Muốn nhìn Tây An một chút, nhưng không có cơ hội, binh lính áp giải lại áp giải hắn đến ga tàu hỏa phía bắc Tây An, lên xe lửa đi Diên An.

Xe lửa chạy qua cây cầu lớn mà Thiên Tôn mắc, một đường hướng về phía bắc.

Cánh đồng hai bên đường tàu đều xanh mướt um tùm, khác xa so với cảnh tượng mà Lý Định Quốc nhìn thấy bảy năm trước, khi hắn theo nghĩa phụ khởi nghĩa.

Chương 1217: Mau chạy

Vừa tới trạm Diên An, Lý Định Quốc đã nhìn thấy thân tộc của mình.

Cha mẹ hắn đã mất sớm, nhưng nhị thúc, ngũ thúc, tam cô còn sống, đám người này đều đứng ở trạm xe lửa, vẻ mặt bàng hoàng chờ đợi.

Vừa vào trạm, bọn họ liền sốt ruột nhìn vào mỗi toa xe.

Lý Định Quốc đi xuống xe, đám thân tộc không ai dám nhận, dù sao từ mười tuổi đến mười bảy tuổi là thay đổi rất lớn.

Lý Định Quốc vẫn nhận ra họ, nhưng họ lại không nhận ra hắn.

"Nhị thúc, ngũ thúc, tam cô..."

Lý Định Quốc lên tiếng, đám thân tộc mới ùa tới: "A, Định Quốc, lớn vậy rồi."

"Hồi đó con đi theo Bát Đại Vương, chúng ta đều bảo con đừng đi, bây giờ..."

Lý Định Quốc hơi lo lắng: "Bây giờ ai là lão đại ở đây? Hắn ta tìm mọi người đến, sẽ không làm gì mọi người chứ? Đừng vì con mà hại mọi người."

"Hiện ở chỗ này là khu giải phóng Thiên Tôn, Thiên Tôn là lão đại." Nhị thúc lên tiếng: "Thiên Tôn đối xử với chúng ta tốt lắm, sao có thể hại chúng ta? Con xem, nhị thúc đang mặc gì này?"

Lý Định Quốc nhìn kỹ, nhị thúc vậy mà mặc một bộ đồ vải

bông, thứ này không hề rẻ, nhà nhị thúc vốn rất nghèo, còn nghèo hơn cả cha mẹ hắn, không ngờ bây giờ lại ăn mặc đẹp như vậy.

Hắn lại quay sang nhìn tam cô, thấy trên đầu bà vậy mà lại cài một cây trâm bạc, thứ này ít nhất cũng phải năm lượng bạc mới chế tạo được, là đồ trang sức xa xỉ, tam cô nghèo khó vậy mà lại mua được.

Lý Định Quốc: "Mọi người... đều sống tốt như vậy sao?"

Ngũ thúc nói: "Chính con tự nhìn xem, xung quanh đây, có ai mặc kém hơn bọn ta?"

Lý Định Quốc nhìn quanh, người ở trạm xe lửa, quả thật đều mặc quần áo vải bông, trên người không ít phụ nữ còn có trang sức...

"Diên An... thật sự là không giống trước."

Lý Định Quốc: "Thiên Tôn làm sao để mọi người giàu có như vậy?"

Nhị thúc: "Chuyện này nói một ngày một đêm cũng không hết, Thiên Tôn nhân chính, cho dù bọn ta nói cho con nghe cả ngày lẫn đêm cũng không hết, haiz! Con nhất định phải kiên trì xem Tin Tức Cao Gia mỗi tối, xem một thời gian, tự nhiên sẽ hiểu."

Lý Định Quốc: "Hả? Tin Tức Cao Gia là cái gì?"

"Được rồi, gặp mặt người thân có thể kết thúc." Binh lính phụ trách áp giải Lý Định Quốc lên tiếng: "Thiên Tôn nói, niệm tình Lý Định Quốc làm ác không nhiều, có thể xử phạt nhẹ, nhưng cũng không thể không phạt, cho nên lập tức đưa hắn ta vào doanh Cải Tạo Diên An."

Lý Định Quốc: "???"

Bọn nhị thúc lập tức vây quanh, người thì xoa đầu, người thì vỗ vai: "Định Quốc, vào doanh Cải Tạo, nhất định phải biểu hiện cho tốt, tích cực cải tạo, tranh thủ sớm ngày ra tù. Thiên Tôn rất nhân từ, chỉ cần con thành tâm cải tạo, lao động hăng say, không lười biếng, không bao lâu sẽ được giảm án ra tù."

Tam cô: "Cô ba ngày sẽ đến thăm con, mang cho con chút đồ ăn ngon."

Lý Định Quốc: "!!!"

Hắn không hiểu quy củ ở đây, chỉ có thể ngơ ngác nhìn thân tộc của mình.

Đám thân tộc đi theo binh lính áp giải, cùng nhau đến doanh Cải Tạo Diên An.

Doanh Cải Tạo này cách nội thành không xa, nằm trên núi Bảo Tháp.

Là một doanh Cải Tạo quy mô nhỏ, không thể so với doanh Cải Tạo khổng lồ như núi Hoàng Long, phạm nhân bị giam giữ bên trong cũng không nhiều, cơ bản đều là loại có người thân ở Diên An, tiện cho người thân mang đồ đến thăm nom.

Loại người này, cải tạo cũng nhanh hơn loại người thân đều chết sạch.

Dù sao, ai mà không mong sớm ngày ra tù, chung sống cùng người thân?

Bát Đại Vương bị Bát Địa Thỏ phục kích, chật vật chạy về phía bắc, lưu khấu đi theo sau lưng hắn ngày càng ít.

Chui ra khỏi khe núi bị phục kích, phía sau chỉ còn lại sáu vạn

người, đám người Tấn thương Địch Đường đi được một đoạn, cũng cố ý chọn một con đường khác, tách ra.

Đi được một đoạn, lại có tiểu đầu mục dẫn theo một đám thủ hạ của mình, tách khỏi đại đội của Bát Đại Vương, mỗi người một ngả.

Dù sao, lưu khấu vốn không phải chính nghĩa chi sư, tụ tập lại cũng đều là ô hợp chi chúng, nào có chút trung thành nào!

Bát Đại Vương đi về phía trước một đoạn đường núi, thám báo đến báo: "Đi ra khỏi khu rừng này, phía trước chính là huyện Thương Thành rồi."

"Hy vọng nơi này không có..."

Lời của Bát Đại Vương còn chưa dứt, đã thấy trong huyện Thương Thành có một khinh khí cầu khổng lồ đang bay lên.

Bát Đại Vương tức giận: "Lại chiêu này lừa gạt ta? Phía dưới khinh khí cầu chắc chắn không có binh lính, bọn họ chỉ muốn dùng cái này để dọa ta đổi đường, tiến lên, toàn quân hướng về phía khinh khí cầu tiến lên."

Lần này hắn quyết tâm không mắc lừa nữa, mang theo chủ lực, nhanh chóng xông về hướng huyện Thương Thành, nhưng, còn chưa kịp ra khỏi núi Đại Biệt, vừa đến cửa núi, đã thấy một đội quân chắn ngang phía trước.

Đứng đầu là một lá đại kỳ bay phấp phới: "Bồ Thành thủ bị Nam".

"Quan binh?"

Trong đầu Bát Đại Vương còn đang nghĩ đây là nhân mã của ai, liền nghe thấy tiếng súng đại bác quen thuộc, ầm ầm ầm.

Lão Nam Phong vừa lạnh lùng vừa tàn nhẫn, không thích nói nhảm, vừa gặp mặt đã trực tiếp nã pháo về phía Bát Đại Vương, pháo nổ trước, hỏa súng sau, chú trọng chính là nhanh chóng hiệu quả, tiết kiệm chi phí giao tiếp.

Bộ hạ của Bát Đại Vương còn chưa kịp phản ứng, đã bị đánh đến mức chạy trối chết, quân lính tan rã.

Bát Đại Vương không ra khỏi núi được, đành phải rút về núi Đại Biệt.

Kiểm điểm nhân số, vừa rồi trong nháy mắt, lại bị Lão Nam Phong bắt sống hơn một vạn người. Chạy trốn cũng không ít, bên cạnh hắn còn chưa đến ba vạn người.

Quay trở lại núi, không biết đi đâu, tùy tiện tìm một con đường núi chui vào, một đường chật vật đi tới, đến sáng hôm sau, nhìn thấy phương hướng mặt trời mọc, hắn mới biết mình đang đi về phía đông.

Thôi được, vậy thì đi về phía đông đi!

Vượt núi băng rừng, một phen vất vả, nhìn từ xa, bên ngoài núi có một tòa thành, Bát Đại Vương liếc mắt đã nhận ra: "Đây là huyện Kim Trại! Huyện thành không có tường thành, năm ngoái đã bị ta san bằng, chúng ta đến huyện Kim Trại nghỉ ngơi."

Lời còn chưa dứt, đã thấy trên đường núi phía trước có một đội quân chắn ngang, giương cao một lá đại kỳ: "Hà Đông binh bị Hình".

"Bát Đại Vương, ngươi đã bị bao vây, khuyên ngươi hạ vũ khí, lập tức đầu hàng." Hình Hồng Lang không giống Lão Nam Phong, nàng xuất thân giang hồ, vẫn phải nói vài câu giang hồ khẩu khí: "Tuy nhiên, cho dù ngươi đầu hàng, ta cũng không cam đoan mạng sống của ngươi."

Bát Đại Vương tức giận: "Lại là quan binh?"

"Không! Không phải quan binh, Hình Hồng Lang này nhiều năm trước, đã có hỏa khí..."

Một tên thủ hạ còn chưa nói xong, đã nghe thấy tiếng súng đại bác quen thuộc "ầm ầm ầm" vang lên từ phía đối diện.

Bát Đại Vương: "Ta **, chạy mau."

Chương 1218: Tại hạ không dám nhận vinh dự này.

Thôn Cao Gia, bản thôn, chủ bảo.

Ban công lầu ba vọng lâu.

Lý Đạo Huyền và Cao Nhất Diệp đang ngồi ăn trái cây.

Yêu Tinh Quyển tìm được không ít cây dừa trên bờ biển đảo Di Châu, liền hái một sọt dừa, sai người đưa về bản thôn.

Cao Nhất Diệp đương nhiên phải nếm thử, Lý Đạo Huyền là kẻ háu ăn, đương nhiên cũng phải ăn theo.

"Oa, quả này toàn là nước." Cao Nhất Diệp lần đầu tiên nhìn thấy quả dừa, vui vẻ không thôi: "Sao lại có loại quả kỳ lạ này nhỉ?"

Lý Đạo Huyền cười: "Thế giới rộng lớn, còn nhiều thứ kỳ lạ lắm."

Y vừa uống nước dừa trong tay, vừa dùng khóe mắt liếc nhìn sọt dừa còn lại, thầm nghĩ: Còn nhiều như vậy, đều dùng để uống, có vẻ hơi lãng phí, phải nghĩ cách gì đó mới được.

Đầu óc lóe sáng, đúng rồi.

Lý Đạo Huyền cười: "Nhất Diệp, chúng ta làm món mới đi."

"Món mới?" Cao Nhất Diệp tò mò: "Món gì vậy?"

"Gà hầm dừa!" Lý Đạo Huyền cười hắc hắc: "Đã có dừa, nhất

định phải ăn món này."

"Vậy thì phải bắt đầu từ việc giết gà." Cao Nhất Diệp xắn tay áo lên, chuẩn bị tự mình làm...

Đúng lúc này, hai người nhìn thấy Lưu Mậu Bào.

Hắn mặc một bộ trường sam nho nhã sạch sẽ, ăn mặc rất chỉnh tề, đi qua hành lang chủ bảo, đang định đến đại sảnh nghị sự của chủ bảo làm việc.

Nhìn thấy hắn, Lý Đạo Huyền vui vẻ, thò đầu ra khỏi ban công: "Trai đẹp Thập Thò!"

Lưu Mậu Bào quay đầu lại, thấy Thiên Tôn đang gọi mình, lập tức thụ sủng nhược kinh, vội vàng hành lễ về phía ban công lầu ba: "Tham kiến Thiên Tôn, không biết Thiên Tôn có gì phân phó."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Ta đang định làm món mới, ngươi có muốn học không? Về sau, làm ở tửu lâu nhà ngươi, biết đâu lại bán chạy đấy."

"A?" Lưu Mậu Bào: "Nhắc đến tửu lâu nhà ta, ta đây có chuyện muốn báo cáo với Thiên Tôn và Thánh nữ đại nhân, thật là trùng hợp."

Lý Đạo Huyền kinh ngạc: "Ngươi lên đây nói."

Lưu Mậu Bào: "Vậy ta đây mạo muội rồi."

Hắn đi vào vọng lâu, rất nhanh trong cầu thang vang lên tiếng bước chân gấp gáp của hắn, không bao lâu sau, hắn đã đứng trước mặt Lý Đạo Huyền và Cao Nhất Diệp.

Lưu Mậu Bào lại hành lễ một lần nữa, sau đó mới mở miệng nói: "Thiên Tôn, ta đã thương lượng với cha mẹ, muốn đem cổ phần của tửu lâu và nhà xưởng áo lông cừu nhà ta, đều chuyển

nhượng cho thôn ủy hội với giá thấp, chỉ là không biết thôn ủy hội có muốn tiếp nhận hay không."

Nghe hắn nói vậy, Lý Đạo Huyền không khỏi khẽ giật mình, sau đó trên mặt lộ ra nụ cười tâm lĩnh thần hội, tên tiểu tử này, thú vị đấy.

Cao Nhất Diệp lại không hiểu lắm: "Ngươi làm vậy là có ý gì? Tại sao phải chuyển nhượng tửu lâu và nhà xưởng cho thôn ủy hội?"

Lưu Mậu Bào khẽ ho khan một tiếng, nghiêm túc nói: "Ta đây bất tài, đã trở thành cán bộ thôn ủy hội thôn Cao Gia, nói một câu khó nghe, trong tay ta hiện giờ nắm giữ quyền lực rất lớn... Nếu ta hơi thiên vị một chút, quyền lực trong tay nghiêng về phía tửu lâu và nhà xưởng nhà mình một chút, là có thể vận chuyển lợi ích khổng lồ cho chúng."

Cao Nhất Diệp có vẻ mơ hồ: "Ý gì đây? Vận chuyển kiểu gì?"

Lưu Mậu Bào vội vàng giải thích: "Ví dụ như, để dân đoàn thôn Cao Gia, mua áo lông cừu nhà ta, hoặc là, cố ý dẫn người đến tửu lâu nhà ta ăn cơm..."

Nói đến đây, hắn thở dài một hơi: "Có cả vạn cách để nhà ta kiếm được đầy bồn đầy bát."

Cao Nhất Diệp: "Ơ? Thì ra còn có thể như vậy."

Lý Đạo Huyền cười vỗ vai Cao Nhất Diệp, kéo nàng ra sau lưng mình.

"Trai đẹp Thập Thò." Lý Đạo Huyền cười nói: "Đầu óc ngươi xoay chuyển cũng nhanh đấy, mới làm cán bộ thôn ủy hội được mấy ngày, đã nghĩ ra cả vạn cách tư lợi, thật là nhân tài."

Lưu Mậu Bào tỏ ra ngại ngùng: "Bẩm Thiên Tôn, ta đây cũng bị

chính mình dọa sợ, mấy ngày nay, ta chỉ cần rảnh rỗi, trong đầu liền nghĩ, làm như vậy, nhà ta có thể kiếm được mấy trăm lượng, làm như vậy nữa, nhà ta lại có thể kiếm được mấy trăm lượng... Ta biết những việc này đều là sai trái, nhưng không nhịn được nghĩ đến. Lợi ích động lòng người, ta chỉ là một phàm phu tục tử, không cách nào chống lại cám dỗ như vậy."

Nói đến đây, hắn thở dài một hơi: "Ta suy nghĩ kỹ càng, vì để sau này không đi sai đường, bị Thiên Tôn bắt vào doanh Cải Tạo, chỉ có một cách, đó là chặt đứt suy nghĩ của mình."

"Cho nên ta đã thương lượng với cha mẹ cả một đêm, quyết định đem tửu lâu, nhà xưởng áo lông cừu nhà ta, toàn bộ cổ phần đều chuyển nhượng cho thôn ủy hội với giá thấp. Để hai xí nghiệp này thu về thôn hữu, từ nay về sau nhà ta không tham gia bất kỳ hoạt động thương mại nào nữa, như vậy ta sẽ không nhịn được làm chút chuyện mờ ám cho nhà mình."

Nói đến đây, hắn có chút ngại ngùng: "Chỉ là không biết thôn ủy hội có muốn hay không. Nếu thôn ủy hội không muốn, ta đành phải đăng quảng cáo trên Tin Tức Cao Gia để tìm người mua vậy."

"Bốp bốp bốp!" Lý Đạo Huyền vỗ tay: "Tốt lắm! Suy nghĩ không tồi."

Kỳ thật, Lý Đạo Huyền tận mắt nhìn thấy Lưu Mậu Bào này khắp nơi kết giao quan hệ, gặp ai cũng gọi thúc, đủ loại kỹ năng tự nhiên, sớm đã nhìn ra tên này là nhân vật lợi hại.

Nếu để hắn làm chính trị lẫn kinh doanh, về sau thật sự lo lắng hắn sẽ đi sai đường.

Nhưng hiện tại xem ra, hắn quả nhiên là người lớn lên dưới cờ Thiên Tôn ngũ sắc, là người tí hon thế hệ mới của thôn Cao Gia!

Người tí hon thế hệ mới đều được giáo dục tốt, từ nhỏ lớn lên

ở khu giải phóng Thiên Tôn, nhận sự hun đúc cách mạng có thể nói là max level, không bị tư tưởng thối nát xâm hại, cũng không bị "vũng bùn hiện thực" đồng hóa, ý thức tư tưởng thật sự là quá tốt.

Lý Đạo Huyền lại nghĩ đến hai chữ "hoàng kim" kia.

Một chính thể vào thời kỳ hoàng kim, thật sự có thể xuất hiện vô số nhân tài ưu tú, hơn nữa đại đa số những nhân tài này đều dốc hết sức lực để thế giới trở nên tốt hơn, bọn họ biến nguyện cảnh tươi đẹp đối với tương lai thành động lực, để chiến thắng lòng tham của bản thân.

Đây chính là thế hệ khai quốc!

Tình cảm của thế hệ này, thật sự là không phải thổi phồng.

Thật hy vọng...thời kỳ hoàng kim của thôn Cao Gia có thể kéo dài hơn một chút.

Lý Đạo Huyền vỗ vai Lưu Mậu Bào: "Tửu lâu, nhà xưởng áo lông cừu nhà ngươi, ta sẽ bảo thôn ủy hội tiếp nhận với giá thị trường công bằng, hơn nữa bổ nhiệm người cực kỳ đáng tin cậy đến kinh doanh và quản lý, nhất định sẽ không để bảng hiệu của chúng bị đập." Còn ngươi, cố lên! Ta rất xem trọng ngươi đấy."

Lưu Mậu Bào mừng rỡ, vội vàng quỳ xuống dập đầu: "Đa tạ Thiên Tôn, tại hạ nhất định cúc cung tận tụy, chết mới thôi, cố gắng làm cho thôn Cao Gia trở nên hoàn mỹ hơn."

"Ừm!"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Được rồi, chuyện chính đã nói xong, chúng ta cùng làm gà hầm dừa đi."

Lưu Mậu Bào cũng mừng rỡ: "Tại hạ không dám nhận vinh dự này."

Chương 1219: Tứ Xuyên khởi sắc rồi

Vương Duy Chương, tuần phủ Tứ Xuyên, gần đây sống khá là sung sướng.

Lũ lưu khấu bị quân đội của thổ ty đuổi ra khỏi Tứ Xuyên, sau đó biến mất trong vùng núi hiểm trở giáp ranh Tứ Xuyên và Thiểm Tây, tuần phủ Thiểm Tây là Tôn Truyền Đình cũng không hề báo cáo có lưu khấu tràn vào địa phận.

Bọn lưu khấu kia cứ như thể bốc hơi!

Tảng đá đè nặng trong lòng Vương Duy Chương, cứ thế mà tan biến như mây khói.

Tin tốt tiếp theo cứ liên tiếp ập đến, chưa được mấy ngày, đã có một vị huyện lệnh đến báo, đám thổ bạo tử quấy nhiễu huyện của ông ta, đã bị dân đoàn địa phương tiêu diệt tại một ngọn núi nào đó.

Lại vài ngày sau, một vị tri châu khác lại đến báo, thổ bạo tử trong châu của ông ta cũng bị dân đoàn tiêu diệt tại một con mương nào đó.

Trật tự trị an ở các nơi trong Tứ Xuyên, bỗng chốc trở nên tốt chưa từng thấy.

Cùng lúc đó, nông nghiệp và thương nghiệp, cũng bắt đầu khởi sắc mạnh mẽ.

Vương Duy Chương, vị quan hành chính tối cao này rõ ràng là đang ngồi mát ăn bát vàng, chẳng làm gì cả, nhưng không hiểu

sao, chính sự nội trị của Tứ Xuyên lại đột nhiên trở nên tốt đẹp như vậy.

Cánh đồng lúa trên bình nguyên Thành Đô được bón một loại đồ vật kỳ lạ gọi là phân bón, ngay cả Vương Duy Chương vốn chẳng hiểu biết gì nhiều về nông nghiệp, cũng có thể nhìn ra bằng mắt thường rằng lúa mọc tốt hơn hẳn, khắp bình nguyên Thành Đô đều tràn ngập bầu không khí "năm nay nhất định được mùa".

Còn ở những vùng núi rừng bên ngoài bình nguyên Thành Đô thì sự thay đổi còn lớn hơn nữa.

Bách tính không biết vì sao bỗng nhiên bắt đầu trồng đại trà các loại cây trồng mới được du nhập từ Tây Dương, nào là khoai tây, ngô, khoai lang,...

Rõ ràng, mùa thu năm nay, e rằng sẽ được mùa bội thu ngoài sức tưởng tượng.

Nông nghiệp phát triển vượt bậc, thương nghiệp thì càng thêm khó tin.

Các thương nhân lớn từ Thiểm Tây đến, thi nhau xây dựng đủ loại nhà xưởng ở khắp các thành thị của Tứ Xuyên, ban đầu những nhà xưởng này còn bình thường, nào là xưởng nuôi chim săn, xưởng nuôi gà, xưởng xi măng, xưởng giấy,...

Nhưng làm tới làm lui lại bắt đầu làm bậy, đào than, đào sắt, làm muối, điên cuồng nhảy nhót bên bờ vực của tội chết.

Đó đều là những ngành nghề độc quyền của triều đình, há có thể để tư nhân nhúng tay?

Vương Duy Chương vội vàng sai quan lại địa phương đi xử lý, kết quả đám quan lại kia rất nhanh đã khóc lóc quay về bẩm báo: "Thổ ty địa phương bao che cho bọn họ, thuộc hạ dẫn theo hơn ba mươi nha dịch đến muốn kiểm tra mỏ than của bọn họ, không ngờ

công nhân trong mỏ than toàn là người Miêu. Thuộc hạ vừa mở miệng nói muốn niêm phong mỏ than, đám người Miêu lập tức bắt đầu gọi người, chưa đầy nửa canh giờ, thổ ty đã đích thân dẫn theo năm trăm lính Miêu đến thị uy, thuộc hạ căn bản không dám tới gần, chỉ có thể trơ mắt nhìn bọn họ khai thác than trái phép, bó tay không làm gì được."

Vừa nghe đến hai chữ "thổ ty", Vương Duy Chương liền chột dạ.

Ở Tứ Xuyên, đắc tội với ai cũng được, chớ đắc tội với thổ ty!

Hắn đành phải đổi giọng: "Nếu đã làm những việc này trên đất đai tự trị của thổ ty, vậy thì để thổ ty quản, chúng ta đừng nhúng tay vào nữa."

Cứ như vậy... đủ loại nhà xưởng kỳ quái, hắn đều không dám quản, kết quả các nhà xưởng ở khắp nơi phát triển rầm rộ, bách tính cần cù có được công việc, có được tiền công cao, cuộc sống bỗng chốc trở nên khấm khá.

Bách tính có tiền, sẽ thúc đẩy tiêu dùng, thương mại bắt đầu phát đạt.

Có câu nói thế này, lão tử mà có tiền, tiêu tiền còn cần ngươi dạy?

Thành Đô là trung tâm chính trị kinh tế của Tứ Xuyên, lập tức cảm nhận rất rõ ràng sức mạnh của nền kinh tế đang phát triển mạnh mẽ.

Đường phố nhộn nhịp, ba mươi sáu nghề đều phô diễn hết tài năng.

Vương Duy Chương dẫn theo một đám thuộc hạ đi dạo phố, nhìn Thành Đô xe cộ nườm nượp, cũng không khỏi trợn mắt há mồm: "Bản quan chẳng làm gì cả, sao bỗng dưng Thành Đô lại giàu

có lên thế này? Tình hình này, bản quan có nên tâu lên triều đình để lĩnh thưởng không nhỉ?"

Vừa nói đến đây, hắn đã nghe thấy phía trước đường phố vang lên tiếng ồn ào, ít nhất cũng phải trăm người cùng thốt lên kinh ngạc.

"Oa, to quá!"

"Thứ quái quỷ gì thế kia?"

"Không có ngựa kéo, nó chạy bằng cách nào vậy?"

"Lợi hại quá!"

Vương Duy Chương tò mò hỏi: "Phía trước có chuyện gì mà ồn ào vậy?"

Một tên thuộc hạ chạy lên phía trước, rất nhanh đã quay lại bẩm báo: "Bẩm đại nhân, phía trước giữa đường có một chiếc xe sắt lớn kỳ lạ, đang bốc khói, chạy chầm chậm trên đường, bách tính đang vây xem."

Vương Duy Chương ngẩn người, vội vàng dẫn người chen lên phía trước.

Chen qua đám đông, vào trong nhìn, quả nhiên là dọa Vương Duy Chương giật bắn mình, một chiếc xe sắt khổng lồ, không có ngựa kéo, không có bò kéo, đang bốc khói, vừa phát ra tiếng động kỳ lạ, vừa chạy chầm chậm.

Người phu xe trên xe nói giọng Thiểm Tây: "Mọi người tránh ra, tránh ra nào, các vị vây quanh thế này, ta sợ đụng trúng mọi người lắm, chân ta đạp phanh sắp chuột rút rồi."

Vương Duy Chương dẫn người chắn trước xe, lớn tiếng hỏi: "Này, xe của ngươi là tình huống gì vậy? Từ đâu đến?"

Người phu xe nhìn thấy vị quan lớn như tuần phủ, vậy mà cũng không sợ hãi lắm, chỉ là nói năng có lễ độ hơn một chút: "Bẩm đại nhân, tiểu nhân là xe thăm dò đường từ Thiểm Tây đến."

"Thăm dò? Thăm dò đường nào?" Vương Duy Chương tò mò hỏi.

Người phu xe: "Chính là con đường từ Hán Trung đến Quảng Nguyên, rồi từ Quảng Nguyên đến Thành Đô này ạ."

Vương Duy Chương giật mình: "Con đường này phải đi qua Thục đạo, hiểm trở vô cùng, ngay cả xe đẩy một bánh nhỏ cũng khó mà đi được, ngươi đi qua bằng cách nào?"

Người phu xe mỉm cười: "Con đường này đang được sửa chữa mà, bảy vạn người cùng thi công đấy, tiến độ nhanh lắm. Đoạn từ Hán Trung đến Minh Nguyệt Hạp cơ bản đã được san phẳng rồi, tuy chưa trải xi măng, nhưng đường đất chỉ cần san bằng là có thể đi xe được, chạy chậm một chút là được. Đúng rồi, đoạn Thục đạo hiểm trở nhất vẫn chưa thông, cho nên... đoạn Thục đạo đó, là Thiên Tôn lão nhân gia đã ra tay, chộp một cái tóm gọn cả người lẫn xe của tiểu nhân, vèo một cái bay qua luôn."

Vương Duy Chương: "..."

Cái này thì quá hoang đường rồi!

Gần đây Vương Duy Chương thường xuyên nghe thấy hai chữ "Thiên Tôn", cũng đã biết được một số truyền thuyết về Đạo Huyền Thiên Tôn, nhưng hắn một chữ cũng không tin, lần trước tên thương nhân thổi phồng về Đạo Huyền Thiên Tôn với hắn, còn bị hắn đánh hai mươi trượng nữa chứ.

Bây giờ lại nghe người ta thổi phồng, thật là tức không chịu được.

Tuy nhiên, chiếc xe lớn như vậy trước mắt, ở trong những con

đường núi nhỏ hẹp của Thục Sơn, thật sự là không có cách nào di chuyển được, nó có thể từ Thiểm Tây đến đây, vậy thì thật sự không phải là thủ đoạn thông thường có thể làm được.

Vương Duy Chương nhíu mày, thầm nghĩ: Xem ra phải phái người đi Thục đạo xem thử mới được, hoặc là, bản quan tự mình đi xem? Dù sao Tứ Xuyên hiện tại không biết vì sao lại tự dưng tốt lên, lưu khấu thổ bạo tử đều biến mất, nội chính cũng đâu ra đấy, bản quan chẳng làm gì cả, nó cứ thế mà tốt đẹp. Vậy bản quan rời khỏi Thành Đô, chạy đến Thục đạo xem một chút, chắc cũng được nhỉ? Nơi đó ngay cả đại thi nhân như Lý Bạch cũng từng đến du ngoạn, bản quan cũng muốn đến đó a dua theo phong thái tao nhã một phen.

Quan tốt thì bận rộn đến mức không có thời gian chạy lung tung, ngày ngày đều phải xử lý chính sự.

Nhưng quan như Vương Duy Chương, thì lại có khối thời gian đi công tác du lịch.

Rất nhanh, nghi trượng của tuần phủ đã được chuẩn bị xong, Vương Duy Chương dẫn theo một đám hộ vệ ra khỏi thành Thành Đô, băng qua bình nguyên Thành Đô với cây trồng tươi tốt, đến Quảng Nguyên, sau đó thay một bộ thường phục dễ dàng di chuyển, chuẩn bị tâm lý "vượt Thục đạo gian nan".

"Thục đạo ơi, bản quan đến làm thơ đây!"

Chương 1220: Thiên Tôn đã từng giúp đỡ Minh Nguyệt Hạp

Vừa ra khỏi Quảng Nguyên, Vương Duy Chương đã cảm thấy không đúng lắm.

Con đường ở đây, được sửa chữa tốt đến bất ngờ.

Quan đạo rõ ràng đã được người ta mở rộng và san bằng, thậm chí còn không thua kém gì những quan đạo bên cạnh thành Thành Đô.

Cấp bậc của con đường quan lộ này, sao có thể giống như sắp đến Thục đạo chứ?

Đi được một đoạn, hắn liền nhìn thấy một đám đông công nhân đang sửa chữa con đường phía trước.

Vương Duy Chương gọi một người công nhân đến, hỏi: "Các ngươi vì sao lại sửa chữa con đường ở đây? Ai bỏ tiền ra?"

Người công nhân kia trông có vẻ là người Quảng Nguyên bản địa, vừa mở miệng đã là giọng Tứ Xuyên chuẩn: "Là lão gia từ bên Thiểm Tây đến bỏ tiền ra, tiểu nhân cũng không biết lão gia đó tên gì, dù sao có tiền thì tiểu nhân cứ làm việc thôi, ai bỏ tiền ra thì có liên quan gì đâu."

Vương Duy Chương: "!"

Hỏi người công nhân nhỏ bé này xem ra không được gì, Vương Duy Chương vội vàng tìm đốc công hỏi, mất một lúc lâu mới hỏi rõ, người bỏ tiền ra sửa chữa con đường này quả nhiên không phải người tầm thường, vậy mà lại là tuần phủ Thiểm Tây Tôn Truyền

Đình, cùng với Tần vương thế tử Chu Do Cơ và Thuận vương Chu Thường Hạo.

Do Tôn Truyền Đình hạ lệnh tu sửa một quan đạo bình thường, sau đó Chu Do Cơ và Chu Thường Hạo lại góp thêm một khoản tiền, yêu cầu công nhân đào thêm một con đường bên cạnh quan đạo, nói là sau này sẽ dùng để đặt "đường sắt".

Đốc công cũng không biết đường sắt là cái gì, dù sao ông ta chỉ phụ trách san bằng một con đường, sau này làm thế nào thì ông ta cũng không biết.

Lúc này Vương Duy Chương có chút choáng váng: "Quảng Nguyên này rõ ràng thuộc quyền quản lý của tuần phủ Tứ Xuyên là ta, Tôn Truyền Đình là một tên tuần phủ Thiểm Tây, vậy mà lại sửa chữa con đường đến tận địa phận của ta! Ta nên hái quả ngọt đây? Hay là hái quả ngọt đây? Hay là hái quả ngọt đây?"

Thôi vậy, cứ mặc kệ đã, dù sao con đường này sửa chữa xong cũng là của bản quan.

Vương Duy Chương thật sự không quản nữa, tiếp tục đi về phía trước.

Phía trước chính là nơi hiểm trở nhất của Thục đạo, cổ sạn đạo Minh Nguyệt Hạp.

Người xưa đã đục một con đường trên vách núi cheo leo của Minh Nguyệt Hạp, sự hiểm trở của nó không thể diễn tả bằng lời, làm con đường đó không biết đã chết bao nhiêu người.

Vương Duy Chương không tin chiếc xe sắt lớn mà hắn nhìn thấy lúc trước có thể đi qua cổ sạn đạo Minh Nguyệt Hạp, không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Hắn cúi đầu đi về hướng Minh Nguyệt Hạp được một lúc, một tên thuộc hạ trong đội ngũ bỗng nhiên chỉ tay về phía trước hét

lớn: "Nhìn kìa, mau nhìn kìa... người khổng lồ! Người khổng lồ!"

Vương Duy Chương ngẩng đầu lên nhìn, lập tức hít một hơi lạnh.

Phía trước chính là cổ sạn đạo Minh Nguyệt Hạp, lại thấy trên đỉnh núi có một người khổng lồ cao mười mấy hai mươi trượng đang ngồi, y phục trên người trông giống như loại mà các vị thần tiên Đạo giáo thường mặc, tiên phong đạo cốt, phiêu dật xuất trần.

Nhưng khuôn mặt lại rất trẻ trung, không giống như các vị thần tiên thông thường già nua như vậy.

Y đang trừng mắt nhìn Minh Nguyệt Hạp phía dưới, cúi đầu nhìn xuống...

Vương Duy Chương sợ hãi kêu "á" lên một tiếng, lùi lại mấy bước, mãi đến lúc này, hắn mới tin lời tên thương nhân kia nói, hối hận lúc trước không nên đánh tên thương nhân kia hai mươi trượng, dọa cho hắn ta chạy mất, lúc đó nên ngoan ngoãn nghe tên thương nhân kia nói chuyện mới phải.

Đang lúc hắn kinh ngạc đến mức không thể tả, thì nghe thấy phía sau vang lên tiếng bánh xe lăn, một đoàn thương nhân từ phía sau đi tới, người dẫn đầu, chính là tên thương nhân bị hắn đánh hai mươi trượng lần trước.

Hai người gặp nhau ở đây, Vương Duy Chương lập tức cảm thấy ngại ngùng.

Vẻ mặt tên thương nhân có chút kỳ quái, hắn liếc nhìn Vương Duy Chương, sau đó giơ tay chỉ vào Thiên Tôn đang ngồi trên đỉnh núi, tuy rằng không nói gì, nhưng ý tứ rất rõ ràng: Hai mươi trượng của ta, bây giờ tính thế nào đây?

Vương Duy Chương xấu hổ đến mức ngón chân suýt chút nữa đã bấu ra một căn hộ ba phòng ngủ một phòng khách trên mặt đất,

nhưng hắn là quan, sĩ nông công thương, quan đứng hàng đầu, sao có thể xin lỗi một tên thương nhân hèn mọn đứng hàng thứ tư chứ? Đã đến nước này, xấu hổ thì xấu hổ vậy, cứ giả vờ như quên chuyện đó đi.

Cơ mặt Vương Duy Chương giật giật: "Ngươi đến rồi à."

Tên thương nhân: "Ta quanh năm suốt tháng đi con đường này, đương nhiên là sẽ đến rồi."

Vương Duy Chương nói chuyện gượng gạo: "Lần này vận chuyển hàng hóa gì vậy?"

Tên thương nhân: "Cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một số đặc sản Tứ Xuyên, vận chuyển đến Tây An bán, sau đó lại mua một ít đặc sản Tây An về Thành Đô bán thôi."

Vương Duy Chương liếc nhìn đoàn xe phía sau tên thương nhân, lông mày không khỏi hơi nhíu lại: "Ơ? Xe chở hàng của ngươi... có vẻ hơi to thì phải, không giống như có thể đi qua sạn đạo."

Thì ra, phía sau tên thương nhân là mấy chiếc xe chở hàng lớn, loại dùng ngựa kéo.

Cổ sạn đạo Minh Nguyệt Hạp trước mắt, rõ ràng không thể nào đi loại xe này được.

Tên thương nhân nói: "Trước đây ta đi con đường này, đều dùng xe cút kít, thậm chí còn không cần dùng xe, hàng hóa đều đựng trong bao, để cho đám thuộc hạ của ta cõng bao đi qua. Nhưng từ khi Thiên Tôn ngồi trên đỉnh núi, thì có thể đi xe lớn rồi."

Vương Duy Chương nhớ tới lời người phu xe của chiếc xe sắt lớn kia nói, không khỏi giật mình: "Thiên Tôn chộp xe của ngươi qua à?"

Tên thương nhân gật đầu cười: "Đúng vậy!"

Vương Duy Chương giật nảy mình: "Thật hay giả vậy? Thần tiên còn rảnh rỗi quản chuyện bao đồng này sao?"

Tên thương nhân: "Nếu không, thì sao mọi người đều nói Thiên Tôn nhân từ chứ, Thiên Tôn không giống những vị thần tiên khác, ngài ấy thường xuyên quan tâm đến những nỗi khổ của người dân chúng ta."

Vương Duy Chương: "Cho dù như vậy, ngài ấy cũng không thể lúc nào cũng ở đây chờ xe đến là chộp qua được chứ?"

Tên thương nhân: "Đó là đương nhiên, Thiên Tôn bận rộn lắm, cả thiên hạ đều phải chăm sóc, chắc chắn không thể lúc nào cũng ở đây nhìn chằm chằm được. Cho nên, phần lớn thời gian, ngài ấy đều đang du ngoạn thiên hạ, mặc dù pháp thân khổng lồ này ngồi ở đây, nhưng nguyên thần của ngài ấy chưa chắc đã ở đây."

Vương Duy Chương: "Vậy ngươi muốn qua bằng cách nào?"

Tên thương nhân cười khà khà: "Việc này phải xem thời gian, ta tính toán thời gian mà đến, mỗi ngày vào lúc chính ngọ, Thiên Tôn sẽ cho nguyên thần nhập vào pháp thân, nhìn một cái, nếu không nhìn thấy đoàn thương nhân, ngài ấy sẽ tiếp tục du ngoạn nơi khác. Nếu nhìn thấy có đoàn thương nhân, ngài ấy sẽ ra tay giúp đỡ. Ngài xem mặt trời kìa, sắp đến giờ ngọ rồi."

Vương Duy Chương ngẩng đầu nhìn, mặt trời đã leo lên đến đỉnh đầu.

Đúng lúc này, vị Thiên Tôn khổng lồ kia động đậy.

Cái đầu khẽ xoay chuyển, nhìn trái, nhìn phải, cái nhìn đầu tiên là nhìn về phía bắc Minh Nguyệt Hạp, cũng chính là cửa hạp phía Thiểm Tây, sau đó ánh mắt chuyển động, lại nhìn về phía cửa hạp bên Quảng Nguyên này.

Ngay lập tức, ánh mắt của ngài ấy liền khóa chặt vào đoàn thương nhân.

"Muốn qua hạp à?" Thiên Tôn mở miệng nói, giọng nói rất lớn, khiến cả Minh Nguyệt Hạp đều vang vọng ong ong.

Vương Duy Chương sợ hãi đến mức "bịch" một tiếng ngồi phịch xuống đất.

Tên thương nhân đã quen nhìn thấy cảnh tượng này, cũng không đến nỗi mất mặt như vậy, hắn chắp tay nói: "Xin phiền Thiên Tôn ra tay giúp đỡ, tiểu nhân sẽ làm theo quy củ cũ, trích một phần mười lợi nhuận chuyến buôn bán lần này, đem đi làm việc thiện, cứu tế người nghèo."

Thiên Tôn mỉm cười, là kiểu cười hiền từ như bà dì.

Tiếp theo, một bàn tay khổng lồ từ trên trời giáng xuống, chộp một cái tóm lấy chiếc xe chở hàng lớn trong đoàn thương nhân...

Vương Duy Chương đang ngồi bên cạnh đoàn thương nhân, nhìn thấy bàn tay khổng lồ đó vươn tới bên cạnh, tóm gọn cả chiếc xe lớn, sợ tới mức lăn lộn mấy vòng, trốn ra xa.

Bàn tay khổng lồ nắm lấy chiếc xe chở hàng, vèo một cái, đã bay qua Minh Nguyệt Hạp...

Tên thương nhân quay đầu nói với đám thuộc hạ: "Đi thôi, chúng ta đi qua hạp, đến bên kia nhận hàng thôi."

Đám thuộc hạ: "Thiên Tôn uy vũ!"

Đoàn thương nhân bước chân nhẹ nhàng, đi qua Minh Nguyệt Hạp.

Lúc này Vương Duy Chương mới bò dậy từ trên mặt đất, cả người run lẩy bẩy.

Chương 1221: Ngươi đã từng tham ô bao giờ chưa?

Cũng không biết qua bao lâu, hai chân Vương Duy Chương mới thôi run rẩy.

Cuối cùng cũng có thể đứng dậy, vừa mới bò dậy, liền thấy Thiên Tôn lại bắt xe, lần này không phải xe chở hàng, mà là một chiếc xe sắt khổng lồ khác, vù một tiếng, cả người lẫn tài xế, từ hướng Thiểm Tây bị bắt tới, đặt trước mặt mình.

Tài xế trên chiếc xe sắt nói giọng Thiểm Tây, chắp tay hướng về Thiên Tôn: "Đa tạ Thiên Tôn! Tiểu nhân tiếp tục lên đường đến Thành Đô."

Thiên Tôn phẩy tay áo, động tác phẩy tay áo cũng mang theo một luồng gió núi.

Chiếc xe sắt hú còi một tiếng, hướng về phía Quảng Nguyên mà đi. Con đường quan đạo đã được người dân Quảng Nguyên san bằng, dùng để cho xe sắt chạy cũng không tệ, chỉ cần xe không chạy quá nhanh, chậm rãi chạy vững vàng, hoàn toàn không có vấn đề.

Vương Duy Chương hít sâu một hơi, điều hòa lại khí huyết đang cuồn cuộn trong người, sau khi hít thở sâu mới nói với đám thuộc hạ bên cạnh: "Chúng ta đi, xuyên qua Minh Nguyệt Hạp, đến Thiểm Tây xem một chút."

"Tuần phủ đại nhân, ngài không thể tự tiện rời khỏi Tứ Xuyên, hoàng thượng nếu biết được..." Thuộc hạ nhắc nhở.

Vương Duy Chương: "Bây giờ còn là lúc nói chuyện này sao? Trước mắt là tình huống gì, bổn quan chạy đến Thiểm Tây nhìn hai cái thì có gì không thể?"

Lời này có lý!

Bây giờ ai còn quản hoàng đế biết được cái gì?

Thần tiên kìa, một vị thần tiên to lớn như vậy ngồi ở đây, trong đầu đã không còn chỗ trống cho hoàng đế rồi.

Vương Duy Chương dẫn theo một đám thuộc hạ, bước lên cổ sạn đạo Minh Nguyệt Hạp, cẩn thận từng li từng tí, từng bước từng bước, hai chân run rẩy, vất vả lắm mới đi đến đầu bên kia của hẻm núi.

Đến bên này, lập tức trở nên náo nhiệt.

Chỉ thấy bên phía Thiểm Tây, có rất nhiều người đang tu sửa đường, rất nhiều!

Nhìn bằng mắt thường, ít nhất cũng phải có mấy vạn người, trải dài dọc theo hai bên đường quan đạo...

Thương nhân đã đến trước Vương Duy Chương một bước, đã nhận được xe chở hàng của mình, đang dẫn theo thương đội, đi qua con đường đang được tu sửa này.

Công nhân đang thi công trên đường nhìn thấy thương đội đi tới, liền tạm dừng thi công, lui sang hai bên, như đang xếp hàng chào đón ông ta.

Khi thương đội đi qua, công nhân lại trở lại trên đường, tiếp tục công việc.

Vương Duy Chương chỉ liếc mắt một cái đã giật mình: "Nhiều công nhân như vậy, từ đâu mà có?"

Một tên thuộc hạ kinh hô: "Tuần phủ đại nhân, ta nhìn thấy Mãn Thiên Tinh!"

"Mãn Thiên Tinh?" Vương Duy Chương: "Chính là tên lưu khấu Mãn Thiên Tinh gây họa cho Tứ Xuyên mấy tháng trước?"

"Đúng vậy! Chính là hắn." Thuộc hạ nói: "Ngài xem, hắn đang ở bên kia khiêng đá kìa."

Vương Duy Chương liếc mắt nhìn qua, quả nhiên, Mãn Thiên Tinh đang vất vả khiêng một tảng đá lớn, mồ hôi nhễ nhại. Trông có vẻ rất mệt mỏi, nhưng hắn ngẩng đầu nhìn Thiên Tôn to lớn đang ngồi trên đỉnh núi, lại cắn răng, gánh tảng đá lên, không dám lười biếng một chút nào.

Vương Duy Chương cười lớn một tiếng: "Mãn Thiên Tinh, ngươi cũng có ngày hôm nay."

Mãn Thiên Tinh nhìn ông ta với ánh mắt ngượng ngùng, nhưng hắn không rảnh nói chuyện với vị tuần phủ kỳ lạ này, gánh tảng đá của mình, nhanh chóng đi đến công trường, đặt tảng đá xuống đất, so sánh với những tảng đá bên cạnh, xếp ngay ngắn... dùng bùn đất lấp đầy khe hở giữa hai tảng đá...

Vương Duy Chương quay đầu lại nhìn, lại nhìn thấy đại khấu Mễ Sấm Tướng, cười ha hả: "Mễ Sấm Tướng, ngươi cũng có ngày hôm nay, ha ha ha ha."

Mễ Sấm Tướng lắc đầu, nhanh chóng bỏ đi, không rảnh cãi nhau với hắn!

Vương Duy Chương chạy một vòng trên công trường, cười ha hả: "Ta nhận ra ngươi, Ngoã Quán Vương."

"Ha ha ha, còn có ngươi, Tảo Địa Vương!"

Vương Duy Chương cười lớn: "Lũ tặc tù các ngươi, chẳng phải

rất ngông cuồng sao? Bây giờ sao lại đều ở đây tu sửa đường? Ha ha ha ha!"

Các tặc tù vốn không muốn để ý đến ông ta, bây giờ thực sự không nhịn được nữa, đồng thanh nói: "Mẹ kiếp, Vương Duy Chương, bọn ta ở đây tu sửa đường cũng không phải nhờ ơn của ngươi, ngươi đắc ý cái gì? Tên quan vô dụng nhà ngươi, nói không chừng ngày nào đó cũng phải cùng chúng ta đến đây làm đường."

Vương Duy Chương: "Bổn quan lại không tạo phản!"

Quá Thiên Tinh cười lạnh một tiếng: "Tham ô nhận hối lộ bao giờ chưa? Nếu có..."

Vương Duy Chương hừ một tiếng: "Có thì sao?"

Vừa mới hỏi xong câu này, liền nghe thấy Thiên Tôn trên đỉnh núi mở miệng, thanh âm vang vọng khắp Thục đạo: "Người nào tham ô, nhận hối lộ với số tiền lớn hoặc có tình tiết nghiêm trọng khác, thì bị phạt tù có thời hạn từ ba năm trở xuống hoặc bị quản chế, đồng thời bị phạt tiền. Người nào tham ô với số tiền rất lớn hoặc có tình tiết đặc biệt nghiêm trọng khác, thì bị phạt tù có thời hạn từ ba năm đến mười năm, đồng thời bị phạt tiền hoặc tịch thu tài sản. Người nào tham ô với số tiền đặc biệt lớn hoặc có tình tiết đặc biệt nghiêm trọng, thì bị phạt tù có thời hạn từ mười năm trở lên hoặc tù chung thân, đồng thời bị phạt tiền hoặc tịch thu tài sản. Người nào tham ô với số tiền đặc biệt lớn, gây thiệt hại đặc biệt nghiêm trọng cho lợi ích của Nhà nước và nhân dân, thì bị phạt tù chung thân hoặc tử hình, đồng thời bị tịch thu tài sản."

Vương Duy Chương sợ hãi toàn thân run lên: "Hả?"

Ông ta cũng không ngờ, bản thân chỉ hỏi một câu như vậy, lại nhận được câu trả lời trực tiếp từ Thiên Tôn, trong nháy mắt sợ đến mức toàn thân tê dại.

"Bịch" một tiếng, quỳ xuống đất.

Thiên Tôn cúi đầu nhìn ông ta: "Vương Duy Chương, ngươi đã tham ô bao nhiêu? Đủ cải tạo bao nhiêu năm? Ngươi nói cho ta biết."

Vương Duy Chương toàn thân run rẩy: "Hạ quan... không... không... không tham..."

Thiên Tôn giơ một bàn tay lên, mỉm cười nói: "Ta bấm ngón tay tính toán một chút là có thể tính ra ngươi đã ăn cắp bao nhiêu đồng, có muốn ta tính toán một chút không?"

Nói xong, liền làm ra một động tác muốn kết ấn.

Hành động này khiến hồn vía Vương Duy Chương bay lên tận trời, kêu thảm thiết: "Thiên Tôn tha mạng, Thiên Tôn đừng tính, đừng tính..."

Bàn tay Thiên Tôn thu lại: "Muốn ta không tính cũng được, tích cực trả lại tài sản tham ô, có thể xem xét giảm nhẹ hình phạt."

Hồn phách Vương Duy Chương đang bay lơ lửng trên trời: "Trả... hạ quan lập tức trả lại... trả... trả cho ai đây?"

Đúng vậy, trả cho ai là một vấn đề lớn a!

Rõ ràng không nên trả cho triều đình phải không?

Thiên Tôn dùng giọng nói uy nghiêm nói: "Lấy của dân, thì trả lại cho dân..."

"Hạ quan hiểu rồi, hạ quan lập tức quay về, phát tiền cho bá tánh, phát tiền, gặp ai cũng phát tiền."

"Gặp ai cũng phát?" Thiên Tôn hừ một tiếng: "Phát cho cả những kẻ gian ác, lười biếng thì sao?"

Vương Duy Chương: "Hạ quan hiểu rồi, hạ quan sẽ dùng số tiền này để tu sửa đường, tu sửa đường!"

Lúc này Thiên Tôn mới thu hồi vẻ mặt tức giận, phẩy tay áo: "Được rồi."

Vương Duy Chương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hồn phách a, hồn phách bị dọa bay lên trời, cuối cùng cũng từ trên trời rơi trở lại thân thể.

Đúng lúc này, đội ngũ tu sửa đường cách đó không xa đột nhiên vang lên tiếng ồn ào, thì ra là có một ngọn núi đá nhỏ chắn ngang đường, ngọn núi này cao chừng ba bốn trượng, nhìn giống như một tòa tiểu lâu...

Có người đang hô to: "Đập nó nát, lại khiêng đi từng chút từng chút một."

"Đi lấy búa tạ, còn có máy hơi nước và ròng rọc."

"Cây xà beng cũng chuẩn bị một ít."

Công nhân đang ồn ào, Thiên Tôn trên đỉnh núi đột nhiên nhảy xuống, lúc đáp đất vang lên một tiếng ầm ầm, sau đó giơ chân đá một cái, ầm một tiếng, ngọn núi nhỏ cao hơn mười mét bị đá sụp đổ.

Y khom lưng, đưa tay tóm lấy khối đá, kéo sang một bên.

Công nhân lập tức hoan hô: "Thiên Tôn uy vũ."

Thiên Tôn lăn ngọn núi nhỏ vào một thung lũng, không chỉ dọn sạch con đường, mà còn lấp bằng một vùng đất trũng, sau đó không nói gì, cũng không động đậy nữa, lại ngồi xuống đỉnh núi, nhìn xuống mặt đất, chìm vào trầm tư...

Vương Duy Chương cũng không biết nói gì, chỉ có thể bội

phục, bội phục!

Chương 1222: Ở đây không có khinh khí cầu

Sấm Vương, Lý Nham, Lý Quá, Lưu Tông Mẫn,...suất lĩnh Phụng Thiên Xương Nghĩa doanh, xuyên qua địa phận Phượng Dương, tiến về phương bắc.

Quả nhiên như Sấm Vương dự đoán, Phượng Dương đối với Đại Minh triều mà nói có ý nghĩa đặc thù, cho nên đội quân hoả súng thần bí kia cũng không bố trí quân đội ở khu vực Phượng Dương để chặn đường.

Đương nhiên, hắn cũng biết rõ, nếu như mình ở địa phận Phượng Dương làm ra chút chuyện gì, đội quân hoả súng thần bí kia nhất định sẽ nhận được tin tức đuổi giết đến.

Khiêm tốn, nhất định phải khiêm tốn!

Cẩn thận từng li từng tí, khiêm tốn làm người, bình an vô sự xuyên qua địa phận Phượng Dương.

Thám báo phụ trách đoạn hậu rất nhanh đã truyền tin tức về: "Sấm Vương đại ca, chúng ta vừa mới tiến vào Phượng Dương không lâu, một đội kỵ binh thiết giáp hạng nặng đã đóng quân ở khu vực Hoài Nam, ở khu vực Hoài Nam thả khinh khí cầu. Rõ ràng là bọn họ phong toả khu vực Hoài Nam, hiện tại đại quân tuyệt đối không thể đi qua khu vực Hoài Nam nữa."

Sấm Vương cũng không khỏi thở dài: "May mà chúng ta đi nhanh, nếu không đã bị vây khốn rồi."

Nói xong, hắn lại nghĩ tới điều gì: "Thiết kỵ?"

Thám báo gật đầu: "Đúng vậy, thiết kỵ."

Sấm Vương: "Điều này ngược lại khiến ta nghĩ đến một người, Lão Hồi Hồi, hắn chính là người thống lĩnh thiết kỵ, lúc trước sau khi chia binh ở đại hội Huỳnh Dương, rất ít khi nghe được tin tức của hắn, chẳng lẽ..."

Thám báo: "Thuộc hạ thấy đội quân kia cũng rất giống đội kỵ binh của Lão Hồi Hồi."

Sấm Vương gật đầu, khẽ thở dài: "Vương Nhị đi theo đội quân hoả súng thần bí kia, ngay cả Lão Hồi Hồi cũng đi theo... Bây giờ nghĩ kỹ lại, Vương Nhị và Lão Hồi Hồi, đều là những người rất coi trọng quy củ. Nhất định là bị mị lực của thủ lĩnh đội quân hoả súng thần bí kia hấp dẫn, nếu như ta sớm gặp được Lý Nham tiên sinh, hai người này có lẽ đã đi theo ta, haiz."

Hắn thật sự có chút tiếc nuối!

Vương Nhị và Lão Hồi Hồi đều là anh hùng hào kiệt, có bản lĩnh hơn nhiều so với những kẻ như Quá Thiên Tinh, Mãn Thiên Tinh, Tảo Địa Vương, Ngoã Quán Vương, lại trọng tình trọng nghĩa. Nhưng rõ ràng, với mị lực của bản thân hắn, không đủ để khiến cho hai vị hào kiệt chân chính này nguyện ý đi theo.

Thật đáng tiếc.

Lý Quá: "Thúc thúc, bây giờ chúng ta đi đường nào?"

Sấm Vương: "Tiếp tục bắc tiến! Hiện tại chúng ta đã thoát khỏi vòng vây, ngược lại trời cao biển rộng, mặc cá bơi lội. Đã hoả súng binh đang quyết chiến Trung Nguyên, vậy chúng ta liền rời khỏi Trung Nguyên, vượt qua Hoàng Hà, đến Sơn Đông, Bắc Trực Lệ."

Lưu Tông Mẫn nói: "Sơn Đông và Bắc Trực Lệ, cách kinh thành rất gần, chỉ sợ triều đình..."

Sấm Vương: "Nếu triều đình thật sự có bản lĩnh, lúc Kiến Nô nhập quan sao có thể bị đánh cho co rúm trong kinh thành như rùa rụt cổ? Theo ta thấy, lúc này kinh thành, nói không chừng ngược lại là một nơi rất dễ khi dễ."

Mọi người cẩn thận ngẫm nghĩ: "Ê? Hình như đúng là vậy!"

Những người có bản lĩnh trong triều đình đều được phái đi đánh giặc bên ngoài, nào là Hồng Thừa Trù, Lư Tượng Thăng, Tần Lương Ngọc, không một ai đóng quân ở kinh thành.

Hoá ra, nơi dễ dàng hoạt động nhất thiên hạ này, dường như là vùng phụ cận kinh thành. --

Địch Đường đang dẫn theo người của mình, gian nan di chuyển trong rừng núi.

Hắn là chủ động tách khỏi Bát Đại Vương, nhân lúc Bát Đại Vương không chú ý, liền dẫn theo thuộc hạ của mình chui vào một khe núi, sau đó bảy vòng tám ngoặt, bỏ rơi Bát Đại Vương.

Hắn đã nhìn ra, khinh khí cầu bay trên trời rất dễ dàng phát hiện ra đội quân lớn, nhưng lại rất khó phát hiện ra đội quân nhỏ.

Cho nên hắn phải tách khỏi Bát Đại Vương.

Mặc dù Địch Đường không có thực lực cường hãn như Bát Đại Vương, nhưng thân là Tấn thương, hắn lại có một loại năng lực mà Bát Đại Vương không có, đó chính là - đi qua rất nhiều thương lộ.

Vùng núi Đại Biệt tuy phức tạp, nhưng trong Tấn thương luôn tìm được một người đã từng buôn bán ở vùng núi này.

"Lão gia, từ chỗ này đi về phía tây bắc." Tên thuộc hạ đang dẫn đường phía trước: "Từ chỗ này chui ra ngoài, chính là Hoàng Bá Sơn. Sau khi chúng ta xuyên qua Hoàng Bá Sơn, lại vượt qua một

con sông tên là Quán Hà, là có thể từ huyện Quang Sơn chui ra ngoài."

Địch Đường: "Huyện Quang Sơn có lẽ cũng có quân đội của bọn họ, không thể lơ là. Nhất định phải cẩn thận quan sát, chú ý trên trời có khinh khí cầu khổng lồ hay không, một khi nhìn thấy khinh khí cầu, chúng ta lập tức từ bỏ con đường ra núi này."

Thuộc hạ đáp ứng một tiếng, lật đật vượt qua Hoàng Bá Sơn, quả nhiên phía trước có một con sông nhỏ, chính là Quán Hà. Số người ít, vượt sông cũng rất dễ dàng, tùy tiện tìm một chỗ liền đi qua.

Đi đến nơi này, dọc đường đi đều không nhìn thấy khinh khí cầu, Trạch Đường thở phào nhẹ nhõm: "Hắc hắc, nói không chừng, huyện Quang Sơn thật sự là một con đường có thể chạy thoát." --

Cùng lúc đó, huyện Quang Sơn.

Thiết Điểu Phi đang dẫn theo một đội hậu cần, đóng quân ở huyện thành Quang Sơn.

Từ trước đến nay, Thiết Điểu Phi vẫn luôn phụ trách vận chuyển vật tư cho biên quân ở biên giới phía bắc, vốn không nên xuất hiện ở nơi này, nhưng mà, lần này tình huống bất đồng.

Thôn Cao Gia nhiều lộ đại quân đồng thời xuất động, riêng Bắc Lộ quân đã xuất động ba vạn năm ngàn binh lực, lại chia thành mấy mũi tấn công đồng thời, giăng ra một tấm lưới lớn.

Điều này đối với đội ngũ hậu cần của thôn Cao Gia mà nói, cũng là một áp lực rất lớn.

Chân của đội ngũ hậu cần gần như chạy muốn gãy, chỉ có thể gọi người đến hỗ trợ.

Bởi vậy, gần đây Thiết Điểu Phi cũng tạm thời không chạy

tuyến đường biên trấn nữa, cũng đầu nhập vào công tác yểm trợ hậu cần cho cuộc vây quét lớn này.

Tuy nhiên...

Một người quanh năm suốt tháng chạy buôn bán như hắn, chạy đến làm quân hậu cần, rõ ràng không được chuyên nghiệp.

"Cái khinh khí cầu này phải dùng như thế nào?"

Thiết Điểu Phi nhìn khinh khí cầu trước mắt còn chưa bơm hơi, xẹp lép, chìm vào trầm tư.

Một tên thuộc hạ lại gần: "Thôn Cao Gia cũng thật là vô trách nhiệm, đưa cho chúng ta khinh khí cầu, lại không cho chúng ta trang bị thám báo biết sử dụng loại khinh khí cầu này, thế này thì chúng ta biết dùng kiểu gì? Thật là!"

Thiết Điểu Phi nói: "Chuyện này cũng không trách thôn Cao Gia được, lần này quy mô tác chiến lớn như vậy? Thôn Cao Gia cũng là bất đắc dĩ. Hiện tại vấn đề của thôn Cao Gia chúng ta là nhân lực không đủ, biết chưa?"

Thuộc hạ nghe hắn nói như vậy, cũng không oán trách nữa, đi tới cùng hắn nghiên cứu.

"Đội trưởng, ta cảm thấy chỗ này nên làm như vậy, đem hai cái vòng này móc vào nhau."

"Đội trưởng, cái lò lửa này là dùng để đốt lửa phải không? Có hơi nóng, bơm vào túi khí này, nó liền phình lên biến thành khinh khí cầu."

"Đội trưởng, ta cảm thấy ta biết rồi!"

Lời còn chưa dứt, động tác trên tay đã sai, vô ý làm rơi sợi dây buộc túi khí vào trong lò lửa...

"Oa, dây cháy rồi!"

Mọi người luống cuống tay chân một phen, khinh khí cầu vẫn không thể nào bay lên trời.

Thiết Điểu Phi: "Thôi thôi, đừng thả thứ này nữa. Thiết Điểu Phi ta tung hoành giang hồ mấy chục năm, buôn bán khắp thiên hạ, trước giờ chưa từng dùng qua thứ này, không phải cũng tốt sao? Lão tử năm đó còn ở nơi này bán muối lậu, đường đi rất quen, sợ cái gì, đi thôi! Chúng ta phải nhanh chóng đưa số lương thực này đến tay La Hi tướng quân. Ba ngày trước La Hi tướng quân đã tiến vào núi, hiện tại chắc là hết lương rồi."

Thế là, Thiết Điểu Phi dẫn đội ra khỏi huyện Quang Sơn, một mạch xông vào trong núi.

Chương 1223: Một tên tặc tù không biết tên

Trên trời không có khinh khí cầu, ít nhiều khiến Thiết Điểu Phi có chút bối rối.

Dù sao nơi này là núi Đại Biệt, bên trong có rất nhiều tặc khấu.

Nhưng mà, ba ngày trước La Hi từ nơi này vào núi, theo lý thuyết, con đường này La Hi đã đi qua, hẳn là không nguy hiểm đâu nhỉ?

Có ý nghĩ như vậy, tốc độ hành quân của Thiết Điểu Phi nhanh hơn, cũng không phải kiểu đi rụt rè, dè dặt. --

Địch Đường nhìn trên trời không có khinh khí cầu, hiện tại cũng đang đi rất nhanh.

Hắn phải nhân lúc nơi này còn chưa có khinh khí cầu, nhanh chóng xông ra khỏi núi Đại Biệt, từ huyện Quang Sơn chạy thoát thân, nếu chạy trốn chậm một chút, chỗ sơ hở này cũng bị đối phương bù đắp thì phải làm sao?

Có thuộc hạ quen thuộc địa hình dẫn đường, bộ hạ của Địch Đường có thể nói là chạy như bay.

--

Thiết Điểu Phi: “Phía trước có một vách núi. Quẹo qua đó tầm nhìn sẽ rộng mở.”

Địch Đường: “Tảng đá phía trước kia chắn tầm nhìn, vòng qua đó là có thể nhìn xa rồi.”

Hai người đột nhiên cùng xông về phía trước…

Góc quẹo gặp tình yêu!

Vừa nhìn thấy, hai người gần như đồng thời nhận ra đối phương.

Thiết Điểu Phi nổi giận: “Địch Đường, trả mạng cho lão bộ hạ của ta.”

Địch Đường: “Ta… Thiết Điểu Phi? Sao ngươi lại ở đây?”

Vừa nói, hai người đồng thời rút đao!

Tuy nhiên, hai người đều không phải nhân vật dựa vào võ nghệ mà tung hoành thiên hạ, sau khi rút đao ra, động tác của hai người đều rất cứng ngắc, “keng” một tiếng, so chiêu một đao, tiếp đó, hai người gần như đồng thời nhảy lùi về sau, hướng thuộc hạ hô lớn: “Giết bọn chúng!”

Thuộc hạ nhận được mệnh lệnh, vậy đương nhiên là phải ra tay rồi.

Thuộc hạ của Địch Đường đồng thời rút đao kiếm ra.

Thuộc hạ của Thiết Điểu Phi đồng thời giơ hỏa súng lên.

Thuộc hạ của Địch Đường: “Ta…các ngươi gian lận!”

Thuộc hạ của Thiết Điểu Phi: “Khai hoả!”

“Đùng, đùng, đùng!”

Tiếng hỏa súng vang lên, người bên phía Địch Đường trong nháy mắt ngã xuống một mảng.

Trong tiếng súng dày đặc, còn xen lẫn tiếng gào thét quái dị của Thiết Điểu Phi: “Đừng đánh chết Địch Đường, ta muốn hắn

sống, ta muốn lăng trì hắn, lăng trì hắn ba ngàn nhát dao, báo thù cho bộ hạ cũ của ta."

"Việc này làm sao mà khống chế được?" Có người kêu lên.

"Đầu lĩnh, ngươi chỉ nhớ đến cái tốt của bộ hạ cũ, không nhớ đến cái tốt của đám bộ hạ mới chúng tôi hiện tại sao? Tôi rất đau lòng đó."

Thiết Điểu Phi: "Mẹ kiếp, ngu ngốc, lão tử hiện tại đang tức giận, không được phép nói đùa."

Tên thuộc hạ nói đùa kia nhìn kỹ, thấy Thiết Điểu Phi hai mắt đỏ ngầu, lúc này mới biết hắn thật sự đang tức giận, lão đại thật trọng tình nghĩa, với bộ hạ cũ đã chết còn tốt như vậy, sau này mình chết đi, hắn khẳng định cũng sẽ nhớ đến cái tốt của mình.

Ơ? Mẹ kiếp! Mình đang nghĩ gì vậy, xui xẻo quá.

Số lượng người của Địch Đường không bằng đội hậu cần do Thiết Điểu Phi dẫn đầu, vũ khí trang bị cũng không bằng, ý chí chiến đấu cũng không bằng, các phương diện đều hoàn toàn thua kém, làm sao là đối thủ của Thiết Điểu Phi được.

Không cần bao lâu, bộ hạ của Địch Đường đã bị đánh cho tan tác.

Chỉ có mấy tên tử sĩ không sợ chết, xông về phía Thiết Điểu Phi một đợt, bị hỏa súng và lưỡi lê đâm ngã xuống đất, bộ hạ của Địch Đường không dám xông lên nữa, nhao nhao trốn sau tảng đá.

Trốn xong mới lấy ra hỏa súng, tam nhãn thần súng gì đó của mình, vội vàng nhét đạn dược vào.

Bọn họ lấy hỏa súng ra, ngược lại lại dọa người của Thiết Điểu Phi sợ hãi, không dám xông lên nữa, xông lên bừa bãi mà ăn một phát đạn của hỏa súng cũng sẽ chết, tuy trên người bọn họ

mặc giáp tốt của thôn Cao Gia, nhưng cũng không cản nổi đạn.

Hai bên cách một vách núi, ngươi một phát súng, ta một phát súng, đánh trận địa chiến.

Địch Đường trốn sau tảng đá mắng to: "Thiết Điểu Phi, ta… mười tám đời tổ tông nhà ngươi, lúc trước chẳng qua chỉ giết mấy người của ngươi, ngươi lại chặt đứt đường buôn bán biên giới nhiều năm qua của ta, cái tên chó sói nuôi nhà ngươi."

Thiết Điểu Phi cũng mắng: "Mạng của bộ hạ lão tử, còn quý giá hơn cái buôn bán bán nước cầu vinh chó má của ngươi nhiều."

Địch Đường: "…"

"Đoàng đoàng đoàng!"

Một loạt đạn từ phía đối diện bắn tới.

Tiếp theo là thời gian nhét đạn.

Thiết Điểu Phi nhân cơ hội đối phương tạm thời ngừng bắn, móc ra một quả lựu đạn, châm ngòi nổ, sau đó ném về phía sau tảng đá.

"Ầm!"

Hai tên lính đang nhét đạn bay ra ngoài.

Thiết Điểu Phi: "Địch Đường, mẹ kiếp ngươi chú ý một chút, đừng bị hỏa súng bắn chết, cũng đừng bị lựu đạn nổ chết, ngươi nhất định phải sống thật tốt, để lão tử cắt ngươi ba ngàn nhát dao rồi hãy chết."

Địch Đường: "…"

Thiết Điểu Phi: "…"

Hai người vừa mắng vừa đánh.

Trong nháy mắt, bên phía Địch Đường lại có mấy tên bộ hạ ngã xuống.

Địch Đường lập tức phát hiện ra, cứ đánh trận địa chiến như vậy, bên hắn thất bại chỉ là chuyện sớm muộn.

Hỏa súng và tam nhãn thần súng của thuộc hạ hắn, nhất định phải tập trung thành trận, mới có lực sát thương, một mình trốn sau tảng đá thỉnh thoảng bắn một phát súng, căn bản không có uy lực gì, đạn ra khỏi nòng đều bay loạn xạ.

Nhưng hỏa súng mới lạ của đối phương, đánh vừa chuẩn vừa ác.

Thuộc hạ bên này vừa thò nửa cái đầu ra khỏi tảng đá là có khả năng bị đối phương bắn một phát vào đầu, rất chuẩn xác.

Hơn nữa đối phương còn có lựu đạn, có thể ném tới nổ tung người phía sau tảng đá.

Cứ dây dưa như vậy, bên mình chỉ có thể bị gặm nhấm từng chút một, lại bị gặm nhấm, trận địa chỉ có thể lùi về sau, cuối cùng tiêu đời.

Phải rút lui!

Trong lòng Địch Đường nảy sinh ý định rút lui, liếc nhìn thuộc hạ vẫn đang liều mạng chiến đấu, chính hắn lại len lén bắt đầu chuồn về phía sau…

Chỉ cần một mình hắn chạy thoát là được, ai quản đám thuộc hạ này chết hay sống.

Hắn có rất nhiều tiền, mua thêm một đám thuộc hạ bán mạng cho mình là được.

Dưới chân len lén di chuyển, lăn về phía sau một cái, Địch Đường lăn vào bụi cỏ, trong cỏ bò nhanh như bay, phía trước lại có một cái rãnh đất. Hắn men theo rãnh đất bò một hồi, lại chui qua một cái hang đá.

Tiếng hỏa súng và lựu đạn phía sau đã xa, tiếng mắng chửi của Thiết Điểu Phi cũng không nghe thấy nữa.

Địch Đường bắt đầu đắc ý: Tốt, thoát rồi! Chỉ còn lại một mình ta, chạy trốn sẽ càng dễ dàng hơn, cho dù có mười vạn người vây quanh núi Đại Biệt, một mình ta cũng có thể tìm được cơ hội chuồn ra khỏi vòng vây.

Hắn vừa nghĩ đến đây, liền nghe thấy một tiếng súng vang lên: "Đoàng!"

Lồng ngực truyền đến cơn đau dữ dội, hắn cúi đầu nhìn xuống, thấy trước ngực mình xuất hiện một lỗ máu, đang ồ ạt chảy máu…

Ngẩng đầu nhìn lên, sườn núi đối diện có một người chui ra, trên tay còn cầm hỏa súng.

Tiếp đó, trên sườn núi lại xuất hiện một người, lại xuất hiện một người… Người càng ngày càng nhiều, cuối cùng lại cả một đội quân chui ra.

Người dẫn đầu, chính là Thương Nam thủ bị, La Hi.

La Hi cũng không biết chơi khinh khí cầu, vốn đang ở chỗ xa, nhưng nghe thấy bên này tiếng hỏa súng lựu đạn vang lên, liền biết là người của mình đang tác chiến bên này, vội vàng chạy tới chi viện, không ngờ lại chặn được Địch Đường đang bỏ chạy.

Hắn còn chưa kịp hạ lệnh bắt sống, một tên lính nóng lòng lập công, đã bắn một phát súng về phía Địch Đường.

Địch Đường chậm rãi ngã xuống…

La Hi đi tới: “Ây da, người này chết rồi! Cũng không biết là tên tặc tù nào trong đám lưu khấu, lần này chúng ta trở về báo công cũng không biết báo cáo như thế nào nữa. Ghi lại, bắn chết một tên tặc tù vô danh.”

Chương 1224: Đại cát đại lợi, tối nay ăn gà

Lúc dọn dẹp chiến trường, Thiết Điểu Phi một mình ủ rũ ngồi ở một bên.

Mấy tên thuộc hạ muốn tới an ủi, nhưng lại không biết nói gì cho phải.

“Địch Đường chạy thoát rồi, không bắt được.”

“Hiện tại lão đại khó chịu muốn chết.”

“Việc này phải an ủi như thế nào đây?”

“Không biết nữa!”

Thiết Điểu Phi hướng ngọn núi phía trước gầm lên: “A a a a! Làm sao lại để cho tên khốn kia chạy thoát được? Thù bộ hạ cũ của ta, không báo được rồi a a a a.”

“Này này, Thiết viên ngoại, gào thét dữ dằn như vậy làm gì?” Một người đi tới trước mặt chính là Thương Nam thủ bị La Hi, cười híp mắt vẫy tay với hắn: “Nghe thấy bên này vừa nổ vừa bắn, ta liền đoán là ngươi tới rồi, tình huống thế nào? Ta đoán là thắng rồi đúng không?”

Thiết Điểu Phi buồn bực nói: “Thắng thì thắng rồi, nhưng lại để cho Địch Đường chạy thoát, ta tức chết mất, nhiều năm như vậy, vất vả lắm mới tìm được tên khốn Địch Đường, nhưng lại để hắn chạy thoát.”

La Hi gia nhập phe thôn Cao Gia tương đối muộn, cũng không

biết chuyện cũ giữa Thiết Điểu Phi và Địch Đường, lúc này cũng không biết nói gì cho phải, chỉ có thể vỗ vai hắn: “Không sao, không sao, lần sau bắt là được rồi.”

Thiết Điểu Phi uể oải nói: “Cũng không biết lần sau đến khi nào mới có thể gặp lại hắn nữa.”

La Hi muốn giúp hắn chuyển dời lực chú ý để không khó chịu như vậy nữa, vội vàng đánh trống lảng: “Thiết viên ngoại, lần này ngươi lập công lớn rồi đó? Khẳng định đã tiêu diệt không ít tặc tử, vận khí thật tốt, ngươi nhìn ta xem, chỉ tiêu diệt được một tên tặc tù vô danh, haiz, báo công cũng không biết báo cáo như thế nào.”

Thiết Điểu Phi: “Thôn Cao Gia chúng ta, báo công cũng không phải là xem giết bao nhiêu người để báo, mà là xem có hoàn thành ‘mục tiêu chiến lược’ cấp trên giao phó hay không, chỉ cần hoàn thành ‘mục tiêu chiến lược’ chính là đại công.”

La Hi: “A? Vậy tên tặc tù vô danh ta giết, e là không có một chút công lao nào rồi, hoàn toàn không hoàn thành ‘mục tiêu chiến lược’.”

Thiết Điểu Phi gật đầu: “Chắc là không có ý nghĩa gì lớn.”

La Hi: “Ây da!”

Hắn xuất thân là võ tướng trong triều, rất coi trọng chiến công, hiện tại nghe nói không có chiến công gì, lập tức buồn bực không thôi, gọi thuộc hạ của mình: “Thi thể tên tặc tù vô danh kia cũng không cần mang về tìm người nhận dạng nữa, tùy tiện tìm chỗ nào chôn đi, haiz, thật là xui xẻo mà.”

Mấy tên thuộc hạ đáp một tiếng, khiêng thi thể Địch Đường tới.

Thuộc hạ của Thiết Điểu Phi vừa mới dọn dẹp xong chiến trường, đang đào hố chuẩn bị chôn cất thi thể, vì vậy thuộc hạ của

La Hi cũng khiêng thi thể Địch Đường tới, chuẩn bị tiện thể ném vào cái hố thuộc hạ của Thiết Điểu Phi vừa đào, chôn cất cùng nhau.

Bọn họ vừa mới khiêng thi thể Địch Đường ra, một tên thuộc hạ của Thiết Điểu Phi liền kêu lớn: "Oa, lão đại, mau tới xem này, mau tới xem."

Thiết Điểu Phi: "Hiện tại tâm trạng ta đang không tốt, không muốn xem gì hết."

"Lão đại, mau tới xem đi, cái này là…"

Thiết Điểu Phi: "Không xem, không xem, không xem."

"Là Địch Đường!"

"Cái gì?" Thiết Điểu Phi chợt nhảy dựng lên.

Hắn bước nhanh lao tới bên cạnh thi thể Địch Đường, nhìn kỹ, lập tức cười ha hả: "Ha ha ha ha, ha ha ha ha, còn tưởng rằng tên này chạy thoát rồi, kết quả bị La tướng quân xử lý rồi, ha ha ha ha, La tướng quân! Ta cảm ơn ngươi quá, cảm ơn ngươi quá."

La Hi: "Ơ? Ơ ơ ơ?"

Thiết Điểu Phi xoạt một cái rút đao ra, một đao chém lên thi thể Địch Đường: "Ngươi… chạy đi, chạy nữa đi? Trả mạng cho bộ hạ cũ của ta."

Thuộc hạ toát mồ hôi: "Đầu lĩnh, hắn đã chết rồi, không cần chém nữa."

Thiết Điểu Phi: "Lắm lời, hắn chết hay chưa ta còn không nhìn ra sao? Chết rồi cũng phải chặt đầu xuống, mang đến mộ phần bộ hạ cũ của ta cho bọn họ xem."

Hắn nói là làm, xoẹt xoẹt mấy đao, chặt đầu Địch Đường

xuống, bỏ vào trong hộp, thêm bột vôi chống thối rữa, sau đó đeo cái hộp đó như bảo bối trên lưng, lần này sau khi hoàn thành nhiệm vụ, về nhà có thể đi tế bái bộ hạ cũ của mình rồi.

Lễ vật này, bọn họ nhất định sẽ rất thích.

La Hi thì lui sang một bên, lấy sổ công lao của mình ra, âm thầm sửa "tặc tù vô danh" ghi trên đó thành "Địch Đường thủ lĩnh Tấn thương tội ác tày trời".

Sửa xong, nhìn trái, nhìn phải, đột nhiên mừng rỡ: Việc này chắc được coi như một công lao không tệ rồi nhỉ? Đây là có ý nghĩa chiến lược!

--

Núi Đại Biệt, góc Đông Bắc, Hồng Thạch Cốc.

Bát Đại Vương dẫn quân vào Hồng Thạch Cốc, bên người chỉ còn lại chưa đến năm trăm người.

Mười mấy vạn đại quân, trong núi Đại Biệt liên tục phân tán.

Mỗi lần hắn định xông ra khỏi núi Đại Biệt, đều bị người của thôn Cao Gia chặn lại ở cửa khẩu.

Sau đó là một trận oanh tạc điên cuồng, oanh tạc đến mức mấy ngàn thuộc hạ của hắn đầu hàng, mấy ngàn tên bỏ trốn.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại.

Mười mấy vạn đại quân đã tan thành mây khói, còn lại cho hắn, cũng chỉ có năm trăm hãn phỉ cuối cùng này.

Tuy nhiên, hắn vẫn không sợ!

Vẫn có thể Đông Sơn tái khởi.

Chỉ cần còn mấy người đi theo mình, luôn có thể Đông Sơn tái khởi.

Hoàn cảnh trước mắt như thế này, cũng không phải là lần đầu tiên.

Trong Hồng Thạch Cốc, khắp nơi đều là đá màu đỏ.

Bát Đại Vương dẫn quân vòng qua một tảng đá đỏ lớn, đột nhiên, trong khe đá phía trước cũng có một người đi ra, chạm mặt Bát Đại Vương.

Hai người gần như đồng thời nhận ra đối phương.

“Bát Đại Vương!”

“Tả Lương Ngọc!”

Hóa ra, sau khi Tả Lương Ngọc bị Sử Khả Pháp và Bát Đại Vương liên tiếp đánh bại, cũng chạy vào núi Đại Biệt, sau đó hắn cũng giống như Bát Đại Vương, ở trong núi Đại Biệt đi tới đi lui, nửa ngày không tìm được cơ hội thoát khỏi vòng vây.

Sau đó bị các lộ dân đoàn của thôn Cao Gia liên tục ép không gian sinh tồn, ép tới ép lui, ép vào Hồng Thạch Cốc.

Có “vòng bo” do đội ngũ bao vây của thôn Cao Gia hình thành không ngừng thu hẹp, việc Bát Đại Vương và Tả Lương Ngọc chạm trán nhau trong vòng bo cuối cùng, chính là chuyện tất yếu.

Hai người vừa nhìn thấy nhau, gần như đồng thời rút đao ra. Giống hệt như cảnh tượng Thiết Điểu Phi và Địch Đường gặp nhau.

Nhưng khác biệt chính là, Thiết Điểu Phi trong nháy mắt đã dùng hỏa súng đánh tan quân của Địch Đường.

Bát Đại Vương và Tả Lương Ngọc không có bản lĩnh này.

Cùng lúc hai người vung đao lên, thuộc hạ phía sau cũng chỉ có thể cầm đao thương kiếm kích, hô to một tiếng, liền xông về phía đối phương.

Trong Hồng Thạch Cốc, lập tức diễn ra một trận tử chiến.

Kẻ thua bị loại, người thắng đại cát đại lợi, tối nay ăn gà.

Cùng lúc đó…

Trên đỉnh núi phía xa, một thám báo chạy tới trước mặt Cao Kiệt đẹp trai quê mùa: "Cao tướng quân, Hồng Thạch Cốc cách đây hai dặm về phía đông, có hai đội quân đánh nhau."

Cao Kiệt kinh ngạc: "Ai đánh với ai?"

Thám báo: "Một bên chắc là Bát Đại Vương, bên kia là một đội quân triều đình, không có giương cờ hiệu."

Cao Kiệt vui mừng: "Vậy phần lớn là Tả Lương Ngọc rồi, ha ha ha, chó cắn chó, một miệng lông, chúng ta qua đó xem náo nhiệt."

Trên một đỉnh núi khác ở phía đông bắc, tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên cũng nhận được tin tức: "Hồng Thạch Cốc, Bát Đại Vương và Tả Lương Ngọc đánh nhau rồi."

Phàn Thượng Hiên vui mừng: "Đi, xem náo nhiệt!"

Trình Húc, Sử Khả Pháp, Bạch Diên, Hình Hồng Lang, Bát Địa Thỏ …

Các lộ dân đoàn của thôn Cao Gia đang vây tới, sau khi nhận được tin tức, đều di chuyển về phía bên này.

Chương 1225: Mệnh như tờ giấy mỏng

Bát Đại Vương nghiêng đầu né nhát đao của Tả Lương Ngọc, tung chân đá ngược lại. Tả Lương Ngọc nghiêng người, vặn hông né tránh.

Hai người xoay người, đồng thời vung đao chém vào yếu hại của đối phương.

"Keng!"

Hai thanh đao va vào nhau giữa không trung, tóe lửa.

Tả Lương Ngọc tuy là kẻ bất nhân bất nghĩa, nhưng võ nghệ không phải dạng vừa.

Bát Đại Vương cũng chẳng phải hạng tốt đẹp gì, võ công cũng thuộc hàng nhất lưu.

Hai bên đánh nhau hồi lâu, bất phân thắng bại.

Đúng lúc này, bên cạnh vang lên tiếng của Tả Mộng Canh: "Phụ thân, để con đến giúp!"

Hắn ta vung đao xông tới...

Bên này, Tôn Khả Vọng cũng gầm lên: "Nghĩa phụ, con đến bắt Tả Mộng Canh!"

Hai người trẻ tuổi cũng vung đao đánh nhau.

Trong thung lũng khắp nơi đều là chiến trường, binh lính hai

bên đều không thể dàn trận, Hồng Thạch Cốc này giống như một rừng đá, đá tảng lởm chởm, không thể nào dàn trận được, vậy thì cứ chém giết loạn xạ thôi.

Lúc này, trên vách núi phía đông thung lũng, chợt ló ra cái đầu của Cao Kiệt, chỉ vào đám người đang giao chiến bên dưới nói: "Đao pháp của Bát Đại Vương cũng khá đấy, nhát đao vừa rồi suýt nữa chém trúng Tả Lương Ngọc rồi."

Bên cạnh nhanh chóng ló ra cái đầu của Phàn Thượng Hiên: "Nhát đao của Tả Lương Ngọc thật đáng tiếc, suýt chút nữa chém trúng Bát Đại Vương."

Trên vách núi phía tây, Bát Địa Thỏ cũng ló đầu ra, liếc mắt nhìn xuống thung lũng, lập tức lắc đầu thở dài: "Toàn là dùng đao, chẳng có ai dùng kiếm cả. Đúng là thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ a." (Phong tục ngày càng suy đồi, lòng người không còn được như xưa).

Trên vách núi phía tây nam, Trình Túc ló đầu ra: "Ồ, náo nhiệt thật, mọi người đều đến rồi à?"

Sử Khả Pháp cũng ló đầu ra: "Chậc chậc, chiến đấu bằng binh khí lạnh thật đẹp mắt."

Thiết Điểu Phi: "Dù sao thì Địch Đường cũng đã chết rồi, bây giờ ta rảnh rỗi đến xem kịch thôi."

La Hi: "Bọn họ chém chết lẫn nhau hết rồi, vậy chiến công của ta tính sao?"

Lão Nam Phong: "Trần Thiên Hộ, mang cái máy quay mà Thiên Tôn ban cho lão tử ra đây, nhanh lên!"

Cao Sơ Ngũ: "Oa, vợ ta ở trên vách núi đối diện kìa, cô ấy thật xinh đẹp."

Trịnh Đại Ngưu: "Hơi đói bụng, xem kịch mà không có đồ ăn thì sao được? Sơ Ngũ, cho ta chút lương khô của ngươi đi."

Cao Sơ Ngũ: "Lương khô của ngươi đâu?"

Trịnh Đại Ngưu: "Hôm qua ăn hết rồi."

Bạch Diên: "Quân tử, thỉnh thoảng cũng nên làm người đứng xem..."

Vương Nhị: "Hừ! Đa hành bất nghĩa, tất tự tự tắc (Làm nhiều việc bất nghĩa, ắt sẽ tự chuốc lấy tai họa)!"

Mã Thủ Ứng lạnh lùng, im lặng không nói.

Lúc này, Thiên Tôn bản sao cũng xuất hiện, vừa đến đã lên tiếng: "Mở kèo nào, chơi nhỏ vui thôi, mọi người cùng đặt cược nào."

Người khác nói chuyện, không thể truyền âm thanh qua thung lũng, nhưng Lý Đạo Huyền thì không có vấn đề này, tượng thêu trên ngực mỗi người đều có thể truyền âm thanh, trong nháy mắt, tin tức Thiên Tôn mở kèo cá cược đã truyền khắp toàn quân.

Thiết Điểu Phi là người đầu tiên đặt cược: "Ta cược năm lượng, Bát Đại Vương thắng."

"Ta ba lượng, cược Tả Lương Ngọc thắng."

"Ta năm trăm lượng, cược Bát Đại Vương thắng."

"Ngươi đặt cược nhiều quá rồi, ta vừa nói là chơi nhỏ thôi mà, mỗi người không được đặt quá năm lượng..."

"À? Vậy ta đổi thành năm lượng."

Trên vách núi xung quanh Hồng Thạch Cốc, toàn là những kẻ thích xem náo nhiệt, giống như khán giả ngồi xung quanh một nhà

hát lớn.

Không biết qua bao lâu, Bát Đại Vương lộ ra sơ hở, một đao đâm vào ngực Tả Lương Ngọc.

Tả Lương Ngọc kêu thảm một tiếng, phun máu ngã xuống, xem ra là không sống nổi nữa.

Bát Đại Vương giơ cao thanh đao, cười lớn: "Tên chó má Tả Lương Ngọc, chỉ bằng ngươi ư? Ha ha ha, giết được Tả Lương Ngọc, thật là đại cát đại lợi, tối nay ăn gà mừng nào."

Hắn ta vừa dứt lời, liền nghe thấy trên đỉnh núi hai bên Hồng Thạch Cốc đồng thời vang lên tiếng reo hò và kêu gào.

Tiếng reo hò đại khái là: "Ôi chao, ta đoán trúng rồi! Bát Đại Vương thắng rồi, ha ha ha, kiếm được năm lượng bạc rồi."

Tiếng kêu gào là: "Mẹ kiếp, sao ta lại đi cược Tả Lương Ngọc thắng chứ? Ta bị ngu à?"

Bát Đại Vương giật mình bởi những âm thanh này, ngẩng đầu nhìn lên, trên vách núi thế mà lại ngồi đầy người, tất cả đều đang nhìn hắn ta bằng ánh mắt hóng chuyện.

Bát Đại Vương thầm kêu không ổn.

Ngay sau đó, Thiên Tôn bản sao lên tiếng: "Được rồi, đến lượt chúng ta ra tay, động thủ thôi."

Gần như ngay lập tức, tiếng súng vang lên.

Lưu đạn pháo, tiểu ống pháo, lựu đạn...

Đủ loại đồ vật bay xuống từ vách núi hai bên thung lũng, nhiều vô số kể, giống như mưa rơi, dân đoàn thôn Cao Gia tập trung với quy mô lớn chưa từng có, mang đến tổng binh lực hơn năm vạn người, nếu tính cả binh lính có sức chiến đấu tương đối

thấp của vệ sở binh Hà Nam, vệ sở binh An Khánh, Sở Vương hộ quân, tân dân đoàn của Tứ Xuyên, thì số lượng thậm chí còn hơn tám vạn.

Nhiều người như vậy, cùng lúc ném bom xuống thung lũng, cảnh tượng đó thật đẹp, không dám nhìn thẳng.

Quân Bát Đại Vương và quân Tả Lương Ngọc đang hỗn chiến trong thung lũng, vốn đang đánh nhau bằng binh khí lạnh rất hăng say, nào ngờ trong nháy mắt, thời đại đã thay đổi.

"Ầm!"

Một tiếng nổ lớn, hai tên giặc đang giao chiến bị nổ bay lên.

"Ầm!"

Lại một tiếng nổ lớn, mảnh bom khiến một đám người ngã lăn ra đất.

Theo sau những quả lựu đạn rơi xuống như mưa, khắp Hồng Thạch Cốc là một màu lửa khói...

Trong khói lửa mù mịt, xen lẫn tiếng gào thét và kêu khóc của lũ giặc cỏ và binh lính.

Tất nhiên, những binh lính bình thường còn chưa phải là thảm nhất.

Bởi vì khi ném bom, mọi người nhất định sẽ nhắm vào tên đầu sỏ mà ném.

Vì vậy, nơi Bát Đại Vương đứng là nơi tập trung hỏa lực dày đặc nhất.

"Ầm!"

Một viên đạn pháo nổ tung, hất văng Bát Đại Vương lên không

trung, còn chưa kịp rơi xuống đất, lại một tiếng nổ nữa, hất hắn ta bay sang một bên, bay đi bay lại, giống như một tờ giấy.

Bom nổ liên tục, hắn ta cũng bay liên tục.

Cái gọi là mệnh như tờ giấy mỏng, có lẽ chính là như thế này.

Tôn Khả Vọng và Tả Mộng Canh ở cách đó không xa, từ lâu đã bị dọa đến mức ngừng giao chiến, cùng nằm rạp xuống đất, dùng ánh mắt kinh hãi nhìn cảnh tượng trước mắt.

Không biết qua bao lâu, Tả Mộng Canh mới lên tiếng: "Cha ngươi chết rồi."

Tôn Khả Vọng tức giận: "Mẹ kiếp, cha ngươi cũng chết rồi."

"Mẹ kiếp!"

Hai người cùng tức giận, đồng thời lật người nhảy dựng lên, cầm đao chém về phía đối phương.

"Ầm!"

Một quả bom tay nổ tung bên cạnh hai người, hai người đồng thời ngã ngửa ra sau, không sao đứng dậy nổi nữa.

Ở cửa thung lũng Hồng Thạch Cốc, Phan Độc Ngao dẫn theo một số ít hãn phỉ liều mạng muốn xông ra ngoài.

Vừa chạy ra khỏi thung lũng, đã nhìn thấy một đám đông binh lính hỏa súng đang dàn trận chờ sẵn...

Cửa thung lũng bị phong tỏa hoàn toàn! Cho dù là một con chuột cũng đừng hòng chui ra ngoài được.

Đến nước này, dù là hãn phỉ hung hãn nhất, cũng chỉ có thể giơ tay đầu hàng.

Phan Độc Ngao: "Ta đầu hàng! Đầu hàng!"

Sử Khả Pháp xuất hiện trước trận, thở dài một hơi: "Ngươi vốn là tú tài, sao lại đi làm giặc?"

Phan Độc Ngao: "Triều đình bất công, tham quan ô lại hoành hành, cướp đoạt ruộng đất của ta."

Sử Khả Pháp thở dài: "Đã từng là thôi quan, ta vô cùng lấy làm tiếc về chuyện này. Ngươi hãy cải tạo cho tốt đi, sau khi ra tù, hãy đến hỗ trợ ta chấn chỉnh pháp luật."

Chương 1226: Tứ Chính Lục Ngung, Thập Diện Mai Phục

Kinh thành, ngự thư phòng.

Chu Do Kiểm nhíu mày, nhìn sổ sách hỗn loạn của đế quốc.

Tâm tình giống như đang ngồi trên tháp rơi tự do.

"Thiếu tiền, trẫm vẫn là thiếu tiền." Chu Do Kiểm tức giận đập bàn: "Tại sao? Trẫm đã nỗ lực như vậy, sao vẫn cứ thiếu tiền thế này?"

Thái giám Tào Hóa Thuần từ bên cạnh ló đầu ra: "Hoàng thượng, Nam Kinh hộ bộ tả thị lang Luyện Quốc Sự dâng tấu chương."

"Nam Kinh hộ bộ?" Chu Do Kiểm tuy làm hoàng đế không được chuyên nghiệp lắm, nhưng cũng biết lục bộ ở Nam Kinh về cơ bản đều là nơi dưỡng lão.

Tấu chương từ những nơi dưỡng lão như vậy gửi lên, thường sẽ bị ném vào đống "không quan trọng" cùng với một đống tấu chương khác, Chu Do Kiểm tâm tình tốt thì mới lật xem, tâm tình không tốt thì căn bản là không dám nhìn.

Hắn không ngờ rằng, Tào Hóa Thuần lại nhắc đến chuyện này.

"Ngươi nhận tiền của Luyện Quốc Sự? Còn cố tình đưa tấu chương của hắn ta lên cho trẫm?" Chu Do Kiểm không nhịn được hỏi.

Tào Hóa Thuần giật mình, vội vàng nói: "Lão nô nào dám,

không nhận tiền, một đồng cũng không nhận, chỉ là tấu chương này có ích cho hoàng thượng lúc này, lão nô xuất phát từ tâm muốn chia sẻ gánh nặng cho hoàng thượng, cho nên mới cố ý nhắc đến tấu chương này."

"Ồ?"

Lúc này Chu Do Kiểm mới cầm tấu chương lên, nhìn kỹ, hóa ra là Luyện Quốc Sự đề nghị mở cửa biển ở Phúc Kiến và Thượng Hải.

Trên thực tế, mặc dù nhà Minh trên danh nghĩa cấm biển, nhưng hoạt động hàng hải cũng không bị cấm hoàn toàn, cảng Tuyền Châu vẫn luôn mở cửa, sau khi cảng Macao cho người Bồ Đào Nha thuê, thương nhân cũng đến Macao giao dịch, còn có Hàng Châu, Thượng Hải,... thỉnh thoảng vẫn có hoạt động buôn bán hàng hải với nước ngoài, triều đình từ lâu đã mắt nhắm mắt mở, biết là không quản được.

Tấu chương lần này của Luyện Quốc Sự, chỉ là đề nghị Chu Do Kiểm công khai việc "mở cửa biển ở Phúc Kiến và Thượng Hải".

Chu Do Kiểm đọc rất nghiêm túc, không khỏi gật đầu: "Luyện Quốc Sự nói, buôn bán trên biển vẫn luôn được tiến hành lén lút, nhưng như vậy lại bất lợi cho đất nước. Không bằng công khai cho rồi, như vậy, triều đình còn thuận tiện thu thuế."

Tào Hóa Thuần: "Đúng ạ, như vậy có lẽ có thể thu được một ít bạc."

Nghe đến có thể thu được bạc, Chu Do Kiểm lập tức động lòng, ra quyết định: "Tốt, mở cửa biển Phúc Kiến và Thượng Hải, thông thương trợ hưởng (trợ hưởng - trợ cấp quân lương)."

Tào Hóa Thuần: "Luyện Quốc Sự còn nói, lục bộ ở Nam Kinh, quan chức dư thừa quá nhiều, nên tinh giản bớt."

Chu Do Kiểm từ lâu đã biết quan chức ở Nam Kinh nhàn rỗi đến mức độ nào rồi, đã có người đề cập đến chuyện này, vậy thì nhân tiện chỉnh đốn luôn, vừa hay có thể tiết kiệm tiền cho mình, bèn ra quyết định: "Giảm bớt 89 quan chức nhàn rỗi ở Nam Kinh. Lại bộ chủ sự hai người, hộ bộ khố đại sứ năm người, binh bộ chủ sự hai người, hội đồng quán đại sứ hai người, công bộ thị lang một người, chủ sự ba người, đô sát viện ngự sử bảy người, chiếu ma một người, thông chính ty kinh lịch một người, đại lý tự tả hữu tự thừa mỗi người một người, hàn lâm viện khổng mục một người, trạm sự phủ chủ bộ một người, quốc tử giám trợ giáo một người, quang lộc tự thự chính hai người, hành nhân ty phó một người, tông nhân phủ kinh lịch một người, sinh dược cục đại sứ một người."

Giảm bớt nhiều người như vậy, có thể tiết kiệm được bao nhiêu bạc đây.

Đúng lúc này, một tiểu thái giám từ bên ngoài chạy vào, vội vàng hô: "Khẩn cấp quân tình, quân tình khẩn cấp."

Chu Do Kiểm: "Hửm?"

Tiểu thái giám vội vàng nói: "Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên, tuần phủ An Lư Sử Khả Pháp, thủ bị Sơn Tây Bồ Thành Nam Phong, binh bị Hà Đông Hình Hồng Lang, thủ bị Thương Nam La Hi, tri phủ Vũ Xương, Sở vương hộ quân, tham tướng Hà Nam Cao Kiệt, tổng binh viện tiễu Hà Nam Tả Lương Ngọc... cùng một số đội quân khác, đồng loạt xuất binh, bao vây núi Đại Biệt, tiêu diệt Bát Đại Vương tại Hồng Thạch Cốc. Nạn phỉ nhiều năm qua năm qua quấy rối Trung Nguyên, cuối cùng cũng được bình định."

Chu Do Kiểm nghe xong, tâm tình giống như đang ngồi trên tên lửa.

Vui, cực kỳ vui mừng!

Vui sướng tột độ!

Cách đây không lâu, hắn nghe nói Sấm quân bị tuần phủ Tứ Xuyên, binh lính thổ ti Tứ Xuyên, tuần phủ Thiểm Tây bao vây ở Thục đạo, gần như bị tiêu diệt hoàn toàn. Bây giờ lại nghe nói Bát Đại Vương bị giết, hai chuyện này cộng lại, chẳng phải là thiên hạ thái bình rồi sao?

Không được rồi, nụ cười trên khóe miệng này, căn bản là không kìm nén được, không kìm nén được!

Chu Do Kiểm ngửa mặt lên trời cười lớn: "Ha ha ha, trẫm quả nhiên có thể ngăn cơn sóng dữ, thiên hạ này cuối cùng cũng được trẫm bình định rồi, ha ha ha ha."

Chờ đã!

Chu Do Kiểm đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng: "Vừa rồi ngươi đọc một loạt tên, hình như không có mấy người là nên xuất hiện ở cảnh nội Hồ Quảng thì phải?"

Tiểu thái giám lau mồ hôi: "Đúng vậy, bọn họ không nên xuất hiện ở Hồ Quảng."

Chu Do Kiểm: "Truyền binh bộ thượng thư Dương Tự Xương, trẫm muốn hỏi hắn ta xem chuyện này là như thế nào."

Không lâu sau, Dương Tự Xương đến.

Là binh bộ thượng thư, tin tức quân tình khẩn cấp như vậy, đương nhiên hắn cũng đã nhận được, không thể nào chậm hơn Chu Do Kiểm được.

Vừa nhìn thấy danh sách những cái tên đó, Dương Tự Xương biết ngay là xong đời.

Những người này, có ai là người nên xuất hiện ở Hồ Quảng

chứ?

Điều động quân đội quy mô lớn như vậy, hắn là binh bộ thượng thư lại không hề hay biết, sau này truy cứu trách nhiệm, chắc chắn là chết không có đất chôn.

Không được, không được, ta không thể đi theo vết xe đổ của phụ thân ta là Dương Hạc, chết một cách khó hiểu được, ta phải nghĩ cách tự cứu mình.

Trong nháy mắt, đầu óc hắn nhanh chóng vận chuyển.

Đến khi người của Chu Do Kiểm đến truyền hắn đến ngự thư phòng, trên mặt hắn thậm chí còn mang theo nụ cười tự tin.

Bước vào ngự thư phòng, hắn giả vờ ho khan một tiếng, nói: "Hoàng thượng lo lắng quá rồi, những quan viên này không phải tự ý rời khỏi nơi đóng quân, bọn họ đều có điều lệnh của binh bộ."

"Cái gì?" Chu Do Kiểm kinh ngạc: "Sao trẫm chưa từng nghe nói qua?"

Dương Tự Xương nói: "Trong triều có gian tế, luôn âm thầm báo tin về việc điều động binh lực của triều đình cho tặc khấu, cho nên mỗi lần tặc khấu đều có thể thoát khỏi vòng vây, gian tế là ai, thần không biết, nhưng thần biết gian tế nhất định ở ngay bên cạnh hoàng thượng."

Chu Do Kiểm giật mình: "Cái gì?"

Vì muốn giữ mạng, Dương Tự Xương bất chấp tất cả, cứ thế bịa chuyện: "Cho nên, binh bộ tự ý quyết định, bí mật chế định một kế hoạch tuyệt mật, có tên là 'Tứ chính lục ngung, thập diện trương võng'."

Chu Do Kiểm: "Cái gì?"

Dương Tự Xương: "Thiên hạ đại thế ví như thân thể con người, kinh sư là đầu não, các trấn Tuyên, Kế là vai, vùng đất bằng phẳng phía nam Hoàng Hà, phía bắc Trường Giang là bụng. Nay tình thế là ngọn lửa đã cháy đến vai, cực kỳ cấp bách; Lưu khấu hoành hành trong bụng, cực kỳ nguy hiểm. Giặc ngoài tuy không thể xem thường, nhưng giặc trong càng không thể lơ là, bởi vì chúng gây hại ngay trong bụng, nếu để mặc "độc trong bụng, tạng phủ bị loét, tinh khí ngày càng cạn kiệt..."

Hắn thao thao bất tuyệt, trước tiên khiến Chu Do Kiểm hoang mang.

Sau đó, Dương Tự Xương chuyển hướng: "Thần bí mật điều động tinh binh các nơi, hình thành thế bao vây vùng đất bằng phẳng trung tâm, lấy bốn vị đại tướng tấn công trực diện, sáu vị đại tướng hiệp trợ từ hai bên, mười mặt giăng lưới... một đòn tiêu diệt lưu khấu ở vùng núi Đại Biệt. Đợi đến khi tiêu diệt được lưu khấu rồi, mới công bố kế hoạch, như vậy gian tế sẽ không thể nào dò la được kế hoạch của thần, vì vậy mới có thể thành công."

Chương 1227: Lễ dẹp yên lưu khấu

Chu Do Kiểm nghe mà ngơ ngác, dường như lời Dương Tự Xương nói rất có lý.

Nếu quả thật có gian tế, kế hoạch rất dễ bị lộ ra ngoài, bây giờ kết quả như vậy chẳng phải rất tốt sao?

Không đúng!

Tốt cái quái gì!

Mấy vạn đại quân điều động, trẫm vậy mà không hề hay biết.

Nếu như hắn điều mấy vạn đại quân đến vây khốn kinh thành, tạo phản, chẳng lẽ trẫm phải đợi đến khi đại quân áp sát tường thành kinh thành mới biết sao?

Cái lệ này không thể mở.

Chu Do Kiểm nổi giận nói: “Dương Tự Xương, ngươi tự ý điều động đại quân như vậy, lại không hề tấu trình, chẳng khác nào mưu phản. Nhưng niệm tình ngươi cuối cùng cũng bình định lưu khấu có công, công tội bù trừ. Trẫm không giết đầu ngươi, nhưng chức Binh bộ thượng thư này, cũng không thể để ngươi ngồi nữa.”

Dương Tự Xương thở phào một hơi: Phù! Giữ được mạng rồi, chỉ là cách chức mà thôi, còn tốt, còn tốt.

Mau chuồn thôi!

Dương Tự Xương cũng không nói nhảm nữa, tạ ơn, chuồn lẹ,

có thể chạy nhanh bao nhiêu thì chạy nhanh bấy nhiêu.

Là một Binh bộ thượng thư, đối với tình hình quân sự hiện tại của Đại Minh triều này, không ai rõ ràng bằng hắn, đám binh mã chạy đi tiễu phỉ kia căn bản không chịu sự khống chế của Binh bộ thượng thư hắn, đương nhiên càng không chịu sự khống chế của hoàng đế.

Vậy đám binh mã này là binh mã của ai?

Không dám nghĩ!

Dương Tự Xương không dám nghĩ đến, vẫn là chuồn trước rồi tính sau.

Hắn vỗ mông chạy lấy mạng, Chu Do Kiểm lại phải đau đầu rồi, tiếp theo, bổ nhiệm ai làm Binh bộ thượng thư đây?

Cái ghế này thật sự khá là bỏng mông.

Nghĩ trái nghĩ phải, do dự hồi lâu, Chu Do Kiểm hạ lệnh: "Truyền lệnh cho tam biên tổng đốc Hồng Thừa Trù hồi kinh nhậm chức Binh bộ thượng thư." --

Mỗi một thành thị, thôn xóm trong khu giải phóng của Thiên Tôn hiện tại đều đang ăn lễ.

Cái ngày lễ này cũng là do Thiên Tôn tùy tiện bịa ra, gọi là "Lễ Dẹp Yên Lưu Khấu", dù sao những thôn dân Cao Gia thôn đời đầu đều biết, Thiên Tôn thích nhất là bày vẽ ra đủ loại ngày lễ kỳ quái để đón.

Dù sao dùng danh nghĩa gì cũng không quan trọng, quan trọng là phải vui!

Thành Tây An, màn hình tinh thể lỏng ở chợ đang phát sóng tin tức, hai người dẫn chương trình mới đồng thanh nói với bên

ngoài màn hình: “Lưu khấu đã bị diệt trừ!”

“Hay lắm!”

Vô số mũ bay lên không trung, các bách tính đồng thanh hoan hô.

Mễ thiên hộ bị trói gô ngồi sau lưng Chu Tồn Cơ, biểu cảm trên mặt của lúc này có thể nói là đặc sắc, làm một “Cẩm Y Vệ trung thành” như hắn, xem toàn bộ quá trình bình định lưu khấu từ đầu đến cuối qua bản tin, hắn nhìn mà cả người hoảng sợ tột độ.

Hắn không dám tưởng tượng, nếu đội quân đáng sợ kia vây khốn kinh thành, hậu quả sẽ như thế nào?

Có đội quân nào của triều đình có thể cản nổi đội quân đáng sợ này?

Ngay lúc này, có người trong đám đông hô lên: “Ây da, Lễ Dẹp Yên Lưu Khấu lần này, sao Thiên Tôn không ban xuống mỹ thực đặc biệt vậy?”

“Đúng vậy, đúng vậy, lần này sao lại không có?”

Các bách tính đều lấy làm lạ.

Chu Tồn Cơ hướng xuống đường lớn tiếng nói: “Ơ, những lần lễ trước, Thiên Tôn đều sẽ ban xuống mỹ thực đặc biệt sao?”

“Đúng vậy!” Bá tánh ồn ào trong đám người nói: “Ta may mắn được tham gia ‘Lễ Thiên Tôn Đột Phát Ý Tưởng’ của bản thôn Cao Gia thôn đấy, lúc ấy lão nhân gia ngài đã ban cho chúng ta một miếng thịt bò kho tàu thật to, thơm lắm.”

Chu Tồn Cơ nhất thời cũng sốt ruột: “Sao lần này lại không có nhỉ? Chẳng lẽ, bản thế tử không có cơ hội thưởng thức mỹ thực

Thiên giới sao?”

Mễ thiên hộở bên cạnh hừ lạnh một tiếng: “Lừa người, nhất định là lừa người, ta mới không tin cái gì mà Thiên Tôn, tất cả đều là do đám nghịch tặc các ngươi bịa ra để lừa gạt ngu dân. Nói một đống cái gì mà tiên giới, nhưng tiên vật, tất cả đều là do các ngươi tự mình tạo ra, ngay cả cái gọi là bảo kính tiên gia này, cũng là do các ngươi tự mình tạo ra để giả thần giả quỷ.”

Chu Tồn Cơ: “Câm miệng, đồ ngu. Ta hiểu rồi, chính là bởi vì có kẻ ngu xuẩn như ngươi, mới khiến Thiên Tôn không ban xuống mỹ thực tiên giới, chính là ngươi hại ta.”

Hai người bọn họ cãi nhau ỏm tỏi.

Bên ngoài hộp, hiện tại Lý Đạo Huyền đang bận rộn muốn chết.

Vừa rồi y đặt mấy trăm phần KFC, mới vừa được đưa đến. Rất nhiều anh shipper mặc áo vàng thay phiên nhau đưa rất nhiều lần mới đưa hết cho y. KFC suýt chút nữa phải gọi Lalamove đến chở thùng cánh gà cho y.

Một mình y muốn bê hết mấy trăm phần ăn lên lầu hai cũng không phải là chuyện dễ dàng, chuyện cái hộp phải được giữ bí mật, cũng không thể tìm người khác giúp đỡ, chỉ có thể tự mình đi một chuyến lại một chuyến.

Bây giờ rốt cuộc có thể phát đồ cho các người tí hon rồi.

Lý Đạo Huyền thò tay vào trong thùng mò, ừm, đùi gà rán, to thật đấy, cái này được! Thuận tay ném vào bản thôn thôn Cao Gia.

Các người tí hon bản thôn lập tức hoan hô: “Lần này là một cái đùi gà to.”

Lý Đạo Huyền lại cầm một miếng gà viên thượng tá, ném về

phía thành Lạc Dương.

Thành Lạc Dương cũng hoan hô.

Chuyển tầm nhìn đến Tây An…

Liếc mắt một cái liền nhìn thấy Chu Tồn Cơ đang đứng trên ban công lầu hai, hướng lên trời cao hô to: “Thiên Tôn! Thiên Tôn! Tây An có chỗ nào làm không tốt, tiểu nhân lập tức đi sửa đổi, chỉ cầu ngài đừng ghét bỏ Tây An, ban cho chúng tôi một chút mỹ thực tiên giới đi.”

Lý Đạo Huyền cười, đưa tay sờ soạng trong thùng, ồ, cánh gà nướng mật ong.

Y đặt thứ này xuống quảng trường chợ.

Các người tí hon trên quảng trường vội vàng tránh đường, sau đó liền nhìn thấy một cái cánh gà khổng lồ, nướng đến thơm phức tỏa ra ánh sáng dầu mỡ, rơi xuống trước mặt bọn họ.

Chu Tồn Cơ mừng rỡ: “Thiên Tôn không ghét bỏ Tây An.”

Lúc này, Mễ thiên hộ đã nhìn đến ngây người...

Hắn còn tưởng rằng, từ khi vào tới đất Thiểm, mọi thứ mình chứng kiến đều là khoa học kỹ thuật kỳ quái cùng với mấy trò lố lăng, chưa từng tin tưởng cái gì mà Thiên Tôn với chẳng Thiên Tôn, coi Đạo Huyền Thiên Tôn như một thứ gì đó na ná "Vô Sinh Lão Mẫu" mà đối đãi.

Nào ngờ đâu, lần này tận mắt nhìn thấy, trên bầu trời chạng vạng, đám mây thấp kia bỗng nhiên bay ra, sau đó một cái cánh gà quay to lớn vô cùng, dài đến mấy trượng từ trên trời chậm rãi hạ xuống, rơi ngay xuống quảng trường dưới lầu.

Vừa rồi quảng trường này còn chật ních người xem tin tức.

Giờ đây, những người này đều lui ra xung quanh, trên mặt đầy vẻ hưng phấn nhìn cái cánh gà khổng lồ bày trước mắt.

"Cái này phải chia như thế nào đây?"

"Chúng ta tự chia sao?"

"Đừng có loạn! Moá nó, nếu mà tranh giành lung tung, sẽ giẫm đạp lên nhau mất."

Tuần phủ Thiểm Tây Tôn Truyền Đình nhảy ra, dẫn theo một đám nha dịch tới duy trì trật tự.

"Xếp hàng xếp hàng, mỗi một đầu đường xếp thành bốn hàng."

Bách tính vội vàng xếp thành hàng, nha dịch cầm đao đi tới, trên cái cánh gà khổng lồ kia cắt xuống một miếng thịt, sau đó đưa cho người đứng đầu hàng.

Có người cười lớn: "Ta ăn khỏe, cho ta nhiều thêm một chút đi."

Cũng có người cười nói: "Ta ăn ít, cho ta ít một chút, tránh lãng phí."

Trong tiếng cười nói rôm rả, công việc chia thịt diễn ra đâu vào đấy.

Chỉ thấy Chu Tồn Cơ nắm tay thế tử phi, nhanh chóng chạy xuống lầu, cũng chen vào một hàng xếp hàng, đến lượt hai người bọn họ, Chu Tồn Cơ chìa hai tay ra thật dài: "Bản thế tử ăn không nhiều không ít, cho ta một miếng to bằng nắm tay là được."

Thế tử phi: "Ta muốn ăn một miếng to bằng cái đầu."

Mọi người đều kinh ngạc, đồng thời nhìn về phía eo của thế tử phi...

Thế tử phi tức giận: "Lão nương rất gầy, eo rất nhỏ, chính là ăn khỏe, thì sao? Nhìn cái gì mà nhìn?"

Mọi người "ồ" lên một tiếng cười, vội vàng quay đầu đi.

Chương 1228: Trái cây kỳ quái

Lúc này, Mễ thiên hộ đã bị "cánh gà lớn tiên gia" trước mắt dọa choáng váng, nhất thời không biết nên nói gì.

Lại thấy một đám Cẩm Y Vệ địa phương Tây An đi tới, dẫn Mễ thiên hộ bị trói gô cùng đám thuộc hạ của hắn xuống lầu, xếp hàng trong đội ngũ.

Bách hộ Cẩm Y Vệ địa phương còn nói với Mễ thiên hộ bằng giọng điệu chân thành: "Thiên Tôn nói, thật ra ngươi và người của ngươi cũng không phạm tội gì, nhưng mà vì không cho các ngươi truyền tin tức về kinh thành, chỉ đành phải trói các ngươi lại để khống chế, thật ra làm như vậy là rất bất hợp lý. Là một loại kế sách bất đắc dĩ không được chính nghĩa cho lắm, cho nên, không thể coi các ngươi là phạm nhân được. Lễ Dẹp Yên Lưu Khấu này, thật ra các ngươi cũng nên đến chung vui, cùng nhau đi nhận gà đi."

Miệng Mễ thiên hộ há hốc, ú ớ kêu hai tiếng, không biết nói gì cho phải.

Một lúc lâu sau, rốt cuộc cũng đến lượt hắn.

Cẩm Y Vệ Tây An địa phương cởi trói cho hắn, khẽ huých hắn một cái.

Không biết tại sao, Mễ thiên hộ lại đưa tay ra, làm ra tư thế nhận đồ: "Ta…lượng cơm ăn cũng khá nhiều, cho nhiều một chút."

Nha dịch phân phát thịt gà cầm đao chặt xuống, chặt một miếng thịt gà thật to đặt vào trong tay Mễ thiên hộ.

Mễ thiên hộ cắn một miếng, ngon quá! Hương vị cánh gà nướng mật ong, trước đây chưa từng ăn qua, thật thần kỳ.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn đám mây trên bầu trời, lẩm bẩm nói: "Thì ra thật sự có thần tiên. Không trách, không trách những thứ ta nhìn thấy ở Thiểm Tây này đều không chân thật như vậy."

Chu Tồn Cơ: "Thế nào? Còn muốn truyền chuyện ở đây về kinh thành nữa không?"

Mễ thiên hộ: "Cho dù… cho dù có thần tiên… ta đối với hoàng thượng… vẫn… vẫn trung…trung thành, có thần tiên cũng sẽ không ảnh hưởng đến lòng trung thành của ta."

Chu Tồn Cơ nói: "Vậy sau khi ngươi trở lại báo cáo như thế nào? Thiểm Tây có thần, muốn dạy hoàng thượng phải trị vì thiên hạ như thế nào, hoàng thượng ngài mau quỳ xuống?"

Mễ thiên hộ: "…"

Chuyện này rất khó xử, Mễ thiên hộ biết, lời này mà nói ra, bản thân mình tám chín phần mười là bị chém đầu.

Mễ thiên hộ cúi đầu xuống trong đau khổ: "Chuyện này, vẫn là đừng nói cho hoàng thượng biết thì hơn."

Hai mươi tư tên thuộc hạ sau lưng hắn cũng đồng thanh nói: "Vẫn là không báo cáo thì hơn."

Mễ thiên hộ: "Sao giọng nói của các ngươi nghe có chút ú ớ không rõ ràng?"

Thuộc hạ: "Chúng tôi đang ăn gà mà."

Mễ thiên hộ quay đầu lại nhìn, hai mươi tư tên thuộc hạ đều đầy miệng dầu mỡ, trong miệng có kẻ còn ngậm một miếng thịt gà, đang nhai nhóp nhép…

Cùng lúc đó!

Diên An, trại cải tạo Bảo Tháp Sơn.

Lý Định Quốc ngồi trước TV, xem xong bản tin, khi nhìn thấy Bát Đại Vương bị bắn chết tại Hồng Thạch Cốc, Đại Biệt Sơn, nước mắt không khỏi tuôn rơi…

Vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi chia tay, hắn đã nhìn rõ con người của nghĩa phụ. Giờ phút này nhìn thấy nghĩa phụ bỏ mạng, trong lòng có một loại cảm giác phức tạp không nói nên lời. Qua hồi lâu, hắn mới khẽ thở dài một tiếng nói: “Đây chính là cái gọi là người tốt sống lâu, kẻ ác báo ứng sớm chăng?

--

Ngay khi trên đại lục đang hân hoan ăn mừng lưu khấu bị bình định.

Trên biển…

“Ầm!”

Một tiếng đại bác vang lên, quả đạn pháo bắn ra từ pháo Phật Lang Cơ bắn trúng mạn thuyền Tiểu Hắc số 1, xoảng! Tấm thép hợp kim nhôm đã chặn được quả đạn pháo, nhưng động năng do phát súng này gây ra vẫn truyền đến, khiến cho đám thủy binh trốn sau mạn thuyền đoạn kia đều cảm nhận được sự chấn động của kim loại.

Tiểu thủy binh Ngạch Triết mười tuổi, bị chấn động ngã lăn quay ra đất, lăn hai vòng.

Hắn còn chưa thể giống như những thủy binh khác đứng vững vàng trên thuyền, chỉ cần thân thuyền hơi rung lắc một chút, hắn sẽ dễ dàng bị ngã.

Nhưng mà, đứa nhỏ Mông Cổ da dày thịt béo, không hề yếu đuối.

Hắn bật người, lại nhảy dựng lên, cười lớn nói: “Kẻ địch không thể bắn thủng giáp của chúng ta.”

“Xoảng!”

Phát đạn pháo thứ hai lại bắn trúng mạn thuyền…

Ngạch Triết “bịch” một tiếng, lại ngã.

Trên boong tàu không xa, vang lên tiếng gầm rú của Yêu Tinh Quyển: “Chó má, bảy chiếc thuyền đánh một chiếc của chúng ta, hôm nay tạm thời rút lui.”

Ngạch Triết: “Oa, bọn họ đánh không lại giáp của chúng ta, chúng ta không cần phải rút lui đâu.”

Yêu Tinh Quyển: “Con nít con noi biết cái rắm, chúng ta oanh tạc lẫn nhau như vậy, nhiều nhất cũng chỉ có thể bắn thủng mấy cái lỗ trên thuyền của bọn chúng, muốn đánh chìm là khó như lên trời. Người của chúng ta ít, lại không thể nhảy sang boong tàu của bọn chúng tác chiến, cho nên bắn vài phát, rút lui mới là thượng sách.”

Ngạch Triết lúc này mới hiểu ra: Đúng rồi, một chiếc thuyền đấu với bảy chiếc thuyền, vấn đề lớn nhất vẫn là không thể nhảy sang boong tàu khác, bởi vì một khi nhảy sang, đại pháo của Tiểu Hắc số 1 sẽ mất tác dụng, sau khi bước vào chiến đấu giáp lá cà, người Hà Lan chiếm ưu thế về số lượng sẽ chiếm lợi thế.

“Haiz, tức quá.” Ngạch Triết dậm chân nói: “Nếu kỵ binh Mông Cổ của ta ở đây, cho một vạn người xông lên thuyền, chặt nát đám người Hà Lan kia cho chó ăn.”

Yêu Tinh Quyển cười lớn: “Vậy thì phải có thuyền chở được

một vạn người ở đây, vậy thì phải cần hạm đội lớn đến mức nào mới được?"

Ngạch Triết: "…"

Yêu Tinh Quyển: "Hải quân mạnh hay yếu, là do có bao nhiêu thuyền, chứ không phải là có bao nhiêu người, tóm lại, rút lui, rút lui, rút lui."

Lần này Ngạch Triết không cãi nữa.

Tiểu Hắc số 1 quay đầu, rời khỏi chiến trường.

Tốc độ của nó nhanh hơn rất nhiều so với thuyền buồm lớn của Hà Lan, bánh xe guồng hơi nước vừa khởi động, tốc độ kéo lên tối đa, trong nháy mắt đã chạy như bay. Thuyền buồm lớn của Hà Lan chỉ có thể chửi bới sau lưng, không bao lâu đã bị bỏ lại đến mức không còn nhìn thấy bóng dáng.

Bờ biển phía trước xuất hiện một ngôi làng.

Chính là ngôi làng mà Tiểu Hắc số 1 đã từng cho lương thực và vũ khí, giúp đỡ kia.

Người trong làng nhìn thấy Tiểu Hắc số 1 đến đã không còn sợ hãi nữa, rất nhiều người chạy đến bờ biển, ra sức vẫy tay về phía Tiểu Hắc số 1.

Yêu Tinh Quyển ra lệnh cho Tiểu Hắc số 1 tiến lại gần.

Một thôn dân da đen, rám nắng, nhìn giống người Đông Nam Á, hướng về phía trên thuyền hành lễ, miệng nói léo nhéo, cũng không biết đang nói gì.

Tiếp theo, thôn dân khiêng một cái sọt lớn chạy đến, đặt ở bờ biển.

Rõ ràng là bọn họ muốn tặng đồ trong sọt cho ân nhân của

mình.

Một thủy binh thôn Cao Gia nhảy xuống thuyền, cầm đồ trong sọt lên nhìn, vẻ mặt ngơ ngác: “Lão đại, hình như bọn họ tặng chúng ta một loại quả, hình dáng thật kỳ lạ, giống như cái bướu trên đầu Phật Tổ.”

Yêu Tinh Quyển cười ha ha: “Thứ gì mà kỳ quái vậy, trước đây chưa từng thấy qua.”

Hắn cầm một quả lên, không biết ăn như thế nào.

Lại thấy thổ dân trên bờ cũng cầm một quả lên, bẻ ra, để lộ phần thịt quả trắng như tuyết, sau đó cắn một miếng.

Dao Tinh Quyển hiểu ra, người ta đang dạy mình cách ăn kìa.

Vội vàng học theo, bẻ một quả ra, cắn một miếng…

Chậc! Ngọt quá!

Yêu Tinh Quyển cười nói: “Cảm ơn các vị đã tặng trái cây, các vị tặng chúng tôi một sọt lớn trái cây kỳ lạ như vậy, chúng tôi đương nhiên cũng phải đáp lễ rồi, người đâu, lại tặng cho bọn họ một sọt lương thực.”

Thủy binh trên thuyền vội vàng khiêng một sọt lương thực ném xuống bãi cát.

Các thổ dân trong làng đều tỏ vẻ vui mừng, ra sức vẫy tay về phía thuyền, làm đủ loại động tác.

Mặc dù ngôn ngữ bất đồng, nhưng mọi người đều hiểu ý của nhau.

“Hoan nghênh các vị lần sau lại đến!”

Chương 1229: Phương pháp như thế

Đảo Châu Sơn, cảng Định Hải.

Tiểu Hắc số 1, chậm rãi tiến vào bến tàu quân dụng, dừng lại.

Nó trở về để bổ sung đạn dược và nhiên liệu.

Tàu hơi nước tuy đánh trận rất ngầu, nhưng lại đốt than khá nhanh, cần thường xuyên quay về cảng để tiếp tế nhiên liệu, điểm này quả thật không bằng thuyền buồm gỗ. Thuyền buồm chỉ cần có đồ ăn, có thể lênh đênh trên biển cả năm trời.

Yêu Tinh Quyển xách cổ Ngạch Triết, từ trên thuyền bước xuống, ném hắn về phía trước.

Hai binh sĩ đặc vụ đã đợi sẵn ở bến tàu từ lâu, một trái một phải, nhìn chằm chằm Ngạch Triết.

Mấy ngày nay, Ngạch Triết "mất tích", dọa hai binh sĩ đặc vụ sợ chết khiếp. Họ trên danh nghĩa là bảo vệ Ngạch Triết, nhưng trên thực tế cũng có nhiệm vụ giám sát Ngạch Triết. Để lạc mất Đại hãn Mông Cổ, vậy thì sẽ ảnh hưởng đến đại kế tương lai của thôn Cao Gia.

Hai người sợ đến mức suýt nữa thì khóc.

Hiện tại thấy Ngạch Triết trở về, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhưng tròng mắt là nhất quyết không rời khỏi Ngạch Triết nữa.

Ngạch Triết hơi ngại ngùng, gãi đầu: "Xin lỗi, ta chỉ là muốn

lên thuyền chơi một chút."

Thiên Tôn bản thủy chiến từ bên cạnh đi tới, cười đá vào mông Ngạch Triết một cái: "Đứa bé mười tuổi đầu, chơi thì chơi mấy trò bình thường một chút đi. Chạy lên tàu hải tặc chơi, đúng là không biết sống chết. Thời gian ngươi chơi trên thuyền, nếu dùng để học thêm chút kiến thức ở trường Hàng Hải, thì có ích cho tương lai của ngươi hơn."

Ngạch Triết vội vàng ngoan ngoãn nghe lời, hắn không dám nghịch ngợm trước mặt Thiên Tôn.

Lúc này, hai tên hải tặc khiêng một cái sọt lớn từ trên thuyền xuống, từ xa vẫy tay về phía Lý Đạo Huyền: "Thiên Tôn, Thiên Tôn, có quả ngon hiếm lạ."

Ngon? Nghe thấy lời này, đầu óc Lý Đạo Huyền nảy số rất nhanh.

"Quả Thích Già! Mà còn là loại quả lớn thượng hạng." Lý Đạo Huyền mừng rỡ.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Thiên Tôn khó qua ải mỹ thực.

Nhìn thấy đồ ăn ngon, Lý Đạo Huyền một bước lao tới, đưa tay lấy ra một quả từ trong sọt, động tác thành thục bẻ ra, ăn thịt quả, sướng!

Y là người thế kỷ 21, trước đây muốn ăn quả Thích Già thì chỉ có thể mua trên mạng.

Mà trái cây hiện đại mà, mọi người đều hiểu, nông dân và thương nhân để đối phó với chuỗi logistics vận chuyển kéo dài, trái cây chỉ có thể hái xuống từ trên cây khi còn rất xanh.

Phân loại, chất xe, vận chuyển, mười ngày nửa tháng mới đến được thành phố, lúc này vẫn còn xanh.

Sau đó được nhà bán lẻ "ủ chín", mới có thể mang ra bán cho người tiêu dùng, điều này dẫn đến hương vị trái cây giảm sút nghiêm trọng.

Người thành phố hiện đại muốn ăn một miếng trái cây "chín tự nhiên trên cây", vậy thì quả thực còn khó hơn cả nằm mơ.

Lý Đạo Huyền ăn quả Thích Già "chín tự nhiên", cảm giác thỏa mãn dâng trào.

Yêu Tinh Quyển, Ngạch Triết và mọi người túm tụm lại một chỗ, nhỏ giọng nói: "Quả nhiên, người xưa bày đồ ăn ngon lên bàn thờ là đúng, thần tiên thích ăn."

Nữ phóng viên chiến trường không đi cùng bọn Yêu Tinh Quyển, mà đi tới trước mặt Lý Đạo Huyền, hành lễ: "Sư tôn, chúng ta đã cùng một vài thôn trang thổ dân trú trên đảo Di Châu thiết lập được mối quan hệ tín nhiệm cơ bản. Họ không còn coi chúng ta là kẻ thù, mà là hoan nghênh sự xuất hiện của chúng ta."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Rất tốt! Không cần gấp, từ từ. Càng nóng lòng muốn thu nạp bọn họ vào lòng mình, càng chỉ có thể áp dụng thủ đoạn quyết liệt, như vậy sẽ biến chúng ta thành những tên cướp biển phương Tây."

Nữ phóng viên chiến trường nói: "Tiếp theo, chúng ta nên tiến thêm một bước như thế nào?"

Lý Đạo Huyền vừa gặm thịt quả, vừa cười nói: "Kinh tế sơn hải."

Nữ phóng viên: "Kinh tế sơn hải?"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Đảo Di Châu không chỉ là một hòn đảo, xung quanh có biển, trên đảo còn có rất nhiều núi... Cho nên, đảo Di Châu là một nơi rất thích hợp để phát triển kinh tế sơn hải. Chúng ta có thể tiến hành dẫn dắt, để bọn họ trồng nông sản trên

núi, đánh bắt hải sản trên biển, sau đó chúng ta dùng lương thực, vải vóc loại nhu yếu phẩm để trao đổi với bọn họ lấy sản vật núi rừng và hải sản..."

"Mà mậu dịch, có thể nhanh nhất thiết lập nên con đường giao lưu lẫn nhau."

Lý Đạo Huyền nói: "Thông qua mậu dịch, truyền bá văn hóa của chúng ta cho bọn họ, đồng thời cũng tiếp nhận văn hóa của bọn họ, sau đó rất tự nhiên sẽ hình thành dung hợp văn hóa, dung hợp dân tộc. Bọn họ càng ngày càng hiểu chúng ta, chúng ta cũng càng ngày càng hiểu bọn họ, đến một mức độ hiểu biết nhất định, là có thể xóa bỏ ngăn cách, không còn phân biệt lẫn nhau."

Nữ phóng viên bỗng nhiên hiểu ra: "Với các dân tộc thiểu số ở Tứ Xuyên, cũng áp dụng biện pháp này."

"Đúng vậy!" Lý Đạo Huyền cười nói: "Đối với tất cả đồng bào của chúng ta, đều phải áp dụng biện pháp này, tuyệt đối không thể áp dụng biện pháp chinh phạt bằng vũ lực, tàn sát khủng bố, nếu không, chúng ta sẽ biến thành loại người mà chính mình chán ghét nhất."

Nữ phóng viên chỉ vào Yêu Tinh Quyển, nhỏ giọng nói: "Tên này không làm được đâu nhỉ?"

Lý Đạo Huyền xòe tay: "Ừm, hắn không thích hợp làm việc này, nhưng mà không sao, Trung Nguyên đã bình định, nhân lực của chúng ta lập tức sẽ được giải phóng, đến lúc đó sẽ có rất nhiều nhân tài phương diện nội chính có thể điều phối tới. Trước khi chủ lực điều phối tới, thì cứ để Yêu Tinh Quyển tiếp tục làm loạn một chút đi."

Đây cũng coi như là Lý Đạo Huyền dạy dỗ đồ đệ, dù sao người của khoa báo chí đều là "môn sinh Thiên Tôn" của y, dạy cho nàng ta xong, khi nàng ta chế tác tin tức, sẽ đem những lời này của

mình, thêm vào trong phần giải thích của tin tức, sau đó thông qua "tivi", nói cho tất cả mọi người nghe.

Không lâu sau, Tiểu Hắc số 1 bổ sung xong, than đá, thuốc súng, đạn pháo, lương thực, nước uống, đều chất đầy ắp, một lần nữa chuẩn bị ra khơi.

Ngạch Triết tha thiết muốn trà trộn lên thuyền, nhưng lần này không được nữa.

Yêu Tinh Quyển, hai binh sĩ đặc vụ đều trừng mắt nhìn hắn, Thiên Tôn cũng đứng bên cạnh, tiểu tử cuối cùng cũng không dám làm càn nữa, ngoan ngoãn ở lại trên bờ.

Yêu Tinh Quyển hướng về phía Lý Đạo Huyền hành lễ: "Thiên Tôn, ta đi đây."

Lý Đạo Huyền gật đầu: "Dùng thuyền minh luân hơi nước một thời gian rồi, cảm nhận thế nào?"

Yêu Tinh Quyển vội vàng đáp: "Thuyền của chúng ta cái gì cũng tốt, chỉ là cần liên tục bổ sung than đá, nó phải lấy cảng tiếp tế làm trung tâm hoạt động, không chạy xa được."

Lý Đạo Huyền gật đầu: "Trên thực tế, cho dù là thuyền buồm gỗ, cũng phải liên tục bổ sung lương thực và nước uống, cho nên người phương Tây đi biển đến tận bên này, là đã mất hơn trăm năm, không ngừng khai phá, xây dựng cảng tiếp tế, không ngừng mở rộng phạm vi hoạt động của mình, mới có thể xuất hiện ở đây. Mà chúng ta ở phương diện này, còn nhiệm vụ nặng nề và đường dài phía trước, cố lên."

Yêu Tinh Quyển dường như hiểu được chút gì đó: "Thuộc hạ sẽ cố gắng."

Hắn xoay người lên thuyền, vừa chào hỏi thuộc hạ ra khơi, vừa lớn tiếng ra lệnh: "Lần xuất hàng này, tất cả mọi người đều

mở to mắt ra cho ta, vừa quấy rối người Hà Lan, vừa tìm kiếm địa điểm xây dựng cảng tiếp tế. Hành trình của chúng ta, là biển cả toàn thế giới, không thể chỉ thỏa mãn với vùng biển trước mắt này."

Lũ hải tặc nhỏ đồng thanh đáp: "Hú hú hú!"

Chương 1230: Đây vậy mà là hiệu sách

Tam biên tổng đốc Hồng Thừa Trù thu dọn hành lý, chuẩn bị vào kinh nhậm chức Binh bộ thượng thư.

Triều đình hiểm ác, còn không thoải mái bằng làm thổ hoàng đế ở tam biên.

Hắn biết lần này đi, sẽ phải nơm nớp lo sợ, cẩn thận từng li từng tí, trong lòng không khỏi có chút cảm khái.

Mấy năm nay, Ninh Hạ, Ngân Xuyên, Diêm Biên những địa phương thuộc quyền quản hạt của hắn đang dần dần trở nên giàu có. Người Mông Cổ không biết vì sao, không còn chạy vào cửa ải cướp bóc nữa, ngược lại rất thích làm ăn buôn bán với người Hán.

Phía bắc có một số thành bảo đã xây dựng nên chợ ngựa bên cạnh, người Mông Cổ dùng ngựa tốt để đổi lấy hàng hóa của người Hán, hòa thuận vui vẻ, trước đây rõ ràng là vung đao chém giết đến đỏ cả mắt, bây giờ lại thân thiết như người một nhà.

Hồng Thừa Trù cũng không khỏi có chút bất ngờ, việc này không phải do hắn chủ đạo, hắn thậm chí còn không quản lý gì, không biết tại sao lại như vậy.

Hơn nữa, rất nhiều người Hán ở biên giới cũng bắt đầu nuôi dê, nuôi bò, nuôi ngựa.

Trước đây người dân biên giới không dám nuôi những thứ này, bởi vì người Mông Cổ vừa đến, rất dễ bị cướp đi, nhưng hiện tại không còn uy hiếp của người Mông Cổ, nuôi những thứ này dễ

dàng hơn nhiều, dù sao thảo nguyên rộng lớn chính là thức ăn tự nhiên, phát triển ngành chăn nuôi quá đơn giản.

Cứ như vậy qua lại một thời gian, người dân biên giới bắt đầu trở nên giàu có, lương thực của quân đội biên giới cũng có thể tự cấp tự túc, không còn quá mức phụ thuộc vào sự trợ giúp của nội địa.

Tình hình một mảnh tốt đẹp, có thể nói ngày một phát triển, nhưng hiện tại Hồng Thừa Trù lại phải rời đi!

Có hơi không cam lòng.

Nghĩ đến những thứ linh tinh lang tang này, xe ngựa của hắn rời khỏi Ninh Hạ, men theo quan đạo đi về phía Diên An. Đi được một đoạn, phía trước xuất hiện một thương đội, xe ngựa nối đuôi nhau dài dằng dặc, chở theo số lượng lớn muối, sắt, trà, v.v. những loại hàng hóa mà người dân biên giới thích nhất.

Thương đội như vậy hiện tại rất nhiều, bọn họ chở muối sắt trà, v.v. đến, sau đó chở theo lông cừu, da cừu, sừng bò, v.v. của người dân biên giới rời đi, hai bên cùng có lợi, đều vui vẻ, là loại thương đội mà người dân biên giới thích nhìn thấy nhất.

Hồng Thừa Trù nhịn không được sai người chặn thương đội này lại, hỏi: "Các ngươi từ đâu đến?"

Thương nhân thấy người chặn đường là đại quan phong cương, cũng không dám chậm trễ, vội vàng đáp: "Bẩm đại nhân, chúng tôi đến từ phủ Hán Trung."

"A?" Hồng Thừa Trù hơi ngẩn người: "Phủ Hán Trung? Các ngươi làm thương nhân chạy xa như vậy sao? Ta còn tưởng các ngươi đến từ phủ Diên An."

Thương nhân cười toe toét: "Nếu là trước kia, quả thực hơi xa, nhưng bây giờ, phủ Hán Trung cũng không tính là xa, từ Hán

Trung đến Diên An, đều có thể ngồi xe lửa lớn, 'u' một tiếng là đến, hiện tại chỉ là từ phủ Hán Trung đến Ngân Xuyên, đoạn đường này hơi khó đi một chút, phải mất chút thời gian."

Xe lửa!

Hai chữ xe lửa, Hồng Thừa Trù từng nghe qua, mấy năm trước, hắn đi ngang qua một nơi kỳ lạ tên là thôn Cao Gia, tham gia lễ hội lẩu Thiên Tôn kỳ lạ, còn ngồi xe lửa nhỏ một lần, lúc đó suýt nữa thì tâm tình hỗn loạn.

Nhưng lúc đó hắn ngồi là xe lửa nhỏ, bây giờ lại có xe lửa lớn rồi?

Hắn gật đầu, "ừm" một tiếng: "Trước kia đến đây mua lông cừu, đều là xưởng dệt áo len lông cừu tên là 'Ấm Đến Muốn Ngủ', các ngươi là người Hán Trung cũng đến mua lông cừu, là vì sao?"

Thương nhân Hán Trung vui vẻ cười nói: "Làm sao có thể chỉ nhìn người khác kiếm tiền, mà chúng tôi không thử chứ? Áo len lông cừu chúng tôi cũng biết làm mà! Hán Trung hiện tại cũng mở một nhà xưởng áo len lông cừu, nhãn hiệu là 'Tường Thuỵ', bán rẻ hơn 'Ấm Đến Muốn Ngủ', cho nên doanh số cũng rất tốt. Người dân cũng vui vẻ vì có áo len lông cừu giá rẻ hơn để mua, không mua nổi 'Ấm Đến Muốn Ngủ', họ vẫn mua được 'Tường Thuỵ'."

Trong lòng Hồng Thừa Trù khẽ động, thầm nghĩ: "Thương nghiệp ở Thiểm Tây, bây giờ lại phát triển tốt như vậy sao? Ta trấn thủ biên cương nhiều năm như vậy, biến hóa ở nội địa xem ra rất lớn."

Chia tay thương nhân, Hồng Thừa Trù tiếp tục lên đường đến Diên An.

Trên đường đi, hắn gặp phải vài thương đội.

Chở theo đủ loại hàng hóa kỳ quái đi về phía Ngân Xuyên, hắn

còn gặp phải thương nhân ngựa từ Ngân Xuyên đi về phía Diên An, trong đội ngũ toàn là ngựa tốt oai vệ của Mông Cổ.

Những con ngựa này lọt vào mắt Hồng Thừa Trù, chính là những kỵ binh ưu tú!

Nhiều chiến mã như vậy được đưa vào cửa ải, tố chất kỵ binh của Đại Minh ta, chắc chắn có thể nâng cao rất nhiều.

Khiến trong lòng hắn khá là an ủi!

Sau mấy ngày lặn lội đường xa, phủ Diên An đã đến.

Hồng Thừa Trù vừa nhìn thấy tường thành Diên An, lập tức bắt đầu kiểm tra dung nhan của mình, không thể để tri phủ Diên An nhìn thấy bộ dạng mệt mỏi vì đường xá của mình được.

Hắn lấy ra một chiếc lược nhỏ, chấm chút nước, chải tóc cho đẹp, phủi sạch bụi bặm trên người, khiến cả người mình trông như đang tỏa sáng chói lọi, lúc này mới xuống xe ngựa.

Tri phủ Diên An nghênh đón: "Cung nghênh tổng đốc... A, không... Là thượng thư đại nhân."

Từ tam biên tổng đốc thăng lên Binh bộ thượng thư, Hồng Thừa Trù lại không vui vẻ cho lắm, gần vua như gần cọp a, còn không bằng núi cao hoàng đế ở xa, hắn khẽ gật đầu với Tri phủ Diên An, coi như chào hỏi, sau đó ánh mắt liền rơi vào khu vực ngoại thành bên ngoài cổng thành.

Thì ra, mấy năm nay thương nghiệp ở phủ Diên An rất thịnh vượng, bên ngoài cổng thành cũng bắt chước Tây An xây dựng nên ngoại ô. Rất nhiều cửa hàng, nhà lán, được dựng lên ở đây.

Do ngoại ô ở ngoài cổng thành, cho nên nơi đây càng thích hợp để người dân giao dịch nông sản, ngoài những thứ "tiên vật" hài hước ban đầu mà Thiên Tôn ban xuống, về sau nơi đây chủ yếu trở

thành nơi bán đồ ăn.

Hồng Thừa Trù liếc mắt nhìn, bán bột mì, bán gạo, bán rau, bán khoai tây, bán ngô...

Mặt hàng phong phú, khiến cho nhân vật lớn như hắn cũng phải mở rộng tầm mắt một phen.

"Diên An bây giờ lại giàu có như vậy sao?" Hồng Thừa Trù thở dài: "Năm đó khi bản quan làm tuần phủ Diên Tuy, Diên An này đấu gạo ngàn tiền, người dân nghèo đến mức phải bán con cái. Sau đó bản quan đi nhậm chức tam biên tổng đốc, mấy năm không quay về, không ngờ nơi đây đã có biến hóa lớn như vậy."

Tri phủ Diên An cười nói: "Tất cả đều là nhờ có Thiên Tôn, lão nhân gia ông ấy bắt Long Vương đến giáng mưa cho mọi người, lại ban xuống phân bón hóa học, còn dạy mọi người cách sử dụng phân bón hóa học để trồng trọt, mọi người thoáng cái liền giàu có lên."

Hồng Thừa Trù: "?"

Tri phủ Diên An cũng biết, Hồng Thừa Trù chắc chắn không biết Thiên Tôn là gì, cũng không nói nhiều, cười nói: "Hồng đại nhân, ngài có muốn tham quan hiệu sách 'Tân Thôn' nổi tiếng nhất Diên An chúng ta hiện nay hay không?"

Hồng Thừa Trù kinh ngạc: "Hiệu sách 'Tân Thôn'? Bán sách sao? Nó lợi hại ở chỗ nào?"

Tri phủ Diên An nói: "Hiệu sách 'Tân Thôn' khác với những hiệu sách bình thường, nó bây giờ quả thực chính là... Ai da, hạ quan cũng không biết nên hình dung như thế nào, Hồng đại nhân phải tận mắt chứng kiến mới biết được."

Đã ông ta nói như vậy rồi, Hồng Thừa Trù đương nhiên phải đi xem thử.

Dưới sự dẫn dắt của tri phủ, đoàn người Hồng Thừa Trù đi đến hiệu sách 'Tân Thôn' nổi tiếng nhất phủ Diên An hiện nay.

Ngước mắt nhìn công trình kiến trúc trước mắt, Hồng Thừa Trù liền giật mình, diện tích lớn như vậy, rộng rãi như vậy, quả thực còn lớn hơn cả dinh thự của địa chủ, chỉ nhìn từ bên ngoài, đã chia thành mấy khu vực sân vườn, không biết bao nhiêu gian phòng.

Hồng Thừa Trù: "Đây vậy mà là hiệu sách? Người không biết còn tưởng là phủ thừa tướng."

Chương 1231: Bàn chuyện binh trên giấy

Tri phủ Diên An giới thiệu: "Nhà sách Tân Thôn quả thật đã không còn chỉ là một tiệm sách nữa, nó đã trở thành nơi giao lưu của tam giáo cửu lưu, người người nhà nhà, đủ mọi ngành nghề."

Hồng Thừa Trù nghe mà có chút mơ hồ, nhưng cũng mặc kệ, đã đến cửa rồi, vào xem thử là hiểu thôi mà.

Nâng chân bước vào!

Vừa bước vào cái sân đầu tiên, liền ngửi thấy một mùi hôi kỳ lạ, giống như mùi "phân".

Tiệm sách sao lại có mùi này?

Hồng Thừa Trù nhíu mày, rất là bất mãn, lần theo mùi quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy một đám thư sinh đang vây quanh một vườn hoa, nghiên cứu cái gì đó.

Trong đó có một thư sinh đang lắc đầu nguầy nguậy nói: "Thấy chưa? Ta đã nói rồi, hiệu quả của phân hoá học tốt hơn phân chuồng, ngươi không tin, bây giờ thì thấy rồi chứ? Cây trồng tưới phân chuồng, chỉ mọc bình thường. Còn bên này tưới phân hoá học, lại sinh trưởng tốt tươi hơn, đây gọi là khoa học!"

Thư sinh vừa nói, vừa lấy ra một quyển sách, lật xoạt xoạt: "Trong sách có nói, thứ mà cây trồng cần, phức tạp lắm, độ pH của đất, sắt, lưu huỳnh trong phân bón, các loại nguyên tố hoá học phải tương ứng. Ngươi cứ đơn giản tưới phân chuồng lên cây trồng như vậy, thành phần hoá học có gì, ngươi cũng không biết,

quá thiếu khoa học, không được. Còn ta đây, phân hoá học dùng cẩn thận từng cân từng lạng, há có lý nào lại không hơn ngươi?"

Một thư sinh khác bên cạnh rõ ràng là kẻ thua cuộc, mặt mày ủ rũ: "Tiểu sinh xuất thân bần hàn, nhà đời đời làm ruộng, đều là dùng phân chuồng, không ngờ hôm nay ở đây lại thất bại thảm hại như vậy, thôi thôi, về sau, tiểu sinh cũng ngoan ngoãn học cách dùng phân hoá học vậy."

Đám thư sinh bên cạnh liền hùa theo: "Hahaha! Ai bảo ngươi ngay cả thiên thư cũng không tin? Cũng may Thiên Tôn rộng lượng, không truy cứu, nếu không, chỉ bằng tội nghi ngờ thiên thư của ngươi, đã định tội ngươi bất kính với thần linh rồi."

Bọn họ vừa dứt lời, chủ tiệm sách Cao Sơn nhảy ra, cười nói: "Lời này nói sai rồi, đối với việc nghi ngờ thiên thư, hơn nữa dùng thực nghiệm để chứng minh thiên thư như vậy, Thiên Tôn đều hết sức ủng hộ. Tuyệt đối sẽ không coi là bất kính thần linh! Bất kỳ ai, đều có thể dùng bất kỳ góc độ nào để hoài nghi thiên thư, chỉ cần ngươi có thể dùng thực tế chứng minh thiên thư là sai, Thiên Tôn sẽ ban thưởng lớn cho ngươi."

Đám thư sinh cười: "Thiên Tôn nhân từ!"

Hồng Thừa Trù thầm giật mình, đi tới, nói với thư sinh đang cầm sách: "Vị huynh đài này, có thể cho tại hạ mượn xem sách trong tay huynh đệ một chút được không?"

Tên thư sinh kia cười nói: "Đương nhiên là không thành vấn đề."

Hắn đưa quyển sách trong tay qua...

Hồng Thừa Trù cầm lên xem: "《Phương pháp và kỹ thuật sử dụng phân hoá học》."

Thành thật mà nói, hắn không hiểu tên cuốn sách này, nhưng

thuận tay lật xem, liền hiểu ra, đây là một cuốn sách dạy người ta bón phân cho cây trồng như thế nào, bên trong vẽ bao nhiêu loại cây trồng, mỗi một loại cây trồng đều viết chi tiết cách sử dụng phân hoá học như thế nào.

Pha chế như thế nào, mùa nào sử dụng, mức độ chi tiết của nó quả thực khiến người ta phải kinh ngạc.

Cứ như thể có một trăm lão nông, ghé tai mình dạy mình cách trồng trọt vậy.

Hồng Thừa Trù không cần học những kiến thức này, nhưng cũng khâm phục người làm ra cuốn sách này, không khỏi cảm thán: "Đây quả là một cuốn sách tốt lợi quốc lợi dân, nên được toàn lực mở rộng."

Tên thư sinh kia nói: "Đương nhiên là đang toàn lực mở rộng rồi, quyển sách này rất rẻ, mười văn tiền một quyển, quả thực là bán như cho không."

Hồng Thừa Trù: "!"

Thư sinh nói: "Chỉ có điều, nông dân bình thường đều không biết chữ, bọn họ mua cuốn sách này về cũng không đọc được, đây mới là vấn đề lớn nhất, hiện tại chỉ mong những người nghèo chúng ta, sau khi học được cuốn sách này, có thể dạy lại cho cha mẹ trưởng bối."

Tên thư sinh vừa mới thua một trận, cũng từ dưới đất bò dậy: "Tiểu sinh cũng phải về dạy cha mẹ sử dụng phân hoá học, ừm, phải đi mua một cuốn sách này."

Hồng Thừa Trù cảm thấy mình hình như cũng học được chút gì đó, lúc này mới chỉ vừa bước vào cửa tiệm sách, đã nhìn thấy một màn như vậy, bên trong còn có gì nữa, khiến hắn vô cùng phấn khởi.

Đi thêm vào trong một cái sân nữa, liền thấy mấy tên thư sinh đang ở đây tranh luận cái gì đó.

Hắn vểnh tai lên nghe, liền nghe thấy một tên thư sinh nói: "Hoá ra, người Phất Lang Cơ mà chúng ta vẫn thường nói, thực chất là người của hai quốc gia, một nước gọi là Tây Ban Nha, một nước gọi là Bồ Đào Nha, vãn sinh cũng là đọc cuốn sách này mới biết được."

Một tên thư sinh khác cười nói: "Còn có người Hồng Mao mà chúng ta vẫn thường nói, gọi là Hà Lan, còn gọi là người vận chuyển trên biển, bọn họ dùng thuyền lớn, chạy khắp thế giới buôn bán, quả thực là lợi hại, ở phương diện buôn bán trên biển này, chúng ta đã tụt hậu rất xa so với Châu Âu rồi, không thể không cảnh giác."

"Trịnh huynh, hình như phụ thân ngươi làm nghề buôn tơ lụa? Vẫn luôn chạy con đường tơ lụa sao?"

"Đúng vậy!" Người được gọi là Trịnh huynh kia nói: "Thương đội nhà ta, xa nhất cũng chỉ đến Ba Tư, đối với tình hình phía tây hơn nữa thì mù tịt, không ngờ, phía Tây Dương lại có nhiều quốc gia như vậy, cục diện chính trị lại phức tạp như vậy. Chậc!"

Trịnh huynh vừa nói, vừa lấy ra một tấm bản đồ thật lớn, trải lên bàn: "Mọi người xem, đây chính là nơi xa nhất mà thương đội nhà ta đến được, nhưng mà phía tây hơn nữa, còn có một vùng đất rộng lớn như vậy... Thật muốn kiếm sạch sẽ tiền của những người này."

Một đám thư sinh cùng cười: "Chỉ bằng một mình Trịnh gia các ngươi thì không làm được đâu, đừng mơ tưởng nữa, hahaha! Còn phải cần mấy nhà chúng ta cùng nhau ra tay."

Hồng Thừa Trù trong lòng cả kinh.

Đối với con đường tơ lụa hắn cũng không hiểu lắm, bỏ qua bỏ qua.

Lại đi vào một cái sân nữa, liền thấy hai tên thư sinh, đang đối diện với một sa bàn, chìm vào trầm tư.

Sa bàn được làm rất lớn, núi non sông ngòi, sống động như thật.

Hồng Thừa Trù liếc mắt một cái liền nhận ra, sa bàn này là... địa hình phụ cận Sơn Hải Quan.

Cái này thật sự là giật mình!

Một tên thư sinh cầm lấy một người tí hon, "bộp" một tiếng đặt lên một ngọn núi bên ngoài Sơn Hải Quan: "Ta bố trí một toán quân mai phục ở đây, các hạ sẽ làm thế nào?"

Người đối diện hừ lạnh một tiếng nói: "Vậy phải xem ngươi bố trí binh lính gì. Trong tay ngươi cũng không còn nhiều cờ, cũng chỉ có thể bố trí một đội bộ binh ở đây, nhưng pháo binh của ta còn chưa động."

Hắn cầm lấy một khẩu đại bác thu nhỏ, đặt ở chân núi: "Ầm ầm ầm! Toán quân mai phục của ngươi đều chết hết cho ta."

Hồng Thừa Trù bật cười: "Bàn chuyện binh trên giấy!"

Hắn đang cười như vậy, liền thấy một tên thư sinh chộp lấy một mô hình kỳ quái, hình như là một chiếc xe, nhưng không giống xe ngựa, giống như một cái hộp vuông bằng sắt.

Tên thư sinh đặt cái hộp vuông này "bộp" một tiếng ở phía sau sườn núi, cười nói: "Ngươi mắc mưu rồi, thiết giáp kỵ binh đoàn của ta đã ở đây chờ đợi từ lâu, pháo binh trận địa của ngươi vừa mới bày xong, thiết giáp kỵ binh đoàn của ta liền xông ra từ sau núi, nghiền nát pháo binh trận địa của ngươi thành bột mịn."

Hồng Thừa Trù đột nhiên nhảy ra: "Chờ đã! Ngươi gọi cái thứ kỳ quái này là thiết giáp kỵ binh? Nó rốt cuộc giống kỵ binh chỗ nào?"

Chương 1232: Kinh ngạc không ngớt

Hai tên thư sinh nhìn thấy một vị quan lớn đến, vậy mà cũng không hề sợ hãi.

Ở khu giải phóng của Thiên Tôn, bách tính nhìn thấy quan lớn, cũng không còn giống như bách tính thời phong kiến nhìn thấy quan lớn là run sợ nữa.

Hai người chỉ đơn giản hành lễ một cái, một người trong đó liền nói: "Đúng vậy, đây chính là thiết giáp kỵ binh."

Hồng Thừa Trù: "Đây chẳng phải chỉ là một cái hộp sắt sao? Chẳng lẽ lúc tác chiến, cần phải dùng ngựa kéo nó chạy?"

"Đó đương nhiên là không cần." Thư sinh cười, đưa tay ra sau lưng lấy ra một quyển sách, đưa cho Hồng Thừa Trù: "Xem cái này, 《Lực lượng quân sự mới》, kỳ này đặc biệt giới thiệu về xe thiết giáp của chúng ta."

Hồng Thừa Trù kinh ngạc, lật quyển sách kia ra xem.

Hoá ra, đây không phải là một quyển sách bình thường, mà là một quyển sách viết toàn bộ về "kiến thức quân sự", có thể gọi là "tạp chí quân sự", chỉ là lúc này còn chưa có khái niệm tạp chí, cho nên Hồng Thừa Trù không cách nào hình dung nó một cách chính xác được.

Lật mở một trang tạp chí, vẽ một chiếc xe sắt lớn y hệt như mô hình xe sắt lớn trên bàn, chỉ có điều, trên tạp chí vẽ không phải là mô hình, mà là xe thật, bên cạnh xe còn có một người đang

đứng, để cho Hồng Thừa Trù có thể nhìn rõ ràng chiếc xe này lớn đến cỡ nào.

Phía dưới hình vẽ là giới thiệu bằng chữ:

Xe thiết giáp hạng nhẹ hạng 2, do xưởng Trường An chế tạo, trên cơ sở của hạng 1, nó được tăng cường động lực, giảm bớt giáp, khiến cho nó chạy nhanh nhẹn hơn, tiêu hao than đá cũng giảm đi rất nhiều.

Ngoài ra, do kỹ thuật chế tạo lốp xe được nâng cao, khả năng vượt địa hình của nó cũng được nâng cao đôi chút.

Nhưng hiện tại nó vẫn còn nhược điểm là chạy chưa đủ nhanh, khả năng leo dốc kém, dễ bị sa lầy ở địa hình phức tạp, phạm vi sử dụng vẫn còn hạn chế.

Hồng Thừa Trù: "Cái này... Những thứ viết trên này là thật sao?"

Hắn vừa mới nói xong câu này, liền nghe thấy bên ngoài tiệm sách vang lên tiếng "u u".

Tri phủ Diên An nói: "Có xe hơi chở hàng đến rồi, thượng thư đại nhân không bằng ra ngoài xem thử."

Hồng Thừa Trù vội vàng chạy về phía cửa tiệm, chỉ thấy một chiếc xe tải đang dừng ở cửa tiệm sách, trong thùng xe chất đầy sách, nhân viên cửa hàng sách vội vàng dỡ hàng, chuyển toàn bộ sách xuống, sau đó phất tay về phía tài xế: "Vất vả cho ngươi rồi."

Tài xế cười nói: "Hàng đã giao đến, tôi đi đây."

Chiếc xe lại khởi động, "u" một tiếng, chậm rãi tăng tốc, biến mất ở góc đường.

Hồng Thừa Trù: "!!!"

Với nhãn lực của hắn, đương nhiên là liếc mắt một cái đã nhìn ra, chiếc xe sắt trước mắt là loại dân dụng, dùng để vận chuyển. Mà chiếc xe sắt hình hộp vuông kia, được bọc thép, đương nhiên là dùng để chiến đấu rồi.

Hoá ra, thứ này không chỉ có thật, mà còn phân ra loại dân dụng và quân dụng.

Trời ạ!

Ta đi biên giới làm tổng đốc mấy năm, thế giới bên trong đã thay đổi lớn đến vậy sao?

Suýt chút nữa hắn đã để lộ ra vẻ mặt mất mặt, may mà hắn là người cực kỳ giỏi khống chế thần sắc, tuyệt đối không thể để lộ ra dáng vẻ quê mùa được, nhịn, nhất định phải nhịn.

Quay đầu lại nói với Tri phủ Diên An: "Bản vẽ chế tạo chiếc xe sắt vừa rồi, trong tiệm sách có không? Bản quan muốn mua một bản về xem thử."

Tri phủ Diên An mỉm cười nói: "Không có bản vẽ chế tạo xe sắt, nhưng mà, kỹ thuật động cơ hơi nước, kỹ thuật ổ trục, vân vân, trong tiệm sách đều có thể mua được. Nắm được những kỹ thuật này, muốn chế tạo ra xe sắt thì cũng không phải là chuyện khó."

Hồng Thừa Trù mừng rỡ: "Nhanh, dẫn bản quan đi xem thử."

Rất nhanh, hắn đã được tri phủ Diên An dẫn đến trước giá sách 《Vật lý》.

Cả một giá sách trước mắt, toàn bộ đều là những cuốn sách như 《Phân tích toàn diện kỹ thuật động cơ hơi nước》, 《Ứng dụng của động cơ hơi nước trong đời sống thực tế》, 《Động lực học hơi nước》...

Hồng Thừa Trù cảm thấy mình như lạc vào kho báu, chộp lấy một quyển sách, lật ra xem.

Hoàn toàn xem không hiểu.

Hắn đành phải buông quyển sách trong tay xuống, lúng túng nói một câu: "Xem ra, kỹ thuật này quả thực không cần phải lo lắng bị người ta đánh cắp..."

Tri phủ Diên An: "Đó là điều chắc chắn! Thứ này thật sự không dễ dàng đánh cắp được. Muốn chế tạo ra một chiếc xe sắt lớn, cần phải có cả một hệ thống công nghiệp, chỉ học được nguyên lý thôi là chưa đủ, còn phải giải quyết rất nhiều vấn đề khó khăn như khoa học vật liệu. Rất nhiều vật liệu đều là do Thiên Tôn ban cho, chỉ dựa vào chúng ta, căn bản không giải quyết được. Cho nên, giai đoạn hiện tại căn bản không cần phải lo lắng nước địch đánh cắp chúng."

Hồng Thừa Trù cảm thấy mình có hơi theo không kịp lời nói của vị tri phủ này.

Lắc đầu, đổi sang một giá sách khác xem, ở đây có một số thứ kỳ lạ như 《Khoa học quản lý》, 《Làm thế nào để nói chuyện với mọi người》, 《Mối quan hệ nơi công sở》, 《Thành công không có may mắn》...

Hồng Thừa Trù thuận tay cầm lấy một quyển 《Mối quan hệ nơi công sở》, lật ra xem thử hai lần, kinh ngạc nói: "Đây chẳng phải là thuật quyền mưu chốn quan trường sao? Vậy mà cũng có sách vở để học?"

Tri phủ Diên An cười nói: "Thiên Tôn nói, đây là tác giả tự biên tự diễn, viết ra để lừa người. Nhưng Thiên Tôn cũng không can thiệp, chỉ cần có người thích xem, mặc kệ nó có lừa người hay không, để cho thị trường tự điều chỉnh."

Hồng Thừa Trù: "..."

Chỉ trong chốc lát, suy nghĩ của hắn đã có vẻ theo không kịp, không tự chủ được mà toát mồ hôi hột.

Tri phủ Diên An đưa tay sang bên cạnh, kéo một cái, "cạch" một tiếng, một chiếc quạt điện trên tường xoay tròn, đưa một luồng gió mát đến người Hồng Thừa Trù.

Hồng Thừa Trù lại lấy làm kinh hãi: "Ơ? Cái này... Cái này lại là thứ gì?"

"Cái này gọi là quạt điện, dùng rất thoải mái."

"Bản quan đã cảm nhận được nó thoải mái như thế nào rồi."

Hồng Thừa Trù thật sự là hết kinh ngạc này đến kinh ngạc khác. Xoay quanh chiếc quạt điện mấy vòng, lại dí mặt vào sát chiếc quạt, thổi mạnh mấy phút, đột nhiên nhìn thấy tóc mai của mình bay bay trong gió, hắn mới giật mình tỉnh lại.

Không ổn, bị thứ này dí vào mặt thổi mãi, tóc tai rối hết rồi.

Phong thái! Phong thái của ta!

Hắn chợt lách người đến trước gương, soi một cái, quả nhiên, tóc tai đã bị thổi rối tung.

Cái này không được, hắn lấy chiếc lược nhỏ ra, chỉ dùng 0,01 giây, vèo một cái đã đến bên cạnh bể nước trong sân, nhúng lược vào nước một chút, sau đó lại dùng 0,01 giây chải tóc cho gọn gàng, lại dùng 0,01 giây, vèo một cái đã trở lại vị trí ban đầu trước giá sách.

Tổng cộng mất 0,03 giây! Trong mắt người ngoài, như thể hắn chưa từng di chuyển vậy.

Nhưng mà tóc tai đã khôi phục lại vẻ đẹp trai, phong thái cũng

khôi phục lại vẻ ung dung, hắn chậm rãi đặt quyển sách trong tay trở lại giá sách, thản nhiên nói: "Không dọa được bản quan đâu! Những quyển sách này không dọa được bản quan đâu."

Hồng Thừa Trù: "Bản quan đã tham quan xong rồi, ừm, tiệm sách này rất thú vị! Tiếp theo, bản quan muốn tiếp tục lên đường vào kinh nhậm chức."

Tri phủ Diên An nói: "Hồng đại nhân là muốn vào kinh phải không? Từ nơi này trở đi, không bằng đi thử xe lửa một đoạn, có thể giúp ngài nhanh chóng đến Thái Nguyên. Nhưng mà từ Thái Nguyên trở đi, đoạn đường phía sau ngài lại phải tự mình đi rồi."

Năm đó Hồng Thừa Trù cũng là người đã từng nhìn thấy xe lửa nhỏ, bây giờ đương nhiên cũng không bài xích xe lửa lớn, đi thử xem sao, xem thử "xe lửa nhỏ" và "xe lửa lớn" rốt cuộc có gì khác biệt.

"Đi thôi, dẫn bản quan đi xem thử xe lửa lớn."

Mười mấy phút sau, khi Hồng Thừa Trù đứng trước chiếc xe lửa khổng lồ, giống như nhiều năm trước lần đầu tiên nhìn thấy xe lửa nhỏ, lại một lần nữa bị chấn động. Xe lửa hơi nước, so với xe lửa nhỏ đồ chơi chạy bằng điện, quả thực là có chút khác biệt về khí thế.

Nó hùng tráng, oai phong, mang theo vẻ phong trần, khiến người ta không khỏi ngưỡng mộ.

Chương 1233: Giữ hắn lại

Hồng Thừa Trù bước lên xe lửa, trong lòng cảm thán không thôi.

Năm đó chỉ trên mảnh đất nhỏ bé ấy của thôn Cao Gia mới có xe lửa, không ngờ rằng, thứ này hiện tại thế mà đã kéo dài đến phủ Diên An rồi.

Giả lấy thời gian, chỉ sợ có thể trải khắp thiên hạ.

Chờ đến khi ngồi xuống chỗ rồi, tâm tình mới hơi hơi bình phục.

Tuy nhiên, chờ hắn hỏi nhân viên soát vé mới phát hiện, chuyến xe lửa này thế mà phải đi đến Tây An trước, sau đó lại từ Tây An chuyển xe đi Sơn Tây, đây chẳng phải là đi một vòng hình móng ngựa sao?

“Không có xe từ Diên An trực tiếp đến Thái Nguyên sao?” Hắn nhịn không được hỏi người bên cạnh.

Người bên cạnh cười nói: “Đang làm, đường xe lửa từ Diên An đến Thái Nguyên, đã và đang trong quá trình xây dựng, có điều, mới vừa bắt đầu động công không lâu, cũng không biết khi nào mới có thể sửa xong đây, hiện tại chỉ có thể ủy khuất một chút, trước tiên ngồi đến Tây An, sau đó đến trạm Đông Tây An, chuyển sang xe đi Tiểu Lãng Để Lạc Dương, ở giữa đường tại một ga xe lửa gọi là Long Môn Cổ Độ lại chuyển xe, mới có thể lên xe đi Thái Nguyên.”

Thật đúng là phức tạp.

Nhưng Hồng Thừa Trù là người có học thức, trong đầu nhớ bản đồ Đại Minh triều, lập tức liền phân tích ra được, đường sắt xe lửa lớn này, hiện tại dựa vào một số thành thị trọng yếu, tạo thành một cái mạng lưới nhỏ.

Hắn cần làm chính là tại vị trí "giao điểm" của mạng lưới này đổi một chuyến xe.

Mặc dù không có trực tiếp tiện lợi, nhưng cũng nhanh hơn không biết bao nhiêu lần so với ngồi xe ngựa.

Đến Tây An, hắn cũng không vào thành, vòng quanh thành đến ga Đông Tây An, lên xe lửa đi Lạc Dương.

Sắp đến giờ xe lửa xuất phát...

Cửa toa xe có bóng người, một người đàn ông trung niên mặt trắng không râu bước lên xe, kiểm tra vé xong, đi tới chỗ ngồi cách Hồng Thừa Trù không xa ngồi xuống.

Hồng Thừa Trù cảm thấy người này rất quen mắt, dường như đã gặp ở đâu đó, nhưng nhất thời nửa khắc lại không nhớ ra.

Ngay lúc này, người đàn ông trung niên kia lại nhận ra hắn, cười chào hỏi: "Ê? Đây chẳng phải là Hồng đại nhân sao?"

Hồng Thừa Trù: "Ngươi nhận ra bản quan? Bản quan dường như cũng nhận ra ngươi, nhưng nhớ không ra."

Người đàn ông trung niên nói: "Tam Thập Nhị! Tam quản sự, ngài còn nhớ không? Lễ hội lẩu Thiên Tôn!"

Nói đến lễ hội lẩu, ký ức đã chết của Hồng Thừa Trù trong nháy mắt sống lại, công kích hắn.

Hắn nhớ tới món lẩu vừa cay vừa tê, mang theo hương vị mỡ bò nồng nặc kia, ăn xong quần áo cũng sẽ lưu lại mùi vị, rất ảnh

hưởng đến uy nghi! Là kẻ địch lớn nhất đời hắn.

“Ngươi là, người lúc ấy mời ta ăn cơm, quản sự của Lý gia, họ Tam.” Trí nhớ của Hồng Thừa Trù thật đúng là không phải nói giỡn, chuyện nhiều năm trước, chỉ cần dẫn dắt một chút là có thể nhớ lại.

Tam Thập Nhị cười nói: “Hồng đại nhân trí nhớ tốt, tiểu nhân vật nhỏ bé như ta mà ngài cũng có thể nhớ rõ.”

Hồng Thừa Trù: “Ngươi nào phải nhân vật nhỏ bé! Huyện Trừng Thành, thôn Cao Gia hai địa danh này, về sau bản quan nghe rất nhiều lần. Lúc bản quan làm tuần phủ Duyên Tuy tiễu phỉ, gia thuộc của bọn phỉ vô lực xử lý, chính là giao cho huyện Trừng Thành hỗ trợ an trí. Huyện Trừng Thành nhỏ bé, lấy đâu ra bản lĩnh an trí nhiều lưu khấu như vậy, vậy nhất định là Lý gia các ngươi đã dẹp yên những lưu khấu này rồi.”

Hồng Thừa Trù nói: “Sau này bản quan cũng nghe nói, trong núi Hoàng Long xây dựng lượng lớn doanh trại an trí, lưu khấu đều được an bài lên núi khai hoang, làm việc. Lý gia các ngươi, cũng coi như là vì sự yên bình của Thiểm Tây, đã lập xuống công lao to lớn.”

Tam Thập Nhị mỉm cười, coi như là ngầm thừa nhận công lao này.

Hồng Thừa Trù: “Bản quan một đường đi tới, Diên An và Tây An giàu có đến mức không giống thật, cũng là ngươi ra tay sao?”

Tam Thập Nhị: “Ta chỉ làm một chút công việc nhỏ nhoi, chủ yếu vẫn là Thiên Tôn khai ân, bách tính tự mình phấn đấu hướng lên.”

Hồng Thừa Trù khẽ thở dài: “Lúc trước, ngươi từng hỏi bản quan, làm sao giải quyết lưu khấu, bản quan suy nghĩ đủ đường,

chỉ có một chữ giết. Nhưng hôm nay nhìn thấy cảnh tượng Thiểm Tây như vậy, bản quan ngược lại có phương án khác, nếu như thiên hạ đều giàu có như Thiểm Tây, thật sự không cần thiết phải giết, đều có thể nuôi sống mà."

Tam Thập Nhị mỉm cười: "Hồng đại nhân nói rất đúng, hiện tại chúng ta xử lý lưu khấu đều không cần giết, toàn bộ bắt lại làm việc. Nhân công xây dựng đường sắt, không sợ nhiều, chỉ sợ ít."

Lúc này xe lửa đã bắt đầu chạy, phát ra tiếng xình xịch xình xịch.

Hình thêu Thiên Tôn ngũ sắc trên ngực Tam thập nhị đột nhiên mở mắt, mượn tiếng xình xịch che giấu giọng nói của mình, nói nhỏ với Tam thập nhị: "Lần này Hồng Thừa Trù ra ngoài, hẳn là vào kinh làm Binh bộ thượng thư."

Tam Thập Nhị vội vàng hạ giọng: "Á! Thiên Tôn đến rồi, không biết Thiên Tôn có chỉ thị gì?"

Lý Đạo Huyền thầm nghĩ: Hồng Thừa Trù vào kinh, vốn nên là đi đối phó Kiến Nô, sau đó xảy ra trận Tùng Cẩm, hắn bị Kiến Nô bắt đi, uy hiếp dụ dỗ, cùng đường mạt lộ mới đầu hàng, biến thành Hán gian.

Nhưng sau khi Kiến Nô bị quân ta đánh cho đại bại ở Bì Đảo, trận Tùng Cẩm còn có thể đánh hay không, vậy thì khó nói. Lần này Hồng Thừa Trù vào kinh, xác suất rất lớn sẽ không biến thành Hán gian.

Tuy rằng như vậy, nhưng cẩn tắc vô áy náy.

Rất nhiều khoa học viễn tưởng đều từng viết, lịch sử có tính kiềm chế.

Nếu như ngươi cưỡng ép muốn thay đổi lịch sử, lịch sử sẽ có một luồng lực kiềm chế cường đại, dẫn dắt nó lần nữa trở về quỹ

đạo chính xác.

Nói cách khác, cho dù trong lịch sử chuyện Thanh binh nhập quan không phát sinh, trận Tùng Cẩm không còn, Hồng Thừa Trù cũng rất có thể bởi vì chuyện vặt vãnh nào khác, nguyên nhân như cánh bướm, quay trở về con đường trong lịch sử.

Chuyện này không thể không phòng!

Chung quy không thể trơ mắt nhìn một người có năng lực biến thành Hán gian chứ?

Mà muốn giải quyết vấn đề này, có hai phương pháp: Một là tại chỗ giết chết Hồng Thừa Trù, hai là ngăn cản Hồng Thừa Trù vào kinh.

Lý Đạo Huyền chưa bao giờ là người khát máu, cho nên phương án thứ nhất trực tiếp bác bỏ.

Vậy thì chỉ còn phương án thứ hai.

Y hạ giọng: "Tam Thập Nhị, ngăn cản Hồng Thừa Trù vào kinh, dùng hết thảy thủ đoạn khả thi, giam giữ hắn ở trong khu giải phóng, không thể thả hắn vào kinh."

Tam Thập Nhị: "A?"

Hắn hơi sửng sốt, sau đó nói: "Thiên Tôn, ngài đưa tay xuống dưới bắt lấy hắn, chẳng phải là xong chuyện rồi sao?"

Lý Đạo Huyền: "Đó là lựa chọn cuối cùng."

Tam thập nhị hiểu, Thiên Tôn luôn rất chiếu cố người phàm, trừ phi là kẻ gian ác, nếu không Thiên Tôn sẽ không tùy tiện đi dọa người khác. Mà trước mắt Hồng Thừa Trù này, hiện tại còn chưa nhìn ra có hành động gian ác gì.

Thiên Tôn cũng không muốn dùng thủ đoạn thần tiên ra dọa

hắn.

Vậy thì... dùng thủ đoạn của người phàm thôi.

Tam Thập Nhị quay sang Hồng Thừa Trù, trên mặt nở nụ cười kỳ quái: “Hồng đại nhân, lần này ngài vào kinh, là thăng quan làm thượng thư rồi?”

Hồng Thừa Trù: “Ừm, bản quan sắp thăng chức Binh bộ thượng thư.”

Tam Thập Nhị: “Chúc mừng chúc mừng! Nhưng mà, vị trí kia, không dễ ngồi đâu.”

Hồng Thừa Trù đương nhiên rõ ràng điểm này, hắn ngẩng đầu, nhìn phong cảnh không ngừng lùi về phía sau ngoài cửa sổ xe, thở dài: “Gần vua như gần cọp, nhất là ở thời đại này, Thủ phụ thay đổi như đèn kéo quân, lần này bản quan đi, thật sự không biết là phúc hay họa.”

Chương 1234: Xung quanh đều là người của chúng ta

Xe lửa rời khỏi Tây An, hướng về phía thôn Cao Gia.

Tuyến đường sắt Tây Lạc, một đường phải đi qua những nơi đều là "khu vực trung tâm" của khu giải phóng Thiên Tôn, đều là những khu vực phát triển cực tốt.

Ruộng đồng hai bên đường đều được bón phân hóa học, sử dụng phương thức gieo trồng khoa học trồng ra cây nông nghiệp, cây trồng sinh trưởng tốt tươi, khiến người ta vừa nhìn liền thấy lòng thoải mái.

Hồng Thừa Trù nhìn thấy Thiểm Tây có được nông nghiệp phát triển tốt như vậy, trong lòng cũng không khỏi rất hài lòng.

Xe lửa còn phải đi qua rất nhiều nhà xưởng, ví dụ như cửa nhà xưởng Trường An có một ga xe lửa chuyên dụng, tên ga gọi là "ga Trường An", một đường đi qua, nhà xưởng mà xe lửa đi qua không ít, xưởng than đá, xưởng quặng sắt, xưởng thép, xưởng chăn nuôi heo, xưởng hóa chất, xưởng xi măng, xưởng giấy, xưởng dệt...

Hồng Thừa Trù nhìn đến mức hoa cả mắt, không khỏi cảm thán mấy năm nay mình trấn thủ biên cương đã bỏ lỡ thế giới ngày ngày đổi mới này.

Nhưng hắn không biết, Tam Thập Nhị đang ngồi bên cạnh thì một đường đều đang động ý đồ xấu, nghĩ cách làm sao để giữ Hồng Thừa Trù lại trong khu giải phóng Thiên Tôn, không cho hắn ra ngoài.

Tam Thập Nhị suy nghĩ suốt năm ga, đều không nghĩ ra biện pháp bình thường nào để giữ Hồng Thừa Trù lại, bởi vì người này là tiếp chỉ của hoàng đế muốn vào kinh, cho dù trên đường có xảy ra chuyện nhỏ gì, nhiều nhất cũng chỉ có thể để cho hắn hoãn hành trình, nhưng không có khả năng để cho hắn từ bỏ ý định vào kinh.

Thật khó xử!

Đang nghĩ lung tung, xe lửa dừng ở ga Đại Lệ, đây là một ga nhỏ, người lên xuống không nhiều, nhưng Tam Thập Nhị lại nhìn thấy có ba người quen thuộc trong đám người đang chờ lên xe.

Hoặc là nói, ba tên phạm nhân cải tạo quen thuộc!

Cơ Tam Nhi, Vương Hổ, Tiểu Hồng Lang.

Ba người này là tiến vào trại cải tạo núi Hoàng Long thôn Cao Gia vào năm Sùng Trinh thứ ba, sau khi cải tạo mấy năm, bởi vì biểu hiện tốt, vào năm Sùng Trinh thứ bảy được thả sớm, hiện tại đã trở thành nhân dân lao động vinh quang.

Tam Thập Nhị mừng rỡ, trong nháy mắt nghĩ ra kế sách, vội vàng đứng dậy, đi về phía cửa xe lửa...

Ba người Cơ Tam Nhi, Vương Hổ, Tiểu Hồng Lang vừa mới bước lên xe lửa, đột nhiên nhìn thấy trên hành lang có một người chắn ngang, nhìn kỹ, chính là người đứng đầu quan viên hành chính thôn Cao Gia, Tam Thập Nhị.

Ba người giật mình, vội vàng hành lễ.

Tam Thập Nhị liếc mắt nhìn phương hướng của Hồng Thừa Trù, người sau không chú ý tới nơi này, hắn liền vội vàng hạ giọng, nói với ba người: “Các ngươi theo ta!”

Ba người thấy hắn thần thần bí bí, biết có chuyện, vội vàng đi

theo.

Tam Thập Nhị dẫn ba người đi sang toa xe khác, lúc này mới hạ giọng: “Nếu ta nhớ không lầm, ba người các ngươi, là vào năm Sùng Trinh thứ ba, bị tuần phủ Duyên Tuy Hồng Thừa Trù đánh bại, sau đó bị Hạ Nhân Long áp giải đưa đến núi Hoàng Long, đúng không?”

Cơ Tam Nhi vội vàng nói: “Tam quản sự trí nhớ tốt, ba người chúng tôi quả thật đến thôn Cao Gia như vậy. Tại núi Hoàng Long cải tạo bốn năm, bởi vì biểu hiện tốt, giảm án xuất ngục, hiện tại ba người chúng tôi đang làm việc tại đội bảo vệ xưởng phân bón Đại Lệ.”

Tam Thập Nhị mỉm cười: “Tốt lắm! Hiện tại cuộc sống thế nào rồi?”

Ba người đều cười: “Rất vui vẻ.”

Vẻ mặt của Tam Thập Nhị bỗng chốc trở nên nghiêm túc: “Toa xe phía trước, có một bạn cũ của các ngươi.”

Ba người kinh ngạc: “Ai?”

Tam Thập Nhị: “Hồng Thừa Trù!”

Vừa nghe cái tên này, biểu cảm trên mặt ba người lập tức trở nên xấu hổ.

Hồng Thừa Trù là ác mộng của ba người!

Lúc trước thật sự là bị Hồng Thừa Trù đè đầu đánh cho một trận, hoàn toàn không đánh trả được, bị hắn đánh bại, còn suýt chút nữa bị giết... Phải biết lúc ấy Hồng Thừa Trù là một trong những quan viên triều đình thích nhất giết hàng binh. Hắn bắt được lưu khấu hết thảy đều là giết giết giết, bởi vì hắn biết rõ những lưu khấu này đầu hàng rất dễ phản bội, chỉ có dùng giết

mới có thể triệt để giải quyết.

May mắn lúc ấy thôn Cao Gia đã ném cành ô liu cho Hồng Thừa Trù, biểu thị có năng lực tiếp nhận lưu khấu, Hồng Thừa Trù mới bỏ dao xuống, để cho Hạ Nhân Long áp giải rất nhiều lưu khấu đầu hàng giao cho thôn Cao Gia.

Biểu cảm xấu hổ của ba người lóe lên rồi biến mất, rất nhanh liền khôi phục bình thường.

Cơ Tam Nhi nói: "Hiện tại chúng tôi đã thay đổi triệt để, làm người mới, cho dù Hồng Thừa Trù có ở ngay trước mặt, cũng không muốn trả thù hắn."

Vương Hổ: "Không trả thù!"

Tiểu Hồng Lang: "Chuyện quá khứ, cứ để nó qua đi."

Tam Thập Nhị cười hắc hắc: "Sao có thể cứ như vậy cho qua được chứ? Ba vị, đi tìm Hồng Thừa Trù báo thù đi, bắt hắn lại, tìm một cái sơn động nhốt lại!"

Ba người giật nảy mình: "Tam quản sự, ngài đây... đang nói gì vậy?"

Ba người còn tưởng rằng Tam Thập Nhị đang thử thách phẩm đức tư tưởng của bọn họ, sao có thể đáp ứng, vội vàng lắc đầu nói: "Không ổn không ổn, chúng tôi sẽ không làm chuyện xấu nữa."

"Lần này không phải chuyện xấu, là chuyện tốt." Tam Thập Nhị nói: "Thiên Tôn tự mình hạ pháp chỉ, bất kể dùng thủ đoạn gì, cũng phải giữ Hồng Thừa Trù lại trong địa bàn của chúng ta."

"A? Pháp chỉ của Thiên Tôn?" Tinh thần ba người chấn động.

Tam Thập Nhị nói: "Hình như Thiên Tôn biết một số thiên cơ,

tính ra không thể để cho Hồng Thừa Trù vào kinh, nếu không có thể tạo thành hậu quả không tốt lắm. Cho nên, lão nhân gia ngài đã hạ pháp chỉ, giữ họ Hồng lại. Ta cũng không tìm được lý do chính đáng nào để giữ hắn lại, vừa vặn nhìn thấy ba vị... hắc hắc... ba vị liền nhân cơ hội này lợi dụng ân oán cũ với Hồng Thừa Trù, cho hắn một màn báo thù đi."

Ba người mừng rỡ: "Báo thù gì không quan trọng, có thể làm việc cho Thiên Tôn, là vinh hạnh của ba người chúng tôi."

Vừa nói, ba người vừa len lén nhìn về phía toa xe phía trước.

Chỉ thấy Hồng Thừa Trù đang nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ xe, mà trong cùng một toa xe, còn có rất nhiều gia đinh binh.

Gia đinh của hắn cũng không phải người đơn giản, đều là tinh nhuệ, lợi hại vô cùng. Năm đó Hồng Thừa Trù chính là dựa vào những gia đinh binh này quét ngang lưu khấu Thiểm Tây.

Cơ Tam Nhi nói: "Tam quản sự, chỉ bằng ba người chúng tôi, e rằng không phải là đối thủ của hộ vệ bên cạnh Hồng Thừa Trù."

Tam Thập Nhị cười hắc hắc: "Hắn đang ở trên địa bàn của chúng ta, bên cạnh toàn là người của chúng ta, các ngươi tiếp nhận chính là pháp chỉ do Thiên Tôn tự mình hạ xuống, tất cả tài nguyên bên cạnh đều có thể điều động, muốn thu thập những hộ vệ này còn không đơn giản sao? Vận động đầu óc của các ngươi suy nghĩ một chút đi."

Trước kia ba người cũng là người giang hồ, trong đầu nhiều mánh khóe, hơi suy nghĩ một chút, lập tức liền nghĩ ra biện pháp, cười hắc hắc nói: "Hiểu rồi, có kế rồi."

Còn mười phút nữa xe lửa xuất phát...

Ba người nhanh chóng nhảy xuống xe lửa, mười phút sau, canh đúng thời gian xe lửa sắp xuất phát lại nhảy lên xe, trên mặt

đều là nụ cười gian xảo.

Xe vừa mới khởi động, Cơ Tam Nhi liền tìm được nhân viên soát vé, đưa cho hắn một bọc thuốc mê, sau đó ghé vào tai hắn nói nhỏ một tràng.

Nhân viên soát vé thấp giọng nói: “Nếu là pháp chỉ của Thiên Tôn, vậy tôi đương nhiên toàn lực phối hợp, cơ mà, các ngươi đừng có giả truyền thánh chỉ của Thiên Tôn nhé.”

Cơ Tam Nhi chỉ vào hình thêu Thiên Tôn trên ngực mình: “Tôi dám giả truyền sao?”

Nhân viên soát vé cười: “Điều này cũng đúng.”

Nhân viên soát vé hành động, từng toa xe từng toa xe, từng hành khách từng hành khách thấp giọng trao đổi với bọn họ.

Không bao lâu, tất cả hành khách trên xe lửa đều biết: “Pháp chỉ của Thiên Tôn, mọi người phối hợp vô điều kiện!”

Chương 1235: Trục Trặc

"Ù! Xình xịch!"

Con tàu hỏa đang lao nhanh bỗng nhiên giảm tốc độ, rồi từ từ dừng hẳn.

Dừng lại ở một nơi hoang vắng, trước không thôn sau không xóm.

Xung quanh không có ruộng đồng, cũng không có nhà xưởng, hai bên đường ray là một vùng đất vàng hoang vu.

Hồng Thừa Trù: "Ơ? Chuyện gì xảy ra vậy?"

Tam Thập Nhị cũng nhảy dựng lên: "Nhân viên phục vụ! Nhân viên phục vụ! Có chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

Nhân viên phục vụ nhanh chóng chạy tới, vừa chạy vừa hô lớn: "Quý khách, xin đừng lo lắng, xe lửa gặp chút trục trặc kỹ thuật, chúng tôi đang kiểm tra, sẽ sớm sửa chữa xong…"

Một hành khách nhảy dựng lên, mắng lớn: "Chó má! Có chuyện gì vậy? Mẹ già ta 80 tuổi đang nguy kịch, ta vội vàng về thăm bà, cái xe chết tiệt này lại làm chậm trễ thời gian của ta, nếu ta không kịp gặp mặt mẹ già lần cuối, các ngươi có gánh nổi trách nhiệm này không?"

"Vợ ta sắp sinh rồi!"

"Việc làm ăn của ta, hôm nay nhất định phải gặp đối tác để bàn bạc."

Hành khách trên tàu lập tức như ong vỡ tổ, chỉ riêng toa xe

của Hồng Thừa Trù đã có hơn mười người bắt đầu ồn ào.

Hồng Thừa Trù cũng không khỏi nhíu mày, hắn không vội như vậy, tuy hoàng mệnh trong người nhất định phải vào kinh. Nhưng xưa nay xe ngựa đi chậm, từ Ninh Hạ vào kinh thành, đi trên đường vài tháng cũng không sao.

Cùng lắm thì xuống xe tự đi bộ! Dù sao hắn vốn cũng không định dựa vào xe lửa để vào kinh thành, tự mình đi bộ cũng không thành vấn đề.

Nhân viên phục vụ: "Mọi người đừng nóng giận, chúng tôi sẽ trả lại vé cho mọi người."

Nói xong, hắn thực sự bắt đầu trả lại vé cho hành khách…

Cùng lúc đó, cửa toa xe lại xuất hiện thêm hai nhân viên phục vụ, đẩy vào một chiếc xe đẩy, trên xe bày rất nhiều chai sứ, trên chai viết: "Thiên Phủ Khả Lạc". (Tianfu Cola)

Nhân viên phục vụ nói: "Do tàu hỏa gặp sự cố, làm chậm trễ hành trình của mọi người. Chúng tôi không những trả lại vé cho mọi người, còn tặng mỗi người một chai thức uống do Thiên Tôn ban tặng từ trên trời xuống, ai cũng có phần nhé."

Vừa nói, hắn vừa bắt đầu phân phát đồ uống.

Hồng Thừa Trù lấy làm lạ: Thứ quái quỷ gì đây?

Xuất phát từ cẩn thận, hắn không dám tùy tiện uống thứ nước kỳ lạ người khác đưa tới.

Tuy nhiên, những hành khách khác dường như không hề để tâm, có người nhận lấy chai sứ, mở nắp chai, một hơi uống cạn nửa chai, còn ợ một cái: "Sảng khoái! Coi như có Thiên Phủ Khả Lạc bồi thường, ta sẽ không so đo chuyện tàu hỏa gặp sự cố nữa, các ngươi cứ từ từ sửa, bản đại gia ở trên xe từ từ chờ các ngươi

sửa xong.”

Tam Thập Nhị cũng nhận lấy một chai Thiên Phủ Khả Lạc, uống một ngụm, vui vẻ nói với Hồng Thừa Trù: “Hồng đại nhân, thứ này thật sự là mỹ vị nhân gian, ngài không thử một chút sao?”

Hồng Thừa Trù vốn không muốn thử, nhưng nhìn xung quanh, thấy mọi người trên tàu đều đang uống thứ này, căn bản không ai sợ bị độc, xem ra, là mình quá cẩn thận rồi.

Hắn liếc mắt nhìn gia đinh bên cạnh.

Một tên gia đinh hiểu ý, mở nắp chai, nhấp thử một ngụm, lập tức mừng rỡ: “Lão gia, thứ nước này uống rất ngon. Không phải rượu, sẽ không say xỉn mà làm hỏng việc.”

“Đã không có vấn đề, vậy thì uống đi.” Hồng Thừa Trù cẩn thận nhấp một ngụm, chậc! Một cảm giác sảng khoái, lập tức lan ra toàn thân: “Quả thực rất ngon.”

Tất cả mọi người trên tàu đều đang uống Thiên Phủ Khả Lạc, căn bản không ai sợ hãi.

Nhân viên phục vụ đưa cho mỗi người một chai, gia đinh của Hồng Thừa Trù đều nhận được.

Thế là… tất cả mọi người đều tu ừng ực một chai.

Một hành khách hỏi: “Còn bao lâu nữa thì xe mới sửa xong?”

Nhân viên phục vụ: “Trong thời gian ngắn, e rằng…”

Hành khách: “Thôi được rồi, dù sao vé cũng đã trả lại cho ta rồi, ta tự mình đi bộ dọc theo đường ray đến ga tiếp theo vậy.”

Hành khách trên xe chia làm hai phe, một phe ở lại trên xe chờ xe sửa xong, một phe thì xuống xe, đi bộ.

Hồng Thừa Trù suy nghĩ một chút: “Chúng ta cũng xuống xe đi bộ thôi.”

Hắn xuống xe, từ trong mấy toa xe phía trước, gia đinh của hắn cũng tràn ra, trong nháy mắt đã có hai trăm người vây quanh, bảo vệ hắn rời khỏi tàu hỏa, men theo đường ray đi về hướng đông…

Bên đường ray, còn có rất nhiều hành khách khác cũng đang đi bộ.

Hồng Thừa Trù luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, nhưng lại không nói rõ được. Nếu chỉ có mình bị đuổi xuống xe đi bộ, hắn có thể khẳng định đây là một âm mưu, nhưng còn rất nhiều hành khách cũng bị đuổi xuống xe, cũng cùng nhau đi bộ.

Nhiều bá tánh như vậy bị ảnh hưởng, chuyện này sao có thể là nhằm vào mình được?

Vừa nghĩ đến đây, hắn liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Đi được một lúc, máu huyết lưu thông nhanh hơn, bỗng nhiên hắn cảm thấy đầu óc hơi choáng váng.

Hồng Thừa Trù giật mình: “Nước uống lúc nãy có vấn đề?”

Hắn quay đầu lại nhìn, những hành khách cùng hắn xuống xe, đi bộ men theo đường ray, dường như cũng có người bắt đầu choáng váng, có người ngã vật xuống, có người tuy không ngã, nhưng lại mơ màng, rõ ràng là trời đất quay cuồng.

Hồng Thừa Trù nhìn về phía gia đinh của mình, thấy bọn họ từng người một đều mê man, bước đi đã bắt đầu loạng choạng: “Không xong rồi, Thiên Phủ Khả Lạc đó có vấn đề, đã khiến cho tất cả mọi người…”

Đúng lúc này, ba hành khách đi phía trước bỗng nhiên dừng

lại, quay đầu lại, đối mặt với Hồng Thừa Trù, trên mặt lộ ra nụ cười ngạo nghễ: “Hồng Thừa Trù, ngươi xem thử bọn ta là ai?”

Hồng Thừa Trù nheo mắt nhìn kỹ, kinh ngạc thốt lên: “Cơ Tam Nhi! Vương Hổ! Tiểu Hồng Lang!”

Ba người cười lớn: “Không sai, chính là ba người bọn ta, hahaha! Năm xưa ngươi ức hiếp ba người bọn ta thê thảm như vậy, bây giờ, đến lượt bọn ta báo thù rửa hận rồi.”

Hồng Thừa Trù tức giận nói: “Lũ phản tặc… phản…”

Gia đinh vội vàng cố gắng đứng chắn trước mặt Hồng Thừa Trù.

Hồng Thừa Trù dùng chút sức lực cuối cùng nói: “Các ngươi… cố ý phá hoại xe lửa, hạ độc tất cả mọi người trên xe… chỉ vì… bản quan?”

Cơ Tam Nhi cười lớn: “Đúng vậy, bọn ta cố ý phá hoại xe lửa, còn bỏ thuốc mê vào Thiên Phủ Khả Lạc trên tàu, cho dù ngươi là Hồng Thừa Trù có cẩn thận thế nào cũng không thể nào đề phòng được bọn ta hạ độc diện rộng, hahaha.”

Hồng Thừa Trù: “Phát rồ! Hành vi quá… quá… ác độc…”

Cơ Tam Nhi cười lớn: “Quả nhiên! Quả nhiên!”

Vương Hổ: “Quả nhiên!”

Tiểu Hồng Lang: “Nằm xuống đi!”

Hồng Thừa Trù chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, ngã vật xuống, hai trăm gia đinh trung thành của hắn cũng lần lượt ngã xuống.

Trước khi ngã xuống, hình ảnh cuối cùng mà bọn họ nhìn thấy, chính là Cơ Tam Nhi đi tới, vác Hồng Thừa Trù lên, sau đó

trước mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

Cũng không biết qua bao lâu…

Gia đinh mơ màng tỉnh lại.

Nhìn xung quanh, bên cạnh còn có rất nhiều hành khách đang hôn mê bất tỉnh đang nằm, cũng có người vừa mới tỉnh lại, đang ngồi trên mặt đất, vẻ mặt ngơ ngác nhìn xung quanh, dường như còn chưa biết mình đang ở nơi nào.

Gia đinh vội vàng tìm kiếm Hồng Thừa Trù, nhưng rõ ràng là, Hồng Thừa Trù đã bị ba tên phản tặc bắt cóc mang đi rồi.

Chương 1236: Nơi Đây Là Tần Vương Phủ

“Lão gia không còn ở đây.”

“Mau tìm kiếm!”

“Tiểu Lục Tử, ngươi chạy nhanh, lập tức vào kinh báo cáo với hướng hoàng thượng nói lão gia trên đường gặp chuyện, xin triều đình thư thả thêm thời gian.”

“Những người còn lại, chúng ta mau chóng tìm lão gia về, nhanh lên.”

Gia đinh nhốn nháo như kiến vỡ tổ, trong nháy mắt đã chạy xa.

Đợi đến khi gia đinh đã đi xa, các hành khách mới kết thúc “chế độ phối hợp diễn xuất”, một đám người vốn dĩ không quen biết nhau, lúc này lại tụ tập lại một chỗ, cùng nhau cười ha hả: “Oa, hôm nay diễn vở kịch này thật đã, ta đúng là đã uống thuốc mê thật đấy.”

“Hóa ra uống thuốc mê là có cảm giác như thế này.”

“Bây giờ ta vẫn còn hơi choáng váng, hahaha.”

“Thật là thú vị!”

“Vở kịch này ta diễn hay như vậy, Thiên Tôn nhất định sẽ khen ngợi ta.”

“Làm việc cho Thiên Tôn, không cầu có thưởng, chỉ cầu báo

ân.”

Các hành khách vui vẻ đứng dậy, thân thể vẫn còn hơi uể oải, nhưng tinh thần lại rất tốt, lúc này, từ xa vang lên tiếng ù ù, tiếng rầm rập, xe lửa “đã sửa xong”, chạy đến đón bọn họ.

Hành khách lần lượt quay trở lại xe, Tam Thập Nhị trên xe cũng vừa mới tỉnh lại không lâu, còn hơi choáng váng, nhưng vẫn mỉm cười vẫy tay với các hành khách: “Mọi người vất vả rồi.”

“Không vất vả, chỉ thấy vui vẻ.”

“Hóa ra Trần Thiên Hộ quay phim là diễn như vậy, thật sự là rất thú vị.”

“Bây giờ ta đã có kinh nghiệm diễn xuất rồi, không biết ta đi đăng ký làm diễn viên có được không nhỉ.”

“Xe lửa đã bị hoãn khá lâu rồi…”

--

Lúc Hồng Thừa Trù tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trong một căn nhà bằng đá nhỏ hẹp, đồ đạc trong nhà khá đầy đủ, giường, bàn, tủ quần áo… đều có đủ cả.

Không có xiềng xích gì trói buộc, cũng không có hình cụ, đây là một căn phòng sinh hoạt rất bình thường.

Hồng Thừa Trù từng trải qua không ít sóng gió, cũng sẽ không vì chút chuyện này mà hoang mang lo lắng, bình tĩnh lại suy nghĩ thật kỹ: Mình chắc chắn là đã rơi vào tay giặc, nhưng cho dù giặc không biết mình đã được thăng chức làm Binh bộ thượng thư, cũng nhất định biết mình là tam biên tổng đốc, một chức quan lớn như vậy thì sẽ không dễ dàng giết mình, nhất định là muốn đưa ra điều kiện gì đó.

Chỉ cần có điều kiện để nói, vậy thì tạm thời sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng!

Ơ?

Góc tường còn đặt một tấm gương đồng.

Hồng Thừa Trù vội vàng soi gương, tóc tai hơi rối, quần áo cũng có không ít nếp nhăn, trên lưng còn dính chút bụi đất.

Chuyện này không thể nhịn được!

Đúng lúc này, tiếng mở cửa vang lên, có người đi vào.

Trong nháy mắt đó, Hồng Thừa Trù còn chưa kịp nhìn xem người tới là ai, chỉ dùng 0,01 giây liền lấy lược ra, chải tóc cho gọn gàng. Lại dùng 0,01 giây vuốt phẳng nếp nhăn trên quần áo, lại dùng 0,01 giây phủi sạch bụi đất trên người, sau đó thân hình nhoáng lên, vèo một cái ngồi xuống ghế bên cạnh bàn.

Như núi Thái Sơn sừng sững, tựa như chưa từng di chuyển, ung dung nho nhã.

Người đi vào, chính là ba người Cơ Tam Nhi, Vương Hổ, Tiểu Hồng Lang.

Bọn họ vừa đẩy cửa bước vào, dường như nhìn thấy Hồng Thừa Trù đang đứng trước gương, nhưng chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, dụi dụi mắt, mới phát hiện Hồng Thừa Trù đang ngồi cạnh bàn, như thể đã ngồi đó từ lâu.

Vừa rồi nhìn thấy ông ta đứng trước gương chắc là ảo giác?

Cơ Tam Nhi: “Hồng Thừa Trù, biết tại sao bọn ta lại bắt ngươi đến đây không?”

Hồng Thừa Trù thản nhiên nói: “Muốn tiền? Muốn quyền? Hay là muốn thứ gì khác? Các ngươi không lập tức giết bản quan,

chính là muốn thứ gì đó chứ gì?”

Cơ Tam Nhi cười khẩy: “Năm xưa, ngươi bắt được bọn ta, cũng không giết bọn ta, cho nên bọn ta đánh bại ngươi, đương nhiên cũng không thể giết ngươi, nếu không sẽ có vẻ bọn ta không có quy củ giang hồ.”

Hồng Thừa Trù ung dung nói: “Bây giờ xem ra, năm xưa không giết các ngươi là sai lầm, bây giờ các ngươi lại tiếp tục ra ngoài làm ác, vì bắt bản quan, lại đi phá hoại xe lửa, hạ độc tất cả hành khách trên xe, thật sự là hung ác tày trời.”

Cơ Tam Nhi: “Hahaha, chuyện bọn ta làm, gọi là thuận theo thiên mệnh! Ngươi hiểu gì chứ?”

Hồng Thừa Trù: “Nói đi, các ngươi muốn gì?”

Cơ Tam Nhi: “Không muốn gì cả, chỉ là muốn giam giữ ngươi ở đây.”

Hồng Thừa Trù: “!”

Cơ Tam Nhi nói: “Năm xưa sau khi bọn ta bị ngươi bắt, trải qua vài năm lao động cải tạo, bây giờ cảm thấy cũng không tệ. Cho nên, hy vọng ngươi cũng có thể cải tạo tư tưởng của mình, biết đâu sau khi cải tạo xong, cũng sẽ cảm thấy rất sảng khoái đấy.”

Hồng Thừa Trù hơi giận: “Nói vớ vẩn gì đó.”

Cơ Tam Nhi: “Dù sao những gì bọn ta muốn nói cũng đã nói xong rồi, phải đi làm việc của mình thôi, Hồng đại nhân, tự lo cho bản thân. Đúng rồi, đừng hy vọng đám thuộc hạ của ngươi có thể cứu ngươi ra ngoài, tốt nhất là bọn chúng đừng tìm đến đây, nếu tìm đến, tất cả đều sẽ biến thành tù nhân.”

Hồng Thừa Trù: “!”

Ba người Cơ Tam Nhi, Vương Hổ, Tiểu Hồng Lang, cười ha hả vẫy tay với Hồng Thừa Trù, trong mắt không có oán hận, cũng không có sát ý, tựa như đã sớm xem nhẹ mọi chuyện, xoay người rời đi.

Cảm giác kỳ quái trong lòng Hồng Thừa Trù càng thêm mãnh liệt!

Ba người này rõ ràng không hề oán hận mình, tại sao còn muốn ra tay với mình? Không hiểu nổi động cơ của bọn họ.

Hắn đuổi theo ra cửa, vốn tưởng rằng cửa nhất định đã bị khóa từ bên ngoài, nhưng đưa tay đẩy một cái, cửa thế mà lại khép hờ, có thể mở ra.

"Ơ?"

Hồng Thừa Trù kinh ngạc, bước chân ra ngoài.

Bên ngoài là một khu vườn nhỏ, bên trong có đình đài, giả sơn, cây cối, nhìn qua cũng không tệ. Xung quanh vườn có một vòng nhà, mỗi căn đều có kiểu dáng giống nhau, rất giống với căn nhà mà hắn đang ở.

Hồng Thừa Trù đang tò mò đây là nơi nào, thì thấy cửa một căn nhà mở ra, từ bên trong có một người đàn ông đi ra, người này vừa nhìn thấy Hồng Thừa Trù, thế mà lại nhận ra hắn, thất thanh kêu lên: "Hồng đại nhân!"

Hồng Thừa Trù lại không quen biết hắn, tò mò hỏi: "Ngươi là?"

Người nọ vội la lên: "Mễ Thanh Ly! Mễ thiên hộ! Ngài quên rồi sao?"

Hồng Thừa Trù lập tức nhớ ra: "Cẩm Y Vệ, Mễ thiên hộ!"

Mễ thiên hộ kích động, bước nhanh tới, nắm lấy tay Hồng Thừa Trù: “Hồng đại nhân, sao ngài lại ở đây? Ngài dẫn quân đến cứu chúng tôi sao?”

Trên đầu Hồng Thừa Trù chậm rãi hiện lên một dấu chấm hỏi cực lớn.

Mễ thiên hộ thấy hắn khó hiểu, mới bừng tỉnh: “Ngài… ngài cũng bị bắt tới đây sao? Xong rồi! Xong rồi! Nghịch tặc đã phát rồ đến mức dám bắt giữ cả tam biên tổng đốc, a a a, xong rồi! Nghịch tặc ngay cả tam biên tổng đốc cũng dám ra tay… xong rồi.”

Hồng Thừa Trù trầm giọng nói: “Đừng hoảng hốt, trước tiên hãy nói cho bản quan biết, đây là nơi nào? Rốt cuộc là ai đã bắt chúng ta đến đây?”

Mễ thiên hộ mặt như đưa đám nói: “Nơi này là… hậu hoa viên của Tần Vương phủ!”

Hồng Thừa Trù giật mình, không còn giữ được bình tĩnh nữa: “Tần Vương phủ!”

Chương 1237: Không sợ bị ngoại địch hái mất trái đào sao?

Ba chữ "Tần vương phủ" khiến cho Hồng Thừa Trù giật bắn mình.

Trong đầu hắn, những cụm từ như "thân vương mưu phản", "Tĩnh Nan chi dịch"... hiện lên, đây đều là những đại sự có thể làm lung lay căn cơ quốc gia. Cho dù là người bình tĩnh như hắn, trên trán cũng toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Tuy nhiên, hắn lập tức phản ứng lại, trước mặt còn có vị Mễ thiên hộ, mồ hôi chảy ròng ròng như vậy thật sự là quá khó coi, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng bản thân.

Hồng Thừa Trù liếc mắt nhìn quanh, liền nhìn thấy trong hoa viên có một cái ao nhỏ.

Hắn lắc mình một cái, chỉ dùng 0.01 giây đã chạy đến bên cạnh ao nước, lại dùng 0.01 giây lấy ra một chiếc khăn tay, nhúng vào trong ao nước lạnh một chút, lau sạch mồ hôi trên trán, lại dùng 0.01 giây lắc mình một cái, đã trở về trước mặt Mễ thiên hộ.

Mễ thiên hộ chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, vị Hồng đại nhân vừa rồi hình như có chút luống cuống, hiện tại lại là một bộ dáng ung dung thong dong, vừa rồi bản thân nhìn thấy, chẳng lẽ là ảo giác sao?

Hồng Thừa Trù sa sầm mặt, nói: "Mễ thiên hộ, ý của ngươi là, Tần vương phủ mưu phản, tự tiện giam giữ đại thần triều đình?

Ngươi và ta, đều là bởi vì nguyên nhân này mà bị bắt đến đây?"

Mễ thiên hộ gật đầu.

Hồng Thừa Trù: "Hắn còn cấu kết với lưu khấu! Hắn là mượn tay lưu khấu bắt ta đến đây."

Mễ thiên hộ: "A? Cấu kết với lưu khấu? Đúng đúng đúng, điều này rất có khả năng, đám lưu khấu gây họa ở Tứ Xuyên và Trung Nguyên, chính là bị đám người này tiêu diệt, bọn họ bắt được rất nhiều tặc tù, nói là gì mà cải tạo lao động, trên thực tế hẳn là thu nạp toàn bộ bọn chúng làm tay sai cho mình rồi."

Hồng Thừa Trù: "Chuyện này thật sự là không ổn."

Mễ thiên hộ: "Đây còn chưa phải là điều không ổn nhất, ta tận mắt nhìn thấy, bọn họ có thần tiên giúp đỡ, thần tiên từ trên trời ném xuống một cái cánh gà lớn ơi là lớn! Ta còn ăn một miếng, ngon hết nước chấm."

Hồng Thừa Trù: "..."

Nếu như không có câu nói cuối cùng này, Hồng Thừa Trù đã cảm thấy vấn đề mà Mễ thiên hộ nói rất nghiêm trọng, nhưng thêm câu này vào, Hồng Thừa Trù đột nhiên phát hiện, tên này chẳng lẽ là bị bệnh thần kinh sao? Những lời nói lúc trước đều là đang đùa giỡn mình?

Vì vậy, bầu không khí giữa hai người, cứ như vậy trở nên gượng gạo.

Đúng lúc này, một hàng người đi vào trong hoa viên, trên tay còn cầm khay, trên khay bày đủ loại thức ăn.

Thì ra là đã đến giờ cơm tối.

Lúc này Hồng Thừa Trù mới phát hiện, bản thân có hơi đói

bụng, cũng không biết bị tên Man tộc kia chuốc thuốc mê bao lâu, ít nhất cũng đã hơn nửa ngày chưa ăn uống gì, trong bụng trống rỗng.

Người bưng cơm, thế mà lại là một hán tử ăn mặc như Cẩm Y Vệ, vừa vào cửa liền cười nói: "Mễ thiên hộ, à, còn có cả vị Hồng đại nhân mới đến, bữa tối hôm nay rất không tệ đâu. Có Thiên Tôn từ trên trời ban xuống mỹ vị hiếm có, tên gọi là xúc xích Vương Trung Vương."

Hồng Thừa Trù: "???"

Mễ thiên hộ lại mừng rỡ: "Ôi chao, món này ta thích nhất."

Hắn vèo một cái nhảy qua đó, nhận lấy khay cơm, xung quanh hoa viên là một vòng phòng ốc, lần lượt có hai mươi người chui ra, là đám thuộc hạ của Mễ thiên hộ, tất cả đều vây lại, nhận lấy khay cơm, ngồi vây quanh bàn đá trong hoa viên.

Hồng Thừa Trù mặt mũi ngơ ngác đi theo nhận lấy một khay cơm, ngồi đối diện với Mễ thiên hộ.

Điều thú vị là, tên Cẩm Y Vệ bưng cơm kia cũng ngồi xuống, còn hướng về phía Hồng Thừa Trù hành lễ: "Hồng đại nhân, hạ quan là Cẩm Y Vệ bách hộ phụ trách khu vực Tây An này, họ Thiết, ngài cứ gọi ta là Thiết bách hộ là được."

Ánh mắt Hồng Thừa Trù hơi nheo lại: "Tây An?"

"Đúng vậy, Tây An." Thiết bách hộ mỉm cười nói: "Hiện tại ngài đang làm khách tại hậu hoa viên của Tần vương phủ ở Tây An."

Hồng Thừa Trù thầm nghĩ: Thì ra vừa rồi Mễ thiên hộ không phải là đang nói bậy.

Trong lòng hắn kinh ngạc, nhưng bề ngoài lại rất bình tĩnh,

dùng đũa gắp một miếng xúc xích nhỏ đã được cắt thành hình vuông, bỏ vào trong miệng, vừa chậm rãi thưởng thức mỹ vị chưa từng ăn qua này, vừa thản nhiên hỏi: "Thiết bách hộ, xem tình hình hiện tại, Tần vương phủ đang hành động mưu nghịch, bản quan và Mễ thiên hộ đều bị đám nghịch tặc bắt giữ? Ngươi cũng là đồng bọn của nghịch tặc sao?"

Thiết bách hộ mỉm cười: "Đúng vậy!"

Hắn thế mà lại thừa nhận một cách thẳng thừng như vậy.

May mà Hồng Thừa Trù là văn quan, nếu là võ quan, chỉ sợ đã sớm vung một quyền đấm qua rồi.

Hồng Thừa Trù khẽ thở dài: "Các ngươi đã dám công khai giam cầm Binh bộ thượng thư, xem ra thực lực rất mạnh nhỉ? Bản quan chỉ muốn biết, rốt cuộc các ngươi có bao nhiêu binh lực, mà dám to gan như vậy?"

Thiết bách hộ nói: "Chỉ cần có Thiên Tôn phù hộ, binh lực gì đó không quan trọng một chút nào. Chúng tôi không quan tâm đến binh lực, chỉ quan tâm bách tính có thể bình an vượt qua cuộc biến cách quốc gia này hay không, không bị chiến tranh liên lụy."

Hồng Thừa Trù: "Biến cách quốc gia? Khẩu khí thật lớn."

Thiết bách hộ: "Hồng đại nhân từ Ninh Hạ đến đây, đã đi qua Diên An, cũng đã ngồi qua xe lửa, trên đường nhìn thấy không ít thứ, chẳng lẽ vẫn chưa phát hiện ra biến cách quốc gia lớn đến mức nào sao?"

Câu nói này, khiến cho Hồng Thừa Trù giật mình.

Giật mình xong, lại lập tức khôi phục lại bình tĩnh: "Lúc này, thật sự là thời điểm tốt để biến cách quốc gia sao? Kiến Nô ở phía Đông Bắc đang nhìn chằm chằm, người Mông Cổ trên thảo nguyên không ngừng quấy phá, lưu khấu hoành hành, hạn hán khiến cho

dân chúng lầm than, hải tặc Tây Dương cũng thường xuyên xuất hiện ở ven biển Đông Nam... Các ngươi lựa chọn thời điểm này phát động mưu phản, rất có thể sẽ tạo ra cục diện người thân đau khổ, kẻ thù vui mừng, uổng công làm áo cưới cho Kiến Nô."

Thiết bách hộ thở dài một hơi: "Thiên Tôn đã từng tiết lộ thiên cơ, nếu như chúng ta không nhân lúc này phát động biến cách, vậy thì sẽ dâng giang sơn này cho Kiến Nô. Mà sau khi Kiến Nô tiếp nhận sẽ phá hoại một trận, khiến quốc gia nghèo đói và lạc hậu, bách tính sau mấy trăm năm thậm chí sẽ bị gán cho danh hiệu 'bệnh phu'. Cho nên chúng ta không thể không thay đổi vào lúc này."

Thiết bách hộ lại thở dài một tiếng nói: "Kỳ thật đối với Thiên Tôn lão nhân gia mà nói, giang sơn theo họ ai không quan trọng, Hoàng đế nhân gian là ai cũng không quan trọng, lão nhân gia là thần tiên, ai làm hoàng đế thì có liên quan gì đến thần tiên chứ? Người quan tâm chính là nỗi khổ của dân chúng, bách tính có được ăn no mặc ấm hay không, có phải chết vì chiến tranh hay không. Còn có, dân tộc Hoa Hạ của chúng ta, có thể sau mấy trăm năm, mấy ngàn năm sau vẫn sừng sững đứng vững hay không."

Hồng Thừa Trù nhíu mày, hắn rất muốn nói một câu hoang đường, nhưng hắn lại biết Kiến Nô lợi hại bao nhiêu, triều đình muốn thu thập Kiến Nô khó khăn đến nhường nào, nếu như không tiến hành bất kỳ biến cách nào, quốc gia thật sự rất có thể bị Kiến Nô cho...

Thiên cơ này, ít nhiều gì cũng nên tin một chút.

Hồng Thừa Trù: "Nhưng mà, lúc này các ngươi làm loạn mưu phản, chẳng lẽ không sợ bị lưu khấu, hoặc là Kiến Nô từ quan ngoại đánh vào, hái mất trái đào sao? Đến lúc đó các ngươi sẽ trở thành tội nhân muôn đời."

Thiết bách hộ khẽ mỉm cười, trên mặt lộ ra nụ cười tự tin:

"Cho nên trước tiên chúng tôi thu phục Mông Cổ, sau đó bình định lưu khấu, tiếp theo đánh cho Kiến Nô một trận tơi bời, chờ đến khi không còn ngoại địch nữa rồi hẵng mưu phản, Hồng đại nhân thấy thế nào?"

Hồng Thừa Trù: "Nói thì dễ, làm mới khó."

Thiết bách hộ: "Hồng đại nhân, tam biên mà ngài phụ trách trấn thủ, đã bao lâu rồi không bị người Mông Cổ quấy phá?"

Lời này vừa nói ra, Hồng Thừa Trù đột nhiên giật mình!

Chương 1238: Đại hãn Mông Cổ đang bơi lội

Đầu óc Hồng Thừa Trù nhanh chóng xoay chuyển.

Khu vực mà tam biên tổng đốc quản lý, chính là Duyên Tuy, Ninh Hạ và Cam Túc.

Ba nơi này, trước giờ vẫn luôn bị người Mông Cổ quấy phá, phiền không chịu nổi.

Nhưng mà, mấy năm gần đây, người Mông Cổ hình như không đến nữa.

Bắt đầu từ lúc nào thì không đến nữa?

Trong đầu hắn hiện lên một cái tên, nhíu mày nói: "Thạch Kiên! Thạch Kiên là người của các ngươi?"

"Không sai." Thiết bách hộ nói: "Thạch Kiên Thạch tướng quân, chính là người chúng tôi phái đi giải quyết vấn đề người Mông Cổ, vấn đề người Mông Cổ quấy phá mà ngài lo lắng, hiện tại cơ bản đã được giải quyết."

Hồng Thừa Trù đã bị chấn động đến mức không thể chấn động hơn nữa, nhưng vì muốn duy trì phong độ, bề ngoài hắn vẫn bình tĩnh như cũ: "Thạch Kiên chỉ là dọa cho người Mông Cổ sợ, dọa đến mức bọn họ không dám đến xâm phạm biên giới, nhưng nếu như đám phản tặc các ngươi gây rối, thiên hạ đại loạn, người Mông Cổ nhất định sẽ lại đến."

Thiết bách hộ nở nụ cười thần bí: "Thật sao?"

Hai người đang nói đến đây, Mễ thiên hộ bên cạnh "bộp" một tiếng buông bát cơm xuống, lau miệng một cái, nói: "Đi thôi, trói ta lại đi, nên dẫn ta đi xem Tin Tức Cao Gia rồi."

Hồng Thừa Trù kinh ngạc nói: "Tin tức gì?"

Mễ Thiên hộ: "Tin Tức Cao Gia, mỗi ngày đều phát sóng những chuyện lớn chuyện nhỏ chuyện tầm phào chuyện nhảm nhí trên đời, đủ loại chuyện linh tinh hỗn tạp, đây là thú vui duy nhất của ta ở chỗ này, hiện tại ta đã mắc phải một loại bệnh mà không xem Tin Tức Cao Gia thì sẽ chết mất."

Hồng Thừa Trù: "..."

Thiết bách hộ: "Mễ thiên hộ, không cần trói nữa rồi, ngày đó ngươi tận mắt nhìn thấy cánh gà siêu to khổng lồ của Thiên Tôn ban xuống, ngươi còn có ý định bỏ chạy sao?"

Mễ thiên hộ trầm mặc một hồi lâu, khẽ thở dài nói: "Hay là trói ta lại đi, vạn nhất ta ăn mỡ heo che mờ tâm trí, vẫn muốn chạy thì không hay lắm, trói lại cho ta bỏ hẳn ý định này."

Vì vậy, người của Thiết bách hộ lấy dây thừng ra, trói đám người Mễ thiên hộ lại toàn bộ.

Đến lượt Hồng Thừa Trù, Hồng Thừa Trù là người chú trọng dung mạo như vậy, không cần nghĩ ngợi đã nói: "Bản quan không cần trói, bản quan sẽ không làm ra loại chuyện tốn công vô ích."

Hắn là quan văn, năng lực chiến đấu thân thể cũng không mạnh, Thiết bách hộ cũng không trói nữa.

Dẫn theo Hồng Thừa Trù và đám người Mễ thiên hộ đi ra khỏi Tần vương phủ.

Chỉ thấy Chu Do Cơ đang ngồi trên Khố Lý Nan kim quang rực rỡ, chờ bọn họ.

Hồng Thừa Trù vừa nhìn thấy Chu Do Cơ, liền muốn chửi thề, nhưng mà những lời nên nói vừa rồi đều đã nói với Thiết bách hộ rồi, hiện tại nhìn thấy Chu Do Cơ ngược lại một chữ cũng lười nói, im lặng đi theo.

Rất nhanh, đoàn người đi đến cổng chợ.

Chỉ thấy dòng người cuồn cuộn lại tập trung ở chỗ này, chờ xem Tin Tức Cao Gia.

Hồng Thừa Trù cũng không khỏi âm thầm kinh ngạc...

Đám nghịch tặc này thật được lòng dân.

TV sáng lên...

Một tràng quảng cáo, khiến Hồng Thừa Trù hoa cả mắt, chỉ trong vòng mười phút ngắn ngủi, hắn ít nhất đã có mười lăm món đồ muốn mua, tính toán một chút, phải tốn hơn một trăm lượng bạc mới có thể mua hết, dọa hắn giật bắn mình.

Xem cái gương lớn kỳ quái này thật đáng sợ, tiêu tiền như nước.

Hắn nghe thấy thế tử phi Tần vương ngồi bên cạnh luôn mồm nói với thái giám: "Ghi lại cái này, quay về mua một cái về thử xem."

"Món hàng này cũng không tệ, tối mai ta muốn nhìn thấy nó được bày trên bàn của ta."

"Nửa canh giờ, trong vòng nửa canh giờ ta phải được ăn đầu thỏ ngũ vị hương hiệu Thỏ."

Khả năng tính toán của Hồng Thừa Trù rất mạnh, không chỉ tự mình tính toán cho bản thân, còn giúp thế tử phi tính toán một chút, trong khoảng thời gian quảng cáo ngắn ngủi mười phút vừa

rồi, nàng ta dự tính đã tiêu hết 325 lượng bạc 4 đồng.

Cuối cùng, quảng cáo kết thúc!

Không cần phải tiêu tiền nữa, Hồng Thừa Trù cũng không nhịn được thở phào nhẹ nhõm, thứ đồ chơi này mà xem tiếp nữa, gia sản nhà họ Hồng không giữ nổi mất, dù sao cũng không có tiền như Tần vương phủ.

Tin tức bắt đầu!

Hai mắt Hồng Thừa Trù lập tức sáng lên, tin tức quốc tế đầu tiên này chính là nói về tiến độ của cuộc khởi nghĩa Shimabara ở Oa quốc, khiến hắn xem đến say sưa. Tiếp theo là tin tức trong nước, nói về việc sau khi đám lưu khấu lớn bị bình định, tiến độ dọn dẹp đám lưu khấu nhỏ lẻ ở các nơi cũng rất khả quan.

Tiếp theo màn hìnhchuyển hướng, Thục Sơn...

Một dân binh người Tứ Xuyên xuất hiện trên màn hình, dưới chân còn giẫm lên một thi thể thổ bạo tử, vẻ mặt vui mừng hét lớn với ống kính: "Bọn thổ bạo tử trên núi Ô Long, đã bị chúng tôi tiêu diệt toàn bộ!"

Đám bách tính reo hò: "Tiễu phỉ trên núi Ô Long kết thúc rồi."

Trong lòng Hồng Thừa Trù âm thầm kinh hãi...

Màn hình lại chuyển hướng, Đại Kim Vương xuất hiện trên màn hình, lộ ra nụ cười lúng túng với khán giả: "Ta tên Trương Tiểu Dịch, biệt hiệu giang hồ là Đại Kim Vương, từng là lưu khấu, ta từng tiếp nhận chiêu an giả của Tả Lương Ngọc, lại làm giả tổng binh một thời gian, hiện tại đang tiếp nhận cải tạo lao động. Trại cải tạo lao động của chúng tôi phụ trách công tác tái thiết sau thảm họa ở huyện Vũ Dương, tiến độ công trình rất thuận lợi... Mời mọi người xem mảnh ruộng phía sau chúng tôi..."

Màn hình lại chuyển hướng, cảng Thượng Hải.

Nam Kinh Hộ bộ tả thị lang Luyện Quốc Sự thế mà lại xuất hiện trên màn hình, vẻ mặt tươi cười vui vẻ nói với màn hình: "Mọi người xem, cảng Thượng Hải phía sau tôi phồn hoa biết bao. Mấy ngày trước, triều đình chính thức mở cửa biển Phúc Kiến và Thượng Hải, trước đây chúng ta tiến hành buôn bán hàng hải phải lén lút, hiện tại có thể quang minh chính đại tiến hành rồi."

Màn hình chuyển sang phía sau hắn, chỉ thấy trên bến cảng Thượng Hải có vô số tàu thuyền neo đậu, có tàu của Đại Minh, có tàu của Oa quốc, có tàu của Triều Tiên, có tàu của người Phật Lang Cơ, có tàu của người Hà Lan...

Rất nhiều dân công đang bốc dỡ hàng hóa, cũng có người đang khuân vác hàng hóa lên tàu, quả là một cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt.

Luyện Quốc Sự cười nói: "Trong một tháng nay, bản quan đã cung cấp công việc khuân vác cho năm trăm bách tính nghèo khó, giải quyết kế sinh nhai cho năm trăm hộ gia đình, tiếp theo, bản quan sẽ tiếp tục nỗ lực, cố gắng để cho nhiều bách tính hơn nữa có thể sống cuộc sống tốt đẹp."

Màn hình lại chuyển hướng...

Nữ chưởng quầy của Hợp tác xã dâu tằm Tuyết Nhi xuất hiện trước ống kính, phía sau nàng là một đống khung tre lớn dùng để nuôi tằm, trên tay cầm một tấm lụa thượng hạng, vẻ mặt tươi cười nói với màn hình: "Hợp tác xã dâu tằm Nghênh Giang An Khánh trải qua mấy năm phát triển, hiện tại đã có quy mô ban đầu, chúng tôi đã tuyển dụng tổng cộng hơn 1800 nữ công, sản lượng lụa hàng năm là xxx tấm, tăng thu cho ngân khố thôn xxx lượng bạc..."

Hồng Thừa Trù xem từng tin tức một, càng xem càng cảm thấy

hoang đường.

Không biết từ lúc nào, toàn thiên hạ đều là thế lực của đám nghịch tặc này rồi sao?

Đám nghịch tặc này hoàn toàn khác so với những tên nghịch tặc trước đây chỉ biết đánh đánh giết giết, bọn họ đi khắp nơi phát triển kinh tế, đi khắp nơi xây dựng nhà xưởng, đi khắp nơi lo cho dân sinh, tin tức phát sóng chủ yếu là lấy dân sinh làm chủ.

Lúc này màn hình chuyển đến trường Hàng hải Châu Sơn.

Màn hình nhắm vào sườn mặt của một đứa trẻ mười tuổi, đứa trẻ này đang liều mạng luyện tập bơi lội trong bể bơi của trường học.

Bên cạnh bể bơi có một nữ phóng viên đứng đó, mỉm cười nói với khán giả: "Mọi người xem, Đại hãn của Mông Cổ Ngạch Triết, gần đây đang nỗ lực luyện tập bơi lội, vì trở thành tổng tư lệnh hải quân Mông Cổ mà không ngừng cố gắng."

Hồng Thừa Trù: "Cái gì? Đại hãn Mông Cổ!"

Chương 1239: Binh bộ thượng thư chưa tới

Vài chữ thiên khả hãn Mông Cổ quả thực dọa Hồng Thừa Trù sợ hết hồn.

Hoá ra đám nghịch đảng này đã thu phục được cả Mông Cổ từ bao giờ, thậm chí còn bắt sống cả thiên khả hãn của bọn chúng, thảo nào mấy năm nay người Mông Cổ không còn đến quấy nhiễu biên cảnh, ngược lại còn rất biết điều chạy đến mậu dịch với người Hán.

Thảo nào, thảo nào…

Hồng Thừa Trù nào phải người thường, hắn là kỳ tài văn võ song toàn, tình thế trước mắt, chỉ cần phân tích một chút là biết đáng sợ đến mức nào.

Trong miệng tuy không nói, nhưng trong lòng lại nghĩ: Tần Vương thế tử Chu Do Cơ, nếu như lúc này tuyên bố khởi binh cần vương, suất quân đánh thẳng vào kinh thành, Chu Do Kiểm tuyệt đối không đỡ nổi.

Hiện tại bọn họ vẫn chưa động thủ, có lẽ thật sự như lời bọn họ nói, không muốn để Kiến Nô hái quả đào, cũng không muốn để bách tính chịu cảnh chiến hỏa lan tràn, cho nên bọn họ mới từ ngoài vào trong, chậm rãi thay đổi, vẫn không trở mặt với triều đình.

Thiên hạ này, chỉ e là sắp đổi chủ rồi…

Kinh thành, ngự thư phòng.

Sùng Trinh Đế Chu Do Kiểm, đang phê duyệt tấu chương.

Gần đây phê duyệt tấu chương thật sự rất nhẹ nhõm, Tứ Xuyên không náo loạn, Trung Nguyên không náo loạn, Mông Cổ không náo loạn, Kiến Nô không náo loạn, ngay cả người Tây Dương ở duyên hải Phúc Kiến cũng không náo loạn.

Cả thế giới thái bình thịnh trị!

Mớ hỗn độn mà hoàng huynh Chu Do Hiệu để lại cho hắn, đã bị Chu Do Kiểm hắn trị đến phục phục thiếp thiếp, hiện tại, cả thiên hạ đều biết trẫm là minh quân.

Tâm tình của Chu Do Kiểm giống như đang ngồi trên máy bay phản lực.

Đúng lúc này, một bé gái khoảng tám tuổi, cười hì hì chạy vào ngự thư phòng: "Phụ hoàng, phụ hoàng, đến chơi với con đi."

Chu Do Kiểm quay đầu nhìn, đó là trưởng công chúa của hắn, dung mạo phải nói là phấn điêu ngọc trác, đáng yêu vô cùng.

Lúc này Chu Do Kiểm vẫn chưa biết, trong lịch sử đứa con gái này sẽ bị chính mình chém đứt một cánh tay, cuối cùng trở thành Độc Tí thần ni nổi tiếng thiên hạ.

Khuôn mặt u sầu đầy oán hận của Chu Do Kiểm cũng nở một nụ cười: "Ngoan! Phụ hoàng hiện tại rất bận, không rảnh chơi với con, con để cung nữ thái giám chơi với con đi."

Trưởng công chúa bĩu môi: "Phụ hoàng cả ngày bận rộn, cũng không chơi với con! Vậy con muốn xuất cung chơi."

Chu Do Kiểm giật mình: "Xuất cung không được, bên ngoài hỗn loạn lắm, người xấu nhiều lắm! Nhất định không được hồ đồ."

Trưởng công chúa “hừ hừ” hai tiếng rồi chạy ra ngoài.

Chu Do Kiểm cũng không suy nghĩ nhiều, đoán chừng trưởng công chúa cũng không dám xuất cung, hắn lại không biết, trưởng công chúa này về sau thật sự chạy ra khỏi cung, đổi tên thành A Cửu, quen biết Viên Thừa Chí, sau đó còn nhét Viên Thừa Chí vào trong chăn của mình ủ ấm gì đó… toàn là những thao tác viết ra sẽ bị cấm đăng trên web Khởi Điểm.

Hắn dùng ánh mắt trìu mến tiễn con gái rời đi, quay đầu lại, trong mắt lập tức tràn đầy mệt mỏi, cầm lấy tấu chương, tiếp tục xem…

Vừa xem được hai trang, một thái giám chạy vào, kêu to: “Hoàng thượng, không xong rồi.”

Chu Do Kiểm: “?”

Thái giám nói: “Trung Nguyên bát đại vương vừa bình định, Sấm Vương đột nhiên lại xuất sơn, không biết từ đâu chui ra, xuất hiện ở địa giới Sơn Đông. Hắn hoàn toàn khác biệt với trước kia, không còn đốt nhà giết người cướp của nữa, mà còn biên soạn một bài đồng dao ‘Sấm Vương đến rồi không thu lương’, lừa gạt bách tính… trong khoảng thời gian ngắn, bách tính nghe tin liền đi theo. Các thành trấn đều mở cửa nghênh đón, rất nhiều huyện thành không đánh mà chiếm được, thế như chẻ tre…”

Chu Do Kiểm vừa nghe lời này, sắc mặt liền đen sì.

Tâm tình giống như đang ngồi trên tháp rơi tự do.

Sơn Đông!

Nơi này, vẫn luôn là một trong những nơi hoạt động ngang ngược nhất của Bạch Liên giáo.

Vạn Lịch năm thứ 42 (1614), thợ da Vương Sâm tổ chức giáo

chúng Bạch Liên giáo khởi nghĩa. Đến Thiên Khải năm thứ hai, Từ Hồng Nhu của Bạch Liên giáo lại khởi nghĩa ở vùng Vận Thành, Sơn Đông, lấy khăn đỏ làm hiệu, lần lượt công chiếm Vận Thành, huyện Trâu, huyện Đằng, đội ngũ nhanh chóng phát triển đến mấy vạn người. Nghĩa quân Bạch Liên giáo còn xây dựng chính quyền của riêng mình. Từ Hồng Nhu tự xưng "Trung Hưng Phúc Đế", đổi Thiên Khải năm thứ hai thành "Đại Thừa Hưng Thắng nguyên niên", triều đình phải tốn rất nhiều công sức mới dẹp yên được.

Có tiền lệ như vậy, có thể thấy nơi này bất mãn với triều đình đến mức nào.

Bạch Liên giáo có thể mê hoặc được bách tính, Sấm Vương tự nhiên cũng có thể mê hoặc được…

Nói cho cùng, bách tính dễ dàng bị mê hoặc như vậy, còn không phải là do triều đình ép buộc sao.

Chu Do Kiểm vội vàng nói: "Truyền lệnh Binh bộ, lập tức phái quân, tiêu diệt Sấm Vương."

Tào Hóa Thuần: "Binh bộ thượng thư hiện tại… còn chưa nhậm chức, các quan viên bên dưới mấy ngày nay đều đang lười biếng."

Lãnh đạo cấp cao của một bộ môn còn chưa nhậm chức, quan viên bên dưới tự nhiên sẽ quan sát, lúc này làm bậy còn không bằng không làm gì, chờ lãnh đạo đến, thăm dò ý tứ của lãnh đạo rồi mới động thủ, đây mới là sinh tồn chi đạo của quan trường.

Chu Do Kiểm: "Binh bộ thượng thư đâu? Tại sao còn chưa nhậm chức?"

Tào Hóa Thuần thấp giọng nói: "Hoàng thượng, Binh bộ thượng thư tiền nhiệm Dương Tự Xương bị ngài cách chức, sau đó ngài bổ nhiệm Hồng Thừa Trù làm Binh bộ thượng thư, hiện tại

hắn đang trên đường nhậm chức."

"Ồ!" Chu Do Kiểm nhớ ra.

Không còn cách nào, hắn ngày ngày bận rộn, mỗi ngày phải xem vô số tấu chương, thường xuyên quên việc.

Chu Do Kiểm nói: "Hồng Thừa Trù là một vị năng thần, đặc biệt là dẹp giặc rất có tài, chờ hắn nhậm chức, nhất định có thể quét sạch tặc khấu…"

Lời còn chưa nói hết, bên ngoài lại có một tiểu thái giám chạy vào, vội vàng nói: "Không xong rồi, hoàng thượng, không xong rồi! Tân nhiệm Binh bộ thượng thư Hồng Thừa Trù, trên đường vào kinh, bị lưu khấu cướp đi rồi. Gia đinh của hắn hiện tại đang gào khóc ở ngoài cung, cầu xin hoàng thượng phái Cẩm Y Vệ hỗ trợ, cứu lão gia nhà hắn trở về."

"Cái gì?" Chu Do Kiểm khẩn trương: "Sao lại như vậy?"

Thái giám nói: "Gia đinh kia vừa gào khóc vừa kể, sự tình cũng không nói rõ ràng, trong miệng còn lẩm bẩm mấy câu kỳ quái gì đó, cái gì mà Thiên Phủ Khả Lạc các loại, nói năng lộn xộn, nô tài chỉ nghe hiểu hình như là bị ba cừu nhân gì đó, tên là Cơ Tam Nhi, Vương Hổ, Tiểu Hồng Lang các loại lưu khấu cướp đi."

Chu Do Kiểm nghe đến đó, không khỏi ngẩn người, sau đó thở dài một hơi: "Xong rồi, tính mạng của Hồng ái khanh, sợ là khó giữ được…"

Nói đến đây, khóe mắt Chu Do Kiểm không khỏi rơi lệ. Hắn thật sự rất thích vị năng thần Hồng Thừa Trù này, hiện tại nghe nói hắn rơi vào tay giặc, khẳng định sẽ bị giặc giết để báo thù, trong lòng đau buồn, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Tào Hóa Thuần: "Bất kể Hồng Thừa Trù đã chết hay chưa, nhưng Binh bộ không thể một ngày không có người quản, hoàng

thượng, nên sớm có sắp xếp.”

Chu Do Kiểm cẩn thận suy nghĩ, còn có ai có thể làm Binh bộ thượng thư đây?

Vị trí Binh bộ thượng thư này vừa nhậm chức, lập tức phải đối phó với Sấm Vương, không dùng người tài giỏi là không được.

Trong đầu hắn bỗng lóe sáng, đúng rồi!

Đời Sấm Vương trước, bị Tôn Truyền Đình suất lĩnh quân thủ thành Đồng Quan và dân đoàn tiêu diệt, hắn chính là khắc tinh chuyên đối phó với Sấm Vương, không bằng gọi Tôn Truyền Đình đến, để hắn lại đến thu thập Sấm Vương đời hai.

Hừ hừ!

Sấm Vương ngươi muốn chơi trò lửa tàn lại bén sao? Ta liền dùng khắc tinh chuyên đối phó với Sấm Vương.

Chu Do Kiểm lớn tiếng nói: “Soạn thánh chỉ, hạ lệnh cho tuần phủ Thiểm Tây Tôn Truyền Đình lập tức vào kinh, thăng chức Binh bộ thượng thư, chủ trì Sơn Đông tiễu phỉ.”

Chương 1240: Lão nương nên trở về rồi

Thiểm Tây, tuần phủ nha môn.

Một thái giám đứng ở cửa nha môn, lắc đầu ngoáy mông tuyên đọc thánh chỉ: "Tuần phủ Thiểm Tây Tôn Truyền Đình, lập tức vào kinh, nhậm chức Binh bộ thượng thư, chủ trì công việc tiễu phỉ Sơn Đông…"

Tôn Truyền Đình: "Thần lĩnh chỉ."

Thái giám đọc xong thánh chỉ, vèo một cái biến thành vẻ mặt nịnh nọt: "Thượng thư đại nhân, sau này còn xin ngài chiếu cố nhiều hơn."

Tôn Truyền Đình ừ một tiếng, cũng không nói nhảm, cho thái giám một thỏi bạc tiền mừng rồi đuổi hắn ta đi.

Chờ thái giám rời đi, sắc mặt Tôn Truyền Đình mới lập tức trở nên nghiêm túc, cúi đầu, thấp giọng nói với kim tuyến Thiên Tôn trên ngực: "Thiên Tôn, hoàng thượng hạ chỉ, để hạ quan vào kinh, việc này phải làm sao? Chính vụ Thiểm Tây thì thôi, hiện tại học sinh sơ trung ra khỏi thôn Cao Gia đứa nào đứa nấy đều làm tốt hơn hạ quan. Nhưng hạ quan còn đảm nhiệm chức vụ hiệu trưởng trường quân sự Hoàng Bồ, nếu như vào kinh, học sinh của ta thì…"

Kim tuyến Thiên Tôn nhếch miệng cười nói: "Chuyện trường học, tạm thời gác lại, giao cho giáo viên khác dẫn dắt trước đi, chuyện bên kinh thành càng quan trọng hơn."

Tôn Truyền Đình: “Sau khi hạ quan vào kinh, đại phương hướng nên như thế nào? Xin Thiên Tôn chỉ điểm.”

Kim tuyến Thiên Tôn: “Ngươi vào kinh, có ba việc quan trọng cần phải xử lý. Thứ nhất đương nhiên là Sấm Vương! Lần này hắn xuất sơn một lần nữa, kỳ thật cũng sớm nằm trong dự liệu của ta. Từ lúc hắn hô to ‘Sấm Vương đến rồi không thu lương’, ta đã tính toán được, hắn có quân sư mới, tên là Lý Nham, là một nhân tài. Sấm Vương là dưới sự giúp đỡ của hắn mới thu phục được lòng dân.”

Tôn Truyền Đình: “Ồ! Ý của Thiên Tôn là, hắn đã thay đổi rồi, lãng tử hồi đầu quý hơn vàng, chúng ta có nên suy xét lại cách xử lý đối với hắn?”

Kim tuyến Thiên Tôn khẽ thở dài một hơi: “Con người phải thông qua việc không ngừng học tập, hoàn thiện bản thân, mới có thể có thay đổi và tiến bộ to lớn, cái gọi là lãng tử hồi đầu quý hơn vàng, thường thường đều là học được thứ gì đó, bản thân có sự thăng hoa, mới quay đầu lại. Nhưng Sấm Vương không phải là người ham học hỏi, hắn thay đổi hiện tại, chẳng qua là bởi vì Lý Nham cho hắn uống một liều thuốc mạnh, mà không phải bản thân hắn có sự thăng hoa, chờ thuốc hết tác dụng, hắn lại ngựa quen đường cũ thôi.”

Tôn Truyền Đình: “!!!”

Kim tuyến Thiên Tôn nói: “Lý Nham là nhân tài, cũng coi như là người tốt, nhưng người này sẽ bị giết sau khi Sấm Vương ngựa quen đường cũ, rất đáng tiếc, ngươi xem rồi lo liệu đi.”

Tôn Truyền Đình lập tức hiểu ra: Sấm Vương không cứu được, nhưng Lý Nham có thể cứu.

“Vấn đề thứ hai.” Kim tuyến Thiên Tôn nói: “Kinh thành là tuyến phòng thủ quan trọng để chống lại sự xâm lược của Kiên

Nô, đương nhiên, Kiến Nô sau trận Bì Đảo bị tổn thất nặng nề, hiện tại cũng chưa chắc dám xâm lược Đại Minh nữa, nhưng ngươi đến kinh thành, dân đoàn của chúng ta cũng có thể thông qua phương thức 'gia đinh của ngươi' để tiến vào kinh thành với số lượng ít. Ngươi sẽ trở thành một mắt xích quan trọng để chúng ta tiến vào Liêu Đông…"

Tôn Truyền Đình gật đầu: "Trước kia, chúng ta cách Kiến Nô quá xa, muốn đánh cũng không tiện, nhưng sau khi hạ quan vào kinh, có thể điều động dân đoàn vào kinh thành, sau đó xuất quan công kích Kiến Nô, vậy thì thuận tiện hơn nhiều."

"Vấn đề thứ ba." Kim tuyến Thiên Tôn đột nhiên cười khẽ: "Chúng ta cũng nên giáo dục đám quan viên kinh thành một chút rồi. Đưa tư tưởng mới, quan niệm mới, lực lượng sản xuất mới vào kinh thành, tẩy não bọn họ một chút. Kẻ nào có thể theo kịp thời đại, liền hấp thu. Kẻ nào kéo lùi thời đại, liền gạt bỏ. Để bọn họ biết, thời đại vứt bỏ bọn họ, sẽ không có bất kỳ thương xót nào."

Lần này Tôn Truyền Đình triệt để hiểu rõ: "Hạ quan hiểu rồi!"

Kim tuyến Thiên Tôn: "Tiếp theo, phải sắp xếp một số người của dân đoàn đi theo ngươi vào kinh, về mặt nhân thủ, phải suy nghĩ cho kỹ…"

Sắp xếp người nào đi theo Tôn Truyền Đình vào kinh, thật sự là một chuyện rất đau đầu.

Dân đoàn thôn Cao Gia không được, bọn họ chưa từng trà trộn vào hệ thống triều đình, ngay từ đầu đã được xây dựng ở thôn Cao Gia, lớn lên theo quy củ của thôn Cao Gia, bọn họ mà vào kinh, rất dễ dàng trở nên lạc lõng, gây chuyện.

Mà thôn Cao Gia có vài người từng trà trộn vào trong hệ thống, ví dụ như Lão Nam Phong, Thạch Kiên, Bạch Miêu, hiện tại

đều mang chức quan do triều đình bổ nhiệm, không thể cải trang thành gia đinh của Tôn gia vào kinh.

Vì vậy, cuối cùng Tôn Truyền Đình lựa chọn, là sáu trăm lão bộ hạ của Lão Nam Phong.

Sáu trăm lão bộ hạ này từng là biên quân, trà trộn trong biên chế của triều đình, hiểu một số quy củ của triều đình, hơn nữa, bọn họ đều là tiểu binh tiểu tướng, triều đình sẽ không biết bọn họ, cho dù bọn họ cải trang thành gia đinh của Tôn gia thì cũng không ai có thể nhận ra.

Một ngày sau, thành Bồ Châu.

Tôn Truyền Đình đứng trước mặt sáu trăm lão biên quân.

Lão Nam Phong đứng bên cạnh hắn, khẽ thở dài: "Tôn hiệu trưởng, đáng tiếc ta có chức vụ thủ bị Bồ Châu, không thể cùng ngươi vào kinh, chỉ có thể để đám bộ hạ này đi theo ngươi vậy."

Nói xong, hắn lại quay sang đám lão bộ hạ, lớn tiếng nói: "Tôn hiệu trưởng là nhân vật như thế nào, các ngươi hẳn là rất rõ ràng, sau khi vào kinh, nhất định phải bảo vệ tốt cho hiệu trưởng, hiểu chưa?"

Sáu trăm biên quân đồng thanh nói: "Hiểu! Thề sống chết bảo vệ hiệu trưởng."

Trong đám người, có một người hô to nhất, chính là Trần thiên hộ.

Tôn Truyền Đình vừa nhìn thấy mặt hắn ta liền vội vàng phân tán tiêu cự của đồng tử, như vậy sẽ chỉ nhìn thấy một mảng mơ hồ, không đến mức làm tổn thương mắt: "Trần thiên hộ, đại danh nhân như ngươi cũng muốn đi theo ta vào kinh?"

Trần thiên hộ nói: "Ta chỉ nổi tiếng ở khu giải phóng, sau khi

vào kinh sẽ không có ai nhận ra ta, để ta thay thế Nam Phong ca, giúp ngài quản lý đám binh lính này. Năm đó, sau khi Nam Phong ca ra tù trước thời hạn ở trại cải tạo núi Hoàng Long, chính là do ta thay hắn quản lý đám bộ hạ."

Tôn Truyền Đình: "Ồ, thì ra là vậy, như vậy cũng tốt. Có điều, ngươi cũng cẩn thận một chút, đừng dọa đến đám trẻ con kinh thành."

Trần thiên hộ: "…"

Mọi người: "…"

Trần thiên hộ ủy khuất đến mức muốn khóc: "Hiện tại thuộc hạ sao có thể dọa được trẻ con, ngược lại là trở thành mục tiêu bị trẻ con khi dễ, mỗi lần lên phố, đều bị súng nước ống tre bắn cho ướt hết người."

Các binh sĩ: " Phốc!"

Trần thiên hộ tức giận: "Các ngươi cười cái gì?"

Đám lão chiến hữu này của hắn nào có sợ mặt mũi của hắn, cùng nhau cười to: "Ha ha ha ha!"

Lão Nam Phong: "Xuất chinh đấy, đều nghiêm túc cho ta, không được cười nữa."

Các binh sĩ lập tức ngừng trêu chọc, khôi phục nghiêm túc.

Bọn họ không sợ Trần thiên hộ, nhưng sợ Lão Nam Phong.

Vì vậy, sáu trăm biên quân dũng mãnh, cải trang thành tạo hình gia đình của Tôn gia, do Trần thiên hộ phụ trách dẫn dắt, giấu kỹ vũ khí đặc sắc của thôn Cao Gia, đi theo Tôn Truyền Đình vào kinh.

Mà binh sĩ các lộ sau khi bao vây núi Đại Biệt, tiêu diệt Bát Đại

Vương, về nhà nghỉ ngơi một thời gian cũng hiểu, lại phải bắt đầu chuẩn bị cho hành trình mới…

“Nghỉ phép kết thúc rồi!”

“Đoàn 1 bản thôn thôn Cao Gia, tập hợp!”

Cùng lúc đó…

Trên tuyến biên giới phía Bắc, doanh trưởng Tạo Oanh của thiết giáp kỵ binh doanh thôn Cao Gia nhẹ nhàng đặt đứa con trai Trịnh Tiểu Ngưu vừa mới bú no sữa xuống, sau đó lặng lẽ mặc quân trang vào.

“Con cũng không nhỏ nữa rồi. Lão nương cũng đến lúc nên trở về quân ngũ rồi.”

Chương 1241: Phong Bạo số 1

Sáng sớm tinh mơ, Chu Tồn Cơ gõ cửa phòng Hồng Thừa Trù.

Lúc này, Hồng Thừa Trù vừa mới ngồi dậy khỏi giường, còn chưa kịp đánh răng.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, Hồng Thừa Trù thầm kêu khổ, bản quan vừa mới thức dậy, dung mạo thế này sao có thể gặp người khác.

Hắn thoắt một cái, dùng 0.01 giây chải tóc gọn gàng, lại thoắt một cái, dùng 0.01 giây rửa mặt đánh răng, tiếp tục thoắt một cái, dùng 0.01 giây vuốt phẳng phiu nếp nhăn trên y phục…

Lúc Chu Tồn Cơ gõ cửa, Hồng Thừa Trù đã ung dung ngồi trên ghế, dáng vẻ như đã thức dậy từ lâu, như thể đã đọc vài quyển sách, thản nhiên nói: “Nghịch tặc, sáng sớm đã đến gặp bản quan, có chuyện gì?”

Chu Tồn Cơ cười nói: “Ngươi có biết triều đình đã coi ngươi như đã chết, đổi Tôn Truyền Đình làm Binh bộ thượng thư hay chưa?”

Hồng Thừa Trù khẽ nhíu mày, Tôn Truyền Đình là đồng đảng của nghịch tặc, hiện tại lại được thăng làm Binh bộ thượng thư, tiến vào kinh thành, vậy thì hoàng đô còn an toàn hay sao? Tôn Truyền Đình có thể thừa cơ hội này, phối hợp nội ứng ngoại hợp, mở cổng thành…

Hỏng rồi! Đại Minh thật sự hỏng rồi!

Hắn nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, chỉ

nhướng mày: “Ồ! Giờ ta biết rồi.”

Chu Tồn Cơ: “Người của bọn ta đã cướp mất chức quan của ngươi, ngươi không tiếc nuối sao?”

Hồng Thừa Trù: “Sau khi bình định phản loạn, thứ gì là của ta, cuối cùng sẽ thuộc về ta.”

Chu Tồn Cơ cười nói: “Ngươi đúng là rộng rãi! Được rồi, ta đến đây để bàn bạc với ngươi một việc.”

Hồng Thừa Trù: “Mời nói.”

Chu Tồn Cơ nói: “Sau khi Tôn Truyền Đình rời đi, triều đình vẫn chưa bổ nhiệm tuần phủ Thiểm Tây mới, nhưng công việc của tuần phủ vẫn cần có người làm. Ngươi là người có năng lực trong việc này, có muốn giúp xử lý công việc của tuần phủ Thiểm Tây không?”

Hồng Thừa Trù không chút thay đổi sắc mặt: “Các ngươi dám tự ý bổ nhiệm tuần phủ?”

Chu Tồn Cơ: “Cũng không thể nói là bổ nhiệm, chỉ là để ngươi ngồi vào vị trí đó, tạm thời quản lý công việc của tuần phủ, cũng không nói ngươi chính là tuần phủ. Kỳ thực, Thiên Tôn đã nói với ta, sau này chúng ta sẽ không còn chức quan tuần phủ nữa, chỉ có chức huyện trưởng, thị trưởng.”

Hồng Thừa Trù thầm kinh hãi: Các ngươi đã bắt đầu nghiên cứu hệ thống quan chức mới rồi sao? Thật là phát rồ.

Chu Tồn Cơ: “Dù sao ta cũng không hiểu lắm, ta chỉ đến thông báo cho ngươi một tiếng! Có muốn giúp một tay hay không?”

Hồng Thừa Trù: “Lũ loạn thần tặc tử các ngươi, chẳng lẽ không sợ bí mật của mình bị bản quan xem hết sao?”

Chu Tồn Cơ: “Có bí mật gì chứ? Không phải chỉ là một số sổ sách về nội chính thôi sao? Muốn xem thì cứ xem thoải mái.”

Nói đến đây, hắn cười khẩy hai tiếng: “Ta cũng không biết tại sao, hình như Thiên Tôn rất coi trọng ngươi, vừa rồi ngài ấy còn nói, chuyện nội chính, để ngươi xem qua cũng tốt. Tuy rằng chế độ của thôn Cao Gia ta rất tiên tiến, nhưng chế độ quá tiên tiến, cũng không nhất định có thể áp dụng trực tiếp, cần có người như ngươi đứng ra, dung hợp chúng lại, để chế độ của bên ta phù hợp hơn với tình hình thực tế hiện nay.”

Hồng Thừa Trù: “Bản quan tuyệt đối không làm việc cho nghịch tặc, chỉ có cái chết để báo đáp hoàng ân.”

Chu Tồn Cơ: “Ồ, không muốn thì thôi, vậy ngươi cứ tiếp tục ở đây đi.”

Hắn phất tay, đi ra ngoài.

Lúc sắp ra khỏi cửa, hắn tình cờ nhìn thấy một chút bụi trên mái nhà rơi xuống, rơi trên tay áo của Hồng Thừa Trù, Hồng Thừa Trù vội vàng phủi bụi trên tay áo, để ống tay áo lại sạch sẽ.

Chu Tồn Cơ cười khẩy, thầm nghĩ: Tên này căn bản không muốn chết chút nào, người muốn chết sao có thể còn thích sạch sẽ như vậy, tên này cuối cùng nhất định sẽ đầu hàng, ngày mai lại đến nói chuyện với hắn vậy -

Sáng sớm, Lý Đạo Huyền vẫn đang ngủ nướng.

Đột nhiên, trong hộp vang lên tiếng chuông “coong, coong, coong”.

Đây là “thần khí triệu hồi Thiên Tôn”, chiếc chuông được khắc hình Thiên Tôn, âm thanh phát ra rất đặc biệt.

Lý Đạo Huyền biết, đây là Cao Nhất Diệp đang gọi mình.

Các người tí hon rất ít khi gọi mình, trừ phi là chuyện mà người thường không thể giải quyết được.

Lý Đạo Huyền chống hai tay lên mép giường, ngồi dậy, ghé mặt vào khoảng không phía trên chiếc hộp.

Bên dưới là vọng lâu, Cao Nhất Diệp đang đứng trên ban công tầng ba, ngẩng đầu nhìn lên trời, vui mừng nói: "Thiên Tôn, ngài đã đến rồi."

Lý Đạo Huyền: "Có chuyện gì không giải quyết được sao?"

Cao Nhất Diệp vội vàng nói: "Bẩm báo Thiên Tôn, bên công trình đường hầm Minh Nguyệt Hạp phái người đến báo cáo, nói là mọi người không đào được nữa, cần ngài ra tay giúp đỡ."

Lý Đạo Huyền lập tức hiểu ra, do mấy vạn lưu khấu cộng thêm mấy vạn bách tính Tứ Xuyên cùng nhau nỗ lực từ hai phía hướng về giữa, đoạn đường bình thường từ Hán Trung đến Quảng Nguyên, cơ bản đã được khai thông, san bằng, chỉ là một số đoạn đường chưa được đổ xi măng. Cùng với đường sắt chưa kịp xây dựng.

Hiện tại, hơn mười vạn công nhân làm đường đều bị chặn lại ở hai đầu Minh Nguyệt Hạp, chỉ cần đoạn cuối cùng này được khai thông thì toàn bộ Thục đạo sẽ được khai thông.

Nhưng đoạn này, bọn họ thật sự không đào nổi!

Do khu vực Trung Nguyên và khu vực Tứ Xuyên đã được bình định, gần đây chỉ số cứu vớt của chiếc hộp của y tăng lên theo cấp số nhân, phạm vi tầm nhìn mở rộng cực nhanh.

Bán kính tầm nhìn đã vượt quá 500 km.

Đoạn Minh Nguyệt Hạp hiểm trở nhất của Thục đạo, vừa mới lọt vào tầm nhìn của y.

Y đã chờ ngày này từ lâu, bây giờ, đương nhiên phải ra tay.

Lý Đạo Huyền nói: “Được, ta đã hiểu, ta sẽ giúp bọn họ đào.”

Cao Nhất Diệp: “Ta có thể đi xem không?”

Lý Đạo Huyền cười nói: “Đương nhiên là có thể, ta phải chuẩn bị một số pháp bảo để dời núi, cần vài ngày, ngươi hãy tranh thủ thời gian này đi xem náo nhiệt đi.”

Cao Nhất Diệp mừng rỡ: “Được ạ! Xem náo nhiệt nào.”

Nàng vội vàng chạy xuống vọng lâu, gọi đội cận vệ đặc vụ của mình, thẳng tiến đến Minh Nguyệt Hạp…

Còn bên này, Lý Đạo Huyền bắt đầu suy nghĩ.

Mặc dù bàn tay của y đưa vào chiếc hộp sẽ biến thành bàn tay khổng lồ dài mấy chục mét, nhưng muốn dùng bàn tay khổng lồ mấy chục mét để đào núi Thục thì quả là nằm mơ giữa ban ngày. Nhất định phải mượn công cụ, máy khoan điện, đục, búa, xẻng đều không thể thiếu.

Nhưng cho dù có sử dụng những thứ này, muốn đối phó với Thục Sơn bị thu nhỏ 200 lần cũng rất khó khăn.

Lấy một ví dụ đơn giản, một ngọn núi cao 1000 mét, thu nhỏ 200 lần, cũng cao tới 5 mét, gấp hai lần rưỡi chiều cao của Lý Đạo Huyền. Cho dù Lý Đạo Huyền có sử dụng máy khoan điện, búa, đục, muốn dọn dẹp một ngọn núi như vậy cũng đủ mệt rồi!

Chung quy không thể để các người tí hon nhìn thấy mình chật vật như vậy chứ? Sẽ tổn hại hình tượng đại soái bỉ của mình.

Được rồi!

Đã đến lúc mua một số đồ chơi cao cấp hơn rồi.

Lý Đạo Huyền mở Taobao, tìm kiếm một hồi, đặt hàng…

Máy xúc mini Phong Bạo số 1!

Sử dụng trong nhà và ngoài trời, chiều dài xe chỉ hơn hai mét, chiều rộng chưa đến một mét, chiều cao chỉ một mét ba, có thể dễ dàng lái vào sân, thậm chí vào trong nhà để làm việc.

Nó còn đa năng, có cần trục có thể thay thế, có thể thay đổi năm loại công cụ: Cào cơ khí, máy khoan xoắn ốc, búa phá đá, máy xới đất, gầu ngoạm.

Thật sự là bảo bối tuyệt vời cho việc đi du lịch ở nhà, làm việc ở công trường!

Chương 1242: Lạch trời biến đường cái

Máy xúc Phong Bạo số 1 không thể lên tầng hai, vì vậy Lý Đạo Huyền phải chuyển cái hộp xuống tầng một, trong sân.

Từ nhiều năm trước, Lý Đạo Huyền đã cho dựng sẵn một nhà kho trong sân, đảm bảo sự riêng tư, để người ngoài không nhìn thấy tình hình trong sân nhà mình.

Bây giờ muốn chuyển chiếc hộp vào sân đương nhiên cũng không sợ.

Chiếc hộp có chức năng thu phóng, đầu tiên thu nhỏ nó về kích thước hộp ngắm cảnh, chuyển vào sân, sau đó nhấp vào "phóng to", chiếc hộp lại mở rộng ra, biến thành một chiếc hộp ngắm cảnh khổng lồ chiếm nửa sân.

Vài ngày sau, máy xúc đến.

Người giao hàng khiêng chiếc máy xúc mini này vào khu biệt thự núi Chiếu Mẫu, cả người đều ngẩn ra, bây giờ người giàu có ở biệt thự đều chơi máy xúc rồi sao? Mua đồ chơi mà cũng phóng túng như vậy.

Nhưng mà sở thích của người giàu có, anh ta cũng không dám hỏi, giao hàng xong liền chuồn lẹ.

Lý Đạo Huyền tiếp nhận chiếc máy xúc mini này, nghiên cứu sách hướng dẫn nửa ngày, sau đó tự mình leo lên, lái vào biệt thự của mình, dừng lại trong sân.

Lưu ý, lái thứ này mà không có chứng chỉ lái máy xúc là phạm

pháp.

Nhưng mà sử dụng trong sân nhà mình thì sẽ không ai quản, tuyệt đối đừng lái ra ngoài là được.

Lý Đạo Huyền cẩn thận, lái chiếc máy xúc mini đến bên cạnh chiếc hộp…

Lần đầu tiên lái thứ này, hơi lóng ngóng, nhưng không thành vấn đề.

Đầu tiên, y điều chỉnh tầm nhìn đến một ngọn núi hoang vắng không có người.

Sau đó, điều khiển máy xúc, hướng về phía đỉnh núi hoang, vung một cái.

"Ầm!"

Một tiếng nổ vang trời, đất rung núi chuyển.

Một ngọn núi nhỏ thời mạt Minh cứ như vậy biến mất trong tích tắc, không còn tăm hơi.

Tốt lắm, thử nghiệm thành công.

Chơi thêm vài lần nữa cho thành thạo.

Lý Đạo Huyền từ nhỏ đã muốn chơi thứ này rồi, máy móc hạng nặng là sự lãng mạn của đàn ông!

Biết kiểu phụ nữ nào được đàn ông yêu thích nhất không? Kiểu phụ nữ am hiểu về việc thay trục và sửa chữa máy kéo Đông Phương Hồng, đó chính là người tình trong mộng của đàn ông.

Lý Đạo Huyền luyện tập một cách điên cuồng, khiến cho mấy ngọn núi hoang gặp độc thủ của y…

Duỗi tay bấm vào chiếc hộp, tầm nhìn chuyển đến Minh Nguyệt Hạp.

Lúc này, Cao Nhất Diệp vừa mới đến Minh Nguyệt Hạp.

Trên đường đi, nàng ăn ngon ở Tây An, lại ăn đặc sản ở Hán Trung, vừa đi vừa chơi, rất vui vẻ, cuối cùng cũng đến được con đường Thục đạo hiểm trở nhất thiên hạ.

Ngẩng đầu nhìn lên, Cao Nhất Diệp giật mình kinh hãi: "Thục đạo hiểm trở như vậy sao?"

Thuộc hạ bên cạnh thấp giọng nói: "Thục đạo khó, khó như lên trời, Lý Bạch đã từng viết thơ mà."

Cao Nhất Diệp: "Ta biết là hiểm trở, nhưng không ngờ hiểm trở đến vậy."

Nói đến đây, Cao Nhất Diệp có hơi lo lắng.

Nàng vẫn luôn có thể nhìn thấy chân thân của Thiên Tôn, trên thế giới này không có ai rõ hơn Cao Nhất Diệp về việc Thiên Tôn cao bao nhiêu, to lớn bao nhiêu.

Dãy Thục Sơn trước mắt còn cao hơn Thiên Tôn gấp mấy lần, pháp lực của Thiên Tôn có đủ không?

Cao Nhất Diệp hơi bối rối!

Vẻ mặt hơi khó xử của nàng, lập tức bị đám phạm nhân cải tạo lao động bên cạnh nhìn thấy.

Tặc tù Mãn Thiên Tinh ở đằng xa, lén lút kéo Mễ Sấm Tướng, hai người lùi về góc khuất, Mãn Thiên Tinh thấp giọng nói: "Ngươi có thấy vẻ mặt của thánh nữ đại nhân không? Hình như ngài ấy rất khó xử! Ta thấy, đoạn Thục đạo này, e là ngay cả Thiên Tôn cũng không đả thông được."

Mễ Sấm Tướng ngẩng đầu nhìn Thiên Tôn đang ngồi trên đỉnh núi, thấp giọng nói: “Ta cũng đang nghĩ đến chuyện này, tuy rằng Thiên Tôn rất to lớn, rất uy vũ, nhưng cũng chỉ cao mười mấy trượng, so với Thục Sơn cao chọc trời, vẫn còn kém xa, có thể ngài ấy không lay chuyển được Thục Sơn đâu.”

Hai người đang nói chuyện, Thiên Tôn đang ngồi trên đỉnh Thục Sơn đột nhiên mở mắt, mỉm cười với Cao Nhất Diệp ở phía dưới: “Nhất Diệp, bảo mọi người tránh ra xa một chút, ta muốn ra tay rồi.”

Cao Nhất Diệp: “Hả? Thiên Tôn muốn ra tay rồi sao? Pháp lực của ngài…”

“Ha ha ha, không cần lo lắng.” Lý Đạo Huyền cười nói: “Ta đã chuẩn bị sẵn pháp bảo chuyên dùng để dời non lấp biển, ngươi cứ chờ xem náo nhiệt đi.”

Cao Nhất Diệp mừng rỡ, vội vàng bảo đám binh sĩ hô to: “Tất cả tránh ra, tránh ra! Thiên Tôn lão nhân gia muốn thi triển tiên pháp rồi.”

“Tất cả mọi người lui ra ngoài mấy dặm…”

“Lên đỉnh núi xa xa mà xem, đừng đến gần quá, sẽ chết đấy!”

“Bị pháp thuật dời non lấp biển cuốn vào, sẽ chết không toàn thây đâu.”

Phạm nhân cải tạo ở phía bắc Minh Nguyệt Hạp đều lùi về phía sau.

Cùng lúc đó, các công nhân ở phía nam Minh Nguyệt Hạp cũng bắt đầu rút lui.

Mọi người ở cả hai bên đều rút lui ra xa, trèo lên đỉnh núi xa xa, mở to mắt chuẩn bị xem náo nhiệt.

Hai người Mãn Thiên Tinh và Mễ Sấm Tướng cũng trợn tròn mắt.

Cao Nhất Diệp lớn tiếng nói: “Đừng chớp mắt, Thiên Tôn sắp ra tay rồi!”

Mọi người: “Hô!”

Chỉ thấy Thiên Tôn cao mười mấy trượng kia đột nhiên bay lên, vèo một cái bay lên trời, biến mất trong tầng mây.

Tiếp theo, một cánh tay kim loại còn to lớn hơn cả Thiên Tôn từ trong tầng mây thò xuống… Phần cẳng tay của cánh tay kim loại này dài hơn một mét ở bên ngoài chiếc hộp, sau khi vào trong chiếc hộp, nó biến thành một cánh tay khổng lồ dài hơn hai trăm mét.

Vừa mới thò ra, đã khiến cho tất cả các người tí hon đều đồng thanh kinh hô: “Oa!”

Đầu của cánh tay khổng lồ lúc này được lắp đặt “búa phá đá”, “búa phá đá” vươn tới đỉnh Thục Sơn, động cơ khởi động… “Búa phá đá” lập tức hoạt động, ầm ầm đánh xuống tảng đá.

Uy lực của cú đánh này thật sự là kinh thiên động địa!

Cả Thục Sơn đều rung chuyển.

Những ngọn núi xa xa dường như cũng đang rung chuyển, các người tí hon sợ đến mức hồn vía lên mây.

Ngay cả những hãn phỉ như Mãn Thiên Tinh và Mễ Sấm Tướng cũng sợ hãi kêu lên.

“Búa phá đá” bắt đầu tấn công liên hoàn, liên tiếp giáng xuống những đòn tấn công điên cuồng, núi non căn bản không chịu nổi sự giày vò như vậy, trong tiếng nổ kinh khủng, nứt ra thành đá

vụn, ầm ầm lăn xuống.

Khuôn mặt của các người tí hon đều tái nhợt, không dám tưởng tượng, nếu như bọn họ không rút lui kịp thời, còn ở lại dưới chân núi, thì bây giờ sẽ ra sao.

“Đây… đây rốt cuộc là pháp bảo gì? Sao lại đáng sợ như vậy?”

“Pháp bảo tiên giới, thật là đáng sợ.”

Các người tí hon trừng mắt nhìn pháp bảo khủng bố kia đập nát cả ngọn núi, sau đó, cánh tay khổng lồ thu về trong tầng mây, một lúc sau, nó lại thò ra, nhưng phía trên không phải là “búa phá đá” nữa, mà là một chiếc gầu xúc khổng lồ.

Nó thò xuống từ trên trời, chiếc gầu xúc khổng lồ nhắm vào ngọn núi vừa bị đập nát, hung hăng xúc một cái…

Đất rung núi chuyển, bụi bay đá chạy.

Một lượng lớn đá và đất bị nó xúc lên, sau đó, cánh tay vung lên, hất tất cả số đất đá đó vào một thung lũng, trong nháy mắt lấp đầy thung lũng. Chiếc gầu xúc còn lật ngược lại, ấn xuống đất, nén chặt đất đá.

Lạch trời biến thành đường cái!

Các người tí hon: “Oa! Oa! Oa!”

Cao Nhất Diệp kích động kêu lên: “Ta nghĩ ra cốt truyện tập 19 của [Đạo Huyền Thiên Tôn trừ ma truyện] rồi, sẽ vẽ đoạn này lên, lợi hại quá.”

Chương 1243: Không sao cả

Không bao lâu sau, năm loại cánh tay máy lần lượt được sử dụng.

Lúc thì là mũi khoan xoắn ốc, trên mặt đất khoan một cái là thành một cái hố lớn. Lúc thì lại biến thành dụng cụ xới đất, đất cứng rắn trong nháy mắt đã được cạy tơi xốp. Lại một lúc sau, nó lại biến thành gầu ngoạm, từ trên trời vươn xuống, tóm lấy nửa ngọn núi và bay lên không trung.

Các người tí hon nhìn đến ngây người, như si như say.

Quá mức chấn động, khiến cho bọn họ thật lâu không nói nên lời.

Cũng không biết qua bao lâu, Cao Nhất Diệp mới lên tiếng: "Được rồi, Thiên Tôn đã giúp mọi người dời đi đoạn đường khó khăn nhất của Thục đạo, mọi người có thể tiếp tục làm việc."

Giọng nói của nàng khiến cho tất cả mọi người bừng tỉnh, lúc này mọi người mới nhìn kỹ lại.

Chỉ thấy cổ sạn đạo Minh Nguyệt Hạp trước kia chắn ngang trước mặt, đoạn núi hiểm trở nhất đã biến mất không thấy đâu, chỉ còn lại một mảng bụi đất vẫn còn đang bay lơ lửng.

Trên không trung lại có một chiếc máy hút bụi khổng lồ vươn xuống, hút một tiếng, bụi đất cũng đều biến mất không còn, lúc này mọi người mới có thể nhìn thấy toàn cảnh trước mặt...

Bằng phẳng! Trước mặt là một vùng bằng phẳng.

Cao Nhất Diệp nói: "Làm việc đi! Lúc tiến lên cẩn thận một

chút, vạn nhất còn có đá chưa đủ chắc chắn, hoặc là bùn cát lún xuống, mọi người nhất định phải cẩn thận tiến lên, thi công chú ý an toàn."

Các người tí hon: "Hú!"

Một tiếng hô lớn vang lên, các người tí hon ở hai đầu nam bắc Minh Nguyệt Hạp cùng nhau tiến về phía trung tâm, mười mấy vạn người cùng nhau động thủ, gần như trong nháy mắt, một con đường bằng phẳng đã được nối liền.

Lý Đạo Huyền nhìn thấy các người tí hon đang hò reo trên con đường vừa mới thông suốt, trong lòng cũng khá là vui vẻ.

Đoạn Minh Nguyệt Hạp này, ở hậu thế muốn thông suốt cũng không dễ dàng, cần phải sử dụng đến máy đào hầm, vất vả lắm mới đào ra được một đường hầm Minh Nguyệt Hạp để thông xe.

Nhưng mà trong cái hộp này, y có thể dùng biện pháp đập nát cả ngọn núi rồi di dời để xử lý, ngược lại còn đơn giản hơn một chút so với hiện thực.

Hắc!

Chơi máy xúc thật là vui, tiếp theo đi đào cái gì đây?

Hiện tại phạm vi tầm nhìn có bán kính 500 km, có thể nhìn thấy rất nhiều nơi.

Không bằng, lại đi nạo vét bùn cát dưới đáy Hoàng Hà đi!

Sửa sang Hoàng Hà, đó cũng là việc tốt công tại thiên thu, lợi ích đương đại.

Lý Đạo Huyền chơi máy xúc nghiện rồi, cũng không khách khí, tầm nhìn vèo một cái nhảy đến Hoàng Hà, tìm một chỗ phù sa tích tụ không thuận tiện cho thuyền bè qua lại, đào xuống một cái...

Bách tính hai bên bờ Hoàng Hà nhìn thấy một màn này, cũng không khỏi kinh hô.

Hai bên bờ tiếng người kêu không dứt, máy xúc đã vượt qua vạn dặm núi non--

Con trai của tộc trưởng bộ lạc Ô Thẩm là Triết Bố, năm nay đã trưởng thành là một chàng trai cường tráng. Vốn dĩ hắn nên giống như tất cả những đứa trẻ Mông Cổ khác, lớn lên sẽ trở thành một gã trai thảo nguyên mù chữ thô lỗ.

Nhưng mà những năm tháng làm con tin ở thôn Cao Gia, đã khiến cho hắn trở thành một trang hảo hán văn võ song toàn.

"An đáp!" Triết Bố ôm quyền với Lưu Mậu Bào: "Mấy ngày trước phụ thân ta trong một trận đua ngựa, không cẩn thận ngã ngựa, bị thương để lại di chứng, bây giờ đi lại khập khiễng, hiện tại các tộc trưởng bộ lạc khác tuy ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng đã có chút xem thường ông ấy... Cứ tiếp tục như vậy, địa vị dẫn đầu của bộ lạc Ô Thẩm ta có thể sẽ không giữ được, phụ thân viết thư cho ta, muốn ta trở về thảo nguyên, tiếp nhận vị trí của ông ấy."

Lưu Mậu Bào nghe xong lời này, lông mày hơi nhướng lên.

Đây chính là cơ hội tốt!

Trước kia sự khống chế của thôn Cao Gia đối với bộ lạc Ô Thẩm vẫn chỉ sử dụng "uy hiếp và dụ dỗ", nhưng mà sự khống chế có được như vậy chung quy không ổn định, hiện tại rốt cuộc đã đến lúc nhét một đứa trẻ lớn lên ở thôn Cao Gia vào rồi.

Trong lòng hắn nghĩ như vậy, trên mặt lại tỏ ra rất đau lòng, vỗ vai Triết Bố: "An đáp, Ngạch Triết đã đi Học viện Hàng Hải, ba huynh đệ chúng ta chỉ còn lại hai người ở trong thôn, bây giờ ngươi cũng muốn trở về. Ta thật sự rất không nỡ."

Triết Bố: "Ta cũng rất không nỡ an đáp! Nhưng mà phụ thân không thể không có ta."

"Ừm! Quả thực là như thế." Lưu Mậu Bào nói: "Như vậy đi, ta đi tìm thôn uỷ hội nói chuyện này, nộp đơn xin, xem Thiên Tôn có cho phép ngươi trở về hay không."

Mặc dù mọi người trong miệng không nói, nhưng trong lòng đều biết, Triết Bố là con tin, không phải là người muốn đến thì đến muốn đi thì đi, điểm này, bản thân Triết Bố cũng biết.

Hắn đến thôn Cao Gia lúc đó tuổi cũng không nhỏ, so với Ngạch Triết lúc đó thì hiểu chuyện hơn nhiều.

Trong lòng Triết Bố cũng hơi sợ hãi, hắn rất lo lắng sau khi mình đưa ra yêu cầu "trở về", sẽ bị người Hán căm ghét, nói không chừng sẽ bất lợi cho hai mẹ con hắn, cho nên hắn cũng không dám trực tiếp đi tìm thôn uỷ hội, không dám tìm thánh nữ, mà là tìm an đáp đáng tin cậy nhất của hắn là Lưu Mậu Bào.

Lưu Mậu Bào bảo Triết Bố yên tâm ở nhà chờ, hắn thì nhanh chóng đi đến đại sảnh nghị sự của Cao Gia Bảo, ngồi xuống trước mặt Tam Thập Nhị vừa mới về thôn không lâu.

"Tam quản sự! Triết Bố muốn trở về thảo nguyên."

Tam Thập Nhị nghe xong lời này, hơi sững sờ, sau đó mở miệng nói: "Cũng sắp rồi, tuổi tác cũng đến lúc rồi a. Đứa trẻ dù nhỏ đến đâu cũng có lúc lớn lên, rốt cuộc hắn cũng đến lúc không cam lòng làm con tin, muốn thoát khỏi sự khống chế của thôn Cao Gia sao? Cái này gọi là 【chim non rời tổ】."

Lưu Mậu Bào mỉm cười: "Đúng vậy, trong miệng hắn nói muốn trở về giúp phụ thân, nhưng mà suy nghĩ trong lòng, nhất định là nhân cơ hội thoát khỏi thân phận con tin. Đây là lẽ thường tình, không thể tránh khỏi, ta cũng sớm liệu được sẽ có ngày này."

Tam Thập Nhị gật đầu: "Trai đẹp Thập Thò, ngươi là người hiểu rõ hắn nhất, ngươi cảm thấy, hiện tại chúng ta có thể thả hắn đi không? Nếu như hắn trở về, bộ lạc Ô Thẩm có thoát khỏi sự khống chế của chúng ta hay không?"

Lưu Mậu Bào khẽ mỉm cười: "Kỳ thật, từ ngày chúng ta bắt được Thiên Khả Hãn Ngạch Triết, ý nghĩa chính trị của Triết Bố đã không còn quan trọng nữa rồi, chỉ cần Ngạch Triết còn ở chỗ chúng ta, Triết Bố có ở hay không cũng như nhau."

Tam Thập Nhị gật đầu.

Lưu Mậu Bào tiếp tục nói: "Hơn nữa, Triết Bố ở thôn Cao Gia chúng ta học tập nhiều năm như vậy, hắn đã tiếp nhận rất nhiều 'văn hóa thôn Cao Gia', học được rất nhiều bộ Thiên Thư, hắn cũng tận mắt nhìn thấy Thiên Tôn hiển linh, biết rõ thực lực của chúng ta, thời điểm hiện tại, thả hắn trở về thảo nguyên, hắn cũng không dám có lòng phản bội. Hắn rất rõ ràng, hắn có ở đây làm con tin hay không thật ra cũng không khác biệt lắm, chúng ta tùy thời đều có năng lực phái ra đại lượng quân đội, đi chinh phục thảo nguyên."

Tam Thập Nhị lại gật đầu.

"Thả hắn trở về, còn có một cái chỗ tốt!" Lưu Mậu Bào nói: "Hắn sẽ trở thành một người phát ngôn, đem những cái tốt của chúng ta, đều tuyên truyền cho những người Mông Cổ khác."

Nói đến đây, Lưu Mậu Bào lại hạ giọng xuống nói: "Hắn sớm ngày trở về, còn có thể giúp chúng ta tiến thêm một bước khống chế thảo nguyên Mông Cổ. Chờ đến lúc Ngạch Triết cũng lớn lên, cũng muốn thoát khỏi sự khống chế của chúng ta, trở về thảo nguyên, mới phát hiện Triết Bố đã sớm biến thảo nguyên thành hình dạng thôn Cao Gia rồi, cũng không còn ai nghe lời Thiên Khả Hãn nữa."

Tam Thập Nhị cười nói: "Ngươi nha, thật đúng là 【tiểu nhân quỷ đại】."

Lưu Mậu Bào: "Tam quản sự quá khen."

Tam Thập Nhị: "Rất tốt, cứ theo như lời ngươi nói mà làm đi, thả Triết Bố trở về thảo nguyên. Đúng rồi! Tạo Oanh đã sớm mấy ngày trước trở lại quân ngũ, Kỵ Binh doanh thiết giáp trải qua nhiều năm chuẩn bị, hiện tại quy mô cũng đã mở rộng gấp nhiều lần, vừa lúc nhân cơ hội này, đi thảo nguyên 【làm chút chuyện】."

Lưu Mậu Bào: "Tam quản sự, cái này hình như không phải thành ngữ."

Tam Thập Nhị: "Không quan trọng, không quan trọng! 【Không sao cả】."

Chương 1244: Triết Bố trở về nhà

Triết Bố được chấp thuận trở về nhà.

Hơn nữa, ngay cả mẫu thân của hắn là An Cát Nhạc cũng được chấp thuận cùng nhau trở về nhà.

Tin tức này đối với An Cát Nhạc và Triết Bố mà nói, không thể nghi ngờ là tin tức tốt động trời, vui mừng đến mức hai mẹ con trốn ở nơi người khác không nhìn thấy, ôm đầu khóc rống một trận.

Trong mắt An Cát Nhạc ngấn lệ: "Con ơi, nếu như chuyện này xin không tốt, sẽ chọc đến họa sát thân cho hai mẹ con ta, may mà con dám đi hỏi."

Triết Bố: "Con vốn dĩ không dám hỏi, nhưng mà có hảo an đáp Lưu Mậu Bào, con mới có dũng khí nói với an đáp, không nghĩ tới an đáp lại nghĩa khí như vậy, lập tức liền giúp đỡ đi thuyết phục được Tam quản sự."

An Cát Nhạc thở dài một hơi: "Lưu Mậu Bào thật sự là quá tốt đối với gia đình chúng ta. Hai mẹ con ta từ ngày đầu tiên đến thôn Cao Gia đã được Lưu Mậu Bào chiếu cố, nhiều năm như vậy, hắn vẫn luôn giúp đỡ chúng ta từ mọi mặt, ân tình này, cho dù trở về thảo nguyên thì cũng tuyệt đối không thể quên."

Triết Bố: "Mẫu thân dạy bảo rất phải, con sẽ làm hảo an đáp với hắn cả đời."

An Cát Nhạc: "Chúng ta còn có cổ phần ở xưởng áo lông cừu

Ấm Đến Muốn Ngủ, lần này trở về nhà, những cổ phần này phải làm sao?"

Triết Bố: "Những cổ phần này cứ giữ lại đừng động đến, hiện tại cổ đông lớn nhất của Ấm Đến Muốn Ngủ đã không phải là an đáp rồi, an đáp đã chuyển nhượng cổ phần của mình cho thôn uỷ hội. Ấm Đến Muốn Ngủ đã từ 'doanh nghiệp tư nhân', biến thành 'doanh nghiệp thôn doanh', chúng ta có thể nắm giữ một chút cổ phần nhỏ trong doanh nghiệp thôn doanh là chuyện rất tốt, sẽ được thôn Cao Gia coi là người một nhà, chúng ta tuyệt đối không thể vứt bỏ những cổ phần này."

An Cát Nhạc: "Thì ra là thế."

Triết Bố: "Doanh nghiệp thôn doanh là sẽ không làm giả sổ sách, cho dù chúng ta không ở đây, cũng không cần lo lắng cổ đông khác chiếm đoạt cổ tức của chúng ta, ta sẽ để an đáp giúp chúng ta giữ lại cổ tức."

Nói đến đây, Triết Bố đột nhiên hạ giọng xuống nói: "Mẫu thân, những cổ phần này, cũng có thể trở thành đường lui của chúng ta, nếu như có một ngày, chúng ta không sống nổi ở trên thảo nguyên nữa, còn có thể trở về thôn Cao Gia, dựa vào cổ phần của Ấm Đến Muốn Ngủ để sinh sống."

An Cát Nhạc bừng tỉnh hiểu ra: "Con à, hiện tại con thật thông minh. Con đã là người Mông Cổ thông minh nhất mà ta từng gặp."

Triết Bố tỏ ra đắc ý: "Đó là đương nhiên, con chính là học Thiên Thư mà lớn lên, trước mặt người Hán con không dám kiêu ngạo, nhưng mà trở về thảo nguyên, chính là người thông minh nhất."

Hai mẹ con vui vẻ thu dọn hành lý xong, đi ra khỏi cửa, liền nhìn thấy Lưu Mậu Bào mang theo một đám người của thôn uỷ hội đến tiễn đưa.

Hai vị huynh đệ "nắm tay nhau nhìn nhau lệ rơi, nghẹn ngào không nói nên lời".

Cuối cùng, vẫn là Lưu Mậu Bào phất tay trước: "An đáp, ngươi mau đi đi, nếu không ta thật sự rất không nỡ để ngươi đi."

Triết Bố ôm quyền, xoay người lên ngựa.

Hai mẹ con cùng nhau thúc ngựa hướng về phía bắc.

Người Mông Cổ quả nhiên lợi hại, An Cát Nhạc đường đường là một phụ nữ trung niên cũng có thể cưỡi ngựa như bay, trên lưng ngựa giống như ngồi trên đất bằng, vô cùng vững vàng.

Lưu Mậu Bào tiễn bọn họ đi xa, lúc này mới quay đầu lại, xòe hai tay ra nói với đám người thôn uỷ hội: "Nhìn kỹ thuật cưỡi ngựa của người phụ nữ Mông Cổ kìa! Kỵ Binh doanh của thôn Cao Gia chúng ta còn cần phải luyện tập cho tốt."

Triết Bố và An Cát Nhạc, một đường hướng về phía bắc!

Vượt qua núi Hoàng Long, đi qua phủ Duyên An, rất nhanh liền đến khu vực Thiểm Bắc...

Muốn từ nơi này trở về thảo nguyên, nhất định phải đi qua biên trấn Duyên Tuy của Đại Minh, mà lúc này tổng binh Duyên Tuy đã là người của thôn Cao Gia, Thạch Kiên.

Triết Bố không dám tự ý vượt qua biên giới, đương nhiên phải tìm Thạch Kiên báo cáo, đưa giấy thông hành do thôn uỷ hội thôn Cao Gia cấp cho hắn.

Hai mẹ con, liền đi về hướng doanh trại của Thạch Kiên.

Vừa đến bên ngoài doanh trại, hai mẹ con liền nhìn thấy một màn khó quên, chỉ thấy trên bình nguyên phía trước, một đống xe thiết giáp hơi nước dừng ở đó.

Hơn nữa, toàn bộ đều là xe thiết giáp thế hệ thứ hai của thôn Cao Gia.

Sử dụng hợp kim nhôm để chế tạo thân xe, khiến cho thân xe giảm trọng lượng xuống còn ba phần so với trước kia, nhẹ hơn nhưng không mất đi sự cứng cáp.

Ở phía trước đội hình xe thiết giáp là Tạo Oanh, đang lớn tiếng quát tháo binh lính: "Lão nương về nhà cho con bú hơn một năm, hiện tại đã trở lại, các ngươi trong khoảng thời gian hơn một năm nay có luyện tập cho tốt hay không?"

Binh lính đồng thanh đáp: "Ngày nào cũng luyện tập, không dám lười biếng."

Tạo Oanh: "Hiện tại biểu hiện thành quả luyện tập cho ta xem!"

"Tuân lệnh!"

Binh lính nhảy lên xe thiết giáp, đóng cửa xe lại, một loạt xe thiết giáp đồng thời đóng cửa, phát ra tiếng "ầm" đồng đều, thanh thế thật lớn.

Triết Bố và An Cát Nhạc nhìn đến ngây người.

Tiếp đó, tất cả xe thiết giáp đồng thời hành động, tăng tốc, lao về phía xa, hơn trăm chiếc xe thiết giáp cùng nhau gầm rú, cùng nhau xung phong, quả thực chính là dòng thác thép...

Triết Bố nhìn đến ngây người: "Cái này... cái này bằng xương bằng thịt, làm sao có thể chống đỡ?"

An Cát Nhạc thấp giọng nói: "Không làm kẻ địch với bọn họ, mà là làm bằng hữu với bọn họ, có lẽ chính là biện pháp chống đỡ duy nhất."

Triết Bố ngây ngốc gật đầu.

Hai người ở dưới sự dẫn dắt của lính canh, tìm được Thạch Kiên, đưa "giấy thông hành", Thạch Kiên phất tay cho đi, thế là hai người rốt cuộc cũng đi qua trấn Duyên Tuy, trở về đại thảo nguyên.

Cuối cùng cũng trở về nhà rồi!

Tâm tình của hai mẹ con nhất thời trở nên vui vẻ, có một loại cảm giác trời cao biển rộng mặc chim bay, thúc ngựa trên thảo nguyên một trận chạy như điên, lại mất thêm một khoảng thời gian, rốt cuộc cũng trở về bộ lạc Ô Thẩm.

Tộc trưởng Ô Thẩm nghênh đón.

Vị tộc trưởng dưới sự chống lưng của thôn Cao Gia mà phát triển lớn mạnh, suýt chút nữa thống nhất thảo nguyên này, cười toe toét nói: "Triết Bố, rốt cuộc con cũng trở về rồi!"

Hắn là người có quyền thế lớn nhất trên thảo nguyên hiện nay...

Nhưng không biết vì sao, Triết Bố và An Cát Nhạc vừa nhìn thấy hắn, trong lòng liền đột nhiên có chút thất vọng, đây không phải là hình ảnh phụ thân (trượng phu) nên có.

Trong lòng Triết Bố, phụ thân đã nhiều năm không gặp, hắn là giống như mãnh hổ hùng tráng, giống như sói xám cô độc, mang theo khí thế ung dung trầm tĩnh.

Nhưng mà phụ thân và hình ảnh trong tưởng tượng của hắn khác nhau quá xa, phương diện khí chất thiếu hụt rất nhiều, nói trắng ra là một người mù chữ có sức lực lớn, quần áo trên người mặc tuy chất liệu rất tốt, đều là da thú cao cấp nhất, nhưng lại bị phụ thân mặc ra một loại cảm giác "bẩn thỉu", giống hệt phú nhị đại bên thôn Cao Gia.

Mà An Cát Nhạc cũng đang suy nghĩ trong lòng: Trượng phu trong ký ức là một nam tử hán rất lợi hại, nhưng mà sau khi nhìn quen những anh hùng văn võ song toàn bên thôn Cao Gia, lại nhìn trượng phu, cảm thấy hoàn toàn không được a.

An Cát Nhạc đột nhiên nhớ tới Văn Phòng Minh Tinh thế giới phồn hoa của Lão Nam Phong, cách đây không lâu mới tung ra một bài hát mới, lời bài hát như thế này: "Thật hy vọng em chưa từng trải sự đời, cả đời chỉ yêu gương mặt bình thường này của anh."

Người sai không phải là trượng phu, là ta!

Là ta đã từng trải sự đời.

Tộc trưởng Ô Thẩm: "An Cát Nhạc, nàng đang hát bài gì vậy?"

An Cát Nhạc: "A, ta vui vẻ, thuận miệng hát thôi."

Chương 1245: Triết Bố nỗ lực

Triết Bố vào trong lều vải ngồi, nhìn trái nhìn phải, càng nhìn càng thấy không thoải mái.

Đã quen ở trong những ngôi nhà kiên cố của thôn Cao Gia, bây giờ nhìn thấy lều vải, luôn cảm thấy chỗ nào đó không ổn.

Bên ngoài trời dần dần tối, người Mông Cổ lần lượt đi ngủ.

Nhưng đồng hồ sinh học của Triết Bố vẫn chưa muốn ngủ.

Lúc này, đúng là thời điểm thôn Cao Gia "lên đèn", cuộc sống về đêm mới chỉ vừa bắt đầu.

Khu thương mại Cao Gia sẽ bật tất cả đèn lên, đẹp rực rỡ muôn màu muôn vẻ.

Dân làng Cao Gia tan sở, nườm nượp kéo đến, ăn vặt ở khu thương mại, nghe hát, xem các ca sĩ của văn phòng minh tinh Thế Giới Phồn Hoa biểu diễn ca nhạc, trước cửa rạp chiếu phim sẽ chật kín người, chờ đợi buổi chiếu phim tiếp theo bắt đầu, liền chen chúc đi vào.

Mà tiểu thương sẽ tận dụng triệt để cơ hội tụ tập đông người này, bày bán đủ loại bánh điểm tâm, đồ ăn thức uống trước rạp chiếu phim, cảnh tượng náo nhiệt phồn hoa đó, một khi đã trải nghiệm qua thì không muốn đánh mất nữa.

Triết Bố vén rèm lều lên, nhìn ra ngoài một cái, một mảnh đen kịt, màn đêm trên thảo nguyên còn lạnh hơn cả dao mổ cá của đại mụ… không, còn lạnh hơn cả trái tim của mụ ấy.

Triết Bố đột nhiên phát hiện, mình không thể sống ở đây được

nữa!

Hắn vừa mới nghĩ đến đây, liền nhìn thấy trong bóng tối có một người chạy tới, chính là mẫu thân An Cát Nhạc của mình, nàng đi đến trước lều vải, thấy Triết Bố còn chưa ngủ, không khỏi ngẩn người, sau đó khẽ thở dài: “Con cũng…”

Triết Bố: “Con cũng vậy!”

Hai mẹ con ngây người thật lâu thật lâu…

Sự yên tĩnh kỳ lạ ít nhất kéo dài ba phút, Triết Bố thấp giọng nói: “Mẫu thân, con thấy thế này đi, người cứ lấy lý do ‘trở về quản lý nhà xưởng áo len lông cừu Ấm Đến Muốn Ngủ', quay về thôn Cao Gia sinh sống đi.”

An Cát Nhạc: “Còn con?”

Triết Bố thở dài một hơi: “Nhi tử còn chưa thể trở về, phụ thân tuổi đã cao, con phải ở đây phụ tá phụ thân, hơn nữa, con còn có nghĩa vụ để cho tất cả tộc nhân đều có cuộc sống tốt đẹp.”

An Cát Nhạc: “…”

Triết Bố: “Sau khi mẫu thân trở về thôn Cao Gia, hãy nghĩ cách giúp con, nghĩ hết mọi cách mang những thứ tốt đẹp bên thôn Cao Gia đến thảo nguyên, con muốn để cho tộc nhân cũng được trải nghiệm cuộc sống của người thôn Cao Gia.”

An Cát Nhạc: “Thế nhưng ta không biết làm cái gì hết.”

Triết Bố: “Không biết thì hỏi an đáp đi, hắn là người tốt, nhất định sẽ giúp chúng ta.”

An Cát Nhạc gật đầu: “Được rồi, vậy ta ở bên này mấy ngày, rồi nói là quay về quản lý nhà xưởng áo len, trở về thôn Cao Gia.”
--

Buổi trưa ngày hôm sau, mặt trời chói chang.

Triết Bố ngồi trên lưng một con ngựa tốt cao lớn, nhìn thảo nguyên trước mặt.

Phải dùng biện pháp gì, mới có thể khiến thảo nguyên trở nên giàu có đây?

Hắn cố gắng nhớ lại đủ loại kiến thức đã học được từ thôn Cao Gia…

Dùng phương pháp khoa học để trồng trọt? Không thể nào! Thảo nguyên không thích hợp trồng trọt.

Phát triển thương nghiệp? Làm thế nào? Thương nghiệp từ đâu ra? Dân số cũng chẳng có bao nhiêu, làm sao để cho hàng hóa lưu thông? Đúng rồi, có thể lợi dụng chợ ngựa, hàng hóa làm ra thông qua chợ ngựa bán cho người Hán.

Triết Bố đột nhiên nghe thấy từ xa vang lên tiếng cười, quay đầu nhìn lại, thì ra là mẫu thân An Cát Nhạc, đang trò chuyện với mấy người phụ nữ Mông Cổ.

“An Cát Nhạc, ngươi sinh sống mấy năm nay ở bên người Hán, bên đó là như thế nào?” Có người hỏi.

An Cát Nhạc vẻ mặt đầy đắc ý: “Cuộc sống bên người Hán thật sự là quá tuyệt vời, tôi nói cho các người biết, có một thứ gọi là đèn điện, đến tối, kéo cái công tắc đèn điện đó một cái, đèn liền sáng lên, cả căn phòng đều sáng trưng, giống như ban ngày vậy.”

Những người phụ nữ: “Ồ! Lợi hại như vậy sao? Thật sự có loại đèn lợi hại như vậy?”

An Cát Nhạc: “Đương nhiên là có rồi, người Hán trời tối cũng không ngủ, họ dùng đèn chiếu sáng cả con phố thành muôn màu muôn vẻ, sau đó trên đường vừa ăn uống, vừa ca hát nhảy múa.”

Những người phụ nữ: “Ồ!”

An Cát Nhạc: “Phụ nữ bên đó, có thể đến nhà xưởng dệt làm việc, còn có thể làm ca sĩ, diễn viên, biểu diễn một buổi, có thể kiếm được rất nhiều bạc.”

Những người phụ nữ: “Ồ!”

Mỗi lần An Cát Nhạc nói một điểm, những người phụ nữ liền “ồ” lên một tiếng, tỏ vẻ hâm mộ ghen tị.

Triết Bố nhìn thấy cảnh này, không khỏi đau lòng.

Cuộc sống của người Mông Cổ bên này, thật sự là quá khổ rồi.

Đúng lúc này, một người phụ nữ Mông Cổ trẻ tuổi tóc tai bung ra, xoà một cái che khuất mặt, cô vội vàng từ trong ngực móc ra một chiếc lược sừng bò, vừa chải tóc, vừa tiếp tục nghe An Cát Nhạc kể chuyện…

Triết Bố đột nhiên bước một bước dài xông tới, đưa tay chộp lấy cánh tay của người phụ nữ trẻ tuổi.

Người phụ nữ giật nảy mình, còn tưởng rằng thiếu tộc trưởng nhìn trúng mình, mặt đỏ bừng, trong nháy mắt đã nghĩ ra cả tên con.

Triết Bố lớn tiếng nói: “Cái này! Thứ này tốt.”

Người phụ nữ: “?”

Triết Bố cướp lấy chiếc lược sừng bò từ trong tay cô, nhìn trái nhìn phải, mừng rỡ nói: “Chính là thứ này, thứ này tốt. Tốt hơn so với lược gỗ mà người Hán dùng, cao cấp, có cảm giác, lại phối hợp với hoa văn tinh xảo, nhất định có thể bán được giá rất tốt.”

Triết Bố nói: “Ta muốn xây nhà xưởng! Chuyên sản xuất đồ thủ công mỹ nghệ bằng sừng bò.”

An Cát Nhạc nghe xong lời này không khỏi ngẩn người: “Ở chỗ chúng ta làm sao xây nhà xưởng? Ngay cả một căn nhà đá cũng không xây nổi.”

Triết Bố: “Dùng lều vải làm nhà xưởng, cũng có thể làm được mà!”

An Cát Nhạc: “Nhưng mọi người phải di chuyển mà, một khi cỏ ăn hết rồi, lại phải đổi chỗ khác… Nhà xưởng này còn có thể chạy khắp nơi?”

Một câu nói này lại khiến Triết Bố ngẩn người nửa ngày.

Qua thật lâu, Triết Bố cắn răng một cái: “Không thể để cho tất cả tộc nhân mãi không ngừng lang thang du mục được, chúng ta phải trước tiên nghĩ cách định cư, xây dựng thành thị.”

An Cát Nhạc: “Việc này quá khó khăn, tụ tập ở trong thành thị, mọi người sẽ không sống nổi.”

Triết Bố: “Cầu viện người Hán! Chúng ta phải xây thành thị càng gần thành thị của người Hán càng tốt, chỉ cần cách bọn họ đủ gần, chúng ta có thể nhận được các loại vật tư viện trợ, vượt qua được khó khăn ban đầu khi xây dựng thành thị, sau đó phát triển thủ công nghiệp, người của chúng ta có thể không cần chăn nuôi cũng có thể sống, thành thị mới có thể ổn định.”

Lúc này đã có không ít người Mông Cổ vây quanh, ngay cả tộc trưởng Ô Thẩm cũng đến, một đám người nghe Triết Bố nói ý tưởng, đều không khỏi lắc đầu.

“Người Hán có giúp chúng ta không?”

“Giúp chúng ta như vậy, bọn họ có mục đích gì?”

“Nếu thành thị của chúng ta xây dựng gần bọn họ như vậy, bọn họ có vì vậy mà phát động chiến tranh hay không?”

Mấy năm nay, quan hệ giữa người Mông Cổ và người Hán xác thực là tốt hơn, thậm chí có thể nói là chưa từng có trong hàng nghìn năm qua, nhưng…

Người Mông Cổ vẫn không dám tin tưởng, người Hán thật sự sẽ vô điều kiện giúp đỡ một dân tộc đã từng giao chiến vô số lần với bọn họ.

Triết Bố: “Ta biết mọi người còn sợ hãi, thậm chí hơi e ngại việc tiếp xúc sâu với người Hán như vậy, nhưng mà, người Mông Cổ chúng ta thật sự là quá nghèo, nếu như cứ mãi lang thang du mục, chúng ta sẽ vĩnh viễn không thể nào giàu có, chúng ta phải xây dựng thành thị chân chính, để một bộ phận người định cư trong thành thị, để một bộ phận người ở bên ngoài chăn nuôi, chúng ta phải thay đổi kết cấu sản xuất của mình!”

Chương 1246: Luôn luôn chờ đợi

Lời nói như thay đổi kết cấu sản xuất, đối với người Mông Cổ mà nói, họ nghe không hiểu, hoàn toàn nghe không hiểu, không khác gì nghe thiên thư.

Nhưng lần này Triết Bố trở về, là tới thay tộc trưởng Ô Thẩm tiếp nhận chức vị, hắn sẽ là con sói đầu đàn mới của thảo nguyên, lời hắn nói, người Mông Cổ chính là không nghe cũng phải nghe.

Triết Bố: "Truyền lệnh của ta, bộ lạc dời về phía Nam! Chúng ta tận khả năng tới gần thành thị của người Hán."

"Bọn họ thật sự sẽ không đánh chúng ta sao?"

"Nhìn thấy chúng ta di chuyển quy mô lớn đến biên cảnh, bọn họ sẽ cảnh giác đấy."

"Chợ ngựa khó khăn lắm mới mở được, sẽ không bởi vì hành vi này mà bị coi là khiêu khích, sau đó bị đóng cửa chứ?"

Người Mông Cổ nghị luận ầm ĩ.

Nhưng Triết Bố lại chẳng quan tâm đến những điều này, trong mắt hắn, trước mắt một đám mù chữ, toàn bộ đều là kẻ ngốc cái gì cũng không hiểu, nếu như để mặc cho bọn họ tự mình làm loạn, người Mông Cổ còn không biết phải mất mấy trăm năm mấy nghìn năm mới có thể giàu lên.

Bây giờ mình phải làm một tộc trưởng độc đoán chuyên quyền, ngang ngược bá đạo, không nghe ý kiến của bọn họ, chỉ tin tưởng kiến thức mình học được ở chỗ người Hán, như vậy mới có thể

khiến cho cuộc sống của đám người này thay đổi.

Bộ lạc Ô Thẩm, bắt đầu di cư về phía Nam!

Bọn họ vốn là một bộ lạc tương đối gần người Hán, lúc trước người thôn Cao Gia tiếp cận thảo nguyên, đầu tiên tiếp xúc chính là Ô Thẩm, hiện tại bọn họ chỉ cần hơi hơi dời về phía Nam một chút, lập tức liền gần sát biên trấn Duyên Tuy rồi.

Đến nơi này, Triết Bố cũng không nói nhảm nhiều lời, vung tay lên: "Dựng lều, trước tiên ở lại đây. Người nào muốn chăn nuôi, có thể mang theo bò ngựa dê cừu đến nơi xa, nhưng phải nhớ kỹ nơi này mới là nhà, chăn thả một vòng thì nhớ trở về một chuyến."

Hắn vừa hạ lệnh, người Mông Cổ liền thật sự dựng lên rất nhiều lều vải, ngay tại chỗ cách biên trấn Duyên Tuy không xa về phía Bắc, xây dựng lên một "thành thị" hoàn toàn do lều vải tạo thành.

"Thành thị" này vừa mới dựng xong vào ngày thứ hai, Triết Bố liền hạ lệnh: "Nhà xưởng tuyển công nhân! Tuyển người am hiểu chế tác đồ thủ công mỹ nghệ bằng sừng bò, vào xưởng làm việc, phát tiền công."

Đương nhiên, Triết Bố rất rõ ràng nhân lực trên thảo nguyên rẻ mạt cỡ nào, tiền công không thể nào phát giống như thôn Cao Gia, hắn cũng không nuôi nổi công nhân đắt đỏ như vậy.

Nhưng hắn chỉ cần dùng hai thành công tiền của thôn Cao Gia, cũng đủ để chiêu mộ được một lượng lớn người đến xưởng làm công.

Những mục dân Mông Cổ suy đi tính lại một phen, nam đinh cường tráng trong nhà, phụ trách ra ngoài chăn nuôi, sau đó để nữ nhân trong nhà, còn có hài tử còn chưa thể nào tự mình gánh vác trọng trách ở lại, để bọn họ vào xưởng làm công.

Triết Bố cũng không giống thôn Cao Gia không chiêu mộ lao động trẻ em, người Mông Cổ không có nhiều câu nệ như vậy, ngay cả lao động trẻ em cũng muốn, chỉ cần có thể làm việc vặt là được.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mấy ngày, một nhà xưởng chế tác đồ dùng bằng sừng bò, lợi dụng lều vải làm nhà xưởng, liền khai công.

Phương diện quản lý thiếu nhân thủ, Triết Bố vận dụng kinh nghiệm làm cổ đông nhỏ của mình ở nhà xưởng áo len lông cừu Ấm Đến Muốn Ngủ, tự mình nắm bắt quản lý.

Cả bộ lạc đều mù chữ, ngay cả một kế toán có thể ghi chép sổ sách cũng không có, nhưng vấn đề không lớn, Triết Bố tự mình tính sổ sách.

Mấy ngày sau, lô đồ thủ công mỹ nghệ bằng sừng bò đơn giản đầu tiên liền chế tạo ra.

Lúc này An Cát Nhạc liền đứng ra, nói mình muốn trở về thôn Cao Gia quản lý nhà xưởng áo len, tộc trưởng Ô Thẩm dù sao thê thiếp cũng nhiều, đại phu nhân già rồi hắn cũng không còn yêu thích, muốn đi thì đi thôi, dứt khoát cho phép.

An Cát Nhạc dẫn theo mấy người phụ nữ muốn đến chỗ người Hán nhìn một cái, lại mang theo lô đồ thủ công mỹ nghệ bằng sừng bò đầu tiên, xuất phát về hướng thôn Cao Gia…

Nửa tháng sau, An Cát Nhạc phái người đưa một khoản tiền trở về!

Đồ dùng bằng sừng bò bán đắt như tôm tươi!

Không hề nghi ngờ chút nào bán đắt như tôm tươi!

Triết Bố tính toán một chút, kinh ngạc phát hiện, mình kiếm được bộn rồi.

Bởi vì, chi phí nhân lực của người Mông Cổ quá thấp, hắn chỉ cần dùng tiền công rất thấp liền có thể thuê được một đám công nhân làm việc cho mình, mà những món hàng này ở chỗ người Hán lại có thể bán ra giá rất cao.

“Nhà xưởng quả nhiên là khả thi!”

“Xem ra còn có thể mở rộng quy mô sản xuất, lại mở rộng chủng loại phong phú hơn.”

Tuy nhiên …

Rất nhanh, người Mông Cổ liền gặp phải khó khăn đầu tiên.

Người Mông Cổ tụ tập cùng một chỗ không di chuyển, tài nguyên sinh tồn trở nên rất căng thẳng.

Trước kia người Mông Cổ phân tán ra, theo đàn bò ngựa dê cừu của mình di chuyển, đói bụng thì uống chút sữa dê sữa bò, hoặc là giết một con dê con cừu là có thể ăn no.

Nhưng hiện tại, thanh niên cường tráng trong gia tộc phụ trách chăn nuôi, mang theo bò ngựa dê cừu đi xa. Mà người ở lại “thành thị”, lúc đói thì ăn cái gì? Không có sữa dê sữa bò, không có thịt dê thịt cừu, vật tư không đủ… Cho dù Triết Bố có phát công tiền cho bọn họ, nhưng tiền cầm trong tay, không có lương thực để mua cũng không được.

Đúng lúc này, người Mông Cổ bỗng nhiên phát hiện, người Hán tới…

Đại lượng xe vận tải, chở theo lượng lớn lương thực cùng vật dụng hàng ngày đến.

Bọn họ vốn lo lắng ở gần người Hán như vậy mà xây dựng thành thị, sẽ chọc đến kiêng kị của người Hán, lại không nghĩ rằng, chọc đến lại là viện trợ của người Hán.

“Mông Hán là một nhà!”

“Ân oán trước kia mọi người cũng đừng nhắc lại, về sau chính là người một nhà.”

“Mọi người cùng nhau nắm tay nhau bước về tương lai tươi đẹp.”

Khẩu hiệu tuyên truyền của thôn Cao Gia, rất nhanh liền truyền bá ở trong người Mông Cổ.

Quan hệ giữa hai dân tộc, chưa từng có một ngày nào tốt đẹp như hiện tại --

Cùng lúc đó.

Trấn Đông Giang, Bì đảo!

Một đoàn thuyền xa hoa, chậm rãi cập bờ tại cảng chính của Bì đảo.

Thủy binh trên thuyền, giống như không cần tiền, liều mạng chuyển vật tư xuống dưới.

Lính gác Bì đảo đã chờ đợi từ sớm trên bờ, lập tức vui mừng tiếp nhận, khuân vác đến kho hàng trên đảo, cả bến cảng hiện ra một mảnh cảnh tượng vui vẻ hòa thuận.

Ngay lúc hàng hóa được chuyển xuống.

Tào Văn Chiếu cũng từ trên tàu Vạn Lý Dương Quang đi xuống, hai chân đặt trên mặt đất đất liền, liền thở phào một tiếng: “So với biển cả, ta vẫn thích đất liền hơn.”

Tổng binh Đông Giang Trầm Thế Khôi lập tức nghênh đón, cười nói: “Tào tướng quân, lại có một thời gian không gặp, gần đây đang bận rộn gì?”

Tào Văn Chiếu cười hắc hắc: “Cũng không có bận gì, chỉ là vẫn luôn chờ đợi.”

Thẩm Thế Khuê: “Chờ đợi?”

Tào Văn Chiếu: “Chờ đợi bình định lưu khấu Trung Nguyên kết thúc thôi, hiện tại, bình định lưu khấu Trung Nguyên cơ bản đã kết thúc, chỉ còn lại một nhánh quân đội nhỏ của Sấm Vương lảng vảng ở Sơn Đông, lực lượng của chúng ta cũng có thể rút ra rồi.”

Trầm Thế Khôi nghe được lời này, trong lòng hơi động: “Ý của ngài là…”

Tào Văn Chiếu: “Viện quân đến rồi!”

Bốn chữ này, Thẩm Thế Khuê nghe mà tinh thần chấn động, vội vàng nhìn về phía thuyền chở quân phía sau, chỉ thấy trong khoang thuyền đã có đại lượng binh sĩ tràn ra, đang lần lượt xuống thuyền, động tác chỉnh tề, tinh thần phấn chấn.

Một nam tử che mặt nhảy xuống từ trên thuyền chở quân, cười phất tay với Tào Văn Chiếu: “Tào tướng quân, mảnh đất Liêu Đông này, toàn bộ nhờ vào ngươi, chúng tôi cũng không quen thuộc nơi này.”

Gã vừa mới nói xong, phía sau liền có một đám binh lính dân đoàn lộ ra biểu tình quái dị, sau đó là một trận xì xào bàn tán: “Hà tướng quân lại bắt đầu làm trò rồi!”

“Đúng vậy, rõ ràng là một trong Liêu Đông tam kiệt, vậy mà nói không quen thuộc Liêu Đông.”

“Hà tướng quân là không muốn bại lộ nên cố ý nói như vậy phải không.”

“A, Hà tướng quân nhà chúng ta chính là làm người khiêm tốn.”

Trình Húc luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, quay đầu lại trừng mắt với đám binh lính đang nhỏ giọng nghị luận, người phía sau lập tức ngậm miệng, giống như chưa từng nói gì hết.

Chương 1247: An bài chiến lược như thế nào?

Bỗng chốc, Bì đảo náo nhiệt hẳn lên.

Ban đầu trên đảo có gần vạn binh lính trấn giữ, nay lại có thêm hơn hai ngàn kỵ binh Quan Ninh do Tào Văn Chiếu dẫn đầu, cộng thêm năm ngàn dân đoàn thôn Cao Gia do Trình Húc thống lĩnh.

Hòn đảo nhỏ bé bỗng chốc chen chúc gần hai vạn người!

Thánh chỉ của Thiên Tôn ban xuống, chiến sĩ giữa các bộ đội cần phải vun đắp tình cảm. Có tình cảm rồi cùng nhau xông pha chiến trường, mới có thể giữ gìn lẫn nhau.

Thánh chỉ vừa ban xuống, đương nhiên phải mở tiệc ăn mừng!

Binh lính khoác vai bá cổ ngồi lại với nhau, trên bàn bày đầy thức ăn ngon, người của đội nấu ăn còn mang đến cho mỗi bàn một thùng lớn rượu gạo.

Trong quân đội không cho phép uống rượu, nhưng uống rượu gạo thì không thành vấn đề!

"Huynh đệ, cạn ly!"

Vài binh sĩ cụng ly với nhau, rượu gạo trong ly sóng sánh, suýt chút nữa thì sánh ra ngoài.

Binh lính trấn giữ Bì đảo vốn quen nghèo khó, không dám lãng phí thức ăn, vừa nhìn thấy rượu gạo sắp sánh ra, liền không dám cụng ly nữa, ly thứ hai cụng ly trên không với binh lính thôn Cao

Gia một cái, vội vàng uống cạn: "Oa, sảng khoái!"

Binh lính thôn Cao Gia đều cười: "Nước này nhạt nhẽo, căn bản không phải rượu. Chờ đánh xong trận, chúng ta không còn nhiệm vụ trong người, huynh đệ mời các ngươi uống Ngũ Lương Dịch, đó mới là rượu ngon chân chính, là rượu tiên do Thiên Tôn ban xuống từ trên trời."

Binh lính trấn giữ Bì đảo: "Moá nó, các ngươi vậy mà có thứ tốt như vậy? Về sau nhất định phải nghĩ cách thử một chút."

"Ha ha ha, huynh đệ, uống!"

Binh lính vui vẻ hoà thuận, hoà thành một khối.

Trong đại sảnh nghị sự lại yên tĩnh hơn nhiều, mấy vị tướng quân đang ngồi quanh bàn, trên bàn không có rượu thịt, chỉ có một tấm bản đồ thật lớn.

Tào Văn Chiếu: "Thẩm tướng quân, trước tiên hãy giới thiệu một chút tình hình xung quanh Bì đảo hiện nay đi."

Thẩm Thế Khôi chắp tay, giới thiệu: "Sau trận hải chiến Bì đảo, Kiến Nô bị chúng ta đánh cho đại bại, tổn thất khoảng chừng một vạn binh lực, hơn nữa đều là tinh binh, đối với Kiến Nô mà nói, đây là tổn thất không thể thừa nhận, cho nên từ đó về sau, Kiến Nô rất là trầm lặng, cũng không đến đánh Bì đảo nữa."

Trình Húc gật đầu.

Thẩm Thế Khôi tiếp tục nói: "Hoàng Thái Cực đã rút lui, hiện tại hình như đang dây dưa với một bộ lạc Mông Cổ tên là Khách Nhĩ Khách, nhưng tình báo của ta không được chi tiết lắm, bọn họ dây dưa đến mức nào, ta cũng không rõ lắm."

Trình Húc cười: "Dây dưa với một bộ lạc?"

Thẩm Thế Khôi cũng cười: "Nếu là Kiến Nô trước kia, một bộ lạc Mông Cổ nho nhỏ, còn không phải giơ tay lên là đập cho ngoan ngoãn sao. Nhưng sau trận hải chiến Bì đảo, thực lực Kiến Nô bị tổn thất nặng nề, một bộ lạc Mông Cổ nho nhỏ cũng có thể dây dưa với bọn họ, thật sự là khiến ta cười đến rụng răng."

Mọi người trên bàn đều cười!

Tào Văn Chiếu hỏi: "Bên Triều Tiên tình hình như thế nào?"

Thẩm Thế Khôi: "Sau khi Kiến Nô thu phục Triều Tiên, vốn muốn xin Triều Tiên tiền, binh, lương thảo, để tấn công Đại Minh, nhưng vì trận hải chiến Bì đảo tổn thất quá nặng nề, kế hoạch tấn công Đại Minh bị gác lại, cho nên tạm thời cũng không có bất kỳ chỉ thị gì cho Triều Tiên."

Nói đến đây, Thẩm Thế Khôi lại cười: "Triều Tiên vương Lý Tông rốt cuộc vẫn là hướng về Đại Minh, hắn không phái đội thuyền đến quấy rối Bì đảo, cũng không bố trí trọng binh ở Thiết Sơn quận đối diện eo biển, rất rõ ràng, hiện tại hắn vẫn còn đang dao động."

Trình Húc gật đầu: "Nói cách khác, nếu hiện tại chúng ta có thể có chút biểu hiện, ví dụ như đánh cho Kiến Nô một trận, thể hiện thực lực, Lý Tông sẽ lại ngả về phía chúng ta."

Thẩm Thế Khôi: "Đơn thuần biểu hiện thực lực, e rằng không đủ! Lần trước Kiến Nô xâm lược Triều Tiên, Lý Tông cầu viện Đại Minh, nhưng Đại Minh lại không phái bất kỳ viện quân nào, gần như là ngồi xem Triều Tiên bị Kiến Nô thôn tính. Cho nên, dù chúng ta có biểu hiện mạnh mẽ hơn nữa cũng vô dụng, bởi vì lúc đánh nhau không giúp hắn, hắn sẽ không dám trở mặt với Kiến Nô."

Lời này rất có lý!

Giả sử ngươi có hai ba ba, nhị ba ba đánh ngươi, đại ba ba không giúp đỡ.

Vậy ngươi phải làm sao? Đương nhiên chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời nhị ba ba.

Đại ba ba có mạnh hơn nữa ngươi cũng không thể đi theo.

Trình Húc cười nói: "Vậy thì hai bút cùng vẽ đi, một mặt chúng ta đánh cho Kiến Nô một trận, biểu hiện sự cường đại của bản thân, mặt khác cũng phải phái người đi gặp Lý Tông, nói cho hắn biết, ba ngươi vẫn che chở cho ngươi, mời ngươi toàn lực đi theo."

Mọi người đều cười.

Tào Văn Chiếu: "Thẩm tướng quân, hiện tại Kiến Nô bố trí như thế nào?"

Thẩm Thế Khôi vẻ mặt cổ quái nói: "Đại quân Kiến Nô đã rút lui, nhưng lại để lại ba người, trấn giữ ở Đan Đông, âm thầm kiềm chế Bì đảo."

"Ba người?" Tào Văn Chiếu kinh ngạc: "Tại sao lại là ba, không phải hai, hoặc là bốn người?"

Tào Biến Giao toát mồ hôi: "Thúc thúc! Người lại nữa rồi! Lúc này đáng lẽ nên tò mò ba người này là ai, chứ không phải là tại sao lại là ba người chứ?"

Tào Văn Chiếu: "A, nói cũng phải, là ba người nào?"

Trình Húc: "Ta đoán xem, Khổng Hữu Đức, Cảnh Trọng Minh, Thượng Khả Hỷ."

Thẩm Thế Khôi vẻ mặt phức tạp gật đầu: "Đúng vậy, chính là ba tên này. Bọn họ là người hiểu rõ nhất về Bì đảo, cho nên Kiến Nô để ba người bọn họ ở lại Đan Đông trấn thủ, phụ trách giám

sát Bì đảo, không cho ta quấy rối hậu phương của Kiến Nô. Đồng thời, ba người này ở Đan Đông cũng sẽ tạo thành uy hiếp đối với Triều Tiên vương Lý Tông, khiến Lý Tông không dám phản bội Kiến Nô."

Trình Húc nhìn chăm chú vào bản đồ một hồi lâu, ngẩng đầu lên: "Tốt! Đã như vậy, vậy chúng ta liền lấy Đan Đông ra tay, trước tiên đánh cho Tam Thuận Vương một trận tơi bời, cho Lý Tông xem thử chúng ta mạnh đến mức nào, sau đó phái người đi nói chuyện với Lý Tông."

Thẩm Thế Khôi giật nảy mình.

Hiện tại hắn chỉ biết thuỷ quân "trong tay Tào Văn Chiếu" rất lợi hại, lại không biết lục quân như thế nào. Thấy Trình Húc người mới đến này, vừa mở miệng đã nói muốn đánh Đan Đông, không khỏi hoảng hốt: "Vị tướng quân đeo mặt nạ này... Ngươi... ý nghĩ này của ngươi, có phải là quá mức táo bạo hay không? Đan Đông đóng quân trọng binh, ba người Khổng Hữu Đức, Cảnh Trọng Minh, Thượng Khả Hỷ cũng không phải ăn cơm trắng lớn lên, đều là người có chút bản lĩnh. Thêm nữa, Đan Đông cách Thịnh Kinh không xa, chúng ta vừa đánh Đan Đông, chủ lực Kiến Nô nhất định sẽ đến chi viện, đến lúc đó..."

Nói đến đây, trên mặt Thẩm Thế Khôi không khỏi lộ ra vài phần kinh hãi: "Tuy Kiến Nô thuỷ chiến yếu kém, nhưng lục chiến lại rất mạnh rất mạnh."

Trình Húc: "Kiến Nô lục chiến xác thực rất mạnh, điều này phải khẳng định và coi trọng, nhưng vẫn không mạnh bằng chúng ta."

Vẻ mặt Thẩm Thế Khôi cứng đờ, có một loại xúc động rất muốn mắng "ngươi quá kiêu ngạo rồi", nhưng nể mặt Trình Húc là quân bạn, cưỡng ép nhịn xuống, nhịn đến khó chịu.

Trình Húc tiếp tục nói: "Tuy nhiên, một vị tướng quân ưu tú, không nên luôn dựa vào thực lực của mình mạnh, mà muốn thử làm ra một số thao tác lấy ít địch nhiều, nên tận lực dùng ưu thế binh lực đi bao vây tiêu diệt số ít binh lực của đối phương, dùng chiến lược đi phá giải chiến thuật của đối phương, mới là danh tướng chi đạo. Thượng binh phạt mưu mà!"

Thẩm Thế Khôi: "Đúng vậy đúng vậy, Đan Đông vẫn là không nên đánh lung tung."

Hắn còn tưởng rằng Trình Húc đang nói lời mềm mỏng muốn tìm bậc thang xuống, vội vàng giúp đỡ xuống đài.

Nào ngờ Trình Húc lại đổi lời: "Chúng ta phải có một số an bài về chiến lược, để chủ lực Kiến Nô không thể đến Đan Đông chi viện, như vậy là không thành vấn đề."

Thẩm Thế Khôi: "Ơ? Chiến lược an bài như thế nào?"

Chương 1248: Đưa ra cho ngươi một sự lựa chọn

Trình Húc: "Không phải ngươi vừa nói, Kiến Nô đang dây dưa với bộ lạc Mông Cổ Khách Nhĩ Khách sao? Dùng cái này để kiềm chế Kiến Nô đi."

Thẩm Thế Khôi: "Thực lực của Khách Nhĩ Khách rất yếu, hiện tại Kiến Nô và Khách Nhĩ Khách dây dưa, hoàn toàn là bởi vì Kiến Nô không nghiêm túc, nếu chúng ta tấn công Đan Đông, Tam Thuận Vương cầu viện. Kiến Nô nhất định sẽ nghiêm túc, đến lúc đó một cái tát đập cho Khách Nhĩ Khách lật úp, sau đó đại quân sẽ đến chi viện Đan Đông."

Trình Húc cười: "Khách Nhĩ Khách yếu, nhưng toàn bộ Mông Cổ không yếu a, thêm nữa chúng ta cho người Mông Cổ một chút viện trợ nho nhỏ..."

Thẩm Thế Khôi: "Toàn bộ Mông Cổ? Cái này... Làm sao có thể?"

Trình Húc: "Mọi chuyện đều có khả năng." --

Chu Sơn, trường Hàng Hải.

Ngạch Triết vừa bơi tự do hai trăm mét, từ trong nước "soạt" một tiếng nhảy ra, nằm nhoài bên mép bể bơi, thở hổn hển.

Đứa trẻ người Mông Cổ này, cũng không biết đã uống bao nhiêu lần nước, rốt cuộc cũng học được bơi lội, hiện tại bơi cũng khá nhanh.

Hai đặc vụ binh đang đứng bên bờ lập tức đi tới, đưa cho hắn một chiếc khăn lông.

Ngạch Triết vừa dùng khăn lông lau nước trên tóc, vừa vui vẻ nói: "Hai vị, hiện tại ta bơi cũng được rồi chứ?"

Hai đặc vụ binh đồng thời gật đầu: "Rất tốt rồi."

Ngạch Triết mừng rỡ: "Lần sau Yêu Tinh Quyển trở về cảng Chu Sơn tiếp tế, ta nhất định phải mặt dày mày dạn lên thuyền của hắn một lần nữa."

Hai đặc vụ binh liếc mắt: "Xin phép thì được, không thể lén lút lên nữa, lần trước làm mất dấu ngươi, hại bọn ta suýt chút nữa bị giam lại."

Ngạch Triết hơi ngượng ngùng gãi đầu: "Xin lỗi, ta không phải cố ý muốn hại các người."

Hắn đang nói đến đây, một đặc vụ binh đột nhiên mở miệng nói: "Ngạch Triết, có một việc, cần phải báo cho ngươi biết."

Ngạch Triết: "A, chuyện gì?"

Đặc vụ binh nói: "Ngay vừa rồi, bên kia truyền đến tin tức, Kiến Nô và bộ lạc Mông Cổ Khách Nhĩ Khách náo loạn rồi, ngươi thân là Thiên Khả Hãn của Mông Cổ quốc, chuyện này lẽ ra phải báo cho ngươi biết."

Ngạch Triết chấn động, vội vàng tập trung tinh thần lắng nghe.

Đặc vụ binh: "Kiến Nô muốn cho Khách Nhĩ Khách thần phục, phái sứ thần nạp cống. Thậm chí Hoàng Thái Cực đã chuẩn bị xong xuôi việc sáp nhập bộ lạc Khách Nhĩ Khách vào kỳ binh. Khách Nhĩ Khách đương nhiên là không chịu, song phương đã xảy ra mấy trận chiến đấu quy mô nhỏ, đều có thương vong..."

Ngạch Triết vừa nghe lời này, lập tức nổi giận: "Cái gì, Kiến Nô quá đáng như vậy? Bộ lạc Khách Nhĩ Khách là một phần của Đại Nguyên ta, ta đường đường là Thiên Khả Hãn còn ở đây, bọn

họ sao có thể thần phục hoàng đế khác?"

Đặc vụ binh: "Đúng vậy! Điều này quả thật quá đáng. Tương đương với việc không thèm hỏi ngươi một tiếng, trực tiếp đưa tay cướp đoạt bộ hạ của ngươi, dù sao đổi lại là ta nhất định không thể nhịn."

Ngạch Triết: "Hiện tại ta nên làm cái gì bây giờ?"

Đặc vụ binh: "Đương nhiên là lợi dụng thân phận Thiên Khả Hãn của ngươi, lập tức truyền lệnh cho tất cả các bộ lạc Mông Cổ đoàn kết lại, giúp đỡ Khách Nhĩ Khách, chống lại Kiến Nô."

Ngạch Triết: "A, có lý! Làm như vậy đi, nhưng mà... Truyền quốc ngọc tỷ của ta không mang theo bên người."

Đặc vụ binh: "Cái này không sao, truyền quốc ngọc tỷ bảo quản ở chủ bảo thôn Cao Gia, chỉ cần ngươi có ý này, hoặc là nói, đây chính là ý của ngươi, vậy ta thông báo cho chủ bảo một tiếng, thay ngươi soạn thảo một bài hịch văn, lấy truyền quốc ngọc tỷ đóng dấu, sau đó giúp ngươi truyền bá hịch văn ra ngoài là được rồi, ngươi cũng không cần phải lặn lội đường xa trở về."

Ngạch Triết mừng rỡ: "Như vậy rất tốt, làm như vậy đi."

Nói xong, hắn đi đến bên mép bể bơi: "Ta đi bơi thêm một vòng nữa, vừa rồi đã nắm được kỹ xảo bơi lội rồi, ta cảm thấy mình còn có thể bơi nhanh hơn, tốt hơn. Chuyện trên thảo nguyên, liền làm phiền các ngươi giúp ta xử lý."

Rất nhanh, hậu cần binh đã đến phòng hiệu trưởng trường Hàng Hải, "nguyên thần" của Lý Đạo Huyền, mỗi ngày đến giờ lên lớp, sẽ chuyển sang một chút, chỉ cần tìm đúng khoảng thời gian ngắn ngủi này, người ở đây có thể báo cáo các loại hạng mục công việc cho Thiên Tôn.

Đặc vụ binh truyền đạt lại thái độ vừa rồi của Ngạch Triết.

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài một tiếng: "Thật ra hắn hiểu, nhưng hắn giả vờ không hiểu, bởi vì cho dù hắn phản kháng cũng vô dụng, đứa trẻ đáng thương."

Tin tức đến chỗ Lý Đạo Huyền, liền tương đương với việc lên sóng radio.

Vài phút sau...

Cao Nhất Diệp lấy truyền quốc ngọc tỷ của triều Nguyên ra, chấm một chút son, cạch một tiếng đóng lên trên một bài thảo phạt hịch văn đã được viết xong từ trước --

"Thiên Khả Hãn có lệnh, các bộ lạc Mông Cổ dưới sự suất lĩnh của tân tộc trưởng Triết Bố của bộ lạc Ô Thẩm, đoàn kết lại, chi viện cho bộ lạc Khách Nhĩ Khách!"

"Thiên Khả Hãn có lệnh!"

Hịch văn thảo phạt nhanh chóng được truyền đến thảo nguyên, sau đó cắm thêm cánh, bay đến các bộ lạc.

Một tộc trưởng ở vị trí tương đối hẻo lánh, không rõ lắm tình hình của các đại bộ lạc, nhận được hịch văn, liếc mắt nhìn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh: "Lão tộc trưởng Ô Thẩm sau khi bị gãy chân, liền kéo một đứa con trai ra làm tân tộc trưởng sao? Hừ, Triết Bố này là thứ gì? Ta cần phải nể mặt hắn sao?"

"Đừng, đừng như vậy! Thằng nhóc Triết Bố kia, nghe nói là lớn lên ở bên người Hán, hắn nhận được sự chi viện mạnh mẽ hơn của người Hán, còn lớn hơn cả cường độ chi viện lão tộc trưởng Ô Thẩm năm đó."

"Có thật không vậy?"

"Thật! Người Hán toàn lực ủng hộ Triết Bố, người này ngàn vạn lần không thể chọc vào."

Tộc trưởng hừ hừ hai tiếng: "Ta không tin trò quỷ này."

Hắn quyết định nghe lời không nghe tuyên, dù sao uy vọng của Thiên Khả Hãn đã sớm mất hết, lão tộc trưởng Ô Thẩm cũng không thể đánh nữa, hình như cũng không có gì đáng sợ.

Vài ngày sau...

Tiếng gầm rú khủng bố "u u" từng trận đánh thức hắn từ trong giấc mộng, còn chưa kịp mặc quần áo liền xông ra khỏi lều vải, liền nhìn thấy trên thảo nguyên phía nam có một mảng lớn xe sắt đen kịt đang chạy đến, phía trước xe, còn có rất nhiều kỵ binh Mông Cổ đang mở đường.

Người thanh niên dẫn đầu, chính là tân tộc trưởng của bộ lạc Ô Thẩm, Triết Bố.

Triết Bố giục ngựa đến trước mặt hắn, lớn tiếng nói: "Thiên Khả Hãn truyền lệnh, bảo ngươi lập tức xuất binh trợ giúp bộ lạc Khách Nhĩ Khách, vì sao không thấy ngươi hành động?"

Vị tộc trưởng kia sợ đến mức nhảy dựng lên, đương nhiên không phải là bị Triết Bố trẻ tuổi dọa sợ, ánh mắt của hắn rơi vào mảng lớn xe sắt khủng bố phía sau, nhịn không được hít một ngụm khí lạnh: "Xe sắt lớn... Trước kia lão tộc trưởng Ô Thẩm không phải chỉ có mười mấy chiếc sao? Hiện tại...vậy mà nhiều như vậy?"

Triết Bố kiêu ngạo cười: "Phụ thân ta chỉ có mười chiếc, nhưng ta có một trăm chiếc!"

Tộc trưởng kia hồn vía lên mây.

Triết Bố: "Hiện tại cho ngươi lựa chọn! Lựa chọn thứ nhất, hiện tại xuất binh, đánh với ta một trận? Lựa chọn thứ hai..."

Bài toán lựa chọn này cũng không khó làm.

Tộc trưởng gần như chỉ dùng một cái chớp mắt liền hô lên: "Ta chọn hai, ta chọn hai!"

Triết Bố quát lớn: "Chọn hai chính là đi chi viện cho Khách Nhĩ Khách, đánh một trận với Kiến Nô, ngươi còn chờ cái gì? Lập tức xuất binh, lập tức cho ta, mau lên."

Hắn tuy trẻ tuổi, nhưng lúc quát lớn, thật đúng là có vài phần khí thế của sói đầu đàn, một tiếng quát này, dọa cho người sau hồn phi phách tán, chật vật chạy về lều vải của mình, mặc giáp trụ lên người: "Xuất chinh, xuất chinh!"

Chương 1249: Lũ khốn khiếp đùa giỡn chúng ta

Đan Đông, còn gọi là An Đông.

Nằm ở cửa sông Áp Lục, là trọng trấn biên phòng cực kỳ quan trọng của Mãn Thanh.

Từ năm Vạn Lịch thứ 46 (Công nguyên năm 1618), Hậu Kim bắt đầu áp dụng "chính sách định biên", phong tỏa biên giới, phòng bị người Triều Tiên tiến vào...

Đến nay, năm Sùng Trinh thứ 11 (Công nguyên năm 1638), Hậu Kim đã đổi tên thành Thanh, chính sách định biên cũng đã được thi hành hai mươi năm, việc phong tỏa biên giới ngày càng nghiêm ngặt.

Ba người Khổng Hữu Đức, Cảnh Trọng Minh, Thượng Khả Hỉ, đang đứng trên đầu thành Phượng Hoàng, Đan Đông, nhìn đám đông dân phu, tay cầm dụng cụ, vai vác gánh gồng, xây dựng một bức tường đất kỳ lạ.

Bức tường đất này cao ba thước, dày ba thước, men theo bờ sông Áp Lục, uốn lượn kéo dài ra.

Đám đông dân phu đang không ngừng chất đất lên bức tường đất này.

Sau khi chất xong, bọn họ đào một cái hố trên tường đất, sau đó trồng cây liễu non vào hố.

Đây chính là Liễu Điều Biên nổi tiếng đời sau!

Liễu Điều Biên lúc này mới bắt đầu được xây dựng, cây liễu non còn rất nhỏ, trông có chút buồn cười.

Không ai biết, bức tường nhỏ bé này, sau này sẽ khiến vùng đất Đan Đông trở thành vùng đất hoang vu, phá hoại nghiêm trọng sự phát triển kinh tế, văn hóa.

Khổng Hữu Đức nhíu mày rất sâu, một bên nhìn dân phu xây tường, một bên nhìn về phía lãnh thổ Triều Tiên bên kia sông Áp Lục.

Cảnh Trọng Minh nói: "Lão Khổng, sao vẻ mặt ngươi lại khó coi như vậy?"

Khổng Hữu Đức hạ giọng nói: "Ta đang nghĩ, sau khi Tào Văn Chiếu suất quân viện trợ Bì Đảo, vì sao lại không có động tác gì nữa? Bọn họ ở trận Bì Đảo giành được ưu thế lớn như vậy, tiêu diệt nhiều quân tinh nhuệ của chúng ta như vậy, không thể nào không nhân cơ hội phát triển thêm."

Cảnh Trọng Minh nhíu mày.

Thượng Khả Hỉ cũng nói: "Đúng vậy, thủy quân của bọn họ có vẻ rất mạnh, bất cứ lúc nào cũng có khả năng vận chuyển một lượng lớn binh lực, đổ bộ lên bất kỳ nơi nào ven biển, tập kích chúng ta, vì sao bọn họ vẫn luôn không động tĩnh gì?"

Ba người trầm ngâm hồi lâu, sau một hồi, Khổng Hữu Đức mới nói: "Chẳng lẽ, bọn họ đang chờ cái gì đó? Ví dụ như... nội bộ Đại Minh triều, tiêu diệt lưu khấu gì đó? Sau đó còn cho binh lính một khoảng thời gian nghỉ ngơi, rồi mới đến đánh chúng ta?"

Lời này vừa nói ra, hai người còn lại đều giật mình.

Tiếp đó, Cảnh Trọng Minh bẻ ngón tay tính toán, sắc mặt tối sầm: "Mấy ngày trước, chúng ta nhận được tin tình báo nói lưu khấu Trung Nguyên đã bị Dương Tự Xương dùng 'Tứ chính lục

ngung, thập diện trương võng' thu thập sạch sẽ, tính từ thời gian nhận được tin tình báo, binh lính nghỉ ngơi, lên thuyền đến Bì Đảo... hình như, gần đến lúc này là có thể xong rồi."

Lời hắn vừa dứt, liền thấy một tên thuộc hạ chạy như bay đến, sắc mặt sa sầm khó coi, lớn tiếng kêu lên: "Thuyền... trên biển Đan Đông, phát hiện Đại Minh triều... hạm đội! Hạm đội lớn quá."

Tam Thuận Vương giật nảy mình, không còn tâm trạng giám sát việc xây dựng Liễu Điều Biên nữa, vội vàng chạy ra khỏi thành Phượng Hoàng, lên ngựa chiến, điên cuồng chạy về phía thành Đan Đông.

Khi bọn họ đến Đan Đông, nhìn ra phía biển thì mới thấy trên biển có một hạm đội lớn, đang nhìn về phía thành Đan Đông...

Khổng Hữu Đức gầm lên: "Chuẩn bị nghênh tiếp đối phương đổ bộ tác chiến."

Cảnh Trọng Minh cười lạnh: "Tào Văn Chiếu đường đường là danh tướng, không ngờ lại ngu xuẩn như vậy, lại muốn đổ bộ trước mặt chúng ta, chúng ta bày quân trận ra, xem binh lính của hắn lên bờ như thế nào."

Thượng Khả Hỉ cũng cười lạnh: "Đổ bộ như vậy thật sự là quá ngu xuẩn."

Binh lính bên cạnh ba người bắt đầu vào việc, nỏ lớn trên đầu thành Đan Đông, tất cả đều bắt đầu chuyển động.

Lượng lớn binh lính từ trong cửa thành ùa ra, chuẩn bị đến bờ biển bày trận, cung cứng nỏ mạnh, trong nháy mắt đã bày ra một mảng...

Mặc dù Tam Thuận Vương đều là Hán gian, trong hình tượng điện ảnh thường xuất hiện với vai hề, nhưng nơi đây là Liêu Đông, là nơi quanh năm suốt tháng đánh trận.

Quân đội của Tam Thuận Vương lâu nay lăn lộn trên chiến trường Liêu Đông hỗn loạn, thực lực không thể yếu! Chất lượng binh lính, sự chỉnh tề của trang bị, cũng như tinh thần chiến đấu và sự tàn nhẫn, đều vượt xa đối thủ trước đây của thôn Cao Gia.

Bọn họ rất tự tin, có thể chặn địch trên bãi biển!

Trên đời này không có đội quân nào có thể chơi trò đổ bộ trước mặt bọn họ--

Cùng lúc đó, trên biển, trên boong tàu Vạn Lý Dương Quang, một đám tướng lĩnh thôn Cao Gia đang nhìn người trên bờ bận rộn.

Trình Húc cười nói: "Bọn họ muốn bày quân trận đến bờ biển, người của chúng ta vừa lên bờ chưa kịp đứng vững, bọn họ liền xông tới, ép người của chúng ta xuống biển."

"Suy nghĩ thì hay đấy, nhưng không có tác dụng gì." Thi Lang cười nói: "Thủy binh, chuẩn bị lựu đạn, cho quân Thanh trên bờ một bài học nho nhỏ."

Các pháo binh vui vẻ bắt đầu chuẩn bị.

Lựu đạn nổ, được nhét vào nòng pháo.

Sau đó, gần như tất cả các tàu đồng thời nghiêng mình, dùng mạn phải nhắm vào bờ biển...

"Khai hỏa!"

Đạn pháo gào thét bay ra, nhắm thẳng vào quân Thanh trên bờ bay tới...

Hạm đội này vừa khai hỏa, ba người Khổng Hữu Đức đã ngây người.

Kẻ địch chưa đổ bộ một tên nào, trực tiếp khai pháo trước?

Không có võ đức như vậy sao?

Quân Thanh vừa mới chạy ra khỏi cửa thành Đan Đông, còn đang trong giai đoạn dàn trận, liền nhìn thấy từng quả cầu tròn màu đen bay vào trong quân trận của bọn họ, sau đó "ầm", "ầm" hai tiếng nổ, mảnh đạn bay tứ tung.

Quân Thanh ngã rạp xuống một mảng lớn!

May là cây công nghệ đạn pháo của thôn Cao Gia còn khá nguyên thủy, chỉ là lựu đạn kiểu cũ được nhồi thuốc súng đen dạng hạt, uy lực còn kém xa đạn pháo đời sau.

Nhưng cho dù như vậy, hiệu quả sát thương của lựu đạn đối với binh lính cũng vượt xa đạn sắt đặc ruột thông thường.

Quân lính dưới trướng Tam Thuận Vương, lập tức bị đánh cho te tua.

Thậm chí không cần đợi mệnh lệnh của ba người, binh lính đã bắt đầu rút lui.

"Đạn pháo này còn nổ lần hai!"

"Không phải cầu sắt đặc ruột."

"Nhanh lui... lui xa một chút."

Quân Thanh bắt đầu rút lui, nào còn dám xông đến bờ biển, trên bãi biển chỉ còn lại một đám thi thể xui xẻo.

Tam Thuận Vương nhìn thấy cảnh này, tức giận đến xanh mặt.

Đối phương khai pháo trên biển, binh lính của mình không xông lên được, không có hải quân, chỉ có thể trơ mắt nhìn hạm đội của đối phương, thật nhục con mẹ nó nhã.

"Để kỵ binh chuẩn bị xong!" Khổng Hữu Đức tức giận nói:

"Chúng ta không tới gần nữa, chờ bọn họ đổ bộ được một nửa, để kỵ binh nhanh chóng xông tới."

Mệnh lệnh được ban ra, kỵ binh vội vàng chuẩn bị kỹ càng ở phía sau cửa thành!

Các kỵ sĩ mặc giáp, giơ cao trường mâu.

Có người còn lấy ra Tam nhãn thần súng, Khai Nguyên cung...

Không thể bày trận trên bãi biển không sao, lát nữa chờ các ngươi đổ bộ được một nửa, kỵ binh trực tiếp xông tới tha hồ tàn sát! Như vậy đại pháo của các ngươi sẽ không còn tác dụng nữa chứ?

Bọn họ đang dốc hết sức chờ đợi.

Đột nhiên nhìn thấy, hạm đội trên biển quay đầu... đi rồi!

"Bọn họ từ bỏ đổ bộ rồi."

"Ta đ*!"

"Chuyện gì vậy?"

"Đến đi một vòng rồi chạy sao?"

"Bọn họ chỉ đến quấy rối một chút, không định đánh thật."

Quân đội của Tam Thuận Vương tức giận đến xanh mặt: "Lũ khốn khiếp đùa giỡn chúng ta."

Chương 1250: Chiến dịch Thất cầm Mạnh Hoạch

Hạm đội lúc đến có vẻ hung hăng, ra vẻ muốn đổ bộ tác chiến, nhưng nói đi là đi, rất nhanh đã rời khỏi mặt biển phía nam thành Đan Đông, cách xa bờ biển mấy chục hải lý.

Trên thuyền một đám tướng lĩnh thôn Cao Gia, ai nấy đều vui mừng.

"Chơi đùa tam Hán gian một chút như vậy, cảm giác cũng không tệ." Dù sao Thi Lang cũng là một đứa trẻ, không khống chế được cảm xúc nhất, haha cười lớn: "Bây giờ bọn chúng nhất định là đang tức giận đến mức giậm chân, bị chúng ta oanh tạc một trận vô ích, thương vong nặng nề, chúng ta lại chưa lên bờ một ai."

"Hahaha!" Trịnh Sâm cũng vui vẻ lắm, song hắn tuy nhỏ tuổi hơn Thi Lang, nhưng tính cách lại trầm ổn hơn một chút, cười xong nói: "Tuy chúng ta đã làm nhục bọn họ một phen, nhưng lại không thể đổ bộ."

Lúc này Trình Húc mở miệng: "Vốn dĩ không cần phải vội vàng đổ bộ! Chiến thuật phải nên vì chiến lược mà phục vụ, vào lúc này chúng ta đánh Đan Đông chỉ là vì quấy rối, cho dù chiếm được Đan Đông, cũng không thể nào đánh thẳng vào Thịnh Kinh! Nhất định phải chờ chủ lực từ các nơi chậm rãi điều động đến, chiến lược mới có thể tiến vào bước tấn công Thịnh Kinh. Trước đó, chúng ta nên lấy quấy rối làm chủ."

Hai đứa trẻ lớn vội vàng hành lễ, biểu thị thụ giáo.

Trình Húc cười nói: "Được rồi, chúng ta trở về trên biển đi dạo

một vòng, cũng nghỉ ngơi đủ rồi, hiện tại quân Thanh nhất định đã buông lỏng cảnh giác, chúng ta lại trở về đi dạo một vòng nữa đi."

Thi Lang và Trịnh Thành Công mừng rỡ: "Được!"

Vì vậy, hạm đội quay đầu, một lần nữa hướng về phía thành Đan Đông --

Ba người Khổng Hữu Đức, Cảnh Trọng Minh, Thượng Khả Hỉ nhìn mặt biển yên tĩnh, một hồi lâu sau mới thở hổn hển, hạm đội vừa rồi thật vô sỉ, đánh pháo xong là chạy.

Ba người bọn họ lo lắng hạm đội kia lại đánh một trận hồi mã thương, cũng không dám lập tức rút lui phòng thủ, chỉ có thể để cho nỏ lớn trên đầu thành duy trì cảnh giác, kỵ binh cũng không dám cởi giáp, đều khẩn trương nhìn chằm chằm mặt biển, nào biết nhìn thật lâu, hạm đội kia cũng không tới nữa.

Khổng Hữu Đức phẫn nộ nói: "Mẹ kiếp! Truyền lệnh toàn quân, nghỉ ngơi đi."

Cảnh Trọng Minh: "Chúng ta tiếp tục trở về giám sát việc xây dựng Liễu Điều Biên?"

Thượng Khả Hỉ: "Cũng chỉ có thể như vậy thôi, không đi giám sát Liễu Điều Biên, chẳng lẽ cứ ở chỗ này nhìn mặt biển trống không sao?"

Ba người hạ lệnh, kỵ binh buông lỏng cảnh giác, binh lính thao tác nỏ lớn trên đầu thành cũng thả lỏng phòng bị, rất nhiều binh lính bắt đầu cởi giáp.

Ba người cũng lên ngựa, chuẩn bị trở về thành Phượng Hoàng giám sát dân phu xây dựng Liễu Điều Biên.

Ba người vừa mới trở lại thành Phượng Hoàng, còn chưa kịp ngồi ấm chỗ, một tên thuộc hạ chạy tới, lớn tiếng kêu lên: "Chuyện

lớn không tốt, bọn họ lại tới! Hạm đội kia lại tới."

Ba người: "Đcm x3!"

Lại chỉ có thể vội vàng đánh ngựa chạy về phía thành Đan Đông...

Ba người chạy tới Đan Đông, mới phát hiện, đại pháo của đối phương đang khai hỏa, lần này đối phương dường như càng thêm điên cuồng, đại pháo trực tiếp nhắm vào tường thành Đan Đông mà đánh.

Ai bảo thành trì này xây dựng quá gần bờ biển chứ!

Tường thành nằm trong phạm vi bắn của đại pháo, mà chân lý thì cũng nằm trong phạm vi bắn của đại pháo.

Hạm đội thôn Cao Gia lần này đổi sang dùng đạn sắt đặc ruột, nhắm vào tường thành Đan Đông oanh oanh một trận loạn xạ, đạn sắt đặc ruột nện cho tường thành bên trái một cái hố lớn, bên phải một cái hố lớn, gạch tường lỏng lẻo, bùn đất ào ào sụp đổ xuống...

Quân thủ thành trừ trúc ở phía sau tường thành run lẩy bẩy, cũng không làm gì được.

"Không có thủy quân, thật sự là quá ghê tởm." Khổng Hữu Đức tức giận đến mức giậm chân.

Cảnh Trọng Minh: "Bọn họ cứ như vậy, không có việc gì liền đến một lần, sớm muộn gì cũng sẽ biến thành công thành thật sự, đến lúc đó đại pháo mở đường, phía sau hỏa súng ép sát, chúng ta chưa chắc đã chống đỡ nổi, cần phải cầu viện, chúng ta phải cầu viện Thịnh Kinh."

Thượng Khả Hỉ: "Nhanh chóng phái người đi Thịnh Kinh cầu viện quân đi." --

Thịnh Kinh, hoàng cung.

Hoàng Thái Cực đang ngồi trên long ỷ, vểnh chân, lật xem [Tam Quốc Diễn Nghĩa].

Đây là lần thứ ba mươi hai hắn xem quyển sách này, rất nhiều tình tiết trong sách hắn đều đã thuộc nằm lòng, nhưng, hắn vẫn cảm thấy mình xem còn chưa đủ kỹ, trong đó rất nhiều chi tiết, dường như còn đáng để hồi vị, nghiên cứu kỹ đạo lý trong đó.

Hiện tại hắn đang nghiên cứu chính là, tiểu tướng Khúc A một mình ngăn cản mười hai tướng dưới trướng Tôn Sách, vị này hình như mới là mãnh tướng đệ nhất thiên hạ nhỉ? Lữ Bố đến cũng chỉ có thể xách giày cho hắn.

"Người này không đúng lắm! Rất không đúng lắm." Hoàng Thái Cực cau mày, khổ sở suy tư: "Có phải là trẫm xem sót tình tiết nào then chốt hay không? Hay là hắn thật sự mạnh như vậy?"

Đúng lúc này, bên ngoài có một vị đại thần chạy vào, vội vàng nói: "Hoàng thượng! Thủ quân Bì Đảo, dưới sự suất lĩnh của Tào Văn Chiếu và Thẩm Thế Khuê, đã phái ra một hạm đội, đang quấy rối Đan Đông, tạo ra một bộ dáng tùy thời chuẩn bị đổ bộ. Tam Thuận vương trấn thủ Đan Đông, vì không có hạm đội, không thể nào đuổi theo ra biển để giao chiến với quân địch, hiện tại đang bị quấy rối đến nhức đầu. Quân địch có thể đổ bộ tác chiến bất cứ lúc nào, xin hoàng thượng phái binh chi viện."

Hoàng Thái Cực nhíu mày.

Nghe đến hai chữ Bì Đảo, trong lòng hắn liền đau.

Hải chiến Bì Đảo lần trước, tổn thất quá lớn. Điều này khiến hắn mỗi lần nghe đến Bì Đảo liền cảm thấy tim như bị dao đâm... đau đau đau đau!

Hoàng Thái Cực che ngực, hít một hơi nói: "Đi gọi A Tề Cách

vào đây, để hắn mang quân đi chi viện Bì Đảo..."

Vừa dứt lời, A Tề Cách liền từ cửa đi vào.

Hoàng Thái Cực: "Ơ? Ngươi tới thật đúng lúc, chẳng lẽ, ngươi cố ý nấp ở bên ngoài, chờ trẫm gọi ngươi, chơi trò 'Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo liền đến' sao?"

A Tề Cách là một tên lỗ mãng, nào có nhiều suy nghĩ như vậy, nghe liền ngây người, vội vàng hô lớn: "Hoàng thượng, thần đến gặp ngài, là có quân tình khẩn cấp muốn bẩm báo."

Hoàng Thái Cực: "?"

A Tề Cách: "Thảo nguyên Mông Cổ có động tĩnh..."

Hoàng Thái Cực: "Cái gì?"

A Tề Cách: "Tên tiểu nhi khả hãn Ngạch Triết kia bị Đại Minh triều lôi kéo đi, chắc là do Đại Minh triều chỉ thị, đã viết một bài hịch văn, nói chúng ta khi dễ bộ lạc Khách Nhĩ Khách, chính là không nể mặt Đại Nguyên triều cái gì đó, yêu cầu tất cả các bộ lạc Mông Cổ đều chi viện cho quân đội Khách Nhĩ Khách, hiện tại kỵ binh Mông Cổ đang quy mô áp sát tới đây."

Lần này thật sự là dọa Hoàng Thái Cực giật mình: "Đại Minh triều, lại cũng đang tiến hành kế 'xua hổ nuốt sói'? Đại Minh triều có cao nhân a, bọn họ đã nghiêm túc nghiên cứu qua [Tam Quốc Diễn Nghĩa] rồi sao?"

A Tề Cách: " [Tam Quốc Diễn Nghĩa] chính là do người Minh triều viết."

Hoàng Thái Cực: "..."

Lần này, phải cân nhắc lợi hại rồi.

Hoàng Thái Cực rất nghiêm túc suy nghĩ một chút nói: "Lần

trước chúng ta tổn thất quá nặng ở Bì Đảo, hiện tại không có năng lực hai bên cùng lúc chi viện. Bộ lạc Mông Cổ bên này rõ ràng là vấn đề lớn hơn, quấy rối từ trên biển đến, chỉ có thể mặc kệ nó."

Nói xong, Hoàng Thái Cực vẻ mặt nghiêm túc nói: "A Tề Cách, ngươi mau chóng đi bình định các bộ lạc Mông Cổ, thu phục người Mông Cổ. Nếu bọn họ không phục, ngươi liền lặp đi lặp lại đánh cho bọn họ một trận, giống như Gia Cát Lượng bảy lần bắt Mạnh Hoạch vậy, chỉ cần đánh đập, bọn họ tự nhiên sẽ ngoan ngoãn."

"Hành động lần này của ngươi, mật danh chính là 'Thất cầm Mạnh Hoạch'."

Chương 1251: A Tề Cách liên chiến

A Tề Cách không đi tiếp viện cho Đan Đông, mà điểm binh hai vạn, tiến về thảo nguyên Mông Cổ, kế hoạch "Thất cầm Mạnh Hoạch" chính thức bắt đầu.

"Báo! Kỵ binh Khách Nhĩ Khách xuất hiện phía trước."

A Tề Cách cười lớn: "Chúng ta vừa lên thảo nguyên, bọn chúng đã xuất hiện rồi sao? Tốt lắm, đánh cho ta!"

Bát Kỳ binh đồng loạt gào thét, lao tới kỵ binh bộ tộc Khách Nhĩ Khách.

Kết quả khỏi phải nói, Khách Nhĩ Khách căn bản không phải đối thủ của A Tề Cách, bị đánh cho tan tác, ôm đầu chạy trốn.

"Thất cầm Mạnh Hoạch" - nhất cầm, thành công!

A Tề Cách thừa thắng xông lên, phái sứ giả đến gặp tộc trưởng Khách Nhĩ Khách, đưa ra điều kiện, yêu cầu bọn họ thần phục Đại Thanh, dâng lên "Cửu bạch chi cống", tức mỗi năm cống nạp tám con bạch mã, một con bạch lạc đà, như vậy có thể bảo toàn bộ tộc.

Tối hôm đó...

Sứ giả trở về bẩm báo: "Khách Nhĩ Khách rõ ràng đã bị dọa sợ, nhìn thấy hai vạn đại quân của chúng ta, căn bản không dám chống cự, tuy bọn họ không trả lời ngay, nhưng ta thấy tộc trưởng của bọn chúng đã có ý muốn đầu hàng."

A Tề Cách tỏ ra đắc ý: "Đó là điều đương nhiên, một bộ tộc

Khách Nhĩ Khách nho nhỏ, vốn không phải đối thủ của chúng ta, hiện tại chúng ta cần lo lắng, là sau khi khả hãn Mông Cổ Ngạch Triết hạ hịch văn, rốt cuộc sẽ có bao nhiêu bộ lạc Mông Cổ chạy tới giúp đỡ Khách Nhĩ Khách."

Sáng sớm hôm sau!

"Báo!" Một kỵ binh phi mã tới báo: "Tướng quân, đại sự không ổn, viện quân của bộ lạc Thổ Mặc Đặc đã đến. Sau khi tộc trưởng Khách Nhĩ Khách nhìn thấy viện quân, thái độ lập tức thay đổi, lại một mực không muốn đầu hàng."

A Tề Cách cười nhạt một tiếng: "Một bộ tộc Thổ Mặc Đặc nho nhỏ thì có gì phải sợ? Xuất binh! Cho Thổ Mặc Đặc một chút giáo huấn, cũng để Khách Nhĩ Khách thấy rõ thực lực của chúng ta."

Thế là, một trận kịch chiến nữa lại bắt đầu!

Kỵ binh Thổ Mặc Đặc và Bát kỳ binh giằng co một hồi, cuối cùng không địch nổi, bị đánh bại về phía tây, chạy trốn mất dạng.

"Thất cầm Mạnh Hoạch" - nhị cầm, thành công!

"Báo! Viện quân của bộ lạc Khắc Thập Khắc lại tới."

A Tề Cách: "Sợ cái quần, cũng đánh cả Khắc Thập Khắc cho ta!"

"Thất cầm Mạnh Hoạch" - tam cầm, thành công!

"Báo!"

A Tề Cách công thủ toàn diện, chiến tướng đáng tin cậy nhất, người bảo vệ chính nghĩa của thế giới, vì những người lương thiện mà công kích kẻ ác... bắt đầu triển khai một màn liên chiến oai phong ngời ngời.

Một quyền đánh bại Khách Nhĩ Khách, một cước đá văng Thổ

Mặc Đặc, quyền đấm Khắc Thập Khắc, chân đạp Tô Ni Đặc...

Tư thái anh dũng vô địch của hắn, quả thực là đang viết nên một trang sử thi bi tráng trên thảo nguyên.

Thiên hạ anh hùng, còn ai hơn hắn!

"Báo!" Một kỵ binh lại phi ngựa tới báo: "Bộ lạc Ô Thẩm phái người tới chi viện cho Khách Nhĩ Khách."

"Lại thêm một Ô Thẩm?" A Tề Cách cười ha hả: "Đi, xuất binh, cũng đánh Ô Thẩm một trận cho ta."

A Tề Cách đánh người Mông Cổ đã đánh ra kinh nghiệm và tâm đắc, căn bản không sợ, bất kể bao nhiêu bộ lạc tới, cũng chỉ là bánh bao, đánh cho một trận là xong.

Chỉ thấy phía trước trên thảo nguyên, một đội kỵ binh dàn trận.

Người dẫn đầu là một nam tử trẻ tuổi, giống như những người Mông Cổ khác, mặc y phục bằng da thú, nhưng hắn lại có một loại khí chất mà những người Mông Cổ khác không có.

Nên hình dung như thế nào đây?

Cứ như là văn thần Đại Thanh Phạm Văn Trình, đứng cùng với đám võ tướng Đại Thanh, giống như một người có học, xung quanh toàn là kẻ mù chữ... trong nháy mắt trở thành đứa bé sáng giá nhất con phố này.

A Tề Cách lớn tiếng quát: "Kẻ nào tới đó?"

Nam tử trẻ tuổi kia lớn tiếng đáp: "Tộc trưởng Ô Thẩm, Triết Bố!"

A Tề Cách: "Nghe nói bộ lạc Ô Thẩm các ngươi gần đây rất lợi hại, đã thống nhất tất cả các bộ lạc nhỏ phía tây thảo nguyên

Mông Cổ. Ta còn nghe nói, các ngươi có loại chiến xa lợi hại gì đó, chậc chậc! Hôm nay có mang theo chiến xa tới đây không? Ta không sợ loại chiến xa vớ vẩn đó của các ngươi..."

Triết Bố cười lớn: "Ngươi thích chiến xa như vậy, ta đương nhiên phải mang đến rồi, tiếp theo, ngươi cứ việc chơi đùa với chiến xa cho thỏa thích đi."

Nói xong, Triết Bố di chuyển ngang sang một bên.

A Tề Cách kinh ngạc: "Tên này không lao thẳng về phía ta, di chuyển ngang làm gì?"

Nhưng rất nhanh hắn đã hiểu ra!

Kỵ binh Mông Cổ đồng loạt tản sang hai bên, giống như mở ra một cánh cửa, phía sau bọn họ, chậm rãi có một đội hình lớn toàn là những chiếc xe bằng sắt màu đen tiến ra.

"Ù!"

Một chiếc xe sắt còn phát ra tiếng còi.

Sau đó, tất cả những chiếc xe sắt kia đồng loạt hưởng ứng.

"Ù! Ù! Ù!"

Một màn hơi nước bốc lên nghi ngút...

Hình ảnh quá mức đẹp đẽ, khiến A Tề Cách ngây người ra mấy giây.

Trên chiếc xe sắt dẫn đầu, một cái nắp nhỏ được mở ra, đầu của Tạo Oanh thò ra, cầm một lá cờ ngũ sắc vẫy vẫy, chỉ về phía trước: "Xung phong! Cho Kiến Nô một bài học nhớ đời!"

"Xung phong!"

"Ù!"

Cả đội hình xe sắt đồng loạt hưởng ứng.

Xe sắt tăng tốc, hung hăng lao về phía A Tề Cách.

"Ta đ*..."

A Tề Cách đột nhiên có dự cảm chẳng lành.

Thứ này đánh thế nào?

Chỉ cần nhìn qua cũng biết, hoàn toàn không có cách nào đánh!

Hàng trăm chiếc xe sắt, hình thành một dòng thác thép, hung hăng lao về phía hắn, chỉ riêng khí thế đó, đã đủ khiến Bát kỳ binh sợ đến mức hai chân run rẩy.

Có người kêu lên: "Tướng quân, làm sao đối phó với thứ này?"

"Nó hình như được làm hoàn toàn bằng sắt!"

"Ta... Ta có thể bắn tên không?"

A Tề Cách cuống cuồng, gầm lên: "Bắn tên!"

Bát kỳ binh vội vàng giương cung bắn tên, tấn công về phía xe sắt.

"Leng keng leng keng!"

Bên địch không thể xuyên thủng giáp của ta...

A Tề Cách trong nháy mắt như bay theo gió.

"Ầm!"

Hoả súng trên xe sắt cũng không phải để trưng, tiếng súng vang lên, bên phía A Tề Cách đã có một tên Bát kỳ binh ngã xuống.

Một trăm chiếc xe, không nhiều lắm, nổ súng cũng chỉ có một trăm tiếng, nhưng một phát súng đã khiến mấy chục người ngã xuống.

Vấn đề không lớn.

A không đúng! Vấn đề rất lớn!

Người chết không nhiều, nhưng tổn thất về sĩ khí lại rất lớn, binh lính sợ nhất chính là "không biết dùng cách nào để đối phó với kẻ địch".

Đó là một loại sợ hãi đối với điều chưa biết, là sự bi ai khi bản thân bất lực.

Xe sắt "ầm" một tiếng xông vào trận địa của quân Thanh, chỗ nào đi qua, người ngã ngựa đổ, có người bị cán gãy chân, nằm la hét thảm thiết trên mặt đất, có người bị húc bay xa mấy mét, còng lưng nôn ra máu, có người bị cán ngang người, thậm chí ngay cả cơ hội kêu la và nôn ra máu cũng không có.

Hàng trăm chiếc xe sắt, xuyên qua đội hình hai vạn quân của A Tề Cách...

Chỉ với một đợt xung phong ngắn ngủi như vậy, quân đội của A Tề Cách đã sụp đổ.

Miệng A Tề Cách há hốc, giống hệt như lúc Đa Nhĩ Cổn lần đầu tiên nhìn thấy xe sắt...

Phó tướng bên cạnh gào lên: "Tướng quân, bây giờ chúng ta phải làm sao?"

"A!" A Tề Cách lúc này mới bừng tỉnh khỏi cơn chấn động, xoay người lên ngựa bỏ chạy: "Chạy mau, trước tiên chạy ra ngoài rồi tính tiếp."

Chương 1252: Ta đến cứu ngươi

A Tề Cách chật vật chạy trốn ra xa, quay đầu nhìn lại, thấy có mấy chiếc xe sắt vẫn bám riết không tha, thật sự là bị dọa cho hồn phi phách tán.

Tốc độ ban đầu của xe sắt không nhanh bằng chiến mã, nhưng chiếc xe sắt đó chạy dường như không biết mệt mỏi, nó vẫn duy trì tốc độ không đổi, bám riết phía sau, nhưng chiến mã của A Tề Cách, lại mệt mỏi rồi.

Nó bắt đầu thở hổn hển, bước chân cũng không còn nhanh nhẹn nữa.

A Tề Cách thầm kêu không ổn...

Đúng lúc này, phía trước đột nhiên xuất hiện một đội kỵ binh, người dẫn đầu chính là Đa Nhĩ Cổn, hắn vẫy tay về phía A Tề Cách: "Đi theo ta!"

A Tề Cách kinh ngạc: "Đa Nhĩ Cổn? Sao ngươi lại tới đây?"

"Ta đặc biệt đến cứu ngươi." Đa Nhĩ Cổn hét lớn: "Nhanh chóng theo ta."

A Tề Cách không dám chậm trễ, kẹp chặt bụng ngựa, vội vàng đuổi theo đội ngũ của Đa Nhĩ Cổn.

Một đám người liều mạng chạy về phía trước, xe sắt vẫn bám theo phía sau.

Lúc này Đa Nhĩ Cổn mới hét lớn: "Ta nghe nói hoàng thượng

phái ngươi đi đối phó với người Mông Cổ, nên vội vàng xin hoàng thượng cho phép, đến đây tiếp viện cho ngươi."

A Tề Cách: "A! Ngươi đã sớm biết bọn chúng có loại xe quái dị này?"

"Đúng vậy!" Đa Nhĩ Cổn gầm lên: "Lần trước ta bị bọn chúng đánh bại, chính là do thứ này, cho nên vừa nghe nói ngươi đến đây, ta lập tức đuổi theo."

A Tề Cách: "Ngươi có cách đối phó với thứ này không?"

"Ta không đối phó được với bọn chúng!" Đa Nhĩ Cổn: "Nhưng ta biết cách ngăn cản bọn chúng tiến lên."

A Tề Cách: "?"

Đang nghi hoặc, phía trước đột nhiên xuất hiện một vùng đầm lầy.

Hoá ra, Đa Nhĩ Cổn đã đưa hắn đến vùng đầm lầy.

Trên thảo nguyên thường xuyên xuất hiện những khu vực như thế này, một con sông nhỏ uốn khúc trong vắt, chảy qua thảo nguyên, xung quanh toàn là bùn nhão lầy lội, chiến mã muốn vượt qua những khu vực như thế này rất dễ dàng, móng ngựa lướt qua, nước bắn tung tóe, chớp mắt đã đi qua.

Nhưng, xe sắt bám theo phía sau, lại dừng lại trước khi tiến vào vùng đầm lầy vài trăm mét, không dám đuổi theo nữa.

Lúc này A Tề Cách mới hiểu ra: "Hoá ra là vậy! Những chiếc xe sắt này quá nặng nề, hơn nữa chúng cần phải di chuyển trên địa hình bằng phẳng, trong đầm lầy không thể di chuyển được."

Đa Nhĩ Cổn: "Cảm ơn ta đi, đây là ta dùng mạng đổi lấy đó."

Hai người dừng lại giữa đầm lầy, cùng nhìn về phía chiếc xe

sắt ở đằng xa.

Chiếc xe sắt đó "ù" một tiếng còi, sau đó nắp xe được mở ra, Tạo Oanh thò đầu ra, chỉ vào hai người, cười lớn: "Kiến Nô, không phải rất ngông cuồng sao? Ngông cuồng đến đâu rồi? Sao lại chui vào bãi bùn thế kia?"

A Tề Cách tức giận.

Đa Nhĩ Cổn vội vàng kéo hắn lại: "Đừng xúc động."

A Tề Cách cố nén giận: "Chúng ta đi."

Đúng lúc này, Tạo Oanh lại hét lớn: "Ngươi định bỏ chạy sao?"

A Tề Cách nổi giận: "Ta muốn đi giết chết nữ nhân kia."

Đa Nhĩ Cổn: "Đừng đi, sẽ chết đấy."

Tạo Oanh: "Ha ha ha, A Tề Cách sợ chết rồi, sợ chết rồi."

A Tề Cách: "A a a a!"

Hắn tức giận đến mức, cảm thấy trước mắt tối sầm, ngã nhào xuống khỏi lưng ngựa, "bịch" một tiếng ngã nhào xuống bãi bùn, lấm lem bùn đất.

Đa Nhĩ Cổn vội vàng quay đầu ngựa lại, vươn tay ra, kéo hắn dậy, đỡ hắn lên lưng ngựa, lúc này mới tiếp tục phi ngựa bỏ chạy.

A Tề Cách: "Tức chết ta, tức chết ta!"

Đa Nhĩ Cổn: "Đừng tức giận nữa, vẫn là nghĩ cách giải quyết đi. Thảo nguyên Mông Cổ bằng phẳng, căn bản không có hiểm trở để phòng thủ, chúng ta không thể nào ngăn cản được đội quân xe sắt này. Nhưng, địa bàn của chúng ta địa hình phức tạp, chúng ta có thể lợi dụng địa hình, ở những vị trí chiến lược quan trọng, đào hào, xếp đá, xây tường đất, đào hố... tóm lại nhất định phải làm

cho mặt đất gồ ghề, khiến cho loại xe sắt kỳ quái này không thể di chuyển, nếu không... thứ này mà chạy thẳng đến Thịnh Kinh, chúng ta liền xong đời."

A Tề Cách bừng tỉnh: "Đúng đúng đúng, nhanh chóng tập hợp tàn quân, xây dựng công sự phòng ngự, nếu không Đại Thanh sẽ tiêu đời."

Hai người nào còn dám lảng vảng trên thảo nguyên Mông Cổ nữa, phái kỵ binh đi tìm kiếm tàn quân Bát kỳ bị xe sắt đánh tan tác, sau đó đến thành trì gần nhất, tổ chức dân phu, bắt đầu đại hưng công trình.

Liêu Đông địa thế bằng phẳng, nhưng ở khu vực phía nam huyện Chương Võ cũng có không ít núi rừng, địa thế gập ghềnh, đặc biệt là Thịnh Kinh, phía nam giáp với dãy Trường Bạch Sơn, địa hình phức tạp, chỉ cần thêm một chút gia công, có lẽ cũng có thể ngăn cản được xe sắt.

Hai người chỉ cầu mau chóng xây dựng xong công sự phòng ngự, nào còn dám ở lại thảo nguyên Mông Cổ gây chuyện nữa... --

Cửa sông Áp Lục, đảo Trù Đoạn.

Đây là một hòn đảo nhỏ với diện tích chưa đến một km vuông.

Cách thành Đan Đông một đoạn sông không quá rộng, nhìn nhau từ xa.

Hạm đội thôn Cao Gia, hiện đang đóng quân bên cạnh hòn đảo này.

Dân binh thôn Cao Gia đổ bộ lên đảo, dựng bếp nấu cơm, thậm chí còn chôn nồi nấu cơm trên đảo, vẻ mặt vô cùng ung dung tự tại.

Điều này khiến cho Tam Thuận Vương trong thành Đan Đông

tức giận đến phát điên.

"Bọn chúng ngang nhiên đổ bộ lên đảo, còn nhóm lửa nấu cơm trên đó."

"Bọn chúng thậm chí còn dựng lều trại, hình như định ở lại đó luôn."

"Mẹ kiếp, bọn chúng thậm chí còn không quay lại thuyền, cứ ở trên đảo khiêu khích chúng ta."

Tam Thuận Vương nghe báo cáo của thuộc hạ, cay không chịu được, nhưng lại bất lực.

Tuy chỉ cách nhau một đoạn sông ngắn, nhưng đó là một hòn đảo.

Muốn lên đảo phải dùng thuyền.

Mà trước mặt hạm đội thôn Cao Gia mà chơi thuyền, chẳng khác nào tự sát.

Tam Thuận Vương cảm thấy bản thân chưa bao giờ uất ức như vậy.

"Thịnh Kinh vẫn chưa phái viện binh tới sao?" Khổng Hữu Đức tức giận quát tháo thuộc hạ.

"Chưa!" Một tên thuộc hạ nhỏ giọng đáp: "Hình như là... bên thảo nguyên Mông Cổ chiến sự căng thẳng, Thịnh Kinh không có binh lực nào để điều động."

"Cái gì? Bên Mông Cổ cũng căng thẳng?" Khổng Hữu Đức kinh ngạc: "Người Mông Cổ có bản lĩnh gì?"

Thuộc hạ: "Người truyền tin cũng không nói rõ, hoặc là... cảm thấy mất mặt, không muốn nói rõ, tiểu nhân thấy hắn nói năng ấp a ấp úng."

Khổng Hữu Đức nhíu mày, trong lòng có dự cảm chẳng lành.

Quân đội Bì Đảo có thể đổ bộ tấn công Đan Đông bất cứ lúc nào, Thịnh Kinh lại không phái viện binh, cái này... phải làm sao bây giờ? Hoàn toàn không biết phải làm sao.

Cùng lúc đó...

Trên đảo Trù Đoạn!

Tào Văn Chiếu ném một miếng thịt hộp vào miệng, vừa nhai, vừa lớn tiếng ra lệnh cho tất cả binh lính: "Vừa rồi, Thiên Tôn đã hạ pháp chỉ cho ta. Đại quân Kiến Nô đã bị kiềm chế, không thể nào tiếp viện cho thành Đan Đông. Mọi người ăn no ngủ kỹ! Sáng sớm mai, bắt đầu công thành."

Chương 1253: Không thể pháo kích bừa bãi

Chiều tà, ánh dương ngả về tây.

Dân đoàn thôn Cao Gia trên đảo Trù Đoạn, vừa mới dùng xong một bữa cơm no nê.

Mọi người nhìn hoàng hôn và biển cả, tâm tình sảng khoái vô cùng.

Đúng lúc này, Thiên Tôn bản thuỷ chiến đột nhiên từ trong khoang thuyền Vạn Lý Dương Quang chui ra, duỗi một cái thật dài, sau đó đi đến mũi thuyền, một mình diễn trò Titanic.

Binh lính dân đoàn trên đảo nhìn thấy y, vội vàng hành lễ.

Lý Đạo Huyền lớn tiếng nói: “Mọi người đều lại đây, ta có mấy câu, muốn nói với mọi người."

Y vừa lên tiếng, chính là muốn tuyên pháp chỉ, tất cả binh lính và tướng lĩnh vội vàng đều vây lại.

Trình Húc, Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử, Tào Văn Chiếu, Tào Biến Giao, Thi Lang, Trịnh Sâm đứng ở vị trí đầu tiên, phía sau là một đám binh lính, mọi người đều giương tai lắng nghe.

Lý Đạo Huyền: “Ngày mai, mọi người sẽ công thành Đan Đông!"

Mọi người đồng thanh đáp: “Dạ!"

Lý Đạo Huyền: “Hình như đây vẫn là lần đầu tiên mọi người chính thức công một toà ‘thành trì quân địch’. Lần trước Thạch Kiên công biên bảo kia không tính, bởi vì lần đó trong biên bảo không có bách tính."

Mọi người cẩn thận nghĩ lại, ồ? Quả nhiên là vậy!

Thôn Cao Gia trước giờ chưa từng công thành, bởi vì đối thủ của thôn Cao Gia không phải là loại đối thủ có thành trì.

Lý Đạo Huyền: “Từ phương diện chiến thuật, công một toà thành, cũng không phải khó hơn việc mọi người từng công sơn trại Thiết Sơn Bình, hoặc là đỉnh núi do lưu khấu chiếm cứ, chỉ cần pháo kích bao trùm, lập tức có thể khiến quân địch triệt để sụp đổ."

Mọi người cười to: “Đều là vũ khí Thiên Tôn ban cho."

Lý Đạo Huyền: “Nhưng ta cần mọi người suy nghĩ một chút là, thành thị có thể dùng pháo kích bao trùm sao?"

Vừa hỏi câu này, không ít người ngẩn người.

Trình Húc là người đầu tiên mở miệng: “Không thể!"

Trịnh Đại Ngưu ngốc nghếch hỏi: “Tại sao không thể?"

“Ngươi chẳng phải hỏi thừa sao?" Cao Sơ Ngũ nói: “Bởi vì…"

Trịnh Đại Ngưu: “Vì sao?"

Cao Sơ Ngũ: “Bởi vì Hòa giáo viên đều nói không thể, chúng ta là quân nhân, mệnh lệnh là tuyệt đối, Hòa giáo viên nói không thể chính là không thể."

Trịnh Đại Ngưu: “Ngươi nói thật có lý."

Mọi người: “…"

Lúc này, ngược lại là Tào Văn Chiếu thở dài, mở miệng nói: “Thành Đan Đông, còn có tên là thành An Đông, đó từng là thành trì của Đại Minh triều chúng ta. Trong thành không chỉ có ba tên Hán gian Tam Thuận Vương và Thanh binh, bên trong còn có bá tánh Đại Minh chúng ta."

Vừa nói lời này, mọi người bừng tỉnh hiểu ra.

Có bá tánh vậy thì khẳng định không thể pháo kích bao trùm!

Nếu ai dám dùng pháo kích bao trùm bá tánh, Thiên Tôn nhất định biến hắn thành thịt nát bị ép dưới tiên ấn.

Lý Đạo Huyền hướng về phía Tào Văn Chiếu tỏ vẻ tán thưởng: “Tào Văn Chiếu nói đúng, thành Đan Đông, là thành trì của Đại Minh, bên trong có bá tánh Đại Minh, đó là tuyệt đối không thể dùng pháo kích bao trùm. Ngoài ra… ta còn có một câu, muốn nói với mọi người sắp tấn công ‘quốc gia địch’… chính là, không chỉ thành trì của Đại Minh không thể dùng pháo kích bao trùm, cho dù là thành trì của Mãn Thanh, hoặc là thành trì của Triều Tiên, hoặc là bất kỳ thành trì của quốc gia địch nào, chỉ cần bên trong có bá tánh, bất kể là bá tánh của quốc gia nào, đều không thể dùng pháo kích bao trùm."

Mọi người: “A!"

Lý Đạo Huyền: “Về phần tại sao, đó là chuyện dài dòng, ta nói ở đây là đang lãng phí thời gian nghỉ ngơi quý báu của mọi người, các ngươi hãy nghiêm túc cẩn thận hồi tưởng lại giáo dục mà mình đã tiếp nhận sau khi gia nhập thôn Cao Gia thì sẽ hiểu."

Mọi người im lặng hồi tưởng, dường như có chút giác ngộ.

Qua một lúc lâu, Trình Húc mở miệng nói: “Pháp chỉ của Thiên Tôn mọi người đều nghe rõ rồi chứ? Trận công thành ngày mai, không thể dùng cách ‘nổ tung cho ta’ quen thuộc của chúng ta để

khiến quân địch khuất phục, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng tư tưởng giằng co với tường thành. Mỗi một quả pháo, đều phải tận lực nhắm thẳng vào tường thành, tận lực không được bắn nhầm vào khu dân cư, đặc biệt là lựu đạn, nếu rơi vào khu dân cư, sẽ tạo thành thương vong lớn cho bá tánh, đó là điều không thể tiếp nhận, mọi người đã rõ chưa?"

Mọi người: “Rõ!"

Ngay lúc này, một binh lính dân đoàn giơ tay lên, nhỏ giọng hỏi: “Nếu bá tánh, hỗ trợ Kiến Nô binh vận chuyển vật tư, thậm chí hiệp trợ bọn chúng thủ thành, chúng ta nên làm thế nào?"

Trình Húc nhất thời không nói nên lời.

Lý Đạo Huyền nhắm mắt lại, nhẹ giọng thở dài: “Nếu có bá tánh quân địch bước lên chiến trường, liền coi như binh lính quân địch, không cần phải nương tay. Ta không thể yêu cầu các ngươi đối mặt với con dao công kích mình mà còn phải nương tay, đó là điều không hợp lý, cũng là yêu cầu đạo đức quá vô lý."

Lý Đạo Huyền: “Nương tay trên chiến trường, tương đương với việc tự tuyên án tử hình cho chính mình, lúc nên ra tay, liền ra tay đi."

Mọi người ngẩn người, sau đó đồng thanh hô: “Thiên Tôn nhân thiện!" --

Khi tia nắng ban mai đầu tiên ló dạng.

Dòng lũ sắt thép của thôn Cao Gia, càn quét qua thảo nguyên Khoa Nhĩ Thấm.

Bộ lạc Khoa Nhĩ Thấm là bộ lạc Mông Cổ có quan hệ gần gũi nhất với Mãn Thanh, sớm đã đầu hàng Mãn Thanh, gả rất nhiều nữ nhân vào hoàng gia Mãn Thanh, ví dụ như Hiếu Trang hoàng hậu nổi tiếng, chính là người Khoa Nhĩ Thấm.

Mà Mãn Thanh cũng thiết lập ở đây Khoa Nhĩ Thấm hữu dực trung kỳ, hữu dực tiền kỳ, hữu dực hậu kỳ, tả dực trung kỳ, tả dực tiền kỳ, tại bộ tộc Quách Nhĩ La Tư thiết lập Quách Nhĩ La Tư kỳ.

Người Mông Cổ tộc Khoa Nhĩ Thấm phục vụ cho Thanh quân lâu dài, hoạt động với tư cách là bộ đội kỵ binh tiền tuyến của Thanh quân.

Nhưng lúc này…

Kỵ binh của bọn chúng đã không thể hoạt động nổi nữa rồi.

Hơn trăm chiếc đại thiết xa, dễ dàng xé nát đám kỳ lộn xộn kia…

Các quý tộc của Khoa Nhĩ Thấm bị đại thiết xa và kỵ binh bộ lạc Ô Thẩm vây quanh ở giữa, nhìn hỏa súng, cung tên, đao thương nhắm vào mình từ bốn phương tám hướng… Bộ lạc Khoa Nhĩ Thấm cũng chỉ đành giơ tay lên tuyên bố đầu hàng. Từ nay về sau, đoạn tuyệt quan hệ thần thuộc với Mãn Thanh, trở về dưới sự thống trị của Đại Nguyên triều Thiên Khả Hãn Ngạch Triết.

Mà cùng lúc đó…

Dân đoàn thôn Cao Gia trên đảo Trù Đoạn bắt đầu chuẩn bị công thành Đan Đông, lượng lớn chiến hạm phong toả mặt nước, hạm pháo bắt đầu nhắm vào tường thành Đan Đông oanh kích mãnh liệt, đặc biệt là cửa thành mà kỵ binh có khả năng xông ra, càng phải chịu pháo kích tập trung.

Kỵ binh vốn dĩ đang trốn phía sau cửa thành, tùy thời chuẩn bị xông ra, đuổi quân địch đang đổ bộ trở về biển cả, nhưng pháo hỏa mãnh liệt, không ngừng nổ tung ở cửa thành, tiếng ầm ầm ầm vang dội không ngừng.

Mảnh đạn bay tứ tung…

Trên vách tường động cửa thành, đã găm đầy mảnh sắt vụn và viên bi sắt nhỏ.

Kỵ binh nhìn thấy một màn này, không khỏi run rẩy.

Như này còn xông ra ngoài thế nào?

Nếu vừa xông ra liền bị đạn pháo rơi xuống bên cạnh, vậy chẳng phải người ngựa đều bị biến thành cái rổ?

Dưới sự yểm hộ của pháo hỏa.

Dân đoàn thôn Cao Gia, dưới sự trợ giúp của các loại thuyền vận tải kỳ quái đã lên bờ biển.

Vừa mới lên bờ biển, binh lính lập tức ngồi xổm xuống tại chỗ, giơ hỏa súng lên.

“Xông lên!"

Đội kỵ binh dưới trướng Tam Thuận Vương, đúng lúc này, hứng chịu cơn mưa pháo oanh tạc, xông ra khỏi cửa thành.

“Khai hoả!"

Trên thuyền, trên bờ, tất cả điểm hoả lực đồng thời phun ra lửa giận về phía kỵ binh…

Chương 1254: Các huynh đệ, theo ta xông lên

Kỵ binh của Tam Thuận Vương, mặc kệ đạn pháo oanh tạc, xông ra khỏi cửa thành, lập tức lại nghênh đón công kích nhiều tầng của hỏa súng, hỏa súng trên thuyền, hỏa súng trên bờ, hỏa lực đan xen, ai chịu nổi đây.

Nháy mắt, đội kỵ binh tan tác.

Dân đoàn thôn Cao Gia thành công đứng vững gót chân trên lục địa.

Đến lúc này, Khổng Hữu Đức mới hiểu được, mấy ngày trước những quân Minh này đã có năng lực cưỡng ép đổ bộ, chỉ là bọn chúng cố ý không đổ bộ, hình như là đang chờ đợi cái gì.

Hiện tại xem ra, bọn chúng chắc là đang chờ động tĩnh bên thảo nguyên Mông Cổ!

“Chúng ta rời khỏi Đại Minh đã vài năm, hoả khí của Đại Minh đã trở nên lợi hại như vậy sao?" Khổng Hữu Đức mờ mịt nói.

“Bọn chúng tới rồi!" Thượng Khả Hỷ gầm lên: “Chuẩn bị thủ thành chiến."

Dân đoàn thôn Cao Gia đứng vững gót chân trên bờ biển, bắt đầu chậm rãi tiến về phía trước.

Trình Húc đứng phía sau quân trận, duỗi ngón tay chỉ vào một vị trí trên tường thành, lớn tiếng nói: “Pháo binh doanh, nhổ cái cự nỏ kia."

Phía sau lập tức có người đáp: “Tuân mệnh!"

“Pháo binh doanh, chú ý vị trí kia trên đầu thành, có lượng lớn quân địch cố thủ, cần hoả lực chăm sóc trọng điểm."

Pháo binh doanh: “Tuân lệnh!"

Dân đoàn thôn Cao Gia chỉ trong nháy mắt, đã khoanh vùng mấy vị trí trọng yếu trên tường thành.

Pháo binh doanh bắt đầu bận rộn,

Hỏa súng binh cũng đang nghiên cứu mục tiêu công kích trọng điểm của mình.

Mà hơn hai ngàn thiết kỵ Quan Ninh dưới trướng Tào Văn Chiếu lại im lặng chuẩn bị thang mây… Công lên tường thành, đánh giáp lá cà, bọn họ càng có kinh nghiệm hơn so với dân đoàn thôn Cao Gia, cho nên do bọn họ phụ trách công thành.

Một tiếng gầm lên giận dữ của tiểu pháo.

“Ầm!"

Một viên lựu đạn pháo nhỏ bay về phía cự nỏ trên tường thành, nhưng nó bay đến vị trí còn cách tường thành chừng mười mấy mét, liền rơi xuống đất, nổ một cái vô ích.

Thủ quân trong thành trước đó nghe thấy tiếng khai pháo, còn giật mình, hiện tại nhìn thấy đạn pháo rơi xa như vậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: Đánh pháo lệch như vậy? Có gì mà phải sợ?

Lúc này trong Pháo Binh doanh của thôn Cao Gia, mấy pháo thủ lại đang chửi bậy.

“Mẹ nó, lão tử sợ đánh trúng khu dân cư trong thành, phát pháo đầu tiên góc ngắm nâng quá cao."

“Đừng lo lắng, giữa tường thành và khu dân cư vẫn có một khoảng cách." Một pháo thủ khác quát: “Dân cư nào lại dám xây nhà mình ngay phía sau tường thành? Thủ quân cũng sẽ không cho phép!"

“À, đúng rồi. Tường thành cũng coi như là kiến trúc quân sự, không thể nào để cho dân cư xây sát nó."

Pháo thủ hít sâu một hơi: “Làm lại!"

“Ầm!"

Lại một tiếng pháo vang lên, thủ quân trong thành còn đang suy đoán lần này sẽ lệch đi đâu, liền nghe thấy tiếng “Ầm" thứ hai vang lên, cự nỏ nổ tung! Khói đen cuồn cuộn bao phủ vị trí của cự nỏ, mấy binh lính phụ trách điều khiển cự nỏ kêu thảm ngã dúi dụi.

“Nhổ được một cái cự nỏ của đối phương rồi."

“Thứ hai, nhắm vào cái thứ hai…"

Các pháo binh la ó, tiểu pháo lập tức điều chỉnh phương hướng, lại nhắm vào cự nỏ thứ hai, ầm ầm ầm mấy tiếng pháo vang lên, mấy cái cự nỏ trên tường thành đều lần lượt bị vụ nổ nuốt chửng.

Khổng Hữu Đức vừa nhìn liền biết tình hình không ổn.

“Đối phương không còn binh khí cỡ lớn nữa." Trình Húc lớn tiếng ra lệnh: “Tiến lên!"

“Tiến lên! Tiến lên! Tiến lên!"

Tiếng hành khúc vang lên.

Dân đoàn bắt đầu tiến công…

Không còn mối đe doạ của binh khí cỡ lớn như cự nỏ, liền không còn gì đáng sợ.

“Thuẫn bài binh!"

Tào Văn Chiếu gầm lên, Quan Ninh thiết kỵ đi đầu giơ cao đại tháp thuẫn làm bằng hợp kim nhôm, vật này tuy to lớn, lại kiên cố, nhưng nó chỉ có ba phần trọng lượng của thiết thuẫn.

Quan Ninh thiết kỵ quen dùng trọng thuẫn bằng sắt, giờ giơ thuẫn bài hợp kim nhôm, quả thật có thể nói là nhẹ như không có gì.

Bọn họ vừa đẩy về phía trước, thủ quân trên đầu thành Đan Đông liền hoảng không kịp.

Một tên cung tiễn thủ nôn nóng kéo cung lắp tên, thò nửa người ra khỏi lỗ châu mai, chuẩn bị bắn tên…

Nhưng tên của hắn còn chưa kịp bắn ra, tay súng bắn tỉa trong dân đoàn đã nổ súng, ngực tên cung tiễn thủ nổ tung một lỗ máu, kêu thảm một tiếng, ngã ra sau.

Khổng Hữu Đức: “Bắn tên!"

Lượng lớn cung tiễn thủ thò đầu ra khỏi tường thành, liều mạng bắn tên.

Mũi tên bắn vào thuẫn hợp kim nhôm mà Quan Ninh thiết kỵ giơ lên, vang lên leng keng.

Hỏa súng binh cũng lập tức khai hoả phản kích.

Viên đạn đánh vào lỗ châu mai, bắn ra tia lửa, mảnh đá bay tán loạn.

Cung tiễn thủ phát hiện, chỉ cần mình trốn càng kỹ càng, dùng phương thức ném để bắn tên ra ngoài, hỏa súng vẫn không thể

đánh trúng mình.

“Đừng sợ! Ném bắn, ném bắn." Một cung tiễn thủ gầm lên: “Chỉ cần ném bắn là không…"

Một câu còn chưa nói xong, ầm! Một viên đạn pháo rơi vào nơi hắn ta ẩn nấp.

Tên cung tiễn thủ đó kêu thảm bay lên.

Chỉ ngươi mới biết ném bắn sao? Đạn pháo của thôn Cao Gia ta không biết ném bắn à?

Pháo Binh doanh vừa mới nhổ cự nỏ, hiện tại đã điều chỉnh xong góc bắn, bắt đầu pháo kích bao trùm tường thành…

Bọn họ cẩn thận thao tác, không đánh quá gần, cũng không thể đánh quá xa, nhất định không thể tổn thương đến khu dân cư trong thành.

Cái này thật sự khiến kỹ thuật của pháo thủ bị thử thách.

Tân binh mới gia nhập Pháo Binh doanh hiện tại không dám bắn một phát pháo nào, toàn bộ đều là lão pháo thủ đang tự mình điều chỉnh góc bắn.

“Ầm ầm ầm!"

Trên tường thành, một loạt đạn pháo nổ tung, Thanh binh trốn sau lỗ châu mai bị nổ đến mức không còn tâm trạng đâu mà bắn tên, toàn bộ co rúm lại run rẩy trong góc tường.

“Pháo binh doanh, dừng tay! Người của chúng ta đến gần rồi."

Trình Húc ra lệnh, pháo thủ mới phát hiện, thuẫn trận của Quan Ninh thiết kỵ đã áp sát đến ngoài tường thành không xa, lại nã pháo sẽ tổn thương đến người mình.

Vì vậy, pháo binh doanh vừa lập đại công, bắt đầu chuyển sang chế độ nghỉ ngơi.

Tháp thuẫn trận của Quan Ninh thiết kỵ tách ra hai bên, binh lính chuẩn bị sẵn sàng phía sau thuẫn vung mạnh tay, cơn mưa lựu đạn bay về phía sau tường thành, ầm ầm nổ tung từng trận, binh lính khiêng thang mây đã xông tới tường thành.

“Hoả lực yểm hộ bọn họ dựng thang mây!" Trình Húc gầm lên.

Hỏa súng của dân đoàn, xoạt xoạt đều chỉa vào đầu thành.

Chỉ thấy thang mây dựng lên về phía tường thành, Thanh binh đang trốn sau tường lập tức thò đầu ra, trong tay còn ôm đá lớn, đang chuẩn bị ném xuống, không biết bao nhiêu khẩu hỏa súng đồng thời nhằm vào hắn khai hoả.

Tiếng đậu nổ loạt xoạt vang lên, viên đá kia rơi xuống đập vào chân chính hắn, nhưng mà, hắn đã không còn cảm giác đau nữa, trúng vài phát vào ngực, đã chết không thể chết hơn.

Dưới sự áp chế hoả lực của hỏa súng binh, mười mấy thang mây đồng thời dựng xong.

Tào Biến Giao hét lớn, xung phong đi đầu leo lên một thang mây, tay trái thuẫn, tay phải đao, gầm lên: “Các huynh đệ, theo ta xông lên."

Chương 1255: Không thể thua hắn

Tào Biến Giao chính là mãnh phu, dũng tướng nổi tiếng, xung phong hãm trận dũng mãnh khỏi phải nói.

Đánh nhau xưa nay xung phong đi đầu, xông lên nhanh như chớp.

Dù sao chỉ huy quân đội do thúc thúc Tào Văn Chiếu phụ trách, hắn chỉ cần phụ trách xông lên là xong việc.

Nhưng mà, hắn vừa mới trèo lên thang mây, liền cảm thấy có gì đó không đúng.

Quay đầu nhìn sang một cái thang mây bên cạnh, Cao Sơ Ngũ trèo còn nhanh hơn cả hắn.

Mãnh phu đệ nhất thôn Cao Gia, đại ngốc trong tam ngốc, nói đến xung phong hãm trận, cũng là không thua kém bất kỳ ai.

Xa hơn một chút trên một cái thang mây khác, Trịnh Đại Ngưu cũng trèo lên cực nhanh, điều khó tin là, tên này khi trèo thang mây, trong miệng thế mà còn ngậm nửa cái bánh bao.

Tào Biến Giao: “Ta đ*! Kẻ cướp công lao đến rồi?”

Vội vàng liều mạng trèo lên…

Vừa mới trèo lên được hai bậc, trên tường thành có một tên cung tiễn thủ thò ra, nhắm thẳng vào hắn bắn một phát.

Tào Biến Giao dùng thuẫn bài trên tay trái cản lại, “keng” một

tiếng, mũi tên bị bật ra.

Hắn bận rộn quay đầu nhìn thoáng qua Cao Sơ Ngũ, liền thấy cũng có người bắn tên về phía Cao Sơ Ngũ, nhưng mà Cao Sơ Ngũ cực kỳ tự tin vào bộ khải giáp trên người mình, ngay cả đỡ cũng lười đỡ, mũi tên kia "keng" một tiếng bắn vào mũ sắt của Cao Sơ Ngũ, bị bật ra ngoài.

Cao Sơ Ngũ không có một động tác đỡ đòn nào, cho nên thừa cơ hội lại leo lên thêm mấy bậc, đã trèo cao hơn Tào Biến Giao rồi.

Tào Biến Giao tức giận: "Ta tuyệt đối không thể thua!"

Hắn dứt khoát ném cái thuẫn nhỏ trên tay trái đi, thứ đồ vướng víu này ảnh hưởng đến việc leo trèo.

Vẫn là hai tay cùng dùng, mới có thể leo lên nhanh chóng.

Trên tường thành lại xuất hiện thêm một tên binh lính địch, nhắm thẳng vào Tào Biến Giao bắn một mũi tên, lần này Tào Biến Giao không trốn nữa, trốn nữa thì công lao "leo lên trước" mất hết rồi còn trốn cái gì?

"Keng!"

Mũi tên kia bắn trúng vào đầu Tào Biến Giao, bị mũ sắt hợp kim nhôm dễ dàng bật ra ngoài.

Tào Biến Giao mừng rỡ: Thiên Tôn tiên giáp, quả nhiên lợi hại, hahaha.

Hắn vừa mới cười một tiếng, liền thấy trên tường thành lại xuất hiện thêm một tên lính địch, hai tay ôm một tảng đá ít nhất cũng phải mấy cân, hung hăng nện xuống đầu hắn.

"Bà nội cha!" Tào Biến Giao vội vàng dừng leo trèo, một tay treo trên thang mây, đoạn lắc mạnh người sang một bên.

Tảng đá sượt qua người hắn, khiến hắn toát mồ hôi lạnh.

Vội vàng quay đầu lại nhìn Cao Sơ Ngũ, liền thấy phía trên Cao Sơ Ngũ cũng có một tên lính Thanh ôm lấy tảng đá, nện xuống đầu hắn.

Tào Biến Giao hét lớn: "Cẩn thận!"

Cao Sơ Ngũ vẫn không né, chỉ nghiêng đầu một cái, tảng đá kia "bịch" một tiếng nện vào vai Cao Sơ Ngũ.

Trong lòng Tào Biến Giao thầm kêu lên: Không tốt, hắn bị thương rồi.

Lại không ngờ rằng, Cao Sơ Ngũ chỉ hơi khựng người lại một chút, nhưng dường như hoàn toàn không có cảm giác gì, tiếp tục leo lên trên.

Tào Biến Giao: "Hít! Quái vật gì đây? Ăn cái gì mà lớn lên thế? Không ổn, lại bị tụt lại phía sau rồi."

Tào Biến Giao thật sự là phục rồi, vội vàng tay chân cùng nhau cố gắng, tiếp tục leo lên.

Rất nhanh, hắn đã đến rất gần tường thành.

Một tên lính Thanh thò đầu ra, dùng trường mâu đâm mạnh về phía hắn.

Tào Biến Giao nghiêng người sang một bên, né tránh mũi mâu, một tay chộp lấy cán mâu, dùng sức kéo một cái, liền cướp lấy trường mâu, xoay người đâm ngược lại, đâm tên lính Thanh kia ngã xuống…

Giữa lúc bận rộn quay đầu nhìn lại, Cao Sơ Ngũ cũng bắt được một cây trường mâu, cũng dùng sức kéo một cái, tên lính Thanh kia là một tên cứng đầu, hai tay nắm chặt cán mâu không chịu

buông tay, kết quả là cả người lẫn mâu đều bị Cao Sơ Ngũ kéo ra ngoài, thế mà từ trên tường thành lật ra ngoài, ngã xuống đất, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tào Biến Giao: "Cái này cũng được? Moá nó, bây giờ không phải lúc nhìn hắn."

Tào Biến Giao nhảy mạnh lên, cuối cùng cũng nhảy lên tường thành. Cuối cùng vẫn nhanh hơn Cao Sơ Ngũ một chút.

"Hahahaha, Tào Biến Giao, lên trước!"

Hắn hét lớn một tiếng, mấy tên lính Thanh xông về phía hắn, Tào Biến Giao rút ra một thanh đao, trái đỡ phải cản, kiên quyết không lùi bước, giữ vững thang mây, để cho binh lính phía sau có thể dễ dàng trèo lên từ đây.

Mà lúc này Cao Sơ Ngũ cũng trèo lên tường thành, hai chân hắn vừa mới chạm đất, liền rút ra cây đại khảm đao sống dày do Hình Hồng Lang tặng, căn bản không thèm trái đỡ phải cản gì cả, một đao quét ngang, đao quang hình bán nguyệt vòng về phía trước…

Phạm vi một trượng trước thang mây, trong nháy mắt bị dọn sạch.

Tào Biến Giao: "Moá nó!"

Cách đó không xa, Trịnh Đại Ngưu ngậm một miếng bánh bao rốt cuộc cũng trèo lên tường thành, vừa nhai trong miệng, hai tay cũng không nhàn rỗi, tóm lấy một tên lính Thanh ném ra ngoài, tên lính Thanh kia bay ngang ra ngoài, "bịch bịch bịch" liên tiếp đập ngã ba tên đồng bọn.

Tào Biến Giao: "Moá moá moá! Thôn Cao Gia toàn quái vật a."

Đang cảm thán, liền nghe thấy cách đó không xa vang lên một

tiếng gầm giận dữ: “Thiên! Thỏ! Đoạn! Bá! Kiếm!”

Vừa nghe thấy tên chiêu kiếm pháp này, Tào Biến Giao liền hít vào một ngụm khí lạnh: “Lại thêm một tên quái vật sao? Rốt cuộc lợi hại đến mức nào?”

Hắn vội quay đầu nhìn lại, liền thấy Bát Địa Thỏ chân trái vấp phải chân phải của mình, “bịch” một tiếng ngã lăn ra đất, thanh kiếm gia truyền tuột tay, lăn ra xa…

Một tên lính Thanh thấy vậy mừng rỡ, xông lên, vung đao chém về phía Bát Địa Thỏ đang nằm trên đất.

Bát Địa Thỏ hú lên, chui háng…

Chui qua háng tên lính Thanh, đồng thời còn đánh một quyền vào chỗ đó của người ta.

Tên lính Thanh kêu thảm thiết, ôm háng quỳ xuống.

Bát Địa Thỏ vòng ra sau lưng tên kia, một cước đá vào gáy, khiến hắn ta ngất xỉu tại chỗ, quay đầu lại nói với Trịnh Cẩu Tử vừa mới leo lên: “Hừ, kiếm pháp của ta lợi hại chứ?”

Tào Biến Giao: “Mẹ kiếp, ngươi gọi cái này là kiếm pháp? Cái này rõ ràng là tiện pháp.”

Trận chiến trên tường thành, lập tức trở nên kịch liệt…

Thuộc hạ của Tam Thuận Vương, khi đánh trận chiến tầm xa đã hoàn toàn thất thế. Bây giờ đánh giáp lá cà, cũng vẫn không chiếm được chút tiện nghi nào.

Hiệu năng của khải giáp chênh lệch quá lớn!

Binh lính của Tam Thuận Vương không có tài lực để mặc khải giáp chất lượng tốt, rất nhiều người mặc giáp vải đều rách nát.

Mà dân đoàn thôn Cao Gia và thiết kỵ Quan Ninh của Tào thị, tất cả đều mặc giáp tốt hàng đầu, mảnh giáp nhẹ bằng hợp kim nhôm.

Nói là đao thương bất nhập có thể hơi khoa trương một chút, nói là kim cang bất hoại thì gần như là phù hợp.

Trước khi hỏa khí xuất hiện, tầm quan trọng của giáp vượt xa binh khí.

Mà Tam Thuận Vương không có bao nhiêu hỏa khí, cho nên không còn gì để nói.

Trình Húc chỉ liếc mắt một cái, liền nhìn ra kết cục của trận chiến này.

Nhiều năm qua, triết lý xử thế của Trình Húc vẫn không thay đổi, nghịch phong tác chiến gã sợ hãi như chó già, tất thắng chi chiến gã chính là chiến thần Trừng Thành.

Trình Húc cười lớn một tiếng, tự mình xông lên.

Một bước nhảy lên thang mây, xoát xoát xoát vài ba động tác liền trèo lên tường thành.

Vừa nhìn thấy gã tự mình xông lên, dân đoàn thôn Cao Gia lập tức bộc phát ra tiếng hoan hô vang dội: “Hà tướng quân đến rồi!”

“Đến để báo thù cho huyết hận ở thành Đại Lăng Hà năm xưa rồi.”

“Hà tướng quân uy vũ!”

Dân đoàn vừa hô như vậy, hai thúc cháu Tào Văn Chiếu và Tào Biến Giao nghe mà ngớ người: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Rất nhanh, bọn họ liền phát hiện ra, tổng giáo viên dân đoàn thôn Cao Gia, thế mà tự mình ra tay rồi.

Điều này cũng thật kinh ngạc!

Vị khách đeo mặt nạ thần bí này khống chế toàn bộ quân đội đáng sợ của thôn Cao Gia, tổng tư lệnh tam quân không còn nghi ngờ gì nữa, bây giờ tự mình ra tay, vậy thì đáng sợ đến mức nào?

Tào Biến Giao ngay cả công lao cũng không cướp nữa, ngây ngốc nhìn về phía Trình Húc.

Chương 1256: Chuyện cũ không muốn nhắc lại

Khổng Hữu Đức đứng trên lầu thành, đang chỉ huy tác chiến.

Đột nhiên nghe thấy quân địch phát ra tiếng ồn ào lớn, có người hô: “Hà tướng quân đến rồi.”

Sau đó, hắn liền nhìn thấy vị đại tướng đeo mặt nạ của quân địch, thế mà tự mình công thành.

Điều này khiến hắn kinh ngạc không nhỏ!

Nhưng sau khi kinh ngạc xong, lại là mừng như điên.

Khổng Hữu Đức hô lớn: “Hai vị huynh đệ, cơ hội lật ngược tình thế của chúng ta đến rồi.”

Cảnh Trọng Minh cũng có suy nghĩ giống hắn: “Giết chết chủ tướng của quân địch.”

Thượng Khả Hỷ: “Mắt thấy chúng ta sắp thua rồi, chủ tướng của quân địch thế mà tự mình chạy đến tiền tuyến, haha, trời giúp chúng ta rồi. Ba người chúng ta cùng lên, giết chết tên kia, trận chiến này liền có thể lật ngược tình thế.”

Ba người nói là làm!

Cùng dẫn theo đội thân binh, từ trên lầu thành lao xuống.

Phía trước là tường thành hỗn loạn, đội thân binh của ba người lập tức cùng với binh lính của dân đoàn thôn Cao Gia, và những mãnh tướng trong thiết kỵ Quan Ninh giằng co với nhau.

Còn ba người Khổng Hữu Đức, Cảnh Trọng Minh, Thượng Khả Hỷ, lại nhân cơ hội vượt qua đám người, đi đến trước mặt Trình Húc.

Khổng Hữu Đức xoẹt một tiếng rút đao ra: "Chủ tướng tự mình đến chiến trường, hắc hắc, đầu của ngươi, Khổng Hữu Đức ta xin nhận."

Trình Húc: "Ồ? Ngươi chẳng phải cũng là chủ tướng sao?"

Phía sau bên trái gã lại vang lên giọng nói của Cảnh Trọng Minh: "Nhưng mà ngươi chỉ có một mình."

Phía sau bên phải lại vang lên giọng nói của Thượng Khả Hỷ: "Ba đánh một, ngươi chỉ có một con đường chết."

Trình Húc cười hắc hắc: "Ây da, đã lâu rồi không có loại tình huống này a, lần trước là khi nào nhỉ?"

Lần trước là…

Trình Húc suy nghĩ ngắn gọn một chút, lần trước là lúc gã bị một đám Cẩm Y Vệ truy sát, lâm vào vòng vây, lấy một địch nhiều, cuối cùng Thiên Tôn đến cứu gã.

"Chậc! Chuyện cũ không muốn nhắc lại!"

Trình Húc thản nhiên thở dài một tiếng.

Gã vừa thở dài như vậy, những binh lính thôn Cao Gia bên cạnh càng thêm khẳng định: "Trở lại mảnh đất Liêu Đông, Hà tướng quân lại nhớ đến chuyện cũ."

"Là chuyện cũ xảy ra trên mảnh đất này khi ngài ấy còn là một trong Liêu Đông tam kiệt."

"Chuyện cũ không muốn nhắc lại ư!"

Ngay lúc các binh lính đang suy nghĩ lung tung, Khổng Hữu Đức bước một bước dài về phía trước, cây đao trong tay chém về phía mặt Trình Húc.

Trình Húc đột nhiên nghiêng người.

Khổng Hữu Đức còn tưởng rằng gã muốn ra tay với mình, theo bản năng thu lại mấy phần lực, để cho đao của mình có thể tùy thời thay đổi, phòng thủ.

Lại không ngờ rằng Trình Húc nghiêng người này, không phải là nghênh đón Khổng Hữu Đức, mà là lùi về phía sau bên trái một bước…

Cảnh Trọng Minh ở phía sau bên trái đang chờ Trình Húc đối phó với Khổng Hữu Đức, thừa cơ hội từ phía sau tập kích, nào ngờ lưng Trình Húc, đột nhiên trở nên gần mình hơn.

“Ơ? Hắn đang lùi về sau?”

Cảnh Trọng Minh đột nhiên bừng tỉnh, vội vàng vung đao.

Nhưng mà lúc này đã muộn, Trình Húc như mọc mắt sau lưng, đao trong tay xoay ngược lại, “phập” một tiếng, đâm vào bụng Cảnh Trọng Minh.

Đây là tuyệt kỹ của gã, năm đó từng dùng chiêu này giết chết Cẩm Y Vệ bao vây gã, sử dụng lên thật sự là vô cùng thành thạo.

Khổng Hữu Đức và Thượng Khả Hỷ đồng thời gầm lên, vội vàng xông lên.

Trình Húc rút đao ra từ trên người Cảnh Trọng Minh, mượn quán tính rút đao, trượt một cái đến bên cạnh Thượng Khả Hỷ.

Thượng Khả Hỷ sợ hết hồn, xoay người nghênh chiến.

Nhưng võ nghệ của Trình Húc thật sự không phải là nói chơi,

có lẽ gã đánh trận công thành không bằng đại tướng, nhưng loại võ tướng xuất thân tuần kiểm nhỏ này, đánh nhau với giang hồ hảo hán rất nhiều, các loại chiêu thức kỳ quái trong chiến đấu quy mô nhỏ, thật sự là tầng tầng lớp lớp.

Lúc Thượng Khả Hỷ xoay người, chân Trình Húc giẫm một cái vào chỗ Thượng Khả Hỷ muốn xoay chuyển…

Cơ thể Thượng Khả Hỷ lập tức mất đi cân bằng, loạng choạng về phía trước.

Đao của Trình Húc từ trên xuống dưới, một đao bổ vào gáy Thượng Khả Hỷ.

Máu tươi phun cao nửa trượng.

Khổng Hữu Đức ngây người…

Chỉ trong nháy mắt ngắn ngủi, Cảnh Trọng Minh và Thượng Khả Hỷ đều bị người này giết chết.

Chủ tướng đối diện thế mà khủng bố như vậy?

Người của dân đoàn thôn Cao Gia lập tức hoan hô.

“Hà tướng quân uy vũ!”

“Không hổ là Hà tướng quân.”

“Không hổ là một trong Liêu Đông tam kiệt.”

Nghe thấy bốn chữ “Liêu Đông tam kiệt” này, toàn thân Khổng Hữu Đức đều tê dại.

Liêu Đông tam kiệt, chính là Tổ Đại Thọ, Hà Khả Cương, Triệu Suất Giáo.

Cả ba đều là danh tướng!

Mà người đeo mặt nạ trước mắt này họ Hà, vậy dĩ nhiên chỉ có thể là Hà Khả Cương.

Khổng Hữu Đức hô lớn: “Không thể nào, ngươi không thể nào là hắn. Hắn đã chết rồi, ta tận mắt nhìn thấy đầu của hắn.”

Trình Húc: “Đúng vậy, ta thật sự không phải là hắn, ta họ Hòa.”

Đồng tử Khổng Hữu Đức co rụt lại: “Ngươi thế mà thật sự là Hà Khả Cương! Ngươi không chết?”

Trình Húc: “Không, không, ta họ Hòa.”

Khổng Hữu Đức: “Họ Hà, quả nhiên là ngươi.”

Trình Húc: “Mẹ nó óc heo, miệng lão tử toàn là giọng Thiểm Tây, ngươi nghe không ra vấn đề gì sao?”

Khổng Hữu Đức: “Ngươi vì mai danh ẩn tích, thế mà học cả giọng Thiểm Tây?”

Trình Húc: “…”

Khổng Hữu Đức liều mạng: “Tên âm hồn bất tán, ăn ta một đao.”

Hắn biết không thể đầu hàng, Đại Minh không thể nào tha cho hắn, trước mắt ngoại trừ liều mạng, không còn cách nào khác.

Tiến lên một bước dài, đao trong tay vung về phía cổ Trình Húc.

Trình Húc thở dài một tiếng, lướt về phía trước.

Hai người lướt qua nhau, hình ảnh như dừng lại…

Sau đó, Khổng Hữu Đức chậm rãi ngã xuống, máu tươi rất

nhanh nhuộm đỏ khải giáp.

Trận chiến đến lúc này, coi như là cơ bản kết thúc, tiếp theo chính là thời gian thu dọn tàn cuộc.

Ở bờ bên kia sông Áp Lục…

Một đám người Triều Tiên đang trợn to hai mắt, nhìn trận chiến ở thành Đan Đông.

Đối với quốc gia nhỏ yếu như Triều Tiên mà nói, Đại Minh triều và Mãn Thanh đều là những con quái vật khổng lồ không thể trêu vào, hai con quái vật khổng lồ này đánh nhau bên cạnh bọn họ, đối với bọn họ mà nói là phải chú ý, phải cẩn thận dè dặt mà nhìn.

Bởi vì chuyện này liên quan đến sự sống chết của bọn họ!

Trong lòng người Triều Tiên lúc này, Đại Minh là một quốc gia vĩ đại hơn, nhưng Mãn Thanh lại là một quốc gia có thể đánh nhau hơn.

Bọn họ bị kẹt giữa sự vĩ đại và khả năng chiến đấu, buộc phải thần phục kẻ mạnh hơn.

Nhưng hiện tại, tình hình dường như có chút thay đổi.

Bên kia sông Áp Lục, Đại Minh đang đánh cho Mãn Thanh một trận tơi bời.

Bên phía Mãn Thanh thậm chí còn không có chút sức lực nào để phản kháng.

Đám người Triều Tiên nhịn không được nghị luận ầm ĩ: “Đại Minh lần này mạnh quá.”

“Đúng vậy đúng vậy, thành Đan Đông lợi hại như vậy, thế mà dễ dàng bị bọn họ đánh hạ.”

“Nghe nói là Mãn Thanh ở trận Bì Đảo bị tổn thất nặng nề, chiến lực giảm mạnh.”

Bách tính bình thường không biết nhiều lắm, bọn họ chỉ biết điều này.

Nhưng mà mật thám Triều Tiên trà trộn trong đám bách tính, lại biết được nhiều hơn.

Bọn họ biết bên phía Mông Cổ xảy ra chuyện, cho nên quân đoàn chủ lực của Mãn Thanh căn bản không dám điều động đến đây chi viện Đan Đông, bây giờ chủ lực quân Thanh đều đang ở phía bắc đào hố đào hào, phòng bị thiết xa đẩy tới.

Đan Đông này hoàn toàn dựa vào Tam Thuận Vương trấn giữ, làm sao mà trấn giữ nổi?

Lực lượng mà Đại Minh phái đến lần này quá mức hùng mạnh, chỉ riêng những chiến hạm trên mặt biển kia, đã khiến cho các mật thám Triều Tiên run rẩy…

Không đánh lại, cho dù là quy thuyền của chúng ta xông lên, cũng là con đường chết.

Không được, phải nhanh chóng báo cáo chuyện này cho quốc vương bệ hạ.

Chương 1257: Ta là Thiên sứ

Triều Tiên, Hán Thành.

Triều Tiên vương Lý Tông, năm nay 43 tuổi, nhưng bề ngoài trông như 60.

Toàn thân tiều tụy, tinh khí thần đều như bị rút cạn, chỉ còn lại cái xác không hồn.

Bính Tý Hồ Loạn (Triều Tiên hàng Thanh) đã gây ra tổn thương quá lớn đối với Triều Tiên, đối với Lý Tông càng thêm nặng nề.

Lập trường chính trị của Lý Tông luôn là "thân Minh bài Thanh", trong nước cũng luôn yêu cầu và giáo dục quần thần như vậy. Do đó, việc đầu hàng nhà Thanh khiến thanh danh của ông trên triều đình tụt dốc không phanh.

Tuy là vương, là người có quyền lực tối cao.

Nhưng các quan văn có thể dùng cách từ quan để bày tỏ sự bất mãn. Trong triều nổi lên làn sóng từ quan, cáo lão hồi hương, các võ quan thì càng đáng sợ hơn, nổi loạn và âm mưu diễn ra triền miên.

Lý Tông chỉ có thể tự giễu mình là "chim sợ cành cong".

Quần thần cũng chỉ trích ông: "Sau khi trải qua đại loạn, lại không có chút khí thế chấn hưng nào, chỉ cầu mong sống tạm bợ qua ngày".

Hiện tại, ông muốn giữ vững vương vị của mình cũng phải dốc hết toàn lực.

Đúng lúc này...

Một tên tâm phúc chạy vào, lớn tiếng hô: "Vương! Vương! Xảy ra đại sự rồi, xảy ra đại sự rồi".

Lý Tông uể oải hỏi: "Có chuyện gì?"

Tâm phúc đáp: "Tổng binh duyên hải Đại Minh, Tào Văn Chiêu, xuất binh đánh chiếm Đan Đông. Chỉ trong một trận đã giành thắng lợi, hiện đã công phá thành Đan Đông. Tam Thuận Vương Khổng Hữu Đức, Cảnh Trọng Minh, Thượng Khả Hỷ đều bị giết".

Lý Tông nghe xong, mừng rỡ khôn xiết, vội vàng đứng bật dậy: "Thật sao?"

Tâm phúc: "Thật ạ! Có rất nhiều bá tánh đứng bên bờ sông Áp Lục, tận mắt chứng kiến trận chiến bên kia, không thể nào giả được".

Lý Tông mừng như điên, mừng như điên, mừng như điên.

Những nếp nhăn trên làn da già nua dường như biến mất, giống như trẻ ra mười tuổi, từ một lão già 60 tuổi, trong nháy mắt khôi phục lại dáng vẻ 50 tuổi.

"Nếu Đan Đông bị Đại Minh chiếm lấy, chẳng phải giữa Mãn Thanh và nước ta sẽ bị ngăn cách bởi một Đại Minh sao?"

Tâm phúc đáp: "Đúng vậy! Trước khi Đan Đông bị Mãn Thanh thu phục, quân Thanh tuyệt đối không thể tấn công nước ta".

Lý Tông: "Hahaha, hahaha..."

Cười được sáu tiếng, ông ta đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: "Nguy rồi! Đại Minh bỗng nhiên trở nên cường thịnh, liệu họ có trách ta năm xưa đầu hàng Mãn Thanh không?"

Tâm phúc: "Cái này..."

Sắc mặt Lý Tông bỗng chốc già đi mười tuổi, nếp nhăn hiện rõ, vẻ mặt đầy lo lắng: “Xong rồi, Đại Minh nhất định sẽ trách ta, năm xưa ta phản bội Đại Minh, đầu hàng Mãn Thanh, thậm chí còn phái binh hỗ trợ đánh chiếm Bì Đảo. Đại Minh nhất định hận ta thấu xương”.

Tâm phúc không biết làm sao để an ủi, chỉ biết đứng im.

“Đại Minh có phái binh đến đánh ta không?” Nghĩ đến đây, dung nhan Lý Tông lập tức già nua, biến thành dáng vẻ 65 tuổi.

“Báo!”

Một tâm phúc khác chạy vào, vội vàng hô: “Bên phía Đại Minh phái sứ thần đến rồi”.

“Cái gì?”

Lý Tông mừng rỡ, trong nháy mắt khôi phục lại vẻ ngoài 55 tuổi: “Sứ thần Đại Minh? Mau, mau mời vào”.

Chẳng bao lâu, sứ thần Đại Minh đã đến.

Lý Tông nhìn kỹ, người bước vào là một nam tử mặc bạch y, trông chừng bốn, năm mươi tuổi, nhưng tinh thần rất tốt, toát ra phong thái quân tử ung dung, tự tin, khiến người ta vừa nhìn đã có cảm tình.

Nam tử bạch y chắp tay thi lễ: “Tại hạ Bạch Diên, phụng mệnh của Tổng binh duyên hải Đại Minh, Tào Văn Chiêu, đến bái kiến điện hạ, có chuyện quốc gia quan trọng muốn thương lượng”.

“Hả? Tào tổng binh phái tới sao?” Lý Tông khẽ giật mình, người này không phải do hoàng đế Đại Minh phái tới, mà chỉ là một tổng binh phái tới sao? Xong rồi... Xong rồi...

Lý Tông bỗng chốc già thêm năm tuổi, biến thành 60 tuổi.

Bạch Diên mỉm cười: “Điện hạ không cần lo lắng tại hạ thân phận thấp kém, tại hạ chỉ mượn danh nghĩa của vị tổng binh mà thôi, trên thực tế bối cảnh rất lớn. Lời tại hạ nói đều có trọng lượng, sẽ có người đứng sau ủng hộ, giúp tại hạ và điện hạ thực hiện những việc đã bàn bạc”.

Trong lòng Lý Tông thầm nghĩ: Có thể là nhân vật lớn đến mức nào chứ?

Thấy ông ta có vẻ do dự, Bạch Diên đoán được ông ta đang nghĩ gì, khẽ cười, chỉ tay lên trời: “Người đứng sau tại hạ là Thiên!”

Lý Tông bỗng hiểu ra, là thiên tử Đại Minh.

Hóa ra ngươi không phải người của Tào Văn Chiêu phái đến, mà là Thiên sứ.

Lần này vui quá hóa hỏng, mặt mũi ông ta trẻ ra, trong nháy mắt trở lại năm mươi tuổi: “Hóa ra là vậy, rất tốt, rất tốt, không biết Thiên sứ có gì chỉ giáo?”

Bạch Diên: “Lần này đến chỉ có một việc. Hy vọng điện hạ đoạn tuyệt quan hệ với Mãn Thanh, trở lại với Đại Minh ta."

Câu này đúng là Lý Tông thích nghe.

Ông ta cũng mong muốn như vậy!

Nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng, cẩn thận hỏi: “Đại Minh... sẽ tha thứ cho nước ta sao?”

Bạch Diên lấy ra một chiếc quạt xếp, xoạt một cái mở ra, lộ ra hai chữ “quân tử” trên mặt quạt, mỉm cười nói: “Lượng quân tử rộng như trời đất, lượng tiểu nhân bé như hạt cải”.

“Nguyên nhân Triều Tiên phải thần phục Mãn Thanh, Đại

Minh ta đều rất rõ ràng". Bạch Diên thở dài nói: "Điện hạ cũng là bất đắc dĩ, Đại Minh há có thể không biết? Nếu chuyện nhỏ như vậy cũng tức giận, thì làm sao xứng với phong thái của Thiên triều đại quốc?"

Lý Tông mừng rỡ, nước mắt không ngừng tuôn rơi: "Tiểu vương, tiểu vương thực sự rất khổ sở, đa tạ Thiên triều đại quốc thông cảm... hu... Tiểu vương... hu hu..."

Bạch Diên mỉm cười không nói, chỉ đứng đó cho Lý Tông khóc cho đã.

Không biết đã bao lâu trôi qua, Lý Tông mới ngẩng đầu lên, nói: "Tiểu vương một lòng hướng về Thiên triều, chỉ cần Thiên triều nguyện ý xuất binh giúp đỡ Triều Tiên, ta luôn sẵn sàng trở mặt với Mãn Thanh. Nhưng hiện tại có một việc, không thể không..."

Bạch Diên: "Điện hạ đang nói đến chuyện con tin phải không?"

"Đúng vậy!"

Sau Bính Tý Hồ Loạn, quân Thanh rút lui, đã mang đi Thế tử Chiêu Hiển, Phụng Lâm Đại Quân (vị vua Hiếu Tông sau này của Triều Tiên), làm con tin giam giữ.

Nếu bây giờ Triều Tiên dám trở mặt với Mãn Thanh, thì tính mạng của hai con tin này sẽ không còn.

Bạch Diên mỉm cười: "Đương nhiên chúng tôi hiểu điều này, cho nên, việc giải cứu con tin cứ giao cho chúng tôi. Điện hạ tạm thời không cần phải công khai trở mặt với Mãn Thanh, cứ giả vờ làm thuộc quốc là được. Đợi chúng tôi giải cứu con tin trở về, đến lúc đó điện hạ muốn làm gì thì làm."

Lý Tông mừng rỡ, lần này không còn gì phải nghi ngờ nữa, trong nháy mắt, dung mạo ông ta trở lại vẻ bốn mươi ba tuổi,

đúng như tuổi của ông ta...

Tất cả tinh khí thần đều được khôi phục!

Triều Tiên vương Lý Tông đã hồi sinh!

Quả nhiên, vẫn phải đi theo Đại Minh mới đúng là người!

Lý Tông: “Như vậy, ta có thể mời những người đã từ quan, cáo lão hồi hương trở về, tiếp tục cống hiến cho ta. Cả triều đình sẽ ủng hộ ta. Những võ quan âm mưu nổi loạn cũng sẽ ngoan ngoãn quay về.”

Bạch Diên khẽ mỉm cười: “Tiếp theo, chúng ta hãy cùng chờ tin tốt lành.”

Chương 1258: Nhiệm vụ mới của Bân Thắng

Tây An, xưởng Trường An.

Phó xưởng trưởng Bân Thắng đang cùng phu nhân Yến Tử đi ngang qua khu vườn nhỏ của khu nhà ở công nhân, hướng về phía khu nhà ở.

Hai phu thê vừa rồi cũng vì xuất thân của Bân Thắng mà xảy ra một trận cãi vã nhỏ, nhưng sau khi cãi nhau, Yến Tử vẫn chấp nhận lời xin lỗi của Bân Thắng. Tình cảm hai phu thê còn mặn nồng hơn xưa.

Nhưng sau sự kiện lần này, chuyện Bân Thắng từng là gián điệp cũng được lan truyền khắp nơi, ngay cả chuyện mười tên thuộc hạ dưới trướng hắn cũng được toàn xưởng biết đến.

Bây giờ họ cũng có chút phiền não!

Luôn lo lắng người khác xem thường hoặc nghi ngờ họ.

Yến Tử nhẹ nhàng an ủi hắn: “Tướng công không cần phải lo lắng, những người được thôn Cao Gia soi sáng đều rất bao dung, huống hồ lãng tử hồi đầu còn quý hơn vàng. Chỉ riêng trong xưởng của chúng ta đã có vô số người xuất thân tù nhân cải tạo, ngay cả phó xưởng trưởng Tề Thành cũng từng là lưu khấu, sẽ không ai bận tâm đến xuất thân của tướng công đâu.”

Bân Thắng thở dài: “Lưu khấu cũng là người Đại Minh, nhưng xuất thân Ô Chân Siêu Hà của ta rốt cuộc vẫn là người ngoài. Bây giờ ta sợ nhất là họ không nói ra miệng, nhưng lại sau lưng chỉ trỏ

chúng ta.”

Yến Tử: “Yên tâm đi, sẽ không có chuyện đó đâu.”

Hai người vừa nói đến đây, bỗng có một công nhân chạy tới, hét lớn: “Bân xưởng trưởng, Bân xưởng trưởng! Cao xưởng trưởng đang tìm ngài, bảo ngài và mười vị huynh đệ cũ của ngài đến phòng xưởng trưởng gặp ông ấy.”

Lời này khiến Bân Thắng giật nảy mình: “Ái chà, Cao xưởng trưởng muốn gặp ta? Còn muốn cả mười tên huynh đệ cũ của ta cùng đi?”

Yến Tử cũng giật mình: “Tại sao vậy? Cả huynh đệ cũ của tướng công cũng phải gọi đi, chắc chắn không phải chuyện trong xưởng rồi phải không?”

Bân Thắng trông không được tốt: “Rõ ràng không phải chuyện trong xưởng, nếu là chuyện trong xưởng thì chỉ cần gọi một mình ta đi là được. Chuyện này nhất định không liên quan đến xưởng, nói không chừng là muốn thanh toán vấn đề xuất thân của chúng ta.”

Yến Tử hoảng hốt: “Ta đi cùng chàng.”

Bân Thắng quay sang người công nhân kia: “Vợ ta có thể đi cùng không?”

Công nhân đáp: “Xưởng trưởng không nói không được đi.”

Trong lòng Bân Thắng lo lắng bất an, cùng Yến Tử nhanh chóng đi đến phòng làm việc của xưởng trưởng.

Đến cửa, mới thấy mười tên gián điệp thuộc hạ cũ của mình đều đang chờ ở đây. Vẻ mặt ai nấy đều có chút lo lắng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Một người vừa nhìn thấy Bân Thắng liền hạ giọng nói: “Đại ca, xưởng sẽ không đuổi việc chúng ta đó chứ?”

“Ta cũng hơi lo lắng.”

“Thân phận gián điệp đã bại lộ, không thể để chúng ta ở lại đây, tiếp xúc với tư liệu sản xuất xe sắt như vậy được. Chắc chắn là muốn đuổi chúng ta đi.”

“Biết đâu lại đuổi chúng ta khỏi khu giải phóng Thiên Tôn. Trời ơi!”

Cả đám người hoảng loạn.

Bân Thắng hít một hơi thật sâu: “Việc đã đến nước này, sợ hãi cũng vô ích. Hãy bình tĩnh đối mặt, lần này thân phận của chúng ta bị bại lộ, cũng là vì muốn bắt gián điệp Cẩm Y Vệ, cũng là đang cống hiến cho thôn Cao Gia, ta tin xưởng trưởng không đến nỗi không biết lý lẽ như vậy.”

Thuộc hạ: “Ừm!”

Tuy nói như vậy, nhưng vẫn rất lo lắng!

Cả đám người cẩn thận bước vào phòng làm việc của xưởng trưởng.

Cao Nhất Nhất, xưởng trưởng xưởng Trường An, đang ngồi trên ghế, nhìn họ với nụ cười bí ẩn.

Cao Nhất Nhất là một trong số 42 người tí hon nguyên sinh của thôn Cao Gia, trong mắt người khác, đây là nhân vật không thể đắc tội, Bân Thắng và cả đám người đối diện với Cao Nhất Nhất cảm thấy áp lực ngàn cân.

Nhưng bản thân Cao Nhất Nhất lại không có năng lực gì cho lắm, hắn chỉ là một người thợ rèn bình thường ở nông thôn, gọi

Bân Thắng và cả đám người ngồi xuống, sau đó mới nói: “Tiểu Bân, còn có các vị, mọi người không cần phải căng thẳng như vậy, lần này gọi mọi người đến đây quả thực có chuyện, nhưng chuyện này cũng phải tôn trọng ý kiến cá nhân của mọi người.”

“A? Muốn đuổi tướng công của ta, còn phải hỏi ý kiến cá nhân của huynh ấy sao?” Yến Tử ngạc nhiên nói: “Đuổi việc cũng nhân đạo như vậy sao?”

Cao Nhất Nhất sững sờ: “Đuổi việc? Ai nói muốn đuổi việc các người?”

Yến Tử: “Là ông mà!”

Cao Nhất Nhất: “Tôi không có!”

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Yến Tử: “Vậy ông gọi chúng tôi đến làm gì?”

Cao Nhất Nhất thở dài: “Chuyện là như thế này, hiện tại thôn có một nhiệm vụ rất khó khăn, cần người đi làm, nghĩ đi nghĩ lại, người phù hợp nhất chính là các người. Nhưng... hiện tại các người là công nhân, không phải quân nhân, không thể ra lệnh cho các người đi làm. Vì vậy, thôn ủy muốn hỏi ý kiến của các người, các người nguyện ý thì làm, không nguyện ý có thể từ chối. Tôi có thể dùng nhân cách để đảm bảo, nếu các người từ chối, thôn cũng tuyệt đối sẽ không làm khó các người.”

Hắn vừa nói xong, mọi người lại càng tò mò hơn: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Cao Nhất Nhất: “Lúc Mãn Thanh chinh phục Triều Tiên, Kiến Nô đã mang đi hai con tin, Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân. Nếu không giải cứu hai con tin này trở về, Triều Tiên sẽ không dám trở mặt với Mãn Thanh, cũng không dám trở về với Đại Minh chúng ta.”

Bân Thắng lập tức hiểu ra: “Cần một đội đặc nhiệm lén lút đột nhập vào Thịnh Kinh, giải cứu Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân.”

Cao Nhất Nhất gật đầu: “Chính xác! Chuyện này, đáng lẽ ra phải do dân đoàn trong thôn an bài người đi làm, nhưng... sau khi thôn ủy nghiên cứu, cảm thấy chuyện này, có lẽ giao cho các người làm sẽ thích hợp hơn. Đương nhiên, như tôi đã nói lúc nãy, nhất định phải do chính các người tự nguyện! Các người là công nhân, không phải quân nhân, loại nhiệm vụ này hoàn toàn có thể từ chối.”

Yến Tử không cần nghĩ ngợi, lập tức nói: “Chúng tôi từ chối!”

Vừa dứt lời, Bân Thắng đã vươn tay kéo nàng ra sau: “Ta nhận!”

Mười tên thuộc hạ đứng sau ông cũng gần như đồng thanh nói: “Chúng tôi nhận!”

Yến Tử lập tức luống cuống: "Ơ, tướng công, sao chàng có thể tiếp nhận chứ? Đây chính là chuyện cửu tử nhất sinh đó."

Bân Thắng không chút do dự nói: "Nếu như là người của dân đoàn đi làm, vậy thật là cửu tử nhất sinh, nhưng nếu như do chúng tôi đi làm, xác suất tử sẽ giảm xuống, xác suất sinh sẽ tăng lên."

Yến Tử đứng hình...

Mặc dù bình thường nàng thỉnh thoảng cũng giận dỗi, lần trước vì chuyện thân phận của Bân Thắng còn cãi nhau, chiến tranh lạnh với hắn, nhưng đến lúc gặp chuyện lớn này, một khi phu quân đã quyết định, nàng sẽ không phản đối lời nào nữa, chỉ ngây ngốc đứng đó, vẻ mặt lo lắng.

Cao Nhất Nhất thở dài: “Phân tích của cô rất đúng, thôn ủy

cũng phân tích như vậy. Nếu chúng tôi cử người khác đi, chắc chắn là cửu tử nhất sinh. Nhưng nếu các người đi, biết đâu chỉ có ngũ tử ngũ sinh, vì vậy thôn ủy mới bảo tôi đến hỏi ý kiến của các người, không ngờ ngươi lại dám nhận lấy nhiệm vụ này?"

Bân Thắng thản nhiên nói: "Không có gì mà không dám nhận! Trước kia tôi chính là làm nghề này, là chuyên nghiệp!"

Mười tên thuộc hạ đứng sau hắn cũng đồng thanh nói: "Nếu nhát gan thì chúng tôi đã không đến đây, chúng tôi ở đây chính là vì gan lớn."

Bân Thắng: "Từ khi đến đây, chúng tôi mới biết được thế nào là được tôn trọng, được trọng dụng, phải có sự cống hiến thì mới có phần thưởng, mới thực sự cảm nhận được cuộc sống này tuyệt vời như thế nào. Nếu là vì bảo vệ tương lai tươi đẹp, chúng tôi nguyện ý dốc hết sức lực."

Nói xong, hắn bỗng nhiên cười: "Thôn ủy phân tích có chút sai lầm, chuyện này nếu giao cho chúng tôi làm, không phải cửu tử nhất sinh, cũng không phải ngũ tử ngũ sinh, tôi tin tưởng có thể làm được nhất tử cửu sinh, chúng tôi nhất định sẽ sống sót trở về."

Chương 1259: Chiến dịch Tưởng Cán trộm sách thành công rồi!

Bân Thắng đã nói như vậy, Cao Nhất Nhất cũng không phản đối, nắm tay Bân Thắng: "Vậy thì nhiệm vụ vinh quang và gian khổ này, giao cho các ngươi."

Bân Thắng: "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ lãnh đạo giao phó."

Mười tên thuộc hạ đồng thanh hô: "Nhất định không phụ lòng kỳ vọng của thôn uỷ hội."

Yến Tử không vui, miệng chu lên, nhưng không hề phản đối.

Bân Thắng quay đầu, nắm lấy tay nàng: "Đa tạ phu nhân."

Yến Tử: "Đa tạ ta làm gì?"

Bân Thắng: "Bình thường nàng hay làm nũng với ta, muốn ta nghe lời nàng, nhưng việc lớn như thế này, nàng lại không hề phản đối, chỉ một mình lo lắng. Lấy được người vợ như thế, phu quân còn mong gì hơn."

Yến Tử: "Ôi chao, chàng nói gì vậy, nói người ta ngại quá, mọi người đều nghe thấy hết trơn."

Nàng rút tay khỏi tay Bân Thắng, chạy biến đi mất.

Cao Nhất Nhất cười: "Được rồi, nói chính sự đi. Bân Thắng, ngươi cần thôn uỷ hội hỗ trợ những gì, cứ việc nói."

Bân Thắng: "Chúng tôi chỉ cần một thứ!"

Cao Nhất Nhất: "Ồ?"

Bân Thắng: "Một bản vẽ chế tạo xe sắt lớn có thể giả mạo được."

Cao Nhất Nhất: "Ơ?"

Bân Thắng nói: "Lúc trước chúng tôi đến đây, là để đánh cắp bản vẽ chế tạo xe sắt lớn, nhưng sau khi đến đây, liên lạc với Kim Quốc đã bị cắt đứt, bên đó không biết chúng tôi đã an cư ở đây, chắc chắn là cho rằng chúng tôi 'nhiệm vụ thất bại' rồi."

Cao Nhất Nhất lập tức hiểu ra: "Nếu các người mang bản vẽ xe sắt lớn trở về, có thể giải thích là, vẫn luôn ẩn núp ở bên này của chúng ta để đánh cắp bản vẽ, bây giờ rốt cuộc đã đánh cắp thành công, trở về nước."

Bân Thắng cười hì hì: "Đúng vậy! Như vậy mười một người chúng tôi có thể đường hoàng trở về Kim Quốc, hoạt động cũng sẽ thuận tiện hơn nhiều. Cho nên ta mới nói, chúng tôi trở về không phải là cửu tử nhất sinh, cũng không phải là ngũ tử ngũ sinh, mà là nhất tử cửu sinh."

Cao Nhất Nhất giơ ngón tay cái lên: "Quả nhiên, các người là dân chuyên nghiệp!"

Bân Thắng cười hì hì: "Chờ tin tốt của chúng tôi đi."

Cao Nhất Nhất nắm tay hắn: "Bình an trở về, chính là công lao cực lớn!"

--

Liêu Đông, Kim Châu.

Thành này vốn thuộc về Đại Minh, nhưng theo Liêu Dương và

Thẩm Dương lần lượt bị người Mãn chiếm đóng, Kim Châu và Lữ Thuận cũng rơi vào tay người Mãn, thời Thiên Khải, thành này từng nhiều lần đổi chủ, luân phiên rơi vào tay Đại Minh và Mãn Thanh.

Nhưng vào thời điểm Sùng Trinh năm thứ 11 này, nó đã hoàn toàn thuộc về Mãn Thanh, Đại Minh đã không còn khả năng động đến thành trì này.

Lúc này, thủ binh Mãn Thanh phụ trách trấn thủ Kim Châu, có phần khẩn trương.

Mấy ngày trước, tin Đan Đông thất thủ, Tam Thuận Vương bị giết truyền đến Kim Châu.

Khiến quân thủ thành Kim Châu hồn phi phách tán.

Bọn họ đương nhiên biết nguyên nhân chiến lược đằng sau việc Đan Đông thất thủ, đó là bởi vì trên thảo nguyên Mông Cổ xuất hiện xe sắt lớn kỳ quái, quét ngang thảo nguyên, đánh cho quân Bát Kỳ Mãn Thanh tan tác, ngay cả bộ lạc Khoa Nhĩ Thấm đã theo Mãn Thanh nhiều năm cũng bị xe sắt lớn quét ngang, quy phục Đại Minh.

Thủ quân Kim Châu cũng không biết, khi nào thì sẽ có đội thuyền chạy đến công đánh Kim Châu, giống như đánh Đan Đông, dễ dàng công phá thành trì, lấy mạng bọn họ.

Trời vừa hửng sáng, lính canh trên tường thành Kim Châu liền nhìn thấy trên mặt biển có một chiếc thuyền buôn rách nát trôi đến, thoạt nhìn như vừa trải qua một trận chiến vô cùng thảm khốc, trên thuyền cắm đầy mũi tên, còn có mấy chỗ boong tàu bị cháy đen, trên cánh buồm cũng có mấy lỗ thủng lớn.

Thuyền bị thương nặng như vậy, vậy mà còn có thể di chuyển, quả thật là kỳ tích.

Nó nhắm hướng bờ biển bên ngoài thành Kim Châu, loạng choạng chạy đến, ầm ầm lao lên bãi cát, sau đó liền mắc cạn ở đó.

Trên thuyền có mười một người nhảy xuống, liều mạng vẫy tay về phía thành Kim Châu.

Quân thủ thành Kim Châu hết sức khẩn trương: "Các ngươi là ai?"

Người cầm đầu trong số mười một người đó lớn tiếng gọi: "Ô Chân Siêu Cáp... Bân Thắng... mau chóng... bẩm báo lên trên! Nói chúng tôi đã hoàn thành 'chiến dịch Tưởng Cán trộm sách' ."

Tiểu binh ở tầng lớp thấp nhất hiển nhiên chưa từng nghe nói qua "chiến dịch Tưởng Cán trộm sách", nghe xong mặt mũi ngơ ngác.

Nhưng bọn họ vẫn đem chuyện này từng tầng từng tầng bẩm báo lên trên.

Cho đến khi bẩm báo đến chỗ vị quan chỉ huy cao nhất đóng quân trong thành Kim Châu, vừa nghe thấy câu "chiến dịch Tưởng Cán trộm sách", vị tướng quân kia liền nhảy dựng lên: "Hả? Nhanh! Nhanh chóng đưa bọn họ vào thành!"

Quân thủ thành vội vàng mở cổng thành, chạy lên bãi cát, muốn nghênh đón Bân Thắng cùng đồng bọn vào thành.

Bân Thắng lại chỉ vào chiếc thuyền buôn rách nát kia: "Bản vẽ chúng tôi đánh cắp được ở trong thuyền, xin phái thêm người đến vận chuyển."

Quân thủ thành kinh ngạc, vội vàng tiến vào khoang thuyền xem xét.

Trong khoang thuyền chất đầy giấy, chồng chất từng chồng từng chồng.

Có người cầm một tờ trong đó lên nhìn, lập tức nhìn đến ngơ ngác, trên giấy vẽ một cây gậy kỳ quái, còn vẽ rất nhiều tấm, từ các góc độ khác nhau vẽ cây gậy đó.

Quân thủ thành không khỏi kinh ngạc: "Đây rốt cuộc là cái gì?"

Bân Thắng hừ lạnh một tiếng: "Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng nên biết, cơ mật cấp bậc này, ngươi biết càng nhiều, càng gần cái chết."

Quân thủ thành giật nảy mình, vội vàng đặt tờ giấy về chỗ cũ.

Tiếp theo, một lượng lớn quân thủ thành hành động, mỗi người đi vào ôm một chồng giấy lớn.

Trong khoang thuyền toàn là bản vẽ, thật sự là khuân không hết.

Cũng không biết khuân vác bao lâu, khoang thuyền đã được dọn sạch, nhưng một nhà kho trong thành Kim Châu cũng chất đầy giấy.

Tất cả binh lính tham gia vận chuyển, trong lòng đều cảm thấy hoang mang, sợ hãi mình làm chuyện gì đó phải bị diệt khẩu.

Tướng thủ Kim Châu kia nhanh chóng đi đến trước mặt Bân Thắng: "Các ngươi vậy mà thành công! Bên trên còn tưởng rằng các ngươi đã chết hết rồi."

Bân Thắng chắp tay: "Cửu tử nhất sinh, nhưng chúng tôi nhẫn nhục chịu đựng, cuối cùng cũng thành công đánh cắp được bản vẽ, quân truy đuổi của Đại Minh giao chiến với chúng tôi mấy trận, suýt chút nữa đã giết chết chúng tôi trên biển, may mắn thay trời phù hộ Đại Kim quốc ta, cuối cùng để chúng tôi trở về."

"Đại Kim gì chứ!" Tướng thủ Kim Châu nói: "Bây giờ chúng ta gọi là Đại Thanh."

Bân Thắng: "Hả?"

Tướng thủ Kim Châu: "Trong lúc các ngươi thi hành 'chiến dịch Tưởng Cán trộm sách', Đại Kim quốc ta đã đổi tên thành Đại Thanh quốc rồi."

Bân Thắng giả ra vẻ mặt ngây ngốc: "Hả? Hả? Ê?"

Tướng thủ Kim Châu cũng không nói nhảm nhiều lời: "Tóm lại, Đại Thanh ta hiện tại đang trong lúc nguy nan, các ngươi trở về thật đúng lúc, những bản vẽ này đưa đến chỗ hoàng thượng, ngài ấy nhất định sẽ vui mừng khôn xiết, ta lập tức an bài xe ngựa, đưa các ngươi đến Thịnh Kinh."

Vị tướng quân cũng không úp mở, lập tức an bài một lượng lớn xe ngựa, đem theo tất cả bản vẽ mà Bân Thắng mang về chất lên.

Xe ngựa dùng đến mười mấy chiếc, mới có thể chở hết toàn bộ bản vẽ.

Vị tướng quân kia cũng không hiểu tại sao lại cần nhiều bản vẽ như vậy, nhưng hắn cũng không dám nghi ngờ.

Tóm lại, một đoàn xe ngựa dài dằng dặc, chở theo Bân Thắng cùng đồng bọn và một đống lớn bản vẽ, rời khỏi Kim Châu, hướng về phía Thẩm Dương.

Trên đường đi, khắp nơi đều có thể nhìn thấy quân Thanh đào hào sâu, chất đá thành đống, xây tường thấp, tạo ra đủ loại chướng ngại vật lộn xộn.

Chương 1260: Chuẩn tấu! Lập tức đi làm!

Thịnh Kinh, hoàng cung.

Hoàng Thái Cực đang vẻ mặt nghiêm nghị nhìn các đại thần: "Về phương pháp đối phó với xe sắt lớn, chư khanh còn có diệu kế nào hay hơn không?"

Phạm Văn Trình: "Chúng ta còn có thể đổ dầu hỏa ở những nơi không kịp đào hào, khi xe sắt đến, châm lửa đốt dầu, để cho một vùng rộng lớn cháy rực, xe sắt tự nhiên không cách nào tiến lên. Nếu không, người trong xe sắt, chẳng khác nào ở trong nồi hấp."

Hoàng Thái Cực cẩn thận suy nghĩ: "Khả thi! Ghi lại phương án này để dự phòng."

Đa Nhĩ Cổn tiến lên một bước: "Xe sắt tuy cứng, nhưng bánh xe của nó dường như được chế tạo từ một loại vật liệu mềm, chúng ta có thể rải đầy đinh sắt, chông sắt, v.v. trên mặt đất, cản trở nó tiến lên."

Hoàng Thái Cực gật đầu: "Khả thi! Ghi lại phương án này, lệnh cho thợ rèn rèn một lượng lớn đinh sắt, chông sắt."

A Tế Cách: "Nếu đốt dầu hỏa có thể ngăn cản xe sắt lớn tiến lên, vậy chúng ta cũng có thể tổ chức một số dũng sĩ liều chết, cầm bình dầu xông lên, chui vào gầm xe sắt, treo bình dầu lên gầm xe sắt đốt."

Hoàng Thái Cực nhíu mày: "Khả thi, nhưng không đến lúc vạn bất đắc dĩ, không được tùy tiện dùng chiêu này."

Quần thần lại một hồi đề nghị, nhưng kế sách đưa ra đều là phòng ngự, không có một chiêu nào có thể dùng để tấn công.

Hoàng Thái Cực đau đầu như muốn nứt ra: "Chẳng lẽ, chỉ cần đối phương xuất ra xe sắt, chúng ta chỉ có thể trốn sau một đống công sự phòng ngự lộn xộn mà run rẩy sợ hãi sao?"

Các đại thần: "..."

Ngay lúc này, bên ngoài có một tên thuộc hạ chạy vào, lớn tiếng hô: "Hoàng thượng, tin tốt, tin tốt! Chiến dịch Tưởng Cán trộm sách, thành công rồi! Tướng thủ Kim Châu, bảo vệ tiểu đội gián điệp của chúng ta, mang theo bản vẽ chế tạo xe sắt lớn trở về rồi."

Vừa nghe nói vậy, Hoàng Thái Cực nhất thời mừng rỡ.

Văn võ cả triều cũng đồng thời mừng rỡ.

Người Hoàng Thái Cực thậm chí còn khẽ run lên: "Bản vẽ chế tạo xe sắt lớn mang về rồi?"

"Đúng vậy!"

Hoàng Thái Cực: "Chính là xe sắt lớn khiến chúng ta thúc thủ vô sách kia sao?"

"Đúng vậy!"

Hoàng Thái Cực kích động vạn phần: "Nhanh, nhanh chóng đem bản vẽ vào cho trẫm xem."

Văn võ bá quan đều chạy ra ngoài, đặc biệt là đám võ tướng thô lỗ, căn bản nhịn không được lòng hiếu kỳ, lập tức muốn xem cho rõ ràng.

Kỳ thật Hoàng Thái Cực cũng muốn chạy ra ngoài xem, nhưng dù sao hắn cũng là hoàng đế, lúc này vẫn phải giữ thể diện.

Chỉ nghe thấy bên ngoài điện một đám võ tướng kinh hô liên tục: "Hả? Nhiều bản vẽ như vậy?"

"Có nhầm lẫn gì không? Bản vẽ chế tạo một chiếc xe mà phải chất đầy mười mấy xe?"

"Đây đều là vẽ cái gì vậy?"

"Đây là bản vẽ chế tạo một cái đinh sao? Tại sao một cái đinh mà lại vẽ đến mười mấy tấm?"

Hoàng Thái Cực nghe được những âm thanh này, cả người đều không ổn, trong lòng ngứa ngáy khó nhịn, nhưng lại phải giữ thể diện không thể đi ra, chỉ có thể chờ đợi.

Qua một hồi lâu, mới thấy Phạm Văn Trình chui vào, trong tay còn cầm một tờ giấy: "Hoàng Thượng, mời xem qua, đây là bản vẽ trục nối bánh sau bên trái của xe sắt lớn."

Hoàng Thái Cực: "Trục nối bánh sau bên trái, cũng cần phải vẽ riêng một bản vẽ?"

Phạm Văn Trình: "Không không không, trục nối bánh sau bên trái tổng cộng vẽ ba mươi hai bản vẽ, vẽ từ ba mươi hai mặt, thần mang vào đây chỉ là một trong số đó."

Hoàng Thái Cực: "!!!"

Cái này mẹ nó thật là khó tin!

Hoàng Thái Cực lớn tiếng nói: "Đem toàn bộ bản vẽ vào đây, cho trẫm xem."

Rất nhanh, từng chồng từng chồng bản vẽ được mang vào, rất nhanh chất đầy hai bên đại điện, văn võ bá quan mỗi người cầm một tấm giấy, lật đi lật lại xem, ai nấy đều xem đến mức đầu óc choáng váng, căn bản xem không hiểu.

Hoàng Thái Cực tự mình cũng cầm một tấm bản vẽ lên xem xét kỹ lưỡng, được rồi, hoàn toàn xem không hiểu, chỉ có thể hỏi: "Người đánh cắp những bản vẽ này đâu? Gọi hắn đến hỏi, thứ này rốt cuộc là chuyện gì?"

Rất nhanh, Bân Thắng được gọi lên điện.

Hắn đi lên điện, nhìn thấy tất cả mọi người đều đang xem bản vẽ, không có một ai lộ ra vẻ mặt khích lệ, tán thưởng đối với hắn, trong lòng cũng nhịn không được hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ: Lúc ta lập công ở xưởng Trường An, được đối đãi tốt đến mức nào? Đại hội biểu dương lao động tiên tiến, ta oai phong biết bao nhiêu? Nhưng ở bên Mãn Thanh này, ta lập công lớn như vậy, đám quan lớn lại lười nhác liếc mắt nhìn ta một cái, trong mắt bọn họ, ta chỉ là một tên gián điệp Ô Chân Siêu Cáp ti tiện, dùng xong có thể vứt bỏ như rác, hừ hừ.

Hoàng Thái Cực: "Ngươi là người phụ trách hành động Tưởng Cán trộm sách?"

Bân Thắng: "Đúng vậy!"

Hoàng Thái Cực thậm chí còn không hỏi tên hắn: "Những bản vẽ này, rốt cuộc là có dụng ý gì?"

Bân Thắng: "Xe sắt lớn, là kết tinh của một hệ thống công nghiệp, nó sử dụng vô số kỹ thuật, cần nhiều phân xưởng..."

Hoàng Thái Cực cắt ngang lời hắn: "Phân xưởng là gì?"

Bân Thắng: "Đó là cách nói của người Hán, chính là công xưởng! Cần mấy cái công xưởng, mỗi cái phụ trách một chức năng, mỗi công xưởng chế tạo một bộ phận trong đó, cuối cùng lắp ráp lại với nhau."

Hắn cầm một tấm bản vẽ lên, chỉ cho Hoàng Thái Cực xem: "Ví dụ như bộ phận này, là do một công xưởng chế tạo ra."

Hoàng Thái Cực vừa nghe, liền cảm giác được sự việc không đơn giản: "Vậy mỗi bộ phận tại sao lại vẽ đến mấy chục tấm bản vẽ?"

Bân Thắng: "Bởi vì bộ phận cực kỳ phức tạp, hơn nữa yêu cầu độ chính xác cực cao, nếu không khi lắp ráp lại với nhau sẽ xuất hiện vấn đề, cho nên, mỗi mặt của bộ phận, đều phải vẽ rõ ràng, bảo đảm chính xác không sai sót."

Đám võ tướng đều nghe không hiểu.

Nhưng người có học thức như Phạm Văn Trình lại nghe hiểu, gật đầu nói: "Hoá ra là vậy, quả thật, mỗi mặt của mỗi bộ phận, đều nên vẽ rõ ràng, nếu không, thợ thủ công ở các công xưởng khác nhau, sẽ dựa theo tưởng tượng của mình, tự ý chế tạo mặt còn lại không nhìn thấy trên bản vẽ, vậy thì loạn hết."

Hoàng Thái Cực nhíu mày: "Nhiều bản vẽ như vậy, hợp lại với nhau mới có thể chế tạo ra một chiếc xe sắt lớn, vậy chúng ta muốn chế tạo, chẳng phải là..."

Bân Thắng: "Đó chắc chắn là có chút khó khăn."

Hoàng Thái Cực: "!"

Buồn bực!

Hắn vừa mới còn đang vui mừng, vốn tưởng rằng trộm được bản vẽ xe sắt lớn là có thể chế tạo xe sắt lớn để đối kháng với xe sắt lớn rồi, giống như năm đó hắn lấy được kỹ thuật chế tạo đại pháo của Đại Minh, liền tự mình chế tạo ra đại pháo, dùng để đối chọi với đại pháo của Đại Minh.

Nhưng mà, hiện tại hắn mới phát hiện, sự tình cũng không đơn giản.

Cả căn phòng đầy bản vẽ này, phải dùng bao nhiêu thợ thủ

công mới có thể làm xong?

Bân Thắng chắp tay nói: "Hoàng thượng, tiểu nhân ở bên Đại Minh không chỉ trộm bản vẽ, còn học được chút ít da lông, có thể tổ chức thợ thủ công chế tạo xe sắt lớn."

Hoàng Thái Cực mừng rỡ: "Ngươi có thể làm việc này? Tốt quá."

Bân Thắng: "Nhưng mà, tiểu nhân cần rất nhiều nhân lực."

Hoàng Thái Cực: "Nhân lực ngươi cứ tùy ý điều động."

Bân Thắng: "Chỉ dựa vào thợ thủ công của chúng ta thì khẳng định là không đủ, tiểu nhân nghe nói, chúng ta đánh hạ Triều Tiên, bắt được năm mươi vạn nô lệ Triều Tiên, trong đó nhất định có rất nhiều người tài giỏi, xin hoàng thượng cho phép thuộc hạ đến trong số nô lệ Triều Tiên lựa chọn một số người sử dụng."

Hoàng Thái Cực: "Chuẩn tấu! Lập tức đi làm."

Chương 1261: Thúc thúc cho các cháu kẹo đây!

Kinh thành.

Vương công quý tộc trong kinh thành, gần đây có hơi bàng hoàng.

Lo lắng đến mức độ bàng hoàng vô cùng.

Bởi vì Sấm Vương ở vùng Sơn Đông và Bắc Trực Lệ gần đây, càng ngày càng hung hãn.

Sơn Đông vốn là hang ổ của Bạch Liên Giáo, triều đình lại mất lòng dân, câu đồng dao của Sấm Vương "Sấm Vương đến không cần nộp thuế" vang vọng khắp nơi, bá tánh đều nghe theo.

Chưa lâu trước đây, Đại học sĩ Lý Kiến Thái rời kinh thành đi dò la tình hình bên ngoài.

Ông ta mang theo một đám gia đinh, đi đến huyện Định Hưng, Hà Bắc, nơi này cách kinh thành không quá hai trăm dặm, người trong thành hỏi ông ta: "Ông là quan của Đại Minh, hay là quan của Sấm Vương?"

Lý Kiến Thái nói: "Bản quan là quan của Đại Minh."

Kết quả người dân huyện Định Hưng lập tức đóng cửa thành, không muốn tiếp đãi ông ta.

Lý Kiến Thái tức đến méo cả mũi, nhưng chỉ dựa vào một đám gia đinh thì không thể nào công thành được, đành phải tức tối rời đi.

Lại đi thêm một đoạn nữa, đói khát vô cùng, nhìn thấy phía trước lại là một tòa thành.

Ông ta đi đến dưới thành, người trong thành lại hỏi: "Ông là quan của Đại Minh, hay là quan của Sấm Vương?"

Lý Kiến Thái đành phải nói: "Là quan dưới trướng Sấm Vương."

Kết quả cửa thành mở toang, "Chuẩn bị thức ăn rất thịnh soạn", để ông ta "ăn no rồi đi".

Thật là quá hoang con mẹ nó đường!

Lý Kiến Thái trở về kinh thành, vội vàng tập hợp một đám thiếu gia binh kinh thành, chạy đi đánh huyện Định Hưng.

Thiếu gia binh tuy không mạnh, nhưng đánh một huyện thành nhỏ thì vẫn không thành vấn đề.

"Kiến Thái công phá, đánh đòn quan lại trong huyện."

Trong sử sách lưu lại một màn đầy hoang đường…

Huyện thành cách kinh thành chỉ có 200 dặm mà đã thành ra thế này, tình hình kinh thành có thể thấy là căng thẳng đến mức nào.

Một đám văn võ bá quan, ngày ngày lo lắng bất an.

Ngay lúc này, một tin tức phấn chấn lòng người truyền vào kinh thành: "Tân nhiệm Binh bộ thượng thư Tôn Truyền Đình, người đã tiêu diệt tên mãnh tướng của đời Sấm Vương trước, ông ấy đến rồi!"

Tin tức này vừa đến, cả kinh thành đều sôi trào.

Các vị quan to quý nhân trong thành ùn ùn kéo ra, chạy đến

cổng thành nghênh đón.

Nhìn từ xa thấy nghi trượng Thượng thư của Tôn Truyền Đình từ xa đến gần, con ngựa cao to dẫn đầu, trên lưng là một người đàn ông cao lớn, vừa nhìn đã biết là người rất có thể đánh đấm, nhưng lại không thô kệch như võ tướng, chỉ cần nhìn ngoại hình của hắn là có thể hiểu được thế nào là văn võ song toàn.

Lại nhìn sáu trăm gia đinh phía sau, ai nấy đều tinh thần phấn chấn, khí thế ngất trời, vừa nhìn đã biết là những binh lính thiện chiến.

Các vị quan to quý nhân nhất thời mừng rỡ, trên tường thành reo hò: "Tôn thượng thư!"

"Vừa nhìn thấy khí thế của Tôn Thượng thư, ta đã cảm thấy an tâm hơn rất nhiều."

"Quả nhiên là danh tướng đã tiêu diệt đời Sấm Vương trước."

"Tôn Thượng thư đã đến, Sấm Vương nhất định bị dẹp yên."

"Tôn Thượng thư đã thành thân chưa vậy? Ta có một nữ nhi, năm nay mười tám tuổi, đang chờ gả…"

Đám đông đang hò hét vui vẻ.

Trong đội ngũ của Tôn Truyền Đình có một "Gia đinh thống lĩnh", cũng đang vui vẻ.

Người này chính là Trần thiên hộ!

Bên này kinh thành không có chiếu "phim ảnh", không ai biết hắn là tên đại phản diện "làm hết thảy chuyện xấu xa trên đời".

Trong lòng hắn âm thầm nghĩ: "Ha, ở đây không có đứa nhỏ nào cầm súng nước ống tre bắn ta, bọn chúng sẽ không coi ta là kẻ xấu. Trần thiên hộ ta nhất định phải giành lại tất cả những gì

thuộc về ta ở nơi này. Tái thiết lại hình tượng quang minh lỗi lạc của ta, nhất định sẽ không để lũ trẻ con ghét bỏ nữa, ta phải thể hiện thành ý lớn nhất, trở thành anh hùng mà tất cả trẻ em đều ngưỡng mộ."

Hắn đi đến trước đội ngũ, đứng sau lưng Tôn Truyền Đình một khoảng cách, vẫy tay với đám đông, đặc biệt là những đứa trẻ trong đám đông, hắn dùng hết thành ý của mình, thể hiện thái độ ôn hòa nhất, nhất định sẽ không để lũ trẻ con ghét bỏ mình nữa.

"Oa!"

Một đứa trẻ trong đám đông bỗng nhiên sợ hãi òa khóc: "Tên đó, hắn dọa con."

Phụ huynh bên cạnh nhìn theo hướng tay đứa trẻ chỉ, cũng giật mình kinh hãi.

Tên này là kẻ đáng sợ gì vậy? Trên mặt đầy vẻ hung ác, sát khí đằng đằng, vô cùng đáng sợ. Không cần phải xem lý lịch của hắn, chỉ cần nhìn khuôn mặt này là biết, trên tay hắn ít nhất cũng dính máu của mấy ngàn người, không có việc gì thì sẽ bắt trẻ con để chấm tương ăn, lúc ăn còn phải uống thêm một bát nước đậu nành.

Phụ huynh vội vàng giấu con mình ra sau lưng: "Đừng nhìn hắn, không được nhìn vào mắt hắn."

Trần thiên hộ nhìn sang bên trái, đám đông bên trái đồng loạt cúi đầu, né tránh ánh mắt của hắn.

Hắn lại nhìn sang bên phải, đám đông bên phải đồng loạt đảo mắt, không dám nhìn thẳng vào hắn.

Ánh mắt của hắn giống như kỹ năng AOE, quét qua nơi nào, người ngã ngựa đổ.

Trần thiên hộ: "…"

Chỉ thấy trong đám đông có một tên thái giám chui ra, chính là đại hồng nhân bên cạnh Chu Do Kiểm - Tào Hóa Thuần, hắn bước nhanh đến trước mặt Tôn Truyền Đình, chắp tay nói: "Tôn đại nhân, hoàng thượng đợi ngài đã lâu."

Tôn Truyền Đình: "Trên đường vào kinh, gặp phải một toán lưu khấu nhỏ, thuận tay giải quyết một chút, cho nên mới chậm trễ."

Tào Hóa Thuần kinh ngạc nói: "Ơ? Tôn đại nhân còn thuận tay giải quyết một toán lưu khấu nhỏ sao? Không biết là toán nào vậy?"

Tôn Truyền Đình nói: "Hình như là người của Bạch Liên Giáo, nhân lúc Sấm Vương nổi loạn, cũng chạy ra làm loạn, người của ta đã tiêu diệt hắn rồi. Ba ngàn tên yêu nhân dưới trướng hắn, cũng đều bị bắt sống."

Mọi người nghe xong, nhất thời ngây người.

Ngươi tiêu diệt ba ngàn tên yêu nhân Bạch Liên Giáo, lại có thể nói nhẹ nhàng bâng quơ như vậy sao?

Tào Hóa Thuần tò mò hỏi: "Vậy ba ngàn tên tù binh đâu? Sao không thấy ngài mang theo?"

Tôn Truyền Đình cười nói: "Làm sao có thể mang ba ngàn tên tù binh vào kinh thành được? Vậy chẳng phải là loạn hết cả lên sao? Ta đều để cho gia đinh "xử lý thỏa đáng" rồi."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của đám đông liền đổ dồn vào người Trần thiên hộ, chỉ dám liếc nhìn một cái, liền vội vàng thu hồi, lập tức bắt đầu xì xào bàn tán.

"Thấy người nọ không? Thống lĩnh gia đinh của Tôn đại

nhân.”

“Có người như vậy ở đó, đám yêu nhân Bạch Liên Giáo bị bắt chắc chắn là bị hắn giết sạch rồi.”

“Tên này làm ra được chuyện đó, giết ba ngàn người, ta xem hắn ngay cả lông mày cũng không nhíu một cái.”

“Không chỉ là giết, nếu ngươi giết người, ngươi sẽ nói là “xử tử”, hay là nói “xử lý”? Ngươi thử nghĩ kỹ xem trong trường hợp nào sẽ nói là xử lý. Chậc chậc! Xác chết của ba ngàn người phải “xử lý thỏa đáng” như thế nào? Chắc chắn là đều bị hắn ăn hết rồi.”

“A? Đúng rồi! Nhất định là bị ăn rồi.”

Sắc mặt đám quan to quý nhân kinh thành, trong nháy mắt trắng bệch đi một nửa.

Đây là tên yêu nghiệt gì vậy?

Mới trên đường đến kinh thành đã ăn thịt ba ngàn người rồi.

“Ào” một cái, đám đông lùi về phía sau mấy trượng.

Trần Thiên hộ: “Ê ê ê? Rõ ràng ta đang ra sức thể hiện thiện ý, muốn thay đổi hình tượng của mình rồi, tại sao bọn họ vẫn sợ ta?”

Không được rồi!

Xem ra phải bỏ vốn lớn rồi.

Trần thiên hộ thò tay vào trong ngực, lấy ra một chiếc hộp sắt, bên trong đựng thần vật mà Thiên Tôn ban xuống từ trên trời, tên là “kẹo trái cây”, vốn là viên kẹo cứng cực kỳ lớn, được các tiểu thương thôn Cao Gia dùng búa tạ đập vụn ra, làm thành từng miếng nhỏ, đựng trong hộp sắt để bán.

Kẹo đủ màu sắc, vô cùng đẹp mắt, toát lên khí chất của Thiên Tôn.

Giá cả đương nhiên cũng cao ngất ngưởng!

Dùng để dỗ trẻ con là thần vật số một.

Trần thiên hộ không tiếc tiền mua về, chính là vì muốn thay đổi hình tượng của mình, không bị lũ trẻ con cầm súng nước ống tre bắn nữa.

Hắn tay trái cầm một hộp kẹo đắt tiền, tay phải vẫy vẫy với đám trẻ con, cười nói: “Lại đây nào, thúc thúc cho các cháu kẹo đây.”

Đám trẻ con “Oa” một tiếng khóc lớn, quay đầu bỏ chạy.

Chương 1262: Ai nuôi quân đội của ngươi?

Tử Cấm Thành, Văn Hoa điện.

Chu Do Kiểm nhìn Tôn Truyền Đình đang đứng trước mặt, trong lòng tràn đầy vui mừng.

Người văn võ song toàn, khí thế đường đường như vậy, ai nhìn mà không kính nể chứ?

Chu Do Kiểm: "Tôn ái khanh, hoạ Sấm tặc này, theo khanh thấy, nên giải quyết như thế nào?"

Tôn Truyền Đình: "Sấm tặc hoành hành, đều là do tham quan hoành hành, triều đình mất lòng dân. Bạch Liên Giáo hoạt động nhiều năm ở Sơn Đông, khiến cho bá tánh sớm có ý phản kháng, Sấm Vương vừa đến, hô hào khẩu hiệu "không cần nộp thuế", bá tánh tự nhiên nghe theo."

Chu Do Kiểm khẽ thở dài một tiếng.

Tôn Truyền Đình nói: "Muốn phá Sấm Vương, trước tiên phải phá câu đồng dao "Sấm Vương đến không cần nộp thuế" của hắn, chỉ cần phá được câu đồng dao này, bá tánh tự nhiên sẽ không đi theo hắn nữa."

Chu Do Kiểm: "Cái này… Phải phá như thế nào?"

Tôn Truyền Đình: "Dùng dư luận dân gian, đối phó với dư luận dân gian, để cho bá tánh suy nghĩ một chút, ba chữ "không cần nộp thuế" này, có thực sự khả thi hay không?"

Chu Do Kiểm nghe xong, suy nghĩ kỹ càng, bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Kế này thật hay!”

Tôn Truyền Đình tự tin nói: “Chỉ cần bá tánh hiểu rõ “không cần nộp thuế” chỉ là một câu dối trá giả nhân giả nghĩa, thần chỉ cần năm ngàn binh lực, là có thể đánh tan Sấm Vương.”

Chu Do Kiểm mừng rỡ vô cùng: “Tôn ái khanh, vậy chuyện này giao cho khanh. Trẫm ban cho khanh Thượng Phương bảo kiếm, khanh có thể toàn quyền xử lý.”

Ngoài phủ Tế Nam…

Sấm Vương đóng quân ngoài thành, nhìn phủ thành Tế Nam nguy nga đồ sộ trước mặt.

Thực lực của hắn khôi phục rất nhanh, lúc trước khi gian nan chạy trốn khỏi Tứ Xuyên, dưới trướng chỉ còn lại một đội lão Bát, nhưng sau khi áp dụng sách lược của Lý Nham, số lượng lại tăng lên theo cấp số nhân.

Bá tánh khắp nơi quy thuận, rất nhanh đã khiến hắn có lại tám vạn đại quân.

Không có Tấn thương hỗ trợ, cũng không có quân phiệt nào khác phối hợp, thế nhưng, sự ủng hộ của bá tánh, còn mạnh hơn cả Tấn thương hay bất kỳ toán lưu khấu nào khác.

“Phủ thành Tế Nam phía trước, chúng ta còn cần bao lâu nữa mới có thể công phá?” Sấm Vương quay sang hỏi Lý Nham bên cạnh.

Lý Nham mỉm cười: “Không cần bao lâu nữa đâu, trong thành Tế Nam đã truyền khắp câu đồng dao của chúng ta rồi, bá tánh đều đang mong chúng ta đánh vào, để không cần nộp thuế nữa. Bây giờ chỉ cần chờ cảm xúc của bá tánh bùng nổ, bọn họ sẽ chủ động mở cửa thành cho chúng ta, phủ thành Tế Nam sẽ tự sụp

đổ.”

Sấm Vương bội phục sát đất: “Lý tiên sinh, ngài thật sự là quá lợi hại.”

Hai người đang nói chuyện, Lưu Tông Mẫn chạy tới, hớt hải nói: “Sấm Vương đại ca, Lý quân sư, đại sự không ổn rồi.”

Sấm Vương: “?”

Lưu Tông Mẫn: “Gián điệp của chúng ta cải trang thành người nghèo trà trộn vào thành Tế Nam báo cáo, trong thành xuất hiện một đám thư sinh, ở đầu đường cuối ngõ, những nơi náo nhiệt, giảng bài cho bá tánh nghe, toàn là những lời bất lợi cho chúng ta, nói gì mà không cần nộp thuế là đang lừa bọn họ.”

Lý Nham kinh ngạc nói: “Lừa? Chúng ta từ bao giờ có ý định lừa người? Không cần nộp thuế chính là không cần nộp thuế, căn bản không có nửa điểm lừa dối. Lý Nham ta muốn chính là thành lập một thế giới không ai ức hiếp lương dân, mọi người đều có thể sống vui vẻ.”

Nói đến câu cuối cùng, Lý Nham tỏ ra tức giận: “Bá tánh chắc chắn không tin lời bọn họ chứ?”

Lưu Tông Mẫn hơi ngượng ngùng: “Bá tánh… Có chút dao động.”

Lý Nham: “!”

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, chúng ta đều đưa ra điều kiện “không cần nộp thuế” rồi, bá tánh còn có gì để dao động chứ? Chẳng lẽ bọn họ rất thích nộp thuế hay sao?

Lý Nham: “Rốt cuộc bọn họ nói như thế nào?”

Lưu Tông Mẫn: “Gián điệp là người mù chữ, cũng không nghe

rõ lắm, tin tức truyền về lộn xộn, ta cũng không biết bọn họ nói như thế nào."

Lý Nham: "Vậy để ta đích thân vào thành một chuyến."

Sấm Vương giật mình nói: "Lý tiên sinh, không được, vào thành quá nguy hiểm, nếu như ngài xảy ra chuyện gì, ta sẽ mất đi cánh tay phải."

Lý Nham: "Chuyện này, ta nhất định phải đi tìm hiểu một chút, nếu không, chúng ta sẽ không thể thành công. Cho dù có nguy hiểm đến đâu, ta cũng phải đi."

Sấm Vương thấy hắn thái độ kiên quyết, cũng biết không ngăn cản được, đành phải cho người chuẩn bị cho Lý Nham một bộ y phục tử tế một chút, cải trang thành một thư sinh lên kinh ứng thí, giống như Ninh Thái Thần trong "Thiến nữ u hồn" vậy.

Sáng sớm hôm sau, Lý Nham đến trước cổng thành Tế Nam, nộp thuế vào thành, trà trộn vào trong thành.

Vừa vào thành, hắn đã nhìn thấy ở ngã tư đường có một đám đông vây quanh, ở giữa đám đông là một thư sinh, nhìn qua cũng chỉ khoảng 20 tuổi, tay cầm một cây quạt, đang thao thao bất tuyệt nói chuyện với bá tánh.

"Mọi người nghe Lưu Mậu Bào ta nói một câu, toán lưu khấu bên ngoài kia đang lừa gạt các vị." Vị thư sinh trẻ tuổi kia nói: "Sấm Vương đến không cần nộp thuế, câu nói này chính là lời nói dối lớn nhất thiên hạ, bọn họ miệng thì nói không cần các vị nộp thuế, nhưng ngay sau đó, sẽ tăng thuế gấp bội, cuộc sống sau này của các vị, thậm chí còn khổ sở hơn bây giờ."

Lý Nham lúc này mới biết, vị thư sinh trẻ tuổi kia tên là Lưu Mậu Bào, nhìn qua rất có tài ăn nói, hừ, nhưng có tài ăn nói thì có tác dụng gì? Nếu ngươi nói bậy, cho dù có tài ăn nói đến đâu, cũng

sẽ có sơ hở, muốn công phá ngươi chẳng lẽ còn khó khăn sao?

Lý Nham giả vờ như người thường, giơ tay lên, mở miệng nói: "Lưu huynh, tại hạ có một việc không hiểu, xin được hỏi một câu?"

Lưu Mậu Bào đưa mắt nhìn sang: "Ồ, vị huynh đài này, có gì không hiểu, cứ việc hỏi."

Lý Nham: "Sao huynh biết Sấm Vương là đang lừa người? Tại hạ thấy, Sấm quân thật sự là có ý định không bắt bá tánh nộp thuế, hiện tại mấy vạn người đi theo hắn, hình như đã không cần nộp thuế rồi? Người ta đã làm rồi, huynh lại nói người ta lừa đảo, chẳng phải là hoàn toàn không phù hợp với thực tế, là lời nói bậy sao?"

"Đúng đấy đúng đấy!" Một đám bá tánh hùa theo Lý Nham hô hào: "Sấm quân đối với dân chúng chúng ta đều không hề xâm phạm, cũng chưa từng cướp bóc lương thực. Còn hứa hẹn sau này sẽ không cần nộp thuế. Tại sao ngươi lại nói người ta lừa đảo?"

Lưu Mậu Bào cười ha hả, học theo dáng vẻ của Bạch Diên, ra vẻ ta đây phe phẩy cây quạt: "Đã huynh đài hỏi, vậy chúng ta hãy cùng nhau biện luận một phen."

Hắn dùng cây quạt chỉ vào Lý Nham: "Tiểu đệ ta cũng có một vấn đề muốn hỏi ngược lại, nếu bá tánh không nộp thuế cho Sấm Vương, vậy quân lương của Sấm quân, lấy từ đâu ra đây?"

Lý Nham cười nói: "Lấy từ trong nhà của bọn cường hào ác bá, bọn địa chủ hương thân giàu có nhưng bất nhân bất nghĩa, lấy từ kho bạc của triều đình không thi hành chính sách nhân nghĩa. Dùng tiền của người giàu để nuôi người nghèo, thiên hạ này sẽ tốt đẹp."

Bá tánh nghe xong, nhất thời cảm thấy có lý, liền hùa theo hô

hào: “Đúng vậy đúng vậy, bọn địa chủ hương thân đều có tiền, người giàu đều là kẻ xấu, đều là dựa vào việc ức hiếp lương dân mới giàu lên, lấy hết tiền của bọn họ ra làm quân lương cho Sấm quân không phải là được rồi sao? Tại sao phải lấy thuế của bá tánh?”

Lưu Mậu Bào cười ha hả: “Chiêu này, lúc đầu quả thực rất hữu dụng. Thế nhưng, người giàu trên đời này đâu phải là vô hạn, hôm nay ngươi giết một tên cường hào ác bá, ngày mai giết một tên cường hào ác bá, ngày mốt lại giết tiếp một tên, vậy ngày kia thì sao? Ngày kia nữa thì sao? Đến ngày mà tất cả cường hào ác bá đều bị giết sạch, thì phải làm sao? Ai sẽ nuôi quân đội của ngươi?”

Chương 1263: Huynh đài, ta có ý kiến

Lưu Mậu Bào vừa dứt lời, Lý Nham khẽ giật mình.

Hơi ngớ người!

Tuy là người có học vấn, nhưng kiến thức của hắn cũng có hạn, đâu uyên bác bằng người thôn Cao Gia, những vấn đề kinh tế sâu xa, hắn thật sự không hiểu, cũng chưa từng nghĩ tới.

Hắn chỉ một lòng nhiệt huyết ra giúp Sấm Vương, lật đổ triều đình thối nát.

Nói một thư sinh nho nhỏ như hắn hiểu kinh tế, thật là làm khó hắn rồi.

Câu hỏi này khiến hắn khó chịu vô cùng.

Lý Nham suy nghĩ hồi lâu, mới mở miệng: "Bóc lột quả thật có ngày sẽ bị giết sạch, nhưng đến ngày bóc lột chết hết, thiên hạ thái bình, đâu cần quân đội nữa. Giải tán quân đội là được! Không cần bách tính nộp thuế nuôi."

Những bách tính nghèo khổ bên cạnh hắn lớn tiếng kêu lên: "Có lý, vị tiên sinh này nói chí phải, giết sạch tham quan ô lại, thiên hạ tự nhiên thái bình, còn cần quân đội làm gì?"

Lưu Mậu Bào thiếu chút nữa bật cười trước suy nghĩ ngây thơ này, nhịn cười thật không dễ dàng, may mà hắn là Lưu Mậu Bào, bản lĩnh diễn xuất cũng thuộc hàng nhất lưu: "Huynh đài cao luận, thật là cao luận. Được rồi, tạm thời cứ cho là chúng ta không cần quân đội."

Hắn dậm chân, giẫm lên con đường lát đá xanh đường cái Tế Nam, cười hì hì: “Vậy sau khi Sấm Vương bình định thiên hạ, không ai nộp thuế, triều đình Sấm Vương không có tiền, con đường này, ai đến tu sửa?”

Vừa dứt lời, đầu óc Lý Nham như muốn nổ tung.

Nhưng đám người nghèo khổ hùa theo hắn, miệng lưỡi còn nhanh hơn não, một kẻ ngu muội buột miệng: “Tu cầu sửa đường, triều đình không làm, tự có người làm. Bọn hương thân địa chủ, thích nhất làm chuyện này, nói là tích đức cho con cháu.”

Lưu Mậu Bào vỗ tay: “Nói hay! Nhưng mà… bọn hương thân địa chủ, chẳng phải đã bị giết sạch trong cái quá trình thiên hạ thái bình kia rồi sao?”

Mọi người: “…”

Lần này, dù là kẻ ngốc nhất cũng nghe ra có gì đó không đúng.

Lưu Mậu Bào lại đưa tay chỉ vào cái rãnh nước ven đường: “Triều đình không có tiền, cái rãnh nước này ai đến quét dọn? Là do cư dân bên cạnh con rãnh này sao? Đến lúc phân chia công việc quét dọn, hàng xóm láng giềng có đánh nhau không? Nếu có một nhà không muốn làm thì sao? Vậy thì mọi người đều không làm? Ba thầy chùa không có nước uống, đúng không?”

Lưu Mậu Bào lại chỉ vào một tiệm bánh bao ở phía xa: “Triều đình không có tiền, sẽ không có bộ khoái nha dịch, nếu có người cướp bánh bao trong tiệm này, thậm chí ra tay đánh ông chủ tiệm bánh bao, ai đến quản? Do bảo giáp địa phương quản sao? Nhưng bảo giáp chính là bọn hương thân địa chủ, vừa mới bị các ngươi giết sạch rồi.”

Mọi người: “!!!”

Lưu Mậu Bào lại làm động tác gõ mõ cầm canh, cười nói:

“Canh ba! Canh ba! Cẩn thận củi lửa! Triều đình không có tiền, lấy gì trả công cho người phu canh? Người phu canh phải về nhà trồng trọt. Không có người phu canh, chư vị có biết bây giờ là canh giờ gì không?”

Mọi người: “!!!”

Lưu Mậu Bào quay sang Lý Nham, mỉm cười: “Huynh đài vừa nhìn đã biết là người có học, tiểu đệ mạo muội hỏi một câu, triều đình không có tiền, những việc này giải quyết thế nào?”

“Hít!” Lý Nham hít một hơi bánh bao Tứ Hỉ, bánh bao Tứ Hỉ Tế Nam quả thật ngon, hít một hơi cũng thơm phức.

Giọt mồ hôi lớn từ trên trán hắn chảy xuống.

Lưu Mậu Bào quay sang đám đông đang vây xem: “Nhìn kìa, vị huynh đài vừa rồi bây giờ không nói được gì, bởi vì hắn đã cảm nhận được, không nộp thuế là điều không thể. Cho nên tiểu đệ mạo muội đoán, Sấm Vương nói ‘không nộp thuế’ chỉ là lừa gạt mọi người, hắn nhất định sẽ thu thuế, hơn nữa, hì hì, thu không ít hơn triều đình hiện tại đâu, cuộc sống của mọi người sẽ càng thêm khổ.”

Lý Nham cắn răng, mở miệng: “Vị huynh đài này, chuyện không nộp thuế ngươi nói lúc nãy, ta suy nghĩ kỹ rồi, có lẽ thật sự không thể làm được. Nhưng ngươi nói cuộc sống của mọi người sẽ càng thêm khổ, điều này ta không đồng ý, ngươi đây là suy đoán vô căn cứ?”

“Vô căn cứ?” Lưu Mậu Bào cười: “Sao lại vô căn cứ? Nếu huynh đài muốn nghe, tiểu đệ cũng có thể phân tích một hai.”

Lý Nham: “Rửa tai lắng nghe!”

Lưu Mậu Bào: “Trước hết, lúc Sấm Vương đoạt thiên hạ, người giàu có đều bị giết sạch, đúng không?”

Lý Nham khẽ hừ một tiếng: “Ừm!”

Lưu Mậu Bào xòe tay: “Tiểu đệ mạo muội hỏi một câu, hiện tại người giàu có có phải đang quản lý các loại xưởng, các loại ruộng đất, các loại tài nguyên sản xuất và tài nguyên xã hội không?”

Lý Nham: “Đúng vậy! Đây cũng là vốn liếng để bọn chúng làm ác. Nếu giết sạch bọn chúng, những thứ này có thể giao cho người nghèo, người nghèo có thể giàu có.”

Vừa nói xong, những người nghèo bên cạnh hắn lập tức reo hò: “Đúng vậy, đúng vậy! Giết sạch tham quan, ta làm quan còn tốt hơn hắn.”

Lưu Mậu Bào đưa tay chỉ vào một người đang la hét hăng say nhất: “Ngươi! Ngươi biết chữ không?”

Người nọ: “Không biết!”

Lưu Mậu Bào: “Để ngươi làm huyện lệnh, ngươi làm được không? Công văn xem hiểu không?”

Người nọ: “…”

Lý Nham lập tức đoán được Lưu Mậu Bào muốn nói gì, vội vàng phản bác: “Ngươi đây là ngụy biện, ngươi muốn nói người giàu có thông minh, quản lý tốt, người nghèo không quản lý được, cách nhìn này hoàn toàn sai lầm, người nghèo cũng có người tài giỏi, có năng lực tiếp quản những thứ này. Làm tốt như nhau, không kém người giàu có.”

Lưu Mậu Bào thở dài: “Ta không phủ nhận điều này, nhưng, một người từ chỗ không biết gì, đến khi trưởng thành, cần có thời gian! Cần kinh nghiệm. Ví như ngươi, huynh đài, vừa nhìn ta đã biết ngươi là người có học, chỉ cần cho ngươi cơ hội, ngươi làm thừa tướng cũng được. Nhưng… không cho ngươi thời gian rèn luyện, ngày mai để ngươi làm thừa tướng, ngươi có thể xử lý tốt

mọi chính vụ của quốc gia không?”

Nếu Lý Nham là kẻ cố chấp, lúc này sẽ hét lên: “Ta đương nhiên quản lý tốt, nhất định tốt hơn tên phế vật thủ phụ ăn không ngồi rồi kia.”

Nhưng hắn lại không phải loại người cố chấp, suy nghĩ kỹ càng, lập tức giật mình: Đúng rồi! Nếu quân Sấm Vương đánh vào kinh thành, hiện tại giết thủ phụ, để ta tiếp quản, ta làm được không? Không! Không thể nào, ta không có kinh nghiệm chính trị. Vừa tiếp quản công việc, e rằng sẽ làm rối tung lên, ít nhất phải cho ta vài năm học tập, từ dễ đến khó mới được.

Lưu Mậu Bào mỉm cười: “Các triều đại, cho dù là lần thay đổi chính quyền nào, cũng chưa từng giết sạch người giàu có để thực hiện, nhất định phải giữ lại một bộ phận, trước tiên cho ta sử dụng, sau đó từ từ thay thế, đây là bởi vì quốc gia không chịu nổi dằn vặt, chính vụ nhất định phải có quá trình chuyển đổi, không thể từ trên xuống dưới, toàn bộ thay đổi người mới tiếp quản, nếu không quốc gia nhất định sụp đổ. Đây chính là lý do ta nói mọi người sẽ sống khổ hơn! Nếu Sấm quân thật sự giết sạch người giàu có, dùng một đám người nghèo thay thế vị trí của bọn họ, nhất định sẽ khiến quốc gia rơi vào hỗn loạn trong vài năm, chư vị sẽ sống trong cảnh lầm than, còn thảm hơn hiện tại… ít nhất là trong thời gian ngắn sẽ như vậy, cần thời gian rất dài mới có thể điều chỉnh.”

Bách tính: “Ồ!”

Chương 1264: Tìm được một cảng tiếp tế

Mồ hôi trên trán Lý Nham lại bắt đầu chảy ra, hắn đã hiểu ý của Lưu Mậu Bào rồi.

Tầm nhìn kiến thức và tư tưởng chính trị kinh tế của mình, xem ra quả thật còn non nớt, kém xa trình độ quản lý một quốc gia.

Mà người như mình, đã coi như là người có học nhất, thông minh nhất, hiểu biết chính trị và kinh tế nhất trong Sấm quân rồi.

Để Sấm quân như vậy đoạt thiên hạ, bách tính làm sao có thể sống tốt được?

Giọng Lý Nham nhỏ dần: "Vậy Sấm quân cũng không nhất thiết phải giết sạch người giàu có, giữ lại một nửa…"

Lưu Mậu Bào: "Vừa rồi ngươi không phải nói, giết người giàu có, lấy tiền của bọn họ làm quân phí sao? Bây giờ ngươi lại nói chỉ giết một nửa. Vậy chỉ dựa vào tiền của một nửa người, đủ làm quân phí cho quân Sấm Vương sao? Đủ nuôi quân đội đến ngày thiên hạ thái bình giải tán sao? Vậy phải thu thuế trước rồi? Thiên hạ còn chưa bình, đã bắt đầu thu thuế, bách tính không theo Sấm quân nữa, vậy phải làm sao? Những người trước kia theo Sấm quân, chẳng phải là ngu ngốc sao?"

Lý Nham: "…"

Lưu Mậu Bào thở dài: "Huynh đài tranh luận với ta mấy câu, chỉ trong thời gian một nén nhang, quan niệm đã bắt đầu tự mâu

thuẫn, lộn xộn rồi, nếu quân sư Lý Nham của Sấm quân cũng có trình độ như huynh đài, vậy Sấm quân làm sao quản lý tốt quốc gia? Chẳng phải là hiện tại có thể tuyên bố xong đời rồi sao?"

Câu nói này như một thanh kiếm sắc nhọn, đâm thẳng vào người Lý Nham.

Khiến hắn nửa ngày không nói nên lời.

Lùi lại mấy bước…

Lúc này một người nghèo lên tiếng: "Vị tiên sinh này, ngươi nói đi nói lại, chính là muốn nói triều đình thu thuế nặng là đúng sao? Chúng ta đáng bị thu thuế, đáng bị bắt nạt sao?"

Lưu Mậu Bào lắc đầu: "Không, ta không có ý đó! Triều đình hiện tại tệ nạn chồng chất, cũng đã đến lúc phải cải cách triệt để. Tuy thuế nhất định phải thu, nhưng phải giảm, chỉ có thể thu trong phạm vi hợp lý. Thu nhiều của người giàu, thu ít hoặc không thu của người nghèo…"

Hắn vừa nói xong, hai mắt Lý Nham sáng lên.

Những người nghèo cũng cảm thấy có vẻ có lý, từng người một vểnh tai lắng nghe.

Lưu Mậu Bào bắt đầu thao thao bất tuyệt, nói về chính trị, nói về kinh tế, nói về thương mại, nói về thuế thương…

Những chuyện này có hơi nhàm chán, bách tính nghèo khổ thật sự bắt đầu nghe không hiểu, những người vây quanh hắn bắt đầu giải tán.

Nhưng những người có học đi ngang qua đây, lại nhịn không được dừng chân nghe vài câu, sau đó không dời bước được nữa.

Dần dần, những người vây quanh, từ một đám đông bách tính

nghèo khổ, biến thành một đám thư sinh, hương thân địa chủ, thương nhân…

Lý Nham nghe đặc biệt chăm chú, bởi vì hắn càng thêm mong muốn học những thứ này so với người thường, người giàu có, hắn trong tương lai không xa, rất có thể sẽ trở thành thủ phụ, ít nhất hắn cho là như vậy.

Lần học tập này, kéo dài hơn một canh giờ.

Cho đến khi Lưu Mậu Bào nói mệt, mới dừng lại.

Lý Nham còn muốn nghe tiếp, đi được một con phố, lại phát hiện có một thư sinh khác, ở một ngã tư đường khác giảng giải cho bách tính nghe Sấm Vương không thể không thu thuế, cùng với logic đằng sau nó.

Lý Nham nghe một lúc, đột nhiên cảm thấy tâm trạng u ám.

Thở dài, bước ra khỏi phủ thành Tế Nam, đứng trên quan đạo bên ngoài thành, quay đầu nhìn xa về phía Tế Nam, thầm nghĩ: Trong triều có cao nhân! Ta cứ tưởng mình rất có học vấn, nhưng gặp phải những cao nhân này, rốt cuộc vẫn kém một bậc. Không, không chỉ kém mười bậc. Dân tâm Tế Nam này, chẳng mấy chốc sẽ được bọn họ ổn định.

Không chỉ riêng Tế Nam, trong khoảng thời gian ngắn, khắp các thành trì Sơn Đông, đều có người có học do "Tôn Truyền Đình phái đến", đi khắp các hang cùng ngõ hẻm, bày tỏ sự thật, giảng giải đạo lý cho bách tính. Giải thích "Sấm Vương đến không thu thuế" là "không thể thực hiện".

Lúc đầu, bách tính nghèo khổ không nghe.

"Ta không nghe, ta không nghe, muốn ta nộp thuế nhất định là kẻ xấu, không thu thuế mới là người tốt."

Nhưng, theo số người hiểu rõ chuyện này ngày càng nhiều, phương hướng dư luận dân gian, rốt cuộc cũng phải thay đổi…

Bách tính cũng không phải thật sự ngu ngốc, cũng không phải thật sự cái gì cũng không hiểu.

Bọn họ chỉ là ở một số vấn đề, dễ dàng bị kẻ có tâm lợi dụng, bị dẫn dắt lệch lạc.

Một khi ngươi đã dẫn dắt bọn họ đi đúng hướng, tự bản thân bọn họ cũng sẽ suy nghĩ, sau đó thông qua suy nghĩ mà đưa ra kết luận chính xác -

Tuyền Châu, huyện Tấn Giang.

Tiểu Hắc Số 1, chậm rãi tiến vào cảng Vi Đầu, Tấn Giang.

Phía trước còn có hai chiếc thuyền nhỏ nhà Trịnh Chi Long dẫn đường…

Trên thuyền nhỏ có người lớn tiếng hô: “Bên này có thể cập bến, không bị mắc cạn, cứ việc qua đây.”

Tiểu Hắc Số 1 lúc này mới đi theo, vững vàng dừng lại ở bến tàu.

Tiếp theo, lượng lớn thủy binh bắt đầu lần lượt xuống thuyền lên bờ.

Ở trên thuyền lâu ngày, phải trở về đất liền nghỉ ngơi cho tốt, nếu không sẽ không biết đi bộ trên đất liền.

Yêu Tinh Quyển cũng nhảy lên bờ, vung tay vung chân.

Một binh sĩ dưới trướng Trịnh Chi Long đi tới, chắp tay với Yêu Tinh Quyển: “Than đá ngài cần, chúng tôi đã chuẩn bị xong.”

Yêu Tinh Quyển mừng rỡ: “Vậy thì đa tạ.”

Thì ra, lần này Yêu Tinh Quyển đến cảng Vi Đầu Tấn Giang là để bổ sung than đá.

Trước kia mỗi lần hắn dùng hết than đá, đều phải quay về đảo Chu Sơn, vô cùng phiền phức, đường xá xa xôi, lãng phí thời gian.

Nhưng mấy hôm trước, trên biển hắn gặp thuyền của Trịnh Chi Hổ, hai người chào hỏi, từ miệng Trịnh Chi Hổ biết được, huyện Tấn Giang cũng sản xuất than đá, hơn nữa sản lượng còn không ít, hoàn toàn có thể cung cấp đủ nhiên liệu tiêu hao của Tiểu Hắc Số 1.

Lần bổ sung này, Yêu Tinh Quyển không quay về đảo Chu Sơn nữa, cứ thế đến cảng Vi Đầu, huyện Tấn Giang.

Người nhà họ Trịnh hô lên một tiếng, một nhà kho bên cảng mở toang cửa, đám dân phu từ bên trong khiêng ra từng sọt than đá, chẳng mấy chốc đã chất thành một đống lớn.

Yêu Tinh Quyển mừng rỡ vô cùng: “Thật là tốt quá! Về sau ta chỉ cần vượt qua một eo biển, là có thể bổ sung than đá, sau đó lại có thể đến đảo Di Châu chọc giận người Hà Lan rồi.”

Người của Trịnh thị cười nói: “Đạn pháo của ngài là loại đặc biệt, ở đây chúng tôi không bổ sung được, ngài muốn bổ sung đạn pháo, vẫn phải quay về đảo Chu Sơn.”

Yêu Tinh Quyển: “Không thành vấn đề, chỉ cần nơi này có mỏ than, đã tiết kiệm được rất nhiều việc rồi, đạn pháo gì đó, cũng có thể nghĩ cách khác.”

Thật ra, trên người Yêu Tinh Quyển cũng mang theo mệnh lệnh của Thiên Tôn, đó chính là “tìm kiếm địa điểm thích hợp xây dựng bến tiếp tế dọc bờ biển”, nhiệm vụ này là nhiệm vụ thăm dò dài hạn.

Mục tiêu của Thiên Tôn rất lớn, cảng tiếp tế phải trải dài khắp

mọi vùng biển trên thế giới.

Yêu Tinh Quyển vội vàng phái người, đi thuyền nhỏ của nhà họ Trịnh quay về Chu Sơn báo cáo chuyện huyện Tấn Giang có mỏ than, còn bản thân hắn, sau khi bổ sung than đá xong, lại mua một ít lương thực và nước uống ở huyện Tấn Giang, một lần nữa giương buồm ra khơi… lao thẳng về phía đảo Di Châu.

Chương 1265: Thiên đường phía sau, địa ngục phía trước

Đảo Di Châu, vùng trung bộ, ven biển Mã Chi Lân.

Một thôn trang nhỏ bé, đang giao chiến với người Hà Lan.

Thôn trang này thuộc về "Vương quốc Đại Đỗ".

Vương quốc Đại Đỗ là "liên minh bộ lạc" được thành lập bởi các dân tộc thiểu số ở Di Châu là người Ba Bố Lạp, người Mao Vụ Sách, người Ba Tắc Hải và một phần người Hồng Nhã, thủ lĩnh của bộ lạc được gọi là Đại Đỗ Vương, còn được gọi là "Bạch Trú Chi Vương" hoặc là "Thái Dương Vương".

Tuy cái tên nghe có vẻ oai phong nhưng lực chiến đấu của Đại Đỗ Vương không mạnh.

Xét cho cùng…

Quá nguyên thuỷ!

Vương quốc Đại Đỗ không có vũ khí tốt, binh lính của họ phần lớn vẫn sử dụng gậy gỗ được mài nhọn, hoặc dùng búa lớn làm bằng cách buộc đá vào gậy gỗ.

Họ chỉ có rất ít vũ khí kim loại có được từ người Hà Lan, hoặc từ người Hán di cư đến Di Châu, rất ít!

Trang bị đến mức độ này, đánh nhau với người Hà Lan thì đương nhiên là không có phần thắng.

Người Hà Lan thậm chí còn lười tự mình ra tay, họ ngồi ở phía

sau xa xa, cười ha hả nhìn về phía chiến trường, nơi có một nhóm lính da đen mà họ bắt được từ châu Phi, đang cầm vũ khí lạnh giao chiến với binh lính của Vương quốc Đại Đỗ.

Tuy đầu óc không được thông minh lắm nhưng người da đen lại có thể trạng cực kỳ cường tráng, môi trường sống ở châu Phi quá khắc nghiệt khiến người da đen trong quá trình tiến hóa lâu dài không ngừng củng cố thể chất của mình, cho đến nay, trên thế giới, thể chất của người da đen vẫn vượt xa các chủng tộc khác.

Cơ thể vượt trội, vũ khí cũng tốt hơn người Vương quốc Đại Đỗ.

Trận chiến này, quả thực không có gì hồi hộp!

Quân đội của Vương quốc Đại Đỗ liên tục thất bại… Nếu đó được coi là quân đội.

Thấy dân làng sắp bị giết sạch.

Đột nhiên, từ trong rừng rậm xa xa vang lên một tràng tiếng la hét, một nhóm dân làng Vương quốc Đại Đỗ khác, tóc đen, da đen, lao ra.

Nhìn thấy lại là một đám thổ dân, người Hà Lan cười khẩy: “Loại người ăn mặc rách rưới, vũ khí thô sơ thế này thì đến bao nhiêu cũng là tặng không”.

Không đúng, khoan đã, vũ khí của họ! Không đúng lắm!

Chỉ thấy một thổ dân chạy đầu tiên, trong tay vậy mà lại vung một thanh đao sáng loáng, nhìn ánh sáng của thanh đao là biết đó là thép tốt trăm lần tôi luyện.

Hắn xông đến trước mặt một tên nô lệ da đen, hét lớn một tiếng, chém xuống một đao.

Tên nô lệ da đen còn chưa kịp phản ứng, thuận tay dùng cây trường mâu trong tay đỡ một cái.

“Phập!”

Cán mâu bị một đao này chém đứt làm đôi.

Tên nô lệ da đen sợ đến hồn bay phách lạc, trong lúc vội vàng đã không kịp né tránh, đao quang lướt qua người hắn, máu tươi bắn ra, ngã xuống đất.

Đây tuyệt đối không phải là trường hợp cá biệt…

Người da đen kinh hãi phát hiện, đám thổ dân đảo Di Châu vừa mới từ trong rừng lao ra này, tất cả đều dùng vũ khí rất tốt. Có người trong tay cầm trường đao làm bằng thép tốt trăm lần tôi luyện, có người trong tay cầm trường mâu với đầu mâu bằng sắt, có người cầm mộc thuẫn bọc da sắt, thậm chí có người còn cầm đao của võ sĩ Oa quốc.

Đây là một loạt vũ khí ưu việt không thể nào xuất hiện trong tay thổ dân Di Châu.

Thổ dân cầm theo loạt vũ khí này gia nhập vòng chiến, trong nháy mắt, cục diện chiến trường đã thay đổi!

Vũ khí của nô lệ da đen không còn chiếm ưu thế, ưu thế về thể chất cũng không rõ ràng trước mặt thổ dân, dù sao thì mức độ nguyên thủy của mọi người đều gần giống nhau. Chủng tộc càng nguyên thủy thì chiến đấu bằng vũ khí lạnh càng hung mãnh.

Ánh đao ánh kiếm lóe lên, thổ dân lại có ưu thế về số lượng, nô lệ da đen của người Hà Lan rất nhanh đã không chống đỡ nổi.

Thổ dân Vương quốc Đại Đỗ vốn đã sắp thất bại, nay được sống sót sau tai nạn, mừng rỡ như điên, vui mừng khôn xiết hô to với những người bạn mới đến: “Cảm ơn các ngươi nhiều lắm”.

“Các ngươi lợi hại quá, thanh đao này của ngươi lấy đâu ra vậy?”

Người mới đến: “Là người ở bên kia biển, người cầm cờ ngũ sắc tặng cho chúng tôi ”.

“Ồ, người cầm cờ ngũ sắc? Chúng tôi cũng từng gặp, nhưng chúng tôi sợ họ, không dám tiếp xúc”.

Bọn họ vui vẻ, nhưng nô lệ da đen lại không vui.

Có tên nô lệ da đen bị đứt một cánh tay, vừa kêu thảm thiết vừa chạy về phía người Hà Lan, òa khóc nói một tràng tiếng địa phương châu Phi mà không ai hiểu.

Lại có tên nô lệ da đen dùng ngón tay chỉ vào vũ khí ưu việt trong tay thổ dân, kêu quái dị.

Hiện trường trở nên hỗn loạn.

Nô lệ da đen liên tiếp bại lui, bị bức lui khỏi thôn trang.

Sĩ quan quân đội Hà Lan đột nhiên nhảy dựng lên, gầm lên: “Lính hoả súng chuẩn bị! Nô lệ da đen lui ra!”

Nghe thấy mấy chữ lính hoả súng chuẩn bị, đám nô lệ da đen sợ đến mức hồn vía lên mây, chật vật bò lăn ra đất, bọn họ biết rất rõ, đám chủ nhân người Hà Lan của mình căn bản không coi bọn họ là người, lúc nổ súng sẽ không để ý đến chuyện ngộ thương bọn họ.

Một đám nô lệ da đen chật vật, lăn lộn trên đất đủ kiểu.

Tiếp theo, một trăm người Hà Lan xếp thành đội hình nhỏ, tiếng hoả súng vang lên…

Độ chính xác của súng hỏa mai không tốt, đạn ra khỏi nòng liền bay loạn xạ, tuy một trăm người đồng loạt nổ súng nhưng số

lượng đạn bay về phía trước cũng không nhiều, chỉ có mười mấy thổ dân trúng đạn ngã xuống, tổn thất không lớn.

Nhưng người Vương quốc Đại Đỗ từ lâu đã bị hoả súng của người Hà Lan dọa cho vỡ mật, vừa nhìn thấy người Hà Lan ra tay, quân đội Vương quốc Đại Đỗ lập tức hỗn loạn, tiếng kêu khóc, tiếng kêu thảm thiết, kẻ chạy loạn, người nhảy loạn xạ, hiện trường hỗn loạn không chịu nổi.

Cục diện vất vả lắm mới lật ngược được nhờ vũ khí ưu việt, bây giờ lại bị lật ngược trở lại.

Thấy tình thế sắp sụp đổ…

Đột nhiên, từ trong rừng cây bên cạnh, "bùm bùm bùm" lại vang lên tiếng hoả súng.

Thổ dân giật nảy mình, còn tưởng rằng bên cạnh cũng có người Hà Lan đến, nhưng không ngờ, lần hoả súng này không phải bắn về phía họ mà là bắn về phía người Hà Lan.

Lính hoả súng của Hà Lan vừa rồi còn xếp hàng bắn về phía bọn họ, trong nháy mắt đã ngã xuống một mảng.

Tiếp theo trong rừng cây bóng người nhoáng lên, một tên độc nhãn long nhảy ra, cười to nói: "Đại hải tặc Yêu Tinh Quyển đến đây!"

Hắn hét lên một tiếng, người Vương quốc Đại Đỗ đều không hiểu.

Nhưng người Hà Lan lại có người hiểu tiếng Hán, sợ hết hồn: "Hải tặc Đại Minh lại đến nữa rồi".

"Chết tiệt, lại là tên đó, tên lái thuyền hải tặc màu đen".

"Bắn trả!"

“Nhanh bắn trả!”

Người Hà Lan vội vàng nạp đạn, muốn bắn trả về phía Yêu Tinh Quyển cùng đồng bọn, nhưng bọn họ có động tác thuần thục đến đâu cũng không nhanh bằng hoả súng của thôn Cao Gia, viên thứ hai còn chưa nạp xong.

“Bùm bùm bùm bùm!”

Dân đoàn thôn Cao Gia lại bắn loạt thứ hai.

Lính hoả súng Hà Lan trong nháy mắt lại ngã xuống thêm mấy tên.

“Mẹ kiếp.”

Sĩ quan quân đội Hà Lan tức giận quát đám nô lệ da đen: “Còn chờ gì nữa? Xông về phía rừng cây cho ta”.

Đám nô lệ da đen ngẩn người, đầu óc vốn không được thông minh cho lắm, bọn họ thật sự xông về phía rừng cây.

Sĩ quan quân đội Hà Lan lại lập tức nói với đám lính da trắng bên cạnh: “Nhanh chạy, chúng ta về thuyền”.

Người da trắng về sau, người da đen tiến lên.

Thiên đường phía sau, địa ngục phía trước.

Giao điểm của số phận xuất hiện ngay lúc này…

“Bùm bùm bùm bùm!”

Tiếng hoả súng trong rừng cây lại vang lên, đám nô lệ da đen anh dũng xung phong đồng loạt ngã xuống.

Mà sĩ quan quân đội Hà Lan lại dẫn theo đám lính da trắng còn sót lại, chạy như bay, chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

Chương 1266: Đại Đỗ Vương và kẹo trái cây

Người Hà Lan chạy trốn, thổ dân Vương quốc Đại Đỗ reo hò.

Nhưng rất nhanh, bọn họ lại cảnh giác với đám lính hoả súng trong rừng cây, đặc biệt là những dân làng Vương quốc Đại Đỗ cầm vũ khí làm bằng gỗ và đá, trên mặt không giấu được vẻ căng thẳng.

Nhóm người mới đến này còn lợi hại hơn cả người Hà Lan, nếu bọn họ tấn công…

Thổ dân hai tay nắm chặt vũ khí bằng gỗ, các đốt ngón tay vì dùng sức mà trở nên trắng bệch.

“Không cần sợ, bọn họ là bạn bè”.

Nhóm thổ dân cầm vũ khí ưu việt đến chi viện, đột nhiên lớn tiếng nói.

Bọn họ buông trường đao trong tay xuống, vẫy tay về phía nhóm dân làng khác, ồn ào nói một tràng tiếng địa phương mà Yêu Tinh Quyển nghe không hiểu.

Dân làng Đại Đỗ Vương lộ vẻ kinh nghi, vũ khí bằng gỗ và đá trong tay từ từ hạ xuống, sau đó, hai nhóm thổ dân tiến lại gần nhau, ồn ào nói những lời kỳ quái.

Cũng không biết qua bao lâu, thổ dân cuối cùng cũng buông bỏ cảnh giác.

Vũ khí không còn cầm trên tay nữa, nhưng bọn họ vẫn không

dám đến gần, chỉ đứng từ xa nhìn Yêu Tinh Quyển cùng đồng bọn, nhìn trái, nhìn phải, xoay người nhìn…

Yêu Tinh Quyển cười khẩy, cũng không để ý.

Hải tặc là những người có khả năng giao tiếp với các chủng tộc khác mạnh nhất trong thời đại này, không thông ngôn ngữ cũng không sao, loài người phát minh ra ngôn ngữ cơ thể chính là để dùng vào lúc này.

Yêu Tinh Quyển bắt đầu khoa tay múa chân.

Thổ dân cũng bắt đầu khoa tay múa chân.

Ngươi xua tay, ta lắc đầu, ngươi cười, ta xoay vòng…

Chẳng mấy chốc, đạt được sự đồng thuận!

Dân làng Vương quốc Đại Đỗ chạy như bay về hướng nội đảo, rất nhanh, bọn họ đã dẫn theo một người đàn ông trung niên tay cầm cây trượng bằng mây, cây trượng trong tay người đàn ông này rõ ràng là một thứ ghê gớm, tượng trưng cho quyền uy của Vương quốc Đại Đỗ, giống như cây Đả Cẩu Bổng trong tay bang chủ Cái Bang.

Nơi nào cây trượng chỉ đến, thổ dân liền quỳ xuống.

Một thổ dân khoa tay múa chân với Yêu Tinh Quyển, ra sức ra hiệu, còn chỉ vào người đàn ông trung niên kia, miệng không ngừng lặp đi lặp lại: “Cam Tử Hạp·A Lạp Mễ”.

Yêu Tinh Quyển hiểu ra, người đàn ông này chính là quốc vương của Vương quốc Đại Đỗ, tên là “Cam Tử Hạp·A Lạp Mễ”.

Người đàn ông mang đến cho người ta cảm giác điển hình của một vị tộc trưởng nguyên thủy, ông ta vênh váo tự đắc nhìn Yêu Tinh Quyển, tuy biết rõ mình không đánh lại hoả súng của đối

phương, nhưng lại không hề tỏ ra yếu thế, cây trượng trong tay gõ "cộc cộc cộc" mấy cái xuống đất, tuy không nói gì nhưng lại khiến Yêu Tinh Quyển hiểu ra ông ta đang chất vấn mình: "Những kẻ ngoại lai các ngươi chạy đến địa bàn của Vương quốc Đại Đỗ ta muốn làm gì?"

Ồ, còn vênh váo sao?

Yêu Tinh Quyển thầm cười trong lòng: May mà ta có bảo bối chuyên trị những kẻ vênh váo tự đắc!

Hắn đưa tay vào trong ngực, lấy ra một chiếc hộp sắt nhỏ.

Chiếc hộp sắt nhỏ này, chính là thứ mà không lâu trước đây, Trần thiên Hộ lấy ra để dỗ trẻ con ở cổng thành Kinh Thành, giống hệt nhau, bên trong đựng kẹo trái cây đủ màu sắc của Tiên giới.

Yêu Tinh Quyển mở nắp hộp, lấy ra một viên nhỏ, ném vào miệng mình, sau đó đưa tất cả số còn lại cho một thổ dân.

Tên thổ dân kia hai tay bưng hộp, quỳ rạp xuống trước mặt Cam Tử Hạp·A Lạp Mễ.

A Lạp Mễ vẫn giữ vẻ mặt kiêu ngạo, ra vẻ "ta mới không tin thứ này ngon", thế nhưng, nhìn thấy Yêu Tinh Quyển ngậm một viên kẹo trong miệng, lấy lưỡi liếm tới liếm lui, lại cảm thấy "tộc trưởng của đối phương đã làm như vậy, ta không làm như vậy thì có vẻ không hay lắm".

Cuối cùng ông ta vẫn dùng hai ngón tay nhón lấy một viên kẹo trái cây màu đỏ, ném vào miệng…

Khoảnh khắc tiếp theo, vẻ mặt vênh váo tự đắc của A Lạp Mễ bị đánh tan tành!

Chung quy vẫn để lộ ra dáng vẻ chưa từng trải.

A Lạp Mễ hài lòng ừ hừ hai tiếng, nhỏ giọng nói gì đó với thổ dân bên cạnh, thổ dân đó đi tới khoa tay múa chân với Yêu Tinh Quyển.

Yêu Tinh Quyển lập tức hiểu ra, hắn chỉ vào viên kẹo màu đỏ nói: "Kẹo trái cây, vị dâu tây!"

A Lạp Mễ lập tức lẩm bẩm theo một câu: "Kẹo trái cây, vị dâu tây".

Kể từ đó về sau, trong tiếng địa phương ở đảo Di Châu, đã gia tăng một "danh từ phiên âm nước ngoài: Kẹo trái cây, vị dâu tây".

Yêu Tinh Quyển lại cầm một viên kẹo màu tím lên: "Kẹo trái cây, vị nho".

A Lạp Mễ cũng làm theo động tác của hắn, lại cầm một viên kẹo màu tím lên ném vào miệng… Lại một lần nữa lộ ra dáng vẻ chưa từng trải.

Quốc vương đại nhân đã xác nhận!

Hộp kẹo này là bảo bối, không thể sai được.

Lưỡi của ông ta cũng bắt đầu liếm viên kẹo cứng trong miệng, liếm đến mức hai má không ngừng phồng lên, xẹp xuống, vừa rồi còn vênh váo tự đắc, bây giờ hoàn toàn không nhìn ra chút nào.

Một thổ dân tiến lên, vừa khoa tay vừa nói.

Yêu Tinh Quyển lập tức hiểu ra, hắn đang nói, muốn thêm loại kẹo này, muốn giao dịch.

Yêu Tinh Quyển cười khẩy: Thành công!

Bắt được cầu nối với quốc vương của Vương quốc Đại Đỗ.

Vậy thì tiếp theo ở khu vực miền trung Di Châu sẽ rất dễ dàng

hành động.

Lúc này, đảo Di Châu trên thực tế bị chia cắt thành ba phần, bờ biển cực bắc và cực nam của đảo đều do người phương Tây kiểm soát, còn khu vực trung tâm của đảo vẫn do Vương quốc Đại Đỗ nắm giữ.

Kết giao với Vương quốc Đại Đỗ thì tương đương với việc thâm nhập vào trung tâm của đảo.

Hai bên lại khoa tay múa chân một hồi, Đại Đỗ Vương Cam Tử Hạp·A Lạp Mễ sai người bê một giỏ lớn trầu không, xoài, dứa… coi như là đáp lễ hộp kẹo trái cây quý giá mà Yêu Tinh Quyển tặng ông ta.

Vương quốc Đại Đỗ còn chỉ định cho Yêu Tinh Quyển mấy thôn trang ven biển, để hắn có thể yên tâm giao dịch với thổ dân ở những thôn trang này--

Liêu Đông, Thịnh Kinh.

Bân Thắng và mười một thuộc hạ của mình đang đi đi lại lại trong đám tù binh Triều Tiên.

Cuộc chiến tranh xâm lược Triều Tiên của quân Thanh, không những bắt được hai con tin quan trọng là thế tử Chiêu Hiển, Phụng Lâm Đại quân này trở về, đồng thời còn bắt sống 50 vạn người.

Đây là thủ đoạn quen thuộc của Mãn Thanh, bọn họ lúc xâm lược Đại Minh, cũng sẽ bắt rất nhiều người Hán, mang về bổ sung lao động cho mình.

Chiến lược này khiến quốc lực của bọn họ phát triển cực nhanh.

Tuy bọn họ bị mắng là “thổ phỉ Thông Cổ Tư”, nhưng so với

một số "người văn minh hiện đại" thích động một chút là tàn sát, giết sạch người nước khác, bọn họ càng hiểu rõ làm thế nào để phát triển kinh tế hơn.

Bân Thắng đi một vòng trong đám đông tù binh, chọn ra mấy trăm thợ thủ công có tay nghề, lại chọn ra một số thanh niên trai tráng khỏe mạnh có thể làm việc nặng.

Hắn dựng lên một xưởng nhỏ, lấy bản vẽ của một chiếc vòng bi ra, ném cho đám người này: "Chế tạo thứ này ra cho ta".

Người Triều Tiên không còn cách nào khác, chỉ có thể làm việc.

Bân Thắng lại lập tức quay đầu báo cáo với Hoàng Thái Cực: "Hoàng thượng, những người thợ thủ công Triều Tiên này, bởi vì nhớ cố quốc, suốt ngày khóc lóc, làm việc không có tinh thần".

Hoàng Thái Cực nghe vậy, cũng không khỏi nhíu mày: "Xe sắt của Đại Minh hiện đang ở biên giới nước ta, nước ta đang cần dùng xe sắt để phản kích xe sắt, nếu thợ thủ công không chịu khó làm việc thì làm sao được?"

Chương 1267: Mưu kế của Bân Thắng

Đa Nhĩ Cổn từ bên cạnh nhảy ra: "Không chịu khó làm việc, thì đánh thôi! Mỗi ngày một trận đòn roi, còn không được thì chém chết vài tên trước mặt mọi người, những tên khác tự nhiên sẽ chịu khó làm việc."

Bân Thắng vội vàng nói: "Không thể!"

Đa Nhĩ Cổn: "Có gì không thể?"

Bân Thắng nói: "Xe sắt là một cỗ máy tinh xảo, bất kỳ linh kiện nào nếu có chút sai lệch, xe sắt sẽ gặp sự cố, trên chiến trường mà xảy ra chút sự cố, thì sẽ hại chết các binh sĩ."

Đa Nhĩ Cổn: "Vậy thì đã sao?"

Bân Thắng nói: "Nếu những người thợ này bị ép làm việc, trong lòng không vui, cố ý chỉnh chúng ta, lúc chế tạo xe sắt cho Đa Nhĩ Cổn tướng quân, cố ý chế tạo linh kiện nào đó lệch lạc một chút… Đa Nhĩ Cổn tướng quân lái xe sắt xông lên chiến trường, xe sắt đột nhiên rã rời, người liền xong đời."

Đa Nhĩ Cổn giật mình, quả thật chuyện này rất có khả năng.

Hoàng Thái Cực cũng nhíu mày: "Lời này có lý, nên giải quyết thế nào?"

Bân Thắng: "Muốn giải quyết vấn đề này, cần phải bắt đầu từ hai phương diện, một là làm tốt công việc kiểm tra chất lượng, mỗi một linh kiện do những người thợ Triều Tiên chế tạo ra, đều phải kiểm tra kỹ càng vạn lần."

Hoàng Thái Cực gật đầu: "Nói rất hay."

Bân Thắng lại nói: "Một phương diện khác, chính là bắt đầu từ phương diện tình cảm của những người thợ, để người quen thuộc quản lý bọn họ."

Hoàng Thái Cực: "???"

Bân Thắng: "Tiểu nhân cho rằng, có thể để Chiêu Hiển thế tử, Phụng Lâm Đại quân hai người này làm xưởng trưởng trên danh nghĩa, phụ trách quản lý những người thợ Triều Tiên này. Bọn họ thấy xưởng trưởng là người của mình, làm việc nhất định sẽ càng thêm chăm chỉ."

"Hả?"

Lời đề nghị này, khiến mấy vị đại lão đều ngẩn người, nhưng cẩn thận ngẫm lại, lại cảm thấy rất có đạo lý.

Dù sao cũng chỉ là xưởng trưởng trên danh nghĩa, cũng không để bọn họ thật sự quản lý việc, để bọn họ đến dỗ dành những người thợ kia một chút, đẩy nhanh tiến độ công việc, đảm bảo chất lượng, chẳng phải là một việc rất tốt sao?

"Hoàng thượng, hiện tại xe sắt của Đại Minh triều đang áp sát, nước ta đã nguy như ngàn cân treo sợi tóc, nếu có bất kỳ biện pháp nào có thể đẩy nhanh tốc độ sản xuất xe sắt, chúng ta đều nên nỗ lực thử một lần." Đại Hán gian Phạm Văn Trình lên tiếng.

Hoàng Thái Cực lại quay đầu nhìn Đa Nhĩ Cổn và A Tề Cách, hai vị đại tướng quân cũng đồng thời gật đầu: "Nếu không có xe sắt, quân ta không thể nào đánh bại Đại Minh triều, chúng ta nhất định phải nhanh chóng chế tạo ra."

Hoàng Thái Cực: "Tốt! Bân Thắng, việc này giao cho ngươi đi làm, ngươi đi tìm Chiêu Hiển Thế tử, Phụng Lâm Đại quân, để bọn họ đi dỗ dành những người thợ Triều Tiên kia, giả thi nhân nghĩa,

để bọn họ ngoan ngoãn chế tạo xe."

Trong lòng Bân Thắng mừng rỡ: Tốt! Cuối cùng có thể đường đường chính chính tiếp cận hai con con tin rồi, việc này, coi như đã thành công một nửa --

Chiêu Hiển Thế tử Lý , là đích trưởng tử của Triều Tiên vương Lý Tông.

Rất được phụ thân yêu thích, cũng coi như là thiên chi kiêu tử, vốn dĩ sau này chính là người thừa kế vương vị, tiền đồ vô lượng.

Nhưng hiện tại, hắn và thê tử lại trở thành tù nhân của Mãn Thanh, bị giam lỏng trong vương phủ ở Thịnh Kinh, sống những ngày tháng nhàm chán.

Không chỉ mỗi ngày bị người ta khinh thường, mà còn có khả năng bị chém đầu bất cứ lúc nào… …

Chiêu Hiển Thế tử mỗi ngày đều thở dài, chỉ muốn hồi quốc.

Hôm nay, hắn cũng như thường ngày, ngồi dưới mái hiên, nhìn chim chóc bay lượn bên ngoài tường, vẻ mặt ngây dại, một tên lính canh do Mãn Thanh phái đến giám thị hắn chạy vào nói: "Thế tử, có người tới gặp ngài."

Chiêu Hiển Thế tử: "A? Ai vậy?"

Lính canh rõ ràng khinh thường con tin này, giọng điệu cũng không tốt lắm: "Là Ô Chân Siêu Cáp của Đại Thanh ta, Bân đại nhân, Bân Thắng, tìm ngươi có chút việc, ngươi phải phối hợp cho tốt."

Trong lòng Chiêu Hiển Thế tử thầm giận: Ta đường đường là thái tử của một nước, ngươi một tên lính canh nho nhỏ lại dám vô lễ với ta như vậy, thật sự là hổ lạc bình dương bị khuyển khi, chờ ngày nào đó ta xoay người, nhất định sẽ không tha cho ngươi.

Lính canh cực kỳ hung dữ: "Còn ngẩn người ra đó làm gì?"

Chiêu Hiển Thế tử lập tức sợ hãi: "Ta lập tức đi gặp Bân đại nhân."

Lính canh dẫn Chiêu Hiển Thế tử đến phòng khách, liền nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi ngồi trong phòng, Ô Chân Siêu Cáp đều là người Hán, không phải người Mãn, người này rõ ràng cũng có khí chất người Hán, rất rõ ràng là người đọc sách biết chữ, không phải hạng người thô lỗ.

Điều này khiến trong lòng Chiêu Hiển Thế tử yên tâm hơn.

Ánh mắt Bân Thắng lướt qua tên lính canh bên cạnh: "Huynh đệ, ngươi cũng biết nhiệm vụ của ta là gì phải không?"

Lính canh: "Biết!"

Bân Thắng: "Bản vẽ chế tạo xe sắt, không phải người bình thường có tư cách được xem, ngươi ở lại đây, nếu nghe được một lời nửa chữ, biết được cách chế tạo của linh kiện quan trọng nào đó trên xe sắt, ta sợ ngươi sẽ phải gánh chịu trách nhiệm."

Lính canh giật mình: "Vậy các ngươi cứ trò chuyện, ta ra ngoài chờ."

Lính canh cáo lui… …

Trong lòng Chiêu Hiển Thế tử khẩn trương lên: Trời ơi, người này tìm ta rốt cuộc là có chuyện gì? Hình như rất nghiêm trọng, chẳng lẽ là muốn làm gì ta sao? Phụ vương, ta sợ hãi, ta muốn về nhà!

Hắn đang thấp thỏm lo âu, Bân Thắng mở miệng nói: "Chiêu Hiển Thế tử, người phối hợp với ta cho tốt, ta bảo đảm người được hồi quốc."

Vừa thốt ra câu này, Chiêu Hiển Thế tử ngây ngẩn cả người.

Kinh ngạc ngẩng đầu, sợ hãi đối phương đang câu dụ mình, nhất thời không dám đáp ứng.

Lại thấy Bân Thắng từ trong ngực móc ra một khối ngọc bội, đưa tới: "Đây là tín vật của phụ vương người, ông ấy đã thương lượng xong với Đại Minh triều rồi, chỉ cần ngài và Phụng Lâm Đại quân bình an hồi quốc, ông ấy sẽ lập tức phản Thanh, trở về vòng tay của Đại Minh."

Chiêu Hiển Thế tử mừng rỡ, chộp lấy ngọc bội, bật khóc hu hu.

Bân Thắng: "Tiếp theo, ngài phối hợp hành động với ta, chúng ta trước tiên phải giả vờ chế tạo xe sắt, như vậy người sẽ có cơ hội đi ra khỏi căn phòng này, đến nhà xưởng, sau đó ta sẽ sắp xếp người, ở trong nhà xưởng chế tạo một con đường chạy trốn an toàn."

Chiêu Hiển Thế tử mừng rỡ: "Chạy trốn đến vùng biên giới, sẽ có người của phụ vương đến tiếp ứng chúng ta, đúng không?"

Bân Thắng lắc đầu: "Phát hiện ngài chạy trốn, người Thanh nhất định sẽ lập tức phái người đuổi về phía nam để chặn đường, chúng ta không kịp chạy đến biên giới sẽ bị bắt. Cho nên, sau khi rời khỏi Thịnh Kinh, chúng ta phải chạy về phía bắc."

Chiêu Hiển Thế tử: "Về phía bắc? Chạy đến Mông Cổ?"

Bân Thắng khẽ mỉm cười: "Không sai! Phản kỳ đạo nhi hành chi, chỉ cần chúng ta có thể chạy đến địa bàn của Mông Cổ, sẽ có người tiếp ứng chúng ta, đến lúc đó lại vòng qua Liêu Đông, đi một vòng lớn rồi trở về Triều Tiên."

Chiêu Hiển Thế tử: "Người Mông Cổ sẽ nguyện ý tiếp ứng chúng ta?"

Bân Thắng: "Chuyện này ngươi cứ yên tâm! Đã sớm an bài xong xuôi rồi."

Chiêu Hiển Thế tử mừng rỡ như điên, nắm chặt lấy tay Bân Thắng: "Vậy ta đành phải dựa vào ngươi rồi."

Bân Thắng: "Đi thôi, chúng ta cùng đi gặp Phụng Lâm Đại quân, chuyện này cũng phải để cho hắn biết. Mấy ngày nay, ngươi cũng phải rèn luyện thể lực một chút, ít nhất phải có thể lực để mà đi đường. Thê tử của ngươi… … cũng âm thầm rèn luyện một chút đi."

Chương 1268: Không được tự tiện xông vào

Đại Minh triều, kinh thành.

Một đội quân tinh nhuệ, đang luyện tập buổi sáng dưới sự chỉ huy của Tôn Truyền Đình.

Đội quân này, là do Tôn Truyền Đình sau khi nhậm chức Binh bộ thượng thư, có được Thượng phương bảo kiếm mà bắt đầu thành lập.

Tránh được tất cả thiếu gia binh trong kinh thành, lựa chọn từ những bách tính nghèo khổ, thành lập thành một đội quân.

Quân đội này thành lập thật không dễ dàng!

Khu giải phóng Thiên Tôn sau một thời gian dài giáo dục bằng điện ảnh, truyền hình, giáo dục chính trị, giáo dục tư tưởng, người dân đã không còn tư tưởng sai lầm "trai tốt không làm lính, sắt tốt không làm đinh".

Nhưng ở vùng phụ cận kinh thành, tư tưởng như vậy vẫn còn rất nghiêm trọng.

Bách tính sống ở kinh thành ít nhiều gì cũng có chút tiền, không muốn để con cái đi lính. Tôn Truyền Đình liền nhắm mục tiêu vào vùng nông thôn xung quanh kinh thành, những vùng nông thôn này không giàu có, thường xuyên bị quân Thanh tàn hại khi nhập quan, cuộc sống vô cùng khổ cực.

Những nhà này rất sẵn lòng đưa con cái đi lính, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là quân lương phải đủ nhiều.

May mắn là Tôn Truyền Đình "khá giả", triều đình không cho quân lương, hắn tự bỏ tiền túi ra, coi như là tự mình tổ kiến gia đinh binh mà thôi, Đại Minh triều ngầm cho phép mỗi một quan viên đều có thể thành lập gia đinh binh của riêng mình.

Chỉ cần ngươi đừng làm quá nhiều, đừng cất giấu một lượng lớn khôi giáp, thì cứ tùy ý.

Đang lúc Tôn Truyền Đình luyện binh… …

Một đám người giương cao một lá cờ lớn có chữ "Cao", đi đến trước cửa doanh trại.

Hóa ra, là đại thái giám Cao Khởi Tiềm đến.

Cao Khởi Tiềm, là một đại thái giám rất được Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm sủng ái. Chu Do Kiểm vẫn luôn cho rằng Cao Khởi Tiềm rất am hiểu quân sự, cho nên mỗi lần đại chiến, đều thích phái Cao Khởi Tiềm đi làm giám quân, trên thực tế người này chẳng có năng lực gì, nhát gan sợ chết, danh tiếng lưu lại trong lịch sử cũng chẳng ra gì.

Đội ngũ của Cao Khởi Tiềm, vừa đến cửa doanh trại liền trực tiếp xông vào.

Hắn vẫn luôn là "giám quân", người phụ trách giám sát quân đội, vậy dĩ nhiên là nhân vật mà các đội quân đều sợ hãi, cho nên ra vào các đại doanh trại, chưa bao giờ thông báo, muốn vào là vào, vênh váo tự đắc.

Nhưng mà… …

Dân đoàn thôn Cao Gia lại không quen thói hắn, hai binh sĩ trấn thủ cửa vốn là biên quân Cố Nguyên, lúc này tuy mặc y phục của gia đinh Tôn Truyền Đình, nhưng quân kỷ mà bọn họ tuân thủ, lại là quân kỷ do Lý Đạo Huyền ban ra.

Hai người đồng thời chắn trước cửa: "Trọng địa quân doanh, không được tự tiện xông vào."

Thuộc hạ của Cao Khởi Tiềm lập tức cười ha ha: "Mở to mắt chó của ngươi ra mà xem, đây là kiệu của ai?"

Hai tên biên quân Cố Nguyên liếc mắt nhìn: "Cao? Cao Khởi Tiềm?"

"To gan!" Thuộc hạ của Cao Khởi Tiềm nổi giận nói: "Tên của Cao công công mà ngươi cũng dám gọi thẳng ra sao? Giám ty trở xuống tất cả mọi người nhìn thấy Cao công công, đều phải hành lễ, hai ngươi lại dám gọi thẳng tên, gan to bằng trời."

Hai tên biên quân Cố Nguyên nói: "Không nói rõ họ tên, ta xác nhận thế nào? Trong nha môn nhiều người như vậy, vạn nhất có công công khác cũng họ Cao, cũng gọi là Cao công công, ta một câu Cao công công hỏi ra, nhầm người thì làm sao? Hỏi rõ họ tên, mới hợp quy trình."

"To gan!" Râu của thuộc hạ Cao Khởi Tiềm suýt chút nữa thì dựng đứng lên vì tức giận, rốt cuộc cũng chỉ là râu giả dán lên, gió thổi một cái rất dễ bị lệch.

Hai tên biên quân canh cổng nói: "Có phải Cao Khởi Tiềm hay không? Xác nhận lại lần nữa."

Thuộc hạ của Cao Khởi Tiềm nổi giận: "Là hắn, không sai! Ngươi còn không mau tránh ra?"

Hai tên biên quân: "Hiểu rồi, giám quân Cao Khởi Tiềm đến thăm. Bởi vì các người không có hẹn trước, cho nên chúng tôi không thể tự ý cho các người đi vào. Mời các ngươi ở đây chờ một chút, chúng tôi vào trong thông báo một tiếng, nếu chủ soái cho phép các ngươi đi vào, thì mới có thể đi vào.

Lần này, thuộc hạ của Cao Khởi Tiềm thật sự tức điên: "Chúng

ta từ khi nào phải ở ngoài cửa chờ thông truyền? Thật là vô lý."

Hai tên biên quân: "Quy củ chính là quy củ, nếu không, chỉ cần quan lớn là có thể xông vào quân doanh, chẳng phải là lộn xộn hết rồi? Coi quân doanh là nơi tham quan sao, quan lớn nào đó báo một cái tên là có thể đi vào tham quan."

Một tên thuộc hạ của Cao Khởi Tiềm nhịn không được nữa, hừ lạnh một tiếng, giáng một cái bạt tai về phía một tên biên quân.

Hắn ngang ngược quen rồi, đánh người cũng đánh quen rồi, nhưng lần này lại đá trúng thiết bản.

Người thôn Cao Gia có thói quen nuông chiều hắn sao, tên biên quân Cố Nguyên kia nghiêng người, dễ dàng né tránh cái bạt tai của đối phương, ngược lại một cái bạt tai vung ra, "bốp" một tiếng, đánh cho tên kia xoay hai vòng tại chỗ, râu giả trên mặt cũng bị đánh bay, lộ ra một khuôn mặt trắng trẻo không râu.

Là một tiểu thái giám!

"Ngươi, ngươi còn dám đánh ta?" Tên kia càng tức giận hơn.

Trong kiệu phía sau, Cao Khởi Tiềm cũng bắt đầu nổi giận, tên lính gác cổng này không nể mặt thuộc hạ của hắn, chẳng khác nào là không nể mặt hắn, thật là vô lý, tên Binh bộ thượng thư mới tới này thật là quá kiêu ngạo, nhất định phải cho hắn một chút giáo huấn, nếu không sau này ta còn giám quân cái gì nữa? Làm sao giám sát?

Giọng nói của Cao Khởi Tiềm từ trong kiệu truyền ra: "Bắt hai tên khinh người quá đáng này lại cho ta."

Xung quanh kiệu của hắn, vẫn còn có không ít cao thủ trong cung đi theo, một đám người trong nháy mắt vây quanh.

Hai tên lính canh cổng cũng không khách khí, lập tức lấy ra

một cái còi tre, thổi một hơi… …

Tiếng huýt sáo chói tai vang lên.

Gọi người đến rồi!

Tiếng còi vừa vang lên, một cao thủ đại nội đã xông tới, binh sĩ biên quân nghiêng người né tránh, một quyền đánh vào bụng tên cao thủ đại nội, đánh cho hắn ta cong người như con tôm.

Cùng lúc đó, bên kia lại có mấy tên cao thủ xông lên.

Hai tên lính canh biên quân vừa đánh vừa lui, phía sau chính là cổng doanh trại… … Phía sau cánh cửa còn có một gian phòng trực ban nhỏ, bên trong còn có năm người đang nghỉ ngơi, năm người này cũng vội vàng xông ra hỗ trợ.

Tám lính biên quân liên thủ trấn giữ cổng trại, đối mặt với mấy chục tên cao thủ đại nội của Cao Khởi Tiềm, đánh cho náo nhiệt.

Ngươi một quyền, ta một cước.

Tuy lấy ít địch nhiều, nhưng thể phách cường tráng của binh sĩ thôn Cao Gia cùng với sự huấn luyện phối hợp tác chiến lâu dài, khiến bọn họ không hề rơi xuống hạ phong, kiên trì giữ vững cổng trại, để cho đám người Cao Khởi Tiềm không thể tiến vào một bước.

Thời gian càng kéo dài, hiệu quả gọi người liền hiện ra.

Bên trong doanh trại, một đám người xông ra, người cầm đầu, chỉ cần nhìn tướng mạo đã biết là không dễ chọc, quả thực xứng với bốn chữ "hung thần ác sát", chính là Trần thiên hộ.

Tới nơi, hắn cũng không hỏi ai đúng ai sai, dù sao người nhà mình đang đánh nhau với người khác, trước tiên giúp đỡ người

nhà mình, đánh xong rồi hẵng nghe ngọn ngành.

Trần thiên hộ giơ nắm đấm to như cái bát, nhắm thẳng vào một tên cao thủ đại nội, hung hăng đấm tới.

Tên cao thủ kia cười lạnh trong lòng, ta sợ ngươi cái… …

Quay đầu lại nhìn, một khuôn mặt hung ác cực kỳ nằm ngang trước mặt, biểu cảm trên mặt dữ tợn đáng sợ, giống như muốn lột da hắn vậy, dọa cho tên cao thủ đại nội sợ đến mức toàn thân run rẩy, chính là trong nháy mắt này, đã chậm trễ động tác né tránh của hắn, nắm đấm của Trần thiên hộ đã đến, một quyền đánh cho tên cao thủ đại nội mặt mũi nở hoa.

Ngay sau đó, càng nhiều biên quân Cố Nguyên chạy đến, chênh lệch số lượng lập tức nghịch chuyển.

Biên quân Cố Nguyên từ chỗ lấy ít đánh nhiều, biến thành lấy nhiều đánh ít.

Lần này đám cao thủ đại nội liền hoàn toàn không địch lại, chỉ nghe thấy tiếng kêu la thảm thiết vang lên liên tục, chỉ trong nháy mắt, cao thủ đại nội nằm đầy đất.

Chương 1269: Đợi hắn tiễu phỉ trở về

Cao Khởi Tiềm vẫn luôn ngồi trong kiệu không chịu ra ngoài.

Loại chuyện thủ hạ ẩu đả này, thân phận như hắn, há có thể nhúng tay vào.

Thế nhưng, hắn vẫn hé màn kiệu, âm thầm quan sát tình hình bên ngoài.

Lúc trước, đám cao thủ đại nội chiếm ưu thế, hắn không lên tiếng, ngồi chờ người của mình xông vào.

Nhưng hiện tại, thủ hạ ngã gục hết, có hơi xấu hổ rồi.

Tình hình này, không muốn ra mặt cũng phải ra mặt trấn áp cục diện.

Cao Khởi Tiềm vén rèm kiệu, định nhảy ra ngoài giở uy phong.

Cùng lúc đó, Trần Thiên Hộ cũng vừa chạy tới bên kiệu, động tác đầu tiên của hắn chính là vén rèm kiệu, muốn gọi Cao Khởi Tiềm đang trốn trong kiệu ra ngoài nói chuyện.

Thế là, tay Cao Khởi Tiềm trong kiệu vừa mới đưa tới màn kiệu, còn chưa kịp vén lên, thì tấm màn kiệu đã bị người ta từ bên ngoài kéo ra.

Trong kiệu tối om, bên ngoài kiệu lại là ánh mặt trời chói chang.

Cao Khởi Tiềm đang ngồi, Trần Thiên Hộ thì đứng.

Vì vậy, Cao Khởi Tiềm ngước nhìn Trần Thiên Hộ...

Đây là lần đầu tiên Cao Khởi Tiềm gặp Trần Thiên Hộ!

Sau lưng Trần Thiên Hộ ánh mặt trời chói mắt, gương mặt ngược sáng, ít nhiều có chút âm u.

Cái cằm to lớn nhô ra phía trước, đôi mắt tam giác đáng sợ tràn đầy sát ý, khóe miệng nhếch lên để lộ hàm răng trắng hếu, trên sống mũi có mấy nốt mụn đầu đen, móng tay của ngón tay đang vịn màn kiệu phản chiếu ánh sáng hung ác...

Cao Khởi Tiềm vốn định giở uy phong, nhưng chỉ một cái liếc mắt!

Chỉ một cái liếc mắt phong tình!

Tất cả uy phong của Cao Khởi Tiềm đều nuốt ngược vào trong bụng, gian nan nuốt một ngụm nước miếng, hoảng sợ hô lên: "Ngươi...ngươi là hung... đồ... nào... đừng giết ta!"

Giây lát đã sợ hãi!

Trần Thiên Hộ nào có ý định giết hắn, đánh nhau đến nước này, Trần Thiên Hộ cũng phải suy nghĩ, tuy đối phương không tuân thủ quy củ trước, nhưng bên mình đã khống chế được tất cả mọi người bên đối phương, cũng không thể ra tay nữa.

Nhất là Cao Khởi Tiềm là quan lớn như vậy, nếu thật sự đánh hắn, sau này mặt mũi hoàng đế khó coi, sẽ ảnh hưởng đến hành động thâm nhập triều đình của thôn Cao Gia.

Trần Thiên Hộ chuẩn bị dàn xếp ổn thoả, nhe răng cười nói: "Ấy chà, Cao công công, hiểu lầm, tất cả đều là hiểu lầm."

Hắn nhe răng cười, khóe miệng méo mó đáng sợ, Cao Khởi Tiềm vừa nhìn liền biết, đây là kẻ xấu đang nói lời ngược lại, tuyệt

đối là nói lời ngược lại. Loại kẻ phát rồ này, một ngụm có thể ăn hai đứa bé, thích nhất là nói năng âm dương quái khí như vậy.

Cao Khởi Tiềm hít một ngụm đậu phụ thối: "Ngươi đừng qua đây."

Trần Thiên Hộ cố gắng tỏ ra ôn hoà: "Người bên dưới không hiểu chuyện, làm việc không được linh hoạt, đắc tội Cao công công, ta ở đây thay mặt bọn họ xin lỗi Cao công công."

Chữ "a" cuối cùng hắn nói là âm mở, miệng há to, lộ ra hàm răng nhọn hoắt không đều, chỉ cần hàm răng nhọn này, cắn một miếng thịt trên người ai đó xé ngang, chắc chắn sẽ rớt xuống một mảng lớn.

Hồn Cao Khởi Tiềm bay loạn trên trời: "Đây là kinh thành, dưới chân thiên tử, ngươi đừng làm loạn, ngươi đừng làm loạn."

Trần Thiên Hộ: "Cao công công ở đây chờ một chút, đại soái nhà ta lập tức tới ngay."

Lại là một chữ "ngay", lại là âm mở.

Lại lộ ra hàm răng nhọn!

Cao Khởi Tiềm hiểu rồi, tên này muốn ăn mình, nhất định là vậy, hàm răng nhọn này cứ chốc chốc lại há ra ngậm vào trước mặt mình, lúc nào cũng có thể cắn xuống.

Hắn đột nhiên ngửa người ra sau, phía sau kiệu vậy mà có cơ quan, mở ra, hắn từ phía sau lộn một cái ra ngoài.

Trần Thiên Hộ: "Ơ?"

Cao Khởi Tiềm lộn ra khỏi kiệu, lăn mấy vòng về phía sau, xoạt một cái nhảy dựng lên, sau đó cũng không quay đầu lại, co giò bỏ chạy.

Trần Thiên Hộ: "Ê? Cao công công? Ngài đi rồi sao? Không phải tìm đại soái nhà ta có việc sao?"

Cao Khởi Tiềm vừa chạy về phía trước, vừa kêu lớn: "Cứu mạng, tạo phản rồi, giết người rồi!"

Trưởng công chúa "Thần Hành Bách Biến" của Chu Do Kiểm cũng không chạy nhanh bằng Cao Khởi Tiềm, trong nháy mắt, hắn đã chạy đến mức không thấy bóng dáng.

Lúc này, Tôn Truyền Đình mới vừa tới trước cổng doanh, nhìn đám cao thủ đại nội nằm la liệt rên rỉ trên đất, tò mò hỏi: "Ở đây xảy ra chuyện gì vậy?"

Hai tên lính biên quân ban đầu mới bẩm báo: "Cao Khởi Tiềm tới, không thông báo trực tiếp xông vào doanh trại, chúng tôi ngăn hắn, hắn liền đánh người, sau đó liền biến thành như vậy."

Tôn Truyền Đình bật cười: "Hoá ra là chuyện vớ vẩn như vậy, hừ! Các ngươi không sai, sai là Cao Khởi Tiềm, quen thói giở uy phong, tưởng mình quan to là có thể coi thường quy củ. Đây cũng là vấn đề chung của tất cả các hệ thống quan liêu cũ, lần này ta tiến kinh, phụng chỉ Thiên Tôn, muốn dạy cho đám quan văn kinh thành này một chút quy củ mới, lần này coi như là giáo huấn Cao Khởi Tiềm một chút đi."

Trần Thiên Hộ: "Hắn có khả năng sẽ nói xấu chúng ta trước mặt hoàng đế, sau đó bất lợi cho Tôn hiệu trưởng không?"

Tôn Truyền Đình cười nói: "Không cần lo lắng, chúng ta sẽ không cho hắn cơ hội này, vừa rồi mới có tin báo cáo nói tặc quân đang hoạt động ở phụ cận Tế Nam, Sơn Đông, chúng ta cần xuất chinh đến Tế Nam."

Trần Thiên Hộ chợt hiểu ra: "Hoàng thượng cần chúng ta tiễu phỉ, không thể nào trong lúc này lại làm gì chúng ta, Cao Khởi

Tiềm đối phó chúng ta cũng vô dụng."

Tôn Truyền Đình cười nói: "Không sai, chính là như thế." ---

Cao Khởi Tiềm một đường chạy như bay, tóe lửa mang theo tia chớp, ầm ầm ầm chạy vào ngự thư phòng, nhào vào lòng Chu Do Kiểm khóc lóc om sòm: "Hoàng thượng, ngài phải làm chủ cho lão nô. Lão nô thân là giám quân, đi tuần tra doanh trại của Tôn Truyền Đình, không ngờ tên Tôn Truyền Đình kia vô cùng vô lễ, thế mà không cho giám quân là lão nô này vào doanh. Ai biết hắn giấu thứ gì không thể để người khác thấy trong doanh trại, không dám cho lão nô nhìn thấy."

Chu Do Kiểm giật thót: "Thế mà có chuyện này sao?"

Cao Khởi Tiềm gào khóc: "Hắn còn dung túng thuộc hạ, ra tay đánh người, đám người lão nô mang theo đều bị đánh bị thương, nếu lão nô không chạy nhanh, hôm nay đã không thể ở đây nói chuyện với hoàng thượng rồi."

Chu Do Kiểm nổi giận!

Thái giám giám quân, là công cụ quan trọng hoàng gia dùng để khống chế đám võ tướng, đề phòng võ tướng không nghe lời, đại diện cho mặt mũi của hoàng gia.

Nếu không có thái giám giám sát, vạn nhất quân đội tạo phản thì phải làm sao?

Cho nên, hành vi đuổi giám quân của Tôn Truyền Đình, nói nhỏ thì là không nể mặt hoàng gia, nói lớn thì chẳng khác nào mưu phản.

Chu Do Kiểm nhịn không được nghĩ thầm: Đám đại thần này thật sự là không được! Từng tên từng tên một, Binh bộ thượng thư đều khiến người ta không bớt lo. Trương Phượng Dực là kẻ bất tài, ngay cả truy kích Kiến Nô cũng không dám. Dương Tự Xương

tự ý điều động đại quân, bao vây lưu khấu, thế mà không cho trẫm biết việc điều động binh lực lớn như vậy. Bây giờ lại thêm một tên Tôn Truyền Đình, thế mà lại đánh đập giám quân.

Thật sự là muốn lật trời rồi!

"Trẫm muốn trị tội bọn họ, nhất định phải trị tội hắn."

Chu Do Kiểm vừa dứt lời.

Bên ngoài đã có một thái giám lao vào, kêu lớn: "Bẩm báo hoàng thượng, đại sự không tốt, thám báo hồi báo, nói đại quân Sấm tặc đang nhòm ngó Tế Nam. Binh bộ thượng thư Tôn Truyền Đình xin được xuất binh, thỉnh hoàng thượng cho phép hắn dẫn Kinh doanh đi cứu viện Tế Nam."

Chu Do Kiểm: "Hả?"

Hắn thở dài một hơi: "Xem ra, vẫn chưa phải lúc thu thập Tôn Truyền Đình."

Cao Khởi Tiềm: "Ơ? Vậy lão nô..."

Chu Do Kiểm: "Chuyện ngươi chịu uỷ khuất, chờ hắn tiễu phỉ trở về rồi hẵng tính."

Chương 1270: Ba Lạp Đăng có chí tiến thủ

Bộ lạc Ô Thẩm...

Triết Bố đã xuất binh chinh phạt, viễn chinh đến tận bên kia bộ lạc Khách Nhĩ Khách và bộ lạc Khoa Nhĩ Thấm, thế nhưng, sự phát triển của bộ lạc Ô Thẩm cũng không bởi vậy mà dừng lại.

Bởi vì, viện trợ của thôn Cao Gia đã đến!

Rất nhiều mũ lam và mũ vàng của thôn Cao Gia, đến "thành thị nhỏ" Ba Lạp Đăng vừa mới được xây dựng của bộ lạc Ô Thẩm.

Từ Ba Lạp Đăng, trong tiếng Mông Cổ, có nghĩa là "có chí tiến thủ".

Đây là một thành thị tràn đầy chí tiến thủ.

Đương nhiên, trong mắt người thôn Cao Gia, nó kỳ thật cũng không thể gọi là thành thị.

Nó chỉ là một tập hợp của một đám lều trại.

Người bộ lạc Ô Thẩm thiếu kỹ thuật xây dựng đáng tin cậy, cũng không có đủ vật liệu xây dựng, bọn họ chỉ có thể dùng lều trại của mình để tạo thành thành thị, gió lớn thổi tới, toàn bộ thành thị đều xiêu xiêu vẹo vẹo trong gió, thoạt nhìn có phần thê thảm.

Doanh nhân Đằng Dật Phong đến từ thôn Cao Gia nhìn thành thị lều trại trước mắt, cũng nhịn không được có chút xấu hổ: "Ây da, lúc đến đã nghe nói nơi này rất thê thảm, không ngờ còn thê

thảm hơn trong tưởng tượng của ta."

"Ha ha ha, đừng nói lời khó nghe nữa." Một doanh nhân khác cười nói: "Lão Đằng, ngươi ở đây không thể nào xây dựng xưởng xi măng được đâu."

Đằng Dật Phong gật đầu: "Ta thấy có chút khó khăn, có điều, phái người đi khảo sát xem có đá có thể làm xi măng hay không vẫn là phải làm."

Hắn vẫy vẫy tay, mấy nhân viên kỹ thuật khảo sát đi tới.

Đằng Dật Phong phân phó: "Đi dạo quanh đây một chút, xem xem có thể tìm được vật liệu làm xi măng hay không."

Mấy người kia lên ngựa, đi về phía xung quanh.

Còn doanh nhân kia, làm ăn buôn bán hàng tiêu dùng nhanh, lần này tới đây, có rất nhiều việc có thể làm, hắn nhìn xưởng chế tác sừng bò mà Triết Bố dựng lên từ xa, sừng sững ở giữa Ba Lạp Đăng dưới hình thức một cái lều khổng lồ, nhịn không được cười thầm: "Triết Bố tuy học được chút ít, nhưng cái gì cũng biết nhưng cái gì cũng không tinh, đổi lại là ta, ở đây có thể làm rất nhiều việc buôn bán, hắc hắc hắc. Da bò có thể dùng để làm các loại đồ thủ công mỹ nghệ, vỏ kiếm, vỏ dao, yên ngựa các thứ, còn có thể dùng để làm giày. Da dê cũng vậy, còn có sữa bò sữa dê có thể làm thành các loại chế phẩm từ sữa... Ta có thể làm một vạn loại buôn bán, bắt đầu từ cái nào để kiếm bộn đây? Ây da, mặc kệ nhiều như vậy, làm tất cả cùng lúc, kiếm tiền mà, sợ gì kiếm ít."

"Tuyển công nhân, tuyển công nhân!" Doanh nhân kia lập tức đăng quảng cáo.

Chi phí nhân lực trên thảo nguyên thấp đến mức khiến hắn giật mình, tùy tiện chiêu mộ, đã chiêu mộ được một đám người chỉ cần tiền công cực thấp liền nguyện ý làm việc như trâu như ngựa.

Không cần biết, nhận hết!

Đây không thể coi là bóc lột sức lao động, bởi vì tộc trưởng trẻ tuổi Triết Bố của bộ lạc Ô Thẩm hiện tại cầu còn không được người thôn Cao Gia đến đây "bóc lột" tộc nhân của hắn.

Bởi vì, chỉ có nhà xưởng đến, cung cấp công việc, những người này mới có thể an cư lạc nghiệp ở thành Ba Lạp Đăng, nếu không, bọn họ lại phải đuổi theo đồng cỏ, lang thang khắp thảo nguyên.

Dân số không thể tụ tập, người Mông Cổ vĩnh viễn không có ngày giàu có.

Doanh nhân kia rất nhanh đã tuyển được một đám công nhân, bắt đầu vui vẻ nghĩ đến sau này mình có thể kiếm được bao nhiêu tiền.

Còn những người Mông Cổ ứng tuyển thành công, cũng bắt đầu vui vẻ ảo tưởng về việc sau này có thể an cư lạc nghiệp ở đây, không cần phải chạy đông chạy tây đuổi theo đồng cỏ, sống cuộc sống nguy hiểm trên thảo nguyên nữa.

Đúng lúc này, doanh nhân nhìn thấy Đằng Dật Phong trở về.

Vẻ mặt đầy xấu hổ: "Hỏng bét, ta không tìm thấy vật liệu thích hợp để làm xi măng ở đây."

Doanh nhân cười nói: "Vậy ngươi đến đây uổng phí rồi, tiền ở đây, huynh đệ ta giúp ngươi kiếm, ha ha ha ha."

Vừa mới cười nhạo chưa được hai tiếng, một nhân viên phụ trách khảo sát đã phi ngựa lao tới, lớn tiếng nói với Đằng Dật Phong: "Lão bản, ta tìm được thứ tốt rồi, tìm được thứ tốt rồi."

Đằng Dật Phong: "Ồ? Tìm được đá vôi, hay là đá gì?"

"Mỏ than!" Nhân viên khảo sát mừng rỡ nói: "Mỏ than, mỏ than

lớn, hơn nữa còn rất gần mặt đất, gần như là mỏ than lộ thiên."

Đằng Dật Phong vừa nghe lời này, không khỏi sững sờ: "Ơ?"

Ngay sau đó mừng như điên: "Oa, phát tài rồi!"

Khai thác mỏ than trên đất đai Đại Minh rất phiền phức, dù sao Đại Minh cũng là một đế quốc rất trưởng thành, tùy tiện một ngọn núi hoang, một vùng đất hoang, đều là đất có chủ, không thể để người khác tùy ý khai thác.

Nhưng trên thảo nguyên Mông Cổ, không có vấn đề này!

Chủ nhân ở đây là bộ lạc Ô Thẩm, nhưng bộ lạc Ô Thẩm chưa từng phân chia đất đai trên thảo nguyên cho bất kỳ lãnh chúa phong kiến nào, muốn đào là có thể đào, căn bản không cần lo lắng chuyện mảnh đất này là của vương gia nào.

Đằng Dật Phong ngửa mặt lên trời cười to: "Nhanh, nhanh chóng chiêu mộ công nhân! Chiêu mộ công nhân mỏ than."

Doanh nhân kia cũng không khỏi ngẩn người: Moá nó! Bên này ta kiếm chút tiền đồ thủ công mỹ nghệ, sao có thể so sánh với hắn đào mỏ, bị so sánh đến mức thảm hại.

Hơn nữa, hắn cũng rất rõ ràng một đạo lý. Chỉ dựa vào đồ thủ công mỹ nghệ, muốn chống đỡ toàn bộ một thành thị thì vẫn là có chút khó khăn.

Nhưng một mỏ than lại có thể làm được!

Chỉ cần mỏ than của Đằng Dật Phong được xây dựng, thành Ba Lạp Đăng này nhất định sẽ ổn định.

Rất nhiều công nhân mỏ than và người nhà của bọn họ, sẽ chống đỡ số lượng dân cư của nơi này.

Số lượng dân cư tăng lên, tự nhiên sẽ chống đỡ thương

nghiệp, cùng với các loại ngành nghề hỗ trợ, sau đó toàn bộ thành thị coi như ổn định.

Doanh nhân đấm vào vai Đằng Dật Phong một cái: "Tên này, lần này ngươi phát tài rồi, ta cũng đỏ mắt rồi."

Đằng Dật Phong cười nói: "Ha ha ha, kiếm được hay không, cũng không phải là quan trọng nhất, mấu chốt là hoàn thành nhiệm vụ chiến lược mà Thiên Tôn giao phó, đây mới là quan trọng nhất. Kiếm được bao nhiêu bạc, cũng không bằng Thiên Tôn khen ta nửa câu."

Câu nói này, ngược lại khiến tinh thần của doanh nhân kia cũng phấn chấn lên.

Đằng Dật Phong nói: "Chỉ dựa vào mỏ than để chống đỡ một thành thị cũng không tốt lắm, có các loại nhà xưởng đồ thủ công mỹ nghệ nhỏ của ngươi, làm phong phú ngành nghề của thành thị này, vậy mới tốt. Chúng ta chỉ cần làm tốt nơi này, là có thể trở thành thành thị kiểu mẫu trên thảo nguyên, không chỉ bộ lạc Ô Thẩm, còn có rất nhiều bộ lạc khác học tập theo. Đến lúc đó, nhiệm vụ đại chiến lược giúp người Mông Cổ xây dựng thành thị, ổn định dân cư của bọn họ, là có thể hoàn thành viên mãn."

Đến lúc đó!

Người Mông Cổ và người Hán càng thêm thân cận, sẽ trở thành chuyện tất nhiên.

Hai quốc gia hợp hai làm một, trở ngại cũng sẽ nhỏ hơn.

"Tốt, cùng nhau cố gắng nào!"

Đồ thủ công mỹ nghệ nhỏ của doanh nhân, lập tức có thể bắt đầu làm, dù sao nhà xưởng cũng dùng lều trại, tổ chức một đám người tại chỗ bắt đầu làm việc.

Nhưng mỏ than mà Đằng Dật Phong muốn đào thì không đơn giản như vậy, hắn vội vàng phái người về thôn cầu viện, sau đó, mũ lam mũ vàng của thôn Cao Gia đến, xe sắt chở theo các loại vật liệu cũng đến.

Muốn tiền cho tiền, muốn người cho người.

Các loại công cụ kỳ quái, trong nháy mắt đã khiến đám người bộ lạc Ô Thẩm chưa từng thấy qua trần đời phải trợn mắt há hốc mồm...

Không lâu sau, người oai phong nhất trong thành Ba Lạp Đăng, chính là công nhân làm việc trong mỏ than, bọn họ trở thành công nhân gia gia "thời thượng nhất, sành điệu nhất", cầm tiền công hậu hĩnh, thao tác máy móc khổng lồ, làm công việc mà người khác xem không hiểu.

Đi trên đường lưng thẳng tắp, oai phong hết nước chấm!

Không ít người chăn nuôi, kiên quyết bán hết bò dê nhà mình, không chăn nuôi nữa, đi làm công nhân.

Cũng không biết mấy trăm năm sau, con cháu của bọn họ có hối hận hay không.

Chương 1271: Người giàu nộp nhiều thuế

Phủ thành Tế Nam!

Sấm quân đã rong ruổi bên ngoài phủ thành Tế Nam được vài ngày, rất nhiều thôn xóm, thị trấn nhỏ đều rơi vào tay quân Sấm Vương.

Thế nhưng, thành Tế Nam lại thủy chung không "mở cửa đầu hàng".

Bài đồng dao "Sấm Vương đến không thu thuế" trong thành Tế Nam, người hát càng ngày càng ít. Bây giờ thỉnh thoảng có người hát một câu, người bên cạnh liền làm vẻ mặt nhìn kẻ ngốc: "Ngươi cũng tin cái này? Quân Sấm rõ ràng là đang lừa người!".

Kẻ hát đồng dao liền đỏ mặt tía tai phản bác: "Sấm Vương mới không phải lừa người, ngài ấy thật sự không thu thuế".

Những người bên cạnh liền nở nụ cười: "Người như ngươi, bị người ta bán rồi còn giúp người ta đếm tiền".

Cười xong, đám người bắt đầu giảng đạo lý cho người kia, đem đạo lý mà thôn Cao Gia phái người tới giảng, giảng giải cho người kia nghe.

Kẻ kia mặt mày âm trầm nghe, ban đầu không tin, thế nhưng nghe nhiều một hồi, trong lòng rốt cuộc cũng tính toán lại…

Dù sao, người ngu ngốc nhất cũng biết, quan sai phải được phát bổng lộc, mà bổng lộc này từ đâu ra? Đương nhiên là thuế! Không có thuế thì lấy đâu ra quan sai, không có quan sai ai quản lý

tội phạm? Nếu không ai quản lý tội phạm, thế giới này chẳng phải loạn sao?

Tu sửa cầu đường, đắp đê trị sông, cái nào không tốn tiền?

Những khoản tiền này không dựa vào thuế để quản lý thì ai quản lý?

Vừa nghĩ thông vấn đề này liền cảm thấy một loại phẫn nộ như trí thông minh bị người khác sỉ nhục, từ fan chuyển thành anti chỉ trong một khoảnh khắc.

Người kia tức giận nói: “Sấm tặc lừa ta!”.

Người bên cạnh cười: “Vừa rồi ngươi còn gọi hắn là Sấm Vương”.

“Mẹ nó, Sấm tặc, chính là quân cướp. Vậy mà lừa ta, ta dễ lừa như vậy sao? Ta đ*!”.

Những cuộc đối thoại tương tự đều đang diễn ra khắp nơi trong thành Tế Nam, hơn nữa không chỉ có thành Tế Nam, trên địa bàn Sơn Đông, thành trì lớn nào có chút quy mô, đều có tư tưởng như vậy đang truyền bá, chỉ có những vùng nông thôn mà tin tức khó khăn tiến vào, bách tính vẫn còn bị che mắt.

Khi tất cả bách tính đều không còn tin tưởng “không thu thuế”, một giọng nói mới, bắt đầu lưu truyền trong bách tính.

“Nói như vậy, chúng ta mãi mãi đều bị thu thuế? Mãi mãi chỉ có thể sống khổ sở?”.

“Ôi! Cả đời số khổ đúng không?”.

“Triều đình thu thuế nặng, Sấm Vương lại dỗ dạt lừa gạt chỉ muốn lôi kéo chúng ta đi làm bia đỡ đạn, dù sao chúng ta đều là cá nằm trên thớt”.

Bách tính buồn bã thần thương…

Ngay trong bầu không khí như vậy…

Thành Tế Nam, trước chợ.

Lưu Mậu Bào sửa sang lại bộ văn sĩ sam trên người, thu xếp bản thân gọn gàng ngăn nắp, thoạt nhìn giống hệt một nhân vật trâu bò rất có học thức, cầm lấy một cái loa sắt, đứng ở chính giữa chợ trên một đài gỗ được dựng tạm.

“Khụ! Mọi người nghe ta nói!”.

Lưu Mậu Bào hô một tiếng, lập tức thu hút một đám bách tính vây xem.

Thời buổi này người đọc sách ở dân gian vẫn rất được người khác tôn trọng, chỉ cần mặc văn sĩ sam, tìm một chỗ đứng, lớn tiếng diễn thuyết, lập tức có bách tính vây quanh nghe.

Lưu Mậu Bào: “Gần đây, chuyện thu thuế hay không thu thuế đã trở thành đề tài được mọi người bàn tán sôi nổi nhất. Tại hạ có chút nông cạn, muốn giảng giải cho mọi người nghe…”.

“Thuế, đó là thứ nhất định phải có người nộp, điểm này ta tin rằng sau những ngày gần đây thảo luận, mọi người hẳn là đã hiểu rõ”.

“Thế nhưng, thuế phải nộp như thế nào, do ai nộp, lại là một vấn đề đáng để làm rõ”.

Bách tính nghe đến đây, không khỏi xì xầm: Cái này còn cần phải làm rõ sao, không phải là chúng ta nộp sao? Chẳng lẽ các quan lão gia lại đi nộp thuế?

Lưu Mậu Bào: “Không thể để người nghèo nộp thuế nuôi người giàu, chế độ như vậy là không hợp lý”.

Câu này vừa thốt ra, đám người vây xem lập tức vỗ tay hoan hô.

Lưu Mậu Bào: “Tại hạ kiến nghị triều đình tiến hành cải cách, do người giàu nộp thuế, còn người nghèo thì miễn thuế”.

Bách tính: “Nói hay lắm!”.

“Người đỡ lời” được thôn Cao Gia sắp xếp trong đám người lập tức nhảy ra: “Vị tiên sinh này, ngài nói rất có lý, nhưng tiểu nhân ngu dốt, cũng không biết người giàu người nghèo này, phân chia như thế nào? Người nào được phân chia là người nghèo? Người nào được phân chia là người giàu? Nếu cái này mà cũng không rõ ràng, vậy những gì ngài nói vừa rồi chỉ là lời nói suông”.

Lưu Mậu Bào đưa tay chỉ vào “người đỡ lời”, lớn tiếng nói: “Vị huynh đài này hỏi hay lắm! Người nào là người nghèo, người nào là người giàu, cái này thật sự là vấn đề phải làm rõ. Tại hạ xin mạn phép góp ý…”.

“Đại Minh chúng ta, là quốc gia lấy nông nghiệp làm chủ”. Lưu Mậu Bào: “Cho nên, tại hạ có một cách phân chia mộc mạc nhất, chính là dựa theo số lượng ruộng đất để thu thuế. Ruộng đất nhiều, thì thu nhiều thuế. Ruộng đất ít, thì thu ít thuế. Không có ruộng đất, vậy đương nhiên là không thu thuế, mọi người thấy ý kiến này thế nào?”.

“Người đỡ lời” ồn ào: “Bây giờ không phải là đang thu như vậy sao? Thu theo mẫu ruộng!”.

“Không không không, hiện tại không phải như vậy”. Lưu Mậu Bào đưa tay chỉ về phía một tòa nhà sang trọng nguy nga ở xa xa: “Nhà đó, sở hữu ruộng đất rất nhiều, thế nhưng nhà hắn không nộp thuế”.

Bách tính thuận theo hướng ngón tay hắn nhìn lại, ngượng

ngùng.

Tòa nhà sang trọng nguy nga đó, là nhà của một vị hương thân nổi tiếng ở địa phương, nhà vị hương thân này có ba người làm quan trong triều, là hào tộc có quyền thế nhất thành Tế Nam.

“Làm quan…”.

“Làm quan làm sao có thể nộp thuế cho người làm quan?”.

“Đúng vậy đúng vậy, bọn họ không đến thu thuế của chúng ta là may rồi, ngươi vậy mà còn muốn thu thuế của hắn?”.

Tay Lưu Mậu Bào lại chỉ, chỉ vào tòa phủ đệ sang trọng nhất, uy nghi nhất, trâu bò nhất thành Tế Nam: “Còn có nhà này, ruộng đất cũng rất nhiều, gần như sở hữu nửa thành Tế Nam, hắn cũng không nộp thuế”.

Bách tính lại nhìn, lập tức hít một ngụm khí lạnh, tòa phủ đệ đó, chẳng phải là phủ đệ của Đức vương Chu Do Xu sao?

Đó là vương gia đấy!

Hoàng thân quốc thích, ngươi vậy mà dám nói muốn thu thuế của hắn?

Hắn không phải người đánh chết ngươi mới lạ.

Bách tính bắt đầu hoảng sợ, bọn họ cảm thấy, hình như mình đang nghe một tên phản tặc diễn thuyết.

Lưu Mậu Bào lớn tiếng nói: “Chỉ cần những người không nộp thuế này, đều nộp thuế lên, vậy thuế của quốc gia lập tức có thể tăng lên rất rất nhiều, như vậy, chúng ta có thể giảm bớt số thuế mỗi mẫu ruộng, cũng có thể gánh vác chi tiêu của quốc gia. Thuế má mà bách tính nghèo khổ nộp, liền ít đi thôi. Nói một cách đơn giản, chính là để những người giàu có tăng thuế để cho người

nghèo giảm thuế".

Bách tính: "Ồ! Những lời ngươi nói rất nguy hiểm đấy!".

Lưu Mậu Bào cười hì hì: "Mọi người đừng sợ, ta là một tú tài, hiện tại ta nói những điều này, gọi là 'chỉ trích thời cuộc', thảo luận một chút là được thôi! Chúng ta cứ tán tán gẫu thôi".

Căn bản không ai dám tán gẫu với hắn, bách tính ào một tiếng, bỏ chạy.

Lưu Mậu Bào bị bỏ mặc, nhưng cũng không tức giận, vui vẻ chuẩn bị xuống đài.

Bên trong đám người bên cạnh, quân sư nham của Sấm Vương chui ra, đưa tay giữ chặt lấy cánh tay Lưu Mậu Bào.

Chương 1272: Ngươi là phản tặc

Lưu Mậu Bào tập trung nhìn kỹ, đây chẳng phải là gã thư sinh lần trước cùng mình biện luận chuyện Sấm Vương "không thu thuế" đó sao. Hắn nào biết, người trước mắt này chính là quân sư Lý Nham của Sấm Vương.

Lý Nham gần đây thường xuyên vào thành, một mặt là để dò la dư luận của bách tính, mặt khác, chính là muốn thường xuyên nghe Lưu Mậu Bào "chỉ trích thời cuộc".

Hắn không giống như thường nhân, nghe xong là thôi. Mỗi lần nghe Lưu Mậu Bào giảng giải đạo lý, đều sẽ có rất nhiều thu hoạch, thêm vào đó là suy nghĩ của bản thân, cảm thấy thu được rất nhiều điều bổ ích.

Hôm nay, những lời Lưu Mậu Bào nói khiến hắn cảm thấy có chút hữu dụng.

Nghe chưa đã ghiền, nhịn không được liền nhảy ra ngăn cản người trước mặt.

Lưu Mậu Bào: "Huynh đài, ta nhớ ngươi, lần trước là người thảo luận chuyện Sấm Vương đến không thu thuế."

Lý Nham: "Đa tạ huynh đài còn nhớ tại hạ, lần trước đã nói ra những lời nông cạn, khiến huynh đài chê cười. Hôm nay nghe được cao luận của huynh đài, tại hạ như được khai sáng, có mấy vấn đề, thật sự muốn thỉnh giáo huynh đài, không biết có thể nể mặt hay không?"

Lưu Mậu Bào cười nói: "Đi, chúng ta đến quán trà bên cạnh trò chuyện."

Hai người đến quán trà ngồi xuống, gọi một ấm trà ngon, tiếp tục trò chuyện.

Lý Nham nói: "Vừa rồi huynh đài nói về phương án kia, tại hạ nghe xong thật sự cảm thấy rất hay. Cứ lấy thành Tế Nam này mà nói, một mình phủ Đức Vương đã chiếm một nửa ruộng đất, hơn nữa những ruộng đất này đều không nộp thuế. Thêm vào đó là hương thân, sĩ tộc địa phương, cũng đều không nộp thuế, khiến cho người dân Tế Nam thành thật sự phải nộp thuế, chiếm hữu ruộng đất chưa đến hai phần mười tổng số."

Hắn thở dài một hơi: "Dùng hai phần mười ruộng đất, để nộp mười phần mười thuế, bách tính làm sao không khổ? Vừa rồi nghe huynh đài nói, để cho tám phần mười ruộng đất kia cũng cùng nhau nộp thuế, như vậy ruộng đất nộp thuế sẽ có mười phần mười. Cho dù mỗi mẫu đất thuế thu được giảm đi một nửa, thì thuế thu được cũng nhiều hơn trước kia, còn có thể giảm bớt gánh nặng thuế má cho bách tính."

Lưu Mậu Bào mỉm cười: "Đúng vậy, chính là như thế."

Lý Nham: "Về nông nghiệp thì tại hạ coi như là hiểu rồi, vậy còn thương nghiệp thì sao? Thương nhân không có ruộng đất, chỉ có mua bán, làm sao để thương nhân kiếm nhiều nộp nhiều, thương nhân kiếm ít nộp ít?"

Lưu Mậu Bào: "Điều này liên quan đến thuế thương, lại là một vấn đề rất phức tạp."

Hắn từ trong lòng móc ra một tờ giấy...

Đây là phát minh của Vương Đường, tổng quản lý Tây An thôn Cao Gia, mỗi khi mua một món hàng, sẽ được tặng kèm một tờ hóa

đơn, hiện tại đã được phổ biến ở khu giải phóng Thiên Tôn, nhưng ở bên ngoài, vẫn chưa có ai nhìn thấy.

Lý Nham nhận lấy tờ giấy, nhìn trái nhìn phải, kỳ quái hỏi: "Vật này là gì?"

Lưu Mậu Bào: "Hóa đơn! Có người mua một món đồ ở chỗ thương nhân, thương nhân phải đưa cho khách hàng một tờ hóa đơn, trên đó ghi giá cả, số lượng của món đồ đó, làm thành hai bản, một bản lưu giữ ở chỗ thương nhân, một bản lưu giữ ở chỗ khách hàng."

Lý Nham kỳ quái hỏi: "Vật này có tác dụng gì?"

Lưu Mậu Bào cười nói: "Thu thuế! Gom những tờ hóa đơn mà thương nhân đã lập ra để tính toán, là có thể tính ra được hắn ta đã kiếm được bao nhiêu tiền, kiếm được nhiều thì nộp nhiều thôi."

Lý Nham bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Nhưng mà, chuyện này...nếu như thương nhân gian lận thì sao?"

"Rất khó xử lý." Lưu Mậu Bào xòe tay nói: "Vô cùng khó xử lý, thương nhân chỉ cần làm giả sổ sách một chút, lập ra một số hóa đơn giả, hoặc là giấu đi một số hóa đơn, thì sẽ không tra ra được. Cho nên, thứ như hóa đơn này, hiện tại chỉ có thể thử nghiệm, không cách nào giải quyết vấn đề một cách hữu hiệu. Vì vậy, chúng ta lại phát minh ra một phương pháp, chính là trực tiếp cộng thuế của thương nhân vào trong hàng hóa, tuy nhiên, chiêu này hiện tại hiệu quả cũng không tốt lắm."

Lý Nham: "???"

Lưu Mậu Bào mỉm cười: "Vừa nhìn huynh đài liền biết huynh không phải là thương nhân, những chi tiết bên trong này, cũng không cần phải hiểu quá nhiều, chỉ cần biết một điều, chế độ là do con người đặt ra, nhất định sẽ có lỗ hổng, phát hiện ra vấn đề

cũng không đáng sợ, sửa chữa là được. Điều đáng sợ chính là, không có dũng khí để sửa chữa lỗ hổng."

Lý Nham: "Huynh đài thật là tài giỏi, câu nói này thật sự khiến tại hạ được lợi ích vô cùng. Vấn đề thực sự của triều đình Đại Minh này, không phải là có chính sách sai lầm, mà là triều đình không có dũng khí và năng lực để giải quyết chính sách sai lầm, mới khiến cho tình hình trở nên như thế này."

Lưu Mậu Bào thấy lúc hắn nói câu này, trong đó có một loại cảm xúc đặc biệt, trong lòng không khỏi động một cái: "Huynh đài, nhìn huynh hình như có loại cảm giác 'ta có dũng khí, cũng có năng lực để giải quyết' vậy."

Lý Nham: "Không có không có, tại hạ nào có bản lĩnh đó."

Lưu Mậu Bào: "Huynh đài khiêm tốn rồi, nhìn ánh mắt của huynh là biết, huynh là người có ý muốn thay đổi thiên hạ này. Mạo muội hỏi một câu, chẳng hay trong nhà huynh đài có người làm quan lớn trong triều? Cho nên mới có ý muốn cải cách?"

Lý Nham vội vàng nói: "Không có không có."

Lưu Mậu Bào cười khẩy một tiếng: "Tại hạ mạo muội nói một câu, cho dù nhà huynh có người làm quan lớn trong triều, muốn cải cách cũng không có tác dụng gì đâu, huynh đài vừa nhìn đã biết là người sáng suốt, hẳn là rất rõ ràng triều đình hiện nay, muốn dựa vào mấy tên quan lại là không thể nào xoay chuyển càn khôn được."

Lý Nham: "!!!"

Lưu Mậu Bào cẩn thận quan sát sắc mặt của Lý Nham, lúc nói câu "trong nhà có người làm quan trong triều" kia, thấy biểu hiện của hắn ta không hề thay đổi, chứng tỏ câu nói này không chọc trúng, lại nói đến "dựa vào mấy tên quan lại không thể xoay

chuyển" kia, hắn ta lại khẽ gật đầu, rõ ràng là đồng ý với câu nói này.

Kết hợp hai điểm này lại suy nghĩ một chút...

Một suy đoán táo bạo, liền hiện lên trong đầu.

Lưu Mậu Bào cười nói: "Huynh đài muốn cải cách quốc gia, trong nhà lại không có ai làm quan, bản thân là một thường dân, lại rất tự tin có thể làm ra một số cử chỉ cải cách...hehe..."

Hắn đột nhiên túm lấy cổ áo của Lý Nham, cười nói: "Hay cho, thì ra ngươi là đang âm mưu tạo phản, nếu ta đoán không sai, ngươi nhất định là nhân vật quan trọng trong đám phản tặc, đi theo ta đến nha môn một chuyến."

Hành động này khiến Lý Nham sợ hết hồn, vội vàng giãy giụa về phía sau.

"Xoẹt" một tiếng, y phục trước ngực của hắn ta thế mà bị xé rách.

Dù sao thì chất lượng quần áo của hắn không thể nào tốt bằng thôn Cao Gia.

Lưu Mậu Bào cũng không khỏi sững sờ, a, chỉ là nói đùa một chút thôi, người này phản ứng lớn như vậy, xem ra thật sự là nhân vật quan trọng trong đám phản tặc.

Lưu Mậu Bào vội vàng duỗi tay tóm lấy, Lý Nham lại nhảy về phía sau, dưới chân vấp phải ghế, "bịch" một tiếng, ngã lăn ra, lăn hai vòng.

Lưu Mậu Bào lại tiến lên một bước, muốn tóm lấy.

Cả hai đều là văn nhân, năng lực chiến đấu đều là cùi bắp. Động tác chậm chạp, còn rất vụng về, động tác trượt chân của Lưu

Mậu Bào, giống như một tên thư sinh tay trói gà không chặt đang muốn trói gà vậy.

Lý Nham cũng không khá hơn chút nào, hai người vụng về lăn qua lăn lại, từ trong quán trà lăn ra ngoài.

Đúng lúc này, bên đường đột nhiên có hai gã hán tử xông ra, vừa ra liền che chắn cho Lý Nham, đồng thời một quyền đánh về phía mặt Lưu Mậu Bào.

Hóa ra, là người của đội Lão Bát hộ tống Lý Nham vào thành.

Đây chính là người luyện võ, một quyền đánh tới, loại gà mờ như Lưu Mậu Bào căn bản không kịp tránh.

Ngay khi sắp bị đánh cho nở hoa mặt mũi, bên cạnh đột nhiên có một nắm đấm duỗi ra, chắn trước mặt Lưu Mậu Bào.

"Rầm!"

Chặn lại được!

Lính đặc vụ thôn Cao Gia bảo vệ Lưu Mậu Bào cũng đã đến.

Chương 1273: Ta Quá Ngây Thơ

Hãn phỉ Đội Lão Bát cùng với lính đặc vụ thôn Cao Gia, "binh binh bốp" trong nháy mắt đã qua ba chiêu.

"Không ổn!"

Vừa giao đấu, hắn đã cảm thấy không ổn, vội vàng hô lớn: "Nhanh đưa tiên sinh đi!"

Hắn không nói quân sư, bởi vì hai chữ quân sư vừa hô lên, vậy thì không khác biệt gì so với thừa nhận là phản tặc, mà nói thành tiên sinh, còn có thể giải thích được.

Một tên hãn phỉ đội Lão Bát khác, vội vàng hộ tống Lý Nham bỏ chạy.

Bọn họ hiện tại sợ nhất chính là Lưu Mậu Bào lớn tiếng kêu la, dẫn tới quan sai, vậy thì nhất định chạy không thoát.

Nhưng mà, bọn họ rất nhanh liền phát hiện một việc nhỏ thú vị, Lưu Mậu Bào cũng không gọi quan sai, thậm chí đều không có lớn tiếng kêu la, chỉ là cười tủm tỉm nhìn Lý Nham.

Trong lòng Lý Nham dâng lên một loại cảm giác kỳ quái.

Lúc này, tên hãn phỉ kia một quyền đánh về phía lính đặc vụ.

Lính đặc vụ nghiêng người né tránh, hãn phỉ thừa cơ một cước quét tới, "bành" một tiếng đá trúng bên hông lính đặc vụ, nhưng một cước này đá lên cảm giác không đúng, dường như đá trúng vật cứng hình dài nào đó.

"Ba" một tiếng vang, trong lớp lót của lính đặc vụ rơi ra một khẩu súng ngắn nhỏ.

Khẩu súng ngắn này vừa rơi xuống đất...

Hai tên hãn phỉ đội Lão Bát đồng thời sững sờ, đồng thời thất thanh kêu lên: "Hoả súng kỳ quái."

Lý Nham: "Ơ?"

Một tên hãn phỉ: "Là bọn chúng!"

Tên hãn phỉ còn lại: "Khó trách bọn chúng không gọi quan sai, bọn chúng cũng là phản tặc."

Lưu Mậu Bào: "Ồ, nhìn ngươi nói chuyện kìa? Bọn ta làm sao lại thành phản tặc? Bọn ta là người khai sáng, nhà cải cách đang kiến tạo thế giới mới!"

"Mẹ kiếp, chỉ toàn nói bậy, chỉ biết nói lời ngon tiếng ngọt."

Một tên hãn phỉ hộ tống Lý Nham điên cuồng chạy trốn, tên hãn phỉ còn lại hai quyền vung vẩy, liều mạng bức lui lính đặc vụ, cũng vội vàng xoay người bỏ chạy.

Lính đặc vụ còn muốn truy đuổi, Lưu Mậu Bào nói: "Đừng đuổi nữa, nhanh chóng nhặt hoả súng lên, nơi này là Sơn Đông, không phải khu giải phóng, khép mình một chút."

Đội đặc vụ lui trở về, thấp giọng nói: "Lưu quản sự, mấy tên kia, nhất định là nhân vật quan trọng trong Sấm tặc, bắt được bọn chúng nói không chừng có thể lập công lớn."

Lưu Mậu Bào mỉm cười lắc đầu: "Lúc trước ở Minh Nguyệt Hạp, Sấm tặc bị chúng ta đánh cho bên cạnh chỉ còn một tiểu đội chạy thoát, kết quả trong nháy mắt lại ở Sơn Đông kéo lên đội ngũ lớn như vậy, có thể thấy bắt được người dưới trướng Sấm tặc

nhiều hơn nữa cũng vô dụng. Phải giết chết Sấm Vương, mới có thể bình định lưu khấu, để mấy tên này chạy mất không sao đâu."

Nói đến đây, hắn lại nhìn về phía Lý Nham chạy trốn, khẽ thở dài: "Người này, hình như là thật muốn thay đổi thời cuộc, hắn lưu lại trong Sấm quân, nói không chừng tổn hại của Sấm quân đối với bách tính còn có thể ít đi một chút. Chỉ là không biết người như vậy, ở giữa một đám hung đồ man rợ, có thể sống sót hay không."

--

Phía đông thành Tế Nam, núi Bàn Long.

Mười vạn đại quân của Sấm Vương đang đóng quân trên núi Bàn Long.

Không có quan binh nào dám đến trêu chọc hắn! Thậm chí, lượng lớn quan binh cũng đến đầu hàng.

Suy cho cùng, quan binh phần lớn cũng là quân hộ nghèo khó, bọn họ cũng phải truân điền, ba chữ không nộp thuế, đối với bọn họ cũng đồng dạng có lực sát thương cực lớn.

Độ trung thành hiện tại của Sấm quân đối với Sấm Vương còn khá cao, lòng người đều hướng về hắn.

Bầu không khí trong quân đội cũng rất tốt.

Điều này khiến Sấm Vương vô cùng vui mừng, nhưng mà, ngày tốt lành khi tiến quân đến Tế Nam, đã đến hồi kết thúc...

Thành Tế Nam trước mắt, vậy mà không vì bài đồng dao của hắn mà dao động, sống chết cũng không chịu "mở cửa thành nghênh đón Sấm Vương", quân sư Lý Nham đã nhiều lần lẻn vào trong thành, dò xét tình hình, nhưng mà dò xét tới dò xét lui, cũng không dò xét ra được kết quả gì.

Điều này khiến Sấm Vương ít nhiều có chút bất mãn.

"Quân sư đã trở về." Một tên thuộc hạ chạy tới.

Sấm Vương mỉm cười: "Nhanh mời quân sư vào gặp."

Rất nhanh, Lý Nham ở dưới sự hộ tống của hai tên hãn phỉ Đội Lão Bát đi tới trước mặt Sấm Vương, chắp tay thi lễ: "Đại vương, lần này ta vào thành, có chút thu hoạch."

Sấm Vương mừng rỡ: "Có biện pháp phá thành phủ Tế Nam rồi?"

Lý Nham lắc đầu: "Biện pháp phá thành, tạm thời chưa có, nhưng mà, ta đã dò xét được chân tướng Tế Nam vì sao không hàng."

Sấm Vương nhíu mày: "Ồ?"

Lý Nham: "Người của đội quân hoả súng kỳ quái kia, đã vào thành Tế Nam rồi, chủ lực của bọn chúng còn chưa tới. Chỉ sợ là mấy người, giống như ta cải trang vào thành."

Câu nói này dọa Sấm Vương giật mình: "Quân hoả súng đã tới rồi?"

Điều này đối với Sấm Vương mà nói, cũng không phải tin tức tốt gì, chỉ có thể nói là cực kỳ tồi tệ.

Lý Nham: "Ta có mấy câu, muốn nói chuyện với đại ca."

Nói đến đây, hắn lại quay đầu nhìn về phía hai tên quân sư khác bên cạnh Sấm Vương, một người tên là Ngưu Kim Tinh, cũng là tú tài, là do Lý Nham giới thiệu vào quân Sấm Vương, một người khác gọi là Tống Hiến Sách, là do Ngưu Kim Tinh dẫn vào.

Hai người đều là người có học vấn, Lý Nham cảm thấy, hai người này hẳn là cũng có thể dùng để thương lượng chuyện đứng

đắn, liền nói: "Ngưu huynh và Tống huynh cũng cùng đi."

Sấm Vương thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc, gật đầu nói: "Được! Đều tới nghe Lý tiên sinh nói gì."

Bốn người đến một cái lều nhỏ ngồi xuống.

Lúc này Lý Nham mới mở miệng nói: "Người của đội quân hoả súng kỳ quái kia, đã đến Tế Nam rồi."

Sấm Vương mặt cau có gật đầu.

Nhưng mà, hắn lập tức liền phản ứng lại, Lý Nham nói là "người của đội quân hoả súng", mà không phải "đội quân hoả súng", mấy chữ khác biệt này, liền biểu thị đội quân kia không có ở đây, chỉ là tới mấy người mà thôi.

Sấm Vương sa sầm mặt nói: "Nói cho rõ đi."

Lý Nham nói: "Bài đồng dao 'Sấm Vương đến không nộp thuế' do chúng ta biên soạn, ở trong thành Tế Nam đã mất hiệu quả rồi, trong thành có một đám người còn có học vấn hơn ta, đã đánh tan triệt để khẩu hiệu 'không nộp thuế'..."

Nói xong, hắn liền kể lại câu chuyện, đem chuyện bản thân mấy lần lẻn vào trong thành, nghe Lưu Mậu Bào "chỉ trích thời cuộc", nghi ngờ tính khả thi của việc "không nộp thuế", phân tích việc không nộp thuế có thể dẫn đến cuộc sống bách tính càng thêm khốn khổ, đem tất cả những chuyện này kể lại một lượt.

Kể cả chuyện cuối cùng giao thủ cũng đều nói ra hết.

Nói xong, vẻ mặt Lý Nham liền trở nên uể oải: "Nghe hắn nói xong, ta mới phát hiện, không nộp thuế là không thể làm được. Ta nghe xong, rất là bị đả kích, thì ra ý nghĩ của ta lại ngây thơ như vậy."

"Ơ? Đây không phải là kế sách tạm thích ứng của Lý tiên sinh sao?" Sấm Vương kinh ngạc nói: "Ta còn tưởng rằng, ngươi biên soạn bài đồng dao này là vì lừa gạt bách tính, thì ra ngươi thật muốn làm như vậy?"

Lý Nham kinh ngạc: "Ơ? Ta không có nói là kế sách tạm thích ứng, trước kia ta chưa từng làm quan, chưa từng quản lý sự vụ cụ thể, cho nên ý nghĩ có hơi quá ngây thơ, trước kia ta thật muốn để cho tất cả bách tính đều không nộp thuế."

Sấm Vương: "!"

Ngưu Kim Tinh, Tống Hiến Sách liếc nhau, trong mắt đều lóe lên một tia thần sắc kỳ quái.

Lúc trước, Lý Nham chế định sách lược "thi ân nghĩa" cho Sấm Vương, nhưng Sấm Vương lý giải lại là "giả thi ân nghĩa".

Nhiều hơn một chữ, nhưng ý tứ lại hoàn toàn khác biệt.

Bầu không khí giữa bốn người, trở nên có chút quỷ dị.

Chương 1274: Kẻ Này Phải Giết

Sấm Vương phản ứng cực nhanh, chỉ là sau khi hơi ngẩn người, lập tức liền nở một nụ cười: "Lý tiên sinh bác học đa tài, lúc trước sau khi đưa ra chủ ý không nộp thuế, bách tính nghe tin liền đi theo, sĩ khí quân ta cũng trở nên khác biệt. Ta cảm thấy ý nghĩ không nộp thuế của tiên sinh nhất định là đúng, nhất định có biện pháp thực hiện, những tên phản tặc hoả súng kia nhất định là đang nói bậy."

Lý Nham nào dám tiếp một đợt thổi phồng linh tinh này, lắc đầu, vẻ mặt buồn bực: "Ta và người của thế lực hoả súng kia nói một hồi, cảm thấy ý nghĩ của ta không thiết thực, ý nghĩ của bọn họ lại rất có lý."

Vừa nghe lời này, ánh mắt Sấm Vương liền khẽ híp lại.

Ngưu Kim Tinh và Tống Hiến Sách cũng lộ ra vẻ trầm tư.

Ba người đều không nói lời nào, nhưng ánh mắt ba người đều trở nên quỷ dị.

Lý Nham nói: "Đại ca, vừa rồi trên đường trở về, ta suy nghĩ rất nhiều, suy đi nghĩ lại, nghĩ thật lâu. Những tên phản tặc hoả súng kia, hình như làm rất tốt, thực lực của bọn họ rất mạnh, thế lực cũng rất lớn. Bọn chúng không chỉ có thể đánh, ý nghĩ về mặt nội chính cũng rất hay. Biện pháp thu thuế người giàu, để cho người nghèo nộp ít thuế, thật sự là một biện pháp giải quyết dân sinh cực tốt, nó càng thêm đáng tin cậy hơn so với ý nghĩ không nộp thuế của chúng ta."

Lý Nham nói: "Chúng ta...hình như có thể cân nhắc học hỏi bọn họ, thậm chí, liên thủ với bọn họ."

Nụ cười trên mặt Sấm Vương thoạt nhìn càng thêm rạng rỡ: "Tiên sinh nói rất có lý, đợi ta suy nghĩ kỹ càng. Ngươi lẻn vào phủ Tế Nam, còn đánh nhau với người ta một trận, nhất định là mệt mỏi rồi, trước tiên đi nghỉ ngơi đi."

Lý Nham: "Ừm, tại hạ cũng muốn chải vuốt lại mạch suy nghĩ." Nói xong, hắn lại chắp tay thi lễ với Ngưu Kim Tinh và Tống Hiến Sách: "Hai vị huynh đài đều là người có lý tưởng, có hoài bão, có học vấn, cũng giúp đỡ suy nghĩ một chút đi."

Ngưu Kim Tinh, Tống Hiến Sách: "Lý huynh yên tâm, ta cũng sẽ suy nghĩ kỹ càng."

Lúc này Lý Nham mới vừa gõ đầu mình, vừa trở về lều, kê cao đầu, cẩn thận suy nghĩ những lời Lưu Mậu Bào nói.

Chờ hắn đi rồi...

Tống Hiến Sách cũng nói: "Ta cũng phải đi cẩn thận suy nghĩ những lời Lý Nham nói, có lẽ, phải tính toán lại thiên mệnh thuộc về ai."

Hắn cũng chắp tay thi lễ, đi ra ngoài.

Vẻ mặt Sấm Vương liền trầm xuống.

Vẻ mặt Ngưu Kim Tinh cũng tương tự khó coi.

Ngưu Kim Tinh: "Kẻ này vậy mà còn muốn học tập đám phản tặc hoả súng kia."

Sấm Vương: "Hắn có một câu nói đúng, hắn vẫn thật sự rất ngây thơ."

Ngưu Kim Tinh: "Sấm Vương đại ca, một bộ lý luận mà đám phản tặc hoả súng nói, nhất định chỉ là lời ngon tiếng ngọt nhàm chán mà thôi, để cho người giàu nộp nhiều thuế, lừa ai chứ? Ai ra

ngoài tạo phản không phải là muốn đoạt lấy thiên hạ này? Nếu như thiên hạ rơi vào tay đám phản tặc hoả súng kia, bọn chúng chính là người giàu, sao có thể nhả ra miếng thịt béo đã đến tay? Nói chuyện cười gì vậy."

Sấm Vương sầm mặt nói: "Nhưng câu chuyện cười này, thật sự khiến Lý Nham tin tưởng. Lúc trước hắn bảo ta thi ân nghĩa, ta còn tưởng rằng là bảo ta giả thi ân nghĩa, kết quả hắn căn bản không nói chữ 'giả' kia."

Ngưu Kim Tinh làm động tác cắt cổ: "Kẻ này phải giết!"

Sấm Vương trầm giọng nói: "Hắn đã từng giúp ta."

Ngưu Kim Tinh: "Kẻ này không giết, ắt sẽ làm loạn quân tâm. Ngài nghĩ xem, hắn nhất định sẽ đi nói với binh sĩ chúng ta rằng không nộp thuế là không được, binh sĩ đều rất phục hắn, đều sẽ tin tưởng hắn, sau đó mọi người sẽ hoài nghi ngài. Quân tâm đại loạn, mười vạn đại quân vất vả lắm mới kéo lên được, trong nháy mắt lại sụp đổ. Ngài xem, vừa rồi Tống Hiến Sách đã bị hắn nói cho choáng váng, hiện tại trở về suy nghĩ rồi, còn nói cái gì mà muốn tính toán lại thiên mệnh, nếu như hắn tính ra thiên mệnh về tay đám phản tặc hoả súng kia, chẳng phải là càng thêm loạn sao."

Sấm Vương: "!"

Lời này thật sự khiến Sấm Vương giật mình.

Ngưu Kim Tinh: "Tống Hiến Sách tính toán tới tính toán lui, về sau tâm hướng về Lý Nham cũng không chừng, đến lúc đó, Lý Nham liền sẽ thay thế ngài, tự mình làm Sấm Vương đời mới."

Lời vừa nói ra, Sấm Vương thật sự là nhịn không được.

"Kẻ này thật sự phải giết!"

Sấm Vương: "Nghĩ biện pháp, giết hắn, đổ tội lên đầu đám

phản tặc hoả súng. Đừng để cho người khác biết là chúng ta giết hắn, bằng không quân tâm cũng sẽ loạn."

Ngưu Kim Tinh: "Chuyện này cứ giao cho ta làm đi, ta mời hắn ra ngoài du ngoạn, đi đến nơi rất xa đại doanh của chúng ta, tìm một chỗ ngồi xuống uống rượu, sau đó thừa cơ giết hắn, chỉ cần rời doanh đủ xa, người của chúng ta đều sẽ không biết là ta động thủ, sau khi trở về ta liền nói là gặp phải phản tặc hoả súng, Lý Nham bị hoả súng bắn chết, vậy nhất định là thần không biết quỷ không hay."

Sấm Vương: "Được!"--

Tôn Truyền Đình mang theo sáu trăm biên quân Cố Nguyên, hơn bốn ngàn binh sĩ mới chiêu mộ, đi vào thành Tế Nam.

Tri phủ Tế Nam nhìn thấy Binh bộ thượng thư tự mình dẫn viện quân đến, cảm động đến mức khóc lớn một trận, gần đây Sấm tặc hoạt động ở phụ cận Tế Nam, dọa cho vị tri phủ Tế Nam suýt chút nữa tìm không thấy đông nam tây bắc, ngày đêm mong ngóng, hiện tại rốt cuộc cũng mong được Binh bộ thượng thư, trái tim nhỏ treo lơ lửng, rốt cuộc có thể an ổn một chút.

Tôn Truyền Đình lại không có thời gian để ý tới tri phủ, vừa vào thành, liền phái người đi mời Lưu Mậu Bào và đám người thôn Cao Gia đã sớm một bước tiến vào thành Tế Nam hoạt động.

Tôn Truyền Đình: "Mọi vị, tình hình phụ cận Tế Nam như thế nào?"

Lưu Mậu Bào cười cười: "Mọi việc đều trong tầm kiểm soát, bài đồng dao kia của Sấm Vương đã không còn hát được ở trong thành Tế Nam nữa, mấy tòa thành trấn lớn xung quanh, cũng cơ bản đã khống chế được, nhưng mà nông thôn xung quanh, chúng ta không có cách nào giải quyết... bởi vì..."

Nói đến đây, Lưu Mậu Bào thở dài: "Ba chữ 'không nộp thuế', lực tẩy não đối với nông dân nghèo khổ quá mạnh, chúng tôi nhất thời nữa khắc không xoay chuyển được. Chúng tôi giảng đạo lý với bọn họ, bọn họ cũng không nghe, chỉ một lòng một dạ nhận định triều đình không thu thuế mới là triều đình tốt."

Tôn Truyền Đình khẽ thở dài một hơi, lắc đầu nói: "Vậy thì cũng không có biện pháp, chỉ có thể đánh tan Sấm Vương trước, sau đó mới từ từ giảng đạo lý với nông dân nghèo."

"Đúng rồi." Lưu Mậu Bào đột nhiên nhớ tới chuyện của Lý Nham, đem chuyện hắn và Lý Nham thảo luận nói ra, cười nói: "Tên thư sinh kia nhất định là nhân vật có thân phận rất lớn trong Sấm quân..."

Vừa nói đến đây, kim tuyến Thiên Tôn Tượng trên ngực Tôn Truyền Đình liền mở miệng: "Ơ? Lưu Mậu Bào, ngươi nói người kia, là một thư sinh? Đã thảo luận vấn đề không nộp thuế với ngươi? Hắn thật lòng muốn thay đổi chế độ?"

"A, tham kiến Thiên Tôn!" Lưu Mậu Bào vội vàng cung kính nói: "Hắn là người giảng đạo lý, ta trò chuyện với hắn xong, hắn thậm chí có chút tán đồng phương thức thu thuế của chúng ta, cảm thấy còn tốt hơn so với việc không nộp thuế của Sấm Vương."

Lý Đạo Huyền: "Người này...chắc là Lý Nham."

Tôn Truyền Đình vừa nghe đến hai chữ Lý Nham, liền nhớ tới lúc hắn tiến kinh nhậm chức Binh bộ thượng thư, trước khi khởi hành, Thiên Tôn đã nói với hắn "Sấm Vương có được một quân sư mới tên là Lý Nham", còn tính ra Lý Nham cùng Sấm quân không hợp nhau, cuối cùng sẽ chết, nói là người này có thể cứu.

Nghĩ đến đây, Tôn Truyền Đình nhịn không được mở miệng: "Lưu Mậu Bào, đạo lý này của ngươi, giảng cho Lý Nham hơi sớm một chút rồi."

Lưu Mậu Bào: "Ơ? Sớm rồi sao?"

"Ừm, sớm rồi." Tôn Truyền Đình khẽ thở dài: "Hắn mang lời ngươi nói về trong quân Sấm Vương, nếu như giữ kín trong lòng còn tốt, nếu như nói năng không kiêng dè, sẽ chọc họa sát thân đến cho hắn."

Chương 1275: Có duyên

Lưu Mậu Bào là người thông minh, tinh ranh cỡ nào.

Trước đó, hắn không coi trọng Lý Nham, cho nên cũng không nghĩ sâu xa. Hiện tại biết được Thiên Tôn tựa hồ coi trọng người này, Tôn Truyền Đình cũng nói như vậy, đầu óc Lưu Mậu Bào lập tức nhanh chóng chuyển động.

Chỉ dùng chưa đến mười lần chớp mắt, Lưu Mậu Bào đã nghĩ thông suốt, kinh ngạc nói: "Không sai, ta nói cho hắn biết sớm rồi, hiện tại Sấm Vương còn chưa bị chúng ta đánh bại, còn nắm trong tay mười vạn đại quân, chính là lúc đang ngông cuồng. Sau khi quân sư này trở về, chỉ cần nói ra lý niệm của chúng ta, hắn sẽ chết. Ôi, nếu như ta đợi đến khi Sấm Vương đã bị đánh bại rồi mới nói cho hắn biết, hắn sẽ không có việc gì."

"Người này, chúng ta không cứu được sao?" Lưu Mậu Bào nói.

"Chúng ta không có năng lực ra khỏi thành cứu người." Tôn Truyền Đình thở dài nói: "Chủ lực dân đoàn hiện tại đang tiến hành kế hoạch tác chiến quy mô lớn nhắm vào Liêu Đông, nhân lực vật lực, hầu như đều đang được điều động về phía Liêu Đông. Ta ở đây chỉ có Trần thiên hộ và 600 biên quân Cố Nguyên, ngoài ra 4000 người còn lại là dân đoàn mới chiêu mộ, không có chút chiến lực nào."

Lưu Mậu Bào: "Vậy chúng ta muốn giữ được thành Tế Nam, cũng là dốc hết toàn lực, quả thật không có cách nào đối phó với đại quân Sấm Vương, không cứu hắn được."

Lý Đạo Huyền: "Vậy, để ta đi một chuyến."

Tôn Truyền Đình, Lưu Mậu Bào: "Thiên Tôn nhân từ!"

Lý Đạo Huyền cũng không biết có thể tìm được hắn hay không, dù sao cứ dạo chơi một chút, nếu như hắn mạng không nên tuyệt, là có thể được mình cứu, nếu thực sự không cứu được, vậy cũng không còn cách nào.

Một Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt mà biên quân Cố Nguyên mang theo quân bỗng chốc đứng lên từ trên xe vận tải, sau khi hỏi vài câu lính đặc vụ từng giao thủ với hãn phỉ Đội Lão Bát kia, Lý Đạo Huyền liền xác định, Sấm quân nhất định không xa thành Tế Nam.

Lý Nham là từ cổng thành phía Đông ra khỏi thành, Sấm quân hẳn là ở ngoài cổng thành phía đông Tế Nam không xa, vậy thì chỉ có một nơi -- núi Bàn Long.

Ngọn núi này không lớn, mười vạn Sấm quân tụ tập trong núi, muốn tìm cũng rất dễ.

Không giống như núi Hoàng Long, núi Thục gì đó, đừng nói mười vạn người, ném năm mươi vạn người vào cũng chưa chắc đã dễ dàng tìm được.

Vừa ra khỏi Tế Nam, đến nơi không có người, dưới lòng bàn chân Lý Đạo Huyền liền lật ra hai cái bánh xe, trượt đi về phía núi Bàn Long...--

Ánh nắng ban mai, chiếu xuống núi Bàn Long.

Lý Nham dậy từ rất sớm, ngủ không được, tối hôm qua căn bản là ngủ không được.

Mang một đôi mắt gấu trúc, nhìn về phía ánh bình minh trên trời, trong lòng phức tạp.

Bản thân vẫn luôn cho rằng, mục tiêu phấn đấu là để bách tính

không cần nộp thuế, kết quả sai lầm hết sức ngu xuẩn, hiện tại muốn thay đổi, cũng không biết còn kịp hay không.

Đang nghĩ đến đây, Ngưu Kim Tinh từ bên cạnh đi tới, mỉm cười nói: "Lý huynh, dậy sớm vậy."

Lý Nham thở dài: "Ngủ không được."

Ngưu Kim Tinh: "Bởi vì chuyện nói hôm qua sao?"

"Ừm!" Lý Nham nói: "Ta suy nghĩ cả đêm, vẫn cảm thấy phương án của đám phản tặc hỏa súng kia khả thi hơn, có lẽ chúng ta thật sự nên học hỏi đám phản tặc hỏa súng kia, tốt nhất là hóa giải hiềm khích lúc trước, kết minh, cùng nhau lật đổ triều đình thối nát này."

Ngưu Kim Tinh: "Ta cũng có ý này, không bằng nói chuyện kỹ càng hơn?"

Lý Nham mừng rỡ: "Ngưu huynh cũng có ý kiến như vậy, vậy thì thật tốt quá, ta còn lo lắng mọi người phản đối."

Ngưu Kim Tinh hạ giọng nói: "Trong quân nhất định sẽ có người phản đối, cho nên chúng ta không nên nói chuyện này ở đây, nháo lên sẽ phá hỏng tình nghĩa huynh đệ, chúng ta ra khỏi doanh, tìm một chỗ ở chân núi nói chuyện cho rõ ràng, như thế nào?"

"Chính hợp ý ta."

Lý Nham xoay người lên lưng ngựa, Ngưu Kim Tinh cũng cưỡi lên một con.

Hai vị thư sinh cưỡi ngựa, đi ra khỏi đại doanh Sấm quân, biến mất ở con đường núi.

Sau khi hai người bọn họ đi ra, một đội người của Ngưu Kim Tinh từ trong doanh trại đi theo, từ xa đi theo hai người--

Sáng sớm tinh mơ, Lý Đạo Huyền thức dậy, thuận tay rửa mặt, đánh răng, liền trở lại bên cạnh cái hộp ngồi xuống, vừa cầm điện thoại đặt một suất cơm hộp, vừa tùy ý chuyển đổi tầm nhìn, quan tâm tình hình của vài thành thị trong khu giải phóng Thiên Tôn.

Cùng với tầm nhìn càng ngày càng rộng lớn, hiện tại y đã không thể mỗi ngày đều đến mỗi thành phố đi dạo một vòng, mỗi ngày chỉ có thể tùy ý quan tâm vài thành thị... Như vậy, mỗi thành thị chỉ có thể "ngẫu nhiên nhận được sự quan tâm của Thiên Tôn", muốn được lựa chọn một lần, cũng không biết cần bao nhiêu thời gian.

Lý Đạo Huyền cũng biết, đây là một sự phát triển tất yếu!

Cũng mặc kệ vậy!

Hôm nay sau khi xem xét tình hình của vài thành thị được lựa chọn ngẫu nhiên, Lý Đạo Huyền liền "đồng cảm" nhảy đến trên người Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt trong núi Bàn Long.

Tối hôm qua y đến chân núi Bàn Long, tùy tiện đi dạo vài bước, cũng không phát hiện gì, trời đã khuya, đến lúc nên ngủ, liền để "pháp thân" tùy tiện nằm trong một bụi cỏ.

Hiện tại trở lại pháp thân này, vèo một cái, liền từ đô thị hiện đại, nhảy vọt đến một vùng hoang sơn dã lĩnh.

Song Khánh hiện đại bụi mù dày đặc, nhưng vừa nhảy đến núi Bàn Long thời nhà Minh, lập tức cảm thấy xung quanh đều là không khí trong lành, núi rừng buổi sớm, mang theo hơi lạnh, trên cỏ bên cạnh còn đọng sương sớm, tất cả đều rất trong lành.

Loại cảm giác thoát khỏi đô thị trong chớp mắt này, cho dù có thêm một tỷ lần cũng sẽ không cảm thấy chán.

Lý Đạo Huyền đang định ngồi dậy từ bụi cỏ, liền nghe thấy tiếng vó ngựa.

Hai người cưỡi ngựa, đi không nhanh!

Y vén bụi cỏ ra, liền nhìn thấy hai vị thư sinh cưỡi ngựa, đang chậm rãi đi xuống theo con đường núi.

Ngựa đi lười biếng, có thể là hơi tức giận vì bị gọi dậy sớm.

Hai người trên lưng ngựa đang nói chuyện gì đó, một người gọi người kia là "Lý huynh", người kia gọi người kia là "Ngưu huynh".

Lý Đạo Huyền thầm giật mình: Ôi, trùng hợp ghê! Nếu như không đoán sai, đây hẳn là Lý Nham và Ngưu Kim Tinh.

Xem ra, Lý Nham là mạng không nên tuyệt rồi.

Hai con ngựa đi ngang qua bụi cỏ, vừa mới đi không xa, phía sau lại có một đám người đi theo, đám người này rõ ràng là đang đi theo hai người phía trước từ xa. Mỗi người đều đeo đao, vẻ mặt âm trầm, mang theo sát khí.

Lý Đạo Huyền chép miệng hai tiếng, đợi đám người thứ hai này cũng đi qua, mới vỗ vỗ mông, bò dậy từ bụi cỏ.

Cơ thể silicon sẽ không bị ướt, nhưng bộ đạo bào mặc bên ngoài cơ thể silicon lại bị sương sớm làm cho hơi ẩm ướt, y vừa phủi cỏ dại trên người, vừa đi theo.

Lý Nham và Ngưu Kim Tinh vừa đi vừa nói chuyện, phía trước có một thung lũng nhỏ.

Trong thung lũng yên tĩnh, còn có một rừng trúc.

Trong rừng vậy mà lại có một chiếc bàn đá cổ kính, bốn chiếc ghế đá.

Ngưu Kim Tinh cười nói: "Lý huynh, nơi này không biết là ai đã để lại bàn ghế đá, thật tao nhã, không bằng chúng ta ngồi ở đây

nói chuyện."

Lý Nham: "Rất tốt."

Hai người dùng tay áo phủi bụi trên ghế đá, ngồi xuống.

Ngưu Kim Tinh nhìn về phía xa theo đường cũ, có thể nhìn thấy một đội thuộc hạ của mình đang nhẹ nhàng đi tới, tản ra trong rừng trúc, lặng lẽ tiến lại gần.

Trên mặt hắn nở nụ cười kỳ quái: "Lý huynh, chuyện mà huynh nói, ý kiến của tại hạ là..."

Chương 1276: Thứ Cần Thay Đổi Chính Là Con Người

Ngưu Kim Tinh cười gượng nói: "Lý huynh, ý tưởng thu thuế của huynh, có phải là quá ngốc hay không?"

Lý Nham hơi sửng sốt, vừa rồi Ngưu Kim Tinh còn nói là ý kiến giống hắn, sao hiện tại vừa mở miệng đã nói hắn ngốc? Thái độ trước sau thay đổi cũng quá nhanh rồi?

Ngưu Kim Tinh: "Sau này nếu như Sấm quân chúng ta thành công đánh vào Bắc Kinh, giết chết lão hoàng đế kia, đến lúc đó Sấm Vương đại ca sẽ đăng cơ xưng đế, huynh sẽ là thủ phụ, mà ta Ngưu Kim Tinh ít nhiều cũng có thể làm một chức thượng thư."

Nói đến đây, Ngưu Kim Tinh nhe răng cười: "Huynh muốn người giàu nộp thuế, chẳng phải là muốn chúng ta tự mình nộp thuế sao?"

Lý Nham: "Ơ? Nếu chúng ta thật sự trở thành nhân vật lớn như vậy, đến lúc đó nhất định giàu có, lấy ra một chút tiền để nộp thuế thì có gì không thể?"

Ngưu Kim Tinh cười nhạt: "Huynh thích nộp thuế, không có nghĩa là người khác thích nộp thuế. Huynh thậm chí còn muốn thu thuế cả thân vương, huynh đoán xem, cháu trai của Sấm Vương nghe được những lời này, có vui hay không?"

Lý Nham: "Ặc..."

Ngưu Kim Tinh lại nói: "Đại tướng quân Lưu Tông Mẫn, có vui hay không? Hách Dao Kỳ có vui hay không? Những tướng sĩ của

Đội Lão Bát đã theo Sấm Vương nhiều năm, vào sinh ra tử, chỉ mong sau này có thể làm quan lớn, để phúc cho con cháu, bọn họ có vui hay không?"

Lòng Lý Nham chìm xuống đáy cốc.

Ngưu Kim Tinh nói cũng đủ rồi, chuẩn bị giết người.

Hắn đang chuẩn bị lớn tiếng gọi phục binh ra.

Bất ngờ, không xa vang lên tiếng cười, ngoài rừng trúc bóng người lay động, một nam tử trẻ tuổi đi tới, nam tử này mặc một bộ đạo bào chất liệu không tệ, tuy bị sương sớm làm ướt vài chỗ, nhưng cũng không ảnh hưởng đến khí chất xuất trần của y.

Bát quái Thái Cực đồ trên đạo bào, sợi vàng trên đó phản chiếu ánh mặt trời, lấp lánh rực rỡ.

Ngưu Kim Tinh ồ một tiếng, tạm thời đè nén ý định gọi phục binh, xem thử đạo sĩ này là người phương nào.

Người tới đương nhiên là Lý Đạo Huyền, cười hì hì vẫy tay với Ngưu Kim Tinh và Lý Nham: "Xin chào hai vị!"

Lý Nham lễ phép đáp lễ: "Đạo trưởng."

Ngưu Kim Tinh chỉ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn y.

Lý Đạo Huyền hất đạo bào, làm ra động tác "bấm tay tính toán", cười nói: "Nếu như ta không tính sai, hai vị, đang vì chuyện không nộp thuế mà tranh cãi?"

Vừa nói ra câu này, Lý Nham và Ngưu Kim Tinh đồng thời cả kinh: Người này sao biết được?

Lý Đạo Huyền đi đến bên bàn đá, ung dung ngồi xuống, cười nói: "Lý Nham, ngươi đã biết không nộp thuế không được, cho nên trở về khuyên Sấm Vương thay đổi sách lược."

Lý Nham càng kinh ngạc: Hắn làm sao biết tên của ta?

Lý Đạo Huyền quay sang Ngưu Kim Tinh: "Hắc hắc hắc, còn ngươi sao..."

Y nói đến đây, cố ý kéo dài âm cuối.

Ngưu Kim Tinh từ biểu cảm của đối phương, cảm nhận được ý chế nhạo sâu xa.

Lý Đạo Huyền cũng không để ý đến hắn, mà là quay đầu nhìn về phía Lý Nham, mỉm cười nói: "Lý Nham, ngươi đã phát hiện muốn thay đổi thế giới này, thứ cần thay đổi nhất là cái gì rồi sao?"

Lý Nham: "Triều đình? Pháp luật? Chế độ?"

Lý Đạo Huyền lắc đầu: "Con người!"

Lý Nham bừng tỉnh.

Lý Đạo Huyền nói: "Thay đổi thế giới này, trở ngại lớn nhất đến từ con người. Bất luận là muốn thay đổi triều đình, thay đổi pháp luật, hay là muốn thay đổi chế độ, đều phải bắt đầu từ con người."

Lý Nham: "!!!"

Mắt Ngưu Kim Tinh nheo lại.

Lý Đạo Huyền: "Đi theo người đúng đắn, mới có thể làm việc đúng đắn, đi theo người sai lầm, cái gì cũng làm không xong."

Nói đến đây, y quay sang Ngưu Kim Tinh, cười hì hì nói: "Ngưu Kim Tinh, ngươi nói có đúng không?"

Ngưu Kim Tinh cũng giật nảy mình: Người này cũng biết tên của ta, rốt cục nhịn không được mở miệng: "Vị đạo trưởng này, rốt

cuộc là đến làm gì?"

"Đạo trưởng? Ta không phải đạo sĩ."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Ta chỉ là một tên thần côn làm việc theo sở thích mà thôi, còn ta đến đây làm gì sao? Không bằng nói nhỏ cho ngươi biết, chính là hứng thú bỗng dưng nổi lên muốn cứu vớt thế giới một chút."

Ngưu Kim Tinh tức giận: "Nói bậy!"

Nói đến đây, hắn cũng không muốn trì hoãn thêm nữa, đêm dài lắm mộng, chi bằng động thủ ngay.

Ngưu Kim Tinh chợt nhảy dựng lên, lui về phía sau vài bước, đang định lớn tiếng gọi tiểu đệ ra.

Không ngờ Lý Đạo Huyền cướp lời ngay lúc hắn vừa mở miệng nhưng còn chưa kịp phát ra âm thanh: "Ngưu Kim Tinh, cho ngươi một cơ hội sống sót. Bây giờ từ bỏ hành động, ta sẽ không giết ngươi."

Ngưu Kim Tinh khẽ giật mình, lúc này mới hiểu được, đối phương cái gì cũng biết.

Càng là tình huống như vậy, hắn càng là liều lĩnh, làm sao có thể từ bỏ hành động, gầm lên: "Chúng tiểu nhân, ra đây, động thủ."

Thuộc hạ mai phục trong rừng trúc đã lâu, ào ào nhảy ra.

Trong nháy mắt, xung quanh bàn đá, toàn bộ đều là người của Ngưu Kim Tinh.

Nhìn thấy cảnh tượng này, cho dù Lý Nham có ngây thơ đến đâu cũng hiểu ra! Kinh ngạc há to miệng: "Ngươi...ngươi vốn dĩ định giết ta? Ngươi... tại sao ngươi lại hung ác như vậy! Sấm Vương đại ca mà biết được sẽ không tha cho ngươi."

Ngưu Kim Tinh: "Hừ! Ngươi còn ngây thơ như vậy sao? Nếu như không có Sấm Vương đại ca gật đầu, ta dám đến giết ngươi sao?"

Lý Nham: "Hít!"

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài: "Cho ngươi cơ hội sống sót, ngươi không cần. Haiz! Thôi vậy, người cuối cùng đều phải chết, chỉ là có một số người, cần một chút giúp đỡ nho nhỏ."

Nói xong, từ trong tay áo Lý Đạo Huyền, xoạt xoạt, hai khẩu súng ngắn trượt ra.

"Hỏa súng!"

Thuộc hạ của Ngưu Kim Tinh giật nảy mình, nhịn không được lùi lại nửa bước.

Thứ này mà bắn người ở cự ly gần, tuyệt đối là một phát chết một người.

Ngưu Kim Tinh cũng sợ hãi lùi lại hai bước, nhưng miệng thì không hề tỏ ra sợ hãi: "Ngươi là một trong đám phản tặc hỏa súng kia."

"Nói là một trong thì không đủ chính xác." Lý Đạo Huyền cười nói: "Phải nói là kẻ cầm đầu."

"Kẻ cầm đầu?" Mọi người ở đây đều kinh ngạc.

Thì ra, lão đại của đám phản tặc hỏa súng là một đạo sĩ?

Bọn họ đúng là có nghe nói qua từ nhiều nguồn khác nhau, đám phản tặc hỏa súng thuộc về một tổ chức rất giống Bạch Liên giáo, tên là Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, nâng đỡ một vị thần tiên ra để lừa gạt thế nhân.

Ngưu Kim Tinh cười lạnh: "Thì ra, ngươi chính là giáo chủ của

tà giáo Đạo Huyền Thiên Tôn."

"Giáo chủ?" Lý Đạo Huyền cười: "Ai nói với ngươi kẻ cầm đầu là giáo chủ?"

Ngưu Kim Tinh: "Không phải giáo chủ thì còn có thể là ai?"

Lý Đạo Huyền: "Cao hơn giáo chủ một chút, ngươi suy nghĩ kỹ lại đi."

Ngưu Kim Tinh: "???"

Trong một tôn giáo, có ai có thể cao hơn giáo chủ?

Không có! Không thể nào! Giáo chủ chính là người đứng đầu dưới thần linh.

Ơ?

Không đúng, chờ đã!

Vừa rồi câu nói kia suy ngược lại...

Ngưu Kim Tinh tức giận: "Giả thần giả quỷ, giở trò trước mặt ta, chúng tiểu nhân, đừng sợ. Hắn chỉ có hai khẩu súng ngắn, chỉ có thể bắn hai phát. Chỉ cần hắn nổ súng, những người khác có thể xông lên đánh hắn nhừ tử, hắn không dám nổ súng đâu, chỉ dám hù dọa người khác thôi."

"Thật sao? Thứ thật sự dùng để hù dọa người khác, ta còn chưa lấy ra đâu."

Lý Đạo Huyền nói xong câu đó, hai tay đồng thời bóp cò: "Đoàng đoàng!"

Hai tiếng súng vang lên, ngực hai tên tặc trúng đạn, đồng thời ngã xuống.

Chương 1277: Ta không phải người

Hai tên tặc trúng đạn ngã xuống, những tên còn lại khẽ sững người, sau đó điên cuồng lao lên, không cho Lý Đạo Huyền cơ hội nạp đạn.

Lý Nham giật mình, muốn ra tay giúp đỡ, nhưng hắn chỉ là một thư sinh tay trói gà không chặt, muốn giúp cũng không biết giúp từ đâu, chỉ biết luống cuống tay chân.

Lý Đạo Huyền trong lúc bận rộn, vậy mà còn quay đầu lại, cười với Lý Nham: "Tránh ra một chút, không cần lo lắng cho ta."

Lý Nham dụi dụi mắt, cảm thấy không đúng lắm, đầu của người này? Vừa rồi là xoay nửa vòng để nói chuyện với mình sao? Sao thân thể lại không có cảm giác động đậy gì cả?

Hắn nhìn kỹ lại, đầu Lý Đạo Huyền đã quay trở lại, chỉ để lại cho hắn một cái gáy, hắn cũng không xác định vừa rồi thân thể Lý Đạo Huyền rốt cuộc có xoay người hay không.

Cùng lúc đó, hai tặc nhân đã xông đến trước mặt Lý Đạo Huyền, vung đao chém xuống.

"Phập phập!"

Hai nhát đao, đều trúng, một nhát cắm vào vai trái của y, một nhát cắm vào vai phải của y.

Kỳ thật hai nhát đao này vốn dĩ đều nhằm vào đầu y, nhưng Lý Đạo Huyền lại giống như "người thử nghiệm lấy nét" mà nghiêng đầu sang trái phải, thế là hai nhát đao đều chém vào vai y.

Người bình thường bị hai nhát đao như vậy, cơ bản là phế rồi.

Nhưng Lý Đạo Huyền lại nhếch miệng cười, hai nắm đấm đồng thời vung lên, bịch bịch hai tiếng, hai tên giặc đồng thời trúng đòn, ngã ngửa ra sau.

Ngưu Kim Tinh choáng váng!

Thuộc hạ của hắn càng choáng váng hơn!

Nhưng sự tình đã đến nước này, mặc kệ đối phương có quỷ dị thế nào, cũng phải đánh!

Một đám người tiếp tục xông lên.

Khuỷu tay trái phải của Lý Đạo Huyền "xoẹt" một tiếng, hai thanh đao bật ra, đao bên tay trái đâm vào bụng một tên giặc, đao bên tay phải chém đứt cánh tay một tên giặc khác.

Vẫn là lối đánh cũ, đối với chiêu thức tấn công của đối phương không né không tránh, dù sao cũng không né được mà, cứ thế mà đỡ, như vậy còn tiện cho mình phản kích.

Trong chớp mắt, trên người Lý Đạo Huyền cũng không biết đã trúng bao nhiêu nhát đao, mặc kệ, cứ như gãi ngứa ấy mà, đao trong tay y cũng thừa thế chém ngã mấy người.

Máu tươi văng khắp nơi…

Chỉ trong vòng mấy chục giây ngắn ngủi, thuộc hạ của Ngưu Kim Tinh đã ngã rạp xuống đất.

Lý Nham nhìn mà ngây người, cả người đờ đẫn.

Ngưu Kim Tinh thì sợ hãi, cả người run rẩy.

"Ngươi… ngươi… ngươi rốt cuộc là quái vật gì?"

“Vừa rồi đã nói cho ngươi rồi mà.”

“Cao hơn cả giáo chủ…” Ngưu Kim Tinh lúc này nhớ lại câu nói kia, mới cảm thấy đáng sợ.

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Y nhất định là đang lừa ta.

Ngưu Kim Tinh đang không biết làm sao, một tên giặc bị thương nhưng chưa chết đột nhiên lật người nhảy dựng lên, co cẳng bỏ chạy về phía xa.

Sự chú ý của Lý Đạo Huyền liền chuyển sang tên giặc đang bỏ chạy kia.

Ngưu Kim Tinh mừng rỡ: Trời giúp ta rồi, ta cũng chạy.

Hắn co cẳng bỏ chạy về một hướng khác, một trái một phải, chạy ngược hướng với tên giặc kia. Dù sao Lý Đạo Huyền cũng chỉ có một mình, chắc chắn không thể nào đồng thời đuổi theo hai phía được.

Lý Đạo Huyền bật cười: “Giở trò khôn lỏi.”

Y chắp hai bàn tay trái phải vào nhau, sau đó đột nhiên kéo mạnh sang hai bên.

Chỉ nghe thấy hai tiếng “rắc rắc" .

Hai bàn tay trái phải, vậy mà đồng thời bị kéo đứt, chỗ cổ tay biến thành nòng súng đen ngòm.

Cảnh tượng này khiến Lý Nham đứng sau suýt nữa hét lên kinh ngạc.

Lý Đạo Huyền giơ cánh tay trái lên, nhắm vào Ngưu Kim Tinh đang bỏ chạy, lại giơ cánh tay phải lên, nhắm vào tên giặc kia, hai

cánh tay đồng thời chỉ về hai hướng…

Giống như đang tạo dáng chữ "đại" vậy.

Lý Nham toán mồ hôi hột: "Ngươi đây là… đây là…"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Đừng ngẩn người ra đấy, lại đây giúp ta châm lửa, hai tay ta đều đang bận."

Lý Nham ngơ ngác đi tới, lấy hộp quẹt ra, châm lửa vào dây dẫn lửa trên hai cánh tay của Lý Đạo Huyền.

Trong suốt quá trình, Lý Nham đều trong trạng thái ngơ ngác.

"Ầm! Ầm!"

Hai tiếng súng đại bác vang lên, trước sau nối tiếp nhau.

Hai quả đạn pháo cỡ nhỏ, đồng thời bay ra.

Tiếp theo là tiếng nổ thứ hai, Ầm! Ầm!

Mặc dù đạn pháo bắn có hơi lệch, nhưng mảnh đạn bắn ra tứ phía vẫn dễ dàng bao trùm lấy Ngưu Kim Tinh và tên giặc kia.

Trên người hai người trúng phải vô số mảnh đạn, kêu thảm thiết hai tiếng, ngã xuống, không động đậy nữa.

Lý Đạo Huyền lúc này mới thu nòng súng lại, vung vẩy hai cánh tay không có bàn tay, nói với Lý Nham: "Còn ngẩn người ra đấy làm gì? Nhanh nhặt bàn tay trên mặt đất lên, giúp ta lắp lại đi."

Lý Nham: "Hả? À được!"

Hắn vội vàng ngồi xổm xuống, nhặt hai bàn tay trên mặt đất lên.

Hai bàn tay này vẫn duy trì tư thế "các ngón tay đan vào nhau", Lý Nham đưa tay sờ thử, mới phát hiện thứ này nhìn thì giống như da thịt người, nhưng thực chất lại là một loại chất "keo" kỳ lạ, bên trong còn có xương bằng thép, cầm trên tay, nặng trịch.

Lý Nham dè dặt hỏi: "Ngươi rốt cuộc là?"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Như ngươi đã thấy đấy, dù sao thì ta cũng không phải người."

Lý Nham: "Cái…"

"Đi thôi." Lý Đạo Huyền nói: "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta đã sử dụng đến đại bác rồi, tiếng động truyền đến trên núi, Lý Tự Thành lập tức sẽ phái người đến xem xét."

"Lý Tự Thành?" Lý Nham kỳ quái nói: "Ai vậy?"

"Sấm Vương đó." Lý Đạo Huyền cười nói: "Lý Tự Thành là tên thật của hắn."

Lý Nham giật mình: "Ngươi ngay cả tên của Sấm Vương cũng biết? Không một ai biết điều này cả."

Lý Đạo Huyền: "Ta vừa mới nói rồi đấy, ta không phải người."

Lý Nham: "…"

Hai người đi ra khỏi rừng trúc, đi đến con đường quan đạo dưới chân núi Bàn Long, đón xe ngựa, đi về phía thành Tế Nam.

Lý Nham biết được y là thủ lĩnh của "phản tặc hỏa súng", trong lòng có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng hai người quen biết chưa lâu, lại cảm thấy y không phải người, nên không dám hỏi nhiều.

Một đường không nói chuyện, rất nhanh, phủ thành Tế Nam

đã đến.

Vừa đến cổng thành, Lý Nham đã nhìn thấy cổng thành có thêm rất nhiều quan binh, mặc giáp trụ sáng loáng, điều này khiến hắn giật mình: "Viện quân của triều đình đến rồi."

Lý Đạo Huyền gật đầu: "Đúng vậy, Binh bộ thượng thư Tôn Truyền Đình, đến Tế Nam rồi."

Nghe thấy ba chữ "Tôn Truyền Đình", Lý Nham không khỏi sững người: "Là người đã giết chết vị Sấm Vương trước đó."

Lý Đạo Huyền: "Đúng vậy!"

"Hắn đến Tế Nam rồi, chúng ta làm sao vào được?" Lý Nham nói: "Người của các ngươi, hẳn là cũng phải trốn tránh hắn thôi, nếu bị hắn phát hiện, khó tránh khỏi một trận giao tranh."

"Yên tâm đi." Lý Đạo Huyền cười nói: "Hắn là người của ta."

"Cái…" Lý Nham kinh ngạc, đây chính là Binh bộ thượng thư đấy, vậy mà lại là người của phản tặc hỏa súng? Vậy thì Đại Minh triều này há chẳng phải là…

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Vũ lực của bên ta có thể đánh vào kinh thành bất cứ lúc nào, lật đổ Đại Minh, nhưng mà, chỉ dựa vào vũ lực để đạt được mục đích, thì có ý nghĩa gì chứ? Đánh cho nát bét cả ra, thì có lợi ích gì cho bách tính?"

Lý Nham: "…"

Lý Đạo Huyền dẫn hắn, ung dung đi thẳng vào trong doanh trại.

Lưu Mào Bào vừa nhìn đã thấy Lý Nham, mỉm cười với hắn một cái, sau đó hành lễ với Lý Đạo Huyền bên cạnh: "Thiên Tôn, ngài đã cứu hắn ra rồi ạ."

Lý Đạo Huyền: “Tiếp theo, giao cho các ngươi đấy.”

Lưu Mào Bào: “Tuân theo pháp chỉ.”

Lý Nham nghe thấy hai chữ “pháp chỉ”, trong lòng càng thêm kinh hãi.

Lý Đạo Huyền đi đến bên cạnh một chiếc xe vận tải, ngã người lên xe, không nhúc nhích nữa.

Lý Nham nhìn mà kinh ngạc không thôi, Lưu Mào Bào đi đến trước mặt hắn, cười nói: “Lần trước gặp mặt, không ngờ huynh đài lại là quân sư Lý Nham của Sấm Vương, thật là thất kính thất kính. Thiên Tôn bận việc rồi, tiếp theo, để tại hạ dẫn huynh đài đi dạo một vòng, những gì huynh muốn biết, tại hạ đều sẽ nói cho huynh.”

Chương 1278: Cuộc đào vong bắt đầu

Liêu Đông, Thịnh Kinh, xưởng chế tạo xe sắt, khu vực phân xưởng của các công tượng Triều Tiên.

Hôm nay, là ngày Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân, hai con tin của Triều Tiên đến "thị sát công việc".

Hoàng Thái Cực đã áp dụng ý kiến của Bân Thắng, để Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân đến giám sát xưởng chế tạo xe sắt, sau đó, hiệu quả làm việc của những nô lệ Triều Tiên trong xưởng đã được cải thiện rõ rệt.

Các công tượng Triều Tiên dưới sự chỉ điểm của Bân Thắng, đã chế tạo ra một chiếc vòng bi đẹp mắt, khiến Hoàng Thái Cực long nhan đại duyệt. Hắn như đã nhìn thấy cảnh tượng bản thân cũng sở hữu một đội quân xe sắt, giao chiến với xe sắt của Đại Minh.

Tuy nhiên, chỉ có một chiếc vòng bi thì chưa đủ.

Hoàng Thái Cực ra lệnh cho Bân Thắng phải đẩy nhanh tiến độ hơn nữa, đồng thời còn yêu cầu Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân, thường xuyên đến giám sát công việc của các công tượng Triều Tiên, không cho phép bọn họ lười biếng.

Vì vậy, Bân Thắng đã chọn một ngày lành tháng tốt, để Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân, dẫn theo vợ của mình, đến xưởng "thị sát".

Bân Thắng dẫn đường phía trước, hai cặp vợ chồng Thế tử

Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân đi phía sau.

Phía sau nữa là binh lính Thanh triều phụ trách giám sát Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân.

Cả đám người đi khắp nơi trong xưởng, chui vào phòng này một chút, lại chui vào phòng kia một chút. Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân thỉnh thoảng còn gọi một người thợ ra, động viên vài câu, hoặc là mắng chửi vài câu.

Những binh lính đi theo phía sau thì đang buồn chán ngáp ngắn ngáp dài.

Công việc giám sát con tin là nhàm chán nhất, giám sát con tin đi thị sát công việc, vậy thì càng nhàm chán hơn nữa, đây chính là Thịnh Kinh, kinh đô của Thanh triều, ở đây còn có thể xảy ra chuyện gì chứ? Hoàn toàn không có áp lực gì cả!

Lúc này, vợ chồng Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân lại đi theo Bân Thắng chui vào một căn phòng đặt lò luyện lớn.

Lò luyện lớn trong phòng là dùng để nung chảy sắt, nóng bức vô cùng, hơi nóng bốc lên ngùn ngụt.

Vừa đi đến cửa phòng, mấy tên lính phụ trách giám sát đã cảm thấy hơi không chịu nổi, trên mặt lộ ra vẻ mặt chán ghét.

Bân Thắng cười nói với bọn họ: “Mấy vị, bên trong nóng quá, mấy vị đừng vào đó chịu tội nữa, cứ đứng ở cửa nhìn là được rồi, dù sao thì căn phòng này cũng chỉ có một cửa ra vào. Hơn nữa, đã có ta ở đây giám sát rồi, hai tên phế vật kia còn có thể làm gì được chứ?”

Lời này cũng có lý.

Binh lính cũng biết, Bân Thắng chính là cao thủ của Ô Chân Siêu Cáp! Đao pháp xuất chúng, người lại lanh lợi. Loại người như

Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân, cho dù có mười người xông lên cũng không địch nổi một Bân Thắng.

Hắn đã ở bên trong giám sát rồi, còn có gì phải lo lắng nữa?

Mấy tên lính liền thật sự ở lại cửa…

Bân Thắng dẫn vợ chồng Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân, nhanh chóng đi vào sâu bên trong xưởng, nơi này có một cái lò luyện lớn chưa nhóm lửa, bên trong đen kịt toàn tro bụi, Bân Thắng cúi đầu chui vào trong.

Dùng tay bới đống than tro và xỉ than trên mặt đất ra, sau đó dùng sức kéo một cái, vậy mà lại kéo ra một tấm ván sắt, lộ ra một đường hầm dài hun hút bên dưới.

Trong đường hầm còn có một người, chính là một trong mười thuộc hạ của Bân Thắng, một trong mười lao động tiên tiến của xưởng Trường An, một trong mười thanh niên xuất sắc, hiện tại là chủ nhiệm phân xưởng xe bọc thép, hắn ta mặt mày đen nhẻm, hiển nhiên là do trốn trong hầm quá lâu, bẩn không chịu nổi.

Hắn nhe răng cười trong đường hầm, giơ ngón tay cái với Bân Thắng, ra hiệu không có vấn đề gì.

Bân Thắng quay đầu lại, nói với vợ chồng Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân đang đứng bên ngoài lò luyện: “Nhanh vào đi.”

Hai người phụ nữ khẽ nhíu mày, nhưng hai người đàn ông lại vội vàng nói: “Đừng có mà chê bai nữa, hiện tại là lúc tính mạng ngàn cân treo sợi tóc đấy.”

Hai người phụ nữ gật đầu, cúi đầu chui vào trong.

Tro bụi than bám đầy người, nhưng lúc này thật sự không còn tâm trí đâu mà quan tâm nữa, tay chân đều dùng, liều mạng bò

trong đường hầm.

Tên lao động tiên tiến kia dẫn bọn họ bò một đường, vợ chồng Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân đều là người được nuông chiều từ bé, chưa bao giờ phải chịu khổ sở như vậy, nhưng lúc này cũng chỉ có thể nghiến răng kiên trì.

Bọn họ đã bò được một đoạn rất xa, Bân Thắng vẫn chưa đi, hắn vẫn còn đang lớn tiếng gọi vọng ra ngoài: "Thế tử Chiêu Hiển, mời xem cái lò luyện này, nơi này là dùng để nấu chảy sắt."

Sau đó, hắn lập tức đổi giọng, giả giọng Thế tử Chiêu Hiển "Ừm" một tiếng.

Có tiếng trả lời này, mấy tên lính bên ngoài căn bản không có ý định vào trong.

Bân Thắng cười khẩy hai tiếng, lúc này mới nhảy theo vào trong đường hầm…

Cả đám người bò mãi, bò mãi trong đường hầm, cũng không biết đã bò bao lâu, phía trước rốt cuộc cũng xuất hiện ánh sáng, đường hầm vậy mà lại thông đến vách giếng của một cái giếng nước, lối ra chỉ cao hơn miệng giếng một chút.

Đã có một tên thuộc hạ của Bân Thắng dựng sẵn một cái thang trong giếng nước, cả đám người leo lên theo thang, liền đến một cái sân nhỏ của một nhà dân, cái sân này nằm ngay gần cổng thành Thịnh Kinh.

Lập tức có người mang quần áo sạch đến thay.

Không cần phải dạy bảo, vợ chồng Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân cũng hiểu ra, chui vào mấy gian phòng, nhanh chóng thay quần áo, trong nháy mắt đã biến thành bốn người nghèo khổ lấm lem bùn đất, trên mặt đều là bùn đất vừa mới bôi trong đường hầm, thậm chí không cần phải trang điểm

quá nhiều, chỉ cần xõa tóc tai ra là được.

Một tên thuộc hạ của Bân Thắng mặc trang phục thương nhân đi tới, đưa cho mỗi người một cái gánh, trong gánh nhìn thì có vẻ đầy ắp, nhưng thực ra gánh rất nhẹ, bên trong chứa toàn đồ nhẹ, nhìn thì có vẻ nặng nhưng thực ra rất nhẹ.

Ngay cả loại người được nuông chiều từ bé như vợ chồng Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân cũng có thể dễ dàng gánh được.

"Gánh lên, đi theo ta, trên đường đi không được nói chuyện, cứ giả vờ khom lưng, dáng vẻ bị gánh hàng đè đến mức không ngẩng đầu lên nổi là được."

Tên thuộc hạ cải trang thành thương nhân dẫn đầu đi ra khỏi sân, Bân Thắng và tên thuộc hạ dẫn đường trong hầm cải trang thành hai tên gia đinh, tay cầm đao đi theo sau, phía sau nữa là vợ chồng Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân gánh bốn cái gánh đi theo.

Cả đám người đi đến cổng thành, tên thuộc hạ cải trang thành thương nhân đưa cho lính canh cổng một thỏi bạc lớn, cười nói: "Ta vừa mới kiếm được chút đặc sản địa phương, tìm mấy người giúp ta gánh đến thôn xóm ở xa bán, quân gia tạo điều kiện cho."

Lính canh cổng cũng không để ý, đội buôn bán như vậy nhiều vô số kể, không có gì đáng để kiểm tra, phất tay một cái, cho đi…

Cả đám người cứ như vậy mà ung dung đi ra khỏi Thịnh Kinh!

Đi được hai ba dặm, vợ chồng Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân đã có chút không đi nổi nữa, mặc dù gánh bọn họ gánh rất nhẹ, bên trong căn bản không có gì nặng, nhưng bọn họ vẫn cảm thấy mệt mỏi vô cùng, liền đặt gánh xuống, xoa xoa vai nói: "Phù, cuối cùng cũng…"

“Đừng vội mừng.” Bân Thắng cười nói: “Cuộc đào vong chân chính, bây giờ mới bắt đầu, mấy người nhìn phía sau kìa.”

Mấy con tin quay đầu lại nhìn, chỉ thấy chuông cảnh báo ở Thịnh Kinh vang lên inh ỏi, cổng thành đang được đóng khẩn cấp, rất nhiều binh lính tràn đến cổng thành, bắt đầu kiểm tra từng người ra vào thành.

Bân Thắng cười nói: “Bây giờ, đám binh lính phụ trách giám sát mấy người đã biết mấy người chạy trốn rồi, bọn họ sắp phái binh truy đuổi tới, binh lính sẽ truy đuổi về phía nam trước, sau khi truy đuổi một hồi mà không thấy, tỉnh ngộ lại, sẽ bắt đầu truy đuổi về phía đông bắc tây… Chúng ta đánh vào chính là khoảng thời gian này, nhanh lên, nhanh lên, chúng ta phải chạy nhanh thôi.”

Chương 1279: Xông lên nào!

Tuy nói là chạy, nhưng vợ chồng Chiêu Hiển thế tử và Phụng Lâm Đại quân rõ ràng là chạy không nổi, bốn vị công tử tiểu thư được nuông chiều từ bé, đừng nói là chạy, đi bộ cũng đã đủ mệt rồi.

May mắn là Bân Thắng đã sớm có chuẩn bị, từ trong rừng cây ven đường có một tên thuộc hạ chui ra, lại lấy ra mấy bộ y phục để thay, dắt theo mấy con ngựa, vậy mà còn có cả một chiếc xe ngựa.

Chiêu Hiển thế tử cũng không khỏi bội phục: "Ngươi vậy mà lại chu đáo như vậy, còn sắp xếp người tiếp ứng ở chỗ này."

Bân Thắng cười hì hì: "Lo liệu mấy việc này, ta đây là chuyên nghiệp."

Mọi người lại thay đổi y phục, cải trang thành một nhà phú hộ giàu có mang theo gia quyến ra ngoài du ngoạn, hai nữ nhân lên xe ngựa, nam nhân thì cưỡi ngựa, hướng về phía bắc chạy như bay.

Lúc này, sự chú ý của truy binh vẫn còn ở phía nam, đối với phía bắc không hề có phòng bị, một đoàn người đi cực kỳ thuận lợi, dễ dàng đi qua mấy cửa ải.

Lúc đầu khi nhìn thấy cửa ải, Chiêu Hiển thế tử và Phụng Lâm Đại Quân còn khá căng thẳng, nhưng bọn họ lập tức phát hiện ra, tên Bân Thắng này vậy mà có thể tùy thời lấy ra đủ loại giấy thông hành kỳ quái, mỗi một cửa ải lại lấy ra một loại giấy tờ khác nhau.

Có của thương nhân, có của quan lại, có của bá tánh bình thường...

Thật sự là có đủ loại!

Chiêu Hiển thế tử nhịn không được cũng phải hỏi hắn một câu: "Ngươi rốt cuộc là người nào vậy?"

Bân Thắng cười hì hì: "Phó xưởng trưởng xưởng Trường An."

Chiêu Hiển thế tử: "???"

Chức danh này thật sự rất khó hiểu, Chiêu Hiển thế tử căn bản không hiểu.

Phụng Lâm Đại quân nhịn không được lên tiếng hỏi: "Bân tiên sinh, Mãn Thanh bắt chúng tôi làm con tin, đồng thời còn bắt thêm năm mươi vạn bá tánh Triều Tiên. Chúng ta cứ thế này mà chạy trốn, có phải sẽ hại năm mươi vạn bá tánh kia hay không?"

Bân Thắng nói: "Yên tâm đi, chắc là không có việc gì đâu. Mãn Thanh bắt hai người các ngươi, là vì 'mục đích chính trị', còn bắt năm mươi vạn bá tánh kia, là vì muốn dùng bọn họ làm nô lệ để lao động, coi trọng là 'sức lao động' của bọn họ. Các người chạy trốn cũng sẽ không ảnh hưởng đến 'sức lao động' của bọn họ, nếu bọn họ giết hại năm mươi vạn bá tánh kia, ngoại trừ việc tự mình hao tổn thực lực ra, thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì khác."

Phụng Lâm Đại quân gật đầu: "Bân tiên sinh nói có lý, vậy thì ta có thể an tâm chạy trốn rồi."

Một đoàn người cứ thế chạy mãi, bụng cũng đã đói meo.

Vợ chồng Chiêu Hiển thế tử và Phụng Lâm Đại quân lại không dám nói mình đói, tình cảnh hiện tại đang chạy trốn, cho dù có đói cũng chỉ có thể nhịn, nhưng không ngờ, ở phía trước, bên cạnh con đường trong rừng, vậy mà lại có một tên thuộc hạ của Bân Thắng chui ra, đã sớm chuẩn bị đồ ăn xong xuôi.

Hơn nữa lại còn chuẩn bị thêm y phục mới để thay, một đoàn

người thoắt cái lại biến thành một đội quan lại cùng gia quyến.

Chiêu Hiển thế tử không khỏi buột miệng than thở: "Đại Minh triều thật sự là lợi hại, vì cứu hai người chúng tôi, vậy mà lại sắp xếp chu đáo như vậy."

Bân Thắng cười: "Lợi hại hơn, còn ở phía trước."

Bọn họ tiếp tục đi về phía trước...

Bỗng nhiên, khung cảnh bắt đầu trở nên kỳ quái.

Phía trước là hai ngọn núi kẹp giữa một con đường, con đường này chắc chắn là được xây dựng vô cùng gian nan, thế nhưng, quân Thanh vậy mà lại điều động số lượng lớn dân phu, đang phá hoại con đường này.

Bọn họ đào trên đường những cái hố cực lớn, còn ở rất nhiều nơi chất thành tường đất, khắp nơi đều đẩy đá lên, biến một quan đạo vốn dĩ bằng phẳng, trở nên gập ghềnh, lồi lõm.

Có lẽ là mấy ngày trước có mưa lớn, rất nhiều hố đất tích đầy nước, khiến cho trên đường cái khắp nơi đều là vũng nước, căn bản không nhìn ra được những cái hố này sâu cạn ra sao.

Xe ngựa trong đoàn đều không thể đi qua được, hai nữ nhân đành phải xuống xe, cưỡi ngựa, mà chiến mã muốn đi trên con đường gập ghềnh như vậy, cũng phải hết sức cẩn thận, nếu không bất cứ lúc nào cũng có thể bị trẹo chân.

Chiêu Hiển thế tử lấy làm lạ: "Bọn họ đang làm cái gì vậy?"

Bân Thắng cười hì hì: "Là đang phòng bị xe sắt của Đại Minh triều ta."

Chiêu Hiển thế tử kinh ngạc: "Xe sắt là cái thứ gì?"

Bân Thắng: "Những công tượng Triều Tiên mà ngươi giám sát,

chính là đang chế tạo xe sắt đó. Chỉ có điều, bản vẽ ta đưa cho bọn họ là giả, thứ mà bọn họ chế tạo ra cuối cùng sẽ vì thiếu đi trái tim, mà căn bản không thể nào chuyển động được."

"Ồ, vậy mà xe sắt lại có thể bức bách Mãn Thanh tự mình phá hoại quan đạo, lợi hại như vậy sao?"

Bân Thắng cười mà không nói.

Một đoàn người xuất trình giấy tờ giả, tiếp tục đi về phía bắc.

Càng đi về phía bắc, quân Thanh càng trở nên căng thẳng, ở các khu vực cửa ải quan trọng, đều đang khởi công đào đất, quân Thanh gần như đã đào nát bét tất cả những con đường tử tế. Trên những đồng bằng bằng phẳng, cũng phái phái hơn vạn dân phu, đào cho đồng bằng trở nên lồi lõm gập ghềnh.

Bốn con tin xem như là được mở rộng tầm mắt, chưa từng thấy quốc gia nào vì phòng bị địch quốc, mà lại tự mình đào cho đất nước mình thê thảm như vậy.

Chiêu Hiển thế tử: "Bọn họ làm như vậy xong, thì quân trận của Bát kỳ binh cũng không bày ra được nữa chứ?"

Bân Thắng: "Thời đại đã thay đổi rồi, quân trận đã sớm không còn tác dụng nữa rồi. Từ nay về sau, bất kỳ quốc gia nào là địch với bên ta, đều sẽ bị bức bách phải đi theo con đường giống như quân Thanh."

Chiêu Hiển thế tử: "???"

Phụng Lâm Đại quân: "???"

Hai người đầu óc mơ hồ, thế nhưng, không lâu sau, bọn họ đã biết được đáp án.

Nhóm người tiếp ứng cuối cùng mà Bân Thắng phái đi đang

chờ ở gần biên giới, đổi cho mỗi người một con ngựa tốt nhất, sau đó, Bân Thắng mở miệng nói: “Tiếp tục đi về phía bắc, chính là đường biên giới. Quân Thanh bố trí trọng binh ở đó, để đề phòng bộ lạc Ô Thẩm Mông Cổ xâm lấn, khỏi cần phải nói, đường biên giới chắc chắn đã bị đào cho nát bét, bọn họ thậm chí còn muốn xây dựng Trường Thành ở đó. Tất cả giấy tờ giả của chúng ta, đều không thể nào vượt qua biên giới.”

Bốn con tin nghe hiểu rồi: “Muốn xông thẳng sao?”

“Đúng! Phải xông.” Bân Thắng: “Ta nói trước, có xông qua được hay không, hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của các người, nếu như rơi ngựa bị lạc đội, người của ta sẽ không quay đầu lại cứu. Bởi vì các người bị bắt chỉ bị áp giải về Thịnh Kinh giam giữ, sẽ không chết. Nhưng nếu như người của ta vì cứu các người mà rơi vào tay giặc, vậy thì nhất định sẽ chết rất thảm.”

Bốn con tin nghe hiểu rồi, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Trong lòng hai nữ nhân hơi hốt hoảng, cưỡi ngựa vốn dĩ không phải là sở trường của bọn họ.

“Cũng không cần phải quá sợ hãi.” Bân Thắng cười hì hì nói: “Những con ngựa vừa rồi đưa cho các người là những con ngựa tốt nhất của Mông Cổ, chạy lên giống như bay vậy, nữ nhân lại nhẹ hơn so với nam nhân, gánh nặng cho chiến mã nhỏ hơn, nhất định sẽ chạy nhanh hơn, đừng sợ, ôm chặt lấy cổ ngựa là được.”

“Được rồi, chuẩn bị xông cửa ải!”

Bân Thắng cười lớn nói: “Huynh đệ, chúng ta xông lên nào.”

Mười lão huynh đệ thuộc hạ của hắn, mười lao động tiên tiến của xưởng Trường An, mười thanh niên ưu tú, đồng loạt cười to: “Xông lên, xông qua là có thể trở về xưởng lĩnh thưởng rồi.”

“Lần này trở về, nhất định lại là được thưởng lớn.”

“Thôn Cao Gia chưa bao giờ bạc đãi người có công lao.”

“Lần này phải từ lao động tiên tiến của xưởng Trường An, biến thành lao động tiên tiến của thôn Cao Gia rồi.”

“Xông lên nào!”

Mười mấy con chiến mã, cùng nhau lao như bay về phía đường biên giới.

Mặt đất lồi lõm bụi bay mù mịt, thật sự là rất khó xông lên, chiến mã cũng không ngừng nhảy lên và né tránh, xóc nảy vô cùng. Bân Thắng cùng thuộc hạ thì không sao, vợ chồng Chiêu Hiển Thế tử và Phụng Lâm Đại quân thì thê thảm rồi, bọn họ cưỡi ngựa không tinh, chỉ có thể ôm chặt lấy cổ ngựa, chỉ cần bảo đảm mình không bị rơi từ trên lưng ngựa xuống là được.

Chương 1280: Cảm giác nhận được tôn trọng

Bọn họ vừa xông lên, lính gác trên vọng gác đã lớn tiếng kêu lên: “Có người khả nghi muốn xông quan.”

Quân Thanh ngơ ngác nhìn sang.

Nếu như là từ thảo nguyên xông vào địa bàn của Mãn Thanh, vậy thì quân Thanh nhất định sẽ lập tức chuẩn bị tác chiến, thế nhưng đoàn người này lại từ địa bàn của Mãn Thanh xông ra thảo nguyên, thì có hơi khó hiểu.

“Là tội phạm bỏ trốn sao?” Có người phản ứng lại: “Chặn bọn họ lại.”

Bên trong thành bảo cạnh vọng gác, một đám quân Thanh xoay người lên ngựa, tiến lên nghênh đón.

Bân Thắng: “Tăng tốc, chạy nhanh lên, đừng để ý đến bọn họ.”

Đoàn người liều mạng xông về phía trước.

Quân Thanh: “Moá nó, đám người này muốn liều mình xông lên kìa, bắn tên.”

Bọn họ còn chưa kịp ra tay, Bân Thắng cùng thuộc hạ đã sớm một bước giơ nỏ lên, tiếng dây cung rung động vù vù vang lên, mười mấy mũi tên bay vụt tới, cũng không nhắm vào người, mà nhắm vào ngựa.

Đám quân Thanh lao tới trong nháy mắt đã ngã xuống mấy tên.

Bọn họ còn chưa kịp phản ứng lại, Bân Thắng cùng thuộc hạ đã rút súng ngắn kỵ binh ra, loại hỏa súng này nòng súng ngắn, tầm bắn gần, độ chính xác thấp, chỉ thích hợp cho kỵ binh sử dụng khi đột kích.

Nói trắng ra, chính là áp sát mặt khai hỏa!

Bân Thắng cùng thuộc hạ xông đến trước mặt quân Thanh, "bằng bằng bằng", bắn loạn một vòng.

Đám quân Thanh này thật sự là xui xẻo tám đời, còn tưởng là ra ngoài chặn đường một đám tội phạm muốn bỏ trốn, nào ngờ đám người này lại trang bị đến tận răng, ngay cả súng ngắn kỵ binh cũng mang ra, trong nháy mắt đã bị đánh cho kêu cha gọi mẹ không biết phương hướng.

Bân Thắng cùng thuộc hạ vèo một cái, giẫm lên mặt bọn họ xông ra khỏi đường biên giới.

Quân Thanh tức giận: "Đuổi theo!"

Bân Thắng: "Chạy mau!"

Vợ chồng Chiêu Hiển thế tử và Phụng Lâm Đại quân có bao giờ trải qua trận thế như vậy, sợ tới mức hồn vía lên mây, hai tay ôm chặt lấy cổ ngựa, đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ biết ngây ngốc chạy như bay về phía trước.

Bên tai có thể nghe thấy tiếng quân Thanh phía sau đang gào thét...

Bốn con tin hoảng sợ không thôi, thế nhưng, càng hoảng sợ, lại càng nghe thấy tiếng quân Thanh phía sau càng lúc càng gần.

Rõ ràng ngồi là những con ngựa tốt nhất thảo nguyên Mông Cổ, không nên thua kém so với quân Thanh bình thường mới đúng, thế nhưng... người cưỡi ngựa căn bản không có kỵ thuật, điều này

thật sự rất xấu hổ.

Mã lực của quân Thanh 5 điểm, kỵ thuật 5 điểm, cộng lại hệ số tốc độ là 10 điểm.

Mà bốn con tin mã lực 8 điểm, kỵ thuật 0 điểm, cộng lại hệ số tốc độ là 8 điểm.

Chạy không lại, hoàn toàn chạy không lại!

Chiêu Hiển Thế tử nhớ tới lời Bân Thắng nói: "Chúng ta sẽ không quay đầu lại cứu các ngươi."

Chỉ cần nghĩ đến câu nói này, liền suýt chút nữa khóc òa lên.

Thế tử phi bên cạnh khóc lớn: "Phu quân, chúng ta chạy không thoát rồi."

Phụng Lâm Đại quân: "Hu hu, lại phải trở về làm con tin rồi."

"Ta không muốn đâu!"

Ngay lúc bốn người tuyệt vọng khóc lớn, phía trước bỗng nhiên vang lên một tiếng kỳ quái: "U u!"

Tiếng còi hơi nước vang lên...

Tiếng còi này vừa vang lên, quân Thanh phía sau lập tức hoảng sợ.

Loại hoảng sợ tột độ.

Người vừa hoảng sợ, kỵ thuật liền giảm sút, trong nháy mắt -3 điểm.

Tốc độ lập tức chậm lại.

Bốn con tin mừng rỡ, cũng kinh ngạc: "Ơ? Có thứ gì đó sắp tới

sao?”

Bốn người ban nãy còn đang vùi đầu ôm chặt lấy cổ ngựa, lúc này rốt cuộc cũng dám ngẩng đầu lên một chút, bọn họ ngẩng đầu nhìn lên, liền nhìn thấy mấy chiếc xe bọc thép đáng sợ đang lao thẳng về phía bọn họ.

Bân Thắng chạy ở phía trước nhất đang vừa vẫy tay vừa cười lớn với những chiếc xe bọc thép kia: “Người một nhà, Phó xưởng trưởng xưởng Trường An Bân Thắng đây.”

Trên xe bọc thép là một cái đầu nữ nhân ló ra, không, là đầu mẫu tinh tinh, cười toe toét: “Ta nhận ra ngươi, ta từng thấy ngươi trên Tin Tức Cao Gia, ha ha ha ha, lao động tiên tiến hàng đầu!”

Bân Thắng cũng cười: “Tạo giáo viên, tôi cũng từng thấy cô trên Tin Tức Cao Gia.”

Chào hỏi qua một tiếng, phía sau liền đơn giản rồi.

Tạo Oanh đưa tay chỉ vào quân Thanh đang đuổi theo phía sau, lớn tiếng nói: “Quân địch còn ba mươi giây nữa tiếp xúc với quân ta, nghiền nát bọn chúng.”

Xe bọc thép tăng tốc, lao thẳng về phía quân Thanh.

Đám kỵ binh quân Thanh vừa nhìn thấy trận thế này, còn xông cái rắm a.

Có xông cái gì cũng không xông xe bọc thép!

Không thể vì bắt mấy tên vượt biên mà hy sinh bản thân được.

“Rút lui! Nhanh chóng rút lui về công sự phòng ngự của chúng ta.”

“Rút lui rút lui rút lui!”

Quân Thanh đồng loạt quay đầu bỏ chạy.

Vợ chồng Chiêu Hiển thế tử và Phụng Lâm Đại quân thì ngơ ngác tiếp tục lao về phía trước, chiến mã dường như cũng bị xe bọc thép dọa sợ, không dám đối đầu trực diện, mà là né sang một bên tiếp tục chạy về phía trước.

Bân Thắng dẫn đầu ở phía trước đã dừng lại, chiến mã của bốn con tin cũng liền theo đó dừng lại, lỗ mũi phì phì thở ra, một phen chạy trốn vừa rồi thật sự là mệt chết đi được, mấu chốt là trên lưng còn có một tên phế vật đang ôm chặt lấy cổ bọn chúng, chiến mã thật sự rất muốn đá bay tên phế vật siết cổ này xuống.

Xe bọc thép đuổi quân Thanh đi, quay trở lại bên cạnh Bân Thắng cùng thuộc hạ.

Tạo Oanh phất tay cười nói: “Bân xưởng trưởng, xem ra nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành rồi.”

Nói xong, ánh mắt của nàng liền tập trung lên người bốn con tin.

Bân Thắng cười lớn: “May mắn không phụ mệnh! Bốn vị này, chính là vợ chồng Chiêu Hiển thế tử và Phụng Lâm Đại quân, tiếp theo, cần phải đưa bọn họ trở về Triều Tiên, giao cho Triều Tiên vương.”

Tạo Oanh gật đầu: “Ta đã sớm nhận được mệnh lệnh của Thiên Tôn, sẽ dốc toàn lực phối hợp, bên này đã chuẩn bị xe vận chuyển xong rồi.”

Rất nhanh, xe vận chuyển mà Tạo Oanh sắp xếp đã đến.

Đây là một chiếc xe bọc thép, phía sau kéo theo một cái thùng xe, nói trắng ra chính là xe đầu kéo nguyên mẫu.

Vợ chồng Chiêu Hiển Thế tử và Phụng Lâm Đại quân đều lên

thùng xe.

Loại thao tác dùng thùng xe chở người này, ở hậu thế gọi là "người và hàng hóa chở chung", bị chú cảnh sát giao thông bắt được thì sẽ viết giấy phạt đến mức ngươi khóc cũng không ra nước mắt, thế nhưng vào thời mạt Minh lúc bấy giờ, căn bản không tồn tại vấn đề này, muốn chở thế nào thì chở.

Đúng rồi, ở thời hiện đại, nếu như dùng thùng xe để chở khách quý, vậy thì là hành vi cực kỳ bất lịch sự, cẩn thận khách quý sẽ trở mặt với ngươi.

Thế nhưng, ở cái thời đại này mà...

Vợ chồng Chiêu Hiển Thế tử và Phụng Lâm Đại quân vô cùng mới lạ về cái thùng xe khổng lồ này, bốn người ở trong thùng xe sờ mó trái sờ mó phải, vẻ mặt giống như nhà quê lần đầu lên tỉnh, Lưu lão lão vào Đại Quan Viên, ba mươi hai công công xem kính chiếu ảnh: "Chiếc xe bọc thép này, thật sự là lợi hại!"

"Không cần trâu ngựa, vậy mà có thể kéo được bốn người chúng ta!"

"Thùng xe lớn như vậy, một lần có thể chở được bao nhiêu hàng hóa đây?"

"Ở trên chiếc xe như vậy cảm giác thật an toàn, an toàn hơn nhiều so với xe ngựa bằng gỗ."

"Đại Minh triều vậy mà lại phái chiếc xe bọc thép lợi hại như vậy đến chở chúng ta, thật sự là quá coi trọng chúng ta, cảm giác được tôn trọng thật sự là quá tốt."

"Đại Minh chính là mạnh hơn so với Mãn Thanh! Đám dã nhân Mãn Thanh kia thật sự là quá vô lễ."

"Đúng vậy, ngay cả một tên lính canh cũng dám quát tháo

chúng ta, căn bản không biết tôn trọng là gì.”

Bốn con tin chẳng những không cảm thấy thùng xe có đẳng cấp thấp, ngược lại còn cảm thấy nó rất ngầu, cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Bân Thắng cũng không đành lòng nói cho bọn họ biết, cái thùng xe này ngày thường là dùng để chở than đá, cung cấp năng lượng cho xe bọc thép tác chiến, cứ để cho bọn họ tự mình thỏa mãn vậy.

Chương 1281: Toàn lực y phụ

Xe tải kéo, chở theo Chiêu Hiển thế tử và vợ chồng Phụng Lâm Đại Quân đến doanh trại tạm thời của Tạo Oanh, chỉ thấy nơi đây tập kết rất nhiều quân đội.

Rất nhiều kỵ binh Mông Cổ, đến từ thiên nam địa bắc, từ các bộ lạc Mông Cổ khác nhau.

Điều này đã đủ khiến bốn con tin sợ hãi, nhưng điều khiến họ cảm thấy sợ hãi hơn là một trăm chiếc xe bọc thép sang trọng tạo thành "Kỵ Binh doanh thiết giáp" xa hoa.

Mặc dù họ không hiểu nhiều về chiến tranh, nhưng chỉ cần nhìn vào khí thế của một trăm chiếc xe bọc thép này, họ biết rằng khi chúng lao lên cùng một lúc, giống như một dòng thác thép, không có sức mạnh nào có thể ngăn cản.

Lúc này, họ mới hiểu tại sao quân Thanh lại đào đất thành từng hố, đắp tường đất và chất đá khắp nơi.

Ngoài chiêu này, họ cũng không nghĩ ra cách nào khác để ngăn chặn bước tiến của xe bọc thép.

May mắn thay, Đại Minh hùng mạnh là điều tốt cho họ.

Vào thời điểm này, Triều Tiên vẫn chưa nhận bất kỳ một ba ba kỳ lạ nào như Nước Mỹ, trong thâm tâm họ coi Đại Minh là ba ba, vì vậy Đại Minh hùng mạnh, họ sẽ không sợ hãi, mà chỉ kính sợ và vui mừng, có một người ba ba mạnh mẽ che chở cho mình, cớ sao mà không làm.

Từ nay về sau chỉ cần toàn lực y phụ là được rồi!

Để trở về Triều Tiên từ vị trí hiện tại của họ thì vẫn còn khá phiền phức, nhất định phải đi đường vòng, đi vòng qua địa bàn do Mãn Thanh kiểm soát mới được.

Vì vậy, đội của Bân Thắng lên ngựa, còn xe bọc thép chở bốn con tin, băng qua thảo nguyên rộng lớn, hướng về phía Bắc Trực Lệ của Đại Minh...

Binh bộ thượng thư hiện là người của thôn Cao Gia, vì vậy đội của Bân Thắng vào cửa khẩu không gặp khó khăn gì, ung dung đi từ thảo nguyên Mông Cổ vào địa phận Bắc Trực Lệ.

Xe bọc thép đi qua Bắc Trực Lệ, thậm chí còn đi ngang qua ngoài tường thành kinh thành.

Khiến các thương nhân trên quan đạo bên ngoài kinh thành cùng các quan lại ra khỏi thành dạo chơi đều giật mình, khi họ còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, xe bọc thép đã vòng qua kinh thành, tiếp tục đi về phía nam.

Tôn Truyền Đình thậm chí đã bố trí sẵn "trạm tiếp than" ở gần kinh thành, xe bọc thép có thể bổ sung than ở đây, sau đó tiếp tục hành trình.

Lại đi được một lúc lâu, thì đến Thiên Tân.

Bốn con tin xuống xe bọc thép tại cảng Thiên Tân, liền thấy trên mặt biển xuất hiện một đoàn thuyền sang trọng, tổng binh duyên hải Tào Văn Chiêu tự mình dẫn thủy sư đến tiếp ứng.

Tàu Vạn Lý Dương Quang to lớn, chỉ trong nháy mắt đã khiến bốn con tin một lần nữa nhận thức được sự vĩ đại của Đại Minh ba ba.

Toàn lực y phụ!

Sau này nhất định phải toàn lực y phụ! --

Triều Tiên, Hán Thành.

Triều Tiên vương Lý Tông đang lo lắng đi tới đi lui, căn bản không ngồi xuống được.

Vài ngày trước, gián điệp mà ông ta bố trí ở Thịnh Kinh truyền tin về, Chiêu Hiển thế tử và Phụng Lâm Đại Quân khi đi thị sát xưởng đã biến mất một cách kỳ lạ, giống như mọc cánh bay đi mất.

Lý Tông vừa nghe tin này liền biết, người của Đại Minh đã ra tay.

Ông ta cũng không ngờ, Đại Minh bây giờ lại cường thế như vậy.

Đại Minh trước đây, thường xuyên bị Mãn Thanh đánh cho tơi tả. Nhưng từ sau trận Bì Đảo, Đại Minh trở nên cường thế đến đáng sợ, không những dễ dàng chiếm được An Đông, tiêu diệt Tam Thuận vương, còn thu phục được Mông Cổ, uy hiếp biên giới phía bắc của Mãn Thanh.

Bây giờ càng ngưu bức hơn, lại dám làm mưa làm giò ở Thịnh Kinh, nói bắt cóc là bắt cóc, thật là ngang ngược, hoàn toàn không nể mặt Mãn Thanh, không sợ bị Mãn Thanh trả thù.

Lý Tông nhịn không được cảm thấy lo lắng cho hai đứa con trai của mình!

Tuy bọn họ đã thành công trốn thoát khỏi Thịnh Kinh, nhưng Mãn Thanh nhất định sẽ lập tức phong tỏa mọi con đường vào Triều Tiên, phái lượng lớn kỵ binh truy bắt. Hai đứa con trai và con dâu của ông ta đều là công tử tiểu thư được nuông chiều từ nhỏ, làm sao chịu nổi sự hành hạ như vậy?

Con đường hồi quốc ngắn ngủi này, chỉ sợ khắp nơi đều là chông gai.

Lý Tông rất nhanh nhận được tin tức, truy binh Mãn Thanh dốc toàn lực, gần như phong tỏa tất cả các con đường dẫn đến Triều Tiên, đặc biệt là khu vực Liễu Điều Biên, bố trí rất nhiều binh lính, kiểm soát chặt chẽ tất cả những người vượt biên trái phép.

Trong tình huống này, con trai con dâu căn bản không thể nào quay về được.

Ông ta đợi ngày này qua ngày khác, phái vô số người đến biên giới để tiếp ứng, nhưng đều vô dụng, con trai con dâu giống như biến mất, không nhận được chút tin tức nào.

Càng đợi lâu, lòng ông càng thêm thắt lại.

Dung nhan mỗi ngày đều già đi một nửa, chỉ trong vòng mấy chục ngày, ông từ một người đàn ông trung niên trở nên già nua như ông lão bảy mươi tuổi.

"Báo!"

Một người chạy như bay vào, lớn tiếng hô: "Tin vui, tin vui, Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân đã trở về, bọn họ đã trở về rồi."

Lý Tông mừng rỡ: "Thật sao?"

Người báo tin nói: "Bọn họ vừa mới cập bến ở bờ biển gần Hán Thành nhất, Bạch tiên sinh đích thân ra bờ biển tiếp ứng, hiện tại, Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân đang trên đường cùng Bạch tiên sinh trở về Hán Thành."

Lý Tông mừng rỡ khôn xiết: "Nhanh, nhanh đi gọi đầu bếp làm chút đồ ăn ngon, để cho nhi tử của ta về nhà trước tiên ăn một bữa thật ngon, ở Thịnh Kinh chắc chắn chúng đã chịu nhiều uất ức rồi."

Khuôn mặt Lý Tông thoáng cái lại khôi phục dáng vẻ bốn mươi mấy tuổi.

Rất nhanh, Thế tử Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại Quân đã trở về.

Tiến vào cùng bọn họ còn có Bạch Diên, tiểu đội của Bân Thắng.

Lý Tông vội vàng tiến lên, nắm lấy tay hai đứa con trai, "khóc lóc an ủi".

Thế tử Chiêu Hiển lại không có vẻ gì là bi thương, hắn vẫn còn chìm đắm trong sự phấn khích khi nhìn thấy những thứ mới lạ trên đường đi, nắm ngược lại tay Lý Tông nói: "Phụ vương, lần này, hài nhi xuất phát từ Thịnh Kinh, trước tiên chạy về phía bắc, tiến vào trong địa phận Mông Cổ, nhìn thấy rất nhiều xe bọc thép..."

Hắn bắt đầu thao thao bất tuyệt kể lể.

Lúc đầu Lý Tông cũng không để ý, nhưng nghe được vài câu, liền kinh ngạc đến ngây người, Đại Minh đã lợi hại như vậy sao? Vậy mà bức bách được quân Thanh phải đào hố trốn tránh tự bảo vệ mình?

Thật ra ông ta đã biết Đại Minh có chiến thuyền to lớn, ở Bì Đảo đã cho quân Thanh một bài học, lại không nghĩ rằng, Đại Minh còn có thể áp đảo quân Thanh trên đất liền.

Như vậy, tình thế thật sự đã thay đổi rồi sao.

Lý Tông quay sang Bạch Diên, vẻ mặt thành khẩn: "Bạch đại nhân, đa tạ Đại Minh đã cứu hai nhi tử của bổn vương trở về. Bổn vương tiếp theo chỉ có một yêu cầu..."

Bạch Diên cười nói: "Ta hiểu, yêu cầu này chính là, nếu Mãn

Thanh lại đánh Triều Tiên, Đại Minh ta nhất định phải xuất binh chi viện, đúng không?"

Lý Tông chậm rãi gật đầu: "Năm đó Mãn Thanh xâm lược, bổn vương đã cầu viện Đại Minh, nhưng không hiểu sao Đại Minh lại không chịu xuất binh, bổn vương bất đắc dĩ, đành phải thần phục Mãn Thanh, trong lòng khuất nhục, thật sự không biết nói sao cho hết. Haiz..."

Bạch Diên cười nói: "Lúc đó là lúc đó, bây giờ là bây giờ! Tại hạ lấy danh nghĩa quân tử bảo đảm, sau này cho dù là Mãn Thanh, hay là Oa Quốc, hay là người Tây Dương, cho dù là kẻ địch nào, chỉ cần khi dễ Triều Tiên, Đại Minh ta nhất định xuất binh tương trợ. Còn Đại Minh ta, cũng chỉ có một yêu cầu nhỏ..."

Lý Tông: "Yêu cầu này bổn vương minh bạch, bổn vương cam đoan, Triều Tiên đời đời là phiên thuộc của Đại Minh."

Chương 1282: Phát minh mới của Mạch Lê

Thôn Cao Gia, nhà xưởng quạt điện họ Mạch.

Nhà xưởng quạt điện họ Mạch, là do nghiên cứu sinh Mạch Lê sáng lập, sau một thời gian phát triển ban đầu, nghiệp vụ dần ổn định, hiện nay dù là sản xuất, kinh doanh, các mặt đều đã đi vào quỹ đạo.

Chủ xưởng đáng lẽ phải là Mạch Lê, nhưng sau khi nghiệp vụ ổn định, Mạch Lê rất ít xuất hiện trước mặt mọi người, phu nhân của hắn là Hậu Lan lại càng xuất hiện nhiều hơn trước công chúng, một tay nắm giữ tài vụ và công việc của xưởng, vất vả không ít.

Điều này thật sự là một chuyện khiến người ta phải suy nghĩ...

Các nữ công nhân nhà máy dệt, đồng nghiệp cũ của Hậu Lan, gần đây lại bắt đầu truyền tai nhau những lời đàm tiếu về Hậu Lan.

"Nghe nói gì chưa? Mạch Lê bị bệnh rồi, gần đây không thể ra ngoài phụ trách công việc của xưởng, chuyện lớn chuyện nhỏ, đều giao hết cho Hậu Lan rồi."

"Ta nghe nói Mạch Lê không có bị bệnh! Mấy hôm trước còn có người nhìn thấy hắn ra ngoài mua đồ, tinh thần rất tốt, không giống như có bệnh. Chắc là Hậu Lan tham lam, khống chế trượng phu, cướp quyền của trượng phu."

"Mẹ ơi, cướp quyền của trượng phu để làm gì? Phu thê chẳng

phải là một nhà sao?"

"Hình như là cô ta muốn ly hôn với Mạch Lê, sau đó chiếm lấy nhà xưởng."

"Cớ gì phải đá Mạch Lê, một người trượng phu tốt như vậy chứ? Hắn phát minh ra quạt điện, là một nhà khoa học rất lợi hại."

"Trượng phu có tốt đến đâu cũng có ích gì? Dù sao thì bây giờ cô ta cũng chỉ là phu nhân của xưởng trưởng! Không phải là xưởng trưởng, chỉ có đuổi trượng phu đi, bản thân mới có thể trở thành xưởng trưởng, như vậy mới gọi là sướng."

"Gần đây ta nghe nói, tiền nhà xưởng quạt điện kiếm được rõ ràng là rất nhiều, nhưng tiền trên sổ sách lại không nhiều, dường như là bị Hậu Lan, người phụ trách tài vụ, chuyển đi rồi, cũng không ai biết cô ta chuyển tiền đi đâu. Đó là xưởng tư nhân, là sản nghiệp của nhà cô ta, cô ta muốn chuyển tiền đi, thôn ủy hội cũng không quản được, chỉ có trượng phu của cô ta là Mạch Lê mới quản được, nhưng Mạch Lê lại hoàn toàn bị che mắt rồi."

"Woa, vậy cũng được sao?"

"Tài sản chung của vợ chồng, làm sao bằng mình độc chiếm cho sướng? Hậu Lan, người phụ nữ này lợi hại thật đấy."

Nơi nào toàn là phụ nữ, thì việc đồn đại thật sự rất đáng sợ.

Những lời đồn đại này, ít nhiều gì cũng truyền đến tai Hậu Lan.

Hậu Lan nghe xong, chỉ cười cười lắc đầu, thậm chí còn lười biện giải, ở nhà xưởng bận rộn xong phần công việc tài vụ của mình, lại xử lý nốt công việc mà trượng phu nên làm, lúc này mới kéo thân thể mệt mỏi, trở về nhà.

Lúc này trời đã tối, mặt trời đã lặn.

Bụng Hậu Lan đói đến mức kêu gào, nhưng khi trở về nhà, cũng không có cơm canh chờ nàng, nàng còn phải tự mình nhóm lửa nấu cơm.

Nhưng nàng không hề có nửa lời oán trách, chỉ từ trong bếp thò đầu ra, nhìn thoáng qua thư phòng của trượng phu, thấy trong thư phòng đèn vẫn sáng, Mạch Lê đang vùi đầu viết vẽ cái gì đó, khóe miệng liền hiện lên một nụ cười dịu dàng.

"Tướng công, chàng đói bụng chưa?"

Trong thư phòng vang lên giọng nói của Mạch Lê: "Hả? Nương tử nàng đã về rồi sao? Ta không chú ý thời gian, đã muộn như vậy rồi sao? Xong rồi, thật sự có hơi đói bụng rồi, nàng không nhắc ta, ta đều quên mất phải ăn cơm."

Hậu Lan dịu dàng cười nói: "Nhìn chàng kìa, đến quên ăn quên ngủ, ta đi nấu cơm cho chàng đây, chàng chờ một chút nhé."

Mạch Lê: "Cảm ơn nương tử."

Hai người chỉ nói với nhau hai câu, Mạch Lê lại tiếp tục vùi đầu viết vẽ.

Hậu Lan thì tiếp tục nấu cơm.

Trời đã tối, nhà nhà đều đã ăn cơm chiều từ sớm, chỉ có nhà bọn họ lúc này mới nhóm lửa nấu cơm, khói bếp bốc lên, bị màn đêm che lấp, cho nên không có ai nhìn thấy sự vất vả và nỗ lực của Hậu Lan.

Một lúc lâu sau, Hậu Lan bưng hai món ăn đơn giản, bày lên bàn: "Tướng công, ra ăn cơm thôi."

Mạch Lê: "Không rảnh... A, còn một chút nữa là vẽ xong rồi, một chút nữa thôi."

Hậu Lan cười lắc đầu, liền bưng thức ăn vào thư phòng, đặt bên cạnh Mạch Lê...

Mạch Lê tay trái cầm muỗng, tay phải vẫn cầm bút, trên giấy viết viết vẽ vẽ.

Hậu Lan nhìn thoáng qua thứ được vẽ trên bàn, ngơ ngác không hiểu, không khỏi thở dài nói: "Tướng công, đều tại ta không học vấn, không được đọc sách ở trường học của thôn Cao Gia, hiện tại không giúp được chàng một chút gì."

Mạch Lê: "Nàng giúp ta giải quyết hết mọi việc vặt, chính là giúp đỡ ta lớn nhất rồi."

Nói xong, cây bút trên tay phải của hắn nhẹ nhàng nhấc lên, vài đường nét cuối cùng được nối liền, hắn nhanh chóng bổ sung thêm vài con số bên cạnh đường nét, sau đó nhấc tờ giấy kia lên, dùng sức giũ một cái, soạt một tiếng, một tờ giấy lớn được mở ra, trên giấy hiện ra một khinh khí cầu khổng lồ.

Phía sau cái khinh khí cầu còn nối với một cái quạt điện to lớn kỳ quái.

Mạch Lê cười to nói: "Thành công rồi! Ha ha ha, thiết kế của ta, cuối cùng đã hoàn thành, ha ha ha, lần này, chúng ta không chỉ muốn thành công lớn trong lĩnh vực dân dụng, còn muốn trong lĩnh vực quân sự, vì thôn Cao Gia mà cống hiến sức lực, Thiên Tôn nhất định sẽ khen ngợi hai vợ chồng chúng ta."

Hậu Lan mừng rỡ: "Thật sự thành công rồi sao? Ta xem không hiểu."

Mạch Lê nói: "Thành công rồi! Ha ha ha! Khinh khí cầu trước đây của thôn Cao Gia chúng ta chỉ có thể bay lên lơ lửng trên không trung, lại không thể điều khiển, không thể tùy ý để cho nó bay tới bay lui, xoay chuyển, cho nên mỗi lần dân đoàn thả khinh

khí cầu ra trinh sát, đều cần phải buộc một sợi dây dài ở phía dưới, dùng sợi dây để kéo khinh khí cầu bay về phía trước, đề phòng nó bị gió thổi loạn."

"Bây giờ, nhưng mà, ta thông qua nghiên cứu về quạt điện đã phát hiện ra một việc, quạt điện khi thổi ra luồng gió lớn, sẽ hình thành một lực ngược lại." Mạch Lê hưng phấn vô cùng nói: "Cho nên, ta thiết kế trên khinh khí cầu một số lỗ có thể phun ra khí nóng, sau này phi công điều khiển khinh khí cầu có thể thông qua việc điều khiển những lỗ phun khí này, để cho khinh khí cầu phun ra khí thể theo hướng mà hắn muốn, khinh khí cầu liền có thể bay về hướng ngược lại."

Nói đến đây, Mạch Lê vui mừng như một đứa trẻ: "Sau này, khinh khí cầu của chúng ta sẽ không cần dùng dây thừng để khống chế nữa, nó có thể tự mình bay lượn trên bầu trời đi theo bộ đội hành động, còn có thể bay đến trên đỉnh đầu quân địch, ném lựu đạn xuống dưới, ha ha ha."

Hắn nắm chặt tay Hậu Lan: "Ta bảo nàng điều động lợi nhuận của xưởng quạt điện để mua những thứ đó, đều đã chuẩn bị xong chưa?"

Hậu Lan gật đầu: "Chuẩn bị xong rồi, đã điều rất nhiều tiền để chuẩn bị. Bên ngoài đều đang đồn, nói ta lợi dụng chức quyền quản lý tài vụ, tham ô tài sản chung của hai vợ chồng chúng ta, chiếm làm của riêng, hì hì."

Mạch Lê cười to nói: "Những kẻ tiểu nhân đó, không cần để ý đến bọn họ, vợ chồng chúng ta, lần này liên thủ ra tay, phát minh vĩ đại về hàng không, nhất định sẽ khiến cho tất cả mọi người phải trợn mắt há hốc mồm."

Nói xong, hắn nhanh chóng bới cơm ăn: "Chúng ta mau ăn xong đi, sau đó thức đêm làm cho xong thứ này."

Hậu Lan: "Được!"

Nàng bận rộn cả ngày, tuy rằng đã rất mệt mỏi, nhưng lúc này lại tràn đầy động lực.

Hai vợ chồng nhanh chóng ăn cơm xong, cầm theo một chồng bản vẽ dày cộm, chạy ra khỏi nhà, đến nhà kho mà Hậu Lan đã chuẩn bị từ trước, bên trong đã chất đống rất nhiều nguyên vật liệu, tất cả đều là nguyên vật liệu để chế tạo "khinh khí cầu có thể tự chủ phi hành".

Hậu Lan thậm chí còn sớm xin chỉ thị của thôn ủy hội thôn Cao Gia, nhận được sự đồng ý và ủng hộ của thôn ủy hội.

Hiện tại chỉ cần báo cho thôn ủy hội một tiếng, kỹ sư cấp cao Lý Đại dẫn đầu đội ngũ kỹ thuật cốt lõi liền chạy tới, thức đêm bắt đầu gấp rút chế tạo "khinh khí cầu bay".

Chương 1283: Khí cầu bay

Vài ngày sau...

Bản thôn thôn Cao Gia, kho hàng của nhà xưởng quạt điện họ Mạc, đột nhiên xuất hiện một quả khinh khí cầu khổng lồ đang bay lên.

Thứ này đối với người dân thôn Cao Gia đã không còn xa lạ. Họ thường xuyên nhìn thấy, thậm chí còn từng bỏ tiền ra để ngồi trên đó ngắm nhìn toàn cảnh thôn. Tuy nhiên, sau một thời gian, trò này trở nên nhàm chán và dần bị lãng quên.

Nhưng hôm nay, địa điểm quả khinh khí cầu này bay lên có gì đó kỳ lạ, nó lại được sản xuất từ nhà xưởng quạt điện? Không phải nó nên bay lên từ tòa nhà nghiên cứu của trường nhị trung Số 32 sao?

Giữa những ánh mắt nghi hoặc của mọi người, quả khinh khí cầu ngày càng phồng lên, lớn hơn gấp đôi so với những quả khinh khí cầu mà nhóm nghiên cứu sinh từng làm trước đây.

Phía dưới khinh khí cầu còn treo một chiếc giỏ lớn hơn nhiều.

Lần này, trong giỏ có hai người.

Một người là Mạc Lê, xưởng trưởng nhà xưởng quạt điện, người đàn ông đáng thương bị vợ cướp quyền, đuổi khỏi nhà xưởng, sắp tay trắng.

Và người còn lại, không ai khác chính là vợ hắn, Hầu Lan.

Khinh khí cầu bay càng cao, bên dưới vẫn còn một sợi dây thừng dài nối với mặt đất. Từ dưới vang lên tiếng hét lớn của Lý

Đại và các kỹ thuật viên hàng đầu khác: "Cẩn thận an toàn nhé!"

Mạc Lê cười lớn: "Năm đó, lần đầu tiên tôi làm người thử nghiệm khinh khí cầu, kết quả là rơi vào nhà Hầu Lan, nên duyên vợ chồng. Giờ tôi còn sợ gì nữa? Lý lão sư, có thể cởi dây rồi."

Lý Đại ngửa mặt lên trời hét lớn: "Sau khi cởi dây, khinh khí cầu sẽ mất kiểm soát, ta hơi lo lắng."

Mạc Lê cười lớn: "Vợ tôi đang ở trên khinh khí cầu cùng tôi, nếu thử nghiệm thất bại, khinh khí cầu bị hỏng, có vợ tôi cùng xuống suối vàng, tôi cũng không còn gì hối tiếc."

Hầu Lan cũng cười lớn: "Thả dây đi, tôi và chồng tôi không sợ gì cả."

Lý Đại hít một hơi thật sâu, mặc dù khinh khí cầu do nhóm của hắn chế tạo, hắn rất tự tin về chất lượng của nó, nhưng trong lòng vẫn không khỏi lo lắng, không dám thả.

Lúc này, hình thêu Thiên Tôn trên ngực Lý Đại đột nhiên lên tiếng cười nói: "Thả đi, ta đang xem đây."

Lý Đại mừng rỡ: "Thiên Tôn đến rồi! Vậy có thể thả rồi."

Lần này không còn gì phải do dự nữa: "Thả tay ra, mọi người cùng thả dây ra."

Đám đông phía dưới đồng loạt buông tay khỏi sợi dây.

Khinh khí cầu bay vút lên cao...

Khinh khí cầu khổng lồ đã bay lên trời!

Hầu Lan hơi căng thẳng, đây là lần đầu tiên nàng bay cao như vậy.

Mạc Lê thì có kinh nghiệm hơn, không hề hoảng sợ.

Hôm nay thử nghiệm bay, hắn cũng đã xem xét thời tiết, trên không trung không có chút gió lốc nào, tư thế của khinh khí cầu hiện rất ổn định.

Hắn hít một hơi thật sâu nói: "Vợ à, ta muốn bắt đầu thử xả khí, điều khiển hướng bay rồi."

Hầu Lan khẽ cười: "Được!"

Mạc Lê đưa tay kéo một công tắc nhỏ, chỉ thấy khinh khí cầu hướng về phía đông mở ra vài nắp, để lộ ra vài cửa gió.

Khí nóng bị giữ lại bên trong khinh khí cầu lập tức thoát ra từ những cửa gió này.

Quả khinh khí cầu đồ sộ từ từ trôi về phía tây.

"Hahaha, thành công rồi! Thật sự thành công rồi!"

Mạc Lê mừng rỡ, đóng cửa gió phía đông, lại mở cửa gió phía nam.

Khinh khí cầu lại hướng về phía nam, sau đó từ từ trôi về phía bắc.

"Thành công rồi, lần này chắc chắn thành công rồi, hahaha."

Mạc Lê ngửa mặt lên trời cười lớn: "Được, chúng ta thử bay đến ngay phía trên nhà xưởng dệt, sau đó ổn định lơ lửng tại đó."

Hầu Lan: "Được, hình như ta cũng biết cách điều khiển rồi."

Nàng nhận quyền điều khiển từ tay trượng phu, kéo công tắc, khinh khí cầu từ từ bay về hướng nàng muốn.

"Tướng công, thứ này chỉ có thể sử dụng khi trời không có gió lớn phải không? Lượng khí nó phun ra cung cấp lực đẩy, căn bản không đủ để chống chọi với gió lớn."

"Đúng vậy! Đây cũng là điều chúng ta cần thử nghiệm, sau này phải thử nghiệm từng chút một, xem nó có thể chống chọi được với gió lớn đến mức nào, tìm ra giới hạn khí hậu thích hợp để sử dụng... Đây cũng là một môn khoa học."

"Oa, tướng công, chúng ta ở gần bầu trời quá, nếu có sấm sét, chúng ta sẽ chết chứ?"

"Chuyện đó là đương nhiên! Khi có sấm sét tuyệt đối không được sử dụng khinh khí cầu."

"Oa, hạn chế lớn quá."

"Sự phát triển của khoa học kỹ thuật chính là không ngừng phá vỡ mọi giới hạn."

Hai vợ chồng vừa trò chuyện vừa bay, chẳng mấy chốc đã đến ngay phía trên nhà xưởng dệt.

Hầu Lan thò đầu ra khỏi giỏ, vẫy tay về phía dưới, lớn tiếng gọi: "Các công nhân nhà xưởng dệt, còn nhớ tôi không? Tôi là Hầu Lan đây! Tôi đến thăm mọi người đây."

Các nữ công nhân nhà xưởng dệt ngạc nhiên ngẩng đầu lên, chỉ thấy Hầu Lan mà họ vừa nhắc đến, cùng với người chồng nhà khoa học của cô ấy, đang lơ lửng trên đầu họ.

Miệng các nữ công nhân há hốc, hồi lâu không ngậm lại được.

Hầu Lan vẫy tay: "Đây là phát minh mới của tướng công tôi, tướng công tôi giỏi quá giỏi quá, tôi yêu tướng công tôi nhất."

Đây là "thế tiến công tuyên truyền trên không", chỉ trong nháy mắt, toàn bộ công nhân nhà xưởng dệt đều nghe thấy lời tuyên bố của nàng, nụ cười mãn nguyện trên gương mặt hạnh phúc của nàng, trong nháy mắt đã đập tan mọi lời đồn đại.

"Chết tiệt, hóa ra dạo này chồng cô ta bận rộn nghiên cứu cái mới à?"

"Chẳng trách lâu vậy không thấy mặt, còn giao hết công việc cho Hầu Lan."

"Số tiền cô ta điều chuyển đi là để chế tạo cái này à?"

"Không thể tin được!"

"Tuy tôi không hiểu lắm, nhưng cũng biết cái đèn Khổng Minh to đùng này có thể bay đi bất cứ đâu là thứ rất lợi hại."

"Nhà họ sắp phát tài rồi."

"Ôi, sao cô ta số tốt vậy? Tại sao tôi không lấy được người chồng tốt như vậy?"

"Bởi vì cô không đủ tốt bụng!"

Rất nhanh, "khinh khí cầu bay" đã nhận được "giải thưởng phát minh khoa học" cấp cao nhất của Thiên Tôn, một quả cầu bạc cực lớn, giúp Mạc Lê thu hồi toàn bộ kinh phí nghiên cứu đã bỏ ra.

Và không chỉ đơn giản là thu hồi vốn...

Thôn Ủy thôn Cao Gia đã bỏ giá cao mua bản thiết kế và toàn bộ kỹ thuật cốt lõi của "khinh khí cầu bay" từ Mạc Lê, đồng thời xây dựng riêng một nhà máy quân sự để bắt đầu sản xuất hàng loạt loại "khinh khí cầu bay" này.

Thôn ủy hội vừa ra tay, đương nhiên sẽ có rất nhiều kỹ thuật viên tham gia.

Các ý tưởng cải tiến "khinh khí cầu bay" cũng bắt đầu xuất hiện, không ngừng tối ưu hóa, không ngừng tiến bộ, không ngừng nâng cao.

Nhưng cho dù thế hệ sau có cải tiến, tiến bộ như thế nào, cái tên Mạc Lê vẫn sẽ được lưu danh sử sách với tư cách là người phát minh ra "khinh khí cầu bay".

Ở một nơi khác...

Hầu Lan: "Tướng công, nhà mình kiếm được rất nhiều tiền, nhiều đến mức tiêu không hết, phải làm sao bây giờ?"

Mạc Lê: "Dùng chúng để ăn cho béo lên 50 cân, thế nào?"

Hầu Lan: "Hahaha, tướng công hư quá, ta không muốn béo đâu!"

Chương 1284: Ta khinh!

Chiều tà, cổng chợ Tây An đông nghịt người.

Lại đến giờ xem Tin Tức Cao Gia.

Chu Tồn Cơ, Hồng Thừa Trù, Mễ Thanh Ly,... lại xếp hàng ăn trái cây.

Lần ăn trái cây này không phải là nói đùa, bọn họ thật sự đang ăn trái cây. Trên bàn trước mặt bày la liệt đủ loại trái cây kỳ lạ của Di Châu: Quả Thích Già (na), cau, sim, xoài,... Nói chung là loại nào hiếm thì có loại đó.

Không cần nói cũng biết, những thứ này lại tiêu tốn một số tiền lớn.

Tranh thủ lúc chương trình tin tức chưa chính thức bắt đầu, vẫn còn là thời gian quảng cáo, không cần nhìn chằm chằm vào màn hình.

Hồng Thừa Trù quyết định xử lý vài loại trái cây hiếm, thỏa mãn cơn thèm thuồng của mình.

Hắn cầm một quả xoài lên một cách cẩn thận, sợ nước ép bắn vào quần áo, bóc vỏ từng chút một với động tác vô cùng cẩn thận, tao nhã, cử chỉ đoan trang, khiến cho vị Thế tử phi bên cạnh cũng phải ngẩn người: "Người đàn ông này sao còn cầu kỳ tao nhã hơn cả ta?"

Chu Tồn Cơ lên tiếng cười nói: "Hồng đại nhân, Mễ thiên hộ, hai vị cũng nên đầu hàng đi thôi?"

Mễ Thanh Ly vẫn bị trói chặt, trước mắt là cả đống trái cây

hiếm có đắt đỏ nhưng lại không thể ăn được một miếng nào, trong lòng vô cùng buồn bực, thật sự có chút muốn đầu hàng, nhưng lòng trung thành với hoàng thượng của một Cẩm Y Vệ thiên hộ thế tập không thể bị đánh bại bởi trái cây, hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Chết cũng không đầu hàng! Ta là trung thần Đại Minh!"

Chu Tồn Cơ lại nhìn sang Hồng Thừa Trù: "Hồng đại nhân, chỉ cần ông đầu hàng, lập tức có thể tiếp quản chức tuần phủ Thiểm Tây của bên ta."

Người sau không nghiến răng, cũng không bày tỏ lòng trung thành, chỉ thản nhiên tao nhã, cử chỉ ung dung: "Đầu hàng? Không thể nào! Ngươi mau giết ta đi."

Chu Tồn Cơ mỉm cười, quay đầu đi.

Lúc này, chương trình Tin Tức Cao Gia chính thức bắt đầu...

Hai người dẫn chương trình trẻ tuổi xuất hiện trên màn hình.

"Bây giờ là bản tin quốc tế, cách đây vài ngày, đội đặc nhiệm do thôn ủy hội Cao Gia phái đi đã đột nhập thành công vào Thịnh Kinh, giải cứu thế tử Triều Tiên Chiêu Hiển và Phụng Lâm Đại quân bị Mãn Thanh giam lỏng tại Thịnh Kinh..."

Khi người dẫn chương trình nói đến đây, hình ảnh chuyển sang hoàng cung Triều Tiên, Bân Thắng và những người khác xuất hiện trên màn hình, nhưng tất cả bọn họ đều bị làm mờ khuôn mặt.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ này, bọn họ còn phải quay về nhà xưởng Trường An làm lao động tiên tiến của mình, không thể để lộ mặt mũi được.

Hồng Thừa Trù đang bóc xoài, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn màn hình.

Chỉ thấy Triều Tiên vương Lý Tông xuất hiện trên màn hình, mặt mày hồng hào, trẻ trung như chỉ mới 30 tuổi, tay trái dắt Thế tử Chiêu Hiển, tay phải dắt Phụng Lâm Đại quân, đối diện ống kính với vẻ mặt vui mừng: "Bản vương tuyên bố, từ hôm nay trở đi, Triều Tiên sẽ không còn thần phục Mãn Thanh nữa, sau này mãi mãi là phiên quốc của Đại Minh."

Hồng Thừa Trù: "Không thể nào!"

Chu Tồn Cơ cười khẩy: "Sao lại không thể?"

Hồng Thừa Trù: "Triều Tiên nhỏ yếu, lại tiếp giáp Kiến Nô, sao dám làm như vậy? Kiến Nô sẽ bất cứ lúc nào đem quân sang đánh bọn họ."

Chu Tồn Cơ cười khẩy một tiếng: "Đừng vội, tin tức nhất định sẽ giải thích."

Quả nhiên, người dẫn chương trình còn lại lập tức lên tiếng: "Triều Tiên tiếp giáp với Mãn Thanh, luôn bị Mãn Thanh uy hiếp bằng vũ lực, nhưng dân đoàn thôn chúng ta đã công phá thành Đan Đông cách đây vài ngày, chém đầu Tam Thuận vương. Chỉ cần thành Đan Đông còn nằm trong tay dân đoàn thôn chúng ta, Mãn Thanh sẽ không dám tùy tiện vượt sông Áp Lục tấn công Triều Tiên, hơn nữa, thôn chúng ta còn giúp họ cứu được hai người con trai, đương nhiên Triều Tiên vương Lý Tông sẽ đưa ra quyết định như vậy."

Bách tính ở cổng chợ cười ầm lên: "Dân đoàn thôn chúng ta lợi hại quá!"

"Hahaha, đã tiêu diệt tên Hán gian đó rồi!"

"Tại sao tin tức này lại bị ém lâu như vậy mới đưa lên bản tin?"

"Ngươi ngu ngốc à? Tin tức quân sự đương nhiên phải ém lại

một chút, nếu không màn hình lớn như vậy, phát cho toàn bộ khu giải phóng xem, tin tức bị lộ ra ngoài, chẳng phải là để lộ bí mật quân sự sao?"

"Ồ, hóa ra là vậy! Có lý, tin tức quân sự nên ém lại một thời gian rồi mới đưa lên bản tin, nếu không sẽ làm hại binh sĩ của chúng ta."

Bách tính vừa cười vừa bàn tán.

Trong lòng Hồng Thừa Trù lại dâng lên sóng cuồn cuộn.

Bọn nghịch tặc này, vậy mà đã đánh đến tận Đan Đông rồi! Mặc dù vì "bí mật quân sự" nên hiện tại mình không biết nhiều lắm, nhưng nhìn từ việc bọn chúng đánh hạ Đan Đông, giết chết Tam Thuận vương thì có thể thấy, bọn chúng căn bản không coi trọng thực lực quân sự của Kiến Nô.

Thật sự là muốn đánh là đánh!

Giống như cha đánh con vậy.

Kiến Nô không thể nào khoanh tay đứng nhìn Đan Đông bị đánh, nhất định sẽ có phản ứng, nhưng tại sao lại không có phản ứng? Vậy thì chắc chắn là do tin tức mấy hôm trước, Mông Cổ đã xuất binh.

Trong đầu Hồng Thừa Trù hiện lên một tấm bản đồ rộng lớn, người Mông Cổ đánh từ phía bắc, dân đoàn bản thôn đánh từ phía nam, hai mặt giáp công, đương nhiên Kiến Nô không còn hơi sức đâu mà quan tâm đến Đan Đông nữa.

Đáng sợ! Quá đáng sợ!

"Kế tiếp là tin tức trong nước." Người dẫn chương trình tiếp tục: "Hiệu trưởng trường quân sự của chúng ta, Binh bộ thượng thư Tôn Truyền Đình, hiện đang đóng quân tại Tế Nam, giằng co

với mười vạn đại quân của Sấm Vương. Sấm Vương binh lực tuy đông, lại không dám tuỳ tiện tấn công Tế Nam."

"Sấm Vương phái rất nhiều thuộc hạ, đi khắp nơi truyền bá bài đồng dao 'Sấm Vương đến rồi không thu thuế', ý đồ lừa gạt bá tánh. Mà Tôn Truyền Đình cũng phái ra rất nhiều nhân viên hành chính, tại các thành thị, thôn trấn, vạch trần lời nói dối của Sấm Vương cho bá tánh."

"Bá tánh trong thành tỉnh ngộ tương đối nhanh, cơ bản không còn bị bài đồng dao của Sấm Vương mê hoặc, nhưng bá tánh trong thôn trang vẫn còn rất nhiều người bị lừa gạt, còn cần thời gian giải quyết."

Trong đám người có người lớn tiếng gọi: "Vì sao không trực tiếp đánh nhau? Nói với bọn họ làm gì? Nói bọn họ có hiểu không?"

"Ngươi ngu ngốc à? Nếu như phong cách của chúng ta là vừa ra tay đã đánh nhau, người như chúng ta hiện tại có thể đứng ở đây xem tin tức sao?"

Kẻ vừa nói chuyện "ặc" một tiếng, sợ rồi.

Không sai, hắn ta trước kia từng là bá tánh bị lưu khấu ép buộc! Nếu như dân đoàn là loại bất kể đúng sai vừa ra tay đã đánh nhau, người như hắn ta e rằng sớm đã bị bắn chết, nào còn cơ hội sống những ngày tháng tốt đẹp như hiện tại?

Trong lòng Hồng Thừa Trù lại đang nghĩ: Mông Cổ, Triều Tiên, đều bị đám nghịch tặc này xử lý xong, Kiến Nô cũng không bị bọn họ để vào mắt. Toàn thiên hạ đâu đâu cũng là người của bọn họ... Hiện tại còn nắm trong tay triều đình, e rằng chỉ còn lại một chút xíu đất đai Bắc Trực Lệ này mà thôi.

Kinh doanh của Bắc Trực Lệ nổi tiếng là thối nát, lực chiến

đấu thấp đến mức nực cười.

Có nghĩa là, triều đình sớm đã xong rồi!

"Haiz!"

Hồng Thừa Trù thở dài một tiếng, đột nhiên quay sang nói với Chu Tồn Cơ: "Thế tử điện hạ."

Chu Tồn Cơ: "?"

Hồng Thừa Trù: "Nếu ta đầu hàng, có phải sẽ tiếp quản công việc của tuần phủ Thiểm Tây không?"

Chu Tồn Cơ cười khẩy: "Đương nhiên rồi, đây là do chính miệng Thiên Tôn nói. Thiên Tôn là lớn nhất, thánh chỉ của lão nhân gia là tuyệt đối, không ai có ý kiến gì đâu."

Hồng Thừa Trù: "Vậy ta đầu hàng."

Chu Tồn Cơ: "Ồ, thay đổi suy nghĩ nhanh vậy?"

Hồng Thừa Trù xòe tay, tuy không nói gì, nhưng Chu Tồn Cơ lại như nghe thấy hắn đang nói "kẻ thức thời mới là tuấn kiệt".

Mễ Thanh Ly bên cạnh tức giận nói: "Hừ! Hồng Thừa Trù, ngươi vậy mà cũng phản bội hoàng thượng, ta khinh ngươi."

Chương 1285: Không Thể Dùng Cách Đó

Đảo Di Châu, trung bộ bờ biển phía tây, phụ cận Đài Trung của hậu thế.

Yêu Tinh Quyển đang cùng với thổ dân của vương quốc Đại Đỗ, tay múa chân loạn, ra hiệu, thương lượng về việc hợp tác tiếp theo.

Tuy nhiên, hắn rất nhanh phát hiện ra một việc khiến người ta phiền muộn.

Những thổ dân này, tuy cảm tạ sự giúp đỡ của hắn, bằng lòng cùng hắn tiến hành giao dịch, nhưng bọn họ lại không muốn để Yêu Tinh Quyển xây dựng bến cảng tiếp tế ở đảo Di Châu, cũng không muốn để người Hán canh tác ở đảo Di Châu, thậm chí không muốn học ngôn ngữ và văn tự của người Hán.

Quốc vương của vương quốc Đại Đỗ, Cam Tử Hạp • A Lạp Mễ, chỉ học được một câu: "Kẹo trái cây, vị dâu tây", những thứ khác đều không muốn học thêm.

Thật là lúng túng!

Nhiệm vụ Thiên Tôn giao cho Yêu Tinh Quyển, là "văn hóa đồng hóa thổ dân", về sau mới có thể trở thành một nhà.

Nhưng hiện tại đối phương lại bày ra tư thế không muốn phối hợp, ngay cả ngôn ngữ và văn tự cũng không muốn học, vậy thì rất khó xử.

Như vậy không có khả năng trở thành người một nhà!

Nhìn thấy Cam Tử Hạp • A Lạp Mễ bày ra một khuôn mặt hôi hám, một bộ dáng "Ta chính là không muốn cùng ngươi giao lưu sâu sắc", tay của Yêu Tinh Quyển nhịn không được muốn sờ vào đoản súng, thật muốn cho hắn một súng vào ngay giữa mặt.

"Không thể động thủ!" Thiên Tôn thêu trên ngực Yêu Tinh Quyển đột nhiên mở miệng nói chuyện.

Yêu Tinh Quyển giật mình, sau đó mừng rỡ: "Thiên Tôn, ngài đến rồi sao? Thật là quá tốt, ngài để ta mang theo thiện ý lớn nhất để giao lưu với thổ dân, nhưng quốc vương của vương quốc Đại Đỗ này, hoàn toàn không phối hợp, hắn không cho phép thần dân của mình tin phụng 'Đạo Huyền Thiên Tôn giáo', không tiếp nhận truyện tranh, không học ngôn ngữ và văn tự của chúng ta, thậm chí không cho phép chúng ta xây dựng bến cảng tiếp tế ở đây, thật sự là quá tức giận, hắn chỉ đơn thuần là muốn giao dịch hàng hóa."

Lý Đạo Huyền: "Cho nên… ngươi muốn giết hắn, nâng đỡ một quốc vương dễ nói chuyện hơn để hợp tác?"

Yêu Tinh Quyển: "Vâng, có chút ý nghĩ như vậy."

Lý Đạo Huyền thở dài một hơi: "Ý nghĩ như vậy không được đâu."

Yêu Tinh Quyển: "Ơ? Không được sao? Các triều đại, các quốc gia, đều dùng phương pháp như vậy, hiệu quả cũng rất tốt."

Lý Đạo Huyền: "Đúng vậy! Trong lịch sử, chiêu này trăm lần thử trăm lần linh. Nhưng duy chỉ đối với vương quốc Đại Đỗ sẽ không có tác dụng, bọn họ sẽ chiến đấu đến chết, cho đến khi diệt tộc, cũng sẽ không khuất phục."

Yêu Tinh Quyển "Ơ" một tiếng, sau đó hiểu ra, Thiên Tôn lại tiết lộ thiên cơ, ngài biết trước 500 năm, biết sau 500 năm, có thể

tính toán được tất cả. Tự nhiên cũng có thể tính được vương quốc Đại Đỗ sẽ dùng thái độ gì để đối phó với mình.

Lý Đạo Huyền thật sự không phải nói bừa!

Trong lịch sử, vương quốc Đại Đỗ khi đối mặt với những kẻ xâm lược Hà Lan, chính là cự tuyệt Cơ Đốc giáo, cự tuyệt học tập ngôn ngữ và văn tự của người Hà Lan, cự tuyệt thông dịch viên vào ở, cự tuyệt tất cả…

Sau đó Quốc Tính Gia Trịnh Thành Công đến, đuổi người Hà Lan đi, nhưng vương quốc Đại Đỗ đối với Trịnh thị cũng giống như vậy, không có thái độ tốt, vẫn như cũ không hợp tác. Bởi vì Trịnh thị chiếm đoạt đất đai trên đảo để canh tác, còn dẫn phát sự bất mãn của vương quốc Đại Đỗ.

Một số thổ dân tập kích người của Trịnh thị, giết không ít người của Trịnh thị, cũng chính là "Phiên Biến" nổi tiếng.

Trịnh thị lúc bấy giờ, biện pháp mà bọn họ sử dụng cũng giống như ý nghĩ của Yêu Tinh Quyển "Ta đánh bại bọn họ là được", nhưng mà, người của vương quốc Đại Đỗ là đánh không phục, một trận tiếp một trận chiến đấu, đánh đến cuối cùng, vương quốc Đại Đỗ bị giết đến chỉ còn lại sáu người… Gần như diệt tộc.

Diệt rồi, coi như là phục chưa?

Có lẽ là vậy!

Nhưng đến thời hiện đại, chỉ mới mấy năm trước, còn có thổ dân hắt sơn đỏ lên tượng của Quốc Tính Gia.

Thì ra, bọn họ đến bây giờ vẫn chưa phục.

Công nguyên năm 2016, ngày sinh nhật của Quốc Tính Gia, địa phương Đài Nam có một ngôi miếu tên là Trấn Môn Cung từng

hiển linh. Miếu này thờ phụng thần tượng của Quốc Tính Gia Trịnh Thành Công, lúc hiển linh thì người chủ sự trong miếu nằm mơ thấy Quốc Tính Gia, nói là Quốc Tính Gia báo mộng, muốn ông ta thay mặt Quốc Tính Gia xin lỗi thổ dân.

Chuyện báo mộng, mọi người đều hiểu!

Nhưng thông qua sự kiện báo mộng, lại có thể nói rõ một việc: Cách làm của Trịnh thị lúc bấy giờ, trong lòng hậu nhân cho rằng là sai, làm tổn thương tình cảm của thổ dân, cần phải xin lỗi bọn họ.

Lý Đạo Huyền là đến để giải cứu đồng bào, không phải đến để đồ sát đồng bào cướp địa bàn, y cũng không muốn mấy trăm năm sau, có người hắt sơn lên tượng của mình. Cho nên y tuyệt đối không thể đi lên con đường cũ giống như Trịnh thị, hại vương quốc Đại Đỗ diệt tộc.

“Yêu Tinh Quyển.” Lý Đạo Huyền phân phó: “Không cần gấp gáp như vậy, từ từ cũng được. Trên đại lục còn có rất nhiều nơi chúng ta chưa xây dựng xong, sao phải vội vàng tranh giành một đảo Di Châu này? Từ từ bỏ công sức, từ từ kết giao bằng hữu. Lòng người đều là thịt, chỉ cần chúng ta không mang theo tư thế của kẻ xâm lược mà đến, thì nhất định sẽ có một ngày bọn họ sẽ hiểu được tấm lòng của chúng ta.”

Yêu Tinh Quyển: “Tuân lệnh!”

Hai người đang nói đến đây, Tiểu Hắc số 1 dừng ở bờ biển đột nhiên vang lên tiếng còi báo động, có người hướng về phía bờ biển hô to: “Thuyền trưởng, người Hà Lan đến rồi.”

“Cái gì?” Yêu Tinh Quyển bỗng nhảy dựng lên, lớn tiếng hô: “Lên thuyền, tất cả mọi người, lập tức lên thuyền.”

Người của thôn Cao Gia đều chạy về phía thuyền…

Cam Tử Hạp • A Lạp Mễ thì vội vàng dẫn theo thổ dân chạy vào trong rừng núi.

Hải chiến lập tức bắt đầu…

Năm chiếc chiến hạm Hà Lan từ trên biển xông tới, hướng về phía Tiểu Hắc số 1 khai hỏa mãnh liệt.

Năm đánh một!

Tiểu Hắc số 1 ở phương diện pháo chiến cũng không hề thua kém, nhưng lại không muốn cùng đối phương đánh giáp lá giáp, chỉ có thể vừa đánh vừa kéo dài khoảng cách.

Người Hà Lan cũng bị chọc giận!

Khoảng thời gian gần đây, Yêu Tinh Quyển ở bờ biển phía tây trung bộ đảo Di Châu càng ngày càng hoạt động mạnh, càng ngày càng xuất kích thường xuyên.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, bến cảng tiếp tế Tấn Giang ở bờ đối diện đã xây xong, bản địa Tấn Giang sản xuất than đá, thôn Cao Gia lại đưa đến một lượng lớn thuốc súng và đạn pháo, cộng thêm lương thực và nước uống mà thương nhân địa phương cung cấp, khiến cho việc tiếp tế của Yêu Tinh Quyển trở nên cực kỳ thuận tiện.

Mỗi lần hắn bổ sung nhiên liệu và nước uống, vượt qua eo biển, là đến bờ biển phía tây trung bộ Di Châu, lấy nơi này làm trung tâm, không ngừng gây rối cho người Hà Lan, khi thì tập kích thương thuyền Hà Lan, khi thì tập kích chiến hạm Hà Lan, khi thì đổ bộ, giúp đỡ thổ dân của vương quốc Đại Đỗ chống lại người Hà Lan.

Đây quả thực chính là gặp Hà Lan cắn một cái.

Trêu chọc như vậy trong thời gian dài, khiến cho người Hà Lan

phẫn nộ, bây giờ cũng không rảnh đi quản cái gì vương quốc Đại Đỗ nữa, thế công trên đảo toàn diện chậm lại, không còn dây dưa với thổ dân nữa. Mà là tập kết năm đến bảy chiếc chiến hạm, cả ngày tuần tra ở vùng phụ cận này, muốn tiêu diệt Yêu Tinh Quyển.

Không phải sao, vừa rồi, hạm đội tuần tra phát hiện ra Yêu Tinh Quyển, lập tức hùng hổ xông lên.

“Khai hỏa!”

Pháo thủ của hai bên đồng thời gầm lên, đạn pháo bắn qua bắn lại giữa hai quân.

Chiến hạm Hà Lan bị đánh trúng chính là một lỗ hổng lớn, nhưng Tiểu Hắc số 1 bị đánh trúng lại chỉ là “Ầm” một tiếng, vỏ giáp hợp kim nhôm bị đánh ra một cái hố nhỏ mà thôi.

Chương 1286: Kết Giao Bạn Bè

Người Hà Lan biết đánh như vậy không được, chỉ có thể liều mạng hô to: “Đuổi theo, áp sát!”

Yêu Tinh Quyển nào có thể cho bọn họ cơ hội, tốc độ chiến hạm hơi nước toàn lực, chạy cực nhanh, không ngừng điều chỉnh góc độ, chính là không để bọn họ đuổi kịp.

Ngay tại lúc hai bên giao chiến kịch liệt…

Đột nhiên!

Cả hai bên giao chiến đều cảm thấy có gì đó không đúng.

Đảo Di Châu cách đó không xa, giống như đang rung chuyển, kèm theo tiếng nổ ầm ầm, núi trên đảo dường như cũng đang rung chuyển, tiếp theo, một lượng lớn đá từ trên núi lăn xuống, đập vào rừng rậm dưới chân núi.

Nhà gỗ và nhà cỏ mà thổ dân của vương quốc Đại Đỗ dựng lên, trong cơn chấn động đều sụp đổ, méo mó.

Cam Tử Hạp • A Lạp Mễ vừa mới dẫn theo một đám thần dân rời xa bờ biển, trốn lên núi, không nghĩ tới núi lại sụp đổ, một lượng lớn đá lăn xuống, đập đến mức thổ dân kinh hô, khắp nơi ôm đầu né tránh.

Hắn chỉ có thể lại dẫn theo thần dân từ trên núi chạy xuống, chạy về phía bờ biển.

Mặt đất phía sau bọn họ nứt ra, giống như sóng gợn chạy nhanh, đuổi theo thổ dân một cách chật vật.

Yêu Tinh Quyển đột nhiên phản ứng lại: “Địa long xoay người rồi!”

Cùng lúc đó, chỉ huy người Hà Lan cũng gầm lên: “Động đất rồi!”

Động đất lớn thường sẽ gây ra sóng thần! Sức sát thương của sóng thần còn đáng sợ hơn cả động đất.

Yêu Tinh Quyển vội vàng cầm lấy một cái loa sắt, hướng về phía thổ dân đang chạy trốn về phía bờ biển gầm lên: “Nhanh chóng chạy về trên núi, bị đá đập chết cũng tốt hơn là đứng ở bờ biển, nhanh lên nhanh lên, chạy về trên núi.”

Đáng tiếc, ngôn ngữ của hắn, thổ dân nghe không hiểu.

Nhưng hắn vừa hét, vừa vung tay vung chân, ra hiệu, rốt cuộc vẫn có người hiểu được.

Cam Tử Hạp • A Lạp Mễ lại vội vàng dẫn theo thần dân, quay đầu chạy về phía núi.

Lúc này, pháo chiến trên mặt biển cũng dừng lại, hạm đội tách ra hai bên, sau đó cùng lúc, cùng nhau rời xa bờ biển, chạy về phía biển sâu.

Giữa động đất và sóng thần là có một khoảng thời gian.

Tranh thủ khoảng thời gian này, cách bờ biển càng xa càng an toàn.

Hai bên đều là hải tặc có kinh nghiệm hàng hải phong phú, lần này thật sự là may mắn thoát khỏi lưỡi hái tử thần, vừa mới trốn đến chỗ sâu hơn một chút thì sóng lớn đã ập tới, cao tới mấy mét, ập vào bờ biển, ầm một tiếng, đánh bật tất cả cây cối gần bờ biển…

May mà Cam Tử Hạp • A Lạp Mễ vừa rồi lại quay đầu chạy về núi, bọn họ đứng trên sườn núi, nhìn thấy sóng lớn đáng sợ ập vào bờ, nuốt chửng một ngôi làng gần bờ biển, có mấy thổ dân không kịp chạy lên núi thậm chí còn chưa kịp kêu thảm thiết đã bị sóng lớn nhấn chìm, dòng nước chảy ngược cuốn thi thể của bọn họ vào đáy biển.

Ngay cả thi thể cũng không chừa cho bọn họ.

Không ai có năng lực cứu bọn họ!

Sắc mặt Cam Tử Hạp • A Lạp Mễ tối sầm lại, trên núi sạt lở, trên biển sóng thần, thần dân của vương quốc Đại Đỗ bị kẹp ở giữa, thật sự là lên trời không được, xuống đất không xong, chỉ có thể run rẩy trong thiên uy.

Người Hà Lan cũng bị dọa sợ, nào còn tâm trạng đánh nhau với Yêu Tinh Quyển nữa, năm chiếc thuyền buồm lớn của Hà Lan cùng nhau quay đầu, hướng về phía bắc đi xa.

Yêu Tinh Quyển nhìn thoáng qua đảo Di Châu dư chấn liên miên, sóng biển vẫn từng đợt từng đợt, hiện tại căn bản không thể nào tới gần.

Hắn cắn răng nói: “Chúng ta đi, trước tiên trở về bến cảng tiếp tế Tấn Giang.” --

Mấy ngày sau, dư chấn kết thúc, biển rộng cũng rốt cuộc khôi phục lại sự yên tĩnh.

Nhưng đảo Di Châu sau khi trải qua song trọng đả kích động đất cộng thêm sóng thần đã trở nên một mảnh hỗn độn.

Rất nhiều thôn xóm bị phá hủy, chết không ít người.

Tổng dân số của vương quốc Đại Đỗ khoảng chín ngàn người, trải qua trận tai họa này, tổn thất gần như đạt tới một phần mười,

trong nháy mắt mất đi chín trăm người.

Thật sự là tổn thất nặng nề.

Ngoài tổn thất về nhân mạng, bọn họ còn phải chịu tổn thất nặng nề về kinh tế, thôn xóm bị phá hủy, sóng biển cuốn trôi một lượng lớn lương thực và tài vật của bọn họ. Rất nhiều gia đình trong nháy mắt cái gì cũng không còn, chỉ còn lại người sống sót, ngay cả một tấm chiếu có giá trị cũng không giữ được.

Cam Tử Hạp • A Lạp Mễ đại nạn không chết, dẫn theo thần dân của mình trượt xuống từ sườn núi, đứng ở bờ biển, nhìn thần dân đang khóc lóc thảm thiết, cả người đơ ra.

“Thái Dương Vương, bây giờ chúng ta nên làm cái gì?” Thần dân hướng hắn khóc lóc.

Cam Tử Hạp • A Lạp Mễ: “Đương nhiên là xây dựng lại thôn xóm.”

“Trước khi xây dựng lại, chúng ta đã chết đói rồi.”

“Cầu xin quốc vương ban cho chúng tôi một ít lương thực.”

Cam Tử Hạp • A Lạp Mễ tỏ ra lúng túng…

Vương quốc Đại Đỗ do năm bộ tộc là Ba Bố Lạp tộc, Miêu Vụ tộc, Ba Trạch hải tộc, Hồng Nhã tộc, Đạo Tạp Tư tộc tạo thành, trong đó Ba Trạch hải tộc lớn nhất, có năm ngàn người, bốn bộ tộc còn lại mỗi tộc khoảng một ngàn người, tổng cộng lại là chín ngàn người.

Trải qua trận tai họa này, tổn thất một phần mười, cũng còn tám ngàn người.

Số người này, hắn nuôi không nổi!

Hắn tuy là quốc vương, nhưng tài lực của hắn cũng chỉ đủ để

mua mấy trăm cân lương thực ở chỗ người Hán, đừng nói là nuôi tám ngàn người, nuôi tám trăm người hắn cũng không đủ khả năng.

“Cái này phải làm sao bây giờ…”

Ngay tại lúc đầu óc A Lạp Mễ đang đau âm ỉ, thì trên biển lại xuất hiện bóng thuyền, Tiểu Hắc số 1 khổng lồ lại đến.

“Thái Dương Vương, người Hán trên đại lục lại đến rồi.”

A Lạp Mễ kinh ngạc: Người Hán còn dám đến? Vừa mới xảy ra tai họa lớn như vậy, bọn họ hẳn là rất sợ hãi vùng biển này, ít nhất cũng phải qua một thời gian nữa mới dám tới gần, không nghĩ tới mới qua mấy ngày, bọn họ đã đến, thật là gan lớn.

Chỉ thấy cái đầu của Yêu Tinh Quyển ló ra trên thuyền, ra lệnh một tiếng, thủy binh từ trên thuyền khuân xuống một lượng lớn lương thực, từng sọt từng sọt, rất nhanh đã chất đầy bờ biển.

“Lương thực!”

“Là thứ có thể ăn được.”

“A a a.”

Thổ dân sau tai họa vui mừng như điên.

Nhưng A Lạp Mễ lại tương đối bình tĩnh: “Bây giờ chúng ta không có thứ gì để đổi lương thực với bọn họ, trái cây, da hươu, nhung hươu mà chúng ta dự trữ trong nhà, đều đã bị đất đá vùi lấp, hoặc là bị biển cả nuốt chửng.”

Nghe hắn nói như vậy, thổ dân nhất thời ủ rũ.

Đúng vậy!

Người Hán có nhiều lương thực hơn nữa thì có ích lợi gì?

Mình không có thứ gì để trao đổi!

Đúng lúc này, Yêu Tinh Quyển vừa nói, vừa ra hiệu: “Tặng các ngươi! Không cần đồ vật để đổi. Tặng các ngươi!”

“Lúc cứu trợ, không cần phải chú trọng trao đổi ngang giá.”

“Đây là viện trợ nhân đạo.”

Lời Yêu Tinh Quyển nói, bọn họ nghe không hiểu, nhưng thiện ý mà hắn biểu đạt, thổ dân lại hiểu được.

Sự kiên trì trong lòng A Lạp Mễ, cũng không nhịn được mà dao động.

Hắn nhịn không được âm thầm nghĩ: Những người đại lục này không phải là cường đạo, bọn họ không giống người Hà Lan, người Tây Ban Nha. Tại sao ta còn phải kiên trì không cho bọn họ xây dựng bến cảng tiếp tế, không học ngôn ngữ và văn tự của bọn họ, không tin vào Đạo Huyền Thiên Tôn giáo của bọn họ?

Có lẽ, đã đến lúc thử, thật sự kết giao bạn bè với bọn họ xem sao?

A Lạp Mễ há miệng, lẩm bẩm: “Tặng các ngươi, tặng các ngươi.”

Hắn dẫn đầu học được một câu tiếng Hán!

Yêu Tinh Quyển mừng rỡ, ra hiệu nói: “Không cần tiền, không cần tiền!”

A Lạp Mễ: “Không cần tiền!”

Yêu Tinh Quyển chỉ chỉ mình, lại chỉ chỉ A Lạp Mễ: “Kết giao bằng hữu.”

A Lạp Mễ: “Kết giao bằng hữu!”

Hai bên cùng nhau mỉm cười.

Chương 1287: Lương Thế Hiền thăng quan

Một con ngựa phi nhanh, lao thẳng vào thành huyện Trừng Thành.

Nó chạy thẳng đến nha môn tri huyện, kỵ sĩ trên lưng ngựa lộn xuống, vừa chạy vừa hô lớn: "Lão gia, đại hỷ sự, đại hỷ sự!"

Tri huyện Trừng Thành, Lương Thế Hiền, người đã giữ chức vụ này mười một năm bước ra, cười hỏi: "Chuyện gì mà gọi lớn tiếng như vậy?"

Tên gia đinh, vốn là kỵ sĩ trên lưng ngựa, vẻ mặt hớn hở, hét lớn: "Lão gia, ngài được thăng quan rồi!"

"Hả?" Lương Thế Hiền giật nảy mình: "Đây là hỷ sự gì? Năm xưa triều đình muốn điều chuyển ta đi, ta đã phải rất vất vả nghĩ cách, nhờ người của Đông Lâm đảng nói đỡ, cố tình bám trụ chức tri huyện này, ta không muốn rời khỏi khu giải phóng Thiên Tôn chút nào."

Gia đinh đáp: "Xưa khác, nay khác a. Hiện tại quan viên dưới trướng Thiên Tôn đều đang liên tục được phái ra ngoài, cố gắng giúp Thiên Tôn khống chế một phương thổ địa, lão gia là lão quan viên gia nhập Đạo Huyền Thiên Tôn giáo sớm nhất, hiện tại cũng nên có chút cống hiến ở phương diện này mới phải."

Lời này nói cũng có lý.

Lương Thế Hiền gật đầu: "Trừng Thành hiện tại đã rất ổn định, cho dù bổn quan điều đi, triều đình phái đến một vị tri huyện

khác, cũng không thể phá hoại nơi này được nữa. Bổn quan xác thực có thể điều đi, giúp Thiên Tôn quản lý một phương thổ địa rồi. Được rồi, bổn quan được thăng lên đâu? Châu nào? Phủ nào? Tứ Xuyên hay Hồ Quảng? Tri châu hay tri phủ?"

Gia đinh đáp: "Thuận Thiên phủ thừa."

"Cái gì? Thuận Thiên phủ thừa?"

Lương Thế Hiền học rộng tài cao, lập tức bật mode tìm kiếm tư liệu trong đầu, tất cả quan chức trong triều đình, chức trách tương ứng, con đường thăng tiến sau này, cứ như đèn kéo quân xoay tròn trong đầu.

Cuối cùng "đinh" một tiếng, dừng lại ở một dòng giới thiệu.

"Thuận Thiên phủ thừa, Chính tứ phẩm, là phó quan của phủ doãn, kiêm quản trường học. Mặc dù nhìn qua phẩm giai không lớn, nhưng chức vị này thường dùng để cho những người được chọn làm đốc phủ quá độ, chỉ cần ở đây một thời gian ngắn mà không có sai sót gì, thông thường sẽ được thăng lên tuần phủ hoặc tổng đốc."

Lương Thế Hiền không khỏi ngẩn ngơ: "Bổn quan đã làm gì, triều đình lại có ý định thăng bổn quan làm tuần phủ?"

Gia đinh: "Ngài không làm gì cả, chỉ là một lão bằng hữu của ngài, gần đây trên vòng chính trị xuân phong đắc ý, nên muốn nâng đỡ ngài một chút."

Lương Thế Hiền vẻ mặt ngơ ngác: "Lão bằng hữu của bổn quan? Ai?"

Gia đinh: "Hạ Phùng Thánh!"

Lương Thế Hiền học rộng tài cao, lập tức bật mode phân tích quan hệ nhân mạch trong đầu, bạn bè từng quen biết, tri kỷ từng

kết giao, thậm chí cả những thư sinh học trò quen biết khi nghe giảng bài ở Đông Lâm thư viện, đều như đèn kéo quân lướt qua trong đầu.

Cuối cùng "đinh" một tiếng, dừng lại ở một khuôn mặt gầy gò.

Hạ Phùng Thánh, tự Khắc Do, người Giang Hạ (nay là Vũ Hán, Hồ Bắc), đỗ tiến sĩ năm Vạn Lịch thứ 44 (1616), được bổ nhiệm làm Hàn Lâm biên tu. Thời Thiên Khải làm tẩy mã, từng bị cách chức vì không nể mặt Ngụy Trung Hiền. Đầu thời Sùng Trinh được phục chức, thăng dần đến chức Lễ bộ thượng thư, Văn Uyên các Đại học sĩ, vào nội các phụ chính.

Bản thân mình và hắn cũng không thể nói là có giao tình sâu đậm, nhưng đã từng uống rượu tâm sự ở thư viện, rất là hợp ý.

Không ngờ, sau nhiều năm, người này đột nhiên ra tay đề bạt mình, hơn nữa vừa ra tay đã đặt lên chức Thuận Thiên phủ thừa, thật sự khiến hắn cảm thấy khó hiểu.

Lương Thế Hiền: "Từ sau khi Thiên Tôn hiển linh, ta đối với chuyện triều đình cũng không còn để tâm nữa, gần đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Gia đinh vội vàng đáp: "Cách đây không lâu, Ôn Thể Nhân và Tiền Khiêm Ích đấu đá lẫn nhau, Ôn Thể Nhân lấy cớ bệnh xin từ chức, Tiền Khiêm Ích bị xóa tên khỏi sổ quan lại, chức thủ phụ lại bị bỏ trống, hoàng thượng chán ghét đảng tranh, thấy Hạ Phùng Thánh hình như không thuộc phe phái nào, liền đưa hắn lên làm thủ phụ."

Lương Thế Hiền bật cười: "Lại có thể như vậy? hoàng thượng nhầm rồi, Hạ Phùng Thánh kỳ thật là nghiêng về Đông Lâm đảng."

Nhiều năm trước, Lương Thế Hiền còn chưa thừa nhận Đông Lâm đảng là một "đảng", lúc đó hắn cho rằng quân tử kết bạn chứ

không kết đảng, bản thân tuyệt đối không phải là Đông Lâm đảng, chỉ là quen biết một số bằng hữu ở Đông Lâm thư viện.

Nhưng mà trải qua nhiều năm học tập ở khu giải phóng Thiên Tôn, kiến thức tăng lên, hắn đã hiểu rõ Đông Lâm đảng là một tổ chức như thế nào, cũng rất cảm thấy hổ thẹn vì bản thân mình từng là một thành viên của Đông Lâm đảng.

Nhưng mà, người ngoài không biết a!

Những lão bằng hữu trước kia của hắn, vẫn cho rằng hắn là người của Đông Lâm đảng.

Lương Thế Hiền: "Hoàng thượng không tìm được người thích hợp làm thủ phụ, đành phải kéo Hạ Phùng Thánh, người bị nghi ngờ là người của Đông Lâm đảng ra làm Thủ phụ, nhưng Hạ Phùng Thánh bề ngoài không đảng phái, trên thực tế là người của Đông Lâm đảng, cho nên bắt đầu đề bạt người của mình, vì vậy liền nghĩ đến ta. Kéo ta lên chức Thuận Thiên phủ thừa một thời gian, sau đó ném ra địa phương làm tuần phủ, sẽ trở thành cánh tay đắc lực của Hạ Phùng Thánh."

Nói đến đây, Lương Thế Hiền không khỏi thở dài: "Triều đình thật sự là... vô phương cứu chữa."

Gia đinh: "Chức quan này, lão gia có muốn đi không? Hay là từ chối?"

"Đi! Đương nhiên là đi." Lương Thế Hiền đột nhiên nháy mắt tinh nghịch: "Chúng ta đến kinh thành xây dựng mấy nhà xưởng, xây trường học, dọa hoàng thượng chơi."

Gia đinh bật cười.

Lương Thế Hiền báo cho thôn Cao Gia một tiếng, bảo người của thôn Cao Gia chú ý xử lý vấn đề của vị tri huyện mới đến, bản thân hắn mang theo mấy người phụ trách nội chính do thôn Cao

Gia phái đến, mười mấy tên lính đặc nhiệm, tất cả đều cải trang thành sư gia và gia đinh của hắn.

Sau đó mới lên đường, hướng kinh thành mà đi.

Lúc này đã là tháng 11 năm Sùng Trinh thứ 11 (cuối năm 1638), thời điểm này trong lịch sử, Đại Minh triều nội ưu ngoại hoạn, nội bộ bị lưu khấu đánh cho te tua, bên ngoài bị Mãn Thanh đánh cho sống dở chết dở, sơn hà tan hoang.

Nhưng bởi vì Lý Đạo Huyền ra tay, Đại Minh triều lúc này một mảnh thái bình thịnh trị, Lương Thế Hiền một đường đi qua vùng đất Trung Nguyên, chỉ thấy đường xá rộng rãi, bách tính an cư lạc nghiệp, sơn hà tổ quốc tươi đẹp, tâm tình cũng không khỏi vui vẻ.

Nhưng mà, khi hắn đi qua Trung Nguyên, đến vùng đất Bắc Trực Lệ, cảnh tượng lại đột nhiên thay đổi...

Bắc Trực Lệ không nằm trong khu giải phóng Thiên Tôn, hơn nữa thường xuyên bị Kiến Nô vượt biên cướp bóc, mấy lần Kiến Nô nhập quan, dân chúng bị bắt đi mấy chục vạn. Bất kể là thương nghiệp hay nông nghiệp, đều bị phá hoại nghiêm trọng.

Hắn đi ngang qua một thị trấn, cửa trấn đóng chặt.

Muốn vào trong, lại thấy trên cửa trấn có người quát hỏi: "Ngươi là người của Đại Minh, hay là người của Sấm Vương?"

Lương Thế Hiền bật cười: "Ta là người của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo."

"Hả? Đạo Huyền Thiên Tôn giáo?" Cửa trấn mở toang, lập tức có người ra đón, thì ra, truyện tranh [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện], cũng đã sớm bán đến tận nơi này.

Thị trấn khoản đãi hắn một phen, sau đó hắn mới tiếp tục lên đường.

Một đường vào kinh, vừa đến cổng thành, liền thấy "lão bằng hữu" Hạ Phùng Thánh đã ở cổng thành chờ hắn.

Mười năm trước gặp Hạ Phùng Thánh, hắn còn là một trung niên, nhưng lần này gặp lại, đã thấy hắn mập ra, vóc người biến dạng, bụng phệ, tóc cũng bắt đầu điểm bạc..

Vừa thấy Lương Thế Hiền, Hạ Phùng Thánh liền nở nụ cười: "Lương huynh, đã lâu không gặp."

Chương 1288: Làm!

Lương Thế Hiền thầm than trong lòng: Xưa kia nhìn phong độ biết bao, hiện tại lại béo ú như vậy, chuyện gì xảy ra thế này?

Hạ Phùng Thánh liền ôm lấy tay Lương Thế Hiền: "Lương huynh, đi thôi, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện."

Hai người sóng vai đi vào thành, hộ vệ vây quanh, ngăn cách bọn họ với dòng người xung quanh, hai người cũng tiện nói chuyện hơn.

Hạ Phùng Thánh hạ giọng nói: "Lần này để Lương huynh vào Thuận Thiên phủ, thật sự là bất đắc dĩ."

Lương Thế Hiền: "Ồ? Hạ huynh rốt cuộc có khó khăn gì?"

Hạ Phùng Thánh thở dài: "Nói thật, chức thủ phụ này, ta thật sự không muốn ngồi, cái gọi là bạn với vua như bạn với hổ, đương kim hoàng thượng hành động hấp tấp..."

Câu "hoàng thượng hành động hấp tấp" của hắn, đã là cách nói rất uyển chuyển, nói thẳng ra chính là "Hoàng thượng làm loạn xì ngầu lên".

Hạ Phùng Thánh nói: "Làm thủ phụ cho một vị hoàng thượng như vậy, ta thật sự sợ mất mạng không về nhà được, mấy ngày nay, hoàng thượng hỏi ta về chính sự, ta đều giả vờ cái gì cũng không biết, từ khi nhậm chức đến nay, không có kiến nghị gì."

Lương Thế Hiền: "Cái gì? Không có kiến nghị gì? Làm... làm thủ phụ như vậy có ổn không?"

"Không ổn lắm!" Hạ Phùng Thánh nói: "Nhưng dù sao cũng tốt

hơn là mất đầu, chỉ cần ta không làm gì cả, vậy thì sẽ không có gì sai, cho dù bị cách chức, ít nhất đầu vẫn còn."

Lương Thế Hiền: "..."

Không nói nên lời! Thật sự là không nói nên lời!

Lương Thế Hiền đành phải nói: "Vậy Hạ huynh kéo ta đến chức Thuận Thiên phủ thừa này, rốt cuộc là muốn ta..."

Hạ Phùng Thánh hạ giọng nói: "Lương huynh, nghe nói huynh ở Thiểm Tây huyện Trừng Thành mười năm, chưa từng nộp đủ thuế má cho triều đình, cho nên không được thăng chức, đánh giá của Lại bộ đối với huynh, luôn luôn là thấp nhất."

Lương Thế Hiền gật đầu: "Đúng vậy."

Hạ Phùng Thánh vui mừng nói: "Vậy thì ta tìm huynh đến đúng rồi."

Lương Thế Hiền: "???"

Hạ Phùng Thánh: "Lương huynh làm tri huyện mười năm, chưa từng gây ra dân biến, huyện Trừng Thành luôn bình yên vô sự, không bị ảnh hưởng bởi chiến tranh, có thể nói là trong huyện thái bình thịnh trị. Hơn nữa, Lương huynh rõ ràng chưa từng nộp đủ thuế má, nhưng huynh lại chưa từng bị người ta vạch tội, những quan viên như tuần phủ Thiểm Tây, tuần án ngự sử Thiểm Tây, lại không có ai động đến huynh, một bản tấu chương vạch tội huynh cũng không đưa vào kinh thành, huynh đối với cấp trên thì ung dung tự tại, đối với bách tính bên dưới cũng có thể tùy ý nắm bắt, chỉ bằng bản lĩnh "lướt sóng" này, quả thật là thiên hạ vô song."

Lương Thế Hiền: "!"

Hạ Phùng Thánh nói: "Xin Lương huynh chỉ giáo cho ta, làm sao mới có thể ở chức thủ phụ mà vẫn "lướt sóng" được, đối với

cấp trên thì không bị hoàng thượng xử lý, đối với cấp dưới cũng không gây ra rối loạn, ẩn mình trong quan trường, không bị quan viên khác vạch tội."

Nói xong, hắn liền cúi đầu thi lễ: "Tính mạng thân gia của ta, đều dựa vào Lương huynh."

Lương Thế Hiền dở khóc dở cười: Ta còn tưởng ngươi đề bạt ta là vì muốn kết bè kết phái, kết quả là ngươi muốn tìm một người dạy ngươi "lướt sóng"? Lướt sóng? Một vị Thủ phụ lại nghĩ cách lướt sóng?

Quốc gia này đúng là xong đời rồi!

Lương Thế Hiền: "Lướt sóng cái gì, nghe ta, xây dựng trường học, xây dựng nhà xưởng, làm!"

Hạ Phùng Thánh: "Hả?"

Lương Thế Hiền: "Thu thuế thương nhân! Vung đao về phía thương nhân, sợ cái gì?"

Hạ Phùng Thánh: "Hả?"

Lương Thế Hiền: "Đừng chỉ mở ba cảng thông thương là Macao, Tuyền Châu, Phúc Kiến nữa, mở toang cả bờ biển, mở con mẹ hết lệnh cấm biển cho ta!"

Hạ Phùng Thánh: "Hả?"

Lương Thế Hiền: "Đo đạc lại ruộng đất, tra ruộng tư, vương công quý tộc không được miễn thuế nữa, tất cả đều thu thuế, làm!"

Hạ Phùng Thánh: "Á á á?"

Nghe đến đây, hắn không dám nghe nữa, vội vàng che miệng Lương Thế Hiền: "Lương huynh, Lương huynh chớ nói bậy, những chính sách này, tùy tiện làm vài cái thôi, chúng ta sẽ bị ngũ mã

phân thây rồi."

Lương Thế Hiền: "Ưm ưm ưm."

Hạ Phùng Thánh: "Ta buông tay ra, huynh đừng nói nữa nhé? Huynh mà nói nữa, ta không dám buông đâu."

Lương Thế Hiền gật đầu: "Ưm ưm ưm."

Thấy hắn gật đầu, Hạ Phùng Thánh mới thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi buông tay ra: "Lương huynh à, ta mời huynh đến là để dạy ta cách lướt sóng, huynh đừng có vừa mở miệng đã làm lớn như vậy a."

Lương Thế Hiền hít một hơi thật sâu: "Nhìn ngươi sợ kìa, sợ cái gì? Làm là được."

Hạ Phùng Thánh hạ giọng: "Những cái này không thể làm được đâu, sẽ chết đấy. Quan lại các nơi, đều sẽ dâng tấu vạch tội, ai dám thực hiện, đường chết thôi."

Lương Thế Hiền cười khẩy: "Ta thấy chưa chắc."

Hạ Phùng Thánh: "???"

Lương Thế Hiền: "Theo ta thấy, những người phản đối mấy điều lệnh này, cũng không nhiều lắm đâu, nhiều nhất chỉ có quan viên ở kinh thành, Bắc Trực Lệ, và một bộ phận nhỏ quan viên ở Giang Nam phản đối, còn lại, đều sẽ ngoan ngoãn nghe lệnh."

Hạ Phùng Thánh: "Ta không tin đâu. Aizz! Xong rồi, ta gọi huynh vào kinh, chẳng phải là thả một con cá trê lớn vào ao cá sao?"

Lương Thế Hiền mỉm cười: "Thôi được rồi, vừa rồi chỉ là nói đùa với Hạ huynh thôi, muốn lướt sóng sao có thể lướt như vậy, như vậy chắc chắn là chết chắc rồi, ta vẫn nên nói về kinh nghiệm

lướt sóng của ta đi."

Hạ Phùng Thánh mừng rỡ: "Đúng đúng đúng, ta thích nghe cái này."

Lương Thế Hiền: "Muốn cấp trên không gây phiền phức cho mình, cấp dưới cũng không gây phiền phức cho mình, chỉ có một cách. Đó chính là cho cấp trên và cấp dưới đủ lợi ích, cái gọi là tiền tài động lòng người mà, ngươi cho bọn họ no bụng, bọn họ tự nhiên sẽ không đối phó với ngươi, hận không thể kết bạn với ngươi, ta ở huyện Trừng Thành làm tri huyện mười năm, không nộp đủ thuế mà không bị vạch tội, chính là dựa vào việc đút lót, vung tiền."

Hạ Phùng Thánh: "Ừ nhỉ, nhưng mà, tiền lấy đâu ra?"

Lương Thế Hiền: "Tiền đương nhiên là lấy từ bách tính rồi, ta có một thứ tốt, gọi là phân bón, chỉ cần làm ra thứ này, sản lượng lương thực trên ruộng đất năm sau nhất định tăng gấp đôi. Có sản lượng gấp đôi, bách tính sẽ không bị đói, tự nhiên sẽ không tạo phản làm loạn, ngoan ngoãn nghe lời, tiền nộp cũng sẽ nhiều hơn, số tiền này chúng ta không cần phải nộp hết lên trên. Mà là lén lút lấy đi đút lót cấp trên, ngươi là thủ phụ, cấp trên của ngươi chỉ có hoàng thượng, ngươi lấy một ít ra cho hoàng thượng làm quốc khố, hoàng thượng tự nhiên cũng sẽ bao che cho ngươi. Đến lúc đó ai còn quản có thu đủ thuế hay không chứ."

Lương Thế Hiền biết, vừa rồi nói một loạt tân chính đó là quá mức mạnh bạo, nếu đưa ra hết trong một lúc, Hạ Phùng Thánh tuyệt đối không dám làm. Cho nên hắn vẫn là tìm một điểm đột phá tốt nhất - nông nghiệp.

Đất nước năm ngàn năm nay, vẫn luôn lấy nông nghiệp làm trọng.

Cho dù là quan viên bảo thủ đến đâu, chỉ cần nghe nói có biện

pháp nào để phát triển nông nghiệp thì đều dám thử một lần. So với việc làm nhà xưởng gì đó, dễ dàng thực hiện hơn nhiều.

Quả nhiên, kế hoạch này vừa được đưa ra, Hạ Phùng Thánh liền vô cùng hứng thú: "Lương huynh lại có bảo bối như vậy sao? Thứ này phải làm thế nào?"

Lương Thế Hiền cười khẩy: "Sư gia của ta am hiểu việc này, để hắn dẫn đầu làm. Hiện tại Hạ huynh là đương triều thủ phụ, chỉ cần huynh mở miệng, các loại khâu trung gian đều dễ dàng được thông qua, chúng ta tìm một mảnh ruộng ở Bắc Trực Lệ, trước tiên thí nghiệm mấy tháng là sẽ biết thế nào."

Hạ Phùng Thánh: "Được! Vậy cứ làm như vậy xem sao."

Hai người cùng cười hắc hắc!

Hạ Phùng Thánh lại không biết, bản thân rõ ràng đã quyết định muốn lướt sóng, nhưng lại bị cuốn vào khúc nhạc dạo đầu của "biến pháp".

Hắn sẽ trở thành vị thủ phụ đầu tiên trong lịch sử vì lướt sóng mà lướt đến mức quốc gia đại biến động.

Chương 1289: Mười vạn lượng còn chưa đủ sao?

Sáng sớm, Chu Do Kiểm đã bắt đầu phê duyệt tấu chương.

Chu Do Kiểm cần mẫn vô cùng, trời còn chưa sáng hẳn đã lao đầu vào công việc điên cuồng, so với lao động tiên tiến còn lao động tiên tiến hơn.

Ánh mắt hắn lướt qua sổ sách do hộ bộ dâng lên, không khỏi lắc đầu ngán ngẩm: Nghèo! Đại Minh triều nghèo rớt mồng tơi rồi. Thu nhập quốc khố do hộ bộ báo lên, ít ỏi đến mức khiến một vị hoàng đế như hắn cũng muốn vứt bỏ gánh nặng mà không làm nữa.

Tâm tình Chu Do Kiểm lúc này, giống như đang ngồi trên một chiếc tháp rơi tự do.

"Hoàng thượng." Một tiểu thái giám từ bên ngoài chui vào: "Thủ phụ Hạ Phùng Thánh cầu kiến."

"Ồ?" Chu Do Kiểm nhìn sắc trời, trời mới chỉ hửng sáng, việc này có hơi kỳ quái. Vị tân nhiệm thủ phụ này từ khi nhậm chức tới nay, vẫn luôn không chịu khó làm việc, ngày ngày nước chảy bèo trôi, chưa từng đưa ra cho mình một ý kiến hữu dụng nào, hắn đang cân nhắc đổi người khác, tìm một vị thủ phụ muốn làm việc thực sự lên thay thế.

Hôm nay lão ta bị làm sao vậy? Uống nhầm thuốc gì mà cần mẫn vậy? Trời còn chưa sáng đã đến gặp trẫm?

Sự việc bất thường, tất có yêu quái!

Chu Do Kiểm: "Cho hắn vào, trẫm muốn xem, vị thủ phụ bù nhìn này hôm nay muốn giở trò gì."

Rất nhanh, Hạ Phùng Thánh đi vào!

Điều thú vị là, phía sau hắn còn có hai thái giám, trong tay bưng hai chậu hoa lớn, trong chậu trồng hai cây, một cây sinh trưởng tươi tốt, một cây bình thường.

Chu Do Kiểm kinh ngạc: "Ngươi muốn làm gì? Bưng hai chậu hoa kỳ quái này vào ngự thư phòng của trẫm làm gì?"

Hạ Phùng Thánh tỏ vẻ vui mừng: "Hoàng thượng, vi thần có chuyện vui muốn bẩm báo."

"Ồ?" Chu Do Kiểm: "Vui ở chỗ nào?"

Hạ Phùng Thánh chỉ vào hai chậu hoa: "Hoàng thượng, ngài có thể nhìn ra, cây nào sinh trưởng tốt hơn sao?"

"Nói nhảm?" Chu Do Kiểm nổi giận: "Trẫm là người mù sao?"

Hạ Phùng Thánh cười hắc hắc: "Hai chậu hoa này, là do vi thần trồng ở nhà, ban đầu sinh trưởng giống hệt nhau, nhưng vào mấy ngày trước, vi thần có được một loại phân bón thần kỳ, gọi là 'phân hóa học', vi thần bón 'phân hóa học' vào chậu này... chỉ qua chưa đến nửa tháng, ngài xem, cây trong chậu này, hoàn toàn khác biệt so với cây kia."

Chu Do Kiểm "Ơ" một tiếng, chỉ sau một giây suy nghĩ, lập tức phản ứng lại: "Nếu dùng nó cho cây lương thực..."

"Hoàng thượng quả nhiên là hoàng thượng, thông minh tuyệt đỉnh, chỉ trong nháy mắt đã nghĩ ra công dụng của phân hóa học." Hạ Phùng Thánh nói: "Vi thần ở đây còn có một túi phân hóa học, cùng một quyển sổ tay hướng dẫn sử dụng, xin hoàng thượng xem qua."

Rất nhanh, một bao tải lớn đựng đầy phân hóa học được khiêng vào, kèm theo một quyển sách [Sử dụng phân hóa học khoa học].

Chu Do Kiểm cầm lấy quyển sách, nhanh chóng lật xem.

Quyển sách này viết rất chi tiết, loại cây trồng nào sử dụng phân hóa học, cách sử dụng như thế nào, đều liệt kê rõ ràng, hắn nhanh chóng xem xong một lượt, liền cảm thấy ngay cả bản thân mình dường như cũng biết trồng trọt rồi...

"Thứ này thật tuyệt vời!" Chu Do Kiểm mừng rỡ: "Trẫm muốn thử nghiệm ở hoàng trang của mình trước, nếu thật sự như trong sách nói, có thể tăng gấp đôi sản lượng, vậy thì tốt quá rồi."

Tâm trạng Chu Do Kiểm, lúc này giống như đang ngồi trên một chiếc máy bay phản lực.

Tấu chương cũng không xem nữa, sai thị vệ mang theo phân hóa học, bản thân cầm theo sổ tay hướng dẫn, nhấc chân liền chạy về phía hoàng trang.

Hoàng trang, chính là đất đai do hoàng thất nhà Minh trực tiếp kinh doanh, chủ yếu tập trung ở Bắc Trực Lệ, Thuận Thiên phủ cùng bảy phủ khác. Đặc biệt là Thuận Thiên phủ, Bảo Định phủ, Hà Gian phủ là nhiều nhất.

Chu Do Kiểm dùng tốc độ nhanh nhất, đi tới hoàng trang ở Thuận Thiên phủ.

Đi trên con đường nhỏ trong hoàng trang, phía trước có một vị quan viên đang tuần tra đồng ruộng.

Chu Do Kiểm chỉ vào vị quan viên đó: "Tên kia là ai? Sáng sớm đã đi tuần tra thôn xóm, cũng thật cần mẫn đấy."

Hạ Phùng Thánh vội vàng giới thiệu: "Đó là Thuận Thiên phủ

thừa mới nhậm chức, Lương Thế Hiền, trước kia từng làm tri huyện ở Trừng Thành."

Chu Do Kiểm gật đầu: "Hóa ra là quan mới nhậm chức ba đống lửa, khó trách sáng sớm đã dậy làm việc."

Hạ Phùng Thánh thấp giọng nói: "Hoàng thượng, phân hóa học mà vi thần vừa dâng lên, chính là do Lương Thế Hiền đưa tới."

Chu Do Kiểm: "Ơ? Thú vị đấy, gọi hắn lại đây."

Thị vệ vội vàng chạy tới hô to hai tiếng, rất nhanh, Lương Thế Hiền đã tới, sau khi hành lễ với Chu Do Kiểm, liền đi theo bên cạnh hắn.

Chu Do Kiểm vừa đi về phía ruộng đồng, vừa hỏi: "Nghe nói, phân hóa học là do ngươi dâng lên?"

Lương Thế Hiền: "Đúng vậy."

Chu Do Kiểm: "Ngươi đã từng thử nghiệm ở Trừng Thành chưa?"

Lương Thế Hiền đáp: "Đã thử nghiệm, hiệu quả rất tốt."

Chu Do Kiểm: "Vậy sao trẫm chưa từng nghe nói thuế thu của Trừng Thành tăng lên?"

Lương Thế Hiền đã sớm có đối sách, chắp tay đáp: "Sản lượng lương thực của Trừng Thành tuy có tăng lên, nhưng từ năm Sùng Trinh thứ ba trở đi, lưu khấu Thiểm Tây mỗi khi bị giải tán, đều do Trừng Thành tiếp nhận, lương thực dư thừa của Trừng Thành, đều dùng để nuôi sống những lưu khấu được chiêu an đó, việc này hoàng thượng tra xét là biết."

Chu Do Kiểm quay đầu, nhìn về phía Tào Hóa Thuần.

Tào Hóa Thuần lập tức tiến lên một bước, ghé vào tai Chu Do

Kiểm thấp giọng nói: "Việc này quả thật như hắn nói, năm đó Hồng Thừa Trù sau khi giết chết thủ lĩnh giặc, liền giao những tên giặc cỏ cho Trừng Thành xử lý. Còn có ngự sử Ngô Sân, những lưu khấu được chiêu hàng, cũng đều giao cho Trừng Thành tiếp nhận. Theo như Ngô Sân bẩm báo, Trừng Thành an trí những lưu khấu được chiêu an ở núi Hoàng Long, cung cấp cho bọn chúng lương thực, lưu khấu liền không còn tạo phản nữa."

Chu Do Kiểm kinh ngạc: "Chuyện này sao chưa từng có ai nói với trẫm?"

Tào Hóa Thuần: "Hoàng thượng ngài xem tấu chương về việc này, chỉ là ngài cho rằng Ngô Sân an trí lưu khấu dùng mười vạn lượng bạc do ngài ban cho, nên không truy cứu nữa."

Chu Do Kiểm: "Mười vạn lượng còn chưa đủ? Còn phải dùng lương thực của Trừng Thành?"

Tào Hóa Thuần dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn Chu Do Kiểm, nhưng lão biết làm vậy là rất bất kính, vội vàng chớp chớp mắt, đổi thành đôi mắt to tròn long lanh.

Chu Do Kiểm khẽ ho một tiếng, thầm nghĩ: Vừa rồi ánh mắt Tào Hóa Thuần không đúng, chẳng lẽ trẫm đã nói gì ngu ngốc? Thôi bỏ qua, không nhắc đến nữa.

Hắn vẫy tay với Lương Thế Hiền: "Đi theo trẫm thử nghiệm phân hóa học này như thế nào."

Lương Thế Hiền: "Vi thần tuân chỉ."

Cả đoàn người đi tới một mảnh ruộng trong hoàng trang.

Chu Do Kiểm lật xem quyển sổ tay trong tay, những thứ như độ pH của đất, lúc nãy xem sách còn cảm thấy mình hiểu hết, bây giờ vừa đứng bên cạnh ruộng đồng, lập tức mù tịt, rốt cuộc phải làm thế nào?

Chỉ thấy Lương Thế Hiền ngồi xổm xuống, dùng ngón tay chọc vào đất, sau đó bỏ đất dính trên ngón tay vào miệng nếm thử...

Hành động này dọa Chu Do Kiểm giật mình: Ăn đất? Không bẩn sao?

Lương Thế Hiền cẩn thận cảm nhận hương vị của đất: "Mảnh ruộng này hơi kiềm rồi, cây cối sinh trưởng kém là do nguyên nhân này, phải nhanh chóng bón kali dihydrogen photphat."

Chu Do Kiểm: "..."

Những người bên cạnh đều ngẩn người ra.

Lương Thế Hiền cũng biết bọn họ nhất định sẽ ngẩn người, không để ý tới bọn họ nữa, tự mình ra tay vậy, mở bao tải đựng phân hóa học ra, lấy một nắm kali dihydrogen photphat, rắc đều lên bề mặt đất, đồng thời dùng cào bừa đất nhẹ nhàng cào xới, để cho nó hòa lẫn đều với đất.

Vỗ vỗ tay: "Xong rồi! Tiếp theo, toàn bộ mảnh ruộng này, đều làm như vậy là được."

Chương 1290: Lễ hội thịt nướng Truy Bác Thiên Tôn

Chu Do Kiểm đứng im không nhúc nhích, thái giám bên cạnh lại bắt đầu hành động, hô hoán trong hoàng trang, gọi tới rất nhiều nông dân, cùng nhau học theo cách làm của Lương Thế Hiền, bận rộn một hồi.

Phân hóa học dùng hết nửa bao, bón cho một vùng đất rộng lớn.

Chu Do Kiểm nóng lòng muốn xem hiệu quả, nhưng mà...

Hiệu quả này thật sự không thể thấy ngay lập tức được, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Chờ đợi ba ngày, hắn liền quên mất chuyện này.

Mãi cho đến một tháng sau, Tào Hóa Thuần mới nhắc nhở hắn: "Hoàng thượng, người của hoàng trang tới bẩm báo, nói là những ruộng đất được bón phân, bây giờ sinh trưởng rất tốt."

"Cái gì?" Chu Do Kiểm kinh ngạc: "Bón phân gì cơ?"

Tào Hóa Thuần: "..."

Chuyện này thật là ngại ngùng.

Tào Hóa Thuần chỉ đành giúp Chu Do Kiểm khôi phục lại trí nhớ...

Chu Do Kiểm: "A? Đúng rồi đúng rồi, là trẫm tự tay bón phân, bây giờ có thể thấy hiệu quả rồi, đi, chúng ta mau đi xem."

Tào Hóa Thuần nhỏ giọng lẩm bẩm: Ngài tự tay bón phân từ bao giờ vậy?

Chu Do Kiểm: "Ngươi đang lẩm bẩm cái gì đó?"

Tào Hóa Thuần vội vàng lên tiếng: "Nô tài đang nói, hoàng thượng anh minh thần võ, mọi việc đều tự mình làm."

Chu Do Kiểm vội vàng chạy về phía hoàng trang.

Không bao lâu sau, Chu Do Kiểm đã đứng bên cạnh ruộng đồng.

Ngẩng đầu nhìn, cây trồng trên mảnh ruộng trước mắt, quả nhiên sinh trưởng tươi tốt, so với mảnh ruộng bên cạnh tốt hơn không biết bao nhiêu lần. Cho dù Chu Do Kiểm không hiểu biết lắm về nông nghiệp, cũng biết sản lượng của mảnh ruộng này nhất định sẽ cao hơn những mảnh khác.

Chu Do Kiểm mừng rỡ: "Phân hóa học này quả nhiên lợi hại, nếu sau này sản lượng của mỗi mảnh ruộng đều có thể tăng lên đáng kể, vậy thì trẫm sẽ không còn thiếu tiền nữa."

Tào Hóa Thuần: "Chúc mừng hoàng thượng, hoàng thượng có được loại phân tốt này..."

"Bẩm báo!" Quan quản lý hoàng trang tiến lên, vẻ mặt đáng thương nói: "Phân hóa học chỉ còn lại nửa bao, chỉ có thể dùng thêm một lần nữa."

Chu Do Kiểm: "Hả? Loại phân này là... ai dâng lên vậy?"

Tào Hóa Thuần: "Là do thủ phụ Hạ Phùng Thánh, Thuận Thiên phủ thừa Lương Thế Hiền dâng lên."

Chu Do Kiểm: "Bảo bọn họ dâng thêm lên."

Rất nhanh, Hạ Phùng Thánh và Lương Thế Hiền bị gọi đến

hoàng trang.

Lương Thế Hiền: "Hoàng thượng, phân hóa học này ngài cũng đã thấy, một bao lớn như vậy, cũng chỉ đủ dùng cho mảnh ruộng trước mắt trong hai tháng. Hoàng trang của ngài rộng lớn như vậy, những mảnh ruộng như thế này còn có hàng ngàn hàng vạn, ngoài hoàng trang của ngài, còn có ruộng đất của vương công quý tộc, ruộng đất của hương thân địa phương, ruộng đất của bá tánh... Nếu muốn tất cả những ruộng đất này đều dùng phân hóa học, số lượng ít ỏi mà vi thần mang đến từ Thiểm Tây, chắc chắn là không đủ."

Chu Do Kiểm gật đầu: "Ừm, vậy phân hóa học này, làm cách nào để tạo ra?"

"Xây dựng nhà xưởng!" Lương Thế Hiền thuận nước đẩy thuyền: "Xây dựng nhà xưởng sản xuất phân hóa học, sản xuất hàng loạt phân hóa học, mới có thể cung cấp đủ nhu cầu cho tất cả ruộng đất xung quanh."

Chu Do Kiểm: "Nếu đã như vậy, vậy thì mau đi xây dựng đi."

Chu Do Kiểm vừa mở miệng, bốn chữ "mau đi xây dựng" lập tức trở thành nhiệm vụ cấp bách nhất của triều đình.

Lương Thế Hiền nhận được thánh chỉ "xây dựng một nhà xưởng kiểu mẫu thôn Cao Gia ở Thuận Thiên phủ", cười hắc hắc, bắt tay vào làm... --

Ngoại ô Tế Nam, núi Bàn Long.

Nghĩa quân đóng quân ở đây đã được mấy ngày, nhưng thành Tế Nam vẫn kiên quyết không chịu mở cửa thành đầu hàng.

"Thúc thúc." Lý Quá đi tới trước mặt Sấm Vương: "Lương thực của chúng ta, đã bắt đầu không đủ rồi."

Sấm Vương nhíu mày, tình hình không ổn.

Mấy ngày trước, Ngưu Kim Tinh lừa Lý Nham ra khỏi doanh trại, muốn tìm một nơi vắng vẻ để trừ khử, kết quả Ngưu Kim Tinh lại chết, Lý Nham mất tích, cũng không biết có phải đã đầu hàng quân phản nghịch sử dụng hỏa súng hay không.

Sấm Vương mất đi hai quân sư cùng một lúc, chỉ còn lại một mình Tống Hiến Sách.

So với việc mất đi quân sư, vấn đề lớn hơn chính là vấn đề lương thực.

Nghĩa quân phải liên tục di chuyển, công thành chiếm đất, mới có thể có đủ lương thực.

Nhưng thành Tế Nam trước mắt không bị đánh bại bởi bài đồng dao "Sấm Vương đến không thu thuế", nếu tấn công bằng vũ lực, thành lớn như vậy cũng không phải dễ đối phó.

"Chúng ta không thể tiếp tục trì trệ ở Tế Nam." Sấm Vương hạ quyết tâm: "Phải tìm một thành trì khác để đối phó, mở kho lương của quan phủ, mới có thể duy trì được."

Lý Quá: "Phía đông Tế Nam, có một huyện thành tên là Truy Bác, không lớn, hẳn là dễ đánh."

"Được, đánh huyện thành Truy Bác."

Nghĩa quân lập tức hành động, tiến về phía đông.

Chỉ mất ba ngày, liền đến ngoại thành Truy Bác.

Nơi này, bọn họ cũng đã phái người đến hát bài đồng dao "Sấm Vương đến không thu thuế", nhưng khi đại quân đến dưới thành, lại thấy cửa thành Truy Bác đóng chặt, không có ý "mở cửa thành nghênh đón Sấm Vương".

Sấm Vương hạ lệnh, bày ra năm trăm người chửi bới, lớn tiếng hô về phía trong thành: "Ăn của mẹ nó, mặc của mẹ nó, ăn mặc không đủ có Sấm Vương. Mở cửa thành nghênh đón Sấm Vương, Sấm Vương đến không thu thuế. Bá tánh nghèo khổ trong thành, các ngươi còn chờ gì nữa? Giết chết bọn quan lại chó má, mở cửa thành ra ngoài!"

Hô xong, trên tường thành xuất hiện tri huyện Truy Bác, tay trái cầm một xiên thịt nướng Truy Bác, tay phải chỉ vào quân phản nghịch ngoài thành, mắng to: "Bản quan đang ăn cơm, các ngươi đã đến xâm phạm huyện thành của ta, thật là vô lý, không cho người ta ăn cơm tử tế sao?"

Sấm Vương nhìn thấy cảnh này, trong nháy mắt nảy ra ý tưởng, bèn hạ lệnh, năm trăm người chửi bới lại đồng thanh mắng: "Bá tánh, mau nhìn xem kìa, tên tri huyện chó má có thịt nướng ăn, các ngươi lại phải chịu đói, các ngươi còn chờ gì nữa? Nhanh chóng đánh đuổi tên tri huyện chó má này!"

Lời mắng chửi vừa dứt, trên tường thành lại xuất hiện một đám người, là dân binh và bá tánh của Truy Bác, trên tay ai nấy đều cầm một xiên thịt nướng, đồng loạt mắng về phía nghĩa quân: "Bọn lừa đảo các ngươi, đừng hòng lừa gạt bọn ta! Không thu thuế chỉ là lừa người, bọn ta sẽ không mắc lừa đâu. Bọn ta đang tổ chức "Lễ hội thịt nướng Thiên Tôn Truy Bác", đang ăn uống vui vẻ, các ngươi không thể yên phận một chút sao?"

Trên đầu Sấm Vương, từ từ hiện lên một dấu chấm hỏi khổng lồ.

"Lễ hội thịt nướng Thiên Tôn Truy Bác là cái quái gì vậy?"

Đúng lúc này, trên tường thành Truy Bác lại xuất hiện một người, chính là Lý Nham.

Vừa nhìn thấy Lý Nham, Sấm Vương liền lộ ra vẻ mặt lúng

túng.

Binh lính nghĩa quân cũng lập tức ngượng ngùng.

Uy tín của Lý Nham trong nghĩa quân rất cao, không ít binh lính nghĩa quân nể phục Lý Nham.

Nhìn thấy Lý Nham xuất hiện ở "thành trì của quan phủ", mười vạn đại quân nghĩa quân, trong nháy mắt đã ngớ người một nửa.

Lý Nham mở miệng nói gì đó, nhưng âm thanh quá nhỏ, bị gió thổi tan đi, người của nghĩa quân căn bản không nghe thấy. Chỉ thấy bên cạnh Lý Nham lại xuất hiện một người ăn mặc như văn nhân, đưa cho Lý Nham một chiếc ống loa.

Lý Nham nhận lấy loa, hắng giọng: "A lô, a lô, nghe rõ chưa?"

Không biết vì sao, những người chưa từng dùng qua thứ này, lần đầu tiên sử dụng, đều sẽ nói câu này trước...

Lý Nham thử âm thanh xong, lúc này mới thở dài một hơi: "Sấm Vương đại ca, bài đồng dao "không thu thuế", là do ta dạy cho ngươi, nhưng hiện tại, ta biết mình sai rồi! Ta quá ngây thơ, phát hiện ra sai lầm của mình quá muộn. Còn ngươi, ngay từ đầu đã biết ta sai, nhưng không vạch trần ta, ngược lại giả vờ tin tưởng ta, hành động theo kế sách của ta... Trên thực tế, ngay từ đầu, ngươi đã đang lợi dụng ta, chưa từng có ý định không thu thuế, đúng không?"

Chương 1291: Đánh xong ăn xiên

Lời này của Lý Nham thật sự khiến Sấm Vương nghẹn lời.

Mười vạn quân Sấm Vương, cũng nghẹn lời.

Ánh mắt nghi hoặc, đan xen vào nhau, ném về phía Sấm Vương.

Sấm Vương thầm kêu không ổn, nhưng lúc này không thể lộ vẻ nhút nhát, vội vàng bày ra một gương mặt đoan chính, ôn hoà, tràn đầy ánh sáng nhân tính: "Lý tiên sinh, ngươi đây là oan uổng cho ta rồi, ta muốn chính là không thu thuế, ta luôn tôn trọng ý kiến của ngươi, ngươi nói thế nào, ta liền làm thế ấy."

Lý Nham: "Vậy vì sao ngươi phái Ngưu Kim Tinh đến giết ta?"

Câu nói này, thốt ra trước mặt mười vạn Sấm quân, chấn động khiến toàn bộ Sấm quân như sóng lớn cuồn cuộn.

Sấm Vương nhất thời nghẹn họng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Dù sao hắn cũng là kẻ thô lỗ ít học, trong tình huống trước mắt, sợ là Giang Đông quần nho cũng phải nghẹn lời, nhất thời không tìm được lời phản bác, huống chi người thô lỗ như Sấm Vương.

Kẻ thô lỗ cũng có cách giải quyết của kẻ thô lỗ.

Sấm Vương nổi giận: "Phụng Thiên Xương Nghĩa doanh! Tấn công! Đừng để hắn tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ, làm loạn quân tâm."

Phụng Thiên Xương Nghĩa doanh tuyệt đối sẽ không bị Lý Nham lay động!

Bởi vì bọn họ vốn dĩ không phải thứ tốt đẹp gì, vốn dĩ không phải vì "không thu thuế" mới đi theo Sấm Vương, bọn họ là vì "Vương hầu tướng tướng, ninh hữu chủng hồ?", vì làm "công thần khai quốc", mới đi theo Sấm Vương.

Hơn một trăm tên lão Bát Đội tinh nhuệ, lập tức xông ra ngoài.

Bọn họ vừa xông lên, liền dẫn động toàn bộ Phụng Thiên Xương Nghĩa doanh đã được mở rộng, trong nháy mắt biến thành một nghìn người xung phong, tiếp theo lại mở rộng ra, ảnh hưởng đến càng nhiều Sấm quân, một vạn người di chuyển, ép về phía tường thành Truy Bác.

Huyện lệnh kinh hãi, đánh rơi xiên nướng Truy Bác trong tay xuống đất.

Mà những người dân đoàn, bách tính bên cạnh hắn lại nhét xiên nướng vào trong miệng, vừa nhai, vừa hô to: "Kẻ lừa đảo đánh tới, thủ thành, thủ thành!"

Trong đám người ló ra cái đầu của Lưu Mậu Bào: "Chỉ cần chống đỡ một lát, viện quân của Tôn Truyền Đình sẽ đến, mọi người đừng sợ."

"Một lát chúng ta chống đỡ được."

"Cung tên!"

"Đá lăn!"

"Cọc gỗ!"

"Cái đ*, ngươi đừng lấy bình dầu đi, dầu này ta còn muốn dùng để nướng xiên."

"Mẹ nó, bình dầu là binh khí phòng ngự, đừng có mà nghĩ đến xiên nướng nữa."

"Nhưng mà, hôm nay là ngày lễ xiên nướng Thiên Tôn mà."

"ĐM, tên ngày lễ cũng nói sai, là ngày lễ thịt nướng Truy Bác Thiên Tôn."

Dân đoàn và bách tính Truy Bác loạn như cào cào...

Lý Nham nhìn thấy cảnh này, trong lòng vẫn có chút căng thẳng, chỉ bằng vào những người dân đoàn và bách tính này, làm sao có thể chống đỡ được mười vạn Sấm quân?

Ngay lúc hắn hoảng sợ nhất...

Tượng Thiên Tôn vốn được dùng làm vật cát tường trong ngày lễ thịt nướng Truy Bác Thiên Tôn bỗng động đậy, thì ra, tượng Thiên Tôn kia cũng là một Thiên Tôn loại sản xuất hàng loạt.

Lý Đạo Huyền run run tay run run chân, đột nhiên động đậy.

"Thiên Tôn đích thân ra hỗ trợ phòng thủ." Lưu Mậu Bào mừng rỡ: "Trận này, ổn rồi."

Hắn vừa hô xong, liền thấy Lý Đạo Huyền đưa tay cầm lấy một xiên nướng nhét vào trong miệng: "Oa ha ha ha, thịt nướng Truy Bác, thơm quá, sướng."

Lưu Mậu Bào: "..."

Lý Nham: "..."

Thiên Tôn ăn một xiên nướng xong, lúc này mới bắt đầu quan sát xung quanh, chỉ thấy tất cả mọi người đều đang tràn về phía tường thành, còn có người đang vận chuyển đá lăn và cọc gỗ: "Ồ? Sắp đánh nhau rồi?"

Lưu Mậu Bào từ bên cạnh nhảy ra: "Thiên Tôn, Sấm quân đánh tới."

"Cái gì?" Lý Đạo Huyền giận dữ: "Có để người ta ăn thịt nướng cho ngon không? Hắn không biết người Trùng Khánh muốn ăn thịt nướng Truy Bác khó khăn cỡ nào sao?"

Lưu Mậu Bào: "Thiên Tôn, tuy thuộc hạ không muốn nói thẳng. Nhưng ngài là thần tiên, không phải người Trùng Khánh mà."

Lý Đạo Huyền nào còn để ý đến điều này, thoắt cái nhảy lên tường thành, đối mặt với Sấm quân bên ngoài, bày ra một bộ dáng "nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai": "Mẹ nó, nhanh đánh, đánh xong ăn xiên."

Lưu Mậu Bào ngây ngẩn cả người, nhưng đầu óc hắn không phải chỉ để trưng, trong nháy mắt điện quang hỏa thạch này, hắn liền đè nén tất cả mờ mịt và không hiểu, mặc kệ ba bảy hai mốt, trước tiên làm cho tốt vai trò tung hứng Thiên Tôn rồi nói sau.

Lưu Mậu Bào hít sâu một hơi, hét lớn: "Pháp chỉ Thiên Tôn, nhanh chóng đánh xong ăn xiên."

Hắn vừa hô lên, rất nhiều người dân đoàn và bách tính phòng thủ cũng bị dẫn dắt tiết tấu, cùng nhau hô lên: "Đánh xong ăn xiên!"

Toàn bộ huyện thành Truy Bác đều bộc phát ra tiếng hô "Đánh xong ăn xiên".

Tiếng vang chấn động trời cao!

Sấm quân kinh hãi: "Khẩu hiệu quỷ gì vậy?"

Phụng Thiên Xương Nghĩa doanh: "Xông lên!"

Lý Đạo Huyền gỡ xuống hai bàn tay, nã pháo...

"Oanh oanh!"

Hai tiếng pháo vang lên, kéo màn cho trận chiến thủ thành.

Sấm quân lập tức phát hiện ra một chuyện khủng bố, tên kia trên tường thành đối phương là quái vật, không sợ chết, hoàn toàn không sợ chết, trên tường thành nhảy tới nhảy lui, hoàn toàn không cần né tránh hỏa súng và cung tên của quân Sấm Vương, đội mưa bom bão đạn trên tường thành mà nhảy disco.

Hai cánh tay gắn pháo nhỏ, bắn xong liền nhét tay lại, vậy mà còn có thể động, lúc thì lấy hỏa súng ra bắn loạn một phát, lúc lại ôm đá lăn ném xuống dưới thành.

Chỉ cần y không sợ chết, kẻ sợ chết liền biến thành chính mình!

Binh lính Phụng Thiên Xương Nghĩa doanh rõ ràng đều là những tên hãn phỉ hung hãn ngoan cố, nhưng bị một tên quái vật phi nhân loại như vậy trên tường thành nhảy tới nhảy lui đánh vào sĩ khí, khiến cho những tên hãn phỉ cũng thấy bối rối.

Tấn công không còn sắc bén, leo tường cũng uể oải.

Rất nhanh, một đợt tấn công liền bị đánh lui!

Sấm quân đang nghỉ ngơi, khôi phục sĩ khí, đột nhiên nghe thấy phía Tây vang lên tiếng người, Tôn Truyền Đình suất lĩnh kinh doanh chạy tới.

Viên đại tướng đi đầu có khuôn mặt sát khí khủng bố cực điểm. Gầm lên một tiếng, xung phong liều chết về phía Sấm quân.

Tuy cách xa như vậy, nhưng khuôn mặt này cũng có thể dọa cho Sấm quân tè ra quần.

Đại tướng Sấm quân vậy mà không một ai dám cùng giao thủ.

Sáu trăm hãn tốt sau lưng hắn, lực chiến đấu cũng cực kỳ dũng mãnh, vừa nhìn liền biết là cấp bậc biên quân, mấu chốt là, binh lính mạnh như vậy, binh khí sử dụng còn vô cùng tiên tiến, khải giáp hợp kim nhôm nhẹ, hỏa súng kiểu mới phối hợp đoản đao, cộng thêm lựu đạn, bên hông còn đeo đại khảm đao, từng người một đều vũ trang đến tận răng.

Quả thật chính là sáu trăm thiết phù đồ, năm nghìn kinh doanh phía sau nữa, tuy đều là tân binh mới gia nhập, nhưng hiệu quả bọn họ dùng để tạo thanh thế vẫn là hạng nhất.

Đội quân này gia nhập chiến trường, theo chiều ngang xung phong tấn công.

Quân Sấm Vương liền bắt đầu không ổn!

Nếu mười vạn người đều có thể chiến, vậy lấy mười vạn đối phó với mấy nghìn này, ngược lại cũng dư dả.

Nhưng Sấm quân hiện tại chỉ có một vạn người có thể chiến, chín vạn còn lại đều ở vào trạng thái bị Lý Nham nói cho choáng váng, chỉ dùng một vạn người có thể chiến đối đầu với mấy nghìn người của Tôn Truyền Đình, căn bản không đủ đánh.

Trong nháy mắt, Sấm quân toàn quân sụp đổ.

Binh lính chạy tán loạn khắp núi đồi, mười vạn đại quân đến nhanh, sụp đổ cũng nhanh như vậy, trong nháy mắt hóa thành tro bụi...

Chương 1292: Nghe hắn nói hết đã

"Bẩm, hoàng thượng, đại hỷ sự, đại hỷ sự này."

Một tiểu thái giám loạng choạng chạy vào ngự thư phòng, như gào lên với Chu Do Kiểm: "Binh bộ thượng thư Tôn Truyền Đình, tại Truy Bác đánh tan giặc Sấm, mười vạn Sấm quân tan thành mây khói."

"Thật sao?" Tâm tình Chu Do Kiểm giống như ngồi lên máy bay phản lực.

"Thật ạ!" Tiểu thái giám: "Tấu báo của Cẩm Y Vệ và báo cáo của Tôn Truyền Đình cùng lúc đưa đến, không thể giả được."

Chu Do Kiểm vui mừng đến mức không biết nói gì cho phải.

Sấm tặc là toán lưu khấu cuối cùng trong thiên hạ, Sấm tặc vừa diệt, nội bộ coi như là triệt để thái bình rồi a. Chỉ còn lại bên ngoài còn một Kiến Nô tác oai tác quái, ha ha ha, trẫm quả nhiên là Minh triều trung hưng chi chủ, thịnh thế chi quân.

Ngay lúc này, Cao Khởi Tiềm từ bên ngoài chui vào, vẻ mặt uất ức nói: "Hoàng thượng, ngài tuyệt đối đừng vui quá hóa quên, chuyện Tôn Truyền Đình phái người đánh đập lão nô, không nể mặt mũi hoàng thượng đó nha."

Chu Do Kiểm gật đầu: "Yên tâm, uất ức của ngươi, trẫm nhất định sẽ đòi lại cho ngươi." -

Ngoài thành Tế Nam, gần mười vạn tặc quân, đang bị người của Tôn Truyền Đình khống chế.

Lúc Sấm Vương đại bại, mười vạn quân giặc tứ tán, Lý Nham thông qua uy vọng cá nhân của mình, lớn tiếng kêu gọi, tại chỗ liền giữ lại mấy vạn người đầu hàng không chạy.

Tôn Truyền Đình thì chia binh chặn đường, truy bắt mấy vạn người còn lại. Lúc này thiên hạ đã gần thái bình, không còn giống như mấy năm trước khắp thiên hạ đều là lưu khấu hoành hành. Cho nên mấy vạn người này cũng không có chỗ nào để chạy, chạy về phía bắc vào Bắc Trực Lệ sẽ trực diện Kinh thành, bọn họ thật sự không dám.

Đi về phía nam là đến Nam Trực Lệ, bọn họ cũng không dám.

Phía đông là biển lớn, chẳng lẽ còn có thể nhảy xuống biển hay sao?

Mấy vạn tên giặc bỏ trốn hoang mang không biết đi đâu về đâu, kết quả cuối cùng, đương nhiên là bị người của Tôn Truyền Đình đuổi kịp, giơ tay đầu hàng, ngoan ngoãn đến Tế Nam.

Mười vạn tặc quân hiện tại rất là hoang mang.

Bọn họ không biết đang chờ đợi mình sẽ là cái gì.

Hơn nữa bọn họ còn phải đối mặt với một vấn đề hết sức hiện thực, chính là không còn lương thực.

Sấm Vương là bởi vì không còn lương, mới mang theo bọn họ đi đánh Truy Bác. Mấy ngày thua trận, bọn họ chạy trốn khắp nơi, cũng đã ăn hết sạch lương thực mang theo bên người.

Mười vạn người a, đúng mười vạn người chất đống ở dưới thành Tế Nam, quan phủ nơi đây khẳng định không nuôi nổi nhiều người như vậy, kết cục cuối cùng của bọn họ, chỉ sợ sẽ vô cùng bi thảm.

Ngay trong lúc bọn họ đang hoảng sợ bất an.

Lý Nham và Lưu Mậu Bào xuất hiện trước mặt bọn họ.

Lý Nham dùng ánh mắt hướng về phía Lưu Mậu Bào trưng cầu ý kiến, người sau khẽ gật đầu.

Lúc này Lý Nham mới leo lên tường thành, đứng cao nhìn xa, cầm lấy một cái loa sắt: "Chư vị, không cần phải sợ hãi. Phần lớn các ngươi, không giống với những tên lưu khấu đốt nhà giết người cướp bóc trước kia, các ngươi là bị cái suy nghĩ sai lầm 'không thu thuế' của ta lừa gạt mà đến, đều là bách tính lương thiện, hai tay các ngươi chưa từng nhuốm máu tanh."

Mười vạn người khẽ giật mình, thật không ngờ lời mở đầu của Lý Nham lại là như vậy. Bọn họ còn tưởng rằng Lý quân sư đã đầu phục quan phủ, sẽ xuống tay không lưu tình đối với bạn cũ.

Lý Nham nói: "Những tên lưu khấu trước kia, bọn họ đốt nhà giết người cướp bóc, thông qua việc cướp đoạt người khác, để thỏa mãn tư dục của bản thân. Mà phần lớn các ngươi không phải như vậy, các ngươi chỉ là muốn phản kháng bạo chính, chỉ là muốn cho cuộc sống trôi qua dễ dàng hơn mà thôi. Các ngươi cũng không bức hại bách tính nghèo khổ khác, chỉ cướp bóc kho lương của quan phủ mà thôi."

Mười vạn người đều nghĩ: Cướp quan phủ chẳng lẽ vấn đề không lớn sao! Làm quan chỉ sợ hận chết chúng ta, khẳng định sẽ không tha cho chúng ta a.

Lý Nham đổi câu chuyện: "Mặc dù ta đã nghĩ sai ở việc không thu thuế này, nhưng đối với việc phản kháng bạo chính, ý nghĩ vẫn như cũ không thay đổi. Quan phủ nếu là quan phủ xấu xa, không màng đến dân sinh, chỉ biết bóc lột và áp bức, vậy hành vi các ngươi đứng lên lật đổ quan phủ, là đúng, không có gì sai."

"Ồ!"

Mười vạn người cùng nhau ồn ào, bọn họ thật không ngờ, Lý Nham lại có thể thốt ra câu nói như vậy.

Đây là đang biện hộ cho bọn họ.

Chỉ là, như vậy trước mặt mười vạn người và quan binh, phía sau còn có một thành Tế Nam to lớn như vậy, không biết bao nhiêu quan viên nghe được lời này, điều này thật sự sẽ không xảy ra vấn đề sao?

Quả nhiên, lập tức xảy ra vấn đề.

Tri phủ Tế Nam tức giận đến mức nhảy dựng lên, bên cạnh còn có một đám nha dịch, bộ khoái đi theo, còn có một đám Cẩm Y Vệ cũng đi theo bên cạnh.

Cẩm Y Vệ đưa tay chỉ vào Lý Nham: "Tên thư sinh ngươi, nói bậy bạ gì đó? Ta vốn tưởng rằng ngươi là mưu sĩ của Tôn đại nhân, nể mặt mũi Tôn đại nhân, mới cho ngươi lên tường thành nói chuyện, không muốn can thiệp, không ngờ ngươi lại nói năng như vậy, hôm nay nhất định phải trị tội ngươi, mau chóng xuống khỏi tường thành ngay."

Lý Nham cười khẩy một tiếng: "Ta còn chưa nói xong, không thể xuống."

Hắn quay đầu lại, lớn tiếng nói với mười vạn tù binh bên ngoài: "Đa số các ngươi sẽ không có tội! Chỉ có số ít người có tội. Ta muốn đem những kẻ có tội kia ra, để bọn họ tiếp nhận trừng phạt. Về phần người vô tội, ta muốn cho các ngươi một nơi an trí thỏa đáng. Yên tâm, nơi an trí này nhất định sẽ không phải là giao các ngươi cho triều đình xử lý."

Tri phủ Tế Nam tức giận: "Người đâu, bắt tên thư sinh kia xuống."

Nha dịch, bộ khoái dưới trướng hắn, đều chuẩn bị chạy lên

tường thành.

Mười vạn tù binh lớn tiếng kêu gọi, có người muốn xông lên phía trước hỗ trợ, nhưng vũ khí của bọn họ sớm đã bị tịch thu, bên cạnh lại có "quan binh" dưới trướng Tôn Truyền Đình vây quanh, điều này khiến bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể dùng lời nói ủng hộ Lý Nham.

Tuy nhiên, chuyện hoang đường xảy ra.

"Quan binh" vậy mà lại chặn ở bậc thang tường thành, chặn hết tri phủ Tế Nam và Cẩm Y Vệ ở phía dưới.

Tri phủ Tế Nam thất kinh: "Tôn đại nhân, ngươi đây là ý gì?"

Tôn Truyền Đình nhún nhún vai: "Cũng không có ý gì khác, hắn còn chưa nói xong, ngươi liền muốn bắt người, cũng không ổn lắm, hay là nghe người ta nói hết đã."

Tri phủ Tế Nam sốt ruột: "Lời đại nghịch bất đạo như vậy, nói ra trước mặt mười vạn người, còn có rất nhiều bách tính trong thành Tế Nam cũng đang nghe, điều này sẽ tạo thành ảnh hưởng ác liệt đến mức nào, sao có thể để hắn tiếp tục nói? Tôn đại nhân, ngươi..."

Tôn Truyền Đình: "Lắm lời! Người đâu, bắt giữ lại toàn bộ đám người tri phủ Tế Nam, yên lặgn nghe Lý tiên sinh nói chuyện không tốt sao?"

Xoạt xoạt xoạt, trên trăm khẩu hỏa súng, chĩa vào tri phủ Tế Nam.

Trần thiên hộ tách thuộc hạ đi lên phía trước, bày ra một gương mặt thành khẩn, dùng ngữ khí ôn hòa nhất có thể nói: "Ủy khuất Tri phủ đại nhân đi theo chúng tôi..."

Hắn còn chưa nói xong, tri phủ Tế Nam đã bị khuôn mặt đáng

sợ của hắn, cộng thêm ngữ khí tà ác dọa đến mức hét thảm lên, "A", theo bản năng lùi về sau: "Đừng giết ta."

Trần Thiên hộ: "..."

Hắn lại quay đầu nhìn về phía đám người Cẩm Y Vệ, đám người Cẩm Y Vệ lập tức buông vũ khí xuống, giơ hai tay lên.

Cả đám người đều nghĩ: Xong rồi! Tên Tôn Truyền Đình này phái thủ hạ ăn thịt người đến đối phó với chúng ta. Chẳng lẽ, là cùng một giuộc với phản tặc?

Lý Nham quay đầu lại nhìn một cái, không còn nỗi lo về sau, liền hắng giọng tiếp tục nói: "Mời chư vị sau này cũng phải tiếp tục giữ vững tinh thần như vậy, nếu có bạo chính giáng xuống đầu, vô luận như thế nào, đừng quên phản kháng. Được rồi, lời ta muốn nói đã nói xong, hiện tại, mời mọi người giao ra những người từng là thuộc hạ của Sấm Vương, cũng chính là người của đội Lão Bát, còn những người khác, toàn bộ vô tội thả về."

Chương 1293: Kẻ Thiếu Nợ Quân Lương Mới Là Phản Tặc

"Uỳnh!" Mười vạn tù binh mừng như điên, chẳng mấy chốc, bọn họ bắt đầu tự động tìm kiếm người quen.

"Ngươi! Ngươi là Đội Lão Bát, Hách Dao Kỳ!"

"Ngươi cũng là Đội Lão Bát."

"Ta nhận ra ngươi..."

Chớp mắt, năm mươi mấy người Đội Lão Bát bị bọn họ từ trong đám đông lôi ra.

Có người còn tìm được quân sư cuối cùng của Sấm Vương - Tống Hiến Sách, trói ngược hai tay hắn lại, đẩy ra ngoài.

Tống Hiến Sách nhìn thấy Lý Nham, trên mặt nở nụ cười khổ: "Lý quân sư, chuyện Sấm Vương và Ngưu Kim Tinh định kế giết ngươi, ta hoàn toàn không hay biết."

Lý Nham thở dài: "Điều này ta tin, Tống tiên sinh xưa nay không làm điều ác, có lần Sấm Vương chiếm được một tòa thành trì, Ngưu Kim Tinh dùng hình phạt ép buộc hương thân phú hộ địa phương giao nộp toàn bộ tài vật, chính là Tống tiên sinh nói 'Thiên tượng thảm thiết, nhật nguyệt vô quang, cần đình chỉ hình phạt', mới tránh được một hồi chém giết vô nghĩa."

Lưu Mậu Bào bên cạnh không khỏi cười nói: "Ồ, nói như vậy, hắn ta chẳng khác gì Tam quản sự nhà ta rồi."

Lý Nham: "Tam quản sự? Là người phương nào?"

Lưu Mậu Bào: "Người tốt nổi tiếng nhất thôn Cao Gia ta đấy!"

Đã có Lý Nham nói hắn không phải người xấu, thôn Cao Gia tự nhiên cũng sẽ không làm khó hắn, Lưu Mậu Bào thậm chí còn hướng Tống Hiến Sách vẫy tay, cười nói: "Tống tiên sinh có hứng thú gia nhập chúng tôi không? Bên này chúng tôi đang thiếu nhân thủ, nhất là người biết chữ, vô cùng quý giá."

Tống Hiến Sách sớm biết đám người này không phải quan binh, mà là phản tặc hoả súng, bản thân mình cũng là phản tặc, từ quân đội phản tặc này gia nhập quân đội phản tặc khác, dường như cũng không có gì áp lực tâm lý, vậy thì ngoan ngoãn đầu hàng thôi.

Hắn bái một cái thật sâu: "Vậy xin được chỉ giáo nhiều hơn."

Một binh lính hướng Tôn Truyền Đình hành lễ: "Báo cáo, không tìm thấy Sấm Vương."

Tôn Truyền Đình nhíu mày: "Sấm Vương lại chạy thoát? Tên này chạy trốn nhanh thật."

Binh lính nói: "Cháu trai hắn Lý Quá cũng chạy thoát, đại tướng quân Lưu Tông Mẫn cũng không có ở đây, xem ra là lúc mười vạn người tứ tán chạy trốn, nhân lúc hỗn loạn lẻn theo đường nhỏ mà trốn, lần này chúng ta đuổi theo sát sao, hắn ngay cả người của Đội Lão Bát cũng bỏ lại không ít, bên cạnh e rằng chỉ còn lại mười mấy người."

Tôn Truyền Đình thở dài: "Bên cạnh chỉ có mười mấy người, vậy thì thật sự không tìm được."

Đừng nói là thời cổ đại, ngay cả ở đời sau, nơi nào cũng có camera giám sát, mười mấy người chui vào đường núi chạy trốn, muốn bắt được bọn họ cũng không dễ dàng, việc này thật sự không thể trách binh lính dân đoàn bất lực.

Tôn Truyền Đình chỉ đành nói: "Kẻ ác tự có trời tru diệt, chuyện này, hắn sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu."

Bọn họ đang nói chuyện phiếm, bên kia, mười vạn bá tánh vừa được thả, hiện tại lại phải đối mặt với vấn đề mới, bọn họ tuy được thả, nhưng vẫn không có lương thực, không có tài sản, nếu bây giờ trở về nguyên quán, e rằng cũng không sống nổi.

Phải làm sao bây giờ?

Ngay lúc này, trên dòng Hoàng Hà phía bắc thành Tế Nam, một đội thuyền khổng lồ đang tiến đến, mỗi chiếc thuyền đều là thuyền chở hàng đáy bằng.

Trên thuyền chất đầy lương thực, mỗi chiếc sợ là đều có hơn mười vạn cân.

Nhiều lương thực như vậy cùng lúc vận chuyển đến, khiến cho bá tánh nhìn đến ngây người, bất kể là bá tánh bình thường trong thành Tế Nam, hay là mười vạn bá tánh bên ngoài thành vừa mới được thả ra, thậm chí là đám người tri phủ Tế Nam và Cẩm Y Vệ vừa bị bắt giữ, đều chưa từng thấy đội vận chuyển quy mô lớn như vậy.

"Đây... Đây là tình huống gì?"

"Sao đột nhiên lại có nhiều lương thực vận chuyển đến vậy?"

Lưu Mậu Bào cúi đầu, nghe những lời Thiên Tôn thêu trên ngực nói, sau đó đột nhiên ngẩng đầu, tinh thần phấn chấn, nhảy lên tường thành, nhận lấy loa sắt từ tay Lý Nham, lớn tiếng nói: "Bá tánh trong ngoài thành, mọi người nghe cho kỹ. Số lương thực này là do Thiên Tôn ban tặng. Từ hôm nay trở đi, sẽ tiến hành hành động có tên là 'Sơn Đông đại khai phá'. Chiêu mộ lượng lớn công nhân, tiến hành xây dựng Sơn Đông, tu sửa cầu cống, xây dựng các loại nhà xưởng... Lương thực trên những chiếc thuyền

phía sau ta chính là dùng để chi trả tiền công..."

Lưu Mậu Bào: "Chiêu mộ bắt đầu từ bây giờ, ai muốn đến làm công, công nhân lao động chân tay mỗi ngày ba cân bột mì, công nhân kỹ thuật mỗi tháng ba lượng bạc..."

Lời hắn còn chưa nói hết, bá tánh trong ngoài thành Tế Nam gần như đồng thời kêu lên: "Ta ta ta ta! Chọn ta! Ta muốn đến làm công!"

"Ta biết nghề mộc!"

"Ta là thợ nề."

"Ta biết rèn sắt."

"Ta... Ta... Ta làm lao động chân tay..."

Một tên bang nhàn của tri phủ Tế Nam vừa bị bắt giữ, trừng lớn mắt, đột nhiên cũng giơ tay lên: "Ta biết kỹ thuật điêu khắc, có thể có tiền công ba lượng bạc mỗi tháng sao? Vậy ta còn làm bang nhàn cái chó gì nữa."

Tri phủ Tế Nam: "Ta đ*."

Lưu Mậu Bào cười lắc đầu, vỗ vai một tên Cẩm Y Vệ cấp thấp nhất: "Ngươi có muốn đến bên ta làm lính không? Mỗi tháng năm lượng bạc quân lương, bao ăn bao ở, bữa nào cũng có thịt. Lễ tết còn có trợ cấp đặc biệt, đúng rồi, mỗi năm còn có nghỉ phép về quê cố định đấy."

Miệng tên Cẩm Y Vệ lập tức há hốc: "A? Còn tốt hơn đãi ngộ của Cẩm Y Vệ bọn ta sao? Các ngươi... Các ngươi thật sự là phản tặc sao?"

Một tên Cẩm Y Vệ cấp thấp khác bên cạnh "chát" một cái đánh vào miệng tên kia: "Nói bậy bạ gì đó? Còn phản tặc hay không

phản tặc cái gì? Nói chuyện với lão bản của ta cho cung kính một chút! Ta nói cho ngươi biết, người cho ta bạc chính là cha ta, triều đình thiếu nợ quân lương mới là phản tặc."

Tri phủ Tế Nam: "Ta đ*, một tháng năm lượng bạc, ngươi liền nói triều đình là phản tặc sao? Các ngươi... các ngươi thật là quá đáng." --

Cùng lúc đó...

Phía nam Tế Nam, dưới chân núi Thái Sơn.

Sấm Vương, Lý Quá, Lưu Tông Mẫn và hơn mười tên hung đồ Đội Lão Bát còn sót lại, đang chật vật chạy trốn về phía nam.

"Lần này thua thật sự là quá kỳ quái." Lý Quá tỏ ra không phục: "Lý Nham kia quả nhiên là tên khốn khiếp, chỉ vài ba câu nói, đã khiến mười vạn đại quân của chúng ta tan rã. Ngưu Kim Tinh muốn giết hắn thật sự không sai, hắn ta chỉ biết làm loạn quân tâm của chúng ta."

Sấm Vương sa sầm mặt mày: "Không sao, tuy hiện tại chỉ còn lại mười mấy người, nhưng trước đây chúng ta cũng đâu phải chưa từng thảm hại như vậy, chờ chúng ta thoát khỏi hiểm cảnh, ẩn nấp một thời gian, tích lũy lại lực lượng, lần nữa vùng lên cũng không thành vấn đề."

Lưu Tông Mẫn: "Vẫn là nên giải quyết vấn đề bụng trước đã, ta đói lắm rồi."

Không chỉ riêng hắn đói, mười mấy người cùng chạy trốn, hiện tại đều đói đến mức không chịu nổi.

Lý Quá ngẩng đầu nhìn, phía trước xuất hiện một thôn trang nho nhỏ, thoạt nhìn có vẻ như có mấy chục nóc nhà, không khỏi mừng rỡ: "Thúc thúc, phía trước có một thôn trang nhỏ. Hay là chúng ta vào đó tuyên truyền bài đồng dao 'không thu thuế', thu

nạp bọn họ vào đội ngũ?"

Sấm Vương hừ lạnh một tiếng: "Còn tuyên truyền cái rắm, trực tiếp xông vào cướp bóc đi. Bài của Lý Nham kia cũng không ổn định, một khi phát hiện ra không nộp thuế là chuyện không thể nào, bọn họ sẽ lập tức phản bội, vậy còn không bằng như trước kia, thu nạp một đám hung đồ còn hơn."

"Đi thôi, cướp thôi!"

"Thứ chó má Phụng Thiên Xương Nghĩa Doanh, lão tử không Phụng Thiên nữa, chúng ta vẫn là làm Đội Lão Bát khoái hoạt hơn, hahaha!"

Một đám hãn phỉ, lao về phía thôn trang nhỏ.

Chương 1294: Trận Chiến Thôn Phổ Chiếu

Sấm Vương, Lý Quá, Lưu Tông Mẫn cùng mười mấy hãn phỉ còn sót lại, cùng nhau xông về phía thôn trang nhỏ.

Ngôi làng này có tên là Phổ Chiếu. (Vị trí của khu Phổ Chiếu, núi Thái Sơn thời hiện đại)

Ven làng có mấy mảnh ruộng, trồng một số loại cây lương thực trông không được tươi tốt cho lắm.

Sơn Đông tuy không phải chịu hạn hán nghiêm trọng, nhưng ảnh hưởng của kỳ tiểu băng hà vẫn còn, mùa màng thất bát, bá tánh sống rất vất vả.

Một lão nông, đang vất vả đào mương dẫn nước bên bờ ruộng...

Đúng lúc này, đám người Đội Lão Bát xông tới, tên hãn phỉ dẫn đầu, tay nâng đao hạ xuống, "Phụt" một tiếng, máu tươi của lão nông bắn lên cao.

Những người phụ nữ đang làm ruộng bên cạnh sợ hãi kêu to, chạy về phía làng.

Đám hãn phỉ của Đội Lão Bát cười ha hả: "Thống khoái! Con mẹ nó như vậy mới gọi là thống khoái, từ khi Lý Nham đến, lão tử đã lâu lắm rồi không được sảng khoái như vậy."

"Hôm nay lão tử muốn tắm máu."

Đám hãn phỉ lao về phía thôn Phổ Chiếu nhỏ bé.

Rất nhanh, trong làng vang lên tiếng tre rỗng gõ vang, "cốc cốc cốc cốc", âm thanh chói tai, đến cả chùa Phổ Chiếu trên núi cũng có thể nghe thấy rõ ràng.

Chùa Phổ Chiếu trên núi Thái Sơn, là ngôi chùa cổ được xây dựng vào thời Đường Tống, nhiều lần bị chiến tranh tàn phá, chỉ còn lại nền móng. Năm Tuyên Đức thứ ba đời Minh (1428), thiền sư Mãn Không người Cao Ly lên núi Thái Sơn, viếng thăm chùa cổ, ở lại núi Thái Sơn hơn 20 năm, trùng tu chùa Trúc Lâm, khôi phục chùa Phổ Chiếu, bốn phương có hơn ngàn người đến nghe giảng Phật pháp.

Âm thanh mõ tre của thôn Phổ Chiếu dưới núi truyền đến chùa, các nhà sư trong chùa tự nhiên cũng nghe thấy, một đám nhà sư đều chạy đến ven vách núi nhìn xuống.

Các tiểu tăng lập tức kêu lên: "Không ổn rồi, thôn trang dưới núi bị bọn thổ phỉ tập kích."

"Làm sao bây giờ? Chúng ta có nên xuống giúp đỡ không?"

"Nhưng chúng ta cũng không biết võ công."

Trong chùa Phổ Chiếu rơi vào hỗn loạn...

Ngay lúc này, một vị đại sư đang tá túc trong chùa Phổ Chiếu, từ phòng khách đi ra, lớn tiếng nói: "Ta xuống núi khuyên nhủ đám thổ phỉ kia buông đao."

Các nhà sư nhìn kỹ, vị đại sư này là trụ trì chùa Phổ Cứu ở Sơn Tây, pháp hiệu Chiến Tăng.

Chùa Phổ Cứu Sơn Tây, chùa Phổ Chiếu Thái Sơn, hai ngôi chùa chỉ khác nhau một chữ, cũng coi như có duyên. Trụ trì hai bên thường xuyên trao đổi thư từ, lần này Chiến Tăng đến chùa Phổ Chiếu, là đến để "trao đổi Phật pháp", không ngờ lại gặp phải chuyện thổ phỉ quấy phá dưới núi.

Các nhà sư nói: "Đại sư Chiến Tăng, không thể đi được, đám thổ phỉ kia quá hung tàn, đại sư xem, bọn chúng còn đang giết người kìa."

Chiến Tăng lắc đầu: "Người xuất gia từ bi vị tha, nhìn thấy thổ phỉ giết người, càng nên đi ngăn cản, sao có thể vì sợ hãi mà không đi?"

Các nhà sư: "Bọn chúng sẽ giết cả đại sư đấy."

Chiến Tăng: "A Mễ Thâu Phật! Thiện tể thiện tể! Ta không xuống địa ngục thì ai xuống địa ngục, nếu bần tăng vì thế mà chết, cũng coi như công đức viên mãn."

Nói xong, Chiến Tăng cầm lấy một cây thiền trượng, sải bước chạy xuống núi --

Lý Quá vung đao chém vào người một thôn dân, sau đó lại tiếp tục đá một cước, đá văng người thôn dân kia ngã xuống đất, người thôn dân bị thương nặng, chỉ còn hơi thở, không còn sức chống cự Lý Quá nữa.

Hắn cười khẩy một tiếng, bước chân tiến vào căn nhà tranh mà người thôn dân kia liều chết bảo vệ.

Trong nhà tranh có một người phụ nữ trẻ tuổi, đang ôm một đứa bé chưa đầy một tuổi, đứng trước một chum gạo, khuôn mặt tràn đầy kinh hoảng nhìn Lý Quá một cái, sau đó quay đầu lại, nhìn người đàn ông bị thương nằm trên mặt đất, trong mắt đầy nỗi đau đớn...

Trong chum gạo chỉ còn lại một ít gạo dưới đáy, một gia đình dựa vào chút gạo này, không biết có thể chống đỡ đến mùa gặt sau hay không, vậy mà bọn thổ phỉ lại muốn cướp đi, người đàn ông đã liều mạng bảo vệ chum gạo, kết quả lại thành ra như vậy.

Người phụ nữ biết, cả gia đình đều chết chắc rồi!

Cho dù không bị tên thổ phỉ này chém chết, thì cũng bị chết đói.

Nàng quay đầu nhìn lên chùa Phổ Chiếu trên núi, khẩn cầu: "Phật Tổ cứu con."

Lý Quá cười lớn: "Phật Tổ đang ăn thịt, uống rượu thả ga kìa, không rảnh để quản chuyện vớ vẩn của ngươi đâu, mau cút đi, lão tử có thể tha cho ngươi không chết, nếu không một nhát một mạng, gửi cả nhà ngươi đi gặp Phật Tổ đấy."

Người phụ nữ kinh hãi khóc lớn.

Đúng lúc này, bên cạnh vang lên một tiếng phật hiệu tràn đầy trung khí: "A Mễ Thâu Phật! Thiện tể thiện tể! Vị thí chủ này, nghe bần tăng một lời khuyên, khổ hải vô biên, quay đầu là bờ, phóng hạ đồ đao, lập địa thành Phật. Tha cho gia đình này đi..."

Lý Quá giật mình quay đầu nhìn lại, nhìn thấy một vị đại hòa thượng thân hình vạm vỡ, trên tay cầm một cây thiền trượng, đang dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn hắn.

Ánh mắt Lý Quá hơi nheo lại: "Ồ! Đại hòa thượng muốn xen vào việc của người khác?"

Chiến Tăng: "Sao có thể coi là việc của người khác được?"

Lý Quá nhìn thân hình vị nhà sư này, liền biết chắc chắn là người biết đánh đấm, lại không dám ngang ngược, đưa tay lên miệng, ngậm lấy khóe miệng, dùng sức thổi một cái, một tiếng còi chói tai vang lên.

Lũ hãn phỉ đang phân tán trong làng làm bậy, tạm thời bỏ "việc" trên tay xuống, cùng nhau chạy về phía bên này.

Mười mấy hãn phỉ, cùng với Sấm Vương, Lưu Tông Mẫn, tất cả đều tới nơi, xếp thành một hình quạt lớn, bao vây Chiến Tăng ở

giữa.

Chiến Tăng vẫn giữ nguyên vẻ mặt điềm tĩnh: "A Mễ Thâu Phật! Kính mong các vị thí chủ ra tay nhẹ nhàng, tha cho bá tánh thôn Phổ Chiếu..."

"Giết hắn ta!"

Không biết là ai hét lên một tiếng, một tên hãn phỉ tiến lên một bước dài, thanh đao trong tay chém thẳng vào mặt Chiến Tăng.

Chiến Tăng nghiêng người né tránh, cây thiền trượng trong tay nhanh như chớp đập ra, đánh trúng vào cổ tay tên hung đồ kia, khiến hắn rơi đao, suýt chút nữa thì làm bị thương chính mình.

Chiến Tăng vội vàng hành lễ với tên hãn phỉ suýt chút nữa bị thanh đao kia chém trúng: "Xin lỗi, bần tăng không có ý làm tổn thương thí chủ, người xuất gia từ bi vị tha..."

Lời còn chưa dứt, một tên hãn phỉ khác lại xông tới, chém xuống một đao.

Chiến Tăng bước lệch né tránh, cây thiền trượng trong tay "vút" một tiếng đâm thẳng vào ngực tên hung đồ, nhìn như muốn đâm thủng người, nhưng ngay khi sắp đâm trúng, hắn lại thu lực về.

"Ầm!"

Tên hãn phỉ kia bị đâm trúng ngực, hơi đau, nhưng không bị thương, chỉ là bị đẩy lui về sau ba bước, lảo đảo đứng vững, ngẩn người ra, đột nhiên hiểu rằng, đối phương đã ra tay nhẹ nhàng.

Chiến Tăng: "Mau dừng tay..."

Lý Quá đột nhiên tiến lên một bước, chém tới một đao.

Chiến Tăng xoay người muốn né tránh, lúc này mới phát hiện,

kẻ địch lần này rất lợi hại, cao thủ hơn hai tên hãn phỉ vừa rồi rất nhiều, trong đao pháp còn có biến hóa, đao này thật sự không dễ né tránh.

Vội vàng vung thiền trượng lên, múa vài vòng trước mặt.

Chỉ nghe thấy vài tiếng "keng keng keng" liên tiếp, thanh đao của Lý Quá và cây thiền trượng của hắn va chạm vào nhau, mỗi lần va chạm đều rất mạnh mẽ.

Ngay lúc Lý Quá sức cũ đã cạn, sức mới chưa sinh.

Chiến Tăng dưới chân móc một cái, Lý Quá ngã "bịch" một tiếng xuống đất.

Cây thiền trượng xoay tròn, "vút" một tiếng đánh thẳng vào đầu Lý Quá, nhưng ngay khi sắp đánh trúng, hắn lại dừng lại giữa không trung, không ra tay nữa.

Chiến Tăng: "Xin hãy rời khỏi nơi này."

Chương 1295: Hà Bình Đến

Trượng của Chiến Tăng dừng lại ngay trên đỉnh đầu Lý Quá.

Cảnh tượng thoáng cái đóng băng!

Võ nghệ của Chiến Tăng thật sự dọa đám hãn phỉ sợ mất mật.

Sấm Vương chắp tay, mở miệng: "Đại sư võ nghệ cao cường, là cháu ta có mắt như mù, đắc tội đại sư. Mong đại sư niệm tình tha cho cháu ta một mạng, chúng tôi lập tức rời đi ngay."

Chiến Tăng: "Ngươi là đầu lĩnh của bọn chúng?"

Sấm Vương gật đầu: "Phải, ở đây ta có quyền quyết định."

Chiến Tăng nhìn kỹ khuôn mặt Sấm Vương vài lần, quả nhiên, hắn ta có chút khí chất lãnh tụ, lời nói cũng rất khéo léo.

Hắn thu trượng lại, rời khỏi đỉnh đầu Lý Quá, múa một đường trượng hoa lệ, sau đó chắp tay trước ngực: "A Mễ Thâu Phật! Thí chủ bằng lòng thu tay, thật là tốt nhất."

Sấm Vương nháy mắt với Lý Quá: "Chúng ta đi."

Lý Quá bò dậy từ mặt đất, phủi mông, đi được vài bước…

Đúng lúc này, sắc mặt Sấm Vương đột nhiên trầm xuống, quát: "Cùng xông lên! Đừng có đánh từng đứa một nữa."

Lý Quá lập tức quay người, lao về phía Chiến Tăng. Cùng lúc đó, Lưu Tông Mẫn và hơn mười tên hãn phỉ khác cũng đồng loạt vung đao, lao tới.

“Đm!” Chiến Tăng nhịn không được thốt ra một tiếng chửi tục, lập tức tự trách: “Tội lỗi, tội lỗi, người xuất gia không thể khởi sát niệm.”

Chỉ trong nháy mắt, Lý Quá đã xông tới trước.

Chiến Tăng vung trượng, leng keng leng keng, hai người lại giao đấu vài chiêu. Cùng lúc đó, một thanh đao từ bên trái, một thanh đao từ bên phải, đồng thời tấn công. Chiến Tăng nghiêng người né trái, lách phải, hiểm hóc tránh được, phía sau lại có một đao chém tới.

Chiến Tăng xoay người dùng trượng đỡ, Lý Quá ở phía trước lại chém ba đao liên tiếp.

Vất vả lắm mới đỡ được ba đao, Lưu Tông Mẫn bên cạnh lại tấn công tới tấp.

Chiến Tăng một mình một trượng, độc đấu với hơn mười tên hãn phỉ, trong đó còn có hai đại tướng là Lý Quá và Lưu Tông Mẫn, trong nháy mắt đã rơi vào thế hạ phong.

Dân làng đứng xem xung quanh sợ hãi, các hòa thượng Phổ Chiếu Tự đứng xem trên sườn núi càng sợ hãi kêu la.

“Không ổn rồi, Chiến Tăng đại sư không địch lại bọn chúng.”

“Đại sư không muốn giết người, chiêu nào cũng nương tay, đánh như vậy quá thiệt thòi.”

“Đại sư dù muốn giết người cũng không dễ dàng, ngài ấy dùng trượng, trượng pháp là thần võ bất sát chi thuật, chú trọng đánh lui địch chứ không giết địch, trượng pháp rất ít chiêu thức đoạt mạng.”

“Cứ đánh như vậy không được, ai đi lấy cho đại sư một thanh giới đao?”

Các hòa thượng Phổ Chiếu Tự hoảng loạn.

Người dân thôn Phổ Chiếu siết chặt nông cụ trong tay, chúng ta có nên xông lên giúp đỡ không? Phải, nên xông lên giúp đỡ!

Người dân ồn ào, muốn xông lên, nhưng Sấm Vương quay đầu trừng mắt, bọn họ lại sợ hãi lùi lại vài bước.

Thấy Chiến Tăng loạng choạng, sắp không chống đỡ được nữa.

Lý Quá hét lớn một tiếng, vung đao trong tay, "Phập" một tiếng, chém trúng lưng Chiến Tăng, lưng hắn bị chém một đường dài, máu chảy đầm đìa…

Đồng thời bị chém rách, còn có tăng bào của hắn.

Tăng bào rách ra hai bên, lộ ra da thịt sau lưng.

Trên đó có một vết đao, máu me be bét rất đáng sợ, nhưng đáng sợ hơn là những vết sẹo chằng chịt trên lưng hắn…

Thì ra, trước khi bị chém một đao này, Chiến Tăng không biết đã từng bị chém bao nhiêu nhát, trên lưng chi chít vết thương do đao kiếm, ngang dọc, khiến lưng hắn trông dữ tợn đáng sợ.

Lý Quá: "Ơ?"

Đám hãn phỉ: "?"

Sấm Vương cau mày: Không đúng! Đây là tấm lưng mà một người xuất gia nên có sao?

Đúng lúc này, Chiến Tăng bị thương đột nhiên vung trượng lên, thế trượng như muốn cuốn cả bầu trời, lấy hắn làm trung tâm, quét ra một vòng tròn, ép tất cả hãn phỉ xung quanh phải lùi lại, không dám đến gần.

Ngay cả Lý Quá và Lưu Tông Mẫn cũng phải tạm thời tránh

mũi nhọn, loạng choạng lùi lại vài bước.

Mọi người kinh ngạc nhìn lại, chỉ thấy Chiến Tăng gầm lên giận dữ, đưa tay sờ vết thương trên lưng, sau đó đưa tay ra trước mặt, nhìn kỹ, cả bàn tay đầy máu.

Đôi mắt hắn trong nháy mắt đỏ ngầu, như bị nhuộm đỏ bởi máu.

"Ai, ai dám khiến lão tử chảy máu? Chưa nghe nói đến đại danh thương nhân muối Hà Bình ăn thịt người sao?"

Chiến Tăng trong nháy mắt biến thành Hà Bình, trừng mắt nhìn đám địch nhân trước mặt, cười lạnh một tiếng: "Lão tử lâu ngày không xuất hiện, giang hồ đã quên mất tên tuổi của lão tử rồi sao? Để cho lũ chuột nhắt các ngươi ở đây tác oai tác quái?"

Một tên hãn phỉ nổi giận: "Giả vờ cái…"

Hắn ta tiến lên một bước, vung đao chém tới…

Đao mới chỉ vung được nửa chừng, trượng trong tay Hà Bình đã "vút" một tiếng, đâm thẳng vào cổ họng tên hãn phỉ, "Rắc" một tiếng, yết hầu tên hãn phỉ vỡ vụn, không, toàn bộ xương cổ đều vỡ vụn.

Trong nháy mắt mất mạng, ngã ra sau.

Mọi người: "!!!"

Các hòa thượng Phổ Chiếu Tự trên sườn núi há hốc mồm: "Hả?"

"Không phải ngươi vừa nói trượng pháp là thần võ bất sát chi thuật sao? Sao đại sư bây giờ lại dùng một trượng đánh chết người?"

Các hòa thượng ngây người…

Hà Bình phát ra tiếng cười quái dị: “Lũ chuột nhắt, các ngươi có biết câu ‘một gậy đánh chết’ là từ đâu ra không?”

Hắn tung cây trượng trong tay lên: “Bởi vì trượng là hung khí lợi hại nhất trên đời, trúng là chết, không chừa một ai.”

“Ta…” Vài tên hãn phỉ đồng thời xông lên.

Lý Quá và Lưu Tông Mẫn nhìn nhau, cũng cùng xông lên.

Trận chiến lại bắt đầu, vòng thứ hai!

Nhưng mà, cục diện của vòng này đã hoàn toàn khác với vòng đầu tiên.

Động tác của Hà Bình nhanh hơn Chiến Tăng rất nhiều, cũng tàn nhẫn hơn rất nhiều, mỗi chiêu mỗi thức của Chiến Tăng đều là “Thần võ bất sát chi thuật”, chú trọng đánh lui địch là được, từ bi là chính.

Nhưng mà, mỗi chiêu của Hà Bình đều chú trọng “Một gậy đánh chết”, đánh lui cái gì, giết sạch lũ địch nhân là xong chuyện!

Hắn xoay người, né tránh đao của Lý Quá. Cây trượng trong tay “Bốp” một tiếng, đánh vào đỉnh đầu một tên hãn phỉ, tên hãn phỉ đó còn chưa kịp kêu lên một tiếng đã ngã vật xuống đất.

Lùi lại một bước, cây trượng từ dưới hất lên, đánh trúng giữa háng một tên hãn phỉ, cả thế giới như vang lên tiếng trứng vỡ, tên hãn phỉ đau đớn cúi gập người xuống. Cây trượng của Hà Bình tiếp tục hất lên, đầu trượng vừa vặn hất trúng cằm tên hãn phỉ, “Rắc” một tiếng, đánh cho đầu hắn ta ngửa về phía sau.

“Chém hắn!”

“Phía sau!”

“Tấn công hai bên sườn hắn.”

Đám hãn phỉ của đội Lão Bát kêu to.

Tuy nhiên, chiến thuật của bọn chúng chẳng có tác dụng gì, Hà Bình vung trượng bên trái, một tên hãn phỉ đầu nở hoa, vung trượng bên phải, một tên hãn phỉ bị đâm trúng ngực, lực đạo xuyên qua nội tạng, chết ngay tại chỗ.

Giống như lời hắn ta nói, trượng của hắn, trúng là chết, không chừa một ai.

Sấm Vương thấy tình hình không ổn, vội vàng kêu to: “Rút lui!”

Lý Quá và Lưu Tông Mẫn đồng thời rút đao, nhảy lùi lại.

Chương 1296: Truyền thuyết núi Cửu Cung

Lý Quá và Lưu Tông Mẫn nhảy ra khỏi vòng chiến, một trái một phải, bảo vệ Sấm Vương bỏ chạy, còn những tên còn lại của đội Lão Bát, tất nhiên là bỏ mặc.

Nhân lúc những tên hãn phỉ khác đang vây công Hà Bình, nhanh chóng chạy trốn, nếu không lát nữa muốn chạy cũng không chạy được.

Làm đại ca giang hồ đều như vậy, gặp nguy hiểm thì tự mình chạy trước, đó mới là đạo lý sinh tồn.

Tuy nhiên…

Ba người vừa mới xoay người, đã phát hiện ra điều bất thường.

Phía sau không biết từ lúc nào đã tụ tập hơn mười người dân, hai mươi mấy hòa thượng, già trẻ lớn bé, nam nữ đều có, trong tay người dân cầm cuốc, liềm, nắp vung, cây chĩa… Còn các hòa thượng thì cầm trượng, giới đao, thiền trượng…

Trong lòng Sấm Vương đánh thót một cái, thầm kêu không ổn.

Hắn há miệng, cố gắng làm ra vẻ hung dữ quát: “Cút ngay!”

Ngay sau đó, một cây dao bổ củi bay thẳng vào mặt hắn.

Sấm Vương nghiêng người né tránh, vừa mới né được dao bổ củi, một cây chĩa phân đã chĩa tới trước mặt.

Hắn cố gắng né tránh, nhưng ngay lập tức lại có hai cây cuốc bổ tới, ở giữa còn kẹp theo một cây trượng của hòa thượng.

Nếu như võ công của hắn mà cao cường như Chiến Tăng, có lẽ còn có thể né tránh, phản công lại hai chiêu, nhưng mà võ công của hắn căn bản không thể so sánh với Chiến Tăng, đối mặt với loại tấn công hỗn loạn này, Sấm Vương không có cách nào, trong nháy mắt cũng không biết đã trúng bao nhiêu chiêu.

Lý Quá và Lưu Tông Mẫn bên cạnh cũng không khá hơn là bao, trong nháy mắt, đủ loại binh khí loạn xạ đã nhấn chìm ba người…

Trong đám người vang lên tiếng gầm rú của Sấm Vương: "Cút ngay, lũ vô dụng… Ta… là Sấm Vương! Ai dám động vào ta? Ui da… Ưm… Đừng đánh nữa… Ta không cướp nữa… Ta sai rồi còn không được sao… A a a…"

Tiếng kêu dần dần nhỏ đi…

Ở vòng chiến bên kia, Hà Bình "hừ" một tiếng, dùng trượng đập nát sọ tên hãn phỉ cuối cùng, trận chiến cuối cùng cũng kết thúc, hắn thở hổn hển vài hơi, ngồi phịch xuống đất.

Mệt chết đi được!

Liên tiếp chiến đấu với hơn mười tên hãn phỉ, thật sự là mệt muốn chết.

Không ai dám đến gần hắn, bản thân hắn lấy ra một gói thuốc trị thương do Thiên Tôn ban cho, tự mình đắp lên…

Không lâu sau, thuốc phát huy tác dụng, vết thương không còn đau nữa, thậm chí còn có cảm giác mát lạnh.

Hà Bình nhắm mắt lại, khi mở mắt ra, tròng mắt đã trở lại màu đen.

Chiến Tăng đã trở lại.

“Ơ kìa? Ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?” Chiến Tăng kinh ngạc kêu lên: “Sao lại có nhiều người chết như vậy? Ai đã giết nhiều người như vậy?”

Hắn nhảy dựng lên, nhìn xung quanh, chỉ thấy một đám dân làng, các hòa thượng vẫn đang dùng ánh mắt sợ hãi nhìn mình.

Chiến Tăng chắp tay: “A Mễ Thâu Phật! Thiện tể! Thiện tể! Chắc hẳn bần tăng vừa rồi đã bị đám hãn phỉ đánh ngất rồi? Đa tạ chư vị đã ra tay cứu giúp.”

Mọi người: “…”

Chiến Tăng: “Cảm tạ ân cứu mạng của chư vị, nhưng mà, trời có đức hiếu sinh, Phật tổ từ bi, vì cứu mạng bần tăng, chư vị giết sạch đám hãn phỉ, cũng không tốt lắm, vẫn nên bắt sống, cho chúng một cơ hội cải tạo thì hơn.”

Mọi người đồng loạt trợn trắng mắt.

Chiến Tăng: “A Mễ Thâu Phật!”

Hắn liếc mắt một cái đã nhìn thấy người dân bị thương do bảo vệ thùng gạo, vội vàng ngồi xổm xuống, lấy thuốc trị thương ra, định bôi thuốc cho người dân kia. Người dân sợ hãi đến mức hồn xiêu phách lạc, không dám không ngoan ngoãn để hắn trị thương…

Những người xung quanh đều ngây người nhìn cảnh tượng này, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Căn bản không ai có thể liên hệ hòa thượng đang cứu người trước mắt với tên hung thần giết người như ngóe lúc nãy.

Chiến Tăng bôi thuốc cho tất cả những người dân bị thương trong làng, sau đó lại tụng kinh cho những người đã khuất, bao

gồm cả những tên hãn phỉ, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay đầu hỏi người dân: “Bọn hãn phỉ kia là ai, bọn chúng có nói gì không?”

Một người dân nhỏ giọng nói: “Hắn tự xưng là Sấm Vương.”

“Cái gì?” Chiến Tăng lập tức nhảy dựng lên: “Sấm Vương?”

“Đúng vậy, chính là tên này.”

Có người chỉ vào thi thể Sấm Vương bị đánh đến biến dạng.

Chiến Tăng đi đến trước thi thể, thở dài một hơi, vác thi thể lên vai: “Chư vị, bần tăng phải tạm thời rời đi, mang thi thể này đến Tế Nam một chuyến, không thể luận bàn Phật pháp với các vị đại sư của Phổ Chiếu Tự nữa, thật đáng tiếc.”

Các hòa thượng Phổ Chiếu Tự run rẩy, thầm nghĩ: Đi hay lắm! Tên quái vật ngươi mau đi đi, ai biết lúc nào ngươi lại biến thành Hà Bình nữa.

Tuy nhiên, ngoài miệng không thể nói như vậy, trụ trì Phổ Chiếu Tự bước ra, trên mặt lộ vẻ không nỡ: “Chiến Tăng sư huynh bảo trọng.”

Chiến Tăng vác thi thể Sấm Vương trên vai trái, tay phải cầm trượng làm gậy, sải bước đi về hướng bắc.

Chờ hắn đi rồi…

Các hòa thượng Phổ Chiếu Tự và người dân thôn Phổ Chiếu mới tụ tập lại, có người nhỏ giọng nói: “Nếu như chúng ta thật sự đánh chết Sấm Vương, đó sẽ là chuyện lớn đấy!”

“Đúng vậy! Nhất định là chuyện lớn!”

“Thiên hạ còn rất nhiều hãn phỉ khác, không chừng còn có thuộc hạ của Sấm Vương còn sống, nếu như bọn chúng biết chúng ta giết Sấm Vương, có khi nào sẽ đến trả thù hay không?”

Câu nói này khiến tất cả mọi người đều rùng mình.

Trụ trì Phổ Chiếu Tự nói: “Mọi người nghe ta nói, chuyện Sấm Vương chết trong tay chúng ta, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài, mọi người mau đào hố, chôn tất cả bọn chúng xuống.”

Nói xong, ông ta gọi một vị du tăng: “Ngươi đi về hướng tây, đi càng xa càng tốt, đến Hà Nam, hoặc là Hồ Bắc, dù sao thì phía tây tùy tiện tìm một nơi, phao tin tức, cứ nói là khi Sấm Vương chạy trốn, bị người dân Hà Nam hoặc Hồ Bắc giết chết, dù sao thì tùy tiện bịa ra một địa điểm, đừng nhắc đến Thái Sơn và Phổ Chiếu Tự, thôn Phổ Chiếu là được.”

Du tăng: “Tuân mệnh!”

Trụ trì: “Mau đi đi!”

Du tăng vội vàng lên đường, cứ thế đi về phía tây, đi mãi, đi mãi, cũng không biết đã đi bao lâu, trước mặt xuất hiện một ngọn núi nhỏ, tên là núi Cửu Cung.

Hắn ta đoán chừng đã cách Thái Sơn rất xa rồi, bèn gặp ai cũng nói: “Mọi người có biết Sấm Vương không? Bần tăng hôm qua đi ngang qua một ngôi làng gần đây, nghe nói Sấm Vương đã bị người dân ở đó giết chết.”

“Mọi người có biết không? Sấm Vương đã chết ở một ngôi làng gần đây.”

Du tăng gặp ai cũng nói, liên tục nói, ra sức nói…

“Người xuất gia không nói dối, Sấm Vương bị người dân ở một ngôi làng nào đó trên núi Cửu Cung giết chết.”

“Thật đó, mọi người nhìn đôi mắt chân thành của ta đi, ta tuyệt đối không nói dối.”

Ban đầu, người dân gần núi Cửu Cung đều không tin, nhưng qua mấy ngày, quan phủ ra thông báo, Sấm Vương bị người dân ở một nơi nào đó giết chết, thi thể đã được đưa đến chỗ Tôn Truyền Đình, Binh bộ thượng thư ở Tế Nam, mấy ngày nữa sẽ được đưa vào kinh thành.

Mọi người cuối cùng cũng tin.

Từ đó, núi Cửu Cung lưu truyền truyền thuyết tiêu diệt Sấm Vương.

Nhưng mà, rốt cuộc là thôn nào đã làm chuyện này, thì không ai biết…

Về sau, thôn Cao Gia tiến hành khai phá quy mô lớn ở núi Cửu Cung, vì thúc đẩy kinh tế địa phương, Chu Tồn Cơ, người giỏi vận hành ngành du lịch, đã chỉ định Ngưu Tích Lĩnh trên núi Cửu Cung là nơi Sấm Vương bị giết, xây dựng ở đây một khu du lịch, thu vé kiếm bộn tiền.

Người dân địa phương mở quán ăn, bán thạch đen, thạch dừa, khoai tây nghiền, khoai lang nướng, cuộc sống được cải thiện đáng kể.

Chương 1297: Chơi một chút tâm nhãn

Tế Nam...

Tôn Truyền Đình giam lỏng một đống "trung thần" bao gồm cả tri phủ Tế Nam, thu nạp một nhóm thần tử bất trung vào trong tay mình, một lượng lớn vật tư vận chuyển từ thôn Cao Gia đến, dưới sự vận hành của Lưu Mậu Bào, bắt đầu làm Sơn Đông đại khai phát.

Toàn bộ Sơn Đông, lập tức bắt đầu toát ra sinh cơ.

Mặc dù thời kỳ tiểu băng hà còn đang tiếp tục, nhưng một khi bắt đầu làm công nghiệp, sự sợ hãi của bách tính đối với thiên tai sẽ giảm bớt. Trước kia nhất định phải trồng trọt mới có thể ăn, hiện tại chỉ cần làm công cho nhà xưởng thôn Cao Gia là có thể có ăn.

Thiên tai lại có gì đáng sợ?

Hiện tại người duy nhất không thoải mái, chỉ có tri phủ Tế Nam bị giam lỏng.

Công việc của vị tri phủ hắn bị tên khốn kiếp Lưu Mậu Bào không biết từ nơi nào chui ra cướp mất, người sau nghênh ngang ngồi ở nha môn của hắn xử lý công vụ, sai khiến một nhóm nhân viên hành chính hắn không quen biết.

Điều này quả thực có thể nói là điên rồ!

Vừa vặn Tôn Truyền Đình mang theo quân đội làm chỗ dựa cho hắn, không có người nào dám không phục.

Tri phủ Tế Nam chỉ đành mỗi ngày cầu nguyện: “Ông trời gia phù hộ, để tin tức nơi này mau chóng truyền đến kinh thành, sau khi hoàng thượng biết Tôn Truyền Đình là một tên phản nghịch, nhất định sẽ phái binh thảo phạt hắn, đến lúc đó triều đình đoạt lại Tế Nam, bản quan có thể khôi phục chức vị, nhất định phải có lòng tin đối với triều đình, chúng ta tuyệt đối không thể thua.”

Ngay khi hắn thành kính cầu nguyện...

Tôn Truyền Đình mang theo thủ cấp Sấm Vương, khải hoàn hồi triều!

Tri phủ Tế Nam mừng rỡ: Cơ hội, cơ hội đến rồi, sau khi tên phản nghịch này đi, không có quân đội trấn áp, người trung thành với hoàng thượng nhất định sẽ…

Sẽ cái đầu ngươi a!

Tri phủ Tế Nam lập tức thất vọng, Tôn Truyền Đình đi đồng thời, tân dân đoàn Tế Nam cũng thành lập, đội dân đoàn này cơ bản đều là lựa chọn ra từ trong mười vạn bách tính đi theo Sấm Vương tạo phản, lại bị Lý Nham thuyết phục đầu hàng, họ không có chút trung thành đối với triều đình, nhưng lại vô cùng kính nể đối với Đạo Huyền Thiên Tôn đã cho bọn họ “tương lai mới”.

Nhóm người này cầm quân lương và vũ khí thôn Cao Gia cho, mỗi ngày huấn luyện, bảo vệ các “phản nghịch” khống chế đối với thành Tế Nam, tri phủ Tế Nam không có cách nào, hắn thậm chí không cách nào rời khỏi phủ đệ của mình --

Kinh thành, xưởng phân hoá học Thuận Thiên rốt cục xây xong, cũng bắt đầu đưa vào sản xuất.

Tốc độ xây dựng của xưởng phân hoá học này rất nhanh, các mũ lam từ thôn Cao Gia qua đây sớm đã có một bộ phương án xây dựng nhà xưởng thành thục, đã trải qua thao tác nhiều lần ở các

nơi Thiểm Tây, Sơn Tây, Hà Nam, Tứ Xuyên.

Hiện tại đến kinh thành làm, có ba người Thuận Thiên phủ thừa Lương Thế Hiền, thủ phụ Hạ Phong Thánh, cộng thêm hoàng đế Chu Do Kiểm làm chỗ dựa cho nó, nhà xưởng này xây dựng có thể nào không nhanh?

Gần như là trong nháy mắt, công trình giai đoạn một của nó đã hoàn thành, bắt đầu cung cấp hàng ra bên ngoài.

Chu Do Kiểm nhìn một bao lại một bao phân bón trước mặt, trong lòng vui mừng.

“Lương ái khanh, lần trước ngươi dâng lên một bao phân bón, cung cấp cho một mảnh ruộng dùng hai tháng, hiện nay một lần sản xuất ra nhiều như vậy, chẳng phải là có thể cung cấp toàn bộ Thuận Thiên hoàng trang của trẫm rồi?”

Lương Thế Hiền chắp tay: “Khởi bẩm bệ hạ, những phân bón này, ứng phó bón phân cho hoàng trang năm nay là khẳng định không thành vấn đề. Tuy nhiên, nhất cử nhất động của hoàng thượng ngài đều có quan viên bên dưới nhìn, những ngày gần đây hoàng thượng thường xuyên đến hoàng trang, nhiều vị đại quan trong triều đều biết, bọn họ cũng đến hoàng trang xem qua, sau đó cũng nhìn chằm chằm phân bón của chúng ta, rất nhiều người tới tìm vi thần biểu thị nguyện ý bỏ tiền mua… Như vậy… Những thứ này khẳng định là không đủ. Còn cần gia tăng sản xuất, lại thêm mấy cái nhà xưởng mới được.”

Chu Do Kiểm: “A?”

Hắn hơi sững sờ, nhưng lập tức nghĩ thông suốt, phân bón vốn không có khả năng sản xuất cho hoàng trang chuyên dụng, tất nhiên là phải bán ra ngoài cho quan viên các cấp, cùng với bách tính bình thường sử dụng.

Đây cũng là chuyện có lợi cho quốc gia!

Đặc biệt là những bách tính muốn nộp thuế, cho bọn họ phân bón, để ruộng đồng của bọn họ thu hoạch tăng gấp đôi, thuế má của quốc gia mới có thể thu được, sau này quốc khố sẽ không trống rỗng nữa.

Chu Do Kiểm: "Được, vậy thì bán thôi."

Lương Thế Hiền đột nhiên cười híp mắt: "Hoàng thượng, lúc chúng ta bán phân bón này, phải chơi chiêu mới được."

Chu Do Kiểm: "Ồ? Chơi thế nào?"

Lương Thế Hiền: "Quốc gia chúng ta thiếu tiền."

Câu mở đầu này của hắn làm cho Chu Do Kiểm suýt nữa rơi lệ, không tự chủ được liền đem long bào của mình sửa sang lại một chút, bởi vì áo trong màu trắng phía dưới long bào có vá mấy miếng vá, nếu như bị thần tử nhìn thấy, hoàng đế như hắn sẽ mất hết mặt mũi.

Lương Thế Hiền: "Nhưng tiền từ đâu mà có? Vậy đương nhiên là thu thuế, thế nhưng ruộng đồng của thiên hạ hôm nay, phần lớn đều ở trong tay thân vương cùng các quan viên, bọn họ là không nộp thuế. Muốn động những người này, lại rất khó khăn, sợ rằng sẽ dẫn tới triều đình nhất trí phản đối."

Vừa nghe câu này, Chu Do Kiểm lại suýt nữa rơi lệ, chuyện này vị hoàng đế như hắn còn không rõ sao? Nhưng động không được! Thật muốn thu thuế thân vương cùng các quan viên, cái ngai vàng này của hắn chưa hẳn có thể ngồi vững.

Lương Thế Hiền thấp giọng nói: "Cho nên vi thần đoán chừng, muốn thu thuế vẫn là phải từ thương thuế cắt vào."

Chu Do Kiểm đè thấp giọng nói: "Thương thuế cũng không dễ

thu, quan viên kinh doanh rất nhiều, vừa nói muốn thu thương thuế, sẽ như thu thuế ruộng đất của bọn họ vậy, cũng sẽ làm ầm ĩ."

Lương Thế Hiền: "Cho nên vi thần mới nói, chúng ta phải chơi chiêu."

Hắn thấp giọng nói: "Chúng ta thiết lập một loại danh mục thuế gọi là 'Thuế giá trị gia tăng', không trực tiếp thu thuế đối với thương nhân, mà là đem khoản thuế này thêm vào trong giá bán phân bón, do người mua phân bón gánh vác..."

Chu Do Kiểm vừa nghe, lập tức hiểu được.

Đây thuộc về dời đi mâu thuẫn điển hình!

Các đại quan kinh doanh, không muốn giao thương thuế, vậy trẫm liền nói với các đại quan, trẫm không thu thuế của ngươi, nhưng cho phép ngươi bán hàng đắt hơn một chút, phần giá bán thêm ra, đương nhiên là người mua gánh chịu, phần này sẽ nộp cho triều đình làm thuế.

Do người mua gánh chịu, thương nhân sẽ dễ dàng chấp nhận, sẽ không dễ gì phản kháng.

Chu Do Kiểm nói: "Loại thuế này có vấn đề, như vậy, phân bón sẽ đắt hơn, bá tánh mua phân bón là để về trồng trọt, nếu phân bón đắt hơn, chẳng khác nào thu nhập từ việc trồng trọt sẽ giảm đi, chẳng phải là... hại dân sao?"

"Không không không!" Lương Thế Hiền cười hì hì: "Phân bón không phải muốn bán đắt bao nhiêu thì bán, giá bán của nó, nhất định không thể vượt quá lợi ích mà nó tạo ra, nếu không bá tánh tính toán một chút sẽ thấy dùng phân bón còn không bằng không dùng, vậy thì sẽ không mua. Cho nên, phân bón dù tăng giá thế nào, nó cũng sẽ có một giới hạn, nó vĩnh viễn không thể vượt quá

vị trí này."

Chu Do Kiểm gật gật đầu tỏ vẻ nửa hiểu nửa không.

Lương Thế Hiền tiếp tục nói: "Thương nhân rất tinh ranh, cho dù không có thuế giá trị gia tăng này, bọn họ vẫn sẽ bán phân bón với giá mà bá tánh có thể chịu được. Nhưng sau khi cộng thêm thuế giá trị gia tăng, bọn họ vẫn chỉ có thể bán với mức giá đó, nói cách khác, triều đình cộng thêm thuế giá trị gia tăng, trên thực tế sẽ không ảnh hưởng đến bá tánh, mà chỉ ảnh hưởng đến thương nhân."

Chu Do Kiểm lúc này mới hiểu ra: "Hoá ra là vậy!"

Hắn đột nhiên nghĩ đến điều gì: "Ơ? Nhà xưởng phân bón này là do ngươi xây dựng, chẳng phải ngươi đang hiến kế hại chính mình sao?"

Chương 1298: Tôn Truyền Đình trở về

Lương Thế Hiền mỉm cười: "Không hại được vi thần đâu, nhà xưởng này, tuy là do vi thần đứng ra xây dựng, nhưng vi thần không cần cổ phần của nó, dự định sẽ bán nó đi."

Chu Do Kiểm: "Ơ?"

Lương Thế Hiền: "Làm quan không kinh doanh, kinh doanh không làm quan, điểm này, vi thần luôn ghi nhớ."

Hoá ra, ở khu giải phóng Thiên Tôn, việc Lưu Mậu Bào chuyển nhượng quán cơm và xưởng dệt len của mình cho thôn uỷ hội, sau khi được phát thanh trên loa phóng thanh, đã lan truyền khắp thôn Cao Gia.

Theo tin tức mà Thánh nữ đại nhân tiết lộ, sau khi Lưu Mậu Bào có hành động này, Thiên Tôn "dung nhan đại duyệt", khen ngợi Lưu Mậu Bào một phen, còn mời Lưu Mậu Bào cùng hắn làm gà nấu dừa.

Cùng Thiên Tôn tự tay nấu ăn!

Đây là vinh hạnh cỡ nào, khiến người khác ghen tị đến đỏ cả mắt.

Sự tích của Lưu Mậu Bào đã được lan truyền như một tấm gương điển hình.

Bây giờ người dân thôn Cao Gia đều hiểu, Thiên Tôn không thích thương nhân tham gia chính trị.

Vì vậy, người dân thôn Cao Gia nhao nhao noi theo, làm quan không kinh doanh, kinh doanh không làm quan, điều này đã trở thành một trong những quy tắc của thôn Cao Gia, tuy chưa được quy định thành quy tắc bất di bất dịch, nhưng mọi người đều hiểu, hiện tại là giai đoạn chuyển tiếp.

Những người vừa làm quan vừa kinh doanh, nên sớm tự mình từ bỏ một trong hai! Nếu không sẽ có ngày chọc giận Thiên Tôn, lúc đó sẽ không hay ho gì.

Dưới nguyên tắc lớn này, con gái Tam tiểu thư của Tam Thập Nhị cũng chủ động từ bỏ tất cả cổ phần của nhà xưởng phân bón, biến nhà xưởng phân bón thành thôn doanh, tránh cho cha mình là người đứng đầu hành chính cao nhất của thôn Cao Gia này "vận chuyển lợi ích" cho nhà xưởng phân bón của nàng.

Ngay cả Tam Thập Nhị còn làm như vậy, những người khác càng không dám không làm.

Loại "quan viên thời kỳ đầu thôn Cao Gia" như Lương Thế Hiền, sao có đạo lý không thuận nước đẩy thuyền.

Nếu hắn ở kinh thành này mở một nhà xưởng phân bón, sau này khu giải phóng Thiên Tôn đến kinh thành, vậy chẳng phải hắn vừa làm quan vừa kinh doanh sao? Phạm đại kỵ rồi!

Vì vậy, hắn nhất định phải rút lui khỏi nhà xưởng phân bón này.

Hơn nữa trước khi rút lui, phải ấn định quy tắc nộp thuế của nhà xưởng phân bón, coi như là một hình mẫu, sau này bất luận ai tiếp quản nhà xưởng phân bón, đều phải nộp một khoản thuế giá trị gia tăng, nộp cho triều đình cũng là nộp, nộp cho người đến sau... cũng là nộp.

Chỉ cần quy tắc đã được đặt ra, người tiếp quản sau này muốn

lật đổ quy tắc này, sẽ rất khó khăn.

Chu Do Kiểm nào biết Lương Thế Hiền vì nguyên nhân này mới muốn rút khỏi nhà xưởng phân bón, hắn còn tưởng rằng vị Thuận Thiên phủ thừa nhỏ bé trước mắt này, là một vị thanh quan, quan tốt hết lòng vì nước.

Không khỏi có chút cảm động, đưa tay nắm lấy tay Lương Thế Hiền nói: "Ái khanh vì nước lo nghĩ như vậy, trẫm nhất định sẽ không bạc đãi ngươi."

Chu Do Kiểm lập tức gọi thái giám tới, bắt đầu đặt ra quy tắc.

Những ngành nghề kinh doanh đã bị các thương nhân khác nắm giữ từ lâu, hiện tại không thể thu thuế, nhưng nhà xưởng phân bón là thứ mới mẻ này, muốn đặt ra quy tắc mới, rất đơn giản.

Vung bút lên, ấn định thuế giá trị gia tăng.

Nhà xưởng phân bón mỗi lần bán ra một đơn hàng phân bón, đều phải nộp thuế theo tỷ lệ nhất định, khoản thuế này được tính gộp trực tiếp vào giá bán phân bón, do người mua trả. Người mua người bán mỗi người giữ một tờ hoá đơn, tờ hoá đơn này được dùng làm căn cứ để kiểm tra sổ sách.

Đương nhiên, trong thời đại không có dữ liệu lớn này, thương nhân muốn làm giả sổ sách trốn thuế rất dễ dàng, muốn giở trò trên hoá đơn cũng không khó, nhưng chỉ cần đặt ra quy tắc trước, sau này từ từ giải quyết các vấn đề là được.

Tổng thể vẫn hơn là không có quy tắc nào.

Chu Do Kiểm lo liệu xong mọi việc, cảm thấy toàn thân sảng khoái, dường như tài chính của đế quốc đã có một khoản thu nhập lớn.

Hắn thậm chí bắt đầu bẻ ngón tay tính toán: Có những ngành nghề nào có lực cản tương đối nhỏ, có thể sử dụng phương thức thuế giá trị gia tăng để chen chân vào, moi từ trong miệng thương nhân ra một ít tiền.

Đang tính toán vui vẻ...

Đại thái giám Cao Khởi Tiềm vội vàng chạy tới: "Hoàng thượng, hoàng thượng."

Chu Do Kiểm: "?"

Cao Khởi Tiềm vẻ mặt hưng phấn xen lẫn một chút dữ tợn: "Tôn Truyền Đình tiễu phỉ trở về rồi."

Chu Do Kiểm: "Ồ! Hắn trở về rồi à."

Mấy ngày trước, tin tức Tôn Truyền Đình đánh bại quân Sấm Vương đã truyền về kinh thành, lại qua mấy ngày nữa, tin tức Sấm Vương bị chém đầu cũng truyền đến, tâm trạng của Chu Do Kiểm lúc đó giống như đang ngồi trên một chiếc máy bay phản lực.

Mà hiện tại, Tôn Truyền Đình lập công lớn sắp trở về, còn mang theo thủ cấp của Sấm Vương, đây quả thực là đại hỷ sự trong đại hỷ sự.

Tặc tử đã bị tiêu diệt, thuế má cũng đã tìm được cửa đột phá, Đại Minh triều dưới sự lãnh đạo của Chu Do Kiểm ta, nhất định sẽ bước vào tương lai huy hoàng, ha ha ha ha.

Chu Do Kiểm nói: "Lương ái khanh, chuyện nhà xưởng phân bón, ngươi để ý một chút, trẫm đến cổng thành xem thủ cấp của Sấm Vương."

Lương Thế Hiền mỉm cười: "Hoàng thượng yên tâm."

Chu Do Kiểm cười ha ha, được các thị vệ bao vây, đi về phía

cổng thành.

Cao Khởi Tiềm thấy hắn vui vẻ như vậy, sợ hắn quên mất điều gì, vội vàng đuổi theo, nhỏ giọng nói bên cạnh: "Hoàng thượng, ngài không quên chuyện Tôn Truyền Đình đánh lão nô chứ? Hắn quả thực là một tên quân phiệt vạn ác, ngay cả giám quân do hoàng thượng phái đi cũng dám đánh, trong mắt hoàn toàn không có hoàng thượng."

Chu Do Kiểm đang cười, sắc mặt liền trầm xuống: "Ơ? Có chuyện này sao?"

Cao Khởi Tiềm thầm mắng trong lòng: Tên này, lại quên rồi!

Hắn vội vàng thuật lại, kể lại chuyện Tôn Truyền Đình ra tay đánh người lần trước, đương nhiên, cố ý giấu nhẹm việc hắn tự ý xông vào cổng doanh trại.

Chu Do Kiểm: "Trẫm nhớ ra rồi, còn có chuyện này nữa. Người có công, trẫm nhất định sẽ thưởng, nhưng người có tội, trẫm cũng nhất định sẽ phạt, ngươi không cần lo lắng."

Không lâu sau, Chu Do Kiểm đến cổng thành.

Chỉ thấy đông đảo quan viên và bá tánh, đã xếp hàng ở cổng thành nghênh đón.

Bao nhiêu năm nay, lưu khấu hoành hành, khiến thiên hạ loạn lạc, quan viên và bá tánh đều chịu ảnh hưởng nặng nề, mà Tôn Truyền Đình đã tiêu diệt hai đời Sấm Vương, quả thực là lợi hại ngút trời, hiện tại đã là nhân vật cấp bậc thần tượng ở kinh thành.

Ở cổng thành có rất nhiều người đang hô vang tên Tôn Truyền Đình.

Nếu hắn không phải là quan lớn cấp thượng thư, không biết bao nhiêu người muốn xông lên tung hắn lên trời...

Chu Do Kiểm vừa đến, đám người liền tách ra hai bên, nhường đường cho Tôn Truyền Đình đi thẳng về phía Chu Do Kiểm, vì vậy, hai bên là đám người đang hò reo chào đón, ở giữa là một vua một tôi, đang nhìn nhau đầy thâm tình trong tiếng hoan hô.

Chu Do Kiểm mỉm cười, nói với Tôn Truyền Đình: "Tôn ái khanh, thủ cấp của giặc Sấm Vương đâu?"

Tôn Truyền Đình vội vàng hai tay dâng lên một cái hộp, bên trong chính là thủ cấp của Sấm Vương.

Chu Do Kiểm nhận lấy cái hộp, nhìn vào, lập tức cười lớn: "Ha ha ha ha!"

Chưa bao giờ có khoảnh khắc nào, khiến hắn cảm thấy giang sơn vững chắc như vậy.

Tất cả mọi người đều cho rằng, hắn nhất định sẽ trọng thưởng Tôn Truyền Đình ngay tại chỗ.

Nhưng lại thấy Chu Do Kiểm nghiêm mặt nói: "Tôn ái khanh tác chiến vất vả, xe ngựa mệt nhọc, hãy nghỉ ngơi vài ngày cho khỏe, đợi nghỉ ngơi xong xuôi, lại bàn việc triều chính."

Mọi người: "Ơ?"

Tôn Truyền Đình lại không hề để tâm, mỉm cười: "Vi thần tuân chỉ."

Chương 1299: Hoàng thượng là người như thế

Hai đời Sấm Vương bị giết, Tôn Truyền Đình là người chuyên giết Sấm Vương nhưng lại không được ban thưởng như mong đợi. Vừa về kinh thành đã bị Chu Do Kiểm cho ra rìa, bảo ông ta nghỉ ngơi cho khỏe, không giao cho bất kỳ việc gì.

Người dân trong kinh thành, ngay cả bách tính cũng là những kẻ khứu giác nhạy bén, huống chi là các quan lại các cấp, ai nấy đều cảm nhận được bầu không khí khác thường, bỗng chốc đều tránh xa Tôn Truyền Đình.

Lén lút tụ tập ăn uống, uống trà đều lôi chuyện này ra bàn tán.

"Nghe nói gì chưa? Tôn Truyền Đình liên tiếp giết hai đời Sấm Vương, chẳng những không được ban thưởng, ngược lại còn bị ghẻ lạnh."

"Ta nghe nói ông ta đắc tội với Cao Khởi Tiềm!"

"Ôi chao, Cao Khởi Tiềm là người có thể đắc tội sao? Đó là đại hồng nhân bên cạnh hoàng thượng đấy."

"Hoàng thượng vẫn luôn cho rằng Cao Khởi Tiềm rất giỏi đánh trận."

"Hoàng thượng chỉ tin tưởng thái giám, còn quan ngoài thì ông ta không tin tưởng lắm, sợ có người tạo phản."

"Cao Khởi Tiềm mấy ngày nay mặt mày hớn hở hẳn ra."

"Ừ, ta cũng nghe nói, Cao Khởi Tiềm càng thêm ngông cuồng,

hiện tại hắn ta đi thị sát doanh trại, yêu cầu quan lại từ Giám ty trở xuống đều phải hành quân lễ."

"Mẹ kiếp, hắn ta là một tên thái giám không ra thái giám, dám đòi hỏi quan lại từ Giám ty trở xuống hành quân lễ? Thật quá đáng! Phải buộc tội hắn!"

Mấy ngày sau, Lưu Cảnh Diệu ở Vĩnh Bình Đạo và Dương Vu Quốc ở Quan Nội Đạo dâng tấu, tố cáo với Chu Do Kiểm chuyện Cao Khởi Tiềm bắt người ta hành quân lễ.

Không ngờ Chu Do Kiểm không những không trách phạt Cao Khởi Tiềm mà còn cách chức Lưu Cảnh Diệu và Dương Vu Quốc.

Lúc này mọi người mới hiểu, Chu Do Kiểm là hoàng thượng như thế đấy...

Cùng lúc đó, Liêu Đông, biên giới giữa nước Mãn Thanh và Mông Cổ.

Vùng biên giới bằng phẳng ngày xưa, hiện tại chỗ nào cũng đào hào, đào hố, chất tường đất, đắp gò đá, kiểu gì phức tạp thì làm kiểu đó.

Công trình phòng ngự hỗn độn này bảo vệ cho một biên bảo nhỏ của quân Thanh.

Thực ra, biên bảo này trước kia là của Đại Minh, sau khi Liêu Đông thất thủ mới trở thành biên bảo của quân Thanh.

Trước kia nó chẳng có tác dụng gì, bởi vì Mông Cổ là tiểu đệ của Mãn Thanh, căn bản không cần dùng biên bảo để phòng thủ Mông Cổ, nhưng hiện tại thì khác, vị trí chiến lược của biên bảo này đã trở nên vô cùng quan trọng, quân Thanh đóng quân ở biên bảo này tới tận 5000 người.

Biên bảo nhỏ bé căn bản không chứa nổi nhiều người như vậy,

đành phải dựng trại ngay dưới biên bảo, tạo thành một khu vực doanh trại rộng lớn.

Chủ soái của đội quân đóng quân này tên là A Ba Thái, Chính Lam Kỳ, năm nay đã gần năm mươi tuổi, trong hàng ngũ tướng lĩnh của Mãn Thanh được coi như là lão tướng rồi. Hoàng Thái Cực chính là nhìn trúng sự "lão luyện" của ông ta nên mới để ông ta trấn thủ biên giới, đề phòng xe bọc thép của người Mông Cổ.

Lúc này, vị "lão tướng" A Ba Thái này đang đứng trên nơi cao nhất của biên bảo, phóng tầm mắt nhìn về phía thảo nguyên phía Bắc...

Hôm nay trời quang mây tạnh, không có lấy một cơn gió, tầm nhìn cực kỳ tốt.

A Ba Thái liếc mắt một cái đã nhìn thấy trên thảo nguyên phía Bắc có một lượng lớn xe bọc thép tiến đến.

"Gõ chuông báo động!" A Ba Thái lớn tiếng hô: "Tất cả chuẩn bị nghênh địch."

Biên bảo lập tức náo nhiệt hẳn lên, binh lính Chính Lam Kỳ bắt đầu chuẩn bị tác chiến, rất nhiều binh lính chạy ra khỏi doanh trại, vừa mặc giáp vừa chạy đến vị trí của mình.

Nếu đối phó với quân địch thông thường, họ sẽ bày trận.

Nhưng đối phó với xe bọc thép mà bày trận thì chỉ có nước chết.

Binh lính kỳ tự nhiên cũng sẽ không bày trận, mà nhao nhao nhảy xuống hào, hoặc chui vào sau tường thấp, hố đất.

Chỉ trong chớp mắt, năm ngàn quân đã ẩn nấp hết sau đủ loại công trình phòng ngự kỳ quái.

A Ba Thái liếc nhìn nơi ẩn nấp của binh lính, lại quan sát tình hình chiến trường, cảm thấy khá hài lòng. Với cách bố trí hiện tại của ông ta, xe bọc thép căn bản không thể nào tấn công vào được, ngựa chiến Mông Cổ xông vào cũng chỉ có nước ngã ngựa.

"Hừ, Đại Minh triều cho rằng chế tạo ra được cái thứ xe bọc thép kỳ quái là có thể đánh bại được Đại Thanh chúng ta sao?" A Ba Thái nói: "Chúng ta cứ việc cố thủ, chờ đến khi nào xe bọc thép của chúng ta chế tạo xong chính là lúc Đại Thanh chúng ta phản kích."

Quả nhiên, xe bọc thép bên kia không dám xông vào vùng đất gập ghềnh này.

Chúng dừng lại ở rất xa, đứng từ xa quan sát biên bảo.

A Ba Thái cười ha hả: "Bị chúng ta dọa cho khiếp vía rồi chứ gì? Ha ha!"

Vừa cười được hai tiếng, ông ta đã cảm thấy có gì đó không đúng, chỉ thấy phía sau đội xe bọc thép kia có hai chiếc xe chở hàng có thùng xe chạy ra, người Hán từ trong thùng xe khiêng ra cái gì đó, đặt trên thảo nguyên, sau đó bắt đầu loay hoay... Ở xa quá không nhìn rõ, cũng không biết bọn họ đang loay hoay cái gì.

A Ba Thái kinh ngạc: "Bọn chúng đang làm gì vậy?"

Một tên thuộc hạ mắt tinh nói: "Hình như đang loay hoay một cái giỏ khổng lồ, bên trên còn có vải mềm mại nữa?"

Tiếp đó, bọn họ trơ mắt nhìn người Hán thổi một quả khinh khí cầu khổng lồ, quả khinh khí cầu đó bay lên, càng bay càng cao, có rất nhiều người trên mặt đất đang kéo dây, giúp quả khinh khí cầu đó giữ vững tư thế.

A Ba Thái nhìn mà hơi choáng váng: "Đó rốt cuộc là cái gì vậy?"

"Hình như là một cái đèn Khổng Minh khổng lồ."

"Dùng để làm gì?"

A Ba Thái ngơ ngác, binh lính quân Thanh cũng ngơ ngác.

Cùng lúc đó...

Bên phía người Hán!

Tạo Oanh đang gào to: "Các huynh đệ thiết giáp kỵ binh doanh, mở to mắt ra nhìn cho kỹ, nơi này cách Kiến Nô rất gần, bọn chúng có thể xông đến bất cứ lúc nào, mọi người phải bảo vệ các nhà khoa học của chúng ta cho tốt, họ đều là bảo bối đấy!"

Binh lính cười ha hả: "Yên tâm đi, chúng tôi dùng rất nhiều kính viễn vọng nhìn Kiến Nô kìa, bọn chúng đều trốn trong công trình phòng ngự, căn bản không dám ra ngoài."

Tạo Oanh cười mắng: "Coi chừng mất cả chì lẫn chài đấy."

Phía sau xe bọc thép của kỵ binh doanh, mấy chiếc xe chở hàng vây thành một vòng tròn, một nhóm nghiên cứu sinh, kỹ thuật viên cao cấp đứng đầu là Mạc Lê vừa bơm khí nóng cho một quả "khinh khí cầu bay" khổng lồ, dùng dây thừng kéo nó, để nó từ từ bay lên...

Trên "khinh khí cầu bay" có một trinh sát viên dũng cảm.

"Trên đó có gió không?"

Mạc Lê ngẩng đầu lên hỏi to.

Trinh sát viên lớn tiếng đáp: "Hiện tại không có gió."

"Rất tốt, bay cao thêm chút nữa." Mạc Lê lại lệnh cho người ta thả thêm một đoạn dây.

"Trên đó có gió không?"

"Hiện tại không có..."

Cứ như vậy, vừa hỏi vừa từ từ thả dây, để "khinh khí cầu bay" đó càng bay càng cao.

Cho đến khi bay đến độ cao mà cung tên và hỏa súng tuyệt đối không bắn tới, Mạc Lê vẫn không yên tâm hỏi: "Trên đó có gió không?"

Trinh sát viên cười ha hả: "Mạc lão sư, yên tâm đi, không có gió, mọi người có thể thả hết dây ra rồi."

Mạc Lê: "Nhất định phải cẩn thận đấy, nhỡ đâu có gió, thổi ngươi đến địa bàn của Kiến Nô, ngươi sẽ chết đấy."

Trinh sát viên: "Yên tâm đi, hôm nay trời đẹp thế này, một chút gió cũng không có. Ta mạng lớn lắm, không chết được đâu, nếu ta thật sự chết thì cứ..."

"Phụt! Đừng nói những lời xui xẻo như vậy." Mọi người trên mặt đất đồng thanh quát.

Trinh sát viên thì không sao cả, nhún vai.

"Được rồi, thả dây ra."

Mạc Lê lớn tiếng ra lệnh, mọi người trên mặt đất đồng loạt buông tay.

Trinh sát viên trên khinh khí cầu bay lập tức cuộn dây thừng lại, cất vào trong giỏ.

Khinh khí cầu bay liền lơ lửng trên đỉnh đầu của một loạt xe bọc thép.

Chương 1300: Món ngon để dành đến cuối cùng

A Ba Thái nhìn mà hơi choáng váng.

Binh lính quân Thanh cũng ngơ ngác nhìn.

Người Hán thả một cái đèn Khổng Minh khổng lồ, lơ lửng trên đỉnh đầu bọn họ, đây là kiểu khiêu khích gì vậy? Có ý nghĩa gì sao?

Mấy giây sau, A Ba Thái đột nhiên hiểu ra: "A, đó là dùng để trinh sát, nó bay cao, nhìn xa, có thể nhìn rõ cách bố trí của chúng ta. Nhưng mà, nhìn thì có tác dụng gì? Nhìn thấy công trình phòng ngự đồ sộ này của ta, xe bọc thép của bọn chúng càng không dám tới gần."

Ngay lúc này, trinh sát viên trên "khinh khí cầu bay" đã hít sâu một hơi, gào to về phía mặt đất: "Ta bắt đầu bay thử đây."

Mạc Lê: "Cẩn thận đấy! Tuy chúng ta đã bay thử vô số lần rồi, nhưng đây là lần đầu tiên đưa vào thực chiến, ngươi nhất định phải cẩn thận."

Trinh sát viên cười to: "Ta đi đây."

Hắn ta đưa tay kéo một cái dây thừng...

Sợi dây thừng đó kéo theo cơ quan, khinh khí cầu mở ra mấy cửa sổ ở một bên hướng về phía Bắc, gió rít lên thổi ra ngoài, lực tác dụng ngược lại, khi nó thổi gió về phía Bắc, tự nhiên sẽ có lực bay về phía Nam.

Khinh khí cầu bay liền chậm rãi bay về phía bầu trời biên bảo của quân Thanh.

Bay chậm rì rì!

Dù sao cũng là sản phẩm đời đầu, kỹ thuật cực kỳ lạc hậu, nhưng nó đã bay lên được thì chính là thắng lợi to lớn, một đám nhà khoa học, nghiên cứu sinh, kỹ thuật viên trên mặt đất đồng loạt reo hò.

Còn A Ba Thái và binh lính quân Thanh bên kia lại đồng loạt choáng váng: "Chuyện gì thế này?"

"Cái đèn Khổng Minh khổng lồ đó bay tới đây rồi!"

"Rõ ràng trên trời không có gió mà."

"Sao nó có thể muốn bay đi đâu thì bay?"

Dưới ánh mắt ngây ngốc của bọn họ, khinh khí cầu bay với tốc độ như ốc sên, bay đến bầu trời phía trên biên bảo của quân Thanh.

A Ba Thái ngẩng đầu nhìn lên: "Mẹ kiếp! Thứ quỷ quái này, ngay trên đỉnh đầu ta, muốn bắn hạ nó quá. Người đâu, mang cung tên đến đây."

Một tên lính quân Thanh đưa cung tên đến.

A Ba Thái tuy đã gần năm mươi tuổi, nhưng lực cánh tay vẫn rất khỏe, hự một tiếng, kéo căng cung, ngẩng đầu lên, cũng không cần nhắm bắn, một mũi tên bắn thẳng về phía khinh khí cầu.

Tốc độ mũi tên như sao băng xẹt qua...

Thế nhưng...

Bay được nửa đường, mũi tên đã hết lực, rơi thẳng xuống.

A Ba Thái: "Bắn không trúng, thứ này bay cao quá."

Bên này ông ta còn đang thảnh thơi, nào biết trinh sát viên trên khinh khí cầu đã bắt đầu chuẩn bị tác chiến.

Trong giỏ chất đống lựu đạn, còn có cả "gói thuốc nổ" được chế tạo đặc biệt, trinh sát viên liếc nhìn gói thuốc nổ lớn nhất, quyết định để dành thứ lợi hại nhất đến cuối cùng mới chơi.

Người này có một thói quen xấu, khi ăn cơm cũng phải để dành món ngon nhất đến cuối cùng, ăn những món không thích trước.

Hắn ta tùy ý cầm một quả lựu đạn lên, đưa ngòi nổ dí vào chậu than đang đốt để cung cấp nhiệt cho khinh khí cầu...

Xèo!

Ngòi nổ bốc cháy!

Trinh sát viên ghé người ra mép giỏ, ném quả lựu đạn về phía biên bảo bên dưới...

Một quả lựu đạn đen sì cứ thế rơi từ trên trời xuống.

A Ba Thái: "Tên kia ném đá từ trên cao xuống đập chúng ta sao? Mẹ kiếp!"

Ông ta vừa dứt lời, đã thấy "viên đá" kia rơi xuống góc tường thành của biên bảo, "ầm" một tiếng nổ lớn, hai tên lính quân Thanh trên tường thành kêu thảm thiết bay ra xa.

"Mẹ kiếp, là bom!"

A Ba Thái tức giận, đồng thời cũng bỗng nhiên phản ứng kịp, quân địch bay lên đỉnh đầu bọn họ không phải để trinh sát hay tham quan, mà là để ném bom.

"Á á á!"

"Tất cả cẩn thận!"

"Tên kia ném bom từ trên cao xuống kìa."

"Mau né tránh!"

"Né đi đâu?"

Binh lính quân Thanh bỗng nhiên phát hiện, không có chỗ nào để né cả.

Trinh sát viên trên không trung không hề khách khí, tay phải tay trái mỗi tay một quả, lại cầm thêm hai quả lựu đạn, châm lửa, ném xuống...

Tiếp tục châm lửa, tiếp tục ném!

Lại châm lửa, lại ném!

Một quả lựu đạn ném vào hào, ầm một tiếng, nổ tung đám binh lính quân Thanh trốn trong hào lên.

Lại một quả lựu đạn ném vào một cái hố nhỏ, ầm, trong hố nhỏ kia vậy mà lại có bình hỏa tiễn mà binh lính quân Thanh đã chuẩn bị sẵn để thiêu cháy gầm xe bọc thép, không ngờ lại bị lựu đạn châm lửa, trong hố nhỏ ầm một tiếng bốc lên ngọn lửa.

Binh lính quân Thanh trốn trong hố trong nháy mắt bị biến thành thịt nướng Truy Bác.

Trinh sát viên hai tay như máy, liên tục ném!

Bên dưới hỗn loạn! Binh lính quân Thanh hoàn toàn hoảng sợ, chạy tán loạn khắp nơi.

Chơi thế này thật đã quá đi mất! Còn đã hơn cả trò đập chuột.

Trinh sát viên chơi đến mức tay chân vung vẩy, lựu đạn bên trái, lựu đạn bên phải, ném bên trái, ném bên phải, cũng không biết đã giết chết bao nhiêu binh lính quân Thanh, tóm lại là đã cho nổ tung bên dưới.

Đang chơi vui vẻ, đưa tay sờ xuống dưới chân, mẹ kiếp, hết lựu đạn rồi.

Bà nội cha nó!

Trinh sát viên đành phải tung món chính ra, ánh mắt đảo một vòng, khóa chặt lấy gói thuốc nổ to nhất kia...

Lúc này, binh lính quân Thanh trên mặt đất đã bị dọa choáng váng, rất nhiều người thậm chí còn không biết phải trốn đi đâu, chỉ biết luống cuống chạy tán loạn, bỗng nhiên, bom trên trời không ném xuống nữa.

Dừng lại rồi.

A Ba Thái chui ra khỏi căn nhà nhỏ trong biên bảo, ngẩng đầu nhìn lên trời: "Dừng rồi? Hết bom rồi đúng không? Không ném nữa đúng không? Mẹ kiếp, ngươi ném như vậy, trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã dùng hết bao nhiêu bom đạn, trong lòng ngươi không có chút nào tự biết à? Ngươi có bao nhiêu quân lương mà tiêu xài hoang phí như vậy? ĐCM ngươi."

Binh lính nghe ông ta mắng, lúc này mới phản ứng kịp, đúng vậy, chắc là hết bom rồi nhỉ? Vậy thì còn sợ ngươi cái gì.

Đám đông binh lính quân Thanh ngẩng đầu lên, đồng thanh mắng về phía bầu trời: "Ta đcm ngươi! Ngươi còn dám ném nữa không? Hết rồi đúng không? Không còn bom nữa đúng không? Ha ha ha."

Ngay lúc bọn họ mắng hăng say nhất...

Trinh sát viên thò đầu ra khỏi mép giỏ, hai tay bê một gói thuốc nổ khổng lồ, ngòi nổ trên đó vẫn đang cháy xèo xèo.

Trinh sát viên dùng sức ném mạnh xuống dưới: "Cút mẹ mày đi!"

Gói thuốc nổ khổng lồ từ trên trời rơi xuống, rơi trúng ngay chính giữa trần nhà của biên bảo.

Tiếp đó...

"Ầm!"

Một tiếng nổ long trời lở đất.

Gói thuốc nổ được chế tạo bằng hỏa dược đen dạng hạt cao cấp nhất do Từ Đại Phúc - Cục trưởng Cục Hỏa Khí chế tạo theo công thức hỏa dược đen dạng hạt mà Thiên Tôn cung cấp, uy lực của nó thật sự rất tuyệt vời.

Ầm một tiếng long trời lở đất.

Trần nhà của biên bảo trong nháy mắt bị nổ tung, sập xuống.

Cùng lúc đó, sóng xung kích do vụ nổ lớn tạo ra lan ra xung quanh.

A Ba Thái cảm giác như ngực mình bị không khí "đấm một cú", đánh cho ông ta bay ngược ra xa, lăn lông lốc mấy vòng, cho đến khi đụng phải bức tường thấp mới dừng lại, toàn thân đau nhức dữ dội, như thể vừa bị đánh hội đồng vậy.

Nhìn lại đám thuộc hạ trong biên bảo, tất cả đều bị nổ đến mức xiêu vẹo, không ra hình người.

Khắp nơi đều là tiếng la hét thảm thiết, khói đen mù mịt bốc lên nghi ngút.

Cũng không biết có bao nhiêu người bị chôn vùi trong đống đổ nát của biên bảo.

Trinh sát viên ném một quả này thật sự đã quá đã, dù sao cũng không còn bom nữa, hắn ta lấy một cái loa bằng sắt ra, cười lớn về phía bên dưới: "Sướng không? Đừng vội! Gia gia về bổ sung bom đạn rồi sẽ quay lại, các ngươi cứ chờ đấy."

Nói xong, khinh khí cầu bay lại theo hướng thảo nguyên bay trở về.

Chương 1301: Tiến công chính là phòng ngự tốt nhất

Khinh khí cầu chậm rãi bay trở về phía thảo nguyên, bỏ lại phía sau một đám quân Thanh choáng váng vì bị oanh tạc và A Ba Thái đang hoảng sợ tột độ.

"Làm sao địch nổi thứ này?"

"Không địch nổi đâu!"

"Nó bay cao như vậy, ném bom xuống, chúng ta biết làm sao?"

"Tướng quân, chúng ta hoàn toàn bó tay rồi!"

A Ba Thái nghiến răng: "Nhanh, phái người về bẩm báo hoàng thượng!"

Giữa những tiếng la hét thất thanh của A Ba Thái, khinh khí cầu đã trở về thảo nguyên an toàn, từ từ xả khí, hạ xuống. Trong lúc hạ cánh, nó còn thả xuống một sợi dây thừng để người dưới đất nắm lấy, giữ ổn định. Cuối cùng, mọi người cùng nhau kéo dây, giúp khinh khí cầu đáp xuống đất.

Trinh sát binh như "anh hùng trở về", lập tức bị một đám kỹ thuật viên vây quanh: "Thế nào? Cảm giác ra sao?"

Trinh sát binh cười lớn: "Quá đã! Đã đến mức không thở nổi!"

Tạo Oanh cũng mừng rỡ: "Quá tốt rồi, lần đầu tiên đưa vào thực chiến đã đạt hiệu quả tốt như vậy. Lần này có thể bắt đầu đưa vào chiến trường quy mô lớn rồi."

Mạch Lê từ bên cạnh nhảy ra: "Này này này! Nhất định phải nhớ kỹ, nhất định phải dùng khi không có gió, nhớ kỹ, nhất định phải nhớ kỹ, không thể có gió, không thể có gió, không thể có gió, chuyện quan trọng phải nói ba lần."

Mọi người đều cười: "Mạch tiên sinh, ngươi càng ngày càng giống cục trưởng Hỏa Khí Từ Đại Phúc rồi. Mạch Lê nghiên cứu sinh năm xưa, người chủ động thử nghiệm bay thử lần đầu tiên, gan to bằng trời, kết quả rơi vào phòng Hậu Lan, đi đâu mất rồi?"

Mạch Lê nghiêm mặt: "Bây giờ khác, lúc trước khác. Thử bay khinh khí cầu ở thôn Cao Gia, ta không sợ. Nhưng khi dùng khinh khí cầu trong chiến đấu, nếu sơ suất một chút sẽ hại chết binh lính của chúng ta, chuyện này tuyệt đối không thể chấp nhận."

Lời vừa dứt, Thiên Tôn thêu trên ngực hắn lên tiếng: "Mạch Lê nói đúng, đánh giặc là phải chết người, ta không muốn nhìn thấy ai chết vô ích. Mạch Lê, sau này ngươi hãy liệt kê một danh sách các hạng mục sử dụng khinh khí cầu an toàn, tất cả binh lính đều phải tuân thủ nghiêm ngặt, nếu có ai vi phạm, bất kể có xảy ra chuyện hay không, đều bị giam cầm, cả đời không được lái khinh khí cầu nữa."

Thiên Tôn đã lên tiếng, ai còn dám có ý kiến?

Mọi người vội vàng lĩnh mệnh.

Thiên Tôn tiếp tục dặn dò: "Từ hôm nay trở đi, chính thức thành lập 'Cao Gia thôn Không Thiên Doanh', chọn lựa nghiêm ngặt binh lính có tố chất thân thể tốt gia nhập, nhanh chóng thành lập Không quân."

"Tuân mệnh!"

Thịnh Kinh.

Hoàng Thái Cực nhìn một đám thuộc hạ đang đẩy vào một cỗ

xe sắt lớn. Đây là kết quả sau khi tập hợp hết thợ cả Mãn, Hán, Triều Tiên, dốc toàn lực chế tạo theo bản vẽ mà tên phản đồ Bân Thắng mang về. Hiện tại mới chỉ chế tạo được một nửa linh kiện, nhưng Phạm Văn Trình đã nóng lòng muốn lắp ráp một nửa số linh kiện đó để Hoàng Thái Cực xem.

"Hoàng Thượng, cỗ xe sắt lớn của chúng ta đã lắp ráp được một nửa rồi."

Hoàng Thái Cực mừng rỡ.

Tuy nhiên, hắn còn chưa kịp vui mừng được bao lâu thì tin tức từ biên bảo đã truyền đến.

Nghe xong báo cáo của tín sứ, Hoàng Thái Cực há hốc mồm, nửa ngày không khép lại được.

"Cái quái gì thế này? Là A Ba Thái già rồi hồ đồ viết nhảm, hay thật sự có thứ như vậy?", Hoàng Thái Cực nhìn tấu chương trong tay, "Khổng Minh đăng khổng lồ, bay trên trời, ném bom xuống? Sao nghe giống như chuyện thần thoại vậy?"

Tên lính đến báo tin khóc lóc: "Là thật ạ, lúc đó tiểu nhân đang ở trong biên bảo, mấy quả bom nổ ngay bên cạnh, suýt chút nữa thì tiểu nhân đã không về được rồi."

Hoàng Thái Cực không phải Chu Do Kiểm, nghe được chuyện hoang đường khó tin như vậy, hắn sẽ không nghi ngờ thuộc hạ của mình viết bậy, mà sẽ tìm cách kiểm chứng. Hắn phẩy tay: "Chuẩn bị ngựa, trẫm muốn đích thân đến biên bảo xem thử."

Hoàng đế Đại Minh muốn rời khỏi kinh thành rất khó, nhưng hoàng đế Đại Thanh muốn rời khỏi kinh thành thì không khó.

Nói đi là đi, một đám triều thần vội vàng chuẩn bị đồ đạc cho hắn. Không lâu sau, Hoàng Thái Cực đã dẫn theo một đám lớn văn võ bá quan, thúc ngựa phi nhanh về phía biên bảo.

Đến biên bảo, Hoàng Thái Cực hít một hơi lạnh.

Biên bảo vốn đã bị đào bới lồi lõm, không bằng phẳng, nhưng bây giờ, những rãnh sâu do bị đào bới lại càng thêm tan hoang vì bị bom oanh tạc.

Trước khi Hoàng Thái Cực đến, hào sâu đã được binh lính dọn dẹp qua một lượt, nhưng vẫn có thể nhìn thấy cảnh tượng tan hoang, máu tươi đã đông cứng lại thành màu đen, nhìn thấy mà ghê người.

Vài hố đất bị thiêu cháy vẫn còn bốc khói, tỏa ra mùi khét lẹt.

Biên bảo bị đánh sập, trông thật thê lương. Một đám dân công đang đào đất, khiêng đá, moi ra từ đống đổ nát từng thi thể một, đặt lên xe bò chở đi.

Hoàng Thái Cực ngẩng đầu nhìn lên trời: "Cao bao nhiêu?"

A Ba Thái: "Tên bắn lên chỉ đến được nửa chừng."

Hoàng Thái Cực: "Hoả súng thì sao?"

A Ba Thái: "Cũng không tới."

Hoàng Thái Cực: "Hít..."

Hoàng Thái Cực lại hít thêm một hơi lạnh.

"Giờ biết làm sao đây?", hắn lẩm bẩm.

Lúc này, Phạm Văn Trình bước ra: "Hoàng Thượng chớ lo lắng, chúng ta hãy suy nghĩ kỹ, nếu Khổng Minh đăng của địch lợi hại như vậy, tại sao chỉ oanh tạc một vòng rồi bỏ đi? Tại sao không tiếp tục tiến sâu vào?"

Hoàng Thái Cực nghe vậy, bỗng nhiên tỉnh ngộ: "Đúng rồi! Để trẫm nghĩ xem."

Hắn lập tức nghĩ ra điều gì đó: "A Ba Thái, trên Khổng Minh đăng khổng lồ đó, chỉ có một tên lính?"

A Ba Thái gật đầu: "Chỉ có một."

Hoàng Thái Cực: "Trẫm hiểu rồi! Khổng Minh đăng muốn bay lên trời cũng không phải chuyện dễ dàng, nó chở được rất ít đồ, đã chở một người thì đã rất nặng rồi, bom đạn mang theo chắc chắn cũng không nhiều."

Mọi người chợt hiểu ra.

Hoàng Thái Cực tiếp tục: "Mấy quả bom đó ném hết rồi, chỉ dựa vào một tên lính trên đó thì có thể làm gì? Không thể làm gì được. Hắn ta đương nhiên chỉ có thể quay về. Vì vậy, thứ này tuy lợi hại, nhưng khả năng vận chuyển có hạn, cũng không thể oanh tạc được bao nhiêu nơi."

Phạm Văn Trình: "Hoàng Thượng nói chí phải, vi thần cũng có cùng suy nghĩ."

Hoàng Thái Cực: "Hiện tại thứ này chưa thể quyết định được cục diện, khi nào nó đến, mọi người tìm chỗ trốn kỹ một chút là được. Chỉ bằng một cái Khổng Minh đăng và một tên lính, dù có quậy phá thế nào cũng không thể chiếm được đất của chúng ta, chúng ta còn nhiều thời gian để chế tạo cỗ xe sắt lớn, đợi cỗ xe sắt lớn chế tạo xong, nhìn thấy bọn chúng từ xa thả Khổng Minh đăng, chúng ta sẽ trực tiếp xông lên từ mặt đất, cho dù nó có cánh cũng không bay nổi."

Mọi người: "Hoàng Thượng anh minh!"

Hoàng Thái Cực: "Đa Nhĩ Cổn!"

Đa Nhĩ Cổn bước ra: "Có thần!"

Hoàng Thái Cực: "Cái gọi là lai nhi bất vãng phi lễ dã, ngươi

lập tức xuất phát, dẫn một đội kỵ binh tinh nhuệ, tiến vào quan ải, quấy rối Đại Minh. Bọn chúng dùng Khổng Minh đăng khổng lồ đến quấy rối chúng ta, chúng ta sẽ dùng kỵ binh đi quấy rối khu vực Bắc Trực Lệ của bọn chúng, tiến công chính là phòng ngự tốt nhất. Quấy rối Đại Minh triều, khiến bọn chúng không dám toàn lực giúp Mông Cổ làm loạn. Hiện tại chúng ta cần thời gian. Chỉ cần cỗ xe sắt lớn chế tạo xong, chúng ta nhất định sẽ không thua."

Đa Nhĩ Cổn: "Tuân lệnh!"

Chương 1302: Chiến dịch Tào Tháo nam chinh

Ngày 22 tháng 9, năm Sùng Trinh thứ mười một.

Quân Thanh lại xâm nhập, trong lịch sử, lần xâm nhập này có quy mô rất lớn, nhưng vì sự can thiệp của thôn Cao Gia, Mãn Thanh lúc này phía Bắc có Mông Cổ nhìn chằm chằm, phía Nam có hai cái gai là Bì Đảo và Đông Giang ghim chặt lấy.

Vì vậy, quy mô cuộc xâm lăng lần này của quân Thanh không lớn.

Chỉ có một mình đại tướng Đa Nhĩ Cổn dẫn theo một đội kỵ binh...

Đương nhiên, chuyện này không thể nói thẳng với Đại Minh: "Ta chỉ mang một đám người đến quấy rối một chút rồi đi."

Hoàng Thái Cực là người hiểu biết chiến lược, muốn quấy rối Đại Minh triều để câu giờ thì nhất định phải khiến Đại Minh triều sợ hãi mình.

Vì vậy, Hoàng Thái Cực tuyên bố với bên ngoài là "đích thân dẫn quân, xuất binh mười vạn", đồng thời tuyên bố với bên ngoài, mật danh của chiến dịch lần này là "Tào Tháo nam chinh".

Sau khi công bố xong, Hoàng Thái Cực trốn trong hoàng cung Thịnh Kinh, không lộ diện, giả vờ như mình đã xuất chinh, không có ở kinh thành.

Còn Đa Nhĩ Cổn thì dẫn theo đội kỵ binh, tự xưng là "tiên phong đại quân", hùng hổ tiến về phía Đại Minh triều.

Bọn họ vừa xuất binh...

Đại Minh triều lập tức "chấn động", quan lại trong kinh thành, ai nấy đều lo sợ bất an.

Còn những hương thân địa chủ ở Bắc Trực Lệ, vội vàng dẫn theo vợ con, cả nhà già trẻ, đều chạy vào kinh thành lánh nạn.

Bầu không khí trong kinh thành nhất thời trở nên căng thẳng.

Trên đường phố đâu đâu cũng có thể nhìn thấy những người dân chạy nạn, quan lại có thể tìm được chỗ ở trong phủ đệ của bạn bè làm quan, người giàu có thể ở quán trọ, hoặc thuê nhà dân với giá cao, còn người nghèo thì không được, chỉ có thể co ro trong góc phố.

Trên đường phố thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cãi vã, tiếng khóc lóc, chốn kinh thành náo loạn như cái chợ lớn.

Lúc này, người dân đột nhiên nhớ ra: "Binh bộ Thượng thư Tôn Truyền Đình đâu? Tôn Truyền Đình đánh giặc rất giỏi, ông ta đã chém hai đời Sấm Vương, lợi hại vô cùng, mau mời ông ta ra đối phó với Kiến Nô!"

Không chỉ người dân nghĩ như vậy, mà ngay cả không ít quan lại trong triều cũng có cùng suy nghĩ.

Trên triều đình rất nhanh đã có không ít người dâng tấu: "Hoàng Thượng, chúng ta đừng để Tôn Truyền Đình tiếp tục nghỉ ngơi nữa, hãy để ông ta mau chóng ra mặt chủ trì đại cục!"

Chu Do Kiểm cũng có chút lo lắng cho hoàng trang của mình...

Ruộng đất của hoàng trang không nằm trong Tử Cấm Thành, mà là ở ngoại thành, nếu quân Thanh đến, giẫm đạp hết số lương thực mà hắn vất vả dùng phân bón trồng trọt, thì hắn biết kêu ai?

Hắn đang chuẩn bị hạ chỉ triệu Tôn Truyền Đình, thì Cao Khởi Tiềm vội vã chạy vào ngự thư phòng, quỳ xuống trước mặt hắn: "Hoàng thượng, tên Tôn Truyền Đình kia kiêu ngạo vô lễ, hắn ta nghe nói quân Thanh tiến vào quan ải, liền cười ha hả, nói rằng hoàng thượng nhất định sẽ trọng dụng hắn ta. Còn nói cái gì mà hoàng thượng tự vả mặt, bịt mũi mời hắn ta ra tay..."

Chu Do Kiểm nổi giận: "Cái gì? Hắn dám nói như vậy? Trẫm chẳng lẽ không có hắn thì không được sao? Hừ! Nếu hắn đã kiêu ngạo như vậy, vậy trẫm không dùng hắn nữa."

Cao Khởi Tiềm âm thầm đắc ý: Hoàng đế này thật dễ lừa gạt.

Chu Do Kiểm suy nghĩ kỹ lưỡng hai giây, liền quyết định: "Triệu tổng đốc Tuyên Đại Lư Tượng Thăng vào bảo vệ kinh sư, đồng thời đốc thúc viện binh thiên hạ."

Cao Khởi Tiềm: "Vi thần cũng có thể phân ưu cho Hoàng Thượng."

Chu Do Kiểm luôn tin tưởng "năng lực tác chiến" của Cao Khởi Tiềm, lập tức mừng rỡ: "Ngươi mà đi nữa thì tốt quá. Trẫm phong ngươi làm đốc quân, cùng Lư Tượng Thăng đốc thúc viện binh, bảo vệ kinh sư."

Cao Khởi Tiềm mừng rỡ: "Đa tạ hoàng thượng hậu ái!"

Lần này thì thoải mái rồi!

Cao Khởi Tiềm đi đường cũng thấy mình oai phong hơn hẳn, bản thân chỉ bằng ba tấc lưỡi, đã đá được Tôn Truyền Đình, kẻ dám đắc tội với mình xuống dưới, còn bản thân thì leo lên chức đốc quân. Chức đốc quân này một khi đã ngồi lên, tiền tài chảy vào như nước, muốn không giàu cũng khó...

Trong khi Chu Do Kiểm trúng kế của Hoàng Thái Cực, hoảng loạn, tự mình phá vỡ trận tuyến...

Bân Thắng và mười tên thuộc hạ của hắn ta cũng vừa trở về xưởng Trường An.

Hành động lần này, bởi vì là "hành động gián điệp", cho nên toàn bộ hành trình không có phóng viên chiến trường đi theo, đương nhiên cũng không được lên "Tin Tức Cao Gia", ngoại trừ một số ít người liên quan, quân đội biết, bên ngoài không có ai biết bọn họ đi làm gì.

Khi Bân Thắng nhảy xuống xe lửa, đứng ở cửa Trường An xưởng, chỉ có Cao Nhất Nhất, Tề Thành, Yến Tử và một số ít người khác ở đây nghênh đón hắn.

Tuy người ít, nhưng quy cách rất cao, ngay cả xưởng trưởng Cao Nhất Nhất cũng đến, xem như không để "anh hùng" vào sinh ra tử bị thiệt thòi.

Bân Thắng đột nhiên phát hiện, phía sau Cao Nhất Nhất còn có một người đàn ông trung niên hơi mập, trông khoảng bốn mươi lăm, bốn mươi sáu tuổi, mặt trắng không râu, mỉm cười.

Hắn cảm thấy có hơi quen mắt, nhìn kỹ lại, bỗng nhiên nhận ra, đây chẳng phải là người đứng đầu cơ quan hành chính cao nhất của thôn Cao Gia, Tam quản sự sao?

Bân Thắng giật mình, nhất thời quên cả chào hỏi.

Yến Tử thì vui mừng chạy đến, ôm chầm lấy hắn ta, nửa ngày không chịu buông tay.

Bân Thắng: "Ê? Cao xưởng trưởng, Tề xưởng trưởng, vị này... vị này chẳng lẽ là..."

Cao Nhất Nhất cười nói: "Đúng vậy, vị này là Tam quản sự, ngài ấy đích thân đến khen thưởng các ngươi."

Bân Thắng và mười tên thuộc hạ lập tức mừng rỡ: "Vẫn là

thôn Cao Gia tốt!"

Bọn họ mang bản vẽ xe sắt lớn về Thịnh Kinh, đám quan lớn kia chẳng ai thèm liếc mắt nhìn, mãi đến khi hắn chủ động xin được giám sát công việc chế tạo xe sắt, Hoàng Thái Cực mới triệu kiến bọn họ.

Nhưng thôn Cao Gia thì khác, người đứng đầu cơ quan hành chính cao nhất, lại đích thân đứng ở cửa nhà xưởng nghênh đón mình trở về, chỉ riêng vinh dự này, đã đủ để miêu tả cái gọi là "Sĩ vì tri kỷ giả tử".

Tam Thập Nhị mỉm cười nói: "Xét thấy tính chất hành động lần này của mười một người các ngươi, cũng như thân phận trước đây của các ngươi, để bảo vệ cho các ngươi, thôn ủy hội đã nghiên cứu quyết định, vẫn là nên làm việc một cách khiêm tốn, không thể để lộ thân phận của các ngươi, không thể để các ngươi lên Tin Tức Cao Gia... Tuy nhiên, anh hùng không thể chịu thiệt thòi, cho nên ta mới đến đây, để các ngươi âm thầm hưởng thụ đãi ngộ mà các ngươi đáng được hưởng. Đây gọi là [Lập công được thưởng]."

Bân Thắng và những người khác, trong nháy mắt nước mắt lưng tròng.

Hãy nhìn thôn Cao Gia của chúng ta kìa! Đây mới là nơi con người ta nên sống.

Tam Thập Nhị lấy ra huy chương được chạm khắc bằng vàng ròng, lần lượt đeo lên cho mười một người.

Huy chương anh hùng đặc biệt của thôn Cao Gia.

Sau đó, lại lấy ra một khoản tiền thưởng, lần lượt phát đến tay mỗi người.

Bân Thắng thấy mũi mình cay cay, rất muốn khóc.

Tam Thập Nhị vỗ nhẹ vào vai hắn: "Được rồi, nam tử hán đại trượng phu, đừng như vậy, [xấu hổ chết đi được]."

Bân Thắng vội vàng lau nước mắt, cười hì hì.

Tam Thập Nhị xoay người định rời đi.

Bân Thắng đột nhiên lên tiếng: "Tam quản sự, thuộc hạ có một chuyện muốn đề xuất."

Tam Thập Nhị: "Ồ? [Có chuyện gì vậy?]"

Bân Thắng: "Hình như thôn Cao Gia còn thiếu bộ phận tình báo. Thuộc hạ tài hèn sức mọn, nguyện ý vừa đảm nhiệm chức phó xưởng trưởng Trường An xưởng, vừa tranh thủ thời gian giúp thôn Cao Gia bồi dưỡng một nhóm nhân tài tình báo ưu tú."

Chương 1303: Thế hệ trẻ đã trỗi dậy

Tam Thập Nhị "Ơ" một tiếng, rồi cười nói: "Bọn họ nói ngươi là lao động tiên tiến trong lao động tiên tiến, lúc trước ta còn chưa hiểu lắm, bây giờ thì hiểu rồi, ngươi đây là thật sự không sợ trọng trách trên người mình quá lớn a, đây gọi là [Cúc cung tận tụy]."

Bân Thắng đứng nghiêm, vẻ mặt thành khẩn nói: "Trọng trách của ta nặng thêm một chút, Yến Tử của ta mới có thể sống một cuộc sống tốt hơn."

Yến Tử trong nháy mắt lệ rơi như mưa.

Mười tên thuộc hạ phía sau hắn cũng đồng thanh hô: "Chúng tôi không sợ trọng trách!"

"Tốt!" Tam Thập Nhị nói: "Mặc dù chúng ta không muốn hại người, lại cần phải phòng bị địch quốc, cơ quan tình báo dùng để phòng ngự cũng là rất cần thiết… Đã là phòng ngự, vậy thì gọi là Cục Thần Thuẫn đi. Bân Thắng, hiện bổ nhiệm ngươi làm Cục trưởng đời đầu tiên của Cục Thần Thuẫn. Mười vị còn lại, toàn bộ bổ nhiệm làm cán sự đợt đầu tiên của Cục Thần Thuẫn. Đây gọi là [duyên tài thụ chức]."

Bân Thắng cùng mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Tam Thập Nhị nói: "Tuy nhiên, các ngươi gánh vác công tác như vậy, về sau công tác trong xưởng Trường An này… Có phải hay không có chút… [Được cái này mất cái khác]."

"Tam quản sự yên tâm." Bân Thắng cười hì hì nói: "Ta cũng

không có ý định rời khỏi xưởng Trường An, ta rất thích công việc ở đây, hai phần công việc ta làm cùng lúc, hoàn toàn không thành vấn đề. Bởi vì… nhân viên tình báo vốn là cần hai bộ thân phận."

Thuộc hạ của hắn cũng cười nói: "Xưởng Trường An vốn là nhà máy quân sự mà, chúng tôi ở trong nhà máy làm lính, cũng không có vấn đề gì mà. Trước kia chúng tôi ở Kim Quốc, cũng là vừa ở trong Ô Chân Siêu Cáp làm lính, vừa phải phụ trách công việc gian tế."

Lúc này Tam Thập Nhị mới không còn lo nghĩ nữa: "Tốt lắm, những việc tổ chức Cục Thần Thuẫn, liền giao hết cho các ngươi."

Thế là!

Cơ quan tình báo lợi hại nhất thôn Cao Gia, Cục Thần Thuẫn, cứ như vậy vào một thời điểm kỳ quái và địa điểm kỳ quái, bị một đám người kỳ quái kéo ra khỏi màn che…

Trên xe lửa về thôn, Tam Thập Nhị cũng không nhịn được cảm thán: "Ta già rồi, Bạch Diên cũng già rồi, Trình Húc cũng sắp năm mươi tuổi rồi, ngay cả Bát Địa Thỏ tên kia cũng sắp bốn mươi tuổi rồi, thế hệ đầu tiên của thôn Cao Gia đã sắp về hưu rồi. Tương lai, là thuộc về những người thuộc thế hệ như Bân Thắng, Lưu Mậu Bào, Cao Tam Oa, đây gọi là [Trường Giang sóng sau đè sóng trước] ."

Đang nghĩ đến đây, một người trẻ tuổi chừng 18 tuổi từ trên hành lang xe lửa chạy qua, không cẩn thận bị vấp một cái, ngã xuống dưới, thoạt nhìn cú ngã này sẽ rất thê thảm. Không nghĩ tới người thanh niên kia động tác cực kỳ linh hoạt, lúc ngã xuống được một nửa, hai tay chống xuống đất, một cái lộn nhào lại lật người lại, trên không trung xoay một vòng, "bịch" một tiếng vững vàng đáp xuống đất.

Tam Thập Nhị: "Ồ, tiểu tử [Thân thủ nhanh nhẹn]!"

Người thanh niên kia nghe tiếng quay đầu lại, nhìn thấy Tam Thập Nhị, lập tức nhận ra, sợ hết hồn, vội vàng hành lễ: “Tham kiến Tam quản sự, không nghĩ tới ngài cũng ở trên xe lửa này, tiểu tử thất lễ rồi.”

Tam Thập Nhị cười nói: “Thân thủ của ngươi rất khá, làm nghề gì vậy?”

Người thanh niên xấu hổ nở nụ cười: “Phạm nhân cải tạo lao động.”

“Cái gì?” Tam Thập Nhị ngẩn người: “Phạm nhân cải tạo lao động?”

Người thanh niên xấu hổ suýt chút nữa chui xuống đất: “Trước kia tiểu tử đi nhầm đường, nhận giặc làm cha, gia nhập vào lưu khấu. May là tiểu tử còn chưa kịp làm ác, đã bị thôn Cao Gia bắt về cải tạo lao động. Tội danh nhẹ, thời gian cải tạo không dài, hôm trước vừa ra tù, chuẩn bị ngồi chuyến xe lửa này đến thôn Cao Gia, gia nhập dân đoàn.”

Tam Thập Nhị cười: “Thì ra là vậy, lãng tử hồi đầu quý hơn vàng! Thôn Cao Gia hoan nghênh ngươi, có điều, có thể gia nhập dân đoàn hay không, ta nói không tính, phải để giáo viên của dân đoàn xem qua mới được. Đây gọi là [Các ti kỳ chức].”

Người thanh niên cười làm một động tác gồng cơ bắp cánh tay: “Ta có lòng tin đối với bản thân, dân đoàn nhất định sẽ nhận ta.”

Tam Thập Nhị: “Người trẻ tuổi có tự tin là chuyện tốt, hắc hắc, thật sự là đứa bé ngoan.”

Người thanh niên hành lễ một cái, tiếp tục chạy về phía bên kia hành lang.

Thấy hắn sắp biến mất ở cuối toa xe, Tam Thập Nhị nhìn

không được hiếu kỳ, hỏi: “Đúng rồi, ngươi tên là gì?”

Người thanh niên quay đầu lại cười nói: “Ta tên Lý Định Quốc. Tam quản sự, nhất định sẽ có một ngày, ta sẽ trở thành một vị đại tướng quân khiến ngài phải nhìn bằng con mắt khác.”

Tam Thập Nhị ha ha cười thẳng: “Hay lắm! Ôi chao, trẻ tuổi thật tốt.” -

Cùng lúc đó, Đan Đông.

Hai người trẻ tuổi, hoặc là nói là đại hài tử, đang đối diện với Trình Húc hành quân lễ.

Thi Lang, Trịnh Sâm gần như đồng thời mở miệng nói: “Hòa giáo viên, Triều Tiên khôi phục trở thành phiên thuộc của Đại Minh, trên biển đã sẽ không còn địch quân cường đại công kích tới đây, hai người chúng tôi, xin đi đến đảo Di Châu, hiệp trợ Yêu Tinh Quyển.”

Mấy ngày trước, hải quân của thôn Cao Gia, vẫn luôn hoạt động ở vùng phụ cận Bì Đảo.

Nguyên nhân cũng rất đơn giản, lúc đó Triều Tiên còn chưa khôi phục trở thành phiên thuộc của Đại Minh, mà Triều Tiên lại có một đội thủy quân miễn cưỡng còn dùng được.

Lúc đó thủy quân thôn Cao Gia nhất định phải ở chỗ này trấn giữ thủy quân Triều Tiên, nếu không, Bì Đảo và Đan Đông đều sẽ mất đi tiếp tế hậu cần, vậy thì không phải là chuyện gì tốt.

Mà hiện tại, Chiêu Hiển Thế tử và Phụng Lâm Đại quân đã hồi quốc, Triều Tiên lại nhận Đại Minh làm ba ba, trên biển đã an toàn, hậu cần trên biển của Bì Đảo và Đan Đông, triệt để không còn bất kỳ uy hiếp nào nữa.

Hai vị Đề đốc trẻ tuổi cũng liền ngồi không yên.

Trình Húc cười nói: “Người trẻ tuổi chính là ngồi không yên, Triều Tiên mới trở về mấy ngày, các ngươi liền nhịn không được muốn ra ngoài chơi rồi.”

Thi Lang cười ha ha: “Đó là đương nhiên.”

Trịnh Sâm cũng nói: “Ta sớm đã có hứng thú đối với đảo Di Châu.”

Trình Húc: “Được rồi! Yêu Tinh Quyển một mình một chiếc thuyền, đối diện với toàn bộ Công ty Đông Ấn Độ của người Hà Lan cũng quá vất vả, hai ngươi đi tiếp viện hắn một chút cũng là chuyện tốt.”

Hai thiếu niên mừng rỡ!

Trình Húc đột nhiên vẫy tay với Trịnh Sâm: “Đúng rồi, Thiên Tôn có một dặn dò đặc biệt với ngươi.”

Trịnh Sâm nghi hoặc: “?”

Trình Húc: “Thiên Tôn nói, ngài đã tính toán kỹ rồi, hai ngươi nhất định có thể thành công bình định Di Châu, cho nên ngài muốn ban tặng cho ngươi một cái tên, gọi là - Trịnh Thành Công.”

Trịnh Sâm mừng rỡ: “Thiên Tôn ban danh, tiểu tử hết sức vinh hạnh, cái tên này ta liền không khách khí nhận lấy.”

Thi Lang nhất thời cực kỳ ghen tị: “Ta thì sao? ơ kìa? Ta thì sao!”

Trình Húc cười nói: “Ngươi không cần đổi, Thiên Tôn nói, tên của ngươi rất có linh tính, cứ giữ tên hiện tại là tốt rồi.”

Thi Lang mừng rỡ: “A, Thiên Tôn khen tên ta hay.”

Trình Húc nói: “Được rồi, biết người trẻ tuổi các ngươi không kiên nhẫn được, ta cũng không làm lỡ thời gian của các ngươi nữa,

các ngươi lập tức xuất phát đi, trước tiên trở về đảo Chu Sơn tiếp tế một chút, sau đó lập tức đi tới cảng Tuyền Châu Tấn Giang, hội hợp cùng Yêu Tinh Quyển."

Hắn sờ ra hai tờ văn thư, đưa cho hai thiếu niên: "Đây là thứ Thiên Tôn sớm đã chuẩn bị kỹ càng, giấy phép cướp bóc tư nhân. Cho phép các ngươi tự do công kích thuyền bè của cường đạo phương Tây ở trên biển vùng phụ cận đảo Di Châu."

Hai vị thiếu niên vui mừng vô hạn, bọn họ nghe nói Thiên Tôn cho Yêu Tinh Quyển thứ này, hâm mộ muốn chết, không nghĩ tới hiện tại chính mình cũng có.

Trình Húc: "Chú ý, giấy phép cướp bóc tư nhân chỉ cho phép các ngươi công kích cường đạo phương Tây, chứ không cho phép các ngươi gặp ai cướp nấy… Đừng nhầm lẫn, vậy thì biến thành hải tặc chân chính rồi."

Hai vị thiếu niên: "Hiểu rồi."

Chương 1304: Nhập vệ kinh sư

Sơn Tây, Thái Nguyên!

Ngô Sân, Ngô Bách Vạn, vị cứu tinh của người dân Sơn Tây, vị quan viên được hoan nghênh nhất trong năm của tỉnh Sơn Tây, Thần Tài gia, đang ngồi trong nha môn tuần phủ xử lý công vụ.

Mấy năm nay Sơn Tây phát triển tốt, bá tánh ai nấy đều giàu có.

Danh tiếng Ngô Bách Vạn cũng sớm đã vang dội khắp Sơn Tây.

Lúc mới đầu, mọi người đều tưởng là Ngô Bách Vạn mang theo số tiền khổng lồ đến cứu Sơn Tây, nhưng theo thời gian trôi qua, bá tánh Sơn Tây dần dần tiếp xúc với Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, thế là mọi người mới chợt hiểu ra: Một trăm vạn lượng của Ngô Bách Vạn là Thiên Tôn cho.

Cứu người dân Sơn Tây, kỳ thật là Thiên Tôn.

Đương nhiên, cho dù biết được điểm này, bá tánh cũng sẽ không giảm bớt sự yêu mến đối với Ngô Bách Vạn.

Ngô Sân đang phê duyệt công văn, liền nhìn thấy bên ngoài có một gã tín sứ tiến vào, chắp tay với hắn: “Ngô đại nhân, Tổng đốc Tuyên Đại Lư Tượng Thăng gửi thư, nói là Kiến Nô xâm nhập, muốn tổng binh Sơn Tây cùng hắn cùng nhau nhập vệ kinh sư, đặc biệt đến thông báo cho tuần phủ Sơn Tây Ngô đại nhân một tiếng.”

Ngô Sân gật đầu, cười nói: “Đây là chuyện nên làm mà, bản quan lập tức để tổng binh Sơn Tây suất quân xuất chinh.”

Tổng binh Sơn Tây lúc này, là Hổ Đại Uy. (xuất hiện ở chương

847)

Lúc trước Ngô Bách Vạn nhậm chức tuần phủ Sơn Tây, Hổ Đại Uy lúc đó còn là tham tướng không phải "người của Thiên Tôn", liền bị ghẻ lạnh. Nhưng mà, hắn tuy bị ghẻ lạnh, nhưng người dù sao cũng ở Sơn Tây, cũng là phải tiếp xúc với Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, dần dần cũng liền biến thành một thành viên của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo.

Gia nhập giáo phái, lại được Ngô Sân nâng đỡ trở lại vị trí cũ.

Mấy vị võ tướng của Thiên Tôn giáo ở trong địa phận Sơn Tây như Hình Hồng Lang, Lão Nam Phong, Vương Tiểu Hoa, đều có việc của mình, thường xuyên phải tham dự "Đại chiến lược của Thiên Tôn".

Cho nên, Hổ Đại Uy vẫn luôn lưu thủ ở Sơn Tây không có đi ra ngoài, thuận lý thành chương mà trở thành tổng binh Sơn Tây.

Kiến Nô xâm nhập, tổng binh Sơn Tây khẳng định là phải đi giúp một tay.

Ngô Sân ra lệnh, Hổ Đại Uy lập tức điểm đủ ba ngàn quan binh… kỳ thật là ba ngàn dân đoàn, xuất chinh.

Lúc này, tất cả quan binh trong địa phận Sơn Tây, kỳ thật đều đã biến thành dân đoàn thôn Cao Gia. Chỉ là, có người còn khoác lên mình lớp da quan binh mà thôi, nhưng bên trong đã biến thành hình dạng của Thiên Tôn rồi.

Tổng binh Hổ Đại Uy, dẫn theo tham tướng Sơn Tây Lưu Quang Tộ, trước tiên đi về phía bắc, rất nhanh liền đến Tuyên Phủ Đại Đồng.

Gia nhập vào trong đại quân cần vương của Lư Tượng Thăng…

Cùng bọn họ cùng tiến vào kinh thành, còn có Tổng binh Tuyên Phủ Dương Quốc Trụ, Tổng binh Đại Đồng Vương Phác.

Hắc! Vương Phác cũng là bạn cũ.

Lư Tượng Thăng suất lĩnh một đám bạn cũ, cùng nhau hướng kinh thành mà đi…

Đi được mấy ngày, phía trước đã có thể nhìn thấy tường thành kinh thành, còn có thể nhìn thấy lượng lớn văn võ bá quan và bá tánh, ở cửa thành xếp hàng nghênh đón.

Lúc này "Tiên phong bộ đội" của đại quân Kiến Nô Đa Nhĩ Cổn, đã suất lĩnh kỵ binh công phá Bắc Trực Lệ, bắt đầu khắp nơi quấy phá. Toàn bộ kinh thành hoảng sợ bất an, Hoàng thượng lại đè ép Tôn Truyền Đình không cho hắn làm việc, cho nên…

Lư Tượng Thăng liền trở thành hy vọng cuối cùng của toàn bộ người dân.

Bất luận là bá tánh hay là quan viên, người người đều đang ngóng trông hắn sớm ngày đến, hiện tại nhìn thấy hắn suất lĩnh Thiên Hùng Quân quân dung chỉnh tề xuất hiện, nhất thời phát ra tiếng hoan hô từng trận.

Tâm tình bản thân Lư Tượng Thăng lại không tốt lắm.

Bởi vì…

Không lâu trước đó, phụ thân của hắn đã qua đời!

Sau khi Lư Tượng Thăng biết được phụ thân qua đời, đau đớn muốn chết, liên tiếp dâng lên bảy đạo tấu chương, thỉnh cầu được đình ưu chịu tang.

Chu Do Kiểm rõ ràng đã đồng ý cho hắn về nhà giữ đạo hiếu, nhưng còn chưa được mấy ngày, Hoàng Thái Cực liền phát động

chiến dịch "Tào Tháo nam chinh", thế là Chu Do Kiểm lại tới một cái "Đoạt tình", cưỡng ép lôi kéo Lư Tượng Thăng đang giữ đạo hiếu vào kinh thành làm Binh bộ thượng thư.

Không có một người bình thường nào có thể vui vẻ nổi trong lúc phụ thân vừa mới mất được mấy ngày!

Lư Tượng Thăng vẻ mặt bi thương cưỡi ngựa, đi đến cửa thành, chỉ nghe thấy bên cạnh đều là tiếng hoan hô: "Lư đại nhân tới rồi, kinh thành được cứu rồi."

"Lư đại nhân uy vũ!"

"Lư đại nhân, ta có một nữ nhi…"

Hắn phảng phất như không nghe thấy những lời hoan hô này, vẫn còn đang nhớ đến bóng lưng vĩ đại của phụ thân.

Ngay tại lúc này, đại thái giám Cao Khởi Tiềm dương dương đắc ý tiến lên nghênh đón. Hắn là thay mặt Chu Do Kiểm đến nghênh đón Lư Tượng Thăng.

Chu Do Kiểm vốn muốn phái một vị thái giám lớn đến nghênh đón, biểu thị sự quan tâm và coi trọng đối với thần tử.

Nhưng mà, Cao Khởi Tiềm nghĩ chính là, lợi dụng cơ hội gặp mặt lần này, trước tiên xác định rõ ràng vấn đề "Ai là lão đại", miễn cho lại xảy ra chuyện như Tôn Truyền Đình dung túng thuộc hạ đánh đập thuộc hạ của mình.

Cao Khởi Tiềm vênh váo tự đắc đi đến trước mặt Lư Tượng Thăng: "Lư đại nhân!"

Lư Tượng Thăng vẻ mặt bi thương đáp lại: "Vị công công này là?"

Cao Khởi Tiềm: "Giám quân, Cao Khởi Tiềm!"

Hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ “giám quân”, biểu thị: Ta là đến giám sát ngươi, ngươi mau mau nịnh nọt nhận chủ tử cho ta đi, miễn cho về sau ta thu thập ngươi giống như thu thập Tôn Truyền Đình vậy.

Lư Tượng Thăng còn đang nhớ đến hình ảnh gặp phụ thân lần cuối cùng…

Lúc đó phụ thân đứng ở cửa thành Tuyên Phủ Đại Đồng và nói với hắn: Con ở chỗ này đừng đi lung tung, ta đi mua cho con mấy quả quýt.

Lời Cao Khởi Tiềm nói, hắn đều không để vào trong đầu, chỉ là theo bản năng đáp lại một câu: “Xin chào Cao công công.”

Cao Khởi Tiềm tức giận: Ngươi tên này! Nghe được ta là giám quân, còn không mau mau nịnh nọt ta sao? Thế mà chỉ tùy tiện một câu ‘xin chào Cao công công' liền muốn lừa gạt cho qua chuyện? Biểu trung tâm cũng không biết sao? Nịnh nọt thượng quan mấy câu cũng chưa học qua sao?

Cao Khởi Tiềm cố nén bất mãn, hừ hừ nói: “Lư đại nhân, lần này Kiến Nô xâm phạm quy mô lớn, nghe nói do Hoàng Thái Cực tự mình lĩnh quân, tổng binh lực cao tới mười vạn, hoàng thượng bổ nhiệm ngươi và ta cùng nhau đốc thúc viện quân thiên hạ, hai người chúng ta cần phải đồng tâm hiệp lực.”

Hắn cố ý nói “hợp tác”, trên thực tế lại là muốn cho Lư Tượng Thăng tự mình tiếp lời nói: Mọi việc đều nghe theo Cao công công chỉ bảo.

Nhưng mà, Lư Tượng Thăng không có thói quen mấy thứ giả dối này, lại thêm tâm tình không tốt, thật sự không có thời gian ở chỗ này cùng thái giám chơi mấy câu quan trường vô vị, chỉ là chắp tay nói: “Bản quan sẽ làm tốt chuyện của mình.”

Cao Khởi Tiềm: “!”

Lư Tượng Thăng: “Bản quan mới đến, không biết quân tình như thế nào, Cao công công thân là giám quân khẳng định biết rõ ràng, xin Cao công công hỗ trợ giới thiệu một chút tình huống hiện tại bên phía Bắc Trực Lệ.”

Cao Khởi Tiềm tức giận, lão tử thân phận gì? Cùng ngươi thảo luận quân tình?

Hắn phất tay nói: “Ta đột nhiên có chút mệt mỏi, muốn trở về nghỉ ngơi, ngươi nói chuyện với thuộc hạ của ta đi.”

Nói xong, Cao Khởi Tiềm xoay người rời đi.

Lư Tượng Thăng: “?”

Lúc này, một tiểu thái giám mới tiến lên, thấp giọng giới thiệu cho Lư Tượng Thăng: “Chủ lực bộ đội Kiến Nô còn chưa tới, nhưng kỵ binh do Đa Nhĩ Cổn suất lĩnh, đã đến phụ cận Thuận Nghĩa.”

“Ồ?” Lư Tượng Thăng nhíu mày, cảm thấy có chỗ nào không đúng. Theo tính tình trước đây của Kiến Nô, tốc độ tiến quân luôn luôn cực nhanh, hơn nữa một khi đã vào quan, lập tức sẽ chia thành mấy nhóm, khắp nơi đốt giết cướp bóc. Lần này là thế nào?

Chương 1305: Đây là cơ hội phản công tốt nhất

Lư Tượng Thăng nhịn không được mà suy nghĩ: Hoàng thượng tuyên hắn vào kinh, tin tức từ kinh thành đến Tuyên Phủ, Đại Đồng, sau đó hắn lại từ Tuyên Phủ, Đại Đồng xuất phát vào kinh...

Khoảng thời gian lãng phí này thật là dài!

Sao đại quân chủ lực Kiến Nô vẫn chưa đến? Chỉ có một đội tiên phong ở Thuận Nghĩa? Điều này có hơi kỳ lạ.

Hắn vẫn còn nhớ, mấy năm trước, khi hắn ở khu vực Hồ Quảng tiễu phỉ, nghe nói Kiến Nô xâm lược, vội vàng suất quân nhập vệ kinh sư, nhưng khi hắn đến kinh sư thì Kiến Nô đã cướp bóc xong, vui vẻ trở về Liêu Đông rồi.

So sánh như vậy, liền cảm thấy, lần hành động này của Kiến Nô có chút kỳ lạ.

Điều này không giống với Kiến Nô mà hắn biết.

Lư Tượng Thăng vội vàng nói: "Phiền ngươi đi gọi Cao công công trở lại, ta có quân tình muốn thương lượng với hắn."

Tên tiểu thái giám kia vội vàng đuổi theo, nhưng một lúc sau lại quay lại bẩm báo với Lư Tượng Thăng: "Cao công công thân thể không khoẻ, về nhà nghỉ ngơi rồi, có quân tình gì, ngày mai hãy nói."

Trên đỉnh đầu Lư Tượng Thăng chậm rãi hiện lên một dấu chấm hỏi: Chỉ là thân thể hơi khó chịu, ngươi liền không bàn quân tình? Không biết quân tình khẩn cấp vạn phần sao?

Hắn còn đang khó hiểu, tổng binh Sơn Tây Hổ Đại Uy phía sau bước lên: "Lư đại nhân, có lẽ cũng không có gì hay để nói với thái giám đâu. Tên kia rõ ràng không biết đánh trận, hơn nữa cũng không muốn đánh trận, chỉ biết đùa bỡn âm mưu quỷ kế mà thôi."

Lư Tượng Thăng: "Ồ?"

Hổ Đại Uy đã sớm được Thiên Tôn truyền ý, nói chuyện đâu ra đấy, căn bản không giống một võ tướng, ngược lại giống như một văn quan có kiến thức, hạ giọng nói: "Lư đại nhân, so với bàn quân tình cùng tên thái giám vô dụng kia, không bằng đi tìm vị Binh bộ thượng thư tiền nhiệm Tôn Truyền Đình, người đã hai lần tiêu diệt Sấm Vương trò chuyện một chút, những gì hắn biết, chắc chắn nhiều hơn Cao Khởi Tiềm."

Lư Tượng Thăng suy nghĩ kỹ, ừ, đúng vậy, Tôn Truyền Đình là một nhân vật nổi tiếng, trước đây hắn luôn nổi tiếng trên triều đình là người "giỏi việc biên cương", về chuyện Kiến Nô, thương lượng với hắn nhất định sẽ thu hoạch được rất nhiều.

Lư Tượng Thăng cũng không còn bận tâm đến Cao Khởi Tiềm nữa, dẫn theo ba người Dương Quốc Trụ, Vương Phác, Hổ Đại Uy, trực tiếp đến tìm Tôn Truyền Đình.

Từ khi tiêu diệt hai đời Sấm Vương trở về kinh thành, Tôn Truyền Đình đã bị Chu Do Kiểm lệnh "nghỉ ngơi", cũng không làm việc gì nghiêm túc nữa, mỗi ngày chỉ ở trong phủ đệ mới mua ở kinh thành viết văn thơ.

Khi Lư Tượng Thăng đến thăm, liền thấy Tôn Truyền Đình đang vùi đầu viết lách.

Lư Tượng Thăng thò đầu nhìn thử, thấy hắn đang viết về "Cách sử dụng thiết kỵ trên bình nguyên", Lư Tượng Thăng thầm nghĩ: Thiết kỵ, chẳng phải là chỉ trọng kỵ sao? Tại sao hắn lại viết là "thiết" nhỉ? Chẳng lẽ từ ngữ mới này là phương ngữ ở chỗ hắn

sao?

“Tôn đại nhân!” Lư Tượng Thăng chắp tay: “Tại hạ Lư Tượng Thăng, tân nhiệm Binh bộ thượng thư. Lần này tại hạ đến bái phỏng, là muốn thỉnh giáo ngài về việc biên cương Liêu Đông.”

Tôn Truyền Đình quay đầu lại, mỉm cười: “A, Lư đại nhân đến rồi sao, mời ngồi mời ngồi.”

Hắn cười chân thành, không hề tỏ ra đồ kỵ ghen ghét vì “chức vị thượng thư của ta đã bị tên trước mắt này cướp mất”.

Điều này khiến Lư Tượng Thăng khâm phục trong lòng, người này bị ta cướp mất chức vị thượng thư, thế mà không hề để bụng, chỉ bằng vào khí độ này liền không phải người thường.

Hắn nhanh chóng nói ra chuyện vừa rồi nghi ngờ: “Ta cảm thấy lần này Kiến Nô hành động khác thường... Đại quân chủ lực cho đến nay vẫn chưa lộ diện, thật là kỳ quái.”

Tôn Truyền Đình cười, hình thêu Thiên Tôn trên ngực hắn thực ra cũng đang cười, chỉ là bởi vì khi Tôn Truyền Đình cười, nếp gấp quần áo cũng theo đó mà rung động, cho nên người khác không nhìn thấy Thiên Tôn cười.

Tôn Truyền Đình nói: “Có một khả năng, chính là Kiến Nô căn bản không có đại quân chủ lực, chỉ có một đội kỵ binh tiên phong, lần này nam hạ cũng không phải vì quy mô xâm lược, mà là chạy đến quấy rối một chút, làm ầm ĩ thôi.”

Lư Tượng Thăng: “Hả? Còn có khả năng này? Nhưng mà, trước đây mỗi lần Kiến Nô xâm lược, đều là đại quân áp cảnh mà, lần này tại sao lại có biến hóa như vậy?”

Tôn Truyền Đình cười nói: “Mông Cổ, Bì Đảo.”

Hắn chỉ nói hai địa danh, nhưng Lư Tượng Thăng lập tức trầm

tư...

Triều đình Đại Minh đều có thám tử ở bên Mãn Thanh, Mông Cổ, Triều Tiên, về động tĩnh bên ngoài, Lư Tượng Thăng cũng không phải hoàn toàn không biết. Chỉ là, hắn chỉ biết đại cục, lại không biết chi tiết.

Ví dụ như, Lư Tượng Thăng biết gần đây Mông Cổ có chút hung hãn, nhưng lại không biết vì sao bọn họ lại hung hãn.

Hắn cũng biết Bì Đảo được tổng binh duyên hải Tào Văn Chiếu suất quân tiếp viện giữ vững, nhưng lại không biết thực lực Bì Đảo đã mạnh đến mức có thể phản công Mãn Thanh rồi.

Cho nên, hắn dùng những tin tức tình báo không đầy đủ này phân tích ra quân tình, sẽ có chút không chính xác, cũng không biết hiện tại Mãn Thanh đang phải đối mặt với áp lực lớn đến mức nào.

Tôn Truyền Đình đương nhiên cũng không thể nào giải thích chi tiết cho hắn nghe về chuyện xe sắt, đại hạm đội gì gì đó, đối với người ngoài Thiên Tôn giáo, nói chuyện vẫn phải giữ lại vài phần, không thể nào đem thực lực quân sự của mình mà nói hết ra ngoài.

Hắn chỉ nói sơ qua về việc hiện tại Mãn Thanh đang phải đối mặt với áp lực ba mặt, đối với Đại Minh đã không có khả năng dốc toàn lực tấn công.

Lư Tượng Thăng: “Ý của Tôn đại nhân là, Mãn Thanh bị Mông Cổ và Bì Đảo kiềm chế, đại quân chủ lực không thể nào dốc toàn lực tấn công Đại Minh chúng ta? Cho nên đại quân chậm chạp không đến, chỉ phái đến một đội kỵ binh tiên phong.”

Tôn Truyền Đình gật đầu: “Chính xác.”

Lư Tượng Thăng: “Vậy đây chính là cơ hội trời cho, chúng ta

không những không nên sợ hãi, ngược lại nên thừa cơ phản công, đánh vào Liêu Đông, thừa dịp Kiến Nô tứ phía bị tấn công, một lần hành động tiêu diệt hậu hoạn .”

Tôn Truyền Đình: “Không sai, đây là cơ hội trời cho. Chỉ là ... những kẻ yếu đuối trên triều đình, có lẽ không nghĩ như vậy.”

Lư Tượng Thăng chấn động, ngay cả nỗi buồn cha mất cũng tạm thời bị đè xuống: “Ta là Binh bộ thượng thư, không cần lo lắng đến ý kiến của những kẻ yếu đuối kia, chỉ cần ta chủ trương phản công là được.”

Tôn Truyền Đình khẽ thở dài một tiếng: “Lư đại nhân, hãy cẩn thận tiểu nhân ám toán. Kẻ yếu đuối đối ngoại thì không được, đối nội thì lại là chuyên nghiệp.”

Lư Tượng Thăng sững sờ, chắp tay: “Đa tạ Tôn đại nhân nhắc nhở, tại hạ nhất định cẩn thận.”

Hắn cáo từ rời đi ...

Dương Quốc Trụ, Vương Phác lập tức đi theo, Hổ Đại Uy cố ý chậm chân ở lại, thừa lúc Lư Tượng Thăng quay người đi, hắn quay mặt về phía Tôn Truyền Đình, nháy mắt, mở áo choàng bên ngoài bộ giáp, chỉ thấy trên tấm hộ tâm kính ở ngực có khắc một bức tượng Thiên Tôn, lấp lánh, sáng chói.

Tôn Truyền Đình mỉm cười gật đầu.

Hổ Đại Uy chắp tay, quay người đi theo Lư Tượng Thăng.

Trần thiên Hộ trong phòng phía sau Tôn Truyền Đình đột nhiên thò đầu ra, nhe răng cười nói: “Hổ Đại Uy là người của chúng ta, có hắn đi theo Lư Tượng Thăng, chắc là sẽ không có vấn đề gì lớn.”

Tôn Truyền Đình: “Ừm! Cho dù Cao Khởi Tiềm muốn ngáng

chân hắn, vấn đề cũng sẽ không quá lớn, Hổ Đại Uy sẽ bảo vệ hắn. Cho dù ý nghĩ của hắn không thực hiện được, cuối cùng cũng không đến nỗi mất mạng."

Chương 1306: Mở hội nghị thảo luận đi

Sáng sớm hôm sau, ngự thư phòng.

Chu Do Kiểm cau mày xem từng phong tấu chương quân tình một.

"Tiên phong" của quân Thanh đã đến Thuận Nghĩa.

Lưỡi dao đã sắp uy hiếp đến hoàng trang của hắn rồi.

Hoàng trang đó, hắn vừa mới đầu tư một lượng lớn quốc khố, mua rất nhiều phân bón, trồng rất nhiều lương thực, đang mộng tưởng năm nay có thể được mùa, có thể bổ sung cho quốc khố đáng thương của mình, có thể để hắn thay bộ áo mới không vá chỗ nào.

Ai ngờ Kiến Nô đáng ghét, lại ngay lúc gần đến mùa thu hoạch mà đánh vào, nếu chúng đánh đến gần hoàng trang, vậy thì hy vọng được mùa của hắn, coi như tan tành, tan tành rồi.

Tâm trạng của Chu Do Kiểm, giống như đang ngồi trên tháp rơi tự do.

Một tiểu thái giám đi vào: "Hoàng thượng, tân nhiệm Binh bộ thượng thư Lư Tượng Thăng cầu kiến."

Chu Do Kiểm: "Tới đúng lúc, trẫm cũng đang muốn tìm hắn, mau cho hắn vào đi."

Rất nhanh, Lư Tượng Thăng đi vào, nhìn dáng vẻ hắn, tinh thần có vẻ không tốt lắm, dù sao, người vừa mới mất cha, tinh

thần cũng không thể nào tốt được.

Chu Do Kiểm cũng chẳng có tâm trạng nào mà quan tâm đến chuyện cha của thần tử, liền mở miệng nói: "Ngươi đến đúng lúc, trẫm có chuyện muốn giao cho ngươi."

Lời Lời Lư Tượng Thăng muốn nói còn chưa kịp nói ra, đã bị chặn lại: "Hoàng thượng xin phân phó."

Chu Do Kiểm: "Tiên phong của Kiến Nô đã đến Thuận Nghĩa, hoàng trang của trẫm ở Thuận Thiên phủ, bây giờ bất cứ lúc nào cũng có thể bị Kiến Nô cướp bóc, sắp đến mùa thu hoạch rồi, trẫm tuyệt đối không thể ngồi nhìn. Ngươi hãy nghĩ cách giúp trẫm bảo vệ hoàng trang."

Lư Tượng Thăng: "..."

Cái gì, tên này đang nghĩ cách bảo vệ hoàng trang của hắn sao? Chỉ là chuyện nhỏ nhặt này sao?

Lư Tượng Thăng tức giận đến mức không nói nên lời, nếu là quan lại bình thường thì đã cho một đấm rồi, nhưng đối phương là hoàng thượng, không thể đánh, chỉ có thể cố nén giận nói: "Hoàng thượng, người nên nghĩ đến chuyện bảo vệ toàn bộ Đại Minh mới đúng chứ?"

Chu Do Kiểm: "Hoàng trang của trẫm, cũng là một phần của Đại Minh."

Lư Tượng Thăng: "..."

Được rồi!

Lư Tượng Thăng chỉ đành nói: "Thần sẽ phái một đội quân đóng quân ở hoàng trang."

Chu Do Kiểm mừng rỡ: "Như vậy rất tốt, để trẫm nghĩ xem,

lần này ngươi vào kinh, có mang theo Dương Quốc Trụ, Vương Phác, Hổ Đại Uy đúng không?"

Lư Tượng Thăng đáp: "Đúng vậy!"

Chu Do Kiểm: "Dương Quốc Trụ và Hổ Đại Uy trẫm chưa từng nghe nói, nhưng Vương Phác, trẫm biết, mấy năm trước Kiến Nô xâm lược, chính là Vương Phác nhập vệ kinh sư, đại bại Kiến Nô, trẫm còn tự mình ban thưởng cho hắn. Người này rất xuất sắc, ngươi cứ để hắn canh giữ hoàng trang đi, chỉ có hắn mới xứng đáng."

Lư Tượng Thăng: "!"

Hắn vốn định để Dương Quốc Trụ có lực chiến đấu yếu nhất đi canh giữ hoàng trang, kết quả Chu Do Kiểm vừa mở miệng, đã đòi đi tổng binh Đại Đồng Vương Phác, người này trong lòng Lư Tượng Thăng cũng là người có khả năng chiến đấu mạnh nhất, vậy mà lại bị điều đi canh giữ một cái hoàng trang vớ vẩn, thật là phá hoại kế hoạch phản công của hắn.

Lư Tượng Thăng bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể tạm thời đồng ý: "Tuân chỉ."

Chu Do Kiểm: "Đúng rồi, ngươi đến gặp trẫm, là có chuyện gì muốn nói sao?"

Ngươi rốt cuộc cũng nhớ ra rồi sao? Lư Tượng Thăng buồn bực không thôi, vội vàng đưa ra những phân tích mà Tôn Truyền Đình nói cho hắn nghe: "Hoàng thượng, Kiến Nô lần này nam hạ, không giống với mọi khi..."

Hắn thao thao bất tuyệt một hồi, phân tích áp lực của Mông Cổ đối với Mãn Thanh, lại phân tích áp lực của Tào Văn Chiếu ở Bì Đảo và Triều Tiên đối với Mãn Thanh, sau một hồi phân tích, cuối cùng đưa ra kết luận: "Hoàng thượng, hiện tại chúng ta căn bản

không phải là vấn đề phòng ngự Kiến Nô, mà nên quyết đoán xuất kích, phản công Kiến Nô, một trận đánh bại chúng, lấy lại Liêu Đông, đuổi lũ dã nhân Thông Cổ Tư kia về núi Trường Bạch săn bắn đào củ cải trắng đi."

Chu Do Kiểm nghe xong, cảm thấy hắn nói có lý, nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Phải hình dung tâm trạng này thế nào đây?

Hắn từ tận đáy lòng hy vọng Đại Minh đánh bại Kiến Nô, nhưng, từ ngày hắn lên ngôi hoàng đế, hắn đã bị Kiến Nô đè ra đánh cho một trận, cho nên, hắn từ tận đáy lòng, lại có chút sợ hãi Kiến Nô, sợ đánh với Kiến Nô.

Tâm lý mâu thuẫn này, khiến hắn không thể nào thoải mái nói ra một câu: "Được, phản công!"

Hắn tỏ ra do dự: "Lư ái khanh, ngươi thật sự cho rằng, bây giờ là thời cơ tốt để phản công sao? Lỡ như phản công không thành, ngược lại bị Kiến Nô nắm lấy cơ hội..."

Lư Tượng Thăng: "Thần đã phân tích kỹ càng rồi, hiện tại tuyệt đối là thời cơ tốt nhất. Chỉ cần hoàng thượng gật đầu, hạ lệnh cho Triều Tiên vương phối hợp, chúng ta phái sứ giả đến Mông Cổ liên lạc một chút, hứa hẹn cho phép thông thương buôn bán, Mông Cổ nhất định sẽ giúp chúng ta, ba đường cùng tiến công, tuyệt đối không để Kiến Nô có cơ hội ngóc đầu lên nữa."

Chu Do Kiểm: "Ừm, rất nhiều năm trước, có một người tên là Viên Trùng Hoán cũng từng hứa với trẫm, nói 5 năm nhất định bình định Liêu Đông, khi đó trẫm đã nhẹ dạ tin lời hắn... Kết quả ngươi cũng đã thấy đấy, trẫm thật sự bị lừa sợ rồi."

Lư Tượng Thăng: "..."

Thế này thì ngại quá!

Chu Do Kiểm nghĩ trái nghĩ phải, muốn tiêu diệt Kiến Nô, nhưng lại sợ Kiến Nô, muốn triệt để hậu hoạn, lại sợ chính mình mới là người bị tiêu diệt... Trong lòng lúc thì muốn đánh, lúc lại không muốn đánh, giống như hai con người đang giằng co trong đầu, đánh nhau như nước vỡ bờ, mồ hôi toát ra như tắm, nhưng vẫn chưa phân thắng bại.

Cuối cùng, Chu Do Kiểm vẫn không quyết định được, chỉ đành nói: "Hay là như vậy đi, trẫm triệu tập trọng thần trong triều, đến An Định môn mở hội nghị, để mọi người cùng nghe ngươi nói, xem xem rốt cuộc có nên phản công hay không."

Lư Tượng Thăng: "Như vậy rất tốt, thần nhất định sẽ khiến cho tất cả trọng thần trong triều đều biết, hiện tại là thời cơ tốt nhất để phản công."

Sáng sớm ngày hôm sau, nội thành kinh thành, An Định môn.

Các vị trọng thần trong triều dậy từ rất sớm, đã ngồi xếp hàng ở An Định môn, như lũ trẻ con đang chờ được chia kẹo.

Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm cao cao tại thượng ngồi trên tường thành phía trên cửa thành, còn các trọng thần trong triều thì xếp thành vài hàng ở quảng trường trước cửa thành. Mọi người bàn tán xôn xao, cũng không biết hoàng thượng triệu tập mọi người đến đây làm gì.

Chỉ có vài thái giám thân cận với hoàng đế mới biết nội dung buổi họp lần này.

Cao Khởi Tiềm là một trong số đó, hắn ngồi trong đám thái giám, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Lư Tượng Thăng đang chuẩn bị phát biểu, thầm nghĩ: Họ Lư ngươi, ngày đầu tiên đến kinh thành đã không nể mặt ta, lát nữa ta cũng sẽ không nể mặt ngươi, muốn ta nói giúp ngươi, đừng hòng.

Rất nhanh, Lư Tượng Thăng bước lên bục, những điều muốn nói hắn đều đã thuộc lòng, vừa lên bục, liền hùng hồn nói, nói liên tục nửa canh giờ, đem lý do phản công, cờ hiệu có thể dùng đều nói rõ ràng mạch lạc, ngay cả chuyện lưu khấu trong nước đã bình định, hiện tại không còn lo lắng chuyện nội bộ, rất thích hợp dồn toàn lực đối ngoại, cũng đều nói rõ ràng.

Hắn vốn tưởng rằng, sau bài phát biểu này, nhất định sẽ có rất nhiều người ủng hộ.

Ai ngờ, quan lại kinh thành từ thời Thiên Khải đến nay đã bị Kiến Nô đè ra đánh mười mấy năm, đánh gãy cả xương sống, đám quan lại này cũng giống như Sùng Trinh hoàng đế Chu Do Kiểm, đối với Kiến Nô vừa hận vừa sợ, vừa muốn tiêu diệt chúng, lại vừa sợ đối đầu với chúng.

Lư Tượng Thăng nói xong, toàn trường im phăng phắc, một lúc lâu sau, cũng không nghe thấy ai lên tiếng.

Lư Tượng Thăng: "Ơ?"

Cảnh tượng trước mắt, nằm ngoài dự đoán của hắn.

Đúng lúc này, Cao Khởi Tiềm lên tiếng: "Hoàng thượng, các vị trọng thần trong triều, xin nghe ta nói, ta và Lư đại nhân, nhìn nhận về tình hình bên ngoài, hoàn toàn khác nhau."

Chương 1307: Làm sao đây?

Cao Khởi Tiềm luôn được Chu Do Kiểm nhận định là "Thái giám hiểu quân sự nhất", hắn vừa lên tiếng, Chu Do Kiểm lập tức chuyển sự chú ý sang: "Cao ái khanh, khanh có lời cứ nói."

Cao Khởi Tiềm: "Vừa rồi Lư đại nhân nói, Bì Đảo ở ven biển, có tổng binh Tào Văn Chiếu ủng hộ, hiện tại xem như đã ổn định. Nhưng mọi người đều biết, Bì Đảo bởi vì nằm cô lập ngoài khơi, từ trước đến nay không nghe theo triều đình điều khiển. Trên Bì Đảo đã nhiều lần xảy ra phản loạn, xuất hiện rất nhiều Hán gian, cái gì mà Khổng Hữu Đức, Cảnh Trọng Minh, Thượng Khả Hỷ, có kẻ nào không phải từ Bì Đảo mà ra?"

Chu Do Kiểm: "Ừm, cái này… đúng là…"

Cao Khởi Tiềm: "Bì Đảo không đáng tin, mà cái tên Triều Tiên Vương kia lại càng không đáng tin. Triều Tiên nhu nhược dễ bắt nạt, cho dù xuất binh giúp chúng ta, thì có tác dụng gì? Kiến Nô tùy tiện phái một tên tướng quân, hai ba lần là có thể đánh cho Triều Tiên nằm rạp xuống, căn bản không có tác dụng gì để giúp chúng ta."

Chu Do Kiểm: "Ừm ừm ừm, nói có lý."

Cao Khởi Tiềm: "Lại nói Mông Cổ, tuy không biết gần đây Mông Cổ ăn nhầm thuốc gì, ở phía Bắc liên tục gây phiền phức cho Kiến Nô, nhưng Mông Cổ từ trước đến nay, cũng là địch nhân của Đại Minh chúng ta, bọn chúng hai mặt, làm sao có thể trở thành trợ thủ đắc lực của chúng ta được chứ? Mở cửa buôn bán là có thể lôi kéo được bọn họ? Nghĩ nhiều rồi."

Lư Tượng Thăng: "Bản quan ở Tuyên Phủ, Đại Đồng mở chợ

ngựa, đã giao dịch với người Mông Cổ nhiều lần, không có vấn đề gì, người Mông Cổ rất thích."

Cao Khởi Tiềm: "Ngươi đó là hành vi tư địch! Giống như đám Tấn thương cung cấp vật tư cho Kiến Nô, người Mông Cổ từ chỗ ngươi mua được muối, trà, nồi sắt, những thứ này sẽ biến thành vũ khí công kích Đại Minh chúng ta."

Lư Tượng Thăng: "Không có! Bọn họ đã trở thành bằng hữu của chúng ta."

Cao Khởi Tiềm cười lạnh: "Mông Cổ làm sao có thể trở thành bằng hữu với chúng ta?"

Hai người tranh luận một hồi, khiến cho các vị trọng thần ở phía dưới nhíu mày.

Vị đại thần một bên lo liệu việc biên cảnh, trong lòng cũng không khỏi trăn trở: "Mông Cổ rốt cuộc có thể kết làm bằng hữu hay không? Ưm... thật khó nói. Cảm giác là có thể, lại cảm giác là không thể."

Chu Do Kiểm nghe cũng hoang mang, so với Lư Tượng Thăng, hắn vẫn tin tưởng thái giám bên cạnh mình từ nhỏ, cho nên, hắn càng nghiêng về phía Cao Khởi Tiềm, nhịn không được mở miệng: "Cao ái khanh, vậy ý của ngươi là, không thể phản công?"

Cao Khởi Tiềm: "Vâng, không thể phản công."

Mọi người: "Ồn ào!"

Lư Tượng Thăng tức giận: "Cái này mà không phản công, chẳng lẽ muốn ngoan ngoãn để Kiến Nô đánh chúng ta sao?"

Cao Khởi Tiềm: "Ta không có ý này, ta cho rằng, Kiến Nô trước mắt bị địch tấn công hai mặt, chính là lúc dễ dàng chiêu dụ nhất, hiện tại nên dùng chiêu dụ."

Lư Tượng Thăng: "…"

Các vị trọng thần: "…"

Chiêu dụ?

Nói đến đây, không thể không nhắc tới cách dùng chữ "dụ" này.

Triều Minh khi thu phục lưu khấu, dùng chính là chữ "dụ" này, chữ này đương nhiên là đứng trên cao nhìn xuống, dùng một loại "an ủi của người lớn đối với người nhỏ" làm tư tưởng trung tâm.

Nhưng đối với Mãn Thanh thì không giống.

Kỳ thật rất nhiều quan viên ở kinh thành đều biết, Đại Minh đánh không lại Kiến Nô, hai chữ "chiêu dụ" này căn bản là không thể nói, chỉ có thể nói là "đàm phán".

Nhưng nói thành đàm phán thì có tổn hại đến thể diện của thiên triều thượng quốc, vậy mà lại phải "đàm phán" với một đám nô lệ Kiến Châu, thời thượng cổ là dã nhân, chuyện này căn bản không thể nào tiếp thu.

Cho nên, các quan viên trên triều đình liền đổi "đàm phán" thành "chiêu dụ" cho dễ nghe.

Có nghĩa là, Cao Khởi Tiềm vừa rồi nói "hiện tại nên dùng chiêu dụ", ý thật sự là "hiện tại chính là thời điểm tốt để đàm phán".

Vừa rồi nói muốn phản công, các vị trọng thần đều không lên tiếng.

Nhưng hiện tại vừa nói muốn đàm phán, các vị trọng thần tinh thần phấn chấn, trong nháy mắt đều có ý kiến.

Một vị trọng thần đứng dậy: “Dụ tốt! Dụ tốt lắm! Kiến Nô nói cho cùng, cũng là nô lệ Kiến Châu của chúng ta, chạy ra ngoài tạo phản mà thôi, không khác biệt với đám lưu khấu là bao, theo vi thần thấy, chúng ta đã chiêu dụ được rất nhiều lưu khấu, chiêu dụ thêm một đám Kiến Nô thì có là gì? Nhân lúc Kiến Nô hiện tại bị địch tấn công mấy mặt, là lúc khó khăn nhất, phái người đi đàm phán, nhất định sẽ đạt được kết quả gấp bội. Kiến Nô nhất định sẽ ngoan ngoãn lui binh, không xâm phạm nữa.”

Lư Tượng Thăng tức giận: “Kiến Nô sao có thể đánh đồng với đám lưu khấu? Trước mắt chính là nên ‘lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, muốn mạng của người ta’, sao có thể dùng đàm phán để cho bọn họ có cơ hội thở dốc.”

Một vị đại thần khác lập tức đứng lên, chắp tay nói: “Hoàng thượng, khi chúng ta tiêu diệt đám lưu khấu đã tiêu tốn không ít tiền lương, đến nay quốc khố vẫn còn trống rỗng, nếu như lập tức đánh Liêu Đông, thì quốc khố càng thêm eo hẹp. Sao không nhân cơ hội tốt này, chiêu dụ Kiến Nô, sau khi chiến sự dừng lại, vừa lúc dốc sức lo liệu chính sự, trước tiên giải quyết vấn đề quốc khố trống rỗng.”

Chu Do Kiểm nghe vậy, vô cùng động lòng.

Lư Tượng Thăng tức giận: “Đây là cơ hội ngàn năm có một, nếu bỏ lỡ, đợi đến khi Triều Tiên và Mông Cổ không thể nào kiềm chế được Kiến Nô nữa, Kiến Nô nhất định sẽ lại xâm phạm, Đại Minh ta nguy mất.”

Cao Khởi Tiềm: “Lời nói hoang đường! Hoàn toàn là vô lý.”

Lư Tượng Thăng: “Cơ hội chiến đấu không thể bỏ lỡ, bỏ lỡ sẽ không có lần sau.”

Lúc này, trong lòng Chu Do Kiểm, cơ bản đã có quyết định: Nghe theo Cao Khởi Tiềm!

Nói đi nói lại, hắn vẫn tin tưởng thái giám hơn.

Thấy hắn sắp sửa gõ nhịp định án, đúng lúc này, đại thái giám Tào Hóa Thuần vẫn luôn im lặng không lên tiếng, đột nhiên mở miệng: "Ta cảm thấy Lư đại nhân nói đúng!"

Lúc ông ta không lên tiếng, tất cả các vị trọng thần đều ủng hộ Cao Khởi Tiềm.

Nhưng ông ta vừa lên tiếng, gió bỗng đổi chiều.

Vừa rồi còn đang giúp Cao Khởi Tiềm nói chuyện, khiến Lư Tượng Thăng rơi vào thế cô lập, trong nháy mắt xoay chuyển 180 độ, một vị quan viên vốn đang giúp Cao Khởi Tiềm nói chuyện, lập tức phản bội: "Ai da, ta đột nhiên cảm thấy, Lư đại nhân nói hình như có chút đạo lý."

Lại có một vị quan viên đứng lên: "Ta suy nghĩ kỹ lại, vẫn là Lư đại nhân nói đúng, cơ hội chiến đấu không thể bỏ lỡ, ta chủ chiến, phản công."

Cao Khởi Tiềm thầm giật mình, "Ơ", sao Tào Hóa Thuần lại giúp hắn nói chuyện?

Hắn quay đầu nhìn Tào Hóa Thuần.

Tào Hóa Thuần cũng đang nhìn hắn.

Ánh mắt của hai vị đại thái giám va chạm nhau giữa không trung, lần đầu tiên phát ra tia lửa.

Cao Khởi Tiềm thật sự không hiểu, vì sao Tào Hóa Thuần lại muốn đối đầu với mình.

Kỳ thật, bản thân Tào Hóa Thuần cũng rất bất ngờ, ông ta cũng không biết tại sao mình lại đứng ra giúp một vị quan ngoại triều, nhưng ông ta vẫn mở miệng.

Mãi cho đến khi ánh mắt địch ý của Cao Khởi Tiềm nhìn qua, Tào Hóa Thuần mới hiểu ra, thì ra bản thân mình vẫn còn chút lương tâm, ông ta vẫn muốn Đại Minh tốt đẹp hơn, không muốn vì ân oán cá nhân mà bỏ lỡ cơ hội tốt nhất của Đại Minh.

Khoảnh khắc này, chính là khoảnh khắc huy hoàng nhất trong cuộc đời Tào Hóa Thuần!

Chu Do Kiểm vốn đã muốn gõ nhịp định án, nhưng Tào Hóa Thuần vừa lên tiếng, tâm tình Chu Do Kiểm cũng lập tức thay đổi, hắn tin tưởng thái giám nhất, nhưng Tào Hóa Thuần cũng là thái giám bên cạnh hắn.

Bên trái là Cao Khởi Tiềm, bên phải là Tào Hóa Thuần.

Lòng bàn tay trái là thịt, lòng bàn tay phải cũng là thịt, làm sao bây giờ?

Chương 1308: Chặn đường về

Chủ chiến hay chủ hòa?

Chu Do Kiểm rơi vào thế khó xử.

Các vị trọng thần dưới An Định Môn, cũng lập tức chia thành hai phe.

Quan viên kinh thành xoay chiều như chong chóng, một thái giám lên tiếng, mọi người giúp thái giám, hai thái giám lên tiếng, mọi người chia làm hai phe, mỗi phe giúp một người là xong chuyện?

“Ta chủ chiến!”

“Ta chủ hòa!”

“Ta khinh thường cái loại đầu óc chỉ biết đánh nhau như ngươi.”

“Ta cũng khinh thường tên nhát gan như ngươi.”

“Hoàng thượng, Lư đại nhân nói đúng.”

“Hoàng thượng, Cao công công mới là người nói đúng.”

“Hoàng thượng…”

Lúc này, Lý Đạo Huyền đang đồng cảm với bức thêu Thiên Tôn trên ngực Hổ Đại Uy, lạnh lùng nhìn cảnh tượng buồn cười này.

Nói đám quan viên này ngu ngốc, bọn họ xoay chiều như chong chóng, đầu óc xoay chuyển cực nhanh.

Nói đám quan viên này thông minh, bọn họ ngu ngốc đến mức có thể định nghĩa lại chữ ngu ngốc là gì.

Vừa đáng thương lại vừa buồn cười, vừa buồn cười lại vừa bi ai.

Hổ Đại Uy cúi đầu, hạ giọng nói: "Thiên Tôn, đám phế vật này, sau này chúng ta chiếm được kinh thành, đuổi hết bọn họ đi được không?"

Lý Đạo Huyền thấp giọng nói: "Được! Một tên cũng không giữ lại."

Hổ Đại Uy: "Tình hình trước mắt, chúng ta nên làm gì?"

Lý Đạo Huyền: "Không cần làm gì cả. Để bọn họ cãi nhau chơi đi, với tính cách của Sùng Trinh, cuối cùng nhất định sẽ để Lư Tượng Thăng và Cao Khởi Tiềm mỗi người dẫn một đạo quân. Một người phụ trách phản công, một người phụ trách phòng thủ."

Hổ Đại Uy: "Đây chẳng phải là chia binh sao? Chẳng phải là tự giảm một nửa chiến lực sao?"

Lý Đạo Huyền cười: "Đúng vậy, đúng là tự giảm một nửa chiến lực, nhưng không sao, một nửa chiến lực của Cao Khởi Tiềm, chúng ta không cần cũng được. Chỉ cần Lư Tượng Thăng nhận được thánh chỉ phản công, ngươi có thể danh chính ngôn thuận xuất kích, dẫn theo dân đoàn, từ phía chính diện tiến về Liêu Đông, phối hợp với Mông Cổ và Bì Đảo, bao vây ba mặt."

Hổ Đại Uy: "Tuân theo pháp chỉ."

Nói xong, hắn lại lẩm bẩm một câu: "Thiên Tôn, kỳ thật hiện tại chúng ta hoàn toàn có thể phát động binh biến, trực tiếp lật đổ Chu Do Kiểm, tùy tiện tìm một tên nghe lời lên làm hoàng đế cũng được, vì sao còn phải phiền phức như vậy?"

Hình thêu Thiên Tôn nở nụ cười: “Hiện tại Mãn Thanh chưa diệt, nếu chúng ta gây ra nội loạn lúc này, chưa chắc đã là chuyện tốt, sẽ khiến cho những tướng sĩ còn đóng quân ở Liêu Đông kia dao động. Hậu quả của việc bọn họ dao động, rất có thể là đầu hàng Mãn Thanh. Hiện tại bọn họ vẫn là người tốt, chúng ta không cần phải thử thách nhân tính, ép bọn họ thành Hán gian. Chi bằng đợi chúng ta giải quyết xong Mãn Thanh, sau đó quay lại thu thập Chu Do Kiểm cũng không muộn.”

Hổ Đại Uy lúc này mới hiểu ra, không khỏi thở dài: “Thiên Tôn nhân từ!”

Bọn họ trò chuyện một lúc, bên kia, cuộc cãi vã của các vị trọng thần cũng cơ bản hạ màn. Hai vị đại thái giám cãi nhau, quả nhiên là sẽ không có kết quả, cuối cùng vẫn là bất phân thắng bại.

Cuối cùng, Chu Do Kiểm vỗ bàn quyết định: “Đừng cãi nữa, đừng cãi nữa, các ngươi đều có lý. Vậy đi, Lư Tượng Thăng dẫn quân đi phản kích, Cao Khởi Tiềm, ngươi hãy thống lĩnh Quan Ninh quân, làm tốt công tác phòng thủ, sau đó phái người đi liên lạc với Kiến Nô, xem bọn họ có nguyện ý quy thuận hay không.”

Các vị trọng thần lập tức im lặng, đồng loạt hành lễ: “Hoàng thượng anh minh.”

Lư Tượng Thăng vừa buồn bực lại vừa im lặng…

Thôi vậy! Cứ như vậy đi.

Sáng sớm hôm sau, Lư Tượng Thăng dẫn quân xuất kích, để lại “danh tướng” Vương Phác từng đại phá Kiến Nô, giúp Chu Do Kiểm trấn thủ hoàng trang.

Hắn chỉ có thể dẫn theo hai người là tổng binh Tuyên Phủ Dương Quốc Trụ, tổng binh Sơn Tây Hổ Đại Uy, xuất phát về phía Đông Bắc.

Quay đầu nhìn lại, Dương Quốc Trụ dẫn theo ba ngàn binh mã, Hổ Đại Uy cũng chỉ dẫn theo ba ngàn binh mã, cộng thêm ba ngàn Thiên Hùng quân của hắn, tổng cộng chín ngàn binh mã.

Phản công cái gì chứ!

Vừa ra khỏi thành, Lư Tượng Thăng đã thở dài một tiếng: "Chuyện phản công, xem ra không thể thực hiện được, xem ra chúng ta vẫn chỉ có thể lấy phòng thủ làm chủ. Dương Quốc Trụ, ngươi làm tiên phong, trước tiên đi Thuận Nghĩa xem thử tình hình quân tiên phong của Kiến Nô hiện tại như thế nào."

Lý do phái Dương Quốc Trụ đi đánh tiên phong, mà không phải là Hổ Đại Uy, đương nhiên là bởi vì Dương Quốc Trụ dẫn theo là "Tuyên Phủ biên quân", trong mắt Lư Tượng Thăng, biên quân nhất định là đánh tốt hơn. Còn Hổ Đại Uy dẫn theo là Sơn Tây quân, nhất định là kém hơn nhiều, hay là đừng để Sơn Tây quân đi gặm xương cứng, để bọn họ đi theo Thiên Hùng quân của mình, có thể hỗ trợ một chút, không đến mức uổng mạng.

Dương Quốc Trụ lĩnh mệnh rời đi.

Bên cạnh Lư Tượng Thăng chỉ còn lại một mình Hổ Đại Uy.

Đúng lúc này, Hổ Đại Uy ghé sát lại, cười hắc hắc: "Lư đại nhân, thuộc hạ có một ý kiến về mặt chiến lược."

Lư Tượng Thăng: "Ồ? Ngươi nói ta nghe thử."

Hổ Đại Uy nói: "Kiến Nô lần này nhập quan, con đường bọn họ lựa chọn, nhất định là rất kỳ quái."

Lư Tượng Thăng: "Vì sao có phán đoán như vậy?"

Hổ Đại Uy nói: "Quan Ninh vẫn còn trong tay Đại Minh chúng ta, trước kia Kiến Nô xâm nhập, đều là mượn đường thảo nguyên Mông Cổ. Nhưng lúc này người Mông Cổ đã không nghe theo hiệu

lệnh của Kiến Nô, còn ở phía Bắc quấy rối Kiến Nô, điều này có thể thấy, lần này Kiến Nô nhập quan, không có mượn đường Mông Cổ."

Lư Tượng Thăng: "Có lý, vậy bọn họ làm sao nhập quan?"

Hổ Đại Uy: "Cẩm Châu! Kiến Nô nhất định là mượn đường Cẩm Châu, sau đó dọc theo rìa phía Nam của thảo nguyên Mông Cổ, nhanh chóng tiến vào Bắc Trực Lệ… Nói cách khác, bọn họ chỉ có một con đường giống như hành lang, nếu như chúng ta đánh bại Kiến Nô ở mặt trận chính diện, đồng thời cắt đứt con đường hành lang này… Vậy thì lần này quân tiên phong của Kiến Nô, một tên cũng đừng hòng sống sót trở về."

Lư Tượng Thăng suy nghĩ kỹ một chút, lập tức mừng rỡ: "Nói rất hay. Đây là cơ hội tốt nhất để tiêu diệt toàn bộ quân tiên phong của Kiến Nô. Chỉ là, đánh bại Kiến Nô ở mặt trận chính diện có lẽ không khó, dù sao đối phương cũng chỉ là một đội quân tiên phong, nhưng muốn cắt đứt con đường hành lang phía sau bọn họ, vậy thì khó khăn… Phải từ… Cẩm Châu ra tay?"

"Đúng vậy, Cẩm Châu!"

Hổ Đại Uy nói: "Thuộc hạ kiến nghị, chúng ta để lại Dương Quốc Trụ trấn thủ Thuận Nghĩa, còn có Vương Phác trấn thủ Thuận Thiên Phủ, có thể chi viện cho Dương Quốc Trụ bất cứ lúc nào, còn có một nửa Kinh Doanh của tên giám quân phái đầu hàng Cao Khởi Tiềm kia cũng phụ trách trấn thủ khu vực kinh thành. Ba người bọn họ đủ để trấn thủ kinh thành, còn chúng ta, dẫn quân ra biển… Để tổng binh duyên hải Tào Văn Chiếu tiếp ứng chúng ta, toàn quân lên thuyền, từ đường biển trực tiếp đánh úp Cẩm Châu, dùng tốc độ nhanh nhất đánh hạ Cẩm Châu, là có thể cắt đứt con đường hành lang Kiến Nô nhập quan, để cho Đa Nhĩ Cổn dễ vào khó ra."

Lư Tượng Thăng: "Hít! Ý tưởng này của ngươi thật là lớn mật.

Hiện tại người đóng quân ở Cẩm Châu… Không dễ đối phó.”

Đúng vậy!

Thời điểm này, người đóng quân ở Cẩm Châu, là một vị danh tướng nổi tiếng.

Một trong Liêu Đông tam kiệt: Tổ Đại Thọ!

Năm đó Tổ Đại Thọ giết chết Hà Khả Cương, đầu hàng Mãn Thanh. Nhưng hắn rất nhanh đã tìm một cái cớ chạy về Cẩm Châu, sau đó đóng chặt cửa thành, phản bội Mãn Thanh. Hoàng Thái Cực viết thư cho hắn, để hắn ngoan ngoãn ra ngoài phối hợp với Mãn Thanh công đánh Đại Minh, hắn không để ý tới.

Chu Do Kiểm để hắn trở về Đại Minh, hắn cũng không để ý tới.

Hắn cứ trốn trong Cẩm Châu, ai nói cũng không nghe, mặc kệ ngươi là Đại Minh hay là Đại Thanh, ta đều không thèm.

Chương 1309: Ở Đây Có Một Quyển Tiểu Thuyết

Lư Tượng Thăng biết rõ Tổ Đại Thọ khó đối phó đến mức nào, Cẩm Châu khó công phá ra sao.

Trận Đại Lăng Hà, Kiến Nô điều động bao nhiêu binh lực, vây hãm bao lâu mới đánh bại được Tổ Đại Thọ? Bản thân chỉ với chút người này, chạy đi tập kích một phen liền muốn chiếm lấy Cẩm Châu? E là có chút quá mức tự đại.

Hắn có hơi do dự.

Hổ Đại Uy lại siết chặt nắm tay: "Huyết hải thâm thù của Hòa giáo viên, nhất định phải báo!"

Lư Tượng Thăng: "?"

Hổ Đại Uy: "A! Tôi quên mất ngài chưa xem 《Đại Lăng Hà Biên Quân Nhất Tiểu Binh》."

Lư Tượng Thăng kinh ngạc: "《Đại Lăng Hà Biên Quân Nhất Tiểu Binh》 là cái gì?"

Hổ Đại Uy: "Điện ảnh… Ừm… Được rồi! Điện ảnh thứ này không tiện xem, như vậy đi, ở đây tôi có một quyển cải biên từ điện ảnh, do tác gia nổi tiếng Tôn Truyền Đình tự tay viết, ngài có muốn xem không?"

Lư Tượng Thăng vốn không có tâm trạng xem thứ gì, nhưng nghe nói là do Tôn Truyền Đình viết, nhất thời liền hứng thú.

Bài văn của Tôn Truyền Đình, ở trong triều cũng rất nổi tiếng.

Hắn nhận lấy quyển sách từ tay Hổ Đại Uy, chỉ thấy trên bìa in một hàng chữ lớn "Đại Lăng Hà Biên Quân Nhất Tiểu Binh", bản sách được cải biên từ bộ phim cùng tên, văn phòng minh tinh Thế Giới Phồn Hoa ủy quyền, Tôn Truyền Đình viết.

Lật tiếp trang bìa, mặt sau in tên nhà xuất bản: "Nhà sách Bồ Châu".

Trên đầu Lư Tượng Thăng hiện lên vô số dấu hỏi, quyển sách này là tình huống gì? Sao lại long trọng như vậy? Điện ảnh là gì? Văn phòng minh tinh Thế Giới Phồn Hoa là cái gì? Đây đều là cái gì với cái gì? Xuất bản một quyển sách, cần phải viết nhiều thứ kỳ quái như vậy trên bìa sao?

Thôi vậy, nể mặt Tôn Truyền Đình, ta xem thử vậy…

Hắn lật ra xem, trong nháy mắt, liền đắm chìm vào câu chuyện!

Văn phong của Tôn Truyền Đình khỏi phải nói, viết hay đến mức nào, cộng thêm câu chuyện này vốn là chuyện có thật, xem càng thêm phần hấp dẫn, khi Lư Tượng Thăng nhìn thấy Tổ Đại Thọ giết chết Hà Khả Nạp, nhất thời tức giận suýt chút nữa ngã ngựa.

Hắn giận dữ nói: "Đi, xuất binh! Công phá thành Cẩm Châu, vặn đầu Tổ Đại Thọ xuống!"

Hổ Đại Uy: "A, Lư đại nhân, vừa rồi ngài còn nói thành Cẩm Châu khó đánh, chúng ta chỉ có sáu nghìn người, không đủ đâu."

Lư Tượng Thăng: "Mặc kệ! Nhất định phải giết chết tên tiểu nhân hai mặt Tổ Đại Thọ này!"

Hắn gầm lên hai tiếng, sau đó bình tĩnh lại, cảm xúc rút khỏi tiểu thuyết, trở về hiện thực, lập tức hạ giọng: "Tuy Tổ Đại Thọ đáng ghét, nhưng dù sao cũng là một trong Liêu Đông tam kiệt,

Cẩm Châu thành cao binh đông, không thể dễ dàng công thành, việc này vẫn nên bàn bạc kỹ hơn."

Hổ Đại Uy thầm khen: Quả nhiên là Lư đại nhân, một câu tức giận nói xong, liền lập tức khôi phục lý trí, đây mới là phong thái của đại tướng.

Hắn thấp giọng nói: "Lư đại nhân, chúng ta không chỉ có sáu nghìn người đâu."

Lư Tượng Thăng: "Ồ? Còn ai nữa?"

Hổ Đại Uy: "Còn có tổng binh duyên hải Tào Văn Chiếu, hắn phái thuyền đến đón chúng ta đến Cẩm Châu đổ bộ, người của hắn tự nhiên cũng có thể tham gia tác chiến. Ngài là Binh bộ thượng thư, trực tiếp điều hắn đến giúp chúng ta, chẳng phải là xong việc sao?"

Lư Tượng Thăng phấn chấn: "Tào Văn Chiếu là danh tướng đương thời, có hắn tương trợ, quả là một trợ lực lớn."

Hổ Đại Uy tiếp tục nói: "Chỉ cần Tào Văn Chiếu tướng quân đến, vậy thì quân đồn trú Bì Đảo tự nhiên cũng sẽ gia nhập…"

Lư Tượng Thăng "Ơ" một tiếng, tính toán: "Nói như vậy, binh lực của ta trên thực tế có thể đạt tới hơn một vạn năm ngàn? Hơn nữa Quan Ninh thiết kỵ của Tào Văn Chiếu và quân đồn trú Bì Đảo của Trầm Thế Khôi, đều là tinh binh dày dặn kinh nghiệm thực chiến, tuyệt đối không phải là vệ sở binh ở nội địa có thể so sánh."

Lư Tượng Thăng nhanh chóng tính toán trong lòng, hơn một vạn năm ngàn binh lực.

Ba nghìn Thiên Hùng quân của mình rất thiện chiến, Quan Ninh thiết kỵ của Tào Văn Chiếu cũng không phải nói chơi, quân đồn trú Bì Đảo của Trầm Thế Khôi nếu có thể đến, cũng là một trợ lực mạnh mẽ, duy nhất hơi yếu một chút chính là ba nghìn Sơn

Tây quân do Hổ Đại Uy suất lĩnh, nhưng vấn đề không lớn, bọn họ chỉ cần ôm chặt lấy đùi là được.

Có nhiều binh lực như vậy, nếu như sử dụng tập kích, nói không chừng có thể thành công chiếm lấy Cẩm Châu.

Ít nhất, đáng để thử một lần!

"Được!" Lư Tượng Thăng lập tức hạ lệnh: "Toàn quân hướng về Thiên Tân, phái người, thông báo cho Tào Văn Chiếu, bảo hắn phái thuyền đến cảng Thiên Tân, tiếp ứng quân ta lên thuyền, đi đường biển, tập kích Cẩm Châu."

Tín sứ phi ngựa nhanh như chớp, đến Đăng Châu thông báo cho tổng binh duyên hải Tào Văn Chiếu. (Tào Văn Chiếu đối ngoại tuyên bố đóng quân tại doanh trại thuỷ sư Đăng Châu)

Lư Tượng Thăng tự mình dẫn quân đến cảng Thiên Tân, từ kinh thành đến Thiên Tân, đường bộ khoảng ba trăm dặm, đi mất mấy ngày mới đến.

Đến bến tàu, nhìn ra biển, không thấy một chiếc thuyền nào, trong lòng không khỏi bối rối, Tào Văn Chiếu có ngoan ngoãn nghe lệnh hay không? Thời buổi này các tướng lĩnh bên ngoài rất nhiều kẻ tự tung tự tác, không phục tùng triều đình điều động. Tào Văn Chiếu tuy trước giờ vẫn luôn nghe lệnh, nhưng biết đâu được lại nổi điên gì.

Đang nghĩ ngợi lung tung, Hổ Đại Uy lớn tiếng gọi: "Lư đại nhân mau nhìn, đội thuyền của Tào tướng quân đến rồi!"

Lư Tượng Thăng nhìn ra biển, chỉ thấy một mảng lớn thuyền bè đang trùng trùng điệp điệp tiến đến, thì ra, những chiếc thuyền này vừa rồi ở cách đó không xa, chỉ là chúng đều không căng buồm, cho nên Lư Tượng Thăng liếc mắt nhìn qua không thấy buồm, liền tưởng là trên biển không có thuyền.

Bây giờ nhìn kỹ, thật là nhiều thuyền.

Hơn nữa những chiếc thuyền này, mỗi chiếc đều rất lớn, chiếc nhỏ nhất cũng to bằng thuyền Thương Sơn của triều đình, chiếc lớn nhất thì dài đến hơn hai mươi trượng…

Lư Tượng Thăng kinh ngạc nói: "Ơ? Thuỷ quân trong tay Tào tướng quân lại nhiều như vậy? Còn lớn như vậy? Thuỷ sư Đại Minh chúng ta mạnh như vậy từ khi nào? Ta đường đường là Binh bộ thượng thư lại không biết?"

Hổ Đại Uy: "Ngài mới nhậm chức mà, có một số chuyện không biết cũng là bình thường."

Lư Tượng Thăng: "Cái này… cũng đúng."

Binh bộ thượng thư như hắn được bổ nhiệm trong lúc nguy cấp, mới đến kinh thành chưa được hai ba ngày đã phải dẫn quân xuất chinh, lấy đâu ra thời gian để nắm rõ tình hình binh mã các nơi trên thiên hạ? Cũng có thể thông cảm được.

Đội thuyền khổng lồ, tiến đến trước mặt Lư Tượng Thăng.

Đứng trên con thuyền dẫn đầu là hai vị đại tướng thần thái phấn chấn, chính là hai thúc cháu Tào Văn Chiếu, Tào Biến Giao, hai người cùng chắp tay thi lễ: "Lư đại nhân!"

Năm xưa khi Lư Tượng Thăng tiễu phỉ ở Hà Nam, Hồ Quảng, cũng từng hợp tác với hai thúc cháu nhà họ Tào, cùng nhau vây quét lưu khấu, coi như là bạn cũ, đối với hai người cũng rất tin tưởng, bèn cười nói: "Tào tướng quân, lâu ngày không gặp, bây giờ ngươi làm tổng binh duyên hải này được đấy, nhìn đội thuyền này của ngươi xem, quy mô thật lớn. Những chiếc thuyền lớn đến mức không tưởng tượng nổi này, rốt cuộc là lấy từ đâu ra? Không có buồm mà cũng có thể chạy?"

Tào Văn Chiếu cười nói: "Cướp được từ tay người Tây Dương,

người Tây Dương có rất nhiều thứ kỳ quái.”

“Ồ!” Nghe nói là cướp được từ tay người Tây Dương, Lư Tượng Thăng cũng không hỏi nhiều, phất phất tay, cho bộ hạ của mình lên thuyền.

Ba nghìn Thiên Hùng quân, ba nghìn Sơn Tây quân, đều lên thuyền.

Thiên Hùng quân cẩn thận từng li từng tí lên thuyền.

Nhưng những Sơn Tây quân kia lại nháy mắt với đám dân đoàn thuỷ binh thôn Cao Gia trên thuyền, liếc mắt đưa tình… Chỉ thiếu nước nhận người thân ngay tại chỗ.

Chương 1310: Trần Thiên Hộ cũng tới

Trên boong thuyền, hai bên còn chỉ dám nháy mắt ra hiệu, giả vờ như không quen biết.

Nhưng vừa vào trong khoang thuyền, nơi Lư Tượng Thăng không nhìn thấy, Sơn Tây quân và thuỷ binh trên thuyền lập tức vỗ vai bá cổ: "Ha ha ha! Tiểu tử, là ngươi à? Năm đó ngươi đi tham gia dân đoàn Tiểu Lãng Đế, ta đi dân đoàn Sơn Tây, không ngờ lại gặp nhau ở đây."

"Hắc, ta từ dân đoàn Tiểu Lãng Đế, biến thành chiến sĩ hải quân rồi."

"Ta bây giờ là lục quân, chúng ta đã hoàn toàn không còn trong cùng một biên chế nữa rồi, ai u."

"Có gì mà kỳ lạ? Năm đó tiểu Tam Tử cùng tiểu đội với chúng ta, ngươi còn nhớ không? Hắn bây giờ gia nhập không quân rồi! Đãi ngộ của không quân, mới gọi là chữ 'tốt'. Nghe nói quân lương của hắn cao hơn chúng ta năm phần."

"Moá nó, nói như vậy ta cũng muốn đi làm không quân."

"Không quân đâu phải dễ làm vậy! Yêu cầu về thể chất nghiêm ngặt lắm đấy."

"Đúng rồi, lần này hình như chúng ta sắp đi đánh Cẩm Châu!"

"Đúng vậy, chính là Cẩm Châu trong 《Đại Lăng Hà Biên Quân Nhất Tiểu Binh》, tên Tổ Đại Thọ đáng ghét kia."

“Chính là hắn đã giết Hòa giáo viên.”

“Nhưng Hòa giáo viên bây giờ vẫn còn sống, không phải đã bị giết chết.”

“Chưa chết càng phải báo thù!”

“Đúng đúng đúng, lần này là đi báo thù rửa hận cho Hòa giáo viên.”

Trên các con thuyền, khắp nơi đều đang diễn ra những cuộc trò chuyện tương tự, sau đó, binh lính gần như đồng lòng hô lớn: “Công phá Cẩm Châu, báo thù rửa hận!”

Lư Tượng Thăng nghe thấy trong đội thuyền khắp nơi đều có người hô hào “báo thù rửa hận”, khá là bất ngờ, quay đầu nói với Tào Văn Chiếu: “Binh sĩ của ngươi, sĩ khí thật dồi dào, còn chưa xuất chinh, bọn họ đã gầm rú vang trời, xem ra bản quan không cần phải động viên bọn họ trước khi ra trận nữa.”

Tào Văn Chiếu cười khì một tiếng.

Tào Biến Giao xấu hổ cười nói: “Cái này… Bởi vì… Hình như bọn họ có chút ân oán cá nhân nho nhỏ trong đó.”

Lư Tượng Thăng: “Ân oán cá nhân???”

Nghĩ hồi lâu, đột nhiên bừng tỉnh, bộ hạ của Tào Văn Chiếu là Quan Ninh thiết kỵ, mà Quan Ninh thiết kỵ trước đây vốn là đánh trận ở quan ngoại, có chút ân oán cá nhân với Tổ Đại Thọ cũng không có gì lạ, ừm, chắc là như vậy.

Đội thuyền sắp sửa khởi hành.

Đột nhiên, trên bờ lại có một đội ngũ chạy đến, hướng về phía đội thuyền lớn tiếng hô: “Đợi chúng tôi với, chúng tôi cũng muốn đi.”

Mọi người trên thuyền nhìn kỹ, nhận ra, là sáu trăm biên quân Cố Nguyên mà Tôn Truyền Đình năm xưa khi vào kinh đã mang theo, vị tướng quân dẫn đầu chính là Trần thiên hộ hung thần ác sát đáng sợ vô cùng kia.

Hiện tại Tôn Truyền Đình đang ngồi chơi xơi nước ở kinh thành, nhưng sáu trăm biên quân này không thể lãng phí thời gian ở kinh thành, đương nhiên là phải chạy ra ngoài gia nhập đội ngũ.

Thuỷ binh trên thuyền vừa nhìn thấy Trần Thiên Hộ, lập tức kêu lên: "Chết rồi, Tổ Đại Thọ biết chúng ta sắp tập kích Cẩm Châu, hắn vậy mà đã trước một bước dẫn quân đến tập kích cảng Thiên Tân, các huynh đệ, mau nã pháo về phía Tổ Đại Thọ."

Đám thuỷ binh cười lớn, hướng về phía Trần Thiên Hộ cười đủ kiểu, có một khẩu đại pháo chưa nạp đạn, vậy mà cũng chuyển động, nhắm vào Trần Thiên Hộ.

Trần Thiên Hộ nổi giận: "Mẹ kiếp, các ngươi học ở trường quân sự kiểu gì vậy? Bất kể có nạp đạn hay không, họng súng và nòng pháo tuyệt đối không được chĩa vào người mình, vừa rồi là ai quay khẩu pháo đó? Giam hắn một ngày!"

Lời này mắng rất có lý!

Doanh trưởng Pháo Binh doanh, lập tức lôi ra một tên lính mới không biết trời cao đất dày, nhốt hắn vào trong khoang thuyền nhỏ, đồng thời xin lỗi Trần Thiên Hộ.

Trần Thiên Hộ bực bội một chút, cũng không truy cứu, dẫn đội lên mấy chiếc thuyền vận chuyển binh lính.

Thuỷ binh và Sơn Tây binh trên thuyền, đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn.

Dù sao, hắn chính là người đóng vai Tổ Đại Thọ! Lên con thuyền này, cảm giác thật sự rất kỳ quái.

Trần Thiên Hộ vừa nhìn thấy ánh mắt của mọi người, liền biết bọn họ đang nghĩ gì, nhất thời cảm thấy uất ức vô cùng.

Vội vàng trừng lớn hai mắt, tìm kiếm trên thuyền: "Ký giả đâu? Ký giả chiến trường đâu?"

"Trần đại ca, ta ở đây." Trên thuyền quả nhiên có một ký giả, chính là ký giả chiến trường kỳ cựu Chu Đại Nha, trước đây nàng vẫn luôn bám theo đưa tin về chiến sự tiêu diệt lưu khấu ở Trung Nguyên, nhưng bây giờ lưu khấu đã bị tiêu diệt hết, nàng liền đến Liêu Đông, phía sau còn có một tiểu đội đặc vụ đi theo, khiêng một chiếc camera mini to bằng cái phản.

Phong cách của Chu Đại Nha trước giờ vẫn luôn là mềm mại, nhỏ nhẹ, dịu dàng cười nói: "Trần đại ca, huynh tìm muội muội có việc gì sao?"

Trần Thiên Hộ: "Cô ở đây là tốt rồi! Lần này tôi muốn đến thành Cẩm Châu, tự tay chém đầu tên chó Tổ Đại Thọ, cô nhất định phải quay lại cảnh tượng này, phải cho tất cả mọi người xem, con mẹ nó tôi là người tốt, người tốt! Tôi là người tốt, biết chưa?"

Chu Đại Nha cười nói: "Trần đại ca, xem ra lần này huynh rất khí thế, tại sao huynh lại cố chấp với Tổ Đại Thọ như vậy?"

Câu hỏi này khiến Trần Thiên Hộ suýt chút nữa rơi lệ…

Kỳ thật trước đây hắn không nổi tiếng như vậy! Mặc dù tướng mạo hung ác, nhưng không gây ra ảnh hưởng lớn lắm, nhiều nhất chỉ khiến đồng đội bên cạnh sợ hãi.

Nhưng, hắn sai lầm ở chỗ đã đóng hai bộ phim, bộ đầu tiên là 《Mộc Quế Anh》, trong phim hắn đóng vai đại tướng Liêu quốc Tiêu Thiên Tá, bộ phim này đã đặt nền móng cho hình tượng đại gian ác của hắn.

Tiếp theo bộ thứ hai chính là 《Đại Lăng Hà Biên Quân Nhất

Tiểu Binh》, trong phim hắn đóng vai Tổ Đại Thọ.

Nếu như bộ đầu tiên chỉ là khúc dạo đầu, vậy thì Tổ Đại Thọ của bộ thứ hai chính là sự thăng hoa!

Vai diễn Tổ Đại Thọ, đã đưa hắn lên đỉnh cao "mọi chuyện xấu xa trên đời này đều do hắn làm", khiến danh tiếng của hắn vang xa!

Lúc đóng 《Mộc Quế Anh》, chỉ có trẻ con dùng súng nước tre bắn hắn, sau khi đóng 《Đại Lăng Hà Biên Quân Nhất Tiểu Binh》, người lớn trẻ nhỏ đều muốn đánh hắn.

Làm sao Trần Thiên Hộ có thể nhịn được?

Trần Thiên Hộ há to miệng, nở nụ cười hung ác: "Ta ngã ở chỗ nào thì phải đứng lên ở chỗ đó, camera đang quay phải không? Tốt lắm."

Hắn ghé sát mặt vào camera, hung dữ nói: "Khán giả trước màn ảnh, hãy chờ xem, xem ta chém Tổ Đại Thọ thành mười bảy mười tám khúc, gửi bưu điện về cho mọi người!"

Chu Đại Nha: "Trần đại ca, đừng ghé sát camera như vậy, gần quá hình ảnh sẽ bị méo, sẽ khiến khuôn mặt của huynh trở nên đáng sợ hơn đấy."

Trần Thiên Hộ: "A?"

Hắn bây giờ mới biết được điều này thì đã muộn rồi.

Camera đã quay lại hình ảnh của hắn.

Mấy ngày sau, khi đoạn phim này được phát trên màn hình lớn ở các khu chợ của Tây An, Bồ Châu, thôn Cao Gia, phủ Bình Dương, thành Lạc Dương… tất cả các khu giải phóng của Thiên Tôn…

Khán giả nhìn thấy, một khuôn mặt đáng sợ, méo mó, chiếm toàn bộ màn hình lớn cao rộng mấy trượng, lộ ra hàm răng trắng như tuyết, dùng giọng điệu đáng sợ nhất nói: “Ta sẽ chém hắn thành mười bảy mười tám khúc, gửi bưu điện về cho mọi người.”

Khán giả trước màn hình sợ đến mức mặt mày tái mét, nghe nói đêm đó, rất nhiều người không ngủ được, chỉ cần nhắm mắt lại là sẽ nghĩ đến Trần Thiên Hộ đáng sợ kia, trên tay còn cầm một miếng thịt dính máu, cười hắc hắc nói: “Đây là thịt của Tổ Đại Thọ, ta gửi về cho ngươi ăn này, ngươi đừng có không biết điều, ăn đi, ăn cho lão tử!”

Ai mà chịu nổi chứ?

Chương 1311: Ta lo lắng thừa rồi!

"Chiếc thuyền bên cạnh thật náo nhiệt." Lư Tượng Thăng chỉ vào chiếc thuyền Trần Thiên hộ vừa lên: "Đội quân tiếp viện mới đến hình như rất được hoan nghênh."

Tào Biến Giao cười giải thích: "Đó là gia đinh binh dưới trướng của Tôn Truyền Đình, vị Thượng thư Binh bộ tiền nhiệm, bọn họ đã từng gặp mặt người của chúng ta, nên mới trò chuyện rôm rả như vậy."

"Ồ!" Lư Tượng Thăng: "Tôn đại nhân tuy bị Hoàng thượng gác chức, nhưng vẫn một lòng vì nước, phái cả gia đinh binh đến chi viện tác chiến, thật là đáng khâm phục."

Đoàn thuyền nhổ neo...

Men theo đường bờ biển, hướng về phía Cẩm Châu.

Vài canh giờ sau, giờ cơm chiều đã điểm.

Thủy binh trên các chiến hạm đều bắt đầu nấu nướng.

Thiên Hùng quân mang theo không nhiều lương thực, mỗi binh sĩ chỉ mang theo vài ngày lương khô. Chạy một quãng đường dài như vậy để đánh úp Cẩm Châu, kỳ thực đối với bọn họ mà nói, phương diện hậu cần tiếp tế vẫn là vấn đề cần phải coi trọng.

Lư Tượng Thăng nhịn không được bèn hỏi Tào Văn Chiếu: "Tào Tổng binh, phương diện hậu cần của chúng ta, e rằng cũng phải dựa vào ngài. Nếu chúng ta đoạt lại được Cẩm Châu, cũng cần đoàn thuyền của ngài vận chuyển lương thực từ Thiên Tân

đến."

Tào Văn Chiếu gật đầu, ngoài mặt đồng ý, trong lòng lại nghĩ: Việc tiếp tế quân lương của chúng ta sao có thể dựa vào Thiên Tân vận chuyển được. Dựa vào lương thảo triều đình cung cấp, binh sĩ sẽ chỉ có nước chết đói, chúng ta nhất định phải vận chuyển lương thực từ Đăng Châu đến.

Thủy sư Đăng Châu lúc này, đã hoàn toàn là hình dạng của Thiên Tôn.

Thôn Cao Gia phái rất nhiều thuyền vận tải, chở một lượng lớn vật tư quân dụng, trung chuyển tại Đăng Châu, sau đó lại vận chuyển đến đảo Bì và Đan Đông. Cho nên, Đăng Châu đã trở thành một bến tiếp tế vật tư quan trọng.

Lư Tượng Thăng nào biết những điều này...

Ông ta đang lo lắng đường tiếp tế có thể bị Cao Khởi Tiềm giở trò, thì thấy người của đội nấu bếp bê một cái bàn đến boong tàu ở mũi thuyền, bày biện, sau đó bày đủ loại đồ ăn ngon, trước mặt Lư Tượng Thăng, Tào Văn Chiếu và những người khác: "Mấy vị đại nhân, dùng bữa thôi ạ."

Lư Tượng Thăng nhìn chằm chằm lên bàn, không khỏi "Ơ" một tiếng.

Hoá ra, trên bàn bày biện hảo mấy đĩa thức ăn, có cá có tôm, những thứ này cũng không hiếm lạ, nhưng có một loại thực phẩm lại khiến ông ta có chút quen mắt, đó là một loại thịt được cắt thành khối vuông vức.

Loại thịt kỳ quái này, trước đây Lư Tượng Thăng khi còn làm Tuần phủ Vân Dương, ở chỗ La Hi, Thủ bị Thương Nam đã được ăn qua, Bát Địa Thỏ còn vận chuyển không ít thứ này đến, cứu tế nạn dân vùng phụ cận Thần Nông Giá.

Thứ này hình như gọi là "thịt hộp", là thứ rất hiếm có, không phải nơi nào cũng có.

Lư Tượng Thăng ngẩn người ra một lúc, rồi mở miệng hỏi: "Loại thịt này, các ngươi lấy từ đâu ra vậy?"

Tào Biến Giao đang định bịa một lời nói dối để qua mặt...

Đột nhiên nhìn thấy cửa khoang thuyền thoáng bóng người, có người từ bên trong đi ra, còn đang duỗi lưng: "A, dùng bữa rồi sao? Dùng bữa thì ta nhất định phải đến."

Mọi người quay đầu nhìn lại, thì ra là Thủy chiến đặc hóa hình Thiên Tôn đã đến.

Thiên Tôn này, à không, vị thần này, thích ăn uống nhất, điều này ai cũng biết, đặc biệt là hải sản, chậc chậc! Thần tiên nội địa trước kia ăn hải sản ít, cho nên bây giờ thường xuyên đến Hải quân này ăn chực.

Tào Văn Chiếu và những người khác đang định hành lễ nói một câu "Tham kiến Thiên Tôn", nhưng nghĩ đến Lư Tượng Thăng đang ở bên cạnh, cũng không thể làm như vậy, chỉ đành chắp tay thi lễ: "Lý Viên ngoại, tỉnh ngủ rồi à."

Lý Đạo Huyền cười: "Ừ, dậy rồi thì vào đây hoạt động một chút."

Lư Tượng Thăng nhìn thấy Lý Đạo Huyền, không khỏi "Ơ" một tiếng, ông ta và Lý Đạo Huyền, cũng là bạn cũ, sớm khi ông ta còn đang làm Tuần phủ Vân Dương, ở chỗ La Hi, Thủ bị Thương Nam đã gặp qua Lý Đạo Huyền rồi.

Sau này tiễu phỉ ở Hồ Quảng, ông ta cũng nhận được sự viện trợ vật chất của Lý Đạo Huyền, không ngờ lại có thể gặp gỡ ở chỗ này, không khỏi vô cùng bất ngờ, nhưng đồng thời đối với lai lịch của thịt hộp, trong lòng cũng đã rõ mười mươi: "Ơ? Lý Viên ngoại,

hoá ra ngài cũng đến."

Lý Đạo Huyền cười: "Ta và Tào tướng quân là bạn bè, Tào tướng quân đến Liêu Đông, ta đương nhiên cũng phải đến Liêu Đông giúp đỡ một tay. Đúng rồi, ta và Lư đại nhân cũng là bạn cũ, Lư đại nhân bây giờ cũng đến rồi, có gì cần ta giúp đỡ, cứ việc nói một tiếng."

Lư Tượng Thăng chỉ vào thịt hộp trên bàn: "Vừa rồi nhìn thấy thứ này, ta còn đang nghi hoặc, bây giờ nhìn thấy Lý Viên ngoại, mới bừng tỉnh đại ngộ. Lý Viên ngoại dùng gia sản chi viện quan binh, từ tiễu phỉ cho đến thu phục Liêu Đông, nơi nào cũng có bóng dáng của Lý Viên ngoại. Tấm lòng yêu nước thật đáng để người khác khâm phục."

"Chuyện nhỏ chuyện nhỏ." Lý Đạo Huyền bây giờ nào có thời gian nói chuyện khách sáo, xoẹt một cái lao đến trước bàn, đảo mắt nhìn qua đồ ăn trên bàn: "Tôm he Vịnh Bột Hải, he he, ta thích cái này. Cua ba chấm, he he, đồ tốt đồ tốt."

Lý Đạo Huyền "Bịch" một tiếng ngồi xuống, chẳng khách sáo chút nào, túm lấy một con cua ba chấm bắt đầu bẻ...

Người của thôn Cao Gia đã quá quen thuộc với việc Thiên Tôn trình diễn đủ kiểu ăn "cống phẩm", cũng không lấy làm lạ, vội vàng ngồi xuống cùng, Hổ Đại Uy còn giúp bóc tôm, cẩn thận bóc từng mảnh vỏ tôm thật sạch sẽ, còn giúp Thiên Tôn lấy chỉ lưng tôm, rồi nhét vào tay ông ta: "Nào nào nào, thấm thử cái này."

Lý Đạo Huyền vội vàng tiếp lấy, nhúng vào nước tương dùng cho hải sản, ném vào miệng: "Hơ, ngon, ngon thật."

Tào Biến Giao: "Đến nếm thử cái này, đặc sản của vùng biển gần đây, tên là cá thu đao, thịt rất tươi ngon!"

Lý Đạo Huyền vội vàng gắp một miếng to, vừa bỏ vào miệng,

vừa vui vẻ nói: "Không tệ không tệ, thỉnh thoảng đến chỗ các ngươi ăn ké thật sự không tệ, có nhiều thứ mới lạ."

Lư Tượng Thăng nhìn đến trợn mắt há mồm: Lý Viên ngoại này, tham ăn như vậy, sao không béo lên? Không đúng, cả bàn này đều là tướng lĩnh triều đình, sao ai cũng gắp thức ăn cho ông ta? Rốt cuộc ai mới là lão đại?

Ông ta quyết định thăm dò một chút, nếu đám tướng lĩnh này đều coi Lý Viên ngoại là lão đại, vậy chuyện đánh giặc nhất định cũng là ông ta nói là tính.

Lư Tượng Thăng mở miệng hỏi: "Mọi người, về chiến thuật đánh úp thành Cẩm Châu, ta muốn hỏi ý kiến của mọi người."

Nói xong lời này, ông ta bắt đầu quan sát...

Đám người này, liệu có chờ Lý Viên ngoại lên tiếng không?

Tuy nhiên, ông ta ngay lập tức phát hiện, Lý Viên ngoại căn bản không có hứng thú lên tiếng bàn luận chiến thuật, vẫn đang tập trung ăn hải sản, mấy vị tướng lĩnh cũng không có ý tứ nhìn sắc mặt ông ta, mà lập tức bắt đầu phát biểu.

Tào Văn Chiếu nói: "Thành Cẩm Châu cách đường bờ biển hơn 40 dặm, pháo hạm là đừng mong dùng được, do đó... phải cân nhắc sử dụng rộng rãi pháo cỡ nhỏ dễ mang theo, thứ này, Hải quân của ta mang theo khá ít."

Nói xong, ông ta liền quay đầu nhìn Hổ Đại Uy.

Hổ Đại Uy cười hắc hắc: "Yên tâm, thứ đó ta có rất nhiều, trước khi xuất chinh ta đã nghĩ đến sẽ có Kinh Ninh thiết kỵ, Thiên Hùng quân, Trần Thiên hộ, Bì Đảo quân làm đồng đội, xung phong 陷 trận đánh giáp lá lá chắc chắn không đến lượt ta, ta chỉ có thể ở phía sau cổ vũ, cho nên ta mang theo rất rất nhiều pháo binh đến."

Tào Biến Giao mừng rỡ: "Pháo binh rất nhiều? Tốt!"

Lư Tượng Thăng thầm nghĩ: May quá, Lý Viên ngoại không hề kiểm soát quân đội, chuyện đánh giặc ông ta căn bản không nhúng tay. Xem ra thật sự chỉ là cung cấp vật tư, ai da, vừa rồi ta còn lo lắng thừa rồi.

Chương 1312: Không thể nào trò chuyện cùng nhau được

Mấy vị tướng quân thảo luận sôi nổi.

Tào Văn Chiếu: “Chúng ta chọn lúc rạng sáng, đổ bộ lên bờ biển phía nam Cẩm Châu, 40 dặm đường bộ, đi một ngày là đến, để tránh cho Tổ Đại Thọ có thời gian chuẩn bị, chúng ta phải đi hết 40 dặm, lập tức phát động công thành chiến, mới có thể coi là đánh úp.”

Tào Biến Giao: “Vậy binh lính phải vừa đi vừa ăn cơm. Một ngày đi hết 40 dặm đồng thời ăn cơm xong, đến dưới thành Cẩm Châu lập tức khai chiến, một khắc cũng không được trì hoãn, như vậy thời gian Tổ Đại Thọ có thể chuẩn bị phòng ngự mới bị nén xuống mức thấp nhất, đánh hắn một trận bất ngờ."

Một câu nói ra, Thẩm Thế Khuê, Tổng binh Đông Giang lại tỏ ra có chút lúng túng: “Làm như vậy đòi hỏi thể lực binh lính quá cao, binh lính dưới trướng ta e là không làm được.”

"Không sao!" Tào Biến Giao cười nói: "Biết binh lính của ngươi không làm được, chúng ta đến dưới thành Cẩm Châu, binh lính của chúng ta xông lên trước, Bì Đảo quân của ngươi nghỉ ngơi trước, đợi binh lính của chúng ta đánh xong đợt đầu, mệt rồi. Binh lính của ngươi cũng nghỉ ngơi đủ rồi, có thể tiếp ứng.”

Thẩm Thế Khuê gật đầu: “Như vậy rất tốt.”

Lư Tượng Thăng nghe đến đây, có chút kinh ngạc, từ sáng sớm đến tối muộn, hành quân 40 dặm, đến chiều tối lập tức tác chiến? Mấy người này điên rồi sao? Phải là quân đội mạnh bao nhiêu mới

có thể làm được? Thiên Hùng quân của ta tuy rằng có thể làm được, nhưng cần phải dùng thưởng bằng vàng bạc làm động lực mới được, nếu không nhất định sẽ không hăng hái lên được, sao đám người trước mắt này lại dễ dàng quyết định như vậy? Chỉ có một mình Thẩm Thế Khuê, Tổng binh Đông Giang là nhát gan, những người khác đều không có ý kiến.

Nghĩ đến đây, ông ta nhịn không được bèn quay đầu nhìn Hổ Đại Uy.

Trong lòng ông ta cho rằng, Sơn Tây quân trong đám người trước mắt này nên là yếu nhất.

Đi bộ 40 dặm trong một ngày, tối đến tác chiến, Sơn Tây quân nên là không làm được.

Không ngờ quay đầu nhìn lại, Hổ Đại Uy lại thản nhiên, hình như chẳng có chút áp lực nào, vẫn còn đang cười: “Các ngươi đến nơi cũng đừng vội, đợi người của ta nã pháo vài lượt rồi hãy xông lên. Đặc biệt là ngươi, Tào Biến Giao, ngươi này vì muốn xông lên trước, liều mạng, đừng có mà bị pháo của quân ta bắn trúng đấy.”

Tào Biến Giao cười: “Ta đéo phải đồ ngu, quân ta vẫn còn đang khai pháo, ta sao có thể xông lên?”

Cả đám đều cười.

Lư Tượng Thăng lại bắt đầu cảm thấy không đúng, sao lại có cảm giác "Bọn họ đều là người một nhà, chỉ có ta là người ngoài" nhỉ?

Ảo giác, đây nhất định là ảo giác!

Có lẽ vì ta là văn quan, bọn họ đều là võ quan, cho nên bọn họ trò chuyện với nhau vui vẻ hơn, còn ta, một văn quan này sẽ trở nên lạc lõng với bọn họ.

Văn quan vẫn nên tìm văn nhân trò chuyện...

Lư Tượng Thăng quay sang Lý Đạo Huyền: "Lý Viên ngoại..."

Lý Đạo Huyền "Rắc" một tiếng cắn đứt một cái chân cua.

Lư Tượng Thăng: "Hay là thôi vậy!"

Mấy vị võ tướng bên cạnh bàn bạc sôi nổi, qua một hồi lâu, một chiếc thuyền khác lại gần, Trần Thiên hộ cũng gia nhập bàn luận cùng, mấy người võ tướng trò chuyện vô cùng vui vẻ.

Lư Tượng Thăng nửa ngày cũng không chen miệng vào được.

Cho đến khi bọn họ trò chuyện xong, đám võ tướng mới nhớ ra, việc này cuối cùng vẫn cần Lư Tượng Thăng gật đầu, ít nhất về mặt hình thức là cần.

Thế là, cả đám đều quay đầu nhìn ông ta: “Lư đại nhân, ngài thấy chiến thuật chúng ta vừa bàn bạc, có khả thi không?”

Lư Tượng Thăng: “Chỉ cần các ngươi cảm thấy, hành quân 40 dặm rồi, binh lính vẫn còn sức đánh giặc, bản quan không có ý kiến.”

Mọi người vô cùng vui mừng: “Xem ra Lư đại nhân đồng ý rồi.”

Lư Tượng Thăng: “Hả? Lời bản quan vừa nói coi như là đồng ý sao?”

“Coi như chứ!”

“…”

--

Cùng lúc đó, phía đông bắc kinh thành.

Cao Khởi Tiềm dẫn theo Kinh doanh, đóng quân ở phía tây sông Triều Bài.

Không lâu trước đó, hắn ta nhận được tin tức, phía đông sông Triều Bài có kỵ binh Kiến Nô hoạt động, điều này khiến Cao Khởi Tiềm sợ hãi, hắn ta không phải là mãnh tướng dũng cảm thiện chiến, dẫn dắt lại toàn là công tử bột kinh thành, sức chiến đấu cũng tầm như lưu khấu giai đoạn đầu.

Vừa nghe nói kỵ binh Kiến Nô đang hoạt động, Cao Khởi Tiềm đã sợ đến hồn bay phách lạc.

"Báo!"

Một tên thám báo chạy về, lớn tiếng báo cáo: "Một bộ phận kỵ binh Kiến Nô, đang hướng về phía chúng ta tiến đến."

"Mẹ kiếp." Cao Khởi Tiềm hoảng hốt: "Chúng ta mau chạy thôi."

"Ơ? Chúng ta không phải ra ngoài nghênh chiến sao?"

"Nghênh con mẹ ngươi." Cao Khởi Tiềm nói: "Chạy trước đã rồi tính."

Đám thuộc hạ có chút hoảng loạn: "Chạy như thế nào? Nếu chạy về kinh thành, nhất định bị Hoàng thượng trừng phạt tội không chiến mà chạy. Năm đó Thượng thư Binh bộ Trương Phượng Dực, chính là lo lắng bị trừng phạt tội danh này mà tự sát."

Cao Khởi Tiềm cũng hoảng: "Thiên Hùng quân của Thượng thư Binh bộ Lư Tượng Thăng đang ở đâu? Thiên Hùng quân rất thiện chiến, chúng ta cố ý nói là lạc đường, đi đến bên cạnh Thiên Hùng quân, sẽ không sợ Kiến Nô nữa."

Thám báo báo cáo: "Lư Tượng Thăng không biết đang giở trò

gì, dẫn quân hướng Thiên Tân mà đi."

Cao Khởi Tiềm nghe được lời này, liền cảm thấy toàn thân khó chịu: "Tên kia bị điên à, Kiến Nô mà dễ đối phó như vậy, Đại Minh chúng ta sao lại vướng vào vũng lầy với Kiến Nô mấy chục năm qua chứ?"

Lũ công tử bột sợ hãi: "Công công, bây giờ chúng ta phải làm sao?"

Cao Khởi Tiềm: "Viện quân gần chúng ta nhất đang ở đâu?"

"Thuận Nghĩa! Dương Quốc Trụ, Tổng binh Tuyên Phủ, dẫn quân đóng ở Thuận Nghĩa."

Cao Khởi Tiềm: "Đi, chúng ta đi tìm Dương Quốc Trụ, hợp binh với ông ta."

Hắn ta vội vàng dẫn quân đi về phía Thuận Nghĩa...

Nhưng chưa đi được bao xa, phía sau đã vang lên tiếng vó ngựa ầm ầm.

Cao Khởi Tiềm quay đầu nhìn lại, trời ơi là mẹ ơi, kỵ binh Kiến Nô đến rồi, người dẫn đầu, chính là Đa Nhĩ Cổn.

Cao Khởi Tiềm: "Ngươi đừng qua đây a a a!"

Chạy, liều mạng chạy trốn!

Lũ công tử bột kinh thành dưới trướng hắn ta cũng không hề có chiến ý, bỏ chạy thật nhanh.

Bọn họ vừa chạy, lại khiến Đa Nhĩ Cổn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hoá ra, "Kỵ binh du kích" của Đa Nhĩ Cổn đã tản ra từ sớm, bên cạnh chỉ mang theo năm trăm kỵ binh, ở phụ cận này chăn thả

gia súc, cướp bóc vài thôn trang nhỏ gì đó, chạy mấy thôn đều không tìm thấy dân chúng, hắn đang bực bội.

Đột nhiên phát hiện phía trước có một đội quân Minh triều, nhìn có vẻ rất đông.

Đa Nhĩ Cổn không muốn lấy ít địch nhiều, đang định rút lui, không ngờ Minh quân lại bỏ chạy trước, hơn nữa vừa chạy, vừa vứt bỏ giáp trụ, vô cùng thảm hại.

Đa Nhĩ Cổn dùng roi ngựa chỉ vào Cao Khởi Tiềm, lớn tiếng nói: "Minh quân đã lộ nhược điểm, chứng tỏ bọn chúng tuy đông, nhưng toàn là quân ô hợp, đuổi theo, đánh bọn chúng! Cướp không được tài sản của dân chúng, thì cướp của Minh quân cũng vậy."

Năm trăm kỵ binh ào ạt xông lên, giết về phía Cao Khởi Tiềm.

Cao Khởi Tiềm: "Ngươi đừng qua đây a a a!"

Đa Nhĩ Cổn: "Đừng chạy, đứng lại! Có giỏi thì quay lại đấu với ta ba trăm hiệp."

Miệng hắn thì nói như vậy, trong lòng lại nghĩ: Minh quân mà quay đầu lại, ta sẽ bỏ chạy!

Nhưng Cao Khởi Tiềm căn bản không dám quay đầu lại, chỉ biết chạy trốn. Thế là, đám công tử bột đang chạy trốn, bị Đa Nhĩ Cổn đuổi kịp từ phía sau, giơ đao chém xuống, giết loạn xạ!

Chương 1313: Nàng cũng muốn đi?

Đa Nhĩ Cổn truy đuổi Cao Khởi Tiềm một trận, khiến hắn sợ đến mức tè ra quần, suýt chút nữa thì hoài nghi nhân sinh.

Mấy lần tên bay sượt qua người, dọa Cao Khởi Tiềm hồn phi phách tán.

May mà đúng lúc này, phía trước xuất hiện một toán quân, chính là tổng binh Tuyên Phủ Dương Quốc Trụ, vị này mang theo không phải là đám thiếu gia binh kinh thành, mà là biên quân Tuyên Phủ.

Một tiếng quát lớn, biên quân xông lên.

Bên cạnh Đa Nhĩ Cổn chỉ có năm trăm kỵ binh, đuổi giết đám ô hợp còn được, đối phó với biên quân chính quy, hắn nào dám, lập tức hạ lệnh, nhanh chóng chuồn mất.

Lúc này Cao Khởi Tiềm mới nhặt về được một mạng, lau mồ hôi lạnh, lòng còn sợ hãi nói: "Kiến Nô thật sự là quá hung hãn, haiz, kẻ địch cường đại như vậy, chỉ có thể chiêu an, không thể đánh a, cái tên Lư Tượng Thăng kia thật hồ đồ, hồ đồ mà."

Dương Quốc Trụ liếc mắt nhìn hắn, rất muốn chửi hắn vài câu, nhưng hắn quan nhỏ, lại là võ quan, không có gan đối đầu với trung quan, chỉ đành từ bỏ, chuyển sang nói chuyện chính sự: "Binh lực Kiến Nô cũng không nhiều, chỉ có mấy trăm kỵ binh, xem ra kỵ binh của bọn chúng đã phân tán, đi khắp nơi cướp bóc. Chúng ta cũng nên lập tức giăng lưới, bố phòng khắp nơi mới được, không thể để mặc cho bọn chúng hoành hành."

Cao Khởi Tiềm: "Vậy ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì, mau đi đi."

Dương Quốc Trụ thầm mắng: "Mẹ kiếp! Lão thái giám nhà ngươi, sớm muộn gì cũng không chết tử tế được đâu!"

Đêm khuya thanh vắng, trời tối om...

Một chiếc thuyền nhỏ, lặng lẽ cập bờ biển phía nam Cẩm Châu.

Từ trên thuyền có mười tên binh sĩ thân thủ nhanh nhẹn nhảy xuống.

Bọn họ đều đến từ dân đoàn thôn Cao Gia, thuộc đội thám báo tinh nhuệ nhất.

Binh sĩ dân đoàn thôn Cao Gia được ăn uống đầy đủ, đủ loại dinh dưỡng bổ sung phong phú, không bị chứng quáng gà, trong thế giới tối đen như mực này, dựa vào ánh trăng phản chiếu trên mặt biển, vẫn có thể nhìn thấy lờ mờ, ngược lại thuận tiện cho bọn họ hành động.

Đội trưởng đội thám báo hạ giọng nói: "Bây giờ phân tán ra, thăm dò toàn bộ bờ biển, tìm kiếm thám báo của Tổ Đại Thọ, trước khi bình minh, ta muốn trên bờ biển này không nhìn thấy một tên lính thám báo nào của địch, bảo đảm hạm đội của chúng ta có thể thần không biết quỷ không hay cập bờ, đổ bộ."

"Tuân lệnh!"

Đội trinh sát đáp một tiếng, lặn vào bóng đêm...

Rất nhanh, mười người tản ra, hướng về phía bờ biển, tìm kiếm mọi nơi có thể ẩn nấp.

Rõ ràng, Tổ Đại Thọ cũng không phải thần tiên, không biết lúc

này lại có người đến đánh Cẩm Châu.

Trên bờ biển căn bản không có thám báo nghiêm chỉnh, chỉ có một tòa tháp canh lẻ loi, đứng sừng sững trên bờ biển, bên trong có hai lão binh canh giữ, phụ trách canh gác một phong hoả đài.

Hai lão binh không hề nhìn thấy gì hết, cái gì cũng không biết, đã bị trinh sát thôn Cao Gia lẻn ra sau lưng, đánh ngất xỉu, khi bọn họ tỉnh lại, đã thấy mình bị trói gô, ném vào khoang hàng của thuyền vận chuyển binh lính.

Trời vừa hửng sáng, hạm đội đã đến...

Người của tiểu đội thám báo đứng trên bờ biển, vẫy vẫy đuốc về phía biển, báo hiệu: "Không có thám báo, có thể đổ bộ."

Vì vậy, một lượng lớn thuyền đáy bằng xông lên bãi cát, binh sĩ dân đoàn thôn Cao Gia lặng lẽ chạy lên bờ, hơn vạn đại quân, im hơi lặng tiếng, chỉ thỉnh thoảng có thể nghe thấy một người nhịn không được ho khan một tiếng, sau đó liền vội vàng che miệng lại.

Lư Tượng Thăng nhìn thấy quân kỷ của Tào Văn Chiếu và quân Sơn Tây tốt như vậy, cũng không khỏi kinh ngạc, quay đầu nhìn Thiên Hùng quân của mình, cảm thấy Thiên Hùng quân so ra cũng không bằng, trong lòng có hơi không phục: Có lầm hay không? Thiên Hùng quân của ta thế nhưng là tinh binh, là do ta một tay huấn luyện ra, lúc ở Trung Nguyên tiễu phỉ lập được nhiều chiến công, không bằng thiết kỵ Quan Ninh ta có thể nhận, nhưng sao có thể không bằng vệ sở binh Sơn Tây?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!"

Vệ sở binh Sơn Tây này không bình thường, tuyệt đối không bình thường.

Chẳng lẽ, Hổ Đại Uy kỳ thực là một vị đại tướng lợi hại?

Hắn còn đang buồn bực, thì trú quân ở Bì Đảo thuộc trấn Đông Giang cũng bắt đầu xuống thuyền, tố chất của đám người này rõ ràng kém hơn hẳn, Thẩm Thế Khôi ở một bên nhìn, cũng ngăn không được có người muốn lén lút trò chuyện.

Thẩm Thế Khôi vội vàng đi qua, kéo hai người đang nói chuyện ra, phạt quỳ xuống, hung hăng đánh mấy roi, dùng biện pháp này, rốt cuộc cũng áp chế được quân kỷ.

Lư Tượng Thăng quay đầu lại, liền nhìn thấy Trần thiên hộ đang dẫn theo sáu trăm biên quân Cố Nguyên xuống thuyền.

Bọn người này trong mắt hắn, chính là gia đinh binh của Tôn Truyền Đình, nhưng mà, tố chất của sáu trăm người này lại con mẹ nó quá xuất sắc đi.

Còn tốt hơn cả quân Sơn Tây, Quan Ninh thiết kỵ, Thiên Hùng quân, Bì Đảo tổng binh.

Sáu trăm người tuy sát khí đằng đằng, nhưng lại dị thường yên tĩnh, hành động có quy củ, không cần Trần thiên hộ phân phó một câu, bọn họ liền rất nhanh bày trận trên bãi cát, toàn bộ quá trình không ai nói chuyện, không có hỗn loạn.

Lư Tượng Thăng: "Không đúng, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng."

Hắn nào biết, sáu trăm người của Trần thiên hộ không chỉ từng là biên quân, mà còn bị cải tạo lao động ở thôn Cao Gia một thời gian dài, trong lao học được quy củ, sau khi ra ngoài lại tiếp nhận huấn luyện chính quy ở dân đoàn thôn Cao Gia nhiều năm, sau đó lại vào trường quân đội Hoàng Bồ học tập.

Năng lực chiến đấu và quân kỷ của sáu trăm người này, ở trong dân đoàn thôn Cao Gia cũng là cấp bậc đỉnh cao, thả ra ngoài người nào cũng là cấp bậc liên trưởng, doanh trưởng.

"Ùm!"

Lại một người nhảy xuống thuyền, là Thiên Tôn.

Tuy nhiên, cũng không phải là Thiên Tôn bản thủy chiến, bản thủy chiến lưu lại trên thuyền, Lý Đạo Huyền lại thay bằng một Thiên Tôn loại sản xuất hàng loạt từ trong khoang thuyền đi ra.

Đương nhiên, vẻ ngoài nhìn không ra khác biệt, chỉ là nội tại không giống nhau mà thôi.

Lư Tượng Thăng: "Ơ? Lý viên ngoại cũng muốn lên chiến trường sao? Ngươi không phải là quân nhân, lên chiến trường không thích hợp đâu, đao kiếm vô tình, nếu có thương vong gì thì không tốt. Đại quân của chúng ta còn trông cậy vào vật tư viện trợ của Lý viên ngoại đấy, ngươi nhất thiết đừng để xảy ra chuyện gì."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Không sao không sao, ta sẽ không sao đâu. Ngươi xem, ngay cả nữ hài tử cũng muốn đi cùng kìa."

Y quay đầu chỉ, Lư Tượng Thăng liền nhìn thấy nữ ký giả chiến trường Chu Đại Nha của thôn Cao Gia, một cô nương xinh đẹp động lòng người, vậy mà cũng nhảy xuống từ trên thuyền, một bộ dáng muốn đi theo.

Lư Tượng Thăng hít một hơi khí lạnh: "Nữ tử yếu đuối như vậy, nhìn thế nào cũng không giống người đánh trận, cô ấy đi theo làm gì?"

Lý Đạo Huyền nhún vai, cũng không giải thích.

Chu Đại Nha lại cười hì hì với hắn: "Lư đại nhân, tiểu nữ tử bất tài, muốn đến chiến trường ghi chép lại toàn bộ quá trình trận chiến này. Tiểu nữ tử không giỏi chiến đấu, sợ là sẽ liên lụy đến Lư đại nhân, xin Lư đại nhân chiếu cố nhiều hơn. Nếu có Kiến Nô muốn chém ta, còn xin Lư đại nhân cứu giúp một phen."

Nàng nói đến cuối cùng, còn chớp chớp đôi mắt long lanh, một bộ dáng "Ta rất yếu đuối, ngươi nhất định phải che chở cho ta đấy nhé".

Lư Tượng Thăng: "..."

Không đúng, rất không đúng!

Nàng rõ ràng là nữ nhân yếu đuối đến mức không thể yếu đuối hơn, nhưng chuyện nàng muốn làm lại vô cùng nguy hiểm. Căn bản không phải là chuyện mà một nữ tử yếu đuối dám làm.

Hơn nữa, trong miệng nàng rõ ràng đang nói những lời rất hèn nhát, nhưng trong mắt lại không nhìn ra nửa điểm sợ hãi.

Nàng rốt cuộc là dũng cảm hay là không dũng cảm đây?

Chương 1314: Không có một ai bình thường

Thám báo đã xuất phát trước một bước.

Đại quân hơn vạn người, cũng nối đuôi nhau bắt đầu di chuyển.

Bốn mươi dặm, nói xa không xa, nói gần cũng không gần.

Thời đại này, một đội ngũ bộ binh mặc giáp, một ngày hành quân ba mươi dặm là tương đối bình thường. Vượt quá ba mươi dặm, liền xem như yêu cầu rất cao đối với tố chất binh lính.

Mà lần này, muốn hành quân bốn mươi dặm, hơn nữa đến nơi lập tức phát động tập kích, điều này đối với tố chất binh lính có yêu cầu rất cao rất cao.

Lư Tượng Thăng vẫn luôn cẩn thận quan sát các đội ngũ bên cạnh mình, nếu như cảm thấy binh lính thể lực không chống đỡ nổi, sẽ lập tức chấm dứt kế hoạch tác chiến mạo hiểm này.

Đi đầu là Quan Ninh thiết kỵ do Tào Văn Chiếu suất lĩnh.

Nhiều năm trước, Tào Văn Chiếu còn ở Liêu Đông làm du kích tướng quân, trước sau phụ thuộc Hùng Đình Bật, Tôn Thừa Tông, những gia đinh tâm phúc nhất dưới trướng hắn, đều đã từng đến Liêu Đông, cho nên hắn đi đầu dẫn đường.

Lư Tượng Thăng chỉ liếc mắt một cái, liền cảm nhận được sự đáng tin cậy của Tào Văn Chiếu.

Quân đội của hắn quân dung chỉnh tề, sĩ khí cao ngất, Lư

Tượng Thăng còn đang định khen bọn họ một câu, liền thấy Tào Văn Chiếu quay đầu nói với binh lính: "Sáng nay không có thời gian ăn sáng, mọi người vừa đi vừa ăn."

Binh lính đáp một tiếng, đưa tay sờ vào trong túi áo, liền móc ra một cái bánh hình thù kỳ quái. Chỉ cắn nhẹ một miếng, liền vội vàng cất kỹ, không ăn nữa.

Lư Tượng Thăng kinh ngạc: "Tào tướng quân, binh lính dưới trướng ngươi, chỉ ăn có chút xíu vậy thôi sao? Thân thể chịu đựng nổi không?"

Tào Văn Chiếu: "Chút xíu này đã rất nhiều rồi, ăn nhiều sẽ bị no đấy."

"Ơ?" Lư Tượng Thăng: "Hắn chỉ ăn một miếng rất nhỏ mà."

Tào Văn Chiếu cười: "Cái này gọi là bánh quy nén, là thức ăn của tiên giới, là Thiên Tôn dùng tiên pháp, đem rất nhiều rất nhiều thức ăn thu nhỏ lại biến thành, cho nên mới gọi là bánh quy 'nén'."

Lư Tượng Thăng tỏ vẻ nghi ngờ...

"Cho ngươi một miếng thử xem." Tào Văn Chiếu móc ra một miếng bánh quy nén nhỏ, đưa cho Lư Tượng Thăng.

Thứ này đối với các người tí hon là một miếng to, nhưng đối với Lý Đạo Huyền mà nói, chỉ là một mẩu bánh quy vụn mà thôi.

Hắn mua bánh quy nén trên Taobao, bỏ vào hộp sẽ biến thành một khối rất to rất to, còn to hơn cả cửa thành, tiểu nhân tự mình đập vụn, chia cho mỗi binh lính một miếng nhỏ mang theo xuất chinh.

Lư Tượng Thăng cẩn thận bỏ vào trong miệng, nếm thử.

"Ơ? Vị cũng không tệ!"

Tào Văn Chiếu cười: "Vị táo đỏ đấy, đây là vị ta thích nhất. Còn có vị mè, vị hành, vị thịt hầm, ngươi muốn loại nào?"

Lư Tượng Thăng bó tay im lặng, lương khô để hành quân, không chết đói là tốt rồi, ngươi vậy mà còn có tâm trạng làm ra mấy loại vị? Dư dả như vậy sao?

Tào Văn Chiếu: "Đừng ăn nhiều quá, cẩn thận một lát nữa bị trướng bụng khó chịu."

Lư Tượng Thăng: "Nói bậy, thứ này ta có thể ăn một thau."

Nói xong, hắn liền đem một miếng nhỏ trên tay, toàn bộ nhét vào trong miệng: "Có chút xíu này ai mà ăn cho đủ, để cho Kiến Nô bên cạnh nhìn thấy, còn tưởng rằng chúng ta ăn không nổi, thêm mười miếng nữa, mỗi người mười miếng."

Tào Văn Chiếu nào dám để hắn hồ đồ, thật sự ăn hư bụng thì không xong, buổi tối còn phải đánh giặc, nói gì cũng không cho hắn nữa.

Lúc đầu Lư Tượng Thăng còn chưa cảm thấy gì, không nghĩ tới một lát sau, cái bánh quy nhỏ vừa ăn kia, liền bắt đầu nở ra trong bụng: "Ơ? Ta cảm thấy no rồi, sao lại no như vậy?"

Tào Văn Chiếu: "Đã nói rồi, đây là thức ăn của tiên giới, là dùng tiên pháp, đem một đống lớn thức ăn biến thành một miếng nhỏ, miếng vừa rồi ngươi ăn, tương đương với ăn ba bát cơm."

Lư Tượng Thăng: "..."

Lúc này Tào Văn Chiếu mới móc ra mấy miếng bánh quy: "Đến đây, thêm mười miếng nữa! Mỗi người mười miếng. Tương đương với mỗi người ăn ba mươi bát cơm, ta ngược lại muốn xem xem Thiên Hùng quân của ngươi có chống đỡ nổi hay không."

Lư Tượng Thăng vội vàng lắc đầu: "Không chống đỡ nổi không

chống đỡ nổi, mỗi người một miếng nhỏ là được rồi."

Không bao lâu, mỗi người Thiên Hùng quân đều được chia cho một miếng bánh quy nén nhỏ, thứ này đối với người hiện đại mà nói cũng không tính là ngon, nhưng cũng không tính là khó ăn, đại khái là trình độ có thể nuốt xuống. Nhưng đối với binh lính thời Minh Mạt khổ sở mà nói, đây đã là mỹ thực rất tốt rồi.

Bọn họ ngày thường ăn bột mì xào gì đó đã ngán rồi, bây giờ đổi thành bánh quy nén, còn có mấy loại vị để lựa chọn, ăn rất vui vẻ, vừa đi vừa gặm bánh quy, vài ba miếng liền ăn xong, còn có vẻ chưa đã thèm, nhưng Tào Văn Chiếu lại không chịu chia cho bọn họ nữa, sợ có người ăn no quá xảy ra chuyện.

Đại quân đi mãi, lại đi mãi, mấy chục dặm đường, cứ như vậy trôi qua trong hành trình dài dằng dặc.

Đi được nửa ngày, tố chất của quân đội bắt đầu phân cao thấp.

Lư Tượng Thăng kinh ngạc phát hiện, đi đến lúc này, thể lực tốt nhất vậy mà lại là Trần thiên hộ hung thần ác sát và sáu trăm bộ hạ của hắn, thứ hai là quân Sơn Tây mà lúc đầu hắn không coi trọng nhất...

Quan Ninh thiết kỵ của Tào Văn Chiếu xếp hạng ba, mà Thiên Hùng quân của Lư Tượng Thăng và Bì Đảo tổng binh của Thẩm Thế Khôi, cùng xếp hạng bét.

Điều này có hơi xấu hổ!

Vốn tưởng rằng mình là đến giải cứu thế giới, kết quả phát hiện ra mình là đến làm đội cổ vũ, đây là chuyện gì a?

"Lư đại nhân, đừng có chau mày ủ rũ nữa, cười một cái nào." Chu Đại Nha chào hỏi hắn: "Nhìn bên này, chỗ này..."

Lư Tượng Thăng: "Cô đang làm gì vậy?"

Chu Đại Nha: "Ghi chép lại từng chút một quá trình tập kích Cẩm Châu thành a, Lư đại nhân, nhìn bên này nhìn bên này, cười lên, ôi chao, đúng rồi, chính là như vậy."

Lư Tượng Thăng: "..."

Hắn cứng đờ mấy giây, mới đột nhiên nghĩ đến cái gì: "Ơ? Cô vậy mà có thể đi xa như vậy? Đi theo chúng tôi mấy chục dặm rồi!"

Chu Đại Nha: "Thật ra tiểu nữ tử không giỏi đi đường, chỉ là không giống các binh ca ca mặc giáp trụ nặng nề, toàn thân nhẹ nhàng, đi đường tự nhiên là không có mệt mỏi như vậy."

Lư Tượng Thăng không tiếp nhận lời giải thích này: "Nữ tử bình thường cho dù không vác nặng, cũng khó đi đường xa, cô, rất không tầm thường đó."

Chu Đại Nha le lưỡi: "Tôi chính là nữ hài tử rất bình thường."

Lư Tượng Thăng tin nàng mới là lạ.

Hắn càng ngày càng phát hiện, đám người bên cạnh mình đều là những người rất kỳ quái.

Ơ? Chờ chút!

Phát hiện ra một người bình thường, không kỳ quái.

Vị Lý viên ngoại kia vậy mà không đi bộ, mà là nằm trên một cái xe gỗ ngủ, mấy binh lính dắt hai con ngựa kéo xe gỗ đi về phía trước. Hai con ngựa duy nhất của toàn quân, không dùng để cho tướng quân cưỡi, mà là dùng để kéo xe gỗ.

Người khác đều đang đi bộ, chỉ có mình y nằm trên xe gỗ để người ta kéo đi, tác phong đại gia địa chủ bộc lộ hoàn toàn.

Chậc chậc! Rõ ràng là một chuyện không tốt lắm, không biết vì sao, sau khi bị đám người kỳ quái kia so sánh, ngược lại cảm thấy y như vậy mới là bình thường.

Lư Tượng Thăng còn đang oán thầm.

Liền thấy Chu Đại Nha chạy đến trước mặt một binh lính Thiên Hùng quân, mỉm cười với hắn: "Binh ca ca, muội muội muốn phỏng vấn huynh mấy câu, huynh có thời gian trả lời không?"

Binh lính Thiên Hùng quân: "Phỏng vấn? Cái gì vậy?"

Chu Đại Nha: "Muội muội hỏi huynh mấy câu, huynh cứ trả lời như bình thường là được rồi."

Chương 1315: Ý kiến của ngươi thế nào?

Chu Đại Nha hết gọi “binh ca ca” rồi lại xưng "muội muội", trong nháy mắt đã khiến cho Thiên Hùng quân kia quên mất bản thân đang ở nơi nào. Thiên Hùng quân cười toe toét: “Cô hỏi đi.”

Chu Đại Nha: “Huynh có cảm thấy áp lực gì đối với lần tập kích này không?”

Thiên Hùng quân: “Cũng có chút, công thành, rất khó đấy! Ta chỉ cầu lúc đó đừng bị tên lạc bắn chết là tốt rồi.”

Chu Đại Nha: “Vậy vì sao huynh gia nhập Thiên Hùng quân?”

Thiên Hùng quân: “Vì có cơm ăn. Đánh giặc cho lão gia là có cơm ăn. Lão gia phát quân lương cũng nhiều nữa.”

Chu Đại Nha: “Huynh có ý kiến gì về Mãn Thanh không?”

Thiên Hùng quân: “Là địch, đánh chết con mẹ nó.”

Chu Đại Nha: “Huynh không có chút ý kiến gì về phương diện quốc thù gia hận sao?”

Thiên Hùng quân: “Lão gia bảo ai là địch thì đánh kẻ đó, quốc thù gia hận gì đó, ta không hiểu.”

Chu Đại Nha: “Cảm ơn binh ca ca.”

Lư Tượng Thăng: “...”

Chu Đại Nha lại đi tới trước mặt một Sơn Tây binh khác, mỉm

cười: “Binh ca ca, ta tới phỏng vấn huynh đây.”

Tên Sơn Tây binh này khác hẳn với Thiên Hùng quân kia, vừa bị Chu Đại Nha nhìn chằm chằm liền mừng rỡ: “Ta được lên TV sao?”

Chu Đại Nha cười duyên: “Chưa chắc, khâu xử lý hậu kỳ có thể sẽ cắt bỏ đi.”

Sơn Tây binh cuống lên: “Vậy không được, đừng cắt ta, ta bảo đảm sẽ trả lời tốt.”

Chu Đại Nha dở khóc dở cười: “Huynh càng trả lời bài bản, càng có khả năng bị cắt bỏ, nhớ kỹ, nhất định phải trả lời thật lòng.”

Sơn Tây binh: “Được, thật lòng, ngươi cứ hỏi đi. Ta nhất định phải lên TV!”

Chu Đại Nha: “Lần tập kích này, huynh có áp lực gì không?”

Sơn Tây binh: “Áp lực cái rắm, thu dọn đám mọi rợ kia, lão tử ngay cả ba phần lực cũng không cần dùng tới.”

Chu Đại Nha: “Vì sao huynh lại tòng quân?”

Sơn Tây binh cười toe toét: “Bảo vệ đất nước, trách nhiệm của mỗi người, ta không đi đánh giặc thì ai đi? Chúng ta đều không đi đánh giặc, ai bảo vệ bách tính?”

Lư Tượng Thăng nghe đến đây, không khỏi “ừ” một tiếng, tên binh sĩ này, giác ngộ còn cao hơn cả Thiên Hùng quân của mình, nói đúng hơn là Thiên Hùng quân hoàn toàn bị so sánh thành cặn bã.

Chu Đại Nha: “Huynh có ý kiến gì về Mãn Thanh không?”

Sơn Tây binh: “Bọn dã nhân hung tàn, cần được giáo hóa văn

minh.”

Lư Tượng Thăng lại lần nữa “ừ” một tiếng, lời nói của tên binh sĩ này, không giống trình độ người không biết chữ.

Cuối cùng Chu Đại Nha hỏi: “Huynh có ý kiến gì về phương diện quốc thù gia hận này không?”

Sơn Tây binh cười toe toét: “Nói đến quốc thù với Mãn Thanh thì cũng không đến mức đó, bọn chúng bất quá chỉ là một đám phần tử nổi loạn của các dân tộc thiểu số lớn lên ở vùng Liêu Đông của Đại Minh triều chúng ta mà thôi. Nâng lên thành quốc thù là quá coi trọng bọn chúng rồi, ta thấy, đối với đám dân tộc thiểu số tạo phản này, đánh bại chúng, thu phục chúng là xong chuyện, giống như đám dân tộc thiểu số ở Vân Nam, Quý Châu vậy, bọn chúng cũng tạo phản, cũng gây chuyện, cuối cùng chẳng phải đều bị thu phục hay sao, cũng đều là một phần của Đại Minh ta thôi.”

“Thế nhưng, đám cường đạo Tây Dương kia thì khác.” Sơn Tây binh cười toe toét: “Tuy bây giờ đám cường đạo Tây Dương kia còn chưa mạnh, nhưng bọn chúng mới là dị quốc chân chính, đó mới là quốc thù. Đối với bọn chúng nhất định phải hung hăng, đánh cho ra trò, ra sức mà đánh, hơn nữa đánh xong cũng không thể có suy nghĩ ngây thơ kiểu ‘trở thành người một nhà’, nhất định phải đánh bọn chúng lâu dài, đánh bọn chúng một lần cho sướng, đánh mãi đánh mãi không biết chán.”

Chu Đại Nha: “Ồ, những lời này, huynh học được từ đâu vậy?”

Sơn Tây binh cười toe toét: “‘Huyết Chiến vịnh Liêu La.”

Nghe đến đây, Lư Tượng Thăng cảm thấy cả người có chút không ổn. Trong quân Sơn Tây, một tên đại đầu binh bình thường vậy mà có thể nói ra được những lời như vậy? Nếu ta không phải tận mắt nhìn thấy hắn chỉ là một tạp binh, vừa rồi còn đang hành quân, nhất định sẽ cho rằng hắn là một tên tú tài mặc quân phục

giả trang thành đại đầu binh.

Cái nhìn nhận này, ngay cả một số quan viên trên triều đình cũng chưa chắc đã có được.

Lư Tượng Thăng nhìn Sơn Tây binh, rơi vào trầm tư.

Đúng lúc này, đội quân phía trước đột nhiên vang lên tiếng gầm rú của thám báo: "Sắp tới Cẩm Châu thành rồi, trạm gác địch đã phát hiện ra chúng ta!"

Tiếp đó là tiếng của Tào Văn Chiếu vang lên: "Từ giờ phút này trở đi, chuyển sang trạng thái sẵn sàng giao chiến bất cứ lúc nào... Còn mười dặm nữa là tới thành Cẩm Châu, tất cả tăng tốc độ, tăng tốc, tăng tốc."

Mệnh lệnh vừa ra, biên quân Cố Nguyên, thiết kỵ Quan Ninh, Sơn Tây quân, đồng thời bắt đầu tăng tốc hành quân.

Thiên Hùng quân và Bì Đảo quân phía sau giật nảy mình: "Đã đi ba mươi dặm rồi, các ngươi vậy mà còn có thể tăng tốc? Nói cách khác, vừa rồi vẫn còn giữ sức để hành quân sao? Trời đất ơi!"

Lư Tượng Thăng cũng giật mình, đám người này vừa rồi vậy mà vẫn còn thong dong tự tại?

Chỉ thấy vị trí của mãnh tướng Tào Biến Giao, đã từ giữa đội ngũ, biến thành đi đầu đội ngũ, tên này vốn nổi tiếng xông pha trận mạc, dù sao việc chỉ huy đều do thúc thúc hắn là Tào Văn Chiếu phụ trách. Hắn là chất nhi, không cần quản chỉ huy, chỉ cần phụ trách xông lên là được rồi, cho nên mỗi lần hắn đều muốn cướp công lao.

Mà hắn vừa đứng ở đầu đội ngũ, liền biểu thị ý tứ muốn đánh trận bất cứ lúc nào rồi.

Phía trước xa xa, có một cột khói bốc lên…

Xem ra trạm gác của thành Cẩm Châu đã phát hiện ra đại quân và đốt khói báo động.

Những thám mã đi đầu nhất đã không ngăn cản được vọng gác báo động.

Nói chung, ở nơi như thế này, phải nên đóng quân.

Đóng quân cách thành trì địch mười dặm, là khoảng cách mà quân đội thời kì Minh triều tương đối hay dùng, đương nhiên cũng có lúc gần đến năm dặm, nhưng như vậy không quá an toàn, dễ bị địch tập kích.

Nhưng đội ngũ của thôn Cao Gia không định dừng lại ở chỗ này.

Nếu đóng quân ở chỗ này cả một đêm, Tổ Đại Thọ sẽ có đủ thời gian tổ chức phòng ngự, thậm chí là cầu viện Mãn Thanh.

Tào Biến Giao nhất mã đương tiên tiếp tục tiến về phía trước.

Lư Tượng Thăng phát hiện, Chu Đại Nha vừa rồi còn đang nhàn nhã chạy đi phỏng vấn khắp nơi, giờ phút này cũng trở nên nghiêm túc, không còn làm mấy chuyện phỏng vấn linh tinh nữa, nàng chỉ im lặng giơ một cái máy móc kỳ quái, nhắm vào đội ngũ đang hành quân, quét tới quét lui…

Cả đội ngũ vừa đi vừa ăn.

Có người mở hộp thịt hộp ra, có người thò tay vào ngực, móc ra một miếng sô cô la nhỏ, hoặc là kẹo, ném vào trong miệng, bổ sung nhiệt lượng.

Còn có người đang đưa những thứ đồ ăn kỳ quái này cho Thiên Hùng quân.

Rất nhanh, đại quân đã đi qua trạm gác đang bốc khói, chỉ

thấy binh lính trong trạm gác đã rút lui, trống không, nhưng cột khói trên đài đốt lửa vẫn đang cần cù làm việc, cũng không có ai đi quản nó nữa.

Trên mặt đất phía trước không xa có một thi thể, hẳn là binh lính trong trạm gác lúc rút lui, bị thám báo mà Tào Văn Chiếu phái đi giết chết.

Tiếp tục tiến về phía trước!

Chẳng bao lâu sau, trên mặt đất lại xuất hiện một thi thể thám mã, đi thêm một đoạn, lại thêm một…

Cuộc đụng độ nhỏ mà các thám báo phát động đã cực kỳ thảm liệt.

Nén vòng trinh sát của đối phương, mở rộng vòng trinh sát của bản thân.

Lại qua một lúc lâu, phía trước rốt cuộc cũng xuất hiện thành Cẩm Châu!

Thành Cẩm Châu dễ thủ khó công, ngay cả Mãn Thanh cũng không dám tuỳ tiện san bằng. Chỉ có thể mặc mặc cho Tổ Đại Thọ, kẻ ngả theo chiều gió, rung rinh ở trong thành Cẩm Châu…

Chương 1316: Đây không phải là tránh né khẩn cấp

Rõ ràng thành Cẩm Châu đã nhận được tin tức thông qua khói báo động, nhưng khi bọn họ nhận được tin tức, đại quân của thôn Cao Gia chỉ còn cách bọn họ mười dặm, bởi vậy, thời gian chuẩn bị cũng không tính là rất sung túc.

Lư Tượng Thăng vừa nhìn đã thấy trên đầu thành Cẩm Châu vô cùng hỗn loạn, quân Cẩm Châu dưới trướng Tổ Đại Thọ đang luống cuống tay chân bố trí. Binh lính vừa chạy vừa mặc y giáp, có kẻ rõ ràng là bị đánh thức từ trong giấc mộng, trần truồng chạy như bay trên tường thành.

Cửa thành đang được đóng khẩn cấp, bàn kéo quay ken két, hai cánh cửa gỗ dày nặng, trước mặt Lư Tượng Thăng chậm rãi khép lại, phát ra tiếng vang thật lớn "ầm".

Tiếp theo có rất nhiều dân phu tràn lên phía sau cửa thành, chất những hòn đá đã chuẩn bị từ trước lên trước cửa thành, lấp kín cửa động.

Cầu treo bắc trên hào thành, cũng đồng thời chậm rãi được kéo lên.

Trên tường thành xuất hiện một viên đại tướng, hắn có một khuôn mặt chữ điền đoan chính, chính là Tổ Đại Thọ.

Hắn vừa lộ diện, Sơn Tây binh và thiết kỵ Quan Ninh, gần như đồng thời nhìn về phía Trần thiên hộ, nhìn Trần thiên hộ một cái, lại nhìn Tổ Đại Thọ trên tường thành một cái, lại quay đầu nhìn Trần thiên hộ một cái…

Nhìn trái, nhìn phải!

Nhìn vài lần, binh sĩ đồng thời ồ lên: “Không thể nào! Tên trong thành kia chắc chắn là Tổ Đại Thọ giả, mặt chữ điền của hắn ta nhìn giống người tốt. Bên chúng ta này mới là Tổ Đại Thọ thật, chỉ cần nhìn mặt là biết.”

Trần Thiên hộ: “Ta đ*! Đám hỗn đản các ngươi.”

Binh sĩ hướng về phía Cẩm Châu thành gầm lên: “Binh lính trong thành, Tổ Đại Thọ của các ngươi là giả, Tổ Đại Thọ thật ở chỗ bọn ta, các ngươi nhận nhầm chủ tử rồi.”

Mọi người: “...”

Tổ Đại Thọ trên tường thành nổi giận, còn tưởng rằng bên ngoài đang giở trò quỷ quái gì, vội vàng sai mấy trăm tên lính mắng chửi sau lưng, đồng thanh hướng ra ngoài thành hô to: “Người tới là người phương nào? Vì sao công kích Cẩm Châu ta? Nói mấy lời khó hiểu gì vậy!”

Người của thôn Cao Gia cũng không đáp lời, lập tức bắt đầu bày binh bố trận.

Đại quân vừa mới chạy gấp bốn mươi dặm, lại không nhìn ra chút mệt mỏi nào, Quan Ninh thiết kỵ phía trước nhất trong nháy mắt đã dàn thành trận hình công thành, binh sĩ khiên thuẫn xếp thành một hàng phía trước. Khiên thuẫn làm bằng hợp kim nhôm, sáng loáng.

Tiếp theo là biên quân Cố Nguyên và Bì Đảo quân, Thiên Hùng quân của Lư Tượng Thăng.

Quân Sơn Tây vẫn luôn biểu hiện xuất sắc, lúc này lại lui về phía sau cùng, tản ra tại chỗ, binh sĩ lấy ra từng ống pháo nhỏ một, đặt trên mặt đất một cái giá nhỏ kỳ quái, đặt ống pháo xiên lên trên giá…

Đúng lúc đại quân thôn Cao Gia im lặng dàn trận, Tào Văn Chiếu lấy ra một cái loa bằng sắt tây, nhét vào trong tay Lư Tượng Thăng: “Lư đại nhân, pháo binh của chúng ta đang chuẩn bị, ngài thừa dịp lúc này, nói đại khái hai câu đi.”

“Ồ? Bản quan thật sự có mấy câu muốn nói.”

Lư Tượng Thăng nhận lấy loa, nhắm về phía Cẩm Châu thành: “Tổ Đại Thọ! Bản quan là Binh bộ thượng thư Lư Tượng Thăng.”

Tổ Đại Thọ: “Hoá ra là người của Đại Minh! Vì sao Đại Minh lại công kích Cẩm Châu ta? Bản tướng là võ tướng của Đại Minh, thành Cẩm Châu này cũng là thành trì của Đại Minh. Ngươi vô duyên vô cớ chạy đến đánh ta, thật là vô lý.”

Lư Tượng Thăng tức giận: “Ngươi cũng biết ngươi là võ tướng của Đại Minh sao? Bản quan hỏi ngươi, kỵ binh của Đa Nhĩ Cổn, là chui vào Bắc Trực Lệ thế nào? Chẳng lẽ là đi qua Cẩm Châu? Vì sao ngươi không ngăn cản?”

Tổ Đại Thọ: “...”

Lời này hắn thật sự không tiếp được, bởi vì, chính là hắn thả cho bọn họ đi qua.

Lư Tượng Thăng: “Bao năm nay, ngươi cát cứ Cẩm Châu, không tuân theo mệnh lệnh triều đình, cấu kết với Mãn Thanh, ăn ở hai lòng, ngươi hẳn là biết, làm như vậy là sẽ gặp báo ứng! Bây giờ, bản quan cho ngươi một cơ hội, lập tức mở cửa thành đầu hàng, trở về Đại Minh. Những chuyện sai lầm ngươi làm trước kia, có thể sẽ được khoan dung. Nếu không, bản quan sẽ coi ngươi là kẻ đã hoàn toàn phản bội Đại Minh, tuyệt không tha.”

Tổ Đại Thọ im lặng vài giây, thở dài: “Vì sao ta không tuân theo mệnh lệnh triều đình, chẳng lẽ triều đình không biết sao?”

Lư Tượng Thăng khẽ giật mình…

Được rồi!

Chuyện này, kỳ thật cả triều văn võ ai mà không biết chứ?

Năm đó Tổ Đại Thọ phạm sai lầm, Tôn Thừa Tông muốn giết hắn, là Viên Sùng Hoán đã nói giúp hắn, giữ lại tính mạng cho hắn, cho nên Tổ Đại Thọ cảm ân, vẫn luôn rất nghe lời Viên Sùng Hoán.

Sau đó…

Bởi vì một số nguyên nhân mà ai cũng biết, Viên Sùng Hoán bị bắt vào ngục!

Lúc ấy Tổ Đại Thọ cũng có mặt, vừa kinh vừa sợ lại vừa giận, biểu hiện ra cảm xúc khác thường rõ ràng.

Sau khi phụ thần Thành Cơ Mệnh nhìn thấy, khuyên Sùng Trinh đế thu hồi mệnh lệnh, Sùng Trinh đế không nghe, vẫn ném Viên Sùng Hoán vào thiên lao.

Tổ Đại Thọ trở về doanh ba ngày, liền dẫn theo một vạn năm ngàn Quan Ninh quân chạy về phía đông, tuyên bố là xuất quan đánh "Tô Bố Địa", trên thực tế là chạy về phía đại doanh quan ngoại.

Tổng binh Mã Thế Long mang theo thánh chỉ và thượng phương bảo kiếm khuyên hắn quay về, Tổ Đại Thọ nói: "Gian thần lộng quyền, hãm hại trung lương, ta liều chết chiến đấu giết giặc, công lao lại thuộc về Mãn Quế, hơn nữa không cấp quân lương, cho nên quân tâm oán hận, bất đắc dĩ mới trở về. Nay nếu tha cho Viên gia (Viên Trùng Hoán), trảm gian thần để an ủi quân tâm, hơn nữa cho mỗi người năm lượng bạc, thì ta sẽ trở về kinh sư thảo phạt giặc."

Chuyện sau đó, mọi người đều biết, Viên Sùng Hoán chung quy vẫn bị xử trảm.

Từ đó về sau Tổ Đại Thọ không tuân theo mệnh lệnh triều đình, cự tuyệt trở về kinh, biến thành một thế lực cát cứ Liêu Đông, kẻ ngả theo chiều gió.

Lư Tượng Thăng nhất thời không biết nói gì cho phải.

Đúng lúc này, Lý Đạo Huyền vẫn luôn "ngủ" trên xe gỗ, bất chợt đứng lên: "Ngươi có nỗi khổ tâm của ngươi, không tiếp nhận mệnh lệnh triều đình ta có thể tiếp nhận. Thậm chí ngươi vì bảo mệnh, tạm thời đầu hàng Kiến Nô, ta cũng có thể lý giải là tránh né khẩn cấp. Nhưng ngươi vì bảo mệnh của mình mà giết chết Hà Khả Cương, vậy ta không thể nào tiếp nhận."

Giá trị quan của Lý Đạo Huyền thuộc về giá trị quan thời hiện đại, binh lính trong lúc hết đạn hết lương thực thật sự không thể đánh nữa, đầu hàng địch nhân, trong giá trị quan thời hiện đại là được cho phép.

Thế nhưng…

Lúc tránh né khẩn cấp chỉ có thể không cứu người khác, mà không thể giết chết người khác.

Ví dụ như, lũ lụt ập đến, ngươi ở trên một chiếc thuyền nhỏ, vì tự bảo vệ mình, có thể không cứu người khác lên thuyền. Nhưng ngươi không thể vì tự bảo vệ mình, mà đá những người khác vốn đã ở trên thuyền xuống nước.

Ngươi đầu hàng kẻ địch để bảo toàn tính mạng là không có vấn đề gì, nhưng ngươi không thể giết chết chiến hữu của mình sau đó mới đầu hàng.

"Đã làm ra loại chuyện như vậy, thì đừng mơ tưởng tự cho mình là chính nghĩa." Lý Đạo Huyền lớn tiếng nói: "Lão tử Thục Đạo Sơn đây, ngươi mở cửa thành đầu hàng là có thể giảm hình phạt, không đầu hàng chính là bị bắn chết tại chỗ, không có lời vô

nghĩa gì để nói với ngươi.”

Lư Tượng Thăng: “...”

Vị viên ngoại này thật hung dữ! Còn hung dữ hơn cả ta.

Lý Đạo Huyền: “Một!”

Trừ Thiên Hùng quân, tất cả binh sĩ đều đồng thanh hô theo: “Một!”

Tổ Đại Thọ sắc mặt âm trầm, không hề bị lay động.

Binh sĩ: “Hai!”

Tổ Đại Thọ gầm lên: “Bớt ở đó mà uy hiếp lão tử.”

Binh sĩ: “Ba!”

Lý Đạo Huyền nằm vật xuống xe gỗ, không nói nữa.

Tiếp theo, Tào Văn Chiếu vung thanh kiếm chỉ huy trong tay về phía trước, hô to: “Bắt đầu công thành.”

Chương 1317: Cho Ta Mượn Dùng Chút

Bắt đầu công thành!

Bốn chữ vừa dứt, ánh mắt Lư Tượng Thăng liền hướng về phía những thuẫn bài binh đứng đầu tiên trong quân của Tào Văn Chiếu, nhưng mà…

Kỳ quái, những người này tại sao không nhúc nhích vậy!

Không phải là muốn bắt đầu công thành rồi sao? Các ngươi tại sao không tiến lên?

Trong đầu hắn bỗng chốc mơ hồ, đột nhiên nghe thấy từ phía sau quân trận vang lên một tiếng "Ầm" long trời lở đất, tiếp theo là "Ầm ầm ầm ầm", tiếng pháo vang lên không dứt bên tai.

Quân Sơn Tây, dưới sự chỉ huy của Hổ Đại Uy, đã ra tay trước.

Lần này quân Sơn Tây mang theo rất nhiều pháo binh, đủ bốn Pháo Binh doanh, vì binh quý thần tốc, tất cả đều không mang theo đại pháo nặng nề, toàn bộ đều là những khẩu pháo nhỏ, dàn trận dày đặc.

Một tiếng khai hỏa!

Pháo đạn giống như mưa rơi, bay về phía tường thành Cẩm Châu.

Trên tường thành Cẩm Châu kỳ thực cũng có pháo, đại pháo nòng trơn, nhưng hiện tại khoảng cách còn xa, đại pháo nòng trơn căn bản còn chưa đến lúc muốn khai hỏa.

Tổ Đại Thọ cũng không ngờ tới, địch quân vậy mà lại nã pháo ở khoảng cách xa như vậy.

Lư Tượng Thăng cũng kinh ngạc quay đầu lại: "Ơ? Vệ sở binh Sơn Tây… đang dùng loại pháo quái quỷ gì vậy? Nhỏ như vậy?"

Trước đó hắn nhìn thấy quân Sơn Tây lấy ra một đống ống sắt nhỏ, hoàn toàn không nghĩ tới đó sẽ là pháo, mãi cho đến bây giờ đánh ầm ĩ rồi, hắn mới chợt tỉnh ngộ.

Pháo đạn dày đặc gào thét bay về phía tường thành Cẩm Châu.

"Ầm ầm ầm!"

Một loạt tiếng nổ bắt đầu, mặt ngoài tường thành, trong hào nước, trên tường thành, bên trong tường thành một đoạn ngắn, đều có pháo đạn đang nổ tung, nổ liên tục… Lựu đạn quét ngang, quả thực có thể gọi là khủng bố.

Bộ hạ của Tổ Đại Thọ vốn là ứng chiến vội vàng, rất nhiều người ngay cả áo giáp cũng chưa kịp mặc chỉnh tề, quân địch cách còn xa, bọn họ cũng còn chưa kịp bước vào trạng thái chiến đấu, nào ngờ đột nhiên lại tới một đợt oanh tạc như vậy.

Trên dưới tường thành, tiếng kêu rên liên miên.

Thỉnh thoảng có người bị nổ đến bay lên, từ trên tường thành rơi xuống đoạn đất nhỏ giữa tường thành và hào nước, sau đó lăn vài vòng, rơi vào hào nước, chầm chậm chìm xuống.

Lư Tượng Thăng kinh ngạc đến mức không nói nên lời: "Pháo nhỏ, mà uy lực lại lớn như vậy?"

Ngay khi Pháo Binh doanh khai hỏa, tổng binh Đông Giang Thẩm Thế Khôi liền lên tiếng với trú quân trú Bì Đảo dưới trướng của mình: "Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì? Nhanh đi chuẩn bị bùn đá, chuẩn bị lấp hào nước!"

Trú quân Bì Đảo vội vàng đáp một tiếng, mỗi người bọn họ vậy mà đều chuẩn bị một cái bao tải, ngay khi Pháo Binh doanh khai hỏa, những người này liền lấy xẻng, xúc đất vào trong bao tải.

Bùn đất, đá sỏi, bắt được cái gì liền nhét cái đó vào trong bao tải.

Lần này số lượng trú quân Bì Đảo đến là đông nhất.

Thiết kỵ Quan Ninh của Tào Văn Chiếu chỉ có hơn hai ngàn, Thiên Hùng quân ba ngàn, quân Sơn Tây ba ngàn, biên quân Cố Nguyên chỉ có sáu trăm, mà trú quân Bì Đảo đến những sáu ngàn người.

Nhiều người như vậy, mỗi người một bao tải bùn đá, một lúc đã là sáu ngàn bao tải bùn đá, số lượng này thật sự là không ít.

Lư Tượng Thăng phát hiện, "tổng soái" như mình, hình như chẳng có tác dụng gì, mấy nhánh quân đội này rõ ràng đến từ những nơi khác nhau, thuộc những đơn vị khác nhau, nhưng bọn họ lại không cần vị "tổng soái" là hắn phối hợp mà đã phối hợp xong xuôi chuyện mình nên làm rồi.

Ai phụ trách làm gì, bọn họ đều rõ như lòng bàn tay.

Bọn họ sắp xếp lúc nào vậy?

Tại sao ta không biết?

Thiên Hùng quân của ta hiện tại nên làm gì?

Một loạt dấu chấm hỏi xoay tròn trên đỉnh đầu hắn.

Chỉ nghe thấy tiếng pháo ầm ầm vang lên không ngừng, rất nhanh, các loại công sự phòng ngự trên tường thành Cẩm Châu đều bị phá hủy, pháo đài trên tường thành cũng bị nổ nát, xe nỏ

lớn bốc cháy… Hoả súng binh và cung tiễn thủ trốn trong những chỗ lõm run lẩy bẩy.

Nhưng chỗ lõm chỉ có thể phòng thủ đạn và mũi tên bắn từ ngoài thành vào, lại không thể nào phòng được pháo đạn bay qua tường thành rơi vào, bọn họ chỉ có thể cầu nguyện bản thân may mắn một chút, mảnh đạn đừng có bay trúng người bọn họ.

Tổ Đại Thọ đã sớm được thân binh bảo vệ, trốn vào trong hầm trú ẩn bằng đá, căn bản không có cách nào ở trên tường thành chỉ huy tác chiến.

Nhìn thấy hệ thống phòng ngự trong thành gần như đã tê liệt, Tào Văn Chiếu giơ kiếm chỉ huy lên: “Pháo binh dừng bắn, thiết kỵ Quan Ninh, quân Bì Đảo, tiến lên!”

Quân Sơn Tây lục tục bắt đầu dừng tay.

Đặc biệt là những người nhắm mục tiêu tương đối gần, pháo đạn thường rơi vào hào nước, pháo binh dừng bắn trước, chỉ có những người bắn tương đối xa vẫn còn đang nã pháo.

Thiết kỵ Quan Ninh bắt đầu tiến lên!

Một lượng lớn thuẫn bài hợp kim nhôm tạo thành một bức tường dài, chậm rãi tiến về phía trước.

Quân Bì Đảo lập tức theo sát, nấp sau thuẫn bài của bọn họ, khom người, kéo theo bao tải vừa mới chuẩn bị xong…

Trên tường thành ló ra mấy cái đầu, quân thủ thành hướng về phía ngoài thành bắn ra một mảng tên, nhưng căn bản không có cách nào xuyên thủng thuẫn bài hợp kim nhôm. Muốn lay chuyển được loại thuẫn bài lớn như vậy, cần phải dùng đại pháo, nhưng pháo đài trên tường thành đã bị phá hủy trong đợt oanh tạc điên cuồng vừa rồi.

Quân của Tổ Đại Thọ chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương ép sát đến mép hào nước.

Tiếp theo trận hình thuẫn bài của thiết kỵ Quan Ninh tách ra, một đám hoả súng binh nhắm vào tường thành "Bằng bằng bằng" bắn loạn xạ, cung tiễn thủ trong thành bị áp chế đến mức đầu cũng không dám ngẩng lên.

Quân Bì Đảo nhân cơ hội ném bao tải lớn mà bọn họ kéo tới vào một đoạn ngắn hào nước, ném tập trung.

Sáu ngàn bao tải đấy!

Cả sáu ngàn bao tải bùn đá chìm vào trong hào nước.

Đoạn sông nhỏ đó lập tức bị lấp đầy một nửa.

"Rút lui!" Tào Văn Chiếu lớn tiếng nói: "Rút lui, làm lại lần nữa."

Quân Bì Đảo rút lui trước, trận hình thuẫn bài theo sau rút lui.

Chờ bọn họ rút lui cách tường thành một khoảng cách, quân Sơn Tây lớn tiếng nói: "Nã pháo!"

Vì vậy, đợt pháo kích thứ hai lại bắt đầu.

Lư Tượng Thăng trơ mắt nhìn một màn này, trận chiến này đối với vị tổng soái là hắn mà nói quá mức nhẹ nhàng rồi, lời chỉ huy thì một câu cũng chưa nói, chỉ nhìn thấy các vị tướng quân tự mình biểu diễn.

À, đúng rồi!

Bên cạnh còn có một nữ nhân, đang dùng một loại máy móc kỳ quái, nhắm vào chiến trường phía trước.

Phía trước chiến hỏa bay tán loạn, nữ nhân này vậy mà vẫn

còn nhàn nhã bình luận: “Mọi người xem, hiện tại là quân đội của chúng ta đang công đánh thành Cẩm Châu, bởi vì là một cuộc tập kích, quân đội của chúng ta không mang theo binh khí công thành cỡ lớn, toàn bộ đều sử dụng vũ khí đơn binh dễ dàng mang theo, cho nên lần chiến đấu này sẽ có chút khó khăn…”

Lư Tượng Thăng: Khó khăn? Cô ta vậy mà lại gọi đây là khó khăn?

Đây là trận chiến dễ dàng nhất mà ta từng đánh, cô ta vậy mà lại nói có chút khó khăn?

Chu Đại Nha: “Chúng ta không thể giống như trước kia, trong thời gian ngắn ngủi một bữa cơm liền có thể tiêu diệt địch quân, chỉ có thể áp dụng chiến thuật công kích nhiều lần để lấp đầy hào nước.”

Lư Tượng Thăng: Công thành chiến không phải đều là phải đánh rất nhiều lần sao? Kéo dài dai dẳng đánh mấy ngày, thậm chí đánh mấy tháng cũng là chuyện bình thường, các ngươi rốt cuộc là tự tin đến mức nào mới có thể dùng thời gian một bữa cơm để kết thúc công thành chiến?

Chỉ thấy trong làn mưa pháo thứ hai bao phủ, quân Bì Đảo rút lui trở về lại lấy ra một cái bao tải, lại bắt đầu xúc bùn đá trên mặt đất.

Lư Tượng Thăng “khụ” một tiếng, tiến lại gần: “Thẩm tổng binh, ngươi còn bao tải dư không? Cho Thiên Hùng quân của ta mượn dùng chút, người của ta cũng muốn đi lấp hào nước.”

Chính Văn Quyển

Chương 1318: Công Thành Còn Có Thể Công Như Vậy?

Lư Tượng Thăng mặt dày mày dạn xin xỏ một câu, thật sự còn có bao tải dư.

Người dưới trướng Thẩm Thế Khôi, người người đều là trưởng lão Cái Bang, bình quân chín túi.

Muốn bao tải có phải là chuyện khó gì?

Trong nháy mắt một người ném ra một cái bao tải, chính là sáu ngàn cái bao tải, đủ cho Thiên Hùng quân của Lư Tượng Thăng chạy hai chuyến.

Lư Tượng Thăng ra lệnh, Thiên Hùng quân cũng gia nhập vào đội ngũ xúc bùn đá. Mượn xẻng công binh từ chỗ quân Bì Đảo, hướng mặt đất xúc một xẻng, hô to một tiếng "Hây dô hây dô", đem bùn đá trong xẻng toàn bộ nhét vào bao tải bố, thắt chặt miệng bao, vác lên vai.

Nói cũng không ngoa, thật sự rất oai phong!

Tào Văn Chiếu: "Pháo binh dừng bắn! quân Quan Ninh, tiến lên!"

Hành động lấp sông lần thứ hai bắt đầu…

Quân Tổ Đại Thọ trong thành nhìn thấy một màn này, hai mắt đều đỏ bừng, bọn họ biết, một khi hào nước bị lấp đầy, bọn họ phần lớn là tiêu đời, đối phương chuẩn bị sung túc như vậy, bức tường thành này trong mắt bọn họ e rằng không khó phá hơn hào nước.

“Giữ vững!”

“Liều mạng giữ vững!”

Người trong thành gầm thét, cung tiễn thủ thò người ra, giương cung lắp tên… Còn chưa kịp bắn ra, liền nghe thấy “bằng” một tiếng súng vang lên, cung tiễn thủ trúng đạn vào ngực, ngã xuống.

Có người trong tay cầm điểu súng, Tam nhãn thần súng, từ trên tường thành trèo ra, cũng không ngắm, tùy tiện bắn một phát…

“Bằng!”

Đạn hoả súng có một khuyết điểm, chính là không thể giống như cung tên mà bắn ném.

Cho nên viên đạn không ngoài ý muốn đánh vào trên bức tường thuẫn bài hợp kim nhôm dựng đứng của thiết kỵ Quan Ninh.

“Oành!”

Một tiếng vang thật lớn, binh lính cầm thuẫn bị lực đánh của viên đạn đánh vào thuẫn bài làm cho cổ tay tê dại, suýt chút nữa đánh rơi, nhưng thuẫn bài hợp kim nhôm này dày đến một cm, đạn chì bắn ra từ súng kíp, thật sự không thể nào xuyên thủng nó.

Viên đạn đập ra một cái hố nhỏ trên mặt thuẫn, viên đạn chì bị biến dạng thành một khối chì dẹt, dính trên thuẫn bài, lại không có cách nào xuyên thủng.

Thuẫn bài binh lớn tiếng gào thét: “Hú hú! Tới đây! Đến giết ta đi!”

“Hừ! Tên khốn!”

Binh lính của Tổ Đại Thọ vẻ mặt kinh hãi, hoàn toàn không biết nên làm như thế nào cho phải, quay đầu tìm kiếm tướng quân của mình, mới phát hiện Tổ Đại Thọ còn đang trốn trong hầm trú ẩn, căn bản không dám ra ngoài chỉ huy.

“Ném!”

Quân Bì Đảo và Thiên Hùng quân cùng nhau ném bao tải lớn trong tay vào trong sông, lại là chín ngàn bao tải bùn đá…

Cái hào nước nhỏ bé kia rốt cục không chịu nổi sỉ nhục, đầu hàng, giữa sông dựng lên một con đường bằng bao tải.

“Thuẫn bài binh, bảo vệ ta!”

Một đội công binh trong quân Sơn Tây không biết từ lúc nào đã đến phía trước nhất của chiến trường.

Mỗi người bọn họ đều đeo một cái ba lô kỳ quái, trên ba lô vẽ một dấu hiệu đầu lâu kỳ quái, bên cạnh còn có một hàng chữ do chính tay cục trưởng Hỏa Khí Từ Đại Phúc viết: “Vật này cực kỳ nguy hiểm”.

Một đám thuẫn bài binh của thiết kỵ Quan Ninh xông lại, vây quanh đội công binh này ở giữa, không chỉ dùng thuẫn bài chắn phía trước, mà trên đỉnh đầu cũng được bao phủ bởi thuẫn bài, biến thành một tiểu phương trận thuẫn bài…

Từ con đường được lấp đầy trên hào nước, chạy vọt qua, xông thẳng đến dưới chân tường thành.

Quân Tổ Đại Thọ trên tường thành không biết bọn họ muốn làm gì, nhưng đoán chừng cũng sẽ không phải là chuyện tốt gì, liều mạng muốn ngăn cản bọn họ.

Mà gần như tất cả hoả súng trong quân Quan Ninh đều được điều động đến yểm hộ bọn họ, tiếng hoả súng dày đặc vang thành

một mảnh, một lượng lớn đạn trút về phía tường thành, quân Tổ Đại Thọ trên tường thành ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, căn bản không có cách nào ngăn cản tiểu phương trận thuẫn bài kia tiến lên.

Cuối cùng, tiểu phương trận thuẫn bài xông đến dưới chân tường thành.

Dưới sự yểm hộ của một mảng lớn thuẫn bài, đội trưởng đội công binh ngồi xổm xuống, đào một cái hố nhỏ ở chỗ bùn đất dưới chân tường thành, nhét cái ba lô vẽ đầu lâu kia vào trong hố nhỏ.

Cả đội đều làm theo, mỗi một công binh đều đào một cái hố nhỏ, nhét vào một cái ba lô đầu lâu…

Đội trưởng đội công binh hít sâu một hơi: "Châm lửa xong thì chạy, chạy nhanh lên đấy."

"Thuẫn bài binh, một hồi ném thuẫn bài rồi chạy, các ngươi cầm thuẫn bài chạy quá chậm, sẽ chết đấy."

"Đã rõ!"

Đội trưởng đội công binh: "Bây giờ ta đếm, một hai ba, sau đó mọi người cùng nhau châm ngòi nổ rồi nhanh chóng chạy."

"Một, hai…"

Hỏa chiết tử đều đã chuẩn bị xong.

Đội trưởng ra lệnh: "Ba!"

Tất cả công binh, đồng thời châm lửa ngòi nổ.

Sau đó đội ngũ vừa rồi còn có vẻ rất có kỷ luật, đều đồng loạt hô to: "Chạy mau!"

Thiết kỵ Quan Ninh ném thuẫn bài hợp kim nhôm nặng nề

trong tay sang một bên, chạy như bay.

Công binh cũng vội vàng đuổi theo.

Một đám người cũng không câu nệ đội hình gì nữa, chỉ biết cắm đầu cắm cổ chạy.

Từ con đường được lấp đầy trên hào nước, nhanh chóng chạy đến bờ bên kia.

Một đám hoả súng binh bên kia vẫn còn đang nhắm vào tường thành bắn yểm hộ, vừa nhìn thấy công binh trở về, cũng không bắn yểm hộ nữa, cùng nhau quay đầu, cắm đầu cắm cổ chạy.

Tất cả mọi người đều đang chạy, như thể đoạn tường thành kia là hồng thủy mãnh thú gì đó.

Lư Tượng Thăng: "Bọn họ đang làm gì vậy?"

Quân thủ thành trong thành: "Bọn họ đang làm gì vậy?"

Ngay lúc này…

"Ầm!"

Tiếng nổ khủng bố và nặng nề vang lên.

Ba lô đầu lâu bên trong vài cái hố lõm dưới đoạn tường thành kia gần như đồng thời phát nổ, vụ nổ mang theo uy lực cực kỳ to lớn.

Uy lực của vụ nổ này, tương đương với "nổ mìn phá dỡ" khi phá bỏ tòa nhà ở thời hiện đại.

Đất rung núi chuyển!

Khói bụi màu đen cuồn cuộn dâng lên, quân địch trấn thủ trên đoạn tường thành kia bị sóng xung kích khổng lồ trực tiếp chấn

chết, uy lực khủng bố lan ra hai bên tường thành, quân thủ thành toàn bộ ngã ngựa.

Bức tường thành hùng vĩ kia, ngay dưới ánh mắt kinh ngạc của Lư Tượng Thăng, sụp đổ…

Sụp đổ thành một cái động lớn.

“T đ*? Công thành còn có thể công như vậy sao?” Một lúc lâu sau, Lư Tượng Thăng mới hoàn hồn: “Không đúng, ta là văn quan, không thể nói bậy như vậy được.”

“Tường thành sập rồi, ha ha ha!”

Tào Biến Giao vui mừng quá đỗi: “Xông lên!”

Vị huynh đệ thích cướp đầu tiên leo lên tường thành này, lại một lần nữa xông lên trước tiên.

Khói bụi và cát bụi do vụ nổ vừa rồi tạo ra còn chưa hoàn toàn tan đi, hắn vậy mà đã dám xông vào, mức độ liều mạng này, cũng coi như là xuất sắc hơn người.

Tuy nhiên, Tào Biến Giao mới vừa xông lên được vài bước, liền nhìn thấy bên cạnh có người còn xông lên nhanh hơn hắn.

Trong lòng không khỏi thầm nghĩ: Ai? Lại là ai muốn đến cướp công lao với ta? Lần trước gặp phải mấy tên quái vật Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, Bát Địa Thỏ cướp công, hại ta liều mạng mới cướp được đầu, lần này lại là tên quái vật nào cướp công lao của ta?

Hắn quay đầu nhìn lại, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy Trần thiên hộ hung thần ác sát, như ác quỷ thời cổ đại đang sải bước xông lên, vừa xông vừa há cái miệng rộng như chậu máu, gầm lên giận dữ: “Tổ Đại Thọ, ngươi ra đây! Lão tử cả

đời anh minh đều bị hủy trong tay ngươi, hôm nay nhất định phải băm ngươi thành mười bảy mười tám mảnh."

Trong lòng Tào Biến Giao lập tức có một giọng nói đang nói với hắn: Không thể cướp công lao với người này! Nếu chọc giận hắn, hắn sẽ ăn thịt ta.

Tào Biến Giao dũng mãnh, cũng không nhịn được dừng bước, âm thầm giảm tốc độ xuống một chút.

Chỉ thấy Trần thiên hộ hùng hổ xông vào động sập trên tường thành, giơ tay chém một đao, chém một tên địch quân cản đường ngã xuống đất, há mồm gầm lên: "Còn ai nữa?"

Chương 1319: Ca ca cứ việc chiến đấu

Trần thiên hộ dẫn đầu xông vào chỗ tường thành bị vỡ, phía sau là sáu trăm quân biên quân Cố Nguyên.

Trong toàn bộ thôn Cao Gia, đội ngũ đáng sợ và mạnh mẽ nhất chính là sáu trăm biên quân Cố Nguyên này. Bọn họ không chỉ giỏi về tác chiến vũ khí lạnh, sau khi gia nhập thôn Cao Gia còn học thêm tác chiến vũ khí nóng, cộng thêm trong đầu vẫn còn lưu giữ tư tưởng truyền thống "tranh công lao kiếm thưởng", khiến cho bọn họ đánh trận, hoàn toàn không nương tay giống như những dân đoàn khác.

Sáu trăm con quái vật vừa xông vào chỗ tường thành bị vỡ, động tác đầu tiên chính là sáu trăm khẩu hoả súng, nhắm thẳng vào thành trì đầy khói lửa mà bắn loạn xạ.

Dù sao khói lửa mù mịt che khuất tầm nhìn, cái gì cũng nhìn không thấy, vậy thì cứ mặc kệ mẹ nó, bắn loạn đã rồi tính.

Bắn xong một loạt đạn, lại đưa tay sờ lấy một quả lựu đạn, ném về phía khói đặc phía trước.

"Ầm ầm ầm!"

Khói lửa bị nổ tung càng thêm dày đặc.

Từ một chỗ tường đổ, một đội quân của Tổ Đại Thọ nhảy ra, trong tay đều cầm trường mâu, bày thành một tiểu mâu trận mấy chục người, muốn ngăn chặn chỗ vỡ. Nếu như là lúc bình thường, đã sớm bị hoả súng bắn ngã hết rồi, nhưng lúc này khói lửa mù

mịt, căn bản không ai nhìn thấy bọn họ đến gần.

Đợi đến lúc bọn họ xông ra khỏi khói lửa, vừa vặn chạm mặt Trần thiên hộ.

Trần thiên hộ nhe răng cười gằn: "Tổ Đại Thọ ở đâu?"

Đám binh lính cầm mâu giật nảy mình, vội vàng đồng loạt đâm về phía Trần thiên hộ.

Trần thiên hộ một mình làm sao có thể đỡ được mấy chục cây trường mâu, vội vàng lăn về sau, đồng thời lăn lộn trên mặt đất, hắn ta vậy mà còn châm ngòi một quả lựu đạn, để lại chỗ mình vừa lăn qua.

Bọn binh lính cầm mâu đuổi theo hắn, vừa vặn đứng ngay chỗ quả lựu đạn.

"Ầm!"

Đám binh lính cầm mâu trong nháy mắt bị nổ đến mức ngã trái ngã phải, chỉ còn lại mấy người may mắn không bị mảnh đạn găm trúng, còn đang đứng ngơ ngác. Trần thiên hộ nhân cơ hội nhảy dựng lên, một đao chém ngã một tên, lại một đao đâm chết một tên… Hướng về tên lính cuối cùng đang run rẩy sợ hãi, hỏi: "Tổ Đại Thọ ở đâu?"

Tên lính kia sợ đến mức hồn bay phách lạc, đưa tay chỉ chỉ về một hướng trong làn khói.

Trần thiên hộ: "Đa tạ."

Nói xong cũng không để ý đến tên lính kia nữa, rảo bước chạy về phía làn khói.

Tên lính kia "Ơ" một tiếng, thầm nghĩ: Ngươi vậy mà không giết ta, còn quay lưng chạy? Đây không phải là tự tìm đường chết

sao?

Hắn ta lại giơ trường mâu lên, nhắm vào lưng Trần Thiên hộ…

Đang định đuổi theo đâm một nhát, đột nhiên cảm thấy eo sau đau nhói, một thanh đao từ eo sau đâm vào bụng, lưỡi dao còn xoay tròn nửa vòng.

Hắn quay đầu lại nhìn, mới phát hiện là thuộc hạ của Trần thiên hộ, đã đuổi theo từ phía sau.

Người đâm chết hắn còn ở bên tai hắn ta bổ sung một câu: "Vốn định bắt ngươi về cải tạo lao động, kết quả ngươi cứ khăng khăng muốn tìm chết, chậc, ngược lại đỡ phiền phức cho ta."

Mắt tên lính cầm mâu tối sầm, ngã xuống.

Sáu trăm biên quân Cố Nguyên đánh vào, tiếp theo là Tào Biến Giao dẫn theo hơn hai ngàn Quan Ninh thiết kỵ xông vào. Lư Tượng Thăng cũng không cam lòng thua kém, vung tay lên, ba ngàn Thiên Hùng quân cũng tràn vào trong.

Một lần liền xông vào sáu ngàn người, quân Tổ Đại Thọ bị nổ đến choáng váng, làm sao có thể đỡ nổi. Bên cạnh tường thành đâu đâu cũng là chiến đấu quy mô nhỏ, không bao lâu liền có binh lính của Tổ Đại Thọ đầu hàng, quỳ ven đường cầu xin tha chết.

Trần thiên hộ tìm kiếm Tổ Đại Thọ khắp nơi, một đường xông vào đường lớn.

Đến nơi này, hắn mới bỗng nhiên bừng tỉnh, không ổn rồi, đừng có mà cuốn cả bách tính vào.

Tuy nhiên…

Hắn lập tức phát hiện ra một chuyện.

Bên trong nhà dân trong thành Cẩm Châu đều trống không,

đừng nói là bá tánh, ngay cả một con chuột cũng khó tìm, toàn là nhện, rết và các loại sinh vật sống trong nhà dân.

Cửa gỗ của những ngôi nhà đã mục nát, một cước có thể đá thành mảnh vụn, lũ nhện cuống quýt thu mạng nhện, chui về giữa mạng nhện trốn cho kỹ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Trần thiên hộ mới nhớ ra, bách tính đều bị bọn chúng coi là quân lương ăn hết rồi!

Trong [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh] có diễn cảnh, quân Tổ Đại Thọ bị quân Thanh vây khốn trong thành Đại Lăng Hà, bách tính trong thành đều bị ăn hết…

Hắn còn tưởng rằng chỉ có thành Đại Lăng Hà là như vậy, không ngờ thành Cẩm Châu cũng chẳng khác là bao.

“Gào gào gào!” Trần thiên hộ tức giận: “Tổ Đại Thọ, ngươi lăn ra đây cho lão tử.”

“Rầm!”

Cửa một căn nhà dân ven đường bị phá vỡ, một tên lính Cẩm Châu lao ra, vung đao chém về phía sau lưng Trần Thiên hộ.

Một đòn bất ngờ không kịp đề phòng, “Keng” một tiếng, lưỡi dao chém trúng lưng Trần thiên hộ, nhưng bộ giáp làm bằng hợp kim nhôm dễ dàng cản lưỡi dao, Trần thiên hộ trở tay một đao, chém tên đánh lén ngã xuống đất.

“Mọi người chú ý!” Trần thiên hộ hét lớn: “Trong thành không có bách tính, đều bị đám chó má này ăn hết rồi.”

Thiên Hùng quân theo sau không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh: “Tình hình bên Đông Bắc hung tàn như vậy sao?”

Quan Ninh thiết kỵ ngược lại bình tĩnh hơn: “Biên giới mà,

chuyện gì cũng có thể xảy ra. Ở loại địa phương này, bất luận là luật pháp của quốc gia nào, đều có thể tuân thủ hoặc không."

"Hít!"

"Mẹ kiếp, giết hết đám súc sinh này."

"Lão tử không bắt về cải tạo lao động nữa, kẻ ăn thịt người, còn cải tạo cái rắm à."

Chỉ nghe thấy tiếng cửa gỗ bị phá vỡ liên tiếp vang lên, binh lính đạp cửa nhà dân, lục soát binh lính Cẩm Châu trốn, rất nhanh, trên mấy con đường đều vang lên tiếng gào thét, tiếng binh khí va chạm.

Trần thiên hộ vừa chém người vừa hỏi, dùng đao uy hiếp ép hỏi binh lính đối phương Tổ Đại Thọ ở đâu, một đường đuổi đến Bắc thành môn.

Chỉ thấy Bắc thành môn vừa mới mở ra, Tổ Đại Thọ cưỡi một con ngựa tốt, đang muốn chạy ra khỏi thành.

"Ta chạy cho ngươi xem!"

Trần thiên hộ chợt rút ra một khẩu hoả súng.

"Đoàng!"

Một tiếng súng vang lên, chiến mã dưới háng Tổ Đại Thọ hí lên một tiếng thảm thiết, chồm hai chân trước lên, hất hắn ngã khỏi lưng ngựa.

Thân binh hai bên vội vàng đỡ hắn dậy.

Đợi hắn ta bò dậy, liền phát hiện Trần thiên hộ và một đám biên quân Cố Nguyên đã đứng trước mặt.

Lần này muốn chạy cũng không chạy được nữa rồi!

Tổ Đại Thọ keng một tiếng rút đao ra, thân binh bên cạnh hắn ta cũng đồng loạt rút đao.

Trần Thiên hộ cười lạnh một tiếng, biên quân Cố Nguyên cũng đều lấy đao ra.

Hai bên đều mặc quân phục Minh triều, điểm khác biệt duy nhất là, trên ngươi ngươi của thôn Cao Gia ít nhiều gì cũng có chút trang trí màu sắc Thiên Tôn.

Bầu không khí có chút căng thẳng, có chút ngột ngạt, chỉ cần có bất kỳ ai ra tay, lập tức sẽ biến thành một cuộc ẩu đả lớn.

Ngay tại lúc này…

Một tên biên quân Cố Nguyên đột nhiên lên tiếng: "Mẹ nó, đột nhiên có chút không phân biệt được chúng ta là phe chính nghĩa hay phe phản diện, sao ta luôn cảm thấy mình đang đi theo Tổ Đại Thọ chém giết quân Minh?"

Một tên biên quân Cố Nguyên khác cũng cười nói: "Tên thật kia lại có gương mặt chữ quốc, nhìn thế nào cũng thấy là người tốt. Thật sự, ta thật sự không phân biệt được mình là người tốt hay kẻ xấu."

Tổ Đại Thọ: "???"

Trần Thiên hộ tức giận nói: "Lúc nào rồi? Không được nói đùa! Các ngươi ngược lại nhắc nhở ta, ký giả đâu? Ký giả của chúng ta theo kịp chưa? Nếu như không quay được cảnh ta tự tay chém Tổ Đại Thọ, làm sao chứng minh ta là người tốt?"

"Ta đến rồi, đến rồi!" Phía sau vang lên giọng nói mềm mại của Chu Đại Nha: "Trần ca ca cứ việc chiến đấu, muội muội ở đây quay phim đây."

Trần thiên hộ phấn chấn, chiến lực +320%.

Chương 1320: Tổ Đại Thọ, chém hắn!

Sắc mặt Tổ Đại Thọ không được tốt lắm.

Bị người ta bao vây, đối phương còn mẹ nó bắt đầu nói nhảm, hơn nữa còn có một nữ nhân xinh đẹp, đứng cách đó không xa, dùng giọng nói mềm mại nói chen vào.

Đây là ý gì? Coi thường lão tử sao?

Lão tử chính là danh tướng được xưng là Liêu Đông Tam Kiệt cùng với Hà Khả Cương, Triệu Suất Giáo, nếu không phải đám khốn kiếp các ngươi lấy ra một đống hoả khí kỳ quái, thành Cẩm Châu này của lão tử, cho dù Hoàng Thái Cực đến cũng chưa chắc đã công phá được.

Lũ rác rưởi các ngươi vậy mà dám coi thường lão tử?

Tổ Đại Thọ nghĩ đến đây, tức giận ngút trời, cũng không đợi đối phương ra chiêu trước, quát lớn: "Giết bọn chúng cho ta."

Một đám thân binh bên cạnh hắn ta đồng thời xông lên.

Bọn họ vừa động, biên quân Cố Nguyên đối diện cũng động, đột nhiên lao lên.

"Keng keng keng!"

Đao đối đao…

Trận chiến trong nháy mắt trở nên kịch liệt.

Chu Đại Nha: “Ơ? Rõ ràng chúng ta có hoả súng, vì sao các ca ca đều dùng đao?”

Lý Đạo Huyền đột nhiên xuất hiện bên cạnh nàng: “Loại lúc này, dùng đao mới lãng mạn.”

Chu Đại Nha: “A? Sư tôn! Bọn họ dùng đao nguy hiểm lắm, người không ngăn cản bọn họ sao?”

Lý Đạo Huyền xua tay: “Vào lúc này ta mà kêu bọn họ dùng hoả súng, sẽ tổn thương tình cảm của bọn họ. Cái gọi là vết sẹo là huân chương của nam nhân, bị chém hai đao thì có gì to tát… Ta… ”

Y đang nói những lời vô thưởng vô phạt, đột nhiên nhìn thấy một tên biên quân Cố Nguyên bị chém một nhát, suýt chút nữa trúng cổ, may mà kịp thời nghiêng người, nhát dao này chỉ trúng vào giáp vai, giáp vai hợp kim nhôm vẫn rất đáng tin cậy, cản được lưỡi dao của đối phương.

Tên biên quân kia ngược lại không hề sợ hãi, dù sao cả đời đánh trận không biết bao nhiêu trận, nguy hiểm gì cũng đã quen rồi. Đầu lìa khỏi cổ cũng chỉ to bằng cái bát, bị chém chết thì cứ coi như ngủ thiếp đi, căn bản không sợ.

Nhưng mà, một màn này lại dọa Thiên Tôn sợ chết khiếp.

Con mẹ nó đó là người tí hon ta nuôi! Lý Đạo Huyền nổi giận, nhấc chân liền xông vào vòng chiến.

Một tên lính Cẩm Châu đang vung đao, đâm về phía eo sau của một biên quân Cố Nguyên.

Lý Đạo Huyền chắn ngang, dùng thân thể mình làm lá chắn.

“Phập!”

Đối phương một đao đâm vào bụng Lý Đạo Huyền.

Lý Đạo Huyền cười gằn với hắn ta, he he he.

Tên lính Cẩm Châu kia cả người tê liệt… Cảnh tượng này đổi lại là ai mà chẳng tê liệt?

Biên quân Cố Nguyên lúc này đã xoay người lại, nhìn thấy Thiên Tôn giúp mình đỡ một đao, cảm động đến mức suýt chút nữa khóc lên, vội vàng vung đao, lưỡi dao bay qua người Lý Đạo Huyền, chém ngã tên lính Cẩm Châu xuống đất.

Lý Đạo Huyền bước sang trái một bước, chắn trước mặt một người của mình, bước sang phải một bước, dùng bàn tay trần bắt lấy lưỡi dao của một tên lính Cẩm Châu, lúc thì dùng thân thể làm lá chắn, lúc thì dùng cánh tay đỡ đòn, chủ yếu là thiên vị trắng trợn.

Biên quân Cố Nguyên vốn đã ăn ngon ngủ kỹ luyện tập tốt, tố chất cơ thể có ưu thế, hiện tại lại có người thiên vị trắng trợn, trận này còn có gì hồi hộp nữa, chẳng mấy chốc, binh lính Cẩm Châu ngã la liệt.

Trên chiến trường chỉ còn lại hai người còn đang đánh.

Trần Thiên hộ vs Tổ Đại Thọ!

Tổ Đại Thọ thân là chủ soái, cơ hội đích thân lên chiến trường kỳ thật không nhiều, cho nên hắn ta tuy là một trong Liêu Đông Tam Kiệt, nhưng võ nghệ chưa chắc đã lợi hại, thậm chí còn không bằng thân binh của mình.

Còn Trần thiên hộ, những năm gần đây chìm đắm trong thế giới hoa lệ, say mê đóng phim, còn quay quảng cáo, ký tặng fan, võ nghệ cũng có chút cay mắt, cũng đang chuyển hình sang hướng chỉ huy, thật sự đánh nhau còn không bằng thuộc hạ của mình.

Hai vị chủ soái đánh nhau, rơi vào trong mắt biên quân Cố Nguyên, chính là hai con gà mờ mổ nhau.

Dù sao binh lính Cẩm Châu cũng ngã hết rồi, biên quân Cố Nguyên tâm tình rất thoải mái, dứt khoát đứng bên cạnh cổ vũ: "Tổ Đại Thọ, dùng sức lên! Giết tên tướng quân Minh triều kia."

"Tổ Đại Thọ, trận này mà ngươi thua, chúng ta sẽ coi thường ngươi."

"Tổ Đại Thọ, chém hắn, chém hắn!"

Cách cổ vũ kỳ quái của bọn họ, Tổ Đại Thọ nghe vào tai mà thấy mơ hồ, chuyện gì đây? Tại sao quân địch lại cổ vũ cho mình? Mình đang đánh nhau với tướng lĩnh của bọn họ, bọn họ không giúp tướng lĩnh của bọn họ cổ vũ, lại giúp mình cổ vũ? Quay về không sợ bị tướng lĩnh của bọn họ làm khó dễ sao?

"A a a, tức chết ta!" Trần thiên hộ gầm lên giận dữ.

Tổ Đại Thọ thầm nghĩ: Nhìn xem, tướng lĩnh của các ngươi quả nhiên tức giận rồi, thuộc hạ cổ vũ cho quân địch, chuyện này đổi lại là ai mà chẳng tức giận?

"Chết đi!" Trần thiên hộ chém tới một đao.

Tổ Đại Thọ nghiêng người né tránh, hiểm hóc tránh được.

Khán giả xung quanh đồng thanh hô lớn: "Ôi chao, Tổ Đại Thọ! Đáng tiếc cho nhát dao này."

Tổ Đại Thọ: "?"

Hắn đột nhiên một đao chém ngược lại, Trần thiên hộ nghiêng người, cũng hiểm hóc tránh được.

Khán giả: "Tổ Đại Thọ, đẹp lắm."

Tổ Đại Thọ: “???”

Không được rồi, cách cổ vũ khó hiểu của đám người này, lão tử hoàn toàn không hiểu nổi.

Đang giao chiến kịch liệt, Tổ Đại Thọ còn phải suy nghĩ lung tung, chịu đựng sự ô nhiễm tinh thần kỳ quái, thật sự có vẻ không chịu nổi, nhất thời có hơi thất thần, đợi đến lúc hắn lắc đầu tỉnh táo lại, liền phát hiện nắm đấm to bằng cái bát của Trần thiên hộ đã gào thét lao đến trước mặt.

“Bốp!”

Tổ Đại Thọ kêu lên một tiếng thảm thiết, liên tục lùi về sau mấy bước.

Khán giả: “Oa, Tổ Đại Thọ, cú đấm đẹp lắm.”

Tổ Đại Thọ tức giận: “Ta đcm các ngươi…”

“Bốp!”

Trần thiên hộ lại một quyền đấm vào mặt hắn ta.

Lời mắng chửi của Tổ Đại Thọ bị đánh bật ngược trở lại, thân thể ngã ngửa ra sau.

Còn chưa rơi xuống đất, Trần thiên hộ đã tiến lên một bước lớn, thanh đao trong tay rốt cục cũng xoay một vòng trở lại, “Phập” một tiếng, chém vào ngực hắn, nhưng nhát dao này bị tấm hộ tâm chặn lại, không chém vào được.

Bên cạnh có một biên quân Cố Nguyên cười to: “Tổ Đại Thọ, tiếp lấy, cho ngươi cây búa to này.”

Tổ Đại Thọ theo phản xạ đưa tay ra tiếp.

Người bên cạnh lại mắng: “Ngươi là tướng lĩnh Minh triều,

tiếp cái gì mà tiếp? Ta cho Tổ Đại Thọ mà."

Tổ Đại Thọ chộp hụt: "…"

Trần thiên hộ tiếp nhận cây búa, nhắm ngay ngực Tổ Đại Thọ, nện xuống một cái thật mạnh.

"Ầm!"

Cú đánh này hơi nặng rồi.

Tổ Đại Thọ kêu lên hai tiếng thảm thiết, lăn lộn trên mặt đất.

Trần thiên hộ hai tay giơ cao cây búa, giống như đang đập chuột, nện xuống đất loạn xạ.

"Ầm ầm ầm ầm!"

Đất đá bay tứ tung, cây búa lúc thì nện xuống đất, lúc thì nện lên người Tổ Đại Thọ. Ban đầu Tổ Đại Thọ còn có thể lăn lộn trên đất để né tránh, sau khi bị đánh thêm hai cái, liền lăn không nổi nữa, tiếp theo chính là "Ầm ầm ầm" liên tục mấy cái nện lên người hắn ta.

Trong nháy mắt đã tắt thở.

Trần thiên hộ hai tay giơ cao cây búa nhuốm máu, ngửa mặt lên trời gào thét, quay đầu nhìn về phía Chu Đại Nha, cười lớn nói: "Quay được chưa? Quay xong chưa? Ta giết chết Tổ Đại Thọ rồi, ha ha ha, ta tự tay chặt đứt nghiệt duyên của ta."

Biên quân Cố Nguyên bên cạnh đồng thanh hoan hô: "Hay lắm! Tổ Đại Thọ thắng rồi!"

"Tổ Đại Thọ của chúng ta, giết chết Tổ Đại Thọ của quân địch."

"Quả nhiên, Tổ Đại Thọ của chúng ta mới là hàng thật, tên kia

vừa nhìn đã biết là người tốt, căn bản không có khả năng là Tổ Đại Thọ."

Thành Cẩm Châu, đổi chủ!

Chương 1321: Ta thật sự đáng sợ như vậy sao

Trên thành Cẩm Châu, cờ xí của Lư Tượng Thăng tung bay.

Một chữ "Lư" to tướng, bên cạnh còn có một lá cờ thấp hơn một chút, Tào, Trần, Thẩm...

Lư Tượng Thăng đứng trên thành Cẩm Châu, nhìn đoạn tường thành bị nổ sập bên cạnh, trong lòng dâng lên cảm giác hoang đường và không chân thực, thành trì này bị công phá quá dễ dàng.

Trước khi đến, hắn đã nghĩ ra vạn cách công thành, thậm chí còn nghĩ đến rất nhiều suy nghĩ chiến lược kiểu như "nếu ta công thành mười mấy ngày, Kiến Nô phái binh đến cứu Tổ Đại Thọ, ta nên làm thế nào".

Nào ngờ...

Trận chiến này bắt đầu từ lúc chạng vạng, đánh đến khi trời tối đen như mực thì đã kết thúc.

Lúc này trên tường thành Cẩm Châu khắp nơi đều là đèn dầu do binh sĩ Sơn Tây quân đốt lên, chiếu sáng rực rỡ cả thành Cẩm Châu, tựa như thành phố không đêm, rất nhiều binh sĩ Bì Đảo đang vận chuyển đá, tạm thời chất một ít đá lấp đoạn tường thành bị nổ sập kia trước.

Thiên Hùng quân gần như không có chút công lao gì trong trận chiến này, cảm thấy rất ngại ngùng, cũng chủ động gia nhập vào hàng ngũ xây thành.

Lư Tượng Thăng thầm nghĩ: Ta đường đường là Binh bộ

thượng thư, chủ soái, rốt cuộc có tác dụng gì trong trận chiến này? Có tác dụng gì?

Nghĩ hồi lâu, không có đáp án!

"Không có đáp án, không có đáp án, chân ái ở đâu", mấy binh sĩ biên quân Cố Nguyên ngân nga bài hát, đi từ dưới tường thành lên, vừa đi vừa cười nói: "Đánh nhau đến mức bụng đói meo rồi, ngươi còn thịt hộp không? Chia ta một miếng."

Tên lính khác cười mắng: "Bớt giỡn, ta không chia cho ngươi đâu."

"Keo kiệt!"

"Vậy ngươi chia sô cô la cho ta một miếng."

"Không cho!"

"Keo kiệt!"

Sau đó một đám người lại cười ha ha ngân nga bài hát đi qua: "Không có đáp án, không có đáp án, chân ái ở đâu..."

Lư Tượng Thăng: "..."

Không xa, hai thúc cháu Tào Văn Chiếu và Tào Biến Giao dẫn theo thân binh đang tuần tra trên tường thành, đi tới đi lui rồi đi đến chỗ Lư Tượng Thăng.

Lư Tượng Thăng vội vàng ngăn hai người lại: "Tào đại tướng quân, Tào tiểu tướng quân!"

Hai vị tướng quân vội vàng hành lễ với hắn.

Lư Tượng Thăng: "Trận chiến này, bản quan có phần không hiểu rõ lắm."

Tào Văn Chiếu: "Hả? Có gì không hiểu rõ?"

Lư Tượng Thăng: "Trong trận chiến lần này, bản quan gần như không có bất kỳ chỉ huy nào. Ta thấy ngươi cũng không hạ lệnh gì, chỉ gào một câu 'Xông lên', 'Trở về', căn bản không có chỉ huy chi tiết gì. Rất khác biệt so với chiến trận công phạt chi đạo mà bản quan biết. Rốt cuộc là làm thế nào vậy?"

Tào Văn Chiếu nói: "Binh sĩ thông minh a, bọn họ không cần chỉ huy, tự mình biết nên làm gì."

Lư Tượng Thăng: "!"

Tào Văn Chiếu: "Chỉ cần huấn luyện thật tốt, huấn luyện đầy đủ, binh sĩ lên chiến trường sẽ tự phán đoán xem mình nên làm gì, chủ tướng chỉ cần định ra một đại phương hướng. Binh sĩ sẽ dựa theo việc mình nên làm mà đi thực hiện, đúng, chính là như vậy."

Thật sự là như vậy sao? Lư Tượng Thăng có hơi mơ hồ, nhưng vừa rồi tận mắt nhìn thấy, mình không chỉ huy gì, Tào Văn Chiếu cũng không chỉ huy gì, binh sĩ hình như thật sự biết mình nên làm gì.

Điều này...

Luôn cảm thấy có chút hoang đường.

Phải có trình độ huấn luyện tốt đến mức nào mới có thể làm được đến mức độ này?

Thôi, hiện tại không phải lúc truy cứu chuyện này.

Lư Tượng Thăng lấy từ trong ngực ra một cuộn giấy, mở ra, hóa ra là bản đồ địa hình Liêu Đông.

Ngón tay hắn chỉ vào vị trí Cẩm Châu: "Hiện tại, Cẩm Châu đã rơi vào tay chúng ta, chúng ta đã siết chặt yết hầu tiến vào cửa ải

của Kiến Nô, chúng ta cần phải thiết lập cửa ải và thành bảo ở một số địa điểm trọng yếu bên ngoài thành, chờ khi kỵ binh của Đa Nhĩ Cổn trở về, mới có thể ngăn hắn lại."

Tào Văn Chiếu gật đầu.

Lư Tượng Thăng: "Hiện tại lo lắng chính là, tin tức Cẩm Châu bị chúng ta chiếm được, rất nhanh sẽ truyền đến chỗ Kiến Nô, Hoàng Thái Cực nhất định sẽ đến công đánh Cẩm Châu, tiếp ứng Đa Nhĩ Cổn trở về, chúng ta muốn thủ vững tòa thành này hẳn là không thành vấn đề, nhưng những cửa ải nhỏ chặn kỵ binh đặt ở bên ngoài, lại không chịu nổi đại quân công kích."

Tào Văn Chiếu: "Lư đại nhân lo lắng rất đúng, bất quá... Về phương diện này Lư đại nhân không cần lo lắng, chủ lực đại quân của Hoàng Thái Cực, nhất định là không đến được."

Lư Tượng Thăng: "Cớ sao dám khẳng định như vậy?"

Tào Văn Chiếu: "Bởi vì, chúng ta cũng không phải là một mình, cùng lúc đó, người Mông Cổ đã hành động rồi."

Lư Tượng Thăng đột nhiên giật mình: "Ơ? Sao ngươi biết?"

Tào Văn Chiếu: "Tin tức mà tín sứ vừa truyền đến, ta đang định giao cho Lư đại nhân xem đây."

Hắn móc ra một phong thư, bức thư này thực ra là mới giả tạo, nhưng lại giả vờ như là thư mà người Mông Cổ vừa mới đưa tới, dù sao thì an ủi Lư Tượng Thăng một chút là được.

Người sau nhận lấy bức thư, xem xét, bức thư này giả vờ như là giọng điệu của thám tử mà Đại Minh phái đi Mông Cổ, kỵ binh Mông Cổ đang tập kích mấy cửa ải phía bắc Kiến Nô, quấy rối đến mức Kiến Nô khổ sở không chịu nổi.

Lư Tượng Thăng mừng rỡ: "Thật là tin tốt trời ban. Có điều,

chỉ dựa vào người Mông Cổ kiềm chế thì có đủ không? Dù sao, trước giờ người Mông Cổ toàn bị Kiến Nô khi dễ, bản quan lo lắng bọn họ chiến lực không đủ."

Thẩm Thế Khôi đứng bên cạnh bước ra, chắp tay nói: "Lư đại nhân yên tâm, mạt tướng lập tức trở về Đan Đông, dựa vào thành Đan Đông tạo ra tư thế mơ hồ muốn tấn công Thịnh Kinh của Kiến Nô, chủ lực Kiến Nô tự nhiên không dám đến Cẩm Châu."

Lư Tượng Thăng mừng rỡ: "Thẩm tướng quân, vậy thì làm phiền ngươi đi một chuyến."

Thẩm Thế Khôi nháy mắt ra hiệu với Tào Văn Chiếu, chắp tay rời đi, đến bờ biển, tự có đội tàu tiếp ứng hắn lên, đi về phía Đan Đông.

Lư Tượng Thăng suy nghĩ một chút về tình hình hiện tại: "Tào tướng quân, thành Cẩm Châu này, làm phiền ngươi tạm thời đóng quân, bản quan hiện tại lập tức trở về Bắc Trực Lệ đối phó Đa Nhĩ Cổn, ngươi ở chỗ này chặn đường hắn rút lui về Liêu Đông, chúng ta đông tây giáp công, giữ hắn lại."

Tào Văn Chiếu: "Tuân lệnh!"

Lư Tượng Thăng vui vẻ, trở lại bờ biển, lên thuyền vận tải.

Trở về Bắc Trực Lệ!

Chờ hắn đi rồi, bọn Tào Văn Chiếu mới đến trước mặt Lý Đạo Huyền: "Thiên Tôn, Lư Tượng Thăng trở về rồi."

Lý Đạo Huyền gật đầu: "Hắn đi rồi, chúng ta hành động cũng tiện hơn. Bản thôn sẽ lập tức vận chuyển một lượng lớn vật tư đến, xây dựng lại Cẩm Châu này thật tốt, theo tiêu chuẩn thành bảo quân sự tiền tuyến."

Nói đến đây, Lý Đạo Huyền lại thở dài một hơi: "Đáng tiếc, nơi

này không còn mấy bách tính..."

Tào Văn Chiếu: "Thiên Tôn, trong thành Cẩm Châu tuy không còn bách tính, nhưng trong núi rừng gần đây còn!"

Nghe vậy, Lý Đạo Huyền lập tức phấn chấn: "Tốt lắm, những năm gần đây Liêu Đông loạn lạc, bách tính chịu khổ rồi, đặc biệt là gần Cẩm Châu này, quân Thanh, quân Minh thay nhau đến, đều là những kẻ ăn thịt người, bách tính không biết đã khổ sở bao nhiêu. Ngươi hãy dốc lòng suy nghĩ, dùng chính sách ôn hòa để đón bách tính trở về thành, nhất định phải an ủi thật tốt."

Tào Văn Chiếu: "Tuân lệnh!"

Hai người đang nói chuyện, thì thấy Trần thiên hộ dẫn theo mấy binh lính, vênh váo tự đắc, vui vẻ đi từ dưới tường thành lên, vừa đi vừa ngân nga bài hát.

Lý Đạo Huyền lớn tiếng gọi: "Trần thiên hộ!"

Trần thiên hộ quay đầu lại nhìn, vội vàng hành lễ: "Tham kiến Thiên Tôn, không biết Thiên Tôn có gì phân phó."

Lý Đạo Huyền: "Chúng ta muốn mời tất cả bách tính đang trốn trong núi rừng gần đây về thành, ngươi ở chỗ này, bách tính nhất định không dám đến. Hiện tại điều ngươi về kinh thành bên cạnh Tôn Truyền Đình, ứng phó cục diện kinh thành."

Trần Thiên hộ: "Hả? Hả? A a a a a!"

Hắn quỳ phịch xuống đất, ủ rũ cúi đầu: "Ta thật sự trông đáng sợ như vậy sao?"

Chương 1322: Lư đại nhân khiêm tốn

Kinh thành, ngự thư phòng.

Chu Do Kiểm vẫn như ngày nào, đang phê duyệt tấu chương.

Những tấu chương gần đây, thật sự khiến hắn vui vẻ, ngày nào cũng được ngồi máy bay phản lực.

Nhìn cái này xem!

Thu được xxx lượng bạc thuế giá trị gia tăng từ nhà xưởng phân bón.

Chậc chậc, tuy rằng thuế của một nhà xưởng nhỏ sẽ không nhiều lắm, nhưng đã mở đầu tốt đẹp.

Chu Do Kiểm ngồi máy bay phản lực vèo một cái bay lên tầng mây.

Lại xem tấu chương tiếp theo, Thủ phụ Hạ Phùng Thánh cũng học theo Lương Thế Hiền, mở một nhà xưởng phân bón, hơn nữa cũng áp dụng chính sách của nhà xưởng phân bón của Lương Thế Hiền, nộp thuế giá trị gia tăng cho triều đình, vì vậy... Vèo một cái, lại có xxx lượng bạc vào sổ sách.

Chu Do Kiểm ngồi máy bay phản lực vèo một cái bay lên tầng bình lưu.

Đang vui vẻ trong tầng bình lưu...

Một tiểu thái giám chạy vào: "Hoàng thượng! Thủ phụ Hạ

Phùng Thánh có tấu chương dâng lên."

Chu Do Kiểm: "Đưa đến đây cho trẫm xem."

Tấu chương được đưa đến tay hắn, mở ra xem, hóa ra là tuần phủ Sơn Tây Ngô Sân, cùng với thủ phụ Hạ Phùng Thánh hợp tác làm một công ty kỳ quái, tên là "Đội Công trình Giao thông Yên Kinh", nói là chuyên dùng để tu sửa quan đạo.

Đội công trình này sẽ tu sửa một con đường lớn rộng rãi từ Sơn Tây đến kinh thành, đương nhiên, tu sửa một con đường tốt như vậy, cần không ít tiền, nhưng không cần triều đình bỏ ra, số tiền này sẽ do các thương nhân Sơn Tây quyên góp.

"Có người quyên tiền cho trẫm tu sửa đường."

Chu Do Kiểm mừng rỡ, ngồi máy bay phản lực vèo một cái, bay vào tầng khí quyển nhiệt.

Lúc này, lại thấy một tiểu thái giám chạy tới: "Hoàng thượng, Giám quân Cao Khởi Tiềm có quân tình bẩm báo, là về đội tiên phong của Kiến Nô."

"Quân tình?" Biểu cảm của Chu Do Kiểm lập tức trở nên nghiêm túc: "Nhanh chóng bẩm báo."

Tiểu thái giám bẩm báo: "Cao công công suất lĩnh Kinh doanh, gặp phải bộ đội kỵ binh của Đa Nhĩ Cổn ở phụ cận Thuận Nghĩa. Kiến Nô hung hãn, nhưng Cao công công không hề sợ hãi, liều chết chiến đấu với Kiến Nô, Kiến Nô bị khí thế của Cao công công dọa sợ, bất đắc dĩ phải rút lui."

Chu Do Kiểm mừng rỡ: "Ngăn cản được rồi?"

Tiểu thái giám nói: "Ngăn cản được rồi, dưới sự lãnh đạo sáng suốt của Cao công công. Tổng binh Tuyên Phủ Dương Quốc Trụ hiện tại đang đóng quân ở Thuận Nghĩa, tổng binh Đại Đồng

Vương Phác đóng quân ở Thuận Thiên Hoàng Trang, Cao công công suất lĩnh Kinh doanh đóng quân ở giữa hai người bọn họ, ba quân tạo thành một tuyến phòng thủ, chặn kỵ binh Kiến Nô ở bên ngoài, kỵ binh Kiến Nô lần này không có khả năng nhìn thấy tường thành kinh thành nữa."

Tâm trạng của Chu Do Kiểm lại được ngồi máy bay phản lực, vèo một cái, bay vào tầng ngoài khí quyển.

Cái gì gọi là tình hình tốt đẹp, đây chính là!

Vấn đề duy nhất chính là, không khí ở tầng ngoài khí quyển hơi loãng, Chu Do Kiểm kích động đến mức hơi khó thở... Hiện tại cần gấp một cái tháp rơi tự do để hắn trở về tầng khí quyển có thể hít thở.

Buồn ngủ liền có người đưa gối.

Tiểu thái giám lập tức giúp hắn đưa một cái: "Hoàng thượng, Cao công công buộc tội Binh bộ thượng thư Lư Tượng Thăng mới nhậm chức, nói ông ta tự ý rời khỏi vị trí, rõ ràng kỵ binh Kiến Nô đang quấy phá Bắc Trực Lệ. Vậy mà Binh bộ thượng thư lại suất quân chạy đến Thiên Tân ra biển, sau đó không biết chạy đi đâu, đây quả thực là làm loạn. Nếu không phải Cao công công sáng suốt, Kiến Nô nói không chừng đã đánh vào kinh thành rồi."

Chu Do Kiểm vừa nghe lời này, tâm trạng giống như là ngồi lên tháp rơi tự do...

Vèo một cái, từ tầng ngoài khí quyển nhảy trở về tầng bình lưu.

Hít thở thông suốt, nhưng sắc mặt lại trầm xuống: "Lư Tượng Thăng này giở trò gì vậy? Phải cho trẫm..."

"Bẩm báo!" Bên ngoài lại chạy vào một tiểu thái giám, lần này đến là Đại thái giám Tào Hóa Thuần, vừa nhìn thấy Chu Do Kiểm,

ông ta liền cười híp mắt: "Chúc mừng Hoàng thượng, hỷ sự hỷ sự, cục diện Liêu Đông của Đại Minh chúng ta đã được khai thông, khai thông rồi a."

Chu Do Kiểm: "?"

Tào Hóa Thuần: "Lư Tượng Thăng suất lĩnh tổng binh duyên hải Tào Văn Chiếu, tổng binh Đông Giang Thẩm Thế Khuê, tập kích Cẩm Châu, chém đầu Tổ Đại Thọ không phục tùng mệnh lệnh, đoạt lại thành Cẩm Châu về trong tầm kiểm soát của triều đình."

"Oa!"

Mặc dù Chu Do Kiểm luôn luôn muốn giữ uy nghiêm của đế vương, lần này cũng nhịn không được "oa" một tiếng, bởi vì thành Cẩm Châu thật sự là quá quan trọng, quan trọng đến mức Tổ Đại Thọ không tuân theo mệnh lệnh của triều đình, thì hắn cũng không dám phái binh đi đánh, chỉ sợ bức phản Tổ Đại Thọ đầu hàng Kiến Nô.

Không ngờ, Lư Tượng Thăng lại dùng một chiêu tập kích bất ngờ, đoạt lại Cẩm Châu.

Nếu chuyện này còn không tính là chuyện tốt, vậy thì toàn thiên hạ không có chuyện gì là tốt rồi.

Tâm trạng của Chu Do Kiểm lại được ngồi máy bay phản lực, vèo một tiếng, lần này trực tiếp lao vào vũ trụ...

"Trẫm... Sướng đến mức không thể... hít thở..."

Chu Do Kiểm hai mắt trắng dã, ngửa người ra sau ngã xuống.

"A? Mau gọi người tới!"

"Nhanh đi gọi thái y."

Tin tức trong kinh thành luôn luôn lan truyền đặc biệt nhanh,

chưa đến nửa canh giờ sau khi Chu Do Kiểm sướng đến ngạt thở ngất xỉu, chuyện Lư Tượng Thăng thu phục Cẩm Châu, đã truyền khắp đường lớn ngõ nhỏ, ngay cả người kể chuyện trong quán trà, hiện tại cũng bắt đầu kể: "Nói đến vị thượng thư mới nhậm chức Lư Tượng Thăng kia, văn võ song toàn, dưới trướng có Thiên Hùng quân chiến lực cường hãn. Đến dưới thành Cẩm Châu, oa ya ya một tiếng gầm lên "Hay cho Tổ Đại Thọ ngươi, sao còn không mau mở cửa thành đầu hàng', Tổ Đại Thọ đương nhiên không đầu hàng, hai quân liền dưới thành Cẩm Châu, quyết nhất tử chiến... Lư Tượng Thăng giơ tay chém xuống, đầu Tổ Đại Thọ rơi xuống đất."

Kinh thành chấn động, văn võ bá quan không ai không kích động.

Ngay cả kỵ binh do thám của Kiến Nô ở cách đó không xa cũng quên mất.

Lại qua mấy ngày, Lư Tượng Thăng trở về.

Hắn vừa mới suất quân đến cửa lớn kinh thành, đã thấy văn võ bá quan, vô số bá tánh xếp hàng hai bên đường nghênh đón, tiếng hoan hô như sấm dậy.

"Lư Tượng Thăng!"

"Lư Tượng Thăng!"

Đại thái giám phái chủ chiến Tào Hóa Thuần tự mình nghênh đón: "Lư đại nhân, lần này ngài thu phục Cẩm Châu, thật sự là chấn hưng sĩ khí Đại Minh chúng ta a."

Lư Tượng Thăng tỏ ra ngại ngùng: "Khụ, cái này mà...lần này kỳ thật ta căn bản không làm gì cả, đều là tướng sĩ liều mạng."

Đám người vây xem lập tức nghị luận: "Nhìn Lư đại nhân người ta khiêm tốn kìa."

"Không kiêu ngạo một chút nào."

"Còn chia sẻ công lao cho tướng sĩ."

"Lần đầu tiên nhìn thấy quan lớn tốt như vậy a."

Tào Hóa Thuần không khỏi cảm thán: "Lư đại nhân, người khiêm tốn như ngài, thật sự là tấm gương cho chúng tôi học tập."

Lư Tượng Thăng: "A, không không không, thật sự không phải khiêm tốn, bản quan thật sự là không làm gì cả. Cứ đứng ở đó, cũng không có động viên trước trận chiến gì, cũng không có an bài chiến lược gì, bản quan thậm chí còn không có một câu chỉ huy nào. Binh sĩ tự phát chiến đấu, đánh hạ thành Cẩm Châu."

Tào Hóa Thuần cảm động không thôi: "Lư đại nhân, lời này của ngài đã thể hiện đầy đủ cái gì gọi là đạo đức tốt, ngài chính là muốn giúp tướng sĩ dưới trướng giành thêm một ít ban thưởng, đem công lao lớn của mình đều nhường hết."

Đám người vây xem: "Lư đại nhân không chỉ võ công lợi hại, nhân phẩm cũng là nhất đẳng."

"Nhân phẩm võ công, thiên hạ vô song."

Lư Tượng Thăng: "Ta thật đó, nếu các ngươi nhìn thấy trận chiến đó, bảo đảm đều xem không hiểu."

Tào Hóa Thuần: "Lư đại nhân dụng binh như thần, đã đạt đến cảnh giới mà người thường chúng ta không thể nào hiểu được."

Đám người vây xem: "Chúng ta ngu muội, chiến lược của Lư đại nhân nhất định là xem không hiểu."

Lư Tượng Thăng trợn trắng mắt, thôi, không giải thích nữa, ai thích thì người đó hiểu.

Chương 1323: Tự mình phát điện

Giữa tiếng hò hét vang trời, mọi người đã quên mất chuyện Cao Khởi Tiềm tâu sai quân tình.

Nhưng Lư Tượng Thăng vẫn nhớ: "Bản quan để lại Tào Văn Chiếu trấn thủ Cẩm Châu, còn mình thì nhanh chóng trở về Bắc Trực Lệ, đã đến lúc giăng lưới giải quyết Đa Nhĩ Cổn rồi. Hiện tại Đa Nhĩ Cổn không thể mượn đường thảo nguyên Mông Cổ, chỉ có thể rút về Liêu Đông qua ngả Cẩm Châu, chúng ta chỉ cần đánh bại Đa Nhĩ Cổn ở Bắc Trực Lệ, là có thể đuổi hắn ta về hướng Đông Bắc, đến Cẩm Châu thì Tào Văn Chiếu sẽ giáp công, Đa Nhĩ Cổn chắc chắn sẽ cùng đường."

Tào Hóa Thuần: "Những thứ này ta không hiểu, đều dựa vào Lư đại nhân."

Nói xong, ông ta đột nhiên hạ giọng: "Hiện tại người đang đối phó với Đa Nhĩ Cổn là Cao Khởi Tiềm, tên này lòng dạ hẹp hòi, Lư đại nhân phải cẩn thận."

Lư Tượng Thăng: "Bản quan lười quan tâm đến hắn."

Hắn cũng không có thời gian nghỉ ngơi nhiều, vội phái người đi liên lạc với tổng binh Tuyên Phủ Dương Quốc Trụ, tổng binh Đại Đồng Vương Phác: "Kiến Nô đã không thể xâm nhập quy mô lớn nữa, chủ lực tiếp theo cho dù muốn đến, cũng sẽ bị chặn ở Cẩm Châu, huống hồ bọn chúng căn bản sẽ không đến. Hai vị lập tức cùng ta, bố trí bao vây Đa Nhĩ Cổn..."

--

Tứ Xuyên, Thành Đô.

Tuyến đường sắt Tây Thành, hiện đã chính thức thông xe.

Không chỉ có ô tô, mà còn có cả xe lửa.

Đoạn Minh Nguyệt Hạp được mệnh danh là "khó hơn lên trời" nay đã biến thành con đường bằng phẳng, trở thành một địa điểm du lịch khổng lồ.

Những người giàu có ở Thiểm Tây và Tứ Xuyên, bây giờ đều thích ngồi xe lửa, đi qua Minh Sơn Hạp, tận mắt chứng kiến kỳ tích "Thiên Tôn thi triển tiên pháp khai sơn".

Sau khi xem xong, tuy không hiểu lắm, nhưng đều cảm thấy rất chấn động.

Còn người dân thôn Cao Gia, trước đây muốn vào Xuyên rất phiền phức, phải qua Hán Giang, lại qua Tam Hiệp ngược dòng lên Trùng Khánh, rồi lại đi bộ mấy trăm dặm mới đến được Thành Đô.

Bây giờ ngồi xe lửa, một mạch là đến nơi.

Vì vậy, mũ lam thôn Cao Gia cũng bắt đầu vào Xuyên với số lượng lớn.

Mũ lam mang đến nhiều kỹ thuật mới, năng suất mới, những nhà xưởng mà họ mang đến còn tiên tiến hơn nhiều so với những nhà xưởng sản xuất đồ thủ công dân gian mà Tam Thập Nhị, Bát Địa Thỏ đã xây dựng trước đây.

Xưởng phân bón mọc lên san sát.

Xưởng dệt, xưởng , nhà xưởng sản xuất động cơ hơi nước... Các nhà xưởng kiểu mới mọc lên như nấm.

Lúc này, trước Đô Giang Yển có một đám đông đang đứng.

Người dẫn đầu chính là nhà khoa học hàng đầu thôn Cao Gia, Tống Ứng Tinh.

Sau lưng ông ta là một nhóm nghiên cứu sinh và một vài vị xưởng trưởng, xưởng trưởng xưởng đèn điện Kỷ Mộng Hàm, xưởng trưởng xưởng quạt điện Mạc Lê.

Tống Ứng Tinh quay đầu nhìn hai vị xưởng trưởng đang nghịch điện, cười nói: "Nhà xưởng của hai người không thể mở ở nơi này được, vì Thiên Tôn không cung cấp tấm pin năng lượng mặt trời của tiên giới ở đây."

Kỷ Mộng Hàm và Mạc Lê gật đầu, hơi tiếc nuối.

"Tuy nhiên, chúng ta sẽ sớm giải quyết được vấn đề này." Tống Ứng Tinh cười nói: "Chúng ta tự phát điện."

Kỷ Mộng Hàm: "Ồ? Tống lão sư, ngài đã nắm giữ kỹ thuật phát điện của tiên giới rồi sao?"

Tống Ứng Tinh lắc đầu: "Tấm pin năng lượng mặt trời của Thiên Tôn, bây giờ ta vẫn chưa hiểu. Nhưng phòng nghiên cứu của chúng ta đã nghiên cứu ra phương pháp phát điện đơn giản hơn."

Kỷ Mộng Hàm và Mạc Lê đều rất hứng thú: "Làm thế nào vậy?"

Nhóm nghiên cứu sinh sau lưng Tống Ứng Tinh đều cười: "Kỷ học trưởng, Mạc học trưởng, sau khi hai người đi làm xưởng trưởng thì không biết gì về những thứ phòng nghiên cứu làm rồi."

Hai người hơi đỏ mặt.

Tống Ứng Tinh: "Chúng ta đã có động cơ điện từ lâu, mà động cơ điện là chuyển hóa năng lượng điện thành động năng. Mọi người vẫn luôn suy nghĩ, liệu có cách nào chuyển hóa động năng thành điện năng hay không? Vì vậy, mọi người đã tìm kiếm đi tìm lại trong các cuốn thiên thư mà Thiên Tôn ban cho, tìm ra nguyên

lý chế tạo 'máy phát điện', sau đó mọi người lại trải qua một phen thử nghiệm, hiện tại đã có thể chuyển hóa động lực do động cơ hơi nước tạo ra thành điện năng."

Kỷ Mộng Hàm: "Oa, hóa ra mọi người lợi hại như vậy."

Mạc Lê cũng không khỏi cảm thán: "Xem ra chúng ta rời khỏi phòng nghiên cứu sớm là sai lầm, những thứ tốt đều không học được."

Các nghiên cứu sinh đều cười: "Hai vị học trưởng, hai người đã kiếm được rất nhiều tiền mà."

Hai vị xưởng trưởng đều cười: "Kiếm tiền nào sướng bằng sáng tạo?"

Tống Ứng Tinh: "Điện chúng ta phát ra bằng động cơ hơi nước không nhiều, rất khó cung cấp cho cả thành phố như máy phát điện năng lượng mặt trời khổng lồ mà Thiên Tôn cung cấp. Hơn nữa còn phải đốt rất nhiều than, khá lãng phí than, nên ta mới nghĩ đến Đô Giang Yển."

Ông ta chỉ vào công trình thủy lợi vĩ đại trước mặt: "Dùng sức nước để vận hành cơ quan, cung cấp động năng lớn hơn động cơ hơi nước, chuyển hóa động năng này thành điện năng, chúng ta sẽ có thể cung cấp đủ điện cho một thành phố."

Hai người chợt hiểu ra: "Thì ra là vậy, đây quả là một ý tưởng tuyệt vời, nếu có thể thành công, sau này tất cả các con sông lớn đều có thể cung cấp điện cho các thành phố xung quanh."

Tống Ứng Tinh: "Nói là làm! Tuy nhiên, công trình này khá lớn, các học sinh trong phòng nghiên cứu tuy nghiên cứu kỹ thuật thì được, nhưng về mặt thực hành còn kém xa hai vị học trưởng, vì vậy lần này mời hai người đến, chủ yếu là muốn hai người cung cấp kinh nghiệm thực tế."

Kỷ Mộng Hàm và Mạc Lê: "Hiểu rồi! Chúng tôi nhất định dốc hết sức mình."

Hai vị xưởng trưởng về mặt kỹ thuật đã tụt hậu so với các nghiên cứu sinh, nhưng về mặt điều phối vật tư, mua nguyên liệu, thuê công nhân, thi công quy mô lớn, sắp xếp công trình... kinh nghiệm vượt xa các nghiên cứu sinh.

Hai người cùng nhau ra sức, rất nhanh, một nhà máy khổng lồ bắt đầu được xây dựng bên cạnh Đô Giang Yển... Đầu tiên là sản xuất 'máy phát điện' và cống để tích nước, xả nước, vận hành máy phát điện...

Đồng thời, để bổ sung cho thủy điện, nhiệt điện cũng cần phải bắt kịp.

Xung quanh thôn Cao Gia, Tây An, Bồ Châu, Thành Đô... các thành phố lớn, các nhà xưởng 'máy phát điện' cũng bắt đầu được khởi công xây dựng.

Các nhà xưởng ở khắp nơi đều tiến hành rất thuận lợi.

Nhưng mà...

Sáng sớm ngày nọ, Kỷ Mộng Hàm và Mạc Lê còn đang ngủ trong ký túc xá công nhân của nhà máy 'máy phát điện' ở ngoại ô Thành Đô, bỗng nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, sau đó là tiếng công nhân cãi vã.

Hai người đồng thời ngồi dậy từ trên giường ván, nhìn nhau, Mạc Lê kinh ngạc: "Bên ngoài có người gây rối sao? Bao nhiêu năm rồi chưa thấy ai dám gây rối ở nhà xưởng của thôn Cao Gia chúng ta."

Kỷ Mộng Hàm: "Chúng ta mau ra xem."

Hai người chạy ra cổng nhà xưởng, thấy có hai nhóm người

đang giằng co.

Một nhóm là công nhân của nhà máy, đội mũ vàng, tay cầm cờ lê, tua vít...

Còn bên kia là một đám binh lính Minh triều mặc giáp trụ, người dẫn đầu lại là một tên thái giám.

Tên thái giám dùng giọng kỳ quái gào lên: "Nhà xưởng kỳ quái của các ngươi mau đóng cửa cho ta, nghe thấy chưa? Mau đóng cửa."

Chương 1324: Tên khốn kiếp

Mạc Lê hơi sững sờ: "Thái giám? Quân Minh? Từ đâu ra mấy tên quái gở này vậy?"

Kỷ Mộng Hàm ra đời sớm hơn hắn, hơn nữa cũng không giống như Mạc Lê, sau khi ra đời vẫn ngày ngày ở nhà nghiên cứu, mọi việc đều giao cho vợ lo liệu. Vì vậy Kỷ Mộng Hàm hiểu chuyện đời hơn một chút, liếc mắt một cái đã thấp giọng nói: "Ở đất Thành Đô này, người có thể sai khiến thái giám và quân đội, chỉ có một: Thục vương, Chu Chí Chú."

Mạc Lê lúc này mới phản ứng lại: "A, vương gia?"

Kỷ Mộng Hàm thấp giọng nói: "Trước khi đến đây ngươi không tìm hiểu trước sao? Vương gia do triều đình phân phong ở Thành Đô, Thục vương Chu Chí Chú là kẻ có quyền thế nhất Thành Đô. Tài sản trong tay hắn gần như bao phủ hơn nửa đồng bằng Thành Đô, vùng đất giàu có nhất ở Xuyên, hầu như đều là của nhà hắn."

Mạc Lê hơi ngại ngùng: "Ta dồn hết tâm sức vào quạt điện và khinh khí cầu, kiến thức không được toàn diện như Kỷ học trưởng."

Kỷ Mộng Hàm cười: "Ta lại hy vọng mình giống như ngươi."

Hai người chen lên phía trước...

Kỷ Mộng Hàm biết Mạc Lê không giỏi xử lý những chuyện này, bèn chủ động gánh vác, đứng trước mặt tên thái giám kia, cười nói: "Ta là người phụ trách ở đây, tên là Kỷ Mộng Hàm. Không biết công công cao danh đại tính, đang làm chức gì?"

Tên thái giám hừ lạnh một tiếng nói: "Ta họ Hạ, ngươi có thể gọi ta là Hạ công công, ngoại quản sự phủ Thục vương."

"Hóa ra là Hạ công công, thất kính thất kính." Kỷ Mộng Hàm: "Không biết nhà xưởng của chúng tôi đã đắc tội gì với phủ Thục vương, mà phải lao sư động chúng như vậy, đến cả hộ vệ của Thục vương cũng mang đến. Mảnh đất chúng tôi xây dựng nhà xưởng này, cũng không phải đất của phủ Thục vương, chỉ là một mảnh đất hoang, tuần phủ Vương Duy Chương đại nhân tự tay phê duyệt cho chúng tôi sử dụng..."

Hạ công công trợn trắng mắt: "Vương Duy Chương là cái thá gì? Đừng nhắc đến tên hắn ta. Mảnh đất này, ngay sát bên biệt trang nghỉ hè của vương gia, mấy ngày nay vương gia đang vui chơi trong biệt trang, cả ngày chỉ nghe thấy bên các ngươi leng keng, ầm ầm ồn ào không dứt, còn để cho vương gia nghỉ ngơi hay không? Nhanh chóng đóng cửa nhà xưởng cho ta, đóng cửa."

Mạc Lê: "Hả?"

Hắn thuộc về người kỹ thuật chất phác thật thà, vừa nghe lời này, thật sự cho rằng mình đã sai, liền muốn xin lỗi ngay.

Nhưng Kỷ Mộng Hàm không dễ bị lừa như vậy, hắn quay đầu nhìn, quả nhiên ở đằng xa có thể nhìn thấy biệt trang nghỉ hè của Thục vương, nhưng biệt trang đó rất xa, gần như ở cuối tầm mắt, góc khuất của sườn núi...

Có câu nói rất hay "nhìn núi chạy chết ngựa", đối với những sườn núi ở xa tít tắp trong tầm mắt, tuy mắt thường có thể nhìn thấy, nhưng muốn đi đến trước mặt nó, không biết phải đi bao xa, ngựa cũng có thể chạy chết.

Xa như vậy mà cũng ồn đến sao?

Nói bậy gì vậy?

Kỷ Mộng Hàm đưa tay kéo Mạc Lê ra sau, hừ lạnh một tiếng nói: "Tai của vương gia thính thật đấy, chẳng lẽ là Thuận Phong Nhĩ tái thế? Xa như vậy, ta dùng đại bác bắn, biệt trang nghỉ hè của Thục vương cũng chưa chắc đã nghe thấy, huống chi chúng tôi làm sao mà ồn đến hắn?"

Hạ công công: "Hừ, ngươi nói đúng rồi đấy, tai của vương gia rất thính, xa như vậy, tiếng các ngươi gõ đá khiến ngài đau đầu, mau đóng cửa nhà xưởng."

Kỷ Mộng Hàm bỗng cười khẩy một tiếng, đột nhiên đổi giọng: "Hạ công công, nếu muốn vương gia không nghe thấy, cần bao nhiêu bạc?"

Hạ công công lộ ra vẻ mặt "thằng nhóc này vẫn là biết điều", cười nói: "Muốn vương gia không nghe thấy cũng đơn giản, năm trăm lượng bạc."

Kỷ Mộng Hàm cười: "Thì ra là vậy, ta đã nói mà..."

Lúc này Mạc Lê mới hiểu ra chuyện gì đang xảy ra: Hóa ra là đến tống tiền, mẹ kiếp! Vừa rồi ta còn ngây ngô cho rằng thật sự ồn đến người khác. Ta thật ngốc! Thật sự!

Hạ công công: "Ngoài ra, xưởng động cơ điện mà các ngươi đang xây dựng bên kia, cũng ồn chết người, cũng phải chuẩn bị năm trăm lượng, còn cái kia nữa, ta cũng không biết là xưởng gì, cũng ồn chết người... Xung quanh Thành Đô, cái nào cũng ồn chết người. Vương gia nhà ta rộng lượng, không lấy nhiều của ngươi, một lần lấy năm nghìn lượng, mấy cái nhà xưởng này đều cho các ngươi xây dựng."

Mạc Lê muốn chửi thề.

Kỷ Mộng Hàm lại kéo hắn lại, cười nói: "Hạ công công, những nhà xưởng này đều là do tuần phủ Tứ Xuyên Vương Duy Chương

đứng đầu làm đấy."

"Lại còn lấy Vương Duy Chương ra dọa ta?" Hạ công công cười lạnh: "Ta vừa đã nói rồi, Vương Duy Chương tính là cái rắm gì, trước mặt vương gia nhà ta, Vương Duy Chương ngay cả cái rắm cũng không bằng, đừng tưởng mặt mũi hắn ta lớn, mặt mũi ai cũng vô dụng."

Kỷ Mộng Hàm: "Được rồi, vậy không nhắc đến Vương Duy Chương nữa. Những nhà máy này là do Thiên Tôn lão nhân gia bảo chúng tôi làm đấy."

Hạ công công lại cười lạnh: "Nói bậy bạ gì đó, Thiên Tôn nào, Thiên Tôn từ đâu ra? Xây dựng một bức tượng khổng lồ trên đỉnh Minh Nguyệt Hạp là coi như Thiên Tôn sao? Có thể lừa được người thường, nhưng không lừa được vương gia nhà ta, các ngươi chính là một đám yêu nhân giống như Bạch Liên Giáo! Lừa gạt bá tánh, làm loạn. Năm nghìn lượng này, nếu các ngươi ngoan ngoãn dâng lên, vương gia nhà ta cũng lười quản các ngươi giả thần giả quỷ, nếu không đưa, hừ! Vương gia dâng một bản tấu chương lên, quân triều đình nhất định sẽ vào Xuyên, tiêu diệt sạch sẽ tà giáo các ngươi."

Mạc Lê tức giận, giơ nắm đấm muốn đánh người. Nhưng nắm đấm của nhà khoa học mềm oặt, Kỷ Mộng Hàm liền tóm lấy cánh tay hắn, đè xuống.

"Anh hùng không chịu thiệt trước mắt." Kỷ Mộng Hàm thấp giọng nói bên tai Mạc Lê: "Bây giờ Thiên Tôn đang xử lý chuyện Liêu Đông, bên Tứ Xuyên này ngài ấy không chú ý lắm. Chúng ta ở đây chỉ có một đám công nhân mũ vàng, không có vũ khí hẳn hoi, nếu đối đầu với hộ vệ của Thục vương, chúng ta sẽ chịu thiệt đấy, không chừng còn có người bỏ mạng oan uổng. Đừng nóng vội, chúng ta dành ra mấy ngày chuẩn bị một chút."

Lúc này Mạc Lê mới chợt hiểu.

Kỷ Mộng Hàm mỉm cười: "Được, ngươi nói là làm! Năm nghìn lượng phải không, cho ta mấy ngày chuẩn bị, ta không thể nào lập tức lấy ra nhiều tiền mặt như vậy được."

Lúc này Hạ công công mới hài lòng: "Ba ngày, cho ngươi ba ngày."

Nói xong, hắn ta ngâm nga khúc khải hoàn, dẫn theo hộ vệ của Thục vương, vui vẻ trở về phục mệnh...

Chờ hắn ta đi xa, sắc mặt Kỷ Mộng Hàm trầm xuống: "Thông báo cho tất cả các nhà máy huynh đệ, triệu tập đại hội công nhân."

Tối hôm đó, ngoại ô Thành Đô, trên thao trường của một xưởng sản xuất động cơ điện đang xây dựng, hiện tại tạm thời ngừng sản xuất, đại diện công nhân tụ tập đông đủ.

Kỷ Mộng Hàm đứng trên bục, bên cạnh còn có Mạc Lê, mấy nghiên cứu sinh mũ lam, và... tuần phủ Tứ Xuyên Vương Duy Chương, và một vị thổ ti người dân tộc Tạng Gia Nhung gần Thành Đô nhất, kỳ thực các thổ ti khác cũng muốn đến, nhưng quá xa, trong thời gian ngắn không đến được, chỉ có người dân tộc Tạng Gia Nhung là gần Thành Đô nhất, cưỡi ngựa nhanh, một ngày có thể chạy đi chạy về.

Kỷ Mộng Hàm lên tiếng: "Mọi người, hôm nay mời mọi người đến đây, là muốn thảo luận về Thục vương."

Vừa dứt lời, trong đám đông có một đại diện công nhân người Tứ Xuyên lớn tiếng mắng: "Vương gia bất lương, chó má!"

Chương 1325: Để ta đàm phán với ngươi

Kỷ Mộng Hàm: “Ồ, vị công nhân huynh đệ này, có phải huynh rất hiểu về Thục vương? Xin mời huynh giới thiệu với mọi người về hắn ta."

Người công nhân bước lên bục, lớn tiếng nói: “Thục vương là một tên xấu xa! Hắn ta tham lam vô độ! Áp bức tá điền, bóc lột xương tủy, chuyện xấu xa gì cũng dám làm."

Đại diện công nhân: “Hả?"

Tuần phủ Tứ Xuyên Vương Duy Chương lên tiếng: “Điều này là sự thật! Hơn nữa, số tiền Thục vương tham ô, có chết cũng không chịu nhả ra. Lần trước khi Sấm tặc vào Xuyên, đại quân áp sát thành Thành Đô, bản quan từng khuyên hắn bỏ ra một ít tiền tài chiêu mộ dũng sĩ, chống lại tặc quân. Thế nhưng... Thục vương lại nói, ‘Trong kho của cô có hạn, chỉ có điện Thừa Vận, lão tiên sinh cứ việc tháo dỡ đem bán sung lương’."

Vương Duy Chương tỏ ra đau khổ nói: “Lúc đó bản quan sốt ruột, liền quát hắn ta ‘Điện hạ. Điện Thừa Vận không ai mua nổi, chỉ có Lý Tự Thành là người mua’ , nói đến mức này rồi, Thục vương vẫn không tỉnh ngộ, tham tiền bỏ mạng, thật là thiển cận. Haizz!"

Mọi người nghe đến đây, đều có chút tức giận.

Mạc Lê phẫn nộ nói: “Trên đời sao lại có loại người như vậy chứ?"

Một nghiên cứu sinh lên tiếng: “Kẻ như vậy, sau này nếu muốn hắn ta nộp thuế, chắc chắn là không chịu rồi?"

“Chắc chắn là vậy rồi!"

“Hắn ta đã bao giờ nộp thuế đâu?"

“Những vị Thân vương này đều không nộp thuế."

“Hừ! Tần vương thế tử Chu Tồn Cơ ở khu giải phóng Thiên Tôn của chúng ta đã chủ động nộp thuế, ngay cả Thụy vương ở Hán Trung giàu nhất, bây giờ cũng ngoan ngoãn nộp thuế, bọn họ đọc Thiên Thư xong đều hiểu, không nộp thuế, tài chính quốc gia suy yếu, thiên hạ tất loạn, mà thiên hạ đại loạn, của cải của bọn họ cũng không giữ được."

“Tên Thục vương này không những không học theo người thân của mình, ngược lại còn làm ngược lại, còn đến nhà xưởng tống tiền, loại người này nhất định phải xử lý!"

“Nhất định phải xử lý!"

Đại diện công nhân rất nhanh đã đạt được ý kiến thống nhất...

Kỷ Mộng Hàm nói: “Được, đã mọi người đều nghĩ như vậy, vậy chúng ta hãy cho Thục vương phủ biết, thế nào gọi là giai cấp công nhân có sức mạnh." --

Ba ngày sau...

Thục vương Chu Chí Chú, đang ở trong biệt thự nghỉ mát của mình vừa uống trà, vừa nghe ca nữ hát, vô cùng thoải mái.

Nhà xưởng ở phía xa đã tạm thời ngừng hoạt động, nghe nói năm ngàn lượng bạc bồi thường hôm nay sẽ được đưa đến, điều này khiến hắn ta cảm thấy rất sảng khoái, vô cùng sảng khoái.

“Hạ công công, ngươi còn đứng đó làm gì?" Thục vương hừ

lạnh nói: “Mang hai trăm thị vệ ra ngoài dạo một vòng, thu bạc về!"

Hạ công công cười nói: “Tuân lệnh, chủ tử! Tiểu nhân đi ngay."

Hắn ta đang định đi...

Đột nhiên, bên ngoài biệt thự nghỉ mát vang lên tiếng ồn ào, cách mấy tầng sân cũng có thể nghe thấy, có một người giọng rất lớn hét: “Chu Chí Chú, lăn ra đây! Chu Chí Chú, lăn ra đây!"

Thục vương lập tức nổi giận: “Kẻ nào to gan như vậy, dám trực tiếp gọi tính danh của cô!"

Bên ngoài có một tên lính canh cổng chạy vào, vội vàng hô: “Vương gia, không xong rồi, một đám công nhân vây quanh cổng biệt thự, đang náo loạn."

Thục vương: “Một đám công nhân? Có gì phải sợ? Lập tức tập hợp thị vệ, đánh cho ta."

Nói xong, hắn cũng không gọi Hạ công công đi, mà tự mình đứng dậy, Thục vương thị vệ có tổng cộng năm trăm người, nhưng lần này ra ngoài biệt thự nghỉ mát, hắn ta chỉ mang theo hai trăm người.

Hai trăm người này nhanh chóng tập hợp lại, bảo vệ Thục vương, từ trong biệt thự đi ra.

Mở cổng biệt thự ra, bên ngoài có mấy chục công nhân, đang hướng về phía biệt thự nghỉ mát hô hào.

Thục vương vừa nhìn, đối phương chỉ có năm sáu mươi người, căn bản không thành khí hậu, cười lạnh một tiếng, sau đó là tiếng quát lớn: “Lũ tiện dân to gan, chẳng lẽ đều chán sống rồi sao?"

Năm sáu mươi công nhân kia thế mà không sợ hãi chút nào: “Chu Chí Chú! Ngươi tống tiền nhà xưởng, khiến nhà xưởng phải ngừng hoạt động, bát cơm của chúng tôi cũng bị đập. Ngươi là tên vương gia độc ác, chúng tôi yêu cầu ngươi lập tức dừng việc tống tiền, đảm bảo nhà xưởng hoạt động trở lại bình thường, đồng thời sau này các sản nghiệp của vương phủ ngươi cũng phải nộp thuế giống như chúng tôi."

Thục vương nghe xong những lời này, đầu óc choáng váng.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Từ bao giờ mà đến lượt một đám bách tính lại dám ra yêu cầu với lão tử? Nộp thuế? Thiên hạ này là của Chu gia ta, ta nộp cái rắm thuế cho nhà mình à? Chưa từng nghe nói đạo lý này bao giờ.

“Lũ ngu xuẩn, chán sống rồi!" Thục vương vung tay lên: “Đánh cho ta, đánh cho ta, đánh cho ta."

Hai trăm thị vệ, tiến lên ép sát.

Năm sáu mươi công nhân kia cũng không dám giao chiến, quay đầu bỏ chạy.

Hai trăm thị vệ muốn làm bộ dạng cho chủ tử xem, lớn tiếng quát, vung đao kiếm đuổi theo: “Đứng lại, đừng chạy!"

Vừa đuổi, vừa chạy, trong chớp mắt đã chạy xa, vòng qua một bên sườn núi.

Thục vương hừ lạnh một tiếng: “Lũ vô dụng, chạy đến náo loạn một trận như vậy, có ích lợi chó gì chứ?"

Hạ công công cười bồi: “Chờ bọn họ bị thị vệ dạy dỗ, sẽ ngoan ngoãn thôi."

Hai người vừa dứt lời, đột nhiên nhìn thấy thị vệ lui trở về, từ

bên sườn núi kia đi ra, chạy như bay hướng về phía biệt thự nghỉ mát, vừa chạy vừa kêu lớn: “Không xong rồi, chạy mau!"

Thục vương: "?"

Hạ công công: "?"

Giây tiếp theo, bên sườn núi vang lên một tiếng ầm ầm, một đám đông công nhân tràn ra.

Số lượng đông đảo, quả thực là che trời lấp đất.

Dòng người đông đảo lại đáng sợ, không biết có bao nhiêu vạn người... Cuồn cuộn kéo đến, lấp đầy tầm mắt, đuổi theo hai trăm thị vệ kia chạy trối chết.

Thục vương hít sâu một hơi: “Ta..."

Hạ công công: “Không ổn rồi, dân chúng nổi loạn rồi, Vương gia mau chạy đi."

Hai người vội vàng muốn vòng ra sau biệt thự chạy trốn, nhưng vừa chạy đến góc tường biệt thự, quay đầu lại nhìn, phía sau biệt thự cũng toàn là người, ào ào kéo đến, như nước lũ.

Thục vương: “A? Phía sau cũng..."

Hoàn toàn không có thời gian phản ứng, cũng không có không gian phản ứng.

Thục vương thị vệ lui trở về, vội vàng bảo vệ Thục vương ở giữa. Tiếp theo, dòng người đông đảo lập tức bao vây hắn ta cùng hai trăm thị vệ lại ở trung tâm.

Thục vương sợ hãi kêu lên: “Các ngươi muốn làm gì? Các ngươi muốn tạo phản sao?"

Công nhân vây hắn ta lại, nhưng cũng không vội vàng động

thủ.

Đám đông tách ra hai bên, Kỷ Mộng Hàm đi ra, đứng ở vị trí đầu tiên.

Hạ công công: “A! Là ngươi! Ngươi rõ ràng đã đồng ý đưa cho ta năm ngàn lượng bạc, bây giờ lại giở trò này là có ý gì?"

Kỷ Mộng Hàm lười để ý đến Hạ công công, nhìn Thục vương với nụ cười kỳ quái: “Xin chào, địa chủ phong kiến."

Thục vương nghe thấy cách gọi “địa chủ phong kiến", cảm thấy có chút khó hiểu, đây là cách gọi kỳ lạ gì vậy?

Kỷ Mộng Hàm chỉ vào bản thân: “Ta là doanh nhân của thời đại mới! Bây giờ ta đại diện cho giai cấp mới nổi, đến đây để cùng giai cấp cũ là ngươi, tiến hành một cuộc giao lưu sâu sắc và chân thành."

Nói xong, hắn ta nhếch miệng cười: “Ông đại diện cho lực lượng sản xuất lạc hậu, ta đại diện cho lực lượng sản xuất tiên tiến. Mà lực lượng sản xuất lạc hậu là ông, bây giờ lại bắt đầu kéo chân lực lượng sản xuất tiên tiến... Trong lịch sử, mỗi khi xuất hiện tình trạng này, đều sẽ dẫn đến cách mạng, chiến tranh, thay đổi chính quyền. Hơn nữa, trong phần lớn trường hợp, bên lạc hậu sẽ bị tiêu diệt, bên tiên tiến sẽ giành được thắng lợi. Chỉ có rất ít trường hợp, bên lạc hậu có thể thắng, nhưng cũng chỉ là thắng lợi tạm thời, cuối cùng vẫn sẽ bị bánh xe lịch sử nghiền nát."

Chương 1326: Muốn biến thiên rồi

(*) biến thiên: Biến đổi về chính trị

Nói xong, hắn ta lại đổi giọng: “Ta biết ông nghe không hiểu, ta cũng không hiểu hết, tóm lại, ông chỉ cần biết, bây giờ ông đầu hàng thỏa hiệp, tuy sẽ tổn thất một phần lợi ích, nhưng lạc đà gầy còn to hơn ngựa, ngươi vẫn sẽ sống tốt hơn so với đa số mọi người, đây coi như là phúc phận tổ tiên ban cho ông. Tổ tiên của ông vì trục xuất Thát Lỗ, khôi phục giang sơn, đã từng bị thương, đổ máu, chịu khổ, ông là con cháu của ông ta, được hưởng một số phúc lợi dường như cũng có thể lý giải được. Thế nhưng, đừng có muốn quá nhiều... Đừng có thật sự coi thiên hạ này là đồ chơi của mình. Cũng đừng coi tất cả bách tính thiên hạ này là nô bộc trong nhà mình."

Hắn nói một tràng như vậy, đừng nói là Thục vương nghe không hiểu, mà ngay cả những người có trình độ học vấn thấp hơn cao trung ở thôn Cao Gia cũng chưa chắc đã hiểu được, cũng chỉ có đám nghiên cứu sinh này, học giáo trình tương đối sâu, mới có thể nói rõ ràng rành mạch như vậy.

Những người bên cạnh đều lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Kỷ Mộng Hàm phát hiện ra hình như mình nói hơi sâu, cũng hơi ngại ngùng, ho khan một tiếng: “Thôi, nói đơn giản một chút vậy, sắp biến thiên rồi! Thiên hạ này sắp không còn mang họ Chu nữa, ông là người nhà họ Chu, có hai lựa chọn. Thứ nhất, từ bỏ một phần lợi ích đã có, chào đón thế giới mới. Thứ hai, ngoan cố chống cự, sau đó bọn ta sẽ dẫm bẹp ông, tự ông lựa chọn đi."

Công nhân phía sau hắn nghe đến đây, hiểu rồi! Nói như vậy thì mọi người đều nghe hiểu, thật đơn giản dễ hiểu.

Công nhân đồng thanh hô to: “Ngươi lựa chọn đi!"

Thục vương toàn thân run rẩy, hắn ta bị dọa sợ rồi: “Cái gì mà sắp biến thiên rồi? Ngươi...ngươi nói như vậy, quả thực chính là... phản tặc, phản tặc, ngươi và Sấm tặc có quan hệ gì?"

Lúc này Thục vương vẫn chưa hiểu ra, người đứng trước mặt hắn ta, căn bản không phải là loại người như Sấm tặc, mà là sự kết hợp của giai cấp công nhân và doanh nhân dân doanh mới nổi.

Hạ công công từ bên cạnh tiến lại gần, thấp giọng nói bên tai hắn: “Vương gia, quân tử không chấp nhặt với tiểu nhân, bây giờ nếu không đồng ý, bọn họ nhiều người như vậy, trong nháy mắt sẽ giết sạch chúng ta, bây giờ chỉ có thể tạm thời đồng ý, giả vờ thỏa hiệp. Sau đó liên lạc với tuần phủ Tứ Xuyên Vương Duy Chương, triệu tập quan binh và thổ ty binh, dẹp yên đám phản tặc này là được."

Thục vương gật đầu, có lý.

Hắn vội vàng nói: “Được được được, yêu cầu của các ngươi, ta đều đồng ý. Sau này sẽ không cản trở nhà xưởng của các ngươi nữa, đảm bảo sản xuất thuận lợi. Nộp thuế, tất cả ruộng đất và xưởng sản xuất của ta, đều sẽ nộp thuế giống như các ngươi. Như vậy được chưa?"

“Hắn ta đang nói dối!" Một công nhân lớn tiếng nói: “Hắn ta không có ý định làm như vậy."

Một công nhân khác cũng nói: “Hắn đang lừa gạt chúng ta, một lát nữa sẽ gọi quan binh đến trấn áp chúng ta."

Lại một công nhân khác nói: “Hay là bây giờ giết chết hắn luôn đi."

“Đừng đừng đừng!" Thục vương nói: “Tiểu vương tuyệt đối không có nói dối, là thật, tiểu vương quay về sẽ lập tức nộp thuế."

“Được rồi, đây là do ngươi tự nói đấy nhé." Kỷ Mộng Hàm cười nói: “Chúng tôi sẽ tin tưởng ông, ông đừng để chúng ta thất vọng, nếu ông nói dối lừa gạt chúng tôi, hậu quả rất nghiêm trọng đấy."

“Tuyệt đối sẽ không lừa gạt các ngươi, tiểu vương cũng là người có uy tín danh dự, nói lời giữ lời."

“Tốt!" Kỷ Mộng Hàm: “Mọi người về nhà xưởng làm việc đi. Vương gia đã đồng ý sẽ không cản trở chúng ta làm việc nữa."

Công nhân cười khẩy hai tiếng, giải tán...

Nhìn thấy mọi người đều đã giải tán, Thục vương cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm: “Lũ nhà quê không có văn hóa này, thật sự là dễ lừa gạt."

Hạ công công: “Vương gia, chúng ta nhanh chóng quay về thông báo cho Vương Duy Chương, tổ chức quan binh đi."

“Tốt!"

Thục vương vội vàng quay về thành, biệt thự nghỉ mát cũng không ở lại nữa, dù sao nơi này cũng ở ngoài thành, quá nguy hiểm, vẫn là quay về trong thành an toàn hơn, chỉ cần có tường thành Thành Đô cao lớn hùng vĩ bảo vệ, cho dù phản tặc có nhiều hơn nữa, hắn ta cũng có thể chống đỡ được một thời gian, chờ viện binh đến.

Trở lại thành, Thục vương lập tức gọi Vương Duy Chương đến, kể lại chuyện hôm nay: “Nhanh chóng đi triệu tập quan binh, các thổ ty binh xung quanh, giặc cỏ thế lớn, số lượng lên đến hàng vạn."

Vương Duy Chương làm ra vẻ mặt kỳ quái, đáp một tiếng, liền đi triệu tập quân đội...

Thời gian mấy ngày trôi qua trong nháy mắt.

Hôm nay, Thục vương đang ở trong vương phủ của mình ăn hoa quả, đột nhiên nghe thấy bên ngoài tiếng người huyên náo, Hạ công công vui mừng chạy vào, hô lớn: “Vương gia, Vương Duy Chương đã tập hợp xong quan binh rồi, mấy thổ ty gần đây cũng phái binh đến rồi."

Thục vương mừng rỡ: “Tốt lắm! Ta còn sợ những thổ ty kia không chịu đến, bọn họ là những kẻ không phục vương hóa nhất, bây giờ thế mà lại bằng lòng xuất binh, quả nhiên là không tệ."

Trong tay có binh, Thục vương liền không còn sợ hãi nữa.

“Bốp" một tiếng vỗ bàn: “Bây giờ bản vương sẽ đi giết sạch đám phản tặc kia."

Hắn ta vừa dứt lời...

Liền nghe thấy giọng nói của Kỷ Mộng Hàm, hình như là dùng thiết bị khuếch đại âm thanh gì đó, khiến cho giọng nói của hắn trở nên cực kỳ lớn, toàn bộ vương phủ đều có thể nghe thấy rõ ràng.

“Thục vương Chu Chí Chú, ông không có chút thành tín nào, chuyện đã đồng ý với chúng tôi rồi, quay mặt lại liền nuốt lời, thế mà lại triệu tập quan binh và thổ ty binh đến trấn áp chúng tôi. Chúng tôi đã mất hết kiên nhẫn với bộ mặt tà ác của ông, bây giờ, tôi đại diện cho đông đảo bách tính, tuyên bố ông là kẻ thù của nhân dân... Ông đã chuẩn bị tiếp nhận lửa giận của nhân dân chưa?"

Thục vương giật nảy mình: “Phản tặc lại đến rồi? Nhanh, nhanh để thị vệ ra cản bọn chúng lại, cố gắng chống đỡ một lát,

Vương Duy Chương và thổ ty binh sẽ đến cứu viện."

Bên ngoài có một tên thị vệ chạy vào, vội vàng hô: “Vương gia, đại sự không ổn rồi. Vương Duy Chương là cùng một phe với phản tặc, thổ ty binh thế mà cũng đứng về phía bọn chúng. Tướng lĩnh quân phản loạn, thế mà lại là tổng binh Tứ Xuyên hiện tại."

Thục vương giật mình kinh hãi: “Cái gì? Điều này... Điều này sao có thể chứ?"

Bên ngoài lại có thêm mấy tên thuộc hạ trung thành chạy vào, vội vàng hô: “Vương gia, đại sự không ổn rồi, đại bộ phận thị vệ đều làm phản, bọn họ nhìn thấy đối phương thế lớn, đều buông vũ khí đầu hàng, hoặc là trực tiếp quay sang phe địch."

Thục vương: "!"

Lần này thì xong đời rồi.

Thục vương sợ hãi đến mức không nhẹ, vội vàng leo lên lầu cao nhất trong vương phủ, nhìn ra bên ngoài, bên ngoài đông nghịt, toàn là công nhân, bách tính, nông dân, còn có rất nhiều quan binh, thổ ty binh, đều vây quanh vương phủ, lớn tiếng hô hào: “Tại sao chúng ta phải nộp thuế, còn Vương gia thì không cần nộp thuế?"

“Chúng ta không phục!"

“Vị Vương gia này còn nói một đằng làm một nẻo, thế mà lại muốn phái quân đội đến trấn áp chúng ta, may mà quân đội là quân đội của nhân dân chúng ta."

“Ta không còn tin tưởng vị Vương gia này nữa."

Thục vương sợ hãi kêu lên: “Bản vương sai rồi, bản vương sai rồi..."

“Bây giờ hối hận đã muộn rồi." Giọng nói của Kỷ Mộng Hàm vang lên: “Lời ông nói lần trước, giống như rắm thối, lần này nói nữa, tự nhiên cũng sẽ không còn ai tin ông. Dân đoàn, động thủ đi!"

Quan binh dưới trướng Vương Duy Chương, cũng chính là tân dân đoàn của Tứ Xuyên, xông vào vương phủ.

Nhưng bách tính và công nhân cũng không động, thậm chí ngay cả thổ ty binh cũng không động, bọn họ chỉ đến để bày tỏ thái độ, chứ không phải đến để động thủ.

Chương 1327: Ta muốn xin một phần văn kiện

Không cho bọn họ động thủ, cũng là vì phòng bị một màn như khi Bạch Thủy Vương nhị khởi nghĩa tái diễn.

Phong trào quần chúng có thể làm, nhưng cần phải giữ lý trí, những công nhân nông dân bình thường chưa qua huấn luyện quân sự, khi tụ tập đông đảo, một khi ra tay, rất dễ tạo thành hỗn loạn, thậm chí là kỷ luật sụp đổ, rất dễ bị tha hóa đồi trụy.

Thôn Cao Gia không thể để cho bách tính biến thành một đám dã thú hung bạo, biến thành giống như lưu khấu, như vậy bất lợi cho quốc gia.

Tân dân đoàn Tứ Xuyên tiến lên...

Hãn tướng tân dân đoàn Tưởng Đại Lượng xông lên trước nhất, một cước đá vào cổng Vương phủ, không đá văng được, bị phản chấn ngã chỏng ra đất. Nhưng càng nhiều binh sĩ tân dân đoàn xông lên, ầm một tiếng, cổng lớn Vương phủ bị tân dân đoàn đập nát thành bột mịn...

Trong lúc hỗn loạn, Tưởng Đại Lượng dẫn trước một đội ngũ, xông vào hậu viện Vương phủ, canh giữ ở cửa đại viện nơi nữ quyến Vương phủ ở, không cho bất kỳ ai đi vào.

Còn những nơi khác, vậy thì tùy ý đi!

Ồ, cũng không phải tùy ý.

Kỷ Mộng Hàm cầm một cái loa lớn hô to: "Không được đánh, không được đập, không được cướp! Mọi người là tân dân đoàn,

không phải thổ phỉ, tài vật tịch thu được phải giao nộp. Nhớ kỹ, mọi người là tân dân đoàn, không phải thổ phỉ..."

Dòng người cuồn cuộn, tràn qua Thục Vương phủ.

Tài sản Thục Vương phần lớn bị sung công, chỉ để lại một phần nhỏ, để vợ con già trẻ của hắn có thể sống sót... Còn Thục Vương và Hạ công công các đầu não, vì tội "giàu có bất nhân, áp bức bách tính", bị đưa vào trại cải tạo núi Long Tuyền Thành Đô, cải tạo năm mươi năm.

Cũng không biết bọn họ có còn sống đến ngày ra tù hay không --

Thôn Cao Gia...

Tiền Đường vương Chu Duật Kiện, đang cầm một quyển [Chính thể và hình thức tổ chức chính quyền], đọc say sưa. Lần trước sau khi xảy ra trò hề của Cẩm Y Vệ ở xưởng Trường An, Chu Duật Kiện liền đến thôn Cao Gia, chui thẳng vào học phủ cao nhất "Trường nhị trung Số 32", bắt đầu liều mạng nghiên cứu"thiên thư".

Hắn là một người rất cần cù hiếu học, lúc trước bị giam cầm, không có cơm ăn, suýt chút nữa chết đói, cũng mỗi ngày cần cù học tập, không hề lười biếng.

Vì chuyên tâm, nên hắn học nhanh hơn người khác, trong cùng một khoảng thời gian, người khác xem xong một quyển sách, hắn đã xem xong một dãy sách trên giá.

Người khác xem xong một dãy sách, hắn có thể xem xong một kệ sách.

Khi người khác xem xong một kệ sách, hắn đã xem xong nửa thư viện.

Hắn không xem những tác phẩm khoa học, vì hắn biết mình xem không hiểu, những quyển sách đó, mỗi quyển đều phải khiến người ta bỏ cả đời để nghiên cứu, không thích hợp với hắn.

Sách hắn xem đa số nghiêng về "chính trị", "kinh tế", "quản lý", "lịch sử" các loại.

Những loại sách này xem càng nhiều, càng phát hiện ra Đại Minh triều mục nát bao nhiêu, đầy người ung nhọt, cắt cũng cắt không hết, chỉ sợ... phải lật đổ rồi làm lại mới có thể giải quyết.

Mỗi khi nghĩ đến đây, hắn liền cảm thấy sợ hãi.

Ngay cả bản thân mình là thân vương cũng nghĩ như vậy, vậy thì quốc gia này, còn có thể tồn tại sao?

Hắn đang suy nghĩ vấn đề này...

Xa xa quảng trường bên ngoài chủ bảo thôn Cao Gia, có rất nhiều bách tính đang tụ tập.

Chu Duật Kiện "a" một tiếng: "Tin Tức Cao Gia sắp bắt đầu rồi."

Người có thân phận như hắn, đối với tin tức còn coi trọng hơn bách tính bình thường, vội vàng tạm thời buông quyển sách trong tay xuống, chạy ra quảng trường.

Sau vài đoạn quảng cáo, tin tức chính thức bắt đầu.

Hình ảnh sáng lên, xuất hiện trên màn hình, lại là hình ảnh dân đoàn đang tiến vào Thục Vương phủ, bắt Thục Vương ra ngoài, đưa vào doanh Cải Tạo.

Một màn này khiến Chu Duật Kiện "a" một tiếng, vô cùng khẩn trương.

Lại tập trung tinh thần nhìn kỹ, nghe phóng viên tường thuật

toàn bộ quá trình sự việc, hắn không khỏi thở dài một hơi: "Thì ra là thế..."

Tuy hắn là hoàng tộc, nhưng hắn cũng cho rằng, lần này dân đoàn làm đúng.

Các vị vương gia ở các nơi, thật sự là đại diện cho lực lượng sản xuất lạc hậu!

Hơn nữa bọn họ còn vọng tưởng dùng hệ thống cũ để phá hoại hệ thống mới, bị bắt lại cải tạo hoàn toàn là đáng đời. Nhưng dù sao cũng là thân thích của mình, nhìn thấy hình ảnh Thục Vương bị bắt, trong lòng Chu Duật Kiện không được thoải mái.

Hắn rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, vội vàng đi tới chủ bảo thôn Cao Gia, đứng trước mặt Cao Nhất Diệp: "Thánh nữ đại nhân, tôi muốn xin Thiên Tôn một phần văn kiện."

Cao Nhất Diệp kinh ngạc: "Xin văn kiện? Văn kiện gì?"

"Sinh tử bộ của Diêm Vương!" Chu Duật Kiện thở dài: "Thiên Tôn nhất định biết, Đại Minh triều mục nát này kết cục cuối cùng sẽ không tốt đẹp gì, mà khi vương triều sụp đổ, kết cục của đám người chúng tôi là con cháu Chu gia, chắc chắn sẽ không tốt đẹp gì. Tôi muốn một phần sinh tử bộ của Diêm Vương, xem xem trên sổ của Diêm Vương, ghi chép như thế nào về con cháu Chu gia chúng tôi. Vào lúc nào, ở nơi nào, dùng phương pháp gì để câu hồn tất cả chúng tôi đi. Có thứ này, tôi mới có nắm chắc, có thể thuyết phục những người thân thích của tôi, chủ động giao ra lợi ích của mình, đừng giống như Thục Vương kia muốn chết."

Cao Nhất Diệp: "Thì ra là yêu cầu như vậy, ta thấy, Thiên Tôn hẳn là cũng sẽ đáp ứng."

Giọng nói của nàng vừa dứt, bức tượng Thiên Tôn thêu trên ngực liền nở nụ cười: "Thú vị, được, Chu Duật Kiện, ta đáp ứng

yêu cầu của ngươi, ngày mai lúc mặt trời mọc, ta sẽ cho ngươi sinh tử bộ. Nhưng mà con cháu Chu gia nhiều như vậy, ta lười phải đi tìm từng người một, cứ tùy tiện cho ngươi của mấy người, tự ngươi xem mà làm đi."

Chu Duật Kiện mừng rỡ: "Đa tạ Thiên Tôn!" --

Tế Nam, Đức Vương phủ.

Đức Vương Chu Do Xu, gần đây cảm thấy áp lực như núi.

Bởi vì, hắn có thể cảm nhận được Tế Nam thành đang phát sinh biến hóa.

Mặc dù mấy ngày trước Sấm tặc vọng tưởng công đánh thành Tế Nam đã bị dọn dẹp, nhưng mười vạn tặc quân dưới trướng Sấm Vương, phần lớn đều không sao, hiện tại tất cả đều đang ở lại Tế Nam làm đủ loại công việc.

Có người tu sửa đường sá, có người làm thợ ngoã, có người làm thợ mộc, có người làm thợ rèn... Một đám phản tặc đều "hóa thành" người lương thiện, còn ở lại Tế Nam sinh sống, cảm giác này thật kỳ quái.

Hơn nữa, mười vạn phản tặc này, hiện tại dường như cũng không nghe lời quan phủ.

Tri phủ Tế Nam, đã bị giam lỏng rồi.

Chu Do Xu đã lâu rồi không gặp tri phủ Tế Nam, hiện tại người tiếp quản xử lý chính vụ, là một người tên là Lưu Mậu Bào, dẫn theo một đám thư sinh kỳ quái, bọn họ tuy cũng mặc trường sam đại khố, nhìn giống như người đọc sách, nhưng câu "Tri hồ giả dã" mà người đọc sách thích nói, bọn họ một câu cũng không nói.

Bọn họ nói chuyện dứt khoát lưu loát, không dây dưa dài

dòng, không nói nhảm, mà dùng thủ đoạn cực kỳ hiệu quả, để cho toàn bộ thành Tế Nam vận hành.

Mười vạn Sấm tặc kia, hiện tại theo đám người này hòa mình vào nhau, sống rất tốt.

Chu Do Xu thân ở trong thành Tế Nam, gần như mỗi ngày đều có thể cảm nhận được thành Tế Nam đang thay đổi.

Không chỉ là kiến trúc thay đổi, lòng người cũng đang thay đổi.

Hiện tại ít người nhắc đến triều đình, ít người nhắc đến hoàng thượng, lại mỗi ngày đều có thể nghe thấy có người nói một loại từ ngữ kỳ quái như "Đạo Huyền Thiên Tôn", "thôn ủy hội".

Chu Do Xu cảm nhận được một luồng sức mạnh dồi dào, đang kéo thành Tế Nam bước nhanh về phía trước, mà luồng sức mạnh này, rõ ràng không có tới kéo hắn, thậm chí còn có chút chê bai hắn.

Việc này phải làm sao bây giờ?

Hoảng không biết làm gì!

Chương 1328: Chúng ta đến cứu ngươi

Chu Do Xu muốn phái người vào kinh cầu viện, nhưng tín sứ vừa ra khỏi vương phủ đã bị mấy tên Cẩm Y Vệ cung kính tiễn về, còn cười cười nói: "Kinh thành đang có Kiến Nô quấy phá, người của vương phủ chớ nên chạy loạn."

Chu Do Xu hiểu rồi, bản thân cũng bị giam lỏng giống như tri phủ Tế Nam.

Tin tức không thể nào truyền ra khỏi vương phủ được, trừ khi năm trăm thị vệ của hắn có thể đánh thắng mười vạn phản tặc bên ngoài.

Chuyện này, ngẫm nghĩ bằng đầu ngón chân cũng biết là không thể nào!

Mười vạn phản tặc cho dù tay không tấc sắt, không mặc giáp trụ, chỉ phun nước miếng cũng đủ dìm chết năm trăm thị vệ của hắn.

Chu Do Xu sợ hãi vô cùng!

Đang trong lúc kinh hoảng, thái giám tâm phúc đến báo: "Vương gia, bên ngoài có mấy vị bịt mặt cầu kiến."

"Người bịt mặt?" Chu Do Xu ngẩn người: "Người bịt mặt nào?"

"Chính là người đội nón lá che mặt ạ."

"Nói nhảm, bản vương ngay cả chuyện này cũng không hiểu sao? Ý ta là hỏi ngươi bọn họ là ai! Muốn gặp bản vương, ít nhất

cũng phải xưng danh chứ? Sao có thể dùng ba chữ người bịt mặt mà cho qua chuyện được?"

Thái giám mặt mày tiều tụy: "Tiểu nhân đã hỏi, nhưng bọn họ không nói. Bọn họ còn nói, nếu bọn họ nói cho tiểu nhân biết thân phận của bọn họ, tiểu nhân sẽ bị diệt khẩu."

Chu Do Xu: "..."

Chuyện này có chút đáng sợ rồi.

Chu Do Xu hiểu rồi, mấy người này nhất định là nhân vật chủ chốt trong đám người Lưu Mậu Bào, là đầu mục phản tặc quan trọng, bản thân không gặp cũng phải gặp, bằng không sẽ chết không có chỗ chôn thân.

"Để bọn họ vào đi."

Vài phút sau, một nhóm người đội nón lá đi vào.

Ngồi xếp hàng trước mặt Chu Do Xu, người cầm đầu cố ý nói giọng khàn khàn: "Thủ hạ lui hết xuống, không được để bất kỳ ai ở gần căn phòng này."

Trong lòng Chu Do Xu run lên, sao có thể như vậy được? Nếu thủ hạ lui hết xuống, lỡ như các ngươi đột nhiên muốn giết ta thì làm sao? Một mình ta sao đánh lại được các ngươi chứ.

Người bịt mặt cầm đầu kia như đoán được suy nghĩ của hắn, cười khẩy nói: "Không cần sợ bọn ta đột ngột ra tay với ngươi, nếu bọn ta thật sự muốn giết ngươi, thì mười vạn phản tặc đã sớm xông vào phủ rồi."

Chu Do Xu nghe vậy, hiểu ra, thở dài một hơi, phất tay nói: "Tất cả lui xuống, để ta và các vị tiên sinh này nói chuyện riêng."

Thị vệ, thái giám, nha hoàn đều lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hắn và một đám người đội nón lá.

Lúc này, người bịt mặt cầm đầu mới chậm rãi lấy nón lá xuống, để lộ ra khuôn mặt già nua chừng năm mươi tuổi, nhưng khuôn mặt này tuy già, lại không hề nghiêm túc, khiến người ta vừa nhìn đã biết là một lão già ăn chơi trác táng.

Chu Do Xu khẽ giật mình: Ơ? Người này trông có vài phần giống ta.

Hắn đột nhiên bừng tỉnh: Con cháu Chu gia!

Quả nhiên, người nọ mỉm cười nói: "Ta là Chu Tồn Cơ."

Chu Do Xu giật bắn mình: "Thiên hạ đệ nhất phiên vương, thế tử Tần vương."

Tiếp đó, một người bịt mặt khác cũng bỏ nón lá xuống.

"Ta là Đường vương, Chu Duật Kiện."

"Ta là Thụy vương, Chu Thường Hạo."

"Ta là Sở vương, Chu Hoa Điệp."

...

Chu Do Xu kinh ngạc không thôi: "Các ngươi... các ngươi đều rời khỏi đất phong, chạy đến chỗ bản vương... khụ... chạy đến chỗ vãn bối này làm gì?"

Lúc này phải tự xưng là vãn bối rồi, đám người trước mặt đều là bậc cha chú của hắn, căn bản không thể nào ra vẻ vương gia được.

Chu Tồn Cơ: "Đến cứu ngươi đấy!"

Chu Do Xu: "A? Cứu ta? Các người có cách nào tiêu diệt hết

đám phản tặc bên ngoài, cứu ta ra ngoài sao?"

"Không! Không phải cách cứu như vậy."

Chu Tồn Cơ đột nhiên lấy ra một tờ giấy, "bịch" một tiếng ném lên trước mặt Chu Do Xu, nói: "Đây là một trang trong sổ sinh tử của Diêm Vương, Thiên Tôn lấy được từ địa phủ, tiết lộ thiên cơ cho bọn ta xem, ngươi tự mình xem đi."

Chu Do Xu cầm lên xem: "Chu Do Xu, đời thứ sáu Đức vương. Tháng giêng năm Sùng Trinh thứ mười hai, quân Thanh công phá Tế Nam, Chu Do Xu bị bắt. Tháng hai năm Sùng Trinh thứ 15, chết ở đất khách quê người."

Xem xong, toàn thân nổi da gà: "Cái... cái thứ quỷ quái gì đây? Bây giờ mới là cuối năm Sùng Trinh thứ 11, sao đã ghi chuyện của mấy năm sau rồi? Còn nói ta sẽ chết ở đất khách quê người, loại chuyện này ma quỷ mới tin."

Chu Tồn Cơ: "Đã nói rồi, đây là sổ sinh tử. Nếu Thiên Tôn không ra tay tương trợ, thì đây chính là cái chết của ngươi, Diêm Vương đã sắp xếp xong xuôi, chỉ chờ đến lúc là phái Ngưu Đầu Mã Diện đến câu hồn ngươi."

"Mẹ kiếp!" Chu Do Xu buột miệng chửi tục: "Cái này mà các người cũng tin?"

"Tin chứ!" Tất cả các vị vương gia đồng thanh gật đầu.

Chu Do Xu: "A? Các người thật sự tin?"

Hắn lập tức chết lặng.

Một người nói tin, hắn không tin, cả đám người nói tin, hắn liền chết lặng!

Thụy vương Chu Thường Hạo lấy ra một tờ giấy, đưa qua:

"Ngươi xem của ta đi."

Chu Do Xu nhận lấy xem, trên đó viết: "Thụy vương Chu Thường Hạo, con trai thứ năm của Minh Thần Tông Chu Dực Quân, em trai cùng cha khác mẹ của Minh Quang Tông Chu Thường Lạc. Năm Sùng Trinh thứ 16, Sấm Vương Lý Tự Thành công phá Tây An, Chu Thường Hạo được tổng binh Hán Trung Triệu Quang Viễn bảo vệ chạy về phía nam đến Trùng Khánh. Tháng sáu năm Sùng Trinh thứ 17, Bát Đại Vương Trương Hiến Trung công chiếm Trùng Khánh, Chu Thường Hạo bị bắt giết."

Chu Do Xu: "Điều này không thể nào! Sấm Vương đã chết rồi."

Chu Thường Hạo nói: "Sấm Vương chết là nhờ Thiên Tôn ra tay giúp đỡ, nếu suy nghĩ kỹ một chút thì thiên hạ này nếu không có Thiên Tôn che chở sẽ trở thành như thế nào, ta liền tin."

Chu Do Xu: "!!!"

Đường vương Chu Duật Kiện lại lấy ra một tờ giấy, đưa qua: "Ngươi xem của ta đi."

Chu Do Xu nhận lấy xem, lập tức sợ hãi.

Sổ sinh tử của Chu Duật Kiện quá đáng sợ, trên đó viết Đại Minh diệt vong dưới tay Sấm Vương, quân Thanh tiến vào Trung Nguyên, sau đó tiểu triều đình Nam Minh được thành lập, Chu Duật Kiện được tôn làm tân quân, rồi sau đó...

Hít!

Chu Do Xu: "Những thứ lộn xộn này, sao các ngươi dám tin? Rõ ràng là bịa đặt."

"Bịa đặt?" Chu Tồn Cơ cười nói: "Thiên Tôn không bao giờ bịa đặt! Ngài ấy không phải là thần côn, mà là thần tiên, có cần thiết phải bịa đặt chuyện này để lừa một đám phàm phu tục tử chúng ta

sao? Ngược lại, chính vì Thiên Tôn đã sớm biết thiên hạ này sẽ trở nên như vậy, nên mới ra tay tương trợ, luôn nâng đỡ chúng ta, thiên hạ mới có được cục diện như ngày hôm nay."

Chu Do Xu: "!!!"

Chu Tồn Cơ: "Lần này bọn ta đến là để cứu ngươi."

Chu Do Xu: "Nếu Thiên Tôn đã diệt trừ Sấm Vương, cũng ngăn cản quân Thanh, vậy sổ sinh tử của chúng ta chắc chắn không còn tác dụng nữa, vãn bối còn cần cứu gì nữa?"

Chu Tồn Cơ thở dài nói: "Thời thế thay đổi rồi, cách đây không lâu, Thục vương vì cố chấp, đối đầu với nhân dân. Bị dân đoàn dưới trướng Thiên Tôn công phá, tài sản bị tịch thu toàn bộ, Thục vương bị nhốt vào nhà lao, cải tạo lao động 50 năm."

Chu Do Xu: "A?"

Chu Tồn Cơ: "Chu Duật Kiện nhìn thấy tin tức này, liền đến tìm ta thương lượng, con cháu Chu gia, không cứu không được, nếu chúng ta còn không ra tay cứu giúp, chỉ sợ đại đa số con cháu Chu gia, đều sẽ có kết cục giống như Thục vương."

Chu Do Xu: "Hít."

Chu Tồn Cơ: "Hãy từ bỏ ruộng đất của ngươi đi, giao quyền sở hữu đất đai lại cho quốc gia, đây là chuyện nhất định phải làm, bằng không sẽ chết không có chỗ chôn thân."

Chu Do Xu thấp giọng nói: "Vậy người cả nhà ta, sau này biết sống thế nào?"

Chu Tồn Cơ: "Đi theo ta làm ăn, ta sẽ dạy ngươi cách chuyển mình thành một doanh nhân dân lập, làm những việc có ích cho thiên hạ."

Chương 1329: Bọn Chúng Đến Rồi

Đảo Di Châu trung bộ, bờ biển phía tây.

Tiểu Hắc Số 1, đang neo đậu bên bờ biển.

Thổ dân của vương quốc Đại Đỗ, đang khuân từng giỏ từng giỏ dụng cụ xây dựng xuống thuyền, chất đống trong một khu rừng rậm ven biển.

Dưới sự chỉ dẫn của một người thôn Cao Gia, họ chia nhau các loại dụng cụ, rồi chặt cây đốn gỗ, gánh đá vận đất, xây dựng một ngôi làng nhỏ trong rừng rậm.

Trải qua trận động đất vừa rồi, cùng với một loạt hoạt động cứu trợ sau động đất.

Đại Đỗ vương đã nhìn thấy lòng tốt của người thôn Cao Gia, quyết định thay đổi thái độ, không còn bài xích Đạo Huyền Thiên Tôn Giáo nữa, đồng thời cho phép con dân học tập ngôn ngữ và văn hóa của người Hán, đồng ý cho Yêu Tinh Quyển xây dựng một ngôi làng tiếp tế ở bờ biển này.

Tuy nhiên...

Ngôi làng tiếp tế hiện tại vẫn chưa thể xây dựng công khai bên bờ biển, bởi vì Yêu Tinh Quyển chỉ có một con thuyền, chống lại toàn bộ Công ty Đông Ấn, vẫn chỉ có thể đánh du kích.

Nếu ngôi làng tiếp tế được xây dựng bên bờ biển, quá dễ thấy, bị người Hà Lan nhìn thấy sẽ bị tấn công, cho nên chỉ có thể giấu trong rừng cây ven biển.

Yêu Tinh Quyển lấy ra một ít lương thực làm "tiền công", thuê thổ dân của vương quốc Đại Đỗ đến giúp đỡ, những thổ dân này lần đầu tiên trải nghiệm khái niệm "làm công ăn lương", cảm thấy khá vui vẻ.

Khiêng vác đồ đạc, xây nhà cửa là có thể ăn no, so với việc họ lặn lội khắp núi rừng săn bắt hươu sao thì nhẹ nhàng hơn nhiều.

Một mũ vàng của thôn Cao Gia, đang hướng dẫn cho thổ dân "cách sử dụng cưa", hắn cầm cưa, kéo qua kéo lại vài cái, trên khúc gỗ đã cưa ra một vết sâu.

Sau đó đưa cái cưa cho một thổ dân cường tráng.

Tên thổ dân kia nhận lấy cái cưa, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, không ngờ thứ dụng cụ nhỏ bé này lại có thể dễ dàng cắt đứt khúc gỗ cứng cáp như vậy, khiến hắn thật sự mở mang tầm mắt.

Hắn nhịn không được liền áp cái cưa lên cổ mình so thử một chút, miệng lẩm bẩm những lời không hiểu được, nhưng mũ vàng đến từ thôn Cao Gia lại có thể đoán được, hắn đang nói: "Nếu dùng cái này cưa cổ ta, chẳng phải là một phát đã đứt sao?"

Mũ vàng vội lấy cái cưa đi: "Đừng có đùa! Nguy hiểm đấy."

Bên kia, một người thợ mộc của thôn Cao Gia, đang dạy cho thổ dân "kết cấu mộng", hắn nhanh chóng khoan vài lỗ có hình dạng kỳ quái trên hai miếng gỗ, sau đó "cạch" một tiếng, ghép hai miếng gỗ lại với nhau.

Kết cấu này thực sự rất chắc chắn, dùng tay bẻ cũng không ra.

Thổ dân cầm lấy kết cấu "mộng", nhìn trái nhìn phải, không khỏi thán phục.

Cảm thấy học được thứ tốt rồi!

Đại Đỗ Vương Cam Tử Hạt - A Lạp Mễ đi ngang qua, ông không hiểu lắm về khoa học kỹ thuật tiên tiến. Nhưng kỹ thuật "mộng" này, đối với thổ dân của vương quốc Đại Đỗ vốn quen thuộc với gỗ, lại là một kỹ thuật rất thiết thực.

A Lạp Mễ hiểu rằng, sau khi con dân của mình học được điều này, sau này nhà gỗ của vương quốc Đại Đỗ sẽ được xây dựng kiên cố hơn.

Thật không tệ!

A Lạp Mễ gật đầu với Yêu Tinh Quyển, trong miệng vậy mà lại thốt ra một câu tiếng Hán: "Hài hài."

Yêu Tinh Quyển cũng không sửa lại cách phát âm của đối phương, chỉ mỉm cười đáp lễ.

Lần trước hắn còn rất muốn móc hỏa súng ra cho A Lạp Mễ một phát, là Thiên Tôn ngăn cản hắn, mà hiện tại, hắn phát hiện A Lạp Mễ này kỳ thực cũng không tệ. Nếu như lúc đó thật sự nổ súng, vậy hiện tại chắc chắn sẽ không có cảnh tượng như vậy.

Thiên Tôn nói đúng, nếu chỉ muốn có được mảnh đất này, giết sạch người rồi cướp lấy, vậy thì cũng chỉ là kẻ xâm lược và thực dân, không khác gì bọn cướp biển phương Tây.

Nhưng thứ mà thôn Cao Gia muốn, không chỉ là đất, mà còn muốn đoàn kết với người dân trên mảnh đất này, đây mới là điểm khác biệt giữa thôn Cao Gia và bọn cướp.

Hắn đang suy nghĩ xa xôi...

Đột nhiên, lính canh trên Tiểu Hắc Số 1 lớn tiếng hét: "Tàu chiến Hà Lan!"

Tiếng hô vừa dứt, bầu không khí trên bờ biển nhất thời trở nên căng thẳng.

Người thôn Cao Gia lập tức bỏ hết công việc trên tay, chạy về phía Tiểu Hắc Số 1.

Yêu Tinh Quyển cũng vội vàng ra hiệu với Cam Tử Hạt - A Lạp Mễ: "Mọi người mau ẩn nấp đi."

A Lạp Mễ gật đầu, quay người vung roi mây về phía con dân của mình, miệng la hét những lời khó hiểu. Thổ dân của vương quốc Đại Đỗ nhanh chóng chui vào rừng rậm, trong chớp mắt, tất cả đều hòa mình vào môi trường xung quanh.

Tiểu Hắc Số 1 khẩn trương nhổ neo ra khơi.

Vừa rời khỏi bãi cát, năm chiếc tàu chiến Hà Lan hùng hổ đuổi theo...

Năm chiếc tàu này có một cái tên, gọi là "Đội biệt động diệt Hắc".

Công ty Đông Ấn Hà Lan sau khi bị Yêu Tinh Quyển quấy rối trong thời gian dài, đã vô cùng tức giận, đặc biệt phái ra năm chiếc tàu, không làm gì khác, chỉ đi loanh quanh ở eo biển Di Châu tìm kiếm Tiểu Hắc Số 1, cho nên được đặt tên là "Đội biệt động diệt Hắc".

"Phát hiện rồi! Chiếc tàu đen kia kìa."

"Lên!"

"Diệt nó!"

Thuyền trưởng của năm chiếc tàu Hà Lan cùng nhau hô hào.

Lại là năm đánh một!

Tình huống mà Yêu Tinh Quyển phải đối mặt mỗi lần đều là như vậy.

Công nhân trong phòng động cơ hơi nước lập tức cởi áo, để lộ thân hình vạm vỡ, dùng xẻng lớn xúc than, đổ thêm vài xẻng vào lò hơi.

Công suất của bánh xe hơi nước được đẩy lên tối đa, quay tít mù.

"Bắn!"

"Fire!"

Pháo thủ của hai bên cùng nhau gầm lên.

Tiếng pháo ầm ầm vang lên.

Trận chiến trên biển, trong nháy mắt đã bước vào giai đoạn khốc liệt.

Ẩn nấp trong rừng rậm, thổ dân của vương quốc Đại Đỗ lo lắng nhìn ra biển.

Trận chiến trên bộ bọn họ còn có thể dùng cung tên, trường mâu tham gia một chút, nhưng trận chiến trên biển, bọn họ muốn xem hiểu cũng khó.

Chỉ biết lũ da trắng xấu xa kia đang vây công bằng hữu của mình, nhưng bọn họ lại không có cách nào.

Cam Tử Hạt - A Lạp Mễ hơi lo lắng nhìn cảnh tượng này, lẩm bẩm nói: "Bọn họ luôn lấy ít địch nhiều, cứ tiếp tục như vậy, cũng không phải là biện pháp."

Một thổ dân ngốc nghếch nói: "Nếu Yêu Tinh Quyển thua, sau này chúng ta sẽ không được giúp đỡ nữa sao?"

"Vậy phải làm sao bây giờ?"

"Chúng ta căn bản không có cách nào."

Thuyền trưởng của tàu chiến Hà Lan lớn tiếng quát: "Hôm nay nhất định phải tiêu diệt con chuột đáng ghét này, không thể để nó quấy rầy chúng ta nữa."

"Tàu số hai, ngươi đi bên trái!"

"Tàu số ba, ngươi đi bên phải!"

"Bao vây nó."

Năm chiếc tàu chiến Hà Lan hung hăng lao tới.

Yêu Tinh Quyển cũng lớn tiếng hô hào: "Toàn tốc lực, hướng tây, thoát khỏi bọn chúng..."

Đúng lúc này!

Trên mặt biển phía tây, đột nhiên xuất hiện một con thuyền lớn.

Kỳ thực cũng không thể nói là rất lớn, so với Tiểu Hắc Số 1 còn nhỏ hơn một vòng, nhưng, nó lại không phải là thuyền được chế tạo bằng kỹ thuật của thế giới này.

Tiên thuyền!

Yêu Tinh Quyển vừa nhìn đã nhận ra: "Tàu Vạn Lý Dương Quang đến rồi! Đó là thuyền của Thi Lang. A, bên cạnh còn một chiếc thuyền, tàu Bình Di, đó là thuyền của Trịnh Sâm. Hahahaha! Viện binh của chúng ta cuối cùng cũng đến rồi."

Yêu Tinh Quyển phấn chấn: "Còn chạy cái gì nữa, các huynh đệ, lái sang phải, quay lại. Hôm nay chúng ta sẽ cho lũ Hà Lan kia biết thế nào là 'nồi làm bằng gang'."

Chương 1330: Lợi thế thuộc về ta

Hai chiếc "tiên thuyền", với tốc độ tối đa, lao thẳng vào chiến trường.

Tàu Vạn Lý Dương Quang của Thi Lang dài hơn sáu mươi mét.

Tàu Bình Di của Trịnh Sâm, à không, bây giờ phải gọi là Trịnh Thành Công, cũng có độ dài tương tự.

Cả hai chiếc thuyền đều tăng tốc tối đa, rẽ sóng xẻ gió, lao thẳng về phía chiến trường.

Người Hà Lan đang tập trung hỏa lực tấn công Tiểu Hắc Số 1, lính canh trên cột buồm nhìn thấy chiến hạm mới tới, sợ hãi kêu lên: "Đề đốc, Đề đốc, đại sự không ổn, lại có thuyền kỳ quái tới."

Lúc này, Đề đốc Hà Lan vẫn chưa nhận thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, ánh mắt hắn vẫn dán chặt vào Tiểu Hắc Số 1, đầu cũng không ngẩng lên mà nói: "Còn có thể kỳ quái đến mức nào? Chiếc thuyền kỳ quái nhất mà ta từng thấy chính là chiếc hắc thuyền đáng ghét kia, chỉ cần tiêu diệt hắc thuyền, chúng ta sẽ không còn gì phải sợ."

"Không, không, Đề đốc, ngài mau nhìn bên kia kìa."

"Ta nhìn muội muội ngươi."

"Ngài nhìn xem đi!"

Sau khi mắng chửi tên lính vài câu, Đề đốc Hà Lan cuối cùng cũng chuyển ánh mắt, quay đầu nhìn lại, lập tức ngây người: "Ta

đ*! Hoá ra còn có thuyền kỳ quái hơn cả hắc thuyền!"

"Chúng là một lũ." Lính canh hét lớn: "Chúng treo cùng một loại ngũ sắc kỳ."

"Ta đ*!"

"Đừng hoảng sợ." Đề đốc Hà Lan hét lớn: "Cho dù có thêm hai chiếc, cũng chỉ là năm đấu ba, lợi thế thuộc về chúng ta."

"Năm đấu ba thì sợ gì chứ?"

"Xông lên!"

"Fire!"

Ngay lúc này, tàu Vạn Lý Dương Quang và Bình Di đồng thời xoay người, cùng với Tiểu Hắc Số 1 tạo thành một đường thẳng: Chiến liệt tuyến!

Tiếp theo, các tấm chắn nhỏ bên mạn thuyền ào ào mở ra, để lộ ra một loạt họng pháo, bên trong họng pháo là những khẩu đại pháo bằng inox sáng bóng.

Thiên Tôn cung cấp nòng pháo bằng inox, tốt hơn bất kỳ kỹ thuật đúc nào trong thời đại này, tuyệt đối không có đường nối, không rò rỉ khí, không có nguy cơ tạc nòng.

Yêu Tinh Quyển: "Khai hoả!"

Thi Lang: "Khai hoả!"

Trịnh Thành Công: "Khai hoả!"

Ba vị Đề đốc, đồng thời phát ra tiếng gầm rú giận dữ trên thuyền của mình.

"Ầm ầm ầm ầm!"

Cộng lại, ba chiếc thuyền có gần bốn mươi khẩu đại pháo ở mạn sườn, một số bắn đạn đặc, một số bắn đạn nổ, dù sao thì nạp loại đạn nào là tùy tâm trạng của pháo thủ.

Một chiếc chiến hạm Hà Lan xông lên trước nhất lập tức gặp xui xẻo.

Bốn mươi khẩu đại pháo đồng loạt nhắm vào nó bắn một loạt đạn, trên mặt biển xung quanh chiến hạm dâng lên vô số cột nước, đạn đặc xuyên thủng mạn thuyền tạo thành từng lỗ thủng lớn, đập chết vài tên thủy thủ xui xẻo. Còn đạn nổ tuy sát thương lên boong tàu thấp hơn, nhưng sát thương lên thủy thủ lại cực cao, từng mảnh từng mảnh gặt hái mạng người.

Những chiến binh da đen đứng trên boong tàu sẵn sàng nhảy sang thuyền đối phương, trong nháy mắt bị đạn nổ ngã trái ngã phải, tử thương nặng nề.

"Mẹ kiếp! Điều chỉnh vị trí của chúng ta." Đề đốc Hà Lan cũng không phải kẻ ngốc, vội vàng hét lớn: "Xoay thuyền, lập đội hình, lập đội hình..."

"Bày trận hình pháo kích."

Những chiến hạm Hà Lan vội vàng muốn bày trận chiến liệt tuyến, tuy nhiên, chỉ có bên nào có tốc độ nhanh mới có tư cách bày trận chiến liệt tuyến, tốc độ chậm sẽ bị người ta đùa bỡn. Vị trí chữ T không phải muốn cướp là cướp được.

Lão hải tặc Yêu Tinh Quyển dẫn đầu đội hình phía trước, xoay người một cái, lập tức lại giành được vị trí chữ T cho loạt pháo thứ hai, hai thanh niên Thi Lang và Trịnh Thành Công theo sau học tập, cũng thu hoạch được rất nhiều.

"Khai hoả!"

"Ầm ầm ầm!" Bốn mươi quả đạn pháo lần thứ hai, lại bay tới.

Chiến hạm Hà Lan lại một lần nữa hứng chịu đòn nặng nề.

"Pháo chiến chúng ta không chiếm được ưu thế." Đề đốc Hà Lan cuối cùng cũng hiểu ra.

"Chúng ta phải áp sát, đánh giáp lá cà. Chúng ta năm đấu ba, có ưu thế về số lượng."

"Nhưng một khi đã đánh giáp lá cà, sẽ không còn đường lui."

Giao tranh giáp lá cà là tàn khốc nhất, nó khác với pháo chiến.

Pháo chiến đánh thua còn có thể chạy, giao tranh giáp lá cà, một khi đã khai chiến, nhất định sẽ có một bên bị tiêu diệt hoàn toàn, bởi vì đây là biển cả, một khi đã áp mạn, nhất định là ngươi chết ta sống.

"Không còn đường lui chính là đối phương! Không phải chúng ta." Đề đốc Hà Lan tức giận nói: "Xông lên."

Những chiến hạm Hà Lan bắt đầu lao tới.

"Chúng muốn áp mạn!" Trịnh Thành Công kêu to.

"Chúng ta sợ chúng cái quần." Thi Lang hét lớn: "Lao lên, áp mạn thì áp mạn."

Yêu Tinh Quyển: "Huynh đệ hải tặc đoàn Yêu Tinh Quyển, rút đao!"

"Đừng vừa đến đã động đao động kiếm." Một thủy thủ thôn Cao Gia nhảy ra: "Hoả súng, lựu đạn."

Yêu Tinh Quyển: "A? Quen tay mất rồi!"

Hắn cười ha ha: "Huynh đệ, lấy vũ khí mới ra cho người Hà Lan xem thử."

Lúc này...

Những thổ dân trốn trong rừng cây len lén nhìn ra biển, vừa mới thở phào nhẹ nhõm, lúc trước nhìn thấy hảo hữu bị người ta năm đánh một, rất đáng thương, bây giờ đã thành ba đánh năm, dường như không còn căng thẳng như vậy nữa.

Song, bọn họ vừa mới thở phào nhẹ nhõm, liền nhìn thấy tám chiếc thuyền đang nhanh chóng tiếp cận, rõ ràng là muốn áp mạn đánh giáp lá cà.

A Lạp Mễ lại một lần nữa trở nên căng thẳng: "Không ổn rồi, ba đánh năm, sẽ chịu thiệt về số lượng."

Một dũng sĩ thổ dân nói: "Thái Dương Vương, chúng ta có cần qua đó giúp đỡ không?"

A Lạp Mễ tức giận nói: "Giúp thế nào? Bơi qua đó sao?"

Dũng sĩ: "..."

Những thổ dân thật sự là có lực mà không thể thi triển, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện, bằng hữu của chúng ta nhất định phải thắng.

Thuyền của hai bên đã đến gần...

Trên boong tàu của hai bên, lúc này đều đã tràn ngập binh lính.

Binh lính trên chiến hạm Hà Lan được chia thành hai loại, một loại là chiến binh da đen, tay trái cầm mộc thuẫn, tay phải cầm đao, chuẩn bị tấn công lên chiến hạm đối phương. Loại thứ hai là hỏa súng binh da trắng, trên tay cầm súng hỏa mai, bên hông đeo loan đao, bọn họ sẽ lợi dụng khoảng thời gian tiếp cận, trước tiên dùng hỏa súng tấn công thủy thủ trên boong tàu đối phương, tạo điều kiện cho chiến binh da đen nhảy sang.

Các hỏa súng binh đều đang âm thầm ước lượng khoảng cách, đợi đối phương tiến vào tầm bắn, bọn họ sẽ phóng ra một loạt "xếp hàng bắn" mà lính hỏa mai phương Tây yêu thích nhất.

Tuy nhiên...

Sự việc diễn ra không giống như bọn họ nghĩ.

Rõ ràng tầm bắn vẫn chưa tới, thủy thủ trên thuyền đối phương, vậy mà lại nổ súng trước.

"Pằng pằng pằng pằng!"

Một tràng tiếng súng nổ vang lên, giống như rang đậu.

"Xa như vậy, không thể nào..." Lời của một tên hỏa súng binh Hà Lan còn chưa dứt, đã cảm thấy ngực đau nhói, kêu thảm một tiếng ngã xuống.

Những binh lính da đen đứng phía trước càng là ngã nhào.

Trong nháy mắt, thủy thủ ở mép boong tàu đã bị hỏa lực dày đặc của đối phương đánh cho tan tác.

"Sao có thể như vậy?" Đề đốc Hà Lan tức giận nói: "Bọn chúng dùng loại hỏa súng gì vậy?"

"Bắn trả, mau bắn trả."

Những tên lính súng hoả mai bắt đầu không còn tự tin với việc ước lượng khoảng cách nữa, giơ hỏa súng trong tay lên và bắn loạn xạ một hồi, thế nhưng, hiện tại thật sự là chưa vào tầm bắn hiệu quả, đạn của súng hoả mai vừa ra khỏi nòng súng liền bay loạn xạ, trời mới biết bay đi đâu.

"Lựu đạn!" Thi Lang hét lớn, người đầu tiên ném ra một quả lựu đạn.

Nó bay qua khoảng cách sáu mươi mét, "ùm" một tiếng rơi xuống boong tàu của chiến hạm Hà Lan, ngòi nổ vẫn đang cháy xèo xèo.

Chương 1331: Ta không sợ

Bọn lính Hà Lan quay đầu nhìn quả lựu đạn trên boong tàu, còn chưa kịp nhìn rõ nó là cái thứ gì thì đã nghe thấy một tiếng "Ầm" vang lên, đám nô lệ da đen xung quanh lại ngã xuống một mảng.

Thi Lang: "Oh yeah!"

Trịnh Thành Công thấy vậy, cũng vội vàng lấy ra một quả lựu đạn, châm ngòi nổ, dùng sức ném về phía chiến hạm Hà Lan...

Tuy nhiên, Thi Lang có thể ném được 60 mét, không có nghĩa là hắn cũng có thể.

Trịnh Thành Công ném một cái, quả lựu đạn chỉ bay được khoảng 50 mét, không rơi xuống được thuyền đối phương, rơi xuống biển, chìm nghỉm.

"Ây da!" Trịnh Thành Công suýt chút nữa đã đập đùi: "Tức chết ta."

Tuy nhiên, vị chỉ huy này ném không xa cũng không sao, thuộc hạ của hắn có thể ném xa là được rồi, một đám thủy binh đồng thời vung tay về phía chiến thuyền Hà Lan đối diện, lựu đạn bay vù vù về phía đối diện.

Rơi xuống boong tàu đối diện, phát ra tiếng va chạm leng keng giữa kim loại và ván gỗ.

Cái này gọi là【Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn】.

Tiếp theo, tiếng nổ liên hoàn ầm ầm, nổ cho cái bàn ngọc vỡ tan tành.

Đám nô lệ da đen với đủ loại tư thế bay lên, xoay người, nhảy nhót, rơi xuống biển, nằm thẳng cẳng... Khiên chắn và mã tấu trong tay bọn họ cũng văng tứ tung.

Trong phim ảnh, những cảnh tượng như vậy thường được quay chậm.

Quả nhiên, nữ phóng viên chiến trường trên thuyền Vạn Lý Dương Quang đang lớn tiếng nói với phóng viên tập sự bên cạnh: "Khi về xử lý đoạn video này, nhớ quay chậm cảnh kẻ địch bị nổ bay lên, nhớ chưa?"

Phóng viên tập sự vội vàng gật đầu: "Nhớ rồi... Woa! Vừa rồi có một mũi tên bay qua đầu ta, đáng sợ quá."

Nữ phóng viên: "Sợ cái rắm, ngươi như vậy rõ ràng là làm mất mặt người của Khoa Báo Chí chúng ta. Nhớ kỹ, Khoa Báo Chí là do Thiên Tôn đích thân làm người hướng dẫn bồi dưỡng ra, tất cả mọi người trong Khoa Báo Chí tuyệt đối không được để lộ ra dáng vẻ mất mặt, nếu không thì sẽ có lỗi với Thiên Tôn lão nhân gia."

Cô vừa dứt lời, lính súng hỏa mai trên thuyền đối diện "đoàng" một tiếng nổ súng, viên đạn này bay đến thật trùng hợp, vừa vặn bắn trúng cột cờ cách chỗ nữ phóng viên vài cm. Trên cột cờ đó treo cờ ngũ sắc Thiên Tôn, viên đạn bắn trúng cột cờ, cột cờ rung lên bần bật, cờ ngũ sắc Thiên Tôn cũng lay động theo.

Mặt nữ phóng viên tái mét...

Nhưng miệng nàng vẫn cứng rắn: "Ta... không...không sợ..."

Hỏa súng và lựu đạn, trên thực tế đã áp chế được boong tàu chiến Hà Lan.

Trên boong tàu đối diện cơ bản đã không còn nhìn thấy bóng dáng ai, tất cả mọi người đều trốn tránh, trong tình huống này, thuyền của hai bên vẫn đang ngày càng đến gần.

Thuộc hạ của Yêu Tinh Quyển dẫn đầu ném ra móc sắt, chiếc móc sắt làm bằng thép mang theo dây thừng, "xoạch" một tiếng móc vào thanh ngang trên cột buồm của chiến hạm Hà Lan.

Vài chiếc móc sắt cùng bay ra, trong nháy mắt đã bắc được mấy cây cầu dây thừng.

Tiếp theo, một đám lão hải tặc dũng mãnh, một tay nắm dây thừng, một tay cầm mã tấu, hô to một tiếng, lắc lư đi về phía chiến thuyền đối diện.

"Lên lên lên!"

"Nhảy lên!"

"Hải tặc, lên nào."

"Mẹ kiếp, chúng ta không phải hải tặc, là binh sĩ dân đoàn."

Chiến ý của những tên lão hải tặc này cực kỳ cao, hơn nữa từng tên từng tên một đều không sợ chết, làm hải tặc, ai mà không phải lấy đầu treo trên thắt lưng liều mạng, ngoài sinh tử ra thì cái gì cũng chỉ là vết thương ngoài da, sợ cái lông.

Nói xông là xông...

Một tên hải tặc vừa mới lắc lư đến trên thuyền Hà Lan, trên boong tàu liền có một tên nô lệ da đen giả chết nhảy ra, một đao chém vào ngực tên hải tặc.

Nhưng "phập" một tiếng, mã tấu bị áo giáp chặn lại.

Tên hải tặc nhe răng cười hì hì, trên người hắn mặc là áo giáp mây đỏ Giang Nam.

Khả năng phòng ngự mạnh, nhẹ, điểm mấu chốt là không giống như áo giáp sắt, rơi xuống nước sẽ kéo theo binh lính chìm xuống. Ngược lại nó có thể giống như áo phao cứu sinh đảm bảo

binh lính nổi trên mặt nước, là trang bị thống nhất của thủy binh thôn Cao Gia hiện nay.

Hắn trở tay một đao chém ngã tên nô lệ da đen đó.

Phía trước lại có một tên lính da trắng Hà Lan xông tới, mã tấu trên tay vung lên, giao đấu với tên hải tặc, chưa đến mấy chiêu, tên hải tặc một đao chém trúng người tên lính da trắng, nhưng con dao "Keng" một tiếng trượt đi.

Hắn không khỏi "Ơ" một tiếng.

Nhìn kỹ, mới phát hiện ra áo khoác ngoài của tên lính da trắng bị rách, bên trong lộ ra một chiếc áo giáp lưới.

Thời đại hàng hải, thủy thủ phương Tây phổ biến sử dụng áo giáp lưới, thứ này còn truyền vào Nhật Bản, biến thành áo giáp lưới của võ sĩ Nhật Bản, khả năng phòng ngự cực kỳ ưu tú.

"Mẹ kiếp!" Tên hải tặc mắng một câu, thay đổi chiến thuật.

Hai người đánh nhau chan chát đến mép thuyền, tên hải tặc giả vờ sơ hở, một cước đá tên lính da trắng bay ra khỏi mạn thuyền, rơi xuống biển.

Tên hải tặc nằm úp sấp trên mạn thuyền, cười lớn: "Ta xem ngươi mặc thứ đồ chơi này bơi như thế nào!"

Tên lính da trắng vùng vẫy hai cái, rất nhanh đã chìm nghỉm.

Sau khi đợt hải tặc đầu tiên nhảy lên tàu, đợt thủy binh thôn Cao Gia thứ hai cũng theo đó nhảy lên.

Do ưu thế mà hỏa súng và lựu đạn áp chế mang lại, trên boong tàu chiến Hà Lan gần như không tìm được mấy tên lính còn có thể đứng vững, tất cả đều trốn chui trốn nhủi, không tổ chức được phòng tuyến, bị thủy binh thôn Cao Gia dễ dàng chiếm cứ boong

tàu.

Thủy binh châm lửa lựu đạn, ném vào trong khoang thuyền, nổ cho người bên trong kêu la thảm thiết.

Những chiến hạm Hà Lan phía sau cũng theo đó áp sát lại.

Nhưng bọn họ chỉ cần đến gần, kết quả cũng y như vậy, trước tiên bị hỏa súng bắn một lượt, sau đó bị lựu đạn ném một lượt, hai vòng xong, trên boong tàu cơ bản không nhìn thấy người đứng.

Năm đánh ba tuy có chút ưu thế về binh lực, nhưng chút ưu thế về quân số này còn chưa đạt đến mức độ quyết định.

Người Hà Lan nhanh chóng sụp đổ...

Tiếp theo, liền biến thành thời gian thu dọn tàn cuộc--

Hoàng hôn buông xuống.

Yêu Tinh Quyển lại một lần nữa đứng trên bãi biển, Đại Đỗ Vương A Lạp Mễ dẫn theo con dân của mình, từ trong rừng cây rậm rạp nghênh đón, nhìn thấy ba chiếc thuyền lớn kỳ quái đang neo đậu bên bờ, cùng với năm chiếc chiến hạm Hà Lan bị bắt giữ, thổ dân reo hò vang dội.

A Lạp Mễ òa òa nói bằng tiếng địa phương để bày tỏ sự vui mừng của mình, đáng tiếc không ai hiểu ông ta đang nói gì, chỉ biết ông ta vui vẻ là được rồi.

Yêu Tinh Quyển từ trong chiến hạm Hà Lan bị bắt, lật ra mấy thùng bánh mì lớn, bánh mì là lương thực chính của người phương Tây, cứng ngắc như gạch, kinh khủng chết đi được, người thôn Cao Gia đã quen ăn ngon sao có thể ăn thứ này, dứt khoát tái chế, ném cho A Lạp Mễ: "Những thứ này cho các ngươi."

A Lạp Mễ mừng rỡ, hắn nào có chê thứ này cứng ngắc, có thể

ăn được là đồ tốt rồi.

Yêu Tinh Quyển: "Viện quân của ta đã đến, sau này ta không cần phải cẩn thận đánh du kích nữa, cho nên... Cảng tiếp tế của chúng ta cũng không cần phải che giấu trong rừng cây rậm rạp nữa. Đại Đỗ Vương, mời con dân của ngài, xây cảng tiếp tế trực tiếp ra bờ biển đi."

Hai bên một hồi khoa tay múa chân, cuối cùng cũng truyền đạt xong đoạn đối thoại này.

A Lạp Mễ vẫy vẫy tay, một đám đông thổ dân chạy vào rừng cây rậm rạp, khiêng dụng cụ xây dựng ra bờ biển, bắt đầu làm việc.

Căn cứ đầu tiên của thôn Cao Gia trên đảo Di Châu chính thức được xây dựng.

Chương 1332: Chớ khinh quân Minh yếu

Tình cảnh của Đa Nhĩ Cổn hiện tại có phần gian nan.

Lần này hắn xâm nhập, mang theo kỵ binh cũng không nhiều, cũng chỉ có một nghìn người.

Căn bản không có khả năng công thành chiếm đất, chỉ là đến "quấy rối Đại Minh", khiến Đại Minh không rảnh tay đi giúp đỡ Mông Cổ. Chút binh lực này cũng chỉ có thể doạ nạt Cao Khởi Tiềm, đánh Cao Khởi Tiềm khóc lóc chạy trối chết.

Nhưng vừa chạm trán tổng binh Tuyên Phủ Dương Quốc Trụ, tổng binh Đại Đồng Vương Phác, hắn liền chỉ có thể rút lui.

Tiếp đó, Thiên Hùng quân của Lư Tượng Thăng cũng từ Cẩm Châu trở về, gia nhập vào đội ngũ vây quét Đa Nhĩ Cổn.

Ngoại trừ Cao Khởi Tiềm, mấy vị tướng quân tiền tuyến đều không phải kẻ ngốc, sau vài lần tiếp xúc ngắn ngủi, mọi người đều cảm thấy, binh lực của Đa Nhĩ Cổn không đủ, căn bản không dám cùng mình đánh trực diện.

Tấu báo như tuyết bay về kinh thành.

Chu Do Kiểm hiện tại cũng rốt cuộc nhìn rõ ràng, Đa Nhĩ Cổn chỉ là một đội kỵ binh du kích, căn bản không phải chủ lực bộ đội gì đó, phía sau hắn, căn bản không có đại quân do Hoàng Thái Cực tự mình thống lĩnh yểm trợ.

"Vương Phác, đừng có canh giữ hoàng trang của trẫm nữa." Chu Do Kiểm rốt cuộc tỉnh táo lại một hồi: "Lập tức xuất kích, quy

về dưới trướng Lư Tượng Thăng, cùng nhau vây quét Đa Nhĩ Cổn."

"Cao Khởi Tiềm, ngươi cũng lên cho trẫm."

Thế là, bốn lộ quân đội, cùng nhau hướng phía đông bắc vây quanh...

Không gian hoạt động của Đa Nhĩ Cổn bắt đầu không ngừng thu nhỏ, bị nén, lại nén.

Phủ Vĩnh Bình...

Đa Nhĩ Cổn suất lĩnh một nghìn kỵ binh, tạm thời đóng quân ở vùng ngoại ô phía bắc phủ Vĩnh Bình. Phủ Vĩnh Bình là một tòa trọng trấn quân sự, hắn dựa vào một nghìn người là không đánh nổi, cho nên muốn cũng không dám đi đánh chủ ý đến thành trì đó.

Nhưng quân Minh trong phủ Vĩnh Bình cũng không dám ra.

Quân Minh ở đây nhiều năm qua đã sớm bị quân Thanh đánh cho sợ, cho dù đối phương chỉ là một nghìn kỵ binh, bọn họ cũng không dám tuỳ tiện xuất chiến, chỉ dám trốn trong thành trì kiên cố run lẩy bẩy.

Đa Nhĩ Cổn nhìn phủ thành Vĩnh Bình ở phía nam, thần sắc trên mặt âm tình bất định.

Một tên phó tướng tiến lên: "Đại soái, chúng ta bây giờ nên làm gì?"

Đa Nhĩ Cổn: "Bắc Trực Lệ bên kia không hoạt động được, Lư Tượng Thăng, Dương Quốc Trụ, Vương Phác, còn thêm một tên phế vật Cao Khởi Tiềm, bốn mặt vây quanh, chúng ta không có cách nào hoạt động nữa, trước mắt biện pháp duy nhất, chỉ có thể là rút về Thịnh Kinh."

Phó tướng: "Đi đường nào đây?"

Phía đông là Sơn Hải Quan, đóng quân là Ninh Viễn đoàn luyện tổng binh Ngô Tam Quế.

Đa Nhĩ Cổn nói: "Sơn Hải Quan đi không được, Ngô Tam Quế kia là kẻ dám đánh, cũng có thể đánh, nếu chúng ta tới gần Sơn Hải Quan, hắn nhất định sẽ giết ra chặn đường chúng ta, một khi bị hắn dây dưa, truy binh phía sau lại đuổi theo, chúng ta chỉ có đường chết."

Phó tướng: "Vậy..."

Đa Nhĩ Cổn lấy ra một tấm bản đồ: "Xuyên qua Thanh Long, Kiến Xương, từ phía bắc Cẩm Châu rút lui, thủ tướng Cẩm Châu Tổ Đại Thọ, hắn là sẽ không chặn đường chúng ta."

Thanh Long thì còn được, đó là một vệ sở quân Minh, hiện nay đã gần như hoang phế.

Nhưng mà, Kiến Xương thì không dễ đi!

Kiến Xương vốn thuộc về Đại Minh, nhưng theo Đại Minh ngày càng suy yếu, Kiến Xương cơ bản đã trở thành nơi người Mông Cổ chăn ngựa. Nói đơn giản, chính là địa bàn của người Mông Cổ.

Vừa nghĩ đến người Mông Cổ, liền nghĩ đến xe sắt, đầu Đa Nhĩ Cổn liền một trận đau nhức.

Phó tướng nói: "Đại soái, chúng ta xuyên qua Kiến Xương nếu gặp phải xe sắt thì làm sao?"

Đa Nhĩ Cổn trợn mắt: "Còn có thể làm sao, chạy thôi! tuy xe sắt lợi hại, nhưng trên cự ly ngắn lại không nhanh bằng chiến mã, chúng ta chỉ cần liều mạng chạy, là có thể bỏ rơi nó, chỉ cần chạy đến nơi địa hình hiểm trở, tìm một con sông nhỏ cái mương gì đó nhảy qua, xe sắt liền không có cách nào với chúng ta."

Phó tướng hiểu ra.

Đa Nhĩ Cổn: "Tóm lại, xuyên qua Kiến Xương, chạy vào Cẩm Châu, chúng ta là có thể trở về, chư vị cố gắng lên."

Hắn vừa mới phân phó xong, liền nghe thám báo đến báo: "Phủ Vĩnh Bình có viện quân của quân Minh đến."

Đa Nhĩ Cổn vội vàng bò lên sườn núi, nhìn về hướng nam, chỉ thấy một đội quân đang chậm rãi tiến về phủ Vĩnh Bình, từ xa có thể nhìn thấy một lá đại kỳ chữ "Cao".

Là Kinh Doanh thiếu gia binh do Cao Khởi Tiềm thống lĩnh.

Đa Nhĩ Cổn cười lạnh: "Một đội phế vật vô dụng nhất đến rồi, doạ hắn một chút."

Nói xong, hắn xoay người lên ngựa, lớn tiếng nói: "Cho Cao Khởi Tiềm xung phong một cái."

"Aooo!"

Quân Thanh kết thúc nghỉ ngơi, xoay người lên ngựa.

Một nghìn kỵ binh, cùng nhau lao tới Cao Khởi Tiềm.

Cao Khởi Tiềm đang dẫn Kinh thành thiếu gia binh, vui vẻ, cười hì hì, vui vẻ chuẩn bị tiến vào phủ thành Vĩnh Bình.

Đi tới đi tới, bỗng nghe thấy phía bắc tiếng vó ngựa ầm ầm, quay đầu nhìn lại, một đám quân Thanh lao tới, lần này thiếu chút nữa dọa mất hồn Cao Khởi Tiềm, chỉ muốn nhanh chóng trốn vào phủ thành Vĩnh Bình, nhưng nhìn thấy thế tới của quân Thanh, hắn liền biết mình không kịp vào thành, tốc độ của quân Thanh nhanh hơn, sẽ ngăn cách hắn và thành trì.

Cao Khởi Tiềm kêu thảm: "Hướng nam lui!"

Cao Khởi Tiềm lại thêm một lần không chiến mà chạy, khiến thủ quân trong phủ Vĩnh Bình nhìn đến ngẩn người, bọn họ vừa rồi còn đang dự định xuất thành, cùng Cao Khởi Tiềm làm một màn giáp công, xử lý Đa Nhĩ Cổn, nào biết còn đang chuẩn bị mở cổng thành, Cao Khởi Tiềm liền chạy trốn.

Thủ tướng Vĩnh Bình: "Ta **!"

Cao Khởi Tiềm một đường chạy như điên về hướng nam, sau đó lại chuyển hướng đông, cuối cùng chạy thẳng vào Sơn Hải Quan, tìm Ngô Tam Quế che chở.

Bên này, Đa Nhĩ Cổn đuổi giết một trận, xử lý mấy tên Kinh thành thiếu gia binh rơi đội, đang đắc ý, đột nhiên nhìn thấy, phía tây lại có quân đội đến.

Lần này đến, chính là Thiên Hùng quân của Lư Tượng Thăng.

Lính gác Vĩnh Bình: "Tướng quân, lại có viện quân đến. Chúng ta có cần chuẩn bị xuất thành giáp công một lần nữa hay không?"

Vĩnh Bình thủ tướng trợn mắt: "Ai thích đến thì đến, chúng ta mặc kệ! Canh giữ tốt thành trì của mình, đám quan văn kinh thành kia đều là phế vật, không dùng được."

Hắn vừa dứt lời, liền thấy Thiên Hùng quân hét lớn một tiếng, lao tới Đa Nhĩ Cổn.

Đa Nhĩ Cổn: "Ta **, là Lư Tượng Thăng, chạy mau."

Vĩnh Bình thủ tướng vừa rồi còn nhìn thấy quân Thanh đuổi theo quân Minh chạy, hiện tại lập tức lại biến thành nhìn thấy quân Minh đuổi theo quân Thanh chạy.

Hắn nhìn đến ngây người, qua hồi lâu mới thở dài một tiếng: "Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, chớ khinh quân Minh yếu."

Bộ hạ: "Tướng quân, chúng ta còn muốn xuất thành không?"

Vĩnh Bình thủ tướng: "Ta **, đương nhiên xuất thành, nhanh nhanh nhanh, mở cổng thành, chúng ta ra ngoài xung phong một trận."

"Tướng quân, quân Thanh chạy quá nhanh, chúng ta hiện tại xuất thành hình như muộn rồi."

Vĩnh Bình thủ tướng trừng mắt nhìn, Đa Nhĩ Cổn chạy còn nhanh hơn thỏ, xoát xoát chui vào vùng núi phía bắc, dọc theo con đường nhỏ duy nhất trong núi, chạy về hướng huyện Thanh Long.

"Ai da, bị đám hỗn đản này chạy mất rồi." Thủ tướng Vĩnh Bình tỏ ra tiếc nuối.

Nhưng mà, Lư Tượng Thăng liếc mắt nhìn phương hướng quân Thanh chạy trốn, khóe miệng lại hơi nhếch lên: "Quân Thanh chạy hướng Thanh Long, tiếp theo chính là Kiến Xương, qua Kiến Xương bọn họ liền sẽ tiến vào địa phận Cẩm Châu, chúng ta tiếp tục đuổi, đuổi đến Cẩm Châu, cùng Tào Văn Chiêu giáp công, đến lúc đó ta xem Đa Nhĩ Cổn chạy đi đâu."

Chương 1333: Ta tuyệt đối sẽ không chết ở chỗ này

Thanh Long chỉ là một tòa huyện thành nho nhỏ, bên cạnh huyện thành còn có một đống biên bảo nhỏ xíu.

Nhưng mà, quân Thanh cùng Mông Cổ nhiều năm qua cứ hết lần này đến lần khác càn quét nơi này, mỗi năm cũng chẳng biết càn quét bao nhiêu lần. Những tòa biên bảo ở đây gần như đều đã hoang phế, binh lính vệ sở huyện Thanh Long, hễ gặp phải chút gió thổi cỏ lay, đều sẽ trốn vào trong huyện thành, cùng với huyện lệnh run như cầy sấy.

Khi Đa Nhĩ Cổn đến, bọn hắn cũng như thường lệ trốn đi.

Đa Nhĩ Cổn dễ như trở bàn tay xuyên qua huyện Thanh Long.

Phía trước, chính là đồng cỏ của người Mông Cổ, Kiến Xương.

Đa Nhĩ Cổn quay đầu hỏi người bên cạnh: "Lư Tượng Thăng còn ở phía sau không?"

"Vẫn còn!" Phó tướng hồi đáp: "Tổng binh Tuyên Phủ Dương Quốc Trụ và tổng binh Đại Đồng Vương Phác cũng đuổi theo, hợp binh cùng một chỗ với Lư Tượng Thăng, tổng binh lực đạt chín ngàn, vẫn luôn đuổi theo sau chúng ta, may mà bọn hắn là bộ binh, đi chậm, cách chúng ta còn một khoảng cách rất xa."

Đa Nhĩ Cổn thoáng thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt! Tiếp theo, chúng ta phải xuyên qua Kiến Xương, chư vị, phía trước là địa bàn của người Mông Cổ, nếu như gặp phải xe sắt, liền cứ hướng đông chạy, nhớ kỹ chưa? Dốc mạng hướng đông chạy, tuyệt đối đừng

có dừng lại giao chiến với Xe sắt."

Tất cả binh lính cùng nhau đáp: "Tuân lệnh!"

Đáp ứng xong, bọn hắn lại cảm thấy có chút bi thương và phẫn uất.

Mới chỉ vài năm trước, bọn hắn còn có thể đè đầu cưỡi cổ người Mông Cổ mà khi dễ, cái gì mà bộ tộc Khách Nhĩ Khách, bộ tộc Khoa Nhĩ Thấm, bộ tộc Thổ Mặc Đặc, cơ bản đều là chó do mình nuôi, bảo bọn hắn đi về đông bọn hắn liền đi về đông, bảo bọn hắn đi về tây bọn hắn không dám đi về bắc.

Nhưng hiện tại, bọn hắn vậy mà nghe đến người Mông Cổ liền biến sắc, xuyên qua đồng cỏ của người Mông Cổ còn phải trốn tránh Xe sắt mà đi, đây quả thực là... Thật là vô lý!

Thế nhưng, bi thương thì có ích lợi gì? Phẫn uất thì có tác dụng gì?

Đánh không lại chính là đánh không lại, đây cũng không phải là hô hai tiếng khẩu hiệu, cho mình tiêm một mũi máu gà, phấn chấn sĩ khí là có thể giải quyết vấn đề.

Bị người ta đánh rụng răng, cũng chỉ có thể nuốt máu vào bụng.

"Được rồi, chạy mau!"

Đa Nhĩ Cổn ra lệnh, kỵ binh chạy lên thảo nguyên.

Trên thảo nguyên có bò, cũng có dê, còn có người Mông Cổ cưỡi ngựa chăn thả bò dê.

Vừa nhìn thấy đội kỵ binh đi tới, tên mục dân kia liền sợ tới mức oa oa kêu to, ngay cả đàn dê của mình cũng bỏ mặc, phi ngựa trở về báo tin: "Quân Thanh, thật nhiều quân Thanh..."

Nếu như là lúc bình thường, Đa Nhĩ Cổn liền sẽ vui vẻ giết qua, xin hết những con bò dê kia, dắt về Liêu Đông khoái hoạt mấy bữa.

Thế nhưng hiện tại, hắn căn bản không có tâm tình này, chỉ muốn nhanh chóng rút về Thịnh Kinh.

Đội kỵ binh đi ngang qua bên cạnh đàn dê, ô ô a a kêu gào, tiếp tục hướng đông.

Mà tên mục dân kia chạy về vừa thông báo, kỵ binh Mông Cổ liền lập tức hành động, một đám khinh kỵ Mông Cổ ra khỏi bộ lạc, lao về hướng của Đa Nhĩ Cổn. Đồng thời phái người đi thông báo cho kỵ binh thiết giáp đóng quân ở Kiến Xương của thôn Cao Gia.

So kỵ thuật, quân Thanh sao có thể so sánh với người Mông Cổ. Kỵ thuật của bọn họ đều là học theo người Mông Cổ.

Không mất bao lâu, khinh kỵ Mông Cổ liền đuổi kịp Đa Nhĩ Cổn.

Đi theo ở phía sau bên phải cách Đa Nhĩ Cổn không xa không gần, bọn hắn người ít, không dám tiến lên giao chiến với quân Thanh, nhưng một đường đi theo thì vẫn dám, dù sao nếu quân Thanh quay đầu lại thu thập bọn họ, bọn họ cũng có thể lập tức quay đầu chạy.

Đa Nhĩ Cổn quay đầu nhìn, tâm tình liền buồn bực: "Mẹ kiếp, đám người Mông Cổ kia vẫn luôn đi theo chúng ta."

Phó tướng: "Để ta đi thu thập bọn chúng."

"Đừng đi!" Đa Nhĩ Cổn: "Muốn đuổi kịp người Mông Cổ trên thảo nguyên nào có dễ dàng như vậy? Đuổi nửa ngày không đuổi kịp, ngược lại lãng phí thời gian, dù sao bọn chúng cũng không dám tới đây."

Đội kỵ binh tiếp tục chạy về hướng đông...

Chạy một hồi, trên thảo nguyên phía bắc liền vang lên tiếng kêu ô ô của Xe sắt .

Đa Nhĩ Cổn vừa nhìn thấy một màn này, trong lòng liền âm thầm kêu khổ: "Chết tiệt! Chạy mau, không thể nghênh chiến, chạy mau."

Tất cả mọi người vội vàng điên cuồng chạy trốn.

Kỵ binh Mông Cổ đi theo phía sau lớn tiếng hoan hô: "Kỵ binh thiết giáp doanh tới rồi, tốt lắm, chúng ta không cần chỉ đi theo nữa, chuẩn bị làm việc."

Người Mông Cổ xoạt xoạt một cái lấy ra trường cung của bọn họ.

Khinh kỵ Mông Cổ, tổ tông của hitrun, công phu cưỡi ngựa bắn cung thiên hạ đệ nhất, là đệ nhất, không phải là một trong số đó.

Khinh kỵ Mông Cổ trong nháy mắt tăng tốc, chớp mắt một cái liền đuổi kịp kỵ binh đội sổ của quân Thanh.

Vươn tay giương cung, bắn tới một mũi tên, một tên quân Thanh trúng tên chỗ yếu hại sau lưng, kêu thảm một tiếng ngã xuống ngựa.

"Ta bắn trúng rồi, ngựa của hắn là của ta." Khinh kỵ Mông Cổ cười lớn.

"Ta cũng tới!" Lại một tên khinh kỵ Mông Cổ thúc ngựa bắn một mũi tên, một tên quân Thanh ứng thanh ngã xuống: "Haha, con ngựa này của hắn là của ta."

Hoá ra, đám người này là tới cướp ngựa.

Đa Nhĩ Cổn tức giận đến mức râu mép muốn bay lên, nhưng lại hết cách. Đội quân Xe sắt phía bắc đang ầm ầm nghênh đón, hắn tuyệt đối không thể nào lúc này quay đầu lại đi đánh người Mông Cổ, chỉ có thể nhịn nhục chịu nhục.

"Chạy mau!"

"Cố mà chạy mau!"

Quân Thanh đều dốc hết sức bình sinh, liều mạng chạy trốn.

Đuôi đội ngũ, không ngừng có người bị khinh kỵ Mông Cổ bắn rơi xuống ngựa.

Xe sắt phía bắc cũng rốt cục chặn đường lại.

"Ầm!"

Theo một tiếng hoả súng vang lên, một tên quân Thanh ngã xuống ngựa.

"Ầm ầm ầm!"

Xe sắt vừa đuổi theo, vừa nổ súng.

Đa Nhĩ Cổn rất bất đắc dĩ.

Đây là một hồi tranh đấu tốc độ sinh tử!

Đa Nhĩ Cổn đang chạy đua với tử thần!

Tất cả quân Thanh, đều giống như nhân vật trong phim kinh dị thảm họa, theo diễn biến của cốt truyện, không ngừng có người bỏ mạng, chạy một hồi, sẽ có một người kêu thảm một tiếng, ngã ngựa. Chạy một hồi, lại có một người tránh né không kịp, ngã ngựa.

Sẽ không có ai quay đầu lại nhìn bọn họ một cái, cũng sẽ

không có ai thương xót bọn họ.

Xe sắt và khinh kỵ Mông Cổ đuổi theo phía sau, chính là hắc bạch vô thường câu hồn đoạt mạng.

"A a a a!" Đa Nhĩ Cổn thiêu đốt lực lượng linh hồn của mình, adrenaline trong nháy mắt đạt đến đỉnh điểm, nhân mã hợp nhất, đạn bay qua đỉnh đầu hắn, mũi tên sượt qua vai hắn, trong lòng hắn có một thanh âm đang gào thét: "Ta sẽ không chết! Ta có thiên mệnh gia thân, ta nhất định có thể nắm giữ thiên hạ, ta tuyệt đối sẽ không chết ở chỗ này."

Ông trời dường như đang đáp lại kỳ vọng của hắn.

Hắn chạy thoát rồi!

Đạn và mũi tên đều không thể giữ hắn lại.

Hắn dẫn theo năm trăm du kỵ binh, xông ra khỏi thảo nguyên Kiến Xương.

Phía trước xuất hiện một dòng sông nhỏ, hắn kẹp hai chân chặt bụng ngựa, chiến mã đột nhiên nhảy lên, từ trên sông nhảy qua, năm đó Lưu Bị cưỡi Đích Lô nhảy qua Đàn Khê, cũng không đẹp mắt bằng cú nhảy này của hắn.

Rơi xuống đối diện dòng sông nhỏ, hắn cũng không dám quay đầu lại, bởi vì hắn biết đạn và hoả súng là có thể bay qua dòng sông, còn phải tiếp tục thúc ngựa lao nhanh.

Quả nhiên, truy binh dừng lại trước dòng sông...

"Phía trước là Cẩm Châu rồi!"

"Chúng ta rốt cục vào Cẩm Châu rồi."

Năm trăm kỵ binh còn sót lại hoan hô.

Đa Nhĩ Cổn cũng thật dài thở phào nhẹ nhõm: "Sống sót rồi. Cẩm Châu là địa bàn của Tổ Đại Thọ, hắc hắc, tuy hắn thái độ mơ hồ, nhưng khẳng định không dám động thủ với chúng ta, chúng ta rốt cục không sao rồi."

Chương 1334: Thú vị

Truy binh do Lư Tượng Thăng dẫn đầu, đuổi tới bìa rừng Kiến Xương.

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, phía trước là thảo nguyên.

Nơi này trên danh nghĩa là địa bàn của Đại Minh, nhưng trên thực tế lại là mục trường của người Mông Cổ, điểm này Lư Tượng Thăng cũng rất rõ ràng.

Hắn nhíu mày: "Bọn Đa Nhĩ Cổn, xem ra đã tiến vào mục trường Kiến Xương rồi. Nơi này là địa bàn của người Mông Cổ, nếu chúng ta muốn truy sát vào trong, cần phải làm tốt chuẩn bị tâm lý ứng phó với người Mông Cổ bất cứ lúc nào."

Kỳ thật, Lư Tượng Thăng cũng không coi người Mông Cổ là uy hiếp quá lớn.

Sau khi hắn nhậm chức tổng đốc Tuyên Đại liền mở chợ ngựa ở Hồ Khẩu, vẫn luôn tiến hành giao dịch với người Mông Cổ, còn trở thành bạn bè cùng với thủ lĩnh Khất Than của một bộ lạc Mông Cổ. (Bạn nào quên rồi xem lại chương 1135)

Nhưng mà, Lư Tượng Thăng biết, Mông Cổ cũng không phải là một quốc gia tập quyền chặt chẽ, mà là chia thành các bộ lạc, mỗi một bộ lạc đều có chính sách của mình, quan hệ thống thuộc giữa bọn họ cũng không phải quá lớn.

Hắn tuy kết giao bằng hữu với Khất Than, nhưng không đại biểu bên bộ lạc Mông Cổ sẽ là bằng hữu với mình, nói không chừng song phương lại phải đánh một trận.

Đang nghĩ tới đây, liền nhìn thấy phía trước bụi bay mù mịt, một đội kỵ binh khổng lồ xuất hiện...

Bụi đất bay lên thật sự là dọa Lư Tượng Thăng nhảy dựng.

Đang muốn hạ lệnh chuẩn bị nghênh địch, liền nghe được một tiếng cười quen thuộc: "Lư đại nhân, chào ngài."

Hắn nhìn về phía trước, ồ? Vậy mà là lão bằng hữu Khất Than của mình!

Lư Tượng Thăng kinh ngạc: "Khất Than, chẳng phải ngươi ở thảo nguyên phía bắc Tuyên Phủ sao? Sao lại tới đây?"

Khất Than cười: "Bởi vì Thiên khả hãn Ngạch Triết của Nguyên triều ta đã hạ thánh chỉ thảo phạt Mãn Thanh, triệu tập tất cả các bộ lạc Mông Cổ cùng nhau tới đây, cho nên ta gần đây vẫn luôn hoạt động ở bên này, hôm qua nhận được tin tức, đại tướng Mãn Thanh Đa Nhĩ Cổn chạy trốn từ nơi này. Sau đó lại nghe nói Lư đại nhân sẽ từ nơi này đuổi theo, đại biểu Triết Bố của Thiên khả hãn liền để cho ta suất lĩnh quân đội tới đây giúp Lư đại nhân một tay."

Lư Tượng Thăng: "!"

Cái này thật sự là khiến hắn giật mình, tin tức này ở đâu ra? Tin tức ta hành quân qua nơi này, truyền đến cả thủ lĩnh Triết Bố của người Mông Cổ đều biết sao? Quân tình như vậy không được bảo mật sao?

Khất Than nói: "Lư đại nhân, ta mang theo rất nhiều ngựa, binh lính dưới trướng ngươi tuy là bộ binh, nhưng cưỡi ngựa đi đường hẳn là không thành vấn đề đúng không?"

Lư Tượng Thăng phấn chấn: "Cái này thì không thành vấn đề."

Khất Than vung tay lên, một đám lớn kỵ binh Mông Cổ dắt ngựa tới.

Kỵ binh Mông Cổ một người nhiều ngựa, đây là chuyện thường, cho nên lúc nãy Lư Tượng Thăng nhìn thấy mỗi người bọn họ đều dẫn theo mấy con ngựa, còn chưa để ý, bây giờ mới biết được, lần này bọn họ vậy mà là tới đưa ngựa cho mình.

Cái này thật sự là!

Nhất thời không biết nói gì cho phải.

Hơi cảm động.

Dưới trướng hắn chín ngàn người, rất nhanh liền có bảy tám ngàn người xoay người lên ngựa.

Nhưng chiến mã còn thiếu hơn một ngàn con, cái này có chút xấu hổ.

Ngay tại lúc này, trên thảo nguyên phía bắc vang lên tiếng ầm ầm, một đội Xe sắt, loại xe chở hàng kia, lái tới, xếp thành một hàng ở trước mặt Lư Tượng Thăng...

Khất Than cười nói: "Xe chở quân tới rồi, vậy thì không thành vấn đề. Lư đại nhân, mời để cho những người còn lại lên xe đi."

Lư Tượng Thăng chỉ liếc mắt nhìn Xe sắt, tâm tình liền hỗn loạn.

Cái này...cái này là hung khí chiến tranh đáng sợ gì vậy?

Người Mông Cổ vậy mà đã nắm giữ hung khí đáng sợ như vậy rồi sao?

Không chỉ hắn hỗn loạn, ba ngàn Thiên Hùng quân dưới trướng hắn cũng hỗn loạn không chịu nổi, tổng đốc Tuyên Phủ Dương Quốc Trụ cũng giống vậy hỗn loạn không chịu nổi.

Duy nhất biểu thị bình tĩnh, chỉ có tổng binh Đại Đồng Vương Phác vẫn luôn qua lại mật thiết, âm thầm cấu kết với thôn Cao

Gia... Năm đó Vương Phác ở dưới sự giúp đỡ của Vương Nhị và Mã Thủ Ứng, đại bại quân Thanh, từ đó về sau vẫn luôn cùng vài vị tướng lĩnh của thôn Cao Gia lén lút liên lạc, không có việc gì liền cùng nhau ăn uống một bữa...

Cái gì mà [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện] hắn cũng xem.

Hắn quen với thứ Xe sắt này!

Hơn một ngàn bộ binh kia không được phân chia chiến mã, phân biệt leo lên gần trăm chiếc Xe sắt, đứng ở trong thùng xe còn vẻ mặt mơ màng: "Thứ này thật sự có thể chở chúng ta chạy sao? Một chiếc xe chở mười mấy hai mươi người, nặng như vậy."

Ngay tại lúc bọn họ nghi hoặc, Xe sắt "Ù" phun ra một cỗ khói đen.

Binh lính trong thùng xe "khụ khụ khụ" do bị sặc...

Tài xế cười haha, nắm lên than đá rồi ném vào trong lò lửa: "Huynh đệ nắm chặt lan can bên cạnh, xuất phát!"

Xe sắt bắt đầu chạy!

Mặc dù thảo nguyên tính là bằng phẳng, nhưng so với đường nhựa thì chẳng bằng phẳng chút nào, Xe sắt hành trình lên xuống nhảy lên, xe thời này lại không có hệ thống giảm xóc như treo khí nén.

Nó chạy càng nhanh, nhảy càng lợi hại.

Binh lính trong thùng xe bị nhảy đến mức kêu to "A a a", "Ô ô ô", "Yo yo yo", nhưng mà, loại trải nghiệm này cũng không tệ, giống như lần đầu tiên ngồi tàu lượn siêu tốc ở công viên giải trí, thật là sảng khoái.

Binh lính vậy mà chơi rất vui vẻ!

Lần này liền đến lượt những người cưỡi ngựa ghen tị: "Tại sao bọn hắn ngồi Xe sắt chơi, chúng ta chỉ có thể cưỡi ngựa? Không phục, đổi chỗ chơi."

Ban đầu Lư Tượng Thăng cũng cưỡi một con ngựa, nhìn thấy Xe sắt hình như rất thú vị, cũng nhịn không được muốn lên trên chơi, nhưng hắn đường đường là Binh bộ thượng thư, làm sao có thể làm ra chuyện không đứng đắn như vậy, chỉ có thể cưỡng ép nhịn xuống.

Lúc này, một chiếc Xe sắt lái đến bên cạnh hắn, tài xế cười nói: "Lư đại nhân, xe của chúng ta có thể chở được hai người, ngoài ta ra, còn có thể chở thêm một người cầm hoả súng, người cầm hoả súng trên xe của ta vì phạm quân kỷ bị giam lỏng, tạm thời trống một chỗ, ngài muốn lên không?"

Lư Tượng Thăng không nói hai lời, xoạt xoạt một cái lật người xuống ngựa, lại một cái lăng ba vi bộ chui lên vị trí người cầm hoả súng của Xe sắt .

Vị trí này ở kiếp sau đều là dựng súng máy, đáng tiếc lực lượng kỹ thuật của thôn Cao Gia còn chưa đủ chế tạo súng máy, chỉ có thể lắp một khẩu hoả súng lớn.

Lư Tượng Thăng ngồi ở trên, vươn tay nắm lấy hoả súng, bên trái nhìn nhìn, bên phải nhìn nhìn, cảm giác còn không tệ... Ai da, luôn muốn bắn cái gì đó... Lúc này nếu có một tên kỵ binh Kiến Nô cho hắn bắn thì tốt rồi.

Xe sắt và kỵ binh Mông Cổ tổ hợp lại với nhau, với tốc độ nhanh như bay, xuyên qua Kiến Xương, đuổi theo về Cẩm Châu...

Mặt trời lặn như máu, đỏ như mũ của cô bé quàng khăn đỏ.

Đa Nhĩ Cổn dẫn theo năm trăm tên kỵ binh trên người mang

vết thương, vừa mệt vừa đói, chậm rãi tiến về phía đông.

Vượt qua đồng cỏ Kiến Xương của người Mông Cổ, cuộc chạy trốn điên cuồng kia khiến cho người ngựa đều sắp sụp đổ, tốc độ hành động tự nhiên phải giảm xuống, không thể tiếp tục lao nhanh nữa.

Lại chạy nữa, người ngựa đều không chịu nổi.

Đa Nhĩ Cổn chậm rãi đi...

Phía sau tiếng móng ngựa dồn dập, một tên thám báo đội sổ đột nhiên từ phía sau đuổi theo, kêu to: "Đại soái, không hay rồi. Người của Lư Tượng Thăng lại đuổi theo kịp."

Đa Nhĩ Cổn: "Ta đ*, hắn toàn là bộ binh, làm sao có thể đuổi theo kịp được?"

Thám báo: "Người Mông Cổ cung cấp ngựa cho bọn họ, còn có Xe sắt chở bọn họ xuyên qua Kiến Xương, hiện tại bọn họ cũng đã tiến vào Cẩm Châu, xuống ngựa, đi bộ đuổi theo rồi."

Đa Nhĩ Cổn: "Má má má! Mọi người xốc lại tinh thần, chúng ta lại phải tăng tốc tiến lên."

Chương 1335: Lư đại nhân thần cơ diệu toán

Đa Nhĩ Cổn mỏi mệt không chịu nổi, chỉ có thể tiếp tục cắn răng tiến lên.

Người ngựa mỏi mệt, đã sắp không chịu đựng nổi nữa, nhưng không chịu nổi cũng phải chịu.

Chiến mã mỗi bước đi, đều cảm thấy như dưới chân rót chì, khó khăn vạn phần, kỵ binh trên lưng ngựa cũng đang ngủ gật, tinh thần uể oải không phấn chấn.

Đa Nhĩ Cổn chỉ có thể không ngừng cổ vũ bọn họ: "Lại liều mạng một phen là có thể về nhà! Xuyên qua Cẩm Châu là có thể về nhà!"

Ngay lúc này...

Phía trước xuất hiện một tòa biên bảo nhỏ.

Biên bảo như thế này, trên biên cảnh Đại Minh triều có thể nhìn thấy khắp nơi, là năm đó Chu Nguyên Chương khi lập quốc làm, vì duy trì cửu biên Đại Minh triều, lập xuống công lao hiển hách.

Nhưng trải qua mấy trăm năm tháng, đại đa số biên bảo đều thành vật bài trí, dưới ánh tà dương có vẻ khá là tịch mịch.

Đa Nhĩ Cổn biết, biên bảo phụ cận thành Cẩm Châu cũng phần lớn đều ở trạng thái hoang phế, Tổ Đại Thọ căn bản sẽ không đóng quân ở những biên bảo này, hắn đem binh lực toàn bộ co rút vào thành Cẩm Châu, tử thủ cô thành, làm cỏ đầu tường.

Đang định tùy ý xuyên qua.

Liền nhìn thấy trên biên bảo kia có một đám đầu người thò ra...

Tiếp theo, có một binh sĩ lớn tiếng hô to một câu gì đó, trong biên bảo có lượng lớn binh sĩ chạy ra, trên tường thành bày ra tư thế tác chiến, phong hoả đài trên đỉnh bảo cũng đốt lên, khói đặc cuồn cuộn bay lên trời.

Đa Nhĩ Cổn: "Ta **!"

Năm trăm kỵ binh: "Ta **!"

Cái này thật sự là quá đáng, Đa Nhĩ Cổn lớn tiếng phẫn nộ mắng: "Tổ Đại Thọ, ngươi có phải là bị bệnh rồi không? Bệnh thì đi xem đại phu đi!"

Chỉ thấy trên đỉnh bảo xuất hiện một Minh quân bách hộ, lớn tiếng hô: "Cái gì Tổ Đại Thọ? Tổ Đại Thọ đã thành vong hồn dưới đao của ta, hiện tại địa giới Cẩm Châu này, là Đạo Huyền Thiên Tôn của bọn ta định đoạt."

Đa Nhĩ Cổn mặt mũi tràn đầy dấu chấm hỏi.

Thủ thành binh cũng không dài dòng với hắn, quả quyết dựng lên hoả súng, nhắm ngay đầu Đa Nhĩ Cổn, hiện tại còn chưa tiến vào tầm bắn, cho nên hắn cũng không vội nổ súng. Nhắm, dù sao chính là nhắm, liền nhìn xem ngươi Đa Nhĩ Cổn có dám tới gần hay không.

Đa Nhĩ Cổn tức đến tê dại...

Thế nhưng, tình huống trước mắt là không tiến cũng phải tiến.

Vị trí biên bảo đều là Chu Nguyên Chương năm đó cẩn thận lựa chọn, vị trí rất tốt, biên bảo trước mắt này chính là chặn trên

con đường về nhà của Đa Nhĩ Cổn, không đi qua cũng phải đi qua.

Phía sau có Lư Tượng Thăng truy binh, biên bảo trước mắt coi như là long đàm hổ huyệt, cũng chỉ có thể xông lên.

"Xông lên! Từ dưới bảo vòng qua." Đa Nhĩ Cổn hét lớn, hai chân kẹp bụng ngựa, bắt đầu xung phong bi tráng.

Năm trăm kỵ binh vội vàng đuổi theo.

Bọn họ không cầu giết địch, chỉ cầu thoát mạng.

Thế nhưng, biên bảo vốn là ngăn cản quân địch tiến lên, sao có thể dễ dàng vòng qua như vậy? Khu vực bên cạnh bảo, bày đủ loại chướng ngại vật, cọc gỗ, rào chắn, hàng rào... Dù sao lộn xộn cái gì cũng có.

Đa Nhĩ Cổn xông vào trong đó, chỉ có thể xoay người, nhảy lên...

Mà binh sĩ trên bảo sẽ không khách khí: "Khai hoả!"

"Phanh phanh phanh phanh!"

Tiếng hoả súng vang lên.

Từng binh lính Thanh kêu thảm rơi xuống ngựa...

Đa Nhĩ Cổn cảm nhận được cảm giác khẩn trương kích thích khi viên đạn bay vút qua đỉnh đầu, cắn răng, sợ cái rắm, xông lên, xông lên!

Trú quân trong biên bảo không nhiều, cũng chỉ có một trăm người, một bách hộ dẫn đầu nổ súng, cũng bắn không được mấy vòng, đoàn người Đa Nhĩ Cổn liền xông qua, quay đầu lại kiểm kê số người, liếc mắt một cái, lại thiếu mất khoảng một trăm người.

Còn lại bốn trăm kỵ!

Mẹ kiếp, tiếp tục chạy.

Tuy nhiên, hắn rất nhanh liền phát hiện, trên đường về nhà phía trước, khắp nơi đều dâng lên trụ khói, cái gọi là phong hoả liên thiên, đại khái chính là như vậy. Các biên bảo trong thành Cẩm Châu, tựa hồ đều bị khởi động, khắp nơi đều đốt lên phong hoả.

Mẹ nó!

Đa Nhĩ Cổn tuyệt không nhận thua! Tiến lên, tiếp tục tiến lên.

Rất nhanh, phía trước lại xuất hiện một tòa biên bảo.

Đa Nhĩ Cổn đang định giống như biên bảo trước đó xông qua, liền nhìn thấy phía trước bày ra một đội quân, trong quân có một mặt đại kỳ, đang theo gió tung bay, trên kỳ viết một chữ "Tào" to lớn.

Tào Biến Giao dược mã hoành thương, đứng ở vị trí đầu tiên trong đội ngũ, vẻ mặt khinh thường nhìn Đa Nhĩ Cổn.

Đa Nhĩ Cổn chỉ liếc mắt một cái, liền biết Tào Biến Giao không dễ đối phó.

Tào Biến Giao lớn tiếng nói: "Dùng hoả súng bắn chết ngươi, có vẻ Tào Biến Giao ta không đủ anh hùng, hôm nay ta liền dùng trường thương trong tay này, cùng ngươi quyết một trận thắng bại, ngươi dám tiếp chiêu không?"

Đa Nhĩ Cổn hai mắt đỏ bừng: "Mẹ kiếp!"

Hắn xoát một cái rút ra trường thương, xông tới Tào Biến Giao.

Tào Biến Giao: "Ha ha ha, tới hay lắm!"

Hắn cũng kéo dây cương, nghênh đón.

Đây là một hồi yêu đương hai chiều, à không đúng, là quyết đấu.

Trong nháy mắt, hai ngựa giao nhau, hai cây trường thương đồng thời vung lên, đốc, tiếng va chạm của cán thương vang lên, Tào Biến Giao ngồi vững vàng, không nhúc nhích, Đa Nhĩ Cổn lại bị chấn động đến thân thể lắc lư, suýt nữa rơi xuống ngựa.

Kỳ thật hắn không có kém như vậy, nhưng mà chạy đường dài, thể lực tiêu hao hầu như không còn, đã sớm là nỏ mạnh hết đà.

Tào Biến Giao lắc đầu, thở dài: "Đại tướng Đa Nhĩ Cổn, cũng bất quá chỉ như thế."

"A a a!" Đa Nhĩ Cổn tức giận đến đỉnh đầu bốc khói, ghìm ngựa xoay người, lần nữa xông tới Tào Biến Giao, hai ngựa lần nữa giao nhau, lướt qua người xoay người, Tào Biến Giao vung trường thương trong tay lên, phốc một tiếng, đâm trúng trước ngực Đa Nhĩ Cổn.

Mũi thương tuy bị áo giáp ngăn cản không có đâm vào, lại đẩy Đa Nhĩ Cổn ngã về phía sau, ngã xuống ngựa...

Rơi ngựa, liền càng không cần phải nghĩ đến chạy trốn!

Tào Biến Giao thúc ngựa giơ thương, bay người một thương đâm tới, mũi thương từ trên mặt Đa Nhĩ Cổn đâm vào, máu tươi bắn tung tóe, óc cũng bị xuyên ra, mũ giáp bị hất bay ra xa, trên mặt đất lăn mấy vòng mới dừng lại.

"Vô vị!" Tào Biến Giao phất tay, đại quân ùa lên, trong nháy mắt tiêu diệt toàn bộ bốn trăm kỵ binh còn lại.

Buổi trưa ngày hôm sau...

Bộ binh do Lư Tượng Thăng suất lĩnh đuổi theo tới, vừa đi tới

dưới biên bảo, liền nhìn thấy đầu lâu Đa Nhĩ Cổn đang treo trên không trung cửa bảo, giống như một cây rong biển, theo sóng lay động...

Lư Tượng Thăng mừng rỡ: "Trong bảo là vị tướng quân nào đang trấn thủ."

"Là ta." Tào Biến Giao từ bên trong nghênh đón, cười ôm quyền với Lư Tượng Thăng: "Thượng thư đại nhân thần cơ diệu toán, bố trí thiên la địa võng, mệnh lệnh mạt tướng ở chỗ này phục kích Đa Nhĩ Cổn, nhất chiến công thành."

Lư Tượng Thăng: "Ta bố trí cái quỷ! Ta làm sao không nhớ rõ mình có bố trí?"

Tào Biến Giao: "Ngài là Binh bộ thượng thư, tất cả hành động của binh mã thiên hạ, đều là ngài an bài."

Lư Tượng Thăng: "..."

Nghe có vẻ rất có đạo lý, nhưng luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Tào Biến Giao lấy xuống thủ cấp treo trên cửa bảo, bỏ vào trong hộp, đưa cho Lư Tượng Thăng: "Lư đại nhân, thứ này xin ngài mang về kinh thành, tiếp theo, chủ hoà phái, khụ khụ... ý kiến của phái chủ hoà, ngài hẳn là có thể áp chế toàn bộ. Phái chủ chiến lần này nhất định có thể chiếm thượng phong."

Lư Tượng Thăng chấn động: "Đúng vậy! Lần này, nhất định có thể xác định phương hướng chiến lược phản công."

Chương 1336: Người này không thể chọc vào

Thịnh Kinh...

Tin tức Đa Nhĩ Cổn tử trận chắp cánh bay vào hoàng cung.

Hoàng Thái Cực mặt mũi âm trầm nghe xong báo cáo của thuộc hạ, sau đó thở dài một hơi.

Tình thế có chút không ổn rồi!

Hắn không phải kẻ bất tài, mà là một thiên tài chiến lược.

Tình hình chiến lược trước mắt, nếu để Chu Do Kiểm đến phân tích, có lẽ còn phân tích sai, nhưng để Hoàng Thái Cực phân tích, chắc chắn sẽ không sai lệch.

Hắn cau mày suy nghĩ hồi lâu, phân phó: "Từ hôm nay trở đi, chiến lược co cụm phòng ngự, không cần cân nhắc chuyện xuất chinh nữa, thủ vững cương thổ. Ngoài ra... Phạm Văn Trình!"

Phạm Văn Trình ra khỏi hàng: "Hoàng thượng, vi thần có mặt."

Hoàng Thái Cực nói: "Phái người đi tiếp xúc riêng với Đại Minh, chúng ta phải nghĩ cách nghị hòa, kéo dài thời gian, cho đến khi xe thiết giáp của chúng ta chế tạo xong."

Chuyện nghị hòa, kỳ thật vẫn luôn là các vị đại thần Đại Minh đang cân nhắc, chỉ là các vị đại thần này muốn giữ thể diện, cố ý nói nghị hòa thành chiêu hàng.

Hoàng Thái Cực không có chết vì sĩ diện như vậy, nói không ra

lời "chiêu hàng" ngu xuẩn đó, trực tiếp ném ra hai chữ nghị hòa.

Phạm Văn Trình nói: "Vi thần minh bạch! Trong số các đại thần Đại Minh, có không ít người là phái chủ hòa, đặc biệt là đại thái giám Cao Khởi Tiềm, là một đột phá khẩu rất tốt, vi thần sẽ nghĩ cách liên lạc với Cao Khởi Tiềm."

Hoàng Thái Cực: "Ừm!"

Phạm Văn Trình lui xuống.

Hoàng Thái Cực ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, hồi lâu không nói một lời.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó: "Hỏng rồi! Kế hoạch vừa rồi, quên đặt mật danh hành động..."--

Bên cạnh hoàng trang phủ Thuận Thiên, một nhà xưởng phân bón nho nhỏ đang hoạt động.

Mà cách nhà xưởng phân bón không xa, một "nhà xưởng hơi nước" mới được xây dựng.

Một đám kỹ thuật viên mũ lam đến từ thôn Cao Gia đang chỉ điểm đám công tượng vừa vào xưởng: "Bên này... Bên này nhìn kỹ... Thông số kỹ thuật này rất quan trọng..."

Tên công tượng kia mặt mũi lúng túng: "Ta không biết chữ!"

"Không biết chữ không sao, chúng ta dùng chữ số Ả Rập để giản hóa chữ số, ngươi xem, đây là 1, đây là 2..."

Mũ lam tay cầm tay dạy bảo đám công tượng mới.

Đang dạy dỗ vui vẻ, một tên quan từ cửa chính chạy vào, lớn tiếng gào lên: "Này này này! Có lầm hay không? Nhà xưởng các ngươi sao lại ra sức đào quan tượng của ta?"

Mọi người nhìn kỹ, tri phủ Thuận Thiên đến rồi.

Tri phủ Thuận Thiên tuy chỉ là một tri phủ, nhưng quan này lớn vô cùng, có thể đối đầu trực tiếp với tuần phủ bên ngoài, quả thực là một đại quan không dễ chọc.

Lương Thế Hiền thân là phủ thừa phủ Thuận Thiên, đương nhiên là kém tri phủ một cấp bậc.

Thấy thượng cấp đến, chỉ có thể nghênh đón, cười nói: "Tri phủ đại nhân, chúng tôi cũng không có đào người, chỉ là dán thông báo, tuyển dụng nhân tài, là bọn họ tự mình đến."

Tri phủ Thuận Thiên tỏ ra khó chịu: "Thông báo của ngươi có vấn đề rồi, tiền công trả cao ngất ngưởng, nào có ai như ngươi trả tiền công cho thợ rèn như vậy? Ngươi tuyển là thợ rèn hay là cha? Quan phường của ta, thợ rèn đều nộp ngân lượng xong rồi bỏ đi, hại tượng sư ngày nào cũng đến chỗ ta kêu khóc, nói là công việc giao phó căn bản không làm xong."

Lương Thế Hiền mỉm cười: "Luân ban tượng có thể nộp ngân lượng rồi đi, đây là quy định đã định từ lâu, cũng không tính là trái luật mà, tri phủ đại nhân cũng đừng trút giận lên ta."

Tri phủ Thuận Thiên: "Chỉ có luân ban tượng bỏ đi thì còn may, trụ toạ tượng cũng bỏ chạy, từng người một ngay cả hộ tịch cũng không cần, bỏ trốn thành hắc hộ phải không? Ta hoài nghi nhà xưởng mới này của ngươi có rất nhiều trụ tọa tượng hắc hộ!"

Câu nói này vừa thốt ra, sắc mặt mấy công tượng liền đen sì.

Không sai!

Bọn họ chính là trụ tọa tượng đã bỏ trốn, hiện tại chính là Hắc hộ điển hình.

Dưới sự cám dỗ của lợi ích đủ lớn, bọn họ quả quyết từ bỏ

tượng tịch của mình, trốn vào nhà xưởng mới, ngày ngày trốn trong nhà xưởng cũng không ra ngoài, vùi đầu làm việc lấy tiền công. Vốn tưởng rằng nhà xưởng này có Lương Thế Hiền phủ thừa phủ Thuận Thiên che chở, quan sai sẽ không tra được đến đây.

Không ngờ... Lần này tri phủ Thuận Thiên tự mình đến tra xét.

Phải làm sao bây giờ?

Công tượng bỏ trốn bị bắt trở về, thế nhưng phải sung quân.

Đám công tượng sợ đến mặt mày tái mét.

Tri phủ Thuận Thiên liếc mắt một cái đã nhìn ra, cười lạnh nói: "Ngươi... Ngươi... Ngươi, còn có ngươi... Mấy người các ngươi, chính là Hắc hộ phải không?"

Mấy công tượng kia sợ hãi rụt đầu lại, trốn sau bàn.

Tri phủ Thuận Thiên cười lạnh liên tục, đang muốn phân phó thuộc hạ bắt người.

Đúng lúc này, một người đột nhiên chui ra từ trong phòng tiếp khách của nhà xưởng.

Tri phủ Thuận Thiên nhìn kỹ, người này vậy mà là đương triều thủ phụ, Hạ Phùng Thánh.

"Ể?"

Hạ Phùng Thánh: "Ây da, ngươi đang làm ầm ĩ gì ở đây vậy? Nhà xưởng này là của bản quan đấy."

Vừa thốt ra câu này, tri phủ liền lúng túng...

Hóa ra, nhà xưởng này tuy là do Lương Thế Hiền bỏ tiền xây dựng, nhưng lại treo tên Hạ Phùng Thánh. Không còn cách nào, đất kinh thành này, đại lão quá nhiều. Một phủ thừa phủ Thuận

Thiên nho nhỏ muốn làm gì đó, nếu không có chỗ dựa, rất dễ bị các vị đại thần khác xử lý.

Nhưng treo tên Hạ Phùng Thánh thì khác, ông ta có nhàn rỗi đến đâu, thì cũng là thủ phụ, quan viên bình thường không dám xâm chiếm nhà xưởng của ông ta.

Ví dụ như hiện tại, tri phủ Thuận Thiên bị làm cho lúng túng.

Hắn tuy rất ngưu, nhưng không ngưu bằng thủ phụ.

Hạ Phùng Thánh cũng không tức giận, ông ta đến đây là để lướt sóng, không phải đến chốn quan trường để thụ địch, bèn vẫy tay với tri phủ Thuận Thiên: "Lại đây lại đây, vào phòng uống hai chén trà."

Tri phủ Thuận Thiên không đi cũng không được, đành ngoan ngoãn đi vào, ngồi xuống.

Hai người rót một chén trà xanh, lúc này Hạ Phùng Thánh mới chậm rãi nói: "Ngươi cũng biết ta là người như thế nào, ghét nhất gây chuyện thị phi, làm một nhà xưởng nhỏ, không gì hơn là muốn kiếm chút bạc."

Tri phủ Thuận Thiên: "..."

Hạ Phùng Thánh nói: "Tiền nhà xưởng ta kiếm được, mỗi một phần đều có thêm thuế giá trị gia tăng, ừm, ta biết ngươi không biết thuế giá trị gia tăng là gì, ngươi cứ hiểu là, mỗi khi ta bán ra một món hàng, đều phải dâng lên quốc khố một khoản bạc, nói như vậy, ngươi hiểu chưa?"

Tri phủ Thuận Thiên hít một ngụm thịt heo xào: "Nộp thuế, cho quốc khố?"

Hạ Phùng Thánh gật đầu: "Đúng vậy, quốc khố! Nhà xưởng này, là đang kiếm tiền cho hoàng thượng đấy."

Tri phủ Thuận Thiên bắt đầu hoảng sợ, chọc vào vị thủ phụ nhàn rỗi trước mắt này thì không sao, Hạ Phùng Thánh nổi tiếng là không có tính công kích, chỉ muốn bo bo giữ mình.

Nhưng chọc vào túi tiền...

Vậy chẳng khác nào chọc vào hộ bộ và hoàng thượng!

Hộ bộ rất là hung dữ, còn hoàng thượng lại càng nổi tiếng là khắc bạc, bất kể là đại thần thân tín đến đâu, trong nháy mắt liền cách chức, đày đi ba ngàn dặm.

Tri phủ Thuận Thiên: "Thì ra là thế. Đã là nhà xưởng của ngươi thu thuế cho quốc gia, vậy thì không có vấn đề gì, dù sao đám công tượng này cũng là vì nước làm việc, ta liền... coi như điều động bọn họ từ quan phường sang đây, cần gì phải bỏ trốn, thật là."

Đám công tượng đang nghe lén bên cạnh, trong nháy mắt thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1337: Xin giúp đỡ

Các quan to quý nhân ở kinh thành dạo gần đây bàn tán râm ran về một chuyện.

Chuyện là... mở xưởng kiếm tiền!

Nhà xưởng phân bón của Lương Thế Hiền hốt bạc.

Kiểu kiếm tiền nhiều như nước ấy, vậy mà hắn ta lại rút lui khi đang trên đỉnh cao, bán đi con gà đẻ trứng vàng. Kẻ tiếp nhận nhà xưởng phân bón từ tay hắn ta tiếp tục hốt bạc.

Khiến đám người khác nhìn đến đỏ mắt, ai nấy đều muốn mở một cái xưởng cho riêng mình.

Ngay sau đó, Lương Thế Hiền còn công khai kỹ thuật sản xuất phân bón. Tuy phần lớn đám quan viên chẳng hiểu gì về kỹ thuật hóa học, nhưng bọn họ cũng chẳng cần phải hiểu, bọn họ chỉ cần đầu tư, bỏ tiền ra thuê một tên mũ lam từ nhà xưởng phân bón của Lương Thế Hiền với mức lương cao ngất ngưởng là có thể xây dựng nhà xưởng phân bón của riêng mình rồi.

Hoạt động đào người diễn ra vô cùng điên cuồng, chẳng mấy chốc, đám mũ lam trong nhà xưởng phân bón gần như bị đám người kia dùng tiền tài dụ dỗ hết sạch. Sau đó, khắp các thành trì quanh kinh thành đều bắt đầu xây dựng nhà xưởng phân bón.

Bọn quan lại đều có kênh thông tin và địa bàn thế lực riêng của mình.

Hang ổ của ai ở Thiên Tân thì sẽ xây nhà xưởng phân bón ở Thiên Tân, hang ổ của ai ở Bảo Định thì đương nhiên sẽ mở một

nhà xưởng phân bón ở Bảo Định...

Các quan viên đều hiểu rõ đạo lý mãnh long bất quá giang, địa bàn của ngươi ta không nhúng tay vào, địa bàn của ta ngươi chớ bén mảng, mọi người cùng nhau phân chia của cải một cách hòa bình, vui vẻ hòa thuận chẳng phải tốt hơn sao? Đương nhiên, thi thoảng cũng có một hai quan viên đụng độ địa bàn với nhau, khi đó chỉ có thể thương trường như chiến trường, đánh cho ra trò.

Nhà xưởng phân bón mọc lên như nấm sau mưa.

Đợi đến khi bọn họ mở xưởng xong một lượt, Lương Thế Hiền lại tung ra một nhà xưởng động cơ hơi nước.

Ban đầu, các quan to quý nhân hoàn toàn không hiểu động cơ hơi nước là thứ đồ chơi gì, nhưng khi những thứ như máy dệt hơi nước lần lượt được sản xuất từ nhà xưởng, xưởng dệt kiểu mới được xây dựng, bọn họ mới ngớ người ra.

Về khoản làm ăn kinh doanh, quan viên miền Bắc phản ứng chậm hơn hẳn so với các quan viên xuất thân Giang Nam.

Quan viên xuất thân Giang Nam nhanh chóng bỏ tiền mua một lượng lớn máy dệt hơi nước, thuê thuyền lớn chở về Giang Nam mở xưởng dệt.

Đến khi các quan viên xuất thân miền Bắc kịp phản ứng thì động cơ hơi nước đã bị người ta mua hết veo, bọn họ chẳng còn cách nào mua được hàng nữa.

Thế là, các quan viên đầu óc nhanh nhạy lại nhắm vào nhà xưởng sản xuất máy dệt hơi nước!

Nếu đã bán máy dệt hơi nước là có thể kiếm tiền thì cần gì phải dệt vải vóc làm gì? Làm ăn thượng nguồn chẳng phải tốt hơn sao, chỉ cần kiếm lời từ máy móc là được, còn đỡ phải phiền phức bán lẻ quần áo.

Vì vậy, hành động dùng lương cao để đào mũ lam lại lan đến nhà xưởng động cơ hơi nước.

Đám mũ lam đến từ thôn Cao Gia trở nên vô cùng đắt hàng, thường thì mông còn chưa kịp ngồi ấm chỗ này đã có nhà xưởng khác ném cành ô liu với mức lương cao chót vót.

Sau đó, mô hình nhà xưởng kiểu thôn Cao Gia bắt đầu lan rộng ra khắp các ngành nghề...

À đúng rồi, những nhà xưởng này đều phải nộp thuế giá trị gia tăng. Ban đầu, quy định nộp thuế đã được đặt ra, những kẻ gia nhập sau chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt mà chấp nhận loại thuế này, nếu không sẽ chẳng thể nào chen chân vào được.

Lúc này, tại một tửu lâu ở một trong tám con phố lớn kinh thành, một đám quan viên mời Hạ Phùng Thánh đến ngồi vào bàn chủ tọa, sau đó thay phiên nhau kính rượu ông ta.

Một quan viên đặt chén rượu xuống, cười nói với Hạ Phùng Thánh: "Hạ đại nhân, hôm nay chúng tôi mời ngài đến đây là muốn bàn bạc với ngài một chuyện."

Hạ Phùng Thánh: "Hả? Chuyện gì thế? Chuyện lớn ta không giúp được đâu, chuyện nhỏ thì không cần ta phải ra tay..."

Các quan viên có mặt vội vàng nói: "Hạ đại nhân, chuyện này ngài đừng vội từ chối, nghe thử đã."

Hạ Phùng Thánh: "Ồ? Rốt cuộc là chuyện gì?"

Một quan viên hạ giọng nói: "Chuyện là như thế này, các vị đang ngồi gần đây đều mở một nhà xưởng mới, bởi vì nhà xưởng mới rất kiếm tiền... nhưng mà... quy định của nhà xưởng mới này có chút không ổn."

Hạ Phùng Thánh: "Hả? Không ổn chỗ nào?"

Quan viên: "Nhà xưởng mới này vậy mà lại có quy định phải nộp thuế giá trị gia tăng, thật là... Ngài cũng biết đấy, chúng ta đây, từ bao giờ phải nộp thuế chứ? Hiện tại mở nhà xưởng mới, mọi quy định đều phải làm theo kiểu mới, nhất định phải nộp một khoản, ngài nói xem có tức chết người không?"

Hạ Phùng Thánh: "Các ngươi tìm ta, muốn ta làm gì?"

Các quan viên nói: "Đương nhiên là muốn ngài với tư cách là thủ phụ dẫn đầu, thiết lập lại quy định này... Dù sao thì, trong tay ngài cũng có một nhà xưởng động cơ hơi nước, ngài cũng phải nộp loại thuế này, thật là khó chịu."

Hạ Phùng Thánh hiểu ra, đám người này muốn xóa bỏ thuế giá trị gia tăng.

Hừ!

Chuyện này, Hạ Phùng Thánh hắn chẳng muốn quản đâu.

Trong tay ông ta quả thực có một nhà xưởng động cơ hơi nước, là do Lương Thế Hiền "chuyển nhượng" cho ông ta, ông ta cũng đang nộp loại thuế này, trong lòng cũng hơi xót ruột.

Thế nhưng...

Ông ta biết rõ chức vị thủ phụ khó ngồi đến nhường nào.

Thời Sùng Trinh, các đời thủ phụ thay nhau như thay áo, bị cách chức còn đỡ, có những vị thủ phụ còn bị tống giam vào ngục, thật đáng sợ.

Hạ Phùng Thánh ngồi trên vị trí này, giống như ngồi trên đống lửa, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ bị thiêu chết ngay tại nhiệm.

Hạ Phùng Thánh lắc đầu nguầy nguậy: "Chuyện này ta không quản được, không quản được đâu."

Các quan viên: "Ngài là thủ phụ, còn chuyện gì mà ngài không quản được chứ?"

Hạ Phùng Thánh: "Không được, không được, thật sự không quản được."

Ông ta cũng chẳng thèm nói chuyện với đám người này nữa, đứng phắt dậy chạy xuống lầu, cơm nước rượu thịt gì cũng mặc kệ, bỏ bụng đói meo mà chạy biến.

Các quan viên nhìn nhau, chưa từng thấy vị thủ phụ nào lại vô trách nhiệm đến thế.

Bọn họ chỉ đành tự mình thương lượng, một đám người hạ giọng nói: "Tuy Hạ Phùng Thánh không chịu lên tiếng giúp chúng ta, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn, có vẻ cũng sẽ không phản đối chúng ta."

"Đúng vậy! Hắn ta chỉ là bình hoa di động, chẳng có ích lợi gì."

"Vậy chúng ta mặc kệ hắn, trực tiếp đến triều đình tranh luận thôi."

"Sáng mai tảo triều, chúng ta sẽ dâng sớ lên hoàng thượng, 'trần tình lợi hại'."

"Lý do ta đã nghĩ xong rồi, chính là triều đình không thể tranh giành lợi ích với dân, không thể thu thuế nặng, nếu không những loại thuế này đều sẽ đổ hết lên đầu bách tính."

"Lý do này được đấy!"

"Cãi cho hắn nhức hết cả đầu."

"Chỉ cần người cãi đủ đông, hoàng thượng nhất định sẽ sợ hãi."

"Được, cùng nhau làm nào."

Một đám quan lại, tràn đầy khí thế, chỉ chờ đến sáng hôm sau phát huy sức mạnh...

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã đến sáng sớm ngày hôm sau.

Chu Do Kiểm đêm qua xem tấu chương đến tận nửa đêm, chỉ ngủ được vỏn vẹn hai canh giờ, lúc này ngồi trên long ỷ, cả người uể oải, mệt mỏi rã rời: "Các vị ái khanh, có việc tấu lên, không có việc gì thì bãi triều..."

Xoạt, một quan viên nhảy ra: "Hoàng thượng! Gần đây, về vấn đề nhà xưởng phân bón và nhà xưởng máy dệt hơi nước, vi thần có lời muốn nói."

"Trùng hợp quá, thần cũng có lời muốn nói."

"Thần cũng muốn nói."

Một đám đại thần lập tức khuấy động bầu không khí...

Tiếp đó, nhân vật đại diện xuất hiện, cười khẩy một tiếng, bắt đầu thao thao bất tuyệt, nào là tranh giành lợi ích với dân, nào là thuế nặng đè chết bách tính, các quan viên thay phiên nhau oanh tạc.

Chu Do Kiểm trong nháy mắt đã bị bọn họ nói đến choáng váng đầu óc.

Hắn vội vàng nhìn về phía Hạ Phùng Thánh, những nhà xưởng này đều là do Hạ Phùng Thánh mở ra, vị thủ phụ này không lên tiếng giúp hắn thì không được...

Thế nhưng vừa liếc mắt nhìn sang, hắn liền phát hiện ra Hạ Phùng Thánh đang nhắm mắt dưỡng thần, như thể chẳng biết gì, không biết, không biết.

Chu Do Kiểm: "!!!"

Hắn vội vàng quay đầu nhìn sang Lương Thế Hiền.

Lương Thế Hiền thấy Chu Do Kiểm nhìn sang, liền mỉm cười, chỉnh trang lại y phục, bước ra khỏi hàng.

Chương 1338: Tiếp tục nộp thuế

Lương Thế Hiền vừa bước ra, sự chú ý của bá quan văn võ liền đổ dồn vào hắn.

Kỳ thực tất cả mọi người đều rõ, kẻ này chính là mấu chốt.

Bởi vì nhà xưởng phân bón đầu tiên là do hắn xây dựng, người đầu tiên đề xuất thuế giá trị gia tăng cũng là hắn, tên này thà rằng mình kiếm ít đi, cũng muốn giúp triều đình ban hành thuế giá trị gia tăng, quả thực là tên điên, là chó điên mà Chu Do Kiểm nuôi!

Các vị quan viên trong nháy mắt liền tự đặt mình vào vị trí kẻ thù của Lương Thế Hiền.

Trong đầu lập tức nghĩ ra vạn biện pháp, chuẩn bị cùng hắn đại chiến một trận khẩu chiến.

Thời khắc mấu chốt, thậm chí chuẩn bị kỹ càng động thủ.

Dù sao triều hội Đại Minh, là nổi tiếng có thể động thủ.

Các vị đại thần ngay tại điện đánh người, cũng không phải chuyện hiếm lạ.

Lương Thế Hiền nghênh đón các ánh mắt thù địch, trên mặt lại lộ ra biểu tình vô cùng bình tĩnh: “Hắc, chư vị, các vị nói không tranh lợi cùng dân chúng, kỳ thực chính là các vị đang tranh lợi với triều đình, tranh lợi với quốc khố.”

Các vị quan viên: “Ta không phải, ta không có!”

Lương Thế Hiền: “Thôi vậy, chuyện này, ta cũng không muốn nhiều lời, dù sao nói các vị cũng sẽ không thừa nhận, một bộ dạng trung thần ái quốc, trên thực tế người người đều chỉ tính toán vì bản thân mình.”

Chu Do Kiểm nghe được câu này, ủy khuất đến mức thiếu chút nữa khóc thành tiếng: Lương ái khanh nói hay a.

Tuy nhiên, chỉ nói như vậy, là vô dụng.

Tất cả mọi người đều biết, kể cả Chu Do Kiểm cũng biết, đám quan viên này da mặt cực dày, chỉ dựa vào giảng đạo lý là không có cách nào đánh bại bọn họ. Nếu bọn họ có một chút xíu giảng đạo lý, thì làm sao có thể nói ra bốn chữ không biết xấu hổ “tranh lợi cùng dân chúng” này.

Lương Thế Hiền duỗi ngón tay chỉ vào một vị quan viên cầm đầu, cười nói: “Ta biết ngươi, ngươi bỏ ra bổng lộc cao, từ chỗ của ta đào đi một vị kỹ thuật giám đốc mũ lam, vị giám đốc kia họ Trịnh, ngươi dựa vào hắn, xây dựng nên một nhà xưởng phân bón.”

Vị quan viên bị chỉ không hề tỏ ra lúng túng, ngược lại tỏ vẻ đắc ý: “Không sai! Trịnh chưởng quầy là ta đào tới, thế nào? Hắn ở chỗ ngươi, bổng lộc quá thấp, ta vừa mở miệng, hắn liền đến chỗ ta, cầm mười lượng bạc một tháng mà ta cho, giúp ta xây dựng nhà xưởng phân bón ở Thiên Tân, thế nào? Không phục? Vậy ngươi bỏ ra bổng lộc cao hơn mà đào hắn trở về đi, hừ! Vừa muốn ngựa chạy, lại không muốn cho ngựa ăn cỏ…”

Lương Thế Hiền cười khẩy một tiếng: “Ngươi tin hay không, ta nói một câu, hắn liền từ chức khỏi nhà xưởng của ngươi, trở về nhà xưởng phân bón của ta?”

Vị quan viên kia hiển nhiên không tin: Hắn bỏ ra mười lượng bạc một tháng mời Trịnh chưởng quầy đó! Lúc ấy Trịnh chưởng

quầy ra vẻ cảm ân lắm, vui vẻ giúp hắn xây dựng nhà xưởng, sao có thể bởi vì một câu nói của Lương Thế Hiền liền bỏ đi?

Quan viên cười lạnh: “Thật sao? Ta ngược lại muốn xem ngươi làm được hay không.”

Lương Thế Hiền vươn tay, lại chỉ vào một vị quan viên khác: “Ta cũng nhớ kỹ ngươi, ngươi bỏ tiền mời đi từ chỗ ta một vị kỹ thuật chủ quản họ Lý, trở về mở một nhà xưởng dệt hơi nước.”

Vị quan viên kia cười lạnh: “Không sai! Thế nào? Ta có tiền, ta mời nổi.”

Lương Thế Hiền mỉm cười: “Lý chủ quản đi đến chỗ ngươi, làm tổng chưởng quầy đúng không? Còn giúp ngươi giải quyết nguyên vật liệu thép để chế tạo động cơ hơi nước, hắn còn mang theo một đội ngũ kỹ thuật đi qua, giúp ngươi giải quyết vấn đề kỹ thuật của động cơ hơi nước.”

Quan viên đắc ý: “Lý chưởng quầy là nhân tài, giúp ta bớt không ít việc, ngươi ngay cả nhân tài như vậy cũng giữ không được, chứng tỏ ngươi không được lòng người.”

Lương Thế Hiền cười hắc một tiếng: “Có một loại khả năng này không, hắn là ta phái đi, mà không phải ngươi đào đi?”

Sắc mặt vị quan viên kia cứng đờ, nhưng rất nhanh khôi phục như thường: “Đương nhiên là không thể! Hắn là thấy bổng lộc ta cho cao mới đến chỗ ta.”

Lương Thế Hiền cười ha ha: “Tốt lắm! Các ngươi cứ tự tin là được.”

Hắn xoay người, thi lễ với Chu Do Kiểm: “Hoàng thượng, năm ngày sau vào lúc lâm triều, nếu những vị quan viên này còn có ý kiến đối với thuế giá trị gia tăng, chúng ta cứ đồng ý với bọn họ, không thu thuế giá trị gia tăng nữa.”

Chu Do Kiểm kinh hãi: “Hả? Sao có thể như vậy được?”

Lương Thế Hiền nháy mắt: “Vi thần cảm thấy, năm ngày sau, bọn họ đều sẽ hối hận.”

Các vị quan viên nghị luận ầm ĩ: “Nói hươu nói vượn!”

Lương Thế Hiền: “Thật sao? Hạ quan kiến nghị, sau hôm nay chư vị đại nhân tan triều trở về, nhanh chóng đến nhà xưởng nhìn xem, những vị kỹ thuật chủ quản, tổng chưởng quầy kia, bọn họ còn ở đó hay không, nếu bọn họ chạy mất rồi, nhà xưởng của các vị có thể vận hành không nổi a.”

Các quan viên làm sao có thể tin được.

Tuy nhiên, loại chuyện miễn thuế này, bọn họ cũng biết tranh cãi ở trên triều đình một ngày là sẽ không có kết quả, nhất định phải cãi nhau thật nhiều trận mới có thể giải quyết, hôm nay đã cãi nhau đủ rồi, không vội, lần sau lại cãi tiếp.

Tảo triều kết thúc, bá quan giải tán.

Một vị quan viên mở nhà xưởng ở Thuận Thiên phủ, vừa mới trở về phủ đệ, còn chưa kịp làm chuyện khác, liền thấy một gia đinh chạy tới, vội vàng hô: “Lão gia, đại sự không tốt, chưởng quầy ở nhà xưởng mới của chúng ta, đột nhiên bỏ bê công việc không làm nữa.”

“Cái gì?” Vị quan viên kia kinh hãi: “Vì sao?”

“Hắn cũng không nói vì sao, chỉ nói có chút việc phải xử lý, sau đó liền niêm phong sổ vàng bạc mà lão gia ngài cho, đặt ở trên bàn một văn tiền cũng không lấy, trực tiếp rời đi.”

Trong nháy mắt vị quan viên kia hoảng hốt, nhà xưởng mới mọi thứ đều mới, đủ loại kỹ thuật mới mà hắn nhìn cũng không hiểu, nếu như không có vị chưởng quầy mũ lam kia, nhà xưởng

này căn bản vận hành không nổi a.

Hắn vội vàng hô: “Nhanh, mau đưa ta đi xem.”

Vội vàng chạy ra khỏi phủ, vừa mới chạy đến đường lớn, liền nhìn thấy từ trong phủ đệ đối diện cũng có một vị quan viên chạy ra, chính là người cùng hắn tạo áp lực muốn không nộp thuế ở trên triều đình, người nọ cũng vẻ mặt hoảng sợ.

Hai người vừa nhìn thấy bộ dạng của đối phương liền biết, vị chưởng quầy mũ lam của đối phương cũng chạy mất rồi.

“Mẹ kiếp, cái tên Lương Thế Hiền kia giăng bẫy hại chúng ta.”

“Chưởng quầy mũ lam thật sự là do hắn phái tới?”

“Chó má, sao có thể như vậy được! Rõ ràng là ta bỏ tiền ra đào người mà.”

“Không có hắn, nhà xưởng mở không nổi a.”

“Mẹ nó, kỹ thuật đều nắm trong tay hắn.”

Hai vị quan viên vội vàng chạy về nhà xưởng, chạy hết một con đường, liền nhìn thấy rất nhiều người đều chạy ra ngoài, con hẻm hai bên toàn là quan to trong kinh thành ở, cùng bọn họ là một phe gây áp lực muốn không nộp thuế, hiện tại đám người này đều đang chạy ra ngoài.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Ta nghe gia đinh nói, vị chưởng quầy nhà ta, là vào lúc chúng ta đang mở triều hội liền từ chức rời đi.”

“Vị chưởng quầy nhà ta cũng vậy, lúc hắn đi, ta đang cùng Lương Thế Hiền cãi nhau đây.”

“Lương Thế Hiền làm cách nào vậy? Hắn còn đang cùng chúng

ta cãi nhau, chưởng quầy bên này đã từ chức rồi? Mẹ nó! Truyền tin bằng bồ câu cũng không nhanh như vậy.”

Một đám người không hiểu ra sao, không thể lý giải được.

Bọn họ chạy về nhà xưởng của mình, liền nhìn thấy bức thư mà vị chưởng quầy mũ lam để lại: “Về nhà thăm người thân, năm ngày sau trở lại.”

Bọn họ vừa nhìn liền hiểu, Lương Thế Hiền nói là “năm ngày sau”, mà những vị chưởng quầy này để lại thư cũng là “năm ngày sau”.

Rõ ràng, đây là uy hiếp!

Năm ngày sau nếu bọn họ ở trên triều đình nhận thua, chư vị chưởng quầy sẽ thật sự trở về, nếu bọn họ ở trên triều đình tiếp tục đối nghịch cùng Lương Thế Hiền, chư vị chưởng quầy chỉ sợ sẽ không trở lại nữa.

“Mẹ nó chứ!”

Các vị quan viên một trận chửi ầm lên.

Mắng chửi xong, năm ngày sau, tất cả mọi người trên triều đình đều nhất trí biểu thị, thuế giá trị gia tăng rất cần thiết, có lợi đối với sự phát triển của quốc gia, mọi người đừng làm loạn nữa, phải vì quốc gia mà suy nghĩ.

Chương 1339: Kiến Nô tất bại

Bọn quan viên trên triều đình, lần đầu tiên hiểu được cái gì gọi là cảm giác "kỹ thuật hạch tâm" bị người khác khống chế.

Không có đám chưởng quầy này, nhà xưởng của bọn họ không thể nào vận hành được.

Mà đám chưởng quầy này rõ ràng là Lương Thế Hiền cố ý phái đến cho bọn họ dùng, căn bản không phải là bọn họ bỏ tiền lương cao ra mời về.

Bọn họ tự cho là mình lợi dụng được kỹ thuật của đám chưởng quầy, nhưng trên thực tế là Lương Thế Hiền đang lợi dụng tài nguyên và nhân mạch của bọn họ. Bọn họ muốn chính là lợi ích, mà Lương Thế Hiền muốn lại là "mở rộng nhà xưởng".

Rốt cuộc ai là chủ, ai là tớ, ai đang lợi dụng ai, trước đây đã nhầm lẫn rồi, hiện tại rốt cuộc mới hiểu rõ.

"Một tên Lương Thế Hiền nho nhỏ, không thể nào có lực lượng lớn như vậy."

"Phía sau hắn ta là hoàng thượng!"

"Đúng vậy, nhất định là hoàng thượng ở phía sau chống lưng cho hắn ta thì hắn ta mới có thể làm được như vậy."

"Không không không, hoàng thượng sao có thể thông minh như vậy? Các ngươi còn chưa nhìn ra hoàng thượng là một tên phế vật sao?"

"Vậy rốt cuộc là ai ở phía sau chống lưng cho Lương Thế Hiền?"

Bọn kinh quan lúc này mới phát hiện, tình huống hình như có chút không đúng lắm, phía sau Lương Thế Hiền có cao nhân, mà vị cao nhân này rốt cuộc là ai, bọn họ lại mù tịt, hoàn toàn không tìm được phương hướng.

"Bất kể người phía sau là ai, ít nhất có một chuyện chúng ta đã biết." Một tên quan viên nói: "Kỹ thuật không thể nắm giữ trong tay người khác, chúng ta phải tự mình nắm giữ kỹ thuật mới được."

"Cái kỹ thuật này đi đâu mà kiếm?"

"Ta ngược lại biết được một chút manh mối." Một tên quan viên nói: "Nam Trực Lệ, Côn Sơn, nhà họ Cố, có một tử đệ tên là Cố Viêm Vũ, mấy năm trước, ta nghe nói Cố Viêm Vũ bán tám trăm mẫu ruộng tổ tiên, đi làm một cái gì mà trường học. Nghe nói trường học đó dạy từ thiên văn địa lý, cái gì cũng dạy, bên trong có rất nhiều kỳ môn tạp học hi kỳ cổ quái..."

Bọn quan viên: "Hả? Còn có chuyện này sao?"

Tên quan viên lúc nãy nói: "Trường học này được xây dựng ở Lạc Dương, ta định phái con cháu dòng thứ trong nhà, đến trường học này học tập các loại kỳ môn tạp học. Chờ khi người nhà học thành trở về, ta sẽ đá bay tên chưởng quầy do Lương Thế Hiền phái đến nằm vùng."

Thế gia đại tộc thường dùng con cháu dòng chính để đọc sách thi khoa cử, sau này ra làm quan, đưa gia tộc phát dương quang đại, còn con cháu dòng thứ thường được dùng để kinh doanh buôn bán, cung cấp tài chính ủng hộ cho con cháu dòng chính, mà con cháu dòng chính sau khi làm quan lại quay ngược lại chiếu cố việc buôn bán của con cháu dòng thứ, củng cố gia tộc.

Chiêu này ngàn năm qua luôn luôn hiệu nghiệm.

Các quan viên khác nghe vậy, cảm thấy có lý: "Nhà ta cũng làm như vậy."

"Kế này hay lắm, nhà ta cũng nên noi theo."

Thế là, một đám con cháu dòng thứ của thế gia đại tộc, xuất phát về Lạc Dương...

Bọn quan viên còn tưởng rằng, sau khi con cháu dòng thứ học được thủ đoạn kinh doanh buôn bán trở về nhà, sẽ giống như trước đây "quan thương cấu kết" với con cháu dòng chính, cùng nhau đưa gia tộc trở nên rực rỡ huy hoàng, nhưng bọn họ lại không biết.

Cái đám con cháu dòng thứ này, sau khi học được tư tưởng mới, sẽ trở thành lực lượng tiên phong xé rách thế gia đại tộc, biến "đại gia" thành "tiểu gia"-

Ngay khi bọn kinh quan còn đang đấu trí đấu dũng với Lương Thế Hiền...

Lư Tượng Thăng một lần nữa hồi kinh.

Tin tức chém giết đại tướng quân Kiến Nô là Đa Nhĩ Cổn đã nhanh hơn một bước hồi kinh so với hắn, tin tức chấn động lòng người này, trong nháy mắt đã chắp thêm cánh, bay khắp mọi ngõ ngách của kinh thành.

Toàn bộ kinh thành lập tức hoan hô như sấm!

Bị Kiến Nô áp bức mấy chục năm rồi, hiện giờ thế cục thay đổi, Đại Minh rốt cuộc cũng cứng rắn lên rồi, không chỉ đoạt lại Cẩm Châu, còn khiến cho đội kỵ binh xâm nhập của Kiến Nô có đi không về.

Trải qua trận chiến này, Kiến Nô chắc chắn là không dám xâm phạm nữa.

Tất cả bách tính ở kinh thành và Bắc Trực Lệ đều thở phào nhẹ nhõm, không cần phải lo lắng Kiến Nô chạy đến cướp bóc nữa rồi.

Rất nhiều bách tính Bắc Trực Lệ trốn trong kinh thành không dám ra ngoài, nhao nhao trở về thôn xóm của mình, đúng rồi, trước khi trở về, còn phải mua một đợt phân bón ở kinh thành, dùng xe bò kéo, vui vẻ trở về nhà.

Trong đầu mọi người đã bắt đầu tưởng tượng đến niềm vui được mùa trong năm tới.

Trùng hợp là, xưởng phân bón mà Lương Thế Hiền mượn tay bọn quan viên làm ra đang mọc lên như nấm sau mưa, có một số xưởng phân bón do địa điểm lựa chọn quá gần nhau, khó tránh khỏi rơi vào cuộc chiến giá cả, mà cuộc chiến giá cả phân bón là có lợi cho bách tính, vừa hay mua rẻ được vài bao tải lớn.

Mỏ quặng, xưởng luyện sắt, xưởng ngũ kim được trang bị kỹ thuật mới, cũng bắt đầu thay thế xưởng thủ công lạc hậu cũ kỹ, sản lượng thép tăng lên, khiến cho giá cả các loại nông cụ cũng đồng loạt giảm xuống.

Bách tính nhất thời cảm thấy, cuộc sống dường như không còn khổ sở như vậy nữa.

Triều hội...

Lư Tượng Thăng tiến lên một bước: "Hoàng thượng, nay Cẩm Châu đã đoạt lại, đội kỵ binh Kiến Nô đã bị tiêu diệt toàn bộ, đây chính là thời cơ tốt để chúng ta phản công Liêu Đông, đoạt lại đất đai đã mất. Thẩm Dương vốn là lãnh thổ của Đại Minh chúng ta, hiện tại bị Kiến Nô chiếm đóng, đổi tên thành Thịnh Kinh, thật là nực cười. Vi thần nguyện làm tiên phong, công phá ngụy kinh, khôi phục giang sơn."

Lời này, thật sự là nói trúng ý của Chu Do Kiểm.

Là hoàng đế, hận nhất chính là người khác xưng vương xưng đế.

Trong năm Vạn Lịch, Từ Hồng Nho khởi nghĩa ở Huy Châu, tự xưng Trung Hưng Phúc Liệt Đế, niên hiệu Đại Thừa Hưng Thắng, lúc đó triều đình lập tức phái binh, đánh cho hắn ta sống dở chết dở.

Mấy năm trước, Lý Tự Thành chiếm cứ huyện Hà Khúc xưng vương, Chu Do Kiểm cũng hạ lệnh đánh cho hắn ta sống dở chết dở.

Kiến Nô chiếm đóng Thẩm Dương đổi tên thành Thịnh Kinh, xưng đế hiệu Đại Thanh, triều đình đương nhiên cũng là muốn đánh cho sống dở chết dở, nhưng bất đắc dĩ bao nhiêu năm nay, vẫn luôn đánh không lại...

Nhưng hiện tại, Chu Do Kiểm cảm thấy mình lại có thể rồi!

"Lư ái khanh!" Giọng nói của Chu Do Kiểm cũng cao hơn vài phần: "Lần trước ngươi đề nghị phản công Kiến Nô, triều thần nhiều người phản đối, lúc đó trẫm suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đưa ra quyết định công thủ kiêm bị, mà hiện tại xem ra, dường như đã đến lúc phản công rồi?"

Lư Tượng Thăng: "Thần cho rằng, không còn thời cơ nào tốt hơn hiện tại nữa. Phía bắc Kiến Nô phải đối mặt với sự quấy rối của quân đội Mông Cổ, phía nam bị Bì Đảo và Đan Đông kiềm chế, còn có Triều Tiên vương Lý Tông hiện tại cũng vẫn đứng về phía Đại Minh chúng ta, quân ta lại vượt qua Cẩm Châu, tấn công Thẩm Dương, ba đường cùng giáp công, Kiến Nô tất bại."

Kiến Nô tất bại!

Bốn chữ này Chu Do Kiểm rất thích nghe.

"Lư Tượng Thăng, thật sự là 'tất bại' sao?"

Lư Tượng Thăng lớn tiếng nói: "Tất bại!"

Chu Do Kiểm mừng rỡ, đang muốn mở miệng hạ chỉ.

Bỗng nhiên một tên thái giám từ trong triều bước ra: "Hoàng thượng, tuyệt đối không thể."

Chu Do Kiểm nhìn kỹ lại, là Cao Khởi Tiềm: "Ngươi có lời gì muốn nói?"

Cao Khởi Tiềm nói: "Đại Minh triều của chúng ta vừa mới khôi phục từ trận đại hạn hán, lưu khấu cũng mới dẹp yên không lâu, lúc này quốc gia chưa ổn định, há có thể tùy tiện phát động ngoại chiến?"

Chữ "ngoại" này Lư Tượng Thăng nghe không lọt tai: "Thẩm Dương là lãnh thổ của Đại Minh triều chúng ta, Kiến Nô cũng là gia nô trong nhà chúng ta, bất quá chỉ là một đám nô tài tạo phản, há có thể nói là ngoại?"

Cao Khởi Tiềm biết mình lỡ lời, vội vàng sửa lời: "Đám gia nô này đã làm loạn mấy chục năm, hung tàn độc ác, khó có thể thu phục, hiện giờ chúng ta mới có chút ít chiến thắng, lập tức muốn đánh vào sào huyệt của chúng, e là quá mức tự phụ. Theo ý kiến của vi thần, vẫn là nên dùng ân đức để cảm hóa thì hơn."

Chương 1340: Chế độ này không tốt

Lư Tượng Thăng dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn Cao Khởi Tiềm: "Lần trước ngươi lực chủ chiêu hàng, còn có thể nói là không thông chiến lược, phán đoán sai lầm, ta còn có thể miễn cưỡng lý giải ngươi. Nhưng lần này, ưu thế lớn như vậy, cơ hội tốt như vậy, ngươi còn nói muốn chiêu hàng, ta liền không thể lý giải. Cao công công, ngươi sẽ không phải là nhận tiền của Kiến Nô chứ?"

Cao Khởi Tiềm trong lòng đánh thót một cái, hắn thật sự là nhận tiền.

Không lâu trước đó, hắn bị Đa Nhĩ Cổn một đường đuổi theo, dọa đến hắn trốn vào Sơn Hải Quan. Nhờ có Ngô Tam Quế bảo vệ, Sơn Hải Quan còn tính an toàn, hắn liền ở nơi đó không đi nữa.

Qua một hồi, liền nghe được tin tức Lư Tượng Thăng toàn diệt Đa Nhĩ Cổn.

Lúc ấy trong lòng liền phiền muộn!

Công lao lớn như vậy, làm sao không rơi vào trong tay mình? Lại rơi vào trong tay cái tên không nể mặt mình Lư Tượng Thăng này.

Tức, phi thường tức giận!

Ngay lúc hắn tức giận không được, gian tế Mãn Thanh tìm tới cửa.

Một bao kim ngân châu báu nhét vào trong tay hắn, mời hắn hỗ trợ ở trong triều nói chuyện, để cho Minh Thanh hai nước có

thể tạm thời nghị hòa.

Cao Khởi Tiềm đương nhiên là mừng rỡ, hắn vốn là "phái chủ hòa", hiện tại Mãn Thanh còn đưa cho hắn kim ngân châu báu đến mời hắn nói hòa, vậy không phải là lấy tiền không sao?

Sau khi vui vẻ nhận lấy khoản tiền này, hắn liền từ Sơn Hải Quan khởi hành trở về kinh thành, sau đó liền có một màn vừa rồi.

Cao Khởi Tiềm giả bộ ra bộ dáng phẫn nộ: "Họ Lư, ngươi ngậm máu phun người."

Hắn lại lập tức xoay người sang Chu Do Kiểm, bật khóc hu hu: "Hoàng thượng, tiểu nhân từ nhỏ làm bạn với ngài lớn lên, mấy chục năm qua cẩn thận tỉ mỉ, trong đầu chỉ có một mình hoàng thượng, tiểu nhân bất luận làm cái gì, đều chỉ vì giúp hoàng thượng phân ưu giải nạn. Tên họ Lư này vậy mà vu oan ta nhận tiền của Kiến Nô, muốn hãm hại hoàng thượng... Ngài nói xem, chuyện này, tiểu nhân làm sao có thể làm?"

Chu Do Kiểm vừa nhìn thấy hắn khóc, trong lòng liền khó chịu, vội vàng trợn mắt nhìn Lư Tượng Thăng: "Lư Tượng Thăng, trong triều đình, sao có thể bắn tên không đích, tùy ý hãm hại đại thần khác. Cao Khởi Tiềm từ nhỏ đi theo trẫm, làm sao có thể là loại người như ngươi nói?"

Lư Tượng Thăng: "..."

Cao Khởi Tiềm còn đang giả khóc, nhưng từ trong ống tay lộ ra ánh mắt, bên trong viết đầy ý cười nhạo: Hừ, Lư Tượng Thăng, ngươi còn kém xa lắm.

Chu Do Kiểm lại bắt đầu dao động: "Cao Khởi Tiềm nói cũng có lý, chúng ta vừa mới trải qua đại hạn hán, vất vả lắm mới tiêu diệt lưu khấu, hiện tại quốc lực chưa ổn, trong triều bách phế đãi hưng. Ngay cả thuế thu còn chưa thu được, lúc này lại muốn phát

binh đi đánh Kiến Nô, quân phí cần thiết không ít..."

Lương Thế Hiện tiến lên một bước: "Gần đây xây không ít nhà xưởng mới, thuế giá trị gia tăng hạng mục này thu nhập rất khá, phương diện quân phí, hẳn là không thiếu."

Gần đây Lương Thế Hiện chính là hồng nhân, hắn vừa mở miệng, Chu Do Kiểm lại có chút dao động: "Hả? Quân phí còn được sao?"

Chu Do Kiểm mừng rỡ: "Nếu phương diện quân phí không có vấn đề, vậy..."

Cao Khởi Tiềm tiến lên một bước: "Hoàng thượng, Quan Ninh quân Liêu Đông, chúng ta còn thiếu nợ quân lương mấy năm... Lúc trước Tổ Đại Thọ phản, một trong những nguyên nhân chính là thiếu nợ quân lương của hắn."

Chu Do Kiểm: "Cái này..."

Lần này lại khó xử.

Hắn vừa dứt lời, Tào Hóa Thuần lại đứng dậy: "Hoàng thượng, sau khi chúng ta mở hải cấm, từ hải thương nước ta thu một thành thuế, từ thương nhân Tây Dương thu hai thành thuế, thuế tăng vọt. Nếu dùng cho một lần trả hết nợ lương của Quan Ninh thiết kỵ, chắc là có thể an lòng bọn họ."

Chu Do Kiểm mừng rỡ: "Lời này có lý."

Ánh mắt hai vị đại thái giám, lại một lần nữa va chạm trên không trung, xoạch một tiếng toé lên tia lửa điện.

Cao Khởi Tiềm nhìn chằm chằm Tào Hóa Thuần, tuy không nói lời nào, nhưng trong ánh mắt lại truyền đến một tin tức: "Ngươi nhất định muốn đối nghịch với ta đúng không?"

Tào Hóa Thuần vốn không muốn đối đầu với hắn, nhưng lúc này lại không muốn lùi bước, lương tâm của hắn không cho phép lùi bước.

Hai vị đại thái giám vừa mới đứng dậy... các đại thần giỏi quan sát sắc mặt, lập tức lại bắt đầu phát huy, ngươi nói chủ chiến tốt, ta nói chủ hòa tốt, ngươi nói thừa cơ thu hồi đất mất, ta nói thừa cơ nghỉ ngơi dưỡng sức.

Dù sao chữ quan hai cái mồm, liền nhìn bọn hắn làm sao biện minh.

Nghe bên nào cũng cảm thấy dường như có lý.

Biện minh tới biện minh lui, trong đầu Chu Do Kiểm tắc nghẽn.

"Hôm nay bãi triều! Ngày khác lại nghị!"

Vì vậy, chuyện này lại bị gác lại...

Kinh thành, phủ đệ Tôn Truyền Đình.

Tôn Truyền Đình nhàn rỗi một trận đang vui vẻ nghe Lương Thế Hiện giảng giải tranh luận xảy ra ở trên triều đình, ở phía sau hắn, còn có Trần Thiên hộ đang ngồi đó.

Ba người bọn họ, chính là nhân viên trọng yếu mà thôn Cao Gia phái trú tại kinh thành hiện tại, ngoài ra còn có một lượng lớn mũ lam và mũ vàng, nhưng những cái đó đều là nhân viên kỹ thuật, không tham dự chuyện phương diện chính trị và quân sự.

Lương Thế Hiện: "Trong thiên thư Thiên Tôn cho nói rất đúng, chế độ quân chủ phong kiến, quả nhiên là một loại chế độ nghiêm trọng cản trở xã hội tiến bộ. Lấy chuyện lần này mà nói, phản công hay là nghị hòa, nói đến cùng, quyết định cuối cùng vẫn là ở trong tay hoàng đế, mà vị hoàng đế này... thiên vị thái giám, đối

với quyết sách quốc gia đại sự, luôn luôn đi nghe ý kiến của thái giám. Hai vị đại thái giám vừa đối đầu, hoàng đế liền không cách nào quyết đoán, cuối cùng chỉ có thể 'ngày khác lại nghị', đây chính là nghiêm trọng trì hoãn quân tình."

Tôn Truyền Đình cười: "Mãn Thanh kéo dài cũng vô dụng, khoa học kỹ thuật và sức sản xuất của chúng ta phát triển nhanh hơn so với Mãn Thanh, càng kéo dải, chẳng qua là chênh lệch càng lớn mà thôi. Bọn họ không có khả năng dựa vào kéo dài để đổi lấy được cơ hội chiến lược xoay chuyển."

Lương Thế Hiện gật đầu: "Đúng vậy! Nói thì như vậy, nếu có thể thu thập Mãn Thanh sớm một chút, chúng ta cũng có thể rảnh tay, sớm một bước đặt ánh mắt ở trên biển lớn...Thiên Tôn nói, thời đại hàng hải đã sớm bắt đầu, Đại Minh chúng ta đã lạc hậu một bước, cần phải phấn khởi tiến lên mới được, nhưng không có thời gian dây dưa với dã nhân ở chỗ này."

Tôn Truyền Đình gật đầu: "Bên biển lớn, hiện giờ có Thi Lang, Trịnh Sâm, Yêu Tinh Quyển đang hoạt động, tập đoàn Trịnh thị ở duyên hải Phúc Kiến cũng đang duy trì quan hệ tốt đẹp với chúng ta. Đúng rồi, còn có đệ đệ của Thi Lang, đã sớm leo lên thuyền của người Tây Dương, đi trước tới châu Âu, một đường thăm dò đường biển rồi, chúng ta đã chuẩn bị kỹ càng. Tuy nhiên, chế độ quân chủ phong kiến thật sự có chút không ổn."

Hai người đều đã xem qua Thiên Thư, xem qua những lời phê phán về chế độ quân chủ phong kiến trong Thiên Thư.

Khuyết điểm lớn nhất của chế độ này, chính là "hoàng đế quyền lực quá lớn", tất cả quốc sự trọng yếu, cuối cùng đều do hoàng đế một lời quyết định.

Nếu như hoàng đế anh minh còn tốt, nhưng nếu hoàng đế hôn quân, quốc gia sẽ nguy mất!

Tôn Truyền Đình: "Có lẽ, chúng ta nên chế định một quy củ, những quyết sách quốc gia đại sự, không thể hoàn toàn do hoàng đế một lời định đoạt."

Lương Thế Hiền liếc mắt cười: "Lời này, hình đồng mưu phản a."

Tôn Truyền Đình: "Tôn mỗ là trung thần Đại Minh, tuyệt không có tâm tư mưu phản, nhưng nếu như để mặc hoàng đế làm càn, Đại Minh sớm muộn cũng có một ngày sụp đổ. Chúng ta cần đứng ra, hạn chế tính tùy hứng của hoàng đế, bảo đảm quốc gia có thể đi theo quyết sách chính xác mà tiến lên, không thể lại để hai tên thái giám mang theo văn võ bá quan tranh cãi ở trên triều đình, tiếp tục duy trì như vậy."

Chương 1341: Các ngươi đang thương lượng điều gì?

Hai người vừa nói đến đây, một tên lính gác cửa giả dạng thành biên quân Cố Nguyên chạy vào báo: “Lư Tượng Thăng đến bái kiến.”

Tôn Truyền Đình cười: “Ồ, hắn lại đến nữa.”

Lương Thế Hiền: “Hắn đại khái là đến tìm ngươi nói chuyện phiếm về biên sự đấy.”

Tôn Truyền Đình gật đầu: “Hiện tại hắn khẳng định đang rất hoang mang.”

Rất nhanh, lính gác cửa đã mời Lư Tượng Thăng vào.

Chỉ thấy Lư Tượng Thăng vẻ mặt u uất, vừa nhìn thấy Tôn Truyền Đình liền vội vàng hành lễ, còn hướng về phía Trần thiên hộ ngồi sau Tôn Truyền Đình gật đầu, bày tỏ ý chào hỏi.

Lư Tượng Thăng: “Lương đại nhân, không ngờ ngài cũng ở đây.”

Lương Thế Hiền mỉm cười: “Hạ quan và Tôn đại nhân là người quen cũ, đến đây nói chuyện phiếm mà thôi.”

Lư Tượng Thăng thở dài một hơi: “Hôm nay trên triều đình, Lương đại nhân đã giúp bản quan nói một câu, nói quân phí là có, đa tạ Lương đại nhân trượng nghĩa tương trợ.”

Lương Thế Hiền: “Hạ quan nói như vậy là chuyện nên làm, một là một, hai là hai, trước mắt đích thực là có đủ quân phí, có

thể phản công trở lại."

Lư Tượng Thăng: "Haizz, nếu như văn võ bá quan trên triều đình đều có thể bẩm tấu thẳng thắn giống như Lương đại nhân, vậy thì tốt biết bao. Nhưng tên Cao Khởi Tiềm kia là một tên tiểu nhân, hôm nay những người phản đối hắn, hắn khẳng định đều ghi nhớ hết, về sau e rằng sẽ bất lợi cho Lương đại nhân, xin ngài nhất định phải cẩn thận."

Lương Thế Hiền cười: "Không sao, ta không sợ hắn."

Lư Tượng Thăng nhìn sâu vào hắn một cái, gật gật đầu, chuyển ánh mắt sang Tôn Truyền Đình: "Tôn đại nhân, lần này tại hạ đến đây, là có một số việc muốn thỉnh giáo."

Tôn Truyền Đình: "Mời cứ việc hỏi."

Lư Tượng Thăng: "Lần này tại hạ tiến đánh Cẩm Châu, truy kích Đa Nhĩ Cổn, một đường đi tới, nhìn thấy quá nhiều thứ kỳ quái."

Nói đến đây, ánh mắt hắn liếc nhìn Trần Thiên Hộ một cái, hắn đương nhiên biết, chính vị này đã tự tay chém Tổ Đại Thọ, nhưng công lao không lấy một chút nào, vèo một cái liền quay về bên cạnh Tôn Truyền Đình làm gia đinh.

Mà công lao kia không biết tại sao lại thành của mình, sau đó truy sát Đa Nhĩ Cổn cũng vậy, hắn chỉ là một mực truy đuổi, kỳ thật cũng chưa chính thức giao thủ với Đa Nhĩ Cổn, nhưng Đa Nhĩ Cổn một đường bị người ta đập cho tơi bời, đập đến tận Cẩm Châu thì triệt để bị đập cho tan tành, sau đó lại còn đem thủ cấp tặng cho Lư Tượng Thăng.

Lư Tượng Thăng ngồi mát ăn bát vàng, nhưng cái gì cũng không làm, cảm giác này rất không tốt! Phi thường phi thường không tốt.

Tôn Truyền Đình cười: “Những thứ kỳ quái nào vậy?”

Lư Tượng Thăng: “Thứ nhất là những chiếc thuyền khổng lồ kỳ quái, hạm đội do tổng binh duyên hải Tào Văn Chiếu suất lĩnh, toàn là những chiếc thuyền lớn kỳ quái mà tại hạ chưa từng thấy, từng chiếc từng chiếc một không buồm không mái chèo, không hiểu sao lại chạy nhanh như vậy. Tại hạ mới đến kinh thành, mới ngồi vào vị trí Binh bộ thượng thư chưa được bao lâu, cũng không biết đây là loại vũ khí kỳ quái gì, hy vọng Tôn đại nhân có thể dạy bảo cho tại hạ.”

Tôn Truyền Đình xoay người, trên giá sách tìm kiếm một hồi, lật ra một quyển tạp chí, rồi ném về phía Lư Tượng Thăng: “Nào, ngươi xem thử là hiểu, xem cái này còn tốt hơn ta dùng miệng nói.”

Lư Tượng Thăng cầm lấy quyển tạp chí, vừa nhìn: “《Kiến thức về tàu thuyền》 kỳ thứ mười bốn, lật ra trang đầu tiên, thế mà lại là giới thiệu về thuyền buồm lớn của Hà Lan. Về việc vận dụng thuyền buồm lớn của Hà Lan ở bên kia châu Âu, vị trí của nó trong thời đại hàng hải, tất cả đều nói rất rõ ràng…”

Lư Tượng Thăng xem đến say sưa ngon lành, đột nhiên bừng tỉnh: A? Ta không phải đến xem cái này mà?

Vội vàng lật về phía sau, lật qua một đống trang màu, cuối cùng cũng tìm được giới thiệu về loại thuyền quái dị trong tay Tào Văn Chiếu: “Tàu chiến lưỡng dụng Bình Liêu, chiều dài tàu 62 mét, lúc hành trình tiêu chuẩn ít nhất cần 20 thủy thủ mới có thể vận hành, chở đầy đủ 900 binh lính… có thể đi trên sông Hoàng Hà và Trường Giang, độ mớn nước tám mét…”

Lư Tượng Thăng: “A, chính là nó, chính là nó! Lúc đó ta ngồi chính là chiếc thuyền này.”

Hắn điên cuồng lật về phía sau, tạp chí đương nhiên sẽ không

công bố chi tiết về tàu chiến, nhưng chức năng cơ bản của nó, tình huống vận dụng trong sử dụng thực tế gì đó, đều có giới thiệu, giống như tạp chí quân sự phổ thông của hậu thế, fan quân sự xem đến vui vẻ, sau khi xem xong dường như cái gì cũng hiểu, kỳ thật cái gì cũng không hiểu.

Lư Tượng Thăng: "Thì ra là thế, tại hạ rốt cục đã hiểu rõ loại thuyền này. Vậy tại hạ còn muốn hỏi một chút, loại pháo nhỏ kỳ quái mà quân Sơn Tây sử dụng, rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Tôn Truyền Đình lại đứng dậy, trên giá sách tìm kiếm một hồi.

Xoát một cái ném ra một quyển tạp chí, 《Vũ khí hiện đại》 kỳ thứ mười bảy, thuận tay lật đến một trang, đưa cho Lư Tượng Thăng xem.

Lư Tượng Thăng nhìn kỹ: "Pháo diệt ma Thiên Tôn kiểu pj-03…" Phía sau lại là một đống tham số lộn xộn gì mà chiều dài, chiều rộng, kích thước đạn pháo, số lượng đạn dược, trọng lượng trang bị, tầm bắn vân vân, sau đó là phần giải thích về việc vận dụng thực chiến của nó.

Vẫn là câu nói kia, fan quân sự xem xong vui tươi hớn hở, xem xong dường như cái gì cũng hiểu, kỳ thật cái gì cũng không hiểu.

Lư Tượng Thăng: "Thì ra là thế, tầm bắn của khẩu pháo này thế mà lại xa như vậy, trách không được nó có thể bắt nạt đại pháo trên tường thành Cẩm Châu, khiến cho đại pháo bên đối phương không bắn ra được một phát nào, đã triệt để bị bịt miệng. Chậc chậc… quyển sách này thật lợi hại, Tôn đại nhân, giá sách của ngươi…"

Tôn Truyền Đình xòe tay, mỉm cười: "Sách trên giá sách này, ngươi muốn xem quyển nào tùy ý."

Nói xong, hắn đột nhiên đổi giọng: "Tuy nhiên, chỉ dựa vào

những thứ này, không cứu nổi Đại Minh.”

Lư Tượng Thăng: “Hả?”

Tôn Truyền Đình: “Lư đại nhân, ngươi hẳn là đã cảm nhận được rồi đấy, đơn thuần dựa vào việc đánh giỏi, là không thể cứu vãn được Đại Minh, sự thối nát của quốc gia này, là từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên…”

Vừa thốt ra câu nói này, Lư Tượng Thăng liền giật mình, nhưng đồng thời cũng cảm thấy vô cùng tán thành.

Chuyện cãi nhau với Cao Khởi Tiềm ở trên triều đình cách đây không lâu, chậm rãi hiện lên trong đầu, khiến hắn u uất đến mức nhất thời không nói nên lời.

“Haizz!” Lư Tượng Thăng thở dài: “Hoàng thượng bị bọn thái giám che mắt…”

Lương Thế Hiền đột nhiên lên tiếng: “Ngươi là muốn nói, người sai là thái giám, không phải là hoàng thượng?”

Lư Tượng Thăng: “Chẳng lẽ không phải sao?”

Tôn Truyền Đình nhếch miệng cười: “Nếu hoàng thượng không phạm sai lầm, thì thái giám làm gì có gan phạm sai lầm?”

Câu nói này, khiến Lư Tượng Thăng bừng tỉnh!

Đúng vậy, triều đình từ xưa đến nay, chính là thích như vậy, đem sai lầm của quân vương, đổ lên người khác. Ví dụ như Thương Trụ tàn bạo mất nước, mọi người liền bịa ra một Đát Kỷ để gánh tội. Hán Đế nhu nhược, mọi người lại bịa ra một Thập thường thị để gánh tội. Hiện tại, Chu Do Kiểm liên tiếp có những chiêu trò ngu xuẩn, mọi người lại nói: “Không phải là lỗi của hắn, là lỗi của thái giám, là lỗi của gian thần”.

Thế nhưng…

Nếu hoàng đế không dung túng, không thiên vị, không bừa bãi, không bổ nhiệm tư nhân, mà là anh minh thần võ, hùng tài vĩ lược, thì làm gì có đất cho những gian thần này hoạt động?

Cho nên, chung quy đều là lỗi của hoàng đế!

Nghĩ thông suốt điểm này, Lư Tượng Thăng lập tức chết lặng: "Tôn đại nhân, ngươi… ngươi thật to gan…"

Hắn dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn quét qua Tôn Truyền Đình, Lương Thế Hiền, Trần Thiên Hộ: "Các ngươi ở chỗ này, rốt cuộc là đang thương lượng gì vậy? Không phải là chuyện đại nghịch bất đạo gì chứ?"

Tôn Truyền Đình cười: "Đương nhiên là không có! Chúng tôi chỉ là đang thương lượng sách lược cứu nước mà thôi."

Chương 1342: Chúng trị

Lư Tượng Thăng vẻ mặt đầy nghi ngờ: “Sách lược trị quốc gì chứ? Chớ có nói là mưu kế tạo phản đấy nhé?”

Tôn Truyền Đình cười đứng lên, lại từ trên giá sách lấy xuống một quyển sách: “Nào nào nào, Lư đại nhân lại xem thử cái này.”

Lư Tượng Thăng tiếp nhận, vừa nhìn: “《Chúng trị luận》, tác giả: Cố Viêm Vũ.”

Lật ra trang đầu tiên, liền viết hai hàng chữ to như muốn nổ tung màng nhĩ: “Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách!”

Lư Tượng Thăng: “Hay cho câu thất phu hữu trách.”

Tiếp tục xem xuống dưới: “Nhân quân đối với thiên hạ, không thể lấy độc trị. Độc trị cho nên hình phạt rườm rà, chúng trị cho nên hình phạt giản lược… Lấy quyền của thiên hạ giao cho người trong thiên hạ…”

Hắn xem đến rất chăm chú, lật xong một quyển sách, thế mà có rất nhiều chỗ, hắn đều cảm thấy có lý.

Thì ra!

Cố Viêm Vũ cũng là một thư sinh phong kiến, hắn cũng có hạn chế phong kiến của bản thân, mặc dù trong sách hắn đưa ra tư tưởng “chúng trị”, nhưng hắn cũng không phủ nhận quân quyền. Hắn một mặt ca ngợi chế độ quân chủ, một mặt lại viết về việc hạn chế quân quyền, phân quyền cho “người trong thiên hạ ”.

Hắn kỳ thật có một loại cảm giác phân liệt nhất định!

Dùng một câu nói hiện đại để tổng kết chính là: “Ta là người trung quân, nhưng con mẹ nó ta lại muốn moi từ trong tay quân chủ ra một ít quyền lực để phân cho mọi người. Đừng có cái gì cũng để cho một mình quân chủ định đoạt! Nếu tên kia một mình định đoạt, sẽ dẫn đến vấn đề rất nghiêm trọng.”

Lư Tượng Thăng xem đến mức mơ mơ hồ hồ, vừa tán thành, lại phản đối, vừa muốn khen hay, lại muốn kêu người ta bắt Cố Viêm Vũ đến chém đầu.

Tư tưởng trung quân ái quốc, và tư tưởng “Chu Do Kiểm là một tên ngốc”, trong đầu hắn liều mạng giằng co.

Cũng không biết qua bao lâu, Lư Tượng Thăng buông quyển 《Chúng trị hóa 》 trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Tôn Truyền Đình và Lương Thế Hiền: “Hai vị, ý kiến của các ngươi là?”

Tôn Truyền Đình ngược lại cũng không vội nói ý kiến của mình, mà là mỉm cười nói: “Lư đại nhân, chúng ta trước tiên không nói đến những lời chính luận ‘trung quân ái quốc’ kia, nói một chút về tình hình thực tế đi.”

Lư Tượng Thăng: “Tình hình thực tế là gì?”

Tôn Truyền Đình: “Tình hình thực tế nha… chính là triều ta mấy ngàn năm nay, nếu như có Hoàng đế làm rất kém cỏi, cuối cùng đều không ngoại lệ, chính là hoàng triều bị lật đổ, quốc gia diệt vong!”

Câu nói này, dọa Lư Tượng Thăng giật nảy mình.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, không sai!

Đây quả thật là tình hình thực tế.

Mặc dù tất cả mọi người đều hô hào muốn trung quân ái quốc, nhưng nếu một vị Hoàng đế làm quá kém cỏi, nội bộ nhất định sẽ

có người muốn thay đổi người khác lên làm Hoàng đế. Mà lúc này, ngoại địch cũng sẽ không ngồi yên, sẽ thừa cơ xâm lược. Liền sẽ dẫn đến nội ưu ngoại hoạn, quốc gia loạn lạc, thậm chí là diệt vong.

Tôn Truyền Đình: "Cho nên, chúng ta cần phải phòng ngừa tình huống Hoàng đế làm quá kém cỏi, mới có thể bảo đảm an toàn của quốc gia."

Lời này rất có lý!

Lư Tượng Thăng gật đầu biểu thị đồng ý.

Tôn Truyền Đình: "Thế nhưng, Hoàng đế là lớn nhất, thần tử đều phải trung thành với Hoàng đế, trong tình huống này, nếu Hoàng đế hạ thánh chỉ lung tung, Lư đại nhân, ngài là nghe theo, hay là không nghe theo đây?"

Lư Tượng Thăng: "Hít!"

Tôn Truyền Đình: "Lần Kiến Nô xâm lược trước, lúc rút lui, Hoàng thượng thúc giục Binh bộ thượng thư Trương Phượng Dực truy kích Kiến Nô. Nhưng trong tay Trương Phượng Dực chỉ có một đám thiếu gia binh kinh thành, căn bản không có lực chiến đấu, chạy ra ngoài truy kích Kiến Nô, chỉ có rơi vào kế dụ địch của Kiến Nô. Cho nên Trương Phượng Dực không có truy kích, chỉ là giả vờ truy đuổi một chút… Sau đó bị người ta buộc tội, hắn kháng chỉ, nhất định phải bị định tội, chỉ có thể uống thuốc độc tự sát."

Chuyện này, Lư Tượng Thăng biết.

Kỳ thật, toàn bộ văn võ bá quan, ai mà không biết chứ?

Trương Phượng Dực oan hay không oan?

Oan!

Nhưng có biện pháp nào không?

Không có biện pháp!

Bởi vì Hoàng thượng đã hạ chỉ.

Không tuân chỉ chính là sai, chính là phải chết!

Cho dù người thật sự sai là Hoàng đế, nhưng người chết lại là thần tử.

Tôn Truyền Đình đem sách lật đến trang viết câu "Độc trị cho nên hình phạt rườm rà, chúng trị cho nên hình phạt giản lược", để trước mặt Lư Tượng Thăng: "Chuyện của Trương Phượng Dực, chính là ứng với câu này."

"Lúc đó nếu như những đại thần biết binh sự, biết đánh trận, có thể đứng ra lật đổ thánh chỉ của Hoàng thượng, thì Trương Phượng Dực có thể giữ được mạng sống."

Lư Tượng Thăng toàn thân run rẩy: "Cái này… cái này… quyển《Chúng trị luận》này, ngươi… ngươi cho bao nhiêu người xem qua rồi?"

Tôn Truyền Đình: "Cái này thì làm sao đếm xuể, những năm gần đây, phàm là những người đã đọc sách, đã đi học ở vùng Tây Bắc, đều đã xem qua."

Lư Tượng Thăng giật nảy mình.

Tôn Truyền Đình: "Phàm là các học sinh thông qua thi hương ở các vùng Tây An, Sơn Tây, Hà Nam được lựa chọn, tất cả đều xem qua quyển sách này...Trong số bọn họ có không ít người, đã được cắt cử đến các nơi đi làm tri huyện, tri châu, huyện thừa, chủ bạc rồi."

Lư Tượng Thăng thất kinh: "Cái gì? Cái này…"

Đây chẳng phải là đã rải rác khắp thiên hạ sao?

Kinh khủng, tư tưởng đại nghịch bất đạo này, thế mà đã có nhiều người xem qua như vậy.

Mấu chốt là, quyển sách đại nghịch bất đạo này, bản thân hắn lại cảm thấy rất có lý.

Đây mới là điều đáng sợ nhất!

Lư Tượng Thăng dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra, đám tú tài rải rác khắp thiên hạ này, sẽ đem tư tưởng mình học được từ trong quyển sách này, mang vào trong kiến giải chính trị sau này, sau đó, bọn họ sẽ thông qua các loại phương thức, ẩn ẩn phát ra tiếng nói của mình.

Thiên hạ này, sắp loạn rồi a!

Lư Tượng Thăng vỗ bàn "ầm" một tiếng: "Tôn đại nhân, làm như vậy, chẳng lẽ không sợ thiên hạ đại loạn sao?"

"Sợ chứ!" Tôn Truyền Đình cười nói: "Chúng tôi rất sợ thiên hạ đại loạn, cho nên, chúng tôi phải giải quyết lưu khấu trước khi thiên hạ đại loạn, sau đó giải quyết Mãn Thanh, cuối cùng mới đến giải quyết vấn đề chúng trị mấu chốt nhất này… Đến lúc đó cho dù trên triều đình tranh cãi đến mức long trời lở đất, chính trị thành huyết hải, cũng không có ngoại địch và nội khấu có thể thừa cơ rục rịch. Như vậy sẽ không dẫn đến quốc gia diệt vong."

Câu nói này, quả thực là chấn động Lư Tượng Thăng đến choáng váng mê mụi.

Đến tận lúc này, hắn mới rốt cục hiểu được loại cảm giác "chỉ có mình ta là người ngoài" mà hắn cảm nhận được dưới thành Cẩm Châu rốt cuộc là từ đâu mà đến.

Thì ra, có một luồng sức mạnh, vẫn luôn thúc đẩy toàn bộ

quốc gia hướng “chúng trị” mà đi, chỉ là, trước khi bọn họ thực hiện “chúng trị”, cần phải quét sạch nội ưu ngoại hoạn, sau đó mới đến triều đình phân cao thấp.

Như vậy tương đối an toàn!

Lư Tượng Thăng vèo một quyền, đánh về phía mặt Tôn Truyền Đình.

Hắn là người văn võ song toàn, là một Binh bộ thượng thư có thể cầm đao chém người.

Thế nhưng trùng hợp là, Tôn Truyền Đình cũng là người văn võ song toàn, cũng là một Binh bộ thượng thư có thể tự mình lên chiến trường.

Một quyền này của hắn đánh tới, Tôn Truyền Đình dựng thẳng lòng bàn tay tiếp được.

“Ầm!”

Tiếp được rồi!

Tôn Truyền Đình cười: “Lư đại nhân, ngươi đánh ta cũng vô dụng, đã bắt đầu rồi."

Lư Tượng Thăng: "Ta...ta trung với Đại Minh, ta không thể tiếp thu các ngươi."

Tôn Truyền Đình: "Ta cũng trung với Đại Minh! Nhưng ta trung chính là Đại Minh, không phải là một hoàng đế nào đó, nếu hoàng đế làm không tốt, ta sẽ mời hắn xuống, đổi lại một người khác lên, hoặc là, chúng ta thẳng thắn không cần hoàng đế nữa, chúng trị thế nào?"

Lư Tượng Thăng tức giận: "Chỉ toàn nói bậy!"

Hắn rút lại tay, vèo một quyền lại đánh tới.

Tôn Truyền Đình giơ tay ngăn cản, bịch một tiếng lại cản được: "Lư đại nhân, thừa nhận đi, vừa rồi ngươi đã động lòng."

Chương 1343: Cũng là người của bọn họ

Lư Tượng Thăng tung ra vài quyền vù vù, Tôn Truyền Đình cũng dùng vài quyền vù vù đỡ được.

Hai vị Binh bộ thượng thư đánh nhau khí thế ngất trời, vừa đánh, còn xen lẫn một hai câu biện luận.

Thực sự là tay và não đồng thời vận dụng.

Văn võ song toàn dùng ở chỗ này, quả thực khiến người ta mở rộng tầm mắt.

Hai tên gia đinh hộ vệ đi theo Lư Tượng Thăng cũng nhảy dựng lên, muốn động thủ giúp lão gia nhà mình.

Hai người gần như cùng lúc, lao vào vòng chiến.

Nhưng mà, một nắm đấm bay tới, chắn ngang giữa không trung.

Hai tên gia đinh đồng thời nhìn thấy một khuôn mặt dữ tợn, nhe răng cười với bọn họ: "Hai vị huynh đệ, đừng manh động! Để các đại lão học rộng tài cao từ từ nói rõ ràng, chúng ta đều là kẻ thô lỗ, đừng nhúng tay vào."

Hai tên gia đinh nhận ra người đáng sợ này, là Trần thiên hộ.

Con quái vật tự tay giết chết Tổ Đại Thọ trong trận Cẩm Châu!

Truyền thuyết hắn một ngày ăn mười người, một năm phải ăn ba nghìn sáu trăm người!

Hai tên gia đinh sợ đến mức hai chân run rẩy, nhưng vì bảo vệ lão gia, bọn họ vẫn dũng cảm xông lên...

Trần thiên hộ tung một quyền bên trái, một tên gia đinh ngã xuống đất, một quyền bên phải, hai tên gia đinh ngã xuống đất, hắn giẫm một chân lên người một tên, nhe răng cười: "Nằm im đừng nhúc nhích, xem kịch hay là được."

Chỉ thấy hai vị Binh bộ thượng thư càng đánh càng chậm!

Động tác trên tay chậm lại, tốc độ nói chuyện lại càng lúc càng nhanh.

Lư Tượng Thăng ba ba ba, chính là một tràng trung quân ái quốc luận.

Nhưng Tôn Truyền Đình ba ba ba, ném ra một đống chuyện rách nát, để Lư Tượng Thăng đưa ra giải pháp.

Lư Tượng Thăng rất nhanh đã bị động chống đỡ!

Những chuyện rách nát này, đều là tệ nạn do hoàng quyền quá lớn tạo thành, trong triều đại phong kiến, chúng gần như là vô giải.

Ví dụ như: Hoàng đế ngủ với vợ của thần tử thì phải làm sao?

Chuyện này trong lịch sử thật sự đã từng xảy ra, hơn nữa số lần xảy ra cũng không ít, cuối cùng đều là không giải quyết được gì, bởi vì không ai trị được hoàng đế.

Lại ví dụ như: Phóng hỏa hí chư hầu! Muốn phòng bị tình huống này thì phải làm sao?

Câu trả lời vẫn là không có cách nào!

Bởi vì hoàng đế là lớn nhất, tất cả mọi người đều phải ngoan ngoãn nghe lời hoàng đế, hoàng đế muốn đốt lửa trêu chọc chư

hầu chơi, làm thần tử thì không quản được, chỉ có thể trơ mắt nhìn hoàng đế đánh mất quyền uy.

Lại nữa: Hoàng đế thích dùng gian thần thì phải làm sao?

Lư Tượng Thăng bị một đống vấn đề này đánh cho không có sức phản kháng...

Hoàng quyền tối cao, hoàng đế làm ra bất kỳ hành động hoang đường nào, thần tử đều không có cách nào.

Gặp phải hoàng đế có lương tâm, quân tử khuyên can vài câu, hoàng đế sẽ kiềm chế.

Gặp phải hoàng đế không biết xấu hổ, coi lời khuyên can của quân tử như gió thoảng bên tai, ngươi có thể làm gì?

Hai người tranh luận, Lư Tượng Thăng nghẹn lời.

Động tác trên tay cũng chậm lại.

Tôn Truyền Đình vung một quyền, ầm một tiếng, Lư Tượng Thăng ngã xuống.

Hắn dang hai tay ra, nằm ngửa trên mặt đất, từ bỏ chống cự, thở dài nói: "Giết ta đi!"

Tôn Truyền Đình: "Ta giết ngươi làm gì?"

Lư Tượng Thăng: "Ta đã biết các ngươi đang âm mưu tạo phản, không giết ta, ta đường đường là Binh bộ thượng thư, chẳng phải là kẻ địch lớn nhất của các ngươi sao?"

Tôn Truyền Đình cười lắc đầu: "Ba nghìn Thiên Hùng quân, thật sự đủ tư cách trở thành kẻ địch của chúng tôi sao? Ngươi xác định?"

Nếu như hắn chưa từng tham gia trận Cẩm Châu, có lẽ còn có

thể kiêu ngạo nói một câu "Thiên Hùng quân của ta ai cũng không sợ", nhưng hắn lại tự mình tham gia, tận mắt nhìn thấy thủ đoạn của người ta.

Người ta tiêu diệt Thiên Hùng quân, giống như tiêu diệt Tổ Đại Thọ, chỉ cần động một ngón tay, giống như Phật Tổ Như Lai một bàn tay có thể trấn áp Tôn Ngộ Không.

Lư Tượng Thăng thở dài một hơi: "Ta là trung thần!"

Tôn Truyền Đình: "Đừng thở dài nữa, ta cũng là trung thần, nhưng ta trung thành với Đại Minh, chứ không phải trung thành với một vị hoàng đế bất tài."

Lư Tượng Thăng: "Ngươi đã nghĩ như vậy, chính là nghịch tặc."

Tôn Truyền Đình: "Kỳ thật ngươi cũng đang nghĩ như vậy, chỉ là ngoài miệng không thừa nhận."

Lư Tượng Thăng: "..."

"Đứng lên đi!" Tôn Truyền Đình: "Chúng tôi cũng sẽ không làm gì ngươi, ngươi cứ việc đường đường chính chính đi ra ngoài, gọi Cẩm Y Vệ đến bắt chúng tôi cũng không sao."

Lư Tượng Thăng kinh ngạc: "Thả ta đi?"

Tôn Truyền Đình: "Chúng tôi không phải người xấu, chỉ là đang tìm kiếm con đường cứu nước, ta tin Lư đại nhân cũng giống như vậy đang tìm kiếm con đường cứu nước, vậy tại sao không thả ngươi đi chứ?"

Lư Tượng Thăng: "Nếu ta thật sự đi gọi Cẩm Y Vệ tới..."

Tôn Truyền Đình: "Yên tâm, chúng tôi sẽ giết sạch Cẩm Y Vệ."

Lư Tượng Thăng: "..."

Câu trả lời này rất cứng rắn, cũng rất đáng sợ.

Rõ ràng, người ta đã nắm chắc phần thắng, căn bản không sợ gì cả.

Lư Tượng Thăng cũng không biết nói gì cho phải, lật người bò dậy, từ trên bàn chộp lấy [Chúng Trị Luận], [Kiến Thức Tàu Thuyền], [Vũ Khí Hiện Đại], còn chạy tới giá sách lấy thêm một quyển [Giám Thưởng Xe Thiết Giáp], nhét hết mấy quyển tạp chí vào trong ngực, sau đó đi ra ngoài.

Trần Thiên hộ buông hai tên gia đinh đang giẫm dưới chân ra, hai người kia cũng vội vàng bò dậy đuổi theo.

Ba người nhanh chóng đi ra khỏi Tôn phủ...

Trên đường đi vậy mà thật sự không có ai ngăn cản bọn họ, cứ như vậy thuận lợi đi ra đường lớn.

Lư Tượng Thăng nhớ lại chuyện vừa rồi, giống như một giấc mơ.

Cúi đầu nhìn mấy quyển tạp chí đang ôm trong ngực, mới xác định những thứ đó đều là thật.

Hắn hoảng hốt đi trên đường lớn kinh thành, trong đầu đầy ắp suy nghĩ: Có nên bẩm báo chuyện này lên triều đình hay không?

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng cười, quay đầu nhìn lại, mấy tên Cẩm Y Vệ mặc Phi Ngư phục, đang đi dạo, chơi đùa trên đường.

Một tên Cẩm Y Vệ cười nói với một người khác: "Mễ Thiên hộ! Ngươi rốt cuộc đã trở về rồi, lần trước ngươi phụng mệnh đến Tây An tìm kiếm Đường vương Chu Duật Kiện, đi một chuyến lâu như vậy, không có một chút tin tức, dọa chết huynh đệ ta rồi, còn tưởng rằng ngươi xảy ra chuyện gì."

Tên Mễ thiên hộ kia cười nói: "Sao có thể xảy ra chuyện được chứ? Chỉ là Đường vương kia không dễ tìm, huynh đệ ta tìm khắp Thiểm Tây, không thấy tung tích, chỉ đành phải trở về kinh thành, cũng không biết làm sao bẩm báo với hoàng thượng."

Tên Cẩm Y Vệ nói chuyện trước đó nói: "Thiên hạ rộng lớn, tìm một tên tội phạm bỏ trốn khó khăn biết bao, không tìm được cũng không sao, hoàng thượng sẽ không vì chuyện này mà trách phạt chúng ta."

Mễ thiên hộ: "Hi vọng như vậy."

Nói đến đây, Mễ thiên hộ cảm giác được có người đang nhìn mình, đây là bản lĩnh đặc biệt của mật thám, trong biển người mênh mông, có thể cảm nhận được ánh mắt.

Hắn quay đầu lại nhìn, liền thấy Lư Tượng Thăng đang nhìn mình.

Hai người cách nhau mấy bước, nhìn nhau!

Vài giây sau, Mễ thiên hộ cười chào hỏi: "Vị đại nhân này, không biết ngài có gì chỉ giáo? Sao lại nhìn ta mãi vậy?"

Lư Tượng Thăng do dự có nên nói hay không, cuối cùng vẫn thở dài nói: "Không có gì, bản quan chỉ là nhìn ngắm lung tung thôi."

Mễ thiên hộ nhe răng cười: "Ồ, đã nghĩ thông suốt rồi sao? Vậy thì tốt! Vậy thì tốt! Nhanh hơn ta nghĩ thông suốt nhiều, ta phải mất rất lâu rất lâu mới nghĩ thông suốt."

Nói xong, Mễ thiên hộ xoay người bỏ đi.

Một câu đầy ẩn ý của hắn, dọa Lư Tượng Thăng giật bắn mình, đột nhiên hiểu ra: "Cẩm Y Vệ này cũng là người của bọn họ, rốt cuộc bọn họ có bao nhiêu người?"

Chương 1344: Đến xin lệnh điều động

Lư Tượng Thăng mấy đêm liền trằn trọc không ngủ, cứ trăn trở suy nghĩ mãi.

Nghĩ mệt rồi, hắn lại cầm mấy cuốn tạp chí quân sự lên xem đi xem lại, nhìn thấy trong sách đủ loại vũ khí tiên tiến, vừa mừng vừa sợ, mừng là quốc gia có được vũ khí tốt như vậy, sợ là những vũ khí này rơi vào tay một đám người âm mưu lật đổ hoàng đế.

Hắn cũng không biết nên làm như thế nào cho phải...

Rồi lại đến lúc lâm triều.

Lư Tượng Thăng đứng ở trên triều đình, bên tai lại vang lên tiếng tranh cãi của phe chủ chiến và phe chủ hòa.

"Hoàng thượng, chúng ta nên lập tức xuất quân, phản công Liêu Đông, một lần đoạt lại đất đai đã mất."

"Hoàng thượng, chúng ta nên trấn an Kiến Nô, tranh thủ thời gian, củng cố nền tảng."

"Hoàng thượng, đám đại thần chủ hòa kia, đều là lũ ngộ quốc."

"Hoàng thượng, đám đại thần chủ chiến kia, đều đang đẩy ngài vào hố lửa."

Cãi qua cãi lại, tâm tư của Chu Do Kiểm cũng theo đó mà nghiêng bên này, ngả bên kia...

Khi đại thần chủ chiến phát biểu, Chu Do Kiểm liền cảm thấy

nên chủ chiến.

Khi đại thần chủ hòa phát biểu, Chu Do Kiểm lại cảm thấy nên chủ hòa.

Một vị hoàng đế bụng không có chút trí thức nào, chính là dễ bị dắt mũi như vậy.

Trận cãi vã lớn này kéo dài suốt hơn một canh giờ, cuối cùng, Chu Do Kiểm lên tiếng: "Hôm nay đến đây thôi, dung hậu tái nghị."

"Lại dung hậu tái nghị?" Lư Tượng Thăng sốt ruột: "Hoàng thượng, nếu chủ chiến, thì chiến cơ thoáng qua trong nháy mắt. Nếu chủ hòa, cũng cần sớm có kế hoạch, trấn an Kiến Nô, chú trọng chính vụ. Nếu cứ chần chừ mãi, đánh hay không, hòa hay không, cả quân sự và nội chính đều bị kẹt cứng, không thể dốc toàn lực... há chẳng phải là hại nước sao?"

Chu Do Kiểm: "Hai bên cùng làm là được! Chủ chiến thì chuẩn bị tác chiến, chủ hòa thì mau đi xây dựng nhà xưởng kiểu mới, thu thêm thuế má lên, há chẳng phải là diệu kế sao?"

Lư Tượng Thăng: "Vậy còn nghị luận gì nữa? Không phải giống như ngày thường sao?"

Thế là, cả triều văn võ đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái: Đúng vậy, chẳng phải giống như ngày thường sao? Chúng ta ở đây rốt cuộc là đang cãi nhau cái gì?

Lư Tượng Thăng tức giận phất tay áo bỏ đi...

Trở về phủ đệ, hắn vẫn không nguôi ngoai...

Đang lúc hắn tức giận thở phì phò, thì gia đinh vào bẩm báo: "Lão gia, thủ tướng Cẩm Châu Tào Văn Chiêu có thư gửi đến."

Lư Tượng Thăng bây giờ đã biết Tào Văn Chiêu là người của

đám chuẩn bị tạo phản, trong lòng thầm kinh ngạc: Hắn viết thư cho ta làm gì? Chẳng phải nên viết cho Tôn Truyền Đình sao? Rõ ràng, Binh bộ thượng thư Tôn Truyền Đình mới là người nắm rõ tình hình tiền tuyến.

Hắn vừa nghĩ, vừa mở thư của Tào Văn Chiêu ra, chỉ thấy trong thư viết: Hắn sắp sửa bắt đầu tấn công Mãn Thanh, đặc biệt đến báo cho Binh bộ thượng thư một tiếng.

Lá thư này...

Lư Tượng Thăng dở khóc dở cười: "Lá thư này không phải là đang trưng cầu ý kiến triều đình, mà là trực tiếp thông báo cho triều đình."

Gia đinh thấp giọng nói: "Chỗ Cẩm Châu kia, bao nhiêu năm nay, có bao giờ nghe theo ý kiến của triều đình đâu? Có hành động gì, ngay cả thông báo cũng không thông báo, tự ý làm, bây giờ viết thư thông báo cho lão gia một tiếng, đã tốt hơn nhiều so với thủ tướng Cẩm Châu trước đây rồi."

Lư Tượng Thăng suy nghĩ kỹ càng: Nói cũng đúng!

Trước kia trấn thủ Liêu Đông là Tổ Đại Thọ, căn bản không phục sự quản lý của triều đình. Đúng rồi, còn có quân đồn trú Bì Đảo, vẫn luôn nằm ngoài sự khống chế của triều đình.

"Bọn họ muốn làm gì hoàn toàn có thể trực tiếp đi làm, tại sao phải thông báo cho ta một tiếng?" Lư Tượng Thăng không khỏi trầm tư: "Chẳng lẽ, bọn họ vẫn tôn trọng ta? Tại sao? Ta có gì đáng để bọn họ tôn trọng sao?"

Hắn đang nghi hoặc chuyện này, thì nghe thấy gia đinh vào báo: "Đại Đồng tổng binh Vương Phác cầu kiến."

Lư Tượng Thăng thầm giật mình: Vương Phác cũng là người của bọn họ, lúc này đến gặp ta làm gì?

Chẳng bao lâu sau, Vương Phác đi vào.

Hắn chắp tay: "Lư đại nhân, mạt tướng nhận được quân tình từ tiền tuyến, quân Cẩm Châu sắp sửa bắt đầu tấn công Liêu Đông, cần mạt tướng đến hỗ trợ, đặc biệt đến đây xin ngài một tờ điều lệnh."

Lư Tượng Thăng cười lạnh: "Nếu bản quan không cho ngươi điều lệnh, thì ngươi sẽ không đi sao?"

"Sẽ đi!" Vương Phác nói: "Mạt tướng vẫn sẽ suất quân đi Cẩm Châu, nhưng mạt tướng tự ý điều binh, e rằng sẽ kinh động đến bá quan trong triều, cho nên... mạt tướng vẫn muốn xin Lư đại nhân một tờ điều lệnh, như vậy đối với mọi người đều tốt."

Lư Tượng Thăng hiểu rồi: Cho dù hắn có cho tờ điều lệnh này hay không, thì Vương Phác cũng sẽ đi.

Nhưng cho điều lệnh thì mọi người đều vui vẻ, không cho điều lệnh, hắn thân là tổng binh biên trấn Đại Đồng tự ý điều binh, há chẳng phải sẽ dọa đám quan văn kia khóc thét lên sao?

Lư Tượng Thăng giận dữ: "Các ngươi làm như vậy, thật quá đáng."

Vương Phác khẽ thở dài: "Lư đại nhân, mạt tướng cũng không muốn như vậy, nhưng ngài thử nghĩ xem, nếu chúng tôi không làm như vậy, thì đến bao giờ mới có thể thu thập được Kiến Nô? Chờ hoàng thượng đưa ra quyết định, cần bao nhiêu thời gian? Ai có thể xác định được?"

Lư Tượng Thăng: "..."

Trầm mặc một hồi lâu, Lư Tượng Thăng thở dài một hơi, viết một tờ văn thư, điều Vương Phác đến Cẩm Châu, hiệp trợ phòng thủ.

Mặc dù chủ chiến và chủ hòa vẫn chưa tranh luận ra kết quả, nhưng hắn đường đường là Binh bộ thượng thư, muốn điều một tổng binh đến tiền tuyến hiệp trợ phòng thủ, thì quyền hạn này vẫn có. Hoàng thượng chẳng phải cũng đã nói sao? Một bên chuẩn bị quân bị, một bên lo nội chính, tờ điều lệnh này của hắn hoàn toàn có thể giải thích là chuẩn bị quân bị.

Vương Phác nhận lệnh, lui ra.

Vừa mới đi chưa được bao lâu, bên ngoài lại có gia đinh vào báo: "Lão gia, tổng binh Sơn Tây Hổ Đại Uy cầu kiến, nói là muốn xin một tờ điều lệnh, muốn đi hiệp trợ phòng thủ Cẩm Châu."

Lư Tượng Thăng: "Bảo hắn ta không cần vào gặp ta, cứ trực tiếp đi là được, đây là điều lệnh, cầm lấy cầm lấy."

Gia đinh thấp giọng nói: "Hắn lần này còn muốn tăng binh, nói là muốn dẫn theo thủ bị Bồ Thành Nam Phong, thủ bị Bình Dương Vương Tiểu Hoa cùng đi."

Lư Tượng Thăng: "Cho hắn ta đi!"

Vừa mới tiễn bước Hổ Đại Uy...

Bên ngoài lại có người đến: "Lão gia, tổng binh Hán Trung Triệu Quang Viễn, tổng binh Duyên Tuy Thạch Kiên, xin điều lệnh, bọn họ cũng..."

Lư Tượng Thăng: "Bọn họ cũng là người bên đó, đúng chứ? Đi! Cho bọn họ điều lệnh."

"Lão gia, tổng binh Hà Nam Cao Kiệt...thủ bị Thương Nam La Hi..."

"Cho bọn họ đi!" Cứ mỗi lần nghe thấy một cái tên, trong lòng Lư Tượng Thăng lại giật thót một cái.

"Tổng binh An Lư , tổng binh Tứ Xuyên..."

Lư Tượng Thăng kinh ngạc phát hiện, hơn nửa số tổng binh của Đại Minh, đều đến xin điều lệnh.

Cái này...

Đám người này!

Không được, không thể để mặc cho đám người này làm loạn, ta phải đi xem sao.

Lư Tượng Thăng vội vàng chạy ra khỏi phủ đệ, chạy thẳng vào ngự thư phòng của Chu Do Kiểm, hành lễ với Chu Do Kiểm, nói: "Hoàng thượng, chuyện chủ chiến chủ hòa, nhất thời nữa khắc xem ra cũng chưa thể đưa ra kết luận. Vi thần muốn tự mình dẫn quân đến thành Cẩm Châu tọa trấn, thay Đại Minh triều canh giữ biên giới."

Chu Do Kiểm mừng rỡ: "Nếu Lư ái khanh nguyện ý đi, vậy thì tốt quá. Trẫm còn đang lo lắng Cẩm Châu kia đoạt lại được rồi, liệu có giữ vững được không, có Lư ái khanh tự mình đến đó, vậy thì chắc chắn là vạn vô nhất thất."

Chương 1345: Bọn chúng sợ cái gì?

Chu Do Kiểm vui vẻ tiễn Lư Tượng Thăng đi.

Nhưng mà, Lư Tượng Thăng vừa mới bước ra khỏi ngự thư phòng, Cao Khởi Tiềm đã chui vào: "Hoàng thượng... việc này không thể nóng vội."

Chu Do Kiểm: "Ồ?"

Cao Khởi Tiềm nhỏ giọng nói: "Nơi Cẩm Châu, gần sát địa bàn của Kiến Nô, nhiều năm qua, quân đội trấn giữ nơi đó đều không tuân theo hiệu lệnh của triều đình, thay đổi xoành xoạch, đều là lũ vong ân bội nghĩa. Lư Tượng Thăng chạy tới Cẩm Châu, vạn nhất hắn ta cũng giống như Viên Sùng Hoán, làm ra chuyện cát cứ một phương...vậy thì làm sao?"

Chu Do Kiểm: "Hít! Đúng rồi, vậy phải làm sao?"

Cao Khởi Tiềm: "Lúc này đến phiên lão nô phân ưu cho hoàng thượng, lão nô nguyện làm giám quân cùng đi Cẩm Châu, giám sát chặt chẽ Lư Tượng Thăng, không cho phép hắn ta có bất kỳ động tĩnh gì."

Chu Do Kiểm mừng rỡ: "Nếu ngươi bằng lòng đi, trẫm không còn lo lắng gì nữa."

Cao Khởi Tiềm: "Lão nô chỉ sợ Lư Tượng Thăng kia không phục vương hóa, ngoan cố không nghe. Bởi vậy, lão nô cả gan xin hoàng thượng ban cho một thanh thượng phương bảo kiếm..."

Chu Do Kiểm hiểu ý: "Được! Trẫm ban cho ngươi một thanh

thượng phương bảo kiếm, lại thêm một phong mật chỉ, nếu Lư Tượng Thăng có bất kỳ ý đồ bất chính nào, ngươi có thể tuyên đọc mật chỉ, tại chỗ chém đầu."

Cao Khởi Tiềm mừng rỡ: Ha ha ha! Thành công rồi, lần này thành công rồi! Ta có được thượng phương bảo kiếm trong tay, tên họ Lư ngươi còn dám coi thường ta sao?

Cao Khởi Tiềm vui vẻ điểm danh một đám cao thủ đại nội, đương nhiên, đây là tiểu thuyết lịch sử, không phải tiểu thuyết võ hiệp, cái gọi là cao thủ đại nội, đương nhiên sẽ không giống như trong tiểu thuyết võ hiệp người người đều mang trong mình bí kíp võ công.

Bọn họ chẳng qua chỉ là đại nội thị vệ có võ nghệ khá hơn một chút mà thôi.

Hắn được một đám tay sai vây quanh bảo vệ, lại điểm danh thêm mấy ngàn thiếu gia binh kinh thành, dương dương tự đắc đi vào doanh trại của Thiên Hùng quân.

Lư Tượng Thăng đang điểm binh chuẩn bị xuất phát, nhìn thấy Cao Khởi Tiềm đi vào, không khỏi sững người: "Ngươi tới làm gì?"

Cao Khởi Tiềm đắc ý: "Hoàng thượng phái ta làm giám quân, đi Cẩm Châu giám sát."

Vừa nói ra câu này, không cần phải nói cũng biết hắn ta đắc ý đến mức nào.

Vốn tưởng rằng Lư Tượng Thăng sẽ có chút khó chịu, thậm chí sẽ tức giận.

Nào ngờ, Lư Tượng Thăng lại lộ ra vẻ mặt kỳ quái: "Ngươi muốn đi làm giám quân?"

Cao Khởi Tiềm: "Không sai!"

Hắn keng một tiếng rút thượng phương bảo kiếm ra: "Nhìn thấy chưa? Thượng phương bảo kiếm!"

Vẻ mặt của Lư Tượng Thăng càng thêm kỳ quái: "Được rồi, ngươi đi làm giám quân cũng tốt, tốt... rất tốt."

Cao Khởi Tiềm: "???"

Lư Tượng Thăng cũng không giải thích: "Khởi binh, xuất phát!"

Thiên Hùng quân xuất phát, đám thiếu gia binh kinh thành do Cao Khởi Tiềm dẫn đầu cũng xuất phát.

Lần này bọn họ đi Cẩm Châu, đương nhiên sẽ không đi đường Thanh Long, Kiến Xương như lần trước nữa, mà đi theo đường Sơn Hải Quan, Nhất Phiến Thạch đến Cẩm Châu.

Cả đường đi đều men theo bờ biển, gió biển thổi mát rượi, đi rất thoải mái, tâm trạng của các thiếu gia binh kinh thành đều rất tốt, lần này không phải đi đánh trận, mà là đi làm giám quân.

Kiến Nô vừa mới bại trận, cũng không có khả năng lại xâm phạm biên giới.

Bọn họ chỉ nghĩ chạy tới Cẩm Châu, thoải mái ở lại vài ngày, rồi lại lượn về. Không làm gì cả, mà vẫn có công lao, cớ sao lại không làm?

Đại quân đi đến Sơn Hải Quan...

Liền nhìn thấy phía trước hùng quan, có một đội quân đang thông quan.

Người dẫn đầu, là người quen của Lư Tượng Thăng, soái ca phong trần, tổng binh Hà Nam Cao Kiệt.

Đại tướng trấn giữ Sơn Hải Quan Ngô Tam Quế đang kiểm tra giấy thông hành của Cao Kiệt, mà giấy thông hành đó, chính là do

Lư Tượng Thăng vừa mới ban ra.

Ngô Tam Quế dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Cao Kiệt: "Cao Kiệt! Loại người như ngươi, mà cũng muốn đi hiệp trợ Cẩm Châu sao?"

Cao Kiệt: "Sao nào? Loại người như ta thì không thể đi sao?"

Ngô Tam Quế hừ lạnh một tiếng.

Năm Thiên Khải thứ sáu, lúc đó Ngô Tam Quế mới 14 tuổi còn chưa đến Liêu Đông, mà vẫn đang làm Thần Tuyên chỉ huy sứ ở Tứ Xuyên.

Lưu khấu Thiểm Tây từ Bảo Ninh vào Xuyên, quấy phá Quảng Nguyên.

Ngô Tam Quế dẫn gia đinh xuất kích, đã thành công đẩy lui được lưu khấu. Tự tay chém ba tên địch, trong đó có một tên là tặc tù.

Từ trong xương cốt hắn khinh thường lưu khấu, loại "lưu khấu được chiêu an" như Cao Kiệt, trong mắt Ngô Tam Quế còn không bằng rác rưởi.

Không khỏi hừ lạnh một tiếng nói: "Kiến Nô không dễ đối phó đâu, đám ô hợp được chiêu an các ngươi, đi đến Cẩm Châu, đừng có mà bị Kiến Nô đánh cho khóc nhè đấy."

Cao Kiệt: "Oa, oa, oa!"

Hắn phối hợp diễn xuất tại chỗ, kêu lên vài tiếng "oa oa" kỳ quái.

Đám dân đoàn Hà Nam phía sau hắn, cũng đồng loạt "oa, oa, oa" giả vờ khóc theo.

Một trận quỷ khóc sói tru này, ầm ĩ đến mức trong Sơn Hải Quan đều nghe thấy rõ ràng.

Ngô Tam Quế nổi giận: "Ngươi làm cái trò gì vậy?"

Cao Kiệt: "Là ngươi bảo ta khóc mà, bọn ta chỉ khóc thôi."

Ngô Tam Quế tức giận!

Lư Tượng Thăng nhìn thấy cảnh tượng này, vội vàng từ phía sau đuổi theo, lớn tiếng nói: "Đừng ồn ào nữa!"

Hai vị tướng quân lúc này mới thôi, quay đầu lại, cùng chắp tay hành lễ với Lư Tượng Thăng.

Lư Tượng Thăng: "Vất vả lắm Đại Minh ta mới đánh được một trận thắng lợi, nhìn thì sắp sửa thu phục được Kiến Nô rồi, đúng vào lúc then chốt này, tất cả quân nhân nên đồng lòng hiệp lực, cùng chống ngoại xâm, đừng có tự mình gây chuyện nữa."

Ngô Tam Quế: "Lưu khấu được chiêu an, cũng xứng được gọi là quân nhân sao?"

Cao Kiệt liếc xéo: "Quân dưới trướng ta, chắc chắn xứng đáng được gọi là quân nhân hơn đám quân phiệt dưới trướng ngươi."

Hai người lại sắp cãi nhau.

Lư Tượng Thăng quát: "Đều im miệng cho ta. Nhất là ngươi, Ngô Tam Quế, là ngươi gây sự trước, người ta đã cho ngươi xem điều lệnh, ngươi mở cửa cho người ta đi qua là xong chuyện, nói mát mẻ làm gì?"

Cơ mặt Ngô Tam Quế run lên, nhưng không nói gì nữa.

Lư Tượng Thăng phất tay, đại quân qua cửa ải, hướng Cẩm Châu mà đi.

Ngô Tam Quế nhìn bóng lưng bọn họ, không khỏi hừ lạnh một tiếng...

Cao Khởi Tiềm cố ý đi sau, đi ngang qua Ngô Tam Quế, thấp giọng nói: "Lư Tượng Thăng này không phải người tốt, bênh vực loại dã lộ tử như Cao Kiệt. Loại danh môn như Ngô tướng quân, há có thể đánh đồng với loại đồ hèn hạ như Cao Kiệt."

Ngô Tam Quế chắp tay: "Đa tạ công công lên tiếng vì mạt tướng."

Cao Khởi Tiềm tự cho là mình đã mua chuộc được lòng người, đắc ý dào dạt, tiếp tục tiến lên.

Không bao lâu, đã đến Cẩm Châu!

Cẩm Châu thuộc kiểu địa bàn "trung tâm giao tranh" điển hình, nhiều năm qua, Đại Minh và Mãn Thanh ở đây giằng co qua lại, đại chiến liên miên, khiến cho nông nghiệp ở đây gần như bị hủy hoại hoàn toàn, quân đội đi vào trong đó, chỉ có thể nhìn thấy một mảnh hoang vu.

Cao Khởi Tiềm vốn tưởng rằng sẽ hoang vu như vậy cho đến tận thành Cẩm Châu.

Nhưng không ngờ, phía trước xuất hiện một tòa biên bảo nhỏ, trong bảo có thể nhìn thấy khoảng trăm tên binh lính đang đóng giữ, mà ruộng đất xung quanh biên bảo, vậy mà đã được khai hoang lại, chỉ là tiến độ còn chưa ra sao, mới chỉ làm phẳng đất, vun xới đất xong.

Nông dân đang lao động trên ruộng, vừa nhìn thấy quân đội của Lư Tượng Thăng, lập tức vứt hết nông cụ trong tay, chạy như bay vào trong biên bảo, vừa chạy vừa kêu lớn: "Có quân đội đến, có quân đội đến...là quân Minh."

Cao Khởi Tiềm: "Nghe bọn họ nói là tiếng Đại Minh, vậy thì là con dân Đại Minh ta, nhìn thấy quân Minh thì có gì phải sợ? Sao lại giống như nhìn thấy Kiến Nô vậy? Chạy trốn nhanh như vậy?"

Chương 1346: Nói giỡn quá trớn

Lư Tượng Thăng không nói gì, chỉ có điều sắc mặt không được tốt.

Bên cạnh, Cao Kiệt lại nói bằng giọng mỉa mai: "Cái lý lẽ chẳng phải rất đơn giản sao? Quân Minh cũng chẳng tốt hơn so với Kiến Nô là bao. Những bách tính này chắc chắn là từng chịu thiệt thòi từ Minh quân nên mới cẩn thận như vậy."

Cao Khởi Tiềm: "Lưu khấu chiêu an quả nhiên là không có quy củ, nói chuyện kiểu gì vậy? Còn coi mình là lưu khấu sao? Cái gì mà 'quân Minh so với Kiến Nô' không tốt hơn là bao? Bản thân ngươi hiện tại cũng là quân Minh, nói chuyện chú ý một chút."

Cao Kiệt cười khẩy một tiếng, cũng không tranh cãi với hắn ta.

Chỉ thấy binh lính trong bảo bên kia rất nhanh đã nghênh đón, sau khi chào hỏi với Lư Tượng Thăng, lại liếc mắt với Cao Kiệt một cái, lúc này mới quay đầu nói với đám bách tính vừa chạy vào biên bảo: "Mọi người đừng sợ, đây là quân Minh tốt, không phải quân Minh xấu."

Đám bách tính kia lúc này mới dè dặt đi ra, tiếp tục trở lại ruộng đồng làm việc.

Lư Tượng Thăng nói: "Bách tính trong thành Cẩm Châu chẳng phải đều bị giết sạch rồi sao? Những người này các ngươi tìm được từ đâu vậy?"

Binh lính dân đoàn nói: "Người trong thành tuy chết hết,

nhưng có một số bách tính quanh năm suốt tháng trốn trong rừng sâu núi thẳm, may mắn sống sót. Gần đây chúng tôi đi khắp nơi tìm kiếm, đã tìm được những bách tính này, phát cho họ nông cụ và hạt giống, để họ canh tác gần biên bảo của chúng tôi, xây dựng lại cuộc sống trước kia."

Lư Tượng Thăng gật đầu: "Việc làm rất tốt!"

Cao Khởi Tiềm lại xùy một tiếng, ra vẻ không coi ra gì, theo hắn ta thấy, bách tính sinh sống trên mảnh đất Liêu Đông này đều là những kẻ hạ lưu, bỏ ra nhiều công sức như vậy để chăm sóc đám tiện dân này làm gì? Quản sống chết của bọn họ làm gì! Không thu thập bọn họ đã là may lắm rồi.

Tuy nhiên, loại suy nghĩ "không chính trị" này, Cao Khởi Tiềm cũng không dám nói ra trước mặt văn quan, nếu không văn quan mà buộc tội thì cũng rất tàn nhẫn đấy.

Trước mặt Lư Tượng Thăng hắn ta vẫn phải giả vờ một chút, cho nên không nói ra miệng.

Đoàn người tiếp tục tiến về phía trước, rất nhanh, phía trước đã nhìn thấy Cẩm Châu.

Đoạn tường thành bị đánh sập, hiện tại đã được tu sửa xong.

Lư Tượng Thăng hơi kinh ngạc, sửa nhanh như vậy, e là tu sửa không được chắc chắn lắm đâu?

Nhưng khi đến nơi, hắn mới phát hiện đoạn tường thành kia được tu sửa rất tốt, sử dụng một loại bùn màu xám kỳ lạ để trát, cứng ngắc, còn cứng hơn cả đá.

Hàng vạn bao tải bị ném xuống hào thành, hiện tại cũng đều được vớt lên, dòng sông đã được khơi thông, thành Cẩm Châu lại trở về dáng vẻ kiên cố như thiết thành.

Bước vào trong thành, những ngôi nhà dân đổ nát, mục nát hiện tại cũng đang được sửa chữa lại, không ít nhà được sơn sửa lại, tỏa ra mùi sơn nồng nặc.

Trên đường có một số người qua lại, hẳn là bách tính được tìm thấy từ trong rừng sâu núi thẳm, được khuyên trở về thành Cẩm Châu sinh sống.

Những bách tính này trước đây bị quân Minh và Kiến Nô thay nhau chà đạp, thậm chí không ít người tận mắt chứng kiến quân đội Tổ Đại Thọ coi bách tính như lương thực mà ăn, bọn họ rất khó có thể tin tưởng quan binh hoặc Kiến Nô một lần nữa, cũng không biết Tào Văn Chiếu đã dùng thủ đoạn gì, có được sự tin tưởng của bọn họ, lại mời bọn họ trở về thành.

Cao Khởi Tiềm tuy không nói, nhưng cũng âm thầm kinh ngạc: Vị tổng binh duyên hải Tào Văn Chiếu này, nghe nói là một viên mãnh tướng rất lợi hại, ngay cả hoàng thượng cũng nhớ rõ tên hắn ta, không ngờ xử lý chính vụ cũng rất giỏi?

Hắn đang suy nghĩ chuyện này…

Liền nghe thấy rất nhiều tiếng người, chỉ thấy một đội quân đang đi từ phía tây tới, dẫn đầu là một viên tướng, giương cao một lá cờ lớn, trên có viết một chữ "Hình".

Dưới lá cờ đó lại là một nữ tướng! Cao lớn thô kệch, vạm vỡ hùng tráng, cũng không kém cạnh so với nam nhân, nhìn qua vô cùng oai phong.

Tào Văn Chiếu cười phất tay với nữ tướng quân: "Hình tướng quân, cô cũng tới rồi."

Người tới chính là Hình Hồng Lang, cười lớn nói: "Ta sao có thể không tới được?"

Nàng vừa dứt lời, phía sau liền ló ra một cái đầu, chính là Lão

Nam Phong.

Hoá ra, thuộc hạ cũ của Lão Nam Phong đều đã cùng Tôn Truyền Đình vào kinh trước, hắn biến thành quang can tư lệnh, bèn chạy đến Hà Đông đạo, cùng Hình Hồng Lang đến đây.

Lão Nam Phong cũng phất tay về phía tường thành, cười hắc hắc: "Lão tử đến muộn rồi, nghe nói nơi này đã diễn ra một màn kịch hay Tổ Đại Thọ giết Tổ Đại Thọ, lão tử vậy mà lại bỏ lỡ, thật đáng tiếc."

Mọi người đều cười.

Lão Nam Phong: "Trần thiên hộ đâu? Người của ta đâu?"

Tào Văn Chiếu cười nói: "Thiên Tôn nói Trần thiên hộ sẽ dọa bách tính, để hắn ta ở lại kinh thành."

Lão Nam Phong: "Xùy, cái bản mặt của hắn thì có gì đáng sợ chứ?"

Mọi người đều cười: "Chỉ có ngươi là không sợ hắn ta, ngược lại hắn ta còn sợ ngươi. Nhưng người khác đều rất sợ hắn."

Cao Khởi Tiềm thấy đám người này nói chuyện vui vẻ, không khỏi kinh ngạc, thấp giọng hỏi Lư Tượng Thăng: "Có nhầm lẫn gì không? Bọn họ trông rất quen thuộc, chẳng phải đều đến từ khắp nơi sao? Sao lại giống đồng hương thế?"

Lư Tượng Thăng cũng không giải thích, chỉ xòe hai tay: "Ngươi rất nhanh sẽ phát hiện, đồng hương của bọn họ còn nhiều lắm."

Cao Khởi Tiềm: "???"

Đúng lúc này, lại một đội quân đến, gần như là đến ngay sau Hình Hồng Lang, giương cao một lá cờ lớn, trên có viết một chữ "Vương".

Tào Văn Chiếu nói: "Ồ, Vương Tiểu Hoa cũng tới rồi."

"Gọi ta là Bạch Miêu!" Từ xa vang lên một tiếng gầm gừ: "Bạch Miêu!"

"Xin chào Vương Tiểu Hoa!" Hình Hồng Lang cố ý nói ba chữ Vương Tiểu Hoa thật to.

Tào Biến Giao cũng thò đầu ra từ trên tường thành, cười lớn nói: "Nhiệt liệt hoan nghênh Vương Tiểu Hoa."

Lão Nam Phong cũng là người hay giỡn: "Hoa Tiểu Vương!"

"A a a!" Vương Tiểu Hoa tức giận gầm lên: "Tất cả im miệng, lão tử tên là Bạch Miêu."

Cao Khởi Tiềm: "Người kia là ai?"

Lư Tượng Thăng: "Thủ bị Bình Dương Vương Tiểu Hoa, là một tướng lĩnh rất giỏi đánh trận, những năm trước khi tiễu phỉ tác chiến ở Sơn Tây, gần như chưa từng thua trận nào."

Cao Khởi Tiềm: "A? Tướng lĩnh lợi hại như vậy, sao lại lấy tên là..."

Lư Tượng Thăng: "Cho nên ngươi xem hắn sốt ruột kìa."

Chỉ thấy Vương Tiểu Hoa nắm chặt hai nắm đấm, đang muốn đấm người: "Không được gọi ta là Vương Tiểu Hoa nữa, gọi ta là Bạch Miêu."

"Vương Tiểu Hoa!" Lão Nam Phong bất chấp tất cả.

Vương Tiểu Hoa "hự" một tiếng đấm tới, nhưng Lão Nam Phong di chuyển chân, Vương Tiểu Hoa "bịch" một tiếng ngã xuống, sau đó thuận thế ngồi lên lưng Vương Tiểu Hoa, cười hì hì gọi: "Vương Tiểu Hoa, Vương Tiểu Hoa."

Vương Tiểu Hoa căn bản không phải đối thủ của Lão Nam Phong, bị bắt nạt đến thảm hại.

Bên cạnh một người đàn ông vạm vỡ đi ra, mọc đầy râu quai nón, đưa tay túm lấy cánh tay Lão Nam Phong: "Này, đừng quậy nữa!"

Lão Nam Phong cũng không nhìn rõ người tới là ai, dùng sức kéo về phía sau, không ngờ lại không kéo nổi, sức lực của đối phương thật lớn.

Hắn quay đầu nhìn, mới phát hiện là Bạch Thủy Vương Nhị!

Vương Nhị ra mặt bảo vệ tiểu đệ.

Lão Nam Phong lúng túng buông Vương Tiểu Hoa ra: "Ây da!"

Vương Nhị cười đấm hắn một cái: "Bạch Miêu thật sự nổi giận rồi, mấy người nói giỡn cũng đừng có quá đáng."

Lão Nam Phong: "Được rồi được rồi, hiểu rồi."

Vương Nhị lại quay đầu nói với Bạch Miêu: "Ta nói cho ngươi biết, ngươi càng không để tâm đến chuyện này, bọn họ càng sẽ không lấy chuyện này ra trêu chọc ngươi. Nếu bọn họ gọi Vương Tiểu Hoa, ngươi cứ bình tĩnh, coi như không có chuyện gì, sau này sẽ không còn ai gọi ngươi là Vương Tiểu Hoa nữa."

Vương Tiểu Hoa: "Thật sao?"

Vương Nhị: "Thật! Con người là như vậy đấy, cho nên ngươi cũng phải rộng lượng một chút, đừng có lúc nào cũng để tâm đến chuyện nhỏ nhặt này nữa."

Chương 1347: Cao Khởi Tiềm buồn chán

Vương Nhị quả nhiên là lão đại ca, đưa tay kéo Vương Tiểu Hoa từ dưới đất lên, đứng cho ngay ngắn, Vương Tiểu Hoa cũng hết giận, tinh thần lập tức sảng khoái.

Mấy người vừa rồi khi dễ hắn, hiện tại cũng không lên tiếng nữa, chỉ cười hì hì nhìn hắn.

Vương Tiểu Hoa xòe tay, chuyện này coi như bỏ qua.

Cao Khởi Tiềm vốn đang xem náo nhiệt, đột nhiên thấy hết vui, trong lòng khó chịu, đầu óc lập tức chuyển sang chuyện tiền tài.

Hắn đến đây là để vơ vét tiền bạc và địa vị chính trị, muốn vơ vét tiền bạc đương nhiên phải hỏi thăm quân lương trước.

"Đúng rồi." Cao Khởi Tiềm nói: " Nhiều quân đội đến Liêu Châu như vậy, quân lương bố trí thế nào?"

Nếu tác chiến ở nơi khác, quân lương đương nhiên do địa phương phụ trách, nhưng Liêu Châu có quan địa phương cái rắm gì, nơi này toàn là binh lính.

Lư Tượng Thăng đưa tay chỉ vào Thiên Tôn mẫu sản xuất hàng loạt đang trong đám người lúc ẩn lúc hiện,nhìn qua rất nhàn nhã, nói: " Quân lương đều do vị thương nhân kia dâng tặng."

"Ồ?" Cao Khởi Tiềm lập tức sinh ra hứng thú, hắn thích nhất là giao thiệp với thương nhân, thương nhân có tiền, mà hắn có quyền.

Thương nhân hễ gặp hắn, thường thường đều chủ động đến nịnh bợ, vàng bạc châu báu cứ như không cần tiền mà nhét vào tay hắn.

Cao Khởi Tiềm nói với tiểu thái giám bên cạnh: "Tiểu Quế Tử, ngươi đi gọi vị thương nhân kia đến đây."

Tiểu Quế Tử vâng dạ đi ra, đi đến trước mặt Lý Đạo Huyền, vênh váo nói: "Này, Cao công công gọi ngươi qua hỏi chuyện."

Lý Đạo Huyền quay đầu lại, nhìn Cao Khởi Tiềm từ xa: "Có mấy bước đường, hắn đi qua chẳng phải là nói chuyện được rồi sao? Sao còn phải gọi một tiểu thái giám đến gọi ta? Lên mặt vui đến vậy sao?"

Tiểu thái giám nổi giận: "Tên thương nhân ngươi thật không biết điều, Cao công công muốn nói chuyện với ngươi, đó là muốn nâng đỡ ngươi, ngươi còn ở đây nói bóng gió."

Lý Đạo Huyền: "Vậy thì thật xin lỗi, ta là người rất không biết điều."

Tiểu Quế Tử tức giận, chạy về trước mặt Cao Khởi Tiềm: "Công công, tên kia không chịu tới."

Cao Khởi Tiềm kinh ngạc: "Chẳng lẽ hắn không biết chúng ta là ai?"

Tiểu Quế Tử: "Không thể nào có kẻ ngu ngốc như vậy được?"

Cao Khởi Tiềm: "Ngươi đã nói tên của chúng ta cho hắn biết chưa?"

Tiểu Quế Tử: "Điều đó... chưa từng."

Cao Khởi Tiềm nổi giận: "Còn không mau đi nói cho hắn biết."

Tiểu Quế Tử lại chạy đến trước mặt Lý Đạo Huyền: "Ngươi

xem như may mắn, Cao công công hôm nay tâm trạng tốt, tha cho ngươi tội không biết. Nhưng hiện tại ngươi nghe rõ đây, vị kia là người được hoàng thượng sủng ái, Cao Khởi Tiềm Cao công công, cũng là giám quân lớn nhất Liêu Châu này, gọi ngươi qua, ngươi liền nhanh chóng đi qua. Nếu như hầu hạ Cao công công vui vẻ, ngươi sẽ được hưởng thụ không hết chỗ tốt."

Lý Đạo Huyền bật cười: "Ta còn tưởng là tên thái giám nào mà kiêu ngạo như vậy, thì ra là Cao Khởi Tiềm, chính là tên thái giám yêu cầu tất cả mọi người hành lễ với hắn sao."

Tiểu Quế Tử nghe ra ngữ khí y không đúng, giận dữ: "To gan!"

Lý Đạo Huyền cười: "Ta lười nói chuyện với hắn, miễn cho ta tức giận, giết hắn mất."

Câu nói này thật sự dọa người, Tiểu Quế Tử lùi lại mấy bước: "Ngươi... to gan!"

Lý Đạo Huyền: "Bảo hắn đừng đến làm phiền ta."

Nói xong, Lý Đạo Huyền xoay người bỏ đi.

Tiểu Quế Tử chạy về trước mặt Cao Khởi Tiềm: "Công công, hắn không nể mặt ngài, không chịu qua, còn bảo ngài đừng đến làm phiền hắn."

Cao Khởi Tiềm nổi giận đùng đùng, nếu trước mặt có bàn, hiện tại hắn nhất định lật bàn: "Đi mấy người, bắt hắn lại cho ta."

Hắn vừa dứt lời, Lư Tượng Thăng đã chắn trước mặt hắn: "Cao công công, quân lương của tất cả quân đội trong thành Liêu Châu này đều do hắn chi trả, nếu ngươi tùy tiện động vào hắn, không có quân lương, Cao công công ngươi gánh vác nổi sao?"

Cao Khởi Tiềm cực kỳ khó chịu: "Ngươi muốn bao che cho hắn phải không?"

Lư Tượng Thăng khẽ thở dài: "Ta đang cứu mạng ngươi đấy."

Cao Khởi Tiềm: "Bớt nói lời ma quỷ dọa người, một tên thương nhân nho nhỏ, lấy đâu ra bản lĩnh cung cấp quân lương cho một đội quân lớn như vậy? Ta bị lừa lớn lên sao?"

Hắn vừa dứt lời, phía nam thành Liêu Châu, cũng chính là hướng biển, một đoàn xe ngựa khổng lồ tiến đến...

Toàn bộ đều là tuấn mã do người Mông Cổ cung cấp, kéo theo xe ngựa chất đầy lương thực, tiến vào thành Liêu Châu.

Người dẫn đầu, chính là đội trưởng hậu cần Gia Cát Vương Thiện của thôn Cao Gia đã lâu không gặp: "Huynh đệ, ta đưa quân lương tới rồi đây."

Một tên binh lính vui vẻ chạy tới: "Để ta xem có gì ngon nào."

Gia Cát Vương Thiện vỗ vào tay hắn một cái: "Đừng đụng lung tung, chờ Tào tướng quân nghiệm thu xong rồi phân phát xuống, ngươi mới được đụng vào."

Tên lính kia nói: "Thiên Tôn đang nhìn kìa, còn cần nghiệm thu sao?"

Gia Cát Vương Thiện cười nói: "Thiên Tôn có ở đây hay không cũng đều phải nghiệm thu, đây là quy củ do Thiên Tôn đặt ra."

Rất nhanh, Tào Biến Giao chạy đến nghiệm thu, tùy ý kiểm tra vài xe, mở bao tải trên xe ra, bên trong toàn là lương thực thượng hạng, còn có thịt khô, thịt muối, thịt hộp...

Lúc hắn kiểm tra muốn mở bao tải, kết quả những thứ này vừa lộ ra, Cao Khởi Tiềm liền có chút động lòng: "Lương thực thượng hạng, thịt khô thượng hạng, một chuyến vận chuyển đến đây là cả một đội xe ngựa, không chỉ mấy vạn cân, ta là giám quân, tùy tiện lấy ra một chút, cũng là một miếng thịt béo a."

Thôi vậy, nể mặt tên này thật sự là thần tài, lão tử tạm thời không so đo hành vi vô lễ của y, chờ ta vặt lông cừu đủ rồi, lúc trở về lại thu thập y.

Cao Khởi Tiềm vì tiền, tạm thời quên đi chuyện không vui vừa rồi.

Vài ngày sau...

Quân đội các nơi, bắt đầu không ngừng tập kết về Liêu Châu.

Binh mã Thiểm Tây, An Lư, Hồ Quảng, thậm chí cả Tứ Xuyên, liên tục đến.

Cao Khởi Tiềm chỉ thấy thành Liêu Châu nho nhỏ đã không chứa nổi nhiều nhân mã như vậy, rất nhiều binh lính thậm chí căn bản không vào thành được, chỉ có thể đóng quân nghỉ ngơi bên ngoài thành. Đứng trên đầu thành Liêu Châu nhìn ra xa, một vùng trướng bồng rộng lớn.

Cảnh tượng này khiến hắn mê muội, chúng ta là đến phòng ngự chiến lược sao?

Tranh cãi giữa chủ chiến và chủ hòa còn chưa có kết quả, hoàng thượng còn chưa hạ quyết tâm, chúng ta đã điều động nhiều quân đội đến Liêu Châu như vậy?

Sao lại giống như là đã chuẩn bị kỹ càng cho một trận chiến rồi?

"Này, Lư Tượng Thăng, ngươi rốt cuộc là có ý gì?" Cao Khởi Tiềm thân là giám quân, cảm thấy có lời muốn nói: "Tuy ngươi là Binh bộ thượng thư, binh lực thiên hạ đều do ngươi điều động, nhưng khi Hoàng thượng còn chưa quyết định phản công Liêu Đông, ngươi đã điều động nhiều binh lực như vậy đến Liêu Châu, có phải hơi quá rồi không. Nếu như cuối cùng, Hoàng thượng quyết định chiêu an, chẳng lẽ những binh lính này lại phải quay về

sao? Đi đi về về, hao binh tổn tướng."

Lư Tượng Thăng thầm nghĩ: Bọn thái giám các ngươi chẳng phải là thích nhất hao binh tổn tướng, kiếm tiền lời sao? Hiện tại còn mặt mũi nói ta sao?

Hắn rất muốn nói với Cao Khởi Tiềm một câu: Kỳ thật những binh mã này không phải ta điều động đến, bọn họ chỉ là sợ dọa đến loại người như ngươi, mới mượn danh nghĩa của ta chạy đến thôi, cho dù ta không cho phép bọn họ đến, bọn họ cũng sẽ đến.

Nhưng mà, nam tử hán đại trượng phu khinh thường giải thích, Lư Tượng Thăng chỉ hừ lạnh một tiếng, không để ý đến Cao Khởi Tiềm nữa.

Cao Khởi Tiềm nổi giận: "Ngươi cứ chờ đấy, trở về kinh thành, ta nhất định sẽ buộc tội ngươi."

Chương 1348: Nơi đây ai chủ sự?

Cao Khởi Tiềm vừa dứt lời, xa xa lại có một toán quân tiến đến.

Tên tướng dẫn đầu vừa nhìn thấy Cẩm Châu, bỗng nhiên kêu lên một tiếng đau đớn.

Cao Khởi Tiềm lấy làm kỳ quái: "Chuyện gì vậy?"

Trên tường thành không xa, Bạch Thủy Vương Nhị lớn tiếng gọi: "Triệu tướng quân, ngươi làm sao vậy?"

Nam tử được gọi là Triệu tướng quân, thúc ngựa chạy nhanh vào thành Cẩm Châu, nhanh chóng leo lên tường thành, cũng chẳng thèm chào hỏi Cao Khởi Tiềm, trực tiếp chạy lên lầu thành.

Cao Khởi Tiềm nhất thời lại nổi giận, hắn là người ghét nhất kẻ khác xem thường mình, có lẽ là kẻ ti tiện quen rồi, một khi được thế, liền sinh ra thói xấu này. Luôn cảm thấy người khác không xem mình ra gì.

Sắc mặt Cao Khởi Tiềm trầm xuống: "Hừ! Lại thêm một kẻ vô lễ, ta phải ghi nhớ tất cả những kẻ vô lễ với ta, trở về rồi từ từ thu thập từng tên một."

Vị tướng quân họ Triệu kia trèo lên đỉnh lầu thành, nhìn trái nhìn phải, kêu khóc thảm thiết: "Trận Ninh Cẩm năm xưa, phụ thân ta trấn thủ Cẩm Châu tại nơi này, khi đó ta còn nhỏ, theo phụ thân đứng ở chỗ này, chỉ biết vui đùa, nào biết tình hình nguy cấp... hu hu... Phụ thân... Sau đó... đưa ta về quê nhà, ta... ở chỗ

này, lại chính là lần cuối cùng nhìn thấy phụ thân!"

Trong cuộc đời, có rất nhiều khoảnh khắc đặc biệt, khi đó ngươi không hề ngờ tới, nhưng sau nhiều năm trôi qua, ngoảnh đầu nhìn lại, mới phát hiện ra đó là lần cuối cùng ngươi gặp một người quan trọng nào đó.

Triệu tướng quân trên lầu thành khóc rung trời.

Cao Khởi Tiềm vẫn không biết hắn là ai, nhưng lúc này Lư Tượng Thăng đã hiểu ra: "Thì ra, hắn là Triệu Quang Viễn, con trai của Triệu Suất Giáo, một trong Liêu Đông tam kiệt!"

Cao Khởi Tiềm: "A?"

Lư Tượng Thăng: "Lúc trận Ninh Cẩm, có tư cách đứng trên lầu thành này, lại họ Triệu, đương nhiên chỉ có Triệu Suất Giáo! Tình hình lúc đó đã cực kỳ nguy cấp, Triệu Suất Giáo hẳn là không muốn Triệu gia tuyệt hậu, nên đã đưa con trai về quê nhà, không cho hắn tiếp tục theo mình chinh chiến. Hai năm sau, Triệu Suất Giáo tử trận... Tuân Hóa thất thủ..."

Cao Khởi Tiềm lúc này mới biết người tới là ai, hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ: "Thì ra là tổng binh Hán Trung Triệu Quang Viễn! Ta nhớ kỹ ngươi, ngươi tới Cẩm Châu, vậy mà lại chạy lên lầu thành khóc lóc trước, không tới bái kiến ta, lão tử quay về sẽ từ từ thu thập ngươi."

Hắn đang âm thầm tính toán, bên kia, Triệu Quang Viễn đại khái đã khóc đủ, đột nhiên nhảy dựng lên, gầm lên: "Ta là viện quân cuối cùng rồi phải không? Ta đã tới, có phải có thể bắt đầu tấn công rồi không? Đi thôi, các huynh đệ, chúng ta xuất phát, hiện tại liền đánh vào Thịnh Kinh, báo thù rửa hận cho phụ thân ta."

Bạch Thủy Vương Nhị bước lên lầu thành, một tay kéo Triệu Quang Viễn, lôi hắn xuống dưới: "Đừng nói lời ngốc ở đây, chúng

ta còn đang chờ một ít quân nhu vật tư."

"Còn chờ gì nữa?" Triệu Quang Viễn nói: "Ta không chờ nữa, hiện tại ta muốn đánh vào Thịnh Kinh..."

"Bốp!"

Vương Nhị một quyền đánh ngã Triệu Quang Viễn, lôi đi.

Nghe Triệu Quang Viễn gầm lên, Cao Khởi Tiềm đột nhiên hiểu ra điều gì, quay đầu nói với Lư Tượng Thăng: "Ngươi... họ Lư kia, ngươi ngay cả người như Triệu Quang Viễn cũng điều đến, ngươi căn bản là không chỉ định thủ vững Cẩm Châu, ngươi nhất định là đã quyết tâm phản công Kiến Nô rồi."

Lư Tượng Thăng cười lạnh, không nói.

Cao Khởi Tiềm: "Ngươi... Hoàng thượng còn chưa đưa ra quyết định, ngươi đã quyết định rồi? Ngươi... Ta hỏi ngươi một câu, nếu hoàng thượng hạ chỉ chiêu an Kiến Nô, ngươi định làm thế nào? Chẳng lẽ muốn bất chấp thánh chỉ, kiên trì phát động tấn công? Đến lúc đó chẳng phải là phá hỏng đại kế chiêu an của Hoàng thượng sao?"

Lư Tượng Thăng: "Tên đã lên dây, không thể không bắn. Chuyện này không do ta, cũng không do hoàng thượng."

Cao Khởi Tiềm nổi giận: "Cớ sao lại thế, chẳng khác nào phản tặc, người đâu, bắt Lư Tượng Thăng cho ta."

Hắn vừa dứt lời, quay đầu nhìn lại, phía sau vậy mà không có ai tiến lên giúp hắn.

Nhóm cao thủ đại nội dưới trướng hắn đều đang ngượng ngùng nhìn sang chỗ khác, gia đinh của Lư Tượng Thăng, hai bên trái phải bao vây lại, sắc mặt nghiêm nghị nhìn nhóm cao thủ đại nội.

Rõ ràng, cao thủ đại nội chỉ cần động thủ, Thiên Hùng quân nhất định sẽ động.

Số lượng cao thủ đại nội ít ỏi, muốn đối phó với Thiên Hùng quân là điều không thể, Cao Khởi Tiềm còn có thể sai khiến, chính là đám thiếu gia binh Kinh thành, đám thiếu gia binh đó cho dù ba đánh một, cũng chưa chắc đã là đối thủ của Thiên Hùng Quân.

"Tốt tốt tốt, muốn chơi trò này phải không?" Cao Khởi Tiềm quay đầu về phía Tào Văn Chiếu xa xa quát: "Tào tướng quân, ngươi trung nghĩa nhất! Chỗ ta có Thượng phương bảo kiếm, thấy kiếm như thấy thánh thượng, ngươi lập tức lại đây, bắt Lư Tượng Thăng cho ta."

Tào Văn Chiếu: "A? Muốn bắt thế nào? Ta dùng tay trái bắt hắn, hay là tay phải bắt hắn?"

Tào Biến Giao: "Thúc thúc! Trọng điểm là cái này sao? Cao công công ý là bắt giữ Lư Tượng Thăng, còn thúc thúc dùng phương pháp gì bắt giữ, không quan trọng a, thế nào cũng được."

Tào Văn Chiếu: "A? Thì ra là vậy a!"

Cao Khởi Tiềm hít một tiếng, hắn nghe ra được, Tào Văn Chiếu là cố ý bắt bẻ, mà Tào Biến Giao cũng là mang theo ngữ khí chế nhạo đang sửa lời thúc thúc mình.

Hai thúc cháu này cố ý đối thoại như vậy, phía sau khẳng định còn có lời khó nghe hơn.

Quả nhiên, Tào Văn Chiếu quay đầu lại, hướng về phía Cao Khởi Tiềm làm ra vẻ mặt khó hiểu: "Cao công công, vì sao phải bắt Lư đại nhân?"

Cao Khởi Tiềm: "Hắn âm mưu tạo phản, muốn bất tuân kháng chỉ, bất kể hoàng thượng có đồng ý hay không, hắn đều muốn đánh Liêu Đông."

Tào Văn Chiếu: "Ồ, thì ra là chuyện này a. Vậy ngươi trách lầm Lư đại nhân rồi."

Cao Khởi Tiềm: "Ta trách lầm hắn cái gì? Nơi đây bày ra trận thế lớn như vậy, ngay cả người như Triệu Quang Viễn cũng đặc biệt gọi đến, đây không phải là muốn quyết chiến với Kiến Nô thì là gì? Ta không nhìn lầm, hắn chính là muốn khi quân phạm thượng."

Tào Văn Chiếu: "Ta không phải nói ngươi phán đoán sai."

Hắn cười toe toét: "Ý của ta là, ngươi bắt nhầm người rồi! Kẻ khi quân phạm thượng, không phải Lư đại nhân."

Cao Khởi Tiềm giật nảy mình: "Là ai?"

"Là ta!" Tào Văn Chiếu chỉ vào mũi mình.

"Còn ta!" Vương Tiểu Hoa cũng chỉ vào mũi mình.

"Còn ta!" Hình Hồng Lang bước ra.

"Còn ta!" Lão Nam Phong tiếp lời.

...

Một đám người, như đèn kéo quân luân phiên bước ra, mỗi người đều chỉ vào mũi mình, nói một câu "Còn ta".

Cao Khởi Tiềm nhìn một vòng, cả người đều sợ đến mức co rúm lại: "Xảy ra chuyện gì? Rốt cuộc là chuyện gì?"

Lư Tượng Thăng thở dài một hơi: "Ta vừa mới nói rồi, tên đã lên dây, không thể không bắn, chuyện này không do ta, cũng không do hoàng thượng."

Hắn dang hai tay ra: "Ta căn bản không làm chủ được!"

Cao Khởi Tiềm: "..."

Yên tĩnh, sự yên tĩnh kỳ quái, vài giây sau, Cao Khởi Tiềm thét lên: "Vậy nơi đây ai chủ sự? Ai chủ sự? Rốt cuộc là ai?"

Chương 1349: Treo ngươi lên đầu thành

“Nơi này ai làm chủ?” Tiếng thét chói tai của Cao Khởi Tiềm vang vọng trên đầu thành Cẩm Châu.

Hắn gào thét vài tiếng, liền thấy Lý Đạo Huyền tách khỏi đám đông binh sĩ đang vây xem, bước ra, cười híp mắt nhìn hắn: “Ta đại khái miễn cưỡng coi như có thể làm chủ.”

“Là ngươi!” Cao Khởi Tiềm nổi giận: “Hoá ra là ngươi!”

Bộ não của hắn nhanh chóng vận chuyển, phân tích, rồi lại phân tích, tên này chẳng qua chỉ là một thương nhân, sao có thể điều động được nhiều binh mã như vậy? Tiền! Nhất định là tiền! Những binh mã này thường xuyên bị nợ quân lương, tên thương nhân này liền thừa dịp này, dùng lượng lớn quân lương mua chuộc quân đội.

Nhất định là như vậy!

Cao Khởi Tiềm vung Thượng Phương bảo kiếm trong tay phải: “Ngươi… ngươi… ngươi thật to gan.”

Lý Đạo Huyền xòe tay: “Ta không to gan, ngươi vung kiếm, thật đáng sợ a, ta hiện tại đang run rẩy đây này.”

“Sợ rồi phải không?” Cao Khởi Tiềm đột nhiên phấn chấn, đúng vậy, trong tay ta là Thượng Phương bảo kiếm, phản tặc dù có ngông cuồng đến đâu, đối mặt với Thượng Phương bảo kiếm có thể đại diện cho hoàng thượng, vẫn sẽ có chút sợ hãi, đây gọi là “Thiên uy”.

Hắn vừa nghĩ đến đây, liền thấy Lý Đạo Huyền với tốc độ cực nhanh đi đến trước mặt hắn.

Cao Khởi Tiềm giật mình: “Ngươi muốn làm gì!”

Hắn thật sự muốn vung kiếm chém tới, nhưng lại sợ mình vừa động thủ, đám phản tặc cũng sẽ động thủ, sau đó bản thân sẽ phải chịu thiệt trước mắt.

Không chỉ có hảo hán, mà thái giám cũng không thích chịu thiệt trước mắt.

Tay hắn cầm kiếm, khẽ run rẩy.

Ngay lúc này, Lý Đạo Huyền vươn tay, nắm lấy mũi Thượng Phương bảo kiếm.

Không Thủ Nhập Bạch Nhận chính tông, bàn tay tóm lấy lưỡi kiếm.

Khiến Cao Khởi Tiềm sợ hãi “Oa” một tiếng, tên này không cần tay sao? Nếu hắn bị thương, có phải sẽ tức giận sai đám phản tặc giết ta không?

Thế nhưng, tay y hình như không chảy máu?

Đang nghĩ đến đây, Lý Đạo Huyền dùng sức kéo một cái, Thượng Phương bảo kiếm liền bị y kéo qua.

Cao Khởi Tiềm: “Thượng Phương bảo kiếm ngươi cũng dám cướp?”

Lý Đạo Huyền: “Ta thử xem kiếm của hoàng đế sắc bén hay không thôi mà.”

Nói xong, y liền cầm Thượng Phương bảo kiếm kia, đâm thẳng vào bụng mình.

Thiên Tôn mẫu sản xuất hàng loạt có một cái rương chứa đồ ở ngực, không thể đâm thủng, nhưng bụng thì không có, chỉ cần tránh xương cốt chính, liền có thể đâm xuyên qua thân thể silicon.

“Phập!”

Thượng Phương bảo kiếm từ bụng đâm vào, từ eo sau xuyên ra.

Cao Khởi Tiềm bị dọa sợ không nhẹ, quay đầu nhìn đám “phản tặc” xung quanh, hô to: “Không phải ta đâm hắn, là tự hắn đâm mình, các ngươi đừng manh động, đừng manh động.”

Một màn kỳ quái xuất hiện…

Cao Khởi Tiềm phát hiện, đám “phản tặc” kia cảm xúc vô cùng ổn định, nhìn thấy "tặc tù" của mình bị đâm một nhát xuyên thấu, bọn họ không những không sợ, ngược lại còn cười hì hì, từng người một bày ra vẻ mặt “có trò hay để xem”.

Chỉ có Thiên Hùng quân của Lư Tượng Thăng, tổng binh Tuyên Phủ Dương Quốc Trụ, còn có đám thiếu gia binh kinh thành bị dọa sợ, mà ba đội quân này, rõ ràng không thuộc hàng ngũ “phản tặc”.

Bầu không khí có chút quỷ dị!

Lý Đạo Huyền trên bụng cắm một thanh kiếm, lại cười toe toét: “Cao công công, Thượng Phương bảo kiếm của ngươi không được rồi, căn bản không giết nổi người a.”

Cao Khởi Tiềm: “Ngươi… ngươi… ngươi là cái thứ… yêu quái gì?”

Lý Đạo Huyền cười.

Lão Nam Phong bên cạnh lại nổi giận: “Nói chuyện chú ý một chút, yêu quái gì? Tin lão tử lột da ngươi hay không?”

Lão Nam Phong thật sự nổi giận, ngay cả Trần thiên hộ cũng phải ôm đầu ngồi xổm trên mặt đất.

Một tiếng gầm lên này, dọa Cao Khởi Tiềm sợ hãi lùi về sau ba bước mới đứng vững.

Lý Đạo Huyền xoạt một cái, lại rút Thượng Phương bảo kiếm ra, thân kiếm sáng loáng, không nhìn thấy một giọt máu nào, y ném kiếm vào tay Cao Khởi Tiềm: "Cầm lấy đi."

Cao Khởi Tiềm ngây người: Tên này vậy mà lại trả Thượng Phương bảo kiếm cho ta? Ta còn tưởng rằng y muốn cướp đi không trả chứ.

Lý Đạo Huyền vỗ vỗ đầu Cao Khởi Tiềm, Cao Khởi Tiềm vậy mà không dám né tránh, sau đó Lý Đạo Huyền liền dùng một tay ấn đỉnh đầu Cao Khởi Tiềm, nói: "Tuy ngươi là một tên thái giám giám quân không làm chuyện tốt, nhưng chế độ giám quân là tốt. Quân đội cần giám sát, bởi vì quân đội là cỗ máy bạo lực, nếu không ai giám sát, nhất định sẽ trở thành mãnh hổ."

Cao Khởi Tiềm: "…"

Lý Đạo Huyền: "Ngươi hãy giám sát tốt Tuyên Phủ binh, Kinh doanh, cùng với đám đại nội thị vệ ngươi mang đến, đừng để bọn họ quấy rầy bách tính vất vả lắm mới trở về sinh sống trong thành Cẩm Châu, nếu có bất kỳ một bách tính nào bị binh lính khi nhục, đều là trách nhiệm của ngươi, ta sẽ bắt ngươi khai đao."

Cao Khởi Tiềm sợ hãi nhảy dựng lên: "Chuyện này… chuyện này làm sao ta quản được? Những binh lính này… đều là một lũ du côn…"

"Ta không nghe bất kỳ lý do gì." Lý Đạo Huyền: "Quản không tốt, ta sẽ treo ngươi lên đầu thành phơi nắng một tháng."

Cao Khởi Tiềm sợ đến tái cả mặt, phơi nắng một tháng còn

mạng sống gì? Đừng nói một tháng, ba ngày cũng chết người a.

Lý Đạo Huyền cũng không nói nhảm nữa, xoay người, chui vào trong đám người: “Phòng bếp, phòng bếp đâu? Đội hậu cần lại đưa hải sản đến, nhanh làm cho ta một bữa hải sản thịnh soạn nào.”

Một đám binh lính phòng bếp nhanh chóng vây quanh, vui vẻ nói: “Hôm nay ngài muốn ăn cống phẩm vị gì?”

Lý Đạo Huyền: “Cay tê ăn ngán rồi, hôm nay muốn vị nước tương.”

“Có ngay!” Đám binh lính phòng bếp cười đến nở hoa, bọn họ là những binh lính cấp thấp thường xuyên có thể tiếp xúc với Thiên Tôn nhất, vinh quang vô hạn.

Cao Khởi Tiềm khẽ run rẩy…

Đám người vây xem bắt đầu giải tán.

Lư Tượng Thăng vỗ vai Cao Khởi Tiềm, xoay người muốn bỏ đi.

Cao Khởi Tiềm vốn rất chán ghét Lư Tượng Thăng, hiện tại không biết vì sao, lại có một loại cảm giác “đồng bệnh tương liên”, giống như thân cận với hắn hơn rất nhiều, vội vàng đuổi theo Lư Tượng Thăng, thấp giọng nói: “Lư đại nhân, hiện tại chúng ta là châu chấu trên một sợi dây thừng rồi, đều bị đám phản tặc này khống chế, phải đồng tâm hiệp lực, mới có thể sống sót trở về kinh thành.”

Lư Tượng Thăng rất muốn nói cho hắn biết, trở về kinh thành có tác dụng chó gì, đám phản tặc này để ý kinh thành sao? Nếu kinh thành ngăn cản được bọn họ, bọn họ còn dám đánh Kiến Nô sao?

Thế nhưng, hắn cũng không muốn nói nhiều với tên thái giám

vô dụng này, chỉ xòe tay nói: “Ngươi tìm ta nghĩ cách, không bằng làm tốt bổn phận giám quân của ngươi! Nhất là đám Kinh doanh kia của ngươi, quân kỷ quá kém, so với “phản tặc” còn giống phản tặc hơn, qua không được hai ngày, bọn họ sẽ đi ức hiếp bách tính trong thành, sau đó bản quan sẽ nhìn thấy thi thể của ngươi treo trên đầu thành.”

Câu nói này dọa Cao Khởi Tiềm sợ nhảy dựng lên, trong nháy mắt mất đi 32% dũng khí.

Được rồi, hiện tại thật sự không phải là lúc cân nhắc làm sao liên thủ với Lư Tượng Thăng chạy trốn về kinh thành, mà nên quản lý tốt đám thiếu gia binh kinh thành dưới tay trước, đám người kia thật sự là ngu xuẩn không chịu nổi.

Một hồi trò hề nhỏ, rất nhanh kết thúc.

Thành Cẩm Châu tiếp tục tiến vào giai đoạn chuẩn bị tác chiến, các lộ viện quân, phân chia đóng trại. Vật tư trên biển cũng không ngừng được vận chuyển đến, một xe nối tiếp một xe, lương thực, binh khí, thuốc súng… còn có rất nhiều thứ Cao Khởi Tiềm nhìn cũng không hiểu là gì, một xe tiếp một xe được đưa đến.

Chương 1350: Chuẩn bị khai chiến

"Báo!" Một con khoái mã chạy vào Cẩm Châu, đến trước mặt Lư Tượng Thăng: "Lư đại nhân, Kiến Nô đã biết chúng ta bày binh bố trận ở Cẩm Châu, bọn chúng cũng đã chuẩn bị nghênh chiến... Ở phụ cận thành Đại Lăng Hà đã bày ra trọng binh."

Thành Đại Lăng Hà!

Đây là thành trì năm xưa sau khi Tổ Đại Thọ giết chết Hà Khả Cương, đầu hàng dâng cho Mãn Thanh.

Nó vốn cùng thành Cẩm Châu xa xa tương đối, nương tựa lẫn nhau.

Mà hiện tại, lại trở thành đầu cầu đối đầu giữa quân Minh và quân Thanh.

Thám báo nhanh chóng bẩm báo: "Quân Thanh đào một mảng chiến hào lớn chung quanh thành Đại Lăng Hà, khắp mặt đất đều là hố, khắp nơi đều là tường thấp. Ba bước một mô đá nhỏ, năm bước một hố nước, toàn bộ chung quanh thành Đại Lăng Hà bị đào nát tương, ngay cả bày trận quân đội cũng không bày được."

Nghe được tin tức này, Cao Khởi Tiềm bên cạnh ngẩn người: "Đào đất nát bét, ngay cả quân trận cũng không bày được? Kiến Nô làm như vậy, còn đánh trận như thế nào?"

Lư Tượng Thăng lại không hề bất ngờ, lấy ra một quyển tạp chí trên bìa viết [Thiết giáp tiến công chớp nhoáng], lật lật nói: "Rất hiển nhiên, Mãn Thanh đang phòng bị đội quân Thiết Xa của

chúng ta."

"Đây lại là cái gì?" Cao Khởi Tiềm ghé lại xem.

Lư Tượng Thăng không rảnh để ý đến tên phế vật Cao Khởi Tiềm này, hỏi thám báo: "Bọn họ có dự định gì?"

"Bọn họ" ở đây đương nhiên là chỉ những "phản tặc" cầm đầu là Lý Đạo Huyền.

Thám báo hạ thấp giọng nói: "Bọn họ cũng phái ra thám báo, đồng dạng trinh sát bố trí chung quanh thành Đại Lăng Hà, sau đó... đang chờ!"

"Chờ?" Lư Tượng Thăng: "Chờ cái gì?"

Do thám: "Tiểu nhân cũng không biết, nhưng có thể nhìn ra bọn họ đang chờ cái gì."

Lư Tượng Thăng lấy ra một đống tạp chí thuận tay lấy được từ chỗ Tôn Truyền Đình, lật trái, lật phải, lật hồi lâu, các loại vũ khí mới nhìn một lượt, lại vẫn không đoán được bọn họ đang chờ cái gì, không khỏi bực bội.

Ngay tại lúc này, hắn đột nhiên phát hiện, nơi xa có một đám binh sĩ, mang theo mấy người dân địa phương đi tới trước mặt Tào Văn Chiếu cách đó không xa: "Tào tướng quân, chúng tôi mang theo mấy người dân địa phương đến đây."

Tào Văn Chiếu mừng rỡ: "Mau mời đến đây."

Mấy người dân địa phương kia hành lễ với Tào Văn Chiếu, sau đó mở miệng nói: "Tướng quân, ít nhất hai ngày tới, sẽ không có gió lớn."

Tào Văn Chiếu vui mừng nói: "Thật sao? Chuyện này không thể sai được."

Mấy người dân địa phương kia gật đầu: "Chúng tôi đời đời sinh sống ở đây, ngài xem mây trên trời, đang tụ tập lại, chứng tỏ trên cao không có gió, không có thổi tan tầng mây. Loại thời tiết như vậy, thường thường trong vòng hai ngày sẽ không có gió lớn."

Tào Văn Chiếu mừng rỡ: "Tốt!"

Hắn quay đầu nói với binh sĩ bên cạnh: "Thông báo toàn quân, chuẩn bị tác chiến."

Mệnh lệnh này vừa ban xuống, thành Cẩm Châu vốn đang trong trạng thái nghỉ ngơi, lập tức sống dậy, binh sĩ đều bắt đầu hành động, các doanh trại đều ào ào chạy ra ngoài, binh sĩ dùng tốc độ nhanh nhất xếp chăn màn thành hình dạng khối đậu hũ, sau đó chạy đến thao trường tập hợp.

Từng tiểu đội trưởng điểm danh số người của mình, báo cáo cho doanh trưởng, sau đó doanh trưởng điểm danh xong số người, báo cáo cho đoàn trưởng... từng cấp một, hết sức trật tự.

Thiên Hùng quân, Tuyên Phủ binh, kinh thành thiếu gia binh, hiển nhiên bị "chuẩn bị chiến đấu" đột nhiên này làm cho hoang sợ, cũng không biết mình có nên đi theo hành động hay không.

Một đám người ngây ngốc nhìn Lư Tượng Thăng.

Lư Tượng Thăng cũng vội vàng vung tay hạ lệnh: "Mặc dù không biết bọn họ muốn đánh như thế nào, nhưng chúng ta cũng phải theo sát, không thể lạc hậu."

Vì vậy, Thiên Hùng quân và Tuyên Phủ binh cũng vội vàng hoàn thành việc chỉnh đốn đội ngũ.

Chỉ có đám thiếu gia binh kinh thành vẫn còn chậm chạp, ngây ngốc, ngay cả mặc áo giáp cũng phải mất một lúc.

Cao Khởi Tiềm vừa nhìn thấy tác phong của đám thiếu gia

binh kia, trong lòng liền hoảng hốt: Xong rồi, đám phế vật này bộ dạng như vậy, lỡ như Lý viên ngoại kia lấy cái này làm cớ, nói ta giám quân không giám sát tốt, muốn treo ta trên tường thành phơi nắng thì làm sao?

Hắn một bước xông đến trước mặt đám thiếu gia binh, gầm lên: "Con mẹ nó nhanh cái tay cái chân lên, ai xuất chinh động tác theo không kịp hữu quân, ta liền treo hắn lên tường thành phơi nắng một tháng."

Đám võ tướng thôn Cao Gia bên cạnh đều nhìn mà vui vẻ: Tên này, quả nhiên là học theo rồi! Có điều như vậy cũng tốt, lúc này mới giống một tên giám quân đàng hoàng. Tổng hơn là hắn cả ngày cứ mãi nghĩ xem làm sao để vơ vét của cải.

Rất nhanh, đại quân chuẩn bị xong!

Quan Ninh thiết kỵ làm tiên phong, Triệu Quang Viễn nóng lòng muốn báo thù cho cha đi ở trận thứ hai, tiếp theo là quân đoàn chủ lực thôn Cao Gia, cuối cùng là bộ đội của Lư Tượng Thăng và Cao Khởi Tiềm.

Một đội quân khổng lồ, hướng về phía thành Đại Lăng Hà, áp sát dần... --

Cùng lúc đó, thành Đại Lăng Hà.

Đại tướng Mãn Thanh A Tế Cách, đang cau mày nhìn về hướng Tây Nam.

Mấy ngày trước, Mãn Thanh nhận được tình báo "Quân Minh đang tập kết binh mã ở thành Cẩm Châu".

Theo phong cách từ trước đến nay của quân Thanh là sẽ không cho Minh quân thời gian tập kết thoải mái như vậy, nhất định phải thừa dịp chủ lực quân Minh còn chưa đến đông đủ, bắt đầu quấy rối tác chiến.

Tuy nhiên Mãn Thanh bây giờ đã không còn là Mãn Thanh trước kia, sau khi liên tiếp thất bại, binh lực tổn thất nặng nề, đã không đủ để chi viện cho bọn họ "chiến lược tấn công", chỉ có thể tiến hành "chiến lược phòng ngự".

A Tế Cách chỉ có thể cố thủ ở thành Đại Lăng Hà, mong ngóng quân Minh không tấn công, mong ngóng kim ngân châu bảo bọn họ tặng cho "phái chủ hoà" có thể phát huy tác dụng, kéo chân quân Minh.

Đáng tiếc, hành động của "phái chủ hoà" hiển nhiên là thất bại, quân Minh vẫn đến.

A Tế Cách liếc mắt nhìn, một mảng cờ hiệu, quân Minh đến mấy vạn người, hùng hổ, một đội quân khổng lồ, dàn trận thành hình cánh quạt ở hướng Tây Nam thành Đại Lăng Hà.

"Cuối cùng cũng tới!" A Tế Cách hít sâu một hơi: "Giữ vững, nhất định phải giữ vững, nếu không thì xong đời."

Thành Đại Lăng Hà, cách Thịnh Kinh chỉ khoảng ba trăm năm mươi dặm.

Nếu không thể ngăn chặn quân Minh ở chỗ này, vậy quân Minh sẽ đánh thẳng một mạch, tiến thẳng đến Thịnh Kinh, không thể thua được.

Hắn đang nghĩ đến đây, liền nhìn thấy phía sau cùng của quân Minh, một quả khí cầu khổng lồ chậm rãi phồng lên.

"Bọn họ muốn dùng thứ đó rồi!"

Trong lòng A Tế Cách căng thẳng.

Bát kỳ binh cũng đồng thời căng thẳng.

Thứ này, đã có không ít Bát kỳ binh lãnh giáo qua, ở trong

quân Thanh truyền tai nhau uy lực của nó, truyền đến mức vô cùng thần kỳ.

Cho nên vừa nhìn thấy thứ này đang bơm hơi, hầu như tất cả quân Thanh đều bắt đầu khẩn trương.

A Tế Cách biết, quân tâm bất ổn rồi, lúc này nhất định phải cổ vũ sĩ khí cho bọn họ.

Vội vàng lớn tiếng hét: "Mọi người đừng sợ! Đừng sợ! Hoàng thượng đã nghiên cứu qua thứ đó rồi, nó bay rất chậm, hơn nữa đồ vật có thể chở cũng không nhiều, phía trên chở một binh sĩ, nó liền không chở được bao nhiêu thuốc nổ, không sao, đừng sợ!"

Trong quân Thanh số lượng lớn tướng lĩnh trung cấp, thiên hộ, bách hộ gì đó, đều lớn tiếng an ủi bộ hạ: "Đừng sợ! Chỉ có một quả khí cầu, một binh sĩ, phía trên không có mấy quả bom, không có gì đáng sợ."

Lời bọn họ vừa dứt... liền nhìn thấy trong quân Minh cả một mảng khí cầu bay lên ...

Một đống!

Chương 1351: Không Thiên doanh xuất kích

Một mảng khinh khí cầu, từ phía sau quân đội bay lên.

Dân đoàn thôn Cao Gia sớm đã tập mãi thành quen đối với thứ này, cho dù không biết nó có thể oanh tạc quân địch, cũng biết nó có hiệu quả trinh sát, cho nên dân đoàn ung dung tự tại.

Thế nhưng, đám binh sĩ dưới trướng Lư Tượng Thăng và Cao Khởi Tiềm thì ngây người.

Một đám trợn to hai mắt, ngây ngốc nhìn "đèn Khổng Minh" to lớn kia, ngọn đèn kia vậy mà còn có người điều khiển, bên trong mỗi cái giỏ tre đều có một binh sĩ đi vào.

Lư Tượng Thăng lật nát cả quyển tạp chí trong tay, cũng không lật được giới thiệu về thứ này, không khỏi sốt ruột, chạy một mạch đến trước mặt Tào Văn Chiếu, vội vàng hỏi: "Đó rốt cuộc là binh khí gì, vì sao tạp chí của ta lại không có?"

Tào Văn Chiếu nhận lấy mấy quyển tạp chí trong tay Lư Tượng Thăng, lắc đầu: "Lư đại nhân, mấy quyển tạp chí của ngài đã quá hạn rồi."

"Quá hạn?" Lư Tượng Thăng kinh ngạc: "Có ý gì?"

Tào Văn Chiếu nói: "Ngài xem, góc bìa tạp chí này, dù sao cũng dựa theo thiết kế bìa mặt khác nhau, chung quy sẽ có một chỗ viết 'năm xx tháng x kỳ thứ mấy'."

Lư Tượng Thăng nhìn kỹ, thật sự có.

Lại nhìn kỹ thời gian, mấy quyển tạp chí này đều là đồ của nửa năm trước.

Lư Tượng Thăng: "Ơ? Nói cách khác, đồ phổ binh khí trong tay ta, đã lạc hậu nửa năm rồi?"

"Không chỉ nửa năm." Tào Văn Chiếu nói: "Tạp chí nửa năm trước, không đại biểu sẽ vẽ kỹ thuật nửa năm trước, bởi vì nguyên nhân bảo mật quân sự các loại, những binh khí mới lạ lợi hại nhất, có hiệu quả cấp chiến lược, sẽ không lập tức lên tạp chí, cho nên mấy quyển này của ngài, đã lạc hậu ít nhất một năm rồi."

Lư Tượng Thăng: "Ta muốn xem cái mới nhất có không?"

Tào Văn Chiếu: "Vậy chỉ có nội san, là cán bộ cấp cao trong quân đội chúng ta mới có tư cách xem."

Lư Tượng Thăng: "..."

Được rồi, hình như hắn đã hiểu, mình là người ngoài, không cho xem.

Tào Văn Chiếu cười nói: "Lư đại nhân hà tất phải xem tạp chí làm gì chứ? Lập tức sẽ bắt đầu thực chiến, ngài trực tiếp xem thực chiến, còn hơn xem tạp chí gì đó."

Lời này cũng có lý!

Lư Tượng Thăng vội vàng đưa mắt, tập trung trên mảng khinh khí cầu kia.

Một người điều khiển khinh khí cầu hô to: "Không Thiên số 3, khinh khí cầu, chuẩn bị xong!"

"Không Thiên số 4, chuẩn bị xong!"

"Không Thiên số 6, chuẩn bị xong!"

"Không Thiên số 8, lúc thêm nhiệt khí gặp trục trặc, xin rút lui khỏi lần tác chiến này."

"Không Thiên số 10, tất cả bình thường, chuẩn bị xong."

Các người điều khiển khinh khí cầu, đang lớn tiếng báo cáo tình huống của mình. Đây là lô khinh khí cầu sản xuất hàng loạt đầu tiên, cũng là chiến sĩ Không Thiên doanh đầu tiên của thôn Cao Gia, mỗi người đều là binh sĩ được tuyển chọn có vóc dáng không tính cao lớn nhưng cường tráng, nhẹ nhàng tinh nhuệ.

Tuyệt đối không thể sợ độ cao, phải có tố chất tâm lý cực mạnh.

Vì để phòng ngừa khinh khí cầu rơi vào khu vực địch chiếm đóng, binh sĩ Không Thiên Doanh còn yêu cầu tố chất tác chiến đơn lẻ cực cao, năng lực sinh tồn dã ngoại cực mạnh, trung thành và ý chí cực cao.....

Nói một câu không khoa trương, mỗi phi công này, giá trị con người đều đắt hơn chi phí chế tạo khinh khí cầu không chỉ gấp mấy trăm lần.

"Phía trên không có gió!"

"Không có gió!"

"Có thể cất cánh."

"Thả dây thừng!"

Tổ hỗ trợ trên mặt đất bắt đầu chậm rãi buông lỏng dây thừng, để khinh khí cầu càng bay càng cao, binh sĩ không quân trong giỏ nhanh chóng thu dây thừng lên, cuộn lại đặt gọn trong giỏ.

Tiếp đó, Tào Văn Chiếu ngẩng đầu, giơ ống loa sắt lên: "Xuất

kích đi, mong đợi chiến quả của các ngươi."

Hắn đang đợi doanh trưởng Không Thiên Doanh chỉ huy toàn doanh xuất phát, lại thấy doanh trưởng kia có vẻ xấu hổ không lên tiếng, quay đầu nhìn về phía một khinh khí cầu khác cách đó không xa.

Trong giỏ treo của khinh khí cầu kia bỗng có một cái đầu thò ra, chính là Lý Đạo Huyền.

Mọi người: "!"

Thiên Tôn sao lại chạy lên đó? Lúc này mới hiểu vì sao doanh trưởng không chỉ huy, có Thiên Tôn ở đây, hắn không dám tự tiện chỉ huy.

Lý Đạo Huyền nằm nhoài bên mép giỏ treo, cười tủm tỉm nhìn xuống phía dưới: "Phi công Không Thiên số 7 vừa nãy bị bệnh cấp tính, khinh khí cầu của hắn trống không không ai dùng, cho nên ta mượn chơi một chút."

Mọi người: "..."

Lý Đạo Huyền phất tay về phía doanh trưởng: "Này, ngươi mau chỉ huy Không Thiên doanh hành động đi, đừng để ý ta, hiện tại ta là Không Thiên số 7, là một binh sĩ dưới trướng ngươi!"

Ai dám xem Thiên Tôn như một binh sĩ dưới trướng mình chứ?

Thế nhưng, Thiên Tôn đã hạ pháp chỉ, không dám cũng phải dám.

Doanh trưởng đành phải căng da đầu lên tiếng, lấy ống loa sắt ra, hướng về phía mảng lớn khinh khí cầu phía sau nói: "Tiến lên, hướng về phía trên không thành Đại Lăng Hà xuất phát."

Không Thiên số 1 của doanh trưởng dẫn đầu bay về phía trước.

Phía sau một mảng khinh khí cầu, chậm rãi theo sau.

Ồ, những người khác đều đi theo rất thuận lợi, chỉ có Không Thiên số 7 do Thiên Tôn điều khiển, bay loạng choạng, giống như một khinh khí cầu say rượu.

Rõ ràng, Lý Đạo Huyền chưa từng tiếp nhận huấn luyện lái chuyên nghiệp, hiện tại y vẫn đang thăm dò xem các cơ quan trên khinh khí cầu có tác dụng gì.

Cũng may thứ này thao tác đơn giản, tạm thời làm quen cũng có thể chơi, nếu đưa cho y một chiếc chiến cơ J-20, vậy Lý Đạo Huyền tuyệt đối không thể nào điều khiển được.

Bát kỳ binh của quân Thanh, nhìn thấy một mảng khinh khí cầu bay đến trên đỉnh đầu, chỉ cảm thấy da đầu tê dại, rất nhiều binh sĩ thậm chí không đợi A Tề Cách phân phó, liền chui vào "hầm phòng không" mà bọn họ đã chuẩn bị từ trước.

Cái đó là dùng đá lớn xếp chồng lên nhau làm thành.

Hoặc là đào ở bên cạnh hào sâu.

Đừng xem thường trí tuệ của con người!

Doanh trưởng Không Thiên Doanh: "Đã đến trên không quân địch, bắt đầu oanh tạc."

Nói xong, hắn châm lửa một "quả bom" và ném xuống dưới.

Lúc thử nghiệm oanh tạc biên bảo quân Thanh, nguyên mẫu số hiệu 001 còn sử dụng lựu đạn, nhưng hiện tại, Không Thiên doanh chính thức, đã có "bom" được thiết kế riêng cho bọn họ.

Đây là cục trưởng Hỏa Khí chuyên môn chế tạo cho Không

Thiên doanh, bỏ đi tay cầm dùng để "ném" trên lựu đạn. Tăng thêm lượng thuốc nổ, thể tích đơn lẻ lớn hơn.

Lính ném bom không thể ném thứ này ra xa để oanh tạc quân địch, nhưng không quân lại có thể dễ dàng ném nó từ trên trời xuống.

Hắn vừa ra tay, binh sĩ dưới trướng cũng nhao nhao ra tay.

Một cơn mưa bom từ trên không trung rơi xuống, rơi về phía trận địa quân địch thành Đại Lăng Hà.

"Trong thành Đại Lăng Hà không có thường dân!"

"Tất cả thường dân đều bị Tổ Đại Thọ ăn thịt rồi."

"Ta còn nhớ rõ đoạn tình tiết kia, lúc ấy xem thiếu chút nữa khóc chết."

"Lũ chó má vô nhân tính này."

"Nổ chết bọn chúng!"

Vô số bom rơi xuống.....

"Ầm ầm ầm ầm!"

Vụ nổ liên miên bất tuyệt, từng mảng từng mảng lan tràn ra.

Khu vực hào sâu đào lỗ chỗ bên ngoài thành Đại Lăng Hà, trong nháy mắt toàn bộ bị cuốn vào khói bụi oanh tạc, đầy trời khói đen cuồn cuộn, cát bụi mù mịt.

Dùng mắt thường đã không nhìn rõ tình huống trong khu vực oanh tạc, không quân hiện tại chỉ cần châm lửa bom, sau đó nhắm khói đen mù mịt bên dưới ném là được.

Mặc kệ ném trúng ai, ai bị oanh tạc chết coi như hắn xui xẻo.

Chương 1352: Hết thuốc nổ rồi sao?

Vừa khai hỏa, A Tề Cách đã phát hiện bản thân không thể nào chỉ huy nổi nữa rồi.

Bởi vì trước sau trái phải, bốn phương tám hướng đều tràn ngập khói đặc, nào là khói đen, khói trắng, bụi đất...

Tiếng động cũng không truyền đi xa được, tiếng nổ long trời lở đất khiến cho toàn bộ thành trì và khu vực xung quanh trăm mét như đang nhảy disco. Hắn ghé sát tai thân binh bên cạnh, dùng sức gào thét, thân binh mới có thể nghe được hắn nói gì.

Sau đó, tên thân binh kia chạy đi truyền lệnh, vừa chạy ra khỏi "hầm tránh bom" chưa được ba trượng, đã "ầm" một tiếng bay lên trời.

A Tề Cách: "..."

Thôi được rồi, lệnh cứ khỏi truyền đi, dù sao truyền đi cũng vô dụng, chỉ có thể đợi đối phương oanh tạc xong đợt này.

Tiếng nổ liên miên không dứt, trên bầu trời, bom từ trên không trung liên tục ném xuống, loại oanh tạc này, căn bản là không cần tính toán chi phí.

Chỉ trong chốc lát, cũng không biết đã tiêu tốn bao nhiêu thuốc nổ.

Ở phía xa xa quan sát, bây giờ Lư Tượng Thăng mới biết thứ khí cầu này là binh khí gì, sau khi xem xong, cả người ngây ngốc.

Trước đây, hắn từng xem qua mấy quyển tạp chí, cái gì mà xe sắt lớn, thuyền lớn, hỏa pháo kỳ quái gì đó, ít nhiều gì hắn cũng có thể nghĩ ra được một chút biện pháp để chống cự, đối kháng. Cho dù đánh không lại, cũng còn một chút biện pháp để chống lại.

Thế nhưng hiện tại, nhìn thấy Thiên Không doanh thể hiện, hắn hoàn toàn không nghĩ ra nổi môt chút biện pháp đối phó, không thể nghĩ ra!

Nếu như đổi lại là hắn ở vào vị trí của A Tề Cách, nên làm thế nào đây?

Lư Tượng Thăng khổ sở suy nghĩ một hồi lâu, thở dài một tiếng: "Xong đời!"

Cao Khởi Tiềm đứng bên cạnh hắn cũng đang run lẩy bẩy: "Cái này... cái này... Đấu pháp quỷ gì đây... Nếu như...nếu như bọn chúng dùng cách này oanh tạc kinh thành... vậy thì..."

Lư Tượng Thăng khẽ thở dài một hơi: "Tường thành kinh thành sẽ trở nên vô dụng, Tử Cấm Thành cũng vậy."

Cao Khởi Tiềm "bịch" một tiếng ngã nhào xuống đất.

Cùng lúc đó...

Lý Đạo Huyền đang ở trên trời đánh Tuý Quyền.

Những khinh khí cầu khác đều đã tiến vào "trạng thái oanh tạc", Lý Đạo Huyền vẫn còn đang loạng choạng điều khiển phương hướng, cẩn thận đừng để va phải quân mình, đây quả thực là một môn học vấn.

Bay a bay, Lý Đạo Huyền rốt cuộc cũng bay tới ngay phía trên thành Đại Lăng Hà.

Vốn định ném xuống mấy quả bom, nhưng lúc này, phía dưới

đã toàn là khói bụi, từ trên trời nhìn xuống, chỉ có thể nhìn thấy một mảng khói đen cuồn cuộn.

Như vậy hẳn là rất nhàm chán!

Nên hình dung tâm trạng này thế nào nhỉ? Giống như lúc chơi game, nếu một phát súng bắn ra có thể giết chết một tên địch, bạn sẽ rất có cảm giác thành tựu.

Nhưng nếu như hướng về phía một vùng mơ hồ dùng súng máy bắn loạn xạ, phải đợi sau đó mới biết được có bắn chết địch hay không, thì hoàn toàn không tìm thấy cảm giác sảng khoái.

Cái này gọi là "cảm giác thu hoạch" không đủ!

"Diablo 3" vì để tăng cảm giác thu hoạch của người chơi, còn cố ý đem con số sát thương khi đánh quái vật, phóng to, in đậm, tô đen, nhảy ra ngoài.

Lý Đạo Huyền nhìn khói bụi cuồn cuộn, lười ném bom, đợi! Ta cứ đợi!

Rất nhanh, đợt oanh tạc đầu tiên của Thiên Không doanh kết thúc.

Tất cả khinh khí cầu đều không còn bom, tiếng nổ tạm dừng, đất trời yên tĩnh trở lại, không còn tiếng nổ chói tai nữa, chỉ còn nghe thấy trong khói bụi có tiếng kêu cha gọi mẹ của Bát Kỳ Đại Thanh.

Doanh trưởng Thiên Không doanh lấy ra một cái loa sắt hô: "Trở về!"

Thiên Không doanh bắt đầu rút lui...

Khói bụi bắt đầu dần dần tan đi, tầm nhìn càng ngày càng tốt.

A Tề Cách chui ra từ trong hầm tránh bom, ngẩng đầu nhìn về

phía trước, xuyên qua làn khói bụi, hắn có thể mơ hồ nhìn thấy một đám khinh khí cầu đầy màu sắc đang bay xa, không khỏi hừ lạnh một tiếng: "Oanh tạc xong rồi? Hết thuốc nổ rồi sao? Ta không tin, quy mô oanh tạc lớn như vậy, thuốc nổ của các ngươi chịu nổi. Hừ hừ, thuốc nổ của các ngươi không trụ nổi nữa, nhưng hầm tránh bom của ta vẫn còn trụ được, hahaha."

Hắn còn đang cười đắc ý, lại không chú ý tới, ngay phía trên đầu, trên một đám khói bụi, vẫn còn một chiếc Thiên Không số 7, Lý Đạo Huyền còn ở lại đây chưa đi.

Vừa rồi khói bụi quá lớn, y không muốn không có "cảm giác thu hoạch", nên không ném một quả bom nào, sau đó Thiên Không doanh rút lui, y cũng không đi theo.

Dù sao y là Thiên Tôn, hơi tùy hứng một chút không nghe chỉ huy, cũng sẽ không có ai trách y.

Kết quả, y cứ thế lơ lửng trên một đám khói bụi, cho đến khi chủ lực rút lui, A Tề Cách cũng từ trong một "hầm tránh bom" chui ra, y vẫn còn ở ngay phía trên.

Lý Đạo Huyền cúi đầu nhìn xuống, ồ, sương mù hình như nhạt đi rồi, có thể nhìn thấy mặt đất.

"Ơ kìa? Tên kia mặc một bộ giáp rất ngầu, nhìn có vẻ là tướng lĩnh Mãn Thanh." Lý Đạo Huyền: "Cảm giác thu hoạch không phải đến rồi sao?"

Dùng tốc độ nhanh nhất châm ngòi một quả bom, ném xuống dưới.

Tên xui xẻo A Tề Cách này còn chưa biết trên đỉnh đầu mình còn một chiếc khinh khí cầu chưa đi, vừa mới nói xong một câu: "Bọn chúng hết thuốc nổ rồi!"

Liền nghe thấy "bịch" một tiếng, có thứ gì đó rơi xuống mặt

đất cách hắn vài mét.

A Tề Cách quay đầu nhìn, liền nhìn thấy trong khói bụi hình như có tia lửa đang cháy.?

Trên đỉnh đầu A Tề Cách chậm rãi hiện ra một dấu hỏi chấm, sau đó, 0,5 giây sau, hắn đột nhiên phản ứng lại, bom! Trong lúc bận rộn, không kịp nghĩ nhiều, liền bổ nhào về phía cửa hầm tránh bom như hổ xuống núi...

Ngay khoảnh khắc hắn bay lên giữa không trung, quả bom cũng đồng thời phát nổ.

"Ầm!"

Sóng xung kích cực lớn, khuếch tán về phía xung quanh, mấy tên lính cùng A Tề Cách từ trong hầm tránh bom đi ra, đồng thời bị vụ nổ cuốn vào, cả người bay lên.

May mắn là A Tề Cách nhảy lên nhanh, sóng xung kích của vụ nổ vừa vặn đẩy hắn từ phía sau một cái, giúp hắn tăng tốc, bay vào trong hầm tránh bom, còn trượt dài trên mặt đất, trán "rầm" một tiếng đập vào vách tường hầm tránh bom.

Đợi đến khi hắn xoa đầu quay lại, mới phát hiện cửa hầm tránh bom đất đá sụp đổ, một lượng lớn đá và bùn đất, trong nháy mắt đã chặn cửa hầm tránh bom lại.

Hóa ra, cái gọi là "hầm tránh bom" của hắn, kỳ thực chính là một gian nhà đá rất kiên cố, vì để gia cố, lại phủ lên trên nhà một lớp bùn đất.

Kết quả là sau khi nổ một cái, bùn đất nới lỏng, toàn bộ sập xuống chặn cửa ra vào.

A Tề Cách hoảng sợ, vội vàng xông đến cửa, dùng sức đẩy, nhưng đẩy không nổi, căn bản đẩy không nổi...

Hắn cứ như vậy, bị nhốt trong căn phòng nhỏ tối tăm!

Lý Đạo Huyền trên bầu trời nắm chặt tay: "Yeah! Nổ trúng rồi, hahaha, cảm giác thu hoạch max level."

Cái này và việc chơi game tiêu diệt boss địch có gì khác biệt?

Không có!

Sảng khoái muốn chết có được hay không.

Được rồi, bây giờ có thể trở về một cách mỹ mãn.

Lý Đạo Huyền cũng bắt đầu quay về...

Ngay khi y vừa bay về phía sau một đoạn ngắn, mệnh lệnh thứ hai của Tào Văn Chiếu lại đến: "Pháo binh doanh, khai hỏa."

Chương 1353: Thẩm Dương còn xa lắm

A Tề Cách bị giam trong một căn hầm tối om, xung quanh toàn tường đá cứng, một cửa nhỏ bị bịt kín, không ra được, căn bản không ra được.

Hắn chỉ nghe thấy bên ngoài tiếng pháo "ầm ầm" lại vang lên.

Đây không phải là tiếng bom, mà là tiếng tiểu pháo.

Đạn pháo bay trên không trung, còn kèm theo tiếng gió rít "vèo vèo"...

Mỗi khi có một quả đạn pháo rơi xuống gần đó, hầm trú ẩn liền "Ầm" một tiếng, rung lắc mấy cái, trên nóc hầm rơi xuống một luồng bụi đất, rơi trên đầu A Tề Cách.

Không nhìn thấy bên ngoài tình hình thế nào, chỉ huy cũng hoàn toàn không có cách nào chỉ huy.

A Tề Cách hoảng sợ vô cùng...

Hắn là loại người mắt không thấy thì lòng không sợ, nhưng Cao Khởi Tiềm ở bên ngoài, lại có thể tận mắt nhìn thấy uy lực của Pháo Binh doanh thôn Cao Gia, vô số tiểu pháo nhắm thẳng vào thành Đại Lăng Hà, tiến hành oanh tạc kiểu trải thảm.

Dù sao trong thành trì này cũng không có bách tính!

Vậy đương nhiên là phải đánh cho đã.

Đạn pháo không cần tiền, căn bản không cần tiền.

Một loạt pháo xong, lại đến một loạt khác.

Một lúc sau, pháo kích cuối cùng cũng dừng lại, lại thấy Không Thiên doanh đã trở về.

Một mảng khinh khí cầu lại trở về trên không thành Đại Lăng Hà, tiếp tục ném bom xuống dưới.

Nhìn thấy một màn này, đừng nói quân địch, ngay cả Cao Khởi Tiềm cũng nhịn không được nói một câu: "Quá tàn bạo! Trận địa đối diện đều bị oanh tạc đến mức không nhìn thấy bóng người, chúng ta còn oanh tạc? Có cần thiết oanh tạc thành như vậy không? Nên dừng tay tiết kiệm thuốc nổ và đạn pháo rồi, nên cho binh lính bình thường tiến lên rồi chứ?"

Lư Tượng Thăng đang lật xem tạp chí trong tay, hắn vừa lật đến một trang, trên đó viết "《Nghèo thì chiến thuật xen kẽ, giàu thì oanh tạc cho lão tử》."

Lư Tượng Thăng chỉ vào trang này nói: "Nơi này viết rất có lý, đã có tiền, cần gì phải để binh lính mạo hiểm đi xung phong chứ? Oanh tạc trước rồi hãy nói! Giàu thì oanh tạc cho lão tử."

Cao Khởi Tiềm: "Nhưng mà quân địch đã bị oanh tạc đến mức không còn bóng người rồi."

Lư Tượng Thăng: "Biết đâu trong khe núi nào đó còn giấu quân địch, trong tay cầm đao chuẩn bị lao ra liều mạng bất cứ lúc nào. Vì bảo vệ binh lính, oanh tạc thêm hai lượt cũng không thành vấn đề."

Cao Khởi Tiềm: "Vừa rồi một lúc ngắn ngủi, đã tiêu tốn bao nhiêu quân phí?"

Lư Tượng Thăng không vui nói: "Ngươi chỉ biết đến tiền!"

Cao Khởi Tiềm: "Bởi vì lão nô biết triều đình thiếu tiền bao

nhiêu, hoàng thượng thiếu tiền bao nhiêu."

Lư Tượng Thăng: "Vậy ngươi còn tham ô?"

Cao Khởi Tiềm: "..."

Cái này gọi là 【boomerang】, nếu bản thân không sạch sẽ, lưỡi dao sắc bén của lời chế nhạo, cuối cùng nhất định sẽ làm bị thương chính mình.

Tiếng pháo ầm ầm, cũng không biết vang lên bao lâu.

Khói thuốc súng tản đi lại bị oanh tạc bốc lên, bốc lên lại tản đi...

Một đợt lại một đợt!

Rất lâu sau, Lý Đạo Huyền mới giơ một tay lên nói: "Có thể dừng lại!"

Tào Văn Chiếu lớn tiếng quát: "Ngừng bắn!"

"Ngừng bắn!"

Các võ quan trung tầng cùng nhau hét lớn, toàn bộ quân đội cùng lúc im lặng.

Sau đó Triệu Quang Viễn la lên: "Xin để dân đoàn Hán Trung do ta suất lĩnh đánh tiên phong!"

Tào Văn Chiếu: "Được, chấp thuận, đi đi!"

Triệu Quang Viễn mừng rỡ, xoạt một cái rút ra trường kiếm chỉ huy, nghĩ nghĩ, lại cắm trường kiếm vào vỏ, rút ra một thanh đao lớn: "Phụ thân đại nhân, con đến báo thù rửa hận cho người đây."

Dân đoàn thấp giọng nghị luận: "Thỏ gia nhìn thấy cảnh này,

nhất định sẽ đau lòng!"

"Thỏ gia lại sẽ nói, thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ, đã không còn ai dùng kiếm nữa rồi."

"Hắt xì!" Bát Địa Thỏ đang ở thành Đan Đông chuẩn bị xuất kích ngẩng đầu hắt xì một cái: "A? Có người đang nghĩ đến ta, ha ha ha, có người trong lòng có ta."

Triệu Quang Viễn dẫn quân xông về trận địa quân Thanh...

Đội dân đoàn dưới trướng hắn, tiền thân là gia đinh và vệ sở binh Hán Trung của hắn, sau khi Vương Nhị suất lĩnh dân đoàn tiến vào Hán Trung, ở thành Hán Trung đại phá lưu khấu, lại thêm Thiên Tôn hiển linh, Triệu Quang Viễn tự nhiên cũng gia nhập dân đoàn thôn Cao Gia.

Dẫn theo thuộc hạ của mình, dốc lòng học tập quân quy quân kỷ.

Đây mới chỉ là cải tạo được một thời gian ngắn!

Loại binh sĩ được cải tạo này, có một điểm khác biệt lớn nhất so với dân đoàn bản địa thôn Cao Gia, chính là: Tâm ngoan thủ lạt!

Dân đoàn bản địa chịu ảnh hưởng sâu sắc bởi tư tưởng "ôn hòa" của Lý Đạo Huyền và Tam Thập Nhị, lấy việc bắt tù binh cải tạo lao động làm mục tiêu chiến lược.

Nhưng những tướng lĩnh triều Minh như Lão Nam Phong, Tào Văn Chiếu, Triệu Quang Viễn, thì hung hãn hơn nhiều. Trong miệng bọn họ tuy không nói, nhưng trong lòng nghĩ chính là: Lao động? Để bách tính nhà mình sinh con trai không được sao? Cần gì phải bắt quân địch về làm lao động? Giết giết giết!

Triệu Quang Viễn xông vào trong khói bụi, lập tức liền chạm mặt một tên lính Thanh bị oanh tạc choáng váng đầu óc vừa mới

chui ra khỏi một cái hố đất, còn chưa kịp nhìn rõ tình hình bên ngoài, Triệu Quang Viễn tay nâng đao rơi, chém trúng cổ tên lính Thanh kia, máu tươi phun cao.

"Phụ thân! Con trai đến đây, hôm nay chí ít phải tự tay giết mười tên lính Thanh để báo thù cho người." Triệu Quang Viễn gầm lên một tiếng, đao quang sáng lên, thấy người liền chém.

Dân đoàn dưới trướng hắn, trong đó có một bộ phận là gia đinh của hắn, cũng chính là những lão gia đinh năm đó Triệu Suất Giáo để lại cho hắn, những người này cũng muốn báo thù cho lão gia, hiện tại đương nhiên cũng là từng người hung hãn vô cùng.

Có người hổ gầm một tiếng, nhảy vào chiến hào, một đao chém xuống tên lính Thanh đang chổng mông trốn đạn pháo, vốn dĩ là hai cánh mông, một đao chém thành bốn cánh.

Một binh sĩ dân đoàn phát hiện một cái hố đất nhỏ, đang định nhìn vào trong, từ trong hố đất liền thò ra một cây trường mâu, suýt nữa đâm trúng mặt hắn, tên lính dân đoàn kia tức giận: "Bên trong có lính Kiến Nô trốn."

Triệu Quang Viễn tức giận: "Con mẹ ngươi, lựu đạn phía trên phát cho ngươi là để làm gì?"

Binh sĩ dân đoàn bừng tỉnh hiểu ra, vội vàng châm lửa một quả lựu đạn, ném vào trong cái hố đất nhỏ kia...

Quân Thanh phần lớn đều bị mấy đợt oanh tạc liên tiếp làm cho mất đi sĩ khí, nhưng con người khi liều chết chống cự thì vẫn có một luồng sức mạnh.

Chiến đấu trong chiến hào không dễ đánh như vậy!

Triệu Quang Viễn chém giết một hồi, chém được mấy tên lính, nhưng bản thân cũng sơ suất, sau lưng trúng một búa, áo giáp chỉ có thể đỡ đao kiếm, đỡ không nổi búa. Kình lực xuyên vào nội

tạng, khiến hắn phun ra một ngụm máu, lui về phía sau một khoảng xa mới thở hổn hển.

Đang muốn ngẩng đầu lên tiếp tục, liền thấy Tào Biến Giao không biết từ lúc nào đã chạy tới, đưa tay giữ vai hắn, kéo về phía sau: "Trở về chữa thương, tiếp theo nên đến lượt ta."

Triệu Quang Viễn: "Ta còn có thể đánh, ta còn phải báo thù cho phụ thân ta."

Tào Biến Giao: "Mẹ nó còn chưa đến Thẩm Dương, ngươi đã đổ hết máu ở đây thì làm sao?"

Triệu Quang Viễn bừng tỉnh, lúc này mới ngoan ngoãn lui về phía sau, chữa thương.

Tào Biến Giao dẫn theo Quan Ninh thiết kỵ, tiếp tục quét sạch lính Thanh trong hố đất ở chiến hào.

Lư Tượng Thăng nhìn thấy cảnh này, lặng lẽ ra lệnh: "Thiên Hùng quân, tiến lên, hỗ trợ bọn họ quét sạch chiến trường, đem những tên Kiến Nô trốn trong hố đất chưa bị oanh tạc chết hết, toàn bộ lôi ra giết sạch."

Tổng binh Đại Đồng Vương Phác, tổng binh Tuyên Phủ Dương Quốc Trụ, cũng gật gật đầu, cùng nhau xông lên.

Lão Nam Phong nói với Bạch Thủy Vương Nhị và Hình Hồng Lang: "Này, chúng ta làm gì đây?"

Vương Nhị: "Chúng ta cũng không cần tranh công!"

Hình Hồng Lang cũng nói: "Thẩm Dương còn chưa đến, gấp cái gì?"

Chương 1354: Đây chắc chắn là tiểu kim khố bí mật

Bát kỳ binh Mãn Thanh bị không quân và đại pháo oanh tạc nhiều lần, sớm đã bị đánh cho tan tác đội hình, sĩ khí cũng bị đả kích nghiêm trọng.

Thêm nữa chiến đấu thời đại vũ khí lạnh, cần phải bày trận mới có thể phát huy ra chiến lực lớn nhất, nhưng bọn chúng vì phòng thiết xa, phòng hoả súng, phòng đại pháo, tự mình đào đất thành hầm hố, khiến cho quân đội của bọn chúng căn bản không cách nào bày trận.

Tương đương với tự tay bóp chết cách đánh sở trường của mình.

Bên này yếu đi, bên kia mạnh lên, hậu quả không cần nói cũng biết.

Trong chiến hào chém giết, rất nhanh đã phân thắng bại. tàn dư Thanh binh, bị quân Minh quét sạch, nhảy ra ngoan cố chống cự không chịu nổi mấy chiêu liền bị đánh ngã, trốn trong "hầm tránh bom" không dám ra, cũng sẽ bị ném một quả lựu đạn vào nổ cho hết giận.

Chờ đến khi toàn bộ chiến trường đều yên tĩnh trở lại, một đám binh sĩ vừa quét dọn chiến trường trong thành Đại Lăng Hà, vừa tìm kiếm thân ảnh chủ soái quân địch A Tề Cách.

"A, chết tiệt, không tìm thấy A Tề Cách. Đừng nói người sống, ngay cả thi thể cũng tìm không thấy."

"Tên kia lúc khai chiến có thể đã chạy trốn rồi."

"Thật đáng tiếc, không thể chém chết chủ soái quân địch, luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó."

"Đúng vậy, tên kia từng dẫn quân xâm nhập, không biết đã làm bao nhiêu chuyện xấu, lão tử hận không thể tự tay giết chết hắn."

Binh sĩ miệng nói chuyện phiếm, thuận tay lật thi thể bị nổ đen thui trên mặt đất lên xem.

Kỳ thật đại bộ phận binh lính không biết mặt mũi A Tề Cách, nhưng khôi giáp đại tướng địch quân mặc khẳng định sẽ có khác biệt với khôi giáp tướng sĩ bình thường, chỉ cần cẩn thận kiểm tra cách ăn mặc là được.

"Nơi này có một tên mặc khôi giáp tướng quân."

"Đây là cách ăn mặc của Kiến Nô thiên hộ! Nhất định không phải A Tề Cách."

"Ta đ*, chiến công thiên hộ hẳn là cũng không ít chứ?"

"Ai biết được đây có phải chỉ một phát pháo oanh chết hay không, cũng không có cách nào định công lao chém đầu, ha ha ha... ... Tên này chỉ có thể tính vào trong công lao của toàn bộ bộ đội."

Các binh sĩ cười to.

Lúc này, Lư Tượng Thăng, Cao Khởi Tiềm cũng đi vào chiến trường bị oanh tạc thành hầm hố, Lư Tượng Thăng dáng người cao lớn, văn võ song toàn, coi như nhanh nhẹn, mặt đất tuy có chút khó đi, đối với hắn mà nói cũng không phải chuyện gì.

Nhưng Cao Khởi Tiềm thì khác, một chân sâu một chân cạn, đi vô cùng gian nan, mấy lần suýt nữa ngã sấp mặt.

Hắn vừa đi vừa mắng: "Mẹ nó, cái chỗ quỷ quái gì thế này."

Lư Tượng Thăng bất mãn phản bác hắn: "Nơi này là thành Đại Lăng Hà, là thành trì Đại Minh ta, ngươi mở mồm là chỗ quỷ quái, thích hợp sao?"

Cao Khởi Tiềm: "Hừ, là địa phương của Đại Minh thì không thể nói là chỗ quỷ quái sao? Tất cả địa phương bên ngoài kinh thành đều là chỗ quỷ quái."

Lư Tượng Thăng: "..."

Nói chuyện với tên thái giám này, sẽ khiến huyết áp Lư Tượng Thăng tăng cao, vô cùng khó chịu.

Hắn dứt khoát đi cách xa Cao Khởi Tiềm một chút, không muốn nói chuyện với hắn.

Cao Khởi Tiềm mang theo hai tiểu thái giám hầu hạ, mấy tên cao thủ đại nội, trên chiến trường lúc ẩn lúc hiện, thỉnh thoảng lại giẫm lên thi thể trên mặt đất một cái, mắng hai tiếng.

Tên này người người oán trách, dân đoàn thôn Cao Gia cũng không ưa hắn, tất cả mọi người đều tránh xa hắn, khiến bên cạnh hắn tạo thành một vòng tròn không người khổng lồ.

Cao Khởi Tiềm ngược lại cũng vui vẻ như vậy.

Hắn lượn tới lượn lui, đi tới trước một gian nhà đá, "Ơ" một tiếng: "Các ngươi xem, nhà đá này xây rất kiên cố, không giống nhà bình thường. Cửa bị rất nhiều đá và bùn đất lấp kín."

Tiểu thái giám bên cạnh thấp giọng nói: "Ừm, không phải người bình thường dùng."

Hai mắt Cao Khởi Tiềm sáng lên: "Các ngươi nói, người tại sao lại xây một gian nhà như vậy?"

Tiểu thái giám thấp giọng nói: "Người có tiền."

Cao Khởi Tiềm: "Thông minh! Đây khẳng định là kim khố của người có tiền."

Mấy tên thái giám và cao thủ đại nội bên cạnh lập tức hứng thú tăng vọt, mấy người cùng lúc vây lại.

Cao Khởi Tiềm: "Suỵt! Tất cả mọi người đừng tuyên dương, nếu bị người khác biết được, sẽ đến chia chác. Chúng ta lặng lẽ nuốt số tiền này, sau khi chuyện thành công ta chia cho các ngươi nhiều một chút."

Tiểu thái giám và các cao thủ đại nội mừng rỡ: "Tốt tốt tốt! Mọi chuyện nghe theo công công phân phó."

Cao Khởi Tiềm: "Hiện tại đừng động thủ! Một lát nữa ta đi nghĩ biện pháp."

Bọn họ thoắt cái tản ra, giả vờ như không quan tâm nơi này, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm gian nhà đá kia.

Người của dân đoàn thôn Cao Gia vẫn đang tiếp tục quét dọn chiến trường, đem thi thể trên chiến trường thu dọn lại, lột sạch y phục trên người, sau đó khiêng thi thể trần truồng ra khỏi thành, thống nhất chôn cất.

Trên chiến trường còn có rất nhiều binh khí, khôi giáp gì đó cần phải thu dọn, việc này bận rộn suốt cả một ngày, mãi đến chạng vạng tối mới coi như hoàn thành. Ánh tà dương đã ngả về tây, mọi người cũng mệt mỏi, phải nghỉ ngơi.

Cao Khởi Tiềm lượn tới trước mặt Tào Văn Chiếu: "Mọi người đều phải nghỉ ngơi rồi, phải sắp xếp các bộ đội nghỉ ngơi ở khu vực nào chứ? Bản công công không muốn đóng quân ở ngoài thành, muốn đóng quân ở trong tường thành Đại Lăng Hà."

Tào Văn Chiếu còn tưởng rằng tên thái giám này lại làm ra vẻ, liền nói: "Được, ngươi đóng quân ở trong tường thành đi, dù sao

người của ta đóng quân ở trong thành hay ngoài thành, cũng không có gì khác biệt."

Dân đoàn thôn Cao Gia tự mình mang theo lều trại đều cực kỳ thoải mái, còn có túi ngủ hành quân làm bằng lông gà, căn bản không để ý đến loại việc nhỏ nhặt đóng quân ở trong thành hay ngoài thành.

Cao Khởi Tiềm mừng rỡ, cho là mình đã tính toán đâu vào đấy, đưa tay chỉ một khu vực trong thành: "Người của ta đóng quân ở khu vực kia, tối nay ta ngủ dễ tỉnh giấc, người của ngươi tốt nhất đừng đến quấy rầy ta ngủ."

Tào Văn Chiếu trợn trắng mắt: "Người của ta đều rất giữ quân kỷ, nửa đêm canh ba sẽ không rời khỏi doanh trại của mình, càng sẽ không chạy đến doanh trại của bộ đội khác."

Cao Khởi Tiềm: "Vậy thì tốt nhất."

Lần này, gian kế của hắn đã thành công, vui vẻ dẫn theo đội ngũ tâm phúc của mình, đóng quân ở bên cạnh gian nhà đá kia. Cố ý dùng lều trại che khuất vị trí cửa nhà đá. Xung quanh thậm chí còn kéo màn vải lên.....

Sau đó để cho các thiếu gia binh kinh thành ban ngày không cùng hắn hành động, không biết chuyện gian nhà kia, lại đóng quân thêm một vòng lớn ở bên ngoài, tầng tầng bao vây, nghiêm lệnh tất cả mọi người ban đêm không được tới gần khu vực hắn ở, bất kể nghe được âm thanh gì, cũng không được phép tới đây.

Đêm đó.....

Canh ba!

Bên ngoài đã tối đen như mực.

Binh lính tuần tra của dân đoàn thôn Cao Gia đều ở vòng

ngoài, bên trong chỉ thỉnh thoảng có đội tuần tra, lượn lờ trong khu vực doanh trại của các bộ đội.

Cao Khởi Tiềm nhìn thoáng qua tình huống bên ngoài, cười khẩy một tiếng: "Được rồi, có thể bắt đầu hành động."

Những người đi theo hắn ban ngày vội vàng vây lại.

Hai tiểu thái giám, sáu tên cao thủ đại nội, cộng thêm bản thân Cao Khởi Tiềm, tổng cộng chín người.

Người chia tiền không thể quá nhiều!

Chín người là đủ rồi.

Nếu không phải cân nhắc đến việc phải đào cửa ra, ngay cả sáu tên cao thủ đại nội Cao Khởi Tiềm cũng không muốn chia, nhưng người sáng mắt đều có phần, cộng thêm còn phải nhờ bọn họ ra sức, chỉ có thể bỏ chút máu.

Cao Khởi Tiềm đè thấp giọng nói: "Động thủ đào đi, nhẹ một chút, đừng gây ra động tĩnh."

Chương 1355: A Tề Cách công thủ vẹn toàn

Sáu đại nội cao thủ bắt đầu động thủ.

Cửa nhà đá chất đầy đá và bùn đất, mấy người bọn họ cùng nhau hợp lực, nhẹ nhàng nhấc một tảng đá lớn, sau đó nhẹ tay nhẹ chân đặt sang một bên. Mỗi một động tác đều cố gắng không phát ra một chút âm thanh nào.

Độ khó thật sự không phải tầm thường.

Nhưng mà, vì tiền tài, chút khổ cực này thì tính là gì?

Sáu đại nội cao thủ ngay cả khải giáp trên người cũng cởi ra, ở trần làm việc cho khoẻ, nhấc một tảng đá đặt sang một bên, xúc một giỏ bùn đất đặt sang một bên... Làm lao động nhân dân thật là vui vẻ a, lao động quang vinh.

Hai tiểu thái giám tuy sức lực không lớn, cũng đang cố gắng hỗ trợ, khiêng những hòn đá nhỏ hơn và túi bùn đất nhỏ.

Mọi người chưa từng có một lần nào lao động vất vả như bây giờ.

Cũng không biết đào bao lâu.

Một đại nội cao thủ thấp giọng nói: "Sắp thông rồi, ta cảm thấy được, phía sau tảng đá lớn nhất này là rỗng."

Mọi người mừng rỡ, cùng nhau vây lại, hợp lực thật cẩn thận nhấc tảng đá lớn đó lên, đặt sang một bên...

Một cái động đen ngòm lộ ra.

"Hắc hắc hắc, tiểu kim khố mở rồi."

Cao Khởi Tiềm vội vàng cầm lấy "khí tử phong đăng" đã chuẩn bị từ trước, chiếu vào bên trong nhà đá...

Lọt vào trong mắt, là một khuôn mặt dữ tợn!

Khuôn mặt của A Tề Cách!

A Tề Cách tiến lên một bước lớn, một đao đâm vào ngực một đại nội cao thủ. Sau đó trong nháy mắt rút đao ra, thừa dịp mọi người còn chưa kịp phản ứng, lại một đao bổ vào mặt một đại nội cao thủ khác.

Mấy đại nội cao thủ này vì làm việc nặng nhọc, ngay cả khải giáp cũng không mặc, kết quả vừa vặn cho A Tề Cách cơ hội ra tay.

"ĐM!" Cao Khởi Tiềm thốt ra một câu quốc mạ, vội vàng lui về phía sau.

Bốn đại nội cao thủ còn lại cũng đột nhiên bừng tỉnh, ánh mắt liếc về phía yêu đao bị ném ở không xa...

A Tề Cách làm sao có thể cho bọn họ cơ hội đi lấy đao, "Phốc" một tiếng, lại chém ngã một người, đồng thời đao quang trong tay lóe lên, liều mạng tấn công người trước mặt.

Một đại nội cao thủ trong lúc vội vàng dùng cái xẻng đánh trả, A Tề Cách thân hình nhoáng lên, né tránh cái xẻng, một đao chém ngã đại nội cao thủ đó xuống đất.

Cao Khởi Tiềm thét chói tai: "Người đâu, mau tới đây!"

Giọng nói the thé của hắn truyền ra khỏi doanh trại, binh lính bên ngoài nghe được, lắc đầu: "Công công ban ngày đã dặn dò, bất

luận nghe thấy âm thanh gì cũng không được vào."

Cao Khởi Tiềm liều mạng chạy về phía sau...

A Tề Cách biết mình đã lọt vào trại địch, hiện tại hắn tự biết chắc chắn phải chết, trước khi chết đương nhiên phải kéo một người đệm lưng, để tiểu binh quân địch đệm lưng cho mình, cảm thấy mình chết không đáng, nhất định phải kéo một đệm lưng lớn.

Trước mắt lớn nhất, đương nhiên chính là Cao Khởi Tiềm!

A Tề Cách: "Lão thái giám, chôn cùng lão tử đi!"

Cao Khởi Tiềm: "A a a, người đâu, cứu mạng!"

A Tề Cách bước dài đuổi theo, một tiểu thái giám chắn trước mặt, hắn giơ tay chém xuống, "phốc" một tiếng tiểu thái giám máu tươi bắn tung toé ngã xuống đất.

Bên cạnh lại có một đại nội cao thủ tấn công tới, A Tề Cách ngay cả né cũng lười né, dùng khải giáp của mình bật ra một đao, trở tay một chiêu đánh trả, "phốc" một tiếng, lại chém ngã đại nội cao thủ.

Khoảnh khắc này, adrenaline của A Tề Cách tăng vọt đến cực hạn.

BGM, lên nào! (bgm: Nhạc nền)

A Tề Cách công thủ vẹn toàn, đóa hoa đáng tin cậy nhất, người bảo vệ chính nghĩa thế giới, vì con người lương thiện mà tấn công cái ác...

Hắn "phốc" một tiếng lại chém ngã một đại nội cao thủ, chỉ thấy Cao Khởi Tiềm đã xông qua tấm màn bao quanh, chạy đến bên ngoài một cái trướng bồng của Kinh doanh, vén rèm lều lên, hướng vào bên trong gào thét: "Nhanh dậy, mau tới cứu ta!"

Bên trong trướng bồng có bốn tên thiếu gia binh vừa mới tỉnh giấc nhảy ra, trên người cũng chưa mặc giáp, mờ mịt hỏi: "Công công, đã xảy ra chuyện gì?"

"Phốc!"

A Tề Cách từ phía sau đuổi theo, một đao chém bay đầu một tên thiếu gia binh. Ba tên binh lính còn lại sợ đến mức kêu lên oa oa, vội vàng vung quyền phản kích.

A Tề Cách trái một đao, phải một đao, xoay tròn một đao, ba tên binh lính đồng loạt ngã xuống.

BGM: A Tề Cách công thủ vẹn toàn...

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, Cao Khởi Tiềm lại chạy đến trước một cái lều khác, gào thét: "Nhanh ra đây giúp ta!"

Trong lều ào ào ào, lại mấy tên thiếu gia binh chạy ra.

A Tề Cách hai mắt đỏ ngầu, mặc kệ nhiều như vậy, như hổ đói xuống núi, nhảy vọt qua đó, yêu đao trong tay đại khai đại hợp, chém giết, chém giết!

Mấy tên thiếu gia binh máu tươi bắn tung toé ngã xuống.

BGM: Đóa hoa đáng tin cậy nhất...

Cao Khởi Tiềm lại chạy đến trước một cái trướng bồng tiếp theo.

A Tề Cách: "Mẹ nó, ngươi không thể ngoan ngoãn để ta chém chết sao?"

Cao Khởi Tiềm: "Người đâu, cứu mạng!"

A Tề Cách vung đao chém giết...

Người trong những trướng bồng xung quanh, cuối cùng cũng bị tiếng kêu gào liên tục của Cao Khởi Tiềm gọi ra ngoài, câu nói "bất kể nghe thấy gì cũng không được qua đó" kia, bây giờ cảm thấy không đúng lắm rồi, đông đảo thiếu gia binh Kinh doanh thức dậy.

Có người vén rèm cửa lên nhìn ra ngoài, lập tức cảm thấy không đúng, tuy không kịp mặc giáp, nhưng lại cầm lấy trường mâu, không còn là trạng thái tay không.

Trong nháy mắt!

A Tề Cách bị bao vây.

Xung quanh toàn bộ đều là Kinh doanh binh cầm trường mâu, chưa mặc giáp, chỗ nào cũng có.

BGM: Người bảo vệ chính nghĩa thế giới, vì con người lương thiện mà tấn công cái ác...

A Tề Cách cảm thấy bụng trái đau nhói, bị người ta đâm một mâu, khải giáp cản trở phần lớn thương thế, nhưng mũi mâu vẫn xuyên giáp mà qua, trên eo hắn ta điểm một cái, mũi mâu đâm vào một chút xíu, tuy đau, nhưng không trí mạng.

Nhưng đến lúc này, A Tề Cách cũng biết mình không xong rồi.

Hắn ta gầm lên giận dữ, đột nhiên ném mạnh yêu đao trong tay ra ngoài.

Cái đao kia giống như sao băng đuổi theo mặt trăng, bay qua đỉnh đầu một đám Kinh Doanh binh, "Phốc" một tiếng, đâm trúng ngực Cao Khởi Tiềm ở đằng xa.

Cao Khởi Tiềm cúi đầu nhìn con dao cắm trên ngực, lại ngẩng đầu nhìn A Tề Cách, trên mặt lộ ra vẻ không dám tin.

A Tề Cách ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha ha, A Tề Cách công thủ vẹn toàn, đóa hoa đáng tin cậy nhất..."

"Phốc phốc phốc phốc!"

Một vòng trường mâu xung quanh, đồng thời đâm vào trong cơ thể hắn.

Âm thanh của A Tề Cách, trong nháy mắt yên tĩnh.

Lúc này Cao Khởi Tiềm mới chậm rãi ngã xuống, A Tề Cách cũng chậm rãi ngã xuống.

Thi thể của hai người, đồng thời rơi xuống đất...

"Người bảo vệ chính nghĩa thế giới, vì con người lương thiện mà tấn công cái ác."

Một Kinh Doanh binh không biết vì sao, đột nhiên hát lên một câu, tiếp lời cho nửa câu hát bị A Tề Cách bỏ dở.

Sau đó, mấy trăm người đồng thời kinh hô: "Không xong rồi, Cao công công chết rồi! Cao công công chết rồi!"

Tin tức Cao Khởi Tiềm ngoài ý muốn tử vong, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ thành Đại Lăng Hà.

Lúc Thiên Tôn nghe được tin tức này, cũng nhịn không được cười lắc đầu: "Gieo gió gặt bão! Nếu như hắn không muốn tư tàng chiến lợi phẩm, lại sao có thể tự rước lấy họa sát thân."

Chương 1356: Trẫm khẳng định là minh quân

Kinh thành, tảo triều.

Văn võ bá quan, lúc này chia làm hai phe chủ chiến và chủ hoà, đang kịch liệt tranh cãi.

Màn này, hiện tại đã trở thành tiết mục không thể thiếu mỗi lần lâm triều.

Đại biểu phe chủ chiến là Tào Hoá Thuần, đại biểu phe chủ hoà là Cao Khởi Tiềm, hai vị đại thái giám bây giờ đều không còn đích thân tham gia tranh luận nữa.

Tào Hoá Thuần căn bản không lên triều, trốn trong cung giúp Chu Do Kiểm xử lý công vụ linh tinh.

Còn Cao Khởi Tiềm đã chạy tới thành Cẩm Châu làm giám quân, căn bản không rảnh đến triều đình cãi nhau.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc các vị văn võ bá quan đứng về phe nào!

Hai phe hôm nay lại cãi nhau rất hăng hái, ngươi một lời, ta một câu, náo loạn cả lên.

Đang cãi nhau sướng miệng…

Một tiểu thái giám chạy vào điện, lớn tiếng hô: "Quân tình tám trăm dặm khẩn cấp… Quân tình tám trăm dặm khẩn cấp…"

Hắn vừa hô, văn võ bá quan đều ngừng tranh cãi, đồng loạt

quay đầu nhìn lại.

Dù sao cũng là quân tình khẩn cấp, không ai dám lấy việc cãi nhau ra để trì hoãn.

Tiểu thái giám chạy lên điện, thở hổn hển nói: "Vài ngày trước, giám quân Cao Khởi Tiềm Cao công công, cùng Kiến Nô đại tướng A Tề Cách huyết chiến tại thành Đại Lăng Hà!"

"A?"

Lời mở đầu này khiến mọi người giật mình.

Sắc mặt Chu Do Kiểm cũng đen lại: Không đúng, phe chủ chiến chủ hoà rõ ràng còn chưa phân thắng bại, mọi người còn đang cãi nhau, sao Cao Khởi Tiềm ngươi đã đánh tới thành Đại Lăng Hà rồi? Chờ ngươi trở về, trẫm muốn ngươi đẹp mặt.

Hắn trầm giọng hỏi: "Trận chiến này kết quả thế nào?"

Tiểu thái giám tiếp tục nói: "Trận này quân ta đại hoạch toàn thắng, đại phá Kiến Nô, đoạt lại thành Đại Lăng Hà. Cao công công anh dũng tác chiến, xung phong đi đầu, trong loạn quân, cùng đại tướng Kiến Nô A Tề Cách một đối một đơn đấu, Cao công công tuy bị trọng thương, vẫn không chịu khuất phục, cuối cùng cùng A Tề Cách đồng quy vu tận."

"A?"

Trong điện văn võ bá quan xôn xao!

Mọi người đều là người thông minh, vừa nghe liền hiểu, cái gì mà xung phong đi đầu, cùng A Tề Cách đơn đấu, khẳng định là thổi phồng, nhưng mà cùng A Tề Cách đồng quy vu tận, loại chuyện này không có khả năng là giả.

Bởi vì A Tề Cách là đại tướng Kiến Nô, sinh tử của hắn không

ai dám tuỳ tiện báo cáo, nếu không bên này vừa báo tin hắn tử trận, bên kia quay đầu A Tề Cách lại đánh tới, người báo tin còn không bị chém đầu sao?

Chu Do Kiểm vừa nghe lời này, tim như bị dao cắt: "Cao… Cao Khởi Tiềm… chết rồi?"

Tiểu thái giám báo tin vẻ mặt đau đớn: "Cao công công tuẫn quốc rồi."

Chu Do Kiểm trong nháy mắt lệ rơi đầy long bào…

Đây chính là thái giám từ nhỏ đã bầu bạn với hắn lớn lên, còn thân thiết hơn cả phụ hoàng và các vị huynh đệ của hắn, đó chính là người thân chân chính, hôm nay nghe tin dữ, sao có thể không khóc?

Thế nhưng, cả triều văn võ, lại không một ai khóc, đều đang cười.

"A Tề Cách chết rồi?"

"Hahaha! Trời phù hộ Đại Minh ta."

"Đa Nhĩ Cổn đã bị tru diệt, bây giờ A Tề Cách cũng chết, Kiến Nô lại mất một viên đại tướng."

"Thành Đại Lăng Hà cuối cùng đã giành lại rồi sao? Hahaha! Lần này chúng ta có thể trực tiếp đánh thẳng vào Thẩm Dương rồi."

Ngoại trừ Chu Do Kiểm, không có ai vì cái chết của Cao Khởi Tiềm mà đau lòng.

Chỉ có một vị đại thần phe chủ hoà, đột nhiên bước ra, chắp hai tay, nói với Chu Do Kiểm: "Hoàng thượng, vi thần cho rằng, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để phản công Kiến Nô."

"Ơ?" Các vị đại thần bên cạnh kinh ngạc: Người này không phải là phe chủ hoà sao? Vừa rồi còn hùng hồn đầy lý lẽ nói đủ loại chỗ tốt của việc chiêu an, kiên quyết phản đối phản công Kiến Nô, bây giờ đột nhiên giở quẻ?

Tuy nhiên, các vị đại thần bên cạnh chỉ ngẩn người một lát sau, bỗng nhiên hiểu ra.

Lại một vị đại thần bước ra: "Vi thần cũng cảm thấy, bây giờ chính là cơ hội phản công tốt nhất."

"Vi thần tán thành!"

"Vi thần cũng tán thành!"

Các vị đại thần vừa rồi còn chủ hoà, bỗng nhiên toàn bộ giở quẻ, trong nháy mắt đều nhảy sang phe chủ chiến.

Cao Khởi Tiềm đều đã chết, còn ai ngu ngốc đứng về phía Cao Khởi Tiềm nữa?

Hiện tại đương nhiên là nhanh chóng nhảy việc, đứng về phía Tào Hoá Thuần thôi.

Chu Do Kiểm đang khóc lóc sướt mướt, đột nhiên nhìn thấy, trên triều đình hai phe thế đồng nước lửa, trong nháy mắt toàn bộ thống nhất ý kiến, cả người đều ngây ra: Xảy ra chuyện gì vậy? Sao lại thế? Bỗng nhiên, cả triều đều là phe chủ chiến?

Một vị đại thần vừa rồi còn là phe chủ hoà, lúc này hùng hồn biện bạch: "Hoàng thượng, A Tề Cách đã chết, thành Đại Lăng Hà cũng đã đoạt lại. Lúc này chính là thời cơ ngàn năm có một, lẽ ra nên lập tức xuất binh, trực tiếp đánh vào Thẩm Dương."

Chu Do Kiểm ngơ ngác hỏi: "Vừa rồi ngươi không phải nói thiếu quân lương sao?"

Đại thần: "Quân lương giống như bộ ngực phụ nữ, bóp bóp một chút nhất định sẽ có."

Chu Do Kiểm: "..."

"Hoàng thượng, hãy đưa ra quyết định đi!"

"Hoàng thượng, phản công đi."

"Hoàng thượng, đây là cơ hội tốt nhất trong nghìn năm qua."

Chu Do Kiểm tức giận: "Nghìn năm cái rắm, Đại Minh triều mới có ba trăm năm."

"Hoàng thượng, vừa rồi là vi thần lỡ lời, tóm lại, hiện tại cơ hội vô cùng tốt đẹp."

"Phản công đi!"

Trong nháy mắt, cả triều văn võ, tất cả đều bắt đầu tẩy não Chu Do Kiểm.

Chu Do Kiểm bỗng nhiên hiểu ra, là vì Cao Khởi Tiềm chết rồi, cho nên đám người phe chủ hoà các ngươi mới giở quẻ thành phe chủ chiến!

Tức chết ta!

Chu Do Kiểm tức giận!

Tâm trạng giống như đang ngồi trên một chiếc tháp rơi tự do.

Kỳ thực hắn cũng muốn phản công, nhưng mà đám văn võ cả triều đình này, quả thật đều là lũ khốn kiếp, Cao Khởi Tiềm vừa chết, các ngươi lập tức trở mặt như vậy, tiết tháo của các ngươi đâu? Một chút chính kiến của bản thân các ngươi cũng không có sao?

Cứt chó, toàn là cứt chó.

Trẫm khẳng định là minh quân, nhưng đám đại thần này, toàn là lũ vong quốc chi thần. Không thể bị đám người này dắt mũi, trẫm phải làm ngược lại bọn chúng.

Chu Do Kiểm đập bàn phẫn nộ: "Tất cả im miệng."

Trong điện lập tức yên tĩnh trở lại.

Chu Do Kiểm dùng giọng căm hận nói: "Trước tiên đem thi thể của Cao ái khanh về, hậu táng, còn chuyện phản công hay chiêu an, trẫm hiện tại không muốn nói, một chữ cũng không muốn nói! Ai dám nhắc lại chuyện này, trẫm chém đầu kẻ đó."

Mọi người: "..."

"Bãi triều!" Chu Do Kiểm đứng dậy, hất tay áo, rời đi.

Chỉ để lại một đám đại thần, đưa mắt nhìn nhau.

Được rồi, kỳ thực các vị đại thần cũng không phải rất quan tâm đến việc phản công hay chiêu an, cũng chỉ là đứng về phe nào mà thôi, hiện tại hoàng thượng đã lên tiếng, không thể nhắc lại nữa, vậy thì không cần đứng về phe nào nữa.

Các vị đại thần khẽ mỉm cười, giải tán!

Đến đây, màn tranh đấu nảy lửa giữa phe chủ chiến và phe chủ hoà, rốt cuộc cũng hạ màn.

Vài ngày sau, thi thể của Cao Khởi Tiềm được đưa về.

Lúc chết hắn vẻ mặt khiếp sợ không tin, nhưng sau khi chết có người giúp hắn xử lý lại khuôn mặt, khiến hiện tại hắn trông vô cùng an tường…

Chu Do Kiểm ghé vào quan tài của Cao Khởi Tiềm, gào khóc

một hồi lâu.

Các cận thần bên cạnh nhao nhao ca ngợi: "Hoàng thượng thật sự là bậc minh quân nhân ái, đối với thần tử nặng tình nặng nghĩa, từ xưa đến nay, hoàng đế tốt nhất không ai bằng bệ hạ."

Chu Do Kiểm cũng cảm thấy, bản thân quả nhiên là một vị hoàng đế tốt, cái gì mà "Vô tình nhất là nhà đế vương", câu nói này nhất định không phải dùng để hình dung trẫm.

Ba ngày sau…

Trong kinh thành có một vị tú tài tên là Lưu Mậu Bào, đột nhiên lớn giọng chỉ trích Chu Do Kiểm "Vì tư tình bỏ bê chính sự, bỏ lỡ thời cơ", nói hắn là hôn quân.

Tin tức này trong nháy mắt truyền khắp kinh thành, triều dã chấn động.

Thôn Cao Gia, đã chỉ kiếm vào hoàng đế rồi!

Chương 1357: Ta xin cho ngài một bài hát

"Nghe nói gì chưa? Có một vị tú tài tên là Lưu Mậu Bào, ở ngay trước cửa tửu lâu lớn nhất kinh thành, vừa phe phẩy quạt vừa lớn tiếng châm biếm thời cuộc, nói hoàng thượng bởi vì cái chết của Cao Khởi Tiềm mà vì tư bỏ công, chỉ biết khóc lóc om sòm, quốc sự thì quẳng sang một bên. Khiến cho chiến cơ phản công Thẩm Dương bị bỏ lỡ, đây chính là hành động của hôn quân."

"Nghe nói rồi. Vị Lưu tú tài kia thật sự là to gan lớn mật, lời này mà hắn cũng dám nói ra? Thật cho rằng có công danh tú tài trong người, là có thể ăn nói lung tung rồi? Chậc chậc! Ta xem hắn là chết chắc rồi."

Những đoạn đối thoại tương tự thế này, có thể nghe thấy ở khắp nơi trong kinh thành.

Không chỉ có bách tính trong dân gian nghị luận ầm ĩ, mà ngay cả văn võ bá quan cũng đều đang bàn tán về chuyện này.

Tin tức lớn như thế này là không thể nào che giấu được, cũng không có ai dám che giấu, rất nhanh, Chu Do Kiểm liền biết được chuyện này.

Tâm tình của hắn lúc này giống như đang ngồi trên một cái tháp rơi tự do!

Chính miệng hắn đã nói rất rõ ràng trong buổi tảo triều rồi, về chuyện chủ chiến chủ hòa, một chữ cũng không được nhắc đến, kẻ nào dám nhắc tới, liền chém đầu kẻ đó.

Quân vô hí ngôn!

Câu nói này văn võ bá quan đều nghe thấy, nếu hắn không giết tên tú tài kia, thì mặt mũi hoàng đế này còn đặt ở đâu, sau này còn làm sao mà cai trị thiên hạ?

"Cẩm Y Vệ đâu?" Chu Do Kiểm vỗ bàn tức giận nói: "Kẻ vô pháp vô thiên như vậy, vì sao còn chưa áp giải đến cho trẫm?"

Tào Hóa Thuần thấp giọng nói: "Cẩm Y Vệ thiên hộ Mễ Thanh Ly, đã khẩn cấp xuất động, mang theo tất cả thủ hạ đắc lực, lục soát khắp mọi ngóc ngách trong kinh thành, chắc là không cần bao lâu nữa, sẽ bắt được tên tú tài kia quy án thôi."

Chu Do Kiểm mặt mày hầm hầm không nói lời nào.

Tào Hóa Thuần cũng không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể yên lặng ở bên cạnh hắn.

Cùng lúc đó, ở một góc nào đó trong kinh thành, một gian nhà dân nhìn có vẻ hết sức bình thường, Lưu Mậu Bào đang bưng một chén trà, khẽ nhấp một ngụm.

Cửa mở ra, Cẩm Y Vệ thiên hộ Mễ Thanh Ly từ bên ngoài đi vào, ngồi xuống đối diện hắn: "Lưu quản sự, con đường này là tuyệt đối an toàn, cấp trên ra lệnh để ta tự mình lục soát tất cả nhà dân trên con đường này, sẽ không có Cẩm Y Vệ nào khác lượn lờ ở đây đâu, có điều, mấy ngày nay, tốt nhất là ngài đừng nên ra ngoài."

Lưu Mậu Bào cười nói: "Yên tâm, ta sẽ không ra ngoài cho Cục Thần Thuẫn thêm phiền phức đâu."

Mễ Thanh Ly khẽ mỉm cười, xoay người đi ra ngoài.

Lưu Mậu Bào đột nhiên mở miệng nói: "Mễ huynh, phản bội Hoàng thượng, gia nhập Cục Thần Thuẫn thôn Cao Gia, ngươi có

từng hối hận không?"

Bước chân của Mễ Thanh Ly dừng lại, đưa lưng về phía Lưu Mậu Bào không quay đầu lại, thở dài một hơi: "Ta đến nay vẫn trung thành với hoàng thượng, nhưng ta biết hoàng thượng không thể nào đấu lại được các ngươi. Ta gia nhập Cục Thần Thuẫn không chỉ là vì muốn bảo toàn tính mạng của mình, mà còn muốn có thể giúp hoàng thượng một tay. Các ngươi đoạt lấy giang sơn của hoàng thượng thì thôi đi, nhưng ngàn vạn lần đừng giết ngài ấy, Mễ mỗ ta dù có liều mạng, cuối cùng cũng phải bảo vệ hoàng thượng."

Lưu Mậu Bào: "Nói cách khác, nếu như chúng ta muốn giết Chu Do Kiểm, ngươi sẽ quay lại giúp hắn?"

"Sẽ giúp!" Mễ Thanh Ly như đinh đóng cột nói: "Nếu như hoàng thượng gặp nguy hiểm, xin đừng trách Mễ mỗ ta hoành đao ngăn cản."

Lưu Mậu Bào giơ ngón tay cái lên với hắn: "Trung!"

Mễ Thanh Ly cũng không quay đầu lại, lắc đầu thở dài nói: "Ta ở chỗ này nói chuyện với ngươi như vậy, thì đã là bất trung rồi."

Nói xong, hắn nhanh chóng đi ra ngoài.

Ngay khi hắn vừa mới biến mất ở ngoài cửa không lâu sau đó...

Mặt đất phía sau lưng Lưu Mậu Bào, xoạt một tiếng dịch chuyển sang một bên, Bân Thắng từ dưới đất ló đầu ra, vẫy tay với Lưu Mậu Bào: "Lưu quản sự, đi theo ta. Ở lại đây cũng không an toàn, nhỡ đâu Mễ Thanh Ly trở mặt, ngài sẽ bị bắt đấy."

Lưu Mậu Bào cười nói: "Đa tạ!"

Hắn vén vạt áo dài lên, nhảy xuống mật đạo, đi theo Bân

Thắng một hồi rẽ trái rẽ phải, chui từ trong một cái giếng lên, lại đến một cái sân khác, bên cạnh bàn đá trong sân, Tôn Truyền Đình và Trần thiên hộ đang ngồi đó.

Lưu Mậu Bào vừa ló đầu ra, liền chào hỏi hai người: "Tôn thúc thúc, Trần thúc thúc, hai vị khỏe chứ ạ."

Tôn Truyền Đình bất mãn nói: "Vẫn bộ dạng cũ, gặp ai cũng nhận người thân."

Trần Thiên hộ lại vui mừng khôn xiết: "A? Ngươi... ngươi không sợ ta sao?"

Lưu Mậu Bào cười nói: "Ta biết Trần thúc thúc là người miệng cứng tâm mềm, là người tốt nhất trên đời này."

Trần thiên hộ nhất thời cảm động đến mức nước mắt giàn giụa: "Lưu quản sự, ngươi... ngươi thật sự là quá... quá tốt rồi, hu hu."

Lưu Mậu Bào: "Đúng rồi, ta xin được từ chỗ Thiên Tôn một bài hát muốn tặng cho Trần thúc thúc, bài hát này rất hay, đợi lát nữa thúc bảo phóng viên ghi âm lại, lần sau phát trên Tin Tức Cao Gia, nói không chừng sẽ có hiệu quả kỳ diệu đấy."

Trần Thiên hộ kinh ngạc: "Bài hát gì vậy?"

Lưu Mậu Bào: "Ta rất xấu, nhưng ta rất dịu dàng, vẻ ngoài lạnh lùng, nội tâm cuồng nhiệt..."

Trần thiên hộ "Oa" một tiếng, khóc càng thêm dữ dội.

Tôn Truyền Đình dở khóc dở cười, người trẻ tuổi này, thật đúng là biết cách lấy lòng người khác. Mấu chốt là, hắn không chỉ là "người khác thích nghe cái gì, hắn liền nói cái đó", hắn không chỉ nói miệng, mà còn vì người khác bỏ ra thời gian và tâm sức để làm hài lòng họ.

Ví dụ như, xin một bài hát như vậy cho Trần thiên hộ, chuyện này không có ai làm cho Trần thiên hộ cả.

Cho dù là cố ý lấy lòng, nhưng chịu bỏ công sức ra làm chuyện này, đã là rất đáng khen ngợi rồi.

Tôn Truyền Đình nói: "Nói chuyện chính sự đi, bước tiếp theo các ngươi định làm gì?"

Lưu Mậu Bào nói: "Bước tiếp theo, chính là học sinh tú tài các nơi, đồng loạt lên tiếng chỉ trích Hoàng đế."

Tôn Truyền Đình gật đầu: "Muốn phát động trên phạm vi toàn quốc sao?"

Lưu Mậu Bào gật đầu: "Đã đến lúc, phải đặt ra một số hạn chế và phân chia quyền lực của Hoàng đế rồi! Vốn dĩ chúng ta không cần phải vội vàng ra tay vào lúc này, nhưng, Chu Do Kiểm liên tiếp đưa ra những quyết sách sai lầm, lúc này chính là thời điểm tốt nhất để nắm thóp hắn, cũng là lúc để cho mọi người hiểu được 'để cho một mình Hoàng đế quyết định' là điều rất không tốt."

Tôn Truyền Đình khẽ thở dài một hơi: "Kỳ thật ta, là một trung thần."

Lưu Mậu Bào: "Nhưng mà trung thành với quốc gia, hay là trung thành với triều đình, hoặc là trung thành với một vị quân vương nào đó, cũng có sự khác biệt, không phải sao?"

Tôn Truyền Đình: "Đúng vậy! Hoàng đế như nước chảy, quốc gia như sắt thép. Trung thành với quốc gia, không có nghĩa là phải trung thành với triều đình, hoặc là trung thành với một vị Hoàng đế nào đó, ta không thể nào nhầm lẫn đối tượng trung thành được. Hoàng đế có thể bị lật đổ, thậm chí ngay cả triều đình cũng có thể cùng nhau lật đổ, nhưng mà đối với mảnh đất màu mỡ của dân tộc Hoa Hạ chúng ta, nhất định phải trung thành."

Lưu Mậu Bào: "Tôn hiệu trưởng quả nhiên không hổ là hiệu trưởng, giác ngộ thật cao."

Tôn Truyền Đình: "Ồ, lần này không gọi là Tôn thúc thúc nữa sao?"

Lưu Mậu Bào gãi đầu cười nói: "Lần này phải dùng cách gọi hiệu trưởng, mới có thể thể hiện được sự tôn kính của tiểu tử đối với ngài."

Lúc này, bên ngoài phòng vang lên tiếng ồn ào.

Cách một cái sân cũng có thể nghe thấy có người lớn tiếng hô: "Cẩm Y Vệ phá án, chúng tôi hiện tại muốn kiểm tra xem trong nhà này có cất giấu trọng phạm triều đình hay không."

Tôn Truyền Đình mỉm cười nghênh đón, rất nhanh, bên ngoài liền vang lên tiếng của ông: "Nơi ở của bản quan mà các ngươi cũng dám lục soát?"

Cẩm Y Vệ nhìn thấy Tôn Truyền Đình, rõ ràng là giật mình: "Ôi chao, thì ra là Tôn đại nhân, nguyên Binh bộ thượng thư từng chém hai đời Sấm Vương, ngài là trung thần Đại Minh, chuyên giết phản tặc, ngài đương nhiên là không thể nào cấu kết với phản tặc được, chúng tôi đi chỗ khác kiểm tra vậy."

Tôn Truyền Đình: "Ừm, vất vả rồi! Sớm ngày bắt được nghịch đảng, lập lại trật tự, bản quan rất tin tưởng vào các ngươi."

Chương 1358: Ánh hào quang của Trần Thiên Hộ

"Hiện tại là Tin Tức Cao Gia..."

"Tin tức hôm nay, trước tiên xin đưa quý vị đến với tình hình quốc tế. Cách đây không lâu, Công ty Đông Ấn của Anh quốc đã giành được một dải đất nhỏ ven biển Coromandel thuộc bán đảo Ấn Độ, được phép xây dựng thương điếm và kho hàng để tiến hành các hoạt động mậu dịch."

"Thế lực của Anh quốc ở Ấn Độ Dương sẽ sớm tăng lên đáng kể, cường quốc hàng hải lâu đời đang dần bị Anh quốc thay thế, từ nay về sau, hải quân nước ta sẽ phải đối mặt với sự cạnh tranh của Anh quốc trên biển."

Đoạn tin tức này không gây ra phản ứng lớn ở một số thành phố nội địa.

Nhưng tại Học viện Hàng Hải Chu Sơn, các tướng sĩ hải quân thôn Cao Gia đang theo dõi bản tin lại hết sức coi trọng.

Vị Đại hãn trẻ tuổi của Mông Cổ, Ngạch Triết, không khỏi siết chặt nắm tay, lớn tiếng nói: "Để bọn Anh quốc phóng ngựa qua đây đi, bổn vương sẽ đánh cho chúng nó răng rơi đầy đất."

Các học viên bên cạnh cùng cười phá lên: "Ngạch Triết, ngươi còn non lắm."

"Non chỗ nào?" Ngạch Triết nói: "Ta bơi lội rất giỏi! Cũng có thể chiến đấu trên boong tàu rung lắc, trình độ ném phi trảo nhảy bám của ta gần đây cũng đã tiến bộ vượt bậc rồi."

Mọi người cười lớn: "Tiểu tử ngươi trâu bò đấy!"

"Hahaha, đương nhiên rồi." Ngạch Triết cười lớn nói: "Hải quân Mông Cổ còn đang chờ ta chấn hưng đấy."

Mọi người đều cười.

Lúc này, khung cảnh chuyển đổi, người xuất hiện trên màn hình lại là Cao Sơn.

Cao Sơn là con trai của Cao Tịch Bát, vẫn luôn phụ trách "Nhà sách Tân Thôn" ở Diên An, hiện tại nhà sách Tân Thôn đã được mở rộng ra nhiều thành phố thuộc vùng giải phóng của Thiên Tôn, rải rác khắp nơi, gieo rắc các loại "Thiên Thư" khắp vùng giải phóng.

Chỉ thấy Cao Sơn đang đứng trên một bục giảng cao, hùng hồn trần từ: "Hoàng đế là hôn quân, hôn quân."

Hàng loạt học sinh, nho sĩ phía dưới đồng thanh hô theo hắn: "Hôn quân thoái vị!"

Tiếp đó, tiếng hô của bọn họ bị giảm âm lượng, thay vào đó là giọng nói của người dẫn chương trình: "Những ngày gần đây, các học sinh, nho sĩ ở khắp mọi nơi đều bắt đầu lên án Hoàng đế Đại Minh Chu Do Kiểm, vì tình riêng mà bỏ bê việc nước, bỏ lỡ thời cơ quân sự. Hiện tại rõ ràng là thời cơ tốt nhất để phản công Mãn Thanh, nhưng vì cảm xúc cá nhân của Chu Do Kiểm mà khiến cho cả triều văn võ, không ai dám nhắc đến chuyện phản công, điều này rõ ràng bất lợi cho đại nghiệp thống nhất đất nước."

Nghe đến đây, Ngạch Triết lập tức im bặt, bốn chữ "đại nghiệp thống nhất" là điều mà ngay cả vị Đại hãn Mông Cổ như hắn cũng không dám bàn luận, hắn rất sợ bản thân sẽ vô tình nói ra suy nghĩ của mình về vấn đề này, khiến những người bên cạnh bất mãn, đến lúc đó, tính mạng con tin của hắn sẽ không được đảm bảo.

Giả vờ như không hiểu đi, ừm, ta vẫn chỉ là một đứa trẻ, cái gì

cũng không hiểu! Chuyện thống nhất đất nước là chuyện của người lớn. Các ngươi muốn làm gì thì làm, chỉ cần đừng động đến ta là được.

Ngay lúc này...

Phòng phát sóng đột nhiên xuất hiện một vị khách mời, mọi người nhìn kỹ, thì ra là Thánh nữ Cao Nhất Diệp đã lâu không xuất hiện trên màn ảnh.

Kể từ khi bồi dưỡng được hai người dẫn chương trình mới, Cao Nhất Diệp chuyên tâm vui chơi, hưởng thụ cuộc sống, đã lâu không xuất hiện trên màn ảnh.

Nàng mỉm cười trước ống kính: "Tiếp theo là bản tin đặc biệt, phóng viên của chúng ta ở kinh thành đã gửi về một đoạn phỏng vấn rất thú vị, mời quý vị cùng theo dõi."

Thánh nữ đại nhân đã nói thú vị, vậy thì đương nhiên mọi người đều rất hứng thú.

Tất cả mọi người đều mở to mắt chờ đợi.

Chỉ thấy khung cảnh chuyển đổi, tứ hợp viện ở kinh thành, một nữ phóng viên xinh đẹp, đối diện là Trần Thiên Hộ mặt mày dữ tợn.

Nữ phóng viên cười nói: "Trần Thiên Hộ, xin chào! Gần đây ngài đã tự tay giết chết Tổ Đại Thọ ở thành Cẩm Châu..."

Nàng vừa dứt lời, khung cảnh liền chuyển đổi, biến thành chiến trường, thành Cẩm Châu.

Trần Thiên Hộ và Tổ Đại Thọ đang chiến đấu kịch liệt trên màn hình, quyền cước tung bay, đao quang kiếm ảnh, cảnh tượng hai người giao chiến nhanh chóng tua đi, để tiết kiệm thời gian, chỉ trong nháy mắt Trần Thiên Hộ đã đánh chết Tổ Đại Thọ.

Khán giả trước màn hình TV lập tức ồ lên!

"Tổ Đại Thọ!"

"Nhân vật phản diện cuối cùng trong [Đại Lăng Hà biên quân nhất tiểu binh]!"

"Ơ? Tổ Đại Thọ giết chết tướng lĩnh quân Minh rồi."

"Ta đ*! Ngươi nhìn nhầm rồi, đó là Trần Thiên Hộ giết chết Tổ Đại Thọ."

"Con mẹ nó, cái cảnh này ai mà không nhìn nhầm được chứ?"

"Người này mới là Tổ Đại Thọ!"

Khán giả được một phen hỗn loạn, dường như nhận thức bị xé toạc trong giây lát, một lúc sau mới khôi phục lại bình thường.

Ống kính cũng trở lại tứ hợp viện ở kinh thành, trở lại với nữ phóng viên và Trần Thiên Hộ.

Nữ phóng viên mỉm cười nói: "Tự tay giết chết Tổ Đại Thọ, lúc đó tâm trạng của ngài như thế nào?"

Trần Thiên Hộ: "Lúc đó ta rất vui, kỳ thật lúc quay bộ phim đó, tuy ta đóng vai Tổ Đại Thọ, nhưng ta cũng rất hận Tổ Đại Thọ, hận không thể một ngày nào đó tự tay giết chết hắn, không ngờ nguyện vọng này lại thành hiện thực, ta rất vui."

Khán giả: "Rốt cuộc là ai giết ai đây?"

Trần Thiên Hộ quay sang ống kính: "Mọi người đừng gọi ta là Tổ Đại Thọ nữa, ta là Trần Thiên Hộ, tuy bộ dạng ta không được đẹp, nhưng ta là người tốt, thật đó! Ta làm việc tốt, làm người tốt, ta chỉ muốn trở thành người đàn ông được mọi người yêu thích."

Khán giả: "..."

Trần Thiên Hộ: "Ta có một bài hát, muốn dành tặng cho mọi người... à ừ... Đồng chí phóng viên, ta hát một bài hát có đủ thời gian không? Hình như mỗi phút của Tin Tức Cao Gia đều rất quý giá."

Phóng viên mỉm cười: "Thiên Tôn đã nói, lần này sẽ cho ngài đủ thời gian."

Nhìn đến đây, khán giả mới hiểu được, tại sao bản tin đặc biệt này lại do chính Thánh nữ đại nhân đích thân dẫn dắt, thì ra là do Thiên Tôn cho phép.

Tin Tức Cao Gia có rất nhiều thứ cần phải phát sóng, thời gian rất eo hẹp, mỗi bản tin chỉ kéo dài vài chục giây. Lần này có thể dành nhiều thời gian như vậy cho Trần Thiên Hộ phỏng vấn, xem ra chỉ có thể là Thiên Tôn đã lên tiếng.

Chỉ thấy Trần Thiên Hộ đối diện ống kính, vẻ mặt tha thiết cất tiếng hát: "Mỗi đêm, trên cánh đồng hoang của giấc mơ, ta là người khổng lồ kiêu ngạo..."

Không biết vì sao, vừa nghe hắn cất tiếng hát, khán giả lập tức bị chấn động.

Không phải vì hắn hát hay, mà là vì hắn hát rất nghiêm túc.

"Ta rất xấu xí! Nhưng ta rất dịu dàng, ánh mắt lạnh lùng, nội tâm cuồng nhiệt, đó chính là ta..."

Trần Thiên Hộ khóc, nước mắt giàn giụa.

"Ta rất xấu xí! Nhưng ta có âm nhạc và bia, một chút tự ti, một chút nhu nhược, nhưng chưa bao giờ lùi bước..."

Trần Thiên Hộ nghẹn ngào không hát tiếp được nữa.

"Woa!"

Khán giả lập tức bùng nổ, tất cả các thành thị, tất cả các chợ búa, tất cả khán giả đều đồng thanh hô vang: "Trần Thiên Hộ! Trần Thiên Hộ!"

"Trần Thiên Hộ thật đáng thương!"

"Đột nhiên ta không còn sợ hắn nữa, ta rất đồng cảm với hắn."

"Sau này ta sẽ không bôi nhọ Trần Thiên Hộ nữa."

"Đột nhiên cảm thấy, gả cho người đàn ông như vậy sẽ rất an tâm."

"Hắn đã phải chịu đựng bao nhiêu hiểu lầm..."

Ngày hôm đó, hình bóng Trần Thiên Hộ đột nhiên tỏa sáng rực rỡ...

Chương 1359: Cái cần lật đổ chính là chế độ

Thành Đại Lăng Hà!

Sau khi Cao Khởi Tiềm chết, đám thiếu gia binh kinh thành dưới trướng hắn đều về dưới trướng Lư Tượng Thăng.

Lư Tượng Thăng kiểm kê tổn thất trận này, phát hiện lúc đầu công thành Đại Lăng Hà tuy đánh cho trời long đất lở, bom nổ liên hoàn nhưng tổn thất của quân đội cực nhỏ, cơ bản không có mấy binh lính thương vong.

Tổn thất lớn nhất thế mà lại đến từ đợt liều mạng cuối cùng của A Tề Cách.

Hiện tại, trong lòng hắn cũng không biết nên dùng từ gì để hình dung nữa.

Hắn cũng chỉ có thể ngâm nga: "A Tề Cách công thủ toàn diện, mãnh tướng đáng tin nhất..."

Lúc này, tổng binh Tuyên Phủ Dương Quốc Trụ chạy tới.

Tuy xung quanh toàn là "phản tặc" nhưng Dương Quốc Trụ vẫn bằng lòng nghe lời vị Binh bộ thượng thư này, thấp giọng nói: "Lư đại nhân, hiện tại chúng ta nên thừa thắng xông lên chứ? Đây chính là cơ hội ngàn năm có một, cơ hội đánh vào Thẩm Dương đấy! Sao đám 'phản tặc' này đều đóng quân không nhúc nhích vậy? Đã ở đây dây dưa nhiều ngày rồi."

Lư Tượng Thăng: "Bản quan cũng cảm thấy đây là cơ hội khó có được. Bọn họ có thể dễ dàng giết chết A Tề Cách, công hạ thành

Đại Lăng Hà như vậy, đánh thẳng một mạch vào Thẩm Dương hẳn là không có gì khó khăn. Không biết vì sao hiện tại bọn họ lại không động tĩnh gì, bản quan cũng rất tò mò."

Dương Quốc Trụ: "Hay là, ngài đi hỏi thử xem. Tuy bọn họ là phản tặc nhưng lại rất tôn kính ngài, có chuyện gì cũng bằng lòng nói với ngài, hoàn toàn khác với thái độ đối với Cao Khởi Tiềm."

Điểm này, Lư Tượng Thăng cũng cảm thấy khá an ủi.

Đám "phản tặc" kia rõ ràng ngay cả mặt mũi hoàng thượng cũng không nể, lại không biết vì sao lại rất nể mặt Lư Tượng Thăng hắn. Kỳ lạ, thật sự rất kỳ lạ.

Thôi vậy!

Đi hỏi một chút xem sao.

Lư Tượng Thăng nhấc chân đi đến trước mặt "Lý viên ngoại".

Lý Đạo Huyền đang mải mê với món ăn Đông Bắc: Thịt heo hầm miến.

Người ở Liêu Đông, đương nhiên phải ăn món Đông Bắc rồi, nếu không thì ra ngoài du lịch còn có ý nghĩa gì? Lý Đạo Huyền khinh thường nhất chính là loại người Tứ Xuyên đi du lịch đến nơi khác lại cứ phải tìm quán ăn Tứ Xuyên, quả thực là [Ngược đời]!

Thậm chí còn có người Trùng Khánh chạy đến Hàng Châu ăn lẩu Trùng Khánh, quả thực là có bệnh, cần phải chữa trị cho tốt!

Y đang dùng đũa gắp miến bỏ vào miệng, cái miệng silicon nhai chóp chép.

Lư Tượng Thăng đi tới: "Lý Viên ngoại, ta có mấy câu muốn nói chuyện với ngươi."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Ngồi đi, cùng ăn! Vừa ăn vừa nói

chuyện chính là truyền thống tốt đẹp của đất nước chúng ta."

Truyền thống cái quỷ! Lư Tượng Thăng thầm nghĩ: Truyền thống thực sự của đất nước chúng ta là "thực bất ngôn, tẩm bất ngữ", cái truyền thống vừa ăn vừa nói chuyện của ngươi là từ lúc nào bị bóp méo vậy?

Thôi được rồi! Chuyện nhỏ này không cần phải soi mói.

Lư Tượng Thăng nói: "Công hạ thành Đại Lăng Hà, quân ta gần như không có thương vong, hoàn toàn có thể thừa thắng xông lên, tiếp tục tiến về Thẩm Dương, vì sao đại quân lại đóng quân ở thành Đại Lăng Hà, đóng một cái là lâu như vậy?"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Ta đang chờ thời cơ."

"Chờ thời cơ?" Lư Tượng Thăng: "Lúc này, cho dù là bách tính không hiểu binh pháp cũng biết đây là thời cơ tốt nhất để công đánh Thẩm Dương."

"Không không không." Lý Đạo Huyền: "Thời cơ ngươi nói là thời cơ nhắm vào Mãn Thanh. Mà Mãn Thanh đối với ta mà nói chỉ là vấn đề quân sự, với quân lực của ta, muốn giải quyết vấn đề quân sự này vô cùng dễ dàng, thậm chí có thể nói là dễ như trở bàn tay. Mà thời cơ ta nói là một thời cơ khác."

Trong lòng Lư Tượng Thăng dâng lên dự cảm chẳng lành: "Một thời cơ khác? Thời cơ gì?"

Lý Đạo Huyền: "Thời cơ xoay chuyển cách nhìn của người đời."

Trên đỉnh đầu Lư Tượng Thăng xuất hiện một dấu hỏi chấm to đùng: "?"

Lý Đạo Huyền: "Thời cơ đập tan suy nghĩ hoàng quyền phong kiến chí cao vô thượng."

Dấu hỏi chấm trên đỉnh đầu Lư Tượng Thăng vèo một cái biến thành dấu chấm than: "!"

Lý Đạo Huyền: "Vừa rồi ngươi cũng nói, cho dù là bách tính không hiểu binh pháp cũng có thể nhìn ra hiện tại là thời cơ tốt nhất để tiến đánh Thẩm Dương, vậy nếu như lúc này có một người, dùng quyền uy của mình, đè ép thời cơ này, không cho quân đội đánh qua, ngươi đoán sẽ như thế nào?"

Lư Tượng Thăng bỗng nhiên hiểu ra: "Ý ngươi là, hoàng thượng đè ép thời cơ này, sẽ dẫn đến triều dã bất mãn?"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Không sai! Với tính tình của Chu Do Kiểm, rất có thể sẽ luôn đè ép, hơn nữa, hắn là người không chịu nổi phê bình, mọi người càng nói hắn sai, hắn càng muốn sai đến cùng."

Lư Tượng Thăng: "Sau đó các ngươi nhân cơ hội mọi người đều bất mãn với hoàng thượng, thừa cơ lật đổ hoàng thượng? Đây chính là thời cơ ngươi nói?"

Lý Đạo Huyền: "Không không không, muốn lật đổ một hoàng đế rất dễ dàng, ta tùy thời có thể làm được, nhưng mà không có ý nghĩa. Ta muốn lật đổ là chế độ xã hội 'hoàng đế quyết định tất cả'. Mượn cơ hội Chu Do Kiểm làm việc trái ngược lẽ thường, dẫn dắt mọi người suy nghĩ, chế độ hiện nay có hợp lý hay không, có cần phải thay đổi hay không."

Nói đến đây, Lý Đạo Huyền cười nói: "Chỉ cần mọi người đều cảm thấy chế độ này không hợp lý, hơn nữa muốn lật đổ nó, vậy hoàng đế do ai làm đối với ta mà nói cũng không có gì khác biệt."

"Nếu chế độ không thay đổi, chỉ là hoàng đế thay đổi." Lý Đạo Huyền nghiêm mặt nói: "Vậy thì thiên hạ này, tương đương với việc không có gì thay đổi."

Mồ hôi Lư Tượng Thăng tuôn ra ào ào, là trí thức cấp cao thời cổ đại, đầu óc hắn rất linh hoạt, hắn gần như lập tức hiểu ra, Lý Đạo Huyền nói giống với Tôn Truyền Đình lần trước nói với hắn, muốn dẫn vào "chúng trị", mà không phải "độc trị".

Trong thâm tâm hắn cảm thấy "chúng trị" tốt hơn nhưng hắn cũng có hạn chế phong kiến của mình, tư tưởng trung quân từ nhỏ đã học khiến hắn cảm thấy vô cùng xoắn xuýt và thống khổ trong lòng.

Cho dù rõ ràng biết hoàng thượng sai, cũng phải trung quân...

A a a, không đúng! Như vậy bất lợi cho quốc gia chứ?

Lư Tượng Thăng xoắn xuýt vạn phần --

Cùng lúc đó, kinh thành, ngự thư phòng.

"Hoàng thượng!" Một tiểu thái giám chạy vào, vội vàng nói: "Hoàng thượng, đại sự không ổn rồi, Hà Nam, Lạc Dương, một đám đông tú tài liên danh dâng thư, khuyên can hoàng thượng lập tức hạ chỉ, phát binh công đánh Thẩm Dương, đừng nên bỏ lỡ thời cơ nữa."

"Hoàng thượng, đại sự không ổn rồi." Lại một tiểu thái giám chạy vào: "Sơn Tây, Bồ Châu, trên đường lớn ngõ nhỏ, toàn là tú tài nghị luận ầm ĩ nói xấu hoàng thượng."

"Hoàng thượng, không ổn rồi..."

Tin tức bay đến như tuyết rơi, trong nháy mắt, khắp nơi trên cả nước đều dấy lên phong trào lên án hoàng thượng.

Đối lập với sự ồn ào của đám tú tài địa phương là kinh thành yên tĩnh đến lạ thường. Văn võ bá quan đều mất tiếng, không có một ai lên tiếng về chuyện này, chỉ có một tú tài tên là Lưu Mậu Bào sau khi nói hai câu liền bốc hơi khỏi nhân gian, biến mất

không thấy tăm hơi.

Ngoài ra, không còn gì khác.

Chu Do Kiểm tức giận đập bàn: "Quá đáng, một lũ đại nghịch bất đạo, lại dám nói trẫm là hôn quân, quả thực quá đáng, quả thực đại nghịch bất đạo, quả thực là chán sống rồi."

Chương 1360: Đề tài của chúng ta

Tào Hóa Thuần đứng bên cạnh nghe, lại im lặng không nói lời nào.

Ánh mắt Chu Do Kiểm chuyển sang: "Lão Tào, trước đây ngươi vẫn luôn là phái chủ chiến, Cao Khởi Tiềm lúc lâm chung, ngươi ngày ngày cùng hắn tranh cãi không ngớt. Nhưng gần đây sao ngươi lại im lặng không nói?"

Tào Hóa Thuần thầm nghĩ: Ta theo ngươi bao nhiêu năm rồi? Ta còn không biết tính tình của ngươi sao? Lúc này ta không nói cái gì mới là tốt nhất, nói nhiều đều là tự rước lấy cừu hận.

Hắn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, chỉ thiếu mỗi câu "A Di Đà Phật", vẻ mặt thản nhiên nói: "Lão nô kiến thức nông cạn, sao nhìn xa trông rộng bằng bệ hạ, tất cả đều nghe theo thánh ý của bệ hạ."

Trong lòng Chu Do Kiểm rốt cuộc cũng thoải mái hơn một chút, vẫn là Tào Hóa Thuần tốt a, nào giống những tên nghịch đảng bên ngoài kia, lại dám nói trẫm là hôn quân, còn nói trẫm bỏ lỡ thời cơ, là đang làm hại nước. Trẫm là hôn quân sao? Hoàn toàn không phải! Trẫm đăng cơ hơn mười năm nay, cần cù, cần chính ái dân, cứu trợ vô số bá tánh trong cơn đại hạn, bình định lưu khấu tác loạn, hiện tại lại đại phá Kiến Nô... Những điều này đều là công lao của trẫm.

Trẫm hoàn toàn chính là thánh quân, minh quân, nhất định sẽ là minh chủ trung hưng Đại Minh, đám người các ngươi hiện tại lại dám nói trẫm là hôn quân, hừ!

Nếu hiện tại trẫm thuận theo ý các ngươi, chẳng phải là thừa nhận chính mình là hôn quân sao?

Kiên quyết không đồng ý với ý kiến của các ngươi!

Chu Do Kiểm sầm mặt nói: "Truyền lệnh cho Cẩm Y Vệ các nơi hành động, bắt hết những kẻ cầm đầu kia về quy án."

Tào Hóa Thuần: "Tuân chỉ."

Thánh chỉ rất nhanh được ban ra...

Nhưng mà, sau khi thánh chỉ này ban ra lại như đá chìm đáy biển, Cẩm Y Vệ các nơi như một đám ngốc nghếch, bắt tới bắt lui, một người cũng không bắt được.

Chu Do Kiểm biết, tốc độ tiếp nhận tin tức của hắn rất chậm, tin tức địa phương truyền đến kinh thành, hắn nghe được đã là chuyện của mấy ngày sau, hắn lại viết thánh chỉ ban xuống địa phương, lại mất thêm mấy ngày, Cẩm Y Vệ địa phương lại đi bắt người, sợ là lại mất thêm mấy ngày...

Hắn chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi!

Nhưng hắn không biết, tin tức của người thôn Cao Gia, lại gần như là truyền đi trong thời gian thực.

Bởi vì, tất cả các cổng thành của khu giải phóng Thiên Tôn, hiện tại đều đặt "Tiên gia bảo kính" cực lớn, bá tánh sống trong thành và xung quanh thành, đều có thể thông qua thứ này, nhanh chóng nắm bắt tình hình thiên hạ, sau đó thông qua hệ thống xe buýt mặt trời bốn phương thông suốt, truyền bá tin tức từ thành thị đến nông thôn.

Trên Tin Tức Cao Gia, một vị thư sinh trẻ tuổi, đang đối diện ống kính thao thao bất tuyệt: "Quý vị khán giả, một nhóm học sinh ở Diên An chúng tôi, tập thể dâng thư lên hoàng đế, thỉnh cầu hắn

hạ chỉ xuất binh đánh Thẩm Dương. Đáng tiếc chính là, lần dâng thư tập thể này lại thất bại, thư liên danh của chúng tôi bị 'lưu trung bất phát', hoàng thượng không những không đồng ý với ý kiến của chúng tôi, ngược lại còn phái Cẩm Y Vệ đến bắt giữ chúng tôi."

Nữ phóng viên đối diện giả vờ kinh ngạc: "Vậy các người hiện tại chẳng phải rất nguy hiểm sao?"

Thư sinh mỉm cười: "Yên tâm, chúng tôi rất an toàn, Cẩm Y Vệ không tìm được chúng tôi đâu."

Nữ phóng viên: "Nhưng ta lại rất dễ dàng tìm được các ngươi a."

Thư sinh: "..."

Tiếp theo, tiếng đập cửa ầm ầm vang lên, ngoài ống kính vang lên một giọng nói: "Cẩm Y Vệ phá án."

Thư sinh vội vàng nhảy dựng lên: "Ta đi trước đây."

Nói xong, hắn chạy ra khỏi ống kính, khiến trên màn hình TV chỉ còn lại một mình nữ phóng viên, mỉm cười nói với khán giả: "Đối tượng phỏng vấn của chúng ta đã chạy mất rồi, không biết hắn có bị bắt hay không, kỳ sau chúng ta sẽ tiếp tục đưa tin."

Một đám khán giả lập tức trở nên căng thẳng: "Xong rồi, học sinh Diên An sẽ không bị bắt chứ? Chuyện này mà bị bắt thì chắc chắn sẽ bị tống vào thiên lao."

"Hy vọng bọn họ sẽ không sao."

Tiếp theo, ống kính chuyển động...

Hình ảnh lại đến Lạc Dương, một nữ phóng viên, đang đứng trước cổng "Đại học Lạc Dương", mỉm cười nói với khán giả trước

màn ảnh: "Xin chào mọi người, hiện tại tôi đang đứng trước cổng trường tư thục Đại học Lạc Dương do Cố Viêm Vũ tiên sinh sáng lập, nghe nói, học sinh trường này, cách đây không lâu đã tổ chức một buổi thảo luận, bây giờ chúng ta hãy cùng phỏng vấn các bạn học sinh."

Cô bước vào trường học, lại phát hiện trong trường không nhìn thấy một bóng giáo viên hay học sinh nào, chỉ thấy một đám Cẩm Y Vệ đang lượn lờ.

Nữ phóng viên kinh ngạc: "Này? Mấy vị đại nhân, ở đây là thế nào vậy?"

Cẩm Y Vệ quay đầu lại, vẻ mặt không kiên nhẫn: "Cẩm Y Vệ phá án, người không phận sự mau tránh ra."

Nữ phóng viên: "Tôi không phải người không phận sự đâu, tôi là phóng viên! Thiên Tôn từng đích thân nói, chính phủ cần có sự giám sát của cơ quan báo chí, tôi yêu cầu được tường thuật toàn bộ hành động của các vị."

Cẩm Y Vệ tức giận: "Nói bậy bạ gì đó? Cút nhanh lên, nếu không đừng trách ta không khách khí."

Nói xong, ánh mắt Cẩm Y Vệ hướng về phía ống kính sau lưng nữ phóng viên: "Thứ gì kia? Nó chĩa vào chúng tôi làm gì?"

Đó là một "camera mini" to bằng cánh cửa, được một đội đặc vụ binh khiêng để quay phim.

Cẩm Y Vệ từ kinh thành tới đâu có biết thứ này, đương nhiên là ngơ ngác không hiểu.

Nữ phóng viên mỉm cười: "Đây là thứ dùng để ghi hình, nó sẽ ghi lại tất cả mọi thứ mà nó hướng đến."

Cẩm Y Vệ ngạc nhiên: "Ghi lại thì có tác dụng gì?"

Nữ phóng viên: "Ví dụ, lúc ngươi đang làm án mà nhận hối lộ, nó sẽ ghi lại. Sau đó trên bảo kính chuyên dụng, có thể phát ra cho mọi người cùng xem."

Cẩm Y Vệ nghe vậy, sắc mặt tối sầm lại.

Thứ ghê gớm như vậy, đối với một tổ chức đã bắt đầu thối nát như Cẩm Y Vệ, quả thực là hủy diệt...

"Phá hủy thứ đó!" Tên Cẩm Y Vệ cầm đầu vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ.

Vài tên tiểu Cẩm Y Vệ tiến về phía camera...

Tuy nhiên, bọn chúng lập tức bị các chiến sĩ đội đặc vụ chặn lại.

"Các ngươi muốn làm gì?"

"Cản trở Cẩm Y Vệ phá án, bắt hết lại."

"Bằng!"

"Á... Ngươi dám đánh trả?"

"Ta đánh đấy!"

"Bằng bằng bằng bằng!"

Không mất bao lâu, đám Cẩm Y Vệ đã bỏ chạy tán loạn.

Chờ đám Cẩm Y Vệ chạy sạch, mặt đất trong "Đại học Lạc Dương" đột nhiên mở ra mấy nắp hầm, rất nhiều học sinh giáo sư, cùng với Cố Viêm Vũ, đều chui từ dưới lên.

Bọn họ ngược lại không sợ hãi một chút nào, còn vẫy tay với nữ phóng viên, cười nói: "Ôi chao, phóng viên đến rồi, đến phỏng vấn sao? Nhanh nhanh nhanh, nhân lúc Cẩm Y Vệ trong thời gian

ngắn sẽ không quay lại, chúng ta tranh thủ nói vài câu."

Thế là, ống kính hướng về phía các học sinh, nữ phóng viên mỉm cười hỏi: "Nghe nói học sinh Đại học Lạc Dương, mấy hôm trước có tổ chức một buổi tranh luận, có thể cho chúng tôi biết các bạn đã tranh luận về vấn đề gì không? Có phải là về việc Chu Do Kiểm có phải hôn quân hay không?"

Một vị đại diện học sinh đứng ra: "Không phải, Chu Do Kiểm có phải hôn quân hay không, đối với chúng tôi mà nói đã không còn quan trọng nữa, chúng tôi tranh luận là, vấn đề hôn quân là do đâu mà sinh ra."

Một học sinh khác nói: "Quyền lực tuyệt đối, sẽ dẫn đến thối nát tuyệt đối, đó mới là nghị đề của chúng tôi."

Chương 1361: Cần thay đổi thì phải thay đổi

Các học sinh đối mặt với ống kính, thay phiên nhau bộc lộ suy nghĩ của mình.

Một học sinh nói: "Hoàng đế cũng chỉ là một người, là người thì sẽ có khuyết điểm, hoặc là kiến thức chưa đủ phong phú, hoặc là nhân cách có thiếu sót. Hoàng đế tuyệt đối không phải là vạn năng, mà một người không vạn năng, lại đứng ở vị trí vạn năng. Một người, một câu nói, là có thể quyết định chính trị, kinh tế, quân sự, ngoại giao...tất cả mọi thứ của một quốc gia, lẽ nào đây không phải là một chuyện rất kỳ quái sao?".

Một học sinh khác nói: "Bất luận hoàng đế có anh minh thần võ đến đâu, cũng sẽ có một ngày đưa ra quyết định sai lầm, mà sai lầm này bởi vì không có ai có thể sửa chữa, nó sẽ bị phóng đại vô hạn, cuối cùng dẫn đến hậu quả vô cùng nghiêm trọng."

"Cho nên, chủ đề tranh luận của chúng ta chính là, độc trị nhất định sẽ dẫn đến các loại vấn đề, chúng ta cần chúng trị!"

"Cách giải quyết hôn quân tốt nhất, không phải là giết chết hôn quân, hoặc là đổi một hoàng thượng, mà là từ căn bản thay đổi chế độ độc trị do một người hoàng đế quyết định, sửa thành chế độ chúng trị!"

Cố Viêm Vũ mỉm cười nghe học sinh của mình mỗi người một ý kiến, trên mặt tràn đầy nụ cười vui mừng, hắn ở Đại học Lạc Dương vẫn luôn truyền thụ cho học sinh quan niệm "chúng trị", mà hiện tại, rất nhiều học sinh đã bắt đầu có kiến giải độc lập của riêng mình, trên nền tảng "chúng trị" của hắn, lại nâng cao lên một

bậc.

Những học sinh này còn to gan hơn cả hắn!

Bọn họ phê phán đối với hoàng quyền, còn hung hãn hơn so với người làm thầy như hắn.

Một phen ngôn luận này của bọn họ, thông qua TV, lập tức bay đến tất cả các thành thị trong khu giải phóng Thiên Tôn...

Những "trí thức thời đại mới" lớn lên bằng cách học Thiên Thư do Lý Đạo Huyền cung cấp, cũng không xa lạ gì đối với những quan điểm này, nhưng đối với bách tính bình thường chưa từng đọc sách thì những quan niệm này có hơi chấn động.

Bách tính trước kia cũng chưa từng nghĩ tới chuyện này, cũng không hiểu lắm, xưa nay chưa từng có chuyện người đọc sách bàn luận những chuyện phương diện này với bách tính bình dân mù chữ như bọn họ.

Hiện tại có người nói cho bọn họ nghe...

Trong nháy mắt, giống như mở ra một thế giới mới!

Bách tính, dùng phương thức tư duy chất phác nhất của mình để suy xét vấn đề này: "Năm đó, khi dân đoàn mới đến, tuyên truyền giống cây trồng mới, cha ta sống chết không chịu. Nếu lúc đó trong nhà chỉ có cha ta quyết định, không có nhị thúc, tam thúc, tứ thúc ra mặt can thiệp, vậy nhà chúng ta tiêu đời rồi, chắc chắn sẽ chết đói. May là nhị thúc, tam thúc, tứ thúc cùng cha ta tranh luận, mở một cuộc họp gia đình, ba đánh một, cha già tranh luận thua. Trong nhà mới quyết định đi theo Thiên Tôn, trồng ngô, nhà chúng ta mới giàu có lên."

"Đúng vậy, đúng vậy, một người quyết định, nếu người đó nói sai thì làm sao?"

"Chuyện quan trọng trong nhà, đều là cả nhà cùng nhau thương lượng mới làm mà."

"Nói như vậy, hình như đúng là như vậy."

"Nhưng mà, từ xưa đến nay, chẳng phải đều là hoàng đế quyết định sao?"

"Từ xưa đến nay? Xưa kia tổ tông ngươi còn sống trong hang đá kìa, ngươi có muốn tiếp tục đi theo tổ tông của ngươi không?"

"Không nói đến tổ tông ngươi nữa, nói đến cha ngươi đi! Cha ngươi là một tượng hộ, khổ cả một đời. Bây giờ ngươi ở trong nhà xưởng làm kỹ sư mũ lam, ngươi nói xem, ngươi có muốn giống như cha ngươi đi làm tượng hộ không?"

"Cái này... cái này thì không cần, có một số chế độ cần thay đổi thì phải thay đổi."

"Vậy không phải là được rồi sao?"

Tư tưởng của bách tính ở khu giải phóng Thiên Tôn vẫn tương đối tân tiến, cho bọn họ một chút thời gian, chậm rãi cũng có thể theo kịp tiết tấu tin tức của Tin Tức Cao Gia.

Mà đám cẩm y vệ bị đánh một trận ở Đại học Lạc Dương, đang tức giận chạy về phía doanh trại vệ sở binh Sơn Tây: "Quân đội ở đây do ai phụ trách? Có người đánh Cẩm Y Vệ, các người lập tức xuất binh, cùng chúng tôi đi trấn áp đám hung đồ đó."

Lời bọn họ vừa dứt, đã bị một đám đông binh lính dân đoàn bao vây: "Không ngờ lại có Cẩm Y Vệ trà trộn vào đây, đánh bọn chúng!"

"Bắt lại trước đã!"

Một đám binh lính dân đoàn xông lên, trong nháy mắt đã cho

đám Cẩm Y Vệ biết thế nào là [Tự chui đầu vào lưới] --

Khu vực Giang Nam...

Bên ngoài khu giải phóng Thiên Tôn!

Nam Trực Lệ, Quảng Tây, Quảng Đông, Phúc Kiến... nơi đây còn một vùng đất rộng lớn, là nơi mà tay Thiên Tôn tạm thời chưa với tới được.

Thế nhưng, văn nhân học sĩ thôn Cao Gia lại có thể đến.

Lúc này, chợ Nam Kinh, một thư sinh, trên tay cầm một xấp bản thảo dày, đang xem, đọc thuộc lòng.

Vị thư sinh này, chính là Lý Nham.

Từ sau khi gia nhập phe cánh thôn Cao Gia, hắn bắt đầu liều mạng học tập, hắn bắt đầu nhận thức được sự ngu xuẩn của bản thân trước kia, cũng bắt đầu nhận thức được muốn cứu vãn quốc gia này thì thật sự nên làm gì.

Sau khi đọc thuộc lòng bản thảo một lượt...

Lý Nham đi tới đài gỗ chính giữa chợ, đưa tay móc từ trong túi áo ra một cái túi, bên trong chứa đầy tiền đồng, hắn chộp lấy một nắm tiền đồng, hướng về phía đường cái rải ra ngoài.

Sau hành động này, trên đường nháy mắt có một đám người vây quanh.

Sau một hồi tranh cướp, tiền đồng bị cướp sạch, nhưng người cũng tụ tập đông đủ.

Lý Nham lúc này mới hắng giọng, lớn tiếng nói: "Chư vị! Xin nghe ta nói một lời."

Những người vừa rồi cướp tiền của hắn, lúc này đương nhiên

rất có hứng thú nghe hắn nói chuyện, đều trừng mắt nhìn, muốn nghe hắn nói ra câu "Ta lại cho các ngươi một đống tiền".

tuy nhiên, lúc này Lý Nham không vội vàng rải tiền nữa, mà lớn tiếng nói: "Hôn quân hại nước, bỏ lỡ thời cơ chiến đấu, quốc gia rõ ràng có cơ hội thu phục đất đai Liêu Đông đã mất, lại bởi vì sự tùy hứng của một người Chu Do Kiểm, mà bị trì hoãn. Đại quân bị kéo dài ở thành Đại Lăng Hà, không thể tiến lên, mỗi ngày tiêu hao quân lương... Cứ như vậy, quốc gia sẽ không còn là quốc gia nữa!"

Vừa nói ra lời này, đám người vây xem "ồ" lên một tiếng ồn ào.

Có người nhanh trí lập tức chạy về phía nha môn, báo quan sai đến bắt người.

Lý Nham khóe mắt liếc thấy, nhưng hắn cũng không để ý, quan sai đến còn cần thời gian, vẫn còn có thể phát huy, lập tức nhanh chóng nói lý lẽ...

"Các vị hương thân, thương nhân, thợ thủ công, nông dân vùng Giang Nam... lẽ nào các ngươi không muốn trong chuyện quốc gia đại sự, có quyền lên tiếng nhiều hơn sao? Người có năng lực thì phát biểu nhiều một chút, người có năng lực yếu cũng có thể nói một hai câu, không thể để quốc gia mặc cho một người định đoạt."

Lời này rơi vào tai những hương thân và thương nhân kia, không khỏi hai mắt sáng lên.

Lúc này vùng Giang Nam đã bắt đầu "manh nha tư bản chủ nghĩa", giai cấp mới kỳ thật đã âm thầm thai nghén, mà giai cấp mới nổi luôn luôn bị giai cấp cũ chèn ép, tiểu thương nhân, thật ra cũng có chính kiến của mình, chỉ là bọn họ không có cách nào phát ra tiếng nói của mình mà thôi.

Hiện tại nghe được Lý Nham nói như vậy, trong lòng không ít

người trở nên linh hoạt.

"Cẩm Y Vệ đến rồi!"

Bên ngoài đám người có người hô lên.

Lý Nham cười nhảy xuống đài, chui vào trong đám người...

Đặc công Cục Thần Thuẫn sớm đã mai phục trong đám người, lập tức bảo vệ hắn, chui ra từ một phía khác của đám người.

Cẩm Y Vệ thì bị một đám khác giả dạng thành bách tính vây xem là binh sĩ đặc vụ dân đoàn chen lấn, nửa ngày cũng không chui qua được đám người, đợi đến khi bọn họ rốt cuộc tách đám người ra, Lý Nham đã sớm đi xa rồi.

Chương 1362: Xách hắn ra ngoài!

"Hoàng thượng, khắp cả nước, chỗ nào cũng nổi loạn cả rồi."

"Chỗ nào cũng nói hoàng thượng ngài là..."

Chu Do Kiểm sầm mặt: "Nói trẫm là hôn quân."

Tiểu thái giám nào dám tiếp lời này, chỉ biết cúi đầu.

"Hừ!" Chu Do Kiểm: "Bọn chúng đều muốn bức trẫm hạ chỉ tấn công Thẩm Dương, muốn hiệp thiên tử dĩ lệnh chư hầu có đúng không? Trẫm chính là không hạ chỉ này!"

Hắn càng nghĩ càng tức!

Từ khi nào, một đám cặn bã lại có tư cách chỉ trỏ quyết định của trẫm?

Ngay lúc này, thủ phụ Hạ Phùng Thánh chui vào, vừa nhìn thấy Chu Do Kiểm, trên mặt liền nở nụ cười: "Hoàng thượng, gần đây khu vực Bắc Trực Lệ lại mở thêm một loạt nhà xưởng mới, ngài xem, thuế má của chúng ta lại tăng thêm ngần này..."

Hắn đưa lên một tờ bảng biểu.

Ánh mắt Chu Do Kiểm đảo qua, lập tức mừng rỡ, không tệ không tệ, thu nhập này xem như là rất khá.

Vị tân thủ phụ này chỗ khác không được, nhưng trình độ giúp trẫm kiếm tiền vẫn là rất giỏi, về điểm này, Chu Do Kiểm cảm thấy mình thật sự là không chọn nhầm người.

Hạ Phùng Thánh bẩm báo xong việc, đang định chuồn đi.

Chu Do Kiểm bèn gọi hắn lại: "Hạ ái khanh, trẫm muốn hỏi ngươi, về việc điều binh Liêu Đông, ngươi thấy thế nào?"

Hạ Phùng Thánh vừa nghe lời này, cả người liền cứng đờ, như bị người ta điểm huyệt.

Lần trước lúc tranh cãi chủ chiến chủ hoà, Hạ Phùng Thánh hoàn toàn không có xuống nước.

Chạy ra ngoài đứng đội, trái với nguyên tắc lánh đời của hắn!

Hiện tại khắp cả nước đều có thanh niên thư sinh náo loạn, chuyện này nhạy cảm vô cùng, loại quan chức lánh đời như Hạ Phùng Thánh, làm gì có đạo lý phát biểu ý kiến?

Bị Chu Do Kiểm hỏi, Hạ Phùng Thánh lập tức ném ra lời thoại lánh đời đã chuẩn bị kỹ từ lâu: "Thần cho rằng, Liêu Đông có thể đánh cũng có thể không đánh."

Chu Do Kiểm: "Ồ? Có thể đánh có thể không đánh? Ngươi nói kỹ hơn."

Hạ Phùng Thánh: "Có thể đánh, là vì quân ta mới thắng, khí thế đang hừng hực, lúc này tiếp tục tấn công Thẩm Dương, nhất định làm ít công to. Có thể không đánh, là vì quân ta mới thắng, vừa mới đánh một trận rất mệt mỏi, vất vả lắm, mệt mỏi tiếp tục tấn công, chẳng phải rất nguy hiểm? Để binh lính nghỉ ngơi một chút cũng là thượng sách."

Hắn nói như vậy chẳng khác nào không nói.

Chu Do Kiểm nghe xong trong lòng mừng thầm, tuy Hạ Phùng Thánh toàn nói nhảm, nhưng trẫm ít nhất cũng học được một chút lý do phản đối tiếp tục tấn công, cái cớ binh lính mệt mỏi này, trẫm có thể dùng mà.

Hạ Phùng Thánh cáo lui.

Chu Do Kiểm lại bắt đầu tràn đầy tự tin, hừ hừ: Kẻ nào còn nói trẫm bỏ lỡ thời cơ chiến đấu, trẫm cũng có lời để nói, tảo triều ngày mai, đợi trẫm dùng lý do này để bịt miệng đám quan lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, Chu Do Kiểm đầy tự tin, ngồi trên long ỷ của mình.

Văn võ bá quan đi vào, chia làm hai bên đứng ngay ngắn.

Chu Do Kiểm lớn tiếng nói: "Hôm nay, trước tiên nghị việc điều binh Liêu Đông."

Hắn vừa mở miệng, văn võ bá quan lập tức hiểu rõ, hoàng thượng bị mắng không chịu nổi nữa rồi, muốn bắt đầu biện giải cho mình.

Trước kia hoàng thượng nói, ai còn nói chuyện Liêu Đông, liền chém đầu kẻ đó, cho nên triều thần không ai nói nữa, nhưng hiện tại hoàng thượng tự mình mở miệng, vậy còn không mau nói ý kiến của mình?

Một vị quan viên nghĩ cũng không nghĩ liền bước ra một bước: "Hoàng thượng, vi thần cho rằng, hiện tại là cơ hội tốt nhất để thu phục Liêu Đông, không còn cơ hội nào khác."

"Thần tán thành!"

"Thần tán thành!"

Cao Khởi Tiềm đã chết, phái chủ hòa không còn, hiện tại triều đình toàn là phái chủ chiến. Xoạt xoạt xoạt, các vị đại thần liền ném ra một đống lý do hiện tại thích hợp tấn công Liêu Đông.

Chu Do Kiểm đã sớm có dự liệu đối với phản ứng của bá quan, ngược lại không hoảng một chút nào, hừ lạnh một tiếng nói: "Các

ngươi nói đâu ra đấy, lại quên mất một việc trọng đại. Quân sĩ của ta lúc công đánh thành Đại Lăng Hà, đổ máu hy sinh, ngay cả giám quân Cao Khởi Tiềm cũng anh dũng hy sinh, có thể thấy trận chiến này đánh bi thảm đến mức nào. Đánh xong, các ngươi ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không cho tướng sĩ sao? Muốn bọn họ mệt mỏi tiếp tục tiến lên, chẳng phải là hại chết tất cả tướng sĩ?"

Chúng thần: "..."

Chu Do Kiểm: "Trẫm tuyệt đối không thể cho phép loại hành động coi thường tính mạng tướng sĩ này, việc tấn công Liêu Đông tạm thời gác lại."

Chúng thần: "..."

"Hoàng thượng không thể!"

"Hoàng thượng, lúc này nên điều binh a."

"Hoàng thượng không thể cho Kiến Nô cơ hội thở dốc a."

Một đám đại thần lại bắt đầu lải nhải.

Tuy nhiên, bọn họ càng lải nhải, Chu Do Kiểm càng không muốn nghe.

Hắn muốn làm một vị hoàng đế có chủ kiến của riêng mình, tuyệt đối không thể bị văn võ bá quan dắt mũi.

Ngay lúc này, một vị quan viên bỗng nhiên đứng ra: "Hoàng thượng, bên Hải Châu (Giang Tô Liên Vân Cảng), có một đám thương nhân gần đây bỗng nhiên náo loạn. Bọn họ nhảy ra nói, Hoàng thượng hôn quân, giữ nguyên phép tắc tổ tông, không biết biến báo, yêu cầu Hoàng thượng lập tức mở lệnh cấm biển ở Hải Châu..."

Chu Do Kiểm vừa nghe, lập tức nổi giận, gần đây khắp nơi đều

có thư sinh học trò mắng hắn là hôn quân, Cẩm Y Vệ đi khắp nơi, lại một tên cũng không bắt được, khiến hắn tức giận ngút trời, hiện tại một đám thương nhân ở Hải Châu cũng đến náo loạn?

Kỳ thật hắn lúc mở lệnh cấm biển ở Thượng Hải là vì nếm trải lợi ích của việc mở lệnh cấm biển, nếu đám thương nhân này nói chuyện tử tế, thông qua con đường bình thường để đưa ra yêu cầu, phần lớn hắn sẽ đồng ý mở lệnh cấm biển, nhưng đám người này thế mà trực tiếp náo loạn.

Vậy còn ra thể thống gì?

Sắc mặt Chu Do Kiểm sa sầm: "Thái Tổ có lệnh, thuyền bè không được xuống biển, lệnh cấm biển lại không phải trẫm cấm, đám thương nhân này vô duyên vô cớ mắng trẫm là hôn quân, thật là vô lý. Trẫm xưa nay hiền hòa, bọn họ liền leo lên đầu trẫm ỉa đái? Truyền lệnh cho Cẩm Y Vệ lập tức đi bắt người."

Quan viên: "Đám thương nhân Hải Châu này, không dễ bắt, bọn họ kỳ thật... Khụ khụ... với hải tặc... không khác biệt là bao. Chỉ dựa vào Cẩm Y Vệ, chỉ sợ..."

Chu Do Kiểm "Ơ" một tiếng, lập tức hiểu ra.

Cái gì mà thương nhân, đó chỉ là cách nói dễ nghe, kỳ thật chính là hải tặc!

Chỉ là bọn họ lên bờ liền biến thành thương nhân, xuống biển liền hải tặc.

Trước kia là hắc bạch lưỡng đạo đều ăn, hiện tại là muốn mượn cơ hội này tẩy trắng.

Bọn ngươi muốn tẩy trắng thì tẩy trắng đi, trước tiên mắng trẫm một câu hôn quân là có ý gì?

Chu Do Kiểm tức giận đến râu mép muốn bay lên: "Truyền

lệnh cho tổng binh duyên hải Tào Văn Chiếu, đi bắt đám hải tặc này cho trẫm."

Một vị quan viên vội vàng bước ra: "Hoàng thượng, tổng binh duyên hải Tào Văn Chiếu, từ khi giúp Binh bộ thượng thư Lư đại nhân vận chuyển binh lính, liền hoạt động ở chiến tuyến Cẩm Châu, Đại Lăng Hà, hắn thống lĩnh Quan Ninh thiết kỵ, cũng là lính tráng quen thuộc tình hình Liêu Đông, lúc này không thể dễ dàng điều hắn rời khỏi Cẩm Châu, nếu không, kế hoạch phản công Liêu Đông, liền hoàn toàn vô vọng."

Chu Do Kiểm nổi giận: "Trẫm vừa mới nói, không phản công Liêu Đông, không phản công Liêu Đông, muốn cho binh lính thời gian nghỉ ngơi, ngươi không hiểu sao?"

"Thế nhưng... để cho bọn họ đi tiêu diệt hải tặc, cũng không gọi là nghỉ ngơi a."

Chu Do Kiểm: "..."

Lần này, khó xử rồi.

Cơ mà không sao, chỉ có người địa vị thấp mới thật sự khó xử, người địa vị cao vĩnh viễn sẽ không khó xử, Chu Do Kiểm trong nháy mắt trở mặt: "Ngươi, hồ ngôn loạn ngữ, trẫm nhìn thấy ngươi liền phiền, người đâu, xách hắn ra ngoài cho trẫm, trong vòng hai tháng không cho hắn lên triều."

Chương 1363: Chiến Dịch Siêu Việt Ngọa Long

Chu Do Kiểm chính là kẻ ngang bướng, mọi người càng muốn hắn làm gì, hắn càng không muốn làm.

Hơn nữa hắn còn là một hoàng đế vô cùng tự phụ, một khi phát hiện có người đánh giá mình không tốt, hắn sẽ nổi điên, sau đó càng ngày càng đi xa hơn trên con đường làm ngược lại.

Tính cách này thường xuất hiện ở những người có trình độ học vấn thấp, từ nhỏ thiếu thốn tình thương, nhạy cảm và tự ti.

Mấy điều này, Chu Do Kiểm đều chiếm hết!

Tình hình Đại Minh vốn đang trên đà phát triển tốt đẹp, dưới tính cách cố chấp của Chu Do Kiểm, bắt đầu tụt dốc không phanh.

Các nơi, đám sĩ tử học sinh ngày nào cũng náo loạn.

……

Cùng lúc đó, Thịnh Kinh chìm trong bầu không khí u ám.

Hoàng Thái Cực cầm quyển [Tam Quốc Diễn Nghĩa] trong tay lật đến sờn cả sách mà vẫn chưa tìm được chiến thuật nào phù hợp với tình hình hiện tại.

Hắn không khỏi thở dài một hơi, buông quyển sách trong tay xuống.

Phạm Văn Trình từ bên ngoài đi vào, chắp tay nói: "Hoàng thượng, xe sắt của chúng ta rốt cuộc đã chế tạo thành công."

Câu nói này khiến Hoàng Thái Cực lập tức phấn chấn: "Mau, mau mang tới cho trẫm xem."

Vừa nói ra lời này, sắc mặt Phạm Văn Trình liền trở nên khó xử: "Xe sắt đã chế tạo xong, nhưng mà... nhưng mà..."

Hoàng Thái Cực sốt ruột: "Nhưng mà cái gì?"

"Nhưng mà nó... không thể động." Phạm Văn Trình vẻ mặt đầy xấu hổ: "Nó giống hệt xe sắt của địch quân, không khác một chút nào, chúng thần hiện tại vẫn chưa rõ tại sao nó lại không thể động."

Hoàng Thái Cực: "..."

Lúc trước, đống bản vẽ mà Bân Thắng mang tới, vỏ ngoài, trục bánh xe, đủ loại cơ quan gì đó đều đầy đủ, thứ duy nhất không có chính là bản vẽ nội bộ của động cơ hơi nước, chỉ có một bản vẽ vỏ ngoài của động cơ hơi nước.

Cho nên, xe sắt mà Mãn Thanh chế tạo ra chỉ có hình mà không có tâm.

Như vậy làm sao mà động được?

Hoàng Thái Cực: "Bên trong nhất định có thứ gì đó có thể khiến cả chiếc xe di chuyển, các ngươi đã nghiên cứu kỹ chưa?"

Phạm Văn Trình: "Chúng thần đã nghĩ ra mọi biện pháp, nhưng nó vẫn không thể động."

Hoàng Thái Cực: "..."

Thật là xấu mặt!

Hắn không khỏi ngửa mặt lên trời: "Việc này phải làm sao? Đa Nhĩ Cổn chết rồi, A Tề Cách cũng chết rồi, trẫm mất đi hai viên đại tướng, Mông Cổ ở phía bắc, Cao Ly ở Nam Hán đều đang rình rập,

đại quân Đại Minh bất cứ lúc nào cũng có thể đánh thẳng vào Thịnh Kinh, hiện tại trẫm phải làm sao? Quân Minh vì sao còn chưa đánh tới? Rõ ràng bọn họ có thể đánh tới, vì sao còn chưa đánh tới?"

Phạm Văn Trình: "Thần nghe nói, nguyên nhân duy nhất khiến Đại Minh hiện tại không đánh tới chính là Chu Do Kiểm đang cố chấp. Bên trong Đại Minh, tiếng nói chủ chiến ngày càng dâng cao, nhưng tiếng nói càng lớn thì Chu Do Kiểm lại càng cố chấp."

Hoàng Thái Cực: "Nói cách khác, Đại Thanh ta hiện tại còn có thể chống đỡ được là nhờ Chu Do Kiểm cố chấp?"

Phạm Văn Trình: "Đúng vậy!"

Một quân vương, một bề tôi, hai tay siết chặt nhìn nhau, lệ rơi đầy mặt.

Không biết đã im lặng bao lâu, Phạm Văn Trình đột nhiên hai mắt sáng lên: "Thần chợt nghĩ ra một kế."

Hoàng Thái Cực: "Kế gì?"

Phạm Văn Trình nói: "Gian tế của chúng ta ở Đại Minh cũng có thể hoạt động một chút, giúp đỡ phe chủ chiến bên đó tạo thanh thế, để Chu Do Kiểm tiếp tục đi trên con đường cố chấp đến cùng."

Nói xong, ông ta hạ giọng, nhanh chóng nói ra một loạt sắp xếp.

Hoàng Thái Cực nghe xong mừng rỡ: "Còn có thể như vậy sao!"

Phạm Văn Trình: "Cũng chỉ có thể kéo dài thời gian bằng cách này thôi."

Hoàng Thái Cực: "Tốt, mau đi. Kế này hay đến nỗi trong [Tam Quốc Diễn Nghĩa] cũng chưa từng viết, Đại Minh tuyệt đối không

thể nhìn thấu được, trẫm đặt cho nó một mật danh, gọi là 'Chiến dịch Siêu việt Ngọa Long'!"

……

Kinh thành!

Một đám gian tế Mãn Thanh lặng lẽ viết xong di thư.

Bọn họ là thuộc hạ trung thành của Hoàng Thái Cực, là kiểu người sẵn sàng chết vì Hoàng Thái Cực bất cứ lúc nào, là tâm phúc trong số tâm phúc, là tử sĩ trong số tử sĩ.

Chuyện bọn họ sắp làm có thể nói là cửu tử nhất sinh, nhưng không một ai sợ hãi, cũng không một ai lùi bước, viết xong di thư, trên đầu quấn một dải khăn trắng, bên trên còn viết mấy chữ đỏ: "Hôn quân hại nước".

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, một đám người cầm vũ khí, từ nơi ẩn nấp lao ra ngoài.

Vừa ra ngoài, bọn họ liền trực tiếp lao về phía Tử Cấm Thành.

Tử Cấm Thành, đó chính là hoàng cung!

Cửa thành canh phòng nghiêm ngặt, trên quảng trường còn có một đội binh lính đang tuần tra qua lại.

Đám tử sĩ Mãn Thanh đi tới quảng trường, còn chưa kịp làm gì đã thu hút sự chú ý của đội tuần tra, có người đi về phía bọn họ, chuẩn bị đuổi đám người lai lịch bất minh này đi.

Đám gian tế lặng lẽ nhìn nhau một lúc, dùng ánh mắt cổ vũ lẫn nhau, sau đó đồng thời lớn tiếng hô to: "Hôn quân hại nước, bỏ lỡ thời cơ, chúng ta yêu cầu hôn quân lập tức hạ chiếu sám hối, sửa đổi sai lầm, lập tức xuất binh tấn công Thẩm Dương, đánh đuổi Kiến Nô, khôi phục giang sơn."

"Đánh đuổi Kiến Nô, khôi phục giang sơn."

"Đánh đuổi Kiến Nô, khôi phục giang sơn."

Đám gian tế lớn tiếng la hét, trong nháy mắt, cả quảng trường đều vang vọng tiếng hô của bọn họ.

Lần này đội tuần tra sợ hãi, tên võ quan dẫn đầu vội vàng nói: "Các ngươi đang nói gì vậy? Mau im miệng. Còn muốn sống nữa không?"

Đám gian tế nào có im miệng, ngược lại còn dùng giọng lớn hơn la hét.

Trong lúc nhất thời, cả khu vực cổng thành đều trở nên náo nhiệt, đội tuần tra nhanh chóng chạy về phía này, bách tính đi ngang qua cũng kinh ngạc quay đầu nhìn, đám đông túm tụm lại.

Đội trưởng đội tuần tra chạy đến trước mặt đám gian tế, giơ tay tóm lấy tên đứng đầu tiên.

Nào ngờ tên gian tế đó cắn răng, rút phắt một con dao găm ra, đâm thẳng vào eo đội trưởng đội tuần tra.

Cùng lúc đó, tất cả gian tế đều rút đao, tấn công những người trong đội tuần tra.

Có người lớn tiếng gầm lên: "Hôn quân hại nước, chúng ta liều mạng với hôn quân."

"Hôm nay thề giết hôn quân, ủng hộ minh quân thượng vị, đánh thẳng vào Thẩm Dương."

"Chỉ cần giết chết Chu Do Kiểm, hoàng đế tiếp theo nhất định sẽ hạ chỉ đánh Thẩm Dương."

"Các huynh đệ, xông lên!"

Đám gian tế giả vờ kích động, dùng giọng phẫn nộ gầm lên.

Trận chiến thảm liệt bắt đầu!

Võ nghệ của đám gian tế đều là nhất đẳng nhất, cao thủ trong Ô Chân Siêu Cáp.

Võ công của đám tuần tra binh kém hơn rất nhiều so với bọn họ.

Vì vậy, ngay từ khi bắt đầu, trận chiến đã nghiêng về một phía, đội tuần tra trong nháy mắt đã chết bảy tám phần.

Nhưng nơi này là Tử Cấm Thành!

Đội tuần tra này vừa mất, lập tức có đội thứ hai, đội thứ ba, đội thứ tư... Lính canh cổng Tử Cấm Thành cũng bắt đầu bao vây về phía này, một đám đại nội thị vệ điên cuồng chạy đến.

Một đội nhỏ gian tế thì có thể đánh được bao nhiêu người?

"Phập!"

Có người vừa mới đâm ngã một tên tuần tra binh, lập tức trúng ba nhát đao, chết không thể chết hơn.

Có người chém chết hai tên tuần tra binh, nhưng lại bị mười cây trường mâu của mười tên tuần tra binh đồng thời đâm vào người.

Có người nhảy lên nhảy xuống, nhưng lại bị cấm vệ thân thủ nhanh như chớp quấn lấy, một đao chém bay đầu.

Không bao lâu sau...

Đám gian tế ngã xuống la liệt...

Cuối cùng, mấy tên còn sống đột nhiên không đánh nữa, giơ

đao lên, đặt trên cổ mình, lớn tiếng gầm lên: "Hôn quân hại nước, anh hùng thiên hạ đâu hết rồi, cùng liều mạng với hôn quân."

Nói xong, dùng sức cứa một nhát, máu tươi phun ra xa cả trượng.

Chương 1364: Làm ngược lại

Trước cửa Tử Cấm Thành náo loạn như vậy, tin tức không thể nào che giấu được.

Hơn một canh giờ sau, tin tức đã truyền khắp toàn kinh thành.

Tiếp đó như mọc cánh bay đi khắp nơi trên toàn quốc.

Chu Do Kiểm nghe được tin tức cũng không khỏi ngẩn người, vậy mà có kẻ cả gan mang đao xông thẳng vào Tử Cấm Thành? Đây rốt cuộc là điên rồi, hay là điên rồi, hay là điên rồi đây?

Tuy nhiên, sau một hồi ngơ ngác ngắn ngủi, Chu Do Kiểm lập tức phản ứng lại: "Đây nhất định là tử sĩ do phe chủ chiến phái tới, chúng muốn bức bách trẫm thuận theo ý chúng, xuất binh đánh Thẩm Dương, thậm chí không tiếc phái cả tử sĩ đến Tử Cấm Thành làm loạn, cho rằng như vậy là có thể tùy ý thao túng trẫm sao, hừ!"

Chu Do Kiểm rất tức giận, vô cùng tức giận.

"Phe chủ chiến thật sự là càng ngày càng quá đáng, nếu trẫm còn không cho chúng một chút giáo huấn, chúng thật sự cho rằng trẫm là Bồ Tát đất sét mặc người nhào nặn sao?"

Tào Hóa Thuần nghe vậy, chỉ biết cười trừ lúng túng, bởi vì bản thân hắn chính là thủ lĩnh của phe chủ chiến.

May mà Chu Do Kiểm sẽ không trút giận lên hắn, đối với thái giám, hắn luôn coi trọng tình nghĩa.

Nhưng mà rốt cuộc nên trút giận lên đầu ai đây?

Chu Do Kiểm đang đau đầu suy nghĩ vấn đề này...

Chỉ huy sứ Đông Xưởng chui vào: "Hoàng thượng, những tên tử sĩ gây rối trước cửa Tử Cấm Thành kia, chúng thần đã lục soát kỹ càng, tìm thấy trên người chúng một số thứ khá thú vị."

"Ồ?" Chu Do Kiểm tò mò: "Thứ gì?"

Chỉ huy sứ hai tay dâng lên một khối lệnh bài nhỏ: "Đây là lệnh bài của Ô Chân Siêu Cáp."

"Ô Chân Siêu Cáp?" Chu Do Kiểm giận dữ: "Ý ngươi là, đám người kia là do Kiến Nô phái tới?"

Chỉ huy sứ: "Hoàng thượng! Kiến Nô không ngốc, thực tế thủ lĩnh của Kiến Nô là Hoàng Thái Cực vô cùng gian xảo, nếu hắn thật sự phái người đến làm loại chuyện này, trước khi xuất phát, nhất định sẽ xóa bỏ hết thảy tín vật trên người, đề phòng bị chúng ta phát hiện."

Chu Do Kiểm bỗng chốc tỉnh ngộ: "Đúng vậy! Càng là trên người chúng phát hiện ra lệnh bài của Kiến Nô, càng không thể nào là do Kiến Nô phái tới, vậy rốt cuộc là ai phái tới?"

Chỉ huy sứ thấp giọng nói: "Quan viên nội địa, muốn có được lệnh bài của Ô Chân Siêu Cáp không phải chuyện dễ dàng, chỉ có những người ở biên giới mới tương đối dễ dàng có được, đặc biệt là những người vừa mới đánh thắng trận, giết chết rất nhiều Kiến Nô, khi dọn dẹp chiến trường, muốn nhặt được lệnh bài này là chuyện rất dễ dàng."

Chu Do Kiểm trong nháy mắt hiểu ra, khoảnh khắc này, hắn cảm thấy chỉ số thông minh của mình ít nhất cũng phải đạt một trăm điểm, không, hai trăm điểm!

Sự thật chỉ có một!

Nhân vật số hai của phe chủ chiến!

Lư Tượng Thăng!

Tâm trạng Chu Do Kiểm lập tức chuyển sang Lư Tượng Thăng, lúc trước chính là Lư Tượng Thăng tiến kinh nhậm chức Binh bộ thượng thư, mới hùng hồn nói muốn chủ chiến, Cao Khởi Tiềm phản đối, Tào Hóa Thuần tán thành, cuối cùng khiến triều đình náo loạn, khói lửa mù mịt.

Không ai muốn phản công Kiến Nô, đoạt lại Thẩm Dương hơn Lư Tượng Thăng.

Mà hắn vừa mới đại phá Kiến Nô ở thành Đại Lăng Hà, chém giết không biết bao nhiêu Kiến Nô, lúc dọn dẹp chiến trường, nhặt được một cái lệnh bài của Ô Chân Siêu Cáp là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chu Do Kiểm sầm mặt nói: "Một màn kịch đến cuối cùng, ai được lợi nhất, màn kịch đó thường là do kẻ đó giật dây! Lư Tượng Thăng hiện đang đóng quân ở thành Đại Lăng Hà, cách Thẩm Dương cũng chỉ ba trăm dặm, một khi trẫm hạ lệnh tấn công Thẩm Dương, hắn nhất định là người đầu tiên đánh vào, hắn sẽ là người có công lao lớn nhất."

Nói đến đây, Chu Do Kiểm đã giận không thể át: "Lư Tượng Thăng vì muốn lưu danh sử sách, muốn biến trẫm thành hôn quân sao?"

Tào Hóa Thuần tỏ ra lúng túng, nhỏ giọng nói: "Không đến mức... hoàng thượng, không đến mức đâu."

Chu Do Kiểm đập bàn: "Sao lại không đến mức? Ngươi nói xem, chuyện vừa mới xảy ra ở cửa Tử Cấm Thành, ngoài Lư Tượng Thăng ra, còn có thể là ai làm?"

Tào Hóa Thuần: "Ặc... Cái này..."

Chu Do Kiểm tức giận nói: "Lập tức cách chức Lư Tượng Thăng, giao cho Lưu Vũ Lượng thay thế thống lĩnh binh mã thiên hạ."

Tào Hóa Thuần giật nảy mình: "Hoàng thượng không thể!"

Lần này đến cả chỉ huy sứ Đông Xưởng cũng hoảng sợ, vừa rồi hắn phân tích như vậy, chỉ là xuất phát từ suy đoán thông thường của một người đứng đầu cơ quan mật vụ, chứ không có ý định hãm hại Lư Tượng Thăng, nào ngờ máu lại bắn lên người Lư Tượng Thăng?

Chỉ huy sứ cũng vội vàng nói: "Hoàng thượng không thể!"

Chu Do Kiểm nghe vậy, hai vị thái giám đều hô "không thể", còn có tác dụng hơn nhiều so với việc các vị văn thần hô "không thể", đầu óc hơi tỉnh táo lại một chút, suy nghĩ kỹ càng, cũng đúng, lâm trận đổi soái, quả thật không ổn.

Hắn đổi giọng: "Tước bỏ chức danh Binh bộ thượng thư của Lư Tượng Thăng, giáng xuống làm Thị lang, lập công chuộc tội."

Nghe hắn nói vẫn muốn dùng Lư Tượng Thăng thống lĩnh quân đội, hai vị thái giám mới thở phào nhẹ nhõm: May quá! Hoàng thượng tuy ngốc nghếch, nhưng thời khắc mấu chốt vẫn nghe lời khuyên của chúng ta.

Tuy Chu Do Kiểm đã kịp thời dừng lại, nhưng rốt cuộc vẫn ra tay với Lư Tượng Thăng.

Từ Binh bộ thượng thư bị giáng xuống làm Thị lang.

Trần Tân Giáp lập tức nhậm chức, đảm nhiệm chức Binh bộ thượng thư mới.

Tin tức này, ngay sau vụ náo loạn ở cửa Tử Cấm Thành, đã truyền khắp thiên hạ...

...

Hàng Châu.

Trên có thiên đàng, dưới có Tô Hàng.

Tô Hàng không chỉ phong cảnh hữu tình, mà kinh tế ở đây cũng rất phát triển, là một trong những khu vực sớm bước vào "giai đoạn tư bản chủ nghĩa manh nha" của Đại Minh triều.

Lúc này, trong một khu vườn nhỏ ở Tô Hàng, một đám quan viên và thương nhân, đang bí mật tụ tập, bàn tán về những chuyện xảy ra trên triều đình.

"Các vị! Gần đây hoàng thượng hành động ngược đời, liên tiếp đưa ra những quyết sách sai lầm." Một vị thương nhân thấp giọng nói: "Tây Bắc và Trung Nguyên, đều bất mãn với hoàng thượng, khắp nơi đều có sĩ tử lên tiếng chỉ trích chính sự, tuyên truyền lý luận chúng trị."

Một vị quan viên nhỏ cũng lên tiếng: "Đúng vậy! Hiện tại bên đó đang rất hỗn loạn, nghe nói Nam Kinh cũng có sĩ tử đứng ra rải tiền đồng diễn thuyết, cách Hàng Châu chúng ta không xa nữa."

Một vị thương nhân khác thấp giọng nói: "Đây chính là cơ hội tốt! Chúng ta nếu biết tận dụng chuyện này, nói không chừng có thể..."

Nói đến đây, hắn cố ý kéo dài giọng, ý tứ không cần nói cũng hiểu.

Thực tế, các thương nhân ở vùng Giang Nam, cũng chính là tầng lớp tư sản chủ nghĩa manh nha thời kỳ đầu, đã sớm giàu có muôn phần, bọn họ đã bắt đầu có nhu cầu chính trị riêng, hơn nữa nhu cầu này đã sớm thông qua các quan viên trong gia tộc, phản ánh lên triều đình.

Chỉ là, hiện tại lực phản kháng vẫn chưa đủ để bọn họ hài lòng.

Nói trắng ra chính là, chủ nghĩa tư bản muốn đấu với chủ nghĩa phong kiến!

Trước đây bọn họ không tìm được cơ hội, sợ rằng vừa mới manh nha đã bị triều đình bóp chết.

Nhưng hiện tại, khắp nơi trên cả nước đều đang náo loạn, sao có thể không mượn gió bẻ măng?

Một vị thương nhân thấp giọng nói: "Chúng ta hãy nhân cơ hội này, cũng làm loạn một phen... Nói không chừng càng náo loạn, hoàng thượng sẽ..."

Hắn còn chưa nói hết lời!

Cửa viện bỗng vang lên tiếng hô lớn: "Cẩm Y Vệ phá án."

Đám thương nhân trong viện nhất thời hoảng sợ, nhưng sau khi hoàn hồn, lập tức phản ứng lại, lớn tiếng ra lệnh cho đám gia đinh: "Xông ra ngoài, giết sạch lũ Cẩm Y Vệ."

Chương 1365: Đường vương đứng ra

Một tin tức động trời, bay vào kinh thành.

Hàng Châu xảy ra phản loạn!

Điều này thật sự dọa Chu Do Kiểm giật mình, cũng dọa bá quan văn võ giật nảy mình.

Phải biết rằng từ sau năm Thiên Khải, khắp nơi trên đất Đại Minh, chỗ nào cũng có người nổi loạn, nhưng đều xảy ra ở những nơi nghèo khổ. Hơn nữa, phần lớn là do thiên tai gây ra.

Hàng Châu mà cũng xảy ra phản loạn? Điều này thật không thể tưởng tượng nổi!

Rất nhanh, tin tức chi tiết được đưa đến kinh thành, bá quan văn võ xem qua, rốt cuộc cũng hiểu ra.

Thì ra là do thương nhân gây ra.

Một đám thương nhân, rảnh rỗi không có việc gì làm, chạy đến Hàng Châu tụ hội, bàn bạc một số chuyện "đại nghịch bất đạo". Kết quả bị Cẩm Y Vệ điều tra.

Thương nhân nào phải hạng hiền lành gì, nhất là ở đất Hàng Châu, nhiều thương nhân không chỉ buôn bán trên đất liền, mà còn dong buồm ra biển cả. Trong số những nhân vật chính của "Đại Hàng Hải Thời Đại 4" có Lý Hoa Mai, là người xuất thân từ Hàng Châu.

Thương nhân không cam tâm ngồi chờ chết, tại chỗ liền phát

động gia đình, giết chết đám Cẩm Y Vệ đến xử lý vụ án, sau đó liền quyết tâm làm một phen, trực tiếp dựng cờ tạo phản.

Đương nhiên, phương thức tạo phản của bọn họ, không giống với lưu khấu.

Lưu khấu là lập tức đốt nhà giết người cướp của, làm loạn một phen.

Thương nhân lại là đem tiền ra ngoài, chiêu mộ những kẻ liều mạng tổ chức thành quân đội để tự bảo vệ mình.

Lưu khấu gần như không có kêu gọi chính trị gì, chỉ là đi khắp nơi đánh đấm loạn xạ.

Còn thương nhân, sau khi đã xác nhận được sự an toàn cơ bản, lập tức lên tiếng với triều đình, đưa ra một loạt yêu cầu dài dằng dặc, nào là toàn diện mở cửa biển, cho phép thông thương với người phương Tây, nghiêm trị tham quan nhũng lại vòi vĩnh của cải của thương nhân, bảo vệ lợi ích hợp pháp của giai cấp thương nhân...

Điều này lại khiến Chu Do Kiểm tức giận!

Ai cho đám thương nhân này lá gan?

"Lập tức phái binh mã gần đó, đem bọn họ..."

Chu Do Kiểm còn chưa nói hết câu, bên ngoài một tiểu thái giám chạy vào, hốt hoảng hô: "Hoàng thượng, đại sự không ổn, đại sự không ổn."

Chu Do Kiểm: "?"

Tiểu thái giám nói: "Đường vương Chu Duật Kiện đã mất tích đã lâu, xuất hiện ở Hàng Châu, hắn ta vậy mà công khai biểu thị, yêu cầu của thương nhân là hợp lý, nên làm như vậy."

Chu Do Kiểm chỉ cảm thấy đầu óc mình "ầm" một tiếng, suýt chút nữa thì nổ tung.

Chỉ là một đám thương nhân gây sự, hắn căn bản không để vào mắt, chỉ cần một câu nói là có thể trấn áp được chuyện nhỏ nhặt này, thế nhưng, một vị thân vương nhúng tay vào, vậy thì thành chuyện lớn rồi.

Lại kết hợp với việc gần đây khắp thiên hạ đều có người mắng hắn là hôn quân, cộng thêm chuyện này, Chu Do Kiểm cả người đều tê liệt.

"Cẩm Y Vệ, Đông Xưởng Tây Xưởng, vệ sở binh Hàng Châu, đúng rồi, bọn họ là hải thương, còn có lực lượng trên biển, truyền lệnh Phúc Kiến du kích tướng quân Trịnh Chi Long cũng từ trên biển đi bao vây tiêu diệt, tất cả đều hành động cho trẫm! Nhanh, dùng tốc độ nhanh nhất, bắt Chu Duật Kiện về cho trẫm."

...

Lúc này Chu Duật Kiện, đang ngồi trong một khu vườn ở ngoại ô thành Hàng Châu.

Trước mặt hắn là một đám đông thương nhân đang ngồi.

Chính là đám thương nhân bị ép phải dựng cờ tạo phản kia.

Sau khi giết chết Cẩm Y Vệ, bọn họ đã đi trên con đường không có đường lui, không ít người vừa an bài thuyền bè, tùy thời chuẩn bị dời nhà sang Nam Dương, mặt khác, lại bỏ tiền chiêu mộ dũng sĩ, kéo lên một đội quân ô hợp.

Bọn họ cũng không biết tương lai của mình sẽ như thế nào, nhưng Chu Duật Kiện xuất hiện trước mặt bọn họ, lại khiến bọn họ sáng mắt lên, như nắm được hy vọng sống sót trong tương lai.

"Đường vương điện hạ." Một thương nhân nói: "Ngài thật sự

ủng hộ chúng tôi?"

Chu Duật Kiện khẽ thở dài: "Đúng vậy! Kỳ thật, những yêu cầu mà các ngươi đưa ra, đều là hợp lý. Mở cửa biển, thông thương với người phương Tây, bảo vệ lợi ích hợp pháp của thương nhân, nghiêm cấm quan lại vòi vĩnh của cải, những điều này đều là yêu cầu rất chính đáng, là có lợi cho quốc gia."

Vừa nói ra lời này, thương nhân lập tức mừng rỡ.

Chu Duật Kiện: "Bản vương xuất phát từ sâu thẳm trong lòng, cho rằng những tệ nạn này cần phải thay đổi."

Thương nhân mừng rỡ: "Vậy ý của ngài là... Ngài muốn đứng ra lãnh đạo chúng tôi..."

Chu Duật Kiện gật đầu.

Thương nhân "ồ" lên một tiếng, suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

Một thương nhân phản ứng nhanh nhất "bịch" một tiếng quỳ xuống trước mặt Chu Duật Kiện: "Đường vương điện hạ, tiểu nhân nguyện dâng toàn bộ gia sản làm quân phí, phò tá ngài lên ngôi hoàng đế."

Thương nhân bên cạnh sốt ruột: Xong rồi, ta phản ứng chậm, bị hắn giành mất tiên cơ rồi.

Người nọ cũng vội vàng "bịch" một tiếng quỳ xuống theo: "Tiểu nhân cũng nguyện liều chết một phen."

Chu Duật Kiện mỉm cười: "Không cần không cần, các ngươi không cần phải ủng hộ ta như vậy cũng không sao, ta có đủ sức mạnh, các ngươi chỉ cần kiên trì chính kiến của mình là được."

Thương nhân: "???"

Không biết sức mạnh của vị vương gia này từ đâu ra, chẳng phải ngài đã lưu lạc thiên nhai từ lâu rồi sao? Tài vật trong Đường vương phủ đều thuộc về đệ đệ của ngài, ngài rốt cuộc lấy đâu ra sức mạnh?

Bọn họ đang nói chuyện đến đây, bên ngoài có một gia đinh chạy vào, hốt hoảng kêu lên: "Đại sự không ổn, đại sự không ổn, hạm đội của Trịnh Chi Long, đang hướng về phía Hàng Châu."

Một câu nói này, dọa đám thương nhân ở đây sợ mất mật.

Bọn họ dám tạo phản, chủ yếu là bởi vì bọn họ có sức mạnh trên biển của riêng mình, nếu như trên đất liền không sống nổi nữa, cùng lắm thì giương buồm ra khơi, đến Nam Dương tiêu dao khoái hoạt.

Thế nhưng, Trịnh Chi Long vừa đến, tình huống liền thay đổi!

Nam Dương chính là hậu hoa viên của Trịnh thị.

Bọn họ có thể đắc tội với triều đình, nhưng không thể đắc tội với Trịnh thị.

Thương nhân hoảng sợ không thôi: "Bây giờ phải làm sao, phải làm sao đây?"

Chu Duật Kiện lại cười nói: "Mọi người đừng vội, chúng ta lên thuyền, ra biển nghênh đón Trịnh Chi Long, ta vừa hay có mấy lời muốn nói chuyện với Trịnh Chi Long."

Các thương nhân ngỡ ngàng...

Ngơ ngác đi theo Chu Duật Kiện đến bờ biển.

Chỉ thấy một con thuyền khổng lồ đã chờ sẵn ở bờ biển từ sớm, con thuyền này không buồm không mái chèo, không biết là di chuyển bằng cách nào.

Chở Chu Duật Kiện và một đám đông thương nhân, cộng thêm gia đình của bọn họ, một đám người như vậy cũng không tạo thành bất kỳ gánh nặng nào cho con thuyền này, nó nhẹ nhàng lướt ra biển.

Thương nhân lần đầu tiên ngồi loại thuyền lớn kỳ lạ như vậy, câu hỏi nhiều vô số kể, nhưng lại không có mấy người dám trực tiếp hỏi một vị vương gia.

Không lâu sau, hạm đội của Trịnh Chi Long xuất hiện, hùng dũng oai vệ, một vùng rộng lớn.

Thương nhân sợ đến mức sắc mặt trắng bệch.

Nhưng điều kỳ lạ đã xảy ra, hạm đội của Trịnh Chi Long không có chút ý tứ muốn tấn công bên mình, một chiếc thuyền buồm lớn của Hà Lan đóng vai trò là kỳ hạm, vậy mà lại tách riêng ra khỏi hàng, chậm rãi nghênh đón.

Hai chiếc thuyền kề sát mạn, sau đó Trịnh Chi Long, Trịnh Chi Hổ, Trịnh Chi Phượng... những nhân vật đứng đầu, liền cười híp mắt nhảy từ trên mạn thuyền xuống.

Thương nhân ngơ ngác nhìn thấy Chu Duật Kiện giơ tay về phía Trịnh Chi Long, mỉm cười nói: "Trịnh tướng quân! Lâu ngày không gặp!"

Trịnh Chi Long: "Đường vương điện hạ! Lâu ngày không gặp!"

Lời chào hỏi của hai người, đều mang theo "lâu ngày không gặp", nói cách khác, đây là lần đầu tiên gặp mặt, nhưng thái độ giữa hai người lại không giống lần đầu tiên gặp mặt một chút nào.

Thương nhân: "???"

Chương 1366: Ta muốn ủng hộ lập Đường vương

Trịnh Chi Long nói: "Ta nhận được thánh chỉ, nói ngươi ở phụ cận Hàng Châu tổ chức tạo phản, lệnh cho ta đến bắt ngươi đây."

Chu Duật Kiện cười đáp: "Những năm gần đây, vẫn luôn có người muốn bắt ta, ta quen rồi."

"Hahaha!" Trịnh Chi Long cười to, ánh mắt hướng về phía sau lưng hắn, nơi có một đám thương nhân đang đứng.

Các thương nhân vội vàng hành lễ: "Tham kiến Trịnh tướng quân."

Trịnh Chi Long thật sự nhận ra vài người trong số đó, đều là những người đã từng chạm mặt trên biển, không khỏi cười nói: "Chư vị, lần này là như thế nào vậy?"

Các thương nhân thở dài: "Ban đầu chỉ muốn đi theo náo nhiệt một chút, kiếm chút tiền lời, nào ngờ Cẩm Y Vệ tìm tới cửa, bất đắc dĩ mới phải phản. Chúng tôi còn nghĩ, nếu như không thể tiếp tục ở lại đây nữa thì sẽ chạy tới Nam Dương, nếu thật sự đi Nam Dương, còn phải dựa vào Trịnh tướng quân chiếu cố."

Trịnh Chi Long nói: "Những ý kiến chư vị đưa ra, kỳ thật ta cũng sớm đã nghĩ tới, chỉ là ta thân là võ tướng, nói ra những lời này rất dễ bị kiêng kỵ, cho nên vẫn luôn không dám mở miệng, lần này mọi người đã nói rồi, vậy Trịnh gia ta đương nhiên cũng sẽ đi theo."

Các thương nhân nghe vậy, nhất thời mừng rỡ.

Trịnh Chi Long nói tiếp: "Chúng ta đừng nói những lời vô nghĩa khó nghe đó nữa, Trịnh Chi Long ta, quyết định ủng hộ lập Đường Vương điện hạ, lật đổ hôn quân!"

Lời vừa dứt, các thương nhân đều bội phục không thôi, quả nhiên là Trịnh Chi Long, Trịnh lão đại, thật là dứt khoát, không hề che giấu, trực tiếp nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Các thương nhân cũng không nói thêm lời vô nghĩa, từng người một bày tỏ lòng trung thành: "Chúng tôi cũng quyết định ủng hộ lập Đường Vương điện hạ, lật đổ hôn quân."

Tốt lắm, cứ quyết định như vậy!

...

Trịnh Chi Long tạo phản!

Tin tức này vừa truyền ra, so với việc một đám thương nhân làm loạn quả thực không phải là cùng một cấp bậc, trong nháy mắt, thiên hạ chấn động.

Chu Do Kiểm nghe được tin tức này, miệng há hốc, hồi lâu cũng không khép lại được.

Ban đầu chỉ cho rằng là vài thương nhân làm loạn, nào ngờ đột nhiên lại biến thành phiên vương cầm đầu, tiếp theo lại là Đông Hải cự khấu tạo phản...

Chuyện này nối tiếp chuyện kia, Chu Do Kiểm căn bản không kịp phản ứng.

Văn võ bá quan đều sợ hãi: "Hoàng thượng, vệ sở binh của Phúc Kiến và Lưỡng Quảng căn bản không phải là đối thủ của Trịnh Chi Long, dùng bọn họ không thể nào tiêu diệt được Trịnh Chi Long, việc này phải làm sao?"

Chu Do Kiểm cũng hoảng sợ, vội vàng nhìn về phía tân nhiệm Binh bộ thượng thư Trần Tân Giáp.

Trần Tân Giáp khẽ ho một tiếng: "Chuyện này... Trịnh Chi Long là hải tặc, muốn đối phó với hắn, chỉ có thể dùng hải quân, mà hiện tại hải quân lợi hại nhất của chúng ta, chính là... Tổng binh duyên hải Tào Văn Chiếu."

Chu Do Kiểm vội vàng nói: "A, đúng rồi, mau truyền chỉ của trẫm, triệu Tào Văn Chiếu về dẹp loạn."

"Hoàng thượng không thể!" Một vị đại thần bước ra khỏi hàng: "Tào Văn Chiếu đang đóng quân ở thành Đại Lăng Hà, hiện tại không thể rút lui. Trịnh Chi Long tuy hung hãn trên biển, nhưng lên bờ thì không lợi hại, chúng ta hiện tại không cần phải để ý tới hắn, có thể nhanh chóng xuất binh, trước tiên tiêu diệt Kiến Nô, sau đó hồi sư thu thập Trịnh Chi Long cũng chưa muộn. Nếu rút Tào Văn Chiếu đi thu thập Trịnh Chi Long, sẽ cho Kiến Nô cơ hội thở dốc, nói không chừng bọn chúng sẽ nhân cơ hội đoạt lại thành Đại Lăng Hà và thành Cẩm Châu, như vậy cục diện vất vả lắm mới có được, lại bị mất đi."

"Thần đồng ý!"

"Trước bình Kiến Nô, lại bình phản loạn!"

Chu Do Kiểm tức giận nói: "Đường vương tạo phản, đây là đại sự làm lung lay quốc bản, so với việc Kiến Nô quấy phá chẳng khác gì bệnh ghẻ lở, không thể so sánh với nhau được. Lập tức truyền chỉ của trẫm, triệu Tào Văn Chiếu trở về, bất kỳ người nào cũng không được dị nghị."

Một vị đại thần rốt cục nhịn không được, từ trong miệng thốt ra một câu: "Quả nhiên, độc trị chính là dễ dàng xảy ra loại chuyện này, nếu như có nhiều người có tư cách quyết định hơn, làm sao có thể xuất hiện loại mệnh lệnh hỗn loạn này."

Chu Do Kiểm nghe vậy, liền hỏi: "Ngươi nói cái gì?"

Vị đại thần kia biết mình lỡ lời, hai chữ "chúng trị" này không thể tùy tiện nói ra ở trên triều đình, lời này lọt vào tai hoàng thượng, còn đáng sợ hơn cả việc phiên vương tạo phản, hắn vội vàng nói: "Thần không nói gì cả."

Chu Do Kiểm ngồi ở trên cao, không nghe rõ, nhưng đám người xung quanh vị đại thần kia lại nghe được hai chữ "chúng trị".

Gần đây hai chữ này truyền bá rất mạnh ở trong dân gian, khắp nơi trên cả nước, các thư sinh học tử đều đang bàn tán, các đại thần đều rõ ràng, nhưng lại không có ai dám lấy ra thảo luận với hoàng đế.

Chúng ta không nói, chúng ta chỉ "chơi" thôi!

...

Liêu Đông, thành Đại Lăng Hà.

Vài tháng trước, thành Đại Lăng Hà bị khinh khí cầu oanh tạc, lại bị đại pháo bắn phá đến mức đổ nát, hiện tại đã được xây dựng lại.

Ừm, nói một cách trực tiếp hơn: Xi măng đã khô!

Loại vật liệu xi măng này, thật ra Lư Tượng Thăng đã từng nhìn thấy, nhưng không có tìm hiểu sâu, dù sao trước kia hắn là người rất bận rộn.

Lần này hắn tương đối nhàn rỗi, dù sao ngày ngày ở trong quân doanh không có việc gì làm, liền tận mắt nhìn thấy đám người đội mũ lam đội mũ vàng của thôn Cao Gia, với tốc độ thần kỳ của "tốc độ thôn Cao Gia", nhanh chóng tu sửa thành Đại Lăng Hà trở nên mới mẻ như ban đầu.

Thực sự là mở mang tầm mắt.

Hiện tại xi măng đã khô, Lư Tượng Thăng đứng trên bức tường thành bằng xi măng phẳng lì, tâm tình cư nhiên không tệ: "Thành trì xây dựng như vậy, thật sự là khiến người ta an tâm."

Hắn đang muốn cười lớn hai tiếng, đột nhiên phát hiện, trên mặt đất xi măng cách đó không xa, lại có một dấu chân khó coi.

Chứng ám ảnh cưỡng chế căn bản không thể nhịn được, Lư Tượng Thăng tức giận quát: "Ai? Là ai lúc xi măng còn chưa khô đã giẫm lên? Là ai đáng ghét như vậy?"

Gia đinh bên cạnh ló đầu ra nói: "Lão gia, là ngài giẫm đó ạ. Mấy ngày trước ngài muốn đến đoạn tường thành này thị sát, Tào tướng quân nói xi măng còn chưa khô, bảo ngài đừng đến. Lúc ấy ngài còn không rõ xi măng là vật gì, liền giẫm lên một cước... nói là muốn in dấu chân xem thử khô rồi sẽ như thế nào."

Lư Tượng Thăng: "..."

Việc này thật là xấu hổ, sao hắn lại không có ấn tượng gì nhỉ?

Hắn đột nhiên nhớ ra, mấy ngày trước, hắn bị Chu Do Kiểm "tước đoạt Binh bộ thượng thư, giáng xuống làm thị lang, lập công chuộc tội". Nhận được tin tức này, hắn đau lòng muốn chết, có một loại cảm giác "ta rõ ràng rất nỗ lực giúp ngươi, tại sao ngươi còn muốn đối xử với ta như vậy", cực kỳ ức chế, căn bản không có chỗ nào để phát tiết.

Vậy thì đương nhiên chỉ có thể mượn rượu giải sầu.

Trong quân đội cấm rượu, nhưng chỉ cấm binh lính, lại không cấm Binh bộ thượng thư, a không đúng, là cựu Binh bộ thượng thư.

Hắn xin ít rượu từ chỗ Lý Đạo Huyền, a, không đúng, là Ngũ

Lương Diệp, uống cho say mèm, sau đó liền có một khoảng thời gian dài mất trí nhớ.

Hiện tại nghe gia đinh nhắc nhở, nhìn dấu chân lớn trên mặt đất xi măng kia, nhất thời xấu hổ không thôi.

"Cái này... cái dấu chân này phải làm sao bây giờ?" Lư Tượng Thăng ngồi xổm xuống, đưa tay sờ sờ xi măng trên mặt đất, xi măng đã đông cứng thành hình, dấu chân kia thật sự rất khó xử lý.

Gia đinh nhỏ giọng nói: "Tiểu nhân từng thấy người đội mũ vàng xử lý, hình như là đắp thêm một lớp xi măng vào, sau đó dùng bàn gạt gạt cho phẳng là được."

"Thì ra là vậy."

Lư Tượng Thăng tự mình gây ra lỗi thì tự mình sửa chữa, chạy tới công trường bên cạnh, xin một ít xi măng, nhét vào dấu chân, sau đó cầm lấy bàn gạt...

Lúc này Tào Văn Chiếu vừa vặn đi ngang qua, chỉ liếc mắt một cái đã ngẩn người: "Lư đại nhân, ngài đang làm gì vậy?"

Chương 1367: Không đại biểu chúng ta là bằng hữu

Lư Tượng Thăng ngượng ngùng buông bàn gạt trong tay xuống: "Cái này à... Bản quan thấy việc trát xi măng rất thú vị, nên muốn thử một chút."

Tào Văn Chiếu: "Trên mặt ngài dính đầy rồi kìa."

Lư Tượng Thăng giật mình, vội vàng sờ lên mặt.

Tào Văn Chiếu ngồi xổm xuống: "Lư đại nhân, trát xi măng không thể làm như vậy được, sẽ không phẳng đâu, để ta thử xem."

Lư Tượng Thăng lấy làm lạ: "Tào tướng quân còn biết trát xi măng?"

"Không biết, nhưng ta xem nhiều rồi." Tào Văn Chiếu nhận lấy bàn gạt nhỏ.

Ngay lúc này... Từ xa vang lên tiếng của Lý Đạo Huyền: "Tào Văn Chiếu, lại đây, có việc tìm ngươi!"

Tào Văn Chiếu lập tức nhảy dựng lên: "Hả? Thiên Tôn có chuyện quan trọng gì?"

"Không phải ta tìm ngươi." Lý Đạo Huyền cười: "Là Chu Do Kiểm tìm ngươi."

Tào Văn Chiếu và Lư Tượng Thăng đồng thời hứng thú, hai người cùng chạy về phía Lý Đạo Huyền.

Trong tay Lý Đạo Huyền cầm một phong thánh chỉ...

Hoá ra, thánh chỉ là do Cẩm Y Vệ Mễ Thanh Ly đưa tới, đã là người một nhà, đương nhiên sẽ không trực tiếp tuyên đọc cho hai vị quan viên, mà giao cho Lý Đạo Huyền xem trước.

Hai vị quan viên xem xong thánh chỉ, vẻ mặt cổ quái.

Lư Tượng Thăng sắc mặt khó coi: "Du kích tướng quân Phúc Kiến Trịnh Chi Long tạo phản, nói muốn lật đổ hôn quân, ủng hộ lập Đường vương Chu Duật Kiện, hoàng thượng hạ chỉ muốn ngươi trở về thu thập Trịnh Chi Long."

Tào Văn Chiếu liếc nhìn Lý Đạo Huyền, thấy y gật đầu với mình, bèn nói: "Lư đại nhân, xem ra mạt tướng phải lập tức hồi kinh rồi."

Lư Tượng Thăng cứng đờ cả người.

Hắn không biết Chu Duật Kiện là người của thôn Cao Gia, cũng không biết Trịnh Chi Long và thôn Cao Gia có quan hệ vô cùng mờ ám, nói là nửa người nhà cũng không ngoa.

Còn tưởng rằng Chu Duật Kiện thật sự muốn mưu phản, loại đại sự này, thật sự khiến hắn giật mình, phải mất vài giây sau, hắn mới hoàn hồn, nhíu mày nói: "Cho dù như thế, cũng không thể điều ngươi trở về!"

Tào Văn Chiếu: "Ồ? Tại sao?"

Lư Tượng Thăng nói: "Trịnh Chi Long tuy lợi hại, nhưng chỉ lợi hại trên biển, trên đất liền cũng không phải là gì. Hắn cho dù ủng hộ lập Đường vương, cũng không thể gây ra chuyện gì lớn. Hiện tại không cần đi thu thập hắn, mặc kệ hắn là được, nên để Tào tướng quân lập tức công vào Thẩm Dương, thu thập xong Kiến Nô rồi hồi quân đi đối phó với Trịnh Chi Long cũng không muộn."

Tào Văn Chiếu cười nói: "Nếu ta rút đi, Kiến Nô thừa cơ phản công, vậy chẳng phải là được không bằng mất sao?"

Lư Tượng Thăng gật đầu: "Đúng vậy!"

Tào Văn Chiếu: "Yên tâm đi! Ta rời đi sẽ không ảnh hưởng gì đến cục diện chiến sự bên này."

"Hả?" Lư Tượng Thăng kinh ngạc: "Ngươi chính là tổng chỉ huy trên thực tế, ngươi đi rồi sao có thể không ảnh hưởng được?"

Tào Văn Chiếu: "Quân đội kiểu mới, sẽ không vì thiếu một người nào đó mà mất đi sức chiến đấu. Tác dụng của ta đối với đội quân này là rất nhỏ, hoặc nói cách khác, bất kỳ người nào, tác dụng đối với đội quân này đều rất nhỏ, chúng ta là vô số những cái nhỏ bé cộng lại, tạo thành sự cường đại."

Lư Tượng Thăng: "???"

Tào Văn Chiếu: "Sau khi ta rời đi, sẽ có một người nhỏ bé khác đến thay thế ta."

Lư Tượng Thăng: "Ai?"

Ánh mắt Tào Văn Chiếu lướt qua đám tướng lĩnh của thôn Cao Gia, cười nói: "Ai cũng được! Lư đại nhân cứ yên tâm."

Lư Tượng Thăng làm sao yên tâm cho được...

Hắn chỉ biết ây da ây da thở dài: "Lúc này tuyệt đối không thể điều ngươi đi, hoàng thượng rốt cuộc đang nghĩ gì vậy, chúng ta đang khí thế hừng hực, thừa thắng xông lên, nhất cử công hạ Thẩm Dương, cơ hội tốt như vậy, cứ như vậy kéo dài, kéo dài, đã kéo dài mấy tháng rồi, haiz."

Tào Văn Chiếu cũng không nói nhiều, tự mình chuẩn bị rời đi.

Lý Đạo Huyền lại đi tới trước mặt hắn, mỉm cười ngồi xuống: "Lư đại nhân, đừng vội đừng vội, như Tào Văn Chiếu đã nói, hắn đi hay không, đều không ảnh hưởng đến việc chúng ta thu thập

Mãn Thanh. Quân ta từ ba hướng bao vây Mãn Thanh, bảo đảm bọn chúng không còn đường nào ra ngoài quấy rối nữa, mới bắt đầu thúc đẩy phong trào trong nước, mới bắt đầu suy nghĩ vấn đề chúng trị và độc trị, đây đương nhiên là đã có sự chuẩn bị chu đáo."

Lư Tượng Thăng: "Tào Văn Chiếu đi rồi, ta lại không hiểu biết gì về những thứ binh khí mới lạ của các ngươi, tiếp theo, ai sẽ chỉ huy? Chẳng lẽ là Lý viên ngoại ngươi đích thân ra trận sao?"

"Ta? Ta không được." Lý Đạo Huyền cười: "Ta không giỏi đánh giặc! Việc chuyên môn, phải giao cho người chuyên môn xử lý."

Lư Tượng Thăng: "Ngươi rốt cuộc giỏi cái gì?"

Lý Đạo Huyền rất nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, mỉm cười: "Ta giỏi hậu cần, cùng với... dẫn dắt mọi người suy nghĩ và tiến bộ."

Suy nghĩ và tiến bộ sao?

Lư Tượng Thăng gần đây luôn suy nghĩ, có rất nhiều chuyện trước đây chưa từng nghĩ tới, gần đây lại luôn suy nghĩ, thật sự khiến hắn cảm nhận được đủ loại chấn động.

...

Cùng lúc đó...

Đảo Di Châu, thành San Salvador.

Thành San Salvador nằm ở ven biển phía bắc đảo Di Châu, cũng chính là Cơ Long của hậu thế.

Lúc này nó vẫn nằm trong tay người Tây Ban Nha.

Thành trì này được xây dựng vào năm 1626, người Tây Ban Nha đã kinh doanh ở đây mười mấy năm.

Nhưng theo sự suy tàn không ngừng của bá quyền hàng hải Tây Ban Nha, người Hà Lan bắt đầu thách thức quyền uy của người Tây Ban Nha trên khắp thế giới, thành San Salvador do người Tây Ban Nha kiểm soát và thành Zeelandia do người Hà Lan kiểm soát ở phía nam đảo Di Châu, đã nhiều lần xảy ra tranh chấp.

Hai nước từng có lúc thế như nước với lửa.

Nhưng lúc này, trong thành San Salvador, người Tây Ban Nha và người Hà Lan, lại ngồi chung một bàn đàm phán.

Đề đốc Tây Ban Nha có vẻ hơi khó chịu: "Các ngươi có lời gì muốn nói? Nói xong rồi cút nhanh đi."

Đề đốc Hà Lan mở miệng nói: "Gần đây, người Đại Minh cũng đã đến hòn đảo này, bọn họ đã xây dựng một ngôi làng tiếp tế ở phía đông của hòn đảo, thiết lập mối quan hệ hữu hảo với thổ dân của vương quốc Đại Đỗ, chúng ta đã giao chiến nhiều lần."

Đề đốc Tây Ban Nha: "Đại Minh và Hà Lan giao chiến, liên quan gì đến Tây Ban Nha của ta?"

Đề đốc Hà Lan hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi còn chưa nhìn ra sao? Người Đại Minh, muốn giành quyền kiểm soát hòn đảo này, chờ bọn họ đánh bại chúng ta, sẽ đến lượt những người Tây Ban Nha các ngươi."

Lông mày của đề đốc Tây Ban Nha nhíu lại.

Đề đốc Hà Lan: "Chúng ta đều đến từ châu Âu, cho dù trước đây giữa chúng ta có chút không vui, nhưng khi đối mặt với Đại Minh, nên giữ vững sự nhất trí, mới có thể bảo đảm lợi ích chung của chúng ta. Nếu không, chờ Đại Minh đánh bại bọn ta, người Tây Ban Nha các ngươi cũng đừng hòng ở lại hòn đảo này."

Lời này cũng có lý.

Thực dân phương Tây trong thời đại hàng hải, hoành hành ngang ngược trên toàn thế giới, giao thủ với thế lực bản địa khắp nơi, khi chiếm ưu thế bọn họ còn tranh giành quyền lợi, nhưng khi rơi vào thế hạ phong, việc các hạm đội của các nước phương Tây hợp thành liên quân cũng là chuyện rất thường thấy.

Đề đốc Tây Ban Nha rất nghiêm túc suy nghĩ vài giây, ngẩng đầu nói: "Được! Ta có thể đồng ý cùng ngươi xuất binh, đánh đuổi người Đại Minh, nhưng điều này không có nghĩa là ta và ngươi là bằng hữu."

Chương 1368: Bọn chúng liên thủ rồi

Năm Sùng Trinh thứ 13, công nguyên năm 1640.

Tổng binh duyên hải Đại Minh triều là Tào Văn Chiếu rời khỏi thành Đại Lăng Hà, dẫn theo Quan Ninh thiết kỵ, trở về Đăng Châu. Sau khi nghỉ ngơi chỉnh đốn, Tào Văn Chiếu dẫn theo thuỷ sư Đăng Châu, dọc theo bờ biển bắt đầu đi về phía nam, phụng mệnh bình định phản quân Trịnh Chi Long.

Nhưng mà không ai biết được rằng…

Sau khi hạm đội của Tào Văn Chiếu đến quần đảo Chu Sơn, Trịnh Chi Long cũng rất nhanh đã đến nơi này.

Hai hạm đội vốn nên gặp mặt là chém giết, thế mà ở chỗ này lại cùng nhau tổ chức đại hội hữu hảo liên hoan, binh sĩ hai bên cùng nhau trải qua một cái "Lễ hội lẩu hải sản Thiên Tôn", sau một hồi giao lưu thân thiết, đã bồi dưỡng tình nghĩa giữa các binh sĩ.

Sau đó, hạm đội khổng lồ lại một lần nữa xuất phát.

Lấy hơn bảy mươi chiếc thuyền lớn của thôn Cao Gia làm hạch tâm hạm đội, xung quanh phân bố hơn một trăm chiếc thuyền nhỏ của tập đoàn hải tặc Trịnh Chi Long, tổng cộng gần hai trăm chiến hạm, rời xa đường bờ biển, đi trên tuyến đường biển ít người biết đến, không ai có thể phát hiện, hướng nam tiến về phía trước…

…

Bờ tây đảo Di Châu, một thôn trang tiếp tế nho nhỏ đã và đang

không ngừng được xây dựng, thăng cấp thành "thành tiếp tế", hơn nữa nó hiện tại cũng đã có tên của riêng mình.

Trịnh Thành Công đặt tên cho nó là "thành Nam Đồn".

Từ sau khi ba người Yêu Tinh Quyển, Trịnh Thành Công, Thi Lang ở chỗ này dùng ba đánh năm, tiêu diệt "tiểu phân đội diệt Hắc" của người Hà Lan, người Hà Lan đã rất lâu không dám đến đây khiêu khích nữa.

Điều này đã cho mọi người thời gian đầy đủ.

Ba người từ đại lục vận chuyển một lượng lớn vật tư, sau đó dùng lương thực thuê thổ dân của vương quốc Đại Đỗ giúp đỡ xây dựng…

Hơn 8000 người dân tộc Đại Ngũ của vương quốc Đại Đỗ, hiện tại đã có hơn ba nghìn người đến thành Nam Đồn. Lãnh tiền công, tham gia xây dựng thành thị.

Ngay cả Đại Đỗ vương Cam Tử Hạt A Lạp Mễ, hiện tại cũng thường trú tại thành Nam Đồn, không muốn quay về bộ lạc nhỏ của mình nữa.

Bộ lạc nhỏ của ông ta toàn bộ đều là nhà bằng đá và cỏ tranh, điều kiện cư trú vô cùng nguyên thuỷ, mà ở trong thành Nam Đồn, ông ta ở trong ngôi nhà bằng đá kiên cố xây bằng xi măng, trong phòng bày biện các loại đồ gia dụng bằng gỗ, còn được sơn một lớp sơn xinh đẹp, ngoài cửa sổ là đường phố sạch sẽ ngăn nắp, người Hán vận chuyển một lượng lớn hàng hoá đến đây, những hàng hoá này bao gồm từ y thực ở đến đi lại, đủ loại, cực kỳ phong phú cuộc sống.

Thật là thoải mái!

A Lạp Mễ hiện tại rất xấu hổ vì sự kiên trì lúc trước của mình.

Lúc trước ông ta cảm thấy, cho dù chết, từ trên đỉnh núi nhảy xuống, cũng tuyệt đối không học ngôn ngữ và chữ viết của người Hán, không tiếp nhận tôn giáo của bọn họ, không tiếp xúc với văn hoá của bọn họ, hiện tại cảm thấy, thật là thơm!

Lúc này, Trịnh Thành Công từ bên ngoài đi vào, đưa cho A Lạp Mễ một cuộn lụa, cười nói: "Thái Dương Vương tiên sinh, ngài xem cái này, đây là sản phẩm đến từ hợp tác xã dâu tằm An Khánh của Đại Minh triều chúng tôi, rất tuyệt vời."

A Lạp Mễ nhận lấy lụa, đưa tay sờ sờ, thật trơn!

Cái loại mềm mại mịn màng này, quả thực còn mềm mại hơn so với da thịt nữ nhân.

A Lạp Mễ đã biết một chút tiếng Hán đơn giản, lắp bắp nói: "Cái này… đổi như thế nào?"

Trịnh Thành Công cười nói: "Một thùng sữa nai là có thể đổi được."

A Lạp Mễ mừng rỡ, sữa nai ông ta có rất nhiều, đảo Di Châu có rất nhiều hươu, thổ dân vương quốc Đại Đỗ sẽ săn giết những con hươu này, dùng da của chúng để làm quần áo, cũng sẽ nuôi một ít hươu cái để vắt sữa.

Đương nhiên, sản lượng sữa nai không cao, muốn gom đủ một thùng cũng không dễ dàng. May mắn ông ta là quốc vương, nếu không cũng không giàu có như vậy.

Phân phó thuộc hạ khiêng sữa nai đến, đổi lấy lụa. A Lạp Mễ nhịn không được lại hỏi: "Sừng hươu và da hươu, ta còn, các ngươi muốn đổi gì với ta?"

Trịnh Thành Công lắc đầu, khẽ thở dài: "Thiên Tôn đã dặn dò, không mua bán thì sẽ không giết hại, ngài ấy đề nghị mọi người không nên nhẫn tâm với những con hươu sao đáng yêu kia nữa,

hãy tha cho mạng sống của chúng, chỉ cần vắt sữa là được rồi. Sừng hươu và da hươu, không đưa vào phạm vi hàng hoá."

A Lạp Mễ: "…"

Cái này có hơi xấu hổ!

Nếu như không săn hươu nữa, vậy thợ săn của vương quốc Đại Đỗ phải làm sao bây giờ?

Trịnh Thành Công mỉm cười lấy ra một tấm bản đồ, ở một vị trí trên đó vẽ một vòng tròn: "Thiên Tôn nói, vị trí này có mỏ than, ông và người của ông, không bằng đến đó đào than đá ra, thôn Cao Gia chúng tôi sẽ dùng lương thực, rượu ngon, vải vóc cùng những thứ tinh mỹ khác, trao đổi than đá với các người."

Vương quốc Đại Đỗ: "Than đá? Là cái… gì?"

Trịnh Thành Công lấy ra một cục đá đen sì sì.

Vương quốc Đại Đỗ vừa nhìn liền hiểu: "A, loại đá này… ta biết trên đảo có, chỉ là không biết nó có tác dụng gì, đen sì sì không đẹp mắt, nên không quản nó. Không ngờ nó lại đáng giá như vậy sao?"

Trịnh Sâm: "Dù sao cũng kiếm tiền nhiều hơn săn hươu sao."

Hai người còn đang nói chuyện, trong thành Nam Đồn bỗng nhiên vang lên tiếng chuông cảnh báo.

Trịnh Thành Công vừa nghe thấy âm thanh này, vẻ mặt liền trở nên nghiêm túc, nhanh chóng chạy ra ngoài: "Thái Dương Vương tiên sinh, sau này chúng ta lại nói chuyện tiếp."

A Lạp Mễ miệng đáp một tiếng "được", nhưng mà hai chân cũng theo Trịnh Thành Công cùng nhau chạy ra ngoài.

Chỉ thấy thuỷ binh thôn Cao Gia trong thành, tất cả đều đang

chạy về phía bến tàu.

Mà thổ dân của vương quốc Đại Đỗ thì vẻ mặt ngơ ngác, rõ ràng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tiếp theo, có người dùng ống loa sắt lớn tiếng hô: "Người Hà Lan lại đến rồi, các chiến sĩ đang chuẩn bị ra khơi nghênh chiến, thường dân xin nhanh chóng ẩn nấp."

Thái Dương Vương vừa nghe lời này, sốt ruột, lập tức dùng thổ ngữ hô to: "Các chiến sĩ vương quốc Đại Đỗ, chuẩn bị thủ thành."

Đám đông binh sĩ thổ dân chạy lên tường thành.

Bọn họ còn chưa quen thủ thành, nhưng xuất phát từ bản năng, bọn họ cũng hiểu được chiếm cứ điểm cao, nấp sau vật che chắn, đây là điều không cần người khác dạy.

Cung tiễn thủ thổ dân rất nhanh đã nằm rạp một vòng trên tường thành.

Thái Dương Vương đứng ở nơi cao nhất của tường thành, nhìn về phía mặt biển, chỉ thấy ba chiếc thuyền của thôn Cao Gia vừa mới rời khỏi bến tàu, mà trên mặt biển, mấy chiếc thuyền buồm lớn của Hà Lan đang lao tới.

Phía sau thuyền buồm lớn Hà Lan, còn có mấy chiếc thuyền buồm lớn Tây Ban Nha.

A Lạp Mễ lập tức lo lắng: "Làm sao bây giờ? Bạn bè của chúng ta, lại phải lấy ít địch nhiều."

Đám đông chiến sĩ thổ dân sắc mặt xanh mét, bọn họ muốn tham chiến, nhưng mà… vẫn là không tham gia được! Trong lòng, có một giọng nói đang liều mạng gào thét, không được, chúng ta không thể vô dụng như vậy, chúng ta cũng muốn học hàng hải,

phải có thể điều khiển thuyền bè, ra biển đánh giặc.

“Người Tây Dương đến rồi!” Thi Lang đang lớn tiếng hét vào mặt Trịnh Thành Công trên thuyền bên cạnh: “Lần này đến nhiều thật đấy.”

Trịnh Thành Công: “Người Hà Lan năm chiếc thuyền, người Tây Ban Nha năm chiếc thuyền!”

Yêu Tinh Quyển: “Ba đánh mười, mẹ nó! Đừng để bọn chúng nhảy bám, đặc biệt là thuyền buồm lớn Tây Ban Nha, thứ đó trọng tải rất lớn, một chiếc thuyền có thể chở mấy trăm thuỷ binh, nếu như nhảy sang tàu chúng ta, trong khi cận chiến chúng ta sẽ chịu thiệt thòi lớn.”

Thi Lang liếc nhìn thành Nam Đồn trên bờ: “Chúng ta không thể cứ thế mà chạy trốn, nếu chúng ta chạy, thổ dân trong thành Nam Đồn sẽ bị cường đạo Tây Dương đồ sát.”

Chương 1369: Đến rồi!

"Phải, chúng ta không thể chạy trốn! Cho dù ba đánh mười, chúng ta cũng phải đánh, hơn nữa nhất định phải thắng, nếu không Nam Tuần thành vất vả lắm mới xây dựng nên, sẽ bị hủy hoại trong chốc lát." Yêu Tinh Quyển lớn tiếng nói.

Thi Lang: "Nã pháo!"

Trịnh Thành Công: "Tiểu Thi vẫn là mạnh mẽ a, không nói hai lời trực tiếp nã pháo, chúng ta cũng Nã pháo."

Yêu Tinh Quyển: "Nã pháo!"

Ba vị Đề đốc, đồng thời gầm lên, họng pháo làm bằng inox bắt đầu phun ra lưỡi lửa.

Vị Đề đốc trên mười chiến hạm Tây Dương kia, vốn đang còn lo lắng bọn họ sẽ chạy trốn, thuyền của thôn Cao Gia chạy rất nhanh, một khi chạy, thuyền buồm Tây Dương rất khó đuổi kịp, bây giờ thấy bọn họ không chạy trốn, lại lựa chọn liều mạng, người Tây Dương cũng vui mừng: "Bọn họ không có ý định bỏ chạy, muốn đánh sao? Ha ha ha, tốt quá!"

Thuyền buồm lớn Hà Lan và thuyền buồm lớn Tây Ban Nha, đều là chiến hạm chủ lực được trang bị mười mấy đến hai mươi khẩu pháo, mười chiếc dàn trận, số lượng pháo kia cũng là tương đối khá.

"Ầm ầm ầm!"

Tiếng pháo liên miên không dứt.

Người Hà Lan đã từng giao chiến nhiều trận trên biển với thuỷ

quân thôn Cao Gia, đối với lựu đạn của thôn Cao Gia cũng có chút ít hiểu biết, hiện tại bọn họ đã sẽ không ngốc nghếch để thuỷ binh trên boong tàu ăn mảnh đạn.

Trong giai đoạn pháo kích, hầu như tất cả thuỷ binh đều trốn trong khoang tàu.

Hơn nữa trong khoang tàu còn dựng lên rất nhiều ván gỗ dày.

Làm như vậy có thể bảo đảm khi lựu đạn bay vào khoang tàu nổ tung, phạm vi sát thương của mảnh đạn sẽ bị khống chế rất nhỏ.

Đương nhiên, chung quy vẫn sẽ có người xui xẻo bị nổ chết, đây là chuyện khó tránh khỏi.

Trận chiến pháo kích đánh vô cùng ác liệt!

Tấm giáp hợp kim nhôm mà Tiểu Hắc Số 1 được trang bị bị đánh cho vang dội, còn tàu Vạn Lý Dương Quang của Thi Lang và tàu Bình Di của Trịnh Thành Công đều là tiên thuyền do Lý Đạo Huyền cung cấp, mạn thuyền và boong tàu đều được chế tạo bằng vật liệu composite kỳ quái ép thành tấm, không những kiên cố, còn có chút đàn hồi.

Đạn pháo của người Tây Dương đánh tới, sẽ "đoàng" một tiếng bật ra ngoài.

Song phương vừa khai chiến, người Tây Ban Nha liền mơ hồ.

Cũng may trước khi đến người Hà Lan đã nhiều lần nhấn mạnh với bọn họ về sự kỳ quái của chiến thuyền địch, lúc này bọn họ mới miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng trong miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm: "Đây nhất định là thuyền của quỷ sa tăng!"

"Nhảy bám, chúng ta phải tranh thủ cơ hội nhảy bám!"

Đề đốc Tây Ban Nha hét lớn: "Thuyền buồm lớn Tây Ban Nha của chúng ta có lợi thế trong việc nhảy bám tác chiến."

Thuyền buồm lớn Tây Ban Nha là "kỳ hạm chủ lực thời đại cũ" điển hình, tuy nó cũng có mười mấy khẩu pháo, nhưng cách chiến đấu sở trường nhất vẫn là nhảy bám.

Hầu như mỗi một chiếc thuyền buồm lớn Tây Ban Nha đều được xây dựng một vọng lâu cao ngất.

Khi tiếp cận mạn thuyền địch bắt đầu chiến đấu nhảy bám, vọng lâu cao lớn uy vũ có thể đóng vai trò như một tòa thành, từ trên cao áp chế boong tàu của thuyền địch.

Đương nhiên, cách đánh này ở bên kia Châu Âu đã bắt đầu lạc hậu.

Hạm đội bất khả chiến bại của Anh đã sử dụng chiến thuật "lấy pháo kích làm chủ", đưa hạm đội bất khả chiến bại "lấy nhảy bám làm chủ" của người Tây Ban Nha xuống đáy biển cho rùa ăn.

Người Tây Ban Nha không phục!

Nhưng không phục cũng vô dụng, hiện tại cũng chỉ có thể tiếp tục phát huy lý niệm tác chiến nhảy bám của bọn họ trên vùng biển Viễn Đông này.

"Áp sát!"

"Tranh thủ nhảy bám!"

"Chuẩn bị móc sắt."

"Dây thừng..."

Thủy binh Tây Ban Nha rõ ràng là không có kinh nghiệm bằng thủy binh Hà Lan, bọn họ lại dám chạy loạn trên boong tàu, đây chẳng phải là bia sống sao?

Thủy binh của thôn Cao Gia đương nhiên sẽ thỏa mãn bọn họ, từng quả lựu đạn bay về phía thuyền buồm lớn Tây Ban Nha, nổ cho đám binh sĩ Tây Ban Nha chuẩn bị leo lên bay tứ tung...

"Mẹ kiếp!"

"Bao vây!"

Mười ba chiếc thuyền, xoay tròn trên biển, không ngừng xoay tròn, không ngừng kéo giãn đội hình, pháo kích điên cuồng.

Tốc độ không thua kém, chiến hạm của thôn Cao Gia chỉ cần không tự tìm đường chết, về cơ bản không có khả năng bị chiến hạm Tây Dương bám lấy, người Tây Ban Nha đã thử nhiều lần muốn áp sát ném móc câu để nối hai thuyền lại với nhau, kết quả đều thất bại.

"Bọn họ không cho chúng ta nhảy bám tác chiến, cũng không rời đi, cứ cách một khoảng không xa không gần đánh pháo kích, rốt cuộc là có ý gì?"

Đề đốc Tây Ban Nha tỏ ra bực bội, tuy nhiên, bực bội một hồi, hắn đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt đảo qua bến cảng bên bờ, nhìn thấy thành Nam Đồn sừng sững bên bờ biển.

Đề đốc Tây Ban Nha mừng rỡ: "Ta hiểu rồi, bọn họ không muốn từ bỏ tòa thành nhỏ mới xây dựng kia, bọn họ muốn tử thủ tòa thành nhỏ kia. Nếu chúng ta tấn công tòa thành nhỏ kia, bọn họ sẽ chỉ có thể bất đắc dĩ giao chiến nhảy bám với chúng ta."

"Ha ha ha, thủy binh, xông lên tòa thành nhỏ kia."

Trên kỳ hạm Tây Ban Nha đánh lên hiệu kỳ, rất nhanh, người Hà Lan cũng nhận được tin tức.

Đề đốc Hà Lan quay đầu nhìn thoáng qua thành Nam Đồn, lập tức hiểu ra: "Người Tây Ban Nha sẽ phái một chiếc thuyền đi tấn

công thành trì kia, ba chiếc thuyền quái dị của quỷ sa tăng trên biển, nhất định sẽ tự loạn trận tuyến."

"Chờ bọn họ hoảng sợ, chúng ta có thể tìm được cơ hội nhảy bám."

Một chiếc thuyền buồm lớn Tây Ban Nha chở hơn ba trăm binh sĩ, lao về phía thành Nam Đồn.

Bọn họ vừa xông lên, quả nhiên, Trịnh Thành Công sốt ruột: "Không ổn rồi, bọn họ chia một chiếc thuyền đi đánh thành Nam Đồn."

Thi Lang: "Việc này phải làm sao bây giờ?"

Yêu Tinh Quyển: "Để thổ dân mau chóng chạy trốn vào núi đi."

"Chúng ta không có cách nào thông báo cho bọn họ!"

"Bọn họ không hiểu cờ hiệu của chúng ta, hơn nữa cho dù có hiểu, bọn họ cũng chưa chắc đã nỡ bỏ nhà mới của mình ở thành Nam Đồn."

"Bọn họ sẽ quyết tử chiến với người Tây Dương, những người này chính là cứng đầu như vậy."

Đúng vậy! Thổ dân vất vả lắm mới từ trong núi rừng điều kiện sống khắc nghiệt, chuyển vào những ngôi nhà xây bằng xi măng hoặc gỗ tốt, còn dùng tiền công kiếm được mua sắm đồ nội thất, xoong nồi, chậu, giường chiếu chăn màn các loại, bây giờ muốn bọn họ từ bỏ thành trì chạy trốn, sao bọn họ có thể cam tâm.

Mấu chốt là, đám người này rất cứng đầu, trong đầu không có khái niệm "giữ được núi xanh, không lo không có củi đốt", bọn họ chỉ biết liều mạng đến cùng.

Trong lịch sử, đám người này chính là liều mạng đến mức chỉ

còn lại sáu người, vong quốc không nói, thiếu chút nữa diệt cả tộc.

"Nhưng tình huống này... chúng ta cũng không giúp được a."

"Có thể giúp!"

"Có thể giúp được!"

Ngay khi mọi người cảm thấy khó giải quyết, thủy binh phụ trách quan sát đột nhiên cười lớn: "Đến rồi, đến rồi, viện quân của chúng ta đến rồi."

"Hả?"

"Hạm đội chủ lực rốt cuộc cũng đã đến rồi." Thủy binh quan sát cười lớn: "Chủ lực của chúng ta đến rồi."

Ba vị Đề đốc gần như đồng thời quay đầu, nhìn về phía mặt biển phía bắc, chỉ thấy mấy chiếc "tiên thuyền" khổng lồ xông lên phía trước, với tốc độ nhanh nhất lao về phía chiến trường, phía sau bọn chúng, là một mảng các chiến hạm lớn nhỏ dày đặc.

Đội hình hùng hậu hơn trăm chiếc, tuy thuyền lớn không nhiều, lấy thuyền cỡ trung bình và nhỏ của Trịnh Chi Long là chủ yếu, nhưng dày đặc một mảng lớn, nhìn đã khiến người ta cảm thấy yên tâm.

Hạm đội khổng lồ vừa xuất hiện, người Tây Dương liền ngây người.

Người Tây Ban Nha đang vui vẻ xông về phía thành Nam Đồn, muốn "vây Ngụy cứu Triệu", ai ngờ, viện quân của đối phương lại đến vào lúc này, hơn nữa vừa đến chính là số lượng dày đặc, phô thiên cái địa.

Chương 1370: Quá đỉnh

Tên Đề đốc Hà Lan kinh hô lên: “Nhiều quá, sao lại nhiều như vậy?”

“Là Trịnh Chi Long! Là hạm đội của Trịnh Chi Long.”

Người Hà Lan nhận ra Trịnh Chi Long.

Trịnh Chi Long vốn là tay môi giới được người Hà Lan nâng đỡ, chỉ là sau này trở mặt thành thù với người Hà Lan, mới có trận [Huyết chiến vịnh Liêu La].

“Không chỉ có Trịnh Chi Long, còn có cái lá cờ ngũ sắc kia nữa! Nhiều thuyền quỷ Sa tăng quá.”

“Mau chạy!” Người Hà Lan không cần suy nghĩ, động tác đầu tiên chính là “bán đứng đồng đội”, vứt bỏ quân đồng minh Tây Ban Nha, chạy trốn về phía nam.

Người Tây Ban Nha kỳ thật cũng muốn chạy, nhưng căn cứ của bọn họ là thành San Salvador, nằm ở mũi Bắc đảo Di Châu, bọn họ chỉ có thể chạy về phía bắc, không thể chạy về phía nam. Hiện tại hạm đội địch xuất hiện với số lượng lớn trên biển phía bắc, tương đương với việc trực tiếp phong tỏa đường về nhà của bọn họ.

Người Tây Ban Nha chỉ đành tức giận đuổi theo người Hà Lan, vừa chạy vừa liều mạng dùng cờ hiệu mắng người Hà Lan: “Cho chúng tôi đi theo đến thành Zeelandia của các người.”

Người Hà Lan: “Ai quản các ngươi.”

Người Tây Ban Nha: “eres una inutil!” (Ngươi vô dụng!)

Người Hà Lan: “Không hiểu không hiểu.”

Người Tây Ban Nha: “eres una gilipollas!” (Ngươi là đồ ngu!)

Người Hà Lan: “Nói tiếng người đi.”

Người Tây Ban Nha: “fuera!” (Cút đi!)

“Ầm!”

Một phát đạn pháo, đánh gãy tiếng mắng chửi đồng thanh của người Tây Ban Nha.

Tiên thuyền kéo căng tốc độ đuổi theo, vừa đuổi theo vừa nã pháo, trên boong thuyền có hai người, chính là Giang Thành và Thiên Tôn hệ thủy chiến.

Bên cạnh có mấy chiếc thuyền, với tốc độ tối đa, nhanh chóng đuổi theo.

Hạm đội siêu cơ động do mấy chục chiếc tiên thuyền tạo thành, trong nháy mắt đã đuổi đến phía sau thuyền buồm lớn Tây Ban Nha.

“Các ngươi không phải thích nhảy bám à?”

“Pháo săn cá voi, bắn!”

Trên đầu thuyền tiên thuyền dẫn đầu, đột nhiên có một thiết bị kỳ quái xoay tròn.

Hoá ra, đây không phải là vũ khí do các người tí hon tự chế tạo, mà là vũ khí “cố hữu” của tiên thuyền, người chế tạo thực sự chính là “Công Ty TNHH Đồ Chơi Ninh Dương” thời hiện đại, nó là một “cây lao móc cá voi” được lắp trên thuyền đồ chơi.

Vì để cho trẻ nhỏ chơi không bị thương, phần đầu được lắp đương nhiên là chiếc nĩa làm bằng nhựa cứng.

“Bắn!”

Một thuỷ binh dùng sức đập một cái búa, đánh vào cơ quan.

“Vù!”

Một tiếng vang nhẹ, đồ chơi hiện đại chỉ cần bắn nhẹ một cái là có thể bắn xa mấy mét, bỏ vào trong hộp nhẹ nhàng bay ra ngoài mấy trăm mét.

Cây lao móc bằng nhựa cứng khổng lồ kia, “phụt” một tiếng cắm vào trên tháp canh cao ngất của một thuyền buồm lớn Tây Ban Nha, tiếp theo, cây lao móc lại phát ra tiếng “cạch”, lật ra một vòng gai ngược bằng nhựa cứng, kẹt trên thuyền.

Thuỷ binh Tây Ban Nha trên thuyền kinh hô: “Cái quỷ gì thế này?”

Tiếp theo…

Thuỷ binh thôn Cao Gia ấn một cái vào nút “thu dây”…

“Cây lao móc cá voi” đồ chơi bắt đầu thu dây.

Mô tơ điện nhỏ vừa xoay, dây thừng liền nhanh chóng cuộn vào trong khoang dây của đồ chơi.

“Mẹ nó, rốt cuộc đây là thứ đồ quỷ quái gì?”

Người Tây Ban Nha sợ đến mức kêu to: “Nhanh, nhanh chặt đứt dây thừng.”

Con dao vừa chém lên dây thừng, lập tức bị bật ra. Dây thừng đó là dây bện nylon, được tạo thành từ rất nhiều sợi nylon nhỏ, giống như bện tóc đuôi sam. Sau khi mỗi sợi nhỏ đều được tăng đường kính lên gấp 200 lần, con dao nhỏ muốn chặt đứt nó cũng không dễ dàng như vậy.

Sợi dây này vừa thu lại nhanh chóng, khoảng cách giữa tiên thuyền và thuyền buồm lớn Tây Ban Nha liền bắt đầu không ngừng rút ngắn.

Người Tây Ban Nha sợ đến mức kêu la, lúc đối phương ít người bọn họ muốn chủ động nhảy bám, nhưng hiện tại đối phương có hơn hai trăm chiếc thuyền, bọn họ nào còn dám nhảy bám nữa? Đây không phải là muốn chết sao?

“Mau chạy!”

“Không chạy thoát được, dây thừng kia chặt không đứt.”

“Cho dù chặt đứt, tốc độ thuyền của chúng ta cũng không bằng đối phương.”

Người Tây Ban Nha còn chưa cãi nhau được mấy câu, đã có mấy chiếc tiên thuyền vây quanh.

Lựu đạn như không cần tiền ném loạn xạ về phía tháp canh trên thuyền buồm lớn Tây Ban Nha…

Cùng lúc đó, những tiên thuyền khác cũng đang đuổi theo chín chiếc thuyền còn lại, không chỉ một chiếc thuyền được trang bị pháo săn cá voi, mà hầu như mỗi chiếc tiên thuyền lớn dẫn đầu đều có, kéo theo cây lao móc bằng nhựa cứng được buộc dây bện nylon, “soạt soạt” bay về phía trước, chỉ cần móc được một chiếc chiến thuyền phương Tây, thì chiến thuyền đó sẽ không thoát được.

Không mất bao lâu, mười chiếc chiến thuyền, toàn bộ đều bị bao vây.

Hải tặc phương Tây trên thuyền chết thì chết, hàng thì hàng…

…

Hoàng hôn, ánh nắng vàng rực chiếu lên bãi cát.

Hạm đội khổng lồ, neo đậu ở bờ biển thành Nam Đồn, bến tàu nhỏ bé căn bản không chứa nổi nhiều thuyền như vậy, rất nhiều thuyền chỉ đành tản ra xung quanh tìm những vịnh nước có thể neo đậu để trốn.

Thiên Tôn hệ thuỷ chiến bịch một cái nhảy xuống bãi cát.

Người khác đều là leo thang dây xuống thuyền, chỉ có y trực tiếp nhảy từ mạn thuyền xuống, độ cao này, người thường tiếp đất sẽ ngã chổng vó, nhưng Lý Đạo Huyền lại đứng vững trên bãi cát, làm bắn lên một đám cát bụi.

Người thôn Cao Gia sớm đã quen với cảnh tượng này, cũng không kinh ngạc gì.

Nhưng những người Hà Lan, người Tây Ban Nha bị bắt làm tù binh kia, lại sợ đến mức kêu to: “Đó không phải là con người, đó là ác quỷ!”

“Ta đã nói rồi, đây là thuyền quỷ của Sa tăng, quả nhiên, thủ lĩnh của bọn họ chính là bản thân quỷ sa tăng.”

Lý Đạo Huyền nghe thấy tiếng bọn họ gào thét, đáng tiếc, những người này nói là tiếng Tây Ban Nha và tiếng Hà Lan, nghe không hiểu, nhưng vấn đề không lớn, có thể đoán được tám chín phần mười.

Y quay đầu lại, nở một nụ cười thân thiện với người Hà Lan và người Tây Ban Nha, loại rất hiền hoà, quả thực giống như một người hiền lành vô hại.

Tù binh phương Tây nhìn thấy y biểu cảm hoà ái, vừa mới thở phào nhẹ nhõm, liền nhìn thấy đầu của Lý Đạo Huyền đột nhiên xoay 360 độ trên cổ, xoay một vòng, sau đó xoay trở lại, tiếp tục mỉm cười.

“A a a a!”

Mấy người phương Tây tại chỗ bị dọa đến mức sùi bọt mép ngất xỉu.

Lý Đạo Huyền nghịch ngợm một chút, rất vui vẻ, dưới sự tháp tùng của một đám tướng lĩnh, đi vào thành Nam Đồn.

“Thành trì này xây dựng không tệ.” Lý Đạo Huyền mỉm cười khen ba người Yêu Tinh Quyển, Trịnh Thành Công và Thi Lang một câu: “Ba vị vất vả rồi, chủ lực vẫn chưa đến, các ngươi chỉ dựa vào ba chiếc thuyền, có thể đánh hạ được cục diện như vậy ở chỗ này, thật sự không dễ dàng.”

Ba người được Thiên Tôn khen ngợi, lập tức cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Đúng lúc này, quốc vương của vương quốc Đại Đỗ, Cam Tử Hạp A Lạp Mễ đi tới, gõ nhẹ cây gậy chống trong tay xuống đất một cái, biểu tình nghiêm trang, có vẻ như là đang chào hỏi Lý Đạo Huyền.

Mặc dù song phương ngôn ngữ bất đồng, văn hoá bất đồng, nhưng muốn nhìn ra ai là thủ lĩnh cũng không khó, Cam Tử Hạp A Lạp Mễ chỉ liếc mắt một cái là đã nhìn ra, Lý Đạo Huyền là “vương” của bọn họ.

Hắn đường đường là vương của vương quốc Đại Đỗ, đương nhiên phải ra mặt tiếp đón chu đáo rồi.

Lý Đạo Huyền mỉm cười với ông ta, ngôn ngữ bất đồng cũng lười nói nhảm, chi bằng, cứ trực tiếp tặng ông ta một món quà nhỏ vậy.

Kẻ tham ăn tặng đồ, đương nhiên là tặng đồ ăn.

Lý Đạo Huyền bỗng móc ra một thanh kẹo cay.

A Lạp Mễ nhìn ra được, đây là đồ ăn, ông ta nhận lấy, ném vào trong miệng…

“Oa oa oa oa!”

Thứ gì đây? Cay quá, nhưng mà, con mẹ nó lại quá đỉnh!

Chương 1371: F2A Thần Thánh

A Lạp Mễ cầm một cây kẹo cay, trái một miếng, phải một miếng, không ngừng gặm, không dừng lại được, căn bản là không thể dừng lại.

Lý Đạo Huyền thấy ông ta thích, tốt, lại cho thêm một gói nữa.

A Lạp Mễ nhận một gói kẹo cay, cũng không biết dùng gì đáp lễ, lo lắng đến mức kêu ầm lên. Những người Hán này thật sự là quá tốt, mỗi lần gặp mặt đều tặng quà cho mình, hơn nữa mỗi lần quà tặng đều khiến ông ta cảm thấy kinh hỉ vô cùng.

Lý Đạo Huyền đứng ở nơi cao nhất thành Nam Đồn, quan sát tình hình toàn thành.

Trong thành nhỏ bé này đã có ba ngàn người sinh sống.

Toàn bộ đều là cư dân của vương quốc Đại Đỗ!

Người của thôn Cao Gia không ai định cư trong thành này, một là bởi vì những ngày trước chủ lực hải quân còn chưa tới, thôn Cao Gia không có "khả năng khống chế tuyệt đối vùng biển này", không muốn tổn thất mũ lam và mũ vàng quý báu của mình ở chỗ này.

Cho nên người của thôn Cao Gia đều là ngồi thuyền tới, chỉ đạo công việc xong lại ngồi thuyền rời đi, dù sao cũng không ở lại đây, miễn cho hải quân bị người Hà Lan đánh bại, mũ lam và mũ vàng không thể rút lui an toàn.

Làm như vậy ngược lại có một cái lợi, bọn họ càng không định cư trên đảo, quan hệ giữa người của vương quốc Đại Đỗ và thôn

Cao Gia càng tốt.

Suy nghĩ này cũng không khó hiểu.

Lý Đạo Huyền đang suy nghĩ, phải làm sao để người của vương quốc Đại Đỗ tiếp nhận người Hán định cư ở đây, dù sao, chỉ có mọi người cùng chung sống với nhau, mới có khả năng dung hợp, có câu "bà con xa không bằng láng giềng gần", mọi người ở chung với nhau, làm sao có thể không thân thiết?

Ngay lúc này, A Lạp Mễ đột nhiên dùng tiếng Hán lơ lớ nói: "Ta... muốn... các ngươi... để lại một số người..."

"Hả?" Lý Đạo Huyền kinh ngạc.

A Lạp Mễ nói: "Nhà cửa... than đá... đồ sứ..."

Hoá ra là muốn kỹ thuật chế tạo những thứ này!

Lý Đạo Huyền cười, muốn kỹ thuật thì dễ rồi. Muốn kỹ thuật hoàn toàn không thành vấn đề, những kỹ thuật này cũng không phải là kỹ thuật không thể dạy cho người khác.

Bọn họ muốn những kỹ thuật này, tất nhiên phải học chữ viết của chúng ta, học chữ viết của chúng ta, chắc chắn sẽ tiếp nhận văn hoá của chúng ta, sau đó rất tự nhiên sẽ hình thành sự dung hợp dân tộc.

Hơn nữa, kỹ thuật viên ở lại đây, tự nhiên có thể mang theo nhiều người hơn đến đây sinh sống, vấn đề mà mình vừa mới suy nghĩ cũng không còn là vấn đề nữa.

"Được, không thành vấn đề!"

Lý Đạo Huyền đương nhiên phải đồng ý.

A Lạp Mễ cũng mừng rỡ, những thứ mới lạ của người Hán, ông ta thật sự rất muốn học, đúng rồi, còn một vấn đề nữa.

A Lạp Mễ dùng giọng điệu hơi khó xử nói: "Người da trắng... cái đó... A... ta không biết nói..."

Lý Đạo Huyền: "Ông có phải là muốn nói, người da trắng vẫn đang uy hiếp vương quốc của ông, muốn chúng tôi giúp ông đuổi bọn họ đi?"

A Lạp Mễ mừng rỡ: "Đúng đúng đúng!"

"Không thành vấn đề, tôi đang định đi làm việc này."

Lý Đạo Huyền cười quay người, phân phó với một đám đề đốc hải quân phía sau: "Sáng mai toàn hạm đội xuất phát, đi tới thành Zeelandia của người Hà Lan, công phá nó, đuổi người Hà Lan ra khỏi đảo Di Châu, sau đó lập tức đi về phía bắc, công phá luôn cả thành San Salvador của người Tây Ban Nha."

Các đề đốc đồng thanh đáp: "Tuân theo pháp chỉ."

Lý Đạo Huyền lại quay đầu lại, nói với A Lạp Mễ: "Trận chiến tiếp theo chúng tôi muốn đánh, là công thành trên đất liền, lần này các người cũng có thể tham gia, có điều... Tôi đề nghị các người đừng tham gia, cứ đứng từ xa quan sát, tránh đại pháo và hỏa súng của chúng tôi làm bị thương các người."

A Lạp Mễ gật đầu ra vẻ đã hiểu, nhưng trong lòng lại không cho là đúng.

Vừa rồi bọn họ ở trên bờ, nhìn thấy thôn Cao Gia giao chiến với người Tây Dương trên biển, thật sự là rất muốn xông lên trợ giúp, chỉ tiếc bọn họ căn bản không thể nhúng tay vào, nhưng tiếp theo công phá thành bảo của người da trắng, bọn họ hoàn toàn có thể nhúng tay vào.

A Lạp Mễ là một người rất kiêu ngạo, nơi này là nhà của ông ta, khi đối phó với người da trắng, vương quốc Đại Đỗ mới phải là chủ lực, bằng hữu của thôn Cao Gia chỉ nên là viện quân được

mình mời tới hỗ trợ.

Làm gì có chuyện viện quân đánh chủ lực?

Đó là điều không thể nào!

Vậy thì quá mất mặt.

A Lạp Mễ dự định, tự mình dẫn toàn bộ tinh nhuệ của vương quốc Đại Đỗ đi tham chiến, giải quyết chủ lực của người da trắng, chỉ để thôn Cao Gia hỗ trợ đối phó với bộ đội hỏa súng của đối phương là được.

Tối hôm đó, A Lạp Mễ phái rất nhiều tín sứ, đi tới năm bộ tộc lớn nhất là bộ tộc Papora, tộc Babuza, tộc Pazeh, tộc Hoanya, bộ tộc Taokas, thông báo cho tộc trưởng của các phân bộ.

Chuẩn bị phát động một trận chiến lớn nhất, có lực lượng mạnh nhất kể từ khi vương quốc Đại Đỗ thành lập, để cho bằng hữu của bọn họ thấy thực lực của vương quốc Đại Đỗ.

Sáng sớm hôm sau...

Hạm đội của thôn Cao Gia xuất phát.

Mục tiêu tấn công đầu tiên, phía nam đảo Di Châu, thành Zeelandia.

Ngay khi hạm đội của thôn Cao Gia vừa mới xuất phát không lâu, trong rừng rậm có rất nhiều thổ dân chạy ra, tinh nhuệ của vương quốc Đại Đỗ đã đến.

A Lạp Mễ cầm gậy mây, đứng trên tường thành cao ngất của thành Nam Đồn, lớn tiếng nói với tất cả người dân: "Bằng hữu của chúng ta đã đánh bại chiến thuyền đại pháo lợi hại nhất của người da trắng, bắt sống rất nhiều binh lính của bọn họ, bây giờ người da trắng còn sót lại chỉ có thể trốn trong thành run rẩy, đây là cơ

hội tốt để đuổi sạch bọn người da trắng, chúng ta cùng nhau giết qua đó. Đuổi hết người da trắng đi, đây là đảo của chúng ta."

"Aooo!"

"Đây là đảo của chúng ta."

Vương quốc Đại Đỗ lúc này còn hơn tám ngàn người, trong đó thanh niên trai tráng có thể tham gia chiến đấu cộng lại có hơn ba ngàn người, bọn họ đều là những chiến sĩ tinh nhuệ, di chuyển với tốc độ cực nhanh trong rừng rậm, thỉnh thoảng còn đu dây trên cây...

Bọn họ men theo rừng rậm ven biển đi về phía nam, còn có thể nhìn thấy hạm đội của thôn Cao Gia, men theo đường bờ biển cũng đang tiến về phía nam.

Nếu hạm đội toàn là thuyền của thôn Cao Gia, vậy thì sẽ chạy rất nhanh, thổ dân trên bờ căn bản không thể đuổi kịp, nhưng trong hạm đội có xen lẫn thuyền của Trịnh Chi Long, trong đó có một số chiến thuyền nhỏ rất chậm.

Thuyền của thôn Cao Gia không thể tự ý chạy trước, phải đợi đồng đội, cho nên tốc độ tiến lên của toàn bộ hạm đội không tính là nhanh, men theo bờ biển, giống như du sơn ngoạn thủy mà tiến lên.

Điều này ngược lại tạo điều kiện cho thổ dân có khả năng đuổi kịp chiến thuyền.

Hơn nữa đi đường bộ còn có thể đi đường tắt, không giống như hạm đội của thôn Cao Gia phải vòng qua một số mũi đất, bãi đá ngầm...

Mấy ngày sau, thổ dân thế mà lại đến ngoại vi thành Zeelandia trước cả hạm đội của thôn Cao Gia.

A Lạp Mễ đứng trên đỉnh núi cao, nhìn ra biển, thấy hạm đội của thôn Cao Gia còn cách thành Zeelandia rất xa rất xa, không khỏi đắc ý: "Chúng ta đến trước rồi! Như vậy rất tốt, chúng ta là chủ nhân, chúng ta nên gánh vác vị trí chủ lực trên chiến trường, những chiến sĩ dũng cảm của vương quốc Đại Đỗ, chúng ta hãy tấn công trước một đợt, cho bằng hữu của chúng ta thấy sự lợi hại của chúng ta."

"Tấn công!"

"Aooo aooo aooo!"

Thổ dân cũng không có gì là binh pháp trận hình công thủ, văn minh của bọn họ còn chưa tiến hóa đến giai đoạn binh pháp, đối mặt với thành Zeelandia cao lớn, bọn họ cũng chỉ có một chiêu.

F2A thần thánh kết nối ngươi với ta, xông lên!

Chương 1372: Sợ ngươi cái quần!

Thành Zeelandia, vị trưởng quan Peter tối cao trên đảo Di Châu của Hà Lan đang cau mày, thấp thỏm chờ đợi tin tức.

Vài ngày trước, hạm đội Hà Lan rời khỏi thành Zeelandia, đi về phía bắc để liên lạc với người Tây Ban Nha, cùng nhau đi xử lý đội tàu hải tặc Đại Minh phiền phức kia. Tuy nhiên, nhiều ngày trôi qua, hạm đội như thể đá chìm đáy biển.

Không có bất kỳ tin tức nào truyền về!

Đây cũng không phải là một chuyến đi biển dài ngày, chỉ là đi đến phía bắc đảo Di Châu thôi, tại sao lại lâu như vậy mà không có tin tức gì?

Trong lòng Peter, dâng lên dự cảm không lành.

Tất nhiên, hắn không cho rằng hạm đội sẽ bị mấy chiếc tàu hải tặc kỳ quái của Đại Minh tiêu diệt toàn bộ, năm chiếc thuyền buồm lớn, cộng thêm lực lượng của người Tây Ban Nha, cho dù không đánh lại ba chiếc tàu kia, cũng không thể nào một chiếc cũng không quay về được, chạy thoát về được vài chiếc là điều tất nhiên.

Vì vậy, cho đến bây giờ vẫn chưa có tin tức, hắn cũng không cho rằng hạm đội đã bị tiêu diệt toàn bộ, chỉ là cho rằng hạm đội có thể đã gặp phải bão tố gì đó, đang trú ẩn ở vịnh biển nào đó.

“Cũng không phái một chiếc thuyền nhỏ quay về báo tin một tiếng.” Peter bất mãn oán trách một câu.

Ngay lúc này, bên ngoài có một tên sĩ quan cấp trung chạy vào, lớn tiếng gọi: “Peter đại nhân, lũ thổ dân vương quốc Đại Đỗ, lại đánh tới rồi.”

Peter: “Hả?”

Hắn hơi bất ngờ, nhưng hoàn toàn không để tâm, ngược lại cười thành tiếng: “Thổ dân chủ động đến đánh thành trì của chúng ta? Bọn họ ăn nhầm thuốc gì vậy?”

Sĩ quan cấp trung: “Lần này quy mô của bọn họ khá lớn, là cuộc tổng tấn công chưa từng có, ước tính đã điều động mấy nghìn người.”

“Cái gì?” Lần này Peter giật mình: “Mấy nghìn người?”

Hắn vội vàng chạy ra khỏi đại sảnh, đi lên tường thành.

Chỉ thấy trong rừng núi xung quanh, đã có rất nhiều binh lính vương quốc Đại Đỗ xông ra, những người này đánh trận không có chương pháp, không có đội hình, không có binh khí công thành, chỉ biết rầm rộ lao lên.

Loại quân địch này, đối với thành trì có thể nói là không có chút uy hiếp nào, cho dù là mấy nghìn người thì sao? Peter cũng lười nhìn thẳng bọn họ một cái, bèn hạ lệnh: “Hỏa súng binh đi bắn bọn họ hai lượt, bọn họ tự nhiên sẽ rút lui.”

Một đám hỏa súng binh, bắt đầu chạy đến vị trí phòng ngự.

Thành Zeelandia là một tòa thành trì lớn màu đỏ, tường thành cao và dày mấy mét, phía trên còn có rất nhiều lỗ châu mai.

Peter hạ lệnh, trong lỗ châu mai, đều thò ra nòng súng dài…

Mà lúc này, bên ngoài thành, A Lạp Mễ càng vung cây trượng mây, F2A thần thánh: “Xông lên cho ta!”

Một đám binh sĩ thổ dân, cầm vũ khí thô sơ, bắt đầu lao về phía tường thành.

Bọn họ cũng không biết bức tường dày này phải làm sao mới có thể xông vào được, dù sao quốc vương kêu xông lên, vậy thì xông lên thôi…

“Đùng đoàng đoàng đoàng!”

Tiếng hỏa súng vang lên, những dũng sĩ xông lên phía trước nhất, trong nháy mắt đã ngã xuống mấy người.

“A a a a a!”

Những người phía trước kêu quái dị, sau đó bắt đầu rối loạn.

Người thổ dân cũng không biết công thành như thế nào, cầm vũ khí lạc hậu, cũng không thể nào làm gì được một tòa thành trì kiên cố, sau khi đám dũng sĩ ngốc nghếch xông lên một đợt phát hiện vô số người ngã xuống, lại kêu la a a a a chạy về phía sau.

Có người còn thuận tay kéo theo đồng đội bị thương cùng nhau rút lui.

Hơn ba nghìn dũng sĩ, đến nhanh, lui cũng nhanh, trong nháy mắt đã đều trở về trong rừng, đứng trước mặt A Lạp Mễ, vẻ mặt ngơ ngác: “Thái Dương vương, thành trì này phải công phá như thế nào đây?”

A Lạp Mễ chỉ vào bức tường thành cao ngất: “Leo lên đó!”

“Nhưng không leo lên được! Còn chưa bắt đầu leo, người da trắng đã dùng hỏa súng bắn chúng ta rồi.”

“Đúng vậy, leo lên đến một nửa sẽ bị bắn.”

“Thái Dương vương đầy trí tuệ, chúng ta phải làm sao đây?”

A Lạp Mễ dùng cây trượng mây gõ mạnh xuống đất: “Để ta suy nghĩ một chút.”

Trên đỉnh đầu A Lạp Mễ có một bóng đèn “tách” một tiếng sáng lên: “A!”

Những thuộc hạ bên cạnh mừng rỡ: “Thái Dương vương, ngài nghĩ ra cách rồi?”

A Lạp Mễ: “Không, vẫn chưa nghĩ ra.”

Mọi người: “Vậy trên đỉnh đầu ngài sáng cái gì?”

A Lạp Mễ: “Ta đột nhiên lại muốn ăn kẹo cay.”

Mọi người: “…”

Trên tường thành Zeelandia, Peter nhịn không được cười ha hả: “Nhìn xem, đám người nguyên thủy nhàm chán này, bọn họ có đến bao nhiêu, cũng không thể nào công phá được thành trì của chúng ta.”

Ngay lúc A Lạp Mễ đang bó tay hết cách, hạm đội thôn Cao Gia đến.

Hạm đội khổng lồ, từ trên biển đi tới, nhìn sang, dày đặc, toàn là bóng buồm.

Nụ cười vừa mới treo trên mặt Peter, trong nháy mắt đông cứng lại: “Nhiều tàu như vậy?”

Mà A Lạp Mễ ở trong rừng, lại phấn chấn tinh thần: “A, bằng hữu của chúng ta đến rồi. Chúng ta hãy xem, bọn họ sẽ đối phó với tòa thành trì này như thế nào, chúng ta có thể học hỏi.”

Một vị tộc trưởng mở miệng nói: “Thái Dương vương, ngài không phải nói chúng ta là chủ lực, chúng ta đến công thành chính diện, phải thể hiện sự cường đại của chúng ta cho bằng hữu xem

sao? Bây giờ…”

A Lạp Mễ: “Ăn kẹo cay không? Rất ngon đấy.”

Mọi người: “…”

Thôi được rồi, người thổ dân không có cách nào, chỉ có thể đứng xem.

Trên biển vang lên giọng nói của Trịnh Thành Công, hắn cầm một cái loa sắt tây, hướng về phía thành Zeelandia lớn tiếng nói: “Đại Minh ta luôn luôn lấy lễ nghĩa làm đầu, không thích gây ra tranh chấp vô vị. Cho nên, chúng tôi cho quý quốc cơ hội cuối cùng, hiện tại đầu hàng, rút khỏi Bảo Đảo nước ta, các người còn một đường sống, nếu như cố chấp chống cự, bên ta sẽ không đảm bảo an toàn tính mạng của các người.”

Peter nghe được lời này, để cho tất cả binh lính đồng thanh đáp lại: “Cứt chó! Nơi này chỉ là một hoang đảo, sao lại thành địa bàn của các ngươi rồi? Hoang đảo ai đến trước, chính là của người đó.”

Trịnh Thành Công: “Ồ, đến trước là được à? Theo logic của ngươi, vậy thì hòn đảo này phải là của vương quốc Đại Đỗ, ngươi chạy đến tàn sát thần dân vương quốc Đại Đỗ, đuổi bọn họ vào rừng sâu núi thẳm, lại là đạo lý gì?”

Peter cứng họng!

Thôi được rồi, cái logic kia của đám thực dân phương Tây, kỳ thật từ trước đến nay đều rất đơn giản, chính là con mẹ nó “Ta mạnh hơn ngươi, của ngươi chính là của ta”, nói nhiều đạo lý đến trước đến sau như vậy, có ý nghĩa chó gì đâu.

Peter: “Đừng tưởng tàu bè nhiều là bọn ta sợ!”

Năm 1622 sau Công Nguyên, người Hà Lan trên quần đảo Bành

Hổ, đã từng đánh một trận đại chiến với Đại Minh. Lúc đó Đại Minh phái ra mấy trăm chiếc tàu, hơn một vạn người công đánh thành trì của người Hà Lan trên đảo Bành Hổ.

Trận chiến này đánh suốt bảy tháng, Đại Minh mới rốt cục đánh bại người Hà Lan.

Cho nên hiện tại Peter cũng không phải rất sợ, cho dù thật sự đánh nhau, hắn cũng có tự tin thủ vững được mấy tháng.

Đảo Di Châu và quần đảo Bành Hổ không giống nhau, địa vị chiến lược hoàn toàn bất đồng.

Sau khi Công ty Đông Ấn thất bại ở quần đảo Bành Hổ, vẫn có thể lui giữ đảo Di Châu, cho nên lúc đó không lựa chọn liều mạng với Đại Minh, mà là lựa chọn dùng đàm phán để giải quyết. Nhưng đảo Di Châu thì khác, nếu như nơi này bị mất, người Hà Lan sẽ mất đi tất cả cứ điểm ở vùng biển Đông Nam Đại Minh, hơn nữa không có đường lui.

Công ty Đông Ấn nhất định sẽ phái viện binh đến, lại rủ thêm người Tây Ban Nha, người Bồ Đào Nha cùng nhau làm, sợ Đại Minh ngươi cái quần.

Peter để cho tất cả binh lính cùng nhau lớn tiếng gầm lên: “Tới đây, tới giết ta đi.”

Chương 1373: Đáp Ứng Yêu Cầu Của Hắn

Lý Đạo Huyền: "Trưởng quan Hà Lan đưa ra yêu cầu khiến người ta khó mà cự tuyệt a, mọi người liền miễn cưỡng thỏa mãn hắn đi."

Y vừa dứt lời, Giang Thành đứng bên cạnh liền cười lớn tiếng: "Thiên Tôn pháp chỉ, thỏa mãn yêu cầu của hắn."

"Thiên Tôn pháp chỉ!"

"Thỏa mãn yêu cầu của hắn."

Truyền lệnh binh từng người một gầm lên, đem tin tức truyền khắp toàn thuyền, tiếp đó bắt đầu lan sang những thuyền bên cạnh, sau đó, mấy chục chiếc tiên thuyền của thuỷ binh thôn Cao Gia gần như đồng thời gầm lên: "Thỏa mãn yêu cầu của hắn!"

Bên cạnh, hơn trăm chiếc thuyền buồm của Trịnh thị đều ngơ ngác, không cần biết đúng sai, cứ thế mà hô theo, hình như rất thú vị.

Thế là, hơn hai trăm chiếc thuyền cùng nhau gào thét.

Gào thét xong, bọn họ hơi ngừng một chút, tiếp đó lại đồng loạt hướng về phía rừng cây trên bờ gào lên: "Các bằng hữu vương quốc Đại Đỗ, chớ có tới gần chiến trường, cách xa chiến trường một chút."

A Lạp Mễ: "Chúng tôi đã... rất... xa rồi..."

"Bắt đầu từ bờ biển phía bắc thành trì đổ bộ!" Giang Thành hạ

lệnh, mấy chiếc tiên thuyền hướng bờ biển mà đi, không kiêng nể gì, ngay trước mắt người Hà Lan trong thành Zeelandia mà đổ bộ lên bờ biển, bờ biển này cách thành trì còn một khoảng cách nhất định, đại pháo và hoả súng trong thành đều không bắn xa như vậy, lại không dám xuất thành nghênh chiến, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Chỉ thấy binh lính đổ bộ, ở trên bờ biển bày ra rất nhiều ống pháo nhỏ, toàn bộ đều chĩa lên, nòng pháo chỉ thẳng vào tường thành Zeelandia.

"Khoảng cách xa như vậy, bọn họ muốn làm gì?"

Peter nhìn không hiểu, khoảng cách đó ngay cả đại pháo cũng không bắn trúng, bọn họ dựng ống pháo nhỏ như vậy có tác dụng gì?

Những thổ dân trốn trong núi càng xem không hiểu: "Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?"

Ngay cả thuộc hạ của Trịnh Chi Long cũng tò mò: "Loại ống sắt kỳ quái này, trước kia chưa từng thấy bọn họ dùng qua."

Ngay trong ánh mắt khó hiểu của quần chúng vây xem, dân đoàn thôn Cao Gia khai hoả.

"Oanh oanh oanh!"

Ống pháo nhỏ trên bờ cùng chiến hạm trên mặt biển đồng thời khai hoả.

Peter: "Cái gì? Khoảng cách này mà khai hỏa? Sao có thể như vậy?"

Vừa mới thốt ra một câu, đạn pháo đã tới!

"Oanh!"

Trên tường thành Zeelandia bùng lên ánh lửa, tiếp đó "oanh

oanh oanh oanh", tiếng nổ liên tiếp không ngừng ở trên tường thành lan tràn ra.

Độ chính xác của ống pháo nhỏ là một loại huyền học, nổ không đến mức chính xác như vậy, cho nên, chung quanh tường thành Zeelandia cũng đều bắt đầu oanh oanh oanh nổ tung vô số đám khói bụi.

A Lạp Mễ vừa thấy trận thế này, nhất thời hoảng hốt, ông ta còn mang theo thần dân trốn trong rừng cây phía bắc, vừa rồi bằng hữu người Hán khuyên ông ta trốn xa một chút, ông ta còn không để ý.

Nhưng hiện tại tiếng nổ vang lên, nhìn những quả đạn pháo kia không theo quy luật nào mà nổ xung quanh thành bảo, đất đá bay tứ tung, khói lửa ngập trời, trong lòng A Lạp Mễ liền cảm thấy hụt hẫng, ngẩng đầu nhìn mặt biển và trận địa pháo binh, đảo mắt hai vòng, muốn hạ lệnh lui về phía sau, nhưng lại không nỡ mặt mũi.

Lúc này lui về phía sau, có phải sẽ khiến thần dân cảm thấy ta rất nhát gan hay không?

Đúng lúc này, một vị tộc trưởng nói: "Thái Dương Vương, chúng ta có nên lui về phía sau một chút hay không, những tiếng nổ kỳ quái kia, oanh oanh, luôn cảm thấy bất cứ lúc nào cũng có thể rơi xuống đầu chúng ta."

Có người lên tiếng rồi! A Lạp Mễ vội vàng thuận nước đẩy thuyền: "Ừm, ngươi nói có lý, chúng ta phải lui về phía sau một chút. Nhưng mà, lúc lui về phía sau đừng quá chật vật, đừng để người khác chê cười chúng ta nhát gan."

Mệnh lệnh hạ xuống, A Lạp Mễ vèo một cái, trong nháy mắt đã lui về phía sau mười mấy mét.

Mọi người: "..."

Thần dân cũng phản ứng lại, lui thôi, lúc này còn nói mặt mũi cái gì nữa? Ai muốn cười chúng ta nhát gan thì cứ cười, chỉ cần đạn pháo đừng rơi xuống đầu là tốt rồi.

Vèo vèo vèo, mấy ngàn người di chuyển chiến lược về phía sau một dặm.

Bên bọn họ chơi đùa rất vui vẻ, nhưng Peter trong thành lại rất không vui vẻ, đạn pháo từng quả từng quả rơi về phía thành Zeelandia, khắp nơi đều đang nổ tung, toàn bộ thành trì đều bị nổ đến mức trời đất u ám, thảm không nỡ nhìn.

Peter: "Fuck, có nhầm lẫn gì không? Có nhầm lẫn gì không? Đại Minh triều từ lúc nào sở hữu hỏa lực cường đại như vậy? Trước kia chưa từng nghe nói qua, chưa từng nghe nói qua."

"Quan chỉ huy của trận Bành Hổ làm sao mà có thể chống đỡ bảy tháng ở dưới hỏa lực như thế này mới bị công hãm?"

"Mẹ nó, đây nhất định là ảo giác!" Một tên binh lính gầm lên: "Là giả, đạn pháo giả, nổ giả, lừa gạt không được ta."

Nói xong, tên binh lính này liền xông vào trong hỏa lực: "Ta muốn chứng minh chúng đều là ảo giác, căn bản không nổ chết người... oanh... a..."

Binh lính bay lên giữa không trung.

Peter: "Nhanh, mau đi treo cờ trắng, tuyên bố đầu hàng."

Phó quan: "Trưởng quan, ngài vừa rồi kêu bọn họ tới giết ngài mà."

Peter: "Ta không nhớ rõ vừa rồi đã nói gì."

Phó quan: "..."

Được rồi, vậy thì treo cờ trắng đi, dù sao mặt mũi có thể không cần, mạng sống không thể không cần.

Rất nhanh, một đám binh lính đội mưa bom đạn để dựng lên một cây cờ, trên đỉnh cột cờ còn có một lá cờ trắng đang bay phấp phới trong gió.

Tuy nhiên, pháo binh của thôn Cao Gia lại giả vờ như không nhìn thấy!

Vừa rồi Thiên Tôn đã hạ pháp chỉ, nói muốn thỏa mãn yêu cầu của hắn, mà yêu cầu của hắn là giết chết hắn mà, cũng không phải là đầu hàng.

Cái gì mà cờ dùng để đầu hàng, không nhìn thấy không nhìn thấy căn bản không nhìn thấy!

Chỉ thấy một quả đạn pháo bắn vào bức tường đỏ, mà bức tường đó không phải là đặc, phía sau rỗng, có một mật thất, trong động còn có một hoả súng binh, cầm hoả súng, từ lỗ châu mai bắn loạn ra ngoài.

Đạn pháo bắn vào tường, oanh một tiếng liền khoét ra một lỗ lớn trên tường, đá vụn bắn tung tóe đánh ngã hoả súng binh phía sau xuống đất, xem ra không sống nổi.

Lựu đạn cũng tàn phá trong thành bảo, tuy kiến trúc thành bảo kiểu Tây tương đối hẹp hòi và khép kín, mảnh đạn của lựu đạn rất dễ bị tường hấp thu, nhưng chỉ cần số lượng lựu đạn đủ nhiều, chung quy là có thể bao phủ toàn bộ.

Bên trái một tiếng nổ, bên phải một tiếng nổ, phía trước một tiếng nổ, phía sau một tiếng nổ.

Nổ đến mức cả Zeelandia đều tìm không ra phương hướng.

Cũng không biết qua bao lâu, tiếng pháo đột nhiên dừng lại.

Chiến thuyền của hải tặc đoàn Trịnh Chi Long, vèo một cái xông lên bãi cát, dẫn đầu là một viên đại tướng, chính là Trịnh Chi Hổ có biệt hiệu Mãng Nhị, hắn vung đại đao, cười lớn: "Các huynh đệ, tường thành đã bị đánh sập không ít, theo ta xông lên."

"A, bọn họ rốt cục muốn xông lên rồi." A Lạp Mễ trong rừng cây cũng nhảy dựng lên: "Chúng ta cũng nên xông lên, dũng sĩ vương quốc Đại Đỗ, chúng ta không thể để cho bằng hữu chê cười, chúng ta là chủ nhân của hòn đảo này, chúng ta phải trở thành chủ lực của trận chiến này."

Một đám tộc trưởng bên cạnh quay đầu lại, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn ông ta: "Thái Dương Vương, lúc này, đừng có tự xưng là chủ lực nữa, chúng ta làm việc vặt thôi."

A Lạp Mễ: "Khụ! Tóm lại, xông lên!"

Dũng sĩ vương quốc Đại Đỗ: "Xông lên!"

Chương 1374: Màu Da Đi Đến Cực Đoan

Tường thành của thành Zeelandia đã bị đánh sập mấy chỗ, không có tường thành kiên cố bảo vệ, binh lính trong thành lại bị đại pháo oanh tạc đến mức không phân biệt đông tây nam bắc, giống hệt như quân A Tế Cách trong thành Đại Lăng Hà, đều rơi vào trạng thái sụp đổ.

Hơn nữa, võ dũng của cá nhân vị quan chỉ huy người Hà Lan Peter so với A Tế Cách công thủ toàn diện thì kém không chỉ một bậc.

Mãng Nhị là người đầu tiên xông đến chỗ tường thành sụp đổ, đang định chui vào trong, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội vàng né sang một bên.

Chỉ nghe thấy trong bóng tối bên trong bức tường đổ, "bằng bằng bằng" vang lên một tràng tiếng súng hoả súng, binh lính người da trắng đang nấp trong bóng tối khai hỏa.

Vừa rồi nếu Mãng Nhị ngờ nghệch xông thẳng vào trong thì bây giờ chắc chắn đã nằm xuống rồi.

May mà hắn cũng coi như là một hải tặc lão luyện, giao chiến với người phương Tây nhiều, mới né được một kiếp.

"Con mẹ nó!" Mãng Nhị dựa lưng vào tường thành gầm lên: "Muốn vào trong còn phải tốn chút công phu đây."

"Trịnh nhị đương gia, đến đây, cho ngươi thứ tốt này." Yêu Tinh Quyển từ phía sau chui vào, đưa cho hắn một quả lựu đạn.

Mãng Nhị cười lớn: "Chưởng Tâm Lôi! Ha ha, đã! Ta sớm đã muốn chơi thử Chưởng Tâm Lôi của các ngươi rồi."

Hắn châm ngòi nổ, ném vào trong...

"Ầm!"

Một tiếng nổ vang lên, xen lẫn trong đó là tiếng kêu thảm thiết của mấy tên lính Hà Lan.

Trong nháy mắt tiếp theo, Mãng Nhị đột ngột bước một bước dài, từ chỗ tường đổ xông vào trong. Bên trong khói bụi mù mịt, tầm nhìn rất thấp, chỉ có thể nhìn thấy bóng người lay động trong làn khói, Mãng Nhị xông vào trong một đao chém ngã một tên lính hoả súng da trắng.

Nhưng hắn đột nhiên nghe thấy phía sau gió rít lên, có thứ gì đó tấn công tới, vội vàng né người sang một bên, một thanh đao từ vị trí hắn vừa đứng vụt qua, vừa nhanh vừa ác.

Mãng Nhị: "Cao thủ đến rồi?"

Hắn quay đầu lại nhìn, người đến là một chiến sĩ da đen, dáng người không cao lớn lắm, nhưng cơ bắp rắn chắc, trông giống như báo đen tràn đầy sức mạnh.

Tên này e rằng không phải binh lính da đen bình thường, mà là cấp tộc trưởng da đen.

Mãng Nhị nhe răng cười: "Lão tử thích nhất là đánh boss."

Chiến sĩ da đen kia cũng nhe răng, nhưng không phải cười, mà là một loại vẻ mặt dữ tợn kéo khóe miệng lộ ra dưới tình thế chiến đấu như con thú bị nhốt, trông rất khó coi.

Trong nháy mắt tiếp theo, hai người đồng thời xông về phía đối phương, hai thanh đao "cheng" một tiếng va vào nhau giữa

không trung, bóng người trong nháy mắt đã đổi hướng, leng keng, đao không ngừng va chạm, đánh đến mức khó phân thắng bại.

Trong nháy mắt, chỗ tường đổ đã có rất nhiều người bước vào trạng thái cận chiến.

Cách đánh nhau của đám hải tặc Trịnh thị rất dũng mãnh, nói là cuồng bạo khát máu có thể không chính xác lắm, nhưng nói là vong mệnh chi đồ thì tương đối sát với thực tế hơn. Đám người này xông vào trong thành, liền bắt đầu càn quét điên cuồng trong tòa thành.

Lâu đài kiểu phương Tây chật hẹp, rất không phù hợp với phong cách tác chiến của binh lính, loại vũ khí như trường mâu căn bản không thể thi triển trong hành lang bằng đá, binh lính hỏa súng da trắng thỉnh thoảng còn bố trí một đội nhỏ ở góc cua hành lang, sáu bảy khẩu hỏa súng cùng nhắm vào đầu hành lang bên kia đồng loạt bắn.

Có thể nói là chỗ nào cũng là cạm bẫy.

Tuy nhiên, loại địa hình chật hẹp này lại rất thích hợp cho hải tặc tác chiến, lúc bọn họ tác chiến trên thuyền, cũng thường xuyên giao chiến với địch nhân trong khoang thuyền chật hẹp, có lúc không gian hoạt động nhỏ đến mức không xoay người được cũng phải đánh.

Vì vậy hải tặc thường không dùng trường mâu, mà dùng đều là loại vũ khí như mã tấu, đoản đao, loan đao, chủy thủ.

Bọn họ chạy nhảy lung tung trong hành lang chật hẹp, có lúc thậm chí còn lợi dụng bức tường để bật người theo hình tam giác, xoay người nhảy lên không ngừng nghỉ.

Hai bên đều là hải tặc, đều am hiểu loại hoàn cảnh này, đánh nhau quả thực rất náo nhiệt.

Leng keng một trận chém giết, khắp thành Zeelandia đều là tiếng la hét.

"Chúng ta đến rồi!" A Lạp Mễ vung cây trượng, dẫn theo một đám dũng sĩ, theo sau xông vào trong thành. Đối với bọn họ mà nói, địch nhân rất dễ nhận biết, người da trắng, người da đen! Tóm lại, màu da đi đến cực đoan thì không phải người tốt.

Một đám dũng sĩ vừa xông vào trong cổng thành, đã nhìn thấy Mãng Nhị và một dũng sĩ da đen đang đánh nhau đến mức khó phân thắng bại, đao quang lóe lên, người bên cạnh khó có thể đến gần.

A Lạp Mễ: "A, đi vòng qua!"

Binh lính dưới trướng ông ta vội vàng đi vòng qua hai bên.

A Lạp Mễ đang cẩn thận từng li từng tí muốn lẻn từ phía sau đi qua, đúng lúc này, Mãng Nhị đột nhiên chém một đao, bức dũng sĩ da đen kia phải lùi về sau một bước, sau lưng hắn không có mắt, không nhìn thấy A Lạp Mễ đang lom khom cẩn thận từng li từng tí muốn đi qua.

Kết quả một bước lùi này, "bịch" một tiếng đụng vào người A Lạp Mễ.

A Lạp Mễ bị đụng ngã xuống đất, nổi giận: Trượng trong tay vung lên, quét ngang.

"Bộp!"

Trúng ngay bắp chân của dũng sĩ da đen.

Cơ thể dũng sĩ da đen hơi nghiêng ngả.

Động tác trên tay đã chậm mất nửa nhịp.

Mãng Nhị nhân cơ hội tiến lên một bước, một đao đâm vào

ngực dũng sĩ da đen.

Dũng sĩ da đen ngã xuống đất, "bịch" một tiếng, đè vào người A Lạp Mễ.

Mãng Nhị: "Ôi, đa tạ ngươi hỗ trợ. Một mình ta muốn giải quyết hắn còn hơi khó đấy."

A Lạp Mễ dùng tiếng Hán nửa vời nói: "Ta... nghe... không hiểu lắm ngươi... nói gì..."

Mãng Nhị: "A?"

A Lạp Mễ lại dùng tiếng địa phương nói: "Nhanh giúp một tay, kéo tên to xác này ra khỏi người ta."

Mãng Nhị: "Ta cũng không hiểu ngươi đang nói gì."

Hai người nhất thời sượng trân.

"Bằng!"

Một tiếng súng vang lên từ xa, đánh thức hai người đang sượng trân, Mãng Nhị cũng rốt cuộc hiểu A Lạp Mễ muốn nói gì, đá thi thể dũng sĩ da đen sang một bên, A Lạp Mễ lật người bò dậy: "Xông lên! Thần dân của ta, hãy đi theo Thái Dương Vương của các ngươi."

Mãng Nhị: "Thổ dân cũng rất liều mạng nhỉ."

Hắn đang cảm thán thì thấy bóng người lay động trong làn khói, Mãng Nhị đang định động thủ, lại phát hiện người xông tới lại chính là cháu trai Trịnh Sâm của mình, cười chào hỏi: "Ồ, Tiểu Sâm! Cháu cũng đến rồi à."

Trịnh Sâm cười: "Nhị thúc, cháu đã đổi tên thành Trịnh Thành Công rồi."

"Thành Công? Tên này không tệ." Mãng Nhị cười lớn.

Trịnh Thành Công: "Thiên Tôn nói, lần này chúng ta thu phục Di Châu, nhất định thành công, cho nên ban cho ta tên là Trịnh Thành Công."

Mãng Nhị cười lớn: "Tốt, xông lên! Cháu đi theo sau nhị thúc, nhị thúc bảo vệ cháu chu toàn."

Trịnh Thành Công: "Cháu đã trưởng thành rồi, có thể đi phía trước."

Mãng Nhị cười: "Nói bậy, cháu là đứa trẻ đọc sách mà lớn lên, cháu phải dùng đầu óc nhiều hơn, nhị thúc dùng sức mạnh là được rồi."

Vừa dứt lời, từ trong làn khói bên cạnh lại có một chiến sĩ da đen nhảy ra, thân thể nhanh nhẹn, một đao tấn công Trịnh Thành Công, dọa Trịnh Thành Công liên tiếp lùi về sau mấy bước.

Mãng Nhị quát lớn một tiếng, nhảy tới, "cheng cheng cheng", chỉ ba đao, đã chém ngã chiến sĩ da đen xuống đất.

Trịnh Thành Công cũng phải bội phục: "Vẫn là nhị thúc lợi hại!"

"Ha ha ha!" Mãng Nhị cười lớn: "Năm đó lão tử một mình, một thanh đao, nhảy lên kỳ hạm của Lưu Hương, chém giết từ đầu thuyền đến cuối thuyền, lại từ đầu thuyền đến cuối thuyền, ngay cả mắt cũng không chớp lấy một cái."

Chỉ là cuối cùng bị lưới đánh cá vây lại, suýt nữa mất mạng, toàn bộ dựa vào Thiên Tôn ở dưới nước cắt đứt dây lưới, mới cứu được hắn, loại chuyện này hắn đương nhiên không tiện nói ra.

Chương 1375: Bọn họ không cần con tin

Binh lính của thôn Cao Gia, tập đoàn hải tặc Trịnh thị, vương quốc Đại Đỗ, ba phe đều đang chen chúc tiến vào thành Zeelandia nho nhỏ. Trong thành, quân Hà Lan từ lâu đã bị pháo hỏa oanh tạc đến mức mất đi ý chí chiến đấu và hệ thống chỉ huy, làm sao có thể chống đỡ nổi.

Trận chiến hoàn toàn là nghiêng về một phía, sự kháng cự từ trên tường thành co cụm về phía trung tâm thành, từng lớp từng lớp thu hẹp, tiếng nổ của thủ pháo cũng dần lan về phía sâu nhất.

Âm thanh kháng cự ngày càng nhỏ.

Peter ngồi trong phòng chỉ huy của mình, im lặng cầm lấy một khẩu súng ngắn kiểu mới nhất, há miệng, nhét nòng súng vào trong miệng, rất muốn bóp cò, nhưng lại không nỡ bỏ mạng sống của chính mình.

Hắn thật sự không nghĩ ra, đối thủ tại sao lại cường đại như vậy, công hãm thành bảo của mình lại trôi chảy như vậy, đã nói là phải đánh bảy tháng cơ mà?

Phó quan từ bên ngoài chạy vào, nhìn thấy hắn muốn tự sát, không khỏi giật mình: "Trưởng quan, buông vũ khí đầu hàng, nói không chừng sẽ không bị giết."

Peter: "Bọn họ ngay cả đầu hàng cũng không tiếp nhận, làm sao có thể không giết ta?"

Phó quan: "..."

Peter: "Ta chết rồi, các ngươi đầu hàng, bọn họ có lẽ sẽ tiếp nhận."

Phó quan: "..."

Peter rốt cuộc hạ quyết tâm, bóp cò.

"Đùng!"

Thế là, trận công phòng chiến thành Zeelandia, đến đây kết thúc.

Quân Hà Lan còn sót lại giơ cờ trắng đầu hàng một lần nữa, đồng thời lớn tiếng hét về phía bên ngoài: "Trưởng quan đã chết, xin hãy tiếp nhận sự đầu hàng của chúng tôi."

Kẻ đầu tiên hiểu được lời bọn họ nói là hải tặc của tập đoàn Trịnh thị, dù sao trước đây Trịnh thị từng là người mua bán của người Hà Lan, bên trong có rất nhiều hải tặc biết nói tiếng Hà Lan, thái độ của bọn họ đối với người Hà Lan cũng rất vi diệu. Trước trận hải chiến vịnh Liêu La, bọn họ và người Hà Lan đang trong thời kỳ trăng mật, nhưng sau trận hải chiến vịnh Liêu La, lại biến thành kẻ thù sống chết.

Ai biết sau này có còn tái hôn nữa hay không?

Một số hải tặc tạm thời buông vũ khí trong tay xuống, không tấn công nữa, đều dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía đội trưởng bên cạnh, mà đội trưởng cũng đang tìm kiếm mệnh lệnh từ cấp cao hơn, thế là, binh lính tiền tuyến phần lớn dừng lại, cho đến khi Mãng Nhị dẫn theo Trịnh Thành Công đi tới tiền tuyến.

"Nhị đương gia, người Hà Lan đầu hàng rồi, chúng ta có nên tiếp nhận hay không?"

"Là giết sạch bọn họ hay là làm sao?"

Không ít hải tặc vội vàng hỏi.

Mãng Nhị cười toe toét: "Theo ta nói sao, đương nhiên là giết sạch. Thế nhưng, ta chỉ là một kẻ thô lỗ, cái gì cũng không hiểu, nghe ta thì không được."

Hắn quay đầu nhìn về phía Trịnh Thành Công: "Thành Công, cháu nói xem."

Trịnh Thành Công suy nghĩ 0,01 giây, liền nói: "Tiếp nhận sự đầu hàng của bọn họ."

Mãng Nhị cười: "Lý do tiếp nhận là gì? Nói cho nhị thúc nghe một chút."

Trịnh Thành Công nói: "Lúc trước Thiên Tôn đánh bại người Anh quốc, cũng tiếp nhận sự đầu hàng của người Anh quốc, hơn nữa còn chủ động mở ra hạn chế thông thương đối với người Anh quốc. Cháu nghĩ, Thiên Tôn đối mặt với người Hà Lan, hẳn là cũng có thái độ tương tự."

Mãng Nhị: "Vì thông thương?"

"Đúng!" Trịnh Thành Công nói: "Giết sạch bọn họ, chỉ là một chuyện vô nghĩa, kẻ cầm đầu đã bị trừng trị, vậy tội ác bọn họ gây ra, cũng coi như có lời giải thích, tiếp theo liền phải suy nghĩ từ phương diện lợi ích của quốc gia."

Hắn rất nghiêm túc nói: "Thông thương với Tây Dương, đối với quốc gia có lợi!"

"Nếu cháu đã nói như vậy." Mãng Nhị cười to: "Tốt, tiếp nhận sự đầu hàng của bọn họ."

Lời hắn vừa dứt, A Lạp Mễ mang theo một đám thổ dân, kêu gào, từ phía sau xông tới, xông thẳng về phía quân Hà Lan giơ cờ trắng.

Quân Hà Lan: "Các người đừng tới đây, chúng tôi đã đầu hàng rồi."

A Lạp Mễ nghe không hiểu, tiếp tục dùng tiếng địa phương hô to: "Chặt đầu bọn họ!"

"Gào gào!"

Một đám dũng sĩ thổ dân tiếp tục xông về phía trước.

Trịnh Thành Công dở khóc dở cười, lớn tiếng hô to một từ ngữ địa phương hắn học được: "Dừng lại!"

A Lạp Mễ trong nháy mắt phanh gấp, dũng sĩ phía sau không hãm được, "bịch" một tiếng đụng vào người A Lạp Mễ, sau đó "bịch bịch" ngã thành một đống.

A Lạp Mễ bị đặt ở dưới cùng, gian nan ngẩng đầu lên: "Hả? Tại sao... phải dừng lại?"

Trịnh Thành Công: "Giết... cái gì cũng không có... bắt sống... có thể đòi bồi thường."

A Lạp Mễ mừng rỡ: "Ơ? Còn có thể như vậy sao?"

Ông ta đang lo lắng mình rất nghèo, tài vật trong tay đổi đồ với bằng hữu người Hán ngày càng khó khăn, bắt vài tù binh để đổi tiền, chẳng phải là rất hay sao.

A Lạp Mễ lật người ngồi dậy: "Dừng tay! Đừng giết bọn họ, giết chết rồi, không thể đổi tiền được."

Dũng sĩ vương quốc Đại Đỗ: "Gào gào gào!"

Thổ dân rốt cuộc dừng lại, không còn chạy lung tung trên chiến trường gây rối nữa, Trịnh Thành Công cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm, đám thổ dân này thật sự là quá mức cản trở.

A Lạp Mễ mang theo người của ông ta, đi sang bên cạnh đứng xem náo nhiệt.

Ngay lúc này, trong đám đông thổ dân có một thiếu niên 13,14 tuổi chen ra, người này chính là con trai của Cam Tử Hạt A Lạp Mễ, tên là Cam Tử Hạt Mã Lộc.

Người Tây dương đặt họ ở phía sau, nhưng người vương quốc Đại Đỗ đặt họ ở phía trước, Cam Tử Hạt mới là họ, A Lạp Mễ và Mã Lộc phía sau mới là tên.

Mã Lộc đi tới bên cạnh A Lạp Mễ, nhẹ nhàng kéo kéo tay áo ông ta.

A Lạp Mễ cúi đầu: "Ồ, con trai ta, sao con cũng đến chiến trường rồi? Tuổi còn nhỏ như vậy, đã dũng cảm lên chiến trường rồi sao? Thật là quá giỏi! Thần dân nhất định sẽ cảm thấy tự hào vì có vị vương tử dũng cảm như vậy."

Mã Lộc thấp giọng nói: "Phụ vương, chẳng lẽ người không phát hiện ra, trong trận đại chiến lần này, chúng ta ngoại trừ gây rối, kỳ thật chưa hề làm gì sao?"

A Lạp Mễ: "..."

Được rồi, kỳ thật bản thân ông ta cũng phát hiện ra điểm này, nhưng mà, mặt mũi kiêu ngạo không thể vứt bỏ, chuyện này không thể thừa nhận.

A Lạp Mễ: "Chúng ta là chủ lực! Trận chiến này, chúng ta là chủ lực đó."

Mã Lộc: "..."

Mã Lộc ở trong thành Nam Đồn, thường xuyên tiếp xúc với Trịnh Thành Công, Thi Lang hai thiếu niên tuổi tác tương đương, hắn càng ngày càng phát hiện ra một vấn đề, đó chính là "Người

càng ít kiến thức, càng cố chấp giữ thể diện", phụ vương chắc chắn là người có rất ít kiến thức.

Phương diện này không tranh luận với phụ vương nữa!

Hắn thấp giọng nói: "Phụ vương, con càng ngày càng phát hiện, chúng ta rất vụng về. Thật sự, càng ngày càng phát hiện ra điểm này."

A Lạp Mễ không nói lời nào, không thừa nhận, nhưng trong lòng ông ta cũng biết con trai nói đúng.

Mã Lộc: "Con muốn lên thuyền của bằng hữu người Hán, học tập kiến thức cùng bọn họ. Con nghe Trịnh Thành Công nói, bên người Hán có trường học, có thể học được tất cả mọi thứ muốn học. Con muốn đi học những kiến thức mới mẻ kia, tương lai, khi con học thành trở về, sẽ dẫn dắt thần dân của chúng ta, chân chính bước lên con đường hạnh phúc."

A Lạp Mễ: "Con không phải đứa trẻ bình thường, con là một vị vương tử, con chạy tới bộ lạc khác, sẽ biến thành con tin."

Mã Lộc thở dài: "Phụ vương à, bọn họ cần con tin sao? Người hẳn là cũng nhìn ra rồi, nếu bọn họ có ác ý, bất cứ lúc nào cũng có thể giết sạch toàn bộ người vương quốc Đại Đỗ chúng ta, bọn họ căn bản không cần một vương tử làm con tin."

A Lạp Mễ: "..."

Mã Lộc: "Con tin tưởng bọn họ là bằng hữu, không phải kẻ thù, đi đến chỗ bằng hữu, không thể gọi là con tin."

Chương 1376: Tiền bồi thường chiến tranh

Khi A Lạp Mễ và Mã Lộc còn đang thương lượng vấn đề "du học", dân đoàn thôn Cao Gia và hải tặc đoàn Trịnh thị đã bắt đầu thu giữ vũ khí trang bị của binh lính Hà Lan đầu hàng, có hơn hai trăm người da trắng đầu hàng, người da đen thì có hơn ba trăm người.

Bên trong không phải toàn bộ đều là binh lính, cũng có một số thương nhân, nhà thám hiểm và gia quyến, thậm chí còn có một vị truyền giáo sĩ người Hà Lan tên là Phạm Bố Luyện.

Giáo sĩ ở các nước phương Tây đều có chức trách "điều đình" chiến tranh, cho nên khi chiến tranh dừng lại, vị truyền giáo sĩ tên là Phạm Bố Luyện này lập tức hướng về phía người của tập đoàn Trịnh thị hô lớn: "Này! Trịnh Nhị tiên sinh, ngươi còn nhận ra ta không? Chính là ta, truyền giáo sĩ Phạm Bố Luyện."

Hắn chào hỏi xong Mãng Nhị, lại quay đầu chào hỏi A Lạp Mễ: "Thái Dương Vương tôn kính, ngài còn nhớ ta không? Phạm Bố Luyện! Ta từng tặng thuốc men cho các ngươi."

Trong thời gian ngắn ngủi, hắn đã chuyển từ tiếng Hán để chào hỏi Mãng Nhị, sau đó lại chuyển sang tiếng địa phương, tuy nói không được lưu loát lắm, nhưng hắn lại có thể giao tiếp với A Lạp Mễ.

Điều này thật khiến cho người của thôn Cao Gia kinh ngạc một phen: "Lợi hại! Người này lại có thể nói được ngôn ngữ của vương quốc Đại Đỗ."

Phạm Bố Luyện: "Tại hạ tinh thông mười bảy loại ngôn ngữ, còn có hơn hai mươi loại không được tinh thông lắm, chỉ là biết sơ sơ một chút."

Mọi người: "!!!"

Ngay cả sợi bông Thiên Tôn đang bám vào ngực Trịnh Thành Công nghe lén cũng giật mình: Bà nội cha, thứ yêu nghiệt gì lợi hại như vậy? Lão tử rất muốn mang người này về xây dựng một cái "Học viện Ngoại ngữ."

Phạm Bố Luyện: "Mặc dù ta là người Hà Lan, nhưng ta chỉ là sinh ra ở Hà Lan mà thôi, trên thực tế ta là con của Thượng Đế, là sứ giả của thần, không thuộc về bất kỳ quốc gia nào, ta với thái độ tuyệt đối trung lập, giải quyết tranh chấp cho tất cả các quốc gia, bảo đảm công bằng."

Tuyệt đối trung lập cái rắm, công bằng cái chim! Lý Đạo Huyền mới không tin lời hắn nói, nhưng để cho tên này ra mặt làm người trung gian, cũng coi như là một lựa chọn tốt, cứ nghe hắn nói gì đã.

Phạm Bố Luyện: "Hà Lan đã chiến bại, bọn họ thẳng thắn thừa nhận thất bại của mình, dựng cờ trắng, xin Đại Minh và vương quốc Đại Đỗ rộng lượng tha cho tính mạng của những người này. Công ty Đông Ấn sẽ vui lòng bỏ ra một khoản tiền chuộc bọn họ về. Xin hãy đưa ta đến Macau, ta sẽ tự mình tìm kiếm thuyền bè ở Macau, đi đến tổng bộ của Công ty Đông Ấn, giúp các ngươi đòi tiền chuộc. Nếu như các ngươi còn có yêu cầu gì khác, ta cũng có thể chuyển lời."

"Để ta dẫn ngươi đi gặp thủ lĩnh của bọn ta trước đã." Mãng Nhị cười nói: "Ở đây không tiện nói chuyện này."

Phạm Bố Luyện: "Là đi gặp Trịnh Chi Long, Trịnh tướng quân sao?"

Mãng Nhị cười khẩy một tiếng: "Còn có người lợi hại hơn nữa."

Vì vậy, sau một nén nhang, Phạm Bố Luyện được đưa đến bãi biển, Lý Đạo Huyền, Trịnh Chi Long, Tào Văn Chiếu, Giang Thành, một đám tướng lĩnh của thôn Cao Gia đều ngồi ở đây với một đống bàn ghế tạm thời, còn có một vị Đường vương Chu Duật Kiện đi theo thuyền đến xem náo nhiệt.

Lúc này, Trịnh thị trên danh nghĩa đã trở thành thuộc hạ của Chu Duật Kiện, khẩu hiệu "Ủng lập Đường vương, lật đổ hôn quân" đã hô hào ra ngoài.

Cho nên, trong đám người ngồi ở đây, trên danh nghĩa lão đại hẳn là Chu Duật Kiện.

Nhưng tất cả mọi người đều biết ai mới là lão đại thực sự, ngay cả A Lạp Mễ cũng biết.

Vì vậy, Phạm Bố Luyện được đưa đến chiếc ghế đối diện Lý Đạo Huyền.

"Phạm giáo sĩ, mời ngồi, mời ngồi, uống chén trà nào!" Lý Đạo Huyền trông có vẻ rất hòa nhã, vô hại.

Nhưng Phạm Bố Luyện đã trải qua vô số cuộc đàm phán, vừa nhìn liền biết đây là một nhân vật không dễ lừa gạt, phải cẩn thận ứng phó.

Lý Đạo Huyền: "Tôi biết ông đến đây làm gì, giáo sĩ mà, chuyên môn hòa giải."

Phạm Bố Luyện: "Sao có thể gọi là hòa giải chứ, ta đang nỗ lực vì hòa bình thế giới."

Lý Đạo Huyền cười: "Được rồi, coi như ông đang nỗ lực vì hòa bình thế giới đi. Sự tồn tại của ông cũng có chút ích lợi cho thế

giới, ví dụ như... Lần này có thể giúp chúng ta làm người truyền tin."

Phạm Bố Luyện: "..."

Lý Đạo Huyền nói: "Tôi sẽ nói thẳng yêu cầu của chúng tôi, thứ nhất, từ nay về sau, người Hà Lan rút khỏi đảo Di Châu, tất cả đất đai trên hòn đảo này đều thuộc về Đại Minh và vương quốc Đại Đỗ, người Hà Lan không được phép nhúng tay vào nữa, nếu không, sẽ bị coi là đồng thời tuyên chiến với Đại Minh triều và vương quốc Đại Đỗ. Tuyên chiến với chúng tôi sẽ có kết cục gì, ông đã thấy rồi đấy."

Phạm Bố Luyện: "Tại hạ sẽ chuyển lời."

Lý Đạo Huyền tiếp tục nói: "Thứ hai, mỗi một tù binh của tôi đều phải tính thành một lượng bạc để chuộc, các người tự mình tính một cái giá hợp lý đi, tôi cũng không đòi hỏi nhiều đâu, tiền chuộc bên Châu Âu là bao nhiêu một người, các người cứ theo đó mà trả."

Phạm Bố Luyện: "Đây là một yêu cầu hợp lý, ta có thể thay mặt người Hà Lan chấp nhận."

Lý Đạo Huyền: "Cả người da đen cũng chuộc hết đi nhé, tôi không muốn giữ lại những nô lệ da đen này."

Phạm Bố Luyện: "Người da đen là nô lệ rất tốt, vì sao tiên sinh lại không muốn?"

Lý Đạo Huyền: "Bởi vì, tôi ghét nhất chính là chủ nghĩa chủng tộc và nô lệ da đen."

Phạm Bố Luyện: "..."

Hơi im lặng một chút, nhưng cuộc đàm phán vẫn phải tiếp tục: "Công ty Đông Ấn có thể sẽ không muốn trả tiền chuộc cho những

người da đen này."

Lý Đạo Huyền: "Không sao, người da đen giảm giá 50%! Nếu giảm giá 50% mà bọn họ còn không muốn, tôi sẽ cho những người da đen này một chiếc chiến hạm, một lô vũ khí, đồng thời nói cho bọn họ biết, chủ nhân da trắng của bọn họ đã bán đứng bọn họ. Đến lúc đó, những người da đen phẫn nộ không biết có vung đao về phía chủ nhân cũ của mình hay không."

Phạm Bố Luyện: "!"

Nói cũng phải, khả năng này thật sự rất lớn.

Lý Đạo Huyền: "Điều thứ ba, chính là vấn đề về thương mại."

Phạm Bố Luyện: "Các ngươi muốn cấm người Hà Lan buôn bán sao? Điều này không thực tế, bọn họ sẽ vì thương mại mà phát động chiến tranh lần nữa. Đến lúc đó, cho dù Giáo Đình ra mặt cũng không ngăn cản được."

Lý Đạo Huyền cười khẩy một tiếng: "Đó cũng không đến mức như vậy! Tôi có thể cho phép bọn họ đến đây buôn bán, nhưng bọn họ cần phải trả một cái giá nhất định cho việc buôn bán."

Phạm Bố Luyện: "Cái giá gì?"

Lý Đạo Huyền: "Trả một khoản tiền bồi thường chiến tranh cho vương quốc Đại Đỗ."

"A?"

Phạm Bố Luyện sửng người, không hiểu lắm.

Bồi thường cho một quốc gia văn minh thì hắn còn có thể hiểu được, bồi thường cho một đám người nguyên thủy? Có cần thiết như vậy không?

A Lạp Mễ ở bên cạnh nghe không hiểu, nhưng con trai ông ta

là Mã Lộc lại có thể nghe hiểu được nhiều tiếng Hán hơn, thấp giọng nói bên tai phụ vương: "Hắn đang giúp chúng ta đòi tiền của người Hà Lan."

Lý Đạo Huyền: "Người Hà Lan trong quá trình xây dựng thành trì, pháo đài trên đảo Di Châu, không ngừng xâm chiếm đất đai của vương quốc Đại Đỗ, tàn sát nhân dân của bọn họ, chia rẽ các bộ lạc của bọn họ. Khiến cho một bộ phận bộ lạc của vương quốc Đại Đỗ tàn sát lẫn nhau, thậm chí lấy việc 'xuất thảo' làm niềm vui. Người Hà Lan đã gây ra tổn hại cho vùng đất này, chẳng lẽ không nên bồi thường sao?"

Nói đến đây, Lý Đạo Huyền nghiêm nghị nói: "Nếu không trả đủ tiền bồi thường chiến tranh để bù đắp cho tổn thất mà bọn họ phải gánh chịu, thì người Hà Lan đừng hòng tiến hành bất kỳ hoạt động thương mại nào ở đây."

Chương 1377: Học hỏi một chút

Phàn Bố Luyện nghe đối phương dùng mậu dịch để uy hiếp, liền biết người Hà Lan chắc chắn sẽ đồng ý bồi thường.

Người Hà Lan vì mậu dịch, rất sẵn sàng hy sinh.

Nói đến đây, không thể không nhắc tới sự kiện "Hamada Yahei".

Sự kiện Hamada Yahei là một cuộc xung đột mậu dịch xảy ra vào năm 1628 (năm Sùng Trinh thứ nhất nhà Minh, năm Khoan Vĩnh thứ năm của Nhật Bản) giữa Đài Loan do Công ty Đông Ấn Hà Lan cai trị và Nhật Bản. Nhật Bản gọi đây là sự kiện Đại Viên hoặc sự kiện Nô Di Tư.

Diễn biến cụ thể của sự kiện này khá dài, sách này xin lược bỏ một trăm triệu chữ, trực tiếp đi vào trọng tâm.

Tổng đốc Đài Loan của Hà Lan, Pieter Nuyts, đã đắc tội với thương nhân Nhật Bản Hamada Yahei.

Hamada Yahei sau khi về nước, đã khóc lóc, làm ầm ĩ, rồi tuyệt thực.

Chính quyền Nhật Bản vì muốn bảo vệ con dân, đã đóng cửa thương điếm của Hà Lan ở Hirado. Mặc dù Hà Lan đã nhiều lần giao thiệp với Nhật Bản để khôi phục quan hệ thương mại, nhưng đều không thành công. Batavia cảm thấy tình hình nghiêm trọng, vào năm 1629 đã cách chức Pieter Nuyts và kết án ông ta hai năm tù. Năm 1632, Hà Lan dẫn độ Pieter Nuyts đến Nhật Bản giam giữ,

hoạt động mậu dịch của người Hà Lan ở Nhật Bản mới được khôi phục.

Từ sự kiện này có thể thấy, người Hà Lan vì mậu dịch, không tiếc "hy sinh to lớn", ngay cả quan chức cấp tổng đốc của mình cũng có thể hy sinh, chỉ để duy trì mậu dịch thông suốt.

Hiện tại, Đại Minh triều muốn thay mặt thổ dân đòi một khoản bồi thường chiến tranh, vậy thì họ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Phàn Bố Luyện: “Được! Tôi sẽ chuyển lời này cho Công ty Đông Ấn, tôi tin rằng họ sẽ đồng ý với phần lớn yêu cầu của các vị.”

Lý Đạo Huyền mỉm cười: “Rất tốt, vậy thì cứ như vậy đi.”

Nói đến đây, Lý Đạo Huyền không nói nữa.

Giang Thành bên cạnh lên tiếng: “Phàn giáo sĩ, tôi sẽ sắp xếp một chiếc thuyền đưa ông đến Macau, nhưng ngoại trừ ông ra, tất cả những tù binh còn lại đều không được rời đi. Bất kể nam nữ, đều sẽ được chúng tôi bố trí lao động cải tạo, nam sẽ bị điều đi đào mỏ, sửa đường, nữ sẽ bị bắt buộc vận hành máy dệt… Bao giờ bọn họ được giải thoát khỏi lao động cải tạo, thì phải xem tốc độ của ông.”

Phàn Bố Luyện giật mình: “Đào mỏ, sửa đường? Sẽ chết người đấy! Xin đừng ngược đãi tù binh của chúng tôi.”

Giang Thành: “Yên tâm, việc đào mỏ và sửa đường của chúng tôi tương đối nhẹ nhàng, sẽ không hành hạ người ta đến chết. Nhưng những phu nhân, tiểu thư nhà quan da trắng mỏng manh, không biết có bị kiệt sức hay không, vì vậy, ông cần phải nhanh lên một chút.”

Phàn Bố Luyện vội vàng nói: “Hiểu rồi, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Giang Thành: “Mang một chiếc thuyền nhanh đến đây, đưa ông ta đến Macau.”

“Đến đây, đến đây!”

Một cái đầu thò ra từ đằng xa, là Mông Cổ Thiên Khả Hãn Ngạch Triết.

Cậu ta còn quá nhỏ, trong trận chiến lần này không được ra trận trực tiếp, nhưng con tàu mà cậu ta phụ trách lại là một con tàu siêu tốc, động cơ điện nhỏ do Thiên Tôn cung cấp, khi chạy hết tốc lực, tốc độ gần 30 hải lý/giờ, trong số rất nhiều tiên thuyền ở thôn Cao Gia, nó cũng được coi là chiếc chạy nhanh nhất, tốc độ đó thật sự nhanh như chớp giật.

Rất thích hợp với chiến thuật hitrun của người Mông Cổ.

Phàn Bố Luyện lên thuyền của Ngạch Triết, hướng về cảng Macau…

Vừa mới lên thuyền, ông ta đã cảm nhận được sự phi phàm của con thuyền này.

Nó không có buồm, không có mái chèo, nhưng chạy cực kỳ nhanh, hơn nữa, phía đuôi thuyền còn có những con sóng trắng xóa cuồn cuộn, giống như một con cá lớn đang cố sức vẫy đuôi, khuấy động dòng nước để tiến về phía trước.

Phàn Bố Luyện không khỏi kinh ngạc nói: “Con thuyền này là vật sống sao? Là một con cá lớn đang bơi à?”

Ngạch Triết: “Hắc hắc! Đừng hỏi nữa, tôi sẽ không ngốc nghếch nói cho ông biết chuyện này đâu, ông cứ ngoan ngoãn làm một hành khách là được rồi, đừng có mơ tưởng làm gian tế.”

Phàn Bố Luyện: “…”

Được rồi, không dám hỏi về vấn đề này nữa.

Phàn Bố Luyện lại đổi hướng hỏi: “Tại sao các người lại muốn bênh vực những thổ dân của vương quốc Đại Đỗ đó? Có phải là muốn mượn danh nghĩa giúp vương quốc Đại Đỗ đòi tiền, rồi bỏ vào túi riêng của mình không?”

Ngạch Triết cười lớn: “Mấy đồng tiền ấy thì đáng là bao? Thiên Tôn căn bản là không thèm để ý! Thiên Tôn chỉ là đang chăm sóc các dân tộc thiểu số mà thôi. Trong mắt Thiên Tôn, thổ dân của vương quốc Đại Đỗ, đều là một trong năm mươi sáu dân tộc của Đại Minh triều.”

Phàn Bố Luyện: “A?”

Ngạch Triết tiếp tục nói: “Đại Minh triều rất lớn, rất rất lớn, có một số dân tộc rất văn minh, ví dụ như người Hán, nhưng cũng có một số dân tộc rất nghèo và lạc hậu. Ví dụ như những dân tộc kỳ lạ ở vùng núi Vân Nam, Quý Châu, rồi lại ví dụ như vương quốc Đại Đỗ… Bọn họ vẫn còn tương đối nguyên thủy.”

Thực ra cậu ta rất muốn nói cả người Mông Cổ, nhưng lại cảm thấy người Mông Cổ tuy không tính là văn minh, nhưng cũng không tính là quá nghèo và lạc hậu, cơ bản là người Mông Cổ vẫn có chút thực lực, nên cố tình không nhắc đến.

Ngạch Triết nói: “Thiên Tôn yêu thương chúng sinh, năm mươi sáu dân tộc đều là con dân của ngài ấy, ngài ấy sẽ không vì người vương quốc Đại Đỗ nguyên thủy mà bỏ rơi bọn họ. Ngài ấy thậm chí sẽ không vì một số dân tộc từng tạo phản mà ruồng bỏ bọn họ.”

Phàn Bố Luyện đột nhiên giật mình, nhớ đến một câu nói: Tình yêu của Chúa là tình yêu vô điều kiện, ngài ấy sẽ không thiên vị hay phân biệt đối xử dựa trên tín ngưỡng, chủng tộc, giới tính của con người.

Phàn Bố Luyện hơi sững sờ: “Các người là giáo phái gì vậy?”

Ngạch Triết tỏ vẻ kiêu ngạo nói: “Giáo phái Đạo Huyền Thiên Tôn!”

Phàn Bố Luyện âm thầm ghi nhớ giáo phái này trong lòng…

Thực ra, các nhà truyền giáo phương Tây cũng rất biết thích ứng.

Trong quá trình truyền giáo trên toàn thế giới, bọn họ cũng không ngừng thỏa hiệp với các giáo phái khác, ví dụ như khi Thiên Chúa giáo mới du nhập vào Trung Quốc, để lấy lòng người nhà Minh, bọn họ đã cố tình mặc tăng phục của Phật giáo, và tự xưng mình là “Phiên tăng”.

Sau này, bọn họ biết được thứ lợi hại nhất ở Trung Quốc không phải là Phật giáo, mà là Nho giáo.

Vì vậy, bọn họ từ bỏ tăng y, bắt đầu nuôi tóc, để râu, mặc trang phục Nho giáo, tinh thông Tứ Thư Ngũ Kinh. Thậm chí còn dùng tiếng Latin để dịch Tứ Thư Ngũ Kinh, tự xưng là “Tây Nho”.

Từ “Thượng Đế” chính là do các nhà truyền giáo phương Tây đặt ra để phù hợp với văn hóa bản địa Trung Quốc. Dịch thẳng ra có nghĩa là “Hoàng đế trên trời”, xem nào, bản địa hóa hoàn hảo đến nhường nào.

Phàn Bố Luyện thầm nghĩ: Nếu như ta có thể kết hợp Chúa Trời của chúng ta với Thiên Tôn của giáo phái Đạo Huyền Thiên Tôn, nói không chừng có thể mở ra cục diện ở đây.

Phàn Bố Luyện nói với Ngạch Triết: “Tôi có thể xin một quyển kinh thư của giáo phái Đạo Huyền Thiên Tôn để xem thử được không?”

“Chuyện nhỏ!” Ngạch Triết trở lại khoang thuyền, không lâu

sau đã ôm một chồng sách dày cộp ra, ném sang chỗ Phàn Bố Luyện: “Cho ông, 《 Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện , từ tập 1 đến tập 32, đều ở đây cả.”

Phàn Bố Luyện cầm một quyển sách lên lật xem: “Ồ? Lại là hình thức tranh vẽ! Vậy thì dễ hiểu rồi.”

Từ đây đi thuyền đến Macau còn phải mất một khoảng thời gian, tranh thủ xem nào.

Phàn Bố Luyện bắt đầu học tập một cách miệt mài, xem, xem, xem!

Thuyền nhanh rẽ sóng, hướng về Macau, không biết đã mất bao lâu, cuối cùng cũng đến Macau. Phàn Bố Luyện không ăn, không uống, không ngủ, đọc một hơi hết toàn bộ 《 Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện 》, trong lòng coi như cũng có hiểu biết cơ bản.

Chương 1378: Lưu học sinh

Bến tàu Ma Cao.

Khoái thuyền chậm rãi cập bến.

Ngạch Triết tiễn Phạm Bố Luyện xuống thuyền, xoay người định rời đi.

Phạm Bố Luyện đột nhiên lên tiếng: "Vị tiên sinh trẻ tuổi này, ta đã đọc xong quyển 《Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện》 của các ngươi, nghiên cứu sâu sắc một phen, luôn cảm thấy Thiên Tôn của các ngươi có lẽ chính là Thượng Đế ở chỗ ta. Ở phương Tây ngài ấy là Thượng Đế, đến phương Đông các ngươi lại gọi là Đạo Huyền Thiên Tôn, kỳ thật chúng ta đều là tín đồ đấy."

"A?" Ngạch Triết: "Ông lại nói hươu nói vượn gì thế?"

Phạm Bố Luyện: "Thật đấy, ta thật sự cảm thấy như vậy."

Ngạch Triết: "Ông cứ việc lừa gạt, tin ông một câu chính là đạo tâm của ta không đủ kiên định."

Phạm Bố Luyện cũng không vội, thầm nghĩ: Chờ ta trở về, xem kỹ lại 《Thánh Kinh》, tìm vài chỗ giống với 《Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện》, lấy ra bịa đặt một phen, đến lúc đó các ngươi sẽ tiếp nhận Thiên Chúa giáo của ta.

...

Cùng lúc đó, thành Zeelandia.

Một đám mũ lam mũ vàng thôn Cao Gia, chèo thuyền, đổ bộ lên thành Zeelandia. Bọn họ đến đây chủ yếu là vì một chuyện:

Xây dựng trại cải tạo lao động!

Chuyện cải tạo lao động nhất định phải đối xử bình đẳng.

Không thể chỉ bắt đồng bào mình đi cải tạo lao động, người nước ngoài nếu phạm lỗi, cũng phải cải tạo lao động.

Đám lính hỏa súng da trắng và lính nô lệ da đen kia, người người đều là thanh tráng khoẻ mạnh, rất dễ sai khiến, bảo bọn họ xây dựng lại thành Zeelandia bị phá hỏng, xây dựng lại một bến cảng rộng rãi hơn, đúng rồi, tiện thể xây thêm vài căn nhà...

Chậc chậc! Thật là sướng!

Ngoài ra còn có những thổ dân địa phương từng thần phục người Hà Lan, sau khi người Hà Lan bị đánh bại, bọn họ mất đi "chủ nhân", nhất thời lâm vào mê mang, rất lo lắng người vương quốc Đại Đỗ nhân cơ hội tiêu diệt toàn bộ bọn họ.

Điều này cũng cần người thôn Cao Gia ra mặt, an ủi cảm xúc của bọn họ, đứng ra hoà giải, để vương quốc Đại Đỗ không truy cứu chuyện bọn họ từng thần phục người Hà Lan, một lần nữa quy thuận dưới trướng A Lạp Mễ vương quốc Đại Đỗ.

Thành Zeelandia bắt đầu một loạt công trình lớn, dùng tiền công hậu hĩnh, chiêu mộ rất nhiều lao động địa phương.

Tiền công thôn Cao Gia đưa ra cao hơn người Hà Lan rất nhiều.

Những thổ dân từng thần phục người Hà Lan này càng dễ dàng tiếp nhận chuyện "làm công nhân" hơn so với những thổ dân trong núi, rất dễ dàng từ công nhân của người Hà Lan chuyển thành công nhân của thôn Cao Gia.

Công cuộc kiến thiết rầm rộ bắt đầu.

Còn hạm đội lớn của thôn Cao Gia lại giương buồm ra khơi, hướng về phía thành trì của người Tây Ban Nha ở phía bắc đảo Di Châu...

Mấy ngày sau, người Tây Ban Nha cũng bị đuổi khỏi đảo Di Châu.

Bảo Đảo rốt cuộc tuyên bố giải phóng toàn bộ! Do vương quốc Đại Đỗ và dân đoàn thôn Cao Gia liên hợp quản lý.

...

Ngay lúc tình hình đảo Di Châu phát triển vượt bậc...

Vương tử của vương quốc Đại Đỗ, Cam Tử Hạt Mã Lộc, mặc một bộ trang phục võ lâm kiểu người Hán do Trịnh Thành Công tặng, lên "tàu Bình Di" do Trịnh Thành Công phụ trách, trải qua một phen vất vả vượt biển, rốt cuộc đến được bến tàu Định Hải Chu Sơn.

Tuy là cư dân trên đảo, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời Cam Tử Hạt Mã Lộc đi tàu, lại còn là một chuyến đi dài như vậy, thật sự khiến hắn hơi chịu không nổi.

Trên đường mưa gió bập bềnh, tàu lớn lắc lư, khiến Mã Lộc nôn hết mật xanh mật vàng, may mà đứa trẻ nguyên thủy đủ cứng cáp, giống như Ngạch Triết năm đó, có hành hạ thế nào cũng không chết được, cuối cùng cũng bình an vô sự đến được đích đến.

Giây phút nhìn thấy bến tàu Định Hải Chu Sơn, linh hồn bé nhỏ của Mã Lộc như bị bạo kích.

Nhà cửa!

Rất nhiều nhà cửa!

Nhiều hơn nhà cửa trong thành Nam Đồn không biết bao nhiêu

lần, hơn nữa toàn là nhà xi măng kiên cố bền chắc, toà nào toà nấy vững chãi.

Mã Lộc biết, loại nhà kiên cố này có thể chống chọi được bão tố, còn thần dân vương quốc Đại Đỗ, thường thường vì một trận bão tố mà mất đi nhà tranh của bọn họ...

Đường phố sạch sẽ ngăn nắp, còn hơn cả thành Nam Đồn, trên đường xe cộ nườm nượp, rất nhiều tiểu thương bày đủ loại hàng hoá rao bán.

Sự phồn hoa của thương nghiệp đó cũng không phải thành Nam Đồn có thể so sánh được.

Mã Lộc lộ ra dáng vẻ chưa từng thấy bao giờ, kinh ngạc há hốc mồm: "Hoá ra bên các người lại giàu có như vậy. Chênh lệch giữa chúng tôi và các người cũng thật lớn a."

Trịnh Thành Công cười nói: "Trước kia chúng tôi cũng rất nghèo, sau này Thiên Tôn lão nhân gia đến, chúng tôi mới giàu có lên."

"Bánh nướng đây, một văn tiền hai cái bánh nướng." Một người đàn ông dáng người thấp bé đang ra sức rao hàng bên đường: "Bánh nướng đây."

Trịnh Thành Công trả một văn tiền, mua hai cái, đưa cho Mã Lộc một cái, hai người vừa đi vừa nhai, thơm phức, ăn đến nỗi Mã Lộc không dừng miệng được.

"Ở đây, chỉ cần muốn ăn, bất cứ lúc nào cũng có thể mua được ở ven đường." Trịnh Thành Công nói: "Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là ngươi phải có tiền."

Mã Lộc: "Ta đã học được ở thành Nam Đồn rồi, chỉ cần chăm chỉ làm việc thì sẽ có tiền, đúng không?"

"Đúng!" Trịnh Thành Công: "Ai cũng như nhau, ở chỗ ta, mọi người dùng lao động để đổi lấy thù lao."

Mã Lộc: "Kỳ thật trong bộ lạc của ta cũng vậy, chỉ là... Bọn ta chưa từng tổng kết chuyện này ra."

Trịnh Thành Công: "Ngươi vậy mà biết dùng từ tổng kết."

Mặt Mã Lộc hơi đỏ lên: "Học theo ngươi đấy."

Trịnh Thành Công: "Đến đây rồi thì không cần học theo ta nữa, bên này có trường học rất tốt, đi thôi, ta dẫn ngươi đến báo danh."

Trường học lợi hại nhất trên đảo Chu Sơn đương nhiên là "Trường Hàng Hải Chu Sơn" do Lý Đạo Huyền tự mình làm hiệu trưởng, nhưng đó là trường quân đội, hiển nhiên không đủ dùng.

Trên đảo còn có một trường học bình thường, tên là "Trường con cháu nhân dân Chu Sơn", học sinh trong đó đa số là con em công nhân làm việc trên đảo Chu Sơn, đúng rồi, còn có nông dân nữa, đất đai trên đảo tuy không nhiều, nhưng trồng một ít ruộng nhỏ vẫn được.

Trường con em hiện tại có lớp tiểu học, lớp sơ trung, lớp cao trung đang trong quá trình xây dựng, hiện tại lực lượng giáo viên còn hơi thiếu hụt.

Trịnh Thành Công dẫn Mã Lộc đến cổng trường, đang định giới thiệu hắn đi vào thì ông lão gác cổng cười, đánh giá Mã Lộc từ trên xuống dưới một lượt, vui vẻ nói: "Không cần nói ta cũng đoán được, đây là con của thợ săn nhỉ?"

Mã Lộc: "Ái chà! Đúng đúng đúng, cháu là con nhà thợ săn. Lão tiên sinh ngài thật tinh mắt, sao nhìn ra được vậy?"

Ông lão gác cổng cười nói: "Nhìn màu da này, vóc người này của cậu, không phải con nhà thợ săn thì là gì? Cậu nhất định đánh

nhau rất giỏi nhỉ! Không được bắt nạt bạn học đâu đấy."

Mã Lộc lộ ra nụ cười ngại ngùng: "Không dám."

Ông lão gác cổng: "Giọng điệu nói chuyện của cậu kỳ lạ thật, đến từ đâu vậy?"

Mã Lộc lúng túng: "Chuyện này..."

Trịnh Thành Công cười nói: "Đại gia, ông đừng làm khó hắn nữa, hắn là du học sinh đấy, chuẩn bị nhập học lớp 1 tiểu học."

"Du học sinh?" Ông lão gác cổng: "A? A?"

Đứa nhỏ lớn như vậy, du học lại học từ lớp 1 tiểu học sao?

Ông lão gác cổng hoàn toàn không hiểu nổi!

Chương 1379: Giúp đỡ có giới hạn

Mã Lộc vừa bước vào trường học, liền nhìn thấy một đám học sinh tiểu học đang tập thể dục trên thao trường.

Tuổi của những đứa trẻ này đều nhỏ hơn Mã Lộc rất nhiều, nhỏ nhất chỉ mới 5,6 tuổi, mà Mã Lộc đã 14 tuổi rồi.

Ánh mắt hắn đảo qua đám trẻ con, phát hiện bọn chúng đều mặc quần áo chỉnh tề, y phục trên người đẹp hơn hẳn so với trẻ con ở vương quốc Đại Đỗ.

Mã Lộc hiện tại đang mặc bộ võ phục giang hồ mà Trịnh Thành Công tặng, làm từ vải bông, chất liệu rất tốt, đối với người vương quốc Đại Đỗ mà nói đã là y phục xa xỉ bậc nhất rồi.

Hắn còn tưởng loại y phục này phải như Trịnh Thành Công, thân là "Chiến hạm đề đốc" mới có tư cách mặc, nào ngờ đứa trẻ ở đây, đứa nào đứa nấy đều mặc y phục cùng đẳng cấp.

Mã Lộc: "A? Trẻ con ở đây đều mặc đẹp như vậy sao, mỗi người bọn chúng đều có giày vải để mang..."

Trịnh Thành Công gật đầu: "Đây là chuyện thường tình thôi!"

Mã Lộc nhìn thấy bọn trẻ đang tập thể dục theo đài phát thanh, không khỏi tò mò hỏi: "Bọn chúng đang tập cái gì vậy?"

Trịnh Thành Công: "Đây là thể dục phát thanh, dùng để hoạt động thân thể. Bởi vì công việc chính của những đứa trẻ là đọc sách, ngày nào cũng ngồi một chỗ không tốt cho sức khoẻ, cho nên Thiên Tôn cưỡng chế yêu cầu, tất cả những đứa trẻ sau khi học

xong hai tiết, phải ra ngoài vận động, cho cơ bắp giãn ra."

Nghe vậy, vẻ mặt của Mã Lộc nhất thời trở nên vô cùng đặc sắc: "Cái gì? Hoạt động thân thể? Cái này… Cái này… Cái này…"

Những đứa trẻ ở vương quốc Đại Đỗ, từ khi còn rất nhỏ đã phải theo phụ thân đi lại trong rừng rậm rồi, bọn chúng phải giúp phụ thân nhặt nấm, hái rau dại, săn bắn, gọt giáo gỗ, làm cung tên…

Nói không ngoa một câu, quả thật là từ sáng đến tối đều bận rộn.

Thân thể từ sáng đến tối đều vận động!

Sao lại cần phải nhảy nhót để hoạt động thân thể?

Cái này mẹ nó cũng quá hoang đường rồi.

Trịnh Thành Công mỉm cười nói: "Ta biết ngươi đang nghĩ gì, đứa trẻ ở chỗ ta, cơ bản đều không cần phải làm việc, tiền lương phụ mẫu đi làm, đã đủ nuôi sống đứa trẻ, còn có thể cho đứa trẻ sống rất tốt. Thu nhập của đứa trẻ làm những công việc lặt vặt kia, còn không bằng số lẻ tiền công của phụ mẫu ở trong nhà xưởng, trong trường hợp này, đương nhiên không thể để đứa trẻ đi làm việc được, chi bằng để đứa trẻ đọc sách cho nhiều, trở thành người có tri thức, tương lai sẽ thành đạt."

Nói đến đây, Trịnh Thành Công đột nhiên hạ giọng: "Mọi người ngoài miệng đều nói giai cấp công nhân tốt, giai cấp công nhân giỏi giang, kỳ thật trong lòng, đều không muốn con của mình tiếp tục làm công nhân, đều muốn bọn chúng có thể chuyển sang làm văn phòng. Bọn họ còn đặt cho nhân viên văn phòng một cái biệt hiệu, gọi là 'người ngồi văn phòng', công nhân ai nấy đều hy vọng con của mình tương lai có thể ngồi văn phòng."

Mã Lộc: "Này, cái này…"

Được rồi! Chỉ có người từng làm việc, mới biết làm việc mệt nhọc như thế nào.

Mã Lộc tuy là vương tử của vương quốc Đại Đỗ, nhưng từ nhỏ đã sống cuộc sống rất nguyên thủy, hắn cũng phải giúp đỡ gia đình làm việc, công việc lặt vặt gì cũng từng làm qua. Cho nên hắn chỉ mất một thời gian ngắn, liền hiểu được lời Trịnh Thành Công nói.

Mã Lộc: "Nếu như ta cố gắng đọc sách, mang tri thức ở đây về, có phải cũng có thể để cho những đứa trẻ bên đó đều sống cuộc sống tương tự như vậy không?"

Trịnh Thành Công: "Chắc là có thể!"

Nói đến đây, Trịnh Thành Công đột nhiên lại thở dài: "Tuy nhiên, ta nói lời thật lòng, ngươi đừng có không thích nghe."

Mã Lộc: "Huynh đệ cứ việc nói, ta biết ngươi thông minh hơn nhiều so với ta, lời ngươi nói cho dù không dễ nghe, cũng nhất định là có lý, ta suy nghĩ nhiều một chút, nhất định có thể hiểu rõ."

Trịnh Thành Công nói: "Nếu như Đại Minh của ta cùng với vương quốc Đại Đỗ các ngươi chỉ đơn thuần là duy trì quan hệ bằng hữu, vậy tốc độ phát triển của các ngươi, dù có nhanh hơn nữa cũng có giới hạn."

Mã Lộc: "?"

Trịnh Thành Công nói: "Ta biết ngươi là người của tộc Pazeh, ở trong vương quốc Đại Đỗ, tộc Pazeh là tộc lớn nhất, ngoài ra còn có các tộc nhỏ khác. Ta lấy ví dụ, chỉ là ví dụ, nếu như tộc Babuza phát triển không tốt, ngươi có giúp không?"

Mã Lộc: "Đương nhiên sẽ giúp, tộc Babuza cùng với tộc Pazeh của ta, tuy không phải là đồng tộc, nhưng đều là một phần của vương quốc Đại Đỗ."

Trịnh Thành Công gật đầu: “Vậy nếu như tộc Siraya phát triển không tốt lắm, ngươi có nguyện ý dốc toàn lực đi giúp đỡ không?”

Mã Lộc không cần suy nghĩ liền nói: “Giúp thì cũng sẽ giúp, nhưng sẽ không dốc toàn lực giúp đỡ, tộc Siraya lại không gia nhập vương quốc Đại Đỗ, bọn họ đối với bọn ta mà nói, chỉ là người nước ngoài ở chung một hòn đảo…”

Một câu còn chưa nói hết, Mã Lộc đột nhiên hiểu ra.

Nếu như Đại Minh và vương quốc Đại Đỗ chỉ là quan hệ bằng hữu, mà không phải là cùng một vương quốc, vậy sự giúp đỡ của Đại Minh đối với vương quốc Đại Đỗ sẽ có giới hạn.

Có lẽ, sẽ chỉ dừng lại ở mức độ thương mại, buôn bán mà thôi.

Muốn sâu thêm một tầng nữa… Vậy thì không thể nào.

Nghĩ thông suốt điểm này, trên mặt Mã Lộc không khỏi lộ ra vẻ mặt cổ quái.

Đối với vị vương tử bộ lạc nguyên thủy chưa từng trải sự đời này mà nói, lần đầu tiên tiếp xúc với cái gọi là “quan hệ quốc gia với quốc gia”, khiến hắn nhất thời rối loạn.

Tuy nhiên, ở đây phải nói đến ưu thế của bộ lạc nguyên thủy.

Đó chính là bọn họ còn chưa hình thành cái gọi là “quốc gia thần thánh bất khả xâm phạm”, “quốc gia là bất khả phân li”, “chủ nghĩa đầu hàng là không được”...

Trên đảo Di Châu có mấy chục dân tộc lớn nhỏ, những dân tộc này quanh năm suốt tháng phát động chiến tranh lẫn nhau, các kiểu thôn tính và phản thôn tính. Bộ lạc cường đại tùy thời sẽ sáp nhập bộ lạc khác vào dưới trướng mình, mà chủng tộc bị người khác đánh bại thu phục, tuy sẽ cảm thấy có chút không vui, nhưng cũng không đến mức hoàn toàn không thể tiếp nhận, cũng chỉ là

đổi một vị đại vương mà thôi!

Vương quốc Đại Đỗ cũng chính là trong bối cảnh như vậy, thông qua chiến tranh liên miên, thông qua thôn tính không ngừng, tộc Pazeh dựa vào ưu thế tổng cộng năm ngàn nhân khẩu, thành công thu phục bốn đại bộ lạc khác mà thành lập nên.

Trong mắt bọn họ, thôn tính bộ lạc khác, hoặc là bị bộ lạc khác thôn tính, đều là chuyện rất bình thường, căn bản không phải là chuyện gì to tát.

Đương nhiên, gặp phải áp bức cực đoan thì không được.

Ví dụ như trong lịch sử bọn họ từng bị áp bức cực đoan, liền vùng lên phản kháng đến mức chỉ còn lại sáu người.

Nhưng nếu như là thôn tính "có quy củ", bọn họ cũng không ngại.

Trong lòng Mã Lộc thầm nghĩ: Ý của Trịnh huynh đệ đã rất rõ ràng, nếu như vương quốc Đại Đỗ cùng với vương quốc Đại Minh hợp nhất, bọn họ sẽ dốc toàn lực giúp đỡ chúng ta, để chúng ta sống cuộc sống giàu có giống như bọn họ. Nếu như duy trì quan hệ bằng hữu, vậy sự giúp đỡ chính là có hạn, chỉ giới hạn trong buôn bán thương mại, ai nha… Vậy làm sao được?

Bên Đại Minh có phòng ốc đẹp đẽ, chiến hạm lợi hại, đại pháo đáng sợ, mỹ thực ăn không hết, ngay cả những đứa trẻ cũng giàu có như vậy, nếu chỉ là buôn bán với bọn họ, làm sao có thể có được những thứ này? Phải trở thành người một nhà với bọn họ, bọn họ mới có thể cho chúng ta tất cả những thứ tốt đẹp.

Vị tiểu vương tử mười bốn tuổi, trong lòng đã mơ hồ có ý nghĩ "hợp nhất quốc gia" rồi.

Chương 1380: Ngươi Thành Phản Tặc Rồi

Thôn Cao Gia trong khoảng thời gian gần đây, trọng tâm đều đặt vào trên biển cả.

Mà ở trên lục địa...

Chu Do Kiểm đang điên cuồng tìm kiếm tung tích Chu Duật Kiện.

"Tổng binh duyên hải Tào Văn Chiếu chạy đi đâu rồi?" Chu Do Kiểm phẫn nộ hỏi: "Bảo hắn đi đi thu thập thuỷ sư Trịnh Chi Long, tại sao lâu như vậy rồi mà vẫn chưa có tin tức gì?"

Tào Hoá Thuần vội vàng an ủi: "Hoàng thượng, biển rộng mênh mông, không giống như lục địa. Thuỷ sư một khi xuất chinh, mấy tháng không có tin tức gì là chuyện bình thường."

Chu Do Kiểm chỉ đành phải đổi hướng trút giận: "Trịnh Chi Long quả nhiên bản tính khó dời, vậy mà dám ủng lập Chu Duật Kiện, công nhiên mưu phản."

Chu Do Kiểm vỗ bàn nổi giận lôi đình, đối với hắn mà nói, thân vương mưu phản là không thể tiếp nhận, so với loại Sấm Vương càng thêm đáng ghét hơn: "Lúc trước không nên chiêu an tên giặc hèn hạ này, là ai chiêu an hắn?"

Tào Hoá Thuần nhỏ giọng nói: "Tổng đốc Lưỡng Quảng Hùng Văn Xán."

Chu Do Kiểm nói: "Cách chức Hùng Văn Xán bắt giữ tra hỏi."

Tào Hoá Thuần: “Hoàng thượng không thể, Trịnh Chi Long kia ở vùng duyên hải Phúc Kiến cũng có cứ điểm, chỉ dựa vào một mình tuần phủ Phúc Kiến là không đối phó được, nhất định phải tổng đốc Lưỡng Quảng cũng xuất binh hỗ trợ, tập hợp sức mạnh mấy tỉnh, mới có thể cùng Trịnh Chi Long đánh một trận, lúc này mà ngài cách chức Hùng Văn Xán, e rằng bất lợi cho chiến sự.”

Chu Do Kiểm nổi giận: “Lúc này mà không cách chức Hùng Văn Xán, vạn nhất hắn cùng Trịnh Chi Long là một phe thì phải làm sao?”

Tào Hoá Thuần: “Cái này... đường đường là tổng đốc Lưỡng Quảng, hẳn là không đến mức...”

Lời hắn vừa dứt, bên ngoài có một tiểu thái giám trẻ tuổi chạy vào, chính là thái giám thân cận của Chu Do Kiểm, tên là Vương Thừa Ân, hắn lớn tiếng kêu lên: “Hoàng thượng, đại sự không ổn rồi. Con trai phúc vương Chu Thường Tuân là Chu Do Tung phản rồi, hô lên khẩu hiệu giống hệt Chu Duật Kiện, nói ‘Hôn quân hại nước, còn nói đổi hắn làm hoàng đế còn hơn ngài làm’.”

“Hít!” Chu Do Kiểm hít vào một ngụm vịt quay Bắc Kinh: “Phúc... Phúc vương Chu Thường Tuân, tên mập ú ba trăm cân kia, con trai hắn vậy mà cũng dám tạo phản? Phúc vương rõ ràng sợ chết như vậy, tại sao lại sinh ra một đứa con trai là phản tặc vậy?”

Vương Thừa Ân mặt như đưa đám nói: “Ngài hỏi nô tài, nô tài cũng không biết a.”

Chu Do Kiểm kinh ngạc vạn phần: “Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên đâu? Bên cạnh Phúc vương chỉ có năm trăm hộ quân, chỉ với số người này, tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên hẳn là có thể một tay dẹp loạn được chứ.”

Vương Thừa Ân khổ sở nói: “Tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên tuyên bố ủng hộ Chu Do Tung.”

Chu Do Kiểm lảo đảo lui về sau mấy bước...

Lần này ngay cả Tào Hoá Thuần cũng cảm thấy lúng túng, hắn vừa mới nói, đường đường là tổng đốc Lưỡng Quảng hắn là sẽ không liên thủ với Trịnh Chi Long, nào ngờ đảo mắt lại có thêm một vị tuần phủ tạo phản.

Chu Do Kiểm: "Hắn điên rồi sao? Vậy mà nói trẫm là hôn quân? Hắn một tên chỉ biết ăn như heo, nếu thật sự ngồi lên ngôi vị hoàng đế, sẽ chỉ càng hôn quân hơn trẫm."

Tào Hoá Thuần: "Phúc vương là heo, con trai hắn Chu Do Tung không phải a."

"Điều binh!" Chu Do Kiểm gầm lên: "Nhanh chóng điều binh đi dẹp loạn bọn họ, trong địa phận Hà Nam có thể điều động binh mã nào? Có ai có quan hệ không tốt với Phàn Thượng Hiên?"

Tào Hoá Thuần: "Tổng binh Hà Nam Cao Kiệt, hình như có chút bất hoà với Phàn Thượng Hiên."

Chu Do Kiểm đại hỉ: "Cao Kiệt ở đâu?"

Tào Hoá Thuần: "Ở thành Đại Lăng Hà, đang chờ hoàng thượng ra lệnh một tiếng, là có thể tấn công Thẩm Dương."

Nói đến đây, Tào Hoá Thuần khéo léo dừng một chút...

Bởi vì, Cao Kiệt ở thành Đại Lăng Hà đã dừng lại rất lâu rồi, chính là bởi vì hoàng đế cùng phái chủ chiến giận dỗi, sống chết không chịu hạ lệnh tấn công Thẩm Dương, cho nên Cao Kiệt mới có thể vẫn luôn kẹt ở đó tiến thoái lưỡng nan, giống như là bị kẹt bug vậy.

Trong miệng Tào Hoá Thuần tuy không nói, nhưng Chu Do Kiểm lại giống như nghe thấy hắn đang nói "Ngài xem đi, ngài không cho quân đội tấn công, Cao Kiệt vẫn luôn đóng quân ở Liêu

Đông, kết quả binh lực Hà Nam trống rỗng, cho nên mới cho tên thân vương kia cơ hội tạo phản".

Kỳ thật, với tính cách của Tào Hoá Thuần, là tuyệt đối không có khả năng nói ra lời này.

Nhưng Chu Do Kiểm không biết vì sao, lại cảm thấy hắn đang nói.

Hắn thậm chí cảm thấy Vương Thừa Ân cũng đang nói, quay đầu nhìn lại, đám thái giám bên cạnh giống như đều đang nói như vậy, cột trụ trong ngự thư phòng cũng đang nói, nóc nhà cũng đang nói, cửa sổ cũng đang nói, mỗi một miếng ngói trên mái nhà đều đang nói.

Âm thanh ngập trời, đều đang nói với hắn: "Hôn quân a!"

"A a a a!"

Chu Do Kiểm nổi giận: "Cút hết ra ngoài cho trẫm, tất cả đều cút ra ngoài, trẫm muốn yên tĩnh."

Tào Hoá Thuần vội vàng rụt cổ lại, kéo theo Vương Thừa Ân lui ra khỏi phòng.

Vừa mới đi ra ngoài, liền nghe thấy tiếng đập chén.

...

Hà Nam, Lạc Dương, tên mập ú ba trăm cân Phúc vương Chu Thường Tuân đang ăn uống vui vẻ.

Hôm nay ăn cũng là mỹ thực Thiên Tôn ban cho từ trên trời xuống, tên rất kỳ quái, gọi là "Tôm ôm trứng", trên bao bì còn viết "Đặc sản nổi tiếng Thành Đô", nhưng mấy vị mưu sĩ đến từ Thành Đô trong Phúc vương phủ, đều chưa từng nghe nói qua món ăn vặt này.

Phúc vương cũng mặc kệ, dù sao thì tiên vật mà Thiên Tôn ban cho, vậy nhất định là Thành Đô trên trời, không phải Thành Đô của phàm trần.

Hắn đang ăn uống vui vẻ, liền thấy tuần phủ Hà Nam Phàn Thượng Hiên đi đến, mỉm cười vẫy tay với hắn: "Phúc vương điện hạ, lại ăn nữa à? Gần đây có béo lên chút nào không?"

Chu Thường Tuân tỏ ra buồn bực nói: "Lại tăng thêm hai mươi mấy cân, haiz, bản vương muốn giảm béo, nhưng mà mỹ thực tiên giới nhiều như vậy, ăn không hết, căn bản là ăn không hết. Phàn đại nhân có muốn thử không? Tôm ôm trứng này..."

Phàn Thượng Hiên mỉm cười lắc đầu: "Ta đến để nói chuyện chính sự."

"Chuyện chính sự?" Chu Thường Tuân: "Còn chuyện chính sự gì để nói? Bản vương đã đem tất cả ruộng đất, toàn bộ bán rẻ cho thôn uỷ hội rồi, hiện tại bản vương chỉ còn lại một cái vương phủ, cái gì khác cũng không có, đang cân nhắc đầu tư làm chút buôn bán nhỏ đây... Chu Tồn Cơ nói muốn dẫn ta cùng hắn làm một tuyến đường sắt dân doanh, ta đang suy nghĩ có nên hợp tác với hắn hay không."

Phàn Thượng Hiên cười nói: "Chuyện ta đến nói hôm nay, nói nghiêm túc ra, kỳ thật là một cái thông báo."

Chu Thường Tuân: "Thông báo gì?"

Phàn Thượng Hiên: "Ta đến thông báo, ngươi đã là phản tặc rồi."

"Cái gì?" Chu Thường Tuân thất kinh: "Chuyện gì vậy? Bản vương lúc nào thì thành phản tặc? Bản vương vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời Thiên Tôn, chưa từng làm chuyện gì xấu, làm sao lại thành phản tặc? Phàn đại nhân, ngươi đừng có hại bản vương."

Phàn Thượng Hiên: “Không phải nói ngươi phản Thiên Tôn, là nói ngươi phản triều đình.”

Trên đỉnh đầu Chu Thường Tuân chậm rãi hiện lên một dấu chấm hỏi cực lớn: “?”

Phàn Thượng Hiên: “Con trai ngươi là Chu Do Tung tạo phản, ngươi không biết sao? Nó đều đã phản rồi, ngươi là cha nó, làm sao thoát khỏi liên quan.”

“Phốc!” Chu Thường Tuân phun ra một miếng tôm ôm trứng, dọa Phàn Thượng Hiên phải né sang một bên: “Bẩn chết đi được, đừng có phun lung tung.”

Phàn Thượng Hiên thấy bộ dạng hoàn toàn không biết tình hình của hắn, không khỏi bật cười: “Ta đoán là ngươi không biết, cho nên mới đặc biệt đến thông báo cho ngươi. Con trai ngươi Chu Do Tung ở trường học của Cố Viêm Vũ học được chút gì đó, vẫn luôn là phái cấp tiến cải cách, mấy ngày trước, nó tập hợp một đám học sinh, chính mình dẫn đầu, lên án hoàng đế, còn nói ra lời tuyên bố ‘Hoàng đế không bằng để ta làm, còn hơn Chu Do Kiểm làm’.”

Phàn Thượng Hiên nói: “Ta cảm thấy lời nó nói hình như rất có đạo lý, nên dứt khoát tuyên bố ủng hộ nó.”

Chu Thường Tuân: “Hù chết ta, thì ra là phản triều đình, không phải phản Thiên Tôn, tim ta đập thình thịch, kết quả là sợ bóng sợ gió một hồi. Đã là phản triều đình, vậy thì nó thích phản thì phản thôi, liên quan gì đến ta? Nào nào nào, ăn một miếng tôm ôm trứng không?”

Chương 1381: Trở về bình định phản loạn cho trẫm

Chu Thường Tuần mặt mày dửng dưng, ban nãy còn giật mình, hiện tại không chút áp lực.

Con trai nếu phản Thiên Tôn, hắn sẽ đánh gãy chân con trai. Nhưng con trai mà phản triều đình, vậy căn bản không tính là tạo phản, cứ tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục nhảy múa là xong chuyện.

Nói đi cũng phải nói lại, cái thứ gọi là tôm ôm trứng này, hương vị thật mẹ nó khó diễn tả bằng lời. Xem ra, thức ăn Tiên giới cũng không phải đều là mỹ vị, cũng có một số thứ kỳ quái mình ăn không quen.

Tên mập ú ba trăm cân dịch chuyển thân thể béo ục ịch của mình, đột nhiên nghe thấy phía dưới truyền đến tiếng "rắc" một tiếng vang, ghế gãy, "ầm" một tiếng, Chu Thường Tuần lật ngửa trên đất, kêu thảm thiết: "Người đâu, mau tới đỡ ta dậy!"

Ngay lúc hắn giống như con lật đật lăn qua lăn lại trên mặt đất.

Trên đường phố Lạc Dương, thế tử Phúc Vương Chu Do Tung, đang dẫn theo một đám học sinh đến từ Đại học Lạc Dương, du hành trên đường phố, bọn họ mặc trường sam nho nhã sạch sẽ, xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, đi qua các con phố ngõ hẻm, lớn tiếng diễn thuyết với bách tính: "Mọi người, Đại Minh triều đã đến lúc phải thay đổi rồi, Đại Minh ta từ Thái Tổ Hoàng đế đến nay, đến Chu Do Kiểm, tổng cộng mười sáu vị hoàng đế, trong mười sáu vị hoàng đế này có người hùng tài đại lược, có người hôn quân vô năng, có người nhân từ khoan hậu, có người làm việc trái

ngược đạo lý, làm bậy... Mỗi một lần thay đổi một hoàng đế, Đại Minh triều sẽ thay đổi phong cách chấp chính một lần."

Chu Do Tung lớn tiếng hô hào: "Phong cách cá nhân của hoàng đế ảnh hưởng đến sự phát triển của cả quốc gia, chẳng lẽ đây không phải là một chuyện không tốt sao? Quốc gia bất ổn như vậy, chẳng lẽ không phải là tổn thương đối với bách tính sao?"

Một đám học sinh đồng thanh hô lớn: "Như vậy không tốt, vô cùng không tốt."

Chu Do Tung: "Chúng ta nên thành lập một quốc gia ổn định, một quốc gia không bị chi phối bởi phong cách cá nhân của hoàng đế, không thể hôm nay lên một vị hoàng đế khiến đất nước hỗn loạn, ngày mai lại lên một vị hoàng đế khiến dân chúng lầm than."

Một đám học sinh tiếp lời: "Cho nên chúng ta không thể độc trị! Chúng ta cần chúng trị!"

Chu Do Tung lớn tiếng nói: "Chúng ta cần để một nhóm người có năng lực, có tài hoa đứng ra, giúp đỡ hoàng đế trị vì. Khi hoàng đế hạ thánh chỉ sai lầm, cần có người có thể bác bỏ quyết định của hoàng đế, đưa ra nghị quyết chính xác."

Một đám học sinh tiếp lời: "Không thể để thiên hạ mọi việc, do một người quyết định."

"Chúng tôi đề cử Chu Do Tung!"

Trong đám người, một nữ ký giả đang dẫn theo một tiểu đội lính đặc vụ, khiêng một chiếc camera siêu nhỏ to bằng tấm cửa, tách đám người, chen lên phía trước, nữ ký giả ra hiệu cho lính đặc vụ dựng camera, nhắm vào mặt Chu Do Tung, lúc này mới hỏi: "Chu Do Tung tiên sinh, xin hỏi, bài phát biểu vừa rồi của ngài, là đang biểu thị ngài rất có năng lực trị quốc sao?"

Chu Do Tung lập tức lắc đầu: "Không không không, ta không có

năng lực gì cả. Trải qua một phen học tập, ta đã nhận thức sâu sắc một điều, tri thức thế gian bao la như vậy, Chu Do Tung ta chỉ là hạt cát trong sa mạc, thứ ta không hiểu quá nhiều, nếu để ta ra trị quốc, cũng sẽ trị đến mức rối tinh rối mù, cho nên cần rất nhiều người, cùng nhau trị quốc."

Nữ ký giả: "Nhưng, người đông miệng lưỡi phức tạp, chẳng phải sẽ rất dễ dàng tạo thành ba vị hòa thượng không có nước uống sao?"

Chu Do Tung: "Đúng, người đông miệng lưỡi phức tạp, cho nên chúng ta không thể để tất cả mọi người đều chen chúc trên triều đình nói chuyện, chúng ta cần phải chọn ra một số người đại diện, có thể giúp bá tánh lên tiếng. Chu Do Tung ta tự nguyện, muốn đại diện cho Lạc Dương này, không, là toàn bộ bá tánh Hà Nam lên tiếng. Mọi người có ý kiến gì, có suy nghĩ gì, cứ nói với ta, để ta đi thảo luận với hoàng đế xem những chuyện này có nên thực thi hay không, như thế nào để thực thi."

Nữ ký giả: "Nhưng mà, tuần phủ đại nhân đã hô to tên của ngài ra ngoài rồi, nói là muốn ủng hộ ngài đăng cơ xưng đế, ngài thấy chuyện này như thế nào?"

Chu Do Tung cười ha ha: "Nếu mọi người thật sự muốn đề cử ta làm hoàng đế, ta cũng không có gì không dám làm, chỉ là, một mình ta không quản lý tốt thiên hạ này, cho dù ngồi lên ngôi hoàng đế, ta cũng cần những người khác cùng ta thương lượng để quản lý quốc gia này, thực hiện lý niệm chúng trị của ta."

Nói xong, hắn quay sang đám học sinh xung quanh hô lớn: "Các bạn học, các bạn nói có đúng hay không?"

Lũ học sinh lập tức cười lớn: "Chúng ta sẽ giúp ngươi! Ngươi là hội trưởng hội học sinh của chúng ta! Làm hoàng đế cũng vậy, vẫn là hội trưởng hội học sinh của chúng ta."

Chu Do Tung quay đầu lại, mỉm cười với ống kính: "Nhìn xem, chúng ta đã hình thành một chúng trị quy mô nhỏ rồi, hội học sinh Đại học Lạc Dương của chúng ta, từ trước đến nay không độc trị, tất cả mọi chuyện, đều do toàn thể hội học sinh thương lượng để thực hiện, mà mỗi một người trong hội học sinh, đều đại diện cho ý kiến của học sinh các lớp."

Nữ ký giả cười nói: "Thì ra là vậy, vậy chúc các vị thành công."

Mọi người vừa nói đến đây, liền nghe thấy trên đường phố xa xa vang lên tiếng kinh hô: "Cẩm Y Vệ đến rồi!"

Chu Do Tung cười lớn: "Ta sợ cái đám Cẩm Y Vệ đó sao, nơi này chính là Lạc Dương!"

Đang nói, Cẩm Y Vệ đã đi về phía này, nhưng lại bị một đám binh sĩ dân đoàn chặn ngang, chính là binh lính dưới trướng tuần phủ Hà Nam, trước kia những binh lính này đều là tư binh của tuần phủ, nhưng hiện tại bọn họ đều gia nhập dân đoàn, học qua Tam đại kỷ luật tám điểm chú ý, đã là quân nhân thời đại mới.

Binh lính dân đoàn dễ dàng chặn Cẩm Y Vệ lại, trong nháy mắt đã bắt giữ toàn bộ Cẩm Y Vệ.

Tên thủ lĩnh Cẩm Y Vệ bị trói lại vẫn còn gào thét: "Lũ nghịch tặc các ngươi, thật to gan lớn mật!"

Đội trưởng dân đoàn đi tới cười nói: "Hiện tại ngươi mắng hăng hái như vậy, một thời gian nữa các ngươi cũng sẽ đi theo bọn ta thôi."

Thủ lĩnh Cẩm Y Vệ: "Láo toét, lời nói hoang đường."

Đội trưởng dân đoàn chỉ vào chai tương cao chót vót cao mấy chục mét đặt ở ngay trung tâm thành Lạc Dương nói: "Ngươi đứng dưới thần tích như vậy, còn chưa rõ ràng mình đang đối mặt với ai sao?"

Kỳ thật Cẩm Y Vệ vừa đến Lạc Dương, đã nhìn thấy cái chai khổng lồ kia rồi, chỉ là hắn vội vàng làm việc, cũng không truy cứu, hiện tại nghe binh lính đoàn luyện nói như vậy, mới kinh ngạc nói: "Đó là thần tích? Là do cái tên Đạo Huyền Thiên Tôn kia của các ngươi làm ra?"

Đội trưởng dân đoàn cười: "Không sai! Nơi này là thành thị được thần tiên che chở, mà hoàng đế chỉ là thiên tử, rốt cuộc ai là nghịch, ai là chính, ngươi còn phải học tập nhiều."

Cẩm Y Vệ trong nháy mắt tâm tình hỗn loạn...

Trong ngự thư phòng, Chu Do Kiểm đang phẫn nộ đập bàn: "Truyền thánh chỉ của trẫm, để tổng binh Hà Nam Cao Kiệt lập tức trở về Hà Nam, bắt toàn bộ nghịch tặc Chu Do Tung và người liên quan, áp giải về kinh thành xử lý."

Tân nhiệm Binh bộ thượng thư Trần Tân Giáp nói: "Hoàng thượng, ngài đã điều Tào Văn Chiếu đi rồi, hiện tại lại muốn điều Cao Kiệt đi, quân đóng ở thành Đại Lăng Hà chẳng phải là càng ngày càng ít sao? Cứ như vậy, Kiến Nô sẽ thừa cơ công kích lần nữa."

Lúc này Chu Do Kiểm nào còn tâm tình quan tâm đến Kiến Nô, Chu Duật Kiện tạo phản, hiện tại Chu Do Tung lại tạo phản, phiên vương liên tiếp tạo phản, đây còn đáng sợ hơn Kiến Nô nhiều: "Không cần quản cái đám Kiến Nô chó má gì nữa, hồi quân, để Cao Kiệt lập tức hồi quân, trở về bình định phản loạn cho trẫm."

Chương 1382: Cơ bản của chúng trị

Thành Đại Lăng Hà, dân đoàn thôn Cao Gia đã đóng quân ở đây được mấy tháng.

Cũng chẳng có gì đáng nói, dù sao thì cho dù dân đoàn ở bên ngoài cũng không có áp lực quân lương.

Thuyền lớn của thôn Cao Gia liên tục vận chuyển quân lương và các loại vật tư đến bờ biển phía nam thành Cẩm Châu, sau đó dùng xe kéo hơi nước hạng nặng, cùng với một lượng lớn xe bò và xe ngựa, vận chuyển số vật tư này đến thành Đại Lăng Hà.

Tuyến đường tiếp tế này rất an toàn, trên biển không ai có thể động đến thuyền vận tải của thôn Cao Gia. Mà trên đất liền, Mãn Thanh đã bị đánh cho co cụm lại, liều chết cố thủ, chỉ mong Chu Do Kiểm tiếp tục "hôn quân, bỏ lỡ thời cơ chiến đấu", có thể cho bọn hắn thêm chút thời gian để hiểu rõ rốt cuộc thì xe sắt lớn di chuyển như thế nào.

Binh sĩ dân đoàn ở đây cũng không nhàn rỗi, sáng sớm tinh mơ đã thức dậy bắt đầu huấn luyện.

Lực lượng nòng cốt của dân đoàn sẽ luyện tập sử dụng các loại binh khí tiên tiến.

Ví dụ như người của Không Thiên doanh, chỉ cần gặp lúc không có gió, sẽ tiến hành huấn luyện oanh tạc. Nếu gặp phải thời tiết có gió nhẹ, bọn họ cũng sẽ lên trời, thử điều khiển khinh khí cầu bay trong điều kiện thời tiết có gió nhẹ.

Một số ít người của thiết giáp kỵ binh đoàn sẽ huấn luyện chiến thuật hiệp đồng bộ binh - xe tăng.

Thiết kỵ của Mã Thủ Ứng thì không có việc gì làm thì cứ chạy loăng quăng khắp nơi, chiến mã cũng cần phải rèn luyện, không thể để ngựa ngày nào cũng ăn mà không chạy bộ.

Còn có rất nhiều hỏa súng binh mỗi ngày đều phải tập bắn, mà luyện tập lại dùng đạn thật súng thật, thuốc súng và đạn dược tiêu hao khiến Lư Tượng Thăng nhìn mà xót ruột, đây là gia đình kiểu gì vậy, dám lãng phí đạn dược như vậy, chẳng lẽ trong nhà có mỏ sao?

Đương nhiên, huấn luyện nhiều nhất của dân đoàn vẫn là huấn luyện thể lực và đội hình đội ngũ.

Lư Tượng Thăng mỗi ngày đều có thể nhìn thấy rất nhiều binh sĩ dân đoàn, xếp thành hàng ngũ chỉnh tề, hô khẩu hiệu hô hố, tiến hành huấn luyện chạy việt dã đường dài.

Nhìn mãi, Lư Tượng Thăng nhịn không được nữa, gọi cả Thiên Hùng quân của mình ra: "Thấy chưa? Quân đội nhà người ta huấn luyện như thế nào? Các ngươi huấn luyện như thế nào? So với bọn họ, các ngươi quả thực chính là một đám lười biếng! Nhanh, học theo bọn họ, chạy mau lên".

Thiên Hùng quân vẫn rất nghe lời, lập tức ngoan ngoãn chạy theo.

Thế nhưng...

Rất nhanh Lư Tượng Thăng đã phát hiện ra điều gì đó không ổn, Thiên Hùng quân của hắn không thể chạy được như dân đoàn, sau một hồi chạy việt dã đường dài, binh sĩ của người ta vẫn còn tràn đầy sinh lực, còn Thiên Hùng quân của hắn thì đều mệt mỏi ngã rạp xuống đất, ngày hôm sau căn bản là không bò dậy nổi.

Đang vội vàng giục Thiên Hùng quân thức dậy, liền thấy Lý Đạo Huyền đi tới, cười híp mắt chào hỏi: "Lư đại nhân, đừng làm khó binh sĩ của ngài nữa, để cho bọn họ nghỉ ngơi một hai ngày đi."

Lư Tượng Thăng: "A, Lý viên ngoại! Ngài đến thật đúng lúc, vì sao binh lính của ngài có thể chạy như vậy, còn của ta thì không được?"

Lý Đạo Huyền cười nói: "Vấn đề dinh dưỡng thôi. Muốn ngựa chạy thì phải cho ngựa ăn cỏ, người cũng vậy. Binh lính của ngài lâu nay ăn uống kém, dinh dưỡng không đủ, ngài nhất định bắt bọn họ huấn luyện giống như binh lính của ta, như vậy chỉ khiến bọn họ bị thương, ngược lại sẽ không có hiệu quả huấn luyện."

Lư Tượng Thăng: "Ặ... Bọn họ là gia đinh của ta, ta đã cố gắng hết sức để đảm bảo quân lương cho bọn họ rồi."

Lý Đạo Huyền: "Vẫn chưa đủ! Muốn huấn luyện cường độ cao, thì phải ăn nhiều calo, nhiều protein, thậm chí là nhiều chất béo, ngài cũng biết, con người chạy bộ là dựa vào đốt mỡ, nếu không ăn nhiều thịt, lấy đâu ra mỡ mà đốt?"

Nghe đến hai chữ "mỡ", Lư Tượng Thăng nhịn không được đưa tay véo một cái vào eo mình, được rồi, hắn là chủ thì có mấy lạng mỡ, nhưng thuộc hạ quả thực là ăn không bằng mình, về khoản mỡ này chắc chắn là không bằng mình.

Lý Đạo Huyền cười nói: "Yên tâm, mấy ngày nay, cơm nước của Thiên Hùng quân đều do chúng tôi cung cấp, nuôi thêm một thời gian nữa, mỡ của bọn họ sẽ được mọc ra thôi."

Lư Tượng Thăng nhất thời không nói nên lời, rõ ràng biết người này là nghịch tặc, vậy mà bản thân lại phải nhận vật tư tiếp tế của nghịch tặc, đúng là không biết nói gì cho phải.

Ngay lúc này...

Từ xa một con ngựa phi nước đại chạy tới, kỵ sĩ lớn tiếng hô: "Hoàng thượng có chỉ, tổng binh Hà Nam Cao Kiệt, lập tức trở về Hà Nam, tiêu diệt nghịch tặc Chu Do Tung cùng đồng bọn."

Lư Tượng Thăng: "Hả?"

Cao Kiệt nghe vậy, lại hừ một tiếng, cười nói: "Lão tử ở chiến trường Liêu Đông còn chưa lập được công lao gì, vậy mà đã phải trở về rồi."

Lão Nam Phong bên cạnh cười đánh vào người hắn một cái: "Đừng quên cách tính công trạng của thôn Cao Gia chúng ta khác với triều đình trước kia, giết địch chưa chắc đã có công, phải hoàn thành mục tiêu chiến lược mới được tính là có công. Lần này ngươi từ Hà Nam đến Liêu Đông, tạo ra giả tượng Hà Nam trống rỗng, đây chính là lập công rồi. Ha ha ha, yên tâm trở về đi."

Cao Kiệt chỉ đành cười lắc đầu: "Được rồi, trở về thì trở về. Dù sao đây cũng là một khâu trong đại chiến lược, ta hiểu mà, ây da, coi như cũng đã tập luyện hành quân đường dài rồi, một đội dân đoàn của ta bây giờ thật sự rất ngầu, ha ha ha."

Cao Kiệt tuy đã từng làm lưu khấu, nhưng lại là một vị tướng lĩnh rất tôn trọng triều đình, trước khi rời đi, hắn thậm chí còn cố ý chạy đến trước mặt Lư Tượng Thăng, chắp tay thi lễ: "Lư đại nhân, hiện tại ta phải trở về Hà Nam tiêu diệt Chu Do Tung rồi, đặc biệt đến đây cáo từ ngài."

Lư Tượng Thăng bực tức nói: "Dù sao các ngươi cũng là cùng một phe, trở về cũng chỉ là cùng nhau diễn kịch thôi? Bản quan ngược lại rất tò mò, các ngươi trước tiên là ủng hộ Đường vương Chu Duật Kiện lên ngôi, lại ủng hộ Phúc vương thế tử Chu Do Tung lên ngôi, cuối cùng các ngươi muốn ủng hộ ai làm hoàng đế? Chẳng lẽ cuối cùng người nhà lại đánh người nhà sao?"

Cao Kiệt cười nói: "Ta chỉ là một võ quan, những chuyện chính trị này, ta hoàn toàn không hiểu, ngài hỏi ta cũng vô dụng, ta chỉ cần đi chấp hành nhiệm vụ chiến lược, cuối cùng lấy chiến công là được rồi."

Lư Tượng Thăng thoắt cái quay sang nhìn Lý Đạo Huyền bên cạnh: "Ngươi nhất định hiểu đúng không?"

Lý Đạo Huyền: "Lư đại nhân, ngài lại quên rồi, ta muốn lật đổ không phải là hoàng đế, mà là chế độ một người nói là không ai được phản bác. Cho nên, ta không thể chỉ để Chu Duật Kiện phản đối, như vậy uy tín cá nhân của hắn sẽ quá cao. Ta cũng sẽ không để Chu Do Tung một mình phản đối, bởi vì bất luận là ai, cũng không nên có quyền lực một lời quyết định tất cả mọi việc của quốc gia, cho nên... Lư đại nhân, ngài hiểu chưa?"

Lư Tượng Thăng đột nhiên hiểu ra: "Ngươi muốn nâng đỡ một đám người tạo phản, ai cũng có tư cách làm hoàng đế, ai cũng có uy tín rất lớn, nhưng bọn họ lại là cùng một phe, không thể công kích lẫn nhau, không thể dựa vào chinh phục người khác để phân định thắng bại, như vậy sẽ bày ra một cục diện cơ bản là một nhóm người cùng nhau quản lý quốc gia."

Lý Đạo Huyền: "Lư đại nhân quả nhiên lợi hại, liếc mắt một cái đã nhìn thấu. Cho nên ta vẫn luôn rất kính nể Lư đại nhân, cho dù ngài và ta đứng ở hai phe đối lập, nhưng người của ta vẫn luôn giữ thái độ tôn trọng với Lư đại nhân."

Chương 1383: Các ngươi toàn là lũ phế vật!

Kinh thành, lòng người hoang mang.

Khi Trịnh Chi Long ủng hộ lập Đường vương Chu Duật Kiện, các quan viên trong triều còn chẳng coi ra gì, bởi lẽ Trịnh Chi Long vốn chẳng phải hạng người lương thiện, hắn muốn tạo phản cũng chẳng có gì lạ. Hơn nữa, Chu Duật Kiện cũng từng làm ra chuyện "tiến kinh cần vương" chẳng khác nào tạo phản, vì vậy mới bị tước bỏ vương vị.

Nhưng khi tuần phủ Hà Nam ủng hộ lập Phúc vương thế tử Chu Do Tung, thì sự việc đã trở nên nghiêm trọng.

Tuần phủ Hà Nam đường đường chính chính là mệnh quan triều đình, là đại quan phong cương một phương, sao lại nghĩ quẩn muốn tạo phản? Hơn nữa người được ủng lập cũng kỳ lạ, Phúc vương Chu Thường Tuần là một kẻ béo phì ba trăm cân, nói là phế vật còn là khen cho hắn. Con trai hắn thì có bản lĩnh gì?

Ủng lập một kẻ như vậy, chẳng phải khi thiên binh triều đình đến là bị dẹp yên ngay lập tức sao, tạo phản như vậy có ý nghĩa gì?

Nếu đã là cục diện tất bại vô nghĩa, tuần phủ Hà Nam còn ủng lập Chu Do Tung tạo phản, vậy thì rất đáng để suy ngẫm.

Các quan viên có thể tin tưởng cả Phúc vương phủ đều là kẻ ngu dốt, nhưng họ không tin tuần phủ Hà Nam cũng ngu dốt. Hắn làm như vậy, nhất định có lý do.

Hoặc là hắn cho rằng có cơ hội thành công, hoặc là, hắn cho rằng cho dù phải chết, cũng phải hét lên "Chu Do Kiểm hôn quân hại nước".

Các quan viên nghị luận sôi nổi, khiến cả kinh thành lòng người hoang mang.

Vài ngày sau, Cao Kiệt suất quân từ Liêu Đông trở về, đi ngang qua kinh thành.

Trên tường thành nháy mắt đã xuất hiện một đám đầu quan viên: "Cao tướng quân, bản quan có chuyện muốn nói với ngươi."

"Cao tướng quân, ngươi am hiểu tình hình Hà Nam, xin hỏi bên đó rốt cuộc là tình hình gì?"

Một đám quan viên chỉ đành đến chỗ Cao Kiệt dò la tin tức.

Cao Kiệt: "Mạt tướng cái gì cũng không biết, mạt tướng chỉ là kẻ thô lỗ, hoàng thượng bảo ta chém ai, ta liền chém người đó, đơn giản vậy thôi."

Hắn vừa dứt lời, từ trong cửa thành đã xuất hiện bóng dáng Chu Do Kiểm, nắm chặt tay Cao Kiệt: "Cao ái khanh, câu nói này của ngươi, thật sự khiến trẫm cảm động, trên đời hiếm có võ tướng trung nghĩa như ngươi."

Cao Kiệt thầm nghĩ: Giống như ta, kẻ phản bội lật mặt như trở bàn tay, quả thật là hiếm có!

Chu Do Kiểm: "Lần này đi thảo phạt nghịch tặc, trách nhiệm nặng nề, tuần phủ Hà Nam kia chắc chắn sẽ lấy chức vị để uy hiếp ngươi, nhưng mà, ngươi không cần lo lắng. Trẫm ban cho ngươi thượng phương bảo kiếm, chuyên chém gian thần nghịch tặc. Ngươi đến đó, có thể chém chết tuần phủ Hà Nam, áp giải cả Phúc vương phủ về kinh thành để xử lý."

Cao Kiệt chắp tay hành lễ: “Tuân chỉ.”

Nói xong, xoay người rời đi, dáng vẻ đi đường rất là oai phong.

Chu Do Kiểm thấy quân đội phía sau Cao Kiệt quân dung nghiêm chỉnh, vừa nhìn đã biết là quân đội thiện chiến, trong lòng cũng yên tâm hơn không ít, có đội quân hùng mạnh này đi Hà Nam, nhất định có thể dẹp yên tên hỗn đản Chu Do Tung kia.

Đang nghĩ đến đây, liền thấy trên quan đạo bên ngoài tường thành có một nữ tử ăn mặc chẳng ra dáng phụ nữ đứng đó, hướng Cao Kiệt vẫy tay gọi: “Cao tướng quân, ngài thật đẹp trai!”

Tiếp theo lại có phụ nhân thét chói tai.

Xem ra, giống như một đám nữ tử thanh lâu, đang dạo chơi bên ngoài thành, kết quả đụng phải Cao Kiệt.

Cao Kiệt quay đầu lại, hướng đám phụ nhân kia nháy mắt một cái, tạo dáng đẹp trai, đám phụ nhân thét chói tai, phát ra âm thanh khó nghe chói tai.

Cao Kiệt lại hướng các nàng làm động tác giết người, cười nói: “Lũ tiểu yêu tinh, chờ xem bản soái ca thu thập đám nghịch tặc kia.”

Đám nữ nhân: “Ngầu quá đi!”

Chu Do Kiểm:!!!

Hắn vừa rồi còn cảm thấy Cao Kiệt có vẻ đáng tin cậy, nhưng hiện tại đột nhiên lại cảm thấy tên này không đáng tin cậy rồi.

Thật sự là xấu hổ, tên này chạy đến Hà Nam, có thể thu thập được Chu Do Tung sao? Đừng có mà bị Chu Do Tung đánh cho nằm sấp mặt xuống đất thì hay. Con mẹ nó ngươi đang làm trò

trước mặt đám nữ tử thanh lâu làm gì vậy?

Chu Do Kiểm hiện tại chỉ muốn tìm một khẩu Tam nhãn thần súng, bắn ở cự ly gần, nhắm thẳng vào khuôn mặt đẹp trai quê mùa của Cao Kiệt kia mà bắn một phát.

Nhưng hiện tại muốn đánh cũng không đánh được, nếu đánh Cao Kiệt, phái ai đi bình định đây?

Chỉ thấy Cao Kiệt dần dần đi xa, biến mất khỏi tầm mắt, Chu Do Kiểm cũng đánh ngựa hồi cung.

Vừa đi được nửa đường, liền thấy Vương Thừa Ân thở hổn hển chạy tới, kêu to: "Hoàng thượng, đại sự không ổn, đại sự không ổn rồi!"

Chu Do Kiểm cau mày: "Lại xảy ra chuyện gì nữa?"

Vương Thừa Ân nói: "Vừa rồi lúc ngài đi đến cửa thành khích lệ Cao tướng quân, tên tú tài Lưu Mậu Bào kia, đột nhiên lại xuất hiện ở chợ. Hắn lớn tiếng nói với bá tánh xung quanh, nói cái gì mà hoàng thượng lại điều động một đội tinh binh đang tấn công Liêu Đông, nói cơ hội thu phục Liêu Đông lại giảm đi một phần. Lại còn nói cái gì mà… khụ khụ… nói là làm như vậy, Kiến Nô sớm muộn gì cũng sẽ đoạt lại Cẩm Châu, một lần nữa xâm nhập Trung Nguyên, giết đến nỗi Bắc Trực Lệ người ngã ngựa đổ, bá tánh trôi giạt khắp nơi."

Nói đến đây, Vương Thừa Ân có chút chột dạ bổ sung: "Bá tánh trong kinh thành bị hắn mê hoặc, không ít người đều hô theo hai tiếng… khụ khụ… bá tánh hiện tại bất mãn với triều đình."

Chu Do Kiểm nổi giận: "Tên này thế mà còn dám ló mặt ra? Cẩm Y Vệ đâu? Đi đâu hết rồi?"

Vương Thừa Ân: "Cẩm Y Vệ thiên hộ Mễ Thanh Ly đã dẫn người đi rồi, tên Lưu Mậu Bào kia vừa nhìn thấy Cẩm Y Vệ liền

chạy, chạy rất nhanh, Mễ thiên hộ mang theo một đội người xuyên qua các ngõ hẻm để đuổi theo. Hiện tại cũng không biết đã đuổi kịp hay chưa."

Chu Do Kiểm tức giận: "Một tên tú tài, chạy nhanh như vậy sao? Cẩm Y Vệ cũng đuổi không kịp? Cẩm Y Vệ rốt cuộc vô dụng đến mức nào rồi?"

Vương Thừa Ân: "Hình như là có bá tánh cố tình giúp hắn, bọn họ cố ý đứng chắn giữa đường, ngăn cản Cẩm Y Vệ."

Nghe được câu này, Chu Do Kiểm cũng không khỏi kinh ngạc, bá tánh hiện tại đã lớn gan như vậy rồi sao, dám cố ý cản trở Cẩm Y Vệ? Bọn họ chẳng lẽ không sợ Cẩm Y Vệ tại chỗ rút đao chém chết sao?

Không, không thể nào không sợ!

Bá tánh sở dĩ không sợ, là bởi vì bọn họ cảm nhận được điều gì đó?

Hay là, bọn họ đã bởi vì những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian gần đây, mà…

Chu Do Kiểm lần đầu tiên cảm nhận được, quyền uy của mình, đã bị dao động!

Nói đúng ra, không phải bá tánh không sợ Cẩm Y Vệ, mà là bọn họ không sợ hắn vị hoàng đế này nữa rồi, danh tiếng hôn quân, đại khái là đã truyền đến tai mỗi người rồi?

Việc này phải làm sao bây giờ?

Hắn ngỡ ngàng...

Đúng lúc này, phía trước có một đám Cẩm Y Vệ chạy tới, người cầm đầu, chính là Mễ thiên hộ, một cánh tay của hắn được

băng bó bằng vải, đang chảy máu, vừa nhìn thấy Chu Do Kiểm liền khóc lóc nói: “Hoàng thượng, tiểu nhân vô năng, trúng phải cạm bẫy của gian tặc, cánh tay bị thương nặng.”

Chu Do Kiểm: “Nói cách khác, hắn lại chạy thoát?”

Mễ Thiên hộ nói: “Vâng, chạy mất dạng rồi.”

Chu Do Kiểm tức giận: “Lũ phế vật, các ngươi toàn là lũ phế vật, toàn bộ!”

Chương 1384: Nhà xưởng mới của Hạ Phùng Thánh

Chu Do Kiểm tức giận không chịu nổi!

Hắn cảm thấy bản thân tuyệt đối không phải hôn quân, tuyệt đối có thể coi là minh quân. Thế nhưng hắn đường đường minh quân như vậy, lại vướng phải một đám đại thần phế vật, không có một ai có thể giúp đỡ hắn, tất cả đều là đám rác rưởi ăn no chờ chết, cứt chó.

Nghĩ tới đây, Chu Do Kiểm đột nhiên nhớ tới, trên thế giới này người nên giúp hắn bài ưu giải nạn nhất, hẳn là thủ phụ mới đúng? Bằng không thì còn gọi là thủ phụ cái gì?

Chu Do Kiểm quay sang người bên cạnh hỏi: "Hạ Phùng Thánh đâu? Hắn đang làm gì? Sao không giúp trẫm giải quyết những việc tào lao này?"

Tào Hóa Thuần vội vàng lại gần, thấp giọng nói: "Hạ đại nhân đang giúp ngài kiếm tiền."

"Ồ? Đang kiếm tiền sao?" Lửa giận của Chu Do Kiểm hơi dịu đi một chút, giúp hắn kiếm tiền chính là hiền thần: "Những ngày này hắn đang làm gì?"

Tào Hóa Thuần thấp giọng nói: "Hạ đại nhân gần đây đang xây dựng một loại nhà xưởng mới, hình như là gọi là... xưởng nước máy."

Chu Do Kiểm: "???"

Hai chữ "nước máy", khiến Chu Do Kiểm không hiểu lắm:

“Đây là vật gì? Có tác dụng gì?”

Tào Hóa Thuần: “Lão nô cũng không hiểu, hay là hoàng thượng tự mình đi xem?”

Chu Do Kiểm lắc đầu: “Chu Duật Kiện và Chu Do Tung lần lượt mưu phản, trẫm không có tâm trạng đi xem cái gì gọi là nước máy, ngươi đi xem đi, xem kỹ càng cẩn thận, sau đó hồi cung báo cáo lại cho trẫm.”

Tào Hóa Thuần: “Lão nô nhất định xem cho kỹ càng cho bệ hạ.”

Tâm trạng Chu Do Kiểm không tốt, hồi cung. Hiện tại hắn chính là điển hình của trà không muốn, cơm không muốn, chỉ muốn chờ tin tức mỹ nam phong trần Cao Kiệt bình định Chu Do Tung truyền về, đúng rồi, còn có cả tin tức tổng binh duyên hải Tào Văn Chiếu đánh bại Trịnh Chi Long, bắt được Chu Duật Kiện.

Hai tin tức này không về, hắn không muốn làm cái gì hết.

Tào Hóa Thuần phụng mệnh, đi về phía “xưởng nước máy” Hạ Phùng Thánh xây dựng.

Nhà xưởng nước máy của Hạ Phùng Thánh, được xây dựng trên Vạn Tuế Sơn (công viên Cảnh Sơn ngày nay), tên ngọn núi này còn được gọi là Môi Sơn.

Nguyên nhân là do thời Minh triều sơ khai, để phòng ngừa Nguyên triều bao vây Yên Kinh, khiến trong thành không có nhiên liệu để sử dụng, bèn chất lượng lớn than đá trên Vạn Tuế Sơn, vì vậy nó có biệt danh là Môi Sơn.

Về sau, Đại Minh triều càng ngày càng vững chắc, tự nhiên cũng không còn chất than ở đây nữa, mà biến nó thành hậu hoa viên của hoàng gia.

Tào Hóa Thuần leo dốc núi một hồi lâu, leo lên đỉnh dốc, liền thấy Hạ Phùng Thánh, Lương Thế Hiền đang đứng bên cạnh một bể chứa nước khổng lồ nói chuyện phiếm

Tào Hóa Thuần: "Hạ đại nhân, Lương đại nhân, hai vị rốt cuộc đang làm cái gì vậy? Nơi này chính là Vạn Tuế Sơn, không thể tùy tiện xây dựng thứ gì trên núi."

Lương Thế Hiền cười nói: "Tào công công, Vạn Tuế Sơn tuy là vườn hoa của hoàng gia, nhưng thời kì đầu lập quốc, đã từng chất than ở đây để phòng ngừa bất trắc, cũng có nghĩa là, ngọn núi này cũng có thể sử dụng cho mục đích quân sự. Nhà xưởng nước máy tôi và Hạ đại nhân làm ở đây, cũng có tác dụng quân sự rất lớn."

Nghe nói nơi này từng được sử dụng cho mục đích quân sự vào thời kì đầu lập quốc, Tào Hóa Thuần cũng không còn gì để nói. Đại Minh triều là một quốc gia rất coi trọng "tổ chế".

Các quan lại rất thích lấy tổ chế ra để nói chuyện, hoàng đế nếu có gì vi phạm tổ chế, cũng sẽ bị các quan lại mắng té tát, một thái giám như hắn đương nhiên càng không dám nói gì.

Tào Hóa Thuần chỉ đành hỏi: "Cái bể chứa nước lớn này… có tác dụng gì, chỉ dùng để chứa nước thôi sao?"

Lương Thế Hiền: "Không chỉ là chứa nước, nó còn có thể đưa nước đến từng nhà, sau này muốn dùng nước, cũng không cần tự mình ra sông, ra giếng gánh nữa, chỉ cần vặn vòi một cái, nước sẽ tự chảy ra, vì vậy nó được gọi là 'nước máy'."

Tào Hóa Thuần: "???"

Lương Thế Hiền: "Đi theo ta."

Hắn dẫn Tào Hóa Thuần đi từ bể chứa nước trên đỉnh núi xuống, đi đến sườn núi.

Nơi này có một ống cong kỳ quái, bên trên còn có một cái chốt kỳ quái, Lương Thế Hiền xoay chốt một cái…

Ống cong lập tức phun ra nước.

Lương Thế Hiền đưa tay ra dưới ống cong, rửa tay một cái, sau đó dùng hai tay ướt xoa xoa lên áo bào thái giám của Tào Hóa Thuần: "Thế nào, công công? Thứ này dùng tốt chứ?"

Tào Hóa Thuần: "Hả? Hả? Hình như… thật sự rất dễ dùng… Nhưng mà, ngươi dùng quần áo của ta lau tay làm gì?"

Lương Thế Hiền: "Ta không muốn dùng quần áo của mình lau, đương nhiên là dùng của ngươi."

Tào Hóa Thuần: "…"

Thật là cứng họng!

Rất muốn nổi giận, nhưng Tào Hóa Thuần cũng coi như là một thái giám nổi tiếng hiền lành, cố nhịn xuống cơn giận này, cũng đưa tay ra dưới ống cong rửa tay, vừa định xoa lên người Lương Thế Hiền để gỡ lại thể diện, liền thấy Lương Thế Hiền vèo một cái né ra xa.

Tào Hóa Thuần chỉ đành quay người, xoa xoa lên người tiểu thái giám bên cạnh.

Tiểu thái giám không dám né, chỉ có thể ngoan ngoãn làm khăn lau tay.

Tào Hóa Thuần tò mò hỏi: "Nước này từ đâu ra? Tại sao chỉ cần vặn cái chốt này, nước liền chảy mãi không ngừng?"

Lương Thế Hiền: "Ngươi xem, nơi này có một đường ống… Nó kéo dài đến tận bể chứa nước trên đỉnh núi. Dựa theo nguyên lý 'nước chảy chỗ trũng', bất cứ nơi nào thấp hơn bể chứa nước kia,

chỉ cần ống dẫn tới, nước đều có thể tới được."

Tào Hóa Thuần: "A? Hả? Thứ tốt! Thật sự là thứ tốt."

Hắn lúc này mới hiểu rõ tại sao Hạ Phùng Thánh và Lương Thế Hiền lại muốn làm cái thứ này trên Cảnh Sơn, trong phạm vi tường thành của kinh thành, nơi cao nhất chính là Cảnh Sơn. Dựa theo nguyên lý "nước chảy chỗ trũng", bể chứa nước xây dựng trên Cảnh Sơn, vậy thì bất cứ nơi nào trong kinh thành, chỉ cần ống dẫn tới, nước đều có thể tới được.

"Quá lợi hại! Thì ra hai vị đang làm thứ lợi hại như vậy." Tào Hóa Thuần nói: "Nếu như dùng ống dẫn, đưa nước này vào hoàng cung, vậy hoàng thượng và các nương nương muốn dùng nước, chẳng phải chỉ cần vặn cái chốt này một cái, nước liền tới, muốn rửa tay, tắm rửa gì đó, đều vô cùng tiện lợi."

"Chính xác!" Lương Thế Hiền cười nói: "Còn có thể dẫn nó đến bát đại kỹ viện, kéo dài đến nhà của các vị đại nhân trong triều."

Hai mắt Tào Hóa Thuần sáng lên: "Sau đó thu tiền của bọn họ!"

"Đúng!" Lương Thế Hiền mỉm cười: "Thứ này bách tính không dùng nổi, bọn họ thà tự mình ra giếng gánh nước, cũng sẽ không nỡ bỏ tiền ra mua nước. Nhưng các vị đại nhân trong triều thì khác, chỉ cần hoàng cung đã lắp đặt, vậy các vị đại nhân thà trả giá cao, cũng phải lắp đặt thứ này, nếu không sẽ có vẻ bản thân rất quê mùa. Cho nên chúng ta có thể thu phí đắt một chút…"

Tào Hóa Thuần mừng rỡ: "Lương đại nhân, ngươi thật sự là vị năng thần giải quyết vấn đề túi tiền cho hoàng thượng, năng thần a."

Lương Thế Hiền: "Không không không, đây đều là công lao của Hạ đại nhân."

Hạ Phùng Thánh kỳ thật không làm cái gì hết, hắn đến đây là làm linh vật cho có, nhưng Lương Thế Hiền cứ muốn nhường công lao cho hắn, hắn đương nhiên cũng sẽ nhận lấy, thứ đồ chơi vừa có thể lấy lòng hoàng thượng, lại vừa có thể khiến các vị đại nhân trong triều vỗ tay khen hay như vậy, hắn đương nhiên vui vẻ nhận lấy.

Hạ Phùng Thánh ra vẻ nghiêm túc nói: “Bản quan lập tức cho người lắp một đường ống dài, trước tiên dẫn nước vào hậu cung, để hoàng thượng thử xem.”

Chương 1385: Công lược kiếm tiền

Tào Hóa Thuần mừng rỡ: "Nếu có thể lập tức đưa vào hoàng cung, vậy dĩ nhiên là tốt nhất, mấy ngày nay hoàng thượng tâm tình không tốt, cho ngài ấy xem thử mấy thứ mới mẻ, khiến hoàng thượng vui vẻ, vậy thì tốt quá."

Nói đến đây, Tào Hóa Thuần bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó: "Cái ống dẫn nước của các ngươi, là ống gì vậy? Sao ta nhìn không hiểu?"

Hắn đưa tay gõ gõ lên ống cong, cảm giác nó không phải vàng cũng không phải gỗ, không biết là chất liệu kỳ quái gì.

Kỳ thực Hạ Phùng Thánh cũng không biết, toàn bộ hành trình hắn ta đều chỉ bơi, tất cả kỹ thuật đều không hiểu, chỉ đành quay đầu nhìn Lương Thế Hiền.

Lương Thế Hiền mỉm cười: "Đây là ống tiên, là do thần tiên trên trời ban xuống."

"Cái gì?" Tào Hóa Thuần ngây người: "Nói tào lao cái gì vậy."

Lương Thế Hiền cũng không giải thích, cứ coi như là tào lao đi.

Kỳ thực hắn cũng không giải thích rõ được!

Loại ống này, tên thật gọi là "ống Teflon", còn gọi là "Polytetrafluoroethylene", viết tắt là "ống PTFE", trên Taobao có thể mua được, bản phi tiêu chuẩn tùy chỉnh, mười mấy đồng là có thể mua được một cuộn lớn.

Nó chịu được nhiệt độ cao, chịu được ăn mòn, còn có thể thông qua kiểm tra vệ sinh cấp thực phẩm dược phẩm USP.

Lý Đạo Huyền mua trên Taobao một đống, ném vào trong hộp cho các người tí hon chơi, xem thử các người tí hon có thể dùng thứ này tạo ra trò vui gì.

Kết quả nằm ngoài dự đoán của Lý Đạo Huyền, các người tí hon vậy mà lại dùng nó để làm ống nước máy.

Không nói đùa, thật sự rất dễ sử dụng!

Lương Thế Hiền vội vàng sắp xếp một mũ lam làm thiết kế, một đám mũ vàng đứng ra thi công, kéo một ống PTFE thật dài, từ trên núi Vạn Tuế Sơn kéo thẳng đến hoàng cung dưới chân núi, thông thẳng vào hậu cung...

...

Sáng sớm tinh mơ, Chu Do Kiểm hai mắt thâm quầng đứng dưới mái hiên.

Tối qua không ngủ được, căn bản là không ngủ được.

Tào Văn Chiêu vẫn chưa có tin tức truyền về, bên Cao Kiệt cũng vậy.

Hắn cả một đêm không thể chợp mắt.

"Người đâu, múc cho trẫm một chậu nước lạnh rửa mặt."

Chu Do Kiểm cất tiếng gọi, vốn dĩ bên cạnh không có một ai, nhưng hắn vừa hô lên, thái giám thân tín Vương Thừa Ân liền vèo một cái "xuất hiện" trước mặt, giống như vốn dĩ hắn ta vẫn luôn ở đó: "Hoàng thượng, nô tài lập tức đi sắp xếp."

Chu Do Kiểm ừ một tiếng, không để tâm lắm.

Hắn cho rằng, Vương Thừa Ân còn phải đi an bài cung nữ và những thái giám khác, đến giếng nước hoặc vại nước múc cho hắn một chậu nước lạnh, thế nào cũng phải loay hoay một lúc lâu.

Nào ngờ, Vương Thừa Ân bưng một cái chậu đồng, ở ngay trong vườn hoa không xa phía trước, tìm được một cái ống kỳ lạ, bóp một cái cơ quan trên ống, nước sạch liền ào ào chảy ra.

Hắn dùng chậu đồng hứng lấy, trong nháy mắt đã hứng được nửa chậu nước. Lấy một cái khăn gấm nhúng vào trong nước, vớt ra vẩy vẩy, sau đó hấp tấp chạy đến trước mặt Chu Do Kiểm, hai tay dâng lên khăn gấm: "Hoàng thượng, xin mời dùng."

Chu Do Kiểm: "???"

Vương Thừa Ân thấy hắn mặt mũi ngơ ngác nhìn chằm chằm cái ống kia, bèn cười nói: "Hoàng thượng, đó là nước máy mà thủ phụ Hạ Phùng Thánh làm."

"Nước máy... nước tự... " Chu Do Kiểm: "Thì ra nước máy là ý này."

Lúc này hắn mới nhớ ra, đã bảo Tào Hóa Thuần đi xem xưởng nước máy, sau đó về báo cáo cho mình, nhưng mà tối qua khi Tào Hóa Thuần chuẩn bị đến báo cáo, hắn đang vì chuyện phiên vương tạo phản mà phiền lòng, Tào Hóa Thuần vừa mở miệng chuẩn bị nói gì đó, hắn đã phất tay: "Lui ra."

Tào Hóa Thuần cũng không nói nữa, trực tiếp lui xuống, sau đó kéo Vương Thừa Ân ra khỏi phòng, nhỏ giọng nói gì đó, xem ra, chính là đang dạy Vương Thừa Ân dùng cái này.

Chu Do Kiểm dùng khăn gấm ướt rửa mặt, nước lạnh khiến hắn tinh thần tỉnh táo, tâm trạng phiền muộn, bỗng nhiên tốt hơn một chút.

Quay đầu nhìn, một tiểu cô nương, xách một cái thùng nước

nhỏ chạy tới, đứng yên ở chỗ ống cong kia, đặt thùng nước xuống dưới, sau đó mở cơ quan ra... nước trong veo ào ào chảy vào trong thùng.

Tiểu cô nương cười khúc khích.

Chu Do Kiểm: "A, là trưởng công chúa của ta, con đang làm gì vậy?"

Trưởng công chúa quay đầu lại, cười híp mắt với Chu Do Kiểm: "Phụ hoàng, cái nước máy này tiện lợi quá đi, con múc một thùng nước đi tưới hoa."

Chu Do Kiểm: "Chuyện này đã có cung nữ và thái giám làm, con là công chúa đi góp vui làm gì?"

Trưởng công chúa: "Vui mà! Phụ hoàng người không chơi với con."

Câu nói này khiến Chu Do Kiểm nghẹn họng, vốn định quản giáo con gái một chút, bây giờ không nói được gì nữa, chỉ có thể dùng ánh mắt từ ái, nhìn trưởng công chúa xách nửa thùng nước, cười híp mắt chạy về phía vườn hoa.

"Thứ này quả thật rất tiện lợi!" Chu Do Kiểm: "Như vậy, về sau trong cung chẳng phải là không cần giếng nước nữa?"

Vương Thừa Ân thấp giọng nói: "Đúng vậy, giếng nước trong cung, về sau e là không dùng đến nữa. Tào công công nói, thứ này còn có thể dùng để kiếm tiền."

Chu Do Kiểm: "Ồ? Kiếm tiền là kiếm thế nào?"

Vương Thừa Ân: "Nối vào trong nhà mỗi vị đại thần, mỗi tháng thu của bọn họ một khoản bạc. Tào công công nói, thứ này bách tính không dùng nổi, bọn họ thà tự mình đi gánh nước, cũng sẽ không bỏ tiền ra mua nước, nhưng các vị đại nhân thì khác...

bọn họ chi trả nổi số tiền này, chỉ cần hoàng thượng biểu diễn cho bọn họ xem một chút, bọn họ nhất định sẽ hào phóng mở hầu bao..."

Chu Do Kiểm: "Trẫm đi biểu diễn? Nói rõ hơn."

Vương Thừa Ân: "Ở đây có một phần công lược mà Tào công công để lại, nghe nói là do Lương Thế Hiền dâng lên cho Hạ Phùng Thánh, Hạ Phùng Thánh lại dâng lên cho Tào công công, bảo hắn chuyển dâng lên cho Hoàng thượng."

Nói xong, hắn vậy mà móc ra một tờ giấy đưa lên.

Chu Do Kiểm nhận lấy tờ giấy, mở ra xem, bên trên viết một đống thứ kỳ quái: "Trải nghiệm cấp bậc hoàng gia..."

Xem một lượt, Chu Do Kiểm không nhịn được bật cười: "Cái này quả thực là lừa tiền mà?"

Vương Thừa Ân: "Tào công công nói Hạ đại nhân nói Lương đại nhân nói..."

Chu Do Kiểm tức giận: "Ngươi nói một tràng gì vậy?"

Vương Thừa Ân: "Chính là Lương đại nhân nói với Hạ đại nhân, Hạ đại nhân lại giải thích cho Tào công công, cho nên..."

Chu Do Kiểm bất đắc dĩ nói: "Ngươi cứ nói thẳng là Lương Thế Hiền nói!"

Vương Thừa Ân: "Khụ! Lương Thế Hiền nói, trong tay các vị đại nhân có rất nhiều tiền, bảo bọn họ giao ra, bọn họ không chịu, phải nghĩ cách lừa lấy. Lừa tiền của người nghèo là tổn hại đến đạo đức, phá hoại kinh tế, lừa tiền của người giàu gọi là lấy dư bù thiếu, điều tiết kinh tế."

Chu Do Kiểm dở khóc dở cười: "Cái kiểu hai mặt này..."

Tuy nhiên thôi thì hai mặt hay không cũng không quan trọng, Chu Do Kiểm là thật sự rất cần tiền.

Hắn là không muốn làm cũng phải làm, cứ theo công lược mà Lương Thế Hiền đưa mà làm đi: "Đi mời sáu vị thượng thư Lục bộ đến Ngự hoa viên, cứ nói trẫm muốn cùng bọn họ mở một buổi trà nhỏ."

Vương Thừa Ân vội vàng đi...

Sáu vị thượng thư Lục bộ vừa nghe, hoàng thượng muốn cùng bọn họ mở trà hội, trong đầu lập tức nghĩ ra một đống chuyện, nào là hoàng thượng có việc muốn nhờ mình làm, hoàng thượng quan hệ với mình tốt, mình được hoàng đế coi trọng, hoàng đế nhất định muốn mượn tay mình để giết người...

Một đống suy nghĩ hỗn độn trong đầu chợt lóe lên, sau đó sáu người vội vàng hấp tấp chạy về phía Ngự hoa viên.

Chương 1386: Công công cứ việc báo giá

Lục bộ thượng thư chạy vào Ngự Hoa Viên, liền thấy nơi này đã bày sẵn bàn trà, Chu Do Kiểm đang ngồi bên cạnh bàn, bên cạnh đặt một cái lò nhỏ, trên bàn bày biện đủ loại dụng cụ pha trà.

Trà hội mà, bày trí như vậy cũng rất bình thường.

Nhưng sáu vị thượng thư đều cảm thấy nơi này nhất định có đại sự muốn bàn, đặc biệt là Binh bộ thượng thư Trần Tân Giáp, toàn thân đều dồn hết sức lực, chờ đợi hoàng đế đem chuyện hai vị thân vương mưu phản, muốn bình định như thế nào ra nói. Ngoài ra, Liêu Đông rốt cuộc có nên tiếp tục dùng binh với Thẩm Dương hay không, cũng là quốc sự trọng yếu nhất hiện nay.

Vị Binh bộ thượng thư này, có thể nói là cả người đều là chuyện.

Vừa đi đến bên bàn trà, Trần Tân Giáp liền vểnh tai, nâng cao cảnh giác, tế bào thần kinh, toàn diện đề phòng…

Thế nhiên, Chu Do Kiểm hiện tại căn bản không nghĩ những chuyện đó.

Mẹ kiếp cái mưu phản chó má, trẫm hiện tại chỉ muốn kiếm tiền, kiếm tiền, kiếm tiền.

Hắn vẫy tay với sáu vị thượng thư: “Các vị ái khanh, mau lại đây ngồi.”

Sáu vị thượng thư dùng nửa mông ngồi trên ghế, toàn thân đều căng thẳng.

Lại thấy Chu Do Kiểm nghiêng người, đặt ấm nước nhỏ dưới một cái ống cong kỳ quái, vặn một cái, ào ào, nước trắng xóa chảy ra, rót đầy ấm.

Hắn rót đầy ấm nước nhỏ, lại ưu nhã vặn chặt chốt mở, nước liền dừng.

Mỗi một động tác của Chu Do Kiểm đều làm rất chậm, chính là vì để cho đám triều thần này nhìn rõ ràng cái nước máy thần kỳ này.

Quả nhiên, một màn biểu diễn này, sáu vị thượng thư nào có đạo lý không nhìn thấy.

Sáu người đều xem đến ngây người!

Chu Do Kiểm đặt ấm nước nhỏ lên trên lò, đun nước sôi…

Đồng thời, vẻ mặt bình tĩnh nhìn: "Các ngươi nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng thấy…" Quên lời, Chu Do Kiểm vội vàng cúi đầu nhìn thoáng qua "Lương Thế Hiền kiếm tiền công lược" đặt trên đầu gối, liếc mắt nhìn những chữ phía sau, lúc này mới ngẩng đầu lên, tiếp tục lời thoại: "Chưa từng thấy nước máy ngự dụng của hoàng gia sao?"

Binh bộ thượng thư Trần Tân Giáp là người đầu tiên không chịu nổi dụ hoặc, vội vàng hỏi: "Hoàng thượng, cái nước máy ngự dụng của người là thứ gì? Thần kỳ như thế, vì sao chỉ cần vặn chốt mở, nước liền chảy ra?"

Chu Do Kiểm vẻ mặt bình tĩnh, ánh mắt đảo qua công lược một cái, lại ngẩng lên, thản nhiên nói: "Đây là hoàng gia tôn hưởng, nước máy! Từ khi hoàng gia có cái này, liền không cần phải chật vật lấy nước từ sông, giếng nữa, chỉ cần nhẹ nhàng vặn như vậy… Vòi nước mở ra, nước máy liền đến…"

Hắn vừa nói, còn vừa làm mẫu vặn chốt mở một cái: "Nhìn

xem, cái này gọi là vòi nước."

Sáu vị thượng thư lộ ra biểu tình chưa từng thấy việc đời.

Cái này thật sự là quá lợi hại!

Nhìn động tác lấy nước của hoàng thượng, thật là ưu nhã ung dung, đồ vật ngự dụng của hoàng gia, quả nhiên không giống đồ vật của dân gian.

Đúng lúc này, tay Chu Do Kiểm run lên, tách trà bị đổ, nước trà dính vào tay, hắn a một tiếng, nghiêng người, đưa tay đến dưới vòi nước, vặn chốt mở, nước ào ào chảy ra.

Chu Do Kiểm rửa tay dưới vòi nước, mỉm cười: "Bây giờ tay trẫm lại sạch sẽ rồi, có nước máy, trẫm hiện tại rửa tay cũng không cần gọi thái giám và cung nữ bưng chậu nước tới nữa, tùy tiện vặn cái vòi rồng này là được rồi."

Sáu vị thượng thư: Thật tiện lợi! Thật tiện con mẹ nó lợi.

Chu Do Kiểm: "Được rồi, chúng ta vẫn là vừa uống trà, vừa nói chuyện chính sự đi…"

Sáu vị thượng thư vội vàng tiến vào trạng thái làm việc.

Kỳ thật cũng không có việc gì để nói, chuyện Thẩm Dương bên kia Chu Do Kiểm còn đang cứng đầu, không chịu tuyên bố tấn công. Chu Duật Kiện ở trên biển, thủy sư của Tào Văn Chiếu nhất thời "không tìm thấy". Mà bên Hà Nam, Cao Kiệt vừa mới đi qua, muốn bình định phản loạn còn sớm.

Thiên hạ thái bình a, chỉ có Lễ bộ thượng thư phát biểu ý kiến một phen, cái gì mà từ sau khi mở vài cái hải cảng cấm biển, người Tây Dương lại như thế nào như thế nào, chuyện khác cũng không có gì để nói.

Một lúc lâu sau, nói chuyện xong, sáu vị thượng thư cáo lui, vừa mới đứng dậy, liền nhìn thấy Tào Hóa Thuần từ bên ngoài chạy vào, vội vàng nói: “Hoàng thượng, vừa rồi Đông Cung cũng đã thông nước máy, nương nương rất hài lòng, cố ý bảo lão nô tới đây nói với ngài một tiếng.”

Chu Do Kiểm gật đầu: “Ừm!”

Tào Hóa Thuần: “Thái hậu dùng cũng nói tốt, nữ nhân đều rất thích thứ này, trưởng công chúa cũng vui muốn chết.”

Hắn nói những lời này, thanh âm rất lớn, sáu vị thượng thư đều nghe rõ ràng.

Chu Do Kiểm: “Ừm, trẫm đã biết. Nhanh chóng lắp đặt cho Tây Cung.”

Tào Hóa Thuần: “Tuân chỉ.”

Tào Hóa Thuần lui ra ngoài…

Sáu vị thượng thư từ trong mấy câu nói vừa rồi nghe ra được, chuyện này là Tào Hóa Thuần phụ trách. Vội vàng đuổi theo, ở hành lang trong hoàng cung, đuổi kịp Tào Hóa Thuần: “Tào công công xin dừng bước.”

Tào Hóa Thuần: “Các vị đại nhân có gì chỉ giáo?”

Hộ bộ thượng thư: “Tào công công, ngươi làm cho hoàng thượng cái gì mà vòi nước ngự dụng hoàng gia, rốt cuộc là sao?”

Tào Hóa Thuần nói: “Là một cái cơ quan ‘cung cấp nước’ rất tiện lợi.”

Hộ bộ thượng thư: “Thứ đó quả thực rất dễ dùng, bản quan thấy hoàng thượng dùng một lát, cảm thấy vô cùng tiện lợi, không biết thứ đó là hoàng gia tư hữu, hay là những người như chúng tôi

cũng có thể cùng nhau hưởng dụng vậy?"

Tào Hóa Thuần nói: "Đương nhiên không phải hoàng thượng tư hữu rồi, cũng không phải là vật cấm gì, hoàng thượng cũng không hạ cấm lệnh, mọi người đều có thể sử dụng."

Lại bộ thượng thư hạ giọng: "Nhưng ta nghe hoàng thượng nói, cái chốt mở kia gọi là 'vòi rồng', chúng ta không thể dùng chữ 'rồng' a."

Tào Hóa Thuần cười nói: "Đổi cái tên khác không phải là được sao? Dùng vòi cá cũng không phải là không được."

Lời ấy có lý!

Sáu vị thượng thư mừng rỡ: "Thứ này phải làm như thế nào?"

Tào Hóa Thuần: "Cái này, các ngươi không làm được đâu, công trình của nó rất lớn, chỉ có thể bảo nhà xưởng nước máy của hoàng gia cung cấp cho các ngươi."

Sáu vị hoàng thượng vừa nghe, hiểu rồi, muốn bỏ tiền ra mua của hoàng gia.

Mua thì mua!

Có thể dùng đồ giống hoàng thượng, kỳ thật bỏ ra chút tiền cũng không có gì không tốt, đẳng cấp rất cao. Mặc dù hiện tại hoàng thượng suốt ngày bị người ta mắng hôn quân, nhưng hắn dù sao cũng là hoàng thượng, tấm biển hiệu này vẫn rất có tiếng tăm.

Hơn nữa, chúng ta có nhiều tiền, ngay cả nghèo như hoàng đế cũng lắp đặt được, sáu vị thượng thư chúng ta muốn lắp một cái chẳng lẽ còn không phải chuyện dễ dàng sao?

"Tào công công, rốt cuộc là bao nhiêu tiền?!"

Tào Hóa Thuần mừng rỡ: "Cái này, phải thu một khoản phí lắp

đặt ban đầu, bao gồm ống nước, vòi rồng… Khụ khụ… vòi cá. Sau đó còn phải tiếp tục cung cấp nước cho các ngươi, cho nên cần phải thu phí cung cấp nước hàng tháng. Ta nói trước, phí dụng hàng tháng này cũng không thấp đâu, bởi vì các ngươi đều là nhà đông người, lượng nước sử dụng nhất định rất lớn, nhà xưởng nước máy của hoàng gia muốn tiếp tục cung cấp nước cho các ngươi, áp lực cũng không nhỏ, phải liều mạng vận chuyển nước lên bể chứa trên đỉnh Vạn Tuế Sơn, mới có thể cung cấp nước cho các ngươi, cần bao nhiêu người ngày đêm không ngừng nghỉ múc nước mới được, các ngươi tính toán là hiểu."

Trần Tân Giáp bình tĩnh nở nụ cười: "Tào công công cứ việc báo giá!"

Chương 1387: Phú quý phải về làng

Sáu vị thượng thư Lục bộ lập tức móc ra một khoản "phí lắp đặt ban đầu" lớn, khoản phí này bao gồm tiền ống nước, vòi cá, hơn nữa, mỗi nhà đâu chỉ có một ống nước, một vòi cá.

Họ đều là quan lớn, sau lưng quan lớn đều là gia đình lớn.

Nhà cửa của bất kỳ ai trong kinh thành đều lớn đến mức không thể tưởng tượng được, nhà bếp chắc chắn phải dùng nước? Trong vườn phải dùng nước? Khách phòng tiểu viện phải có nước? Chủ viện phải có nước?

Cứ như vậy, ngoại trừ một đường ống chính được kéo từ núi Vạn Tuế Sơn xuống, còn phải chia thành nhiều đường ống nhánh trong nhà, mỗi đường ống nhánh đều phải lắp một vòi cá.

Tất cả đều là tiền!

Mỗi gia đình đều tiêu tốn một khoản tiền lớn mới trả được khoản phí lắp đặt ban đầu này.

Mà khoản phí lắp đặt ban đầu này, đương nhiên là thôn Cao Gia cười hả hê thu vào, sau đó nộp một khoản thuế giá trị gia tăng rồi đưa cho Chu Do Kiểm, coi như là "tiền hoa hồng quảng cáo" của hắn.

Mũ lam và mũ vàng của thôn Cao Gia làm việc rất hiệu quả, phí lắp đặt ban đầu vừa vào tài khoản, họ lập tức lắp đặt nước máy xong.

Tiếp theo... là show diễn của sáu vị thượng thư Lục bộ.

Loài người, từ xưa đến nay đều thích khoe khoang.

Có câu tục ngữ nói rất hay, phú quý mà không về làng, chẳng khác nào áo gấm đi đêm.

Tại sao lại có câu nói này?

Đây chính là đang nói cho ngươi biết, sau khi phát tài phải về quê khoe khoang, nếu ngươi không khoe khoang, cuộc sống sẽ vô nghĩa.

Khoe khoang, từ xưa đến nay, luôn là nhu cầu thiết yếu!

Trong nhà của sáu vị thượng thư Lục bộ vừa mới có nước máy, ngày hôm sau bắt đầu khoe khoang.

Mời khách khứa, sau đó học theo Chu Do Kiểm, biểu diễn trước mặt khách khứa một loạt động tác rửa tay, pha trà, v.v... Có Chu Do Kiểm ném đá giữa đường cho họ. Biểu diễn cách khoe khoang, bọn họ đương nhiên sẽ quảng cáo rất tốt, hiệu quả khoe khoang trực tiếp được nâng lên tối đa, khiến khách khứa của họ không ngớt lời khen ngợi.

Đám khách khứa này vội vàng hỏi thăm: "Thứ này làm như thế nào? Lắp đặt ở đâu?"

Sáu vị thượng thư Lục bộ đương nhiên sẽ dùng giọng điệu tự hào nói: "Thứ này muốn lắp đặt không dễ dàng đâu, nó là đồ ngự dụng của hoàng gia, ta nói cho các ngươi biết, cái vòi cá này, tên ban đầu của nó là vòi rồng, là hoàng thượng mới có tư cách dùng, tất cả là nhờ hoàng thượng khai ân, quan hệ của chúng ta và Cao công công lại tốt, để Cao công công đổi tên thứ này thành vòi cá, mới có cơ hội lắp đặt."

Khách khứa nghe xong, hiểu rồi, vội vàng tặng một phần lễ: "Đại nhân giúp một chút, nói với Cao công công một tiếng, nhà ta cũng muốn lắp một cái."

Cứ như vậy...

Đồ ngự dụng của hoàng gia lập tức không còn là ngự dụng nữa, trong bát đại hẻm của kinh thành, nhà nhà đều lắp đặt một bộ, đám quan lại quý tộc nếu nhà ai không lắp, thì không dám tự xưng là người thượng lưu nữa.

Rất nhanh, thứ này liền lan rộng từ giới chính trị sang giới thương nhân...

Thương nhân tuy địa vị không cao, nhưng bạc thì không ít, bỏ thêm một ít bạc ra, cố gắng sử dụng chung một loại hàng hóa với quan lại thượng lưu, thể hiện đẳng cấp của mình, đó cũng là điều rất quan trọng.

Chờ đến khi các thương nhân giàu có cũng lắp đặt...

Khả năng cung cấp của nhà máy nước máy về cơ bản cũng đã đạt đến giới hạn.

Khả năng tích nước và bơm nước của thôn Cao Gia vẫn chưa đủ, còn lâu mới bằng khả năng cung cấp nước của nhà máy nước máy đời sau, hồ chứa nước trên núi Vạn Tuế Sơn, cung cấp cho việc sử dụng hàng ngày của hoàng cung và các quan lại đã đạt đến mức tối đa.

Tạm thời cứ như vậy đi!

Dù sao thì thời buổi này người nghèo thật sự không nỡ bỏ tiền ra mua nước, cần phải tiếp tục nâng cao năng suất lao động xã hội, nâng cao thu nhập bình quân đầu người của người dân, nếu không thứ này cũng không thể phổ cập đến các gia đình bình thường được.

Sau một hồi náo nhiệt ngắn ngủi...

Trong đám đông luôn có một số người thông minh, đầu óc

xoay chuyển cực nhanh, sẽ từ mọi việc lớn nhỏ phát hiện ra cơ hội kinh doanh.

Ngày nọ, sáng sớm, Lương Thế Hiền vừa mới thức dậy, đã nghe nói bên ngoài có khách đến thăm, ra ngoài đón tiếp thì thấy người đến có khuôn mặt gầy gò, trông rất có học thức, điều quan trọng là, người này trông rất quen, hình như đã gặp ở đâu rồi?

Lương Thế Hiền học phú ngũ xa, lập tức bật mode tìm kiếm tư liệu trong đầu, những người đã gặp trong đời, những việc đã trải qua, giống như đèn kéo quân lần lượt hiện ra trước mắt.

Cuối cùng "đinh" một tiếng, dừng lại ở một bức tranh. Đó là hình ảnh của trường học Đông Lâm, lúc đó khi hắn "hội văn kết bạn" trong trường đã quen biết một nhóm bạn bè cùng chí hướng, trong đó có bóng dáng của người này.

"A, là Tiền Khiêm Ích, Tiền huynh!" Lương Thế Hiền giả vờ vui mừng: "Đã nhiều năm không gặp, phong thái của Tiền huynh vẫn như xưa."

Hiện tại Tiền Khiêm Ích trên vòng chính trị cũng không đắc ý.

Năm Sùng Trinh thứ mười, bị Ôn Thể Nhân sai khiến, Trương Hán Nho người Thường Thục vu cáo Tiền Khiêm Ích tham ô vô độ. Tuần phủ Trương Quốc Duy, tuần án Lộ Chấn Phi dâng sớ minh oan cho hắn, Tiền Khiêm Ích từng viết văn bia cho thái giám Vương An, mà Vương An và Tào Hóa Thuần có quan hệ mật thiết, nên Tiền Khiêm Ích đã cầu cứu Tào Hóa Thuần.

Có Tào Hóa Thuần ra tay, vụ án này sẽ dễ dàng giải quyết, trước tiên xử tử Trương Hán Nho, sau đó tố cáo Ôn Thể Nhân, lật đổ Ôn Thể Nhân, nhưng Tiền Khiêm Ích cũng không hoàn toàn chiến thắng, cũng bị cách chức hồi hương.

Sau đó mới có chuyện Hạ Phùng Thánh lên nắm quyền.

Vì vậy, bây giờ Tiền Khiêm Ích thực chất là một thường dân, không có chức vị gì.

Hắn chắp tay thi lễ với Lương Thế Hiền, cười nói: "Lương đại nhân thế mà còn nhớ đến tại hạ."

Lương Thế Hiền: "Chậc, Tiền huynh nói gì vậy, người như Tiền huynh đây học rộng tài cao, tại hạ nào có lý nào không nhớ? Hôm nay..."

Tiền Khiêm Ích mỉm cười nói: "Hôm nay tại hạ đến đây không phải vì bản thân, mà là đến giới thiệu một người bạn, người bạn này nhiều lần dò hỏi, được biết xưởng máy là do Lương huynh làm ra, đặc biệt mời tại hạ làm người trung gian, muốn đến trò chuyện cùng Lương huynh vài câu."

Nói xong, phía sau hắn có một người đi ra, tự giới thiệu: "Tại hạ Trình Gia Toại, cùng Tiền huynh là bạn thân thơ văn, ngưỡng mộ đại danh Lương đại nhân đã lâu, hôm nay vừa thấy, quả nhiên phi phàm."

Lương Thế Hiền: "Thì ra là Trình Gia Toại Trình huynh, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu."

Kế tiếp chính là một đống lời thổi phồng lẫn nhau vô bổ, ở đây lược bớt một triệu chữ, trực tiếp tiến vào trọng điểm.

Trình Gia Toại nói: "Thật không dám giấu giếm, ông nội tại hạ là Trình Dung, phụ thân là Trình Diên Thọ đều là Huy thương, gia tộc vẫn luôn kinh doanh buôn bán, tại hạ bất tài, cũng kế thừa sự nghiệp gia đình, hiện tại đang kinh doanh ở Gia Định." (Gia Định, Thượng Hải ngày nay)

Lương Thế Hiền vừa nghe hắn nói là thương nhân, liền biết ý đồ của hắn rồi.

Quả nhiên, Trình Gia Toại nói tiếp: "Tại hạ nghe nói, xưởng

nước máy kia là Lương đại nhân làm ra, quả nhiên là một thứ tốt. Không biết đại nhân có hứng thú mở xưởng nước máy đến phương Nam hay không? Nếu Lương đại nhân có ý này, tại hạ bất tài, nguyện góp vốn bằng gia sản, Lương đại nhân góp vốn bằng kỹ thuật. Chúng ta hợp tác, ở vùng đất phồn hoa Giang Nam kia, xây dựng vài xưởng nước máy, nhất định có thể kiếm bộn tiền."

Lương Thế Hiền giả vờ vui mừng: "Trình huynh có ý này, vậy thì tốt quá. Tại hạ cũng muốn đến Giang Nam để làm, nhưng e ngại nơi đất lạ, ở đó cũng không có ai trông coi việc kinh doanh, nếu Trình huynh nguyện ý ra tay, vậy chúng ta cùng làm thôi."

Chương 1388: Ức điểm điểm chấn động

Lương Thế Hiền nói: “Tiền huynh, Trình huynh, gần đây ta nghe nói Giang Nam bên đó cũng không được thái bình. Hình như là Đường vương Chu Duật Kiện đào vong đã lâu, không biết chui từ đâu ra, mà Phúc Kiến du kích tướng quân Trịnh Chi Long lại tuyên bố ủng lập Chu Duật Kiện, chuyện này náo loạn lớn như vậy, hai vị vậy mà còn có tâm trạng làm xưởng nước máy? Không sợ phản quân đến, một trận đại chiến, đánh cho tất cả đều tan tành sao?”

Trình Gia Toại chắp tay nói: “Quả thực đã xảy ra chuyện này, tuy nhiên, ta xem đây cũng không phải chuyện gì lớn, sẽ không ảnh hưởng đến việc chúng ta làm xưởng nước máy.”

Lương Thế Hiền cố ý hỏi: “Ồ? Vì sao?”

Tiền Khiêm Ích hạ thấp giọng nói: “Căn bản là không náo loạn nổi! Ta xem tên Trịnh Chi Long kia vừa tuyên bố ủng lập Chu Duật Kiện, đã chạy ra biển, biến mất không thấy đâu nữa, căn bản là không có náo loạn gì. Rõ ràng là sợ hãi thiên binh triều đình trấn áp.”

Lương Thế Hiền: “Ồ! Ta còn nghe nói Hàng Châu bên đó có một đám thương nhân bỏ vốn tài trợ Chu Duật Kiện và Trịnh Chi Long.”

Tiền Khiêm Ích nói nhỏ: “Cũng quả thực có chuyện này, nhưng bọn họ không làm ra trò trống gì đâu, mấy hôm trước, tổng binh duyên hải Tào Văn Chiếu không phải đã nam hạ sao? Tên Trịnh Chi Long kia sao có thể là đối thủ của Tào Văn Chiếu, không bao

lâu nữa, sẽ binh bại trên biển, căn bản không ảnh hưởng đến việc buôn bán của thương nhân Giang Nam."

Lương Thế Hiền trong lòng đã rõ, thầm cười: "Được rồi, thì ra các ngươi đều nghĩ như vậy."

Là lão nhân của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, hắn đương nhiên tin tưởng thôn Cao Gia tất thắng.

Nhưng Giang Nam hiện tại còn chưa thuộc về "khu giải phóng Thiên Tôn", cách nhìn của người Giang Nam hiện tại, ngược lại cũng rất đáng để tham khảo.

Rõ ràng, Giang Nam, Lưỡng Quảng, Bắc Trực Lệ, những bách tính bên ngoài khu giải phóng Thiên Tôn này, hiện tại hẳn là đều có cách nhìn giống như Tiền Khiêm Ích, trong lòng bọn họ, Đại Minh triều vẫn như cũ vĩ đại, bọn họ trước kia cho rằng Kiến Nô là "cái ghẻ", căn bản không cho rằng Kiến Nô có thể đánh vào Trung Nguyên, hiện tại lại coi những kẻ làm loạn "chúng trị" cũng như "cái ghẻ", không cảm thấy bọn họ có thể làm ra trò trống gì.

Lương Thế Hiền hỏi: "Tiền huynh, ngươi cảm thấy…chúng trị…cách nói này, có đáng tin không?"

Tiền Khiêm Ích cười khẩy một tiếng, không trả lời vấn đề này.

Hắn chính là người từng thăng trầm một lần trên quan trường, hiện tại cẩn thận hơn nhiều, trong miệng không dám nói lung tung, Lương Thế Hiền cùng hắn nhiều năm không gặp, hắn cũng không biết nhân phẩm của Lương Thế Hiền ra sao, có cách nhìn gì cũng giấu trong bụng.

Mãi cho đến khi Tiền Khiêm Ích và Trình Gia Toại cáo từ đi ra khỏi Lương phủ, quan hệ của hai người này, so với quan hệ của Tiền Khiêm Ích và Lương Thế Hiền thì sắt thép hơn nhiều, Tiền Khiêm Ích lúc này mới hạ thấp giọng nói: "Trình huynh, vừa rồi

Lương đại nhân hỏi ta về cách nhìn đối với chúng trị, hừ, ta thấy ngươi muốn nói lại thôi, hình như có điều muốn nói lại không dám nói?"

Trình Gia Toại gật đầu: "Ta vốn định phát biểu một phen kiến giải, nhưng nghĩ đến hôm nay mới quen biết Lương đại nhân, những kiến giải đó đều đè nén lại, chỉ sợ tự rước họa sát thân."

Tiền Khiêm Ích nói nhỏ: "Ta cũng giống Trình huynh."

Hai người nhìn nhau cười, lúc này Trình Gia Toại mới nói tiếp: "Ta nghĩ, chúng trị nhất định tốt hơn độc trị, chí ít đối với thương nhân Giang Nam chúng ta mà nói, đây là chuyện tốt. Chỉ cần người trị quốc nhiều một chút, nhất định sẽ có người nói một câu cho thương nhân chúng ta…Thương nhân sớm đã muốn nói gì đó ở trên triều đình rồi, đám thương nhân Hàng Châu kia, nhất định là vì điều này, mới đi ủng lập Chu Duật Kiện."

Tiền Khiêm Ích gật đầu, nói nhỏ: "Chúng trị nếu thật sự thực hiện, kỳ thật cũng chính là lúc thế gia đại tộc so đấu lực lượng trên triều đường."

Trình Gia Toại: "Lực lượng của thương nhân, cũng không yếu đâu."

Hai người vừa nói, vừa đi xa.

Bên kia, Lương Thế Hiền thì đi đến trước một bức chân dung Đạo Huyền Thiên Tôn, trước tiên hành đại lễ, sau đó thắp một nén nhang, hướng về phía bức chân dung nói: "Thiên Tôn! Người Giang Nam hiện tại còn chưa coi hành động của chúng ta ra gì, cho rằng triều đình tất thắng!"

Hắn vốn cũng chỉ là thuận miệng báo cáo, cũng không tính toán nghe được hồi đáp của Thiên Tôn.

Nào ngờ, con ngươi trên bức chân dung đột nhiên đảo một

vòng, tiếp theo, phần giấy ở miệng trên bức chân dung, bắt đầu nhăn nhăn nhúm nhúm nói: “Đây là chuyện rất bình thường, uy vọng Đại Minh triều trải qua gần ba trăm năm mới xây dựng nên, làm sao có thể dễ dàng lay chuyển như vậy……”

Lương Thế Hiền đại hỉ: “A, Thiên Tôn đến rồi.”

Lý Đạo Huyền: “Muốn để bọn họ tin tưởng cải cách xã hội đã chân chính bắt đầu, còn cần cho bọn họ thêm một chút chấn động nho nhỏ…… Hắc, sắp rồi! Chấn động lập tức sẽ đến.”

Chấn động quả nhiên đến!

Ngày hôm sau, bên Hà Nam truyền đến tin tức.

Hà Nam tổng binh Cao Kiệt, từ Liêu Đông trở về Hà Nam, thu thập Phúc vương thế tử Chu Do Tung mưu nghịch. Chu Do Tung suất lĩnh đại quân “Chúng trị đảng” cùng Cao Kiệt quyết chiến ở ngoại thành Lạc Dương.

“Chúng trị đảng” sĩ khí cao ngất, ý chí kiên cường, liều chết chiến đấu, cư nhiên đánh bại Hà Nam tổng binh Cao Kiệt, Cao Kiệt chỉ mang theo mười mấy kỵ binh chạy trốn vào trong núi, không dám trở về triều đình phục mệnh. Mà binh lính dưới trướng Cao Kiệt hầu như toàn bộ bị “Chúng trị đảng” bắt sống, cuối cùng toàn bộ đầu hàng, gia nhập phản quân.

Tin tức này vừa truyền về kinh sư, lập tức khiến cho triều dã chấn động.

Tất cả mọi người đều nhận lấy vô vàn chấn động.

Bách tính kinh thành, cũng không nhịn được nghị luận sôi nổi: “Nghe nói chưa? Chúng trị đảng vậy mà đã đánh thắng Cao Kiệt!”

“Nghe nói Chúng trị đảng chủ yếu là do một đám người trẻ tuổi thành lập, tất cả đều là những kẻ tràn đầy hoài bão, rất có sức

chiến đấu!”

“Dưới trướng Cao Kiệt toàn là tặc binh, một đám lưu khấu, bị chiêu an thu phục, rác rưởi, năng lực chiến đấu vốn đã yếu kém!”

“Xem ra, phái lưu khấu đi tiêu diệt một vị thân vương là rất khó, vẫn là phải tướng quân triều đình đường đường chính chính, mới có thể đánh thắng.”

Trong ngự thư phòng……

Chu Do Kiểm nhìn chiến báo truyền đến, tâm tình giống như ngồi trên tháp rơi tự do.

“Tên Cao Kiệt này! Trẫm đã biết hắn không được.” Chu Do Kiểm phẫn nộ nói: “Không lâu trước, trẫm ở cửa thành kinh sư cổ vũ hắn, không ngờ hắn vừa xoay người đã đi trêu chọc một đám kỹ nữ thanh lâu. Lưu khấu đầu hàng như vậy, quả nhiên là không đáng tin cậy, không ngờ ngay cả tên phế vật Chu Do Tung kia cũng đánh không lại.”

Tào Hóa Thuần nhỏ giọng nhắc nhở: “Hoàng thượng, Chu Do Tung có Hồ Nam tuần phủ Phàn Thượng Hiên ủng hộ, tuy bản thân Chu Do Tung không có bản lĩnh gì, nhưng Phàn Thượng Hiên lại là một vị năng thần, không thể xem thường.”

Chu Do Kiểm hít sâu mấy hơi: “Vậy tiếp theo, còn ai có thể đi tiêu diệt phản quân?”

Tào Hóa Thuần không dám đưa ra ý kiến loại này, nhúng tay vào chuyện này rất dễ mất đầu, vội vàng rụt sang một bên.

Chu Do Kiểm nghĩ trái nghĩ phải, lấy một tấm bản đồ ra, dựa theo khu vực quân đội các vệ sở vẽ trên bản đồ nhìn một hồi lâu, đột nhiên tìm được gì đó, đưa tay chỉ vào Hà Đông đạo: “Sơn Tây Hà Đông đạo, nơi này cách Lạc Dương cực gần, chỉ cần vượt Hoàng Hà, là có thể nam hạ đánh Lạc Dương, tướng trấn thủ Hà

Đông đạo…Trẫm hình như có chút ấn tượng…”

Chu Do Kiểm vội vàng học theo Lương Thế Hiền, dùng một cái đèn kéo quân để tìm kiếm tư liệu, thế mà đèn kéo quân của hắn vừa mới xoay chuyển đã nổ tung, căn bản không xoay chuyển được, hoàn toàn không xoay chuyển được, chỉ có thể gọi Binh bộ thượng thư Trần Tân Giáp tới: “Tướng trấn thủ Hà Đông đạo là ai?”

Chương 1389: Đan thanh tiên hoạ mỹ nhân đồ

Trần Tân Giáp: "Người phụ trách đạo Hà Đông tên là Hình Hồng Lang, cũng là một nữ lưu khấu được chiêu an, nhưng người này không giống với lưu khấu bình thường, quân kỷ tốt, chiến tích huy hoàng. Hơn nữa, người này không phải là một võ tướng đơn thuần, còn am hiểu thương đạo, do đó... được đề bạt làm binh bị đạo Hà Đông."

Chu Do Kiểm nghe vậy, cũng không khỏi ngỡ ngàng: "Binh bị đạo chẳng phải là văn quan sao? Thế mà lại đề bạt một nữ lưu khấu được chiêu an lên làm? Hơn nữa còn là nữ nhân?"

Thôi được, là nam hay nữ thì Chu Do Kiểm cũng chẳng để tâm nữa, hiện tại việc cấp bách là giải quyết vấn đề, chứ không phải đi nghiên cứu nam nữ: "Nếu là người này, có thể tiêu diệt được Chu Do Tung không?"

Trần Tân Giáp: "Hình Hồng Lang từ khi được chiêu an đến nay, chưa từng một lần thất bại, mỗi lần xuất chinh, đều là đại thắng trở về. Nếu có cô ta xuất trận, hẳn là có thể bắt sống Chu Do Tung trong một trận chiến."

Chu Do Kiểm mừng rỡ: "Như vậy thì tốt lắm, mau để cô ta lập tức xuất chinh Lạc Dương."

Trần Tân Giáp: "Nhưng mà... Hình Hồng Lang hiện đang ở thành Đại Lăng Hà, chuẩn bị tấn công Thẩm Dương bất cứ lúc nào... Nếu như điều cô ta trở về, vậy thành Đại Lăng Hà lại thiếu đi một viên mãnh tướng."

Chu Do Kiểm: “Bây giờ còn quản Thẩm Dương gì nữa? Thẩm Dương sao có thể quan trọng bằng Lạc Dương? Để cô ta lập tức trở về, lập tức, ngay lập tức.”

Trần Tân Giáp: “Ơ...”

Tuy Trần Tân Giáp là Binh Bộ thượng thư không được chuyên nghiệp cho lắm, nhưng cũng cảm thấy việc cứ rút quân ở tiền tuyến như vậy là có chỗ nào đó không đúng.

Nhưng quân lệnh khó trái, Thẩm Dương quả thực không quan trọng bằng Lạc Dương, vậy thì điều thôi!

Thế là, một con ngựa nhanh chóng mang theo quân lệnh, lại hướng thành Đại Lăng Hà chạy tới...

...

Mấy ngày sau, Hình Hồng Lang từ Liêu Đông trở về.

Cũng giống như vị soái ca phong trần Cao Kiệt, Hình Hồng Lang cũng phải đi ngang qua kinh thành.

Khi Cao Kiệt đi ngang qua đây, mọi người đều cho rằng hắn vừa về tới Hà Nam là có thể lập tức thu thập Chu Do Tung, căn bản không ai coi Chu Do Tung ra gì, cho nên phản ứng lúc đó cũng không tính là quá lớn.

Nhưng lần này Hình Hồng Lang trở về, cảnh tượng đó mới thật sự là đáng xem.

Rất nhiều quan viên đã đến cổng thành đợi gặp Hình Hồng Lang, Chu Do Kiểm lại một lần nữa đích thân đến khích lệ đại tướng, hắn đứng ở cổng thành phía đông kinh thành, nhìn về phía xa xa bụi bay mù mịt: “Hình ái khanh sắp đến rồi phải không?”

Trần Tân Giáp gật đầu: “Đúng vậy, đó là bụi đất do quân đội

của Hình tướng quân hành quân tạo nên."

Chu Do Kiểm: "Trẫm nghe nói có một loại bản lĩnh gọi là 'Thức trần chi thuật', chỉ cần nhìn bụi đất bay lên là có thể ước lượng được binh lực của đối phương, Trần ái khanh, ngươi thân là Binh Bộ thượng thư, loại bản lĩnh này hẳn là phải có chứ? Đến đây ước lượng cho trẫm xem, Hình ái khanh rốt cuộc đã dẫn theo bao nhiêu binh mã?"

Trần Tân Giáp trong nháy mắt cứng đờ...

Hắn có cái quỷ ấy!

Đương nhiên chỉ có thể nói bừa, Trần Tân Giáp thầm nghĩ: Sơn Tây là một nơi nghèo khó, những năm Sùng Trinh đầu tiên là hạn hán ở Thiểm Tây, tiếp theo là hạn hán ở Sơn Tây, nhiều năm qua vẫn luôn xảy ra hạn hán, sưu thuế chưa bao giờ nộp đủ.

Nghĩ như vậy, Hình Hồng Lang nuôi dưỡng gia đinh binh chắc chắn không nhiều, còn vệ sở binh được biên chế tiêu chuẩn chắc chắn là phải ăn không ít bổng lộc.

Trần Tân Giáp trong nháy mắt đã có tính toán: "Hoàng thượng, vi thần dùng 'Thức trần chi thuật' vừa nhìn liền biết, dưới trướng Hình Hồng Lang có 1500 binh sĩ."

Chu Do Kiểm thầm nghĩ: 1500 tên, quá ít, có thể tiêu diệt được Chu Do Tung hay không? Haiz! Thôi được! Bất kể là bao nhiêu, cũng là binh, hiện tại trẫm cũng không có bao nhiêu binh lực có thể sử dụng, vẫn là nên khích lệ cô ta một phen.

Hắn âm thầm tính toán trong lòng, trẫm không bằng tặng cô ta một bài thơ vậy, trẫm đường đường là thiên tử, tự tay viết một bài thơ tặng cho một tiểu tướng lĩnh, đối với cô ta mà nói, đó chính là ân sủng trời ban, cô ta nhất định sẽ hết lòng hết dạ, phân ưu giải nạn cho trẫm.

Được!

Bắt đầu viết thơ cho cô ta.

Chu Do Kiểm điên cuồng cấu tứ trong đầu...

Trong nháy mắt, kỳ vọng tiêu diệt phản vương và tài hoa vốn không nhiều nhặn của hắn đột nhiên cùng nhau cộng hưởng, đầu óc Chu Do Kiểm chưa bao giờ hoạt động tốt hơn lúc này, những câu thơ bay bổng như suối tuôn, trong nháy mắt phun trào.

Quay người lại nói với thái giám thân cận Vương Thừa Ân: "Lấy văn phòng tứ bảo đến!"

Vương Thừa Ân vội vàng dâng lên văn phòng tứ bảo, Chu Do Kiểm cầm bút lên, một hồi rồng bay phượng múa: "Bằng tương kỳ trử tảo Hung Nô, nhất phái hoan thanh động địa hô. Thí khán tha niên Lân Các thượng, đan thanh tiên hoạ mỹ nhân đồ."

Viết xong, lại xem lại một lần, đột nhiên cảm thấy bản thân thật là con mẹ nó có tài hoa!

"Trẫm quả thực là minh quân, không chỉ trị quốc giỏi, ngay cả viết thơ cũng là nhất lưu."

Các thái giám, đại thần bên cạnh đồng thanh nói: "Hoàng thượng thật là thơ hay, lát nữa Hình tướng quân đến, hoàng thượng ban thưởng bài thơ này cho cô ta, nhất định có thể khiến cô ta cảm động rơi lệ."

Chu Do Kiểm tâm tình rất tốt: "Ừm!"

Rất nhanh, quân đội của Hình Hồng Lang đã đến.

Đi đến gần, Chu Do Kiểm nhìn kỹ, ơ? Số lượng người này không đúng a! Vừa rồi Trần Tân Giáp không phải nói dưới trướng cô ta có 1500 người sao? Bây giờ nhìn kỹ, ít nhất cũng phải 5000

người.

Chu Do Kiểm thoắt cái quay đầu nhìn Trần Tân Giáp: “Trần ái khanh, ‘Thức trần chi thuật’ của ngươi, có phải là có chỗ nào đó không đúng?”

Trần Tân Giáp: “Ơ... cái này... cái kia...”

Chu Do Kiểm hiểu rồi, tên này căn bản không biết ‘Thức trần chi thuật’! Mẹ kiếp, toàn là khoác lác.

Trừng mắt nhìn Trần Tân Giáp một cái: “Chờ trẫm quay lại sẽ tính sổ với ngươi.”

Trần Tân Giáp: “...”

Chu Do Kiểm điều chỉnh lại cảm xúc, cố gắng để cho bản thân trông ôn hoà một chút, lập tức phải tiếp kiến chính là một vị nữ tướng, bản thân còn viết thơ cho cô ta, ba chữ cuối cùng của bài thơ kia là “Mỹ nhân đồ”, ngay cả mực nước còn chưa khô, bản thân tuyệt đối không thể hung dữ dọa mỹ nhân sợ hãi.

Hắn cố gắng nặn ra một nụ cười...

Đúng lúc này, Hình Hồng Lang mặc giáp trụ nặng nề, cuối cùng cũng chạy tới, đến trước mặt Chu Do Kiểm không xa, xoay người xuống ngựa, đưa tay tháo mũ giáp xuống...

Chu Do Kiểm nhìn kỹ: “!!!”

Chúng đại thần: “!!!”

Được rồi, trên đời này, chỉ có một người cảm thấy Hình Hồng Lang là mỹ nhân, người đó tên là Cao Sơ Ngũ. Ngoại trừ hắn ra, không ai hiểu được vẻ đẹp của Hình Hồng Lang.

Chu Do Kiểm đột nhiên xoay người, chụp lấy bài thơ vừa viết, xé một phát, xé rách ba chữ “Mỹ nhân đồ”, thuận tay nhét vào

miệng Trần Tân Giáp: “Nuốt vào cho trẫm.”

Trần Tân Giáp: “Ưm, ưm ưm.”

Hình Hồng Lang sải bước đi đến trước mặt, chắp tay thi lễ: “Mạt tướng tham kiến bệ hạ!”

Chu Do Kiểm vốn có vô số lời khích lệ, muốn dùng thái độ ôn hoà nói ra, hiện tại lại bỗng chốc biến thành vẻ mặt đơ cứng: “Hình ái khanh, mau đến Lạc Dương, tiêu diệt Chu Do Tung.”

Hình Hồng Lang: “Tuân chỉ.”

Nói xong, ánh mắt nàng hướng về phía tờ giấy bị xé rách một góc sau lưng Chu Do Kiểm, kỳ quái nói: “Trên này viết là...”

Chu Do Kiểm lau mồ hôi lạnh: “Đây là trẫm viết cho... cho... cho... khụ... cho Thạch Trụ nữ tướng quân Tần Lương Ngọc, đúng vậy, chính là như vậy!”

Hình Hồng Lang: “Thì ra là thế, Tần tướng quân biết được nhất định sẽ rất vui.”

Nàng xoay người đi đến trước chiến mã, xoay người lên ngựa, động tác nhanh nhẹn dứt khoát, đẹp mắt vô cùng.

Đáng tiếc là... Chu Do Kiểm không có tâm trạng thưởng thức.

Ngược lại là một đám cô nương thanh lâu đến xem náo nhiệt bên cạnh cổng thành, lại bắt đầu thét chói tai: “Tỷ tỷ thật ngầu!”

“Tỷ tỷ ngầu quá!”

Hình Hồng Lang không giống Cao Kiệt, thích trêu hoa ghẹo nguyệt, nàng không để ý đến tiếng thét chói tai của đám cô nương thanh lâu kia, lạnh lùng giơ roi ngựa, hướng về phía tây nam mà đi.

Chương 1390: Khiêm tốn là vương đạo

Cùng lúc đó, Sơn Tây, Thái Nguyên!

Thế hệ thứ mười ba của Tấn vương triều Đại Minh, Chu Thẩm Huyên, đang tiếp khách trong đại điện phủ vương.

Khách của hắn hôm nay chính là Ngô Sân, nhân vật sừng sỏ đã nổi danh khắp Sơn Tây.

Mấy năm nay Ngô Sân có thể nói là thuận buồm xuôi gió, biến Sơn Tây bị hạn hán tàn phá trở nên tràn đầy sức sống, dưới sự oanh tạc mãnh liệt của một triệu lượng bạc của hắn, toàn bộ Sơn Tây tỏa ra sức sống mãnh liệt.

Mọi tầng lớp xã hội đều bắt đầu phục hồi.

Tuy nhiên, trong lòng những hữu thức chi sĩ vẫn có chút nghi hoặc.

Đó là, dân số tỉnh Sơn Tây không ít, một triệu lượng bạc có thực sự đủ không? Với kiểu làm như Ngô Sân, điên cuồng ném tiền vào bách tính, dĩ công đại chẩn, thì một triệu lượng bạc cũng không đủ.

Không ít hương thân địa chủ, thậm chí cả Tấn vương Chu Thẩm Huyên, đều đang chờ xem trò cười của Ngô Sân.

Kết quả là sau một thời gian quan sát, một triệu lượng bạc của Ngô đại gia không những không dùng hết mà ngược lại càng ngày càng nhiều, rất nhanh từ Ngô Bách Vạn thăng cấp thành Ngô Thiên Vạn.

Tấn vương, các hương thân địa chủ mới phát hiện ra rằng, Ngô Bách Vạn không phải một mình chiến đấu, hắn vậy mà có thần tiên phụ thể, vị thần tiên kia không có việc gì sẽ nhập vào kim tuyến thêu trên ngực Ngô Bách Vạn, sau đó vèo một cái lại ném cho hắn một đống bảo vật tiên gia xuống.

Làm như vậy, Ngô Bách Vạn hắn muốn biến thành Ngô Vạn Vạn cũng không khó.

Tấn vương cùng các hương thân địa chủ vội vàng quỳ xuống, ôm chặt lấy bắp đùi to của Đạo Huyền Thiên Tôn…

Đó đều là chuyện của vài năm trước rồi, Tấn vương hiện tại đã là tín đồ trung thành của Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, hắn thậm chí đã đem toàn bộ ruộng đất của Tấn vương phủ trả lại cho dân chúng với giá rẻ, bản thân chỉ giữ lại một số cửa hàng trong thành Thái Nguyên. Chỉ muốn an an ổn ổn làm một người qua đường, không muốn biến thành kẻ địch của Thiên Tôn.

Ngô Sân: “Tấn vương điện hạ, hiện tại không phải lúc làm người qua đường, đứng ra đi.”

Chu Thẩm Huyên ra vẻ kinh hoảng: “Bản vương không dám.”

Ngô Sân: “Có gì mà không dám? Thiên Tôn cho phép tạo phản! Ngươi xem, Đường vương Chu Duật Kiện và Phúc vương thế tử Chu Do Tung đều đã hưởng ứng lời kêu gọi của Thiên Tôn, tạo phản rồi. Ngài là Tấn vương, sao có thể tụt lại phía sau?”

Chu Thẩm Huyên: “Nhưng mà… nhưng mà ta chỉ là một tên vương gia phế vật, ta chỉ muốn an ổn sống hết đời này là tốt rồi. Ngươi xem, Tấn vương nhất mạch đến nay đã là đời thứ mười ba, từ khi Tấn vương đời thứ ba là Chu Tễ Oánh bị cuốn vào vụ mưu phản, bị cách tước đày vào ngục giam, mười đời sau còn ai nổi danh nữa không? Không có đúng không! Gia tộc Tấn vương nhất mạch ta từ đời đó đã có truyền thống gia tộc là khép mình! Khép

mình chính là vương đạo. Chỉ có khép mình mới có thể duy trì vương đạo, nếu không, không chừng đời nào đó sẽ bị tước phiên đoạt tước, chết không yên thân."

Ngô Sân dở khóc dở cười: "Thời thế thay đổi rồi, Thiên Tôn nói có thể tạo, ngươi cứ tạo đi, tạo phản xong cũng sẽ không bị tước phiên đoạt tước đâu, không chết được đâu."

Chu Thẩm Huyên lắc đầu như trống bỏi: "Không phải ta không tuân theo pháp chỉ của Thiên Tôn, mà là Thiên Tôn từng đích thân hạ pháp chỉ, sẽ không ép buộc chúng ta làm bất cứ điều gì."

Thiên Tôn tôn trọng mỗi người, sẽ không ép buộc bọn họ làm việc cho mình.

Tuy phần lớn mọi người đều cam tâm tình nguyện làm việc cho Thiên Tôn, nhưng thỉnh thoảng xuất hiện một người không muốn, Thiên Tôn cũng tuyệt đối sẽ không cưỡng ép, sẽ không trả thù, sẽ không gây khó dễ cho hắn. Tôn trọng lựa chọn của mỗi người!

Đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa Thiên Tôn và "kẻ độc tài"!

Ngô Sân: "Được rồi! Nhưng hiện tại có một vấn đề xuất hiện. Hoàng đế yêu cầu Hình Hồng Lang đi đánh Lạc Dương, thôn ủy hội cho rằng: Lúc này thêm chút loạn cho Chu Do Kiểm thì biện pháp tốt nhất chính là ở Sơn Tây cũng có người tạo phản, như vậy Hình Hồng Lang có thể thuận thế trở về Sơn Tây, mà người tạo phản này, ngoài Tấn vương điện hạ ra không ai thích hợp hơn."

Chu Thẩm Huyên vẫn lắc đầu nguầy nguậy: "Ngô đại nhân, ngài hãy tha cho tiểu vương đi, tiểu vương chỉ muốn khép mình, khép mình rồi lại khép mình, tốt nhất là trên sử sách đừng ghi lại ta…"

Ngô Sân: “Vậy sắp xếp của thôn ủy hội phải làm sao bây giờ? Ngươi có con trai không, đẩy một đứa ra tạo phản đi. Ta tuyên bố ủng hộ con trai ngươi, sau đó Hình Hồng Lang đem quân về bình loạn, chúng ta có thể xé nát uy quyền của hoàng đế hơn nữa.”

Chu Thẩm Huyên: “Con trai ta cũng là Tấn vương nhất mạch, từ nhỏ nó đã được dạy dỗ phải khép mình, ngươi xem, ngươi thậm chí còn không biết ta có con trai hay không, nó khép mình đến mức độ này rồi. Ngươi còn muốn gọi nó ra tạo phản, đó không phải là đang làm khó nó sao?”

Ngô Sân: “…”

Nghe có vẻ rất có lý, Ngô Sân vậy mà không nói nên lời.

Ngô Sân: “Vậy phải làm sao? Hay là ta đi tìm Đại vương hoặc Thẩm vương đến tạo phản? Nhưng mà danh vọng của bọn họ cũng không đủ a.”

Nói đến đây, Chu Thẩm Huyên đột nhiên lên tiếng: “Ta ngược lại biết một người Sơn Tây, à không đúng, là người nhập tịch ở Bồ Châu, Sơn Tây. Danh vọng của người này cực cao, chỉ cần xưng tên hắn, ở đây không ai không biết, không người không hay, câu chuyện của người này cực kỳ đặc biệt, khiến người ta rơi lệ. Nếu hắn đứng ra tạo phản, bách tính Sơn Tây nhất định sẽ hưởng ứng, thề sống chết không hối tiếc.”

Ngô Sân lấy làm lạ: “Ai? Nhân vật lợi hại như vậy, sao bản quan lại không biết?”

Chu Thẩm Huyên nghiêm mặt nói: “Bồ Châu Trần thiên hộ!”

Ngô Sân: “!!!”

Chu Thẩm Huyên đột nhiên cao giọng hát: “Ta rất xấu, nhưng ta rất dịu dàng!”

Ngô Sân: “!!!”

Chu Thẩm Huyên rưng rưng nước mắt: “Trần thiên hộ, ngay cả tiểu vương cũng muốn đi theo hắn a. Đúng rồi, ngươi có chữ ký của hắn không? Bán cho tiểu vương đi! Tiểu vương nguyện bỏ ra giá cao.”

Ngô Sân nhảy dựng lên bỏ chạy.

Chu Thẩm Huyên: “Đừng chạy, câu hỏi của ta, ngươi còn chưa trả lời đâu, chữ ký của Trần thiên hộ…”

Ngô Sân: “Không có! Cút!”

Tuy miệng mắng Chu Thẩm Huyên cút, nhưng đây là Tấn vương phủ, cho nên chỉ có thể chính Ngô Sân tự mình cút, hai chân chạy như bay, chớp mắt đã chạy ra khỏi vương phủ.

Đứng trước cửa Tấn vương phủ suy nghĩ hồi lâu, Ngô Sân nhấc bút, viết cho Trần thiên hộ còn đang nán lại kinh thành một bức thư…

Vài ngày sau, Trần thiên hộ mang theo 600 biên quân Cố Nguyên, suốt đêm chạy về Bồ Châu.

Giương cao ngọn cờ: “Hôn quân hại nước, độc tài tất vong, ta sẽ thay trời hành đạo, dâng hiến một phần sức lực của mình, giúp lão hoàng đế trị quốc.”

Cờ hiệu của Trần thiên hộ vừa được giương lên, bách tính Sơn Tây theo như nước chảy.

Dù sao, hắn là Trần thiên hộ mà!

Là người bị bách tính hiểu lầm thành kẻ xấu, nhưng trên thực tế bề ngoài lạnh lùng, nội tâm cuồng nhiệt, là người đàn ông dịu dàng.

Bách tính luôn cảm thấy mình nợ Trần thiên hộ rất nhiều.

“Trần thiên hộ là người tốt!”

“Trần thiên hộ nói đúng.”

“Vương hầu tướng tướng, ninh hữu chủng hồ? Diễn viên phản diện tại sao không thể trị quốc?”

“Chúng ta ủng hộ Trần thiên hộ!”

“Trong mỗi đêm, trên thảo nguyên trong mơ, ta là người khổng lồ kiêu ngạo…”

Tuần phủ Sơn Tây Ngô Sân Ngô Thiên Vạn, tuyên bố chi một ngàn vạn lượng bạc, tài trợ Trần thiên hộ tạo phản.

Đại vương Sơn Tây Chu Truyền Hỏa Hàm, tuyên bố ủng hộ Trần Thiên hộ.

Thẩm vương Sơn Tây Chu Hiệu Dong, tuyên bố ủng hộ Trần Thiên hộ.

Tấn vương Sơn Tây Chu Thẩm Huyên khép mình ẩn thân… chưa đưa ra bất kỳ tuyên bố nào, phóng viên phỏng vấn hắn, hắn chỉ nhắc tới việc muốn có chữ ký của Trần thiên hộ.

Hình Hồng Lang đang dẫn quân đến Lạc Dương bình loạn, nghe tin Trần thiên hộ tạo phản, lập tức tuyên bố: “Mặc kệ phản loạn của Chu Do Tung nữa, quay về Sơn Tây, ủng hộ Trần thiên hộ.”

Chương 1391: Cách chức kẻ viết ra thứ này!

Kinh thành, Ngự Thư phòng.

Chu Do Kiểm nhìn tin tức truyền đến từ Sơn Tây, tâm tình giống như ngồi trên một chiếc tháp rơi tự do.

Thật sự là "một đợt chưa bình, đợt khác lại nổi".

Hắn còn đang hân hoan chờ mong Hình Hồng Lang hồi quân, có thể đánh Chu Do Tung tơi bời, nào ngờ trong chớp mắt, Hình Hồng Lang cũng chạy đi ủng hộ một tên phản tặc khác.

Hơn nữa tên phản tặc này rốt cuộc là quỷ gì?

Vì sao gọi là Trần Thiên Hộ? Danh tính thật của hắn là gì? Chẳng lẽ là cố ý không báo danh tính thật, ba chữ Trần Thiên Hộ chỉ là biệt hiệu của hắn? Giống như Sấm Vương, Sấm Tướng, Tử Kim Lương loại người như vậy sao? Là một tên đại lưu khấu?

Đứng bên cạnh hắn, Binh bộ thượng thư Trần Tân Giáp trong lòng thấp thỏm, nhưng vẫn phải đứng ra miễn cưỡng an ủi Chu Do Kiểm một phen: "Hoàng thượng, lần này còn tốt, lần này không phải là thân vương làm loạn, chỉ là một tên tiểu tặc không rõ lai lịch mà thôi, không cần phải tức giận như vậy."

Chu Do Kiểm sầm mặt nói: "Hắn không phải là thân vương, nhưng hắn lại có hai vị thân vương Đại Vương và Thẩm Vương ủng hộ hắn, còn có tuần phủ Sơn Tây Ngô Sân ủng hộ hắn, thậm chí cả nữ tướng quân Hình Hồng Lang vừa mới hồi quân từ Liêu Đông, cũng tuyên bố ủng hộ Trần Thiên Hộ rồi, chuyện này...

người này tuyệt đối không đơn giản, rốt cuộc là thần thánh phương nào?"

Trần Tân Giáp: "Mật thám Cẩm Y Vệ, thông qua nhiều phương diện dò la, đã có được tư liệu của Trần Thiên Hộ này rồi, hoàng thượng muốn xem không?"

Chu Do Kiểm: "Nhanh chóng trình lên."

Trần Tân Giáp vội vàng đưa lên một tờ giấy...

Chu Do Kiểm mở ra xem: Hoá ra là một tên biên quân Cố Nguyên, thời Sùng Trinh năm đầu còn được gọi là Trần bách hộ, từng đi theo một tên Thiên Hộ gọi là Bắc Thuỷ Lang tạo phản, vì đòi quân lương, từ Cố Nguyên đánh một mạch đến gần Tây An.

Khi bọn hắn đánh đến huyện Trừng Thành, bị tri huyện Trừng Thành lúc bấy giờ là Lương Thế Hiền, cùng với tuần kiểm Trừng Thành Phương Vô Thượng đánh bại, Bắc Thuỷ Lang bị giết, những người còn lại thì dưới sự thống lĩnh của một người tên Nam Phong, tiếp nhận chiêu an.

Sau đó, Nam Phong được phong làm thủ bị Bồ Châu, Trần Thiên Hộ cũng theo đó thăng lên làm thiên hộ, ở Bồ Châu bén rễ.

Nhìn đến đây, tư liệu còn tính là bình thường.

Nhưng, Chu Do Kiểm lập tức liền biết được cái gì gọi là đồ cùng chủy hiện, ở cuối tư liệu này, vẽ một bức chân dung của Trần Thiên Hộ...

Chu Do Kiểm nhìn chăm chú: "Á phốc!"

Trái tim yếu ớt của hắn trong nháy mắt phải chịu một vạn điểm bạo kích. Giống như Kinh Kha khi bản đồ mở ra đến trang cuối cùng, đột nhiên rút chủy thủ ra đâm thẳng về phía Tần Vương, mà Tần Vương không kịp né tránh, một đao này đâm thẳng

vào tim, đau muốn chết.

"Người này sao lại trông hung ác như vậy." Chu Do Kiểm kinh ngạc nói: "Hắn một ngày phải ăn năm người sao?"

Trần Tân Giáp: "Khụ... cái này... vi thần cho rằng, ăn năm người không đủ, nhìn tướng mạo của hắn ít nhất phải ăn mười người."

Chu Do Kiểm áp lực rất lớn: "Đây quả thực là hỗn thế ma vương tái thế, cái này... cái này làm sao có thể địch nổi?"

Không đúng, chờ đã, ở phía dưới bức chân dung xấu xí đến cực điểm này, vậy mà còn viết một hàng chữ nhỏ.

Cũng may Chu Do Kiểm không bị lão thị, nhìn kỹ thì vẫn có thể nhìn rõ, hàng chữ nhỏ đó là lời ghi chú của mật thám Cẩm Y Vệ: "Dáng người hắn tuy thô kệch, nhưng tâm hồn lại rất dịu dàng, ánh mắt lạnh lùng, nội tâm cuồng nhiệt."

Chu Do Kiểm: "..."

Trần Tân Giáp: "Hoàng thượng vì sao đột nhiên im lặng?"

Chu Do Kiểm: "Đem Cẩm Y Vệ nào viết ra thứ này, đánh mười gậy!"

Trần Tân Giáp: "..."

Cẩm Y Vệ bị đánh, nhưng sự tình vẫn chưa giải quyết.

Chu Do Kiểm uể oải nói: "Ngay cả Ngô Sân cũng ủng hộ phản tặc rồi, hiện tại trẫm nên phái lộ đại quân nào, mới có thể thu thập được Trần Thiên Hộ này?"

Trần Tân Giáp: "Việc đã đến nước này, e rằng phải điều động biên quân Tuyên Đại đi đối phó với Trần Thiên Hộ rồi."

"Biên quân Tuyên Đại?" Chu Do Kiểm: "Tổng binh Tuyên Phủ Dương Quốc Trụ, tổng binh Đại Đồng Vương Phác?"

Trần Tân Giáp gật đầu: "Trần Thiên Hộ là biên quân tạo phản, không dùng biên quân thì làm sao địch nổi? Vệ sở binh bình thường chắc chắn là đánh không lại Trần Thiên Hộ đâu."

Chu Do Kiểm cẩn thận suy nghĩ một chút: "Có lý, vậy lập tức điều động Dương Quốc Trụ, Vương Phác hồi quân, bình định phản loạn của Trần Thiên Hộ."

Câu nói này vừa thốt ra, lần này ngay cả bản thân Chu Do Kiểm cũng cảm thấy có chút không đúng rồi, sao trẫm cứ liên tục điều người từ chiến trường Liêu Đông vậy?

Chiến trường Liêu Đông có nhiều người để điều như vậy sao?

Hắn đột nhiên nhìn về phía Trần Tân Giáp: "Rốt cuộc chúng ta đã đóng bao nhiêu binh mã ở Liêu Đông?"

Trần Tân Giáp: "Rất nhiều rất nhiều, gần như tinh binh các nơi trên toàn quốc, đều bị điều động đến chiến trường Liêu Đông rồi, cho nên mấy ngày trước mới có thể công hạ thành Đại Lăng Hà, hơn nữa lúc đó đúng thật là cơ hội tốt nhất để tấn công Thẩm Dương. Toàn bộ binh mã toàn quốc, một lần hành động công phá Thẩm Dương, là có thể bình định tai hoạ Kiến Nô rồi."

Chu Do Kiểm: "Hít!"

Hắn phát hiện ra hình như mình thật sự đã bỏ lỡ thời cơ.

Phát hiện này, khiến hắn cảm thấy toàn thân tê dại, vô cùng không được tự nhiên.

Hắn biết mình sai rồi!

Nhưng trong miệng lại không muốn thừa nhận.

Ở đây lại phải nói lại cái quy luật kia, người càng ít được giáo dục, từ nhỏ thiếu thốn quan tâm, nhạy cảm tự ti, thì càng không muốn nhận sai. Cho dù biết rõ mình sai rồi, trong miệng vẫn phải cãi bướng mấy câu, sống chết không chịu cúi đầu.

Người khác vừa nói hắn sai, hắn liền muốn vội vàng xắn tay áo lên muốn đánh người.

Loại tính cách này, ở trên người thanh niên nhân xã hội hiện đại không còn nhiều nữa, nhưng ở trên người thế hệ trước, vẫn còn rất phổ biến.

Rất đáng tiếc chính là, Chu Do Kiểm chính là loại tính cách này.

Trần Tân Giáp: "Hoàng thượng, hay là chúng ta thay đổi sách lược một chút? Công..."

Chu Do Kiểm không đợi hắn nói xong, lập tức ngắt lời hắn nói: "Trước kia Liêu Đông có lẽ có không ít quân đóng giữ, nhưng hiện tại đã điều động trở về không ít, số còn lại đã không đủ để tấn công Thẩm Dương. Truyền lệnh cho tổng binh Tuyên Phủ Dương Quốc Trụ và tổng binh Đại Đồng Vương Phác lập tức hồi quân, bình định phản loạn của Trần Thiên Hộ."

Trần Tân Giáp: "Tuân chỉ."

Hắn đi ra khỏi Ngự Thư phòng, ở cửa vừa vặn gặp phải Tào Hóa Thuần, hai người trao đổi ánh mắt với nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra ý tứ "Hoàng thượng sai rồi", nhưng hai người đều không nói gì, lướt qua nhau.

Trần Tân Giáp một đường đi ra khỏi hoàng cung, trở lại Lục Bộ, chỉ thấy các quan viên Lục Bộ đều là vẻ mặt kỳ quái, một vị Binh bộ thị lang thấp giọng hỏi: "Đại nhân, lần này hoàng thượng triệu ngài vào, là nói chuyện gì vậy?"

Trần Tân Giáp khẽ thở dài một tiếng nói: "Điều động tổng binh Tuyên Phủ Dương Quốc Trụ, tổng binh Đại Đồng Vương Phác, hồi Sơn Tây bình định."

Những quan viên bên cạnh vểnh tai lên nghe trộm, đều đồng loạt "Ồ" lên một tiếng.

Không có ai đưa ra ý kiến cụ thể, nhưng bọn họ phảng phất như đang muốn nói lên điều gì đó.

Triều đình...

Không ổn rồi!

Cùng lúc đó, phủ Tây An, chợ bán thức ăn.

Chu Tồn Cơ, Hồng Thừa Trù đang ngồi trước "Tiên gia bảo kính" khổng lồ, xem Tin Tức Cao Gia hôm nay.

Trần Thiên Hộ xuất hiện trên màn hình, ống kính máy quay đang hướng thẳng vào mặt hắn.

Khán giả mặc dù vẫn cảm thấy hắn trông rất đáng sợ, nhưng không biết vì sao, lại có một cái mác "dịu dàng" bay phấp phới trên đỉnh đầu hắn... nhìn qua cũng không đến nỗi đáng sợ như vậy.

Phóng viên mỉm cười nói với Trần Thiên Hộ: "Trần Thiên Hộ, gần đây ngươi dựng cờ tạo phản, nói muốn tham dự vào việc quản lý quốc gia, xin hỏi, ngươi xuất phát từ suy nghĩ gì vậy?"

Trần Thiên Hộ: "Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách. Vậy ta đương nhiên cũng có trách nhiệm, ta cũng phải nỗ lực giúp đỡ quản lý quốc gia, mỗi người đều phải có suy nghĩ như vậy, đây mới gọi là chúng trị."

Chương 1392: Không sâu răng

Phóng viên cười nói: "Tâm muốn giúp nước trị quốc là tốt, nhưng hình như ngài đọc sách không nhiều, cũng không biết cách trị quốc, vậy phải làm sao đây?"

Trần Thiên hộ đối diện ống kính, nhe răng cười toe toét, vẻ mặt dữ tợn: "Ta đánh trận không phải một mình, ta đại biểu cho đông đảo bách tính Sơn Tây, nếu bách tính Sơn Tây có yêu cầu gì, đều có thể nói với ta, sau đó ta sẽ đưa ý kiến này ra, cùng mọi người thương lượng xử lý, đây mới gọi là chúng trị."

Phóng viên nói: "Ồ? Ý tưởng này của ngài thật thú vị, thì ra, ngài đang đại diện cho bách tính Sơn Tây sao?"

Trần Thiên hộ: "Bách tính luôn cần có người lên tiếng thay họ chứ."

Trước màn hình TV, rất nhiều bách tính vỗ tay tán thưởng: "Trần Thiên hộ nói hay!"

"Đúng vậy, kỳ thực ta cũng có rất nhiều yêu cầu muốn đề xuất, nhưng không tìm được ai để nói."

"Trần Thiên hộ có thể giúp chúng ta truyền lời lên trên sao?"

"Đại biểu của bách tính!"

Bọn họ vừa ồn ào, cả chợ quả nhiên trở nên náo nhiệt lạ thường.

Ngay lúc này, đột nhiên có người lớn tiếng gọi: "Này, Trần Thiên hộ có thể thay bách tính Sơn Tây nói chuyện, vậy bách tính Thiểm Tây chúng ta thì sao?"

"Đúng vậy! Chúng ta còn chưa có ai lên tiếng đây."

Lời vừa nói ra, ánh mắt bách tính, không tự chủ được mà nhìn về phía "ban công tầng hai xem TV chuyên dụng" của Chu Tồn Cơ.

Hồng Thừa Trù dùng khuỷu tay huých Chu Tồn Cơ: "Mọi người đang nhìn ngươi kìa."

"Nhìn ta?" Chu Tồn Cơ chỉ vào mũi mình: "Nhìn ta làm gì?"

Hồng Thừa Trù cười: "Chờ ngươi đứng ra, làm người đại diện cho bách tính đấy."

"Cái gì?" Chu Tồn Cơ ngẩn người, lập tức phản ứng lại: "Hừ, toàn nói nhăng, ta bận rộn lắm, đợi đợt náo nhiệt cuối cùng này kết thúc, thiên hạ thái bình, ta sẽ đi du lịch, sau này ai cũng đừng hòng dễ dàng tìm thấy ta."

Hồng Thừa Trù: "Ngoài ngươi ra, không còn ai thích hợp hơn, ngươi là phiên vương đệ nhất thiên hạ, nếu ngươi đứng ra, bách tính sẽ phục ngươi. Ngoại trừ ngươi, Thiểm Tây không có ai có uy vọng cao như vậy."

Chu Tồn Cơ cười khẩy: "Bách tính mới không phục ta, bọn họ vẫn luôn coi ta là phế vật vương gia, ta cũng không phải không biết."

Hồng Thừa Trù: "Sau khi ngươi trở thành ông trùm đường sắt, tình hình đã sớm thay đổi rồi chứ?"

Lời này đúng là sự thật!

Lúc trước Chu Tồn Cơ đúng là một phế vật vương gia, nhưng từ khi bắt đầu xây dựng đường sắt, làm khu du lịch, hắn đã bắt đầu thâm nhập vào "dân sinh", mà một khi đã làm ra công trình "lợi dân", bách tính tự nhiên sẽ bắt đầu phục hắn.

Đường sắt mang đến sự tiện lợi to lớn cho bách tính, khu du lịch khiến người dân ở những nơi nghèo khó có hy vọng tăng thu thoát nghèo, thanh danh của Chu Tồn Cơ trong dân gian tốt chưa từng có.

Hồng Thừa Trù: "Phản đi! Hiện tại phản, coi như là hưởng ứng lời kêu gọi của Thiên Tôn."

Chu Tồn Cơ lắc đầu nguầy nguậy: "Vậy chuyến du lịch của ta sau này thì sao?"

Hồng Thừa Trù: "Phản xong, thiên hạ thái bình rồi lại vung tay đi du lịch chữa lành thôi."

Chu Tồn Cơ: "Sao... Hình như cũng đúng, vậy thì phản thôi."

Hắn thoắt cái nhảy dựng lên, hướng đám người bên dưới lớn tiếng gọi: "Mọi người nghe cho rõ đây, ta, phiên vương đệ nhất thiên hạ, Tần Vương thế tử Chu Tồn Cơ, hôm nay muốn tạo phản! Khẩu hiệu của chúng ta là..."

Hắn đang định hô to khẩu hiệu "Hôn quân hại nước, độc trị không bằng chúng trị".

Đột nhiên nghe thấy thế tử phi ngồi bên cạnh đang nói với nha hoàn bên cạnh: "Nguyện vọng của ta là không bị sâu răng!"

Chu Tồn Cơ sững người, đầu óc xoay chuyển, hô lớn: "Không sâu răng!"

Thân vệ bên cạnh hắn, đương nhiên là phải ra sức bảo vệ chủ nhân rồi, không cần suy nghĩ, liền lặp lại lời Chu Tồn Cơ: "Khẩu hiệu của chúng ta là: Không sâu răng!"

Bách tính bên dưới đồng loạt ngẩn người: Ngươi bị làm sao vậy?

Ồ, không đúng!

Tần Vương thế tử Chu Tồn Cơ luôn là người thích đùa giỡn, hắn ta thích làm trò cười, lần này nhảy ra tạo phản, xem ra vẫn là giữ vững phong cách đùa giỡn thường ngày đây mà?

Đã theo hắn rồi, vậy thì cùng nhau tiến lên thôi.

Thế là, bách tính đồng thanh gầm rú: "Khẩu hiệu của chúng ta là, không sâu răng!"

"Vì không sâu răng mà chiến đấu!"

"Chúng ta phản rồi!"

…

Kinh thành, ngự thư phòng.

"Hoàng thượng, hoàng thượng, đại sự không ổn rồi."

Binh bộ thượng thư Trần Tân Giáp loạng choạng chạy vào ngự thư phòng, kêu thảm thiết: "Hoàng thượng! Phiên vương đệ nhất thiên hạ Tần Vương phủ tạo phản rồi, Tần Vương phủ tạo phản rồi."

Chu Do Kiểm vừa nghe lời này, cả người suýt chút nữa nhảy dựng lên: "Cái gì?"

Trần Tân Giáp thở hổn hển: "Tần… Tần Vương thế tử Chu Tồn Cơ… kéo cờ tạo phản rồi."

Chu Do Kiểm giận dữ: "Thật quá quắt, trẫm đối xử với Tần Vương phủ không tệ, trẫm đối xử với hắn không tệ. Lúc trước hắn cướp phân bón từ tay Ngô Sân và Sử Khả Pháp, còn phái tử sĩ, hành vi mưu phản, trẫm cũng không xử lý hắn, chỉ phạt hắn bỏ ra năm vạn lượng bạc trắng cứu trợ thiên tai thôi, hắn sao có thể phản trẫm? Rốt cuộc trẫm có chỗ nào có lỗi với hắn?"

Trần Tân Giáp co rúm người lại, không dám trả lời.

Chu Do Kiểm nổi giận một hồi lâu, lúc này mới phẫn nộ hỏi: "Lý do tạo phản của hắn là gì? Cũng nói trẫm hôn quân hại nước sao? Nói trẫm bỏ lỡ thời cơ sao?"

Trần Tân Giáp.

Lắc đầu lia lịa: "Không phải! Không phải."

Chu Do Kiểm hít sâu một hơi, chuẩn bị tinh thần tiếp nhận tin tức xấu nhất: "Vậy rốt cuộc hắn vì sao tạo phản? Nói lý do nghe thử xem, trẫm ngược lại muốn xem, tên này có lý do gì mà không thể không phản."

Trần Tân Giáp: "Hắn… Hắn là vì… không sâu răng."

Chu Do Kiểm: "..."

Tào Hóa Thuần bên cạnh: "..."

Vương Thừa Ân: "..."

Tất cả thái giám cung nữ: "..."

Yên tĩnh, yên tĩnh đến kỳ lạ.

Im lặng, im lặng đến kỳ lạ.

Cũng không biết qua bao lâu, Trần Tân Giáp rốt cuộc mở miệng phá vỡ sự im lặng: "Hoàng thượng, lần này chúng ta phái quân đội nào đi bình định?"

Chu Do Kiểm trợn mắt: "Một tên vì không sâu răng mà tạo phản, có cần phái binh đi thảo phạt sao?"

Trần Tân Giáp: "Ơ… Cái này…"

Chu Do Kiểm: "Ta không tin, loại người kỳ quái như hắn, sao có thể có người đi theo? Chắc chắn sẽ không có ai nguyện ý đi theo hắn tạo phản? Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào. Việc này hoàn toàn là trò hề, không cần bao lâu, hương thân bảo giáp địa phương Thiểm Tây có thể đánh bại hắn rồi áp giải đến cho trẫm."

Lần này, Trần Tân Giáp lại cảm thấy Chu Do Kiểm hiếm khi anh minh thần võ một lần.

Lần này phán đoán có chút giống minh quân rồi.

Hai người vừa nói đến đây, bên ngoài lại có một tiểu thái giám chạy vào: "Hán Trung Thụy Vương Chu Thường Hạo, tuyên bố đi theo Chu Tồn Cơ..."

"Hồng Thừa Trù mất tích đã lâu, vậy mà không phải mất tích, hắn vẫn luôn trốn ở Tây An, hiện tại đột nhiên nhảy ra ủng hộ Chu Tồn Cơ."

"Biên quân các nơi như Cố Nguyên, Ngân Xuyên, Duyên Tuy, tuyên bố ủng hộ Chu Tồn Cơ."

"Hơn ba mươi vạn lưu khấu núi Hoàng Long đã quy thuận, tuyên bố đi theo Chu Tồn Cơ."

Chu Do Kiểm giật mình: "Bọn họ muốn không bị sâu răng đến thế sao?"

Chương 1393: Khắp nơi đều là phản tặc

Nếu chỉ một mình Tần Vương thế tử Chu Tồn Cơ vì "không sâu răng" mà chiến, thì Chu Do Kiểm lười quan tâm, nhưng nếu có thêm Thụy Vương Chu Thường Hạo, Hồng Thừa Trù, quân Ngân Xuyên, Cố Nguyên và biên quân Duyên Tuy vào cuộc, thì chẳng phải chuyện đùa.

Cái quy mô này, không phải muốn dẹp là dẹp được.

Chu Do Kiểm cảm thấy cả người không thoải mái: "Sao có thể như vậy? Tại sao đột nhiên toàn thiên hạ lại phản trẫm?"

Trần Tân Giáp thầm nghĩ: Còn không phải do ngươi tự chuốc lấy sao.

Lịch sử từng ghi nhận, sau khi hoàng đế nào bị gán danh "hôn quân", thì trong nước lại không có người tạo phản?

Hơn nữa, càng lúc ngoại địch hùng mạnh rình rập, thì quốc nội càng dễ hỗn loạn.

Ngoại địch cường đại thường đập tan lòng tin của dân chúng đối với "uy quyền của người thống trị", một khi kẻ thống trị đánh mất địa vị thống trị và năng lực khống chế tuyệt đối của mình, thì quốc nội sẽ khắp nơi khói lửa nổi lên, chư hầu các nơi sẽ nhân cơ hội quấy phá, cuối cùng tạo thành thế cục quân phiệt cát cứ.

Chuyện này, vào thời Chu mạt đã từng xảy ra.

Thời Hán mạt cũng từng xảy ra.

Thời Tùy Đường mạt đã từng xảy ra.

Thời Nguyên mạt cũng từng xảy ra.

(ps: Cuối thời Thanh cũng vậy.)

...

Sự tình phát triển đến nước này, nói trắng ra chính là uy tín cá nhân của Chu Do Kiểm đã hoàn toàn mất hết. Những kẻ có dã tâm không nhân cơ hội tốt đẹp này mà nhảy ra tạo phản, chẳng lẽ còn chờ đến khi nào?

Chờ Trần Tân Giáp lui ra, Tào Hóa Thuần mới thấp giọng nói: "Hoàng thượng, ngài có phát hiện ra, các vị đại thần chủ chiến, mấy ngày nay đột nhiên đều không lên tiếng. Không chủ chiến nữa."

Chu Do Kiểm: "Hả? Đúng vậy? Tại sao?"

Tào Hóa Thuần: "Bởi vì hiện tại, đã không còn là vấn đề chủ chiến hay chủ hoà nữa..."

Chu Do Kiểm: "!"

Tào Hóa Thuần: "Các vị quan viên đã bắt đầu tính toán cho bản thân rồi."

...

Cùng lúc đó, Đại Minh, Sơn Hải Quan.

Ninh Viễn tổng binh đoàn luyện Ngô Tam Quế, đang đứng trên tường thành Sơn Hải Quan cao ngất, nhìn xuống mảnh đất rộng lớn phía nam.

Nhi tử Ngô Ứng Hùng từ bên cạnh đi tới, thấp giọng hỏi: "Phụ thân, người đang nghĩ gì vậy?"

Ngô Tam Quế thấp giọng nói: "Ta đang nghĩ, khắp nơi đều có người dựng cờ tạo phản, thời buổi này, thật sự là thời cơ tốt "Vương hầu tướng tướng, ninh hữu chủng hồ"

Ngô Ứng Hùng giật nảy mình: "Phụ thân, ý của người là, muốn tạo phản?"

Ngô Tam Quế hừ một tiếng cười: "Không sai! Đây là một cơ hội tạo phản tốt."

Ngô Ứng Hùng: "Đây chính là trọng tội tru di cửu tộc đấy."

Ngô Tam Quế: "Thất bại mới bị tru di cửu tộc, thành công là có thể tru di cửu tộc của người khác. Chu Do Kiểm uy danh đã mất, cả nước đều là tiếng mắng hôn quân, chính là thời cơ tốt để tạo phản. Con xem, gần đây Đường vương Chu Duật Kiện, Phúc vương thế tử Chu Do Tung, Tần vương thế tử Chu Tồn Cơ, thậm chí một tên thiên hộ nho nhỏ ở Sơn Tây cũng đều nhảy ra tạo phản."

Ngô Ứng Hùng: "Chuyện này..."

Ngô Tam Quế: "Cuối thời Nguyên, anh hùng thiên hạ cũng đều nổi dậy như vậy, mọi người cùng nhau tạo phản. Năm đó Thái Tổ Chu Nguyên Chương bất quá chỉ là một tên hòa thượng không có gì trong tay, cuối cùng chẳng phải cũng mưu đoạt thiên hạ hay sao? Nếu năm đó ông ta không quyết đoán tạo phản, thì làm gì có chuyện nhà họ Chu gần ba trăm năm vinh hoa phú quý."

Lời này cũng có lý.

Ngô Ứng Hùng cũng không khỏi động lòng: "Phụ thân, thực lực hiện tại của chúng ta... đủ sao?"

Ngô Tam Quế: "Dưới trướng ta có hai ngàn tinh nhuệ có thể xuất trận, tính thêm có khoảng một vạn hai ngàn quân có thể chiến đấu, còn có một vạn năm tạp binh. Tổng binh Sơn Hải Quan Cao Đệ còn có mấy ngàn tinh nhuệ và một vạn quân đóng giữ cửa ải,

tổng binh lực khoảng năm vạn."

Binh lực này, kỳ thực cũng không yếu!

Lúc bấy giờ các lộ tổng binh của Đại Minh, dưới trướng cũng chỉ có mấy ngàn quân có thể chiến đấu.

Nhân vật lợi hại như Lư Tượng Thăng, cũng chỉ có ba ngàn Thiên Hùng quân mà thôi.

Tinh binh của Đại Minh cơ bản đều tập trung ở Quan Ninh, đều do Ngô Tam Quế quản hạt.

Nếu Ngô Tam Quế tạo phản, thì thực lực dù sao cũng mạnh hơn một tên thân vương vô dụng, hay một tên thiên hộ vô dụng nhiều.

Ngô Ứng Hùng: "Chúng ta lấy lý do gì để tạo phản?"

Ngô Tam Quế cười: "Chẳng phải là nói nhảm sao? Đương nhiên là lấy lý do hôn quân làm nước mất nhà tan, bỏ lỡ thời cơ, độc trị không bằng chúng trị để tạo phản."

Ngô Ứng Hùng: "Vậy sau khi chúng ta tạo phản thành công, chẳng lẽ còn phải tìm người cùng họ Ngô chúng ta cùng nhau chúng trị?"

"Đó là đương nhiên không cần." Ngô Tam Quế cười khẩy: "Ban đầu chỉ là giả vờ, mượn danh nghĩa phái chúng trị để tạo phản, chờ chúng ta đoạt được thiên hạ, liền giết sạch đám người phế vật cổ súy chúng trị kia."

Ngô Ứng Hùng: "Phụ thân cao minh."

"Hắc hắc hắc, tốt, vậy thì phản." Ngô Tam Quế: "Phản sớm một chút, mới có thể sớm tạo dựng thanh thế, chiếm lấy một vị trí trong phái chúng trị. Sau đó chúng ta ngồi xem những kẻ chúng trị

khác đánh nhau, chờ bọn chúng đánh đến mức gần như kiệt quệ, chúng ta liền xuất binh từ Sơn Hải Quan, đánh thẳng vào kinh thành, tiêu diệt toàn bộ những kẻ chúng trị khác, dễ dàng đoạt lấy thiên hạ."

Tên Ngô Tam Quế này, cũng coi như là kẻ có tinh thần thực tiễn, không phải loại chỉ biết ba hoa khoác lác.

Hắn nói phản là thật sự tạo phản!

Xoạt một tiếng, dựng cờ "Hôn quân làm nước mất nhà tan, độc trị không bằng chúng trị".

...

Thành Đại Lăng Hà.

Đại Lăng Hà hôm nay cũng có vẻ rất yên bình.

Lư Tượng Thăng đang dẫn theo Thiên Hùng quân của mình khổ luyện.

Gần đây đồ ăn thức uống của Thiên Hùng quân đều do Lý Đạo Huyền cung cấp, đủ loại sơn hào hải vị đều được dâng lên, không hề có ý định gây khó dễ cho hắn. Ngoại trừ không cho Thiên Hùng quân sử dụng vũ khí nóng thì muốn gì được nấy.

Thiên Hùng quân được ăn ngon, cường độ huấn luyện rốt cuộc cũng có thể dần dần tăng lên, điều này khiến cho Lư Tượng Thăng khá vui vẻ.

Còn về những vũ khí hỏa khí kỳ quái kia, Lư Tượng Thăng căn bản không dám nghĩ tới, hắn ta cảm thấy mình là "người ngoài", Lý Đạo Huyền chắc chắn sẽ không cho hắn, có thể cho binh lính của hắn ta ăn ngon, mặc ấm đã là rất tốt rồi.

Đang nghĩ đến đây, thì thấy Lý Đạo Huyền đi tới, mỉm cười:

"Lư đại nhân, binh lính của ngươi, hiện tại thể chất đã bắt đầu khá lên rồi, huấn luyện cũng miễn cưỡng theo kịp binh lính của ta rồi, cũng nên bổ sung một chút giáo dục tư tưởng rồi."

"Giáo dục tư tưởng?" Lư Tượng Thăng cảnh giác: "Ý ngươi là phương diện nào? Nếu là phương diện chúng trị, bản quan vẫn chưa nghĩ kỹ."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Chúng trị gì đó, ta cũng không ép buộc binh lính của ngươi học. Ta muốn bọn họ học chính là kỷ luật của người lính. Người càng nắm trong tay vũ khí mạnh mẽ, thì nhân cách càng phải tỏa sáng, nếu không một khi bọn họ sa ngã, sẽ trở thành tai họa. Cho nên ta đối với phẩm chất của binh lính yêu cầu rất cao, chỉ có người có phẩm chất tốt, trong đầu có tam quan chính xác, mới có tư cách được trang bị vũ khí mới."

Lư Tượng Thăng ồ lên một tiếng, không nghĩ tới, ý của Lý Đạo Huyền là, chỉ cần Thiên Hùng quân chỉnh đốn kỷ luật, phẩm hạnh vượt qua khảo nghiệm, thì hắn ta sẽ phát vũ khí hỏa khí cho Thiên Hùng quân? Ta đâu phải người của y, sao lại công bằng như vậy?

Đang kinh ngạc, thì một tên tín sứ phi ngựa đến báo: "Tần vương thế tử Chu Tồn Cơ tạo phản, hoàng thượng có chỉ, hạ lệnh cho tổng binh Hán Trung Triệu Quang Viễn, tổng binh Duyên Tuy Thạch Kiên, lập tức dẫn quân trở về Thiểm Tây bình loạn."

Chương 1394: Đại Chiến Mộc Ngưu Lưu Mã

Lư Tượng Thăng nghe xong thì sững người. Hoàng thượng lại muốn điều người về bình loạn.

Người trên chiến trường Liêu Đông, càng điều càng ít rồi.

Chuyện này là sao?

Thôi được, Lư Tượng Thăng cũng lười nghĩ ngợi những chuyện này nữa. Dù sao thì chuyện triều đình hắn không làm chủ được, chuyện tiền tuyến hắn cũng chẳng làm chủ được. Giờ hắn chỉ muốn "muốn làm gì cũng không được", cứ làm một cái loa truyền tin là được rồi.

"Người đâu, đi gọi tổng binh Duyên Tuy Thạch Kiên và tổng binh Hán Trung Triệu Quang Viễn tới đây."

Không lâu sau, Thạch Kiên và Triệu Quang Viễn đến.

Lư Tượng Thăng vẻ mặt kỳ quái: "Tần vương thế tử Chu Do Cơ tạo phản, chiếm cứ Tây An, tuyên bố ủng hộ chúng trị. Hoàng thượng giờ muốn điều hai người về Thiểm Tây. Haizz! Dù sao thì các người cũng chỉ đang diễn trò, tự mình quyết định có muốn về hay không đi."

Lời này của hắn có phần bất đắc dĩ, bởi vì chỉ cần nhìn vào vũ khí trang bị và mức độ huấn luyện của một đội quân, là hắn biết ngay đội quân đó có phải là người của Lý Đạo Huyền hay không. Rõ như ban ngày.

Thạch Kiên rõ ràng là người của Lý Đạo Huyền, trang bị tốt

đến mức không thể tốt hơn được nữa, vũ trang đến tận răng, mức độ huấn luyện và sĩ khí cũng cực kỳ cao. Còn Triệu Quang Viễn thì kém hơn một chút, nhưng rõ ràng cũng là người của Lý Đạo Huyền.

Chu Do Cơ tạo phản chắc chắn cũng là do Lý Đạo Huyền chỉ thị, còn trấn áp cái gì nữa, chỉ là diễn trò cho qua chuyện thôi.

Thạch Kiên quay đầu nhìn Lý Đạo Huyền, thấy Lý Đạo Huyền khẽ gật đầu, liền cười nói: "Hiểu rồi, mạt tướng lập tức về Tây An... tiêu diệt... à không! Là gia nhập quân của Tần vương thế tử."

Lư Tượng Thăng dở khóc dở cười: "Quả nhiên là gia nhập sao?"

Thế nhưng, Triệu Quang Viễn lại không chịu, hắn quỳ một gối xuống trước mặt Lý Đạo Huyền, cúi đầu nói: "Thiên Tôn, mạt tướng... có một việc riêng muốn thỉnh cầu."

Lý Đạo Huyền: "Ngươi nói đi!"

Triệu Quang Viễn: "Mạt tướng không muốn về Thiểm Tây gia nhập quân của Tần vương thế tử, muốn tiếp tục ở lại Liêu Đông, tham gia tấn công Thẩm Dương."

Lý Đạo Huyền: "Ừm, vẫn là muốn báo thù cho phụ thân?"

Triệu Quang Viễn vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy! Mạt tướng muốn báo thù cho phụ thân. Nếu quân của Tần vương thế tử có trận đánh nào, mạt tướng nhất định sẽ quay về chi viện, nghĩa vụ không thể chối từ. Nhưng lần hành động này căn bản sẽ không có đánh nhau, chỉ là làm cho có lệ, là bước đệm cho việc phân chia quyền lực của chúng trị. Mạt tướng về đó cũng chỉ là phối hợp diễn trò, không làm được gì cả, cho nên mạt tướng không muốn về."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Cái này của ngươi không thể gọi là

'việc riêng muốn thỉnh cầu', nên gọi là 'yêu cầu hợp tình hợp lý'. Được! Ngươi không cần về nữa, ở lại thành Đại Lăng Hà, mỗi ngày huấn luyện, chuẩn bị kỹ càng để tấn công Thẩm Dương."

Triệu Quang Viễn mừng rỡ: "Đa tạ Thiên Tôn!"

Lư Tượng Thăng nghe đến đây, không nhịn được lên tiếng: "Thánh chỉ thì sao? Ngươi định ứng phó với thánh chỉ thế nào?"

Triệu Quang Viễn: "Phiền Lư đại nhân phái người về thông báo cho triều đình, cứ nói là Triệu Quang Viễn không muốn hồi quân. Nghe được hoàng thượng yêu cầu hồi quân, hắn liền tự ý mang quân tạo phản."

Lư Tượng Thăng: "..."

Bà nội cha nó, đây chẳng phải là đổ thêm dầu vào lửa sao? Hoàng thượng không tức ra bệnh dạ dày mới lạ!

Hắn đang do dự không biết phải thông báo chuyện này cho Chu Do Kiểm thế nào, thì đột nhiên, một con ngựa phi nhanh như bay tới. Kỵ sĩ trên lưng ngựa lớn tiếng hô: "Không xong rồi, không xong rồi! Tổng binh đoàn luyện Liêu Đông Ngô Tam Quế, dẫn theo tổng binh Sơn Hải Quan Cao Đệ cùng nhau tạo phản, tuyên bố 'Hôn quân hại nước, độc trị không bằng chúng trị'."

Lư Tượng Thăng giật nảy mình: "Cái gì?"

Hắn đột nhiên quay phắt đầu lại nhìn Lý Đạo Huyền: "Ngay cả Ngô Tam Quế cũng là người của các ngươi? Cả cái Đại Minh này, rốt cuộc còn chỗ nào không phải của các ngươi?"

"Không, không, không, lần này oan cho ta rồi." Lý Đạo Huyền cười cười xua tay: "Ta căn bản không quen biết Ngô Tam Quế."

"Vậy... hắn ta là thế nào?"

"Kẻ có dã tâm, đột nhiên mở khóa chế độ 'chen ngang' thôi." Thạch Kiên cười nói: "Thiên hạ đại loạn, kẻ nào có dã tâm mà lại có binh lực trong tay, thì chẳng có kẻ nào không muốn nhảy ra chen chân vào. Năm đó Lư đại nhân ở Hà Nam tiễu phỉ, tên tổng binh viện tiễu Tả Lương Ngọc kia ngài còn nhớ chứ? Hắn ta chính là muốn mượn thế lực của lưu khấu, để mưu cầu cho mình một chức vương hầu tướng soái. Cái loại người này, thiếu gì?"

Lư Tượng Thăng hơi sững người.

Thạch Kiên quay sang nói với Lý Đạo Huyền: "Thiên Tôn, Ngô Tam Quế xử lý thế nào? Mạt tướng trên đường về kinh, tiện tay xử lý hắn ta luôn được không?"

Lý Đạo Huyền cười lắc đầu: "Hắn ta giương cao ngọn cờ chúng trị đó. Chúng ta mà ra tay tiêu diệt một đội quân tuyên dương chúng trị, thì chẳng phải là chuyện rất kỳ quái sao? Sẽ truyền đạt cho bá tánh một loại tư tưởng rất mâu thuẫn."

Thạch Kiên: "Vậy..."

Lý Đạo Huyền: "Nhìn kỹ hắn! Chờ xem cái đuôi cáo của hắn lúc nào lộ ra. Chỉ cần hắn vừa lộ đuôi, chúng ta liền đánh nát đầu cáo của hắn ta."

Thạch Kiên: "Mạt tướng hiểu rồi."

Lý Đạo Huyền: "Ngươi về Thiểm Tây đi, chuyện của Ngô Tam Quế không cần lo."

Thạch Kiên: "Vậy mạt tướng đi qua Sơn Hải Quan thì..."

"Thì đừng đi qua Sơn Hải Quan nữa." Lư Tượng Thăng: "Đi theo con đường mà ta đuổi theo Đa Nhĩ Cổn ấy."

Thạch Kiên cười nói: "Con đường đó cũng được, phải đi qua một đoạn thảo nguyên do người Mông Cổ kiểm soát. Có thể xin

thiết giáp kỵ binh doanh tới kéo người của ta về, có thể bớt được một đoạn đường dài."

Thạch Kiên dẫn quân trở về Thiểm Tây...

Lư Tượng Thăng nhìn theo bóng hắn khuất dần, nhíu mày: "Lại đi mất một viên đại tướng, hơn nữa còn là người của ngươi."

Lý Đạo Huyền: "Ừm, coi như vậy đi."

Lư Tượng Thăng: "Chúng ta ở đây còn lại mấy đội quân? Còn đủ để tấn công Thẩm Dương không?"

Lư Tượng Thăng nhịn không được bẻ ngón tay ra đếm: Cao Văn Chiêu, Cao Kiệt, Hình Hồng Lang, Vương Tiểu Hoa, Dương Quốc Trụ, Vương Phác, Thạch Kiên... Không biết từ lúc nào, đã có bảy đội quân bị điều đi, mỗi đội đều có trên ba nghìn người, nhiều thì lên đến năm nghìn.

Nói cách khác, đã bị điều đi hơn hai vạn người.

Người còn lại ở thành Đại Lăng Hà, bây giờ chỉ còn lại Thiên Hùng quân của hắn, thiếu gia binh Kinh doanh mà Cao Khởi Tiềm mang đến trước đây, tiểu đội đặc vụ bên cạnh Lý viên ngoại, quân An Lư mà tuần phủ An Lư Sử Khả Pháp phái đến, thủ bị Thương Nam La Hi, tổng binh Tứ Xuyên...

Lư Tượng Thăng tỏ ra lo lắng: "Không thể điều nữa, điều nữa đừng nói phản công Thẩm Dương, ngay cả việc giữ thành Đại Lăng Hà cũng có chút khó khăn rồi."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Không sao, không sao, tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục khiêu vũ."

...

Kinh thành, hoàng cung.

Hoàng Thái Cực đang say sưa đọc [Tam Quốc Diễn Nghĩa]. Đây là lần thứ 132 hắn ta đọc quyển sách này. Gần đây, hắn đang nghiên cứu đề tài về "Mộc Ngưu Lưu Mã" của Gia Cát Lượng. Nghe nói đây là một loại cơ quan thần kỳ, lắp đặt vào, con trâu, con ngựa làm bằng gỗ có thể tự chạy được, giúp quân Thục vận chuyển lương thực.

Nếu sử dụng kỹ thuật này, liệu xe sắt có thể chạy được không?

Vì vậy, Hoàng Thái Cực đặc biệt vạch ra một kế hoạch hành động, tên là chiến dịch "Để xe sắt chạy như Mộc Ngưu Lưu Mã".

Chiến dịch này, phải bắt đầu từ việc nghiên cứu [Tam Quốc Diễn Nghĩa]...

Hắn đang đọc say sưa, Phạm Văn Trình từ bên ngoài chạy vào, vội vàng nói: "Hoàng thượng, đại hỷ sự."

Hoàng Thái Cực: "?"

Phạm Văn Trình nói: "Đại Minh nội loạn, khắp nơi đều có phản quân tác chiến. Chu Do Kiểm đã triệu tập rất nhiều tổng binh đóng quân ở thành Đại Lăng Hà về. Bây giờ quân đóng ở Đại Lăng Hà, chỉ còn chưa đến một nửa so với mấy hôm trước."

Chương 1395: Bách tính đại biểu của Tứ Xuyên

Hoàng Thái Cực nghe vậy, hai mắt sáng lên.

Nếu như là trước kia, hắn nhất định sẽ lập tức điểm binh xuất phát, thừa dịp Đại Minh nội loạn, một phát đánh cho Đại Minh trở thành đầu heo.

Nhưng mà...

Hiện tại nghe được tin tức này, hắn lại cảm thấy một loại cảm giác bất lực.

"Phạm ái khanh, đây quả thực là một cơ hội tốt, nhưng cho dù quân đồn trú Đại Lăng Hà thành chỉ còn lại một nửa, chúng ta hiện tại cũng bất lực." Hoàng Thái Cực thở dài một hơi: "Chúng ta phá không được xe sắt của bọn họ, càng phá không được khí cầu của bọn họ."

Phạm Văn Trình: "..."

Hoàng Thái Cực: "Kéo dài thôi, tiếp tục kéo dài, xem Đại Minh nội loạn rốt cuộc sẽ loạn thành bộ dạng gì."

....

Trong mắt người ngoài, Đại Minh thật sự là loạn không chịu nổi.

Trong mắt Chu Do Kiểm, cũng là loạn như cào cào.

Nhưng trong mắt người thôn Cao Gia, Đại Minh hiện tại một

mảnh hài hoà, quả thực là xã hội hài hoà.

Tuần phủ Tứ Xuyên Vương Duy Chương, đang ngồi trong tuần phủ nha môn Thành Đô, nhìn đường phố bên ngoài ngựa xe như nước...

Từ sau khi Thục Vương bị bắt đi cải tạo, Tứ Xuyên bắt đầu phát triển nhanh chóng, các loại nhà xưởng mới, không ngừng mở rộng ở hai thành thị Thành Đô và Trùng Khánh.

Nhà máy thuỷ điện quy mô lớn mà thôn Cao Gia xây dựng ở Đô Giang Yến vẫn chưa hoàn thành, nghe nói là gặp phải một ít vấn đề kỹ thuật, nhưng một nhà máy nhiệt điện ở ngoại ô Thành Đô lại được xây dựng trước.

Vì vậy, Thành Đô có điện!

Mũ lam từ thôn Cao Gia đến kéo dây điện trên đường phố, lắp đặt đèn điện, mỗi khi màn đêm buông xuống, toàn thành sáng đèn, thật sự là ngũ quang thập sắc, khiến người ta lưu luyến quên về.

Cổng chợ ở khu vực nội thành Thành Đô hiện tại cũng được treo một cái Tiên gia bảo kính khổng lồ, dùng điện do các người tí hon tự phát ra để vận hành, để người Thành Đô cũng được xem Tin Tức Cao Gia.

Vương Duy Chương thầm nghĩ: “Đây đều là chiến tích của ta sao? Có lẽ được tính là chiến tích của ta nhỉ? Không biết Thiên Tôn có bởi vậy mà nhìn ta thêm vài lần hay không?”

Hiện tại điều hắn lo lắng nhất chính là Thiên Tôn “chán ghét hắn”, dù sao hắn cũng không phải là hệ phái trực tiếp của Thiên Tôn, lúc trước ở Minh Nguyệt Hạp, hắn còn bị Thiên Tôn cảnh cáo không được tham ô nhận hối lộ, dọa đến mức hắn đem tất cả số tiền không nên lấy đều trả lại.

Một tên thủ hạ tâm phúc từ bên ngoài chui vào, thấp giọng

nói: “Gia gia, Tần vương thế tử Chu Tồn Cơ cũng phản rồi, hoàng thượng điều Tổng binh Duyên Tuy Thạch Kiên, tổng binh Hán Trung Triệu Quang Viễn đi thảo phạt Chu Tồn Cơ, nhưng mà... Triệu Quang Viễn biểu thị không muốn trở về, trực tiếp ở Liêu Đông. Mà Thạch Kiên sau khi trở về Thiểm Tây, chẳng những không đi thảo phạt Chu Tồn Cơ, ngược lại gia nhập quân phản loạn... Hoàng thượng hiện tại sợ đến mức luống cuống tay chân.”

Vương Duy Chương gật đầu: “Hoàng thượng chỉ là một người, làm sao có thể đấu lại Thần? Luống cuống tay chân là đương nhiên, thua cũng là chuyện đương nhiên, chúng ta không cần để ý chuyện bên đó, hiện tại ta đang nghĩ, làm sao để ở trước mặt Thiên Tôn tranh thủ biểu hiện một chút, để lão nhân gia biết Vương mỗ vẫn luôn nỗ lực làm việc cho ngài.”

Tên thủ hạ tâm phúc thấp giọng nói: “Gia gia, nếu đã như vậy, vậy chúng ta cũng hưởng ứng lời kêu gọi chúng trị.”

Vương Duy Chương: “Ý của ngươi là, chúng ta cũng tạo phản? Ủng hộ một người có thanh danh ra mặt, ủng hộ chúng trị?”

Tên thủ hạ tâm phúc gật đầu: “Đúng vậy.”

Vương Duy Chương: “Vậy ở đây, đương nhiên là Thục Vương rồi.”

Tên thủ hạ: “Thục Vương mới bị bắt đi cải tạo rồi.”

Vương Duy Chương: “...”

Việc này thật khó xử!

Vương Duy Chương cảm thấy áp lực như núi: “Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ta không có mục tiêu để ủng hộ? Ở Tứ Xuyên còn ai có thân phận đặc thù, hoặc là uy vọng cực cao, có thể ủng hộ?”

Tên thủ hạ thấp giọng nói: “Tần Lương Ngọc, Tần lão tướng

quân.”

Vương Duy Chương: “Vậy không được, để bà ấy tạo phản còn không bằng trực tiếp giết bà ấy, bà ấy không ra mặt phản đối chúng trị, đã là nể mặt mũi Thiên Tôn rồi.”

Tên thủ hạ: “Vậy thì không có người nào có uy vọng cao có thể ủng hộ rồi.”

Vương Duy Chương: “Không được! Bản quan muốn lập công, bản quan không thể vô công bất hưởng lộc, không thể để Thiên Tôn quên mất bản quan, bản quan nhất định phải làm ra chút thành tích để cho Thiên Tôn xem.”

Tên thủ hạ vẻ mặt khổ sở: “Tứ Xuyên từ trước đến nay đều là thổ ty cát cứ, thổ bạo tử hoành hành, thế lực địa phương rắc rối phức tạp, làm sao có người có uy vọng có thể bao phủ tất cả các thế lực? Chỉ có Thục Vương thân phận đặc thù, thích hợp ủng hộ, những người khác thật sự...”

Hắn vừa nói đến đây, Tiên gia bảo kính khổng lồ ở cổng chợ sáng lên.

Lại đến thời gian phát sóng Tin Tức Cao Gia mỗi tối.

Trước Tin Tức Cao Gia cũng phải chiếu quảng cáo theo lệ...

Quảng cáo đầu tiên xuất hiện trên màn hình không phải là đại minh tinh Trần Viên Viên đang nổi tiếng nhất, mà là Bát Địa Thỏ, trên đầu hắn còn đội một cái mũ hình đầu thỏ.

“Đầu thỏ siêu cay, nhãn hiệu Thỏ.” Bát Địa Thỏ cười hì hì nói: “Mọi người không muốn đến ăn sao?”

Hắn vừa dứt lời, Trịnh Cẩu Tử đã nhảy ra từ bên cạnh, vung đại đao dài hai mét: “Thỏ gia, mượn đầu ngươi dùng một lát, đầu thỏ siêu cay của chúng ta bán quá chạy, không đủ đầu thỏ.”

Bát Địa Thỏ: “Ta xỉu! Ta không ngon đâu.”

Trịnh Cẩu Tử: “Xử lý mala một chút, cái gì cũng sẽ trở nên ngon, kể cả cái đầu ngu ngốc của ngươi.” (Mala là một loại gia vị cay và tê được làm từ hạt tiêu và ớt Tứ Xuyên)

“Cẩu Tử, đao hạ lưu đầu! Đừng mà!”

Hai người ngươi đuổi ta chạy, chạy ra khỏi màn hình.

Lúc này Trần Viên Viên mới cười tủm tỉm đi ra: “Mỗi một đồng tiền thương hiệu Thỏ kiếm được, đều sẽ dùng để giúp đỡ các vùng núi nghèo khó ở Tứ Xuyên. Mỗi một cái đầu thỏ siêu cay mà quý vị mua, đều có thể giúp một đứa trẻ vùng núi nghèo khó được ăn hai củ khoai tây.”

Khán giả lập tức cười ha ha: “Thỏ gia lại đến nữa rồi, ha ha ha!”

“Quảng cáo của Thỏ gia thật thú vị.”

“Có quảng cáo của Thỏ gia, Trần Viên Viên cô nương cũng chỉ có thể làm khách mời, không làm được nhân vật chính.”

“Ta phục ai chứ không phục, chỉ phục Thỏ gia.”

Vương Duy Chương nhìn đến đây, trên đầu tách một tiếng, bóng đèn sáng lên: “Lần này bản quan biết nên ủng hộ ai rồi.”

Tên thủ hạ lau mồ hôi: “Không phải chứ? Không đến mức đó chứ!”

Vương Duy Chương: “Sao lại không đến mức đó? Bản quan cảm thấy, hắn chính là một nhân tuyển cực kỳ thích hợp.”

Tên thủ hạ: “Gia gia, chúng ta cho dù có nóng lòng, cũng không thể tìm lang băm chữa bệnh.”

Vương Duy Chương: “Lang băm? Ngươi biết cái rắm! Bát Địa Thỏ sở trường nhất chính là tự làm xấu mình để mua vui cho người khác, bản thân hắn có mất mặt thế nào cũng không sao, chỉ cần người khác vui vẻ là được. Ngươi có thể nói hắn không lên được mặt bàn, nhưng hắn không có cái giá cao cao tại thượng, có thể bám rễ vào trong lòng lão bách tính, mọi người thích nhất chính là loại người này.”

Tên thủ hạ: “...”

Vương Duy Chương: “Tốt, chúng ta cũng tạo phản, tuyên bố ủng hộ Bát Địa Thỏ là đại biểu lão bách tính của Tứ Xuyên, tham dự chúng trị.”

Tên thủ hạ: “Thật sự ủng hộ sao, úi, gia gia.”

Vương Duy Chương mặc kệ nhiều như vậy, dù sao hắn muốn làm việc, muốn để Thiên Tôn biết hắn đang làm việc, hắn không muốn chìm nghỉm...

Năm ngày sau, Tứ Xuyên tuyên bố ủng hộ Bát Địa Thỏ!

Tuần phủ Tứ Xuyên, thổ ty tuyên phủ sứ các nơi, ngoại trừ Tần Lương Ngọc giữ im lặng, tất cả đều tuyên bố đứng về phía Bát Địa Thỏ.

Chương 1396: Bọn họ chọn ngươi

"Hắt xì!"

Thành Đan Đông.

Bát Địa Thỏ hắt hơi một cái, dụi dụi mũi, trên mặt tràn đầy vui vẻ: "Lại có người nhớ ta rồi."

Trịnh Cẩu Tử: "Ngươi nằm mơ giữa ban ngày hả, ai mà thèm nhớ ngươi."

Bát Địa Thỏ: "Hừ! Bản Thỏ gia cũng có rất nhiều người yêu thích được chưa?"

Trịnh Cẩu Tử liếc xéo: "Sợ là người thích ngươi còn không nhiều bằng người thích Trần Thiên Hộ đâu."

Bát Địa Thỏ mừng rỡ: "Có thể so sánh với Trần Thiên Hộ thì đã là vô địch rồi được chưa? Trần Thiên Hộ sau bài hát "Ta xấu xí nhưng ta dịu dàng" thì đã trở thành minh tinh được bách tính yêu thích rồi. Ta không cầu hơn hắn, chỉ cần có người so sánh ta với hắn, thì ta đã thắng rồi."

Trịnh Cẩu Tử đảo mắt: "Ta nói là Trần Thiên Hộ trước khi hát bài đó."

Bát Địa Thỏ: "..."

Cái này thì khó đỡ rồi!

Bát Địa Thỏ: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào. Bát Địa

Thỏ ta người gặp người thích, xe gặp xe chở, hoa gặp hoa nở, sao có thể thua kém Trần Thiên Hộ trước kia được."

Trịnh Cẩu Tử: "Ha ha ha, thừa nhận đi, ngươi quá mức khôi hài, không có ai thích ngươi đâu."

Vừa dứt lời, liền thấy Hòa giáo viên từ xa đi tới, trên mặt mang vẻ cổ quái vẫy tay với hai người: "Thỏ tử, Cẩu tử, có việc tìm hai ngươi."

Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử đồng thanh: "Hòa giáo viên!"

Trình Húc: "Vừa rồi, bên Tứ Xuyên truyền đến tin tức, tuần phủ Tứ Xuyên Vương Duy Chương, cùng với một đám thổ ty, tuyên bố ủng hộ Bát Địa Thỏ làm đại biểu bách tính Tứ Xuyên, hiệp trợ quốc gia chúng trị."

"A?" Bát Địa Thỏ kinh hãi, chỉ vào mũi mình: "Ta?"

Trình Húc: "Đúng vậy, chính là ngươi."

Bát Địa Thỏ vẻ mặt ngơ ngác, không dám tin: "Vì sao lại là ta?"

Trình Húc: "Việc này phải nói từ tình hình phức tạp của Tứ Xuyên, người có thân phận đặc thù nhất Tứ Xuyên, có tư cách ủng hộ nhất, kỳ thật là Thục vương. Nhưng Thục vương giàu mà bất nhân, đã bị bắt đi cải tạo rồi. Tiếp theo, cũng không còn nhân vật tầm cỡ nào nữa, các nơi thổ ty cát cứ, căn bản không có ai có thể chấn nhiếp toàn bộ Tứ Xuyên."

Bát Địa Thỏ: "Ta cũng không được đâu."

Trình Húc cười: "Không, ngươi được! Vương Duy Chương vừa đưa tên ngươi ra, toàn bộ Tứ Xuyên không một ai phản đối, đám thổ ty lại đồng ý ủng hộ ngươi."

Bát Địa Thỏ không biết nên vui hay nên sợ: "A a a?"

Trình Húc: "Lúc trước thôn Cao Gia chi viện Tứ Xuyên, ta dẫn theo Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, Bát Địa Thỏ, Trịnh Cẩu Tử bốn vị đại tướng vào Xuyên, sau đó Tam quản sự cũng mang theo lượng lớn nhân viên hành chính vào Xuyên, mọi người đều ở Tứ Xuyên giúp đỡ các dân tộc thiểu số trên núi, không nghĩ tới những người khác làm tuy cũng không tệ, lại không thể lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng người Tứ Xuyên, chỉ có con thỏ ngươi, làm loạn một trận, lại khiến cho mọi người đều yêu thích."

Bát Địa Thỏ: "Ê hê hê, đó là vì ta lập ra "Thương hành nhãn hiệu Thỏ" phải không?"

Không sai, hắn nói đúng rồi!

Người của thôn Cao Gia sau khi vào Xuyên chi viện, chỉ dựa theo chính sách giúp đỡ mà Lý Đạo Huyền đã dặn dò, giúp đỡ một thời gian, liền rời đi.

Mặc dù mọi người khi giúp đỡ, đều làm theo quy trình tiêu chuẩn của thôn Cao Gia, cũng không hề ủy khuất người Tứ Xuyên. Thế nhưng... chỉ có Bát Địa Thỏ, dùng không phải chính sách, mà là "tâm".

Dùng tâm làm việc và làm việc theo quy củ, khác biệt rất lớn.

Loài người có thể cảm nhận được sự khác biệt ở trong đó.

Sau đó Bát Địa Thỏ thành lập "thương hiệu Thỏ" thương hành, buôn bán các loại đặc sản Tứ Xuyên, tiền kiếm được lại toàn bộ đem đi quyên góp, một đồng lợi nhuận cũng không giữ lại cho mình.

Chỉ bằng vào tinh thần đại công vô tư này, những người khác của thôn Cao Gia thật sự không bằng hắn.

Trình Húc cười mắng: "Vị tuần phủ Tứ Xuyên Vương Duy Chương kia cũng hồ đồ, muốn lập công đến mức đó, cũng không

hỏi ý kiến của ngươi, cứ thế làm, hơn nữa người còn đang ở Đan Đông đây... Ngươi không trở về thật sự không được, nếu không bách tính Tứ Xuyên cảm thấy bị Vương Duy Chương lừa gạt, làm loạn lên, thì hỏng bét."

Bát Địa Thỏ: "A? Vậy ta phải mau chóng đến Tứ Xuyên."

"Ừm!" Trình Húc: "Ta phái một chiếc thuyền nhanh nhất, đưa ngươi đến Thượng Hải, ngươi ở đó đổi sang thuyền sông, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất đến Tứ Xuyên, tốc độ phải nhanh một chút, đừng để chuyện tốt biến thành chuyện xấu."

Bát Địa Thỏ gật đầu, vội vàng chạy về phía bờ biển.

Trình Húc: "Cẩu tử, ngươi cũng đi."

Trịnh Cẩu Tử: "A? Ta đi làm gì?"

Trình Húc: "Bát Địa Thỏ là một tên ngốc ngươi không biết sao? Mặc dù nó được người ta ủng hộ, nhưng nó không có năng lực, đến Tứ Xuyên chẳng phải sẽ làm rối tung lên sao? Ngươi phải đi trông chừng nó."

Trịnh Cẩu Tử bật cười: "Hiểu rồi!"

Hắn cũng vội vàng chạy về phía bờ biển.

Trình Húc cười lắc đầu, đúng lúc này, trên sông Áp Lục phía nam, có mấy chiếc thuyền, chậm rãi vượt sông, hướng về phía thành Đan Đông.

Trình Húc quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy Bạch Diên.

Hắn cả người bạch y, chắp tay đứng ở đầu thuyền, không biết là gió sông hay gió biển, thổi cho bạch y của hắn bay phần phật, oai phong đến mức bức người.

Trình Húc mừng rỡ, một bước chạy đến bờ sông: "Bạch tiên

sinh! Lâu không gặp."

Bạch Diên cũng mỉm cười: "Hòa giáo viên, quả thật lâu không gặp."

Trình Húc: "Ngươi vẫn luôn phụ trách bên Triều Tiên, bây giờ đột nhiên trở về Đan Đông, hẳn là bên Triều Tiên đã sắp xếp ổn thỏa rồi nhỉ?"

Bạch Diên mỉm cười nói: "Cũng sắp xếp ổn thỏa rồi, ta theo yêu cầu của Thiên Tôn, dẫn vào cho bọn họ một ít kỹ thuật đã bị chúng ta đào thải, để cho người Triều Tiên cũng cảm nhận một chút từ bi của Thiên Tôn, sau đó tiện thể vận chuyển cho bọn họ mấy chục vạn quyển [Đạo Huyền Thiên Tôn Trừ Ma Truyện]."

Trình Húc: "Ha ha ha ha ha!"

Bạch Diên: "Điều thú vị là, khi ta làm những việc này, Thiên Tôn lại tự mình hiển linh, dặn dò ta, bất luận cho người Triều Tiên thứ gì, đều phải bảo bọn họ ghi lại trong sử sách Triều Tiên một câu 'Thứ này đến từ Đại Minh, đến vào lúc nào, do ai dẫn vào, tất cả đều phải ghi rõ ràng', sử sách này Đại Minh chúng ta cũng phải mua một bản lưu lại, ta cũng không biết tại sao."

Trình Húc ngẩn người: "Ghi vào sử sách? Thứ đó đến từ Đại Minh? Việc này..."

Bạch Diên: "Thật sự không hiểu."

Trình Húc cũng không hiểu, chỉ biết gãi đầu.

Đúng lúc này, kim tuyến Thiên Tôn trước ngực Bạch Diên, đột nhiên mở miệng nói: "Đây là một biện pháp phòng ngừa."

"A, tham kiến Thiên Tôn." Hai người đồng thời hành lễ: "Phòng ngừa cái gì ạ?"

Kim Tuyến Thiên Tôn cười hắc hắc: "Phòng ngừa mấy trăm năm sau, bọn họ lại nói những thứ này là do bọn họ phát minh ra."

Bạch Diên kinh ngạc: "Bọn họ dám?"

Trình Húc cũng nói: "Không đến mức vô liêm sỉ như vậy chứ?"

Kim tuyến Thiên Tôn cười hắc hắc: "Có hay không, ta cũng không biết."

Hai người ngẫm nghĩ, đúng vậy, Thiên Tôn thế nhưng là thần tiên biết trước 500 năm, biết sau 500 năm, ở giữa còn biết thêm 500 năm. Thiên Tôn nói người Triều Tiên sẽ làm như vậy, vậy thì bọn họ nhất định sẽ làm như vậy.

Bạch Diên: "Xem ra chỉ ghi vào sử sách, lực phòng ngừa vẫn chưa đủ a."

Trình Húc: "Không có việc gì thì đi đánh bọn họ một trận, để cho bọn họ biết ai mới là cha, miễn cho chuyện Thiên Tôn nói, thật sự xảy ra."

Bạch Diên cười ha ha: "Đừng, hiện tại Triều Tiên vẫn rất ngoan ngoãn. Vị Lý Tông kia đúng là người thân Minh, hiện tại chúng ta đừng đi bắt nạt bọn họ, đánh con nhiều, nó cũng sẽ không thân thiết với cha. Điều quan trọng nhất của chúng ta, là phải luôn duy trì cường đại, duy trì dẫn đầu, như vậy con trai tự nhiên sẽ không dám phản kháng."

Chương 1397: Bọn chúng đánh vào kinh thành rồi

Kinh thành!

Chu Do Kiểm ngồi ngẩn người ra trong Ngự Hoa Viên, vừa rồi mở vòi nước rửa tay, nước chảy ào ào, nhưng hắn lại quên không tắt, vẫn là Vương Thừa Ân vội vàng bước tới, giúp hắn gạt vòi nước, lúc này mới khóa lại được.

Chúng trị các nơi, càng ngày càng náo loạn.

Trong nháy mắt, Chu Do Kiểm phát hiện, hình như ngay cả kinh thành bản thân cũng không ra được. Ngoại trừ phía bắc, ba mặt còn lại đều bị đại quân mưu phản của chúng trị vây quanh.

Mấy ngày trước hắn còn có tâm trạng hạ lệnh, điều động quân đóng tại thành Đại Lăng Hà trở về bình định phản loạn, nhưng hiện tại, ngay cả mệnh lệnh hắn cũng lười hạ. Phản loạn này còn bình cái gì nữa? Toàn thiên hạ đều tạo phản hết rồi!

Tứ Xuyên là kỳ quặc nhất, vậy mà lại ủng hộ một người tên là "Bát Địa Thổ" đứng ra, cái tên này vừa nhìn là biết là lưu khấu.

Tuần phủ Tứ Xuyên và các thổ ty, vậy mà ngay cả lưu khấu cũng ủng hộ?

Đã nhàm chán đến mức độ này rồi sao?

Chu Do Kiểm nhịn không được thổn thức một câu: "Chẳng lẽ trẫm còn không bằng một tên lưu khấu đáng để đi theo sao?"

Binh bộ thượng thư Trần Tân Giáp từ bên ngoài chui vào:

“Hoàng thượng, các đại thần đang chờ ý kiến của ngài.”

Chu Do Kiểm hơi do dự: “Chúng trị phái sở dĩ làm ầm ĩ như vậy, đều là vì chúng ta chưa đánh Thẩm Dương, hay là, cứ xuất binh Thẩm Dương? Bịt miệng bọn chúng lại?”

Chu Do Kiểm kỳ thực là người có tính cách cố chấp, nhưng hiện tại cục diện thối nát như vậy, hắn cảm thấy bản thân cũng không cố chấp nổi nữa, do dự có nên cứ thỏa hiệp với chúng trị phái hay không.

Trần Tân Giáp thấp giọng nói: “Hoàng thượng! Nếu như sớm một chút đánh Thẩm Dương thì còn được, nhưng hiện tại Liêu Đông tổng binh đoàn luyện Ngô Tam Quế và tổng binh Sơn Hải quan Cao Đệ đã phản rồi, gia nhập chúng trị phái. Sơn Hải quan cách kinh thành quá gần! Nếu lúc này tinh binh Liêu Đông chạy đi đánh Thẩm Dương, chẳng phải là Ngô Tam Quế có thể thừa cơ đánh vào kinh thành?”

Chu Do Kiểm: “!”

Trần Tân Giáp nói: “Trong tay Ngô Tam Quế và Cao Đệ có gần năm vạn binh lực, đánh tới đây, kinh thành nguy mất.”

Chu Do Kiểm: “…”

Được rồi, việc đã đến nước này, hắn thật sự hối hận rồi.

Lúc đầu sớm một chút nghe lời phái chủ chiến, dùng tốc độ nhanh nhất lấy được Thẩm Dương, vậy thì tốt biết bao? Trong nước sẽ không náo loạn thành như thế này.

Đáng tiếc, không có thuốc hối hận mà ăn.

“Trẫm hiện tại rốt cuộc nên làm thế nào cho phải?”

Trần Tân Giáp: “Vi thần cũng không biết, vi thần chỉ là một

Binh bộ thượng thư yếu đuối đáng thương lại bất lực."

Chu Do Kiểm: "Chuyện như vậy chẳng phải nên do Binh bộ thượng thư quản sao?"

Trần Tân Giáp: "Thế nhưng, lúc vi thần nhậm chức, binh lực đều bị Binh bộ thượng thư tiền nhiệm Lư Tượng Thăng và giám quân Cao Khởi Tiềm mang đi Liêu Đông rồi, trong tay vi thần căn bản không có binh."

Chu Do Kiểm: "…"

Cứng ngắc!

Bầu không khí quỷ dị cứng ngắc hồi lâu, Chu Do Kiểm thậm chí không biết nên nói cái gì.

Mãi cho đến khi Trần Tân Giáp đi ra ngoài, Chu Do Kiểm vẫn còn đang ngẩn người.

Cũng không biết ngẩn người bao lâu, hắn đột nhiên quay sang Tào Hóa Thuần bên cạnh: "Ngươi nói xem, trẫm hiện tại nên làm sao bây giờ?"

Tào Hóa Thuần thật dài thở dài một hơi: "Việc đã đến nước này, e là… chỉ có thể… chỉ có thể chờ phái chúng trị trước tiên tự mình nội đấu…"

…

Kỳ thực, không riêng gì Chu Do Kiểm, toàn bộ thiên hạ, tất cả những người thuộc hệ thống "phi Thiên Tôn", đều đang chờ xem phái chúng trị nội đấu.

Kẻ ngốc cũng biết một chuyện, chính là phái chúng trị làm loạn như vậy, cuối cùng nhất định là phải đánh nhau, ắt có nội bộ tranh đấu.

Nếu chỉ có một mình Chu Duật Kiện tạo phản, vậy khẳng định sẽ không có nội đấu.

Nếu chỉ có một mình Chu Do Tung tạo phản, cũng giống vậy không có ai đấu với hắn.

Thế nhưng, khắp cả nước, hiện tại khắp nơi đều có người tạo phản, cái gì mà Chu Tồn Cơ, Trần Thiên hộ, Bát Địa Thỏ… Những người lộn xộn này, bên trong ngay cả loại rõ ràng là lưu khấu như Bát Địa Thỏ cũng trà trộn vào… Bọn họ còn đều tự xưng là "phái chúng trị", vậy thì thú vị rồi.

Phái chúng trị các ngươi ai làm lão đại? Ai định đoạt?

Vậy khẳng định là phải phân ra một kẻ thắng người thua.

Trong tay có binh, loại như Ngô Tam Quế, chủ động tạo phản dự định cũng gia nhập vào cùng nhau đấu, nhưng trong tay không có binh, lúc này chỉ có thể đứng ngoài xem, xem phái chúng trị trước tiên đấu ra một kết quả, rồi lại quyết định đi theo ai.

…

"Hoàng thượng!" Một tiểu thái giám loạng choạng chạy vào Ngự Thư phòng: "Hoàng thượng! Hoàng thượng! Tặc tử Thiểm Tây Tần vương thế tử Chu Tồn Cơ, tuyên bố khởi binh tiến đánh kinh thành. Khẩu hiệu của bọn chúng cũng đổi rồi…"

Chu Do Kiểm sợ hết hồn: "Đánh vào kinh thành rồi? Khẩu hiệu đổi thành cái gì?"

Tiểu thái giám: "Khẩu hiệu đổi thành, muốn cho hoàng thượng ngài… cũng không sâu răng."

Chu Do Kiểm: "…"

Cái này… Chu Do Kiểm thiếu chút nữa lật bàn.

Binh bộ thượng thư Trần Tân Giáp lại từ bên ngoài chạy vào: "Hoàng thượng, tặc tử Thiểm Tây muốn tiến đánh kinh thành, đây chính là một cơ hội tốt để xem bọn chúng và tặc tử Sơn Tây đánh nhau."

Chu Do Kiểm nghe được lời này, hai mắt sáng lên, ồ? Đúng vậy! Thiểm Tây cách kinh thành mười vạn tám nghìn dặm, ở giữa còn cách một cái Sơn Tây, vậy chẳng phải là hắn phải đánh nhau với tặc tử Sơn Tây Trần Thiên Hộ sao?

Đều là tạo phản, đều muốn làm hoàng đế? Vậy Chu Tồn Cơ và Trần Thiên Hộ, khẳng định là phải trước tiên phân định thắng bại mới được.

Giống như năm đó cuối thời Nguyên, Thái Tổ Chu Nguyên Chương và Trần Hữu Lượng, chẳng phải cũng phải đại chiến một trận sao?

Cái này nói không chừng có thể xem…

Trần Tân Giáp: "Chúng ta không bằng để Lư Tượng Thăng từ Liêu Đông trở về, làm tốt chuẩn bị, chờ lúc hai đại tặc tử đánh cho lưỡng bại câu thương, Lư Tượng Thăng giơ tay lên là có thể đồng thời tiêu diệt cả hai."

Chu Do Kiểm: "Kế sách này thật là hay!"

Tuy nhiên, hắn còn chưa vui vẻ được một lúc, bên ngoài lại có một tiểu thái giám chạy vào: "Hoàng thượng, đại sự không ổn. Tặc tử Sơn Tây Trần Thiên Hộ, cũng tuyên bố khởi binh tiến đánh kinh thành."

"Cái gì?"

Ngay cả Trần Tân Giáp cũng giật mình: "Rõ ràng tặc tử Thiểm Tây sắp đi qua Sơn Tây, tại sao tặc tử Sơn Tây cũng muốn tiến đánh kinh thành? Bọn chúng cùng nhau tiến đánh kinh thành,

chẳng phải là người trước kẻ sau, như vậy thì sẽ không đánh nhau.”

Chu Do Kiểm: “!!!”

Chuyện này còn chưa xong…

Tiếp theo, tin tức tặc tử tiến đánh kinh thành, một cái tiếp một cái truyền đến.

“Tặc tử Tứ Xuyên Bát Địa Thổ, tuyên bố khởi binh tiến đánh kinh thành, tổng cộng có ba mươi hai vị tuyên phủ sứ dân tộc thiểu số cùng hắn hợp binh, thanh thế rất lớn.”

Chu Do Kiểm còn chưa hết kinh ngạc, tin tức lập tức lại đến.

Tặc tử Hà Nam Chu Do Tung, suất lĩnh đại quân, tiến đánh kinh thành.

Tặc tử Sơn Đông Đức vương Chu Do Xu, suất lĩnh đại quân, tiến đánh kinh thành.

…

Lần này, toàn thiên hạ chấn động!

Chu Do Kiểm nhịn không được cuống lên: “Hiện tại chỉ còn Chu Duật Kiện chưa tiến đánh kinh thành, Chu Duật Kiện đâu? Người này rốt cuộc ở đâu? Có phải là Tào Văn Chiếu đã tiêu diệt hắn rồi không?”

Đáng tiếc, tin tức lập tức truyền đến.

Tào Văn Chiếu vậy mà suất lĩnh toàn bộ thủy sư, gia nhập phe Chu Duật Kiện, hợp binh cùng với đại khấu ven biển đông nam Trịnh Chi Long, hạm đội khổng lồ, tiến thẳng đến cảng Thiên Tân.

Quan địa phương Thiên Tân ngay cả một tiếng rắm cũng

không dám thả, tại chỗ mở cửa thành đầu hàng.

Quân chúng trị đầu tiên tiến vào kinh thành, vậy mà lại là Chu Duật Kiện.

Đây là điều mà Chu Do Kiểm dù có nằm mơ cũng không ngờ tới.

Việc đã đến nước này, chỉ có thể đi Liêu Đông điều Lư Tượng Thăng trở về…

Chu Do Kiểm: “Tào Hóa Thuần, ngươi tập hợp thị vệ và thái giám trong cung, đi thủ thành. Chờ Lư Tượng Thăng hồi kinh, có lẽ còn có thể đánh một trận.”

Chương 1398: Hành động của chúng ta

“Quân tiên phong của phái chúng trị đã đến Thiên Tân rồi.” Ngô Ứng Hùng chạy như bay đến trước mặt Ngô Tam Quế: “Cha, chúng ta có phải cũng nên hành động gì đó không?”

Ngô Tam Quế cười khẩy một tiếng: “Ừm! Chúng ta cũng nên xuất phát thôi. Chúng ta không thể là người đầu tiên đến, bởi vì dễ bị trở thành bia đỡ đạn. Cũng không thể đến muộn, bởi vì đến muộn sẽ có vẻ địa vị của chúng ta trong phái chúng trị rất thấp, sau này muốn lên tiếng cũng khó.”

“Chúng ta phải là người thứ hai đến!” Ngô Tam Quế nói: “Đến ngoại ô kinh thành, chúng ta đóng quân riêng biệt một bên, xem đám phái chúng trị khác náo loạn, đợi bọn họ lật đổ hoàng đế rồi, chúng ta sẽ bất ngờ xuất hiện, chỉ trích đám phái chúng trị khác là giả tạo, chỉ biết mưu cầu lợi ích cho bản thân, căn bản không muốn cai trị quốc gia thật tốt, sau đó liền giết sạch bọn họ.”

Nói đến đây, Ngô Ứng Hùng đã hiểu: “Vậy tiếp theo, thiên hạ này là của chúng ta.”

Ngô Tam Quế cười gian: “Hắc hắc hắc, không sai!”

Ngô Ứng Hùng: “Họ sẽ không liên thủ lại đối phó với chúng ta sao?”

Ngô Tam Quế: “Lão tử anh minh một đời, sao lại sinh ra đứa con trai ngốc như ngươi chứ. Đám người ngu xuẩn trong phái chúng trị kia không thể nào liên thủ được, bọn họ đều có mưu đồ riêng, sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến, chúng ta thậm chí

không cần phải vội vàng ra tay, chỉ cần đợi bọn họ đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, chúng ta lại ra mặt thu dọn tàn cục, cũng là thắng chắc. Chúng ta có năm vạn binh lực, sợ cái gì?"

Đúng vậy, Ngô Ứng Hùng kỳ thực cũng hiểu, tất cả tinh binh của Đại Minh triều đều ở Quan Ninh.

Năm vạn người trong tay hai cha con bọn họ, hẳn là năm vạn quân tinh nhuệ nhất Đại Minh triều, ưu thế này quá rõ ràng, căn bản không cần phải lo lắng.

"Xuất binh!"

Ngô Tam Quế hạ lệnh, Liêu Đông đoàn luyện dưới trướng hắn, cùng với tinh binh Sơn Hải Quan do ái tướng chỉ huy, tổng cộng năm vạn người, hùng hổ tiến về phía kinh thành.

Bắc Trực Lệ lúc này đã loạn thành một nồi cháo.

Những thương nhân giàu có đang chạy trốn khỏi kinh thành, lũ lượt kéo nhau, mang theo toàn bộ tài sản của mình chạy ra ngoài, nhưng bọn họ chạy ra khỏi kinh thành mới phát hiện, bây giờ nên chạy đi đâu?

Quân chúng trị của Chu Duật Kiện từ Thiên Tân đổ bộ, tiến về phía kinh thành, liền phong tỏa đường thủy chạy trốn về phía đông của thương nhân.

Trần Thiên hộ từ Sơn Tây tiến đến, phong tỏa phía tây.

Đức vương Chu Do Xu từ Sơn Đông tiến đến, phong tỏa phía nam.

Đông nam tây đều không cho đi, bọn họ chỉ có thể đi về phía bắc.

Nhưng phía bắc là Mông Cổ a!

Các thương nhân chỉ có thể cắn răng mà đi... cầu nguyện mình có thể tránh được đại quân phái chúng trị từ một con đường nhỏ nào đó, nhất thiết đừng bị cuốn vào trong đó.

Giữa đám thương nhân rời kinh, có lẫn hai người.

Lãnh tụ văn đàn Giang Nam Tiền Khiêm Ích, và bạn thơ của hắn, Huy thương Trình Gia Toại.

Trình Gia Toại sau khi bái kiến Lương Thế Hiền lần trước, vốn định lập tức quay về Giang Nam để xây dựng xưởng nước máy, nhưng thương nhân mà, trời sinh đã nghĩ đến đủ cách kiếm tiền.

Lúc hắn chuẩn bị khởi hành, lại phát hiện Lương Thế Hiền đang xúc tiến những thứ kỳ quái như xưởng điện, xưởng bóng đèn, xưởng quạt điện ở kinh thành.

Trình Gia Toại cũng không vội đi nữa, ở lại kinh thành, muốn học hỏi thêm một chút, nắm bắt thêm một chút manh mối kiếm tiền.

Kết quả Tiền Khiêm Ích cũng không tiện đi, đợi hắn cùng đi.

Hai người đợi mãi, đợi đến khi có tin nghĩa quân từ khắp nơi kéo về kinh thành.

Vội vàng rời khỏi kinh thành, muốn đi đường thủy về Giang Nam.

Kết quả trên đường đến Thiên Tân, lại nghe được tin tức Chu Duật Kiện đổ bộ ở Thiên Tân.

Lần này hai người lúng túng rồi!

Đông nam tây đều không đi được, thôi vậy, liều mạng tiến về phía Thiên Tân. Chỉ mong sao có thể lướt qua quân chúng trị, không chạm mặt, vậy là tốt nhất.

Hai người đi đường, trên đường gặp không ít bách tính chạy nạn.

Bách tính Bắc Trực Lệ nhiều năm bị Kiến Nô quấy nhiễu, đã có kinh nghiệm, bất kể là quân đội nào đến, dù sao cứ chạy là được. Bất kể là Kiến Nô hay là quân Minh, đều không phải là người tốt, dùng tốc độ nhanh nhất trốn vào kinh thành, mới là cách bảo toàn tính mạng. Kiến Nô không đánh vào được kinh thành, còn quân Minh cho dù có xấu xa đến đâu, cũng không dám tàn sát bách tính dưới chân thiên tử.

Trình Gia Toại nhìn bách tính vội vàng chạy trốn trên quan đạo, không khỏi thở dài: "Vất vả lắm mới đánh bại Kiến Nô, Bắc Trực Lệ coi như yên ổn, không ngờ nghĩa quân lại đánh vào kinh thành, lần này, lại khiến bách tính phải tha hương cầu thực."

Tiền Khiêm Ích: "Chuyện này… haiz… Thịnh cũng khổ, suy cũng khổ a."

Hai người vừa nói đến đây, liền thấy bách tính chạy nạn trên quan đạo hỗn loạn…

Phía trước quan đạo có người lớn tiếng hô: "Nghĩa quân đến rồi! Nghĩa quân đến rồi! Kỵ binh, là thiết giáp kỵ binh! Đến nhanh quá, mau chạy đi."

Tiếng hô này vừa dứt, tất cả mọi người trên quan đạo đều giật mình.

Bách tính kéo con cái theo phản ứng đầu tiên là tăng tốc chạy về phía kinh thành, nhưng âm thanh từ xa vẫn vang lên: "Là kỵ binh, thiết giáp kỵ binh, nhanh quá, chúng ta không chạy nhanh như vậy được..."

Âm thanh này vừa vang lên, bách tính liền có quyết định, không chạy kịp, vậy thì trốn thôi.

Các bách tính vội vàng chui vào rừng cây hai bên quan đạo.

Tiền Khiêm Ích giật mình: “Toang rồi, chuyện này phải làm sao? Chúng ta quay đầu chạy về phía kinh thành sao?”

Trình Gia Toại ngược lại bình tĩnh hẳn: “Tiền huynh, huynh xem bách tính đều không chạy nữa kìa. Đã nghĩa quân đến là kỵ binh, chúng ta chạy đi đâu cho thoát? Đi dọc theo quan đạo chỉ sẽ bị bắt, học theo bách tính trốn vào rừng cây mới có cơ hội sống sót.”

Lời này có lý!

Tiền Khiêm Ích vội vàng chui vào rừng cây, gia đinh, hộ vệ của hai người, số lượng không ít, cũng có mấy chục người, cùng nhau tràn vào rừng cây, trốn trong rừng, len lén nhìn quan đạo bên ngoài qua khe hở của tán lá.

Bọn họ vừa trốn kỹ, kỵ binh của nghĩa quân đã đến.

Tiền Khiêm Ích chỉ nghe nói qua “trọng kỵ binh”, nhưng chưa từng nghe nói qua cái gì gọi là “thiết giáp kỵ binh”, trong đầu còn đang mơ hồ, liền nghe thấy quan đạo phía đông nam truyền đến một tiếng “vù” vang dội, mấy chiếc xe sắt lớn màu đen chạy đến.

Chiếc xe này kỳ thực chạy không nhanh, đường xá Bắc Trực Lệ không tốt, không bằng đường xi măng của khu giải phóng Thiên Tôn, cho nên xe phải chạy chậm.

Nhưng tốc độ đó cũng nhanh hơn người thường chạy bộ rất nhiều, khó trách bách tính từ bỏ chạy trốn, chỉ có thể trốn trong rừng cây ven đường.

Tiền Khiêm Ích nhìn chiếc xe lớn từ xa, cao lớn uy vũ, bá khí bức người, sợ đến mức không dám thở mạnh: Thứ quái quỷ gì đây?

Chỉ thấy chiếc xe lớn đi từ xa đến gần, đến ven rừng cây, chiếc xe đột nhiên dừng lại.

Các bách tính trốn trong rừng run rẩy sợ hãi, người lớn liều mạng bụm miệng con cái...

Đúng lúc này, trên chiếc xe sắt đi đầu đột nhiên xuất hiện một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, nhìn qua thân thể có vẻ hơi yếu ớt, là kiểu người ốm yếu gầy gò...

Hắn cầm một cái loa sắt, chĩa về phía rừng cây hô lớn: "Mọi người đừng sợ, ta là Đường vương, Chu Duật Kiện. Hiện là người đại diện cho bách tính của phái chúng trị, quân đội phái chúng trị của ta là quân đội của bách tính, tuyệt đối sẽ không làm hại bất kỳ bách tính nào, sẽ không giống như Kiến Nô hay là quân Minh cũ làm xằng làm bậy... Mời mọi người yên tâm ra khỏi rừng cây đi."

Chương 1399: Thu phục lòng người

Chu Duật Kiện hô lớn như vậy, bách tính làm sao tin được.

Tự cổ chí kim, phản quân còn hung ác hơn so với quan binh.

Chu Duật Kiện cũng không vội, tiếp tục cầm cái loa sắt lớn tiếng nói: "Chư vị hương thân, phái chúng trị chúng tôi lần này vào kinh, chỉ là vì muốn thay đổi quốc gia này, sáng tạo ra tương lai tốt đẹp hơn. Kinh hãi đến chư vị, thực sự là rất xin lỗi, khiến chư vị từ trong nhà vội vàng chạy trốn, nghiêm trọng phá hoại sản xuất và cuộc sống của chư vị. Để tạ lỗi với chư vị, hiện tại ta phát cho chư vị một ít vật tư..."

Nói xong, một chiếc xe tải xình xịch chạy đến ven rừng cây, thùng xe hướng về phía sau nghiêng một cái, "xoạt" một tiếng đổ xuống một đống túi vải bố trên mặt đất.

Tiền Khiêm Ích xuyên qua khe hở của rừng cây nhìn ra ngoài, những cái túi đổ trên mặt đất đều được nhét đầy ắp, phồng lên, cũng không biết bên trong là thứ gì.

Lúc này, một binh sĩ phái chúng trị cũng nhảy xuống từ trên xe, thuận tay mở một cái túi ra, hướng về phía rừng cây phơi bày: "Những thứ này đều là lương thực! Mọi người đến lấy đi. Không cần tiền, đây là bồi thường cho việc chúng tôi quấy rầy mọi người."

Tiền Khiêm Ích tức thì choáng váng: Quấy rầy còn bồi thường?

Trình Gia Toại bên cạnh hắn cũng nhìn đến choáng váng.

Tất cả bách tính trốn trong rừng cây đều choáng váng.

Phụ huynh vừa rồi còn che miệng con cái thật chặt, lúc này từ từ buông lỏng tay ra.

Đứa trẻ "hự" một tiếng thở ra một hơi: "Mẹ suýt chút nữa bóp chết con rồi."

Nó vừa nói chuyện, người trong rừng cây đều sợ hết hồn: Xong rồi! Trẻ con nói chuyện rồi, bại lộ vị trí rồi.

Thế mà, "phản quân" bên ngoài rõ ràng không nghe thấy tiếng chạy đến giết, bọn họ chỉ hướng về phía tiếng nói của đứa trẻ truyền đến, mỉm cười vẫy vẫy tay: "Bên này có một đứa trẻ trốn sao? Mau ra đây nhận đồ ăn ngon nào, thúc thúc cho con thêm một túi bột mì nhỏ nhé."

Tiếng nuốt nước miếng của đứa trẻ vang lên…

Người lớn bên cạnh cũng theo đó nuốt nước miếng.

Dưới trọng thưởng, ắt có dũng phu.

Một người nghèo gan dạ, rốt cuộc từ trong rừng cây đi ra: "Thật…thật sự cho lương thực sao?"

"Đương nhiên là thật rồi." Binh sĩ dân đoàn đem một túi lớn lương thực đặt vào trong tay người nghèo gan dạ kia. Chu Duật Kiện theo sau nói một câu: "Rất xin lỗi, đã kinh động đến ngài, số lương thực này ngài cầm lấy, hy vọng sau này ngài có thể ủng hộ phái chúng trị chúng tôi."

Người nghèo không dám tin…

Thật sự nhận được lương thực rồi, vậy mà còn được một lời xin lỗi trịnh trọng.

Phân lượng của lời xin lỗi này, quả thật là nặng nề!

Thủ lĩnh phản quân, vậy mà lại xin lỗi một người nghèo nhỏ bé bình thường như hắn, phân lượng trong này, quả nhiên là không được rồi. “Hội chứng Stockholm” trong nháy mắt bộc phát, người nghèo cảm động đến mức không gì sánh bằng, trong nháy mắt cảm thấy, Chu Duật Kiện là người tốt nhất trên thế giới, phản quân là quân đội tốt nhất trên thế giới, suýt chút nữa yêu bọn họ rồi.

Có người gan dạ này dẫn đầu, bách tính khác cũng lục tục đi ra.

Binh sĩ dân đoàn phát cho mỗi người một túi lương thực, Chu Duật Kiện lại trịnh trọng xin lỗi mỗi người, để cho tất cả mọi người đều cảm nhận được lòng nhân đức của “Phái chúng trị”.

Bách tính vui mừng hớn hở.

Tiền Khiêm Ích: “Đây là đang diễn kịch, thu phục lòng người sao?”

Trình Gia Toại lại cười khẽ nói: “Bọn họ bằng lòng diễn kịch, cũng tốt hơn so với cả kịch cũng không thèm diễn.”

Tiền Khiêm Ích cẩn thận nghĩ một chút: “Nói cũng có lý!”

Hắn và Trình Gia Toại đều là người giàu có, cũng không ra ngoài nhận lương thực, chờ xe sắt lớn kia phát lương thực cho bách tính xong, xe sắt kia liền tiếp tục đi về phía kinh thành.

Lúc này Tiền Khiêm Ích và Trình Gia Toại mới từ chỗ ẩn nấp đi ra, tiếp tục đi về phía trước.

Trên đoạn đường tiếp theo, liền không nhìn thấy bách tính chạy nạn nữa.

Đi suốt dọc đường, nhìn thấy đều là bách tính vác theo bao tải lương thực, trên mặt tràn đầy ý cười.

“Ây da, không nghĩ tới, phản quân này vậy mà lại phát lương thực cho chúng ta.”

“Phản quân gì chứ, người ta gọi là phái chúng trị! Mới không phải là phản quân cái gì đâu?”

“Ngươi đã gặp qua phản quân nào còn phát lương thực cho bách tính chưa?”

“Đúng vậy! Phản quân trước kia, đều là giết người cướp của, không chuyện ác nào không làm, đó mới gọi là phản quân. Nhưng Phái chúng trị người ta là thật lòng muốn quản lý quốc gia tốt lên, không thể so sánh với phản quân được.”

Hai người đi ngang qua một thôn nhỏ, chỉ thấy những người chạy trốn lánh nạn trong thôn, hiện tại đều đã trở về trong thôn rồi, cả thôn như chưa từng xảy ra chuyện gì, bách tính sống cuộc sống như bình thường.

Ơ?

Không đúng, không giống.

Trong thôn nhỏ bé này, vậy mà có một tiểu đội binh sĩ phái hái chúng trị đang hoạt động.

Đội ngũ này cũng chỉ có chưa đến mười người, mỗi người đều đeo một cái ba lô lớn, có người đang lấy truyện tranh từ trong ba lô tặng cho bách tính, có người đang phát kẹo cho trẻ con, còn có người đang giúp đỡ lão nãi nãi vác đồ nặng…

Toàn bộ thôn đều toát lên một loại khí tức rất hài hòa.

Tiền Khiêm Ích không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh: “Mặc dù biết bọn họ đang thu phục lòng người, nhưng mà cái này cũng quá khoa trương rồi.”

Trình Gia Toại cười nói: “Ta đã nói rồi mà, cho dù là thu phục lòng người, vậy cũng tốt hơn nhiều so với việc ngay cả lòng người cũng không muốn thu phục.”

Hai người vốn định đi ngang qua thôn, lại thấy một binh sĩ trong tiểu đội phái chúng trị kia đã nhìn thấy bọn họ từ xa, tên binh sĩ kia liền nhanh chóng nghênh đón.

Lần này, gia đinh hộ vệ của hai người thoáng cái khẩn trương, tay đều đặt ở trên chuôi đao.

Lại thấy tên binh sĩ kia đến trước mặt, chào hỏi bọn họ: “Xin chào mọi người, vừa nhìn là biết chư vị đều là lão gia đọc sách rồi.”

Tiền Khiêm Ích tự cho mình thanh cao, không đáp lại.

Trình Gia Toại xuất thân là thương nhân, không có nhiều quy tắc như vậy, mỉm cười đáp lại: “Vị này là văn đàn lĩnh tụ Giang Nam Tiền Khiêm Ích Tiền lão tiên sinh, còn ta sao, chỉ là một tiểu nhân vật không vào được mắt, không biết quân gia có gì chỉ giáo?”

“Hai chữ quân gia không dám nhận.” Binh sĩ kia cười nói: “Ngươi đừng gọi ta như vậy, để đội trưởng ta nghe thấy được, ta sẽ bị mắng đấy, ngươi cứ gọi ta là tiểu huynh đệ là được rồi.”

Trình Gia Toại mỉm cười.

Binh sĩ: “Ta thấy chư vị không giống người ở đây, hình như là muốn đến cảng Thiên Tân?”

Trình Gia Toại gật đầu: “Chúng tôi có việc muốn trở về Giang Nam, muốn đến Thiên Tân lên thuyền, nghe nói người của phái chúng trị đổ bộ ở Thiên Tân, không biết chúng tôi …”

Binh sĩ cười nói: “Ta chính là lo lắng chư vị có cố kỵ với Thiên Tân, cho nên cố ý tiến lên nói với chư vị một tiếng. Phái chúng trị

tuy đổ bộ ở Thiên Tân, nhưng không ảnh hưởng đến bất kỳ việc gì của cảng Thiên Tân, chư vị muốn đến đó tìm thuyền, cứ việc đi, tuyệt đối sẽ không có ai ngăn cản mọi người."

Trình Gia Toại mừng rỡ.

Tiền Khiêm Ích cũng mừng rỡ.

Binh sĩ cười nói: "Lúc này, tìm thuyền ở cảng Thiên Tân rất dễ dàng. Thuyền lớn của phái chúng trị, còn có đội thuyền của Trịnh Chi Long, đều ở Thiên Tân. Các ngươi thậm chí có thể đi thuyền vận tải của chúng tôi đến Thượng Hải."

Trình Gia Toại vui mừng nói: "Ta muốn đến chính là Thượng Hải."

"Vậy thì trùng hợp rồi." Binh sĩ cười nói: "Vậy chư vị đến bến tàu, tùy tiện tìm một người của chúng tôi, nói muốn đi thuyền đến Thượng Hải, sẽ có người giúp các ngươi nghĩ cách."

Chương 1400: Nước quá lạnh

Tiền Khiêm Ích và Trình Gia Toại sau khi cám ơn tên binh sĩ kia xong, liền tiếp tục tiến về phía Thiên Tân.

Càng đến gần Thiên Tân, càng thấy nhiều binh sĩ của phái chúng trị.

Trên đường đi Trình Gia Toại không ngừng cảm thán: "Binh sĩ của phái chúng trị quả nhiên được huấn luyện kỹ càng, không những không hề quấy nhiễu dân chúng, mà còn phân phát đồ cho bách tính. So với những binh lính mà chúng ta từng gặp trước đây, quả thực không thể so sánh với nhau."

Tiền Khiêm Ích nói: "Mua chuộc lòng người, tất cả đều là diễn kịch. Tiền mỗ trung thành với Đại Minh, trung thành với hoàng thượng, tuyệt đối sẽ không vì chút ân huệ nhỏ nhặt này mà thay đổi khí tiết của mình."

Trình Gia Toại: "..."

Dù sao cũng là bạn tốt, hắn cũng không vạch trần Tiền Khiêm Ích nữa, hai người tiếp tục đi, không lâu sau, rốt cuộc cũng đến được bến cảng Thiên Tân.

Hai người làm theo lời tên binh sĩ phái chúng trị kia, đến bến tàu tìm thuyền về Giang Nam.

Vừa đi đến bến tàu, đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho há hốc mồm, chỉ thấy bến tàu đông nghịt, toàn là thuyền bè, trong đó không thiếu những con thuyền khổng lồ dài sáu bảy chục mét, cao ngất trên mặt biển.

Bến tàu nhỏ ở Thiên Tân căn bản không chứa nổi nhiều thuyền lớn như vậy, chỉ có thể để thuyền nhỏ của hạm đội Trịnh Chi Long cập bến, còn những con thuyền tiên gia khổng lồ của thôn Cao Gia, đều trôi nổi ở ngoài khơi cách bờ biển một khoảng cách, căn bản không thể cập bến.

Tiền Khiêm Ích kinh ngạc: "Thế lực của phái chúng trị lớn như vậy sao?"

Trình Gia Toại nói: "Nhìn kìa, đó là tổng binh duyên hải Tào Văn Chiếu."

Tiền Khiêm Ích nhìn theo hướng ngón tay của hắn, liền nhìn thấy thúc cháu Tào Văn Chiếu và Tào Biến Giao, hai người đang đứng trên mũi một con thuyền khổng lồ, bên cạnh còn có một nam tử trẻ tuổi mặc "y phục hiệp sĩ Dương Khang tiểu vương gia", trông khá đẹp trai, là kiểu khuôn mặt rất phù hợp.

Tiền Khiêm Ích hạ giọng nói: "Gian tặc phản bội hoàng thượng."

Trình Gia Toại: "Đừng mắng nữa, chúng ta còn phải đi nhờ thuyền của bọn họ về nữa."

Hai người nhìn trái nhìn phải, ánh mắt của Trình Gia Toại rất nhanh đã khóa chặt một con thuyền lưỡng dụng: "Nhìn kìa, đó chính là thuyền vận tải mà tên binh sĩ kia nói, nó chở quân lương cho quân đội phái chúng trị, sau khi chở xong sẽ quay về Giang Nam với khoang trống, dù sao cũng là khoang trống, chúng ta trả chút tiền vé là có thể lên thuyền rồi."

Hai người mặt dày chạy đến dưới thuyền vận tải…

Con thuyền vận tải đó đang bốc dỡ hàng hóa, từng giỏ từng giỏ lương thực, không ngừng được vận chuyển xuống khỏi thuyền, trong nháy mắt đã chất thành một ngọn núi nhỏ trên bến tàu.

Trình Gia Toại hạ giọng nói: “Vật tư của bọn họ thật sự là quá dồi dào, thực lực mạnh hơn triều đình hiện tại rất nhiều.”

Chuyện Chu Do Kiểm thiếu tiền, thực ra là cả nước đều biết.

Ngay cả những người như Trình Gia Toại và Tiền Khiêm Ích cũng biết.

Thậm chí bọn họ còn biết lý do Chu Do Kiểm thiếu tiền… chẳng phải là không thu được thuế sao? Hơn nữa vấn đề này còn ngày càng trầm trọng, trong thời gian ngắn không thấy được cách giải quyết, triều đình đúng là đáng đời nghèo.

Bây giờ nhìn thấy năng lực hậu cần hùng hậu của phái chúng trị, hai người không khỏi thầm líu lưỡi: E rằng triều đình không phải là đối thủ của phái chúng trị.

Trình Gia Toại lên tiếng chào hỏi một tên thủy binh trên thuyền: “Này! Xin chào huynh đài!”

Tên thủy binh đó chính là đội trưởng hậu cần Gia Cát Vương Thiện, nghe thấy có người gọi, liền cười đáp lại: “Hai vị tiên sinh, có chuyện gì vậy?”

Trình Gia Toại: “Chúng tôi là người Giang Nam, vì một số biến cố muốn quay về Giang Nam, có một binh sĩ phái chúng trị nói với chúng tôi, rằng thuyền vận tải của các người, sau khi chở lương thực xong sẽ quay về Giang Nam với khoang trống, không biết có thể chở chúng tôi một đoạn đường được không, chúng tôi sẽ trả tiền vé.”

Gia Cát Vương Thiện cười nói: “Hóa ra là chuyện này, không thành vấn đề. Thiên Tôn có dặn dò, chúng tôi hành động lớn như vậy vào kinh thành, chắc chắn sẽ dọa đến người của các ngành các nghề, sẽ có một số người muốn rời khỏi kinh thành, đó cũng là lẽ thường tình. Chúng tôi nên gánh vác trách nhiệm, giúp đỡ những

người muốn trốn tránh cuộc hỗn loạn này, chở các vị là không cần tiền vé.”

Trình Gia Toại: “Làm sao có thể nhận được.”

Gia Cát Vương Thiện: “Hãy coi như là chúng tôi bồi thường cho các vị.”

Đã người ta nói như vậy rồi, Trình Gia Toại và Tiền Khiêm Ích cũng không tiện trả tiền nữa, hai người bước lên thuyền vận tải…

Con thuyền này nhìn từ bến tàu đã lớn rồi, bước lên càng cảm thấy lớn hơn, trên boong thuyền bằng phẳng có thể chất được bao nhiêu hàng hóa thật không dám tưởng tượng, bên trong còn có không ít khoang thuyền thoải mái, có thể cho thủy binh và hành khách cư trú.

Mặc dù Tiền Khiêm Ích không thích phản tặc, nhưng cũng không thể không thừa nhận con thuyền này quả thực rất lợi hại.

Đáng sợ nhất là, loại thuyền này đâu phải chỉ có một chiếc, cả một hàng dài trên bến tàu, đều đang bốc dỡ hàng hóa…

Trình Gia Toại: “Xin hỏi, nhiều vật tư như vậy của phái chúng trị các người, đều là do thương nhân Hàng Châu và Trịnh Chi Long cung cấp sao?”

Gia Cát Vương Thiện cười nói: “Bọn họ có thể cho được bao nhiêu tiền chứ? Những vật tư này, phần lớn là do chúng tôi tự trồng trọt. Từ khi có phân bón hóa học, sản lượng lương thực của rất nhiều nơi đã tăng gấp đôi, cộng thêm việc khai hoang quy mô lớn, đưa giống cây trồng mới vào, ngành chăn nuôi gia cầm cũng theo đó phát triển, lương thực ở Thiểm Tây, Sơn Tây của chúng tôi bây giờ còn nhiều hơn cả lương thực trồng ở Giang Nam, chúng tôi đã sớm không còn thiếu lương thực nữa rồi. Hơn nữa, chúng tôi còn có sự hỗ trợ của Thiên Tôn, nếu thật sự gặp phải tình huống

khẩn cấp, tài nguyên không đủ, Thiên Tôn nhất định sẽ ra tay tương trợ."

Trình Gia Toại giật mình: "Sản lượng lương thực ở Thiểm Tây và Sơn Tây còn cao hơn Giang Nam sao?"

Gia Cát Vương Thiện: "Đúng vậy! Đây, giống cây trồng mới, mời ngài xem."

Hắn ta lấy ra một bắp ngô.

Trình Gia Toại: "Hóa ra là thứ này, tôi cũng nhận ra, chỉ là không ngờ thứ này lại có người nguyện ý trồng đại trà. Phái chúng trị các người, ở Thiểm Tây và Sơn Tây đã đẩy mạnh việc này sao?"

Gia Cát Vương Thiện gật đầu cười: "Đúng vậy, Hà Nam và Tứ Xuyên hiện tại cũng đã bắt đầu trồng đại trà rồi, Vân Dương và An Lư cũng bắt đầu trồng rồi, chẳng mấy chốc, cả thiên hạ sẽ không còn thiếu lương thực nữa."

Trình Gia Toại: "Nhưng mà, thiên tai vẫn tiếp diễn, hạn hán vẫn còn…"

Gia Cát Vương Thiện ngắt lời hắn, cười khẽ: "Thiên Tôn đã tiên đoán, nạn hạn hán sẽ không kéo dài được bao lâu nữa đâu, sẽ sớm qua thôi, ngày tháng tốt đẹp sắp đến rồi."

Trình Gia Toại: "???"

Từ nãy đến giờ, hắn cứ nghe tên thủy binh này khi thì Thiên Tôn, lúc thì Thiên Tôn, ban đầu hắn cũng không để ý, nhưng bây giờ nghe hắn ta nói Thiên Tôn tiên đoán hạn hán không còn bao lâu nữa, điều này thật sự quá khoa trương rồi.

Trình Gia Toại: "Thiên Tôn mà ngươi nói, rốt cuộc là…"

Gia Cát Vương Thiện cũng không giải thích nhiều, hắn ta biết

giải thích nhiều với người không tin vào giáo phái này, người khác sẽ coi mình như là loại người giống như tà ma ngoại đạo Bạch Liên giáo, vì vậy hắn chỉ cười lắc đầu: “Sau này ngài sẽ biết Thiên Tôn là ai.”

Lúc này, hàng hóa trên thuyền đã được dỡ xong, thuyền vận tải chuẩn bị khởi hành.

Tiền Khiêm Ích còn đang chờ đám thủy binh giương buồm, đứng bên mạn thuyền hóng gió, căn bản không có chuẩn bị tâm lý. Bên cạnh thủy binh lớn tiếng nhắc nhở sắp khởi hành, mời rời khỏi mạn thuyền, hắn cũng không nghe, vẫn đứng bên mạn thuyền chắp tay sau lưng làm dáng vẻ ngầu lòi…

Ai ngờ con thuyền đó đột nhiên di chuyển, căn bản không hề có bước giương buồm. Tiền Khiêm Ích kêu lên một tiếng "ôi trời”, người lộn nhào qua mạn thuyền, rơi xuống biển.

Mấy tên thủy binh vội vàng cứu người!

Đợi đến khi Tiền Khiêm Ích được cứu lên, câu đầu tiên chính là: “Nước lạnh quá!”

Chương 1401: Mọi người chớ sợ

Cùng với việc Chu Duật Kiện dẫn đầu lộ quân thứ nhất tiến vào Thiên Tân.

Các lộ binh mã của phái chúng trị bắt đầu lần lượt tiến về kinh thành.

Từ ba hướng Đông Nam Tây, đại quân bao vây kinh thành.

Hà Bắc, Bảo Định!

Nơi này cách kinh thành chỉ hơn hai trăm dặm, có thể nói là tuyến phòng thủ cuối cùng trước kinh thành.

Tuy nhiên, quân thủ thành Bảo Định và đám hương thân, phú hào đã sớm chạy trốn như chó nhà có tang, chỉ để lại một thành bách tính tay không tấc sắt. Nghe tin "quân phản loạn" sắp đến, bọn họ đều sợ đến mức run rẩy.

"Chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Chúng ta có thể chạy đi đâu?"

"Trước đây Kiến Nô đánh tới, chúng ta còn có thể trốn trong thành, nhưng lần này, trốn trong thành Bảo Định cũng vô dụng rồi! Ngay cả quân thủ thành cũng chạy mất! Mẹ kiếp, Kiến Nô đến thì quân thủ thành cũng không chạy, tại sao lần này bọn họ lại chạy?"

Đây là một điểm rất thú vị.

Kiến Nô vẫn luôn bị người Đại Minh xem như bệnh ghẻ lở,

đám quan lại Đại Minh chưa bao giờ nghĩ rằng Kiến Nô có thể diệt được Đại Minh. Vì vậy, khi Kiến Nô đánh tới, quân thủ thành Bảo Định vẫn kiên quyết tử thủ, thể hiện khí tiết.

Nhưng mà...

Lần này phái chúng trị làm loạn, lại không giống như "bệnh ghẻ lở", mà giống như trọng bệnh muốn lấy mạng triều đình.

Trong tình huống này, ai còn giữ khí tiết gì nữa, giữ thành cái rắm, chạy trước mới là thượng sách.

Kết quả chính là hại thành lớn như Bảo Định cũng không có quân thủ thành.

Bách tính đều ngơ ngác!

"Hay là chúng ta cùng chạy đến kinh thành? Hiện tại có lẽ chỉ có kinh thành là an toàn."

"Hơn hai trăm dặm, sẽ chết dọc đường mất."

"Dù sao cũng phải đi, nếu không quân phản loạn đến, chúng ta đều phải chết."

Trên đường phố Bảo Định, đông đảo bách tính nghị luận ầm ĩ.

Đúng lúc này...

Giọng nói của một người đàn ông vang lên: "Mọi người chớ sợ! Mọi người không cần chạy! Cứ sinh hoạt như bình thường là được, không cần phải sợ."

Bách tính nhìn theo tiếng động, thì ra là chưởng quầy đội mũ lam của nhà xưởng phân bón, tay đang cầm một cái loa sắt, vừa đi vừa hô trong thành Bảo Định.

Nhà xưởng phân bón này rất nổi tiếng ở Bảo Định, là do một

hương thân giàu có ở địa phương bỏ tiền ra, dùng lương cao đào một người đội mũ lam từ tay Lương Thế Hiền ở kinh thành về xây dựng.

Lúc người đội mũ lam mới đến, hắn ta thể hiện ra dáng vẻ cúc cung tận tụy, chết mới thôi, dùng tốc độ nhanh nhất giúp hương thân xây dựng nhà xưởng phân bón.

Nhưng rất nhanh, quan viên trong nhà hương thân đã đề nghị trên triều đình muốn được miễn thuế giá trị gia tăng. Hắn vừa mới đề nghị, tên đội mũ lam "trung thành" kia lập tức treo ấn từ quan, biến mất năm ngày.

Hương thân sợ đến mức vội vàng xin nộp thuế trên triều đình, người đội mũ lam mới quay lại làm việc.

Sau một hồi náo loạn như vậy, cả Bảo Định đều biết, người đội mũ lam là nhân vật lợi hại, ngay cả mặt mũi của hương thân lão gia cũng dám không nể.

Mà nhân vật lợi hại như vậy, đối với công nhân trong nhà xưởng phân bón lại rất tốt, không những không vênh mặt chưởng quầy, rất gần gũi với mọi người, còn thường xuyên giúp công nhân giải quyết khó khăn thực tế trong nhà, tranh luận lý lẽ với hương thân lão gia về tiền công cho công nhân.

Điều này khiến cho uy vọng của người đội mũ lam rất cao, ở trong nhà xưởng phân bón, hắn ta chính là nói một là một, nói hai là hai.

Hiện tại đám người giàu có trong thành Bảo Định đều chạy hết, người đội mũ lam trở thành nhân vật "lớn nhất" trong thành, hắn ta ra mặt hô hào, ngược lại khiến bách tính có chút an tâm.

Đông đảo bách tính vây quanh hắn: "Chưởng quầy, ngài đừng lừa chúng tôi."

Mũ lam cười nói: “Tôi lừa các người làm gì? Tôi còn ở đây, không chạy, các người sợ cái gì?”

Mọi người nghĩ lại, cũng đúng, chưởng quầy đội mũ lam không giống đám người giàu có kia, vừa xảy ra chuyện, đám người giàu có kia liền không thấy bóng dáng, nhưng chưởng quầy mũ lam lại giống như trước, ở cạnh đám người nghèo bọn họ.

Mũ lam lớn tiếng nói: “Thôi được rồi, hiện tại tôi không giấu nữa, tôi nói thật, kỳ thật tôi là người của phái chúng trị.”

Lời này vừa nói ra, bách tính thành Bảo Định đều ngẩn người.

Mũ lam tiếp tục nói: “Người của phái chúng trị, ai cũng giống như tôi! Tôi đối xử với công nhân nhà xưởng phân bón như thế nào, quân đội phái chúng trị sẽ đối xử với mọi người như thế đó.”

Vừa nói ra lời này, công nhân của nhà xưởng phân bón lập tức đứng ra nói: “Chưởng quầy đối xử với chúng tôi rất tốt.”

“Chưởng quầy chưa bao giờ ỷ mình là chưởng quầy mà bắt nạt chúng tôi.”

“Chưởng quầy là người tốt!”

“Nếu phái chúng trị đều là người như chưởng quầy, vậy thì không có gì phải sợ.”

Công nhân vừa hô lên như vậy, cảm xúc bắt đầu lan truyền đến những bách tính khác.

Sau đó lan ra dọc theo con phố, bắt đầu lan rộng ra toàn thành.

Dù sao thì thành trì thời này cũng không lớn, chu vi cũng chỉ vài dặm, thường chỉ có một con đường hình chữ thập, hoặc là hình chữ tỉnh, chẳng mấy chốc, tin tức đã truyền khắp mọi ngóc ngách của thành Bảo Định.

Mũ lam nói: “Mở cổng thành, không cần làm ra vẻ chống cự vô vị, chúng ta cứ yên tâm chờ đại quân phái chúng trị đến.”

Bách tính nghĩ kỹ lại, cũng đúng, ngay cả quân đội cũng không có, đóng cửa thành còn có tác dụng gì? Chỉ khiến quân đội phái chúng trị tức giận, chi bằng không đóng cửa.

Mở cổng thành!

Bách tính nơm nớp lo sợ, chờ đợi đại quân phái chúng trị đến.

Rất nhanh!

Quân đội phái chúng trị Sơn Tây xuất hiện trước mắt mọi người.

Người dẫn đầu chính là “đại biểu bách tính” Trần Thiên hộ do người Sơn Tây ủng hộ.

Trần Thiên hộ cưỡi một con tuấn mã, thoạt nhìn cũng ra dáng người lắm, nhưng ngay khi hắn vừa xuất hiện ở cửa thành, bách tính thành Bảo Định đã bị dọa sợ.

“A a a, xong rồi!”

“Người dẫn đầu phái chúng trị là yêu quái.”

“Hắn ta rõ ràng là muốn ăn thịt người.”

“Chúng ta xong đời rồi.”

“Biết thế đã chạy đến kinh thành.”

“Bây giờ chạy trốn còn kịp không?”

Cả thành Bảo Định đều run rẩy, ngay cả tường thành cũng muốn nhổ rễ chạy trốn vì khuôn mặt của Trần Thiên hộ.

Tuy nhiên, Trần Thiên hộ của ngày hôm nay đã không còn là Trần Thiên hộ của ngày xưa.

Hắn đã không còn dùng thủ đoạn "phát kẹo" trẻ con để cứu vãn thanh danh của mình nữa.

Hắn đã hiểu ra một đạo lý...

Muốn lay động người khác, không phải dựa vào ân huệ nhỏ nhặt đơn giản, mà phải đi vào lòng người.

Đi vào lòng người, ngươi hiểu không?

Trần Thiên hộ bỗng lấy ra một cái loa sắt, chĩa về phía thành Bảo Định...

Bách tính thành Bảo Định ngơ ngác nhìn hắn, không hiểu hắn muốn làm gì.

Phía sau Trần Thiên hộ đột nhiên nhảy ra một đội nhạc, các loại nhạc cụ đồng thời bắt đầu diễn tấu, tiếng nhạc du dương vang lên.

Trần Thiên hộ thâm tình chân thành, chĩa loa về phía thành Bảo Định cất tiếng hát: "Mỗi đêm... trên thảo nguyên trong mơ..."

Hơn vạn quân Sơn Tây phía sau hắn đồng thanh hát theo: "Ta là người khổng lồ kiêu ngạo!"

Bách tính Bảo Định: "???"

Bài hát này là thế nào? Tại sao lại cảm động như vậy?

Mũ lam của nhà xưởng phân bón đột nhiên nhảy lên tường thành, hô lớn theo tiếng hát của Trần Thiên hộ: "Hắn rất xấu, nhưng hắn là người tốt. Không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, mấy tên quan lớn cười híp mắt kia, có mấy tên là người tốt?"

Chương 1402: Vừa mới bị cướp

Bách tính thành Bảo Định, tuy không hiểu rõ lắm bài hát này.

Nhưng bọn họ phát hiện ra một chuyện, quân đội bình thường, đến một thành trì không có quân phòng thủ, cho dù không lập tức đánh đập cướp bóc, ít nhất cũng sẽ hung hăng vô cùng, ở trên đường ăn uống vơ vét.

Ăn bát mì gạo không trả tiền, đó tuyệt đối là thao tác thường ngày.

Nhưng đội quân trước mắt, không vội vàng vào thành, mà ở ngoài cửa thành hát vang, chỉ bằng điểm này là biết, bọn họ hoàn toàn khác biệt so với quân đội trước kia.

"Trần Thiên Hộ ta, chán ghét nhất chính là kẻ xấu!"

Trần Thiên Hộ giơ ống loa bằng sắt gào thét: "Để cho tất cả kẻ xấu đều chết đi!"

Bách tính: "Oa, hắn nói nhất định là lời nói thật lòng."

"Ta có thể nghe được sự chân thành trong giọng nói của hắn."

"Hắn nguyền rủa kẻ xấu chết đi, như vậy hắn chính là người tốt."

Trần Thiên Hộ hát xong một khúc, lớn tiếng nói: "Chư vị bách tính, phái chúng trị chúng tôi trịnh trọng cam kết, sẽ để cuộc sống của tất cả mọi người trở nên tốt đẹp hơn, sẽ để quốc gia càng thêm phồn vinh thịnh vượng. Đương nhiên, bất kỳ chế độ nào, khẳng định đều sẽ có khuyết điểm, sẽ có chỗ ta chiếu cố không chu toàn, nhưng chúng tôi đã mở ra con đường để bách tính nói

chuyện với triều đình, chúng tôi để bách tính tự mình chọn ra người đại diện, do người đại diện này đi giúp bách tính tranh thủ lợi ích nên được."

"Ta, chính là đại biểu của bách tính Sơn Tây, ta mong đợi được nhìn thấy bách tính Bảo Định các ngươi cũng chọn ra người đại diện của mình, để chúng ta cùng nhau quản lý quốc gia này tốt hơn."

Nói xong, Trần Thiên Hộ mang theo quân chúng trị đi vòng qua thành Bảo Định, căn bản không đi qua cửa thành đang mở rộng.

Bách tính đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Quả nhiên, phái chúng trị chính là khác biệt...

...

Cùng một cảnh tượng, đang phát sinh ở các nơi thuộc Bắc Trực Lệ.

Các lộ quân đội của phái chúng trị, vì "không phát sinh đấu đá nội bộ", cố ý lựa chọn con đường khác nhau tiến vào kinh thành, để cho Chu Do Kiểm, quan viên triều đình, hương thân địa chủ và các loại thế lực bảo thủ đang nóng lòng mong đợi Phái chúng trị tự mình đánh nhau, nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Ồ, không đúng!

Ở trong này, cũng có một đội ngũ không giống nhau lắm.

Đang phát sinh một số chuyện xưa không giống nhau lắm.

Đó chính là... quân Xuyên!

Quân Xuyên nghèo, tuy thôn Cao Gia nỗ lực giúp đỡ Tứ Xuyên, nhưng lúc quân Xuyên đi ra khỏi Xuyên, đến Bắc Trực Lệ mới phát hiện, bọn họ vẫn là đội quân nghèo nhất.

"Báo cáo! Ta cầm quân lương, đúng là ăn ngon hơn bách tính nơi này. Nhưng thất thất cô nhị thẩm tam đại ma nhà ta, bọn họ ăn còn không bằng bách tính Bắc Trực Lệ này đâu." Một binh sĩ quân Xuyên báo cáo với Bát Địa Thỏ đang nằm sấp trên mặt đất: "Nếu ta đi giúp bọn họ, lục cô tam thẩm tứ đại mụ nhà ta sẽ đánh chết ta mất."

Bát Địa Thỏ: "Chờ chút, ngươi hai lần nói mấy vị cô thẩm mụ, hình như con số không đúng."

Tên binh sĩ kia nói: "Đúng vậy, ta còn chưa nói hết, trong nhà còn có thật nhiều cô, thật nhiều mụ, liệt kê không hết, căn bản liệt kê không hết, ta chỉ có thể mỗi câu liệt kê mấy người."

Bát Địa Thỏ: "..."

Việc này thật là khó xử!

Bát Địa Thỏ chỉ đành nói: "Vậy như thế này đi, ta tự bỏ tiền túi, an ủi nhị cô lục thẩm thất đại mụ nhà ngươi vậy."

Hắn đưa tay vào trong túi áo sờ sờ, vậy mà móc ra một thỏi bạc vụn, dương dương đắc ý đưa cho tên lính Xuyên kia: "Ngươi xem, bổn Thỏ gia có một thỏi bạc lớn."

Tên lính Xuyên kia hít vào một hơi bánh nướng thịt lừa: "Thỏ gia, trên người ngài chỉ có nhiêu đây thôi sao?"

Lính Xuyên bỗng móc ra một thỏi bạc, ít nhất cũng nặng gấp ba lần so với thỏi của Bát Địa Thỏ. Hắn đem thỏi bạc này giao vào trong tay Bát Địa Thỏ: "Thỏ gia, ngài cầm lấy mua chút đồ ăn ngon đi, ta thật sự không nhịn được nữa."

Bát Địa Thỏ: "..."

Cuộc đối thoại của hai người bị người bên cạnh nghe được, lập tức có tin tức truyền ra ngoài: "Thỏ gia nghèo quá, mụ nội nó!"

"Thỏ gia nghèo rớt mồng tơi rồi."

"Chi bằng giúp bách tính Bắc Trực Lệ, không bằng chúng ta giúp Thỏ gia một chút đi."

"Giải cứu Thỏ con nghèo khổ!"

Quân Xuyên bắt đầu quyên góp tiền bạc nhiệt tình...

Trong nháy mắt, Bát Địa Thỏ đã bị bạc vụn vùi lấp.

Bát Địa Thỏ: "Ta đ*, chúng ta là đến giúp bách tính, các ngươi chạy đến giúp ta làm cái gì? Bổn Thỏ gia ăn mặc đều có thôn uỷ hội phát cho ta, bổn Thỏ gia cầm tiền căn bản không có tác dụng gì được chưa?"

Binh lính đều cười: "Ngài cần tiền cưới vợ."

Bát Địa Thỏ: "Phụ nữ sẽ chỉ ảnh hưởng tốc độ rút kiếm của bổn Thỏ gia..."

Binh lính lại cười: "Thỏ gia, tốc độ rút kiếm của ngài không cần ảnh hưởng, đã là vô dụng rồi."

Bát Địa Thỏ: "Ta đ*, đám thỏ con các ngươi."

Binh lính cười vang: "Thỏ gia, ngài không có nữ nhân, căn bản không sinh ra thỏ con a."

Bát Địa Thỏ: "..."

...

Cùng lúc đó, quân Ngô Tam Quế xuất phát từ Sơn Hải Quan, đi đường phía Đông hướng về kinh thành.

"Phía trước có một thôn trang nhỏ." Một tên thám báo trở về báo cáo: "Nhưng bách tính trong thôn đều chạy trốn hết."

Ngô Tam Quế hừ lạnh một tiếng: "Người đều chạy rồi? Vậy ai đến cung cấp quân lương cho ta? Đến vùng núi rừng xung quanh tìm kiếm một chút, xem đám quỷ nghèo này trốn ở đâu, lôi bọn chúng ra, kề đao lên cổ, luôn có thể moi ra được một ít lương thực."

Thám báo lĩnh mệnh rời đi, rất nhanh, một đám thám báo tản ra vào vùng núi rừng phụ cận.

Thám báo chuyên nghiệp của biên quân, khả năng trinh sát rất mạnh.

Không cần tốn bao nhiêu thời gian, một đám bách tính đã bị tìm ra.

Ngô Tam Quế kề đao trên tay lên cổ bọn họ, bách tính chỉ đành căm hận đào lương thực mình giấu kỹ ra, giao cho Ngô Tam Quế.

Ngô Tam Quế cũng không giết bọn họ.

Những bách tính này thuộc về một loại "khoáng sản", có thể xưng là "mỏ người", chỉ cần ngươi không giết bọn họ, để lại cho bọn họ một mạng, như vậy mỗi qua một khoảng thời gian, có thể đến đào đào, liền có thể đào ra từ trên người bọn họ một ít lương thực.

Giống hệt như quái vật trong game online, qua một khoảng thời gian sẽ refresh, người chơi có thể đi càn quét một lần nữa, thu hoạch rất nhiều chiến lợi phẩm, quả thực là sinh sôi không ngừng.

"Đuổi bọn họ đi, chúng ta tiếp tục tiến quân."

Ngô Tam Quế đuổi đám bách tính bị vắt kiệt sức lực đi, tiếp tục dẫn quân tiến lên.

Chỉ để lại một đám bách tính bị cướp sạch tài vật, mất đi tất cả, ngây ngốc đứng tại chỗ, không biết làm sao.

Những ngày tiếp theo, phải sống như thế nào đây?

Ngay lúc bọn họ đang hoang mang, phía xa vang lên tiếng vó ngựa.

Một đội kỵ binh mặc giáp nặng gào thét mà đến, người dẫn đầu chính là Lão Hồi Hồi Mã Thủ Ứng.

Bách tính thậm chí ngay cả trốn cũng không trốn, dù sao tài vật đã bị cướp sạch, hiện tại còn sợ gì nữa, chết thì coi như ngủ.

Mã Thủ Ứng ghìm ngựa, quét mắt nhìn đám bách tính, trầm giọng hỏi: "Vừa mới bị cướp sao?"

Một bách tính gan lớn đáp: "Đúng vậy, vừa mới bị cướp xong, hiện tại đã không còn gì để cho các ngươi cướp nữa, muốn giết muốn chém cứ việc."

Mã Thủ Ứng: "Kẻ cướp các ngươi là ai?"

Lão bách tính: "Là một vị tướng quân gọi là Ngô Tam Quế, nghe nói hắn là người của phái chúng trị, tạo phản tiến kinh..."

Mã Thủ Ứng: "Hắn không phải phái chúng trị, chỉ là giả mạo mà thôi."

Nói xong, hắn quay đầu nói với thuộc hạ: "Phát vật tư cho bọn họ."

Chương 1403: Toàn bộ đều phải chết

Bách tính cảm thấy mơ hồ, vừa rồi có một đám người tự xưng là phái chúng trị cướp sạch của cải của mình, ngay sau đó lại có một đám người tự xưng là phái chúng trị khác nói đám người trước là giả mạo, sau đó lại phát lương thực cho mình, đây là trò hề gì vậy? Không hiểu nổi!

Tuy nhiên, không hiểu cũng không sao.

Dù sao ai khi dễ ta người đó là kẻ xấu, ai giúp đỡ ta người đó là người tốt.

Cần gì phải bận tâm nhiều như vậy?

Mã Thủ Ứng chỉ vào quân kỳ trong quân đội của mình: "Nhìn cho kỹ, đây là cờ ngũ sắc Thiên Tôn, có lá cờ này mới là người tốt, không có lá cờ này, các ngươi nhìn thấy thì nên tránh xa một chút."

Bách tính gật đầu.

Mã Thủ Ứng huýt sáo một tiếng, đội kỵ binh thiết giáp lập tức theo sau hắn chạy ra ngoài mấy chục mét, tránh xa thôn xóm.

Bách tính nhìn lá cờ ngũ sắc Thiên Tôn càng lúc càng xa, thầm nghĩ: Sau này cứ nhận lá cờ này là được, những lá cờ khác đều là người xấu.

Mã Thủ Ứng suất quân tiếp tục tiến lên, lại gặp phải mấy thôn xóm, đều là bị Ngô Tam Quế cướp sạch, Mã Thủ Ứng nhất nhất cứu tế, an bài lương thực cho bách tính, vỗ về nhân tâm.

Hành động này của người này có gì khác biệt so với đám lưu khấu năm xưa? Ngoại trừ việc không ép buộc bách tính đi theo thì thật sự không khác biệt là bao.

Mã Thủ Ứng nhíu mày, trong lòng cân nhắc có nên đuổi theo đánh cho Ngô Tam Quế một trận hay không.

Ngay lúc này, phóng viên đi theo quân đội, từ phía sau thúc ngựa đuổi theo.

Vị phóng viên này cũng là môn sinh của Thiên Tôn, nhưng nàng không phải là cô nương mềm yếu như Chu Đại Nha, mà là một nữ tử khỏe mạnh, cưỡi một con ngựa đỏ, anh khí hiên ngang thúc ngựa chạy đến, hướng Mã Thủ Ứng hành lễ: "Mã tướng quân, ta có lẽ phải tạm thời rời khỏi quân đội của ngươi."

Mã Thủ Ứng: "Cô muốn đi đâu? Loạn thế binh đao, đừng chạy loạn, nếu như cô xảy ra chuyện gì, ta không có cách nào ăn nói với Thiên Tôn."

Nữ phóng viên cười nói: "Sự an toàn của ta, ta tự chịu trách nhiệm, sao có thể xảy ra chuyện gì rồi tìm ngươi gây phiền phức?"

Mã Thủ Ứng lắc đầu: "Lời tuy nói như vậy, nhưng cô là môn sinh của Thiên Tôn."

Nữ phóng viên mỉm cười: "Bốn chữ môn sinh Thiên Tôn, không phải là để chúng ta nhận được ưu đãi, mà là..."

Mã Thủ Ứng: "?"

Nữ phóng viên: "Thiên Tôn từng nói, ngài cố ý để toàn bộ Khoa Báo Chí đều trở thành môn sinh của ngài, không phải là vì muốn chúng tôi được hưởng đặc quyền, được người khác ưu ái, mà là vì để những người làm báo chí có được địa vị đặc thù, sau này mới có thể phát huy tác dụng giám sát thôn uỷ."

Mã Thủ Ứng: "???"

Nữ phóng viên: "Ôi chao, chuyện này ta cũng không hiểu lắm, thôn ủy hội có gì cần người làm báo chí giám sát chứ? Rõ ràng làm rất tốt mà."

Hai người đều không hiểu lắm!

Bọn họ có lẽ trong một thời gian dài cũng sẽ không hiểu.

Phải trải qua rất nhiều năm, thậm chí là một hai thế hệ sau, khi một số người bắt đầu tha hóa biến chất, bắt đầu ỷ vào đặc quyền mà hoành hành bá đạo, lúc đó những người làm báo chí mang thân phận môn sinh của Thiên Tôn mới có thể phát huy tác dụng thực sự của mình.

Mã Thủ Ứng: "Ôi chao, lạc đề rồi! Phóng viên cô nương, cô rời khỏi quân đội của ta, rốt cuộc là muốn làm gì?"

Nữ phóng viên: "Ta muốn đuổi theo quân đội của Ngô Tam Quế, âm thầm quay lại cảnh hắn cướp bóc bách tính."

Mã Thủ Ứng: "Thì ra là thế."

Nữ phóng viên: "Hiện tại hắn đang mượn danh nghĩa của phái chúng trị, nếu chúng ta ra tay thu thập hắn, rất dễ gây ra hiểu lầm cho bách tính, còn cho phái bảo thủ cái cớ để công kích phái chúng trị chúng ta, nhưng trong tay chúng ta có đoạn phim Ngô Tam Quế làm việc ác, như vậy thì tình thế sẽ khác hoàn toàn."

Mã Thủ Ứng: "Việc này rất nguy hiểm, Ngô Tam Quế là một vị tướng lão luyện, xung quanh quân đội của hắn, nhất định bố trí rất nhiều thám báo, cô rất khó tiếp cận để quay phim hắn."

Nữ phóng viên: "Tổng sẽ có cách, tiểu đội đặc vụ của ta, cũng là binh sĩ xuất thân từ thôn Cao Gia."

Mã Thủ Ứng: "Nhất định phải cẩn thận."

Nữ phóng viên đáp một tiếng, mang theo tiểu đội đặc vụ, thúc ngựa nhanh chóng đuổi theo phía trước.

Mã Thủ Ứng cũng vội vàng đuổi theo, từ xa bám theo phía sau, lo lắng nàng xảy ra chuyện.

...

Bầu không khí trong kinh thành có chút kỳ quái.

Đại quân phái chúng trị chia nhiều đường tiến vào kinh thành, bách tính chia nhiều đường chạy vào kinh thành, trong nháy mắt, kinh thành trở nên vô cùng đông đúc, giống như mấy lần Kiến Nô xâm nhập trước đó, trên đường phố chật ních nạn dân.

Tiếng ồn ào đến mức trong hoàng cung cũng thỉnh thoảng có thể nghe thấy.

Trong kinh thành thế mà không có quân đội đóng giữ, đại thái giám Cao Hóa Thuần dẫn theo một đám thị vệ, thái giám, đứng trên tường thành kinh thành, còn có một số quan lại phái bảo thủ, phái gia đinh trong nhà ra, cũng cố gắng chống đỡ trên tường thành.

Quân dung nhìn qua không được chỉnh tề, mỗi người đều không có lòng dạ nào chiến đấu, đều tự tính toán cho bản thân.

Nhưng mà...

Bầu không khí căng thẳng này, không biết vì sao, đột nhiên lại dịu xuống, bách tính sau khi ồn ào náo động mấy ngày, thế mà bắt đầu lục tục rời khỏi kinh thành.

Cao Hóa Thuần đứng ở cổng thành, nghe thấy phía dưới có mấy bách tính đang trò chuyện: "Nghe nói chưa? Quân đội của

phái chúng trị thuỷ chung không xâm phạm đến bách tính, chúng ta căn bản không cần phải trốn trong kinh thành, nghênh ngang trở về nhà cũng không thành vấn đề."

"Thật sao? Ta nghe nói lúc này trở về nhà, còn có thể nhận được lương thực do phái chúng trị phát, nghe nói cái này gọi là 'bồi thường quấy nhiễu'."

"Ta đ*? Còn có chuyện tốt như vậy? Ngươi đừng có lừa ta! Nếu đây là tin giả, chúng ta trở về nhà không nhận được lương thực, ngược lại còn bị cướp bóc, nhất định sẽ tìm ngươi tính sổ."

"Chuyện này... Ta cũng chỉ nghe nói vậy thôi."

"Đừng sợ!" Một người đội mũ vàng là công nhân nhà xưởng phân bón nói: "Ta vừa nhận được tin tức người trong thôn truyền đến, hiện tại trở về nhà an toàn lắm. Rất nhiều công nhân nhà xưởng phân bón của ta đều nhận được 'bồi thường quấy nhiễu', một bao tải lương thực lớn đó, về trễ là không nhận được đâu."

Tên đội mũ vàng co chân chạy ra khỏi thành, chạy như bay.

Lúc này quân phản loạn còn chưa "binh lâm thành hạ", hơn nữa quan lại trong thành vẫn đang "rút lui chiến lược", cho nên cửa thành còn chưa đóng chặt, chỉ khép hờ, chừa một khe hở... Tên đội mũ vàng thi triển khinh công "Bạch câu quá khích", nhoáng một cái đã chui qua khe hở cửa thành, trong nháy mắt biến mất trên quan đạo phía nam.

Những bách tính khác vừa nghĩ đến câu "về trễ là không nhận được", câu này thật là đáng sợ, còn không mau trở về?

Một đám người cùng nhau chạy về phía cổng thành.

Hành động này khiến cho đám thái giám canh giữ cổng thành giật nảy mình, lớn tiếng quát: "Các ngươi làm gì vậy? Làm gì vậy? Này! Đứng đắn một chút! Còn chen lấn như vậy, lão tử giết sạch

các ngươi giờ."

Đám bách tính giật mình, cũng không dám chen lấn nữa, ngoan ngoãn ra khỏi thành.

Nhưng sau khi bọn họ ra khỏi thành, đi được một đoạn, đột nhiên quay đầu lại, hướng đám thái giám trên tường thành mắng: "Tên thái giám chết tiệt nhà ngươi, còn dám tự xưng 'lão tử', ngươi có trứng không? Sinh được con sao? Cả đời này đừng hòng làm 'lão tử'. Ta khinh! Trước kia chúng ta sợ ngươi, hiện tại sợ cái rắm, chờ quân đội phái chúng trị đến, lũ thái giám các ngươi đều phải chết."

Nói xong, đám bách tính liền co chân chạy lấy người, trong nháy mắt không thấy bóng dáng đâu nữa.

Chương 1404: Triều đình cãi cọ

Một đám bách tính mắng chửi, khiến đám thái giám binh trên thành tức giận, nhưng đám bách tính chạy rất nhanh, chớp mắt đã chẳng thấy bóng dáng, e là ngoài kỵ binh ra thì chẳng có quân đội nào đuổi kịp.

Thái giám binh lại chẳng luyện 《Quỳ Hoa Bảo Điển》, thân pháp chắc chắn không bằng đám bách tính này, chỉ có thể mắng về phía bóng lưng họ: "Lũ điêu dân! Điêu dân!"

Tào Hóa Thuần đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn một màn này, trong lòng thầm than: Uy tín của hoàng thượng, giờ xem như sụp đổ hoàn toàn rồi. Ngay cả bách tính gần kinh thành cũng dám nhảy dựng lên mắng chửi thái giám trên thành, có thể thấy tất cả mọi người đều cảm thấy nên đổi triều thay đại rồi.

Than ôi!

Mà triều đình lúc này thì đang cãi cọ.

Mấy ngày trước, Chu Do Kiểm hạ lệnh cho Tào Hóa Thuần tổ chức thị vệ và thái giám thủ thành, đồng thời chuẩn bị triệu hồi Lư Tượng Thăng về bảo vệ kinh thành.

Nhưng mà…

Mấy ngày trôi qua, thánh chỉ vẫn chưa ban ra được.

Nguyên nhân chỉ có hai chữ: Cãi cọ.

Chu Do Kiểm sợ hãi, muốn điều Lư Tượng Thăng hồi quân, nhưng hắn cũng biết, Lư Tượng Thăng vừa về, thành Đại Lăng Hà sẽ không có quân đóng giữ, Kiến Nô rất có thể đoạt lại Cẩm Châu,

khiến thế công thủ giữa Đại Minh và Kiến Nô lại trở về như trước.

Làm như vậy, chắc chắn lại bị người ta mắng là hôn quân.

Trước mắt phái chúng trị gây chuyện ầm ĩ như vậy, hắn tuyệt đối không thể bị gọi là hôn quân nữa.

Cho nên…

Chu Do Kiểm muốn đổ vấy!

Lúc này hắn đang ngồi trên long ỷ, đối với một đám đại thần thao thao bất tuyệt: "Ngoài quan còn nhiều binh mã, chưa hẳn không thể chống đỡ cục diện…"

Hắn vừa mở lời, đám đại thần đã biết hắn đang nghĩ gì: Muốn điều Lư Tượng Thăng về rồi à?

Chu Do Kiểm: "Quân cơ trọng đại như thế nên hay không nên, nên do các khanh chủ trì đảm nhiệm, chớ nên thoái thác trì hoãn lỡ việc." (ps: Đoạn này trích từ sử sách, Lý Tự Thành tiến vào kinh thành, Chu Do Kiểm muốn điều Ngô Tam Quế ở Sơn Hải Quan về kinh, đã nói một phen như vậy, công công chỉ sửa vài chữ, những lời đám đại thần nói sau đó, phần lớn là nguyên văn, đều chỉ sửa vài chữ.)

Lời này vừa nói ra, đám đại thần trong lòng bắt đầu cười lạnh: Trước kia ngươi liên tục điều về Tào Văn Chiếu, Cao Kiệt, Hình Hồng Lang, Dương Quốc Trụ, Vương Phác, có hỏi qua ý kiến của chúng ta chưa? Trực tiếp hạ chỉ luôn đấy chứ!

Bây giờ ngươi đột nhiên nói, "nên do các khanh chủ trì đảm nhiệm", đây chẳng phải là muốn chúng ta mở lời giúp ngươi sao? Miệng chúng ta vừa mở, ngươi không phải hôn quân nữa, nhưng tất cả chúng ta đều thành gian thần bán nước.

Đám đại thần biết rõ con người Chu Do Kiểm, sợ bị đổ vấy, vội

vàng tránh cho mình gánh chịu nguy hiểm.

Binh bộ thị lang Trần Diễn ra khỏi hàng tâu rằng: “Điều Lư Tượng Thăng hồi kinh, quả thật là thượng sách diệt khấu. Thế nhưng, một quân Lư Tượng Thăng gánh vác trọng trách. Binh mã của hắn khiến Kiến Nô kiêng dè, không chỉ Ninh Viễn dựa vào, Quan Môn cũng dựa vào. Tuy nguy cấp chưa hẳn có thể cứu giúp lẫn nhau, nhưng có tinh binh ở đó, lòng người tự vững vàng. Nếu một khi điều đi, những binh mã còn lại đều phân thủ các thành bảo, chưa hẳn có thể dùng được. Nhỡ đâu có sai sót, thịt chúng thần e là đủ cho chúng ăn no nê? Đây thật sự là đại sự an nguy, chúng thần quỳ gối bàn bạc kỹ lưỡng, ý chỉ là thế, thực không dám tuỳ tiện nghị luận… Chúng thần ngu muội bất tài, thật không dám lấy bờ cõi ra thử nghiệm, khẩn cầu Thánh thượng định đoạt!”

Binh bộ thị lang Trương Tấn Ngạn dứt khoát vạch trần vấn đề, nói: “Lư Tượng Thăng có điều hay không, xem Ninh Viễn có bỏ hay không, hai câu là quyết định.”

Binh bộ thị lang Trần Diễn: “Một tấc sơn hà một tấc vàng.”

Chu Do Kiểm cứng họng…

Đổ vấy sang, đám đại thần này không nhận, chẳng có ai chịu ra mặt nói: “Hoàng thượng, chúng ta điều Lư Tượng Thăng về thôi.”

Thế này thì ngại quá.

Chu Do Kiểm thở dài, cuối cùng vẫn phải tự mình làm hôn quân: “Thu giữ cửa quan, tuy là hạ sách, quả thật cũng là suy nghĩ bất đắc dĩ.”

Đám đại thần thở phào nhẹ nhõm: Ồ, chính ngươi mở lời, tốt lắm! Bây giờ chúng ta không phải gian thần, nhưng ngươi cái danh hôn quân này lại gánh tiếp rồi.

Chu Do Kiểm: “Nhanh lên, còn đứng ngây ra đó làm gì? Lập tức đi triệu Lư Tượng Thăng hồi kinh.”

Mọi người lui khỏi đại điện, trở về phòng họp của Lục bộ, ngồi xuống.

Các đại thần Binh bộ ai nấy đều chẳng vội, đều ung dung thong thả uống một ngụm trà, mở tấu chương của triều đình ra, trước tiên xem nửa canh giờ, sau đó mới như sực nhớ ra lời dặn dò của hoàng thượng, Binh bộ thượng thư Trần Tân Giáp nói: “Mọi người họp bàn nào, xem thử thế nào điều Lư Tượng Thăng hồi kinh là thích hợp nhất.”

Một vị thị lang nói: “Theo lệ cũ, cho dù đốc phủ bên ngoài chưa chắc đến, cũng nên bàn bạc thống nhất.”

Một vị khác nói: “Xin hành đốc, phủ, trấn nghị lại, Ninh Viễn bỏ rồi, Quan Môn nên thủ thế nào? Quân dân nên an bài ra sao? Chung quy nên hoàn thành cái thế cục không dám gánh vác này.”

Thế là bắt đầu thương nghị hết lần này đến lần khác, hết lần này đến lần khác xin chỉ thị Chu Do Kiểm nên làm như thế nào.

Cứ như vậy…

Lại cãi vã hơn một tháng, Chu Do Kiểm bị làm cho phiền lòng, chỉ còn cách hạ “Thánh dụ, phái người đến đó, đợi đến khi lấy được tấu chương hồi bẩm.”

Cãi qua cãi lại…

Chu Do Kiểm đột nhiên lại nhớ tới Kế Trấn!

Kế Trấn còn gọi là Kế Châu trấn, là một trong cửu biên trọng trấn của triều Minh, nằm ở phía bắc kinh thành, từ trước đến nay luôn có tác dụng chống đỡ người Mông Cổ vào cửa ải, còn có thể kiềm chế Kinh doanh, phòng ngừa phản loạn.

Kế Trấn còn từng có một nhân vật anh hùng nổi tiếng đóng giữ, Thích Kế Quang, sau khi hắn bình xong loạn giặc Oa, được điều đi nhậm chức ở Kế Trấn, được Trương Cư Chính, Đàm Luân ủng hộ đóng giữ phương bắc trong thời gian dài, chống đỡ người Mông Cổ, bảo vệ an toàn biên giới phía bắc.

Chu Do Kiểm vội vàng hạ lệnh, cho Kế Trấn tổng binh Đường Thông vào bảo vệ kinh thành.

Đường Thông dẫn theo 8000 quân sĩ đến Bắc Kinh, đóng quân ở ngoài Tề Hóa môn (tức Triều Dương môn).

Chu Do Kiểm ban yến tiệc, ân cần an ủi. Đường Thông cũng bày tỏ "Nguyện hi sinh thân mình báo đáp, khiến cho giặc dữ sớm bị tiêu diệt."

Chu Do Kiểm vô cùng cao hứng, thưởng cho bản thân Đường Thông bốn mươi lượng bạc, mỗi binh lính năm tiền. Nhưng hắn vẫn có chút không yên tâm với tám nghìn quân đội đóng quân bên cạnh mình, bèn phái thái giám Đỗ Chi Trật nhậm chức giám quân.

Đường Thông nổi giận, đập đồ đạc triều đình ban xuống đất, bất mãn nói "Hoàng thượng quá coi thường ta, sợ ta; lại phái nội quan kiềm chế ta, xem thường ta, là ta không bằng một tên nô tài sao." Tiếp theo liền lấy cớ số lượng binh mã mình dẫn "ít hơn giặc, không địch nổi, đánh nhau trên vùng đất bằng phẳng này, càng không địch nổi. Nên đến đóng giữ ở Cư Dung quan hiểm trở để đợi." Sau khi dâng tấu chương lên không đợi triều mệnh, kéo quân đội bỏ đi, chớp mắt đã chạy đến Cư Dung quan.

Đổi lại là trước kia, Chu Do Kiểm nhất định chém đầu hắn, nhưng lúc này đây, lại chẳng còn cách nào khác.

Không còn cách nào, tiếp tục cãi cọ…

Chu Do Kiểm cho rằng, bây giờ không có binh có thể dùng, chủ

yếu vẫn là vì triều đình không có tiền, nếu có tiền, có thể thuê rất nhiều dũng sĩ đến bảo vệ kinh thành.

Vì vậy Chu Do Kiểm hạ chỉ: “Yêu cầu công hầu, thái giám và bá quan quyên góp, nộp ba vạn lượng bạc trở lên là thượng đẳng.”

Nhưng bá quan một đồng cũng không muốn bỏ ra.

Chu Do Kiểm chỉ đành phái nội quan Từ Cao, bí mật bảo nhạc phụ Chu Khuê của Chu hoàng hậu, bảo hắn bỏ chút tiền ra làm gương, cho văn võ bá quan thấy.

Chu Khuê một đồng cũng không muốn bỏ ra, đảo mắt nghĩ ra một kế hay, lén lút đi tìm con gái mình Chu hoàng hậu: “Con gái à, chồng con muốn ta bỏ tiền ra trợ cấp quân lương, nhưng nhà chúng ta không có tiền.”

Chu hoàng hậu nghiến răng nghiến lợi, từ trong hậu cung vét ra năm nghìn lượng đưa cho phụ thân.

Chu Khuê vui vẻ nhận lấy năm nghìn lượng hoàng hậu đưa, từ trong đó lấy ra hai nghìn nhét vào trong ngực áo mình, chỉ dâng lên Chu Do Kiểm ba nghìn lượng.

Chương 1405: Thái giám ngươi có chút ý tứ

Trong hàng ngũ huân quý, chỉ có Thái Khang bá Trương Quốc Kỷ dâng hai vạn lượng bạc, được tấn phong Hầu tước.

Còn lại văn võ bá quan chỉ quyên góp được vài chục lượng, vài trăm lượng, cho có lệ mà thôi.

Chu Do Kiểm thấy số bạc thu được quá ít, bèn quyết định phân bổ. Ban đầu, hắn quy định mỗi nha môn phải quyên góp một số lượng nhất định, sau đó lại căn cứ vào nguyên quán của các quan viên, quy định số lượng bạc mà quan lại các tỉnh phải quyên góp, ví dụ như Giang Nam tám ngàn, Giang Bắc bốn ngàn, Chiết Giang sáu ngàn, Hồ Quảng năm ngàn, Thiểm Tây bốn ngàn, Sơn Đông bốn ngàn, vân vân.

Các quan viên thấy vậy, thầm nghĩ: Hóa ra làm quan thì phải nộp tiền cho triều đình? Vậy ta không làm quan nữa là được rồi!

Thế là các vị quan lại thi nhau từ quan!

Trong số các thái giám, Vương Chi Tâm là người giàu nhất, nghe đồn chỉ riêng bạc nén trong nhà ông ta đã lên tới 30 vạn lượng. Chu Do Kiểm trực tiếp yêu cầu ông ta hào phóng quyên góp, nhưng Vương Chi Tâm lại thoái thác: "Gia cảnh sa sút nhiều năm", chỉ dâng có một vạn lượng.

Những thái giám khác cũng đua nhau giả nghèo giả khổ, người thì viết chữ to trên cửa nhà "Cần bán gấp căn nhà này", người thì mang đồ cổ, đồ chơi ra chợ bán, bày ra dáng vẻ phá gia chi tử.

Tranh luận …

Kinh thành tiếp tục tranh luận…

Cứ thế dây dưa thêm một thời gian nữa.

Hai tháng sau, Lư Tượng Thăng mới nhận được thánh chỉ triệu hồi về kinh bảo vệ kinh thành, nhưng cùng lúc đó, các lộ đại quân của Chúng Trị phái, trừ Ngô Tam Quế là giả mạo "Chúng Trị phái", còn lại tất cả đều đã đóng quân bên ngoài thành.

…

Đại quân Chúng Trị phái, bày thế trận bao vây ba mặt, vây chặt lấy kinh thành.

Phía Nam là quân đội đến từ Sơn Đông, An Lộc, Tứ Xuyên…

Phía Tây là quân đội đến từ Thiểm Tây, Sơn Tây, Hà Nam…

Phía Đông là quân đội đến từ Giang Nam và trên biển.

Chỉ có một mình Ngô Tam Quế ẩn náu trong rừng núi ngoại ô kinh thành, không lộ diện.

Tào Hóa Thuần đứng trên tường thành, nhìn "quân Chúng Trị" bên ngoài chỉnh tề, lông mày nhíu chặt. Tuy ông không "giỏi quân sự" như Cao Khởi Tiềm, nhưng mắt ông không mù, liếc mắt một cái là có thể nhận ra sự hùng mạnh của quân Chúng Trị.

Quân lính này quân dung chỉnh tề, khí thế ngút trời, không giống như quan binh đã mục nát sa đọa, cũng không giống như lưu khấu là một đám ô hợp.

"Lần này khó rồi." Tào Hóa Thuần than thở: "Ôi! Hoàng thượng, cửa ải này, chúng ta e là không vượt qua được."

Một đại thái giám khác là Vương Đức Hóa lại gần, nói: "Tào

công công, trước đây kinh thành cũng từng bị đại quân Kiến Nô bao vây mấy lần, cũng không bị phá thành, không cần phải bi quan như vậy chứ?"

Tào Hóa Thuần khẽ thở dài: "Trước đây kinh thành bị Kiến Nô bao vây, đều dựa vào các lộ cần vương quân tiến kinh, mới đánh lui được Kiến Nô. Nhưng lần này… chúng ta không còn cần vương quân nữa. Chỉ dựa vào số binh lính trong kinh thành này, ngươi nghĩ có thể giữ được sao?"

Vương Đức Hóa: "Ơ!"

Đúng là một vấn đề nan giải.

Vương Đức Hóa lại hạ giọng nói: "Trong phái Chúng Trị, phe phái rắc rối, có kẻ rõ ràng là lưu khấu như Bát Địa Thỏ, có kẻ là phản tặc biên quân như Trần Thiên Hộ, lại có những vị vương gia như Đường vương Chu Duật Kiện, Phúc vương thế tử Chu Do Tung, Tần vương thế tử Chu Tồn Cơ, Đức vương Chu Do Xu, bọn họ rất dễ xảy ra tranh giành quyền lực nội bộ chứ?"

Tào Hóa Thuần: "Đúng vậy, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta, chỉ là không biết người của phái Chúng Trị có cho chúng ta cơ hội này hay không."

Ông ta vừa nói đến đây, liền thấy trong đại quân phái Chúng Trị có một kỵ binh bước ra.

Một mình một ngựa, cứ thế đi đến trước cửa thành, đi rất gần, gần đến mức có thể bắn tên tới.

Có thể thấy người này gan dạ vô cùng, căn bản không sợ quân lính trên thành bắn tên.

Hắn vỗ vào vỏ kiếm bên hông, cười lớn: "Lũ thái giám trên tường thành kia, nhìn thấy thanh kiếm báu bên hông bản Thỏ gia đây không? Thanh kiếm này chuyên dùng để giết những kẻ gian ác,

kiếm quang hàn tứ thập châu, kiếm khí tung hoành ba vạn dặm. Lần này bản Thỏ gia tiến kinh, chính là đến để chém đầu những tên cẩu quan ức hiếp dân lành, hahaha, các ngươi có biết bản Thỏ gia đã chờ đợi ngày này bao lâu rồi không?"

Thái giám và thị vệ trên tường thành, tất cả đều không đáp trả, im lặng quan sát.

Bát Địa Thỏ lớn tiếng nói: "Kẻ cầm đầu ức hiếp bách tính, chính là lão già hoàng đế Chu Do Kiểm! Hiện tại bản Thỏ Gia đại diện cho toàn thể quân dân phái Chúng Trị, trịnh trọng thông báo, Chu Do Kiểm phải lập tức tuyên bố thoái vị nhường ngôi, giao giang sơn này cho Chúng Trị bọn ta. Nếu không, đừng trách bản Thỏ gia không báo trước!"

Câu nói này của hắn thật hùng hồn! Nghe cũng ra dáng vẻ lắm.

Tào Hóa Thuần và những người khác trên tường thành nghe mà trong lòng run sợ…

Ngay lúc này, trong quân Chúng Trị vang lên tiếng Trịnh Cẩu Tử: "Mẹ kiếp, Thỏ Tử, ngươi vậy mà cũng biết nói những từ như ‘không báo trước'? Ngươi học được ở đâu vậy?"

Bát Địa Thỏ quay đầu lại, tức giận nói: "Bản Thỏ gia học phú ngũ xa, tài cao bát đấu, sao lại không thể nói những từ ngữ trang trọng được?"

Trịnh Cẩu Tử: "Ồ, như vậy mới đúng, đây mới là phong cách của Thỏ gia."

Quân Xuyên phía sau hắn cười ồ lên: "Đúng rồi, đây mới là Thỏ gia của chúng ta."

Bát Địa Thỏ tỏ ra khó hiểu: "Chuyện gì vậy? Bản Thỏ gia lại dùng hai từ, các ngươi không nghe thấy sao? Sao lần này không bắt bẻ nữa?"

Trịnh Cẩu Tử: "Bởi vì hai từ này, mới là trình độ đúng của ngươi."

Bát Địa Thỏ: "???"

Bọn họ cãi nhau ầm ĩ, bầu không khí giương cung bạt kiếm trong ngoài thành cũng bớt căng thẳng đi vài phần.

Tào Hóa Thuần vừa rồi còn bị mấy câu nói của Bát Địa Thỏ chèn ép đến mức không thở nổi, bỗng chốc lấy lại tinh thần, vội vàng lên tiếng: "Vị hảo hán này, ngài là đại diện phái Chúng Trị của Tứ Xuyên, Bát Địa Thỏ phải không?"

Bát Địa Thỏ: "À, đúng rồi, suýt chút nữa quên giới thiệu bản thân, đúng vậy, ta chính là người được bách tính Tứ Xuyên bầu chọn, Bát Địa Thỏ! Thỏ gia đây!"

Tào Hóa Thuần: "Ngài ra khỏi Tứ Xuyên bằng cách nào vậy? Không phải không có con thỏ nào có thể sống sót rời khỏi Tứ Xuyên sao?"

Bát Địa Thỏ: "..."

Mọi người: "..."

Tào Hóa Thuần: "A, xin lỗi, vô tình bị bầu không khí của các vị ảnh hưởng, nói ra những lời không phù hợp với hoàn cảnh và thân phận, lão nô thật có lỗi."

Mọi người: "..."

Tào Hóa Thuần: "Khụ! Vẫn nên nói chuyện chính sự. Vừa rồi Thỏ gia ngài có nhắc đến chuyện… thoái vị nhường ngôi đó, lão nô chỉ là một thái giám nhỏ bé, không làm chủ được, chỉ có thể mau chóng chuyển lời của ngài cho Hoàng thượng, việc này cần có thời gian, mong Thỏ gia đừng manh động."

Bát Địa Thỏ: "Được, cho ngươi thời gian, ngươi hãy đi hỏi ý kiến của lão già hoàng đế kia đi."

Tào Hóa Thuần: "Ta thật sự không muốn bắt lỗi lời nói của ngươi, nhưng hoàng thượng còn rất trẻ, hiện giờ còn chưa đến ba mươi tuổi, không phải lão già."

Bát Địa Thỏ: "..."

Trịnh Cẩu Tử cười ha hả: "Thấy chưa, Thỏ gia, ngươi làm người không đứng đắn, đến lúc đàm phán nghiêm túc, thì ngay cả kẻ địch cũng trở nên không đứng đắn."

Tào Hóa Thuần: "Ngoài ra, lão nô còn có một câu muốn hỏi, Thỏ gia, ý kiến mà ngài vừa đưa ra, thật sự có thể đại diện cho tất cả mọi người trong phái Chúng Trị sao? Đừng có chuyện ngài có ý kiến này, Chu Duật Kiện lại có ý kiến khác, Chu Tồn Cơ lại có ý kiến khác, Trần Thiên Hộ cũng đến góp thêm một ý kiến... Nếu ý kiến của các vị không thống nhất, thì hoàng thượng biết trả lời các vị thế nào?"

Câu này vừa thốt ra, Bát Địa Thỏ và Trịnh Cẩu Tử liền cười lớn: "Ồ, đến nước này rồi mà còn muốn chia rẽ nội bộ à, thái giám ngươi cũng thú vị đấy."

Chương 1406: Đắc quốc bất chính

Ngay cả tên Bát Địa Thỏ không được thông minh cũng biết, triều đình hiện nay chỉ có thể trông cậy vào việc phái chúng trị tự chém giết lẫn nhau, nổi loạn nội bộ mà thôi.

Chỉ có như vậy, phái bảo thủ mới có cơ hội, bằng không Chu Do Kiểm không có binh, không có tiền, không có lương thảo, căn bản không thể tìm được một chút cơ hội xoay chuyển tình thế.

Nhưng mà muốn phái chúng trị nội loạn?

Ha!

Bát Địa Thỏ cười ha hả: "Tào Hóa Thuần, cất cái suy nghĩ viển vông của các ngươi đi, các lộ đại quân của phái chúng trị sẽ không nội đấu đâu."

Tào Hóa Thuần thầm nghĩ: Không nội đấu mới lạ, một khi hoàng thượng thật sự thoái vị nhường ngôi, tất nhiên cần một vị tân quân, đến lúc đó mấy vị vương gia bên các ngươi không đánh nhau mới lạ.

Hắn giả vờ đồng ý với Bát Địa Thỏ, dùng tốc độ cực nhanh trở về hoàng cung, tìm được Chu Do Kiểm: "Hoàng thượng, tên phản tặc gọi là Bát Địa Thỏ kia, lại dám cả gan nói muốn hoàng thượng thoái vị."

Chu Do Kiểm vừa nghe lời này, quả nhiên cũng có suy nghĩ giống Tào Hóa Thuần: "Thoái vị? Hừ!"

Hắn đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn thoái vị!

Chu Do Kiểm hắn là người rất có khí tiết, muốn hắn chết có thể, muốn hắn tự mình thoái vị, đó là đừng hòng, vô luận như thế nào cũng không thể khuất phục.

Nhất định phải tìm được phương án trong cái chết mà tìm kiếm sự sống.

Chu Do Kiểm nói: "Bọn chúng muốn trẫm thoái vị, nhưng trẫm thoái vị rồi, bọn chúng ai sẽ làm hoàng đế?"

Tào Hóa Thuần: "Điều này còn chưa biết được."

Chu Do Kiểm: "Bọn phản tặc ở ngoài thành bày trận như thế nào?"

Tào Hóa Thuần: "Vài tên đại phản tặc phân biệt đóng quân ở một bên tường thành, quân trận rõ ràng, cũng không có lẫn lộn vào nhau. Còn có Ngô Tam Quế, trốn ở phương bắc rất xa, căn bản không lộ diện."

Chu Do Kiểm hai mắt sáng lên: "Bọn phản tặc đều đến từ một tỉnh hoặc một thành, đều có người mình ủng hộ, nhất định không phải là một khối sắt, có lẽ có thể chia rẽ bọn chúng. Trẫm có một kế... Ngươi sắp xếp mấy tiểu thái giám gan lớn...theo kế của trẫm..."

...

Trời dần tối...

Trong rừng núi phía bắc kinh thành, doanh trại của Ngô Tam Quế.

Lần này Ngô Tam Quế có thể nói là đập nồi dìm thuyền, mang theo toàn bộ thực lực, năm vạn đại quân trốn trong rừng núi ngoại ô phía bắc kinh thành, doanh trại trải dài, chiếm cứ vài ngọn núi, sau khi đêm xuống, nhìn ra xa, trên núi khắp nơi đều là đuốc.

Bên ngoài doanh trại của bọn chúng, một nữ phóng viên chiến trường, mang theo một tiểu đội đặc vụ, trốn trong một khu rừng cây, tiểu đội đặc vụ đang thay thẻ nhớ cho "camera mini" to bằng cánh cửa.

Bọn họ đi theo Ngô Tam Quế đã được mấy ngày, quay được không ít hành vi xấu xa của Ngô Tam Quế, một thẻ nhớ đã không chứa hết được, phải thay một cái mới...

Đang bận rộn...

Thì nhìn thấy từ xa có ba thái giám đi tới, đều cưỡi khoái mã, chạy đến chân núi, bị binh lính của Ngô Tam Quế chặn lại.

Nữ phóng viên mừng rỡ: "Có tin lớn! Nhanh, mau thay thẻ nhớ, bắt đầu quay."

Lính đặc vụ động tác nhanh hơn, xoát một cái thay thẻ xong, sau đó nâng máy quay lên, nhanh chóng xuyên qua một khu rừng rậm, len lén đến bên cạnh thái giám kia và binh lính canh cổng doanh của Ngô Tam Quế, ống kính xuyên qua bụi cỏ, nhắm thẳng ra ngoài rừng.

Binh lính của Ngô Tam Quế: "Người tới là ai, có chuyện gì muốn nói?"

Tên thái giám dẫn đầu nói: "Ta tên là Trương Ân, là người bên cạnh hoàng thượng."

Binh lính của Ngô Tam Quế vui vẻ: "Hóa ra là người của hoàng thượng à, haha! Tìm đại tướng quân nhà ta có chuyện gì à?"

Nếu như là trước kia, lính canh cổng nhìn thấy nội quan, sao có thể không bị dọa đến mức co rúm lại như chim cút, nhưng hiện tại, lại dám dùng ngữ khí trêu chọc nói chuyện với nội quan, có thể thấy tình thế hiện tại không đúng cỡ nào.

Trương Ân cũng chỉ có thể nhịn, không thể nổi giận, hạ giọng nói: "Ta mang theo mật chỉ của hoàng thượng đến gặp Ngô tướng quân, xin các vị quân gia bẩm báo một tiếng."

Lính canh cổng: "Được, ngươi ở đây chờ một chút."

Nữ phóng viên và lính đặc vụ nghe đến đây, không khỏi mừng rỡ: "Lần này chúng ta tóm được tin lớn rồi, nhưng mà...tiếp theo e rằng không quay được nữa, tên thái giám này chắc chắn sẽ được mời vào đại doanh... Làm sao bây giờ?"

Bọn họ còn đang lo lắng, không ngờ, Ngô Tam Quế cũng không có mời ba tên thái giám này vào doanh, ngược lại là tự mình ra ngoài nghênh đón.

Người làm quan to, làm việc ngược lại càng cẩn thận, hoàng đế còn một ngày chưa xuống đài, Ngô Tam Quế hắn dù có giả cũng phải giả vờ cung kính một chút, nói không chừng sau này còn có biến cố gì, hắn đâu có giống như đám lính quèn dễ dàng kiêu ngạo như vậy.

Ra khỏi doanh, Ngô Tam Quế cũng không phát hiện ra trong rừng cây bên cạnh có tiểu đội đặc vụ đang ẩn nấp, toàn bộ lực chú ý đều đặt trên người thái giám, chắp tay thi lễ nói: "A, Trương công công đại giá quang lâm, mạt tướng có lỗi tiếp đón chậm trễ, xin thứ tội xin thứ tội."

Trương Ân bày ra chút cái giá cuối cùng của nội quan, lên giọng nói: "Tướng quân...lần này ta đến, là đến để truyền đạt mật chỉ của hoàng thượng..."

Nếu đổi lại là bình thường, lúc này Ngô Tam Quế nên bày ra tư thế tiếp chỉ, cái gì mà tam quỳ cửu khấu các loại lễ nghi, nhưng lúc này Ngô Tam Quế cũng kiêu ngạo, căn bản không có ý muốn hành lễ, chỉ là cười hì hì hai tiếng, liền muốn chờ nghe chỉ.

Trương Ân lúng túng nói: "Ngô tướng quân, mật chỉ... xin ngài... Cho lui người ở bên cạnh."

Ngô Tam Quế trừng mắt trái, liếc mắt phải, mấy tên lính canh cổng đã đi xa, chỉ còn lại thân binh gia đinh bên cạnh hắn, lúc này mới nói: "Được rồi, những người này đều là người của ta."

Trương Ân lúc này mới hạ thấp giọng: "Ngô tướng quân, hoàng thượng biết ngươi cũng gia nhập phái chúng trị, hiện nay phái chúng trị đang bức hoàng thượng thoái vị, không biết chuyện này ngươi có biết tình hình không?"

Ngô Tam Quế: "Chuyện lớn như vậy, mạt tướng đương nhiên biết, có điều... Mạt tướng và đám phái chúng trị kia không phải là một phe, mạt tướng chưa từng nói muốn bức hoàng thượng thoái vị."

Trương Ân giả vờ vui mừng nói: "Quả nhiên, Ngô tướng quân vẫn là trung thần."

Ngô Tam Quế thầm nghĩ: Lão tử trung cái đầu ngươi!

Trương Ân: "Hoàng thượng bây giờ tứ phía đều là địch, tự biết hoàng vị đã không giữ được, đã tính toán thoái vị rồi. Nhưng mà, hoàng thượng không muốn giang sơn Đại Minh này rơi vào tay đám tiểu nhân nhảy nhót, suy nghĩ kỹ càng, cho dù muốn thoái vị, cũng phải nhường ngôi cho nhân vật anh hùng như Ngô tướng quân mới được, những kẻ tiểu nhân khác, không đủ tư cách gánh vác trọng trách này."

Ngô Tam Quế mừng rỡ, nhưng trên mặt lại không lộ vẻ gì: "Ồ? Hoàng thượng thật sự nghĩ như vậy?"

Trương Ân: "Ta đây có mật chỉ do chính tay hoàng thượng viết, mời tướng quân xem qua."

Hắn đưa ra một phong chiếu thư...

Ngô Tam Quế nhận lấy, dùng đuốc soi xem, Chu Do Kiểm viết một tràng lời lẽ vô nghĩa, tóm lại là, hắn biết cái ngai vàng này của mình không ngồi vững nữa, nhưng mà hắn cũng không muốn nhường cho cái loại người như Chu Duật Kiện, Chu Tồn Cơ, Chu Do Tung, Chu Do Xu gì đó.

Chi bằng nhường ngôi vị hoàng đế cho Ngô Tam Quế còn hơn!

Phía sau viết, nếu Ngô Tam Quế có thể đánh bại những phản quân khác, sẽ nhường ngôi cho hắn.

Ngô Tam Quế mừng rỡ, phong mật chiếu này thật tốt.

Hắn đúng là có thể không quan tâm gì cả, trực tiếp dùng vũ lực đoạt lấy ngôi vị hoàng đế, nhưng làm như vậy gọi là "đắc quốc bất chính", là sẽ bị đóng đinh trên cột nhục mạ lưu danh sử sách. Nhưng có phong mật chiếu này của Chu Do Kiểm, vậy thì không còn tồn tại vấn đề "đắc quốc bất chính" nữa.

Hắn chắp tay với Trương Ân: "Thay ta chuyển cáo hoàng thượng, mạt tướng nhất định sẽ diệt trừ toàn bộ đám phái chúng trị khác."

Chương 1407: Mật chiếu của hoàng thượng

Ngay khi Ngô Tam Quế nhận được mật chiếu…

Tây thành môn, kinh thành.

Một tên thái giám len lén từ trên tường thành Tây thành môn men theo dây thừng trượt xuống, sau đó hướng về phía doanh trại quân Thiểm Tây của phái chúng trị đóng quân không xa ngoài thành mà mò tới.

Binh lính trong doanh trại này đều là người ủng hộ Tần vương thế tử Chu Tồn Cơ.

Trời đã về chiều, cả doanh trại yên tĩnh lạ thường.

Tên thái giám rón rén đi đến doanh môn, lập tức bị lính canh để ý: "Kẻ nào?"

Thái giám vội vàng đáp: "Gia gọi là Vương Đức Hóa, là người bên cạnh hoàng thượng."

Lính canh cười: "Bọn ta là đến để lật đổ hoàng đế, ngươi là thái giám bên cạnh hoàng đế, đến tìm bọn ta làm gì?"

Vương Đức Hóa: "Ta đến tìm Tần vương thế tử Chu Tồn Cơ, có mật chiếu của hoàng thượng…"

Lính canh: "Ồ, đến nước này rồi, còn mật chiếu gì nữa? Chúng ta cũng không thể nghe chiếu của ngươi."

Vương Đức Hóa: "Quân gia, phiền ngươi vào bẩm báo một

tiếng."

Lính canh: "Được rồi, bẩm báo thì vẫn phải bẩm báo cho ngươi."

Không bao lâu…

Lính canh đi ra, dẫn Vương Đức Hóa vào doanh, một đường đi về phía đại doanh của Chu Tồn Cơ.

Vương Đức Hóa một đường quan sát, chỉ thấy doanh trại của quân Thiểm Tây này quả nhiên xây dựng đâu ra đấy, doanh phòng ngay ngắn trật tự, không có vẻ hỗn loạn một chút nào, chẳng lẽ chủ tướng rất có thực lực? Thế nhưng Chu Tồn Cơ lấy đâu ra thực lực? Hắn chẳng phải là một tên công tử bột sao?

Rất nhanh, Vương Đức Hóa đã gặp được Chu Tồn Cơ, chỉ thấy hắn đang mặc một bộ đồ ngủ rộng thùng thình, cầm một chiếc bàn chải làm bằng lông heo, đang tự mình đánh răng, nhìn thấy Vương Đức Hóa, liền ú ớ chào hỏi: "Vương... công... công, ta đang... chuẩn bị đi ngủ... đang đánh răng... ngươi đã đến rồi... tiếp đãi không chu đáo..."

Vương Đức Hóa vừa nhìn đã tức giận không thôi, lão tử đến truyền lời của hoàng thượng, tên này thật sự không biết tôn trọng một chút nào, còn mẹ nó đánh răng? Quả nhiên, khẩu hiệu "không sâu răng" mà ngươi hô hào là thật sao?

Chu Tồn Cơ uống một ngụm nước, ùng ục ùng ục, sau đó nhổ một bãi bọt ra, lúc này mới nói chuyện rõ ràng hơn một chút: "Vương công công, có muốn thử loại kem đánh răng này không, nó gọi là kem đánh răng Lãnh Toan Linh, là thần vật của Thiên giới đó, sau khi dùng, có thể giải quyết nỗi đau răng ê buốt của ngươi. Ngươi muốn thì ta bán cho ngươi giá rẻ, năm mươi lượng bạc một hộp."

Vương Đức Hóa: "..."

"Ngươi trừng ta làm gì?" Chu Tồn Cơ nói: "Chỉ cần tin tưởng ta là được, ta không quảng cáo láo đâu."

Vương Đức Hóa thiếu chút nữa lật bàn...

Hắn cố gắng kìm nén cơn giận: "Khụ! Thế tử điện hạ, lần này gia mang đến mật chiếu của hoàng thượng, mật chiếu đó."

Chu Tồn Cơ: "Ồ?"

Chỉ thấy Vương Đức Hóa đưa tay lấy ra một cuộn vải.

Chu Tồn Cơ giật lấy xem, bên trong là một đống lời vô nghĩa, tóm lại là: Chu Do Kiểm biết mình không được nữa rồi, thế nhưng, hắn không hy vọng giang sơn của Chu gia rơi vào tay những người ngoại họ như Bát Địa Thỏ, Trần Thiên Hộ, Ngô Tam Quế, vẫn là hy vọng có thể giao cho một đứa con cháu Chu gia, nhìn trái nhìn phải chọn một vòng, Chu Do Kiểm cảm thấy Chu Do Tung, Chu Duật Kiện, Chu Do Xu đều là đồ bỏ đi, chỉ có Chu Tồn Cơ - thiên hạ đệ nhất phiên vương này mới có tư cách nhất kế thừa ngôi vị hoàng đế. Chỉ cần hắn bình định được mấy tên phản quân còn lại, sẽ giao ngôi vị hoàng đế cho hắn.

Chu Tồn Cơ thầm cười trong lòng: Cái gì vậy? Ta tin ngươi mới lạ, lão già thối tha nhà ngươi gian xảo lắm.

Thế nhưng hắn lại giả vờ mừng rỡ: "A, thật sự là đa tạ hoàng thượng, thì ra hoàng thượng muốn truyền ngôi vị hoàng đế cho ta a, thật sự là khiến người ta cảm kích."

Vương Đức Hóa: "Hoàng thượng chỉ mong giang sơn Chu gia có thể tiếp tục phát dương quang đại trong tay ngươi."

Chu Tồn Cơ: "Tốt, ta sẽ cố gắng!"

Vương Đức Hóa mừng rỡ, tốt lắm, nhiệm vụ của ta đã thành công...

...

Cùng lúc đó!

Phía đông kinh thành, trong quân của Chu Duật Kiện.

Chu Duật Kiện cũng nhận được một phong mật chiếu: Trẫm không được nữa rồi, không muốn giang sơn Chu gia rơi vào tay người ngoài, nhìn đi nhìn lại, trong số con cháu Chu gia, chỉ có ngươi là có tư cách làm tân quân nhất. Ngươi đã từng đến cần vương lúc Kiến Nô xâm lược, lúc đó là trẫm sai, không nên dập tắt nhiệt huyết của ngươi, hy vọng ngươi có thể đứng ra, quét sạch những nghịch đảng khác, chấn hưng thanh danh Chu gia, trẫm sẽ truyền ngôi vị hoàng đế cho ngươi.

Chu Duật Kiện bật cười: "Thì ra ngươi cũng biết đã từng dập tắt nhiệt huyết của ta."

...

Cùng lúc đó...

Phía tây nam kinh thành, trong quân của Trần Thiên Hộ.

Trần Thiên Hộ cũng đang cầm một phong mật chiếu xem: "Trẫm biết lần này nhất định phải thoái vị, thế nhưng, con cháu Chu gia, đứa nào đứa nấy đều bất tài, trẫm nhìn một vòng, không có đứa nào có thể đánh. Thế nhưng ngươi thì khác, ngươi đã từng làm biên quân Cố Nguyên, tinh thông tác chiến, võ công cái thế. Trẫm tin tưởng, nếu như thiên hạ giao vào tay ngươi, nhất định có thể đánh bại Kiến Nô, chấn hưng oai phong Đại Minh, cho nên trẫm hy vọng ngươi có thể đứng ra, quét sạch những phản quân khác, trẫm sẽ nhường ngôi vị hoàng đế cho ngươi, viết nên một khúc quân thần giai thoại."

Trần Thiên Hộ: "Thế mà không khen ta là người tốt! Hừ!"

...

Cùng lúc đó...

Phía nam kinh thành, trong quân của Bát Địa Thỏ.

Bát Địa Thỏ cầm mật chiếu, xoay trái xoay phải, rốt cuộc cũng tìm được một chữ quen biết, mừng rỡ nói: "Chữ này ta nhận ra, thì ra mặt này của mật chiếu là mặt trên."

Thái giám: "..."

Bát Địa Thỏ: "Trong mật chiếu nói gì?"

Thái giám: "Hoàng thượng nói, ngài ấy biết mình không được nữa rồi, sẽ thoái vị. Thế nhưng, ngài ấy không muốn giao ngôi vị hoàng đế vào tay những vị thân vương và tướng quân kia, những người đó đều không biết nghĩ cho bách tính, chỉ có Thỏ gia gia ngươi, xuất thân bần hàn, am hiểu nỗi khổ của bách tính, nếu như thiên hạ do ngươi quản lý, nhất định sẽ quản lý tốt hơn so với những người khác. Cho nên, chỉ cần ngươi diệt trừ những phản quân khác, hoàng thượng sẽ nhường ngôi vị hoàng đế cho ngươi."

Bát Địa Thỏ: "Ồ, thì ra là vậy a!"

Thái giám: "Tướng quân ý như thế nào?"

Bát Địa Thỏ đột nhiên xoay người, "bịch" một tiếng, đấm Trịnh Cẩu Tử ngã lăn ra đất.

Trịnh Cẩu Tử: "Ta đ*, Thỏ Tử ngươi làm gì đột nhiên đánh ta?"

Bát Địa Thỏ: "Ta đang diệt trừ phản quân khác đây, đương nhiên phải bắt đầu từ ngươi."

Trịnh Cẩu Tử tức giận: "Bị bệnh hả? Ngứa ngáy trong người

hả? Đến đây đến đây, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp."

Nói xong, hắn thoắt cái nhảy dựng lên, tung một quyền đánh trả.

Bát Địa Thỏ lập tức đánh trả một quyền, hai người ngươi một quyền ta một quyền, trước mặt thái giám đánh nhau túi bụi.

Thái giám ngơ ngác: Ta phụng mệnh hoàng thượng đến ly gián, xua hổ nuốt sói, nhưng không ngờ hiệu quả nhanh như vậy, bọn họ trước mặt ta đã bắt đầu nội chiến rồi, ta nên làm gì đây? Có nên chuồn lẹ không? Nếu không lát nữa ngộ thương ta thì không hay.

Chỉ nghe thấy tiếng va chạm "ầm ầm ầm" của quyền cước, sau bảy tám chiêu, chỉ nghe thấy Bát Địa Thỏ "ối" một tiếng kêu thảm, bị Trịnh Cẩu Tử vật ngã xuống đất, "bịch bịch" lại đánh thêm hai quyền, nói: "Ngươi phục chưa?"

Bát Địa Thỏ: "Ta phục rồi, ta phục rồi, Cẩu Tử tha mạng."

Lúc này Trịnh Cẩu Tử mới buông tay.

Bát Địa Thỏ từ dưới đất bò dậy, xoa xoa chỗ bị Trịnh Cẩu Tử đánh, đáng thương nhìn thái giám nói: "Ngươi xem, ta thua rồi, ngay cả tên Cẩu Tử này ta còn không thu thập được, muốn thu thập những phản quân khác độ khó rất cao a, đó tuyệt đối là cửu tử nhất sinh. Việc khó khăn như vậy, hoàng thượng hẳn là nên cho ta thêm chút phúc lợi chứ? Chỉ nhường ngôi cho một mình ta thì làm sao được? Nhường thêm một vị trí nữa, cho Cẩu Tử cũng làm hoàng đế."

Thái giám: "..."

Chương 1408: Tính cả ta một phần

Trời đã canh năm, Chu Do Kiểm vẫn trằn trọc không ngủ được.

Bên ngoài trời đã tối đen, trong ngự thư phòng chỉ dựa vào vài ngọn đèn, miễn cưỡng duy trì chút ánh sáng.

Tào Hóa Thuần và Vương Thừa Ân điều hầu Chu Do Kiểm, một vua hai thái giám, đều chẳng ai có tâm trạng muốn ngủ.

Cũng không biết đợi bao lâu, cuối cùng, Vương Đức Hóa là người đầu tiên trở về: "Hoàng thượng, Chu Tồn Cơ đồng ý rồi, hắn ta nói nhất định sẽ tiêu diệt những quân phản loạn khác."

Chu Do Kiểm mừng rỡ: "Tốt! Trẫm biết ngay tên phế vật Chu Tồn Cơ này là dễ mắc bẫy nhất mà."

Lại đợi một lúc, lại có một thái giám trở về: "Hoàng thượng, Trần Thiên hộ cũng đồng ý rồi, võ tướng đầu óc đơn giản, vừa nhìn thấy thư của người, liền tin chắc không nghi ngờ, nói là sẽ đánh một trận ra trò với quân phản loạn khác."

Chu Do Kiểm mừng rỡ.

Lại một lúc sau, lại có một thái giám trở về: "Hoàng thượng, Chu Do Tung trúng kế rồi, hắn ta nói sẽ suất lĩnh quân Hà Nam, thu dọn những quân phản loạn khác."

"Hoàng thượng, Chu Duật Kiện rất cảm động, hắn ta nói người rốt cục đã thấu hiểu việc hắn ta tiến kinh cần vương, hắn ta cảm thấy rất an ủi."

"Hoàng thượng, Chu Do Xu đồng ý, hắn nói sẽ suất lĩnh quân Sơn Đông và quân An Lư, tiêu diệt đám quân phản loạn khác."

"Hoàng thượng, Ngô Tam Quế trúng kế rồi, hắn nói nhất định sẽ giúp hoàng thượng thu dọn những quân phản loạn khác, còn nói hắn căn bản không phải là người của đảng chúng trị gì đó."

"Hoàng thượng, Bát Địa Thỏ... Ặc... Hắn ta nghe lời của người, lập tức ra tay, nhưng mà bị một tên tặc tù gọi là Trịnh Cẩu Tử đánh bại rồi."

Chu Do Kiểm mừng rỡ, mừng rỡ!

Mặc dù cuối cùng Bát Địa Thỏ hình như có chút vấn đề, nhưng mà những nơi khác đều tiến triển vô cùng thuận lợi.

Quá tốt rồi, đám người này sắp nội chiến rồi.

Chỉ cần bọn chúng đánh nhau, rối loạn như nồi cháo, là có thể tranh thủ cho trẫm thời gian quý báu, đến lúc đó Lư Tượng Thăng có lẽ sẽ hồi quân đến cứu trẫm.

Ơ?

Nói đến đây, Lư Tượng Thăng bây giờ đến đâu rồi?

Không biết, hoàn toàn không biết, mấy lộ quân phản loạn vây ở bên ngoài, tin tức căn bản không ra được, cũng không vào được, kinh thành giống như hòn đảo cô lập trên đất liền.

Thôi, trước tiên không quản Lư Tượng Thăng nữa.

Chỉ cần đám quân phản loạn bên ngoài có thể nội chiến, trẫm luôn luôn vui vẻ.

Chu Do Kiểm rốt cục cũng an lòng, có thể an tâm ngủ một giấc.

Hắn nằm vật xuống long ỷ, nháy mắt ngủ thiếp đi.

Tối hôm đó còn mơ một giấc mơ đẹp, tất cả quân phản loạn đều đánh nhau, bọn chúng toàn bộ tàn sát lẫn nhau, chết sạch sành sanh, hắn ta leo lên cao, hô lớn một tiếng, mọi người lại tiếp tục nhận hắn là hoàng đế, thiên hạ không còn ai mắng hắn là hôn quân nữa. Kiến Nô ở Liêu Đông cũng ngoan ngoãn đầu hàng, Đại Minh triều của hắn mở ra một thời thịnh thế trung hưng...

Mơ đến đây, trời đã sáng bừng!

Hắn vừa động, Vương Thừa Ân bên cạnh liền đến: "Hoàng thượng, người tỉnh rồi? Muốn rửa mặt không?"

Chu Do Kiểm căn bản không rảnh rửa mặt, chợt nhảy dựng lên: "Tình hình bên ngoài thế nào rồi?"

Vương Thừa Ân: "Trời vừa sáng, đám phản quân đã bắt đầu hành động, quân phản loạn đường đông và đường tây, đều đang di chuyển về phía nam, hình như muốn tập trung lại một chỗ."

Chu Do Kiểm mừng rỡ: "Bọn chúng là muốn tập trung lại một chỗ để bắt đầu nội chiến phải không? Giống hệt một đám độc trùng, muốn bắt đầu gặm nhấm lẫn nhau, mau, chuẩn bị long giá, trẫm muốn tự mình lên tường thành, đi xem bọn chúng nội chiến."

Đây chính là vở kịch thịnh thế, Chu Do Kiểm quyết định tự mình đi xem kịch.

Diễn viên tham gia vở kịch này, có vài vị thân vương, cho nên cũng sẽ không làm mất thân phận hoàng đế của hắn. Nếu không có mấy vị thân vương này tham gia, Chu Do Kiểm thật sự phải giữ thể diện, không tiện đi xem.

Đám thái giám vội vàng chuẩn bị, không bao lâu, Chu Do Kiểm lén lút khởi giá.

Ngồi một cỗ kiệu nhỏ, lén lút chuồn ra khỏi cung, trong vòng bảo vệ của đám thái giám, lén lút đến tường thành phía nam.

Hắn muốn lặng lẽ xem kịch, sau đó khiến mọi người kinh ngạc.

Đợi hắn ngồi vững trên lầu ở cổng thành phía nam, liền nhìn thấy các lộ đại quân của quân phản loạn, đều đổ dồn về phía cổng thành phía nam.

Phái Chúng trị ở bên cổng thành phía nam chỉ có một lộ quân, chính là quân đội đến từ Sơn Đông và An Lư, bọn chúng ủng hộ Đức vương Chu Do Xu, trong đó có một nhân vật, Chu Do Kiểm cũng nhớ rất rõ ràng, đó chính là tuần phủ An Lư Sử Khả Pháp.

Chu Do Kiểm vốn tưởng Sử Khả Pháp là một trung thần, không ngờ tới, tên này thế mà lại dẫn quân An Lư đi ủng hộ Đức vương, hiện tại có thể tận mắt nhìn thấy đám bạch nhãn lang này tự chém giết lẫn nhau, cũng coi như là một chuyện vui.

Chỉ thấy một lá cờ từ phía đông tiến đến, trên cờ viết "Đại biểu bách tính Giang Nam, Chu Duật Kiện".

Một lá cờ khác từ phía tây tiến đến, viết "Đại biểu bách tính Thiểm Tây, Chu Tồn Cơ".

Lại một lá cờ khác từ phía tây nam tiến đến "Đại biểu bách tính Sơn Tây, Trần Thiên Hộ".

"Đại biểu bách tính Hà Nam, Chu Do Tung."

"Đại biểu bách tính Tứ Xuyên, Bát Địa Thỏ."

.....

Nhìn đến đây, Chu Do Kiểm không khỏi mừng rỡ: "Người đều đến đông đủ rồi, lập tức sẽ bắt đầu một trận đại nội chiến thảm

liệt, lũ phản đồ đều cút hết cho trẫm."

Hắn vừa nói đến đây...

Liền nhìn thấy mấy đạo quân đội, đột nhiên dừng lại toàn bộ, không hề xung đột lẫn nhau, tiếp theo, trong mỗi đội quân, đều có một người cầm đầu đi ra.

Mấy tên cầm đầu này đi đến một chỗ, ngay ngoài cổng thành phía nam cách hai mũi tên, ngồi xuống, còn bày ra bàn nhỏ ghế đẩu, trên bàn bày một nồi lẩu...

Ùa, một vòng người ngồi quanh nồi lẩu.

Chu Do Kiểm: "!!!"

Chu Tồn Cơ gắp một miếng thịt bò thái mỏng, nhúng vào nồi sôi sùng sục, gắp ra, chấm chút nước chấm, cho vào miệng: "Thơm quá!"

Sau đó, hắn lấy từ trong ngực ra một đạo chiếu thư, đặt lên trên bàn, cười nói: "Mọi người mau nhìn xem, tối hôm qua ta nhận được cái này. Chu Do Kiểm muốn ta giết sạch mọi người, để ta làm hoàng đế."

"Trùng hợp ghê, ta cũng nhận được." Chu Do Tung vừa nhúng lòng bò, vừa lấy đạo chiếu thư của mình ra: "Của ta cũng vậy, muốn giết sạch mọi người."

"Ha ha ha, ta cũng có." Trần Thiên Hộ "bịch" một tiếng, đem một đạo chiếu thư vỗ lên bên cạnh nồi lẩu, dùng sức hơi mạnh, nước dùng trong nồi suýt chút nữa văng ra ngoài, dọa một đám người ngả người ra sau: "Đừng để bắn ra ngoài, bỏng người đấy."

"Lão hoàng đế này không có lòng tốt." Bát Địa Thỏ: "Chúng ta đánh hắn đi."

"Được, đánh hắn!" Chu Duật Kiện nói: "Ta sớm đã muốn đánh hắn rồi, lúc trước ta khởi binh cần vương, muốn giúp hắn đánh lui Kiến Nô, kết quả hắn thế mà lại định tội ta, tức chết ta, ngon quá, ăn ngon quá, cảm giác lòng tốt bị coi thành lòng lang dạ thú."

"Được, mọi người cùng nhau đánh hắn!"

Một đám người nháy mắt đạt thành nhất trí.

Chu Do Kiểm trên tường thành: "!!!"

Bà nội cha nó, cái này... Cái này quá đáng rồi.

Chu Do Kiểm cuống cuồng: "Tại sao? Tại sao bọn chúng tụ tập lại một chỗ, mà không tự chém giết lẫn nhau? Chẳng lẽ bọn chúng đều không có ý định làm hoàng đế sao? Không thể nào! Làm sao có thể không có một kẻ tham lam? Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào."

Đám người này thế mà ngay trước mặt trẫm, vừa ăn lẩu vừa bàn chuyện đánh trẫm.

Tức chết người ta!

Chu Do Kiểm hoảng sợ.

Chương 1409: Thiết bị đưa tin đến ngay đây

Ngay lúc Chu Do Kiểm đang hoảng sợ không thôi.

Điều làm hắn càng hoảng sợ hơn đã xảy ra.

Một nữ tử xinh đẹp, mặc trang phục gọn gàng tiện hoạt động của giang hồ, giống như nữ hiệp, phi ngựa từ hướng bắc đến, phía sau nàng còn có một đội đặc vụ đi theo, trong đội còn có một chiếc xe lớn, trên xe chất đầy những cỗ máy kỳ quái to như tấm cửa.

"Các thủ lĩnh nghĩa quân" đang ăn lẩu nhìn thấy nữ tử này, liền cười ha hả: "Ai da, ký giả chiến trường đến rồi."

Chu Do Kiểm lại không quen biết nữ tử này, tò mò hỏi tả hữu: "Đây lại là ai?"

"Không biết!" Thái giám đồng loạt lắc đầu.

Nữ ký giả nhanh chóng chạy đến trước mặt các vị tướng quân đang ăn lẩu, khẽ thi lễ: "Các vị tiên sinh, chư vị đều tập kết ở chỗ này, ngay cả hoàng đế cũng ở đây, nơi này thật là náo nhiệt."

Nàng quay đầu nhìn về phía kinh thành, liền thấy trên tường thành cũng dày đặc toàn người là người, có thị vệ, có thái giám, còn có cả đoàn luyện do quan lại phú ông trong thành tổ chức, đông nghịt người.

Nữ ký giả mỉm cười, ký giả chúng ta thích nhất là loại trường hợp náo nhiệt thế này, dễ dàng đưa tin tức lên nhất.

Nàng đột nhiên móc ra một cái loa sắt, chĩa về phía cổng thành

Nam Kinh, dùng ngữ điệu nói chuyện tiêu chuẩn, nhịp nhàng, rõ ràng của học sinh Khoa Báo Chí, không nhanh không chậm, đoan trang nói: "Chư vị khán giả, những ngày gần đây đài chúng tôi vẫn luôn âm thầm bám theo đoàn luyện Liêu Đông Ngô Tam Quế, tiến hành theo dõi quay phim, hiện tại đã có được rất nhiều chứng cứ phạm tội của hắn..."

Vừa nói ra lời này, người trong kinh thành đều ngơ ngác.

Chu Do Kiểm: "Cái gì? Theo dõi quay phim là có ý gì?"

Thái giám lại lắc đầu.

Trong kinh thành không ai từng xem "Tin Tức Cao Gia", cho nên cũng không ai có thể giải đáp cho Chu Do Kiểm, chỉ có Lương Thế Hiền, Tôn Truyền Đình lẫn trong đám người cười mà không nói.

Nữ ký giả tiếp tục nói: "Nhưng kinh thành không có thiết bị phát, cho nên những thước phim đặc biệt trân quý này, có lẽ phải đợi..."

Nàng còn chưa nói hết câu, đột nhiên, hình thêu Thiên Tôn trước ngực mở miệng: "Yên tâm, bản thể của ta đã đến bầu trời kinh thành rồi, thiết bị phát ngay lập tức ném xuống cho các ngươi một cái."

Vừa nói ra lời này, tất cả mọi người ở đây đều mừng rỡ: "Bản thể Thiên Tôn đến rồi!"

Người thế hệ trước của thôn Cao Gia đều biết, bản thể Thiên Tôn có phạm vi hoạt động, có lẽ là Thiên Tôn lười biếng, hắn không thích bay xa khỏi thôn Cao Gia, vẫn luôn lấy thôn Cao Gia làm trung tâm, hoạt động trong một phạm vi hình tròn khổng lồ.

Mà phạm vi này không lớn, hành động bên ngoài vòng tròn này thì sẽ không nhận được che chở của bản thể Thiên Tôn, cần phải

cẩn thận hành sự. Điểm này Trình Húc là hiểu rõ nhất, chỉ cần bước ra khỏi vòng bảo hộ của Thiên Tôn, trên đỉnh đầu hắn có thể nhìn thấy lão thái thái bất cứ lúc nào.

Mọi người còn tưởng rằng, bản thể Thiên Tôn lười đến nơi xa xôi như kinh thành.

Không ngờ, y hiện tại lại bằng lòng bay đến kinh thành!

Lý Đạo Huyền mỉm cười, hắc, gần đây chỉ số cứu vớt tăng lên không ít, kinh thành vừa mới được đưa vào phạm vi quan sát... Nhân cơ hội này, cho người kinh thành một chút chấn động nhỏ nhoi thôi.

Thiên Tôn thêu nói: "Ngươi chuẩn bị phát cho Chu Do Kiểm và bách tính kinh thành xem một đoạn video ngay tại chỗ đi! Không cần cắt nối, trực tiếp cho bọn họ xem video gốc."

Nữ ký giả cười nói: "Tuân theo pháp chỉ!"

Bản thể Lý Đạo Huyền bên ngoài cái hộp, lập tức mở nắp hộp tạo cảnh, đem một chiếc máy tính bảng, chậm chạp đặt xuống bãi đất trống bên ngoài cổng nam kinh thành...

Ơ? Đặt một cái còn chưa đủ! Phải đặt hai cái, một màn hình hướng về phía kinh thành, một màn hình hướng về phía quân chúng trị bên ngoài thành.

Hai màn hình dựa lưng vào nhau, đặt xong, còn kết nối không dây, để hai máy tính bảng có thể đồng bộ màn hình.

"Tiên gia bảo kính" khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trong mắt binh lính quân chúng trị thì rất bình thường, nhưng người trong kinh thành thì không giống vậy.

Trong nháy mắt, tiếng kinh hô vang lên.

Trên tường thành kinh thành vô cùng hỗn loạn.

Nữ ký giả cầm lấy loa sắt: "Vật này tên là tiên gia bảo kính, có thể nhìn thấy quá khứ tương lai, tất cả cảnh tượng đều có thể lưu giữ trong đó. Là vật thần tiên ban xuống từ trên trời, quá trình ban xuống vừa rồi chư vị cũng tận mắt nhìn thấy, không cần phải nghi ngờ tính chân thật của nó."

Hoàng đế, đại thần, quân dân trong thành, đều xôn xao!

Trong nháy mắt, không biết bao nhiêu người muốn quỳ xuống.

Chu Do Kiểm ngồi trên lầu thành Nam nhìn thấy một màn này, cả người đều tê dại...

Trong lòng có một giọng nói đang điên cuồng gào thét: Gia Tĩnh cao tổ phụ! Mau bò ra khỏi mộ xem thần tiên kìa, thần tiên mà người tìm cả đời, hiện tại đang ở bên ngoài cổng nam kinh thành á á á á á.

Nữ ký giả từ "camera Mini" rút ra một thẻ nhớ to như tấm cửa, "cạch" một tiếng nhét vào khe cắm thẻ của máy tính bảng, sau đó dựng một cái giá, trên máy tính bảng vuốt một hồi...

Rất nhanh!

Video được điều chỉnh xong.

Hai chiếc máy tính bảng đã được đồng bộ hóa màn hình, đồng thời phát video về hai hướng.

Xuất hiện trong màn hình là một thôn trang nhỏ.

Một binh lính đoàn luyện trên tường thành liếc mắt một cái đã nhận ra thôn trang này: "A, đó là Lý gia thôn của ta."

Hắn vừa dứt lời, liền thấy một đám quan binh xông vào trong thôn, cướp bóc một hồi, bách tính trong thôn kêu cha gọi mẹ,

nhưng vô dụng, trong nháy mắt cả thôn đã bị cướp sạch.

Đám quan binh sau khi cướp bóc xong vui vẻ trở về dưới trướng kỳ của bọn họ, mọi người nhìn kỹ, trên lá cờ đó viết: "Liêu Đông đoàn luyện tổng binh, Ngô Tam Quế".

Quân kỳ của Ngô Tam Quế, hoàn toàn khác với những người khác trong phái chúng trị, những người khác đều là "đại biểu bách tính xx", chỉ có quân kỳ của Ngô Tam Quế, treo chữ "Liêu Đông đoàn luyện tổng binh, Ngô Tam Quế", chỉ cần nhìn lá cờ này, liền biết hắn và những người khác không phải là cùng một giuộc.

Ống kính quay từ rất xa, hiện tại bắt đầu tiếp cận, rất nhanh, cận cảnh khuôn mặt Ngô Tam Quế, xuất hiện trên màn hình.

Binh lính đoàn luyện trên tường thành tức giận mắng: "Mẹ kiếp! Ngô Tam Quế dẫn quân cướp bóc thôn của ta, đại bá, nhị cữu của ta, đều bị cướp sạch, đám cẩu quan binh kia còn đá nhị di của ta một cái, mẹ kiếp, lão tử liều mạng với Ngô Tam Quế."

Chu Do Kiểm nhìn thấy một màn này, cũng khiếp sợ, hắn thường xuyên nghe được tấu báo "quan binh cướp bóc dân chúng", nhưng những tấu báo này chỉ tồn tại trong tấu chương lạnh lùng, cũng chỉ là vài câu ngắn ngủi, không nhìn ra được bao nhiêu chân tướng.

Hiện tại tận mắt nhìn thấy video, sự chấn động nhận được từ đó, thật sự vượt xa những văn tự lạnh lùng trên tấu chương.

Đoạn video thứ nhất rất nhanh đã kết thúc...

Ngay sau đó bắt đầu đoạn video thứ hai, lại một thôn trang khác bị cướp bóc.

Tiếp theo, video nối tiếp video.

Ngô Tam Quế từ Tam Hải quan vào kinh, tất cả thôn trang đi

qua trên đường, đều bị hắn cướp sạch.

Một màn tiếp nối một màn, khiến người trong kinh thành nghiến răng nghiến lợi, dù sao rất nhiều người trong kinh thành đều là chạy nạn từ các thôn trấn xung quanh vào đây.

Nhìn thấy một màn này, sao có thể không đau lòng?

Chu Do Kiểm cũng nổi giận đùng đùng: "Kiêu binh! Tên Ngô Tam Quế này quả thực chính là một tên kiêu binh."

Hắn đang mắng hăng say, bên cạnh không biết là vị đại thần nào thấp giọng nói một câu: "Hình như đa số binh lính của chúng ta đều như vậy? Không phải chỉ một mình Ngô Tam Quế thích làm như vậy. Rất nhiều võ tướng ta quen biết đều có bản tính này."

Chu Do Kiểm nghe được lời này, đột nhiên giật mình, quay đầu nhìn lại: "Ai nói? Câu vừa rồi là ai nói?"

Các đại thần im lặng, không ai thừa nhận, cũng không ai đứng ra chỉ và xác nhận là ai nói.

Chương 1410: Tầm nhìn tiên nhân

Chu Do Kiểm đưa mắt lướt qua đám quần thần, thái giám, muốn xem thử có kẻ nào đang chột dạ, kẻ nào chột dạ ắt hẳn là kẻ vừa nói.

Nhưng liếc mắt nhìn một lượt, hắn phát hiện ai nấy đều đang chột dạ.

Nói cách khác, câu nói vừa rồi cho dù bọn họ không nói ra, nhưng bọn họ đều cho là đúng, đây là chuyện thường tình, cho nên mọi người đều cảm thấy chẳng có gì bất ngờ.

Chu Do Kiểm kinh ngạc nói: "Quân đội Đại Minh ta, phần lớn đều như vậy sao?"

Cuối cùng vẫn là Binh bộ thượng thư Trần Tân Giáp thấp giọng nói: "Không phải toàn bộ, nhưng phần lớn đều là vậy... Chỉ có số ít tướng lĩnh không có hành động như thế... ví dụ như Tôn Truyền Đình, Lư Tượng Thăng..."

Chu Do Kiểm: "Vì sao? Vì sao lại như thế? Vì sao các ngươi rõ ràng biết bọn họ như vậy, lại không có mấy người nói cho trẫm?"

Lúc này Trần Tân Giáp cũng mặc kệ, cứ thế nói thẳng: "Bẩm báo hoàng thượng thì có ích gì? Những tướng quân này sở dĩ như vậy, là vì triều đình nợ quân lương của họ, bọn họ không lương thực, ngoài việc cướp bách tính, còn có thể làm gì? Sùng Trinh năm đầu, chư vị đại thần nhiều lần dâng sớ, thỉnh hoàng thượng vận dụng nội khố, phát tiền cho họ, nhưng hoàng thượng... không... không cho..."

Chu Do Kiểm: "!!!"

Hắn không phải không muốn cho, mà là hắn không có tiền để cho!

Ngay lúc này, video lại tiếp tục phát.

Nửa đêm canh ba, ba thái giám mà Chu Do Kiểm phái đi gặp mặt móc nối với Ngô Tam Quế, Ngô Tam Quế tự mình nói, hắn căn bản không phải phái Chúng Trị, còn đáp ứng Chu Do Kiểm, sẽ diệt trừ toàn bộ những kẻ phái Chúng Trị khác...

Khán giả: "..."

Chu Do Kiểm: "..."

Âm mưu ly gián, xua hổ nuốt sói cứ như vậy bị công khai trước bàn dân thiên hạ, rất là xấu hổ, bộ mặt hoàng gia hoàn toàn mất hết.

Toàn bộ trên dưới kinh thành, đều tràn ngập bầu không khí quỷ dị.

Còn đám quân Chúng Trị bên ngoài thành, lại cười lớn: "Thật không thể giả, giả không thể thật. Loại giả mạo như Ngô Tam Quế, không thể nào giả dạng thành quân Chúng Trị được."

Nữ phóng viên cầm lấy cái loa sắt lên nói: "Bây giờ để mọi người xem, quân Chúng Trị chân chính trên đường tiến kinh đã làm những gì."

Hình ảnh trong video chuyển cảnh...

Bách tính bị quân Chúng Trị dọa đến mức chạy trốn khắp nơi, đang được quân Chúng Trị khuyên bảo trở về: "Mọi người hãy về thôn đi, cứ sinh hoạt bình thường, chúng tôi sẽ không làm hại mọi người."

"Lần này chúng tôi tiến kinh quấy nhiễu dân chúng, vô cùng xin lỗi, sẽ phát các loại vật tư để bồi thường cho mọi người."

Hình ảnh lại chuyển cảnh, Tiền Khiêm Ích và Trình Gia Toại đang ở bến tàu Thiên Tân, tìm thuyền vận chuyển của thôn Cao Gia để trở về Giang Nam. Gia Cát Vương Thiện trên thuyền đang dùng giọng điệu ôn hòa nói với bọn họ: "Để bồi thường cho việc quấy nhiễu, sẽ không thu tiền vé của hai vị, chúng tôi sẽ chở miễn phí hai vị về Giang Nam."

Hình ảnh lại chuyển cảnh...

Sau khi Ngô Tam Quế cướp bóc thôn xóm rời đi, quân đội phái Chúng Trị chân chính, kỵ binh thiết giáp doanh của Mã Thủ Ứng đến, bọn họ vừa vào thôn, liền lập tức trấn an bách tính, cho tiền, cho lương thực.

Những bách tính vừa bị cướp bóc, đang trong lúc tuyệt vọng, đột nhiên nhận được lượng lớn cứu tế, có một loại vui sướng như sống sót sau tai nạn. Bầu không khí u ám, ngột ngạt kia, nháy mắt bị quét sạch.

Bầu không khí trong thôn lại một lần nữa vui vẻ náo nhiệt hẳn lên.

Chu Do Kiểm nhìn mà sắc mặt u ám.

Văn võ bá quan nhìn nhau.

Những binh lính dân đoàn đang canh giữ trên tường thành kinh thành, nhìn đến đây đã biết mình nên làm gì.

Bọn họ vất vả chạy đến đây để bảo vệ triều đình, chống lại phái Chúng Trị, nhưng hiện tại lại tận mắt nhìn thấy thôn xóm của mình bị quan binh cướp bóc, người nhà bị đánh đập... Mà phái Chúng Trị và quan binh, căn bản không thể so sánh với nhau.

Một tên binh lính dân đoàn đột nhiên ném cây trường mâu trong tay xuống: "Muốn ta bán mạng cho triều đình như thế này, dùng mạng của ta đi chống lại người tốt, quân đội tốt bên ngoài, ta không làm."

Một tên binh lính dân đoàn khác ném cây cung trong tay xuống: "Ta đi đây, con mẹ nó ai thích làm thì làm."

"Nhà ta bị Ngô Tam Quế cướp sạch, là phái Chúng Trị phát lương thực cho nhà ta, ta còn ở đây canh giữ cái thành này làm gì."

"Chỉ có kẻ ngốc mới tiếp tục ở đây bán mạng."

Dân đoàn thôn binh, nháy mắt tan rã.

Bất kể dân đoàn giáo viên tổ chức bọn họ ra sức kêu gọi thế nào, bọn họ cũng không chịu quay đầu lại, nháy mắt đã tản vào các con đường lớn ngõ nhỏ trong kinh thành, thà chết cũng không chịu quay lại tường thành.

Đốc quân đội cũng không dám ra tay với bọn họ, nếu ngay tại chỗ chém giết những binh lính dân đoàn này, kinh thành lập tức sẽ nổi loạn, lúc này không thể kích động bọn họ.

Trên tường thành chỉ còn lại số ít Kinh doanh, thị vệ, thái giám binh, nháy mắt đã trở nên thưa thớt...

Chu Do Kiểm nhất thời không biết nói gì cho phải, chỉ ngây ngốc nhìn tấm "Tiên gia bảo kính" khổng lồ kia.

Vì sao? Thần tiên lại giúp đám nghịch tặc bên ngoài kia?

Trẫm là thiên tử, là con trai ông trời, ngài ấy không phải nên giúp trẫm sao?

Đang suy nghĩ miên man, đột nhiên... Hình ảnh trên Tiên gia bảo kính lóe lên, lại phát những thứ mới, giống như là hình ảnh

nhìn từ trên trời xuống mặt đất.

Nữ phóng viên "ơ" một tiếng: "Tôi không điều khiển, nó bị sao vậy?"

Thiên Tôn thêu trên ngực nàng lên tiếng: "Là ta đang điều khiển!"

Nữ phóng viên lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là Thiên Tôn muốn cho mọi người xem một số thứ thú vị.

Thì ra, lúc này Lý Đạo Huyền đã đem hình ảnh mà camera bên ngoài cái hộp ghi lại trong thời gian thực, trực tiếp chiếu lên máy tính bảng.

Cho nên, cũng trở thành "ống kính quay phim trên không", nhìn giống như là một vị tiên nhân đang bay lượn trên không trung, nhìn xuống mặt đất phía dưới.

Các người tí hon không biết cái gì gọi là "ống kính quay phim trên không", trong mắt bọn họ, hình ảnh xuất hiện lúc này, chính là "Tầm nhìn tiên nhân", là ánh mắt của tiên nhân nhìn từ trên cao xuống đại địa.

Mọi người: "Oa! Đây là hình ảnh mà thần tiên nhìn thấy trực tiếp cho chúng ta xem sao?"

Chỉ thấy "tiên nhân" bay lượn trên bầu trời kinh thành, tầm nhìn cũng quét qua toàn bộ kinh thành, trên đường lớn ngõ nhỏ, thậm chí hoàng cung bên trên cũng quét qua một vòng.

Chu Do Kiểm thậm chí còn nhìn thấy trưởng công chúa của mình trong ống kính, nàng đang vui vẻ chơi bùn đất trong Ngự Hoa Viên, còn đang rửa tay dưới vòi nước.

Chu Do Kiểm: "!!!"

Văn võ bá quan cũng kinh hô liên tục, không ít người nhìn thấy nhà của mình trong hình ảnh...

Chỉ thấy "tiên nhân" bay một vòng trên bầu trời kinh thành, hướng về phía bắc bay ra khỏi kinh thành, bay đến ngoại ô kinh thành, nơi này có một khu rừng rậm, trong rừng có một đội quân ẩn nấp.

Giấu cờ xí, lén lút trốn trong rừng rậm.

"Tầm nhìn tiên nhân" kéo gần, lại kéo gần, tiếp tục kéo gần...

Mọi người liền nhìn rõ, kẻ đang trốn trong rừng rậm, chính là Ngô Tam Quế.

Ngô Tam Quế đang nói chuyện với một tên thám báo: "Quân Chúng Trị vẫn chưa nội đấu sao?"

Thám báo: "Hiện tại vẫn chưa, bọn họ lập trận bên ngoài tường thành phía nam kinh thành, tất cả thủ lĩnh ngồi cùng một chỗ, hình như đang bàn bạc, vẫn chưa có ý đánh nhau."

Ngô Tam Quế: "Chết tiệt, đám người này sao còn chưa đánh nhau? Đợi bọn họ đánh đến khi cả hai bên đều thương vong nặng nề, lão tử mới dễ dàng ra ngoài hái quả đào. Tiếp tục theo dõi bọn họ cho lão tử."

Thám báo: "Tuân lệnh!"

Hắn nhanh chóng chạy ra khỏi rừng rậm, tiếp tục đi dò la.

Ngô Tam Quế thì hướng về phía kinh thành, giơ roi ngựa lên, cười nói: "Đợi lão tử thu thập toàn bộ các ngươi, long ỷ này nên để lão tử ngồi thử một chút, hahahaha."

Chương 1411: Bây giờ đánh nhau đều đánh như vậy sao?

Ngô Tam Quế cười ngạo mạn, trên màn hình đang quay cận cảnh, đến cả lỗ chân lông trên mặt cũng nhìn rõ ràng.

Chu Do Kiểm mặt mày hầm hầm nhìn chằm chằm vào màn hình, văn võ bá quan cũng không ai có sắc mặt tốt.

Nhưng các vị thủ lĩnh phái chúng trị ngoài thành lại đều cười híp mắt.

Chu Du Kiện: "Ta cảm thấy, là lúc ra tay thu thập hắn rồi."

Chu Do Tung: "Loại hỗn đản mạo danh phái chúng trị muốn thừa nước đục thả câu này, nên đánh."

Chu Tồn Cơ: "A? Vậy ai đi đánh đây? Bên ta quân Thiểm Tây rất mạnh nha, bên trong bao gồm đội Thạch Kiên, một trong những quân đoàn chủ lực thôn Cao Gia."

Trần Thiên Hộ: "Quân Sơn Tây của ta cũng rất mạnh đó."

"Ta đi!"

"Ta muốn đi!"

"Toàn là nói nhảm, ta đi."

Nhìn xem, không có ai có thể nói lời nào có trọng lượng, xuất hiện lúng túng.

Các vị thủ lĩnh ở đây đều ngang hàng nhau.

Làm sao bây giờ?

Bát Địa Thổ: "Hiện tại tình huống này, mọi người đều muốn đi, nhưng ai cũng không tranh nổi, vậy thì bỏ phiếu đi!"

"Hợp lý, bỏ phiếu!"

"Bỏ phiếu!"

Tất cả mọi người nhất trí đồng ý bỏ phiếu.

Trần Thiên Hộ: "Ta bỏ phiếu cho mình một phiếu."

Bát Địa Thổ: "Trùng hợp, ta cũng bỏ phiếu cho mình một phiếu."

Chu Du Kiện: "Ta cũng bỏ phiếu cho mình một phiếu."

"Các ngươi đều bỏ phiếu cho mình như vậy thì làm sao phân ra thắng bại, cuối cùng tất cả mọi người đều bỏ phiếu cho mình, chẳng phải là bỏ không sao?" Chu Tồn Cơ vị thiên hạ phiên vương này đứng ra chủ trì công đạo: "Tất cả mọi người đều không thể bỏ phiếu cho mình, chỉ có thể bỏ phiếu cho người khác."

"Hợp lý!"

Mọi người nhất loạt thông qua quyết định này, bắt đầu bỏ phiếu lại.

Khi tất cả mọi người chỉ có thể bỏ phiếu cho người khác, sẽ cân nhắc toàn diện thực lực chân chính, ai đi đánh trận này đơn giản hơn, nhẹ nhàng hơn, nhanh chóng hơn.

Kết quả cuối cùng, quân Thiểm Tây giành được ưu thế áp đảo về số phiếu.

Chu Tồn Cơ dương dương đắc ý đứng lên: "Tốt, bản thế tử đi thu thập Ngô Tam Quế, chư vị chờ tin tốt."

"Bọn ta không cần chờ." Mấy người khác đưa tay chỉ vào máy tính bảng: "Có Tiên gia bảo kính ở đây, chúng ta có thể nhìn thấy kết quả trực tiếp."

Chu Tồn Cơ: "Hahaha! Đúng vậy! Tốt, xuất kích!"

Nói xong, hắn thoắt cái quay người lại, nhìn về phía Thạch Kiên.

Thạch Kiên nhún vai, sau đó xoay người hạ lệnh: "Quân Duyên Tuy, quân Ngân Xuyên, quân Cố Nguyên, quân Diên An, quân Tây An, dân đoàn bản thôn thôn Cao Gia, tất cả theo ta!"

Cái này, toàn bộ đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ!

Quân Thiểm Tây lên đường, vòng quanh tường thành kinh thành, tiến lên hướng bắc.

Chu Do Kiểm, văn võ bá quan, bách tính trong thành, tất cả đều ghé vào tường thành, trơ mắt nhìn bọn họ đi về phía bắc...

Rất nhanh, bọn họ biến mất khỏi tầm mắt.

Nhưng mà, vừa mới biến mất khỏi tầm mắt, lập tức xuất hiện trên máy tính bảng, "Tầm nhìn tiên nhân" trở lại đi theo đội quân này.

Vì vậy, ánh mắt của tất cả mọi người chuyển sang Tiên gia bảo kính.

Chỉ thấy Chu Tồn Cơ suất lĩnh quân Thiểm Tây ung dung hành quân, bước đi như không tốn sức, rất nhanh đã đến bên ngoài khu rừng rậm nơi quân Ngô Tam Quế ẩn náu.

Chu Tồn Cơ lấy ra một cái loa sắt: "Ngô Tam Quế, đừng trốn nữa, cũng đừng tránh nữa, tất cả mọi người đều đang nhìn ngươi đấy."

Trên thực tế, Ngô Tam Quế đã sớm nhìn thấy có một đội quân đi tới, nhưng hắn vẫn trốn trong rừng cây không nhúc nhích, còn mong đợi đối phương căn bản không biết mình ở, nào ngờ đối phương lại chơi trò này.

Lần này không thể trốn được nữa, chỉ có thể đi ra khỏi rừng cây, bày trận: "Ồ, ta còn tưởng là ai đến, kết quả là Tần vương thế tử Chu Tồn Cơ, cả đời đều là thế tử, thủy chung không thể tập tước làm Tần vương, cho nên ngươi tức giận tạo phản sao?"

Trước kia nếu có người nói lời này, tuyệt đối là đâm trúng chỗ đau của Chu Tồn Cơ, một câu nói có thể khiến hắn tức điên, nhưng bây giờ, Chu Tồn Cơ nghe được lời này lại vô cùng bình tĩnh thản nhiên, bèn cười to hai tiếng: "Đúng vậy, ta thật thảm! Nhưng bây giờ những thứ này đều không còn quan trọng nữa, về sau ta cũng không định làm Tần vương nữa, xin gọi ta là Tứ Hải Du Hiệp, Chu Phiêu Linh."

Ngô Tam Quế: "???"

Hơi nghe không hiểu, hắn hừ lạnh một tiếng nói: "Chu Tồn Cơ, ngươi chạy đến đây tìm ta làm gì? Ngô Tam Quế ta vô vi với đời, về sau ai làm hoàng đế ta liền nghe người đó, ngươi không cần phải coi ta là kẻ thù, ngươi trở về thương lượng với mấy vị vương gia khác đi, đó mới là chuyện chính đáng."

Chu Tồn Cơ lắc đầu: "Không không không, ngươi rất muốn tranh, ngươi đang đợi chúng ta tự tàn sát lẫn nhau, sau đó ngươi chạy ra hái quả."

Ngô Tam Quế: "..."

Chu Tồn Cơ: "Cho nên, ta là đại diện cho mọi người đến đánh ngươi. Bây giờ ngươi buông vũ khí đầu hàng, còn có thể bảo toàn tính mạng. Tội danh để mặc binh cướp dân tuy rất nặng, phải lên tòa án quân sự, nhưng hẳn là sẽ không bị xử bắn. Nếu như ngoan

cố chống lại, đạn không có mắt đâu."

Ngô Tam Quế liếc nhìn quân đội phía sau mình, tròn năm vạn đại quân.

Toàn bộ tinh nhuệ cuối cùng của triều Minh, gần như đều nằm trong tay hắn, thiết kỵ Quan Ninh cuối cùng!

Hắn có một đội quân như vậy, còn sợ một tên phế vật vương gia sao?

Ngô Tam Quế cười lạnh một tiếng: "Ta đầu hàng cái rắm, ngươi muốn đánh, vậy thì đánh đi, dù sao lão tử cũng lười giả bộ, dứt khoát giết sạch đám phái chúng trị các ngươi đang chơi trò trẻ con, sau đó lại đi nói chuyện với Chu Do Kiểm."

Chu Tồn Cơ: "Đây chính là ngươi nói đấy!"

Ngô Tam Quế: "Là lão tử nói thì đã sao?"

Chu Tồn Cơ quay đầu lại, lớn tiếng nói với quân đội phía sau: "Mọi người nghe rõ chưa?"

Binh lính đồng thanh đáp: "Nghe rõ rồi!"

Chu Tồn Cơ: "Nào nào nào, nói lớn cho Ngô Tam Quế nghe, chiến thuật của chúng ta là gì?"

Binh lính đồng thanh nói: "Nghèo thì chiến thuật xuyên xen kẽ, giàu thì nổ cho lão tử."

Chu Tồn Cơ: "Bây giờ chúng ta nghèo hay giàu?"

Binh lính: "Giàu!"

Chu Tồn Cơ: "Cho nên bây giờ chúng ta nên làm gì?"

"Nổ hắn!"

"Nổ hắn!"

"Nổ hắn!"

Ngô Tam Quế nghe mà ngơ ngác: "Lũ thiểu năng này đang nói gì vậy?"

Hắn vừa mới phun ra một câu, liền nghe thấy Pháo Binh doanh hậu trận của Chu Tồn Cơ vang lên tiếng gầm rú "Ầm ầm ầm".

...

Bên kinh thành, một đám người vẫn đang nhìn máy tính bảng.

Chỉ thấy quân chúng trị và Ngô Tam Quế giằng co từ xa, sau khi hai bên đấu võ mồm nói vài câu gì đó, Chu Tồn Cơ ra tay trước.

Tên này cũng không có năng lực chỉ huy gì, hoàn toàn không hiểu binh pháp.

Hắn cũng chỉ có thể đứng trong bản trận, tùy ý hô to một tiếng "Nổ hắn", sau đó giao hết cho các tướng quân tự do phát huy.

Sau đó, pháo kích khủng bố bắt đầu!

Cách đánh của thôn Cao Gia, giống với quân đội cận đại hơn, mà cách đánh của quân đội cận đại thường là "trước tiên oanh tạc, oanh tạc xong lại từ từ bày Long Môn trận với ngươi".

Ngô Tam Quế bài binh bố trận chỉnh tề, chính là đang bày bia cho oanh tạc.

Từng quả đạn pháo rơi xuống quân trận.

Nhìn từ "Tầm nhìn tiên nhân", giống như trong biển người không ngừng nở ra những bông hoa bùng nổ, mỗi một bông hoa đều sẽ mang đi một vòng người...

Thủ quân kinh thành, trong nháy mắt sắc mặt đều khó coi.

Chu Do Kiểm chính là bị dọa kêu lên thành tiếng: "Cái gì thế này? Bây giờ đánh nhau đều đánh như vậy sao?"

Chương 1412: Về nhà ngủ ngon

Vô số người ở kinh thành ngây ngốc nhìn màn hình.

Trong "Tầm nhìn tiên nhân", có thể thấy những vụ nổ kinh hoàng liên hoàn, không ngừng phụt lên trong quân đội của Ngô Tam Quế, bên này nổ xong, bên kia lại nổ.

Năm vạn đại quân của Ngô Tam Quế, chỉ trong nháy mắt đã bị đánh cho choáng váng.

Hơn hai nghìn tinh nhuệ thiện chiến nhất trong quân đội của hắn lập tức xông lên phía trước, không muốn đứng yên một chỗ chịu đòn. Nhưng bọn họ vừa mới xông ra, đã vấp phải hỏa lực bắn phá mãnh liệt của quân đội chúng trị.

Hỏa súng, rất nhiều hỏa súng, hỏa súng nhiều vô số kể.

Hơn nữa tốc độ bắn của những khẩu hỏa súng này còn cực nhanh…

Ký ức đã chết đi của Chu Do Kiểm đột nhiên ùa về tấn công hắn, nhiều năm trước, hắn đã xem một tờ tấu chương, do một tham tướng gọi là La Hi viết, nói rằng quân đội của Thạch Kiên trong mười hơi thở đã bắn bốn vòng hỏa súng, đánh tan kỵ binh Mông Cổ.

Lúc đó Chu Do Kiểm đã hạ lệnh cách chức La Hi, kẻ viết báo cáo này, bảo hắn cút xéo.

Không ngờ, bây giờ chính mắt mình lại được chứng kiến cảnh tượng này.

Tinh nhuệ của Ngô Tam Quế, gần như trong mười hơi thở đã

bị hỏa súng đánh tan.

Còn những tạp ngư binh phía sau thì càng không cần phải nói, pháo kích đã đánh cho bọn chúng hoàn toàn sụp đổ, năm vạn đại quân hò hét, bắt đầu chạy trốn về bốn phía.

Tổng binh Sơn Hải Quan Chu Đệ chỉ suy nghĩ trong 0,01 giây liền rời khỏi quân đoàn của Ngô Tam Quế, chạy sang bên cạnh chiến trường quỳ xuống đầu hàng.

Chỉ còn lại quân đội của Ngô Tam Quế, vẫn còn ở thế ngàn cân treo sợi tóc, bị đạn pháo và đạn hỏa súng bắn cho chết đi sống lại, sống không bằng chết.

Miệng Chu Do Kiểm há hốc, hồi lâu không khép lại được.

Miệng của văn võ bá quan cũng há hốc.

Bách tính trong thành im lặng không nói, nhưng khi quay đầu nhìn hoàng đế và các quan lớn bên cạnh, trong ánh mắt lại mang theo vẻ chế giễu.

…

Quân Ngô Tam Quế bắt đầu chạy tán loạn khắp nơi.

Đội hỏa khí có nhược điểm là không có lợi cho việc truy kích, không tiện đánh úp Ngô Tam Quế, tuy nhiên, thôn Cao Gia bây giờ không chỉ có bộ đội hỏa khí, kỵ binh thiết giáp doanh của Mã Thủ Ứng vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Ngô Tam Quế từ phía sau, ào một cái xông ra.

Chặn đầu những binh lính đang chạy trốn.

Những binh lính đó nhìn thấy một toán kỵ binh lớn, biết mình chạy không thoát, đành phải quỳ xuống đầu hàng.

…

Khán giả cảm thấy trận chiến này dường như diễn ra rất nhanh, trên thực tế còn nhanh hơn cảm giác của họ, nhiều nhất là hai nén nhang, trận chiến đã hoàn toàn kết thúc.

Hai cha con Ngô Tam Quế không may bị trúng đạn pháo, đã đến địa phủ báo cáo, không còn cơ hội cải tạo lao động, nhưng mấy vạn người dưới trướng hắn đều bị tóm gọn, không một ai chạy thoát.

Chu Tồn Cơ: "Được rồi, Thạch tướng quân, ngươi ở lại đây xử lý một chút đi, ta về kinh thành đây."

Thạch Kiên cười phẩy tay: "Giao cho ta."

Chu Tồn Cơ lên đường về phủ…

Vì vậy, tầm nhìn tiên nhân lại đi theo Chu Tồn Cơ bay tới bay lui, không bao lâu sau, Chu Do Kiểm đã nhìn thấy Chu Tồn Cơ trở về bằng mắt thường, mang theo vẻ mặt ung dung, không hề giống như vừa mới đánh xong một trận đại chiến cấp bậc mấy vạn người.

Hắn trở lại bàn lẩu, bịch một tiếng ngồi xuống: "Ai da, món ta thích ăn hết bị mấy người ăn hết rồi."

Chu Dục Kiện: "Bát Địa Thỏ ăn nhiều nhất."

Bát Địa Thỏ: "Ta không có tiền, ngày thường không ăn được đồ ngon, khó được mấy người chiêu đãi… Đương nhiên là phải ăn nhiều một chút…"

Mọi người kinh ngạc: "Ngươi thân là nguyên lão, sao có thể thiếu tiền?"

Bát Địa Thỏ: "Đều phát cho người nghèo hết rồi."

Mọi người: "..."

Chu Dục Kiện: "Trận chiến đã kết thúc, cũng nên tiếp tục chính sự, ai đi khuyên Chu Do Kiểm thoái vị?"

"Để ta đi!" Trần Thiên Hộ đứng dậy: "Dù sao ta cũng đã ăn no rồi."

Hắn lau miệng, đột nhiên phát hiện trong kẽ răng có dính một sợi thịt bò, rất khó chịu, muốn tìm một cái tăm xỉa răng, nhưng đang hành quân bên ngoài, sao có thể tìm được thứ gì? Tăm xỉa răng gì đó nhất thời nửa khắc căn bản là không có, chỉ có thể dùng tay móc…

Vừa móc răng, vừa đi đến bên ngoài cửa thành nam kinh thành.

Ngẩng đầu nhìn Chu Do Kiểm trên thành lâu.

Vốn dĩ đã trông rất đáng sợ, còn dùng một ngón tay cạy tới cạy lui trong miệng, dáng vẻ đó khỏi phải nói là đáng sợ đến mức nào, còn có một sợi nước miếng chảy xuống theo mép ngón tay.

Văn võ bá quan và bách tính trên tường thành kinh thành đều sợ hãi hít vào một ngụm khí lạnh, nhịn không được lùi lại ba bước.

Chu Do Kiểm "a" một tiếng kêu thảm thiết, ngửa người ra sau, cả người lẫn ghế đều ngã xuống.

Thái giám Vương Thừa Ân bên cạnh vội vàng đỡ lấy: "Hoàng thượng, ngài chịu đựng."

Chu Do Kiểm: "Hắn muốn đến ăn trẫm."

Vương Thừa Ân đầu đầy mồ hôi hột, nhưng vẫn dũng cảm nói: "Nô tài chết cũng sẽ bảo vệ hoàng thượng, nếu hắn muốn đến ăn ngài, nô tài sẽ để hắn ăn nô tài trước, hắn ăn no rồi sẽ không hại hoàng thượng nữa."

Chu Do Kiểm: "!!!"

Con mẹ ngươi, an ủi người khác kiểu gì vậy? Tuy ngươi rất trung thành, nhưng sau khi nghe xong lại càng thêm sợ hãi.

Trần Thiên hộ nhe răng cười, nước miếng theo khóe miệng chảy xuống, trong nước miếng còn lẫn chút dầu ớt, đỏ đỏ…

Người trong kinh thành sợ hãi tim đập thình thịch, âm thanh của nhịp tim hợp thành bản Giao hưởng số 1 của Beethoven, thật hùng tráng.

Trần Thiên hộ: "Chu Do Kiểm, tình hình hiện nay ngươi cũng đã thấy. Ta khuyên ngươi, nhanh chóng thoái vị, giao thiên hạ này cho chúng trị… Nếu không… Hắc hắc hắc…"

"Nếu không hắn sẽ ăn hoàng thượng!" Ít nhất hai nghìn người trên tường thành đồng thời giúp Trần Thiên hộ bổ sung nửa câu sau.

Chu Do Kiểm: "!!!"

Trần Thiên hộ nổi giận: "Mẹ kiếp? Mấy tên khốn các ngươi, đang nói bậy bạ gì đấy? Sao có thể thêm mắm dặm muối cho ta như vậy?"

Hắn vừa nổi giận, trên tường thành hoảng sợ lại bắt đầu hỗn loạn, thị vệ và thái giám đều không khỏi siết chặt vũ khí trên tay, nhưng nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi nhìn thấy trong Tiên gia bảo kính, liền biết vũ khí trên tay mình chẳng có tác dụng gì, không khỏi ảm đạm.

Trần Thiên hộ: "Vốn dĩ ta muốn nói chính là, nếu không… sẽ… đánh hắn!"

Mọi người kinh ngạc: "Trước khi ăn còn muốn đánh một trận rồi mới ăn sao? Vậy mà cũng không chịu cho hoàng thượng một

cái chết thống khoái, quả nhiên còn hung tàn hơn chúng ta tưởng tượng."

Trần Thiên hộ: "!!!"

Chu Do Kiểm nghe đến đây, không thể ở lại đây được nữa, chợt nhảy dựng lên, che mặt bỏ chạy. Vương Thừa Ân vội vàng đuổi theo: "Hoàng thượng, đợi nô tài."

Cũng chỉ có Vương Thừa Ân đuổi theo.

Văn võ bá quan, vậy mà không có một ai đi theo.

Sự tình đã đến nước này, uy nghiêm của hoàng đế đã hoàn toàn mất sạch, người người đều biết Chu Do Kiểm xong đời.

Văn võ bá quan bắt đầu cân nhắc cho bản thân, trong lòng ai nấy đều đang nghĩ: Ta phải dùng tư thế gì để đầu hàng, mới có thể leo lên một vị trí tốt trong chính quyền mới đây?

Trong đám người, thủ phụ Hạ Phùng Thánh, đang len lén nhìn sắc mặt của Lương Thế Hiền.

Hắn phát hiện các quan viên khác đều tỏ ra lo lắng, chỉ có Lương Thế Hiền là vẻ mặt bình tĩnh. Xem ra, chúa tể lướt sóng Lương Thế Hiền có biện pháp! Hạ Phùng Thánh lặng lẽ di chuyển đến bên cạnh Lương Thế Hiền, hạ giọng nói: "Lương huynh! Dẫn ta theo với, lúc thay đổi triều đại này, ta phải làm sao mới có thể ẩn thân trên quan trường, tiếp tục lướt sóng?"

Lương Thế Hiền: "Về nhà, đóng cửa lại, ngủ ngon, đừng ra ngoài xen vào."

Chương 1413: Trẫm muốn đi chết!

Chu Do Kiểm lảo đảo chạy về hoàng cung.

Sau khi xem xong đoạn video đó, trong lòng hắn đã hiểu rõ, bản thân xong rồi.

Đừng nói kinh thành không có quân đội nào có thể đánh đấm, cho dù có, cũng không địch nổi phái chúng trị kia tiện tay nổ một cái...

Hiện tại hắn muốn bảo toàn tính mạng, chỉ có con đường thoái vị mà thôi.

Nhưng mà!

Chu Do Kiểm hắn cũng không phải là kẻ vì bảo toàn tính mạng của mình mà có thể cúi đầu cầu xin tha thứ, hắn biết mình có rất nhiều khuyết điểm, nhưng hắn cũng biết mình có một ưu điểm, đó chính là sẽ không vẫy đuôi cầu xin kẻ địch giống như chó.

Chết thì chết!

Trẫm có thể chết, nhưng tuyệt đối sẽ không vì cầu sống mà lộ ra dáng vẻ khó coi.

Trước khi chết, có một số việc cần phải làm.

Chu Do Kiểm dùng tốc độ nhanh nhất, trở về hậu cung.

Hoàng cung đã bắt đầu loạn rồi!

Sau khi xem xong đoạn video đáng sợ đó, ai cũng biết hoàng đế xong rồi. Thị vệ, thái giám, cung nữ trong cung vì để tự bảo vệ mình, đã bắt đầu thu dọn của cải chạy trốn.

Trong cung khắp nơi có thể thấy có người ôm một món đồ cổ giá trị chạy ra khỏi cung.

Nếu như trước đây gặp phải tình huống này, Chu Do Kiểm không nói hai lời liền cho người "trượng hình", nhưng hiện tại, hắn ngay cả nhìn cũng lười nhìn những người này một cái. Muốn chạy thì chạy đi, dù sao cũng không liên quan gì đến trẫm.

Hắn mang theo Vương Thừa Ân đi qua một mảng cung điện, đi tới tẩm cung của Chu hoàng hậu.

Chu hoàng hậu và một cung nữ thân cận đang lo lắng chờ đợi. Bên cạnh nàng vốn cũng là người hầu kẻ hạ đông đúc, nhưng hiện tại những người đó cũng đều chạy tán loạn, chỉ còn lại một cung nữ.

Với bên cạnh Chu Do Kiểm chỉ còn lại một thái giám Vương Thừa Ân, có sự tương đồng kỳ lạ.

Chu Do Kiểm dùng ánh mắt bi thương nhìn Chu hoàng hậu...

Chu hoàng hậu từ trong mắt hắn nhìn thấy một tia bi thương không nói nên lời.

Chu Do Kiểm khẽ thở dài: "Tự vẫn đi."

Chu hoàng hậu: "A?"

Chu Do Kiểm: "Trẫm lập tức sẽ đi chết, trẫm đi rồi, nếu nàng còn sống trên đời, nhất định sẽ bị nghịch tặc làm nhục, thê thảm không nỡ nhìn."

Chu hoàng hậu nhất thời im lặng.

Được rồi!

Chu hoàng hậu cắn răng, quay đầu nói với cung nữ cuối cùng kia: "Ngươi lấy đi những thứ nhìn trúng và tài vật trong phòng này, còn có trang sức của ta, đều cho ngươi."

Cung nữ bật khóc: "Chủ tử."

Chu hoàng hậu quay đầu đi lấy bạch lăng, Chu Do Kiểm đã nâng bước chạy về phía cung điện khác...

Đuổi cung nữ đi, Chu hoàng hậu đem bạch lăng vứt lên xà nhà, siết chặt, sau đó treo cổ của mình lên.

Tuy nhiên, nói cũng kỳ quái, ngay tại lúc nàng vừa mới treo mình lên, bạch lăng đột nhiên "xoạch" một tiếng, giống như bị vật gì đó cắt đứt, bị cắt rất chỉnh tề, Chu hoàng hậu ngã "bịch" một tiếng trên mặt đất.

Nàng ngẩn người: "Ơ?"

Không phục, một lần nữa vứt bạch lăng lên xà nhà...

Lần này không đợi nàng treo cổ lên, bạch lăng kia lại một lần nữa đứt đoạn, vết cắt chỉnh tề.

Chu hoàng hậu cầm bạch lăng lên nhìn một cái, xác định nó không phải do mình làm đứt, nhất định là có người nào đó cắt đứt, thế nhưng, phụ cận này căn bản không nhìn thấy người mà?

Ngay tại lúc nàng nghi ngờ, trên xà nhà đột nhiên xuất hiện một người tí hon.

Thiên Tôn trinh sát CC-01, người tí hon to bằng bàn tay, trên tay còn cầm một con dao gọt hoa quả nho nhỏ...

Y ngồi trên xà nhà, khẽ thở dài: "Đừng tự sát nữa! Ngươi sẽ không bị làm nhục đâu, yên tâm đi."

Chu hoàng hậu giật nảy mình: "Ngươi là cái gì? Thần tiên? Yêu quái?"

Thiên Tôn trinh sát xòe hai tay: "Không cần quan tâm ta là cái gì, tóm lại, ngươi không cần phải chết, ta có thể bảo đảm ngươi sẽ không phải chịu bất kỳ đối xử vô nhân đạo nào. Ai... Giai đoạn thay đổi triều đại, đau khổ nhất chính là phụ nữ và trẻ em! Yên tâm ở lại đây đi, sẽ không có chuyện gì đâu."

...

Chu Do Kiểm vẫn còn đang điên cuồng chạy trong hậu cung, rất nhanh, hắn liền đi tới trước mặt thái tử, tự mình thay cho Chu Từ Lãng một bộ quần áo rách rưới của dân gian, dặn dò: "Con hôm nay là thái tử, ngày mai là thường dân. Trong loạn lạc, hãy che giấu tung tích, ẩn giấu tên họ, gặp người già thì gọi là 'ông', người trẻ tuổi thì gọi là 'bá', 'thúc', vạn nhất được toàn mạng báo thù cho cha mẹ, đừng quên lời dặn của ta hôm nay!"

Thái tử bật khóc!

Chu Do Kiểm đá một phát văng thái tử, sau đó tiếp tục chạy về phía trước.

Phía trước có một khu vườn nhỏ, hai tiểu cô nương trưởng công chúa Chu Mỹ Xúc và Chiêu Nhân công chúa còn đang chơi đùa trong vườn, mặc dù tình hình bên ngoài đã khẩn cấp như vậy, đã vô cùng hỗn loạn, thái giám cung nữ cũng đều chạy trốn sạch sẽ, nhưng hai vị công chúa tuổi còn nhỏ không hiểu cái gì hết.

Chu Do Kiểm nhìn thoáng qua nữ nhi, trong mắt tràn đầy yêu thương, nhưng lại tràn đầy thống khổ. Trong loạn quân, tao ngộ của nữ nhân khó có thể tưởng tượng, hắn không muốn nữ nhi nhỏ tuổi rơi vào trong tay binh lính phản quân bị làm nhục, thở dài nói: "Con vì sao lại sinh ra trong nhà ta!"

Nói xong, chém một kiếm về phía trưởng công chúa.

Một kiếm này nếu như chém trúng, Độc Tí Thần Ni liền phải ra đời.

Tuy nhiên...

Chuyện quỷ dị đã xảy ra.

Một kiếm này vừa mới vung lên giữa không trung, liền cảm giác bị cái gì đó vô hình ngăn cản.

Bất luận hắn dùng bao nhiêu khí lực, thanh kiếm kia đều không cách nào tiến về phía trước được nửa phần.

"Ơ?"

Chu Do Kiểm giật mình: "Ai? Ai đang cản kiếm của trẫm?"

Không ai trả lời!

Chỉ có Trường Bình công chúa Chu Mỹ Xúc và Chiêu Nhân công chúa ở trước mặt, dùng ánh mắt kinh khủng nhìn hắn.

Chu Do Kiểm: "Ai? Rốt cuộc là ai?"

Vương Thừa Ân: "Chẳng lẽ là thần tiên ra tay?"

Chu Do Kiểm đột nhiên bừng tỉnh, đúng vậy, không lâu trước đây còn tận mắt chứng kiến thần tiên thả xuống một tấm tiên gia bảo kính khổng lồ ở cửa thành Nam, hiện tại vô duyên vô cớ cản trở kiếm của mình, ngoại trừ thần tiên, cũng không có khả năng là thứ khác.

Chu Do Kiểm nhịn không được ngửa trời gầm rú: "Thượng tiên! Ngươi trợ giúp phản quân đoạt giang sơn của trẫm, hiện tại vì sao lại muốn ngăn cản trẫm giết nữ nhi của mình? Ngươi có biết nữ nhân trong loạn thế thê thảm bao nhiêu không? Rốt cuộc là

muốn cứu họ, hay là muốn hại họ?"

Bầu trời yên tĩnh, không có bất kỳ thứ gì đáp lại.

Chu Do Kiểm vung kiếm lần nữa, lại chém xuống một kiếm với trưởng công chúa.

Tuy nhiên vẫn như lần trước, thứ vô hình kia ngăn cản kiếm của hắn, bảo vệ hai tiểu cô nương.

Chu Do Kiểm biết, thần tiên muốn bảo vệ hai tiểu cô nương này là quyết tâm rồi.

Hắn cũng không chém nữa, quay đầu bỏ chạy.

Vương Thừa Ân vội vàng đuổi theo: "Hoàng thượng, ngài còn muốn đi đâu?"

Chu Do Kiểm cắn răng nói: "Đi chết!"

Vương Thừa Ân giật nảy mình: "Hoàng thượng, hoàng thượng đừng mà."

Chu Do Kiểm làm như không nghe thấy, nhấc chân chạy ra ngoài.

Kỳ thật hắn cũng không biết có thể đi nơi nào, người ta ở trong lúc bàng hoàng như vậy, liền sẽ muốn chạy lên chỗ cao, mà cách hậu cung gần nhất, không cần phải nói chính là Vạn Tuế sơn.

Chu Do Kiểm nhấc chân chạy về phía Vạn Tuế sơn, vừa chạy vừa nói: "Vì mất giang sơn, không mặt mũi nào nhìn tổ tông, không dám chết ở chính tẩm. Trẫm nhớ trên đỉnh Vạn Tuế sơn có một cây cổ thụ cong queo, trẫm muốn đến đó treo cổ."

Vương Thừa Ân giật mình, ở phía sau đuổi theo sát.

Chu Do Kiểm chạy như bay lên núi, chỉ thấy trên Vạn Tuế sơn

yên tĩnh, không nhìn thấy người, chỉ có thể nhìn thấy từng đường ống nước, từ nhà máy nước trên đỉnh núi kéo dài xuống, thông đến hoàng cung, cùng với phủ đệ của các quan lại trong kinh thành.

Cây cổ thụ cong queo trong ký ức của hắn, vậy mà không thấy đâu!

Nói chính xác, là bị chặt, nơi vốn nên mọc cây cổ thụ cong queo, hiện tại biến thành một nhà máy nước...

Chương 1414: Sống còn khó hơn chết

Cây cổ thụ thân nghiêng mà Chu Do Kiểm yêu thích nhất, vốn dĩ mọc trên đỉnh núi Vạn Tuế Sơn.

Trùng hợp thay, nhà máy nước này cũng cần được xây dựng trên nơi cao nhất, càng cao thì càng thuận tiện cho việc cung cấp nước xuống núi.

Vì vậy, cái cây đáng thương đó đã bị đốn hạ.

Đối diện với một nhà máy mới toanh, Chu Do Kiểm vô cùng buồn bã.

Thật là quá vô lý!

Trẫm muốn treo cổ tự vẫn trên cây yêu thích của mình cũng không được sao?

Xung quanh yên tĩnh, không thấy bóng dáng công nhân nào, nhà máy hiện đang trong "trạng thái nghỉ lễ".

Vương Thừa Ân: "Hoàng thượng, hay là... chúng ta đừng treo nữa?"

Chu Do Kiểm: "Chắc chắn còn có nơi khác có thể treo cổ tự tử, nhất định là có."

Vương Thừa Ân: "Chuyện này không cần phải cố chấp như vậy đâu."

Chu Do Kiểm chẳng thèm để ý, ánh mắt liếc sang một bên, một

đường ống nước rất to đang treo lơ lửng trên không trung phía trước.

Chẳng phải nó cũng giống như một cái cây cổ thụ thân nghiêng sao?

Hắn lấy ra dải lụa trắng đã chuẩn bị từ trước, ném lên đường ống nước...

Đúng lúc này, cổng nhà máy nước đột nhiên mở ra từ, Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt mỉm cười bước ra: "Chu Do Kiểm, sao lại vội vàng muốn chết như vậy?"

Chu Do Kiểm giật mình quay đầu lại nhìn, hắn không quen biết Lý Đạo Huyền, nhưng hắn có thể nhận ra người này nhất định không phải người thường, y dám trực tiếp gọi tên mình, đối mặt với mình mà vẫn bình tĩnh ung dung như vậy.

Chu Do Kiểm: "Ngươi là ai?"

Lý Đạo Huyền phủi phủi bộ y phục hiệp sĩ của mình: "Người qua đường tiện tay giúp đỡ."

Ai mà tin y chỉ là người qua đường chứ, nếu y thực sự là người qua đường, sao có thể trực tiếp gọi tên trẫm. Chu Do Kiểm nói: "Trẫm hiện tại muốn treo cổ tự tử ở đây, nếu ngươi không có việc gì thì đừng làm phiền trẫm nữa."

Lý Đạo Huyền: "Ngươi là một kẻ nhu nhược."

Chu Do Kiểm nổi giận: "To gan, trẫm nhu nhược ở chỗ nào? Trẫm ngay cả cái chết cũng không sợ, sao có thể dùng hai chữ nhu nhược để hình dung? Trẫm hiện tại không sợ bất cứ điều gì."

Lý Đạo Huyền: "Thực ra ngươi rất sợ, ngươi sợ phải đối mặt với sự chế giễu của mọi người khi sống tiếp, sợ phải đối mặt với cuộc sống không thể thích nghi, sợ phải đối mặt với sự thấp hèn

sau khi mất đi ngôi vị hoàng đế, sợ trở thành một người bình thường... Ngươi quá sợ hãi, cho nên ngươi mới muốn chết. Chết đi là có thể giải thoát cho tất cả, chết đi sẽ rất nhẹ nhõm."

Chu Do Kiểm: "..."

Hắn nhất thời không nói nên lời, bởi vì hắn không thể phản bác.

Lý Đạo Huyền: "Chu hoàng hậu, thái tử, công chúa của ngươi, ta đều đã cho người bảo vệ họ, hiện tại bọn họ đều không sao cả, đều đang sống rất tốt. Cuộc sống sau này của bọn họ, rất có thể sẽ không còn được hưởng vinh hoa phú quý nữa, bọn họ sẽ rất vất vả. Nhưng mà, những vất vả này, kỳ thực người bình thường vẫn luôn trải qua, cũng không có gì to tát."

Nói đến đây, Chu Do Kiểm vô cùng kinh ngạc: "Ngươi cho người bảo vệ họ? Ngươi...ngươi là thủ lĩnh của phản quân?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Không, phản quân không có thủ lĩnh, ít nhất là hiện tại không có. Mọi người tuy nghe lời ta hành sự, nhưng ta không phải là thủ lĩnh, ta thậm chí còn không thuộc về thế giới này."

Chu Do Kiểm giật mình, thầm nghĩ: Không thuộc về thế giới này, vậy chẳng phải là...Thần?

"Thì ra là ngươi!"

Chu Do Kiểm đột nhiên hiểu ra, sắc mặt cũng tái nhợt.

Vương Thừa Ân cũng bị dọa sợ, "bịch" một tiếng quỳ xuống.

Lý Đạo Huyền thản nhiên nói: "Chu Do Kiểm, những năm qua, ngươi vẫn luôn rất cần cù, muốn làm một vị hoàng đế tốt, điều này ta biết."

Chu Do Kiểm: "!"

Lý Đạo Huyền: "Đáng tiếc, ngươi đã cần cù sai hướng, bởi vì năng lực có hạn, ngươi càng cần cù, thiên hạ này càng tồi tệ."

Chu Do Kiểm nghiến răng nghiến lợi nói: "Chẳng lẽ không phải là do ngươi giở trò quỷ quái, nên thiên hạ này mới trở nên tồi tệ như vậy sao? Nếu như không có ngươi, trẫm đã bình định được Kiến Nô, quét sạch lưu khấu, hiện tại đã thái bình thịnh thế rồi."

Lý Đạo Huyền cười lắc đầu: "Nếu không có ta ra tay tương trợ, Đại Minh triều sớm đã vô phương cứu chữa rồi. Lưu khấu sẽ lật đổ Đại Minh triều, Sấm Vương Lý Tự Thành sẽ công phá kinh thành. Kiến Nô sẽ nhân cơ hội đó đánh bại Sấm Vương, trở thành chủ nhân mới của thiên hạ, Đại Minh triều sụp đổ, biến thành Đại Thanh triều."

Chu Do Kiểm: "!!!"

"Không tin?" Lý Đạo Huyền mỉm cười phất tay một cái, trên không trung vèo một cái rơi xuống một chiếc máy tính bảng, sau đó màn hình sáng lên, chiếu một bộ phim truyền hình, chính là [Hí Thuyết Càn Long] phiên bản Trịnh Thiếu Thu.

Lý Đạo Huyền nói: "Ngươi xem, đây là một trăm năm sau, thiên hạ sẽ trở thành như thế này."

Chu Do Kiểm nhìn chăm chú, không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Trong TV, Trịnh Thiếu Thu đang du ngoạn Giang Nam, trêu chọc Triệu Nhã Chi!

Điều này thật sự quá sốc.

"Thiên hạ, thật sự sẽ bị Kiến Nô cướp mất sao?"

Lý Đạo Huyền thậm chí không cần phải trả lời câu hỏi của

hắn, bởi vì nội dung được phát trong "tiên gia bảo kính" tuy là phim truyền hình giả, nhưng Chu Do Kiểm lại tin chắc không nghi ngờ.

Lý Đạo Huyền: "Ta đến thế giới này một chuyến, chính là để tránh cho thế giới trở nên như vậy. Ngươi nói ta đang giở trò quỷ quái? Kỳ thực là ngươi vẫn luôn phá đám ta! Ta đang cố gắng để thế giới trở nên tốt đẹp hơn, còn ngươi lại đang cố gắng để thế giới trở nên tồi tệ hơn."

Chu Do Kiểm ngồi phịch xuống đất...

Những lời này của Lý Đạo Huyền còn khiến hắn khó chịu hơn cả giết chết hắn.

Hắn vẫn luôn cho rằng mình là một vị minh quân, đã cứu vớt Đại Minh triều đang bên bờ vực thẳm, chỉ là cuối cùng trong vấn đề tấn công Liêu Đông có hơi cố chấp một chút, liền bị kẻ gian lợi dụng, mắng hắn là hôn quân, phát động phản loạn.

Nhưng hắn không ngờ, ngay từ đầu mình đã sai rồi, vẫn luôn đứng ở phía đối lập với chính nghĩa.

Không có gì đau khổ hơn là cả đời người bị người khác phủ nhận.

Khi Chu Do Kiểm đối mặt với người có địa vị thấp hơn mình, là người cố chấp không chịu nhận sai, nhưng khi đối mặt với thần tiên có thể biết trước biết sau, thần thông quảng đại, hắn ta lại không cố chấp như vậy, có lẽ là do thân phận địa vị thay đổi, mang đến sự thay đổi về mặt tình cảm.

Giống như cha bạn rất cố chấp trước mặt bạn, nhưng trước mặt ông nội bạn, ông ấy sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Hắn ta oà lên khóc, hai tay ôm đầu: "Không thể nào, đây không phải là sự thật, không thể nào... Trẫm không tệ như vậy, trẫm rõ

ràng không tệ như vậy, trẫm là minh quân, là minh quân mà."

Lý Đạo Huyền: "Khóc cũng vô dụng! Chết cũng vô dụng! Đừng trốn tránh nữa!"

Chu Do Kiểm: "Vậy trẫm nên làm gì bây giờ?"

"Lao động cải tạo!" Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Mặc dù ngươi làm việc trái với lẽ thường, gây ra một số tổn hại cho toàn xã hội, nhưng ngươi không có ý đồ chủ quan, trong thâm tâm vẫn muốn quản lý đất nước thật tốt, chỉ là do năng lực kém cỏi và nhiều nguyên nhân khác gây ra. Ngươi cần phải chịu trách nhiệm gián tiếp cho những bách tính phải tha hương cầu thực, cho nên ta phán ngươi lao động cải tạo mười năm, trong mười năm này, ngươi cần phải học cách làm người một lần nữa. Cảm nhận hương vị của lao động, trải nghiệm cuộc sống của người bình thường." (P/s: Hoàng đế cuối cùng của triều đại nhà Thanh là Phổ Nghi cũng bị kết án lao động cải tạo mười năm, cho nên ở đây ta cho Chu Do Kiểm mười năm, cái này gọi là [Lấy sử làm gương].)

Chu Do Kiểm: "..."

Lý Đạo Huyền: "Sống, còn khó hơn chết. Nếu ngươi không phải là kẻ hèn nhát, hãy sống sót, dùng chính trải nghiệm của bản thân để cảm nhận xem thế giới mới nên có hình dáng như thế nào."

Chương 1415: Nhập chủ kinh thành

Chu Do Kiểm khóc nấc lên.

Vương Thừa Ân đứng bên cạnh cũng lau nước mắt, kỳ thực lão thái giám trung thành này đã sớm nghĩ kỹ, nếu như hoàng thượng muốn thắt cổ tự vẫn, ông ta cũng sẽ đi theo chủ tử.

Hoàng thượng bây giờ từ bỏ tự sát, Vương Thừa Ân cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, trên đường núi lại có một người chạy lên, trông có vẻ hốt hoảng, chính là Cẩm Y Vệ thiên hộ, Mễ Thanh Ly.

Hắn vừa chạy vừa kêu lớn: "Hoàng thượng, hoàng thượng xin bớt giận!"

Lên đến đỉnh núi, hắn nhìn kỹ, mới phát hiện Chu Do Kiểm và Vương Thừa Ân đang khóc, Thiên Tôn đang đứng trước mặt hai người bọn họ không xa, trước cửa xưởng nước máy, vẻ mặt điềm tĩnh.

Mễ Thanh Ly mừng rỡ, lập tức hiểu được nơi này đã xảy ra chuyện gì, vội vàng chắp tay về phía Lý Đạo Huyền: "Đa tạ Thiên Tôn!"

Chu Do Kiểm bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về phía Mễ Thanh Ly: "Ngươi, tên Cẩm Y Vệ này, ngươi vậy mà..."

Mễ Thanh Ly tỏ ra khó xử: "Hoàng thượng, vi thần gia nhập nghịch đảng, chỉ để bảo vệ tính mạng của ngài."

Chu Do Kiểm: "..."

Lý Đạo Huyền phất tay: "Mễ Thanh Ly! Chu Do Kiểm và Vương Thừa Ân tạm thời giao cho Thần Thuẫn Cục phụ trách, còn có gia quyến của hắn, đều do Thần Thuẫn Cục quản lý, sau khi việc này kết thúc, Thần Thuẫn Cục sẽ đưa bọn họ đến trại cải tạo chuyên dụng để quản thúc."

Mễ Thanh Ly dè dặt hỏi: "Tiểu nhân mạo muội hỏi một câu, hoàng thượng bị phán... bao nhiêu năm?"

Lý Đạo Huyền mỉm cười, không nói.

Vương Thừa Ân lại tiếp lời: "Thần tiên ông ấy vừa rồi nói... mười năm."

Mễ Thanh Ly mừng rỡ: "Mười năm sao? Tốt quá! Chỉ là mười năm, cũng không nhiều."

Chu Do Kiểm: "???"

Mễ Thanh Ly: "Hoàng thượng, ngài năm nay còn chưa đầy ba mươi tuổi, cho dù cải tạo mười năm ra tù, cũng mới chỉ bốn mươi tuổi, không có vấn đề gì lớn. Hơn nữa cải tạo ở thôn Cao Gia cũng không phải là phán mười năm nhất định sẽ là mười năm, ngài chỉ cần biểu hiện tốt, còn có thể được giảm án tha tù trước thời hạn."

Chu Do Kiểm: "???"

Mễ Thanh Ly nói: "Vi thần nguyện ý cùng hoàng thượng vào tù, cùng nhau cải tạo, hỗ trợ hoàng thượng, sớm ngày ra tù, khôi phục thân tự do."

Chu Do Kiểm có vẻ ngơ ngác: "Cả triều văn võ, đều bỏ trẫm mà đi, không ngờ, cuối cùng người sẵn lòng ở bên cạnh trẫm, lại là một tên phản đồ đã gia nhập nghịch đảng?"

Vương Thừa Ân: "Còn có nô tài nữa ạ."

Chu Do Kiểm thở dài, ngẩng đầu lên, vẻ mặt hoang mang...

...

Cánh cửa kinh thành đã mở!

Nó đương nhiên không phải tự mở, là Tào Hóa Thuần mở.

Nhưng mà, cảnh tượng phản quân ào ạt tiến vào thành như trong tưởng tượng cũng không xảy ra.

"Để phòng ngừa quấy nhiễu bách tính! Quân đội không được phép toàn bộ tiến vào thành."

"Mỗi lộ quân phái năm trăm người vào thành, duy trì trật tự trong thành."

"Binh sĩ vào thành nghiêm cấm xông vào nhà dân!"

"Nghiêm cấm cướp bóc."

"Nghiêm cấm tự tiện lấy bất kỳ tài vật nào."

Các vị tướng lĩnh quân đội đều đang ba lần dặn dò, nhiều lần lặp lại quân kỷ với người dưới trướng mình.

Tuy dân đoàn thôn Cao Gia từ sớm đã trải qua thẩm tra tư tưởng, giáo dục đạo đức nghiêm ngặt, nhưng nơi này là kinh thành, quan lại giàu có nhiều như lông trâu, của cải trong thành cũng cực kỳ nhiều, chỉ sợ binh sĩ bị tiền tài che mờ mắt.

Lý Đạo Huyền biết rất rõ, trong lịch sử chân chính, sau khi Sấm Vương Lý Tự Thành đánh vào kinh thành, gần như là một đêm đã hỏng...

Tại sao?

Chẳng phải là bị quyền lực và tiền tài, che mờ mắt, che lấp trái tim.

Đó là một loại tâm lý "A, ta trải qua thời gian dài phấn đấu, rốt cuộc đã đoạt được thiên hạ, từ hôm nay trở đi, không còn ai có thể tru di cửu tộc ta, chỉ có ta mới có thể tru di cửu tộc người khác".

Hỏng ngay lập tức!

Thế giới chính là vận hành như vậy!

Lúc chưa thành công, tất cả mọi người đều đoàn kết lại, vì mục tiêu tốt đẹp và lý tưởng cao cả mà chiến đấu.

Một khi thành công, sợi dây dễ dàng bị tháo gỡ, lý tưởng cao cả cũng dễ dàng bị quyền lực và dục vọng làm cho lệch lạc.

Cho nên, Lý Đạo Huyền phải trấn áp cục diện, phòng ngừa người của thôn Cao Gia cũng nhanh chóng tha hóa.

Mở nắp hộp tạo cảnh, để cho đám mây thấp mang tính biểu tượng của mình lơ lửng trên bầu trời kinh thành, thậm chí dứt khoát đeo Găng tay Vô cực, cố ý đặt một tay lên mép hộp, chỉ có nửa bàn tay thò vào trong hộp.

Làm như vậy, toàn bộ người trong kinh thành đều có thể nhìn thấy, trên bầu trời đang lơ lửng một đám tiên vân kỳ quái, trong tầng mây có thể nhìn thấy một bàn tay vàng kim lúc ẩn lúc hiện...

Người của thôn Cao Gia hoan hô: "Tay của Thiên Tôn!"

"Thiên Tôn đích thân đến tọa trấn kinh thành."

"Thiên Tôn phù hộ!"

Có Thiên Tôn ở đây, không ai dám trái pháp luật, vi phạm quân lệnh.

Quân đội thôn Cao Gia chia làm mấy đường, trật tự chỉnh tề tiến vào thành.

Trong thành yên tĩnh, những văn võ bá quan, thị vệ thái giám, thương nhân bách tính vừa rồi còn xem kịch trên tường thành, bây giờ đều trốn về nhà.

Trong lòng bọn họ vẫn sợ...

Nhưng rất nhanh liền không sợ nữa, quân đội phái Chúng Trị tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với trong tưởng tượng của bọn họ, sau khi vào thành không những không phá hoại trật tự, ngược lại còn đang duy trì trật tự. Trên mỗi góc đường, đều có một đội binh sĩ đứng, mỗi một ngã tư đường, đều dựng lên "Trạm giúp đỡ bách tính" tạm thời.

Có một binh sĩ dân đoàn bởi vì ngày thường quen lớn tiếng, lúc nói chuyện với một bách tính không khống chế được âm lượng, dọa bách tính khóc, ngay tại chỗ bị tiểu đội trưởng mắng một trận, ngược lại làm cho bách tính kia cảm thấy xấu hổ, vội vàng nói đỡ cho tiểu đội trưởng: "Không phải lỗi của binh sĩ kia, chỉ là ta nhát gan, ngươi đừng làm khó hắn nữa."

Nhóm nhân vật đại diện như Chu Duật Kiện, Chu Do Tung, Chu Tồn Cơ, Chu Do Xu, Trần Thiên hộ, Bát Địa Thỏ, thì dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới trước hoàng cung.

Thị vệ canh giữ cửa cung đã sớm chạy trốn, cửa cung mở toang.

Mấy người nhẹ nhàng đi vào hoàng cung.

Hành lang và lối đi trong cung cũng bừa bộn, trên mặt đất có đồ vật cung nữ thái giám đánh rơi lúc chạy trốn, trong đó không ít là bảo vật...

Chu Tồn Cơ thuận tay nhặt một khối ngọc trên mặt đất, cười

cười lắc đầu: "Khối ngọc này ít nhất cũng đáng giá trăm lượng bạc, cứ như vậy bị tiện tay vứt trên mặt đất."

Chu Duật Kiện: "Chắc là cung nữ nào đó từ trong tẩm cung của chủ tử lén lấy ra, muốn mang theo chạy ra khỏi cung, chỉ là trên người mang quá nhiều đồ, liền rơi ra ngoài."

Chu Do Tung: "Cung nữ thái giám kỳ thật cũng rất đáng thương, có thể mang theo chút tài vật trốn ra ngoài bắt đầu cuộc sống mới cũng tốt."

Mọi người đều chấp nhận!

Đúng lúc này, Bát Địa Thỏ vèo một cái nhảy tới, từ trong tay Chu Tồn Cơ đoạt lấy miếng ngọc kia, cười hắc hắc nói: "Miếng ngọc này tuy là ngươi nhặt được, nhưng bây giờ nó thuộc về ta."

Chu Tồn Cơ: "Này, thôn Cao Gia nghiêm cấm tư tàng chiến lợi phẩm, ngươi lấy nó đi sẽ bị Thiên Tôn xử lý đấy."

"Tư tàng?" Bát Địa Thỏ cười: "Ta không tư tàng, ta muốn lấy đi chia cho người nghèo."

Chu Tồn Cơ cười mắng: "Muốn chia cho người nghèo, cũng không phải cứ tùy tiện lấy đi chia như vậy, như vậy là phạm sai lầm, biết không? Ngươi phải đăng ký nộp lên thôn khố, sau đó xin thôn khố, lấy ra rồi mới được đi chia!"

"A? Phiền phức như vậy sao?" Bát Địa Thỏ: "Đây chẳng phải là vô ích sao? Tăng thêm quy trình, kết quả cũng như vậy."

Chu Do Tung cười nói: "Quy trình như vậy là cần thiết, bởi vì... không phải ai cũng là Thỏ gia ngươi, ngươi có thể làm được không có chút tư tâm nào, nhưng người khác thì không. Nếu vật này ở trong tay người khác chuyển một vòng, không trải qua quy trình vừa rồi, cuối cùng có thể sẽ không đến tay người nghèo."

Chương 1416: Thiên hạ là của các ngươi

Bát Địa Thỏ ra vẻ hiểu mà không hiểu, cũng lười đi hiểu cho rõ, dù sao những người có học đều nói như vậy, thì cứ làm theo thôi.

Lấy ra một cái túi lớn, ném miếng ngọc vào trong: "Nào nào nào, mọi người nhặt được tài vật gì thì đều ném vào đây, rồi cùng nhau nộp vào thôn khố. Mấy hôm nữa ta lại đến thôn khố xin lấy ra, hì hì."

Mọi người đều cười: "Chỉ có Thỏ gia ngươi là xin được ra thôi, người khác đều không dám xin những thứ này đâu, hahaha."

Đám người tiếp tục đi vào trong…

Dọc đường có thể thấy các cung điện đều bị cung nữ, thái giám cướp phá qua, một mảnh hỗn loạn, đồ giá trị bị lấy đi không ít, cũng có không ít không kịp lấy đi.

Thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy trên mặt đất có một hai cỗ thi thể, hiển nhiên là vì tranh đoạt tài vật mà tự tàn sát dẫn đến.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người không khỏi ngẩng đầu nhìn thoáng qua bàn tay vàng lúc ẩn lúc hiện trên bầu trời, thầm nghĩ: Thiên Tôn từ trước đến nay, cực kỳ coi trọng giáo dục đạo đức của dân đoàn, nếu không phải như thế, không chừng người của chúng ta hiện tại đang ở trong hoàng cung, vung đao giành giật tài vật, sau đó tự tàn sát, một mảnh hỗn loạn.

Thiên Tôn thật sự có tầm nhìn xa trông rộng.

Đám người tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng đi tới Hoàng Cực điện.

Vừa đi đến đây, liền thấy Thái tử Chu Từ Lãng "quỳ nghênh ở cửa bên trái", bên cạnh còn có Vĩnh Vương Chu Từ Quýnh, Định Vương Chu Từ Hoán. Ba huynh đệ "mặc áo rách dân gian, trên mũ cũng dán chữ thuận dân".

Mọi người ngẩn người, không biết nên làm như thế nào.

Liền thấy Mễ Thanh Ly từ xa chạy tới, giơ lệnh bài về phía bọn họ: "Tôi là đặc công của Thần Thuẫn Cục! Mễ Thanh Ly! Tuân lệnh Thiên Tôn, đưa gia quyến Chu Do Kiểm đến Thần Thuẫn Cục thống nhất quản lý."

Chu Tồn Cơ: "A? Ta có tính là gia quyến của Chu Do Kiểm không?"

Chu Do Tung: "Hình như ta cũng tính?"

Chu Duật Kiện nhún vai: "Gia quyến nhà hắn nhiều lắm."

Mọi người đều cười…

Mễ Ly Thanh nói: "Đừng nói đùa nữa, mọi người đều biết. Gia quyến mà Thiên Tôn nói, chính là mấy người dòng chính kia, vợ con gái gì đó, đã phân gia đều không tính. Mọi người cứ bận việc của mình đi, ta đưa mấy đứa nhỏ này đi trước."

Mọi người đang không biết xử lý ba đứa trẻ này như thế nào, có người đến tiếp nhận đương nhiên là tốt nhất, mắt nhìn Mễ Thanh Ly đưa ba người đi, lúc này mới bước vào Hoàng Cực điện.

Nơi này là chỗ triều đình Đại Minh khai triều hội, ngày thường có thể thấy văn võ bá quan ở đây đấu khẩu, thậm chí có người đánh nhau trên điện, nhưng hiện tại lạnh tanh, không gian rộng mấy trăm mét vuông, chỉ có vài con mèo cung đi loanh quanh, nhìn

thấy có người đến, một con mèo mập màu cam nhát gan thoắt một cái đã chui vào hang mèo.

Mấy người nhìn trái nhìn phải, Trần Thiên hộ dẫn đầu lên tiếng: "Hiện tại tình huống như vậy, phải làm sao? Chu Do Kiểm bị chúng ta lật đổ, văn võ bá quan hiện tại cũng trốn trong nhà không dám ra, tiếp theo chúng ta phải làm sao đây? Phải lập một tân quân mới sao?"

"Tân quân hay không, kỳ thực không quan trọng." Chu Duật Kiện nói: "Rất rõ ràng, tiếp theo không thể là độc trị, nhất định phải là chúng trị."

Chu Do Tung nói: "Thiên Tôn cũng tự mình nói, hoàng đế do ai làm không quan trọng, nhưng chế độ chính trị hoàng đế một lời quyết định, không thể tiếp tục."

Bát Địa Thỏ: "Cái này đã vượt quá kiến thức của ta rồi, các ngươi nghị, các ngươi nghị đi! Nghị xong rồi giao cho Thiên Tôn xem qua, không phải là được rồi sao?"

Lời này vừa nói ra, mấy vị đều chấp nhận: "Được, cứ làm như vậy. Chúng ta cùng nhau nghị sự, cái này gọi là chúng trị. Nghị ra việc, giao cho Thiên Tôn phê duyệt, là tốt nhất."

Tuy nhiên, bọn họ vừa dứt lời, liền thấy kim tuyến Thiên Tôn trên ngực Chu Duật Kiện mở miệng cười nói: "Không được, chỉ có mấy người các ngươi nghị, nghị xong rồi lại giao cho ta ra quyết định, vậy có gì khác biệt bản chất so với Lục bộ thượng thư nghị sự xong rồi giao cho hoàng đế ra quyết định?"

Trần Thiên hộ: "Đương nhiên là có khác biệt rồi, Thiên Tôn ngài là thần tiên, ngài biết trước 500 năm, biết sau 500 năm, giữa còn biết thêm 500 năm, ngài sẽ không sai, giao cho ngài ra quyết định, có thể tránh cho chúng tôi đi đường vòng."

"Hahaha!"

Thiên Tôn sợi bông trên ngực Trần Thiên hộ cũng cười ha hả: "Ta đến tam sơn ngũ nhạc du ngoạn, các ngươi cũng chờ ta đến quyết định sao?"

Mọi người: "..."

Thiên Tôn sợi bông trên ngực Bát Địa Thỏ cũng mở miệng: "Ta bế quan tu luyện, các ngươi cũng giữ chính sự chờ ta sao? Vậy chẳng phải là khôi phục lại kiểu cũ của triều Gia Tĩnh?"

Mọi người: "..."

Kim tuyến Thiên Tôn trên ngực Chu Tồn Cơ cũng mở miệng: "Thiên hạ này, chung quy là của các ngươi, là của bách tính, không phải của ta! Ta có thể giúp các ngươi một lúc, nhưng sẽ không giúp các ngươi cả đời. Cái mà các ngươi cần thiết lập, là một chế độ chúng trị có thể vận hành bình thường kể cả khi không có ta, mà không phải biến độc trị của hoàng đế, thành độc trị của Thiên Tôn."

Một câu nói khiến tất cả mọi người đều ngẩn người.

"Các ngươi hãy suy nghĩ nhiều hơn, đừng vội vàng quyết định." Lý Đạo Huyền: "Ta ở trên trời nhìn, cũng chỉ là nhìn… thiên thư mà các ngươi đã xem đã đủ nhiều, ta không muốn nói thêm nửa lời vô nghĩa."

Nói xong, tất cả kim tuyến Thiên Tôn, ngân tuyến Thiên Tôn, sợi bông Thiên Tôn, đều im lặng.

Để lại mấy người hai mặt nhìn nhau …

Mấy giây sau, Chu Tồn Cơ mới nói: "Các ngươi biết đấy, ta là một tên công tử bột, phế vật, ta kỳ thực không hiểu cái gì hết, muốn trị quốc cái gì đó, thực sự không phải việc của ta… Ta sẽ trở

về Thiểm Tây một chuyến, gọi những người đọc sách chân chính bên kia đến hiến kế."

Trần Thiên hộ cũng nhe răng cười: "Ta chỉ là một diễn viên mà thôi, ta cũng cần tìm một ít người có học vấn đến đưa ra ý kiến."

Bát Địa Thỏ: "A? Bên kia Tứ Xuyên… các vị thổ ty, tuyên phủ sứ, đều có kinh nghiệm quản lý địa phương, ta phải hỏi ý kiến của bọn họ."

Chu Do Tung: "Người tài bên Hà Nam của ta cũng phải gọi đến."

Chu Do Toàn: "Đừng quên hệ thống quan lại cũ, cần phải thanh lý lại…"

"Oa, việc của chúng ta nhiều quá!"

"Làm không hết, hoàn toàn làm không hết!"

…

Ngày hôm sau, phái chúng trị phát bố thông cáo chung cho quan lại cũ của triều Minh: "Văn võ bá quan, ngày mai nộp danh sách nhậm chức, ba ngày sau yết kiến. Người nguyện ý làm quan sẽ được đề bạt dựa theo năng lực, người không muốn sẽ được trở về quê quán."

Mệnh lệnh vừa được ban bố, một số quan lại say mê con đường làm quan tranh nhau báo danh; một bộ phận quan lại có tâm lý chờ xem thì ẩn náu trong bóng tối lén lút quan sát sự biến hóa của thế giới này.

Ba ngày sau…

Các quan viên báo danh, mặc áo xanh đội mũ nhỏ quỳ rạp nghe điểm ở ngoài cửa Ngọ Môn. Những người ngày thường già

dặn, khôn khéo, nổi tiếng văn chương tài năng, nói năng lợi hại, hống hách ngạo mạn, đến lúc này đều rụt cổ cúi đầu, đứng như tượng gỗ. Cũng có người cạo đầu làm tăng, quấn khăn giả bệnh, đủ loại hình dạng xấu xí, bút mực không thể nào vẽ hết.

Thủ phụ Hạ Phùng Thánh, cũng lẫn trong đám quan viên.

Bên cạnh ông ta là Lương Thế Hiền.

Hai người đang xếp hàng, chờ phái chúng trị bên trong xem xong đơn báo danh của bọn họ, quyết định có tiếp tục cho bọn họ làm quan hay không.

Hạ Phùng Thánh hạ giọng nói: "Lương huynh, ngươi nói xem, lần này ta đến báo danh làm quan lại, còn có thể được làm nữa không?"

Lương Thế Hiền mỉm cười: "Hạ huynh, không phải ngươi một lòng muốn lướt sóng sao? Sao còn muốn làm quan?"

Hạ Phùng Thánh: "Vậy thì khác, ở trên chức vị mới có lương lĩnh, quan càng lớn, lương càng cao."

Hắn vừa dứt lời, liền nghe thấy bên trong vang lên giọng nói của Chu Duật Kiện: "Hạ Phùng Thánh, đến lượt ngươi..."

Chương 1417: Đến lượt ta rồi

Hạ Phùng Thánh nghe vậy thì tinh thần phấn chấn:

- A, Lương huynh, đến lượt ta rồi.

Lương Thế Hiền:

- Chúc mừng, chúc mừng.

Hạ Phùng Thánh cười hì hì:

- Không biết sẽ ban cho ta chức quan gì, chức Tể tướng thì ta không dám mơ, chắc chắn là người của phái Chúng Trị làm rồi, quan cũ như ta, có thể làm một chức quan nhàn hạ phẩm cấp thấp hơn một chút là tốt rồi.

Lương Thế Hiền:

- Mong là vậy…

Hạ Phùng Thánh vội vàng chạy vào:

- Tại hạ Hạ Phùng Thánh!

Hắn vừa vào điện, liền nhìn thấy các "lãnh đạo" của phái Chúng Trị đang ngồi thành một vòng tròn, ở giữa là một pho tượng Thiên Tôn, hơn nữa là loại tượng không có Thiên Tôn nhập vào, là tượng không có linh hồn, Chu Tồn Cơ, Chu Do Kiểm, Trần Thiên Hộ, Bát Địa Thỏ… lần lượt ngồi hai bên pho tượng.

Mỗi người đều cầm trong tay một tờ giấy, trên đó viết "hồ sơ đăng ký" của Hạ Phùng Thánh.

Bát Địa Thỏ là người xem xong đầu tiên, bởi vì hắn không biết chữ.

Hắn buông tờ giấy trên tay xuống, lắc đầu:

- Hạ Phùng Thánh, lý lịch của ông, chúng tôi đã xem xong.

Hạ Phùng Thánh vội vàng cười nịnh nọt:

- Không biết, hạ quan sau này…

- Sau này ông về quê dưỡng lão đi. - Chu Do Kiểm tiếp lời:

- Quốc gia mới của chúng ta, không cần một tên quan lại ăn không ngồi rồi.

Hạ Phùng Thánh:

- Cái gì? Này? Hạ quan… Hạ quan cũng không phải hoàn toàn ăn không ngồi rồi, hạ quan đã xây dựng xưởng phân bón, đứng ra tổ chức xây dựng xưởng nước máy, rất nhiều xưởng thép, xưởng điện kiểu mới ở ngoại ô kinh thành, gần đây còn đang xây dựng xưởng bóng đèn, xưởng quạt điện…

Chu Do Tung:

- Nói bậy, mấy thứ này đều là do Lương Thế Hiền làm mà.

Hạ Phùng Thánh:

- Nhưng mà, cũng có công lao đứng ra tổ chức của hạ quan mà.

- Ha ha ha! - Mọi người đều cười lớn:

- Lúc làm việc thì lười biếng không ra sức, lúc lập công thì đến tranh công lao của thuộc cấp, quan lại như ngươi, vẫn nên về quê dưỡng lão đi.

Hạ Phùng Thánh:

- …

Tức chết mất!

Hạ Phùng Thánh ủ rũ cúi đầu đi ra ngoài, đi ngang qua Lương Thế Hiền, thấp giọng thở dài:

- Lương huynh, ta không được nhận, phải về quê dưỡng lão rồi.

Lương Thế Hiền mỉm cười:

- Chúc mừng Hạ huynh, tuy rằng mất chức quan, nhưng mạng vẫn còn đó.

Hạ Phùng Thánh suy nghĩ kỹ một chút:

- Ơ? Cũng đúng! Lúc trước ta lười biếng, chẳng phải là vì muốn bảo toàn tính mạng sao? Hiện tại tuy mất chức quan, nhưng mạng vẫn còn, như vậy đã rất tốt rồi.

Nghĩ đến đây, đột nhiên hắn liền thông suốt, cười ôm quyền với Lương Thế Hiền:

- Lương huynh, ta về quê dưỡng lão đây, chúc huynh quan vận hanh thông.

Lương Thế Hiền:

- Núi xanh còn đó… nước biếc…

Lời còn chưa dứt, người bên trong đã gọi:

- Lương Thế Hiền, đến ngươi rồi!

Lương Thế Hiền vội vàng cáo lỗi với Hạ Phùng Thánh, chui

vào trong điện.

Lúc này Hạ Phùng Thánh ngược lại không vội đi nữa, lặng lẽ lẻn đến bên cửa, ghé tai vào cửa nghe lén, thầm nghĩ "Ta muốn xem xem Lương huynh có thể được chức quan gì, trước kia hắn là Thuận Thiên phủ thừa, lại là người được hoàng đế sủng ái, giúp hoàng đế kiếm được không ít tiền, việc này coi như là tâm phúc của Chu Do Kiểm, ở triều đình mới chắc chắn sẽ bị bài xích chứ? Ta đoán hắn sẽ bị giáng xuống làm quan thất phẩm hoặc là giống như ta phải về quê dưỡng lão… Haiz, Lương huynh, huynh cũng đừng quá đau lòng."

Hắn vừa nghĩ đến đây, liền nghe thấy Chu Do Kiểm bên trong nói:

- Lương đại nhân, ta thấy, chức Hộ bộ thượng thư này, ngoài ngươi ra không ai xứng đáng hơn.

Chu Do Tung:

- Đồng ý!

Trần Thiên Hộ:

- Tán thành!

Bát Địa Thổ:

- Được!

Thông qua toàn bộ…

Lương Thế Hiền mỉm cười:

- Vậy tại hạ xin nhận.

Hạ Phùng Thánh ở ngoài cửa "phốc" một tiếng phun ra một ngụm máu, mẹ kiếp!

Vừa sợ huynh đệ chịu khổ, lại sợ huynh đệ lái xe sang.

Tâm trạng của Hạ Phùng Thánh, thật phức tạp.

Hắn thất hồn lạc phách xoay người, loạng choạng đi ra ngoài, mới đi được vài bước, liền nhìn thấy phía trước có một người cũng đang loạng choạng giống như mình, cả người như bị rút hết sức lực, nhìn kỹ lại, thì ra là Binh bộ thượng thư Trần Tân Giáp.

Hạ Phùng Thánh:

- Trần đại nhân, sao ngài cũng loạng choạng thế?

Trần Tân Giáp:

- Thủ phụ đại nhân, ngài cũng loạng choạng sao?

Hạ Phùng Thánh cười khổ:

- Xem ra chúng ta đều bị cách chức rồi.

Hai người nắm tay nhìn nhau, nước mắt lưng tròng.

Hạ Phùng Thánh:

- Tân Binh bộ thượng thư sẽ là ai nhỉ?

Hai người đang nói chuyện, liền nhìn thấy "Cựu Binh bộ thượng thư Tôn Truyền Đình" đi tới, trên mặt mang theo nụ cười tự tin nhàn nhạt.

Trần Tân Giáp:

- Ơ kìa, Tôn đại nhân, ngài cũng đến à?

Tôn Truyền Đình cười nói:

- Ta đương nhiên phải đến rồi, ngồi trên ghế dự bị lâu như vậy rồi, cũng nên ra ngoài hoạt động một chút.

Trần Tân Giáp thấp giọng hỏi:

- Ngài đến ứng tuyển chức Binh bộ thượng thư?

Tôn Truyền Đình:

- Có ý định này.

Hạ Phùng Thánh và Trần Tân Giáp đồng thời lộ ra vẻ mặt "Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào!".

Nhưng mà, đúng lúc này, tên sĩ quan phái Chúng Trị vẫn luôn đứng ở Ngọ môn duy trì trật tự, đột nhiên hành quân lễ với Tôn Truyền Đình:

- Tôn hiệu trưởng! Chào ngài!

Tôn Truyền Đình mỉm cười vẫy tay với người nọ:

- Ồ, Tiểu Ngũ, tên nhóc ngươi năm đó nghịch ngợm muốn chết, bây giờ vậy mà đã làm sĩ quan rồi à.

Tên sĩ quan kia đỏ mặt:

- Đều là nhờ Tôn hiệu trưởng dạy dỗ tốt, bây giờ ta không còn là tên vô dụng không học vấn gì nữa rồi.

Tôn Truyền Đình cười nói:

- Ừm! Tốt!

Sĩ quan lui xuống.

Tôn Truyền Đình tiếp tục đi về phía trước, trên đường gặp phải các sĩ quan phái Chúng Trị, tất cả đều chào:

- Tôn hiệu trưởng!

- Xin chào Tôn hiệu trưởng!

- Sau khi rời khỏi trường quân sự Hoàng Bồ, đã lâu không gặp Tôn hiệu trưởng rồi.

- Tôn hiệu trưởng sức khỏe vẫn tốt chứ ạ?

- Hôm nào ta mang chút đặc sản đến thăm ngài.

Hạ Phùng Thánh và Trần Tân Giáp nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đều sa sầm:

- Ta đ*! Thì ra tên này là hiệu trưởng trường quân sự của đám phản nghịch? Trời ơi! Trời đất ơi!!!

Chốc lát sau, bọn họ nghe được, Tôn Truyền Đình tiếp nhận chức Binh bộ thượng thư, thống lĩnh binh mã thiên hạ.

Trần Tân Giáp nhịn không được nghĩ:

- Lư Tượng Thăng thì sao? Lư Tượng Thăng phải làm sao?

Hạ Phùng Thánh:

- Đúng vậy! Lư Tượng Thăng còn đang mang binh ở bên ngoài chưa trở về, đợi đến khi hắn trở về, nhìn thấy kinh thành đã thành ra bộ dạng này, hắn sẽ nghĩ như thế nào? Liệu có dẫn binh công thành hay không?

Hai người cũng biết, chuyện này không còn liên quan đến bọn họ nữa rồi.

Triều đình cũ đã sụp đổ, triều đình mới không có chỗ cho bọn họ, ngoại trừ về quê dưỡng lão, cũng không còn việc gì khác để làm, hồi hương thôi, hồi hương thôi!

Hai người rời khỏi kinh thành, mỗi người trở về quê nhà của mình.

Hạ Phùng Thánh là người Vũ Xương, Hồ Bắc, nhiều năm qua

sống ở kinh thành, đã lâu không về quê, lần này trở về Vũ Xương, trên đường chỉ thấy: Dân cư đông đúc, các thôn xóm gánh gồng đi lại, buổi trưa thì họp chợ, đến tối mới giải tán. Cảnh tượng thái bình, chỉ có thể thấy ở đây.

Cảnh tượng này so với tưởng tượng của hắn, bên ngoài kinh thành khắp nơi là lưu khấu, bách tính lầm than, quả thực là khác biệt một trời một vực.

Trở lại thành Vũ Xương, chỉ thấy ngay trung tâm thành, vậy mà lại xây dựng một pho tượng “Đạo Huyền Thiên Tôn” cao đến bảy tám trượng, bên ngoài được dát vàng, phản chiếu ánh mặt trời sáng chói.

Dưới chân pho tượng này còn dựng một tấm biển, "Sở vương Chu Hoa Điệp bỏ tiền trùng tu", lão Sở vương đã 70 tuổi, đang quỳ trước pho tượng, hai tay bưng một nén hương, thành kính cắm vào lư hương:

- Thiên Tôn phù hộ!

Hạ Phùng Thánh:

- Hả? Ơ? Thì ra, quê nhà của ta, đã sớm gia nhập phái Chúng Trị rồi? Ơ? Từ lúc nào vậy?

Chương 1418: Đại Biểu Được Tuyển Chọn Như Thế

Thôn Cao Gia, bản thôn!

Cao Nhất Diệp đang nhanh chóng thu dọn hành lý, động tác vô cùng thành thạo.

Tuy thân là Thánh Nữ, nhưng bên cạnh nàng không có nô bộc hay nha hoàn nào hầu hạ. Tứ đại thư ký năm xưa cũng sẽ không phục vụ nàng những việc nhỏ nhặt trong cuộc sống, mà chỉ giúp nàng xử lý công việc không liên quan đến sinh hoạt.

Nàng cũng không thích người khác hầu hạ.

Vừa nhét bộ y phục cuối cùng vào bọc, nàng đã nghe thấy tiếng lão thôn trưởng vang lên từ vọng lâu phía dưới: "Nhất Diệp! Nhất Diệp! Chưa chuẩn bị xong sao? Ôi trời! Nữ hài tử các ngươi thật phiền phức, mỗi lần ra khỏi cửa đều phải thu dọn cả buổi."

Cũng chỉ có lão thôn trưởng mới dám trách móc Thánh Nữ đại nhân như vậy, người khác nào dám.

Cao Nhất Diệp thò đầu ra từ ban công, cười nói: "Thôn trưởng gia gia, cháu đã rất nhanh rồi, ông đừng giục nữa, cháu xuống ngay đây."

Lão thôn trưởng vui vẻ cười ha hả: "Nhanh xuống đi."

Cao Nhất Diệp chạy xuống lầu, chỉ thấy một đám người đã chuẩn bị xuất phát.

Tam Thập Nhị, Đàm Lập Văn, Phương Vô Thượng, Từ Đại

Phúc...

Gần như toàn bộ thành viên thôn ủy hội đều xuất động, chỉ để lại một số ít người ở lại duy trì hoạt động cơ bản của thôn.

Đương nhiên, lão thôn trưởng không có chức vụ gì trong thôn ủy hội, ông ấy đi xem náo nhiệt.

Ngoài ra, trong đội ngũ còn có một số người kỳ lạ, ví dụ như La Lông Chân, người đã trở thành xưởng trưởng nhà xưởng giấy, Thạch Lão Tứ, tác giả viết "Cao Phiêu", Đằng Dật Phong - chủ thầu của huyện Trừng Thành...

"Xuất phát thôi!" Tam Thập Nhị cười nói: "Mọi người đã đến đông đủ, chúng ta có thể vào kinh rồi, đây gọi là 【Ước Xa Trị Trang】"

"Vào kinh thôi!"

Trong đám người, người cẩn thận nhất đương nhiên là Từ Đại Phúc - Cục trưởng Cục Hoả Khí, hắn cẩn thận hỏi: "Nói vậy, chúng ta cùng nhau vào kinh, rốt cuộc là muốn làm gì? Thành viên thôn ủy hội vào kinh còn có thể hiểu được, là đi xử lý chính vụ. Nhưng mà... những người như La Lông Chân, Thạch Lão Tứ, Đằng Dật Phong sao cũng đi theo? Bọn họ vào kinh có thể làm gì?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười với hắn: "Từ cục trưởng, lần này chúng ta vào kinh, không chỉ có một số công việc thực tế phải làm, mà còn phải tham gia một hội nghị."

"Hội nghị?" Từ Đại Phúc tò mò hỏi: "Hội nghị gì?"

Cao Nhất Diệp: "Đại hội đại biểu nhân dân."

"A?"

Cao Nhất Diệp chỉ vào những người như La Lông Chân, Thạch

Lão Tứ, Đằng Dật Phong... trong đội ngũ, cười nói: "Bọn họ là đại biểu nhân dân các ngành nghề, vào kinh để tham gia đại hội."

Từ Đại Phúc: "Ta cả ngày trốn trong Cục Hoả Khí không ra ngoài, cái gì cũng không biết, đại hội đại biểu nhân dân này, rốt cuộc là trò gì vậy?"

Cao Nhất Diệp mỉm cười giới thiệu: "Kỳ thực chính là các ngành nghề, tuyển chọn ra một số người có thể đại diện cho bách tính lên tiếng, tập hợp ý kiến của bách tính, mang đến hội nghị để đưa ra, sau đó mọi người thảo luận, cuối cùng quyết định có thực hiện hay không."

Từ Đại Phúc: "A? Vậy La Lông Chân đại diện cho cái gì?"

Cao Nhất Diệp: "Công nhân đó!"

Từ Đại Phúc: "Thạch Lão Tứ thì sao?"

Cao Nhất Diệp: "Là người làm công tác văn hoá."

Từ Đại Phúc: "Ta hiểu rồi, vậy Đằng Dật Phong đại diện chính là doanh nghiệp tư nhân."

Cao Nhất Diệp gật đầu: "Không sai, chính là như vậy."

Từ Đại Phúc nhỏ giọng lẩm bẩm: "Chúng ta ở đây thì còn tốt, những người này đều không có vấn đề. Nhưng những nơi khác, chỉ sợ đại biểu được chọn ra đều là hương thân sĩ tộc, đều là địa chủ lão gia."

"Không sai!" Tam Thập Nhị tiếp lời: "Đại biểu nhân dân các nơi, kỳ thực không có mấy người là bách tính chân chính, cơ bản đều là hương thân sĩ tộc."

Từ Đại Phúc: "Vậy ta không hiểu ý nghĩa của đại hội này lắm, bách tính vẫn không có quyền lên tiếng sao?"

Cao Nhất Diệp: "Kỳ thực không chỉ thúc không hiểu, đa số mọi người đều không hiểu lắm. Nhưng bất kể mọi người có hiểu hay không, Thiên Tôn cũng yêu cầu phải làm như vậy, cho dù bị nói là hình thức chủ nghĩa, hình thức này cũng phải tiến hành!"

Từ Đại Phúc: "???"

Tam Thập Nhị khẽ thở dài một tiếng: "Thiên hạ ngày nay, người có tri thức dù sao cũng là thiểu số, mười người thì có chín người mù chữ, bách tính ngay cả chữ cũng không biết, trong tình huống như vậy, muốn bách tính tham gia trị quốc, quả thực không thực tế. Từ một đám người mù chữ chọn ra một người mù chữ lên tiếng, kết quả chính là bọn họ cái gì cũng không nói. Cho nên bách tính cuối cùng vẫn chỉ có thể chọn ra người có học thức, có danh vọng để đại diện cho họ lên tiếng, mà người có học thức, có danh vọng, phần lớn đều là hương thân địa chủ."

Mọi người: "..."

Tam Thập Nhị: "Nhưng mà... Thiên Tôn đề xướng chính là chúng trị, mục tiêu cuối cùng của chúng trị, chính là muốn 'Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách', hiện tại thất phu không có năng lực trị quốc, nhưng sau này nhất định sẽ có một ngày. Chờ đến khi thất phu cũng có học thức, có năng lực trị quốc, đại biểu do bọn họ chọn ra, cũng sẽ không còn giới hạn ở hương thân sĩ tộc nữa. Cho nên hiện tại trước tiên hãy dựng hình thức lên! Chuẩn bị sẵn sàng cho tương lai. Đây gọi là 【Có Sẵn Không Lo】."

Lúc này Từ Đại Phúc mới miễn cưỡng hiểu được một chút.

Cao Nhất Diệp cười nói: "Giống như ta trước kia cái gì cũng không hiểu, nếu mọi người chọn ta ra quản lý, ta cái gì cũng không quản được. Nhưng hiện tại thì khác rồi, nếu để ta ra quản lý..."

Lão thôn trưởng cười to: "Ngươi cũng chỉ biết trộm bông vải thôi."

"Hahaha!"

Các thôn dân thế hệ trước đều cười phá lên.

Ngược lại những thôn dân mới lại cảm thấy vô cùng sợ hãi, những người này, ngay cả Thánh Nữ đại nhân mà cũng dám chế nhạo, chán sống rồi sao.

Cao Nhất Diệp: "Cái gì mà, hiện tại ta có thể quản rất nhiều việc rồi. Thôn trưởng gia gia đáng ghét!"

Lão thôn trưởng vui vẻ vuốt râu.

Cao Nhất Diệp rất nghiêm túc xem xét năng lực của mình, cuối cùng vẫn chịu thua: "Được rồi, ta quả thực cái gì cũng không hiểu. Nhưng thế hệ trẻ chúng ta ở thôn Cao Gia, cũng đã có một số người có học thức rồi, con trai của Tịch Bát thúc, Cao Sơn! Người quản lý hiệu sách Tân Thôn đó, hắn ta có chút học thức."

"Không sai." Tam Thập Nhị cười nói: "Hắn cũng được chọn làm đại biểu nhân dân, có điều không phải của thôn Cao Gia, mà là do các vị thư sinh học sinh ở phủ Diên An chọn, để hắn đại diện cho ý kiến của thư sinh học sinh. Hắn từ phủ Diên An xuất phát đi kinh thành, cùng chúng ta không đi cùng đường, ở kinh thành sẽ gặp được hắn ta, đây gọi là 【Tha Hương Ngộ Cố Tri】."

Mọi người: "Tam quản sự, đừng có lạm dụng thành ngữ nữa, hơn nữa cái này của ngươi căn bản không phải thành ngữ."

Tam Thập Nhị: "Hahaha? Chuyện này rất quan trọng sao?"

"Này này, xe lửa tới rồi!"

"Lên xe lên xe."

Đoàn người chen chúc lên xe lửa, lúc này mới phát hiện, trên xe còn có không ít người quen, từ Tây An tới có rất nhiều đại biểu

nhân dân, trong đó có đại biểu nhân dân do công nhân nhà xưởng Trường An chọn ra, lao động tiên tiến, Bân Thắng.

Lao động tiên tiến được chọn làm đại biểu nhân dân cũng không kỳ lạ, đây kỳ thực là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà, Bân Thắng còn có một thân phận khác, chính là Cục trưởng Cục Thần Thuẫn.

Con mẹ nó, đây căn bản không phải bách tính!

Tam Thập Nhị dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Bân Thắng, Bân Thắng ghé sát vào Tam Thập Nhị, nở một nụ cười gượng gạo, hạ giọng nói: "Chuyện này không thể trách ta, ta cũng không muốn được chọn, nhưng công nhân trong xưởng nhất định phải chọn ta, ta chung quy không thể nói cho bọn họ biết ta là mật thám chứ?"

Tam Thập Nhị dở khóc dở cười: "Nói cũng phải."

Chương 1419: Khai Hội Rồi

Khi Cao Nhất Diệp, Tam Thập Nhị cùng đoàn người đến trước cửa hoàng cung kinh thành.

Mới phát hiện cửa cung xe ngựa như nước, toàn là tinh anh các ngành nghề từ khắp nơi trên cả nước chạy đến.

Cũng như Từ Đại Phúc oán thán, những đại biểu này phần lớn không phải là bách tính, mà phần lớn là hương thân, địa chủ, danh nhân địa phương, phú thương... nói trắng ra, vẫn là cái nhóm đó.

Không còn cách nào khác!

Ngoài cái nhóm này, căn bản không còn nhóm nào khác dùng được.

Trị quốc không thể dùng người mù chữ, nhất định phải dùng trí thức, mà trí thức phần lớn đều thuộc về một bộ phận của thế lực cũ.

Lý Đạo Huyền biết, việc chúng trị, trách nhiệm nặng nề mà con đường lại xa xôi, dù là ở cái thời đại mà y sống, hai chữ "chúng trị" vẫn... khụ khụ... nhưng, không thể bởi vì nó khó mà thực hiện, mà không lấy nó làm mục tiêu để nỗ lực.

Lúc này Hoàng Cực điện đã được thu dọn xong...

Nguyên bản chỉ có hoàng đế có thể ngồi trên long ỷ, văn võ bá quan đều phải đứng để nghị sự.

Nhưng hiện tại, pho tượng Thiên Tôn được đặt trên long ỷ để trấn tràng diện, bên cạnh đặt một chiếc ghế cho Cao Nhất Diệp ngồi, y nguyên là để trấn tràng diện. Mà những chỗ khác trong

điện, đều được bày đầy ghế.

Trên mỗi chiếc ghế đều có một tinh anh đến từ địa phương ngồi.

Tam Thập Nhị cầm một sấp bản thảo, bước lên khán đài phía trước nhất, khẽ ho một tiếng, hắng giọng, lúc này mới mở miệng nói: "Ta tuyên bố, đại hội Tân Minh quốc, chính thức khai mạc, cái này gọi là... ừm... thôi vậy, loại đại hội trang nghiêm này, ta vẫn là đừng nên tổng kết thành ngữ nữa."

Mọi người: "..."

Tam Thập Nhị: "Đầu tiên là vấn đề đầu tiên cần phải tiến hành, chính là về vấn đề Thẩm Dương, có nên đánh hay không."

Hắn vừa dứt lời...

Đại biểu Tứ Xuyên Bát Địa Thỏ, thoắt cái nhảy dựng lên từ trong đám người: "Cái này còn nghị luận cái rãnh mương gì nữa? Xuất binh! Đánh!"

Tam Thập Nhị nổi giận: "Thỏ Tử, ngồi xuống! Nơi khai hội, nghiêm túc một chút."

Hắn vừa dứt lời, đại biểu Sơn Tây Trần Thiên Hộ cũng theo đó nhảy dựng lên: "Ta bỏ một phiếu, lập tức công đánh Thẩm Dương."

Tam Thập Nhị đại nộ: "Họp phải có trình tự, không thể giống như ngươi như vậy được."

Đại biểu thương nhân Giang Nam Chu Duật Kiện: "Ta tán thành xuất binh Thẩm Dương."

Đại biểu Hà Nam Chu Do Tung: "Ta tán thành."

Nhân sĩ văn hóa thôn Cao Gia Thạch Lão Tứ: "Ta tán thành."

Tam Thập Nhị tức giận, tức giận, tức giận: "Đều đừng nói nữa, yên tĩnh, các ngươi ngươi một câu ta một câu tán thành, như vậy chỉ thích hợp khi họp nhỏ thôi, nơi này có mấy trăm người, đều làm một câu ta tán thành, ta nghe hết được sao?"

Mọi người: "Ơ!"

Lời này ngược lại là có lý, đều tại mọi người trước đây chưa từng họp như thế này.

Tam Thập Nhị: "Trên bàn trước mặt các ngươi, có bày một tấm bảng nhỏ, mặt trước là màu đỏ, biểu thị tán thành, mặt sau là màu trắng, biểu thị phản đối. Các ngươi giơ tấm bảng lên, chọn một mặt hướng về phía ta, ta nhìn màu sắc, là biết rồi."

Hắn vừa dứt lời.

Liền thấy trước mặt xoạt một cái, mỗi một chỗ ngồi đều dựng lên tấm bảng, toàn bộ đều là mặt màu đỏ hướng về phía mình.

"Tốt!" Tam Thập Nhị: "Hiện tại ta tuyên bố, đại hội Tân Minh quốc, nghị đề công đánh Thẩm Dương, hiện đã được toàn bộ biểu quyết thông qua! Từ lúc ta tuyên bố câu nói này, lập tức có hiệu lực."

"Cái kia..." Một vị đại biểu giơ tay lên, yếu ớt nói: "Việc này, chúng ta không hỏi ý kiến của Thiên Tôn nữa sao? Việc công đánh Thẩm Dương, từ trước đến nay đều là Thiên Tôn chủ trì mà, lão nhân gia ngài hiện tại còn có một pháp thân đặt ở thành Đại Lăng Hà, nếu Thiên Tôn không cho phép..."

"Không cần hỏi ý kiến của ta nữa!" Pho tượng Thiên Tôn được đặt trên long ỷ làm vật trang trí lên tiếng: "Từ nay về sau, tất cả mọi việc trọng đại, đều do đại hội quyết định, không còn do ta quyết định nữa. Ta... mệt mỏi rồi... Ta cũng phải đi du ngoạn tứ hải rồi... Ừm... Đã hẹn với Thái Tâm Tử, Thiên Nhan Nữ Vương M

đánh mạt chược, huyết chiến đến cùng, vẫn chưa đi đây..."

Mọi người vừa nghe, Thiên Nhan Nữ Vương M mọi người đều biết, là vị đạo diễn nổi tiếng của Tiên giới a, rất nhiều bộ điện ảnh đều do tay bà ấy tạo ra. Về phần Thái Tâm Tử, chưa từng nghe nói, xem ra cũng là tên của vị thần tiên nào đó trên trời.

Đàm Lập Văn đột nhiên giơ tay: "Thiên Tôn, dù sao những người chúng tôi cũng là phàm nhân, thiếu đi kiến thức uyên bác, nếu như chúng tôi bỏ phiếu sai, lựa chọn con đường sai lầm, vậy phải làm sao bây giờ?"

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài nói: "Sai rồi, thì hãy trả giá cho sai lầm của mình! Sau đó sửa chữa lại là được... Nhớ kỹ, trên thế giới này không có khả năng có người vĩnh viễn chính xác. Sai lầm không đáng sợ, đáng sợ chính là một mực cố chấp đi trên con đường sai lầm."

"Thiên Tôn, ngài... giọng điệu của ngài... chẳng lẽ... là muốn..." Bát Địa Thỏ đột nhiên trở nên căng thẳng: "Chẳng lẽ là muốn rời khỏi chúng tôi sao?"

"Không! Ta vẫn sẽ ở trên cao nhìn các ngươi." Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Nhưng phần lớn thời gian, ta cũng chỉ sẽ nhìn mà thôi, có lẽ sẽ len lén xuống chơi đùa một chút, nhưng sẽ không quản các ngươi quá nhiều. Đến hôm nay, các ngươi đã có dũng khí độc lập, cũng như, năng lực độc lập."

Hắn lại quay sang Cao Nhất Diệp: "Có việc lớn có thể gõ chuông gọi ta, nhưng ta chưa chắc đã đáp lại, xem tâm trạng lúc đó."

Nói xong, giọng nói của Lý Đạo Huyền, dần dần trầm xuống...

Tất cả đại biểu trong điện, đều sững sờ, sau đó "bịch bịch" một trận, tất cả đều quỳ xuống.

...

Thành Đại Lăng Hà!

Khi Lư Tượng Thăng nhận được thánh chỉ của Chu Do Kiểm, muốn hắn hồi viện kinh thành, thì tin tức Tào Hóa Thuần mở cửa thành nghênh đón quân đội chúng trị, kinh thành thất thủ cũng truyền đến.

Ngoài cười khổ, Lư Tượng Thăng còn có thể làm gì?

Hắn chỉ có thể đứng trên đầu tường thành Đại Lăng Hà, hướng về phía kinh thành xa xôi bái lạy một cái, thở dài hai tiếng, ngoài ra, cũng không thể làm gì khác.

Quốc gia đã đổi triều đại, hắn cũng không biết sau này mình sẽ có kết cục như thế nào, muốn đi tìm Lý viên ngoại nói chuyện vài câu, mới phát hiện Lý viên ngoại "nhập định" rồi, cho dù gọi y như thế nào, y cũng không nói một lời.

Ngay trong lúc Lư Tượng Thăng đang ngơ ngác, tân Binh bộ thượng thư Tôn Truyền Đình gửi đến mệnh lệnh: "Nghị quyết đầu tiên được đại hội biểu quyết thông qua, công đánh Thẩm Dương, lập tức tiến hành. Quân đội tiền tuyến, dưới sự chỉ huy của Binh bộ thị lang Lư Tượng Thăng, lập tức tiến quân."

Chương 1420: Kế hoạch tác chiến cuối cùng

Lư Tượng Thăng nhận được tin tức, mới biết "Tân Đại Minh" vẫn bổ nhiệm hắn làm Binh bộ thị lang, phụ trách tổng chỉ huy tiền tuyến.

Đây là điều hắn không ngờ tới!

Bản thân với phái Chúng Trị mà nói, chẳng qua là người ngoài cuộc, thế mà có thể được địa vị cao như vậy, thật sự khiến hắn khó mà lý giải.

Nhưng thôi vậy, không lý giải được thì thôi, hiện tại hắn cũng không rảnh nghĩ nhiều như vậy, lập tức tấn công Thẩm Dương là được rồi, dù sao đây cũng là tâm nguyện bấy lâu nay của hắn.

Lư Tượng Thăng xuất binh, suất lĩnh Thiên Hùng quân đóng quân tại thành Đại Lăng Hà, tổng binh Hán Trung Triệu Quang Viễn, thủ bị Thương Nam La Hi, dân đoàn An Lư, Kinh doanh thiếu gia binh, hướng tới Thẩm Dương, bắt đầu xuất phát…

Cùng lúc đó, ở thảo nguyên Mông Cổ chờ đợi đã lâu, Thiết giáp kỵ binh doanh doanh trưởng Tạo Oanh, cũng suất lĩnh Triết Bố cùng một đám kỵ binh Mông Cổ, bắt đầu tấn công Thẩm Dương.

Thành Đan Đông!

Bên cạnh Trình Húc là Bạch Diên.

Hai vị nguyên lão thôn Cao Gia, tuổi tác hiện tại đều không nhỏ, Trình Húc đã bốn mươi mấy tuổi, Bạch Diên thì đã hơn năm mươi.

Trình Húc cười cười lật xem mệnh lệnh trong tay, cười nói: "Phát hiện ra chưa? Mệnh lệnh lần này, không phải Thiên Tôn nói trên hình thêu trước ngực chúng ta, cũng không phải lấy danh nghĩa thôn uỷ hội ban ra, mà là lấy danh nghĩa 'Tân Đại Minh Binh bộ thượng thư Tôn Truyền Đình' ban ra."

Bạch Diên cười: "Phát hiện ra rồi! Gần đây Thiên Tôn đều không hiển linh."

Trên mặt Trình Húc lộ ra một tia ưu thương nhàn nhạt: "Năm đó Thiên Tôn cứu mạng ta từ trong tay Cẩm Y Vệ, chớp mắt một cái, đã là mười năm. Quen rồi Thiên Tôn vẫn luôn ở đó, hiện tại Thiên Tôn đột nhiên buông tay… Haizzz…"

Bạch Diên hai tay ôm quyền, hướng về phía bầu trời thật sâu làm một lễ từ biệt. Dù sao, quân tử lục nghệ, lễ một trong số đó, hắn rất coi trọng.

Hai người đang cảm khái.

Đột nhiên nghe được phía đối diện sông Áp Lục vang lên tiếng người hô ngựa hí, quay đầu nhìn lại, là Triều Tiên vương Lý Tông, tự mình dẫn một vạn đại quân Triều Tiên, chạy tới chi viện.

Bạch Diên: "Đả tương du đến rồi."

Trình Húc gật gật đầu: "Lý Tông không giúp được gì cho chúng ta, lần này hắn xuất hiện chủ yếu là vì biểu thị lập trường của Triều Tiên, mang hắn theo cùng đi."

"Được! Xuất binh."

Hai người ra lệnh một tiếng, toàn bộ thành Đan Đông đều sống động hẳn lên.

Thôn Cao Gia còn có hai vị đại tướng đóng quân ở đây, Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu xoạt một cái nhảy dựng lên: "Lại có việc để

làm rồi.”

“Này, Sơ Ngũ, đánh xong trận này, thiên hạ thái bình rồi chứ?” Trịnh Đại Ngưu cười hớn hở: “Hai người chúng ta, hình như sắp biến thành người vô dụng rồi.”

Cao Sơ Ngũ: “Ơ? Chúng ta sẽ vô dụng? Không đâu! Chúng ta luôn có chỗ dùng.”

Trịnh Đại Ngưu: “Ta sau này tác dụng duy nhất, chính là ăn.”

Cao Sơ Ngũ: “Ăn chẳng phải là tác dụng rất tốt sao? Chúng ta cùng nhau đi ăn thôi.”

“Hahaha, được! Xử lý xong Thẩm Dương, chúng ta cùng nhau đi ăn một bữa ra trò.”

Đại quân nhổ trại, tiến quân về hướng Thẩm Dương…

Ba lộ đại quân, đồng thời xuất phát về Thẩm Dương.

Mà Mãn Thanh lúc này đã không còn biện pháp nào.

Thịnh Kinh, hoàng cung.

Hoàng Thái Cực nghe Phàn Văn Trình báo cáo, biểu cảm trên mặt rất khó coi.

“Đại Minh triều ba đường tiến công nước ta?”

“Đã không thể gọi là Đại Minh nữa rồi, bọn họ hiện tại đổi tên thành ‘Tân Minh’.” Phàn Văn Trình nói: “Chu Do Kiểm dường như bị giam lỏng rồi, hiện tại không rõ tung tích. Mà tân triều đình thành lập chuyện đầu tiên, chính là muốn đánh chúng ta.”

Hoàng Thái Cực thở dài một hơi: “Vậy phải làm sao bây giờ? Xe sắt còn chưa thể động sao?”

Phàn Văn Trình lắc đầu: “Hoàng thượng, chiến dịch ‘Khiến xe sắt di chuyển giống như Mộc Ngưu Lưu Mã' của chúng ta đã thất bại, không có bất kỳ biện pháp nào có thể khiến xe sắt lớn như vậy chạy được.”

Hoàng Thái Cực: “…”

Vậy phải làm sao bây giờ?

Hoàng Thái Cực ngửa mặt lên trời thở dài.

“Báo! Hoàng thượng, đại tướng quân Tạo Oanh của Tân Minh triều, đã đột phá đường biên giới của chúng ta, mấy tòa biên bảo đã bị xe sắt của cô ta phá hủy.”

Hoàng Thái Cực: “Những hào sâu và công sự phòng ngự chúng ta đào đâu?”

Tín sứ: “Đối phương dùng khí cầu bay và đại pháo điên cuồng oanh tạc, sau khi oanh tạc xong thì dùng bộ binh càn quét, công binh của đối phương dùng tốc độ cực nhanh lấp bằng hào sâu của chúng ta, sau đó bộ đội xe sắt dễ dàng công phá tiến vào.”

Hoàng Thái Cực: “…”

“Báo! Hoàng thượng, Triều Tiên vương Lý Tông suất lĩnh một vạn quân, đi theo trú quân Đan Đông của Tân Minh triều đánh tới, biên bảo của ta không có bất kỳ năng lực phòng ngự nào, chớp mắt một cái đã bị đối phương phá hủy.”

“Báo, hoàng thượng, quân đoàn do Lư Tượng Thăng suất lĩnh thế như chẻ tre, liên tiếp đánh tan ba quân đoàn chủ lực của ta, đã xé rách hoàn toàn phòng tuyến phía bắc Cẩm Châu của ta, hiện tại đã không còn bộ đội nào có thể ngăn cản bọn họ đến Thẩm Dương.”

Hoàng Thái Cực: “…”

“Hoàng thượng, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Văn võ bá quan Mãn Thanh, tất cả đều hoảng sợ.

Tất cả mọi người đều đang chờ Hoàng Thái Cực ra chủ ý, nhưng Hoàng Thái Cực cũng chỉ là một người, không phải thần, khi cục diện đã biến thành như vậy, hắn căn bản không đưa ra được bất kỳ chủ ý nào.

Hoàng Thái Cực chỉ đành thở dài một hơi, tự mình thay long bào mới tinh, tự mình đến trên thành lâu, yên lặng chờ quân Tân Minh đến.

Tâm tình chờ đợi của hắn, giống hệt như không lâu trước, Chu Do Kiểm ở trên thành lâu chờ đợi quân đội Chúng Trị đến vậy.

Chỉ thấy quân Tân Minh như thủy triều vậy ập tới, đông nam bắc, ba hướng, vây Thịnh Kinh ở trong đó. Trên trời có khí cầu bay, trước trận có xe sắt, phía sau trận có từng hàng đại pháo không đếm xuể…

Cho dù là bách tính hoàn toàn không hiểu quân sự đều có thể nhìn ra được, trận này không đánh được.

Hoàng Thái Cực với tư cách là kỳ tài quân sự, đối với cục diện trước mắt đương nhiên là biết rõ trong lòng.

Hắn leo lên thành lâu cao cao, hướng về tất cả quân Thanh đang chờ hắn ra lệnh phía dưới thành lâu mà lớn tiếng hét: “Trẫm hiện tại, muốn thực hiện kế hoạch tác chiến cuối cùng.”

Văn võ bá quan Mãn Thanh vừa nghe, trong tình huống này hoàng thượng còn có kế hoạch tác chiến? Thật sự là quá ngưu bức, chúng ta đều đã hoàn toàn từ bỏ rồi.

Hoàng thượng quả nhiên là hoàng thượng.

Bọn họ vừa nghĩ tới đây, liền nghe thấy Hoàng Thái Cực lớn tiếng nói: “Kế hoạch tác chiến cuối cùng, mật danh là ‘Công Tôn Toản tự thiêu’.”

Mọi người: “?”

Chỉ thấy Hoàng Thái Cực từ trong ngực móc ra một cái hỏa chiết tử, xoạt một cái liền châm lửa đốt dầu hỏa đã được chuẩn bị kỹ càng trên thành lâu.

“Oanh!”

Một tiếng vang thật lớn, ngọn lửa bốc lên trời, trong nháy mắt liền nuốt chửng toàn bộ thành lâu.

Trong ánh lửa truyền đến tiếng cười của Hoàng Thái Cực…

Nhưng tiếng cười kia cười cười, đột nhiên im bặt…

Những người còn lại ngươi nhìn ta ta nhìn ngươi: “Chúng ta còn muốn tiếp tục chống cự sao?”

“Còn chống cự con gái mẹ ngươi ấy! Đầu hàng thôi.” Không biết là ai nói một câu.

“Bên kia nói rồi, Mãn tộc chúng ta cũng coi như là một trong năm mươi sáu dân tộc, hành vi trước kia của chúng ta có thể tính là dân tộc thiểu số gây rối. Chỉ cần chúng ta chịu đầu hàng, sẽ cho chúng ta đãi ngộ tốt.”

Vừa nói ra lời này, người Mãn ở đây, không chút do dự lựa chọn đầu hàng.

Chỉ có Phàn Văn Trình và một đám Hán gian phía sau hắn, im lặng không nói.

Bọn họ biết, đầu hàng cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp gì.

Văn hóa Đại Minh triều, có thể tha thứ cho người Mãn phản loạn, nhưng không tha thứ được cho Hán gian.

Phàn Văn Trình hai tay chống lên tường thành, một động tác nhảy ngựa, từ trên tường thành nhảy xuống, trên không trung xoay 720 độ xoay người hai vòng rưỡi… Đầu chúi xuống đất, bịch một tiếng ngã xuống đất, đầu vỡ toác ra…

Chương 1421: Tận hưởng thế giới

Lý Đạo Huyền đang ngồi trước hộp tạo cảnh, nhìn Thịnh Kinh trong hộp bị thiêu rụi trong biển lửa.

Lần này y thật sự hoàn toàn không tham dự, không can thiệp.

Tiếp tục nhịn xuống cái thói xấu thích lo chuyện bao đồng, im lặng quan sát.

Cứ như vậy quan sát mấy ngày liền...

Y nhìn thấy sự thành lập của Tân Minh triều, nhìn thấy Đại hội Đại biểu Nhân dân ngày càng phát triển, nhìn thấy những người trẻ tuổi thời đại mới được bồi dưỡng ở thôn Cao Gia bắt đầu phát huy tác dụng trong các ngành nghề.

Cả đất nước, bắt đầu sải bước tiến về phía trước một tương lai tươi đẹp.

Tuy nhiên, nếu như chỉ đứng ngoài quan sát, chung quy vẫn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Tâm trạng bây giờ, giống như lúc từ bỏ game WoW vậy, một game online bản thân chơi mười năm, tài khoản đã max level, trang bị cần thu thập đều đã thu thập đủ, phó bản cần đánh cũng đã đánh xong.

Bang hội do chính tay mình tạo dựng nên, đã trở thành bang hội số một toàn sever, đang ngày càng phát triển dưới sự quản lý của mấy vị phó bang chủ.

Nói từ bỏ, có chút không nỡ.

Nhưng mà tiếp tục?

Hình như lại cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục nữa.

Đăng nhập vào game, cũng không biết nên làm gì?

Đột nhiên nhớ tới...

Trong game cũng có một số người chơi du lịch mà!

Rõ ràng đã max level 120, lại vẫn trở về Ngã Tư Đường, ngồi trên đỉnh núi Xương Sống Rồng Đỏ, ngắm nhìn hoàng hôn buông xuống trên dòng sông Azeroth.

Bản thân cũng có thể đi dạo trong hộp, ngắm nhìn phong cảnh nguyên sơ tươi đẹp, thỉnh thoảng ăn chút đồ ngon.

Đúng! Làm như vậy đi.

Thần linh không nên chỉ cứu vớt thế giới, còn có tư cách tận hưởng thế giới mà mình đã cứu vớt, đúng không?

Lý Đạo Huyền đưa tay nhẹ nhàng nhấc một Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt, đặt vào một thung lũng hoang vu hẻo lánh trong hộp, thuận tay còn bỏ vào một bộ đồ nho sinh rất bình thường.

Tiếp theo, đồng cảm mở ra, vèo một cái đã đến bên trong hộp.

Cởi bỏ bộ trang phục hiệp khách Dương Khang bản 83 trên người Thiên Tôn bản sản xuất hàng loạt, thay bộ đồ nho sinh bình thường, lại lấy một cái quạt ra phe phẩy, ừm, cảm giác hình như cũng được.

Không đúng, khuôn mặt này của mình ở khu giải phóng Thiên Tôn sẽ bị nhận ra ngay lập tức, không được.

Vươn tay đến chủ bảo của thôn Cao Gia, vươn tay đến nhà Cao Nhất Diệp, lấy một miếng vải, che mặt lại...

Rất tốt!

Nho sinh che mặt, nhìn có vẻ hơi kỳ quặc, nhưng tuyệt đối sẽ không ai nghĩ đến đây là Đạo Huyền Thiên Tôn.

Lúc này y mới chậm rãi, đi ra từ trong thung lũng hoang vu hẻo lánh.

Vào trong hộp vô số lần rồi, chưa từng có lần nào thoải mái như lần này.

Không có mục tiêu, cũng không có ai cần phải đi cứu gấp, không có việc gì cần phải làm gấp, men theo quan đạo, đi lang thang vô định, sơn hà tươi đẹp, non sông như tranh vẽ, tâm trạng vô cùng thoải mái, thậm chí y còn không biết bản thân đang ở khu vực nào.

Phía trước xuất hiện một thị trấn, y chậm rãi đi vào trong trấn.

Thị trấn không tính là phồn hoa, nhưng vừa vặn gặp phải ngày họp chợ, ngược lại cũng vô cùng náo nhiệt.

Tiểu thương khắp đường phố đều có.

Lý Đạo Huyền nhìn thấy một bé gái bên đường đang bán củ ấu luộc, lúc này mới biết đại khái phương hướng của mình hẳn là ở Giang Nam.

"Giang nam hảo, phong cảnh cựu tằng am, nhật xuất giang hoa hồng thắng hỏa, xuân lai giang thủy lục như lan."

(Giang Nam đẹp, cảnh sắc xưa từng quen, mặt trời lên hoa đỏ rực như lửa, xuân về nước sông xanh như ngọc bích)

Lý Đạo Huyền thuận miệng ngâm nga một câu, liền nghe thấy

bé gái củ ấu kia nói: "Công tử làm thơ hay! Công tử là người có nhã hứng, ăn mấy củ ấu luộc này, nhất định sẽ rất ngon."

Lý Đạo Huyền bật cười: "Quảng cáo đến tận mặt rồi, được rồi được rồi, ta mua là được chứ gì."

Vươn tay vào trong tay áo, lặng lẽ mở ngăn chứa đồ ở bên cạnh cánh tay, bên trong giấu mấy thỏi bạc, thuận tay lấy một thỏi đưa qua: "Không cần thối đâu."

Bé gái giật mình: "Ôi chao, công tử gia, thỏi bạc lớn như vậy ta không dám nhận đâu, ngài đây không phải là mua củ ấu, mà là muốn mua cả ta đi đấy."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Mua nhóc thì không được, bây giờ là thời đại nào rồi? Tân Minh triều đã thành lập, Thiên Tôn không cho phép buôn bán người đâu."

Bé gái cười nói: "Điều này cũng đúng! Bây giờ là Tân Minh triều rồi, Đại hội Đại biểu lần trước đã công bố nghị quyết, toàn diện cấm buôn bán người, còn nói đây là quy củ mà Thiên Tôn đã đặt ra khi mới đến thế giới này. Mặc dù Thiên Tôn ngài ấy đã vân du tứ hải rồi, đã rất lâu rồi không hiển linh, nhưng quy củ mà ngài ấy để lại, mọi người không dám không tuân theo."

Lý Đạo Huyền nghe xong những lời này, tâm trạng rất tốt.

Bóc một củ ấu, ném vào trong miệng.

Củ ấu luộc nước lã, mặc dù không có bất kỳ gia vị nào, nhưng lại có một cổ hương vị thanh mát, Lý Đạo Huyền ăn mà tâm tình sảng khoái...

Đang vui vẻ.

Phía trước trên đường phố đột nhiên vang lên tiếng ồn ào, tiếp theo, mấy tên côn đồ nhìn thế nào cũng không giống người tốt,

đẩy đám người ra, nghênh ngang đi tới.

Mấy tên này rõ ràng là loại địa phương nhất bá, người hai bên đường đều đang tránh né bọn chúng, một bộ dáng không ai dám chọc, một lão nông né tránh chậm một chút, liền bị một tên trong đó đá một cước ngã lăn ra đất, giỏ rau sau lưng rơi vãi đầy đất.

Lão nông vội vàng cúi người xuống đất nhặt, một tên côn đồ vậy mà cố ý đi qua, giẫm lên một cây rau, lòng bàn chân xoay một cái, giẫm nát cây rau đó: "Lão già không biết nhìn đường, chắn đường ông mày."

Ánh mắt Lý Đạo Huyền, thoáng cái trở nên không vui.

Y tiến lên một bước, chắn trước mặt lão nông, lạnh lùng nói: "Tân Minh triều rồi, sao còn có loại người ức hiếp bá tính như ngươi?"

Tên côn đồ đó: "Ồ? Nho sinh che mặt từ đâu đến đây, nghe giọng là người nơi khác đến à?"

Lý Đạo Huyền: "Người nơi khác đến thì sao?"

Tên côn đồ cười lớn: "Người nơi khác đến chính là không hiểu quy củ, trên con đường này, tất cả mọi người nhìn thấy mấy người bọn ta, đều phải gọi một tiếng gia gia, biết chưa?"

Lý Đạo Huyền: "Ngông cuồng ghê nhỉ? Không sợ quan phủ à?"

Tên côn đồ cười lạnh: "Đó là cậu của ta."

Lý Đạo Huyền: "Ồ, thì ra là thế. Nếu ta đoán không nhầm, cậu của ngươi là quan chức cũ của Minh triều, giả vờ phục tùng trà trộn vào hệ thống mới à?"

Tên côn đồ cười ha hả: "Biết rồi còn không mau cút đi?"

Lý Đạo Huyền: "Có người chống lưng đúng là ngưu bức, nhưng

ngươi đừng quên, thiên hạ này không phải cậu của ngươi là lớn nhất, ngẩng đầu ba thước có thần linh, còn có Đạo Huyền Thiên Tôn đang nhìn đấy."

Tên côn đồ: "Tên quê mùa cái gì cũng không biết, Thiên Tôn ở Đại hội Đại biểu Nhân dân lần thứ nhất, đã vân du tứ hải rồi, đã rất lâu rồi không ở nhân gian, sau này còn có trở về nhân gian hay không cũng không biết đâu, ngươi hù dọa ai?"

Lý Đạo Huyền: "..."

Tên côn đồ: "Sao? Sợ hãi ngốc rồi à?"

Lý Đạo Huyền xoát một cái, tháo khăn che mặt xuống.

Tên côn đồ đó ngẩn người, liếc nhìn mặt hắn: "Sao vậy? Lộ mặt ra dọa ta à? Tuy ngươi cũng coi như đẹp trai, nhưng so với ta thì..."

Hắn ta còn chưa nói xong, tên đồng bọn bên cạnh bịch một tiếng, quỳ xuống.

Tên côn đồ khó hiểu: "Ngươi quỳ cái gì?"

Tên đồng bọn đó nói năng lộn xộn: "Đạo... Thiên... Thiên... Thiên..."

Tên côn đồ: "???"

Mấy giây sau, hắn ta mới đột nhiên nhớ ra, lại nhìn kỹ mặt Lý Đạo Huyền, bịch một tiếng, quỳ xuống.

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài nói: "Đi lao động cải tạo đi, cải tạo bao lâu thì để cậu của ngươi phán xử cho ngươi, sau đó cậu của ngươi từ quan về nhà dưỡng lão đi."

Nói xong, y vèo một cái bay lên, trong nháy mắt bay lên không trung, biến mất không thấy bóng dáng.

Bé gái bán củ ấu, lão nông, còn có người đi đường hai bên đường, tiểu thương, tất cả đều bịch bịch quỳ đầy đất, ngẩng đầu nhìn trời cao hô lớn: "Thiên Tôn phù hộ!"

Chương 1422: Cao Nhất Diệp hành động

Thời đại mới tuy đã mở ra, nhưng tàn dư của thời đại cũ vẫn chưa được quét sạch.

Lý Đạo Huyền hiểu rõ, bản thân mình vẫn chưa thể hoàn toàn buông tay.

Y có thể không cần phải đích thân ra tay giúp đỡ bách tính nữa, nhưng y không thể biến mất. Nếu lúc này y biến mất, liệu thời đại mới có thể vững vàng thành công hay không, thật khó mà nói trước được.

Thế giới này, vẫn chưa thể thiếu y!

Vậy thì...

Cứ như một vị thần tiên chân chính, du ngoạn tứ hải, thỉnh thoảng ra tay, quản những chuyện bất bình trên thế gian vậy.

Vừa mới quyết định xong, chiếc hộp tạo cảnh trước mặt bỗng lóe lên một đạo kim quang, trên vách hộp từ từ hiện ra một vòng xoay kỳ lạ.

Giống như vòng xoay điều chỉnh khẩu độ, màn trập của máy ảnh, rõ ràng là đang dụ dỗ Lý Đạo Huyền xoay nó.

Bên dưới còn từ từ hiện ra một dòng chữ...

Mở khóa chức năng mới: Mở chế độ "Lướt Qua Thời Gian"...

Lý Đạo Huyền khẽ động tâm, không cần bất kỳ lời giải thích

nào, y đã đoán được thứ này dùng để làm gì, chậc! Thử xem sao.

Y đưa tay ra, nhẹ nhàng xoay vòng xoay, chỉ xoay một chút, xoay đến vị trí x2.

Hình ảnh trong hộp lập tức thay đổi, tốc độ di chuyển của những người tí hon trên mặt đất trở nên nhanh hơn, tốc độ trôi của những đám mây trên bầu trời cũng nhanh hơn, tốc độ chạy của xe lửa cũng rõ ràng tăng lên gấp đôi.

Không, không phải là chúng nhanh hơn, mà là dòng chảy thời gian trong hộp đã trở nên nhanh hơn.

x2, tức là tốc độ dòng chảy của thời gian đã tăng lên gấp đôi.

Suy ra, vòng xoay phía sau x3, x4, x10, x30, x100, x365, x1000, x5000... đều không cần phải nói nữa.

Khóe miệng Lý Đạo Huyền nhếch lên một đường cong.

Y hiểu rồi, cái hộp này đang tặng phúc lợi cho y đây mà, chính là để y có thể tận mắt chứng kiến "thành quả lao động" của mình.

Sinh mệnh của y ngắn ngủi biết bao, cho dù y có thể sống đến trăm tuổi, e rằng cũng không thể nhìn thấy thế giới trong hộp phát triển đến mức nào, nhưng nếu tăng tốc tiến trình thì sao? Thời gian trong hộp và ngoài hộp nếu không đồng bộ, vậy thì cuộc đời hữu hạn của y có thể nhìn thấy vô hạn khả năng trong hộp rồi.

Ngón tay Lý Đạo Huyền, dùng sức xoay mạnh vòng xoay...

...

Đêm đã khuya, Tử Cấm Thành.

Cao Nhất Diệp năm nay đã 30 tuổi, đang ngồi trong ngự thư phòng, trên chiếc ghế vốn thuộc về Chu Do Kiểm, ngửa khuôn mặt ngự tỷ đã chín mọng, nhìn ánh trăng bên ngoài.

Cô đơn!

Cao Nhất Diệp rất cô đơn.

Hoàng cung hiện tại thuộc về nàng, nhưng nàng không xử lý bất kỳ công việc nào. Bởi vì hiện tại không phải là thời đại hoàng đế, hay Thánh nữ một lời quyết định, Thánh nữ nàng càng giống một biểu tượng tinh thần hơn, giống như bức tượng Đạo Huyền Thiên Tôn được đặt ở vị trí chính giữa trong mỗi lần đại hội đại biểu nhân dân.

Chỉ là dùng để trấn tràng diện!

Cao Nhất Diệp không phải là cô gái chịu được cô đơn, nàng thích chạy nhảy tự do trên đồng ruộng, thích mua chút đồ ăn vặt trên đường phố, vừa đi vừa ăn.

Nàng không thuộc về hoàng cung này.

Mỗi khi đêm khuya thanh vắng, nhìn lên bầu trời, nàng đều sẽ nhớ đến Lý Đạo Huyền.

Thiên Tôn đã rất nhiều ngày không xuất hiện trước mặt nàng, thậm chí không xuất hiện trước mặt người dân thôn Cao Gia, bất kể là Tam Thập Nhị, hay là Trình Húc, đều không ai gặp lại Thiên Tôn.

Nhưng Thiên Tôn vẫn còn!

Thỉnh thoảng y sẽ hiển linh ở một thành phố nào đó, làm một việc tốt, trừng trị một tên tham quan, thu phục một tên ác bá, sau đó lại bay lên trời, chỉ để lại một truyền thuyết.

Cao Nhất Diệp nhớ Thiên Tôn.

"Tại sao, Thiên Tôn đi khắp nơi, lại không đến kinh thành?"

Kỳ thực nàng mơ hồ biết tại sao, Thiên Tôn không muốn ảnh

hưởng đến triều chính, y không muốn biến chúng trị thành độc trị của mình, y vĩ đại như vậy.

Nhưng, Cao Nhất Diệp nhớ Thiên Tôn!

"Nhất Diệp tỷ, Nhất Diệp tỷ!" Giọng nói của Cao gia tam thiếu bỗng vang lên từ bên ngoài Ngự thư phòng: "Nhanh ra ngoài đi, có tin tốt báo cho tỷ."

Cao Nhất Diệp vội vàng chạy ra, chỉ thấy Cao Tam Oa, Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu… những đứa trẻ ranh mãnh nhất từng đi theo Thiên Tôn đều đang đứng đợi nàng ở bên ngoài.

Cao Nhất Diệp vội vàng hỏi: "Có tin tốt gì vậy?"

Cao gia tam thiếu: "Buổi tối hôm nay, Thiên Tôn xuất hiện ở một thôn nhỏ cách kinh thành không xa, sau khi thu phục một tên ác bá, đã bay lên trời. Nhưng mà, hình như Thiên Tôn bay lên rồi vẫn không rời đi, vẫn lơ lửng trên không trung ngôi làng đó."

Cao Nhất Diệp mừng rỡ: "A? Nhanh, mau đưa ta đi gặp Thiên Tôn."

Một đám trẻ ranh bất chấp hiện tại đã muộn như vậy, vội vàng lên xe ngựa, mượn ánh trăng soi đường, lao ra khỏi kinh thành, chạy như bay về phía thôn nhỏ.

Đến ngôi làng, quả nhiên, trên bầu trời làng, ở độ cao khoảng hai trăm mét, có một đám mây thấp kỳ lạ đang trôi nổi, chính là tiên vân nhất định sẽ xuất hiện mỗi khi Thiên Tôn xuất hiện, ánh trăng sáng tỏ chiếu vào đám mây đó, kỳ dị nằm ngang trên bầu trời thấp.

Lúc Thiên Tôn hiện thân, tất cả mọi người đều có thể dùng mắt thường nhìn thấy đám mây này, nhưng người khác chỉ có thể nhìn thấy mây, còn Cao Nhất Diệp lại có thể nhìn thấy Thiên Tôn.

Cao gia tam thiếu kích động nói: "Nhất Diệp tỷ, tỷ nhìn thấy Thiên Tôn chưa?"

Cao Nhất Diệp ngẩng đầu nhìn đám mây, thất vọng lắc đầu: "Không có! Chỉ có mây, Thiên Tôn không có ở đó."

Thì ra, lúc chạng vạng tối, Lý Đạo Huyền thu phục tên ác bá xong, vừa mới thu pháp thân vào trong hộp thì nhận được điện thoại của Thái Tâm Tử, gọi y ra ngoài ăn lẩu, nói là cả bàn đợi y, rất gấp.

Lý Đạo Huyền vội vàng, quên mất đậy nắp hộp tạo cảnh, mà mỗi khi hộp không được đậy nắp, trên bầu trời sẽ xuất hiện mây thấp.

Sau đó, Lý Đạo Huyền đi chơi, ăn lẩu, uống bia, lại đi hát karaoke vài bài, về đến nhà lăn ra ngủ, hiện tại vẫn đang ngủ khò khò trên giường.

Y nào biết bên này hộp không đậy nắp, một đám mây thấp lại dẫn đến Cao Nhất Diệp đến vây xem.

Cao Sơ Ngũ nói: "Ôi chao, chỉ có mây, Thiên Tôn không có ở đó, là Thiên Tôn quên tiên vân của mình ở đây sao? Vậy Thiên Tôn đi nơi khác chẳng phải rất bất tiện?"

Trịnh Đại Ngưu: "Tiên vân nhìn như kẹo bông gòn, muốn ăn."

Mọi người: "..."

Cao Nhất Diệp ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn đám mây, giọng nói đầy ảm đạm: "Vẫn không gặp được Thiên Tôn."

"Ôi chao! Nhất Diệp tỷ, đừng buồn, ở đây chờ một chút, có lẽ sẽ đợi được Thiên Tôn đến."

Cao Nhất Diệp cắn chặt môi dưới: "Ta đã đợi rất lâu rồi, mấy

tháng nay, ta chưa từng gặp lại Thiên Tôn, hắn đi khắp thiên hạ, duy chỉ không đến kinh thành, ta không thể đợi thêm nữa, lần này, ta phải chủ động đi gặp Thiên Tôn."

Câu nói này khiến mọi người giật mình: "Ôi chao, Nhất Diệp tỷ, tỷ đừng nói bậy, làm sao có thể đi được?"

Cao Nhất Diệp chỉ vào đám tiên vân: "Ta muốn vào trong mây xem thử."

"Cái này...cái này không ổn lắm." Cao Sơ Ngũ: "Đó là mây của tiên nhân, chúng ta là người phàm… e rằng không thể chạm vào."

Trịnh Đại Ngưu: "Trông có vẻ rất ngon."

Mọi người: "..."

Chương 1423: Nữ nhân được trời cao chiếu cố

Cao Gia Tam Thiếu nói: “Nhất Diệp tỷ, tỷ là Thánh nữ, sờ vào tiên vân có lẽ sẽ không bị trời phạt. Nhưng mà, đám mây đó ở độ cao khoảng 200 mét, chúng ta cũng không lên đó được.”

“Khinh khí cầu!” Cao Nhất Diệp nói: “Lập tức hồi kinh, tìm một cái khinh khí cầu đến đây.”

Một câu nói đánh thức người trong mộng, mấy đứa nhóc vội vàng lái xe trở về kinh thành.

May mà nơi này cách kinh thành không xa, lái xe một lát đã về tới. Khinh khí cầu cũng không khó khăn gì để điều động, một tiểu đội đặc vụ của Không Thiên doanh, cùng Cao Nhất Diệp và những người khác, nhanh chóng đến ngôi làng nhỏ.

“Không Thiên số 7, ngươi phụ trách đưa Thánh nữ đại nhân lên trên!” Doanh trưởng nghiêm mặt nói: “Nhất định phải đảm bảo an toàn cho Thánh nữ đại nhân.”

Không Thiên số 7 hơi lo lắng: “Đó là tiên vân, ta bay lên đó, có thể nào… bị thiên phạt, một đạo lôi quang đánh ta thành tro bụi hay không?”

Doanh trưởng nói: “Thần tiên khác có thể sẽ thiên phạt ngươi, nhưng Thiên Tôn là một vị thần tiên nhân từ, ngài ấy chưa từng tự cao tự đại, cũng sẽ không trách tội người khác mạo phạm mình, chẳng lẽ ngay cả điều này ngươi cũng không biết sao?”

Không Thiên số 7 chấn động: “Đã rõ!”

Doanh trưởng: “Lập tức hành động!”

Một đám binh lính hậu cần mặt đất của Không Thiên doanh lập tức bắt đầu chuẩn bị, bơm khí cho khinh khí cầu, đem tất cả những trang bị dư thừa trong khinh khí cầu số bảy ra ngoài, vứt sang một bên, dọn ra trọng tải để cho Thánh nữ đại nhân sử dụng.

Như vậy, trong chiếc giỏ có thể chứa được hai người.

Không Thiên số 7 đi vào trước, kiểm tra thiết bị một lượt, xác nhận không có vấn đề, lúc này mới lớn tiếng nói: “Không Thiên số 7, tự kiểm tra xong, khinh khí cầu không có vấn đề, có thể cất cánh bình thường.”

Mọi người cùng nhìn về phía Cao Nhất Diệp.

Cao Nhất Diệp hít sâu một hơi, bước vào trong giỏ.

…

Khinh khí cầu chậm rãi bay lên không.

Những người trên mặt đất đều căng thẳng nhìn theo.

Cao Nhất Diệp cũng rất căng thẳng, hơi thở có vẻ nặng nề.

Tuy nhiên, nàng vẫn chưa phải là người căng thẳng nhất.

Người căng thẳng nhất là Không Thiên số 7!

Hắn chỉ là một người phàm, phàm phu tục tử, bây giờ lại muốn bay về phía một đám tiên vân, áp lực lớn đến mức hắn gần như không thở nổi. Nếu bên cạnh không có Thánh nữ đại nhân, hắn tuyệt đối, tuyệt đối không dám mạo phạm tiên vân.

“Thánh nữ đại nhân…” Không Thiên số 7 nói năng lắp bắp: “Lát nữa nếu… nếu… Thiên Tôn trách tội… ngài… ngài nhất định phải nói giúp ta một câu.”

Cao Nhất Diệp: “Ừm!”

Không Thiên số 7: “Gần… gần tới rồi… tiên vân ngay trên đỉnh đầu chúng ta, thật sự muốn bay vào sao?”

Cao Nhất Diệp cắn môi dưới, hàm răng trắng như tuyết cắn vào môi tạo thành một vết hằn, nhưng nàng không hề lùi bước: “Bay vào trong!”

Không Thiên số 7 không dám trái lệnh, chỉ đành thầm niệm một tiếng: “Thiên Tôn thứ tội.”

Sau đó hướng về phía tiên vân kia, bay tới.

Tiên vân càng ngày càng gần…

Hai mắt Cao Nhất Diệp mở to.

Nhưng Không Thiên số 7 lại nhắm chặt mắt, không dám nhìn.

Những người trên mặt đất đều ngẩng đầu, mượn ánh trăng và ngọn lửa đang cháy trên khinh khí cầu của Không Thiên số 7 để nhìn chiếc khinh khí cầu to lớn, chậm rãi tiến vào tầng mây.

Mây thấp giống như một con quái vật khổng lồ, “nuốt chửng” Không Thiên số 7 vào trong.

Rất nhanh, những người trên mặt đất không còn nhìn thấy gì nữa.

Cao Sơ Ngũ hét lớn: “Nhất Diệp, Nhất Diệp!”

Cao Gia Tam Thiếu cũng kêu lên: “Nhất Diệp tỷ, tình hình thế nào rồi? Tỷ nói chuyện đi, chúng ta không nhìn thấy tỷ nữa, tỷ vẫn ổn chứ?”

Trong đám mây thấp yên tĩnh, không có chút âm thanh nào.

Cao Nhất Diệp không trả lời!

Mọi người trên mặt đất lập tức hoảng loạn: “Nhất Diệp!”

“Nhất Diệp tỷ!”

“Tỷ còn ở đó không?”

“Mau lên tiếng đi.”

Giọng nói của Cao Nhất Diệp vẫn không vang lên.

Doanh trưởng của Không Thiên Doanh hét lớn: “Không Thiên số 7, Không Thiên số 7, có nghe thấy ta nói không? Nhanh chóng trả lời!”

“Báo cáo Doanh trưởng! Ta… nghe… nghe thấy!” Giọng nói của Không Thiên số 7 từ trong đám mây thấp truyền ra: “Ta… ta vẫn còn sống, ta không bị sét đánh.”

Doanh trưởng mừng rỡ: “Lập tức báo cáo tình hình!”

“Báo…báo cáo không được.” Không Thiên Thất Hào nói: “Ta nhắm mắt lại, không biết hiện tại là tình huống gì.”

Mọi người: “…”

Doanh trưởng tức giận: “Vậy thì mở mắt ra!”

“Ta… ta không dám mở!” Không Thiên số 7 kêu thảm thiết: “Lỡ như ta nhìn thấy thứ gì đó của tiên giới, có phải sẽ bị móc mắt hay không?”

Doanh trưởng nổi giận: “Nói rồi Thiên Tôn là thần tiên nhân từ, ngươi hình dung ngài ấy thành yêu quái gì vậy?”

Không Thiên số 7: “…”

Doanh trưởng: “Mở mắt cho ta, lập tức báo cáo tình hình, đây là mệnh lệnh.”

Sau vài giây trì hoãn ngắn ngủi, giọng nói của Không Thiên số 7 lại vang lên: “Nơi này là Không Thiên số 7! Ta mở mắt rồi! Thánh nữ đại nhân, Thánh nữ đại nhân không thấy đâu. Ngài ấy biến mất rồi, xung quanh toàn là mây trắng xóa, ta cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ biết là Thánh nữ đại nhân biến mất rồi.”

“Cái gì?” Mọi người trên mặt đất kinh hãi: “Thánh nữ đại nhân đi đâu rồi? Ngươi không nghe thấy tiếng động gì sao?”

“Không! Không nghe thấy.” Giọng nói của Không Thiên số 7 tràn đầy kinh hãi: “Thánh nữ đại nhân biến mất không một tiếng động, ta không nghe thấy cái gì hết.”

Doanh trưởng: “Lập tức hạ xuống, nhanh chóng hạ xuống.”

“Tuân mệnh!”

Mọi người trơ mắt nhìn chiếc khinh khí cầu khổng lồ từ trong đám mây thấp hạ xuống, rất nhanh đã xuất hiện trở lại trong tầm mắt mọi người, nhưng trong chiếc giỏ bên dưới, chỉ còn lại một mình Không Thiên số 7.

Cao Nhất Diệp vốn đứng bên cạnh hắn, đã biến mất không còn tăm hơi.

Mọi người kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn đám mây trên bầu trời, hồi lâu không biết nên nói gì…

…

Cao Nhất Diệp từ đầu đến cuối, chưa từng nhắm mắt.

Nàng biết Không Thiên số 7 bên cạnh sợ hãi nhắm chặt mắt, nhưng nàng không muốn nhắm, nàng nhớ Thiên Tôn, muốn nhìn

thấy Thiên Tôn, làm sao có thể nhắm mắt lại được chứ?

Khoảnh khắc khinh khí cầu bay vào tiên vân, Cao Nhất Diệp không những không nhắm mắt, ngược lại còn mở to mắt.

Sau đó…

Nàng nhìn thấy một khung cảnh kỳ lạ.

Thân trên của nàng, dường như xuất hiện ở hai thế giới khác nhau với thân dưới.

Thân dưới vẫn ở nhân gian, vẫn ở trong đám mây trắng xóa kia, nhưng thân trên của nàng, lại tiến vào tiên giới…

Đập vào mắt là một căn phòng kỳ lạ, bên trong bày biện rất nhiều thứ kỳ quái.

Nàng liếc mắt một cái đã nhận ra "đèn điện", chỉ là, đèn điện của tiên giới rõ ràng khác với đèn điện do nhà khoa học Kỷ Mộng Hàm ở thôn Cao Gia phát minh ra, cảm giác của tiên giới cao cấp hơn, thần bí hơn, cao đoan, khí phái, thượng đẳng hơn.

Nàng còn nhìn thấy quạt điện của tiên giới, thoạt nhìn cũng cao cấp hơn.

Trong phòng còn có một chiếc tiên gia bảo kính nhỏ nhắn của tiên gia, bên trong phát đi phát lại những bài hát.

Ánh mắt Cao Nhất Diệp đảo qua căn phòng kỳ lạ này…

Không nhìn thấy Thiên Tôn!

Thiên Tôn không có trong căn phòng này.

Nàng do dự một giây, sau đó nhảy mạnh lên…

Duỗi hai tay ra, nắm lấy mép hộp tạo cảnh.

Chương 1424: Hoan nghênh bước vào thế giới của ta

Từ nhỏ đã nghịch ngợm leo cây trèo tường, Cao Nhất Diệp không hề yếu đuối như nữ nhân bình thường, hành động của nàng rất nhanh nhẹn, nàng dồn lực lên thành hộp tạo cảnh, chống người một cái, xoạt một cái, đã nhảy ra khỏi hộp.

Trong nháy mắt, nàng cảm nhận rõ ràng thân thể mình như xuyên qua một thứ gì đó, đó là một tầng năng lượng ngăn cách lưỡng giới, vốn dĩ nó ngăn cản sự giao thoa giữa hai thế giới.

Nhưng nó không ngăn được Lý Đạo Huyền, cũng không thể ngăn được Cao Nhất Diệp.

Nàng cảm thấy mình như nhảy ra khỏi tam giới, đã không còn ở trong ngũ hành.

Hiện tại, toàn thân nàng đã tiến vào Tiên giới.

Trong khoảnh khắc tiến vào Tiên giới, nàng phát hiện mình trở nên to hơn, đúng vậy, chính là to hơn, những bảo vật khổng lồ của Tiên gia kia, giờ phút này đều biến thành kích thước phù hợp với thân hình nàng.

"A?" Cao Nhất Diệp kinh ngạc: "Mình cao thêm 200 lần sao?"

Nàng bò đến mép hộp, nhìn vào, thấy Cao gia tam thiếu, Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, đội đặc vụ Không Thiên doanh... còn có cả Không Thiên số 7 nhắm chặt mắt không dám mở ra, đang lơ lửng trên đám tiên vân.

Nhưng mà... Nàng có thể cảm nhận rõ ràng dòng chảy thời

gian trong hộp rất nhanh.

Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu và những người khác chỉ cần động đậy một chút, cũng giống như tua nhanh phim vậy.

Nàng chỉ nhìn chằm chằm vào trong hộp mấy phút, màn đêm trong hộp đã qua đi, trời sáng rồi! Ánh dương màu vàng kim rắc lên người Cao gia tam thiếu, Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu và những người khác, đám người này vẫn ngây ngốc đứng trên đất, nhìn lên bầu trời.

Sau đó, nàng nghe thấy Cao gia tam thiếu hét lên: "Không ổn rồi! Nhất Diệp tỷ phi thăng lên Tiên giới rồi, a a a! Nhất Diệp tỷ, tỷ quay lại đi."

Giọng nói của hắn giống như bị tua nhanh, trở nên the thé, gấp gáp. Nhưng không biết vì sao, Cao Nhất Diệp lại có thể nghe hiểu, có lẽ đây là năng lực mà thần ban cho.

Cao Sơ Ngũ ngẩng đầu: "Nhất Diệp hẳn là đến bên cạnh Thiên Tôn rồi, haiz! Thật hy vọng Nhất Diệp có thể sống hạnh phúc."

Trịnh Đại Ngưu: "Nhất Diệp về sau sẽ có rất nhiều rất nhiều đồ ăn ngon."

Mọi người: "..."

Cao Nhất Diệp hiểu ra: "Thì ra đây chính là hình ảnh Thiên Tôn thường ngày nhìn thấy! Thời gian ở Nhân gian trôi qua nhanh thật, có lẽ đây chính là 'Một ngày trên trời, bằng một năm dưới đất'."

"Cái hộp này là pháp khí của Thiên Tôn, nó kết nối Tiên giới và Nhân gian... Người phàm khác đều không thể đi qua, ví dụ như Không Thiên số 7, hắn ta không vào được, nhưng ta thì có thể."

"Ta là nữ nhân được Thiên Tôn sủng ái! Cho nên mới có vinh hạnh này."

Cao Nhất Diệp luôn có gan lớn!

Người khác tiến vào Tiên giới e là sợ hãi co rúm lại, nhưng nàng lại dám bước đi.

Nàng chạy một mạch đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài, có thể thấy căn nhà mình đang ở nằm trên đỉnh núi, chính là núi Chiếu Mẫu thành phố Song Khánh, xung quanh có không ít biệt thự nhỏ, mỗi căn đều được xây dựng vô cùng tinh xảo.

Mà dưới chân núi Chiếu Mẫu là một thành phố Tiên giới phồn hoa, đèn đuốc sáng trưng, còn náo nhiệt hơn khu thương mại phồn hoa nhất thôn Cao Gia ở Nhân gian không biết bao nhiêu lần.

Cao Nhất Diệp: "A? Thì ra Tiên giới là như vậy, Thiên Tôn đâu?"

Nàng nhìn trái nhìn phải, trong phòng khách chỉ có một cái hộp tạo cảnh, một cái ghế và một cái bàn đặt bên cạnh hộp tạo cảnh, trên bàn có một cái máy tính, ngoài ra, trong phòng này không còn gì khác.

Nàng lập tức chú ý tới một cánh cửa, đó là cửa thông đến phòng ngủ.

Cao Nhất Diệp nhanh chóng đi tới cửa, nhìn vào, thấy bên trong có một chiếc giường lớn ấm áp, trên giường Thiên Tôn đang nằm ngủ say sưa, vẻ mặt hiền hòa và hạnh phúc...

Cao Nhất Diệp chậm rãi đi tới mép giường, ngồi xuống sàn nhà gần Lý Đạo Huyền nhất, ghé nửa người trên lên mép giường.

...

Tia nắng ban mai đầu tiên xuyên qua cửa sổ, chiếu lên mí mắt Lý Đạo Huyền.

Tỉnh rồi!

Tối qua ăn lẩu, uống bia, hát karaoke, quá vui, lỡ uống hơi nhiều.

Uống chút bia đã gục, thật mất mặt.

Lý Đạo Huyền cố gắng mở mắt ra, còn đưa tay xoa xoa thái dương.

Không biết vì sao chóp mũi lại ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt, giống như mùi phấn son thời nhà Minh, y mở mắt ra, liền thấy Cao Nhất Diệp đang nằm sấp trước giường mình, nhìn mình chằm chằm bằng đôi mắt long lanh như nước mùa thu.

Ơ? Tối qua trước khi ngủ, ta đã vào trong hộp sao? Lý Đạo Huyền mỉm cười với Cao Nhất Diệp: "A, Nhất Diệp, lâu rồi không gặp."

Cao Nhất Diệp không thay đổi nét mặt, nhưng nước mắt lại bất giác lăn dài trên má.

Lý Đạo Huyền: "Ai da, đừng khóc nữa, chẳng phải chỉ là mấy tháng không gặp thôi sao?"

Cao Nhất Diệp: "Nếu ta không đến gặp ngài, có phải ngài định vĩnh viễn không gặp ta nữa không?"

"Hả?"

Lý Đạo Huyền hơi ngẩn người, đây là lời thoại gì vậy?

Chờ chút, có gì đó không đúng!

Y đột nhiên ngồi bật dậy.

Đập vào mắt là căn phòng ngủ của y ở biệt thự thành phố Song Khánh, căn bản không phải bên trong cái hộp nào cả.

Mẹ nó, sao Cao Nhất Diệp lại ở đây? Hơn nữa, Cao Nhất Diệp còn có kích thước y như mình, không phải là trạng thái người tí hon?

Chậm đã, bình tĩnh suy nghĩ lại nào.

Lý Đạo Huyền liếc mắt nhìn phòng khách, liền thấy hộp tạo cảnh không đậy nắp.

Lại nhanh chóng mở app trên điện thoại, xem lại camera giám sát tối qua, liền thấy Cao Nhất Diệp bò ra khỏi hộp, trong nháy mắt ra khỏi hộp, nàng nghênh gió phồng lên, trong nháy mắt cao thêm 200 lần.

Trong lúc y thao tác, Cao Nhất Diệp không hề giục giã, hoặc là nói không dám giục giã, chỉ lặng lẽ đứng bên cạnh nhìn, nàng có thể hiểu được "Tiên gia bảo kính", mỗi một thao tác của Lý Đạo Huyền trên điện thoại, nàng đều nhìn hiểu: Thiên Tôn đang dùng bảo kính có thể nhìn thấy "quá khứ vị lai", xem thử ta đã đến Tiên giới như thế nào. A, động tác lúc ta bò ra khỏi hộp hơi lớn, thật mất mặt, váy bị xốc lên, lộ ra nửa người dưới... Thôi kệ, dù sao là Thiên Tôn xem, không sao cả.

Lý Đạo Huyền tắt app, quay đầu nhìn Cao Nhất Diệp...

Ánh mắt hai người giao nhau.

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài: "Ta hiểu rồi! Nàng là mệnh nữ chính."

Cao Nhất Diệp: "???"

Lý Đạo Huyền: "Ta vẫn luôn cho rằng mình là nam chính, kết quả ta sai rồi, nàng mới là nữ chính, ta chỉ là bàn tay vàng của nhân vật chính, giống như lão gia gia trong nhẫn vậy."

Cao Nhất Diệp: "???"

"Thôi, nói mấy cái này cũng vô nghĩa." Lý Đạo Huyền bỗng nhiên mỉm cười với Cao Nhất Diệp, đưa tay ra: "Nhất Diệp, hoan nghênh nàng đến với thế giới của ta, nếu không chê, sau này cứ sống cùng ta."

Cao Nhất Diệp mừng rỡ: "Thiên Tôn đồng ý để ta ở lại đây sao?"

"Đương nhiên là đồng ý." Lý Đạo Huyền: "Tại sao lại từ chối? Chỉ có kẻ ngốc mới từ chối một cô nương đáng yêu như Nhất Diệp."

Cao Nhất Diệp vội vàng đặt tay mình vào tay Lý Đạo Huyền.

Hai tay nhẹ nhàng nắm lấy nhau.

Cao Nhất Diệp rốt cục cũng cảm nhận được bàn tay chân thật của Thiên Tôn, không còn là chất liệu silicon nữa. Loại chất liệu đó tuy nhìn giống người thật, nhưng sờ vào lại có cảm giác ngăn cách rất lớn. Mà bàn tay này, mới là tay thật của Thiên Tôn.

Nó ấm áp, mạnh mẽ, còn mang theo chút bá đạo.

Lý Đạo Huyền khẽ dùng lực, kéo nàng vào lòng. Cao Nhất Diệp không hề phản kháng, thuận thế ngã vào lòng y, để mặc cho tay Lý Đạo Huyền ôm lấy eo mình.

Sau đó, nụ hôn nóng bỏng, ập xuống...

(Chính văn hết)

Ngoại truyện 1: Chu Do Kiểm

Tân Minh lịch năm thứ nhất.

Chu Do Kiểm chưa đầy 30 tuổi, đã trở thành phạm nhân lao động cải tạo, hình phạt mười năm.

Ngục giam hắn tiến vào là một nhà tù đặc biệt dành cho tội phạm "văn hóa", bên trong không giam giữ những tên tội phạm giết người, cưỡng hiếp, cướp bóc.

Vì vậy, môi trường ở đây tương đối tốt.

Còn có hai vị đại thần trung thành, cùng hắn vào tù.

Một người là Vương Thừa Ân, một người là Mễ Thanh Ly.

Ở đây còn xảy ra một đoạn nhạc đệm nhỏ, bởi vì hai người Vương Thừa Ân, Mễ Thanh Ly không có "phạm tội", cho nên bọn họ vốn là không được phép vào tù.

Nào có đạo lý ngươi muốn vào tù là vào tù?

Kết quả hai vị bằng hữu đầu sắt này vì vào tù, thế mà lại đi "phạm tội".

Mễ Thanh Ly chạy tới văn phòng Thẩn Thuẫn Cục, trộm cắp văn kiện cơ mật, còn cố ý bị Bân Thắng bắt ngay tại trận.

Vương Thừa Ân thì càng kỳ lạ, không có bản lĩnh trộm văn kiện cơ mật, lại không muốn giết người phóng hỏa, làm lớn chuyện. Suy nghĩ đi nghĩ lại, hắn quyết định chạy tới mao xí nữ nhìn trộm, còn cố ý bị một đám nữ nhân bắt ngay tại trận. Các nữ nhân vốn muốn đánh hắn một trận, đột nhiên phát hiện tên này

thế mà lại là một tên thái giám...Đây rốt cuộc là đánh, hay là không đánh đây?

Tóm lại, sau vài đoạn nhạc đệm nhỏ, hai vị đại thần trung tâm, cùng Chu Do Kiểm, tiến vào trại Cải Tạo.

"Đây là phòng giam của ngươi." Ngục tốt chỉ vào một căn phòng.

Chu Do Kiểm: "Ồ!"

Ngục tốt: "Ngươi ồ cái gì? Vào đi."

Chu Do Kiểm: "Cửa này không phải đang đóng sao?"

Ngục tốt: "Ngươi không biết kéo cửa ra sao?"

Chu Do Kiểm: "?"

Kéo cửa ra là thao tác gì? Thứ cửa này còn cần kéo mới có thể mở sao?

Hắn đang khó chịu, Vương Thừa Ân từ bên cạnh xông lên, giúp Chu Do Kiểm kéo cửa phòng giam ra: "Hoàng thượng, mời vào."

Lúc này Chu Do Kiểm mới bước chân vào phòng giam, liếc mắt nhìn cái giường của hắn một cái, Vương Thừa Ân lóe lên, nhanh chóng giúp hắn giũ chăn, lau dọn sạch sẽ.

Lần này đến lượt ngục tốt cạn lời.

Vương Thừa Ân đến gần ngục tốt, thấp giọng lấy lòng nói: "Quân gia, phòng giam của ta, ở đâu vậy? Có gần phòng hoàng thượng không?"

Ngục tốt: "Các ngươi là một phòng, ngươi xem, tường đối diện cái giường này chính là của ngươi."

"Cái gì?" Tâm tình Chu Do Kiểm liền như ngồi lên một chiếc tháp rơi tự do: "Làm sao có thể để thái giám cùng trẫm một phòng?"

Vương Thừa Ân vội vàng nói: "Hoàng thượng, nô tài ngủ dưới đất, ngủ dưới đất, như vậy mới tiện hầu hạ ngài bất cứ lúc nào."

Chu Do Kiểm: "..."

Được rồi, miễn cưỡng tiếp nhận cái thiết lập này.

Mễ Thanh Ly mở miệng nói: "Thần ở phòng bên cạnh, cũng sẽ qua giúp hoàng thượng xử lý sự vụ bất cứ lúc nào."

"Ừm! Các ngươi lui xuống đi."

Mễ Thanh Ly thật sự lui xuống, đi ra khỏi phòng.

Nhưng Vương Thừa Ân không lui được, hắn và Chu Do Kiểm một phòng, chỉ có thể ngoan ngoãn lui về góc tường, ngồi xổm xuống, giảm bớt sự tồn tại của mình.

...

Sáng sớm ngày hôm sau, chuông làm việc của nhà tù vang lên.

"Dậy ăn cơm, sau đó bắt đầu lao động hôm nay."

Chu Do Kiểm từ trên giường bò dậy, duỗi tay chân, Vương Thừa Ân lập tức lóe lên, giúp hắn mặc quần áo, hai người lúc này mới ra khỏi phòng giam, Mễ Thanh Ly cũng đã sớm chờ ở bên ngoài, ba người theo những phạm nhân khác, cùng nhau đi tới "phân xưởng lao động".

Trên tường ở đây dán những chữ "lao động quang vinh nhất", "cải tạo tốt, làm người mới".

Một ngục tốt đi tới, ném cho ba người một đống bình sứ, và

một đống nhãn dán: "Công việc của các ngươi hôm nay, là đem những tờ giấy này, dán lên bình sứ."

Chu Do Kiểm cầm nhãn dán kia lên nhìn một cái, bên trên viết chữ "Nước tương Bắc Kinh ".

Chậc, hóa ra là dán bao bì cho bình.

Chuyện ngu xuẩn này, Chu Do Kiểm làm sao có thể làm?

Hắn giang hai tay ra, vắt chéo hai chân, không làm việc.

Ngục tốt tức giận, đang muốn nổi giận.

Vương Thừa Ân và Mễ Thanh Ly đồng thời đứng trước mặt hắn , nói lời hay: "Lão ca, ngươi đừng chỉ nhìn chằm chằm vào hắn , công việc của hắn, ta sẽ giúp hoàn thành."

Ngục tốt: "Ồ? Vậy được! Các ngươi muốn giúp hắn làm việc là không có vấn đề, nhưng khối lượng công việc các ngươi làm ra, phải phù hợp với khối lượng công việc bình quân đầu người, ta lấy ví dụ, giả thiết phân xưởng này bình quân mỗi công nhân một ngày dán hai trăm cái bình, vậy hai người các ngươi phải một ngày giao lên sáu trăm cái bình, các ngươi có thể làm được không?"

"Làm được, nhất định làm được." Mễ Thanh Ly làm một động tác phồng cơ bắp: "Ta rất tự tin về thể lực, đừng nói sáu trăm cái, ngươi muốn tám trăm cái chúng tôi cũng có thể dán ra."

Ngục tốt: "Không chỉ phải bảo đảm số lượng, còn phải bảo đảm chất lượng!"

Mễ Thanh Ly và Vương Thừa Ân: "Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ."

Thời gian tiếp theo, toàn bộ phạm nhân trong phân xưởng đều được chứng kiến cái gì gọi là "sức mạnh của lòng trung thành".

Mễ Thanh Ly và Vương Thừa Ân dốc toàn lực, liều mạng làm việc, một người phải làm khối lượng công việc của một người rưỡi, đương nhiên phải trả giá nhiều nỗ lực và mồ hôi hơn người khác.

Hai người dán, dán, động tác nhanh như đang bay.

Công nhân bên cạnh nhìn kinh hô liên tục, ngục tốt cũng bị chấn động, một đám ngục tốt vây quanh, xem hai người thao tác thần tốc...

Tốc độ tay đó!

Tốc độ tay của người độc thân 30 năm trước mặt bọn họ chỉ có thể quỳ, đây ít nhất phải độc thân 50 năm mới được.

Đặc biệt là Vương Thừa Ân, không còn cái đó quấy nhiễu, nam nhân mới có thể làm được "minh kính chỉ thủy", "tâm vô tạp niệm" chân chính, tốc độ tay của Vương Thừa Ân thậm chí còn cao hơn Mễ Thanh Ly.

Thật đáng kinh ngạc!

Chiều tối hôm đó, ngục tốt đến kiểm tra công việc, phát hiện ba người Chu Do Kiểm, Vương Thừa Ân, Mễ Thanh Ly giao lên số lượng bình sứ, vượt xa bình quân đầu người, ba người đồng thời được bình chọn là "phạm nhân tiên tiến" của ngày hôm đó.

Sau khi lao động, tiếp theo là giờ học tư tưởng.

Dù sao, lao động cải tạo lao động cải tạo, không thể chỉ lao động, còn phải cải tạo!

Quân thần ba người, ngồi xếp hàng, nghe giảng bài.

Một vị giảng viên được điều động từ đại học Lạc Dương, đứng trên bục giảng, giảng bài cho tất cả phạm nhân: "Bài học hôm nay

muốn giảng là, mọi người đều bình đẳng..."

...

Chu Do Kiểm vốn cho rằng, cuộc sống như vậy phải trải qua mười năm.

Tuy nhiên, hai tháng sau, tình huống có chút thay đổi.

Vương Thừa Ân và Mễ Thanh Ly, mỗi lần lên lớp tư tưởng, thái độ đối với Chu Do Kiểm lại có một chút thay đổi.

Sáng sớm ngày hôm nay, Chu Do Kiểm như mọi khi, duỗi hai tay ra, chờ Vương Thừa Ân đến mặc quần áo cho hắn .

Lại thấy Vương Thừa Ân lẩm bẩm trong miệng: "Mọi người đều bình đẳng... Mọi người đều bình đẳng... Hoàng thượng... Ta ngày ngày hầu hạ ngài như vậy, có phải hay không quá... Phong kiến thối nát rồi? Ngài cũng phải học việc của mình, tự mình xử lý mới đúng."

Chu Do Kiểm giật mình: "To gan! Ngươi đang nói cái gì?"

Vương Thừa Ân giật nảy mình: "Hoàng thượng thứ tội, nô tài ăn phải mỡ heo che mờ tâm trí, vừa rồi nói lời ngu xuẩn, lập tức hầu hạ ngài mặc y phục."

Y phục ngày hôm nay, cuối cùng vẫn là Vương Thừa Ân giúp hắn mặc.

Nhưng mà...

Ngày thứ hai... Ngày thứ ba...

Lại qua vài ngày sau.

Chu Do Kiểm buổi sáng thức dậy, phát hiện Vương Thừa Ân thế mà đã không còn trong phòng, hắn đã sớm chạy ra ngoài, đây

là một loại thái độ, cố ý biểu hiện cho hắn nhìn thấy.

Chu Do Kiểm hiểu rồi, từ hôm nay trở đi, phải tự mình mặc y phục.

~~

Dần dần, Vương Thừa Ân chuyện gì cũng không làm giúp Chu Do Kiểm nữa.

Chu Do Kiểm chỉ có thể lại đi tìm Mễ Thanh Ly, tuy nhiên, sự thay đổi của Mễ Thanh Ly và Vương Thừa Ân là xảy ra đồng thời, hai người đều trong từng tiết học tư tưởng phẩm chất đạo đức liên tiếp, càng ngày càng nhận thức được cái gì gọi là "mọi người đều bình đẳng", cái gì gọi là "phong kiến thối nát", bọn họ bắt đầu hiểu rõ, trung thành nên nằm trong một phạm vi.

Ta trung thành với quốc gia, trung thành với ông chủ, không có nghĩa là ta ngay cả đi đại tiện cũng phải giúp ông chủ đi, loại trung thành đó là có độc.

Cuộc sống hàng ngày của Chu Do Kiểm, bắt đầu phải tự mình quản lý.

Hắn lập tức phát hiện, bản thân thật sự là không biết cái gì hết.

Hắn lúc cài cúc áo, thế mà lại cài lệch vị trí. Cắt móng tay thì lại cắt vào thịt, quần áo bị rách một lỗ, hắn xỏ kim luồn chỉ mãi mà vẫn không thể vá quần áo...

Công việc trong phân xưởng lao động, Vương Thừa Ân và Mễ Thanh Ly cũng không giúp hắn làm, hắn cũng phải tự mình ra tay.

Công việc hôm nay là dán hộp giấy, phải bôi hồ lên tấm bìa cứng, sau đó dán hộp giấy lại.

Chu Do Kiểm bận đầu đầy mồ hôi, nhưng chỉ dán được 50 cái hộp giấy méo mó không ngay ngắn, quay đầu nhìn, Vương Thừa Ân đã dán được 230 cái, Mễ Thanh Ly cũng dán được 200.

Chu Do Kiểm thật sự hy vọng bọn họ dán hộp giấy được chia cho mình vài cái, nhưng hắn biết đã không thể nữa, hai người này sẽ không bao giờ giúp mình làm việc nữa, mặt dày mà đi cầu bọn họ, chỉ sẽ đánh mất thể diện của mình.

Chu Do Kiểm nước mắt lưng tròng, kiên cường tiếp tục làm việc: "Trẫm không thể thua! Trẫm không thể để thần tử ngày xưa chế nhạo."

Chiều tối hôm đó, ngục tốt đến kiểm tra công việc.

Vương Thừa Ân và Mễ Thanh Ly được bình chọn là "công nhân tiên tiến", "phạm nhân kiểu mẫu", mà Chu Do Kiểm lại bị toàn nhà máy thông báo phê bình, khối lượng công việc nghiêm trọng không đạt tiêu chuẩn.

Một khoảng thời gian tiếp theo, đều là thời gian ác mộng của Chu Do Kiểm.

Hắn phát hiện mình luôn làm việc không tốt, quần áo của hắn giặt không sạch, tóc của hắn luôn chải không mượt mà, hắn dán nhãn mác cho bình sứ thì luôn dán không phẳng, bên trong sẽ có nhiều nếp nhăn và bọt khí, thỉnh thoảng lại dán nhãn mác ngược, bị tổ trưởng mắng một trận.

Mỗi lần trại Cải Tạo tổ chức "thi đua lao động", Chu Do Kiểm đều là người cuối cùng, bất luận hắn có cố gắng như thế nào, cũng không đuổi kịp người phía trước.

Hắn thật sự đã rất cố gắng, nhưng không đuổi kịp chính là không đuổi kịp.

Cho đến lúc này, hắn mới mơ hồ phát hiện, bản thân hình như

thiếu năng lực, chỉ cố gắng là không đủ, làm việc còn phải chú trọng phương thức và phương pháp. Giống như dán nhãn mác cho bình sứ, càng dùng sức, càng dễ dàng dán lệch nổi bong bóng.

Hắn bắt đầu cố gắng học tập hơn.

Không chỉ học tập kiến thức văn hóa, còn học kiến thức lao động.

Cơ thể của hắn bắt đầu trở nên cường tráng, không còn mất ngủ cả đêm, lượng cơm ăn nhiều hơn, dạ dày cũng tốt hơn rất nhiều so với trước đây.

Sau đó, hắn liền dần dần đuổi kịp đội ngũ.

Từ đó, hắn mới thực sự hiểu được ý nghĩa của lao động!

Hắn thích nhất, chính là chiều tối mỗi ngày, sẽ phát Tin Tức Cao Gia trên quảng trường lớn của trại Cải Tạo, đây cũng là hoạt động mà tất cả phạm nhân đều thích nhất.

Hắn sẽ tranh chỗ trước, ngồi ở vị trí trung tâm nhất, mỗi khi đến lúc này, Mễ Thanh Ly và Vương Thừa Ân sẽ một trái một phải bảo vệ hắn. Bọn họ tuy không còn giúp hắn làm việc, nhưng vẫn sẽ ở nơi đông người đóng vai vệ sĩ và hộ vệ cho hắn, không để hắn bị người khác làm hại.

Chu Do Kiểm biết, hai người này là trung thần chân chính, chỉ là phương thức trung thành của bọn họ đã thay đổi, nhưng bọn họ đối với mình, vẫn là rất tốt xuất phát từ nội tâm.

Tin Tức Cao Gia hôm nay, thế mà lại phát một bộ phim tài liệu về những năm đầu Sùng Trinh.

Chu Do Kiểm nhìn thấy năm đó Thiểm Tây hạn hán liên miên, dân chúng lầm than, nhìn không khỏi buồn bã rơi lệ, mà nhìn thấy Ngô Sân mang theo mười vạn lượng bạc Chu Do Kiểm cho, và

Thiên Tôn hóa trang thành Tế Công nói ra câu "đưa một lượng chỉ có thể cứu sống một người" kia.

Chu Do Kiểm không khỏi khóc lớn: "Trẫm muốn cứu những bách tính kia, trẫm thật lòng muốn cứu bọn họ, trẫm đã cố gắng, chỉ là trẫm lúc đó quá ngu ngốc, trẫm không biết cứu thế nào!"

...

Tân Minh lịch, năm thứ năm.

Thánh nữ Cao Nhất Diệp được Thiên ân sủng ái bay lên tiên giới, đột nhiên dẫm lên tường vân bảy màu từ trên trời bay xuống, trở lại nhân gian, còn mang đến cho nhân giới một lượng lớn đồ vật mới lạ, các loại đồ ăn ngon, các loại đồ chơi vui vẻ.

Và để lại một câu pháp chỉ "phải khoan dung đối đãi với người khác", liền lại trở về trên trời.

Sau sự kiện này, lãnh đạo các ban ngành bàn bạc một chút quyết định, đại xá thiên hạ!

Đương nhiên, không phải như trước kia không phân xanh hồng trắng đen thả tất cả phạm nhân ra ngoài, mà là có chọn lọc, tuyển chọn một số người đã lao động cải tạo rất tốt được ân xá xuất ngục.

Rất nhanh, Mễ Thanh Ly và Vương Thừa Ân liền được bình chọn là "ưu tú", có quyền lợi được ân xá.

Nhưng hai người không nỡ đi ra ngoài làm sao, còn mong ngóng Chu Do Kiểm.

Chu Do Kiểm sững sờ, thở dài một hơi: "Nếu ta đi ra ngoài, có bị bách tính mắng không... Trải qua những năm tháng học tập này, ta đã biết bản thân năm đó phạm phải sai lầm lớn như thế nào, ta rất sợ, bước ra khỏi trại cải tạo này, bên ngoài đều là bách tính chỉ

vào mũi ta mắng ta hại khổ bọn họ."

Tuy nhiên, sợ cái gì, liền đến cái đó.

Ngày 4, tháng 12, năm Tân Minh lịch thứ 5, khi ủy viên ân xá trên bục giảng của trại Cải Tạo lớn tiếng đọc tên "Chu Do Kiểm", Chu Do Kiểm cuối cùng vẫn phải rời khỏi nơi hắn sống 5 năm này.

Hắn ở đây học được tự mở cửa, tự mặc y phục, tự giặt quần áo, tự xỏ kim luồn chỉ may vá, còn học được các loại kỹ thuật lao động, hắn có chút luyến tiếc nơi này, một khắc bước ra khỏi cổng trại cải tạo, hắn còn không nhịn được quay đầu nhìn lại một cái.

Tiếp theo, chính là đối mặt với nỗi sợ hãi của sự vô định, hắn không biết bản thân còn có thể sống tiếp trong thế giới này hay không, cũng không biết bản thân phải đón nhận cuộc sống như thế nào.

Tưởng tượng bị người khác mắng, cũng không xuất hiện, sự chú ý của bách tính trước cổng trại cải tạo hoàn toàn không đặt trên người hắn, thậm chí còn lười nhìn hắn một cái.

Hắn từng là hoàng đế, nhưng hiện tại chỉ là một người bình thường.

Ở đây có người đang chờ hắn.

Là Chu hoàng hậu, còn có vài vị phi tần, vài người con trai, vài người con gái của hắn...

Tất cả mọi người, đều dùng ánh mắt mong chờ nhìn hắn.

"Phu quân!"

"Phụ thân!"

Từng tiếng gọi khác nhau...

Chu Do Kiểm nuốt một ngụm nước bọt, khó khăn nói: "Những năm này, mọi người... Sống tốt chứ?"

Chu hoàng hậu nhẹ nhàng gật đầu: "Tốt! Thiên Tôn bảo vệ tính mạng của cả nhà, không để người khác quấy rầy cả nhà, còn để Thần Thuẫn Cục an bài mọi người. Những năm này, ta và vài vị muội muội học làm nữ công, chi tiêu trong nhà vẫn ổn."

Vài người con trai cũng cười nói: "Chúng con có học, nên đều ở văn phòng làm văn thư, thu nhập hiện tại cũng không tệ. Phụ thân, gần nhà chúng ta có một thư viện đang tuyển quản lý, người biết chữ, có học thức, nên có thể ứng tuyển thành công."

Chu Do Kiểm vui mừng: "Không có ai làm khó mọi người sao?"

"Không có! Hiện tại chúng con cũng đang tự mình lao động, giống như mọi người đều là dựa vào lao động đổi lấy thù lao, dựa vào cái gì mà làm khó chúng con?"

Chu Do Kiểm: "Ta! Ta cũng vậy!"

Hắn đột nhiên phát hiện, mình nói là "ta", mà không phải "trẫm", từ lúc nào trở nên như vậy?

Hắn đã quên mất.

Tân Minh lịch năm thứ 6, Chu Do Kiểm đảm nhiệm chức vụ quản lý thư viện kinh thành, hắn biết chữ, còn có một nét chữ rất đẹp, rất được viện trưởng thư viện coi trọng.

Tân Minh lịch năm thứ 10, lão viện trưởng qua đời, Chu Do Kiểm được thăng chức làm viện trưởng thư viện.

Tân Minh lịch năm thứ 14, Chu Do Kiểm được bình chọn là lao động kiểu mẫu, công nhân tiên tiến.

Tân Minh lịch năm thứ 16, Chu Do Kiểm chủ động xin điều

nhiệm đến bảo tàng Cố Cung đảm nhiệm chức vụ viện trưởng, ngôi nhà từng là của mình, hiện tại đã trở thành một bảo tàng, đi trong đó, hồi ức lại ngày xưa, khiến hắn mắt lệ nhạt nhoà.

Tân Minh lịch năm thứ 18, Chu Do Kiểm được tuyển chọn làm đại biểu nhân dân.

Tân Minh lịch năm thứ 19, Chu Do Kiểm trong đại hội nhân dân lần thứ mười chín, bỏ lá phiếu thần thánh và trang nghiêm đầu tiên của mình...

Ngoại truyện 2: Cao Sơ Ngũ và Hình Hồng Lang

Tân Minh lịch năm thứ 14, Cao Sơ Ngũ và Hình Hồng Lang, hai người song song bước vào ngưỡng cửa 50 tuổi.

Tuổi tác tuy đã cao, nhưng thân hình hai vợ chồng vẫn khôi ngô bá khí, khoác lên người hai bộ quân trang thẳng thớm, nhìn qua liền tạo cho người ta một loại cảm giác uy áp cực lớn.

Mà hiện tại, phần uy áp này, đang đặt trên người của viện trưởng "Học viện Ngoại ngữ" Phạm Bố Luyện.

Cao Sơ Ngũ lớn tiếng quát: "Phạm Bố Luyện, tên hỗn đản này, ngươi giấu con trai ta ở chỗ nào? Mau giao nó ra đây, nếu không ta một cú điện thoại, lập tức sẽ có một sư đoàn chạy đến đây, dẫm bẹp đầu ngươi."

Hình Hồng Lang vội vàng che miệng trượng phu: "Này, đừng nói bậy, quân đội không thể tư dụng, sao có thể để ông điều đến đây đánh nhau?"

Cao Sơ Ngũ: "Nhưng tên này giấu con trai chúng ta đi rồi."

Hình Hồng Lang: "Quân đội không thể tư dụng, nhưng đám thuộc hạ bán muối tư nhân của ta có thể tư dụng mà, bọn họ có rất nhiều người không tham gia quân đội đâu."

Nói xong, bà quay sang Phạm Bố Luyện, quát lớn: "Hạn cho ngươi trong vòng ba phút giao con trai ta ra đây, nếu không lão nương một cú điện thoại, tám trăm tên bán muối hoàn lương sẽ chạy đến đây băm ngươi thành trăm mảnh."

Bị hai vợ chồng này quát lớn, trên đời này cũng không có mấy ai chịu đựng nổi, Phạm Bố Luyện cảm thấy cả người đều không ổn, vội vàng lắc đầu: “Hai người không thể như vậy! Con trai của hai người, có lý tưởng và theo đuổi của riêng mình, hai người không thể dùng sở thích của mình, để trói buộc tương lai của con trai được.”

Cao Sơ Ngũ: “Ngươi nói bậy, con trai ta từ nhỏ đã lập chí muốn giống ta, làm quân nhân, nó lúc nhỏ thích nhất là ôm chân ta nói ‘Cha, con muốn giống cha làm đại tướng quân’, hơn nữa thể trạng của nó cũng là nhất đẳng, cũng là nhân tài làm đại tướng quân.”

Hình Hồng Lang cũng nói: “Đúng vậy, con trai chúng ta từ nhỏ đã nói muốn làm quân nhân, sao lại nói chúng ta trói buộc con trai?”

Phạm Bố Luyện khóc không ra nước mắt: “Cao tướng quân, Hình tướng quân, ấn tượng của hai người về con trai, vẫn còn dừng lại ở lúc nó còn rất nhỏ sao? Nó đã trưởng thành rồi, hai mươi mấy tuổi rồi, hai người không thể dùng ấn tượng lúc nó bốn, năm tuổi để nhìn nhận nó được.”

Cao Sơ Ngũ: “???”

Hình Hồng Lang: “???”

Phạm Bố Luyện: “Nó đã viết rõ ràng trong đơn đăng ký nguyện vọng tốt nghiệp, nó muốn từ bỏ võ nghiệp theo nghiệp văn, làm nhà ngoại giao! Vì vậy nó học ngoại ngữ rất chăm chỉ, mấy năm nay, nó theo ta học mười ngoại ngữ, không nói quá một câu, nó là thiên tài về ngôn ngữ tốt nhất mà ta từng gặp.”

“Cái gì?” Cao Sơ Ngũ kinh ngạc.

Hình Hồng Lang cũng ngây người: “Nó… nó vậy mà muốn…

từ bỏ võ nghiệp theo nghiệp văn? Nó không có chút nhận thức cơ bản nào đối với thân hình của mình sao?"

Phạm Bố Luyện: "Tư tưởng của hai người cũng lỗi thời rồi, thân hình khôi ngô thì phải theo nghiệp võ sao? Đây là tư tưởng cổ hủ gì vậy? Cho dù là người khổng lồ cao hai mét, cũng có thể cầm bút được mà."

Cao Sơ Ngũ và Hình Hồng Lang nhìn nhau, hồi lâu không biết nên nói gì cho phải.

Cũng không biết qua bao lâu, Cao Sơ Ngũ lên tiếng, hướng vào trong Học viện Ngoại ngữ hét lớn: "Cao Chính Kinh, lão tử biết ngươi trốn nghe lén, mau lăn ra đây nói chuyện với lão tử."

Hình Hồng Lang cũng quát lớn: "Đúng vậy, mau lăn ra đây, trốn tránh để một tên tiểu nhân ra mặt nói đỡ cho ngươi thì tính là bản lĩnh gì?"

Hai vợ chồng quát lớn tiếng, cả Học viện Ngoại ngữ cũng phải run lên, đám học sinh đứng xem xung quanh đều bị dọa lùi lại ba bước, bước lùi này, liền đẩy Cao Chính Kinh đang trốn trong đám người ra phía trước.

Cao Chính Kinh, năm nay hai mươi mấy tuổi, chính là độ tuổi đẹp nhất của đời người.

Thân hình giống cha, cũng giống mẹ.

Cao lớn vạm vỡ, khôi ngô như một cây cột xi măng, bởi vì từ nhỏ đã được ăn uống đầy đủ hơn Cao Sơ Ngũ, dinh dưỡng đầy đủ hơn, cho nên chiều cao của hắn còn cao hơn cha mẹ một bậc, vai u thịt bắp, khí thế bá đạo còn hơn một bậc so với Cao Sơ Ngũ.

Thế nhưng, một người to lớn như vậy, giọng nói lại rất ôn hòa, so với cha mẹ, ôn hòa hơn rất nhiều. Hắn vậy mà dùng giọng điệu rất bình thản, cũng không hề cộc cằn, nghiêm túc nói: "Cha,

mẹ! Con ra đây rồi, chúng ta cùng nhau nói chuyện cho rõ ràng."

"Được, nói chuyện thì nói chuyện." Cao Sơ Ngũ nói: "Tham gia quân ngũ đi, thể trạng của con không tham gia quân ngũ, quả thực là lãng phí."

"Không tham gia!" Cao Chính Kinh không chút do dự từ chối: "Chiến tranh hiện đại, thể trạng không còn là thứ quyết định nữa, kỹ thuật bắn súng và kiến thức quân sự, càng quan trọng hơn so với thể trạng, con lên chiến trường chưa chắc đã đánh lại một tên lính gầy yếu."

Cao Sơ Ngũ ngẩn người: "A? Ơ? Là vậy sao?"

Mọi người: "…"

Hình Hồng Lang: "Vẫn là để ta nói chuyện với con."

Bà vừa lên tiếng, vẻ mặt Cao Chính Kinh liền trở nên nghiêm túc, nghiêm chỉnh hơn. Hắn biết, cha hơi ngốc nghếch, nhưng mẹ lại là người có kiến thức, biết lý lẽ, đạo lý không nói rõ được với cha, nói với mẹ nhất định sẽ hiểu.

Hình Hồng Lang: "Lý do con từ bỏ võ nghiệp theo nghiệp văn là gì?"

Cao Chính Kinh: "Con thích văn!"

"Lý do này rất chính đáng mà." Hình Hồng Lang nói: "Vừa rồi ta nghe Phạm Bố Luyện nói, con muốn làm nhà ngoại giao? Chuyên tâm học ngoại ngữ?"

Cao Chính Kinh: "Vâng, Tân Minh chúng ta, đang nỗ lực mở rộng về phía Tây, đã thiết lập quan hệ thương mại với các quốc gia phương Tây, lúc này chính là lúc cần một lượng lớn nhân tài thông thạo ngôn ngữ các nước phương Tây, mà quốc gia chúng ta hiện tại đang thiếu hụt nhân tài phương diện này. Mục tiêu của con

chính là bù đắp vào chỗ trống nhân tài phương diện này cho quốc gia! Phát huy ánh sáng và sức nóng của mình."

Hắn vừa dứt lời, đám học sinh bên cạnh lập tức vỗ tay tán thưởng.

"Cao học trưởng, nói hay lắm."

"Cao học trưởng, em thích anh, em muốn sinh hầu tử cho anh…"

Cũng không biết là nữ sinh nào hô lên câu này, đám đông cười ồ lên.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc này, Hình Hồng Lang đột nhiên bước một bước, vèo một cái lao vào đám đông, bà tuy đã năm mươi tuổi, nhưng thân thủ vẫn nhanh nhẹn, động tác lóe lên này nhanh đến nỗi không ai nhìn rõ, chỉ trong nháy mắt, liền thấy bà kéo tay một nữ sinh, từ trong đám người đi ra.

Khuôn mặt nữ sinh đỏ bừng, đỏ như máu.

Vừa rồi trốn trong đám đông hô lên một câu, nào ngờ Hình Hồng Lang lợi hại như vậy, vậy mà có thể trong đám đông bắt được mình, còn lôi ra ngoài.

Hình Hồng Lang nhìn nữ sinh từ trên xuống dưới, hài lòng, phi thường hài lòng, gật đầu nói: "Tốt, hôn sự này ta đồng ý."

Mọi người xung quanh: "Ha ha ha ha!"

Cao Chính Kinh cũng ngây người: "Hả? Ơ? Tiểu Vũ… hóa ra em… cũng thích anh sao?"

Nữ sinh ngượng ngùng: "Tên này, thật đáng ghét." Nói xong, cô nàng thoát khỏi tay Hình Hồng Lang, vèo một cái chui vào đám đông.

Sự chú ý của Hình Hồng Lang lại quay về Cao Chính Kinh: "Được rồi, người ai chí nấy. Con muốn từ bỏ võ nghiệp theo nghiệp văn, mẹ không phản đối, nhưng con phải thể hiện chút bản lĩnh thuyết phục cha mẹ con, đừng có lấy trình độ nửa vời ra đây."

Cao Chính Kinh phấn chấn: "Con hiểu rồi! Bây giờ con sẽ thể hiện những gì mình đã học được cho cha mẹ xem."

Nói xong, hắn bắt đầu thao thao bất tuyệt nói ngoại ngữ, lúc thì tiếng Anh, lúc thì tiếng Pháp, lúc thì tiếng Tây Ban Nha, lúc thì tiếng Bồ Đào Nha, lúc thì tiếng Hà Lan, lúc thì tiếng Phù Tang…

Chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi, hắn đã nói ra hơn mười loại ngôn ngữ, hơn nữa đều nói rất trôi chảy.

Đám học sinh bên cạnh cũng không nhịn được vỗ tay tán thưởng.

Phạm Bố Luyện cũng không nhịn được mỉm cười: "Thằng bé Cao Chính Kinh này, quả thực là người có thiên phú ngôn ngữ nhất mà ta từng gặp."

Cao Sơ Ngũ và Hình Hồng Lang ngây ngốc nhìn con trai biểu diễn, tuy bọn họ không hiểu ngoại ngữ, nhưng nhìn phản ứng của mọi người xung quanh cũng có thể nhìn ra, ngoại ngữ mà con trai nói là thật, không phải ngâm nga lung tung để lừa gạt bọn họ.

Hai người nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương vẻ vui mừng khôn xiết.

Hai giây sau…

Cao Sơ Ngũ đột nhiên dang rộng vòng tay: "Hồng Lang!"

Hình Hồng Lang cũng dang rộng vòng tay: "Sơ Ngũ!"

Hai người bịch một tiếng ôm chầm lấy nhau: "Con trai chúng

ta lợi hại quá!”

…

Tân Minh lịch năm thứ 15, Cao Chính Kinh nhậm chức nhà ngoại giao… lên đường sang Tây Dương.

Tân Minh lịch năm thứ 20, dưới sự chủ trì của Cao Chính Kinh, Tân Minh và các nước châu Âu ký kết “Điều ước 32 điều” nổi tiếng, hiệp ước quy định các nước Tây Âu không được hạn chế hoạt động mậu dịch của Tân Minh.

Tân Minh lịch năm thứ 23, Đại sứ quán Tân Minh bị “phần tử phản Minh cực đoan” tấn công, Cao Chính Kinh trong phút chốc từ văn chuyển sang võ, cởi bỏ quan phục, khoác áo giáp, cầm súng, một mình tiêu diệt một doanh binh lực của “phần tử cực đoan”.

Câu chuyện của hắn được văn phòng minh tinh Thế Giới Phồn Hoa chuyển thể thành phim, lấy tên là “First Blood” (Rambo: First Blood).

Nhiều năm sau, Lý Đạo Huyền dùng “Minh Quang Lược Ảnh” nhìn vào trong hộp, thấy đã đến “Tân Minh lịch năm thứ 320”, y tùy ý liếc mắt nhìn vào trong hộp, liền thấy ở trong nghĩa trang liệt sĩ kinh thành, sừng sững một tấm bia đá tưởng niệm gia đình Cao Sơ Ngũ, trên đó có khắc dòng chữ “Khai quốc nguyên huân, cả nhà trung liệt”.

Ngoại truyện 3: Tam Thập Nhị và Tam tiểu thư.

Tân Minh lịch năm thứ hai.

Trước cửa Tử Cấm thành dòng người chen chúc...

Hôm nay là ngày đại hội bách tính lần thứ hai được tổ chức.

Đại hội lần thứ hai có một chỗ khác biệt so với đại hội lần thứ nhất, chính là điều lệ đầu tiên của đại hội lần này, chính là "tuyển ra Thủ phụ".

Lúc đại hội lần thứ nhất, ban lãnh đạo còn tương đối hỗn loạn, khi đó là do vị lão quản sự Tam Thập Nhị này chủ trì hội nghị, nhưng trải qua một năm điều chỉnh, ban lãnh đạo Tân Minh quốc đã càng ngày càng thành thục.

Quốc gia ổn định, kinh tế phồn vinh, mọi thứ đều đâu vào đấy...

Như vậy, đã đến lúc nên dùng phương thức "chúng trị" một lần nữa chọn lựa Thủ phụ!

Thủ phụ tuy không phải Hoàng đế, nhưng địa vị tôn quý, ai mà không muốn tranh giành một chút chứ?

Tam Thập Nhị biết, không chỉ mình hắn muốn làm Thủ phụ, đám người kia như Đàm Lập Văn, Chu Duật Kiện, Chu Do Tung, Tôn Truyền Đình, Lư Tượng Thăng, Lương Thế Hiền,... kỳ thật đều có tư cách cùng hắn tranh đoạt một phen.

Lập tức liền muốn bắt đầu kiểm phiếu...

Tam Thập Nhị hít sâu một hơi: Ta nhất định không thể thua được! Đúng không? Ta đảm nhiệm đại quản sự thôn Cao Gia đã mười mấy năm, tất cả mọi người đều công nhận năng lực và nhân phẩm của ta, ta không có lý do gì lại thua được.

Hắn dùng thanh âm run rẩy, nói với tất cả đại biểu tham dự: "Hiện tại bắt đầu kiểm phiếu, theo nguyên tắc công bằng, công khai, công chính, toàn bộ quá trình kiểm phiếu, do bốn vị ký giả, từ bốn hướng toàn bộ hành trình quay chụp, sau đó sẽ phát sóng ở Tiên gia bảo kính, bất luận kẻ nào cũng không thể gian lận, cái này gọi là 【chúng mục khuê khuê】."

Chúng đại biểu: "Hay!"

Tam Thập Nhị run rẩy đưa tay, lấy ra lá phiếu đầu tiên, mở ra vừa nhìn, nhất thời mừng rỡ, báo lên: "Tam Thập Nhị, một phiếu!"

Tam tiểu thư ở trên khán đài mừng rỡ: "Phụ thân thật lợi hại, được một phiếu rồi."

Tam Thập Nhị trong lòng tự tin tràn đầy, phiếu đầu tiên chính là ta, xem ra ta trúng cử chắc rồi.

Hắn lại lấy ra lá phiếu thứ hai, vừa nhìn, ơ? Ặc, không thể ơ, nhanh báo lên mới đúng, vội vàng lớn tiếng nói: "Bát Địa Thỏ, một phiếu."

Tam tiểu thư: "Ơ? Sao lại có người bỏ phiếu cho Bát Địa Thỏ? Đây là đang làm trò hề sao?"

Nàng lời còn chưa dứt, Tam Thập Nhị lại báo lên: "Bát Địa Thỏ, lại một phiếu."

Tam tiểu thư: "!!!"

Các vị đại biểu phía dưới vẻ mặt bình tĩnh, không hề dao động.

Tam Thập Nhị: "Bát Địa Thỏ, lại một phiếu!"

"Bát Địa Thỏ, lại một phiếu."

"Tam Thập Nhị, thêm một phiếu."

"Bát Địa Thỏ, thêm một phiếu."

"Bát Địa Thỏ, lại thêm một phiếu..."

Tình huống bắt đầu hướng về phương hướng quỷ dị không thể dự đoán mà vận hành...

Từ khắp nơi trên toàn quốc tuyển ra 2400 người đại diện bách tính, khi tất cả phiếu bầu được kiểm xong.

Kết quả cuối cùng, một mình Bát Địa Thỏ đã càn quét 2200 lá phiếu, những ứng cử viên còn lại cộng lại cũng chỉ đạt được hơn 200 phiếu.

Vì vậy, vị trí Thủ phụ chính thức đầu tiên của Tân Minh quốc, được chính thức công nhận đã được quyết định: Bát Địa Thỏ!

Bát Địa Thỏ ngoài ý muốn được chọn làm Thủ phụ, lại hoàn toàn không có năng lực trị chính, cả người đều ngơ ngác, hắn vẫn chỉ có thể mời Tam Thập Nhị đến giúp đỡ xử lý chính vụ, nhất thời khiến ban lãnh đạo quốc gia xảy ra chút hỗn loạn.

Trải qua sự kiện lần này, toàn thể người dân Tân Minh quốc đều nhận thức được một việc, "chúng trị" cũng có mặt không thành thục của nó, đó chính là tố chất và năng lực của "người bỏ phiếu", sẽ ảnh hưởng đến kết quả bỏ phiếu cuối cùng.

Nếu để cho một lượng lớn những người thiếu nhận thức chính xác về tình hình quốc gia hiện tại tham gia bỏ phiếu, sẽ chỉ tạo ra kết quả sai lầm.

Điều này kỳ thật bất lợi cho quốc gia!

Chúng trị, xem ra cũng là một con đường gian nan, phía trước nó cũng đầy chông gai a.

Tuy nhiên, mọi người cũng không nản lòng, từ "vượt mọi chông gai" là từ đâu mà có? Quản ngươi con đường phía trước có khó đi đến đâu, ta sẽ sợ sao?

Có vấn đề, khắc phục nó, có sai lầm, sửa chữa nó là được.

Tân Minh lịch năm thứ sáu, đại hội đại biểu bách tính lần thứ sáu, một lần nữa bỏ phiếu.

Bốn năm qua Bát Địa Thỏ mê man không biết nên làm gì đã phải xuống đài, Tam Thập Nhị liền nhậm chức, quốc gia rốt cục bắt đầu trở lại quỹ đạo...

...

Xem văn kiện cả ngày, Tam Thập Nhị kéo thân thể mệt mỏi trở về nhà.

Lính cần vụ vội vàng rót cho hắn một ly trà.

Tam Thập Nhị mỉm cười nói lời cảm tạ với cận vệ, lúc này mới hỏi: "Ơ? Phu nhân và nữ nhi của ta đâu? Sao lại không thấy đâu cả?"

Lính cần vụ nói: "Bẩm báo, phu nhân đi Đạo Huyền Thiên Tôn động dâng hương bái tế rồi, tiểu thư ở phòng thí nghiệm, không biết đang làm cái gì, cô ấy không cho chúng tôi vào, nói là hóa chất, rất nguy hiểm, người không phận sự miễn vào."

Tam Thập Nhị cười: "Nó đây gọi là [Nói chuyện giật gân 】."

Hắn bưng ly trà đứng dậy, đi về phía phòng thí nghiệm của Tam tiểu thư...

Vừa đi đến cửa, liền nghe thấy Tam tiểu thư trong phòng đang

lẩm bẩm tự nói: "Cho thêm một ít râu chuột, cánh dơi, nước bọt thằn lằn... khuấy đều..."

Tam Thập Nhị: "???"

Công thức này nghe sao kỳ quái vậy?

Vừa nghĩ đến đây, "ầm", một tiếng nổ vang lên, phòng thí nghiệm nổ tung!

Khói đen từ trong phòng thí nghiệm bốc lên, Tam Thập Nhị sợ hết hồn, vội vàng xông vào, trong phòng thí nghiệm khói đen cuồn cuộn, cái gì cũng không nhìn rõ. Hắn vội vàng hô to: "Con gái ngoan, không sao chứ? Con không sao chứ?" Ngay cả thành ngữ tổng kết cũng không còn để ý.

Giọng nói của Tam tiểu thư từ trong làn khói truyền đến: "Không sao đâu, chuyện nhỏ thôi."

"Cái này còn là chuyện nhỏ?" Tam thập nhị nghe được giọng nói của nàng, tâm tình thả lỏng một chút, nói chuyện rốt cục khôi phục bình thường: "Con đây quả thực là 【hiểm tượng hoàn sinh】."

Tam tiểu thư từ trong khói mù chui ra, thoạt nhìn quả thật không sao, chỉ là trên mặt dính chút khói đen.

Tam Thập Nhị: "Rốt cuộc con đang nghiên cứu thứ quái quỷ gì vậy? Ta nghe thấy con cho thêm cái gì mà râu chuột gì đó, có ai làm hóa học như con sao?"

Tam tiểu thư cười khúc khích: "Không có thêm mấy thứ đó, con chỉ là cố ý nói bậy mấy thứ thôi, vừa rồi con đang nghiên cứu pin."

"Pin?" Tam Thập Nhị kinh ngạc: "Pin là cái quỷ gì?"

Tam tiểu thư: "Pin chính là đem điện, tích trữ lại. Ban đầu Thiên Tôn ban cho chúng ta xe lửa năm màu, bên trong chính là chứa một thứ gọi là "pin AA". Sau khi con tháo dỡ và nghiên cứu, phát hiện nó là dùng nguyên lý hóa học làm ra, hiện tại đang dự định tiến hành mô phỏng."

Nói đến đây, Tam tiểu thư khẽ thở dài: "Mấy năm gần đây, Thiên Tôn xuất hiện càng ngày càng ít, mỗi lần xuất hiện khoảng cách càng ngày càng xa, trước kia mỗi ngày đều ở trên đỉnh đầu chúng ta, hiện tại mấy tháng mới hiển linh ở một nơi kỳ quái... Lão nhân gia cũng không ban thưởng pin Tiên giới nữa, xe lửa năm màu của thôn Cao Gia lúc trước, đã vì mất điện, không chạy được nữa rồi."

Nói đến đây, Tam tiểu thư siết chặt nắm tay nhỏ nhắn của mình: "Chúng ta nhất định phải dùng sức mạnh của chính mình, mô phỏng chế tạo ra pin Tiên giới, như vậy mới có thể để cho Tiên gia pháp bảo mà Thiên Tôn ban cho, có thể tiếp tục sử dụng."

Nghe nàng nói như vậy, Tam Thập Nhị cũng không khỏi sững sờ: Đúng vậy! Mấy năm gần đây, Thiên Tôn xuất hiện càng ngày càng ít. Mấy tháng mới hiển linh một lần, khoảng cách càng ngày càng xa, cứ như vậy, nhất định sẽ có một ngày, Thiên Tôn sẽ hoàn toàn rời đi.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, khẽ thở dài một tiếng, chắp tay đối với bầu trời, thật lâu không nói một lời.

Tân Minh lịch năm thứ 6, Tam Thập Nhị nhậm chức Thủ phụ, phong cách chấp chính ôn hòa nhân từ, được vạn dân kính yêu.

Tân Minh lịch năm thứ 10, Tam Thập Nhị tiếp tục đảm nhiệm chức Thủ phụ.

Tân Minh lịch năm thứ 14, Tam Thập Nhị cáo lão từ quan, do Lưu Mậu Bào ra đảm nhiệm chức Thủ phụ mới, phong cách chấp

chính của Lưu Mậu Bào lộ rõ sự quyết đoán, đối với các nước phương Tây cực kỳ cường thế, đã giành được rất nhiều lợi ích cho Tân Minh quốc, quốc lực nhất thời tăng vọt.

Tân Minh lịch năm thứ 22, do sự bành trướng quá mức của Lưu Mậu Bào, khiến cho đất đai thuộc địa của Tân Minh quốc trải rộng khắp toàn cầu, vào lúc giao thông còn chưa đủ phát triển, dân số trong nước cũng còn chưa đủ nhiều, khắp nơi bay loạn rõ ràng là không hợp lý, roi quất không tới. Quốc lực bị đất đai thuộc địa trên toàn cầu kéo xuống, không những không tăng, ngược lại còn giảm. Lưu Mậu Bào tự nhận trách nhiệm, từ chức xuống đài, Tam Thập Nhị một lần nữa được bầu làm Thủ phụ, thu hẹp chiến tuyến, chấn chỉnh lại nền kinh tế trong nước.

Tân Minh lịch năm thứ 26, Tam Thập Nhị lại vì bệnh xin từ chức, chức vị Thủ phụ được giao lại cho Lưu Mậu Bào, Lưu Mậu Bào sau bốn năm tự kiểm điểm, đã không còn là Ngô Hạ A Mông năm xưa, chăm lo việc nước, quốc lực ngày càng hưng thịnh.

Tân Minh lịch năm thứ 30, Tam tiểu thư quỳ trước linh cữu của phụ thân, hai tay bưng một cục pin: "Phụ thân, nghiên cứu pin của con đã thành công, xe lửa chạy bằng điện Tiên gia đã ngừng chạy nhiều năm, rốt cuộc đã chạy lại được rồi."

Ngoại truyện 4: Trình Húc

Tân Minh lịch, nguyên niên.

Trình Húc đứng ở trên tường thành Tử Cấm Thành……

Ở phía sau gã là Hoàng Cực điện, ban lãnh đạo mới đang xử lý chính vụ quốc gia, còn ở trước mặt hắn là kinh thành vừa được tái sinh, bách tính trên đường phố đang bắt đầu cuộc sống mới, tất cả đều tràn đầy sức sống.

Thời đại mới đã bắt đầu, quốc gia mới được thành lập.

Cẩm Y Vệ thì sao?

Trình Húc quay đầu nhìn lại, liền thấy một đám Cẩm Y Vệ đang ở trước cửa Thần Thuẫn cục, xếp hàng báo cáo.

Bọn họ đang thi tuyển lại, cạnh tranh lại vị trí. Cũng giống như đám văn quan kia, về sau có được thôn Cao Gia trọng dụng hay không vẫn là một ẩn số.

Trình Húc ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh mặt trời vàng rực rỡ từ trên trời cao rọi xuống, có một thái nãi nãi từ ái vô cùng, đang tắm mình trong ánh sáng vàng, mỉm cười nhìn gã.

Trình Húc vẫy tay với phất phất tay.

Thái nãi nãi hiền từ cười nói: "Tằng tôn ngoan, rốt cục thái nãi nãi cũng không cần phải lo lắng cho con nữa, về sau con nhất định sẽ sống rất tốt."

Trình Húc khẽ thở dài: "Tằng tôn lại phải xuống suối vàng muộn một chút bầu bạn với người rồi."

Thái nãi nãi cười nói: "Không cần vội vàng đến cũng được, hiện tại thái nãi nãi sống rất tốt, con… cũng phải sống tốt cuộc sống của mình."

Nói xong, thân ảnh của bà càng ngày càng mờ nhạt, cuối cùng, hòa vào ánh mặt trời vàng rực, biến mất không còn tăm hơi.

Trình Húc đưa tay ra, chậm rãi, chậm rãi cởi khăn che mặt của mình.

Thứ này, hiện tại không cần nữa rồi!

Bản danh Trình Húc của hắn, rốt cục cũng có thể danh chính ngôn thuận rồi.

"A! Nhìn kìa, Hà tướng quân tháo khăn che mặt rồi."

Ở đằng xa có một binh sĩ nhìn thấy, không khỏi kinh hô lên.

Thế là, một đám binh sĩ nhao nhao vây xem.

"Cuối cùng cũng được thấy rồi!"

"Hà tướng quân không cần phải ngụy trang bản thân nữa rồi."

"Đúng vậy, không cần phải che giấu thân phận nữa rồi."

"Ta thật sự cảm thấy cao hứng thay Hà tướng quân."

Một đám người ở đằng xa nhỏ giọng nghị luận...

Chỉ thấy khăn che mặt được vén lên, để lộ ra khuôn mặt vốn có của Trình Húc, không thể nói là rất đẹp trai, cũng không thể nói là uy vũ bá khí, hắn chỉ là một khuôn mặt của nam nhân bình thường điển hình, trong bình thường mang theo một chút gian xảo.

Binh sĩ: "Oa, khuôn mặt của Hà tướng quân nhìn thật là uy vũ bá khí a."

"Khuôn mặt này thật đẹp trai!"

Nhóm người này nhìn Trình Húc với ánh mắt đầy sùng bái, khiến cho hình ảnh của gã trong mắt họ có chút khác biệt so với bản thân gã.

Ngay lúc này, Tam Thập Nhị bước lên tường thành, ghé sát vào Trình Húc, cười nói: "Ồ, ngươi bỏ khăn che mặt rồi à?"

Trình Húc mỉm cười: "Phải, quốc gia mới đã thành lập, ta còn sợ Cẩm Y Vệ cái gì? Đương nhiên là phải bỏ rồi."

Tam Thập Nhị: "Kỳ thật sớm có thể bỏ rồi không phải sao? Ngươi kéo dài đến bây giờ mới bỏ, khiến ta cảm thấy rất bất ngờ đấy, cái này gọi là [Thong dong tới chậm]."

Trình Húc: "Cẩn tắc vô ưu, không đến lúc an toàn tuyệt đối, đều không thể lơ là cảnh giác, nếu không, ngày mai và bất trắc cái nào đến trước, vậy thì khó mà nói. Đúng rồi, hiện tại ngươi là đại hồng nhân, tìm ta, sẽ không phải chỉ là muốn nói chuyện ta gỡ khăn che mặt xuống chứ? Rốt cuộc là có chuyện gì?"

Tam Thập Nhị: "Hiện tại trong nước tuy đã bình định, nhưng có một số vấn đề lịch sử tồn đọng, e rằng còn cần phải xử lý một chút, binh sĩ còn chưa thể nghỉ ngơi được."

Trình Húc: "Ồ? Ngươi nói là?"

Tam Thập Nhị lấy ra một tấm bản đồ, chỉ vào phía bắc: "Nơi này…"

Trình Húc vừa nhìn liền nhận ra, đó là vị trí của La Sát quốc: "La Sát làm sao vậy?"

Tam Thập Nhị: "Năm Sùng Trinh thứ năm, La Sát quốc bành trướng đến lưu vực sông Lê-na ở phía đông Siberia, tại đây đã xây dựng thành Yakutsk, làm căn cứ chính để xâm lược Đại Minh từ

phía nam. Từ đó, La Sát liên tục phái binh xâm nhập khu vực Liêu Đông của Đại Minh… Đương nhiên, lúc đó khu vực Liêu Đông nằm trong tay Mãn Thanh…"

Trình Húc nghe đến đây, lập tức hiểu ra.

Trước đây có Mãn Thanh giúp Đại Minh chống đỡ La Sát quốc, nhưng hiện tại Mãn Thanh đã bị thu phục, quy về Tân Minh, trở thành Kiến Châu của Tân Minh, vậy vấn đề của La Sát quốc, Tân Minh phải tự mình giải quyết.

Trình Húc cười nói: "Được, ta hiểu rồi, lập tức dẫn quân đi qua, cho La Sát quốc một chút giáo huấn nhỏ."

Tam Thập Nhị cười nói: "Tranh chấp biên giới giữa các quốc gia, có thể rất phức tạp đấy, việc này hoàn toàn khác với việc chúng ta thu hồi Liêu Đông."

Trình Húc: "Có gì phức tạp? Lão tử đánh qua đó, đuổi quân La Sát lùi về phía sau năm mươi dặm, sau đó đào bia đá ranh giới lên, chôn về phía trước năm mươi dặm. Lại đuổi quân La Sát lùi về phía sau năm mươi dặm, sau đó lại chôn bia đá về phía trước năm mươi dặm… Cứ như vậy mà lặp lại. Bọn họ nếu có bản lĩnh, thì đuổi ta trở về, chôn lại bia đá về chỗ cũ. Nói cho cùng, là xem ai có thể vác bia đá chạy về phía trước xa hơn."

Tam Thập Nhị cười ha ha: "Các ngươi là người làm tướng, nói chuyện quả nhiên hung hãn, có điều … Loại khí chất hung hãn này, dùng trong tranh chấp biên giới, ngược lại rất hữu dụng, cái này gọi là [Chuyên nghiệp đối đáp]."

Trình Húc cũng cười ha ha.

Đúng vậy, từ xưa đến nay, tranh chấp biên giới không phải dựa vào miệng lưỡi, mà là dựa vào quốc lực.

Chúng ta là chủng tộc biết lễ phải, luôn luôn tiên lễ hậu binh,

nhưng La Sát quốc đã được nước lấn tới rồi, vậy thì không cần phải khách khí nữa.

Ngươi muốn dời bia đá ranh giới đến lãnh thổ của ta chôn, vậy thì đừng trách ta đào bia đá lên chôn về phía bên ngươi.

Mọi người đều quang minh chính đại, một lời đã định.

Rất nhanh, mệnh lệnh của triều đình Tân Minh được ban xuống…

Do Trình Húc phụ trách thống lĩnh quân đội, suất lĩnh Cao Sơ Ngũ, Trịnh Đại Ngưu, Hình Hồng Lang, Tạo Oanh, Mã Thủ Ứng… tổng cộng năm vạn đại quân, bắc phạt thành Yakutsk của La Sát quốc.

Mệnh lệnh vừa ban xuống, mọi người đều ngẩn ngơ.

"Trình Húc là ai vậy?"

"Trước đây chưa từng nghe qua cái tên này a."

"Chẳng lẽ, là vị đại quan nào đó của triều đình cũ? Lại trà trộn vào trong thể chế của Tân Minh chúng ta rồi?"

"Dựa vào cái gì chứ? Một tên quan lại của triều đình cũ vừa đến đã làm tổng tư lệnh? Cao tướng quân và Hình tướng quân đều phải nghe theo hắn? Ta đ*! Ta là người đầu tiên không phục!"

"Đúng vậy, ta cũng không phục, tại sao không phải là phái Hòa giáo viên dẫn dắt chúng ta đi đánh La Sát?"

"Lão tử muốn đi tìm người phía trên lý luận."

"Lão tử cũng muốn đi lý luận."

Thế là, một đám trung hạ cấp quân quan hùng hổ xông vào nha môn Binh bộ thượng thư, vây quanh nha môn nước chảy

không lọt.

Tân nhiệm Binh bộ thượng thư Tôn Truyền Đình đang xử lý công vụ, bỗng nhiên nghe thấy bên ngoài tiếng người ồn ào, vội vàng đi ra xem.

Một đám trung hạ cấp quân quan vốn đang tức giận, nhưng vừa nhìn thấy Tôn Truyền Đình, khí thế lập tức yếu đi ba phần, từng người một lúng túng nói: "Tôn hiệu trưởng, chúng tôi…chúng tôi đến để góp ý kiến."

Tôn Truyền Đình: "Góp ý kiến gì?"

Trung hạ cấp quân quan: "Lần này dẫn đầu quân đội xuất chinh, tại sao lại là một người tên là Trình Húc, hoàn toàn chưa từng nghe nói qua, đây là con cháu nhà ai sao?"

"Là đại quan của triều đình cũ sao? Chúng tôi không thể chấp nhận được."

Tôn Truyền Đình bật cười: "Trình Húc chính là Hòa giáo viên, đây mới là tên thật của hắn."

"Cái gì?" Mọi người kinh ngạc: "Tên hắn không phải là Hà Khả Cương sao?"

Tân Minh lịch năm thứ nhất, tên thật của Trình Húc rốt cục cũng được thế nhân biết đến, truyền thuyết về việc hắn chính là Hà Khả Cương cũng dần dần hạ màn.

Tân Minh lịch năm thứ hai, Trình Húc chủ trì trận chiến Nhã Khắc Tát, đại phá La Sát quốc, mở rộng biên giới về phía bắc thêm mấy trăm dặm, toàn bộ quá trình trận chiến này, ký giả đều đang chụp ảnh bộ hạ của Trình Húc sáng sớm đào bia đá ranh giới lên, chạy về phía bắc cả ngày, đến tối lại đào hố chôn bia đá xuống…

Vốn dĩ Trình Húc còn muốn tiếp tục mở rộng về phía bắc,

nhưng điều kiện sinh hoạt khắc nghiệt của vùng đất lạnh giá kia, khiến tướng sĩ khổ không thể tả, căn bản không thể đóng quân lâu dài, vấn đề mà quân Tân Minh gặp phải căn bản không phải đến từ quân đội La Sát quốc, mà là môi trường tự nhiên khắc nghiệt.

Cuối cùng, quân Tân Minh chỉ có thể bất đắc dĩ rút lui.

Mãi đến 400 năm sau, hai nước vẫn còn cãi nhau vì khu vực biên giới mà Trình Húc đã giành được năm xưa…

Ngoại truyện 5: Bạch Diên và Bạch công tử

Năm Tân Minh thứ 10.

Cách ngày khai mạc Đại hội Thể thao Công Nông toàn quốc lần thứ bảy còn ba ngày...

Đại hội Thể thao Công Nông được tổ chức lần đầu tiên vào năm Tân Minh thứ 3.

Ảnh hưởng của đại hội thể thao đầu tiên còn rất nhỏ, nhưng sau bảy năm liên tiếp tổ chức, ảnh hưởng của Đại hội Thể thao Công Nông đã lan rộng khắp cả nước.

Mọi miền đất nước đều hết sức coi trọng, coi đại hội thể thao này là biểu tượng vinh quang.

Các vận động viên từ các tỉnh thành trước khi lên đường đều có sự chuẩn bị nghiêm túc không thua kém gì ra trận, ai nấy đều dốc hết sức lực.

Còn ba ngày nữa là khai mạc, đội tuyển Thiểm Tây cũng chuẩn bị lên xe lửa, lên đường đến kinh thành.

Thế nhưng, chỉ một giờ trước khi lên xe lửa, đột nhiên truyền đến một tin sét đánh, vận động viên bắn súng trên đường đến nhà ga đã gặp tai nạn xe, tuy tính mạng không sao nhưng phải nằm trên giường nghỉ ngơi một tháng.

Điều này khiến tuần phủ Thiểm Tây là Hồng Thừa Trù sốt ruột: "Việc này phải làm sao đây? Bắn súng là thế mạnh của đội tuyển Thiểm Tây chúng ta, nếu tấm huy chương vàng này không

giành được thì đội Thiểm Tây lần này mất mặt lớn rồi."

"Bẩm đại nhân, sự tình đã đến nước này, chúng ta chỉ có thể mời lão tướng ra tay."

"Lão tướng?" Hồng Thừa Trù suy nghĩ một lát, chợt tỉnh ngộ: "Ý ngươi là Bạch Diên tiên sinh?"

"Chính xác!" Đội trưởng đội tuyển nói: "Xạ thủ đỉnh cao lợi hại nhất Thiểm Tây chúng ta, Bạch Diên tiên sinh, hiện tại chỉ có thể cầu xin ông ấy xuất sơn."

Hồng Thừa Trù: "Nhưng mà, Bạch tiên sinh năm nay đã 60 tuổi rồi, tuổi này còn để ông ấy tham gia đại hội thể thao, thật là làm khó ông ấy."

Đội trưởng: "Đây không phải là vấn đề làm khó hay không, là người Thiểm Tây, ông ấy cũng nên muốn vì Thiểm Tây mà tranh giành vinh quang chứ."

Được rồi, sự tình đã đến nước này, chỉ có thể như vậy.

Đội tuyển không thể trì hoãn, nhanh chóng lên xe lửa, khởi hành đến kinh thành, cùng lúc đó, Hồng Thừa Trù vội vàng phái người đến Bạch gia bảo...

Ba ngày sau!

Kinh thành.

"Ta tuyên bố, Đại hội Thể thao Công Nông toàn quốc lần thứ bảy, chính thức bắt đầu..."

Theo tiếng hô lớn của người dẫn chương trình, ruy băng đầy trời bay phấp phới, Thánh Nữ đại nhân đã lâu không gặp, vậy mà lại ngồi trên bàn tay vàng của Thiên Tôn, lộ diện trên tầng mây trên bầu trời, mỉm cười nhìn xuống sân vận động.

"Oa, đến cả Thiên Tôn và Thánh Nữ cũng đến xem đại hội thể thao!"

"Thiên Tôn đã bao lâu rồi không xuất hiện? Lần này vậy mà lại đến xem đại hội thể thao!"

"Có thể tham gia đại hội này, ta thật vinh dự."

"Nhất định phải đạt được thành tích tốt trong đại hội thể thao, ta muốn dâng tặng huy chương vàng của ta cho Thiên Tôn."

"Tứ Xuyên chúng ta muốn giành mười tấm huy chương vàng, dâng tặng cho Thiên Tôn và Thánh Nữ."

"Hà Nam chúng ta nhất định giành được mười một tấm."

"Moá nó, Sơn Tây chúng ta muốn giành được mười hai tấm."

"Các ngươi có ý gì? Quảng Đông của ta còn chưa lên tiếng đây này."

Các đội trưởng đội tuyển các nơi bắt đầu chế độ cà khịa lẫn nhau...

Thịnh hội mà Thiên Tôn lão nhân gia đích thân đến xem, nhất định phải bung hết sức, bung hết sức a!

Trong đám người, chỉ có đội trưởng đội tuyển Thiểm Tây là mặt đầy sầu lo.

Bạch tiên sinh vẫn chưa đến... Khai mạc rồi...

Khai mạc xong là lập tức bắt đầu thi đấu hạng mục bắn súng, xong rồi, xong rồi, mất một tấm huy chương vàng. Thiên Tôn nhìn thấy, Thiểm Tây chúng ta lần này mất mặt chết mất.

Thiểm Tây chính là nơi Thiên Tôn năm đó ban xuống bản vẽ "súng trường Chassepot", là nơi phát nguyên của "hỏa khí hiện đại",

ở hạng mục bắn súng, Thiểm Tây luôn luôn độc chiếm số một, chết cũng không chịu nhường ngôi vương của mình.

Thế nhưng năm nay...

A a a a! Đội trưởng ôm đầu kêu thảm: "Đừng mà, Bạch tiên sinh, ông mau đến đi."

Rất nhanh, lễ khai mạc kết thúc, các hạng mục thi đấu lần lượt bắt đầu.

Trường bắn...

Vận động viên bắn súng do Sơn Tây phái đến, oai phong một phát "đoàng", trúng hồng tâm 9 điểm.

Bên cạnh vang lên một tràng hoan hô: "Sơn Tây, Sơn Tây, Sơn Tây!"

Tiếp theo vận động viên Hà Bắc cũng nổ súng, "đoàng", 9 điểm.

Cổ động viên Hà Bắc cũng không chịu thua kém: "Hà Bắc, Hà Bắc, Hà Bắc!"

Trọng tài nói: "Người tiếp theo, Thiểm Tây... Thiểm Tây? Ơ? Người của Thiểm Tây đâu?"

Đội trưởng đội tuyển Thiểm Tây luống cuống: "Cái này... cái kia..."

Anh ta còn chưa biết làm thế nào cho phải, đột nhiên, đám người tách ra, một lão giả mặc áo trắng tách đám người chui vào, ông đã hơn 60 tuổi, tóc bạc phơ, mặt đầy nếp nhăn.

Mặc dù tuổi đã cao, nhưng trên người lão giả lại mặc một bộ đồ trắng, đẹp không sao tả xiết. Gió thổi một cái, vạt áo bay bay, tựa như tiên nhân đắc đạo.

Trọng tài: "A? Bạch tiên sinh!"

Những người bên cạnh cũng đều nhận ra: "Bạch tiên sinh!"

Người vừa đến này, chính là Bạch Diên nổi tiếng thiên hạ.

Ông chắp tay thi lễ với trọng tài, lại chắp tay vái chào các vận động viên xung quanh, lễ số chu toàn, dù sao thì trong quân tử lục nghệ, lễ là một nghệ, ông rất coi trọng: "Trọng tài tiên sinh, ta chính là vận động viên bắn súng của Thiểm Tây."

Đầu óc trọng tài như bị tắc nghẽn: "Ngài?"

"Đúng vậy!" Bạch Diên nói: "Tại hạ là người Bạch gia bảo, Trừng Thành, Thiểm Tây, sinh ra và lớn lên ở đó."

Lời này không ai phản bác được, đây là sự thật.

Nhưng mà...

Trọng tài dở khóc dở cười: "Ngài đều đã lớn tuổi như vậy rồi... Ngài tới tham gia cái này, không thích hợp lắm đâu?"

Bạch Diên: "Đại hội thể thao có quy định độ tuổi tham gia tối thiểu, nhưng không quy định độ tuổi tối đa mà."

Trọng tài: "..."

Mọi người: "..."

Không nói thì không biết, vậy mà ông ta lại bắt được sơ hở.

Đại hội Thể thao Công Nông chỉ quy định độ tuổi tham gia tối thiểu là 14 tuổi, nhưng không quy định độ tuổi tối đa, lão già 60 tuổi này muốn đại diện cho Thiểm Tây xuất trận, chỉ cần ông ta là người Thiểm Tây, thì ngươi không bắt bẻ được ông ta.

Trọng tài có chút ngẩn người, không biết làm thế nào, người

Thiểm Tây xung quanh bắt đầu ồn ào: "Vận động viên của chúng tôi không trái luật!"

"Bạch tiên sinh có tư cách tham gia thi đấu!"

Tiếng hô của quần chúng rất mạnh mẽ, cuối cùng trọng tài vẫn phải dựa theo quy định mà làm, phất tay một cái: "Được rồi, cho phép Bạch tiên sinh đại diện cho đội tuyển Thiểm Tây tham gia thi đấu."

Cổ động viên Thiểm Tây lập tức hoan hô: "Bạch tiên sinh! Bạch tiên sinh! Bạch tiên sinh!"

Bạch Diên chắp tay vái chào, cười ha hả, xoát một cái lấy ra một khẩu hỏa súng...

Đây chính là một món đồ cổ!

Là bảo vật khai quốc mà năm đó Thiên Tôn đích thân ban tặng cho Bạch Diên, khẩu súng trường nạp hậu Chassepot đầu tiên trên đời, nó đã có chút lạc hậu so với thời đại, không tiên tiến như như hỏa súng mới được phát triển sau này, nhưng mà, nó xuất hiện trên tay Bạch Diên, lại khiến cho tất cả người Thiểm Tây nhìn mà cảm động rơi nước mắt.

"Bạch tiên sinh!"

Tiếng hô của khán giả như núi như biển...

Bạch Diên dưới vạn chúng chú mục, giơ khẩu hỏa súng cổ xưa mà mình yêu thích...

"Đoàng!"

Ánh mắt trọng tài, lập tức nhìn về phía vị trí "10 điểm", bởi vì mọi người đều biết Bạch Diên là xạ thủ đỉnh cao, một khi ông đã ra tay, vậy thì nhất định là 10 điểm.

Thế nhưng...

Vị trí 10 điểm, không có lỗ đạn.

Mọi người: "!!!"

Đại diện Sơn Tây bên cạnh đột nhiên chỉ vào bia của mình: "Oa, ai bắn một phát 10 điểm vào bia của ta vậy?"

Mọi người: "!!!"

Bạch Diên: "Ây da, mắt già hơi hoa rồi, cái đó là bia của Sơn Tây sao? Haiz, nghệ Xạ này, thôi thì gạch bỏ gạch bỏ."

Mọi người: "!!!"

Đội tuyển Thiểm Tây, vuột mất tấm huy chương vàng bắn súng của Đại hội Thể thao Công Nông lần thứ bảy.

Bạch Diên cất hỏa súng đi, có vẻ ngại ngùng, còn chưa biết giải thích với người dân Thiểm Tây như thế nào, đột nhiên, bên ngoài có một người chạy vào, nắm lấy tay áo Bạch Diên: "Bạch lão tiên sinh, ông mau đến đây, Đại hội Giao lưu Người yêu thích Thư pháp Kinh thành sắp bắt đầu rồi, còn đang chờ ông đến gõ trống khai hội đây..."

Bạch Diên: "Ai da, đi ngay đây."

Đại hội giao lưu thư họa của những người yêu thích thư pháp và hội họa ở Kinh Thành, dưới sự chủ trì của Bạch Diên, đã kết thúc mỹ mãn.

Một nhóm người tham dự, sau khi trao đổi đầy đủ kinh nghiệm về thư pháp và hội họa đều cảm thấy mỹ mãn dẹp đường hồi phủ.

Bạch Diên đang ký tên cho hai thư sinh trẻ tuổi, ông vung tay viết hai chữ “Bạch Diên” lên tờ giấy trắng mà thư sinh đưa tới,

cười nói: “Người trẻ tuổi, cố lên! Quân tử lục nghệ, chờ mấy đứa phát dương quang đại.”

Hai người trẻ tuổi cười ngượng ngùng, họ thích thư pháp, nhưng đối với năm nghệ khác trong Lục nghệ, họ không có hứng thú chút nào, nhưng lại ngại ngùng từ chối trực tiếp vị tiền bối này, đành phải cười gượng.

May mà lúc này, người đến giải tán đã đến.

Một chiếc xe kỳ lạ, chạy ù ù đến cửa hội trường thư họa.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông trung niên khoảng ba mươi tuổi bước xuống xe, chính là Bạch công tử.

Hắn hành lễ với Bạch Diên: “Phụ thân đại nhân!”

Bạch Diên quay đầu nhìn, cười nói: “Ồ, con đến rồi, đây là xe chuyên dụng con chế tạo cho ta sao?”

Bạch công tử gật đầu, tỏ ra hưng phấn: “Phụ thân đại nhân, người phải cẩn thận khi lái chiếc xe này, nó không còn là xe hơi chạy bằng hơi nước lạc hậu nữa, mà sử dụng “động cơ đốt trong” kiểu mới nhất làm trái tim, động lực cực kỳ mạnh mẽ, hơn xe hơi chạy bằng hơi nước không chỉ một bậc.”

Bạch Diên cười: “Mạnh mẽ hơn nữa thì có gì phải sợ, đừng quên trong quân tử lục nghệ có nghệ “Ngự”, ta rất coi trọng đấy.”

Bạch công tử dở khóc dở cười: “Phụ thân đại nhân, chiếc xe này thật sự không giống, người tuyệt đối đừng bất cẩn, hay là như vậy đi, phụ thân ngồi vào ghế phụ lái trước, để con cho người trải nghiệm động cơ đốt trong.”

“Được rồi!” Bạch Diên cười nói: “Ta ngược lại muốn xem thử, động cơ đốt trong được con thổi phồng lợi hại như vậy thì có gì ghê gớm, đến cả “Ngự” của lão tử mà con cũng dám không yên

tâm.”

Hai cha con lên xe...

Bạch công tử xác định quan đạo phía trước rộng rãi an toàn, không có người đi đường, lúc này mới hít sâu một hơi nói: “Phụ thân đại nhân, mời nắm lấy tay vịn phía trên cửa xe.”

Bạch Diên: “Nực cười, lão phu cả đời Nam chinh Bắc chiến, trải qua biết bao nhiêu trận mạc lớn? Từ xe ngựa đến xe lửa hơi nước, rồi đến tàu thủy, xe bọc thép hơi nước, có thứ gì chưa từng lái qua? Chỉ là một chiếc xe mới, mà cần ta nắm tay vịn? Coi thường ai vậy? Con cứ việc tăng tốc độ tối đa! Tối đa! Đây là mệnh lệnh của cha.”

Bạch công tử liếc mắt nhìn cha già đã ngoài 60 tuổi bên cạnh, thầm nghĩ: Tuổi tác như vậy rồi... mà vẫn còn ra vẻ như vậy sao?

Thôi được rồi!

Chỉ có để người tự mình thử, người mới biết nỗi được làm bằng sắt.

Bạch công tử đạp một phát ga...

Cái mà người muốn đã đến!

“Ù! Ù ù ù!”

Động cơ đốt trong phát ra tiếng gầm rú, âm thanh này so với động cơ hơi nước, quả thực có thể gọi là gầm rú, loại phẫn nộ bị kìm nén đó, có thể nghe thấy được từ trong âm thanh.

Chiếc xe vèo một cái lao về phía trước.

Trong khoảnh khắc này, Bạch Diên đã thực sự trải nghiệm một lần cái gọi là “cảm giác bị đẩy về phía sau”, đó là cảm giác bị bắn về phía trước trong nháy mắt, một loại cất cánh tại chỗ, không

chút do dự.

“Oa, a a a a!” Bạch Diên nắm chặt lấy tay vịn trên cửa.

Đối với một ông lão sáu mươi tuổi mà nói, cảm giác tăng tốc này thật sự là quá kích thích, không chịu nổi.

Nhưng mà, Bạch Diên cả đời cứng đầu, cho dù không chịu nổi cũng tuyệt đối sẽ không nói ra khỏi miệng, ngược lại còn hét lớn: “Sướng! Sướng a!”

Bạch công tử nghe thấy cha già không kêu khó chịu, mà lại kêu sướng, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc: Quả nhiên là phụ thân, gia tốc như vậy, 60 tuổi rồi mà ông ấy vẫn chịu được. Xem ra thật sự là ta đã đánh giá thấp phụ thân rồi, được, tiếp tục tăng tốc.

Đạp chết ga!

Phanh là hành động của kẻ hèn nhát!

Xông lên!

“Ầm!” Chiếc xe mới mang theo bụi đất cuồn cuộn, trong nháy mắt đã lao qua toàn bộ con đường quan đạo, mãi đến khi phía trước có một khúc cua gấp, Bạch công tử mới bắt đầu giảm tốc độ, cho đến chỗ khúc cua, mới giảm tốc độ xuống.

Bạch Diên thở phào nhẹ nhõm, nhưng miệng vẫn hét lớn: “Sao lại chạy chậm lại rồi? Không còn sướng nữa sao? Lão phu dạy con như vậy sao? Can đảm lên, khí thế phải đủ mạnh! Người trẻ tuổi phải có sức sống.”

Bạch công tử chân phải phanh một cái, vô lăng xoay mạnh, xe drift, đồng thời chân trái đạp côn, tay phải vào số, chân phải trong nháy mắt từ phanh chuyển sang ga, lại đạp chết...

Deja Vu!

Bạch Diên: “Ôi, oa oa oa oa!”

Xe cuối cùng cũng dừng lại...

Bạch Diên bước xuống xe, thân hình lảo đảo, suýt chút nữa thì ngã, hơi buồn nôn muốn ói, nhưng mà, ông đều cố gắng chịu đựng, dùng một tay vịn vào thân xe, đứng vững vàng, y phục trắng bay phấp phới trong gió, oai phong ngời ngời.

Đối mặt với con trai, sao lão tử có thể để lộ vẻ yếu đuối?

Bạch Diên “hừ” một tiếng nói: “Tính giải trí của chiếc xe này, quả thực mạnh hơn xe hơi nước rất nhiều, tốt lắm, chiếc xe này, lão tử ta vui vẻ nhận.”

Bạch công tử: “Phụ thân đại nhân, vậy bây giờ đến lượt con ngồi ghế phụ lái, người thử xem.”

“Tốt!”

Bạch Diên đổi sang ghế lái, sờ trái sờ phải, vẻ mặt hưng phấn: “Cái này là cái gì? Trên xe trước đây không có.”

“Đây là côn!” (ly hợp)

“Trên xe cần gì phải ly hợp?” Bạch Diên nói: “Hay là con muốn thêm cả bi hoan vào?”

Bạch công tử: “Ly hợp là chỉ cái khóa trong hộp số, hộp số là thứ chúng ta học được từ Thiên Thư, hiện tại nó chỉ có thể thay đổi ba cấp... Ly hợp chính là một cái khóa trong hộp số, khi nó mở ra, có thể dùng sang số để điều chỉnh bánh răng...”

Bạch Diên: “Dừng lại! Những thứ khoa học của con, vi phụ nghe không hiểu nữa rồi, đừng nói chi tiết như vậy. Chỉ cần nói cho ta biết cách thao tác là được rồi, không cần nói nguyên lý.”

Vì vậy, Bạch công tử hóa thân thành huấn luyện viên lái xe số sàn, dạy Bạch Diên một hồi lâu cách sang số.

Tuy tuổi tác đã cao, nhưng năng lực học tập của Bạch Diên vẫn rất mạnh, ham muốn học hỏi cũng vượt xa những người già khác, không giống như người già bình thường chán ghét học hỏi, cái gì cũng là "Ôi chao, ta không hiểu", sau đó liền không thử nữa.

Ông chỉ dùng một canh giờ, đã mày mò chiếc xe mới một cách triệt để.

"Ha ha ha! Chiếc xe này mạnh thật." Bạch Diên: "Đạp chết ga, xông lên, phanh là hành động của kẻ hèn nhát."

Bạch công tử lo lắng: "Phụ thân đại nhân, đừng như vậy... Điều quan trọng nhất khi lái xe là an toàn... Cẩn thận lật xe đấy."

Bạch Diên: "Đừng xem thường lão tử, "Ngự" trong quân tử lục nghệ ta rất coi trọng đấy, nếu lật xe, lão tử ta còn dám tự xưng tinh thông Lục nghệ sao?"

Vừa dứt lời, một khúc cua không xử lý tốt, hai cha con cả người lẫn xe cùng nhau lao xuống ruộng, may mà ông mới lái xe mới, tuy miệng nói hung dữ, nhưng tốc độ xe không nhanh.

Xe hỏng rồi, hai cha con không sao, bình an vô sự bò ra ngoài.

Bạch Diên liếc mắt nhìn chiếc xe mới bị lật dưới ruộng, thở dài một tiếng nói: "Môn "Ngự" trong Quân tử lục nghệ này, gạch bỏ gạch bỏ."

Bạch công tử buồn bực gãi đầu: "Chúng ta còn phải đi bộ về thành, tìm người đến chở chiếc xe này về, phiền phức rồi, phải dùng cách gì mới có thể chở nó về đây? Phải dùng xe bò lớn cỡ nào? Sau này con phải thiết kế một chiếc xe, có thể kéo những chiếc xe bị tai nạn giao thông này đi. Cứ gọi là xe kéo đi..."

Năm Tân Minh thứ 10, Bạch Diên lần đầu tiên tiếp xúc với xe ô tô động cơ đốt trong.

Năm Tân Minh thứ 12, Bạch Diên giành giải nhất cuộc thi thư pháp toàn quốc.

Năm Tân Minh thứ 14, Bạch Diên một lần nữa tham gia thi đấu môn bắn súng tại Đại hội Thể thao Công Nông, giành huy chương vàng.

Năm Tân Minh thứ 15, Bạch Diên biên soạn và xuất bản cuốn sách "Đại Toàn Lễ Nghi Trung Hoa", được ca ngợi là người kế thừa văn hóa phi vật thể...

Năm Tân Minh thứ 15, Bạch Diên thừa nhận trước công chúng rằng toán học của ông đã không theo kịp thời đại, từ nay về sau sẽ "gạch bỏ" nghệ "Số"...

Năm Tân Minh thứ 20, Bạch Diên 70 tuổi bỏ vốn, tổ chức giải đua xe quy mô lớn đầu tiên của triều đại Tân Minh, đồng thời cũng là giải đua xe đầu tiên trên thế giới, bản thân Bạch Diên trở thành người giành chức vô địch đầu tiên, ông cũng trở thành "nhà vô địch đua xe lớn tuổi nhất" chưa từng có.

Năm Tân Minh thứ 30, Bạch công tử hướng về phía bức ảnh đen trắng của Bạch Diên trong linh đường, trịnh trọng hành lễ, sau đó đem tất cả bằng khen mà Bạch Diên đạt được trong suốt cuộc đời, bày biện chi chít trước linh vị của ông: "Phụ thân, cả đời ngài, đối mặt với ánh sáng mà đến, quay lưng với bóng tối mà đi, linh vị của người không hề bị vấy bẩn một chút nào! Suốt cả cuộc đời này, con cũng không thể nào vượt qua được vóc dáng vĩ đại của ngài."

Ngoại truyện 6: Trịnh Đại Ngưu và Tạo Oanh

Tân Minh lịch năm thứ tư.

"Đại Ngưu, bữa tối nay có món thịt bò hầm tương mà chàng thích nhất đó." Giọng Tạo Oanh vọng ra từ trong bếp.

Trịnh Đại Ngưu mừng rỡ, nước miếng ứa ra: "Thật hả? Ta thích món đó nhất. Còn bao lâu nữa mới xong vậy?"

Tạo Oanh cười đáp: "Nhanh thôi, nhanh thôi, sắp xong rồi. Nếu chàng không đợi được thì ăn tạm đĩa gà luộc trên bàn trước đi, đó cũng là món chàng thích mà."

"Món đó ta ăn hết rồi." Trịnh Đại Ngưu nói.

"Haha, ta biết mà, nên ta có giấu một đĩa đậu phụ luộc ở trong tủ bên trái đó, cũng là món chàng thích." Tạo Oanh cười nói.

Trịnh Đại Ngưu mừng rỡ, vội vàng mở tủ lấy ra một đĩa đậu, vừa bóc vỏ vừa cho vào miệng, vui vẻ nói: "Cưới được nàng thật tốt, ngày nào cũng được ăn ngon, thật là hạnh phúc."

Tạo Oanh cười híp mắt: Lão nương đi học nghề đầu bếp ở trường kỹ thuật thôn Cao Gia quả nhiên không uổng phí, nắm giữ được dạ dày của nam nhân chính là nắm giữ được trái tim của nam nhân, cổ nhân quả nhiên không lừa ta.

Đúng lúc này, cửa phòng ngủ phụ mở ra.

Trịnh Tiểu Ngưu, con trai của hai người từ trong phòng đi ra, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Nương, vừa nãy nương nói thịt bò hầm

tương là món cha thích nhất, sau đó lại nói gà luộc là món cha thích nhất, rồi lại nói đậu phụ luộc là món cha thích nhất, con thấy kỳ lạ, sao toàn là 'thích nhất', chữ 'nhất' này là nói đùa sao?"

Tạo Oanh cười lớn: "Thằng nhóc này, cha con ấy à, trước mặt có món gì thì món đó là món ông ấy thích nhất, hiểu chưa?"

Trịnh Tiểu Ngưu: "..."

Cái này thật là... bá đạo!

"Nói chuyện với loại phụ mẫu không đâu vào đâu như hai người thật là không có đạo lý." Trịnh Tiểu Ngưu vừa thò tay lấy đậu vừa lắc đầu ngâm nga: "Thiên hạ anh hùng xuất ngã bối, nhất nhập giang hồ tuế nguyệt thôi, hoàng đồ bá nghiệp tiếu đàm trung, bất thắng nhân sinh nhất tràng túy."

"Ồ, con trai biết ngâm thơ rồi." Trịnh Đại Ngưu mừng rỡ: "Cha là kẻ thất học, chỉ biết ăn. Nhưng con thì khác, hahaha, con biết ngâm thơ, sau này nhất định là người có học thức, đúng không?"

Trịnh Tiểu Ngưu đắc ý: "Đó là điều đương nhiên!"

Trịnh Đại Ngưu vui mừng khôn xiết: "Chỉ cần con có học thức hơn Cao Chính Kinh là được, ta sẽ đi chế nhạo Cao Sơ Ngũ, hahahahaha."

Tạo Oanh từ trong bếp thò đầu ra: "Con trai, vừa rồi con ngâm bài gì vậy? Sao nương nghe kỳ kỳ? Là của vị đại thi hào nào viết?"

"Là của Cao Gia Tam Thiếu viết." Trịnh Tiểu Ngưu đáp.

"Phốc!" Trịnh Đại Ngưu phun ra một hạt đậu, như ám khí bay thẳng vào mặt Trịnh Tiểu Ngưu.

Trịnh Tiểu Ngưu vội vàng lấy giấy lau mặt: "Cha làm gì vậy? Bẩn chết đi được!"

Trịnh Đại Ngưu sốt ruột: "Con vừa nói gì? Bài thơ này là của Cao Gia Tam Thiếu viết?"

"Vâng ạ!" Trịnh Tiểu Ngưu đáp.

Lần này không chỉ Trịnh Đại Ngưu sốt ruột mà ngay cả Tạo Oanh cũng sốt ruột: "Con đang yên đang lành, sao lại đi ngâm thơ của hắn ta? Con không thể ngâm mấy bài thơ Đường cho tử tế à?"

Trịnh Tiểu Ngưu đảo mắt: "Thơ của Cao Gia Tam Thiếu hay mà, bài này tên là 'Phong Vân', bá khí ngút trời, sớm muộn gì con cũng phải giống như nhân vật chính trong sách, hành tẩu giang hồ, chém giết đám gian tà cho sạch sẽ. Ài, con thật sự muốn đi ngao du giang hồ, trải nghiệm cuộc sống khoái ý ân cừu."

Trịnh Đại Ngưu: "Ơ! Lão bà... Giang hồ là cái gì vậy? Con trai muốn đi ngao du giang hồ, ta không biết phải nói với nó thế nào."

Tạo Oanh từ trong bếp đi ra, trở lại phòng khách, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn con trai: "Con trai, giang hồ chính là chém giết lẫn nhau, chẳng có gì hay ho đâu."

Trịnh Tiểu Ngưu: "Sao lại không hay ho? Giang hồ thú vị lắm! Giang hồ hảo hán đều sống rất khoái hoạt, còn sướng hơn làm quan."

Tạo Oanh cười: "Làm quan còn sướng hơn."

Trịnh Tiểu Ngưu: "Nương lừa người, nương xem Cao Gia Tam Thiếu đã viết, người trong giang hồ, ai cũng coi thường người làm quan, chẳng ai muốn gia nhập thể chế."

Tạo Oanh: "Nương không lừa con, thực ra đa số những người hành tẩu giang hồ, đều mong có cơ hội được gia nhập thể chế."

Trịnh Tiểu Ngưu: "Nương lừa người, con không tin."

Trịnh Đại Ngưu quay sang nhìn Tạo Oanh: "Nàng đánh hay là ta đánh?"

Tạo Oanh: "Đánh cái gì mà đánh, chàng chỉ giỏi đánh đập, giáo dục con cái không thể như vậy."

Trịnh Đại Ngưu: "Vậy phải giáo dục thế nào?"

Tạo Oanh lấy ra một quả pháo hiệu, châm lửa bắn lên trời: "Hừ! Một mũi xuyên vân tiễn, thiên quân vạn mã đến tương kiến."

Quả pháo bay lên trời, hồi lâu không thấy động tĩnh.

Trịnh Tiểu Ngưu còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, vẫn đang bóc đậu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng vó ngựa ầm ầm, chạy ra cửa nhìn, liền thấy trước cửa nhà mình có một đám kỵ binh tụ tập.

Toàn là người quen, Trương thúc thúc, Chu thúc thúc, Lý bá bá, Trịnh bá bá...

Những vị thúc thúc bá bá này, ngày thường đều mặc quân phục, nhưng hôm nay, tất cả bọn họ đều không mặc quân phục, mà mặc áo vải thô màu chàm, trang phục giang hồ.

Một đám người hô to về phía nhà Trịnh gia: "Lão đại, ngài phát lệnh triệu tập, là muốn làm gì vậy?"

Trịnh Tiểu Ngưu ngây người: "Đây là làm gì vậy? Chu thúc, Lý bá, hai người đang làm gì vậy?"

Đang không hiểu chuyện gì xảy ra, liền thấy Tạo Oanh từ trong nhà đi ra, bà đã thay bộ đồ ở nhà, mặc một bộ trang phục giang hồ, bên hông còn đeo một thanh loan đao, cười ha hả, trèo lên con ngựa già thường ngày vẫn dùng để đi chợ.

Con ngựa già kia ngày thường trông hiền lành, giống như một con ngựa lao động gia đình ngoan ngoãn, nhưng hôm nay lại hăng

hái lạ thường, dường như đã thức tỉnh huyết mạch nào đó...

Tạo Oanh giơ loan đao lên, hét lớn một tiếng, cười to: "Đi thôi, hôm nay đi cướp tên nhà giàu bất nhân kia."

Lũ thuộc hạ cười lớn: "Được, lão đại nói cướp ai thì chúng ta đi cướp kẻ đó."

Tạo Oanh: "Cướp Cao Sơ Ngũ đi, tên nhóc này dạo này càng ngày càng ngông cuồng, suốt ngày khoe khoang con trai hắn ta lợi hại thế nào, chúng ta đi cướp sạch nhà Cao Sơ Ngũ, ép bọn họ uống mười bát rượu."

Lũ thuộc hạ cười lớn: "Được!"

Tạo Oanh cúi đầu nhìn con trai Trịnh Tiểu Ngưu: "Con có dám đi không?"

Trịnh Tiểu Ngưu ngơ ngác: "Con... nương... Nương? Trước đây nương rốt cuộc là người như thế nào?"

Tạo Oanh cười lớn: "Nương của con ấy à, chính là loại người giang hồ mà con đọc trong sách đó, hahahahaha, Thiểm Bắc đại mã tặc, Tạo Oanh là ta đây."

Trịnh Tiểu Ngưu: "!!!"

"Xuất phát!" Tạo Oanh huýt sáo một tiếng, một đám lão binh đồng loạt thúc ngựa, lao về phía nhà Cao Sơ Ngũ.

Trịnh Tiểu Ngưu vội vàng trèo lên một con ngựa: "Nương, đợi con với! Con cũng muốn làm mã tặc."

Tạo Oanh cười: "Nương không muốn làm mã tặc, nương đã gia nhập thể chế rồi."

Trịnh Tiểu Ngưu: "Ơ! Không quản nữa! Nương con là mã tặc chuyển thể chế, vậy con đương nhiên cũng phải mã tặc chuyển thể

chế, xông lên! Thiên hạ phong vân xuất ngã bối, nhất nhập giang hồ tuế nguyệt thôi, hoàng đồ bá nghiệp tiếu đàm trung, bất thắng nhân sinh nhất tràng túy, hahahahahaha... Cao thúc thúc, con tới cướp nhà thúc đây."

Một đám người ầm ầm xông vào nhà Cao Sơ Ngũ.

Cao Sơ Ngũ cả nhà ba người đang ăn cơm trong sân, đột nhiên một đội kỵ binh xông vào, cướp sạch thức ăn trên bàn đá nhét vào miệng Trịnh Đại Ngưu, còn lôi hai cha con Cao Sơ Ngũ, Cao Chính Kinh lên ngựa: "Ăn cơm nhà làm gì, đi, đi uống rượu."

Hình Hồng Lang ở phía sau vung đũa mắng: "Bệnh à? Muốn chơi phải không? Lão nương đây không phải không dám chơi."

Bà ta cũng lấy ra một quả pháo hiệu, bắn lên trời: "Một mũi xuyên vân tiễn, thiên quân vạn mã đến tương kiến."

Rất nhanh... một đám thương nhân muối cũ, ầm ầm kéo đến...

Đám thương nhân muối hét lớn: "Lũ mã tặc chó má, đứng lại chịu chết!"

Lũ mã tặc hét lớn: "Tới đây, tới uống chết bọn ta đi, người chết sẽ là các ngươi."

Hai bên quyết chiến tại quán rượu, trận chiến ấy, lão mã tặc và lão thương nhân muối lưỡng bại câu thương, cả đám say mèm nằm la liệt... Thế hệ sau của bọn họ nhận được tin vội vàng chạy đến, khiêng từng người cha say khướt về nhà.

Trịnh Tiểu Ngưu vác Tạo Oanh say đến mức không phân biệt được đông tây nam bắc về nhà: "Oa, hóa ra nương và dì Hình lại lợi hại như vậy... Ngầu quá!"

Cao Chính Kinh bên cạnh cũng đang vác Hình Hồng Lang: "Tiểu Ngưu huynh đệ, ngày khác chúng ta cũng đánh một trận."

Trịnh Tiểu Ngưu mừng rỡ: "Được! Ai sợ ai?"

Cao Chính Kinh thốt ra một câu tiếng nước ngoài đang thịnh hành trong trường: "Who sợ who!"

Tân Minh lịch năm thứ 15, Trịnh Tiểu Ngưu thi công chức lần thứ ba thất bại, quyết định từ bỏ con đường công chức mà mẹ yêu cầu, bắt đầu học nấu ăn, đi theo con đường mà cha mong muốn.

Tân Minh lịch năm thứ 16, quán lẩu buffet bò bít tết "Nồi Đáy Nâng" khai trương, Trịnh Đại Ngưu là người đầu tiên xông vào quán, trở thành vị khách đầu tiên.

Tân Minh lịch năm thứ 18, "Nồi Đáy Nâng" khai trương chi nhánh đầu tiên.

Tân Minh lịch năm thứ 30, tập đoàn Trịnh Tiểu Ngưu đã mở chuỗi cửa hàng "Nồi Đáy Nâng" tại tất cả các thành phố lớn trên toàn quốc, Trịnh Đại Ngưu đã nghỉ hưu, ngày ngày ăn uống no say tại quán "Nồi Đáy Nâng" chính hiệu. Do là khai quốc công thần, nổi tiếng khắp thiên hạ, nên việc ông ngày ngày xuất hiện ở đây đã trở thành một giai thoại, vô số người lặn lội đường xa đến xem.

Trịnh Đại Ngưu vô tình trở thành một "food reviewer", vô số người coi việc xem ông ăn cơm là niềm vui.

Công việc kinh doanh của "Nồi Đáy Nâng" dưới sự nỗ lực gấp đôi của hai cha con, đã chinh phục dạ dày của tất cả mọi người trên thế giới.

Ngoại truyện 7: Cao Gia Tam Thiếu

Tân Minh lịch năm thứ 7.

Huyện Trừng Thành, thôn Cao Gia.

Cùng với việc Tân Minh quốc được thành lập, phần lớn nguyên lão thôn Cao Gia đều tiến kinh. Đặc biệt là thôn ủy hội, gần như cả thôn chuyển đến kinh thành, trở thành cơ quan hành chính khống chế toàn bộ vận hành quốc gia.

Ngày xưa là trung tâm hành chính, phảng phất như Tử Cấm Thành, chủ bảo thôn Cao Gia hiện tại đã biến thành một tòa nhà cổ chỉ để ở.

Người ở lại cũng không nhiều.

Nhưng mẫu tử Cao Tam Oa và Cao Tam Nương vẫn ở lại, không có ý định chuyển đi.

"Tam Nương!" Lão thôn trưởng ở hành lang cổ xưa lớn tiếng gọi: "Sắp đông rồi, lão già này không chịu nổi nữa, lấy hai cái áo lông vũ hiệu Tam Nương của con cho ta dùng tạm."

"Dạ!" Cao Tam Nương vội vàng chạy tới đưa áo lông vũ, hiện tại bà là nữ tổng tài của "Tập đoàn trang phục Tam Nương", nhưng đối mặt với lão thôn trưởng vẫn ngoan ngoãn nghe lời, không hề tỏ ra là nữ tổng tài.

"Thôn trưởng thúc thúc, trông ngài vẫn còn khỏe mà!" Cao Tam Nương không ngừng nịnh nọt.

Lão thôn trưởng cười hắc hắc: "Không được rồi, không được rồi, sống không được bao lâu nữa... Đúng rồi, tác phẩm mới của Tam Oa đâu rồi? Bây giờ ta ngày nào cũng mong ngóng sách mới của nó."

Cao Tam Nương nói: "Không thể gọi nó là Tam Oa nữa, phải gọi là Tam Thiếu, hiện tại nó rất để ý cách gọi này. Mấy hôm trước Cao Sơn về quê thăm người thân, gọi nó một tiếng Tam Oa, nó và Cao Sơn cãi nhau nửa ngày."

Lão thôn trưởng cười to: "Trẻ con lớn rồi, chú ý nhiều, được rồi, ta cũng gọi nó là Tam Thiếu."

Ông ta hướng về phía thư phòng nhà Cao Tam Nương gọi: "Tam Thiếu, có tác phẩm mới gì không? Lấy cho gia gia xem nào."

Cái đầu của Cao Gia Tam Thiếu thò ra từ cửa sổ, toát mồ hôi nói: "Thôn trưởng gia gia, ngài cứ gọi con là Tam Oa đi, ngài đừng theo người ta gọi là Tam Thiếu, con không dám nhận."

Lão thôn trưởng: "Ấy, đừng để ý mấy chuyện nhỏ nhặt đó, năm đó Thiên Tôn còn thường xuyên hạ giới đến chơi, chẳng phải cũng gọi Bát Địa Thỏ là Thỏ Gia sao?"

Cao Gia Tam Thiếu: "Con nào dám so sánh với Thỏ Gia?"

Hắn đưa quyển sách mới của mình ra: "Đây, thôn trưởng gia gia, đây là bản thảo sách mới của con, cho ngài xem bản thảo, đẹp hơn nhiều so với sách in."

Lão thôn trưởng vui mừng, cầm lấy bản thảo, nhìn kỹ, tên sách là [Cực Phẩm Gia Phó], xem nội dung, lần này câu chuyện được kể không còn là phong cách đánh đấm như trước đây của Cao Gia Tam Thiếu nữa, mà chuyển sang kể một câu chuyện lịch sử.

Một người đàn ông được giáo dục thời đại mới của thôn Cao Gia, xuyên không đến một xã hội phong kiến ở thế giới song song,

làm gia đình cho một tiểu thư...

Ồ!

Khá hay, lão thôn trưởng xem say mê.

"Cuốn sách này của con, xem ra lại bán chạy rồi."

Lão thôn trưởng vui vẻ nói: "Thằng nhóc con, bây giờ càng ngày càng lợi hại."

Cao Gia Tam Thiếu cười hì hì: "Con đang tìm cách chuyển hình, phải viết nhiều thể loại khác nhau, không thể lúc nào cũng là huyền huyễn tiên hiệp, hơn nữa, con còn dự định viết văn xuôi, không thể lúc nào cũng vẽ truyện tranh..."

Lão thôn trưởng: "Cũng phải, người có văn hóa ngày càng nhiều, người biết chữ cũng ngày càng nhiều, sau này người thích đọc sách chữ nhất định sẽ nhiều hơn xem truyện tranh. Nhưng mà... Thằng nhóc này, lúc đi học không chịu học hành đàng hoàng chứ gì? Con vẽ truyện tranh thì được, viết văn xuôi có được không đấy? Văn phong có dở tệ không?"

Cao Gia Tam Thiếu: "Quan trọng nhất vẫn là cốt truyện, tiếp theo là tiết tấu, văn phong chỉ đứng thứ ba, con rất hiểu độc giả thích xem cốt truyện gì, he he he."

Lão thôn trưởng làm sao tin được, theo ông, nhất định là văn phong quan trọng nhất.

Ngay cả Cao Tam Nương cũng cảm thấy, lần này con trai nhất định sẽ thất bại thảm hại.

Thế nhưng...

Tân Minh năm thứ tám, Cao Gia Tam Thiếu từ bỏ truyện tranh chuyển sang văn đàn, cho ra mắt tác phẩm đầu tay [Đậu La Đại

Lục].

Tác phẩm này trong mắt các nhà văn truyền thống cũng chẳng khác là bao so với rác rưởi, lãnh tụ văn đàn Giang Nam Tiền Khiêm Ích nhận xét nó là "truyện mì ăn liền", chê "văn phong nhạt nhẽo", "liên kết từ cũng không biết dùng", "chủ ngữ vị ngữ đảo lộn", "lỗi chính tả nhiều như lông bò"...

Nhưng nó lại gặt hái thành công vang dội trên thị trường.

Các nhà sách gần như bán hết sạch trong một đêm, khẩn cấp in thêm, tái bản, tái bản, tái bản, tái bản... không thể dừng lại.

Tiếp đó, [Đậu La Đại Lục] được chuyển thể thành bình thư, tương thanh, kịch, phim truyền hình, điện ảnh... lần lượt ra mắt, trở thành một tác phẩm hiện tượng.

Đè bẹp doanh số bán sách của Tiền Khiêm Ích và các "nhà văn học" thế hệ cũ, [Quốc Sơ Quần Hùng Sự Lược] do Tiền Khiêm Ích dày công biên soạn, doanh số bán ra còn không bằng số lẻ của [Đậu La Đại Lục], bị đánh cho không có sức đánh trả.

Cao Gia Tam Thiếu thấy lý niệm của mình khả thi, lập tức cho ra mắt hàng loạt tác phẩm như [Tinh Thần Biến Biến Biến], [Già Trụ Thiên], [Tru Liễu Tiên], [Thần Tiên Nghịch], [Thánh Hư], [Mộc Thần Ký]...

Hắn viết rất nhanh, một năm có thể cho ra đời một tác phẩm từ một triệu đến ba triệu chữ, còn các nhà văn truyền thống như Tiền Khiêm Ích, một năm viết được một vạn chữ đã là giỏi lắm rồi.

Cách chơi này, các nhà văn truyền thống không chịu nổi!

Tân Minh lịch năm thứ 15...

Thiên hạ không còn chỗ cho văn học truyền thống tồn tại, hầu như tất cả các nhà sách đều bày bán tác phẩm của Cao Gia Tam

Thiếu, và "truyện mì ăn liền" do các tác giả khác noi theo phong cách của Cao Gia Tam Thiếu viết ra.

Văn đàn cũng bắt đầu một vòng tranh luận kỳ lạ.

Văn học, rốt cuộc nên như thế nào?

Tác phẩm văn học là thứ chỉ có thể dùng đánh giá chủ quan, không thể dùng lượng hóa khách quan.

Vì vậy nó rốt cuộc tốt hay không, chỉ dựa vào tranh luận sẽ không có kết quả, nhưng... doanh số bán ra lại là câu trả lời xác đáng, những tác giả chuyên nghiệp viết sách kiếm nhuận bút kiếm cơm, sẽ không đi suy nghĩ những vấn đề không có lời giải đáp.

Mẹ kiếp cái chiều sâu với chả không chiều sâu, bây giờ bố mày chỉ muốn kiếm tiền, kiếm tiền, kiếm tiền!

Ngay trong lúc văn đàn náo nhiệt...

Tân Minh lịch năm thứ 20...

Cao Gia Tam Thiếu đột nhiên đổi tên thành Cao Gia Tam Thúc.

Việc đổi tên này của hắn, ban đầu mọi người không để ý, dù sao tuổi tác của hắn cũng không nhỏ, từ Tam Thiếu đổi thành Tam Thúc, hình như cũng hợp lý.

Nhưng không ngờ, sau khi đổi tên thành Tam Thúc, phong cách tác phẩm của hắn đột nhiên thay đổi, hắn không viết huyền huyễn tiên hiệp nữa, mà tung ra một bộ [Quật Mộ Bút Ký].

Tác phẩm này, trong nháy mắt mở ra một thế giới mới!

Khiến tất cả mọi người phải trầm trồ khen ngợi...

Tân Minh lịch năm thứ 45...

Cao Gia Tam Thúc lại đột nhiên tuyên bố đổi tên.

Khi mọi người đều cho rằng hắn sẽ đổi tên thành Cao Gia Tam Gia, lại không ngờ, lần này hắn lại đổi tên thành "Cao Gia Tam Mao".

Tác phẩm lần này ra mắt, không còn là tiên hiệp huyền huyễn, cũng không còn là thám hiểm bí ẩn, mà trở về với sự chân thực.

Nhân vật chính là một đứa trẻ vào những năm Sùng Trinh cuối đời Minh, cha mẹ chết trong nạn hạn hán, cậu lang thang khắp nơi, xin ăn, lăn lộn, chịu biết bao cay đắng... Cậu chật vật sống sót trong chiến tranh, cho đến một ngày, cậu gặp dân đoàn thôn Cao Gia, cuối cùng cũng được cầm vũ khí...

Câu chuyện của cậu, có tên là [Tam Mao Lưu Lạc Ký].

Lần này, tất cả những ai từng mắng hắn viết truyện mì ăn liền, tác giả rác rưởi, văn hóa mì ăn liền, đều im bặt... chìm đắm trong câu chuyện.

Tất nhiên, doanh số bán sách lần này... không bằng một phần mười của những tác phẩm trước đây của hắn.

Ngoại truyện 8: Triết Bố Và Ngạch Triết

Năm Tân Minh thứ 3.

Bộ lạc Ô Thẩm Mông Cổ, tiểu đầu mục cuối cùng còn phiêu bạt bên ngoài, không chịu hồi hương, cũng rốt cuộc hưởng ứng lời kêu gọi của tộc trưởng Triết Bố, suất lĩnh chúng nhân đến vùng biên giới Mông - Minh, an cư lạc nghiệp trong một tòa thành trì vừa mới được dựng lên.

Đến đây, toàn bộ lạc Ô Thẩm dưới trướng Triết Bố, đều đã quy phụ vào vùng đất biên thùy của nước Tân Minh.

Lúc này, bộ lạc Ô Thẩm, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là bộ lạc cường đại nhất trong số chư bộ Mông Cổ. Người Ô Thẩm không những giàu có, mà kiến thức văn hóa cũng vượt xa các bộ lạc khác, trong tay lại còn nắm giữ binh khí do Tân Minh quốc viện trợ, quả thực là một ngôi sao sáng nhất trên thảo nguyên Mông Cổ.

"Báo!" Một tên thám báo phi nhanh đến trước mặt Triết Bố: "Bộ lạc Chuẩn Cát Nhĩ, đột nhiên xuất binh công đánh Thổ Phiên!"

Triết Bố khẽ ngẩn người: "Đánh Thổ Phiên?"

Sau một thoáng ngỡ ngàng, Triết Bố bỗng nhiên hiểu ra.

Bộ lạc Chuẩn Cát Nhĩ có dã tâm, muốn gây chuyện, nhưng bọn họ không dám động thủ với đồng tộc Mông Cổ, cũng không dám đi đánh Tân Minh quốc, hai cái xương khó gặm này hiện tại đều rất cứng.

Cho nên bọn họ liền động đến Thổ Phiên.

Nếu bộ lạc Chuẩn Cát Nhĩ có thể thôn tính thành công Thổ Phiên, nhất định thực lực sẽ tăng mạnh.

Mà đã có thực lực, chắc chắn sẽ đến dòm ngó vị trí "đầu sói" của Triết Bố.

Chuyện trên thảo nguyên, chính là đơn giản như vậy.

Thực lực va chạm thực lực, kẻ nào mạnh hơn, kẻ đó làm lão đại.

Triết Bố nổi giận: "Bộ lạc Chuẩn Cát Nhĩ chưa được ta đồng ý đã xuất binh Thổ Phiên, dựng nên một kẻ địch mới cho Mông Cổ và Tân Minh quốc, thật là quá đáng! Người đâu, truyền lệnh cho bộ lạc Chuẩn Cát Nhĩ, lập tức lui binh. Xin chỉ thị lại từ ta, ta đồng ý, bọn họ mới được xuất binh."

Tín sứ lên đường...

Nhưng mấy ngày sau trở về bẩm báo, tiên phong của Chuẩn Cát Nhĩ bộ, đã đánh vào Thổ Phiên, hiện tại muốn rút cũng không rút được. Hơn nữa, Thiên Khả Hãn trên thảo nguyên không phải là Triết Bố hắn, Chuẩn Cát Nhĩ bộ không có lý do gì phải nghe lời Triết Bố.

Lần này Triết Bố thật sự tức giận.

"Được, hắn muốn lý do phải không?" Triết Bố lập tức viết thư cho Ngạch Triết.

Mà lúc này Ngạch Triết, đang chỉ huy một chiếc "chiến hạm thuộc hải quân Mông Cổ", trên vùng biển Nam Dương tranh giành các đảo với người Tây Dương...

Chiếc chiến hạm này là chiến hạm hơi nước đời đầu tiên mà

Tân Minh quốc "tặng" cho hải quân Mông Cổ quốc, kỹ thuật sử dụng đương nhiên là kỹ thuật đã bị Tân Minh quốc đào thải, nhưng dù vậy, Ngạch Triết vẫn rất thích, đặc biệt chọn lựa bảy binh sĩ Mông Cổ lên tàu.

Bảy binh sĩ này cưỡi ngựa thì giỏi, lái thuyền lại là tay mơ, phải mất một thời gian dài học lái thuyền, học bơi lội, cuối cùng mới trở thành những thủy binh hợp cách.

Ngạch Triết mang theo bảy người lính này, thành lập nên Hải quân Mông Cổ sư đoàn 1.

Tuy cái tên rất oai phong, nhưng lực chiến đấu của Hải quân Mông Cổ sư đoàn 1 thật sự không ra sao, cho nên sư đoàn này không dám hành động đơn độc, luôn đi cùng hạm đội của Trịnh Thành Công, Thi Lang, tác chiến trên vùng biển Nam Dương.

Tín sứ do Triết Bố phái đi, vượt ngàn dặm xa xôi đến Nam Dương, tìm được Ngạch Triết quả thực không dễ dàng. Sau bao phen lặn lội, cuối cùng cũng đưa được thư vào tay Ngạch Triết.

Lúc này, tâm tư Ngạch Triết đều đặt hết lên biển cả, nào có tâm trạng quản chuyện trên thảo nguyên, tiện tay viết một đạo chiếu thư, ra lệnh Chuẩn Cát Nhĩ bộ nghe theo chỉ huy của Triết Bố, không được kháng lệnh...

Đạo chiếu thư từ Nam Dương trở về Tân Minh quốc, lại trôi dạt thêm mấy ngày, đến kinh thành, được giao vào tay thủ phụ Bát Địa Thỏ. Bát Địa Thỏ chẳng biết làm gì, lại chuyển tiếp cho Tam Thập Nhị, người quản sự trên thực tế.

Sau một hồi luân chuyển, lại mất thêm mấy ngày.

Cuối cùng, Tam Thập Nhị mới lấy ra ngọc tỷ truyền quốc của Mông Cổ, đóng ấn lên chiếu thư.

Chiếu thư từ kinh thành xuất phát, quay về thảo nguyên...

Cứ như vậy kéo dài thêm mười mấy ngày, đợi đến khi Triết Bố nhận được chiếu thư, rồi mang chiếu thư ném vào mặt bộ lạc Chuẩn Cát Nhĩ thì... Chuẩn Cát Nhĩ đã thu phục Thổ Phiên vào trong túi.

Hóa ra, ảnh hưởng của kỳ tiểu băng hà đối với Thổ Phiên cũng tương tự như vậy.

Cùng lúc Đại Minh triều gặp phải hạn hán nội loạn, Thổ Phiên cũng xảy ra hạn hán và nội loạn, chết không ít người, dân số giảm mạnh, quốc nội suy yếu. Bộ lạc Chuẩn Cát Nhĩ căn bản không tốn nhiều sức lực, đã đánh cho Thổ Phiên tan tác, phải tuyên bố thần phục.

Nắm trong tay Thổ Phiên, Chuẩn Cát Nhĩ bộ lập tức cảm thấy mình lại ngầu!

Chuẩn Cát Nhĩ bộ vênh mặt chế giễu Triết Bố, tiện tay xé nát cả đạo chiếu thư do Ngạch Triết viết: "Lão tử không nghe lời các ngươi nữa, Thiên Khả Hãn thì ghê gớm lắm sao? Có bản lĩnh thì đến đánh ta đi!"

"Được, chiều theo ý hắn!"

Triết Bố chờ Chuẩn Cát Nhĩ bộ vênh váo đã lâu...

Trước kia không có lý do đánh hắn, hiện tại đã có.

Xuất binh!

Năm Tân Minh thứ 4, Triết Bố thân chinh thảo phạt bồn địa Chuẩn Cát Nhĩ, đánh cho Chuẩn Cát Nhĩ bộ tan tác.

Năm Tân Minh thứ 5, tàn dư Chuẩn Cát Nhĩ bộ chạy trốn vào Thổ Phiên, bồn địa Chuẩn Cát Nhĩ bình định, trở về dưới sự thống trị của Mông Cổ.

Cuối năm Tân Minh thứ 5, Triết Bố và Ngạch Triết, liên danh cùng mấy chục vị tộc trưởng các bộ lạc Mông Cổ, dâng thư lên Tân Minh quốc, trong thư viết: "Hai nước tuy giao hảo, nhưng do quốc gia có khác biệt, chính lệnh không được thông suốt, tin tức truyền đi mất nhiều thời gian, dẫn đến loạn Chuẩn Cát Nhĩ... Kính xin nghị sự việc hợp hai nước thành một nước."

Năm Tân Minh thứ 6, đề nghị đầu tiên của đại hội bách tính là bầu chọn lại thủ phụ, Tam Thập Nhị thay thế Bát Địa Thỏ, ngồi lên vị trí thủ phụ.

Đề nghị thứ hai, chính là đưa ra nghị án Mông Cổ thỉnh cầu hợp nhất quốc gia, và ngay lập tức được thông qua với số phiếu tuyệt đối.

Tam Thập Nhị lập tức soạn thảo quốc thư, sáp nhập thảo nguyên Mông Cổ vào bản đồ Tân Minh quốc, gọi là tỉnh Mông Cổ. Đến đây, cục diện phương Bắc của Tân Minh quốc, rốt cuộc cũng hoàn toàn ổn định. Ngoại trừ La Sát quốc vẫn còn đang rình rập thì không còn đối thủ nào nữa.

Nhưng lúc này, bất kể là Đại Minh hay La Sát quốc, đều rất khó chống lại khí hậu vùng lãnh nguyên, không cách nào vượt qua vùng đất đóng băng vĩnh cửu để tác chiến, vùng lãnh nguyên rộng lớn trở thành vùng đệm giữa La Sát quốc và Tân Minh quốc, khiến hai nước duy trì một nền hòa bình mong manh.

"Hải quân Mông Cổ sư đoàn 1, xông lên!"

Ngạch Triết vung thanh kiếm chỉ huy của mình, gầm lên về phía chiến hạm của địch phía trước.

Thủy binh bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: "Lão đại, chúng ta đã hợp nhất với Tân Minh quốc rồi, về sau không thể dùng xưng hô Hải quân Mông Cổ sư đoàn 1 nữa, phạm kỵ húy đấy."

Ngạch Triết lập tức phản ứng lại, hô lớn: "Hải quân tộc Mông Cổ sư đoàn 1, xông lên!"

Nhìn xem, thêm một chữ tộc, ý nghĩa lập tức đã khác.

Ngạch Triết hiện tại cũng đã có văn hóa, học qua trường thôn Cao Gia chính là khác biệt.

Chiến hạm phía trước là một chiếc thuyền buồm nhẹ của Tây Dương, dùng để trinh sát, trên thuyền không có nhiều binh lính, cho nên, Hải quân tộc Mông Cổ sư đoàn 1 cũng dám chính diện nghênh chiến.

"Khai hỏa!"

Ngạch Triết hạ lệnh, bảy thủy binh Mông Cổ đồng loạt khai hỏa về phía chiến hạm địch.

Chiến hạm buồm nhẹ của Tây Dương trúng mấy phát đại bác, phần dưới mực nước bị trúng đạn, nước tràn vào, thân tàu bắt đầu nghiêng, thuyền trưởng quyết đoán, cho tàu khẩn cấp cập bờ, chạy trốn lên một hòn đảo nhỏ.

Hòn đảo nhỏ này trời xanh mây trắng, dừa xanh bóng mát, nước biển trong xanh cát trắng, quả thực đẹp như chốn thần tiên.

Tên hải tặc Tây Dương đứng trên đảo, vung đao gầm lên: "Mẹ kiếp! Lợi dụng đại bác của các ngươi lợi hại, bắt nạt bọn ta trên biển, có giỏi thì lên bờ đây, lên bờ đánh nhau này!"

"Lên bờ? Chính hợp ý ta!"

Bảy thủy binh Mông Cổ cười ha hả: "Trên biển đánh nhau bọn ta còn e ngại, nhưng nếu ngươi muốn lên đất liền, hahahahaha."

Ngạch Triết cũng ngửa mặt lên trời cười lớn: "Đi, lên bờ, cho bọn chúng mở mang tầm mắt, xem Thất Võ Hải tộc Mông Cổ lợi

hại như thế nào."

Trận chiến đó! Thất Võ Hải tộc Mông Cổ, để cho người Tây Dương một lần nữa biết được thế nào là "Roi Thượng đế".

Trận chiến đó cũng trở thành trận đánh huy hoàng nhất của Hải quân tộc Mông Cổ sư đoàn 1, được ghi vào sử sách.

Ngoại truyện 9: Bạch Thủy Vương Nhị

Tân Minh lịch năm thứ 6.

Tại vùng biên giới giữa Tứ Xuyên và Thổ Phiên, một đội quân hùng mạnh đang phải vất vả vượt qua con đường mòn trên núi tuyết, tiến về phía Tây.

Người dẫn đầu đội quân, Bạch Thủy Vương Nhị cau mày nhìn ngọn núi tuyết hùng vĩ trước mặt, vẻ mặt ngưng trọng. Hắn quay đầu nhìn lại thuộc hạ của mình, chỉ thấy không ít người trong quân đội thở hổn hển...

"Quá khó!" Vương Nhị cau mày thở dài: "Lần này tiến vào Thổ Phiên, kẻ địch không đáng sợ, đáng sợ là hoàn cảnh tự nhiên này."

Bạch Miêu từ phía sau chui lên, thấp giọng nói: "Đại ca, trận này thật sự có cần thiết phải đánh không?"

"Có!" Vương Nhị lập tức đổi thành vẻ mặt kiên nghị: "Tàn dư của bộ lạc Chuẩn Cát Nhĩ đều chạy trốn vào Thổ Phiên, nếu chúng ta không đi chinh phạt, Thổ Phiên sẽ bị ảnh hưởng bởi những tàn dư này, biến thành kẻ thù của chúng ta, sau này sẽ luôn quấy rối biên giới nước ta."

Bạch Miêu: "Nhưng mà, binh lính không chịu nổi nữa... Nơi này xe hơi chạy bằng hơi nước không lên được, đội kỹ thuật nói là thiếu dưỡng khí, than đá đốt không đủ, động cơ hơi nước không đủ lực, không leo núi được. Binh lính của chúng ta đều phải dựa vào đôi chân để leo, điều này thật sự là quá khổ, huynh xem, bên kia lại có một người ngã xuống..."

Vương Nhị quay đầu nhìn lại, một người lính vừa mới ngã xuống, hai người lính bên cạnh vội vàng chạy tới, đỡ hắn dậy, vừa day huyệt nhân trung, vừa bưng trà đưa nước.

Vương Nhị đột nhiên không đi nữa, trèo lên một tảng đá lớn.

Cơ thể của hắn có thể nói là cường tráng, nhưng ở vùng cao nguyên này, leo lên một tảng đá cũng khiến hắn thở hổn hển, mấy giây đồng hồ không thể thở nổi.

Hắn hít sâu mấy hơi, điều hòa lại hơi thở, lúc này mới lớn tiếng nói: "Huynh đệ, ta biết mọi người rất khổ, rất khó khăn, rất nhiều người đã bị chứng say độ cao, trong lòng nảy sinh ý định bỏ cuộc, nhưng... Chúng ta là quân nhân! Chúng ta đứng ở đây là vì cái gì? Vì bản thân sao? Không phải! Chúng ta là vì tổ quốc, vì nhân dân, vì người thân phía sau, có thể sống một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn. Chúng ta không thể cho phép Thổ Phiên dưới sự xúi giục của quý tộc Chuẩn Cát Nhĩ, hết lần này đến lần khác xuất binh quấy rối đất nước ta."

Binh lính nghe xong những lời này, trong mắt đều lóe lên tia sáng.

Vương Nhị siết chặt nắm đấm: "Thổ Phiên vì thiên tai, tổn thất không ít nhân khẩu, hơn nữa liên tục nhiều năm nội loạn không ngừng, hiện tại là lúc quốc lực Thổ Phiên suy yếu nhất, bỏ lỡ cơ hội này, chúng ta lại đi chinh phạt Thổ Phiên, không biết phải tốn bao nhiêu sức lực, không biết phải chết bao nhiêu người, chúng ta ngày hôm nay cố gắng một chút, là có thể để cho hậu nhân ít đổ máu."

Binh lính: "Hú hú hú!"

Không ít binh lính rõ ràng đã hoàn toàn không đi nổi nữa, nhưng hiện tại lại một lần nữa bộc phát ra sức mạnh, hú một tiếng nhảy dựng lên.

Khí thế toàn quân được phen chấn động!

Ngay cả những người vì say độ cao mà ngã xuống, hiện tại cũng đang cố gắng bò dậy.

Nhìn thấy hình ảnh như vậy, trên mặt Vương Nhị, rốt cục cũng lộ ra nụ cười.

Tuy nhiên...

Ngay lúc này, trên bầu trời đột nhiên mây tan, một bàn tay vàng khổng lồ thò ra, ở giữa lòng bàn tay, còn có Thánh nữ Cao Nhất Diệp đang ngồi.

Vương Nhị, Bạch Miêu, cùng với tất cả binh lính đều kinh hô: "Oa! Thiên Tôn! Thánh nữ!"

"Đã lâu lâu rồi không gặp lại Thiên Tôn và Thánh nữ!"

"Thiên Tôn!"

"Thánh nữ!"

Tất cả mọi người đều đang hoan hô vui mừng.

Cao Nhất Diệp chậm rãi lên tiếng: "Ý chí của mọi người thật sự rất tốt, nhưng mà, gặp phải khó khăn, chỉ dựa vào ý chí cũng là không được, sẽ tạo thành sự hy sinh vô ích, ngươi ngươi ngươi, còn có ngươi, nói chính là những kẻ các ngươi rõ ràng đã bị say độ cao, còn đang liều mạng cố gắng, các ngươi như vậy sẽ chết đấy."

Mọi người: "Chúng tôi không sợ hy sinh!"

Cao Nhất Diệp cười mắng: "Vậy cũng không cần thiết phải tự tìm đến cái chết!"

Mọi người: "..."

Cao Nhất Diệp: "Thiên Tôn cảm niệm tấm lòng son sắt vì nước của các ngươi, hôm nay đặc biệt hiển linh, ban cho các ngươi thần khí có thể cứu mạng trên cao nguyên..."

Mọi người: "???"

"Bình dưỡng khí!"

Cao Nhất Diệp vừa dứt lời, trên bầu trời liền bay xuống một chiếc bình khổng lồ.

Có lẽ là suy nghĩ đến chiếc bình quá lớn, người tí hon căn bản không thể tùy tiện mang theo, trên bầu trời lại xoát xoát xoát, rơi xuống rất nhiều túi nhựa.

Thiên Tôn tự mình ra tay thị phạm, bọc túi nhựa vào miệng bình dưỡng khí, ấn công tắc, "xoẹt", trong nháy mắt, một túi nhựa đầy ắp dưỡng khí.

Sau đó đem chiếc túi nhựa khổng lồ đặt trước mặt một đám binh lính bị say độ cao.

Binh lính hít một hơi dưỡng khí, lập tức thần thanh khí sảng.

"Oa! Lợi hại!"

"Trong bình này toàn là tiên khí, hít một hơi trường sinh bất lão."

Cao Nhất Diệp dở khóc dở cười: "Không được nói bậy, nó chỉ có thể giảm bớt chứng say độ cao, không thể trường sinh bất lão gì đâu."

Vương Nhị vội vàng hạ lệnh, để cho binh lính học theo thao tác vừa rồi của Thiên Tôn, đặt túi nhựa lên miệng bình dưỡng khí, bơm đầy một túi nhựa khí, sau đó giao một túi nhựa khổng lồ cho một đội binh lính.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại thao tác rất lâu, cuối cùng, mỗi liên đội của toàn quân, đều được phân phối một túi dưỡng khí khổng lồ.

Vương Nhị chắp tay về phía bầu trời: "Có thần vật này trợ giúp, chúng ta bình định Thổ Phiên nhất định là dễ như trở bàn tay, xin Thiên Tôn và Thánh nữ hãy chờ xem."

Cao Nhất Diệp mỉm cười: "Vương Nhị đại ca, vất vả cho huynh rồi."

Nói xong, nàng lại quay sang Bạch Miêu: "Vương Tiểu... khụ... Bạch Miêu, ngươi cũng vất vả rồi."

Bạch Miêu mỉm cười nói: "Trước đây ta bị người ta gọi là Vương Tiểu Hoa, sẽ nổi giận đùng đùng, nhưng trải qua những năm tháng buông lỏng tâm thái, ta đã trưởng thành rồi, sẽ không còn vì một cái tên mà nóng nảy với người khác nữa, Thánh nữ đại nhân không cần thiết phải cố ý đổi cách gọi, cứ gọi ta là Vương Tiểu Hoa cũng được."

Cao Nhất Diệp cười nói: "Thật tốt, thật sự là tốt, mọi người đều trưởng thành rồi, chỉ có ta, vẫn giống như trước đây ngốc nghếch, sau khi lên tới Thiên giới, cả ngày đều làm chuyện ngốc nghếch, ha ha ha."

Vương Nhị, Bạch Miêu, binh lính nghe xong những lời này, đều có chút không nhịn được, vội vàng hỏi: "Thánh nữ đại nhân, Thiên giới rốt cuộc là như thế nào?"

Cao Nhất Diệp nở nụ cười hạnh phúc: "Thiên giới và nhân gian, kỳ thực không có gì khác biệt lắm, nơi nào có người mình yêu, nơi đó chính là Thiên giới."

Mọi người im lặng.

Cao Nhất Diệp: "Tạm biệt."

Nói xong, nàng tinh nghịch vẫy tay.

Bọn ngườiVương Nhị cũng hướng lên bầu trời vẫy tay.

Bàn tay vàng thu hồi về phía tầng mây, trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi...

Tân Minh lịch năm thứ 6, Bạch Thủy Vương Nhị suất quân tiến công Thổ Phiên, nhờ vào công hiệu của "bảo cụ tiên gia bình dưỡng khí", toàn quân không một ai vì chứng say độ cao mà chết, binh lính dễ dàng đánh bại tàn dư của bộ lạc Chuẩn Cát Nhĩ đang trốn ở Thổ Phiên, còn thuận tay dọn dẹp một lượt quý tộc Thổ Phiên.

Tân Minh lịch năm thứ 7, Thổ Phiên được sáp nhập vào bản đồ Tân Minh quốc, gọi là tỉnh Tây Tạng.

Vương Nhị nhậm chức Tổng tư lệnh quân khu phía Tây, đóng quân lâu dài ở đây, duy trì trị an và hòa bình cho vùng đất này.

Còn về phía bên kia...

Thiên Tôn dùng một tay nâng Cao Nhất Diệp, lúc ở trong hộp thì còn nhẹ nhàng thoải mái, nhưng y vừa thu cánh tay ra ngoài hộp, Cao Nhất Diệp lập tức từ trạng thái người tí hon, biến thành hình dáng người bình thường.

Lý Đạo Huyền một tay không thể nào đỡ nổi, tay run lên...

Cao Nhất Diệp đã sớm nhào về phía y, treo lên cổ y, thân mật quấn lấy nhau.

Động tác này, hai người càng luyện càng thuần thục.

Ngoại truyện 10: Bát Địa Thỏ

Tân Minh lịch năm thứ 7, mùa xuân.

Xuyên Tây, một vùng núi nọ.

Bát Địa Thỏ từ chức vị Thủ phụ chưa đầy một năm, giờ khoác trên mình bộ trang phục kiếm khách giang hồ, bên hông đeo thanh bảo kiếm gia truyền yêu quý, lưng đeo một bọc hành lý nặng trịch, vượt núi băng rừng, đến một ngôi làng nhỏ nghèo nàn.

Đây là ngôi làng nghèo nhất vùng Xuyên Tây...

Nghèo đồng nghĩa với việc giao thông bất tiện, cách biệt với thế giới bên ngoài, tình nguyện viên bình thường căn bản không thể đến được nơi này, nhưng Bát Địa Thỏ bằng nghị lực phi thường, một mình đến được nơi hẻo lánh này.

Đầu làng, một bé gái mặt mũi nhem nhuốc, chỉ có đôi mắt sáng ngời, ngây ngô nhìn vị khách không mời mà đến.

Từ trong căn nhà tranh bên cạnh có một người phụ nữ chui ra, vội vàng ôm lấy bé gái, chui tọt vào nhà, đóng sập cửa lại.

Bát Địa Thỏ chậm rãi bước đến trước cửa nhà, nhẹ nhàng gõ cửa: "Đại tỷ, ta là tình nguyện viên, đến thôn các người để phù hộ, tỷ không cần phải sợ ta."

Trong nhà vang lên giọng người phụ nữ: "Nam nhân đương gia của nhà ta đang ở ruộng bên cạnh đấy, huynh ấy lợi hại lắm!"

Bát Địa Thỏ bật cười, người phụ nữ này vậy mà lấy trượng phu ra dọa mình, lắc đầu, tiếp tục nói: "Ta đến để giúp các người, không cần phải sợ... Tỷ đợi chút, ta cho tỷ một thứ tốt."

Hắn thà bọc hành lý trên lưng xuống, từ bên trong lấy ra một túi gạo, đặt trước cửa nhà, sau đó lui về phía sau ít nhất năm mét, lúc này mới lên tiếng: "Đại tỷ, tỷ mở cửa nhìn xem, ta đặt một món quà nhỏ trước cửa nhà tỷ."

Cánh cửa hé mở một khe hở, một bàn tay thò ra, chộp lấy túi gạo, rụt về trong nhà...

Lại một lúc lâu sau, cánh cửa kẽo kẹt mở ra.

Bé gái dẫn đầu nhảy ra ngoài: "Oa! Thúc thúc, thì ra thúc là người tốt."

Người phụ nữ cũng thò đầu ra: "Vị đại ca này... đa tạ huynh đã tặng gạo."

Bát Địa Thỏ cũng không vào nhà, cứ thế ngồi xuống trước cửa nhà, lấy ra mấy món đồ ăn đưa cho hai người, người phụ nữ và bé gái mừng rỡ, liên tục nói lời cảm tạ.

Bát Địa Thỏ: "Gọi tất cả mọi người trong thôn đến đây, ta có một bao tải đồ này, chia cho mọi người."

Người phụ nữ mừng rỡ: "Được, ta lập tức đi gọi người trong thôn."

Nàng vừa xoay người bước đi một bước...

Đột nhiên nghe thấy "ầm" một tiếng, mặt đất rung chuyển, đất rung núi chuyển. Người phụ nữ đứng không vững, "bịch" một tiếng ngã xuống đất.

"Địa long xoay mình rồi!" Bát Địa Thỏ giật mình kinh hãi: "Không ổn."

Hắn một tay ôm lấy bé gái bên cạnh, sau đó một bước lao tới đỡ người phụ nữ từ dưới đất dậy, lớn tiếng hô: "Chạy mau, chạy

ra chỗ đất trống."

Nhà cửa trong thôn đều đang sụp đổ, nhà tranh còn đỡ, đổ xuống cũng không đến mức chết người, nhưng nhà gỗ và nhà gạch đá một khi đã đổ thì người bên trong sẽ rất thê thảm, khắp nơi trong thôn đều là tiếng kêu cứu và tiếng la hét thảm thiết.

Đương nhiên đây còn chưa phải là điều đáng sợ nhất, động đất ở vùng núi thường đi kèm với sạt lở đất, bốn phía xung quanh thôn, núi non đều có đá lở lăn xuống.

Bát Địa Thỏ dốc hết sức lực, đưa hai mẹ con đến khu đất trống nhất ở trung tâm thôn, sau đó lại quay người lao về phía một ngôi nhà gỗ đang đổ sập, dùng toàn thân sức lực nâng một cây xà nhà lên, từ bên dưới kéo ra một người đàn ông trung niên.

"Ngươi... Ngươi ngươi ngươi... Còn có ngươi!" Bát Địa Thỏ chỉ vào mấy thanh niên trong thôn còn có thể nhúc nhích được mà gầm lên: "Đừng có chạy tán loạn như ruồi mất đầu nữa, mau lại đây giúp ta."

Trong giọng nói của hắn tự có một loại sức mạnh cổ vũ, khiến cho mấy thanh niên kia không hiểu sao lại nghe theo lời hắn, cùng hắn bắt đầu hành động cứu viện.

Xung quanh đất rung núi chuyển, Bát Địa Thỏ loạng choạng chạy đông chạy tây, bên trái đào được một người từ trong đống đổ nát, bên phải lôi được một người từ trong hố đất ra.

Dưới sự liều mạng cứu viện của hắn, người trong thôn tám chín phần mười đã đến được khu đất trống ở trung tâm thôn, thương vong được giảm xuống mức thấp nhất.

Địa long xoay mình rốt cuộc cũng yên tĩnh lại...

Thôn cũng bị hủy hoại rồi!

Sạt lở đất, chặn đứng con đường duy nhất dẫn vào thôn này, tất cả mọi người đều bị kẹt lại.

Cả thôn đều tỏ ra đáng thương nhìn Bát Địa Thỏ, sau khi trải qua một phen kinh biến vừa rồi, Bát Địa Thỏ không hiểu sao lại trở thành vị cứu tinh của cả thôn, mọi người đều đang chờ mệnh lệnh của hắn.

Bát Địa Thỏ nhìn con đường bị bùn đất chặn kín: Mẹ kiếp, bị chặn kỹ thật!

Loại đường bị bùn đất sạt lở chặn này, là loại khó đào nhất. Bởi vì kết cấu bùn đất này không ổn định, người nếu đi đào, rất có thể sẽ bị chôn vùi trong nháy mắt, cực kỳ nguy hiểm.

Hơn nữa nhân lực trong thôn lại có hạn, chỉ có mấy chục người, trên người ít nhiều đều có chút vết thương.

Đây là một tình cảnh vô cùng tuyệt vọng!

Nhưng Bát Địa Thỏ không bao giờ bỏ cuộc, hắn lớn tiếng nói: "Chờ dư chấn kết thúc, mọi người đào nhà cửa đổ nát ra, mang lương thực trong nhà ra, trộn với rau dại vỏ cây rễ cây gì đó, có thể ăn được một thời gian. Còn có một túi lương thực ta mang đến, gom hết lại, mọi người tiết kiệm một chút mà ăn, gắng gượng thêm mấy ngày, cho người bị thương đắp chút thuốc cỏ cầm cự... Ta sẽ leo núi đi ra ngoài, đưa đội cứu hộ đến."

"Ngươi muốn leo núi đi ra ngoài?"

Người trong thôn giật mình: "Bây giờ vách núi xung quanh, bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ, dư chấn cũng có thể xảy ra bất cứ lúc nào... Ngươi vào lúc này leo núi... Quá..."

Bát Địa Thỏ: "Haha, chút sạt lở núi này, không thể nào giết chết được bản Thỏ gia đâu. Bản Thỏ gia nhất kiếm hàn quang tứ thập châu, kiếm khí tung hoành tam vạn lý. Leo một ngọn núi

chẳng phải là dễ như trở bàn tay, mọi người chờ tin tốt của ta, ta sẽ nhanh chóng gọi đội cứu hộ đến, đào đường núi, cứu mọi người ra ngoài, việc quan trọng nhất của mọi người là tiết kiệm lương thực, cầm cự đến khi ta đến."

Dân làng nhìn thanh bảo kiếm bên hông Bát Địa Thỏ, vẻ mặt tự tin tràn đầy, ánh mắt kiên định, thầm nghĩ: Xem ra hắn thật sự rất lợi hại! Nói không chừng thật sự có thể leo núi ra ngoài.

Mọi người nhìn soi mói, Bát Địa Thỏ đi đến bên sườn núi...

Trên núi đột nhiên có một hòn đá lăn xuống, Bát Địa Thỏ nhẹ nhàng nghiêng người, né tránh hòn đá, động tác phiêu dật vô cùng, quay đầu lại cười nói: "Thấy chưa? Dăm ba cái đá rơi nho nhỏ, không thể làm tổn thương bản Thỏ gia mảy may."

Mọi người: "Lợi hại!"

Lời còn chưa dứt, một hòn đá không lớn không nhỏ "bịch" một tiếng, đập vào vai Bát Địa Thỏ, lần này hắn không né được, bị đập cho nửa người cúi xuống, suýt chút nữa thì ngã sấp mặt.

Cơn đau dữ dội khiến nửa người hắn tê dại, thế nhưng, biểu cảm trên mặt Bát Địa Thỏ lại không hề thay đổi, cười haha: "Thấy chưa? Hòn đá vừa rồi, đã bị nội lực của bản Thỏ gia hóa giải rồi, không làm tổn thương bản Thỏ gia mảy may."

Mọi người: "Thỏ gia uy vũ!"

Trên mặt Bát Địa Thỏ đầy vẻ quật cường, không hề lộ ra nửa phần sợ hãi, hắn biết lúc này mà mình lộ ra sợ hãi thì dân làng sẽ mất đi hy vọng sống sót...

Nhất định phải cho bọn họ hy vọng, bọn họ mới có thể kiên cường sống sót.

"Bản Thỏ gia đi đây!"

Bát Địa Thỏ tay chân cùng dùng, nhanh chóng leo lên sườn núi.

Phía trên thỉnh thoảng lại có đá lăn xuống, mỗi bước đi của Bát Địa Thỏ đều hiểm nguy trùng trùng...

Dân làng dùng ánh mắt lo lắng nhìn hắn, chỉ thấy hắn như một con thỏ khổng lồ, nhảy tới nhảy lui trên sườn núi, thỉnh thoảng lại tay chân cùng dùng, tuy có chút chật vật, nhưng không hề do dự chút nào.

Cuối cùng, hắn cũng leo lên đỉnh núi.

Hắn đứng ở nơi cao nhất trên đỉnh núi, hướng về phía dân làng bên dưới vẫy tay, hình như có nói gì đó, nhưng đã bị gió thổi bay mất, sau đó, hắn trượt xuống từ sườn núi bên kia.

Bát Địa Thỏ men theo con đường núi gập ghềnh, khó khăn tiến về phía trước...

Vết thương trên vai do đá rơi trúng ngày càng đau, không biết xương có bị nứt không, hiện tại cũng không rảnh để ý tới, hắn chỉ biết liều mạng tiến về phía trước.

Lương thực đều đã để lại cho người dân trong thôn, trên người hắn không còn gì, nhưng vấn đề không lớn, năm xưa hắn cái khổ nào mà chưa từng nếm trải? Khát thì uống nước suối trên núi, đói thì ăn tạm nắm cỏ, dù sao thỏ ăn cỏ là đủ rồi, phải không?

Đi bộ ròng rã ba ngày, phía trước rốt cục cũng xuất hiện một thị trấn nhỏ.

Nhưng thị trấn nhỏ này cũng chịu chung số phận trong trận động đất, nhà cửa trong trấn sập mất một nửa, khắp thị trấn đều là dân đang hoảng sợ.

"Trấn trưởng đâu? Trấn trưởng ở đâu?" Bát Địa Thỏ vừa vào đến thị trấn, liền lớn tiếng quát.

Thấy trang phục của hắn không giống người địa phương, bên hông đeo bảo kiếm trông có vẻ rất lợi hại, người trong thị trấn cũng không dám chậm trễ, vội vàng gọi trấn trưởng đến.

Trấn trưởng vừa nhìn thấy Bát Địa Thỏ, liền nhận ra: "A! Là Thỏ gia."

"Nhận ra ta là tốt rồi." Bát Địa Thỏ nghiến răng nghiến lợi: "Ta bị thương, đói bụng ba ngày rồi, ta cần ăn chút gì đó..."

Trấn trưởng vội vàng mang thức ăn nước uống và thuốc trị thương đến cho hắn.

Bát Địa Thỏ ăn qua loa một chút, tùy tiện bôi thuốc, không dám trì hoãn một chút thời gian, liền nói với trấn trưởng: "Các ngươi ở đây chờ, ta đi gọi cứu viện đến."

Trấn trưởng kinh hãi: "Thỏ gia, ngài đã như vậy rồi, hãy nghỉ ngơi trong trấn đi, ta phái người thay ngài đi gọi cứu viện."

"Không được!" Bát Địa Thỏ nghiến răng: "Ngươi phái người đi, chưa chắc đã được coi trọng... Tân Minh lịch mới 7 năm, thế giới bên ngoài, còn nửa mới nửa cũ! Phải đích thân Thỏ gia ta đi gọi cứu viện, mới được phía trên coi trọng."

Trấn trưởng im lặng một hồi, ông ta biết Thỏ gia nói đúng sự thật. Bản thân chỉ là một trấn trưởng nhỏ bé, phái người đi cầu cứu, quan lớn bên ngoài e là sẽ không thèm để ý, lỡ đâu nói một câu "Tự mình nghĩ cách đi", là xong chuyện.

Thỏ gia thì khác!

Lời hắn nói, không ai dám không coi trọng, hắn từng là thủ phụ, năm ngoái mới từ chức vị thủ phụ.

Thỏ gia nghỉ ngơi một lát, lại một lần nữa lên đường, lần này có con lừa nhỏ do trấn trưởng cung cấp cho cưỡi! Còn mang theo

một ít lương thực, coi như đã thoải mái hơn một chút so với lúc trước.

Nhưng đường xá hiểm trở của Xuyên Tây chẳng kém gì Thục Đạo, Thỏ gia một mình một lừa, đi lại cũng chẳng dễ dàng gì.

Lại mất thêm ba ngày, rốt cục cũng đến được chân núi, nơi này đã gần đến đồng bằng Thành Đô rồi, phía trước là một tòa thành lớn, chính là Đô Giang Yển.

Rõ ràng, Đô Giang Yển cũng chịu ảnh hưởng của trận động đất, trong thành khắp nơi đều là nhà cửa đổ nát.

Nhưng nơi này có nhà xưởng của thôn Cao Gia!

Công trình thủy lợi đang được xây dựng, cùng với nhà máy thủy điện tương ứng, tuy hiện tại vẫn chưa hoàn thành và đưa vào sử dụng, nhưng có rất nhiều mũ lam và mũ vàng của thôn Cao Gia ở đó, nơi này sở hữu sức mạnh vô tận.

Con lừa mệt mỏi, bướng bỉnh, đoạn đường cuối cùng nhất định không chịu đi tiếp.

Bát Địa Thỏ nhảy xuống lưng lừa, loạng choạng chạy đến cổng nhà máy thủy điện, lớn tiếng kêu: "Người đâu! Người đâu!"

Một tiếng gọi này, kéo tới một đám đông mũ lam và mũ vàng vây quanh.

"A, là Thỏ gia."

"Thỏ gia, ngài làm sao vậy?"

Bát Địa Thỏ: "Nhanh! Lập tức tổ chức đội cứu viện. Từ đây đi về phía Tây, một vùng núi rộng lớn bị động đất, rất nhiều thôn làng... bị phá hủy... Rất nhiều bách tính đang chờ cứu viện..."

Một mũ lam lúng túng nói: "Thỏ gia, chúng tôi ở đây cũng bị

động đất, hiện tại đang khẩn trương sửa chữa thiết bị trong nhà xưởng, chúng tôi không có nhân lực và vật lực dư thừa."

Bát Địa Thỏ tức giận: "Đừng có chỉ lo cứu trợ thiên tai trong thành, cũng phải quan tâm đến người dân vùng núi chứ. Nhân lực vật lực, chắt chiu một chút thì sẽ có thôi."

Mũ lam: "Ặc... Nhưng mà..."

Hắn tỏ vẻ đau khổ: "Nhưng mà thật sự có hạn."

Ánh mắt Bát Địa Thỏ quét qua gương mặt mũ lam, đôi mắt thỏ sắc bén, hắn bỗng nhiên phát hiện, mũ lam không hề nói dối, hắn thật sự là nhân lực có hạn, chứ không phải là không quan tâm đến vùng núi: "Lần này tình hình rất nghiêm trọng sao?"

Mũ lam gật đầu: "Rất nghiêm trọng, khu vực bị thiên tai cực lớn, phạm vi cực rộng, mấy thành thị và thôn làng bị phá hủy, đội cứu viện của chúng tôi căn bản không kịp trở tay. Không phải chúng tôi không muốn cứu bách tính vùng núi, mà là chúng tôi không có đủ sức lực."

Bát Địa Thỏ nghiến răng: "Ta hiểu rồi! Ta đi gọi Thiên Tôn."

"A?" Mũ lam giật bắn mình: "Gọi Thiên Tôn? Cái này... Từ sau đại hội lần thứ nhất, Thiên Tôn đã nói giao thiên hạ cho chúng ta tự trị rồi, chỉ thỉnh thoảng mới xuất hiện một lần, hơn nữa không biết là ở nơi nào. Gọi Thiên Tôn lão nhân gia, người sẽ không để ý đâu, nói không chừng còn giáng tội xuống ngài."

Bát Địa Thỏ: "Ta mặc kệ, ta muốn gọi Thiên Tôn, nếu Thiên Tôn trách ta quấy rầy sự thanh tịnh của ngài, thì giáng tội xuống một mình ta đi? Chuông đâu? Cái chuông dùng để gọi Thiên Tôn, ở thành phố lớn như Đô Giang Yển này chắc chắn phải có chứ?"

"Có!"

Mũ lam dẫn Bát Địa Thỏ đến trung tâm nhà máy thủy điện, nơi đây đặt một cái chuông khổng lồ...

Từ khi Tân Minh quốc thành lập, Thiên Tôn tự mình nói muốn rời đi trong đại hội, thì không còn ai dám động vào cái chuông này nữa.

Bát Địa Thỏ giơ búa tạ lên, gầm lên: "Ông trời mở mắt ra!"

Gầm xong, vung búa đập mạnh xuống...

"Quang!"

"Quang!"

"Quang!"

Những người xung quanh đều ngây người ra...

Bảy năm rồi!

Đã bảy năm không ai dám đánh chuông này.

Tất cả mọi người đều lo lắng chọc giận Thiên Tôn, chỉ có Thỏ gia mới có gan làm như vậy.

Tiếng chuông hùng hậu, vang vọng đến tận mây xanh.

Vài phút sau...

Hình thêu Thiên Tôn trên ngực của tất cả các trọng thần Tân Minh quốc lần lượt mở mắt, hạ xuống một đạo pháp chỉ đã lâu không xuất hiện: "Dốc toàn lực quốc gia, hỗ trợ vùng thiên tai!"

Dốc toàn lực quốc gia!

Trong chớp mắt, thiên hạ chấn động.

Toàn tỉnh Tứ Xuyên được huy động, Thiểm Tây, Sơn Tây, Hồ

Nam, Hồ Bắc, Vân Nam, Quý Châu và một số khu vực lân cận Tứ Xuyên cũng huy động một lượng lớn tình nguyện viên, hăng hái vào Tứ Xuyên.

Vô số xe lửa lớn chở theo vô số vật tư, từ bốn phương tám hướng lao về phía vùng thiên tai.

Bát Địa Thỏ vai băng bó, bôi thuốc, nhưng lập tức chủ động đảm nhận chức vụ "Tổng chỉ huy tiền tuyến chống động đất cứu trợ thiên tai", tham gia vào tuyến đầu chống chọi thiên tai.

Mấy ngày sau...

Thôn nghèo nhất đó...

Trên tay cô bé cầm chút lương thực cuối cùng của cả thôn, cô bé có chút không nỡ ăn, nhìn chằm chằm những người lớn xung quanh.

Người lớn lại đang nhìn chằm chằm con đường độc đạo ra vào thôn.

Lương thực ăn hết rồi, con đường cũng bị đất đá sạt lở chặn lại.

Chúng ta, chắc là xong đời rồi nhỉ?

Người tên Thỏ gia đó, rốt cục vẫn không gọi được đội cứu viện đến sao.

Họ vừa mới nghĩ đến đây, trên bầu trời xuất hiện một đám mây thấp kỳ lạ, sau đó, từ trong mây vươn ra một cánh tay robot to lớn vô cùng, đầu cánh tay còn có một cái gầu xúc khổng lồ.

Cánh tay đó đào một nhát về phía con đường bị chặn!

Con đường trong nháy mắt thông suốt...

"Oa!" Dân làng quỳ rạp xuống đất: "Thần tiên hiển linh!"

Ở phía đối diện con đường vừa được đào thông xuất hiện Bát Địa Thỏ, hắn cưỡi trên lưng con lừa bướng bỉnh, vẫy tay về phía dân làng: "Thỏ gia ta nói được làm được, ta đã mang đội cứu viện đến rồi đây."

Dân làng bội phục sát đất: "Cứu viện ngươi mang đến, vậy mà lại là thần tiên sao?"

Bát Địa Thỏ ngửa mặt lên trời cười lớn: "Oa ha ha ha! Thiên Tôn rất quan tâm ta, oa ha ha ha! Ta là con thỏ được trời cao phù hộ!"

Tân Minh lịch năm thứ 8, Bát Địa Thỏ thành lập Hội Từ Thiện Thỏ.

Tân Minh lịch năm thứ 18, trước Hội Từ Thiện Thỏ được thêm hai chữ Quốc Tế, trở thành Hội Chữ Thập Đỏ Quốc Tế.

Tân Minh lịch năm thứ 32, một quản sự của Hội Từ Thiện Thỏ tham ô tiền từ thiện, bị Bát Địa Thỏ dùng Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm chém chết, còn Bát Địa Thỏ cũng vì "giết người do kích động" mà vào tù. Rất nhiều quan chức, bách tính cùng nhau viết thư, yêu cầu giảm án cho hắn, thêm vào đó Thỏ gia tuổi đã cao, trong tù lại tích cực lao động, cải tạo tốt, hai năm sau được ra tù.

Tân Minh lịch năm thứ 34, Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm được đặt trong đại sảnh của quỹ từ thiện, được bách tính gọi đùa là "Thượng Phương Bảo Kiếm của Hội Từ Thiện Thỏ", chuyên chém những kẻ tham ô tiền từ thiện.

Tân Minh lịch năm thứ 48, thời khắc Bát Địa Thỏ hấp hối, đã nói với những đứa trẻ mồ côi mà mình nhận nuôi: "Làm... việc thiện... đừng hỏi tiền đồ..."

Tân Minh lịch năm thứ 98, Hội trưởng Hội Từ Thiện Thỏ đời

thứ tư, vì biển thủ tiền từ thiện, bị bộ hạ dùng Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm chém đầu.

Tân Minh lịch năm thứ 142, Hội trưởng Hội Từ Thiện Thỏ đời thứ mười, tự tay vung kiếm, chém chết tám tên thuộc hạ tham ô.

...

Bất cứ ai khi muốn nhúng tay vào tiền từ thiện, đều phải liếc nhìn Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm một cái, xem lưỡi kiếm có còn sắc bén hay không, xem trên đời này còn có đại hiệp như Bát Địa Thỏ hay không, dù phải vào tù, cũng phải chém chết kẻ gian.

Thiên Thỏ Đoạn Bá Kiếm, trở thành truyền thừa!

Ngoại truyện 11: Ngô Sân và Sử Khả Pháp

Năm thứ năm lịch Tân Minh, sau đại hội bách tính lần thứ năm.

Ngô Sân Ngô Thiên Vạn, đang ngồi trong một quán trà ở kinh thành, đối diện là lão hữu Sử Khả Pháp.

Hai vị bằng hữu lâu năm không gặp.

Từ khi Ngô Sân nhậm chức tuần phủ Sơn Tây, Sử Khả Pháp đến An Lư, hai người chỉ có thể thư từ qua lại, không còn cơ hội gặp mặt.

Tuy nhiên, quân tử chi giao đạm như nước, dù nhiều năm không gặp, tình bằng hữu vẫn còn đó.

“Sử huynh, tiết mục [Sử Khả Pháp phổ pháp] của ngươi, ta rất thích xem.” Ngô Sân vui vẻ nói: “Mỗi lần ngồi trước tiên gia bảo kính xem [Sử Khả Pháp phổ pháp], ta lại thấy được âm dung tiếu mạo của Sử huynh.”

Sử Khả Pháp cười lớn: “Này, hình dung từ âm dung tiếu mạo dùng ở đây không đúng lắm đâu?”

Ngô Sân: “Hahaha, là không đúng lắm, ta tự phạt ba chén.”

Sử Khả Pháp: “Nói đến tiết mục [Sử Khả Pháp phổ pháp], ta cũng không còn thời gian để quay nữa, sau khi tân quốc gia thành lập, chức vụ của ta ngày càng bận rộn, nào còn thời gian rảnh rỗi để quay tiết mục phổ pháp, ta phải giao lại tiết mục này cho người khác phụ trách.”

Ngô Sân: “Ồ? Ai tiếp nhận?”

Sử Khả Pháp cười nói: “Phan Độc Ngao!”

Trán Ngô Sân nhíu lại hai giây: “Đây là ai vậy?”

Sử Khả Pháp: “Quân sư của Bát Đại Vương.”

Ngô Sân lúc này mới chợt nhớ ra, quân sư Phan Độc Ngao của Tây Doanh Bát Đại Vương sao? Hắn vốn là một tú tài, vì tham quan ô lại cướp đoạt ruộng đất nhà hắn, nên mới phẫn nộ gia nhập quân đội lưu khấu, sau bị bắt giam lao động cải tạo.

Ngô Sân: “Hắn ra tù rồi?”

Sử Khả Pháp cười nói: “Lần này không phải đại xá thiên hạ sao? Ngay cả hoàng thượng cũng được ra tù, loại phạm tội không nặng như Phan Độc Ngao tự nhiên cũng được ra tù. Năm đó hắn là vì pháp chế của cựu Minh triều bại hoại, tham quan ô lại mới làm thảo khấu. Trong tù vẫn luôn nỗ lực học tập, ta cũng thường xuyên đến ngục thăm hắn, lần này hắn ra tù, ta lập tức gọi hắn đến, từ nay thay ta phổ pháp, tên tiết mục cũng đổi thành [Phan Độc Ngao phổ pháp]."

Ngô Sân thở dài một hơi: “Cũng tốt! Cũng tốt!”

Sử Khả Pháp nói: “Nói đi cũng phải nói lại, Ủy ban lập pháp của chúng ta đang bắt đầu thành lập, ta dự định gia nhập Ủy ban lập pháp, thuận tiện để Phan Độc Ngao cũng cùng gia nhập, người như hắn đã từng chịu thiệt thòi, càng hiểu rõ tính nghiêm minh và tầm quan trọng của pháp luật, có thể giúp chúng ta xây dựng một xã hội pháp chế tốt đẹp hơn.”

Ngô Sân giơ ngón tay cái lên: “Không có quy củ, không thành phương viên, mà pháp luật chính là quy củ của xã hội này, đó là điều rất quan trọng. Tuy nhiên, ta có một câu...”

Sử Khả Pháp: “Ồ?”

Ngô Sân nói: " [Đại Minh Luật] sở dĩ bị biến thành một mớ hỗn độn, không phải là lỗi của [Đại Minh Luật], mà là lỗi của những người vận dụng pháp luật. Bản thân [Đại Minh Luật] là một bộ luật tốt, nhưng các quan lại lại không xử lý việc theo đúng luật, đây mới là mấu chốt trong mấu chốt.”

Sắc mặt Sử Khả Pháp trở nên nghiêm túc: “Ngô huynh nói chí phải.”

Ngô Sân: “Khi lập pháp, phải quản lý cả người thi hành pháp luật, ta chỉ nói đến đây thôi.”

Sử Khả Pháp ngẩng đầu nhìn lên bầu trời: “Chỉ cần Thiên Tôn vẫn thỉnh thoảng xuất hiện, thì chúng ta vẫn là ngẩng đầu ba thước có thần linh. Người đang làm, trời đang nhìn. Người thi hành pháp luật, bây giờ đều đang ở dưới sự giám sát của Thiên Tôn, không dám không xử lý việc một cách nghiêm túc. Hiện tại ta lo lắng là đến một ngày nào đó, Thiên Tôn hoàn toàn buông tay không quản nữa... Người thi hành pháp luật của chúng ta, còn có thể thi hành công bằng chính trực nữa hay không?”

Ngô Sân cũng ngẩng đầu, thở dài: “Thiên Tôn rốt cuộc cũng là thần, làm sao có thể ngày ngày đêm đêm đều cùng phàm nhân chúng ta chơi trò gia đình được? Ngài ấy buông tay là chuyện đương nhiên, chỉ là vấn đề sớm muộn, trước khi ngài ấy hoàn toàn buông tay, việc xây dựng pháp chế này, phải nhanh chóng tiến hành.”

“Tốt! Nhanh chóng tiến hành.”

Sử Khả Pháp: “Đúng rồi, Ngô huynh, gần đây huynh đang bận gì vậy? Ta nghe nói huynh từ chức tuần phủ Sơn Tây rồi, muốn hồi hương dưỡng lão?”

Ngô Sân: “Hây! Tuổi tác ta cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên dưỡng lão rồi.”

Sử Khả Pháp liếc mắt: “Ngô huynh không giống người rảnh rỗi như vậy đâu.”

Ngô Sân: “Hây, được rồi, vậy ta thành thật thừa nhận đi, ta từ quan kinh doanh.”

“Cái gì?” Sử Khả Pháp giật mình: “Từ quan kinh doanh? Sao huynh lại làm ngược đời như vậy? Người ta đều là từ bỏ kinh doanh để làm quan.”

Ngô Sân xòe tay: “Cả đời chìm nổi trên quan trường, mệt mỏi rồi, ta muốn thử xem làm thương nhân như thế nào.”

Nói xong, đưa tay từ trong tay áo lấy ra một quyển sách: “Huynh xem, đây là sách ta viết.”

Sử Khả Pháp nhìn kỹ, tên cuốn sách là “Ngô Thiên Vạn Trí Phú Kinh”.

Sử Khả Pháp: “Bên trong viết gì vậy?”

Ngô Sân đắc ý nói: “Cuốn sách này viết về cách làm ăn để kiếm được mười vạn lượng đầu tiên trong đời, sau đó làm thế nào để biến mười vạn lượng thành trăm vạn lượng, rồi lại biến thành ngàn vạn lượng, bán rất chạy đấy. Bên trong có giảng giải mấy chục cách làm ăn kiếm tiền, đều là lúc ta làm tuần phủ, đi nghe ngóng kinh nghiệm từ những thương nhân hàng đầu trong các ngành nghề, sau đó tổng hợp lại thành sách.”

Sử Khả Pháp toát mồ hôi lạnh: “Ngô huynh, chẳng lẽ huynh không biết mười vạn lượng, trăm vạn lượng và ngàn vạn lượng của mình là từ đâu ra sao? Căn bản không phải là huynh kiếm được! Huynh... huynh... cuốn sách làm giàu này của huynh... e là...”

Ngô Sân: “Hì, cho nên ta phải tự mình thử một chút, xem xem kinh nghiệm kinh doanh của mình có đáng tin cậy hay không. Ta muốn chịu trách nhiệm với độc giả của mình, cũng muốn tự mình quảng bá cho sách của mình.”

Sử Khả Pháp: “Ngô huynh, huynh phải thận trọng đấy, đừng nghĩ quẩn.”

Ngô Sân: “Hừ hừ, ta đã quyết tâm rồi, đừng khuyên ta nữa, ngay cả quan ta cũng từ chức rồi, bây giờ không làm cũng không được.”

Sử Khả Pháp: “Hít...”

Năm thứ 7 lịch Tân Minh, Ngô Sân từ quan kinh doanh, đầu tư vài ngàn lượng bạc, mở một nhà máy dệt hơi nước...

Cùng năm, Sử Khả Pháp và Phan Độc Ngao gia nhập Ủy ban lập pháp của Tân Minh quốc.

Năm thứ 8 lịch Tân Minh, nhà máy dệt hơi nước của Ngô Sân phá sản, mấy ngàn lượng bạc mất trắng.

Cùng năm, tiết mục [Phan Độc Ngao phổ pháp] do Phan Độc Ngao chủ trì được phát sóng, Sử Khả Pháp chính thức rút khỏi tiết mục phổ pháp, chuyên tâm vào chính vụ.

Năm thứ 9 lịch Tân Minh, Ngô Sân đầu tư hai ngàn lượng bạc, mở xưởng sản xuất quạt điện, sao chép quạt điện do Mạch Lê phát minh.

Cùng năm, Sử Khả Pháp và Phan Độc Ngao lấy [Đại Minh Luật] làm cơ sở, biên soạn ra [Tân Đại Minh Luật], trở thành cương lĩnh pháp luật của Tân Minh quốc.

Năm thứ 10 lịch Tân Minh, xưởng sản xuất quạt điện của Ngô Sân phá sản đóng cửa, hai ngàn lượng bạc mất trắng.

Cùng năm, Sử Khả Pháp sửa đổi [Luật Hôn nhân], khiến tranh chấp hôn nhân giảm đi đáng kể.

Năm thứ 11 lịch Tân Minh, Ngô Sân không chịu thua, tiếp tục đầu tư 1500 lượng bạc, mở xưởng sản xuất máy phát điện.

Cùng năm, Sử Khả Pháp sửa đổi [Tân Minh Dân Pháp Điển], khiến tranh chấp dân sự giảm đi đáng kể.

Năm thứ 12 lịch Tân Minh, xưởng sản xuất máy phát điện của Ngô Sân phá sản, 1500 lượng bạc mất trắng.

Cùng năm, Sử Khả Pháp tự bỏ tiền túi, lấy ra một ngàn lượng bạc giúp Ngô Sân trả nợ.

Năm thứ 13 lịch Tân Minh, Ngô Sân đăng tuyên bố trên tiên gia bảo kính, nói rằng cuốn sách [Ngô Thiên Vạn Trí Phú Kinh] của mình hoàn toàn là nói bậy, xin mọi người đừng làm theo những cách làm ăn trong sách, nếu không nhất định sẽ thua lỗ, ông chân thành xin lỗi tất cả độc giả.

Cùng năm, 3232 vị thương nhân làm giàu nhờ cuốn [Ngô Thiên Vạn Trí Phú Kinh], đã liên danh viết thư cho Ngô Sân, nói rằng sách của ông không có vấn đề gì, bản thân họ chính là học theo cuốn sách này mới thay đổi được vận mệnh, xin Ngô Sân hãy ngẩng cao đầu làm người, không cần xin lỗi độc giả.

Năm thứ 14 lịch Tân Minh, Ngô Sân và Sử Khả Pháp lại ngồi uống rượu với nhau, Ngô Sân thở dài với Sử Khả Pháp: “Ta cuối cùng đã hiểu, sách của ta không có vấn đề, vấn đề là ở bản thân ta... biết dễ làm khó, biết dễ làm khó a.”

Ngoại truyện 12: Lão Nam Phong

Tân Minh lịch năm thứ 8.

Văn phòng minh tinh Thế Giới Phồn Hoa Bồ Châu.

Toàn bộ nhân viên đoàn làm phim đều đang bận rộn, dựng cảnh, sân khấu, ánh sáng, đạo cụ... Bên cạnh đó còn có một dàn minh tinh, diễn viên: Trần Viên Viên, Trần Thiên Hộ, Thái Lâm, bản thân Lão Nam Phong...

Ngoài ra, còn mời đến một dàn khách mời đặc biệt: Tam Thập Nhị, Bạch Diên, Trình Húc, Cao Sơ Ngũ, Bát Địa Thỏ,... đều có mặt đông đủ.

Mỗi người đều dốc hết sức lực, mong muốn tạo nên một bộ phim hay.

Bởi vì, bọn họ đang quay một bộ phim bom tấn, tên là [Kiến Quốc Vĩ Nghiệp].

Sự góp mặt của nhiều nhân vật tầm cỡ như vậy, lại còn quay một bộ phim quan trọng đến thế, khiến cho áp lực của đạo diễn vô cùng lớn, ngay cả áp lực của quay phim cũng không phải tầm thường.

Tay của quay phim bất giác run nhẹ.

May mà máy quay phim hắn đang sử dụng là "vi hình nhiếp ảnh cơ" do Thiên Tôn ban tặng từ Thiên Giới, vô cùng to lớn, đường kính lên đến hai mét, cho dù tay quay phim có run một chút cũng không ảnh hưởng gì đến chiếc máy quay đồ sộ này.

Hình ảnh vẫn ổn định.

"Phân diễn xuất, cảnh thứ ba mươi hai, màn thứ ba mươi hai, bắt đầu..."

Đạo diễn hô to, máy quay phim khởi động, Trần Viên Viên trong vai Cao Nhất Diệp, thoắt cái đứng trên vọng lâu đài thôn Cao Gia, từ trên cao nhìn xuống, hướng mọi người phía dưới hô lớn: "Thiên Tôn có lệnh, toàn quân xuất..."

"A! Hỏng rồi!" Quay phim đột nhiên kinh hô: "Camera tiên gia... hỏng rồi."

Câu nói của hắn khiến mọi người sững sờ, vô số ánh mắt đồng loạt nhìn sang.

Tiếp đó, một đám người ào đến vây quanh máy quay phim, Lão Nam Phong mặt hầm hầm: "Lại hỏng nữa rồi?"

"Ừm, hỏng rồi, mọi người xem, cái đèn này không sáng nữa."

"Chết tiệt, mau sửa đi!"

"Còn linh kiện dự phòng không?"

"Trước tiên phải xác định xem rốt cuộc là hỏng chỗ nào, sau đó mới tìm linh kiện dự phòng để thay thế chứ."

Biểu cảm của mọi người đều rất nặng nề...

Kể từ Tân Minh lịch năm thứ nhất, Thiên Tôn bắt đầu du ngoạn tiên giới, buông tay không quản việc nữa, các loại Tiên gia bảo cụ cũng bắt đầu lần lượt hư hỏng.

Hơn nữa, thiết bị điện tử là thứ hỏng đầu tiên.

Tuổi thọ của những thứ này vốn dĩ không dài.

Trước đây nếu chúng hỏng, Thiên Tôn sẽ thu hồi về Thiên Giới, sau đó ban tặng cái mới, nhưng hiện tại, đừng hòng mong chờ chuyện đó nữa, Thiên Tôn tuyệt đối sẽ không ban tặng Tiên gia pháp bảo cho bọn họ nữa.

Cách duy nhất hiện tại của bọn họ là dỡ chỗ này đắp chỗ kia.

Tháo rời những Tiên gia pháp bảo đã hỏng trước đó, biến thành một đống linh kiện, sau đó dùng những linh kiện còn tốt trong số đó để thay thế cho linh kiện hỏng trên một pháp bảo khác, cứ như vậy mà miễn cưỡng duy trì.

Lão Nam Phong phẩy tay nói: "Kỹ thuật viên, mau lại đây kiểm tra xem chiếc máy quay này bị hỏng linh kiện nào, sau đó đến kho tìm linh kiện thay thế. Còn ai kia nữa, mau đến kho khiêng một chiếc máy quay dự phòng khác đến đây."

"Sếp, máy quay dự phòng của chúng ta chỉ còn hai cái thôi." Sắc mặt các kỹ thuật viên cũng không tốt lắm: "Càng ngày càng ít..."

"Ừm!" Lão Nam Phong ngẩng đầu, thở dài một tiếng, kỳ thực không chỉ máy quay phim bị hỏng nhiều, "Tiên gia bảo kính" mà Thiên Tôn đặt ở khắp nơi cũng bắt đầu lần lượt hỏng hóc, vật to lớn như vậy, kỹ thuật bên trong căn bản không hiểu, người thường muốn sửa cũng không có cách nào, đúng là hỏng một cái mất một cái.

Lão Nam Phong thở dài: "Đợi đến khi tất cả đều hỏng hết, văn phòng minh tinh của chúng ta cũng nên đóng cửa thôi."

Nói xong, biểu cảm của hắn đột nhiên trở nên kiên định: "Thừa dịp chúng còn chưa hỏng hết, chúng ta phải quay [Kiến Quốc Vĩ Nghiệp] thật tốt! Tác phẩm chia tay cuối cùng này, tuyệt đối không thể có chút sơ suất nào."

Mọi người: "Vâng!"

Tất cả minh tinh, khách mời đặc biệt, khách mời đều nghiêm nghị: "Hoàn thành tốt bộ phim cuối cùng này, nó nhất định sẽ lưu danh sử sách."

Thấy mọi người lại bắt đầu bận rộn, Thái Lâm lặng lẽ chuồn đến bên cạnh Lão Nam Phong, khẽ huých hắn một cái, hạ giọng nói: "Lão công, văn phòng minh tinh của chúng ta đóng cửa rồi thì chúng ta sẽ nghỉ hưu sao?"

Lão Nam Phong cười nói: "Đúng vậy, nghỉ hưu thôi! Tiền của chúng ta cũng kiếm được không ít rồi, sau này đi khắp thiên hạ tiêu tiền, để người khác kiếm tiền của chúng ta. Ngạo du Thế Giới Phồn Hoa, đây chính là giấc mộng bấy lâu nay của ta."

Thái Lâm nhỏ giọng nói: "Nhưng mà, dưới trướng chúng ta còn nhiều minh tinh, diễn viên, nhân viên như vậy, sau này bọn họ thất nghiệp thì đáng thương lắm? Chúng ta cũng phải sắp xếp cho bọn họ một chút chứ, không thể để bọn họ mất kế sinh nhai được."

"Ồ, cũng phải ha!"

Trong văn phòng có không ít nhân viên là huynh đệ cũ từng chạy ra từ biên trấn Cố Nguyên cùng Lão Nam Phong, sao có thể nói buông là buông được chứ?

Làm người không thể vô trách nhiệm như vậy.

Lão Nam Phong nói: "Vậy phải làm sao đây?"

Thái Lâm: "Sau này chúng ta không làm phim nữa, nhưng có thể làm kịch nói mà. Không thể quay lại phát sóng, nhưng chúng ta có thể biểu diễn trực tiếp cho khán giả xem."

"Ơ?" Lão Nam Phong nói: "Lão bà, chẳng lẽ nàng là thiên tài sao?"

Thái Lâm bĩu môi: "Thiên tài gì chứ, trước khi Tiên gia bảo kính xuất hiện, chẳng phải chúng ta đều biểu diễn trực tiếp cho khán giả xem sao? Hiện tại chỉ là trở về với sự giản dị ban đầu thôi."

Lão Nam Phong sửng sốt, sau đó bật cười ha hả: "Cũng đúng! Ai da, Tiên gia bảo kính quá tiện lợi, khiến ta quên mất còn có thể diễn trực tiếp, hahaha, ta đúng là càng ngày càng ngốc rồi."

Cười to vài tiếng, Lão Nam Phong nghiêm mặt nói: "Chờ [Kiến Quốc Vĩ Nghiệp] quay xong, chúng ta sẽ bắt đầu chuẩn bị kịch nói!"

"Được!" Thái Lâm cười hì hì: "Lão công à, giấc mộng làm người coi tiền như rác của chàng e là phải trì hoãn rồi."

Lão Nam Phong cười hề hề: "Ai nói? Muốn làm người coi tiền như rác lúc nào chẳng được. Tối nay chúng ta đến tửu lâu sang trọng nhất Bồ Châu ăn cơm, ta nói cho nàng biết, lúc gọi món đừng nghĩ nhiều, cầm thực đơn lên, món nào đắt nhất thì gọi món đó, như vậy chẳng phải là người coi tiền như rác sao? Hahaha!"

Thái Lâm cười: "Lão công, chàng thật là, đó không phải là người coi tiền như rác, đó gọi là hưởng thụ cuộc sống."

Lão Nam Phong ngửa mặt lên trời cười to, đắc ý nói: "Đúng! Hưởng thụ cuộc sống."

"Làm sao thoát ra khỏi thế giới phồn hoa..."

Tân Minh lịch năm thứ 10, [Kiến Quốc Vĩ Nghiệp] quay suốt hai năm trời rốt cuộc cũng được công chiếu, lúc này trong thiên hạ Tiên gia bảo kính còn sử dụng được đã không còn bao nhiêu, nhưng bách tính vẫn chen chúc nhau ngồi xe lửa đến những thành trì còn Tiên gia bảo kính để xem bộ phim này.

Vô số người rơi lệ trong rạp chiếu phim, đồng thanh hát vang

quốc ca.

Tân Minh lịch năm thứ 11, văn phòng minh tinh Thế Giới Phồn Hoa thay đổi cơ cấu hoạt động, không quay phim nữa mà chuyển sang biểu diễn kịch nói, đi lưu diễn khắp nơi, được quảng đại quần chúng yêu thích.

Tân Minh lịch năm thứ 15, hoạt động kịch nói ngày càng phát triển, công ty hoạt động ổn định. Lão Nam Phong cảm thấy mình có thể buông tay rồi, liền giao công ty cho một lão bộ hạ tiếp quản, bản thân tuyên bố nghỉ hưu dưỡng lão, chỉ nhận cổ phần, không quản lý công việc cụ thể nữa.

Tân Minh lịch năm thứ 16, Lão Nam Phong dẫn Thái Lâm bắt đầu cuộc sống của người coi tiền như rác (nguyên văn) mà người đời ai cũng ngưỡng mộ.

Tân Minh lịch năm thứ 40, Lão Nam Phong và Thái Lâm lần lượt qua đời, con trai của họ là Nam Hải kiểm kê di sản của cha mẹ, phát hiện ngoài nhà cửa và cổ phần trong văn phòng minh tinh Thế Giới Phồn Hoa, cha mẹ hắn gần như không để lại cho hắn chút tiền mặt nào... Hai vợ chồng già tiêu sạch sẽ rồi!

Sống phải sống cho thống khoái!

Lão Nam Phong trước khi chết từng nói: "Con cháu tự có phúc phần của con cháu, lão tử lười quản."

Ngoại truyện 13: Chu Tồn Cơ

Tân Minh lịch năm thứ nhất.

Đại hội bách tính khoá đầu tiên vừa mới tuyên bố kết thúc…

Chu Tồn Cơ liền từ trên ghế nhảy dựng lên, miệng hét lớn: “Ta đi đây!”

Bên cạnh Chu Duật Kiện, Chu Do Tung đều bị động tác bất thình lình của hắn dọa cho giật bắn mình: “Này, ngươi làm cái gì vậy? Đừng có đột nhiên làm ra động tĩnh lớn như vậy, dọa người chết mất.”

Chu Tồn Cơ ngửa mặt lên trời cười lớn: “Ha ha ha ha ha, thời đại mới đã bắt đầu rồi, không còn ai quản lão tử không thể rời khỏi đất phong nữa, ha ha ha ha ha, cũng không còn ai quản lão tử nữa."

Chu Duật Kiện lắc đầu: “Ngươi dù sao cũng là vương tộc, ít nhất cũng phải có chút tu dưỡng và lễ nghi, tự xưng lão tử thật là thô tục."

“Lễ nghi cái rắm." Chu Tồn Cơ nói: “Lão tử chán ghét nhất chính là lễ, lễ lễ lễ, triều đình trước kia dùng một đống lễ để đè nén lão tử, đè nén đến mức lão tử không thở nổi. Thân vương thì phải lễ như thế này lễ như thế kia, thân vương thì không thể rời khỏi đất phong, thân vương thì không thể cái này, không thể cái kia, ta khinh."

Nói đến đây, hắn hít sâu một hơi, sau đó cười ha ha một tiếng: “Hiện tại ta muốn làm gì thì làm, ta muốn nói lão tử thì nói lão tử, ta muốn chạy ra khỏi đất phong thì chạy ra khỏi đất phong, ai

cũng đừng có mà dùng ‘ngươi là vương tộc, ngươi nên như thế nào như thế nào’ để trói buộc lão tử."

Bạch Diên ở bên cạnh lắc đầu: “Cho dù ngươi không phải là vương tộc, cũng phải biết lễ, lễ là một trong quân tử lục nghệ, điều này chúng ta vẫn cần phải coi trọng."

Chu Tồn Cơ: “Mẹ kiếp vương tộc, cũng mẹ kiếp quân tử, lão tử từ trước đến nay chưa từng nghĩ muốn làm quân tử, vương tộc lão tử là không có quyền lựa chọn, nếu như có thể lựa chọn cha mẹ lại, lão tử tình nguyện được sinh ra ở thôn Cao Gia, dứt khoát để Cao Tam Nương làm nương của ta."

Mọi người: “…”

Mọi người đều hiểu, Chu Tồn Cơ này là triệt để buông thả bản thân rồi, cái gì cũng dám nói.

Chu Tồn Cơ: “Lão tử năm đó đứng ra dẫn dắt nhân dân Thiểm Tây tạo phản, hiện tại mọi chuyện cũng coi như xong rồi, đại biểu bách tính Thiểm Tây này lão tử cũng không muốn làm nữa, lão tử đi đây."

Nói xong, hắn rảo bước chạy ra ngoài.

Một đám người thôn Cao Gia nhìn theo bóng lưng của hắn lắc đầu.

Chu Tồn Cơ ba chân bốn cẳng, nhanh như bay lao ra khỏi Tử Cấm Thành, trên đường phố kinh thành, đột nhiên nhảy dựng lên: “Bắt đầu chơi thôi! Người đâu, mang bản kế hoạch ta đã làm trước đó đến đây."

Phía sau hắn bỗng xuất hiện một tử sĩ, hai tay dâng lên một tờ giấy.

Trên giấy viết chi chít một đống chữ:

Mục tiêu sau này

1, Đi xem Vạn Lý Trường Thành

2, Đi xem sa mạc Sahara

3, Đi xem biển Chết

4, Đi sông Tiền Đường xem thủy triều

5, Ta muốn đi Quất Lâm a, ta muốn đi Quất Lâm

…

Viết không hết, căn bản là viết không hết…

Điều thú vị là, những mục tiêu này, không phải là viết lên một lần, nhìn nét chữ là biết, nó là được viết trong thời gian rất nhiều năm, chia làm rất nhiều lần viết lên tờ giấy này, giấy đã ngả vàng, biến chất, thậm chí có chỗ góc cạnh đã bị mốc.

Chu Tồn Cơ dùng hai tay vuốt ve dòng chữ đầu tiên “Đi xem Vạn Lý Trường Thành”, lẩm bẩm nói: “Đây là ta viết vào năm ta 18 tuổi."

Tử sĩ thấp giọng nói: “Lão gia, kinh thành cách Bát Đạt Lĩnh Trường Thành rất gần, muốn đi không?"

Chu Tồn Cơ: “Đi, đương nhiên là con mẹ nó phải đi. Bây giờ đi, lập tức đi ngay."

Tử sĩ: “Thuộc hạ lập tức đi tìm xe."

Lời còn chưa dứt, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng quát lớn: “Này, ông có nhầm lẫn không? Muốn bỏ ta lại một mình đi chơi sao?"

Chu Tồn Cơ quay đầu lại nhìn, vậy mà lại là thế tử phi đến.

“Ơ? Nàng đến kinh thành lúc nào?"

Thế tử phi: “Vừa mới đến! Ta nghe nói bên này họp, liền đoán được ông vừa họp xong là muốn chuồn, cho nên ta vội vàng bắt xe lửa đến đây, ông hoàn toàn không có ý định mang ta theo sao?"

Chu Tồn Cơ: “Ờ… Cái này mà… Cái này…"

Thế tử phi chỉ vào Chu Tồn Cơ, oà khóc: “Mọi người mau đến phân xử a, tên đàn ông này… Trước kia khi còn chịu ấm ức, thì ngày nào cũng ở nhà. Hiện tại hắn tự do rồi, hắn dương dương tự đắc rồi, hắn liền muốn bỏ rơi ta, một mình đi chơi, mọi người phân xử a, trên đời này sao lại có loại người như vậy."

Chu Tồn Cơ: “!!!”

Nơi này thế nhưng là cửa lớn hội trường đại hội bách tính, người đông như trẩy hội, ra ra vào vào rất nhiều đại biểu các nơi, bên cạnh còn có binh lính đặc vụ, bên ngoài còn có rất nhiều phóng viên, rất nhiều bách tính đến xem náo nhiệt.

Thế tử phi vừa khóc như vậy, không biết bao nhiêu ánh mắt thoắt cái nhìn chằm chằm về phía này.

Chu Tồn Cơ luống cuống: “Ta khinh, nàng đừng có hại ta, tin tức này một khi truyền đi, ta tiêu đời."

Thế tử phi òa khóc, ánh mắt lại lóe lên vui vẻ, trong tiếng khóc vậy mà le lói ra một câu: “Mang ta đi chơi cùng."

Chu Tồn Cơ: “Được được được, ta đáp ứng nàng, cái gì ta cũng đáp ứng nàng."

“Như vậy mới được chứ."

Thế tử phi bỗng chốc ngừng khóc, đối mặt với đám người xung quanh trừng mắt liếc nhìn, đặc biệt là đối với đám phóng

viên kia, càng là hung dữ trừng mắt liếc nhìn: “Làm sao? Chưa từng thấy nữ nhân làm mình làm mẩy, gây sự với trượng phu của mình sao? Ta mắng chửi trượng phu của mình, các ngươi ngạc nhiên cái gì?"

Các phóng viên: “…”

Vốn tưởng rằng tóm được tin tức lớn, kết quả phát hiện căn bản không có tin tức.

Các phóng viên lại lũ lượt dời sự chú ý đi.

Thế tử phi lại quay đầu đối mặt với Chu Tồn Cơ, trên mặt tỏ ra dịu dàng khả ái, trong nháy mắt trở nên nhỏ bé đáng yêu: “Phu quân a, hiện tại chúng ta đi đâu chơi đây?"

“Đi xem Vạn Lý Trường Thành!” Chu Tồn Cơ cười hì hì: “Đi xem Bát Đạt Lĩnh Trường Thành."

Thế tử phi hai mắt sáng lên: “Thiếp thân cũng luôn muốn đi xem."

“Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi!”

“Xem Vạn Lý Trường Thành xong thì sao?"

“Đừng vội, chờ vi phu xem bản kế hoạch đã…” Chu Tồn Cơ lại lấy ra xấp mục tiêu đã được sắp xếp từ nhỏ, lật đi lật lại: “Nơi nào gần Bát Đạt Lĩnh Trường Thành nhất?"

Tử sĩ: “Lão gia, núi Trường Bạch! Núi Trường Bạch cách Bát Đạt Lĩnh Trường Thành rất gần."

Thế tử phi: “Hả? Đó là địa bàn của đám người Kiến Nô mà?"

Chu Tồn Cơ: “Không sao không sao, Kiến Nô hiện tại là Mãn tộc của chúng ta. Đã không còn vấn đề gì nữa."

Thế tử phi: “Vậy sau đó thì sao?"

Chu Tồn Cơ: “Đại thảo nguyên Hô Luân Bối Nhĩ!”

Thế tử phi: “Oa, đó cũng là nơi thiếp thân muốn đi."

Chu Tồn Cơ dương dương tự đắc: “Đi thôi đi thôi… Chúng ta phải đặt chân đến tất cả mọi ngóc ngách trên toàn thiên hạ…”

Tân Minh lịch năm thứ nhất, Chu Tồn Cơ bắt đầu hành trình du lịch khắp thiên hạ.

Tân Minh lịch năm thứ 10, cẩm nang du lịch do Chu Tồn Cơ biên soạn “Sơn thủy hữu tình”, được xuất bản phát hành tại các nhà xuất bản lớn, vừa mới ra mắt, lập tức bán chạy như tôm tươi. Vô số người cầm theo cẩm nang do hắn viết, đi đến các nơi du lịch, thúc đẩy một lượng lớn các khu vực nghèo khó trở nên giàu có.

Tân Minh lịch năm thứ 15, Chu Tồn Cơ đã bắt đầu không còn thỏa mãn với việc du lịch trong nước, bước chân bắt đầu bước ra nước ngoài, Triều Tiên, Phù Tang, Nam Dương… Đường sắt do hắn cho xây dựng, cũng bắt đầu lan rộng ra các nước láng giềng.

Tân Minh lịch năm thứ 18, tuyến đường sắt từ kinh thành đến Hán Thành, thủ đô của Triều Tiên được thông xe.

Tân Minh lịch năm thứ 20, tuyến đường sắt từ Vân Nam đến An Nam được thông xe.

Tân Minh lịch năm thứ 22, Chu Tồn Cơ bệnh mất trên đường du lịch ở Châu Âu, thế tử phi không mang tro cốt của hắn về nước, mà rải xuống biển.

Ngoại truyện 14: Trần Thiên Hộ

Tân Minh lịch năm thứ 3.

Hoàng hôn.

Chính giữa chợ Tế Nam, Sơn Đông, dựng lên một sân khấu khổng lồ, xa hoa. Vô số nhân viên đang bận rộn sắp xếp, bố trí đủ loại thiết bị cho sân khấu này.

Đèn chiếu sáng đương nhiên là quan trọng nhất, ngoài ra còn có giấy màu rực rỡ, đủ loại lụa là, và cả một đàn bồ câu trắng nhốt trong lồng dùng để tạo không khí...

Rất nhiều cô gái vừa được giải cứu khỏi thanh lâu chưa được bao lâu, trở thành vũ công chuyên nghiệp, đang căng thẳng hít thở sâu bên cạnh sân khấu.

Một người đi ngang qua tò mò hỏi: "Rốt cuộc các người đang làm gì? Sao lại bày ra trận thế lớn như vậy?"

Một cô gái trong đám người thấp giọng đáp: "Ngươi không biết sao? Ở đây sắp tổ chức đại nhạc hội! Có một đại minh tinh lợi hại lắm sắp đến đấy."

Người qua đường: "Ai vậy?"

Cô gái thấp giọng: "Trần Thiên Hộ."

"A?" Người qua đường nghe thấy cái tên Trần Thiên Hộ, cả người lập tức chấn động: "Hóa ra là... buổi biểu diễn của Trần Thiên Hộ? Còn vé không? Còn mua được vé không?"

Cô gái lắc đầu: "Đã bán hết từ lâu rồi."

"A a a a a!"

Người qua đường bịch một tiếng ngã vật xuống đất, orz! Vài giây sau, hắn ta lại bật dậy: "Ta muốn đi tìm cò vé, này này, gần đây có cò vé không? Thu mua vé xem Trần Thiên Hộ biểu diễn với giá cao, thu mua vé giá cao đây..."

Các nữ vũ công bên cạnh sân khấu, kỳ thực cũng rất căng thẳng.

Họ đã gặp rất nhiều minh tinh, trong đó không ít người còn từng nhảy phụ họa cho Trần Viên Viên, nhưng chưa bao giờ họ căng thẳng như lần này, bởi vì họ là phụ nữ, phụ nữ đối mặt với nữ minh tinh sẽ không có áp lực lớn như vậy, đối mặt với nam minh tinh, lại... không nhịn được mà xuân tâm nhộn nhạo.

"Trần Thiên Hộ lát nữa sẽ đến!"

"Nói không chừng huynh ấy sẽ để ý ta."

"Nếu có thể làm thê tử của huynh ấy, vậy thì hạnh phúc chết mất."

"Đúng vậy, ta nghe nói huynh ấy là nam nhân dịu dàng nhất thiên hạ."

"Không có nam nhân nào sánh bằng sự dịu dàng săn sóc của huynh ấy."

"Nhưng mà ta nghe nói huynh ấy rất xấu xí."

"Xấu xí không đáng sợ, ta chỉ cần biết huynh ấy là người dịu dàng, huynh ấy có xấu xí hơn nữa ta cũng sẽ không ngại đâu."

Các nữ vũ công vừa thảo luận đến đây, liền thấy một chiếc xe ngựa sang trọng chạy đến, cửa xe từ bên trong được đẩy ra, Trần

Thiên Hộ tự mình xuống xe, không cần nhân viên phục vụ.

Chỉ riêng điểm này, đã rất khiến người ta động lòng rồi.

Thật là một nam nhân dịu dàng a.

Các nữ vũ công và các nữ fan hâm mộ chờ đợi từ lâu xung quanh đều hét lên: "Trần Thiên Hộ, Trần Thiên Hộ!"

"Trần Thiên Hộ, ta không để ý dung mạo của huynh, ta nguyện ý gả cho huynh."

Vô số nữ nhân thét chói tai...

"Bịch!"

Chân của Trần Thiên Hộ hoàn toàn bước ra khỏi xe ngựa, dung mạo của hắn rốt cuộc cũng lộ diện.

Những người phụ nữ vừa rồi còn gào thét không để ý dung mạo, bỗng nhiên như bị điểm huyệt câm, trong nháy mắt, xung quanh yên tĩnh hẳn ba giây.

Mặc dù bọn họ đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng tận mắt nhìn thấy dung nhan Trần Thiên Hộ, vẫn bị bạo kích một vạn điểm, trước kia trên Tiên Gia Bảo Kính đã sớm nhìn thấy dung nhan xấu xí này của Trần Thiên Hộ cả vạn lần rồi, những tưởng rằng mình có thể tiếp nhận được, nhưng cảm giác nhìn thấy trực tiếp, vẫn là không giống với nhìn trong bảo kính.

Nữ nhân bị dọa sợ...

Trần Thiên Hộ lại dường như đã sớm quen với tất cả những điều này, hắn giơ tay lên, mỉm cười với nữ nhân, nụ cười này thoạt nhìn rất hung dữ, tuy hắn đã rất cố gắng, nhưng không còn cách nào khác, nhất cử nhất động, nhất tiếu nhất nộ của hắn, chính là hung dữ như vậy, sinh ra đã mang theo bản năng này,

không thay đổi được.

Mấy nữ nhân vừa rồi còn gào thét "Ta yêu huynh", bị dọa sợ đến mức liên tiếp lui về sau ba bước.

Trần Thiên Hộ nhảy lên sân khấu...

Giơ hai tay lên.

Mọi người biết hắn sắp bắt đầu hát, vội vàng im lặng.

Trần Thiên Hộ há miệng, hát ra thế nhưng không phải "Ta rất xấu nhưng ta rất dịu dàng", mà là một bài hát mà mọi người chưa từng nghe qua:

"Có đôi khi ta cảm thấy mình như một chú chim nhỏ

Muốn bay nhưng làm cách nào cũng không bay cao được

...

Ta tìm kiếm miết

Tìm kiếm miết một vòng tay ấm áp

Yêu cầu như vậy có tính là quá đáng không

Yêu cầu như vậy có tính là quá đáng không

..."

Những nữ nhân vừa bị hắn dọa sợ, nghe đến đây, nước mắt ào ào tuôn rơi, không ít người đều vì hành động vừa rồi của mình mà cảm thấy hổ thẹn.

"Ta vừa rồi đang sợ cái gì?"

"Trần Thiên Hộ là người tốt a!"

"Trần Thiên Hộ vẻ mặt đáng sợ cũng không phải huynh ấy muốn như vậy, huynh ấy chỉ là muốn tìm kiếm một vòng tay ấm áp, huynh ấy có gì sai?"

"Yêu cầu của huynh ấy không quá đáng một chút nào."

"Trần Thiên Hộ, ta yêu huynh!"

"Trần Thiên Hộ, ta muốn gả cho huynh."

"Hu hu hu, Trần Thiên Hộ của ta..."

Trần Thiên Hộ trên sân khấu hát xong một khúc, đột nhiên giọng nói xoay chuyển, lại bắt đầu một bài hát mới:

"Thế nhưng, tình yêu phải nói ra bằng cách nào?

Trong lòng ta khó chịu quá

Nếu có thể có được nàng

Ta sẽ kìm nén không để nước mắt rơi

..."

Nữ nhân rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, oà một phát, xông lên sân khấu, mặc cho bảo an ngăn cản như thế nào cũng vô dụng. Một đám nữ nhân nhào lên sân khấu, đè Trần Thiên Hộ ngã xuống đất, trong lúc hỗn loạn, vô số bàn tay nhỏ bé thừa cơ hội sờ soạng điên cuồng trên người Trần Thiên Hộ...

Trần Thiên Hộ dù sao cũng là quân nhân, vô cùng tận tâm với nghề nghiệp, hơn nữa còn vô cùng kiên định và cố chấp, cho dù phải đối mặt với hoàn cảnh như thế nào, hắn cũng phải hoàn thành mục tiêu tác chiến của mình, cho nên bất luận nữ nhân có nháo loạn như thế nào.

Hắn thế mà còn cầm microphone, tiếp tục hát:

"Khi người khác hiểu lầm ta

Ta luôn im lặng

Im lặng đối với ta kỳ thực là một loại phản bác

..."

Hồi lâu sau, bảo an rốt cuộc cũng kéo được các nữ fan cuồng nhiệt ra, chỉ thấy cúc áo trên người Trần Thiên Hộ đều bị nữ nhân cướp sạch, tất cả những vật trang trí có thể xé được đều bị xé sạch, trên quần áo có mấy lỗ hổng lớn.

Nhưng Trần Thiên Hộ cũng không trách bọn họ, ngược lại còn mỉm cười với khán giả phía dưới: "Đa tạ mọi người yêu thích ta, đa tạ! Ta quá cảm động! Hu hu, ta quá cảm động! Ta... ta Trần Thiên Hộ... chỉ cần có thể nhận được sự yêu thích của mọi người, cho dù chết ta cũng sẽ không hối hận."

Hắn vừa nói xong, khán giả phía dưới lại thét chói tai, có mấy nữ fan ngất xỉu tại chỗ.

"Hắn thật sự... ta khóc chết mất!"

Người dẫn chương trình bước lên sân khấu: "Trần Thiên Hộ, kỳ thực, có rất nhiều fan hâm mộ, muốn tìm hiểu một chút về tình hình gần đây của ngài, ta thay mặt mọi người hỏi ngài mấy vấn đề mà mọi người quan tâm nhất."

Trần Thiên Hộ: "Xin hỏi."

Người dẫn chương trình: "Nghe nói ngài từng là đại tướng dưới trướng thủ bị Bồ Châu Nam Phong, cho nên nghệ danh cũng dùng Thiên Hộ, trước kia ngài thật sự từng lên chiến trường chém giết sao?"

Trần Thiên Hộ mỉm cười: "Đúng vậy, trước kia ta thường

xuyên xông pha trận mạc chém giết kẻ địch, ví dụ như trận chiến Tổ Đại Thọ đối đầu Tổ Đại Thọ năm đó, tin rằng mọi người cũng biết, đó cũng là một mặt khác của ta."

Khán đài lại vang lên tiếng thét chói tai.

Người dẫn chương trình: "Vậy hiện tại ngài..."

Trần Thiên Hộ mỉm cười nói: "Sau khi Tân Minh quốc thành lập, ta đã vinh quang xuất ngũ, hiện tại không còn là quân nhân nữa, từ nay về sau, ta sẽ tập trung vào ca hát, đem những bài hát cảm động lòng người nhất, dâng tặng cho những bằng hữu yêu thích ta."

Khán đài vang lên vô số tiếng thét chói tai của nữ nhân.

Người dẫn chương trình: "Tiếp theo là vấn đề mấu chốt nhất, có rất nhiều fan hâm mộ muốn hỏi, ngài thật sự dịu dàng như lời bài hát của ngài sao? Hay là, đây chỉ là nhân vật được dựng lên để tuyên truyền?"

Trần Thiên Hộ ngửa mặt lên trời cười to: "Ha ha ha ha!"

Hắn cũng không giải thích, mà là lại bắt đầu hát.

"Ta rất xấu! Nhưng ta rất dịu dàng."

Nữ nhân phía dưới đồng thanh ứng hòa: "Bề ngoài lạnh lùng, nội tâm cuồng nhiệt!"

Trần Thiên Hộ: "Đó chính là ta!"

Tân Minh lịch năm thứ nhất, Trần Thiên Hộ xuất ngũ, toàn tâm toàn ý dấn thân vào sự nghiệp diễn xuất.

Tân Minh lịch năm thứ 3, Trần Thiên Hộ bắt đầu tour diễn vòng quanh toàn quốc.

Tân Minh lịch năm thứ 5, Trần Thiên Hộ được bình chọn là "Nghệ sĩ được yêu thích nhất", thù lao áp đảo Trần Viên Viên, trở thành minh tinh số một thiên hạ danh xứng với thực.

Tân Minh lịch năm thứ 8, Trần Thiên Hộ cưới một nữ tử bình thường ngoài ngành giải trí làm vợ, nữ tử này thứ nhất không có tiền, thứ hai không có nhan sắc, bình thường lại tầm thường. Nhưng Trần Thiên Hộ lại toàn tâm toàn ý đối với nàng, vô cùng săn sóc, viết nên một khúc giai thoại.

Cùng năm, Trần Thiên Hộ tham gia đoàn phim [Kiến quốc đại nghiệp], với tư cách là khách mời đặc biệt và diễn viên khách mời, trong phim một mình hắn đảm nhiệm nhiều vai, không chỉ diễn vai Trần Thiên Hộ bản thể của mình, mà còn diễn cả Tổ Đại Thọ, Hoàng Thái Cực, Ngô Tam Quế, đại hải tặc Lưu Hương...

Kẻ xấu hắn diễn vô cùng nhập vai, bản thân hắn diễn lại không ai nhớ đến.

Tân Minh lịch năm thứ 37, khi con trai của Trần Thiên Hộ thu dọn di vật của phụ thân, phát hiện được một quyển nhật ký cổ xưa, lật ra xem, bên trong dùng thư pháp vụng về viết một câu: "Ta muốn tất cả mọi người đều yêu thích ta, đừng sợ hãi ta."

Ngoại truyện 15: Cao Nhất Diệp

Thành phố Song Khánh, khu biệt thự núi Chiếu Mẫu.

"Thiên Tôn, nếu tiểu nữ tử được thiên mệnh chiếu cố, đến được Tiên giới, vậy sau này việc ăn ở của Thiên Tôn, cứ giao cho tiểu nữ tử phụ trách đi."

Mới ra khỏi cái hộp ngày thứ hai, Cao Nhất Diệp đã bắt đầu nhận việc.

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Không cần phiền em như vậy, ở chỗ tôi, muốn ăn gì đều có thể gọi đồ ăn ngoài, muốn làm gì đều có thể gọi người chạy việc."

Cao Nhất Diệp: "A?"

Lý Đạo Huyền cầm lấy điện thoại, bấm bấm một hồi, không bao lâu, hai phần cơm hộp đã được đưa đến cửa. Lý Đạo Huyền đưa một bát cho Cao Nhất Diệp: "Này, của em."

Cao Nhất Diệp ăn thử một miếng: "A, ngon quá."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Ngon chứ?"

Cao Nhất Diệp bĩu môi: "Tuy ngon, nhưng tôi vẫn muốn tự tay làm cho Thiên Tôn."

"Ừm, cái này mà..." Lý Đạo Huyền đã ăn đồ ăn ngoài nhiều năm, đột nhiên có một cô gái nói với y là muốn nấu cơm cho mình ăn, cảm giác này, bỗng chốc, dâng lên rồi.

Nữ hài tử làm, chắc chắn càng ngon hơn.

"Được rồi, mua thức ăn, mua thức ăn."

Lý Đạo Huyền một lần nữa cầm lấy điện thoại, đang định bấm bấm một hồi mua thức ăn, đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, khẽ thở dài một tiếng, lại đặt điện thoại xuống, thay một bộ quần áo mặc khi ra ngoài, nắm lấy tay của Cao Nhất Diệp: "Đi, tôi dẫn em đi mua thức ăn."

Cao Nhất Diệp có chút luống cuống: "Phải đi ra ngoài sao? Bắt gặp những tiên nhân khác, phàm nhân như tôi... nên... làm sao..."

"Đừng để ý đến người khác." Lý Đạo Huyền: "Ở chỗ tôi, người có thể giữ được bản ngã là đẹp nhất."

Hai người đi ra ngoài...

Người sống ở khu biệt thự, hầu như người người nhà nhà ra ngoài đều là lái xe, chỉ có Lý Đạo Huyền là kẻ có tiền mà lệch lạc về công nghệ, còn chưa có bằng lái xe, chưa mua xe, chỉ có thể vung đùi đi bộ ra ngoài.

Khu biệt thự rộng lớn, chỉ riêng việc đi ra khỏi khu biệt thự cũng đã tốn không ít công sức.

Nhưng Cao Nhất Diệp lại rất thích!

Cô thích được Lý Đạo Huyền dắt tay, trong hoàn cảnh thanh u này mà thong dong dạo bước, cảm giác hạnh phúc lan tràn khắp toàn thân.

Cuối cùng cũng ra khỏi cổng khu biệt thự.

Ngay cửa có một siêu thị nhỏ, ở đây cũng có những người khác.

Ánh mắt của tất cả mọi người bỗng chốc đều tập trung lên người Cao Nhất Diệp.

Cao Nhất Diệp hơi căng thẳng, không biết "những tiên nhân khác" tại sao đều nhìn mình, là bọn họ đã nhìn thấu cô chỉ là một phàm nhân sao? Sẽ đuổi cô xuống hạ giới sao?

Lý Đạo Huyền cười nói: "Đừng sợ bọn họ, bọn họ nhìn em như vậy, chỉ là bởi vì em lớn lên đặc biệt xinh đẹp, lại mặc một bộ Hán phục xinh đẹp, cho nên mới nhìn em thêm vài lần."

Cao Nhất Diệp: "A?"

Xã hội hiện đại rất bao dung, con gái mặc Hán phục đi dạo siêu thị bây giờ cũng không phải là chuyện gì quá hiếm lạ, cho nên đám người vây xem chỉ nhìn một cái, liền quay đầu lại, sau đó nhỏ giọng bàn tán: "Cô gái kia xinh đẹp quá."

"Quần áo đẹp, người cũng đẹp."

"Là người mẫu chuyên nghiệp sao?"

"Nhìn khí chất đoan trang của người ta kìa, cả đời cậu cũng không học được."

Lý Đạo Huyền mỉm cười dắt tay Cao Nhất Diệp, đi tới trước một dãy kệ hàng: "Nhìn trúng cái gì thì lấy cái đó."

"A, được ạ!"

Hàng hóa trong siêu thị đủ loại, khiến Cao Nhất Diệp hoa cả mắt, tuy nhiên, cô cũng không phải hoàn toàn xa lạ, những thứ này cô đã từng thấy không ít, chocolate, bánh gạo Want Want, kẹo nổ...

Thiên Tôn đã từng dùng đủ loại lý do, cái lễ này lễ nọ, đủ kiểu để đưa những thứ này đến thôn Cao Gia.

Cho nên Cao Nhất Diệp liếc mắt một cái đã nhận ra chúng, vui vẻ lựa chọn một ít: "A, không xong rồi, tôi không mang giỏ đựng đồ ăn."

"Siêu thị có xe đẩy hàng, lấy một cái đến đây là được." Lý Đạo Huyền kiên nhẫn dạy cô cách tìm xe đẩy hàng.

Thế là, Cao Nhất Diệp giống như một bà nội trợ bình thường, đẩy xe đẩy hàng, vui vẻ đi dạo khắp siêu thị, phía đông lấy một gói đồ ăn vặt, phía tây lấy một bó rau xanh, phía nam lấy một hộp bánh chẻo, phía bắc lấy một túi bột mì...

Chớp mắt, xe đẩy hàng đã chất đầy đồ.

Lý Đạo Huyền: "Đi thôi, chúng ta đi thanh toán."

Cao Nhất Diệp giật mình: "Hả? Những thứ này phải dùng tiền của Tiên giới để mua sao?"

Lý Đạo Huyền: "Đương nhiên rồi."

Cao Nhất Diệp: "Vậy thì hỏng rồi, tôi không nên lấy nhiều như vậy. Tôi...tôi như vậy sẽ lãng phí rất nhiều tiền của Thiên Tôn."

Lý Đạo Huyền cười nói: "Ngốc quá, nghĩ cái gì vậy? Tôi rất giàu có, những thứ này căn bản không đáng là bao, đi thôi..."

Hắn dẫn Cao Nhất Diệp đến quầy thu ngân.

Lợi dụng lúc nhân viên thu ngân đang kiểm kê hàng hóa, quét mã tính tiền, Lý Đạo Huyền móc ra một tấm thẻ, đưa cho Cao Nhất Diệp: "Tấm thẻ này sau này cứ để ở chỗ em, khi thanh toán thì quẹt cái này."

Nữ nhân viên bán hàng bên cạnh len lén liếc mắt một cái: Trời, thẻ tín dụng bạch kim!

Cô ta nhìn Cao Nhất Diệp một cái, lại nhìn Lý Đạo Huyền một cái, trong lòng thầm mắng: Phú nhị đại ở biệt thự, bao nuôi tiểu tỷ tỷ mặc Hán phục, vừa ra tay đã là thẻ tín dụng bạch kim, kẻ có tiền chết tiệt, đáng ghét, đáng ghét, sao anh không dùng thẻ tín

dụng bạch kim đập vào tôi đi? A a a! Đều tại tôi không xinh đẹp bằng tiểu tỷ tỷ Hán phục.

Nhân viên bán hàng trong lòng mắng thầm, trên mặt lại mang theo nụ cười: "282 tệ ạ."

Cao Nhất Diệp vội vàng hai tay đưa thẻ tín dụng: "Phiền ngài... quẹt cái này... Cái này phải quẹt như thế nào vậy?"

Nhân viên bán hàng trong lòng thầm than: Cô gái ngây thơ chưa từng dùng thẻ tín dụng sao? Vừa từ nông thôn lên à? Haizz! Một đóa hoa tươi, cứ như vậy bị phú nhị đại hái mất rồi, tức chết, tức chết mà.

Nhân viên bán hàng lấy máy quẹt thẻ, đặt thẻ tín dụng vào trong quẹt một cái, tút, sau đó đưa thẻ lại cho cô: "Mời cô cầm lấy."

Cao Nhất Diệp: "Như vậy là được rồi sao? Như vậy coi như là đã trả tiền rồi sao?"

Nhân viên bán hàng mỉm cười, nhân lúc Lý Đạo Huyền quay người nhìn chỗ khác, cô ta đột nhiên hạ giọng nói: "Em gái, em thật là số hưởng mà."

Cao Nhất Diệp trong lòng cả kinh: A da! Vị tiên nhân này nhìn ra ta là phàm nhân đến Tiên giới rồi, còn nhìn ra ta là người được Thiên Tôn chiếu cố, cho nên mới nói ta số hưởng.

Ngay lúc này, Lý Đạo Huyền chợt quay người lại, sắc mặt của nhân viên bán hàng lại khôi phục nụ cười chuyên nghiệp: "Tặng quý khách hai túi đựng đồ..."

Cao Nhất Diệp nhấc hai túi đồ lên, 282 tệ tiền hàng hóa, nặng trịch hai túi lớn, cô một tay xách một túi, cũng hơi vất vả.

Lý Đạo Huyền muốn nhận một túi, cô lại kiên quyết không

chịu.

Sao có thể để Thiên Tôn làm việc này chứ?

Cao Nhất Diệp cũng không phải nữ tử yếu đuối, chút đồ này, cô vẫn xách được.

Hai người đi trên đường về nhà, lại phải đi qua khu biệt thự yên tĩnh.

Lý Đạo Huyền nói: "Nhớ đường chưa? Sau này muốn mua thức ăn, muốn mua đồ ăn, đồ dùng sinh hoạt gì đó, đều có thể đến siêu thị đó, cứ dùng tấm thẻ tôi cho em, quẹt thoải mái."

Cao Nhất Diệp: "Tiền của Tiên giới, nhất định là rất khó kiếm phải không? Tôi tiêu hoang như vậy, Thiên Tôn có phải là..."

"Đã nói là không sao rồi." Lý Đạo Huyền: "Em có quẹt hết tấm thẻ này, đối với tôi mà nói cũng chỉ là chín trâu mất một sợi lông, bởi vì loại thẻ này tôi còn cả đống."

Y lấy ra một xấp thẻ của các ngân hàng khác nhau, khoe một cái, rồi lại cất kỹ.

Lúc này Cao Nhất Diệp mới thở phào nhẹ nhõm: "Thật tốt, đã học được cách mua đồ rồi, sau này ta sẽ ngày ngày mua thức ăn, nấu cơm cho Thiên Tôn."

~~

Vài ngày thời gian, thoắt cái đã qua.

Ti vi, hiểu rồi!

Tủ lạnh, hiểu rồi!

Nồi cơm điện, hiểu rồi!

. . .

Trong cái hộp, Cao Nhất Diệp đã từng tiếp xúc qua vô số "dụng cụ tiên gia", hiện tại đến "tiên giới", muốn hiểu rõ những thứ này cũng không khó khăn, rất nhẹ nhàng liền nắm giữ những công cụ hiện đại hết cái này đến cái khác.

Hơn nữa, người thôn Cao Gia từ sớm đã bắt đầu tiếp xúc với "chữ giản thể tiên giới", Cao Nhất Diệp cũng có thể dễ dàng nhận biết chữ giản thể.

Siêu thị cửa tiểu khu cô cũng đã hiểu rõ, hiện tại không cần Lý Đạo Huyền dẫn đường, cô cũng có thể nhẹ nhàng tự mình đến siêu thị, mua một đống đồ.

Hàng xóm trong tiểu khu sẽ mỉm cười vẫy tay chào hỏi với cô: "Xin chào!"

Cô sẽ long trọng đáp lễ, cái dáng vẻ xinh đẹp lại dịu dàng khi khom người hành lễ kia, khiến cho tất cả hàng xóm đều tấm tắc khen ngợi.

Cô bắt đầu từ từ hiểu rõ sức mua của "tiền tiên giới", từ những lời bàn luận nhỏ tiếng của hàng xóm khi mua đồ, cô bắt đầu hiểu được thứ gì tính là đắt, thứ gì tính là rẻ. Thứ gì đáng để mua, thứ gì là chặt chém.

Cô còn đặc biệt làm một quyển sổ ghi chép:

Hàng cao cấp, chính là mình mua một món đồ, người khác vừa nhìn liền cảm thấy nó rất đắt, thứ này chính là hàng cao cấp.

Tỷ lệ giá cả - hiệu năng, chính là mình mua một món đồ, người khác đều tưởng nó rất đắt, kỳ thật nó rất rẻ.

Kẻ bị lừa, chính là mình mua một món đồ tốn rất nhiều tiền, nhưng người khác vừa nhìn liền cảm thấy nó không đáng tiền.

Cao Nhất Diệp thường xuyên xem TV, thông qua cái TV nhỏ bé, cô có thể hiểu biết rất nhiều thứ của thế giới này, giống như cô ở Tin Tức Cao Gia hiểu biết toàn bộ Đại Minh triều vậy.

Đương nhiên, thời gian của cô càng nhiều hơn, đều dùng vào việc nhìn cái hộp.

So với Lý Đạo Huyền, cô càng khẩn trương thế giới bên trong hộp hơn.

Bởi vì...

Đó là thế giới của cô!

Lý Đạo Huyền ngồi bên cạnh cô: "Nhất Diệp, chỗ này có một cái núm xoay, em điều chỉnh cái núm xoay này, liền có thể khống chế tốc độ thời gian trong hộp."

"A?" Cao Nhất Diệp: "Vậy tôi muốn để thời gian đảo ngược, trở về lúc phụ thân tôi còn tại thế."

Lý Đạo Huyền khẽ thở dài: "Thấp nhất là x1..."

Cao Nhất Diệp hiểu rõ: "Thời gian không thể đảo ngược, cho dù là thần tiên cũng không thể."

Cô làm xong việc nhà, liền sẽ ngồi bên cạnh cái hộp, nhìn mặt trời mọc mặt trời lặn, ngày tháng luân phiên, nhìn những người quen thuộc kia, bận rộn hối hả. Tân Minh triều ngày càng phồn vinh cường thịnh, trên mặt bách tính đều tràn đầy nụ cười.

Rất nhanh, cô liền nhìn thấy Vương Nhị suất quân chinh phạt Thổ Phiên, binh sĩ leo núi tuyết mệt đến thở hổn hển.

"Thiên Tôn, Thiên Tôn! Chúng ta phải giúp bọn họ."

Lý Đạo Huyền khẽ lắc đầu: "Giúp được một lúc, giúp không được cả đời."

Cao Nhất Diệp bĩu môi: "Nhưng tôi vẫn muốn giúp bọn họ."

"Được rồi." Lý Đạo Huyền lấy điện thoại ra, mở app mua đồ ăn, đặt mua "bình oxy y tế".

"Vậy tôi lại đi vào đây, Thiên Tôn ngài phải tiếp được tôi đó nha."

"Ừm!"

Cao Nhất Diệp tung người nhảy vào trong hộp, rất nhanh, cô liền cảm nhận được mình phảng phất như xuyên qua hai giới, loại cảm giác có một bức tường năng lượng bị cô đụng vỡ xuyên qua, trong nháy mắt xuyên qua bức tường, thân thể cô bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ lại.

Giây tiếp theo, bàn tay khổng lồ của Thiên Tôn cũng theo đó đưa vào trong hộp, nhẹ nhàng đỡ lấy cô giữa không trung.

Cô cứ như vậy ngồi trong bàn tay vàng kim của Thiên Tôn, đối diện với quân viễn chinh Thổ Phiên do Vương Nhị dẫn đầu phía dưới, vẫy tay nở nụ cười.

...

"Thiên Tôn, Thiên Tôn! Trong hộp động đất, Bát Địa Thỏ đang gõ chuông, oa, gõ thật vang..."

Lý Đạo Huyền: "Để bọn họ tự nghĩ cách đi."

Cao Nhất Diệp: "Nhưng mà... Lần này tình huống hình như rất nghiêm trọng, oa, một vùng lớn như vậy đều bị tai hoạ... Mau nhìn xem... Bên này cả ngọn núi đều sập mất một nửa."

Lý Đạo Huyền ồ một tiếng, vội vàng ghé sát vào cái hộp để nhìn, chỉ thấy khu vực Xuyên Tây một mảnh hỗn độn, khắp nơi đều núi lở đất nứt, dòng sông đổi dòng, vô số bách tính bị kẹt

trong thôn xóm núi sâu, ngay cả thành phố Đô Giang Yển như vậy cũng bị ảnh hưởng không nhẹ.

Lý Đạo Huyền tâm niệm vừa động, người liền vào trong hộp, lần lượt đồng cảm qua lồng ngực của các vị trọng thần: "Dốc toàn lực, chi viện vùng thiên tai!"

Cả quốc gia bắt đầu hành động.

Lý Đạo Huyền đưa tay vào trong hộp, nắm lấy một tảng đá lớn rơi xuống chắn ngang đường khi núi sập, ném nó vào khe núi.

Cao Nhất Diệp: "Tôi... tôi cũng muốn giúp một chút."

Cô cũng học theo dáng vẻ của Lý Đạo Huyền, đưa tay vào trong hộp, nhưng mà... Khi tay cô vừa đưa vào, liền phát hiện cánh tay đưa vào trong hộp của mình xoạt một cái liền biến nhỏ đi.

Bàn tay nhỏ bé của cô lắc lư trong tầng mây... không làm được gì hết.

"Thiên Tôn!" Cao Nhất Diệp chỉ có thể sử dụng tuyệt chiêu làm nũng.

Lý Đạo Huyền liếc mắt nhìn tình hình tai nạn trong hộp, quả thực rất nghiêm trọng, rất nhiều nơi núi lở đất nứt, căn bản không phải mình đưa tay là có thể giải quyết được, xem ra, máy xúc đất dùng khi đào Minh Nguyệt Hạp cũng nên phái ra sân rồi.

"Nhất Diệp, theo tôi!"

Y thu nhỏ cái hộp lại, mang ra ngoài sân, sau đó mở rộng ra.

Sau đó ngồi lên "Phong Bạo số 1": "Nhất Diệp, lại đây, tôi dạy em cách sử dụng cái này..."

Cao Nhất Diệp nhìn chiếc Phong Bạo số 1 nhỏ bé, trên đó chỉ có một chỗ ngồi.

Tuy nhiên, chuyện này căn bản không làm khó được cô.

Cô thoắt cái liền nhảy lên đùi Lý Đạo Huyền ngồi xuống...

Lý Đạo Huyền: "..."

Muốn nói gì đó, nhưng lại không biết nên nói cái gì, thôi bỏ đi, đây là chuyện tốt, chớ nên nói năng lung tung phá hỏng bầu không khí.

"Nào, tay trái em nắm lấy cơ quan này, tay phải nắm lấy cơ quan này."

"Đúng, chính là như vậy, kéo... Kéo..."

"Ấn cái này..."

Cao Nhất Diệp rất thông minh, chỉ cần dạy sơ qua, cô liền học được cách sử dụng máy xúc. Kỳ thực, máy xúc muốn học cũng không khó, khó ở chỗ sử dụng sao cho tinh tế, ví dụ như dùng máy xúc đào cục đá thì rất đơn giản, nhưng dùng nó để xào món cá chua ngọt thì không phải ai cũng làm được.

Cao Nhất Diệp cũng không cần phải cao siêu đến mức xào được món cá chua ngọt, chỉ cần đào được đá là xong chuyện.

Cô vội vàng điều khiển máy xúc, nhắm vào những nơi ngổn ngang đất đá cản trở đội cứu hộ ở khu vực thiên tai mà đào xuống.

"Phía trước Thỏ gia có một con đường núi, bị đất đá sạt lở chặn lại rồi, tôi giúp hắn đào thông ra nhé."

Cao Nhất Diệp lau mồ hôi trên trán, phấn đấu ở tuyến đầu công tác cứu hộ cứu nạn...

...

"Thiên Tôn, Thiên Tôn, mau đến xem này, trong hộp đang tổ

chức đại hội thể thao, vui lắm."

Cao Nhất Diệp cười gọi, Lý Đạo Huyền cũng mỉm cười đi tới.

Hai người hiện tại đã có thể phối hợp rất ăn ý, Cao Nhất Diệp nhảy vào trong hộp, Lý Đạo Huyền liền đưa tay ra đỡ lấy cô, để cô có thể ngồi ở giữa lòng bàn tay.

Hai người vừa xuất hiện, tinh thần mà họ mang đến cho những người trong hộp quả thực không tầm thường.

Mọi người đều lớn tiếng hô hào: "Thiên Tôn và Thánh Nữ đích thân đến xem, oa, lần này chúng ta nhất định phải giành được nhiều huy chương vàng."

Cao Nhất Diệp cười khúc khích: "Thiên Tôn, ngài xem, Bạch tiên sinh vậy mà lại tham gia thi đấu môn bắn súng..."

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Tôi cá ông ấy bắn không trúng, tôi thắng thì em hôn tôi một cái."

Cao Nhất Diệp: "Vậy tôi cá ông ấy bắn trúng hồng tâm, tôi thắng thì ngài để tôi hôn một cái."

"Pằng!"

Bạch Diên một phát bắn trúng bia của đội Sơn Tây bên cạnh, hồng tâm!

Lý Đạo Huyền: "Tôi thắng rồi, ông ấy bắn không trúng."

Cao Nhất Diệp: "Tôi thắng rồi, ông ấy bắn trúng hồng tâm."

Vì hai người đều thắng, vậy dĩ nhiên là phải thực hiện lời hứa rồi...

Sau đó, hôn sảng khoái.

~~

~~

Thời gian tí tách trôi qua...

Đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống hiện đại, quần áo trên người cũng thay đổi thành trang phục hiện đại, Cao Nhất Diệp đang ngây người ngồi bên cạnh cái hộp, trên mặt đầy vệt nước mắt.

Lý Đạo Huyền vừa từ chỗ Thái Tâm Tử trở về, thấy Cao Nhất Diệp đang khóc, không khỏi giật mình: "Sao vậy?"

"Gia gia thôn trưởng... gia gia thôn trưởng sắp không xong rồi..."

Cao Nhất Diệp lúc nãy ở nhà một mình, còn có thể cố nén nước mắt, bây giờ vừa nhìn thấy Lý Đạo Huyền liền không nhịn được nữa, nhào vào lòng y gào khóc: "Gia gia thôn trưởng sắp không xong rồi, vừa rồi tôi gọi điện thoại hỏi thăm, nói triệu chứng của gia gia thôn trưởng cho bác sĩ nghe, bác sĩ nói gia gia thôn trưởng là thọ mệnh đã hết... không chữa được... hu hu..."

Lý Đạo Huyền im lặng.

Y liếc mắt nhìn vòng xoay bên ngoài cái hộp, phía trên viết x1.

Nhớ rõ tối hôm qua là vặn đến x180 rồi mới ngủ, hẳn là Cao Nhất Diệp vừa mới điều chỉnh thời gian trở về x1, chắc cô muốn ở bên cạnh lão thôn trưởng thêm một chút thời gian.

Lý Đạo Huyền không biết nói gì cho phải, chỉ có thể ôm chặt lấy cô.

Cao Nhất Diệp đau lòng khóc một hồi, lẩm bẩm nói: "Tôi biết mà... kỳ thật tôi biết mà... thời gian trong cái hộp bây giờ trôi qua

nhanh như vậy, tôi đã sớm biết sẽ có ngày này... đã sớm biết..."

"Tôi biết mà, bọn họ sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi tôi... đều sẽ nhanh hơn tôi mà rời đi... hu hu..."

Lý Đạo Huyền nhẹ nhàng vỗ vai cô: "Tôi cũng đã ở chung với bọn họ nhiều năm, tôi thích bọn họ, cho nên tâm tình của tôi cũng giống như em."

"Hu hu hu..."

Lão thôn trưởng dùng giọng nói yếu ớt, nói với những người Cao Gia thôn nguyên sinh vây quanh ông: "Tiền... của ta... các người hãy lấy đi... thành lập một cái 'Giải thưởng Lão Thôn Trưởng', dùng để thay thế 'Giải thưởng Khoa học kỹ thuật' mà Thiên Tôn trước kia đã lập ra, phàm là ai phát minh ra thứ gì quan trọng, liền dùng tiền ta để lại mà khen thưởng..."

"Thúc thôn trưởng!"

"Gia gia thôn trưởng!"

Những người nguyên sinh gào khóc... Đôi mắt của lão thôn trưởng, chậm rãi nhắm lại.

Cao Nhất Diệp căn bản không dám nhìn, chỉ có thể vùi đầu vào ngực Lý Đạo Huyền, nước mắt rất nhanh đã làm ướt vạt áo của y...

Những ngày tiếp theo, tiếp tục lao về phía trước.

Tiền của lão thôn trưởng tiêu rất nhanh, cứ như vậy thì không trụ được.

May mà hiện tại Cao Tịch Bát đã rất giỏi kinh doanh, hắn dùng tiền của lão thôn trưởng thành lập một quỹ từ thiện, tự mình cầm lái giúp quỹ đầu tư vào một loạt nhà máy mới, dựa vào cổ tức,

tiền của quỹ vậy mà ngày càng nhiều, như vậy có thể bảo đảm 'Giải thưởng Lão Thôn Trưởng' có thể tiếp tục mãi.

Thấy cảnh này, Cao Nhất Diệp không khỏi vỗ tay khen hay.

Nhưng lại qua mấy ngày, Cao Nhất Diệp lại khóc.

Cao Tịch Bát bệnh mất...

Tiếp theo Cao Tam Nương cũng bệnh mất...

Bạch Diên mất...

Tam Thập Nhị bệnh chết...

Thiết Điểu Phi mất...

Từng người quen thuộc, bụi về bụi, đất về đất.

Trên mặt Cao Nhất Diệp không còn nụ cười, cả ngày đều là bi thương.

Thiên thượng Bạch Ngọc Kinh, thập nhị lâu ngũ thành

Tiên nhân phủ ngã đính, kết phát thụ trường sinh

“Trường sinh? Trường sinh có gì tốt?” Cao Nhất Diệp bật khóc.

Bạn bè thế hệ cũ lần lượt qua đời...

Tiếp theo, những người thế hệ mới cũng bắt đầu lần lượt rời khỏi nhân thế.

Lưu Mậu Bào, Trịnh Thành Công, Thi Lang, Lý Định Quốc, Ngạch Triết, Cao Chính Kinh, Trịnh Tiểu Ngưu, Nam Hải...

Khi những hậu bối trong mắt Cao Nhất Diệp cũng bắt đầu lần lượt rời khỏi trần thế, cô đối với thế giới trong hộp, đã không còn nhiệt tình bao nhiêu nữa.

Cô bắt đầu giống như một vị thần chân chính, dùng tâm tình bình tĩnh nhìn thế giới trong hộp thăng trầm. Mọi thứ của thế giới đó, dường như đã không còn bao nhiêu quan hệ với cô.

Từng khuôn mặt xa lạ, một quốc gia khiến cô cảm thấy xa lạ, ngay cả toàn bộ thế giới trong hộp, cũng khiến cô cảm thấy xa lạ.

“Lão công, lúc trước là cái gì khiến anh sinh ra hứng thú, và ra tay giúp đỡ đối với một thế giới xa lạ, một đám người xa lạ vậy?” Giọng điệu Cao Nhất Diệp bình tĩnh, mang theo đau thương: “Em không cảm thấy hứng thú với bất kỳ thứ gì trong hộp nữa.”

Lý Đạo Huyền nhẹ nhàng ôm eo cô: “Là bởi vì em.”

“Em?”

“Ừ, em!” Lý Đạo Huyền dùng mặt mình nhẹ nhàng cọ xát vào mặt Cao Nhất Diệp, hai người cảm nhận được nhiệt độ của đối phương: “Bởi vì có em ở đây, tôi mới có thể yêu thích thôn Cao Gia.”

Hai người ôm chặt lấy nhau...

...

Trên trời bay xuống bông tuyết nhỏ, thành phố Song Khánh rất khó có thể có tuyết rơi.

Cao Nhất Diệp đã thật lâu thật lâu không đi xem cái hộp một lần nào, Lý Đạo Huyền cũng vậy.

Thế giới trong hộp đã vô cùng xa lạ, hai người đều không còn hứng thú ngày ngày đi xem, chỉ là thỉnh thoảng đi liếc mắt một cái, lần trước Lý Đạo Huyền đi xem, trong hộp đã đến Tân Minh lịch năm 320, y vừa nhìn liền thấy bia kỷ niệm của Cao Sơ Ngũ, Hình Hồng Lang, phía trên viết một câu 'Khai quốc nguyên huân, mãn môn trung liệt'.

Nhìn thấy thứ như vậy, tâm tình sẽ trở nên không tốt, mười mấy ngày đều không muốn nhìn cái hộp một cái.

Cao Nhất Diệp nói: “Lão công, hôm qua người của tổng điều tra dân số đến, em trốn tránh không ra, nhưng mà...”

Nói đến đây, cô sờ sờ bụng mình: “Chúng ta đã lên kế hoạch muốn có con, nếu không có thân phận hợp pháp, đứa bé liền...”

Vấn đề này quả thật là một vấn đề tương đối nghiêm túc.

Chứng minh thư của đất nước này cực kỳ khó có được, sổ hộ khẩu cũng không phải là thứ dễ dàng có được, không phải là tùy tiện nói một câu “Cô ấy là người nước ngoài di dân đến”, là có thể dễ dàng cho cô một thân phận.

Lý Đạo Huyền rất nghiêm túc suy nghĩ năm giây: “Đi vào trong hộp tìm biện pháp đi.”

Cao Nhất Diệp: “A? Trong hộp có biện pháp?”

Lý Đạo Huyền: “Trong hộp đã phát triển tốc độ cao mấy trăm năm, khoa học kỹ thuật của bọn họ đã sớm vượt xa thế giới chúng ta. Anh đi tìm xem, có thủ đoạn khoa học kỹ thuật nào lợi hại vô cùng, có thể giúp em giải quyết vấn đề thân phận hay không.”

Cao Nhất Diệp: “A, thì ra là thế.”

Lý Đạo Huyền xoay núm xoay thời gian đến x1...

...

Tân Minh lịch năm 332.

Tân Minh quốc, thành phố Song Khánh, toà nhà Khoa học kỹ thuật Ninh Dương.

Một đám lập trình viên, đang vất vả làm việc trong một tòa

nhà sang trọng và tràn đầy cảm giác khoa học viễn tưởng.

Trong đó một lập trình viên tên Trịnh Ninh, duỗi lưng một cái: “Hô, mệt chết ta, cái chương trình chết tiệt này, sao viết thế nào cũng không xong.”

Một lập trình viên khác tên Tiêu Chân cũng dừng động tác trên tay, cười nói: “Nghỉ ngơi một chút đi, đúng rồi, gần đây giới học thuật lại đang tranh luận 'Đạo Huyền Thiên Tôn' có phải người ngoài hành tinh hay không, cậu thấy thế nào?”

Trịnh Ninh cười nói: “Còn phải nói sao? Nhất định là người ngoài hành tinh a! Dụng cụ tiên gia mà năm đó ngài ấy ban cho, hiện tại đều đã được chứng minh là 'sản phẩm khoa học kỹ thuật', chỉ là đặc biệt to lớn mà thôi.”

Tiêu Chân nói: “Nhưng giới học thuật đến nay vẫn không cách nào giải thích chiếc xe lửa bằng nhựa khổng lồ kia, nó là làm sao mà duy trì không sụp đổ vì trọng lượng của chính mình?”

Trịnh Lê: “Khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh thôi!”

Tiêu Chân: “'Khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh' mà Thiên Tôn ban cho, hiện tại đã được chứng minh là lạc hậu hơn so với thời đại của chúng ta, khoa học kỹ thuật hiện tại của chúng ta đều không thể giải thích được, dùng khoa học kỹ thuật ngoài hành tinh là không giải thích được. Cậu xem, gần đây lại có một nhóm chuyên gia, đang nghiên cứu bốn bánh xe và một bộ động cơ điện ở phía dưới Cao Gia bảo, bộ động cơ điện và bánh xe kia, vô cùng to lớn, từ lý luận mà nói, nó là không có khả năng chống đỡ được toàn bộ Cao Gia bảo. Dù có dùng kỹ thuật gì cũng nói không thông.”

~~

Trịnh Ninh: "Ý của cậu là, Thiên Tôn không phải người ngoài

hành tinh, mà là Thần linh chân chính?"

Tiêu Chân xòe tay: "Tôi cũng không biết, lý trí nói cho tôi biết Thiên Tôn có thể là người ngoài hành tinh, nhưng về mặt tình cảm, tôi càng thiên về Thiên Tôn là một vị Thần linh chân chính."

Nói xong, hắn nhẹ nhàng vuốt ve bức tranh thêu Đạo Huyền Thiên Tôn trên ngực, thở dài: "Tôi chính là giáo đồ sùng kính, vô cùng sùng kính!"

Lý Đạo Huyền sử dụng chức năng "quan tâm", tầm nhìn xuyên qua vách tường tòa nhà văn phòng, nhìn thấy nghe thấy cuộc trò chuyện của hai lập trình viên này, cũng không nhịn được mỉm cười lắc đầu: "Thì ra, văn minh trong cái hộp đã tiến hành đến bước này, bắt đầu hoài nghi lai lịch của Thần linh rồi sao?"

Ừm, cũng đúng, đây là bước tất yếu!

Trong thế giới của mình, cũng có người từng thảo luận Thích Ca Mâu Ni có phải người ngoài hành tinh hay không, thần Jehovah có phải người ngoài hành tinh hay không... Điều này rất bình thường, có thảo luận như vậy, là biểu hiện của tiến bộ văn minh.

Nhưng văn minh tiến bộ, cũng không đại biểu cho bọn họ sẽ mất đi tín ngưỡng.

Giống như bức thêu Thiên Tôn trên ngực Tiêu Chân, nó vẫn còn đó!

Lý Đạo Huyền vèo một cái, "đồng cảm" qua đó.

Lúc này Trịnh Ninh vẫn còn đang cười: "Tiêu Chân, đừng ngốc nữa, Thiên Tôn nhất định là người ngoài hành tinh, tất cả mọi thứ, đều có thể dùng khoa học để giải thích..."

Hắn còn chưa nói hết câu, bức thêu Thiên Tôn trên ngực Tiêu Chân, đột nhiên lên tiếng: "Xin chào mọi người."

"Oa!" Tiêu Chân sợ hết hồn, bất chợt nhảy dựng lên: "Đệ tử tham kiến Thiên Tôn!"

Mà Trịnh Ninh đối diện lại hơi sững sờ, ngây người, cô ta nào phải là đệ tử của Đạo Huyền Thiên Tôn gì đó, hoàn toàn không có năng lực ứng phó phương diện này, sau khi ngây người xong, trên mặt cô ta thậm chí còn lộ ra vẻ nghi ngờ: "Tiêu Chân, anh lại lấy đồ chơi công nghệ cao gì trêu chọc tôi hả?"

Tiêu Chân nói năng lắp bắp: "Đừng vô lễ như vậy, Thiên Tôn nhập vào người tôi, đây chính là trong truyền thuyết, Thiên Tôn sẽ nhập vào tranh thêu mà nói chuyện... Tôi... không ngờ... cách mấy trăm năm... tôi... tôi lại có vinh hạnh này..."

Trịnh Ninh: "Này, đừng đùa quá trớn."

Lý Đạo Huyền lại lên tiếng: "Tôi có việc muốn hỏi các người, hiện tại trên thế giới này, công ty an ninh mạng lợi hại nhất, là công ty nào?"

Trịnh Ninh: "?"

Tiêu Chân cung kính nói: "Bẩm Thiên Tôn, chính là Công ty TNHH Khoa Kỹ Ninh Dương của chúng tôi, công ty chúng tôi sở hữu tường lửa và các loại thiết bị an ninh mạng tiên tiến nhất."

Lý Đạo Huyền: "Có thể thủ, tự nhiên cũng có thể công, đúng không? Khi các người thử nghiệm tường lửa của mình, cũng có thiết bị tấn công tương ứng."

Tiêu Chân: "Đúng vậy!"

Lý Đạo Huyền mỉm cười: "Rất tốt, đa tạ cậu giới thiệu. Hiện tại tôi muốn mượn nó một lát, lát nữa sẽ trả lại. Tôi biết nói muốn mượn như vậy rất ngang ngược, có chút không giảng đạo lý..."

Tiêu Chân không cần suy nghĩ liền lớn tiếng nói: "Thiên Tôn

giúp đỡ chúng tôi rất nhiều, hiện giờ chúng tôi có thể có cuộc sống như vậy, đều là nhờ phúc của Thiên Tôn, tổ tiên của chúng tôi đều là dựa vào bảo hộ của Thiên Tôn mới sống sót, ngài muốn lấy một chút thiết bị, không có gì ghê gớm, cứ việc lấy đi."

Lý Đạo Huyền: "Cậu cũng không phải ông chủ của công ty này, cậu nói như vậy, chẳng phải là vung tay quá trán sao?"

Tiêu Chân: "Đệ tử quả thực không phải ông chủ, nhưng đệ tử là con trai của ông chủ. Cha tôi cũng là đệ tử của ngài, ngài muốn lấy gì cứ lấy, cha tôi biết được sẽ chỉ vui mừng."

Lý Đạo Huyền: "..."

Đã như vậy, vậy thì không có gì để nói nữa.

"Thiết bị ở đâu?"

Tiêu Chân vội vàng lấy thiết bị ra.

Chỉ thấy trên bầu trời bay ra một đám mây thấp kỳ lạ, một bàn tay vàng từ trên trời giáng xuống, xòe ra ở ngoài cửa sổ.

Tiêu Chân vẻ mặt nghiêm túc, đem thiết bị và sách hướng dẫn, tất cả đều đặt trên bàn tay vàng đó.

Xoẹt...

Bàn tay khổng lồ màu vàng rụt về trong mây, tiếp đó mây tan gió tạnh.

Trịnh Ninh xem đến ngây người, ngốc đến mức không nói nên lời, qua hồi lâu mới hoàn hồn, mở miệng nói: "Bây giờ tôi gia nhập Đạo Huyền Thiên Tôn giáo, còn kịp không?"

Tiêu Chân lại tỏ vẻ mừng như điên: "Hahaha, Thiên Tôn là Thần linh chân chính, không phải người ngoài hành tinh, cô cũng thấy rồi đó, vừa rồi nó từ trong tầng mây vươn ra một bàn tay,

nếu như nó thật sự là người ngoài hành tinh khổng lồ, nó phải cả người đều xuất hiện..."

Trịnh Ninh: "Tôi nhìn thấy rồi!"

Tiêu Chân mừng như điên: "Camera giám sát của văn phòng, nhanh, mau đi điều tra thứ đó ra, đưa nó cho đài truyền hình, hahaha, nhanh!"

Rất nhanh, đoạn camera giám sát vừa rồi đã được điều tra ra.

Trong video có thể thấy rõ ràng tranh thêu Thiên Tôn đang nói chuyện, tiếp đó lại thấy bàn tay vàng ngoài cửa sổ... Tiêu Chân đặt đồ lên trên bàn tay...

Tiêu Chân cầm USB chứa video đã sao chép, điên cuồng chạy về phía đài truyền hình: "Hahaha, Thiên Tôn hiển linh, tôi muốn cho toàn thế giới đều thấy, Thiên Tôn lại hiển linh rồi..."

...

Lý Đạo Huyền có được một bộ phần mềm hacker siêu cấp đến từ "tương lai", còn có một bộ phần cứng tương ứng, xem qua sách hướng dẫn, may mà, tuy khoa học kỹ thuật đã có chênh lệch, nhưng phương hướng đại khái là nhất trí.

Bởi vì nền tảng phát triển khoa học kỹ thuật trong cái hộp, là do Lý Đạo Huyền cung cấp "Thiên Thư", cho nên khoa học kỹ thuật trong cái hộp, cùng khoa học kỹ thuật hiện thế, là nối tiếp lẫn nhau, có rất nhiều chỗ có tính tương thích, có tính phổ biến.

Nói cách khác... Có thể sử dụng trên internet hiện tại!

Lý Đạo Huyền kết nối thiết bị đó vào internet.

Tùy tiện mở một trang web, trên thiết bị lựa chọn "Tự động tìm kiếm lỗ hổng", tường lửa đáng thương của trang web đó bị phá

trong nháy mắt.

Lý Đạo Huyền mở "Du Khoái Biện", đây là phần mềm để bách tính thành phố Song Khánh tra cứu các loại giấy tờ tùy thân của mình, trên đó có thể xem chứng minh thư, bằng lái xe, sổ hộ khẩu... Thậm chí là tất cả thân phận.

Y nhìn bộ thiết bị tấn công đó, lại nhìn giao diện quen thuộc của "Du Khoái Biện", nhưng lại luôn không xuống tay được!

Hiện tại chỉ cần một ngón tay, là có thể đem thân phận của Cao Nhất Diệp ghi vào cơ sở dữ liệu, thế nhưng... Làm như vậy, thật sự tốt sao?

Không tốt, rất không tốt!

Đây chính là việc làm trái pháp luật kỷ cương.

Hay là, tìm một đường cong hợp pháp?

Lý Đạo Huyền thoắt cái mở trang web của nước Mỹ...

Ghi chép lung tung vào cơ sở dữ liệu của nước Mỹ, liền không có gánh nặng tâm lý.

Điền, muốn điền như thế nào thì điền!

Điền lung tung một hồi, có một loại cảm giác sảng khoái giống như lúc Tôn Ngộ Không vẽ bậy lên sổ Sinh Tử.

...

Một tháng sau.

Chính phủ thành phố Song Khánh, nghênh đón một nhân vật tầm cỡ.

Tên của cô là Cao Nhất Diệp, đến từ nước Mỹ, là một Hoa

kiều, một kỹ thuật viên đỉnh cấp, vẫn luôn nghiên cứu máy quang khắc và chip máy tính kiểu mới nhất, hơn nữa đã nghiên cứu thành công, hiệu năng của nó còn nhanh hơn chip lợi hại nhất của nước Mỹ gấp mấy lần.

Thế nhưng cô không muốn giao thành quả nghiên cứu này cho nước Mỹ.

Mà là mang theo thành quả này, kiên quyết trở về với tổ quốc.

Các quan chức cấp cao của chính phủ tự nhiên là hết sức vui mừng, hoan nghênh Cao Nhất Diệp hồi quốc.

Các công trình đỉnh cấp của quốc gia sau khi nghiên cứu xác nhận, kỹ thuật máy quang khắc mà cô mang về áp đảo công ty ASML của Hà Lan, kỹ thuật chip thì áp đảo tất cả các công ty của nước Mỹ.

Quỹ phát triển khoa học kỹ thuật quốc gia lấy ra một ngàn tỷ, hỗ trợ Cao Nhất Diệp thành lập "Công ty TNHH Khoa Kỹ Ninh Dương", đồng thời giúp cô làm quốc tịch, sổ hộ khẩu...

Nửa năm sau, Ninh Dương CPU - 01 hoành không xuất thế, biến phong tỏa kỹ thuật của nước Mỹ thành trò cười...

Cả Nước Mỹ chấn động.

Cao Nhất Diệp trẻ tuổi xinh đẹp, lại nắm giữ kỹ thuật trâu bò, tiền đồ vô lượng, khi tất cả mọi người đều đang suy đoán vị tổng tài đại mỹ nữ này sẽ chọn một người đàn ông như thế nào, cô lại tuyên bố kết hôn với một người tên là Lý Đạo Huyền không hề có tiếng tăm gì.

Vài tháng sau, con của hai người oa oa chào đời...

Tên đứa trẻ này đặt hơi lạ, tên là Lý Tiểu Tương. (cái hộp)

(Hết)